

John Adams
Library.

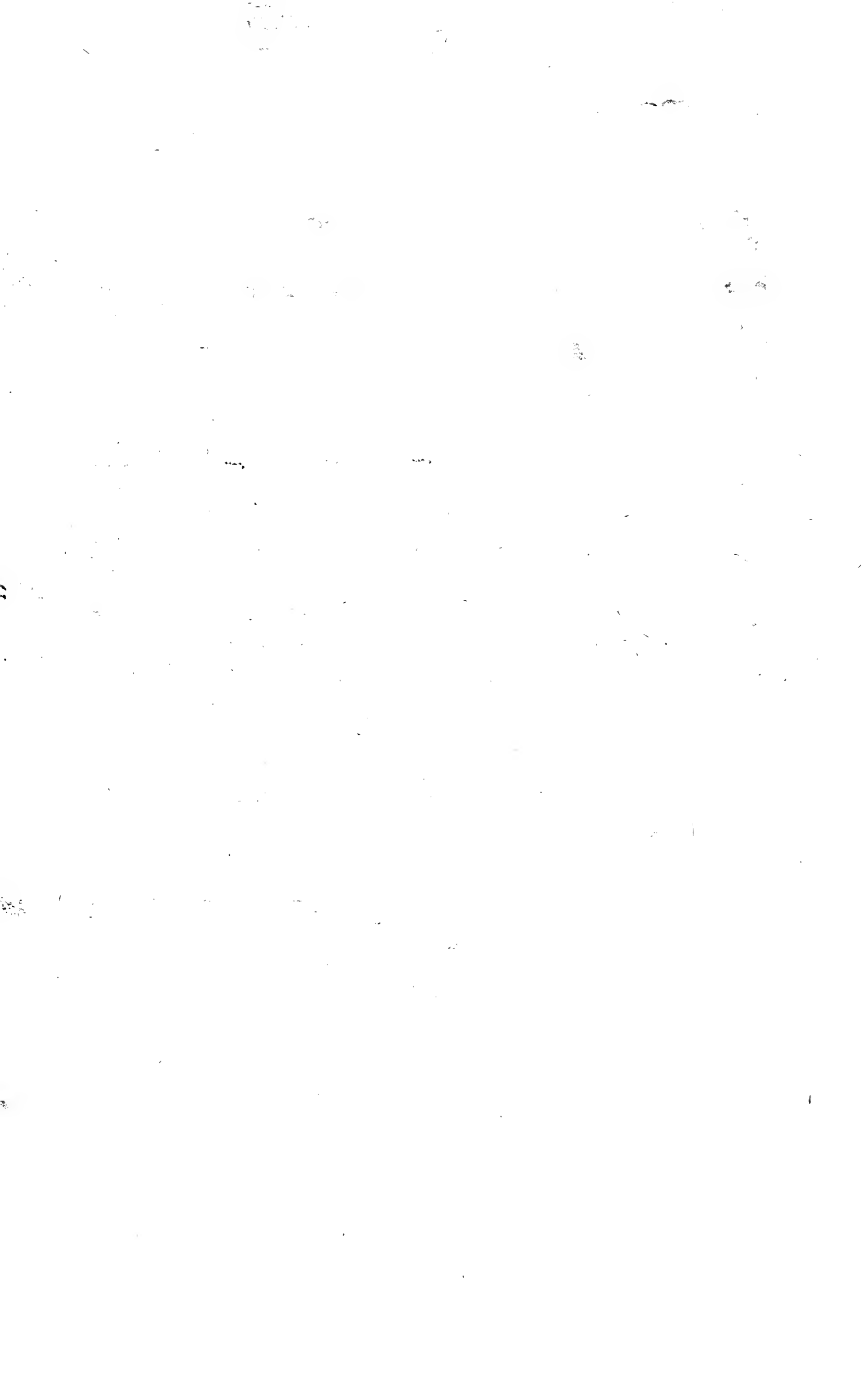
IN THE STUDY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY

SHELF NO.

1850

John Adams.

ROBERTI STEPHANI

LEXICOGRAPHORUM PRINCIPIS

THESAURUS
LINGUÆ LATINÆ
IN IV. TOMOS DIVISUS,

CUI

POST NOVISSIMAM LONDINENSEM EDITIONEM,
COMPLURIUM ERUDITORUM VIRORUM COLLECTIS CURIS
INSIGNITER AUCTAM,

Accesserunt nunc primum

HENRICI STEPHANI ROB. F.
ANNOTATIONES AUTOGRAPHÆ
EX CODICE BIBLIOTH. P. CIVIT. GENEV.

Nova cura recensuit, digessit, ab Auctorum citationibus atque
Interpretationibus falsis, Interpolationibus supervacuis, Mendisque
quamplurimis repurgavit,

Suasque passim ANIMADVERSIONES adjecit

ANTONIUS BIRRIUS PHILIATER BASIL.

TOMUS II.

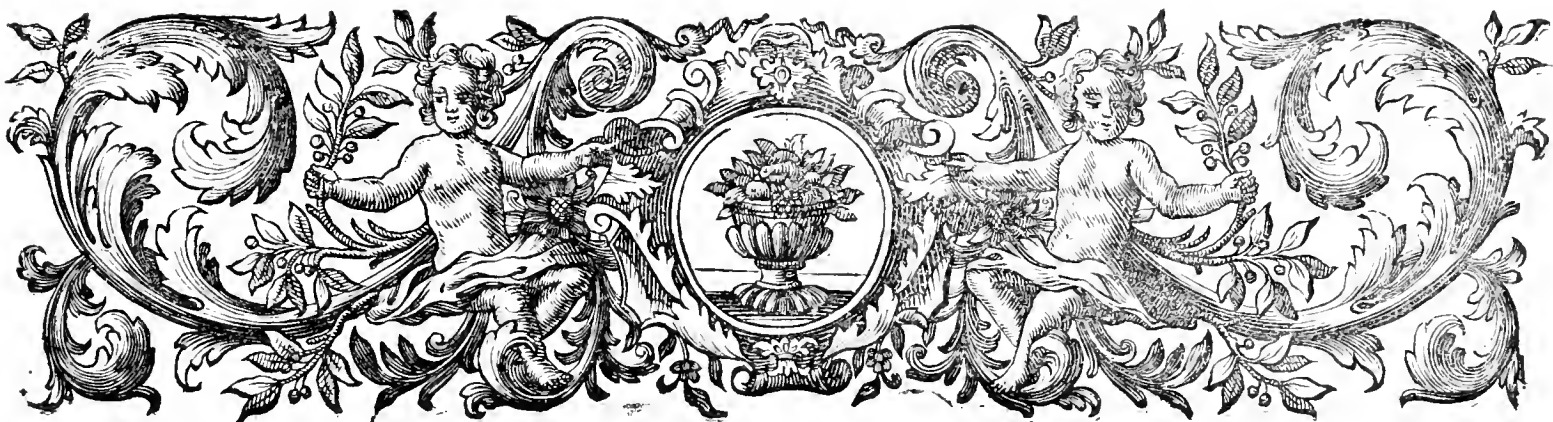

BASILEÆ

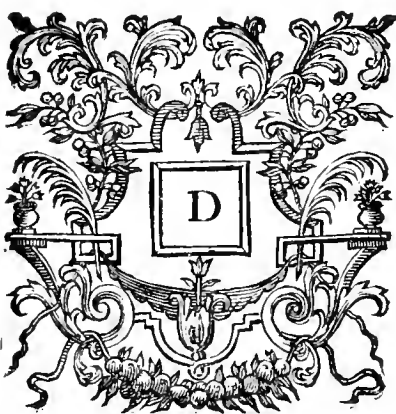
Typis & Impensis E. & J. R. THURNISIORUM Fratr.

M D C C X L.

12
ADAMS
31.7
0.2

D

LITERA, in ordine alphabeti quarta; Gr. Δ. Nemini dubium esse potest Latinos e Græcia eam traduxisse, qui vel ipsam faciem contempletur, altero angulo ad basin in semicirculum facili ductu convoluto. Verum aliud quid est & majus quod asserit Scaliger, Ionas veteres hanc ipsam usurpassè hujusce elementi figuram, antequam illa triquetra in usu esset, quanquam & illa fatis sit vetusta; quod ex antiquis legibus quæ inde *Διόν* vocantur patet, ut taceam eam partem Ægypti, quæ hinc Delta appellatur & sidus Deltoton Ciceroni in Arateis celebratum.

D & B invicem mutantur. Ut quod olim Duellum, nos jam bellum dicimus; & Duellona, Bellona. Cic. in Orat. 153. Complura in Latina Lingua suavitatis & aurium causa mutata fuisse a veteribus tradit. Quid vero, ait, licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahebant, quo essent aptiora? Nam ut duellum, bellum, & duis bis; sic Duellum eum qui Pœnos classe devicit, Bellum nominarunt, cum superiores semper appellati essent Duellii. Vid. & Quint. 1. 4. itemque Scal. Poet. 3. 89.

D & L. Ut a fideo, olim Selda dicebatur, quæ nunc Sella. Quæ nunc Lingua, olim Dingua, quæ Lautia, antiquis Dantia, quæ nobis Lacryma illis Dacryma. Contra, quas modo Medicas aves vocamus, veteres Melicas nuncuparunt, quod nos Dedicare, id illi Delicare, si Festum audimus.

D & N. Sic quod nobis dispendere est & tendere, id veteribus erat dispennerè & tennere, si vera loquitur Donatus.

D & P. Dion. Halicarn. Antiq. Rom. 1. 68. In eo positæ sunt Trojanorum Deorum Imagines cum inscriptione Denates, quæ Penates significat. Videntur enim mihi illi Prisci, ante inventum P, usurpassè pro eo D. Nardin. Rom. vet. v. 4.

D & R. Arvenæ olim appellati, qui nunc Advenæ; & pro ad fere ubique ar positum, quod etiamnum manet in Arcesso, & in Arbiter, quæ vox conflatur ex ar. i. e. ad, & bito i. e. eo. sic Meridies pro Medidies, ut Cic. scribit in Orat. Non. 1. 299.

D & S. Nam Fraus fraudem, Laus laudem parit & qui Clausus apud Sabinos audierat, postquam Romani commigrasset, Claudius deinde Claudius audiebat; & contra, quæ primum Audes, mox Aufes, postremo Aures dicebantur.

D & T. Quintil. 1. 4. Quid D cum T quædam cognatio? Quare minus mirum, si in vetustis operibus urbis nostræ, & celebribus templis legantur Alexanter & Cassantra. Sic legimus aliquando quodannis pro quotannis. In Cenotaphio Lucii Cæsaris, **LIGNORUMQUE ACERVOS. EJUS. REI. GRATIA. QUODANNIS. IBI. CONSTITUUNTUR.** In Inscriptione posita Tiberio imperante, legitur etiam **QUODANNIS.** Ita quoque, **ADQUE PRO ATQUE** in Inscriptione Urbi Togati reperta Romæ. **FOLIO MULTO ADQUE UNGUENTO MARCIDO ONERATE AMANTES.** Thef. Ant. Rom. Græv. Tom. XII. p. 402. A. Politian. Ep. IV. 9. Noris. Cenot. Pisan. §. 2. Ab ostendo fit ostentum: vice versa ex mentior fit mendax, a quatuor, quadra. Indifferenter scribunt haut, vel haut; sed vel fet. D & T. sæpissime permutari a librariis observant, quos laudat Drakenb. ad Sil. 1. 11. D & CL. sæpe misceri in scriptura Longobardica idem ostendit ad 2. 52.

Denique **D & Z**. Sic Oridia pro Oryza in excerptis Viridarii ex Apicio. **AMULA BIS DE ORIDIA PROPTER SPISITUDINEM SUPERFUNDENS.** Et trapedia pro trapezia apud Var. auctor. de lim. p. 248. Salmas. in Capitol. Anton. Pium c. 9. Pignor. de ferv. p. 492. Gyrald. Deor. Synt. VIII. p. 277. E.

Admittit D ante se in diversis Syllabis, ex mutis B & G; ex liquidis L N R; ut abdomen, smaragdus, calda, candeo, ardeo; in eadem syllaba nullam. Post se solum R complectitur ut Draco.

D Inferit se epentherice inter duas vocales explendi hiatus gratia, ut redigo, prodigo, redeo, redintegro, &c.

D voci in vocalem desinenti, (alia vocali sequente) ut hiatus vitaretur, veteres addebant. Quint. 1. 7. ut Latini veteribus D plurimis in

verbis ultimam adjectam; quod manifestum etiam est ex columna rostrata, quæ est C. Duilio in Foro posita. In ejus Basi **PRÆDAO. ACTOD. MARID.** reperias. Catull. 8. 19. At tu Catulle obstinatus obdura. Hor. Carm. 3. 14. 11. Maled ominatis Parcite verbis. Apud Plautum med & ted frequentissime pro me & te. Muret. V. L. 15. 19. Schott. obs. 11. 7. & 16. Palmer. Spic. 1. p. 619. Ciaccon. Column. Roftr. Græv. Thefaur. Ant. Rom. Tom. 4. p. 1815. B.

AD PRÆP. ante quasvis propemodum consonas pro scribentis arbitrio vel retinet suam D vel mutat in similem, ut adsero, assero; adcurro, accurro, &c. exceptis F. V. & J. ubi manet D.

D. Nota prænominis, pro Decimus. Diomed. de A. G. 1. 2. Beda 1. de Orthogr.

D. F. R. I. C. notæ, quibus in Senatusconsultis scribendis utebantur, pro De ea re ita censuerunt, curatum, vel consultum est. Ut apud Gell. lib. 4. cap. 6. In formula vet. S. C. Quod C. Julius L. F. Pontifex nuntiavit in sacratio, in regia, hastas Martias movisse, **DE EA RE I TA CENSUERUNT,** ut M. Antonius Consul hostiis majoribus Jovi & Marti procuraret, &c.

D. datum significat, ut in extrema præfatione Institutionum, **D. CP.** id est, Datum Constantinopoli; & alibi frequenter.

D. Cur pro quingentis usurpetur, Puerili errore accidisse ob affinitatem hujus notæ D & D. existimat Baudius, atque hinc inter literas numerorum indices, hanc minime refert. Cent. 1. ep. 97. V. Huetiana, & Priscian. de Fig. Num. p. 1345, &c.

D. Divus vel Diva, Devotus, Diutius, Drusus, Domus, Dicavit, Dedit. **D. D.** Deo dicavit, Dotis dictio, vel datio, Diis dantibus, Dono dedit, vel donavit, Deo domestico, Decreto Decurionum. **D. D.** Dedicavit, vel Dedicaverunt. **D. D. D.** Dono dedit, dicavit; Datus decreto Decurionum, seu dono Decurionum, vel dono Decurio dedit. **D. D. D. D.** Dignum Deo donum donavit. **D. A.** vel. **AUG.** Divo Augusto **D. C.** vel **CÆS.** Divus Cæsar. **D. C. A.** Divus Cæsar Augustus. **D. C. S.** De consulum sententia. **D. D. L. M.** Dono dedit libero munere. **D. D. NN.** Dominis nostris. **D. D. S.** Diis Deabus sacrum. **D. F.** Dotem fecit, vel dolum, vel donum, vel Decimi filius, vel defunctus. **D. G.** Dedit gratis. **D. H.** Donavit, vel dedit hæredibus. **D. I. M.** Diis inferis manibus. **D. I. S.** Diis immortalibus sacrum. **D. L.** Delego. **D. L.** Donavit locum, vel Decii libertus, vel Dat laudes. **D. L. A. P.** Donum libens animo posuit. **D. L. D. P.** Diis locum dedit publice. **D. I. S.** Diis Laribus sacrum. **D. M.** Domus mortui, Diis manibus, Dolum malum, Dubium malum. **D. M. A. E.** Deo magno æterno. **D. M. F. V. C.** Doli mali fraudisve causa. **D. N.** Dominus. **D. N.** Dominus noster. **D. NN.** Dominis. **D. O.** Diis omnibus, vel Deo optimo. **D. O. M.** Deo optimo maximo. **D. P.** Divus Pius, Diis Penatibus, Diis paternis, Dotem petiit. **D. P. P.** Deo perpetuo. **D. P. R.** De pecuniis repetundis. **D. P. S.** Deposuit sibi. **D. Q.** Diis Quirinalibus, vel Divus Quæstor. **D. Q. R.** De qua re. **D. Q. S.** De qua supra. **D. R.** Drusus. **D. S. P.** De sua pecunia. **D. S. P. L. D.** De sua pecunia Laribus dant, vel dedit, vel dederunt. **D. T. D. D. P. F.** Duntaxat decem denuntiandi potestatem faciam. **D. T. S. P.** Diem tertium, five perendinum. **D. V.** Devotus vir, vel vester, vel Vette, vel Diis volentibus, vel Dies quintus.

DAÆ, arum, vel **DAHÆ.** [*Δααι*] Populi Scythici, ut ait Servius. ad Virg. Æn. 8. 728.

Indomitique Daa, & pontem indignatus Araxes.

Et Pomponius inter Scythicas Gentes Dahas numerat 1. 3. C. 5. Ubi tamen dubium est, annon vel Sachæ, vel Sacæ vel Sage legendum. V. Vadiani in Melam comment. Drakenb. ad Sil. 13. 764. Lucan. 7. 429. Plin. 1. 6. C. 17. Strabo 1. 11. Steph.

DABANEGONS, Regio Arabiæ, de qua Plin. lib. 6. cap. 28.

DABLA, Palmæ genus apud Scenitas Arabas, quod Juba omnibus fa-poribus præfert, ut author est Plin. lib. 13. cap. 4.

DACA, Poma sunt vilissima, inquit Plin. quanquam prima adventu, decerpique properantia. Hæc ille lib. 15. cap. 14.

DACAR, genus Casiæ. Diosc. 1. 12.

DACIA, [*Δακία*] Regio in Scythia, quam quidam Thraciæ partem, quidam contemninam dicunt. Alii provinciam citra & ultra Istrum esse autantur. Hæc (ut scribit Ptolemæus) a Septentrione, parte Sarmatiæ, a Meridie Danubio terminatur: quam nonnulli Valachiam magnam esse voluerunt. Comprehendit jam Val. Moldav. & Transilv. Medio ævo fuit Cisdanubiana inter utramque Moeliam ab Aureliano instituta, quæ in Meditæranæam Macedoniæ vicinam, & Ripensem Danubio propinquam divisa fuit. V. Vopisc. Aurelian.

c. 39. Sex. Ruf. c. 8. & Sirmond. ad Paneg. Sidonii Anthem. dict. v. 272.

DACIUS, [Δάκιος] Gentile, ut & Cognomen triumphale, a Dacia devicta: sicut a Germania, Germanicus. Juv. sat. 6. 204.

--- Cum lance beata

Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dacicus, est dictus Imperator Trajanus victo Decebalo, Dacorum Rege. Dio 88. p. 774. B. Cui primo etiam id cognomen in nummis tribuitur.

DACISIANI, milites Claudio Imperatori dicebantur, quos Nero Augustianos vocabat, utpote qui ex legionariis, alariis, & manipularibus electi, proprium aliquod, & ab aliis diversum, pro Imperatoris libito, nomen fortiebantur. Hinc Probus, Decimianus, Alexander Severus, Optentianus, Tiberius, Vigefimanos habebat, & sic de reliquis. V. Alex. ab Alex. Genial. 6. cap. 22.

DACNADES vel DAGNADES, avium genus, quas Ægyptii inter potandum cum coronis devincere soliti sunt, que vellicando morsicandoque & canturiendo allidue non paterentur dormire potantes. Festus.

DACRYMAS, auctore Festo, Livius Andronicus sæpe posuit, pro Lacrymas, nimirum quod Græci δάκρυα appellant. Unde etiam constat verbum Lacrymor, & nomen Lacryma, melius sine aspiratione scribi quemadmodum vox Græca scribitur, a qua originem trahunt.

DACTYLI Idæi, [Δάκτυλοι Ἰδαίους] Magnæ matris ministri & affectores dicti fuere: ea ratione nuncupati, quod sub Ida habitarent, qui mons Matri deorum dicatus credebatur, ut ait Strabo. Porro Idæos dactylos Sophocles decem existimavit, quinque mares primum natos, qui ferri fabricam excogitavere, aliaque permulta: quinque horum fuere sorores: ab hoc numero dactyli, id est digni nuncupati. Horum vero nomina sunt, Hercules, Peon, Epimedes, Jalius, Idas. Julius Pollux de manu loquens lib. 2. Corybantes, inquit, dactylos etiam nuncupari tradunt plerique, propter numerum, quod scilicet quinque sint: alii autem quod Rheæ administrarent omnia. Hactenus ille. Sunt qui Idæos quatuor tantum numerent, Salaminum, Damnaneum, Herculem & Acmonem. Pherecydes vero duos & quinquaginta fuisse existimat. Strabo centum Idæos dactylos in Creta habitasse scribit. Horum etiam meminit Diodorus Siculus, quem vide, & Marsh. Can. Chron. p. 256.

DACTYLUS, i. [δάκτυλος] Græcis dicitur digitus.

Dactylus, pes metri, constans prima longa, & duabus brevibus: ut scribitur. Herous pes a Cicerone vocatur, lib. 3. de Orat. C. 47. quod eo potissimum cantantur facta heroum & principum.

Dactylus, piscis genus e concharum genere. Plin. l. 9. c. 61. Concharum e genere sunt dactyli, ab humanorum unguium similitudine appellati. His natura, in tenebris, remoto lumine, alio fulgore cluere; & quanto magis humorem habeant.

Dactylus, Gemma. Plin. l. 37. c. 10. Idæi dactyli in Creta, ferreo colore pollicem humanum expriment.

Dactylus, Herba. Plin. l. 24. c. 19. Sunt qui & aculeatum gramin vocant trium generum. Quum in cacumine aculei sunt plurimum quini, dactylon vocant. Hos convolutos naribus inferunt, extrahuntque sanguinis ciendi gratia. Altero quod est Aizoo simile, ad paronychia, & pterygia unguium, & quum caro unguibus increvit, utuntur eam axungia: ideo dactylon appellant, quia digitis medeatur. Tertium genus dactyli, sed tenuis, nascitur in parietinis aut tegulis.

Dactyli pro fructibus palmæ arboris, quos Græci Φάινας, Latini alias Palmulas vocant Plin. 24. 19. V. Spanh. de usu & præst. numm. diss. 6. p. 348. Apicius. Et croci drachmæ singulæ dactylorum ossibus torridis quinque, his denique dactylis nunc mollitis est. Hinc medicamentum, quod vulgo dicitur De dactylis, vel Græcis dia-phoenicon.

DACTYLICUS, Adj. [δάκτυλικός] Cic. in Orat. 191. Quod ille dactylicus numerus hexametrorum magniloquentiæ sit accommodatior.

DACTYLIOTES, [δάκτυλιώτης] Digitus est qui Latinis sonat annularis. Pollux lichenon appellat. Romani quoque annularem seu medicum. Illo enim, quum veniam poscebant a diis. locum Nemeseos (quæ dea ultrix malorum fuit, faulrix autem honorum) post aurem dextram obfigabant. Alex. ab Alex. l. 5. c. ult.

DACTYLIOTHECA, æ. [δάκτυλιόθηκη] Annulorum capsula; δάκτυλο enim annulus est, ἕκαστα capsula, live arcula ubi quid reconditur. Ulpian. in l. librorum. §. fin. de legat. 3. Dactyliothecam meam, & si quos præterea annulos habeo, &c. Paul. l. argento. de leg. 3. D. Annulis legatis dactyliothecæ non cedunt. Ita Martial. 11. 60.

Senos Charinus omnibus digitis gerit,

Nec nocte ponit annulos,

Nec, quum lavatur. Causa quæ sit queritis?

Dactyliothecam non habet.

Romani Dactyliothecas integras Templis quandoque facerunt; ut patet ex Plin. 37. i. extr.

DACTYLIUS, i. m. Annulus [δάκτυλιος].

DACTYLIUM, [δάκτυλιον] Annulus sine gemma, aut sigillo, Gualtherus apud Polluc. lib. 5. cap. 16. vertit Condulum.

DACTYLIS, idis. Sculptoris insignis nomen, cuius laudata opera in hortis Servilianis haberi refert Plin. lib. 36. cap. 5.

DACTYLIS, idis. i. ut Dactylides vites, dietæ a gracilitate digitali: vel fortassis quod grana habeant dactylis similia, hoc est, fructui palmæ arboris. Plin. lib. 14. cap. 3. Has etiam Dactylos vocat Colum. lib. 3. cap. 2.

DACTYLIOTUM, i. n. [δάκτυλιότων] Genus quoddam vasii vinarii, sic dictum ex projecturis digitorum, quo Dionysius aliquando libasse fertur. Alex. ab Alex. Genial. lib. 3. cap. 10.

DACUS, i. [δάκος] five Dacu, a. Nomen Scythicæ gentis, de qua V. in DACIA. Conf. Plin. l. 4. c. 12. Olim, teste Strab. lib. 7. Davi five δάκων appellati sunt. Ex quo apud Athenienses Davorum nomina servilia plurimum abundabant. Hinc factum est, ut in Comædiis inter servilia nomina Davus sæpe compareret, a patria videlicet petiitum, ut Creta, Syrus, Mysis & alia ejusmodi.

Alper Dacus. Horat. 1. Carm. 35. 9. cum Daci dicuntur, prior Syllaba vocis producitur, corripitur cum Dacæ: ut observavit L. Hortensius ad Lucan. p. 102. conf. Virg. Georg. 2. 497. Stat. 1. Silv. 1. 7. Sen. Thyest. v. 47. & 602. verum intercedit Drakenb. ad Sil. 13. 764. ac in talibus Dabas, vel Daas legendum contendit.

DACUS, a, um. pro Dacicus, quod est a Dacia. Spartianus, ad bellum Dacum Trajanum familiaris profectus est. Prælia Dacu. Stat. 4. Sylv. 2. 67.

DACIUS, etiam adj. [δάκιος] ut Arma Dacia. Claud. 4. Paneg. 335. al. Dacicus. q. V. col. sup.

DADICÆ, populi Scytharum ex parte Asiæ, ut scribit Herodot. lib. 4.

DADŪCHUS, [Δαδύχος] Maximus erat sacerdos apud Athenienses Herculis Stephanophori. V. Alex. ab Alex. Genial. 2. cap. 8.

DADALA, n. Urbs Lyciæ, a monte Lyciæ, seu a Dædalo ibi sepulto. Cariae attribuit Plin. l. 5. c. 27. extr.

DADALA, Festum esse Plataensibus observatum est. Hujus ortum ex fabula quadam cœpisse memorant, quam vide apud Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. ult. V. Pausan. in Bœot.

DADALUS, [Δαίδαλος] Atheniensis, Euphemi, vel ut alii tradunt, Palamaonis vel Eupalami F. arte fabrilis clarus, cujus historiam vide apud Diodor. lib. 5. Ovid. Met. 8. 152. &c. Virg. Æn. 6. 14. Hygin. F. 39. seq. & 274. Paulan. in Achaic. & Bœot. Plin. Apollod. Ex hujus artificis excellentia natum proverbium, ut clara opera, Dædala appellantur. V. MINOTAURUS. [Dædalu potius δαδών δαίδαλον nomen invenisse probabiliter statuit Pausan. l. c.

Fuit & Dædalus alter, de quo Plin. lib. 34. cap. 8. Dædalus & ipse inter factores laudatus, pueros duos dirringentes se fecit.

Volucer Dædalus. Valer. 1. Argon. 704.

DADALUS, a, um. [δαίδαλος] Adj. per Syncop. pro δαίδαλιος.

Dædala, a varietate rerum, artificiorumque dicta est apud Lucretium lib. 1. 228. Terra, apud Ennium Minerva, apud Virgilium Circe, ut author est Festus, a verbo Græco δαίδαλλειν, quod significat variare. V. ibi Dacer.

Claustra Dædala. Sen. Hippol. 12. significat Labyrinthum. Natura. Lucret. lib. 5. 235.

Signa, id est Artificiofa. Lucret. lib. 5. 1450.

Tecta, id est Ingeniofa. Virg. 4. Georg. 179.

DADALEUS, adj. idem.

Iter Dædaleum. Propert. 2. lib. Eleg. 14. 8.

Ope Dædalea Hor. Carm. 4. 2. 2.

DADALEON, Insulæ duæ contra Chimaeram. V. Plin. lib. 5. cap. 31. [i. e. Dædalenium a Dædalis Carie, de quo oppido V. supra.

DÆMOGORGON, [Δαίμογεργών] Latine dicitur Deus terræ: quo nomine veteres intelligebant Naturam, rerum omnium matrem & altricem.

DÆMON, ðnis. [δαίμων] dicitur quasi δαίμων, i. e. sciens, Latine Genius. Plato in Cratylo p. 398. Lactant 2. 14. Chalcid. in Timæum Platonis, & Lud. Viv. in August. de Civ. D. 9. 20. Dæmones dicuntur a Christianis spiritus in cœlo a Deo creati, qui de cœlo dejecti, partim in terræ infimo, partim in hoc aere damnati sunt. De varia significatione hujus vocis V. Dausquejum in Basil. Seleuciens. p. 62. &c. Generaliter Dæmon vocatur quivis Deus vel Dea: sed interdum Diis contradistinguitur; de quorum distinctione Plotinus Ennead. 8. 3. De Dæmonibus plurima apud Voet. part. 1. disp. Theol. 906. &c. Suicer. in Thef. De consuetudine colendorum Dæmonum Barth. ad Briton. Aremor. p. 661.

DÆMONIACUS, qui a dæmone possidetur. Firmicus lib. 3. cap. 6. Infans, Lunaticos, dæmoniacos facient. Lactant. 4. 15.

DÆMONICOLA, August. de Civ. D. 18. 4. Licet hanc vocem benignius olim interpretati fuerint, a multis tamen jam sæculis non nisi in malam partem audiri consuevit.

DÆMONIUS, Adj. [δαίμονιος] ut, Dæmonicæ fraudes apud Lactantium. V. Tertull. de Anima c. 36. 46. & 50.

DÆMONION, divinum quiddam esse existimabat Socrates, cui parebat, teste Cic. in 1. lib. de Divin. 122. (conf. Apul. Apol. pag. 189. Tertull. Apol. c. 21.) Idem in lib. de Univerf. 34. inquit, Reliquorum autem quos Græci δαίμονια appellant, nostri (opinor) Lares, si modo hoc recte conversum videri potest.

DÆR, [δαίρ] Græcis est mariti frater: Latinis Lavir, quod & Alciatus probat. At mariti foror Glos a nobis, ut Rhodiginus ait, dici potest. Idem Alciatus, quim & alii observarunt, haud recte ab Accursio Lavirum uxoris fratrem, quasi Lavum virum acceptum, quum Lavir solum sit mariti frater.

DÆRA, [δαίρα] Soror fuit Thyestis, cum qua rem habens Enorchum genuisse memoratur, a quo Dionysius Enorches apud Lycophronem dictus est. V. Cæl. lib. Antiq. lect. 7. cap. 13.

DAGNADES, V. DACNADES supra.

DAGON, [δάγων] Deus fuit a Phœnicibus cultus, Cæli filius ab eis existimatus, & Saturni frater. De hoc in primo Regum cap. 5. multa leguntur, quum in ejus templo captam arcam Domini Philistæi reposuerunt, magno sui periculo, & majore miraculo. Meminit & Suidas. Hunc Phœnices frumenti & aratri inventorem putabant. Philo Bibl. Plura Selden. de Diis S.

DAHÆ, V. supra DAE.

DAHIPPUS, Statuarius nobilis, cujus opera enumerat Plin. lib. 34. cap. 8.

DAI, [δαί] Persarum populi, omnes pastores. Herodot. lib. 2.

DAIE, [δαίη] Oppidum in Teuthrania regione, quam Mysi antiquitus tenere. Plin. lib. 5. cap. 30.

DALION, [δαλιών] Fluvius prope Pylon, de quo Strab. lib. 8. Duo quoque prope fluunt amnes, Dalion & Acheron, Alpheum intrantes.

DALION, Herbarius, cujus meminit Plin. lib. 20. cap. 17.

DALIVUM, lupinum ait esse Aurelius, Ælius stultum. Ocorum quoque lingua significat insanam. Santra vero dici purat ipsum, quem Græci δαίλιον, id est, propter cujus fatuitatem quis misereri debeat. Ex Festo.

DALMATIA, [Δαλματία] regio Illyrica ad mare Adriaticum spectans, continna Liburniæ versus Occasum, quam Delmatiam potius dicendam.

- cedam esse Velius Longus affirmat de Orthograph. pag. 102. quod veteres etiam inscriptiones & nummi confirmant. Nummus Hadriani, M. E. T. DELM. i. e. Metallum Dalmaticum. A qua Dalmate populi, qui (ut scribit Florus) plerumque in sylvis degunt, inde ad latrocinia promptissimi. H ab Augusto Cæsare domiti fuere, ut scribit Appianus. Dalmatia plurimum auri profert, ut scribit Plin. lib. 33. cap. 4. De rebus suis in Dalmatia gestis Vatin. ap. Cic. 5. Fam. 10. Frondens Dalmatia. Claud. 2. in Ruff. 5. 38. Montana Dalmatia. Ovid. 2. de Ponto. 2. 78.
- DALMATA**, æ. Qui ex Dalmatia est. Cic. 5. Fam. 11. Dalmatis dii malefaciant, qui tibi molesti sunt.
- Dalmate montes. Stat. 4. Sylv. 7. 14. V. DALMATIA.
- DALMATENSIS**, c. Adj. Vepisc. Claud. cap. 17. Singiliones Dalmatenses.
- DALMATIUS**, a, um. Adj. ut Bellum. Sueton. Aug. c. 20. Fluctus. Lucan. 2. 402. Frigus. Cic. ad Fam. lib. 5. 10. Metallum, pro Auro. Stat. 1. Sylv. 2. 153. Vestis, quæ in Dalmatia primum confecta, & illinc Romam allata est. Ildor. 19. 22.
- DALMATICATUS**, Dalmatarum vestibus indutus. Lamprid. in Commodo, cap. 8. Dalmaticatus in publicum processit. V. ibi Casaub. & conf. Lamp. de Hellog. 26.
- DALMATICUS**, Viri nomen proprium. Cic. Post redit. ad Quirit. 6. Dalmaticus pro Q. Metelli reditu deprecatus. Al. leg. Diadematus. V. Urfin. Grut. & Græv. ad loc.
- DALMINIUM**, [Δαλμίνιον] Ptol. Delminium, Dalmatarum ampla civitas, a qua & cognomen gens illa vendicat. Eam Natica exilem reddidit, agrumque desolatium pecori pascendum reliquit, ut auctor est Strabo, lib. 7.
- DAMA**, Mulieris proprium nomen, quam Pythagoræ fuisse filiam memorant, cujus ingenium & doctrinam in exponendis paternis sententiarum involucris, nemo non mirabatur. Cæl. Rhod. Antiq. lect. lib. 14. cap. 1.
- DAMA**, apud Syros fervorum peculiare nomen, sicut Lacedæmonii dicebantur Helotæ, apud Phryges Manes, & apud alios aliter. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20. Turnebus Advers. 6. 4. in illud Horatii, 2. Sat. 5. 18. Visne tegam Spurco Damæ latus? &c. Dama, inquit, nomen fervile est, diminutionis forma a Demetrio deductum, & in Horatio libertini hominis, quales multi ad opes perveniebant, etiam pro villisimis & fordidissimis semper habebantur, quod ex his Senecæ verbis probat; Idem res dicebat omnium fordidissimas acetum, & pulicium, & Damam, Phileroten, laternas & spongias. Hæc ille.
- DAMA**, æ. [δάμας] Genus capræ sylvestris, tam m. quam f. Virg. 8. Ecl. 28.
- Cum canibus timidi venient ad pocula damæ. Hor. 1. Carm. 2. 12. Et superjecto pavida natarunt Æquore damæ.
- Veloces damæ. Sen. Hippol. 1. Agitare damas. Ovid. 10. Met. 539. Figere damas. Virg. 1. Georg. 308.
- DAMÆTHUS**, [Δαμαίθου] Caria rex fuit, qui filiam suam nomine Syriam, Podalirio, quod tecto delapsam eam, misso ex utroque brachio sanguine, persanasset, in uxorem dedit, tradita in dotem Chersoneso. Hæc Cælius, apud quem plura, lib. 13. cap. 13.
- DAMÆUS**, [Δάμαου] Neptunus cognominatus, quod primus artem domandi equos docuerit, unde & Hippium appellari etiam legitimus, quasi dicas Equestrem. Ex Cæl. Lect. Antiq. lib. 14. cap. 18.
- DAMALIO**, [δαμάλιον] Lamprid. 11. Alexand. cap. 22. Jussit ne quis fuminatam occideret, ne quis lactantem, ne quis damalionem. Ad quem locum Salmastius; Damalio vox Græca quam Latini suam suo more fecerunt.
- DAMALIS**, Fœmina bibax. Hor. 1. Od. 36. 13.
- DAMASCÈNE**, Syriæ pars, quæ & Cæle & Mesopotamia dicitur, circa Libanum: sic dicta a Damasco clarissima civitatum. Auctor Pompon. Mel. lib. 1. 11. 3. Nunc vocatur, *Terra di Damasco*. Testis Olivarius in Melam. Plin. 5. 12.
- DAMASCÈNUS**, Adj. [Δαμασκηνός] Plin. lib. 15. cap. 13. In peregrinis arboribus dicta sunt Damascena, a Syriæ Damasco cognominata. De Prunis loquitur.
- Damascenus Joannes, a Patria ita dictus, floruit circa A. C. 731. Pater Ecclesiæ, ac Historicus, de quo Vossius de Hist. Græc. 2. 24. & Jo. Arnd. Lex. Antiq. Eccl. p. 1051.
- Damascenus Damascius, Stoicus Philosophus sub Juliano, Sec. 6. de quo Suidas, Photius 130. & 180. & Vossius loc. dict. c. 22.
- Damascenus Nic. Historicus & Philosophus ipsi Aug. Cæsari familiaris, de quo Vossius loc. dict. c. 4. p. 142.
- DAMASCUS**, [Δάμασκος] Syriæ urbs. V. Plin. 5. 18. a qua Damascene regio dicta. De Damasco sic Strabo, lib. 16. Damascus urbs est insignis, omnium fere nobilissima quæ in ea sint regione, Persiæ vicina. A Damasco sermo Abrahæ est condita, & olim *Ara* dicta, ut testatur Hieron in Ef. c. 17.
- Ventosa Damascus. Lucan. lib. 3. 215.
- DAMASIA**, [Δαμασία] Oppidum Vindelicorum, & veluti arx quædam Lycattiorum, qui ad Vindelicos pertinent. Strab. lib. 4.
- DAMASICHTHON**, ðnis. m. Niobes filius, cum sex fratribus ab Apolline cæsus. V. Ovid. 6. Met. 254. & in Ibin, 581.
- DAMASIPPUS**, L. Junius Dam. familia plebeja, Mariano tumultu præturam nactus, C. Marii adolescentis jussu, omnem nobilitatem, quæ in Urbe erat, dum ad Sacriportum pugnatur, crudelissime occidit. Sed paulo post, cum in potestatem Syllæ victoris pervenisset, ab eodem jugulatus poenas facinorum dedit. Liv. Epit. 1. 86. Sall. Catil. c. 51. Valer. 9. 2. Vellej. 2. 26. Oros. 1. 5. c. 20.
- Damasippus, Licinius, Senator Jubam regem victorem Uticam ingredientem comitatus. V. Cæs. 2. Bell. Civ. 44. de ejus morte Hirt. Bell. Afr. cap. 96.
- Damadippus, Histrio, cujus meminit Juvenal. 8. Sat. 185.
- Damasippus, signorum & vasorum antiquorum Mercator, apud Hor. 2. Sat. 3. 16, & 64. ubi Lambinus eundem esse suspicatur de quo agit Cic. 7. Fam. 23.
- DAMASITHYNUS**, Unus fuit e ducibus Xerxis Perfarum regis, teste Herodoto, lib. 7.
- DAMASSONIUM**, [δαμασσόνιον] Herba est, plantaginis folia habens, angustiora tamen, & in terram reflexa. A Dioscoride Alifima appellatur. Nonnulli putant eam esse, quam vulgus *Plantaginem aquaticam* vocat: alii illam quæ ab officinis *Fistula pastoralis* dicitur. V. Plin. lib. 25. cap. 10. & Galen. lib. 6. Simpl.
- DAMASTES**, Sigeensis, Hellenici discipulus, qui tempore Herodoti scripsit genealogiam eorum qui Trojam obsederunt, &c. V. Suid. Strab. lib. 14. Val. Max. 8. 13. 6. extr. Voss. de Hist. Græc. 1. 2. & 4. 5.
- DAMASTUS**, [Δάμαστος] Democriti frater, teste Plin. 1. 18. c. 35. Stat. 8. Theb. 495.
- Damastus Scombrus, Trallibus oriundus, clarus & gravis orator fuit, ut refert Strabo, lib. 14. quem vide.
- Damastus, [Δάμαστος] Romanæ urbis episcopus quidam fuit, Hieronymi tempore, ut ipse testatur. Meminit & Cælius Antiq. lect. lib. 14. cap. 8. V. Voss. de Hist. Lat. cap. 8. pag. 200.
- DAMEA**, Civitas inter Ciliciam & Cappadociam Apamea postea dicta, quam sic vocatam initio ferunt, quod ferocissimas gentes domuisset. Auctor Plin. lib. 5. cap. 30.
- DAMEAS**, vel Damias Nobilis statuarius, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8.
- DAMIA**, Dea fuit, quam peculiari religione cum Auxesia Epidaurii coluere, de quibus V. in 5. lib. Herodoti, & supra in AUNESIA.
- DAMIA**, cognomen Bonæ Deæ. V. mox DAMIUM.
- DAMIATRIX**, V. ibid.
- DAMIANUS** Ephesius, Sophista nobilis: circa M. Antonini principis tempora divitiis ac potentia inter suos præditus, viros doctos liberalitate profectus est: eloquentiæ quoque genus secundum naturam imitatus. Auctor Philostratus in Sophistis 1. 2.
- DAMIS**, [Δάμις] Philosophus fuit, Apollonii Tyanci comes, de quo plura apud Philostratum de vita Apollonii. Meminit hujus & Cæl. lib. 6. cap. 12.
- DAMIUM**, Sacrificium, quod fiebat in operto, in honorem Bonæ Deæ, dictum a contraritate, quod minime esset *δημιον*, id est publicum, Dea quoque ipsa *δαμια* & sacerdos ejus *δαμιας* appellabatur. Hæc Paullus, apud Festum; Sed vera nominis ratio est, quia fiebat pro *δημῳ* live populo. Unde de hoc sacrificio Juven. 9. Sat. 117.
- Pro populo faciens, quantum Laufella bibebat. V. Voss. Etym. p. 174. Eundem de Idolor. 11. 16. Scalig. & Dacer. ad Fest.
- DAMIURGI**, [δαμιοῦργοι] apud Dorienses vocantur, Qui publica negotia resque civitatis administrant, qui similes sunt iis, qui ab Atheniensibus Demarchii vocantur, id est tribuni. Demiurgus vocat Hesi-chius. Livius, 38. 30. Er sub adventum, inquit, consulis Damurgi civitatum, qui summus est magistratus, &c. De Peloponnesiis loquitur, quo factum est ut Damurgos Dorice dixerit. *επιδαμιοῦργος* appellat Thucydides, lib. 1. Turnebus Advers. 14. 11. V. infra DEMIURGUS.
- DAMANTIANI**, Hispaniæ citerioris populi, in conventu Cæsaraugustano, inter stipendiarios a Plinio numerati, l. 3. c. item 3. Harduin. legit simplici m. Al. cod. habent Daminitiani.
- DAMANEUS**, Unus ex Idæis Dactylis. V. in dictione DACTYLI Idæi.
- DAMNIA**, Regio in Arabia, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.
- DAMNUM**, i. n. [ζημία, βλάβη] Detrimentum, Jactura. Juriscon. in l. 3. D. de damn. infect. Damnum & damnatio a demptione & quasi diminutione patrimonii dicta sunt.
- Damnum est, nisi eo ad mercatum venio. Ter. Adelph. 2. 2. 23.
- Damnum ex tempestate. Cato, de R. R. cap. 3. Si cito sustuleris, & vasa parata erunt, nihil damni erit ex tempestate.
- Damna & detrimenta. Cic. 1. de Legib. 61.
- Jactura atque damnum. Cic. 1. de Lege Agr. 21.
- Damni injuria. Cic. pro Rosc. Com. 32.
- Acerba damna. Claud. Gigantomach. 20.
- Fatalia damna. Ovid. 1. Trist. eleg. 7. 47.
- Fatalia damna Jurisconsulti vocant, Quæ accidunt etiam quantumvis cautis & prudentibus, quæque nullo modo præcaveri possunt. Itaque ad ea præstanda nemo obligatur. l. duobus. §. Damna. D. pro socio.
- Flebile. Claud. 2. in Ruff. 5. 46.
- Gemina. Claud. in Conf. Stilich. 384.
- Gravius. Ovid. 7. Met. 552.
- Leve. Ovid. 14. Met. 197.
- Reparabile. Ovid. 1. Amor. 14. 55.
- Speciosum damnum id vocamus quod speciem quandam exhibeat nobis non contemnendæ utilitatis, quum tamen re ipsa noxium sit maxime. Hoc epitheto apposite usus est Ovid. lib. 11. Met. v. 133. ubi Midæ fabulam enarrat.
- Tenuè. Claud. de Bell. Get. 5.
- Turpia. Claud. de Bell. Gild. 189.
- Accedere damnis. Ovid. de Nuce 47.
- Augeri damno. Ter. Heaut. 3. 4. 15.
- Capere damnum. In CAPIO.
- Certare damnis. In CERTO.
- Coercere damno aliquem. Cic. 3. Off. 23.
- Cogere damno aliquem. Cic. 1. Philipp. 12.
- Contrahere damnum in re aliqua. Cic. 5. de Finib. 91. Nec meicatura quaestiuosa, si in maximis lucris parum aliquid damni contraxerit.
- Dare damnum aut malum. Ter. Andr. 1. 1. 116.
- Decidere damnum, pro Solvere, præstare, sorsite damnum. l. Si servus communis. §. quod vero. D. de furt.
- Dissoluta & compensata damna. In COMPENSO.
- Facere damnum. Cic. de Clar. Orat. 135. Damnum enim, illius immaturo interitu, res Romanæ Latineque literæ fecerunt.
- Factum damnum in aliquo. Cic. ad Fam. lib. 10. 28. Magnum damnum factum est in Servio.
- Facis nihil damni quod. Cic. ad Fam. lib. 7. 33. Quod declamationibus nostris cares, damni nihil facis.

Ferre damnatum cum pudore. Ovid. 3. Amor. 6. 34.
 Gubernare damnata belli. Sil. lib. 10. 271.
 Levare damnata. Ovid. 1. Fast. 367.
 Penfare. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 126.
 Plangere. Stat. 11. Theb. 114.
 Præbere materiam damno. Ovid. 2. Met. 213.
 Rependere damnata. Ovid. Epist. 15. 32.
 Refarcire. Cic. ad Fam. lib. 1. 9. In meis damnis ex auctoritate Senatus refarciendis.
 Damno esse. Plin. in præmio lib. 14.
 Credulitas puellis damno esse solet. Ovid. Epist. 17. 39.
 Damnum infectum. est Damnum nondum factum, quod futurum veremur. Caius l. 2. De dam. infect. V. INFECTUS.
 Damni infecti promittere. Cic. in Topic. cap. 22. Siquis in pariete communi demolendo damni infecti promiserit, &c. Ubi Boethius, Damni infecti promissio est, quoties quis promittit, si quod damnatum eius opera contigerit, sua restitutione esse pensandum.
 Damni refecti cavere alicui. Paulus in l. Prætoris. D. de dam. inf.
 Damni, sive ejus quod interest tres sunt species. Prima ejus, quod neque a lege, neque ex partium conventionem definitum est, ideoque probandum, & quantumcunque erit, adjudicandum, ex regula tamen l. unic. C. sentent. quæ pro eo quod interest, & appellatur Id quod interest. Altera autem species ejus est, de cujus summa integra, & quantumcunque futura est inter partes convenit, quæ in jure appellatur pœna. l. ultim. D. de præ. stipul. l. 8. §. 2. D. rem. rar. haber. Tertia species ejus est, de cujus summa non integra, nec quantumcunque ad extremum esse potest, sed quantum sit per singulos menses, ipso jure definitum est, sic ut quamvis plaris vel minoris interfit, sola tamen ea summa præstetur, ut patet ex l. ult. D. de peric. & comm. rei vendit. Et hæc quoniam ab minus diuturnitate pendet, Ulura, sive interufurium appellatur.
DAMNŌSUS, Adject. [*ζημιώδης, ἐπιζήμιος, βλαβερός*] Quod inferit damnū. Plaut. Bacch. 1. 2. 9.
 Mæa damnosa. Martial. lib. 14. 18.
 Artes. Ovid. 2. Met. 215.
 Cura. Ovid. de Rem. Amor. 69.
 Dies. Hor. 3. Carm. 6. 45.
 Dolus. Nerat. in l. Si procurator. D. de dol. mal. except.
 Ganeo damnosus. Ter. Heaut. 5. 4. 11. [Sed in emendatis codd. comma interponitur. V. infra.
 Gaudia. Claud. 3. Paneg. 334.
 Hæreditas. Julianus in l. Si hæreditatem. D. Mandat.
 Libido. Hor. 2. Epist. 1. 107.
 Mora. Ovid. 11. Met. 376.
 Mulier famæ reique damnosa. Liv. 9. Bell. Maced.
 Senectus. Ovid. 3. Trist. 7. 35.
 Superbia. Ovid. 3. de Arte Am. 509.
 Venus. Hor. 1. Epist. 18. 21.
 Virtus. Ovid. 10. Met. 707. i. e. Fortitudo.
 Voluptas Veneris. Ovid. 1. de Ponto, 9. 33.
 Compar. Ovid. 3. Amor. 6. 99.
 Damnosus pecori curris, damnosior agris.
 Nihil est damnosius deserto agro. Plin. lib. 8. cap. 5.
 Damnosus, Profusus & nequam. Suet. in Neron. cap. 13. Non in alia re damnosior, quam in ædificando.
DAMNŌSE, Adv. [*βλαβερός*] ut, Damnose bibere. Hor. 2. Serm. 8. 34.
DAMNIFICUS, [*ζημιών*] Qui facit damnum. Plaut. Cist. 4. 2. 62. Imitatur nequam bestiam & damnificam.
DAMNIGERŪLUS, [*βλαβηροῦλος*] Idem. Plaut. Truc. 2. 7. 1. Ite hac simul mulierum damnigeruli foras gerrones.
DAMNO, [*καταζημιώσω, κατεδημιόω, κατακλιμάζω, κατακρίνω*] āre. Quintil. lib. 3. cap. 6. Et M. Tullius non dubitavit aliquos suos libros jam editos aliis postea scriptis jure damnare.
 Aciem damnare. V. ACIES.
 Damnare reos & Absolvere, opponuntur. Ovid. 15. Met. 41.
 In uno facto damnandus. Ovid. 7. Met. 402.
 Moras damnare. Ovid. 13. Met. 577.
 Damnatur in totum hæc herba. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Damnare, genitivo aliquando jungitur, aliquando ablativo. Quando autem genitivo, subintelligitur fere ablativus Crimine, scelere, aut simile, quod addit Ovid. 5. Fast. 624. Sceleris crimine damnat avos. De Confructione h. v. V. Vall. l. 3. C. 32. Voff. de Confr. C. 26.
 Ambitus damnari. Cic. de Clar. Orat. 180.
 Fuit & pro socio damnatum esse. Cic. pro Flacc. 43.
 Infelicitatis tempora damnare. Quintil. lib. 10. cap. 2.
 Injuriarum. Cic. 5. Verr. 107.
 Majestatis. Cic. 1. Philip. 23.
 Peculatus damnatum esse. Cic. 2. Verr. 39.
 Prævaricationis aliquem damnare. Plin. Epist. 9. 3.
 Rei capitalis damnari. Cic. de Senect. 42.
 Sceleris. Ovid. Rem. Amor. 3.
 Parce tuum vatem sceleris damnare Cupido.
 Absolvere hominem mentis crimine commotæ, & sceleris eundem damnare. Cic. ad Att. lib. 7. 12.
 Sordium. Plin. lib. 1. Epist. 36.
 Stultitiæ damnare aliquem. Cic. in Partit. 134.
 Tarditatis damnari. Quintil. lib. 2. cap. 66.
 Veneficii damnatus. Tacit. Ann. lib. 12. 66.
 Jungitur etiam genitivo significanti Pœnam: ut Damnari octupli. Cic. 5. Verr. 28. Expecto vim edicti, severitatem Prætoris: faveo aratori, cupio octupli damnari Apronium.
 Damnare de vi. Cic. ad Brut. 12. Atque ille si armis postis de vi damnatus esset, &c.
 Damnare de suspicionibus, i. e. Ex suspicionibus, per suspiciones. Ulpian. in l. absentem. D. de pœnis.
 De pecuniis repetundis damnari. Cic. pro Cluent. 116.
 De majestate damnatum esse. Cic. 2. Verr. 23.

Damnari ad aliquem. Plaut. Rud. 5. 1. 2. Quem modo damnavit ad recuperatores Pleusidippus?
 Partem damnatur in unam. Ovid. 11. Met. 118.
 Cætera sunt hominis: partem damnatur in unam, Induiturque aures lente gradientis afelli. De Mida.
 Capite aliquem damnare. Cic. 1. Tusc. 50. & 4. ad Heren. 33.
 Crimine. Cic. 4. Verr. 100. Dareque operam, ut is eo crimine damnaretur, ne ipse esset in crimine.
 Nomine sceleris conjurationisque damnari. Cic. 5. Verr. 11.
 Judicio damnari. Cic. 1. Philipp. 21.
 Turpi judicio damnari. Cic. pro Sex. Rosc. 7.
 Senatus decreto mea facta non damnasti. Ovid. 2. Trist. 131.
 Ipsa hominum opinione tacita damnatum esse. Cic. pro Cluent. 7.
 Primis sententis damnatum esse. Cic. 1. de Orat. 231.
 Per arbitrium damnari. Cic. pro Sex. Rosc. 114.
 Damnare fastidio aliquid. Plin. lib. 11. cap. 2. Quapropter quæso, ne hæc legentes, quoniam ex his spernunt multa, etiam relata fastidio damnent, quum in, &c.
 Damnare odio. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 6.
 Additur interdum dativus significans Personam, quæ in causa vincit. Sen. de Benef. lib. 6. Sic debitori creditor sæpe damnatur, ubi ex alia causa plus abtulit, quam ex credito petit.
 Damnari indicta causa dicuntur, Qui causam non dixerunt, neque defenderunt, & inauditum sunt. Curt. lib. 8. de Calisthene. Cic. 1. de Legib. 42. Ut Dictator qui esset, quem vellet civium indicta causa, impune posset occidere. i. e. Non prius auditum, ut nunc loquimur.
 Damnari inauditum. In INAUDIO.
 Damnari votorum, vel votis. Virg. 5. Ecl. 80.
 Ut Baccho, Cererique, tibi sic vota quotannis Agricola facient, damnabis tu quoque votis. Ubi Servius, Quum tu deus præstare aliqua hominibus cæperis, obnoxios tibi eos facies ad vota solvenda: quæ antequam solvantur, obligatos, & quasi damnatos homines retinent. V. & Ind. Erythræi v. DAMNABIS. Periz.
 Damnare caput, pro Morti dare. Virg. 4. Æn. 699.
 Nondum illi flavum Proserpina vertice crimem Abstulerat: Stygioque caput damnaverat Orco.
 Damnare, pro Reum peragere, sive condemnari facere. Tacit. 3. Ann. 36. Abolitas leges, & funditus verfas, ubi in foro, in lumine curiæ, ab Annia Rufilla, quam fraudis sub judice damnavisset, probra tibi, & minæ intenduntur.
 ad Sanctii Min. 4. 4. 14.
 Damnare, Liberare. Virg. 12. Æn. 727.
 Quem damnet labor, & quo vergat pondere lethum. Servius.
 Tributus damnantur. Tacit. in lib. de Germ. 29. (vulgo hic legitur Contemnuntur. V. Gronov. in loc.) ubi, Rhenano auctore, Damnare, pro Multare accipitur: in qua quidem significatione Livius etiam usurpare consuevit; ut lib. 5. Decad. 4. Multos pecuarios damnarunt.
 Damnare, pro Obligare. l. si filius. D. de divort. Damnandum, inquit, eum, quanti mulier litem juraverit. Item de leg. 1. l. cum filio. Hæredem, inquit, mihi dare damnaverit. Hinc Damnatus, pro Obligatus legitur.
DAMNĀRUS, Partic. [*καταγνωσμένος*] ut, Damnatus morti. Lucret. lib. 6. 1230.
 Caput damnatum. Lucan. lib. 2. 307.
 Crimine falso, mortis damnatus. Virg. 6. Æn. 430. [Nisi Morti legendum.
 Causa prope convicta & damnata. Cic. pro Cluent. 7.
 Damnatum vivere paci. Sil. lib. 3. 33.
 Damnatus calumniæ publici judicii. l. 1. §. si quis tamen. D. de postul.
 Damnatus longi laboris. Hor. 2. Carm. 14. 19. Scil. pœna.
 Damnatus crimine. in l. 1. §. 1. D. de postul.
 Ablativo etiam pœna. Cic. 1. Tusc. 50. Sed plurimi contra nituntur, animosque quali capite damnatos, morte multant.
 Compar. Cic. in Pison. 97. Quis te inferior, quis te damnator, qui neque scribere ad Senatum, a te bene Remp. esse gestam, neque presens dicere ausus es? i. e. Quem justius quis judex posset condemnare, quam te?
DAMNĀTŪRUS, [*καταδημοσώμενος*] Partic. Ovid. 7. Met. 834.
 Damnatura sui non est delicta mariti.
DAMNATIO, ōnis. f. [*καταγνωσις, κατακρίσις*] Plin. lib. 28. cap. 6. Metuens damnationem.
 Reorum acerbissimæ damnationes, cui opponitur, Libidinossimæ liberationes. Cic. in Pison. cap. 87.
 Ducere damnationem. Cic. 4. Verr. 100. Quum rem ira exposuissem, quemadmodum nunc apud vos: docuissemque hanc damnationem duci non oportere, &c.
 Esse in damnatione. Plin. lib. 20. cap. 11.
 Eximere reum damnatione. Paul. in l. exceptio. D. de exceptio.
DAMNAS, [*καταγνωσμένος*] Partic. Damnatus, apud Jurisconsultos. Marcellus in l. damnas. D. de usu & usufruct. per leg. dat. Quisquis mihi hæres erit, dare damnas esto. Ulpian. l. 4. §. ult. V. etiam Quintil. 7. 9.
DAMNATORIUS, Adject. [*καταγνωστικός*] Cic. 5. Verr. 55. Verres in Xenonem judicium dabat illud suum damnatorium de jugerum profellione.
 Damnatoria tabella, apud Suetonium in Augusto, cap. 33. V. TABELLA.
DAMNĀTUS, ūs. Idem quod Damnatio. Plin. lib. 7. cap. 44. Alieno beneficio postea vixit, bonis inde etiam consecratis a damnato suo.
DAMNĀTIVUS, Gloss. Gr. Lat. & Tertull. de Præscript. cap. 34.
DAMNĀBĪLIS, Treb. Poll. 30. Tyrann. cap. 17. Sidon. 6. Epist. 1. Salvian. lib. 6. Gub. Dei, p. 215. & 4. p. 133. & Fulgent. Epist. ad Theod. de Converf.
DAMNABILITER, Augustin. Epist. 23. & Fulgent. ad Donat.
DAMŌCLES, V. DEMOCLES.
DAMŌCRĀTES, V. DEMOCRATES.

DAMOCRITA, [Δαμοκρίτης] Matrōna fuit Spartana, Alcippi civis clarissimi uxōr. De cuius amore ac fide erga conjugem & Fortitudine V. in ALCIIPPUS.

DAMOETAS, [Δαμοειτης] Nomen pastoris, de quo Virg. in Bucol. Dic. mihi Dameta, &c. Ec. 3. v. 1.

DAMON & Pythias, al. Pynthias, Pythagorei [Δάμων & Πυθίας] hoc animo inter se fuerunt, ut quum eorum alteri Dionysius tyrannus diem necis destinavisset; & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies, commendandorum suorum causa postulavisset: vas factus est alter ejus sitendi; ut, si ille non rediret, moriendum esset ipsi. Qui quum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit, ut se ad amicitiam tertium adsciberent. Haec Cic. 3. Offic. 45. Meminit & Valerius de Amicitia. 4. 7. Ent. 1. Lat. Pacat. Paneg. Theod. cap. 17. & Lactantius, 5. 18.

DAMON, ὄνις. [Δάμων] Atheniensis musicus fuit Clarissimus, qui (ut plerique consentiunt) remissam reperit harmoniam, quae mixolydio contraria est, jados autem persimilis. Cael. Rhodig. lib. 9. cap. 3. & Nepos. 15. 2. 1.

DAMON Cyrenaeus, de Philosophia scripsit, cujus meminit Plin. 7. 2. Voss. de Hist. Graec. c. 3. p. 270.

DAMOPHILA, Graeca poetria uxor Pamphili, socia Sapphus poetriae, poemata multa conscripsit, partim amatoriam, partim in Dianae laudes, ut est Author Philostratus in vita Apollonii.

DAMOPHILUS, Sophista, quem nutritiv Julianus Consul sub M. Antonino principe: scripsit ad Lolium Maximum de vita Priscorum, & quaedam alia. Suidas.

Damophilus, Plastes & pictor. Plin. lib. 35. cap. 12. Plastae laudatissimi fuere Damophilus & Gorgasus, iidemque pictores: qui Cereis aedem Romae ad circum maximum utroque genere artis suae excolverunt, veribus inscriptis Graecae, quibus significarent a dextra opera Damophili esse, a parte laeva Gorgasi.

DAMOSTRATUS, Philolophus, scripsit de piscibus libros xx. Suidas. Al. Demoltratus.

DAMOXENUS, Atheniensis comicus, cujus fabulae nonnullae memorantur ab Athenaeo in Dipnosophiitis.

DAMYNDAS, Vir fuit Macedo, teste Plutarcho.

DAN, [Δάν] Vicus est quarto a Paneade milliario, euntibus Tyrum, qui usque hodie fic vocatur, terminus Judaeae provinciae ad Septentrionem, de quo Jordanis flumen erumpens a loco fortitus est nomen. Jor quippe fluvium sive rivum Hebraei vocant. Hier. de L. H.

DANACE, es. [Δανάκη] Numisma barbaricum, obolo majus, quod ori mortuorum inferebant, ut esset unde portorium Charonti solverent Acheruntem trajecturi. Meminit in Psyche fabella Apulcius, atque item Plutarchus in collectaneis. V. Suid. Rhodig. Antiq. Lect. 10. 2.

DANAE, Herba Victorialia Apul. de Herb. c. 58.

DANAE, es. [Δανάη] trium item syllab. Acrisii regis Argivorum filia, quam dicunt ab Jove in auri guttas converso compressam. Ovid. 4. Met. 610.

— neque enim Jovis esse putabat

Persea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Hanc, postquam a Jove est vitata, pater in arcam inclusam praecipitavit in mare. quae delata ad Italiani, inventa est a piscatore cum Perseo, quem illic enixa fuerat, & oblata regi, qui eam sibi fecit uxorem: cum qua etiam Ardeam condidit: a quibus Turnum vult Virgilius originem ducere. Hactenus Servius in illud, 7. Aen.

371.

Et Turno, si prima domus repetatur origo,

Inachus Acrisiusque patres, mediaeque Mycenae.

De Danae, V. Horat. 3. Carm. 16. 1.

DANAËIUS, Adj. [δανάϊος] ut, Danaeius Heros. id est, Perseus Jovis & Danae filius. Ovid. 5. Met. 1.

DANALA, Δανάλα] Unum est ex tribus castellis Troginorum, qui sunt Galatae, ubi Lucullus & Pompeius convenere, quum alter ad belli successum, alter, illi potestate permittit, ad triumphum pergeret. Ex Strab. lib. 12.

DANAUS, [Δαναός] Beli filius, in Aegypto regnavit: is quinquaginta filias habuit, quae maritos suos interfecerunt. de quibus diximus in dictione Belus. V. Servium in 10. Aen. Is Danaus puteos dicitur invenisse, ut est apud Plin. lib. 7. cap. 56. Hygin. Fab. 168.

DANAÏ, ab eodem Danao Graeci dicuntur apud Poetas. Virg. Aen. 2. 49. Timeo Danaos & dona ferentes.

DANAÏDÆ, arum. & **DANAIDES**, um. 50. filiae Danaï, Sen. Troad. v. 605. Idem Herc. v. 756. De fabula Danaidum V. Lambin. ad Horat. 3. Carm. 11. 23. quem non videtur legisse, certe non attendisse Broeckh. ad Tib. 1. 3. 79. V. eund. ad Prop. 3. 7. 67.

DANDAGULA, Oppidum, ab ostio Gangis fluvii DCCXXV. pass. distans, de quo Plin. lib. 6. cap. 20.

DANDARI, [Δανδαροι] Sarmatarum populi, Tanaïm amnem incolentes, ut vult Plin. lib. 6. cap. 7.

DANDARICA, pro terra Dandaridarum. Tacit. lib. 12. 15. & 16. Ventumque Soza oppidum Dandaricae. Subintelligitur terrae. Sic enim reposuimus (inquit Rhenanus in castigacionibus in Tacitum) pro Dandaricae.

DANDON, ὄνις. [Δάνδων] Proprium viri nomen, quem, ex Alexandro Cornelio, refert Plin. quingentis annis vixisse, lib. 7. cap. 48. quo de spatiis agit vitae longissimis.

DANFON, Portus inter Nelos & Marchadas, ex quo navigabilem alveum perducere in Nilum, qua parte ad Delta dictum decurrit LXII. M. pass. intervallo (quod inter flumen & Rubrum mare interest) primus omnium Sesostris Aegypti, rex cogitavit: mox Darius Persarum: deinde Ptolemæus sequens, &c. V. Plin. lib. 6. cap. 29.

DANGUIAE, Oppidum ad Caucasum, in regione Cappasinae, ex adverso Bactrianorum. Plin. lib. 6. cap. 23.

DANI, Populi Germaniae Septentrionales. Procop. Goth. 2. 15.

DANIA, [Κριβέρινη Σήρρονος] Septentrionalis Oceani peninsula est.

maritimae Saxoniae lateri adherens, quam olim Cimbrici habitaverunt, quos Marius delevit in Italiam irumpere conantes.

DANICUS, Adj. ut Regnum Danicum, &c.

DANIEL, elis. & Daniëlus, i. Propheta V. T. v. Isidor. 6. 1. & 2. & 7. 8. Tertul. Carm. adv. Marc. 3. 6. Cum magnus Daniel. Prudent. Cathem. 4. 70.

His sumptis Danielus excitavit.

DANISTA, ae. m. [δανίστης] Fenerator. a Graeco δανίζεν, quod est mutuum faenori dare. Plaut. Epid. 1. 1. 51.

Adeo argentum ab danista apud Thebas sumpsisti faenore;

In dies, minasque argenti singulas nummis. E. papa.

r. Et is danista advenit una cum eo, qui argentum petit.

DANISTICUS, feneratorius. Plaut. Molt. 3. 1. 128.

Genus hominum daniticum.

DANO, ere. antiq. dare, distribuere. Plautus hoc verbo saepe utitur e. g. Molt. 1. 2. 48. Adminiculum eis danunt. Conf. Fest. & Non. 2. 210.

DANOSUS, a, um. pro liberali legit Pareus in Plauti Epid. 2. 3. 14. & Truc. 1. 1. 44. & 64. Sed Taubmannus ridet & Damnosus utrobique retinet.

DANTES ALIGERIUS, poeta Florentinus seculi sui praestantissimus, regum & principum amicitias clarus, cujus vitam scribit Volaterranus, lib. 21. Gyrald. Dial. 5. extr. Jov. Elog. p. 10.

DANTISCUM, Poloniae oppidum, ad Vitulam fluvium, advectis mercibus clarum & opulentum, ut notat Vadianus. Vulgo *Dantzich*, etiam Gedanum appellatur.

DANTHELYTÆ, [Δανθηλύται] Thraciae populi, magna ex parte Aenum incolentes, & latrocinii dediti. Strab. lib. Geograph. 7.

DANUBIUS, [Δανύβιος] Qui & Ister. Hic, inquit Plin. lib. 4. cap. 12. ortus in jugis Abnobae montis Germaniae, ex adverso Raurici Galliae oppidi multis ultra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, Danubii nomine, immenso aquarum auctu, & unde primum Illyricum alluit, Ister appellatus, sexaginta amnibus receptis, medio ferme numero eorum navigabili, in pontum vastis sex fluminibus evolvitur. Hactenus Plinius. Ammianus quoque lib. 22. Amnis (inquit) Danubius oriens prope Rauracos montes, limitibus Rhæticis per latiore orbem protensus, ac sexaginta navigabiles penes recipiens fluvios, septem ostiis per hoc Scythicum latus erumpit in mare, &c. Hunc secundum post Nilum facit Aufonius in 4. epigrammate,

Illyricis regnator aquis, tibi Nile secundus,

Danubius letum profero fonte caput. Et Ovid. 4. de Ponto

Ep. 10. 58. Cedere Danubius se tibi, Nile, negat.

Ferox Danubius. Claud. 2. in Ruf. 27.

Profundus. Horat. 4. Carm. 15. 21.

Rapax. Ovid. ad Liviam. 387.

Rapidus. Claud. 8. Paneg. 235.

Rigens. Claud. 1. Paneg. 126.

DAORIZI, Dalmatiae populi, in conventu Naronae coloniae, ut Plin. auctor est, lib. 3. cap. 22.

DAPALIS, & Dapaticae, V. DAPS.

DAPHYTAS, [Δαφύτας] Grammaticus quidam fuit, qui in monte, qui Thorax appellatur, crucifixus fuisse dicitur, propterea quod reges verbis incesset, ut

Purpurei stimuli, sex ultima divitiarum

Lyfimachi, Lydos subditis atque Phrygas.

Hinc ortum est proverbium, Cave a Thorace: in illos torqueri solitum, qui paulo plus garruli & conviciatores sunt. Ex Strab. lib. 14.

DAPHNATUM, genus Cinarae dicitur ubi lauri fructum perforaris, & cinaræ immixtum semen ita severis. V. Cael. Rhodig. lib. 4. cap. 8.

DAPHNE, [Δάφνη] Penei fluminis filia, Phoebo adamata, ac in laurum conversa. De qua Ovid. 1. Met. 490. & Aphthonius sophista. Graece nimir. δάφνη Laurus est. conf. Diof. 1. 91. Et sic Daphne Alexandrina, ibid. 4. 142. Apul. de Herb. cap. 58.

Peneia Daphne. Ovid. 1. Met. 452.

Daphne, inquit Parthenius Eroticorum, cap. 15. Amiclae filia erat, quae omnino ad urbem non progrediebatur, neque etiam reliquis virginibus convivebat: verum apparatu magno frequenter venabatur, aliquando etiam usque ad Laconicam regionem pervagata, progressaque ulterius per reliquos Peloponnesi montes, adeo ut hanc ob causam valde grata esset Dianae, quae eam certe penitus spicula faciebat jaculari. In ejus, cum aequalibus per sylvas oberrantis, amorem Leucippus incidit Oenomai filius: qui quum aliam viam, qua eam aggredere, desperasset, muliebribus vestibus indutus, ac puellae adsimilatus cum ea venabatur. Erat autem omnino jucunda ipsi Daphne illius conversatio, adeo ut nunquam eum dimitteret, talisque colluderet, ac quasi ex eo penderet omni hora.

Apollo autem, qui & ipse puellae desiderio ardebat, iraque & indigna ob Leucippi praesentiam tenebatur, puellae in animum injicit, ut cum reliquis virginibus ad fontem accedat, ac lavet. Quo sane quum pervenisset, omnes exuebantur, & quum Leucippum invitum ad hoc viderent, vestes ei detraxerunt. Cognita autem fraude & insidiis sibi paratis. omnes eum spiculis transxerunt: atque ita ille diis volentibus disperit. Daphne vero quum Apollinem se petentem perspexisset, strenum valde fugit. Illo autem pariter infrequente, a Jove petiit ex hominibus immutari. Aiunt itaque ipsam factam arborem, quae adhuc ab illius nomine Daphne appellatur.

Haec Parthenius ex versione Cornarii. Vide plura in Faticida laurus, & Venturi praesentia laurus, in dictione LAURUS. Pausanias in Arcadicis rem sic narrat: Oenomai, qui principatum Pise obtinuit, filium habuit Leucippum. Hic amore Daphnes correptus, statim eam uxorem petiit. Sed ut cognovit fugere eam virorum genus univerfum, talem quandam fraudem excogitavit. Comum Leucippus Alpheo alebat. Hanc virginum more postquam composuit, veste indutus muliebri, ad Daphnem abiit. Quo facto & Oenomai se filiam esse simulavit, & una cum Daphnide venaturum dixit. Quum itaque & pro virgine haberetur, & reliquis generis

dignitate, venandi que scientia superaret, & ad hoc frequenti obsequio plus satis esset officiosus. in firmam amicitiam Daphnen intravit. Qui vero amorem Apollinis in Daphnen descriperunt, invidisse eum Leucippo amoris felicitatem aiunt. Confestim itaque natam in Ladone voluit cum reliquis virginibus Daphne, invitamque Leucippum vestibus exuerunt. Quam itaque non virginem esse cernerent, jaculis eum ac pugionibus ictum interfecerunt.

DAPHNE altera, filia Tiresiæ vatis, que Thebis captis missa est Delphos, ut vaticinium disceret. Itaque edidit varii generis responsa, cuius ex verbis Homerum ferunt mutatum fuisse. Hæc Diodorus lib. 5.

DAPHNE, Castellum in Moesia secunda, Constantiniana Daphne in Nummo Constantini conditoris appellata, de qua lege Vales. ad Ann. 27. f. 485. & Gisb. Cuper. de Apotheoti Homeri, pag. 256. Unde sunt Daphentes Ballistarii & Constantini Daphenses inter militares ordines in Notitia Imperii. V. Spanh. de usu & præst. numm. diss. 13. p. 613.

DAPHNE etiam Suburbium Constantinopoleos ut Cuperus, c. 1. ex Steph. Byzant. atque Suida ostendit. [Sed longe notius hoc nomine amonum inprimis & famosum voluptatum illecebris, Suburbium Antiochiæ Syriæ. de quo idem Steph. & geographi ac historici passim. Hinc

DAPHNENSIS, sum. pl. Incolæ, Eutrop. 6. 11. Aliquantum agrorum Daphnenlibus dedit. Ubi V. Cellar.

DAPHNICUS, a, um. Adj. Vulcat. Gallic. in Avid. c. 5. Diffuentes luxuria & Daphnicis moribus agentes. h. e. dissolutis & ad omnem voluptatem compositis.

DAPHNÆA, vel Daphnia, Diana nuncupata, cuius facellum Pausanias scribit fuisse in finibus Spartatarum. Strabo lib. 8. quum de Alpheonia Diana egisset: Ab Olympia, inquit, stadiis LXXX distans: huic deæ in Olympia annuus conventus celebratur, sicuti & Elaphiæ & Daphniæ. Totâ enim hæc regio templorum Dianæ, Veneri & Nymphis dicorum refertissima est.

DAPHNÆUS, Apollo, cognominatus, quasi tu Laureus latine dicas: vel ut alicubi apud nostros legas, Lauriger. Daphnæi Apollinis templum Antiochus Epiphaneus dictus intravit, ut Marcellinus lib. histor. 22. 13. tradit. Arsit vero Juliani Caesaris temporibus. Fuit & DAPHNITES Apollo, a Syracusanis sic appellatus, ut scribit Heclychius.

DAPHNEPHÅOI, [Ἰερωνόφοι] Dicuntur vaticinantes: ad quod alludit Juvencalis, 7. 19. Laurumque momordit. Quando laureis corollis vates responsa dei edebant, stipis gratia, persuadentes vulgo comesta lauro haurire se numen. Cæl. Antiq. lib. 5. cap. 7.

DAPHNIA, Gemma comitiali morbo utilis existimata. Plin. lib. 17. cap. 10.

DAPHNIDIS, insula apud Troglodytas commemoratur a Plinio lib. 6. cap. 29.

DAPHNIS, is. & idis. a poetis puer formosissimus, & Mercurii filius describitur. Pastor autem fuit qui carmen Bucolicum invenit, in Sicilia boum armenta multa possedit: postremo captus luminibus, quod ebrius cum aliena femina congressus esset, ut prædictum ei fuerat a nymphâ, quam amaverat. Author Suidas. & Ælian. in Var. H. 10. 18. V. & Serv. ad Virg. Ecl. 2. 25. & 5. 20.

DAPHNITES, Alexandrina laurus vocatur, quæ ramos spargit a radice codrantes, topiarum ac coronarum operis, folio acutiore quam myrti, molliore & candidiore, majore femine inter folia rubro. Plurima in Ida, & circa Heracleum Ponti, nec nisi montolis in locis. Hæc Plin. lib. 15. cap. ult. Apul. de Herb. c. 27. & 58.

DAPHNOIDES, Herba Plin. lib. 24. cap. 15. est & alia clematis Ægyptia cognomine, quæ ab aliis daphnoides, ab aliis polygonoides vocatur, folio lauri, longa, tenuisque: adversus serpentes, ac privatum absides ex aceto pota efficax. Ægyptus hanc maxime gignit. Kuellius lib. 3. cap. 137. dicit hanc appellari nostris herbariis *Luro. ann.*

DAPHNOIDES, Casiæ species est, Ilocinnamos cognominata, cuius pretium faciunt mangones x. ccc. Adulteratur styrace, ut inquit Plinius, & propter similitudinem corticum lauri tenuissimis furculis. V. eum lib. 12. cap. 20. Apul. de Herb. cap. 58. & Diosc. 4. 14.

DAPHNON, ðnis. [δαφνον] Lauretum. Mart. lib. 10. Epigr. 79.

Disposuit daphnona suo Torquatus in agro.

Castaneas centum fevit Otacilius. Idem lib. 12. Epig. 50.

DAPHNŪCHUS, [δαφνηχός] Vocatur, qui in convivio primus caneret, quod olim ad mensam carmina Homeri per vices decantabantur.

DAPHNUS, i. Grammaticæ artis servus, dcc. festertis emptus est. Gnatio Pisarense vendente, & M. Scauro principe civitatis licente, quod pretium hominis in servitio geniti maximum fuisse ad suam ætatem refert Plin. lib. 7. cap. 39. Al. Daphnis, idis.

DAPHNUS, untis. [δαφνός] Oppidum Locrorum in litore Phocidis, de quo Plin. lib. 4. cap. 7.

Est & DAPHNUS Cariæ fluvius, Harpagus postea, ab impetu prærapido nuncupatus. V. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 21.

DAPS, pis. [δαψ, δαψη] apud antiquos dicebatur res divina que fiebat aut hyberna semente, aut verna. quod vocabulum ex Graeco deducitur, apud quos id genus epularum *δαψ* dicitur. Hæc Festus. Liv. 1. 7. Tum sacrum factum, adhibitis ad ministerium dapemque Potitiis ac Pinariis. sic & Cato R. R. cap. 50. & 131, 132. Virg. in Bucol. 6. 79.

Quas illi Philomela dapes, que dona paravit.

Hor. 4. Carm. 4. 12. Egrot amor dapis atque pugne. Loquitur de aquila. Dapes, non tantum sunt deorum, vel hostiæ in sacrificiis deorum, ut voluit Valla libro 4. & Servius: sed largiores & opipari apparatus. Virg. 3. Æn. 227.

Diripiuntque dapes, contætuque omnia fedant.

Dapes inquit Nonius non tantum opiparos apparatus aut religiosos, sicut plerumque, significare, sed & vitabiles, & insanos cibos, auctore Virgilio, postumus dicere. Æn. 3. 630.

Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus.

Accipe dapes, Id est undique consumptæ. Virg. 7. Æn. 115.

Amor dapis. Horat. 4. Carm. 4. 12.

Benigne dapes, Id est multæ & liberaliter ministratæ. Hor. Epod. 18. 14. Egens benigna Tantalus semper dapis.

Expletus dapibus. Virg. 3. Æn. 630.

Extractæ dapibus mensæ. Ovid. 11. Met. 120.

Feræ dapes. Seneca Thyeste, 2.

Festæ dapes. Id est lautiores. Horat. Epod. 9. 1.

Impositæ auro dapes. Virg. 3. Æn. 355.

Inemptæ. Horat. Epod. 2. 48.

Lethales. Valer. 2. Argon. 155.

Libidinose. In LIBER.

Opimæ. Virg. 3. Æn. 224. V. Servium.

Saliaræ. V. Saliaris, in SALII.

Siculæ, pro lautis & sumptuosas dixit Horat. 3. Carm. 1. 18. V. SICILIA.

Superbæ. Martial. 13. 45.

Celebrare dapes. Ovid. 5. Met. 113.

Convellere dapes avido dente. Ovid. 11. Met. 123.

Egerere dapes, Ovid. 6. Met. 664.

Epulari dapibus. Virg. 3. Æn. 224.

Inire dapes focias cum aliquo, Est convivari cum aliquo. Stat. 1. Sylv. 6. ad Cæsarem.

Instaurare dapes. Claud. 3. de raptu Proserp. 216.

Instituere. Virg. 7. Æn. 109.

Juvare aliquem opima dape. Stat. 4. Sylv. 9. 251.

Onerare mensas dapibus. Virg. 4. Georg. 133.

Orare veniam dapibus. Ovid. 8. Met. 683.

Pascere humana dape aliquem. Ovid. Epist. 9. 68.

Properare dapes. Stat. 1. Achil. 120. Significat celeriter apparare. Dapem quemodo facere conveniat, docet Cato. V. DAPALIS.

DAPALIS, [πῶν] cœna, Amplis dapibus plena. Nonius 2. 200. Titianus Varro, Toto fit in foco de lignis mihi dapalis cœna. Aufon. Epig. 9. 13. V. in ADJICIO, Adjicialis cœna.

Dapalis Jupiter, a Latinis vocatus & cultus est. Dicitur autem videtur, quod ei sacra dapali epulo fierent. Sicuti enim dicimus cœnam dapalem, Marcello teste, quæ amplis dapibus instructa est: ita & Jovem dapalem appellatum existimamus. M. Cato in lib. de R. R. cap. 132. Dapem, inquit, hoc modo fieri oportet: Jovi Dapali culignam vini quantumvis polluceto: eo die feriæ bubus & bubulcis, & qui dapem facient. Quum pollucere oportebit, sic facies: Jupiter dapalis, quod tibi fieri oportet in domo familiarumque mea culignam vini dapi ejus rei ergo, &c. Conf. II. Voff. ad Catull. p. 203.

DAPATICUS, a, um. [μεγαλοπρεπής] Id est amplus, & magnificus: ut, Dapaticum negotium. Festus. al. Dapticum, melius.

DAPATICE, [λαπιδίος] se acceptos antiqui dicebant significantes magnifice. Festus. al. Dapice.

DAPIFER, onomast. vet. Servus, qui cibos jam coctos infert & mensæ apponit.

DAPINO, [δαπῖνα] are. Dapes extruere & parare. Plaut. Capt. 4. 2. 117.

Æternum tibi dapinabo victum, si vera autumas. Sed quidam Codd. MSS. exhibent, dabo.

DAPSĪLLIS, e. [δαψίλλης] Abundans & largus: ut, Dapillis sumptus. Plaut. Mostel. 4. 2. 66.

Triginta minæ, præquam alios dapilles sumptus facit.

Δαψίλλια, enim Græce id valet, quod Latine largitas, affluentia, copia, abundantia, vis larga, liberalitas. Dapillis igitur non a dape deducitur.

Carolla Dapillis. Plaut. Pseud. 5. 1. 21.

Dotes dapilles. Plaut. Aulul. 2. 1. 46.

Lectus dapillis, excellens & sumptuosus. Plaut. Trucul. 1. 1. 34.

Proventus dapillis. Colum. lib. 4. cap. 27.

Spionia dapillis musto. Colum. lib. 3. cap. 2. At spionia dapillis musto, & amplitudine magis uvarum, quam numero fertilis. Id est abundans.

DAPSILE, Adv. [δαψιλῆς] Abundanter. Sueton. in Vesp. cap. 19. Sed & convivabatur assidue, ac sapius recta, ac dapillile. [Gronov. Dapilli, probe.

DAPSĪLITER, Adv. Navius in Coroll. Ultro meretur quamobrem ametur, ita dapilliter suos amicos alit. Hæc Charitius lib. 2. V. Nonium. 4. 232. Dapilliter, id est opipare, large, magnifice, splendide, abunde, liberaliter, affatim, laute. Lucilius comparativo usus est: Scito bene longinquum morbum in vino esse, ubi quis invitavit dapillius se.

DARABA, [Δαρεσῶν] Civitas est Inliæ, non procul a Sabæis, de qua Strab. lib. 16.

DARADUS, [Δαρεδός] Ptolemæo, Fluvius est Africae, quem Plinius DARAF vocat. lib. 5. cap. 1.

DARAS, Fluvius in Caicandro insula, non procul ab Armozeis populis, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 25.

DARAF, Mauritanie fluvius, in quo crocodilos gigni ait Plin. lib. 5. cap. 1. V. supra DARADUS.

DARDÆ, Indiæ populi, auri fertilissimi, sicut Setæ argenti, de quibus mentio fit a Plin. lib. 6. cap. 19.

DARDANUS, [Δαρδανός] Electæ Jovisque filius, fratrem habuit Janium: quo interfecto, e Corythi sede, Hetruria, qua nunc Cortona est, in Samothraciam venit, iram fugiens populorum. De quo Virg. 7. Æn. 206.

--- his ortus in agris

Dardanus Ideas Phrygia penetravit ad urbes, &c. Quem locum exponens Servius, sic ait: Jupiter cum Electæ Atlantii filia, Corythi regis Italiae uxore concubuit. Sed ex Jovis femine natus est Dardanus: ex Corythi, Janium. Dardanus profectus ad Phrygiam, Ilium condidit: Janium vero Thraciam tenuit, ubi est Samos, quam hic Samothraciam nominavit. Nam Junonis alia est Samos. Virg. 8. Æn. 34.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author. Tradit idem Servius in 3. 167. Æn. Janium a Dardano fuisse occisum.

- Author Trojæ Dardanus. Virg. 6. Æn. 650.
 Crudelis Dardanus. Virg. 4. Æn. 661. Id est Æneas.
- DARDANI**, populi feri, Daffaretis finitimi, quibus Triballi lævo præteduntur latere, & Malica gentes, a fronte junguntur Medi ac Denfclata. Author Plin. lib. 4. cap. 1. de his item Eutrop. 6. 2.
- DARDANIA**, [*Δαρδανία*] a Dardano, ut scribit Strabo, lib. 13. Ovid. 1. Trist. 9. 25. & Virg. 2. Æn. 324.
 Venit summa dies, & ineluctabile tempus
 Dardaniæ. Id est Trojæ: aut a Dardano Jovis & Electræ filio: aut secundum Sallustium, a rege Dardanorum Mida, qui Phrygiam tenuit. Servius. quem rursum V. in Virg. 3. Æn. 167.
- DARDANIA**, Insula eadem cum Samothrace postea dicta, ut ex Callimacho refert Plin. lib. 4. c. 12. V. **DARDANUS**.
- DARDANIDES**, Æda. m. [*Δαρδανίδης*] patron. Virg. 10. Æn. 545.
 Dardanides contra fuit.
 Dardanidæ duri. Virg. 3. Æn. 94.
 Dardanidæ magni genus alto a sanguine divum. Virg. 5. Æn. 45.
- DARDANIS**, Ædis. [*Δαρδανίς*] patron. f. ut Mares Dardaniæ. Ovid. 13. Met. 413.
- DARDANIUS**, adj. [*Δαρδανίος*] Plin. lib. 33. cap. 3. Cujus sceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam pridem & viri quod e Dardanis venit: itaque & Dardanium vocabatur.
 Acastes Dardanius. V. **ACESTES**.
- DARDANARIUS**, [*Δαρδανάρης*] ab Ulpiano vocatur qui annonam supprimit, uti demum carius vendat. in l. annonam. D. 6. de extraord. criminibus. Dicti autem Dardanarii a Dardano quodam contaminatissimo & profigatissimo mago. A quo etiam Dardaniæ artes, quæ a Colum. 10. 351. in Horto vocantur magica, At si (inquit) nulla valet medicina repellere pestem, Dardaniæ veniant artes. Hujus Dardani meminit Plin. lib. 30. cap. 1.
- DARDANIUM**, [*Δαρδάνιον*] Oppidum parvum in Rhæteo litore, lxx. stad. a Rhæteo oppido quoque dicto distans, quæ duo in Troade visuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 30.
- DAREMÆ**, Troglodytarum populi. Plin. lib. 6. cap. 29.
- DARES**, Ætis. Phrygius historicus, scripsit bellum Trojanum Græcæ, in quo ipse militavit, ut ait Hidorus, primus fere historicorum: qui tandem capto Ilio, cum Antenoris factione remansit, ut scribit Corn. Nepos, qui opus ejus e Græco in Latinum sermonem convertit, dicavitque Sallustio. Sed Suppolitia sunt, quæ sub hujus nomine circumferuntur. V. Voss. de Hist. Græc. 4. 1. Eit & Dares apud Virg. Æn. 5. 375. cum Entello congressus.
- DARI**, [*Δαρι*] Populi Indum fluvium accolentes, infra solitudines, de quibus V. Plin. lib. 6. cap. 20.
- DARIAUM**, Locus inlytæ fertilitatis in Zapavortene regione cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 16.
- DARICI** flateres, Peris numisma crant. Quin & Atheniensibus sic vocabantur nummi quidam, qui ex auro cudebantur, in quibus muse cum curru videbantur efflicte. V. Alex. Genial. diæ. lib. 4. cap. 15. Numisma priscum, Darii imagine percussum, non Xerxis patris, sed antiquioris alterius. Daricos autem scribunt Authores adæquasse pretium ejus, qui ab Atheniensibus dicebatur Chrysus, id est aureus. Alii drachmas argenti habere viginti prodidere, ut darici quinque minam facerent argenti. Ex Cæli. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 2.
- DARIDÆUS**, rex Persarum, tempore Apollonii Tyanæi, id est tempore Tiberii, Caii, & Claudii imperatorum, ut scribit Philostratus in ejus vita.
- DARIORIGUM**, [*Δαριόριον*] Galliæ urbs Ptolemæo, Venetorum caput, vulgo *Vianes*.
- DARITIS**, Regio, Ariana pars a quibusdam exstimata, l. m. pass. latitudine dimidio minore, quam India. V. Plin. lib. 6. cap. 23.
- DARITUS**, [*Δαριτός*] Rex Persarum, cui Xerxes successit. Ovid. in Ibin, v. 315.
 Utque necatorum Darii fraude secundi.
- Darius, nomen trium Regum D. Hystaspis. D. Nothus. D. Codomannus. In plerisque MSS. Curtianis legitur Dareus: quam lectionem eruditorum plerique probant; nec tamen altera ideo in vitio est, nisi breviter pronuncietur media; cum diphthongo enim scribitur. V. Freinshem. ad Curt. 3. 1. 7.
- DARON**, Oppidum in Arabico latere Ægyptiorum, qui Pfammetichum fugerunt. Authore Plin. lib. 6. cap. 30.
- DARSIS**, [*Δάρσις*] Medicis Latine loquentibus Excoriatio est, nempe quum membrana a partibus sibi subjectis manu, vel scalpelli manubrio resolvitur. Deductum vero nomen est a verbo *δέρω*, quod excoriare significat. Gal. lib. 8. de administ. anatomicis.
- DARIUS**, i. m. [*Δάριος*] tunica testiculos veltiens. Cæll. 7. 18.
- DARUENTIUS**, [*Δαρυέντιος*] Fluvius. Strabo de Meduallis populis, & illorum montibus loquens; Supra vero, inquit, nonnullis in locis admodum cavis lacus est ingens, & fontes duo, non multum inter se distantes, e quorum altero annis effunditur Daruentius nomine, per confragosa sese in Rhodanum loca præcipitans. Hec ille lib. 4.
- DARUERNUM**, [*Δαρυέρνον*] Ptolemæo, Britannia insulae portus unde in Galliam trajicitur. Vulgo *Dover*.
- DARUS**, [*Δαρός*] Pannonia inferioris, Id est Ungariae fluvius, Ptolemæo: Draus aliis dicitur. Vulgo *Mora*.
- DASCŪSA**, [*Δάσκουσα*] Armenia insula, quæ abest a Simyra lxxv. m. pass. V. Plin. lib. 5. cap. 24.
- DASCYLUS**, [*Δασκυλίον*] Bithynia oppidum Plinio & Pomponio lib. 1. Ptolemæus & Strabo Dascylum nominant, & juxta lacum Dascylyticum. Hæc sic *Δασκυλίον*, seu *Δασκυλίος*.
- DASLIS**, Oppidum inter Ægyptum & Æthiopiam, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, &c.
- DASIBARI**, Flumen Cyrenaicae regionis, de quo Plin. l. 5. c. 5.

- DASSARETÆ**, Thraciæ populi, quos a tergo Epiro junctos, Plin. scribit. De his Mela lib. 2. in descriptione Thraciæ.
- DASTACUM**, [*Δαστακόν*] Castellum. Strabo lib. 11, Cataonum campi, & Melitina, civitatem nullam habent, at castella in montibus munita, Azamora & Dastacum, quod Carmala flumen circumluit.
- DASTIR**, [*Δαστίρ*] Civitas in Ponto, de qua Strab. lib. 12.
- DASYEUS**, Fuit Gygis regis pater, teste Herodot. lib. 1. c. 8. al. Dascylus.
- DASUMAJANUM** Al. Dofumianum Senatusconsultum est, quo subvenitur his, qui iusta ex causa absumunt, ut nec libertas impediatur, nec libertus eripiatur his, qui fraude careant. l. neque infantes. Et l. non tantum. D. de fidei committ. lib.
- DASYPUS**, odis. [*Δασύπυρος*] Plin. lib. 10. cap. 67. Dasyposes omni mense pariunt, & superfoetant sicut lepores. A partu statim implentur, concipiunt quamvis ubera licante foetu. Pariunt non caecos. Idem lib. 8. cap. 55. Lepus omnium prædæ nascens solus præter dasypodem superfoetat, aliud educans, aliud in utero pills veltitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. In quibus duobus locis (inquit Budæus) Plinius hallucinatus esse creditur, qui dasypodem & leporem diversa animalia esse putaverit, quum idem sit. Theodorus certe dasypodem ubique leporem ex Aristotele verit. Hactenus Budæus. Plura qui cupiat, videat priores hujus in Pandectis annotationes. V. Harduin. p. 245.
- DATARUS**, **DATAFIM**, **DATIO**, **DATIVUS**, **DATO**, **DATOR**, **DATUS**. V. **DO**, **DAS**.
- DATHIATUM**, Thuris genus, quod rufum exit, Alexandriaeque nascitur, auctore Plin. lib. 12. cap. 14.
- DATHUS**, i. f. Colonia Thraciæ juxta Strymonem opulenta, florens, & auri venas habens. Hinc proverbium *Δαθῶν ἀμύμων* Dathus bonorum de conferta rerum opulentia Suid. & Erasim.
- DATIS**, [*Δαίσις*] Dux quidam fuit Darii, cujus copias Miltiades in Marathone funditus delevit, quum Lacedaemoniorum auxilia non expectaret, tardius ob Lunam rotundam profecta. Ex Strab. lib. Geogr. 9. Meminit Herodot. lib. 6. Nepos l. 4. 1. Val. Flacc. 6. 65.
- DATISMUS**, [*Δατισμός*] quum oratio profertur iisdem numeris, & eodem modo cadit, a Date quodam Persarum Satrapa, qui quum vellet Græculus videri, exclamavit, *δαίσις, ἡ ἑσπερίαις ἡ χερσέμας*, quum dicendum erat *χέρμας*. Cæli. Antiq. lib. 16. c. 13. Et Erasim. proverb. Datidis cantilena.
- DAUCUS**, [*Δαυκός*] Herba, de qua Plin. lib. 19. 5. & lib. 25. 9. Dauci genera quatuor fecit Petronius Diodorus, quæ persequi nihil attinet, quum sint differentiae duæ. Daucus a quibusdam vocatur pastinaca sylvestris, V. Matthiol. Cæll. 5. 23. Diosc. 3. 76. l. l. 17. 9.
- DAUCION**, & **Daucites** idem.
- DAULII**, [*Δαυλίοι*] Asiae populi, Megabaris finitimi, ut scribit Plin. lib. 6. cap. 29.
- DĀVID**, Ædis, & Ædis. Rex & Propheta apud Hebræos in Sacris monumentis notissimus. Nomen Dilectum significat vel desiderabile V. Hidor. 7. 6. Inde
- DAVIDICUS**, adj. Sedulius in Mat. 21. idem exord. operis 17. Prudentius Hymno Epiph. v. 49.
- DAULIA**, vel **Daulis**. Oppidum Phocidis, sub ditione Terei regis Thracum. unde Philomela dicitur Daulias avis Ovid. Ep. 15. 154. Deslet Threicium Daulias ales Itym. Plin. 4. 3. V. Harduin.
- DAULIS**, Ædis. Festum erat apud Argos, in quo fuit imitatio pugnae Proci in Acritium, ut scribit Cæli. Rhod. lib. 18. cap. 17.
- DAULIS**, Nymphæ nomen, Cephisi filia, quæ oppido nomen dedit: quod vel Terei & Philomelæ ac Prognis fabula notissimum est. V. Pausaniam in Phocidis.
- DAULOTES**, Fontis nomen in Arabia, ut apud Plin. lib. 6. cap. 28.
- DAUNI**, [*Δαυνοί*] Italiae populi, a Dauno duce Diomedis locero dicti. Horum oppidum est Salapia, Annibalis meretricio amore inclutum, ut scribit Plin. cap. 11. lib. 3. Dauni nunc Siponto, Manfredonia, mons Garganus. Testis Olivarius in Melan. Apulus Daunus. Horat. 4. Carm. 14. 26.
- DAUNIA**, [*Δαυνία*] Apulia, a Dauno Illyricæ gentis, claro viro, qui eam, propter domesticam seditionem excedens patria, occupavit. Festus.
- DAUNUS**, Adj. [*Δαυνός*] ut Regna Daunia apud Sil. lib. 8. & Dauniae Camœnae apud Horat. lib. 4. Carm. 6. 27.
- DAUNIACUS**, Idem Sil. 12. 429.
- DAUNUS**, Filius fuit Pilumni & Danaes, & avus Turni, qui in Apulia regnavit, a quo etiam regio illa Daunia dicta est. Alter fuit Daunus prioris filius, qui ex Venilia sorore Amata Turnum suscepit. Virg. lib. 12. 934. — Dauni miserere senectæ. Est quoque fluvii nomen in Apulia. Unde Horat. lib. 3. Carm. 3. 11.
 Qua pauper aquæ Daunus agrestium,
 Regnator populorum, &c. Quia inopia aquæ fistulosa est Apulia. Acron.
- DAURISES**, Herodoto circa finem lib. 6. Unus ex Darii ducibus fortissimus, ejusdemque gener, qui in insidiis a Caris caesus est.
- DAURIA**, quæ & **Lauria** dicimus, munuscula quæ dantur legatis hospitii gratia. Festus. V. supra in **D.** & infra **LACURIA**.
- DAVUS**. Servile nomen Comicum. V. **DACUS**.

- DE**, [*δέ*] Præpositio, ablativo casui serviens: quæ suo casui semper præponitur. Aliquando interponitur inter substantivum & adjectivum elegantie causa. Cic. ad Att. lib. 7. Nam id nisi gravi de causa non fecisset.
- Observe hanc Præpositionem in quibusdam compositis augendi vim, in quibusdam minuendi obtinere. Augendi, ut deamo, dehisco, deprecor, decerto, &c. Minuendi ut in depleo, desundo, depilo, &c. aliquando & finem notat ut in detumere, deludere, detonare, defluere, &c.

De ac Di in compositis folere confundi obſervant Drak. ad Sil. 17. 164. Brœclh. ad Tib. 1. 5. 40.

De nocte abire: Id eſt in nocte, vel per noctem: quod eſt nocturno tempore. Ter. Adel. 5. 3. 55. Ubi donatus dicit abundare DE.

De nocte multa exſurrexi. Plaut. Rud. 4. 2. 10. & 4. 1. 7.

De media nocte miſſus equitatus, noviffimum agmen confequitur. Caf. 7. Bel. Gal. 88.

De nocte vigilare. Cic. pro Murena, 22. Vigilas tu de nocte, ut tuis Conſultoribus reſpondeas. 2. Qu. Fr. 14.

De die. Plaut. Afin. 3. 1. 13.
Ergo una orationis pars de die dabitur mihi? i. e. ſemel toto die licebit mihi quoque loqui.

De die potare. Plaut. Afin. 4. 2. 16. Unam ad amicam de die potare, illam expilare jam.

De medio potare die. Horat. 1. Serm. 8. 3.

De die, cum dicunt Latini illud tempus intelligunt, quod poſt matutinum ad meridiem, & inde ad ſupremum incedit, ut Salmas. Exercit. Plin. p. 456. obſervat. Suet. Dom. c. 21. Lavabat de die prandebatque ad fatietatem. i. e. ſtatim a matutino. nam ante meridiem diſtentum cœna ſolitaria Domitianum Plinius perſtringit Paneg. Traj. c. 49. Is. Voſſ. ad Catulli Epigr. 48. p. 109. Vos convivia laute, ſumptuoſe De die facitis. exponit ſtatim, repente, ſecutus, ut ait, Donat. ad Terent. infra citat. laudatque Porphy. cui ad 13. epod. Hor. De die ſit primo mane, quod tamen in Catulli loco locum habere negat. V. Valef. ad ſuperiorem Plauti locum, & quem ibi adducit, Lipſ. ad Tac. Ann. 14. 4.

De die vivere cum perditis. Cic. 2. Philip. 87. Jamjam minime miror te otium perturbare, non modo urbem odiſſe, ſed etiam lucem, cum perditiffimis latronibus non ſolum de die, ſed etiam in diem vivere.

De die, pro repente, ut Donat. exp. Ter. Adel. 5. 9. 8. — cum fide ſcortum adducere, apparare de die convivium, Non mediocriſ hominis hæc ſunt officia.

De quarta vigilia Caf. B. G. 1. 40. & 41. De media nocte. Id. 7. 45. a princ.

De meo his præceptis nihil novum appoſui. Plaut. Milit. 3. 3. 31.

De tuo iſtuc addis. Plaut. Menæh. 1. 2. 40.

De meo, de tuo, Aliter. Ter. Adel. 1. 2. 37.
Obſonat, potat, olet unguenta de meo. Plaut. Bacchid. 1. 1. 65.
Et ad eam operam facere ſumptum de tuo.

De ſuo fungi aliquo munere. Liv. 4. Decerneret Senatus ut ſtipendium miles de publico acciperet, quum ante id tempus de ſuo quiſque functus eo munere eſſet.

De meo conſilio. Cic. ad Att. lib. 6. 3. Q. Cicero puer legit, ut opinor, certe epistolam inſcriptam patri ſuo: ſolet enim aperire, idque de meo conſilio. Id eſt meo ſuaſu.

De mea voluntate, Cic. ad Att. lib. 4. 2. Abjecta toga, ſe ad generi pedes abjecit: ille noctem ſibi poſtulavit, non concedebant. Remiſcebantur enim Cal. Januar. vix tamen de mea voluntate conſeſſum eſt.

De ſua ſententia in Albano monte triumphavit. Plin. Jun. de viris illuſtribus.

De ſua ſententia aliquid commiſſi. Plaut. Cap.

De ſententia populi lectus Imperator. Liv. 2. 39. Imperatores ad id bellum de omnium populorum ſententia lecti Attius Tullus & C. Marcius.

De communi ſententia aliquid conſtituere. Cic. 3. Off. 80. Ne noſter quidem Gratidianus officio boni viri functus eſt tum quum Prætor eſſet, collegiumque Prætorum Trib. pleb. adhibuiſſent, ut res nummaria de communi ſententia conſtitueretur.

De alicujus ſententia peccare. Plaut. Bacchid. 4. 9. 115.
Neque ego haud committam, ut liquid peccatum liet, Feciſſe dicas de mea ſententia.

De ſententia alicujus dare, quod ſit fatiſ ad aliquid agendum. Cic. 2. de Fin. 33.

De, pro a. Cic. pro Sylla, Etenim de principio ſtudit animus occurrere magnitudini criminis, ſatiſfacere expectationi hominum.

De, pro ab, teſte Nonio. Lucil. lib. 25.
Solut jam vim de claſſe prohibuit Vulcaniam.

De ſiniſtra parte eruti dentes. Plin. lib. 28. cap. 8.

De, pro ad: ut Ædificare de exemplo alterius, Plaut. Moſtel. 3. 2. 86. abundat DE.

De eodem genere, pro ejuſdem generis. Cic. 4. Tuſcul. 19. Afflictio, deſperatio, & ſi qua ſunt de genere eodem.

De, pro quantum pertinet ad. Ter. Hec. 3. 3. 31.
Nam de reducenda, id vero neutiquam honeſtum eſſe arbitror.

De interdum pro, vel propter, vel ob ſignificat. Ter. Eunuch. 3. 2. 4.
— eequid nos amas
De ſidicina iſtae? Cic. 3. Verr. 76. Flebat uterque non de ſuo ſupplicio, ſed pater de filii morte, de patris filius.

De pace mittere legatos. Caf. 2. Bel. Gall. Et lib. 4. Idem lib. 5. De dedicatione. Cic. in Bruto, 16. De Rhodiorum præmiis.

De, pro poſt, vel a. Plaut. Moſtel. 3. 2. 8.
Non bonus eſt ſonnuſ homini de prandio. i. e. Venienti de prandio.

De manu in manum. Cic. lib. 7. epift. 5. Totum denique hominem tibi ita trado, de manu (ut aiunt) in manum tuam iſtam & victoria & fide præſtantem.

De menſe Decembri navigare: DE abundat. Cic. ad Qu. fr. lib. 2. 1. extr.

De ſummo loco adoleſcens. Plaut. Aulul. prol. 29.

De ſummo loco, ſummoque genere filius. Plaut. Cap. 2. 2. 29.

De ſummo loco Dives. Plaut. Poen. 3. 1. 13.

De ſcripto dicere, Id eſt legendo. Cic. de Clar. Orat. 46. Idem 10. Philipp. 5. Ita enim dixiſſi, & quidem de ſcripto (nam te inopia verbi lapſum putarem, niſi tuam in dicendo facultatem noſſem) literas Bruti recte & ordine ſcriptas videri.

De cætero. Plin. lib. 11. cap. 26. De cætero, in ventre nihil eſt. De cætero, pro in poſterum. Sen. de Ira 3. De cætero vide non

tantum an verum ſit quod dicis; ſed an ille cui dicitur, ferre poſſit.

De cætero, pro poſthac. Paul. in l. nequis. D. de cuſtodia & exhibit. reor. Nam quum ſcierint ſibi quoque moleſtiæ futurum magiſtratum, ſi facile ſolverent vincōs: non indifferenter de cætero facient.

De compacto rem aliquam agere. Plaut. Capt. 3. 1. 14. V. COM-PINGO.

De improviſo. Plaut. Afin. 2. 2. 44. Tantum adefſt boni de improviſo.

De improviſo in aliquem incidere. Cic. pro Roſc. Amer. 151. In quos ſi qui ex acie fugerunt, de improviſo incidant. Item 4. Tuſc. 67.

De improviſo intervenire. Ter. Adel. 2. 2. 23.

De induſtria. Plaut. Afin. 1. 3. 60.
— quod nolebam ac veteram, de induſtria Fugiebatis. Cic. 2. de Fin. 33. Si aut de induſtria facias, ut, &c. id. de Off. 1. 7.

De integro. Ter. Heaut. 4. 2. 7.
Ratio de integro ineunda eſt mihi. Idem Phorm. 1. 3. 22.

De integro incidere in morbum. Cic. ad Fam. lib. 12. 29.

Otiuntur de integro. Cic. 1. de Divinat. 30. Indidemque eadem quæ oriuntur, de integro atque eodem occidunt.

De integro creare Cenſores. Cic. 4. Ver.

De integro ſcribere. Cic. ad Att. lib. 13. 27. & 49.

De more. Plin. in Paneg. Tibi aſcendenti de more Capitolium. Virg. Æn. lib. 7. 357. ſolito matrum de more locuta eſt.

De nihilo irafci. Plaut. Trucul. 4. 2. 56. Liv. 4. bel. Macedon. Mali rem exempli eſſe, de nihilo hoſpites corripit. Sic Plaut. Curc. 4. 1. 17. Dicere injuriam de nihilo.

Non hoc de nihilo eſt, quod Laches nunc me conventam eſſe expetit. Ter. Hec. 5. 1. 1.

De plano, id eſt ex æquo loco, veluti unde magiſtratus in tribunal, quod editiore in loco poſitum erat, conſcendebant. Itaque de plano, & pro tribunali, opponuntur. Ulp. 1. 3. §. 6. D. de bonor. poſſeſſ. Si cauſa cognita bonorum poſſeſſio derur, non alibi dabitur, quam pro tribunali: quia neque decretum de plano interponi, neque cauſa cognita bonorum poſſeſſio alibi quam pro tribunali dari poteſt. Item in l. 2. §. 1. D. Quis ord. in bon. Huc alludens Seneca lib. de Clemen. 1. Hæc tamen, inquit, magnanimitas in bona fortuna latiore locum habet, meliusque in tribunali, quam in plana cognoviſeitur. Hotoman.

De procul aſpicere. Plaut. Perf. 4. 2. 6.

De proximo. Plaut. Aulul. Prol. 34.
Eam ego, hodie faciam ut hic fenex de proximo ſibi uxorem poſcat.

De reliquo. Cic. ad Att. lib. 7. 14. De reliquo neque hercule quid agam, nec quid acturus ſim, ſcio; ita, &c.

De repente. Ter. Hec. 4. 1. 39. Ita corripuit de repente tacitus ſeſe ad filiam. Cic. pro Ligario 14. Tu de repente irrupiſſes, & clamare cœpiſſes, C. Cæſar cave credas, cave ignoſcas.

De ſubito. Plaut. Capt. Prol. 62. Conari de ſubito nos agere tra-gœdiam.

De ſuper. Plin. in Paneg. Nihil tamen gratius, nihil ſeculo dignius, quam quod contigit de ſuper intueri delatorum ſupina ora. Iſtum de ſuperioribus pene ſolum legi. Cic. de Claris Orat.

De tempore, Tempelive. Hirtius de bello Hiſpan. Ipſe de tempore cœnavit.

De tranſverſo. Cic. ad Att. lib. 15. 4. Ecce autem de tranſverſo Lucius Cæſar, ut veniam ad ſe rogat. Idem 4. Academ. 58.

DEA, æ. [θεὰ, θεός] a Deus: Dat. & abl. pl. Deabus. Virg. Æn. 1. 328.
— nec vox hominem fonat, O dea certe.

Æquorea dea. Ovid. Epift. 19. 126.

Auxiliaris. Ovid. 9. Met. 698.

Celeres deæ. Ovid. 2. Met. 119. i. e. Horæ.

Clara dea, Iris. Stat. 10. Theb.

Flava dea, Ceres. Ovid. 3. Amor. Eleg. 10. 43.

Frugifera dea, Ceres. Claud. 2. de Raptu Proſerp. 138.

Idalia dea, Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 106.

Pallens dea, Aurora. Stat. 6. Theb. 393.

Phætrata dea, Diana. Ovid. Epift. 20. 204.

Princeps dearum, Juno. Ovid. 6. Faſt. 37.

Rofea dea, Aurora. Ovid. 3. de Arte Am. 84.

Sæva dea. Ovid. Epift. 21. 6. & 61. Diana irata.

Spicifera dea, Ceres. Sen. Herc. OEt.

Triformis dea, id eſt Hecate, quæ & Luna & Diana, & Proſerpina creditur eſſe. Ovid. 7. Met. 94. & 177.

Ultrices deæ Erebi, Sen. Oct. 965. i. e. Furie.

Sæpe hæc voces Dii Deaque omnes conjuncte leguntur. V. Propert. Eleg. 3. 12. Virg. Georg. 1. 21. Ter. Phorm. 4. 4. 6. Conf. Britton. 1. de form. p. 54.

Deabus dixit Cic. pro Rabirio, ubi diſtinctione ſexus opus erat. alias pro eodem uſurpatur terminatio maſculini. V. Voſſ. de Analog. 2. 4.

DEACINATUS, Adj. [ἀπειραγισμένος] ut Deacinata dolia, a quibus abſterſi ſunt acini. Cato cap. 26. Ubi erit lectum, poſt dies triginta, ſi bene deacinata erunt dolia, obſinito.

DEACTIO, Peractio. Feſtus.

DEATIO, [δατύω] are. Album ſacere: vel potius tectorium inducere. Curius ad Cic. lib. 7. 29. Virum bonum eſſe, nec ſolere duos parietes de eadem fidelia dealbare.

DEALBATUS, Partic. Cic. Verr. 1. Omnes illæ columnæ, quas dealbatas videtis. Sueton. Galb. c. 9. Dealbata crux. Pallad. 1. 24. Dealbati parietes.

Compar. Auguſt. Conf. 7. 6. Dealbatiores vias ſeculi curſitabant.

DEALBATOR, ſris. Vet. Gloſſ. δαλευτής Dealbator: Lege 1. Cod. de excuſ. artis. Sculptores, Dealbatores, Cuſores, &c.

DEAMBULO, [ἀσπασίω] are. Spariari. Cic. 1. de Leg. 14. Quin pergimus igitur ad illa ſpatia noſtra, fedesque, ubi quum ſaus erit deambulatum, requieſcemus? Legitur & Ambulatum in emendatoribus codd. Cato R. R. cap. 127. Et ſaliat decies, & deambulet. Adde Suet. Aug. c. 83. & 96. & Domit. c. 21. Celf. 1. 3. Ulp. l. 12. §. 1. ff. de uſu

de usu & habit. Deambulare, cum accusativo Seneca, de Remedio fortuitorum. Multa quum deambulaveris, domum redeundum est. Subauditur spatia.

Ire deambulatum. Cic. 2. de Orat. 256. Idem quum cuidam dixisset. Eamus deambulatum: & ille, Quid opus fuit de? Imo vero, inquit, Quid opus fuit te?

DEAMBULATIO, Verbale. [*δεῦπατο*] Ter. Heaut. 4. 6. 2. Vel hæc deambulatio, quam non laboriosa ad languorem dedit. De loco, Ulp. l. 7. ff. t. 1. l. 13. §. 4. Deambulationes arboribus opacæ atque amænæ.

DEAMBULACRUM, Mamertin. Paneg. Juliani c. 9. Fora, deambulacra, gymnasia.

DEAMBULATORIUM, [*δεῦπατο*] Locus in quo deambulamus. Capitolin. in Gord. c. 32.

DEAMO, [*ὑπερφιλων*] are. valde amare. Ter. Heaut. 4. 6. 21. Næ ego sum fortunatus: deamo te, Syre. Et Plaut. Pæn. 4. 2. 72. & 5. 4. 3.

DEAMATUS, Plaut. Truc. 4. 1. 5. Mea dona deamata acceptaque habita apud Phronesium.

DEARGENTASSERE, Verbum obsoletum. Lucil. lib. 26. Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalanticare eburneo speculo. Non. 2. 218.

DEARGENTATUS, Oros. 3. 22. pr. deargentatis armis &c. seq. Argyraspides ob arma deargentata sic dicti. Conf. Augustin. Ep. 23. ad Bonifac. & vulg. Pf. 67. 14.

DEARMO, are. Idem quod exarmare. Apul. Met. 5. p. 172. Sagittas dearmare.

DEARMATUS, [*ἀδωπιισμένος*] Particip. Liv. 4. 10. extr. consul triumphans in Urbem redit, Civilio Volschorum duce antecurrum ducto, prælatisque spoliis, quibus dearmatum exercitum hostium sub jugum miserat. Id est, cui ablata fuerant arma.

DEARTUARE, [*ἐξαρτῆν*] Quasi per artus concidere, inquit Nonius Plaut. Capt. 3. 4. 109. Tum igitur ego deruncinatus, deartuatus sum miser. Scelesti hominis technis.

Deartuare opes, per translationem dixit Plaut. in Capt. 3. 5. 14.

DEASCIO, are. Dedolare. Plaut. Milit. 3. 3. 11. Miles quemadmodum potis esset deasciari.

DEASCIATUS, Partic. Prudent. Rom. 381. Deasciatio supplicare stipiti.

DEAURO, are. Inaurare. Gloss. Gr. Lat. χρυσάω. Auro. Inauro. Deauro. Cod. Theod. leg. 1. de fabricens. Bucculas tegerent argento & deaurarent. Tertull. de Idolo. c. 8. Soccus & bava quotidie deaurantur.

DEAURATUS, Partic. Sen. Ep. 76. Cui deauratus est baltheus. Sic Pf. 45. 10. In vestitu deaurato. Interpr. Vulg.

DEAURATOR, oris. Leg. 1. Cod. de excuf. artif. Deauratores memorantur. Gloss. vet. χρυσωτής Deauratores.

D E B

DEBACCHOR, aris, [*παιρνω*] ari. proprie Præ ebrietate valde furere vel Bacchari. Ter. Adel. 2. 1. 30. Si fatis jam debacchatus es leno, audi si vis nunc jam. s. Egone debacchatus sum in te, an tu in me? Quædam exemplaria legunt Bacchatus.

Ad inaniam traxit Hor. Od. 3. 3. 55. Qua parte debacchantur ignes.

DEBACCHATIO, oris. f. immanis bacchatio Salvian. l. 7. de gubern. Dei, Fervida libidinis debacchatione grassantes.

DEBEE, populi sunt Arabiæ felicis, proximi Sabæis, ex genere Nomadum. Horum regionem flumen interlabitur, quod teste Strab. lib. 16. auri stricuras deserit. Meminit hujus Propert. sed hic Debatas non Debas vocat, lib. 4. eleg. 5. 21.

Si te Eoa juvat, Debataramque aurea ripa, &c. Brouckh. cum Turnebo legit; Si te Eoa, Doroxanium, juvat aurea ripa.

DEBASIA TOR, oris. Idem quod Basiator. Apul.

DEBASIA TUS, ap. eundem.

DEBATUO, ere. Pugnare vel potius pugnando subigere. Petron. cap. 69. Solebam ipsum Ammæum debatuere. V. BATUO.

DEBELLO, [*καταπολεμῶν*, κατ' ἐναντίας] Expugnare, Devincere. Plin. lib. 6. cap. 13. Darium Alexander debellavit. Virg. 6. Æn. 852. Parcere subiectis, & debellare superbos.

DEBELLATUS, Partic. ut Debellatus vi hostis. Liv. 8. 10. Id est Victus. Tyrannus debellatus. Claud. 7. Paneg. .

Debellatum est cum Græcis, Id est finitum est bellum. Liv. 8. ab Urbe. Sic 8. belli Macedon. Quod cum Antiocho uno prælio debellatum esset.

DEBELLATO, [*καταγωνισμένος*] vice adverbii Liv. 30. 8. Velut iam debellato, quod ad Syphacem Carthaginienfesque attineret. Idem 26. 21. Quod nisi manente in provincia bello non decerneretur, eum quasi debellato triumphare, cum exercitus testis, &c. Sed est participium absolute positum subintellecto nomine vel pronomine; de quo Voff. de Constr. c. 49.

DEBELLANDUS, Partic. [*καταπολεμησόμενος*] Virg. 5. Æn. 730. — gens dura, atque aspera cultu

Debellanda tibi Latio est.

DEBELLATOR, Verbale [*καταγωνιστής*] ut Cruenti gurgitis debellator, apud Stat. lib. 9. Theb. 545. Virg. Æn. 7. 651. & Tertull. Apol. c. 5.

DEBELLATRIX, icis. f. Tertull. adv. Marc. 3. 13. Roma sanctorum Dei debellatrix. Lactant. 1. 9. Libido pudoris ac famæ debellatrix. Tertull. Apol. c. 25. Græcia Phrygiæ debellatrix. ubi Rigaltius debellator vet. librorum auctoritate & exemplis tuetur.

DEBEO, mi, itum, [*οφείλω*, ὀφείλω α. ζωῆω] ere. notæ significatio- nis. Ter. Andr. 4. 1. 51. Ego Pamphile hoc tibi pro servitio debeo. Cic. Fam. lib. 10. 12. Perfice ut ne minus Resp. tibi, quam tu Reip. debeas.

Calendis Januarii debuit, adhuc non solvit. Cic. Att. lib. 14. 21. Quantum debet? Cic. Att. lib. 5. 10. Quid vos? Quantum inquam debetis? Respondent, cvi. Subaudi talenta.

Privatum debere. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interposuit Nævius, aut societatem sibi quidpiam debere, aut privatum Quintium debuisse.

Vol. II.

Amorem, studium, & similia. Cic. Fam. 1. 9. Quoniam tibi incredibilem quandam amorem, & omnia in te ipsum summa, ac singularia studia deberem, reip. eum certe me animum, merito ipse debere arbitrabar, quem &c. Idem pro Flacco Semper ita sentiet talem se animum & generis dignitati, & pietati suæ, & patriæ debuisse.

Animam. V. ANIMA.

Beneficium summum alicui debere. Cic. 1. de Orat. Fatum suum debere alicui, Id est acceptum referre alicui quod vel vi-

vat, vel jam moriatur, vel bene, vel male agat. Stat. 5. Theb. 21. Fidem. ut, Debeo tibi hanc fidem. Plin. Epist. 2. 8.

Fides communis omnibus debetur. Cic. Q. fratri. lib. 1. 1. Gratiam debere alicui. Cic. 2. de Fin.

Honores divini pro divinis meritis alicui debentur. Cic. 4. Philipp. Laudem alicui debere. Cic. Att. 1. 9.

Malum alicui pro sceleribus debetur. Cic. 3. Verr. Misericordia tibi nulla debetur. Cic. 1. in Catil. 16.

Nummos alicui debere. Cic. Att. 11. Oculos debere alicui. Catul. Epigr. 77.

Pecuniam debere alicui. Cic. pro Quinto. Pecuniam grandem alicui debere. Cic. Fam. 13. 62. Ejus filio mite

studio & erudito & modesto pecuniam Nicænses grandem debent ad h. octogies.

Pecunia debetur alicui ex. Cic. Fam. 3. 5. Dum pecunia accipitur, que mihi ex publica permutatione debetur. Idem pro Cæcina 16.

Quam præsertim pecunia ex partitione deberetur. Pecuniam debere pro. Cic. 2. Philipp. Appellatus es de pecunia, quam pro domo, pro hortis, pro sectione debebas.

Pecunia crepta est deberi. Cic. Fam. 1. de Orat. 168. Ante petitam esse pecuniam, quam esset crepta deberi.

Pœna tanto facinori debetur. Cic. in Pison. 91. Satisdato debere. Cic. Att. 16. 6. extr. ubi V. Gronov.

Supplicia debentur hostibus victis. Cic. 5. Verr. 76. Vitam tibi debere fatetur. Ovid. de Ponto, 4. 5. 31.

Vitam armis debere. Claud. Stilich 77. Debeo tibi, sine accusativo. Cic. Fam. lib. 1. Epist. 1. Nos in causa

eo auctoritatem minorem habemus, quod tibi debemus. Id est fumus tibi obligati, aut debitores tui sumus.

Debeam, credo, isti quicquam furcifero, si id fecerim? Ter. Eunuch. 5. 2. 23. i. e. Satisfaciendum ipsi mihi erit de injuria?

Maxime debere & plurimum posse juvare. Cic. Fam. 1. 7. Qui te & maxime debuerunt, & plurimum juvare potuerunt.

Cupere debere omnia alicujus causa. V. CUPIO. Magnopere debere alicui. Cic. pro Planc. Ei me dedam cui nihil magnopere debeam.

Id nostræ necessitudini debere me judico. Cic. Fam. lib. 10. 12. Tantum me tibi debere existimo, quantum perfolvere difficile est.

Brutus Cic. lib. 11. 1. Debentis velle quæ velimus. Plaut. Amphit. Prol. 39.

Nihil debere caelestibus, pro mortuum esse. Qui enim vivunt, obnoxii sunt superis diis: mortui extra eorum ditionem sunt, & in aliorum funt conditionemque concedunt: qui autem alicui obnoxii sunt, qui alicujus imperio paret, is ei aliquid debet. Virg. Æn. 11. 52.

Nos juvenem exanimum, & nil jam caelestibus ullis

Debentem, vano mæsti comitamur honore. Turneb.

Debit nosse, pro decebat. Cic. pro Cluent. Plin. Nescio an minoris hominem, quanquam nosse debes. Id est, verisimile est te hunc nosse, quum sit tot notis nobilis. Budæus. Cic. de Inv. 2. 3. Qui verissimum pulchritudinis habere judicium debuisset. Idem Att. 6. 1.

Aufius debet etiam fratris Appii amorem erga me cum reliqua hereditate crevisse. Add. Grav. ad Cic. Att. 10. 4. p. 131. seq. Burm. & Sciopp. ad illud Petron. c. 33. extr. Hic nescio quid boni debet esse. Conf. c. 49. p. 246. Similia de Oportet habet Pareus lex. Crit.

Quantum esset quod deberet accedere, Id est quod addi oporteret. Cic. de Univerf.

Debere, est jure aliquo teneri ad aliquid vel dandum, vel faciendum. Cic. in Paradox. Tu posse te dicio, quandoquidem potes, debere ne dixeris, quoniam nihil quisquam debet, nisi quod est turpe non reddere.

Debetur inventio rei alicujus alic. Plin. 18. 7. Id est, attribui debet: hoc est invenit.

Debebitur. Cato de R.R. cap. 144. Pro eo nemo solvet, neque debebitur. Sua cuique virtutis laus propria debetur. Cic. 2. de Orat. 342.

Corpora debentur fato. Virg. 6. Æn. 714. Vita necessitati debetur. Cic. pro Sextio. 47.

Debeo, pro possum. Cic. Att. 8. 16. Neque enim suspicari debui. Quod epistola superiore dixerat: Suspicionem assequi non potui.

Eleganter debere nos ea dicimur quibus obnoxii sumus, que metuen- da nobis impendunt. Hor. Od. 1. 14. 15. Tu nisi ventis debes Indibrium, cave. Lambin. ad loc. exemplis docet eam loquendi rationem a Græcis sumptam esse. Hor. ad Pison. 63. Debemur morti nos nostraque. Similiter pœnas debere. Juv. dixit 10. 312. de quo Lips. Epist. Quæst. 1. 24. Ita fatis debetur quod certo futurum est. Virg. Æn. 3. 184. add. Burm. ad Quintil. Declam. 9. 5. p. 194. Item. debere vel deberi non posse, quod cito præstandum erat, eleganter quoque dicitur. Ovid. Heroid. 16. 103.

Nec potui debere mihi spem longius istam, Cærulea peterem quin mea vota via.

Cic. Att. 4. 2. Itaque oratio juventuti nostræ deberi non potest. i. e. cogimur illam juventuti describendam concedere ut inde proficiat. Plura dabit Victor ad loc.

DEBENS, [*ὀφείλω*] Partic. ut, Dies lenta videtur opus debentibus, id est Mercenariis, ut Schol. exp. Hor. 1. Epist. 1. 21. Idem de Art. 43.

Ut jam nunc dieat jam nunc debentia dici.

DEBITUS, Partic. [*ὀφείλω*] Cic. Fam. lib. 5. 17. De tuo autem filio vereor, ne si nihil ad te scripserim, debitum ejus virtuti videar testimonium non cepisse.

Gratiam meritum debitamque alicui referre. Cic. 3. de Orat. 14. Mors naturæ debita. Cic. 14. Philipp. 31.

Honores

Honores debitos decernere. Cic. 7. Philipp. 10.
 Officio debito fungi. Cic. pro Cael. 21. Tandiu debitum necessitudini officium reddere. Cic. Fam. 5. 18.
 Pecuniam tandiu debitam alicui solvere. Cic. pro Flac. 54.
 Pietate debita fratres colam. Sen. Hippol.
 Pœnas ferre debitas. Sen. OEdip. 12.
 Pœnas iustas & debitas solvere. Cic. pro Milone 86.
 Præmia Reddere debita. Virg. 2. Æn. 537.
 Progenies Cœlo debita. Claud. in Gigantomach. 53.
 Supplicis. ut, Vita alicujus multis supplicis iustis debitisque erepta. Cic. 1. Catil. 20.
 Idem interdum ac destinatus. Sulp. Sever. Hist. Sact. 1. 54. postremis denique malis debitus, Regis animum offendit.
DEBITUM, Subst. [*ὑπόδημα, ἄδελφον, δόλιον*] Id quod debetur. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2. prius quam Fundanio debitum solutum esset. Confectari debita. Cic. Att. 13. 23. Ne existimes, eos, qui non debita consecrari soleant, quod debeatur remissuros.
 Exigere debitum. Sen. Phœniss. 171.
 Fraudari debito. Cic. in Orat. 178.
 Liberari debito vitæ. V. VITA.
 Retribuere debitum. Cic. Antequam iret in exil. 2. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
 Residere in debitis dicitur quod nondum solutum est. Lege ult. Cod. de præd. Senat. Dicitur tua sublimitas exactorem Tribunorum Senatus non posse concurrere, adeo ut in nonnullis provinciis Senatori canonis medietas in debitis resederit. Id quod uno nomine Reliquum dicitur.
 Reddere debitum Naturæ. i. e. Mori. Nep. de Reg. 1. 5. Curt. 10. 5. 3. Velut omni vitæ debito liberatus.
 Solvere alicui debitum. Cic. Q. Frat. lib. 1. 2.
DEBITOR, [*ὀφειλέτης, ἄδελφός, ὑποχρεωτός*] Verbale, proprie (ut Modestinus ait) is dicitur a quo invito exigere pecunia potest. Plin. Jun. in Paneg. Nam liberalitatem jucundiorum debitor gratus, clariorem ingratus facit.
 Debitor numerosus. Mart. 3. 31.
 Et servit dominæ numerosus debitor arcæ. Id est multi debitores.
 Æris debitor. Hor. 1. Sat. 2. 86.
 Levior plaga ab amico, quam a debitore. Cic. Fam. lib. 9. 16.
 Creditorem debitoribus addicere. Cic. in Pison. 86. Ulro Fusidium Equitem Romanum hominem ornatissimum creditorem debitoribus suis addixisti. V. ADDICO.
 Debitoribus creditas pecunias condonare. Cic. 2. Off. 78.
 Dimittere debitorem, pro Remittere debitum, & acceptilatione debitorem liberare. Ulp. l. 4. D. de decret. ab ordin. faciend. Ambitiosa decreta decurionum rescindi debent, five aliquem debitorem dimiserint, five largiti sint.
 Interpellare debitorem. V. INTERPELLO.
 Perpetuus animæ debitor. Ovid. 1. Trist. 5. 10.
 Vitæ debitor. Ovid. 4. de Ponto, eleg. 1. 2.
DEBITRIX, [*ὀφειλέτρια*] Verbale, f. Ulp. in l. Quavis pignoris datio D. ad Senat. Velleian. Quasi debitorum delegetur. Paul. eod. tit. l. debitorum mulier. Tertull. de anima, Si omnium facinorum debitorum anima est.
DEBITIO, Verbale, f. [*ὀφειλή*] Idem quod debitum. Cic. ad Att. lib. 14. 13. Quintus autem de emendo nihil curat hoc tempore; factis enim torquetur debitoribus dotis. Facto enim divortio cum Pomponia, Attici sorore, dotem reddere Q. Cicero cogebatur. Sic apud eundem pro Planc. 68. Dissimilis est pecuniæ debitorum & gratiæ. V. Gell. lib. 1. cap. 4.
DEBILIS, a Bibo comp. Solinus cap. 12, Quorum alterum si ovillum pecus debibat, &c. i. e. De flumine eo bibat.
DEBILIS, e. [*ἀδύνητος, ἀνάπηρος, ἀδύνητος*] Ter. Adelph. 4. 5. 3. Membra metu debilia sunt. Infirmus ac debilis. Cic. 3. in Catil. 3. Infirmos sine illo ac debiles fore putabam.
 Imbecillitas ac debilis fenex. Cic. pro Sextio. 24.
 Humero, lumbis, coxa debilis. Juv. Sat. 10. 227.
 Mancus & membris omnibus captus ac debilis. Cic. pro Rabirio 21.
 Mancus & debilis magistratus. Cic. pro Mil. Occurrebat, mancam ac debilem Prefecturam suam futuram Consule Milone. De Clodio.
 Debile & Firmum, contraria. Cic. pro Murena. 51.
 Debilis aliqua parte animi. Cic. de Claris Orat. 219.
 Senex & debilis. Cic. 8. Philipp.
 Senex debilior. Claud. in lib. Epigr. 42.
 Vires equitum debiles. Cic. pro Mil. 95.
DEBILITAS, [*ἀδύνητος, ἐλασθένειος, ἀδύνητος*] are. Cic. de Amicit. Nec debilitari animos, aut cadere paritur.
 Me dolor debilitat, includitque vocem. Cic. pro Rabir. Posth. 48.
 Onus debilitat me. Ovid. 2. Trist. 333.
 At si me jubeas domitos Jovis igne Gigantes
 Dicere: conantem debilitabit onus.
 Membra debilitant lapidibus, fustibus, ferro. Cic. pro Flac. 73.
 Actio causæ debilitatur. Cic. pro Deiot. 7. Quæ quoniam angustiora faciunt, actioque causæ maxime debilitatur loco, tuum, &c.
 Affligunt animos, & debilitant metu. Cic. 4. Tuscul.
 Audaciam alicujus debilitare & comprimere. Cic. pro Murena.
 Debilitantur cogitationes inimicorum & proditorum. Cic. Fam. lib. 1. 6.
 Consensus populi debilitatur. Cic. 8. Philipp. 4. Consensus Pop. Rom. qui jam descendit in causam, si nos languescimus, debilitetur necesse est.
 Debilitare & reprimere furores aliquorum. Cic. in Vatin. 17. Quæ leges sepe numero tribunitios furores debilitarunt & represserunt.
 Dolor patientiam debilitat. Cic. 5. Tuscul. 6.
 Debilitat spem meam tua profectio. Cic. ad Att. lib. 5. 4.
 Studia amicorum debilitare. Cic. pro Murena 43. Id est minuire.
 Debilitari ac frangi viribus. Cic. pro Marcel. 8. Nulla est enim tanta vis, tanta copia quæ non ferro ac viribus debilitari frangique possit.
 Virtutem alicujus debilitare. Cic. 5. Philipp. 4. Utrum hoc est confirmare militum animos, an debilitare virtutem?

Vocem fletu debilitare. Cic. pro Caelio, 60. Sed enim hæc facta illius clarissimi ac fortissimi viri mentio & vocem meam fletu debilitavit, & mentem dolore impedivit.
 Debilitari, passive ut Debilitari morbo. Cels. lib. 1. cap. 8. Cic. 2. de Fin. Turpe esse viro debilitari, dolere, frangi, succumbere.
 Frangi & debilitari molestia non oportet. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
 Debilitari lacrymis. Cic. Fam. lib. 14. 3.
 Infringitur ac debilitatur magistratus. Cic. 1. de Orat. 24. Drusique Tribunatus pro Senatus autoritate susceptus, infringi jam ac debilitari videretur.
DEBILITATUS, Partic. [*ἀδυνάτων, ἰδυναμένους*] ut Debilitatus stupris. Cic. 2. in Catil. 10.
 Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 195.
 Debilitatus atque abjectus. Cic. 3. Catil. 10. Recitatis literis, debilitatus atque abjectus conscientia, repente contigit.
 Animo debilitatus. Cic. Bruto, 9. 3. Minime decet, propter quem fortiores cæteris sumus, eum ipsum animo debilitatum videri.
 Desperatione debilitatus. Cic. in Orat. 3. Vereor ne, &c. tandem studia multorum qui desperatione debilitati, experiri id nolent, quod se assequi posse diffident.
 Multis vulneribus acceptis, ac debilitato corpore & contrucidato, se abjecit exanimatus. Cic. pro Sextio 79.
 Fractus ac debilitatus metu. Cic. 1. de Orat. 122.
 Inermem & debilitatum aliquem opprimere. Cic. pro Murena.
 Victus & debilitatus objecta specie voluptatis. Cic. 1. de Fin. 47.
 Confiliis circumclusus & debilitatus. Cic. 2. in Catil. 14. Nunc si L. Catilina consiliis, laboribus, periculis meis circumclusus ac debilitatus, subito pertimuerit, &c.
 Civitas fracta malis, muta, debilitata, abjecta metu. Cic. pro Domo sua. 25.
 Præcipitans & debilitatus magistratus aliquis. Cic. pro Domo sua, 40.
 In tuo præcipitante jam & debilitato Tribunatu, auspicio patris subito extitisti.
 Illa naufragorum ejecta ac debilitata manus. Cic. 2. in Catil. 24.
 Nomen Græciæ jam fractum prope ac debilitatum. Cic. pro Flac. 62.
 Veritas debilitata multis incommodis. Cic. pro Quint. 4. Ut multis incommodis veritas debilitata, tandem æquitate talium virorum recreetur.
 Virtus debilitata, animus fractus. Cic. post reit. ad Quirites 19.
 Urbs soluta ac debilitata. Cic. 2. de Leg. Agr. 90. Quod nervis urbis omnibus exactis, urbem ipsam solutam ac debilitatam reliquerunt.
 A jure cognoscendo debilitatus. Cic. 2. de Orat. 142. Debilitati a jure cognoscendo, voluntatem discendi simul cum spe perdiscendi abjicerent. Id est, deterriti a jure cognoscendo, metus enim debilitat.
DEBILITATE, Ita Nonius 2. 227. explicat Debilitate.
DEBILITAS, atis. [*ἀδύνητος*] Plin. lib. 17. cap. 24. Quibusdam debilitas sterilitatem, non necem affert.
 Animi debilitas. Cic. 1. de Fin. 49. Ob eamque debilitatem animi multi parentes reliquerunt, &c.
 Tarditas ingenii, stupor debilitasque linguæ. Cic. in Pison. 1.
 Bonum integritas corporis, misera debilitas. Cic. 5. de Fin. 84.
DEBILITATIO, [*ἀδύνητος*] Cic. in Pison. 88. Quid debilitatio atque abjectio animi tui? **DEBILITAMENTUM**. Idem. ap. Augustin.
DEBILITATOR, oris. ap. eund. **DEBILITATRIX**, icis. ap. Hieron.
DEBILITER, Adv. antiquum, Debilitate, inquit Non. Pacuv. Miferet me, lacrymis lingua debiliter stuperet.
DEBILIS, oris. pro debili dixerunt veteres. Enn. Debilis homo. Si pontin.
DEBITIO, **DEBITOR**, **DEBITRIX**, **DEBITUM**, **DEBITUS**. V. DEBEO.
DEBLATERO, [*καταψέλλω*] are. est stulte loqui, inquit Fest. nam *βλακός*, stultos vocant Græci. Non. vero deblaterare, Obloqui & confingere interpretatur. Plaut. Aul. 2. 3. 1. Ubi tu es quæ deblaterasti jam vicinis omnibus; meæ me filia daturum dotem? Lucil. lib. 30. Deblaterat plenus, bonus rusticus concinit una. Gell. lib. 9. cap. 15. Deblateratis verbum multis millibus. V. BLATERO.
DEBLATERATIO, oris. ap. Apul.
DEBREVATUS, id. quod Abbreviatus in Cod.
DEBREVATIO, oris. Idem quod Abbreviatio in Cod.
DEBRIS, Garamantum oppidum, affuso fonte, a medio die ad mediam noctem aquis ferventibus, totidemque horis ad medium diem rigentibus. Verba sunt Plin. lib. 5. cap. 5.
DEBUCCELLATUS, ut Penicilli debucellati. Plin. Valer. 1. 6. [In cod. Basilien. exprellum Punicelli & Punicelli. Loquitur autem de massa ad Mandalia i. e. magdaleones faciendos. Legendum forte Panicles de buccellato. V. locum.]
DEBUCCINO, as, are. pro Buccinare usus est Tertull. de velandis virginibus. cap. 13. Nihil debuccinemus. i. e. promulgemus.
DEBUCCINATUS, ap. Mart. Capell.
DEBUCCINATOR, oris. ap. Augustin.
DEBULLIO, ire. Hinc
DEBULLITIO, oris. f. ap. Augustin.

DEC. Decius, Decurio. **DE.** Defunctus. **DEC. DEC.** Decem Decani, Decreto Decurionum. **DE. VEL DEDIC.** Dedicata. **DES.** Designatus, Designavit. **DES. DESTINATO.**
DECACHINNARE, [*δρακον. γυγαστα*] Est deridere, ut est apud Tertull. ad Nation. 1. 19. Quo resolutus decachinnatis. Id. Apol. c. 47. Gehennam si comminuerit, decachinnamur.
DECACHORDUM, [*δέκαχορδόν*] instrumentum musicum, decem chordas habens. Occurrit in vers. Psalm. & ap. Hieron. Epist. ad Paulin. c. 7.
DECACUMINO, [*βλακωτολογία*] are. Cacumen præcidere, & cacumine privare. Columel. 4. 7. & 5. 6. Potest etiam ulmus sic disponi, ut adhuc tenera decacuminetur, ne altitudinem quindecim pedum excedat.

DECACUMINATIO, [*βραχυλομία*] Verbaic. Plin. lib. 17. cap. 24. Similem & decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri.

DECACUMINATOR, *ōris*. ap. Tertull.

DECADIVUS, Vetus poeta in Pervig. Veneris 17. ex conject. Lenuitii: Al. de Cadivo.
Et micant lachrymæ trementes decadivo pondere.

DECADORUS, [*δεκάδορος*] Longus decem palmis.

DECADUCHUS, [*δεκαδύχης*] Decemvir. krant magistratus Athenis, post exactos Tyrannos, qui Remp. administrabant, eorum unusquisque Decaduchus vocabatur. V. Alexand. Genial. dier. lib. 3. cap. 16. Harpocrat. in v.

DECÆNEUS, [*δεκαίνης*] Byrebitæ regis Getarum consiliarius, quo tempore Cæsar adversus illum expeditionem parabat, more patris Dei nomine honoratus. V. Strab. lib. 7.

DECALANTICARE, obsoletum verbum apud Lucil. lib. 26. Decalanticare eburno speculo. Meminit Non. V. DEARGENTASSERE supra. Turneb. Advers. 29. 22. exponit calanticam detrahere.

DECALCO, are. Calce lino. Vet. Gloss. *αριώ*. Decalco, albo.

DECALICATUS, Partic. Idem quod Calicatus. q. V. Festus. Decalicatum, calce litum.

DECALITRON, [*δεκαλίτρον*] Stater erat Corinthius, obolorum decem. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 2.

DECALOGUS, [*δεκαλόγος*] Tabula Decem præcepta continens divina.

DECALVO, are. Veget. de Re vet. 2. 48. Philothro decalvare. Usus & vulg. Interpr. 1. Cor. 11. 5. Vet. Gloss. decalvo *φαλακέρειν*.

DECAMNICHUS, [*δεκάμνηχος*] Archelai aulicus quidam fuit, qui quum oris graveolentiam Euripidi objecisset, excanduit poeta maledicto gravius, querelasque apud regem deposuit. Is vero, ut qui Euripidem amplius amaret, illique afficeretur plurimum, Decamnium in ejus arbitrio posuit, in quem prout vellet, plagis defæviret. Quam tam insigni injuria accepta, bilem non substrinxit Decamnichus, sed in Archelam grassantibus ducem se præbuit, ac necis illius causa extitit gravissima. Ex Cæl. Rhodig. lib. 24. cap. 10.

DECANI, [*δεκάροι*] Dicti sunt in exercitu, qui decem militibus præerant. Erant Decani denis militibus præpositi, qui nunc Caput contubernii vocantur. Veget. 2. 8. V. Stewech. ad loc. & conf. Vulg. Interpr. Deut. 1. 15. Hodie Corporales. Stewec. ad Veg.

Decani erant collegiati, seu artifices quidam, ad quos cura libitinæ pertinebat, id est exequias, sepulturamque procurandi, feretra item atque lecticas ferendi. Eligebantur autem ex urbis sæce, & in collegia seu decanias distinguebantur, variis donati privilegiis. Novel. de offic. §. Eapropter. Conf. 43. Et Novel. de exequ. §. Inde adeo. Constit. 59. l. 4. & l. sub prætextu. C. de sacros. ecclief.

Apud Ecclesiasticos dignitatis nomen Decanatus. V. Alciat. in l. non plures. C. de sacrosanctis ecclesiis. Ex Militia in Cœnobis transducta vox est; nam novem semper hominibus decimus præerat qui Decanus inde appellatus, de quo Hieron. & Augustin. de moribus Cathol. Eccl. c. 31. Inde in Collegia Eccl. Cathedr. item in Academia ubi Decanus appellatur qui Collegio caput. V. Buchn. de Philos. Ecloga. Glossaria Speelm. Maeri, du Fresne.

DECANATUS, Officium sive dignitas Decani.

DECANTO, as, are. [*ἀναρροῦμαι, κρήνην*] Idem quod Cantare & celebrare. Cic. 3. Tuscul. 53. Hæc omnia vidi: sed & jam decantaverant fortasse. Idem 2. de Orat. 75. Nec mihi opus est Græco aliquo doctore, qui mihi pervulgata præcepta decantet. ubi ad contentum dixit.
Miserabilis decantare elegos. Hor. 1. Carm. 33. 2.
Decantare pro loquitari & blaterare, posuit Quintil. lib. 12. 8. Quum multa quæ neque ad Judicem, neque ad Litigatorem pertineant, decantaverunt, bene comitati per forum reducuntur. Budæus.
Iisdem de rebus semper quasi dictata decantare. Cic. 4. de Fin. 10.

DECANTATUS, a, um. [*κρηνοποιήσθαι*] Adj. ex Partic. Cic. 2. de Orat. 140. Omnes causas diligentes, memores, & sobrii oratores percurfas animo & prope decantatas habere debent. At ego nullo decantatus carmine Apul. Miles. 3. p. 138. conf. Id. 5. p. 165.

DECANUMMUS, pro Denario nummo ap. Var. Auct. de Limit. Goef. p. 265. Cui jungitur ibid. Pentanummus. i. e. Quinarius. V. de utroque f. l.

DECAPHORON, [*δεκάφορον*] Lectica, quæ fertur a decem hominibus, sicut Hexaphoron, quæ a sex. Sipont.

DECAPOLIS, Judææ regio est decem urbium trans Jordanem. V. Plin. lib. 5. cap. 18.

DECAPROTI, [*δεκαπρωται*] Qui funguntur munere decaprotiæ: quos Cicero Decemprimos appellat pro Sex. Rosc. 25. V. infra DECEMPRIMI. Ulp. in l. Et qui D. de Muneribus & Honor. Decaprotos minores etiam annis xxv. fieri jam pridem placuit. Arcad. eod. tit. l. ult. Mistra munera sunt decaprotiæ, icofaprotiæ: ut Heren. Modestin. & notando & disputando bene & optima ratione decrevit. Nam decaproti & icofaproti tributa exigentes & corporale ministerium gerunt, & pro muneribus defunctorum fiscalia detrimenta refarciunt.

DECAPROTIA, Decemprimatus. Ulp. l. 18. §. 26. V. DECAPROTI.

DECAPULO, are. Evacuare, deplere. De oleo dicitur. Plin. lib. 15. cap. 6. Quare sæpius die decapulandum. Ubi nonnulli legant tantum Capulandum. V. CAPULO.

DECASTYLUS, Decem Columnas habens. Vitruv. 3. l. V. Bald. p. 35.

DECARCHIA, [*δεκαρχία*] Decemvirorum imperium apud Lacedæmonios, qui singulis civitatibus decem præstebant viros.

DECATONES, **DECAUTEUTÆ**, & **DECATELOGI** dicuntur, qui decimas exigunt & colligunt. Unde apud Abydenos Decateuterium legitur, quod nauli habebatur genus. Author Cæl. Antiq. lect. lib. 22. cap. 14.

DECARCHOS, [*δεκαρχος*] is dicitur, qui decem præest militibus, inquit Valla lib. 6.

DECARNO, are. Carnem detrahere. Apic. 7. 9. Adde Veget. de Re Vet. 2. 27. & 42.

DECAS, *adis*. [*δέκας*] significat aliquid denarium numerum continens. Hinc T. Liv. libros suos Decades nuncupavit: quod decem volumina singula continerent. Sipont. Decas item domus vocatur carceris in qua condemnatos suffocare solebant, ut author est Plutarch. & Alexand. ab Alexandr. lib. 3. cap. 5.

DECATORTHOMA, *ātis*. Medicina ex decem rebus parata ap. Seren. Samon. V. Keuchenii not. p. 181.

DECAULESCO, ere. [*ἐπιφυλλέω*] Emittere caulem. Plin. lib. 19. cap. 7. Raphanus utique juvenior detractis foliis ante quam decaulefcat.

DECIALES, Populi Liguria. Plin. lib. 3. cap. 5. Ligurum celeberrimi ultra alpes Salluvii; Deciates, Oxybii. Erravit Florus, qui Liguriæ Cisalpinæ adscripsit l. 2. c. 7. ut Griev. ad l. docet.

DECEDO, *si*, *flum*. [*δραπέω, ὑπαίξιμαί*] est discedere, De Loco, vel de Re cedere. Cic. in Pison. Altera ratio, quod ii quos in provincia liberalitatis & virtutis sue testes habuerat, nondum decesserant. Est igitur Decedere, ei qui successor missus est cedere. V. De Provincia infra.

Decedamus hinc. Plaut. Bacch. 1. 174.
Hic nescio quid turbæ est: quin hinc decedimus?

Decedere ex agris, ex decreto alicujus. Cic. pro Font. Dicunt contra, quibus invitissimis imperatum est: dicunt qui ex agris ex Cn. Pompei decreto decedere sunt coacti.

Decedere alicui. Plaut. Amphit. 3. 4. 3. Nam mihi quidem hercle qui minus liceat deo minitavere Populo, ni decedat mihi, quam servolo in comediis?

Decedere alicui, pro Averfari aliquem. Cæs. Bell. Gall. lib. 6. 12. ubi de condemnatis a Druidibus, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt. Id est, via decedunt. Budæus. Alii legunt, ab iis omnes discedunt.

De suis bonis decedere. Cic. Verr. 2. 43. Utrum Prætor imperet, vique cogat aliquem de suis bonis omnibus decedere, an &c.

De curriculo vitæ decedere. V. CURRICULUM.

A superioribus decretis decedere. Cic. pro Flacc. 17. Cognosce quid me Consule Senatus decreverit, quum quidem nihil a superioribus continuorum annorum decretis decesserit.

Fide. Liv. 4. Bel. Maced. Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si conjurare cum cæteris voluissent.

Furori aliquorum decedere. Cic. Antequam iret in exil. 13. Id est cedere.

Instituto suo. Id est aliter agere (inquit Budæus) quam quis solitus sit. Liv. 7. Bell. Maced. Ille deliberatio anceps ne aut regem amicum inhonoratum dimitteretis, aut decederetis instituto vestro.

Itinere, per metaphoram. Plin. Jun. Epist. 2. lib. 1.
De suo jure, est non summo jure agere, aliquid sui condonare commiter. Cic. 2. Off. 64. Est enim non modo liberale, paululum nonnunquam de suo jure decedere, sed interdum etiam fructuosum. Idem pro Rosc. Amer. 73. Esto, causam proferre non potes, tamen illatim vicisse debeo, tamen de meo jure decedam: & tibi quod in alia causa non concederem in hac concedam, fretus hujus innocentia. Et omittit præp. Jure suo. Liv. lib. 3. Decessitque jure suo, ut deemptum de vi magistratus, populi libertati adjiceret. Vulgo dicunt, *fracture jus*. Hæc Budæus.

Limite decedit. Stat. 2. Theb. 61.

Loco decedere. Tacit. Annal. 3. 31.

De suo more, pro Mores mutare. Cic. 2. Verr. Nonne hoc indicant, tantas esse injurias, ut multo maluerint de suo more decedere, quam de tuis moribus non dicere?

Nec tere meminit decedere nocti. Virg. Ecl. 8. 88.

Officio, vel de officio. Est contra quam decet atque officiosum est, aliquid agere. Cic. in Verr. Quid faceres pro homine innocente & propinquo, quum propter hominem perditissimum atque alienissimum, de officio decesseris? Liv. 27. 10. Eas quoque colonias quæ officio decessissent. Hæc Budæus. V. Gronov. ad Liv. loc.

Ab officio decedere. Liv. lib. 6. Decad.
Possessione decedere, vel de possessione. Ulp. in l. si finita 15. §. siquis D. de damno infecto: Siquis in possessionem missus, nondum possidere iustus sit, an dominus decedere de possessione debeat, videamus, &c.

De possessione decedere. Cic. 2. de Leg. Agr. 67.

Provincia decedere. Et in hac formula propriissime ponitur de Magistratibus, qui anno peracto provinciam Successori tradebant, vel certe relinquiebant. Nec de Proconsul. solum ac Propræt. verum etiam de Quæstore & Legatis: Ac sæpius absolute, omittit provinciæ mentione, Valla auctore 5. 95. V. Nep. 25. 4. 1. Cic. pro Ligur. præcedens Confidius provincia. Suet. Jul. 8. Decedens ergo ante tempus.

Decedere & Succedere, contraria sunt. Ulp. l. Quive. D. ad legem Juliam maiest. Quive, ait, de provincia, cum ei successum esset, non decessit.

Ex provincia. i. e. Migrare. Cic. Fam. lib. 2. 10. Itaque constituisse dicuntur in Cariam ex nostra provincia decedere. Jocus est de Pantheris.

Regnis decedere, pro privari regno vel imperio. Sil. lib. 17.

Sententia decedere. Tacit. lib. 14. 49. Non ideo aut Consulès mutare relationem, aut Thrasea decessit sententia.

De sententia decedere. Cic. pro Corn. Balb. 11. Qui de civitate decedere, quam de sententia maluit.

Spatio decedere. Lucret. lib. 2.

Via. Plaut. Amphit. 3. 4. 7.
Quamobrem mihi magis par est via decedere, & concedere.
Et Quintil. lib. 4. Decedere via dicendi.
Decessit via errabundus. Sueton. in Cæs. 31. Fit cum luminibus extinctis decessisset via, diu errabundus, tandem ad lucem duce reperto, per angustissimos tramites pedibus evasit. i. e. aberrasset.
De via. Plaut. Amphit. 3. 4. 1.
Concedite, atque abcedite omnes, de via decedite. Cic. pro Cluent. Si invitaverit, id quod solet, sic hominem accipiemus, ut moleste ferat, sed de via decessisse. Decedere alicui de via. Plaut. Trinum. 2. 4. 80. Non tibi dicam dolo:
Decedam ego illi de via, de femita,
De honore populi.
De vita decedere. Cic. pro C. Rabir. extr. Quare si eos, qui jam de vita decesserunt &c.
Decedere etiam dicuntur qui injussu & sine comæatu abeunt. Pollio ad Cic. Fam. 10. 32. extr. Si quos equites decedentes nactus sum, supplicio affeci

- Decedet hæc ira. Ter. Hec. 3. 5. 55. i. e. definit.
Decedet jam ira hæc, et si merito iratus est.
Decellit cura ea patribus. Liv. 9. 29. Profligato fere Samnitium bello, prius quam ea cura decederet patribus Romanis, Hetrasci belli fama exorta est.
Nihil decedet de summa. Ter. Adel. 5. 3. 30.
Decedit febris. Cels. lib. 3. cap. 3. i. e. definit, intermittit.
Decedit hoc opibus. Liv. 3. ab Urbe.
Decedit periculum de causa ejus. Cic. pro Cluent. 167. Quod jam intelligetis, an ut de causa ejus, periculi nihil decederet, ad causam novum crimen accederet?
Decedunt vires. Liv. 4. Bell. Macedon. Quantumcunque virium Antiocho decelisset, suo id accessurum regno ducebat.
Decedere & Accedere in his exemplis invicem opponuntur. Labeo in l. Si cui ædes. D. de legat. 3. Nanque eo modo alteris ædibus id accedet, alteris decedet.
Decedi, passivè. Cic. de Senect. 62. Hæc enim ipsa sunt honorabilia, quæ videntur levia atque communia, salutari, appeti, decedi, deduci, assurgi, reduci, consuli. De via scilicet.
Decedere, sine appositione, pro Mori, quasi a custodia & gubernatione corporis proficisci, inquit Valla. Cic. ad Att. lib. 1. 4. Pater nobis decellit ad v. 111. Cal. Decemb. Id. 1. 12. Nep. 20. 1. 6.
DECEDENS, Partic. [*ἀποχρῆσθῶν*] Cic. pro Muren. Multi obviam prodierunt de provincia decedenti. Nep. Cat. C. 1. extr. Quæstor ex Africa decedens.
Dies decedens, id est occasus. Virg. 4. Georg. 466.
Decedentia certis Tempora momentis. Hor. 1. Epist. 16. 3.
DECESSIO, [*ἀποχρήσις*] Verbale. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. Ego tibi spem maturæ decessionis affereram.
Decessio de provincia. Cic. ad Att. lib. 6.
Mansio & Decessio, contraria. Cic. Fam. lib. 4. 4. Is mecum sæpe de tua mansione aut decessione communicat.
Dies decessionis. Cic. Att. lib. 6. 5.
Decessio, pro diminutione. cuius contrarium est Accessio. Cic. 3. Off. Sed quum sit is qui solum bonum judicet, quod honestum sit, quæ autem huic repugnent specie quadam utilitatis, eorum neque accessione meliorem vitam fieri, neque decessione pejorem.
Decessio de summa. Cic. pro Rab. Posth. 30. Non intelligo hoc quale sit, utrum accessionem decumæ, ut nostri facere coactores solent, centesima, an decessionem de summa fecerit.
Decessio Febris. Cels. 3. 3.
DECESSOR, [*ἀποχρηστής*] est cui e provincia abeunti, successor mittebatur. Ulp. in l. Observare. D. de Off. Proconf. Recte autem & ordine faciet, si edictum decessori suo miserit, significetque quo die fines sit ingressurus. Sic in aliis muneribus. Nam Julii Agricola Tacitus Decessorem vocat, qui legionem illi tradebat. Agric. 7. 4. Vulgo Antecessorem vocat.
DECESSUS, us. [*ἀποχρήσις*] Idem quod Decessio. Plin. lib. 18. cap. 18. Vulgo credebatur ab ejus (scilicet Nili) decessu ferere solitos. Cæf. 3. Bell. Gall.
Decessus febris. Cels. lib. 3. cap. 12. Sub decessu febris cibum fumat. i. e. post Paroxysmum.
Decessus pro Morte. Cic. de Amicit. cap. 3. extr. Amicorum decessu plerique anguntur.
DECELIA, vel DECELEA, [*Δεκέλια*] Vicus est Hippothoontidos tribus, ut tradit Stephanus, Atticæ, ejusque frequens mentio est apud Thucydidem. Hanc Alcibiadis consilio munierunt Lacedæmonii. Nep. in v. c. 4.
DECEN, [*δέκα*] numerale, indec. Ter. Heaut. 5. 1. 36.
Decem dierum vix mihi est familia.
Decem septem numero. Cæf. 1. Bell. Civil. 56. Naves longas expediunt numero decem septem. Sic apud eundem lib. 1. Bell. Gall. Decem novem. [Ita in cod. Aldi & Junt. in Rob. Stephani vero ac deinceps editis numerus notis expressus.]
DECENJUGIS, [*δέκαζυγος*] Adject. Sueton. in Nerone c. 24. Aurgavit quoque plurifariam: Olympiis vero etiam decenjugem. Subint. currum.
DECENMODIUS, vel DECIMODIUS, Colum. 12. 50. Corbulæ decemmodiæ.
DECENPRIMI, [*δεκάπρωτοι*] Cic. pro Rosc. Amer. 25. Itaque Decurionum decretum statim fit, ut Decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. V. Grav. ad Cic. Att. 10. 13. & ad loc.
Decemprimi, ii decuriones sunt qui decem erant primi in albo Decurionum. Nam quorum erat maxima in municipio dignitas, quique magistratus gesserant, primi, ut Ulp. scribit, scribebantur. Eodem modo in Verrem Quinquaginta primi sunt quinque viri, qui principem in Senatu locum habebant. Quinquaginta autem & Decemprimi muneribus quibusdam & functionibus erant obnoxii, ut Jurisconsulti tradunt. Turneb. [xv. primos Massiliensium habes ap. Cæf. de B. C. l. 35. pr. V. supra DECAPROTI.]
DECENPRIMATUS, us. [*δεκάπρωτία*] Decemprimorum munus & dignitas. Hermog. in l. 1. D. de muner. & honor. Patrimonii sunt munera rei vehicularis, item navicularis Decemprimatus.
DECENNIS, [*δέκαετής*] decem annorum. Decennis femina. Plin. lib. 8. cap. 5. Et cap. 44. Quintil. 8. 4. Flor. 1. 12. 8.
DECENNIUM, Apul. de Deco Socr. p. 52. Calchas decennium (belli Trojani) prædixit. conf. Pallad. Mart. 11.
DECIES, Adv. [*δέκακις*] Plaut. Stich. 3. 1. 45.
Quin & ipsa decies in die mutat locum.
Decies die uno. Plaut. Aulul. 1. 1. 31.
Decies dixi. Plaut. Amphit. 2. 1. 27. i. e. sæpe.
Haud semel, sed decies jurasti mihi. Plaut. Pœnul. 1. 2. 148.
Decies anno pariunt columbæ. Plin. lib. 10. cap. 53.
Decies centena. Plin. lib. 3. cap. 5.
Decies centena millia. Cic. 3. Verr.
Decies bis. Mart. lib. 1. Epig. 12.
Decies millia centum. Mart. lib. 1. Epig. 104.
Decies centena, pro prægrandi & immani summa, idque jam inde ab ultima prope antiquitate urbis est usurpatum Latinis. Credo quod
tum ea pecunia videbatur ingens, quum minor erat nummi copia. Proinde Juv. dixisse reor. 10. 335.
— ritu decies centena dabuntur.
Antiquo. Pro immensa dote. Certe postquam crevit pecunia & abundavit Romæ, nihilominus permansit illa antiqua loquendi ratio. Hor. Sat. 1. 3. 15.
— decies centena dedisses
Huic parco paucis contento, quinque diebus
Nil erat in oculis, &c. Turneb.
Usque ad decies æris. Liv. 4. Bell. Pun. Qui supra trecenta millia, usque ad decies æris, quinque nautas: qui supra decies, septem.
Decem millia æris, Dicendi figura summis authoribus frequens, citra alium adjectionem, uti apud Liv. primo ab U. C. & in legibus Duodecim tabularum, Si injuria alteri faxit, viginti quinque æris pœnæ sunt. Quod apud Gell. exponens Phavorin. Quis erit, inquit, tam inops, quem ab injuria facienda viginti quinque asses deterreat. V. Cæf. Rhod. lib. 29. cap. 6. [V. potius Gronov. de Pec. Vet. & luculenta brevitate eadem explicantem J. G. Eifenschmid. de Pond. & Mens. S. 3. C. 4.]
Decies, præcisa loquutione, pro decies centena millia. Papin. l. 77. §. 2. D. de condit. & demonst. Quum uxori mandatum esset, ut moriens filie communi decies restitueret, &c.
DECEMBER, bris. [*πρωιδέων*] nomen mensis, qui decimum locum tenuit antequam additi fuissent Januarius & Februarius.
Gelus mensis December. Ovid. 1. Trist. 10. 3.
Canus december. V. CANUS.
DECEMBRIS, Adj. Age libertate decembri utere. Hor. Sat. 2. 7. 4. h. e. libertate quæ fervis solet concedi tempore Saturnaliorum. Consules Idibus decembris magistratum occipere. Liv. 4. 37.
DECEMPES, ædis. In proverb. Decempes Umbra est, [*δευκαπυς σκιά*] occurrit, quo hora cœnarum ex umbris solarii numerata significatur. V. Lucian. Cronof. Aristoph. Eccl. 648. Fab. & Kuster. ad loc. Enbul. Com. ap. Athen. l. 1. Menand. ap. eund. l. 6. Cafaub. 6. 10. Schol. ad Lucian. l. c. Suid. & Hefych. Erasim. Chiliad. Beroald. in Columell. & Salmast. in Solin.
DECEMPEDA, æ. [*δεκάπυον μέτρον*] Pertica qua mensuratur terra: a numero pedum dicta. Cic. 14. Philipp. 10. Idem pro Milon. 75. Qui cum architectis & decempedis villas multorum, hortosque peragrabat. Idem 4. Acad. 126. de Sole loquens. Hor. 2. Carm. 15, 14. Decempedæ privatæ. Adde Sueton. August. c. 24. & Scriptores Geometricos.
DECEMPEDATOR, Qui decempeda metitur. Cic. 13. Philipp. 37. Cavebat etiam L. Antonio, qui fuerat æquissimus agri privati & publici decempedator.
DECEMPLEX, icis. Adj. Nepos. Miltiad. 1. 5. 5. Tanto plus virtute valuerunt Athenienses, ut decemplicem numerum hostium profligarent.
DECEMPLICATUS, Adj. Varr. 5. p. 55. Steph. de lingua Latina, His decemplicatis, conjuncto præverbio, ex uno quinque millia numero efficerent, &c.
DECEMRÆMIS, f. Plin. 7. 56. Decemremem Mnesigethon invenisse dicitur. V. Polyd. Virg. de Navig. 3. 16. & infra DECERIS.
DECEMSCALMUS, [*δεκακαλμειον*] Actuariolum decem scalmorum, quod proinde decem remis agebatur. Scalmus autem, lignum illud erat, in quo remus aptabatur ad facilius navigandum. Cic. ad Att. lib. 16. 3. Hæc ego confedens e Pompeiano tribus actuariolis decemscalmis.
DECEMVIRI, [*οἱ δέκα, δεκάδωροι*] qui fuerint docet his verbis Livius 3. Anno trecentesimo altero quam condita Roma erat, iterum mutatur forma civitatis ab Consulibus ad Decemviros, quemadmodum ab Regibus ante ad Consules venerat, translato imperio. Minus insignis, quia non diuturna mutatio fuit. læta enim principia magistratus ejus, nimis luxuriare, eo citius lapsa res est; repetitumque duobus uti mandaretur Consulium nomen imperiumque. Idem paulo ante, Jam redierant legati cum Atticis legibus, eo intentius instabant Tribuni, ut tandem scribendum legum initium fieret. placet creati decemviros sine provocatione, & ne quis eo anno alius magistratus esset.
Perferperferunt duodecim tabulas decemviri. Cic. 1. de Orat. 58. Dicant vel Græci si volunt, &c. vel nostros Decemviros qui duodecim tabulas perferperperunt, quos necesse est fuisse prudentes, &c. Idem de leg. Agr. 16.
Decemviri litibus, vel ἀρχεικῶς litibus, judicandis, Pompon. l. 2. §. 16. D. de orig. jur. Deinde quum esset necessarius magistratus, qui hæc præesset, Decemviri litibus judicandis sunt constituti. Sueton. in August. c. 36. Author fuit ut centumviralem hastam, quam quaestura functi consueverant cogere, Decemviri cogerent. & Torr. ad loc. Cic. in Orat. 156. Duumvirorum judicium, aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus judicandis, dico nunquam, &c.
Decemviri sacris faciendis, qui primum Duumviri, demum Quindecim viri, ubi vide.
DECEMVIRALIS, e. [*τὸ δέκα, δεκάδωροῦς*] Cic. de Leg. Agr. 14. Jam illa omnibus in provinciis, regnis, liberis populis quam acerba, quam formidolosa, quam quaestulosa concursatio decemviralis futura sit, non videtis?
Collegium decemvirale, Cic. 4. Verr. 108. Tum ex amplissimo collegio decemvirali sacerdotes Populi Romani quum esset in urbe nostra Ceres pulcherrimum & magnificentissimum templum; tamen usque ad Ennam profecti sunt
Invidia Decemviralis. Cic. Brut.
Leges Decemvirales xii. tabularum: quibus perferendis Decemviri Consulari potestate creati sunt. Liv. lib. 3. 57. Prius quam urbem egredierentur, Leges decemvirales, quibus tabulis Duodecim est nomen, in as incisas in publico propofuerunt.
Odium Decemvirale. Liv. 3. 42.
Potestas decemviralis. Tacit. lib. 1. princ.
DECEMVIRALITER, Adv. more Decemvirorum Sidon. 8. 6. Ut decemviraliter loquar.
DECEMVIRATUS, us. [*τὸ δέκα τὸ δέκα, δεκάδωροῦς*] Dignitas & officium decemvirorum. Liv. 3. 36. Opinio etiam sine auctore exierat, non
in præ-

in presentis modo temporis eos injuriam conspirasse, sed foedus clandestinum inter ipsos jurando ictum, ne comitia haberent: perpetuoque decemviratu possessum semel obtinerent imperium. Hæc Budæus. Cic. de Leg. Agr. 59. Ut si decemviratum habeant, quos plebs designaverit. Plural. Liv. 4. 15. Consulatus, Decemviratus.

DECENNALIS, e, [δέκαετής] Quod est decem annorum, ut Bellum decennale. Ammian. 15. 12.

DECENNALIA VOTA, que primum sub auspiciis Imperii pro incolumitate principis solemniter nuncupatione suscipiebantur, deinde decimo quoque imperii anno renovabantur. Hinc factum, ut dies ipse nuncupationis, sacrificii, epulis, ludis, cæterisque voluptatibus celebratus DECENNALIA absolute diceretur. Poll. Trebell. in Gallien. c. 7. Interfectis sane militibus apud Byzantium Gallienus, quasi magnum aliquid gessisset, Romam cursu rapido convolvit, convocatisque patribus Decennalia celebravit, novo ludorum genere, nova pomparum specie, exquisito genere voluptatum. al. DECENNIA. Plura Cæsar. Rhod. lib. 22. cap. 14. Vaillant. ad Numism. Imp. De Ludis & Votis Decennialibus. Quinquennialibus, Vicennialibus. V. & Oifel. Comm. ad Num. Sel. Tab. 94. & 95.

DECENNIS, DECENNIUM. V. DECEM.

DECENS, DECENTIA, DECENTER. V. DECET.

DECERIS. [δέκερσις] Latine Decemremis. Sueton. in Calig. C. 37. Fabricavit & deceris liburnicas. DE CEDRIS alii legunt, sed mendose. Naves enim intelligit ingentis magnitudinis, quæ thermarum & trichiniorum capaces essent, quales a regibus Ægypti & Macedoniae fabricatas refert Athenæus. Laxitas autem & capacitas decemremis trichinia, & conclavia & thermas complecti potest. Emendatores quum Deceris legissent, nec animadvertissent vocabulum esse Græcum, d literam interseruere, pretium materiæ sequuti, quum amplitudinem significaret. Hæc ex Turnebi Adv. 22. 31. V. DECEREMIS.

DECERNO, crēvi, crētum, [κρίνω, ψεφίζομαι, δογματίζομαι, αεροθίζω] ẽre. Judicare. Ter. Adel. 4. 2. 5.

Quid hoc, malum, infelicitatis? Nequeo fati decernere.

Decernere de. Plin. lib. 17. cap. 22. Sed de his, Catonis præcepta decernent.

Decernere & judicare. Author ad Heren. 2. 19.

Decernere, Statuere, & Desigere, authore Donat. Ter. Hec. 1. 2. 73. Sed quam decerim me non posse diutius Habere, eam, &c. Mart. lib. 2. Epig. 64.

Dum modo causticum, dum te modo rhetora fingis, Et non decernis, Taure, quid esse velis.

Intus animus quid decrevit. Sen. Medea.

Decretum est mihi. Plant. Aulul. 3. 6. 36.

Mihi bibere decretum aquam est.

Sumat, consumat, perdat, decretum est pati. Ter. Heaut. 3. 1. 56.

Decernere, cum infini. Cic. 2. de Orat. 156. Sic decrevi philosophari potius, ut Neoptolemus apud Ennium, paucis. At Liv. 1. 18. ad unum omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt.

Decernere, est etiam, ut ait Donatus, de magnis certam proferre sententiam. Ter. Andr. 1. 5. 3.

Uxorem decrerat dare sese mihi hodie

Decernit Senatus, populus jubet. Cic. 2. Verr. 161. Centuripinorum Senatus decrevit, populusque jussit.

Statuere, decernere. Cic. 16. Att. 16. Quæ res earum rerum quas Cæsar statuisset, decrevisset, egisset, Consulibus cognitionem dedit.

Decernere alicui ut. Cic. Fam. 1. 1. Ex illo Senatus consulto quod te referente factum est, tibi decernit ut regem reducas.

Decernere alicui contra rem alicujus. Cic. 3. Verr. Si qua in re contra rem meam decrevisset aliquid injuria.

Contra edictum suum sine ulla religione decernere. Cic. 1. Verr. 119.

Decernere de re alicujus. Cic. Fam. lib. 1. 3. Imprimisque ut quæ Appius de ejus re decrevit, ea comprobet.

De sententia consilii decernere aliquid. Cic. ad Att. lib. 16. Ep. 16. in priore & noviss. ad Capiton.

Amplissime decernere de salute & dignitate alicujus. Cic. pro Domo sua 74.

Secundum aliquem decernere. Cic. Att. lib. 16. 16. Consules de consilii sententia decreverunt secundum Buthrotios.

Extra ordinem decerni uni negat oportuisse quicquam. Cic. pro Domo sua.

Bellum decernere. Cic. 2. Verr.

Dona decreta, & grates deis decernuntur. Tacit. Ann. 15. 74.

Gaudia decernere parvis spatiis. Claud. 4. de fest. Conf. Hon. 364.

Grates decernere superis. Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 9. 49.

Nunc pro Cæsaribus superis decernere grates.

Graulationem conservatæ Reip. alicui decernere. Cic. 4. in Catil. 20.

Hospitium alicui gratuitum. Plin. lib. 35. cap. 9.

Honores alicui. Cic. ad Brut. 15. Ibidem, 9. Quis honos ei non fuit decernendus?

Imperium decernere alicui. Cic. 11. Philipp. Clarissimo viro atque innocentissimo decrevit imperium, privato tamen.

Injuriam. Cic. pro Quint. Bruti, inquit, erat familiaris: itaque is intercedebat: tu contra Burrienti qui injuriam decernebat.

Laudationem alicui. Cic. 4. Verr. Ut ei illam laudationem, quam se vi ac metu coactos paucis illis diebus decrevisse dicebant, tollerent.

Legationem contra aliquem. Cic. 2. Verr. Sic Decernere legatos. Cic. ad Lentul. lib. 1. 1.

Legiones in Syriam. Cic. Fam. 2. 16.

Novi aliquid decernere. Cic. Fam. lib. 2. 6. Itemque petivi per literas, &c. non ut decernatur aliquid novi, quod solet esse difficilium, sed ut ne quid novi decernatur.

Noxiam. Plin. lib. 18. cap. 3. Impubem Prætoris arbitratu verberari, noxiamve, duplionemve decerni.

Pecuniam ad. Cic. ad Q. frat. 1. 1. Quod edixeris ne ad ludos pecuniarum decernerentur.

Questionem decernere. Cæsar. 7. Bell. Gall. 43. Questionem de bonis direptis decernunt. Cic. 2. de Fin. 54. Quo plebiscito decreta a Senatu est Consuli questio Cn. Scipioni.

Novam questionem, pro eo quod nunc dicimus Ordinare ut fiat informatio, & ut contra delinquentes procedatur. Cic. pro Milon. 18. Caruit foro postea Pompejus, caruit Senatu, caruit publico, &c. Num qua rogatio lata? Nam qua nova questio decreta est? Rud.

Decernere ut veteribus legibus quaratur. Cic. pro Milon. Decernebat enim ut veteribus legibus tantummodo extra ordinem quareretur.

Statuam alicui. Plin. lib. 34. cap. 6. Invenitur statua decreta & Taracæ Cæse live Suffetæ virginis Vestali.

Stipendium. Cic. Fam. lib. 1. 7.

Sumptus legatis decernere. Cic. Fam. lib. 3. 10.

Supplicationem. Cic. Fam. lib. 13. Itaque illi, supplicationesque libenter tibi decrevi.

Triumphum decernere alicui. Cic. 4. de Fin. 22.

Decernere, pro Dicere. Plaut. Amphit. fragm. Qui nequeas, nostrorum uter sit Amphitryo decernere. Non. [Imo pro discernere, judicare. V. supra.]

Decernere cornibus, i. e. decertare. Virg. 3. Georg. 218. De tauris. Cornibus inter se subigit decernere amantes.

Suo solum capite decernere. Cic. Att. lib. 10. 9. Dices, ubi ille ergo tuus animus, quem proximis literis? Adest, & idem est. Sed utinam meo solum capite decernerem: lacrymæ meorum me interdum mollium, &c.

Pro fama & fortunis alicujus decernere. Cic. 2. de Orat. 201. Me pro meo fodali, quia mihi in liberorum loco more majorum esse deberet, & pro mea omni fama prope fortunisque decernere.

Uno judicio de omnibus fortunis decernere. Cic. pro Quint. 6.

Acie decernere, In ACIES.

Armis decernere. Cic. Att. lib. 7. 3. Hic omnia facere omnis, ne armis decernatur: quorum exitus semper incerti, &c.

Criminibus. Liv. lib. 10. Decad. 4. Decernite criminibus, mox ferro decreturi.

Ferro vel armis. Virg. 11. Æn. 218.

Ipsum armis, ipsumque jubet decernere ferro.

Cic. 2. de Orat. 317. Sed si in ipso illo gladiatorio vitæ certamine, quo ferro decernitur, tamen, &c.

Pugna forti decernere. Valer. 4. Argon. 193.

Pugnam decernere. Liv. 8. Bell. Pun. Primo missilibus territare: deinde omissis levibus telis, quæ irritare magis quam decernere pugnam poterant.

Ratio decernendi magis expetenda est, quam decertandi fortitudo. Cic. 1. Off.

Æquabilitate decernendi vitat offensionem Prætor sapiens. Cic. pro Muren.

DECRETUS, [ἐψηφισμένον, ἐγνωσμένον] Partic. Cato ap. Cic. Fam. lib. 15. 5. Supplicationem decretam, Si tu, qua in re nihil fortuito, sed summa tua ratione & continentia Reip. provissum est, diis immortalibus gratulari nos, quam tibi, referre acceptum mavis, gaudeo.

Lex decreti per Senatum. Cic. pro Domo sua. 24.

Aliquem decretum habere. Cic. pro Cæsar. 38. Nihil jam in istam mulierem dico: sed si esset aliqua dissimilis istius, quæ se omnibus pervulgaret, quæ haberet palam decretum super aliquem, cujus in hortos, domum, Bajas, jure suo libidines omnium commearent, &c.

Omnibus decreta mors est. Sen. Theb. 1.

Decreta virtutis præmia. Cic. 2. de Orat. 347.

Desponsa & decreta provincia, diversa. Cic. de Provinc. Consul. 37. Qui Consul Cal. Jan. habere provinciam debet, is ut eam desponsam, non decretam habere videatur.

Sumptus annuus decretus. Cic. Att. lib. 7. 1.

DECRETUM, i. n. [ἐγνωσμένον, ψεφισμα, δόγμα, πίστη, χεῖρον] est id quod Placitum alias Latine dicitur. Græce dogma, & psephisma, & areton dicitur, authore Budæo. Plin. in Epist. Quod affirmare tibi possum, ut decreta, quibus damnati erant, proferebantur: ita nulla monumenta quibus liberti proabantur.

Philosophorum decretum. Cic. 4. Acad. 27. Sapiëntiæ vero quid futurum est, quæ neque de seipsa dubitare debet, neque de suis decretis (quæ philosophi vocant dogmata) quorum nullum sine scelere prodii poterit?

Edictum & decretum. Cic. 2. Verr. 119. Qui Romæ totum edictum, atque omnia decreta vendiderit?

Novitas, iniquitasque decretorum. Cic. 3. Verr.

Decreta patrum; jussa populi. Liv. 8. Bell. Maced. Sub umbra Scipionis civitatem dominam orbis terrarum latere, nutus ejus pro decretis patrum, pro populi jussis esse.

Sapiëntis nullum decretum esse potest nisi comprehensum, perceptum, cognitum. Cic. 4. Acad. 109.

Tabula decreti. Cic. 1. Philipp. 3. Assentiri etiam nos Ser. Sulpitio clarissimo viro voluit, ne qua tabula post Idus Martias ullius decreti Cæsaris, aut beneficii figeretur.

Decretorum Numæ R. Libros vii. memorat Plin. H. N. 13. 13. ex Tuditano. i. e. De præceptis Philosophiæ.

Decreta Principum dicuntur, quæ princeps, causa cum consilio cognita, & utraque parte audita, pronuntiavit, ut in l. 3. D. de his, quæ in Test. delent.

Decreta privata Cæsaris dicuntur, quæ non publico decreto, sed privati juris causa statuta esse videntur. V. Alex. ab Alex. l. 6. c. 23.

Dura decreta. Valer. 8. Argon. 466.

Tristia decreta. Valer. 8. Argon. 407.

Sine decretis vitam agere. Cic. 4. Acad.

Auferre decretum. Cic. Att. 16. 16. Liberalissimum decretum abstulimus, quod est obsignatum ab amplissimis viris.

Concitare in se, & infestare aliquos suis & decretis & edictis. Cic. 1. Verr. 93.

Defendere decreta. Cic. 2. de Fin. Est enim tanti philosophi tamque nobis, audacter sua decreta defendere.

Facere decretum. Cic. pro Domo sua 74. Omnes omnium publicarum societates de meo Consulatu ac de meis rebus gestis amplissima atque ornatissima decreta fecerunt.

Cum decreto & palam aliquid facere. Cic. 2. de Leg. Agr. 44. Cur non item, ut cum decreto & palam regionem illam petierunt? Ubi alii tamen Directo legunt.

- Aliud decretum habere. Cic. 4. Acad. Proinde quasi sapiens nullum aliud decretum habeat, &c.
 Neque ex edicto, neque ex Decreto. i. e. Vi edicti aut decreti cuiusq. Cic. Fam. lib. 13. 56.
 Honestari magnificentissimis decretis ab aliquo. Cic. Post red. in Senat. 2.
 Interponere decretum. Author ad Heren. 19.
 Laudare sententia & decreto aliquid. Cato Cic. Ep. lib. 15. 5. Itaque quod pro meo iudicio facere potui, ut innocentia consilioque tuo defensionem provinciam, &c. sententia mea & decreto laudarem, feci.
 Mutare decretum, *IN MUTO*.
 Ornari decretis, *IN ORNO*.
 Patrare decreta, Exqui quod erat decretum. Patere. lib. 2. 110. Nulla unquam natio tam mature consilium belli bello junxit, ac decreta patravit.
 Perfringere decreta, *IN PERFRINGO*.
 Proferre. Cic. 3. Verr.
 Rumpere ferrea decreta. Ovid. 15. Met. 781.
 Statuere jus Reip. decretis. Cic. 10. Philipp. 12.
DECRETORUS, Partic. [*ἡρεσιμότης*] Cic. in Vatin. Utrum decreturus fueris id quod Angures omnes usque a Romulo decreverunt.
DECRETORIUS, [*ἡρεσιμότης*] Adj. ut Decretoria pugna, qua decernitur de summa causae. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quo in loco sunt qui legant decretoria. V. Gronov. ad Liv. 28. 14.
 Decretorium sidus, & tempus decretorium dicitur per translationem, quod decernit de vis & aliis arboribus aut herbis. Plin. lib. 18. cap. 28. In hoc temporis intervallo res summa vitium agitur decretorio vis fidere illo quod Caniculam appellavimus. Unde carbunculare dicuntur, ut quodam uredinis carbone exustae. Idem lib. 18. cap. 29. Aquila exoritur vesperis, decretorio die florentibus oleis. Elegantissime 17. 2. Circa Vergilias quidem plucere inimicissimum viti & oleae, quoniam tum coitus est rerum. Hoc est, illud quadrimum oleis decretorium: hic Articulus austrinus nubili spurci quod diximus. **DECRETORIUM QUATRIMUM** dicit quod eo de proventus oleae cernitur & quali disceptatur: ut vel proventus uber expectandus sit vel tenuis aut nullus. Sicut decreto iudicis vel absolvitur quis vel condemnatur. Firmicus quoque Climactericos numeros decretorios dixit quod velut decernunt de vita hominis & in utramque partem statuunt, vel ut fervetur vel ut perimatur. p. 731. c.
 Decretorii dies medicis dicuntur, quos Graeci *κατακτάς* & *κατάκτας* vocant. De quibus extant Galeni libri III. Vocant & Judicatorios. Cael. Ant. lect. 14. 11.
 Arma decretoria, Quibus serio certandum est. Sen. Epist. 118. Idem alibi decretorium diem appellat, diem mortis. Ep. 102. Decretoria ista arma non ideo sic appellata quod haec decreto praetoris veluti dabantur ut Lips. putabat Saturn. 2. 19. Sed eam ob causam, quam diximus: quod iis de victoria aut vita decernitur, ut ipse postea interpretatus est ad Epist. Sen. 117. sub fin. add. Burm. ad Quint. 10. 5. p. 945. seqq.
 Stylus decretorius, pro severo, quasi semel de re definiens. Sen. 1. 14. de Clementia, Nisi plus est quod timet, quam quod damnat, non accedet ad decretorium stylum.
DECRETIO, onis. f. idem ac Decretum. Mart. cap. 1. 1. p. 12. in carm. Futura cuius illigat decretio.
DECRETALIS, pendens a decreto. Sid. Epist. 7. 9. Decretalis pagina Ulp. l. 1. §. 7. ff. de success. edict. Decretalis bonorum successio add. p. 731. b. **DECRETALIS** etiam vocantur Pontificum Epistolae, quae bonam partem Corporis Juris Canonici constituunt.
DECERPO, pli, ptum, [*ἀρπάζω, ἀρπάζω, ἀρπάζω*] ere. Aliquid ex aliqua re detrudere: ut decerpere uvam. Plin. lib. 9. Epist. 20. Ipse cum maxime, vindemias graciles quidem, uberioribus tamen quam expectaveram colligo: si colligere est nonnunquam decerpere uvam, torculum invisere, gustare de lacu mustum, obrepere urbanis, qui nunc rusticis praesunt. Sic decerpere fetus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12.
 Folia decerpere. Colum. lib. 5. cap. 10.
 Flores novos decerpere. Lucret. lib. 1. 927.
 Fructus decerpere ex re aliqua. Hor. 1. Serm. 2. 79.
 Olivam immaturam. 1. si servus. §. olivam. D. ad Leg. Aquil.
 Pomum adducto ramo decerpere. Ovid. 3. de Ponto, 5. 19.
 Decus pugnae affectat decerpere. Sil. lib. 4.
 Murmura vocis decerpere. Stat. 6. Theb. 164.
 Illa tuos quietus, lacrymososque impia risus
 Audiit, & vocis decerpit murmura prima. Verba sunt ad puerulum de nutrice.
 Decerpere ex laude alterius. Cic. pro Marcell. 7. Nihil sibi ex ista laude centurio, nihil praefectus, nihil cohors, nihil turma decerpit. Idem 2. de Orat. 229. Nequid locus de gravitate decerpere.
 Ex causa in usum decerpere, quae maxime favorabilia videntur. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Spes magnas decerpit invidia. Quintil. in Proem. lib. 6.
DECERPTUS, Partic. [*ἀρπάζω*] Cic. 5. Tusc. 38. Humanus autem animus decerptus ex mente divina, cum alio nullo nisi cum ipso deo, si hoc fas est dictu, comparari potest.
 Herbae decerptae. Ovid. 1. Met. 845.
 Decerptas senior porregerat Inachus herbas.
 Ferre manu poma decerpta. Ovid. 10. Met. 648.
DECERPTIO, onis. f. habet Non. 2. 906. ubi Virgindemiam explicat per Virgarum decerptionem ob verbera.
DECERMIN, inis. n. Festo Decermina sunt quae decerpuntur purgandi causa. Tralat. Apul. Met. 1. p. 104. Decermina fortunae pro iis qui solent stipes in triviis erogare.
DECERTO, as, [*ἀμειλάρομαι, ἀγωνίζομαι, ἀπληροποιέω*] are. Ejusdem significationis cum certo. Cic. pro Planc. 87. Sed erat non jure, non legibus, non disceptando decertandum.
 Decertare armis. Cael. 3. Bel. Civil. 19. Ne cives cum civibus armis decertarent.
 Agmina bello decertant. Stat. 4. Theb. 822.
 Contentione magna decertare. Cic. Fam. 5. 8. Nam cum Consulibus & cum multis Consularibus tanta contentione decertavi, quanta nunquam antea ulla in causa.
 Decertare cum aliquo de re aliqua. Cic. de Amicit. Cum duobus duobus de imperio in Italia decertatum est, Pyrrho & Hannibale.
 Conditione Misera decertare cum aliquo. Cael. 8. Bel. Gal. 7. Ne miseriore ac duriore postea conditione cum toto exercitu decertare cogentur.
 Ferro decertare. Ovid. 14. Met. 803.
 Pace tamen sisti bellum, nec in ultima ferro
 Decertare placet, Tatiumque accedere regno.
 Decertare inter se. Cic. 5. de Fin. 5. An eum locum libenter invisit, ubi Demosthenes & Aeschines inter se decertare soliti sunt?
 Decertare manu. Cic. 1. Off. Sed quum tempus, necessitasque postulat, decertandum manu est.
 Praelio felicissime cum aliquibus decertare. Cic. de Provinc. Consul. 33. Itaque cum acerrimis nationibus & maximis, Germanorum & Helvetiorum praelis felicissime decertavit.
 Vi & armis contra vim decertare. Cic. pro Domo sua 63.
 Genera decertandi duo, unum per disceptationem, alterum per vim. Cic. 1. Off. 34.
 Fortitudo decertandi. Cic. 1. Off. Quare expetenda quidem magis est decernendi ratio, quam decertandi fortitudo.
DECERTATUR, Imperf. Cic. 1. Off. Quum vero de imperio decertatur, belloque gloria quaeritur.
 Obstinatus ad decertandum. Liv. lib. 6. Decad. 1. Tum etiam quibus animi in spe ultima obstinati ad decertandum fuerunt.
DECERTATUS, [*ἀγωνισμένος*] Partic. ut Regna decertata odiis. Stat. lib. 1. Theb. 1.
 Fraternas acies, alternaque regna profanis
 Decertata odiis, fontesque evolvere Thebas.
 Gloss. MSS. ap. Barth. Debellata.
 Labores decertati, Id est, certando peracti. Claudian. Laud. Stil. 1. 21
DECERTANDUS, Gell. 10. 18. Ad laudes decertandas venire.
DECERTATIO, [*ἀγωνισμός*] Verbale. Cic. 11. Philip. 21. Quumque harum rerum omnium decertatio Consulibus optimis & fortissimis commissa & commendata sit.
DECERTATORIUS, Adj. [*ἀγωνιστικός*] ut Pugna decertatoria. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quo in loco optimi Libri legunt decertoria.
DECERVICO, are. idem ac Decollare. Hinc
DECERVICATUS, Ut Decervicata cadavera, Sidon. 3. Epist. 3.
DECESSIO, DECESSOR, DECESSUS. V. DECEDO.
DECET, [*αἰσθάνω, αἰσθάνω, αἰσθάνω*] Verbum est frequenter impersonale. V. Vall. 3. 60. Ovid. Met. 1. 57.
 — ista decet humeros gestamina nostros.
 Ibo intro, ornatum capiam, qui potius decet. Plaut. Amph. 3. 4. 24.
 Decere, quasi aptum esse, consentaneumque temporis & personae. Cic. in Orat.
 Aptum est & decet. Cic. 3. de Orat. 208. Idem 1. Off. 125. Ita fere officia reperientur quum quaeretur quid deceat, & quid aptum sit personis, temporibus, atatibus.
 Quod decet honestum est, & quod honestum est decet. Cic. 1. Off. 93.
 Decet & Dedecet, contraria. Cic. 4. Tusc. 34. Oratorem vero irasci minime decet, simulare non dedecet.
 Deos decet opulentia. Plaut. Trinum. 2. 4. 89.
 Lacrymae decuere pudicam. Ovid. 2. Fast. 757.
 Pudor decet ora. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
 Erubuit, decet alba quidem pudor ora, sed iste,
 Si similes, prodest: verus obesse solet.
 Aliena non decet eum. Cic. 1. Off. 113. Quae contemplantes, expendere oportebit, quid quisque habeat sui, eaque moderari, nec velle experiri, quam se aliena decant.
 Forma viros neglecta decet. Ovid. 1. de Arte Am. 509.
 Decet me haec vestis. Plaut. Mostel. 1. 3. 16.
 Fieri sic decet. Cic. 2. de Leg. 7. Optime vero frater, & fieri sic decet.
 Neque abesse quicquam decet in definitionibus, neque redundare. Cic. 2. de Orat. 83.
 Minus severe quam decuit, res confecta est: non tamen omnino dissolute. Cic. 6. Philipp. 1.
 Nil decet invita, ut ajunt, Minerva facere. Cic. 1. Off. 110.
 Decet me his verbis fabulari. Plaut. Amphit. 1. 5. 46.
 Exemplis grandioribus decuit uti. Cic. 1. de Divin. 39.
 Decet abs te id impetrari. Plaut. Rud. 3. 3. 40. Antiqui (inquit Domanius) si addebant statim verbum, Nos decet facere, Nos decet dicere: si non addebant; Nobis decet, dicebant.
 Decet, dativo junctum. Ter. Adel. 3. 4. 45. Imo hercle ita nobis decet. Cic. de Orat. Quandoque id deceat prudentiae tue. Hos imitatus Alcimus Avitus Consol. ad Sor. v. 130. Nunc decet attentius vitare pericula nobis. Plura vide de hac Syntaxi Sancti Minerv. 2. 4. Eleganter ponitur absolute Virg. Aen. 12. 153. Perge, decet, forsitan miseros meliora sequentur. Idem Aen. 4. 597. Tum decuit, cum scepra dabis.
DECENS, [*αἰσθάνω*] Partic. Pulchrum, conveniens & aptum.
 Color decens. Hor. Od. 4. 13. 7.
 Quo fugit Venus heu? Quoque color decens?
 Facies. Ovid. 3. Trist. eleg. 7. 33.
 Ita decens facies longis vitiabitur annis?
 Praena decentior. Sen. Thyest. v. 150.
 Prata. Sen. Hippol. 6.
 Reverentia decens. Ovid. 5. Fast. 23.
 Solito decentior. Claud. Conf. Hon. 537.
 Decens incede. Ovid. 3. de Arte Am. 757.
 Sera veni, posteaque decens incede lucerna.
DECENTIA, [*εὐκρομία, εὐπρεπία*] Convenientia quadam & pulchritudo. Cic. 2. de Nat. Deor. 145. In corporum etiam morione atque gellu multa cernunt subtilius, colorum etiam & figurarum tum venustatem atque ordinem, & (ut ita dicam) decentiam oculi iudicant, atque etiam alia majora.
DECENTER, [*πρεπέντως*] Pulchre, apte, convenienter. Cic. pro Caecina

cina 74. Si quæ decentissime descripta majoribus jura finem, possessio, aquarum, itinerumque sunt, hæc perturbari aliqua ratione, communitari possunt?

Lacrymare decenter. Ovid. 3. de Arte Am. 219.

Decentius. Hor. 2. Epist. 2. 215.

Tempus abire tibi est, ne potum largius æquo

Rideat & pulset lasciva decentius ætas.

DECIANI, Calabrorum populi in tertia regione Italiae, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

DECIDO, idi, sum, [*ἀποπέω, ἀγλιόμαι*] Idere. A cædo, cædis compositum, idem quod amputare. Plaut. Merc. 2. 2. 37. Decide mihi collum, si falsum ad te loquar.

Decidere, per metaphoram capitur pro Constituere, dijudicare. Cic. 4. Verr. Res ad istum defertur, & istius more deciditur.

Quæstionem decidere. Papin. in l. fiscus. D. de jure fisci, Priusquam illa quæstio decideretur.

Decidere, est item consensu mutuo dirimere, quod transigere plerunque Jureconsulti vocant. Translatio est ab iis qui rem controversam scindunt, ut quisque partem æquam auferat, & a controversa discedatur. Ulp. de furtis, l. inter omnes, Usque adeo autem diversæ sunt actiones, quæ eis competunt, ut si quis eorum pro fure damnus deciderit, dici oporteat solummodo actionem sibi competentem amisisse eum, cæteris vero superesse. Nam & si proponas servum communem esse surreptum, & alium ex dominis pro fure damnus decidisse, is qui non decedit, habet furti actionem. Decidisse dixit cum accusativo, more Græcorum. Juv. Sat. 12. 33.

-- decidere jactu.

Cœpit cum ventis, imitatus castora. Ubi Schol. De periculo & de vita cœpit pacisci cum ventis: & jacturam mercium facere. Adde Quintil. Decl. x 11. C. 23. p. 264. Burm. Cic. pro Rosc. Com. 32. At enim tu tuum negotium gessisti bene: gere & tu tuum bene: magno tuam dimidiam partem decidisti: magno & tu tuam partem decide. Hs. cccioooo abstulisti: si fit hoc vero, Hs. cccioooo tu quoque aufer. Sed hanc decisionem Roscii oratione & opinione augere licet, re & veritate mediocrem & tenuem esse invenietis. Decidit (inquit) partem suam, id est, pro parte sua maluit cccioooo festertia accipere, ne ultra lite implicaretur. Budæus.

Transigere & decidere cum aliquo. Cic. 2. Verr. 79. Qui cum reo transigat, post cum accusatore decidat. Idem pro Roscio Am. 114.

Decidere & statuere. Cic. pro Quint. 17. Decidis statuisque tu propter necessitudinem quæ tibi cum Scapulis est, quid iis ad denarium solvererur.

Decidere cum aliquo. Cic. 1. Verr. 125. Nisi cum muliere decidere, in possessionem se ire iustum. Idem 3. Verr. Constrictari malebant quam quicquam cum isto sua voluntate decidere.

De aliquo negotio decidere. Cic. Att. 1. 5. Idem pro Quintio 19. Nisi prius de rebus rationibusque focietatis omnibus decidisset.

Decidere aliquid re alia. Cic. 3. Verr. 114. Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio, ut jugera singula ternis medimnis decidere liceret.

Decidere pretio cum aliquo. Cic. 5. Verr. Mancipes pretio cum civitatibus decidisse.

Per aliquem decidere. Cic. pro Quint. 17. Quum Pecuniam C. Quint. P. Scapulæ debuisset, per te C. Aquili decidit P. Quint. quod liberis ejus dissolveret. Id est transactione & pacto promisit se soluturum. Budæus.

Decidere pro libertate, hoc est transactione servare libertatem ac redimere. Sen. Epist. 96.

Pro se decidere. Cic. pro Rosc. Com. Satisne ista stipulatio dicere tibi videtur, aperte Roscium pro se decidisse?

Decidere, cum creditore est super debito transigere. Scævola. de administr. & peric. tut. l. cum hereditas, Cum plerisque, inquit, creditoribus ita decidit. Et infra, Cum plerisque creditoribus ita deciderunt.

Decidere, pro Exprimere, metaphora sumpta a sculptoribus. Quintil. lib. 8. cap. ult. Hoc enim loco præter nomen, cætera propriis decisiva sunt verbis.

DECISUS, [*ἀποκομμένον, ἀγλιόμα*] Partic. Cic. 5. Verr. 119. Quibus rebus omnibus actis atque decisus, producentur e carcere, & deligantur ad palum, id est, transactis. Budæus. Et Quintil. l. proxime allato.

Decisa negotia, Peracta. Hor. 1. Epist. 7. 59.

Aures decisæ. Tacit. Ann. 12. 14. Atque ille non propinquum, neque Arfacis de gente, sed alienigenam, & Romanum increpans, aures decisas vivere jubet.

Pennæ decisæ. Hor. 2. Epist. 2. 49.

Unde simul primum me dimisere Philippi

Decisus humilem pennis, inopemque paterni

Et laris, & fundi, paupertas impulit audax

Ut versus facerem.

DECISIO, Verbale, [*ἀγλιόμα*] Proprie Diminutio. Incrementis globi sui decisionemque luminis mensura tempora luna significat. Apul. de Mund. p. 71.

Determinatio, vel diremptio litium mutuo consensu. Cic. pro Cæcin. 104. Quid nostra decisio de æquitate, quid ratio interdicti de jure admovent, ut judicetis. Idem pro Flacco, 88. Decisionis arbiter C. Cæcilii fuit.

Augere decisionem alicujus oratione & opinione. Cic. pro Roscio Com. Facere decisionem. Cic. pro Rosc. Com. 48. Dicat decisionem factam esse. quæ facta non est.

Decisionem videtur posuisse. Cic. de Provinc. Consul. pro eo genere pactionis, ubi uterque ad se partem aliquam trahit, quod dicitur *lutimer*. Imperatore illo nihil aliud actum est, nisi pactiones pecuniarum, cum tyrannis decisiones, direptiones, latrocinia, cædes. Nam singularis verbis illic ascendit.

DECIDO, idi, [*κατέπιπτο, κατέπεσεν*] ere. Ex alto cadere. Cic. 2. Off. 43. Ficta omnia celeriter tanquam flosculi decidunt.

Matura poma decidunt. Cic. de Senect. 71. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur: si matura & cocta, decidunt:

sic vitani adolescentibus vis auferit, fenibus maturitas.

Turres graviore casu decidunt. Hor. Carm. 2. 10. 10.

Exanimis decidit. Virg. 5. Æn. 517.

Decidere a, vel de spe. Liv. 7. Bel. Maced. Ter. Heaut. 2. 3. 9.

Væ misero mihi, quanta de spe decidi.

Decidere de lecto, de tegulis. Ter. Phorm. 4. 4. 26.

Decidere equo vel ex equo. Cæf. 1. Bell. Gall. 48. Plin. lib. 28. cap. 8.

Et apud Cic. ad Att. 2. 36. Deciderat ex astris.

E flore decidere guttas. Ovid. 9. Met. 345.

Decidunt arboribus folia. Plin. lib. 12. cap. 11. Et lib. 11. cap. 21.

Quidam putant omnibus decidere aculeos ad hyemem.

Decidit ovibus illis fructus omnis, quæ nec lactem, nec lanam habent.

Plaut. Bacchid. 5. 2. 17.

Si decidit imber. Hor. Epist. 1. 14. 29.

Addit opus pigro rivus, si decidit imber,

Multa mole docendus aprico parcere prato.

Decidit in calles præda. Ovid. de Arte Am. lib. 2. 27.

In laqueos auceps decidit. Ovid. de Remed. Amor. 502.

Lacrymæ decidunt in ora. Ovid. ad Liv. 276.

Decidit in præceps. Ovid. 12. Met. 338.

Vires, potestasque urbis decidit. Claud. de bello Gildon. 44.

Decidere ab archetypo, Aberrare. Plin. 5. Ep. 10.

Decidere spe, sine præpositione. Ter. Heaut. 4. 8. 11. Quanta spe

decidi. sed & ibi legitur de.

In unius imperium ne res decidat admonemur. Cic. de Arusp. ref. 54.

Decidere pro mori. Plaut. Trinum. 2. 4. 143. Ita cuncti solitrali morbo decidunt.

Decidere pro procidere, humi se dejicere: Stat. de leone Theb. 8. 125.

— Si decidat hostis,

Ire super satis est, vitamque relinquere victo. Claud. Præf. in

Rufin. 1. 1.

Phœbeo domitus Python cum decidit arcu.

DECIDUUS, Adj. [*κατέπιπτος*] Quod cadit. Plin. lib. 11. cap. 37.

Omnibus autem cava, & in mucronem demum concreta sunt, cervis tantum solida, & omnibus annis decidua. De cornibus animalium loquitur. Idem lib. 8. cap. 37.

Decidui ad terras. Plin. lib. 2. cap. 20. Idem lib. 11. cap. 49.

Testes pecori armentoque ad cura decidui, suisbus adnexi.

DECIDUUM item, dicitur quod deciditur, secunda longa. Ovid. 8.

Met. 758.

Contremuit, gemitumque dedit decidua quercus.

Ita legitur in multis, Heinio placet Decoia, aliis aliud, Sed Rectius Decidua a Decido, de quo supra. Dicitur enim silva Cædua quæ originem suam aperte indicat.

DECIDIUM, [*κατέπιπτον*] pro occasu. Sen. Epist. 30. Bassus noster vilebatur mihi profequi se, & componere, & vivere tanquam superstes sibi, & fortiter ferre decidium sui. Ubi alii legunt Desiderium, sed parum apte.

DECIMÆ, arum. five Decimæ, [*δέκτου. δεκατημοί*] Decima pars quorumcumque rerum, quæ quoquo modo solvitur. Cic. 5. Verr. L. Octav. & C. Cotta Coss. Senatus permisit, ut vini & olei decimas, & frugum minutarum, quas ante de lege Quæstores in Sicilia vendere consueverant, Romæ venderent, legemque his rebus, quam ipsi videretur, edicerent.

Decimas, Plautus alias decimam partem vocat. In Stich. 1. 3. 80.

Hæc venisse jam opus est quantum potest, ut decimam partem Herculi polluceam. [V. Suet. Galb. C. 15. Collat. cum Tacit. H. 1. 20.]

Ita Quartæ ap. eund. Ner. C. 10.

Accipere decimas, V. ACCIPIO.

Addicere decimas alicui. Cic. Verr. 88.

Decimæ, pro millilibus & telleris, quas Imperatores spargebant ludis scenicis, atque ita velut quandam decimam Pop. Romano dabant, ut qui decimam honorum suorum Herculi pollucebant & profanabant.

Tranquillus, Calig. 26. Scenicis ludis, inter plebem & equitem causam discordiarum terens, decimas maturius dabat, ut equestria ab infimo quoque occuparentur. Hæc Turneb. 18. 5. [Sed locus valde obscurus V. Torr. & Casaub.]

Singularis est apud Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 88. Neque Herculi quisquam decimam vovit unquam, si sapiens factus esset.

Decimarum tres sunt species. Quædam enim sunt personales, quæ debentur ex opere personali, ut ex artificio, scientia, militia, negotiatione, &c. Quædam prædiales, quæ proveniunt ex prædiis, ut vinum, triticum, & fructus arborum. Quædam sunt mixtæ, scilicet de quibus dubitatur utrum sint prædiales vel personales, ut de agnis, & tætibus aliorum animalium, quæ sunt in pascuis, & gregatim pascuntur. Ex Hostiens. quem vide.

De DECIMA Dea Tertull. de Anima. c. 37. Superstitio Romana

Deam finxit & Nonam & Decimam a sollicitoribus mentibus.

DECIMANUS, seu potius DECUMANUS. V. l. l. infra.

DECIMO, [*δέκατος*] Ære. Decimam partem accipere.

Decimare legiones, Decimum quemque ex legione supplicio afficere.

Liv. 2. ab Urbe, Cætera multitudo forte decimus quisque ad supplicium lecti. Mos enim erat antiquus, quo in decimum quemque militem sortito animadvertebatur capitaliter. Ex Budæo. Sueton. Aug. 24. Galb. 12. Calig. 48. Passim hujus supplicii meminere Historici.

Quomodo institui solet docebit Plutarch. Anton. p. 934. B. Appian. in Parth. Add. Savil. ad Tacit. p. 144. 150. Forstner. ad eund. p. 250. ubi de justitia hujus pænæ. Ap. Romanos primum eo usus videtur Appius Claudius de quo Liv. 2. 49. extr. Statuebatur & in deditis decimatio. Exempl. habes ap. Tacit. Hist. 1. 37.

DECIMATUS vel **DECUMATUS**. decimus quisque lectus, ut Cohortes decimate. Est & electus, ut, Viri decimate honestatis. Symmach. Ep. 3. 49. & 51.

DECIMATIO, vel **DECUMATIO**, ñnis. f. Supplicium illud militare quod jam descripsimus Capitol. in Macrin. c. 12. Clementem se dicebat, quando eos centesimaret, qui digni essent decumatione atque vicefimatione.

DECIMIANA pyra, a Decimio auctore sic dicta. Plin. lib. 15. cap. 15. Sed confectis urbis vocabulis auctores suos nobilitavere Decimiana, & ex eo tractum quod Pseudodecimianum vocant. De pytis loquitur.

Quod

- Quod ad Decimum autorem attinet, V. Sigon. lib. de Nom. Rom. Meminit C. Decimii Cic. Att. 4. 16.
- DECIMODIÆ**, sive **DECENNODIÆ**, [*δεκαμόδιαι*] Decem modios capientes. Columel. lib. 12. cap. 18. de vindemiæ apparatu, Perenne fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ. Ibidem cap. 50. de olivitate.
- DECIMUS**, [*δέκατος*] Adj. sive **DECĪMUS**. Ut apud antiquos scribatur. Plaut. Amphit. 1. 2. 19. Alter decumo post mense nascetur puer.
- Hora diei decima. Cic. 2. Philipp. 77. Quum hora diei decima fere ad fana Rubra venisset, delituit in quadam cauponula.
- Pars decuma. Cic. 5. Verr. Omnes denique agros decumanos per triennium populo Romano ex parte decuma, C. Verri ex omni reliquo vectigales fuisse.
- DECIMUM**, Adv. [*δέκατον*] Liv. 6. 40. reficietis decimum Tribunos. Quod barbare dicunt, *pro decima vice*.
- DECIPIO**, epi, eptum, [*ἀπατώω, εξαπατώω, παρώζω, φαναρίζω, παρορῶ*] ēre. Ex capio compositum, Deludere, defraudare. Plaut. Rud. 2. 3. 70. At ego etiam qui speraverint, spem decepisse multos.
- Ter. Andr. 4. 1. 45. Deceptus sum, at non defatigatus.
- Decipere & fallere. Cic. 2. de Divin. 116. Nam illa Amphibolia quæ Cresum decepit, vel Chrysipum potuisset fallere.
- Arte decipere. Ovid. Epist. 12. 50.
- Ultimus est aliqua decipere arte labor.
- Dolo decipi. Cic. 1. Off. Jam illis promissis standum non esse quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiserit?
- Error decipit iudicium. Ovid. de Ponto, 3. eleg. 9. 11.
- Judicium tamen hoc nostrum non decipit error.
- Error decipit oculos. Ovid. 3. Met. 431.
- Atque oculos idem, qui decipit, incitat error.
- Formæ fiducia te decipit. Ovid. 8. Met. 435.
- Diem absumere, & decipere. Ovid. 4. Trist. eleg. 10. 114.
- Expectationem alicujus decipere. Cic. 2. de Orat. 289.
- Labor fallitur & decipitur. Ovid. 4. Trist. eleg. 1. 14.
- Decipi dulci sono laborum, pro Oblivisci molestias. Hor. 2. Carm. 13. 38. Est autem Græca locutio, *ἐπιλυθάνεται πόνωι*, Id est decipitur, vel fallitur, vel obliviscitur laborum. Sic Lambin. Turneb. paulo aliter: non enim credit accipiendum esse ut vulgo auditur, sed, Dulci laborum Alcæi sono decipitur: ac decipitur erit *κλέψεται*, non sentit æumnas, non sentit pœnas. [V. Vechner. Hellenol. 1. 24. 6.]
- Imagine somni decipior. Ovid. 1. de Ponto, eleg. 2. 49.
- Aut ubi decipior melioris imagine somni.
- Specie recti decipimur. Hor. Art. 24.
- Maxima pars vatum pater, & juvenes patre digni Decipimur specie recti.
- Per te decipior. Ovid. 2. Amor. eleg. 10. 3.
- Deceptus sum in eo. Plaut. Afin. 2. 4. 94.
- Attu decipiendus. Ovid. 13. Met. 194.
- DECEPTUS**, Partic. [*ἀπατηθείς*] ut, Errore locorum deceptus. Virg. 3. Æn. 181.
- Seque novo veterum deceptum errore locorum.
- Fides decepta. Stat. 8. Theb. 623.
- Fraude deceptus. Ovid. Epist. 20. 21.
- Deceptam dicas nostra te fraude licebit.
- Deceptus verbis aliorum. Ovid. Epist. 2. 65.
- DECEPTUS**, m. subit. Tertull. adv. Marc. 3. 6. Conditio deceptui obnoxia. Et de Anima c. 18. Deceptui facilis.
- DECEPTIO**, ōnis. f. Actus decipiendi Vitruv. 2. 8. Quoniam impendentis loci deceptio cogit. Quod ostendit antiquum vocabulum esse, quamvis non crebro usurpatum. Augustin. Conf. 8. 2. Idem de Civit. Dei, 22. 22.
- DECEPTOR**, ōris. Verbale. [*ἀπατητών*] Sen. Thyest. 2. 138.
- proditus, occidit
- Deceptor dominæ Myrtilus, &c. Add. Tertull. adv. Prax. c. 11. Aug. Serm. 67.
- DECEPTRIX**, icis. f. Lactant. Epit. c. 6. extr. Perniciosa est ac deceptrix adulatio. Alc. Avit. 3. 111. Nec contenta tuo deceptrix fœmina casu. Mant. de pugna Virtut. & Fort.
- DECEPTIOSUS**, Ennod. 1. 7.
- DECEPTO**, are. Gloss. Græc. Lat. Deceptat, *ἀπατηζ*. Conf. Sarisb. 7. 12. Aut fabulandum aut deceptandum est tibi.
- DECEPTORIUS**, Aug. Ep. 255. ad Macrob. Deceptorum laude falli.
- DECIPULA**, æ. Quoddam laquei genus ad decipiendas, capiendasque feras. Sipontin. Sidon. Ep. 8. 10. Decipula male blandientis eloquii. Tralate Mart. Capell. 4. p. 135. Fies profecto decipula, si adstruxeris.
- DECIPULUM**, i. [*ἀπατηθίων*] Idem. Apul. Met. lib. 8. p. 202. Opportunum decipulum nactus. Idem 10. 250. Idem Flor. p. 360.
- DECIRCINO**, [*δέκινος*] are. Idem quod simplex Circino, quod significat aliquid rotundum facio. Manil. 3. 332.
- Quam tereti Natura foli decircinat orbem
- In tumidum, & mediam mundo suspendit ab omni. De Terra loquitur.
- DECIREMIS**, f. [*δεκίρης*] Navigii genus, decem habens remorum ordines. Plin. lib. 7. cap. 56. Quinque remem instituit Nefichthon Salaminius: sex ordinum Zenazoras Syraculius: ab ea ad deciremum Nefigethon. V. DECERIS.
- DECIVS**, Nom. Gent. Rom. P. Decius Mus, P. Valerio C. Marcio Coss. Vvir Mensarius, Bello Latino Cos. T. Manlius Torquatum Collegam habuit, in quo bello cum sese pro legionibus devotum hostibus objiceret, cecidit. Hujus filius P. Decius de Samnitibus triumphavit. Postremo multis honoribus præclare functus, iv. Consul, cum Q. Fabium Collegam haberet, in bello adversus conspirantes Gallos, Samnites, Umbros, Tuscos, patris exemplum imitatus, occubuit, author Livius.
- Decius imbellis. Sil. lib. 11. 238. [Sed is est Decius Magius Campanus, cujus historia ap. T. Livium. l. 23.]
- Pulchri Decii. Claud. in Conf. Prob. & Ob. b. 147.
- Vecors Decius. Sil. lib. 11. 213. V. Paulo supra.
- Decii tres fuerunt: pater, filius, & nepos. Cic. 1. Tuscul. 89. Non

- cum Latinis decertans pater Decius, cum Hetruscis filius, etiam cum Pyrrho nepos, se hostium telis objecissent. Virg. 6. Æn. 825. Conf. Juv. 8. 254. 258. Item 14. 239. Valer. Max. 5. 6. ex. 5. & 6. De patre Liv. 8. 9. & 10. De filio 10. 28. & 29. Laudat illos, & Virg. Æn. 6. 824.
- Decius Rom. Imp. atrocissimus Christianorum persecutor fuit, A. C. 253. de quo Aur. Vict. Caf. 29. & Epit. c. 44. [Vocatur in nummis Cn. Messius Q. Trajanus Decius. A Philippo contra Marinum missus, ab exercitu Illyricano Imp. salutatus, & mox, Philippo a militibus Veronæ occiso, a Senatu Augustus renuntiatus, ob Virtutem militarem Trajani cognomen meruit. Sed vix biennio exacto in proelio adversus Gothos, Thraciam ac Mœsiam vastantes, una cum Etrusco F. Cæsare facto, fortissime pugnans occubuit.]
- DECLANUS** Cogn. a Gentili formatum ap. Cic. pro Flacco 70. 72. & alibi.
- DECLAMĀO**, [*της λόγους μελετώω*] are. Est proprie Clamore contendere, frequentius ficto themate se exercere. Ovid. 2. de Arte Am. 507.
- Sed neque declament medio sermone disertī,
- Nec sua velanus scripta poeta legat.
- Contra aliquem vehementissime declamare. Cic. in Verr. l. 4. 149. Ille autem infanus, qui pro isto contra me vehementissime declamasset, &c. Idem pro Rosc. Amer. 82. Quæ mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur: Ita neque ad crimen parricidii, neque ad eum, qui causam dicit, pertinebant.
- Suasorias declamare. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- In aliquem declamare impune. Cic. Fam. 3. 11. Verumtamen est Majestas, ut Sulla voluit, ne in quemvis impune declamare liceret. Quo in loco declamare non significat, intra domesticos parietes aut in schola fictæ accusare: sed vel accusare ap. Judices vel generaliter male dicere aut loqui. Ita enim læditur majestas, quando vel in Remp. vel in principes ejus dicuntur aut fiunt ea, quæ lædunt imperii dignitatem, quæ Majestas proprie dicitur.
- Magister declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 1.
- Opus declamandi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- De Rhetorum Declamationibus V. Suet. de Cl. Rhet. Lud. Cresoll. Theatr. Vett. Rhet. Quintil. & Senecæ Declamationes.
- DECLAMĀTOR**, are. Freq. Cic. Fam. 16. 21. Præterea declamitare Græce apud Callium institui: Latine autem apud Brutum exerceri volo.
- Annos complures sedentes declamitant Græci. Cic. 1. de Orat. 251.
- Vini exhalandi, non acuendi ingenii causa declamitas. Cic. 2. Philipp. 42.
- Causas declamitare. Cic. 1. Tuscul. 7.
- De aliquo declamitare. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius quam declamatio videretur, de me in Tiburtino Scipionis declamavit, sitim quarens.
- DECLAMITANS**, Partic. Cic. de Clar. Orat. 310. Commentabar declamitans (sic enim nunc loquuntur) sæpe cum M. Pisonæ, & cum Qu. Pompejo, &c.
- DECLAMĀTUS**, ut Orationes declamatae. Lamprid. in Alex. c. 3.
- DECLAMĀTOR**, [*μελετητής*] Qui aut in scholis, aut secum fictam causam agit, ut possit veram rectius agere. Cic. pro Planc. 83. Non vobis videor cum aliquo declamatore, non causa laboris & fori disputare?
- Declamator de ludo, aut rabula de foro. Cic. in Orat. 47. Non enim declamatorem aliquem de ludo, aut rabulam de foro, sed doctissimum & perfectissimum quærimus.
- DECLAMĀTIO**, Verbale. [*μελέτη*] Cic. 1. Tuscul. 7. Ut enim antea declamitabam causas, quod nemo me diutius fecit, sic hæc mihi nunc fenilis est declamatio.
- Fortuna declamationis. Quintil. lib. 2. cap. 2.
- Vulgari & pervulgata declamatione contendere. Cic. pro Planc. 47.
- DECLAMATIUNCULA**, Parva declamatio. Gell. 6. 8. Declamatiunculam super Alexandro celebrare. Sidon. 1. 4. Adulescentum declamatiunculæ.
- DECLAMATORIVS**, Adj. [*μελετητικός*] Cic. ad Q. frat. lib. 3. 3. Et ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur. Legitur & Clamatorio.
- Consuetudo declamatoria. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Genus declamatorium dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- DECLAMATORIE**, [*μελετητικῆς*] Adv. More declamantium. Hieronym. More eorum, qui declamatorie solent loqui ad populum.
- DECLĀRO**, as, [*ἄλλω, ἐμφανίζω, σφηνίζω, ἀπασφηνίζω*] are. Aperire, manifestare. Cic. 1. Off. 26. Declaravit id modo temeritas C. Cæsaris, qui omnia jura divina atque humana perverit. Idem Fam. lib. 6. Epist. 13. Postea vero quam magnam spem habere cepi, fore ut te brevi tempore incolumem haberemus: facere non potui, quin tibi & sententiam & voluntatem declararem meam.
- Declarare plus est quam Significare. Cic. Fam. lib. 5. 13. Itaque hoc sepius dicendum, tibi que non significandum solum, sed etiam declarandum arbitror, nihil mihi esse potuisse tuis literis gratius.
- Vultu & verbis significare, & re declarare. Cic. pro Milen. Si denique unquam locus amplissimorum ordinum delectis viris datus est, ubi sua studia erga fortes & bonos cives, que vultu & verbis sepe significassent, re & sententiis declarassent, &c.
- Significatione, non demonstratione universam rem & sententiam declarat gestus scenicus. Cic. 3. de Orat. 218.
- Luculentam plagam accepit, ut declarat cicatrix. Cic. 7. Philipp. 17.
- Benevolentiam in aliquem declarare. Cic. pro Domo sua. 98.
- Copiam declarat satietas rerum & abundantia. Cic. in Paradox. 6. 2.
- Consuetudinem vitæque majorum actionum genera quædam declarant. Cic. 1. de Orat. 193.
- Declarant gaudia vultu. Catul. de Nuptiis Pel. & Thet. v. 34.
- Præsentie deorum declarant, ab his civitatibus & singulis hominibus consuli. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.
- Acumen interpretis declarat quædam. Cic. 1. de Divin. 39.
- Perfectionem declarat officii, verbum oportere. Cic. in Orat. 74.
- Gemitu & mœlitia declaravit, quantum haberet odium servitutis M. Lepidus. Cic. 5. Philipp. 38.
- Literis declarari aliquid. Cic. 2. de Orat. 280.
- Præsentiam suam sepe divi declarant. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
- Propriam cujusque rei vim definitione declarare. Cic. 1. de Orat. 190.

Declarare re potius quam verbis. Cic. Fam. lib. 6. 13. Quando quid sentirem exposui, quid vellem tua causa, re potius declarabo quam oratione.

Volatibus avium, cantibusque certissimis signis res futuras declarari. Cic. 1. de Divin. 2.

Multa oraculis declarantur, multa vaticinationibus, multa somniis, multa portentis. Cic. 2. de Nat. Deor. 163.

Non solum homines, sed etiam verba & vocabula declarare dicuntur. Cic. 2. de Fin. 13. Nullum inveniri potest, quod magis idem declarat Latine, quod Graece, quam declarat voluptas. Idem paulo post, Erit enim notius quale sit, pluribus notatum vocabulis idem declarantibus.

Declarare Consulem, Renuntiare. Cic. pro Muren. 2. Ut ejusdem hominis voce & declaratus Consul & defensus. Idem ibid. 3. Is potissimum Consul qui Consulem declaravit. conf. Gruter. ad Cic. Fragm. p. 156.

Victorem declarare. i. e. renuntiare. Virg. 5. Æn. 245. Victorem magna præconis voce Cloanthum declarat.

DECLARANS, Partic. [δηλών] Cic. 1. de Divin. 127. Relinquendum est homini, ut signis quibusdam consequentia declarantibus, futura præsentiat.

DECLARĀTUS, Nepos 23. 11. 2. Tabellarius, ducis nave declarata suis. Id est, Demonstrata hoc signo.

DECLARATIO, Verbale. [δήλωσις] Cic. Epist. lib. 10. 5. Rursus declaratio animi tui quem haberes de Rep. quemque habiturus esses, mihi erat jucundissima.

Amoris declaratio. Cic. Epist. lib. 15. 21. Liber iste quem mihi misisti, quantum habet declarationem amoris tui?

DECLARĀTIVUS, Gloss. Gr. Lat. δηλωτικός, Declarativus. conf. Apul. de Syllog. Cat. p. 30. & 33. Martian. Capel. 4. p. 97.

DECLARĀTIVE, Adv. Martian. Capel. 4. 120. Quicquid declarative accedit.

DECLARĀTOR, ōris. Plin. Paneg. 92. 6. Ut honoribus nostris suffragator in curia in campo declarator existeres.

DECLAVO, as, are. Clavas amputare, id est, ramos arboris, solumque relinquere truncum & stirpem. Nam clavas & clavulas in hac significatione posuerunt veteres. Pallad. Clava feri commodius est, quæ sit manubrii crassitudine, longitudine cubitali. Varr. Ut sit de tenero ramo ex utraque parte præcisum æqualiter, quas alii clavolas, alii taleas appellant. Verbum hoc reperitur in Pandectis, in titul. Arbor. furt. cas. ubi tamen hæcenus lectum est Deglubere, vel Declibrare, vel Deglabrare; sed quum verissimilius sit Prætori venisse in mentem ramalium & clavarum potius, quam libri & corticis, Declavare substituit Turnebus Adv. 23. 20. sub veterum librorum auctoritate, quod & rectius existimo.

DECLINO, as, [κλίω, κλίω, ἐκκλίω, κρηκίω] are. Deflectere. Cic. pro Planc. 97. Brundisium veni, vel potius ad moenia accessi: urbem unam mihi amicissimam declinavi.

Loco movere se & declinare. Cic. de Fato 46. Neque extrinsecus impulsam atomum loco moveri & declinari dicit.

Atomus ab atomo pulsa non declinat. Cic. de Fato.

Minimo intervallo declinare. Cic. de Fato 22.

Magna rerum permutatione impendente, declinasse paululum, & spe reliquæ tranquillitatis, præsentis fluxus, tempestatemque fugisse. Cic. pro Sext. 73.

Declinare a loco aliquo. Cic. Att. lib. 14. 19.

Declinare se extra viam. Plaut. Aulul. 4. 8. extr. Nam ego modo declinavi paululum me extra viam.

Declinare de via ad dextram. Cic. 5. de Fin. 5. Modo etiam paulum ad dextram de via declinavi.

Curfus declinare. Ovid. 10. Met. 667.

Paulatim declinat amor. Ovid. 9. Met. 460.

Declinat in vesperum dies. Columel. lib. 8. cap. 4.

Inflammatio declinat. Cels. lib. 5. cap. 27. extr.

Somnus declinat ocellos. Propert. lib. 2. Eleg. 1. 11.

Appetere & Declinare, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Appetuntur autem quæ secundum naturam sunt, declinantur contraria.

Persequi & Declinare, contraria. Cic. in Partit. Actionis autem duo sunt genera. Unum, ad persequendum aliquid, aut declinandum.

Declinare a proposito deflectereque sententiam. Cic. in Orat. 138.

Declinare contentiones. Cic. Att. lib. 2. Epist. 20.

Impetum alicujus recte declinare. Cic. in Orat. 228.

Declinare laqueos judicii. Cic. pro Milon. 41.

A malis natura declinamus. Cic. 4. Tusc. 13.

Subire & Declinare minas alicujus, contraria. Cic. Att. lib. 2. Epist. 120. Minæ Clodii contentionesque quæ mihi proponuntur, modice me tangunt: etenim vel subire eas videor mihi summa cum dignitate, vel declinare nulla cum molestia posse.

Declinare ab religione officii, hoc est, Non observare officii jura & sanctitatem. Cic. 5. Verr. Qui sibi hoc sumpsit ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat, quis huic ignoscat, siqua in re ipse ab religione officii declinat?

Declinare de statu. Cic. de Provin. Consul. Subire vim atque injuriam malui, quam aut a vestris sanctissimis mentibus disludere, aut de meo statu declinare.

Declinare de via, per transl. pro Aberrare. Cic. de Amicit. 61. Idem de Fato, Hoc modo hanc causam disceptari oportet, non ab atomis errantibus, & de via declinantibus petere præsidium.

Declinare vitia. Cic. 1. Off. 19.

A delictis quæ parva videntur, est diligentius declinandum. Cic. 1. Off. 145.

Et revocemur, unde huc declinavit oratio. Cic. 2. de Orat. 157.

Huc declinabam nec invitus. Cic. 1. de Leg. 57.

Neque declinatam quidquam ab aliarum ingenio ullam reperias. Ter. Hec. 2. 1. 3. Id est, ejusdem sunt ingenii omnes mulieres.

Declinat color gemmæ a topazio in aurum. Plin. lib. 37. cap. 8. Præfertur his chrysoprasus, porri succum & ipsa referente, sed hæc paulum declinans a topazio in aurum.

Declinare agmen aliquo, pro De loco uno in alium. Liv. 1.

ab Urbe. 28. Nec ea culpa quam arguo, omnium Albanorum est. duces sequuti sunt, ut & vos siquo ego inde agmen declinare voluissent, fecissetis.

Declinare, Vitare. Cic. 1. Off. 111. Declinetque ea quæ nocitura videantur.

Declinare certamen, & detrectare, pro eodem ponit Livius, teste Budæo.

Declinare ictum. Liv. 6. Bell. Maced. Non joculari solum ut solet, exceptos declinantem ictus, sed armati frequentes, &c.

Grammatica etiam notio hujus vocis est perantiqua. Nomina declinare & verba in primis pueri sciunt. Quintil. 1. 4. conf. Varr. de L. L. 7. post. pr. Idem 1. 3. Gell. 4. 1.

DECLINANS, [ἀποκλίνων] Partic. ut Declinans morbus. Plin. lib. 23. cap. 1. Quod ad febrium valetudines attinet, certum est, non dandum in febre, nisi veteribus ægris, vinum, nec nisi declinante morbo. Ita quoque & Declinans ætas dicitur, quam quidam Inclinantem vocant, Hippocrates & Galenus consistentem, nempe eam quæ media est inter vigentem & decrepitam ætatem.

DECLINĀTUS, Partic. [ἀποκλιντός] ut Declinatus ictus.

Declinata ætas, apud Quintil. lib. 12. cap. ult. Id est, Provecta, & vergens.

Declinatus, pro Declinans, inquit Budæus. Quintil. lib. 12. cap. 1. Neque spe, neque metu declinatus animus, quo minus optimis se partibus, id est, Reipublicæ, jungeret. De Cicerone loquitur. Item Derivatus, Inflexus, Declinata verba. Varr. L. L. 7. 2. conf. Id. 9. 4. extr. Gell. 10. 21.

DECLINĀTUS, Subst. Novis, inquit Varro de L. L. 7. 2. nominibus allatis in consuetudinem, sine dubitatione eorum declinatus statim omnis dicit populus. Opponitur etiam Appetitui, ut Declinatio. Centent primum declinatum dolorem. Cic. Fin. 5. 17.

DECLINATIO, Verbale. [κλίσις, ἐκκλίσις] Deflexio: ut Declinatio corporis, pro Deflexione. Curt. lib. 9. cap. 7. 21. Igitur Macedo lanceam emittit, quam Dioxippus cum exigua corporis declinatione vitallet, &c.

Declinatio brevis a proposito. Cic. 3. de Orat. 205.

Declinatio ad libidinem. Cic. 1. de Fin.

Appetitio & Declinatio, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 33. Præterea nullum potest esse animal, in quo non & appetitio sit & declinatio naturalis.

Declinatio periculi. Cic. Att. lib. 2. Epist. 20.

Laboris & periculi declinatio. Cic. pro Cluent. 148.

Parva declinatione effugere aliquid. Cic. 1. in Catil. 15.

Facere declinationem a malo cum ratione, sapientis est. Cic. 4. Tusc.

Declinatio (inquit Varro lib. 3. de Analog.) est quum ex verbo in verbum, aut ex verbi discrimine, ut transeat mens, vocis commutatio fit, aliqua similitudo declinationis; quum item ex aliqua figura in figuram transit.

Græcis nominibus Græcas declinationes dare. Quintil. lib. 1. cap. 5. & 6.

Declinatio mundi vel cæli dicitur a Latinis, Quod Græci dicunt κλίσις, plagam nimirum duobus interjectam parallelis ab æquatore declinantem. Columel. lib. 1. cap. 6. Calore naturali est opus, qui continet positione cæli & declinatione. Usus est præterea idem Columel. lib. 3. cap. 1. Gell. lib. 14. cap. 1. Devergentiam vocat. Et Vitruvius lib. 1. cap. 1. Inclinationem: Propter inclinationes cæli, inquit, quas Græci κλίσις vocant.

DECLIVIS, [πενήσις, κρηκίσις] Inclinator atque incurvus. Cæf. 2. Bell. Gall. 18. Collis a summo æqualiter declivis.

Declivis & præceps locus. Cæf. 4. Bell. Gall. 33.

Antrum declive. Ovid. Epist. 7. 93.

Area. Columel. lib. 1. cap. 5.

Arvum. Hor. 3. Ode 29. 7.

Cursum declivem ad littora habent amnes. Lucan. lib. 4. 427.

Dexteriora montis declivia. Lucan. lib. 2. 421.

Fatigium. Cæf. 1. Bell. Civil. 45. Ab oppido autem declivi fatigio vergebat in longitudinem passuum circiter quadringentorum. Locus hodie sic legitur: Ab oppido tamen declivis locus tenui fatigio vergebat in longitudinem passuum circiter 200. Alibi tamen, de Bell. Gall. 8. 14. ad rem nostram, Planities declivi fatigio duobus ab lateribus munitur.

Flumina. Ovid. 1. Met. 39. Fluminaque obliquis cinxit declivia ripis.

Iter. Ovid. 15. Met. 227. Labitur occiduae per iter declive senectæ.

Juga. Stat. 5. Theb.

Stella. Ovid. 3. Fast. 793. Proclivis habet Heinisius.

Trames. Ovid. 3. Fast. 13.

Via. Ovid. 7. Met. 410.

Declivis ætate. Plin. Epist. 18. 18. Nam mulier natalibus clara, moribus proba, ætate declivis, diu vidua, mater olim, &c.

DECLIVUS, Idem. Compar. Vulg. Int. Judic. 19. 9. Dies ad occasum declivior.

DECLIVITAS, ætis. [πενήσις] Ipsa inclinatio, & incurvitas. Cæf. 7. Bell. Gall. 85. Exiguum loci ad declivitatem fatigium, magnum habet momentum.

DECOCTUS, DECOCTURA, DECOCTOR. V. DECOQUO.

DECOLLO, [απαργαλίω, αποαργαλίω] are. De collo deponere. Cæcilius, Notonificatione, Habes, vide, tibi tradidi: in tuo collo est, decolles cave. Nonius.

Decollare, Caput alicui auferre, Collum truncare. Diomedes lib. 1. de hoc verbo loquens. Quæ, inquit, significatio apud Fenestellam aliter invenitur in lib. Epitomatum secundo, quemadmodum Cæsar a piratis captus sit, utque eos postea cepit, & decollaverit. Veteres autem securi casos dicebant. Sueton. in Calig. cap. 32. Miles decollandi artifex quibusunque e custodia capita amputabat.

Eadem forma DENASO. H. St.

Decollare [κατακείναι] pro Destituere & frustrari, sive decipere, ut vulg. Diomedes Plaut. Capt. 3. 1. 36. Nunc ibo ad portum hinc: est illic mihi una spes cœnatica: Si ea decollabit, redibo huc ad cœnam asperam.

Lucil. lib. 12. Quibus fructibus me decollavi. Quod Varro decollare dicit,

dixit, Columella eandem rem tractans, Deesse scripsit. Varronis verba hæc sunt, lib. 1. de R. R. cap. 2. de vitibus loquentis; Duo in primis spectasse videntur Italici homines in colendo, possentne fructus pro impensa ac labore redire: & utrum saluber locus esset, an non. Quorum si alterutrum decollat, & nihilominus quis vult colere, mente est captus, atque ad agnatos & gentiles est deducendus. Columella autem hæc. lib. 1. cap. 3. Porcius quidem Cato censebat in emendo, inspiciendoque agro, præcipue duo esse confideranda, salubritatem cœli & ubertatem, quorum si alterum deesset, ac nihilominus quis vellet incolere, mente esse captum, atque eum ad agnatos & gentiles deducendum.

DECOLLATIO, onis. f. Vet. Gloss. *παρηλονγία, κεφαλῆς λήπτειν.*

DECOLOR, òris. Adject. [*κακὸς χροῖς*] Quod est colore vitiatum, vel quod colorem amisit. Plin. lib. 16. cap. 12. Frigida hyeme deterior, ac minus copiosa, & decolor.

Ætas decolor. Virg. 8. Æn. 326. Decolor ætas, Vitiosa. In omni enim vitioso corpore inest pessimus color. Et alludit ad naturam metalli, quam cernimus discolorum: nec immerito. Supra enim dixerat Aurea fecula: ideo nunc dixit ætas Decolor. Hæc Servius.

Fluvius sanguine decolor. Stat. 12. Theb. 410.

Imber decolor. Claud. in Eutrop. 2. 41.

India. Sen. Hippol. 3.

Indus. Ovid. 5. Trist. Eleg. 3. 24.

Et quascunque bibit decolor Indus aquas.

Sanguis. Cic. 2. Tusc. 20. Jam decolorem sanguinem omnem exoribuit.

Decolor species æris, argenteve. Plin. lib. 31. cap. 6.

Decolor, pro Fœdo. Ovid. Epist. 9. 3.

Fama Pelasgiadas subito pervenit ad urbes

Decolor, & factis inficienda tuis.

DECOLORUS, Idem. Prudent. Hymn. Calagurrit. v. 113.

Algidus cum decoloros horror artus concurit.

DECOLORO, [*κακὸς χροῖς πίζω*] are. Colorem auferre, vel vitiare. Columel. lib. 12. cap. 16. Deinde uvas pro magnitudine binas vel ternas inter se colligatas, in ahenum fervens demitti, & exiguum pati, dum decolorantur. Sen. 2. Nat. Quæst. cap. 41. Decoloratur id ejus color vitiatum, non mutatur.

Cædes decoloravere mare Dauniæ. Hor. 2. Ode 1. 35.

Ex albo decolorari. Columel. lib. 12. cap. 47. Oliva paufea vel orchita quum primum ex albo decoloratur, fitque luteola, fereno cœlo manu distingitur.

Decolorari, per translationem, pro Infamia notari, in l. Eum qui probabilem. C. de episcop. & cleric.

DECOLORATUS, Partic. [*κακὸς χροῖς ὄν*] Author ad Heren. lib. 2. 8. Si tumore aut livore decoloratum est corpus mortui.

DECOLORATIO, Verbale. [*κακὸς χροῖς*] Cic. 2. de Divin. 58. Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maxime potest sanguini similis esse.

DECORO, xi, Æum, [*ἀφείλω*] ère. Paulatim diminuere significat, & coquendo absumere. Plin. lib. 31. cap. 3. Neronis principis inventum est decoquere aquam, vitroque demissam in nives refrigerare. Unde decoquere mustum vel aliud ad tertias & quartas, Columel. lib. 13. & Plin. sæpe. Bud. Plin. lib. 20. cap. 19. Hor. 2. Sat. 1. 73.

— donec

Decoqueretur olus.

Humorem decoquit. Virg. 1. Georg. 295.

Aut dulcis multi Vulcano decoquit humorem.

Iram decoquere. Claud. 2. in Eutrop. 349.

Decoquunt anni materiam abundantiorum. Quintil. lib. 2. cap. 4. Id est, Diminuunt, limant, atterunt, & quasi expurgant.

Decoquit domino res. Columel. in princip. lib. 11. cap. 1. Nam quanvis interdum emendatum sit perperam factum vel imprudentia, vel negligentia, res tamen ipsa jam domino decoxit. Decoxit, id est, frugum fœturam quasi fœnus debitum non reddidit. Hæc Budæus. Plin. lib. 21. cap. 6. Areis decoquentibus. Id est, depositum non reddentibus.

Decoquitur argenti ivta pars. Liv. 32. 2. Carthaginenses eo anno argentum in stipendium impositum primum Romam advexerunt; id quia probum non esse Quæstores renuntiaverunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta intertrimentum argenti suppleverunt.

Decoquere creditoribus, Est vorato patrimonio creditoribus fidem fallere, aut certe fidem suam per inopiam non liberare. Plin. lib. 33. cap. 10. Postea divites cognominati, dummodo notum sit eum qui primus accepit hoc nomen, decoxisse creditoribus suis. De Craffo loquens, qui Dives cognomento dictus est: cujus meminit Valerius, lib. 6. cap. 2. Budæus.

Decoquere bonæ spei, pro Bonam spem fallere. Sen. Epist. 36.

Decoquere publicam salutem. Plin. lib. 31. cap. 3.

Decoquum argentum. Cic. in Pison. 61. Pro pecunia in luxum & ganæam absumpta, posuit his verbis scommatice & mordaciter in Pisonem dictis, Ita enim sunt rationes perscriptæ scite & literate, ut scriba ad ærarium, qui eas retulit, perscriptis rationibus fecum ipse caput sinistra manu perfricans commurmuratus sit. Ratio quidem hercle apparet, argentum decoctum, *είχεται*. Id est, reliqua non comparent, non extant. Verba autem sunt Plauti ex Trinummo a Cicerone in orationem suam translata; quæ tamen in omnibus Ciceronis exemplaribus depravatissime leguntur. His enim verbis describitur habitus hominis profusi de reliquis rationum suarum anxii. Budæus. Alia Ciceronis exemplaria quæ putantur castigatissima, non habent hanc vocem Decoquum. Aliter paulo apud Spartian. Hadrian. cap. 7. Senatoribus, qui non vitio suo decoxerant, patrimonium explevit. Ibi enim Decoquere est per infortunium aut alium casum non suam culpam de rebus suis devolvi. Cic. Philipp. 2. 44. Qui fortunæ vitio non suo decoxisset. Caterum dilapidatores ejusmodi rerum suarum & decoquere dicuntur & decoqui. Perf. 5. 57.

Hunc alea decoquit, ille — In Venerem putret.

DECORUS, Partic. [*ἀφείλω*] Cic. 3. de Orat. 103. Ita sit nobis igitur ornatus & suavis orator, nec tamen potest aliter esse, ut suavi-

tatem habeat austeram & solidam, non dulcem atque decoctam.

Decocta, Absolute, sic tamen ut subaudiatur aqua. Juv. Sat. 5. 50.

Si stomachus domini fervet vinoque, ciboque,

Frigidior Geticis petitur decocta pruinis.

Compar. apud Perf. 1. 123. — si forte aliquid decoctius audis.

Id est, Limatius, castigatius.

DECOCTOR, òris. [*ἀποτῆ, χροῖς πίζω*] Luxu & ganæ studio perditus, Latine Nequam verbo significantissimo. Cic. 2. in Catilin. 5. Exercitum illum magnopere contemno collectum ex senibus desperatis, ex agrestis luxuria, ex rusticis mendiculis & decoctoribus, ex his qui vadimonia deferere, quam illum exercitum maluerunt. Catul. 42. 4. & 44. 5.

Decoctor pecuniæ publicæ, id est, Absumptor & dilapidator. I. 40. C. de decurionibus. lib. 10. Quilibet principalium vel decurionum, si vel decoctor pecuniæ publicæ, vel fraudulentus in adscriptionibus, &c.

DECOCTUM, i. Subst. [*ἀφείλω, δπόζημα*] Quod decoctum est. Plin. lib. 24. cap. 9. Decoctum eorum in vino potum, vel impositum cum rosaceo & cera fedat. Idem lib. 24. cap. 10. Vulgus Pharmacopolaram Decoctionem vocat.

DECOCRUS, ùs. [*ἐψκρῆς*] Plin. lib. 37. cap. 12. Et alias omnes gemmæ mellis decoctu mitescunt. Hoc est, cum melle decoctæ.

DECOCTIO, onis. f. Idem. Radicum decoctio potui data. Apul. de Herb. cap. 77. conf. Apic. 4. 3. Macer. 1. 1. 8. Elix decoctio. Cæl. Aurel. Chron. 2. 13. 268. Decoctio lentifici conficitur.

DECOCTURA, æ. [*ἐψκρῆς*] Plin. lib. 23. cap. 1. Decoctura eorum veteres dysentericos & coeliacos juvat.

DECOQUENS, Partic. Ambitione, avaritiaque in villas, ac suburbana decoquentibus publicam salutem. Plin. lib. 31. cap. 25. fed Cl. Hard. ex MSS. Reg. & Chiffet. legit Detorquentibus.

DECOR, òris. [*ἐνσπέπεια, ἀραιότης*] est (inquit Valla lib. 4.) quasi pulchritudo quædam ex decentia rerum personarumque in locis, temporibus, sive in agendo, sive in loquendo. Virg. lib. 5. 647.

Est Dorycli conjux, divini signa decoris.

Ævi decor integer. Stat. 5. Sylv. 2. 63.

Honestatis decor. Cic. 1. de Fin. 36. Decor pro Decoro ponitur. Bud.

Decor recti. Ovid. 2. de Pont. Eleg. 3. 13.

Ipsæ decor recti, facti si premia desint,

Non movet, & gratis pœnitet esse probum.

Clara decore proles. Ovid. 12. Met. 189.

Pulvis decorem detrahet. Tibul. lib. 1. Eleg. 10. 13.

Everfor decoris. Sen. Hippol. 8.

Positus decor. Ovid. de Arte Am. 2. 379.

In ferrum, flammæque ruit, politoque decore

Fertur, ut Aonii cornibus icta dei.

Incomptus decor. Sen. Hippol. 5. Id est, Nativus, nulloque fuce ascitus.

Tener nitidi corporis cecidit decor. Sen. Hippol. 4.

Decor virgineus. Sen. Medea 2.

Inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Natura indulget decori. Ovid. de Arte Am. 3. 159.

Officere decori alicujus. In OFFICIO.

Spoliare virtutem decore. Cic. 1. Acad. 33. Spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere, De Theophrasto.

DECORUM, i. [*τὸ πρέπον, ἐνδοξία*] Cic. 1. Off. 96. Quæ autem subiecta pars generi est, eam sic definiunt, ut id decorum esse velint quod ita naturæ consentaneum sit, ut in eo moderatio & temperantia appareat cum specie quadam liberali. Ibid. 93. Hoc loco continetur id quod dici Latine decorum potest. Græce enim *πρέπον* dicitur.

Honestum & decorum. Cic. 2. Off. 32. Etenim illud ipsum quod honestum decorumque dicimus, quia per se nobis placet, animosque omnium natura & specie sua commovet, &c.

Quod consentaneum sit hominis excellentiæ, decorum est. Cic. 1. Off. 96.

Dignum viro decorum videtur, quod viriliter animoque magno fit. Cic. 1. Off. 94.

Confusum cum virtute decorum est, sed mente & cogitatione distinguitur. Cic. 1. Off. 95.

DECORUS, [*πρεπῶδης, ἐνδοξότης*] Adj. Plin. lib. 12. cap. 5. Sepes munita vallo arboris decora specie subter intuenti.

Decorum & elegans. Cic. 1. de Divin. 62. Sentit autem nihil unquam elegans, nihil decorum.

Decorum & intigne est, statuat in foro populi Romani habere. Plin. lib. 1. Epist. 17.

Neque decorum est, nec diis dignum. Cic. 1. de Divin. 118.

Iusta omnia decora sunt, injusta contra ut turpia, sic indecora. Cic. 1. Off. 94.

Decorus ab aspectu. Columel. lib. 6. cap. 1. de Bobus.

Decorus ad ornatum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas invenimus, & ad usum aptas, & ad ornatum decoras.

Summa pelle decorus. Perf. Sat. 4. 14.

Nigro crine decorus. Hor. 1. Ode 32. 11.

Ductores ostro decori. Virg. 5. Æn. 133.

Plebs decora cultu. Stat. 1. Sylv. 6. 29.

Ædes decora. Hor. 1. Ode 50. 3.

Æs decorum. Virg. 12. Æn. 210.

Cæsaries. Virg. 1. Æn. 588.

— nanque ipsa decoram

Cæsariem nato genitrix, &c.

Caput. Hor. Epod. 2. 17.

Vel quum decorum mitibus pomis caput

Autumnus arvis extulit.

Color albus præcipue decorus deo est. Cic. 2. de Leg.

Crinis. Claud. 1. conf. Stilic. 156.

Disputatio non ita decora alicui. Cic. 4. Acad.

Pacies. Hor. 1. Sat. 2. 87.
 Forma. Cic. de Univerf. 15.
 Frons. Lucan. lib. 8.
 Infigne decorum. Virg. 2. Æn. 391.
 — sic fatus, deinde comantem
 Androgei galeam, clypeique infigne decorum Induitur.
 Hoc est, ornamentum decorum. Non enim sunt duo epitheta: quod apud Latinos vitiosum est. Servius.
 Lacrymæ decoræ dicuntur, quando fletus ipse habet aliquid venustatis, ortus a gaudio, ap. Virg. 5. Æn. 343.
 Membra decora juventæ. Virg. 4. Æn. 559.
 Os decorum Lunæ. Hor. 1. Sat. 8.
 Pectus. Virg. 4. Æn. 589.
 Terque, quaterque manu pectus percussa decorum.
 Reddes ridere decorum. Hor. 1. Epist. 7. 27.
 Decorus est fermo fenis, quietus & remissus. Cic. de Senect. 28.
 Silentium parum dec. Hor. 4. Ode 1. 35.
 Cur facunda parum decoro
 Inter verba cadit lingua silentio?
 Studia. Cic. 1. de Divin.
 Verba. Hor. 2. Sat. 7. 41.
 Vix fatis decorum. Cic. Att. lib. 4. 15. Vix fatis decorum videretur eum plures dies esse in Crassi Tusculano.
 Valde decorum est, patere domos hominum illustrium illustribus hospitibus. Cic. 2. Off.
 Vultus. Claud. 2. Paneg.
DECORE, [ἐμπρεπὸς, εὐκόσμος] Adv. Cic. 1. Off. 114. Sin aliquando necessitas nos ad ea detruferit, quæ nostri ingenii non erunt, omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, ut ea si non decore, at quam minime indecore facere possimus.
 Sancta formata decore Jovis species. Cic. 1. de Divin. 20. Ex antiquo quodam poeta.
 Ad rerum dignitatem apte, & quasi decore loqui. Cic. 1. de Orat. 144.
DECORITER, Idem. Apul. 1. 5. Met. Crinium globi decoriter impediti. Idem l. 6. Frontem crispam decoriter discriminare.
DECUS, ðris. n. [κόσμος, εὐκόσμος, πῆλη] Ornamentum, honor: cuius contrarium est Dedecus, q. V.
 Decoris honestatisque causa adeunda sunt quævis pericula. Cic. 2. de Fin. 56.
 Ætheris decus. Sen. Octav. 7.
 Lateque fulgens ætheris magni decus.
 Hoc ævi decus. Virg. 4. Eclog. 11.
 Teque adeo decus hoc ævi, te consule inibit Pollio.
 Astrorum decus. Virg. 9. Æn. 405.
 Astrorum decus, & nemorum Latonia custos. Hoc est, Luna.
 Decus belli. Ovid. 5. Fast. 585.
 Signa, decus belli, Parthus Romana tenebat.
 Lucidum cœli decus. Hor. in Carm. Secul. 2. Solem & Lunam intelligit.
 Decus & laus civitatis. Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Magni existimans interesse ad decus & ad laudem civitatis, res tam graves, tamque præclaras Latinis etiam literis contineri.
 Equitum decus Mæcenas. Hor. 3. Ode 16. 20.
 Decora & ornamenta sanorum. Cic. 4. Verr. 97. Hostium spolia, monumenta imperatorum, decora atque ornamenta sanorum, post-hac his præclaris nominibus amissis, in instrumento & suppellectili. C. Verris numerabuntur. Donaria intelligit, quæ Græcis ἀνθήματα. V. f. l.
 Hominis decus, ingenium: sic ipsius lumen est eloquentia. Cic. de Clar. Orat. 59.
 Decus & lumen imperii Romani Cn. Pompejus. Cic. 2. Philipp. 54.
 Judiciorum decus atque ornamentum. Cic. pro Cæcin. 28.
 Perit confusum decus juris humani. Sen. OEdip. 14.
 Laborum. Sil. lib. 1.
 — da multa decus memorare laborum
 Antiquæ Hesperiae.
 Orbis. Sen. Herc. Oeth. 7.
 Pompæ. Ovid. 2. Met. 725.
 Ibat eratque decus pompæ, comitumque suarum.
 Populi. Plaut. Afin. 3. 3. 65.
 Custos herilis, decus populi, thesaurus copiarum.
 Ad decus & ornamentum senectutis, mihi hoc subsidium ab adolescentia comparavi. Cic. 1. de Orat. 199.
 Triumphus decus & ornamentum. Cic. de Provinc. Consul. 28.
 Æternum decus. Hor. 3. Ode 25. 5.
 Æthereum. Claud. de Sex. Conf. Hon. 168.
 Alta. Virg. 2. Æn. 248.
 Auratasque trabes, veterum decora alta parentum
 Devolvunt.
 Ampla, ut Terrarum decora ampla viri. Stat. 6. Theb. 391.
 Avitum. Tacit. lib. 3.
 Conspicuum. Ovid. ad Liviam 335.
 Accipient juvenem Germanica signa ferentem
 Consulit imperio, conspicuumque decus.
 Eburnum. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 272.
 Egregiam. Sil. lib. 13.
 Eximium formæ decus. Stat. 1. Achil. 290.
 Grande decus mearum rerum. Hor. 2. Ode 17. 4.
 Immortale. Claud. 2. in Eutrop. 282.
 Inane. Hor. Epod. Ode 5. 7.
 Per hoc inane purpuræ decus precor.
 Infigne. Valer. 1. Argon.
 Siderum magnum decus. Sen. Octav. 7.
 Mansurum. Sil. lib. 17.
 Maximum decus gentis Pelasgæ. Sen. Troad. 10.
 Non minimum. Hor. in Arte Poet. 285.
 Nil intentatum nostri liquere poetæ,
 Nec minimum meruere decus.
 Nativum. Ovid. de Nuc. 52.
 Vol. II.

Opimum. In OPIMUS.
 Præcipuum. Ovid. 14. Met. 832.
 O & de Latio, ð & de gente Sabina
 Præcipuum matrona decus.
 Probatum. Sil. lib. 13.
 Regale. Ovid. 9. Met. 689.
 Diadema, Regium decus. Sen. Agam. 1.
 Hinc auspiciari Regium capiti decus.
 Venerabile. Lucan. lib. 8.
 Permanisse decus sacre venerabile formæ.
 Verum decus in virtute positum est. Cic. Fam. lib. 10. 12.
 Vile. Claud. de Bell. Get. 294.
 Morti decus addere. Stat. 3. Theb. 217.
 — feræque velit decus addere morti.
 Honestatem & decus conservare. Cic. 1. Off. 17.
 Emptum decus ingenti clade. Claud. de piis fratrib. Epigr. extr.
 Enitet ore decus. Virg. 4. Æn. 149.
 — haud illo segnior ibat
 Æneas, tantum egregio decus enitet ore.
 Expers decoris. Ovid. 2. Met. 382.
 Gerere nomen & decus. Virg. 2. Æn. 89.
 — Et nos aliquod nomenque, decusque Gessimus,
 Immemores decoris. Ovid. 8. Met. 535.
 Immemores decoris, liventia pectora tundunt.
 Omne decus virtutis cum summa eloquentiæ laude jungere. Cic. de Clar. Orat. 331.
 Oblitus decorisque fui, fociumque salutis. Virg. 5. Æn. 174.
 Partum eloquio decus. Sil. lib. 3.
 Pellere omne decus ex animo, id est, omnem virtutem. Sen. Hippol. 4.
 Decoris securus. Tacit. Hist. 3. 41. Apud avidos periculorum, & decoris securos. Sunt autem decoris securi (Rhenan. Castigar. in Tacit.) qui nullam honesti curam habent.
 Dignitatem & decus sustinere. Cic. 1. Off. 124. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis, debereque eius dignitatem & decus sustinere.
 Tenere decus. Cic. 1. Off. 141.
 Decus, pro Decoro. Cic. in Off. sæpe usurpat, Restat, inquit, quarta pars, quæ decore, moderatione, modestia, continentia, temperantia continetur. Budæus.
DECORO, [κόσμεω, πρῶω] are. Honestare, Ornare seu Decore afflicere. Hor. 1. Epist. 6. 38.
 Ac bene nummatum decorat Suadela, Venusque.
 Donis militaribus triumphum decorare. Cic. pro Muren.
 Decorare lacrymis. Cic. 1. Tusc. 34. ex Ennii epitaphio.
 Nemo me lacrymis decoret, nec funera fetu
 Faxit. cur? volito vivu' per ora virum.
 Sertis decorare comas. Tibul. lib. 2. Eleg. 2. 6.
 Decorare corpus. Quintil. lib. 5.
 Hæc omnia vitæ decorabat gravitas & integritas. Cic. de Clar. Orat. 263.
 Decorare aliquem honoribus. Cic. pro Corn. Balb. 16. Quem popularis Romanus singularibus honoribus decorasset.
 Amplissimis honoribus & præmiis. Cic. 1. de Orat. 194.
 Æterna triumphus laude imperatores. Cic. Antequam iret in exil. 3.
 Omni laude, prædicatione, literis, monumentisque decoranda virtus aliqua. Cic. pro Ligar. 6.
 Me sceptro decoras. Ovid. 3. Amor. 1. 63.
 Decorare labores. Sil. lib. 10.
 Scipiones patriam spoliis triumphisque decorarunt. Cic. in Octav. 14.
 Aliquem titulis decorare. Sil. lib. 15.
 Oppida publico sumptu. Hor. 2. Ode 15. 18.
 Oppidum maximis locis communibus, monumentisque. Cic. 2. Verr. 112.
 Decorare atque augere Rempub. Cic. in Pison.
DECORARI, pass. [κοσμεῖσθαι] Cic. 2. Acad. 4. Sed quæ populari gloria decorari in Lucullo debuerunt, ea fere sunt & Græcis literis celebrata & Latinis.
 Honoribus, præmiis atque splendore decorari. Cic. 1. de Orat. Quum verus, iustus atque honestus labor honoribus, præmiis atque splendore decoratur. 194.
DECORATUS, Partic. [κοσμημένον] Cic. 5. Tusc. 119. Quod honestum nos & laudabile esse dicimus, id illi casum quiddam, & inani vocis sono decoratum esse dicunt, &c.
 Auro decoratus. Sil. lib. 17.
DECORATIO, onis. apud Augustin.
DECORAMENTA canteriorum. Arnob. lib. 5: adversus Gentes. Tertull. de Cult. Fem. c. 12.
DECORAMEN, inis. n. Sil. lib. 16. 268.
 Vittaque majorum decoramen fronte, sine illo
 Delapsa tactu nudavit tempora regis. Id est, ornamentum suorum majorum.
DECOROSUS, Habet Amhros. de Helia & Jejun. cap. 18. & de Tobia cap. 7. V. Lex. Cyrill. p. 479.
DECORTICO, [ἀποκορτεῖω] are. Corticem detrahere. Plin. lib. 16. cap. 39. Cædi intempertivum quæ decorticeatur. Scribonius Largus excusare vocat. V. tamen Rhodii Lexicon h. v.
DECORTIFICATIO, [ἀποκορτίσις] Verbale. Plin. lib. 17. cap. 24. Quod si angusta decortificatio fuerit, nihil nocet supra dictis.
DECORTICATUS, Partic. Plin. lib. 16. cap. 41. Tradunt & abietem circa germinationes decorticatam qua diximus luna, aquis non corrumpi.
DECORUM, DECORUS. V. DECOR.
DECORUS togæ, Detrita, inquit Festus.
DECREPITUS, [ἐκ χειρῶν, παραίτης] Adject. Decrepiti (inquit Donatus) dicti sunt quorum crepitu & plangore familie, fuerant jam conclamata funera. Idem, Decrepita anus, aut fœmicha anili & iracundo: aut decrepita, obtuli animi, & læta senectutis: aut decrepitam, cui sæpe moribundæ crepuit planctu familia. i. e. Clamaverit. ad Adel. 5. 8. conf. ad 3. 2. extr. Festus, Decrepitus, desperatus, crepera

- crepera jam vita, ut crepusculum, extremum diei tempus. Sive decrepitus dictus, quia propter senectutem nec movere se, nec ullum facere potest crepitum. Nonius, Decrepiti fenestras, in dubio vitæ constituti. Taubm. ad Plaut. Epidic. 5. 2. 1. a lucerna vel candela, quæ ultimam expirans crepitum edere solet dici existimat, idque proprie decrepare esse. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. adde Gatak. in Cinno 2. 14. qui Taubm. vel Scaligeri potius sententiam pluribus illustrat. Euphratio videtur ita dici fenex, quod vix loqui possit amplius & tantummodo fictis vocibus loquatur, ut qu. quoddam crepitaculum. V. Kirchm. de Fun. Rom. 112. Ter. Eun. 2. 1. 25. Cum meo decrepito hoc Eunuchus. Idem Adel. 5. 8. 16.
- atque anum decrepitam ducam.
- Decrepita ætas. Cic. 1. Tusc. 94. Apud Hypanim fl. Aristoteles ait bestiolas quasdam nasci, quæ unum diem vivant. Ex his igitur, hora octava quæ mortua est, protracta ætate mortua est: quæ vero occidente sole, decrepita.
- Tristis ac decrepitus fenex. Cic. pro Cæl. 38. Huic tristi ac decrepito seni responderet Cælius. plerique MSS. Directo. Id quod omnibus Criticis fere placere video. V. Grav. ad loc.
- DECRESCO, ēvi, ētum, [μειναι] ere. Diminui. Martial. 7. 53. 6. Decrevere greges, quum cadit agna frequens.
- Decretere & Accrescere, contraria. Plaut. Curcul. 2. 1. 4. Valetudo decrefcit, accrescit labor.
- Crescere & Decretere, contraria. Cic. 2. de Divin. 33. Ostreisque & conchyliis omnibus contingere, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrefcant.
- Cornua decrefcunt. Ovid. 1. Met. 740.
- Febris decrefcit. Celf. lib. 3. cap. 6.
- Morbus decrefcit. Idem lib. 3. cap. 20.
- Metus decrefcit. Sil. lib. 7. 82.
- Effosso marmore decrefcunt montes. Ovid. 3. de Arte Am. 125.
- Vestis decrefcunt pueris, Id est, illis crescentibus videntur breviores fieri. Stat. lib. 2. Syl. 1. 127.
- Decrefcente die. Plin. lib. 2. cap. 59.
- Flumina decrefcientia. Hor. 4. Ode 7. 3.
- & decrefcientia ripas
Flumina prætereunt.
- Undæ decrefcentes. Ovid. 1. Met. 345.
- DECRETUS, Nocte dieque decretum & auctum: quod ex Livio vel potius Lævio notat Voff. de Analog. 4. C. 13. p. 200. & addit quod nec idem refugisset, luna decreta vel ostreis decretis.
- DECREMENTUM, i. n. Gell. 3. 10. Quasi jam mundo senefcente rerum atque hominum decrementa sunt. adde Apul. Met. 1. 11. & Tertull. de Anim. cap. 25.
- DECRESCENTIA, Idem. ut Decrefcientia lunæ. Vitruv. 9. 4.
- DECRETUM, V. post DECERNO.
- DECRETORII, V. ibid.
- DECUBO, ui, itum, [κλινωμαι] are. Jacere. Apul. Met. Decubantem excitavi feram.
- DECUBIÆ, arum. f. de Janua in Cathol. Mulier jacet in Decubiis, i. e. in partu.
- DECULCO, [κλινωμαι] are. Idem quod Calco, unde est compositum. Plin. lib. 17. cap. 10. Alii in qualo pedibus in profuente deculant. Stat. Theb. 1. 623. Avien. Arat. in Herc. v. 193.
- DECULA, Tullie gentis cognomen. V. Spanh. de Ufu & Præst. Num. Diss. 10. p. 17. 19.
- DECULANI, Populi in secunda regione Italiae numerantur a Plin. lib. 3. cap. 11.
- DECULPATUS, Gell. 19. 10. Dehonestum tibi deculpatumque hoc verbum videtur. Critici enim recensentes libros quod parum recte positum notis insigniebant, quas Culpas vocabant. Scalig. Not. ad Varr. de R. R. Wower. de Polymath. cap. 17. 10.
- DECULPATIO, ðnis, f. Augustin.
- DECULPARUNT, Valde Occultarunt. Festus.
- DECUMA, Hispaniæ oppidum, in conventu Cordubensi, teste Plin. lib. 3. cap. 1.
- DECUMANUS, [δεκαταινιον] auctore Festo, appellatur Limes, qui fit ab ortu folis ad occasum. Alter ex transverso currens, appellatur Cardo. Plin. lib. 18. cap. 34. Linea hæc erit ab ortu æquinoctiali ad occasum æquinoctialem: & limes qui ita secabit agrum, Decumanus vocabitur. Hic litem, non pro termino, sed pro forma agri intelligere oportet. Idem lib. 17. cap. 22.
- Decumana ova dicuntur, & decumani fluctus, qui sunt magni; nam & ovum decimum majus nascitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur. Festus. Ovid. Met. 11. 530. Trist. 1. 2. 49. Sil. Ital. 14. 124. V. Polit. Miscell. cap. 86. Lucan. in 5. Pharf. 672.
- Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Invalida cum puppe levat. Sic Decumana pyra apud Columel. lib. 12. cap. 10. [a Magnitudine, nisi Decimiana legendum, de quibus V. f. l.]
- Decumana porta in castris, præcipua, & patientior aliis atque frequentior, quæ in postica parte castrorum erat, ut ex Cæs. lib. 3. 25. Bell. Gall. intelligimus: & ex Liv. lib. 10. V. Lipf. 1. 5. D. 5. de Mil. Ro. Decumanus acipenser apud Cic. in 2. de Fin. 24. Ex Lucil. Carm.
- Decumanus ager, Ex quo decimæ recipiuntur. Cic. 3. Verr. Hujusmodi agros Decumates videtur appellare. Tac. Germ. 29.
- Decumanus porro a Cicerone dicitur qui exigit agrorum decimas vel redimit, publicanus sc. De quo & Afconius. Ejus uxor mulier decumana. Cic. Verr. 1. 3. adde Att. 5. 13. Idem. 3. Verr. 21. Eaque quæ jam diu ad salutem fociorum, utilitatemque reip. composita, comparataque essent, ad suos improbilimos quæstus converteret, qui primum certos institueret, nomine Decumanos, revera ministros ac satellites cupiditatum suarum.
- DECUMANI seu DECIMANI vocabantur quoque milites Decimæ legionis, ut Secundæ Secundani, Sextæ Sextani &c. Suet. Jul. C. 70. Plin. H. N. 3. 4. Narbo Martius Decumanorum Colonia. Ubi V. Hard. De numero Legionum V. Fulv. Urfin. in Gente Antonia. Freinsh. Indic. in Facit. infra V. REGIO.
- DECUM O, ui, itum, [κλινωμαι] Demittere vel componere se ad cubandum. Columel. lib. 7. cap. 9. Siquem mater de-
- cumbens opprefferit, cubanti subtrahat. Ubi differentia τὸ Cubo & Decumbo apparet.
- Tertia jam falce decubuit Ceres. Sen. in Phœniss. vers. 371. i. e. Mellis.
- Decumbere more veterum, cibi sumendi gratia. Plaut. Merc. 1. 1. 97. Ter. Phorm. 2. 2. 28. Prior bibas, prior decumbas. Sic. Cic. 5. Verr. V. ACCUMBO.
- Decumbere, Verbum proprium gladiatorum, quum vulneribus confecti cadunt. Cic. 2. Tusc. 41. Mittunt etiam vulneribus confecti ad dominos qui quærant quid velint: si satisfactum iis sit, se velle decumbere. Idem 3. Philipp. 35. Quod gladiatores nobiles faciunt, ut honeste decumbant, faciamus nos, &c. ut cum dignitate potius cadamus, quam cum ignominia ferviamus.
- DECUNI, [δεκνοι] Liburniæ populi, qui in Salenam coloniam jura petunt. Plin. lib. 3. cap. 22.
- DECUNX, Decem uncie. Fannius de Pond. v. 46. Qui & Dextans. At si sextantem retrahas, erit ille decuncis. V. DEUNX.
- DECUPA, æ. Quid sit, a viris doctis ignoratur. Legitur tamen apud Cic. in Pison. 67. Pistor domi nullus, nulla cella, panis & vinum a propola atque decupa. Quo loco legendum putat Budæus de cupa, ut fit sensus, Pisonem non vivere frugaliter & ut solent quibus est cura domestica, sed vinum a propolis emere. atque id e cupa, hoc est, non diffusum aut aservatum, sed quemadmodum e cupa adfertur, hoc est, pene musteum: non enim futuris annis providebat. [Sed melius Scalig. probante Gravio, de Copa vel caupa, i. e. ex taberna vinaria. V. Suet. Claud. C. 40.]
- DECUPUS, Adj. [δεκαπυλον] Id est, Decies tantum. Liv. 9. Bell. Maced. Uti ea quoque decuplo tanto pluris, quam quanti essent, æstimarentur. In emendationibus codicibus legitur, Decem tanto, &c.
- DECUPLATUS, a, um. Idem. August. Serm. 2. in Fer. 11. Pentecost. cap. 1. Decuplato numero Apostolorum. Juven. in Matth. 18.
- Sic decuplata super donentur vulnera fratri.
- DECURES, Decuriones. Festus.
- DECURIO, ðnis. [δεκαδουχιος] Valla lib. 6. In municipiis (ut mihi quidem videtur) idem est Decurio, qui Romæ Senator. Cic. pro Sextio 10. Recita quæso P. Sexti, quid decreverint Capnæ decuriones. Plin. lib. 1. Ep. 19. Esse autem tibi centum millium censum, satis indicat, quod apud nos decurio es. Igitur ut te non decurione solum, verum etiam equire Romano perfruamur, offero tibi ad implendas equitis Romani facultates trecenta millia nummum. Pomponius Jurisconsultus, Decuriones quidam dictos aiunt eo, quod in initio, quum colonie deducerentur, decima pars eorum qui deducerentur, consilii publici gratia conscribi solita sit. Sed Vellerus sic dictos arbitratur potius quod in decurias distributi videantur. Rer. August. Vindel. lib. 5. p. 74. 199. Nam primi singularum decuriarum decuriones dicti sec. Varr. de L. L. 4. 16. Isidor. 4. 9. Decuriones dicti quod sint de ordine Curie. Officium enim Curie administrant. Unde non est Decurio qui summam non intulit vel Curiam participavit. Curiales autem idem & Decuriones. Et dicti Curiales quia civilia munera procurant & exsequuntur. Vet. Gloss. βελωτις, Decurio, Curialis. Hinc. Vet. Interpr. Marc. 15. 43. & Luc. 23. 50. quem Evangelista βελωτιν vocat Decurionem recte & Latine reddidit. Et vero Buleutarum vox pro Decurionibus & apud Plin. legitur. Epist. 10. 49.
- Decurio. Veget. lib. 2. cap. 14. Quemadmodum inter pedites centuria vel manipulus appellatur, ita inter equites turma dicitur. Et habet una turma equites triginta duos. Huic qui præest, Decurio nominatur. Centum autem pedites ab uno centurione, sub uno vexillo gubernantur: similiter triginta duo equites ab uno Decurione, sub uno vexillo reguntur. Idem tradit Modestus in lib. de Vocabulis rei militaris. Ælian. tamen in lib. 1. 2. 4. de instruentis Aciebus, eundem vocat & Decurionem & Decanum: eum videlicet qui præest uni militum decuriæ. V. DECANUS.
- Decuriones etiam extra militiam curiamque dicebantur qui aliis præessent. Ita Sueton. Domit. cap. 17. Saturius Decurio Cubiculariorum dicitur. Ubi tamen non is intelligendus qui toti cubulariorum corpori sed parti præest. Nam in uno corpore plures Decuriones numerantur ut Torrent. observat, qui & DECURIONEM LECTICARIORUM in vet. inscriptione nominatim notat.
- DECURIA, æ. [δεκαρια] Romæ Judicium decuriæ initio fuerunt tres: quartam Augustus addidit ut Suet. l. 2. cap. 32. testatur, ubi V. Casaub. Quintam adiecit Caligula, eod. auctore Cal. cap. 16. Petita a Galba & sexta est sed negata, teste eodem Galb. cap. 14. Nomen vero non a numero petitum, siquidem in singulis decuriis mille & amplius equites erant. V. omnino Plin. lib. 33. cap. 1. & cap. 2. Afconius l. 1. in Verr. extr. Decuriam interpretatur ordinem: scribitque inter centurias & decurias hoc interesse, quod honestiorum decuriæ, inferiorum centuriæ dicerentur, ut non immerito suspicari quis possit Decurias ex eo dictas, quod decies decem continerent, ut five Centurias five Decurias dicamus nihil interlit. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa est ab eo petita, sicut ab Junio, quod non suæ Decuriæ munere, neque ex lege fessisset.
- Decuria est numerus hominum, qui a duce uno positione simplici subinde deductus serie, cesset vel in octavum, vel in duodecimum, vel in decimum sextum. Numerus enim decuriæ, varie ad hunc modum a diversis authoribus datur. Hactenus Ælian. in lib. de instruentis Aciebus.
- Decuria senatoria. Cic. 2. Verr. 79. Hunc hominem in judicium numero habebimus? Hic alteram Decuriam senatoriam iudex obrinebit? Decuriæ etiam erant municipalium & rusticorum hominum. Quintil. lib. 4.
- Decuriam emere. Cic. l. 3. in Verr. 184. Noli hos (Scribas) colligere, qui nummulis corrogatis de nepotum donis ac de sceniorum corollariis, quum decuriam emerunt, ex primo ordine exploforum in secundum ordinem civitatis se venisse dicunt. V. ibi Grav.
- Decuria, Decem hominum numerus. Columel. lib. 1. cap. 9. Classes etiam non majores quam denum hominum faciendæ, quas decurias antiqui appellaverant & maxime probaverunt, quod is numeri modus in opere commodissime custodiretur, nec prætereuntis monitoris diligentiam multitudo confunderet. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Deinde rudus inducatur, & vectibus ligneis, decuriis inductis, crebriter pin-

pinfatione solidetur. i. e. Inducta hominum decuria, sive multitudine, qui ligneis vectibus pinfant &c. uti Phil. exponit.

Decuria, pro Cœtu & conventu cœpilonum. Plaut. *Perfa*, 1. 3. 63. — exigam ego hercle te ex hac decuria. Fuerunt & in Militia Decuriæ *φρατρίαι*, ut in Vet. Gloss. exponuntur, pedeltri juxta atque equestri, de quibus Herm. Hugo de Equestri Milit. 5. 4.

DECURIO, [*καταλογίζω*] are. In decurias distinguere & describere. Cic. pro Domo sua. 13. Quum desperatis ducibus, decuriatos ac descriptos haberes exercitus perditorum. Idem ad Q. frat. lib. 2. 7. Eodem die s. c. factum est, ut fodalitates, decuriatique discederent. Homines vaticam conscribere & decuriare. Cic. pro Sextio 34. Prædæ caufa improbos decuriare. Cic. 7. Philipp. 18. Hunc prædæ caufa quid facturum putatis? non rursus improbos decuriabit?

DECURIALIS, Ad decuriam pertinens, ut Decurialis numerus. Tertul. de Anim. cap. 37.

DECURIALIS, vel præfectus Decuriæ vel consors. Vet. Inscrip. ap. Grut. p. 36. n. 6. **LARATIUS PHOEBUS DECURIALIS DECUR JULIÆ**. Sic & Inscrip. apud Fabrett. p. 86. **Q. MARCIUS ITALICUS DECURIALIS NEGOTIATOR**.

DECURIATUS, ùs. idem ac Decuriatio. Liv. 22. 38. Et ubi ad decuriam & centuriatum convenissent, sua voluntate ipsi inter se equites decuriati, centuriati pedites conjurabant.

DECURIATIO, Verbale. [*καταλογισμός*] Descriptio in Decurias, ut Decuriatio Tribulium. Cic. pro Planc. 45.

DECURIONATUS, nom. ordinis municipalis. Vet. Gloss. Decurionatus *βελία, δεκαδικία*. Macrob. Saturn. 2. 3. Cicero ab hospite rogatus ut decurionatum privigno ejus expediret. Ulp. lib. 2. ad municip. pr. Confensisse pater decurionatui filii videtur. V. DECURIO.

DECURIONALIS, e, Senatorius. V. Inscrip. apud Spon. Misc. Erud. Antiq. p. 169. **EXORNATO ORNAMENTIS DECURIONALIBUS**. Et Gloss. Gr. Lat. *βελδοπής*, decurionalis.

DECURRO, decurri, & decucurri, sum, [*καὶρέω, καὶρέεσθαι*] ère. Deorsum currere. Virg. 2. *Æn.* 41. Laocoon ardens summa decurrit ab arce. Metius Curtius ab Sabinis princeps ab arce decurrerat. Liv. 1. ab Urbe. Sueton. in Neron. cap. 11. Nobilissimus eques Romanus elephanto supersedens, per catadromum decucurrit. Aperto pelago decurrere, id est, per apertum mare. Virg. 5. *Æn.* 212. Decurrere cita puppi. Catul. Epig. 64. 6. Celeri cymba decurrere. Ovid. 5. *Fast.* 77. Pars pede, pars etiam celeri decurrere cymba. Decurrere cum aliquo. Cic. Fam. lib. 16. 4. Ego puto te bellissime, si recte erit, cum Quæstore Mescinio decurfurum. De cursu maritimo. conf. Ep. 9. extr. Cito decurrit tramite virgo. Virg. 5. *Æn.* 610. Decurrit super æquora. Ovid. 14. *Met.* 50. Summaque decurrit pedibus super æquora ficcis. Decurrere sursum deorsum. Plin. lib. 24. cap. 18. de Eriphia herba. Scarabeum hæc in avena habet, sursum deorsum decurrentem cum sono hædi. [Nisi Decurrentem legendum.] Decurrunt in plana arbores. Plin. lib. 12. cap. 14. Attolluntur colles alti, decurruntque & in plana arbores sponte natæ. Decurrere, Accelerare. Liv. 2. ab Urbe, Qui positus forte in statione pontis, quum captum repentino impetu Janiculum, atque inde citatos decurrere hostes vidisset, &c. Decurrere ad aliquid. Liv. 4. ab Urbe, Ipse ad interpellantis pœnam vecors de tribunali decurrit. Effuso passu decurrere. Lucan. lib. 4. Decurrere dicuntur milites. V. DECURSIO. Liv. 40. 8. Solemnem morem Macedonum esse docet: Mos erat, lustrationis sacro peracto, exercitum decurrere, & divisas bifariam duas acies concurrere ad simulacrum pugnae. Itaque pars religionis militaris erat; quam ob causam honoris ergo in heroum funeribus idem solebat fieri: de quo Lips. ad Ann. Tac. 2. 7. extr. p. 83. Torrent. ad Sueton. Claud. cap. 1. Itemque Stewech. ad Veget. 2. 22. Decurrere in armis. Liv. 6. Bell. Pun. Primo die legiones in armis quatuor millium spatio decurrerunt. Decurrere, ad aliqd. pro Confugere. Cic. pro Quint. Ad hæc extrema & inimicissima jura tam cupide decurrebas, ut tibi nihil in poterum, &c. Ad aliquam hortationem decurrere. Cic. pro Cæcin. Nam cæteri tum ad istam hortationem decurrunt, quum se in causa putant habere æquum & bonum quod defendant. Ad remedium aliquid decurrere. Plin. Jun. lib. 3. Epist. 19. Incœptum laborem decurrere. Virg. 2. *Georg.* 39. Vitam decurrere, id est, Vivere. Propert. lib. 2. *Eleg.* 12. 41. Versu decurrere pugnas. Stat. lib. 5. *Sylv.* 3. 149. Breviter decurrere. Ovid. ad Pison. Nec si cuncta velim, breviter decurrere possim.

DECURRITUR, impersonaliter, pro Confugitur. Caf. 1. Bell. Civil. 5. Decurritur ad illud extremum atque ultimum s. c. quo, &c. Decurfum est ad calcem. Cic. 1. *Tusc.* 15. Nunc video calcem: ad quem quum sit decurfum, nihil sit præterea extimescendum. Decurrendum per capita. Quintil. lib. 6. cap. 1.

DECURRENS, Partic. [*κατατρέων*] ut Decurrens ad oceanum Gallicum fluvius. Plin. lib. 3. cap. 1.

DECURSUS, Partic. [*περιλλοθῶς*] ut Decurfum spatium ætatis. Plaut. Stich. 1. 2. 4. Cic. de Senect. 83. Nec vero velim quasi decurfo spatio a calce ad carceres revocari. Lumen vitæ decurfum. Lucret. lib. 3. 1055. Ipse Epicurus obit decurfo lumine vitæ, Septingenta millia passuum vis esse decurfo biduo? Cic. pro Quinct. 88. Decurfa ætate vitæ. Cael. ad Cic. lib. 8. cap. 13. Cætera porro quibus adhuc ille sibi parum utilis fuit, & ætate jam decurfa: & consuetudine atque autoritate tua, pudore Tullia, siqua restabunt, confido celeriter sublatum iri. Prope acta jam ætate decurfaque. Cic. pro Quinct. 99. Decurfa abs te hæc sunt breviter. Cic. 1. de Orat. 138. Attamen ista quæ abs te breviter de arte decurfa sunt, audire cupimus. Id est, breviter a te tractata.

DECURSUS, ùs. [*καταδρομή*] Liv. 1. ab Urbe, Itaque ne subito ex colibus decurfu Albanorum intercluderentur ab oppido, terga vertunt. Magnus decurfus aquarum. Lucret. lib. 5. 264. Rapidus decurfus. Virg. 12. *Æn.* 523. Aut ubi decurfu rapido de montibus altis Dant sonitum, &c. Decurfus pronus. Catul. Epig. 5. 65. 23. Decurfus mei temporis. Cic. Fam. 3. 2. Vides ex s. c. provinciam esse habendam, si eam (quoad ejus facere potueris) quam expeditissimam mihi tradideris, facilius erit mihi quasi decurfus mei temporis. Decurfus, pro Simulacro præliorum. Gell. lib. 7. cap. 3. Liv. 1. 40. C. 9. In lustratione, & decurfu & simulacro ludicro pugnae. V. p. p. DECURSIO.

Decurfus honorum. Cic. 1. de Orat. 1. Egregia est & insignis translatio a curriculo circove ducta. Nam circi & stadii spatium decurritur, quum ad metam ventum est, pars ea flexus dicitur, Græce *καμπή*. Turneb.

Decurfus, pro Fine cursus. Sueton. in Neron. cap. 24. Sed excussus curru, ac rursus repositus, quum perdurare non posset, destitit ante decurfum.

DECURSIO, Verbale. [*καταδρομήσις*] Cic. 5. de Fin. 70. Quem Tiberina decursio, festo illo die, tanto gaudio affectit, quanto, &c. [Sed alii codd. Dissensio, vel Dissensio. Locus male habitus. V. ibi Doctis notata.]

Decuriones equitum. Brutus ad Cic. Fam. 11. 10. Aut Apennino, Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites quos habet multos, valet ea loca in quæ incurrit.

Decursio militum. Sueton. in Neron. cap. 7. Deductus in forum tiro, populo congiarum, militi donativum proposuit: indictaque decursione prætorianis, scutum sua manu prætulit. Ad decursionem campi milites exeunt. Veget. 2. 22. Hæc exercitii tantum causa instituebatur, cum eductus miles in campum aliquot millia passuum armatus instructusque telis pedes militari gradu ire ac redire in castra, eques etiam perinde armatus procurrere jubebatur: de quo exercitio militari Liv. 26. 51. Veget. 1. 27. qui & 3. 4. Campicursionem vocat. Hoc exercitacionis genus ter quot mensibus ex institutione Augusti usurpari solitum, ad Taciti Ann. 2. 55. 6. Lipsius notat. Conf. DECURSUS. DECURRO.

DECURSITO, Apul. de Deo Socrat. p. 116. Ejusdem artis disciplinam simul & ignorantiam decursitant.

DECURSORIUS, a, um. Termini decursorii. Innocent. de Caf. p. 223.

DECURSORIUM, ii, Locus in quo decurritur, Torneamentum nostrates dicunt: Græci *κατάδρομον*, Galli *Licias* vocant.

DECURTO, [*καταβρω*] are. Curtum facere. Plin. lib. 25. cap. 5. Leguntur autem tenuissimæ radices, brevesque, ac velut decurtatae etiam hæ. Cic. in Orat. 178. Mutila sentit quædam & quasi decurtata.

DECUS, V. DECOR.

DECUSSIS, is. m. [*δέσσις*] Decem asses.

Decussis Vitruvius pro Denario numero accipit. lib. 3. cap. 1. Platoni placuit denarium numerum ea re esse perfectum, quod ex singularibus rebus, quæ monades apud Græcos dicuntur, perficitur decussis: quæ simul ac undecim aut duodecim sunt factæ, quot superaverint non possunt esse perfectæ, donec ad alterum decussim pervenerint. conf. Varr. de L. L. 4. 36.

Decussis [*χριστόν*] pro Decussatione accipit lib. 10. cap. 11. Decusses & decussationes Vitruvius vocat rectas & exactas divisiones complanatorum capitum tigni & exsciatorum; quæ decussatio fit ductis lineis quatuor ad centrum complanati tigni sese interfecantibus, ita ut lineæ areolas octo faciant trigonas, quas vulgo facies appellamus, ob id octantes ab eodem authore dicuntur. Hoc autem facile est intelligere, siquis per ambitum teretis materiæ, & in duobus summis capitibus lævigatæ complanataeque, iisdem spatiis octo puncta adnotet: & a puncto ad punctum obversarium perpetuam lineam ducat; sic enim fit ut omnes lineæ per centrum planitie transeant, & similitudinem stellæ reddant. Plin. lib. 18. cap. 34. Ducantur deinde alia duæ lineæ in decusses obliquæ, ita ut a Septentrionis dextera lævaque ad Austri dexteram lævamque descendant: omnes per eundem currant umbilicum, omnes inter se pares sint, omnium paria intervalla.

DECUSSO, [*χαιζω*] are. In formam X literæ diducere & dividere. Columel. lib. 4. cap. 17. de vinea jugata loquens, Nihil enim refert jugum in stellam decussari atque diduci, nisi & palmites adjungantur. Alii legunt Adjunguntur.

Decussare, proprie Per medium secare, significat: id quod ostendit Cic. in lib. de Univerf. 21. quum inquit, Hanc igitur omnem conjunctionem, duplicem in longitudinem diffidit, mediæque accommodans mediam, quasi decussavit. Plena enim decussatio fit, quum litera X in seipsam transversa incidit, ut ex eo loco Platonis intelligendum datur, quem Cic. Latinum fecit. Columel. lib. 3. cap. 13. Nam duas regulas ejus latitudinis, qua pascinator fulcum facturus est, in speciem Græcæ literæ X decussavimus. Utitur & Martian. Capel. lib. 8. cap. de Coluris. Hæc omnia ex Budæo in lib. de Assè.

DECUSSATIO, [*χασμός*] dicitur, quam recentiores Annularem Rationem appellavere, & Ptolemæus aptissime *Κεκαταιν* nuncupat: cujus rei commemorat Hermolaus quoque in Plin. V. Cæl. lib. 8. cap. 13. Vitruv. 1. 6. & 10. 11.

DECUSSATUS, a, um. Decussati jugi partes. Columel. 4. 24. Parallela decussata. Martian. Capel. 1. 1. p. 14.

DECUSSATIM, Adv. [*κατὰ χασμόν*] Columel. lib. 12. cap. 54. Deinde sicut confueverunt salgamarii, decussatim ferramento lunato incidito. Vitruv. 1. 6. Circino decussatim describatur. Augustin. de Doctr. Christ. 2. 24. Una figura literæ quæ decussatim notatur aliud apud Græcos aliud apud Latinos valet, non natura sed placito & consensione significandi. Intellige literam X.

DECUTIO, si, sum, [*καπτεσιω*] ère. Ex De & Quatio compositum, significat Dejicere, deorsum quaterere. Plaut. Epid. 2. 3. 3. Quin ex oculo atque ob signato armario Decutio argenti tantum, quantum mihi lubet. Ovid. 2. *Fast.* 707.

- Nuntius ut rediit, decuffaque lilia dixit.
Columel. lib. 11. cap. 2. Dum prorepentes oculi digito decuti possint.
Liv. 5. Bell. Pun.
Decutere vi. Plin. lib. 34. cap. 11.
Frondes decutiuntur aqua. Ovid. 5. Fast. 324.
Decutit ense caput. Ovid. 5. Met. 104.
Bucula decutiit rorem. Virg. 4. Georg. 11.
Sylvis honorem decutit December, eo quod Spoliantur arbores suis
follis mense Decembri. Hor. Epod. 9. 9.
Decuffisse dicitur baculo fumma capita papaverum. Liv. 1. 54.
DECUSSUS, ūs. [*καὶ δειρομα*] Plin. lib. 11. cap. 37. Aliqui tunc scri-
bunt decidere eum, rursusque recrescere facilem decullu. Nisi malis
supinum esse posterius.
DECUSSIO, Idem. Tertull. de Cult. Fœm. cap. 9. pr. Decussio redun-
dantioris nitoris.

D E D

- DEDĒCET**, [*ἀπεργής ἐστ*] aliquando Personale, aliquando Imperfonale,
contrarium suo simplici. Ovid. 6. Met.
Admovique preces quarum me dedecet ufus.
Cic. 1. Off. 94. Falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam deli-
rare & mente captum esse.
Comæ non dedecere dominam. Ovid. 1. Amor. Eleg. 7. 12.
Decere atque Dedecere, contraria. Cic. in Orat. 74. Decere,
quasi aptum esse consentaneumque tempori & personæ: quod cum in
factis sapissime, tum in dictis valet, in vultu denique & gestu & in-
cessu, contraque item Dedecere. Idem de Off. 1. c.
Modorem irasci minime decet, simulare non dedecet. Cic. 4. Tusc. 54.
Modice & scienter uti rebus suis, & ut ne dedeatur. Cic. 1. de
Orat. 132.
Dedecet quid in alio. Cic. 1. Off. 146. Quo in genere non est incom-
modum quale quodque eorum sit, ex aliis judicare: ut siquid dede-
ceat in aliis, vitemus & ipsi. Quidam corrupte, in illos.
Si non dedecui tua iussa. Stat. 10. Theb. 334. Hoc est, si monitus
tuos non indecenter effeci: si non dehonestavi. Laſtant.
DEDĒCUS, ōris. [*ἀεισχία, ἀνορθία*] Turpitudine cum Ignominia conjun-
cta, Flagitium. Contr. Ovid. 5. in DECOR. Cic. 2. Tusc. 14. A.
Dolorem existimo maximum malorum omnium. M. Etiamne majus
quam dedecus?
Dedecus vitæ ac turpitudine. Cic. pro Cluent. 12.
Flagitium & dedecus. Cic. Att. lib. 16. Ep. 7. Ergo id erat meum fa-
ctum, quod Catoni probare non possum, flagitii scilicet plenum &
dedecoris.
Probrum & dedecus. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Sumptus effusi cum
probro atque dedecore.
Dedecus & infamia. Author ad Heren. lib. 3. 9.
Est & extremum hominis perditum convicium. V. Barth. ad Claud. p. 80.
Edit. in 8vo.
Adulatorium dedecus. Tacit. Ann. 6. 32.
Grande. Hor. 2. Sat. 2. 96.
Grande ferunt una cum damno dedecus.
Magnum. Hor. 1. Sat. 4. 51.
Ebrius, & (magnum quod dedecus) ambulat ante
Noctem cum facibus.
Parentum dedecus abolere. Sil. lib. 1.
Abstinere dedecore nullo. Cic. 3. de Fin. Quid autem dici poterat,
si turpitudinem non ipsam per se fugiendam esse statuerimus, quo-
minus homines tenebras & solitudinem nacti, nullo dedecore se ab-
stineant, nisi &c.
Admittere dedecus. Cic. 3. Verr.
Concipere. In **CONCIPĪO**.
Conjungere dedecus cum probro. In **CONJUNGO**.
Depellere dedecus patriæ. Sil. lib. 1.
Domum dedecori domino fieri. Cic. 1. Off. 139. Ampla domus dede-
cori domino sepe fit, si est in ea solitudo.
Hæreditati patris dedecori esse. Cic. 1. Off. 121. Optima autem hæ-
reditas a patribus traditur liberis, omnique patrimonio præstantior,
gloria virtutis rerumque gestarum: cui dedecori esse, nefas & vi-
tium judicandum est. [Al. & impium. An, Cui decori deesse, ne-
fas esse impium judicandum est?
Hæret infamiae dedecus. Cic. 1. in Catilin. 13. Quæ nota domesticæ
turpitudinis non iniusta vitæ tuæ est? quod privatarum rerum dedecus
non hæret infamiae?
Imprimere dedecus Reip. In **IMPRIMO**.
Incurrere in dedecora. Cic. 1. de Fin. 47. Tum in morbos graves,
tum in damna, tum in dedecora incurrunt.
Inferre dedecus alicui. Ovid. 6. Met. 608.
Natus in dedecore. In **NASCOB**.
Judicia, vera atque insigni turpitudine notata, atque operta dedecore
& infamia. Cic. pro Cluent. 61.
Perire cum ignominia & dedecore. Cic. 2. de Divin. 22.
Propulsare dedecus solet virtus. Cic. 4. Philipp.
Suis esse maculæ & dedecori. Author ad Heren. lib. 4. 45.
Studiis ac literis dedecori esse. Cic. Att. lib. 8. 11.
Susceptum in aliquo loco, aut ex aliquo loco deportatum flagitium ac
dedecus. Cic. pro Muran. 12.
Testatum dedecus. Ovid. 2. Met. 473.
Tollere dedecus ævi. Ovid. 5. Fast. 589.
Ille notas veteres & longi dedecus ævi Sustulit.
Volutari in dedecore. Cic. ad Heren. 4. 34.
Maculosus omni dedecore. Tacit. Hist. 3. 3. 8.
DEDĒCOR, ōris. Adj. Aufon. Epist. 9. 5.
Quæ viridis muscus quæ dedecor alga recondit. Item Sallust.
Fragm. cap. 17. ex Priscian. p. 699. & Stat. Theb. 11. 760. Dedeco-
rem amplexi vitam.
DEDĒCORUS, Adj. [*ἀνετός, ἀνεργός*] Tacit. Ann. lib. 3. 32. 2. Sex Pom-
pejus M. Lepidum, ut fœcundem, inopem, & majoribus dedecorum,
eoque etiam Alia forte depellendum incusavit.

- DEDĒCŪRO**, [*ἀνεμίζω*] are. Ter. Hec. 2. 1. 13. Quæ me, & te, & fa-
miliam dedecoras. Faciem dedecorare. Propert. lib. 3. Eleg. 2. 36.
Aut faciem turpi dedecorare bove.
DEDĒCŪRANS, Partic. [*ἀνεμίζων*] Cic. 3. Off. 6. Dedecorantem &
urbis auctoritatem & magistri.
DEDĒCŪRĀTUS, [*ἀνεμίζετο*] Partic. Tranquillus in Neron. cap. 36.
Tanquam aliter illi non possint nisi morte succurrere, dedecorato
flagitiis omnibus.
DEDĒCŪRŌSUS, Adj. Julius Firmicus lib. 3. cap. 8. Dedecorosis ho-
minem valetudinibus implicabit.
DEDĒCŪRŌSE, Adv. Idem ac Turpiter. Dedecorose vixi, turpius pe-
ream. Nero apud Victor. Vulgar.
DEDĒCŪRĀTIO, ōnis. f. Tertull. adverb. Marc. 5. 5. extr. Carnis jam
erubescens dedecoratio. Et de Anima Idem cap. 34.
DEDĒCŪRAMĒNTUM. Hidor. 2. 21. Adolescentia senectutis dedeco-
ramentum fuit.
DEDĒCŪRĀTOR, ōris. Tertull. Apol. cap. 14. Dedecorator deorum.
DEDĒCO, [*καθιερωω, ἐνδεδάω, ἐπιεργάζω, ἀναθήμι*] are. Idem quod
Dicare. Consecrare. Liv. 1. ab Urbe 21. Multa alia sacrificia, loca-
que sacris faciendis, quæ Argeos Pontifices vocant, dedicavit. Cic. 1.
de Leg. 3. Post excelsum suum Romulus Proculo Julio dixerit se deum
esse, & Quirinum vocari, templumque sibi dedicari in eo loco iusserit.
Dedicare, inquit Festus, proprie est dicendo deferre.
Dedicare bibliothecam. Plin. Jun. lib. 1. Epist. 8.
Theatrum dedicare. Aſconius enarrans orationem contra Pisonem,
Ante paucos dies, inquit, quam Cn. Pompejus ludos faceret, qui-
bus theatrum a se factum dedicavit.
Opus publicum dedicare. Plin. Epist. 10. 117. Et hujusmodi fere lo-
cutiones idem pene valent, ac utrum alicujus rei cum felicitate ali-
qua auspiciari.
Idem alicui dedicare. Cic. 3. de Nat. Deor. 13.
Ædeis alicujus dedicare, id est, Religione devincire, Sacrare. Cic.
pro Domo sua.
Smyrnæi delubrum Homero dedicaverunt. Cic. pro Archia 19.
Dedicavi tibi hos libellos. Plin. in præf. Nat. Hist.
Signum in aliquo loco dedicare. Cic. pro Domo sua. 51. Te meam
domum consecrasse, te monumentum fecisse, in meis ædibus, te
signum dedicasse.
Simulacrum aut aram dedicare. Cic. pro Domo sua. 121.
Marcellus si Syraculas cepisset, duo templa se Romæ dedicaturum vo-
verat. Cic. Verr. 4. 123. Formula dedicantium aliquid numinibus
exponitur a Barthio ad 2. Theb. Stat. p. 648. Dare ac Dedicare quid
differant. V. Periz. Animadv. cap. 7. p. 307. 19.
Dedicare, pro Dicere. Accius Alphelibeæ. Advereor, quum te esse
Alcmaonis fratrem factis dedicant. Cæcil. Ann. lib. 1. Legati quo
milli sunt, veniunt, dedicant mandata. Nonius.
Non raro ad alia eleganter transfertur. S. Hieron. Epist. 9. ad Salvin.
de Viduitate. Qui primus ab Apostolis baptisatus salutem gentium
dedicavit. Sic Martyrium dedicasse Stephanum scribit Pet. Chryso-
log. Serin. 153. Tertullian. de Pœnit. cap. 2. Cum rursus suam mi-
sericordiam maturavisset (Deus) jam inde in semet ipso pœnitenti-
am dedicavit. Dedicare togam in funus, id est, togam in id dare,
ut ea mortuus involvatur dixit Paul. 1C. 1. 19. ff. de in rem verso.
Dedicare Veteres pro Dedicare dixisse & Delicatus pro Dedicatus auctor
est Festus. H. St. V. D. lit. in L. mut. & DELICATUS f. l.
DEDĒCĀTUS, Partic. [*ἀφιερωθεὶς*] Martial. lib. 4. 30.
Et pisces venerare dedicatos.
Ingenium in homine dedicatum. Cic. de Leg. 1. 59. Nam qui se ipse
norit, primum aliquid se habere sentiet divinum, ingenium in se
suum, sicut simulacrum aliquod, dedicatum putabit.
Mentis, Pietatis, Fidei templa publice dedicata. Cic. de Leg. 2. 28.
Idem de Nat. Deor. 3. 13.
Dedicati etiam dicuntur dii, quorum simulacra sunt ad religionem con-
secrata. Hor. lib. 1. Carm. Ode 31. 1.
DEDĒCATIO, Verbale. [*ἀφιέρωσις, καθιερωσις*] Cic. pro Domo sua. 103.
Nisi quem forte illius castissimi sacerdotis superstitiosa dedicatio dete-
reret. Dedicatio religiosa. Idem ibid. 121. 122. Vulgo, non insci-
te, Dedicaciones librorum vocamus, quas Græci προσφορας vocant. V. DE-
DICO. Aristides Sophist. Τὸς ἰσὺν νόμοις τοῖς θεοῖς προσφορας καθιερωται, τὸς δὲ
ἀνθρώποις τὸς ἐκδοχίμας τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀναθήσασθαι πικρῶς.
DEDĒCĀTOR, ōris. Tertull. Apol. cap. 5. Tali dedicatore damnationis
nostræ etiam gloriamur.
DEDĒCĀTĪVUS, Idem quod vulgo affirmativus. Dedicativa propositio.
Apul. 3. Dogm. Plat. V. **ABDĒCĀTĪVUS**.
DEDĒCĀTĪVE, Adv. Martian. Capel. 4. p. 128. Dedicative concludere,
id est, Affirmative.
DEDĒGNOR, [*ἀπειζέω*] ari. Indignum habere, contemnere. Virg. 4.
Æn. 536.
Quos ego sum toties jam dedignata maritos.
Columel. lib. 9. cap. 5. Æque enim dedignatur, si minus pure habita
est, ac si tractetur fraudulenter. De sedibus apum deligendis loquitur.
Amicum dedignatus. Ovid. 1. de Pont. 1 leg. 7. 33.
Is me nec comitem, nec dedignatus amicum est.
DEDĒGNĀRIO, Verbale. [*ἀπειζέωσις*] Plin. Jun. in Paneg. 18. Quam
speciosum est enim quod disciplinam castorum lapsum, extinctamque
retovit, depulso prioris seculi malo, inertia & contumacia, & de-
dignatione parendi.
Tacita dedignatio. Quintil. lib. 1. 2.
DEDĒISCO, ūci, [*ἐπιζέλω*] are. Quod didici obliviscor, inquit Valla
lib. 5. Cic. 3. de Orat. 91. Ob eamque causam juventus nostra dedi-
ceat pene discendo. Propert.
Turpe est virtutem didicisse datam. [Ita Steph. Vereor ut vere.
Dedidit pacem subito feritate reversa. Martial. lib. 2. 75.
Dediscere & oblivisci. Cic. Fam. lib. 9. 24.
Hæc verba mutari, dediscere possunt. Cic. de Clar. Orat. 171.
Dediscere loqui. Ovid. 3. Trist. Eleg. 14. 46.
Dediscere, pro Relinquere consuetudinem. Cic. Fam. lib. 9. 20. De-
discende tibi sunt sportellæ & artolagani tui.
Uti dediscitur amor. Ovid. de Rem. Amor. 503.
DEDĒITIO, **DEDĒITĪTUS**, **DEDĒITUS**. V. **DEDO**.

DEDO, ἴδι, ἴtum, [ἐδίδωμι] ēre. Est Addicere, permittere, dare, Plaut. Curcul. 5. 228.
Ego illum tibi dedam, tace. & proprie est victi ad victorem.
Ac deprehenſi quidem caput clypeo ſubjiciebant, ſi dedere ſe vellent. Hoc ſignum erat deditiois ut Appian l. 2. de B. Civ. nos docet.
Victi & expugnati qua forma ſe dederent Plaut. offendiſt Amph. 1. 1. 7. & 102. Liv. 1. 38: 7. 31. V. DEDITIO & Pet. Fabr. Semetr. 1. 7. V. in Theſ. *ἐπιδίδωμι* H. St.
Dedere ſe hoſtibus. Plaut. Amph. 1. 1. 71. Cæſ. 2. Bell. Gall. 32. Si prius quam aries murum atigiffet, ſe deditiffent.
Conſtrictum aliquem dedere hoſtibus. Cicero Poſt reditum ad Quirites. 13.
Dedo me tibi. Ter. And. 5. 3. 26. Tibi pater me dedo: quidvis oneris impone, impera.
Dedere ſe totum alicui. Cic. 2. de Leg. 5. Sed neceſſe eſt charitate eam præſtare, qua Reip. nomen univerſæ civitatis eſt: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua noſtra omnia ponere, & qualiſi conſecrare debemus.
Dedere ſe aliis. Ter. And. 1. 1. 30. V. Donat. ad loc.
Dedere ſe angoribus aut voluptatibus. Cic. 2. Off. 2. Sic Dedere ſe libidinibus. Cic. 1. Tuſc. 72. Et Dedere ſe languori & deſidiæ. Idem. 1. Off. 123. Lamentis muliebriter, lacrymiſque. Idem 2. Tuſc. 48.
Se delectationi toto animo. Cic. 5. Tuſc. 115. Huic diſcendi, quærendique divinæ delectationi toto ſe animo deditiffent.
Dedo tibi hunc diem. Plaut. Stich. 4. 1. 41.
Aures ſuas poetis. Cic. pro Archia poeta. 26.
Dedere in ditionem alterius aures ſuas. Plaut. Milit. 4. 1. 8. Id eſt, diligenter eum auſcultare.
Vide quibus hominibus aures ſint deditæ meæ. Cic. Att. lib. 2.
Famam per provincias dedere. Tacit. lib. 11. Clarum ex eo in urbe dedita per provincias fama, &c. Niſi forte legendum ſit Didita, id eſt Diſperſa. V. Rumor.
Manus. Id eſt, ſe victum fateri. Lucret. lib. 2. 1042.
Morti aliquem dedere. Sen. Med. 12.
Morti me dede. Plaut. Afin. 3. 3. 18.
Neci dedere ſeipſum. Virg. 4. Georg. 90.
Dedere negotium alicui. Ter. And. 5. 4. 50.
Davo ego iſtuc dedam jam negoti. Pro Dabo. Sed rarum atque inſolens.
Nupta marito datur. Catul. Epigr. 64. 370.
Dedere noxæ. Columel. in præf. lib. 1. Rem ruſticam peſſimo cuique fervorū, velut carnifici, noxæ dedimus. Per translationem. V. NOXA.
Noxæ alicui aliquem dedere. Id eſt, in noxam. Sen. Epift. 106.
In piſtrinum, uſque ad necem dedere. Ter. And. 1. 2. 27.
Pœnas temeritatis ſuæ dedere. Cic. Att. lib. 9. 12. Itaque dies & noctes tanquam avis illa mare proſpecto, evolare cupio: dedo pœnas temeritatis meæ. Emendatiores codices habent, Do pœnas temeritatis meæ.
Rumor deditur. Virg. 7. Æn. 144.
Deditur hic ſubito Trojana per agmina rumor
Adveniffe diem, quo debita mœnia condant. Ubi tamen legendum contenderim Deditur, utique per tertiam vocalem, pro Dividitur, ſeu diſpergitur: ut apud Lucret. lib. 2. 1124.
Dum facile in venas cibus omnis deditur: & dum, &c. Rurſum lib. 4. 952. V. Pier. & La Cerd. ad l. Virg.
Ad ſcribendum ſe dedere. Cic. 1. de Orat. 95. Quum ſe ad audiendum, legendum, ſcribendumque majori opera dederit: exiſtat talis Orator, qualem quærimus.
Ad ſupplicium. Liv. 1. ab Urbe. Cæſ. 7. Bell. Gall. Ne ſe & communes liberos hoſtibus ad ſupplicium dederent.
Vita inimicorum crudelitati deditur. Cic. pro Quinct. 59. Ne cum bonis fortunisque omnibus, Sex. Nævii cupiditati crudelitati deditur. Idem pro Roſc. Amer. Non recuſamus quin illorum libidini Sex. Roſcii vita deditur.
DEDITUS, Partic. [ἐδιδυῖς] ut Deditus amori animus. Ter. Hec. 3. 1. Item, amatoris levitatibus. Cic. 1. de Fin. 61.
Deditus literis a pueritia. Cic. Fam. lib. 1. 7.
Deditæ eo mentes cum oculis erant. Liv. 1. ab Urbe. Hoc eſt, Et animi & oculi erant ad ſpectandum intenti.
Deditus voluptatibus, Deditus Epicuro. Cic. 2. de Fin.
Addictus, deditus, obſtrictus alicui. Cic. pro Cæl. 80. Quem ſi vobis, ſi ſuis, ſi Reip. conſervatis; addictum, deditum, obſtrictum vobis, ac liberis veſtris habebitis.
Caſtra dedita. Sil. lib. 10.
Corpora paupertate & morbo dedita morti. Alii legunt Tradita. Lucret. lib. 6. 1253.
Homo gravitati deditus. Cic. pro Cæl. 63.
Mufæ deditus. Hor. 2. Serm. 3. 105.
Opera dedita. Idem quod data opera, de induſtria. Ter. Eun. 5. 2. 2.
Apud Antiphonem uterque pater & mater, Quali dedita opera, domi erant. Cic. pro Roſc. Amer. Quæ facitis, ejuſmodi ſunt, ut ea dedita opera a vobis contra voſmetipſos facere videamini.
Rebus deditus. Lucret. lib. 4. 813.
Sanguine toto tibi deditus. Stat. 1. Sylv. 2. 171.
Studiis aliquibus mirifice deditus. Cic. 1. de Orat. 57. Ac jam tum erat adoleſcentulus his ſtudiis mirifice deditus.
Studio muſarum deditus. Claud. in Epithal. Palladii. 46.
Vita vitiiſi flagitiisque omnibus dedita. Cic. pro Roſc. Amer. 38.
Voluntati bonorum & authoritati Senatus deditus. Cic. pro Milon. 92.
Superl. Cic. Fam. 9. 9. Ab optimo certe animo ac deditiſſimo tibi.
DEDITRIUS, [ἐδιδωτός] Qui ſe permiſit alienæ voluntati & imperio. Cic. ad Brut. 3. Itaque id Senatusconſultum plerique interpretantur etiam ad ruos ſive captivos, ſive dedititios pertinere. Livius, Quicquid deinde patiemur dedititii veſtri paſſuri. Cæſ. Gall. 1. 27.
DEDITIO, Verbale. [ἐδιδωτός] Cic. pro Leg. Manil. 35. Spem deditiois non demit, obſidesque imperavit.
Locum alicui reliquum non modo ad pacem, ſed ne ad deditioem quidem facere. Cic. 13. Philipp. 48.

Deditio corporis, quod deliquit, evitare litis æſtimationem. Cajus in l. 1. D. de Noxal. actio.
Facere deditioem ad hoſtem. Quintil. lib. 3. cap. 8. p. 277. Burm. Auct. de Bello Hiſp. cap. 20. Cum deditioem oppidi factam eſſe ſciſſet.
Paratur deditio. Claud. 4. Paneg.
Ad deditioem percellere. In PERPELLO.
Properare deditioem. Tacit. Ann. lib. 2. 22.
Redigere in deditioem imperii. Cic. 4. Philipp. 13.
Deditiois formula apud Livium deſcribitur in Collatiæ deditioe, lib. 1. 38. his verbis, Rex interrogavit, Eſtiſne vos legati, oratoresque miſſi a populo Collatino, ut vos, populūque Collatinum dederitis? Sumus. Eſtne populus Collatinus in ſua poteſtate? Eſt. Dediſne vos populūque Collatinum, urbem, agros, terminos, aquam, delubra, utenſilia, divina, humanaque omnia in meam populique Romani ditionem? Dedimus. At ego recipio.
Accipere in deditioem. Cæſ. lib. 1. Bell. Gall. 28.
Concedere in deditioem. Liv. de Bell. Punic.
Deferere, vel omittere deditioem. Salluſt. in Jugur. p. 120.
Significare deditioem. Cæſ. 7. Bell. Gall. 40.
Subigere ad deditioem. Liv. lib. 6.
Subire neceſſariam deditioem. Cæſ. 1. de Bell. Civil. 81.
Venire in deditioem. Cæſ. 6. de Bell. Gall. 3. & 9. & 8. 31.
DEDITOR, ōris. Tertull. de Orat. cap. 11. Deditoris exemplum.
DEDŪCEO, ūi, ctum, [μὲδδωσκω] ēre. Cui contrarium eſt Doceo. Itaque qui dedocetur dedeſcit, ut diſcit qui docetur. Quintil. 2. 3. Et quidem dedocendi onus gravius ac prius, quam docendi eſt. Cic. 1. de Fin. 20. Si a Polyæno familiari ſuo geometriam diſcere maluiſſet, quam illam etiam ipſum dedocere.
DEDŪIO, ūi, [ἀπαλέγω] ēre. Dolori finem imponere, Dolore ſemel deſungi. Ovid. 3. Faſt. 479.
Quid me in deſertis morituram Liber arenis
Servabas? potui dedoluiſſe ſemel. Hoc eſt, Morte dolorem deponere & finire. Ariadne Bacchum alloquitur. Idem 1. de Rem. Amor. 295.
Optimus ille fuit vindex, lædentiæ pectus
Vincula qui rupit, dedoluitque ſemel.
DEDŪLO, [ἀποκρίνω] āre. Eſt veluti dolabra vel alio instrumento ferro perfectæ dolare & excindere. Columel. 4. 26. Hæc eorumque ſimilia pedamenta poſt putationem retractanda ſunt, partesque eorum putres dedolandæ. Martial. lib. 11. 85.
Fractaque fabrili dedolat oſſa manu.
Dedolare ſenem, per metaphoram dixit Plaut. Men. 5. 2. 106.
DEDŪLĀTUS, ut Dedolata ridicæ. Columel. 11. 2.
DEDŪLĀTIO, Vitruv.
DEDŪLĀTOR, Apul.
DEDUCO, xi, ctum, [ἠρῶ, ἠρῶ, ἠρῶ, ἠρῶ, ἠρῶ, ἠρῶ] ēre. Ex alto deorfum ducere. Virg. 8. Ecl. 69.
Carmina vel cœlo poſſunt deducere lunam.
Deorfum deducere. Lucret. lib. 2. 205.
Deducere de roſtris conantem concionari. Cæſ. 3. Bell. Civil. 21.
De capite & de oculis omnia deducet, & fanum faciet. Cato cap. 157. de Brallicæ viribus.
Deduci proprie dicuntur coloniæ vel coloni. Plin. lib. 3. cap. 6. Et Cic. de Leg. Agr. 1. 20: 2. 73, 74. Cæſ. Civ. 1. 40. Delectumque colorum, qui lege Julia Capuam deducti erant, habere inſtituunt. V. Vellej. l. 1. C. 14.
Agmina deducere. Lucan. lib. 3.
Fert ac deducit res eo. Cic. 1. de Orat. 135. Studia nihil profunt perveniendi alicui, niſi illud, quod eo quo intendas ferat, deducatque cognoris.
Deducere alterum is dicitur, qui alicui officii gratia præſtat comitatum: cujus contrarium eſt, Reducere. Cic. 1. de Invent. Quum deducaris ab eo, quicum libentiffime vixeris. Liv. 23. 23. Frequentesque eum domum deduxerunt. adde Broekhuſ. ad Tibull. 1. 4. 80.
Deducere candidatum. V. Obducere aliquem In OBDUCO.
Deduci & Reduci, contraria. Cic. de Senect. Adſurgi, deduci, reduci, conſuli.
Domo alicuem. Cic. Fam. lib. 10. 12. Quumque magna multitudo optimorum virorum & civium me domo deduceret, feci continuo omnes participes meæ voluptatis.
Deducere ad alicuem. Ter. Eun. 2. 3. 60. Huc deducta eſt ad Thaidem meretricem.
Deducere, Idem quod Perducere, vel quod vulgus dicit, Conducere. Cic. de Senect. Si aliquo eum deducit, ubi futurus ſit æternus.
Deducere adoleſcentem ad ſenem. Cic. pro Cæl. Idem de Amicit. 1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævola, &c. i. e. Scævole commendatus.
Sponſiam marito vel ad maritum, vel amicam ad amantem. Cic. in Verr. l. 3. 78. Hic eſt Docimus, ad quem iſte deduxerat Tertiam Iſidorū mimi filiam, vi abductam ab Rhodio tibiſine. Ovid. 4. Faſt. 53.
Quum primum cupido Venus eſt deducta marito. De hac notione. V. Sueton. in Cæſ. cap. 50. & Torrent. ad loc. Ovid. Met. 10. 462.
Uxorē deducit maritus domum. Ter. Hec. 1. 2. 60. V. DOMUS.
Deducere ex hortulis in Academiam. Cic. 1. de Leg.
Ex aliquo loco milites. Cic. 5. Verr.
Ex præſidiis cohortes. Cæſ. de B. G. 7. 87. 5. & paſſim.
De locis præſidia. Salluſt. Cic. Att. lib. 7. Ut ille de his oppidis quæ extra ſuam provinciam occupaviſſet, præſidia deduceret.
Legiones in aciem. Tacit. lib. 18.
Alicuem in carcerem. Cic. 2. de Invent. Sic Deducere in ſedem alicuem hoſpitalem. Cic. pro Leg. Agr.
Non deduci pœna, quominus, &c. Cic. Fam. lib. 14. 4. Neque legis improbiſſimæ pœna deductus eſt, quo minus hoſpitiū & amicitiaſque juſ, officiumque præſtaret.
Non eo deducam, aut progredi patiar, ut opera mea manus inter vos conferatis. Id eſt, Non committam, aut per me non fiet ut. Cic. Antequam iret in exilium. 20.

Actiōnem deducere in iudicium. Tryphon. in l. Si alienus. *D. De noxal. acti.*
 Ad agnatos. In *AGNATUS.*
 Aquam ad utilitatem agri. *Cic. 2. de Divin. 69.*
 In astra. *Hor. 4. Ode 2. 23.*
 — morēsque
 Aureos deducit in astra. *Al. Educit.*
 Ovid. 15. *Met. 656.* Cæsariem longæ dextra deducere barbæ.
 Carbas deducere. *Lucan. lib. 2.*
 Carmen. *Ovid. 1. Met. 4.*
 Ad mea perpetuum deducite tempora carmen.
 Carmina versu. *Propert. lib. 1. Eleg. 16. 41.*
 Ad casum extremum deductus. *Hirt. 4. Bell. Alex. 7.* Tantus incessit timor, ut ad extremum casum omnes deducti viderentur.
 In casum deduci. *Cæs. 2. Bell. Gall. 31.* Sibi præstare, si in eum casum deducerentur, quamvis fortunam a Pop. Rom. pati, quam ab iis per cruciatum interfici.
 Causam in iudicium deducere. *Cic. de Optimo Gen. Orat. 19.*
 In causam aliq. *Liv. 6. Bell. Maced.* Petebant enim ne se temere in causam deduceret.
 Cibum. *Ter. Eun. 2. 2. 23. i. e.* Subducere, subtrahere.
 Siqua habitior paulo, pugilem esse ajunt: deducunt cibum.
 Ad cibum. *Cels. lib. 3. cap. 18.* Ad cibum quoque quosdam non desiderantes deduxerunt hi, qui inter epulantes eos collocaverunt. [Ita quidem cod. Ruellii, ceteri melius Reduxerunt.]
 Spe deduci ad aliquam cogitationem. *Cic. Att. lib. 9.* De gratia & ope quid significares, mecum ipse quærebam. Spe tamen deducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili ac singulari sapientia, de otio, de pace, de concordia civium agi velle arbitrarer.
 In controversiam. *Cæs. 7. Bell. Gall. 63.* Re impetrata, contendunt ut ipsis summa imperii tradatur: & re in controversiam deducta, totius Galliæ concilium Bibraçte indicitur.
 Crimen ad oculos. *Ovid. 3. Amor. Eleg. 14. 35.*
 Tantum non oculos crimen dedncis ad ipsos.
 Pingui crinem deducere animo. *Stat. 1. Sylv. 2. 3.*
 Dies deducere. *Cic. 1. Acad. extr. id est, Prolongare.* [Videtur absolute dictum, pro Disputare, En locum: Huic rationi quod erat consentaneum faciebat, ut contra omnium sententias, dies jam plerosque, deduceret, ut &c.]
 Ad disciplinam deduci. *Cic. 4. Acad.* Quæ tandem ea est disciplina, ad quam me deducas, si ab hac abstraxeris?
 A dolore deduci, id est, dolore cogi aliter sentire de re aliqua, & dolore a sententia abduci. *Cic. 2. Tusc. 60.* E quibus homo sane levis Heracleotes Dionysius, quum a Zenone fortissimus esse didicisset, a dolore deductus est. Nam quum ex renibus laboraret, ipse in ejuatu clamitabat, falsa esse illa quæ antea de dolore sensisset ipse.
 In discrimen deducere. *Cic. Fam. 10. 24.*
 Fastidium deducere dicitur herba aliqua. Id est, Auferre. *Plin. lib. 25. cap. 8.*
 Febres corpore. *Hor. 1. Epist. 2.*
 Egrotō domini deduxit corpore febres. Id est, Abstulit.
 De fide deduci. *Cic. 1. Verr. 25.* Cujus divitiæ me de fide deducere non potuissent. Hoc est, Avertere.
 Ad fletum misericordiamque deduci. *Cic. 2. de Orat. 189.*
 Fila deducere. *Ovid. 1. Amor. Eleg. 14. 7.*
 Vel pede quod gracili deducit aranea filum.
 Filum deducens levi pollice. *Ovid. 4. Met. 36.*
 Furem deducere ad præfectum. *Julian. in l. Interdum fur. D. De furtis.*
 In fraudem deduci. *Cic. Fam. lib. 10. 23.* Qui quidem quum in fraudem se deductum videret, manus, quas justius in Lepidi perniciem armaffet, sibi afferre conatus est.
 De fundo deducere. *Cic. pro Cæcin. 20.* Placuit Cæcinæ de amico sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur, & de fundo Cæcina moribus deduceretur.
 Funus deducere. *Plin. lib. 10. cap. 43.* In ea urbe, in qua multorum principum nemo deduxerat funus.
 Tiaram. *Sueton. in Neron. c. 13.* Dein precanti, tiara deducta, diadema imposuit.
 Genus deducere ab aliquo. *Sen. Med. 4.*
 Ab humanitate, integritate & religione aliquem. *Cic. 14. Verr. 12.* Id est, Avocare.
 Ad iudicium aliquid deduci. *Cic. pro Flacc. 9.* Sed sunt in illo numero multi boni, docti, prudentes, qui ad hoc iudicium deducti non sunt.
 In jus deduci. *Cic. 5. Verr.*
 In obligationem deducere, Obligare. *Paulus in l. Ex sextante. D. De except. rei jud.*
 In stipulationem. *Ulp. in l. Si a colono. D. De verbor. obligat.*
 Lineamenta deducere, pro Trahere. *Sen. Epist. 96.*
 Litem deducere, id est, Dirimere. *Columel. lib. 3. cap. 13. V. O. R. GANUM.*
 Majestatem deducere. *Cic. 4. Acad. 120.* Negatis hoc tam polite, tamque subtiliter effici potuisse sine divina aliqua solertia, cujus quidem vos majestatem deducitis usque ad apum fornicarumque perfectionem.
 A mente & consilio deduci. *Cic. 3. & 7. Verr.*
 Ad morem patris. *Cic. 1. Off.* Plerumque autem parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem, moremque deducimur.
 Naves Deduci proprie dicuntur, quando ex arido in mare reducuntur ad navigationem, quod olim vere fieri solebat. *Horat. 1. Carm. 4. Virg. 3. Æn. v. 69. seq. & 1. Georg. 255.*
 Conveniat quando armatas deducere classes.
 Nam hieme in aridum subducebant. *V. SUBDUO.*
 Oculos deducere in rem aliquam. *Ovid. 4. Trist. 2. 61.*
 Opus deduxi in tua tempora. *Ovid. 2. Trist. 560.*
 Pauca quibus prima surgens ab origine mundi, In tua deduxi tempora Cæsar opus.
 Ad otium. *Cæs. 1. Bell. Civil. 5.* Siqua hominum æquitate res ad otium deduci potuisset.

Pedes de lecto deducere. *Plaut. Curcul. 2. 3. 82.*
 Rem in iudicium. *Ulp. in l. Si mater. D. De exceptione rei judic.*
 Hoc jure utimur, ut ex parte actoris in exceptione rei judicatæ hæ personæ contineantur, quæ rem in iudicium deducunt.
 In periculum rem aliquam. *Cæs. 5. Bell. Gall.*
 De pravitate animi aliquem. *Cic. de Petit. Consul. 31.*
 De provincia deduci, id est, Revocari. *Cic. de Provin. Consul. 13.*
 Rationem deducere, pro Habere. *Sueton. in August. C. 42. extr.* Ut non minorem aratorum & negotiantium, quam populi rationem deduceret. Id est, Ut non minorem numerum supputaret arantium & negotiantium quam populi. *V. Cæsaub.*
 Ex regno aliquem deducere, pro Privare, & auferre ei regnum. *Hirt. de Bell. Alex. lib. 4.*
 A re aliqua deduci. *Cic. Fam. lib. 11.* Quod instituit referre de religione, & sæpe jam retulit, ab eo deduci non potest.
 Ad aliquam rem non casu, sed dæce deo deduci. *Cic. 2. de Divin. 39.*
 Rem huc deduxi ut, id est, Opera mea factum est ut. *Cic. 2. in Catil. 4.*
 Res eo deducta est. *Cic. Att. lib. 7.* Sed quoniam res eo deducta est, non quæram ut scribis. &c. *Eidem, lib. 2.* Univerfa res eo est deducta, spes ut nulla sit, &c.
 Res in eum locum deducta est, ut nisi qui deus vel casus aliquis subvenerit, salvi esse nequeamus. *Cic. Fam. lib. 16. 11.*
 Rivos deducere. *Virg. 1. Georg. 269.*
 — rivos deducere nulla Religio vetuit.
 Sensum membrīs. *Lucret. lib. 3. 534.*
 De sententia aliquem. *Cic. de Clar. Orat. 87.*
 In sententiam aliquem. *Plin. lib. 1. Epist. 8.*
 De statu vitæ. *Cic. 4. Verr.* Fecerunt etiam ut me, cujus fidem continentiamque cognoverant, prope de vitæ meæ statu, dolore ac lacrymis suis deducerent, ut ego istum accusarem.
 A timore. *Cic. 2. de Nat. Deor. 148.*
 A tristitia & acerbitate commode ac hilare dicto deduci. *Cic. 2. de Orat. 340.*
 Vela deducere. *Ovid. 3. Met. 662.*
 Illi admirantes remorum in verbere perstant, Velaque deducunt, geminaque ope currere tentant.
 Versum. *Ovid. 1. de Pont. Eleg. 5. 13.*
 Vestes a pectore. *Ovid. 6. Met. 405.*
 Mater in invidia est, hanc tunc quoque dicitur unus Flesse Pelops, humeroque suas a pectore postquam Deduxit vestes, ebur ostendisse sinistro.
 In viam. *Cic. 1. de Leg.* Noster quidem hic natura vir justus ac bonus etiam colloquetur, juvabit, in viam deducet.
 Vocem, Tenuem & exilem facere. *Africanus in Virgine, Verbis pauculis respondit, tristis, voce deducta.* *Pompon. in Atell. quæ Calendæ Martiæ inscribitur, Vocem deducas oportet: ut mulieris videantur verba.* Hæc ex *Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 4.*
 Voluntates dicendo impellere quo velis, unde autem velis deducere. *Cic. 1. de Orat. 30.*
 Deducere, pro Apud hospitem collocare, *Loger, comme font les fourriers & mareschaux des logis.* *Cic. 3. Verr.* Deducitur iste ad Janitorum quendam hospitem: comitesque ejusdem apud cæteros hospites collocantur.
 Deducere, pro De summa aliquid demere. *Cic. 2. de Leg. 53.* Partitionis caput scriptum caute, ut centum nummi deducerentur.
 Deducetur. *Cato de R. R. cap. 144.* Siquid redemptoris opera domino damni datum erit, resolutio: id boni viri arbitratu deducetur.
 Deducere de aliqua re. *Cic. 1. de Divin. ex versibus Ennii, De his divitiis sibi deducant drachmam, reddant cætera.*
 Addere & Deducere, contraria. Id est, Addere ad summam, & de ea aliquid demere. *Cic. 1. Off.*
 DEDUCTUS, Partic. Homo deductus ex ultimis gentibus. *Cic. 13. Philipp. 27.*
 Deductum carmen, pro Tenui & subtili eleganter positum est a *Virgilio 6. Ecl. 5. teste Macrob. lib. 6. cap. 4.*
 — deductum dicere carmen. Hoc est, Tenuē. *Translatio a lana, quæ deducitur in tenuitatem.* *Servius.*
 — tenui deducta poemata filo. *Hor. Epist. 2. 1. 225.*
 Frons deducta. *Ovid. 20. Epist. 165.*
 Mos deductus. *Hor. 4. Ode 19.*
 Nomen. *Ovid. 6. Fast. 803.*
 Martia sacrificio deductum nomen ab Anco.
 Oratio deducta, atque circumlata. *Quintil. lib. 4. cap. 1.*
 Deducti viri ab Eriphilo. *Cels. lib. 5. cap. 1. i. e. Sæctatores ejus.*
 DEDUCTIOR, oris. Compar. *Sueton. in August. cap. 79.* Nasum habuit & a summo eminentiorem, & ab imo deductiorem. Hoc est, Demiltiorem. *V. Cæsaub. ad loc.*
 DEDUCTIO, Verbale. [*ἀπὸ τῆς ἀπομαρτυρίας, ἀπὸ τῆς ἀπομαρτυρίας, ἀπὸ τῆς ἀπομαρτυρίας*] *Cic. pro Lege Agr. de Colonis Deducendis, Nam & ipse qui deduxit, & qui magistratum Capuæ & Leocranti ceperunt, & qui aliquam partem illius deductionis, honoris, muneris attigerunt, &c.*
 Deductionem facere moribus. *Cic. pro Cæcin. 27.* Ibi tum Cæcinam postulasse, ut moribus deductio fieret.
 Deductio aquæ. *Cic. 1. de Divin. 100.* Ex quo illa mirabilis a majoribus Albanæ aquæ deductio est.
 Rivorum a fonte deductio. *Cic. in Topic. 33.* Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam rivorum a fonte deductio.
 Rationis deductio in causæ constitutione. *Cic. 1. de Invent. 19.*
 Deductio, pro Collocatione apud hospitem. *Cic. 2. Philipp. 62.* Italiæ rursus percurratio eadem comite mimæ: in oppida, militum crudelibus & misera deductio. Id est, *Logement par fourrier, ou par le mareschal des logis.*
 Deductio, pro Diminutione. *Sen. lib. 2. de Benef. 4. V. Lips. ad loc.* Eadem formula usus est *Epist. 58.* Hæc itaque curæ habebis, si grate assimari quæ præstabis voles, ut beneficia tua ad eos quibus permilla sunt, integra & illibata perveniant, sine ulla (ut ajunt) deductione.

DEDUCTUS, m. Idem. Apul. 1. de Afin. p. 109. (Præc. p. 12.) Ut ponderis deducti restis ad ingluviem adstricta spiritus officia discluderet.
DEDUCTOR, ōnis, Verbale. [καταγωγός] Q. Cic. ad M. Cic. de Petit. Consul. Huius autem rei tres sunt partes: una saluatorum, quum domum veniunt, altera deductorum, tertia affectatorum, conf. Tertull. Apol. cap. 21. de Coron. Mil. cap. 4. & adverb. Prax. cap. 2. & 30.
DEDUCTORIS, Cael. Aurel. Acut. 2. 19. Etiam in forbilibus dantur deductoria. i. e. ut ibidem appellat, purgativa Gr. καθαρησθη. conf. Veget. de Re Vet. 1. 56.
DEDUCTORIUM, n. subst. Pallad. R. R. 12. 7. 4. de Castanea. Locus deductoria ad aquam deducendam liquoris accipiat, ne humor infidens limo germen extinguat. i. e. fossas.
DEDUCTO, are. Lucil. ap. Nonium 4. 144.
 Deductat hunc voce leo, cur tu ipsa venire
 Non vis huc? Diminuere, supprimere, exponit.

D E F

DEERRO, āre. [ἀποπλανώμεν] A via & instituto itinere sæpe digredi & abscedere.
 Itinere deerrare. Quintil. lib. 10. cap. 3.
 Angiporto toto deerrare. Author ad Heren. lib. 4.
 Vir gregis ipse caper huc deerraverat. Virg. Ecl. 7. 7.
 Deerrare dicuntur jaculantium ictus. Plin. lib. 28. cap. 8. Tantumque est vanitatis, ut si ad brachium adalligetur superioris rostri dextræ partis dens, jaculantium ictus deerraturos negent.
 Deerravit a patre puer. Plaut. Menæch. 5. 9. 54. In itinere Scil.
 Deerrare, idem quod Errare. Columel. lib. 1. cap. 4. Multos enim deerrasse, memoria prodidit, ut L. Lucullum, &c.
 Deerrare ab eo quod cœpimus exponere. Author ad Heren. 1. 14.
 Deerrabat fors ad parum idoneos. Tacit. Ann. 13. 29. 2.
 Deerrare sententia & visu. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Deerrans. Sen. Epist. 97. Artium peccata offendunt deerrantem.
DEERRĀFUM, i. n. tribuitur Apuleio.
DEERRATIO, ōnis. f. Augustin.
DEERRABUNDUS, Idem.
DEESIS, [δέσις] Indigentia. Antiph. ap. Harpocr. Item Deprecatio, qua rogamus liberari malis urgentibus, aut etiam imminetibus. Dicitur etiam Precarium, id est, Quod usum nullum certum habet, sed quandiu libuerit concedenti. Deelis, apud Julium Rulianum inter figuras sententiarum, est Obsecratio vel Obtestatio, qua deos oramus vel homines. V. OBSECRATIO.
DEFÆCO, [δυσλίζω] are. A fœcibus purgare. Plin. lib. 18. cap. 26. Per brumam vitum ne colito: vina tamen defæcari, etiam distundi Hyginus suadet.
DEFÆCĀRUM, Defæcata omnia Pura, inturbata, & sine fœdibus possumus dicere, inquit Nonius 6. 37. ut Vinum defæcatum, Quod est line fœcibus. Columel. lib. ult. Et defæcatum vinum in amphoras bonas adjicito. Hinc Defæcatus animus, per translationem dicitur, Purus & omni anxietatum & dolorum forde vacuus. Plaut. Aulul. 1. 2. 1. Nunc defæcato demum animo egredior domo. Idem Mostel. 1. 3. 2.
 Literas defæcandas, limandasque. Sidon. Ep. 1. 1. Ubi V. Savar. Defæcata mente. Macrobius. 2. Somn. Scip. 12.
DEFÆCARE, Adv. Celf. [Hoc & seq. ex Thef. Lips. est. Sed ap. Celf. me legere non memini.
DEFÆCATIO, Purgatio. Tertull. de Anima cap. 27. Ex carnis defæcatione. conf. Celf.
DEFÆCABILIS, ut Cisterna defæcabilis. Sidon. Ep. 1. 5.
DEFÆCIS, Sine fœce. Virg. de Ætn. 424.
 Quam lævis excocto defæcis robore pumex. V. Scalig. in Catelect. p. 133.
DEFALCARE [ἀποκρίειν] significat Tollere, & amputare, quasi falce abscindere. Perottus.
DEFALCĀTUS, Columel.
DEFALCATIO, Idem.
DEFĀMO, as. Bona fama privo, sicut Diffamo, Infamo. Hinc partic.
DEFAMATUS, a, um. Gell. 9. 2. Ut vocabula eorum quoque defamata, atque defœmia cum rebus ipsis viderentur. Idem 14. 2. Spurcissima vita ac defamatiſſima. Et 18. 3. Turpitudine pristinae vitæ defamatiſſimus. V. DIFFAMO.
 Hinc Bero. ausus est Defamatiſſimum Domitiani vitam appellare. in Præf. Comm. in Titum. Et nos Diffame hinc sumpſimus, quod ad alia transtulimus, quippe qui de Veste dicimus turpata, item de Facie vulneribus fœdata. H. St. [V. Richelet.
DEFAMĀTIO, ōnis. f. apud Firmic.
DEFĀNO, āre. Idem ac Profanare, sed perrari usus. Arnob. 1. 4. Spatiola defanata.
DEFĀRINĀTUS, Tertull. ad Val. cap. 31. Ad molas delatus & defarinatus.
DEFĀTĪGO, [καταπονίω] are. Delassare, Labore conficere. Ter. And. 4. 1. 45. Deceptus sum, at non defatigatus. Idem Adel. 4. 1. 3. Ita se defatigarit velim, ut, &c.
 Non conquiescere, neque defatigari. Cic. 3. de Orat. 143. Profecto nunquam conquiescam, neque defatigabor, antequam illorum ancipites vias rationesque & pro omnibus & contra omnia disputandi percepero.
 Defatigari cursu & spatio pugnae. Cæf. 1. Bell. Gall.
 Defatigare aliquem assiduo labore. Cæf. 7. Gall. 41.
 Animi defatigati ab adversariis multitudine verborum. Author ad Heren. lib. 3. 17.
 Nec animi nec corporis laboribus defatigari. Cic. 14. Fam. 1.
 Defatigari fatietate alicujus rei. Cic. 2. de Orat. 117.
 Defatigari & distidere in malis. Brutus Cic. Epist. 16. Ne defatigere, neu diffidas semper in presentibus malis prohibendis.
 Noli in conservandis bonis viris defatigari. Gr. Εκαυκάν. Cic. pro Marcel. 20.
 Iudices defatigare. Cic. 3. de Legib. 29.
 Defatigor, cum infinitivo. Cic. 12. Fam. 14. Nec defatigabor permanere non solum in studio libertatis, sed etiam in labore & periculis.
 Defatigatus in Repub. conservanda. Cic. 10. Fam. 12.

DEFATIGATIO, Verbale. [καταπονίσις, ἀπαρξέδουσι:] Cic. de Senect. extr. Corpora quidem excitationum defatigatione ingravescent: animi autem se exercendo levantur.
 Defatigatio equorum. Hirt. Bell. Gall. 8. 27.
 Defatigatio & fatietas. Cic. 5. Philipp. 20. Nulla res ei finem cadendi nisi defatigatio & fatieras attulisset.
 Defatigatione desistere aliquid facere. Cic. pro Sextio.
 Morbum metuere ex defatigatione membrorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.
DEFATISCOR. Plin. lib. 17. cap. 2. De Arboribus: Si blandiantur Austri defatiscetes. Sed V. DEFETISCOR.
DEFECTIO, DEFECTIVUS, DEFECTUS. V. DEFICIO.
DEFENDO, di, sum, [πρὸς ταμείω, ἀμύνα, ὑπερασπίζω, ἀπολογία, ἐκδένω] ere. Tueri, & quasi vim depellere. Plaut. Afin. 2. 4. 25. Te obsecro defende.
 Clypeo defendere aliquem. Claud. de Bell. Get.
 Præsidio & periculo suo defendere aliquid. Cic. pro Sextio.
 Pro virili parte aliquid defendere. Cic. pro Sextio. Hæc qui pro virili parte defendunt, optimates sunt cujuscumque sint ordinis.
 Defendere aliquem contra iniquos. Cic. 11. Fam. 27. Equidem si quando audio, tam defendo, quam me scio a te contra inimicos meos solere defendi.
 Defendit ætatem capellis Faunus, id est, Capellas ab æstu defendit. Hor. 1. Ode 17. 2.
 Defendere aliquem de ambitu. Cic. pro Sylla 6. Præsertim qui illum solus de ambitu defendisset.
 Studio defendis amicum. Ovid. 3. Trist. 4. 41.
 A calamitate aliquem. Cic. pro Lege Manil. 14.
 Defendere caput & famam. Cic. 4. Acad. 120.
 Defendere bellum. Cæf. Bell. Gall. 1. 44. Quod bellum non intulerit, sed defenderit.
 Ignem. Ovid. de Rem. Amor. 228.
 Proximus a tectis ignis defenditur ægre.
 Caput domini. Cic. pro Milon. Non libertate solum, sed etiam omnibus præmiis dignissimos fuisse qui domini caput defendissent. Ovid. 1. de Ponto, 4. 40.
 Defendere meum numina nulla caput.
 Ab omni casu aliquem. Valer. 7. Argon.
 Causas. Cic. de Senect. Causarumque illudfrum, quascunque defendi, nunc quam maxime conficio orationes.
 Tueri ac defendere causas. Cic. 1. de Orat. 172. Videntur etiam si hac scientia juris nudata sit, posse facile cæteris armis prudentiæ causas tueri atque defendere.
 Causas rerum copiose defendere. In COPIA.
 Lege, & præsidio legis causam. Cic. pro Cluent.
 Crimen. Ovid. 13. Met. 303.
 Audacter sua decreta. Cic. 2. de Fin.
 Delictum. Hor. in Arte Poet. 442.
 Dignitatem alicujus ab inimicis. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Domum ac deos penates aliquo oppugnante. Cic. pro Milon.
 Excusatione adolescentiæ se defendere. Cic. pro Cælio.
 Fortiter. Ovid. 2. Amor. 5. 9.
 Amici fortunas. Cic. pro Muræ.
 Toga frigus. Hor. 1. Sat. 3. 14.
 A frigore. Virg. Ecl. 7. 6.
 Hic ego dum teneras defendo a frigore myrtos.
 Hunc defende furorem. Virg. 10. Æn. 905.
 Honorem suum. Cic. 6. Verr. Sic defendere sententiam suam. Cic. 2. de Fin.
 Hostes, pro Repellere. Ennius. Serva cives, defende hostes quum potes defendere. Gell. Q. Claud. hostes defendebat a pinnis facillime.
 Injuriam alicui. Plaut. Mostel. 4. 2. 20. Virg. Ecl. 7. 47.
 Sollitium pecori defendite: jam venit æstas Torrida.
 Injuriam alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Defendere & oblitere injuriæ. Cic. 1. Off. 23. Qui autem non defendit, nec oblitit, si potest, injuriæ, tam est in vicio quam qui, &c.
 Defendere ac propulsare injuriam. Cic. 3. Off. 74.
 Locum suum honestissime defendere. Cic. pro Quinct. 43.
 Mores defendere. Ovid. 2. Amor. 4. 1.
 Non ego mendosos ausim defendere mores.
 Muros longo bello. Virg. 9. Æn. 511.
 Noctes. Propert. lib. 1. 16. 9.
 Nec possum infames domine defendere noctes.
 Noxiam. Ter. Phoin. 1. 4. 48.
 Armis ac virtute patriam. Lucret. lib. 2. 641.
 Pacem. Cic. 8. Philipp. 11.
 Defendere perfracte. In PERFRINGO.
 Pericula civium. Cic. pro Muræ. 5.
 Civem a periculo. Cic. pro Fontejo. A quo periculo defendite, Judices, civem fortem atque innocentem.
 Pudor defendit aliquem. Cic. 5. Fam. 1.
 Publice privatimque aliquem. Cic. 4. Verr.
 Rationem. Cic. 2. de Fin.
 Recte ac pure defendere aliquid. Cic. pro Milon.
 Defendere rectam, pro Tueri epiationem de virtute, aut ipsam virtutem. Hor. 2. Sat. 7. 26.
 Aut quia non firmus rectum defendis.
 Turpe lingua empta reos. Ovid. 1. Amor. 10. 39.
 Communem salutem Reipub. Cic. pro Muren.
 Defendere ac tegere scelus. Cic. pro Sylla 86.
 Se acri animo. Cic. pro Milon.
 Se manu. Cæf. 5. Bell. Gall. 7.
 Se telo. Cic. pro Milon.
 Æquirare & fide focios. Cic. 2. Off.
 Defendit folis ardores. Cic. de Senect. 53.
 Solem. Plin. lib. 19. cap. 1.
 Defendere & protegere spoliatum. Cic. pro Sylla 50. Ego jacentem & spoliatum defendo & protego.
 Tecta sua defendere, & ab aris, focus, ferrum flammamque depellere. Cic. pro Sextio.

- Valetudinem bonam. Cels. lib. 4. cap. 8. Nam redit huic imbecillitas sua, nisi iisdem defenditur bona valetudo, quibus reddita est.
- Vestes a tineis defendit hæc herba. Plin. lib. 20. cap. 17.
- Vim. Plaut. Rud. 3. 4. 69. Hoc est, Arcere & propellere.
- Vi vim defendere. Cic. pro Milon. 9.
- Vitam ab inimicorum audacia. Cic. pro Milon. 6.
- Vitam suam noctis & fugæ præsidio, non iuris iudiciorumque. Cic. pro Sextio.
- Vocem. Ovid. 13. Met. 218.
- Ille potest authore suam defendere vocem.
- Urbem bello. Claud. de Bell. Gild.
- Urbem a vastatione. Planc. ad Cic. lib. 10. 15. extr.
- DEFENSOR**, çris. Cic. de Amicit. Itaque re magis, quam autoritate causa illa defensa est.
- Ab armis defendar. Ovid. 2. Trist. 421.
- Neve peregrinis tantum defendar ab armis.
- Ab hostibus defendi paludibus & itinerum angustiis, & altitudine montium. Cic. 2. de Lege Agr.
- Arte defendi. Valer. 8. Argon.
- Libere defendi. V. LIBERE.
- Defendi per advocatum. Plin. in Præfat.
- Defendere, Ratione affirmare & astruere. Cic. in Vatin. 3. Defendebatur testibus collegis suis, non recitandi causa legisse, sed recognoscendi. Budæus.
- Defendere & Prævaricari, diversa. Cic. pro Cluent. Hoc quanquam sedulo faciebat, tamen interdum non defendere, sed prævaricari accusatori videbatur.
- Judicis est, semper in causis verum sequi, patroni nonnunquam verisimile, etiam si minus sit verum, defendere. Cic. 2. Off. 51.
- DEFENDENS**, Nepos 2. 4. 1. Nullis defendentibus. — Cædes defendentum armis aditus. Virg. 11. Æn. 886.
- DEFENSUS**, Partic. Cic. 5. de Fin. Sex igitur hæc sunt simplices de summa bonorum malorumque sententiæ: duæ sunt sine patrono, quatuor defensæ.
- Causa pluribus argumentis defensa viriliter. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Provincia ab hostium populatione defensa. Cic. pro Fontejo.
- Defensum dare, pro Defendere. Virg. 12. Æn. 437.
- nunc te mea dextera bello
Defensum dabit. Id est, Defendet.
- DEFENSURI**, vetuste pro Defensum iri. Ulp. l. 1. §. 3. D. de dot. præleg. Et mulierem agentem ex testamento cavere debere defensuri hæredem adversus maritum: ergo maritus idem debet cavere, adversus mulierem defensuri, si prior agat. Et §. sequenti, Non alias eum legatum consequuturum, quam si caverit hæredes adversus mulierem defensuri. Hotoman.
- DEFENSURUS**, [*ὑπερασπιστής*] Partic. ut, Defensura reos facundia. Ovid. ad Pisonem.
- Manus defensura. Stat. 12. Theb. 64.
- DEFENSO**, are. Idem ac Defendere. Plaut. Rud. 3. 3. 30. Mœnia hinc ego defensabo.
- Defensare ab hostibus. Sallust. Jugurth. cap. 60. Arma capientes ab hostibus defensabant.
- Defensat patrem. Stat. 4. Syl. 8. 44.
- Defensare se injuria. Plaut. Bacchid. 3. 3. 39.
- DEFENSA**, æ. f. Ultio, defensio. Tertullian. adverf. Marc. 2. 18. A Deo expectare defensam. [Dicitur eadem forma ac Offensa.
- DEFENSIVO**, are. frequentativ. ejusd. verbi. Cic. 4. Acad. 69. Idem hæc non acrius accusavit in senectute, quam antea defensitaverat. Defensitare causas. Idem de Clar. Orat. 100.
- DEFENSOR**, Verbale. [*ὑπερασπιστής, ἀπλοχρόμῳ*] Qui defendit. Cic. 3. Verr. Sed ego defensorem in mea persona, non accusatorem maxime laudari volo.
- Defensor necis, Quasi propulsator, qui mortem arcet & prohibet. Cic. pro Milon. Nam Defendere, Arcere est. Budæus.
- Paterni juris defensor, & quasi patrimonii propugnator sui. Cic. 1. de Orat. 244.
- Custus, defensorque juris & libertatis. Cic. pro Rabir. 12. Defensorem sui juris, ultorem injuriarum, actorem totius causæ adoptare. Cic. 1. Verr. 54.
- Salutis alicujus defensor. Cic. pro Milon.
- Ultor, propugnator, defensor, patronus. Cic. pro Milon. 40. P. Lentulus ultor sceleris, propugnator Senatus, defensor vestræ voluntatis, patronus illius publici consensus, restitutor salutis meæ.
- Acerrimus defensor. In ACER.
- Afiduus defensor & propugnator fortunarum alicujus. Cic. post redit. in Senat. 37.
- Bonus defensor. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Acerrimum defensorem alicujus in re aliqua se ostendere. Cic. 1. Fam. 1. — non defensoribus istis
Tempus eget. Virg. 2. Æn. 521.
- Idoneus suæ rei defensor. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Mulier defensor. Ulp. in l. Et primo. D. ad Sezatusc. Velleja. Sed & si mulier defensor alicujus extiterit, &c.
- Defensor, apud Jurisconsultos, tamet si a procuratore non usquequaque distet, dicitur, qui absque mandato cum sola satisfactione alterum in judicio defendit, atque tuetur, ut est in l. minor. cum duab. seq. D. de procurat.
- Defensores civitatum five locorum, Magistratus quidam erant similes Tribunis plebis, atque ideo defensores plebis appellantur in l. 1. C. de off. jurid. Alex.
- Defensores, Milites quidam vocabantur, qui ex acie nunquam exibant, nec excurrabant, sed ordines semper servabant. Usus est Mauricius quidam, qui de militia Romana Græce quidem scripsit, multis tamen & Latinis & barbaris vocabulis aspersis. Annot. Turneb.
- DEFENSIO**, Verbale. [*ὑπερασπισία, ἀπλοχρία*] Cic. 4. Acad. Ut ea pars defensionis relinquatur.
- Defensio, apud Jurisconsultos, pro Excusatione, l. si Reipublicæ. D. de usur. Item pro exceptione usurpatur, l. 1. C. de jur. & fact. igno. l. siquidem. D. de except.
- Defensio plena accipietur, ut ait Ulp. in fine l. Item ait prætor. D. ex quib. caus. major. si & judicium non detrectetur, & judicatum solvi satisfidetur.
- Propugnatio & defensio dignitatis. Cic. 1. Fam. 7. Nam nostra propugnatio, ac defensio dignitatis tuæ, propter magnitudinem beneficii tui, fortasse plerisque officii majorem autoritatem habere videatur, quam sententiæ.
- Criminis defensio. Cic. pro Milon.
- Innocentiæ defensio sæpe multorum improbitate interclusa respirat. Cic. pro Cluent.
- Juris defensionem fuscipi posse, etiam in confessione facti. Cic. pro Milon. 15.
- Brevis defensio. Cic. pro Cælio 9.
- Facilis & prompta defensio. Cic. 1. de Orat. 237.
- Fortis & invicta defensio salutis meæ. In INVICTUS.
- Iniquior defensio. In INIQUUS.
- Mala & improba defensio. In IMPROBUS.
- Magnifica & præclara defensio. In MAGNUS.
- Præclara defensio facinoris. Cic. in Vatin.
- Timida defensio. Quintil. lib. 7. cap. 2.
- Accipere vultu truci defensionem. Tacit. lib. 4. 34.
- Afferre in defensionem. In AFFERO.
- Comparabit defensionem ex constitutionibus ab actore inductis defensor. Cic. 2. de Invent.
- Conterere defensionem oblivione. In CONTERO.
- Dare defensionem. Cic. pro Milon. Nam qui non pœnam confessioni, sed defensionem dedit, is causam interitus querendam, non interitum putavit.
- Habere defensionem in judicio. Cic. Bruto 12.
- Patefacere defensionem. In PATEFACIO.
- Polliceri defensionem alicujus auxilium & silentium. Cic. pro Milon.
- Neque auxilium modo defensionem meam, verum etiam silentium pollicentur.
- Probare defensionem suam aliquibus. Cic. pro Milon.
- Suscipere defensionem dignitatis alicujus, & in ea permanere. Cic. 5. Fam. 8.
- Rationem defensionis tentare. Cic. 4. Verr. Neque nunc tam mihi illi Verrem defendere videntur, quam in Verre defensionis tentare rationem.
- Uti defensione aliqua. Cic. 4. Verr.
- DEFENSATRIX**, icis. f. Cic. in Timæo f. de Univerf. teste Prisciano, p. 245.
- DEFENSACŪLUM**, i. n. Aldhelm. de Virg. cap. 41. Fidei defensaculo fretus.
- DEFENSORIUS**, Tertull. adverf. Marc. 2. 14.
- DEFENSITATIO**, apud Augustin.
- DEFERRE**, V. DEFERRE.
- DEFERO**, fers, tūli, lātum, [*ἀπέρω, κεραινοίω, ὑπερνομαίω*] ferre. Ex loco ferre. Plaut. Amph. 2. 2. 69. Quid si e portu navis huc nos dormientes detulit?
- Deferri navi ad ulterioris Rheni littus. Plin. lib. 8. cap. 19. Id est, Abduci.
- Deferre literas alicui. Plaut. Trinum. 4. 2. 107. Et ad aliquem, Cæf. 5. Bell. Gall. 45.
- Aliquid ad aliquem. Plaut. Afin. 5. 2. 35. Et deferre in aliquem locum. Cic. Att. lib. 12.
- In portum. Plin. lib. 12. cap. 19.
- In abruptum barathrum. Catul. 66. 108.
- In terram. Quintil. lib. 1. cap. 12. Videlicet ut corpora infantium nec casus, quo in terram toties deferuntur, tam graviter affligit.
- Deferar in vicum. Hor. 2. Epist. 1. 269.
- Deferri in undas. Virg. 8. Ecl. 59.
- Per præcipitia deferri. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Deferri in errorem. Cic. 2. de Invent. Ne forte varietate, & dissimilitudine rerum deductus alicujus animus in quendam errorem deferatur.
- In præceps. Liv. 5. ab Urbe, Ruinaque tota prolapsa acies in præceps deferri.
- Defertur Moganus in Rhenum. Plin. lib. 4. Epist. 3. [Moganus pro Mœnus corrupte. Sed locum h. Plinii frustra quaras.
- Ad quancunque disciplinam quasi tempestate deferri. Cic. 4. Acad.
- Deferre studium suum & laborem ad aliquem, est Ultro ad amicitiam provocare, & amicitiam offerre. Cic. Cæcin. lib. 6. 6. Idem Fam. lib. 6. 10. Univerfium studium meum & benevolentiam ad te deferro. Budæus.
- Autoritatem, gratiam, copias, opes ad aliquod negotium conficiendum deferre alicui. Cic. pro Flacc. 14.
- Aliquid in beneficii loco. Cic. 4. Verr. 29. Etenim revera multo magis est petendum ab hominibus, si salvi esse volumus, ut eant nobiscum in provinciam, quam hoc illis in beneficii loco deferendum.
- Causam ad patronum deferre dicitur litigator, quum eum consulit, & ei controversiæ ordinem argumentumque exponit. Cic. 7. Verr.
- Reliqua est causa Judices, non jam recepta, sed innata: non delata ad me, sed in animo sensuque meo affixa atque insita. Budæus.
- Querelas ad aliquem, pro Queri. Liv. 9. Bell. Pun.
- Querelas ad aliquem per alium. Cic. pro Flacc. cap. 22. Quæ si civitas per bonos viros gravesque homines querelas ad vos detulisset, &c.
- Deferre [*ἐπιφέρω*] ad aliquem quæ audivimus, Denuntiare. Cæf. 5. Bell. Gall. 28. C. Arpinus & Junius quæ audierant, ad legatos deferunt. Cic. 3. Verr. Virg. 4. Æn. 299.
- eadem impia fama furenti
Detulit, armari classem, cursumque parari.
- Animo amicissimo insidias alicui paratas ei deferre. Cic. pro Planc.
- Consilia ad adversarios. Cic. pro Cluent.
- Mandata vel postulata alicujus ad alterum. Cæf. 1. Bell. Civil. 9. Petit ab utroque, quando Pompeji mandata ad se detulerint, ne graventur sua quoque ad eum postulata deferre, si parvo labore magnas

magnas controversias tollere, atque omnem Italiam metu liberare possent.

Mandata ab aliquo. Cic. pro Sylla.

Nuntium alicui. Cic. pro Corn. Balb.

Ad conjectorem. Cic. 2. de Divin. 134.

Deferre, pro Proferri. Ulp. in l. Forma. D. de Censibus, Forma censuali cavetur, ut agri sic in censum referantur: nomen fundi cujusque & in qua civitate, & in quo pago sit &c. Omniaque ipse qui defert, restimet. V. Censum in CENSO.

Polliceri & deferre quicquid possumus, id est, Offerre. Cic. pro Lege Manil. 69. Quicquid auctoritate, fide, constantia possum, id omne ad hanc rem conciliandam tibi & Pop. Romano polliceor & defero.

Denegare & Deferre, contraria. Cic. 2. de Orat. Idem pro Caelio, Ea non petenti detulerunt, quæ multis petentibus denegarunt. Et 1. Fam. 5.

Ad unum omnia delata sunt. Cic. Fam. lib. 4. 9.

Ultero deferre aliquid alicui. Cic. Fam. lib. 4. 13.

In beneficiis ad ærarium aliquem deferre. Cic. pro Archia, Testamentum sæpe fecit nostris legibus, & adiit hereditates civium Romanorum, & in beneficiis ad ærarium est delatus a L. Lucullo Prætoris & Consule. Signa sunt & argumenta, quibus vult probare civem esse Archiam, licet non fuerit census. V. Gronov. de Pec. Vet. 3. 17.

Honorem alicui deferre. Cic. in Pison. Homini ille honorem, non generi: moribus, non majoribus meis: virtuti perspectæ, non audita nobilitati deferrebat.

Honorem & imperium rogatione sua ad aliquem deferre. Cic. pro Domo sua, cap. 9. Quem crudelitatis auctorem fuisse dixerat, ad hunc honorem & imperium extra ordinem nominatim rogatione tua detulisti, &c.

Clamore imperite multitudinis, nullo publico consilio aliquid publicum munus ad aliquem deferre. Cic. pro Ligario.

Beneficia dormientibus. Cic. 7. Verr. Sed non idem mihi licet, quod iis, qui nobili genere nati sunt, quibus omnia Pop. Rom. beneficia dormientibus deferuntur.

Facultates alicui. Cic. Att. lib. 11. Si quas habuimus facultates, eas tum Pompejo, quum id videbamur sapienter facere, detulimus.

Optionem eligendi. Cic. Att. lib. 4. 18. Ilybernam legionem eligendi optio delata.

Pacem. Liv. 3. Bell. Pun. Ego, si quis de pace consulat, seu deferenda hostibus, seu accipienda, habeo quid sententiæ dicam: Legitur & disjunctim in aliquibus codicibus, De ferenda.

Palmam alicujus rei alicui. Cic. 2. de Orat. 227. Et illud quidem admiram, te nobis in eo genere tribuisse tantum, & non hujus rei quoque palmam, ut cæterarum, Crasso detulisse.

Potestatem alicui. Cic. pro Corn. Balb. Potest esse ulla denique majestas, si impedimur, quominus per Pop. Rom. beneficiorum virtutis causa tribuendorum potestatem imperatoribus nostris deferamus?

Præconium alicui. Cic. Att. lib. 13. Ligarianam præclare vendidisti: posthac quicquid scripsero, tibi præconium deferam. [Præcones nempe vendendis rebus adhibiti. Sed hic de Oratione Cic. Pro Q. Ligario agitur, ab Attico valde commendata.

Præmium dignitatis alicui. Cic. pro Flacco.

Primum alicui. Cic. Att. lib. 1. Idem in Orat. cap. 9. Cui primæ sine controversia deferrebantur.

Triumphum. Cic. Att. lib. 8. 3. Deferet triumphum: non acciperene periculosum sit, an accipere invidiosum ad bonos?

Aliquid ad alterum. Cic. de Amicit. Quod si etiam possis quidvis deferre ad alterum, videndum est tamen quid ille possit sustinere.

Judicia jam facta, domo ad causas. Cic. pro Cluent. Etenim non modo auctoritatem, sed etiam nomen iudicium amittimus, nisi hic ex ipsis causis judicabimus, ac sic ad causas judicia jam facta domo deferemus.

Indicium ad Prætores. Liv. 4. Bell. Pun. Id est, Indicare.

Rationes deferre. Cic. Fam. lib. 5. 20.

Regnum. Liv. 1. ab Urbe, Omnes Numæ Pompilio regnum deferendum decernunt. Id est, Offerendum atque tradendum.

Studium & benevolentiam ad aliquem deferre. Cic. Fam. lib. 6. 10.

Voluntatem suam ad aliquem. Cic. Domit. lib. 6. 22.

Deferre aliquem, pro Accusare. Tacit. Ann. 14. 48. Majestatis delatus est.

Impietatis deferri. Tacit. Ann. 6. 47. Dein multorum amoribus famosa Albucilla defertur impietatis in principem.

Deferre & demonstrare. Cic. 1. 4. in Verr. c. 39. Sopater iterum flens ad Senatum defert istius cupiditatem, minasque demonstrat. [Sed commate post v. Defert distinguendum. Quin plane Refert legit Græv. Quanquam, Deferre ad senatum, quin recte dicatur, dubitare non licet. V. ad Att. l. Ep. 16. Sic de Off. 3. 31. extr. Rem ad populum detulit. Quanquam ibi quoque Guil. Retulit. Adeo crebro hæc permutantur. V. REFERO.

Deferre nomen alicujus, apud iudicem vel magistratum, aliquem de aliquo crimine postulare. Cic. 3. Verr. Longo intervallo veterem consuetudinem retuli, & rogatu sociorum atque amicorum Pop. Rom. meorum autem necessariorum, nomen hominis audacissimi detuli.

Nomen amici mei de ambitu detulit. Cic. pro Caelio 56.

Deferre nomen alicujus de repetundis. Cic. 4. Verr.

Deferre nomen, & Accusare, differunt. Nam Deferre nomen dicitur, qui legibus interrogat apud Prætoris, ut si interrogatus neget, eius nomen in reos referatur: nam Deferre nomen idem est quod Reum facere. Accusare vero, est Agere causam, & suum reum in iudicium adducere. Terent. l. 10. D. de jur. patron. Qui nomen detulit accusasse intelligendus est. De patrono loquitur, qui si liberti nomen detulerit, non minus a bonorum possessione removetur, quam si accusaverit. Hotoman.

Deferre crimina de aliquo ad Senatum. Liv. 9. Bell. Maced.

Sermones de aliquo ad alterum. Cic. App. lib. 3. 8. Tu cum istiusmodi sermones ad te de me delati sunt, non debuisti credere.

Maleficium alicujus ad iudicium. Cic. pro Caelio 76.

De aliquo apud alios. Cic. 3. de Lege Agr. Commodius fecissent Tribuni pleb. Quirites, si quæ apud vos de me deferunt, ea coram potius me præsentem dixissent.

Deferre, pro Indicaturam facere. Sen. in Epist. Videamus hoc quod concupiscimus, quanti deferatur.

DELATUS, [ἐγκληθεὶς] Partic. Cic. 2. de Invent. Ut in quodam iudicio, quum venefici cujusdam nomen esset delatum, &c.

Divinitus ad nos delatus vir. Cic. 1. de Orat.

Delatus honor. Sil. lib. 16.

DELATIO, [ἐγκλημα] Verbale. Nominis delatio. Cic. 7. Verr. 25. Nuper quum in P. Gabinium vir fortissimus & innocentissimus L. Piso delationem nominis postularat, &c. Cæl. Ciceroni, lib. 8. 6. Illud mihi occurrit, quod inter postulationem & nominis delationem, uxor a Dolabella discessit. V. Deferre nomen.

Crebræ delationes. Tacit. Hist. 4. 41. Crebris apud Neronem delationibus famosus.

Dare delationem. Cic. Divinat. in Q. Cæc. 49. Cuicumque vos delationem dedissetis.

Dare aliquam delationem alicui. Cic. 1. Verr. Equis unquam tam palam de honore, tam vehementer de salute sua contendit, quam ille atque illius amici, ut ne hæc mihi delatio detur?

Facitare delationes. Tacit. Hist. 2. 10. Hoc est, quod in Bruto Accusationes facitare Cicero dixit. 130.

Subire delationem. Tacit. Ann. 11. 29.

DELATOR, m. [ἐπίδικτος, συκοφάντης, μισυτής] Verbale. Oculis accusator dicitur, & calumniator. Plin. Jun. in Paneg. 35. 1. Delatorum classis permissa omnibus ventis. Martial.

Et delator habet, quod dicit, exilium. Sueten. Dom. 9. Princeps, qui Delatores non castigat, irritat.

Delator dicitur, qui auctor & causa est prodendi alicujus negotii, vel rei, quæ ante incognita, ab eo postea detegitur, ac indicatur. Harmenop. tit. de Delator.

DEFERVO, bui & vi, [ἀπζέω] Ære. Proprie est Summe fervere, itaque quod deferbit, refrigeratur. Columel. lib. 9. cap. 15. Dum multus fructus defervescat. Cato cap. 96. Ubi lupinus deferbuerit.

Defervere, ad hominem transfertur, pro Mitefcere & placidum fieri. Cic. in Orat. 107. Quantis illa clamoribus adolescentuli diximus, de supplicio parricidarum? quæ nequaquam satis deferbuisset, post aliquanto sentire cepimus. Translatum est a vino in lacu, vel dolio potius fervere deficiente, quod jam austeritatem accipit: quæ austeritas ad iudicium jam maturum transfertur.

Defervere & mitigare. Cic. pro Caelio 43. Jam ista deferbuerint: jam ætas omnia, jam ista dies mitigarit.

Deferbuit adolescentia. Ter. Adel. 1. 2. 72. Sperabam jam deferbuisse adolescentiam.

Cupiditates adolescentiæ deferbuerunt. Cic. pro Caelio cap. 18. Summi homines & clarissimi cives fuerunt, quorum quum adolescentiæ cupiditates deferbuissent, eximie virtutes, firmata jam ætate, extiterunt.

DEFERVESCO, Ære. Idem. Varro de R. R. 2. 2. Ætus defervescunt. Defervescit ira. Cic. 4. Tusc. 78. Aut rogandi, orandique sunt, ut si quam habent ulciscendi vim, differant in tempus aliud, dum defervescit ira.

Deferbuisse 270. pro Cluent. Deferuissent pro M. Cæl. 500. ed. Lamb. H. St. [Cæterum omnia supra allata, ad Inchoativum v. pertinere orbitor, ac vereor, ut Deferveo usquam occurrat. Nam ap. Plin. 14. 9. extr. videtur 3. conj. Defervere.

DEFERVFACIO, Ære. [ξροποιω] Idem quod Fervescere. Cato R. R. cap. 157. de Braslicæ Medicamentis. Tormina quibus molesta erunt, sic facio: Braslicam macerato bene, postea in aulam conjicito, defervescico bene. Ubi cocta erit bene, aquam defundito. Eo addito oleum bene, & salis paululum, & cuminum & pollinem pentæ. Postea serve bene facio, &c. Plin. lib. 23. cap. 7. Radix erisifici defervescico in vino, dentium dolores subaudit. Sed it. Rursus lib. 20. cap. 7. de Caulibus Lactuce, Defervescico hi caules, & stomacho utilissimi traduntur. In his exemplis Defervescico nihil aliud significat quam Fervescere, vel potius Vehementer fervescere, ut DE augeat: vel certe Coquere, ut palam est propius intuiti. adde Vitruv. 8. 5.

DEFETISCO, Scribitur & DEFATISCO. V. supra. Æris, defessus sum, ut ait Priscianus, [καὶπονημαί, κρηπίω] defetisco. Labore deficere. Ter. Phorm. 4. 1. 23.

Neque defetiscar unquam ego experitior, Donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.

Languens & defessus. Cic. Fam. lib. 10. 28. Senatunque jam languentem & defessum ad pristinam virtutem consuetudinemque revocavi.

Omnibus medullis defessus. Catul. Epigr. 53. 30.

Satietas defessus. Cic. Curioni lib. 2. 3. Neque quisquam est, quin satietate jam defessus sit.

Defessus sum querere. Plaut. Epid. 5. 2. 55.

Defessus sum queritando. Plaut. Amph. 4. 1. 6. Ter. Adel. 4. 6. 1. Ego vapulando, ille verberando usque, ambo defessi sumus. Ibid. 2. 2. 5.

Defessus sum ab gerunda aqua. Plaut. Pænul. 1. 2. 14.

Defessus sum ridendo de te. Ter. Eun. 5. 7. 7.

Jubendo defessus. Ovid. 9. Met. 198.

Cedo defessus malis. Sen. Medea 7.

Defessus recreatur. Plin. lib. 27. cap. 12.

Defessus acie. Stat. 12. Theb. 497. Vulgo Defensos. V. ACIES.

Defessus cultu agrorum. Cic. pro Lege Agr. 12. Sic Defessus labore disputationis. Cic. 2. de Orat. 234.

Defessa ac refrigerata accusatio. Cic. 2. Verr. 31.

Animi forentibus negotiis atque urbano opere defessi, gestiunt ac volitare cupiunt vacui cura atque labore. Cic. 2. de Orat. 33.

Arus defessi. Ovid. 3. Trist. 12. 22.

Aures convicio defesse conquefcant. Cic. pro Archia 12.

Membra labore. Catul. Epigr. 48. 14.

Tormenta. Cic. pro Cluent. 177. Quum jam tortor atque essent tormenta ipsa defessa.

DEFICIO, Æri, æctum, [ἀπαρροβώω, ἐκλείω, διαπαύωμαι, ἀφίσταμαι] Ære. quando pro Relinquere & deferere accipi ut, habet passivum: quando vero pro Defetisco, neutrum est. Et autem a De & Facio compositum.

Deficere, pro Deesse. Cic. 3. Verr. 31. Vereter ne mihi criminari non

- na non suppetent, ne oratio deesset, ne vox viresque deficerent. subaud. Mihi.
- Æquor deficit puppibus. Stat. 1. Achil. 446.
- Anima deficit per æstum. Cels. lib. 1. cap. 17. Atque hic quoque habenda virium ratio est, neque committendum ut per æstum anima deficiat.
- Animantes, quum calor defecerit, non interire. Cic. 3. de Nat. Deor. 35.
- In causa aliquem deficiunt omnia. Cic. pro Fontejo 24.
- Deficiunt artes, deficiuntque doli. Tibul. lib. 1. Eleg. 4. 82.
- Dolor me non deficit. Cic. 7. Verr. 157.
- Linguae defecerat humor. Ovid. 9. Met. 56.
- Noctis lentus non deficit humor. Virg. 1. Georg. 290. Hoc est, Non deserit. Unde & qui deserunt exercitum ad hostes transeuntes, Defectores vocantur. Servius.
- Improbitas aliquem defecit. Cic. 3. in Catilin. Ita eum non modo ingenium illud, & discendi exercitatio, qua semper valuit, sed etiam propter vim sceleris manifesti atque deprehensi, impudentia qua superabat omnes, improbitasque defecit.
- Ingenium defecit. Ovid. 2. Fast. 123.
- Luna deficit nocturno tempore. Plin. lib. 2. cap. 10. Cic. 1. de Divin. 121. Si Luna paulo ante Solis ortum defecisset, &c.
- Interpolitu, interjectuque terræ repente Luna deficit. Cic. 2. de Nat. Deor. 103.
- Membra deficiunt. Lucret. lib. 5. 885.
- Manus ad cœpta deficiunt. Ovid. 8. Met. 492.
- Memoria defecit. Cic. 2. de Fin. 44.
- Omnis motus animi defecit. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stylum prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccebat oratio. De Galba Oratore.
- Nervi deficiunt. Hor. in Arte Poet. 27. Ovid. 12. Met. 567.
- Prudentia deficit illum. Cic. de Clar. Orat. cap. 24.
- Latera & vox me deficiunt. Cic. 3. Verr. 31.
- Res eos jampridem, fides deficere nuper cœpit. Cic. 2. in Catilin.
- Res frumentaria ipsos deficere cœpit. Cæs. Bell. Gall. 2. 10.
- Res ipsa quam scribam deficit. Cic. Q. frat. lib. 2. 15. Omnia colligo, ut novi scribam aliquid ad te: sed ut vides, res me ipsa deficit.
- Rebus dubiis deficere. Virg. 6. Æn. 196. Hoc est, Deserere in rebus incertis. Servius. V. infra.
- Sanguis & vires illum deficiunt. Cæsar. 7. 50. ult.
- Sensus deficit. Lucret. lib. 3. 546.
- Deficit & extinguitur Sol. Cic. in Somn. Scip. 17. Nanque ut olim deficere Sol hominibus, extinguique visus est, &c.
- Solatia me deficiunt, i. e. defunt mihi. Cic. Sulpic. lib. 4. 5. Sed opprimor interdum, & vix resisto dolori: quod ea me solatia deficiunt, quæ cæteris quorum mihi exempla propono, simili in fortuna non defuerunt.
- Spes deficit, non voluntas. Cic. Att. lib. 7. 20.
- Studia cuncta ætate exacta deficiunt. Cic. pro Deiot. 28.
- Sylvæ glandes deficiunt. Virg. 1. Georg. 149.
- Tempus deficit ad bellum gerendum. Cic. pro Rosc. Amer. cap. 32. pr.
- Tempus hercle te citius, quam oratio deficeret. Cic. pro Rosc. Amer. 89. Sic deficit me jam dies, nox, &c. pro Cœlio 29.
- Tela mihi deficiunt. Cæs. 3. Bell. Gall. 5. Non solum vires, sed etiam tela nostris deficerent.
- Vires deficiunt aliquem. Cic. 1. de Orat. 199.
- Vita discens deficit. Cic. 3. de Orat. 23.
- Vires & vita deficit, &c. Cic. 7. Verr. 71. Si me in ea querimonia quam sum habiturus de istius crudelitate, & de civium Romanorum indignissima morte, non modo vires, verumetiam vita deficiat, id mihi præclarum & jucundum putem?
- Vox eum defecit in illo loco. Cic. Fam. lib. 7. 1.
- Deficit in mucronem figura. Plin. lib. 2. cap. 10. Id est, Definit, hoc est, Habet mucronem.
- Deficere, [ἀφίστασθαι] Desistere, & a ductu alterius recedere & quasi rebellare. Sallust. in Jugurth. Quod oppidum primum omnium post malam pugnam ab rege defecerat. Cæs. 5. Bell. Gall. 25. Ille veritus, ne civitas eorum impulsu deficeret. V. TRANSEO.
- Plane ab aliquo. Cic. Fam. lib. 7. 12.
- A principe aliquo ad alium. Liv. 2. ab Urbe, Eodem anno duæ colonie Latinae, Pometia & Cora, ad Aruncos deficiunt. Id est, a Romanis deficiunt, & ad Aruncos se conferunt. Cæs. 2. Bell. Gall. 14. Ab Heduis defecisse.
- Deficit utilitas ab amicitia. Cic. 2. de Fin. 79. Sed quid ages tandem, si utilitas ab amicitia (ut saepe fit) defecerit? Id est, Si nulla utilitas percipitur ex amicitia.
- A dignitate sua. Cic. pro Sylla 35.
- A virtute. Cic. de Amicit. cap. 11. Difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris.
- A seipso, est Mores mutare. Cic. Cœlio lib. 2. 16. Illud miror, adduci potuisse te, qui me penitus nosse deberes, ut existimares aut me ram improvidum, &c. aut tam inconstantem, ut collectam gratiam florentissimi hominis effunderem, a meque ipse deficerem, &c.
- A vita. Cic. 3. de Fin. Sæpe officium est sapientis, deficere a vita. Legitur in emendatioribus codicibus Deficere.
- Deficere, pro Defetisci, neutrum. Martial. lib. 2. 6. Lassus tam cito defecis viator. Cic. 4. Acad. 7. Tamen nec illi defecerunt, neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.
- Deficere, proprie res dicitur, Quæ propemodum consumpta est.
- Concidere & deficere. Cic. Att. lib. 1. 11. Ne una plaga accepta p. c. conciderent, ne deficerent.
- Confenscere & deficere. Cic. de Senect. Nec ulli bonarum artium magistrum non beati putandi, quanvis confenserint vires atque defecerint.
- Deficere animo, animis, viribus. Cic. Martius Rufus Quæstor in castris relictus a Curione, cohortatus suos ne animo deficiant. Liv. 6. Bell. Pun. Cæs. 7. Bell. Gall. 30.
- Deficere animum, pro animo. Varr. de R. R. cap. 16. Ne deficiant animum. De Apibus.
- Alimento. Columel. lib. 3. de Vite, Quumque transtuleris de humido
- in aridum locum, vide ne pristino alimento deficiat. Idem, Commode fluunt, nec deficiunt macro solo.
- Cœptis. Valer. 2. Argon. 597. Ne defice cœptis.
- Discursibus. Valer. 5. Argon. 427.
- Mente. Ovid. 9. Met. 635.
- Vifu. Sueton. de Clar. Gram. 3. 5. Quum jam non gressu modo deficeret, sed & visu. Emend. codd. Deficeretur.
- DEFICIOR, pass. Columel. lib. 3. Jugatum quadam parte defecit, quadam superat. Cic. pro Cluent. En hoc illud est quod ante dixi, mulier abundat audacia, consilio & ratione defecit.
- Defecit aqua salienti hæc amœnitas. Plin. Jun. lib. 2. Epist. 17.
- DEFICIENTIS, Partic. [ἐλλειπτικός] Cic. 1. Tusc. 30. Qui quum acriter oculis deficientem solem intuerentur, ut aspectum omnino amitterent, &c.
- Ales deficiens cadit. Sen. Herc. Oeth. 8.
- Cibus deficiens. Ovid. in Ibin. 524.
- Deficiens animo mæsto. Lucret. lib. 6. 1230.
- Sermone deficiente die. Ovid. 5. Trist. 13. 28.
- Utque solebamus contumere longa loquendo
Tempora, sermone deficiente die.
- DEFICIENTIA, Paulinus Nolanus 23. n. 8. Ad Deficientiam indeficientem.
- DEFECTUS, Partic. [ἐλλειπτικός] a Deficio vel Deficior, habet interdum significationem activam in voce passiva, ut ait Valla. 2. 30. Martial. lib. 13. 77.
- Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipse sui.
- Defectæ senectutis homo. Ulp. in l. arboribus. §. de illo. D. de usufruct.
- Defectæ senio arbor. Columel. lib. 5. cap. 6.
- Dentibus defecti, id est, Edentuli. Plin. lib. 8. cap. 16.
- Animo. Plin. lib. 20. cap. 14. Magna societas cum hæc ad recreandos defectos animo, pulegio.
- Ætate. Ulp. in l. 3. §. Ignoscatur. D. De S. C. Syl. V. Fabro, Scheff. Gud. Burm. not. ad Phædri l. 1. F. 21. 3.
- Libri defecti. Cic. Att. lib. 13. 23. Libri ad Varronem non morabantur. Sunt enim defecti, ut vidisti, tantum librorum menda tolluntur. Baptista Pius legit Defecti, hoc est, Æquati, lævigati, umbilicis decorati. Alii aliter. Locus valde vexatus.
- Defectus, pallive [ἐκλειψέως] pro Destitutus. Ovid. in Ibin. 119. Sitque (quod est rarum) solito defecta favore
Fortunæ facies invidiosa tuæ.
- Aqua, ciboque defecti. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Solo mæret defecta cubili. Valer. 7. Argon. 116.
- Genibus defectus. Stat. 6. Theb.
- Sol lumine. Tibul. lib. 2. Eleg. 5. 76.
- Viribus. Sen. Hippol. 4.
- Defectæ a menstruis mulier. Cels. lib. 1. cap. 8. Quæ neque peperit, neque gravida est, si lac habet, a menstruis defecta est.
- Defectus, Nomen ex Partic. [ἀπλειπτός] Columel. in præfat. lib. 1. Sed sine fundum locuples mercatus est, e turba pedissequorum lecticiorumque, defectissimum quemque annis & viribus in agrum relegat.
- DEFECTUS, Æs. [ἐκλειψίς, ἀπλειψίς.] Liv. 4. ab Urbe, Defectus alibi aquarum circa torridos fontes rivosque, stragem siti pecorum morientium dedit.
- Defectu cordis. Plin. lib. 11. cap. 37. Ideo non vivere hominem ultra centesimum annum defectu cordis.
- Defectus animi. Plin. lib. 20. cap. 2. ad finem, Ipse cucumis odore defectum animi. subaud. Sanat.
- Defectus folis & lunæ. Gell. lib. 2. 5. Cic. 2. de Nat. Deor. Neque solum ejus species ac forma mutatur, tum crescendo, tum defectibus in initia recurrendo: sed etiam, &c. de Luna.
- Defectus varii folis. Virg. 2. Georg. 478.
- Defectus velox. Plin. lib. 34. cap. 2. de Æris generibus eodem significatu dixit, Non longi ævi, & velocis defectus.
- Defectus stomachi præcipue excitat inula. Plin. lib. 19. cap. 5.
- Defectu medicorum multi perierunt, id est, Quia medici defuerunt, præsto non fuerunt. Ex Valla. l. 4. C. 6.
- Laborat luna defectu. Claud. in Epigr. de Magnete 4.
- DEFECTUM, ti. Subst. n. Cic. pro Sextio, Ille ad eos a quibus audiebatur quotidie, aliquid defecti afferebat. [Ita Nizol. sed locum non reperi.]
- DEFECTIO, ðnis. [ἀπίστας] proprie est Recessio (inquit Valla) aut militum, aut civitatis a domino, vel a superiore. Liv. 1. ab Urbe. Cic. Q. frat. lib. 1. 4. Multa convenerunt, quæ mentem exturbarent meam, subita defectio Pompeji, alienatio Consulium, &c.
- Abstinere a defectione. Liv. de Bell. Pun.
- Attentare defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Circumspectare defectionis tempus. Liv. de Bell. Pun.
- Esse in defectione. Liv. de Bell. Pun.
- Facere defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Inire. Liv. de Bell. Pun.
- Moliri. Liv. Circiosque & Velitras colonias jamdiu molientes defectionem, &c.
- Oriri defectionis initium. Cæs. 5. Bell. Gall. 26. pr.
- Spectare ad defectionem. Liv. de Bell. Pun.
- Defectio a recta ratione. Cic. 4. Tusc. 22. Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam, quæ est a tota mente ac recta ratione defectio.
- Defectio mulierum a conceptu. [ἐκλειψίς, λειπυψίς] Plin. in Proœm. lib. 23. Pampini sanguinem excreantibus, & mulierum a conceptu defectioni diluti potu profunt. Eam potius intelligit affectionem præquantium, quæ & Malacia, & Pica vocatur. Κίσα Diosc.
- Animi defectio. Cic. Att. lib. 3. 18.
- Animæ defectio. Cels. lib. 7. cap. ult.
- Virium defectio. Cic. de Senect. cap. 9. Etsi ipsa defectio virium, adolescentiæ vitis efficitur sæpius quam senectutis.
- Solis & Lunæ. Cic. de Senect. 49. Quam delectabatur quum defectiones folis & lunæ multo ante nobis prædiceret? Idem de Divin. 1. 49. & de Nat. Deor. 2. 19.

- Defectio**, pro Debilitate. Sueton. in Calig. cap. 50. In adolescentia ita patiens laborum erat, ut tamen nonnunquam subita defectione ingredi, stare, colligere semet ac suffere vix posset. Tacit. lib. 5. Vocarique qui recreanda defectioni cibum adferrent.
- DEFECTOR**, ōris. Verbale. [ἐπισημῆς] Sueton. in Neron. cap. 43. Revocatisque ad poenitentiam defectoribus, &c. Tacit. Ann. 12. 50. 3. Hist. 3. 12. 3.
- DEFECTIVUS**, [ἐπισημῆς] Calepinus probat ex Cic. lib. 1. Off. quo loco vox hæc videtur adjecta ab interprete aliquo, cui Mancum significare videbatur Defectivum. Cæf. Aur. Acut. 2. 10.
- DEFECTRIX**, Tertull. adverb. Val. extr.
- DEFECTUOSUS**, Justin. cap. 7. §. 4. C. de summa Trin.
- DEFIGO**, xi, xum, [καταμιγνύμι] Ære. Proprie est Immittere, & veluti implantare. Columel. lib. 2. Tum in terram bene persistatim & stercoreatam rectum farmentum defigo. Cic. 5. Verr. Aciem defixere in his vestigiis, &c.
- Arbos terræ defigitur. Virg. 2. Georg. 290.
- Animos defigere. Liv. 1. Tacita mœstitia ita defixit omnium animos, ut, &c. Defigere animos & intendere. Cic. 4. Acad. Parum defigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, ut, &c.
- Audaciam in mentibus atque oculis omnium. Cic. 8. de Provinc. Consul. Nihil de hac ejus urbana, quam ille præfens in vestris oculis mentibusque defixit, audacia loquor.
- Colaphis aliquem in terram. Plaut. Perf. 2. 4. 22.
- Columellas in trabibus. Cæf. 2. Bell. Civil. 10.
- Cultrum in corde. Liv. 1. 58.
- Crucem defigere. Cic. 4. Verr.
- Gladium jugulo. Liv. 1. 25.
- Curas in Reipub. salute. Cic. 14. Philipp. 13.
- Ensem. Sil. lib. 10.
- Furta alicujus in oculis populi. Cic. Act. 1. in Verr. 7. Hoc est, Ita recitare ut non modo audiri, sed etiam fieri videantur.
- Mentem in aliqua re. Cic. 3. de Orat. 8. Omittis cæteris argumentis in eo mentem, orationemque defigit.
- Oculos in aliquem. Ovid. 2. Amor. 8. 15.
- Oculos spe & mente in rem aliquam. Cic. 11. Philipp. 10. Cujus sanguinem non bibere censetis? in cujus possessiones atque fortunas non impudentissimos oculos spe & mente defigere?
- Oculorum aciem in terram. Plin. lib. 8. cap. 16.
- Pavor defixerat cum admiratione Gallos. Liv. 7. Et lib. 5. Ipsi pavore defixi primum steterunt. Et lib. 3. 47. extr. Stupor omnes admiratione rei tam atrocis defixit.
- Plantam in hortis. Ovid. 193. de Rem. Amor.
- Sententiam judicium in animis. Cic. pro Domo sua, 9. Ad quam sententiam dixi? primum eam, quam populi sermo in animis vestris jam ante defixerat.
- Sicam in corpore. Cic. 1. in Catilin. 6. extr.
- Crabrones spicula defigunt. Ovid. 3. Post. 753.
- Defigere, est & Veneficiorum & Devotionum verbum, ut Virgil. Ciri 377. Regis Iolchiacis animum defigere votis.
- Vota Iolchiaca sunt Devotiones magicæ, sive veneficæ, qualibus Thesphali, gens iis rebus infamis, uti solebant. Auctor libri de Herbis, qui vulgo Apulejo ascribitur, cap. 7. Si quis Devotus, Defixusque fuerit in suis nuptiis, sic eum resolas. Sen. Herc. Oeth. v. 123. Hoc inquit magæ Dixere amorem posse defigi malo. Plura V. apud Ryckium in Tacit. Ann. 2. 30. 4. p. 37.
- Deprecationibus diris defigi. Plin. lib. 28. cap. 2. Ubi V. Hard.
- DEFIXUS**, Partic. [καταπηγμένῳ] Cic. 4. Philipp. 6. Virtus est una altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ulla vi labefactari potest, nunquam dimoveri loco.
- Acies, ut, Stat cuneo defixa acies. Stat. 9. Theb. 677.
- Animus defixus malis, id est, Vi malorum atque calamitatum attonitus & mentis inops atque consilii. Claud. 4. Paneg. 486.
- Animus defixus in aliqua contemplatione. Plin. lib. 2. Epist. 1.
- Aratra defixa. Virg. 3. Georg. 519.
- Atque opere in medio defixa relinquit aratra.
- Mens defixa humi. Cic. in Somn. Scip. 9. Quousque humi defixa tua mens erit?
- Oculis defixis videre. Hor. 1. Epist. 6. 14.
- Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.
- Ora, ut, Defixi ora tenebant. Virg. 8. Æn. 520.
- Vix ea fatus erat: defixique ora tenebant
- Æneas Anchisiades, &c.
- defixa Latinus
- Obtutu tenet ora. Virg. 7. Æn. 250.
- Spes omnium posita & defixa in te. Cic. pro Flacc. 3. Ut omnia Reipubl. subsidia, totum statum civitatis, omnem memoriam temporum prætoriorum, salutem præsentium, spem reliquorum, in vestra potestate, in vestris sententiis, in hoc uno judicio positam & defixam puteris.
- Defixum, sic dicitur ut Inustum, hoc est, Indelebile. Cic. pro Domo sua, 103. Hanc vero in palatio, atque in pulcherrimo urbis loco porticum esse patiimini, &c. doloris mei defixum indicium ad memoriam omnium gentium sempiternam.
- DEFIXIO**, ōnis. Gloss. Lat. Græc.
- DEFINGO**, inxi, ictum, Ære. Idem ac simpl. Fingere. Cato de R. R. C. 74. Ubi bene subegeris, defingito, coquitoque sub testa. De Pane deprecitio. Tertull. adv. Marcion. 2. extr. conf. DIFFINGO.
- DEFINIO**, ōvi, ōtum; [ἀποφύμι, ἐξέλι, ἀεξεσθω, κατὸ ἐξέλι] Ære. Terminare, & quasi finem dare. Cic. de Amicis. Altera sententia est, quæ definit amicitiam paribus officiis ac voluntatibus.
- Definiunt fundi extremam partem oleæ. Cic. pro Cæcin. Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.
- Bene dicere, non habet definitam aliquam regionem, cujus terminis septa teneatur. Cic. 2. de Orat. 5.
- Unamquamque rem certo naturæ termino definire. Auth. ad Heren. lib. 3.
- Circumscribere & definire. Cic. pro Sextio 1. 16.
- Definire & complecti. Cic. 1. de Orat. 64. Quamobrem si quis universam & propriam Oratoris vim definire complectique velit, is Orator erit, &c.
- Concludere ac definire orationem. Cic. 4. Verr. Ut aliquando totam huius generis orationem concludam ac definiam.
- Aliquid breviter illustrare, verbisque definire. Cic. 2. de Orat. 39.
- Ædes sibi optimas definire. Cic. Philipp. 8. 9.
- Definire alicui quid faciat. Cic. pro Quinct. 84.
- Artem definire ex rebus perspectis planeque cognitis. Cic. de Orat. 1. 108.
- Definire diem. Cæf. Bell. Civil. 1. 11. Vulgus Determinare dicit.
- Discordias. Cic. de Arusp. Resp. 53. Quas ego alias optimatum discordias a diis immortalibus definiti putem?
- Horizon nostrum aspectum definit. Cic. 2. de Divin. 92.
- Imperium, orbis terrarum terminis. Cic. pro Sextio cap. 31. Qui imperium populi Romani orbis terrarum terminis definisset. De Pompejo.
- Definire in quinquennium. Cic. de Lege Agr. 32. Dat præterea potestatem verbo Prætoriam, revera regiam: definit in quinquennium, facit sempiternam.
- Definire legem alicui. Cic. Verr. 3. 211. Cur huic præcipua lex injuriæ definitur?
- Certus ac definitus locus. Cic. in Somn. Scip. cap. 3. Sic habeto omnibus qui patriam conservaverint, adjuverint, auxerint, certum esse in cælo, ac definitum locum, &c.
- Locum definire. Hirt. lib. 6. 30.
- Lucide ac breviter definire. Cic. Orat. 2. 162.
- Mala dolore, bona voluptate definiunt. Cic. in Pison. 42.
- Tempore & die memoriam beneficii definire. Cic. Post red. ad Quirites.
- Definita animi moderatio. Author ad Heren. lib. 1. 1.
- Modum vitæ suæ animi æquitate definire. Cic. pro Marcel. 25. Hic tu modum tuæ vitæ, non salute Reipub. sed æquitate animi defines.
- Numerum & magnitudinem alicujus rei. Cic. Verr. 3. Non solum numerum signorum, sed etiam uniuscujusque magnitudinem, figuram, statum literis definiri vides.
- Definita quæstio apud Oratores. Cic. in Partit. Quid quæstio? quasnam habet partes? c. p. Infitam, quam consultationem appello: & definitam, quam controversiam nomino.
- Res quas Romani gesserunt, orbis terræ regionibus definiuntur. Cic. pro Archia 23.
- Constituta & definita res. Cic. de Orat. 42.
- Quam vitam ingrediar, defines. Cic. 4. Acad. 114.
- Definire dialecticis est, quid res sit, Explicare; quod perfecte fit ex causis rei naturam comprehendentibus: circumscripte ex reliquis argumentis.
- Definitum est. Plaut. Cistell. 2. 1. 43. Perge loqui: non remittam, definitum est.
- Definitum ac certum. Cic. Fam. lib. 3. 8. Nihil enim habent quod definitum sit aut certum.
- Definitum & constitutum. Cic. de Fato 9. Non sequitur tamen ut etiam federe eos, & ambulare, & rem agere aliquam principalibus causis definitum & constitutum sit.
- DEFINITIO**, [ὁρισμός, ὁρισμός] Est oratio explicans quid res sit. Quintil. lib. 7. cap. 4. Finitionem vocat. Cic. 1. Off. 7. Omnis enim quæ a ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci: ut intelligatur quid sit id de quo disputatur. V. in Topic. Item 1. de Orat. 189. & 2. de Fin. 5.
- Definitio genere declaratur, & proprietate quadam, aut etiam communium frequentia, ex quibus proprium quid sit eluceat. Cic. in Partit. 44.
- In definitionibus neque abesse quicquam decet, neque redundare. Cic. de Orat. 83.
- Homini definitio una in omnes valet. Cic. 1. de Legib. 29.
- Propriam cujusque vim definitione declarare. Cic. de Orat. 190.
- Vera definitio. Cic. de Invent. 2. 53.
- Hominum & temporum definitione sublata. Cic. de Divin. 2. 110. Hoc est, Non explicando seu exprimendo nominatim homines & tempora.
- Definitione, id est (ut barbari loquuntur) Specificatione
- Definitio, Regula, locus communis: quam Maximam vulgus vocat. Javol. l. 202. Omnis definitio in jure civili periculosa est
- DEFINITIVUS**, Adj. [ὁριστικός] Cic. de Invent. 2. 7. pr. Quum facti controversia est, quando conjecturis causa firmatur: constitutio conjecturalis appellatur. Quum autem nominis, quia vis vocabuli definitiva est, constitutio definitiva nominatur.
- DEFINITE**, [ὁριστικός] Adv. Cic. pro Corn. Balb. cap. 14. Lex id Gellia & Cornelia, quæ definite potestatem Pompejo civitatem dandam dederat, sustulisset.
- Definite dicere. Cic. in Orat. 118. Qui enim nihil potest tranquille, nihil leniter, nihil partite, definite, distincte, facete dicere, præfertim, &c.
- DEFINITIVE**, Adv. Tertull. de Carn. Christ. cap. 18. Cæl. Aurel. Acut. præf. 1. 14.
- DEFINITOR**, Tertull. adverb. Marc. 5. 10.
- DEFIT**, [λείπειν] Imperf. pro Deest: non nisi in aliquot tertiis personis, & in infinito reperitur. Ter. Hec. 5. 2. pr. Nihil apud me tibi defieri patiar. Idem Eun. 2. 2. 12. Nihil quum est, nihil defit tamen.
- Defit animus mihi. Plaut. Milt. 4. 6. 46.
- Quia stare nequeo, ita animus per oculos meos defit.
- Defit dies. Plaut. Rud.
- Defit mihi fortuna. Cic. 3. Tusc. C. 19. Pol mi fortuna magis defit quam genus. Ex Veteri poeta.
- Non defit lac. Virg. Ecl. 2. 22.
- Lac mihi non æstate novum, non frigore defit.
- Vita copia defit. Lucret. lib. 6. 814.
- DEFIOCLUS**, [δυσήρατος] dicitur a Martiali pro Lusco, lib. 12. 59. de importunis Bastiatoribus, Hinc defioclus, & inde lippus. [Sed doctis merito suspecta est hæc Lectio. Quid si legeris Desillioclus? Nomen factum de eo, qui habet Acre malum semper stillantem ocellis, ut Juvenalis S. 6. v. 109. expressit. Græci ὑπερλαπι & ὑπερλαπι vocant affinia inter se vitia. Juniores Fistulam lacrymalem, communi nomine appellat.]

DEFIXUS, V. DEFIGO.
DEFLACCARE, Vetus & prorsus obsoletum verbum est, quo antiquissimi usi sunt pro Atterere. Author est Nonius 1. 22. Nisi forte Deflocare rectius legatur, de quo infra suo loco.
DEFLAGRO, [καὶ φλογίζω, ἐπιπέφουσα] are. Vehementer comburi. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Diana Ephesiae templum deflagavit.
 Deflagrare ardore, flamma. Cic. 4. Acad. 37. Fore tamen aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret.
 Communi incendio deflagrare. Cic. pro Sextio 99. Aut qui propter infimum quandam animi furorem, discordiis civium ac seditione pascantur: aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio malint quam suo deflagrare.
 Phaethon ictu fulminis deflagravit. Cic. 3. Off. 25.
 Deflagrare, Deservescere, languescere. Lucan. lib. 4. 280.
 — sic deflagrare minaces.
 Incassum, & vetito passus languescere bello.
 Iræ deflagrant. Liv. 40. 8. Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.
 Seditione paulatim deflagrante. Tacit. Hist. 2. 29. 3.
DEFLAGRATIO, Verbale. [ἐμπροσθεν, καὶ ἀλλοτρίως] Cic. 3. de Fin. 19. Quoniaque illa vox inhumana & scelerata ducitur eorum qui negant se reculare quo minus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiari solet.
DEFLAGRATUS, Partic. [καὶ φλογιστός] Cic. 3. Tusc. 19. Fana, flamma deflagrata.
DEFLECTO, is, xi, xum, [καὶ ἀνὰ μέρω, ἀποκλίνω] ere. Torquere & curvare. Columel. lib. 6. cap. 11. Post triennium quum jam satis amplum incrementum ceperit, ramum olivæ qui videtur nitidissimus deflecte, & ad crus arboris ficulneæ religa.
 Deflectere, pro Divertere. Sueton. in August. cap. 93. At contra non modo in peragranda Ægypto paulum deflectere ad visendum Apin suspedidit, sed & Cajum, &c.
 Carinam deflectere aliquo. Lucan. lib. 5.
 Deflexit consuetudo majorum de spatio & curriculo. Cic. de Amicit. cap. 12. Etenim eo loco Fanni & Scævola locati sumus, ut nos longe prospicere oporteat futuros casus Reip. deflexit enim jam aliquantum de spatio, curriculoque, consuetudo majorum.
 Deflexit de via consuetudo. Cic. 2. Off. 3. Hoc autem de quo nunc agimus, id ipsum est quod utile appellavit: in quo verbo lapsa consuetudo, deflexit de via.
 Deflectere se de curriculo petitionis, & animum ad accusandum transferre. Cic. pro Muræ. 46. Tu quum te curriculo petitionis deflexisses, animumque ad accusandum transfulisses, existimasti te utriusque negotio satisfacere potuisse?
 Deflectere de cursu suarum actionum. Cæc. ad Cic. lib. 8. 11.
 Interpretationem nominum deflectere. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 3. Horum nominum interpretationem, & prout cuique visum est convenire, deflexit.
 Deflectere in aliquem locum. Plin. Jun. lib. 4. Epist. 1. Deflectemus in Thucos, non ut agros, remque familiarem oculis subjiciamus: id enim postponi potest: sed ut fungamur necessario officio.
 Ab ira in se deflectere. Stat. 2. Sylv. 1. 59.
 Deflectere ex itinere. Plin. Jun. in Epist. Spero, imo confido facile me impetraturum, ut ex itinere deflectat ad te.
 Iter deflectere. Lucan. lib. 3. 337. Quid rapidum deflectis iter?
 Lumina deflectere. Ovid. 7. Met. 789.
 Lumina deflexi, revocataque rursus eodem
 Rettuleram: & medio (mirum) duo marmora campo
 Apexi.
 Oculos deflectere a cura. Valer. 8. Argon. 76.
 Unde oratio deflexit. Cic. 5. Tusc. Sed adhibeat oratio modum, & reseat illuc, unde deflexit.
 In pejus deflectere. Ovid. 1. de Rem. Amor. 325.
 Deflectere de recto. Cic. 1. 5. in Verr. 176. Siquis tantulum de recta regione deflexerit, &c. Id est, a recto.
 Deflectere rem ad verba. Cic. pro Cæcin. 51. Si ad verba rem deflectere velimus.
 Declinare a proposito, & deflectere sententiam. Cic. in Orat. 137.
 Belli deflectere tumultus. Stat. 1. Theb. 280.
 A veritate. Cic. pro Q. Rosc. cap. 16.
 A virtute patris. Cic. de Arusp. Resp. cap. 19.
DEFLEXUS, Partic. [καὶ ἀναμειψίς] Plin. lib. 17. cap. 23. Altera deflexa vite vel palmitis juxta suam arborem.
 Amnes in alium cursum contorti & deflexi. Cic. 1. de Divin. 19.
 Deflexa ætas a laboribus ad otium. Cic. Att. lib. 9. 10. Ætas a diurnis laboribus deflexa (quidam legunt Devexa) ad otium, domesticarum me rerum delectatione molliit.
 Est & in obsecros deflexa tragedia risus. Ovid. 2. Trist. 409.
DEFLEXUS, ūs. [καὶ ἀλλοτρίως] Columel. lib. 4. cap. 26. de Vite. Ne deflexu frangatur.
DEFLEXIO, ōnis. f. Macrob. in Somn. Scip. 1. 6. extr. In levam dextramve deflexio. Juvenc. 4. 155. in Luc. 21. Deflexio lucis.
DEFLEXURA, Idem apud Augustin.
DEFLEO, es, ēvi, ētum, [καὶ ἀλλοτρίως] ēre. Idem quod Flere significat: nisi quod compositio aliquid addit energie. Afin. Poll. Cic. lib. 10. 31. Itaque illud initium Civilis belli deslevi. Sic Casus deslere. Cic. de Clar. Orat. 96.
 Deslere cœnas. Plaut. Stich. 1. 3. 60.
 Infatigabiliter deslere. Lucret. lib. 3. 920.
 Deslere in sinu amici. Plin. Jun. in Epist.
 Vanos labores. Claud. 2. in Eutrop.
 Inmaturam mortem alicujus in sinu amici. Plin. Jun. Epist. 1. lib. 2.
 Gravibus cogor deslere querelis. Propert. lib. 1. Eleg. 16. 13.
 Voce deslere quempiam. Tacit. lib. 3. 5. 17. Vitelli, & Veranii voce desletum Cæsarem, &c.
 Suprema deslere, Hoc est, Mortem. Tacit. lib. 3. 49. Post celebre carmen, quo Germanici suprema desleverat.
 Genitrix deslenda. Sen. Octav. 1. v. 10.
DEFLENS, Ovid. 7. Met. 388.

DEFLETUS, [καὶ ἀλλοτρίως] Partic. a Deflor. Cic. 1. Tusc. 35. Non liberi deflet, non fortunæ omnes a victoribus possiderentur. Idem 13. Philipp. Sed hæc fati diu multumque defleta sunt.
 Domus defleta. Claud. in præf. lib. 2. in Eutrop. 19. 24.
 Mors a multis sæpe defleta. Cic. 3. de Orat. 3. conf. Virg. 6. Æn. 220. Nomen defletum. Sil. lib. 3.
DEFLEXUS, V. DEFLECTO.
DEFLO, ūre. [καὶ ἀπὸ φλόω] Idem quod Flare. Plin. lib. 28. cap. 2. Cibus etiam e manu prolapsus reddebatur, utique per mensas, vetabantque munditiarum causa deslere.
 Pro Contemnere utitur Sueton. Calig. cap. 38. Julii & Augusti diplomata ut vetera & obsoleta deslebat. Fastidientes enim & contemnentes aliquid non raro ore emittere statum & quasi explodere solent. V. Casaub. Sic Flare pro Contemnere usus est Prudentius Ag. Eul. Hymn. 9.
DEFLOCCARE, Atterere, tractum a vestibus sine flocco. Plaut. Casin. Perii, deflocco: habebit jam illic homo lumbos meos. Ex Nonio.
DEFLOCCATI, [ἀνασθιζέτες] fenestras apud Plaut. in Epid. 5. 1. 10.
 — nam per urbem adeo defloccati fenestras
 Queritent me. Defloccatos fenestras dixit, qui florem virium desposuere.
DEFLORE, [ἀνασθίζω] are. Verbum formatum a Flos Floris: Id est, quasi Florem demere, & rei decus diminuere. Liv. 7. Bell. Maced. Erant qui fama id majus bellum, quam difficultate rei fuisse interpretarentur: uno memorabili prælio debellatum, gloriamque ejus victoriæ desloratam ad Thermopylas esse. Ita Aldus, Schefferus, Frobenius, & Gruterus ediderunt. Gronovius mavult Præflorata, quem vide.
 Futurum gaudii fructum spes jam desloravit. Gell. lib. 14. cap. 1. extr. Tum plane duo erunt incommoda, & expectatio te spe suspensum fatigabit, & futurum gaudii fructum spes tibi jam desloraverit. At Oiselius, Gronovius & Proustius, Præfloraverit.
 Gloria victoriæ deslorata. Liv. lib. 8. Decad. 4. 37. 58.
DEFLORATUS, [ἀνασθίζω] Quintil. lib. 7. 6. Certos atque desloratos fructus ostenderat.
DEFLORATIO, ōnis. Tertull. adverf. Val. cap. 12. Ambros. Ep. 64. ad Syagr. Desloratio Virginitatis.
DEFLORATOR, ōris. Hieron.
DEFLORESCO, is, ui, [ἀπασθίζω] ēre. Dicitur id quod florem facere desinit, vel florem amittit. Plin. lib. 14. cap. 16. Ii postquam desloruere, singulare remedium habent.
 Flos tenui carptus desloruit ungui. Catul. in Carm. Nupt. 60. 43.
 Gratia oris desloruit. Claud. 1. in Eutrop. 75.
 Deslorescit formæ dignitas, per translationem. Author ad Heren. lib. 4. 27. Formæ dignitas aut morbo deslorescit, aut vetustate extinguitur.
 Cum corporibus vigent & deslorescunt animi. Liv. 6. ab Urbe.
 Deslorescunt amores. Cic. pro Cælio cap. 19. Amores autem & hæc deliciae quæ vocantur, quæ firmiore animo præditis diutius molestæ non solent esse (mature enim & celeriter deslorescunt) nunquam hunc occupatum, impeditumque tenuerunt.
 Deslorescere, Flores producere, ac deinde omiffis floribus fructum. Columel. lib. 2. cap. 12. Omne autem frumentum & hordeum, quicquid denique non duplici semine est, spicam a tertio ad quartum nodum emittit, & quum totam edidit, octo diebus deslorescit, ac deinde grandescit diebus quadraginta, quibus post florem ad maturitatem devenit.
DEFLORESCENS, Partic. [ἀπασθίζων] Cic. de Clar. Orat. 317. Alter ornatus, acer, & non talis qualem tu eum Brute jam deslorescens cognovisti, &c.
DEFLOO, xi, xum, [καὶ ἀπασθίζω, ἀπλοῦν] ere. Deorsum fluere. Plin. lib. 12. cap. 8. Ex quibus desluat mel horis matutinis duabus. De Arboribus.
 Segnis aqua secundo desluit amni. Virg. 8. Æn. 549.
 Exigua mora desluit unda. Ovid. ad Liviam. Hor. 1. Epist. 2. 42.
 Desluere ad terram, vel in terram. Liv. 2. ab Urbe, Nec quicquam equitis vulnere equo retardato, moribundus Romanus, labentibus super corpus armis, ad terram deslavit. Cic. de Amicit. 58. Nequid excidat, aut nequid in terram desluat.
 Ad terram tacito deslavit fistula lapsu. Claud. in Epithal. Pallad. 40.
 Desluit in Lagoum amnem Opharus. Plin. lib. 6. cap. 7.
 Coronæ desluunt. Cic. 5. Tusc. 62. Jam ipsæ desluabant coronæ.
 In latus a dextro paulatim desluit armo. Ovid. 6. Met. 229.
 Aut cruor, aut alto deslavit ab æthere tabes. Lucan. lib. 7. 839.
 Desluunt hæc a superis in terram. Cic. 2. de Nat. Deor.
 Hoc totum e sophistarum fontibus deslavit in forum. Cic. in Orat. 96.
 Pedes vestis deslavit ad imos. Virg. 1. Æn. 404.
 Ignavus deslavit pectore somnus. Tibull. lib. 3. 4. 81.
 Toga desluit. V. roga.
 Desluere, pro Declinare. Quintil. lib. 10. cap. 1. p. 921. Tantumque ab illo desluabant, quantum ille ab antiquis descenderat.
 Desluere ex aliquo numero. Cic. pro Sextio 69. Nam ex novem Tribunis, quos tunc habueram, unus me absente deslavit.
 Desluere ad aliquem dicitur res aliqua. Cic. 5. Verr. Necessè est quod redundaret de vestro frumentario questu, ad illum potissimum per quem agebatis, desluisse.
 Oratio ab aliqua re deslavit ad aliam. Cic. de Amicit. Sed nescio quo pacto ab amicitia perfectorum hominum, &c. ad leves amicitias deslavit oratio.
 Desluere etiam dicitur, quod ætate aut vetustate morbove solvitur. unde Desluere capillus dicitur. Plin. lib. 10. cap. 67. & 22. 21. de Adianto.
 Deslavit ætas, tempus, ingenium, &c. Sallust. in Jugurth. 10. 67. & 22. 21. Ubi per fœcundiam, vires, tempus, ætas, ingenium desluxere, nature infirmitas accusatur, suam quique culpam auctores ad negotia transferunt.
 Color desluit. Tibull. lib. 3. 1. 18.
 Fructus desluit. Plin. lib. 17. cap. 24.
 Desluere luxu & inertia. Columel. lib. 12. in Proem. extr. Nunc vero cum pleræque sic luxu & inertia desluant. [Nisi Dissuant legendum.]

Defluxisse id dicitur quod transactum est. Cic. 9. Fam. 20. Ubi salu-
ratio defluxit, literis me involvo, aut scribo, aut lego.
A necessariis artificibus ad elegantiora defluximus. Cic. 1. Tusc. 62.
Defluere dicuntur beneficia, quorum memoria intercidit. Sen. 1.
de Benef.
Ex animo defluere illud dicimus, cujus obliviscimur. Propert. lib. 1.
20. 2.
Id tibi ne vacuo defluat ex animo.
DEFLUENS, Partic. [καταρρέων] Plin. lib. 25. cap. 11. Defluentem
capillum confirmat & densat. Idem lib. 27. cap. 13.
DEFLUXUS, Partic. [καταρρέων] ut — Æther defluxus in Austrum.
Lucan. lib. 3. 250. Sed hic alii legunt Deflexus. Id est, Vergens in
meridiem.
DEFLUUS, Adj. [καταρρέων] Quod decedit, aut decidere solet. Plin.
lib. 20. cap. 4. Hippocrates mulierum capillos defluos fricari rapha-
nis jubet. Emendatiora exemplaria legunt, Capitis mulierum deflu-
via fricari, &c.
DEFLUVIUM, ii. [καταρρέωσις, δακρύωσις] Plin. lib. 11. cap. 39. Inven-
tae tamen quadam defluvio capitis invalidæ. De Fœminis.
Defluvia capitis, semine illito cohonestari. Plin. 22. cap. 13. 28. 11.
DEFLUXUS, ñs. m. Apul. de Deo Socrat. p. 105. Omnis Defluxus
nubium in terras est.
DEFLUXIO, ñnis. f. Firmic. 3. 7. 8. Cæl. Aurel. Acut. 2. 18. 105.
& 108.
DEFODIO, òdi, ñsum, [κατερύπτω] ere. Idem quod Fodere, vel Fo-
diendo implantare & inferere. Columel. lib. 7. cap. 5. Confectum
scrobem defodiamus in limine stabuli, & vivam pecudem quæ fuerit
pustulosa, resupinam obruamus. Idem lib. 11. cap. 2.
Defodere vineam. Cato cap. 50. Hoc facito antequam vineam defo-
dere incipias.
Defodere, Obruere, & sepelire. Plaut. Aulul. 4. 8. 9. V. Taubm.
ad loc. p. 224. Clam omnes in medio foco defodit. Liv. 3. ab Urbe,
Defossam cadaver domi apud Publum.
Humo defodi. Ovid. 6. Fast. 458.
Hoc duce, nec viva defodietur humo.
Defodere in terram. Liv. 8. ab Urbe, 10. Tum signum septem pedes
altum aut majus in terram defodi.
Defodere thesaurum. Cic. 2. de Divin. 65. Respondit conector,
thesaurum defossam esse sub lecto. Fodit, invenit, &c.
Aurum multifariam defossam. Cic. 2. de Orat. 174. Si aurum cui
quod esset multifariam defossam, commontare vellem.
Specus defossi. Virg. 3. Georg. 376.
Talpæ cœcitatibus perpetuæ tenebris etiamnum altis defossæ. Plin. lib.
30. cap. 3.
Defossi verbera terga. Claud. 2. in Eutrop. 351.
DEFOSSUS, ñs. [κατερύπτω] Plin. lib. 19. cap. 8. Area in defossu
cavata.
DEFOETUS, si Latinum sit, idem erit quod Effœtus, hoc est, Fœtui
per atatem inidoneus. Quod tamen haud scio an apud classicos scri-
ptores reperiatur. Nam quod ad illud testimonium attinet, quod ex
Ibide Ovid. 119. adduci solet,
Sit quoque, quod rarum est, solito defœta favore
Fortunæ facies invidiosa tuæ. In castigatioribus exempla-
ribus Defœta legitur, non Defœta. Similiter apud Columel. in præ-
fat. lib. 1. Defœtissimum legi debet, non Defœtissimum.
DEFOMITATUM lignum dixerunt antiqui, quod a Fomitibus, quibus
confoveri solet, erat luccifum. Festus.
DEFÖRE, [καλέψω] Optat, utinam deforem, res, ret, & pl. defo-
rent. Fut. infinit. defore. Cæteris caret. Significat Defuturum esse.
Cic. contra Rull. Verum arbitrabantur non defore qui illa restituerent.
Cæs. Bell. Gall. 5. 56.
Promittique viris, nulli se defore testem. Sil. 9. 248.
DEFORMO, as, [δυσμορφώω] are. Destruere, & quasi formam auferre,
deturpare. Author ad Heren. lib. 4. Qui sunt qui Italiam deforma-
verunt? Carthaginenses.
Nec male deformet rigidos tonsura capillos. Ovid. 1. de Arte
Am. 517.
Canitiem immundo deformat pulvere. Virg. 10. Æn. 844.
Comas deformat arena. Valer. 3. Argon. 716.
Amictu se deformare. Claud. 1. in Eutrop. 18. 307.
Cicatricibus fervum. Ulp. in l. locum. D. de usufr.
Castrorum pars incendio deformata. Liv. 9. ab Urbe.
Ludi deformati, Inquinati, perverfi, conturbati. Cic. de Arusp. Resp.
cap. 24.
Horrida vultum deformat macies. Virg. 4. Georg. 254.
Deformare, pro Fœdare. Sueton. in Calig. cap. 27. Multos honesti
ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla, & munitio-
nes viarum, aut bestias condemnavit.
Deformatum pugnat cum eo quod dicitur Pictum & politum. Cic. 11.
Att. 20. Hunc omnibus a me pictum & politum artis coloribus,
subito deformatum non sine magno dolore vidi.
Deformata ignominia imago. Cic. pro Muren.
Deformatus & decoloratus. Author ad Heren. lib. 2. 8.
Deformare aliquem, & detrahere spoliareque ejus dignitatem. Cic.
pro Cælio.
Ornare aliquem & Deformare, contraria. Cic. de Arusp. Resp. cap.
24. Legant hanc ejus concionem de qua loquor, in qua Pompejum
ornat, an potius deformat?
Deformatus, atque ornamentis omnibus spoliatus. Cic. pro Quinct. 92.
Sic Def. parietes. Idem. in Verr. l. 4. 122. Parietes, quorum ornatus
tot sæcula manserat, tot bella effugerat, nudos ac deformatos reli-
quit. Add. Tusc. 3. cap. 19.
Deformata civitas. Cic. 3. de Orat. 8.
Vitiis deformatus. Cic. 3. de Arusp. Resp. 57.
Deformatus corpore, fractus animo. Cic. Att. lib. 2. 19.
Deformare genus & fortunam honestam. Liv. 2. Bell. Pun. Ibid. lib.
10. Cave deformes multa bona uno vitio.
Deformare, [δυσμορφώω] Figurare, & nova forma insignire. Vitruv.
lib. 5. cap. 8. Tragicæ scenæ deformatur columnis, & fastigiis &
signis, reliquisque regalibus rebus. Quintil. l. 5. C. 11. p. 445. Burm.

Ut marmora deformata prima manu. i. e. sculpta & formata. Nec
enim hic DE auget, non magis quam in Deambulare ac Deofculari.
Deformare areas. Cato cap. 161.
Deformare, Delineare, ut solent pictores. Vitruv. lib. 1. cap. 1.
Deinde graphidos scientiam habeat, quo facilius exem laribus pictis,
quam velit operis speciem, deformare valeat. Varro 3. de R. R. C. 5.
Inter quas locus qui est Ornithonis, patet in latitudinem P. XLVIII.
Deformatus ad tabulæ literariæ speciem cum capitulo, forma quæ est
quadrata.
Deformatum aliquid habere. Plaut. Pseud. 2. 3. 10. Jam instituta,
ornata, cuncta ordine in animo ut volveram, Certa deformata ha-
bebam. Sic Quintil. in præfat. lib. 6. Deformatos fructus vocat,
sua jam constantes forma. Al. Deffloratos, q. V.
A fortuna deformatæ virtutes. Cic. pro Sylla. 73. Quid reliquam con-
stantiam vite commorem? dignitatem, liberalitatem, modera-
tionem in privatis rebus, splendorem in publicis? quæ ita a fortuna
deformata sunt, ut tamen a natura inchoata compareant.
Deformare aliquem, pro Describere. Cic. pro Cæcin. cap. 5. Ille
quem supra deformavi, voluntarius amicus mulieris.
DEFORMATIO, Verbale. [δυσμορφωσις] Liv. 9. ab Urbe 5. de Cau-
dina pace loquens, Ut suæ quisque conditionis oblitus, ab illa de-
formatione tantæ majestatis, velut a nefando spectaculo averteret
oculos.
Deformatio, Aliter. Firmic. lib. 1. cap. 3. non procul a fine. Ecce
ille, nondum corporis deformatione completa, in maternis visceri-
bus, prematura festinatione præmoritur: illum completa deforma-
tione corporis, etiam maternorum viscerum angustiis liberatum, vi-
talis spiritus aura non vegetat.
DEFORMIS, & e. [δυσμορφος, ἀμορφος] Turpis, quasi sine forma. Cic.
pro Cælio 6. Id nunquam tam acerbe feret M. Cælius ut eum pœni-
teat non deformem esse natum. Voluit (inquit Servius) Pulcherri-
mum dicere.
Achelous deformis. V. ACHELOUS.
Ægrimonia. Hor. Epod. 13. 18.
Deformis & horridus ager. Cic. 5. Verr.
Animal deforme. Ovid. 14. Met.
Arundo. Virg. 4. Georg. 478.
Aspectus. Cic. 1. Off. 126. Quæ autem partes corporis ad naturæ ne-
cessitatem datæ aspectum essent deformem habituræ atque formam,
eas contexit atque abdidit.
Cadaver. Claud. 1. in Eutrop. 18. 38.
Campi. Ovid. 3. de Ponto 8. 15.
Corpus. Id est, Sine hominis forma. Sen. Troad. 12.
Facies sava ac deformis tota urbe. Tacit. Hist. 3. 83.
Genus. Sil. lib. 3.
Laurea deformis luctu. Liv. 2. ab Urbe.
Littora. Ovid. 5. Trist. 2. 63.
Malum. Ovid. 3. de Arte Am. 373.
Motus statusve. Cic. 5. de Fin. 35.
Pallore deformis. Lucan. lib. 8. 56.
Pretium deforme moræ. Stat. 11. Theb. 80.
Res turpiculæ & quasi deformes. Cic. 2. de Orat. 248. Gravitas
honestis in rebus severe, jocus in turpiculis & quasi deformibus
ponitur.
Senium. Sen. Hippol. 6.
Spectaculum. Liv. 1. ab Urbe, Quod vix Albanorum oculi tam defor-
me spectaculum ferre possent.
Tecta. Ovid. 5. Fast. 505.
Tecta fenis subeunt nigro deformia fumo.
Vita, id est, Turpis & fordida. Stat. 10. Theb. 5. 326.
Dandus deformibus color. Quintil. lib. 3. cap. 8. V. Burman. ad
Quintil. Declam. 253. p. 460.
Non est deforme, pro Pulchrum vel Pulcherrimum est. Cæs. 7. Bell.
Gall. 23. Hoc in speciem varietatemque, opus deforme non est.
DEFORMIOR, Compar. [δυσμορφώτερος] Cic. Fam. lib. 4. 9. Nec
eam diligere minus debes quod deformior est, sed misereri potius.
Deformius, Afer,
Omnino nihil est ardelione fene. Martial. 4. 34.
DEFORMITAS, ñtis. [δυσμορφία] Cic. 5. de Fin. Integritatem ungui-
culorum omnium, deformitatem, morbum, debilitatem, &c.
Deformitas hominis, pro Supplicis & afflictionibus. Liv. 9. Bell. Pun.
Unde ille habitus? unde deformitas? Liv. 2. ab Urbe.
Deformitas & corporis vitium. Cic. 2. de Orat. 239. Est autem defor-
mitatis & corporis vitiorum satis bella materies ad jocandum.
Turpitudinem in deformitate corporis habere aliquid offensionis. Cic.
3. Off. 105. An est ullum majus malum turpitudine? quæ si in deforma-
tate corporis habet aliquid offensionis, quanta illa depravatio & fœditas
turpificati animi debet videri?
Deformitas & pravitas. Cic. 1. de Orat. 156. Ne mala consuetudine
ad aliquam deformitatem, pravitatemque veniamus.
Agendi deformitas. Cic. in Orat. Diferti, deformitate agendi, multi
infantes putati sunt.
Deformitas animi, & corporis pravitas. Cic. 1. de Legib. 51.
Exitus deformitas misericordiam abstulerat. Tacit. lib. 19. 4.
Insignis ad deformitatem. In INSIGNIS.
Deformitas, pro Dedecore, ut apud Fabium lib. 6. cap. 1. Si iudicibus
aut gloriæ futura est absolutio rei, aut deformitati damnatio.
Dignitas & Deformitas, pugnantia. Cic. Planc. lib. 10. 6. Non modo
dignitas nulla erit, sed erit summa deformitas.
Deformitas fugæ, negligentique alicuius. Cic. Att. lib. 9.
DEFORMITER, Adv. [αίετός] Quintil. lib. 8. cap. 3. Junctura de-
formiter sonat.
DEFOSSUS, V. DEFODIO.
DEFRAUDO, [ροφίω, πωροῦμαι] ñre. Fructum minuere, vel per
fraudem aliquid decerpere. Ter. Adel. 2. 2. 38. Etiam insuper de-
fraudet? Cic. Fam. 7. 10. Quem antea ne Andabatem quidem de-
fraudare poteramus.
Defraudare aliquem drachma. Plaut. Pseud. 1. 1. 91.
Aures. Cic. in Orat. 221. Ne brevitatis defraudasse aures videatur,
neve longitudo obrudisse.

- Genium, Naturæ negare quod appetit. Ter. Phorm. 1. 1. 10. V. DEFUDO. Se fructu victoriæ. Liv. 6. Bell. Maced.
- DEFRAUDATOR, ōris. [ἰοσφίτης] Sen. de Benef. lib. 4. 26. Huic ingrato qui beneficiorum defraudator est, non magis dabit beneficium quam captatori. [In cod. Commelin. & aliis emendatis legitur Fraudator.
- DEFRAUDATRIX. Tertull. de Jejun. C. 16. Domus impudens, facrificiorum carnalium defraudatrix.
- DEFRENATUS, [ἀφρένους] pro Effrenato. Ovid. 1. Met. 282. Et defrenato voluntur in æquora cursu.
- DEFRICO, ūi, ctum, vel avi, atum, [ἐπιτριβω] Ære. Idem quod Fricare. Columel. lib. 6. cap. 2. Totum eorum palatum fale defricato. Cato cap. 88. Amphoram defricato, colluitoque. Author ad Heren. lib. 4. 9. Nam ut forte hic in balneas venit, cœpit postquam perfusus est defricari.
- Gingivam defricare. Catul. 37. 20.
- Defricari jejuna faliva. Celf. lib. 5. cap. ult.
- Defricari pumice. Plin. lib. 26. cap. 5.
- Defricare, pro Taxare. Hor. 1. Sat. 10. 4. — at idem, quod fale multo
- Urbem defricuit, charta laudatur eadem.
- Hoc est, Propterea laudo Lucilium poetam, quod multa urbanitate & miris facetiis cives Romanos reprehendit & taxavit.
- DEFRICATUS, & DEFRICTUS, [ἐπιτριβήεις] Partic.
- Defricatis prius maculis. Plin. lib. 28. cap. 10.
- Defricata pumice testa. Columel. lib. 7. cap. 5. Et lib. 6. cap. 13. Defricatum allium.
- DEFRICATE, Adv. Nævius apud Charisium p. 178. Facete & defricate.
- DEFRIGESCERE, [κρυφαίνω] Idem quod Frigescere. Columel. lib. 12. cap. 20. Jubebis rutabulo ligneo agitari quod decoxeris, eo usque dum defrigeat. Idem 12. 21.
- DEFRINGO, ēgi, actum, [καταρτίω] ere. Decerpere, decidere. Virg. 2. Georg. 300. — Neve flagella
- Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas.
- Qui prætereuntes ramum defringerent arboris. Cic. pro Cæcin.
- Ferrum defringere ab hasta. Virg. 11. Æn. 748.
- Pedem Subfellii. Author ad Heren. lib. 4. 68.
- Remos. Liv. 6. Bell. Maced. Primum ab utroque latere remos defringunt. In emendationibus codicibus legitur Detergunt. V. DETERGO.
- Defringere furculum, est Surculum de agro, vel arbore potius frangere. Cic. 3. de Orat. 110. Etiam hæc instituendo divisione utuntur: sed ita non ut jure aut iudicio, ut denique recuperare amissam possessionem, sed ut ex jure civili, furculo defringendo usurpare possessionem, &c. Hic Jurisconsultorum attigit consuetudinem, qua in locis consiliis quadam solennitate furculum defringebant vindictarum loco, qui suam rem esse contendebant.
- DEFRACTUS, a, um. Plin. lib. 17. 17.
- DEFRUDO, Ære. Veteres pro Defraudare dixerunt. Cato de R. R. cap. 5. & 25. Segetem ne defrudet, Defrudat autem genium suum homo, & se, qui sibi non indulget, & misere vivit, & tanquam demerso suo detrahit: quod idem facit, qui segeti & agro culturam & opera justa non tribuit, sed vel de aratione, vel latamine, vel semente deducit. Turneb. V. in seq.
- DEFRUGO, [ἐκκαρπίζω, κερπίζω] Ære. Defrugare segetem videtur qui vel nimia fœtura exinanit agros, vel per incitiam, aut negligentiam perdit. Omnino quum vel præpropera sementis est, vel ferotina, aut præpostera, defrugari segetem contingit. Hæc Hermol. Glossem. in Plin. Respicit autem loc. Plin. lib. 18. cap. 24. Oraculum illud magnopere custodiendum, Segetem ne defruges. [At idem in Annotationibus ad calcem adject. Defrugare segetem, inquit, quid esse crederemus exposui. At quid si Defrudare in eundem fere sensum legamus? Cato, Segetem, inquit, ne defrudet villicus: nam id infelix est. Sequitur enim, Opus, inquit, omne rusticum facere ut sciat. Hæc ille. Eadem fere videas post Herm. & ab Hard. ad l. Plin. & a Cl. Gesnero ad l. Caton. atque inde in Lipsienſi Thesaurō proponi, ita quidem, ut in dubio relinquatur, utrum ex Catone Plinius, an ex Plinio Cato emendandus sit. Mihi pro Catone standum sane videtur.
- DEFRUGATIO. Verbale. Columel. Constat Segetem nimia defrugatione exinaniri. [Ita Steph. & ex eo Lexicographi deinceps. Sed locum hunc suspectum habet Cl. Gesnerus, qui solus alioqui controversiam, quam diximus, tolleret.
- DEFRUTUM, i. n. [ἐφρουσ] Est vinum coctum usque ad consumptionem mediæ partis, a Defervendo dictum. V. Plin. lib. 14. cap. 9. Columel. lib. 12. cap. 21. Multum quam dulcissimum decoquitur ad tertias: & decoctum, sicut supra dixi, defrutum vocatur. Nostri Sapa a sapiditate vocant, inquit Sipontin. [Immo differunt Sapa & Defrutum coctura, ut ex Plinii verbis liquet. Sed V. omnino Lud. Nonnium de Re Cib. Vet. l. 4. C. 13. Defruta lutosâ dulci cœno. Stat. 4. Sylv. 9. 39. Pinguis defruta. Virg. 4. Georg. 269.
- DEFRUTO, [ἐφρω] Ære. Est mustum decoquere, ut defrutum fiat. Columel. lib. 2. cap. 22. Defrutum quoque facere, & defrutare vinum licet.
- DEFRUTARIUS, Adj. [ἐφρουρός] ut Vasa defrutaria a Columel. lib. 12. cap. 19. appellatur, defruto conficiendo accommoda. Sic apud eundem lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam, torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia &c.
- DEFRUI dicebant antiqui, ut Deamare, deperire, significantes omnem fructum percipere. Author Festus.
- DEFUAT, pro Deficiat [ἐκλείπει] apud Plaut. Bacch. 1. 1. 3. Pol ego magis metuo in monendo ne mihi defuat oratio, (al. Defuerit) id est, Desit.
- DEFUGIO, ūgi, itum, [φύγω, ἀναδύουμαι] Ære. Idem quod Vehementer fugere. Cæf. 6. Bell. Gall. 12. Aditum eorum sermonemque defugiunt, nequi l ex contagione incommodi accipiunt.
- Defugere administrationem Reip. Cæf. 1. Bell. Civil. 32.
- Defugere auctoritatem. V. ACVHORITAS.
- Inimicitias. Cic. pro Plane. Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Repub. nec pro me defugiendas putavit.
- Injurias fortunæ. Cic. 5. Tusc. 118. Injurias fortunæ quas ferre nequeas, defugiendo relinquas.
- Munus. Cic. in Somn. Scip. 7. Ne munus humanum assignatum a deo defugisse videamini.
- Defugio, pro Deficio, seu Descisco. Liv. 4. Bell. Pun. 24. 36. Ea pugna defugientes ab Romanis quum cohibuisset Siculos, Marcellus Syracusas rediit. Vetus exemplar habet Deficientes.
- DEFUGO, Ære. Octav. Horat. 1. 4.
- DEFUGA, æ. id est, Transfuga. Prudent. Hymn. 1. de Calagur. 42.
- DEFUNDO, ūdi, ūsum, [καταρτίω] Ære. Idem quod Infundere. Columel. lib. 12. cap. 16. & 26. Postea quum refrixerit, in vasa defundas & operias. Sic apud Catonem cap. 156.
- Defusa in plumbeum vas aqua. Columel. lib. 2. cap. 11. & 9. 16. Hor. 4. Ode 5. 33. Sil. 5. 454. & Val. Max. infra.
- Defundere, Effundere, extra fundere. Columel. lib. 12. cap. 47. Postea quadragesimo die omne jus defundunt, & sarpæ vel defruti tres partes cum aceti una permiscunt, & amphoram replent. Ibid. Omne jus defundatur, &c.
- Defundere, Deorsum fundere, quo verbo proprie utebantur antiqui in libamentis, quæ quod diis inferis funderent, & tanquam inferias deorsum libarent, ideo Delibamenta vocabant, & quum ea funderent, se Defundere dicebant. Id ex Val. Max. 2. 6. 8. observavi, cujus hæc verba sunt. Tunc defusus Mercurio delibamentis, & invocato numine ejus, ut se placido itinere in meliorem sedis infernæ deduceret partem, cupido haultu mortiferam traxit potionem. Ex Turneb. Hor. 2. Sat. 2. 58. Vitruv. 7. 8. Celf. 6. 6. Pallad. 1. 18. adde Parei Lex. Crit. p. 325.
- DEFUNGOR, ēris, defunctus sum, [ἀπαλλάττομαι, λυπέλιω, πάνομαι] defungi. Virg. 6. Æn. 83.
- O tandem magnis pelagi defuncte periculis. Id est, qui finisti & absolvisti pericula. Defuncte, id est, Liberate. Hinc Defunctos Mortuos dicimus, qui compleverunt vitæ officia. Servius. Cic. pro Sextio. Ut omni populari concitatione defungeret. Idem 8. Fam. 1. Et hoc mendacio, siqua pericula tibi impenderent, ut defungeremur optavi, Id est, Liberaremur.
- Defunctus jam sum. Ter. in Prol. Eun. v. 25. Ubi Donatus, Defunctus jam sum, id est, Jam egi fabulas meas: aut jam destituti periclitari in edendis comædiis: aut certe jam edidi, quam tu reprehendis fabulam.
- Defunctum utinam hoc sit modo. Ter. Adel. 3. 4. 62. Ubi Donatus, Defunctum, Finitum: id est, Ne ulterius peccet Æschinus.
- Authoritatem defungi. Plaut. Pœnul. 1. 1. 19. Si authoritatem postea defungeris. Hoc loco quadam exemplaria legunt Defugeris: & fortasse rectius.
- Amore levi defungi. Sen. Hippol. 2.
- Animus defunctus pietate. Cic. Antequam iret in exil. 14. Si igitur aliquo tempore his hominibus consuluitis, quorum animus est religionis pietate defunctus, debetis mihi quoque prospicere, qui. &c. Cæde defunctus. Liv. 3. ab Urbe.
- Certamine. Liv. 10. ab Urbe.
- Cura. Liv. 5. ab Urbe.
- Decumis tribus pro una defungi, Tres decumas pro una solvere. Cic. 5. Verr. 42. Quis non maximo se affectum beneficio putavit, quum tribus decumis pro una defungeretur, præter paucos, qui propter societatem furtorum tuorum nihil omnino dederunt?
- Fato defunctus. Liv. 9. Bell. Maced. Defunctosque fato vulgo ferebant, quod inter fatalia vates cecinissent, necesse esse tabernacula in foro statui. Defunctos fato dixit, id est, Solutos & exemptos, nec ultra illi fato obnoxios. In emendationibus codicibus non legitur Fato. Liv. lib. 10. ab Urbe. At ex parte altera Pontifex cui lictores Decius tradiderat, iusseratque Proprætorem esse, vociferari, vicisse Romanos, defunctos Consulibus fato. Id est, Consulibus sese devotentis spontanea morte ab imminentibus periculis liberatos & exemptos. Budeus.
- Defungi in hac re cupio. Ter. Phorm. 5. 37. Quamobrem te oro, ut alia tua facta sunt, æquo animo hoc feras: n. Quid ego æquo? cupio misera in hac re jam defungier. Ubi Donatus, Defungier, Desinere.
- Laboribus defunctus. Hor. 3. Ode 24. 15. Defunctumque laboribus
- Æquali recreat forte vicarius. Hoc est, Liberatum. Acron.
- Malis. Sueton. in Neron. cap. 40. Britannia, Armeniaque amissa, ac rursus utraque recepta, defunctum se fatalibus malis existimabat. Budeus.
- Morbo. Liv. 4. ab Urbe 52. Defuncta civitate plurimorum morbis, perpaucais funeribus, pestilentem annum inopia frugum, &c.
- Munere orationis defangi. Cic. Fam. lib. 10. 24. Neque ego lubenter pro maximis tuis beneficiis tam vili munere defungor orationis.
- Periculis defunctum esse. Hoc est, Liberatum. Cic. pro Rosc. Amer. 8. Quum etiam qui antea metuerent, redirent, ac jam defunctos sese periculis arbitrentur.
- Pœna defungi. Liv. Decad. 3. lib. 9. Ante omnia placuit libera corpora sine omni mora Locrenſibus restitui: non levi defuncturum pœna qui non restitisset.
- Pœna unius defungi. Liv. 2. ab Urbe, Sed adeo coorta erat infensa plebs, ut unius pœna defungendum esset patribus. Id est, ut Marci Coriolani damnatione, ab illa populari confertatione liberandus esset Senatus. Budeus.
- Prælio defungi festinat. Liv. 1. ab Urbe.
- Seclere defungi. Sen. Theb. 2.
- Somnio defungi. Justin. lib. 1. de Astyge: Quoniam defunctus sibi somnio videretur. Id est, Liberatus eo malo quod sibi viderat portendi per somnium.
- Temporibus suis defuncta. Hor. 2. Epist. 1. 22. Id est, Vetera ac demortua: que sua tempora compleverint ac finierint. Porphyri.
- Præmense defunctus tempora lucis. Tibul. lib. 3. Eleg. 3. 9.
- Defungi etiam dicimus, pro Satisfacere vel Exequi. Liv. 1. ab Urbe, de Ro-

de Romulo & Remo, Ita velut defuncti regis imperio, in proxima alluvie, ubi nunc ficus ruminalis est, (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.

DEFUNCTUS, [ἀποθανών] Partic. Corpora defuncta vita. Virg. 6. Æn. 306.

Defunctus absolute dicitur Qui mortem obierit, quasi ærumnis seculi liberatum & exemptum significemus. Budæus. Plin. lib. 13. cap. 1. Honosque is ad defunctos pertinere cœpit.

Excitare defunctos. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Defuncta corpora incorrupta ævis servat, vivencia corrumpit cedrus. Plin. lib. 24. cap. 5.

Defunctum etiam more Græcorum, pro Cadavere intelligimus substantive. Unde scitum illud Plinii lib. 2. cap. 68. de terra habitabili loquentis, Et ut publicos gentium viros transeam, hæc in qua conterminos pellimus, furtoque vicini cæspitem nostro solo affodimus, ut qui latissime rura metatus fuerit, ultraque fines exegerit accolæ, quota terrarum parte gaudeat? vel quum ad mensuram avaritiæ suæ propagaverit, quam tandem portionem ejus defunctus obtineat? Græci ὑπερβόλον hoc modo accipiunt. Hæc Budæus. V. ὁ νεκρός. H. St. T. 2. Thef. c. 1014.

DEFUNCTIO, ōnis. f. Salvian. de Gubern. Dei. p. 18. Quantum ad defunctionem cordis pertinet. Vulg. Interpr. Sirac. 1. 11. Dies defunctionis. i. e. mortis.

DEFUNCTUS, us. m. subst. Tertull. adverf. Val. c. 26. Defunctui subjacere.

DEFUNCTORIUS, a, um. Peractus, ut Apodixis defunctoria. Petron. cap. 32. Wowerio Interprete, Libellus quo quis offendit perfunctum esse Apocha, &c. Sed potius Apodixim defunctoriam reddere, est Leve specimen edere, ut vexatissimum hunc locum exposuit I. F. Gronov. lib. 4. Observat. cap. 13. qui omnino videndus est. Satyricus idem cap. 136. Nec fatiatus defunctorio ictu.

DEFUNCTORIE, Adv. Defunctorie facere dicimur, quod Non ex animo, sed quia vel Cogimur, vel Debemus, facimus, hoc unum spectantes ut officio nostro defuncti esse videamur: denique Id significat quod vulgo dicimus, *par maniere d'acquit*. Ulp. in l. secunda §. 32. ad s. c. Tertull. Non solum ætatem quæ non petit, coeretur, sed etiam quæ defunctorie petit, ut rescripto declaratur: vel privilegio munitum, vel oneratum tribus puta tutelis. Hoc autem & Perfunctorie dicitur. Papinian. in l. Propter. §. Prædis, De Senatuf. Syll. Hæredib. qui non defunctorie debitum officium impleverant. Sen. Centrov. 31. extr. Defunctorie causam meam egissem. V. DICIS causa.

D E G

DEGENER, in abl. degenere vel degeneri. com. gen. [ἀγενής] Qui patris vel majorum suorum moribus non respondet, inquit Serv. Virg. 2. Æn. 549.

Degeneremque Neoptolemum narrare memento.

Sí me degeneri stravissent fata sub hoste. Lucan. lib. 4.

--- juvenis patrii non degener oris. Id est, Æque disertus ac pater. Ovid. 3. de Ponto, 5. 7.

Degener altæ virtutis patrum. Sil. lib. 10. 63.

Degener ad rem aliquam. Tacit. lib. 1. Quum se divo Augusto ortum, neque degenerem ad pericula testaretur.

Proles non degener. Sen. Agam. v. 386.

Insidiæ degeneres. Tacit. lib. 11. 19. Nec irritæ, aut degeneres insidiæ fuere adversus transfugam, & violatorem fidei.

Prece haud degenerere permotus Eunones, allevat supplicem. Tacit. lib. 12. 19.

Sanguis degener primam stirpem refert. Sen. Hippol. 8.

Degener, Ignobilis & vilis. Virg. 4. Æn. 13.

Degeneres animos timor arguit.

Canum degeneres sub alvum reflectunt caudam. Plin. lib. 11. cap. 50. Metus degener. Lucan. lib. 3. 149.

DEGENERŌ, [νυθίζομαι, μεταπίπτω, ἐκπίπτω] are. A generis nobilitate desciscere. Propert. 4. 1. 81.

Dii mihi sunt testes non degenerasse propinquis. Propinquos edidit Brœckh. a. V.

Consuetudo tamen eum & disciplina degenerare non sineret. Cic. 5. Verr. 159. V. Abducere a paternis injuriis, In **ABDUCCO**.

Degenerare tam a bono, quam a malo dicimus. Liv. lib. 9. Ne degeneraveris a familia imperiosissima & superbissima.

Naturale quoddam stirpis bonum degenerat vitio depravatæ voluntatis. Cic. de Clar. Orat. 34.

Non degenerare a gravitate paterna. Cic. de Provin. Conf. 8. Patrem dico: cujus utinam filii non degenerassent a gravitate paterna.

Degenerare a perenni contestataque virtute majorum. Cic. pro Flacc. 11.

Degenerare a secta, aut doctore aliquo. Cic. 1. de Divin. 6. Sed a Stoicis vel principibus ejus disciplinæ, Posidonii doctor, discipulus Antipatri degeneravit Panætius.

Patri degenerare. Claud. 7. Paneg. de 4. Conf. Honor. v. 366.

Degenerare in feritatem. Plin. lib. 17. cap. 15. de Vite.

Dextera in armis degenerat. Sil. lib. 15.

Degenerant poma. Virg. 2. Georg. 59.

Pomaque degenerant succo oblita priores.

Ita degenerant, ut ipsi ex se nati esse videantur. Cic. 5. de Fin. 13.

Degeneratus pater Valerio, a quo filius degeneravit, ut annotavit Budæus.

Degenerare, active. Columel. lib. 7. cap. 12. de Canibus, Huic quadrupedi neque feminae, neque mari, nisi post annum permittenda venus est, quæ si teneris conceditur, carpit & corpus & vires, animosque degenerat. Ovid. 3. de Pont. 1. 45.

Hunc cave degeneres. Ita Cl. Heinsius e MSS. emendat, confirmatque aliis Exemplis, cujusmodi est illud Statii. 3. Silv. 1. 160.

--- non degenerabit honorem.

DEGENERATIO, & **DEGENERATOR**, apud Augustin.

DEGĒRO, si, sum, [καταγενέσθαι] ere. Idem quod Gerere. Plaut. VOL. II.

Men. 5. 2. 53. Me despoliat, mea ornamenta apud meretrices degerit. Ubi interpres, Degerit, apud meretrices Abluit, interpretatus est. Idem Men. 5. 1. 41. Atque illud tæ degeris amica.

DEGLABRO, are. Glabrum facere, Corticem demere. Paulus in l. Cedere. D. Arborum furt. caesar. Cedere est non solum succidere, sed etiam ferre cadendi causa. Cingere est Deglabrate.

DEGLABRATUS, a, um. Lactant. 1. 21.

DEGLUBO, [ἀπολεπίζω] ere. Corticem eximere, Siliquam aut folliculum excutere, & Granum sua nudare tunica. Varro 1. de R. R. cap. 48. Quod eo folliculo deglubitur granum. V. GLUBO.

Deglubere, per translationem, est Pellem detrahere. unde Adagium, Boni pastoris est tondere pecus, non deglubere. Id adagii Tiberius Caesar, auctore Sucton. cap. 32. aut reperit, aut certe usurpavit. Nam is admonitus ab amicis, ut provincialibus augetur vectigalia, rescripsit, Boni pastoris esse tondere pecus, non deglubere. Ex Chiliad. Erasmi. V. Dion. Cass. lib. 57.

DEGLUPRA, Verbum est turpillimum, ut ἄωδός Græce, cujus scilicet renudata est pudendorum glans. Plaut. Pœnul. 5. 5. 33.

Deglupta mæna, sarcapis fementium, &c. Sed Turnebus, ut id obiter, dissocianda esse putat elementa, quæ male adjuncta sunt non suis verbis, legendumque:

Deglupta mænas, arra pisa ementium. Mollem enim virum sic contumeliose appellabit Baccham, & obscœnum intelliget, & qui prozra dari possit vilis mercimonii. Marcell. Emp. cap. 16. Mus degluptus.

DEGLUTINO, [ἀποπυλλάω] are. Disjungere quod glutinum erat. Plin. lib. 25. cap. 13. Purgat enim ulcera oculorum, expletque, & ad cicatricem perducit, palpebras deglutinat.

DEGO, [ἀέζω] ere. Idem quod Agere, vel Usque ad finem ducere. Ter. Adel. 4. 1. 6.

Degere ætatem, Vivere. Ter. Phorm. 2. 3. 70. Ut cum eo uno ætatem degeret. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Inter feras fatius est ætatem degere, quam in hac tanta immanitate versari. Idem 1. de Nat. Deor.

Degere omnem ætatem in tranquillitate. Cic. 2. de Fin. 118.

Ætas degitur sub nutu alterius. Lucret. lib. 4. 1116.

Genus aliquod ætatis degendæ sibi constitutere. Cic. 1. Off. 117. Id sibi quisque genus ætatis degendæ constituit, quod maxime adamavit.

Ævum pulchre degere. Lucret. lib. 5. 173.

Bellum cum ventis. Lucret. lib. 4. 965. Id est, Vivere vitam bellicam, & semper ventis hostilibus obnitentem. Gif. & Par. legunt Degerere.

Corium de tergo alicujus. Id est, Detrahere, auctore Nenio. Plaut. Epid. 1. 1. 63. quasi Deorsum agere. V. ibi Taubm.

Laborem alicui. Id est, Diminuire. Plut. Aulul. 2. 1. 43. antiquum est & inusitatum. ibi vulgo Demam. ad Nonium 4. 117.

Otia in thalamo. Catul. ad Mall. 68. 104.

Quod reliquum est vitæ, in otio degere. Cic. 11. Fam. 28. 20.

Senectam turpem. Hor. 1. Od. 31. 20.

Tempus ætatis sine molestia. Cic. de Senect. 2.

Vitam. Cic. pro P. Sylla. Idem 1. Off. 11. Facile totius vitæ cursum videt. ad eamque degendam præparat res necessarias.

Placidam ac pacatam vitam. Lucret. lib. 5. 1121.

Vitam cum virtute. Cic. 4. de Fin. 30.

Vitam in egestate. Cic. pro Rosc. Amer. 49. & 52.

Vitam in exilio. Cic. Antequam iret in exil. 29.

Vitam sine metu. Cic. 3. de Fin.

Ex æquo cum aliquibus. Plin. lib. 6. cap. 25. Id est, Vivere.

Dege, inñitiv. Plin. lib. 12. cap. 1. Mille præterea sunt usus earum sine queis vita degi non possit. de Arboribus. Symmachus Præter. format Degui 1. Epist. 32. In comitatu deguinus ambo avo dispart.

Degere, antiqui posuerunt pro Expectare. Festus.

DEGRANDINAT, [ἐπιγαλάζει] pro Vehementer grandinat, Imperf. Ovid. 4. Fast. 755.

Da veniam culpæ: nec, dum degrandinat, obsit. Nisi malis interpretari, Donec grandinare desinat, donec cesset grandio. [Sed tum Degrandinet legendum, ut notatum Cl. Burmanno. q. V.

Sic Deservire utroque modo dicitur H. St.

DEGRASSOR, aris, atus sum, [ἐν γρηγορησένω] ari. Stat. 1. Achil. 406.

--- ubi tanta injuria primos Degrassata duces? Id est, contra Duces.

DEGRĀVO, [καταβάλλω] are. Gravem & ponderosum reddere. premere, molestare. Liv. 4. ab Urbe 33. Alios in aquam compulsos gurgites ferunt: etiam peritos nandi, lassitudo & vulnera, & pavor degravant.

Degravari minus est quam Mergi. Plin. lib. 9. cap. 5. Ascendere eum navigia nocturnis temporibus, statimque degravari, quas insideret partes: & si diutius permaneat, etiam mergi.

Labore operis degravari. Columel. lib. 6. cap. 2.

Genua quoque degravat. Plin. lib. 22. cap. 25.

Paulatim degravatum pondere suo præceps attrahetur. Columel. lib. 1. cap. 5.

Vitis degravat ulmum. Ovid. 5. Trist. 3. 35.

DEGRAVATUS, a, um. ut Phædr. 3. 21. 15. Onere degravati.

Manus pondere degravatæ. Apul. Met. 7.

DEGRAVARE, Adv. apud Augustin.

DEGREDIOR, eris, usus sum, [καταβαίνω] edi. Descendere. ut Degredi ad pedes. Liv. 3. ab Urbe 62. Verecundia erat, equitem suo alienoque Marte pugnare, peditem ne ad pedes quidem degressio equiti parem esse.

In specum degressus sacerdos haustu fontis arcæni aqua, &c. Tacit. lib. 2. 54.

Pullo amictu palatii degreditur. Tacit. Hist. 3. 67. V. Gronov. Perperam aliqui legunt Degreditur. Nam quoties ex alto descendimus innuit, apte locum habet hoc verbum Degredior, inquit Rhennanus in Castigat. Tacit. Liv. lib. 9. Dec. 1. Cum quingentis, inquit, haud amplius pedibus, ducentisque equitibus degressum jugis Minissiam persequutus. Tacit. Hist. 2. 66. 6.

DEGRESSOR, ari. Idem ac Degredi. Apul. de Deo. Socrat. p. 105. Ad fietum edendum deorsum degressantur. al. Degraffantur.
DEGRUMMOR, ari. Ad grummam mensuram dirigere. Lucil. lib. 3. Viamque degummari vis, ut caltris mensor facit olim. Nonius 1. 316. al. Degrumor. V. GRUMA.
DEGIJO, [δεγίω] are. Antiquum pro Consumere & abligurare, quasi Gula tradere. Plaut. Postquam degulato patrimonio pauper est factus. Ex Perotto. V. Nonium 2. 223. & Charisium cap. 1. p. 80.
DEGUNERE, pro Degultare: Obsoletum. Festus. Quidam legunt Degumare. V. Voss. Etym. p. 242. Scalig. & Dacer. ad Fest.
DEGUSTO, [δεγούστω] are. Idem quod Gustare. Plin. lib. 18. cap. 2. Ac ne degustabant quidem novas fruges aut vina. Cato cap. 148. Vinum boni viri arbitrato degustato.
 Odorari & degultare aliquem. Cic. Att. lib. 4. 8. extr. Tu velim & Fabium, si quem habes aditum, odorere: & istum convivam tuum degultes. Hoc est, Leviter in sermone tentes, ut scias qui sit animus eius erga me. Metaphora a cibus, quorum saporem degustando percipimus.
 Degultare artus. Lucan. lib. 7. 844.
 Ignis degultant tigna celeri flamma. Lucret. lib. 2. 192. conf. Virg. Æn. 12. 376. adde Drakenb. ad Silium. 9. 523.
 Degultare, pro Leviter & in transcurso attingere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Degultanda tamen hæc proœmio, non consummanda.
 Degultare genus aliquod exercitationum. Cic. in Parad. 1.
 Imperium & tu Calba quandoque degultabis. Tacit. Ann. 6. 20. [Quod ap. Suet. Galb. C. 4. Κηὶ οὐ παραπαύσει τῆς δεγῆς Græce effertur.
 Degultare mentes, sensusque eorum apud quos acturi sumus. Cic. 1. de Orat.
 Degultare pauca de fabulis. Cic. Att. lib. 13. 38.
 Pauca ex orationibus. Idem lib. 1. 16.
 Celeri degultat singula sensu. Claud. 1. in Eutrop.
 Aliquid speculari ex sermone alicujus degultare. Id est, Aliquantum spei concipere. Cic. pro Cluent. 72.
 Degultare vitam aliquam. Id est, Experiri vitæ rationem. Cic. 5. Tusc. 61. Visne igitur, inquit, ô Damocle, quoniam hæc te vita delectat, ipse eandem degultare, & fortunam experiri meam?
 Corpus Vulnere. Virg. Æn. 12.
 Lancea consequitur, rumpitque infixâ bilicem
 Loricam, & summum degultat vulnere corpus. H. St.

D E H

DEHAURIO, si, stum, [ἐξαιτῶ] Ire. Idem quod Haurire, vel Exhaurire. Cato cap. 66. Quum oleum sustuleris de cortina, amurcam dehaurito.
DEHAUSTUS, a, um. Partic. Tertull. de Resur. Carn. cap. 11.
DEHINC, Adv. temporis. [ἀπὸ τῆς, μὲν παύσει] Id est, Posthac, postea. Ter. Eun. 5. 2. 33.
 At nunc dehinc spero æternam inter nos gratiam Fore Thais.
 Dehinc omnes deleo ex animo mulieres. Ter. Eun. 2. 3. 5.
 Dehinc jam. Plaut. Merc. 5. 4. 40.
 Missas jam ego istas artes feci, & quidem ego dehinc jam.
 Dehinc cæterum. Plaut. Pæn. 1. 2. 5. Dehinc cæterum valet, adeste. Nunc jam dehinc. Plaut. Pæn. 5. 2. 69. Siquidem ante mentitus sit, nunc jam dehinc erit tibi verax.
 Dehinc, [τῆσδε] pro Deinde, Adv. ordinis. Cic. 2. Tusc. Primum igitur de imbecillitate multorum, & de variis disciplinis philosophorum loquar: quorum princeps & autoritate & antiquitate Socraticus Aristippus, non dubitavit dolorem, summum malum dicere. Dehinc ad hanc enervatam muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit. Virg. 3. Æn. 464.
 Dona dehinc auro gravia, sectoque elephanto
 Imperat ad naves ferri.
 Dehinc aliquando in unam syllabam contrahitur a poetis. Virg. 1. Æn. 260.
 Oscula libavit natæ, dehinc talia fatur.
DEHISCO, ere. [χαίω] Est se veluti Hiatu quodam aperire. Unde terram dehiscere dicimus, quum se aperit deorsum ad forbendum aliquid. Virg. 4. Æn. 25.
 Sed mihi vel tellus optem prius ima dehiscat. Add. 12, 883.
 Æquor dehiscit. Virg. 5. Æn. 143.
 Dehiscit arbor. Cato cap. 12. Quibus arbores comprimat si dehiscant.
 Cælum a media regione dehiscit. Ovid. 3. Fast. 371.
 Cymba rimis dehiscit. Ovid. 5. Trist. 12. 27.
 Dehiscit rosa. Plin. lib. 21. cap. 4. Quo mox intumescente, & in virides alabastris fastigiato, paulatim rubescens dehiscit.
 Ubi dehiscit, seque populis aperit Taurus mons. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Rictus animalis dehiscens ad aures. Plin. lib. 8. cap. 21.
 Dehiscunt quidam pisces præ pinguedine, hoc est, Diffiliunt, Finduntur, Crepant. Plin. lib. 9. cap. 15. De Thyinnis.
 Terræ dehiscunt ardore. Virg. 5. Georg. 479.
 Unda dehiscens, terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Æn. 106.
 Acies dehiscens. In ACIES.
 Dehiscente utero parit acus piscis. Plin. lib. 9. 51.
DEHONESTUS, Adj. [δῆπιος] Non honestus. Gell. lib. 19. cap. 10.
 Dehonestum tibi, deculpatumque hoc verbum videtur.
DEHONESTAMENTUM, [αἰμία, ἀνοσμία] dicitur Id quod gratiam & honestatem alicui rei admittit. Unde vultus dehonestamentum dicitur cicatrix, vultum hominis dedecorans, ut oculi effollio. Justin. 28. 2. 9. Qui uxores cum propter originis dehonestamenta nec invenirent, vi publica rapuerint. Gell. lib. 2. cap. 27. Quo ille dehonestamento corporis maxime lætabatur.
 Oris dehonestamentum. Tacit. Hist. 2. 87. 4.
 Dehonestamentum, pro Contumelia Tacit. Hist. 4. 13. 3. Auribus decisis vivere jubet, ostentui clementie sue, & in nos dehonestamento.
DEHONESTO, are. Sueton. Claud. cap. 30. Eum multa dehonestabant. conf. Lamprid. Alex. Sev. cap. 2.
DEHONESTANS, antis. Treb. Pollio in Gallien. cap. 16. xxx. prope tyrannos passus est Ro. dehonestans Imperium. [Sed ex membranâ Casaub. Orbem terrarum xxx. prope tyrannis vastari fecit. Atque ita deinceps editum fuit.

DEHONESTATIO, õnis. Tertull. de Pudicit. cap. 18.
DEHORTOR, [ἀπογοῖω, ἀποστῆνω] ari. Dissuadere. Ter. Phorm. 5. 7. 17.
 At hic dehortatus est me, ne illam illi darem.
 Dehortari ab aliqua re. Author ad Heren. lib. 3. 3.
 Invitare & Dehortari, contraria. Cic. in Pison. 94. Res ipsa, & Reipub. tempus, aut meipsum, quod nolim, aut alium quempiam aut invitabit, aut dehortabitur.
DEHORTATIO, õnis. Tertull. advers. Marc. 4. 15.
DEHORTATORIUS, a, um. Tertull. Apol. cap. 22.
DEHORTATIVUS, Idem. Priscian. p. 1020.

D E I

DEIANIRA, [Διάνειρα] Filia OËnei Ætolia regis, cujus regia Calydon fuit. Hæc vero ob formæ pulchritudinem multos procos habuit: tandem autem Acheloo desponsata est primo, deinde Herculi. Quumque nuptiarum gratia ortum esset inter eos certamen: Acheloo devicto, tandem Herculi cessit. Ovid. 9. Met. 136.
 Nomine siqua suo tandem pervenit ad aures
 Deianira tuas, quondam pulcherrima virgo.
 V. Diodor. lib. 5. cap. 2.
DEICCOON, [Δεικώων] Herculis ex Megara Creontis Thebani Reg. filia filius. Apollod. 1. 2.
DEIDAMIA, [Δειδάμεια] five ut alii volunt, DEIAMIA, Filia fuit Lycomedis Scyri insulae regis, cum qua Achilles consuetudinem habuit, & inde natus est Pyrrhus. Stat. 1. Achil. 560.
 Æaciden furto jam noverat una latentem
 Deidamia virum.
DEJERO, [ἐπῶνυμι] are. Per deos jurare, vel Valde jurare, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 3. 39. Illum liquet mihi dejerare, his mensibus &c. Idem Hee. 5. 2. 5. Phidippe, Bacchis dejerat perfancte, &c.
DEJERATIO, f. Sancta juratio. Salvian. 4. de Cubern. Dei p. 146. Et Tertull. de Pœnit. cap. 4. idem de Idolol. cap. 20.
DEJURO, apud Plautum legitur, in Catin. 3. 5. 36. Per deos omnes & deas dejuravit, hac &c. Idem Rud. 5. 2. 49.
DEJURIUM, ii. [ἀρχαιόσπον] Gell. lib. 7. cap. 18. Tum octo ex iis postliminium justum non esse sibi responderunt, quoniam dejurio victi essent.
DEJICIO, eci, ectum, [κατέβηκα, πηλῶνα] ere. Deorsum mittere. Plaut. Afin. 2. 4. 19. Justin' columnis dejici operas araneorum? Mœnia alicujus dejicere. Ovid. 12. Met. Avem dejecit ab alto cælo. Virg. 5. Æn. 542.
 Dejicere de foribus araneas. Plaut. Stich. 2. 2. 31.
 De ponte. Cic. pro Rosc. Amer. 99.
 De faxo. Liv. 5. Bell. Pun.
 Equo. Liv. 4. ab Urbe. Sic dejicere templo magistratus. Cic. pro Sextio.
 Dejicere præsidium equitum, dejicere propugnaculum. Cæs. 3. Bell. Civil. Cic. 5. Verr. 40.
 Aliquem adilitate, vel honore. Cic. 2. Verr. 23. Liv. 3. ab Urbe. Subauditur præpositio DE vel EX. Cic. pro Muren. 76. His hæc dinis pelliculis Prætura dejectus est.
 Dejicere alvum. Cato cap. 156. Alvum si voles dejicere, superiorem summo cymam brallicæ.
 Dejicere cruciatum a corpore. Cic. 7. Verr. 169. Hac se commemoratione civitatis, omnia verbera depulsurum, cruciatumque a corpore dejecturum arbitratur.
 Dejici de gradu. Id est, Dignitate. Cic. Att. lib. 16. 15. Leptæ literarum exemplum tibi misi, ex quo mihi videtur εὐπολλὰς ille dejectus de gradu. Budæus.
 Aliquem de gradu, per metaph. pro eo quod est De constantia deducere, & proposito in quo pedem fiximus. Cic. 1. Off. 23. &c.
 Hostem dejicere. Claud. de Bell. Get.
 Jugum servile a cervicibus. Cic. 1. Philipp. 2. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cujus a cervicibus jugum servile dejecerant.
 Metum. Cic. 7. Verr. 129. Hunc ego si metu Sicilia damnatione istius per vestram fidem & severitatem dejecero Judices, satis officio meo, satis illorum voluntati, qui a me hoc petiverunt, factum esse arbitrabor.
 Oculos de aliquo. Cic. 6. Verr. Pueri autem Sisennæ, credo qui audivissent que in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nusquam dejicere. neque ab argento digitum discedere.
 Oculos a Repub. Cic. 1. Philipp. princip. Nec vero usquam discedebam, nec a Repub. oculos dejiciebam.
 Pudor gremio dejecit ocellos. Ovid. 11. Epist. 35.
 Si intum oculos dejecerimus, Celeritatem significat. Cic. 7. Verr.
 Dejicere aliquem de possessione, & similibus. V. Cic. pro Cæcina, circa finem, in qua abunde tractat de hoc verbo Dejicio.
 Dejicere & dimovere ex possessione. Cic. de Lege Agr. Rullus exitus qui ex ea possessione Rempub. dimoveret, ex qua nec Gracchorum benignitas eam, nec Syllæ dominatio dejecisset.
 Dejicere de possessione, & Restituere, contraria. Cic. pro Cæcin. Tantum ut unde dejecisset, restitueret.
 Dejici de urbis præsidio, & de custodia civitatis deturbari. Cic. pro Muren. 79.
 Senatui a gubernaculis dejicere. Cic. pro Domo sua. 24.
 De sententia. Cic. 2. Tusc. 5. Me pudet tam cito de sententia esse dejectum.
 Aliquem de sermone aliquo inani. Cic. Att. lib. 15. Noster Brutus cito dejectus est de illo inani sermone.
 Adversarios de omni statu. Cic. in Orat. 129. Magno semper usi impetu, sepe adversarios de statu omni dejecimus.
 De statu vitæ. Cic. 1. de Nat. Deor. Prius te quis de omni statu vitæ, quam de ista autoritate dejecerit.
 Dejici spe. Cæs. 1. Bell. Gall. cap. 8. Helvetii ea spe dejecti.
 Dejicere de terrore doloris. Cic. 2. Tusc. 40. Videsne igitur quantum breviter admonitus de doloris terrore dejeceris?
 Vultum. Virg. 3. Æn. 320.

Pudor dejicit vultus. Valer. 7. Argon. 514.
 Dejicere, Jaciendo defigere. Liv. lib. 1. 40. Dum intentus in eum fe-
 rex totus averteret, alter elatam securim in caput dejecit. De Tar-
 quinii Prisci morte.
 Juvenum dejicere. Valer. 1. Argon. 190. Mactare significat & pro-
 lternere. Sic idem lib. 2.
 Protinus ingentem procerum sub nomine taurum
 Dejicit. Ita Sil. 15. 466. V. Drakenb. ad loc.

DEJECTIO, Verbale. [*καταβολή, κείρισις*] Cic. pro Cæcin. cap. 20.
 Qui illam vim, dejectionemque tuo rogatu, aut tuo nomine fecerit.
 Dejectio apud Cellum pro alvi ductione ponitur. lib. 1. cap. 3. Deje-
 ctio quoque medicamento petenda est, ubi ventis suppressus parum
 reddit. V. eundem omnino l. 2. C. 12.
 Moliri dejectionem. Celf. ibid. & 4. 14. princ.
 Dejectio, inter pœnas militares. L. 3. §. 1. Dig. de re milit. refertur
 Gradus dejectio, id est, Mutatio militiæ in deteriorem, quod ibi-
 dem §. 5. dicitur, gradu militiæ dejicitur.

DEJECTIUNCULA, Scribon. Larg. cap. 9. compos. 52. extr. i. e. alvi
 fluor.

DEJECTE, Adv. Tertull. advers. Marc. 2. 27.
DEJECTO, Ære. frequent. Idem de Pallio cap. 4. & Gell. 20. 9.
 Coquenti vasa cuncta dejectat.

DEJECTUS, Partic. [*καταβληθείς*] Plin. lib. 2. cap. 9. de Lunæ na-
 tura, Alias contigua montibus, nunc in Aquilonem elata, nunc in
 Austros dejecta.
 Spe dejectus. Sil. lib. 10.
 Dejectus vultus. Stat. 3. Theb.
 Vi dejectus. Cic. pro Cæcin.
 Caput ense dejectum. Sil. lib. 13.
 In terram oculi dejecti. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Conjuge dejecta mulier. Id est, Privata marito. Virg. 3. Æn. 317.
 Heu quis te casus dejectam conjuge tanro Excipit?
 Lacrymis dejectis turpia lumina. Propert. lib. 1. Eleg. 18. 16.
 Vultus pudore dejectus. Sen. OEdip. 12.
 Ire dejectum aliquid. Hor. 1. Od. 2. 15.

DEJECTUS, Æs. [*καταβολή*] Liv. 9. ab Urbe. 2. Quum ad alias angu-
 stias protinus pergerent, septras dejectu arborum, faxorum ingenti-
 um objacentem molem invenerunt.
 Gravis dejectus. Ovid. 1. Met. 572.
 Dejectus gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 6. Neque in recessu gemmæ, aut
 in dejectu renitente, sed in ipsis umbonibus nitente.
 Dejectus habere dicitur collis. Cæf. 2. Bell. Gall. 8. Quod is collis,
 ubi castra posita erant, paulum ex planitie editus, tantum adversus
 in latitudinem patebat, quantum loci acies instructa occupare pote-
 rat: atque ex utraque parte lateris dejectus habebat, & in fronte
 leviter fastigiatus, paulatim ad planitiem redibat. Tò Habebat tol-
 lit D. Voff. Sed V. ad loc. Davies.

DEI-FACIES, [*τῆ θεῶ ἀπόσωπιν*] Civitas Tripoli vicina. Strab. lib. 16.
 Tripoli continua est ea, quæ Dei-facies appellatur, in qua Libanus
 mons definit.

DEIN, & **DEINDE**, Adv. ordinis. [*εἰπὲθῆν*] hoc est, Postea. Ter.
 Andr. 1. 1. 52. Accepit conditionem, dein quæstum occipit. Cic. in
 Orat. 93. Hæc quidem duo binis pedibus incisim, dein membratim.
 Dein, pro Præterea. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Dein quæ sequuntur.
 Deinde [*τενπιθῆν*] Compositum est ex præpositione, & loci significa-
 tione: ut Exinde, proinde, perinde, & subinde, quæ item Tempus
 significant. Festus. Ter. in prol. Heaut. v. 19.

— factum hic esse id non negat,
 Neque se id pigere: & deinde facturum autumat.
 Primum cur? Et paucis interjectis, Deinde, Nihilque præterea dixi-
 mus? Cic. 4. Acad.
 Deinde ponitur aliquando ubi non præcessit primum, aut aliud or-
 dinis adverbium. Cic. pro Cluent. 71. Capit hoc consilium, ut pec-
 uniam quibusdam judicibus levissimis polliceatur, deinde eam pelt-
 ea supprimat.

Deinde, quater repetitum apud Cic. reperitur, 1. de Invent.
 Deinde, cui mox succedit Exinde. Cic. 2. de Nat. Deor. 1. 3. Dein-
 de Delphinus,

Exinde Orion obliquo corpore nitens. Ex Arat.
 Deinde repetitum in singulis attributis ejusdem rei aut personæ. Cic.
 Appio, lib. 3. 7. An ego tibi obviam non prodirem? primum Ap-
 pio Claudio? deinde Imperatori? deinde more majorum? deinde
 (quod caput est) amico?
 Deinde etiam adhibetur ubi Ad absurdum deducere volumus adverfa-
 rium, vel Absurde ipsum rationes putare aut facere adeo demonstra-
 mus. V. Schult. ad Quintil. Decl. 1. p. 15. seq. Deinde, cui manum
 porriget securior? &c. similem τῆς ἀπει usum ostendit Devarius.

DEINCEPS, Æpis. m. [*εἰφεῖς λαδόν*] (inquit Festus) Qui deinde cepit,
 ut Princeps qui primus cepit. Deincepem antiqui dicebat (ait idem
 alio loco) proxime quemque captum, ut Principem primum captum,
 id est electum. Hæc enim nomina non a Caput veniunt, sed a Cap-
 pio, quod interdum Eligere significat. composita autem ex Caput fa-
 ciunt genitivum in pitis: ut Biceps, bicipitis.

DEINCEPS, Adv. [*εἰφεῖς*] Postea, vel deinde sive postremo. Cic. 1.
 de Divin. Quo affert Rhodium quandam morientem, sex æquales
 nominasse, & dixisse, qui primus eorum, qui secundus, qui deinceps
 moriturus esset. Cæf. 7. Bell. Gall. 3. Nam ubi major atque illu-
 strior incidit res, clamore per agros, regionesque significant. hunc
 alii deinceps excipiunt, & proximis tradunt. Cic. 1. Acad. Opini-
 onibus & institutis omnia teneri, nihil veritati relinqui, deinceps
 omnia tenebris circumfusa esse dixerunt. Idem 1. Off. 160. Et 3. de
 Fin. 20. Primum est officium (id enim appello κατῳκον) ut se confer-
 vet in naturæ statu: deinceps ut ea teneat quæ secundum naturam sint,
 pellatque contraria.

Deinceps, pro Iterum. Author ad Hæren. lib. 1. 14. Cavendum est
 etiam ne id quod semel supra diximus, deinceps dicamus.

Deinceps pro eo quod vulgo dicitur, Successive & consequenter. Cic.
 13. Fam. 53. Idem de Clar. Orat. 3. Posteaque prosperæ res deinceps
 multæ consecute sunt.

Deinceps inde. Cic. de Clar. Orat. 12. Itaque prima Causa publica, &c.
 Vol. 11.

Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas esse,
 quam elucubratas afferebamus. Alterum significat ordinem, alterum
 tempus.

DEINDE, V. DEIN.
DEINSUPER, Sallust. lib. 1. Hist. Ad medium quasi deinsuper astan-
 tum manibus in murum attollitur. [Ita quidem Nonius C. 12. 48.
 Nec aliter Cl. Curtius p. 956. Sed videtur distinguendum: Per calo-
 num corpora ad medium quali, dein super adstantium manibus &c.]

DEINTEGRO, Ære. Inquit Nonius, 2. 225. Diminuere. Cæcilius,
 Nomen virginis, nisi mirum est, deintegravit.

DEINTEGRO, V. DE præpositionem.

DEIOCES, Phraortis filius fuit, ob judicandi æquitatem primus Me-
 dorum rex declaratus. Author Herod. lib. 1. 16.

DEIONE, es. [*Δειωνη*] Mater fuit Mileti ex Appollinis concubitu:
 unde Miletum Deionidem vocat Ovid. lib. 9. Met. 442.
 Tunc erat invalidus, Deionidenque juventæ
 Robore Miletum, Phœboque parente superbum
 Pertinuit.

DEIOPHIA, [*Δειοπεια*] Nymphæ nomen est apud Virg. lib. 1. Æn. 72.

DEIOTARUS, [*Δειοταρος*] Galatiæ tetrarcha Rex a Senatu Ro. juvante
 Pompejo appellatus, in bello Civili ejus postea partes sequutus, post
 pugnam Pharsalicam domum se recepit. Deinde ad Cæsaris clemen-
 tiam confugiens, bella gerenti subsidia ministravit. Quare ab ipso
 rex dimissus, verum parte regni tantum mulctatus fuit. Tandem ac-
 cusatus a Castore nepote suo, & Phidippo quoque medico, quem
 purgandi sui causa cum aliis legatis Romam miserat, quod Cæsari
 apud se divertenti infidias truxisset, a Cicerone defenditur, lue-
 lenta illa pro Deiotaro rege oratione. Author Pædianus. Lucan. lib.
 5. 55. &c.

— fidumque per arma
 Deiotarum, & gelidæ dominum Rascipolin oræ.

De Filio Deiotaro. Cic. Att. 5. 17. Fuit & Deiotarus alius Adamynt-
 tenus, ludi literarii magister, apud Gargara Troadalis; ut scribit
 Stephanus.

DEIPHOBUS, [*Δειφοβος*] Priami & Hecubæ filius. Virg. 6. Æn. 500.
 Deiphobe armipotens, genus alto a fanguine Teuceri.

Hic Paride mortuo, Helenam duxit uxorem. V. Virg. in loco ante
 citato.

Acer Deiphobus. Hor. 4. Od. 9. 22.
 Priamides Deiphobus. Virg. 6. Æn. 494.

Domus ampla Deiphobi. Virg. 2. Æn. 311.

DEIPHOBÆ, es. [*Δειφοβη*] Nomen proprium Sibillæ Cumanæ, Glauci
 filiæ, quæ Æneam ad Inferos duxit. Virg. 6. Æn. 36.
 — Phœbi, Triviaque Sacerdos,
 Deiphobe Glauci.

DEIPHYLE, [*Δειφύλη*] Adraiti filia, Tydei uxor, ex quo Diomedem
 suscepit. V. Hygin. fabula 69. & Diodor. lib. 5. cap. 6. & infra
 DIOMEDES.

DEIPHYLIUS, [*Δειφυλος*] Fuit Stheneli filius, Capanei in bello Tro-
 jano amicus fidelissimus, teste Homero 5. Iliad. 325.

DEIPYRUS, [*Δειπυρος*] Unus ex principibus juventutis Græcorum,
 teste Homero Iliad. 8. 84.

DEITAMA, Hispaniæ citerioris regio, referente Plin. lib. 3. cap. 3.

DEITAS, V. in DEUS.

DEJUGO, [*δελζοζω*] Ære. Disjungere. Pacuvius Chryse, Perque
 nostram egregiam unanimitatem, quem memoria dejugat. V. No-
 nium. 2. 256.

DEJUNGO, unxi, unctum, [*δελζοζω*] Ære. Disjungere. Plaut.
 Afin. 3. 7. 75. Ne nos dejunge amantes. Cic. de Univerf. 12. Ita
 necessitas cogit, ut eadem sint ea quæ dejuncta fuerunt.

DEJURO, **DEJURIUM**. V. DEJERO.

DEJURO, [*δελζοζω*] Ære. Non juvare. Plaut. Trinum. 2. 2. 63.
 Deferere illum, & dejurare in rebus adversis pudet. Antiquum.

DELĀBOR, delapsus sum, [*καταλειδομαι, καταπιπιω*] ab. Deorsum
 labi. Plaut. Casin. Delabor, pectus tundit. Virg. 6. Ecl. 16.

Serta procul capiti tantum delapsa jacebant.
 Ascendere & Delabi, pugnantia. Cic. in Partit. 12. Aut a minori-
 bus ad majora ascendimus, aut a majoribus ad minora descendimus.
 al. delabimur.

Delapsus ab alto tecto. Ovid. 3. Trist. Eleg. 4. 19.
 Signum cælo delapsum. Cic. 11. Philipp. 24.

Cælo repente delapsus. Liv. 1. ab Urbe.
 Delabi de cælo & e cælo. Cic. 1. de Fin.

Ex annalium memoria, aut de cælo delapsum esse. Cic. Q. frat. lib.
 1. 1. Nam Græci quidem sic te ita viventem intuebuntur, ut quen-
 dam ex annalium memoria aut etiam de cælo demissum hominem esse
 in provinciam delapsum putent.

Delapsa de manibus audacissimorum hominum arma ceciderunt. Id est
 furor civium compressus. Cic. 1. Off. 77.

In flumen delapsus. Cic. 1. de Divin. 28.

Pondere delabi in terram. Lucret. lib. 6. 837.

Delabi, res familiaris dicitur, Consumi, & ad nihilum redigi. Cic. 2.
 Off. 64. Habenda est autem ratio rei familiaris, quam delabi sine re
 flagitiosum est. Emendatus Delabi legitur.

Delabitur in eas difficultates, ut necessitatem fati confirmet invitus.
 Cic. de Fato. cap. 17.

Delabi in fraudem. Cic. 3. de Orat.

In infidias. Victor de Viris illustribus. C. 14. de Fabiis ad Cremeram.

In idem genus morbi. Cic. Att. lib. 7.

In turpitudinem. Cic. 1. Off.

In vitium. Cic. 2. de Orat. 60.

Delabi aliquo, pro Convertere ferromem. Cic. pro Muræ. Post,
 quum id assequi non potuissent, ituc potissimum sunt delapsi, ut
 ajunt in Græcis artificibus, eos &c.

Delabitur interdum. ut dicat. &c. Cic. 4. Acad. 59. Carneadem
 autem

- autem etiam heri audiebamus folitum esse delabi interdum ut diceret opinaturum, id est, peccatum esse sapientem.
- Delabitur oratio ad aliquid. Cic. de Amicit. 76. Jam enim a sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra delabitur oratio. Ad Q. frat. lib. 1. Ep. 1. §. 6. Sed nescio quo pacto ad præcipiendi rationem delapsa est oratio mea, quum id mihi propòsitum initio non fuisset.
- Delabi in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 96. Insperanti mihi, inquit, & Cottæ, sed valde optanti utrique nostrum cecidit, ut in istum sermonem delaberemini.
- Eodem delabi. Ovid. 4. de Ponto, 15. 33.
- Scribere sæpe aliud cupiens, delabor eodem.
- Ad aliquem. Cic. Att. lib. 12. De Mustela, ut scribis, etsi magnum opus est, eo magis delabor ad Clodiam.
- Ad æquitatem. Cic. 6. Fam. 10. Nam & ipse qui plurimum potest, quotidie mihi delabi ad æquitatem & ad rerum naturam videtur.
- Delapsa fluxerunt. Cic. pro Marcell. 24. Omnia quæ delapsa jam fluxerunt, feveris legibus vincienda sunt.
- DELACERO, [καταρῆσαι] are. pro Dilacerare, & absumere. Plaut. Capt. 3. 5. 14. Delaceravisti, deartuavisti que opes. Antiquum. V. LACERO & DILACERO.
- DELACRYMO, [καταδυσκρῖα] are. Est humorem guttatim velut lachrymas demittere. Columel. lib. 4. cap. 9. de vite loquens; Sed nec ad eam partem, qua est gemma, verum ad posteriorem declinatur, ut in terram potius devexa, quam in germen delacrymet.
- DELACRYMATIO, Verbale. [καταδυσκρῖσις] Plin. lib. 34. cap. 11. Vis ejus collyrii oculorum aptissima, & delacrymationibus mordendo proficiens. Idem lib. 25. cap. 13. Claritatem facit inunctis oculis, delacrymationemque cœu fumus. Idem lib. 20. cap. 5.
- DELACRYMATORIUS, a, um. Ut Delacrymatorium Collyrium. Marcell. Emp. cap. 8.
- DELÆVO, [καταλέω] are. Compositum a Lævo lævas, significat Lævigare. Columel. lib. de Arboribus, cap. 6. Plagam acutissimo ferro delævato.
- DELAMBO, [καταλέγω] ère. Idem quod Lambere. Stat. 2. Theb. 681.
- Molliaque ejecta delambit vellera lingua.
- DELEMENTOR, [ἐπιθρῆνέω] ari. Ovid. 11. Met. 331.
- & natam delamentatur ademptam.
- DELANICO, Adducitur falso, tanquam ex Festo. Nam ap. hunc DELANIO. q. V.
- DELAPIDO, V. DILAPIDO.
- DELAPIDATA, Lapide strata, Festus.
- DELAPSUS, V. DELABOR.
- DELAZZO, [καταλάζω] are. Valde lassare. Plaut. Afin. Ibi labore delassatum, totam noctem stertere. Martial. lib. 10. 5.
- Delasset omnes fabulas poetarum. Hor. 1. Satyr. 1. 14.
- Loquacem Delassare valent Fabium.
- DELATOR, DELATIO. V. DEFERO.
- DELAVO, avi, otum, [κατανίπτω] are. Plaut. Rud. 2. 7. 21.
- eho an te poenitet,
- In mari quod delavi, ne hic in terra quoque eluam? Antiquum.
- Alii cum Turnebo in Adverf. 21. 12. legunt Elavi. Sed adde Octav. Hor. 1. 1. & 4.
- DELDON, [Δέλδων] Myforum ac Basternarum rex fuit, quos quum M. Crassus præliis frequentibus edomuisset, illorum tandem regem Deldona sua manu interemisit fertur; ut scribit Dion in historia, & ex eo Cæsar. Rhodig. lib. 18. cap. 23.
- DELEBILIS, V. DELEO.
- DELECTO, [ἐπιθρῆνέω] are. a Delicio: est proprie Attrahere & illucere. Ennius Thyeste, Et me Apollo ipse delectat, ductat Delphicus. Quadrigarius Annalium lib. 4. Fabius de nocte cepit hostibus castra simul oppugnare, eum hostem delectare, dum Collega id caperet quod captabat. Nonius.
- Delectare, [πέρπειν, ψυχαγωγῆν] Voluptate afficere. Cic. de Senect. Nonne ita deficient, ut quævis cum admiratione delectent?
- Herba spe delectat agrestes. Ovid. 15. Met. 203.
- Incredibiliter me delectarunt. Cic. Q. frat. lib. 2. 16.
- Plus nimio delectare. Hor. 1. Epist. 10. 30.
- Quem res plus nimio delectavere secundæ,
Mutatæ quatient.
- Delectare oves in agro. Plin. lib. 17. cap. 9.
- Pulchritudo movet oculos & delectat. Cic. 1. Off. 8.
- Non solum delectat, sed etiam sine satietate delectat. Cic. 3. de Orat. 95.
- Delectare se. Cic. Fam. lib. 9. 18. Tu istic te Atheriano jure delectato, ego me hic Hirtiano.
- Cum mulis se delectat. Cic. 2. Att. 2. 4. Interea cum Mulis quidem nos delectabimus animo æquo.
- Valde delectare. Cic. Att. lib. 1. 1.
- Delectat, more Imperfonalium. Cic. Q. frat. lib. 2. 15. Me magis de Dionysio delectat: ipse enim est veterator magnus.
- Prudens dici delector. Hor. 1. Epist. 16. 32.
- Delectari in re aliqua. Cic. 1. de Fin. Idem 2. de Legib. 7. In hoc admodum delector, quod &c.
- Delectari ab aliquo. Cic. in Orat. 195.
- Duci ac delectari declamatorio genere. Cic. Q. frat. lib. 3. 19. Ipse puer magis illo declamatorio genere duci & delectari videtur.
- Nec criminibus inferendis amicus delectetur. Cic. de Amicit. 66.
- Cogitatione quadam speque delectari. Cic. pro Archia, 30.
- Vulgus imperitorum ludis magnopere delectatur. Cic. pro Muren.
- Opinione æquitatis delectari. Cic. Att. lib. 1. 20. Multi partim malevolentia, partim opinione æquitaris delectantur.
- DELECTAMENTUM, i. d. [ἀπολαύσις, ψυχαγωγία] Verbale. Recreatio. Cic. de Senect. 52. Possunt persequi permulta delectamenta rerum rusticarum, sed ea ipsa, quæ dixi, sentio esse longiora. In emendatioribus codicibus legitur Oblæctamenta. Idem in Pison. cap. 25. 60. Inania sunt ista (mihi crede) delectamenta puerorum.
- DELECTATIO, Verbale. [πέρπεισις, πέρπεισις, ψυχαγωγία] Cic. 4.
- Tusc. 20. Delectatio, voluptas suavitate auditus animum delinens. Delectationi esse. Cic. Att. lib. 13. 66.
- Gaudium & delectatio. Cic. Post. reidit. in Senat. 13. In omni parte corporis semper oportet aliquod gaudium delectationemque versari.
- Delectatio & jucunditas. Cic. 3. de Orat. 153. Post autem delectatio jucunditasque celebravit.
- Suavitas & delectatio. Cic. 1. de Orat. 193. Mira quædam in cognoscendo suavitas & delectatio.
- Voluptas & delectatio. Cic. Fam. lib. 10. 20. Magna enim te delectatione & voluptate privasti.
- Ars plena delectationis. Cic. 1. de Orat.
- Convivorum delectatio. Cic. de Senect. 45. Neque enim ipsorum convivorum delectationem corporis voluptatibus magis quam cœtu amicorum & sermonibus metiebar.
- Sermonis delectatio. Cic. de Senect. Ego vero propter sermonis delectationem tempestivis quoque conviviis delector.
- Fabulæ delectationis habent quantum voles, id est, multum. Cic. 2. de Divin. 113.
- Studii, delectationisque causa scribere aliquid. Cic. 2. de Legib. 14.
- Popularis delectatio. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- Afferre delectationem alicui. Cic. Fam. lib. 7. 1. Quæ popularem admirationem habuerunt, delectationem tibi nullam attulissent.
- Delectationis causa aliquid agere. Cic. 1. de Orat. 249. Res rusticas vel fructus causa, vel delectationis invifere.
- Allicere delectatione. Quintil. lib. 5. cap. 14.
- Duci delectatione audiendi. Cic. 1. Off. 105. Hominis autem mens discendo alitur, & cogitando semper aut aliquid anquirat, aut agit, videndique & audiendi delectatione ducitur.
- Habere magnam delectationem. Author ad Herenn. lib. 4. 25.
- Ab delectatione negotiis impediri, & Habere in occupatione delectationes, contraria. Cic. pro Muren. 39.
- Magna delectatione & voluptate alicquem privare. Cic. Fam. lib. 9. 24.
- Amœnitas ad delectationem revocat. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto caru ad prædam alicquem revocavit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectationem.
- DELECTATIUNCULA, Diminutiv. Vives de Fœm. Christ. An & Oblectatiuncula eadem ratione dicitur? H. St.
- DELECTUS, V. DELIGO, deligis.
- DELEGO, [ἐπιπέπω, ἀπέλασμα] are. ex DE & Lego q. V. Demandare, committere, onus imponere. Delegare dicimur, quum id quod nostrum est, ad alium transferimus. Cic. 16. pro Domo sua; Delegavi amico locupletiori, non quo illi ita de me merito onus illud imponerem.
- Causam peccati facillime mortuis delegari. Hirt. lib. 8. 22. Bell. Gall. i. e. Imputari, in mortuos rejici.
- Curam alicui. Quintil. in præc. lib. 4.
- Decus ad aliquem, pro Assignare. Liv. lib. 1. Bell. Pun.
- Laborem alteri. Cic. Fam. lib. 8. 1. Tamen in hoc deprecor, ne meum hoc officium arrogantiam condemnes, quod hunc laborem alteri delegavi.
- Delegare exscribendas pingendasque imagines. Plin. lib. 4. Epist. 28. Ut apud Sueton. in Cæsar. 56. Delegare ordinandas bibliothecas.
- Alicquem alicui negotio. Columel. lib. 3. cap. 10.
- Delegabo te ad Epicurum. Sen. Epist. 18.
- Delegare provinciam alicui, vel curam rei alicujus. Cic. Post delegatam mihi hanc provinciam. Columel. lib. 11. cap. 2.
- Officium alicui. Plin. Jun. in Epist. lib. 3.
- Rem aliquam ad alterum. Cic. 2. de Orat. 125. Hæc ipsa quæ nunc ad me delegari vis, ea semper in te eximia & præstantia fuerunt.
- Delegare spes suas fortunæ loci. Liv. lib. 6. 28. Has inanium rerum inanes ipsas volentes cogitationes, fortunæ loci delegaverant spes suas. Id est, Nomine loci Romanis religiosi & intauti fidentes.
- Delegare, apud Jurisconsultos, est Vice sua alium dare reum creditori vel cui creditor iusserit. Fit autem Delegatio vel per stipulationem, vel per litis contestationem. V. Gronov. ad Cic. Att. 12. 12. princ. Et L. Nefennius 41. D. de re judicata.
- Delegare deos debitores, Sen. lib. 4. de Benef. Debitores nobis deos delegat, precaturque, ut illi pro se gratiam referant. Sic restituit optime Turnebus, Adv. 12. 9. quum in exculis Derogat legatur. Delegat enim debitorem, qui alium pro se qui solvat, substituit. Volenti creditori. Imo nusquam in excuso Derogat. H. St. [V. not. ad I. Grut.
- Delegare, Veteres pro Dispensare posuerunt, vel Dispertire. Plaut. Amph. prol. 67. Si cui fautores delegatos viderint. Ex Nonio.
- Delegare, Mittere. Cato cap. 30. Ubi fementem facturus eris, ibi oves delegato.
- Delegare, In legationem mittere. Liv. Decernunt ut duodecim delegarentur.
- Delegatum exilium, pro Relegatione. Sen. 1. de Clementia, Quod exilio contentus, & exilio delegato, Maffilia parricidam continuit.
- Delegatum pecuniam Paulus dixit, pro Decreta, constituta, ac assignata, in l. 2. ad l. Jul. peculat.
- Delegatus dicitur, Cui causa committitur terminanda, vel exequenda, vices delegantis representans, & in jurisdictione nihil proprium habens. l. 1. D. de offic. ejus cui mand. & jurisd.
- DELEGATIO, Verbale. [ἐπιπέπησις, ἀπέλασμα] Ipse delegandi actus.
- Delegatio, pro Assignatione debiti, ut loquimur. Cic. Att. lib. 12. 3. Nomen illud, quod a Cæsare, tres habet conditiones: aut emptionem ab halta, aut delegationem a mancipe, annua die, aut Vecteni conditionem, &c. Lib. 8. Cod. de Novat. & deleg. Delegatio debiti, nisi consentiente & stipulanti promittente debitore, jure perficere non potest.
- DELEGATORIUS, a, um. Ut Delegatoriæ scil. Epistolæ quibus a Principe alicui quid faciendum delegatur vel præcipitur. Cod. Theod. l. 16. de Exact. Gloss. Gr. Lat.
- DELEGATUM, i. n. Idem quod Legatum, ut, Ex legato pupilli pecuniam solvere. l. 4. §. 26. ff. de dol. except.

DELINIO, īvi, itum, [*καταπεινάω*] ire. Quod & Delinire dicitur, idemque significat. Plaut. *Afin.* 2. 4. 28. Vah delenire apparatus, mihi scio vicarium esse. Et Cic. pro *Caelio* 35.

DELENIŦIOUS, Adject. [*πεινυπνός*] Plaut. *Milit.* 2. 2. 37. Domi dolos, deleniŦica verba, domi fallacias. Antiquum. *Symmach.* 3. *Epist.* 6.

DELEO, ēvi, ētum, [*ἐξάλειψω, ἐξαθαίρω, λείνω, καταλείνω*] ēre. a Leo antiquo verbo, vel Lino levi, significat Destruere: & ad Linenam & noram refertur. Cic. pro *Cluent.* Eadem hac Dinea testamentum faciente, quum tabulas prendisset Oppianicus, qui gener ejus fuisset, digito legata delevit: &c.

Delere epistolam lacrymis. Cic. *Fam. lib.* 14. 3. Accepi ab Aristocrito tres epistolas, quas ego lacrymis prope delevi. Hyperbole, Ad exprimendum ingentem mœrorem.

Delere tectorium & Inducere, contraria. Cic. 3. *Verr.* 145. Dico esse ex qua tantum tectorium vetus deletum sit, & novum inductum.

Delere, per translationem, ut Delere urbem. *Cæs.* 2. *Bell. Civil.* 12. Quin spe prædæ in urbem irrumperent, urbemque delerent. Sic Delere patriam. Cic. 4. *Acad.*

Delere & Servare, contraria. Cic. pro *Rosc. Com.* 7. Sic delentur statim, illæ fervantur sancte.

Extinguere & funditus delere. Cic. de *Arusp. Respon.* 6. Sic Annius ad illam peltem comprimendam, extinguendam, funditus delendam natus esse videtur.

Perimere ac delere omnino. Cic. *Tusc.* 117. Sin autem perimit ac delet omnino, quid melius, &c.

Ætas non delevit quod olim luit Anacreon. *Hor.* 4. *Od.* 9.

Ædificia deleta. Cic. 2. de *Leg. Agr.* 87.

Tempus delevit amorem. *Ovid.* 3. *Trist.* 7.

Bella futura delere. Cic. de *Amicit.* 11.

Civem deleri. *Sil.* lib. 7. 550.

Copias delere. Cic. pro *Leg. Manil.* 20.

Exercitum & imperatorem. *Cæs.* 6. *Bell. Gall.*

Homines deleri. Cic. pro *Muræn.* 74. Quorum alteri uno adventu nostri exercitus deleri sunt, alteri nostri imperii, &c.

Homines hominum impetu deleri, id est, bellis aut seditionibus. Cic. 2. *Off.*

Morte deleri homines. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 90.

Vetustas delet famam operis. *Ovid.* 1. *Met.* 445.

Improbritatem extinguere atque delere. Cic. 1. *Verr.* 26. Omnino improbitas (id quod Pop. Rom. jandiu expostulat) extinguenda atque delenda sit.

Infamiam judicii ex animis hominum delere. *Liv.* lib. 4. ab Urbe.

Nummulis acceptis jus ac fas omne delere. Cic. *Att. lib.* 1. 13.

Extincto Senatu, delectisque judiciis. Cic. 3. *Off.* 3.

Leges delere. Cic. pro *Sextio* 56.

Maculam bello aliquo susceptam. Cic. pro *Leg. Manil.* 7. Et quoniam semper appetentes gloriæ præter cæteras gentes, atque avidi laudis fuistis, delenda est vobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta.

Memoriam immortalem beneficii alicujus. Cic. in *Parad.*

Memoria discordiarum, oblivione sempiterna. Cic. 1. *Philipp.* 1.

Memoria nominis deleta. Cic. pro *Flacc.* 60. Nominis prope Romani memoriam cum veltigio imperii non modo ex adibus Græcorum, verumetiam ex literis esse deletam.

Molestiam delere. Cic. *Q. frat. lib.* 3. 24. Delevit enim mihi omnem molestiam recentior epistola.

Nomen Pop. Rom. Cic. *Att. lib.* 10. 6.

Oblivio delet. Cic. pro *Deiot.* 13. Quæ unquam vetustas obruet; aut qua tanta delebit oblivio?

Oblivione delere. V. **OBLIVIO**.

Opprobria delenda. *Sil.* lib. 16.

Religionem hominum delere. Cic. 1. de *Divin.* 8.

Rempub. Cic. *Post. redit. in Senat.* 3.

Senatum. Cic. 13. *Philipp.*

Orbita iterata priores fulcos delet. *Stat.* 6. *Theb.* 415.

Veritatem. Cic. de *Amicit.*

Veltigia pedum. *Stat.* 1. *Achil.* 60.

Urbem. *Lucan.* lib. 3.

Urbem cruore & flamma. Cic. ad *August.*

Delere, pro Mitigare. Cic. *Att.* 1. Tamen habet quiddam profecto quod magis in animo ejus infederit, quod neque epistole tuæ, neque nostra legatio tam potest facile delere, quam tu præfens, non modo oratione, sed tuo vultu illo familiari tolles.

DELETIO, Verbale. [*ἐξάλειψις*] *Lucil.* lib. 26. Deletionem nostri ad unum exercitus.

DELEBĪLIS, Adj. [*ἐξαλειπτός*] Quod deleri potest. *Martial.* lib. 7. *Epigr.* 33.

Calibus hic nullis, nullis delebilis annis Vivet.

DELĒTOR, oris. [*ἐξαλείπτης*] & **DELĒTRIX**, icis. Qui vel Quæ delet & destruit. Cic. de *Arusp. Resp.* 23. Tum est illa in templo Castoris scelerata & pene deletrix hujus imperii sica deprehensa.

DELETĪLIS, Adj. [*ἐξαλειπτικός*] Dicitur non quod deletur, sed Quod delet. *Varro Modio*, Si displicebit tibi tam magnum, fumam spongiam deletilem.

DELETITIUS, Adj. ut Charta deletitia. *Ulp.* in l. Chartæ. D. de *Bonorum poss. secun. tabul.* Chartæ appellatio & ad novam chartam refertur, & ad deletitiam.

DELETUS, ūs. *Tertull.* *Adverf. Marc.* 2. 24.

DELEPHAT, [*δελεφαι*] Veneris itella matutina, sic a Chaldeis dicta, quam alii Phosphorum vocant. De hac Cic. 2. de *Nat. Deor.* *Apul. Martian.* & cæteri.

DELETERIA Medicamenta, [*δηλητήρια φάρμακα*] A medicis appellantur Noxia, & mortifera, quæ scilicet, quum a calore nostro vinci non queant, neque concoqui, alia celerius, alia tardius mortem inferunt. *V. Galen.* lib. 3. de *Temperam.*

DELIUS, **DELIACUS**. V. **DEIOS**.

DELIADIS, Sculptoris nomen apud *Plin.* lib. 34. cap. 8.

DELIASTÆ, [*δηλιασται*] Athenis homines dicebantur quidam, qui

Delphos ad consultanda oracula mittebantur, ut scribit Philochorus apud Sophoclis interpretem in *OEdip. Colon.* V. *Hefych.* *Harpocr.* *Suid.*

DELIBĒRO, [*βελβουρω, γνάσκω, μεμελεῖω, φασίχομαι*] āre. a Libella, qua quid penditur, dictum est, authore *Festo*. *Ter. Adel.* 2. 1. 42. Delibera hoc, dum ego redeo leno.

Deliberare utrum. Cic. *Fam. lib.* 12. Deliberant utrum trajiciant legiones ex Africa, necne.

Statuere & deliberare. Cic. 3. *Verr.* 1. Ilte certe statuerat ac deliberaverat non adesse.

Deliberandum & concoquendum. Cic. pro *Rosc. Com.* 45. Tibi vero Pifo diu deliberandum & concoquendum est, utrum potius, &c.

Amplius deliberandum censeo. *Ter. Phorm.* 2. 3. 17.

Noctem sibi ad deliberandum postulavit. Cic. *Post. redit. ad Quirit.* 12.

Spatium deliberandi habere. Cic. 1. *Off.* 33.

Delibero, Consulo aliquem. Cic. 2. de *Fin.* 34. extr. Qui voluptatem summam bonum esse decernit, non cum ea parte animi, in qua inest ratio atque consilium, sed cum cupiditate, id est cum animi levissima parte deliberat. *Budæus.*

Deliberare cum amicis. Cic. 2. de *Fin.*

Deliberare de abolvendo *Apronio*. Cic. 5. *Verr.* 28. &c.

DELIBERATUR, Imperf. *Cæs.* 7. *Bell. Gall.* 15. Deliberatur de *Avarico* in communi consilio, incendi placeret, an defendi.

Utri consulendum sit, deliberetur. Cic. 2. de *Invent.*

Deliberatum est, id est, Fixum, & decretum est. Cic. 7. *Verr.*

Certum est, deliberatumque. Cic. pro *Rosc. Amer.* 31.

Deliberatum est mihi. Cic. *Att. lib.* 15. Mihi vero deliberatum est, ut nunc quidem est, abesse ex ea urbe, in qua &c.

Statutum cum animo, ac deliberatum habere. Cic. 5. *Verr.* 95.

Deliberatum & constitutum est mihi. Cic. 1. de *Leg. Agr.* 25. Præferatim quum mihi deliberatum & constitutum sit, ita gerere *Consulatum*, quo uno modo geri graviter & libere potest.

DELIBERATUS, Partic. [*βελβουρωμένος*] ut *Mors deliberata*. *Hor.* 1. *Od.* 37. 29.

DELIBERATUS, [*βελβουρωτός*] Nomen ex Partic. Cic. *Fam. lib.* 5. 2. Neque illi quicquam deliberatus fuit, quam me, &c.

DELIBERATUM, i. n. [*βελβουρωμένον*] *Cæs.* 1. *Bell. Civil.* Illi deliberata respondent, scriptaque ad eum mandata per eos remittunt.

DELIBERĀTOR, [*βελβουρωτής*] Verbale. Cic. pro *Sextio* 34. extr. Illi interea deliberatori merces, longa interposita nocte duplicata est.

DELIBERATIO, Verbale. [*συμβουλία, βέλβουσις*] Cic. 1. *Off.* 9. Triplex igitur est, ut *Panætio* videtur, consilii capiendi deliberatio.

Deliberatio & consultatio. Cic. 3. *Off.* 50. Sapientem & bonum virum fingimus, de ejus deliberatione & consultatione quarimus.

Deliberatio & demonstratio, genera sunt causarum. Cic. 1. de *Invent.* 12. V. **DELIBERATIVUS**

Difficilis deliberatio. Cic. pro *Leg. Manil.* 27.

Ad deliberationes aliquos adhibere. Cic. 1. *Philipp.*

In deliberationem illud cadit. Cic. 1. *Off.* 9.

Ex deliberatione constans causa, ut belli. Cic. 2. de *Orat.* 1.

Consumere deliberationem in aliquid agendo. Cic. *Post. redit. ad Quirit.*

Quæ deliberatio non in reddenda, &c. sed in augenda mercede consumpta est.

In deliberationibus omnem orationem consumere. Cic. de *Fato* 2.

Habere domi deliberationem de aliqua re. Cic. 1. *Philipp.* 2.

Habet res deliberationem. Cic. *Att. lib.* 7. 3. Habet enim res deliberationem, est ex parte magna tibi assentio.

Incidit deliberatio. Cic. 2. de *Orat.* 336. Incidit enim omnis jam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si &c.

Introducere deliberationem aliquam. Cic. 3. *Off.* 17.

Suscipere deliberationem alicujus. Cic. *Att. lib.* 14. 13. Suscipe nunc meam deliberationem, qua sollicitor: ita multa veniunt in mentem in utranque partem.

DELIBERĀTIVUS, Adj. [*συμβουλευτικός*] ut *Deliberativum* genus orationis. Cic. 1. de *Invent.* 55. & *Quintil.* lib. 3. Ergo pars deliberativa, quæ eadem suaviora dicitur.

Causa deliberativa. Cic. 1. de *Invent.* 155.

Materiæ deliberativæ, judicialesque. *Quintil.* lib. 2. cap. 1.

DELIBERABUNDUS, Adject. [*βελβουρωδύτης*] *Deliberans*. *Liv.* 2. ab *U. C.* 45. *Consules* velut *deliberabundi* capita conferunt, diu colloquantur.

DELIBERIUM. i. n. *Gloss. Lat. Gr.* idem quod *Consilium*.

DELĪBO, [*λείβω, λειβουρωμαι*] āre. Degustare, & primis labris attingere.

Contentus delibasse cibos. *Claud. de Bell. Get.* 26. 351.

Artes delibare. *Ovid.* 1. *Fast.* 169.

Quisque suas artes ob idem delibat agendo,

Totus ab auspicio ne foret annus incers. Id est leviter attingit & exercet primo anni die.

Novum honorem. *Liv.* 5. ab Urbe. Hoc est, velut Degustare magistratum recens institutum, vel eum gerere.

Causam narratione. *Quintil.* lib. 4.

Delibare, pro Decerpere. Cic. de *Senect.* 78. Audiebam *Pythagoram* *Pythagoreosque*, incolas pene nostros, qui essent *Italici* *philosophi* quondam nominati, nunquam dubitasse quin ex universa mente divina delibatos animos haberemus.

Flosculos orationis alterius delibare & carpere. Cic. pro *Sextio* 119.

Delibare de gloria alterius. Cic. de *Invent.* 2. 39. Id est, Auferre.

De honestate. Cic. 2. de *Invent.* 174. Quod sit in præsentia de honestate delibatum, virtute aliquando & industria recuperetur.

De laude jejuni hominis quicquam. Cic. *Fam. lib.* 10. 21.

Beneficiendi materiam. *Plin.* in *Paneg.*

Delibare, Violare, destruere, vitare. *Columel.* lib. 2. cap. 2. extr. Neve aut cornu bos ad stipitem vehementius offendat, aut extremo jugo truncum delibet, ramumque deplantet. *Varro* 2. de *R. R.* cap. 2. Ne toto die cursantes inter se teneri delibent aliquid membrorum.

Delibare honestatem. *Gell.* lib. 1. cap. 3. Rependitur quippe & compensatur leve damnum delibatæ honestatis.

- Flos delibatus populi dictus est ab Ennio Cethegus, aut potius a Pop. Rom. Id est Eloquentia excellenti. Cic. de Clar. Orat. C. 15. Delibutus, alii legunt, alii sibilatus.
- DELIBATIO**, onis. f. Florent. in l. Legatum est. D. de Leg. 1. Legatum est delibatio hereditatis, qua testator ex eo quod univcrsum heredis foret, alicui quid collatum velit.
- DELIBATO**, are. Idem quod Delibo. Cic. Fam. 9. 16. Solebam enim antea delibitari oleis & Iucanicis tuis, &c. Sic enim legit Turnebus, non delectari, hoc sensu, Tu me tua promulside antea delibabas, ac meam famem diminuebas illis primis ferculis, quam tibi integram & illibatam ad omnia cœnæ fercula afferam, neque primis illis millibus eam perdam & consumam, ac delibabo: sed ut integer & recens ad reliqua fercula veniam, principio cœnæ abstinebo. Ut autem ab Appello appellito, a Cœno cœnito deducitur, pari ratione a Delibo delibito derivatur. Hæc Turnebus. Advers. 6. 1. V. etiam Parci Lex. Crit. p. 674. & ad l. Viris Doctis notata. Est enim hic quoque locus valde vexatus.
- DELIBRO**, [λαφιλοία] are. Librum, id est, Corticem arbori detrahere. Columel. lib. 4. cap. 24. Cortex quoque aridus, filiusque per summa trunci dependens, corpore tenuis delibrandus est.
- DELIBRO** as. a Libra compositum, [σελεβρομα] Ponderare. Gell. lib. 15. cap. 8. Quid relinquitur, nisi ut delibrari sibi cœnas jubeant, ne edendo defatigentur?
- Delibrare, Aquam fulco derivare. Festus. In MSS. Delirare. q. V. f. l. & infra LIRA.
- DELIBRATUM**, authore Nonio, Decorticatum: ut Deartuatum, Per artus discissum. Virg. 2. Georg. 77.
- udoque docent inolefcere libro. Hæc Nonius.
- DELIBUO**, ère. Madefacere, inungere. Cyrilli Gloss. Solin. 18. Unguentis etiam delibuit.
- DELIBŪTUS**, Adj. ex Particip. [ἀλλολεμμένον] Unctus, quasi Oleo, aut alio liquore imbutus. Columel. lib. 7. cap. 4. Ubi per triduum delibuto tergere medicamina perbiberit. Martial. lib. 11. 99.
- Delibutus medicamentis. Cic. de Clar. Orat. 60. Qui devinctus erat fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum delibutus.
- Delibutus capillus. Cic. pro Rosc. Amer. 46. Ipse vero quemadmodum composito, & delibuto capillo passim per forum volitet cum magna caterva togatorum, videtis Judices.
- Cruore Nefsi delibutus Hercules. Hor. Epod. 17. 31.
- Rubrica delibuta imago. Author ad Herenn. lib. 3.
- Sanie delibutum aliquid. Cic. 1. Tusc. 106. Ex antiquo quodam poeta.
- Dona delibuta veneno. Hor. Epod. 3. 13.
- Hoc delibutis ulta donis pellicem
Serpente fugit alite.
- Delibutus gaudio. Ter. Phorm. 5. 6. 17. Transtulit ad animum quod est corporis, inquit Donatus.
- Delibutus perjuriis. Sallust. in Cic. 1. Uxor sacrilega, ac perjuriis delibuta. Plaut. Pœnul. 1. 2. 56. & Trucul. 4. 4. 1.
- DELICATUS**, Adj. [πευφείος, ἀφείος] Mollis & deditus deliciis. Delicata dicebant Diis consecrata, quæ nunc Dedicata. Unde adhuc manet Delicatus, quasi Luxui (al. Lufui) dicitur. Festus. V. DEDICATUS. Cic. 6. Verr. Nostrum enim unusquisque, qui tam beati, quam iste est, non fumus, tam delicati esse non possumus. Et lib. 2. de Orat. 106. Filius delicatior.
- Adolefcens delicatus. Cic. de Clar. Orat. 53. princ.
- Delicatissimus amnis, id est, Leniter fluens, cui opponitur Rapidus & violentus. Plin. Jun. in Epist. Sic Delicatum littus, Cic. 7. Verr. pro Amœno.
- Muliebris & delicatus ancillarum, puerorumque comitatus. Cic. pro Milon. 28.
- Delicatum convivium. Cic. Att. lib. 2. 14.
- Voluptaria & delicata disciplina. Cic. 1. de Fin. 37. Ut tollatur omnis error imperitorum, intelligaturque ea quæ voluptaria, delicata, mollis habeatur disciplina, quam gravis, quam continens, quam severa sit.
- Domus. Sen. Hippol. 2.
- Delicatissimum fastidium. Cic. 1. de Fin. 2. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ fegnitæ est, aut fastidii delicatissimi.
- Libidinosa & delicata juventus. Cic. Att. lib. 1. 16.
- Puella tenellulo delicatior hædo. Catul. ad Coloniam 17.
- Puer lepidus & delicatus. Cic. 2. in Catilin. 23. Hi pueri tam lepidi ac delicati, non solum amare & amari, neque cantare & psallere, sed etiam ficas vibrare, & spargere venena didicerunt.
- Delicatior & mollior ratio. Cic. 5. de Fin.
- Delicatior fententia. Plin. lib. 15. cap. 2.
- Sermo delicatus & convivio dignus. Cic. 1. Off. Turpe enim valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum aut delicatum aliquem inferre sermonem.
- Delicatissimis versibus exprimere omnia convivorum genera, cœnarumque, & adulteria. Cic. in Pison. 70.
- Delicata vita. Cic. 2. Tusc. 11.
- Delicata & obscœna voluptates. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
- Molles & delicata voluptates. Cic. 1. de Nat. Deor. 40.
- Delicatus debitor, est quasi Luxui consecratus: quod enim nunc Dedicatum, prius Dedicatum dixerit. Ulp. de pig. act. in Fin. l. si ferros. Igitur hæc, inquit, a iudice erunt dispendenda, ut neque delicatus debitor, neque onerosus creditor audiatur.
- Delicatus & Delicata dicitur etiam substantivè pro puero vel puella, cujusmodi Dominis in deliciis erant. V. Turneb. Adv. 22. 15. Torrent. ad Suet. Vesp. C. 3. Cafaub. ad Spartiani Adr. c. 41. Burm. ad Petr. C. 63.
- DELICATE**, Adv. [πευφείως] ut Delicate cœnitare. Varr. 3. de R. R. cap. 4.
- Recubare molliter & delicate. Cic. 3. de Orat. 60.
- Delicate & molliter vivere. Cic. 1. Off. 30.
- Delicate vestiri. Columel. lib. 11. cap. 1. Cultant, vestitamque familiam utiliter magis habeat, quam delicate.
- DELICTUM**, ii. in plur. DELICTA, arum. [πειριμα] Oblectamentum quod nobis voluptati esse solet. Martial. lib. 13. 98.
- Delicium parvo donabis dorcada nato.
- Delicium domus. Martial. lib. 7. 49.
- Gloria conspicua delictumque domus. De Fonte.
- Delicium digamma, Formianum suum agrum intelligit Cicero, quod ab F digammate Helio incipiat. Att. lib. 9. 9. In emendationibus ex scripto antiquissimo codice exemplaribus legitur, Deli tuum digamma videram. V. Gray. ad l.
- Delicia, a. Plaut. Trucul. 5. 1. 29. conf. Rud. 2. 4. 13. & Pœnul. 1. 2. 152. At ego ad te ibam. s. ad me delicia? Sed antiquum est & inusitatum.
- Amor & delicia. Cic. 6. Verr. 2. Unde igitur porius incipiam, quam ab ea civitate, quæ tibi una in amore, atque in deliciis fuit.
- Mel & delicia. Cic. Fam. lib. 8. 8. Scito C. Sempronium Rufum, mel ac delicias tuas, calumniam maximo plausu tulisse.
- Multarum deliciarum & magnæ pecuniæ locus. Cic. de Lege Agr.
- Multarum deliciarum comes est extrema saltatio. Cic. pro Muren. 13.
- Cogitatio supellectilis ad delicias, aut epularum ad voluptates. Cic. in Paradox. 1.
- Votorum delicia. Juven. 10. Sat. 291.
- Alexandrina delicia. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Delicia meæ Dicæarchus, per appositionem. Cic. 1. Tusc. 77. Sic Catullus, Passer deliciae meæ puellæ. 2. 1: 3. 4.
- Deliciae pueri. Plaut. Perf. 2. 2. 22. Pagnium, deliciae pueri, falve. Sic dictum est ut Delicias hominum a Juvenale, Sat. 6. 46. pro Delicato homine. Budæus. [Homini rectius legitur, nec sensum affectus est Bud. V. 1.
- Delicia nostræ. Virg. 9. Ecl. 22. Per delicias nostras, intelligit Communem amicam. Servius. Idem 2. Ecl. 2. Delicias domini. Hoc est, Qui domno in deliciis erat.
- Faciles deliciae. Ovid. 13. Met. 831.
- Illepidæ atque inelegantes deliciae. Catul. 6. 1.
- Loquaces deliciae. Stat. 5. Sylv. 5. 67.
- Pueriles. Cic. 3. de Orat. 78.
- Regificæ. Claud. 8. Paneg. 336.
- Luxu carentes. Stat. 1. Sylv. 5. 93.
- Alicujus delicias se dicere. Cic. pro Domo sua. 62.
- Dicere delicias. V. DICO.
- Excitare delicias. Claud. 2. in Eutrop. significat Amovere. 20. 147.
- Facere delicias & libidines. Catul. 42. 23. Ovid. 2. Trist. 349.
- Delicias facere, pro Dissimulationibus jocularibus uti. Plaut. Men. 2. 3. 30. — eja delicias facis, mi Menæchme: quin ambo is inatro? hic tibi erit rectius. Id est quod vulgari sermone dicimus, Nimium est hoc frustrari & illudere, quod te tandiu rogari vis.
- Budæus.
- Fugare delicias animi. Catul. 68. 26.
- Habere in deliciis aliquem. Cic. Att. lib. 6.
- Implere aliquem deliciis. Ovid. 3. Amor. 13. 18.
- Inficere animum deliciis. V. INFICIO.
- Novis luxuriare deliciis. Ovid. 16. Epist. 192.
- Infantiam statim deliciis solvimus. Quintil. lib. 1. cap. 11.
- Esse in deliciis alicui. Cic. in Vatinius testem, 20. Illi autem quibus erat in deliciis, vix risum tenebant.
- Deliciae, in malum, pro Morositate. Cic. Att. lib. 1. 12. Ecce autem alia deliciae equitum, vix ferendæ, quas ego non solum tuli, sed etiam ornavi. V. Quintil. 1. 11. p. 116. & 12. 8. princ.
- Deliciae & ineptia. Cic. in Orat. 39. Quo magis sunt Herodotus, Thucydidesque mirabiles: quorum ætas quum in eorum tempora, quos nominavi, incidisset, longissime tamen ipsi a talibus deliciis, vel potius ineptiis abfuerunt.
- Deliciarum causa, ut Animi causa. Cic. 13. Verr. 26. Quos Antonius deliciarum causa loris in convivio cædi jubebat a suis publice.
- DELICIA** est tignum, quod a culmine ad tegulas angulares infimas versus fastigium collocatur. Unde tectum Delicatum, & tegulae Deliciares. Hæc Festus. Sic dictæ, quod inde aqua Deliciatur. V. COLLICIAE & DELIQUIÆ.
- DELICIOSA**, dimin. Cic. 1. Att. 7. Tulliola, deliciolæ nostræ, tuum munusculum flagitat, & me ut sponforem appellat.
- DELICIOLOM**, Sen. Epist. 12.
- DELICO**, [καθαίρω] are. pro Dedicare ponebat veteres, inquit Festus.
- Delicare; Explanare, indicare. Accius Achilli, Qua re alia ex crimine inimicorum effugere possis, delica. Cæcilius Obolo itate, Imo vero hæc sol ante solitus sum, res delicat. Tirinn. lib. 5. Quid istuc est, aut istuc tibi vult sermo? mater delica. Nonius. 2. 225. Antiquum.
- DELICO**, ère. Illicere, antiquis. Titinn. lib. 5.
- Quod ea paratitus habeat, qui illum sciat
- Delicere, & noctem fœcere posset de die. Nonius. 4. 12.
- DELICIOSUS**, ei. f. Apul. Apol. 1. Critias mea delicias. Idem de Deo Socrat. Edit. Colvii p. 285. Mes viduata deliciae.
- DELICIOR**, ari. Ruricius 2. Epist. 42. Volatilia deliciarum, id est, Comedere cum delectatione.
- DELICIOSUS**, a, um. V. DELICIA.
- DELICIOSUS**, a, um. Plerusq. deliciis. Sedul. Orat. Dom. de Tent. Ambros. Serm. 67. exti. Sen. Epist. 12. Mart. Capell. lib. 7. p. 236. Rutil. Itiner. 9. 378.
- DELICTUM**, V. DELINQUO.
- DELICUS** Porcus qui dicitur, exponit Varr. 2. de R. R. cap. 4. his verbis, Quum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellantur, neque jam lactantes dicuntur.
- DELIGO**, [αεσθίω] are. Idem ac Alligare, Varr. de R. R. lib. 1. cap. 47. Ea summa interagenda binis tabellis dextra ac sinistra deligatis, herbæque elidenda.
- Deligare ad palum. Cic. 7. Verr.
- Naves ad anchoras. Caes. 4. Bell. Gall. 29.
- Apud mensam. Plaut. Men. 1. 1. 13.
- Deligata in linteolo grana. Plin. lib. 22. cap. 25.
- Vulnus deligavit aliquis antequam hæc ars esset. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- DELIGO**, ègi, ectum, [επιλεγομαι, διαλέγω] ère. ex De & Lego compositum: Deligere est, quod magis idoneum ad rem agendam est, de multis

de multis cernere & assumere. Liv. 1. ab Urbe, Deligere generum. Cæf. 3. Bell. Gall. Duces vero hi deliguntur. &c. Cic. pro Lege Manil. 22. Tum de imperatore deligendo esse dicendum.
 Bona deligere & Rejicere, contraria. Cic. de Legib. 60.
 Deligere aliquem ad extrema Reipub. discrimina. Cic. pro Domo sua 24. Nos quod nominatim rei maximæ penè jam desperatæ, summum virum sæpe ad extrema Reipub. discrimina delictum præfecimus, a te reprehendemur?
 Aliquem ad imitandum. Cic. 2. Off. 46. Quibuscum si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum.
 Comites delegi. Virg. 5. Æn. 191.
 Famulum sibi. Claud. 7. Paneg.
 Castris locum idoneum. Cæf. 1. Bell. Gall. 40.
 Lumina ipsa ex florentissimis ordinibus. Cic. pro Milon. 21.
 Magistratus deligit Populus Romanus, quasi Reip. villicos. Cic. pro Planc. 62.
 Multos ex suis annalibus posse deligere, quos velit & possit imitari. Cic. Q. frat. lib. 1. 1. §. 3.
 Deligere ex omni numero. Cic. 4. Verr. 44.
 Sibi oppida maritima domicilio. Liv. 9. Bell. Maced.
 Deligere optimum virum ad sacra Idæa accipienda. Cic. 5. de Fin. 3.
 Ex Senatu aliquos in consilium deligere. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Qui ex civitate in Senatum, propter dignitatem, ex Senatu in hoc consilium delecti estis, propter severitatem.
 Unum ex cunctis deligere. Cic. de Lege Agr. 2. 23.
 In deligendo genere vitæ ratio habenda est. Cic. 1. Off.
 Potestas deligendi ex populo data. Cic. 2. de Lege Agr.
 Deligere, pro Colligere. ut, Ovid. 4. Epist. 30.
 Et tenui primam deligere ungue rosam.

DELECTUS, Partic. [*ἐπιλελεγμενός*] ut, Delecti ad omne facinus coloni. Cic. de Lege Agr. 17.
 Ad rem aliquam delectus. Cic. pro Rosc. Amer. Ad eamne rem vos reservati estis, ad eamne rem delecti, ut eos condemnaretis, &c.
 Juventus delecta. Virg. 9. Æn. 162.
 Nativum & delectum malum. Cic. pro Domo sua; Nonne fuit eo major adhibenda medicina, quæ & illud nativum, & hoc delectum malum sanare possit?
 Ab omni ordine delecti Oratores. Virg. 7. Æn. 152.
 Delecti viri, Fortes & præcipui, vel Egregii. Cic. 1. Tusc.
DELECTUS, ūs. Verbale. [*ἐπιλογή*].
 Delectus, & discrimen. Cic. 4. Verr. 50. Omniumque rerum delectum atque discrimen pecunia sustulisset.
 Delectus & judicium. Cic. pro Cluent. 128. Quod idem facere censores in delectu dignitatis, & in judicio civium & in animadversione vitiorum, qui convenit?
 Delectus & notatio judicium etiam in nostris civibus haberi solet. Cic. 5. Philipp. 31.
 Dignitatis delectus in beneficentia sit. Cic. 1. Off. 45.
 Verborum delectus. Cic. de Clar. Orat. 72. Primoque in libro dixerit, Verborum delectum originem esse eloquentiæ.
 Virtutis delectus. Cic. pro Corn. Balb. 49.
 Sine ullo delectu, sine pop. notione, sine judicio Senatus addicere alicui aliquid. Cic. de Lege Agr. 56.
 Adhibere delectum. Cic. 5. de Fin. 90. Mihi quidem etiam lautius videtur quod eligitur, & ad quod delectus adhibetur.
 Delectu aliquo aut sapientia non ducitur ad judicandum populus, sed &c. Cic. pro Planc. 9.
 Judicio suo delectum habere aliquem. Cic. Q. frat. lib. 1. 1.
 Habere delectum civis & peregrini. Cic. 1. Off. 149.
 Acceptorum beneficiorum sunt delectus habendi. Cic. 1. Off. 49.
 Nullum rerum delectum relinquere. Cic. 1. Off. Qui tamen haberent jus suum disputandi de officio, si rerum aliquem delectum reliquissent, ut ad officii inventionem aditus esset.
 Tenere delectum rerum. Cic. 1. de Fin. 33.
 Delectus militum proprie dicitur, cum de actu ipso milites conscribendi, tum de conscriptis recens militibus. Gr. τὴν στρατιωτικὴν κατάστασιν. de quo V. Lips. de Mil. Ro. l. 1. Dial. 2. seq. Sunt qui Dilectus perpetuo scribendum contendunt. Cæf. 8. Bell. Gall. Nam Cn. Pompejus legionem primam, quam ad Casarem miserat, confectam ex delectu provinciarum, Casari eam tanquam ex suo numero dedit.
 Superbissimo delectu & durissima conquisitione collectus exercitus. Cic. de Provinc. Consul. Hæc & seqq. de Milit. delectu.
 Agere vel habere delectum. V. **AGERE** & **HABERE**. Liv. 2. ab Urbe. Conficere delectum. Cæf. 6. de Bell. Gall.
 Decernere. Liv. lib. 3.
 Edicere. Liv. lib. 2.
 Facere delectum. V. **Facio**.
 Facere certum studiorum delectum nemo dissuaserit. Quintil. lib. 2. cap. 8. quam formulam tamen impugnat Valla, quem V. 5. 61.
 Instituire delectum. V. **INSTRUO**.
 Intermittere. Cæf. 1. Bell. Civil.
 Mandare. Liv. lib. 5. Bell. Pun.

DELECTIO, ōnis. f. Aग्रatius Vet. Gram. ait Alicujus rei examinata delectionem appellamus. Nam Diligi affectionis, Deligi judicii est. V. Vopisc. Aurel. cap. 40.
DELECTOR, ōris. Frontin. Strateg. 4. 1. 3. Pyrrhus delectori suo fertur dixisse: tu grandes elige, ego eos fortes reddam.
DELIMO, [*ἀπεργιζω*] are. De re aliqua limare. Plin. lib. 34. cap. 11. Alii delimatam æris scobem aceto spargunt.
DELIMATIO, ōnis. f. apud Apul.
DELIMATOR, ōris. Gloss. Cyrill.
DELIMUM, i. n. vel **DELIMA**, æ. f. Idem videtur esse, quod Linna apud Arnobium 6. p. 200. ubi simulacra vocat descobinata delimis. at Heraldus divisim legit, de limis.
DELINGO, inxi, [*ἐκλίζω*] ere. Idem quod Lingere. Plaut. Curcul. 4. 4. 6. Hic hodie apud me nunquam delinges falem. Idem Perf. 3. 3. 24. Nisi me hæc defendet, nunquam delinget falem. V. Erasim. Chil. 3. 7. 33. & 4. 4. 27.

Delingere plenum cochleare. Cels. lib. 3. cap. 22. Ita ut illius cyathus forbeat, hujus cochleare plenum paulatim delingatur.
DELINIO, pro Delenio, ūvi, ūtum, [*καλέω, ἡλίζω*] ire. Idem quod Lenire.
 Delinire, per translationem, pro verbis Demulcere & Irrerire. Plaut. Stich. 3. 2. 4. Ut eum advenientem meis dictis deliniam.
 Delinire animum suavitate. Cic. 4. Tusc.
 Delinire animos præda, pretio, sermone. Liv. 1. ab Urbe. Cic. 5. Verr. 157. & 2. Off. 48.
 Delinire atque corrumpere blanditiis. Cic. 1. de Fin. 33. Qui blanditiis præfentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores, &c.
 Fovere hominum sensus, delinire animos, & adhibere voluptates. Cic. pro Muren. 74.
 Plebem largitione. Cic. pro Milon. C. 35. Ut non modo virtute flecteret, sed etiam tribus suis patrimoniis deliniret. i. e. Muneribus placaret, ut sequitur, plebem.
 Pellicere, capere & delinire. Cic. pro Cluent. 13. Animum adolescentis nondum consilio ac ratione firmatum pellexit iis omnibus rebus, quibus illa ætas capi ac deliniri potest.
DELINITUS, Partic. [*κεκλιμέντος*] Titinn. Verum enim dotibus deliniti, ultro etiam uxoribus ancillantur. Nonius. 2. 26. Cic. 1. de Orat. C. 9. Genus hominum in montibus ac sylvis dissipatum, non prudentium consiliis compullum potius, quam disertorum oratione delinitum, se oppidis, mœnibusque sephisse.
 Illecebris voluptatis delinitus. Cic. Fam. 15. 16.
 Non nuptialibus donis, sed filiorum funeribus delinita mulier. Cic. pro Cluent. 28.
 Delinitus, Mente alienatus, ut ait Nonius. 4. 115. Plaut. Amph. 2. 2. 214. Delinitus sum profecto, ita ut me qui sum, nesciam. Lucil. lib. 28. Concedat homini id quod vult, deliniat, corrumpat profusus, ac nervos omnes. V. **DELINIMENTUM**.
DELINITOR, Verbale. [*ῥηκτό*] Cic. de Clar. Orat. 70. Ut non cum adversario solum, sed etiam (quod mirabile esset) cum judicio ipsi, cujus delinitor esse debet Orator, jurgio sæpe contenderet.
DELINITIO, Verbale. [*ῥηκσις*] Cic. 2. Off. 16. Ipsaque illa delinitio multitudinis ad breve tempus exiguumque duratura sit.
DELINIMEN, inis. Symmach. 3. Ep. 11. Delinimina aurium.
DELINIMENTUM, [*ῥηκτικόν, ῥηκτικόν*] Idem quod Delinitio. Liv. 4. ab Urbe, Aptillimum tempus erat, vindictis seditionibus, delinimentum animis, Volani agri divisionem objici. Idem 10. Bell. Pun. Vitæ delinimenta monstraveram tibi. Tacit. lib. 15. Agric. 21. 3
 Delinimenta, pro Venenis, veneficiis, & poculis amatoriiis. Afranius Vopisco, apud Nonium. 1. 1.
 Si possent homines delinimentis capi,
 Omnes haberent nunc amatores anus.
 Ætas, & corpus tenerum, & morigeratio,
 Hæc sunt venena formosarum mulierum.
 Mala ætas nulla delinimenta invenit.
 Liv. 1. 39. C. 11. Hispæ concubitu carere eum x. noctes non posse; illius excetra delinimentis & venenis imbutum, nec vitrici, nec parentis, nec Deorum verecundiam habere. Ita explicat utrumque locum Bræk. ad Tib. 1. 6. 7. V. **DELINITUS**.
DELINIO, [*ἀφραφω*] are. Linimenta formæ ducere. Plin. lib. 35. cap. 10. Arrepto carbone extincto et foculo, imaginem in pariete deliniavit. **DELINEO** & **Delineavi** scribendum est.
DELINO, ūvi, ūvi & ēvi, ūtum, [*ἀπαλέφω*] ere. Frædare, corrumpere. Cic. ad Calvum, Tuli moleste, quod literæ delitæ mihi ante redditæ sunt. Ex Priscian. lib. 9. sub fin.
DELINQUO, ūvi, ūvi, ūtum, [*παρημέλω*] ere. Proprie est Prætermittere quod non oportet præterire, inquit Festus. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ferretne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Plaut. Men. 2. 1. 46. Ne tu delinquas, neve ego irascat tibi.
 Aliquid delinquere. Cic. 2. de Lege Agr. 99. Sic liquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me a vobis deprecentur.
 Delinquere erga aliquem. Plaut. Epid. 3. 3. 9.
 In ancilla siquis delinquere possit. Ovid. 2. Amor. 8. 9.
 In aliqua re delinquere. Cic. 2. de Invent. 33. Idem pro Cicerone. Quare ne in bello propter hostium metum delinqueret, amplior ei mortis & supplicii metus est a majoribus constitutus. De milite.
 Delinquere in vita. Cic. 2. Tusc. 12. Artemque vitæ professus, delinquit in vita.
 Delinquere minus est quam Peccare, unde obligationes ex delictis privatis nasci dicuntur: accusationes ex criminibus. Cic. 2. de Invent. 34. Nam necesse est eum, qui velit peccare, aliquando primum delinquere.
DELINQUOR, pass. Papinian. in l. Si adulterium. §. Fratres denique. D. ad Legem Juliam De adulteriis, Adulterii crimen quod pubertate delinquitur, non excusatur.
 Siquid delinquitur, sit nescio quomodo, ut magis in aliis cernamus, quam in nobismetipsis. Cic. 1. Off. 41.
 Parum delictum est. Cic. pro Cæcin. In jure parum delictum esse, qui prohibitus sit, nisi ex eo loco, ubi vestigium impresserit, delicti neminem posse.
DELIQUITUM, ūi. [*ἐκλειψις, λαιπηριμία*] Defectus. Plaut. Capt. 3. 4. 93.
 Hoc si fecus reperies, nullam causam dico, quin mihi Et parentum & libertatis apud te deliquo sit.
 Id est, Diminutioni. quidam nominativum esse volunt.
 Deliquium solis, inquit Festus, a Delinquendo dictum, quod delinquit in cursu suo. Plin. lib. 2. cap. 12. Hinc quoque medici recentiores & Latini vocant animi deliquium pro affectu illo, quem quidam syncopen vocant. Falluntur itaque qui a Delinquendo delectant. V. Varr. de L. L. 6. 5. & Voss. Etym. p. 291.
DELIQUEM, i. [*ἔπιω*] Id est, Minus. Plaut. Caf. 2. 2. 33.
 Sine amet, sine quod lubet id faciat, quando tibi nil domi Deliquem sit. Id est, Nihil tibi desit propterea. conf. F. at. & Douz. ad loc. Plautin. Explan. l. 2. C. 2. & Viris Doctis not. ad Fest.

DELICTUM, i. [*δελικτήματα*] Minus est quam Peccatum. Plaut. Bacchid. 5. 2. 52.

Sine hoc exorare me obsecro abs te, ut istud delictum Desistas tantopere ire oppugnatum. Atque etiam in delictis pœnam ipsam honorat. Plin. lib. 14. cap. 1. Manifestus delicti. Tacit. lib. 2. 85. Author, & reprehensor delicti. Ovid. 17. Epist. 219. Liber a delictis. V. LIBER. Terrarum delicta. Stat. 1. Theb. 214. i. e. humani generis. Majus delictum. Cic. pro Cæcin. 7. Quo delictum majus est, eo pœna tardior. Parvum. Cic. 1. Off. 13. Quæ autem parva videntur esse delicta, neque a multis intelligi possunt, ab iis est diligentius declinandum. Coercere delicta suppliciiis. Hor. 1. Sat. 3. 79. Commoveri delicto suo. Cic. Fam. 5. 17. Et illud adjunges, homines sapientes turpitudine, non casu: & delicto suo, non aliorum injuria commoveri. Defendere delictum. Hor. in Arte Poet. 442. Domare delicta. Claud. 8. Paneg. 310. Ob delictum expetunt pœnas ab aliquo dii. Cic. pro Marcel. 18. Fateri delicta. Ovid. 2. Amor. 4. 3. Luendum morte delictum. Sen. Hippol. 8. Inque vicem illorum patiar delicta libenter. Hor. 1. Sat. 3. 141.

Piare delicta. Silius lib. 17. Stringuntur pectora delicto. Ovid. 5. Trist. 6. 21.

DELINQUENTIA, æ. Tertull. de Resur. Carn. cap. 46.

DELICTOR, õris. Cyprian. Epist. 59. cap. 1.

DELIQUEO, cui, [*πηρομαι*] Ære. neutrum. vel **DELIQUESCO**, delicti, Ære. In totum resolvi & dissolvi. Ovid. 4. Met. 252.

Protinus imbutum cœlesti nectare corpus Delicuit.

Hæc ita coquantur, ut omnia poma deliquefcant cum musto. Columel. lib. 12. cap. 41.

Deliquefcere, per translationem. Cic. 4. Tusc. 37. Nec fitienter quid expetens ardeat desiderio, nec alacritate futili deliquefcant. Hoc est, Mollescat, inquit Budæus.

Deliquefcant fors. Plaut. Casin. 2. 4. 28. vulgo Decolassit, vel Decoll. q. V.

DELIQUIÆ ut Colliquiæ, quæ stillicidia excipiunt in cavædio. Vitruv. lib. 6. cap. 3. Cavædia autem displuviata sunt, in quibus deliquiæ aquam sustinentes stillicidia rejiciunt. Aliqua exemplaria habent Atcam sustinentes. V. DELICIA.

DELIQUIUM, V. DELINQUO.

DELIQUO, [*έκχεω*] Ære. a Liquore formatum, significat Effundere.

Columel. lib. 12. cap. 39. Deinde post viginti vel triginta dies quum deserbuerit, in alia vasa deliquare, & confestim opercula gypfare, & pelliculare. V. Varr. de L. L. 6. 5.

DELIQUO, Ære. Vetustum verbum est, quod valet Aperire, declarare, ut docet Nonius. Titinn. lib. 5. Quid istuc est, aut quid sibi vult fermo? mater deliqua. Lucret. lib. 1. 423.

At contra gravius plus in se corporis esse Deliquat, &c.

DELIRO, [*παραλρησω, παραπαιω*] Ære. De recto recedere. Verbum ductum ab Arantium lira. V. Nonius 1. 62. Hoc alii non a Liris Rusticorum, sed a Græcorum λρησι deducunt; quos Plautus Latio donavit. Pœn. 1. 1. 9. Gerræ germanæ atque ædipol liræ, id est, Nugæ meræ. Liræ, ut Adelphæ, id est, Adelphi apud Terent. ex Αδελφοι. A liris ergo Lirare (quemadmodum apud Græcos a λρησι λρησων) id est, Ineptire, & Delirare. Το, De enim auget, cui originationi favent & Veteres Glossæ, in quibus sunt, Delerus, λρησων, παραλρησω, Delerat, παραληπτοι, λρησι. E enim pro I antiquorum more positum, alteræ Græco-latinae clarius. λρησων, Delirus. Frustra igitur est qui inter Delerus & Delirus distinguit. De λρησι etiam quadam ex Hefychio & Græcis Epigram. Scal. in Varronem notat.

Delirare, per translationem, A recto & æquo, & a communi sensu recedere. Hor. 1. Epist. 2. 14.

Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi.

Multos se deliros senes sepe vidisse, sed qui magis quam Phormio deliraret, vidisse neminem. Cic. 2. de Orat. 75.

Desipere, delirare, dementem esse. Cic. 1. de Nat. Deor. 95. Summos viros desipere, delirare, dementes esse dicebas.

Delirare, & mente captum esse. Cic. 1. Off. 94. Omnique in re quid sit verum videre & tueri decet: contraque falli, errare, labi, decipi tam dedecet, quam delirare & mente captum esse.

In aliqua re delirare. Cic. 1. de Divin. 35. Utar igitur, nec abducatur rear aut in extis totam Hetruriam delirare, aut eandem gentem in fulguribus errare, aut fallaciter portenta interpretari.

Acumen delirat. Hor. 1. Epist. 12. 20.

Delirat linguaque, mensque. Lucret. lib. 3. 454.

DELIRANS, Partic. [*παραλρησων*] ut Delirans fenex. Ter. Adel. 4. 7. 43.

Delirans in libris suis, quos scripsit. Cic. 1. de Nat. Deor. 95.

Delirantia dicta. Plaut. Amph. 2. 1. 38.

Somnia delirantium. Cic. de Nat. Deor. 1. 16. 42. Expofui fere non philosophorum judicia, sed delirantium somnia.

DELIRUS, Adject. [*παραφρων*] Qui delirat. Plaut. Amph. Adeo me istic hodie delirum fecit. Sic apud Cic. 2. de Orat. 18. Deliri fenex.

Anus delira. Cic. 2. de Divin. 68. An tu censeres ullam anum tam delirant futuram fuisse, ut fœmniis crederet?

Scriptor delirus, & iners. Hor. 2. Epist. 2. 126.

DELIRATIO, Verbale. Plin. lib. 18. cap. 20. Hoc quoque ubi consuetudo patitur, crate dentata, vel tabula aratro adnexa quod vocant lirare, operientes femina: unde primum appellata deliratio est.

DELIRATIO, [*παραφροσιν*] Vitium peculiare senibus. Cic. de Senect. 11. Ista similis Stultitia (quæ Deliratio appellari solet) senum levium est, non omnium. Idem 2. de Divin. 43. O delirationem incredibilem.

DELIRAMENTUM, i. n. [*ληρημα*] Ipsa deliratio. Plaut. Amph. 2. 2. 64. Hæc quidem deliramenta loquitur. Idem Men. 5. 5. 21.

DELIRIUM, ii. n. Idem quod Deliramentum. Cels. lib. 5. cap. 27. Illa perniciofa est, quæ vel levi vulnere supervenit, vel ultra tempus inflammationis durat, vel delirium movet.

DELIRITAS, pro Deliratione. Laberius, Quænam mens, quæ deliratas vos supplicatores facit, &c. Nonius 8. 56.

DELIRIOSUS, a, um. Vet. Interp. Irenæi. 1. 9. Deliriofa loqui.

DELITEO, ui. a quo **DELITESCO**, ui, [*δελιτανωμαι, κατακρυπτοιμαι, λοζωμαι, εισφουσω*] Ære. Ejusdem cum suo simplici Lateo significationis. Plaut. Rud. 2. 5. 9. Amat hercle me, ut ego opinor: delituit mala. Plin. lib. 36. cap. 5.

Delitescere in ulva per noctem. Virg. 2. Æn. 135. Varr. 3. de R. R. cap. 12. Ubi interdum lepores delitescunt, in virgultis atque herbis. Cæf. 4. Bell. Gall. 32. Noctu in fylvis delituerant.

Delitescere, & Se aperire, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 53. In quo cursu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo, tum retardando, tum vespertinis temporibus delitescendo, tum matutinis ferulum aperiendo, nihil immutat sempiternis seculorum ætatibus, quin eadem iisdem temporibus efficiat. De Saturni stella.

Delitescere & Proflire, contraria. Cic. pro Cœlio 62. Constitutum locum jussit balneas Xenias, ut eo mitterent amicos qui delitescerent: dein de repente, quum venisset Licinius, venenum traderet, prolirent, hominemque comprehenderent.

In aqua delitere. Ovid. 2. de Arte Am. 472.

In parva casa. Idem ibidem 240.

In cubilibus delitescunt bestie. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. extr.

Delituit cœlum. Stat. 3. Sylv. 1. 71.

Delituit cœlum, & subitis lux candida cessit Nubibus.

Privato loco delituisse. Ovid. 3. Trist. 1. 80.

Occultata delituit virtus. Stat. 10. Theb. 477.

Exilio aliquem delituisse. Ovid. in Ibin. 12.

Delitere, vel Delitescere, per translationem. Cic. pro Cæcin. 61.

Juris judicium quum erit, & aequitatis, cave in ista tam frigida, tam jejuna calumnia delitescas.

Delitescere in autoritate alicujus. Cic. 4. Acad. 15. Qui constitutam philosophiam everteret, & in eorum autoritate delitesceret, qui negavissent quicquam sciri, aut percipi posse.

Delitescere sub tribunicia umbra. Liv. 1. ab Urbe. Ubi illi partritiu spiritus, ubi subnixus & fidens innocentia animus esset, quarebat: sub tribunicia umbra Consularem virum delituisse.

DELITENS, Partic. [*δελιτανων*] Plin. lib. 35. cap. 1. Non placet jam abaci, nec spatia montis in cubiculo delitentia. Delitescencia emendat. H. St.

DELITIGO, avi, atum, Ære. Hor. de Arte Poet. 94.

Iratusque Chremes tumido delitigat ore. Hoc est, Vehementer litigat.

DELIUS, [*Δηλιος*] Adj. a Delo. V. DELOS.

DELIUM, [*Δελιον*] Oppidi parvi nomen, in Tanagra regione; ut author est Stephanus.

DELLI, Lacus erant breviores, bullientibus aquis insignes, non longe a Catana, mire profunditatis: quos incolæ Crateras vocant. Hos Poetæ fingunt fuisse fratres Palicos, Jovis & Thaliæ filios. Nam quum Thalia se videret ex Jove gravidam, metuens iram Junonis, optavit ut sibi terra dehileret. Instante autem partus tempore, reclusa terra ea in parte, ubi nunc Delli lacus sunt, duo pueri emerferunt, quos Palicos fratres vocaverunt, δελιων παλιων ηεροσται, quod prius in terram demersit, denuo reverit sint. Hos lacus accolæ fratribus Palicis sacros putant, quod per eos credantur in lucem esse reverit, & lacus ipsos Dellos vocant. Qui tanta olim veneratione habiti sunt, ut circa eos juramentum exigi solet, Siquis in furti suspitionem venisset, prius tamen accepto hedejussore, qui si juranti quid accidisset, præstaret quod exitus ostenderet.

DELMINIUM, vulgo DEMNA, Dalmatiæ oppidum est, apud Ptolmæum. lib. 2. cap. ult.

DELOS, [*Δηλος*] Insula in Ægeo mari, omnium Cycladum clarissima, Apollinis templo & mercatu nobilis. Dicta Delos (ut docet Aristoteles) quod quum meria esset, subito apparuit. Nam δελω, Ostendo significat. Hæc primo Pyripile dicta ab igne ibi primum reperto. A quibusdam Cinthia, ab aliis Alteria, ab aliis Cynthium. Sed in primis Ortygia: quoniam in ea primum coturnices inventæ sunt, quas Græci Ortygias vocant. Hæc ex Plin. lib. 4. cap. 12. V. 3. Verr. 48. & Hygin. in Fabula 53.

Dele, vocativo, apud Statium legitur, lib. 3. Theb. 438.

— ipsa tua Mycone, Gyaroque revelli,

Dele, times.

Natalis Apollinis Delos. Hor. 1. Od. 21. 10.

Candida Delos. Ovid. 21. Epist. 82.

Erratica. Ovid. 6. Met. 333.

Hospita gentibus. Stat. 1. Achil. 206.

Latonia. Virg. 3. Georg. 6. Hoc est, in qua Latona enixa est Apollinem & Dianam: quam insulam ante vagam Apollo stabilem fecit, ut in tertio legimus, v. 76. Mycone celsa, Gyaroque revinxit. Servius.

DELIACUS, [*Δηλιακος*] Qui ex Delo est. Unde æs Deliacum, & Deliaci dicta sunt vasa ex ære pretioso, ab insula Delo, ubi fuit prima nobilitas æris. V. Plin. lib. 34. cap. 2.

Mercatus Deliacus. Idem lib. etiam 34. cap. 2.

Vasa Deliaci. Cic. pro Rosc. Amer. C. 46. Domus referta vasis Corinthiis & Deliacis.

Deliaci suppellex. In qua erant Triclinia, & lecti cum pedibus, & sulcris ex ære Deliaco factis. V. Bayhum.

De nave Deliaci Plutarch. lib. An seni gerenda Resp. p. 786. Gr. η Δηλιας. V. Reinesf. Var. Lect. 1. 3. C. 5. p. 424. Meurs. in Thefeo C. 16.

Deliaci, fuere mercatores, qui Delum frequentabant, ubi nobilissimus erat mercatus. Cic. pro Cornel. Neque vero ornamenta ista vilarum, quibus L. Paulum, & L. Mummius, qui rebus his urbem Italianique omnem refererunt ab aliquo video persfacile Deliaci aut Syro potuisse superari.

Deliacos valde soterter curasse Gallinarum δεινισθοσσησθησ & exinde magnos

maiores fructus percipisse docet Varro de R. R. 3. 9. ad quem locum V. Jos. Scalig. ubi & qui apud Petron. cap. 23. Recensit Deliaci manu sint interpretatur. Deliacorum etiam gallinariorum Columella meminit, l. 8. C. 2. & Cic. 4. Acad. 18. 85. V. Turneb. Adv. 19. 7. adde Erh. & Burm. ad loc. Petr. C. 23. p. 78.

DELIUS, [*Δελιός*] aliud Adj. Quod Apollini & Dianæ frequentius tribuitur.

Antra Delia. Stat. 5. Sylv. 3. 4.
 Apollo Delius. Virg. 3. Æn. 162. Cic. 1. Verr. 47. de N. D. 88.
 Ornatus foliis Delii Dux. Hor. 4. Od. 3. 7. Id est, Laurea corona, Porphyr.

Dea Delia, Diana. Hor. 4. Od. 6. 33.
 Nemoralis Delia, abfol. Stat. 9. Theb. 627.
 Vates Delius. Virg. 6. Æn. 12. Id est, Apollo fatidicus. & sic ait Delius, ut Lycie sortes, id est, Apollineæ. Servius.

DELPHACIA, [*Δελφικία*] Insula in Propontide, de qua Plin. lib. 6. cap. ult.

DELPHAX, acis. [*Δελφάξ*] Porculus est lactens, ut ostendit Epicharmus, ducto vocabulo a Delphys, quæ vox apud Pollucem Vulva est: unde & Adelphi, inquit, dicuntur fratres, qui ex vulva prodierint eadem. Sed proprie ex hoc delphax temellam signat, veluti quæ delphyn habeat, id est, vulvam. Delphicum vero, sunt qui vulgo temporalem dictum Suem intelligant. Cæl. Rhodig. lib. 8. cap. 7.

DELPHI, [*Δελφοί*] tam pro Oppido, quam pro Oppidanis, plurali tantum numero, sicut Gabii. Est autem civitas in Beoçia juxta Parnassum, dicta a Delpho Neptuni filio, ex Melanthe Deucalionis filia suscepto. Ibi Apollo clarissimum templum habuit, & oracula reddebat. Hinc Delphicus dicitur. Ibi primo Tellus, dein Themis, tandem Phœbus responsa dedere, teste Paulania in Phocicis. Phœbum sen Apollinem Constantinus M. ex adyto suo extraxit, tripode Constantinopolin lato. Socrat. 1. 16. Hist. Ecclæs. ubi eum ævo suo fuisse scribit Priscianus lib. 1. Deletum funditus est Templum Delphicum terræ motu & fulminibus, nec postea unquam restitutum. V. de Oraculo Pythio Delphis erudita multa in l. de Divinat. gen. Peuereri. Et apud Van Dalium de Oraculis. Responsa ejus intricata & ænigmatica fuerunt, quæ de re V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 210.

Delphi umbilicus orbis. Liv. 8. Bell. Maced. 38. 48. Etiam Delphos, quondam, commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli spoliaverunt.

Sortilegi Delphi. Hor. in Arte Poet. 219.
 Inignes Apolline Delphi. Hor. 1. Od. 7. 3.
 Taciti Delphi. Claud. 8. Paneg. 144.

DELPHICUS, Adject. [*Δελφικός*] ut Delphica laurus, quod victores Delphis ea coronarentur. Est & Viridior laurus. Plin. lib. 15. cap. 30. vel Delphica laurus, quod Apollini sacra esset. Claud. in Gigant.

Delphicus Apollo. Ovid. 2. Met. 533. & 677.
 Pytho Delphica. Tibul. lib. 2. 3. 27. Pro ipsis Delphis. V. Broeckh.

Delphicus gladius, de re dicebatur ad diversos usus accommodabili; quemadmodum iisdem vasculis, & poculorum vice in conviviiis, & clypeorum vice in bellis utebantur. Nam Delphicus gladius ad eum modum erat fabrefactus, ut eodem simul & sacras mactarent victimas, & nocentes afficerent supplicio. Meminit hujus gladii, cum Euripides in Tragædiis, tum Aristoteles Politicorum lib. 1. cap. 1. & de Partibus Animalium l. 4. cap. 6. Quadrabit in pauperes, qui ob penuriam eandem vestem aut aliam rem quampiam ad varios usus accommodant. Hæc & plura Erasim. in Chiliad. Alciatus tamen lib. 7. Parerg. cap. 6. Illud, inquit, non omiserim, gladium Delphicum simpliciter accipi, quia ad aram Apollinis Delphici Pyrrhus sit occisus: & nihil pertinere ad Delphicam machæram, cujus Aristoteles lib. 1. Politic. mentionem facit: quanvis aliter Paræmiographo visum sit. Erat illa machæra in supellectile, & prima tantum parte ferrea, ut pro ense esset: cætera lignea, ut aliis quoque usus accommodaretur, quod Grammatici veteres tradiderunt. Delphicus vero gladius ad eos referri potest, qui eodem futo, eodemque vindice pereunt.

Delphica mensa. Cælius lib. 8. cap. 6. Delphinida poculorum mensam vocat in Lexiphane Lucianus, his verbis: *ποτήρια δὲ οὕτως παύται ἐπὶ τῆς Δελφινίδος τραπέζης.* Id est, Pocula vero omnimoda jacebant in mensa Delphinide. Hanc Porphyrio Latine Delphicam vocavit, quum ait Hor. 1. Sat. 6. 116.

Cœna ministratur pueris tribus, & lapis albus
 Pocula cum cyatho duo fustinet. Lapis albus, id est,
 Mensa marmorea, quam vocant Delphicam. Juvenal. item significavit 3. Sat. 205.

— & recubans sub eodem marmore Chiron. De his meminit & Plin. lib. 34. cap. 4. Ex are, inquit, scditavere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam donis maxime Apollinis Delphici dicabantur. Sed & Paulus in l. 3. in princ. D. de supellect. legat. Supellectile legata hæc continentur: mensæ, trapezophora, delphicæ, subsellia, scamna, &c. V. Cic. 4. Verr. 59. & Wow. ad Petron. cap. 22. p. 75. Burman.

Sic & Commentator a Cuiquio editus p. 375. LAPIS ALBUS, Mensa marmorea, quam Delphicam vocant, scilicet quæ pretii non est magni: *στρωτήριος τραπέζης.* In Glossario: Abaci Delphica *μυμύριον, ὡς οὐ σελίδι.* II. St.

Delphicum [*Δελφικόν*] vero, uti scribit Procopius, l. 3. erat locus in Palatinis ædibus, in quo versari ac cœdium capere consueverunt principes: quod ex Græcæ linguæ usu factum arbitrat. Nam & ibi, inquit, stabat tripod, super quo ab regis pincernis statuuntur pocula, & Latini mensam ejusmodi, Delphicam item nuncupant. Hæc Cælius. Ant. Lect. 8. 6.

Delphica vasa sunt, quorum nulla mutata forma, variis & multiplex usus est. Nanque ita erant facta, ut duplici facie diversis usus inservirent, nunc poculorum vicem præstantia, nunc clypeorum usum: tam elaboratæ artis Delphi vasa habebant. Alex. ab Alex. Genial. Hier. lib. 1. cap. 10.

Delphica Sibylla quædam fuit, quæ ante Trojana bella vaticinata est, & pleraque Homerum operi suo carmina ex illius vaticiniis accommodasse ferunt. Alii Cumanam, quæ Amalthæa dicta est, dicunt fuisse Alex. Genial. Hier. lib. 3. cap. 16.

Delphici thesauri, ab authoribus ubique celebrati sunt, in quibus & lateres aurei a Cræso dicati visebantur, & pretiosa segmenta ab Helena & Frisphie eidem affixa templo cernere licebat. Quæ quia sacrilegas admoventibus manus, aut omnino ausis gestare pessimum peperere exitium, proverbii sibi locum vendicant, non secus ac Tololanum aurum, itemque Sejanus equus, apud Gellium. Historia vero sic habet, bello sacro Delphica pecunia, & quicquid ibi pretiosius erat, cecidit in prædam. Inter reliqua vero ipsa hæc, de quibus diximus, segmenta: quæ duorum ex Phocensibus ducum, qui id bellum gerebant, uxores, ut est muliebre ingenium, avide oblata arripere, protinusque collo circumdedere, ut ipsis tum est visum, ornamenta præsignia: ut mox docuit eventus, incertum exitialem. Ea siquidem, cui Helenes monile obvenit, turpiter profuturo corpore, pudicitia jactura & famæ dispendio, quæ bene sentientibus vita quoque comparatur, pœnas finioris perpetrati luisse ferunt. Alteram vero crudelior excepit pernicietas: nam Tarentis filii vecordia tectis injecto igni, viva exusta est. Meminit Plutarch. lib. de his qui serius a numine castigantur, & ex eo Cæl. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 17.

DELPHICUS, a, um. apud Martial. lib. 11. 22.
 DELPHIS, idis. f. Pro sacerdote Delphica usus est Martial. 9. Epigr. 43.

Nec Delphis tua mentiaris ulli.
 Delphis autem m. idem qui Delphin, quia Dicatalectum Græcis. V. Avien. Phœnom. v. 700.

DELPHICOLA, æ. m. Apollo Delphis habitans. Aufon Technopagn. C. de Historiis. v. 73.

DELPHIN, inis. vel DELPHINUS, ini. m. [*Δελφίν*] Genus piscis marini. Plin. lib. 9. cap. 8. Velocissimum omnium animalium, non solum marinorum est delphinus, ocyor volucres, ocyor telio: ac nisi multum infra rostrum os illi foret, medio pene in ventre, nullus piscium celeritatem ejus evaderet. Ab hoc autem pisce, ut ex Plutarcho accepimus, hujusmodi fertur adagium, Delphini in terra vis. Id in eos promptum videtur, qui quod nesciunt, judicant, & in quod minus valeant, toto copatu petunt, nec se intra pelliculam continent, supra crepidam aliquid ambitiosus affectantes. Cæl. l. 8. C. 6.

Cuivi delphines. Ovid. 2. Met. 265.
 — nec se super æquora curvi
 Tollere consuetas audent delphines in atras.
 Pandi delphines. Ovid. 3. Trist. 10. 43.
 Tum neque se pandi possunt delphines in auras
 Tollere, conantes dura coercent hyems.

Delphini fe in portum conjicientes significant tempestatem. Cic. 2. de Divin. 145. Gubernatores quum exultanteis loligines viderint, aut delphinos fe in portum conjicientes, tempestatem significari putant.

Delphina pelvis non capit, [*Δελφινὴ δελφίνα ἢ χρεῖα*] Proverbium elegans, quo utimur innuentes re pretiosa quem videri indignum. Sicuti apud Seleuciam superbe pronuntiavit rhetor Amphicrates, quum amplius rogaretur, ut artis suæ documenta inibi promeret. Meminit Rhodig. Antiq. Lect. 21. cap. 9.

Delphinum cauda ligas, Delphinum natare deces proverbialia sunt de operibus frustratis. T. Vespas. Imper. admodum amans utilissimi præcepti *σπίθης βορῆς*, Festina lente, adumbrari illud in publicis curavit munifimus figura Delphini ancoram complectentis, ut Delphinus festinationem, ancora, quia navem sistit, tarditatem repræsenteret. Probat & Gell. 7. 8. Delphinos *φίλιθραπες*, id est, Hominum amantes; id quod multis ac variis probat exemplis Plutarchus in lib. de Indulst. Animal. Quo pertinet & illa historia de Delphino, quam Plin. 9. Epist. 33. elegantissime exponit. adde Athen. lib. 13. p. 606. Ob hanc *Θιλακίθραπται* hujus animalis, pro sacrilegio habitum videtur illius carne vesci Cafaub. ad Athen. 7. 7.

De Delphino in nummis Spanh. Diss. 4. p. 224. seq.
 Delphinus, Genus vasis argentei cælati. Plin. lib. 33. cap. 11.
 Delphinos quinis millibus sestertiis in libras emptos C. Gracchus habuit. L. vero Craillus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos sestertiis c.

Delphinus, Stella apud Varr. lib. 2. de R. R. cap. 5. Maxime idoneum tempus ad concipiendum a Delphini exortu usque ad dies x. & paulo plus. V. Hygin. in fabula 194. & rursus lib. 2. & 3. conf. Plin. 18. 26. & 31.

Delphini arei sunt pondera in organo Hydraulico, sive Horologiis appensa, a ferma sic dicta Vitruv. 10. 13.

DELPHINISCUS, [*Δελφινίσκος*] diminutiv. Faryus Delphin, Aristoteli; eadem forma, qua Cic. Divin. 1. 23. Panicum, parvum Pana & Satyriscum, parvum Satyrum, appellat. Cæl. Antiq. Lect. lib. 8. cap. 6.

DELPHINI portus apud Ingaunos Ligures, non longe a fluvio, quem Feritorem vocant, collocatur a Plin. lib. 3. cap. 5.

DELPHINIA Diana. V. DELPHINIUM & DELPHINIUS.

DELPHIS, sive DELPHIN, ut inquit Aristophanis interpres, Instrumentum est nauticum, tum plumbeum, tum ferreum, quod in bello navali pendens ex antenna, ubi se ostendisset occasio, in hostiles naves demittebatur, depressendi causa. Erat autem animalis figura compactum, unde & nomen. Thueyd. lib. 7. navem delphinophoron vocat, ex qua propenderet delphin ejusmodi: meminit & Pherecrates. Julius Pollux delphina pro parte navis accipere videtur, quum ait: Carina affixum dicitur phalcis, sive lesbium, aut chitopodium, cujus postrema pars ad proram vergens, parembolis, sub qua embolum, quo nomine quidam rostrum intelligunt. Medium vero inter proembolida & embolum, stira, id est carina. Super embolum stira, inquit, delphis, quando navis fuerit delphinophoros; nisi quis Pollucem quoque de instrumento sensisse videri velit. Multis tamen temporibus celocium altius furrectum rostrum recurvum, vulgus nauticum delphina appellat. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 8. cap. 6. Adde Scheff. de Mil. Nav. 2. 5. p. 136.

DELPHINIUM, Galli vocant aut natu maximum Regis filium, aut si filius non sit, designatum Regem, hoc est, Euna qui Regi successurus

rus est ob generis propinquitatem: ad hunc proprie pertinet ea Regio quæ Delphinatus dicitur. V. Conring. de Fin. Imp. Rom. Germ. cap. 24. & Berneg. ad Sueton. Cæs. cap. 79.

DELPHINIS, idis. Mensa V. DELPHICA mensa.

DELPHINIUM, [*δέλφινιον*] Herba est florem habens purpureum, violæ non dissimilem, sesquipedales ex una radice furculos emittens, folia autem divisa & prælonga, quæ Delphinorum effigiem repræsentant, unde tractum est nomen. Alterum præterea est Delphinii genus, quod Romani Buccinum vocant, superiori non dissimile, sed ramis longe gracilioribus. Utriusque meminit Dioscor. lib. 3. cap. 77.

DELPHINIUM, [*δέλφινιον*] Arx in Chio, & Templum Apollinis in Attica. Pollux. 8. 10. dicit forum esse judiciale Athenis ab Ægeō constructum, Apollini Delphino & Delphinæ Dianæ dedicatum, ubi judicabatur de his, qui factum non negabant, sed jure factum agebant. Judicium in eo primum Thesei factum est, dum interfectos quidem a se latrones fateretur, sed jure diceret interfectos. Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 6.

DELPHINIUS, [*δέλφινος*] Portus, Sacer dictus, contra quem antiqua jacet Eretria in Eubœa, navigationem LX. stad. habens. Hæc Strab. lib. 9.

Delphinus Apollo cognominatus, non quia is in delphina deformati classis ducem se præstitisset, sed quod delphinem emiserit, quem consequuti Cretenfes Cirrham sint delati. Ex Plutarch. in Comment. Terretria prudentiæ amplius sibi vendicent, an aquatica. Colebatur item Delphinia Diana, ut apud Jul. Polluc. lib. 8. observavimus. Fuit & apud Æginetas Delphinus mensis, Apollini Delphinio facer, quo etiam mense ei sacrificium & rem divinam faciebant. Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 6.

DELPHUSA, [*δέλφουσα*] Fons est insignis apud Delphos, Sed

DELPHUSIA, Urbs Arcadiæ est. Utriusque meminit Steph.

DELTA, [*δέλτα*] Ægypti insula in Nilo, non longe ab Alexand. ita dicta, quod literæ Græcæ Δ imaginem referat. Hirt. Bell. Alex. cap. 27. Steph.

Est Delta item nomen urbis, non procul a Syria, teste Steph.

Delta, Regio quædam est apud Argivos hoc nomine, in qua Dianæ cognomento *παιδης* facellum visitur, quod Hypermetra condidit, quum in iudicio patrem rejecisset, a quo illi faceffebatur negotium, quod Lynceō pepercisset, contra quam propofuiffet is. V. Rhodig. lib. 11. cap. 26.

DELTOIDES, [*δέλταιδης*] Medicis dicitur musculus in brachio, ea in parte quum brachii caput ambit, qua jam etiam totius manus initium est. Nominatur autem sic quod Δ literæ Græcorum figuram quodammodo repræsentet. Galen. lib. 3. de Anatom. Administ.

DELTOTON, [*δέλτατον*] Cic. in Arato,

Andromedæ signum, Deltoton dicere Graii

Quod soliti, simili quia forma littera claret.

Aliis minorum siderum aliquod, quod Triangulum vocamus, inter Andromedam & Arietem, Deltoton est. V. Hier. Vital. Lex. Math. Manil. 1. 352. In Cicerone autem l. c. conjunctio Et, post signum, subaudienda. V. Hygin. lib. 2. & 3. Commentarios quoque in Aratum.

DELUBRUM, i. [*τέμενον*] Templum, præcipue Paganum. V. Barth. ad Claud. p. 867. Ita dictum quod ibi Diï ponantur: sicut Candelabrum dicitur ubi Candela ponitur. V. Plin. 36. 15. princ. Alii ea tantum Tempa appellari Delubra volunt, in quibus Labra sunt ad abluenda corpora. Alias derivationes V. infra. Locus item est, in quo dei simulacrum dedicatum est. Plin. lib. 13. cap. 16. Præcipuam autem esse eam arborem circa Ammonis delubrum. Cic. 1. de Nat. Deor. Virg. 2. Æn. 225.

Delubrum, inquit Festus, dicebant fustem delibratum, hoc est, decorticatum, quem venerabantur pro deo. V. ibi Dacer.

Delubrum, Locus ante aras, dictus a Deluendo. Religio enim sacrificii apud antiquos exigebat, ut ante sacrum, sacrificulus manus ablueret. V. Acon. in Div. Cic. Verr. & Christoph. Coleri Parerg. cap. 2.

Delubrum dictum, inquit Servius, quod uno tecto plura complectitur numina: ut est Capitolum, in quo est Minerva, Jupiter, Juno.

Aræ & delubra dei alicujus. Cic. 3. de Nat. Deor. An hæc quoque dea est? Vidimus enim ejus aras delubraque in Græcia.

Pro deorum templis atque delubris certamen. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Est enim mihi tecum pro aris & focis certamen, & pro deorum templis atque delubris.

Alta deorum delubra. Virg. 4. Georg. 541.

Alta superum delubra vaporant. Stat. 5. Theb. 174.

Delubra sanctissimis religionibus consecrata. Cic. 1. Act. in Verr. 14. Neque hoc solum in status publicis, ornamentisque fecit, sed etiam delubra omnia sanctissimis religionibus consecrata depeculatus est.

Decora deum delubra. Lucret. lib. 2. 352.

Nam sæpe ante deum vitulus delubra decora

Thuricremas propter maectatus concidit aras.

Ditia delubra donis. Ovid. 2. Met. 77.

Religiosissima delubra. Cic. Divin. in Verr. 3. Quod eorum simulacra sanctissima C. Verres ex delubris religiosissimis sustulisset.

Sancta deum delubra. Lucret. lib. 6. 416.

Summa. Virg. 2. Æn. 225.

At gemini lapsu delubra ad summa dracones Effugiunt.

Mufarum delubra colere. Cic. pro Archia 11.

DELECTOR, [*δέλεκτω*] Æri. Idem quod Luctari significat. Plaut. Perf. 1. 1. 4. Cum avibus Stymphalicis, cum Anteo deluctari mavelim.

DELECTO, as. activ. Plaut. Trinum. 4. 1. 20. Quibus ærumnis deluctavi, filio dum divitias quero?

DELUDO, ūsi, ūsum, [*δέλω*] Ære. Deridere, & decipere. Ter. And. 1. 2. 32. Ubivis facilius passus sim, quam in hac re me deludier. Cic. de Lege Agr. Deludi vosmetipfos diutius a Trib. plebis patiemin?

Deludere dolis. Ter. And. 3. 4. 4.

Terra deludet arantes. Propert. lib. 2. 15. 31.

Guttur delusum inani cibo. Ovid. 8. Met. 826.

Delusisse etiam dicuntur gladiatores, quum, ut in digladiando fit, aliquod membrum laxarunt aut laferunt, ut jam ludere non possint:

aut quum caufarii facti sunt, ut interquiescere cogantur, nec spectaculum sui dare possint. Plinius, 1. 36. C. 27. Luxatis potus medetur, ut licet videre gladiatores, quum deluserunt, hac juvari potione. Turnebus. 1. 22. Adv. C. 5.

DELUDIFICOR, [*δέλωαιζω*] Æri. Idem quod Deludere, Ludificari. Plaut. Mostel. 4. 3. 41. Deludificatus est me hodie in perpetuum modum. Item

DELUDIFICO, Plaut. Rud. 1. 2. 53.

DELUSIO, ōnis. f. Arnob. 4. p. 127.

DELUSOR, ōris. apud Firmic.

DEI UENTINUS, Deus peculiaris Crustumensis fuit, quem ut patrium deum coluisse feruntur, ne quando hostili vastarentur incurfu. V. Alex. Genial. Dier. lib. 6. cap. 4. & Cæl. Rhod. lib. 22. cap. 3.

DELUIT, Solvit, inquit Festus, a Græco *δέλωαι*. Gloss. Deluo *δέλωαι*.

DELUMBO, [*ἀποφύω*] Ære. Lumbos extrahere, debilitare. Plin. lib. 28. cap. 4. Hoc sæpe delumbata quadrupede approbatur.

Delumbata radices. Plin. lib. 19. cap. 6. Nunc farculo leviter convelluntur radices, ut delumbatae alant, neque distrahant.

Delumbare sententias, per translationem. Cic. in Orat. 69. Nec minutos numeros sequens concidat, delumbetque sententias. Id est, Enervet, decurterque.

DELUMBIS, e. Quod lumbis caret; & ideo Debile: in lumbis enim, corporis virtus sita est. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix pragtævem aut delumbem sese simulans.

Delumbe carmen, pro Molli & effœminato. Perf. 1. Sat. 104.

— summa delumbe faliva

Hoc natat in labris.

DELUO, ui, ūtum, [*δέλω*] Ære. Depurgare & diligenter lavare. Cato cap. 116. Laferpitium aceto deluito. Alii legunt Diluito. [Reçte.

Deluere, Madefaciendo aliquid delere. Varr. Obortæque inter legendum lacrymæ literas deluebant. Fortasse legendum Delebant.

DELUS, Mons in Bœotia, apud quem erat Apollinis templum, & post illud duo mirabili suavitate fontes, copia aquarum ac frigiditate insignes: alterum *φωβις*, id est, Palmam vocant: reliquum Oleam, sicuti commemoravit in libro, Cur oracula defecerint, Plutarchus: ubi & natum Apollinem narrant. V. & Plutarch. in Peiopia.

DELUTAMENTUM, i. n. a verbo Deluto. Cato, cap. 128. Terram quammaxime cretosam amurca infundito, paleas indito. Sinito quadruidum, fracescat: ubi bene fracuerit, rutro concidito: ubi concideris, delutato. Ita neque aspergo nocebit, neque mures caveas facient, neque herba nascetur, neque delutamenta scindent fe.

DELUTATIO, Idem quod Lutatio apud Augustin.

DELUTO, Ære. Luto aspergere, vel tegere. Cato, cap. 99. Granarium totum oblinito crasso luto: postea conspergito amurca omne quod delutaveris. Ubi aruerit, eo frumentum refrigeratum condito: curculio non nocebit. Sed hic alia exemplaria habent Lutaveris. Idem cap. 128. Habitationem delutare quum voles, terram quammaxime cretosam vel rubricosam fumito.

D E M

DEMÆDEO, ui, [*δέμα*] Ære. Idem quod Madere. Ovid. 5. Trist. 4. 40. Et te sientie suos demaduisse sinus. Sed V. Burman.

DEMADESCO, Ære. Scribonius Largus, Compos. 73. V. Barth. Adv. vers. 40. 4.

DEMÆDES, [*δέμαδης*] ex Remige (ut docet Quintil. 2. 16. p. 192. Burm.) Orator Atheniensis, plurimum potentia & opibus valuit: quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Kemp. quæreret, ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit. Quumque esset ætate confectus, & luxu simul & avaritia perditus, in eum solebat Antipater cavillari, nihil ei, sicuti & cælis victimis, præter linguam fupersisse. Cic. hunc nihil scripississe author est in Bruto. Plura apud Plutarchum in Vita Demosthenis.

DEMENETUS, Viri proprium nomen apud Plaut. in Afin.

Demænetus Parrhasius quum in sacrificio, quod Arcades Jovi Lyceo humana etiamum hostia faciebant, immolati pueri exta degustasset, & in lupum esset conversus, idem decimo post anno restitutus, athletice certavit in pugilat, victorque Olympia reversus est. Refert Plin. ex Agriopa auctore lib. 8. cap. 22.

DE MAGIS, pro Minus, antiqui dicebant. Festus. [Sed Nonius Valde magis exponit, & Gloss. *σφοδρως*. Unde probabilis conjectura Dacerius Nimis restituit.

Demagis, pro Valde magis. Lucil. lib. 16. Rex Cotus ille duos hos ventos Austrum atque Aquilonem novisse agebat, solos demagis istos ex nimbo austellos, nec nosse, nec esse putare.

DEMANDO, [*ἐπιτείνω, ἐπιδαίωμι*] Ære. In totum committere.

Demandare alicui curam alicujus rei. Liv. 8. 36. Curam eorum nominatim Legatis Tribunisque & Præfectis demandabat. Idem 1. 33. pr. Ancus demandata cura sacrorum flaminibus, &c.

Aliquid demandare curæ alicujus. Liv. 5. 27.

Vicem suam demandare alicui. Sueton. in Calig. cap. 41. Et cuidam proximo collusori demandata vice sua, progressus in atrium domus, quum prætereuntes duos Equites Romanos locupletes sine mora corripit confiscarique jussisset, exultans rediit, gloriansque nunquam se prospere alea usum. *Après qu'il eut baillé son jeu à jouer, &c.*

DEMANDATIO, ōnis. f. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 48.

DEMANO, [*δέμανω*] Ære. Idem quod Manare. Catul. 52. 9.

Lingua sed torpet, tenuis sub artus

Flamma demanat, sonitu suopte

Tinnunt aures, gemina teguntur

Lumina nocte. Item Gell. 17. 11.

DEMARATUS, i. m. [*δέμαρατος*] Lacedæmoniorum dux, quum exularet apud Athenienses, bellique contra patriam cerneret apparatus, plus se debere patriæ, quam Atheniensibus existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit. Justin. 2. 10. 13.

Fuit & Demaratus, Tarquini Superbi pater, qui Corintho in Hetruriam se recepit, quod Cypselum tyrannum ferre non possit, ut scribit Cic. 5. Tulc. 109. V. Liv. 1. 34.

- Alium Demaratum Rhodium vixisse temporibus Philippi Macedonis, auctor est Plutarch. in Vita Alexandri. [Phocionis fol. 256. ed. Gr. Bas. & Ælian. V. H. 1. 25.]
 Ex Demarato historico adduxit nonnulla Jo. Stobæus. V. Voff. de Hist. Græc. 3. p. 271.
- DEMARCHUS**, i. m. Princeps populi, aut Tribunus plebis dicitur. Spartianus in Vita Adrian. cap. 19. Fuit Demarchus in patria sua, Athenis Archon. Aristophan. interp. Demarchi, inquit, scribebant in diariis eorum nomina, qui Reipublicæ aliquid debebant: libellos item lexiarchicos penes se servabant, populumque ad leges accipiendas convocabant. Plaut. Curcul. 2. 3. 7.
- DEMARETIUM** Numisma, [Δημαρέτιον νόμισμα] Numisma est a Gelone Acragantinotum tyranno, ex Demaretæ uxoris mundo muliebri cufum apud Siculos, uti a Pindaricis interpretibus relatum est.
- DEMEA**, æ. Persona est apud Ter. in Adel. dura ac rustica. Unde, Demæ, Homines rustici, duri & asperi dicti sunt. [Oratorem hoc nomine impudentem & vanum in Timone Lucianus inducit.]
- DEMEACULUM**, V. DEMEO, ære.
- DEMENI**, isf. apud Martialem legitur pro Oblivifcor, lib. 2. 59. Ipse jubet mortis dememinisse Deus. Sed quoniam hoc verbum alibi non legitur, non defunt qui hoc in loco malint legere, Te meminisse. [Nec aliter in emendatis codd. expressum. V. Rader.]
- DEMENS**, entis. Adj. [παρὰ φρον, παρὰ νους] Sine mente, infans. Ter. And. 3. 1. 10. Quid hoc? Adeone est demens ex peregrina? Compar. Cic. in Pison. 47. Ego te non recordem, non furiosum, non mente captum, non tragico illo Oreste, aut Athamante dementioem putem, qui sis ausus, &c.
- Superl. Inconsideratissima ac demensissima temeritas. Cic. de Atusp. Resp. 56.
- Scelere demens. Cic. 3. in Catil. 11. Tum ille subito scelere demens, quanta conscientie vis esset, ostendit.
- Demens, Improvidus, qui non considerat. Virg. 6. Æn. 171. Sed tum forte cava dum personat æquora concha
 Demens, & cantu vocat in certamina divos.
- Actus furis Orestes demens. Hor. 2. Serm. 3. 135.
- Animus demens. Sen. Hippol. 2.
- Cura. Valer. 6. Argon. 474.
- Difcordia. Virg. 6. Æn. 280.
- Furor. Propert. lib. 1. 15. 20. Tantus erat demens inter utrosque furor.
- Impetus. Sen. Herc. fur. 11. — Compefce dementem impetum.
- Otium. Plin. lib. 2. cap. 23. Nec ut mensura (id enim velle, pene dementis otii est) sed ut tantum, &c.
- Somnia dementia timidum terrent. Propert. 3. 8. 15.
- Strepitus. Hor. 3. Carm. 13. 29. — audiat invidus
 Dementem strepitum Lycus.
- DEMENTIA**, æ. f. [παρὰ φρονία, παρὰ φρονίη] Idem ac Amentia. Cic. 3. Tusc. 5. Nec minus illud acute, quod animi affectionem lumine mentis carentem, nominaverunt amentiam, eandemque dementia.
- Aspera dementia. Propert. 2. 6. 17. De certamine Centaur. & Lapith. Populatis turbulentaque dementia civium perditorum. Cic. in Brut.
- Robusta vetusque dementia. Claud. de Bell. Gild. 14. Dementia vocat hoc loco Furorem & insaniam bellorum.
- Quæ te dementia cepit? Virg. 2. Ecl. 69.
- Depravatus dementia. Cic. 4. in Catil. 22. Qui autem ex numero civium dementia aliqua depravati, hostes patriæ semel esse ceperunt, &c.
- Solvere aliquem dementia. Hor. Epod. 17. 45.
- Operæ dementia. Plin. 17. 5. fin. Terram enim terra emendari (ut aliqui præcipiunt) super tenuem pingui injecta, aut gracili bibulæque super humidam ac præpinguem, dementia operæ est.
- DEMENTIO**, [παρὰ φρονίη] Ære. Insanire, delirare, de mente exire. Lucret. lib. 3. 464. Sæpe animus dementit enim, deliraque fatur. Alii legunt, Dementia enim. Usus & Tertull. Apol. ubi Pamelium vide & mox DEMENTIOR.
- DEMENTO**, [παρὰ φρονίη] Ære. Idem, Apulejus de Magia, Confessa est, sese mea Magia in amorem inductam dementare. Lactant. de Mort. Perfec. cap. 7. extr. Ita semper dementabat. Id est, Jo. Columbo interprete, Insaniebat, furiosus erat. Vetus Onomasticon, Demento, as. ἐξίστω.
- DEMENTER**, Adv. [ἀνοήτως] Insane. Cic. 3. in Catil. 22. Tanta res tam dementer credita. Ut dementer amoribus. Ovid. 4. Met. 259.
- DEMENSUM**, V. DEMETIOR.
- DEMENTIOR**, Æri. Valde mentiri. Apul. Apol. Ex eo sacro crepisse dementiri. [Sed Elmenh. edidit Dementire p. 303. extr. Rectius puto, i. e. Delirare V. supra.]
- DEMO**, [δέμο] Ære. Deorsum penetrare, descendere. Apulejus 6. Met. p. 180. Quæ suis pedibus ad Tartarum demere cogere.
- DEMEACULUM**, i. n. Descensio ad loca subterranea. Apulejus lib. 6. Met. sub init. Et illuminatum Proserpinæ nuptiarum demacula. subintel. Ivit. Vetus Onomasticon, Demeaculum, καταπαγίω, id est, Descensus.
- DEMÉRO**, ui, itum, [κέρδιον, κέρδιον] Ære. Lucrari. Gell. lib. 1. cap. 8. Lais Corinthia, ob elegantiam, venustatemque formæ, grandem pecuniam demerebat. Plaut. Pseud. 4. 7. 90. Quid mercedis peccatus hodie domino demeret?
- DEMERO**, itus sum, [φιλίω] Æri. depon. & DEMERO, Ære. Act. significat Merito aliquo sibi alios constringere, inquit Valla in Raudensem: & accusativo jungitur. ut Ovid. 2. Epist. 138. Crimine te potui demeruisse meo. Plaut. Mostel. 3. 2. 2. Nec qui esca una sibi me demeruerit magis.
- Aliquem demereri. Quintil. lib. 9. cap. 1.
- Amantissimes sibi pleniori obsequio demereri. Quintil. in proem. lib. 1. Civitatem demereri beneficio. Liv. 3. 18.
- Deos cultu demereri. Ovid. ad Liviam v. 131.
- Uxorem demereri amœnitate aliqua. Columel. lib. 1. cap. 4. Jucundius utique viro, si etiam matrona comitabitur, cujus ut sexus, ita animus est delicatior: quamobrem amœnitate aliqua demerenda erit, quo patientius moretur cum viro.
- DEMÉRITUS**, a, um. ut, Demeritas dare Ictitias. Plaut. Pseud. 2. 4. 14.
- DEMÉRITUM**, i. n. Scholasticis in malo sensu, idem ac Peccatum, culpa; ut Meritum in bono sensu.
- DEMERGO**, Æri, sum, [καταδύω, καταπονέω] Ære. Idem quod Mergere, vel Immergere, & aqua obruere. ut, Demergete navigia dicuntur lignines pisces. Plin. lib. 32. cap. 2. Obscenam Ponto demergite puppim. Ovid. 5. Epist. 119. Caput demergit cornix per littora. Cic. 1. de Divin. 14. Semen demergere. Columel. lib. 3. cap. 18. In aqua demerit. Cic. 3. de Fin. 48. In palude demerfus. Idem 2. de Finib. 105. In profundo demerita veritas est. Cic. 1. Acad. 12.
- DEMERSUS**, a, um. ut, In undis demersus. Ovid. 14. Met. 615. Ære alieno demersus. Liv. 2. 29. Totam plebem ære alieno demersam esse: nec isti posse, ni omnibus confutatur: quin si alia aliorum sit conditio, accendi magis discordiam, quam fedari. Animus ex altissimo domicilio depressus & quasi demersus in terram. Cic. de Senect. 77. Domus demerita exitio. Hor. 3. Carm. 16. 13. h. e. Dejecta hiatu telluris. Acron. Leges demerite opibus alic. Cic. 2. Off. 24. Quavis enim demerite sint leges alicujus opibus, quavis timefacta libertas, &c. Patriam demersum extolli. Cic. pro Syll. 87.
- DEMERSUS**, Æs. m. Apul. Apol. p. 287. Leviam sustentavi, graviam demersum.
- DEMERSIO**, Æris. f. Idem. Mactob. Somn. Scip. 1. 12. & Solin. cap. 43. Urbium demersio.
- DEMERSO**, Ære. frequent. Martian. Capella lib. 8.
- DEMETER**, [Δημήτηρ] dicta est Ceres, quasi Gemeter, id est, Terræ mater. Hinc apud Galen. lib. 2. de Aliment. legitur, Demetria signa. id est, Cerealia, & frumentaria.
- DEMETIOR**, mansus sum, [Διμετιόω] Æri. Diligenter & quadam ratione metiri. V. DIMETIOR.
- DEMETITUS**, a, um. active & passivè accipitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. Atque ita demetita signa sunt, ut in tantis descriptionibus divina solertia appareat. Ibid. 155. Eorum enim cursus demetiti, maturitates temporum, & varietates, mutationesque cognovimus. Accuratiores libri habent Dimetati. V. Parei Lex. Crit. p. 362. & Ol. Borrich. pro Voff. adverb. Sciopp. p. 273.
- DEMENSUS**, a, um. Partic. [Διμεσσημένος] Mensuratus & æquus. Plaut. Men. prol. v. 14. Nunc argentum vobis demensum dabo. Cic. in Orat. 38. Qui non insidiis, sed aperte ac palam elaboratur, ut verba verbis quasi demensa & paria respondeant. conf. Virg. 12. Æn. 116.
- DEMENSUM**, i. n. subst. [σπομένησιον] Ter. Phorm. 1. 1. 10. Quod ille unciatim vix de demenso suo, suum defraudans genium, comparit miser, &c. Ubi Donatus, Servi quatuor modios accipiebant frumenti in mensum: & id demensum dicebatur. Et utrum a Mensè, an a Metiendo, incertum est. Apud Spart. Adrian. cap. 7. est Demensum in diem vitæ. [Imo Dimensum, patrimonium scilicet. V. loc.]
- DEMENSIO**, & DIMENSIO, Æris. f. Cic. 1. Tusc. 57. Aufon. Epist. 5. 11.
- DEMÉTO**, messi, messum, [δέμω] Ære. Idem quod Metere. Columel. lib. 7. Illud deinceps præcipiendum habeto, ut demessis segetibus jam in aëre futuro femini consulamus. Sole sub ardenti flaventia demetit arva. Catul. 64. 350. Flores demetere. Columel. lib. 10. 305. Et vos agrestes duro qui pollice molles Demetitis flores. Fructus demetere ac percipere. Cic. 2. de Nat. Deor. 156. Idem de Senect. 70. Reliqua autem tempora demetendis frugibus ac percipiendis accommodata sunt. Ense demetere aliquem. Valer. 3. Argon. 175. Ferro demetere aliquid. Hoi. 1. Serm. 2. 46. Seneca in Agam. in fine: Ægithæ, cessas impium ferro caput Demetere? H. St. v. est 986.
- DEMESSUS**, a, um. ut, Flos demessus pollice virgineo. Virg. 11. Æn. 68. Favi demessi. Columel. lib. 9. cap. 15. Segetes demessa. Tacit. 14. Ann. 24.
- DEMETRIA**, pl. [Δημητρία] Ludi Athenis in gratiam Demetrii Poliorcetae, ut ἀλαζόνες instituti, qui quoties actabantur in profecio Demetrii nomen inscribi solebat.
- DEMETRIAS**, i. m. Antigonis Macedoniae regis filius, cognomento Polihæretes ob urbium capiendarum artem. Hic post Alexandrum præter alios Macedonas nomine ac virtute clarus, transmisit Euphrate, Babyloniam occupavit. Athenas Cassandri, Ptolemeique imperio liberavit: Cyprum, victo Ptolemaeo, bello navali recepit: Pyrrhum ab oppugnatione Thessalæ repressit. Postremo quum bellum adversus Antiochum suscepisset, infeliciter pugnans, in ejus potestatem venit: Chersonesique ab eo custodia traditus est, permisso tamen ei regio sumptu mollique victu, venationibus, omnibusque voluptatibus: quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ab incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio comparatur a Plutarcho in Parallelis.
- Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor, de quo abunde Cic. in Brut. 37. Hic primus inflexit orationem, eamque mollem teneramque reddidit: & suavis, sicuti fuit, videri maluit, quam gravis, &c. V. Quintil. 10. 1. p. 902. Hic a Cassandro Macedoniae rege præfectus datus est Athenis, cum iis potius est. de quo Strabo lib. 9. & Diog. Laert. qui & eccæ statuas ei positas tradit: quarum

- & meminit Nepos 1. 6. 4. Regem Ptolemæum hortabatur ut libros de regno scriptos emeret ac legeret; congestit Apophthegmata septem sapientum, quæ Stobæus exposuit. Extat ejus liber de Elocutione. Demetrius tamen Rhetorem alium fuisse a Phalereo comprobatur Voss. 6. Infit. Orat. p. 433. seq. aliique. Vide Fabric. Biblioth. Græc. & Galeum Editorem, necnon Hodium de LXX versione.
- Demetrius alius, præter dictos, Syrus, Ciceronis præceptor, ut scripsit ipse in Brut. 315. Eodem tempore (inquit) Athenis apud Demetrium Syrum veterem, & non ignobilem dicendi magistrum, exerceri solebam.
- Fuit præterea Demetrius, Pompeji libertus, qui ex sanguine Quiritium, & proscriptionum licentia, cum pluribus aliis suæ conditionis hominibus, ditatus est, ut refert Plin. lib. 36. cap. 18.
- Alius etiam Demetrius Cynicæ Sectæ Philosophus fuit Vespasiano Imp. Sueton. Vespas. cap. 13. & Tacit. 16. Ann. 34. 2. ubi Lipsium vide & Voss. de Sect. Phil. lib. 2. p. 535.
- DEMIGRO**, [μεινίζω] ἄρε. est (inquit Valla lib. 5.) Domicilium mutare, & alio se ad habitandum conferre. Cic. 1. Tusc. 74. Verat enim dominans ille in nobis Deus injussu hinc nos suo demigrare. Demigrare ex campestribus vicis agrisque. Liv. 38. 18. Loco. Plaut. Amph. 1. 1. 85. Animam amittunt prius quam loco demigrent.
- Ex agris in urbem. Liv. 1.
- Ex oppido, & aras ac focos relinquere. Cic. in Pison. 91.
- De oppidis. Cæf. 4. Bell. Gall. 19.
- In loca quadam propter bonitatem. Cic. 2. de Lege Agr. 42.
- Demigrare, per translationem: ut, Demigrare ex vita, pro Mori. Cic. pro Rabir. 30. Fortissimorum civium mentes quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & sanctimoniam demigrasse, testor, me, &c.
- Demigrare de statu suo. Cic. 4. Att. 16.
- Ab improbis. Cic. Paradox. 2. Mortemne mihi minitaris, ut omnino ab hominibus: an exilium, ut ab improbis demigrandum sit?
- DEMIGRATIO**, ὄνις. f. [μεινίσις] Nepos in Miltiade 1. 2. Quum magnus numerus esset, & multi ejus demigrationis peterent societatem.
- DEMINUO**, ui, ūtum, [ἀμυνώω] ἔρε. Idem quod Diminuere, Imminuere. Plaut. Truc. 2. 7. 10. Jam de hoc obsonio de mina deminui modo quinque nummos. Sed antiquum est. V. DIMINUO.
- Deminutus capite appellatur, Qui civitate mutatus est: & ex alia familia in aliam adoptatus: & qui liber alteri mancipio datus est: & qui in hostium potestatem venit: & cui aqua, ignique interdictum est. Festus. V. DIMINUO, cum Derivatis ab eodem. [Fere enim confunduntur hæc, ac promiscue utroque modo scribuntur. Videtur tamen hæc differentia intercedere, ut Deminuere sit parte aliqua minuere, Diminuere vero in minutas partes redigere.]
- DEMIROR**, [ἀμυνώω] ἄρι. Valde mirari. Ter. Heaut. 2. 3. 121. At hoc demiror, qui tam facile potueris persuadere illi. Plin. 31. 6. Homerum calidorum fontium mentionem non fecisse demiror.
- Demirari, pro Nescire: nam admirationem, inquit Donatus, ignorantia facit. Ter. Phorm. 1. 5. 5. Quid mihi dicent? aut quam causam reperient? demiror. Conf. Simpl. MIRROR.
- DEMIRANDUS**, a, um. Gell. 16. 18.
- DEMIRATUS**, a, um. Gell. 1. 17. & 20. 10.
- DEMIRATIO**, ὄνις. f. apud Martian. Capellam.
- DEMISSE**, **DEMISSIO**, **DEMISSUS**. V. DEMITTO.
- DEMITYGO**, [μετιτύγω] ἄρε. Idem quod Mitigare. Cic. 1. Att. 13. Nosmetipsi, qui Lycurgei a principio fuissetus, quotidie demitigamur.
- DEMITTO**, misi, missum, [καθίμι, καθιμάω] ἔρε. Deorsum mittere. Sallust. lib. 3. Hist. Cum machinis (al. machinato) strepitu demissum victoriæ simulacrum coronam capiti imponebat. Virg. 4. Ecl. 7. Jam nova progenies cœlo demittitur alto.
- Demittere in. Columel. lib. 12. cap. 6. Ubi dulcem caseum demiseris in eam.
- Demittere equum in flumen. Cic. 1. de Divin. 73.
- Demittere, Defodere. Virg. 2. Georg. 231. — alteque jubebis In folido puteum demitti, &c. Sic Deprimere q. V.
- Imbecilla vina demissis in terram doliis servanda, valida expositis. Plin. lib. 14. cap. 21.
- Robora demittere ferro, est Cædere arbores. Valer. 1. Argon. 94.
- In adulationem demitti. Tacit. 15. Ann. 73. At in Senatu cunctis ut cuique plurimum mœroris in adulationem demissis, &c.
- In alvum demittere. Ovid. 8. Met. 387.
- Plusque cupit, quo plura suam demittit in alvum.
- Per aurem demissa, i. e. Audita. Hor. in Arte Poet. v. 180.
- In carcerem demittere. Liv. 34. 44. In inferiorem demissus carcerem est, necatusque. [Depressus enim carcer fuit. Ita Sall. Cat. 55. 5. In eum locum postquam demissus Lentulus, quibus præceptum erat, laqueo gulam fregere.]
- In casum aliquem. Cic. 10. Fam. 8. Quum in eum casum me fortuna demississet.
- In causam se. Cic. 10. Att. 8. V. Græv. ad loc.
- Consum in viscera. Ovid. 8. Met. 846. De consumpto per gulam patrimonio.
- tandem demisso in viscera censu, Filia restabat, &c.
- Corpora morti. Ovid. 3. Met. 695.
- Corpus a cervicibus. Author ad Heren. lib. 3. 16.
- Ensem in armos. Ovid. 12. Met. 491.
- Equites in campum inferiorem. Liv. 27. 19. In hunc inferiorem campum posteriore die Afrubal, &c. equites Numidas, leviumque armorum Baleares & Afros demisit.
- Ferrum in artus. Ovid. 4. de Ponto 16. 51.
- Fistulam in iter urinæ demittere, est quod vulgo Chirurgi dicunt, *Syringam vel argillam immittere*. Cels. lib. 7. cap. 26. Medicus autem a dextro latere sinistra quidem manu colem masculi continere, dextra vero fistulam demittere in iter urinæ debet.
- Gladium in ima ilia. Ovid. 12. Met. 441.
- Imbrem cælo. Virg. 1. Georg. 23.
- Infonem neci. Virg. 2. Æn. 85.
- Lacrymas demisit. Virg. 6. Æn. 455.
- Lerho aliquem. Valer. 7. Argon. 314.
- Nomen demissum a magno Iulo. Virg. 1. Æn. 288.
- Oculos. Ovid. 15. Met. 612.
- Orco demissus. Hor. 1. Carm. 28. 11. — habentque Tartara Panthoiden iterum Orco Demissum.
- In pectus aliquid. Sallust. in Jugurth. C. 102. 11. Postremo hoc in pectus tuum demitte, nunquam Pop. Rom. beneficiis victum esse: nam bello quid valeat, tute scis.
- In pectora & animos vocem. Liv. 34. 50. Ut eas voces, velut oraculo missas, in pectora, animosque demitterent.
- Vultum metu. Ovid. 7. Met. 133.
- Ad minora me demittere non recusabo. Quintil. in proem. lib. 1.
- Metaph. ut, Animum demittere. Cic. 1. de Invent. 106. Qua oratione habita graviter & sententiose, maxime demittitur animus hominum, & ad misericordiam comparatur.
- Animum contrahere, & demittere. Cic. 1. Q. frat. 1. 3. Quapropter hoc te primum rogo, ne contrahas aut demittas animum.
- Animo demitti & contrahi. Cic. 4. Tusc. 14. Est igitur ægritudo, opinio recens mali præsentis, in quo demitti, contrahique animo, rectum esse videatur.
- Animos demittere & debilitari. Cic. 5. de Fin. 42. Si vincunt, efferrunt se læticia: victi debilitantur, animosque demittunt.
- Mentes demittere. Virg. 12. Æn. 609.
- Demittunt mentes: ita scissa veste Latinus. Id est, Desperant; sicut e contra, Sperantes aliquid, Erigunt mentes. Servius.
- Demissus somno. Propert. 2. 22. 29.
- Talis visa mihi, somno demissa recenti. i. e. a Somno.
- Vim dicendi tantis comparatam laboribus ad unum auditorem demittere, est quædam tacita designatio. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Demittere librum dicitur ulmus a Columel. lib. 5. cap. 6.
- DEMISSUS**, a, um. Partic. [καθιμένῳ] Plin. lib. 11. cap. 37. Tum siquidem inferiore labro demisso, ad, &c.
- Aures demissæ. Virg. 3. Georg. 500.
- demissæ aures incertus ibidem Sudor.
- Capilli. Ovid. 10. Epist. 137.
- Caput. Catul. 83. 8.
- Capite demisso. Cic. pro Cluent. 58. At C. Fabritius a subfelliis demisso capite discesserat.
- Genus demissum ab Ænea. Hor. 2. Serm. 5. 63. id est, Deductum.
- Humeris demissis virgo. Ter. Eun. 2. 2. 22. Ubi Donatus, Antiqui Græci etiam virginibus suis præbebant palæstram ad componenda corpora. vel, Demissis humeris, Liquide & molliter deductis, neque extantibus alæ in modum.
- Labiis demissis homo. Ter. Eun. 2. 2. 44.
- Læna demissa ex humeris. Virg. 4. Æn. 263.
- Loca demissa & palustria. Cæf. 3. Bell. Civil. 49.
- Manibus demissis fugere domum. Plaut. Epid. 3. 4. 16.
- Pallia demissa. Ovid. 3. Amor. 2. 25.
- Purpura demissa usque ad talos. Cic. pro Cluent. 111. Quintil. lib. 5. cap. 13.
- Ripæ dimissiores. Plin. Epist. lib. 7.
- Vestis. Hor. 1. Serm. 2. 95.
- Voce demissa loqui. Virg. 3. Æn. 320. id est, Humili. Servius.
- Demissus, Abjectus. Cic. pro Font. 23. Versari animo demisso, atque humili, ut solent ii, qui affecti injuriis, ad opem judicium supplices, inferioresque confugiunt?
- Animus demissior. Liv. 4. 44.
- Animo fracto ac demisso esse. Cic. 1. Fam. 9.
- Animum demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluent. 58.
- Humilis & demissus, cui repugnat Alacer & lætus. Cic. 2. Verr. 17. Quum iste repente ex alacri atque læto sic erat humilis atque demissus, ut non modo Populo Rom. sed etiam sibi ipse condemnatus videretur.
- Mœrens, demissus & afflictus. Cic. pro Syll. 74.
- Tristis & demissus. Cic. pro Muræ. 45. Videsne tu illum tristem, demissum? jacet, diffidit, abjecit hactas.
- Homo demissus. Hor. 1. Serm. 3. 57. id est, Vilis & ignavus.
- Probus, demissus, non acer, non pertinax, non litigiosus. Cic. 2. de Orat. 182.
- DEMISSIO**, ὄνις. f. [καθίσις] Cic. 3. Tusc. 14. Verisimile est igitur, in quem cadit ægritudo, cadere in eundem timorem & infractionem quandam animi, & demissionem.
- DEMISSE**, Adv. [καθιμένως] ut, Volare demissus. Ovid. 3. Trist. 4. 23. Demississime atque subjectissime aliquid exponere. Cæf. 1. Bell. Civil. 85. Hæc quam potest demississime atque subjectissime exponit. Suppliciter demisseque respondere. Cic. pro Flacc. 21. & pro Domo sua 93.
- Suppliciter ac demisse gratias agere. Cic. ad Brut. 16.
- Humiliter, demisseque sentire. Cic. 5. Tusc. 24. Non est ausus elate & ample loqui: quum humiliter demisseque sentiret.
- DEMISITUS**, a, um. ut, Demissitæ tunica. Plaut. Pœnul. 5. 5. 24.
- DEMIUM**, i. m. Gemma, Inscite, & ex corrupto Plinii loco proponitur. V. DIONUM.
- DEMIURGUS**, [δημιουργός] Magistratus nomen apud Græcos. Liv. 38. 30. Bell. Maced. Tum inter magistratus gentis (Demiurgos vocant, decem numero creantur) certamen nihilo segnus, quam inter multitudinem esse. Ibid. lib. 8. Demiurgis civitatem qui summus est magistratus, Ægium evocantibus, &c. In nonnullis codicibus legitur **DAMIURGUS**. q. V.
- Demiurgus item Græcis Opificem, seu artificem sonat.
- Item hoc nomine dicebatur mulier in nuptiis dulciariorum bellariorumque apparatus, quæque sponfam lavabat, & in nuptiis sacra parabat. V. Polluc. 1. 3. S. 41.
- DEMO**, pli, ptum, [ἀφαιώω, ἐξώω] ἔρε. Detrahere. Ter. Eun. 4. 1. 13. Inde aurum mulier sibi clam demit. Cic. 3. de Nat. Deor. 63. Idemque Æsculapii Epidauri barbam auream demi jussit.
- Addere & Demere, contraria. Cic. 4. Acad. 49. Quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur.

- Demere** de re aliqua. Plaut. Trinum. 2. 2. 68. Liv. 7. ab Urbe, Æque impotens postulatam fuit, ut de stipendio equitum ara demerentur.
- De capite demere.** Cic. 5. Verr. 30. Demit de capite medimna sexcenta.
- Ex offe demere.** Celf. lib. 8. cap. 4. His ita succurrendum est, ut tamen quam minimum ex offe dematur.
- Capita aliquorum demere.** Cic. de Petit. Consul. 7. Nam illis quos meminimus Gallis, qui tantum Titiniorum, ac Nanniorum, ac Tannusiorum capita demebant, Sylla unum Catilinam præferat.
- Demere soleas.** Plaut. Trucul. 2. 4. 16.
- Jam rediit animus: deme soleas, cedo vinum.**
- Ungues.** Plaut. Aulul. 2. 3. 3.
- Demere & Tribuere, contraria.** Lucret. lib. 1. 300.
- Possè eadem demptis paucis, paucisque tributis.**
- Amores.** Ovid. 2. de Rem. Amor. 557.
- Authoritatem pecuniæ.** Sallust. in Orat. ad Cæs. de Republica ordinanda, Ergo in primis authoritatem pecuniæ demito: neque de capite, neque de honore ex copiis quisquam magis aut minus judicaverit.
- Cibo aliquid. contr. Adjicere.** Celf. lib. 1. cap. 3. At vere paululum cibo demendum, adjiciendumque potioni. Id est, Vere non tantum cibi capiendum, sed paulo liberalius bibendum est. Idem lib. 6. cap. 5. Demere aliquid ex cibo.
- Commoda.** Ovid. 1. Amor. 2. 38.
- Curam & sollicitudinem.** Liv. 1. Bell. Maced.
- Dolorem.** Lucret. lib. 2. 21.
- Fenestras & ostia.** Julian. in l. habitator. D. de rei vindicat. Habitat in aliena ædificia fenestras & ostia imposuit. Eadem post annum dominus ædificiorum dempsit.
- Fidem demere alicui rei.** Ovid. 1. de Rem. Amor. 290.
- Deme beneficiis, carminibusque fidem.**
- Demere fidem fabulis.** Sueton. de Clar. Orat. Sæpe fabulis fidem firmare, aut demere.
- Vero quoque & honesto fidem dempsit.** Tacit. 4. Ann. 9.
- Honorem alicui demere.** Ovid. 13. Met. 16.
- Demere ignominiam.** Liv. 2. ab Urbe. Hæc moverunt Veientes, ac pro se quisque Romano saltem duce ignominias demendas, belloque amissa repetenda minaciter ferunt.
- Juga equis.** Ovid. 4. Fast. 86.
- Aliquid laudi.** Ovid. 1. de Ponto 7. 20.
- Metum.** Tacit. lib. 18. Sibi quisque consulere, donec missæ a Fabio Valente epistolæ demerent metum.
- Mœrorem e pectore.** Lucret. lib. 3. 921.
- Molestias.** Ter. Adel. 5. 3. 33.
- Lacrymis demenda mora est.** Ovid. 3. de Ponto 149.
- Odorem vini deteriorem.** Cato cap. 110.
- Otia.** Stat. 1. Sylv. 2. 182.
- Sollicitudinem.** Tacit. 2. Hist. 68.
- Nubem supercilio demere.** Hor. 1. Epist. 18. 94. Hoc est, Non tristem, & nimis severum se præbere. Porphyr.
- Vitio aliquid.** Celf. lib. 5. cap. ult. de vitiliginis speciebus.
- DEMPTUS, Partic. [ἐμπτός.]** Plin. lib. 15. cap. 17. Demptis forcipe corruptioribus acinis.
- Pomum arbore demptum.** Ovid. 11. Met. 113.
- Carere aliqua re sine dempto.** Ovid. 1. Epist. 50.
- Virque mihi, dempto sine carendis, abes.**
- Aliquid agere dempto metu.** Ovid. 2. Met. 866.
- Paulatimque metu dempto, nunc pectora præbet**
Virginea palpanda manu.
- Referre novam faciem, dempta pelle.** Tibul. lib. 1. 9. 46.
- Dempta æternitate, nihilo beator Jupiter, quam Epicurus.** Cic. 1. de Fin.
- DEMOCÉDES, Crotoniata medicus illustris, qui quum inter Darii captivos esset, & Darius ipse ob inversum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam septem noctes infomnis exegisset: nec a medicis suis vel parum juvaretur: ductus in medium Democedes, vincus compedibus, Darii penitus liberavit: & deinde maximo in honore apud regem & Persas omnes habitus est. Author Herodot. lib. 3. 124. 129. &c. V. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 13. p. 136.**
- DEMOCĀRES, Orator Atheniensis, Demosthenis ex sore nepos, missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, Suspende te. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex demisit incolumem: Vos (inquiens) cæteri renuntiate Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Hæc Seneca lib. 3. de Ira. 23. Hic etiam historiam earum rerum quæ gestæ erant iua ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere conscripsit. Author Cicero in Bruto, & lib. 2. de Orat.**
- Demochares alius S. Pompeii præfectus, de quo Suet. Aug. 16.**
- DEMOCLES, Adulator quidam dixit Dionysio tyranno, quod vitam beatissimam viveret. Tyrannus autem, ut beatitudinem suam illi declararet, induit eum habitu regio, & mensam copiose paratam ei apposuit, sed super caput ejus appendit tenui filo gladium districtum. Tunc Democles tyrannicam vitam miseram esse intellexit. Valerius hanc historiam & elegantissime & copiosissime describit. Cic. 5. Tusc. 21. ubi Damoclem vocat utique per primam vocalem.**
- DEMOCOON, Nothus fuit Priami, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat: hunc Ulysses in bello interemit, ut est apud Homer. 4. Iliad. 499.**
- Democoon Megaræ filius, ab Hercule furore percito, una cum matre Megara, tribusque aliis fratribus, quorum hæc sunt nomina, Onites, Theremachus, Democoon, Creontiades, interemptus. Quanquam octo perfosos canit Pindarus: aliis adjicientibus duos etiamnum Iphieli fratris. Vide Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 7.**
- DEMOCOPI, [δημοκόπι.]** Idem quod Demagogi, nisi quod hi concionibus, illi vero legibus agrariis, ac muneribus gladiatorii, & spectaculis multitudini lenocinari, & obrepere solent, aut epulum sepe præbendo. Hinc
- DEMOCOPIA, Popularitas.** Budæus.
- DEMOCRATES, [δημοκράτης.]** Tarentinorum summus magistratus appellabatur, qui parem regie dignitati potestatem habebat, vice necisque imperium tenens. Ejusmodi fuit Dictator Romæ. Ex Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 23.
- DEMOCRĀTES, Architectus. V. DINOCHABES.**
- Fuit & Democrates Athleta, qui factio in stadio circulo consistens, a nullo dimoveri poterat. Author Ælian. de Var. Hist. 4. 15. extr.**
- Democrates item fuit, Medicus, qui testis citatur a Plin. 25. 8. & 24. 7.**
- DEMOCRATĪA, [δημοκρατία.]** Principatus populi.
- DEMOCRATICI, [δημοκρατικοί.]** Qui foyent principatum populi, qui scilicet populari instituto viventes, dignitatem in libertate constituunt: a Latinis vocantur Populares. Oligarchici vero, qui dignitatem partim in censu & facultatibus, partim in generis nobilitate ponentes, paucorum gaudent principatu. Aristocratici autem, qui virtute dignitatem metientes, optimorum foyent statum. Author Budæus in Annot. in Pand. & hi dicuntur a Latinis Optimates. [V. potius Aristot. l. 3. Polit. C. 7. & seq.]
- DEMOCRĪTUS, [δημοκρίτης.]** Abderites, ut Author est Diogenes, Pythagoræ imitator, non tamen auditor: quum duos haberet fratres majores natu, ab eis discedens hereditatem suam accepit: quam in pecuniam redactam, brevi tempore peregrinando absumpsit. Nam primum ad Ægypti sacerdotes contendit, ab illis Geometriam accepturus. Inde Rubro mari emento, ad Chaldeos, & (ut quidam volunt) ad Gymnosophistas, in Indiam penetravit. Postremo Athenas rediit ad Socratem, ubi se gloriatur ignotum omnibus fuisse. Veni, inquit, Athenas, neque me ibi quisquam agnovit. Quod dictum refert Cicero lib. 5. Tusc. 104. ut sapientis viri & gloriam spernentis. Plura de Democrito V. ap. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 1. p. 302. Voss. de Philos. Sect. & Baylium in Lexic. Hist. Extat & Jo. Chryf. Magneni Democritus redivivus. ed. Lugd. Bat. 1648.
- Idem iste Democritus luminibus oculorum se sponte privasse traditur, ne vivendi illecebris a contemplandi studio revocaretur. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait, malis bene esse ne videret civibus, ut ipse loquitur. V. Gell. 10. 17. Sed dubitat de eo Cic. de Fin. 5. 19. Plutarchus vero plane falsitatis arguit lib. de Curiosit. Hoc quoque commemoratur de Democ. scil. irrisisse humanas res, quas Heraclitus contra deslevit perpetuo. In quo Democritum rectius fecisse statuit Sen. de Tranquill. cap. 15. & de Ira. 2. 10. Fortuito omnia ex atomis facta asserere conatus est. V. Lactant. 1. 2. Et notum est huic Epicurum sua prope debere omnia. Odore panis calidi morti propinquus vitam per triduum extraxit, cum Cereris sacris interesse soror cogeretur. Mortuus tamen placide est 109. ætatis anno, ut Hipparchus ait. V. Diog. Laert.**
- Democritus, Physicus ornate loquutus est. Cic. 1. de Orat. 42.**
- Studiosus nobilitatis Democritus. Cic. 4. Acad. 125.**
- A Democrito propter discendi cupiditatem videmus ultimas terras esse peragratas. Quæ qui non vident, nihil unquam magna cognitione dignum amaverunt. Cic. 5. de Fin. 87.**
- Democritus vir magnus in primis, cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit. Cic. 1. de Nat. Deor. 121.**
- Democritus perpetuo ridens. Juvenal. 10. Sat. 34.**
Perpetuo risu pulmonem agitare solebat
Democritus.
- Democritus alius fuit Sicyonius, quem non solum hospitem, sed etiam valde sibi familiarem Cic. scribit. 13. Fam. 78.**
- DEMOCRITEUS, Adject. [δημοκρίτης.]** Cic. 2. de Divin. 32. Verum sint sane ista Democritea vera, quando ea nos extis exquirimus, &c.
- DEMOCRITICUS, Cic. 1. de Orat. 10.**
- DEMODOCUS, Citharædus fuit, quem Homerus lib. 8. Odyss. incedit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulsantem & simul canentem, ut est apud Virg. 1. Æn. 40. in convivio Didonis, — cithara cinitus lopus**
Personat aurata.
- Vossius sub hujus persona Homerum seipsum depingere putat, qui ait bonum cum malo datum divinitus; nam orbatum fuisse visu, & insignem arte mulica. 1. Inst. Orat. p. 76. V. Bergl. Præf. ad Odyss.**
- Demodoci mentio fit apud Virg. 10. Æn. 413. & Ovid. in Ibin v. 272.**
- DEMOCĒ, [δημοκῆ.]** apud Atticos sunt, ut apud nos Fagi. Festus. De quibus peculiari libro Jo. Meurs.
- DEMOGORGUS, Magus tam excellens, ut præesse larvis dictus sit, & illas pro nutu coegisse.**
- DEMOLOCHUS, vel DEMOLOGUS, utroque enim modo corrupte scribitur. V. DINOLOCHUS.**
- DEMOLĒUS, & DEMOLEON, Græcus ad Ilium pugnans. Virg. 5. Æn. 260. 265. Ovid. 12. Met. 356. 368.**
- DEMOLIOR, iris, itus sum, [καταλύω, διαπορεύω.]** iri. A mole deductum, significat Diruere, dejicere. Cic. 3. Off. 66. Demoliti ea quorum altitudo officeret auspiciis.
- Partem muri demoliri. Cic. 12. Fam. 13.**
- Columnas. Cic. Q. frat. lib. 3. 17.**
- Domum. Cic. 1. Off. 138.**
- Parietem. Cic. in Topic. 22.**
- Robora demolitur. Ovid. 15. Met. 218.**
- Statuas. Cic. 4. Verr. 144.**
- Destruere ac demoliri jus. Liv. 4. Bell. Maced. Siquid cuiquam privatim officiet jus, id destruet, ac demolietur.**
- Demoliri culpam de se, pro Amoliri. Plaut. Bacch. 3. 1. 16. Id est, Se non esse in culpa ostendere.**
- DEMOLIO, ōvi, ōtum, ōre. Alphenus in l. Qui insulam in princ. D. Locat. Dominus insulæ, quia ædificia vitium facere diceret, demolierat eam.**
- DEMOLITUS, Partic. pass. Ulp. in l. Quid tamen. D. Quibus modis usufruct. amit. Verumetiam si demolitis ædibus testator alias novas restituerit.**

DEMOLITIO, onis. f. Verbale. [*καταίρεσις, καταβολή*] ut Demolitio statuarum. Cic. 2. Verr. 67. Tollere demolitione aedus templorum. Cic. Post redit. in Senat. 31.

DEMONACTES, is. m. Praefectus Armeniae sub Claudio. Tacit. 11. Ann. 9. 1. [Ita quidem & in Indice Freinsh. Sed Demonacte ut ibi legitur, Sextus casus est a recto Demonax. Sequenti igitur hic alter addendus.]

DEMONAX, fuit Adriani temporibus philosophus, qui non, ut plerique, solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitia: omnemque hominem sibi familiarem existimabat: nullum sibi unquam viaticum praeparavit, sed quum esuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ibi quaeritabat. Centenarius deceffit, elatus publico sumptu. Apud Lucian.

Fuit & alter Demonax, de quo Plin. lib. 6. cap. 16. Transcendit cum annem (de laxarte loquitur) Demonax, Seleuci & Antiochi regum dux, quem maxime sequimur in iis, &c. [Sed DEMODAMAS scribendum planissime demonstravit Hard.]

DEMONESUS, [*Δημόνης*] Insula est circa Chalcedonem, in qua cyanus lapis, chryfocola, & aurum invenitur, si Steph. credimus.

DEMONICA, Mulier quae auri aviditate urbem Ephesum Brenno duci prodidit, ut est auctor Plutarch. in Parallel.

DEMONSTRO, [*δεικνύω, δεικνύμι, ἐπιδείκνυμι, δεικνύω, ἐμφανίζω*] are. Aperte & palam monstrare. Ter. Heaut. 4. 4. 5. Audistis homo iste modo quam villam demonstravit? Idem Phorm. 2. 1. Aut ubi habitet demonstrat.

Docere & demonstrare. Cic. 4. Verr. 154. Legatos mittunt qui eum leges doceant, consuetudinemque omnium annorum demonstrant.

Demonstrare & exponere. Cic. 9. Fam. 24. Spurina quidem, quum ei rem demonstrassem, & vitam tuam superiorem exposuissem, magnum periculum summæ Reipub. demonstrabat.

Demonstrare & ostendere. Cic. 1. Att. 1. Demonstravi hæc Caelio, & illud ostendi, si ipse unus cum illo contenderet, me ei satisfacturum fuisse.

Demonstrat præceptor aliquid discipulo. Ulp. in l. Sed etsi quencunque. D. ad leg. Aquil. Sutor puero discenti, parum bene facienti quod demonstratum erat, forma calcei cervicem ita percussit, ut oculus puero perfunderetur.

Demonstrare, pro Narrare. Cic. 1. de Orat. 143. Etiam illa cognoram & acceperam, antequam de re diceremus, initio conciliandos eorum esse animos qui audirent, deinde rem demonstrandam, postea controversiam constituendam, tum id quod nos intenderemus confirmandum, &c.

Breviter demonstrare. Quintil. in proem. lib. 1. Se demonstrat incolumem esse non posse. Cic. 3. Verr. Digito demonstrare. Cic. in Somn. Scip. cap. 8. Demonstrare iter. Cic. in Catil. Plin. lib. 8. cap. 4.

DEMONSTRABITUR, [*δεικνύμεται*] Imperf. Cic. 4. Verr. Tamen vobis alio loco, ut se tota res habeat, quod ad eam civitatem attinet, demonstrabitur.

DEMONSTRATUS, Partic. [*δεικνύμενος*] ut Demonstratus locus. Cic. 1. de Divin.

DEMONSTRATIO, onis. Verbale. [*δείξις*] Quando necessariis & suis causis res explicatur: quales imprimis sunt demonstrationes geometricæ. Aristoteles censuit demonstrationem esse proprietatis de subiecto per causam propriam, ut esset risus de homine, si causa esset ulla. At nullum talis demonstrationis exemplum Aristoteles ipse proferre potuit.

Demonstratio Rhetoribus est, Genus causæ ad laudandum aut vituperandum. Cic. 1. de Invent. 12. Si deliberatio & demonstratio genera sunt causarum, non possunt recte partes alicujus generis causæ putari. V. DEMONSTRATIVUS.

Demonstratio & significatio. Cic. 3. de Orat. 218. Universam rem & sententiam non demonstratione, sed significatione declarans.

Conversam demonstrationem habere. Cic. 6. Verr. 132. Hi qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere, quos illi mystagogos vocant, conversam jam habent demonstrationem suam.

Demonstratio apud Jurisconf. plerunque rem factam, Condicio futuram ostendit, l. 1. D. de donat.

DEMONSTRANTIA, æ. Idem atque Demonstratio. Ut Demonstrantia raræ degenerisque herbæ. Plin. 17. 4. conf. Salmaf. Exerc. Plin. p. 81.

DEMONSTRATOR, oris. m. Verbale. [*δεικνύτης*] Columel. lib. 3. cap. 10. Itaque hujus rationis demonstratorem magis esse me, quam inventorem libenter profiteor. Cic. 2. de Orat. 153.

DEMONSTRATIVUS, [*ἐπιδεικτικός*] Adj. ut Demonstrativum genus. Cic. 1. de Invent. 7. Aristoteles tribus in generibus rerum versari Rhetoris officium putavit, Demonstrativo, Deliberativo, Judiciali. Demonstrativum est, quod tribuitur in alicujus certæ personæ laudem, aut vituperationem. Ita quidem in juvenili opere Tullius, sed Græci vocabuli vis & significatio Latino isti non respondet. Quam melius postea in Oratore C. 11. extr. periphrasi expressit: Quod Græce ἐπιδεικτικόν, inquit, nominatur, quod quasi ad inspiciendum, delectationis causa comparatum est. Non potuit melius vis Græci vocabuli declarari. Quam nec Quintilianus æque affectus videtur. q. V. l. 3. C. 4. p. 228. Burm. Ἐπιδείξις enim Speciminis exhibitionem potius, quam Ostentationem, ut illi placuit, significat.

Demonstrativus digitus, quem Græci δακτύλον sive δεικτικόν appellant. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1.

DEMONSTRATIVE, Adv. Macrobr. in Somn. Scip. 1. 16. Hunc locum demonstrative terram dicens.

DEMONSTRABILIS, e. Apul. Modos demonstrabiles dixit.

DEMOPHON, vel DEMOPHOON, filius Thesei & Phædræ, ad Trojam profectus, qui inde rediens, tempestate delatus est in Thraciam: & a Phyllide, loci regina, hospitio exceptus. Hæc Perottus V. Phyllidis ad Demophoontem, Ovid. 2. Epist. 2. conf. Virg. Æn. 675.

DEMOPOLIS, & Neocles, Themistocles filii, quum apud Athenienses mentionem fecissent legum quæ adversus exules latæ erant, a paternis inimicis lapidibus obruti sunt. Cæl. cap. 12. lib. 8.

DEMORDEO, di, sum, [*δεδείκνω*] Ære. Morfu decerpere. Plaut. Merc. 4. 5. 2. Aut angue demorfa cessavit turgida. Plin. lib. 28. cap. 4. Et e ligno fulgure icto, rejectis post terga manibus demorderi aliquid, & ad dentem qui doleat admoveri, remedio esse produnt.

DEMORSICO, ære. frequentativ. Idem. Apul. 2. Met. Demorsicare os alicujus.

DEMORSICATUS, Idem. Apul. 3. de Aur. Afm. p. 140. Rosi tantum demorsicatis exibus afinum.

DEMORSUS, Partic. Perf. 1. Sat. 106. Nec pluteum cædit, nec demorsos sapit ungues.

DEMORTOR, iris, vel èris, [*δεδείκνω*] Æri. Ejusdem cum simplici significationis. Columel. lib. 5. Sive enim caput demortuum est, duo induantur statim vimina.

Demoritur ea te, id est, Te deperit, & ardet amore tui. Plaut. Milit. 4. 1. 23.

DEMORTUUS, Partic. [*δεδείκνω*] Cic. 4. Verr. 124. Nam quum esset ex veterum numero quidam Senator demortuus, & cum, &c. In demortuorum locum subfortitionem fieri. Suet. in Cæs. cap. 41. 7. Demortuæ potationes & cænæ, per translationem. Plaut. Stich. 1. 3. 48.

DEMOROR, āris, ātus sum, [*ἀμείλω, ἀλλίζομαι*] āri. Morari & detinere. Plaut. Epid. 3. 2. 40. Diu me estis demorati. Columel. lib. 3. cap. 2. Prudentis magistri est, ejusdem nomenclationis aucupio, quo potiri nequeat, studiosos non demorari.

Demorari, Expectare. Virg. 10. Æn. 30. Et tua progenies mortalia demoror arma. Id est, Expecto, sustineo. Servius.

Detinere & demorari aliquem. Cic. 12. Fam. 15. Nonnullis etiam ipsi magistratus veniebant in suspicionem, detinuisse nos, & demoratos esse, dum classis Dolabellæ certior fieret de adventu nostro.

Ne diutius vos demorer. Cic. 2. de Orat. 235.

Sermone longe petito demorari aliquem. Claud. de Bell. Get. 26. 385.

Demorari, pro Morari, seu Manere, vel Commorari. Ulp. in l. 2. §. omnes. D. de judic. Exceptis legatis, qui licet ibi contraxerint, non compelluntur se Romæ defendere, quandiu legationis causa ibi demorantur. Hinc Gallice dicimus *Demourer*.

Demorari, neutr. pro Tardare. Plaut. Rud. 2. 4. 27. Quid sacerdoti meæ dicam, hic demoratam tandiu?

DEMORATUS, pass. Gell. lib. 19. cap. 8. Hisque ipsis quæ jam dixi, demoratos vos video, alicui, opinor, negotio destinatos.

DEMORATIO, onis. f. apud Hieronym.

DEMORATOR, oris. m. apud Martian. Capell. cap. 1.

DEMOSTHÈNES [*Δημοσθένης*] Atheniensis, Græcorum Oratorum longe princeps: natus fuit patre Demosthene, quem cultellos vendidisse ait Val. Max. 3. 4. ext. 2. certe *μακροσπονδίου* vocatur ab Æschine Orat. *πρώτος μακροσπονδίου*. Cum Platonis studiosissimus esset, dicendi artem didicit ab Isocrate, qui duas minas ei, cum plures solvere per tenuitatem non posset Demosthenes, pretium constituit. Naturæ & ingenii beneficis, cum minus valeret, impedimenta multa diligentia atque industria superavit. Nam & secreto in loco subterraneo se exercens, corporis gestum & vocem sibi formavit, & hesitantiam linguæ qua ne primam quidem literam ejus artis, cui studeret, proferre recte posset, conjectis in os lapillis emendavit, ac vocem sibi currendo, scandendo, pronunciandoque adeo confirmavit, ut planius ipso loqueretur nemo. Bis in exilium pulsus, quod habuit in insula Calauria juxta Træzenem, cum inde ad Antipatrum trahendus esset, venenum, quod in calamum quo scribebat, clam abdiderat, suxit, & paulo post exanimem se persecutoribus suis tradidit. Athenienses statum ei æream posuerunt cum hac Inscriptione. Si pares ingenio tibi vires fuissent, Demosthenes, Græciæ nunquam apud Macedonas imperium fuisset. Elogia ejus prope infinita sunt, inter quæ lectu dignum Quintil. 10. 1. p. 901. Burman. Plutarchus & Lucianus ex initio vitam ejus scripsere. De aliis suo more, id est, Exquisita diligentia, Fabr. Bibl. Græc.

Est & Demosthenes, dux Atheniensium in bello Peloponnesiaco apud Thucydidem.

Fuit & Demosthenes alius, genere Thrax, Grammaticus, qui Iliada Homeri, & Hesiodi Theogoniam in profam orationem convertit. De Demosthene Atheniensi Oratore. Cic. 1. de Orat. 260. Eloquentiam ac fama Demosthenis. Juvenal. 10. Sat. 130. Demosthenes unus eminent inter omnes in omni genere dicendi. Cic. in Orat. 110.

Demosthenes Platonis audiendi studiosus. Cic. 1. de Orat. Et ipsum Platonem studiose lectitavisse & audivisse dicitur. Cic. de Clar. Orat. 121.

DEMOSTRATUS, Scriptoris nomen apud Plin. lib. 37. cap. 6.

DEMÓVVO, òvi, òtum, Ære. De loco movere. Ter. Adel. 2. 1. 16. Cave nunc jam oculos a meis oculis quoquam demoveas tuos.

Demovere & Constituere, contraria. Cic. pro Sylla 62. Ita charus utrisque est, atque jucundus, ut non alteros demoville, sed utrosque constituisse videatur.

Nomen, & effigies privatis ac publicis locis demovendas censebat. Tacit. Ann. 11. 38.

Demotus manu, & actus præceptis. Cic. pro Carcin. 49.

Alveo demoveri. Tacit. lib. 1. 79. Ne Clanis solito alveo demotus in annum Arnum transferretur.

In insulas interdicho igni & aqua, demoti sunt. Tacit. lib. 5.

Demovere aliquem de sententia. Plaut. Perf. 3. 1. 46. Dicat quod quisque vult, ego de hac sententia Non demovebor.

Nec terrore, aut minis demoveantur. Tacit. Hist. 4. Promissis. Idem Hist. 4. 58.

Cura rerum Pallantem demovet. Tacit. Hist. lib. 1.

Demoveri ex recto. Cic. 4. de Fin. Quibus in locis multo melius fortassis legeretur Dimoveri.

Demovere gradu. Liv. 6. ab Urbe. Quantumque Romana se invexit, Sic, tantum hostes gradu demoti.

Sed Tiberius demoverat Syria Creticum Syllanum. Tacit. lib. 2. 43.
Severos tribunos demovere. Tacit. lib. 2.
Si priorem ætate, etiam labefactum demovisset. Tacit. lib. 4.

DEMPUS. V. DEMO.

DEMŪGIO, ἰνί, [μυγόμεν] ire. Mugitu implere. Ovid. 11. Met. 370.

— sed omne

Vulnerat armentum, sternitque hostiliter omnes. Et 375.
— sanguine littus

Undaque prima rubet, demugitæque paludes.

DEMULCEO, ἴ, fum, [καταμυελίσσω, ποτιπύζω] ēre. Valde vel Leniter mulcere: ut solet fieri catellis quum manibus attræctantur. Ideo & pro Delinire ponitur. Ter. Heaut. 4. 3. 14.

— non possum pati, quin tibi caput demulceam. V. ibi Euphrasium. Liv. 9. ab Urbe. Ne nihil remissum dicatis, remitto, ne utique dorfum demulceatis quum ex equis descendetis.

Demulcere aures. Lactant. de Ira Dei cap. 7. Et tamen videmus in aliis animantibus quedam signa laticæ, quum ad Iusum gestiunt, aures demulcet, rictum contrahunt, frontem serenant, oculos in lasciviam resolvunt. V. Turneb. Advers. 21. 22.

DEMUM, [τὴν πέλασον, τὴν πελευταιον] Adv. Id est, Tandem, Ad postremum, vel (ut ait Festus) Post. Ter. Adel. 5. 8. 15.

Ego novus maritus, anno demum quinto & sexagesimo Fiam, atque animum decrepitam ducam? Idem Hec. 1. 2. 53.

Ibi demum ita ægre tulit, ut, &c.

Nunc demum, Modone demum, Signa tarditatis, inquit Donatus. Ter. Heaut. 2. 3. 12. Vah, nunc demum intelligo. Idem And. 5. 3. 11.

Me miserum. s. modone id demum sentii Pamphile?

Nunc demum literis tuis rescribo quas ad me misisti. Cic. 16. Att. 3.

Post demum. Plaut. Afin. 5. 2. 65.

At interea ut decumbamus suadebo, hi dum litigant:

Post eum demum huc cras adducam ad lenam, ut viginti minas. Ei det. Quantum demum. Cic. 5. Tusc. Jam vero exilium, si rerum naturam, non ignominiam nominis querimus, quantum demum a perpetua peregrinatione disert, &c.

Tum demum quando vel ubi. Plaut. Milit. 4. 8. 55.

Ego enim dicam tibi tum demum, quando usus poscet.

Demum, Solum, tantummodo. Auctor de Viris Illust. C. 46. Et quum moveri nullis viribus posset, ex libris cognitum est, castissimæ demum fœminæ manu moveri posse.

Demum, pro Solum, duntaxat, sive pro Omnino: præcipue junctum cum Is, & cum Ita. Plaut. Capt. 5. 4. 3. Cic. in Sallust. Ea demum magna voluptas est, Crispe Sallusti, æqualem ac parem verbis vitam agere. Quintil. lib. 1. cap. 4. Postum autem id demum quod in proximo est. Plin. lib. 7. cap. 7. Is demum profecto vitam æqua lance pensabit, &c. Quintil. lib. 4. Quod tamen rarum esse debet & ex necessitate demum.

Ita demum. Quintil. Declam. 10. Ita mihi demum satisfacies, si apud patrem fuisti. Hæc Valla lib. 6.

Demum quod, significat Post: apud Livium Demus legitur. Alii Demum, pro Duntaxat posuerunt. Festus. [Sic locus distinguendus est.]

DEMUS, pro Demum veteres posuerunt. Pacuv. Quid demus magis commodum est, quam ne tuum perduas injuriam pati? Perott.

DEMUSO, are. unde

DEMUSATA, [μεμυζήσασθαι] Contumelia apud Apulejum lib. 3. legitur, pro Dissimulata, & cum silentio indignationeque transmissa.

Injuriis omnibus, quas pertulerat demuslatis. Ammian. 1. 30. p. 493. v. 19. In Indice dicitur Demuslare esse Tacite ferre. H. St.

DEMUTILO, [καταπηρώω] are. Idem quod Mutilare. Columel. de Arbor. 11. Cacumina virgarum, ne luxuriarentur, demutilat.

DEMUTO, [μεταβάλλω, μεταλλάττω] are. Idem quod Mutare. Plaut. Milit. 4. 3. 37. Nunquid videtur demutare?

Demutant ingenium mores. Plaut. Trinum. 1. 2. 36.

— aut si demutant mores

Ingenium tuum, neque eos antiquos servas.

Demutare animum de firma fide. Plaut. Trinum. 4. 4. 19.

Imperium alicujus. Plaut. Men. 5. 2. 218.

Aliquo orationem. Plaut. Milit. 4. 7. 8.

Sed ecce cum Palæstrionem, stat cum milite:

Oratio illo mihi demutanda est mea.

Non demutabo. Plaut. Pseud. 1. 5. 142. Hoc est, Non revocabo quod pollicitus sum.

Placitum, instituto Flaminum nihil demutari. Tacit. 4. Ann. 16. 6.

DEMUTATIO, Verbale. [μεταβολή] Plin. lib. 28. cap. 8. de Chamæleonte, Nullum animal pavidius esse existimatur, & ideo vericoloris esse demutationis. Alii legunt Mutationis.

DEMUTATOR, oris. m. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 32. Argutissimi demutatores officii, &c.

DEMUTABILIS, &c. Prudent. Apotheof. v. 276.

Non convertibilis, nec demutabilis unquam

Est Deus.

Omnium natorum & factorum convertibilis & demutabilis est natura. Tertull. de Anima cap. 21.

D E N

DENARIUS, Adj. [δεκαδράχμος] Quod decem continet. ut Denariæ fistulæ. Plin. lib. 31. cap. 6. de Ratione aquæ ducend. Fistulas denum pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinarie erunt sexagena pondo pendere: si octonarie, centena: si denarie, centena vicena, ac deinde ad has portiones. Denaria appellatur, cujus laminæ latitudo, antequam curvetur, digitorum decem est: dimidioque ejus quinaría.

Denariæ, Ceremoniæ dicebantur, & tricenariæ, quibus sacra aditus decem continuis diebus, vel triginta certis quibusdam rebus carendum erat. Festus.

DENARIUS, ii. m. [δεκαδράχμων] Decem librarum nummus erat, cujus quarta pars sestertius: eo tempore scilicet quo denarius decussus valebat. Erat autem Denarius argenteus nummus quatuor & viginti siliquas pendens. Apud Priscian. ita legitur, Siliquæ tres obolum faciunt. duo autem oboli scrupulum. tria scrupula drachmam. ita duodeviginti sili-

quæ in drachma. sic quatuor drachmæ in tribus denariis, hoc est, duæ & septuaginta siliquæ. Budæus. Sextivum autem denarium dici lectum est, quia in sex uncias, hoc est, sex obolos, ut ait Celsus, dividitur drachma, quæ Latine dicitur Denarius. Cæsar. Rhodig. lib. 10. cap. 2.

Denarius Romanus quaternos sestertios nummos valebat, hoc est, quaternos caroleos nostros & binos denariolos turonicos. Ex eo Denarius dicitur, quod pro Decem assibus æreis locaretur, & cederet in solutum. Cic. 5. Verr. quum ita dixisset, Nam quum ex Sicilia & ex legibus frumentum & in cellam fumere liceret: idque frumentum Senatus ita æstimasset quaternis sestertii tritici modium, binis hordei: iste numero ad summam tritici adjecto, tritici modios singulos cum aratoribus denariis ternis æstimavit. Hæc verba velut exponens, paulo post, ita subdit, Verum enimvero quum esset sestertius binis aut etiam ternis quibusvis in locis provinciæ: duodenos sestertios exegisti. Budæus.

Denarium nunc appellare possumus caroleum nummum argenteum, qui antiquorum sestertium valet. Budæus. [Cum Denarius dicitur, subintelligitur semper Nummus, quod nomen solitarium sæpius quoque adjectum legitur: ut ap. Liv. 8. 11. extr. Similiter in v. Quinarius, qui & Victoriatus. Quando primum signari cœperint denarii, docet Plin. H. N. 1. 33. C. 3. Argentum signatum est anno Urbis MDLXXXV. Q. Ogulnio C. Fabio cos. v. annis ante primum bellum Punicum. Et placuit Denarium pro decem libris aris, Quinarium pro quinque, sestertium pro dupondo ac semisse. Hæc ille. De Denarii valore plenius Scriptorum de Re monet. Vet. Bud. G. Agricola, Hotom. Hostus, Jos. Scalig. Er. Putean. Choquier. Salmat. & qui argumentum istud exhaustum videtur J. F. Gronov. tr. de Sestert. tum qui luculenta brevitate omnia complexus est, Jo. Casp. Eifenschmidius l. de Pond. & Mens. Vet. &c.]

Spes denarii. Cic. 2. Att. 6. Vide quid narrent, & quæ spes sit denarii. Quingenos denarios singulis militibus dare. Cic. 10. Fam. 32.

Emerere denario quod sit mille denarium. Cic. Off. 3. 92.

Ad denarios pervenire. Cic. 5. Verr. 196.

Ad denarium solvere alicui aliquid. Cic. pro Quintio 17.

Exigere quaternos denarios ab aliquo in singulas amphoras vini. Cic. pro Fontejo 9.

Denaria Philippea, in neutro, subaud. Numismata, dixit Plaut. Rud. 5. 2. 27.

DENARIISMUS, i. m. Pensio denarii, tributii genus de agris sive prædiis cujus mentio fit Leg. 107. & 123. Cod. Theodof. de Decurionibus, adde Gloss. Car. du Fresne.

DENARRO, [ἐξήραρον] are. Ordine narrate. Ter. Phorm. 5. 7. 51. Hæc adeo ego illi jam denarrabo. Gell. lib. 2. Hæc nobis Favorinus summa cum elegantia verborum, rotiusque sermonis comitate atque gratia denarravit. Hor. 2. Sat. 3. 315.

DENASCOR, eris. [ἀποδησκω] alicui pro Mori. Cassius Hemina Annalium lib. 2. Quæ nata sunt, ea omnia denasci ajunt.

DENATIUM, ii. n. Medicina pro ægris denascentibus. Tertull. Apolog. cap. 23. Esculapius demorituris scordii & denatii & Aselepiadori subministrator.

DENASO, [ἐκείνω] are. Nasum auferre. Plaut. Capt. 3. 4. 72. Nanque ædopol si adites propius, os denasabit tibi.

DENATO, [κατανήσσω] are. Idem quod Natate, vel Enatare. Hor. 3. Od. 7. 28. Nec quisquam citus æque Thusco denatat alveo.

DENDA, Municipium civium Romanorum, in ora Macedonia collocatum a Plin. lib. 3. cap. 23.

DENDRACHMATES, Gemma est velut Arbuscula insignis. Plin. 37. cap. 10.

DENDRITIS, idis. f. Gemma, quæ sub arbore desossa, non permittit securim hebetari. Plin. lib. 37. cap. 11.

DENDROCISOS, Hedera quæ sine adminiculo stat. Perott.

DENDROGALENUM, [Δενδρογάληνον] Vini species est apud Græcos, quod sit ex vite pulcherrima Bithyniæ, quæ Merites dicitur, ut refert Cæsar. lib. Antiq. Lect. 28. cap. ult.

DENDROIDES, [δενδροειδής] Septima tithymali species, teste Plin. lib. 26. cap. 8. in petris nascens. Ampliter opacat, in cacumine frondosam spargens comam, succo lacteo prægnans, cauliculis rubentibus, foliis myrti tenuioribus, fructu characiæ. Ex Diosc. lib. 4. cap. 159. Theophrastus tamen tria tantum tithymalorum genera prodit lib. 9. cap. 12. de Hist. Plant. ubi V.

DENDROPHORI, orum. m. plur. [δενδροφόροι] Collegium & corpus fuit, ut patet ex Inscrip. Gruteri p. 194. n. 2. & p. 444. n. 2. & Sponii p. 55. 56. Quibusdam sunt lignorum venditores: at Salmat. in Spartiani Caracall. cap. 9. de sacro seu superstitione quodam ordine, ex l. 20. Cod. Theod. de Paganis, sac. & templ. interpretatur eo, Qui Dei cujusdam honori, Bacchi videlicet aut Silvani, aut similis, arbores evulsas gestabant. adde Jac. Gothofredi in illam legem, qua inter nomina & professiones gentilitias etiam Dendrophori censentur, not. V. accurate de his agentem Keines. ad Inscrip. 1. 40. p. 75.

DENDROS, [Δένδρον] Insula Spiræo promontorio objacens. Plin. lib. 4. cap. 12.

DENEGO, [ἀπαρτίσσω, ἀπαρτένω] are. est Vaide ac constanter negare. Plaut. Trinum. 5. 2. 47. Si tibi denegem, quod me oras. i. e. plane daturum me negem, vel dare recusum.

Dare denegabis. Ter. Heaut. 3. 1. 78.

Deferre, & Denegare, contraria. Cic. pro Flacc. 1. Quod enim esset præmium dignitatis, quod Populus Rom. quum hujus majoribus semper detulisset, huic denegaret? Idem 2. de Orat. 126.

Denegat, se commissurum mihi gnatum suam. Ter. And. 1. 5. 6.

In denegando. Ter. And. 4. 1. 78. Cic. 2. Q. frat. 9. Divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.

Denegare alicui auxilium adversus alterum. Cæsar. 8. Bell. Gall. 45.

Gaudia alicui. Ovid. 4. Met. 368.

— sperataque gaudia nympha Denegat.

Honorem. Cic. 11. Philipp. 19. Suffragio meo, tanquam comitiis, homini honorem amicissimo denegavero.

Naturæ & necessitati omnia jucunda. Cic. 7. Verr. 35. Ut omnia semper, quæ jucunda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus, sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem.

- Denegare, Sédulo negare se aliquid fecisse, aut sibi quid creditum esse. Plaut. Amph. 2. 2. 220.
— atque his si denegat Facta, quæ tu facta dicis.
- Crimen denegare. Cic. pro Fontejo 8. Si hoc crimen optimis hominibus denegare possumus.
- Occupatio onus impositum denegat. Cic. 5. Fam. 12.
Annis tibi denegat undas. Ovid. in Ibin 107.
- DENEGATIUS, a, um. Columel. pref. lib. 1. A natura sexum viris denegatum mentiri.
- DENEGATIO, onis. f. Petron. P. 1. p. 44. Denegatione ardentior factus, me quoque sequebatur.
- DENICALEs Ferie colebantur, quum hominis mortui causa familia purgabatur. Græci enim *νεκρῶν* mortuum dicunt. Hæc Festus lib. 4. Columel. lib. 2. cap. ult. Nos apud Pontifices legimus feriis tantum denicalibus mulos jungere non licere, cæteris licere. Denicales forte nomen habent a Denis diebus: id quod suspicari lubet ex his Justiniani verbis in novella Constitutione 115. sub fin. Sancimus, inquit, ut nemini prorsus defuncti hæredes, vel parentes, vel liberos, vel uxorem, vel agnatos, vel alios cognatos, vel alioqui affines ejus, vel fidejussores, ante novem dierum spatium, in quibus lugere videntur, actionem intentare liceat, aut quocumque modo negotium facefere, &c. [Immo a Nece appellatas esse docet Cic. 1. 2. de Legib. C. 22. 55. q. V.]
- DENIGRO, [*νιγρῶν*] Ære. Offuscare, nigrum facere. Plin. lib. 23. cap. 5. Capillum denigrat fuffitu. Varr. 1. de R. R. cap. 55. Non solum denigrat terram, &c.
Honorem famamque alicujus denigrare. Firmic. lib. 5. cap. 10. sub fin.
- DENIGRATIO, onis. f. ut, Denigratio capillorum, Th. Priscian. 1. 2.
- DENIGRATURA, æ. f. Idem. apud Augustin.
- DENIGRATOR, oris. m. apud Tertul.
- DENIQUE, [*πάλαι*, *ἐπιπάλαι*] Adv. ordinis, inquit Donatus, & fere in hinc sensus & in ultima sententia ponitur a Terentio, eodem auctore, pro Prætere & tandem. Ter. Phorm. 1. 2. 71. Quid sit denique? Ibid. 2. 1. 11. Vereor ne isthæc fortitudo in nervum erumpat denique. Cic. 5. Verr. Si ternos denarios qui cogit, erit absolutus: quaternos denos denique aut videnos coget alius, quæ erit reprehensio?
Denique tum subjungimus, quum sunt multa enumerata, significantes hoc ultimum esse omnium, inquit Valla lib. 6. Ter. Phorm. 4. 3. 43.
Ut ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias:
Hæc denique ejus fuit postrema oratio,
Ego, &c. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revocavit, non libido ad voluptatem, non amenitas ad delectationem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique labor ipse ad quietem.
Denique, inquit Donatus, ad finem dictorum ponitur pro Postremo.
Nunc denique. In nunc.
Tum denique. Plaut. Capt. 1. 2. 39.
Tum denique omnes nostra intelligimus bona,
Quum quæ in potestate habuimus, ea amissimus.
Quum excellisset e vita, tum denique viveret. Cic.
Denique ad extremum. Cic. Post. redit. ad Quirit. Primum vos docuit, &c. Tum in perorando posuit, &c. Denique ipse ad extremum pro mea vos salute non rogavit solum, verumetiam obsecravit.
Denique, pro Tum demum. Cic. pro Milon. 36. Itaque Milonis consultans qui vivo Clodio labefactari non poterat, mortuo denique rentari coepit. Id est, Confestim, vel potius Tandem & demum, inquit Budæus. Pro Tandem usus Lucret. lib. 3. 764.
Quare dissolvi quoque debent posse per artus,
Denique ut intereant una cum corpore cunctæ.
Denique quæ pausa erit, & quando desinet, &c. Nepos in Fragm. de Corn. Græch. matre.
- DENNA, Oppidum, de quo Plin. in descript. finis maris Rubri, Troglodytici, & Æthiopicæ, lib. 6. cap. 29.
- DENNUS, [*δένος*] apud Persas Injuria est & probrium. Unde si cui ingenerat videri cum femina lecondiorem, *δένος* *εἰς* *μεγίστος*, inquit. Id est, Dennus est indignus, ut prodit Herodotus.
- DENOMINO, [*παρανομάζω*] Ære. Idem quod Nominare, sive Nomen imponere. Grammaticis Denominare idem est quod Nomen aliud ex alio deducere. Quintil. lib. 1. cap. 10. Propria sunt verba, quum id significant in quod primum denominata sunt. Idem lib. 8. cap. 2. Multa sunt & Græcæ & Latine non denominata. Hor. 3. Od. 17. 1.
- DENOMINATIO, onis. f. Quæ a propinquis & finitimis rebus trahit orationem, qua possit intelligi res, quæ non suo vocabulo sit appellata. Auth. ad Heren. 4. 43. [Hic pro Metonymia Rhetorum ponitur. V. I.]
- DENOMINATIVUM, [*παρανομασιον*] apud Grammaticos dicitur, quod a Nomine deducitur: ut a lapis, lapillus.
- DENOMINATIVE, Adv. Idem. Marrian. Capella 4. p. 114. Situs omnis denominative dicitur: ut federe a sessione, &c.
- DENOMINATOR, oris. m. &
- DENOMINATRIX, icis. f. apud Boethium.
- DENORMO, [*παρανομοῦν*] Ære. Hor. 2. Sat. 6. 9.
— ð si angulus iste
Proximus accedat, qui nunc denormat agellum. Id est, Deturpat, & inæqualem facit, ut interpretatur Acron. *Qui est enclave dedans mon champ.*
- DENORMATUS, a, um. Ad normam formatus; ut Denormata linea; Aut. de Limit. Edit. Gouf. p. 252.
- DENORMATIO, onis. f. apud Augustin.
- DENORO, [*σημαίνω*] Ære. Idem quod Notare. Cic. pro Lege Manil. 7. Quod is qui uno die tota Asia, tot in civitatibus, uno nuntio atque una literarum significatione cives Romanos necandos, trucidandosque denotavit.
- Denotare creta pedes venalium mancipiorum, aut vinctorum. Plin. lib. 35. cap. 17.
- Denotare lineam aliquo conspicuo colore. Columel. lib. 3. cap. 15.
- Denotatas habere res aliquas. Cic. 4. Acad. 18.
- Denotare, pro Infamare, ignominia notare. Pomponius in l. Turpia, D. de leg. 1. Turpia, inquit, legata, quæ denotandi magis legatarii gratia scribuntur o lio scribentis, pro non scriptis habentur.
- DENOTATUS, us. pro Denotatione. Tertul. in lib. de Pallio.
- DENOTATIO, onis. f. Idem. Tertul. de Eccl. cap. 13. Bonum ipsa denotatione sui exultat.
- DENOTATOR, oris. m. apud Hieronym.
- DENS, dentis. m. [*δόντις*] Notum quid significet. Plaut. Curcul. 2. 3. 39. Os autem habeo, dentes plenos.
Dentium acies. V. in DISTRICTUS. Dentum Varro dici ait, sine t. H. St.
Cava dentium. Plin. lib. 30. cap. 3. Cavae dentium inditus miris prodest.
Cavernis dentium in dolore inditum cera includi. Plin. lib. 22. cap. 23.
- Crepitus dentium. Cic. 4. Tusc. 19. i. e. Stridor. in N. T. *βρυγμός τῶν δόντων.*
- Dolores dentium cavere. Plin. lib. 23. cap. 4. Frigida aqua matutinis, impari numero, ad cavendum dentium dolores. Idem lib. 24. cap. 7. Teda, decocta in aceto, dentium dolores efficaciter colluunt. Idem lib. 20. cap. 7. Dolorem dentium prohibet.
- Dolori dentium profunt laticis folia. Plin. lib. 24. cap. 6.
- Dolores dentium sedat Fucus illitus. Plin. lib. 20. cap. 9.
- Dolores dentium sedantur, ollibus draconis marini scarificatis gingivis. Plin. lib. 32. cap. 7.
- Dolorem dentium tollunt carnes cucurbitæ. Plin. lib. 26. cap. 3.
- Evulsiō dentis. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. de Æticipio, Tertius Arhippi & Arinoe, qui primus purgationem alvi, dentisque evulsionem (ut ferunt) invenit.
- Foramen dentium. V. Dentem eximere.
- Infirmetas dentium. Plin. lib. 23. cap. 4. Os quoque colluitur illo ad dentium infirmitatem.
- Labefactio dentium. Plin. lib. 23. cap. 1.
- Mobilitates dentium. Plin. lib. 20. cap. 21.
- Motus dentium stabilire. Plin. lib. 20. cap. 3. de Cucurbita. Decocta autem univèrsa succus, dentium motus stabilit, & dolores inhibet.
- Stabilitati dentium efficacissime subvenit amurca. Plin. lib. 23. cap. 3.
- Stridor dentium. Cels. lib. 2. cap. 7.
- Acuti dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Adversi. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Hos Plin. vocat Primores, lib. 7. c. 16. & 11. cap. 37. Antiores vulgo nuncupant, & Incisorios. V. infra Celli locum.
- Albi dentes lupi. Virg. 11. Æn. 681.
- Atri. Hor. Epod. 6. & 1. Epist. 18. 7.
- Avido dente convellere dapes. Ovid. 11. Met. 123.
- Boni. In bonus.
- Calceati. In CALCEO.
- Candidi. Catul. Epigr. 37. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Candiduli. Cic. 5. Tusc. 46.
- Canini. V. CANIS.
- Carioli & foetidi dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.
- Cavus dens muritur puramine nucis juglandis. Plin. lib. 23. cap. 8.
- Concavi. In CONCAVUS.
- Continui dentes. In CONTINUO.
- Crinales dentes, periphraſis pectinis apud Claud. de Bell. Gild. V. Eburnus, Inlecti.
- Curvus. V. Duriores osse dentes sunt.
- Defricatus urina. Catul. Epigr. 37. 20.
- Degener livoris. Sen. Hippol. 4.
- Domito dente frenæ premunt leones. Ovid. 10. Met. 704.
- Duriores osse dentes sunt: quorum pars maxilla, pars superiori ossi malarum hæret. Ex his quaterni primi, quia fecant, *επιπάλαι* a Græcis nominantur. Hi deinde quatuor caninis dentibus ex omni parte cinguntur. Ultra quos utrinque fere maxillares quaterni sunt, præterquam in his in quibus ultimi, qui sero gigni solent, non increverunt. Ex his priores singulis radicibus, maxillares utique binis, quidam etiam ternis quaternisque nuntur, fereque longior dix brevior dentem edit: rectique dentis recti etiam radice curvi flexi est: exque eadem radice in pueris novus dens subit, qui multo sapius priorem expellit: interdum tamen supra intrave eum se ostendit: Hæc Cels. lib. 2. cap. 1.
- Duplices. Plin. lib. 11. cap. 37.
- De dentibus eborcis extat epigramma apud Martial. lib. 14.
- Eburnus, pro Pectine eburno. Claud. 2. Paneg.
- Everti. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Exigui. Sueton. in August. cap. 69.
- Expositus. Catul. Epigr. 37.
- Feri. Lucret. lib. 5. de Apris.
- Foetidi & carioli. Plin. lib. 32. cap. 7.
- Firmus. Sil. lib. 10.
- Germi. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Jejunis dentibus acer. Hor. 2. Epist. 2. 29. de Nilite, quem iupo comparat.
- Immunes. Claud. 3. Paneg. 346. de Elephantis.
- Indi. Id est, Elephantini. ebur. Ovid. 8. Met. 288. & 11. 167.
- Indomiti sent flammas dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
- Infecti dentes pectine. V. PECTEN. H. S. V. Supra Crinales. Inimi, qui & Germi vocantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
- Invisi sunt ignibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
- Lasso dente piger. Sen. in Thyest. 3. de Leone.
- Lati. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Lividi. Hor. Epod. 5. 47.
- Luridi. Hor. 4. Od. 13. 10.
- Mænis insignia dentibus ora. Ovid. 8. Met. 429.
- Maledico dente carpere alieum. Cic. pro Corn. Balb. 57.
- Maxillaris dens. V. MAXILLA.
- Mobiles stabilit myrrha commanducata. Plin. lib. 20. cap. 20.
- Mobiles dentes siliit succus colocynthidis cum aceto calefactus. Plin. lib. 20. cap. 3.
- Niger. V. Dens scaber.

Nigro dente turpior. Hor. 2. Od. 8. 3.
 Nigrescentes dentes dentificio ad colorem reducere. Plin. lib. 31. cap. 10.
 Niveus. Ovid. 18. Epist. 18.
 Numerosus. Id est, Pecten. Claud. 10. 102. de Nupt. Honorii.
 — hæc morfu numerosi dentis eburno
 Multifidum discrimen arat. V. Insecti.
 Obliguo dente timendus aper. Ovid. 4. Epist. 104.
 Plani. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Primores dentes septimo mense gignuntur. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Puerilium dentium lapsus. Sen. lib. 4. de Benef. cap. 6.
 Pullinos dentes jacere. Plin. lib. 8. cap. 44. de alina.
 Putridi. Cic. in Pison. 1.
 Rari. Sueton. in August. cap. 79.
 Rectus. opponitur Curvo. V. Duriore offe dentes sunt.
 Ruricolæ dentes dicuntur vomeres aratri. Lucan. lib. 7.
 Scaber dens, qua parte niger est, radendus est, illinendusque rosæ flore contrito. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Scabri rubigine dentes. Ovid. 8. Met. 802. hodie legitur Scabræ r. fauces.
 Serrati, & pectinatim coeuntes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Selquipedales. Catul. 95. Epigr. 5.
 Sicci. Stat. 10. Theb. de lupis efurientibus.
 Solidi, quibus opponuntur Concavi. Plin. lib. 11. cap. 7.
 Superiores. V. Dens movet dolores.
 Theoninus. In THEON.
 Timendi. V. Acuere dentes, In ACUO.
 Triti dentes in querno stipite. Ovid. 8. Met. 369.
 Vacui dentes dicuntur illius, qui non habet, quod edat. Valer. 3. Argon.
 Viperei. Ovid. 3. Met. 103.
 Uncis dentibus horrendus draco. Ovid. 7. Met. 151.
 Vulficos acuit dentes aper. Sen. in Hippol. 346.
 Acuere dentes timendos. Hor. 3. Od. 20. 10. de puella, quam lænæ comparat. Intelligit autem dentes acuere, pro Minari malum, aut exitium.
 Adurgendus dens digito. Cels. 1. 7. C. 12.
 Atferre dentes in damnum. In AFFERO.
 Amittuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Atteruntur dentes usu. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Auxiliatur dentibus fucus radicis lapathi. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Cadunt dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Vermium terrenorum cinis exesit dentibus coniectus, ex facili cadere eos cogit. In CADDO.
 Circumpurgare dentem. Cels. lib. 7. C. 12. unde & sequentia excerpta sunt.
 Circumradere dentem.
 Comprehendit dentem forceps.
 Concutere dentem.
 Confringitur dens sub forcipe.
 Carpere dente injusto. Ovid. 3. de Ponto 4. 74.
 Cavantur dentes tabe pituitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Circumrodi Theonino dente. Hor. 1. Epist. 19. V. THEON.
 Circumscalpti dentes, dolore liberantur. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Circumscarificare dentem. Plin. lib. 30. cap. 3.
 Citare. V. Dentem eximere.
 Colluere. Plin. lib. 21. cap. 31.
 Conficiuntur dentes cibum. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Confirmat dentes inula a jejuniis commanducata. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Confirmantur dentes labantes ossibus combustis. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Dens corruptus, aut fractus. Cels. lib. 6. cap. 13.
 Dentes crepuerè resecti. Pers. 3. Sat. 101. Hoc est, Labris diductis aperti, cum stridore sonuerunt.
 Decidunt dentes anno septimo, alique sufficiuntur. Plin. lib. 7. cap. 16. & lib. 11. cap. 37.
 Denigrare dentes. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Deficiunt multo primum in aliquibus dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Desinunt dentes. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Dentes digerunt cibum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Direxit ad inguina dentes. Ovid. 8. Met. 400. de apro Calydonio, & Anceo, qui cum ipso congredebatur.
 Dentes dividunt efcas morfu. Cic. 2. de Nat. Deor. 134.
 Dolet dens. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Edit breviorē dentem longior radix. V. Duriore offe, &c. supra.
 Eroduntur dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.
 Erofi dentes. Idem lib. 24. cap. 10.
 Eruere dentes. Idem lib. 28. cap. 8.
 Evellit dens. V. Dens movet dolores, & Dens nascitur.
 Evellere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Hanc autem vel inveteratam cum cera celerrimè dentes evellere tradunt.
 Exacuit dentes fus. Virg. 3. Georg. 255.
 Excidit dens. V. Dentem eximere, & Dens nascitur.
 Excipere dentem forcipe. Cels. 1. 7. C. 12.
 Excipere dentem manu. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Exculli dentes. Juven. 16. Sat. 10.
 Exesus. Cels. lib. 6. cap. 9. Si vero exesus est dens, festinare ad eximendum eum, nisi res cogit, non est necesse.
 Eximere dentem. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Extrahit dentes sine vexatione radius pastinacæ. Plin. lib. 32. cap. 7.
 Extrahit dentes casuros amurca. Plin. lib. 23. cap. 3. ad fin.
 Facit origanum dentibus candorem. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Fatigare dentem in dente, est Comprimendo dentes atterere. Ovid. 8. Met. 825.
 Figere dentes in aliquid. Ovid. 3. Met. 84.
 Vulnere dat ferro, frangitque in acumine dentes.
 Findere dentem. Cels. 1. 6. C. 9.
 Firmat dentes commanducata lapathi radix. Plin. lib. 20. cap. 21. ad fin.
 Fovere dentem. Cels. lib. 6. cap. 9.
 Frangit dentes & extrahit cedria. Plin. lib. 24. cap. 5.
 Fricare dentes melle. Plin. lib. 30. cap. 4.

Fuscet inertia dentes. Ovid. 3. de Arte Am. 197.
 Quid si præcipiam ne fuscet inertia dentes?
 Gignuntur dentes. Plin. lib. 37. cap. 39.
 Hebetare dentem. Sil. lib. 8.
 Dens herens. Cels. 1. 7. C. 12.
 Illidere dentes labellis. Lucret. lib. 4. 1073.
 Incidere ferro dentes. Ovid. 8. Met. 245.
 — ferroque incidit acuto
 Perpetuos dentes, & ferræ reperit usum. De Perdice puero, quem dicit fuisse inventorem ferræ; quod tamen Dædalo adscribit Plin. lib. 7. cap. 56.
 Increfunt dentes. V. Duriore offe dentes sunt.
 Infricare dentes cinere cornus cervini. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Irritare dentes. Cels. lib. 6. cap. 9. de doloris dentium curatione, Cibo quoque primo abstinentum, deinde eo modico mollique utendum, ne mandentis dentes irriter.
 Juvat dentes integros illitus cinis vermium terrenorum. Plin. lib. 30. cap. 3.
 Labant dentes. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Lacesitus cruento dente. Id est, Conviciis, & ignominiosis verbis lacesitus. Hor. 2. Epist. 1. 150.
 Laniare dentibus aliquid. Virg. 3. Georg. 514.
 Lavare dentes. Catul. 39. 14.
 Limare. Cels. lib. 7. cap. 12. Limandus dens est, si fit acutior.
 Livent rubigine dentes. Ovid. 2. Met. 776.
 Mandere aliquid sævo dente. Ovid. 15. Met. 72.
 Mederi dentibus. Plin. lib. 23. cap. 6. Sic lib. 30. cap. 3.
 Morderi invido dente. Hor. 4. Od. 3. 16.
 Moventur dentes. Cels. lib. 7. cap. 12. & 6. 15.
 Movet dolores dens. Cels. lib. 7. cap. 12.
 Mutat homo dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. Timarchus Nicoelis filius Paphii, duos ordines habuit maxillarum. Frater ejus non mutavit primores, ideoque prætrivit. V. Præterere.
 Mutantur dentes homini, leoni, jumento &c. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Nascitur dens. Cels. lib. 7. cap. 12. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Nituntur dentes radicibus. V. Duriore offe dentes sunt.
 Nocet dentibus & gingivis brallica. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Oriuntur dentes. Corn. Cels. lib. 2. cap. 1. Maximeque caninis dentibus orientibus male habent.
 Perfricare dentes. Ovid. 3. de Arte Am. 216.
 Petere dente. Hoc est, Invadere, vel Ferire. Hor. 2. Sat. 1. 52.
 Petere aliquem atro dente. Hor. Epod. 6. 15. Hoc est, Maledico & obtreptatorio sermone.
 Præterere dentes. V. Mutat homo dentes. [Sed locus merito suspectus est.
 Prodest dentibus. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Putrescunt dentes. Plin. lib. 31. cap. 9.
 Recrescunt dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Remedium dentium est, corticis platani in aceto decoctum. Plin. lib. 24. cap. 8.
 Remedio dentibus sunt, panacum radix, &c. Plin. lib. 25. cap. 13.
 Reficere dentes. Cels. lib. 6. cap. 15. [Refigi eos oportet. Lind.
 Renascuntur dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Rubescunt senecta dentes. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Rumpere dentes. Plin. lib. 25. cap. 13. Radix in dolore commanducata diutius, rumpit dentes.
 Salierunt cuspide dentes. Stat. 9. Theb. 132.
 Sanat dentes radix anemonæ commanducata. Plin. lib. 21. cap. 23.
 Scalpere dentes penna vulturis. Plin. lib. 30. cap. 4.
 Scarificare dentes. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Servare dentem, &c.
 Solvere dentem. V. Dentem eximere.
 Stridere dentibus. Cels. lib. 2. cap. 6.
 Triplici stant ordine dentes. Ovid. 3. Met. 34. de serpente Cadmeo.
 Subit dens. V. Duriore offe dentes sunt.
 Superbo dente tangere cibum, est Fastidire cibum. Hor. 2. Sat. 6. 87.
 — cupiens varia fastidia cœna
 Vincere tangentis male singula dente superbo.
 Candorem trahunt dentes quodam medicamine. Plin. lib. 7. cap. 16.
 Vinciendi sunt dentes auro. V. Dentes labant.
 Dens pro Clavi, quod in clavibus fere semper infunt velut dentes. Tibullus.
 Sen referat fixo dente puella fores.
 Germanicus in Arateo carmine,
 Quails ferrato subigens clavícula dente
 Succutit, & foribus reddat vincula claustrî. Turnebus.
 Dens, Omne id quo aliquid teneri vel extrahi potest, solet appellari. Virg. 6. Æn. 3.
 — tum dente tenaci
 Anchora fundabat naves.
 Dens aratri. Columel. lib. 2. cap. 4. Nam vel respuitur duritia solâ dens aratri.
 Curvus dens. Ovid. 3. Amor. 10. 4.
 Et veterem curvo dente revellit humum.
 Durus dens vomeris. Virg. 1. Georg. 262. Dens, id est, Acumina. Servius.
 Uncus dens, Ligo incurvus. Virg. 2. Georg. 423.
 Dentem Saturni pro Falce posuit. Virg. 2. Georg. 406.
 — & curvo Saturni dente relictam
 Persequitur vitem attondens, lingitque putando.
 Dentes, pro Pectine V. supra Insecti, & Burm. ad Petron. p. 62.
 DENTICULUS, i. m. dimin. Apul. Apol. p. 278. Que, malum. ratio est, linguam mundam & lotam, vocem contra spurcam & te-tram polidere? viperæ ritu, niveo denticulo atrum venenum inspirare?
 DENTIO, [ιδρυσιον, ιδρυσιον] ire. Verbum neutr. Emittere dentes. Plin. lib. 30. cap. 3. Cinis eorum pueros tarde dentientes adjuvat cum melle. Et lib. 21. cap. 20

- Dentire dentes dicuntur a Plauto, quum invicem atteruntur & concutiuntur fame. Ut enim pueri dicuntur dentire, cum eis primum oriuntur: sic quibus cessant a terendo cibo, quia non deteruntur, grandescere videntur, atque dentire populari joco dicuntur. In *Milic.* 1. 1. 34. [Ita quidem Turnebus. Sed rectius Scaliger de crepitu seu stridore dentium exponit. q. v.]
- DENTITIO**, ōnis. [*δέντιον*] Dentium emissio. Plin. lib. 28. cap. 19. Infantibus nihil butyro utilis per se & cum melle, privatim & in dentitione, & ad gingivas, & ad oris ulcera. Idem lib. 30. cap. 15. Ad dentitionem cerebrum pecoris utilissimum est.
- DENTATUS**, [*δέντατος*] Adj. Qui habet dentes. Martial. lib. 1. Sic dentata sibi videtur Ægle, Emptis ossibus Indicoque cornu.
- Cornua bifulcibus dentata forcipibus. Plin. lib. 11. cap. 28. de grandiorum scarabæorum cornibus.
- Dentatus**, Dente politus, lævigatus. Sic Cic. *Q. frat.* 2. 15. dentatam chartam dixit, ut recte interpretatus est Manutius. Male enim de acerba & mordaci scriptura Erasimus interpretatur.
- Sic tamen & H. St. visum est, qui hic Pontanum perstringit, quod Mordax ac Florus, dixerit, Sed præcedere debuit, inquit, Dentatus: Quomodo enim mordeat, nisi prius sit dentatus?
- Dentata manus**. Petron. cap. 18. Capillos ab aure descendentes dentata manu duxit. Id est, Manus digitis pectinatum explicatis.
- Male dentata puella**. Ovid. 1. de Rem. Amor. 340.
- Dentatus**, Qui magnos habet dentes. Plaut. *Pseud.* 4. 4. 3. Non ego te ad illum duco dentatum virum. Hinc Edentatus, Cui dentes sunt evulsii. Macrob. 7. Saturn. 13. Edentatæ belluæ morsus. Similiter Edentulus, Qui dentibus caret. q. v.
- DENTATUS**, Cognomen fuit M. Curii, ut scribit Plin. lib. 7. cap. 16. quod cum dentibus natus fuerit. Hic consul fuit cum P. Cornelio, anno *CDLXIII*, ut author est Cassiodorus & Eutropius lib. 12. Bellum Samniticum gessit, & de Samnitibus, Sabinis & Lucanis triumphavit, ut author est Florus, lib. 1. cap. 15. Hic contra Pyrrhum missus cum eo pugnavit, & exercitum ejus cecidit, ipsum Tarento fugavit, & de eo triumphavit. Florus lib. 1. cap. 18.
- DENTICULATUS**, Adj. [*δεντυλῆς*] In formam dentium factus. Plin. lib. 9. cap. 31. Præterea bina brachia denticulatis forcipibus.
- Denticulatæ asperitatis venter** terrestribus quibusdam animalibus. Plin. lib. 11. cap. 37.
- Denticulatæ falces**. Columel. lib. 2. cap. 21.
- Denticulatum olus**. Plin. lib. 26. cap. 15. Item ophrys herba, denticulato oleri similis.
- DENTOSUS**, a, um. Idem. Ovid. 6. Fast. 5. 229. — dentosa crinem depectere buxo.
- DENTALE**, lis. n. [*δέντιον*] Lignum ad quod vomer includitur, inquit Servius: quod & dens a Varrone dicitur. Virg. 1. Georg. 172. Binæ aures duplici aptantur dentalia dorso.
- Vomer & dentale**. Columel. lib. 2. cap. 2. Censet exiguis vomeribus & dentalibus terram subigere, quo minoris formæ bubus administrari id possit.
- DENTARIUS**, a, um. Gloss. Gr. Lat. *δεντάριον*, forfex dentaria. Dicendum fuit Forceps. Matthiol. Herba dentaria. conf. Apul. de Herb. cap. 4. & 8.
- DENTARPAGAS**, Quas Græci *δενταργας* vocant, Latine voluit appellari Varro Quinquatribus. Hic bipensiles forcipes dentarpagæ. Nonius, 2. 237.
- DENTIŒCUM**, i. n. Cæl. Aurel. Tard. 2. 4. Gr. *δενταργάον*.
- DENTIFRICIUM**, ii. n. [*δενταρῆμα*] Medicamentum quo dentes fricantur, ut fiant candidi. Plin. lib. 28. cap. 11. de talo bubulo, Eiusdem cinis cum myrrha dentifricium est. De dentifricio V. Martial. lib. 14. 56. & plura Plin. l. c.
- DENTISCALPIUM**, i. n. [*δενταρῆμα*, *δενταρῆμα*] Quo dentes scalpuntur & mundantur. Martial. lib. 14. 22. Idem lib. 7. 52. Bislenos triplices, & dentiscalpia septem.
- DENTIFRANGIBULUM**, i. n. [*δενταρῆμα*] Quo dentes franguntur. Plaut. Bacchid. 4. 2. 14. Ita dentifrangibula hæc meis manibus gestiunt.
- DENTIFRANGIBULUS**, i. m. Plaut. Bacchid. 4. 2. 23. Vale dentifrangibile. Pl. & tu integumentum vale.
- DENTILŒQUUS**, i. [*δενταρῆμα*] Plaut. Capt. 4. 2. 18. Dentiloquos omnes mortales faciam, quemque offendero. Id est, Dentes loquentes faciam, hoc est, ex ore emittentes, verborum loco: quia illis adeo dentes concutiam, ut suis sedibus ejectos expuant. Aliqui codices habent Dentilegos, Id est, Dentes legentes; ut Sacrilegos, Sacra legentes. Sic Lamb. q. v.
- DENSELETA**, Thraciæ populi, qui dextero latere amnem Strymonem accolunt, Mædis finitimi. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Macedoniae populi. Cic. in Pison. 84. An iidem ac DANTHELETÆ? V. f. l.
- DENSUS**, Adject. [*δένσιον*, *δένσιον*, *πυκνόν*, *συχνόν*] Spissum, a Dente quidam deducunt, quali dentibus coactis: sed hoc paucis probatur. Plin. lib. 10. cap. 69. Liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denso atque furdo naturæ elemento.
- Densum & Rarum**, contraria. Virg. 2. Georg. 227.
- Densa magis Cereri, rarissima quæque Lyæo. subintel. Terra.
- Aer densus. Hor. 2. Od. 7. 14.
- Agmen densum agere. Virg. 5. Æn. 834.
- Amores, id est, Crebri. Virg. 4. Georg. 347. Servius.
- Amplexus. Valer. 4. Argon. 325.
- Aquilo densus dicitur, quod nubes condenset. Virg. 3. Georg. 196. Qualis Hyperboreis Aquilo quum densus ab oris Incubuit. [Videtur potius Æ Densus exponendum *δένσιον*, confertus, simul omnis, vel totis viribus. V. mox Austris.]
- Armis densis circumfundi. Virg. 2. Æn. 383.
- Armis densis incurrere. Virg. 2. Æn. 409.
- Asperitas densa frigoris. Ovid. 4. Fast. 87.
- Austris densis nigerrimus imber. Virg. 5. Æn. 696.
- Buxus densa foliis. Ovid. 3. de Arte Am. 691. Nec densa foliis buxi, fragilesque myricæ, Nec tenues cythi, culaque pinus abest.
- Caligo densa. Virg. 12. Æn. 466.
- Caput cæsarie. Ovid. 3. Amor. 1. 32.
- Chaos. Sen. Herc. 10.
- Cohortes. Claud. 1. Paneg. 86.
- Corpora densissima duris fetis. Ovid. 13. Met. 846. de Polyphemus.
- Ficus densissima pomis. Ovid. 2. Fast. 253.
- Folia. Plin. lib. 12. cap. 7. Foliis parvis, densisque cyperi modo.
- Fremitu denso circumfatare aliquem. Virg. 4. Georg. 216.
- Frondes. Virg. 9. Ecl. 61.
- Frutices. Ovid. 1. Met. 122.
- Funale densum lampadibus. Ovid. 12. Met. 247.
- Hollis. Ovid. 3. de Ponto 9. 4.
- In hostes densos fertur. Virg. 2. Æn. 511.
- Itibus densis pulsare aliquem. Virg. 5. Æn. 459.
- Imber. Virg. 1. Georg. 334.
- Juba densa. Virg. 3. Georg. 86.
- Labor densus, id est, Perpetuus, continuus. Valer. 5. Argon. 162.
- Lacus densus nube. Claud. de Aponi balneis 49. 31.
- Loca densa nemoris. Sen. Hippol. 4.
- Loca sylvestribus sepibus densa. Cic. 1. de Nat. Deor.
- Lucus juncis. Ovid. 6. Fast. 411.
- Luna imbribus. Valer. 2. Argon. 367.
- Malorum densorum turba. Ovid. 5. Trist. 6. 41.
- Milites densi acie. Virg. 10. Æn. 178.
- Mille rapit densos acie. Rapit, id est, Raptim ducit mille densos acie, hoc est, in acie constrictos & conjunctos. Servius.
- Nebula. Liv. 6. Bell. Pun. Ovid. 11. Met.
- Nemus trabibus. Ovid. 14. Met. 360.
- Nimbi. Ovid. 1. Met. 269.
- Nox. Ovid. 15. Met. 31.
- Nubes. Ovid. 11. Met. 572. — densis textit sub nubibus ora.
- Nubila. Virg. 6. Æn. 592.
- Pecudes. Stat. 5. Theb. 175.
- Percula. Ovid. 4. de Ponto 7. 15.
- Pingue. Virg. 3. Georg. 124. Pingue substantivum est.
- Plagis densis extricata cerva. Hor. 3. Od. 5. 31.
- Sentes. Virg. 9. Æn. 382.
- Series densior gestorum. Claud. 1. Paneg. 138.
- Soboles densior. Virg. 3. Georg. 308.
- Densior hinc foboles, hinc largi copia lactis.
- Binos enim, inquit Servius, capellæ plerunque pariunt.
- Sues dense, Quæ densis fetas habent. Columel. lib. 1. in præfat. 1. Nec eundem glabra sues, denseque cœli statum, nec eandem educationem, cultumve quaerunt. Sic lib. 7. cap. 9.
- Sylva densa & aspera. Cic. 12. Att. 16. Sic densissima sepes. Cæs. 2. & 3. Bell. Gall.
- Tela dentissima. Virg. 9. Æn. 555.
- Tellus densior aere. Ovid. 1. Met. 29.
- Tenebræ densæ. Sil. lib. 12. V. Umbra.
- Densa & glutinosa terra in Asia & Mylia. Columel. lib. 1. in præfat.
- Densis terroribus aula. Fama quatit. Claud. in Eutrop. 2. 462.
- Trabibus densis umbrosa templa. Ovid. 11. Met. 360.
- Turba. Sen. Herc. 9.
- Umbra. Virg. 1. Georg. 342. — denseque in montibus umbræ. Quia, inquit Servius, arbores tunc incipiunt frondescere. Ovid. 1. de Ponto 9. Sic Tenebræ.
- Vortices. Ovid. 6. Fast. 502.
- Convictor, densoque domesticus usu. Ovid. 4. de Ponto 3. 15. i. e. frequenti f. multo usu.
- Vulgus densum humeris, id est, Arcte constrictum, & coactum ob magnam frequentiam. Hor. 2. Od. 13.
- DENSO**, [*πυκνόν*, *πυκνόν*] are. Spissum facere. Virg. 1. Georg. 419. — & Juppiter humidus aultris
- Densat, erant quæ rara modo, & quæ densa relaxat.
- Aer densatus & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9. ex eodem Virg. loco.
- Densatus agger. Liv. 10. ab Urbe.
- Catervas densare. Virg. 12. Æn. 264.
- Densatum lutum. Cato cap. 40.
- Capillum desluentem confirmare & densare. Plin. lib. 25. cap. 11. Frutice quoque major est: desluentem capillum confirmat & densat.
- Densati ordines. Liv. 10. Bell. Pun. Non tamen ita percussos iratosque in aciem accipere, sed densatis ordinibus, in cornuâ, vancumque circa campum extra prælium ejicere.
- Densatis excipere scutis. Liv. 8. Bell. Pun. Subsidunt Hispani adversus emissâ tela ab hoste. inde ad emittenda ipsi confurgunt. quæ quum conferti, ut solent, densatis excepissent scutis, tum pes cum pede collatus, & gladiis geri res cæpta est.
- Tenebræ densantur nocte. Virg. 1. Georg. 248.
- Densator, Comp. Macrob. lib. 7. Saturn. Faciliora enim ad coeundum videntur, quæ lævigatiora, densatioraque sunt.
- DENSEO**, [*δένσιον*] ere. Virg. 7. Æn. 794. — totis Agmina densentur campis. Ubi Servius, Denseo, denses dicimus, aliter non. V. tamen Pier. Cerd. Taubm. conf. **AD DENSEO**. Plin. lib. 20. cap. 14. Ipsa accescere, aut coire, denserique lac non patitur. De menta loquitur.
- DENSATIO**, ōnis. f. [*δένσιον*] Plin. lib. 31. cap. 7. Prima densatio Babylone in bitumen liquidum cogitur.
- DENSATOR**, ōnis. m. apud Statium.
- DENSABILIS**, e. Densans, allringens. Cæl. Aurel. Acut. 2. 8. 36. Ablinthium densabile. & 3. 22. Vaporatio densabilis. & Apul. de Herb. Herba virtutis densabilis.
- DENSATIVUS**, a, um. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Densativæ virtutis esse.
- DENSITAS**, atis. f. [*δένσιον*] Plin. lib. 11. cap. 3. Quanvis arcente spiritum densitate & altitudine humoris. Coire in densitatem. In COFO.
- DENSE**, Adv. [*δένσιον*] Plin. lib. 16. cap. 37. de salice loquens, Cæsæque densus, innumero hæred profint. Ovid. 1. de Ponto 9. 11. Nulla tamen subeant mihi tempora densus istis. Hoc est, Frequentius.
- DENTALE**, **DENTATUS**, **DENTICULATUS**. V. DENS.
- DENTEX**, icis. A quibusdam appellatur piscis, qui a Græcis *συνδύς* dicitur, in cujus cerebro invenitur gemma, quæ synodontides vocatur, teste Plin. lib. 37. cap. 10. Naturam ejus vide apud Ælian. lib.

lib. 11. cap. 40. Scribitur & Dentrix. Dentrix, pro multitudine & granditate dentium dicitur. *Ibid.* 12. 6. 2. ubi de piscium nominibus.

DENUBO, pli, pum, [*δενύω, σπυκίω*] ēre Coniungi matrimonio, de feminis propr. V. NUBO. Apulejus in Apolog. p. 319. At tu dum eam putas etiam nunc Claro fratri denubenturam falsa spe inductus, filio quoque eius Pontiano auctor assentiendi fuisti. Columel. lib. 10.

Semina depositis cupient denubere plantis. Alii codices habent Se nubere.

Denubere in familiam alicujus filia dicitur. Tacit. Ann. 6. 27. 1. Sueton. in Neron. cap. 29. Cui etiam sicut ipsi Sporū, ita ipse denupit.

DENUDO, [*δενυύω*] āre. Idem quod Nudare. Plin. 11. cap. 22. Ut denudet foeminas vestis bombycina. Varro 1. de R. R. cap. 41. Et eum sic exacuendum, ut non denudes medullam.

Artus denudare, est Carnem ab artubus auferre. Sen. Thyest. 8. Denudat artus durus, atque ossa amputat.

Denudari a pectore. Cic. 7. Verr. 32. Ne excitetur Verres, ne denudetur a pectore, ne cicatrices populus Rom. aspiciat.

Denudatis crudelissime civibus. Cic. 12. Fam. 15. Vastata provincia, correptis veftigalibus, praecipue civibus Rom. omnibus crudelissime denudatis ac dividitis.

Spoliare atque denudare scientiam juris civilis ornatu. Cic. 1. de Orat. 235.

DENUMERO, as. V. DINUMERO.

DENUNTIO, [*παραγγέλλω*] āre. Futurum aliquid nuntiare. Cic. de Senect. 18. Aut Senatui quae sunt gerenda praescribo, & quomodo Carthagini male diu cogitanti bellum inferatur multo ante denuntio.

Denuntiare ante. Cic. 1. Verr. Huic ego homini jam ante denuntio, si a me causam hanc vos agi volueritis, rationem illi defendendi totam esse mutandam.

Denuntio, ante praedico. Cic. 6. Philipp. 5. Testificor, denuntio, ante praedico, nihil M. Antonium eorum quae sunt legis mandata, facturum.

Denuntiare palam & praedicare. Cic. pro Milon. 53. Mortem ab illo denuntiatam palam Miloni & praedicatam.

Denuntiare periculum, aut pestem. Cic. pro Milon. 3. Plin. lib. 13. cap. 22.

Terrores. Cic. 14. Philipp. 8. Omnibus, quanquam ruit ipse suis claudibus, pestem, vastitatem, cruciatum, tormenta denuntiat.

Sol caeruleus pluviam denuntiat. Virg. 1. Georg. 453.

Horam nigram denuntiat Persephone. Id est, Tempus adest mortis. Tibull. lib. 3. Eleg. 5. 5.

Iras tristes denuntiare. Virg. 3. Aen. 366.

Necessitatem ultimam. Tacit. Ann. 15.

Armorū denuntiationem eleganter dixit. Liv. 5. Decad. lib. 5. pro Belli denuntiatione.

Monente te & denuntiante. Cic. 4. Fam. 3. Multo enim ante tanquam ex aliqua specula prospexi tempestatem futuram: neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis monente & denuntiante te.

Denuntiare alicui, quod vulgus corrupte, Facere scire, dicit. Latine alias significare dicitur. Cic. 1. Tusc. 118. Nos vero siquid tale acciderit, ut a Deo denuntiatum videatur ut excamus e vita, Leti, & gratias agentes pareamus.

Domum denuntiare. Cic. pro Quintio 54. An quum Romae domus ejus, uxor, liberi sint, domum potius denuntiem?

Denuntiavit ut adesset. Cic. 7. Verr.

De re aliqua denuntiare. Cic. pro Caecin. 95. Postea cur Aebutii de isto potius fundo quam de alio (siquem habes) Caecinae denuntiabas, Si Caecina non possidebat?

In iudicium denuntiare. Cic. pro Rosc. Com. 26. Quod temere commisisti, in iudicium ut denuntiares, rogati ut ignesceret.

Caedem alicui. Propert. lib. 4. Eleg. 3.

Illa dies hominis caedem denuntiat agnis.

Alicui dimicationem. Cic. pro Domo sua 13. Ut equitibus Romanis mortem proscruptionemque minitarentur, me terrent, mihi caedem & dimicationem denuntiant.

Judicium alicui. Cic. pro Sextio 40. Nec mihi iudicium populi, nec legitimam aliquam contentionem, nec disceptationem, aut causae dictionem, sed vim, arma, exercitus, imperatores, castra denuntiabat.

Testimonium alicui. Cic. 3. Verr. Non putasti me tuis familiarissimis testimonia denuntiatum, qui tuae domi saepe fuissent, ex quibus quaererem, signane scirent fuisse quae non essent? Testimonium denuntiare Ciceroni non est Testificari, ut vulgo existimatur: sed est homini diem dicere dicendo testimonio. Fam. lib. 5. cap. 7. Duo sunt (inquit) genera testium: aut voluntariorum, aut eorum quibus iudex in publicis iudiciis lege denuntiare solet. prorum altero utraque pars utitur: alterum accusatoribus tantum concessum est. Ex hoc intelligo in publicis tantummodo iudiciis licuisse denuntiare testimonio: hoc est, invitum evocari ad remotum longinquumque tribunal. Hac Budaeus.

Denuntiare, absolute, pro Minari. Cic. 2. Att. 21. de Clodio loquens, Volitat, furit, nihil habet certi, multis denuntiat.

Denuntiare eleganter etiam est Arcessere, jubere, rogare, praesto esse, uti Graecis *παραγγέλλω*, monente Giffanio, accipitur. Sic Cic. 11. Fam. 2. Denuntiare veteranis, est Eos accire in urbem. adde 5. 11: 13. 77: & Att. 2. 22.

DENUNTIANS, antis. Partic. [*παραγγέλλων*] Cic. 4. Fam. 3. Neque id solum mea sponte, sed multo etiam magis monente & denuntiante te.

DENUNTIATUS, Partic. [*παραγγελλέντος*] Cic. 1. Off. 36. Nullum bellum esse iustum, nisi quod denuntiatum ante sit, & indictum.

DENUNTIATIO, onis. f. [*παραγγελλία*] Praedictio.

Significatio, & quasi denuntio calamitatum. Cic. 2. de Divin. 54. Quae est enim ista a diis profecta significatio, & quasi denuntiatio calamitatum?

Denuntiatio, Minae. Cic. 4. Att. Denuntiationem illam Memmii val-

de Celsari displicere. Liv. 8. Bell. Maced. Hac denuntiatione conterritus, &c.

Denuntio & minae. Plin. ad Priscum, lib. 6. Quanquam quid denuntiationibus & quasi minis ago?

Belli denuntio. Cic. 6. Philipp. 4.

Denuntio testimonii a iudicibus, vel ab accusatore fiebat: ut planum sit ex sequentibus Plinii verbis lib. 6. Epist. Licinius (inquit) petendum censuit a consulibus, ut referrent sub exemplo legis ambitus de lege repetundarum, an placeret in futurum ad eam legem adici, ut sicut accusatoribus inquirendi, testibusque denuntiandi potestas ex ea lege esset, ita reus quoque fieret. Cic. pro Flacc. 14. Adiungat ille, ut eos qui domo exire volebant, testimonii denuntiatione terretet: qui domi stare non poterant, iargo & liberali viatico commoveret. Budaeus.

Denuntio, Civilis interpellatio, sive admonitio, olim observabatur quae debitoribus in personam solenniter fiebat, antequam convenirentur apud iudicem. Siquidem agens adversario huiusmodi denuntiabat, *PALI DIE ADSIS MECUM DISCEPTATURUS*. A qua denuntiatione licet hodie recessum sit, conditionis tamen nomen, pro personali retentione est actione, ut monuit Theoph. in §. appellamus. Infit. de Action.

DENUNTIATIVUS, a, um. Cael. Aurel. Tard. 2. 4. Denuntiativo motu.

DENUNTIATOR, oris. m. Vet. Gloss. Denuntiator *παραγγελλής*, & Vetus Inscript. apud Grut. p. 254. num. 4. **DENUNCIATORES** PVTEOLANI.

DENUO, Adv. [*ἐξ ἀνωθεν*] id est, Rursus, de integro, inquit Valla. Liv. 10. ab Urbe, Fabius in Hetturia rebellante denuo, quatuor millia & quingentos Perulinorum occidit.

Denuo seu De novo, *De nouveau*. Ex *νεως* V Thef. H.St. Nempc t. 2. c. 9. Etiam denuo? Plaut. Amph. 1. 1. 238.

Denuo edificare aedes. Plaut. Mostel. 1. 2. 36. Domicum

Parietes ruunt, aedificantur aedes totae denuo.

DENI, denae, dena. [*δέκα*] Numerus distributivus, pro Decem. Plin. lib. 10. cap. 63. Vivunt Laconici annis denis. Cic. 4. Verr. Pueri annorum senum, septenumque denum.

Bis dena, Viginti. Plin. lib. 2. cap. 7.

Ter denae naves. Virg. 10. Aen. 213. Id est, Triginta, pro ter decem.

Deni, duodenique homines. Cael. 5. Bell. Gall. 14. Uxores habent deni, duodenique inter se communes. De Britannis loquitur.

Deni creabantur. Cic. 3. de Legib.

DEO, [*Δία*] Ceres inter alia cognomina a Graecis appellatur.

DEOIS, Proserpina cognominata est a *Δία*, id est, Cere, forma patronymica. Ovid. 6. Met. 114.

Mnemosynen pastor, varius Deoida scipens.

Virgineas inter choreas Deoida raptam. Auson. Epist. 4. 48.

Cael. Rhodig. lib. 26. cap. 20. legit Theoida.

DEOCO, [*δωλοκοπή*] are. Idem quod Occare. Plin. lib. 18. cap. 25. Vicia non sarritur, non stercoreatur, nec aliud quam deocatur.

DEOCATIO, onis. f. Idem quod Occatio. apud Columel.

DEONERO, [*ἀποφροσύνη*] are. Contrarium suo simplici, est Onus deponere. Cic. 1. Verr. 46. Quid quum commiserari, conquiri, & ex illius invidia deonere aliquid, & in te trajicere cepisset? per translationem.

DEONERATUS, a, um. Ammian. 24. 6. Validiores naves deoneratas implevit armatis. conf. Ambros. Epist. 6. 36.

DEONERATIO, onis. f. apud Firmicum.

DEOPERIO, ire. pro Aperire Ambrosius dixit cap. 1. de Isaac & Anima (Tom. 4. f. 213.) sic & Celsus 8. 4. Os deoperite.

DEORARE, pro Perorare nonnulli usurparant. Et

DEORATUM, pro Peroratum, ut restant Festus.

DEORSUM, Adv. [*κάτω*] Ejus contrarium est Sursum. Plaut. Amph. 5. 1. 56. Devolant angues jubati deorsum in impluvium duc.

Directo deorsum ferri. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. Ait atomum quum pondere & gravitate directo deorsum feratur, declinare paululum.

Deorsum cuncta feruntur pondera. Lucret. lib. 2. 190.

Deorsum. Ter. Adel. 4. 2. 34.

Nostin' porticum apud macellum hanc deorsum?

Deorsum ducere se de arbore, pro Descendere de arbore. V. DUCCO.

Sursum deorsum cursitare. Ter. Eun. 2. 2. 47. Nescio (inquit Valla lib. 2.) an de Athenis hoc dictum sit, quibus portus in imo, ubis vero editorio loco sita est. Forte sic loqui deceat, pro sursum deorsumque, si de fortuna mutabilitate dicatur, quae nunc tollit, nunc deprimit. Hic vero modus loquendi a Graecis sumptus videtur: plerumque enim apud Demosthenem reperitur forma proverbiali dictum *ἀνω καὶ κάτω*, hoc est, sursum & deorsum. [Multam concurantem simpliciter denotat. Sic in Hee. 3. 1. 35. Cursari rursum prorsum, eadem ferme poeta dixit. Gall. *Courir ça & là*.

Sursum deorsum, ultro citroque commcare. Cic. 2. de Nat. Deor. 84. Naturis his ex quibus omnia constant, sursum deorsum, ultro citroque commearibus, mundi partium conjunctio continetur.

Deorsum versum, vel deorsum versus, Versus inferiorem locum. Ter. Adel. 4. 2. 36. Clivus deorsum versus est, hac te praecipitate. Caro cap. 156. Postea ubi deorsum versus ibit.

Deorsum trisyllabum interdum ponunt poete, ut Lucret. lib. 2. 202. Quin vacuum per inane deorsum cuncta ferantur.

Interdum dissyllabum contractis e & o, ut Idem eodem lib. 217. Corpora quum deorsum rectura per inane ferantur.

DEORSUS, Apulejus dixit 8. Met. p. 207.

DEOSCULOR, [*καταφύλλω*] are. Idem quod Osculari, vel Vehementer & arcte osculari. Martial. lib. 8. 81.

Hos amplectitur, hos deosculatur. Abi Perosculatur legunt.

DEOSCLATUS, a, um. Partic. Gell. 1. 23. Senatus hodie atque ingenium pueri deosculatus, consultum facit. Apul. 3. Met. p. 390. Quam ego amplexus & deosculatus prius, &c. Idem 2. p. 127. Huius diu manus deosculatus.

Deosculatus, pass. Idem Apul. 2. p. 119. Illa rursum me deosculato. & p. 121. Ac me pressum deosculato.

DEOSCULATIO, onis. f. apud Augustin. & Hieron.
DEPACISCOR, actus sum, [συνπαιεμα] acifici. Idem quod Pacifici. quidam Depacificor scribunt.
 Depacifici cum holte. Cic. 2. de Invent. 72. Quidam Imperator, quum ab hostibus circumfideretur, neque effugere ullo modo posset, depactus est cum eo, ut arma & impedimenta relinqueret, milites educeret.
 Depacifici partem suam cum aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 115. Non paulum nescio quid in rem suam convertit, sed hunc funditus evertit bonis: ipse tria pradia sibi depactus est, voluntatem Decurionum ac Municipum omnium tantidem, quanti fidem suam fecit.
 Depacifici morte. Ter. Phorm. 1. 3. 14. Ubi Donatus, Depacifici, pactione transigere.
 Depacifici honestissimo periculo. Cic. 9. Att. 7. Video tibi illud placere, me *παιεθευα* de pace suscipere: in quo non extimefco periculum. quum enim tot impendeant, cur non honestissimo depacifici velim? [Forte, Honestissime.
 Depacifici ad conditiones alterius. Cic. 5. Verr. 60. Equitem Romanum scitote biduum cibo rectoque prohibitum: biduum Leontinis in foro custodiis Apronii retentum atque servatum: neque ante dimissum, quam ad conditiones eius depactus est.
DEPACTUS, Partic. a Depacificor, Scribitur & Depectus. V. supra: & a Depango. V. DEPANGO.
DEPECTUS, [συνπαιεθευα] Partic. a Depacificor. Ulp. in l. Et generaliter. §. 1. D. de Calumniatoribus, Hoc igitur edicto tenetur etiam is qui depectus est. Depectus autem dicitur Furpiter pactus. (Quod in universonum verum haud est: nam & depacifici honeste licet. V. Cic. Att. l. c.) Quaedam exemplaria legunt Depactus. Annotavit H. St. Hanc expositionem, Ulpiani nempe, quam Lugdun. Lexicographus sequitur, reprehendere Perottum fol. 425. q. V.
DEPALO, are. Idem quod Palare, aut Deorum palis affigere. Tertul. adverb. Hermog. cap. 19. princ. Incultis primo elementis depalans quodammodo mundum. Idem Apol. cap. 10. Civitas, quam depalaverat. Barbaram notionem, a Palam ductam, pro Manifestare, refutat Vossius de Vitiis Serm. lib. 4. §. conf. Junii Not. ad Tertul. p. 162. In Inscript. apud Fabretum p. 211. Depalare idem significat, quod Frontino Delimitare: ITA VT DEPALATVM EST.
DEPALATIO, onis. f. Vitruv. 9. 8. princ. Horologiorum depalationes. Diversas interpretent sententias vide in Vossii Etym. p. 365. & adde Inscript. Fabrett. p. 245. HI TERMINI POSITI SVNT AB SCRIBONIANO ET PISONE FRVGI EX DEPALATIONE T. FLAVII VESPASIANI ARBITRI.
DEPALATOR, oris. m. Sic Tertulliano adverb. Marc. 5. 6. Paulus appellatur Architectus prudens & depalator disciplinae divinae, qui quasi palis postis sacris definitivis & circumscriptis in publico.
DEPALMO, [δενασαζω] are. Palma manus percutere. Gell. lib. 20. cap. 1. Quicumque depalmaverat, numerari statim secundum XII. tabul. viginti & quinque asses jubebat.
DEPANGO, anxi & egi, [αυλαπηνου] ere. Plantare, defigere, in terram ponere. Plin. lib. 16. cap. 26. Sed in hoc quoque providens natura facile nascenti & depacto furculo incuriosius semen dedit. Columel. lib. 3. cap. 16. Quumque fat erit medio spatio quod vacat inter vites per imam lineam depangere.
 Depacta in terram non extrahuntur. Plin. lib. 2. cap. 96.
DEPACTUS, a Depango; Idem quod Defixus. ut Depactus vitæ terminus. Lucret. lib. 2. 1085. Id est, Fixa vitæ meta.
DEPARCUS, Adj. [φειδαρισ] pro Immodice parco. Sueton. in Neron. cap. 30. Sordidos putabat esse ac deparcos, quibus impensarum ratio constaret.
 Ut Præparcus & Triparcus. Puto dici & verbum Deparco. H. St. Aberat enim ab ed. Lugd.
DEPARCO, ere. Solin. cap. 10. (Salmast. 4.) Hoc collectaneum deparcitur, ut sufficiant usui, ubi defecerint featurigines. ita emendat Salmast. in Solin. p. 72.
DEPASCO, avi, astum, [βασκω] ere. Pascendo absumere. Columel. lib. 7. cap. 5. Si hœdi rosidas herbas depaverint. Plin. lib. 8. cap. 25. Agros depasci a pecore. Cic. 2. de Orat. 284. Quum ageretur de agris publicis, & de lege Thoria, & premeretur Lucullus ab iis qui a pecore ejus depasci agros publicos dicerent.
 Depascere, aliter. Columel. lib. 2. cap. 11. Et si depascere sapius voles, usque in mensem Maium sufficit. Potest sic interpretari, Si vis boves depascere, vel si vis ut boves ea depascant pabula.
 Depascere possessionem alienam, per translationem. Cic. 1. de Legib. 55. Depasci veterem possessionem Academiae ab hoc acuto homine non sinemus.
 Stylo depascere luxuriam orationis. Cic. 2. de Orat. 96. Quod si hic noster Sulpitius faceret, multo ejus oratio esset prestior: in qua nunc interdum, ut in herbis rustici solent dicere, in summa ubertate inest luxuries quaedam, quæ stylo depascenda est.
DEPASCOR, depastus sum. dep. [βασκω, βιμορμω] ut Belluæ depascuntur fata. Plin. lib. 9. cap. 3. Et lib. 11. cap. 19. Nam & papilio ceras depascitur.
 Febris depascitur artus. Virg. 3. Georg. 458.
 Sylvas depascitur quadrupes. Tibul. lib. 4. 1. 128.
 Libare & depasci. Lucret. lib. 3. 12.
 Floriferis ut apes in saltibus omnia libant:
 Omnia nos itidem depascimur aurea dicta.
DEPASTUS, Partic. [βενεμασθη] ut Depasta arbor. Plin. lib. 17. cap. 24. Depastam arborem turpi facie relinquunt. Quo in loco passively accipitur.
 Frondes depastus amaras sonipes. Claud. 4. Paneg. 239. Ubi active sumitur.
 Sepes depasta florem. Virg. 1. Ecl. 55. Hypallage est, inquit Servius, pro Florem depastam habens. Depasta igitur hoc loco pallivum est: unde crediderim verbum commune esse, non deponens. Sic Idem 5. Æn. 92.
 Libavirque dapes, rursusque innoxius imo
 Succedit tumulo, & depasta stercaria liquit.
DEPASTIO, onis. f. [βασκω] Plin. lib. 17. cap. 24. Similem rationem & depastio animalium habet.

DEPAVIO, ire. Idem quod simplex Pavio: unde
DEPAVITUS, a, um. usus est Solinus cap. 2. Parcius depavita levisbus vestigiis lavare.
DEPAUPERE, [πενεποιεω] are. Pauperem facere, consumere. Varro, Prius quam domum depauperasset sumptu suo.
DEPECISOR, **DEPECTES**. V. DEPACISCOR.
DEPECTO, xui, xum, [παιεθευα] ere. Idem quod Peccere. Columel. lib. 10. Punicea depexa coma, sed lactea cure est.
 Crines depectere. Ovid. 6. Fast. 229.
 Depectere frondium canisium. Plin. lib. 6. cap. 17. & lib. 12. cap. 14. Quod in arbore haesit, ferro depectitur.
DEPEXUS, [παιεθευα] Partic. ut Jubaæ depexæ. Ovid. 1. de Arte Am. 630. de equis.
 Depexi crinibus Indi. Ovid. 3. Fast. 465.
 Depexum aliquem reddere, per translationem, pro Involare in capillum, & percutere. Ter. Heaut. 5. 1. 77.
 Adeo exornatum dabo,
 Adeo depexum, ut dum vivat, manerit semper mei.
 Nonius, 1. 23. Depexum, Laceratum interpretatur. Perottus hoc loco Depesum legit, a Pando vel a Patior, id est, Laceratum: Quod si depexum legamus, inquit: significabit cultum, & pexas vestes indutum: dictumque erit a contrario sensu. Euphrasius Compositum, pennis & tormentis, interpretatur. V. COMPOSITUS. Cl. Bentlejus Adeo pexum edidit. q. V.
DEPECULASSO, ere. pro Depeculari: Obsoletum verbum. Lucil. apud Nonium 2. 218. Depeculassere aliqua sperans me, ac deargentassere, decalauticare, eburno speculo depeculassere. At in Edit. Merceri legitur Depoculassere.
DEPECULOR, atus sum, ari. [κλεπω πὲ δημοσια, ἀποσυλεω] A peculo deductum verbum, significat proprie Ea quæ ad Rempublicam, sive principem, sive sacra pertinent furari. Cic. 3. de Fin. 32. Nam ut peccatum est patriam prodere, parentes violare, fana depeculari, &c. Idem 6. Verr. 37. Apollonium Niconis filium Drepani num qui nunc A. Clodius vocatur, omni argento optime facto spoliati ac depeculatus es. Hic de furto privatae rei dixit.
 Depeculari laudem alicujus. Cic. 6. Verr. 79. Cur pro isto, qui laudem honoremque familiae vestrae depeculatus est, pugnas?
 Passive, Caelius apud Priscian. p. 793. Ubi Senatus intellexit populum depeculari, id est, ἀποσυλεω. Hinc
DEPECULATUS, a, um. passive. Plaut. Epid. 3. 4. 82. Perdam potius, quam sinam me impune irrisum esse habitum, depeculatum eis.
DEPECULATOR, oris. m. [κλεπτης] hujusmodi Fur. Cic. 2. Verr. 2. Depeculator ærarii. Cic. in Pison. 96.
 Depeculator Veientanæ prædæ. Val. Max. lib. 5. cap. 3. de Camillo.
DEPECULATORIS, us, m. subst. a Pecore dicitur: qui enim populum fraudat, peculatoris pena tenetur. Festus. Apeculatu legit Scalig. & Dacer.
DEPELLO, illi, ullum, [ἀπολλω, ἐξωθω] ere. Abigere, prohibere. Dimoveri, depelli, & deduci de loco. Cic. pro Cæcin. 49.
 Depellere & dejicere. Cic. 3. in Catil. 19. Simulacra æcorum immortalium depulsa sunt, & itatue veterum hominum dejectæ.
 Aliquem manu. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium, inquit, currit, eniti & contendere debet quam maxime pollet, ut vincat: supplantare eum quicum certet, aut manu depellere, nullo modo debet.
 A se. Cic. 3. de Legib. Quid jam de Saturnini supplicio reliquisque dicam? quos ne depellere quidem a se sine ferro potuit Respub.
 Aliud ab alio depelli. Cic. de Fato 20.
 Aliqua vi, ferro, periculis, urbe, omnibusque patriæ præfidiis depellere. Cic. de Arusp. Resp. 58.
 Depellere & Restituere, contraria. Cic. pro Cæcin. 22. Hoc opinor optaret, ut a quo loco depulsus esset, in eum se fortuna restitueret.
 Aliquem ad calamitatem. Cic. Antequam iret in exil. 14. Me quem paulo ante fortuna exererat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, populum tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitatus depulit ad calamitatem.
 Falsas auditiones. Tacit. 4. Ann. 11. Mihi tradendi, arguendique rumoris causa fuit, ut claro sub exemplo falsas auditiones depellerem.
 Cibum de pectore, Idem est fere quod Digerere. Cic. 2. de Divin. 57. Depulso enim de pectore & in omne corpus diviso & mitificato cibo, cantus edere quiete fatiatus. De gallis gallinaceis loquitur.
 Copias depellere ac dissipare. Cic. pro Domo sua 15. Sed jam depulsis ac dissipatis tuis copiis, a Pop. Rom. universo, &c.
 Curas vino. Tibul. lib. 1. Eleg. 6. 1.
 Cursu recto aliquem. Hor. 2. Sat. 5. 78.
 Dedecus patriæ. Sil. lib. 1.
 Dolorem. Cic. 1. de Fin. 33. Omnis voluptas assumenda est, omnis dolor depellendus.
 Exercitus. Tacit. 2. Ann. 1. Nam Phrahates quanquam depulisset exercitus, civesque Romanos cuncta, &c.
 Famem cibo & potione. Cic. 1. de Fin. 37.
 Frigus fumemque. Hor. 1. Sat. 2. 6.
 Ferrum flammamque focus depellere. Cic. pro Sextio 90.
 Jaculum quaerit ad depellendos hostes. Claud. de Bell. Gigant. 102.
 Ictum alicui depellere, est Avertere ictum ab aliquo illatum alicui. Valer. 6. Argon. 652.
 Lethi causam. Ovid. 21. Epist. 175.
 Molem mali a cervicibus aliquorum. Cic. 3. in Catil. 17.
 Molestias omnes ratio depellit. Cic. 2. Fam. 15.
 Morbum. Cic. 7. Fam. 27. extr.
 Morbos depulsiurus (hodie legitur Defensurus) Epidaurius. Claud. 3. Paneg. 171.
 Mortem opinione mortis. Cic. pro Sextio 79.
 Nubila cælo. Tibul. lib. 1. Eleg. 2. 49.
 Periculum a se. Cic. pro Cluent. 17. Quum ad amici pericula depellenda adhiberet.
 Pestem. Virg. 9. Æn. 328.
 Ex potestate. Cic. de Lege Agr. Ut ex omni custodia vestrae libertatis,

ex omni potestate, curatione, patrocinio vestrorum commodorum Cn. Pompeius depelleretur?

Sententia. Cic. 2. Tusc. 6. Oppositoque dedecore sententia depellere. De sententia veteri diuturnaque, malevolentissimis obreccationibus aliquorum depelli. Cic. 1. Fam. 7

Quem de suscepta causa propolitaque sententia, nulla contumelia, nulla vis, nullum periculum possit depellere. Cic. pro Ligar. 26. Spe, & de spe. Liv. 31. 25. Cic. in Catil. 2. 14.

Suspicionem a se. Cic. 12. Philipp. Quid egit, nisi uti falsam a se suspensionem depelleret?

Tela. Cic. pro Quintio 8. Qui tela depellere & vulneribus mederi debeam

Terrores a capite alicujus. Cic. pro Fontejo, Sic ab hujus nunc capite Gallorum impetus, terroresque depellit

Tribunatu depelli. Cic. 3. de Orat. 11. Ex quibus C. Cotta, quem ille florentem reliquerat, paucis diebus post mortem Craffi depulsus per invidiam tribunatu, non multis ab eo tempore mensibus eiectus est e civitate.

Turpitudinem nefariam voluntaria morte. Cic. de Provinc. Conf. 6. Verbera depellere, & deicere cruciatum a civitate. Cic. 7. Verr. 161.

Via recta depelli. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Vim, scelus, furorem malorum, suo corpore opposito, a bonorum omnium cervicibus depellere. Cic. pro Domo sua 63.

Aquam de agro per hyemem. Cato cap. 155.

Agnam a matre, pro Ablactare. Varro 2. de R. R. cap. 2. Quum depulsi sunt a matribus agni, adhibenda diligentia ne deliderio feneant.

Depellere lacte, vel a lacte. Idem. Suet. Tiber. C. 44. Infantes firmiores, necdum tamen lacte depulsos. Virg. 7. Ecl. 15.

— nec Phyllida habebam, Depulsos a lacte domi quæ clauderet agnos.

Ab ubere matris depulsus equus. Virg. 3. Georg. 187.

Depellere fetus teneros simpliciter, pro A lacte remove. Virg. 1. Ecl. 22. Idem 3. Ecl. 82. Dulce satis humor, depulsis arbutus hædis.

DEPULSO, [ἀπωθῆναι] Ære. Plaut. Stich. 2. 2. 13. Cubitis depulsa de via.

DEPULTUS, [ἀπωμένον] Partic. Antiquum pro DEPULSUS, quomodo pultare dicit Plautus & Terent. pro pultare. Author ad Heren. 4. 15. Nam qui perduellionibus venditat patriam, non satis supplicii dederit, si præceptis in Neptunias depultus erit lacuinas

Depulsus & detrusus cibus in stomachum. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Atque is agitatione & motibus linguæ quum depulsus & quali detrusum cibum accepit, depellit. De stomacho loquitur.

DEPULSOR, oris. [ὀπυθῆναι] Qui depellit. Cic. 2. Philipp. 27. Depulsor dominatus, quam particeps esse maluit.

DEPULSIO, Æris. [ἀπωθῆναι] Cic. 4. Acad. 51. Omnium deinde inanum visorum una depulsio est.

Doloris depulsio. Cic. 5. de Fin. 17.

Intentionis depulsio. Cic. 1. de Invent. 13.

Luminum depulsio. Cic. de Univerf. 42. Supina etiam ora cernuntur depulsione luminum, quæ convertens inferiora reddit quæ sunt superiora. De speculo.

Depulsio mali. Cic. 2. de Fin. 13. Nos beatam vitam non depulsione mali, sed adeptione boni judicemus.

Servitutis depulsio. Cic. 8. Philipp. 12. Quæ causa justior est belli gerendi, quam servitutis depulsio.

Depulsio, pro Responione rei. La response du defendeur.

DEPULSUM, i. n. Ipse depellendi actus. Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. 1. Portentorum depulsa, Hetrusca disciplina explicari voluerunt.

DEPENDEO, di, sum, [κατακρημίζω] Ære. Deorsum pendere. Columel. lib. 3. cap. 6. Sed si per unumquenque pampinum major numerus uvarum dependet.

Dependent lychni laquearibus aureis. Virg. 1. Æn. 726.

Dependent illi collo binæ verruculæ. Columel. lib. 7. cap. 6.

Dependent naribus ejus. Martial. lib. 7.

Fides dependet adveniente die. Hoc est, Pendet de adveniente die. Id est, Habendane sit fides verbis, an non, declarabit crastina dies.

Ovid. 3. Fatt. 356.

Difcedunt dubii, promissaque tarda videntur: Dependetque fides adveniente die. De Numa Pompilio qui in concione Romanis promittebat, Jovem sequenti die pignus imperii futuri daturum illis. A veniente Burm. melius.

DEPENDO, di, sum, [κατακρημίζω] Ære. Solvere. Plin. lib. 33. cap. 3. Libralis, unde etiam libella dicitur, & daponidius, appendebatur altis. Quare aris gravis pœna dicta. Et adhuc expensæ in rationibus dicuntur. Item impendia & dependere.

Dependere mercedem. Columel. lib. 5. cap. 1. Pro quibus nulla merces dependitur. Apul. lib. 8. Depenso pretio, id est, Soluto.

Pecuniam dependere. Papinian. in lib. 2. D. de distract. pignor. Solvere, & dependere. Cic. ad Brutum 18. Est rei familiaris jactura tolerabilis Reipub. quod sponderis quemadmodum solvas, nisi is dependi facile patitur, pro quo sponderis?

Pro capite pecuniam dependere. Sen. de Benef. lib. 2.

Caput felicibus armis. Lucan. lib. 8. — malle felicibus armis Dependisse caput, &c.

Operam. Columel. lib. 4. cap. 22. Nanque aliter incassum dependitur opera, &c.

Pœnas alic. Cic. pro Sextio 140. Omnes fere Reipublicæ pœnas aut præfenti morte, aut turpi exilio dependerunt.

Depensæ pœnæ. Ulp. in l. Pœnæ. D. de condiç. indebit. Pœnæ non solent repeti, quum depensæ sunt.

Dependere tempus amori. Id est, Consumere tempus in amoribus. Lucan. lib. 10. 30. Tempora Niliaco turpis dependet amori.

Dependere pro Examinare. V. Scalig. Aufon. Lect. 1. 17.

DEPENDSIO, Æris. f. Jct. in Dig.

DEPERDO, didi, ditum, [ἀποδιδόναι] Ære. Caius scribit deperditum dici, quod in natura rerum esse desit. Cic. 5. Tusc. 40. Qui timebit nequid ex his deperdat, beatus esse non poterit.

Deperdere sanguinem. Cic. de Clar. Orat. 283.

Deperdere folia dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 22.

Sensum vitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 526.

Linguae usum deperdere. Ovid. 5. Met. 562.

Deperdere aliquid de jure, vel de libertate civitatis. Cic. pro Cæcin. 102. Quum de jure civitatis nihil potuerit deperdere.

Deperdere de existimatione. Cic. pro Fontejo 19. Verebatur enim videlicet, nequid apud vos populamque Romanum de existimatione sua deperderet.

Deperdere honestatem. Cic. de Provinc. Conf. 11. Non solum bona, sed etiam honestatem miseri deperdiderunt.

DEPERDITUS, [ἀποδιδόναι] Partic. ut, Letho gnata deperdita mater, id est, Propter filia mortem pessime affecta, ut & ipsam perisse putes. Catul. in Argon. 119.

Amore alicujus deperdita mulier. Sueton. in Domitian. cap. 3.

Deperditum intelligitur, Quod in rerum natura esse desit. l. 21. D. de hered. petit.

DEPERIO, Ævi, vel ii, itum, [ἀπέρχουμαι, παρὰπέρχουμαι] Ære. Valde perire, inquit Festus. V. PERIO.

Deperierunt naves, Idem quod Perierunt. Cæf. 5. Bell. Gall. 23.

Scheda nequa depereat. Cic. Att. lib. 1. 15.

Decor lacrymis deperit. Ovid. Epist. Sabin. 1. 52.

Deperire hæredi. Afric. in l. Si Servus. §. Qui quinque. D. de legat. 1. Quod si mortis tempore plena summa fuerit, & postea aliquid ex ea deperierit, sine dubio soli hæredi deperit

Deperire, pro Mori. Cic. in Topic. 15. Si is, cujus usufructus legatus est, deperisset. De servo loquitur.

Deperire aliquam vel aliquem, [ἄσφαλῆς] pro Vehementer amare. Plaut. Curcul. 1. 1. 46. Ea me deperit, ego autem cum illa nolo facere mutuum.

Deperire aliquem amore. Plaut. Cistel. 1. 2. 12.

Deperire amore sponsæ, vel mulierculæ. Liv. 6. Bell. Pun. Et lib. 7. Et Bell. Maced. lib. 9.

Amore impotente deperire aliquem. Catul. ad libellum, 35. 12.

Deperit cum consilium. Plaut. Milit. 4. 2. 35.

Redeo nunc ad te, consilium quasi hunc deperat.

Deperit sapor. Plin. lib. 14. cap. 20.

DEPERITUS, [ἀπεστέμναι] Partic. Ovid. 2. Amor. 14. 10.

Genus hominum vitio deperitura fuit.

DEPESTA, V. IEPIS TA. Sic enim scribendum est.

DEPERO, Ære. Tertull. advers. Marc. 4. 20. Nam deperunt ab alio, quod meminissent petendum sibi a Creatore.

DEPERITUS, a, um. Gellius 17. 9. tit. de Litteris ex veteri Historia deperitis. al. Pericis.

DEPERIGO, Æris. f. Gloss. Cyrilli: λέπρα, lepra, deperigo. Locum Lucilii V. infra in PERIGO. IMPETIGO Hinc

DEPERIGIOSUS, a, um. Qui eo morbo laborat. eadem Glossæ: λέπρος, leprosus, deperigosus, & deperigofus. [Analogia postulat Depetiginosus.]

DEPILIS, e. [ἀπυλῆς] Qui est sine pilis. Varro lib. 1. de Vita Pop. Rom. Quod ludis Præfulis pueri essent glabri, ac depiles propter ætatem.

DEPILLO, Ære. Lucil. apud Nonium 1. 163. Depilati omnes fumus. Vet. Gloss. Depilat, μολύει. Depilatus est, ἐμολύθη. Apic. 6. 3.

Depilabis perdicem. Lipsius Epist. Qu. 1. 15. mavult apud Spartion. Adrian. cap. 4. Eum Delicatos saepe pilasse vel depilasse, quam sepelisse. [Casub. saepe liile. ex conjectura, quo modo deinceps editum fuit.]

DEPILATUS, a, um, [ἀπυλῆς] Adj. Qui nullos aut raros habet pilos, vel cui pili sunt detracti, apud Martia. lib. 9. 23. Quum depilatos Chreste coleos portes. Scazon est. Nonius l. c. Depilati, rarefacti. Lucil. Nato quid actum est? depilati omnes fumus. V. Sen. lib. 2. de Tranquillitate Vitæ.

Depilate amygdalæ Apic. 2. 1. Nuces. 6. 5.

DEPIATIO, Æris. f. Celsus tribuitur. [Falso, opinor.]

DEPILATOR, Æris. m. Gloss. Gr. Lat. ὀρωπακίτης Dropacista, colipilarius, depilator.

DEPILATRIX, Æris. f.

DEPINGO, xi, ctum, [καταγράφω] Ære. est perfecte Pingere, aut etiam Describere, Cic. 3. de Orat. 78. Pamphilumque nescio quem finam in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias aliquas depingere.

Manus, obscenas depinxit tabellas. Propert. lib. 2. Eleg. 6. 27.

Depingere verbis rem aliquam. Plaut. Pænul. 5. 2. 153. Cic. 2. de Fin. 69. Pudebat te, inquam, illius tabule, quam Cleanthes sane commodè verbis depingere solebat.

Facta alicujus. Ter. Phorm. 1. 5. 38. Cic. pro Refc. Amer. 74. Vitam alicujus depingere.

Depingere cogitatione. Cic. 4. Acad. 48. Ut & ea declarant, quæ cogitatione depingimus. Idem 1. de Nat. Deor. 39. Magnam turbam congregat ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne conjectura quidem informare possimus, quum mens nostra quidvis videatur cogitatione posse depingere.

DEPICUS, a, um. [καπίγγος] Quintil. lib. 6. 2. Tabella depicta.

DEPIANGO, xi, ctum, [κατακρημίζω] Ære. Idem quod Plangere, vel potius Multum & vehementer plangere. Ovid. 4. Met. 545.

— Cadmeida palmis Deplaxere domum, fistillis cum veste capillis. Ibid. 14. 580.

— & ipsa suis deplangitur Ardea pennis.

DEPLANO, us. [εὐεκανόσω] Complano, planum facio. Lactant. lib. 4. 12. Ego ante ibo, & montes deplanabo.

Deplanare, idem est ac Explanare. Nonius 5. 63. quid interfit, Nigidius deplanavit.

DEPLANUM, i. n. ut, Runcinarum levigata deplanis, Arnob. lib. 6. p. 200.

DEPLANGO, [ἀπποπύσω] Ære. Plin. lib. 17. cap. 16. Quæ cortice nituntur tantum, vel levi aura, oculis deplanguntur. Columel. lib. 2. cap. 2. Ne aut cornu bos ad stipitem vehementius ostendat,

aut extremo iugo truncum delibet, ramumque deplantet. i. e. defringat. Varr. de R. R. 1. 43. Aut etiam de Cytiso duriore virgule deplantantur, & ita pangitur inferendo.

DEPLANTATUS, a, um. Varr. de R. R. 1. 40. Videndum est, ut eo tempore sit deplantatum quo oportet. conf. Plin. lib. 17. 20.

DEPLANTATIO, onis. f. Jct. in Cod.

DEPLANTATOR, oris. m. apud Augustin.

DEPLEO, ēvi, ētum, [ἐξαιτλω] ēre. Notā significationis. Columel. lib. 12. cap. 50. Conchæ ferreæ quibus depletur oleum. Stat. 1. Achil. princ.

Tu modo si veteres digno deplevimus haustu,
Da fontes mihi Phœbe novos.

DEPLETIO, onis. f. apud Hieronym.

DEPLEXUS, Partic. a verbo Deplēctō. Lucret. lib. 5. 1330. de Leænis. Deplexæque dabant in terram volnere victos
Moribus adfixæ validis, &c. Deplexæ, hoc est, Deligatæ & solutæ. Lambin. [Sed melius Turneb. Adv. 30. 22. extr. Deplexæ sunt de eis pendentes, eisque implicatæ. q. V.]

DEPLORO, [δολωμαι, δολύρομαι] are. Deslere.

Deplorare, pro Conqueri. Cic. de Senect. 7. Nostri fere æquales deplorare solebant, tum quod voluptatibus, &c. Idem 1. Tusc. Sed quid necesse est, quum id agam ne post mortem miseros nos putemus fore, vitam etiam efficere deplorando miseriosem?

Conqueri & deplorare. Cic. 7. Verr. 170. Si in aliqua desertissima solitudine ad faxa & ad scopulos hæc conqueri & deplorare vellem.

Deplorare & lamentari. Cic. 4. in Catil. 4. Id est initum consilium, ut interfectis omnibus, nemo ne ad deplorandum quidem Pop. Rom. nomen, atque ad lamentandam tanti imperii calamitatem relinquatur.

Eloquentia, vel tacita pietate deplorare aliquid. Cic. pro Cluent. 65. Te appello Oppianice, te T. Acti: quorum alter eloquentia damnationem illam, alter tacita pietate deplorat.

De aliquo, sive De re aliqua. Cic. 5. Verr. 45. Tanta vis erat injuriarum, ut homines quidvis perpeti, quam non de illius pravitate & injuriis deplorare & conqueri mallent.

De suis incommodis apud patronos. Cic. 4. Verr. 65.

Copiose dicere ac deplorare apud aliquem de miseris aratorum. Cic. 5. Verr. 45.

Calamitates. Cic. 11. Philipp. 6.

Dolentius. Cic. pro Sextio 4. Necessario mihi de iisdem rebus esse arbitror, si non subtilius disputandum, at certe dolentius deplorandum.

Deplorantur, pass. Cic. 2. de Orat. 211. Quæ de altero deplorantur, ad suas res revocare.

DEPLORANS, [κατακλαίων] Partic. Cic. v. Tusc. 115. Itaque angustiam Tiresiam, quem sapientem fingunt poetæ, nunquam inducunt deplorantem cæcitatem suam.

DEPLORATUS, [κατακλωμινος] Partic.

Deploratus, Cui ultimus luctus perfolutus est. Liv. 5. 40. Ante omnia deplorati erant equites, non privato magis, quam publico luctu.

Deploratum dicitur, de quo conclamatum est, neque ei aliquo remedio succurri potest, ut Deplorata Resp. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. Prodest, ut demonstrabimus furo loco, deploratis in phthisi.

Domus deplorata. Ovid. 3. Trist. 5. 8.
Ausus es igne Jovis percussum tangere corpus,
Et deploratæ limen adire domus.

Res est deplorata, hoc est, Desperata. Vulgus dicit, Nullum est remedium.

Deploratus a medicis, vomitæ morbo. Plin. lib. 7. cap. 50.

Vir deploratus. Ovid. 1. Trist. 3. 46.

Vota. Ovid. 1. Met. 272.

Vulnus. Claud. de Bell. Get. 562.

DEPLORANDUS, [δολωπιος] Qui debet deplorari. ut Deploranda calamitas. Cic. 1. Verr.

DEPLORABUNDUS, pro Deplorans. Plaut. Aulul. 2. 4. 38. Homo ad prætorem venit deplorabundus. Nonius 10. 37.

DEPLORATIO, onis. f. Tertull. Apol. cap. 1. Quid hoc mali est, quod naturalia mali non habet, timorem, pudorem, tergiversationem, pœnitentiam, deplorationem? Sen. ad Marc. cap. 9. Unde tanta nobis pertinacia in deploratione nostri? Idem Epist. 74. Ex hac deploratione nascitur, ut ingrati divinorum interpretes sumus.

DEPLUMIS, e. [ἀπτερος] Quod nullas aut raras habet plumas. Plin. lib. 10. cap. 24. Inventæ sunt ibi nudæ atque deplumes. De hircinibus.

DEPLUMO, are. Plumam detrahere. Legunt aliqui Depiumabis, pro Depilabis perdicem apud Apicium 6. 3.

DEPLUMATIO, onis. f. Jct. in Cod.

DEPLUMATOR, oris. m. apud Augustin.

DEPLUO, ui, ūtum, ēre. Columel. lib. 10. cap. 21.
Inque sinus matris violento depluit imbre. Tibul. lib. 2. 5. 72.
Multus ut in terras deplueretque lapis.

DEPOLIO, ūvi, ūtum, [καθαίρω] ēre. Perficere. Festus, Depolitum, perfectum: quia omnes perfectiones, antiqui Politiones appellabant. Depolire, Idem quod Polire. Plin. lib. 36. cap. 25. Si vero cote depolitum est, nigri pavimenti tulum obtinet.

DEPOLITIO, ōnis. Varrō, Quid mirum si ex agri depolitionibus ejiciantur, hic in cœnaculo polito recipiuntur? Antiquum. Nonius 1. 339.

DEPOLITOR, oris. m. apud Augustin.

DEPONO, [καταπίθωμι, καταπίθωμι, κατακαταπίθωμι] fui, sītum, ēre. Deorsum ponere. Plaut. Mostel. 2. 1. 35. Ecce autem hic deposuit caput, & dormit.

Deponere malleolum in terram, Plantare. Columel. lib. 3. cap. 10. Comperimus cum malleolum qui quatuor uvas tulerit, deputatum, & in terram depositum, a fecunditate materna sic degenerare ut, &c.

Deponere in gremio alicujus. Plin. lib. 15. cap. 30. Ex his in gremio Jovis optimi maximi deponitur.

Deponere femina sulco, Plantare. Columel. lib. 5. cap. 4. Omnium

autem satorum fere eadem est conditio. nam vel scrobe, vel sulco femina deponuntur. De vineis.

Deponere in sylvas liberos, uxores, & sua omnia. Cæs. 4. Bell. Gall. 19. i. e. Abdere.

Ædificationem deponere, pro Cessare ab ædificando. Cic. 13. Fam. 1. Nunc vero si audierit te ædificationem deposuisse, &c.

Amicitias deponere, & suscipere inimicitias. Cic. de Amicit. 79. Cavendum erit ne non solum amicitia depositæ, sed inimicitia etiam susceptæ videantur.

Amorem. Cic. de Amicit. Quod summi puerorum amores sepe una cum prætexta toga deponerentur.

Animam. Propert. lib. 1. Eleg. 13. 17.

Arma. Plin. lib. 15. cap. 29. Cæs. 3. Bell. Civil. 10.

Bellum. Cic. de Legib. 2. Sequitur enim de jure belli, in quo & suscipiendo, & gerendo, & deponendo, jus ut plurimum valet.

Caput deponere & recondere fratris. Ovid. 11. Met. 649.

Civitatem deponere & relinquere. Cic. pro Cæcin. 100.

Cogitationem reparandæ classis. Hirt. lib. 4. Bell. Alex.

Comam. Stat. 9. Theb. 596.

Contumaciam. Columel. lib. 6. cap. 2.

Corpora sub ramis deponunt arboris altæ. Virg. 7. Æn. 108. Id est, Discumbunt sub arbore.

Crines. Martial. lib. 5.

Curam. Ovid. 4. Trist. 7. 20.

Curas animo. Virg. 4. Georg. 531.

Curas doloresque in alicujus sermone & suavitate deponere. Cic. 4. Fam. 6.

Nunquam deponere de manibus. Cic. 1. Acad. 3. Non te ea intermittere, sed accuratius tractare, nec te de manibus unquam deponere.

Delideria rei alicujus. Cic. 7. Fam. 6. Tu modo ineptias istas & delideria Urbis & urbanitatis depone.

Dictaturam. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dolorem susceptum. Cic. 3. Tusc.

Errorem suum. Cic. 8. Philipp. 23. Cæteris autem si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.

Exercitum. Cic. 8. Philipp. 25. Utranque provinciam remitto, exercitum depono, privatus esse non recusō.

Famem. Ovid. 6. Fast. 530.
Hospita Carmentis fidos intrasse penates
Diceris, & longam deposuisse famem.

Fastigia supplex deposui. Claud. de Nupt. Honor. 32.

In fidem publicam pecuniam pupillarem. Liv. 24. 18. Pecuniæ quoque pupillares primo, deinde viduarum cœptæ conferri, nusquam eas tutius sanctiusque deponere credentibus qui deterebant, quam in publicam fidem.

Formidinem. Virg. 3. Æn. 612.
Ille hæc deposita tandem formidine fatur.

Furtim deponere. Hor. 1. Sat. 1. 42.
Quid juvat immensum te argenti pondus, & auri,
Furtim defossa timidum deponere terra?

Falsa licet cupidus deponat gaudia livor. Propert. lib. 1. Eleg. 8. 29.

Gloriam abjicere & deponere. Cic. 2. de Orat. 201.

Imperium accipere & Deponere, contraria. Cic. 1. Off. 68. Nec vero imperia expetenda, ac potius aut non accipienda interdum, aut deponenda nonnunquam.

Ineptias. Cic. 7. Fam. 6.

Ingenia sylvestria, pro Mitefcere. Columel. lib. 8. cap. 15. Sic enim exclusi, educatique pulli, deponunt ingenia sylvestria.

Inimicitias susceptas Reip. nomine. Cic. 14. Att. 13.

Invidiam. Cic. de Lege Agr. 68.

Jus populi in fide judicium. Cic. pro Cæcin. 103. Derelinquo jam communem causam: populi que Romani jus in vestra fide ac religione depono.

De levitate. Cic. 2. Att. 16. Ut ille esset melior, & aliquid de populi levitate deponeret. Id est, Cessaret a levitate.

Magistratum. V. mox Officium.

Memoriam. Cæs. 1. Bell. Gall. 18. Quod si veteris contumeliæ oblivisci vellet, num etiam recentium injuriarum, quod eo invito iter per provinciam per vim tentasset, quod Heduos, quod Ambarros, quod Allobroges vexasset, memoriam deponere posset?

Memoriam doloris. Cic. pro Cælio 50.

Ex memoria. Cic. pro Sylla 18. Quibus ego rebus Judices ita flectebam animo, atque frangebar, ut etiam ex memoria quas mihi ipsi fecerat invidias deponerem.

Apud memoriam quodammodo deponere cogitatio dicitur. Quintil. lib. 11. cap. 2.

Mentem, mentumque in gremio mimarum deponere. Cic. 13. Philipp. 24.

Mecum. Ovid. 5. Met. 363.

Mororem atque luctum, gaudereque potius. Cic. 14. Philipp. 34.

Molestias. Cic. 2. Off. Exillimavi honestissime molestias posse deponi, si me ad philosophiam retulisset.

Morbi partem. Hor. 1. Epist. 1. 35.

Negotium. Cic. Att. lib. 7. Nec prius quidem quam nostrum negotium aut confecerimus, aut depoluerimus.

Oculos in aliquem. Hor. 1. Od. 36. 18. Id est, Figere.

Offensionem. Cic. 1. Att. 12. Quam mollis animus & ad accipiendam & ad deponendam offensionem, nihil attrinet ad te qui ea nosti, scribere.

Officium. Plin. in Paneg. cap. 87. Magistratum. Cæs. 7. Bell. Gall. 33. Imperium. Liv. 2. ab Urbe. Provinciam. Cic. 2. Att. 16. Quum provinciam deposui in concione.

Onus. Cæs. 1. Bell. Civil. 80. Neque jumentis onera deponunt.

Onus, per translationem. Cic. 7. Verr. Porero hoc onus tantum in hoc judicio deponere, aut diutius tacitus sustinere?

Opinionem de aliquo deponere atque abjicere. Cic. 3. de Lege Agr.

Pavorem. Ovid. 10. Met. 117.

Pecuniam, pro Collocare apud sequestrum aut diviforem. Plin. lib. 6. Epist.

Personam accusatoris deponere. Cic. pro Quintio 45.
 Pudorem. Ovid. 17. Epist. 259.
 Rabiem deposuere ferae. Claud. 8. Paneg. 121.
 Rationes Quaestoris deponere. Cic. 2. Fam. 16. Rationes mei Quaestoris, nec verum fuit me tibi mittere, nec tamen erant confecta, eas nos Apameæ deponere cogitabamus.
 Religiones deponere, & suscipere religiones, contraria. Cic. 2. de Divin. 112. Valeantque potius ad deponendas, quam ad suscipiendas religiones.
 Rem susceptam. Cic. de Amicit. Neque enim est confertaneum, ullam honestam rem, actionemve, ne sollicitus sis, aut non suscipere, aut susceptam deponere.
 Inhumanæ Senium deponere canœna. Hor. 1. Epist. 18. 47. Id est, Severitatem.
 Severitatem. Martial. lib. 4. Paulum deposita severitate.
 Simultatem. Cic. 3. Att. 3.
 Sitim deponere. Ovid. 4. Met. 98.
 Soleas. Martial. lib. 3. 50.
 Spem deponas. Hor. 2. Sat. 5. 26.
 Aut spem deponas, aut artem illusum omittas.
 Studium pristinum. Cic. 1. Tusc. 7. Nobis placet nec pristinum dicendi studium deponere, & in hac majore & uberiore arte versari.
 Timorem. Cic. pro Milon. 40. Quamobrem adeste animis Judices: & timorem, si quem habetis, deponite.
 Vim suam deponunt venti. Ovid. 2. Trist. 152.
 Voluntatem. Cic. in Catil.
 Deponere aliquid apud aliquem [παρκαταπίθεσθαι] Servandum dare, & fidei ejus committere. Plaut. Bacchid. 2. 3. 72.
 Nos ibi apud Theotimum omne aurum deposuimus.
 Apud amicos multa depolita. Cic. 6. Verr. 29. Idem 3. Off. 95. Si gladium quis sana mente apud te deposuerit, repetat infaniens, &c.
 Quicquid habes, age deponere tutis auribus. Id est, Dic tacituro. Hor. 1. Od. 27. 18.
 Deponere aliquid dicuntur certantes pignore. Virg. 3. Ecl. 31.
 De grege non ausim quicquam deponere tecum.
 Deponere, pro Deprimere ædificium. in l. 17. D. de servit. urb. præd. l. 6. D. Si servit. vend.
 Deponere, pro Transferre, l. si sponsus sponsæ. §. si maritus. D. de donat. inter vir. & uxor.
 Deponere, etiam Demoliri, & ad aream redigere, & solo æquare significat. l. 23. in fin. D. de usucap. l. 8. D. Si servit. vendic. l. 83. §. si. §. si. in fine. D. de verb. obligat. Ita depositionem ædificii accipe in l. 9. §. Item Pomponius. D. Quod met. caus.
 Deposivi pro Deposui præteritum legitur apud Catullum in Carmine Seculari, 35. 8.
 Quam mater prope Deliam
 Deposivit olivam. Id est, Enixa est. Απιθήκασι. H. St. V. Burm. ad Phædri 1. 18. 5.
 Deponi etiam dicebantur, aut plane desperati ægri, aut recens mortui. Nam de sublimiore lectulo humi collocabantur: de quo Torrent. ad Hor. 1. Sat. 9. & Gonsal. ad Petron. cap. 134. p. 235. Vide & Plautinos interpretes, & infra DEPOSITUS. Similiter, Vino aliquem deponere. Plaut. Aulul. 3. 6. 28. Apud Cæsarem deponi ægri dicuntur & faucii, qui ab exercitu separati, in locis certis collocantur, ubi curari possint. Verba ejus 3. Bell. Civil. 65. hæc sunt: Præfidioque Apolloniæ cohortibus IV. Lylli 1. 111. Orici relictis, quique erant ex vulneribus ægri, depositis.
 DEPOSITENS, Partic. [ἀποθετός] Qui deponit.
 Deponens Verbum dicitur, quod in or. finitum, vel activi significationem obtinet, ut Tueor, contemplor, loquor: vel neutri, ut Philosophor, labor.
 DEPOSITUS, Partic. [ἀποθεμένος] ut
 Depositam pecuniam recuperare. Cic. de Lege Agr. 2. 41.
 Factus depositus. Claud. 4. Paneg. 62.
 Visere deposito dignatus limina factus.
 Poplite depositus. Id est, Flexo. Lucan. lib. 1. 613.
 Depositus, pro Desperato, five Desperata salutis. Cic. 3. Verr. 5. Itaque mihi videor magnam & maxime ægram, & prope depositam Reip. partem suscepisse. Virg. 12. Æn. 395.
 Ille ut depositi proferret fata parentis. Ubi Servius, Depositi, Desperati: nam consuetudo erat, ut desperati ante januas suas collocarentur: vel ut extremum spiritum redderent terræ: vel ut possent a transeuntibus forte curari, qui aliquando simili laboraverant morbo. Ovid. 2. de Ponto 2.
 Pandere urbem depositam. Stat. 1. Sylv. 4. 91.
 Depositus, Deploratus, Comploratus, Conclamatus. Βεδ. H. St.
 DEPOSITUM, i. n. [παρκαταθήκη, παρακαταθήκη] Quod alicui commissum est, & datum ut servet. Ulp. in l. 1. D. Depositi, vel contra, Depositum est quod custodiendum alicui datum est. dictum ex eo quod ponitur. præpositio enim de, auget positum: ut ostendat totum fidei ejus esse commissum, quod ad custodiam rei pertinet.
 Depositum sospes erit. Juven. 13. Sat. 178.
 Clam depositum. Cic. 3. Tusc. 17. Qui propter avaritiam clam depositum non reddidit, quod est injustitiæ.
 Depositum abnegare. V. ARNEGO.
 Accipere depositum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Celare depositum alicujus. Id est, Conservare & abscondere. Claud. 3. de Rapt. Proserp.
 Reddere depositum. Ovid. 1. de Arte Am. 641.
 Reddere depositum legitibus. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Depositum in sequestre proprie dicitur, Quod a pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendumque traditur. l. 6. D. deposit.
 Depositum est Contractus, quo res aliqua ea lege apud alterum deponitur, ut is dolum tantum in ea reddenda, non culpam præstare debeat. l. 1. D. de oblig. & action.
 Depositum judiciale est, Quum res ea, de qua Controversia sit, apud officium, vel ubi iudex statuerit, deponitur. l. 16. in fine. D. de off. præf. l. 7. §. ult. D. Qui fatid. cog. l. 7. D. deposit.
 DEPOSITIO, onis. f. Actus ipse deponendi. Florent. in l. licet deponere. D. deposit.

DEPOSITOR, oris. m. Qui deponit, aut deposuit. Ulp. in l. 1. §. Apud Julianum. D. deposit.
 DEPOSITARIUS, ii. m. [συνθηκοφύλαξ] Custos depositi, vel Susceptor depositarum rerum. Ulp. l. 1. §. Si pecunia. D. depositi, Satisfactione autem non interveniente rem in ædem deponi, & omni actione depositarium liberari.
 DEPONTANI, orum. m. Romæ antiquitus dicebantur sexagenarii senes. Nam qui ætatis id essent, quod crederentur inutiles generandis rebus, de ponte deiciebantur in campo. V. in PONS. Festus, DEPONTANI SENES appellabantur, qui sexagenarii de ponte deiciebantur; id est, Suffragio privabantur, quod per Pontem ferebant; uti proverbiale locutionem inde factam exponit Varro de Vita Pop. Rom. apud Nonium 12. 12. & ex eo Sigonius de Antiq. Jure Civ. Rom. 1. 17. Varro apud Nonium in Casnares: Vix hæc fatuus erat, cum more Majorum ultro Casnares arripiunt, de ponte in Tiberim deturbant. CASNAR Oſca vox, Senem significat, ut ex Varone de L. L. 6. 3. Festo item & Nonio discimus. Hinc Ovid. 5. Fast. 623.
 Corpora post decies fenos qui creditit annos
 Missa neci, sceleris crimine damnat avos, &c.
 Adde de hoc ritu Petr. Victor. Varr. Lect. 18. 7. & Fest. in Sexagenariis cum not. Dacerii. Alludit huc Cic. pro Rosc. Amer. 99. Habeo etiam dicere, quem contra morem majorum, minorem annis LX. de ponte in Tiberim deiecerit.
 DEPOPULOR, [λαφυρομαχία, δημός, ἐπιπέφυ] ari. Prædari, five depredari, passimque & quasi populatim diripere. Cic. 5. Verr. 83. Qui quum agros maximos ac feracissimos per seipsum, hoc est, per Apronium, Verrem alterum, depopularetur.
 Aves depopulantur dona Cerealia. Ovid. 1. Fast. 683.
 Humum depopulari. Ovid. 3. Trist. 10. 56.
 DEPOPULARE, active apud Auct. lib. de Bell. Hispan. cap. 42. extr. Agros, vestramque provinciam vestro impulsu depopulavit. Valer. 3. Argon. 532. Cæcilius Afoto, Jamdudum depopulat macellum. Ennius Ambracia, Agros audaces depopulant ferivi dominorum dominis. Nonius.
 DEPOPULATIO, onis. f. [πόθησις] ut Depopulatio prædiorum. Cic. pro Domo sua 146.
 Agrorum depopulatio. Cic. in Pison. 40.
 Ædium sacrarum, publicorumque operum depopulatio. Cic. 2. Verr. 12. Cujus prætura urbana, ædium sacrarum fuit, publicorumque operum depopulatio.
 Depopulationes & vastationes. Cic. 5. Philipp. 25.
 Inferre depopulationem agris. Cic. de Arusp. Resp. 3. Excisionem, inflammationem, everisionem, depopulationem, vastitatem eam, sua cum præda meis omnibus tectis atque agris intulerunt.
 DEPOPULATOR, oris. m. [δημιότης] ut Depopulator fori. Cic. pro Domo sua 13.
 DEPORTO, [κατανομιζω, ἀνανομιζω] are. De loco portare. Dicimus autem Deportare ad locum, & Deportare de loco.
 Deportare jumentis. Cic. 12. Att. 8. Quæ arma superabant, ea si Brundisium jumentis deportaveritis, vehementer Reipub. profueritis. Navibus. Cæf. 3. Bell. Gall. 12. Magno numero navium appulso sua omnia deportabant: seque in proxima oppida recipiebant.
 Deportare se, pro Se conferre. Cic. 16. Fam. 1. Mihi placebat, si firmior esses, ut te Leucadem deportares, ut ibi te plane confirmares.
 Ex aliquo loco. Cic. 6. Fam. 15. Mihi crede, nihil ex ista provincia potes quod jucundius sit, deportare. Plin. lib. 7. cap. 30. Philosophum deportavit ex Cypria legatione.
 Ad locum. Cic. 5. Verr. 36. Omnes decumas ad aquam deportatas haberent.
 In aliquem locum. Cic. 1. Att. 2. illa omnia in Tusculanum deportabo.
 In solas terras, pro In exilium mittere. Ter. Phorm. 5. 7. 85.
 Captivos Romam. Liv. de Bell. Pun. Videtur subaudiri ablativus Navi. Exercitum, est Exercitum in patriam reducere, ut ait Budæus. Liv. 3. Bell. Pun. Annibal victor in Africam hinc decedit, exercitumque deportet. Cic. pro Lege Manil. 61. Bellum in Africa maximum confecit, victorem exercitum deportavit. [Semper de transmarinis provinciis, & proinde τὸ Navibus subauditur.]
 Minore exercitu insignis captivos, eadem ducis, bellique confecti famam deportarat. Tacit. 4. Ann. 26.
 Flagitium ac dedecus ex aliqua regione deportatum. Ubi quis non continenter vixerit. Cic. pro Muræ. 12.
 Deportavit humanitatem Athenis. Cic. de Senect. 1. Novi enim moderationem animi tui, & æquitatem: teque non cognomen solum Athenis deportasse, sed humanitatem & prudentiam intelligo.
 Literas deportare ex Sicilia in Verrem. Cic. Divin. in Verr. 28. ubi Aſcon. Aſportare aliquid, ut intereat, Deportare, ut mutet locum.
 Deportare triumphum. Cic. 1. Off. 78. Mihi quidem certe vir abundans bellicis laudibus Cn. Pompejus multis audientibus hoc tribuit, ut diceret frustra se tertium triumphum deportaturum fuisse; nisi meo in Kemp. beneficio, ubi triumpharet, esset habiturus.
 DEPORTATUS, Partic. [κατανομισμένος] ut Deportatus Romam. Inter deportatos & relegatos. Ulp. l. relocatorum. D. de interd. & releg. Hæc est differentia inter deportatos & relegatos: quod in insulam relegari & ad tempus, & in perpetuum quis potest. Deportatos autem eos accipere debemus, quibus princeps insulas adnotavit, vel de quibus deportandis scripsit. V. & l. 1. §. 2. D. de legat. & hedeicom. lib. 32.
 DEPORTATIO, onis. f. [ἐξορισμός, κατανομισησις] Cato cap. 144. De fundo ligna & oleam ne deportato. Qui oleam legerit, qui deportavit, in singulas deportationes HS. N. II. deducuntur, neque id debebitur. Deportatio, est Perpetua in exilium, five insulam condemnatio: civium Romanorum pœna, quæ successit in locum Aquæ & ignis interdictionis, quasi Circumscriptio, quum ei, qui damnatus est, certo spatio circumſcribitur pœnæ perpetuo pendende locus. l. inter pœnas. D. de interd. & releg. Unde Præfes aliquem civem deportare non poterat.
 Item Deportatio interdum Ultimam supplicium, & mors censetur. §. publi

publicorum. Infit. de publ. judic. §. quum autem. Infit. quib. mod. jus pat. potest. solvit.

Deportationis nomen, quod multo relegatione gravius erat, natum ex eo est, quod Senatus censuit eos, qui ex Cannensi acie fugerant, ex Italia in Siciliam deportandos esse, nec ante inde reportandos in Italiam, quam Pœnus Italia depulsum esset. Eorum militum more in insulas pœnæ nomine rei amandabantur. Turneb.

Deportatio insulæ, In insulam relegatio. Ulp. l. inter pœnas. D. de interd. & releg.

DEPORTATOR, oris. m. unde

DEPORTATORIUS, a, um. l. 1. Cod. de Veteranis: Deportatorio onere affici.

DEPOSCO, deposcisci, deposcitum, [ἐξαιτώ] ěre. Vehementer poscere. Cic. 6. Verr. Ut illa flamma divinitus extitisse videatur, non quæ dederet Jovis Opt. Max. templum, sed quæ præclarius magnificentiusque deposceret.

Deposcere omnibus pollicitationibus ac præmiis. Cæs. 7. Bell. Gall. 1. Omnibus pollicitationibus ac præmiis deposcunt, qui belli initium faciunt, & sui capitis periculo Galliam in libertatem vendicent.

Non modo non recusare aliquid, sed etiam deposcere. Cic. pro Flacc. 97. Idem 3. Philipp. 33. Id modo non recusum, sed appetam etiam atque deposcam.

Dextras. Silius lib. 7. 234. — quum optabile tempus Deposcet dextras.

Hostem. Valer. 5. Argon. 634.
Et Peisen simul & Minyas deposcimus hostes.

Mandata alicujus. V. MANDATUM.

Aliquem ad supplicium. Cæs. 8. Bell. Gall. 38. Cic. pro Cœlio 70. Hac lege Cœlii adolescentia non ad Reip. pœnas, sed ad mulieris libidines & delicias deposcitur.

Deposcere in pœnam. Liv. 1. Bell. Pun. Ad ducem ipsum in pœnam fœderis rupto deposcendum.

Morti deposcere, pro, ad mortem. Refertur autem Deposcendi verbum frequenter ad Supplicium. Tacit. 1. Ann. 23. Dum Centurionem cognomento Scirpicum illa morti deposcit.

Prælia deposcet. Sil. lib. 17.

Tene istas partes deposcisse, ut, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 95.

Votis deposcere pugnam. Lucan. lib. 2. 533.

Supplicia sæva. Stat. 12. Theb. 460.

Deposcere atque expetere imperatorem ad bellum. Cic. pro Lege Manil. 44.

DEPOSCENS, entis. Partic. [ἐξαιτών] Cic. 5. Att. 2. Hortensio deposcens mandata mea, cætera univèrsa mandavi.

DEPOSITUS, DEPOSITUM, DEPOSITARIUS. V. DEPONO.

DEPOSTULO, [ἐξαιτέω] ěre. Vehementer postulare. Aucl. l. de Bell. Hispan. cap. 1. extr. Civitates contrariæ Pompejo auxilia sibi depostulabant.

DEPOSTULATOR, ōris. Tertul. Apol. cap. 35. Depostulatores Christianorum, scil. ad Supplicium, seu accusatores.

DEPRÆDOR, [συνέω] ari. Idem quod Depopulari.

DEPRÆDANS, antis. Vulg. Interpr. Job. 24. 9. Vim fecerunt deprædantes pupillos.

DEPRÆDATUS, a, um. passive, ut Depopulatus. Dict. Cret. Bell. Troj. 2. 16. Qua pergebat, agri referti jugi pace deprædati. Anna Deprædari legendum conjicit.

DEPRÆDATIO, ōnis. f. Lactant. Epit. cap. 8. More latrocinii deprædatio & vastatio fiet. & l. Cod. de lucris advocat. Compulsor arguitur in deprædatione convictus. & Augustin. Civ. Dei 22. 22. Deprædatio & Captivitas.

DEPRÆDATOR, ōris. m. Prædo. Marcellinus August. Epist. 4. (inter Augustinianas) Quis Romanæ Provinciæ deprædatori non mala velit belli jure reponere? Ipse August. Epist. 199. Deprædatores putans.

DEPRÆLIOR, atus sum, [καταράσσω] ari. Idem quod simplex Præliari, hoc est, Dimicare. Hor. 1. Od. 9. 11.
Permitte divis cætera, qui simul
Stravere ventos æquore fervido
Depræliantes, &c. Id est, Valde præliantes.

DEPRÆLIATIO, ōnis. f. apud Livium.

DEPRÆSENTO, are. Suet. Calig. cap. 58. Redire ac depræsentare spectaculum voluit. Ita legit Barthius. [Sed Representare in editis rectius.]

DEPRÆSENTIARUM, eadem forma, quæ Impræsentiarum, legitur in fragmento Petronii Traguriano. cap. 74. Ut depræsentiarum intelligas. & cap. 58. Alioquin jam tibi depræsentiarum reddidissèm. adde Tilebomeni notam. p. 86.

DEPRÆVO, [ἀποτρέπω, ἐτρέφω, λυάω] are. Pravum facere, corrumpere, vitare. Ter. Phorm. 4. 4. 16. Nihil est Antipho, quin male narrando possit depravarier. Cic. 3. de Fin. Eas non modo nihil adjuvare arbitror, neque affirmare quo meliores sumus, sed ipsam depravare naturam.

Corrigere & Depravare, contraria. Cic. 1. de Fin. 6. Sed ita ut ea quæ corrigere vult, mihi quidem depravare videatur.

Nimiam rerum omnium copia depravant aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 96.

Nihil est tam sanctum, quod non soleant domesticci depravare nunquam. Cic. 1. Philipp. 32.

Multi ad depravandum parati. Cic. Bruto 18.

Depravare hominem, pro Fractis vel debilitatis membris vitare. Sen. Epist. 102. Depraves licet, dum monstruoso & distorto temporis aliquid superfit.

DEPRAVATUS, Partic. [ἀλλοτριωθέν] ut, Depravati mores. Cic. 2. de Legib. 28. & Depravate opiniones. Idem 3. Tusc.

Natura alicujus depravata mala disciplina. Cic. 2. de Fin. 33.

DEPRAVATIO, ōnis. f. [ἀποτροπή] ut, Depravatio oris. Cic. 2. de Orat. 252.

Distortio & depravatio. Cic. 5. de Fin. 35. In quibus si peccetur distortionem & depravationem quadam, aut motu, statuque deformi.

Consuetudinum depravatio. Cic. 1. de Legib. 29.

Depravatio & fœditas turpificati animi. Cic. 3. Off. 105.

Depravatio verbi. Cic. in Partit. 127. Defensor autem & ea quam propositi, aequitate nitatur: & ea quum secum faciat, non re, sed depravatione verbi se urgeri queratur.

DEPRAVATE, Adv. ut, Depravate & corrupte judicare, id est, Non recte. Cic. 1. de Fin. 71.

DEPRAVATOR, oris. m. apud Livium.

DEPRECIATUS, V. DEPRECTIO.

DEPRECOR, atus sum, [ἐπιπράξω, παραίτησις, κατήχησις] ari. Vehementer precari. Catul. Epigr. 87.
Cui ego quasi eadem totidem mox deprecor illi
Assidue, verum dispeream nisi amo.
Te lacrymæ fratris deprecantur. Cic. 4. Fam. 7.
Autoritas, atque virtus alicujus deprecatur. Cic. Post redit. ad Quirit. 7. At me C. Pisonis generi mei divina quædam & inaudita autoritas atque virtus, fratrisque mei miserimi atque optimi quotidianæ lacrymæ, fordesque lugubres a vobis deprecatae sunt. Id est, Reditum mihi ac restitutionem impetraverunt.

Deprecari ab aliquo. Cic. 7. Verr. Tum deprecabitur a vobis, tum etiam pro suo jure contendet.

Deprecari aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. Nunc proficiscemur ad reliqua, si pauca ante erimus a vobis Judices deprecati.

Deprecatum venit ad me, ut sibi ignoscerem. Cic. de Amicit. 11.

Deprecor adjiciendum. Varro 1. de R. R. cap. 19. In hoc genere femivocalium adjiciendum deprecor. Emendati codices habent, De pecore.

Deprecari aliquem ab altero. Cic. 2. de Lege Agr. 92. Quemadmodum quum petebam, nulli me vobis authores generis mei commendarunt: sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me a vobis deprecentur.

Deprecari alicui ne vapulet. Plaut. Afin. Prolog. 5.
Nunc si vultis deprecari huic feni ne vapulet,
Remur impetrari posse.

In hoc te deprecor ne, &c. Cic. 8. Fam. 1.

Deprecari pro reditu alicujus. Cic. Post redit. ad Quirit. 6. Non enim pro meo reditu, ut pro P. Popilii nobilissimi hominis adolescentes filii, & multi præterea cognati atque affines, deprecati sunt.

Iratos aliquorum animos atque horribiles impetus. Cic. pro Fontejo 26.

Pacem, cui opponitur Denuntiare bellum. Cic. 12. Fam. 24. Nondum legati redierant, quos Senatus non ad pacem deprecandam, sed ad denunciandum bellum miserat.

Sibi exilium & fugam. Cic. 3. de Orat. 9. Quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum ut vita seipsum privaret.

Vitam alicujus. Cic. pro Sylla 72. Quam multorum hic vitam a L. Sylla deprecatus?

Precari & Deprecari, contraria. Ovid. 1. de Ponto 2. 59.
Sæpe precor mortem, mortem quoque deprecor idem.

Detestari ac deprecari querimoniam alterius a se. Cic. 1. in Catil. 27.
Nunc ut a me r. c. quandam prope justam patriæ querimoniam detester ac deprecet, percipite quæso diligenter quæ dicam.

Anteacta. Tacit. 11. Ann. Circumfistunt Cæsarem, anteacta deprecantes.

Calamitatem ab sese. Cic. 3. Verr. 157. Id est, Amoliri, & precibus propulsare. Budæus.

Avaritia crimina laudibus frugalitatis. Id est, Depellere, & ita orare ut nequis avarus existimetur, sed magis frugalis. Cic. 4. Verr. 192.

Munus aliquod. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Odiū summæ improbitatis excusatione summæ stultitiæ. Cic. pro Cæcin. 30. Idem pro Balbo 18. Quiddam de communi conditione omnium nostrum deprecandæ malevolentie causi breviter commemorandum videtur. Idem lib. 6. de Rep. Etiam Claudii invidiam, Gracchi charitas deprecabatur. Id est, Propulsabat & defendebat.

Deprecari periculum, Averfari, Precari ne eveniat. Cic. 7. Verr.
Mortem. Cæs. 7. Bell. Gall. 40.
Periculum decreto deprecari. Cic. pro Sextio.
Refugere periculum aut deprecari. Cic. 10. Fam. 31. Nec periculum est illum, quod pro libertate aut refugium aut deprecet.

Deprecari pœnam. Liv. 10. Bell. Maced. Ego siquid in te pater, siquid scelerate in fratrem admisi, nullam deprecor pœnam. Si innocens sum, ne invidia conflagem, quum crimine non possum, deprecor. Verba sunt Demetrii ad Philippum patrem.

Deprecari sanguinem & mortem innocentissimi civis. Cic. 7. Verr. 124.

Deprecari supplicium & recusare. Cic. 2. Tusc. 52. Nullum genus supplicii deprecatus est, neque recusavit.

Deprecari etiam idem est ac Veniam delictorum rogare. Cic. 11. Att. 6.
Q. Fratrem audio profectum in Asiam, ut deprecaretur. Id est, Ut veniam a Cæsare peteret, quod cum Pompejo fuisset. Idem 5. Philipp. 3. Pacem vult M. Antonius? arma ponat, roget, deprecetur, neminem æquorem me reperiet. Val. Max. 4. 7. 1. Pro se deprecatum venire. V. Borrich. Vindic. p. 53. seq. ubi locupletissima hujus significationis assertio.

DEPRECCANS, antis. Vulg. Interpr. Gen. 16. 2. Cum ille acquiesceret deprecanti: & Sirac. 28. 2. Deprecanti peccata solventur. Liv. 37. 6. Deprecantes pro Ætolis.

DEPRECCATUS, a, um. Qui vehementer expetiit. Cic. 2. de Orat. 201. Omnia semper pro amicorum periculis, nihil unquam pro seipso deprecatus. Apul. 9. Met. p. 127. Diras devotiones in eum deprecata uxor. passive Apul. 11. Met. p. 270. Depræcato summo numine.

DEPRECCATOR, ōris. m. [δενήτης, παραίτησις] Qui pro reo deprecatur veniam. Cic. pro Corn. Balbo 42. Potuit magis de re judicare, quam quum ad vestrum iudicium civis amplissimos legavit, testes hujus juris, vite laudatores, periculi deprecatores?

Miseriarum deprecator. Cic. pro Flacco 1. Sperabam Judices honoris potius L. Flacci me adiutorem futurum, quam miseriarum deprecatorem.

Legatos & deprecatores mittere. Cic. pro Lege Manil. 35. Quum ad eum usque in Pamphiliam legatos deprecatoresque misisset.

Deprecator mei, tui, sui. Cic. 11. Att. 8. Quintus militi filium non solum sui deprecator, sed etiam accusatorem mei.

Deprecator fortunarum alicuius. Cic. pro Planc. 102. Nec me solum deprecatorem fortunarum tuarum, sed comitem sociumque profitebor.

DEPRECATRIX, tricis. f. Aconius ad l. 1. in Verr. de Præf. Urb. C. 5. extr. Sabinus deprecatrixibus parentum bellum maritorumque finitum est. Et Tertul. ad verbi. Marc. 4. 12. Humanam opponit necessitatem, quasi deprecatrixem.

DEPRECATORIUS, a, um. Vet. Interp. 1. Macab. cap. 10. 24. Scribam & ego illis verba deprecatoria.

DEPRECATIO, ònis. f. [δέσσις, παράσις] Deprecandi actio. Cic. 10. Att. Non me hercule deprecationi locus. Uti deprecatione. Cic. pro Cluent. 8. Aggrediar ad crimen cum illa deprecatione Judices qua mihi sæpius utendum esse intelligo, sic ut me audistis, &c.

Non ille deprecatione rediit. Cic. Post redit. ad Quirit. de Mario 7. Id est, Supplicatione amicorum.

Diræ deprecationes, pro Imprecationibus, in malum. Plin. lib. 28. cap. 29. Defigi quidem diris deprecationibus nemo non metuit. V. DEFIGO.

Deprecatio est etiam Recusatio & amolitio. Quintil. in Proæm. lib. 1. Sed qua ex causa faciliorem mihi veniam meæ deprecationis arbitrabar fore, hac accendebantur illi magis. Plin. lib. 28. cap. 2. Etiam parietes incendiorem deprecationibus conscribuntur. Hoc est, Certis verbis quæ vim habeant avertendi incendia ab ædibus.

Deprecatio, Recusatio, & repulsiõ accusacionis & petitionis. Cic. 2. de Invent. 104. Deprecatio est in qua non defensio facti, sed ignoscendi postulatio continetur.

DEPRECATIUNCULA, æ f. dimin. Salvian. lib. 3. contra Avar. post init. Deprecatiuncule species.

DEPRECABUNDUS, a, um. [ἰκετόν] pro Precante & petente. Tacit. 15. Ann. 53. Ut Lateranus quasi fulgidium rei familiaris oraret deprecabundus, & genubus principis accidens.

DEPRECABILIS, e. Vulg. Interp. Pl. 89. 13. Deprecabilis esto super servos tuos.

DEPRECANEUS, a, um. Idem. Sen. Nat. Quæst. 2. 49. De nominibus fulgurum, quæ a Cæcina ponuntur. Fulmina deprecanea, quæ speciem periculi sine periculo afferunt. [Sic editio Romana, Sed contra omnes libros, in quibus DENEGANA. Unde Fortunatus Dempntanea, alii aliter. Forte Tentanea. Id enim nomen cum periphrali adjecta convenit, & mutatione levissima a veteri lectione deflectitur. Orientatorium idem fulminis genus Servius appellasse videtur ad 8. Æn. v. 429.]

DEPRECARIIVUS, a, um. Idem Mart. Capell. 5. p. 147. Deprecativa qualitas veniali specie continetur.

DEPREHENDO, vel **DEPREHENDO**, di, sum, [φωράω, ἀναλαμβάνω] ère. & in carmine, Deprendo, is, ère. est Quod barbari dicunt, Capere in ipso facto; ita ut nec fugere, nec inficiari possit. ut Deprehendi in furto. Plaut. Añm. 3. 2. 17. Cic. 7. Verr. 110. Quasi esset in aliquo manifesto scelere deprehensus.

Deprehendi pro mœcho. Ter. Eun. 5. 5. 18. Quis homo pro mœcho unquam vidit in domo meretricia deprehendi quenquam?

Deprehendi cum aliqua muliere. Cic. 8. Fam. 7.

Apud aliquem aliquid deprehensum. Cic. 3. in Catil. 10. Qui paulo ante aliquid tamen de gladiis ac lictis, quæ apud ipsum erant deprehense, respondiisset.

Manifeste deprehendi. Cic. 3. in Catil. 4.

In adulterio deprehendi. Cic. 2. de Orat. 275.

Deprehendere, est Per disputationem, seu inquisitionem & investigationem invenire. Hor. 2. Sat. 7. 43. Plin. lib. 2. cap. 8. Quam naturam ejus Pythagoras Samius primus deprehendit. Idem lib. 12. cap. 9. Sed deprehenduntur odore, colore, pondere, gustu.

Aliquid deprehendere mente. Lucret. lib. 3. 871.

Nec memori tamen id quimus deprehendere mente.

Manifesto deprehendere. Cic. in Orat. 219. Nec deprehendetur manifesto quid a nobis de industria fiat.

Animi tormenta in ægro. Juven. 9. Sat. 18.

Arcanum alicujus. Claud. de Bell. Get. 103.

Facinora oculis. Cic. pro Celio 14. Cujus ego facinora oculis prius quam opinione, manibus ante, quam suspicione deprehendi.

Furta. Ovid. 3. Met. 6.

— quis enim deprehendere possit Furta Jovis?

Verum. Stat. 8. Theb.

Deprehendere, pro Comprehendere. ut, Cursum feram deprehendere. Sen. Herc. 4.

Deprehendere tabellarios, & literas intercipere. Cic. 12. Fam. 12.

Turbine rapido deprehendi. Ovid. 7. Epist. 66.

Finge age, te rapido (nullum sit in omne pondus)

Turbine deprehendi, quid tibi mentis erit?

DEPREHENSUS, vel **DEPRENSUS**, Part. [φωρηθῆς] Juven. 9. Sat. 3. Quid tibi cum vultu, qualem deprehensus habebat Ravola, &c.

Deprehensus, Qui in summa difficultate stupet animo, & inopia consilii oppressus est. Deprehensi enim dicuntur, Qui effugere nequeunt vel vitare, quum maxime cupiant, aut e re incommode nata se explicare & subducere. Quintil. lib. 12. cap. 2. Itaque reperias quosdam in disputando mire callidos: quum vero ab illa cavillatione secesserint, non magis succedere in aliquo graviore actu, quam parva quædam animalia, quæ in angustiis mobilia, in campo deprehenduntur. Hoc est, Nullum in se aut in alio reperiunt præsidium: omni consilio, omnique ope defecta.

Deprehensus. Id est, ut vulgo dicitur, Captus in ipso facto. Cic. 2. de Fin. Occulum hæcinus esse potuerit, gaudebit: deprehensus omnem poenam contemnet.

Deprehensus cum veste muliebri. Cic. 1. Fam. 7. P. Clodium Appii filium te credo audisse cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris, quum sacrificium pro populo fieret.

Deprehensus, Cognitus. Plin. lib. 12. cap. 5. Ibi & spina similis, sed deprehensa vel lucernis, igni protinus transiliente.

Ars deprehensa. Ovid. 2. de Arte Am. 513.

Si latet ars, prodest: avertit deprehensa pudorem.

Scelus manifestum atque deprehensum. Cic. 3. in Catil. 11.

Tectis deprehensus, qui Varians vulgo, titubansque dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 7. p. 379. Burm.

Deprehensa, dicitur Genus militaris animadversionis, castigatione major, ignominia minor. Festus.

DEPREHENSIO, ònis. f. [κατάληψις] Cic. pro Cluent. 50. Denique omnis accusatio varie graviterque tractata, ad extremum manifesta veneni deprehensione conclusa.

DEPRESSUS, V. DEPRIMO.

DEPRETIIO, Ære. Ad minus pretium redigere. Paul. in l. proinde. D. ad legem. Aquil. Et ejus ratio haberi debet, quo cætera corpora depretiata sunt.

DEPRETIATUS, a, um. Vilior factus. Paulinus Nolan. Carm. 22. five Epithal. Juliani v. 56.

Vilescit pretio, depretiatus homo.

Depretiata suas turpant figmenta figuras. Sidon. Carm. 22. 203.

DEPRETIATOR, òris. m. Tertul. ad verbi. Marc. 4. 29. Depretiatur operum & indulgentiarum.

DEPRIMO, essi, essum, [καταπίλω, πιπέλω, καταπιλλω] ère. Dejiçere. Plin. lib. 2. cap. 38. Terrena in cælum tendentia deprimunt siderum vis. Fluctus deprimunt carinam. Ovid. 14. Met. 185.

Lanx in libra ponderibus imposita deprimuntur. Cic. 4. Acad. 38.

Deprimere plantam, vel vitem in terram. Columel. lib. 11. cap. 3. Et lib. de Arboribus, cap. 7. Item Cato de R. R. cap. 52.

Deprimere naves. Vulgo dicunt, Mittere in fundum. Cæs. 2. Bell. Civil. 6. Cic. 2. de Divin. Si enim fatum fuit classes populi Romani bello Punico primo alteram naufragio, alteram a Pœnis depreffam interire.

Extollere & Deprimere, contraria. Cic. Antequam iret in exil. 1. Nam quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum invidia indignissime oppressum deprimunt ad supplicium.

Ædificium deprimere, cui opponitur Tollere. Ulp. in l. si arborem D. de servit. urban. præd. Interdum dici potest eum quoque qui tollit ædificium, vel deprimunt, luminibus officere.

Deprimere & Adaugere, contraria. Author ad Heren. lib. 3. In quibus extranea causa conficiet deliberationem, in his ea ipsa erit causa adaugenda, aut deprimenda.

Locum deprimere, pro Depressiorem facere. Ulp. Ut locus deprimatur, pecoris appellandi gratia.

Deprimunt me quæ porto. Plaut. Merc. 4. 1. 9.

Simul hæc, etiam quæ mecum porto, deprimunt.

Deprimere, Præponderare. Cic. 5. de Fin. 91. Terram, mihi crede, ea lanx & maria deprimet. Budæus. Idem 5. Tusc. 51.

DEPRESSUS, Partic. [πιπρωμένος] ut, Depressum ad mentum supercilium. Cic. in Pison. 14.

Depressus & demersus. In DEMERGO.

Superata ac depressa classis. Cic. pro Lege Manil. 21.

In altitudinem depressum faxum. Cic. 7. Verr. 67. Opus est ingens, magnificum, regum ac tyrannorum: totum est ex fixo in mirandam altitudinem depresso, & multorum operis penitus exciso.

Depressus & oneratus auro. Author ad Heren. lib. 4.

Aratrum depressum. Ovid. 15. Met. 618.

Convales. Virg. 3. Georg. 376.

Corpus. Ovid. 3. Met. 672.

Onere suo navis. Cic. 7. Verr.

Victe, comminutæ, depreffæque opes civitatis. Cic. 7. Verr.

Depressa veritas. Cic. pro Cluent. 183. Hoc uno modo Judices sæpe multorum improbitate depreffa veritas emergit.

Depressa & extincta virtus. Cic. 5. Verr.

Depressior locus. [τρεπτός] Columel. lib. 1. cap. 5. Quum ex depressiore loco fuerint orta fundamenta. Idem lib. 2. cap. 4.

Aqua depressior & Altior, contraria. Ulp. in l. 1. §. quod autem ait. D. ne quid in flumine publico, inve ripa ejus fiat. cum vel depressior, vel altior fiat aqua, ac per hoc rapidior sit cum incommodo accoleantur.

Vox depressa & inclinatus sonus. Author ad Heren. lib. 3. 25. In conquestione utemur voce depreffa, inclinato sono, crebris intervalis, longis spatiis, magnis commutationibus.

Sedata & depreffa vox. Author ad Heren. lib. 3. 21.

DEPRESSE, Adv. Idem. Compar. Depressius pattinare. Columel. 4. 1. & 11. 3. Depressius specus fodere. Sen. ad Helv. 9.

DEPRESSIO, ònis. f. Vitruv. 1. 3. Fundamenti ad solidum depresso. Macrob. 1. Saturn. 20. Sol semper velut a quadam imæ depreffionis Senecta in altitudinem suam ut in robur revertitur Juventutis.

DEPRESSITAS, atis. f. Devexitas: ut, Depressitas terræ. Apul. in Asclepio. Sed Elmenh. ex MSS. p. 79. Dentitas.

DEPRŌMO, pli, ptum, [πρημιόω, προβάω, ἐπιφίω] ère. Idem quod Promere. Plaut. Trucul. 3. 1. 2.

— ut bubus glandem prandio depromerem.

Benignius depromere merum. Hor. 1. Od. 9. 7.

Vinum depromere cellis. Hor. 1. Od. 37. 5.

Ex arca pecunia, ex virtute opera depremitur. Cic. 2. Off.

Sagittam depromere. Virg. 11. Æn. 858.

Dixit, & aurata volucrum Threitia sagittam Deprompsit pharetra, cornuque infensu tetendit.

Scientiam juris a peritis, vel de libris. Cic. 1. de Orat. 252. Juris utilitas ad quamque causam quanvis repente vel a peritis, vel de libris depromi potest.

De jure civili aliquid. Cic. 1. de Orat.

Argumenta e locis quasi thesauris. Cic. 4. de Fin. 10.

Ex sensu suo. Cic. in Parad.

Ex intima alicujus arte mirificum genus commendationis. Cic. 13. Fam. 6.

Verba domo patroni. Cic. 1. Verr. 555. Jam hoc cæde, concide: non verba domo patroni depromere videtur ad omne genus nequitæ accommodata?

Ex intimo artificio verba gratissima. Cic. pro Cluent. 58.

DEPROMPTUS, Partic. [πρημιόω] Cic. 2. de Orat. 219. Ita & momenti aliquid afferent, quum erant pene ex intima defensione depromptæ, & apparebit eas, &c.

Maledicta deprompta ex recollectione impudicitæ & stuprorum alicujus, conjicere in eum. Cic. 3. Philipp. 15.

Deprompta ex arario pecunia. Cic. pro Lege Manil. 37.

DEPROMERO, [καταπρωέω] ère. Valde properare. Plaut. Pœn.

1. 2. 108. Deproperant fedulo facrificare. Hor. 2. Od. 7. 24.

— quis udo

Deproperare apio coronas

Curatve myrto? Id est, Festinanter afferre. Acron.

DEPESO, ut, itum, [δρῆω] ere. Subigendo manibus aliquid molle & tenerum reddere. A Græco verbo δρῆω venit, teste Nonio. 2. 234. quod est subigo vel emollio, Cato cap. 90. Id ubi excoxeris depfito bene, oleo manum unguito, primum pusillum, postea magis depfes, oleo tangito, depfitoque dum poteris facere turundas. Varro Mytheriis, Sed tibi fortasse alius molit & depfit. ex Non. l. c. Obsoletum. In obscuro ubi impudentius etiam dici Depfit. Vid. apud Cic. Fam. 9. 22.

DEPSTUS, a, um. Cato de R. R. cap. 40. Luto depfito oblinere. Idem cap. 135. Coria depfta.

DEPSTITICUS, Adj. [δρῆτικός] Cato de R. R. cap. 74. Panem depfiticum sic facito, manus, mortariumque bene lavato, farinam in mortarium indito, aquæ paulatim addito, subigitoque pulchre. ubi bene subegeris, defingito, coquitoque sub testu. Castigatoria exemplaria habent Panem depfititium, [vel potius Depfiticum.]

DEPUBER, vel DEPUBIS, [ἀνιθερ] dicitur Is qui ad pubertatis annos non potuit pervenire. Hinc depubem porcum (inquit Festus) lactantem, qui prohibitus sit pubes fieri.

DEPUDET, uit, ere. [ἀνοιδεύεται] Pudorem abjicere. Ovid. 4. Epist. 155. Depudit, profugusque pudor sua signa reliquit. Hoc est, omnem abjeci pudorem. Sen. de Tranquil. Vitæ. Si duritia oris ille hoc potuit, qui assiduis conviciis depudere didicerat. Depudet interdum simpliciter est quod Pudet. Vellei. 2. 73. 3. Cum eum non depuderet.

DEPUDESCO, is. Quo usus est Hieronym. ad Eustach. Non depudescō infelicitatis meæ. Item Apul. 10. Met. p. 253.

DEPUDICO, [ἀναγνύω] are, pro Stuprare, usus est Laberius in Mimis, teste Gellio, lib. 16. cap. 7. princ. Obsoletum.

DEPUGNO, [καταμάχηναι] are. Idem quod Pugnare.

Depugnavit Græcia apud Salamina. Plin. lib. 2. cap. 25. Cic. pro Cæcin. Non erit cur depugnare quisquam posthac possessionis causa velit.

Peregre depugnare. V. PEREGRE.

Depugna potius quam fervias. Cic. 7. Att. 7. Coll. tis signis depugnare. Plaut. Calin. 2. 5. extr. Verbis gladiis depugnare. Plaut. Casin. 2. 5. 36. Item, Depugnare classe. Plin. lib. 7. cap. 56.

Depugnavit cum Gallo apud Anienem provocatus, voluptatis causa. Cic. 3. de Fin. 73.

Depugnare ferro. Cic. 2. Tusc. 17. Depugnant inter se ferro. Hirt. 5. Bell. Afric.

Depugnare cum animo suo. Plaut. Trinum. 2. 2. 24. Qui homo cum animo inde ab ineunte ætate depugnat suo.

Depugnat voluptas cum honestate. Cic. 4. Acad. 140. Plin. lib. 21. cap. 8. Paria nunc componuntur, & natura atque luxuria depugnant.

Depugnare feram quæ regioni nocet, apud Ulp. l. 1. §. sed si quis operas, D. de postulando. Modestinus l. 11. D. ad l. Cor. de Sic. Dominis potestas ablata est ad bellias depugnandas suo arbitrio feros tradere. H. St.

DEPUGNATOR, Imperf. [καταμάχεται] Plin. lib. 12. cap. 1. Depugnatur, mensuram fecundarum causa, cum feris. Cic. 16. Att. 11. Calend. Jan. erit fortasse præsidio: aut quidem ante depugnabitur.

Depugnatum haudquaquam certamine ambiguo. Liv. lib. 7. Depugnatus, Partic. [καταμαχών] a Depugnor. Plaut. Men. 5. 6. 31. Sed metuo ne fero veniam, depugnato prælio.

DEPUGNATIO, onis. Jul. Firmic. in præf. lib. 4. In otio constitutus, & forensium certaminum depugnationibus liberatus.

DEPUGNATOR, oris. m. Idem ac Pugil. Jct. Cod.

DEPUGNATRIX, icis. f. V. Perott. p. 395.

DEPULSIO, DEPULSO, DEPULSOR, DEPULSUS. V. DEPELLO.

DEPUIVERO, are. Hinc Depuiverans, antis. Plaut. Suppl. Aulul. ult. v. 25. O spes! O cor luctum depulverans meum!

DEPURGO, [καθαρίζω] are. Mundare, & nitidum facere. Cato cap. 112. Et si qua acina corrupta erunt, depurgato. Columel. lib. 12. cap. 9. Caules lactucæ ab imo depurgatos eatenus, &c.

Depurgare locum aliquem ab herba. Cato cap. 151. Terram cum stercore bene commisceto, depurgato ab herba, graminibusque.

Depurgare pisces. Plaut. Stich. 2. 3. 34. Alii pisces depurgate, quos piscator attulit.

Crimina. Liv. 39. 35. Filium mittere Romam simul ad depurganda crimina, simul ad deprecandam iram Senatus statuit. Correcti codices habent Purganda.

DEPURGATUS, a, um. ut, Caules lactucæ ab imo depurgati. Columel. 12. 9. adde Caton. R. R. cap. 112.

DEPURGATIVUS, a, um. [καθαριστικός] Cæl. Aurel. Acut. 3. 16. Depurgative virtutis clysteres.

DEPŪRO, are. Verbum compositum a Puro, & significat quasi Purum extrahere. Inde Depuratum dicimus, Defecatum atque mundatum. Perott.

DEPŪRO, [ἀειμαρτίζω] are. Verbum rusticum & agricolis proprium, velut Amputare & refecare. Cato cap. 50. Ubi vineam deputaveris, acervum lignorum, virgarumque facito.

Falx deputat umbras. Ovid. de Nuce 63. Id est, Ramos umbram facientes.

Deputare, [καταδείξω] Per translationem est Censere, exiistimare, judicare. Plaut. Pseud. Prol. 19. Satis id dictum vobis puto iam atque deputo. Cic. 1. de Divin. 45.

Proin vide ne quem tu esse hebetem deputes æque ac pecus, Is sapientia munitum pectus egregium gerat, Teque regno expellat.

Deputat se indignum. Ter. Hec. 3. 5. 27. Deputare se dignum quovis malo. Ter. Heaut. 1. 1. 83. Cic. 3. Tusc. Malo se dignum deputat, nisi miser sit.

Deputare alicujus operam parvi pretii. Ter. Hec. 5. 3. princ. Ubi Donatus, Deputat parvi pretii, quia sic scilicet abutitur. Deputat parvi eam, qui deputat eam in re nullius pretii consumendam.

Deputare in lucro. Ter. Phorm. 2. 1. 16. Quicquid præter spem eveniat, omne id deputare esse in lucro. Hunc versum citat Cic. 3. Tusc.

Deputare secum rationes. Ter. Adel. 2. 1. extr. Sed nemo dabit, frustra

egomet mecum has rationes deputo. Sed est in optimis libris, Puto. Deputare postremæ ætatis scriptoribus est denique Destinare, delegare, e. g. apud Sulp. Sever. 2. 7. Deputari leonibus, est Damnari ad bestias. Et 2. Macc. cap. 4. In alios sumptus deputari.

DEPUTATUS, a, um. Macrobi. Saturn. 7. 14. Ad deputatam sibi a natura sedem proprii sensus recurrit. Sulp. Sever. 1. 53. Turba exercendis colendisque agris deputata. Sic vulgo Deputatos vocant, qui Delegati dicendi sunt. Vid. Vorf. de Lat. Mer. Susp. p. 150.

DEPUVIO, ire. Cædere. a Pavio primit. Lucil. — palmisque misellam Depuvit me. Id est, Verberavit me: quod ipsum ex Græco est παύειν. Festus. V. Salmast. in Solin. p. 41. Edit. iteratæ.

DEPYGIS, e. Parvis vel nullis natibus. Hor. 1. Sat. 2. 93. Depygis, nasuta, brevi latere, ac pede longo est.

DEQUEROR, estus sum, [καταμέφομαι] eri. Idem quod Queror. Valer. 5. Argon. 448. — ante omnes secum dequesta labores.

Stat. 1. Theb. 404. — eadem sub nocte sopora Ultra terit, similesque Notos dequestus, & imbres, &c.

DERADO, si, sum, [ἀράδω] ere. Plin. 34. cap. 11. Nanque & e lapide ex quo coquitur æs, deraditur. Cato cap. 121. De virga lauri deradito. Celsus lib. 5. C. 26. §. 35. Sed ne illa quidem negligenda, ubi integra cute interior pars collisa est, aut ubi derasum quid, attritumve est. [Al. Detritumve, ut paulo infra, Deraso vero, detritoque imponendum &c.]

DERADIOTES, vel potius DIRADIOTES, [Διραδιώτης] Apollo cognominatus fuit. Valer. Harpocrat. Dirades populum esse Leontidis, a quo popularis Διραδιώτης formetur. Alii Diras Argivam regionem esse prodidere. Pausanias vero in Corinth. Diradiotem ait Apollinem a loco, cui nomen Διραδίας, dici, cujus vaticinium etiam sua tempestate durasse asserit: eoque ritu fieri, ut a viro mulier Vaidica fecubaret, & singulis mensibus noctu ut agna rem divinam faceret, cujus sanguine epoto, numinis Apollinei insinctu responsa daret.

DERAEA, [δέραια] Ornamenta colli, ex Polluce, Hefychio, & Suida. Nam & δέρη & δει η collum est. V. PERIDERÆON.

DERÆAMBUS, [δεράμβος] Latum est corium apud Græcos, quo venaticorum canum armari collum adversus ferarum impetus solet. Author Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 26.

DERANGÆ, Populi ad Indum fluvium accolentes, de quibus Plin. lib. 6. cap. 20.

DERASIO, Insula juxta Magnesium, Mæandri cognomine insignem, de quibus Plin. lib. 5. cap. 29.

DERBE, es. [Δέρβη] Castellum est, & portus Ifauriæ, patria Timothei, qui D. Pauli discipulus fuit. Hinc

DERBICES, [Δέρβητες] Gentile. Meminit Strabo lib. 12.

DERBIA, æ. f. Impetigo apud Medicos.

DERBIOSUS, a, um. Octav. Hor. 1. 10. Derbiosi oculi, quos Impetiginosos dicimus.

DERBICES, Populi sunt juxta Caucasum montem. Hi supra Stoicam veritatem minimum quodque delictum poena capitis puniunt: terram venerantur: foeminiuum animal neque edunt, neque sacrificant: qui 100 annos excelsissent jugulant, cognatorum carnes vorant, anus strangulant, deinde sepeliunt: citra septuagesimum annum obeuntes non edunt, sed humant, ut lib. 11. Strabo scribit.

DERCE, [Δέρκη] Veneris filia nonnullis dicitur, quæ in mare prolapsa, a piscibus in cælum mox tralatis servata fuit: quo nomine, Syri in mensam pisces non admittunt: sed ab his abstinent. Alii eandem cum Derceto faciunt, de qua postea. V. Cæl. Rhodig. lib. 23. cap. 5.

DERCE, Fons est frigidissimus ætate, inter Bilbilim & Segobrigam, in ripa fere Salonis amnis.

DERCEA, æ. f. Herba Apollinaris. Apul. de Herb. cap. 22.

DERCETO, us. ut Sappho Sapphus. Nomen cujusdam dææ, de qua Diodor. lib. 3. Juxta Afcalonem lacus est, ubi templum insignis dææ, quam Syri vocant Διουκόπην, muliebri specie: reliquum vero corpus figura piscis, cujus filia Semiramis, a columbis educata sit. De hac Plin. lib. 5. cap. 13. & 23. ubi dicit eam alio nomine Atargaten dici. Idem dicit Strabo lib. 15. ad fin. Ovid. Met. 4: a v. 45. Scribitur & Dercetis & corrupte Directis, a nonnullis etiam Dirce perperam. V. ATERGATIS.

DERCYLLIDAS, [Δερκυλλίδης] Lacedæmonius quidam fuit, qui quod vaser esset ac ferinus, Scythos est cognominatus. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 27.

DERDAS, [Δερδία] Populi Indiæ, Strab. lib. 15. Megathenes de formicis ait, apud Derdas, que maxima natio est Indorum montanorum, ad orientem expositorum, collem quendam esse trium millium stadiorum ambitu, & sub eo aurifodinas, quas formicæ effodiunt, vulpibus magnitudine non minores, mira celeritate, victum ex venatione comparantes. Plura vide apud eundem.

DERELINQUO, [καταλείπω] itum, [καταλείπω, καταλείπω] ere. Cic. pro Cæcin. 103. Derelinquo jam communem causam, populi Romani jus in vestra fide ac religione depono.

Deferere & derelinquere. Cic. 3. Verr. 120. Permulti locupletes homines, magni & navi aratores agros latos (hodie legitur Latos) & fertiles defererent, totasque arationes dereliquerent. Animum in gravi derelinquere cæno. Catul. Epigr. 17. 25.

DERELICTUS, Partic. [καταλείφτός] Plin. lib. 10. cap. 60. Irrita sunt ova, derelicta incubatione.

Pro derelicto habere rem. Cic. 8. Att. 1. Hæc oppida, atque oram maritimam illum pro derelicto habere. Jabolenus l. quod servus D. de stipulati. fervor. Quod servus stipulatus est, quem dominus pro derelicto habebat, nullius est momenti: quia qui pro derelicto rem habet, omni modo a se rejecit.

Derelictus ab omni spe. Cic. 1. in Catil. 25. Nactus est ex perditis, atque ab omni non modo fortuna, verum etiam spe derelictis constanti improborum manum.

Incultum & derelictum solum. Cic. de Clar. Orat. 16. Derelicta & Celebris regio, contraria. Author ad Heren. lib. 3. 31. Item commodius est in derelicta, quam in celebri regione locus comparare.

DERELICTUS, us. [ἀπέλειπτος] Gell. lib. 4. cap. 12. Sive quis arborem suam vineamque habuerat derelictam, non id sine poena fuit.

DERELICTIO, ōnis. f. [*καλλοδελία*] Cic. 3. Off. 6. Sed commūnis utilitatis derelictio contra naturam est: est enim iniusta.

DEREMISTÆ, Liburniæ populi in conventu Naronæ colonie, sicut scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

DEREPENTE, [*ἐξαιφνης*] Raptim, Una est dictio, (ut ait Donatus) adverbii enim præpositiones separati non adduntur. Ter. Hec. 4. 1. 3. Ita corripuit derepente tacitus sese ad filiam. Cic. pro Ligar. 13. Tu derepente irrupisses, & clamare cœpisses. Cic. 1. de Divin. 66.

Sed quid oculis rapere visa est derepente ardentibus? Lambin. Rabere, q. V.

DEREPENTINO, Etiam quasi adverb. Apul. Florid. 3. p. 353. Quid derepentino ab hoc splendidissimo conspectu vestro distulerim, &c. conf. ibid. p. 365. Sed rectius dividimus, De Repentino.

DEREPO, Compositum ex De & Repo. Plin. lib. 8. cap. 36. Ingreduuntur & bipedes, arborem averſi derepunt. De urſis.

DERETINI, [*Δηρητινοί*] Liburniæ populi in Naronam coloniam jura petentes, ut vult Plin. lib. 3. cap. 22.

DERIDEO, ſi, ſum, ēre. [*καταγελῶ, καταμειδῶ, ἐμμενεῖζω, ἐπειρωτέω*] Donatus, Ridet qui simpliciter ridet: Deridet qui cum alterius irrisione & contemptu ridet. Cic. 7. Verr. 103. Derisum credo esse hominem amentem a suis consiliariis. Ovid. 5. Trist. 11.

Derident stolidi verba Latina Getæ. Burn. Et rident, ex MSS.

Deridere atque contemnere. Cic. 3. de Orat. 51. Quare omnes istos me authore deridete atque contemnite.

Deridere & ludere. Cic. pro Flacco 76. Pergameni te deriserunt. quid tu? ludi te non intelligebas?

Derideri & Arrideri, contraria. Cic. de Opt. Gen. Orat. 11. Satis enim his res ipsa respondet, quum aut non adhibeantur ad causas, aut adhibiti derideantur: nam li arrideantur, esset idipsum Atticorum.

Deridere sententiam, pro improbare seu opinionem confutare. Ulp. in l. sed an ultro. D. de Negot. gest.

DERISUS, Partic. [*καταγελασθῆς*] ut, Derisum atque contemptum beneficium. Cic. 5. Verr. 215.

DERISUS, ſus. [*καταμειδασμα*] Quintil. lib. 6. cap. 4. A derisu non procul abest risus.

Lenis derisus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

DERISIO, ōnis. f. Arnob. 7. p. 239. princ. Derisionis materia. Et Lactant. 4. 18. Si non credideritis ei, neque exaudieritis annuntiationem ejus, eritis derisio in gentibus. Scioppius Animadv. p. 11. superstitionem putat Vossium, qui recte dici Derisionem neget, cum Irrisionem Cicero dixerit.

DERISOR, eris. m. [*καταγελαστής*] Plin. 11. 52. Supercilia quibus juxta tempora inflexa, derisores significant. Pro Parasitis & scurris, qui dicitate & derisionibus aliorum dominos oblectabant, sibi querentes victum, Plautus Derisores posuit. Capt. 1. 1. 3. & Hor. 1. Epist. 18. 11.

Alter in obsequium plus aequo pronus, & imi Derisor lecti.

Id est, Parasitus, qui in ima parte lecti ad pedes adstant domini securatur. Nam accubantibus dominis fervi stabant ad pedes. Atque hi ipsi scurræ & adulatores cum alios, tum dominos ipsos plerumque deridebant habebantque ludibrio. conf. Hor. 2. Sat. 6. 54. & in Arte Poet. v. 433. Sen. Epist. 27. Sualit illi Satellitus Quadratus stultorum divitum arrosor, & quod sequitur, arrisor, & quod duobus his adjunctum est, Derisor. Caligula Derisores vocabat, qui cum heredem se scripſissent, perseverarent tamen vivere, quasi pro ludibrio haberetur, qui non statim adire possent hereditates, ut Suetonius in ejus Vita refert cap. 38. Et quia mimorum proprium deridere & subſannare, ideo & hi Derisores appellati. Martial. lib. 1. Epigr. 5.

Qua Thymelem spectas, derisoremque Latinum,
Illa fronte, precor, carmina nostra lege.
Latinum autem istum scenicum sive mimum fuisse, ex ejusdem poetæ lib. 2. Epigr. 72. & lib. 9. Epigr. 29. clare constat.

DERISORIOUS, Adj. ut Derisorie conditiones. Martian. in l. condiciones. D. de condit. institut.

DERIDICŪLUM, i. n. [*καταμειδωσις*] Irrisio. Plaut. Pseud. 4. 5. 7. Quam mihi illum verba per deridiculum dare. Lucret. lib. 3. 778. Corporis deridiculum. Tacit. 12. Ann. 49. Ignavia animi, & deridiculo corporis juxta despiciendus.

Deridiculo esse. Tacit. 3. Ann. 57. 3. Deridiculo fuit fenex foedissime adulationis.

Per deridiculum audiri. Tacit. 6. Ann. 2. Togonius Gallus, dum ignobilitatem suam magnis nominibus inferit, per deridiculum auditur.

Deridiculum est. Liv. 9. Bell. Maced. Varro 1. de R. R. Sequetur ut duos villicos & duas villicas habere debeat: quod est deridiculum.

DERIDICULUS, a, um. Adj. [*καταγελασθῆς*] ut, Deridicula vanitas, apud Gell. lib. 10. cap. 12.

DERIPIO, ui, eptum, [*καταρπάζω*] ēre. Idem quod Diripere. Immo non idem H. St. [Nimirum sæpe hæc duo verba confunduntur, licet differentia ex compositione utriusque manifesta sit. V. Bræckh. ad Tibull. 1. 5. 40. & quos ibid. laudat. Plaut. Men. 5. 2. 117. Sed quis hic est qui capillo me huc de curru deripit? Deripere velamina. Ovid. 6. Met. 566. Deripere, in bonum quandoque accipitur. Virg. 2. Georg. 244. — tu ipſo vimine qualos, Colaque prælorum fumosis deripe tectis. Puto apud Tibullum aut Ovidium legi: Ab lapis est, terrumque, suam quicumque puellam Verberat, e caelo deripit ille Deos. H. St. Est ap. Tib. 1. 11. 59.

DEREPTUS, a, um. Partic. ut, Dereptus cortex. Ovid. 1. Amor. 14. 13. & Derepta acus, ibid. v. 13. Derepta leoni pellis. Idem 3. Met. 52. quo loco plura Heinſius. Male in nonnullis libris legitur Direpta.

DERIS, [*Ἠελύχ. Δέρης*] Græci appellant Pelles nauticas, quas nos vocamus Segestria, Festus. V. Dacer.

DERIVO, [*παραγωγο. παραχρησῶ*] ēre. Alio de rivo deducere. Ab aliquo aquam derivare. Plaut. Trucul. 2. 7. 12. Columel. lib. 2. cap. 8. Et omnem humorem in colliquis, atque inde extra segetes derivemus. Derivare aquam, Sulco deducere. Festus. Ex fontibus derivat. Quintil. lib. 2. cap. 17. Hoc fonte derivata elades. Hor. 3. Od. 6. 59. de adulteriis. Derivare, per translationem, ut Derivare irum alienj in se. Ter. Phorm. 2. 1. 9. Atque in me omnem iram derivem venis?

Derivare crimen. Cic. pro Milon. 29. Fecerunt id fervi Milonis (dicam enim non derivandi criminis causa, sed ut factum est) neque imperante, neque ſciente, neque præſente domino, quod suosquisque feros in tali re facere voluisset. Derivatio, (inquit Donatus) dicitur inflexio criminis ab eo ad quem pertinebat, ad eum ad quem non pertinet.

Derivare suam culpam in aliquem. Cic. 4. Att. 3. Habebat ille quidem difficile manifestamque causam, sed tamen causam: id poterat inficiari, poterat in alios derivare, poterat etiam aliquid jure factum defendere. Idem 4. Verr. 49. Quid est quamobrem putes te tuam culpam non modo derivare in aliquem, sed communicare cum aliquo posse?

Derivata expectatio largitionis agrariae in agrum Campanum. Cic. 2. Att. 31. Omnis expectatio largitionis agrariae in agrum Campanum videtur esse derivata: qui ager, ut dena jugera sint, non amplius hominum quinque millia potest sustinere.

Derivare responſionem alio. Cic. 3. Verr. 149. Hoc est, Ad rem non respondere recta.

Partem curæ & cogitationis in rem aliquam. Cic. 11. Philipp. 22. Tamen rerum natura cogit te necessario referte animum aliquando ad Dolabellam persequendum, & partem aliquam in Asiam & Syriam derivare curæ & cogitationis tuæ.

Derivo, pro Avertio, interverto. Cic. 5. Tusc. 72. Tranſeat idem iste sapiens ad Rempub. tuendam, quid eo possit esse præſtantius, quum contineri prudentia utilitatem civium cernat, justitia nihil in suam domum inde derivet? reliquis utatur tot, tamque variis virtutibus? Budaus.

DERIVATIO, ōnis. f. [*παραγωγή*] Cic. 2. Off. 4. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum. Liv. 5. 15. Et Quintil. lib. 3. 7. Utendum proxima derivatione verborum.

DERIVATIVUS, a, um. apud Grammaticos & Vet. Gloss. Derivativum, [*παραγωγόν*].

DERIVATOR, oris. apud Boethium.

DERMATICUM, [*δερματικόν*] Vocabatur antiquitus Pecunia, que ex dividendis pellibus irrationalium supererat, teste Lycurgo Rhetore.

DERMOPTERA, n. plur. [*δερμώπτερον*] dicuntur Aristoteli Volucra, quibus cutis pro pennis est: cutipennia voces licebit.

DERODO, ſi, ſum, [*καταδέρωσκα*] ēre. Idem pro Rodere. Plin. lib. 11. cap. 37. Et cochleæ dentes habent: indicio est a minimis earum derosa vitis.

Derosa flore ederae. Plin. lib. 12. cap. 17. Et Cic. 1. de Divin. 44. Lanuvii clæeos a muribus esse derosos.

DEROGO, [*ἀπομειῶ, καταλῶ, ἀποκαταλῶ, ὑποπιλῶ*] are. quum Quid ex lege veteri, quo minus fiat, sancitur lege nova, inquit Fessus. V. ABROGO. Cic. 3. Att. 23. Ex Rogationis tribunitiæ formula: Siquid in hac rogatione scriptum est, quod per leges plebisve facta, hoc est, quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, sine fraude sua non liceat, non licuerit, &c.

De lege aliquid derogari, aut legem abrogari, aut aliquid ex parte commutari indignius esse, quum populo cognoscendi, & probandi, aut improbandi potestas nulla fiat. Cic. 2. de Invent. 154.

Ex aequitate aliquid derogare. Cic. 2. de Invent. 136. Nam summa impudentia est, eum qui contra quod scriptum sit, aliquid probare velit, non æquitatis præſidio id facere conari. Siquid igitur ex hac ipsa quippiam accusator derogat, omnibus partibus justius & probabilius acculare videatur. [V. not. VV. DD. ad loc. Suspicio Cuiptiam legendum.]

De magnificentia alicujus. Id est, Detrahere, authore Festo. Cic. 2. de Invent. 175. Quare aut de magnificentia, aut de honestate quidam derogatur.

Aliquid ex lege factorum. Sen. in Præf. lib. 1. Nat. Quæst. Sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 89. contr. Arrogare. Non enim mihi tantum derogo, (tametsi nihil arrogo) ut te copiosius, quam me purem posse dicere.

De fide testium adversarii. Cic. pro Cæcin. 3.

Fidem alicui. Cic. pro Flacc. 9. Non quo nationi huic ego unus maxime fidem derogem.

Gratiam alicui. Plin. lib. 7. cap. 28. M. Sergio, ut quidem arbitror, nemo quenquam hominum jure prætulit: licet pronepos Catilina gratiam nomini derogavit.

In commune nihil derogent. Tacit. 13. Ann. 27.

Derogatur legi, quum pars detrahitur, ait Modestinus: Abrogatur legi, quum proſus tollitur, l. 102. D. de verb. signif. [Latinitas postulat, ut vel Abrogatur lex h. l. legatur, vel V. Legi deleatur, nisi peculiare quid obtinet ejus ætatis Latinitas.] Crorum. V. ABROGO.

DEROGATIO, ōnis. f. Auctor ad Heren. 2. 16. Cum due leges inter se discrepant, videndum est primum, num qua obrogatio aut derogatio sit.

DEROGATOR, oris. m. Detractor. Sidon. 3. Epist. 12. Importunus perendi, derogator negati, emulato accepti. & 3. Epist. 14. De cæteris studii nostri derogatoribus, &c.

DEROGATIVUS, a, um. ut Præpositio derogativa, apud Diomed. Grammat. p. 325.

DEROGATORIOUS, a, um. Idem, ut, Derogatorium edictum, apud Jctos.

DEROGITO, are. frequent. Plaut. Afin. 2. 2. 60. Placide ergo unumquodque derogita, ut acquiescam. Hoc est, Vehementer multumque rogi & precare.

DEROSUS, V. DERODO.

DERRHA, [*Δέρη*] Macedoniae oppidum, in sinu Thermaico, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

DERRHATIS, Diana cognominata. ut Pausanias scribit, a Derrhio, non procul a Taygeto, cujus simulacrum sub dio constitutum ait. Hujus de templum etiam Stephanus commemorat: Ait enim Derrham, non Derrhium, locum esse Laconia, unde sit Gentile **DERRHÆUS**, vel **DERRHEATES**, unde Derrhenalis Diane templum.

DERSEI, live (ut ab legunt) **DERSES**, [*Δερσηῖοι*] Populi sunt Græcorum in litoribus Thraciæ, quorum meminit Herodot. lib. 7.

DERŒNA, [*Δερῆνα*] Taurinorum urbs Ptolemao: hodie Tortona.

DERUSANI, Hispania citerioris populi. Plin. lib. 3. cap. 3. Tarracone discerunt populi **DELIUM**, quorum celeberrimi civium Romanorum Derulani, Bisgargitani, &c.

- DERŪMPO**, ūpi, uptum, [*καταβήρησις*] ere. Idem quod Abrumpere, Dirumpere: a quo
- DERUPTUS**, [*καταβήρησις*] Partic.
Collis arduus & deruptus. Tacit. 2. Ann. 80. 5. hoc est Abruptus, five Præruptus.
Rupes derupta. Tacit. 9. Ann. Et pars maxima incermes per inuia & rupes deruptas præcipitantes fugerunt. Ubique tamen legitur Diruptas. [V. DIRUPTUS, ubi tanquam ex Livio affertur idem locus.]
Tumulus altior, deruptiorque. Liv. 38. 2. In altiore deruptioreque undique tumulum concessere. Alias legitur Diruptiore, sed prior lectio est castior.
Deruptum, pro Præcipitatio. ut, Multi pavore in derupta præcipitati. Liv. 38. 2. extr.
Dimisso equo per derupta, & avia, sequenteis frustratus est. Tacit. lib. 4. 45. 2. & 6. Ann. 21.
- DERUNCINO**, [*καταρύνω*] are. Runcina difsecare & dissipare. V. Cæl. Ant. Lect. 8. 4. Tractum a Runcinis, quæ majores ferræ dicuntur, quibus fabri lignarii ligna secant. Plaut. Milit. 4. 4. 6. Ut lepide deruncinavit militem.
- DERUNCINATUS**, a, um. Runcina difsectus. Plaut. Capt. 3. 4. 108. Ego deruncinatus, deartuatus sum miser hujus scelesti technis. Non incitata est translatio. V. Turneb. Adverf. 14. 7.
- DERUNCINATIO**, onis. f. apud Columel.
- DERUNCINATOR**, oris. m. apud Augustin.
- DERUO**, iii, ūtum, [*καταρύνω*] ẽre. Deorsum ruere. Apul. Delapsus deruissim. 7. Met. p. 196.
Deruere de laudibus, [*καταβλάσσω*] pro Detrahere. Cic. 16. Att. 12. Et de laudibus Dolabellæ deruam cumulum.
- DERUPTUS**, V. DERUMPO.
- DERUSIÆ**, Oratores fuerunt Perfici, teste Herodoto lib. 6.
- DERXENE**, Regio, per quam fuit Euphrates fluvius, auctore Plin. lib. 5. cap. 34.

D E S

- DES**, olim pro BES, dicebatur As, dempto triente. Est vero Bes octo unciarum pondus. q. V.
- DESACRO**, [*κατασφραγίζω*] are. Idem quod Sacrare vel Consecrare. Stat. 9. Theb. 586.
Quercus erat, Triviæ quam defacraverat ipsa. V. DESEURO.
- DESACRATUS**, V. DESECRATUS.
- DESÆVIO**, i, & ii, ūtum, [*ἀσέβειος, κατασφραγίζω*] ẽre. Definere sævire. Lucan. lib. 5. 303.
— nec dum defæviat ira, Expectat.
Dum pelago defævit hyems. Virg. 4. Æn. 52.
Defævire, Valde sævire. Columel. lib. 6. cap. 2. de bubus domandis, Patere unum diem noctemque defæviant. Id est, Petulanter agant. Sueton. in Neron. cap. 29.
In omnes defævit. Claud. 1. in Eutrop. 182.
Sanguine plebejo defævire, Sævire in plebem. Stat. 12. Theb. 738.
- DESALTO**, [*ἀρξάωμαι*] are. Saltationem peragere. Sueton. in Calig. cap. 54. Deinde repente, magno tibiariarum & scabellorum crepitu, cum palla, tunicaque talari profuit, ac defaltato cantico abiit.
- DESCENDO**, di, ūm, [*καταβάνω, καταρύνω*] ere. Proprie significat E loco superiore in inferiorem ire.
De castello. Cic. pro Cæcin.
Descendissetque de rostris. Varr. 1. de R. R. cap. 54.
Descendimus ad nostras naviculas. Cic. 4. Acad. 148. V. NAVIS.
Ad forum. Cic. 1. Att. 13. Nam plerique procerum habitabant in colibus, & Fora erant humiliora. Sueton. Jul. cap. 13. Cum mane ad Comitium descenderet. In Campum scil. V. CAMPUS, & Descendere in æquum. Cic. 2. Philipp. 15. Hodie non descendit Antonius. V. omnino Grævium ad loc.
- Equo**, & ex equo. Liv. 2. 20. Tum ad equites Dictator advolat, obtectans ut festo jam pedite descendant ex equis. Cic. de Senect. 34. Quum ingressus iter pedibus sit, in equum omnino non ascendere: quum equo, ex equo non descendere. De Masiniffa.
- In locum aliquem**. Cic. 2. Tusc. Post meridiem in Academiam descendimus.
In rostra. Cic. 3. Off. 80. V. & ad h. l. Græv.
- Descendere radice** dicuntur arbores. Plin. lib. 16. cap. 31. Æsculus quantum corpore eminet, tantum radice descendit.
In altum, & alte, dicuntur radices. Columel. lib. 11. cap. 3. Subjacens soli duritia, non patitur in altum descendere. Plin. lib. 15. cap. 31. Quidam non altius descendere radices, quam solis calor tepesciat.
In mare descendit Tybris. Lucan. lib. 6. 77. Ita etiam qui secundo flumine navigat dicitur descendere. Sueton. Tib. cap. 10. extr. Relictis Romæ uxore & filio, confestim Ostiam descendit.
Descendere prædatum in agros. Liv. 3.
Descendunt in plana corylus, cornus, &c. Id est, Crescunt & in planis locis. Plin. lib. 16. cap. 18.
Descendit e vicino. Plin. lib. 37. cap. 9. Multum ab ea distat hyacinthos, tamen e vicino descendens. De coloris similitudine in Gemmis. Ita paulo Supra quoque. Alius ex hoc ordo purpureis dabitur, & ab illis descendentibus. i. e. *καταβάνω*. V. infra Descendit ad Hyac.
- Gradibus descenditur**. Cic. 3. de Orat. 225. Est item contra quiddam in remissione gravissimum, quoque tanquam sonorum gradibus descenditur.
Descendit & hiat rimis ingentibus theatrum. Plin. Epist. Ingentibus enim rimis descendit & hiat: sive in causa solum humidum & molle, sive lapis ipse gracilis & putris.
Concedere alteri, & ad conditionem alterius descendere. Cic. 2. de Invent. Qua in re vel concedere alteri, vel ad conditionem alterius descendere, & in presentia quiescere, atque aliud tempus expectare oportebit.
Descendere paratus ad omnia. Cæf. 1. Bell. Civil. 9. Sed tamen ad omnia se descendere paratum, atque omnia pati Reipub. causa.
Descendo, absolute. Cic. 2. Verr. 177. Placet mihi ista defensio, descendendo. Id est, Accuiesco.
Descendit, id est, Effluit, excidit. Cic. Somn. Scip. init. Cujus ego

- nomine ipso recreor, ita nunquam ex animo meo descendit optimi viri memoria.
- Descendere ad accusandum**. Cic. pro Cluent. Ex quo intelligi possit debuisse Cluentium magnopere causæ confidere, quod certissimis criminibus & testibus fretus ad accusandum descenderit.
- Ad accusationem**. Cic. pro Cælio.
In aciem. V. ACIES.
- Descendere in æquum, in planitiem, in aciem, in certamen**, Idem significant. Valla 5. 36. Descendo in prælium, descendo in forum, descendo in campum dicimus: non quia de loco superiore in inferiorem descendimus, sed quia de loco tuto in locum discriminis: opinor quod qui in loco celsiore se tenet, pugnam detrectare existimatur: quem quum relinquit, & in locum æquum venit, atque descendit, mentem se pugnandi habere declarat. Ideoque non fere dicitur in forum descendere, nisi qui pugnandi & defendendæ litis causa venit in forum, non rerum venalium coemptor ac negotiator. Et in campum descendere non nisi qui litis, dignitatisve causa (sicut in campo Martio fiebat) certaturus vadit. Nec in prælium pugnamve descendere, quod in loca inferiora descendat. Non enim locus est pugna, & prælium, quum nihil interfit qualis locus sit, planus, an montuosus, in quem se confert qui in pugnam descendere dicitur. ut apud Virg. 11. Æn. 450. (satis autem erit in re perpicua unum exemplum protulisse)
Instructos acie Tyberino a flumine Teucros,
Tyrrhenamque manum totis descendere campis. Haftenus Valla. Liv. 7. Primo credere duces Gallorum descensuros in æquum Romanos. Cic. 2. Tusc. 62. Nullum ab iis qui in id certamen descendant, devitari dolorem? V. Ad forum supra, infra campum.
Alvus descendit. Cæf. lib. 3. cap. 7. Ubi pluribus diebus non descendit alvus, docet aut subitam dejectionem, aut febriculam instare.
In amicitiam descendere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 31. In amicitiam autem quæ similes jungit, non descendam.
In aures. Hor. in Arte Poet. 387. — si quid tamen olim Scripseris, in Merii descendat iudicis aures.
Ad extremum auxilium. Cæf. 3. Bell. Civil. 9. Quam essent infirmæ ad resistendum, propter paucitatem hominum, crebris consecuti vulneribus, ad extremum auxilium descenderunt, servosque omnes puberes liberaverunt.
Ad novissima auxilia. Brutus Cic. Si pessimus casus fuerit ad novissima auxilia descendemus. Ex Budæo.
In campum. Hor. 3. Od. 1. 11. — hic generosior Descendat in campum petitor.
Descendere in campum ut Descendere in arenam, etiam illa Descendere in causam, Descendere in partes. H. St.
In causam. Cic. 8. Att. 1. Quo minus mirere si invitus in eam causam descendendo, in qua neque pacis, neque victoriæ ratio quaesita unquam est. Per translationem de partibus Pompejanis loquens. Liv. 6. Bell. Maced. Si semel in causam descendit, nihil integrum futurum est.
Olera, quæ celeriter descendunt. Cæf. lib. 1. cap. 6.
Ad conditionem alicujus. Cic. 7. Fam. 8. Alterutram ad conditionem descendere vult Cæsar, ut aut, &c.
Ad extremum consilium. Cæf. 5. Bell. Gall. 29. Postremo quis hoc sibi persuaderet sine certa re Ambiorigem ad extremum consilium descendisse?
Ad extrema. Cic. 10. Fam. 32. Si nihil in Lepido spei sit, descensurum ad extrema: & non modo nationes, sed etiam servitia concitaturum.
Ad curas alterius. Plin. Epist. Salva magnitudine tua, descendas oportet ad meas curas, quum jus mihi dederis referendi ad te de quibus iudico.
In dimicationem vitæ pro patria. Auctor ad Heren. lib. 4.
Fabula descendit in gentes. Propert. lib. 3. 3. 67.
An ficta in miseris descendit fabula gentes,
Et timor haud ultra, quam rogi esse potest? Descendit, alii V. Brœkhus.
Ferrum descendit in ilia. Ovid. 3. Met. 67.
Ad inimicitias descendere. Cic. pro Muren. 56.
In jugulum ense. Claud. de Bell. Get. 601.
Altius haud unquam toto descendimus ense
In jugulum Scythiæ.
Ad juris civilis perdiscendi occupationem. Cic. 1. de Orat. 252.
In omnia familiaritatis officia. Plin. in Paneg. cap. 85. Descendis in omnia familiaritatis officia, & in amicium ex imperatore submitteris.
In partes. Tacit. 15. Ann. 32. Igitur ubi conjuratis præfectum quoque Prætorii in partes descendisse, crebro ipsius sermone facta fides, promptius, &c.
Toto descendit corpore pestis, id est, incendium. Servius. Virg. 5. Æn. 683.
Ad preces descendere dicitur, Qui quum poscere aliquid possit & pro suo jure imperare, tamen ita se demittit, ut malit illud exorare, & inferiori supplicem esse. Sen. Hippol. v. 669.
Ad pugnas. Valer. 3. Argon. 518.
Descendere in sese. Id est, Considerare scriptum. Perf. 4. Sat. 23.
Ut nemo in sese tentat descendere. Quod, alia dicendi formula, Secum habitare dicitur.
Vulnus descendit magno hiatu. Stat. 12. Theb. 340.
Lapsu molli descendunt Zephyri. Valer. 1. Argon. 686.
Descendit ad hyacinthum hæc gemma. Plin. lib. 37. cap. 9. Alterum earum genus descendit ad hyacinthos. Et paulo post, Quintum ad viciniam crystalli descendit. V. supra, Descendit e vicino.
Ad minora descendere. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Descendere, pro Ortum aut natum esse ab aliquo, apud Ulpianum, & ceteros. Hinc a nobis nati descendentium nomine veniunt, qui cum ascenditibus rectam lineam constituunt, de qua vulgatum illud, Nullos ascendentes inter se posse connubium contrahere.
- DESCENDENS**, Partic. [*καταβάνων*] Cic. pro Planc. 33. P. Natica domum descendens, &c.
- DESCENSUS**, a, um. Adj. Prudent. Apoth. v. 1007.
Descensus nascendo gradus retexit.
- DESCENSUS**, ūs. Subst. [*καταβάνων*] Virg. 6. Æn. 126.
— facilis descensus Averni. Id est, Ad Avernum. Plin. lib. 16. cap. 26. Ipsi descensu Jovis speluncæ.

DESCENSIO, onis. f. Idem. [κατάβασις] Plin. lib. 20. cap. 17. Item ad scabiem, pruriginem, pforas, in descensione balnearum. i. e. Infectione vel Semicusio medicato, ut medici vocant.
DESCENSIONES facere. Liv. 22. 31. Prius quam in continentem descensiones facerent. Id est, Descendentes. Gronov. Excensiones.
DESCISCO, ivi, itum, [ἀφίστημι] ĩre. ex De & Scisco compositum; est ab imperio se, ductuque alterius subtrahere. ut Milites a duce, populi a domino, discipuli ab opinione magistrī, quem prius sequebantur, præsertim ad alterius vel imperium vel sententiam se transferebant. Hæc Valla lib. 5. Liv. 2. 19. Præneste a Latinis ad Romanos descivit.
 Ab excitata fortuna ad inclinam & prope jacentem desciscere. Cic. 2. Fam. 16.
 Desciscere a consuetudine parentum. Plin. 3. Epist. 20. Sic desciscere ab antiqua institutione. Cic. 4. de Fin. 19.
 A natura. Cic. 3. Tusc. 3.
 Ab opinione alterius. Gellius 3. 16. Eam rem Cæciliū non inconsiderate dixisse, neque temere a Menandro, atque a multorum opinionibus descivisse.
 A Rep. Cic. pro Rabir. 23.
 A se. Cic. 2. Att. 19. Neque unquam mihi veniet in mentem, Crasso invidere: neque pœnitere quod a me ipse non desciverim.
 Ab societate. Vell. 2. 100. 2.
 A veritate. Cic. 4. Acad. 46.
 A vita, Excedere e vita. Cic. 3. de Fin. 61.
 A Populo Romano ad Illergetes. Liv. 28. 29.
 Desciscere aperte. Liv. 1.
 Desciscere in pratum. Plin. lib. 18. cap. 16. Si sit humidum solum, herbosumve, vincitur, & desciscit in pratum.
 Apes descivere favis. Claud. de Sex. Conf. Hon. 261.
DESCIUM, [ἀφίσιον] Imperf. pass. Liv. 6. Bell. Pun. Quorum de sententia maxime descitum a Romanis constabat.
DESCOBINATUS, [καταβυσσέναι] Saucius, abrasus, defectus. Varro Meleagr. apud Nonium 2. 236. Sin autem delectationis causa venamini, quanto fatius est salvis cruribus in circo expectare, quam his descobinatis in sylva currere? V. Arnob. 6. p. 200.
DESCRIBO, pſi, ptum, [ἀναγράφω, ἀναγράφω, καταγράφω] ĩre. Proprie est, quod barbare vulgo Copiare dicitur Exemplare, vel Transumere, aut Transcribere. Cic. 2. Att. Edicta ejus & conciones describunt, & legunt.
 Describere librum ab aliquo, id est, ad exemplar quod aliquis habet. Cic. 13. Att. 21. Scripsit enim Balbus ad me, se a te quintum de Fin. librum descripsisse. Ibidem, Mirifice Cerelia studio videlicet philosophiæ flagrans, describit a tuis.
 Describere comœdias Græcas, pro Verbis Latinis eas exprimere, & ad exemplum earum similes, ejusdemque argumenti componere. Ter. in Prol. Eun. 7.
 Qui bene vertendo, & eas describendo male,
 Ex Græcis bonis, Latinas fecit non bonas. V. MALUS adj.
 Quanquam ñ Describere ibi pro Disponere dici potuit, ut Fr. Fabricius putat. [Eugraph. & Faern. ac Bentl. ex MSS. Et eadem scribendo male, ediderunt. q. V.
 Hominum sermones moresque describere. Id est, Effingere imitando. Cic. in Orat. 138.
 Describere rationes. Cic. 4. Acad. Hæc quum vera esse concessero, si adjiciam jusjurandum, sapientemne prius quam Archimedes eo inspectante rationes omnes descripserit eas, quibus efficitur multis partibus solem majorem esse quam terram, juraturum putas?
 Describere, [ἀναγράφω] Videtur aliquando significare Definire, & partiri, sive Dividere & distribuere. Cic. 3. Verr. 215. Quod nisi omnis frumenti ratio, ex temporibus esset, & annona, non ex numero, neque ex summa consideranda, nunquam tam grati hi sesquimodii Q. Hortensi fuissent: quos tu quum ad mensuram tam exigam rationem Populo Romano in capita descripsisses, gratissimum omnibus fecisti. Et 2. de Lege Agr. 84. Adjungit Stellatam campum in agro Campano, & in eo duodena describit in singulos homines jugera. Idem pro Rabir. Quæque multi homines necessarij secundis Polthomij rebus descripta sustinuerunt, nunc ejus afflictis fortunis universa sustinet. Id est, Inter se partita & divisa. Sic. Justin. lib. 16. 3. Quum Athenienses victis Persis, Græciæ tributum in tutelam classis descripsissent. Ex Budæo.
 Describere officia. Cic. 4. Acad. 114.
 Jura. Cic. 5. Verr. 27. Sic describere jussa populis, Apud eundem 2. de Legib.
 Civitatibus pro numero militum, pecuniarum summas. Cic. 5. Verr. 61.
 Urbis partes ad incendia. Cic. 1. in Catil. 9.
 In genera. Cic. 2. de Orat. 288. Sed hæc ipsa minus mihi videor multa in genera descripsisse. Plin. lib. 2. cap. 7.
 Descriptus populus censu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet in suffragium consilij, quam suse in tribus convocatus. Cic. 3. de Legib. 44. Id est, Partitus & digestus.
 Describere [καταγράφω] est aliquando Exprimere, & proprietatibus quibusdam quasi quadam pictura, ante oculos ponere. Plaut. Aſin. 2. 3. 21.
 Truculentis oculis, comoda statura, tristi fronte.
 m. Non potuit pictor rectius describere ejus formam. Idem Milit. 3. 1. 165.
 Bonus hercle ut malos descripsit mores.
 Mulierem aut alium quempiam describere. Cic. pro Cœlio 50.
 Ingenij sui finibus aliquid. Cic. 1. de Orat. 214. Crassus vero mihi noster visus est Oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenij sui finibus immentis pene describere.
 Definire & describere verbum aliquod. Cic. in Partit. Uter enim definiendo describendoque verbo, magis ad sensum judicis opinionemque penetrarit, &c.
 Definire rem verbis & breviter describere. Cic. 1. de Invent. 11.
 Naturam alicujus certis signis. Author ad Heren. lib. 4.
 Describere aliquando est Notare & occulte indicare. Cic. pro Milon. 48. Videlicet me latronem ac sicarium abjecti homines & perditij describebant.

Describere in deos. Plin. lib. 18. cap. 28. Neque est ei minor veneratio, quam descriptis in deos stellis.
 Describere pecuniam, vel sumptum, aut vectigal. Id est, Hanc huic, hanc illi summam pecuniæ, quam solvere debeat, definire: id quod in exigentis tributis fieri solet. Cic. pro Flacc. 32. In quo igitur prætoris est diligentia requirenda? in numero navium, & in descriptione æquabili sumptus? dimidium ejus quo Pompejus erat usus, imperavit, non potuit parcius. Descripsit autem pecuniam ad Pompeji rationem, quæ fuit accommodata L. Syllæ descriptori: qui quum omnes Asiæ civitates in provinciis descripsisset, Hæc rationem in imperando sumptu & Pompejus & Flaccus sequutus est. Ad Pompeji rationem, id est, Secundum Pompeji descriptionem. Idem ad Q. frat. 1. 1. Nomen autem publicani aspernari non possunt qui pendere ipsi vectigal sine publicano non potuerint, quod his æqualiter Sylla descriperat.
 Orbem radio describere. Virg. 3. Ecl. 41. Hoc est, Metiri. Proprium Mathematicorum verbum. Idem 6. Æn. 849.
 — Cœlique meatus Describent radio. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus in studio dimetiendi cœli atque terræ C. Gallum, familiarem patris tui, Scipio. Quoties illum lux nocto aliquid describere ingressum, quoties nox oppressit, cum cœpisset mane?
 Describi, pro Transferri. Sen. Epist. 109. Non credis animas in alia corpora atque alia describi, & migrationem esse, quam nos dicimus mortem?
DESCRIPTUS, Partic. [καταγραφέναι] ut, Descriptæ leges.
 Ætatis partes descriptæ. Cic. de Senect. 5.
 Dimenta atque descripta. Cic. de Senect. 59. Mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimenta & descripta. Id est, Concinne digesta. Mox subiicit, Et ei Cyrum respersisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus, mei sunt ordines, mea descriptio, multæ etiam istarum arborum mea manu sunt factæ.
 Descriptum distributumque est. Cic. 3. in Catil. 8. Ut quum urbem ex omnibus partibus, quemadmodum descriptum distributumque erat, incendissent, &c.
 Jus civium generatim in ordines, ætatesque descriptum. Cic. 1. de Orat. 58.
 Materiam orationis omnibus locis descriptam, instructam, ornatamque comprehendere. Cic. 2. de Orat. 145.
 Ratio belli descripta. Cic. 2. in Catil. 13. Quemadmodum esset ei ratio totius belli descripta, docui.
 Votiva pateat veluti descripta tabella. Vita senis. Hor. 2. Sat. 1. 33. Compar. Naturâ nihil est aptius, nihil descriptius. Cic. 3. de Fin. 74.
DESCRIPTUM, i. n. Tacit. 6. Ann. 24. Recitare factorum dictorumque descripta per dies.
DESCRIPTRE, Adv. Cic. 1. de Invent. 49. In præsentia confuse & permixte, post descripte & electe. Sed alii habent Discrete.
DESCRIPTIO, onis. f. [καταγραφὴ, ἀναγραφὴ, περιγραφὴ] ut, Descriptio & imago tabularum. Cic. 4. Verr.
 Descriptio, Partitio, & digestio in ordines, aut familias, aut civitates, aut tribus, aut centurias.
 Descriptio populi. Cic. pro Planc. 45. Decuriatio tribulium, descriptio populi, suffragia largitione devincta severitatem Senatus excitaverunt.
 Civitatis. Cic. pro Sextio 137. Idem est: Partitio in ordines aut familias.
 Urbis. Salubritatem, descriptionem, pulchritudinem urbis. Idem de Lege Agr. 2. 95.
 Siderum. Idem de Nat. Deor. 2. 115.
 Partium. Solers subtilisque descriptio partium. Idem ibid. 121.
 Legionis. Sueton. Tiber. cap. 30. conf. Sallust. de Rep. Ordin. 2. 20.
 Descriptio equitum peditumque. Cic. 4. Tusc.
 Servorum vicarum tota urbe celebrare descriptionem. Cic. pro Domo sua 129.
 Descriptiones temporum. Cic. 1. Acad. 9.
 Descriptio pro Definitione. Author ad Heren. lib. 4. 52. Descriptio nominatur quæ rerum consequentium continet perspicuam & dilucidam cum gravitate expositionem. Cic. 1. de Orat. Philosophi denique ipsius, qui unus omnia pene proficitur, est tamen quadam descriptio, ut is qui studeat omnium rerum divinarum atque humanarum vim, naturam causasque nosse, & omnem bene vivendi rationem tenere & persequi, nomine hoc appelletur. Idem in Topic. 83.
 Descriptio, qualis sit avarus, qualis assentator, ceteraque ejusdem generis, in quibus natura & vita describitur. Et paulo ante additur etiam descriptio, quam Græci καταγραφὴν vocant. Sed V. Camerar. ad l. Descriptionibus explicare. Cic. 1. Tusc. 38.
 Descriptio, Subnotatio, Cognitio, Dispositio rationum, instrumentorumve differunt. Describimus, ea quorum exemplum accipimus. Subnotamus quum quasi inventarium consicimus, l. fin. C. de bon. auth. judic. postid. adscribimusque quot corpora instrumentorum sint, & qua de re. Cognoscimus quum ea legimus, atque relegimus. Qui enim rationes recognoscit, verum est eum ipsas cognoscere, sicut qui reddit, dat, qui reperit, petit. Bartol. in Rub. D. solut. matrim. Dispungit rationes, qui data & accepta censet, excutitque & examinat. Unde & Dispositio pro Diligentij percunctatione, examinationeque accipitur. l. si statuliber pœnæ. in fin. D. de statuliber. Ex Alciato.
DESCRIPTIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Suasor. 2. Celebres descriptiunculae subtexere.
DESCRIPTOR, ōris. m. Lactant. 5. 9. Seneca morum vitiorumque publicorum & descriptor venillimus & accusator acerrimus fuit.
DESCO, ui, etum, [ἀφίστημι] ĩre. Idem quod Secare sive incidere. Cæc. 7. Bell. Gall. 4. Auribus defectis, & lingulis ossillis oculis donum remittit. Varro 1. de R. R. cap. 50. Hæc quum comprehendit, spicarum falcem defecat.
 Defecare pratum. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Agglutinare & Defecare, opposita. Cic. 16. Att. 6. extr. Tu illud defecabis, & hoc agglutinabis. Hoc est, In defecti loco glutinabis.
 Defecare arborem ferra. Columel. lib. 5. cap. 6. Sed si fieri poterit, uno ictu arborem præcidi: sin minus, ferra defecari, & plagam falcem allevari oportebit.

- Defecare vitem. Varro 1. de R. R. cap. 41.
 Colium alicui. Virg. 8. Æn. 438.
 Gorgona defecto vertentem lumina collo.
 Crinem. Ovid. 2. Trist. 394.
 Ni patrium crinem defecuiſſet amor.
 Segetem, pro Demetere, apud Jurisconſult. in l. ſi ſervus ſervum. §. Si olivam. D. ad l. Aquilianam.
- DESECANS**, [*ἀγροειών*] Partic. Cic. de Univerſ. 20. Partes rurfus ex toto defecans.
- DESECTUS**, Partic. [*παρασιμείω*] ut, Defecta cum ſtramento ſeges. Liv. 2. 5.
 Cervix defecta. Propert. lib. 4. Eleg. 10. 37.
 Gramen. Ovid. 14. Met. 648.
 Defectis ſtramentis. Columel. lib. 2. cap. 10.
 Grajis penitus defecta metallis Saxa. Stat. 2. Sylv. 2. 85.
- DESECTIO**, onis. f. [*ἀφ' ἑπείσεως*] Columel. lib. 6. cap. 3. Horum defectio cum pecori, tum agro eſt utilis. De ſtramentis loquitur.
- DESECTO**, as, [*βροχολόω*] are. Proprie eſt Ex ſacro profanum facere, & quod vulgo dicitur Degradare. Perott. [Immo idem, ac Conſecro. V. DESACRO.]
- DESECRATUS**, Plin. lib. 28. cap. 8. Jungemus illis ſimillima & peregrina æque animalia, priuſque chamæleontem, peculiari volumine dignum exiſtimatum Democrito, ac per ſingula membra deſecratum, non ſine magna voluptate, cognitis, proditiſque mendaciis Græcæ vanitatis.
- DESERO**, are. Aperire. Apul. 1. Met. p. 108. Januæ ſua ſponte deſerata nocte fuerunt. Ita Elmenh. Pric. & alii Reſerata.
- DESERO**, evi, itum, [*καταφύπτω, κατασπέρω*] ère. a Sero compositum. Varro 1. de R. R. cap. 23. Nam & in recentibus pomariis deſitis feminibus, in ordinemque arbuſculis poſitis, primis annis, ante quam radices longius procedere poſſint, alii conferunt hortos.
- DESERO**, ui, ertum, [*καταλιμπάνω, καταλείπω, καταδίδωμι*] ère. Dereſinquare. Ter. Heaut. 2. 3. 64. Mulier telam deſerit continuo. Patronus proprie dicitur deſerere, teſte Donato.
 Deſerere aliquem. Ter. And. 1. 5. 36. Tum autem hoc timet, ne deſeras ſe. Idem Eun. 2. 2. 7. Omnes noti me atque amici deſerunt.
 Deſerere & derelinquere. Cic. pro Planc. 13. Deinde ſitientem me virtutis tuæ deſeruiſti ac dereliquiſti.
 Deſerere amorem alicujus. Valer. 3. Argon. 181.
 Deſerere in malis. Ter. Heaut. 2. 3. 17. Et me in his deſeruiſti malis.
 In ærumnis. Plaut. Capt. 2. 3. 45.
 — in tantis ærumnis tamen
 Neque me deſeruiſſe te, neque factis, neque fide.
 Deſeri a magna parte militum. Cæſ. 1. Bell. Civil. 15.
 Aura deſerit moribundos. Lucret. lib. 3. 233.
 Cauſam ſuam, vel litem. Papin. in l. liberto. §. litem. D. de negot. geſt. Litem in iudicium deductam, & a reo deſertam fruſtratoris amicus ultro egit.
 Amici cauſam. Ovid. 1. Trist. 9. 65.
 Cauſam ſuam. Cic. de Fato 12. Vigila Chryſippe, ne tuam cauſam in qua tibi cum Diodoro valente dialectico magna luſtatio eſt, deſeras.
 A conſiliis malitiæ deſeri. Cic. pro Cluent. 183. Aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta eſt, a conſiliis malitiæ deſeruntur.
 Conſuetudinem revertendi. Cajus in l. naturalem. §. cervos. D. de acquir. rer. domin.
- Exercitum. Cic. 5. Verr. 110.
 Fama deſerit aliquem. Cic. 1. Tuſc. 110. Multo autem tardius fama deſeret Curium, Fabritium, &c.
 Fidem in aliquem. Catul. 67. 7.
 Dic agedum nobis, quare mutata feraris
 In dominum veterem deſeruiſſe fidem.
 Deſeruit me res, fides, fama &c. Plaut. Moſtel. 1. 2. 65. Nunc ſimul res, fides, fama, decusque & virtus deſeruerunt me.
 Fugam alicujus. Ovid. 1. de Ponto 5.
 At noſtram cuncti deſerere fugam. Hoc eſt, me exultantem.
 Deſerunt hunc genua. Plaut. Merc. 1. 1. 13. Genua hunc curſorem deſerunt.
 Iter medium. Claud. de Sex. Conf. Hon. 411.
 Suum jus. Cic. pro Cæcin. 103. Item Deſerere jus amicitia.
 Litem. Papin. in l. liberto. D. de negot. geſt.
 Laborem imperfectum. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 269.
 A mente deſeri. Cic. 3. Att. 15. Ad primam tibi hoc ſeribo, me ita dolere, ut non modo a mente non deſerar, ſed id ipſum doleam, me tam firma mente ubi utar, & quibuſcumque, non habere.
 Ab oblectationibus & voluptatibus deſeri. Cic. 4. Att. 9.
 Suſceptum officium. Cic. 1. de Fin. V. OFFICIUM.
 Officium promiſſum deſerere. Cajus in l. ſi quis alicui. §. qui ſuſcepit. D. mandat.
 Opus. Ovid. 1. Faſt. 288.
 Neve ſuum præſta deſerat author opus.
 Pignus. Plaut. Capt. 2. 3. 76.
 Tuque te pro libero eſſe ducas, pignus deſeras.
 Preces alicujus. Cic. 3. Att. 19. Non deſeram, neque optimi atque unici fratris miſeras ac luſtuoſas preces, nec ſecti cæterorumque promiſſa, &c. Ovid. 16. Epist. 260.
 Orantis medias deſerere preces.
 Sedom. Virg. 3. Æn. 190.
 Deſerere optime meritos ſocios. Cæſ. 1. Bell. Gall. 45.
 Spem noſtram, terras deſeruitque ſimul. Ovid. 4. de Ponto, Eleg. 6. 16.
 Spes deſerit. Cic. 2. de Invent. Si tum quum ſpes deſeruiſſet, opitulatus ſit.
 Turpiter deſerere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Vadimonium. Cic. 2. in Catil. 5. Idem pro Quintio 48. Vadimonium ſibi ait eſſe deſertum. Olim & turpe erat & damnoſum, vadimonium deſerere: nec excuſabatur vadimonii promiſſor, niſi ob cauſas graves.
 Vires, vitæque corpu' meum nunc deſerit omne. Cic. 1. de Divin. 40. Ex Ennio.
 Virtutis viam. Hor. 3. Od. 24. 44.
- Vitam ſuam. Cic. pro Sextio 50. Nonne ſi meam vitam deſeruiſſem, Rempub. prodidiſſem?
 Deſerere, proprie Militum eſt, Qui relinquunt locum in acie, aut ſine comitatu diſcedunt ex caſtris. Hinc Deſertor & Deſertio, de quibus ſepe in lib. D. Nebriffeniſis.
- DESERTUS**, Partic. [*ἀπλειφθής, ἰρημαθής, ἰωθής*] ut, Deſerta ſigna. Liv. 2.
 Littus deſertum. Virg. 2. Æn. 24.
 Nox. Ovid. 3. de Arte Am. 70.
 Suis deſertus, pro, a ſuis. Tacit. 3. Ann. 20. Neque prælium omiſiſſi donec deſertus ſuis caderet.
 Teſqua. Hor. 1. Epist. 14. 19. V. TESQUA.
 Vela vento. Sen. Agam.
 Virgo neci deſerta. Valer. 2. Argon. 455.
 Deſerta promiſſio, Contempta, non obſervata. Ulp. l. 4. §. 2. D. ſiquis caut. Quæſitum eſt an poſſit conveniri, ne ulla exceptio in promiſſione deſerta, iudicio ſiſtendi cauſa facta obijciatur: & ait Atilicianus conventionem iſtam non valere. Alciatus in Parergis Diſerta emendat, ſed quam recte, aliorum etto iudicium.
 Deſertæ ſolitudo. Cic. 2. de Divin.
 Deſertus ager. Plin. 18. 5. Nihil damnoſius deſerto agro.
 Domus. Ovid. 3. Trist. 8. 9.
 Homo deſertus, deſerta mulier. Ter. Adel. 5. 4. 19. Illum diligunt, apud illum ſunt ambo, ego deſertus ſum. Idem Phorm. 5. 1. 24. Ego autem quæ eſſem anus deſerta, egens, ignota.
 Locus deſertior. Cic. 13. Att. 22.
 Loci celebres & Deſerti, contraria. Cic. in Partit.
 Lultra ferarum. Virg. 3. Æn. 646.
 Regio ſiti. Id eſt, Inhabitabilis ob ſiccitates & aquarum penuriam. Virg. 4. Æn. 42.
 Lebedos deſertior Gabiis vicus. Hor. 1. Epist. 11. 7.
 Reditus. Cic. in Piſon. 55. Sic ille tanto exercitu, tanta provincia triennio poſt Macedonicus imperator in urbem ſe intulit: ut nullius negotiatoris obſcuriſſimi reditus unquam fuerit deſertior.
 Deſertus nihil. Cic. 3. Q. frat. 14. C. Memmius Trib. plebis cum L. Capitone ad urbem acceſſit ad XII. Calend. Octobris: nihil turpius ac deſertius. [Significat ab amicorum officio deſertum fuiſſe horum adventum, qui alias frequentes obviam prodibant. conf. in Piſon. 97.]
 — ſtipes deſertus in agris. Deſexus apud Tibul. 1. 1. 117. probante Broekhuſio.
 Via deſerta & inculta, atque intercluſa jam frondibus & virgultis relinquitur. Cic. pro Cælio 42.
- DESERTUM**, i. [*ἔρημος*] Locum appellamus inhabitatum, quaſi ab hominibus derelictum, quem Græci *ἔρημον* & *ἔρημον* dicunt. In hoc numero frequens tritumque ſcriptoribus eccleſiaſticis, ut exempl. Tertull. Hieron. Prudentii oſtendit Cellarius Cur. Poſter. p. 399. Sed optimi quique Veterum non niſi plurali numero ſubſtantive utuntur, ut idem ibid. docet, ut Virg. 1. Æn. 384.
 Ipſe ignotus, egens, Lybiæ deſerta peragro,
 Europa atque Aſia pullus.
 Colere deſerta, Verſari in locis deſertis. Claud. 3. de Rapt. Proſerp. Interveniuntibus deſertis. V. INTERVENIO.
 Deſertum, pro Neglecto. l. quisquis. de cenſit. lib. 11.
- DESERTOR**, oris. m. Qui deſerit: ut, Deſertor amicorum, cui Conſervator opponitur. Cic. 8. Att. 9. Sed obſecro te, quid hoc miſerius, quam alterum pluſius in ſœdiſſima cauſa querere, alterum offenſiones in optima? alterum exiſtimari conſervatorem inimicorum, alterum deſertorem amicorum?
 Deſertores ſalutis mea. Cic. Poſt. redit. in Senat. 13.
 Deſertor communis ſalutis, Qui communem ſalutem non curat. Cic. 3. de Fin.
 Deſertor miles. [*λεηποστότης*] Cæſ. 6. Bell. Gall. 23. Qui ex iis ſequuti non ſunt, in deſertorum ac proditorum numero ducuntur. Liv. 3. Pro deſertore futurum cuius cauſam non probaſſent. Modestinus l. deſertorem. D. de re militar. Emanſor eſt, qui diu vagatus, ad caſtra revertitur: Deſertor eſt, qui per prolixum tempus evagatus reducitur.
 Deſertor Aſiæ, Exul. Virg. 12. Æn. 14.
 Aut hac Dardanium dextra ſub tartara mittam
 Deſertorem Aſiæ. Servius. [Immo Proditor, ut recte Donatus exponit.]
- DESERTRIX**, icis. f. Tertull. de Habit. Mulier. cap. 1. Divinæ legio prima deſertrix.
- DESERTO**, are. frequent. Accius, Quum me ſolum uterque parens deſertallent.
- DESERTIO**, onis. f. [*ἐρημοσις*] Liv. lib. 1. Decad. 5. Cur execrabilis iſta nobis ſolis veluti deſertio generis humani eſt?
- DESERVIO**, [*καταχάω, θεγγύω*] ire. Idem quod Servire, niſi quod aliquid auget præpoſitio DE: ut
 Deſervire amicis. Cic. pro Sylla 26.
 Deſervire cuius. Cic. 1. Off. 109. Itemque alii qui quidvis perpetiantur, cuius deſerviant dum quod velint confequantur.
 Alicui deſervire per multos annos. Ovid. 1. Amor. 3. 5.
 Bonis. Stat. 2. Sylv. 2. 129. — nos vilis turba, caducis
 Deſervire bonis.
 Corpori. V. DESERVIENTS.
 Rebus divinis. Cic. in Partit.
 Honoribus. Plin. Epist. Quis adeo expetitis honoribus, aut deſervit, aut ſufficit?
 Studiis. Plin. 7. Epist. 7. Te negotiis diſtineri ob hoc moleſte ſero, quod deſervire ſtudiis non potes.
- DESERVIENTS**, ut Corpori deſervientes. Cic. de Legib. 1. 39. Sibi autem indulgentes & corpori deſervientes, atque omnia, que ſequantur in vita, quæque fugiant, voluptatibus & doloribus ponderantes. Vulg. Interpr. Sap. 19. 6. Creatura deſerviens tuis præceptis.
- DESERVITIO**, onis. f. Vet. Interpr. Irenæi 4. 28. Legis ſtatuere deſervitionem.

DESICCŌ, [*ξηραίνω*] are. Idem quod Siccare. Plin. lib. 20. cap. 19. Veget. de R. V. 1. 28. Plaut. Trucul. 2. 7. 30. conf. Turneb. Advers. 24. 17.

DESICCATUS, Apul. de Herb. c. 49. n. 3. Herba deficcata & in pulverem redacta.

DESICCATIVUS, a, um. Virtutis esse deficcativæ. Pseudo Macer. 2. 10.

DESIDÆMONES, [*δεισιδάμονες*] Græcis dicuntur Superstitiosi, ab inconfuta & absurda divinæ potentie formidine. Hujusmodi meticulos, scrupulos nunc appellant, non inepto verbo, & inde superstitiosos, scrupulosos. Inest enim semper aliquid, quod eos male habeat, & tanquam lapillus, id est, Scrupulus in calceo, identidem punctitet. Budæus in Annotat. H. St. omnino induxit hæc, opinor, quod non suo loco posita esse putaret, nec sane *τὸ* Desidæmon, præterquam ap. Bud. Latine usquam sic positum invenies.

DESIDEO, *ēdi*, [*ῥαθυμῆσαι, καθύπερθε*] ēre. Otiosum sedere. Plaut. Pseud. 4. 4. 7. Quid tu intus quæso defedisti? Idem Bacchid. 2. 3. 4. Nam meus formidat animus nostrum tandiu ibi delidere, neque redire filium. Ter. Hec. 5. 3. 2. Frustra ubi totum defedi diem. Sueton. in Cæs. cap. 2. A quo ad accersendam classem in Bithyniam missus, defedit apud Nicomedem. Desidere honeste pro Ventrem exonerare. Celf. 4. 18. Quotiesque defedit, subluere aqua calida. Idem 2. 7. Quibus, cum voluntas defidendi est, venter nihil reddidit. [Nisi potius ad verbum **DESIDO** hæc pertinent q. V. Motum enim res postulat, & Desurgere similiter dicebant, quod item V.]

DESSES, *īdis*. Adj. [*καθῆσθαι*] Qui nihil agit, & otiosus sedet. Liv. 1. ab Urbe, Desidem Romanum regem, inter sacella & aras acturum esse regnum rati. Idem lib. 3. 68. Sedemus desides domi, mulierum ritu inter nos altercantes.

Annus deses vocatur, in quo nihil agimus. Stat. 3. Sylv. 41. Intermitti tibi renovat Tyrinthie sacra Pollius, & causas designat defedis anni.

Cura deses. Id est, Remissa & negligens. Stat. lib. 6. Theb. 147. Passu deside ire. Stat. 5. Sylv. 2. 61. Somnus. Stat. 10. Theb. 87. Vita. Stat. 3. Sylv. 5. 85.

Desidem ab opere suo aliquem facere. Columel. lib. 7. cap. 12. Tertium genus canum venandi gratia comparatur: idque non solum nihil agricolam juvat, sed & avocatur, desidemque ab opere suo facit.

DESIDIA, [*καθῆσθαι, καθῆσθαι*] Otiositas & inertia, ignavia. Cic. 5. Tusc. 78. Sed nos umbris, deliciis, otio, languore, desidia animum infecimus, &c.

Socordia atque desidia. Author ad Heren. lib. 2. Molles desidia. Claud. de Tert. Conf. Hon. 40. Horridus desidia. Id est, Incultus præter desidiam. Virg. 4. Georg. 94. Languori desidiaque se dedere. Cic. 1. Off. 123. Nihil autem magis cavendum est senectuti, quam ne languori se desidiaque dedat.

Indormire desidia. In **INDORMIO**.

Animum inficere desidia. In **INFCIO**.

Marcescere desidia. In **MARCEO**.

Homo desidia ac luxuria plenus. Cic. in Sallust. 8.

Desidiam puer ille sequi solet: odit agentes. Ovid. de Rem. Amor. 140. Vitanda est improba Siren Desidia. Hor. 2. Sat. 3. 14.

DESIDIÆS, ei. Idem quod Desidia. Lucret. lib. 5. 48. Quidve superbia, spurcicia, ac petulantia, quantas Efficiunt clades? quid luxus desidiæque?

DESIDIABULUM, Locus desidiæ aptus. Plaut. Bacch. 3. 1. 8. ut celem patrem tua desidiabula. Nonius 2. 54. legit Despoliabula. V. **DISPOLIABULUM**.

DESIDIŌSUS, [*ἀσύνετος*] Qui nihil agit. Ovid. de Rem. Amor. 161. Quæritur Ægisthus quare sit factus adulter: In promptu causa est, desidiosus erat.

Desidiosa delectatio. Cic. 3. de Orat. 86. Sed si tota vita nihil velis aliud agere, ipsa tractatio & quæstio quotidie ex se gignit aliquid, quod cum desidiosa delectatione vestiges.

Desidiosior. Varro in Proem. lib. 2. de R. R. Sic qui in oppido federent, quam qui rura colerent, desidiosiores putabant.

Inertissimum & desidiosissimum otium. Cic. 2. de Lege Agr. 90.

DESIDIŌSE, [*ἀσύνετος*] Adv. ut Agere atatem desidiose. Lucret. lib. 4. 1129.

DESIDERO, [*ἐπιθυμῶ, πόθω, ἐπιποθῶ, ἱμερῶ*] are. Desiderare (inquit Festus) a sideribus dici certum est, & est quasi siderum desiderio teneri. Item Postulare, rogare. Cic. de Senect. 47. Non caret is, qui non desiderat. Plaut. Trinum. 4. 2. 68. — Fieri istuc solet, Quod in manu teneas, atque oculis videas, id desideres.

Desiderare & requirere. Cic. pro Quintio 55. Qui in vita rationem summi officii desideremus, & instituta bonorum virorum requiramus. Hæc longam desiderant orationem. Cic. 5. Att. 16. Dum hæc quæ longiorem desiderant orationem, summam tibi prescriberem.

Nihil, pro Non desidero. Plaut. Stich. 4. 1. 10. Nunc me gratiam abs te inire verbis, nihil desidero. V. **NIHIL**.

Non desiderare imperium alicujus. Cæs. 3. Belli. Civil. 74. Exercitui quidem omni tantus incellit ex incommodo dolor, tantumque studium infamie facienda, ut nemo aut Tribuni, aut Centurionis imperium desideraret. Id est, Cuperet. [Vel potius, ut opus eo nemo haberet, quam per se munia obiret singuli injulli.]

Non magnopere desiderare aliquid. Cic. de Senect. 44. Quod ea voluptates nullas magnopere desiderat.

Desiderare aliquid, pro Cupere. Cic. de Nat. Deor. Hæc enim scire desidero. Id est, Cupio.

Aliquem. Ter. in Eun. 1. 2. 113. Dies noctesque me ames, me desideres. Non desiderare solum, sed etiam poscere & flagitare. Cic. 5. Verr. 70.

Desiderare Ciceronis eloquentiam, est Dolere se non habere Ciceronis eloquentiam. Ea enim tantum quæ absunt, desideramus.

Desideramus alicujus vires, quando ille non auxiliatur nobis. Cic. Sen. 32. Non curia vires meas desiderat, non rostra, non amici, non clientes. Quasi dicat, Curia non sentit me senio debilitatum, quum fungar meo munere perinde ac si integra ætate essem.

Nunquam istam sententiam desideravi. Cic. Id est, Ea nunquam mihi desuit, ut ait Budæus.

Animum alicujus desiderare ex ipsius libris. Cic. 7. Fam. 28. Intellexi

enim ex tuo sermone quodam, quum meam mœsticiam & desperationem accusares domi tuæ, dicere, te ex meis libris animum meum desiderare.

Aliquid ab alio. Cic. de Amicit. Plerique perverse, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt: quæque ipsi non tribuunt amicis, hæc ab his desiderant.

Desideratur a philosopho gravitas. Cic. 5. de Fin. Sed ea, quæ desideratur a magno philosopho gravitas, in eo non fuit.

Desiderabo abs te aliquid. Cic. ad Q. frat. Id est, Non videris mihi facere quod debes, ait Budæus.

Amorem desiderare ab aliquo. Cic. Att. Tu me consolari desine: objurgare vero noli: quod quum facis, ut ego tuum dolorem amoremque desidero. Id est, Videris mihi non dolere vicem meam, & me amare, inquit Budæus.

Sextilem totum mendax desideror. Hoc est, Absum, contra quam pollicitus eram. Hor. 1. Epist. 7. 2.

Desiderari, per translationem, De his quæ casu quocumque amissa sunt, quod ea quæ deficiunt, quæque non habentur, desideremus, sive in nobis, sive in aliis. Cæs. 5. Belli. Gall. 23. Ac sic accidit, ut ex tanto navium numero, tot navigationibus, neque hoc, neque superiore anno, ulla omnino navis quæ milites portaret, desideraretur. Id est, Nulla navis periret. V. Belli. Civil. 1. 51. & 3. 53. & Curt. 3. 11. 27. Ita Cic. 4. Verr. 96. Nec quicquam ex eo sano, præter unum signum ex ære, desideratum est.

Desiderare, pro Petere, & postulare in judicio. Ulp. in l. Si quis. §. pen. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Siquis a liberti liberto uli se desideret: non debet audiri. Idem in l. 1. §. 1. D. De inspiciendo ventre, Post editum plane partum a muliere, jam potest maritus jure suo filium per interdictum desiderare exhiberi sibi. Idem in l. 2. in fine. D. Ubi pupillus educari debeat, Tunc enim imputabitur ei, cur non, adito Fratre, desiderarit alimenta minui.

DESIDERANS, Partic. [*ἐπιποθῶν*] ut Desiderans quod fatis est, Id est, Nihil ultra ea, quæ vitæ necessitas exigit. Hor. 3. Od. 1. 25. Superl. Paulin. Epist. 4. extr. ad Augustin. Frater desiderantissime. [Nisi Desiderantissime legendum.]

DESIDERATUS, Partic. [*ἐπιποθούμενος*] Cic. Post redit. ad Quirit. 4. Sed omnia desiderata magis, quam assidue perspecta delectant. Superl. Desideratissima promissa. Plin. 30. 1. conf. Capitol. in Alb. cap. 7. In Vct. Gloss. Desiderata, *λατρευτὰ πάλιν*, est sacra synaxis, quod Catechumeni eam multis votis ac desideriiis prosequuntur.

DESIDERIUM, ii. [*ἐπιθυμία, πόθος, ἱμερῶ*] est (inquit Cic. 4. Tusc. 21. Libido, ejus qui nondum adit, videndi. Tacit. 15. Ann. 63. Desiderium mariti honestis solatiis toleraret. Id est, Absentiam, defectum, vel mortem, ut interpretatur Budæus.

Satietas nostri, & Desiderium, contraria. Cic. 2. Att. 20. Cupio equidem & jam pridem cupio Alexandriam reliquamque Ægyptum vivere, & simul ab hac hominum satietate nostri discedere, & cum aliquo desiderio reverti.

Igniculus desiderii. Cic. 15. Fam. 20. Quo tolerabilius feramus igniculum desiderii tui, crebris nos litris appellato.

Vis desiderii in voluntate alicujus. Cic. 15. Fam. 4. Huic mea voluntati in qua inest aliqua vis desiderii, ad sanandum vulnus injuriæ, ut faveas adjutorque sis, &c. vehementer te rogo.

Poculum desiderii. Hor. Epod. 17. 79. Possim crematos excitare mortuos, Desiderique temperare poculum. Desiderii poculum, Amoris potionem interpretatur Porphyrio.

Incudere desiderium. In **INCUDO**.

Oris desideria. Plin. lib. 22. cap. 24. Faucibus, tonsillis, anginæ, omnibusque oris desideriiis utilissimum. De melle. Sic Desideria thoracis & præcordiorum. Plin. lib. 27. cap. 13. Exprimitur & succus radici, utilis foeminis, & thoracis præcordiorumque desideriiis: calfacit enim & concoquit, & purgat. De smyrnio.

Pro desiderio corporum, prout Corpora desiderant, sive opus habent. Plin. lib. 11. cap. 50. Caudæ præter hominem ac simias omnibus tere animalibus, & ova gignentibus, pro desiderio corporum: nudæ hirtis, ut apris: parvæ villosis, ut ursis: prælongis testose, ut equis.

Ad desiderium. V. **AD PRÆPOSIT**.

Naturalia desideria. In **NASCOR**.

Scabendi desideria tollunt minutæ & latæ. Plin. lib. 30. cap. 14. De cochleis loquitur.

Annus tertius accessit desiderio nostro. Cic. 1. Q. frat. 1.

Afficere desiderio. In **AFFICIO**.

Agere desiderio. In **AGO**.

Angere desiderio. In **ANGO**.

Capere desiderium. In **CAPIO**.

Effluere desiderii nostris dicitur, Quem paulatim minus atque minus amamus. Ovid. de Rem. Amor. 646.

Explere expectationem desiderii alicujus. Cic. 1. de Orat. 205. Ea si paulo latius dixeris, expleris omnem expectationem diuturni desiderii nostri.

Facere aliquid alterius desiderio. Ter. Heaut. 2. 3. 66. Ut facile scires desiderio id heri tuo.

Ferre desiderium non posse. Cic. 9. Att. 12.

Flagrare urbis desiderio. Cic. 5. Att. 11. Non dici potest quam flagrem desiderio urbis.

Icta fidelibus desideriiis. Quærit patria Cæsarem. Hor. 4. Od. 5. 15.

Incendi desiderio. In **INCENDO**.

Indulgere desiderio alicujus. In **INDULGEO**.

Inidit nobis desiderium rei alicujus. Lucret. lib. 3. 931.

Laborare desiderio partus. In **LABOR**.

Lenire desiderium. In **LENIS**.

Mederi desiderio. Ulp. in l. ult. D. de mort. inferendo.

Minuere. Cic. 5. Fam.

Mori desiderio. Cic. 1. Att.

Moveri alicujus desiderio. Cic. de Amicit. Ego si Scipionis desiderio me moveri negem, quam recte id faciam, viderint sapientes, sed certe mentiar.

Oblanguere desiderio. Cic. 16. Fam. 10

Premi desiderio.

Relinquere desiderium sui apud aliquem. Cic. pro C. Rabir. 14. Et par desiderium sui reliquit apud Populum Romanum.

Relinquere desiderium tristic. Cic. in Bruto princ. de Hortensii morte loquens, Vir egregius alienissimo Reip. tempore extinctus, & auctoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat.

Renovare desiderium. Cic. Post. redit. ad Quirit. 8.

Esse desiderio magno, pro Magnopere desiderari. Ter. Heaut. 4. 4. 5. Ita magno desiderio fuit ei filius.

Sum in aliquo desiderio. Cic. de Amicit. Diutius in hoc desiderio esse non possum.

Sum in desiderio alicujus. Cic. 10. Philipp. 14. Erat enim in desiderio civitatis, in ore, in sermone omnium. De Bruto.

Tabescere desiderio. Cic. 1. in Catil. 6.

Teneri desiderio alic. rei. Cic. de Senect. 33. Moderatio modo virium adit, & tantum quantum quisque potest, nitatur: næ ille non magno desiderio tenebitur virium.

Tenet me tui desiderium & memoria. Cic. Post. redit. ad Quirit. Ut aliquando vos, Patresque Conscriptos, Italiamque universam memoria mei, misericordia, desideriumque teneret.

Meum desiderium, Blandientis vox. Cic. 14. Fam. 20. Valet, mea desideria, Valet. Paulo ante, Hem mea lux, meum desiderium.

Desiderium, pro Petitione live petito proprie. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de postulando, Postulare, est desiderium suum, vel amici sui, in jure apud eum qui jurisdictioni præest, exponere: vel alterius desiderio contradicere. Idem in l. Si quis? 1. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Singulorum desideria pendere judicem oportet. Quemadmodum Desideria militum Sueton. dixit Aug. cap. 17. ubi videre licebit Casaub. Pro Supplici libello ibid. posuit cap. 53. & 94. Plin. Paneg. cap. 79. Videmus ut provincialium desideria & singularum etiam civitatum precibus occurrat.

Proferre sua desideria. Id est, Potrigere libellum, in l. Nequicquam. D. de Offic. Proconsul. Mediocres desideria sua non proferant. Budæus.

DESIDERATIO, onis. f. [ἐπιποθήσις] Cic. de Senect. 47. At non est voluptatum tanta quasi titillatio in senibus, credo: sed ne desideratio quidem. nihil autem est molestum, quod non desideres.

DESIDERATOR, oris. m. Jct. in Dig.

DESIDERATIVUS, ut Verba Desiderativa, quæ terminantur in urio, ut Moriturio, id est, Mori desidero. V. Augustin. de Grammat. p. 2002. a Prisciano vocantur Meditativa.

DESIDERABILIS, e. [ἐπιθυμιῶν, ποθεινός, ἐπιθυμητός] Cic. 1. de Fin. Nihil enim desiderabile concupiscunt. Liv. 24. 5. Tacit. 2. Hist. 76. compar. Sueton. Tib. 33. cap. 21.

DESIDERABILITER, Adv. Augustin. Epist. 143. Desiderabiliter concupiscendum.

DESIDIO, edii, (nam præteritum a Sedeo mutuatur, teste Valla lib. 5.) [ἡδύχρησις] ère. Idem quod Sedere, sed cum motu. Cic. 1. de Divin. 78. Ut multa oppida corruerint, multis locis labes factæ sint, terræque defederint. fluminaque in contrarias partes fluxerint. Sic paulo post, Defederint, id est, Pessum irerint, & velut descenderint, subfederint. [Occurrit & confidere, sensu eodem. V. Hadr. Cardin. Lactant. Inst. 7. 3. Possum enumerare, quoties repentinis quassata motibus vel hiaerint terræ, vel defederint in abruptum. Ubi perperam Descenderint olim editum fuit.

Hiatu aliquo desiderere. Valer. 8. Argon. 329. — vasto rursus defedit hiatu
Abrupta revolutus aqua.

Defidunt nares. Cels. lib. 8. cap. 5. In naribus vero, & os, & cartilago frangi solet, & quidem modo adversa, modo a latere, si adversa fracta sunt, alterumve ex his, nares defidunt, difficulter spiritus trahitur.

Terra defidit. Liv. Decad. 4. lib. 2. Terra Velitris trium jugerum spatio caverna ingenti defederat.

Defidit tumor, quando imminuitur. Cels. lib. 7. cap. 18. Interdum ex toto defidit, interdum sic minuitur, ut in Scroto exiguæ reliquiae mancant. de Enterocoele.

Vada defidunt. Stat. 3. Sylv. 2. 109.

Defido, honeste pro Caco V. in **DESIDEO**. Cels. 4. 18. Frequens desiderendi cupiditas. Sed Dejiciendi dedit Lind.

DESIDENS, Partic. [ἀφιστάς] ut, Defidentes mores, pro Deficientibus. Liv. in Præfat. Labente deinde paulatim disciplina, velut defidentes primo mores sequatur animo: deinde ut magis, magisque lapsi sint: tum ire coeperint præcipites. Quæ putantur castigatiora exemplaria, habent Dissidentes. Prior tamen lectio magis aridet. Pulchre enim hæc congruunt, Defidere, labi magis magisque, ire præcipites.

DESIDUO, pro Diurne, Adv. antiquum & obsoletum. Varr. Corollar. Dividiæ mihi fuerunt, tam desiduo abfuisse te. Nonius.

DESIGNO, [ὑποτυπῶν, ἀποδείκνυω, βυζύω, ἀποδεικνύω] are. Describere, quasi per signa demonstrare. Cic. in Catil. 1. init. Notat & designat oculis ad eadem unumquemque nostrum.

Digitis vulgi designari. Ovid. 3. Amor. 6. 77.

Verbis aliquid. Cic. 1. de Orat. 109. Hæc ab hominibus callidis ac peritis animadversa ac notata, verbis designata.

Certum quiddam. Cic. 1. de Invent. 31. Ex qua certum quiddam designatur auditori, in quo animum debeat habere occupatum.

Templo Jovis fines. Liv. 1.

Consules & Prætores & Tribuni plebis creari solebant in annum proximum, tumque designati dicebantur, ante quam scilicet magistratum inissent: quod fieri solebat Cal. Jan. Sallustius Cat. C. 26. Catilina nihilominus in proximum annum Consulatum petebat: sperans, si designatus foret, facile se ex voluntate Antonio usurum. Cic. 3. Tusc. Designatus Prætor. Et ad Brutum. 1. Designatus Tribunus plebis.

Ἰταυτοὶ ἀποδείκνυσθαι apud Dionem l. 36. p. 10. Designati coll. Xyl. Sed quod fuissent postea accusati, alii ἀνεπισημῶν. H. St. V. Picifci Lex. v. **DESIGNARE**.

Agrum seminario designare. Columel. lib. 3. Ipsum autem agrum quem seminario designaveris, planum & succosum.

Designatus Reipub. civis. Cic. pro Cluent. 32. Memoria reneo Milesiam quandam, &c. quæ spem parentis, memoriam nominis, subsidium generis, heredem familie, designatum Reipub. civem sustulisset.

Res constituta & designata, quam Prædestinatam vocamus. Cic. 1. de Divin. 82. Neque non diligunt nos dii, neque ignorant ea quæ ab ipsis constituta & designata sunt.

Respublica ratione & disciplina designata. Cic. 3. de Nat. Deor. 85. Ut enim nec domus, nec Respub. ratione quadam & disciplina designata videatur, si in ea nec recte factis præmia extent ulla, nec supplicia peccatis.

Notare & designare. Cic. 2. de Orat. 236. Hæc enim videntur vel sola, vel maxime, quæ notant & designant turpitudinem aliquam non turpiter.

Designare, inquit Donatus, est Rem novam facere in utramque partem, bonam & malam. Et designati, recte & prave facti dicebantur. Ter. Adel. 1. 2. 7. — cum illa quæ antehac facta sunt omitto: modo quid designavit! Apul. lib. 10. Post dies plusculos ibidem designatum scelestum & nefarium facinus memini. Budæus. Hor. 1. Epist. 5. 16.

Quid non ebrietas designat?

Designare & conficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Anaxagoras primus omnium rerum descriptionem & modum, mentis infinitæ vi ac ratione designari & confici voluit.

Designare nota ignominie, pro Ignominiam inurere. Liv. 4. Bell. Pun. Hanc multam ita æquo animo feretis, si reputabitis nulla ignominie nota leviori designari vos potuisse.

DESIGNATE, Adv. Quam lepide designateque dixerit. Gell. 2. 5.

DESIGNATOR, oris. m. [βυζύωσις] Sunt qui Designatores esse putent (& recte nostra quidem sententia) Eos qui constituendæ funebri pompæ, aut etiam cuicumque præstant, unicuique incedendi locum, ordinemque præscribentes: simili fere munere eorum qui Romæ magistri ceremoniarum vocabantur. Plaut. Pæn. Prol. 19. Non designator præteriens obambulet, &c. Budæus. Cic. 4. Att. 3. Desertus a suis vix jam Decimum designatorem, vix Gellium retinet. Hor. 1. Epist. 7. 6. Ulp. in l. Athletas. D. de his qui notantur infamia, Designatores autem, inquit, quos Græci βυζύωσις appellant, artem ludicram non facere Celsus probat: quia ministerium, non artem ludicram exercent. V. Lips. Antiq. Lect. 2. 9. item de Amphitheatro cap. 15. Pet. Fab. Agonist. 1. 23. Popm. ad Cic. 4. Att. 3. Torrent. & Marcil. ad Hor. 1. Epist. 7. 6. **DESIGNATOR SCENARUM** apud Gruter Inscrip. p. cclxx. est Architectus qui scenas struit & ordinat. Sic in alia inscrip. apud Fabret. **DESIGNATOR OPERUM PUBLICORUM**. Conf. **DISSIGNATOR**. quomodo & ap. Grut. ac Fabrett. legitur.

DESIGNATIO, onis. f. [ὑποτύπωσις] Cic. 4. Att. 4. Si ad nos veneris, offendes designationem Tyrannionis, mirificam librorum meorum bibliothecam. Designationem, id est, Ordinem, quo bibliotheca mea digeratur a Tyrannione.

Designatio atque apparatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Omnem totius operis designationem atque apparatus.

Sine designatione personarum & temporum oratio. Cic. 1. de Orat. 138. Deinde esse omnem orationem aut de infinitæ rei questione sine designatione personarum & temporum, aut de re certis in personis ac temporibus locata.

DESILIO, iui & ui, ultum, [καταπέδω, καθάρισμα, ἀπηλάσσω] ire. Descendere. Plin. de Viris illustr. Dum a templo Dianæ desiliit, talum intorsit.

Desilire ad pedes. Cæf. 4. Bell. Gall. 2.

Æthere desiluit Juno. Valer. 4. Argon. 355.

Lecto desilire. Hor. 1. Sat. 2. 130.

Ab equo. Virg. 11. Æn. 499.

— portisque ab equo regina sub ipsi Desiluit.

De navibus, de rheda. Cæf. 4. Bell. Gall. 5.

Ex essedis. Cic. pro Milon. 29.

Ex equo. Liv. 9. Cæf. 4. Bell. Gall. 2.

In arcum. Id est, Angustis se committere. Horatius metaphoricè dixit in Arte Poet. 134. pro Intra arctos limites stylum cohibere, nec divagari.

De navi in scapham. Plaut. Rud. 75. Et apud Plin. lib. 8. cap. 8. Inde totius agminis novissimum speculati, extremas in clunes desiliunt. subaud. Elephantorum. De Troglodytis.

Perniciter desilire. In **DEENIX**.

Aqua desiliens ex alto. Ovid. 4. Fast. 427.

DESULTOR, oris. m. [πυλῶσις, ἀφωπῶσις] Qui desilit.

Desultores dicebantur, Qui duos equos absque ephippiis agentes, ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Hos Ælianus de aciebus instruendis ἀφωπῶσις appellat, de antitomo phalange loquens. Valet autem hoc (inquit) instruendæ aciei genus potissimum contra barbaros qui loca Histro anni vicina incidunt, quos Amphippos cognominant a mutatione equeorum: ex aliis e sim in alios transfultare consueverunt. Hæc Budæus. Varr. 2. de R. R. cap. 7. Peritus belli alios quos eligit, atque alit, ac docet: aliter quadrigenus, ac desulor. V. Cal. lib. 21. cap. 29. & 30. & Torrent. ad Sueton. Cæf. cap. 39. Idem & Vertumni dicebantur: de quo suo loco. V. & Dempit. in Rosin. p. 490. Buleng. de Circo C. 50. & 57. Translate. Ovid. 1. Amor. 3. 15. — non sum desulor amoris.

DESULTRIX, icis. f. Desultrix Virtus. Tertull. ad Valentin. extr. libro.

DESULTORIUS, [ἐλαττωσις] Adj. per translationem, hoc est, identidem Ab alio in aliud commens, & instabilis. Translatum a Desultoribus equitibus, quos Græci Amphippos appellant. De quibus Liv. lib. 3. Bell. Pun. Cic. pro Muran. 57. Respondebo igitur Posthumio primum, qui nescio quo pacto mihi videretur Prætorius candidatus in Consularem, quasi desultorius in quadrigarum curriculum incurere. Apulejus in primo de Atino, Jam hæc quidem ipsi vocis immutatio, desultoriæ scientiæ stylo, quem accellimus, respondet. Ex Budæo.

Desultorii equi. Sueton. Cæf. 39. Quadrigas, bigasque & equos desultorios agitaverunt nobilissimum juvenes.

Desultoria natura proverbialiter dicitur. Joannes Picus, Homo (inquit) variæ ac multiformis & desultoriæ naturæ animal. Desultorium hominis naturam dixit, quasi Vertipellem, & subinde sese in aliam aliamque formam mutantem, ut Proteum factitasse fabulantur. A Martiano Capella hoc sumptum, qui levitatem desultoriam dixit lib. 1. Budæus. V. Cal. l. c.

DESULTURA, [*κελήστρα*] Nam ego istam infulturam & defulturam nihil hic moror. Plaut. Mil. 2. 3. 9.

DESULTOR, are. Tertull. de Anima cap. 32. Defultare mari. Defalto alia forma V. in suo Ioco.

DESINO, īvi & ii, itum. [*λήρω, καταλήρω, πύλωμα, λαβείω*] ēre. Cessare. Ter. Phorm. 2. 3. 72. — imo haud desinam, donec perfecero hōc. Desino, cum genitivo, Græcorum est: ut si dicam, Desine sermonis, *πύλωμα* ἢ *λόγους*. Hos imitatus est Hor. 2. Od. 9. 17. — desine mollium Tandem querelarum.

Tarde desinere. Ovid. de Rem. Amor. 687.

Desino, Sileo, finem loquendi facio. Ter. Adel. 5. 3. 67. Ah pergisne? n. jam desino. Idem Eun. 5. 2. 45.

Desine, jam conclamatum est. Ter. Eun. 2. 3. 54. & Heaut. 5. 6. 1. Jam desine deos, uxor, gratulando obtundere.

Desine plura puer. Virg. 5. Ecl. 19. & 9. Ecl. 66. ubi dicere, utrobique subauditur, auctore Servio. Annotat H. St. Hanc etiam Ellipson dici. V. Rhetores.

Admirans illud, mirari jam desino. Cic. 2. de Orat. 59.

Desinat ea se putare posse emere, quæ ipse semper habuit venalia. Cic. 3. Verr. 144.

Fieri desinit. Cic. 1. Att. 14. Itaque conventus, qui initio celebrabantur, jamdiu fieri desierunt.

Desine ei succensere. Cic. 7. Verr.

Re aliqua desinere, pro Cessare de re aliqua. Cic. 4. Acad.

Timores desierant. Ovid. 5. Met. 285.

Desinunt tremores, quum ventus emerfit. Plin. lib. 2. cap. 82.

Desinere & Incipere, contraria. Plin. Paneg. cap. 57. Cic. 1. Off. 135. Et ut incipiendi ratio fuerit, ita sit desinendi modus.

Desinere gradatim. Plin. 2. Epist. 14. Sumus tamen solito rariores: quod initium est gradatim desinendi.

Desinere in orbem dicuntur Elenchi. Plin. lib. 9. cap. 35. Elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniorum orbem desinentes.

Desinit in cacuminis fine effigies. Plin. lib. 2. cap. 3.

Desinere in violam dicitur fulgor gemmæ. Plin. lib. 37. cap. 9. i. e. in violaceum colorem.

Desinunt caduca. Plin. 2. Epist. 10. Nam cætera fragilia & caduca, non minus, quam ipsi homines, occidunt, desinuntque.

Similiter desinere, & similiter cadere. Cic. 3. de Orat. 204. Nam geminatio verborum habet interdum vim, & leporem alias, & paulum immutatum verbum atque deflexum, &c. & illa quæ similiter desinunt, aut quæ cadunt similiter. Hoc est, Quæ finiuntur & terminantur iisdem syllabis, aut eodem sono & rhythmo.

Desinere pertinere usufructum accipimus, etiam si nec cœperit pertinere, quamvis legatus sit: & committitur nihilominus stipulatio, quasi desinat pertinere, quod nec cœpit. Ulp. in l. 3. §. 1. D. Usufruct. quemad. caveat.

Desinere artem, pro Relinquere, & arti renuntiare. Sueton. in Tiber. cap. 36. Expulit & mathematicos: sed deprecantibus, ac se artem delictuos promittentibus, veniam dedit. Cic. 7. Fam. 1. Quod si tam facilem populum haberem, quam Æsopus habuit, libenter mehercule artem desinerem, tecumque & cum similibus nostris viverem. Gell. lib. 15. cap. 16. Quum jam natu grandis, artem athleticam deliisset.

Desinere bellum. Sil. lib. 12.

Desinitur, [*πύλωμα*] imperf. Ovid. 1. de Arte Am. 411. Tunc bene desinitur.

Desitum esse contra eos disputari. Cic. 2. de Fin. 43. Idem 2. de Divin. Si enim esset factitatum, non esset desitum.

In quo desitum sit, deinceps incipere. Cic. 1. de Invent. 28.

DESIRUS, [*πεπρωμένος*] Partic. Cic. de Clar. Orat. 123. Nocuimus fortasse, quod veteres orationes post nostras, non a me quidem (meis enim illas antepono) sed a plerisque legi sunt desitæ.

Desitars, pro Derelicta. Gell. lib. 15. cap. 17. Cic. 9. Fam. 21. Post hunc tredecim fuerunt sella Curuli ante L. Papirium Crassum, qui primus Papisus est vocari desitus.

DESINENDUS, Partic. Gell. lib. 2. cap. 12. Tum qui penitus atque alte usum ac sententiam legis introspererat, non ad augendam, sed ad desinendam seditionem, legem hanc esse dicebat. Desinendam, id est, Finiendam, terminandam, sedandam.

DESIRUDO, inis. f. Sulpit. Sever. præf. de Vitâ Martini. Et siquid ex his studiis olim fortasse libassem. totum id desitudine tanti temporis perdidissem. [Ex emendatione Giselinii, Sed quam merito in dubium vocat Vossius, cum lectio pristina Desuetudine etiam MSS. auctoritate firmetur. V. DISSIRUDO.]

DESINO, are. Pro Delivare, apud Festum Scaliger legit. i. e. Desinere. Hinc

DESINATIO, onis. f. Sen. Epist. 117. Hac desinatione misericordiam captans. Alii Desestatione vel Destinatione. [Sed V. Scaliger & Dacer. ad Fest. l. c. Muret. & Grut. ad Senec. locus uterque enim valde vexatus. V. & infra DESIVO.]

DESIPIO, ui vel īvi, [*παραφρονία, ἀφραίνω*] ēre. Cujus contrarium est simplex Sapere. Cic. 5. Verr. 122. Utrum ego desipio, & plus quam satis est, doleo, in tanta calamitate miserieque sociorum? Et 2. Fam. 8. Senectute desipere. Cic. 1. Fam. 9. Quum offendisset populum Atheniensem prope jam desipientem senectute, quumque eum nec persuadendo, nec cogendo regi posse vidisset, quum persuaderi posse distulderet, cogi fas esse non arbitraretur.

Desipere, delirare, & dementem esse. Cic. 1. de Nat. Deor. 95.

Desipere intra verba. Cels. lib. 3. cap. 18. Ejus autem plura genera sunt, siquidem ex phreneticis alii hilares, alii tristes sunt, alii facilius continentur, & intra verba desipiunt, alii confurgunt, &c. Desipere intra verba, est nullo alio gestu, quam Absurdis sermonibus desipientiam prodere.

Dulce est desipere in loco. Hor. 4. Od. 12. 28.

Desipere mentis. Plaut. Epid. 1. 2. 35. Desipiebam mentis, quum illas scriptas mittebam tibi.

Active est Saporem mutare. Tertull. de Pudic. cap. 13. & 18. Modicum fermentum totam desipit consperthionem.

DESPICIENS, Partic. [*εσφρον, παραφρον*] Idem ac Inspiciens. Cic. 2. de Divin. 51. Estne quisquam ita desipiens, qui credat exaratum esse deum dicam, an hominem?

Arrogantia desipiens. Cic. 2. de Nat. Deor. 16. Esse autem hominem qui nihil in omni mundo melius esse quam se putet, desipientis arrogantie est.

DESPICIENTIA, æ. Lucret. lib. 3. 498. Desipientia fit, quum vis animi atque animâ Conturbatur.

DESISTO, sīti, itum, [*ἀφίστημι*] ēre. Stare in loco. Plaut. Mostel. Quid illic desististi obsecro tandiu?

Desistere, Cessare, desinere. Cic. 5. Verr. 101. Rogat ut id facere desistant. Idem pro Quintio, Auctionem velle facere desistit.

Incipere & Desistere, contraria. Cic. 1. Tusc. 117. Homines mortem vel optare incipiant, vel certe timere desistant.

Desistere ex toto. Cels. lib. 3. cap. 3. Neque ex toto in remissione desistit, sed tantum levius est.

Desistere ab aliquo, Secedere. Plaut. Men. 5. 2. 27. Quid tu es tristis? quid ille abs te iratus Desistit? Id est, Recedit.

Desistere bello. Liv. 7.

Causa. Cic. 3. Off. 112. Rem ad populum detulit, docuit cur sibi causa desistere necesse esset.

Conatu. Cæf. 1. Bell. Gall. 8. extr. Idem 3. Bell. Civil. 26.

Contilio. Cæf. 3. Bell. Civil. 21.

A desensione. Cæf. 2. Bell. Civil. 12.

Fuga. Cæf. 4. Bell. Gall. 12.

Incœpto. Liv. 25. 2. Virg. 1. Æn. 41.

Itinere. Cæf. 5. Bell. Gall. 11. Cæsar legiones, equitatumque revocari, atque itinere desistere jubet.

Litibus. Ter. Phorm. 4. 3. 29.

Desistere lite is videtur, non qui distulit, sed qui liti renuntiavit in totum. Desistere enim, est De negotio abstinere, quod calumniandi animo instituerat, l. 10. D. de judic.

De aliquamente. Cic. 5. Fam. 2. Mihi ad Metellum communes amicos, qui agerent cum eo, ut de illa mente desisteret.

Negotio, & De negotiis. Cæf. 1. Bell. Gall. 45. Hirt. Bell. Afric. 45. Et te magnopere, ut de negotio desistas, adhortor.

Pugna. Varr. 3. de R. R. cap. 16.

Re aliqua. Plaut. Milib. 3. 1. 147.

Sententia, & A sententia, & De sententia. Cic. 4. Acad. Cœpit hortari, ut sententia desisterem. Idem 3. Off. 15. Itaque quum sint docti a peritis, facile desistunt a sententia. Idem 2. Tusc. 28. Rogatus a me, etiamne majus quam dedecus? verbo de sententia desististi.

Cura labori desistit. Id est, Laborem desistit. Stat. 5. Theb. 273.

Desistere, cum infinitivo. Cic. 2. Verr. 118. Atque ut aliquando de rebus ab isto cognitis, judicatisque, & de judiciis datis dicere desistamus. Non desistit urbes Inflammare odiis. Stat. 3. Theb. 338.

DESISTENS, Partic. [*ἀφίστης*] Qui desistit.

Desistente autumno. Varro 2. de R. R. cap. 3. Quod ad foetram attinet, desistente autumno, exigunt a grege & campis hircos in caprilla.

DESITIATES, [*Δεσιτάτης*] Liburni populi in conventu Naronensi, quos commemorat Plin. lib. 3. cap. 22.

DESIVO, V. DESINO, are. [Gothofredus quoque Desinare emendat. Sed fortassis apud Fest. nihil mutandum, ut enim a Juvo præf. centr. Juv. sic a Sivo Sivi formatur, quod in Desino retentum est.]

DESOLIO, [*ἐρημωω, οἰώω*] are. a Solus adj. derivatum: significat Solum relinquere, & auctore Nonio Desituere. 4. 120. ut Desolare agros. Columel. lib. 1. cap. 3. Nec magis quia superbum videbatur tantum loci detinere, quam quia flagitiosum, quos hostis profugiendo desolasset agros, novo more civem Romanum supra vires proditionis possidendo deferere. Virg. 11. Æn. 870. Disjectique duces, desolatique manipuli. Hoc est, Desertii signiferi. Servius. Urbes desolavimus. Stat. 6. Theb. 914. Penates desolati. Stat. 2. Sylv. 1. 67. Loca. Stat. 10. Theb. 174. Deserta & desolata absolute. Plin. lib. 10. cap. 12. Deserta incolit: nec tantum desolata, sed dira etiam & inaccessa. De bubone. Agmen desolatum magistro. Stat. 9. Theb. 672. Filius, Solus e liberis relictus. Plin. Epist. Domumque pluribus adminiculis ante fundatam, desolatus fulcit & sustinet. Budæus. V. mox in DESOLATIO notata.

DESOLATUS, [*ἐρημωθῆς*] Partic. ut apud Silium lib. 8. Gentes desolatæ virorum.

DESOLATIO, onis. f. Qui hoc vocabulo usi fere omnes Christiani sunt, nec certo constat an antiquioribus etiam receptum tritumque fuerit. Unde factum ut Vossius proseripserit de Vit. Serm. 3. 8. & 4. 5. Adde Celsar. Cur. post. p. 300. & 375. Antibar. recogn. p. 29. & 163. [Sane videtur ubique nomen verbale, juxta ac verbum, significationem sequi originis suæ, ut Solitudinem perpetuo, Vastationem per se nusquam denotet, tamen hæc sepius, quæ Synonyma, jungantur, ut Vastitas & Solitudo, quia plerumque hæc illam consequitur. Ecclesiastica vero scriptores videntur a propria significatione ad alteram illam deflexisse exemplo Vulgati SSæ. interpretis, qui Græcum *ερημωθῆς* & *ἐρημωθῆς* his vocibus reddidit. V. Matth. 12. 25. & 24. 15. Luc. 11. 17. 21. 20. & passim in N. juxta ac V. T. ubi Desolare pro Vastare, destruere, & Desolatio pro Excidio liquido ponitur.]

Desolatio *ἐρημωθῆς*. Vet. Gloss. Zeno Veron. de Refus. cap. 40. Uxor viri amissione desolationem ferre non posse testatur. Salvian. de Gubern. Dei 6. p. 132. ex Jer. cap. 24. Facta est terra vestra in Desolationem.

DESOLATORIUS, Legitur in Onom. Vet. ubi *ἐρημωθῆς* vertitur & apud Vulg. Interp. Psalm. 120. 4.

DESPECTIO, DESPECTO, DESPECTUS. V. DESPICIO.

DESPERNO, ēvi, etum, [*καταφρονω*] ēre. Idem quod Spernere. Varro, Homo ridiculus, & ab omni pube despretus. Columel. 10. 298. — ne Corydonis opes despernat Alexis.

DESPRETUS, valde Spretus. Festus. Hinc Gall. *Despretes* H. St. [Sed videtur potius a Latino Sequioris ævi Depretiare.]

DESPERO, [*ἀπίστω, ἀπορνήσκω, ἀπαρρησκω*] are. Extra omnem spem esse. Variè construitur.

Desperare & Considerare, contraria. Cic. 1. Off. 73. Considerandum est, ne aut temere desperet, propter ignaviam, aut nimis confidat, propter cupiditatem.

- Desperare & diffidere rebus suis. Cic. in Pison. 88. Quid quod tu toties diffidens, ac desperans rebus tuis in fordibus, lamentis, luctuque jacuisti?
- Ab aliquo desperare. Cic. in Pison. 12. Spem habere a Tribuno pleb. si tua confilia cum illo conjunxeris: sed a Senatu quidem desperasse.
- Bene desperare salutem. Ovid. 3. de Ponto 7. 23. i. e. Nullam sperare.
- Desperare de aliqua re. Cic. 3. Verr. Necesse est quum de toto ordine desperarit, aliud genus hominum, atque aliam rationem judiciorum requirat.
- De regno. Cæs. 1. Bell. Gall. 18. Imperio Pop. Rom. non modo de regno, sed de ea, quam habeat, gratia desperare.
- De Republica. Cic. 2. Fam. 4. Et 8. Att. 11.
- De se. Cic. 10. Fam. 21.
- Sibi. Cæs. 7. Bell. Gall. 50. A multitudine oppressus, ac sibi desperans, multis jam vulneribus acceptis, &c. Cic. pro Muren. 45. Alium faciam: quoniam sibi hic ipse desperat.
- Suis fortunis. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. Et Cic. Post. redit. in Senat. 3.
- Honores. Cic. 2. in Catil. 19. Honores, quos quæta Repub. desperant, perturbata consequi posse arbitrantur.
- Nil. V. DESPERANDUS.
- Quod est optimum, non est desperandum. Cic. in Orat. 6.
- Desperare rei alic. Cic. in Pison. 84. Thessalonicenses, quum oppido desperassent, munire arcem coegerunt.
- Pacem. Cic. 7. Att. 20. Brevisloquentem jam me tempus ipsum facit: pacem enim desperavi.
- Reditum in aliquem locum. Cic. in Somn. Scip.
- Saluti. Cic. pro Cluent. 68. Promissis eum suis excitavit abjectum, & simul saluti desperare vetuit.
- Salutem alicujus. Cic. de Amicit. & Att. Sed hæc jam nostra salus cum hac lege desperata erit.
- Vitam alicujus. Cic. pro Milon. 57. In quo incensos ira, vitamque domini desperantes, quum incidisset, hæsit in his pœnis, quas ab eo servi fideles pro domini vita expetiverunt.
- Temere desperare. Cic. 1. Off. 77.
- Desperare, cum infinitivo. Cic. 2. de Divin. 48. Non equidem plane despero ista esse vera: sed nescio, & discedere a te volo.
- Desperari, pass. Cic. 1. Q. frat. 3. Sive restituimur, sive desperamur, nihil amplius opus est.
- Desperantur promissi prælia Martis. Martial. lib. de Spect. 22.
- Turpiter desperatur quicquid fieri potest. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- DESPERANS, Partic. [ἀπειράων] Cic. 1. de Fin. 61. Omnia semper desperantes.
- Desperantia ulcera. Plin. lib. 22. cap. 24. Dolores nervorum mulcet, ulceraque jam desperantia cicatrice includit. [Sed MSS. Reg. & Colb. ulceraque, jam desperantia cicatricem, cludit. Quam lectionem merito præfert Harduinus.]
- DESPERANTER, Adv. [ἀνελάπιως] Cic. 14. Att. 18. Servius proficiscens, quod desperanter tecum loquutus est, minime miror: neque ei quicquam in desperatione concedo.
- DESPERATUS, Partic. [ἀπερημένος] De quo nulla est spes. Cic. in Catil. 2. 10. Desperatorum hominum flagitiosi greges.
- A seipso desperatus & relictus. Cic. in Pison. 99.
- Desperatus ab omnibus. Cic. pro Rosc. Amer. 27.
- Sed mehercule rursus tam abjectam compositionis spem non desperatissimam esse puto. Cic. 9. Att. 8.
- Causa publica desperata. Cic. 7. Att. 23.
- Collegium desperatum. Cic. 3. de Legib. 24. Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo e decem sana mente sit?
- Fuga alicujus. Cic. 5. Philipp. 36.
- Lustrum. Cic. 4. Att. 15.
- Magnus & diuturnus, & jam desperatus Reip. morbus. Cic. pro Sylla 76.
- Pecuniæ. Cic. pro Muren. 42. Ipse autem in Gallia, ut nostri homines desperatas jam pecunias exigerent, æquitate diligentiaque perfecit.
- Desperatissimum perfugium. Cic. 2. Verr. 101. Postremo illo desperatissimo perfugio uti posset, se imprudentem fecisse.
- Res pene desperata. Cic. pro Domo sua 24.
- Desperata & ægrota Respub. Cic. Divin. in Verr. 76.
- Respublica desperata sanari potest. Brutus Attico in Epist. ad Brutum 17.
- Desperatissima spes. Cic. 9. Att. 9.
- Desperatis etiam Hippocrates vetat adhibere medicinam. Cic. 16. Att. 15.
- In perditis & desperatis habere. V. HABEO.
- DESPERATE, Adv. ut Desperate follicitus. Augustin. Epist. 237. ad Celerem.
- DESPERANDUS, Partic. [ἀπερανθητός] Cic. 2. in Catil. 10. Quod si in vino & alea comestiones solum & scorta quærent, essent illi quidem desperandi, sed tamen essent ferendi. Hor. 1. Od. 7. 27. Nil desperandum, Teucro duce & auspice.
- DESPERATIO, [ἀπείρασις, ἀπείρασις] Cic. 4. Tusc. 19. Desperatio, ægritudo sine ulla rerum expectatione meliorum.
- Amisio rerum, & desperatio recuperandi. Cic. 4. Fam. 3. Tanta est omnium rerum amissio, & desperatio recuperandi.
- Imbecillitas & desperatio. Brutus Cic. 16. Ita vero imbecillitas & desperatio, cujus culpa non magis in te residet, quam in omnibus aliis, & Cæsarem in cupiditatem regni impulit, &c.
- Rerum alicujus desperatio animos omnium occupat. Cic. 11. Att. 6.
- Desperatio sapientiæ. Cic. 4. de Fin. Huic mori optimum esse propter desperationem sapientiæ.
- Victoria desperatio. Cic. 12. Philipp. 10. His igitur omnibus victoriam sperantibus, pacis nomen afferemus, id est, desperationem victoriæ?
- Vitæ desperatio propter conscientiam scelerum. Cic. 2. Philipp. 88.
- Quum magna desperatione affectus essem, ecce tibi, &c. Cic. 14. Att.
- Cum omnium rerum desperatione configit bona spes. Cic. 2. in Catil. 25.
- A desperatione ad spem revocare. Cic. Post. redit. in Senat. 22. Qui me a morte ad vitam, a desperatione ad spem, ab exitu ad salutem revocavit. Querere desperatione fugam, & maritimum opportunitatem. Cic. 8. Att. 8.
- DESPERATOR, oris. m. Gloss. Lat. Gr. ἀπερημένος.
- DESPERABILIS, Vulg. Interp. Jer. 15. 18.
- DESPICIO, exi, cœtum, [ἐπιβλέω, περιβλέω, καὶ ἀφρονέω] ẽre. Deorsum aspiciere. Plaut. Cistell. 4. 2. 25. Hoc inquam age, ad terram aspice, & despice, oculis investiga. Adde Non. 4. 141.
- Despicere & aspiciere. Cic. de Arusp. Resp. 33. Tollam altius cœtum: non ut ego te despiciam, sed tu ne aspicias urbem eam, quam deleri voluisti.
- Despicere ad aliquem. Plaut. Milit. 2. 3. 16.
- Fronte superba despiciere aliquem. Claud. in Sec. Conf. Stilich. 218.
- De vertice montis in valles. Ovid. 11. Met. 504.
- In terram. Columel. lib. 4. cap. 26.
- In vias. Hor. 3. Od. 7. 29.
- Prima nocte domum claude, neque in vias Sub cantu querulæ despice tibi.
- Irrisum vultu despicit. Ovid. 1. Fast. 420.
- Despicere, pro Aspiciere. Cic. 4. de Fin. 64. Quoniam catuli qui jam despecturi sunt, cæci æque ut hi qui modo nati. Idem pro Rosc. Amer. 22.
- Despicere, pro Animadvertere. Cic. pro Sylla 40. Nec vero possum meo tantum ingenio dare, ut tot res, tantas, tam varias, tam repentinas in illa turbulentissima tempestate Reipub. mea sponte despexerim.
- Despicere, per translationem, pro Contemnere, & quasi Infra se, & ad pedes suos projectum aspiciere: quemadmodum & Suspiciere Venerari significat, quæ supra nos aspiciamus aliquem esse collocatum. Hæc Valla lib. 5. Cic. pro Fontejo 26. Quod si tantas auxiliorum nostrorum copias Induciomarus ipse despexerit. Tibul. 1. 1. 92.
- Despiciam dites, despiciamque famem.
- Despicere, ac pro nihilo putare. Cic. 3. de Fin. 29.
- Contemnere ac despiciere. Cic. 4. de Fin. Sed neque magnum bonum, & præ rectis honestisque contemnendum & despiciendum, nec magnopere expetendum.
- A suis despici. Cic. de Senect. 7.
- Munera alicujus despiciere. Propert. 1. 14. 24.
- Omnes despiciere, & hominem præ se neminem putare. Cic. pro Rosc. Amer. 135.
- Et regum magnæ despiciantur opes. Tibul. 1. 9. 34.
- Vulgi & imperitorum inficitiam. Cic. 3. Off.
- Solitudinem, communemque alterius calamitatem nemo despexerit. Cic. 1. Q. frat. 4.
- Vitam, mortem, divitias, paupertates excelsio animo, magnoque despiciere. Cic. 2. Off.
- DESPICIENS, Partic. [καταφρονών] Cic. 2. de Orat. 364. Nemo unquam tam sui despiciens fuit, qui desperaret, aut melius, aut eodem modo se posse dicere.
- Despiciens mare velivolam, terrasque jacentes. Virg. 1. Æn. 227. de Jove. Hoc est, Deorsum aspiciens. Servius.
- DESPICIENDUS, Partic. [καταφρονήτης] Ovid. 5. Fast. 642.
- Tunc etiam pecori despiciendus eram. Et Gallus Eleg. 2. 20.
- DESPICIENTIA, ẽ. [παρόρσις, ὑπερφία] Cic. in Partit. Despicientia in contemendis honoribus.
- Despicientia rerum humanarum. Cic. 1. Tusc. 95.
- Animi despicientia. Cic. 2. Off. 38. Hæc animi despicientia admirabilitatem magnam facit.
- Rerum externarum despicientia. Cic. 1. Off. 66.
- DESPICER, Partic. [καταφρονήτης, καὶ ἀφρονήτης] Cic. in Pison. extr. Sed abjectum, contemptum, despectum a cæteris, &c. videre te volui.
- Despectus tibi sum, nec quis sim quæris, Alexi. Virg. 2. Ecl. 19.
- Confilia despecta. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 266.
- Honos despectus pacis. Sil. lib. 3.
- DESPICER, us. [καταφρονήτης] Aspectus deorsum vergens. Cæs. 7. Bell. Gall. 79. Erat ex oppido Alexia despectus in campum. Ibid. lib. 3. 14. Colles & loca superiora, unde erat propinquus despectus in mare.
- Despectus, Contemptus, ut, Ludibrio & despectui aliquibus opponi. Author ad Heren. lib. 4.
- DESPICER, onis. f. [παρόρσις] Cic. apud Nonium 4. 141. Consolabitur eam magnitudo animi, & humanarum opinionem alta quædam despectio.
- DESPICER, oris. m. Qui despicit. Tertull. adverb. Marc. 2. 23. Eligitur Saul, sed nondum despector propheta Samuelis.
- DESPICER, icis. Tertull. Apol. cap. 26. Judæa despectrix divinitatum. Idem de Anima cap. 23. Virtus despectrix mundi.
- DESPICER, [καταφρονέω] are. Virg. 1. Æn. 396.
- nunc terras ordine longo
Aut capere, aut captas jam despectare videntur. Liv. 6. Bell. Maced. Tum regionem maxime eo despectat oppido, qua breve intervallum videtur.
- Ex æthere despectat terras. Ovid. 4. Met. 622. de Perseo volante.
- DESPICER, Prudent. Psychom. v. 182.
- tumido despectans agmina fastu.
- DESPICER, onis. f. Vitruv. 2. 8. Despectationes cœnaculorum. [In Cod. Iunt. legitur Despectiones.]
- DESPICER, oris. m. Despectatores divinarum sententiarum. Tertull. ad Uxor. 2. 8. princ.
- DESPICER, & Prospica; Intenta & Contempla. Navius Astigiola, Ac sibi prospica ac despica. Hæc Nonius. 2. 667. Despicus a Despicendo, Intentus, vigil: cujus exempla apud Apul. frequentissima sunt. [Sed cum Nonius addat. Potest ergo Prospicus ac Despicus dici, de nomine agi adjectivo apparet: pro Contempla proinde Contemplans legendum.]
- DESPICER, [καταφρονέω] ari. Idem quod Despicere. Aur. Victor de Viris Illust. in Camillo cap. 23. Primum, ut deos venerati, deinde ut homines despicati, interfecere. Hinc
- DESPICER, a, um. Adject. ex Partic. Sensu pass. Ter. Eun. 2. 3. 92. Quæ nos, nostramque adolescentiam habent despiciam. ubi Donat. Contemptam atque Despectam, & est ἐπιβλέτης & μεταπλάσματος, vel certe alterius verbi declinatio ab eo, quod est Despicor, ut Conspicor. Superl. ap. Cic. pro Sext. 16. Cæsi tribuni pleb. despiciatissimi hominis furori. Gell. 15. 4. Ignobilissimos prius homines & despiciatissimos.
- DESPICER, us. [καταφρονήτης] Contemptus.
- Despiciatui duci, est Contemni. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam siquis despiciatui ducitur, ut Mysoram ultimus esse dicatur? Plaut. Men. 4. 3. 19. Despiciatui habere.
- DESPICER, onis. f. [καταφρονέω] Cic. 1. de Fin. 67. Ut odia, invidiæ, despiciationes, adferantur voluptatibus.
- DESPICER, Paulin. Nolanus Epist. 22. n. 2. Honorabiliter despiciatiles vocat qui munditiem cultus & vestitus negligunt, intrinsecus autem pii & honesti ac propterea honorabiles quamquam vulgo despiciatiles sint.

DES Salvia, Epist. 1. Domo non despicibilis. Et lib. 2. cap. Avar. p. 68. Despicibilis vilitate. adde Ammian. 26. 8. Sidon. Epist. 4. 7. & 3. 9. Mart. Capell. 6. p. 192. compar. Sidon. 2. Epist. 10. Stipula despicabiliore pronuntiare.

DESPONA, [*δέσποννα*] Latine Domina, hera. Accipitur pro Proserpina. Cael. lib. 10. cap. 17.
Hi dominam Ditis thalamo deducere adorti. Virg. 6. Æn. 396.

DESPOLIABULUM. V. **DESIDIABULUM** & **DISPOLIABULUM**.

DESPOLIC, [*δεδώω, ἀποστρέφω*] are. Exuere. Plaut. Casin. 4. 4. 4. Vir te vestiat, tu virum despolies. Cic. 7. Att. 9. Quam ferret literas ad bustum Basilii, vulneratus & despoliatus est. V. **DISPOLIO**.

Despoliare digitos, pro Annulos ex digitis detrahere. Plaut. Milit. 4. 2. 57. Ab illa que despoliat suos, & mos digitos decórat.

Virgis dorsum alicujus. Plaut. Epid. 1. 1. 85. Depolire, in eóitis, Sed V. Boxhorn.

Templum. Cic. 3. Verr. 54. Qui in sua patria dux isti quondam & magister ad despoliandum Dianæ templum fuit.

Misera & despoliata. Cic. 14. Fam. 2. Illud doleo, quæ impensa faciendâ est, in ejus partem te miseram & despoliatam venire. [v. 78 negant esse in MSS.] Petron. cap. 30. p. 114. & cap. 49. p. 246. de iis adhibet qui virgis cadendi exuuntur.

Despoliantur pro Despoliant notat Priscian. 8. p. 796.

DESPOLIATIO, onis. f. Tertull. de Refur. Carn. cap. 7. Despoliatio carnis.

DESPOLIATOR, oris. m. Plaut. Trinum. 2. 1. 14. Avarus, elegans, despoliator.

DESPONDEO, di, sum, [*δενεινός, ἐσθλάω. καθρημοδοζήμιαι*] Ære. Est Promittere a Spondeo q. V. frequentius de Nuptiarum promissione adhibetur, Qui Sponderat filiam, Despondisse dicebatur; quod de Sponte ejus i. e. voluntate exierat, inquit Varro de L. L. 5. p. 62. ed. Steph. Plaut. Cistell. 2. 3. 56.
Nempe istic est, qui Alcetimarcho filiam suam despondit in divitias maximas. Cic. pro Cluent. 179. Idem 1. Att. 3. Tulliolam C. Pisoni L. F. Frugi despondimus. In his exemplis Despondet pater puellæ. Ter. And. 1. 1. 72.
— hac fama impulsus
Ultero ad me venit: unicam gnatam suam, Cum dote summa filio uxorem ut daret. Placuit, despondi, hic nuptiis dictus est dies. Hoc loco Despondet etiam pater adolescentis. Errant igitur, qui putant, Spondere puellæ patrem, Despondere adolescentis tantum.

Filiam alicujus sibi despondere. Cic. 8. Fam. 7. Cornificus adolescens Orestilla filiam sibi despondit.

Bibliothecam suam alicui despondere. Cic. 1. Att. 10. Bibliothecam tuam cave cuiquam despondeas, quamvis acrem amatorem inveneris: nam ego omnes meas vindemiolis eo reservo, ut illud subsidium senectuti parem. Hoc est, Venditurum te promittas.

Dotem virgo desponderat hosti. Tropic. lib. 3. Eleg. 17. 23. Hoc est, Promiserat.

Spes Reipub. despondetur tibi Consuli. Cic. 12. Fam. 9. Exigua enim spes est Reipub. nam nullam non libet dicere, sed quæcunque est, ea despondetur anno Consulatus tui.

Despondebitur. Ter. And. 5. 6. extr.
Ne expectetis dam exeat huc, intus despondebitur.

Despondere sibi domum alicujus, i. e. spe invadere. Cic. 11. Att. 6. L. vero Lentulus Hortensii domum sibi, & Cæsar. hortos & Baias desponderat. Hoc est, Sua quodammodo hæc omnia futura pollicebatur sibi.

Despondere animum ille dicitur, qui sine spontis statuit hunc. auct. Varrone de L. L. 1. 5. p. 63. ed. Steph. usurpatur frequentius de eo qui quasi ex Desperatione mori decrevit, [*ἀσπείνει, ἀπρηγαστοῦ εἰχεῖν*] Plaut. Milit. 4. 2. 62.
Nam nisi tu fers illi supplicias, jam illa animum despondebit. Liv. 6. Bell. Pun. Ne desponderent animos.

Despondere, subauditio nomine Animum. Columel. de Turdis loquens, lib. 8. cap. 10. Difficulus in aliam regionem transferuntur: quia cavetis clausi plurimi despondent, &c.

Despondere sapientiam. Columel. lib. 11. cap. 1. Quam probabilis ratio est obmutescendi, quia nequæ Orator esse perfectus: aut in socordiam compelli, quia desponderis sapientiam? Id est, Desperaris te posse assequi sapientiam.

DESPONSUS, Partic. [*ἐσθλάω, μενεισθρεύειν*] ut Desponsa puella. Thalamo alicujus desponsa virgo. Stat. 10. Theb. 61.

Desponsa & destinata laus alicui. Cic. de Arusp. Resp. 6. Cui me præripere desponsam jam & destinata laudem, quæ ipse ejus opera & dignitatem & salutem recuperarim, valde est iniquum. Connubia. Catul. 63. 96.

Provincia. Cic. de Provinc. Conf. 37. Habere provinciant debet is, ut eam desponsam, non decretam habere videatur. Idem 1. Att. 26. Desponsam homini jam Syriam ademi.

DESPONSO, onis. f. Cael. Aurel. Acut. 3. 18. pro Desponione animi.

DESPONSO, are. frequent. Aurel. Vick. de Orig. Gent. Rom. cap. 13. Filia jam ante desponsata Turno fuerat. Et Messala Corvin. p. 9. Filiam Turno Tutulorum regi desponsarat.

DESPONSATUS, [*μενεισθρευέσθαι*] Partic. Cic. 2. Q. frat. 11. Dederam ad te literas ante, quibus erat scriptum, Tulliam nostram Crassipedi pridie nonas Aprilis esse desponsatam. Alia exemplaria habent Desponsum. Desponsata, pro Desponsa. Sueton. in Cæs. cap. 11. Dimissa Coştutia, quæ familia equestris, sed admodum dives præteritò desponsata fuerat, &c.

DESPONSATIO, onis. f. Promissio futurarum nuptiarum. Ita acerb. l. 4. Decretal. tit. de clandest. desponsat. & l. 6. tit. de desponsatione impuberum. Tertull. de Virgin. Veland. cap. 11. Ad desponsationem velari.

DESPONSATOR, Promissor nuptiarum. Jct. in Cod.

DESPONDAUIT, Lacedæmonis dicebantur Servi quidam libertatè donati, qui challes confederent. V. Cael. Rhodig. lib. 25. cap. 20.

DESPERDS, [*ἀσπείνειν*] Valde speritus. V. **DESPERO**.

DESPUMO, [*δέσπομαι*] are. Spuma extrahere. Plin. lib. 36. cap. 25. Fastigium vero fervari in peles denos siccancem, ac diligenter cote despumare, quænisque axibus contabulare. i. e. abstergere, aquae polire. V. Hærd. ad l. Virg. 1. Georg. 206.
Et solus undam tepidi despuma: abeni.

Despumare pro decoquere, vel concoquere, per translationem. Pers. 3. Sat. 3.
Sertimus indomitum quod despumare Falernum Sufficit.

Despumare, pro Spumando eicere. Sen. Epist. 100. Quum aliquid lacrymarum allectus effuderit, & ut ita dicam, despumaverit.

Despumare, neut. Sen. 2. de Ira, Labor illos citra lassitudinem exerceat, ut minuat non contumatur calor, nimiusque ille fervor despumet. Id est, quasi hjecta spuma residat. Conf. **DESPUMO**.

DESPUMANS, Vulg. Jud. Epist. 13.

DESPUMATUS. Despumatum mel. Plin. l. 22. c. 24. Cels. 3. 6. Fabæ. Apic. 5. 3. Libramentum cote Vitruv. 7. 4. eo sensu, quem supra ex Plin. in ipso verbo posui.

DESPUMATIO, Tertull. de Carne Christi cap. 19.

DESPUO, ui, ūtum, [*δραπέφω*] Ære. Idem quod Spuere.
Despuit in molles & sibi quisque sinus. Tibull. 1. 5. extr. V. eund. 1. 2. 54. Schol. Juven. 7. Sat. 112. & per translationem, Ridere, abominari. Plin. lib. 28. cap. 4. Eadem ratione terra despuere deprecatione in omni medicina mos est. Mores alicujus despuere. Id est, Contemnere. Claud. de Conf. Hon. 4. 403. Despuere in mores, Abominari. Pers. 4. Sat. 34.
Est prope te ignotus cubito qui tangat, & acere Despuat in mores.

Despuere comitiales morbos. Plin. lib. 23. cap. 4. Despuimus comitiales morbos hoc est, Contagia regerimus. Ubi Hard. V.

Preces alicujus despuere. Catul. 50. 19.

Despui, pass. [*καταπνέθειν*] Plin. lib. 10. cap. 23. Simulque comitiales morbum despui fuertum.

Despuunt, [*καταπνέπτου*] imperf. Liv. 5. 40. Ubi nunc despui religio est.

DESPURUM, i. n. Cael. Aurel. Acut. 3. 20. 195. Feruntur cum his humoribus plerumque subalbida desputa. V. Barth. Adv. 39. 1.

DESPUTAMENTUM, i. n. Fulgent. Myth. 3. Scintillantis olei desputamento aliquem accendere.

DESQLAMO, vel, ut minus correctè scribitur, **DISQUAMO**. [*δυσπίζω*] Ære. Squamas avellere & auferre. Plaut. Aulul. 2. 9. princ. Dromo desquamare pisces, &c.

Desquamare, etiam de arboribus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 24. Etiam subarator imprudens luxavit radices, corpusve desquamavit. Idem lib. 23. cap. 7. Summo cortice desquamato.

Desquamare vestes. Plin. lib. 35. cap. 17. Primum abluit vestis Sardæ, dein sulphure sufficit, mox desquamatur cimolia, quæ est coloris veri.

DESQUAMATUS, a, um. nomen ex partic. Plin. l. 29. C. 2. Succidam imponunt & desquamatis, percussis, lividis &c. Sic. 24. 11. & 28. 4. & 22. ult. Quibus omnibus locis neutr. pl. substantivè ponitur, ut Anabula, Percussa &c. Idem l. 25. C. 8. Ira desquamato terreno servantur. i. e. Derasa & rejecta terræ gleba. Hic est partic.

DESTERCORO, & Destercorare latrinas, id est, Stercoribus purgare. Ulp. in l. Sed & siquid inædicaverit. §. 1. D. de usufructu, Destercorandis latrinis præponat. Haloander habet, Extergendis. Pandeclæ Florent. Stercorandis. Judicet lector.

DESTERRO, ui, Ære. Quod vulgus Gallicum dicit *Desfonger*. Pers. 6. Sat. 10. Cer jubet hoc Enni, postquam destertuit esse Meonides, quintus pavone ex Pythagoræo. Cor Enni, id est, Sapientia Enni, sine Sapiens Ennius. Destertuit, Stertere debuit a fomno excitatus, non amplius stertuit sanæ mentis effectus, desit somnare iuxta Pythagoræ phlogenesiam, animam Homeri in suum corpus transisse, & ita se factum esse poetam. Non desunt qui exponant Destertuit, Multum stertendo sibi visus esse esse Meonides, id est, Accepisse animam Meonide Homeri. Quæ interpretatio si recipitur, ironia erit satyrica in dictione Cer, significatque Stultitiam.

DESTRICO, are. Sorices dicuntur, ut ait author Philomela in fine operum Ovidii.

DESTRICOS, [*δίστρος*] Insula est exigua, Thraciæ adjacens, non procul a Chersoneso, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

DESTRILLARS, [*κατέσσει*] pro Distillare legitur apud authores, ut apud Columel. lib. 12. cap. 18. Cels. lib. 3. cap. 2. Distillat autem humor ex capite interdum in nares. [Imo proflus ita scribendum est. V. **DESTRICO**.

DESTRILLATIO, onis. f. [*κατέσσει*] Destillatio lacrymarum Marced. Ennii. cap. 8. Cels. 2. 1. Seniores gravedines & destillationes male habent. conf. eund. 1. 2. & 5. 4. 4. Sen. Epist. 120. Plin. 23. 8. Scrib. Larg. comp. 90 & 91. V. **DISTILLATIO**.

DESTINA, Vinculum quo edificium continetur. Vitruv. 5. 12. Si destinate arces non potuerint continere. Idem & Destinare inde pro Colligare usurpavit. Alii per Columnas explicant, quæ adificia sustinent: quæ alia voce Telamones, Græcis Atlantes dicuntur. Vitruv. h Incumbat ad hanc vim pertinent. V. Barth. ad Claud. p. 517. Elementa ad Arborem p. 104. Arnob. 2. p. 92. Non post Theutim Ægyptium, aut post Atlantem, ut quidam ferunt, gestatorem. bajulum, tibicinem illum ac destinari cæli. Corippus de Laud. Justin. 1. 17.
Et Thomas Libycæ natantis Destina Terme.

DESTINO, are. Id est, Destinis quæ alligat, vel, ut Riccius habet, Certam terminum consistere, ultra quem progredi, aut intra quem confici negotium non potest. Vitruv. 5. 12. Arce stipitibus rebus & cæcenis incluse in aquam demittenda, destinandeque firmiter. Cels. 3. Bell. Gall. 14. Fmes, qui antennas ad malos destinabant. V. Verd. ad 2. Æneid. v. 129. Ap. Cæs. sunt, qui destinabant legunt. Confer tamen 7. 22. & Civ. 1. 25. Inde Beliberæ. assignare, deputare, addicere, quæ si stare facere. Plin. 3. Epist. 3. Destino enim (si tamen officii ratio permittat) excurrere isto Destinare ades. Plaut. Id. I. 4. 2. 58. — quid, eas quanti destinavit? 18. Talentis magnis iudem quot ego & tu sumus. Hic enim & Pers. 4. 4. 115. Destinac est Emptio facta arbabonem dare, ceteram pretium in diem differre. ut observat Gronov.

Destinare aliquid agere. Cael. 1. Bell. Civil. 35. Insectis iis, quæ agere destinaverat.

Destinare animo, & animis, & in animo. Liv. 1. Bell. Pun. Si hoc bene fixum, omnibus, destinatumque in animo est, iterum dicam, vicistis. Idem 7. ab Urbe, Adeo morte sola vinci destinaverant animis.

Destinare animo authorem cædis, pro Suspectum habere. Liv. lib. 3. Decad. 4. Animis Leulippum omnes cædis authorem destinabant.

Destinare de aliqua re. Sueton. in Cæs. cap. 44. De ampliendo imperio giura aut majora in dies destinabat. Id est, Parabat, constituere. De-

- liberabat. Cajus l. ult. in princ. D. de verborum obligat. Si servus aut filius famil. ita stipulatus sit: Rem illam aut illam, utrum ego velim: non pater dominusve, sed filius servusve destinare de alterutra debet.
- Destinati** Cenfores. Plin. 10. Epist. 83. Ego a destinatis Cenforibus, quid sentirem, interrogatus, eos, &c. i. e. Designatis
- Destinare** aliquem aræ, id est, immolationi, five ut immoletur. Virg. 2. Æn. 129. — & me destinat aræ.
- Destinari** foro. Quintil. lib. 2. cap. 8.
- Destinare** ægrum cibo. Cels. lib. 3. cap. 4. Asclepiades ubi ægrum tri-duo per omnia fatigarat, quarto die cibo destinabat. [Quartum diem edit. Lind.
- Alicui diem necis. Cic. 3. Off. 45. Et Plin. Epist. Dummodo jam nunc defines diem, quo & de illis, & de his coram exigere possimus.
- Collum in furcas.** Varr. 1. de R. R. cap. 20. Novellus quum quis emerit juvenco, si eorum colla in furcas destinata incluserit ac dederit cibum, &c. Castigator lectio ex vetusto exemplari, habet In furcas destitutas, &c.
- Adduntur e** servitiis gladiaturæ destinati. Tacit. 3. Ann. 43.
- Ictum certum** destinare. Claud. de Hyfrice 32.
- Aliquem imperio.** Ovid. 15. Met. 3.
- Arcus** destinat. Lucan. ad Pison. — non semper Cnossius arcus Destinatus, exempto sed laxat cornua nervo. Al. Arcu.
- Desponsam & destinam** laudem alicui præripere. Cic. de Arusp. Resp. 6.
- Destinari ad mortem.** Liv. 2.
- Destinata** alicui pecunia, Promissa. Ulp. in l. A divo Pio. D. de re judicata.
- Destinare** alicui provinciam. Liv. 1. Bell. Pun. Afrubali fratri, viro impigro, eam provinciam destinat.
- Puellam, pro Despondere.** Plin. Epist. Jam destinata erat egregio juveni, jam electus nuptiarum dies.
- Destinare** sibi puellam minis triginta. Plaut. Rud. Profl. 45.
- Sermonibus** aliquem hostem. Liv. 5. Bell. Maced. Romæ destinabant quidem sermonibus hostem Antiochum, sed nihil dum ad id bellum præter animos parabant.
- Spei alicui** destinatus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- Destinare spe** aliquid futurum. Liv. 9. Bell. Pun. Qui enim convenire, quem modo civitas juvenem admodum unum recuperandæ Hispanie delegerit ducem, quem recepta ab hostibus Hispania ad imponendum Punico bello finem creaverit Consulem, spe destinaverit Africam subacturum, Annibalem ex Italia retracturum, &c.
- Servitiis** destinare aliquem. Valer. 2. Argon. 484.
- Tempus & locum** ad certamen. Liv. 3. Bell. Maced.
- Ufibus publicis** destinatus locus. Ulp. in l. offa. D. de relig. & sumpt. funer.
- Destinatum est** mihi. & Destinatum est mihi in animo. Liv. 6.
- Destinare, pro Mittere.** Sueton. in Galba cap. 16. Statimque legationem ad Prætorianos cum mandatis destinaverunt, displicere imperatorem in Hispania factum, &c.
- Destinare in provinciam.** Ulp. in l. 2. §. legatis. D. de judic.
- Destinare, pro Notare.** Curtius lib. 9. 23. Dioxippus conjectum oculorum, quibus ut sur destinabatur, ferre non potuit.
- Destinare, pro Scopum** designare quem petas. Liv. 38. 29. Non capita solum hostium vulnerabant, sed quem locum destinassent oris. Hinc Destinatum apud Ambrosium Scopum significat.
- Destinare, Attingere** id quod petis & prendere. Cæs. 7. Bell. Gall. 22. Nam laqueis falces avertebant, quas quum destinaverant, tormentis introrsus reducebant. Ex Turnebi Adv. 14. 11. V. supra a princ. notata.
- Destinare, pro Definire.** Marcell. l. 94. D. de verb. oblig. Alioquin si, quum destinare genus, & modum vellet, non fecit, nihil stipulatus videtur.
- DESTINATUS**, Partic. Alligatus. Apul. 4. Met. p. 143. Arreptum me loro quum valido ad anfulam quandam destinatum, rursus cædendo confecissent. Idem 6. p. 184. Sidon. 1. Epist. 7.
- Destinati ad certamen.** Liv. 3. Bell. Maced.
- Certis, destinatisque** sententiis addicti. Cic. 2. Tusc. 5.
- Non est annus** hic tibi destinatus. Cic. 10. Fam. 25. Id est, Non est tibi legitimus ad petendum.
- Locus alicui** destinatus. Cic. pro Sextio 66. Qui locus orbis terræ jam non erat alicui destinatus.
- Destinatus, pro Certo & definito.** Fab. lib. 3. cap. 8. Judicalem in qua fere eadem: sed certis destinatisque personis quaerantur.
- DESTINATO**, Adv. Sueton. Cæs. cap. 60. Prælia non tantum destinato fed ex occasione fumebat. Idem Calig. C. 43. Ex destinato. V. DESTINATUM.
- DESTINATE**, Adv. Ammian. 18. 3. Florentio & Lupicino destinate certantibus.
- Compar.** Idem 20. 8. Eum ad se prodire destinatus adigentes.
- DESTINATIO**, onis. f. [απειρίσις] ut Destinatio mortis. Plin. lib. 36. cap. 14. & lib. 8. cap. 25.
- Destinatio, pro Deliberatione.** Plin. lib. 7. cap. 45. Pestilentia Urbis, fames, litisque Italiae, destinatio expirandi, & quadridui inedia, major pars mortis in corpus recepta.
- Certus** destinationis. Tacit. 12. Ann. 32. Ortæ apud Brigantes discordiæ retraxere ducem, destinationis certum, ne nova moliretur, nisi prioribus firmatis.
- DESTINATUM**, i. substantive. Ex destinato. V. modo DESTINATO Adv. Plur. Curt. 3. 8. 29. Destinata salubriter, omni ratione potentior, Fortuna discussit. Plura Freinsh. in Ind. q. V.
- DESTITUITO**, ui, ūtum, [καταλείπω, μείνημι, εξαπορέω] ẽre. ex De & Statuo; significat proprie Desigere, deponere. Sic Furcas destituere Varro dixit pro Infigere. V. Nonium 4. 120. Plaut. Rud. 3. 5. 43.
- Ita duo destituit ligna his cum clavis fenex. Liv. 7. 10. & alibi. Plura Cujac. Observ. 10. 24. Deinde significat Derelinquere: ut Destituere rem inchoatam. Liv. 4. Bell. Maced.
- Destituere** aliquem, pro Deferere. Cic. 13. Att. 49. Ait illum me animi conscientia, quod Phameam destituissem, de se suspicari.
- Ab arte** destitui. Ovid. 6. Epist. 155.
- Destituor** prudens artis, ab arte mea.
- Pietas & fides** destituunt. Lucan. lib. 5. 298. Hoc est, Abeunt.
- Somnum** destituit imago. Ovid. Rem. Amor. 576.
- Spes** destituit. Tibull. lib. 1. Eleg. 1. 7.
- Nec spes destituit, sed frugum semper acervos Præbeat.
- Destituere** spem. Liv. 1. 51. Inde illam absentis infectationem esse natam, quod morando spem destituerit. Columel. lib. 4. cap. 24. Quæ nec spem vindemiæ destituant, nec emacient stirpem suam. De palmis vitium. Rufus Liv. 1. 41. Destituit spes.
- Spe** destitui. Ovid. 3. Epist. 143.
- Comitem** destituere. Ovid. 8. Met. 176.
- comitemque suam, crudelis, in illo Littore destituit.
- Sorti** fortunas. Cic. 5. Philipp. 33. Qui ne forti quidem fortunas nostras destituit, sed libidini cujusque nos ita addixit, ut ne sibi quidem, &c.
- Incoeptum** opus. Ovid. 3. Amor. 12. 18.
- Poma** destituunt famem. Sen. Herc. Hoc est, A famelico Tantalo fugiunt.
- Preces** destituere. Ovid. ad Liviam 198.
- Propositum.** Ovid. 3. Amor. 7. 14.
- Tam cito** me somnos destituisse queror. Ovid. 15. Epist. 136.
- Destituere** studia alicujus. Liv. 9. Bell. Maced. Gratas Pop Rom. egit quod tanto studio, quotiescunque declarandæ voluntatis potestas facta esset, Prætorem se voluisset facere: ea sibi studia civium suorum destituere non in animo esse.
- Destituere, pro Fallere** fidem, & promissum non præstare. Cic. pro Cluent. 83. Contrahit frontem, & queritur se ab Oppianico destitutum. Budæus.
- Decipere** ac destituere aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Ejusdem muneris, legationis, officii, mandatorumque socios induxit, decepti, destituit.
- Destituere** navem anchoris, apud Nævium, pro Statuere. Non. 4. 120.
- DESTITUENS**, Aufon. Technop. de Deis ult. Et nunquam in dubiis hominum, bona destituens Spes.
- DESTITUTUS**, [καταλειφθεός, ἀπειρίσις] Partic. Cic. 1. Off. Magisque ille cui promissum sit, ab officio discedat, si se destitutum queratur.
- Illulus** atque destitutus. Cic. pro Quintio 51.
- Destitutus** aliqua re. Id est, Carens ea. Quintil. lib. 12. 3.
- Destitutus** bonis. Cic. 1. Tusc. Sic Destitutus consilii & promissis alicujus. Cic. 1. Q. frat. 3.
- Destitutus, absolute, pro Desperans.** Sueton. in Calba cap. 11. Accessit ad tanta discrimina mors Vindiciis, qua maxime consternatus, destituitoque similis, non multum abfuit quin vita renuntiaret.
- DESTITUTIO**, onis. [ἀπείρισις] Cic. pro Cluent. 71. Hos qui leviores erant, destituitoque iratos Oppianico redderet.
- DESTITUTOR**, Tertull. ad Nation. 2. 18. Tibull. in Carm. Priap. 83. v. 15.
- DESTOMACHOR**, aris, atus sum, ari. Dep. ut Deserevire, Deservevire, ponere iram. Donatus utitur. H. St. Verba Don. ad Adelph. 4. 7. 10. hæc sunt. Exanimato ob mœrorem non convenit inclementer ire obviam, quum possit in tempore objurgari, postquam destomachus fuerit.
- DESTRINGO**, inxi, ictum, [ἀπείρω, ἀπείριμι] ẽre. Amputare, colligere, excidere. Columel. lib. 11. cap. 2. Tum & olea destringenda est, ex qua velis viride oleum efficere.
- Avenas** destringere. Cato cap. 37. extr. Frumenta face bis farrias runcesque, avenasque destringas.
- Destringere, pro Abradere.** Plin. lib. 31. cap. 11. Et oculorum causa comburuntur in cruda olla, figulini operis, plurimum proficiente eo cinere contra scabritias genarum excrecentesque carnes, & quicquid opus sit ibi destringere, spissare, explere.
- Destringere & abradere** aliquid bonis alicujus, per translationem. Plin. Paneg. 37.
- Destringere, pro Strigilibus** radere. Plin. 3. Epist. 5. Dum destringitur, tergiturque, audiebat aliquid. Alii tamen Distringitur legunt. V. DISTRINGO.
- DESTRICUS**, a, um. Sen. Epist. 101. Patibulo pendere destrictum.
- DESTRICTE**, Adv. Tertull. Advers. Marc. 1. 3. & l. 13. Dig. de Procurat. Destrictæ denegare.
- DESTRICIVUS**, Cæs. Aur. Acut. 2. 29. Adjutorii genus destrictivum. i. e. Stricturæ solvendæ destinatum, ut loqui Afer iste medicus Methodicus consuevit. Solet eadem etiam Mitigativa vocare.
- DESTRIGMENTUM**, Idem quod Strigmentum, siye Ramentum. Plin. lib. 20. cap. 34. de cucurbita sylvestri. Et ignes sacros, destrigmentis, vel his impolitis, vel feminibus. Alii legunt, vel Strigmentis his impolitis.
- DESTRUO**, xi, ctum, [καταστράω, καταστρέω, καταστρέω] ẽre. Quod structum erat corrumpere. Cujus crebriora sunt apud autores exempla, quam fuerit opus hic congerere.
- Construere & Destruere**, contraria. Cic. de Senect. 74. Ut navem, ut edificium idem destruit facillime, qui construxit, &c.
- Ævum** destruit animos. Lucan. lib. 8. 28.
- sic longius ævum
Destruit ingentes animos.
- Destruit eum** infamia. Plin. Paneg. cap. 83.
- Vetustas** destruit aram. Ovid. 5. Fast. 152.
- Ara erat illa quidem Curibus, sed longa vetustas
Destruit, & saxo longa senecta nocet.
- Fortunam** suam destrui Cæsar, imparemque tanto imperio rebatur. Tacit. 4. Ana. 18.
- Honores** destrueret. Ovid. ad Liviam 249.
- Nec juvenis positi supremos destrue honores.
- Mœnia** destruat. Virg. 4. Æn. 326.
- Destruere** testes. Quintil. lib. 5. cap. 7. Id est, Ostendere iis moribus eos esse, ut ad testimonium reddendum non sint recipiendi. V. Burm. ad Quintil. 2. 17.
- Opus** destruendi, ac confirmandi, hoc est, Confutatio, & confirmatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
- DESTRUENS**, Jultin. 23. 3. 12. Fortuna destruens quæ cumulaverat. Petron. cap. 100. Repente quasi destruyente fortuna constantiam.
- DESTRUCTUS**, Humana manu destructus. apud Ammian.
- Destructa** templa. Prudent. Apoth. 445.
- DESTRUCTIO**, onis. f. Murorum destructio. Sueton. Galb. cap. 11.
- Destructio & confirmatio** sententiarum. Quintil. 10. 5. conf. Tertull. de Cor. Mil. cap. 2.
- DESTRUCTOR**, oris. m. Tertull. Apol. cap. 46. Rerum ædificator & destructor. adde advers. Marc. 4. 7. Et in Inscript. Grut. p. CCCXX. NON SVMVS TVSCIE DESTRICTORES.
- DESTRUCTILE**, [φθαρτέον] Quod destrui potest. Lactant. de Ira Dei, Destructilia sunt omnia, quæ manu fiunt. Alii legunt Destructibilia. Prudent. in Roman. 348. Solvi incapacem posse, nec destructilem.
- DESTRUCTIVUS**, Cæs. Aurel. Tard. 1. 4. Destructivum adjutorium. [Nisi Destrictivum legendum est. q. V. DESTU-

DESUADEO, V. DISSUADEO, H. St.
DESUB, V. DE.
DESUBITO, Adv. [ἐξαιφνης, ἐξαπνης] Idem quod Subito & Celeriter. Plaut. Bacchid. 1. 3. 46.
 Quid si apud te veniat desubito prandium aut potatio. Idem Moll. 2. 1. 63.
 Desubito & repente. Titinn. Quis desubito tam repente ad me venisti? Nonius.
DESUBITO, are. Firmic. lib. 3. cap. 4. Sed nihilominus etiam si Jupiter eas artes fuerit largitus, easdem crebra everfione desubitat. Locus enim sextus habet propriam malitie prerogativam.
DESUBULARE, [Δυσπυλεῖν] a Subula deductum, significat Perfodere. Varr. Alterum Carneadem desubulasse bona corporis. Nonius 2. 238.
DESUDDO, [κυσθιδδω] a quo Desudafco, & imperf. Desudafcitur. Plaut. Bacchid. 1. 2. 32.
 Quid ego metuam rogitas? homo adolescens
 Penetrem hujusmodi in palastram, ubi damnis desudafcitur? Id est, Valde sudatur. Stat. 3. Theb. 277.
 Illum ego perpetuis mihi desudare caminis
 Si jubeam, &c. Venus de Vulcano ad Martem.
 Desudare atque elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. 38. In his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desudero.
DESUDATUS, ut, Gracili balsama furculo desudata. Prudent. Cathem. 5. 118.
 Desudata judicia. Claud. Paneg. Mallii Theod. 11. Post desudatas militie excubias. Sidon. 6. Epist. 1.
DESUDATIO, onis. Scribonius Largus. comp. 253. Jul. Firmic. Nimia desudatione dissolvi. Mart. Capell. 6. p. 189.
DESUDATORIUM, ii. n. apud Celsum. [Suspect.
DESUEO, evi, etum. Verbum antiquum auctore Nonio: ut Desuevi illum, pro Desuefeci, Consuetudinem ei abstulit. Titinnius Gemina: Parasitos amovi, lenonem adibus absterui, desuevi ne quo ad cenam exiret extra consilium meum.
DESUESCO, [ἀνησσω, ἀνησσω] ere. Neutr. Contrarium est verbo Consuefcere sive Assuefcere: & significat Morem suum intermittere. Liv. 8. Id aliquandiu aequavit pugnam, jam pridem desuevit clamorem Romani exercitus pati.
 Paulatim desuefcit honori. Sil. lib. 3. 575.
 Gens ferri patiens, ac lata domare labores,
 Paulatim antiquo patrum desuefcit honori.
DESUEVUS, [ἀνηστος, ἀσυνηστος] A consuetudine remotus, inquit Valla in Poggium. Virg. 6. Æn. 814.
 — jam desueta triumphis Agmina.
 Desueta res. Liv. 3. Postquam audita vox in foro est praconis, Patres in curiam ad Decemviros vocantis, velut nova res (quia intermiserant jam diu morem consulendi Senatus) mirandam plebem convertit, quidam incidisset cur ex tanto intervallo rem desuetam usurparent.
 Retractare verba desueta. Ovid. 5. Trist. 7. 63.
DESUESCENDUS, Adj. [ἀνηστέρευτος] Quintil. lib. 3. cap. 8. extr. Hac adolefcentes sibi scripta sciunt, aliter quam dicturi sunt, exerceri velint, & in desuescendis morentur.
DESUETUDO, inis. [ἀνηστος] Liv. 1. 19. Mitigandum ferocem populum armorum desuetudine ratus, Janum ad infernum, &c.
 Resides, & desuetudine tardi. Ovid. 14. Met. 436.
 Abire in desuetudinem. Ulp. in l. Si servus. §. Hujus. D. ad l. Aquil.
 Hujus legis secundum quidem caput in desuetudinem abiit.
 Per desuetudinem tacito omnium consensu leges abrogantur. Julian. in l. De quibus causis. D. de legibus.
DESUEFACTIO, eci, actum, ere. Consuetudinem pretermittere, vel relinquere. Cic. pro Cluent. 110. Multitudinemque jam desuefactam a concionibus ad veteris consuetudinis similitudinem revocaverat.
DESUEFIO, [ἀνηστω] eri. Varr. 2. de R. R. cap. 9. Duobus mensibus primis a partu non disjunguntur a matre, sed minutatim desuehunt.
DETEGO, xi, ere. Idem quod simplex Sugo. Pallad. lib. 1. cap. 9. Et liqua fundentur ex poculis, velociter rapta defugent. De Pavimentis loquitur ex carbonibus, fabulone & favilla formati, quæ injectum humorem celeriter imbibunt. Conf. Vitruv. 1. 7. C. 4. extr.
DEULTOR, V. DESILIO.
DESUM, desini, [ἐκλείπω] deesse. Deest pecunia quando nulla est, Deficit, quando est aliqua, sed tam pauca ut non sufficiat. Ter. Phorm. 2. 1. 69. Non ratio, verum argentum deerat. Virg. 8. Ecl. 67.
 — nihil hic nisi carmina desunt.
 Deesse alicui opera, &c. Id est, non juvare. Cic. 1. Fam. 9. Tantum enitor, ut neque amicis, neque etiam alienioribus, opera, consilio, labore desim. Sic Deesse causæ communi. Cic. 6. Verr.
 Deesse & Abundare, contraria. Cic. 1. de Divin. 61. Sive deest nature quippiam, sive abundat, atque effluit.
 Desuit ei animus ab initio. Cic. ad Brutum 10.
 Bello propter timiditatem deesse. Cic. 2. Philipp. 71. Cur ei bello tum propter timiditatem tuam & libidines desuisti?
 Desit mihi in hac parte fides. Ovid. 10. Met. 302.
 Ingenium deesse alicui. Cic. 1. de Orat. 80. Quod si tibi tantum in nobis videtur esse, quibus etiam si ingenium, ut tu putas, non maxime desuit, doctrina certe & otium, & hercule etiam studium illud dicendi acerrimum desuit.
 Lingua palato non deest. Ovid. 15. Epist. 111.
 Deesse occasione. Liv. 7. Bell. Pun. Plin. lib. 11. cap. 25. Nulloque momento meditari cessat, nequando desit occasio.
 Officio suo & muneris. Cic. 3. Tusc. 15.
 Tristi officio. Ovid. 12. Met. 4.
 Desuit officio Paradis presentia tristi.
 Orationem ad alicujus rei disceptationem deesse. Cic. de Lege Agr. 40. Alicui prudentiam in consilio desuisse. Cic. 10. Fam. 17.
 Non deerit sapienti quod agat. Cic. 4. Acad. Sermo mihi deest abs te. Cic. 4. Att. 10. Nec metuo tamen ne mihi sermo desit abs te, quo magnopere delector.
 Deesse sibi. Cic. pro Rosc. Amer. 104. Mihi ausculta, vide ne tibi desis. Hor. 2. Sat. 1. 17. — haud mihi deerō,
 Quum res ipsa feret. Non sibi deest is, qui facit & quod sibi opus est, & quod oportet. Acron.

Non tibi desuit cura aut studium in tanto officio. Cic. 9. Philipp. 1.
 Tibi nullum a me amoris, nullum studii, nullum pietatis officium defuit. Cic. pro Milon. 101.
 Deesse voluntati amici. Cic. 3. Att. In Trib. pleb. Def. reliqua spes est: quam si expectaro, non erit quod putes me causæ meæ, voluntati meorum desuisse.
 Non animus eis, sed vires defuerunt. Cic. pro Flacc. 61.
 Deest paululum. V. PAULULUM.
 Deesse, pro Abesse. Cic. 2. Q. frat. 8. Huic convivio puer optimus Qu. tuus meusque, quod perleverit commotus fuerat, defuit.
 Non desunt qui interpretentur, hoc est, Quidam interpretantur. Plin. lib. 2. cap. 109. Nec defuere geometræ, qui interpretarentur significare epistolam a medio terrarum orbe missam. Cic. contra Rull. 89. Verum arbitrabatur, non desore qui illa restituerent.
 Non deesse, non Cunctari. Tacit. 4. Hist. 11. Nec deerat ipse, stipatus armis, apparatu, incesflu, excubiis vim principis complecti. Idem 14. Ann. 39. Nec desuit Polycletus, quo minus &c. Paulo aliter Capitolin. Gord. tert. cap. 31. Nec desuit, ut Senatus de his rebus, quas non noverat, falleretur. Id est, Accidit, ut falleretur.
 Non deest, pro Licet. Sil. Ital. 6. 10. Nec cerneret deerat.
DEFORE, V. suo loco.
DESUMO, mpsi, mptum, [λαμβάνω, ἀναίρειναι] ere. Idem quod Sumere. Liv. 4. 55. Duo singuli singulos sibi Consules asservandos aliud opera defumunt. Hor. 2. Epist. 2. 81.
 Ingenium sibi quod vacuas desumpsit Athenas.
 Desumere sibi aliquem hostem. Liv. 6. 20. Idem 8. Bell. Maced. Recto itinere duxit exercitum ad eos, quos tibi hostes desumpseras?
DESUPER, [ἀνω, ἀνωθεν] Adv. Idem quod Super, Ex loco superiori. Virg. 4. Æn. 121.
 His ego nigrantem commissa grandine nimbum,
 Dum trepidant alæ, fatusque indagine cingunt,
 Desuper infundam. Cato cap. 18. Aut binas pro singulis desuper ponito.
 Incurrere desuper. Tacit. lib. 2. 16. Soli Cherufci juga infederunt, ut praeliantibus Romanis desuper incurrerent. Flor. 3. 3. 16. Liv. 24. 34.
DESUPERNE, Adv. Idem. Vitruv. 10. 22. Temperavit ahena aque ferventis & picis desuperne contra capita hostium.
DESURGO, rrexi, ere. In sceffum ire ad exonerandam alvum, ap. Scribon. Larg. Quoties desurrexerint torminosi. Idem, Teneffus est irritatio ultima partis directi intestini: in quo sepius libet defurgere sine causa. Proderit ad hoc quoties desurrexerit, vino austerissimo & aqua calida fovere. V. Turneb. 17. 17. Sic & Plin. 28. 14. Teneffus, id est, Crebra voluntas defurgendi. Ita legit Hard. & Hor. 2. Sat. 2. 76. — Vides, ut pallidus omnis Cœna defurgat dubia.
DESURRECTIO, onis. f. Marcell. Empir. cap. 27.

D E T

DETEGO, xi, etum, [ἀπαρτίζω, ἐκκαλύπτω] ere. Denudare, & aperire. Plaut. Moll. 1. 3. 7. Modestiam omnem detexit, tectus qua fui. Ensem detegere vagina. Sil. lib. 13.
 Detegere, per translationem. Liv. 10. Ite igitur: Dicite, inquit, detegant nequicquam conditas insidias.
 Laceros artus, & grandia detegit ossa. Ovid. 9. Met. 169.
 Facta detegere variis modis. Ovid. 2. Trist. 432.
 Imbelles animos. Lucan. lib. 5. 322.
 Furta. Ovid. 2. de Arte Am. 428.
 Flecte iter, & monitu detege furta meo.
 Orationis ossa. Quintil. in Proœm. lib. 1.
 Magicas vanitates. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Vultus. Ovid. 6. Epist. 40.
 Detegit ingenio vulnera facta suo.
DETECTUS, Partic. [ἀπερτίζω] ut Detecta fraus. Liv. 22. 43.
 Edes detecta, Tecto spoliata. Nepos 25. 20. 3. Quum ades Jovis Feretrii, vetustate atque incuria detecta, prolaberetur.
 Patetecta & detecta. Cic. 4. Acad.
 Detectus, pro Nudo. Ovid. 2. Fast. 301.
 Nunc quoque detecti referunt monumenta vetusti
 Moris, & antiquas testificantur opes.
 Caput detectus. Id est, Sine galea. Servius. Virg. 10. Æn. 133.
 Compar. Solin. Edit. Salmal. cap. 30. Hyacinthus, propensa perspicuitate detectior.
DETECTIO, onis. f. Ulp. Detectio mortis. Tertull. adverb. Marc. 4. 36. Descendisse Jesum ad detectionem Creatoris.
DETECTOR, oris. m. Tertull. adverb. Marc. 4. 36. Detector Creatoris. Idem adverb. Valent. cap. 3. extr. Detector totius conscientia.
DETFENDO, [ἀπερτίζω] ere. Caf. 3. Bell. Civil. 85. His constitutis rebus. signo jam protectionis dato, tabernaculisque detentis. Liv. 41. 3. Nautici tabernacula detendunt.
DETENTUS, DETENTIO, DETENTOR. V. DEFINIO.
DETENTO, are. l. 16. Cod. Theod. de Tironibus. Servi quos militia armata detentat. Et Fortunatus lib. 11. Carm. 19.
 Nec volo nunc absens una detenter ut hora.
DETENTATIO, onis. f. Ulp. l. 5. Dig. de impensis in res dotal. Manebit maritus in rerum detentationem, donec ei satisfiat.
DETENTATOR, oris. m. l. 2. Cod. de fundis limitroph. Si quis fuerit detentator inventus. Et l. 7. princ. Cod. de præscript. xxx. vel xl. ann. Extranei suppositæ rei detentatores.
DETER, Deterior, Deterimus, V. DETEREO.
DETERGEO, es, vel DETERGO, is, si, sum, [ἀποδάσκειν, ἀπιμύρηναι] ere, vel ere. Idem quod Tergere, Abstergere. Plaut. Men. 1. 1. 2. Mensam quando edo detergeo. Columel. lib. 3. Quoties falcem acueris, ea pelle aciem detergito.
 Fletus detergunt flumine. Claud. 2. in Eutrop. 375. Et apud Ovid. lib. 13. Met. 746. Lacrymas detergere.
 Detergere, per translationem: ut Detergere fastidia, pro Auferre. Columel. lib. 8. c. 10. Hor. 1. Od. 7. 15.
 Albus & obscuro deterget nubila cœlo
 Sæpe Notus.

Somnum detergere pollice. Claud. in Epithal. Pallad. 27.
 Spurcitus. Columel. lib. 1. cap. 5.
 Nubila deterfa radiis. Claud. de Sext. Conf. Hon. 539.
 Numerum aliquem. Cic. 14. Att. 10. Quid queris? jamne ad centena Cluvianum? adventare videtur: sed primo anno LXXX. deterfimus. Jamne ad centena Cluvianum? fubaud. Perducatur: nam epifkola quae fequitur proxima, fic ait, De Cluviano, res ad centena perducitur. Sensus est: Quod feire vis num hic Cluviana bona ita conftituerim, ut ex his poftbac centena feftertia quotannis capere poffim: brevi futurum fpero ut ita fit: & hoc ipfo anno, quo Cluvianam hereditatem adivi, LXXX. ns. cepi. Centena ns. in fingulos annos: ut in lib. Paradox. Capit ille ex fuis praediis fehexcenta ns., ego centena ex meis. Cluvianum: Cluviana res, quam ex Cluvii hereditate acceperat. Adventare: Ad centena, fructum centenorum feftertiorum. Deterfimus: Cepimus, fed verufius Deterfimus quam Cepimus.
 Remos detergere [Gr. *πυροσβέντες τὸς πυροὺς, ἀνακόπτεν κάπας*] pro Abfcindere, Roftra auferre. Caef. 1. Bell. Civil. 58. V. Bayfium de Re Naval. & Paris Lex. Crit. p. 343. Freinsh. Ind. in Flor. Scheff. de Mil. Nav. 3. 6. p. 233. Conf. ABSTERGO. Sic pinnas Liv. 38. 5. 3. Afferibus falcatas detergebat pinnas.
 Rubigo deterfa. Sil. lib. 4. 12. conf. Petron. cap. 22. & 135.
 Detergere farmenta de arboribus putatis, & vineis. Cato cap. 37. extr. Sed funt qui Degere legunt, pro Deterge. Sic Detergere palmites, pro Deceperere. Columel. lib. 4. cap. 27. extr. Gemmas. lib. 4. cap. 26.
 Detergere, pro Corrigere & emendare. Claud. de Conf. Mall. Theod. 190. — tu prima hominem fylveftribus aentis
 Elleis, & feedo detergis fecula victu. Hoc est, Facis velut nitidiora, feodum victum detergens.
DETERIÆ Porcae, id est, Macilentæ. Festus.
DETERIOR, V. DETERO.
DETERMINO, [*ὁρίζω, καθορίζω*] are. Terminos imponere vel terminis, & veluti Limitibus quibusdam designare. Liv. 1. 18. Inde ubi profpectu in urbem agrumque capto, deos precatur, regiones ab oriente ad occafum determinavit, &c. Plaut. Pœnul. Prol. 48.
 Ejus nunc regiones, limites, confinia
 Determinabo: ei rei finitor factus fum ego. Plin. lib. 3. cap. 15.
 Determinant spatia. Plin. lib. 10. cap. 38. De aquilis.
 Determinare, pro Terminare. Sueton. in Galba cap. 15. Exiftimabatur etiam Senatoria & Equeftria officia biennii fpatio determinaturus, nec daturus nili invitis ac recufantibus.
 Determinare, per translationem. Cic. 3. de Orat. 73. Et id quod dicit fpiritu, non arte determinat. Plin. lib. 18. cap. 23.
 Determinare, pro Certo exprimere, Definire, feu Describere. l. fin. D. de iust. & jur. Quem locum, inquit Paulus, determinare hoc modo poffumus.
 Iter determinare, & Viam determinare. Jabolenus in l. Certo generi. D. de fervitut. rufficor. praedior.
 Tempus. Ulp. in l. Si finita. §. Siquid in via. D. de damno infect. Praetor caufa cognita tempus pro conditione operis determinabat.
 Poena pro tempore determinata. Papinianus in l. Imperator. D. de pofitulado.
DETERMINATUS, Partic. [*καθ' ἑξαριθμῶν*] ut Determinatus curfus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Nunc legitur, Curfus ordinatos definiunt.
DETERMINATIO, onis. f. [*πίεσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Extrema ora & determinatio mundi.
 Exitus & determinatio orationis Conclufio dicitur. Cic. 1. de Invent. 98.
DETERMINATOR, oris. m. Tertull. de Pudic. cap. 11. Spiritus Sanctus difcipline determinator.
DETERMINABILIS, e. Tertull. adverf. Hermog. cap. 41. Materia determinabilis.
DETERO, ivi, itum, [*καταπίπτω, ἀλλοῶω*] ĩre. Valde terere. Columel. lib. 1. cap. 6. Area optima est filice confrata, quod & celeriter frumenta deterantur. Sic detritum milium. apud eundem lib. 6. cap. 12.
 Deterere calces. Plaut. Merc. 5. 2. 111. Clementer quafio, calces deteris. Ufu aliquid deteri. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Deterere, Deftituere, corrumpere. Plin. Nimia cura deterit magis, quam emendat.
 Deterere laudes alicujus, Imminuere. Hor. 1. Od. 6. 10.
 Laudes egregii Caefaris & tuas
 Culpa deterere ingeni.
 Fama alicujus, pro Detrahere. Sil. lib. 7.
DETRITUS, 2, um. Partic. A catena collum detritum canis. Phædr. 3. 8. 16. transl. Gell. 15. 30. Ab alio vitæ genere jam detritus.
DETRIMENTUM, i. n. [*βλάπη*] a Detritu: quod ea quæ trita funt, minoris pretii funt, ut ait Varro de L. L. 4. Ter. Hec. 2. 1. 37.
 Satis feio peccando detrimenti nihil fieri poffet.
 Detrimentum & Emolumentum, repugnantia. Cic. 1. de Fin. 53.
 Incommodum & detrimentum. Cic. de Clar. Orat. 4. Noftro incommodo detrimentoque, fi ita est neceffe, doleamus.
 Detrimentum accipere. Caef. 5. Bell. Gall. 50. Quod detrimentum culpa & temeritate legati fit acceptum.
 Providere nequid Resp. detrimenti accipiat. Cic. 5. Philipp. 34. In Solenni formula Scti, quo fummæ & abfoluta in rep. potestas Coll. nonnunquam & aliis magiftratibus, tribuebatur. V. Briffon. in formulis. adde ex Vett. Salluft. Cat. cap. 29. ibique Cort. & Liv. 3. 4. extr. Caef. 1. Civ. 5.
 Dio reddit hanc formulam, Ne quid detrimenti resp. pateretur: *ὡς τε πρότερον διατεθεινῶ δημοσίῳ οὐκ ἔμελλεν*. p. 26. Parif. marg. fupr. II. St.
 Afferre detrimentum. In Afferro.
 Capere detrimentum. Cic. pro Milon. 71. Videtret nequid Respub. detrimenti caperet.
 Facere detrimentum. Cic. 4. Verr. 20. Idem fignificat, quod Accipere detrimentum.
 Importata publicis rebus detrimenta. Cic. 1. de Orat. 38. Huic opponit Adjumenta rebus publicis importata.
 Inferre detrimentum. In Inferro.
 Injungere detrimentum Respub. In Injungo.
 Detrimenta atque damna cum maximis injuriis contumeliisque perferre. Cic. 5. Verr.

Refarcire detrimentum. Caef. 3. Bell. Civil. 67. Cupiens ejus diei detrimentum refarcire.
 Sarcire detrimentum. Caef. 1. Bell. Civil. 45.
 Non fine magno Resp. detrimento. Cic. 6. Verr.
DETRIMENTOSUS, a. um. Adj. [*βλαβώδης*] Quod adfert detrimentum. Caef. 7. Bell. Gall. 33.
DETER, Deterior, Deterimus, [*καταρῶν*] Cui aliquid deeft, quafi Detritum, ne bonum fit. Ter. Heaut. 3. 1. 74.
 Deteriores omnes fumus licentia. Hor. 3. Od. 5. 30.
 Nec vera virtus, quum femel excidit,
 Curat reponi deterioribus.
 Deterius & Pejus, inquit Nonius, his fenfibus discernuntur: quod fit Pejus a malo quod in ufu est, & creberrime frequentatur: Deterius vero a bono, ut minoris fit meriti, quam id quod placet. Virg. 4. Georg. 89.
 Deterior qui vilis, cum ne prodigus obfit, Dede neci.
 Deteriores & repulii. Cic. de Arufp. Refp. 53. Habent Hetrufci libri certa nomina, quæ in id genus civium cadere poffunt: deteriores, repullos (quod jam audietis) hos appellant, quorum & mentes & res funt perditæ, longeque a communi falute difjunctæ.
 Author haud deterior. Cic. 2. de Legib. 15. At Theophrastus, author haud deterior, mea quidem fententia.
 Ætas deterior, Senectus. Ovid. 1. de Ponto 4. 1.
 Caufa deterior. Cic. pro Cæcin. 46. Sic in judiciis deterior caufa fit eorum qui fugerint, quam qui, &c.
 Deteriore conditione effe. Liv. 5. Bell. Pun. Nunc deteriore conditione fumus, quam apud patres noftros fuerunt captivi.
 Concoctio. Celf. lib. 3. cap. 2. Atque in longis quoque morbis, etiam tales notas non habentibus, feire licet increfcere, fi fomnus incertus est, fi deterior concoctio.
 Facies. Ovid. 12. Met. 400.
 Deteriore jure effe. Cic. pro Cæcin. 18. Jam principio aufus est dicere, non poffe heredem effe Cefennæ Cæcinam, quod is deteriore jure effet, quam ceteri cives, &c.
 Deteriorem odorem vino adinere. Cato cap. 110.
 Partes deteriores. Lucret. lib. 2. 507.
 Deterior res, & Fructuofior, contraria. Cic. 14. Att. 11. Ruina rem non fecit deteriorem, haud feio an jam fructuofiore.
 Deteriore tempore, abfens auftionatur. Cic. pro Quintio 20. i. e. contrario.
 Pertinaciter hærent, quæ deteriora funt. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Vitiofus & deterius. Cic. 3. de Orat. 26. Quicquid aut addideris, aut mutaveris, aut detraxeris, vitiofus & deterius futurum.
 Deterius facere. Cic. 3. Verr. 133. Nili hoc ita ftatuiffes, in re tana manifelta, quicquid dixiffes, te deterius effe facturum.
 Corrigere & Deterius facere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 87.
 In deterius referre. Tacit. Ann. lib. 13. Nec defuere, qui in deterius referrent. Neroni fcil. verba matris in deterius mutata referrent.
 Mutatus in deterius principatus. Tacit. 4. Ann. 6.
 Veraque, aut in deterius credita, ab uno judice facilius difcernuntur. Tacit. 3. Ann. 10.
 In deterius huncta Romæ audita Martianum angebant. Tacit. 4. Hift. 68.
 Deterimus homo. Cic. 2. Verr. 40. Sic Deterimæ mulierculæ. Cic. 3. Verr. Mortalium deterimus. Cic. de Arufp. Refp.
 Deterimus color. Virg. 3. Georg. 82.
 Quod optimo difmillimum fit, id effe deterrimum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 4.
 Deterrima via. Cic. 9. Att. 11.
DETERIUS, Adv. At tu deterius palles. Perf. 3. Sat. 96.
 Deterius fcripta. Cic. 1. de Fin. 8. De malis Grecis Latine fcripta deterius. Sic DETERREME Apul. 2. Met. p. 272. Stew.
DETERRO, are. Posterioris latinicatis verbum, Deterius facere. Claud. Mamert. de Anima 1. 3. Quicquid deteriorari poffet, & corumpi profecto poffet. Idem 14. Ambrof. Epift. 3. ad Simplician. adde Frontin. de Colon. Edit. Gochii p. 133.
DETERROBATUS, Partic. ut Deteriorate rei æftimatio. Symmach. 4. Epift. 68.
DETERRE, vi, itum, [*καταπλήττω, ἀπποτρέπω*] ĩre. Idem quod Terere, vel Terrore a fententia vel propofito, addit H. St. Avocata) avetere. Cic. 3. de Fin. 38. Nifi eos per le feiditate fua turpitude ipfa deterreat. Ter. Heaut. 1. 1. 27. Rectum ut faciam, non ut Ceterream.
 Deterreere atque avocare a religione. Cic. de Arufp. Refp. 18. Qui his delecter, aut utar omnino lictis, quæ animos noftros deterrent atque avocant a religione. Terrendo avocant H. St.
 Deterreere & Cohortari, contraria. Cic. 1. de Orat. 258. Veitor, ne majorem vim ad deterrendum habuerit, quam ad cohortandum.
 Pudore deterreere, commemorare nefarius ejus libidinis. Cic. Act. in Verr. Sceleratos cives timore ab impugnand. patria deterreere. Cic. Bruto 15.
 Liberalitatem deterreere. Cic. 2. Or. 62. Omnes enim immemorem beneficii oderunt, eamque injuriam in deterrenda liberalitate fibi etiam fieri: eumque qui faciat, commune hoftem tenuiorum putant.
 Enfe pavidum deterreere. Ovid. 13. Met. 296.
 Ab amore deterreere. Hor. 1. Sat. 4. 111.
 — a turpi meretricis amore Quum deterreeret.
 A bello faciundo. Cic. pro Fontejo.
 A ftudiis. Cic. 1. de Fin.
 Ab induftria. Cic. 1. de Fin.
 Nulla re deterreni a propofito. Cic. Bruto 11.
 A feribendo. Cic. de Opt. Gen. Orat. 5. Necvero Aristoclem in philofophia deterruit a feribendo amplitudo Platonis.
 De fententia. Cic. 2. de Divin. 81. Num igitur eorum frequentia Stoici de fententia deterrentur?
 De ftatu fuo aliquem contumeliis. Cic. 11. Fam. 11.
 Deterreere ne. Ter. in Prol. Phorm. 3.
 Maledictis deterreere, ne feribat, parat.
 Deterreere quin. Plaut. Amphit. 2. 1. 9.
 Tamen quin loquar hæc uti facta funt,
 Nunquam ullo modo me potes deterreere.
DETERRITUS, [*καταπληττωμένος*] Partic. ut Deterritus pudore. Cic. 10. Att. 13.

- Ab officio deterritus. Cic. 8. Fam. 6. Nemo enim necessitudine & amicitia te deterritum ab officio dicet. His conjunge Ovid. 10. Met. 600. Tibull. 1. 3. 13.
- DETESTOR**, [*μωσπύρομαι*] āri. Vehementer testari. Plaut. Men. 5. 2. 60. — summum Jovem
Deosque detestor, me neque isti malefecisse mulieri, &c.
Detestari, [*μισοσπύρομαι, ἀφοσπύρομαι, ἀνασπύρομαι, κωλοσπύρομαι*] pro De-
precari vel Abominari, Exsecrari: ut,
Caput alicujus detestari hostili prece. Ovid. 15. Met. 505.
Tanquam auspiciam malum detestari alicquem. Cic. in Vatin. 39. Si vi-
tant, fugiunt, audire de te nolunt, quum viderunt, tanquam au-
spiciam malum detestantur, &c.
Exitum belli detestari. Cic. 8. Philipp. 7. De proximo bello Civili non
non libet dicere. ignoro causam: detestor exitum.
Iram Deorum in caput infelicis pueri detestatur. Plin. 2. Epist. ult.
De Regulo per salutem filii pejerante.
A Rep. nomen alicujus. Cic. in Pison. 96.
Detestari pro Vitare, & a se propulsare, five amoliri. Cic. 1. in
Catil. 27. Nunc, ut a me p. c. quandam prope justam patriæ queri-
moniam detester ac deprecet, percipite quæso quæ dicam.
Invidiam. Cic. 1. de Nat. Deor. 123. Id est, Amovere.
Avertere & detestari. Cic. 4. Philipp. 9. O dii immortales, avertite &
detestamini, quæso, hoc omen.
Detestari, est Absenti denuntiari, inquit Paulus in l. 39. §. 2. D. de
verb. signif. Passive utitur Apul. p. 307. Neque gravius est in
cubiculo despiui, quam in splendidissimo cotu detestari.
Detestari Sacra ap. Gell. 6. 12. V. DETESTATIO.
- DETESTANS**, antis. Nep. 20. 1. 5. Eum impium, detestans, compellabat.
DETESTATUS, passive. Hor. 1. Od. 1. 24. Bella matribus detestata.
Gaj. Jct. D. 50. t. 16. l. 238. §. 1. Detestatum est detestatione de-
nuntiatum. Active Cæs. 6. Bell. Gall. 31. Omnibus precibus detesta-
tus Ambiorigem.
- DETESTANDUS**, ut Tellus detestanda. Sil. 17. 438.
Fraus. Tacit. 4. Ann. 69.
Carmina. Idem ibid. 16. 28.
- DETESTABILIS**, [*βδελυγός, βδελυκτός*] Idem quod Abominabilis.
Cic. 2. Philipp. 65. Non te execrandum Populo Rom. non detestabi-
lem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futu-
ros scias. Idem 3. Tusc. 25.
Quo detestabilior istorum immanitas qui lacerarunt omni scelere pa-
triam. Cic. 1. Off. 57.
Invidiosum, & detestabile. Cic. 1. Philipp. 33. Metui vero & in odio
esse, invidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.
Detestabile & pestiferum. Cic. de Senect. 41.
Omni parte vitæ detestabilis homo. Suet. in Neron. cap. 5. Ex Antonia
majore patrem Neronis procreavit, omni parte vitæ detestabilem.
Omen detestabile avertat Deus. Cic. 11. Philipp. 11.
Pestis detestabilis. Cic. 2. Off. 16. Nulla tam detestabilis pestis est,
quæ non homini ab homine nascatur.
Scelus. Cic. de Amicit. 27.
Umbra. Sen. in Thyest. 1. 24. conf. Liv. 29. 17.
- DETESTABILITER**, Idem. Lactant. 5. 10. Quod nefarie, quod de-
testabiliter fecit.
- DETESTATIO**, onis. f. [*βδελυγία*] Plin. lib. 15. cap. 30. Laurus qui-
dem manifesto abdicat ignes crepitu & quadam detestatione; intera-
neorum etiam vitia & nervorum ligno torquente.
Pro detestatione scelerum aram consecrare. Cic. pro Domo sua 140.
Detestatio apud Jurisconsultos, est (ut Ulp. l. 40. pr. D. De verb.
signif. affirmat) Denuntiatio facta cum testatione.
Detestatio, auctore Festo lib. 13. erat, quum Deus testis in deteriorem
partem vocabatur. V. OBTESTATIO. Invenitur & apud Gell. Detestatio
facrorum, lib. 15. cap. 27. Conf. 6. 12. de Sacris Detestandis. Ritus pa-
rum notus, de quo in Lips. Thesuro laudatur C. G. Schwarzii Dissertatio.
Detestatio, Testium abscissio. Utitur Apulejus lib. 7. Miles. p. 198.
Vid. Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 7.
- DETESTATOR**, oris. m. Cassiod. 1. Epist. reg. 4. Detestator criminis:
amator æquitatis. Et Tertull. advers. Marc. 4. 27. Detestator legis.
- DETEXO**, ui, tum, [*ὑπεπλώω, περιπλώω*] ēre. Texendo absolvere.
Detexere telam, pro Texendo ad finem perducere. Plaut. Pseud. 1. 4. 7.
Detexere aliquid viminibus. Virg. 2. Ecl. 71.
Quin tu aliquid saltem, potius quorum indiget usus,
Viminibus, mollique paras detexere junco? Id est, Multum
texere, finire, perficere. nam DE modo non minuētis est, sed au-
gentis. Servius.
- Exordiri, detexere, retexere. Cic. 2. de Orat. 158. Et ad extremum
ipsi se compungunt suis acuminibus, & multa quærendo reperiunt,
non modo ea, quæ jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam quibus
ante exorsa, vel potius detexta prope retexantur.
Ab exordio aliquid detexere. Author ad Heren. lib. 2. 42. ex vet. Poet.
Linum detextum. Ulp. in l. Sic ut lana. 68. D. De legat. 3. Festus lo-
cum allegat Plauti. Ego hominem detexam pallio. Id est, Exuam,
spoliabo. [Ita quidem & in Lipsiensi Thesuro, sed locum Festi fru-
stra quaras. Sunt vero Servii verba ad X. Æn. 424. *Dum texit*, dum
spoliat, inquit, Nam tempus præsens est, non præteritum ab eo, quod
est Tego. Sic Plautus, *Ego hinc hominem hodie texam pallio*. Verum aut
hæc ille ex deperdita Plauti fabula adduxit, aut memoria lapsus est.
Extat vero jocus comici istius ejusmodi Amph. 1. 1. 138. Illic homo
hoc denuo vult pallium detexere. Ubi V. Dous. Plaut. Expl. 1. 2. Qui
tamen male, quasi ex Servio, Detexam, pro Texam, obtrudit.
- DETEXENS**, entis. Cic. in Arat. v. 250.
Hic non perpetuum detexens conficit orbem.
- DETINEO**, ui, entum, [*κατέχω, καταχω, ἔχω*] ēre. Remorari, oc-
cupare. Ter. Eun. 2. 2. 49. Detineo te fortasse. Idem Bhorm. 4. 1. 8.
Pol me detinuit morbus.
Detinere alicquem & demorari. Cic. 12. Fam. 15.
Detinere alicquem lepore. Cic. 4. Att. Item, Detinere inani spe. Colu-
mel. lib. 8. cap. 5.
Alicquem de suo negotio. Plaut. Pœnul. 1. 2. 190.
Detineri in alienis negotiis. Cic. 2. de Invent. 132.
Animum studiis detineo. Ovid. 5. Trist. 7. 39.
- Compede detinere. Hor. 1. Od. 33. 14.
Curas detinui, Cohibui. Ovid. 4. de Ponto 10. 6 7
Detinui, dicam, curas, tempusque fesselli. V. Heinf. ad loc.
& Burman.
Diem detinere fermone. Ovid. 1. Met. 682.
Feras cithara. Martial. lib. 14. 166.
De Pompejano saepe est electa theatro
Quæ duxit sylvas, detinuitque feras.
Fugam inceptam. Ovid. 3. Amor. 13. 20.
Dicitur inceptam detinuisse fugam. Alii Destituisse.
Jus. Liv. 1. ab Urbe. Ut non plus darent juris, quam detinerent.
Id est, Sibi retinerent.
Detinuere moræ. Ovid. Sabin. 2. 70.
Alicquem lenta mora. Martial. lib. 7. 92. 4.
Detinet me hoc negotium. Plaut. Perf. 4. 3. 45.
Itaque hic est, quod me detinet negotium.
Majore aliquo negotio detineri. Author ad Heren. lib. 4.
Detinent terras nives. Plin. lib. 18. cap. 7. Id est, Occupant, neque
liquefunt.
Carmina oculos detinent. Ovid. 2. Trist. 519.
Et mea sunt populo saltata poemata saepe:
Sæpe oculos etiam detinuere tuos.
Detines me suspensum. Id est, Me diutius in dubio tenes. Cic. 10. Att. 1.
Virgilius per verbum Teneo, idem dixit: ut in 6. Æn. 722.
Dicam equidem: nec te suspensum nate tenebo.
Vela detinere. Ovid. Sabin. 1. 18.
Detineri ventis. Plin. Epist.
- DETINENS**, Hirt. Bell. Hispan. cap. 23. Nec detinentibus nostris, mul-
tis telis injectis, complures vulneribus affecere. [Definentibus Glandorp.
probabili conjectura. An Defistentibus?]
- DETENTUS**, Thessalonica detentus. al. Retentus. Cic. 3. Att. 19. Et
Tacit. 2. Ann. 69. Adversa Germanici valetudine detentus.
- DETENTUS**, ūs. Tertull. advers. Valentin. cap. 32. Detentui obnoxius.
- DETENTIO**, onis. f. Ulp. l. unica extr. Dig. de Remissionibus, Non esse
iniquum detentionem servitutis dari.
- DETENTOR**, oris. m. l. 10. Cod. Unde vi. Possessionis alienæ detentores.
- DETONEO**, di, fum, [*ἀπακείρω, ἀπέρυεω*] ēre. Prorsus tondere.
Columel. lib. 7. cap. 4. Et est modus optimus considerare tempesta-
tes, quibus ovis neque frigus, si lanam detraxeris: neque æstum, si
nondum detonderis, sentiat. Verum quum quæque detonsa erit, ungi
debet tali medicamine.
Detondere capillos. Martial. lib. 8. 52.
Detondere virgulta vineæ. Columel. lib. 4. cap. 23. extr. Nec dubium,
quin sit horum virgultorum natura talis, ut quanto maturius detonsa
sint, plus materiæ: quanto serius, plus fructus afferant.
- DETONSUS**, a, um. — detonsis avecta est Cynchia mannis. Propert.
4. 8. 15.
Detonsi crines. Ovid. 6. Fast. 229.
Arboribus redeunt detonsæ frigore frondes. Ovid. 3. Fast. 237.
Sicambria detonsa. Claud. 1. in Eutrop. 383.
- DETONSO**, are. frequent. Fab. Pictor apud Gell. 10. 15.
- DETONO**, ui, [*κατακτείνω*] are. Tonare declinare. Quintil. lib. 12.
cap. 9. Nam quum illa dicendi vitiosa jactatio inter plausores suos de-
tonuit, refurgit vera & virtutis fortior fama.
Ira detonare. Valer. 4. Argon. 293.
Illum insperata turbatum fraude furentem
OEBalides, prima refugit dum detonat ira.
- DETORNO**, [*περνύω*] āre, Idem quod Tornare. Plin. lib. 13. cap. 9.
Ex quo velares detornant annulos.
- DETORNATUS**, a, um. Metaph. Gell. 9. 8. Detornata sententia &
verbis inclusa.
- DETORQUEO**, si, tum, & raro [Imo nunquam] fum, [*κατακλίμασσω, περυσίζω*] ēre. Deflectere, five idem quod Torquere. Columel. lib.
5. cap. 6. Sed hæc ulmus autumnum tempore melius, quam vere dispo-
nitur, paulatimque ramuli ejus manu detorquentur.
Detorsit a latere in dextram partem. Cic. de Univerf. 22.
Detorquere in lævam, pro Declinare ad lævam. Plin. lib. 28. cap. 8.
Quum fugiant venantem, declinare ad dextram. Et paulo post, At
si lævam detorserit, deficientis argumentum esse.
Cervicem ad oscula. Hor. 2. Od. 12. 25.
Cornua antenarum torquere, & Detorquere, contraria. Virg. 5.
Æn. 831. — una ardua torquent
Cornua, detorquentque, ferunt sua flamina clāsses.
Imminutæ & detortæ corporis partes, quibus repugnant Aptæ & inta-
græ. Cic. 3. de Fin. 17. Aptas malit & integras omnes partes corpo-
ris, quam eodem usu imminutas & detortas habere.
Cursus detorquere ad alicquem. Viig. 4. Æn. 196.
Labra dicentis ne detorqueantur. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Ab aliquo lumen detorquere. Ovid. 6. Met. 515.
Oculos detorquere ad undas. Valer. 1. Argon. 120.
Se alio detorquere. Hor. 2. Sat. 2. 56.
Viam detorquere ad annem. Valer. 5. Argon. 397.
Detorquere vulnus. Virg. 9. Æn. 346.
Detorquere, per translationem. Cic. 2. Off. 37. Nam & voluptates blan-
ditiæ dominæ, sæpe majores partes animi a virtute detorquent.
Detorquere recte facta. Plin. 1. Epist. 8. Atque ea demum recte fa-
cta minus detorqueamus & carpimus, que in obscuritate & silentio
ponuntur.
Prave detorta opinio. Columel. lib. 3. cap. 10. Atque hæc & forsi-
tan pluribus dicta sunt, quam exigebat ratio veritatis: minus tam-
en multis quam postulabat prave detorta & inveterata opinio
rusticorum.
Flectere & detorquere voluntatem alicujus. Cic. pro Cælio 22.
- DEORTUS**, Partic. V. supra. Cic. 3. de Fin. 17. Columel. 3. 10. adde
Apul. 5. Met. p. 163. Deorti digiti. & Hor. Arte Poet. 53. Verba
parce detorta. conf. Tacit. Orat. 28. 9.
- DEORSUS**, Sueton. in Galba cap. 10. Ut detorsa navis appulit. [Sic
ex corruptis codd. profertur & in Lips. Thesuro. Sed emendati codi-
ces exhibent, Detorsam appulit, eamque lectionem pridem Viri Do-
cti, ut verisimam, amplexi sunt.]

DETRAHO, xi, ctum, [*καταρῆω, ἀφαιρέω*] ēre. Auferre, tollere. Ter. Eun. 4. 4. 40. Chærcan' tuam vestem detraxit tibi? Detrahere amiculum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Addere, & Detrahere, contraria. Cic. pro Cluent. 179. Detrahere aliquid alteri. Cic. 3. Off. 23. Detrahere igitur aliquid alteri, & hominem hominis incommodo suum augere commodum, &c. Idem 2. de Divin. 79. Eidemque detraxisset Armeniam a Senatu datam. Detrahere de digito. Ter. Heaut. 4. 1. 37. Quum expenendam do illi, de digito anulum detraho. Aliquid de aliquo, quod tibi assumat. Cic. 3. de Fin. Aliquem pedibus e tribunali. Sueton. de Clar. Rhetor. Torquem hosti. Cic. 1. de Fin. 23. Et Detrahere cruenta spolia. Cic. pro Rosc. Amer. Detrahere [*ἀφαιρέω, καταρῆω*] alicui. Id est, Famam ejus maledictis & oblocutionibus minuere. Ovid. 5. Trist. 14. 3. Detrahat authori multum fortuna licebit, &c. Sibi detrahere. Cic. 4. Verr. 53. Et si queritis, ut egomet mihi detraham, illos ego accusatores puto fuisse, &c. De absentibus. Cic. 1. Off. 134. Et pro Cæcin. De teste. Et pro Rabir. 20. De senatu. De autoritate Senatus: cui opponitur, Ornare Senatum multis laudibus. Cic. pro Cluent. De fama alicujus. Cic. 3. Fam. 8. Ad accusationem aliquem. Cic. pro Cluent. 179. Ut hunc Oppianicum aliud agentem, ac nihil ejusmodi cogitantem, ad hanc accusationem detraheret. Hoc est, Pertiaheret. Detraho alumno suo sterilem illico mamma, ac refilit. Plin. lib. 11. cap. 40. De amore aliquid. Cic. 3. Fam. 12. Ne quid de summo meo erga te amore detractum esse videatur. Id est, Ablatum aut imminutum. Auxilia five legiones alic. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Hæc prius illi detrahenda auxilia existimavit, quam ipsum bello laceffendum. Aliquem de coelo, est de summa gloria eum dejicere. Cic. 2. Philipp. Calamitatem alicui. Cic. post. redit. ad Quirit. 6. Tum in studiis vestris tanta animorum declarata est voluntas, ut non solum calamitatem mihi detraxisse, sed etiam dignitatem auxille videamini. De causa aliquid. Cic. 6. Philipp. 15. Celeritas detracta de causa est: boni tamen aliquid accessit ad causam. De commodis suis. Cic. de Amicit. 57. Multæque res sunt, in quibus de suis commodis viri boni multa detrahunt, detrahique patiuntur. ut his amici potius, quam ipsi fruuntur. Crimen alicui. Lucan. lib. 8. 125. Hoc solum crimen merite bene detrahe terræ. Detrahere & spoliare dignitatem alicujus. Cic. pro Cælio 3. Ut ad ea, quæ accusatores deformandi hujus causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, primum respondeam. Animis errore detrahe nostris. Ovid. 2. Met. 39. Detrahere fastidium dicuntur lupini. Plin. lib. 22. cap. 25. Iidem aviditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt. Fidem verbis alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 7. Nido foetus implumes. Virg. 4. Georg. 512. Amillos queritur foetus, quos durus arator Observans, nido implumes detraxit. Honorem debitum alicui. Cic. 4. Verr. 25. Senatorem Pop. Rom. si non invitaverunt; honorem debitum detraxerunt non homini, sed ordini, &c. Laudem. Cic. pro Lege Manil. Ab injuria aliquem. Cic. 5. Fam. 2. Quem quum comperissem omnem sui Tribunatus conatum in meam perniciem parare atque meditari, egi cum Claudia uxore tua, & cum vestra sorore Mucia, ut eum ab illa injuria detraherent. In judicium aliquem. Cic. pro Milon. 39. Né P. Clodius quum in judicium detrahi non posset, vi oppressam civitatem teneret. De suo jure. Cic. 1. Verr. 25. Hoc si non utor, non tibi injuriam facio, sed de meo jure aliquid & commodo detraho. Invidiam noxæ. Ovid. 7. Epist. 106. De pecunia aliquid. Cic. 3. Verr. 181. Scriba nomine de tota pecunia binæ quinquagesimæ detrahebantur. De pondere, & paulo minoris aestimare. Cic. 4. de Fin. Saltem aliquid de pondere detraxisset, & paulo minoris aestimavisset ea, quam Peripatetici. Aliquem ex possessione. Liv. 10. Bell. Pun. Hæc accusans, quærensque ex diutina possessione Italiae est detractus. Detrahitur pretio, pro Minuitur pretium. Columel. lib. 8. cap. 17. Macies indicat, eum non esse libero mari captum, sed de custodia elatum: propter quod plurimum pretio detrahitur. Sic Plin. 36. 26. Metallis pretia detraherentur. Aliquem ex provincia suis sententiis. Cic. de Provinc. Conf. 19. At hi non modo illum inimicum ex Gallia sententiis suis non detrahebant, sed & propter rationem Gallici belli provinciam extra ordinem decernebant. Ex reditu. Columel. lib. 4. cap. 3. Minorem deinde filiam nuptui collocasse in dimidia parte reliqui agri: nec sic ex pristino reditu detraxisse. Sacerdotem ab aris. Cic. de Arusp. Resp. 28. Sanguinem. Columel. lib. 6. cap. 14. Et ex diversa auricula sanguinem detrahemus. Cels. 1. 2. C. 10. & 11. V. Detrahit de homine sensibus. Cic. 1. de Fin. 30. Detrahit sollicitudines philosophia. Cic. 2. Tusc. Efficat hoc philosophia, medetur animis, inanes sollicitudines detrahit. Detrahe menti spem fructus avidæ. Ovid. 2. de Ponto 3. 15. Ex summa. Cic. 10. Art. 5. De vivo. Cic. pro Flacc. Dat de lucro, nihil detrahit de vivo, minus igitur lucri facit. Detracta opinione probitatis. Cic. 2. Off. 34. Quo enim quis verusior & callidior est, hoc injurior & suspectior, detracta opinione probitatis.

DETRAHENS, entis. Cic. 3. Tusc. 41. Detrahens eas voluptates quæ sapore percipiuntur, detrahens eas quæ auditu & cantibus. Idem Acad. 4. 15. Socrates de se ipse detrahens. **DETRACTUS**, a, um. Pondere detractio. Nep. 11. 1. 4. Signo Epistolæ. Idem 4. 4. 1. Sanguis venis. Lucret. lib. 3. 443. Lumen folis. Idem lib. 5. 979. **DETRACTUS**, ūs. m. Sen. Suafor. 7. Detractu aut adjectione syllabæ. **DETRACTIO**, ōnis. f. Idem. [*ἀφαιρέσις, ὑφαίρεσις*] ut, Detractio alieni, hoc est, Ablatio & furtum rei alienæ. Cic. 3. Off. 30. Non igitur magis est contra naturam morbus, aut egestas, aut quid ejusmodi, quam detractio, aut appetitio alieni. Detractio confecti cibi. Cic. de Univerf. 16. Nec vero desiderabat aut alimenta corporis, aut detractioem confecti & consumpti cibi. Id est, Exonerationem alvi. Detractiones apud Plinium pro Vacationibus & inanitionibus pravorum humorum, lib. 16. cap. 44. Sustinere detractioem sanguinis. Cels. lib. 2. cap. 10. Facilius itaque illi detractioem sustinent: celeriusque ea, si nimium est pinguis, affigitur. Detractio sanguinis. Plin. lib. 17. cap. 26. Quintil. lib. 2. cap. 10. Detractio molestiæ. Cic. 1. de Fin. 37. **DETRACTOR**, Qui famæ alicujus derogare nititur. Tacit. 11. Ann. 11. Ipse haudquaquam sui detractor. V. infra DETRACTATOR. **DETRACTO**, vel **DETRACTO**, quam scriptionem præfert Pier. ad 3. Georg. 57. [*ἀνατολή, καταβόλη, ἐπιστροφή*] are. Vitare, fugitare, averfari, recufare. ut, Detrectare certamen, apud Tacit. lib. 20. Virg. 3. Georg. 57. Nec mihi displiceat maculis insignis & albo, Aut juga detrectans, interdumque aspera cornu. Laudes. Ovid. 5. Met. 246. Militiam detrectare. Ovid. 13. Met. 36. & Cæf. 7. Bell. Gall. 14. Officium suum. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et Rhetorice, cui nomen vis eloquendi dedit, officia sua non detrectet. Onus. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 155. Principem, pro Recufare & nolle ferre. Sueton. in Tiber. cap. 25. Taurus detrectat aratrum. Ovid. 3. de Ponto 7. 15. Detrectat administrare tutelam. Paulus in l. Ingratus. D. de jure patron. Detrectare, pro Detrahere. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 53. Milites alium leti appellant, acta edocent atque audiunt: sua quisque fortia facta ad cælum ferre. Quippe res humanæ ita sese habent, in victoria, vel ignavis gloriari licet: adverse res etiam bonos detrectant. Id est, Etiam boni in adversis ut male audiant, efficiunt. Benefacta maligne detrectare. Ovid. 13. Met. 270. Liv. 38. 49. Cæca invidiæ est, nec quicquam aliud scit, quam detractare virtutes, corrumpere honores, ac præmia earum. Ingenium magni livor detrectat Homeri. Ovid. de Rem. Amor. 365. Detrectare, inquit Festus, est Male tractare. Detrectare, Diminuere. Macrob. 5. Saturn. cap. 11. In arboribus etiam & frugibus ad indolem vel detrectandam vel augendam, major plerunque vis & potestas est aquarum & terrarum, quæ alunt, quam ipsius quod jacitur feminis. Porro pro Detrectare habet Detractare Lactant. de Mort. Perfeut. 9. 8. & 10. 4. Tertull. de Virg. Veland. cap. 8. & Manil. 2. 346. V. Cort. ad l. c. Sall. **DETRACTANS**, antis. Liv. 3. 49. Detrectantem arripere. Virg. V. supra, in ipso v. **DETRACTATUS**, a, um. Tertull. ad Uxor. cap. 2. Detractata & exserta sententia. **DETRACTATUS**, ūs. m. Tertull. de Spectac. cap. 3. Convertamur magis ad nostrorum detractatus. **DETRACTATIO**, & **DETRACTATIO**, [*ἀναιρέσις*] Liv. 6. 28. Juniores Romani ad edictum sine detrectatione convenere. Detrectatio militiæ. Liv. 3. 69. **DETRACTATOR**, & **DETRACTATOR**, m. [*ἀναιρέτης*] Qui renuit. Liv. 34. 15. Cato ipse haud sane detrectator laudum suarum, multos casus vit, numerum non scribit. Sed Jac. Gronovius testatur in MSS. esse Detractor. Aufon. tamen Idyll. 2. 51. Ipse nec affectans nec detrectator honorum, Præfectus magni nuncupor Illyrici. Sic Detractor ministerii, id est, Recufans onus. Petron. cap. 17. **DETRIMENTUM**, V. DETERO. **DETRIUMPHO**, are. Tertull. Apol. cap. 27. extr. Illos nunquam magis detriumphamus, quam cum pro fidei obstinatione damnatur. Gloss. Gr. Lat. *καταρῆσις* Detriumpho. **DETRIUMPHATUS**, Minuc. Fel. p. 231. Ouzel. 28. Deos post cladem detriumphatos colere cæperunt. Id est, Devictarum gentium deos. [in Cod. Cellar. 25. 7. Triumphatos legitur. **DETRUDO**, si, sum, [*καταρῆω*] ēre. Trudendo dejicere. Cic. pro Cæcin. 49. Petefine detrudi quisquam, qui non attingitur? Liv. lib. 2. Jam impetu conabantur detrudere virum. Dejicere & detrudere. Cic. pro Cæcin. Deceffi, unius hominis telo perterritus, dejectus, detrususque sum. Ad id quod facere possit, aliquem detrudere. Cic. 1. de Orat. 130. Detrudi de saltu, agroque communi. Cic. pro Quintio 28. barbare De possedari. Colonos rure detrudere. Claud. de Bell. Gild. 198. Ex aliquo loco detruferunt aliquem nives, frigora, imbres. Cic. 5. Fam. 10. In partem dextram aut lavam detrudere. Cic. de Univerf. 42. Id fit quum speculorum levitas, hinc illincque altitudinem assumpsit, & ita dextra detruhit in levam partem oculorum, lavaque in dextram. Corpus detrusum sub inania tartara. Ovid. 12. Met. 523. Detrudunt naves scopulo. Virg. 1. Æn. 145. Detrudere aliquem ad aliquem. Plaut. Aulul. 2. 5. 9. Huccine detrusilli me ad senem parcissimum? Detrudi in luctum. Cic. 1. Q. frat. 4. Quoniam in tantum luctum & laborem detrusus est, quantum nemo unquam. Aliquem ad mendicitatem. Plaut. Men. 1. 3. 21. Detrudi morti. Plin. de Viris Illust.

Detruſit ad ea neceſſitas. Cic. 1. Off. 114. Sin aliquando neceſſitas nos ad ea detruſerit, quæ noſtri ingenii non crunt.

Detruſi ac compingi in piſtrinum. Cic. 1. de Orat. 46. A quibus omnibus una pene repelli voce Oratorem a gubernaculis civitatum, excluſi ab omni doctrina, rerumque majorum ſcientia, ac tantum in iudicia & conſciunculas, tanquam in aliquod piſtrinum, detruſi ac compingi videbam.

Detruſere in pœnam. Cic. pro Flacc. 94. Non putant fatiſ converſam eſſe Rempub. niſi in eandem impiorum pœnam optime meritos cives detruſerint.

De ſententia. Cic. 14. Fam. 16. Quæ me ita conſiciunt, ut ii voluerunt, qui me de mea ſententia detruſerunt.

Aliquem regno. Virg. 6. Æn. 594.
— ſuperisque Jovem detruſere regnis.

Detruſere comitia in adventum alicujus, pro Differre. Cic. 2. Q. frat. 15. Idem lib. 4. Att. 16. Quibus ſi non valuerit, putant fore aliquem, qui comitia in adventum Cæſaris detruſat.

DETRUſUS, a, um. Partic. [κατωθής] Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Atque is agitatione & motibus linguæ, quum depulſum, & quali detruſum cibum accipit, depellit. De ſtomacho loquitur.

Ex prædio vi detruſus. Cic. pro Quintio 89.

Corpus ſub Tartara detruſum. Ovid. 12. Met. 522.

DETRUſIO, onis. Tertul.

DETRULLO, [μυτρωλήω] Ære. De trulla in trullam deplere, quo uſus eſt Apicius, quod ipſum & Diſſundere vocatur Plinio, ſicut in oleo Decapulare. Hermolaus, Gloſſ. in Plin.

DETRUNCO, [ἀποκόπτω, ἀροστηρίζω, κορβίζω] Ære. Decidere, fecare: ut Detruncare arborem. Liv. 21. 37. Quum cædendum eſſet ſaxum, arboribus circa immanibus dejectis, detruncatiſque, ſtruem ingentem lignorum faciunt.

Detruncare alam regi apum. Plin. lib. 11. cap. 17.

Caput detruncat. Ovid. 8. Met. 769.

Detruncare corpora. Liv. 31. 34. Poſteaquam gladio Hispanienſi detruncata corpora, brachiis abſciſſis, aut tota cervice defecta &c.

Manu preſum aliquem. Valer. 3. Argon. 145.

Vitem, pro Refecare. Columel. lib. 4. cap. 22. Tales vineas ſupra quartum pedem detruncant, nihil reformidantes ejuſmodi refectionem.

Ulmus detruncata. Plin. 17. 23. Pompejus detruncatus, id eſt, Decollatus. Lactant. 6. 6. 17.

DETRUNCATIO, [ἐκκοπή, ἀποκοπή] ut Detruncatio ramorum. Plin. lib. 24. cap. 9. & lib. 17. cap. 24. Nam detruncatio, ut diximus, quibus prodeſſet.

DETULLIF, præter. a DEFERO. q. V.

DETUMEO, ui, Ære. [ἐξοθίζω] eſt Tumorem amittere. Stat. 5. Theb. 468. Detumere animi maris, & clementior Auſter Vela vocat. Intelligit Mare non amplius iracſi, hoc eſt, Tranquillum eſſe cœpiſſe. [Niſi potius adverbum ſequens pertinet. V. Voſſ. de Analog. 3. 43.]

DETUMESCO, Ære. cum Tumor decreſcit. Petron. cap. 109. Odiã detumefcunt. Prudent. in Rom. v. 145. de dignitatum inſignibus, quibus tumetis, moxque detumefciſtis.

DETUMESCENCIA, a. f. ut Detumefcencia ſanguinis apud Medicos.

DETURBO, Ære. [ἀποκόπτω, περιώζω] Eſt (ut ait Valla lib. 5.) Deorſum cum violentia dejicere. Virg. 5. Æn. 175.
— puppi deturbat ab alta. Plaut. Rud. 1. 1. 5.
Ita omnes de tecto deturbavit tegulas. Ventus ſcil. Sic Deturbare ædificium. Cic. 3. Q. frat. 24.

Deturbare aliquem, equo tranſfixo. Liv. 5. Bell. Maced.

Aliquem ædibus, pro Ejicere. Plaut. Amphit. 4. 2. ſappoſ. 55.
Tecto excluſum foribus, me deturbavit ædibus.

Deturbare, affligere, comminuere, diſſipare ſtatuam. Cic. in Piſon. 93. Illi autem ſtatuam iſtius perſimilem, quam ſtare celeberrimo in loco voluerat, ne ſuaſiſſimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuunt, diſſipant.

Agmina deturbat gladio. Sil. lib. 7.

De fortunis omnibus aliquem. Cic. pro Quintio 47. i. e. Detruſere, vi expellere.

Deturbare milites ex præſidiis & ſtationibus. Liv. 31. 39. Partim brevi circuitu, quum in jugum collis evaliſſent, trepidos ex præſidiis ſtationibusque Macedonas deturbant.

In mare præcipitem puppi deturbat ab alta. Virg. 5. Æn. 175.

De tribunali. Cæſ. 3. Bell. Civil. 21.

Poſſeſſione, vel de poſſeſſione. Cic. pro Quintio, Debueris, aut potueris P. Quintium de poſſeſſione deturbare. Idem 12. Fam. 25.

De mente. Cic. in Piſon. 46. Sua quæque fraus, ſuum ſacinus, ſuum ſcelus, ſua audacia, de ſanitate ac mente deturbat.

Deturbari ſpe. Cic. 13. Fam. 25.

Ex ſpe. Cic. 5. Fam. 7. Sed hoc ſcito, tuos veteres hoſtes, novos amicos vehementer literis percuſſos, atque ex magna ſpe deturbatos jacere.

Deturbavit illi verecundiam. Plaut. Moſtel. 1. 2. 60.
Hæc verecundiam mihi, & virtutis modum deturbavit.

DETURBATUS, a, um. Partic. Deturbatis, quæ interiora montium oblidebant, præſidiis. Curt. 3. 7. 7. Idem 6. 5. 12.

DETURGEO, ſi, Ære. Contrarium eſt ſuo ſimplici. Plin. lib. 9. cap. 58. Quippe, deturgente Nilo, muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ, terræque. Harduin. ex MSS. Detegente. alii Decedente. V. ejus. Emendat. n. 140. [Alioqui Latini ſermonis proprietate Deturgefcente potius poſſulare videtur.]

DETURPO, Ære. a Turpis nomine compoſitum. Sueton. in Calig. cap. 35. Pulchros & comatos, quoties ſibi occurrerent, occipitio raſo deturpabat. Plin. lib. 15. cap. 16. Aquilonis quoque aſſlatu poma deturpante rugis.

D E V

DEVA, [Δήεα] Fluvius Britannæ Ptolemæo. Vulgo *Dee*.

DEVADÆ, Inſula prope Apitanos populos in Arabia, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

DEVANA, [Δεναία Ptolemæo] Urbs Britannæ inſulæ: alio nomine Duana caſtra, vulgo *Doncaſter*.

DEVASTO, Ære. [ἀγροζήτω, κατεργάζω] Deprædari, ſpoliare, vexare,

hoſtili clade proſtigare. Liv. lib. 22. 9. Ubi fatiſ quietiſ datum, præda ac populationibus magis, quam otio aut requie gaudentiſ; profectus, Prætorianum Adrianumque agrum, Marſos inde, Marrucinosque & Pelignos devaſtat. Idem 23. 42. Ita ſumus aliquoties hæc æſtate devaſtati, ut, &c.

Agmina ferro devaſtata. Ovid. 13. Met. 255.

DEVASTATIO, onis. f. Auguſtin.

DEVASTATOR, ſtris. m. apud Eund.

DEVASTUS, Adj. Compar. Apul. 9. Met. p. 236. Devaſtior nodulus.

DEUCALION, ōnis. [Δευκαλιων] Promethei filius, rex Theſſaliæ, cum Pyrrha Epimethei filia matrimonio junctus. Ille diluvio quondam Theſſaliæ Parnaſſi juga petiit, atque ibi ratibus ad ſe confugientes benigne fovit: inde reparator humani generis a Poetis fingitur. Fuit id Diluvium annis aliquot ante exitum Iſraelis ex Ægypto. Primus templum condidiſſe dicitur. Apollon. Argon. 3. 1087. V. & ibidem de pluribus Deucalionibus: & conf. Ovid. 1. Met. & THESSALIA. Muſh. Can. Chron. ad Sec. 9. a pr.

DEUCALIONÆUS, Adj. ut Undæ Deucalionææ apud Ovid. 7. Met. 357. Lucan. lib. 1. 653.
Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

DEVĒHO, xi, ctum, [κατιζω] Ære. Idem quod Vehere, vel Deorſum vehere, vel De uno loco in alium vehere. Plin. 5. Epit. 6. Medios ille agros ſecat, navium patiens, omneſque fruges devehit in urbem, hyeme duntaxat & vere.

Devehi flumine. Tacit. 2. Hiſt. 59. & 3. Ann. 9: 4. 73.
Ad alia devehor. Propert. lib. 4. Eleg. 1.

Devexit Tiberis commeatum. Liv. 4. 52.

Devehuntur Liparas. Liv. 5.

Merces devehere trans æquora. Claud. 2. in Eutrop. 509.

Devehi quam molliſſime. Columel. lib. 1. cap. 2. Sic Devehere in ultimas terras. Liv. 1. Bell. Pun.

Devectæ materiæ vitium. Columel. lib. 5. cap. 5. At qui bonitati vini ſudent, in ſummas arbores vitem promovent, ut quæque materiæ ſe devectæ in celliſſimum quæque ramum extendunt, ſic, &c. [Si modo ſanus locus eſt. An Evectæ?]

DEVECTUS, Partic. [καταχθής] Cic. 1. Philipp. 9. Atque ego celeteriter Veliam devectus, Brutum vidi: quanto meo dolore, non dico.

DEVECTIO, Gloſſ. Vet. βασιζή.

DEVECTO, Ære. frequent. Sedulius, — anne beati Corporiſ ablator velocius eſſe putavit
Solvere contactum, quam devectare ligatum?

DEVELLO, velli vel vulſi, vulſum, [ἐκπίλω] Ære. Idem quod Evellere. Pennas develliſſe. Plaut. Pœnul. 4. 2. 50. Plin. lib. 21. cap. 11. E cæteris hyacinthus maxime durat, & viola alba, & ænanthe: ſed hæc ita, ſi devulſa crebro prohibeantur in ſemen abire.

Laceros devellere crines. Claud. de Gigant. 39.

DEVELO, [ἀποκαλύπτω] Ære. Velum auferre ſignificat, & detegere: idemque fere quod Revelare. Ovid. 6. Met. 607.
Oraque develat miſeræ pudibunda fororiſ.

DEVELTUM, Plinio, [Δεέλτου Ptolemæo] Oppidum Thraciæ mediterraneum, lacum habens ejuſdem nominis. Utriuſque meminit Plin. lib. 4. cap. 11. Vulgo *Develto*.

DEVENEROR, [σεβάω] Æri. Idem quod Venerari. Ovid. 2. Epit. 18. Sæpe deos ſupplex, ut tu ſcelerate valeres, Sum prece thuricremis devenerata focis. Tibull. 1. 5. 13.
Ipſe procuravi, ne poſſent ſæva nocere
Somnia, ter ſancta deveneranda mola.

DEVĒNIO, vēni, ventum, [κατιζω] Ære. Proprie eſt Ex editiore loco in humiliorem venire. ut Deveni in planum, Deveni in vallem. Virg. 4. Æn. 166.
Speluncam Dido, dux & Trojanus eandem Deveniunt.

Devenire ad mare. Plaut. Pœnul. 3. 3. 14. Cæſ. 2. Bell. Gall. 21. Ad legionem decimam devenit.

In caſtra alicujus. Hirt. Bell. Afric. Interim nobileſ homineſ ex ſuis oppidiſ profugere, in caſtra Cæſariſ devenerunt. Ovid. 7. Met. 797.
Devenit in Scythiam.

In victoriſ manuſ. Cic. 7. Fam. 3. Diſceſſi ab eo bello, in quo aut in acie cadendum fuit, aut in aliquas inſidias incidendum, aut deveniendum in victoriſ manuſ.

Devenit inter. Ovid. de Rem. Amor. 611.
Recidit, ut cupidos inter devēni amantes.

Sine præpoſitione. Virg. 1. Æn. 365. Devenere locos, &c.

Devenire in aliquem, vel incidere. Cic. in Piſon. 70. Devenit aut potius incidit in iſtum eodem deceptus ſupercilio Græcuſ, atque advena. In aliquam fortunam. Cic. 4. Fam. 5. Denique quoniam in eam fortunam devenimus, ut etiam huic rei nobiſ ferviendum ſit: noli committere ut quiſquam te putet, &c.

In inſidias. Plaut. Men. 1. 2. 27.

Ad iuriſ ſtudium. Cic. pro Muren. 29. Sic nonnullos videmus, qui Oraſores evadere non potuerunt, eos ad iuriſ ſtudium devenire. Id eſt, Delabi ad ſtudium, &c. V. Verba præced.

Devenit malum ad illum. Ter. Heaut. 4. 5. 2.
Miſeret me tantum deveniſſe ad eum mali.

Devenire ad maturitatem. Columel. lib. 2. cap. 12. Octo diebus deflorefcit, ac deinde grandefcit diebus quadraginta, quibus poſt florem ad maturitatem devenit.

In medium certamen atque diſcrimen. Cic. 1. de Orat. princ.

Ad Senatam, idem ſignificare videtur, quod vulgo barbare dicitur, Habere recurſum. Cic. 5. Verr. 126. Quo confugient ſocii? quem implorabunt? qua ſpe denique, ut vivere velint, tenebuntur, ſi vos eos deſeritis? Ad Senatam devenient, qui de Verre ſupplicium ſumat? non eſt uſitatum, &c.

Devenit fermo in alienas manuſ. Cic. 1. Att. 6. Nolebam illum noſtrum familiarem ſermonem in alienas manuſ deveneri. i. e. Epitolaſ incidere in alienas manuſ.

Devenire, idem quod Venire, vel Ire: ut Devenire domum. Plaut. Epid. 3. 2. 28.
Deveniam ad lenonem domum egomet ſoluſ.

DEVENUSTARE, [καταζώνω] Idem quod Deturpare. Gell. lib. 12. cap. 1.

- cap. 1. Tanquam pulchritudinis sibi insignia devenustet. adde Symmach. 1. Epist. 79. Mamertin. Paneg. Julian. cap. 5. Aufon. praef. Monofyll. Sidon. 2. Epist. 2. & 1. Epist. 7. fin.
- Devenustari verecundiam cepti operis temeritate. Sidon. Ep. 2. l. 9. H. St.
- DEVERBERO**, [*ῥίπλω, ἀποδῆω*] āre. Valde verberare. Ter. Phorm. 2. 2. 13.
Quot me censet homines jam deverberasse usque ad necem Hospites, tum etiam cives?
- DEVERGO**, ēre. vel **DIVERGO**. Apul. de Deo Socr. p. 46. Terrena divergunt pondere.
- DEVERGENTIA**, æ. f. Inclination. Gell. lib. 14. cap. 1. Nam quanta, inquit, partium, circulorumque cæli ex divergentia & convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? V. Declinatio mundi, In **DECLINO**.
- DEVERRO**, rri, rsum, [*ὑπερσπῶ*] ēre. Probe verrere. Columel. lib. 7. cap. 4. Stabula vero frequenter everrenda, & purganda, humorque omnis urinæ deverrendus. Lucil. apud Nonium 4. 491. V. in v. seq.
- DEVERRA**, Dea ab antiquis putata est, de qua sic Augustinus ex Varro: Mulieri, inquit, facta post partum tres deos custodes Varro commemorat adhiberi, ne Sylvanus deus per noctem ingrediatur, & vexet: Eorumque custodum significandorum causa tres homines nocte circumire limina domus: & primo limen ferire securi, postea pilo, tertio deverre scopis, ut his datis culturæ signis, deus Sylvanus prohibeatur intrare: quia neque arbores caduntur ac putantur sine ferro, neque far conficitur sine pilo, neque fruges coacervantur sine scopis. Ab his autem tribus rebus tres nuncupatos deos: Intercidone, a securi intercisione: Pilunnum, a pilo: Deverram, a scopis, quibus deis custodibus, contra vim dei Sylvani facta conservantur. Hæc Augustin. de Civit. Dei 6. 9.
- DEVERSUS**, Veteres dicebant, quasi Deorsum versus. Festus.
- DEVERTO**, pro Diverto frequentissime apud Plautum legitur more vererum. V. **DIVERTO**. Quintil. lib. 2. 3. extr. Recto itinere lapsi plerunque devertunt.
- In odium T. Junii deverterant. Tacit. 1. Hist. 12. alias Diverterant. Active Aur. Vict. de Cæs. cap. 48. Arduum fatalia devertere. id est, Impedire. (Quanquam & pro Divertere Idem cap. 42. de Hannib. In Campaniam devertit) Sic Lucan. 6. 591.
—ventura suo devertere cursu.
- DEVERTOR**, Idem quod Diverdor. Cic. pro Fontejo. 9. Si qui Cobiacho deverterentur. Ovid. 9. Met. 62.
Inferior virtute meas devertor ad artes. Stat. 3. Theb. 45.
—haud aliter saltu devertitur orbis
Pastor ab agrestum nocturna strage virorum. Conf. Ovid. 2. de Arte Am. 425. & 4. de Ponto 14. 21. Cato apud Fest. in Prorsus.
- DEVERSORIVS**, Antiq. Plaut. Trucul. 3. 2. 29. In tabernam ducor deversoriam. Convenit cum Diverforius.
- DEVERSORIUM**, ii. n. Cic. 2. de Orat. 290. Hoc deversorio sermonis tui libenter acquieturum te esse dixisti. Idem 2. Philipp. 104. Studiorum non libidinum deversorium. Alii quidem Codd. Diverforium.
- DEVERSOR**, āri. Cic. 1. Verr. 64. Rubrium parum laute deversari dicit. Idem 2. Philipp. 68. Hac te in domo tam diu deversari non pudet? adde Tertull. de Pœnit. cap. 11. Apul. 8. Mer. p. 205.
- DEVERSITO**, Idem quod Devertere. Gell. 17. 20. Ad verborum venustates deversitandum.
- DEVESTIO**, īvi, itum, [*ἐκδύω*] īre. Veste exuere. Apulejus Met. lib. 3. p. 138. Jam primum omnibus laciniis se devestit. Feudalium autem placitorum conditoribus Adimere significat, in princip. tit. 7. lib. 1. de Natura Feudi. Contrarium τὸ Investire. Conf. Hierolex. Macr.
- DEVETO**, [*καλύω*] āre. pro Vetare. Quintil. 1. Declam. p. 31. Omnino summam calamitatem corporis occurrere delicatis uxoris oculis devetaret. Alia exemplaria habent Vetaret.
- DEVEXO**, [*κατασκευῶ*] āre. Valde vexo. Lactant. lib. 4. Et quum corpora hominum occupant, animosque devexant, adjurantur ab his, & nomine Dei veri fugantur.
- DEVEXATUS**, Cic. 10. Fam. 3. Per tot annos Repub. devexata.
- DEVEXUS**, Adj. [*καταφευγής, κατὰντος*] Declivis & deflexus. Columel. lib. 1. cap. 2. Parte campeltri, parte alia collibus vel ad Orientem, vel ad Meridiem molliter devexis. Plin. 5. Epist. 6.
Devexus & planus. Plin. lib. 6. cap. 10.
Ætas devexa, non tamen præceps. Sen. Epist. 12. conf. Cic. 9. Att. 10.
Alpes devexæ. Lucan. lib. 2. 429.
Annis devexus usque ab Indis. Virg. 4. Georg. de Nilo 293.
Arva. Ovid. 7. Met. 330.
Caput in dextrum humerum. Plin. lib. 28. cap. 6.
Dies devexior. Claud. 8. Paneg. 57.
Devexus in viam lucus. Cic. 1. de Divin. 101.
Lacus acclivis devexo margine. Ovid. 9. Met. 334.
Montes. Valer. 3. Argon. 687.
Mundus —premitur Libyæ devexus in Austros. Virg. 1. Georg. 241.
Ad terramque fuit devexo pondere cervix. Virg. 3. Georg. 524.
Rupes. Claud. de Aponi balneis. 53.
Absolute. Inter devexa. Tacit. 5. Hist. 11. Per devexa collium. Frontin. de Colon. Gæf. p. 121. Devexa montium. ibid. p. 146.
- DEVEXITAS**, ātis. [*τὸ κλίπντες*] Declivitas. Plin. 8. Epist. 8. Inde non loci devexitate, sed ipsa sui copia & quasi pondere impellitur. Plin. lib. 17. cap. 22. Pulvinatis a devexitate labris.
- DEVIGESCO**, ēre. Marcescere. Tertul. de Anima cap. 27.
- DEVINCIO**, xi, ctum, [*ἐξαρπάω, καταδύω*] īre. Vehementer ligare & constringere.
Devinctus & constrictus omnibus vinculis. Cic. de Lege Agr. 16. Quam præsidii confirmaretis, coloniis occuparetis, omnibus vinculis devinctam & constrictam teneretis.
- Devincire ad. Plaut. Pseud. 1. 2. 65.
Cras te, quasi Dirceam olim (ut memorant) duo gnati Jovis
Ad taurum devinxere, ita hodie te stringam ad carnarium.
Ad duas res devinciri. Cic. pro Cæcin. 92. Ad duas dissimiles res duo devincta interdicta sunt.
- Urbem præsidii. Cic. de Lege Agr. Attellam, Cumas, Neapolin, Pompeios, Nuceriam suis præsidii devincient.
- Una complexione multa. Cic. in Orat. 55. Non faciet Rempub. loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acervatim multa frequentans, una complexione devinciet.
- Verba comprehensione. Cic. de Clar. Orat. 140.
Impediri, & regum dominatione devinciri. Cic. de Clar. Orat. 45.
Nec enim in constituentibus Rempub. nec in bella gerentibus, nec in impeditis ac regum dominatione devinctis, nasci cupiditas discendi solet.
- Fœderibus devincitur fides cum hoste. Cic. 3. Off. 111. Id indicant fœdera, quibus etiam cum hoste devincitur fides.
- Devincire se cupiditate. Ter. Heaut. 1. 2. 33.
Verum ubi animus semel se cupiditate devinxit mala,
Necesse est Clitipho consilia consequi consimilia.
- Hominum inter homines societatem. Cic. 1. Off. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus devincire hominum inter homines societatem. Se scelere. Cic. de Arusp. Resp. 5. Qui si sensit quo se scelere devinxerit, non dubito quin sit miserimus.
- Devincire sibi aliquem, per translationem. Cic. pro Milon. 89. Cn. Pompejum novo reditu in gratiam quasi devinctum arbitrabatur.
- Alligare & devincire. Cic. pro Cluent. 179. Ut cum nuptiis alligatum simul, & testamenti spe devinctum possit habere in potestate.
- Lenire imperitam multitudinem & præmiis devincire. Cic. 2. Philipp. 116. Muneribus, monumentis, congiariis, epulis multitudinem imperitam lenierat: suos præmiis, adversarios clementiæ specie devinxerat.
- Affinitate sese alicui. Cic. de Clar. Orat. 98. Nam & cum summo illò Oratore Servio Galba, cujus C. filio filiam suam collocaverat, affinitate sese devinxerat, &c.
- Beneficiis aliquem sibi. Plaut. Afin. 2. 2. 19. Cic. 16. Att. 17. Quod si feceris, me, quem voluntate & paterna necessitudine conjunctum semper habuisti, maximo beneficio devinctum habebis.
- Beneficio hoc utrique ab utrisque devincimini. Ter. Heaut. 2. 4. 14.
Cautione, fœdere, execratione aliquem. Cic. pro Sextio 15. Hunc vir clarissimus, mihiq; multis repugnantibus, amicissimus, Cn. Pompejus, omni cautione, fœdere, execratione devinxerat, nihil in tribunatu contra me esse facturum.
- Charitate homines devincit sanguinis conjunctio & benevolentia. Cic. 1. Off. 54.
- Copiis aliquem. Cic. pro Cælio 36. Illum filiumfamil. patre parco ac renaci, habere tuis copiis devinctum non potes.
- Donis beneficiisque plurimis aliquem. Cic. 5. Verr.
- Liberalitate aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
- Officio summo & summa observantia sibi in perpetuum aliquem. Cic. 13. Fam.
- Mentem hominis voluntate libera spoliata necessitate fati devinciant, qui introducunt caufarum seriem sempiternam. Cic. de Fato 20.
- Pignore devincire animos Centurionum, dixit Cæs. 1. de Bell. Civil. 39. Societate. Cic. 2. de Nat. Deor. 148. Hæc nos juris, legum, urbium, societate devinxit. De eloquentia. Et 1. Off. Devinciri firma societate.
- Sermone & familiaritate devincire. Cic. 1. Q. frat. 2. Primum Dionysipollitas, qui erant inimicissimi mei, lenivi: quorum principem Hermippum non solum sermone meo, sed etiam familiaritate devinxi.
- Studiis devinciri. Cic. 3. Fam. 13. Præsertim in his studiis, quibus uterque nostrum devinctus est.
- Templum religione. Cic. pro Domo sua 131. Præscribere enim se arbitrabatur, ut sine studiis diffensionis sententiæ dicerentur, si sedem ipsam ac templum publici consilii, religione Concordiæ devinxisset.
- DEVINCTUS**, Partic. [*καταδεδυμένος*] Cic. pro Plane. 45. Ita putavit Senatus, quum reo tribus ederentur hæ, quas is largitione devinctas haberet, eosdem fore testes & iudices.
- Devinctus colla catenis. Sil. lib. 11.
- Devinctus fasciis, & multis medicamentis propter dolorem artuum devinctus. Cic. in Bruto 217. Quod Cicero Devinctus, Quintil. lib. 11. cap. 3. Deligatus dixit, de eodem verba faciens.
- Tempora devinctus lauro. Tibul. lib. 2. Eleg. 5. 5.
- Amore devinctus alicui. Stat. 9. Theb. 808.
- Devinctus metri necessitate. Plin. Epist.
- Devinctam consuetudine domum tenere. Cic. pro Archia 5.
- Legibus, jure certo, firma pace devinctæ nationes. Cic. de Provinc. Consul. 19. Domitæ sunt a Cæsare maximæ nationes, sed nondum legibus, nondum jure certo, nondum firma pace devinctæ.
- Compar. Hor. 1. Sat. 5. 39. —nanque
Plocius, & Varius Sinuessæ, Virgiliusque
Occurrunt: animæ, quales neque candidiores
Terra tulit, neque quis me sit devinctior alter.
- Superl. Salvian. advers. Avarit. lib. 3. p. 286. Huic charissimo ac devinctissimo tuo nihil de tuo tribuis.
- DEVINCTIO**, onis. f. Tertull. de Spectac. cap. 2. Homicidium magicis devinctionibus perficere.
- DEVINCO**, ici, ctum, [*νικάω*] ēre. Idem quod Vincere, superare. Cic. de Senect. 44. Qui Pœnos primus classe devicerat. Cæs. 3. Bell. Civil. 87. Qui Galliam Germaniamque devicerit.
- Devincere & capere urbem aliquam. Cic. 2. de Lege Agr. 89. Quibus Consulibus Capua devicta, atque capta est.
- Devincere bello, prælio, vi. Cic. ad Brutum 15. & 2. de Nat. Deor. 6. adde Nep. 12. 2. 2. Idem 1. 2. 2.
- DEVICTUS**, Partic. [*νικημένος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Qui rufus classe devicta multas ipsi lacrymas, magnam Populo Rom. cladem attulit.
- Devictus animus. Ter. Hec. 1. 2. 93.
- Devictus consuetudine & conjugio liberali. Ter. And. 3. 3. 30. Devinctus Lindenbrog. ex MSS. Sic & Faern. & Bentl. q. V.
- Devictus lumina somno. Catul. Nupt. Pel. & Thet. 122. al. Devinctus.
- Vulnere amoris devictus. Lucret. lib. 1. 35.
- Devicto serpente. Ovid. 6. Epist. 37.
- Athenienses devicti. Nep. 9. 2. 2.

DEVICTIO, ē onis. Tertull. adverst. Marc. 1. 5.
DEVICTOR, ōnis. m. Inscriptio M. Antonino dicata. **DEVICTORI OMNIUM GENTIUM BARBARARVM.** Gruter. cclviii. 6.
DEVIO, are. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. 15. In nonnullis paululum a gravitate Homerica deviauit. Idem in Somn. Scip. lib. 1. cap. 22. Ad Septentrionalem verticem deviare. Vox est posterioris latinitatis. Pinna vide in Curis Potter. Cellarii. p. 207.
DEVIRGINO, are. Paulus in l. præfes. D. de Offic. præf. Præfes, quum cognoscit de seruo corrupto, vel ancilla devirginata. V. Bynkersh. obs. Jur. Rom. 1. 25. p. 101. usus est voce Petron. cap. 25. Hygin. Fab. 23. V. Rhod. Lexic. Scribon.
 Devirginari dicebantur etiam pueri, qui ex ephebis excefferant, ut probat Nonius 6. 57. in Virgines, ex Varione.
DEVIRGINATIO, onis. Scribon. Largus Compos. 18. Pueros vel virgines liberari post complexum & devirginationem. De Morbo Comitiali.
DEVIRGINATOR, Glōff. Vet. *Δεσπυζηνολής*.
DEVITO, [*δευιτιομαι, φυλαττομαι, εξιστιομαι, παραπιπομαι*] are. Declinare, evitare. Ter. Phorm. 1. 4. 3. Quæ neque uti devitem scio, neque quomodo me inde extraham. Idem And. 3. 5. 5. Posthac incolumem sat scio fore me, nunc si hoc devito malum. Sic Devitare mortem. Cic. 2. Tusc.
 Subterfugere & devitare. Cic. Act. in Verr. 8. Ut quoniam criminum vim subterfugere nullo modo poterat, procellam temporis devitaret. Dolorem devitare. Cic. 2. Tusc. 62.
 Incommodum. Cic. 2. de Invent.
 Exiguum censum, turpemque repulsam devitare animi, capitisque labore. Hor. 1. Epist. 1. 44.
 Aliquem. Cic. 9. Att. 7. Si nec hic, nec illic cum videro, devitatum se a me putet.
 Devitare, Valde vitare. Festus.
DEVITATIO, onis. f. [*δευιτια*] Cic. 16. Att. 2. Facilior enim & exploratior devitatio legionum fore videtur, quam piratarum, qui apparere dicuntur.
DEVIVS, [*δευος της οδου*] Adj. Qui longe a via habitat, inquit Budæus. Cic. 2. Philipp. 106. Qui quum essent devii, obviam ei descenderunt, ut istum tanquam si esset Consul, salutarent.
 Devia & sylvestris gens. Liv. 4. Bell. Maced. Lacetanos, deviam & sylvestrem gentem, quum insita feritas continebat in armis, tum conscientia, &c.
 Devium iter. Cic. 1. Tusc. & 4. Att. 3. Nep. 18. 3. 5.
 Lustra. Ovid. 3. Met. 146. & 370.
 Montani. Liv. 4. Bell. Maced.
 Oppidum. Cic. in Pison. 89.
 Rura. Ovid. 1. Met. 676. & 2. Fast. 369.
 Saltus. Liv. 10. 4.
 Devium scortum dixit Hor. 2. Od. 11. 21. pro Vulgari & nimis proflutato. [Mira exeges. Rectius in ed. Steph. Paris. 1536. Quod est a via remotum. Sic & Schol. Cruquian. Addit, Scortum devium, quod non prostat publice. Nec aliter Aero & Porphy. ac Lambinus. Locus tamen mendosus videtur, ac scribendum:
 Quis devia scortum eliciet domo Lyden?
 Avis devia. Id est, Bubo. Ovid. 2. Epist. 118.
 Devium tibi non erit. Cic. 2. Att. 4. Tu, si in Formiano non erimus (si nos amas) in Pompejanum venito: id & nobis erit perjucundum, & tibi non sane devium. i. e. non te multum a via abducet
 Flexibile & devium. Cic. de Amicit. 94. Quid potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus, qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?
 Consilii præcept & devius. Cic. 5. Philipp. 37. Dubitaret credo homo amentissimus, atque omnibus consiliis præcept & devius, non solum cum exercitu suo, sed etiam cum omni immanitate barbariæ bellum inferre nobis, &c.
 Æqui devius. Sil. lib. 1. 57.
 Pectora devia recti. Sil. lib. 8. 317.
DEUNX, uncias. com. gen. [*δευναιμοιος*] Ponderis, sive mensuræ species, undecim uncias continens, quasi dempta Uncia ab Assē. Frequentius occurrit de Hæreditate, quam familiæ ac Libram in XII. uncias dividebant. Juven. 1. Sat. 40. Unciolam Proculejus habet, sed Gillo deuncem.
 Ex deunce & femuncia aliquem hæredem facere. Cic. pro Cæcin. 17. Ut in pauca conferam, testamento facto mulier moritur, facit hæredem ex deunce & femuncia Cæcinam, ex duabus sextulis M. Fulcinium, libertum superioris viri: Æbutio Sextulam adspargit. [Est autem Sextula Sexta pars Unciæ, ita ut tres femunciam reliquam efficiant, ad Assē, seu totam hæreditatem.
 Deunx, Mensura undecim cyathos capiens, vel cyathi undecim. Sextarius enim Romanus in duodecim cyathos, velut As vel libra in duodecim uncias, dividebatur. Martia. lib. 12. 28.
 Poto ego sextantes, tu potas Cinna deunces, Et quereris, quod non Cinna bibamus idem. Deunces (ait Budæus lib. 5. de Assē) undenos cyathos intelligit, ut sextantes binos. V. Sextarius Romanus, In SEX.
 Deunx, Undecim uncia jugeri. Hoc est, Jugerum integrum, una uncia, sive una duodecima parte dempta. Jugerum enim dividebatur, ut As, in uncias duodecim, hoc est in duodecim partes æquales, quæ vocabantur uncia. Columel. lib. 5. cap. 1. Partes duæ tertiæ & una quarta, pedes viginti sex millia & quadringentos, hoc est deunx, in quo sunt scrupula 264.
 Avidi deunces. Pers. 5. Sat. 150. — Pergant avidos sudare deunces, i. e. interprete J. F. Gronovio de Pec. Vet. l. 3. C. 13. extr. Pergant nummi deunces centesimarum fortis partium, usurarum nomine, elaborare. Quippe, ad usuras quoque mensuras eadem Assis in XII. uncias partitio fuit accommodata, ut idem ibid. post Salsarium, aliosque plenius docuit. Quid differant Deunx & Decunx docet. Rhemn. Fann. Carm. de Pond. v. 45. Uncia nam libra si deest, dixere Deuncem; At si sextantem retrahas, erit ille Deuncis.
DEVŪCO, [*δευκαλιω*] are. Deorsum vocare, ut Devocare cœlo Jovem. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Devocare de provincia ad gloriam. Cic. de Provinc. Consul. 29. Quare siqui hominem non diligunt, nihil est quod eum de provincia devocent: ad gloriam devocant, ad triumphum &c.

Ad auxilium. Liv. 1. 20.
 In dubium suas fortunas. Cæf. 6. Bell. Gall. 6.
 In suspicionem maleficii. Author ad Heren. lib. 2. 4.
 E cœlo philosophiam, per translationem. Cic. 5. Tusc. 10. Socrates autem primus philosophiam devocavit e cœlo, & in urbibus collocavit.
 Relixa cœlo devocare sidera. Hor. Epod. 17. 5.
 Devocare a tumulo. Liv. 1. Decad. lib. 4. Quum ab faucibus hostibus sciscitando comperisset castra Volscorum deserta esse, letus a tumulo suos devocat.
DEVŪLO, [*δευπλομαι*] are. Deorsum volare. Liv. 27. 11. Et Priverni satis constat bovem locutum, vulturemq; siquenti foro in tabernam devolasse. Devolare deorsum. Plaut. Amph. 5. 1. 56.
 De cœlo. Liv. 7.
 In aliquem locum. Plin. lib. 10. cap. 2. Cornelius Valerianus Phœnicem devolavisse in Ægyptum tradit. Lucret. lib. 6. 204.
 Devolat in terram liquidi color aureus ignis.
 Qui fortunis alicujus inducti amicitiam ejus secuti sunt, si simulac fortuna dilapsa est, devolant omnes. Author ad Heren. lib. 4. 25. Id est, Avolant, cito abeunt.
 Devolare, pro Festinare: ut Devolare de tribunali. Liv. 2. ab Urbe. Devolant de tribunali, ut licitori auxilio essent.
 Transfugere ab amicitia, & devolare ad aliam. Cic. pro Quintio 93. Faretur se non belle dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflictâ amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.
 In forum. Liv. 3. 15. In portum. Plin. lib. 35. cap. 10. At Protogenes victum se confessus, in portum devolavit, hospitem querens.
DEVOLVO, vi, ūtum, [*κατακλυω*] ẽre. Deorsum volvere: ut Devolvere rogos, devolvere trabes, devolvere saxa, Deorsum præcipitare. Hæc Valla lib. 5. Columel. lib. 1. cap. 5. Huic proxima fluens aqua e montibus oriunda, quæ per saxa præceps devolvitur.
 Corpora devolvunt in humum. Ovid. 7. Met. 574. de pestilentia.
 Penfa devolvere fulis. Virg. 4. Georg. 349.
 Verba. Hor. 4. Od. 2. 9. de Pindaro, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit.
 Devolvit ex sublimi. Plin. lib. 27. cap. 12. Datur & decoctum ejus bibendum duplici mensura ad rupta, convulsa, contusis, ex sublimi devolutis. i. e. his, qui ex loco superiori deciderunt.
 Jumenta cum oneribus, ruinæ modo, devolvere. Liv. 21. 33.
 Devolutus monte præcipiti torrens. Liv. 28. 6.
 Devolvi retro, per translationem. Liv. 1. 47. Faceffe hinc Tarquinius, aut Corinthum: devolvere retro ad stirpem, fratri similior, quam patri. Imperativi modi est.
 Devolvi ad otium & inertiam. Columel. in Proœm. lib. 1.
 Devolvi ad spem inanem. Cic. 7. Philipp. 13. Cui quum pridie frequentes essetis assensu, postredie ad spem ellis inanem pacis devoluti.
 Devoluta eo res est ut. Liv. 5. 11. Et eo devolvi rem, ut aut Patricii, aut Patriciorum affectu habendi Tribuni plebis sint.
 Et quoniam exfecta procidunt & devolvuntur, inde Devolvere Catull. pro Exsecare. Carm. 64. 4.
 Stimulatus ubi fuerente rabie vagus animi, Devolvit illa acuta sibi pondera silice.
DEVOLŪTUS, a, um. Partic. Phædr. 5. 8. 23. Devoluta tonitrua. Catull. 60. 4. Sen. Controv. 9.
DEVORO, [*καταφαγω, καταπιω, καταπινω, λαιφω*] are. Notæ significationis: pro Cibum non gustatum deglutire. Cato de R. R. cap. 78. Ros si ægrotare cœperit, dato continuo ei unum ovum gallinacem, crudum, integrum facito devoret.
 Devorare, ad alia transfertur: ut Devorare pecuniam, pro Consumere. Cic. 1. 3. in Verr. 177. Devorare omnem pecuniam non dubitavit.
 Comedere & devorare. Cic. 11. Fam. 21. Segulium negligamus, qui res novas querit: non quo veterem comederit (nullam enim habuit) sed hanc ipsam recentem, novam devoravit.
 Exhaustire & devorare. Cic. 13. Philipp. 3. Qui suis rebus exhaustis, beneficiis Cæsaris devoratis, fortunas nostras concupierunt.
 Patrimonia devorare. Catull. Carm. 29. 23.
 Patrimonium comesum & devoratum. Cic. in Sallust. 20.
 Spe & avaritia, bona & fortunas alicujorum devorare. Cic. pro Domo sua 60. Non enim arbitror, quum post meum discessum omnium locupletium fortunas, omnium provinciarum fructus, & Tetrarcharum ac regum bona, spe & avaritia devorasses, argenti & supellectilis meæ cupiditate cœritum.
 Spe hæreditatem. Cic. 1. Att. 13.
 Spe lucrum. Hoc est, Tam ardentem affectare, ut jam consequutus esse videaris. Cic. pro Flacc. 57. Avulsam est enim præter spem, quod erat spe devoratum lucrum.
 Prædam spe & opinione. Cic. 1. Verr. 135.
 Hominum ineptias & stultitias. Cic. de Clar. Orat. 236. Id est, Patienter ferre & dissimulanter.
 Molestiam paucorum dierum, Patienter ferre & pati, quæ paucis diebus duratura est, molestiam. Cic. 6. Philipp. 17. Quapropter Quirites expectate legatorum reditum, & paucorum dierum molestiam devorate.
 Tædium. Quintil. lib. 11. cap. 2.
 Lærymas introrsus obortas Devorat. Ovid. 4. Fast. 846.
 Libros, Multa & ardentissimo animo legere. Cic. 7. Att. 3. Quid enim tibi laciam, qui illos libros devorasti?
 Devorare, pro Absumere, eripere. Accius Æneadis, Patrio exemplo, & me dicabo atque animam devorabo hostibus. Nonius, Devorabo melius legeretur.
 Nomen alicujus. Id est, Oblivisci nominis. Plaut. Trinum. 4. 2. 63. Tractum ab his, qui aliquid in ore tenentes, id imprudentes devorant.
 Devorare dicta alicujus. Plaut. Afin. 3. 3. 59.
 Auscultate, atque operam date, & mea dicta devorate. Hoc est, tanta cum attentione advertite, ut dicta mea devorare videamini.
 Orationem alicujus, Libenti animo & cum magna voluptate audire, ut videatur is eam quasi devorare. Plaut. Pœnul. 5. 2. 9. Sic Devorare verbum aliquod apud Cic. pro Sextio 23. Verbum ipsum omnibus modis animi & corporis devorabat.
 Orationem alicujus, pro Non satis animadvertere: & ut vulgus dicit, Non satis gustare, ut ait Budæus. Cic. in Bruto 282. Itaque ejus oratio nimia religione attenuata, doctis & attente audientibus erat illustis: a mul.

Simulacra deorum. Cic. 1. Act. in Verr. 3.
 Dis charus ipsis. Hor. 1. Od. 31. 13.
 Adversis diis & fato sinistro genitus. Juven. 10. Sat. 129.
 Adumbrati dii. In ADUMBRIO.
 Æquorei dii. Ovid. 2. ex Ponto 10. 40.
 Æterni. Ovid. de Rem. Amor. 688. 3. Fast. 804. &c.
 Alienigenæ. In ALIENIGENA.
 Aliger. Stat. 10. Theb. 296. Sic vocat Somnum.
 Alipes, id est, Mercurius. Ovid. 5. Fast. 100.
 Arcitenens, Apollo vel Cupido. Ovid. 1. Met. 441.
 Armiger, id est, Mars. Sil. lib. 17.
 Asper alicui. Valer. 3. Argon. 271.
 Asperi. Sen. Hippol.
 Aversi. In AVERSO.
 Averruncus. In AVERRUNCO.
 Avidus, id est, Pluto, quod omnes ad se recipiat. Ovid. ad Liviam 440.
 Auspices. Virg. 4. Æn. 45.
 Diis equidem auspiciis reor, & Junone secunda
 Huc cursum Iliacas vento tenuisse carinas. Ubi Servius, Hoc
 dicit, Dii qui auspices sunt matrimonii, Æneam huc venire fecerant.
 Nuptiæ enim captatis fiebant auguriis.
 Bellicus, Mars. Sen. Agam.
 Benevolentes. In BENEVOLENS.
 Boni dii, boni quid porto, Exultantis vox. Ter. And. 2. 2. 1. Cic. pro
 Milon. Di boni, quid potest agi feverius?
 Cœlestes. In CÆLIUM.
 Cœrulei, id est, Dei æquoris. Ovid. 2. Met. 8. 4. ex Ponto 16. 22.
 Faciles. Ovid. 9. Met. 755.
 Fatidicus, Apollo. Ovid. 2. Fast. 262. & 5. 626.
 Ferales, id est, Infernales. Sen. Thyest.
 Immortalis. Hor. in Arte Poet. 464. Dii immortales! homini homo
 quid præstat? Admirantis exclamatio est. Ter. Eun. 2. 2. 1. Cic. 2.
 de Fin. 93. Quos, dii immortales! ille, quum omnes artus ardere
 viderentur, cruciatus perferebat?
 Indigena. Ovid. 6. Met. 330.
 Inferni. In INFERI.
 Inverecundus, Bacchus apud Hor. Epod. 11. 13.
 Iratissimis dis meis. Plaut. Pœnul. 2. 4. 1. Deus meus quum dicebant
 veteres, Genium suum intelligebant. Ter. Phorm. 1. 2. 24. Memini
 relinqui me, deo irato meo.
 Latonigenæ, Apollo & Diana. Sen. Agam.
 Magni. Hor. Epod. 15. & Ovid. frequenter. Dii magni, Admirantis
 est apud Catullum ad Calvum. 14. 12.
 Dii Manes. Cic. in Vatin. 14. Idem 5. Verr. 112. Jam illa præclara,
 non testium modo catervas, quum tua res ageretur, sed tum a diis
 manibus innocentium pœnas, sceleratorumque furias in tuum judi-
 cium esse venturas.
 Maris dii. Ovid. 1. Trist. 2. 1.
 Meliora dii, Modus optandi, imperfecto sermone: cui subauditur
 verbum Adferant, vel Dent. Cic. 8. Philipp. init. Ergo habet An-
 tonius quod suis polliceatur. quid nos? nunquid tale habemus? dii
 meliora. Virg. 3. Georg. 513.
 Dii meliora piis, erroremque hostibus illum.
 Minuti. In MINUO.
 Nativi. In NASCOR.
 Nemorum dii. Ovid. Hi sunt, Fauni, Satyri, Panes, &c.
 Noctivagus, id est, Somnus. Stat. 10. Theb. 152.
 O dii. Cic. 9. Att. 21.
 Ogygius, id est, Apollo. Stat. 5. Theb. 513. Ovid. 10. Epist. 48.
 Opifer, Æsculapius, apud Ovid. 15. Met. 655.
 Opifex trifulci fulminis deus, id est, Vulcanus. Sen. Hippol. v. 189.
 Parvi. Hor. 3. Od. 23. 15.
 Patrii. Cic. 1. Verr. 7.
 Penates. Hor. 1. Epist. 7. 94.
 Penetrales. id est, Dii penates. Sen. Theb.
 Præpes, Cupido. Ovid. 8. Epist. 38.
 Princeps. Cic. Somn. Scip. 4. Nihil enim est illi principi Deo, qui
 omnem hunc mundum regit, quod quidem in terris fiat accep-
 tius, &c. Princeps ille Deus, parens rerum, fabricatorque mundi.
 Quintil. lib. 1. cap. 16.
 Propitii. Sen. Agam.
 Rectos deos habere, id est, Æquos & propitios. Hor. 4. Od. 4. 48.
 Sancti. Ovid. 3. Amor. 9. 43.
 Secundis diis agere aliquid. Virg. 8. Æn. 682.
 Summi. Ovid. 6. Met. 89.
 Superi. Hor. 2. Epist. 1. 138.
 Sylvestres. Claud. in Epithal. Pallad. 19. Intelligit Faunos & Satyros,
 & hoc genus deos alios.
 Per deos. Cic. 2. Off. 5. Quid enim est, per deos, optabilis sapientia?
 Idem 3. Philipp. 34. Hanc igitur occasionem oblatam tenete,
 per deos immortales, Patres conscripti, &c.
 Adhibere deos. In ADHIBEO.
 Appellare deum. In APPELLO.
 Averruncus dii. Cic. 9. Att. 2. Proponis, quam sit turpe me adesse,
 quum quid de illo detraheretur, nefas esse approbare. certe. contra
 igitur? dii, inquis, averruncus.
 Avertant omen dii. Cic. 3. Philipp. 35. Quod si jam (quod dii omen
 avertant) fatum extremum Reipublice venit, &c.
 Colere aliquem ut deum. Cic. de Senect. 81.
 Confugere ad deum. Cic. 1. de Nat. Deor. 53.
 Nihil est quod deus efficere non possit. Cic. 3. de Nat. Deor.
 Plucatos deos pietas efficit & sanctitas. Cic. 2. Off. 11.
 Evehi ad deos aliquem dicimus, καὶ ὑπερῶν, quem Felicissimum
 esse, & quali supra humanam conditionem positum significare volumus.
 Hor. 1. Od. 1. 6. Conf. eadem Od. extr.
 Dii faciunt: Optantis est, significatque id quod, Utinam, quod & sæpe
 jungitur. Cic. in Verr. Apud Comicos Faxint frequentius, ut Ter.
 Heaut. 1. 1. 109. utinam ita Di faxint.

Siquis deus id faciat, i. e. Si forte, si quo casu id fiat. Hor. 1. 1. Sat. 15.
 Si qui Deus, en ego, dicat, Jam faciam quod voltis.
 Dii vestram fidem, Admirantis adv. cum exclamazione, inquit Do-
 natus. Ter. And. 4. 3. 1.
 Genuit omnia deus. Cic. de Univerf. 23.
 Gubernabit hæc deus aliquis. Cic. 6. Att. 3.
 Informare deos conjectura. In INFORMIS.
 Infringere deos precata, id est, Flectere precibus. Stat. 1. Achil.
 144.
 Inferere deos minimis rebus. In INSERO.
 Instigante deo, numine. In INSTIGO.
 Invitis diis hominibusque absolutus. In INVITUS.
 Invocare omnes deos in auxilium. Quintil. in Proem. lib. 4.
 Juvantibus diis. Cic. 3. Philipp. His authoribus & ducibus, diis ju-
 vantibus, nobis vigilantibus, &c.
 Moderantes cuncta dii. Ovid. 1. Met. 83.
 Obsecrare per deos & obtestari aliquem. Hor. 1. Epist. 7. 94.
 Orare per omnes deos aliquem. Hor. 1. Od. 8. 2.
 Parent dei numini omnia. Cic. 1. de Divin. 120.
 Placare deos bove, vel quacunq; re alia. Hor. 1. Epist. 16. 53.
 Si diis placet, Ironia. Cic. 2. de Fin. Ter. Phorm. 3. 3. 19. Eun. 2. 3.
 98. V. Briffon. de Form. p. 66. & 68.
 Plaudentibus diis & hominibus. Cic. 2. Q. frat. 4.
 Regi deorum immortalium numine omnia, gubernarique perspeximus.
 Cic. de Arusp. Resp. 19.
 Dii illum in eam mentem impulerunt. V. MENS. H. St.
 Di mihi sint testes. Ovid. 2. de Ponto 4. 5.
 Teste deo credere. Ovid. 6. Epist. 30.
 Vix mihi, teste deo, credita vita tua est.
 Testari deos. Virg. 4. Æn. 519. Cic. Antequam iret in exil. 28.
 Vereri deos. Cic. de Senect.
 Dii bene vortant. Ter. Adel. 4. 7. 10. In omnibus, quæ cupitè vene-
 rint, dici solet, ait Donatus.
 DEITAS, quæ & DIVINITAS dicitur [θεός] Augustin. 7. de Ci-
 vit. Dei 1. Hanc divinitatem, vel, ut sic dicam, deitatem: nam &
 hoc verbo uti jam nostris non piget, ut expressius e Græco transferant,
 quod illi θεότης appellant, &c.
 DEUTERAGONISTA, æ. [δευτεράγωνιστής] Qui secundas partes
 agit, vel alteri subservit, scenicus, qui secundas partes fabulæ agit.
 Budæus.
 DEUTERETA, æ. [δευτετα] Genus vini, quod fit ex naceratis aqua
 vinaceis, post multum acinis expressum. Latini Loram vocant, &
 Secundarium vinum. De hoc Plin. lib. 14. cap. 10.
 DEUTERIAMBUS, i. Pes inter illos pedes quibus Clausula decenter
 aptantur. Mart. Capell. lib. 5. p. 169. Alii Dithyrambum habent.
 DEUTEROLÖGI, [δευτερολόγος] Caudidici dicuntur qui adjuvare
 accusatorem poterant, quos oportebat summillus agere, quem eam
 quem sequebantur. Pædianus Divinat. in Q. Cæc. C. 15. Subscripto-
 res a Cicerone appellari ait. Hujusmodi sunt hodie, qui in causis
 illustribus perorandis solent adesse ei qui causam ipsam agit, & eum
 circumstare, gestuque & tacita admonitione se ab eo stare præteri.
 Budæus.
 DEUTERONOMIUM, [δευτερονόμιον] Legis iteratio vel repetitio,
 Quintus liber Pentateuchi sive libror. Mosi. V. Tertull. advers. Marc.
 4. 15. Lactant. 4. 17. Sidon. 9. 9.
 DEUTEROPOTAMUS, [δευτεροποταμός] Ita dicebatur, Cui jam quasi
 mortuo iusta celebrabantur, & qui deinde præter omnium opinionem
 salvi rediret, ut ex bello, vel peregrinatione.
 DEUTERURGES, [δευτερουργός] Læne quoddam genus, quam poste-
 riores etiam Epigraphon dixere, sicut ejus artifices Deuterurgos voca-
 runt. Significavit vestem hanc in Bacchis Lyfippus. Cujus vero gentis
 fuerit hæc, parum compertum est. Ex Cæl. Rhodig. lib. 16. cap. 10.
 Alex. Genial. Dier. 5. 18. V. Polluc. l. 7. C. 17. extr. ubi πῆμαρον pro
 ἐπιμαρον. rectius legitur ex Emendato codice.
 DEUTORIX, [δευτορίξ] Bætoritis filius magni apud Cherufcos nominis
 ductus inter ceteros captivos Germanico Juniori clarissimum præbuit
 triumphum. Author Strab. lib. Geogr. 7.

D E X

DEXAMENÆ, pl. [δέξαμεναι] Ambraciæ regiuncula est, ita dicta
 a Dexameno Mefoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius
 fuisse perhibetur. Author Stephanus.
 DEXAMENE, [δέξαμενη] Una ex nymphis marinis, a Recipiendo
 dicta.
 DEXICREON, ontis. [δέξικρεών] Nauclerus quidam negotiandi causa
 enavigarat in Cyprum, cui jamjam onus in naves imposituro Venerem
 jussisse ferunt, aquam tantum in navim imponderet, istamque solveret.
 Ille vero dicto audiens comportata in navim aqua, profectus summa
 tranquillitate, siccitibus reliquis & mercatoribus & nautis, aqua sin-
 gulis venundata multum inde argenti collegit, exque eo statum deæ
 posuit, quam ex suo nomine appellavit. Hæc Cælius Rhod. lib. 29.
 cap. 18. V. Plutarch. in Quest. Græc.
 DEXIMONTANI, Carmanie populi, dexteram ripam Granii amnis ac-
 colentes. Author Plin. lib. 6. cap. 23.
 DEXIPPIUS, [δέξιππος] Orator Atheniensis fuit, sub Valeriano, &
 Aureliano principibus.
 Fuit & alter hoc nomine Medicus, patria Cous, discipulus Hippocratis.
 Author Suidas. Dicitur & Diosippus q. V.
 DEXTANS, antis. m. [δέξαντες] dicitur quia Alfi deest sextans,
 Quomodo modum Duodeviginti & Deuax. Hæc Festus. Columel. lib.
 5. cap. 1. Pars dimidia & tertia viginti quatuor millia, hoc est dex-
 tans, in quo sunt scrupula 240. Quo in loco dextantem a deunce
 separat: subdit enim postea deuncem valere scrupula 264. Est autem
 Dextans, idem quod Decem uncia. Dividebatur enim jugerum, ut
 As, in Duodecim uncias, hoc est, Duodecim partes æquales, ut ibi-
 dem planissime docet Columella.

- Dextans, Decem cyathorum mensura. V. Sextarius Romanus, In
SEX. Gloss. Vet. Dextans *δέκων*.
- DEXTER, tra, trum; vel tera, terum. [*δέξιον*] Plerumque sine sub-
stantivo ponitur, subaudito Manus, Pars, Latus aut aliquid simile.
Virg. 2. *Æn.* 291.
— si Pergama dextra
Defendi possent, etiam hac defensa fuissent. subaud. Manu.
Dextera procerior. Plin. lib. 11. cap. 43.
Crudelis. Ovid. 10. *Epist.* 115.
Dextera crudelis, quæ me, fratremque necavit.
Fabrilis. Ovid. 4. *Met.* 175. De Vulcano.
Ferox. Claud. 34. — dextra ferox in vulnere sævit.
Fidissima. Valer. 5. *Argon.* 63.
Funerea. Valer. 7. *Argon.*
Hostilis. Virg. 10. *Æn.* 847.
Tantane me tenuit vivendi, nate, voluptas,
Ut pro me hostili paterer succedere dextræ
Quem genui?
Impia. Ovid. 7. *Epist.* 130.
Non bene cœlestes impia dextra colit.
Inermis. Claud. 5. *Paneg.*
Invicta bello. Virg. 6. *Æn.* 879.
Lassa. Stat. 10. *Theb.* 833.
Letifera. Ovid. 12. *Met.* 606.
Certaque letifera direxit spicula dextræ.
Strenna. Ovid. de *Medicamine Faciei* 64.
Studiofa. Ovid. 15. *Epist.* 1.
Supplex. Stat. 1. *Achil.* 361.
— ultro etiam veneratur supplice dextræ.
Temeraria. Lucan. lib. 8. 795.
Terribilis. Ovid. 2. *Met.* 61.
Tremula. Ovid. 5. *Fast.* 511.
— tremula dant vina rubentia dextra,
Accipit æquoreus pocula prima deus.
Venalis. Sil. lib. 5.
Vivax. Lucan. ad *Pison.*
Nunc quoque vivaci scrutaris pectora dextra, &c.
Ultrix. Sen. *Herc.* 11.
Abluere sanguine dextram obsoletam. Sen. *Agam.* 13.
Affectare dextram. Virg. 3. *Æn.* 670.
Verum ubi nulla datur dextram affectare potestas. **Hoc est,**
Intendere, scilicet sic ut possit navem tenere. Servius.
Afferre dextram ad omne facinus. Sen. *Med.* 12.
Amplecti dextram. Sen. *Herc.* 4. — unde illum mihi
Quo te tuamque dextram amplectar.
Appetere dextram. V. APPETO.
Assurgens dextra. Virg. 10. *Æn.* 797.
Jamque assurgens dextræ, plagamque ferentia
Æneæ subiit mucronem, ipsumque morando
Sustinuit.
Audendum dextra. Virg. 9. *Æn.* 320.
— prior Hyrtacides sic ore locutus,
Euryale, audendum dextra, nunc ipsa vocat res.
Cedo dextram. V. CEDO.
Committere dextram dextræ. Ovid. 2. *Epist.* 31. Sic multis in locis
Jungere dextras, pro Pacisci & ferire fœdus. q. V.
Compescere impiam dextram. Sen. *Herc.* 6.
Computare annos dextra. V. COMPUTO.
Conjungere dextras. Virg. 1. *Æn.* 514.
— avidi conjungere dextras Ardebant.
Victricemque petunt dextræ conjungere dextram. **Ovid.** 8.
Met. 421. V. mox Jungere.
Conferere. Stat. 1. *Sylv.* 6. 60.
Edunt vulnera, conferuntque dextras.
Contingere. Ovid. 3. *Amor.* 8. 17.
Qua periit aliquis, potes hanc contingere dextram?
Copulari. V. COPULO.
Dare alicui. Virg. 3. *Æn.* 610.
Ipse pater dextram Anchises, haud multa moratus
Dat juveni: atque animum præsentis pignore firmat. **Dextra**
enim consecrata est Fidei. Servius.
Dare dextram dicinus, non modo manum præbere, sed etiam auxi-
lium præstare. Virg. 6. *Æn.* 370. Da Dextram misero. V. Tendere.
Deducere aliquem miti dextra. Sil. lib. 12.
Fatigare oculis dextram. Tacit. 15. *Ann.* 71.
Imbuere rudem dextram cruore. Sen. *Troad.* 4.
Inhibere. Sen. *Oeth.* v. 1560.
Parcite ô dites, inhibete dextras.
Intendere ad statuum. V. INTENDO.
Interjungere dextras. V. INTERJUNGO.
Jungere dextræ dextram: majorum enim hæc fuerat salutatio: cujus rei
causam Varro, Callimachum secutus, exposuit: afferens omnem eor-
um honorem, dexterarum constitisse virtute: ob quam rem hac se
venerabantur corporis parte. Hæc Servius. Virg. 1. *Æn.* 408.
— cur dextræ jungere dextram Non datur?
Jungere dextram ad fœdera. Valer. 6. *Argon.* 339.
Jungere hospitio dextras. Virg. 3. *Æn.* 83.
Movere prælia collata dextra. Ovid. 1. *Fast.* 569.
Obarmare dextras. Hor. 4. *Od.* 4. 20. 21.
Opposui dextram passuræ vulnera fronti. Ovid. 12. *Met.* 386.
Dextram porrigere alic. ex Cic. pro *Dejotaro*, in *PORRIGO*. H. St.
Precans dextra. Virg. 12. *Æn.* 930.
Ille humilis, supplexque oculos dextramque precantem
Protendens, Equidem merui, nec deprecor, inquit.
Prehendere dextram. Cic. 1. de *Divin.* 59. Quumque te tua patria vi-
pulum esse dixisset, prehensisse eum dextram tuam, & bono animo
te jussisse esse, &c.
Refellere dextra dicta alicujus. Virg. 12. *Æn.* 644.
Perpetiar? dextra nec Drancis dicta refellam? Id est, Virtute.
Nam pro rei officio ipsam rem posuit, Dextram scilicet pro Virtute.
Servius.
- Renovasse dextras cupere. Tacit. 2. *Ann.* 58. Idem author (referente
Alciato) ostendit lib. 18. dextras concordie signa ultro citroque de-
stinari ab exercitiis solitas.
- Reprimere dextram, pro Continere. Virg. 12. *Æn.* 939.
Æneas volvens oculos, dextramque repressit.
- Tangere dextram. Virg. 7. *Æn.* 266.
Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni.
- Tendere. Cic. 10. *Philipp.* 9. Quæ quidem nunc M. Bruti imperio,
authoritate, copiis non instructa solum, sed etiam ornata tendit
dextram Italiae, suumque ei præsidium pollicetur. De Græcia. V. Dare.
Viduae dextram ense. Sen. *Hippol.* 6.
Dexteram antiqui venerabantur, per dextram jurabant, tanquam fidei
sedem, & virtutis ministrum.
- Testes fidei, dextræ. Cic. 11. *Philipp.* 5. Dextræ, quæ fidei testes
esse solebant, perfidia sunt & scelere violata.
- Firmior non tam in bellis & in præliis, quam in promissis & fide dex-
tera. Cic. pro *Deiot.*
- Fidem & dextram porrigere. Cic. *Post. reid.* in *Senat.* 22. Qui mihi
primus afflicto & jacenti, Consularem fidem, dextramque porrexit.
Per hanc te dextram oro. Ter. *And.* 1. 5. 55. Ubi Donatus, Fœderis
& fidei membrum erat dextra. Cic. pro *Deiot.* 8. Per dextram istam
te oro, quam regi *Deiotaro*, hospes hospiti, porrexit, &c.
- A dextra canere. Cic. 1. de *Divin.* 12. Jupiterne cornicem a læva,
corvum a dextra canere jussisset.
- A dextera maris. Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio, a dextera maris,
scopulis inaccessa.
- Dextera, ablativus, pro In parte dextera. Plaut. *Amph.* 1. 1. 177.
Hinc enim dextera vox aures ut videtur verberat. Sallust. in *Jugurth.*
C. 11. Dextra *Adherbalem* adfedit.
- Dextra, læva. Liv. 4. Dextra montibus, læva Tiberi amne septus.
- Dextra, lævaque large amplectens montem. Plin. lib. 2. cap. 11.
- Dextra, sinistra. Cic. 3. *Acad.* 125. Supra, infra, dextra, sinistra,
ante, post, &c.
- Ad dextram. V. AD præpositionem.
- Ad dextram & Ad lævam contraria. Cic. de *Univerf.* 42. Nam & ante
& pone, ad lævam & ad dextram, & sursum & deorsum, &c. Idem
12. *Philipp.*
- Dextrabus, pro Dexteris. Antiquum. Liv. *Odyff.* Deque manibus
dextrabus. Nonius 8. 82.
- Dextrum cornu & sinistrum in acie tenere. Liv. 3. 70.
- Fores dextræ. Ovid. 2. *Met.* 18.
Signaque sex foribus dextris, totidemque sinistris, &c.
- Manu dextera tenere pateram. Cic. 1. de *Divin.* 46.
- Dextra auspicia, Prospera. Festus.
- Dextrarum tibiaram genus est, quæ dextra tenentur. Fest. V. *TIBIA*.
- Dexterior, Comp. pro Positivo. Ovid. 12. *Met.* 303. — faucius armo
Dexteriore *Medon*.
- Dexterior pars. Varro 2. de *R. R.* cap. 5. De taurorum compressu,
Et sellam cubito dexteriore premit. *Martial.* lib. 5. 62.
- Dexter, Prosper, propitius. Virg. 8. *Æn.* 302.
Et nos, & tua dexter adi pede sacra secundo.
- Adsit Domitianus dexter, ac volens. *Quintil.* in *Proem.* lib. 4.
- Dexter ades ducibus. alloquitur *Janum*. Ovid. 1. *Fast.* 67.
- Dexter, Aptus, conveniens, agilis, ab aptitudine dextræ manus.
Stat. 4. *Sylv.* 7. 48.
Signa frenatæ moderatus alæ
Castore dextro. [Imo hoc quoque loco Dexter propitius
interpretandus. Sequens locus vereor, ut sic extet ap. *Livium*.
Dexter, pro Dextere. Adv. Liv. 9. Rem per se popularem ita dexter
egit, ut rodendis corporibus, animi multo plus militum imperatori
reconciliarentur. [Apud Virg. quoque 4. *Æn.* 294. Qui rebus dexter
modus, de temporis opportunitate atque *ἰκαρεια* intelligi debet, ut
jam Serv. docuit, q. V. Et apud Ovid. 2. *Art. Am.* v. 145. Dextera
indulgentia, est Indulg. opportuna. Nusquam vero Dexter pro agili,
solerti, habili ponitur, uti vulgo utuntur.
- DEXTELLA, dimin. [*δέξιδιον*] Cic. 14. *Att.* 20. Q. F. ut scribis, An-
tonii est dextella. per eum igitur, quod volumus, facile auferemus. Id
est, Eo quasi dextera utitur Antonius, eundemque carissimum habet.
- DEXTERE, Adv. Feliciter. [*δέξιως*] Liv. 1. 34. Notitiaque cum brevi
apud regem, liberaliter, dextereque obeundo officia, in familiaris
amicitia adduxerat jura. Hor. 1. *Sat.* 9. 45.
Nemo dexterior fortuna est usus.
- DEXTERITAS, Ætis. [*δέξιότης*] Aptitudo, convenientia. Liv. 1. 37. C.
7. extr. Multa in eo & dexteritas & humanitas visa. Idem 28. 18. Tan-
ta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dex-
teritas, ut non Syphacem modo, barbarum, insuetumque moribus Ro-
manis, sed hostem etiam infestissimum, facunde alloquendo sibi con-
ciliarit. Gellius 13. 16. Græcum v. *φιλαθρωπία* significare dexteritatem
quandam, dicit, benivolentiamque erga omnes homines promiscuam.
[Posteriori loco felix quædam propensio conciliandi sibi animos homi-
num denotari videtur.
- DEXTIMUM, [*δέξιμον*] & Sinistrum, Antiqui pro Dextro & Sinistro
dicebant, teste Festo. Varro *ad lævæon*, apud Nonium 2. 168. Primo
compito dextimam viam munit *Epicurus*. Sallust. in *Jugurth.* C. 100. a pr.
Sylla cum equitatu apud dextimos, in sinistra parte *Aulus Manlius*, cum
funditoribus & sagittariis, præterea cohortes *Ligurum* curabat.
- DEXTRALE, is. n. [*δεξιόλειον*] Ornamentum dextræ, commune viris
& mulieribus. Usus est *Cyprian.* lib. De *Habit.* *Virgin.* citans *Esaïam*.
Sarisb. 8. 20. Assumere *Dextralia*. Vid. *Salmast.* ad *Hist.* Aug. p. 248.
Hujus Diminutivum DEXTRARIOLUM, i. n. Vulg. Interpr. *Judith.*
10. 3. In Gr. est *ψιχίον*.
- Dextrariolum V. in DENTROCHERIUM. Fortasse *Dextraliolum*. Sic
Brachiarum & *Brachialia*. V. BRACHIALE. II. St.
- DEXTRARIUM, [*δξίριον*] Equi, maxime bigarii dicuntur.
- DEXTRATUS, a, um. ut *Ager dextratus*, Pars dextrata. *Auct. de*
Limit. *Edit. Goclii* p. 298.
- DEXTRATIO, onis. f. Motus qui fit a sinistra ad dextram. *Solin.* cap.
57. *Quadrige Tarpejum Jovem trina dextratione lustravit.* V. *Lex.*
Pitisc. *Circumactio* vel *circuitio* explicari poterit, quod equi scilicet
templum *Capitolini Jovis* dextrorsum ter circumierant.

DEXTRARE igitur est dextrorsum ire: sed vox est partim Latina.
DEXTROCHERIUM, [δεξιόχειρον] Muliebre brachiorum ornamentum, quod ex auro in annuli lati formam gemmis pretiosissimis integebatur. Julius Capitolinus scribit Maximinum Thracem pollice fuisse ita vasto, ut uxoris dextrocherio uteretur pro annulo. V. Casaub. ad l. cap. 6. Meminit Caelius lib. 8. cap. 13. ubi docet Dextrariolum in lib. Judith, non aliud esse, quam Dextrocherium. V. Lex. Pitisc.
DEXTRORSUS & DEXTRORSUM, Adv. [ἐπὶ τὸ δεξιόν] Id est, A dextra parte, aut Versus dextram partem. Cic. 1. de Divin. 22. ex Accio. Dextrorsum orbem flammeum Radiatum folis linquier cursu novo. Plin. lib. 24. cap. 16. Efficacissimum remedium esse ajunt, si tres quoque trium nationum homines perungant dextrorsus. Liv. 6. Bell. Pun. 31. Hor. 2. Sat. 3. 50.
DEXTROVERSUM, Adv. Idem Plaut. Curc. 1. 1. 70. Si deos salutas, dextroversum censeo. V. ibi Taubm.

D I

DI & DIS, Præpositiones ejusdem significationis sunt, quia ambæ separativæ, & in compositione solum reperiuntur. Modo negationem notant, ut Diffido, id est, Non fido: Modo Diverfitatem, ut Dissentio, id est, Diverfum sentio: modo Divisionem, ut Dissocio, disjunctio: modo augment sign. ut Discupio, i. e. Valde cupio, Discurior, i. e. Valde crucior: modo idem sunt quod Male, ut Disperco, id est, Male pereco.
DIAC De in compositis sepiissime confunduntur a Librariis. Componitur autem Di, cum dictionibus incipientibus a D, ut Diduco: G, ut Digerero: L, ut Diluo: M, ut Dimitto: N, ut Dinumero: J, ut Dijudico: R, ut Diruo: V, ut Diverto. s in Dis ante sp, st, tollitur, ut Dissipio, Disso. ante f mutatur in similem, ut Differo: ante voc. Di assumit r, ut ab Emo Dirimo. De his singulis V. f. l. Adnotarat h. l. quædam H. St. quæ cultro ablata fuerunt, quantum ex reliquis conjicere licet, videtur ex Græcorum penu quædam cum hac præp. composita verba accessere, ut Διασκεπόμενος Discepto, Διαγινώσκω Dignosco &c.

D I A

DIA, [Δία] Deæ nomen, quæ apud Sicyonios & Phliasios colebatur, eademque fuisse creditur cum Hebe Juventutis dea. V. Strab. lib. 8.
DIA, [Δία] Insula est maris Ægæi, una Cycladum, distans a Delo XVII. m. pass. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Dionysias a vini fertilitate. Author Plin. lib. 4. cap. 12. In hac Liber pater Ariadnen, a Theseo destitutam, uxorem duxit: Qua de causa etiam Baccho sacram esse voluit. Ovid. 1. de Arte Am. 528.
 Qua brevis æquoreis Dia feritur aquis.
 Est item Dia Thesaliæ urbs, ab Æaco condita. Alia item Thraciæ, ad Athon montem. Tertia, Eubœæ. Quarta, insula juxta Scyllæum Peloponnesi promontorium, oppidum habens ejusdem nominis. Quinta, Lusitaniæ, ad Oceanum. Sexta, Italiæ, juxta Alpes. Septima, Scythiæ, juxta Phasim. Octava, Cariæ. Nona, Bithyniæ, juxta Pontum. Author Stephan.
DIABATERIA, pl. [Διαβατήρια] Sacrificia, quæ pro transitu vel trajectu fiunt. Horum meminit Plutarch. in Lucull. Gyrald. de Diis Synt. 17. Jul. Pollux. 2. 200.
DIABATHRA, æ. [Διαβάθρα] Genus solearum Græcarum, ait Festus. Turnebus Muliebria calceamenta fuisse scribit Advers. 23. 17. Varro de L. L. 6. 3. ex Nevio. Diabathra in pedibus habebat, erat amictus epicuro. De homine dictum cultum muliebrem & molliorem gerente. V. Ferrar. de Re Vest. 3. 21.
 Diabathra capiuntur etiam pro Gradibus pensilibus, seu Scalis. Βάσις enim Ascendo significat. Unde & Anabathra. Juven. 7. Sat. 46. Hinc **DIABATHRARI** sunt, qui Latinis Coriarii. Plaut. in Aul. 3. 5. 39. Sedentarii, futores, diabathrarii.
DIABETES, ætis. m. [Διαβήτης] Transitus, ἀπὸ τῆς Διαβάνειν. Unde & pro Siphone usurpatur. Columel. lib. 3. cap. 10. a pr. de vite, Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædam anima, per medullam trunci, veluti per siphonem, quem diabetem vocant mechanici, trahitur in fumum.
 Diabetes, Renum vel Vesicæ affectio quædam est, quam nonnulli Mattellæ intercitem vocant: Urinæ profluvium alii: quidam Dipfacon. Sitim enim parit extra modum, unde dicitur Dipfacos, uti auctor est Paul. Ægineta lib. Medicinæ tertio. Definitur autem ab eo, τὰ χυμὰ ἔπιπορευον διέξοδον, id est. Perceler eorum quæ ebibita sunt transitus: unde & Διαβήτης, Diabetes, nuncupatur, ἀπὸ τῆς Διαβάνειν. Meminit & Galen. lib. 1. de Crisib. de L. Aff. 6. 3.
DIABETÆ, [Διαβηταί] Stephano] Insulæ quatuor in mari Carpathio citra Rhodum, quas recenset Plin. lib. 5. cap. 31.
DIABLINDI, [Διαβλινδοί] Galliæ Lugdunensis populi, quos commemorat Plin. lib. 4. cap. 18.
DIABOLE, [Διαβολή] Latinis Obtretractio, Criminatio, cui aras Athenienses consecrassent, testis est Theophrastus apud Diogenianum.
DIABOLUS, [Διαβόλος] Erasmo Delatorem, aut Calumniatorem significare videtur: a verbo Διαβάλλω, quod est Deferre, Traducere, sive Infamem reddere: Budæo autem Adversarium. V. Suic. Thef.
DIABROSIS, is. f. [Διαβρωσις] i. e. Corrosio, qua exesa parte aliqua sanguis exit. Celf. 4. 7. 5.
DIACATHAROTIA, [Διακαθαρσία] Id Muneris est, quum Imperator privatis fundis concedit, ut purgentur Διακαθαρίζω enim, idem est quod Purgo. Alciat. in l. Quicumque. C. de omni agr. desert. lib. 11. V. v. seq.
DIACATOCHES, [Διακατοχή] Bonorum possessio dicitur: & **DIACATOCHUS**, Bonorum possessor. Reperitur hæc dictio in lege 7. l. Quicumque. Codice, De omni agro desert. sed corrupte. Diacatochiæ enim ibi legitur pro Diacatoches vel pro Diacatochi. Monuit Budæus in annotationibus.
DIACHETON, Spina alba est, magnitudine arboris modicæ, flore rose, cujus radix unguentis expetitur, alias Dipfacos dicitur. Plin. lib. 24. cap. 13.
DIACHYTON, [Διαχύτων] Dulcis vini genus, quod fit, ut Plinius auctor est, uvis in sole siccatis loco clauso per dies septem, in cratibus,

totidem pedes a terra alte, noctibus a rore defensis, octavo die calcatis. Hæc ille lib. 14. cap. 9.
DIACODION, [Διάκοδιον] Medicamentum quod ex capitibus papaveris fit. Plin. lib. 20. cap. 19. Sane κόδιον caput papaveris significat.
DIACOLEA, æ. f. Chamæmelum. Apul. de Herb. cap. 23.
DIACONUS, i. m. [Διακόνος] Minitrum significat, a verbo Διακονέω, Ministro. Quamquam & mulieribus olim ad ministeria utebantur, quæ **DIACONISSÆ** appellabantur. V. Act. 6. 1. earum mentio quoque in C. l. 9. de Episc. & Cler. item Amm. Marcel. ut & Ignat. Epist. 9. Talem Phœben indicat Apostolus Rom. 16. 1. V. Casp. Ziegl. de Diaconis & Diaconissis. adde Car. du Fresne ad Alex. Comm. lib. 15. f. 416. seq. & in Glossar. Med. Græc. p. 294. seq. ubi varii Diaconorum Ordines exhibentur. De Cardinalibus Diaconis ad Reinief. de Palatinis Lateranf. p. 57. & 71. V. & Suic. Thef.
DIACO, ðnis. Alia flexione in Epist. 33. Ambrosi. ad Marcell. post pr.
DIACONISSA, æ. f. V. supra.
DIACONITUM, ii. n. **DIACONATUM** aliqui vocant. Sulp. Sever. de Mart. C. 5. item Sacrum ubi sacra continentur vase. V. Rhodig. 2. 23.
DIACOPR, es. [Διακοπή] Intercitio, separatio. Diacope sive Diastole, apud Julium Rufinianum, Figura est, quum inter duo eadem verba diversum ponitur aliquod medium, ut, Duc, age, duc ad nos.
DIACOPENE, es. [Διακοπήνη] Cappadociae regio, ad Halym fluvium. Strabo lib. 12.
DIACOPI, [Διακοπί] Vocabantur in aggeribus Meatus intercisi, sive Incilia hiantia, per quæ Nilum transmittabant in arva remotiora. festibus destinata. Ulp. l. penult. D. de extraord. crimin. Commata etiam & Diacopi, qui in aggeribus fiunt.
DIACOSMUM, [Διακοσμον] Strabo accipit pro Instructione, aut etiam Catalogo, ut quum Homerum prodit meminisse in Paphlagonico diacosmo. V. Cæl. Rhod. lib. 1. cap. 6.
DIACROMMYON, n. Apul. a κρήμμυον, cepa. Medicamentum ex cepis.
DIACTOR, [Διάκτωρ] quasi Internuntius, quod Nomen datum est Mercurio, quem deorum Internuntium Poetæ hinxerunt.
DIADAPHNIDON, i. n. Emplastrum lauri baccas habens. Celf. 5. 19.
DIADEMA, ætis. n. [Διάδημα, μίτρα] Ornamentum capitis regum insignis. Tacit. lib. 6. C. 43. Surena patrio more Tiridatem insigni regio evinxit. Paulo post subdit, Si qui alii delectum capiendi diademati diem haud concelebraverant. V. Lips. ad C. 37. Reginæ quoque eo insigni ornabantur, ut docet Plutarch. in Lucullo p. 503. de Monima Milefia, altera Xerxis uxore, cujus magna fama & honor apud Græcos. Hæc Bayfius. Cic. 2. Philipp. 34. Diadema offensis: gemitus toto foro. unde diadema? Martial. lib. 8. 55. De leone.
 Cui diadema daret marmore picta Nomas. V. NOMAS.
 Generis diadema. Claud. de Nupt. Honor. 259.
 Regum diademata. Stat. 3. Sylv. 3. 51.
 Imponere diadema. Cic. 2. Philipp. 85. Tu diadema imponebas cum plangore populi: ille cum plausu rejiciebat. Idem 3. Philipp. 12. Ut Collegæ diadema imponeret.
 Diadema (inquit Cælius lib. 24. cap. 6.) erat Fascia candida, quæ regum capitibus obligabatur. Alexandrum Magnum legimus, quandoque sibi diadema detraxisse vulnere obligando quum in fronte acceperat Lyfimachus. (Discimus ex Appiano in Syriaca p. 89. Paris. in m. Τὸν δὲ Ἀλέξανδρον λήπειά πλακάθον, τὴν Ἀλεξάνδρου αὐτὸς τὴν ἐξέμει ἀπαλάσσει. H. St.) Quam rem protendisse illi regnum ferunt, quod & mox sit consequutus. Tradit Ammianus Marcellinus, invidiæ Pompejo datum ab obtrectatoribus, quod fascia obligatum erus circumferret ulceris causa, veluti novarum rerum affectationis præfagium id foret, unde illud est Ciceronis de Pompejo ad Att. lib. 2. 3. Mibi caligæ eius & fasciæ cretate non placebant. In gente Turcarum reliquias etiam antiqui moris servari palam est. Sueton. in Julio cap. 79. Quum sacrificio Latinarum, revertente eo, inter immedias ac novas populi acclamations, quidam et turba statue ejus coronam lauream candida fascia præligatam imposuisset, & Tribuni plebis Epidius Marullus, Cæsetiusque Flavius, coronæ fasciam detrahi, hominemque duci in vincula jussissent: dolens, seu parum prospere motam regni mentionem, sive (ut ferebat) ereptam sibi gloriam recusandi, Tribunos graviter increpitos potestate privavit: neque ex eo infamiam affectati etiam regii nominis discutere valuit, quamquam & plebi regem se salutanti, Cæsarem se esse, non Regem responderit: & Lupercalibus, pro Kostris a consule Antonio admotum sepius capiti suo diadema repulerit, atque in Capitolium Jovi Optimo Maximo miserit. Hactenus Sueton. Ideo Tribuni fasciam coronæ laureæ, quam quidam imposuerat statue Cæsaris, detrahi jussurunt, quia videbatur significare regiam potestatem: quod nomen apud Romanos erat invidiosissimum. Fascia enim candida nihil aliud est, quam Diadema: quod regum insignis primus invenit Liber pater, ut testatur Plin. lib. 7. cap. 56.
 Non uno modo se habuerunt veterum Regum diademata. V. Briffon. de Regno Pers. lib. 1. p. 32. & Lindebrog. ad Ammian. nec non Lambin. ad Nepot. 15. n. 126. Camerar. Cens. 1. Hor. Subc. cap. 61. Bart. ad Stat. 2. Theb. p. 315. De Diadematis Augustorum Spanhem. de Ufu & Præf. Num. Diss. 12. p. 385. De Imperator. Byzantin. diadematis, sive σιαδαίσις, V. Goar. Observ. ad Codin. de Off. Aulæ Const. cap. 3. f. 47.
 Erat etiam Diadema Poetarum & Sacerdotum ut præclare docet Cuperus in Confec. Homer. p. 107. 138. Muliebri genere ὑψηλοῦς extulit Pomponius in Satyra Diademam: veluti Laberius in Cancro, qui Dogmam, Plaut. Milit. 2. 1. 70. Glaucomam eodem genere usurpat Apul. 10. Met. Caput stringebat diadema candida. V. Coll. 5. Infit. Orat. p. 258. & Lex. Pitisc.
DIADEMALIS, e. Adj. Dracont. 2. 31. in Nebuc.
 Tum diademalem turparunt cornua frontem. at Theodulfus, cap. 3. v. 15.
 Et diademali sit dignam pondere frontem.
DIADEMATUS, [Διαδηματώσις] Diademate ornatus: ut Diadematus Apollo. Plin. lib. 34. cap. 8. Item Apollinem diadematum.
DIADEMATICS, Cognomen fuit L. Cæcili Metelli, cum ob causam ira appellati, quod frontem ex ulcere diu ligaverit fascia, quæ diadema Græce dicitur. Author est in Coriolano Plutarchus. Hic fuit Metelli

Metelli Macedonici, qui quatuor reliquit liberos, filius: & postea a devictis Dalmatis est appellatus Dalmaticus. Epito. Liv. 62. & Eutropius lib. 4. Sigon. de Nom. Rom.

DIADEMATĪCUS, a, um. ut Diadematicum forum, scil. Pisæum, in quo victoribus diademata & coronæ tribuebantur. Liv. apud Nonium 3. 104. conf. Turneb. Advers. 15. 5.

DIADES ATHENÆ, [Διάδες, αὐτὸς Διάδες] Civitas ab Atheniensibus ædificata, quæ freto incumbit ad Caunum. Sic Strabo lib. 10.

DIADICASIA, [Διαδικασία] Latine Altercatio, quæ a continua oratione differt. Hujus præcepta Quintil. lib. 6. cap. 5. posuit: Bonus, inquit, altercator vitio iracundiæ careat. Nullus enim rationi magis obstat affectus, & fert extra causam, & plerumque deformia convicia facere ac mereri cogit, & ipsos nonnunquam iudices incitat. Budeus.

DIADŌCHOS, [Διάδοχος] Gemma beryllo similis. Plin. lib. 37. cap. 10. Apud Athenienses autem Diadochi dicebantur οἱ πεντακόσιοι, hoc est, Quingenti viri, quorum decreto de rebus publicis privatisque statuabatur. Ita dicti quasi succedentes, ad differentiam Arcopagitarum, quorum perpetuus erat magistratus.

DIADUELLA, [Διαδύελλα] Mons est Ætuatis proximus, in quo Rheni fluminis origo esse dicitur, Strab. lib. 4. [Alias Adulam montem vocat, ut & alii Geographi. Itaque locus sine dubio corruptus. V. Xyl. & Caf. not.]

DIADUMĒNUS, [Διάδουμῆνος] quasi Vittatus, diadematusque. Plin. lib. 34. cap. 8. Polycletus Sicyonius Ageladæ discipulus Diadumenum fecit, molliter juvenem, centum talentis nobilitatum.

DIADUMENUS, i. m. Filius Macrii Augulti, a patre statim, posteaquam imperium suscepit, Cæsar factus & Antoninus appellatus, adolescens fuit formosissimus, cum nasceretur quasi diademate insignitus, ut Lampridius c. 4. tradit, unde & nomen habuit. Dicitur etiam Diadumenianus, Διαδουμηνιανός apud Herodian. 5. 4. extr. & sic in nummis expressum cognomen, quasi qui ante Diadumenus erat, Diadumenianus adoptione in Antoninorum familiam fieret, sicut ex Æmilio Æmilianus, ex Octavio Octavianus post adoptionem. V. Casaub. in Lamprid. lib. 4. Vix XIV. mensibus Imperii exactis, cum patre occisus fuit. V. Capitolin. Lamprid. Herodian. Xiphil. Victor, Eutrop.

DIADYSIS, [Διάδυσσις] Frustratoria fugitatio, certamen rectum, legitimumque detrectantis. Budeus Comm.

DIÆRESIS, is. f. [Διαιρέσις] Latine Divisio. Cic. 6. Att. 1. Breve autem edictum est propter hanc meam διαίρεσιν, quod duobus generibus edicendum putavi, &c.

Diæresis, Figura est Grammaticis, quum una syllaba dividitur in duas: ut, Olli respondit rex Albæ longæ, pro Albæ longæ: & Aulæ in medio libabant pocula Bacchi, pro Aulæ: & Dives pictæ vestis & auri, pro Pictæ. Donatus.

— auræ simplicis ignem. Virg. 6. Æn. 747.

DIÆTA, æ. f. [διαίτα, τροφή] Cœnaculum, quod & Cœnatio five Cœnatiuncula dicitur: a Conversatione & victu nomen habet. Apud Græcos enim διαίτασις significat Vivere & Conversari. Plin. Epist. Ex triclinio in diætā, five cœnatiunculā, transitus. (Hunc locum, qui affertur ex Plinio Juniore, Beroaldus in Suet. 186. b. ex Sidonio affert. H. St.) Sueton. Claud. cap. 10. In diætā, cui nomen est Hermæum, recesserat. Scævola de Legat. 3. Liberto meo ex domo mea, quam libertis meis dedi, diætā in qua habitavi. Varro, quod in ea per diem edatur, dici existimat. Diætā in hortis Habitationem significat amoenitatis & voluptatis causa extractam, l. 43. §. 1. D. de legat. 1. l. 13 §. ult. D. de usufruct. Meminit & Lamprid. in Heliogabalo, qui Zetas appellat more Græcorum, qui δα in ζα saepe commutant, ut ζαῖος pro ἀῖος apud Ecclesiasticos scriptores, & maxime Paulinum. (V. ZETA. Sic apud Phœbadium, puto, qui excusus est cum Athanasio verso a Beza. H. St.) V. & Laur. Pignor. de Servis p. 572. & Ant. Velfer. Epist. de Zeta. nec non Casaub. ad Suet. p. 172. Dalechamp. ad Plin. 19. 4. p. 898. Apud Petron. cap. 115. Magistri navis cubile Diætā dicitur, ubi vide Interpretes, præfetim Goufal. p. 187.

Diætæ hypocauftæ. Ulp. in l. Ligni §. ligni autem legatis. D. de legatis 3.

Diætā, Vivendi modus ac lex, Seu victus ratio [τροφή, διαίτα.] Cic. 4. Att. 3. Diætā curari incipio, chirurgiæ tædet. Sed hoc loci per metaphoram Cic. loquitur. De Clodio enim qui in se & suos impetum fecerat, sed fuerat repulsus, sic ait: Ipse occidi potuit. sed ego diætā, &c. Ipse inquam Clodius. Sensus est: Intitui me tueri contra meos inimicos moderatione quadam: qua utens, spero fore, ut huic malo dies quotidie magis incedatur, sicuti solet diætā non recte se habentibus. Ferro ut res agatur, minime volo. Ab ægrotantibus sumpta tralatio.

Diætā, Judicium, sed arbitrorum. Aristoteles enim ponit eandem differentiam inter Diætā & Dicasterion, quam Cicero ponit inter Arbitrium & Judicium. V. ARBITER.

DIÆTŪLA, æ. dimin. Plin. 5. Epist. 6.

DIÆTARII, [Διαίτηται] Ministri vocabantur diætæ servientes, quorum meminit Ulp. de fundo instructo l. 12. §. 42. Quæsitum est. Diæti & Zetarii, de quibus V. Pignor. l. c. & p. 487. & Lex. Pitisc.

Diætarii Fures a Jureconsultis dicuntur, qui in aliena cœnacula furandi gratia se dirigebant, quos Ulp. scribit plus quam fures esse puniendos. Itaque aut ad tempus relegandos, aut in opus publicum dandos, aut fustibus cædendos. Tit. de extraord. crimin. l. Saccularii. Haloander legit Directarii. Cui lectioni favet verbum Dirigunt. Atque ita & Gothofr. q. V.

DIÆTETA, æ. m. [Διαίτητής] Arbitrator, vel Cognitor. Sic vocabantur Iudices, qui per singulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. V. Polluc. lib. 8. 91, 100, 126. & Bud. in Annot. Poster. & Comment.

DIÆTETERION, [Διαίτητήριον] Locus in quo iudicant arbitri.

DIÆTETICA, [Διαίτητικὴ] Medicina pars dicitur quæ victu morbis medetur, teste Celso lib. 1. in proœmio, nempe quæ ex moderata victus ratione sanitatem tuetur: vulgus Regimen vocat. Et Medici qui hanc partem solam proferebantur DIÆTETICI vocabantur.

DIÆTICA. V. DIÆTA.

DIAGLAUCION, Genus collyrii, ex Glaucio herba temperatum. Plin. lib. 27. cap. 10.

DIAGLYPHICE, es. [Διαγλυφική] Ars est statuaria ad impressuram spectans: Anaglyphice vero, quum ita exculpsimus, ut promineant imagines. Ex Cael. Rhod. lib. 29. cap. 24.

DIAGŌGE, es. [Διαγωγὴ] Statio. Herodot. lib. 4. Est etiam Institutum vitæ, & Oblectamentum quo tædium vitatur, ut sunt Ludicræ actiones. Arist. Ethic. 10. & Strabo lib. ult.

DIAGOGICA Tributa, [διαγωγικά τέλη] Vectigalia, quæ in trajiciendo penduntur, cujusmodi sunt ad Rhenum hodie compluria. Strabo lib. 4.

DIAGONDAS, Nomen proprium viri. Cic. 2. de Legib. 37. Atque omnia nocturna, (Sacra viz.) ne nos duriores forte videamur, in media Græcia Diagondas Thebanus lege perpetua sustulit. Meurf. Pagondas legit.

DIAGONIOS, [διαγώνιος] Linea recta ab angulo parallelogrammi ad oppositum angulum, quæ dicebatur etiam Diagonalis, ut dicit Vitruv. lib. 9. cap. 1. Ergo, quoniam id non explicatur numero in eo quadrato, longo & lato pedes decem, quæ fuerit linea ab angulo ad angulum diagonios perducatur, uti dividatur in duo trigona æqua magnitudine, singula aræ pedum quinquagenam, ad ejus lineæ diagonalis longitudinem locus quadratus paribus lateribus describatur &c. Martianus Angularem vocat, quia ab angulo ad angulum pertinet. Budeus. Diagonios Structura. Idem 6. 11.

DIAGONICUS, a, um. Idem ibidem.

DIAGŌRAS, [Διαγόρας] Melius philosophus, & poeta Melicus, post Pindarum & Bacchilidem, quem Democritus ob physiognomiam, quum servus esset, emit mille drachmis, ut disciplinis erudiret. Vocatus est ἀθεός, quod nullos deos esse putaret. Sic præterea mysteria contempsit, ut etiam ea sectantes averteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt iis qui eum interfecissent. Suidas. Cic. 1. de Nat. Deor. 23. & 3. 37. & Val. Max. 1. 1. ext. 7.

Diagoras item Rhodius Olympionices gaudio exanimatus, de quo scriptum est apud Gell. cap. 15. lib. 3. & Cic. 1. Tusc. 46.

DIAGRAMMA, ātis. n. [διάγραμμα] Geometrica figura, vel alius generis linearis designatio. Vitruv. lib. 6. cap. 1. Uti in diagrammate musico, medianæ vocis habent sonitum. Adde cund. 5. 5. Sic Diagrammata appellantur Figuræ, quales ab Aristotele iöentidem describuntur in Organo.

Est etiam Diagramma Perscriptio & brevium quoddam in publicis collationibus fieri solitum, ut ex censu tributa conferantur, ut Autho est Suidas. Cic. in Verr. Scripturam vocat, h. e. Rationem mancipum, i. e. eorum, qui aut publica publica, aut decumas questus sui causa redimebant. Cælius lib. 10. cap. 20. V. SCRIPTURA.

Ab uno diagrammate. Locutio proverbialis. V. A & AB præpositiones.

DIAGRAMMISMUS, [διαγραμματισμός] Species fuit ludi tesslerii veteribus, in quo, ut inquit Eustathius, adhibebantur calculi sexaginta, tum albi, tum nigri. Meminit Philemon, ut testis est Cælius Rhod. lib. 11. cap. 27. Hunc ludum Grammas quoque dixerunt, i. e. Lineas.

DIAGRAPHE, [διαγραφή] Descriptio: Antiquatio & peremptio rei coeptæ, vel jam peractæ. Bud. V. Henr. Steph. Thef. Gr.

DIAGRAPHICE, es. Plin. lib. 35. cap. 10. Et hujus autoritate effectum est Sicyone primum, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia diagraphicen, hoc est picturam in buxo docerentur, recipereque ars ea in primum gradum liberalium.

DIAGRAPHARIUS, Qui publica repetit, teste Rhodig. lib. 18. cap. 20. &

DIAGRAPHÆUS, [διαγραφῆς] Qui censu conscribendo præfectus est. Rhodig. lib. 10. cap. 10.

DIÆLECTICA, æ. five DIÆLECTICE, es. [διαλεκτική] Ars bene differendi, διὰ τὴν διαλέγουσιν, quod est Differo & Disputo. Cic. in Topic. Judicandi enim vias diligenter perfecti sunt, ea scientia, quam Diælecticem appellant. Cic. 2. de Orat. 157.

Diælectica, veri & falsi quasi disceptatrix & iudex. Cic. 4. Acad. 28. 91.

Diælectica, quasi contracta & astricta eloquentia putanda est: sine qua etiam tu, Brute, judicasti te illam justam eloquentiam, quam diælecticam distatam esse putant, consequi non posse. Cic. de Clar. Orat. 309. Hoc discrimen ab Aristotele & Zenone jactatum deridetur a Cic. 2. de Fin.

Diælectica infantie garrula disciplina. Author ad Heren. 2. C. 11. q. V.

Diælectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in judicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 32.

Similis pugno diælectica. Cic. 2. de Fin. 17. 18. Rhetoricam palmæ, Diælecticam pugno similem esse dicebat, quod latius loquerentur Rhetores, Diælectici autem compressius. Idem in Orat. 32.

Diælectica habet rationem, ne cui falso assentiamur, neve unquam captiosa probabilitate fallamur. Et paulo post de eadem, Nam sine hac arte quemvis arbitramur a vero abduci, fallique posse. Cic. 3. de Fin. 72.

Diælectica primo progressu festive tradit elementa loquendi, & ambignorum intelligentiam, concludendique rationem: tum paucis additis venit ad Soritas, lubricum sane & periculosum locum. Cic. 4. Acad. 92.

DIÆLECTICA, orum. pl. n. [τὰ διαλεκτικά] Cic. 14. Att. 12. Accubans apud Vestorium hominem remotum a diælecticis, in arithmetiis latis exercitatum.

In diælecticis omnem curam consumere. Cic. de Clar. Orat. 119.

DIÆLECTICE, Adv. [διαλεκτικῶς] ut Diælectice dicere. Cic. 1. Acad. 8.

Diælectice disputare. Idem 2. de Fin. 6.

Probare diælectice. Quintil. lib. 1. cap. 10.

DIÆLECTĪCUS, i. m. [διαλεκτικός] Qui diælecticam tenet. Cic. in Orat. 32. Disputandi ratio & loquendi Diælecticorum sit: Oratorum autem, dicendi & ornandi.

Acumen dialecticorum. Cic. 1. de Orat. 127.
Mina merces dialecticorum. Cic. 4. Acad. 98.
Quid sit verum aut falsum, dialecticus judicabit. Cic. 4. Acad.
Ad dialecticum deferenda sunt fortes ambiguae. Cic. 2. de Divin. 115.
Stoicis hoc attributum ita nomen, ut, cum Dialecticus diceretur, Stoicis intelligendus esset, uti notat Turnebus adverb. 20. 20. & 15. 11. q. V.
Dialecticus, est, ut interpretatur in Cratylo Plato, Qui interrogare, & ad interrogata apte respondere novit. Budæus.
DIALECTICUS, Adj. [διαλεκτικός] Quod ad dialecticam pertinet, ut **Captiones dialecticæ.** Cic. 2. de Fin. 17.
Disputationes dialecticæ. Quintil. lib. 5. cap. 14.
DIALECTUS, i. f. Idioma sermonis apud diversos diversum quia unaquaque Lingua aliquid peculiare habet. Lingua, si velimus accurate distinguere, est Modus loquendi diversarum gentium. Dialectus vero Modus loquendi in diversis provinciis unius gentis una Lingua utentis. Sic apud Græcos alia Dialectus est Attica, alia Ionica, alia Dorica, alia Æolica, alia communis. Sic ap. Suet. in Tiber. C. 56. Zenonem quendam exquisitius fermocinantem, quum interrogasset, quam illa tam molesta dialectus esset, & ille respondisset, Doridem &c.
DIALEUCON, [δialeυκόν] Croci fativi genus, in medio candidum, unde & nomen accepit. Plin. lib. 21. cap. 6. Est, inquit, & per se genus fativi blandissimum: vulgo, quum sit medio candidum, dialeucon vocant.
DIALIS, quasi Jovialis, Adject. δῶτ' τῆ Διός, quod Jovem significat. ut Dialis flamen, Liv. 5. Et lib. 6. Apex dialis. 41. V. Gell. 10. 15. Et Alex. ab Alex. G. D. 6. 12.
Flaminica Dialis. Tacit. lib. 4. 16. Sed lata lex, qua Flaminica Dialis sacrorum causa in potestate viri, cetera promiscuo foeminarum jure ageret.
Dialia Sacra, quæ Jovi faciebant flamines Diales. Tacit. 3. Ann. 58. 3. V. Lex. Pitisc.
Neptuni Dialectem præ se ferre videtur Inscriptio vetus apud Reines. 1. 97. qui tamen, p. 137. conjunctim legi vult NEPTVNIDIALIS, vel Neptunialis.
DIALIA, V. DIASIA.
DIALIS, e. V. DIES.
DIALITHON, [διάλιθον] Inter ornamenta muliebria positum, Polluci lib. 7. cap. 22. ubi Gualterus vertit Gemmatum.
DIALLAGÉ, [διαλλαγή] Consummatio a Latinis transfertur. Figura est quum plura argumenta ad unum effectum deducuntur. Autor Quintil. lib. 9. cap. 2. non procul a fine. Ibidem quoque cap. 3. Cum multa idem & diversum significantia accumulatur, eodem nomine vocari eam figuram docet.
DIALOGUS, i. m. [δίαλογος] Latine Disputatio: a διαλέγουμαι, quod est Disputo. Oratio est in qua disputantes introducuntur, quotquot auctori libuerit: ut Dialogus Ciceronis de Amicitia. Exemplum habes apud Cic. 13. Att. 15. cujus hæc postrema verba, Feliciter velim, inquam, teque laudo. Sed quando? Nihil ad me inquit, de tempore: quoniam rem probo. At ego, inquam, censo prius, quam proficiat, ita patri quoque morem gesseris. Faciam, inquit, ut censes. Hic dialogus sic conclusus est. Hæc Cicero.
Sermonem Platonis alibi solet vocare pro Dialogo. H. St.
Includere in dialogos aliquem. Cic. 13. Att. 40.
Dialogus, ut inquit Diog. Laert. in Plat. Sermo est ex interrogatione, & responsione compositus, de ea re, quæ vel Philosophiam, vel Reipub. partes attingeret, disceptans, cum apposita verborum, personarumque expressione.
Proprium Philosophorum Dialogum fuisse Lucianus auctor est. Sic Apul. cap. 2. Florid. V. & Scalig. Poet. 1. 3. De artificio eorum Himmerius apud Photium & Sturmium Part. Dialect. 4. 18. agunt. Est præclarus liber de Dialogo a Car. Sigonio erudite & eleganter scriptus editusque Venet. 1562. ex quo Dialogorum ratio hauriri egregie potest. Diog. Laert. in vita Platonis S. 48. auctor est Zenonem Eleatem primum scripsisse Dialogos, perfecisse Platonem. V. ad loc. Menag. & Athen. 11. 15.
DIALOGUS, Gregorii II. cognomen; qui vixit A. C. 726. quod ille, ut ait Cedrenus, ob suas lubricationes est adeptus.
DIALOGISMUS, [διαλογισμός] A Rufiniano refertur inter schemata *διανείας*, quum scilicet Quis secum rem aliquam volutans, tanquam cum altero colloquens, interrogat & respondet. Exemplum inigne est illud Ter. Eun. 1. 1. 2. Quid igitur faciam? non eam, ne nunc quidem, quum acerfor ultro? an potius ita me comparem, non petiti meretricium contumelias? Excluit, revocat: redeam? non, si me obsecret. V. Libellos de Schematibus.
DIALOGISTA, [διαλογιστής] Qui artem differendi, usumque optime callet. Sic enim in Avidieno Cassio cap. 3. Vulcatus scribit: Non deerant qui illum Carilinam vocarent, quum ita se appellari gauderet: addebat, Se futurum Sergium, si dialogistam occidisset, Antoninum philosophum significans. Ex Cæl. lib. Antiq. 7. cap. 30.
DIALUTENSIS, e, ut Dialutense genus purpure. Plin. lib. 9. cap. 37. Est longe optimum purpuris dialutense, i. e. vario foli genere passum. [Sed merito vocabulum id suspectum est. V. Hard. ad l]
DIALYMA, Ætis. n. [διάλυμα] Figura sententiæ, Divisio scilicet quæ rem femovens ab re, utramque abolvit ratione subjecta. ut Cur ego nunc tibi quicquam objiciam? Si probus es, non mervisti; sin improbus non commoveris. Cognata est Argumentatio, quæ Dilemma dicitur. [Imo ita scribendum videtur, Prior vox nihili.
DIALYSIS, f. [διάλυσις] Latine Dissolutio dicitur. Est etiam Figura, de qua in DIALYTON.
DIALYTON, [διάλυτον] Dici potest Dissolutum. Figura est contraria Polyfyndeto, carens conjunctionibus: ut Ferte citi flammis, date vela, impellite remos. Donatus. Dicitur & Afyndeton.
DIAMASTIGOSIS, [διαμαστίγωσις] Solennitas fuit maxima apud Lacedæmonios, cujus cum alii meminere, tum Tertullianus in Agolegetico, & in lib. ad Martyres: Nam, inquit, hodie apud Lacedæmonios solennitas maxima est Diamastigosis, i. e. flagellatio; in quo sacro ante aram nobiles quoque adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parentibus & propinquis, & uti perseverent adhortantibus.

De hac etiam Philostratus in vita Tyan. Apoll. & Nazianz. Greg. & Lucia. in Anacharsti.
DIAMETER, i. m. vel DIAMĒTRUS, i. f. [διάμετρος] est Recta linea per centrum inscripta, figuramque ex æquo secans. Latini Dimetientem vocant, Nam Græcis *διάμετρος*, *πῦρ τοῦ διαμετρῆν*, i. e. a Dimetiendo dicitur. Columel. lib. 5. cap. 10. Est area rotunda, cujus diametros habeat pedes septuaginta. conf. Macrob. Somn. Scip. 1. 20. Vitruv. 10. 14. a pr. ubique foemine effertur. Hinc & illa locutiones sunt Græcis & Latinis receptæ, Ex diametro distare, *ἐκ διαμετρῆος* & *κατὰ διαμετρῆον*, Juxta diametrum, de rebus a seculo muno alienis & inter se maxime pugnantibus. conf. Delechamp. ad Plin. 2. 23. Ubi de nobili Quæstione, quoties Diametrum continet Circumferentia.
DIAMETER, a, um. Adj. Firmic. lib. 4. cap. 1. Si istum Lunæ cursum, Mars vel Saturnus quadrata, seu diametra radiatione respexerit. Sic alibi frequenter.
DIAMORON, [διαμόρον] Medicamentum *σοφισμῶν*, id est, ori gratum, quod mororum succum recipit. Author Galen. lib. 1. de Alimen. Facult.
DIANA, [Ἄρτεμις] a Διός, quasi Joviana, Jovis filia ex Latona, quæ & Luna; aliis lic dictam placet, quod quasi Diem noctu efficiat: vel quod Noctu sola luceat, quasi Lucens una. Quapropter & Noctiluca in Palatio invocabatur, quod ibi noctu templum ejus luceret. Vel quasi Deviana, quia venantes per sylvas deviare solent. Ab ea Dianus dicebatur locus ei consecratus. Eandem esse Lucinam dicunt & Junonem. Junonem, a Juvando: Lucinam, quod Partum in lucem producat, quam in pariendo invocant. Virg. 4. Ecl. 10.
Castra fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.
Sive (ut Plinius sentit) quod Oculis præsit & luci. Sive a Luco quem Romæ in Exquilis habebat. Dicta est & Proserpina. Et Dictynna, de quo suo loco. Vel ex Diva & Jana, ut observat Scalig. lib. 2. De Emend. Temp. conf. Voss. 4. Instit. Orat. p. 11. & Isidor. 8. 18. Varia vide nomina ejus in Apul. 11. Miles. post princ. V. etiam Callimachi Hymn. in eam, & Mytholog. & Lex. Pitisc. Præterea Hecate dicta fuit, vel quod Centum victimis placaretur, vel quod Centum annos errare faceret insēpultos. Plures Dianæ fuisse Cic. 2. de Nat. Deor. 68. & 3. 58. scribit, Sed illa nominatissima est, quæ eodem partu cum Apolline ex Jove & Latona nata est. Hæc ob virginittatis amorem fertur hominum consortia fugisse, & ut a se libidinis pruritus amoveret, venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Arcum ferebat & pharetram, alæ succincta semper & cothurnata incedens: quam ob causam sylvarum & nemorum dea putabatur. Dicta & Falcelis, a Falce signorum, ubi ejus simulacrum abditum erat, quod occiso Thoante Tauricæ regionis rege, ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Itaque ut apud Græcos Dianam, eamque Luciferam, sic apud nostros Junonem Lucinam in pariendo invocant, quæ eadem Diana Omnivaga dicitur, non a Venando, sed quod In septem numeratur tanquam vagantibus. Diana dicta, quia Noctu quasi diem efficeret. Adhibetur autem ad partus, quod ii maturefcunt aut septem nonnunquam, aut ut plerunque novem lunæ cursum, qui quia mensa spatia consuecunt, Menses nominantur. De eadem Idem in Arato.
Ut quondam Orient manibus violasse Dianam
Dicitur, &c.
Alphernia Diana. V. ALPHERNIA.
Amarusia. V. AMARUSIA.
Armata. Stat. 9. Theb. 604.
Clara. Valer. 3. Argon. 645.
Jaculatrix. Ovid. 2. Fast. 155.
Incincta. Ovid. 4. Epist. 87.
Quid juvat incinctæ studia exercere Dianæ?
Inferna, i. e. Hecate. Valer. 5. Argon. 238.
Integra, h. e. Incorrupta, casta. Hor. 3. Od. 4. 70.
Tellis mearum centimanus Gyges
Sententiarum, notus & integræ
Tentator Orion Dianæ,
Virginea domitus fagitta.
Limenetis Diana. Tacit. 4. Ann. 47. Audita dehinc Lacedæmoniorum & Messeniorum legationes de jure templi Dianæ Limenetidis.
Lucifera, i. e. Luna. Valer. 7. Argon. 179. vulg. Latifera.
Nocturna. Ovid. 15. Met. 196.
Nec par, aut eadem nocturnæ forma Dianæ
Esse potest unquam.
Omnivaga. V. OMNIVAGUS.
Tria virginis ora Dianæ. Virg. 4. Æn. 511. Aliud est ad tria nomina Dianæ.
Sylvarum potens. Hor. in Carm. secul. 1.
Scythica. Ovid. 14. Met. 331.
Quæque colunt Scythicæ stagnum nemorale Dianæ.
Succincta. Ovid. 3. Amor. 2. 31.
Torva. Ovid. 6. Met.
Verecunda. Ovid. in Ibin. 481.
DIANUS, Adj. Quod est Dianæ. Ovid. 5. Fast. 141.
Exagitant & Læ, & turba Diana fures,
Pervigilantque Lares, pervigilantque canes. Turbam Dianam appellat canes Dianæ dicatos, utpote quibus utitur Diana venatrix.
DIANARIA, Herba quæ Græce est Artemisia, ut est apud Vegetium in mulomedicina. 2. 2. 6.
DIANENSES, Hispaniæ citerioris populi, in conventu Carthaginienti, de quibus Plin. lib. 3. cap. 3.
DIANŒA, [διανῶνα] Ratiocinatio, Mens, sive Intellectus, vel Sententia. V. Quintil. 9. 1.
DIANUM, [διανόν] vulgo *Dema*, Oppidum est Hispaniæ Tarracoenensis, in ora maris Balearici. Ptolem. inter Edetanorum oppida enumerat, lib. 2. cap. 6.
Est & hoc nomine insula, quam Artemisiam vocant, contra Cosinum litus, in Corsica. Plin. lib. 3. cap. 6

DIANIUS, Locus Dianæ sacratus. Festus. al. DIANIUM, Liv. 1. 48. V. & Guther de Vet. Jur. Pont. 3. 4. V. ÆSCULAPIUM supra.

DIANŌME, es. f. [διανομή] i. e. divisio, Portio cuique distributa. Hanc vocem Cafaubonus restituit in Plin. 10. Epist. 117. & 118. olim leg. Diamone.

DIAPARTHENIA, [διαπαρθένια πύ] Munera, quæ sponfæ pro delibata virginitate dantur. Cæl. lib. 11. cap. 60. [V. Juvenal. Sat. 6. 204.]

DIAPASMA, ætis. n. [διάπασμα] Insuperfimen, quo ad sudores coercendos utimur: cujusmodi sunt quæ liccis odoribus constant. a verbo διαπίσω, quod est inspergo. Plin. lib. 21. cap. 19. Diapasmata inde fiunt ad sudores coercendos. De rolis aridis & expressis loquitur. Martial. lib. 1. 88.

Quid, quod olet gravius mistum diapasmate virus? Plin. lib. 13. cap. 2. Siccis odoribus constant, quæ diapasmata vocantur. V. Lex. Pitisc. & Gorraei Defin. h. v.

DIAPĀSON, [διά πιασών] Musicæ artis symphonia constans ex quinque tonis & duobus semitonis, i. e. ex Diapente & Diatessaron. Plin. lib. 2. cap. 22. Ab eo ad Jovem dimidium, & ab eo ad Saturnum dimidium, & inde sesquiplum ad Signiferum: ita septem tonos effici, quam Diapason harmoniam vocant, hoc est universitatem concentus. V. Vitruv. 1. 5. C. 5. Erasim. Chil. 1. 2. 63. ubi de Adagio *dis diá πιασών*, Macrob. in Somn. Scip. 2. 1. Vulgo Octavam vocant.

DIAPENIDION Magnum, Madicamentum est asthmaticis, arthriticis, phtificis, peripneumoniacis & pleuriticis salutare, cujus compositionem vide apud Galen. lib. 2. de Dynamidiis. Est & alterum Diapenidion minus, quod facit ad vulnera, quæ intrinsecus sunt, maturanda, de quo idem Galen. ubi supra.

DIAPENSIA, nonnullis Santicula appellata, Quarta pentaphylli, seu quinquefolii species est, apud Mathiol. in Diosc. lib. 4.

DIAPENTE, [διά πέντε] Symphonia, seu concentus Musicus, tribus constans tonis & semitonio minore. Vulgo Quinta, consonantiarum omnium suavissima. Macrob. Somn. Scip. 2. 1.

DIAPHANES, [διαφανής] Fluvius est Ciliciæ, ea in parte, qua Syriæ contermina est: ita dictus ab aquæ perspicuitate. V. Plin. lib. 5. cap. 27.

Sic etiam Lapis quidam vocatur, quod transluceat, de quo Lucian. in Pseud.

DIAPHANUM, [διάφανον] Latine dicitur Transparent. Julian. ex Phœnicum & Jamblichii doctrina ait lumen esse purum actum: diaphanum vero actus ejusmodi vehiculum, & id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, quanvis per ea diffusum omnia. V. Cæl. lib. 15. cap. 1.

DIAPHŌRA, Latine Differentia, [διαφορά] Schema est Oratoribus, quum verbum iteratum Aliam sententiam significat ac significavit Primo dictum. i. e. Hujusmodi, In universum mulierem quid potius dicam, aut verius quam mulierem? Rutilius Lupus. At hæc ambiguitas figuram nullam facit.

DIAPHŌRĒSIS, [διαφώρησις] Digestio dicitur Galen. & Distractio Evaporatio sive Evacuatio quæ fit per poros. V. Th. Prisc. de Diat. cap. 14. Est etiam Defectio & Dissolutio virium. Cæl. Aurel. Acut. 1. 15. 143. Alii Migrationem interpretantur apud Cic. 16. 18. Fam. Non desunt tamen, qui ibidem διαφώρησιν, hoc est declamationem malint legere. [Perperam. Apud Cælium Aur. fere ponitur pro sudore nimio, quem professores nostri Colliquativum appellant. Conf. Cæl. Rhod. 1. 6. C. 4. ubi inscite Diaphoreticus & Gr. διαφοράδ̄ expressum.]

DIAPHŌRĒTICA Medicamenta, [διαφωρητικά φάρμακα] A Latinis vocantur Discussoria, quum scilicet in ulceribus collectiones non ad pus & saniem perducantur (quod Græcis πεπαινεῖν, i. e. maturare dicitur) sed disjiciuntur, ut sine suppuratione aliqua solvantur, & evanescant. Id enim Græci διαφορέειν dicunt. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 28.

Remedia diaphoretica, i. e. Sudorem moventia Th. Prisc. 10. & 15.

Diaphoretica solutio Cæl. Aurel. 1. 17. 166. Idem 2. 10. 74. Macer. 4. 19. 14.

DIAPHORON, i. n. Differentia.

DIAPHRAGMA, ætis. n. [διάφραγμα] Omne medium: a verbo διαφράττω, quod est distinguo & separo. Unde a Galeno sumitur, pro parte illa corporis, partim membranosa, partim musculoſa, quæ superiora viscera, nempe cor & pulmones, ab inferioribus distinguit ac separat: quæ a Celfo Septum transversum appellata est. Celf. lib. 4. cap. 1. & in Proem. l. 1.

DIAPHRATTONES, [διαφράττοντες] Græcis Membrana dicuntur in corpore humano, quæ rectæ ad jugulum usque perferuntur. Intercipientes Latine dixeris. Galen. lib. 5. de Anatomic. Administ.

DIAPNOE, [διαπνοή] Medicis est Aeris attractio, citra nostrum Propositum, a naturali calore per superficiem. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. 20.

DIAPONI, [διαπόνει] Cretici canes sunt, quorum in venando gloria plurima. Noctes enim addunt labori, sepeque feris assidentes dormiunt, mox orta luce depugnant. Ex Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 28.

DIAPONTIUS, a, um. [διαπόντιος] Qui per pontum sive mare transit. Plaut. Mostel. 2. 2. 66. Ego transmarinus hospes sum diapontius. [Scribitur majuscula Diapontius, ut sit nomen proprium.]

DIAPŌRESIS, [διαφώρησις] Latine Addubitatio dicitur. Figura est qua utimur quum propter res aliquas volumus videri dubitare, quo potissimum genere orationis utamur. Quale est Cic. pro Cluent. Proem. Equidem quo me verum Judices nescio. negem fuisse illam rem, &c. vocant etiam *ἀπορείαν* V. Mart. Capell. 5. p. 171.

DIAPSALMA, ætis. [διαψαλμα] Commutatio rhythmici, aut Vicissitudo canendi, ut quidam volunt. Alii Pausationem spiritus interpretantur: alii Alterius sensus exordium: alii Rhythmici distinctionem: alii vero cujusdam musicæ varietatis silentium. Author Hieronym. in Epist. ad Marcell. cujus initium, Quæ acceperis, &c. 138. Meminit Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 20. item Iidor. 6. 19.

DIAREUSA, Insula Chio finitima, cujus meminit Plin. in descriptione insularum ante Asiam, &c. lib. 5. cap. 31.

DIARIUM, ñ. n. [διαρῆμα] Victus quotidianus, vel Præmium laboris diurni. Martial. lib. 11. Epigr. ult.

Sed Lupus usuram, puerique diaria possunt.

Urbana diaria. Hor. 1. Epist. 14. V. Torrent. ad Loc. & Pignor. 66 Servis. p. 160. Conf. Diurna in DIURNUS.

Diarium, dicitur Græce Ephemeris: vulgo Registrum vocatur, nimirum Liber quo res quotidiana continentur. V. COMMENTARIUS & Lex. Pitisc.

Sic etiam febrem, quæ a Galeno Ephemera dicitur, Latini Diariam febrem vocant, nempe quæ quolibet die semel aut bis apprehendit.

DIARRHŌEA, [διάρρησις] Alvi fluxus. Cic. 7. Fam. 26. In cœna augurali apud Lentulum tanta me diarrhœa arripuit, ut hodie primum videatur cœpisse consistere.

DIARRHOICUS, apud Th. Prisc.

DIARRYTON, [διάρρυτον] Græcis significat Aquosum, palustre: quo cognomine etiam Hipponem, Aphricæ Zeugitane oppidum, ab Hipponem regio (quod oppidum est Numidiæ) distinxerunt: quos & Romani imitati, Hipponem dilutum vocaverunt. Author Plin. lib. 5. cap. 4. V. Hermol. Barb. ad loc. V. potius Hard. qui ex Antonini Itin. Zarytum profert. MSS. Dirutum.

DIARTHROSIS, [διάρθρωσις] Dearticulatio, offium structura dicitur, quorum motus evidens est. Hujus tres species facit Galen. lib. de Olib. quem vide.

DIAS, Sophista Ephesus Philippi Macedonis tempore commemoratur a Philostrato.

DIAS, adis. [Διάς] Lyciæ oppidum, a Diade quodam conditum, a quo & nomen accepit. Author Stephan.

DIAS, adis. [Διάς, a dis, bis] Numerus binarius. ut Monas est Unitas, ita Dias Dualitas apud Mart. Capell. lib. 6. p. 228. & 7. p. 238.

DIASATYRIUM, [διασατυρίον] Compositio quædam medicorum ad excitandam venerem: ita dicta, quod satyrion herbam recipiat, excitando veneris appetitui imprimis efficacem.

DIASCŌNES, [Διάσκωνες] Pannoniorum populi sunt, quorum imperium Bato tenuisse fertur, auctore Strab. lib. 7.

DIASIA, [διάσια] Milichii Jovis sacra fuerunt, Athenis celebrata, ut Suid. & Lucian. in Charidem ac Tim. docent. Meminit & Aristoph. dicta *ἀπὸ τῆ διαφυγῆν ἀντίς ἰχθαίς πᾶς ἡύσας*. Scribit Hesyech. Diasia celebratam fuisse Athenis, quæ cum quadam tristitia ageretur. Alex. ab Alex. Dialia vocat, atque his in festis Athenienses extra urbem non veras victimas, sed commode effectas offerre solitos. V. Genial. lib. 3. cap. 12. Vocantur & *πάνδια* Gr. & *Διαπῶλια*. V. & Pitisc. Lex. V. DIALIA.

DIASPONDONE, [διασπονδωνή] Supplicii genus, quod antiquis in usu fuit, quum videlicet arborum duarum incurvatis cacuminibus, obligatum hominis corpus emittitur. Hujus meminit Plutarch. & Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 5. Alii Diasphendomena vocant. V. infra.

DIASŌMA, ætis. [διάστημα] A Græcis dicitur pro Spatio, intercapedine, seu intervallo. Utitur hac voce Sidonius Apollinaris, qui tamen in hoc falsus est, quod Carm. 15. 64. penult. syllabam corripuit, quæ apud Græcos per *α* longam vocalem scribitur;

Sic placidam Paphien fervare diaſtema quintum. Add. Censorin. de D. N. C. 10. & 13. ubi V. Lindenbr.

DIASŌMĀTĪCUS, a, um. Divisus. ut Vox Diastematica. [διασηματική φωνή] Intervallata vox est, h. e. quam canendo suspendimus. In qua non tam fermonibus, quam modulis inservimus: estque Vox ipsa tardior, & per modulandas varietates quoddam faciens intervallum, non taciturnitatis, sed suspensæ ac tardæ potius cantilenæ. Huic opponitur *συνεχῆ*, quæ continua est. Ex Cæl. Antiq. lib. 9. cap. 5. V. Sidon. 8. 11. & Mart. Capell. cap. 9. p. 321.

DIASŌLE, [διασολή] Distinctio. Figura quum una dictio vel sententia ab alia distinguitur: vel quum brevis syllaba producitur.

Diaſtolen cordis & arteriarum vocat Galenus quum dilatantur cor & arteriæ in longum, latum & profundum: quemadmodum etiam systolen vocat, quum contrahuntur: quæ duo simul pulsus efficiunt.

DIASYLUS, [διασολύ] Quum trium columnarum crassitudinem intercolumnio interponere possumus. Vitruv. 5. 2. V. Bald. p. 38.

DIASYRMOS, [διασυρμός] Elevatio vel Irrisio dicitur, ut apud Cic. Div. in Verr. Est adhuc (id quod vos omnes admirari video) non Verres, sed Quintus Mutius. V. Mart. Capell. 5. p. 172.

DIASYRTICUS, a, um. a *διασύνεω*, Distrabo, convicior. Spartan. Carac. cap. 10. Dialytricum quiddam in eum dictum.

DIATESBES, [Διατίσβεις] Montanorum populi in Sardinia, quam etiam frequenter populantur, qui antea tolenſes nominabantur. Memoria enim proditum est, Iolaum plerosque adducentem Herculis filios, huc applicuisse, & cum infule accolis Barbaris cohabitasse, qui natione Thufci erant. V. Strab. lib. Geogr. 5.

DIATESSARON, [διά τεσσαρων] De quatuor: quia quatuor voces habet. Est autem Diatessaron auctore Macrob. Somn. Scip. 1. 6. & 1. 2. Musicæ mensura, constans duobus tonis, & semitonio minore. Vitruv. 5. 4. & Baldi Lex. p. 38.

DIATEFFIGON, [διά τεττῶν] Medicamentum est ad renum vitia valde utile, de quo Paul. Ægin. ut refert Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 19. ex Cicadis.

DIATHĒCA, e. [διαθήκη] & DIATHĒCA, orum. pro Testamento ponitur, & pro Hereditate quæ testamento obvenit. Budæus Comm. Quum autem Testamentum significat, pluraliter plerumque effertur. Martial. lib. 12. 70.

O quantum diatheca valent, & quinque comati!

Vulgo Diatreta. sed alii Diatecta V. Turneb. Advers. 27. 31. & DIATRETA infra.

DIATHĒSIS, is. f. [διάθεσις] Dispositio. Talis in architectura, rerum apta collocatio, ut definit Vitruv. 1. 2.

DIATHYRON, [διαθύρον] Obicem significat transversarium ductilem, aut versatilem, i. e. Repagulum e materia compactum, quod & vehicula & equos a vestibulo ædium arceat, qualia multa Lutetiæ videntur. Usus est hoc verbo Vitruv. 6. 10. V. Bud. in Annotat. & Bald. Lex. p. 38.

DIATONI Lapidis. V. in FRONTANI. & Vitruv. 2. 4.

DIATONUM, [διαπτόν] Unum est ex melodiæ generibus, quæ tria recentur a Macrobio, Enarmonicum, Diatonum, & Chromaticum. Primum quidem, inquit, propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit; Tertium vero est infame mollitiæ; Unde Medium, i. e. Diatonum, mundanæ musicæ, doctrina Platonis ascribitur. Hæc

ile, Soma. Scip. 2. 4. & ex eo Cael. lib. 9. cap. 3. V. Etiam Vitruv. 5. 4.

DIAPHONICUS, Idem. Mart. Capell. 9. p. 321.

DIATĒRUS, a, um. [Διάτρως] Penetrans. Vitruv. 2. 8. Lateres utraque parte frontati, quos Diateros appellant. Sunt Codices qui legunt Diatonos. V. Bald. in Lex. Vitruv. p. 39.

DIATRĒTUM, [Διάτρων] Foratile, pertusum, tornatile, aut torno factum significat: a verbo Διάτρω. Sunt igitur calices diatreti calati, & tornatiles, quae Toreumata verbo Graeco dicuntur Sallust. Cic. Tranquil. Martil. lib. 12. 70.

O quantum diatreta valent, & quinque comati:

Tunc quum pauper erat, non stitibat Aper. Aliter tamen legitur ab interpretibus. Ulpian. ad Leg. Aquil. l. si servus, Si calicem diatretum faciendum dedisti, siquidem imperitia fregit, damni injuria tenebitur.

DIATRETARIUS, [Διατρητῶν] Caelator, qui tornata opera perficit. Ejus mentio fit in l. 1. de excus. artif. lib. 10. Cod. V. & Cael. Rhod. lib. 27. cap. 7. & 22. 26. & Pitisc. Lex.

DIATRĒBA, a, vel DIATRĒBE, es, f. [Διάτρων] Conversatio. Item Exercitium, exercitatio, studium. Ufurpat & pro loco disputationis & exercitii, sive Auditorio, a Gell. lib. 1. cap. 16. & lib. 10. cap. 5: 17. 20: 18. 13. V. Panciroll. de Magistr. Munic. cap. 22. & Cael. Rhod. Antiq. Lect. 20. 30.

DIATRION PIPERON, [Διάτρων πiperων] Medicamentum est, quod ex tribus Piperis generibus conficitur, additis aniso, thymo & zingibere, ut ostendit Galen. lib. 4. de sanit. tuend.

DIATRITARI, [Διατρητῶν] Medici quidam nuncupati sunt deridiculi causa, quoniam cibi abstinentiam initio morbi in diem tertium prorogabant. Proinde sublimans Galenus identidem Διατρητῶν appellat Therapeutices octavo. V. Cael. Rhodig. lib. 22. cap. 9. [Hi sunt Methodici, e quibus Calius Aurelianus fuit, apud quem ista Diatritho & Diatritho tempore nil frequentius.

DIATRYGIUM, [Διατρύγιον] Fructiferum nonnullis intelligitur apud Homerum. Alii Loca inter vites, quae feruntur, vel Partem, ubi maturerint uvae, hoc nomine significari putant. V. Cael. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 26.

DIATUREI, vel potius Diaturei [Διατρυγῆν] Custodes navis sunt, qui non pretio conducti, sed solo victu navem custodiebant. Vox est composita δια τῆς διούρης, i. e. victus, τῆς ἐξ ὕδατος, quod custodem notat Alcian. in l. 1. D. naut. caup. stab.

DIATYPŌSIS, [Διατύπωσις] Formatio, descriptio, statutum. Est item Rhetoribus Schema, ubi rebus delectis, personarum & formas ipsis, & habitus describimus & exprimitus. Author Roman. Aquil. de figuris. Mar. Capell. 5. p. 172. Est etiam Physicis Prima delineatio factus in utero post conceptionem.

DIULIUM, [Διούλιον] dicebatur, Quum in scena tacentibus omnibus, solus intus caneret tibicen. Cael. Antiq. Lect. lib. 9. cap. 7. Bartkol. de Tib. cap. 10.

DIULODROMI, [Διουλοδρόμοι] sunt Qui cursum Circensem peragunt, i. e. διαδιδόν, qui quum ad metam pervenerant, stectentes eo rursus recurrerant unde cursum inierant. Bud. in Annot. V. & Lex. Pitisc.

DIULONIUM, [Διουλονίον] n. & plur. Diaulonia, Locorum sunt angustiae, & lauces, in quibus cothurnices, aliaque aves illaqueantur. Bud. in Annot. & Comm.

DIULUS, [Διούλος] Spatium duorum stadiorum. Stadium enim, ut Hieronymo placet, pedes in longitudinem sexcentos habet, diulus mille ducentos, milliarium stadia octo, dolichus stadia duodecim. Vitruv. lib. 5. 2. In palæstris, inquit, peristylia quadrata, sive oblonga ita sunt facienda, uti duorum stadiorum habeant ambulationis circuitum, quod Graeci vocant διούλος. Item Diulus, Viri nomen, qui ex medico foelus est cadaverum funerator, de quo Martial. 1. 39.

Chirugus fuerat, nunc est vespillio Diulus. V. Lex. Pitisc.

DIULAN vocat Apel. de Herb. cap. 93. Nepetam montanam.

DIAXYLA, [Διάξυλα] Dicuntur Graecis Quae intus probiore sunt materia, solidioreque, velut in medio lignea profum. Cael. Rhodig. lib. 25. cap. 18.

DIAXYLON, l. n. Aspalathus in Diosc. Suppos.

DIATRUGMĒNON, l. n. Disjunctum, cum diversis redditionibus verborum cola disjungimus: vel ubi singulis membris, singula diversa redduntur. Utriusque Exempla V. apud Mart. Capell. cap. 5. p. 176.

DIATRĒMA, ātis. n. Praecinctio, halteus, cinctus intermedius. De praecinctionibus in Extractione Theatrica Vitruv. 5. 7. Gradus, diazomata, pluteos. V. Lex. Vitruv. p. 92.

DIABĒLO, āre. Verb. Antiq. Varro lib. 6. de L. L. 5. Multa ab animalium vocibus translata in homines. partim quae sunt aperta, partim obscura. Perspicua, ut Ennii, Animus cum pectore latet. Caecili, Tantam rem dibalare, ut pro nihilo habuerit. conf. Scalig. Conjec. p. 165. Ed. Henr. Steph. pr. & post. 155.

DIAPHUS, a, um. [Διάφως] Adi. Bis tinctus. Dibapha Tyria, Purpura bis tincta. Plin. lib. 9. cap. 39. Haec successio dibapha Tyria, quae in libras denarius mille non poterat emi. Et paulo post, Dibapha tunc dicebatur, quae bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes pene commodiores purpura tinguntur. V. ibi Haru.

Dibapho strammam vestire, proverbialiter dicitur de iis, qui scelera, turpitudinem, sordesque suas, honorum fastigio occultant, aut honorare nituntur. Stramma enim, tumor foedus in cervice & pectore. V. H. Cic. 2. Att. 10. Deinde Varini strammam sacerdotii dibapho vestiant, &c. i. e. veste purpurea, & bis tincta. Dibapha enim, vel Dibaphus Graecis est Purpura bis tincta, αἰθρα & διαφως. Utebantur autem purpura sacerdotibus & magistratibus. Unde lepidissime Cic. 2. Fam. 16. Curtius, inquit, noscer διαφωρον cogitat: sed eum infector moratur. V. Salmat. in not. ad Tertul. de Pallio cap. 3. & Oct. Ferar. de re Vestiar. lib. 2. cap. 7. Vulg. 3. Gen. 405.

VOL. II.

Dibapham purpuram fuisse vulgeriter dictam, apparet ex Enarratoribus Hieratii in locum illum Od. 16. l. 2.

— Te bis Afro rurice tinctae Vestiant lanae. Nam &

Commentator anonymus exp. Purpura dibapha. H. St.

DIABĒACH, [Διαβήτης] Oppidum Parapotamiae regionis, quae Tigri proxima est. Author Plin. lib. 6. cap. 27.

DIABOLIA, [Διαβόλια] Tela sunt cuspidis duplicis, cujus erant modi Cimbrorum jacula. Probat Cael. Rhodig. ex Plutarch. lib. Antiq. Lect. 11. cap. 16.

DIBUCCINO, arc. Verbum quod in exemplum affert Papirianus Grammaticus apud Cassiodorum de Orthogr. p. 25. inter ea, quae iunt composita ex Praepos. δια. H. St. [An Dibuccino legendum? V. BUCCINA. locus est C. 4. p. 970. Ed. Aurel.

DIURETĒDES Sicyonius, fuit singulus Corinthi, qui primus ex creta docuit fingere, primumque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. V. Plin. lib. 35. 12.

DICA, [Δίκη] Dea judiciorum praeses dicitur: quae dictio etiam Jus significat, & ob id Graece dicta, quia lites & contentiones dirimat: ejusque deae diaconi & ministri, δικασταί, i. e. judices dicuntur, quasi litium diremptores. Budaeus.

DICA, a. [δικα] ut, Acte Acta, Calliope Calliopa, ut ait Donatus, & Latine significat Causam & judicium. Budaeus.

Dicas, vel dicam fortiri. Cic. 2. Verr. 37. Advenit dies, quo die sese ex instituto ac lege Rupilia dicas sortiturnum Syracusis iste edixerat. i. e. Sortitione causas cogniturum. Budaeus.

Dicam grandem impingere alicui. Ter. Phorm. 2. 3. 02. i. e. Gravi actione agere. Est enim Dica, Actio qua contra aliquem in judicio experimur.

Dicam scribere, idem. nimirum, Formulam intendere, & certa lege agere apud judicem. Plaut. Aulul. 4. 10. 30. Idem Poen. 2. 6. 5. Cras subscribam homini dicam. Ter. Phorm. 1. 2. 77. Ego te cognatum dicam, & tibi scribam dicam. Cic. 2. Verr. 37. Scribitur Heraclio dica.

Dicam scribere, a Jurisconsultis Dictare actionem dicitur, seu intendere. Item Judicium dictare, teste Budaeo. V. Lex. Pitisc.

DICACIFAS, DICACULUS. V. DICO, is.

DICHA, [Δικαια] Urbis Macedoniae, in Thernaico sinu, a Dicæo Neptuni filio. Author Plin. lib. 4. cap. 10.

DICĒARCHIA, [Δικειραρχία] Urbis quae nunc Puteoli dicitur, teste Plin. lib. 3. cap. 5. & aliis: Sic dicta quod ea civitas quondam justissime regebatur, ut Festus author est. Quidam Dicæarcheam scribunt, quidam Dicæarcheam propter Graecam u. Poetae zdam & zam sll. contrahant, aut si mavis, elidunt zdam, & Dicarchiam, vel Dicarcheam esserunt.

Profundum Dicarcheam, pro Mari Dicarcheo. Stat. 2. Sylv. 1.

Cella Dicarchei speculatrix villa profundum.

Urbis Dicarchea. Sil. lib. 13. 385.

Sinus Dicarchei. Stat. 2. Sylv. 2. 110. V. Drakenb. ad Sil. 8. 534.

Portus Dicarchei. Stat. 3. Sylv. 5.

DICĒARCHUS, Siculus e Messina, Aristotelis auditor, Philosophus, Orator & Geometra; scripsit de Republica Spartitarum, quem librum quotannis praelegere in loco publico cautum est, juvenesque auditum convenire. Hujus Dicæarchi multis locis meminit Cic. e. g. 2. Att. 12. extr.

Fuit item alter Lacedaemonius grammaticus Aristarchi auditor. Suidas.

DICĒODOTES, [Δικαιοδοτῆς] Juris dator, justitiam exhibens. Qui rectorus provinciam mittitur, is vicem principis obtinet: sed eo est is qui δικαιοδοτῆς dicitur, i. e. jura reddens, & jurisdictionem habens. Haec Bud. in Annotat.

DICĒUS, [Δικέως] i. e. iustus. Hoc nemine Apollo cultus & appellatus est, quod quum Thebae ab Alexandro caperentur, aurum a fugiente conditum, in sinu ejus celatum esset. Author Plin. lib. 34. cap. 8.

Idem cognomen tulit Aristides, teste Plutarch. & Nep. 3. 1. 2.

DICĒOGĒNES, Poeta, scripsit Tragoedias & Dichyrambos. Author Suidas.

DICĒOLOGĒA, [Δικαιολογία] Justificatio dicitur. Rutilius, Dicæologia, schema est, quod fieri solet, quum equitatem cause quam maxime brevi sententia complectimur. Hic elocutionis schema nullum est.

DICĒSSIS, DICĒSSIT. V. DICO.

DICĒSTRĒUM, il. n. [Δικαστήριον] Locus iudicii.

DICĒSTĒUM, [Δικαστήριον] dicebatur Merces, quae iudicibus dabatur pro opera iudicandis controversis impensa, h. e. Sporulae judiciales, sportularum pecunia. Bud. in Annot. Postea.

DICĒY, V. DICO, is.

DICĒY, [Δικέα] Thraciae oppidum, in Bissonum gente, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11.

DICĒPLICĒA, [Δικειπικα] Dicebantur apud Laconas, Qui Comicos lusus obibant. Fuit enim, inquit Caelius, quod scitu dignum est, apud Spartanos Comici lusus species, velum stultis non magni, frugalitatem in eo quoque affectante civitate. Dicendi praeterea erat formula, argumentum non aliud ferri, quam peccatorum furta, & id genus utraque. Qui ejusmodi lusus obinent, ab Laconibus Dicellicite nuncupabantur, velut Σενοπαιος δικῆς, & Λέμετας, i. e. Imitatores. Haec ille lib. 6. cap. 17. ex Athen. lib. 12.

DICĒTEĒA, [Δικτεα] Instrumentum rustici generis utrinque scindens. Nam, ut prodit Theon. Maceda est, quae uno tantum caedit macrone. At Dicella, quae duobus. Ex Cael. Rhodig. lib. 11. cap. 16. Latine Bidens q. V.

DICĒTĒCUM, [Δικτελλον] Quadrans oboli dicebatur apud Graecos, ut author est Alex. Genul. lib. 11. cap. 21. Meminit & Cael. Antiq. Lect. lib. 10. cap. 2. & Vitruv. 3. 1. com. Baldi Lex. Vitruv. p. 39.

DICĒTĒTERĒS, [Δικτετῆρες] dicuntur Quatuor dentes anteriores, qui in medullis constituti habentur, a divisione nomen sortiti. Insequuntur hos duo κροτάλια appellati, h. e. canini, quoniam in acutum producti caninos praeterant dentes. Adjacent qui dicuntur

Gomphii, seu Molares: quibus adnumerantur quos Mylos runcupant: post quos postremo Sophronisteres, sic enim Cleanthes vocabat: Avicenna dentes Senfus, vel intellectus. Vide de his plura apud Cael. Antiq. Lect. lib. 4. cap. 1.

DICHOMENION, i. n. Nom. herbae, quae alias Paeonia, Apul. de Herb. 64.

DICHONNEUTUS, a, um. [διχόνευτος] Bis conflatus. ut Aes dichoneutum. Theod. Cod. 11. 2.

DICHOREUS, [διχόρευτος] Genus pedis, de quo sic Cic. in Orat. 212. Infitit autem ambitus modis pluribus, e quibus unum est secuta Asia maxime, qui Dichoreus vocatur, quum duo extremi chorei sunt, i. e. de singulis longis & brevibus. alias Ditrochaeus, i. e. duo trochaei ut v. g. Comprombavit. V. Ruffin. de Metris Comicis p. 2722. seq.

DICHOTOMIA, a. f. Divisio bimembris, duobus membris constans, ut cum homo dividitur in Corpus & Animam.

DICHOTOMUS, [διχότομος] Apud nos idem est quod Dimidiatus, sive Per medium sectus, qualis septimo quoque die post plenum orbem Luna videtur. Cyrill. & Ammon. & Macrobi. Somn. Scip. 1. 6.

DICHUS, [διχός] Mensura est Attica capiens heminas sedecim, ut vult Aristoph. interpres. Alii Choia duodenas cotulas capere tradunt, ut jam Dichus vigintiquatuor cotularum esse debeat, idemque cum Bicongio, quod & Plin. voluit. Athen. lib. 10. de temulentia loquens, hujus mensuram meminit, quum ait Alexandrum illa provocasse Proteam, & cetera quae ibi videre poteris.

DICES, [δίκης] Vermes appellantur, qui sunt in virentibus lignis, ac humectis, sicut qui in aridis thrypes, qui in vitibus ices: cornuum ipes: leguminum troges: vestium αἴτες: & in chartis qui adnascuntur, vocantur silphae. Author Cael. Rhodig. lib. 19. cap. 1.

DICABULUM, i. vel DICIBULUM, & DICIBILIS &c. V. post DICO, etc.

DICIS Causa, Dicis gratia, Loquendi formulae, vetustae & elegantes. Cic. l. 4. in Verr. 53. Attamen ut possit se dicere emisse, Archagatho imperat, ut aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis causa daret. Cajus in l. saepe D. commodati. Saepe etiam ad hoc commodatur pecuniae, ut dicis gratia numerationis loco intercedant. Ulp. D. de fenatus. Silania. l. 1. sub finem, Excusantur autem servi, qui auxilium tulerunt sine dolo malo. Nam si finxit se quis auxilium ferre, vel dicis gratia tulit, nihil hoc commentum ei proderit. quibus locis Haloander & alii multi scribunt Ditis. Aelian. lib. 4. Dispunct. cap. 15. suspicatur legendum Dantis. Lael. Taurellius, Ant. Augustinus, Pet. Victorius, & alii scribendum omnino censent Dicis. sic enim habent Pandecta Florentinae. neque aliud existimant Dicis causa significare, quam quod Jureconsulti Perfuntorie, aut Defuntorie, aut Translativae appellant. h. e. Ut defungi suo munere viderentur, par manere d'acquit. Apud Cic. illa verba, Ut possit se dicere emisse, praecclare elegans hoc dicendi genus declarat. Varro lib. 5. de L. L. 7. recensens ducta a verbo Dico, Hinc, ait, antiqua illa, dicitur in imo, & dicis causa, & addictus. Idem lib. eodem pene in extremo, de veteri vocabulo Inlicium disputans, Hoc nunc aliter fit atque olim, quod Augur Consuli adest, tum quum exercitus imperatur, ac praestit quid cum dicere oporteat: Consul Auguri imperare solet ut inlicium vocet, non Accenso aut Praeconis. Id inceptum credo quum non adefset Accensus: & nihil intererat, cui imperaret: & dicis causa fiebant quaedam, neque item facta, neque item dicta. Sic enim ex vetustissimo exemplari hunc locum reposuit Victorius. Charif. lib. 1. videntur indicare Dicis genitivum casum esse. quum enim doceret quaedam nomina unius tantum casus esse, exempla protulit Inficias, suppetias, pedum, sponte, dicis, ergo, nequam, nihili, frugi. Hujus loquendi formulae originem ignorare se ingenue fatetur Ant. Augustinus. ad Connanus rem totam mihi videtur his verbis feliciter explicasse. Δικη, inquit, id est iustitia, aut iudicium, vel judicialis actio. & δικαίον, jus, vel iustum: quod nomen Latinis pro eo quandoque ponitur, quod perfectum est, & omnibus suis numeris absolutum: velut quum Ulpian. scribit, Testamentum esse iustum defuncti sententiam, id est legum regulis congruentem, sic ut nullum solenne juris omisum sit aut neglectum. Eodem modo apud Cajum dicis causa datur pecunia, ut contractus sit iustus, & ex legis praescripto. Cujus exemplum sumi potest in omnibus imaginariis, quos appellamus, contractibus, ut olim in emancipationibus. Naturalis enim pater a fiduciario patre unum aut duos nummos accipiebat pretii loco, ad simulationem emptionis, quasi adeo vera, & nummo illo filium suum vendidisset, alienatsetque a se. Idque ipsum observabatur in testamentis, quae per aes & libram fiebant, atque adeo in omnibus abalienationibus, quae mancipatione fiebant & nexu. Nullum enim illi veteres contractum, praeter emptionem, putabant idoneum esse, qui dominium transferre possent. quare in ceteris omnibus alienationibus, seu testamentis fierent, seu contractu, pretium adhibebant, quod speciem emptionis induceret, non ut vere pretium esset, fieretque accipientis, hoc est eius qui venditoris gereret personam, sed dicis causa, quod vulgo dicitur ad iustificandum actum, & pro forma. Ideo si quis huiusmodi ficto emptori, aut fiduciario patri nummos aliquot dederit, quos daret patri naturali ad solennia & iusta emancipationis peragenda, non mutasse ei, sed commodasse videbitur. nec enim ut eius fierent, & in usus suos consumeret dedit, sed ut uteretur tantum ad emancipationem ex legum formulis perficiendam, & essent numerationis loco. quare nec hic in patrem fiduciarium, nec fiduciarium pater in patrem naturalem dominium transiit nummorum: quia fiduciario patri dedit ad ceremonias emancipationis, quod vero cum patre naturali actum est de numeratione, totum illud ficte actum est & simulate, sic ut veri solidique juris nihil habere possit. Hoc loquendi genere usus est Cic. l. 4. in Verr. 53. V. supra. Ut aliquid illis, quorum argentum fuerat, nummorum dicis causa daret. hoc est, ut iuste fecisse videretur: nec dono vel vi accepisse, quod utrunque lex prohibebat, sed emisse putaretur. Ulpianus, l. 46. locati: Siquis conduxerit nummo uno, conductio nulla est, quia & hoc donationis instar inducit. Et Sueton. in Jul. cap. 50. Bello civili super alias donationes amplissima praedia ei nummo addidit. In hisce contractibus nummus dicis causa datus dicitur, nempe ut contractus iure initus esse videatur, nec con-

tra legem factus, quae donationes prohibet. Quod translaticium est hodie apud nos, dum quidam fraudibus suis praetextum querunt, & obtentu emptionis vim legum vitant. Hoc modo & Ulp. ad fenatusconf. Silan. Qui auxilium dicis causam tulit, hoc est leviter & perfuntorie, tantum ut officio suo functus esse videatur, & fenatusconsulti poenam effugiat. Utrunque enim in hoc exemplo dici potest, & perfuntorie, & dicis causa: quia fenatusconsulto illo fraudem capitalem committit servus, si non pro virili dominum defenderit. At si amicus in amici periculo idem peccasset, non dicerem eum dicis causa defendisse, quum nulla eum lex teneat, quam elusisse dici possit, sed perfuntorie, hoc est in speciem, & (ut Galli loquuntur) per acquitum. quod verbum omnibus iis convenit, qui simulatam praestant operam, & fictum officium. quod etiam in solo officii nomine nonnunquam surpatur, ut apud Ovid.

Officium praestet nulla puella mihi. Hoc est, quod mea causa facit, non faciat gravate aut ficte, & tanquam necessitate officii adducta, sed libenter & ultro. Hoc pacto est accipiendum quod ait Ulp. l. aut qui, quod vi aut clam. Neque quidem perfuntorie aut obsecrare dicere, aut denuntiare debet. Et Pap. ad illud s. c. Silan. l. propter, ad finem, Haeredibus qui non defuntorie debitum officium impleverant. At dicis causa dicitur factum, quod vitandi iudicii, & tegendi criminis gratia factum est. Itaque iidem Graeci aliud loquendi genus reppererunt, quod etiam ea comprehenderet, quae non criminis, sed vituperationis, & male hominum existimationis vitandae gratia sunt, ἀποσπασίας & οἷος ἐνταυ πρὸν π, hoc est, ad verbum, pieratis & sanctitatis causa facere aliquid. Latini perfuntorie, aut defuntorie, & levi brachio dicunt, non vere, neque ex animo. At ne quis miretur dicis nomen in usu fuisse Latinis, iidem ab eodem verbo Dicam finxerunt: unde illa, Dicam alicui impingere, aut scribere. illo Terentius utitur, hoc Tullius non semel in orationibus contra Verrem, & item Dicis fortiri. Haec ex Connano. Hoc l. adiecti H. St. Sed videtur dicendum fuisse, Dices causa, δίκης χάριν, ut νόμος χάριν, in Epigr. Gr. Epigr. primo, εἰς ἤπιους:

Ἦλυν ἡ χάρις μνησθῆναι νόμος χάριν. Consuetudinis gratia. Haecenus H. St. V. etiam Pet. Pithecou Adverf. 2. 13. & And. Schott. Observ. Hum. 5. 23. Est item peculiaris C. S. Schurzheifchii de hac formula Diff. 1703. habita. Usus est Nepos 25. 8. 5. Ubi Lamb. V. & Indidem Vorfth & Elmenhorst. ad Apul. p. 38. & Lex. Pitisc.

DICO, [λέγω, ἀνατίθημι] are. Tradere. Cic. ad Caesarem. Balbum quanti faciam, quanquam me ei totum dicaverim, ex ipso scies. Ex Nonio 4. 139.

Conjugio dicare aliquem alicui. Valer. 3. Argon. 535. Quem tibi conjugio tot designata dicavi Nympha procos, &c.

Donum alicui dicatum atque promissum. Cic. 5. Verr. 183.

Operam dicare aliquam alteri. Ter. Phorm. 1. 2. 12. Ergo ausculta. n. hanc operam tibi dico. Ubi Donatus, Plus est dico quam do: Dicitur perpetuo, Datur ad tempus.

Se dicare alicui. Cic. 3. de Orat. 11. Non vidit eorum ipsorum, qui tum adolescentes Craffo se dicarant, horribiles miserisque casus.

Se alicui in clientelam. Caes. 6. Bell. Gall. 11. Se Rhemis in clientelam dicabant.

Se alicui in servitum. Caes. 6. Bell. Gall. 12. Plerique quum aut aere alieno, aut magnitudine tributorum, aut injuria potentiorum premuntur, sese in servitum dicant nobilibus.

Se in aliquam civitatem. Cic. pro Balb. 28. 30. Peritus vero nostri juris ac moris nemo unquam qui hanc civitatem retinere vellet, in aliam civitatem se dicavit. Dicimus & Dicare se civitati, V. in DICATIO.

Studium suum laudi alicujus. Cic. 2. Fam. 6. Hoc a te peto, ut subvenias huic meae sollicitudini: ut huic meae laudi, vel (ut verius dicam) prope salutem tuam studium dicis.

Totum hunc tibi dicamus diem. Cic. 2. de Legib. 7. i. e. Totum hunc diem occupabimus in te audiendo.

Aliquid Deo, pro Consecrare, & dedicare. Plin. lib. 12. cap. 1. Cic. 1. Tusc. 73. Dicati Apollini cygni. Plin. Paneg.

Annos suos vitae caelib. Sen. Hippol. 2. Dona. Stat. 4. Sylv. 6. 81.

Proprium aliquid, h. e. Ad obsequium dare. Virg. 1. Aen. 73. V. Conjugio dicare & PROPRIUM.

Templa dicata deis. Ovid. 1. Fast. 706.

Vota dicare. Sil. lib. 7. 77. Junoni Pallam, conceptaque vota dicabant.

Opus vel Volumen alicui rei. Plin. lib. 10. cap. 68. Idem lib. 12. cap. 22. Sane enim dicamus & de junco, quamvis alio herbis dicato volumine.

Dicare bibliothecam, Publicare. Plin. lib. 35. cap. 2. & 3. Suorum clypeos in sacro vel publico privatim dicare primus instituit. V. & DEDICO.

DICATIO, omnis. f. [δίκη] Ipse dicandi actus. Cic. pro Balb. 28. Duarum civitatum civis esse nostro jure civili nemo potest. Non esse hujus civitatis civis, qui se alii civitati dicarit, potest. Neque solum dicatione (quod in calamitate clarissimis viris Q. Maximo, &c. vidimus accidisse) sed etiam possimilio potest civitatis fieri mutatio.

DICATURA, a. Idem quod Dicatio. Plin. Praef. p. 4. Nec fiducia operis haec est, sed in dicatura. Ubi habent quidem editi, etiam utraque Hardeini Indicitura. Sed certe multo concinnior sententia si divisim legas. [Tuum iudicium est, Lector. V. interim ad locum Hard. Quod si vocabulum hoc maxime, ut Cl. Facciolato, visum esse Lipsiensis Thesauri concinnator indicat, non contemnendum, neque antiquis libris incognitum est, non video tamen, qui hoc loco conveniat, nisi inducta praepositione legeris, Sed dicatura.

DICARUS, a, um. Virg. 5. Aen. 60. Templa dicata. Vet. Inscript. Grut. p. 258. n. 6. & 273. n. 5. &c. NUMINI MAIESTATIQUE EIVS SEMPER DICATISSIMVS. Devotionis erat verbum, quo antiqui Imperatores prosequantur, quomodo per sepe habent monumenta, iisdem posita & dicata. Urfat. de Not. Rom. Thef. Antiq. Rom. Graev. Tom. 11. p. 673. C.

DICO, xi, etum, [λέγω, φημι, ἀγγεῖν, ἔπω, ἔπει, φράζω] etc. Nota significationis. Ter. Eun. 5. 5. 20. Dico, edico vobis nostrum esse illum herilem filium. Dixi

Dixi pro **Dixisti**, frequens apud auctores. Cic. 4. Att. 5. Si quibus sententiis dixisti, quod & ipsi probarent, letati sunt tamen, me contra Pompeii voluntatem dixisse. Frequentius tamen apud Comicos, quam vel Poetas vel Oratores reperitur. Atque hic locus Ciceronis mea sententia intelligendus est per Jocum: quo dicendi more frequentius cum Attico ludit. [Dixi Verburg. Atque ita plane legendum est. Loquitur enim de invidis suis Cicero, qui licet eundem cum ipso sensum in rep. haberent, letabantur tamen, ipsum sententiis dicendis principes offendere. Conf. 1. Fam. 9. p. 41. Verburg.]
Dicit te accurare, pro **Dicit** ut accures. Plaut. Men. 1. 3. 25. At te accurare dicit. m. accurabitur.
Dic, **dic**, quæso, clarius. per emphasim & vehementiam quandam a Cic. dicitur. 1. Verr. 1. 43.
Dico factum. Ter. And. 3. 2. 22. Quasi tu dicas factum id consilio meo.
Dixi venturam. Ter. Heaut. 4. 4. 4. Aut quum venturam dixerō, & constituerō: quum is certe renuntiavit. Plaut. Amph. 3. 2. 27. Qui tragœdiam dixi futuram hanc?
Dicitur is venturus nunc peregre. Plaut. Trucul. 1. 1. 66.
Dico tibi, an non? Ter. And. 4. 5. 23. quasi dicat, Non putas me tibi loqui, & ad te pertinere quod dico?
Dicisne, an non? Interrogantis est & urgentis. Plaut. Trucul. 1. 2. 27. Ter. Eun. 1. 2. 20.
Dic mihi hoc primum, potin' est hic tacere?
Dic mihi, aufugistine? Ter. Eun. 5. 2. 12. Bone vir Dore falve, dic mihi aufugistine? Interrogantis cum joco particula.
Dicere, proprie est Oratorum, & eleganter, facundeque loquentium. Quintil. lib. 10. cap. 7. Nam mihi ne dicere quidem videtur, nisi qui disposite, ornate, copioseque dicit. Cic. 1. Off. Ut non modo Græcarum literarum rudes, sed etiam docti aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum, & ad judicandum. i. e. In Oratoria arte, & in Philosophia. Hæc Valla lib. 5.
Non idem loqui esse quod dicere. V. LOQUOR.
Dicere apud iudices. Cic. 2. Off. Multique in nostra Repub. adolecentes & apud iudices, & apud Senatū laudem assequuti sunt.
Pro aliquo. Cic. de Clar. Orat. 81. h. e. Ad aliquem defendendum orationem habere.
Accurate dicere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Ab aliquo. V. AB, In A præpositione.
Ad aliquid. Cic. 2. de Divin. Dicendum est mihi igitur ad ea, quæ sunt a te dicta.
Adversus aliquem. Plaut. Amph. 2. 2. 118.
Ad iudicem. Cic. de Clar. Orat. 80.
Ad ætatem alicujus. Cic. 5. de Fin. 27. Ita profus, inquam, etfi ea quidem, quæ adhuc dixisti, quamvis ad ætatem recte isto modo dicerentur. [i. e. ad eujusvis ætatis homines. Ineptæ hæc phrasîs concepta est, ut aliæ quam plurimæ, quas reliquimus, adjecta correctione. Quamvis conjunctionem esse putavit.]
Æqui bonique partem aliquam. Ter. Phorm. 4. 3. 32. Nam fat scio, si tu aliquam partem æqui bonique dixeris.
Dic age, Hortantis adverbium est. Virg. 6. Æn. 343.
Aliorum dicere. Plaut. Aulul. 2. 4. 8.
Atqui ego isthuc, Anthrax, aliorum dixeram,
Non isthuc, quod tu infimulas dicere. i. e. Alio animo dixeram, atque tu interpretaris.
Alteris dicere. Virg. 5. Ecl. 59.
Amice dicis. Plaut. Pseud. 1. 5. 106. Bene atque amice dicis.
Amores dicere dicitur fistula. Virg. 10. Ecl. 6.
Vestra meos olim si fistula dicat amores.
Amplius paulo dicam. Cic. 2. Verr. 176.
Animo præsentis, i. e. Audacter, & sine ullo timore ac prompto animo. Ter. Eun. 4. 6. 32.
Ex animo. Ter. Eun. 1. 2. 4.
Utinam isthuc verbum ex animo, ac vere diceres.
Anguste & exiliter. Cic. in Bruto 23.
Antique nimis & dure. Hor. 2. Epist. 1. 66.
Apposite ad persuadendum. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Apte. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Argumenta alicui rei. Plaut. Mostel. 1. 2. 2.
Anna, i. e. Bella describere. Hor. 1. Epist. 19. 7.
— nunquam nisi potus ad arma Profiliit dicenda.
Attenuate pressèque dicere, cui opponitur Sublate ampleque dicere. Cic. in Bruto. Oratorum bonorum duo genera sunt: unum attenuate pressèque, alterum sublate ampleque dicentium.
Audacter, & aperte. Cic. pro Rosc. Com. 16.
Astrictius aut effusius. Plin. Epist. 20. lib. 1. Optimus tamen modus est, quis negat? sed non minus non servat modum qui infra rem, quam qui supra: qui astrictius, quam qui effusius dicit.
Bene Latine dicere. Cic. 2. de Fin. 10. Sed tu isthuc dixisti bene Latine, parum plane.
Carmina dicere. Virg. 6. Æn. 74.
Carmen deductum. Virg. 6. Ecl. 5.
Carmine aliquem. Virg. 2. Georg. 45.
Causam dicere, dicitur reus, quum accusationibus respondere cogitur. Plaut. Men. 4. 2. 23. Apud ædiles prædiis factis plurimisque, pessimisque dixit causam. Cic. pro Rosc. Amer. 12. Ea nos hoc tempore utimur, qui causam dicimus. Cæs. 1. Bell. Gall. 4. Orgetorigem ex vinculis causam dicere eoegerunt. Et subdit, Die constituta causa dictionis. Liv. de Bell. Maced. 38. 50. Scipio iustus dicere causam, orationem magnificam de rebus ab se gestis exoritur. V. CAUSA.
Causam apud aliquem. Cic. 1. de Fin.
Causam contra aliquem apud iudices. Cic. 2. de Orat. Quod ego maxime potui judicare in ea causa, quam ille contra me apud Centumviro pro fratribus Cossis dixit.
Causam iniqua conditione. Cic. pro Cluent. In Fausto tamen illi iudices statuerunt, iniqua conditione reum causam dicere, quum adversario ejus ad jus accusationis summa vis potestatis accederet. V. CONDITIO.
Causam pro aliquo, Defendere. Plaut. Bacchid. 3. 3. 16.

Sed tu, qui pro tam corrupto dieis causam filio,
 Eademne erat hæc disciplina olim, quum tu adolescens eras?
Causam dicere de incesto. Liv. Virgo Vestalis de incesto causam dixit.
De Ambitu. Cic. pro Sext. 83.
Causam veneficii dicit adultera. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Causam non dico quin, i. e. Non renuo. Ter. Phorm. 1. 5. 42. Non causam dico, quin quod meritis est ferat.
Causam dicere nescio quam. Ter. Hec. 1. 2. 109.
Ubi illic est dies complures, accersi jubet:
Dixere causam tunc nescio quam; iterum jubet. Hic Causa pro colore, vel prætexto ponitur.
Circumfise dicere. V. CIRCUNCIDO.
Clanculum, i. e. Sine arbitro, inficis aliis. Plaut. Pæn. 4. 2. 91.
Vale, & hæc cura clanculum ut sint dicta.
Clare, i. e. Aperte rem eloqui. Plaut. Catin. prol. 6. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Clementer & moderate. In CLEMENS.
Cœnam. Plaut. Stich. 5. 2. 14. Nanque ædipel cœna dicta est, locus liber datus est mihi.
Coloris loco aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Commode dicere. In COMMODUS.
Commode dictum & breviter. Cic. de Amicit. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa breviter & commode dicta, memoriæ mandabam.
In commune. Plin. lib. 23. cap. 1.
Compositæ. In COMPONO.
Conatu magno nugas. Ter. Heaut. 4. 1. 8.
Næ ista hercle magno jam conatu magnas nugas dixerit.
Concinne. In CONCINNUS.
Conditiones pacis. Liv. 9. Bell. Pun.
Congruenter. In CONGRUO.
Consules dicere. V. CONSUL post CONSILIUM. Sic infra Dictatorem.
Contorte. In CONTORQUEO.
Contra aliquem dicitur advocatus dicere. Cic. pro Quintio 8. Qui hoc iudicio partes accusatoris obtinet, contra me sit dicturus.
Contra aliquem ad populum. Cic. de Clar. Orat. Quum quidem eo ipso anno contra Servium Galbam ad populum summa contentione dixisset: quam etiam orationem scriptam reliquit.
Contumeliam. Ter. Phorm. 2. 3. 29.
Absenti tibi te indignas, seque dignas contumelias
Nunquam cessavit dicere hodie. Liv. 5. Bell. Pun. Ea pronuntia Campanis, atque ita spreta, ut ultro dicerent contumelias, minarenturque.
Contumeliose aliquid dicere. In CONTUMELIA.
Contumeliose & aspere dicere in adversarios permissum est. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Credibiliter dicere de re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 11.
De. V. infra.
Decies dixi. In DECEM.
Delicias. Catul. 68. 26.
Gellius audierat patrum oburgare solere,
Siquis delicias diceret, aut faceret.
Dicta. Cic. 2. Philipp. Sed materia facilis, in te & in tuos dicta dicere,
Dictatorem, pro Creare. Liv. Nam neque id vitium nostri facile fuisse, quum Consul oriente noctis silentio, diceret Dictatorem. Idem, Quod plebejus Dictator sit dictus, id vitium Auguribus visum. Hæc Budæus. V. Consules dic.
Diem alicui, est Certam diem reo constituere ut accusetur. Cic. pro Milon. Diem mihi (credo) dixerat, multam irrogat. Liv. 3. Accusatore primū Virginium, & Appium reum deliquit. Quum diem Appio Virginio dixisset, Appius stipatus patris juvenibus, in forum descendit. Idem Bell. Maced. Scipioni Africano duo Q. Petilii diem dixerunt. Cic. 1. Q. frat. 2.
Diem capitis, vel rei capitalis, est Vadimonio capitali obstringere. Liv. 5. Virginio ex collegio unus Cæsoni capitis diem dicit. Ibid. Rei capitalis diem Posthumio dixerunt. Sucton. in Cæs. cap. 12. Subornavit etiam qui Cajo Rabirio perduellionis diem diceret. Budæus.
Diem creditæ pecuniæ dicere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 10. Dics præterea reddendo beneficio non dicitur, sicut pecuniæ creditæ.
Diem juris. Plaut. Men. 4. 2. 16. Juris ubi dicitur dies, simul patronis dicitur.
Diem nuptiis, vel operi, quod & Præstiture dicitur, est Certam diem nuptiis constituere & assignare. Ter. And. 1. 1. 75. Hic nuptiis dictus est dies.
Diem dicunt, qua ad ripam Rhodani omnes conveniant. Cæs. 1. Bell. Gall. 6. extr.
Dolo non dicam. Plaut. Men. 2. 1. 3.
Dotem & doti, filio vel filia omnia sua bona, i. e. Promittere in dotem, inquit Budæus. Ter. Heaut. 5. 1. 64. Cic. pro Flacco, Doti, inquit, Valeria pecuniam omnem suam dixerat. Ibid. Nisi ostenderis illam in tutela Flacci non fuisse. si fuit, quæcunque sine hoc authore est dicta dos, nulla est. Hæc Budæus. V. Salmast. de Modo Usurarum cap. 16.
De scripto. Cic. pro Planc. Reciteturque oratio, quæ propter ejus magnitudinem dicta de scripto est. V. in DE, De scripto dicere.
De seipso pauciora dicit, & parcius. Quintil. lib. 4. cap. 1.
De se, & de suo ingenio. Cic. de Amicit. Sed nihil de me: de Scipione dicam libentius. Idem 1. Verr. 30. Quamobrem nihil dico de meo ingenio, neque est quod possim dicere: neque si esset, dicerem.
De loco superiore, vel E loco superiore. Cic. 4. Verr. 42. Primum ipse in Sicilia sepe & palam de loco superiore dixerat, & in sermone multis demonstrarat, licere nomen recipere absentis. De loco superiore dixit, pro eo quod est, de Sella Prætoris, & pro Tribunali sedens. Supra enim dixerat, Palam de sella tribunali.
E superiore loco, significat Pro Rostris & ad populum loqui. ut ex inferiore loco est ad iudices loqui, qui ex locis editoribus sedebant. V. Lex. Pitifc.
Effusus dicere, V. paulo ante Astrictius dicere.

Egregie dicere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Exiliter. Cic. in Bruto 106
 Ex industria. Quintil. lib. 1. 5. Mastrugam, quod Sardum est, inducens Cicero ex industria dixit.
 Ex tempore dicere. Cic. de Clar. Orat. 219.
 Facile. Sen. Thyest. 8.
 Nec facile dicam corpora, an flamma gemant.
 Facta alicujus, i. e. Historiam conscribere. Virg. 4. Ecl.
 Falsum, i. e. Mentiri. Plaut. Amph. 1. 1. 279. Per Jovem juro me esse, neque me falsum dicere.
 Fide bona dicere, h. e. Revera, & certo. Plaut. Pœn. 1. 3. 30.
 Ita me dii amabunt, vin' bona dicam fide,
 Quod hic inter nos liceat?
 Fortius dicere videantur indocti. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Graviter & lente. Plin. 2. Epist. 14.
 In aurem nescio quid puero, &c. Hor. 1. Sat. 9. 10.
 Gravius in aliquem. Ter. Adel. 1. 1. 41.
 Ipse sentiet posterius: nolo in illum gravius dicere.
 Identidem. V. IDEM.
 Impetu dicere se, & viribus uti gloriantur. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Inclementer vel acerbè in aliquem, Verbis duris corripere aliquem: injuriis afficere. Plaut. Amph. 2. 2. 110. Cic. 11. Att. Ethim multa, præfens in præsentem acerbè dixerat & fecerat
 Inclementer dicere literis, Vituperare. Plaut. Pseud. 1. 1. 25.
 Cur inclementer dicis, lepidis literis,
 Lepidis tabellis, lepida conscripseris manu?
 Inculte dicere, V. INCULTE, IN INCULTO.
 Inducias. Plaut. Capt. 2. 2. 92. Inducias occæpi dicere.
 Industrie apud populum. Cic. pro Domo sua 27. Quis apud Populum Rom. de illius dignitate industrius, quis Senatui sæpius dixit?
 Inapte. Cic. in Bruto.
 Injuste alteri. Plaut. Pseud. 2. 2. 18.
 Non soles respicere te quum dicas injuste alteri.
 Inter. Plin. lib. 12. cap. 3. Quæ ex his incolarum numero esse cæpere, dicatur inter fructiferas.
 Inter nos dictum fuit. V. INTER.
 Invenit dicere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Joco, vel per jocum. Plaut. Amph. 3. 2. 25.
 Et quidem joco illa dixeram dudum tibi. Et paulo post, 35.
 — liquid dictum est per jocum,
 Non æquum est id te serio prævertier.
 Jus dicere, i. e. Æquum. Sed proprie est Magistratum. Unde jocus ex ambiguo Plauti Epid. 1. 1. 23. — te volo
 Percontari, operam da, opera reddetur tibi. r. jus dicis. &c. Cic. 2. Verr. Audistis ob jus dicendum, Q. Varium dicere, procuratores suos isti centum & triginta millia nummum dedisse. Idem de Provinc. Conf. Emisti grandi pecunia, ut tibi de pecuniis creditis jus in liberos populos, contra Senatusconsultum, & contra legem generi tui dicere liceret.
 Jus dicere alicui. Cic. de Provinc. Conf. Perseveravit jus publicano non dicere.
 Jus de pecunia credita. Liv. ab. U. C.
 Jus ante Romæ dixerat. Cic. pro Flacco.
 Jura dicere. Ovid. 4. de Ponto 5. 17.
 Laudes. Virg. 6. Ecl. 6.
 Legem, est Præscribere quid opus sit facto. Hor. 2. Epist. 2. 18.
 Prudens emisti vitiosum, dicta tibi est lex. Aliquando additur datus rei. Liv. lib. 3. Decad. 5. Legem censui censendo dicturos esse.
 Legem fullonibus, & similibus. Plin. lib. 35. cap. 17. Quum lex Mestelli extet fullonibus dicta.
 Legem scribis dicere. Stat. 5. Sylv. 3. 217.
 Legem sibi dicere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 18. Animum in potestate habent, & legem sibi, quam volunt dicunt, & quam dixerunt servant. Ovid. 13. Met. 72.
 Lente dicere. Plin. 2. Epist. 14. ad Maxim.
 Levissime dicere. IN LEVIS.
 Libere dicere. IN LIBER.
 Liberius aut jocosius aliquid dicere. Hor. 1. Sat. 4. 103.
 Liquido dicere. IN LIQUOR.
 Longum est dicere. Cic. 1. Verr. 156. Jam vero, in bonis Q. Opimii vendendis, quas iste prædas, quam aperte, quam improbe fecerit, longum est dicere.
 Luculente dicere. IN LUCULENTUS.
 Magis dicas, vel diceres. IN MAGIS.
 Magnifice dicere. IN MAGNUS.
 Magnifice, miserabiliter, invidiose, graviter, dulciter, urbane dicere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Magnopere in aliquem. IN MAGNUS.
 Mala plurima dicit. Catul. 68. 140. i. e. Conviciatur.
 Male dicere. IN MALUS.
 Melius dicere. IN MELIUS.
 Membratum, cæsimque dicere. IN MEMBRUM.
 Mendacium, Mentiri. quavis proprie differant Mentiri, & Mendacium dicere: ut declarant Nonius & Gellius. Plaut. Amph. 1. 1. 43. Si dixerò mendacium, silens meo more fecero. Idem Bacch. 3. 4. 30.
 Modice dicere. IN MODUS.
 Multa Antiqui tum dicebant, quum ad populum & in comitio multo disceptanda irrogabatur: quod ipsi Certare multam dicebant. Liv. lib. 5. secundi Bell. Pun. Excitatique tandem duo Trib. pleb. Sp. & L. Carvili quum rem invitam, infamenque cernerent, ducentum milium avis multam M. Posthumio dixerunt. Cujus certande quum dies advenisset, conciliumque tam frequens plebis adesset, ut multitudinem area Capitolii vix caperet: perorata causa, spes una videbatur esse, si C. Servilius Casca Tribunus plebis, cui propinquus erat, cognatusque Posthumio, prius quam ad festum quum tribus vocaretur, intercessisset. Idem paulo post, Hæc quum ob primo quoque pro proclate rei acta essent, vimque eam contra Rempublicam perire ob exemplo, factum Senatus decerneret, cædemque Cavili Tribumplebis, omnia multa cæratione, rei capi-

alis diem Posthumio dixerunt: ac ni vades daret, prehendi a viatore, atque in carcerem duci iussurunt. His verbis apparet moris fuisse, ut Tribuni plebis multam dicerent: quæ postea populi suffragiis vel irrogaretur, vel abrogaretur, vel etiam remitteretur, quo tempore multa certari dicebatur: non enim Tribuni damnare multa poterant, sed tantum rogare populum: apud quem quum reus non jure multatum se contenderet, lis illa multatitia disceptabatur. Sic sit hodie, quum judicum edicta gestantes viatores, jubent, verantque quid fieri, multam dicens, ni edicto pareatur. Cui si non paruerint illi, ad quos ea res pertinet, diem tum ad iudices dicunt, a quibus edicta manarunt, quo die commissam esse multam pronuntiatione judicum amplius audituri sunt: Id est, se incurrisse poenas, ut nunc dicimus. Cic. 11. Philipp. 18. Crassus Consul Pontifex maximus, Flacco collegæ Flamini Martiali multam dixit, si a sacris discessisset. quum multam Pop. Romanus remisit, Pontifici tamen Flaminem parere iussit. Plin. 4. Epist. penult. Licinius nepos Prator, acer & fortis, multam etiam dixit Senatori: egit ille in Senatu causam suam sic ut deprecaretur, remissa est multa. Budæus.
 Multationem, five multam pecoris. Plin. lib. 18. cap. 3. Multatio quoque non nisi ovium boumque impendio dicebatur. Varro apud Gell. lib. 11. cap. 1. Sed quum ejusmodi multa pecoris armentique a magistratibus dicta erat, adigebantur oves, bovesque.
 Musam alicujus. Virg. 8. Ecl. 5.
 Damonis multam dicemus, & Alphesibœi.
 Nervose dicere. IN NERVOSUS.
 Nihil dixit tum. IN NIHIL.
 Non dico. IN NOM.
 Non satis uno dicere verbo, sed facere. Catul. 62.
 Nomen alicui, pro imponere. Liv. 1. Brevi stirps quoque virilis ex novo matrimonio fuit, cui Alcanium parentes dixerunt nomen.
 Nomine crudelem dicere. Virg. 4. Georg. 356.
 Nugas. Plaut. Catin. 3. 6. 22. Nugas istuc dicere licet: vapulo hercle ego invitus tamen.
 Nummos vel pecuniam dicere, i. e. Promittere. Pompon. in Pictoribus, Nummos certos dicas. Dico quinquaginta millia. Sallust. lib. 1. Hist. Quibus potuit pecunias dictas coegit. Ex Nonio.
 Obnoxie dicere. IN OBNOXIUS.
 Obscene. IN OBSCÆNUS.
 Obtuse. IN OBTUSUS.
 Odiote. Cic. in Bruto.
 Officose. IN OFFICIOSUS.
 Orationes dicere. Cic. in Bruto, Scribebat tamen orationes, quas alii dicerent.
 Oratione & pulchre. V. Oratione, IN ORO.
 Ordine. Virg. 4. Georg. 376.
 Ab Origine. Virg. 1. Æn. 286. — a prima die hospes origine nobis.
 Ore duro. Ovid. 3. de Arte Am. 587.
 Palam. Plaut. Aulul. 2. 4. 4.
 Me quidem hercle, dicam palam. non divides.
 Partem in utranque. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostræ disputationes quicquam aliud agunt, nisi ut in utranque partem dicendo & audiendo eliciant, &c. Quintil. lib. 2. cap. 11. In utranque partem, vel plures de re aliqua dici credibiliter potest.
 De peccatis alicujus. Ter. prol. Heaut. 33.
 De illius peccatis plura dicit, quum dabit
 Alias novas, nisi finem in deditis facit. Item Eun. prol. 12.
 Pereleganter. IN PERLEGANS.
 Persuasibiliter. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Plane dicit quod intelligam. Cic. 1. de Fin. 15.
 Plenius ac melius. Hor. 1. Epist. 2. 179.
 Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
 Plenius ac melius Chrylippo, & Cratore dicit. De Homero.
 Prælia. Hor. 2. Od. 12. 9.
 — tuque pedestribus
 Dices historis prælia Casaris
 Mæcenas melius.
 Presse, subtiliter, aspersè dicere. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Pretium muneris. Hor. 4. Od. 8. 12.
 Priore loco causam. Cic. pro Quintio 37.
 Probra alicui. IN PROBRUM.
 Prologum. Ter. in prol. Phorm. 14.
 Vetus si poete non deditisset prior,
 Nullum invenire prologum potuisset novus,
 Quem diceret, nisi haberet cui male diceret.
 Pro sententia. Liv. 2. Bell. Mæced. Et quando nemo vestrum qui in hoc concilium advocatus, pro sententia quicquam dicere vult, aut audet, orationes Legatorum hesternò die pro sententiis dictas percensemus. Dicere pro sententia, & Dicere sententiam, idem: ut Dicere testimonium, & Pro testimonio.
 Proprie. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 27. Hic quater milies sestertium suum vidit: proprie dixit, nihil enim amplius quam vidit.
 Publice, h. e. Nomine publico civitatis ab legatis. Cic. 5. Verr. 55. Hoc navarchi reliqui dicunt, hoc Nerinorum federato civitas publice dicit.
 Pure ac solute dicitur Corta. Cic. in Bruto 110.
 Putide. Cic. in Bruto 238.
 Quid, quoque flexu, quid lentius, concitatius, celerius, lenius dicendum, demonstrari, nisi in ipso opere, non potest. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Quod videtur dico. Ter. Heaut. 3. 3. 21. Plaut. Amph. 1. 1. 95. Dico quidvis, non nocebo. Ter. Heaut. 5. 2. 33. Ego dico, in quod mihi in mentem: tu dijudica.
 Repudium dicere. Facit. 3. Ann. 22. Quinius post dictum repudium adhuc infensus, quavis infami, ac nocenti miserationem ad siderat.
 Res ipsi dicit tibi. Plaut. Epid. 2. 48.
 Rem ipsam dicere, i. e. Ut res ipsa se habet. Ter. And. 5. 3. 2.
 Rem potius ipsam dicere, at nunc male loqui.
 Sacramento dicere, dicebatur militibus, quum Ad jusjurandum adigebantur Rempublicam se non deserturos. Liv. lib. 5. Bell. Pun. Siqui

Tertull. adv. Val. C. 20. Meminerat puerilium dicibulorum, in mani poma nasci & in arbore pisces. Aliter tamen Mart. Capella 8. p. 273. Dicabulis cavillantibus, faleque contenta. [Forte apud Tert. Decipulorum legendum.]

DICUS, Partic. [δέκτος, ἀδελφόμενος, πεπρωμένος] Constitutus, ordinatus, assignatus. Ter. And. 1. 1. 103. Hic nuptiis dictus est dies. Dictum istud? pro, Est ne verum quod dicis? Plaut. Bacchid. 4. 4. 101.

Imo ut eum credis, misera amans desiderat. c. Dictum isthuc? p. imo Chrysale, hem, non, &c. Convenire in dictum locum. Ovid. 3. Fast. 205. Conveniunt nuptæ dictam Junonis in ædem.

Dicto citius, i. e. Citius quam dici potest. Virg. 1. Æn. 142. Sic ait: & dicto citius tumidi æquora placat. Hor. 2. Sat. 2. 81. Alter, ubi dicto citius curata sopori Membra dedit vegetus, præscripta ad munia surgit.

Dicto prope citius equum in viam Claudius egit. Liv. 3. Bell. Pun. Dicta est foror tua, i. e. Dictum est vulgo, tuam esse sororem. Ter. Eun. 1. 2. 66. Idem And. 4. 4. 14. Semper enim ejus dicta est hæc atque habita est foror. Idem Heaut. 2. 3. 29. Quæ est dicta mater esse ei antehac, non fuit.

Honore dicto. Plin. lib. 28. cap. 8. Hæc sunt quæ retulisse fas sit, ac plerique ex his non nisi honore dicto. Quod barbari dicunt, Cum reverentia.

Dictus, Dicatus, consecratus. Virg. 8. Æn. 344. — & gelida monstrat sub rupe Lupercal, Parrhasio dictum Panos de more Lycei. Dictum (inquit Servius) Dicatum, consecratum. i. e. Offendit Lupercal Panos Lycei dicatum de more Arcadico. Hæc ille.

Dictum est, pro Rumor erat. Ter. And. 4. 6. 1. In hac habitasse platea dictum esse Chrysidem.

Dictum est, minantis particula, quemadmodum hæc quæ prius annotata est, Dixi Parmeno: quasi velit Innuere facturum se statim quod dicit. Ter. Eun. 5. 9. 36. Eja haud sic decet. Ph. Dictum est.

Dictum ac factum, Proverbium celeritatis, i. e. Cito, inquit Donatus. Ter. And. 2. 3. 7. — dictum ac factum, invenerit

Aliquam causam, quamobrem ejiciat oppido. Dictum ac factum reddidit: hæc figura significamus Nihil esse prætermissum in negotio procurando. Ter. Heaut. 4. 5. 22. Erasmi. in Chiliad.

Dictum factum, i. e. Cito. Ter. Heaut. 5. 1. 31. Quid postquam hoc est factum? M. dictum factum, huc abiit, Clitipho.

Acute, venuste, stulte, iracunde, timide dicta. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cum gratia & venere dictum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Crudeliter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5. Frigidius dicta. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Inconstantissime dicta. In INCONSTANS. Insolenter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5. Minaciter dictum. Quintil. lib. 1. cap. 5. Obscure dicta interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 4. Sancte & moderate dictum. In MODERO.

Superbe dictum. Lucret. lib. 5. 1213. Dictum sapienti sat est. Plaut. Perf. 4. 7. 19. Ter. Phorm. 3. 3. 8. Pater adest hic. G. scio: sed quid tum? A. ah, dictum sapienti sat est.

Dicta puella. Nonius: Inter Speratam, inquit, Dictam, Pactam & Sponsam hoc interest, quod virgo postquam petitur, sperata dicitur: dehinc promissa, dicta vel pacta. Virg. 2. Æn. 678. — & conjunx quondam tua dicta relinquor. Reliqua exempla sunt apud Nonium.

DICTUM, i. pro Omni sermone intelligitur, [διεξηγήτων, λεγόμενον] sed specialem quoque significationem habet pro Dicaci sermone, ut infra dicitur. Ter. in prol. Eun. 41. Nullum est jam dictum, quod non dictum sit prius.

Absone dicta fortunis. Hor. in Arte Poet. 112. Dicta blanda & benedica. Plaut. Cistel. 2. 1. 34. Pergo illo, subagito blandis prius & benedictis dictis.

Dicta bona, pro Salsis. Cic. 2. de Orat. 222. Dicere enim ajunt Ennium, Flammam a sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat. Hæc, scilicet bona dicta, quæ falsa sint. nam ea dicta appellantur jam proprio nomine.

Docta. Plaut. Alin. 3. 1. 22. Facunda. Ovid. 13. Met. 127. — neque abest facundis gratia dictis.

Horrifona. Claud. 1. in Ruff. 3. Irrita dicta factaque. Catul. ad Alph. 28. Melliora. In MELIOR.

Mulsa. In MULSUM. Procacia. Claud. 4. Paneg. 28. Ridiculum, Quod excitandi risus causa profertur. Plaut. Capt. 3. 1. 22. Dico unum ridiculum dictum de dictis melioribus, Quibus solebam mensuales epulas ante adipiscier.

Nemo videt. — Ridiculum dictum plerumque falsum est. Quintil. lib. 6. cap. 3. Terriloqua. Lucret. lib. 1. 104. Tumida. Valer. 3. Argon. 714. Veridica. Lucret. lib. 6. 23.

Vernile. Tacit. 3. Hist. 32. Vernile dictum omnem invidiam in eum vertit. h. e. Scurrile & procax. Rhenan. in Castigat. in eund. Tacit. lib. V. eund. Gronov. in loc.

Abolere tristi dicta. Sil. lib. 7. Accedere dictis. Stat. 1. Achil. 363. Adlere convicia oblectenis dictis. Ovid. 14. Met. 522. Adlere altera verba dictis suis. Ovid. 5. Fast. 296.

Afficitur amorem dictis. Virg. 1. Æn. 663. Aggredi aliquem dictis. Virg. 4. Æn. 93. Talibus aggreditur Venerem Saturnia dictis Arrigere animam dictis. Virg. 1. Æn. 583.

Audiens dicto. Quintil. lib. 3. cap. 6. V. AUDIO. Avertere dictis curas. Virg. 4. Æn. 394. Castigare aliquem dictis. Virg. 5. Æn. 387. Circumvestire dictis. In CIRCUNVESTIO. Cohærent dicta inter se. In COHÆREO. Componere dicta cum factis. In COMPONO. Consequi omnia dictis. Ovid. 15. Met. 419. Contradere fidem dictis. Lucret. lib. 1. 402. Deferre dicta per auras. Virg. 4. Æn. 226. Demere curas dictis. Virg. 3. Æn. 153. Depasci aurea dicta. Lucret. lib. 3. 12.

Omnia nos itidem depascimur aurea dicta. Detrahere fidem dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7. Dicere dicta. In DICO. Dimittere dicta in aures. Virg. 4. Æn. 176. Dedit dicta. Virg. 6. Æn. 541. Et 8. 628. Dabat talia dicta. Virg. 5. Æn. 852. Da leporem dictis. Lucret. lib. 1. 29. Docere dictis. Lucret. lib. 5. 51. Eliminare foras dicta. Hor. 1. Epist. 5. 26. — ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet. Eludenda adversariorum dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13. Expedire dictis. Virg. 3. Æn. 379. Fictis dat cultum & pondera dictis. Valer. 1. Argon. 39. Figere dicta animis. Virg. 10. Æn. 103. Haurire dicta auribus. Ovid. 13. Met. 788. Jactare dicta jocosa in adversarios. In JACTIO. Incendere aliquem dictis amaris. Ovid. 3. Trist. 11. 31. Ingerere dicta in aliquem. In INGERO. Ingerere dicta in dolium pertusum. Ibid. Lædere aliquem vel tenui dicto. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 284. Migrant dicta. In MIGRO.

Miscere fortia placidis dictis. Ovid. 4. Met. 652. Moveri dictis. Quintil. lib. 5. cap. 7. Mulcet pectora moerentia dictis. Virg. 1. Æn. 97. Mutare dicta. In MUTO. Notare dicta memori pectore. Ovid. 3. Fast. 178. Notari dicto. Quintil. lib. 6. cap. 3. Nuntiare alicui non bona dicta. Catull. ad Furium & Aurel. Obediens dicto. Qui dictis obsequitur & paret. Plaut. Perf. 2. 2. 41. Obtegere cum dicto. In CUM. Onerare dictis aliquem. Plaut. Merc. 5. 4. 17.

Optime hercle perge, ego assistam hinc altrinfecus, Quibus est dictis dignus usque oneremus ambo. i. e. Corripiamus eum ut dignus est. Perlustrare dicta alicujus. Stat. 4. Sylv. 3. 143. Petere dictis bonis. Plaut. Amph. 3. 246. Verum profecto hoc petere me precario A vobis jussit, leniter, dictis bonis. Pratentanda sententia dictis ambiguis. Ovid. 9. Met. 587. Reddere dicta. Ovid. 8. Met. 717. Refellere. Virg. 4. Æn. 380. Referre mutua dicta, est Respondere. Ovid. 1. Met. 656. Regere dictis animos. Virg. 1. Æn. 153. Reportare dicta alicujus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 20. 189. Reportat tristitia dicta. Virg. 2. Æn. 115. Repugnare dictis alicujus. Ovid. 2. Met. 103.

Resolvere dicta. Quintil. lib. 5. cap. 13. Interim si resolvere ex parte diversa dicta difficilium erit, nostra argumenta cum adversariorum argumentis conferemus. Dicta & Pacta opposita, Facta arguebantur, dicta erant impune. Tacit. 1. Ann. 72. Dicta parentis non sunt: i. e. Hæc indigna sunt quæ a parente dicantur. Ter. Heaut. 5. 4. 12. Dictum, idem quod Proverbium, sive Adagium: quod facietis hominibus adscribitur, ut ait Donatus. Ter. Eun. 3. 1. 38. Tum, obsecro, ne hoc dictum erat? vetus credidi. Aliquando Convicium, sive Maledictum significat. Ter. prol. Eun. v. 4. Qui dictum in se inclementius Existimavit esse, sic existimet, Responsum, non dictum esse. Non dictum esse, i. e. Non convicium esse. V. ibi Donat. Non raro pro Lepidiorum facetoque sermone, seu Joco usurpatur Dictum; unde & Dicaces appellati, ut ibid. Donat. [Quæ tamen sibi metipsum, si modo ab eodem auctore notata profecta sunt, liquido contradicit, dum modo superius Dictum participium esse, inferius Nomen, modo contra asserit. V. loc. Revera autem utrobique participium est; Nec proinde huc pertinere.] Cicero duo facietiarum genera facit, quorum alterum aquabiliter in omni sermone funditur, quam Cavillationem nominat; alterum quod in Celeritate & Dicto consistit, quod peracutum & breve est: de Orat. 2. 54. Ubi dilerte etiam tradit, Dicta proprio jam nomine appellari Sales. Ita non semel ista voce usus est Fabius 6. 4. quo de risu agit. V. Voss. Inslit. Orat. 3. p. 384 Sic ἀπαιρητοῦσις, quas milites in duces suos jaciebant, Dicta vocari veteribus Casaub. observat ad Suet. Caf. cap. 49.

Dictum a Promisso sic discernitur. Dictum accipimus, quod verbo tenus pronuntiatum est, nudoque sermone finitur: Promissum autem potest referri & ad nudam promissionem, sive pollicitationem, vel ad sponsum, l. 19. §. 1. D. de ædil. edict.

DICTERIA, òrum. [δικτήρια] Breviter, acute, falseque dicta. Varro, de re rustica, Quam mobile neque orthoplasticum attulit psalterium, Quibus sonant in Græcia dicteria. Ita Vulgati Nonii Codd. 2. 249. quin & Mercer. Sed aliter legit, ac restituit Varronis verba Scalig. p. 90. Conjectan. ed. Steph. prior. & 84. posterior. Et orthopallica attulit psalteria, Quibus &c. Martial. lib. 6. 44. Omnibus arrides, dicteria dicis in omnes. Dicteria, quasi Dicta non seria. Nonius 2. 249. Sed res ipsa e Græcia petita est, Nam δικτήρια proprie dicebantur Dicta quæ fundebant nummarii scurræ in initio fabularum ad colligenda studia spectatorum; quæ cum essent plerique ridicularia, hoc vocabulum in maledicæ proca-

ciatit

vitatus infamiam abijt. V. Scalig. ad Manil. l. 5. p. 360. ed. Argent. a Dico tamen derivat Cicero apud Macro. 2. Saturn. 1. V. Voff. Eym. Lex.

DICRO, are. frequer. a Dico. Cic. 3. Off. C. 14. Dictabat se hortulos aliquos emere velle. Alii codices habent Dictitabat.

Dictare, [*ὑφ' ἑαυτοῦ*] Dicere, ut si alter scribens excipit, & manu styloque notet, inquit Valla. Cic. 2. Att. 23. Testatur se epistolam sua manu non scripsisse, sed recreande velle causa ambulante dicitur. Idem 2. Q. frat. 6. Parvula simplicitate adductus sum, ut dictarem hanc epistolam: & non, ut soleo, ad te ipse scriberem.

Graviter ornatque dictare. V. ORNARE, IN ORNO.

Actionem dictare, a Jurisconsultis dicitur, quod a Terentio, Dicam impingere vel dicere. Budæus. V. DICA. Paulus in l. non distinguemus. §. illud. D. de recept. arbit. Sed hoc tale erit, quale si actionem velit dictare. h. e. Actionem instituire, formulam intendere, cum aliquo experiri apud iudicem.

Judicium dictare. Paulus in l. si servus. D. de noxal. act.

Orationem alicui. Cic. 4. de Fin. 62. Tu idem qui illis, orationem dictavisses.

Rationem dictare, quod barbari, Facere computum, dicunt. Plaut. Amph. 2. 2. 38. Lambin. Ductare.

Sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Testamentum alicui, pro suo arbitrio disponere. Plin. 1. Epist. ult. in h. Vota dicit facerdes. Valer. 1. Argon. 685.

Dicitur etiam, Ratio dicitur, quale est illud Plinianum in epistola quadam, O sylvia, o litus quam multa componitis, quam multa dictatis. Et illud Boethii, Ecce mihi lacerae dictant scribenda Camœnæ. Verum hic manifesta ratio subest. nam Camœnæ, litus, ac solitudo tacite nobis suggerunt quod scribamus: ita & ratio loquitur quod nos scribendum putemus: & ratio dicitur quod in alterum effundamus. Hæc Valla in Raudens. Plin. lib. 26. cap. 4. Igitur demonstratarum priore libro herbarum reliquos effectus dicemus, adiciemusque quas ratio dictaverit.

Ratio ita videtur dictare. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Fugam laicis, & rædium pudor dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 3. extr.

Rebus ipsis dictantibus. Pompon. in l. 2. D. de origine juris, Novissime sicut ad pauciores juris constituendi via transisse, ipsis rebus dictantibus, videbatur: per partes venit, ut esset necesse Republicæ per unum consuli. Hactenus ille. Certe sicut dicitur censetur ea, quæ non nostro affectu, sed alio præeunte verba scribimus: ita & quæ vicissitudo rerum, volente Deo, suggerit, ea excipimus, & volentes nolentes sequimur, quia natura dicitur. non prorsus abimile est illud Columellæ lib. 4. cap. 24. Modus itaque materiarum is erit, quem dictabit humi, atque ipsis stricis letitia.

Dictare, pro Scribere. Zeno l. dictantibus. C. de testam. Dictantibus testamenta, vel aliam quamlibet ultimam voluntatem, legatum testamentum posse relinquere, minime dubitandum est.

Dictare, pro Edicere seu Polliceri. Quintil. lib. 11. cap. ult. Aut cum sodalibus jocantur, aut nonnunquam ad librariorum suos ita respiciunt, ut sportulam dictare videantur.

DICTATA, orum. n. Quæ præceptor pueris describenda dictavit. Cic. 3. Q. frat. 17. Meam in illum orationem pueri omnes, tanquam dictata perdidicant.

Dictata reddere. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Ista enim a vobis quasi dictata redduntur, quæ Epicurus oscitans hallucinatus est. Perf. 1. Sat. 29. Ten' circulatorum centum dictata fuisse Pro nihilo pendas? Hor. 1. Epist. 19. 13. Ut puerum suavo credas dictata magistro Reddere.

Nec in literis tantum, sed in aliis quoque artibus dictata dicuntur, velut Regulæ & Præcepta. Juven. 5. Sat. 122. — donec peragat dictata magistri Omnia. i. e. Omnes gestus obsoniorum cum decore inci lendorum, quos a magistro didicerit. Sueton. in Cæs. cap. 26. Ut disciplinam singulorum suscipere, ipseque dictata exercentibus darent. De gladiatorum disciplinâ ac præceptis agit.

DICTATUM, pro Epistola poni Barth. observat. ad Claudian. p. 1216. V. Lex. Pitisc.

DICTAMEN, inis. n. Gloss. *ἄρσεν*.

DICTIO, as. alterum frequentat. Leviter dicto. Cic. 1. Fam. 9. Quem post reditum dicitant fracto animo & demisso fuisse. Plin. lib. 29. cap. 1. Ter. prol. Heaut. 22. — tum quod malevolus poeta dicitat, Repente ad studium hunc se applicasse musicum.

Dictitare in sermonibus. Cic. 1. Fam. 9. Appius in sermonibus antea dicitabat, postea dixit etiam in Senatu palam.

Dictitare causas. Cic. 2. de Orat. 56. Atqui ne hunc quidem ex numero accepimus eorum, qui causas dicitantur.

DICTIRATIO, onis. f. apud Mart. Capell.

DICTIRATOR, oris. m. apud Eudem.

DICTIO, onis. f. [*ῥῶσις, φῶσις, λέξις*] Enuntiatio. Ter. Phorm. 2. 1. Servum hominem causam orare leges non sunt, neque testimonii dictio est. i. e. Non licet ei testimonium dicere.

Causæ dictio. Val. Max. lib. 7. cap. 2. Cæs. B. G. 1. 4.

Sententiæ dictio. Cic. 2. de Invent.

Dictio, pro Vocabulo sive Verbo accipitur. Valla lib. 5. cap. 10. Et Quintil. lib. 1. cap. 10. & lib. 9. cap. 1.

Dictio, Oratoria & facunda oratio. ut Dictioni operam dare. Cic. 2. Tusc.

Dictio, pro Oratione. Cic. de Clar. Orat. 257. Malim mihi L. Crassi unam pro M. Curio dictionem, quam castellanæ triumphos duos. Idem 1. de Orat. 157. Educenda deinde dictio est ex hac domestica exercitatione & umbratili medium in agmen, in pulverem, in clamorem, in castra atque aciem forensis. Budæus.

Dictio popularis. V. POPULARES, IN POPULUS.

Extemporales dictiones. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dictionem, pro Actione causæ videtur posuisse. Tacit. de Orat. 34. Juvenis ille, qui foro & eloquentiæ parabat, deducebatur ad eum Oratorem, qui principem locum in civitate haberet, hunc sectari, hunc profectui, hujus omnibus dictionibus interesse, utque sic dixerim, pugnare in prælio dicere. Vides ut Dictiones vocet Prælia, distinguas a bellis declamationibus. Nisi Actionibus scripsit.

Dictio, pro Oratio. Liv. 1. Decad. lib. 8. 24. Eodem anno Alexandrum in Ægypto prædium conditam: Alexandrumque sperari regem

ab exule Luciano interfectam fortes Dodonæi Jovis eventu affirmasse. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caveret Acherusiam aquam. Pandionisque urbem: ibi fatis ejus terminum dari. V. Pacuv. apud Turn. 31. 1.

DICTIONARIUM, ii. n. [*λεξιόν*] Improbatur Voff. de Vit. Serm. 1. 17.

DICTIOSUS. V. post. DICAX.

DICAX, acis. Adj. [*σοφίαις, φιλοσοφίαν, ἐπιπέλατος*] Qui sermone aliquem cum sine incellit & ridet. Cic. 2. de Orat. 221. Quod est hominibus facietis & dicacibus difficillimum.

Homo est venustus, & dicax, & urbanus. Catull. ad Varum. 2.

Facetus & dicax. Cic. pro Coelio 67. Et in Orat. de Demosthene, Quo quidem mihi nihil videtur urbanius, sed non tam dicax fuit quam facetus.

Urbanus & dicax. Quintil. lib. 6. cap. 4. Demosthenem urbanum fuisse dicunt, dicacem negant.

Dicax in alicquem. Cic. 2. Philipp. 76. Populum in te dicacem etiam reddidisti.

In conviviis & sermonibus multi dicaces. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Dicaces sunt, Qui acuti sunt in dicendo, & acriter adversarios sequuntur: Faceti vero, Qui cum suavitate quadam orationis illis inveniunt. Dicacitas acrius ingenium postulat, quod celeriter & ex tempore possit adversarium mordere: Facetia autem, magis & uberius ingenium & artem requirunt.

DICACULUS, a, um. [*σοφίλῳ*] dimin. Plaut. Afin. 3. 1. 8. Satis dicacula es amatrix.

DICACELLE, Adv. Apul. l. 8. & l. 1. Miles. p. 106.

DICACITAS, [*σοφιστική, σοφία*] proprie significat Sermonem cum risu aliquis incessentem, inquit Quintil. lib. 6. cap. 4. Cic. 2. de Orat. 218. duo genera facietiarum nominat, Cavillationem & Dicacitatem.

Facetia & dicacitas. Cic. in Orat. 87. Huic generi orationis aspergentur etiam sales, qui in dicendo mirum quantum valent, quorum duo genera sunt, unam facietiarum, alteram dicacitatis.

Scurrilis & sceneria dicacitas. [*ελαφρολογία*] Quintil. lib. 6. cap. 3.

Scurrilis Oratori dicacitas magnopere fugienda est. Cic. 2. de Orat. 244.

DICENTARIUS. V. post. DICERE.

DICTIOSUS, pro Dicace antequam dictum probat Varro lib. 5. L. L. 7. quem vide.

DICTO AUDIENS, & **DICTO AUDIENTIA**. Vet. Interp. Irenai 4. 79. V. DICTUM & AUDIENS.

DICTATOR, oris. m. [*ῥητορ*] Is est qui dicit.

Dictator, [*δικτάτωρ*] Romæ, dicebatur Magistratus extraordinarius cum summo imperio ad tempus creatus: dictus quod a Consule dicebatur, sive crearetur noctis silentio: vel quod aliis omnibus possit dictare, i. e. Imperare ac præcipere. Dictator, inquit Varro lib. 4. de L. L. dictus, quod a Consule dicebatur, cujus dicto præsentibus omnes essent. Liv. 1. Decad. lib. 9. Noctis silentio (ut mos est) Fabius L. Papirium Dictatorem dixit. Sex tamen mensibus lege fiebat is magistratus. Et quia summa potestas erat dicti consulis in populum, is quoque Magister populi appellatus est, ut scribit Varro. Cic. 3. de Fin. 22. Rectius magister populi is enim est Dictator, quam Sylla. Ejus summa erat potestas habebatque jus animadverendi in cujuscumque civis Romani caput, nec ab eo provocari nec a. Nec alio pacto creari solebat, quam quom vis aliqua major rege ante ob ora, ingens reip. periculum minitaretur. Dictatoris dignitas fuit Magister equitum, quo de l. l. Juvenal. 8. Sat. 8. De Imaginib. loq. Fumosos equitum cum Dictatore Magistros.

Dictator, cujus in urbe Roma summum jus, ac plane regia potestas fuit, lege lata, ut opinor, T. Lartio Flavio 11. Q. Cælio cons. sine provocacione creatus, & de consularibus lectus. Porro, quum de consularibus eum legi lex juberet, sequebatur, ut de patriciis crearetur: consules enim tunc, & per annos deinde multos, patricii fuerunt: nec prius de patriciis legi dictator desist, quam creati duo consules patricii desierunt; non enim consul patricius dictatorem quengnam de plebe dixisset; itaque qui primus de plebe dictator fuit, C. Marcius Rutilus, is a M. Popilio Lanate consule Plebejo dictus est. Ita communicata plebi dictatura, anno ab urbe condita 600. idque contra veterem consuetudinem, non tamen contra legem factum est. non enim lex dictatorem de plebe fieri voverat, sed de consularibus jussit; at C. Marcius consularis: factus igitur legi Popilius, quum consulem hominem dictatorem dixit, patriciis non factus est, quia consulem de plebe dixit, quum omnes antea de patriciis dici consuevissent. Eadem fortasse lege sancitum est, ut legem certe, quæ hoc tenent, nominat Plutarchus in Fabio) ne dictator equo possit uti, idque vel ob eam causam, quod, quem plus inesse roboris in pedibus copis patretur, propterea in legione permanere, nec locum deserere deberet imperator; vel quod, quum ad alia omnia dictatoris esset singularis potestas, in hoc uno voluerunt eum populo inferiori videri. Senatus tamen perenti Fabio Maximo Verrucio contra veterem legem concessit, ut equo veli possit, dumque id hominis virtuti, ac tempori, quum cæsis ad C. Annas Remanis, in uno Fabio, dictatore creato, inclina fortuna spes capto videretur. Dicitur hæc statum femelle fuisse, nec longius esse per legem potuisse, facti constat. Duo tamen, consularium potestate legibus ac Prætorum antegredientes, I. Sylla, & C. Cæsar, uterque patricius, perpetuam dictaturam annis invadere. Verum Sylla modestior: dicitur enim eum fronte deposuit, solusque, aut cum junctis contribus in publico veli possit; Cæsar vero jactante tenent. Sylla non velle dicitur, qui dictaturam deposuit, quum ejus inf. in impudentiamque in e. officio notare vellet. Et de Cæsar. de l. b. Romani. Propter invidiam Cæsar, perpetui Dictatoris, ea potestas lege M. Antonio Consulis in perpetuum fuit abrogata. De hoc dicitur & Offic. V. Lætanus & Fe-nestellam. Exor de eadem ac maxillimus & plenissimus locus apud Vellej. 2. 28. 2. in quem vide C. J. B. B. B. p. 141. leg. & Z. de l. ad Flor. p. 207. 208. Tom. l. 2. §. 18. ff. de O. l. 1. ad eum Placent. Muret. ad Tacit. p. 19. & Spanh. de Usu & Pract. Num. dist. 10. p. 171. seq.

Etiam Latine quædam Urbes & Municipia Dictatores vocantur. M. B. P. 1. rursus suos, ut Dictator Lanuvinus Cic. pro Milon. 10. 8. 2. de l. b. H. de cap. 19. Per Luriam oppida & Dictator & Follis, de l. b. dist. 10. De officio Dictatoris V. etiam Lex Pitisc. Scribitur per Comp. eadem. V. In monumentis ant.

- Vitiosus dictator. i. e. Vitio creatus. Liv. 3. Decad. lib. 2.
 Arrogare dictatorem. V. ARROGO.
- DICTATRIX**, icis. [*δίκτρα*] Quæ dicit agenda, præcipit & imperat. Plaut. Pers. 5. 1. 18. Tu hic eris dictatrix nobis.
- DICTATORIUS**, Adj. [*δικτατορικόν*] Quod ad Dictatorem pertinet, seu Quod est Dictatoris. Liv. 6. 39. Postremo Dictatorium fulmen in se intentatum. Cic. pro Cluent. 44. Dictatorius gladius. Dictatorius juvenis, pro Dictatore patre natus. Liv. 1. Decad. lib. 7.
- DICTATIO**, ōnis. Actus ipse dictandi. Paulus in l. Lucius. D. de militari testam. Lucius Titius miles notario testamentum scribendum notis dictavit, & ante quam literis perferberetur, vita defunctus est: quero, an hæc dictatio valere possit? Symmach. 6. 4. conf. Sidon. 9. Epist. 9.
- DICTATURA**, æ. Dictatoris dignitas seu potestas. Cic. 2. Off. Alter enim qui in illa Dictatura scriba fuerat, in hæc fuit Quaestor urbanus. Dictatura, ipsa dictandi actio. Suet. in Jul. Cæs. Syllam nescisse literas, qui Dictaturam deposuerit. Alludit tamen ad Dictatoris dignitatem. Imperiosa Dictatura. V. IMPERO.
- Dictaturam solo æquare. V. ÆQUO.
- Dictaturam gerere. Cic. 2. Off. 112. Quod is paucos sibi dies ad Dictaturam gerendam addidisset.
- Deponere Dictaturam. Quintil. lib. 5. cap. 10.
- Sumebantur Dictaturæ ad tempus. Tacit. lib. 1. 9.
- DICTOR**, ōris. m. Augustin. de Doctr. Christ. 4. 19. Doctor ipse debet rerum dictor esse magnarum.
- DICTURIO**, ire. Dicere molior. Macrob. 7. Saturn. cap. 2. Sed perge Aviene, ne ultra te dicturientem retardem.
- DICONDYLIA**, [*δικοδύλια*] dicuntur Digniti qui duplicem commissuram habent, cujusmodi sunt omnes, dempto pollice, qui monocondylus est. V. Alex. Genial. lib. 4. cap. ult. & Cæl. Rhodig. lib. 4. cap. 3.
- DICOPHA**, æ. [*δικωπία*] Remigium, scapha. Lucian. V. Bayf. de R. Naval.
- DICROTUM**, [*δικροτόν*] Biremis dicitur. De dicroto Julius Pollux lib. 1. 9. Dicrota sunt naves, quæ duobus gubernaculis pariter a prora reguntur & puppi. Cic. 5. Att. 11. ἀφρακτα Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebam, & aliud ἐπίκωπον. Idem lib. 16. Nam & ipse Domitius bona plane habet dicrota.
- DICTAMUS**, om. gen. vel **DICTAMUM**, i. n. [*δικταμύς*] Herba qua lacertæ se refovent, quotiescunque cum serpentibus pugnam habuerint. Virg. 12. Æn. 411.
- Dictamum genitrix Crææ carpit ab Ida. Quo ex loco legendum putant Hermolæus & docti omnes **DICTAMNUM**, interpolata littera: alioqui versus non stare. Cui orthographiæ adstipulari etiam videtur Theophrasti locus & Galeni, in quibus semper Dictamnum legas. V. Plin. lib. 8. cap. 27. Et lib. 20. cap. 14. Cic. 2. de Nat. Deor. 4. Capras auditum est in Creta feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam querere, quæ dictamnum vocaretur: quam quum gustavissent, sagittas excidere dicunt e corpore. Idem dicit Plin. lib. 26. cap. 14. Dicta est hæc herba etiam Artemidium, a Diana quam Græci Artemida vocant, quoniam vulnerata capræ & cervæ, ejus herbæ pastu sanarentur. V. Ruell. lib. 3. cap. 27.
- Dictamum florens. Stat. 1. Sylv. 4. 102.
- Idæa profert quam Creta sub umbra
 Dictami florentis opem.
- Dictamum, seu potius Dictamnium a Dicte Cretenfi Monte appellatur videtur, quod ibi Cervi vulnerati primum offenderint. de Dictamno in Nummis. V. Spanh. diss. 6. p. 361.
- DICTAMNITES**, æ. m. Vinum ex pulegio confectum. Diosc. 5. 38.
- DICTATOR**, **DICTATURA**. V. DICO, is.
- DICTE**, es. [*Δικτή*] Mons est insulæ Crææ, Ptolemæo lib. 3. cap. 17. & Straboni lib. 10. Sic dictus a Dicte nympha quæ illic colebatur, ut ait Servius. Hinc
- DICTÆUS**, Adj. [*Δικταῖος*] Unde Jupiter Dictæus dictus est, quod in eo fuerit nutritus, ut tradit Servius. Virg. 2. Georg. 536.
- Ante etiam sceptrum Dictæi regis, &c.
- Antrum Dictæum. Virg. 4. Georg. 152.
- Dictæo cæli regem pavere sub antro. De apibus loquitur.
- Arva Dictæa. Virg. 3. Æn. 171.
- Astra coronæ Dictææ. i. e. Ariadnes. Claud. in Sec. Consul. Stil. 208.
- Seu tibi Dictææ placuerunt astra coronæ.
- DICTERUM**, **DICTIO**, **DICTITO**, **DICTO**, **DICTUM**. V. DICO.
- DICTYNNA**, [*Δικτύνη*] Dianæ (ut quidam putant) cognomen est, propterea quod retia invenit, quæ Græce dicuntur δίκτυα. Scribit Diodor. lib. 6. Dictynnæ ex Jove genitam, in Creta consuetudine Dianæ familiarissime esse usam: quæ res causam præbuit ut quidam Dictynnæ, Dianam esse existimarent. Hoc item cognomine *βερτυνη* deam appellant Cretenfes, quod quum Minos ob amorem hanc insequeretur, illa fugiens in retia, capiendis demissa piscibus, se præcipitem dederit. V. Etiam Diod. Sic. 5. 78. Antonin. Liber. F. 40.
- Dictynna Diana, quam esse Lunam putabant, dicta quod fulgore suo noctu omnia ostendat. Festus. [*a v. Gr. δεικνύει*, non a Lat. Dico, ut putabat Dacierus.
- Mitis Dictynna, i. e. Diana. Stat. 9. Theb. 632.
- DICTYNNA**, [*Δικτύνη*] Crææ insulæ urbs: a quo mons Dictynneus dictus est Straboni. Et Plin. 4. 12. V. Harduin.
- DICTYNEUM**, [*Δικτυνεῖον*] Dictynne Dianæ templum in monte Crææ, cui nomen est Tyrus: cujus meminit Strabo lib. 10.
- Dictyneum & Phœbeum, Loca sunt prope Spartam, de templis puo eorum deorum dicta. Author Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 6.
- DICTYOSA**, [*δικτυόσα*] Opera. quæ Latini Reticulata vocant: ita dicta, quod in hoc adhibiti genere retellæ, macularum, quæ in reti conspiciuntur, similitudinem referant. Plin. lib. 36. cap. 22. extr. Dictyoten vocant reticulatam structuram, quam frequentissime Romæ fruant, rimis opportunum. Ubi tamen in vulgatis codicibus legitur Dictyoteton. [Vocem vero hanc egulare iussit Harduinus, qui Plinii textum ex MSS. longe aliter restituit. q. V.]
- DICTYS** Cretenfis, peritus Phœnicum literarum, Socius Merionis & Idomenei, filiorum Deucalionis, scripsit Bellum Trojanum: in quo ipse militavit, Phœnicum literis. Reversus in patriam, moriens mandavit ut liber aca plumbea sepulchro ejus inferretur oclusus. Anno de-

- inde tertio decimo Neronis principatus ob terræ motum revulso sepulchro aca apparuit: delataque ad Rurilium Rufum illius insulæ præsidem, & ab illo ad Neronem transmissa est. Librum Nero in Græcam linguam converti iussit, bibliothecæque dicavit, qui ad nostrum ævum pervenit conversus in Latinum sermonem a quodam Q. Septimio Romano. ut ejus indicat epistola. Hujus autem quæ hodie extat Descriptio, quemadmodum & Daretis Phrygii, suspecta est, vel potius supposititia. V. Voff. de Hist. Gr. 4. 1. p. 342. & de Hist. Lat. 4. 2. & Cl. Perizonii Dissertationem edit. Amst. 1702. præfixam, de Dictye Cretenfi.
- Dictys, Unus ex Centauris fuit, Pyriothi manu interfectus, ut videre est apud Ovid. lib. 12. Met. 334. &c.
- Dictys, Piscator quidam qui Perseum educavit. de quo Stat. 2. Sylv. 95. Fluctivagus volucrum comebat Persea Dictys.
- DICYRTOS**, [*δίκυρτος*] Camelus est gibbi duplicis, densiore pilo, viribus prævalidis, adeo ut duplicato onere incedat onusta. Hanc vero dici Bactrianam, quod in Bactris nata primum sit, ex Didymo refert Cælius lib. 7. cap. 18.

- DIDACTRON**, [*διδάκτρον*] Docentis præmium nuncupatur, sicut quod militi tribuitur Epinicion, niceterion: quod medico, Soterion, iatreon, & sic de cæteris. V. Rhodig. lib. 13. cap. 30. [Add. Theod. Marcil. ad Suet. Vesp. C. 8. Et plenius talia persequentem J. A. Fabric. Bibl. Antiq. C. 16. §. 5. ubi de Largitionib. & Saliis.
- DIDASCALUS**, [*διδασκαλός*] Latine dicitur Præceptor, magister, a *διδάσκω* doceo. Cic. 9. Fam. 7.
- DIDASCALIA**, æ. Doctrina. Cic. 8. Fam. 3. Genere tamen, quod ad nos pertineat, & *διδασκαλίαν* quandam, ut versetur inter manus, habeat. Petit opus aliquod literarium sibi a Cicerone dedicari, celebre quidem illud, & quod propter doctrinam crebro ab hominibus tractetur.
- DIDASCALICUS**, a, um. Aufon. Epist. 17. Didascalicum aliquod opusculum mittere.
- DIDIA** Lex, a Didio latore, post Fanniam legem duodeviginti annos secuta est: cujus ferendæ duplex ratio fuit: Prima, ut non solum urbs Romana, sed universa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, ut non modo qui convivia majore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, poena legis tenerentur. Macrob. 3. Saturn. cap. 17. V. P. Manut. de Legib. Roman. p. 215.
- DIDIUS**, Nom. gent. Ro. Cic. in Pison. 7. 25. T. Didius ex Macedonia triumphavit. Gentis Didia Denarios & historiam V. apud Fulv. Ursin. p. 98. (Scribitur & Deidius per dipt.)
- DIDO**, ōnis. [*Διδώ*] vel per declinationem Græcam Dido Didus, in accusativo Didoa, & per contractionem Dido. Elisa proprio nomine vocabatur, sed cognomento Dido dicta est, i. e. Virago, quia virile aliquid fecit, se in ignem præcipitando, inquit Servius. Beli fuit filia, & soror Pygmalionis, cujus scelus, quod maritum suum Sichæum vi oppressisset, averfata, Tyro relicta in Africam profugit, & Carthaginem condidit. Hiærbæ regis Mauritanorum, ad postremum nuptias fugiens, gladio vitam finivit. Nam quæ Virgilius de ea prodidit conscripta omnia sunt. Neque enim se invicem Dido & Æneas per temporis rationem potuerunt videre, cum ab Ilii excidio ad natalem Carthaginis anni sint. 299. V. Voff. 1. Instit. Orat. p. m. 122.
- Infelix Dido. Virg. 4. Æn. 68.
- Regina Dido. Virg. 1. Æn. 496.
- Phœnissæ Dido. Virg. 1. Æn. 670.
- Pulcherrimæ Dido. Virg. 4. Æn. 496.
- Sidoniam Dido. Virg. 1. Æn. 446.
- DIDO**, dididi, itum, [*Διδωμι*] Ære. Distribuire significat & digrere. Dictumque videtur Dido quasi Divido, ablata media syllaba. Hor. 2. Sat. 2. 67.
- Albuti feris exemplo cum munia didit. Didit, i. e. Dividit. Porphyrius.
- Cibus in venas diditur. Lucret. lib. 2. 1134.
- Solatia didita per gentes. Lucret. lib. 5. 20. & lib. 4. 241.
- Nunc ea quæ dico rerum simulacra, feruntur
 Undique: & in cunctas jaciuntur didita partes.
- Dididerunt, pro Diviserunt posuit. Lucret. lib. 6. 2
- Primæ frugiferos fetus mortalibus legris
 Dididerunt quondam præclaro nomine Athenæ.
- DIDORON**, [*διδόρον*] Duorum palmorum. Plin. lib. 25. cap. 14. Genera eorum tria, Didoron, quo utimur, longum seiquipedale, latum pede, alterum Tetadoron. Vitruv. 2. 3. [Imo vero Spuriam hanc vocem esse, & apud utrumque auctorem Lydion restituendum docuit ad Plin. Harduinus q. V.]
- DIDRACHMUM**, i. n. [*διδραχμήν*] Nummus est duas drachmas continens, & valet tantum quantum septem solidi nostri turonici, teste Budeo. Tertull. de Præscript. cap. 11. [Apud Evangelist. Matth. c. 17. Pl. πέντε δίδραχμα, ubi æquiparatur dimidio Stateri, vel Semilico Hebræorum. Quamquam aliquam differentiam intercedere, ratione ponderis docet Cl. Eisenfchmidius. de Pond. S. r. C. 4. Est & nomen Penderis, uti Drachma.
- DIDUCO**, xi, ctum, [*Διδύκω*, *διαιρέω*] Ære. In diversis partes & diversa loca ducere, sive Dirimere, dividere, & distinguere. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 33. Dimittendæ plures manus, diducendique erant milites. Columel. lib. 6. cap. 2. Polthæc diductis malis, educito linguam. De bobus domandis.
- Diducere & Contrahere, contraria. Cic. 4. Acad. Itaque & lumen mutari sæpe volumus, & litus earum rerum quas intuemur, & intervalla aut contrahimus, aut diducimus &c.
- Comprimere & Diducere digitos, similiter contraria. Cic. in Orat. 113. Nam quum compresserat digitos, pugnumque fecerat, dialecticam ajebat ejusmodi esse: quum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.
- Acium diducere in cornua. Liv. 5.
- Aquam diducere in vias. Cato cap. 155. Quum pluere incipiet, familliam cum ferreis ferculis exire oportet, & in vicia aperire, aquam diducere in vias.

hæsem in centum partes diducere. Hor. in Arte Poet. 326.
Argumenta diducere in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 1. Argumenta diducet in digitos, & propositionum ac partitionum captabit leporem. Complexus diducere. Propert. 1. 13. 19. i. e. Divellere.

Non ego complexus potui diducere nostros.
Curas. Virg. 5. Æn. 720.
Tum vero in curas animum diducitur omnes. Græca figura: ut, Mentem læsus. Servius.

Fauces immani diducit hiatu. Sil. lib. 3. de serpente quodam.
Flumina in rivus diducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Humum continuam diduxit. Ovid. 8. Met. 587.
Matrimonium diducunt. Suet. in Othone. cap. 3. i. e. Diremptum.
Nubem diducere auris subitis. Cic. in Arat. 201.
Ni parte ex Aquilonis opacam pellere nubem Cœperit, & subitis auris diduxerit Ara.

In partes contrarias diducere aliqua. Cic. 2. de Invent. 51. Atque hi quidem, & siqui ejusmodi ex proprio argumento communes loci nascuntur, in contrarias partes diducuntur.

Rictum diducere. Juven. 10. Sat. 230.
Rifu diducere rictum auditoris. Hor. 1. Sat. 10. 7.
In species rursus hæc omnia diducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 14.
In studia Senatuum diduxerat. Tacit. 4. Hist. 16.
Summa vestem diduxit ab ora. Ovid. 3. Met. 480.
Diducere ac Deducere confunduntur sæpe in MSS. V. Drakenb. ad Sil. 15. 187. adde Ovid. 11. Met. 477. ubi leg. Carbasia diducit, i. e. Expandit.

DIDUCTIO, ðnis. f. Sen. Nat. Quæst. 2. 8. & 3. 13.
DIDUCTUS, Partic. [διελημμεν] Cic. 3. de Orat. Rivas est diducta oratio, non fontibus.

Arva diducta a propinquis jugis. Sil. lib. 1.
Britannia diducta mundo. Claud. 8. Paneg. 17. 51.
Civitatem diductam incufabat. Tacit. 4. Ann. 17. i. e. Sciffam in partes.
Colores diducti. Cels. lib. 1. cap. 8. Quantoque magis mistos, neque inter se diductos colores habet, tanto deterius. i. e. Separatos inter se.
Cornua diducta. Liv. 8. Decad. 3. Cornua exercitus intelligit.
Divisionem in digitos diductam nonnunquam Cicero leviter eludit. Quintil. lib. 4. cap. 5.
Militem diductum lascivire prætendebat. Tacit. 4. Ann. 2.
Ordines diducti. Tacit. in vita Agricola.
Studium audientium diductum in partes. Plin. Epist. 43.
Teræ diductæ, h. e. Divise, apertæque. Tacit. 2. Ann. 47.
Tunica diducta. Quintil. lib. 2. cap. 15.

DIDURI, [Διδυροι] Populi in confinio Albanicæ, prope Labienos, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 10.

DIDYMA, Diana a Pindaro cognominata in Pythiis, illo carmine, πέρθεν χειρὶ διδυμα; quod & comment. observant. Didymia vero, ut reor, quia cum Apolline ex Latona genita, διδυμοι enim, ut infra dicitur, gemini appellantur.

DIDYMAË, Ærum. Africae insulæ, quæ Ægypto adjacent, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 5.

DIDYMAÏON, ðnis. Armorum artifex eximius. Virg. 5. Æn. 359.
Et clypeum afferri jussit, Didymaonis artes, Neptuni sacro Danaïs de posse relictum.

DIDYME, Æs. [διδυμι] Herba alio nomine Cynosorchis, sive testiculus canis dicta, a gemina radice nomen adepta, apud Hippocrat. V. Galeni Gloss. Helychio diminutiva forma διδυμιον.

DIDYME, es. Insula in mari Siculo una ex Æoliis. Pompon. lib. 2.

DIDYMËUS, [Διδυμῆος] & **DIDYMÆUS**. Apollo dictus est, quod geminam speciem sui numinis præferat, illuminando formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino fidere spatia diei & noctis illustrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17.) Solem Didymei Apollinis appellatione venerantur. Hinc dictum est

DIDYMËUM [Διδυμῆον] templum Apollini dicatum apud Miletum, quod prius oraculum Branchidarum (ut author est Plinius 5. 29.) appellatum est. De hoc templo sic scribit Strab. lib. 14. p. 436. Post Possidium Milesum est oraculum Apollini Didymeo sacrum apud Branchidas ad decem & octo stadia ascendenti. Id a Xerxe incensum est, quemadmodum cætera templa omnia, Epheso excepto. Postea Milesi templum construxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remanet sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissime honoratum. Meminit Suet. in Calig. C. 21.
Appian. in Syr. ζήτησιν τῶν Διδυμῶν γενετικῶν, non Διδυμῆων, ubi & verbum affert. H. St.

DIDYMON XYLON, [διδυμον ξύλον] a Græcis exponitur, pro eo quod Remani Furcam vocant, veluti ex duobus modo lignis constaret: nam Didymon, Geminum dicunt. V. Cæl. Rhodig. lib. 10. cap. 8.

DIDYMUS [διδυμῶς] Lat. Geminus. Nom. propr. Græcis. Didymus, Tibicen quidam fuit, quem, ut Laertius Diogenes refert, in adulterio deprehensum, ἐκ τῶν οὐδυνατῶν κρέμασθαι, i. e. Ex nomine suspendi suo, quod significat ex testiculis, dignum esse dicebat Cynicus. διδυμοι enim Græcis etiam Testes vocantur. V. Alex. Genial. lib. 4. cap. 1. & Cæl. Antiq. lib. 4. cap. 7. Vel potius Diog. Laert. 6. 51.

Didymus, Grammaticus, genere Alexandrinus, Cicerone & Antonio Consulibus natus, tempore Augusti Romæ profitebatur, cognomine Chalcenterus, ob studium infatigabile: sicuti a Demetrio Træzenio, ut scribit Athenæus, dicebatur Bibliolatha, i. e. librorum oblivio, ex voluminum numerositate. Dicitur enim scripsisse libros ter mille quingentos. V. Sen. Epist. 87. & Quintil. 1. 13. Macrobius 5. Saturn. cap. 22. vocat hunc grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, instructissimum. Chalcenterus autem dictus est ab intestinis æreis, veluti prædurus. ζῆλον ἄσ. seu ferrum, & ἐντέρας viscera, inde ζῆλον πῆρ. Ex Hieronymo, Erasmo, Volaterrano, Celio, Athenæo. Didymus Alexandrinus, Praeful Caesariensis, captus oculis a pueris, & ob id elementorum quoque ignarus, tantum miraculum sui omnibus præbuit, ut Dialecticam quoque & Geometriam, quæ vel maxime visu indiget, perfecte didicerit. Is plura opera & nobilitate conscripsit, quorum nomina recenset Hieronymus, cujus tempore floruit. Excessit annum ætatis octogessimumtertium. V. Hier. Vol. II.

ronym. in Catalogo Scriptor. Eccles. & lib. 11. Hist. Eccles. cap. 7. & Hist. Tripartit. lib. 8. cap. 8.

DIECHE, [διεχη] Aristotelis interpretibus est, Qua strepitus ad auditum provehitur, quali Personiam dixeris, quod veterina sit ac vehicularis soni. Author Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 4.

DIECULA, V. **DIES**.

DIEGERFICA, [διεγεργική] Epithalamia veteribus dicta sunt, quæ matutino tempore canebantur, sicut quæ vespere in noctem mediam recitabant, καλεσθησάντων vocabantur. Ex Cæl. Antiq. Lect. lib. 28. cap. 15.

DIEUCYSTINDA, æ. [διευκυστίνδα] Ludus puerorum quum duæ inter se divise partes, altera alteram manibus junctis ad se retrahere contendit.

DIENSIS, Populi Macedoniae. Horum meminit Paul. de censib. In Macedonia, inquit, juris Italici sunt Dienses, &c. V. Plin. lib. 4. cap. 10. & supra in **DIA**.

DIERECTUS, Adj. [ευρωθῆς] dicitur, inquit Nonius, Crucifixus, quali ad diem erectus. Varro Endæmonibus, Apage in dierectum a demo nostra istam ad sanitatem. Plaut. Caf. 1. 15. Abi dierectus tuam in provinciam. Idem Capt. 3. 4. 104. Quin tu quiescis dierectum, cor meum, ac suspente te. Idem Bacch. 4. 1. 7. Festus, Dierectum dicebant per antiphrasin, volentes significare malum diem. Antiquum est. Sed Salmast. ad Capt. 3. 4. 103. Abi dierectus, idem vult esse ac ἀπὸ τῆς ἀδύρητος, i. e. ἀδύρητος, &c. Cui subscribit Dacer. ad Fest. q. V.

DIES, ði. m. & f. in sing. [ἡμέρα, ἡμέρα] in pl. vero tantum m. V. Varr. apud Charif. I. Gramm. c. de Nomine. Alconius in 2. Verr. c. 2. Dies femininum genere tempus dicitur: & ideo diecula, breve tempus & mora. Dies horarum XII. m. gen. est: unde Hodie adverbium, quali hoc die.

Dies nomen habet ab Jove, quem Græci Δία vocant. tradit enim Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 15. Jovem esse lucis authorem, unde & Lucetium Salii in carmine canunt, & Cretenses Δία τῶν ἡμερῶν vocant. ipsi quoque Romani Diespitrem appellant, ut diei patrem. Idem quoque cap. 23. plurimis testimoniis confirmat eundem esse Jovem ac Solem, quo loco rem fusissime exequitur. V. etiam Festum in **DIES**, & Lex. Pitisc.

Dies, m. Martial. lib. 1. 3. 20.
Quartus dies est, in schola poetarum
Dum fabulamur. Plin. lib. 9. cap. 59. Eademque hora per aliquot dies continuos piscator enavigat.

Dies, f. pro longiori tempore. Virg. 11. Æn. 425.
Multa dies, variusque labor mutabilis ævi
Requit in melius. Et. 2. Æn. 132. Juven. de Priamo loquens, 10. Sat. 205.

Longa dies igitur quid contulit? i. e. Quid ei longævitæ profuit? Hæc Budæus, Jurisconsulti Annua, bima, trima, quadrima, die, pro Anni tempore, biennii, triennii, quadriennii usurpant. Cic. 1. Fam. 6. Et ipsa die, quæ debilitat cogitationes & inimicorum & proditorum. Confunditur tamen hæc differentia.

Dies, f. pro die horarum XII. Cic. 3. Q. frat. 17. In qua primum erat, quod antiquior dies intus fuisset adscripta literis, quam in Cæsaris.

Dies in patrio casu hodie declinat Diei; Virg. 9. Æn. 156.
— melior pars acta diei est.

Plaut. Pseud. 4. 7. 59. Diei jam multum est.
Veteres habuerunt in genitivo Dies, Die, Diï. Ut
Dies in XVI. Ennii apud Gell. 9. 14.

Postremæ longinqua dies confecerit ætas.
Testatur & Gellius se ita scriptum invenisse in Cic. pro Sext. Equites vero daturos illius dies poenas. Addit insuper Gell. ut facile iis credat, qui scripserunt idiogramum Librum Virgilio sese inspexisse, in quo ita scriptum est. 1. Georg. 208.

Libra dies somnique pares ubi fecerit horas. i. e. Libra diei sed in hodiernis exemplaribus ibi legitur Die; nulla tamen Apocope, (ut quidam volunt) Sed genitivo regulari antiquo, ut ait Serv. q. V. ut & Pierium. Sic Hor. 3. Od. 7. 4. Constantis juverem fide. V. Bentley Not. Et Ovid. 6. Met. 506.

Utque fide pignus dextras utriusque poposcit.
Neque ab hoc scribendi genere Auctores proficaci abhorruerunt. Sallust. Jugurth. Vix decima parte die. Sunt Codices, in quibus legas diei per æ diphthongum veluti alii habent Di per Synopen pro Diei, vel Di pro Die, quia e & i indifferenter in fine usi sunt antiqui.

Diï. Sic Virg. 1. Æn. 636. Munera lætitiæque diï. In quo loco (ait Gellius 9. 14.) nihil dubium est, quin Diï scripserit pro Diei. Etli Servius, & quidam alii Dei (scil. Bacchi) scribunt. Sed Dies Diï a veteribus declinatum est; ut Fames, fami; Acies, acii. V. plura apud Gell. in l. c.

Abl. Die, vel Diu. Sallust. Diu noctuque labora.

Dies, alius naturalis, alius civilis.
Dies naturalis, est Tempus ex oriente sole ad solis occasum. Hunc aliqui Artificialem dicunt, alii Heristichialem. Cujus contrarium tempus est Nox, i. e. umbra terræ: videlicet ab occuflu solis usque ad ortum.

Dies civilis vocatur Tempus quod fit uno cœli circumactu, i. e. inter unum solis ortum & occasum: quo & verus dies, i. e. lux & nox contrahitur: ut quum dicimus Aliguem dies triginta tantum vixisse: noctes etiam comprehendimus. Nox eam teste Servio, pars est diei: sed diem dicimus a parte, quam constat esse meliorem. Unde usus obtinuit ut sine noctis commemoratione, dierum numerus exprimitur. Hæc ex probis authoribus. Plinius tamen his verbis rem explicat lib. 2. cap. 77. Ipsam diem inquit, alii aliter observavere. Babylonii inter duos solis exortus: Athenienses inter duos occasus: Umbri a meridie in meridiem: vulgus omnem a luce ad tenebras: Sacerdotes Romani, & qui diem deñiere civilem, item Ægyptii, & Hipparchus, a media nocte in mediam. V. Macrob. 1. Saturn. cap. 3. & Gell. lib. 3. cap. 2. Plut. Quæst. Ro. 83.

Diem incipiunt Hebræi a vespere, quod tenebræ ante creatam lucem fuerunt, ut est Genes. 1. cap. quod idem olim fecisse Gallos tradit

Cæsar l. 6. de B. G. c. 18. & Germanos Cornel. Tacit. de Germ. 11. Ubi Kirchmajer. V. & Bernegger. Quæst. in Tac. 53. ut alios, qui ibid. laudantur, omittam.

Post repetita Horologia Romani Diem in 24. horas partiti sunt; sed apud antiquissimos horarum nomen incognitum erat; nec in 12. Tabulis inveniuntur unquam horæ nominatæ.

Diei, i. e. Lucis, partes ex Varrone: Mane, Ortus, Meridies, Occasus. De Divisione Dierum. V. Censorin. & ejus interpr. Lindenbrog. C. 23. tum Macrobr. l. c.

Dies alius judicat de alio. Plin. lib. 7. cap. 40. Ista nimirum bona, si cui inter illa, hora in gaudio fuit. Ita est profecto: alius de alio judicat dies: & tamen supremus de omnibus, ideoque nullis credendum est.

Dies, pl. Quoties, inquit Nonius, per accusativum casum annos vel dies loquimur, juges annos, vel dies significamus: quoties per ablativum, per intervallum, interjectis aliquibus annis vel diebus. Itaque qui optantes multis annis dicunt, multos annos melius dixerint. Plaut. Trinum. Quia ruri dum sum ego unos sex dies, Me absente, &c. V. plura apud Nonium 12. 30.

Die crastini. pro Die crastino. Plaut. Most. 4. 1. 25. Hanc rem die crastini quum herus resciverit. Idem Men. 5. 9. 94. Mane sane, die septimi venibunt servi. Ita loquitur: veteres docet Macrobius 1. Saturn. cap. 4. Sed nec diecrastini, inquit, a doctissimo viro, sine veterum autoritate prolatum est, quibus mos erat modo diequinti, modo diequinte pro adverbio copulate dicere. Cujus indicium est, quod syllaba secunda corripitur, quæ natura producitur, quum solum dicitur die. Quod autem diximus extremam istius vocis syllabam tum per e, tum per i scribi, consuetum id veteribus fuit, ut his literis plerumque in fine indifferenter uterentur, sicut Pristine & pristini, Proclive & proclivi. Et rursus: Diepristine eodem modo dicebatur, quod significabat die pristino, i. e. priore, quod nunc pridie dicitur, converso compositionis ordine, quasi Pristino die. Nec inficias eo, lectum apud veteres Die quarto. Sed invenitur hoc de transacto, non de futuro positum: Nam Cn. Matius in Mimiambris pro eo dicit, quod Nudiusquartus nos dicimus. Hoc igitur intererit, ut die quarto quidem de præterito dicamus, Die autem quartæ de futuro. Hæc & plura in eandem sententiam Macrobius. Gemina leges apud A. Gellium l. 10. C. 24. Adde Non. Marc. 2. 650. v. Proximi.

Accessus & defectus dierum ac noctium. V. ACCEDO.

Die decies. Plaut. Mil. 3. 2. 40.

Medio diei. Tacit. 1. Hist. 62. Medio diei temulentus.

Per medium diei nudus repertus est exercitando corpori. Tacit. 14. Ann. 59.

Pars melior diei acta. Virg. 9. Æn. 156.

Ad diem. V. AD præpositionem.

Ad diem pecuniam solvere. Cic. 16. Att. 24.

Ad hanc diem. V. AD præpositionem.

Ad multum diem. V. MULTUS.

Paucis diebus habebam certos homines, quibus darem literas. h. c.

Ad paucos dies habiturus eram. Cic. 5. Att. 17.

Ad ferum usque diem Vitelliani faxis, pilisque subeuntes arcebant. Tacit. 3. Hist. 82.

Ante diem cadere vel mori. Virg. 4. Æn. 620.

De die, pro Interdium. Sueton. Domit. cap. 21. Lavabat de die.

Curt. lib. 5. De die inibat convivia, quibus sæminæ intererant. Idem lib. 8. 5. 12. V. DE.

In diem abiit malum. Ter. Phorm. 5. 2. 16. V. in ABEO, Abire in diem.

In hanc diem. V. IN.

In diem determinare. V. IN.

In dies. V. IN.

In dies vitium crescit. Cic. Topic. 62.

In paucos dies. V. IN.

In eum diem. V. IN.

In dies singulos. V. IN.

In qua die. V. IN.

In his diebus. V. IN. Ζητησιον quomodo exp. soleat. Deinde Aliquem dici Mori, non Illo die sed plural. Illis diebus, videtur inceptum. Iisdem diebus Ennecus Gevara Comes Arianensis, vir multis artibus, & imprimis fide clarus, morbo correptus diem obit. Pontanus de bello Neapol. l. 4. 561. H. St.

In diebus pauculis. V. IN.

In diem penas præsentis fraudis dii reservant. Cic. pro Coelio 59.

Incidere in diem. V. INCIDO.

In diem vivere. V. IN.

Inter paucos dies. V. INTER.

Intra viginti dies. V. INTRA.

Dies sine face. Martial. lib. 8. 14.

Hibernis objecta Notis specularia puros

Admittunt soles, & sine face diem.

Dies noctesque, vel Dies & noctes. Plaut. Rud. 2. 3. 49. Ter. Eun. 1. 2. Dies noctesque me ames, me desideres. Cic. pro Rosc. Amer. Dies noctesque parentum pœnas a consceleratissimis filiis repetant.

Noctes atque dies, i. e. Semper. Lucret. lib. 2. 12. Et Virg. 6. Æn. 127.

Diem noctemque, vel Diem ac noctem. Cic. pro Lege Agr. Qui paulo ante diem noctemque Tribunitium nomen horrebant. Idem 2. de Divin. 59. Quasi vero quicquam interit, mures diem ac noctem rodentes, scuta an eibra corroferint.

Diei multum jam est, i. e. Multum diei jam præterit. Plaut. Pseud. 4. 7. 59. Vides jam dici multum esse? V. Multo die, infra.

Tela lucida diei. Lucret. lib. 1. 148.

Non radii solis, neque lucida tela diei.

Dies curiæ. Cic. 1. de Orat. 27. Eaque esset in homine jucunditas, & tantus in jocando lepos, ut dies inter eos curiæ fuisse videretur convivium Tusculanum. Est Kio a doctissimis hominibus diem curiæ, diem senatus exponi propter gravitatem superioris orationis, quo profecto sermone non perinde uti videntur esse homines illius seculi, tamen diem curiæ, diem quo curiales rem divinam in curia sua facie-

bant: hilariterque epulabantur, accipio: mœstus enim & tristis sermo inde exulabat, & inauspicatus inauspiciusque habebatur, & a re divina alienus. De sacris autem curialium & epulis vide apud Dionysium lib. 2. Hæc ex Turnebo; apud quem plura. In eandem sententiam concedit Lambinus.

Quinquennii die, pro Quinto anno. Proculus in l. Atilicinus. D. de Pactis dotalibus, Quum inter virum & uxorem pactum conventum ante nuptias factum esset, ut quibus diebus dos data esset, iisdem divortio facto redderetur: post quinquennium quam nuptiæ factæ sunt, uxor viro dotem dedit. divortio, quæro utrum quinquennii die vir uxori dotem reddet, an statuto legibus tempore?

Annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno promittere aliquid reddere. Alfenus in l. Aliud. D. de Pactis dotalibus, Aliud est si pater pro filia dotem promisit, ut annua, bima, trima, quadrima die, quinto anno a se redderetur, &c. Conf. Vallam 4. 80.

Almus dies. Virg. 8. Ecl. 17. V. ALMUS.

Angusta dies. Stat. 1. Theb. 56.

Annua dies. V. ANNUUS.

Antiqua dies. V. ANTIQUEUS.

Antracta dies. Lucret. lib. 1. 234.

Aprica dies. Valer. 1. Argon. 844. V. APRICUS.

Atra dies, i. e. Inauspita. Virg. 6. Æn. 429. V. ATRE.

Austrinus dies. V. AUSTER.

Benignus dies. Stat. 5. Sylv. 1. 22.

Bonus, Felix. Hor. 3. Od. 21. 6.

Brevior. Virg. 1. Georg. 312.

Cæco die emere aliquid. V. CÆCUS.

Calidus. Claud. 2. in Pr. Conf. Stil. 257.

Candida. Lucan. ad Pison.

Celeberrimus. V. CELEBRIS.

Centesimus. V. CENTESIMUS.

Certa. V. CERTUS.

Clara. Virg. 5. Æn. 43.

Comperendini dies, quibus Vadimonium liceret dicere. Macrobr. 1. Saturn. 16.

Compitalitius. V. COMPITUM.

Continuus. Claud. in Sec. Conf. Stil. 190.

Crastinus. V. CRAS.

Criticus. V. CRITICUS.

Cupitus dies, Optatus. Sen. Hippol. 7.

Damnosa dies. Horat. 3. Od. 6. 45.

Dura dies. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 1.

Exemptiles dies. Cic. 3. Verr.

Extremo jam die sua quisque in tentoria dilaberetur. Tacit. Hist. 3.

Feriatius dies. V. Feriatus, In FERIÆ.

Festa licentia dies. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Festus dies, vel Festa dies. Hor. 3. Od. 8. 1. Ovid. 1. Fast. Tacit. 13. Ann. 41.

Formosi dies. Ovid. 15. Epist. 124.

Geniales. Juven. 4. Sat. 67.

Hilares. Juven. 15. Sat. 41.

Hodiernus dies. Cic. 3. de Orat. 78. Et 3. in Catil. 20. In qua locutione pleonasmus est.

Hostilis, Inimica, noxia. Stat. 2. Sylv. 1. 55.

Immotus & serenus dies, i. e. Quietus a vento. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Impetrabiles. V. IMPETRO.

Incertus dies. Columel. lib. 11. cap. 2. Idibus Novembris dies incertus, sæpius tamen placidus.

Infestæ. Lucret. lib. 3. 912.

Innubis. Sen. Oeth. 4.

Inquietus ventis dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.

Instauratitia dies. V. INSTAURIO.

Jucunda. Valer. 7. Argon. 336.

Iusti dies dicebantur triginta, quum exercitus esset imperatus, & vexillum in arce positum. Festus. [De hoc ritu plura Lips. de Milit. Ro. l. 1. Dial. 3. Adde Fragm. Actorum Diurnor. populi, a Grævio ad Suet. Jul. C. 20. allat.

Labens. Virg. 4. Æn. 77.

Lætus. Virg. 1. Æn. 732.

Laxa. V. LAXUS.

Legitimi dies. V. LEX.

Lepidus dies. V. LEPIDUS.

Longa dies. pro Æstiva. Virg. 2. Georg. 201. Aliter Hor. 1. Epist. 1. 20. Ut nox longa, quibus mentitur amica, diesque

Longa videtur opus debentibus.

Lucidus dies. Sen. Hippol. 10. & 4.

Luculentus dies. V. LUCULENTUS.

Lustricus dies. Suet. in Neron. cap. 6. Ejusdem futuræ infelicitatis, signum evidens die lustrico extitit. i. e. Quo lustrum fiebat. [Imo V. LUSTRICUS.

Medius dies, Meridies. Ovid. 15. Met. 309.

Medium diem pro Plaga meridionali dixit Virg. 3. Georg. 303.

Et stabula a ventis hyberno opponere foli,

Ad medium conversa diem.

Mœstus dies. Sen. Troad. 4.

Multo denique die. V. MULTUS.

Multo adhuc die, vallum ingressus. Tacit. 2. Hist. 44.

Natalis dies. Ovid. 1. de Arte Am. 405.

Nefastus dies. Hor. 2. Od. 13. 1.

Negotiosi dies. Tacit. 13. Ann. 41. C. Cassius, si pro benignitate fortunæ diis grates agerentur, ne totum quidem annum supplicationibus sufficere distulerit, eoque oportere dividi sacros, & negotiosos dies, otus divina colerentur, & humana non impedirent.

Nitidus. Sen. Hippol. 11.

Nivalis. Hor. 2. Sat. 6. 25. V. NIX.

Nuptialis. Sen. Medea 12.

Operarius. V. OPERARIUS.

Otiosus. V. OTIOSUS.

Pandicularis. V. PANDICULOS.

Parentalis. Ovid. 2. Fast. 548.
 Pecuniarum dies. Columel. lib. 1. cap. 7. Sed nec dominus in utraque re cui colonum obligaverit, tenax esse juris sui debet, sicut in diebus pecuniarum, ut lignis & cæteris parvis accellionibus exigendis.
 Perennius. V. PERENNIO.
 Perexiguus. V. PEREXIGUUS.
 Placidus. Ovid. 11. Met. 745.
 Postero Iduum die redeuntem a cœna Othonem, &c. Tacit. 1. Hist.
 Præceps dies. Senat. Agam. 6.
 Præcipiti jam die. Livius elegantissime dixit lib. 4. Decad. 1. quo modo Curtius vocat Præcipitem senectutem. V. PRÆCEPS & PRÆCIPITIO.
 Præliares dies appellantur, quibus fas est hostem bello laessere. Erant enim quædam feriæ publicæ, quibus nefas fuit id facere. Festus.
 Primus quæstionis dies contemptus. Tacit. 15. Ann. 57.
 Profecti dies. Hor. 2. Od. 3. 144.
 Proximis superioribus diebus. Cic. 2. de Nat. Deor.
 Pudibunda dies. Stat. 5. Theb. 296. i. e. Rubicunda, quod qui pudore suffunduntur, erubescant.
 Pulchra dies. Hor. 1. Od. 36. 10. Et, Pulcher dies in ea significatione, apud eund. 4. Od. 4. 40.
 Purpureus dies. Sen. OEth. 14.
 Ratio dierum. Cic. 8. Att.
 Sacer dies. Hor. 2. Od. 12. 19. Tacit. 13. Ann. 41.
 Sacrifici dies. Ovid. 13. Met. 590.
 Sæva dies animi. Stat. 1. Theb. 10. Lux conscientie atque furiarum. Sua enim facinora, conscientia arguente, semper cernebat. Laetantius.
 Salvus & compositus dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum.
 Senecta dies. Plin. lib. 2. cap. ult.
 Sicci dies, Ætivi. Hor. 3. Od. 29. 20.
 — jam Procyon furit,
 Et stella vesani leonis,
 Sole dies referente ficcos.
 Solidus dies, Integer & perfectus. Stat. 4. Sylv. 3. 36.
 At nunc quæ solidum diem terebat,
 Horarum via facta vix duarum.
 Partem solido demere de die. Hor. 1. Od. 1. 20.
 Stati dies. Tacit. 4. Hist. 81. Status porro dies vocatur, qui iudicii causa est constitutus cum peregrino. Plaut. Curcul. 1. 1. 5. Si status, conductus cum hoste intercedit dies. Festus.
 Summa dies. Virg. 2. Æn. 324.
 Venit summa dies, & ineluctabile tempus
 Dardaniæ: fuimus Troes, &c.
 Suprema dies. Hor. 1. Od. 13. 20.
 Tarda dies. Ovid. 15. Met. 868.
 Tepidi & insolati dies. V. INSOLO, &c.
 Volueris dies. Hor. 3. Od. 28. 6.
 Abit dies. Cic. 11. Fam.
 Abscondit nubes diem pulvere. Sen. 2. Theb.
 Absumere diem. V. ABSUMO.
 Absumere & decipere diem. Ovid. 4. Trist. 10. 114.
 Ablumpta dies querelis. Sil. lib. 13.
 Adimere diem. V. ADIMO.
 Adest dies. V. ADSUM.
 Admittere diem. V. ADMITTO.
 Afferit dies, & hora potius, nisi provifum est, magnas sæpe clades. Cic. in Tusc.
 Adscribere diem. Cic. 3. Fam. 23.
 Agere, vel Agitare diem. V. AGO.
 Agitare dies festos. Virg. 2. Georg. 527.
 Amittere diem. Stat. 8. Theb. 422.
 Aperire diem. V. APERIO.
 Proximus diem faciem victorie latius aperuit. Tacit. in Vita Agric. 38.
 Appetebat iudicii dies. V. APPERO.
 Auferre diem. Cic. Siquem tibi item unum alterumve diem abstulerit.
 Cedunt dies. V. CEDO.
 Celebrare dies. V. CELEBRIO.
 Commutare diem. Cic. ad Q. frat.
 Componere diem. V. COMPONO.
 Condere diem in collibus. Hor. 4. Od. 5. 29. Finire, explere. Acron.
 Conficere diem. V. CONFICIO.
 Conferere diem nocti. Ovid. 3. Amor. 6. 10.
 Contactus religione dies. V. CONTINGO.
 Conterere diem verbis. Sen. Troad. 8. V. CONTERO.
 Constituere in diem, & diem alicui rei. V. CONSTITUO.
 Consumere diem. Sulpic. Cic. 4. Fam. 12. Quum ab Epidaurio Piræcum navi advectus essem, ibi Marcellum collegam nostrum conveni, eumque diem ibi consumpsi, ut cum eo essem.
 Consumere totum diem in vino. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Consumpta dies epulis. Stat. 2. Achil. 251.
 Crescit dies. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum. Horti proximam partem umbra sua temperat: quæ ut dies crevit decrevitque, modo brevior, modo longior cadit.
 Decedens dies. Virg. 4. Georg. 466.
 Decrescente die. V. DECRESCO.
 Dedo tibi hunc diem. V. DEDO.
 Deducere dies. V. DEDUCO.
 Degere diem. Ter. Adel. 4. 1. 6.
 Destinare diem. Cic. 2. Off. 45.
 Detinere diem sermone. Ovid. 1. Met. 682.
 Dicere diem alicui propter injurias. Cic. Div. in Verr. C. 21. Nuper Cn. Domitium scimus Decimo Silano diem dixisse propter unius hominis Egritoniæ paterni amici, atque hostis injurias. V. DICO, is.
 Dicere diem operi. Cic. 1. Verr. 149. Opus in acceptum retulit quadriennio post, quam diem operi dixerat.
 Differre diem. Cic. 2. Verr.
 Distindere diem. Liv. 9. Ulp. l. 2. D. Si quis cautionibus.
 Discernere diem noctemque. Virg. 3. Æn. 201.
 Disperit diem in undas Phœbus. Valer. 2. Argon. 76. i. e. Lucem reduxit.

Dare diem alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 95. Sed quoniam advesperascit, dabis nobis diem aliquem ut contra ista dicamus.
 Dare liberum diem alicui. Sen. Thyest. 1.
 Donare diem imbellem Lyæo. Sil. lib. 11.
 Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Æn. 802.
 Duceie diem fomno. Sen. Thyest. 5. h. e. Totum diem dormire.
 Effluunt optimi dies vitæ. Sen. Hippol. 450.
 Eripiunt nubes diem ex oculis. Virg. 1. Æn. 92.
 Eximere diem. Cic. 2. Q. frat. 10. Cato concionatus est comitia haberi non futurum, si tibi cum populo dies agendi exempti. V. EXIMO.
 Exoritur dies. Lucan. lib. 1. 233.
 Expectare diem ex die. Cic. 7. Att. ult. Tibi autem crebro ad me scribenti de ejus officio, nihil rescripti, quod diem ex die expectabam ut statuerem quid esset faciendum.
 Expectata dies aderat. Virg. 5. Æn.
 Explevit supremum diem. Tacit. 1. Ann. 6.
 Extrahere diem. Cæf. 1. de B. C. 32. Catone pristina consuetudine, dicendi mora, diem extrahente.
 Facere nobilem diem. Sen. OEth. 11.
 Finitata dies fati, i. e. Mors præmatura. Lucan. lib. 5. 660.
 Finire extremum diem. Sen. OEth. 9.
 Flexo in vesperam die, apud Tacit. 1. Ann. 16. Huc pertinet solennis illa Livii locutio, pro Cœpta nocte, Primis tenebris.
 Fœdare diem nube. Claud. 1. de Rapt. Proserp.
 Fuscare diem nube. Valer. 1. Argon. 396.
 Honoratus dies. Claud. 5. Paneg. 24. 79.
 Illuxit dies. Sen. OEth. 1.
 Illuxit lætillimus dies civitati. Cic. ad Brut. 15.
 Impendere diem in re aliqua. Sen. Herc. 1.
 In ejus ortu mundus impendit diem.
 Impertire diem festum. V. IMPERTIO.
 Implere diem longis sermonibus. Ovid. 7. Met. 662.
 Incestare diem. Stat. 11. Theb. 120.
 Inclinat dies. V. INCLINO.
 Incurrere diem. V. INCURRO.
 Induere diem. Tacit. 5. Ann. Qualem diem Tiberius induisset.
 Indicere diem pugne. V. INDICO.
 Infanda dies. Virg. 2. Æn. 132.
 Infecere diem volumina nigri fumi. Ovid. 13. Met. 602.
 Insequens dies. V. INSEQUOR.
 Insolati dies. V. INSOLO.
 Inflare diem. Cic. 2. de Invent.
 Instaurare diem donis, vel ludis, vel voluptatibus. Virg. 4. Æn. 61.
 Intercessit dies, vel nox. V. INTERCEDO.
 Interfusa dies. Claud. 5. Paneg. V. INTERFUSO.
 Interjectis paucis diebus. V. INTERJICIO.
 Intermittere diem. V. INTERMITTO.
 Intercalares dies interponere mensibus. V. INTERPONO.
 Interpositis aliquot diebus. V. INTERPONO.
 Involvère nimbi diem. Virg. 3. Æn. 198.
 Lacerare diem. V. LACERO.
 Lapsis paucis diebus. V. LABOR.
 Memoranda dies. Stat. 1. Sylv. 3. 13.
 Miseranda dies. Sen. Octav. 3.
 Morari diem. Virg. 5. Æn. 766.
 Obducere diem. V. OBDUCCO.
 Obire diem aliquem. V. OBIRO.
 Obrepiet dies. V. OBREPO.
 Obtigit dies. V. OBTINGIT.
 Onerare diem commoditatibus. V. ONERO.
 Optata dies. Ovid. 2. Epist. 43.
 Orta dies. Virg. 7. Æn. 149.
 Pallet dies. Lucan. lib. 7.
 Pandere diem discussa nube, dicitur sol. Sen. OEth. 13.
 Pati favum diem. Valer. 8. Argon.
 Permittere diem precibus alicujus. Stat. 4. Sylv. 1. 30.
 Ponere diem in aliqua re facienda. Cic. de Clar. Orat. 87.
 Postulare diem in Siciliam inquirendi. Cic. Act. in Verr. 6. Quam ego diem in Siciliam inquirendi perexiguam postulavisset.
 Præcipitante in occasum die. Tacit. 3. Hist. 86. Legitur & Præcipiti.
 Præfinire diem. Cic. Fam. 37.
 Premittit dies vicina nocte, i. e. Vesperascit. Sen. OEdip. 12.
 Proceffit dies. Virg. 3. Æn. 356.
 Jamque dies, alterque dies proceffit, & auræ Vela vocant &c.
 Producere diem in 4. Idus Feb. Cic. 2. Q. frat. 7. Dixit Marcellus a me rogatus: honeste discessimus: producta dies est in quartum Idus Februarii.
 Proferre diem. Cic. 13. Att. 14.
 Prolicere diem, est Mori, apud Stat. 2. Theb. 658.
 Prolatere diem. Sallust. in Catil. C. 43. Illos dubitando, & dies prolato magnas opportunitates corrumpere.
 Promissa dies aderat. Virg. 9. Æn. 107.
 Promittit sol diem curru & celat. Hor. in Carm. Secul. 9.
 Prorogare diem. Cic. 1. Verr. 98.
 Raptus a sole dies, i. e. Obscurus & tenebrosus. Stat. 5. Theb. 364.
 Reducit aurora diem. Virg. 1. Georg. 249.
 Refert sol diem, conditque relatum. Virg. 1. Georg. 458.
 Reluxit dies cæco. Tacit. 4. Hist. 80.
 Renatus dies. Sen. OEth. 7.
 Referata dies, id est, Aperta. Nox enim diem claudit. Stat. 5. Theb. 479.
 Statuere laxam diem. Cic. 6. Att. 1. Diem statuo fati laxam, quam ante si solverint, dico me centesimas ducturum: si non solverint, ex pactione.
 Dies eorum est. Cic. 8. Att. Respondit, &c. alios non solverint, alios tam diem nondum esse. In his exemplis est Dies solationis.
 Sumere diem. Cic. 7. Fam. 24.
 Surgens dies. Virg. 3. Georg. 400.

Surgens in medium, Meridies. Lucan. lib. 4. 115.

— donec decreveret umbra

In medium surgente die. h. e. Sole attollente se in medium cœli. Usque ad meridiem, quo tempore breviores sunt umbrae.

Surripere diem. V. SURRIPIO.

Sustinere extremum diem fati. Ovid. 1. Epist. 114.

Terere diem questu. Sen. Herc. 633.

Tollere diem. Diem tollere, putat Budæus idem esse quod Diem eximere, seu extrahere. V. Diem dicendo eximere, IN EXIMO. Cic. 3. de Legib. C. 18. Senatori iustia tria sunt, ut adlit: nam gravitatem res habet, quum frequens ordo est. ut loco dicat: id est rogatus. ut modo: ne sit infinitus. Nam brevis non modo Senatoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententia. Nec est unquam longa oratione utendum, nisi aut spectante (al. peccante) Senatu (quod sit ambitione sepiissime) nullo magistratu adjuvante, tolli diem utile est: aut quum tanta causa est, ut opus sit oratoris copia vel ad hortandum, vel ad docendum.

Truditur dies die. Hor. 2. Od. 18. 5.

Vendere die. Cato de R. R. Die lanam & agnos vendat. Die, i. e. Quo tempore bene ista vendi possunt. Non enim veretur Cato ne noctu id fiat, sed præcipit ut tempore vendat: ut certo idoneoque tempore commode potius vendantur quam incommode & alieno tempore: ita plus questus erit, quam si vendat in vilitate. Hæc Turnebus.

Venire in diem, pro Nasci, live In lucem prodire dixit Solutus cap. 4. Quod excisus utero in diem venerat, primus Romanorum Cæsar dictus est.

Venit dies. Catul. in Epithal. Juliae 59. 88.

— nequa femina pulchrior

Clarum ab Oceano diem

Viderit venientem.

Vergens dies in noctem. Sen. Thyest. 9.

Vesperascente die, sitim haustu gelidæ aquæ sedavit. Tacit. 2. Hist. 34.

Videre diem. Cic. 14. Fam.

Violare diem flatu. Claud. 1. in Ruff. 63.

Umbrare diem telis. Claud. 2. in Ruff. 122.

Dies atri dicebantur, quibus legiones educere, aut acies cum hostibus committere, vel quicquam Reip. agere, religio non finiebat. Alex. ab Alex. Genial. Die. lib. 2. cap. 5.

De supersticiosa observatione dierum apud Rom. vet. aliasque gentes V. Plutarch. Camill. p. 138. item in Quæst. Rom. 25. & Dionys. Halicarnass. Præcept. Rhet. p. 83. E junioribus Casaub. ad Suet. Aug. cap. 92. item in Append. in Othon. cap. 6. & summam Lex. Pitisc.

Dies legitimi, ut Budæus author est, vocantur, quos nunc Dilaciones ordinarias appellant. Dies autem legitimi, secundum Aconium, dabantur viginti ad accusandum, totidemque defensori ad respondendum.

Dierum judicialium, i. e. Certorum, meminit quoque Capitol. in M. Anton. Philof. [Imo Judicialiorum. Videtur enim locus hic esse C. 10. Fastis dies iudicariis addidit; ita ut C C X X. dies annuis rebus agendis, litibusque disceptandis constitueret.

Diem actionis cedere dicitur, cum Id quod in pactum deductum est, cœpit deberi: etiam si nondum agi possit, ut quod debetur, præstetur. Diem vero venire, est, quando res incipit perfecte deberi, obligatione, actioneque efficaciter, & vere orta. V. Alciat. ad l. 213. de V. S. Duaren. ad l. 3. de Legat. & Fid. Com. p. m. 482.

Dies actionis exiit, pro Finitum est tempus actioni præscriptum. Paul. in l. Sciendum. D. ex quib. caus. major.

Dies aut festi sunt, aut profesti, aut intercesi. Festi diis dicati sunt, Profesti hominibus, ob administrandam rem privatam, publicamque concessi. Intercesi deorum hominumque communes sunt. Festis insunt sacrificia, ludi, epulae, feriæ. Profestis, fasti, comitiales, comperendi, stati, præliares. Intercisi, in se, non in alia dividuntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est jus dicere. Fasti dies sunt, quibus licet fari Prætori tria verba, Do, dico, addico. His contrarii sunt Nefasti. Comitiales sunt, quibus cum populo agi licet. Et fastis quidem lege agi potest, cum populo non potest: comitalibus utrunque potest. Comperendi, quibus vadium licet dicere. Stati, qui iudicii causa cum peregrino instituantur. Macrobi. lib. Saturn. 1. cap. 16. V. Lex. Pitisc.

DIESCIT, Dies fit: sicut Noctescit, nox fit; quibus solum utimur in tertiis personis absolue, & impersonaliter. Veteres malunt Lucefcit, Dilucefcit, &c. V. Barth. ad Gu. Briton. p. 495. Rejicit Voss. de vit. Serm. 4. 6. p. 704.

DIETIM, Adv. pro Quotidie vel In singulos dies. Barbarum censetur Vossio ibid. 1. 21. p. 108.

DIECULA, dimini. [κατεπίδιον] Breve tempus & mora, inquit Aconius. Plaut. Pseud. 1. 5. 88. Ter. And. 4. 2. 27.

Eho tu impudens, non satis habes quod tibi dieculam addo? Ubi Donatus, Dieculam, horam. & est καταπέλασμα, dieculam, i. e. tempusculum. & sumitur ab eo quod est Hæc dies.

Diecula, Mora, & quasi Parva dies. Cic. 5. Att. 21. sub fin. Commemorat quod olim mali C. Julius fecerit, quum dieculam duxerit, nunquam Resp. plus. V. Grav. ad h. l.

DIESPITER, [Ἰεσπερ πειθή] dicitur Jupiter, i. e. Diei pater, ut ait Varro lib. 4. de L. L. 10. & 8. 46. Serv. ad Æn. 9. 570.

Diéspiter igni corusco nubila dividens. Hor. 1. Od. 34. 5. Hoc cognomen Plutoni tribuit Ilidorus 8. 11. & Lactant. 1. 14. V. JUPITER.

DIATIS, e. Unius diei. Unde jocus ap. Macrobi. 7. Saturn. 3. Tullii in Consulium qui uno tantum die Consulatum peregit: Solent, inquit, esse Flamines diales, modo Consules diales habemus. Conf. supra DIATIS.

DIURNUS, Adj. [διυρνος] Quod in die fit. Cic. de Senect. 82. An census (ut de meipso aliquid more senum gloriæ) me tantos labores diurnos, nocturnosque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c.

Aqua diurna & nocturna. Paulus in princ. leg. Si prius. D. de aqua pluvia arand.

Quies diurna & nocturna. Cic. 2. de lege Agr. 9. Versantur enim Quies in animo meo multe & graves cogitationes, quæ mihi nullam partem neque diurnæ neque nocturnæ quietis impartiant.

Diurna stella. Plaut. Mœn. 1. 2. 62. Inde usque ad diurnam stellam crastinam potabimus.

Spatium diurnum & nocturnum. Cic. 1. de Invent. 39.

Acta urbis diurna. Tacit. 13. Ann. 31.

Scriptura actorum diurna. Tacit. 3. Ann. 3. Non apud authores rerum, non diurna actorum scriptura reperio.

Diurni commentarii, pro Libro, in quo singulorum dierum rationes describuntur. Suet. in Aug. cap. 64.

Diurnum, i. subst. Idem in Claud. cap. 41. extr. Extat talis scriptura, in plerisque libris, ac diurnis, titulisque operum. Juven. 6. Sat. 483. Longi relegit transversa diurni.

Diurna Populi Romani per provincias, per exercitus curatius leguntur, ut nosceatur quid Thrasea non fecerit. Tacit. 16. Ann. 22. Hic ponitur per ellipsin, pro Actis diurnis Urbis. V. ACTA post AGO.

Diurnum dicitur etiam Quod servis in diem dabatur demensum. Sen. Epist. 80. Diurnum accipit, in centunculo dormit. V. DIARIUM.

DIURNALIS, e. Gloss. Lat. Gr. ἡμερησιος.

DIURNARIUS, ii. m. Theod. Cod. 8. 4. Subscribendarii, Tabularii, Diurnarii, &c.

DIESIS, [διεσις] Perfusio, percolatio.

Est etiam verbum musicum: significat enim Quum sonus primum sensu percipi potest principiumque est musicis & elementum, ut punctum Geometris & monas Arithmetice. Arist. 6. Metaph. Bud. Vitruv. 5. 3. & 4. Mart. Capell. 9. p. 315. 316.

DIETERIS, [διετηρ] Tempus duorum annorum, sicut Trieteris, trium annorum, vel certe (ut eleganter docet Censorinus cap. 18.) quod tercio quoque anno recurrit. Nam apud veteres Trieteris constabat ex quinque & viginti mensibus, h. e. ex duobus annis, quorum alter duodecim habebat menses, alter tredecim. Sic etiam Penreteris dicitur tempus hoc duplicatum, h. e. quadriennii spatium: ita dictum, quod quinto quoque anno recurrit.

DIETHUSA, [Διέθουσα] Insula est Thraciæ adiacens, non procul a Cherronefo, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

DIUCHES, Medici nomen. Plin. lib. 20. cap. 5.

DIU, & DIUTINUS, & DIUTURNUS. V. suo ordine in DIU.

DIUS, pro Dies antique. Plaut. Merc. 5. 2. 21. Non concedam, neque quiescam usquam noctu, neque inter dius. Citat & Nonius 2. 230.

Diu pro Die ex Titinnio & Plaut. Negat vero a recto casu Dius esse Scalig. ad Fest. v. Diuum. V. INTERDIU.

D I F

DIFFĀMO, [ἀποφραζω] āre. Tacit. 15. Ann. 49. A Nerone probroso carmine diffamatus, contumelias ultum ibat.

Adulterium diffamatum. Ovid. 4. Met. 236.

In bonam partem. August. usus est de Moribus Eccles. Cathol. cap. 14. de Deo loquens: Quanto melius atque diffusius diffamatur, tanto diligitur & amatur ardentius. V. DEFAMO.

DIFFAMATIO, onis. f. Violatio famæ. Augustin. Quæst. vet. Test.

DIFFAMATOR, oris. m. in Cod.

DIFFAMIA, æ. f. Damnum famæ. August. l. c.

DIFFARREATIO, Sacrificii genus, quod apud antiquos inter virum & uxorem fiebat, quasi Dissolutio: dicta Diffarreatio, quia fiebat farreo libo adhibito. Hujus contrarium est Confarreatio. Festus. conf. Lex. Pitisc.

DIFFERCIIO, ii, tum, [αλλοτριω] īre. a simplici Farcire; Implere significat. Hor. 1. Epist. 6. 158.

Differtum transire forum. Idem 1. Sat. 5. 4.

Odoribus differtum corpus conditur. Tacit. 16. Ann. 6. 3. De Poppæa.

DIFFERO, distili, dilatum, [ἀλλοτριω] differre. In diversas partes ferre. Plaut. Rud. 2. 3. 39. Nos cum scapha tempestas dextroversum differt.

Differre, pro Diducere. Hor. Epod. 10. 6.

Niger rudentes Eurus, inverto mari, Fractosque remos differat. h. e. Cessare faciat. Acron. Non male tamen exposueris, huc illuc disjiciat, dilipet, in diversas partes ferat.

Aquilo differt nubila. Virg. 3. Georg. 197. Id est, Dissipat. Servius. Differre, pro Ditrahere, huc illuc ferre. Hor. Epod. 5. 99.

Post insculpta membra different lupi,

Et Esquilinae alites. Castra in plano sita, vi fluminis differebantur, h. e. jactabantur. Tacit. 5. Hist. 23. extr.

Differre, [αποσπασθαι] pro Auferre, extrahere, & alio transferre. Varro 1. de R. R. cap. 4. Cytisum ferunt in terra bene subacta, tanquam semen brassicæ: inde differtur, & in sesquipedem ponitur.

Columel. lib. 11. cap. ult. Rutam Autumnno femine satam, mense Martio differre oportet in apricum, & cinerem aggerare, runcarique donec convalescat. Differre, i. e. Transplantare. Paulo post, Beta, florente Punico malo, femine obruitur, & simul atque quinque foliorum est, ut brassica, differtur: atitate, si riguus est hortus, at si siccanus, autumnno, cum jam pluviae incefferint, disponi debet.

Differre ulmos in versum, pro In ordinem mittere vel ponere. Virg. 4. Georg. 144.

Ille etiam seras in versum distulit ulmos. hoc est, Transtulit. Servius.

Differre aliquem, Disturbare, & in diversum ferre, inquit Donatus. Ter. And. 2. 4. 5. Orationem sperat invenisse se, qua differat te.

Plaut. Pseud. 1. 3. 125. Jam ego te differam dictis meis.

Variis rumoribus aliquid differre. Tacit. 1. Ann. 4. 2. Pars multo maxima imminenteis dominis variis rumoribus differebant.

Differre rumorem, [ἀποφραζω] pro Divulgare, inquit Donatus. Ter. in prol. Heaut. 15. Nam quod rumores distulerunt malevoli, &c.

Remittit h. l. ad marginem Thesauri Paris. H. St.

Differre famam aliquam alicui. Plaut. Trin. 3. 2. 63.

— nolo ego mihi te

Tam prospicere, qui meam egestatem leves: sed ut inops Infamis sim, ne mihi hanc famam differant, me

Germanam meam sororem in concubinatum tibi sine dote

Dedisse magis, quam in matrimonium.

Differre, Distare [ἀλλοτριω]: cui contrarium est Idem esse. Variæ autem construitur.

Differunt inter se, & Copulata sunt, contraria. Cic. 4. Tusc. 4. Hæc quæ dico, cogitatione quidem inter se differunt, re vero copulata sunt.

Differre,

Differre: & Idem esse, contraria. Cic. 1. de Invent. 40. Quare cum genere idem sit, fit aliud quod parte quadam & specie, ut diximus, differat.

Differre, & Similes esse, contraria. Cic. 2. de Orat. 94. Itaque & illi Theopompi, Ephori, Phylisti, Naucratae, multique alii naturis differunt: voluntate autem similes sunt inter sese.

Distare & differre. Cic. Topic. 34. Quoniam enim vocabula prope idem valere videantur: tamen quia res differebant, nomina rerum distare voluerunt.

Interesse & differre. Cic. 3. de Orat. 195. Mirabile est, quum plurimum in faciendo interfit inter doctum & rudem, quam non multum differat in iudicando.

Differre a. Plaut. Trucul. 3. 2. 18. Cic. pro Cæcin. 39. Qui hoc ab illo differt? Sic Differre plurimum a bestiis, Cic. 2. de Fin.

A cæteris differt robore. Plin. in quadam Epist. Sic Differre vestitu ab aliquo. Cic. 8. Philipp. 32. Et sine Præpositione, ut Conchæ conchis differunt. Plin. 9. 35.

In candore differunt. Plin. lib. 9. cap. 35.

Inter se differunt. Cic. 3. Verr. Ea res, quam ego dico, & ea quam tu fecisti, inter se genere injuriæ, non magnitudine pecuniæ differat. Idem 3. de Fin. 33. Sed eorum definitiones paulum oppido inter se differunt. Cæs. 1. Bell. Gall. 5. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

Inter locum & locum multa plurimum differunt. Cic. de Fato 7. Inter locorum naturas quantum interlit videmus, alios esse salubres, alios esse pestilentis, in aliis pituitosos, & quasi redundantes, in aliis excitatos atque aridos, multaque sunt alia quæ inter locum & locum plurimum differant.

Nihil, aut non fere multum differunt ætates vestræ. Cic. de Clar. Orat. 100.

Nominibus differre. Cic. 1. Acad.

Paulum differre. V. PAULUM.

Paulum pedibus simiæ differunt. Plin. lib. 11. cap. 44.

Res cum re differt. Cic. 2. de Invent. 51. Deinde quid res cum re differat, demonstrabitur, ut non idem videatur de utraque exilium oportere.

Titulo differre. Ovid. 1. de Ponto 1. 17. Rebus idem, titulo differt.

Differre, [ἀνασάλλειν, ἐπερλήναι] Prorogare, & spatium temporis extendere vel potius in aliud tempus remittere. Martial. lib. 10. 44. Gaudia tu differs, at non & stamina differt Atropos.

Differre & procrastinare. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Primo rem differre quotidie ac procrastinare isti ceperunt.

Differre & reservare. Cic. 2. Q. frat. 9. Sed cætera (ut scribis) præfenti sermoni reserventur: hoc tamen non queo differre.

Ad aliquod tempus aliquid differre. Cic. in Vatin. 28. Tua fraus, tuum maleficium, tuum scelus illud est, te id quod promulgasses misericordiam nomine, ad crudelitatis tempus distulisse.

In annum differre aliquid. Hor. 1. Epist. 2. 39. — differs curandi tempus in annum.

Differre in postermum diem, in aliud tempus, in mensem. Cæs. 7. Bell. Gall. 11. Martial. lib. 7. 94. Cic. 10. Fam. 12. & lib. 5. 12. Differre aliquem. Martial. lib. 13. 55. De Petasone. Musteus est: propera, charos nec differ amicos. q. d. Dum recens est petaso, amicos vocare propera.

Aliquem in aliud tempus differre. Cic. 5. Fam. 12. Sin autem differs me in tempus aliud, coram tecum loquar.

Differre in alium sermonem. Cic. de Univ. 1.

In postermum sermonem differre. Cic. 8. Att. 205.

Distulit in feram commissa piacula mortem. Virg. 11. Æn. 569.

In ultimum differre aliquid. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Animum differre, i. e. iram & impetum. Stat. 5. Theb. — differte animos, festinaque tela Ponite.

Bellum differre. Lucan. lib. 3. 52.

Certamina differre. Ovid. 6. Met. 53.

Diem de die. Liv. 5. Bell. Pun. Quam is diem de die differret.

Diem edicti differre. Cic. 3. Philipp. 20. Diem edicti obire neglexit, & ante diem quartum Calendarum Decembris distulit.

Disputationem differre in adventum alicujus. Cic. 2. Fam. 2. Quare omnem hanc disputationem in adventum tuum differo.

Dolorem differre. Lucan. lib. 2. 39. Nunc laniate comas, neve hunc differte dolorem.

Gaudia sua differre. Ovid. 6. Met. 514.

Honorem. Plin. in Paneg. Magnum est differre honorem, gloriam majus.

Iter differre. Claud. de Sext. Conf. Hon. 459.

Mandata differre. Propert. 3. 16. At si distulero nostro mandata timore, &c.

Mortem differre per multa secula, i. e. Vivere multa secula. Juvenal. 10. Sat. Opus differre. Ovid. 1. Fast. 74.

Paulisper differre. V. PAULISPER.

Pœnam differre. Claud. de Bell. Get. 394.

Se differre in horas venturas. Ovid. 1. de Rem. Amor. 93.

Sitim differre. Plin. 1. Epist. 22. Mirareris si interesses, qua patientia hanc ipsam valetudinem toleret, ut dolori resistat, ut sitim differat, ut incredibilem febrium ardorem immotus opertusque transmittat.

Sitim distulit ira. Ovid. 6. Met. 366.

Tempus in aliqua causa differre. Cic. 4. de Divin. In hac mea causa tempus dilaturam putas?

Tempora differre. Ovid. 9. Met. 724.

Vadimonia differre Jus dicentium magistratum erat, nec nisi magnis ex causis fiebat, ut in luctu publico & ubi iustitium indicebatur, & hujusmodi causis. Juven. 3. Sat. Si magna Asturici cecidit domus, horrida mater, Pullati proceres, differt vadimonia Prætor. Hæc Budæus. Erat etiam litigatorum. Cic. pro Quintio 23. Deinde Romæ dies xxx. fere Quintius commoratur: cum cæteris quæ habebat vadimonia differt, ut expeditus in Galliam proficisci possit. Idem. 2. Att. 7. In

hominem ire cupiebam, non mehercule. ut differrem cum eo vadimonium; nam mira sum alacritate ad litigandum.

Distulerunt vadimonia chartæ, per translationem. Martial. lib. 8. 67. Cum modo distulerint rauræ vadimonia chartæ. Alii legunt Cera, i. e. libelli forenses. Distulerunt vadimonia, i. e. Peregerint judicia. Domitius. [Vadimonia dilata dixit, poetica licentia, cum vix tractatum esse jurisdictioni ac litibus audiendis delinatum tempus intelligi vellet.

DIFFEROR, dilatus sum, differri. pass.

Differri, & Differri doloribus, idem. Plaut. Cistell. 2. 1. 5. Miser exanimor, feror, differor, distrahor, diripior &c. Ter. Adel. 3. 4. 40. Miseram me, differor doloribus, i. e. Divellor, disruciior, dilaceror. Donatus.

Differri amore vel cupiditate, aut lætitia. Plaut. Mil. 4. 4. 27. Item in Trucul. 4. 1. 3. Dii magni ut ego lætus sum, & lætitia differor. Invidia differri æterna. i. e. Traduci. Propert. 1. 16. 48.

DIFFERENS, [ἀλλοφύρος] Partic. Cic. de Fato 8. Quoniam igitur, inquit, tantum natura a natura distat, quid mirum est has dissimilitudines ex differentibus causis esse factas?

Differens, & Congruens, contraria. Cic. 1. de Legib. 38. Aristotelem & Theophrastum cum illis congruentes re, genere docendi paulum differentes, secuti sunt.

Differens & Par, contraria. Cic. 1. de Legib. 30. Etenim ratio, qua una præstantus bellus, &c. certe est communis, doctrina differens, discendi quidem facultate par.

Differens subit. Quatenus Proprio opponitur. Quintil. 1. 6. C. 3. p. 519. & l. 7. C. 3. p. 620. Burm.

DIFFERENTER, Adv. Solinus cap. 1. Inferuimus etiam pleraque differenter congruentia.

DIFFERENTIA, æ. f. [ἀλλοφύρος] Cic. 4. Acad. Quod videretur esse quædam in visis differentia.

Differentia & dissimilitudo in rebus. Cic. 5. de Fin. 19. Ita fit ut quantal differentia est in principiis naturalibus, tanta sit in finibus bonorum malorumque dissimilitudo.

Differentia angusta. Plin. lib. 21. cap. 5. Ita odor colorque duplex, & alius calycis, alius faminis, differentia angusta.

Differentia, pro Dilatione. Citatur ex Quintil. lib. 7. Sed vereor ut recte.

DIFFERITAS, ætis. f. Idem. Lucret. lib. 4. 640. Tantaque in his rebus distantia, differitasque est. Arnob. lib. 2. p. 54.

DILATUS, [ἀνασάλλειν] Partic. Cic. 2. Verr. 75. Quasi metueret ne Petilius privato illo iudicio tractato, aut dilato, cum cæteris consilium reverteretur.

Merces dilata officiis, Officia non statim compensata. Claud. de Mall. Theod. Conf. 256.

Pœna dilata in tempus mortis. Ovid. 3. Trist. 3. 33.

Vindicta dilata. Ovid. 12. Met. 8.

Pars laborum dilata. Ovid. 3. Met. 174.

DILATIO, ðnis. f. [ἀνασάλλειν] Prorogatio. Plin. lib. 18. cap. 2. Nec ulla fegetum minus dilationem patitur.

Comitiorum. Cic. 2. Att. 30. & pro Lege Manil.

Temporis dilatio. Cic. 3. Philipp. 2. Quæ est igitur expectatio, aut quæ minima dilatio temporis?

Dilationem non patitur. Liv. 21. 52.

Petere dilationem. Plin. Epist. 18. Scribis te perterritum somnio: vereri, nequid adversi in actione patiaris. Hinc rogas ut dilationem petam, & pauculos dies.

Per dilaciones bellum gerere, i. e. Pedetentim & per intervalla. Liv. lib. 5.

DILATOR, ðris. m. [ἀνασάλλειν] Hor. in Arte Poet. 172. de senibus, Dilator, spe longus, iners, avidusque futuri.

DILATORIUS, a, um. Adj. ut Exceptiones dilatoriæ. Ulpian. in l. 2. D. de exceptione. & Cajus in l. 3. eod. tit.

DIFFIBULO, [ἀποπειρία] ðre. est Fibulis dissolvere. Stat. 6. Theb. 570. Tandem expectatus volucris super agmina saltu Emicat, & torto chlamydem diffibulat auro. De Parthenopæo Atalantes filio, qui abjecta chlamyde ad cursus certamen se parabat.

DIFFICILIS, e. [χρηστικός, δύσκολος, δυσχερής, δύσκολος, αμύχανος] Ter. Heaut. 4. 2. 8. Nihil tam difficile, quin querendo investigari possit. Idem. And. 1. 3. Cui verba dare difficile est.

Nec grave, nec difficile. Cic. 2. de Invent. 130. Nec fuisse ei grave, nec difficile, eam causam excipere, quam adversarii proferant.

Aditus difficiles. Ovid. de Rem. Amor. 120.

Amor difficilissimus & carissimus ab æretrice avara. Ter. Eun. 5. 4. 4. Fervens difficilis bile tumet jecur. Hor. 1. Od. 13. 4.

Homo difficilis, Morosus, vel Qui non facile obsequitur roganti. Ter. Heaut. 3. 2. 24. Atque hunc difficilem invitum fervaret senem. Cic. de Senect. 7. Moderati enim, nec difficiles senes.

Difficilis & morosus. Cic. in Orat. 104. Ut usque eo difficiles ac morosi simus.

Janua difficilis filo est inventa relecto. Ovid. 8. Met. 173.

Labor difficilis. Ovid. 2. de Arte Am. 538.

Locus scopulosus, difficilisque. Cic. Div. in Verr. 36.

Nugæ difficiles. Martial. lib. 2. 86.

Obitus difficiles, i. e. Mors ægre quaesita. Virg. 4. Æn. 694.

Parens difficilis in liberos. Cic. 3. de Nat. Deor. 72. Parentem habere avarum, illepidum, in liberos Difficilem, qui te nec amet, nec studeat tui. Ex quodam poeta.

Res arduæ & difficiles. Cic. 2. de Invent. 16.

Res contortæ & difficiles. Cic. 1. de Orat. 250.

Res difficiles & multum sepe quaesita. Cic. 3. de Legib. 33.

Res difficiles & obscuræ. Cic. 1. Off. 19.

Res obscura, & difficiles explicatus habens. Cic. 3. de Nat. Deor. 94. Hæc fere dicere habui de natura deorum, non ut eam tollerem, sed ut intelligeretis, quam esset obscura, & quam difficiles explicatus haberet.

Scopuli difficiles. Virg. 5. *Æn.* 865.
Imoque adeo scopulos Sirenium advecta subibat.
Difficiles quondam.
Tempus Reip. difficillimum. Cic. 5. Philipp. 36. & Difficillimum soluti-
onis tempus, Cic. pro Cæcin. 11.
Terre difficiles primum, collesque maligni. Virg. 2. Georg. h. e. Con-
tumaces & duræ.
Tranitus difficilis. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Erat inter Labienum atque
hostem difficili tranfitu flumen, ripisque præruptis. Sic difficilis lo-
cus, Sallust. in Jugurth. Cæf. 8. Bell. Gall. 40. pro Impedito.
Via difficilis. Ovid. 3. Amor. 12. 227.
Alicujus precibus esse difficilem. Ovid. 2. de Ponto. 2. 20.
Aditu difficilis provincia. Tacit. lib. 11.
Collectu difficilis. Plin. lib. 12. cap. 19. Ipse frutex gignitur in planis,
sed densissimis in vepribus rubisque, difficilis collectu.
Dietu difficile. Cic. 1. Fam. 7. Quod scire vis qua quisque in te fide
sit, & voluntate, difficile dictu est.
Dicere est difficile. Cic. 4. Acad. Ut difficile sit de temeritate eorum,
perinde ut causa postulat, dicere.
Est difficile ad fidem tam in antiqua re, quot pugnaverint, cecide-
rintve, exacto affirmare numero. Liv. 3.
Res difficilis ad credendum. Lucret. lib. 2. 1026.
Difficile ad eloquendum. Cic. 1. Off. 126. Difficilius est ad eloquen-
dum, sed satis erit intelligi.
Difficul antiqui dicebant pro Difficile. unde Difficultas videtur ducta.
Author est Nonius. 2. 331. qui adducit testimonium Varronis Bimargo.
Quod utrum sit, magnum, an parvum, facul an difficul. V. Facul
in FACILIS.
DIFFICULTAS, *âtis*. [*δυσκολία, δυσχερῆ, δυσκολία, δυσχερῆ*] Plaut.
Epid. 2. 2. 105. Nequa ob eam suspicionem difficultas eveniat.
Difficultas & dolor. Cic. 8. Att. 3. In utraque enim re summa difficul-
tas erit, summus animi dolor.
Difficultas & labor. Cic. pro Cluent. 2. Prospicio quantum in agendo
difficultatis, & quantum laboris sit habitura.
Difficultas & magnitudo rei. Cic. 1. de Orat. 16. Quid enim aliud in
maxima discentium multitudine, &c. esse cause putet, nisi rei quan-
dam incredibilem magnitudinem ac difficultatem?
Dicitur res aliqua esse Magnæ diffic. vel Ingentis. Quod ipsum ingentis
difficultatis erat. Livius l. 44. de Perseo loq. p. 559. edit. Feyrab.
H. St. Est C. 6. sub fin.
Pericula & difficultates. Cic. Antequam iret in exil. 11. Si Quirites
eundem in cæterorum periculis haberemus animum, quem in nostris
difficultatibus, &c.
Domestica difficultas & turpitudine. Cic. 1. in Catil. 14. Ad illa venio,
quæ non ad privatam ignominiam vitiorum tuorum, non ad domesti-
cam tuam difficultatem ac turpitudinem, sed ad summam Reipub.
atque omnium nostrum vitam, salutemque pertinent.
Maxima difficultas quod. Plin. Epist. 157. Una, sed maxima difficul-
tas, quod hæc æquare dicendo arduum.
Nella difficultas a me erit vobis, &c. Ter. Hec. 4. 4. 45.
Nummaria difficultas, & rei nummarie, i. e. Paupertas, ut ait Asco-
nius: & inopia. Cic. 4. Verr. 11. Num tanta difficultas cum rei num-
marie tenerit. Idem 2. Verr. 69. Et simul ostendit, se in summa
difficultate esse nummaria. V. NUMMUS.
Summa difficultas ob rem aliquam. Cæf. 4. Bell. Gall. 24. Erat ob hæc
causas summa difficultas, quod naves propter magnitudinem, nisi in
alto constitui non poterant, &c.
Annone difficultas, summaque inopia rei frumentarie. Cic. pro Domo
sua 12.
Corporis difficultas. Celsus lib. 2. cap. 2. ad fin. Nunquid sæpius horum
aliquid eveniat, ac neque ideo corporis ulla difficultas subsequatur.
Locorum difficultates eluctatus. V. ELUCTOR. H. St.
Spirandi difficultas. Celsus lib. 2. cap. 1. ad finem, Obeli plerumque acu-
tis morbis & difficultate spirandi strangulantur, subitoque sæpe moriun-
tur. Quod in corpore tenuiore vix evenit. Sic Plin. lib. 20. cap. 17.
Spiritus difficultas. Cels. lib. 5. cap. 25. 3. Sive autem capitis dolores,
sive ulcera, sive lippitudo, sive dentes, sive spiritus difficultas, sive
intestinarum tormenta, &c.
Urine difficultas. Plin. lib. 20. cap. 11. Difficultatibus urine semen
eius decoctum ex mullis potum medetur.
Nullis difficultatibus Pop. Rom. & Navium difficultas. Cic. 5. Verr. 50.
Quod tum recentibus suis officiis, integra re, nullis Pop. Rom. diffi-
cultatibus a majoribus nostris federe assequi potuerunt, id nunc nullo
officio suo tot annis post, jure imperii nostri quotannis usurpatum ac
semper retentum, summa in difficultate navium, a C. Verre præcio
assecuti sunt.
Absunt a nobis hæc difficultates. V. ABSUM.
Affectu difficultas. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Affectu difficultatem magnam voluntati ac diligentie alicujus. Cic. 1.
Q. frat. 1. V. AFFERO.
Affectu summam rei difficultatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Affectu difficultate. V. AFFICIO.
Affectu atque affligi difficultatibus. Cic. pro Quint. 10. Tot tantisque
difficultatibus affectus atque affligit, &c.
Circumventus difficultatibus. V. CIRCUNVENIO.
Conflictatus multis per eos dies difficultatibus. Liv. lib. 10. Decad. 4.
Delabi in difficultates aliquas. Cic. de Fato 59. Dum autem verbis
uritur suis, delabitur in eas difficultates.
Exorbire difficultatem. Cic. pro Muren. 19. Præsto luit multis, multorum
Bullianæ perpeffus est, arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuit.
Habere difficultatem. Cic. 13. Att. 33. De nomine tu videbis cum
Cuspido: sed si Plancus desinat, tam haberes difficultatem.
Incurrere in magnam aliquam difficultatem. Cic. 4. Fam. 2. Nihil enim
constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem.
V. INCURSO.
Infringere difficultatem alicujus rei. V. INFINGO.
Perrumpere difficultatem. V. PERRUMPO.
Perrumpere difficultatem alicujus rei. Cic. 1. de Orat. 120. Ut enim
quisque optime dicit, ita maxime deinde difficillimam varisque
eventus orationis hominumque periturum.

DIFFICILE, Adv. [*δυσκολός, δυσκόλος, δυσχερῆ*] Plin. lib. 27. cap. 12.
Cic. 2. de Invent. 169. Difficile autem fieri, quod quanquam laboris,
sumptus, molestia, longinquitatis indiget, &c. Vell. 2. 63. 3. Sibi diffi-
cile consentiens.
DIFFICILITER, difficiliter, difficillime. Adv. usitatus. Plin. lib. 11. cap.
53. Difficiliter autem perficiuntur omnia in cibis acris, nimia, & avidè
hausta, & in æstate, quam hyeme difficiliter.
Difficiliter atque ægre fiebat. Cæf. 1. Bell. Civil. 62. Huc jam rem
deduxerat, ut Equites, etsi difficiliter atque ægre fiebat, possent
tamen atque auderent flumen transire.
Difficiliter ambulare. Plin. lib. 10. cap. 19.
Haud difficiliter persuadere Latinis. Liv. 1.
Difficillime. Plin. lib. 16. cap. 33. Cupressus advena, & difficillime
nascentium fuit.
DIFFICILITER, Non dici, docet Valla in Poggium: legitur tamen
apud Columellam (ni mendosus sit locus) lib. 5. cap. 3. His igitur
velut primordiis talis ratiocinii perceptis, non difficiliter mensuras
inibimus agrorum.
Difficiliter internoscere aliquid. Cic. 4. Acad. 49. Cur non etiam ut
valde verisimile? cur deinde non ut difficiliter a vero internoscatur?
Et statim, Quomodo autem fumis, ut liquid, cui simile esse possit,
sequatur ut etiam difficiliter internosci possit?
DIFFICULTO, are. Gloss. Gr. Lat. *δυσκολάτω*.
DIFFIDO, *ifus sum vel fui, ifum*, [*ἀπιστώ*] *cre.* Credulitatem depo-
nere, sive Desperare.
Diffidere sibi. Plaut. Rud. prol. 82.
Valete, ut hostes vestri diffidant sibi.
Diffidere alicui. Cic. 4. Fam. 5. Plura me ad te de hac re scribere pu-
det, ne videar prudentie tue diffidere.
Defatigari, & diffidere in prohibendis malis. Cic. 16. Fam. 17. Te
Cicero rogo atque hortor, ne defatigè, neu diffidas semper in præ-
sentibus malis prohibendis.
Dubitare, & sibi ipsi diffidere. Cic. 2. de Divin. 8. Quæram omnia
dubitans plerumque, & mihi ipse diffidens.
Jacere, & diffidere, Desistum spe esse. Cic. pro Muren. 45. Videsne
tu illum tristem, demissum? jacet, diffidit, abjecit hastas.
Dietis alicujus diffidere. Lucret. lib. 1. 268.
Ingeniis diffidere. Cic. pro Rosc. Amer.
Memoria diffidere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Perpetuitati bonorum suorum diffidere. Cic. 2. de Fin. 86. Qui autem
diffidet perpetuitati bonorum suorum, timeat necesse est, ne aliquan-
do amittis illis sit miser.
Rebus suis diffidere. Liv. 1. 2.
Sententia alicui diffidere. Cic. 5. Tuscul. 3.
Sibi, ac suis diffidere fortunis. Cic. Antequam iret in exil. 12.
De aliquo diffidere. Cic. 12. Att. 42. De Othone diffido fortasse,
quia cupio.
Diffido posse. Cic. in Orat. 97. Sed hanc eloquentiam, quæ cursu
magno, sonituque ferretur, quam suspicerent omnes, quam admi-
rarentur, quam se assequi posse diffiderent. Idem 1. Q. frat. 1. Ut
rem posse confici non diffiderem. Idem 4. Acad. Invenire se posse
quod cuperent diffidi sint.
Diffidere cause alic. Quintil. Decl. 257. Omnes dixissent, causa pa-
tris diffidisset vir fortis. [Sed locus vix sanus est. V. not. Videtur
legendum ac distinguendum hoc modo: Omnes dixissent, causa pa-
tris diffidisse. Vir fortis nihil aliud egisset quidem &c. vel Et vir fortis.
Diffidere, cum participio. Cæf. 6. Bell. Gall. 36. Diffidens Cæsarem
de numero dierum fidem servaturum. Id est, ut Cæsar servaret quod
promiserat de suo reddito.
DIFFIDUS, Partic. [*ἀπιστός*] ut, Diffusus fidei alicujus. Cic. Act.
in Verr.
Ingenio suo diffusus. Cic. pro Muren. 63. Fatebor enim Cato me quoque
in adolescentia diffusum ingenio meo, quæsisse adjumenta doctrine.
Diffusus viribus. Lucan. lib. 4. 145.
DIFFIDENS, entis. Partic. [*ἀπιστός*] Qui desperat. Plaut. Merc. 5. 2. 15.
Eundem ex confidente acutum diffidentem denuo. Idem Epid. 1. 2. 9.
Diffidens & desperans rebus suis. Cic. in Pison. 88.
DIFFIDENTER, Adv. [*ἀπιστός*] Cic. pro Cluent. 4. Altera tantum-
modo conscientie causa timide & diffidenter attingere. Liv. 2. Bell.
Maced. Miramini cur diffidenter Cleomedon legatus Philippi, ut pro
rege arma caperemus, modo egerit.
DIFFIDENTIA, *is*. [*ἀπιστία*] Cui oppositum est Fidentia & Confidentia.
Cic. 4. Tuscul. 30. Et si fidentia, id est firma animi confilio, scientia
quædam est & opinio gravis, non temere asserentiens, metus quoque
est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 1. de Invent. 165.
DIFFINDO, *idi, ifum*, [*διψύω*] *cre.* In diversas partes findere.
Virg. 9. *Æn.* 589.
Et media adersi liquefacto tempora plumbo
Diffidit, ac multa porrectum extendit arena. Hor. 3. Od. 16. 16.
— diffidit urbium. — Portus vir Macedo.
Diffindere in longitudinem. Cic. de Univerf. 21. Hanc igitur omnem
conjunctionem duplicem, in longitudinem diffidit, mediæque accom-
modans mediam, quasi decussavit.
Diem diffindere. Geil. lib. 13. cap. 1. Liv. 9. 38. C. Papius Junium
Bubulcum magistrum Equitum dixit, atque ei legem Curiam de im-
perio ferenti, triste omen, diem diffidit. Quibus ex locis conji-
cere facile possumus diffindere diem id esse aut olim fuisse, quod nos
rem in crastinum continuare dicimus, vel remittere. Tria enim
erant apud antiquos pronuntiandi genera: aut enim dies distindeba-
tur, id est res in posterum diem rejiciebatur: aut comprehendinaba-
tur, id est in tertium diem differebatur: aut judex non liquere pro-
nuntiabat. Ulpian. l. 2. Siquis cautionibus, Et ideo etiam Lex XII
TAB. si judex, vel alteruter ex litigatoribus morbo fontico impe-
ditur, jubet diem judicii esse diffusum. Budæus. [Immo V. Schol.
Horat. ad Serm. 2. 1. 79. Polit. Misc. C. 41. Bud. in Pand. p. 128.
ed. Episcop. qui potius Diffundere perperam legendum contendit.
Medium diffindere. Cato cap. 41. Vitæ sic inferno, præcidito quam
inferes, canique mediam diffindito per medullam.
Minute diffidit humum. Columel. lib. 2. cap. 4. Quædam exempla-
ria legunt diffundit.

Ramus diffusus. Varro 1. de R. R. cap. 40.
Saxum diffusum. Cic. 1. de Divin. 23.
D I F F I S I O, ōnis. Prorogatio, dilatio. Gell. 14. 2. In rerum Diffisionibus & comperendinationibus. Ubi V. Gronov.
D I F F I N G O, inxi, ſctum. [μεταλλάξω, διαστροφῶν] ēre. Corruptere & destruere quod fictum & formatum est. Hor. 1. Od. 35. 39.
 — ὅ utinam nova.
Incude diffingas retusum in
 Massagetis, Arabasque ferrum. Quidam hic interpretantur, In novam formam fingere. Sic enim ait Acron, Diffingas, confusum reformes. Nam sicut fingere, formare dicitur: sic & diffingere, est Quasfatum reformare. Non retusum in Massagetis (ait Porphyrio) accipiendum, sed in Massagetis diffingas. Sensus enim est, ut ferrum quod retudimus in corporibus nostrorum bello civili, diffingas, id est refabrics adversus barbaros. Retusum, civilibus bellis hebetatum. [Diffingas legit Cuning. cum quibusd. codd.] Idem Hor. 2. Sat. 1. 79.
 — equidem nihil hinc diffingere possum. i. e. Non possum negare, rem sic se habere.
Diffingere, insectumque reddere. Hor. 3. Od. 29. 47. — neque
 Diffinget, insectumque reddet,
 Quod fugiens semel hora vexit. i. e. Confundet, immutabit, sive convellet. Acron.
D I F F I T E O R, [ἀπαρνέμευ] ēri. Infitari, Negare. Cic. 10. Fam. 7. Itaque nunquam diffitebor, multa me, ut ad effectum horum consiliorum pervenirem, & simulasse invitum, & dissimulasse cum dolore. Ovid. 3. Amor. 13. 28.
 Et puer obscenum diffiteatur opus. Et Quintil. lib. 6. Quid diffitendum?
D I F F I L E T U S, a, um. Apul. lib. 1. Miles. p. 104. Diffletis pene ad extremam cæcitatem oculis.
D I F F L O, [ἀφάνω] āre. Flatu prosternere, sive disturbare. Plaut. Mil. 1. 1. 17. Cujus tu legiones distilasti spiritu, quasi ventus folia.
D I F F L O R, ari. pass. Solinus cap. 13. Ara est in cacumine Jovi dicata, cujus altaribus liqua de extis inferuntur, nec distillantur ventosis spiritibus, nec pluviis diluuntur.
Odor distillatur, i. e. Distillatur, diffunditur. Virg. in Rosis, seu (ut alii malunt) Aufonius,
 Forfan & unus odor: sed celsior ille per auras
 Distillatur, spirat proximus iste magis.
D I F F L U O, xi, xum, [ἀφύρω] ēre. In diversas partes fluere. Humor distilluit. Lucret. lib. 3. 436.
 — quoniam quassatis undique vas
 Diffuere humorem & laticem discedere cernis. &c.
Sudore distillare, quod Celsus Sudore digeri. Plin. lib. 27. cap. 13. Qui edere, abijciunt se humi, refrigerationem quærentes: nam & sudore distillant. De melle venenato.
Diffuere otio, sive luxuria, sive lascivia: veluti Laxis habenis quadam luxuria lascivire, luxuriari, prodigum esse. Cic. 1. Off. 106. Idem 3. de Orat. 129. Illi nati in literis, ardentesque his studiis, otio distillantes, non modo nihil acquirerint, sed ne relictum quidem & traditum & sum conservaverint.
Animus distilluit luxuria & lascivia. Ter. Heaut. 5. 1. 71.
 — ut ejus animum, qui nunc luxuria & lascivia
 Distilluit, retundam, redigam, ut quo se vortat, nesciat.
D I F F L U E N S, Partic. [ἀφρόων] Diffuens ac solutum. Cic. in Orat. 133. Aut si alicujus inconditi arripias distillatam aliquam sententiam, eamque ordine verborum paulum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea distillans ac solutum.
D I F F L U U S, a, um. Idem apud Attilium Fortunat.
D I F F L U E N T I A, æ. apud August.
D I F F R I N G O, ēgi, actum, [καταγνώ] ēre. In varias partes frangere. Plaut. Afin. 2. 4. 68. Crura hercle diffringentur.
D I F F U G I O, ūgi, ūtum, [ἀφειγῶ] ēre. Huc & illic fugere. Cic. 3. Off. 114. Qui periculo mortis diffugiunt. Cæs. 8. Bell. Gall. 35. In repentino malo perterriti diffugiunt ad sua præsidia.
Nives diffugere. Hor. 4. Od. 7. 1.
Stellæ diffugiunt. Ovid. 2. Met. 114.
Terrores animi diffugiunt. Lucret. lib. 3. 16.
Diffugere ex castris. Hirt. Bell. Afr. Idem significat quod Fugere.
Diffugere domum. Liv. 8. Bell. Pun. In proximas delapsi sylvas, inde domos diffugerunt.
Diffugere, pro Vitare. Cic. 3. Verr. Diffugerunt enim permulti, id quod ostendam. [Nisi legend. Desugerunt].
Diffugere, idem quod Refugere, & renuere. Varr. 2. de R. R. cap. 4. Nec tamen diffugio, quin dicam quæ scio de sulco pecore. Correc-tiora exemplaria habent Desugio.
D I F F U G I U M, ii. [ἀφουγή] Tacit. 1. Hist. 39. 4. Turbavere consilium trepidi nuntii ac proximorum distugia, languentibus omnium studiis, qui primo alacres &c.
D I F F U L M I N O, āre. Sil. lib. 5. 277.
 — furit, & distulminat omnem
 Obstantum turbam. h. e. Distillat inlar fulminis. [Vel potius instar apri, qui ut ait Ovid.
 Fulmineo celeres distillat ore canes.
D I F F U N D O, ūdi, ūsum, [ἀσποδύνωμι, ἀσπείρω] ēre. Spargere. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Quæ neque congelaretur frigidibus, neque nive pruinaque concreveret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilap-sa distunderet.
Undantique animam diffundit in arma cruore. Virg. 10. Æn. 908.
 h. e. Effundit animam & vitam una cum cruore.
Animam diffunditur. Lucret. lib. 3. 438.
Animam alicujus diffundere, est Exhilarare aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 218.
 Diffundetque animos omnibus ista dies.
Comam diffundere ventis dare. Virg. 1. Æn. 319.
Crimen paucorum diffundere in omnes. Ovid. 3. de Arte Am. 9.
Dolorem diffundere. Ovid. 9. Met. 142.
Iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61. i. e. egerere. V. Burm. ad I.
Jubar aquis. Valer. 3. Argon. 560. i. e. Splendorem late spargere.
In latitudinem se diffundit lactuca. Columel. lib. 11. cap. 3.

In maria interiora diffunditur Atlanticus Oceanus. Plin. lib. 3. in Procem. In ora virum passim diffundere aliquid. Virg. 4. Æn. 195.
Morbus diffunditur a capite. Plin. Epist. 87. Utque in corporibus, sic in imperio gravissimus est morbus, qui a capite diffunditur.
Oratio diffunditur in immensum. Plin. in Paneg. Quo fit ut prope in immensum diffundatur oratio mea, & necdum de biennio loquor.
Vinum diffundere, E dolio in diversos cados fundere. Ovid. 5. Fast. 517.
 Quæque puer quondam primis diffuderat annis,
 Promptis fumoso condita vina cado. Plin. lib. 14. cap. 14.
 V. Vinum in dolio placens, In VINUM. & infra Distusum vinum, & Hard. ad loc.
Semen terra diffundit. Cic. de Senect. 51. Deinde tepesfactum vapore & complexu suo, diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. Diffundit legit Guilielm. probante Grut.
Virtus diffunditur & contrahitur. Cic. de Amicit. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram & quasi ferream esse quandam volunt: quæ quidem est tum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, ut ex bonis amici quasi diffundatur, & incommodis contrahatur. h. e. Gaudio afficiatur, & tristitia.
Vim suam diffundere longe lateque. Cic. 1. de Divin. 79.
Vitem Diffundere in orbem. Columel. lib. 5. cap. 5. Atque ita totam vitem omni parte in orbem diffundi.
Vultum diffundere, est Latum & hilarem exhibere se. Ovid. 4. de Ponto 4. 9. Idem 14. Mer. 272.
Vallis ramis diffunditur ficus in India. Plin. lib. 12. cap. 5. Et Cic. 1. de Orat. 28. Diffusa ramis patulis platanus.
D I F F U S U S, Partic. [ἀσχυθῆς] In omnes partes fusus, ut Cic. 3. de Orat. 199. Non fuco illitus, sed sanguine diffusus color.
Campi diffusi. Martial. lib. 3. 31.
Comæ diffusa. Ovid. 5. Epist. 114.
Error diffusus longe lateque. Cic. 2. de Fin. 115.
Jus civile diffusum & dissipatum. Cic. 2. de Orat. 142. Est enim heri nobis ille hoc, Catule, pollicitus, se jus civile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum.
Laus alicujus longe lateque diffusa. V. LAUS.
Large diffusa lumine ridet Æther. Lucret. lib. 3. 22.
Prædia vel Patrimonia late diffusa diversis disjunctisque in locis sita. Paul. l. Decreto. 24. D. de Adm. Test. Imper. l. Teitiam. 11. 6. de Exc. Tutor. & Ulpian. in l. 1. §. Si quis in Villa. D. de S. C.
Sinus diffusa Sidereos. Valer. 2. Argon. 104. de Venere.
Sus diffusa. Plin. lib. 16. cap. 6. sub fin. i. e. Pinguis.
Vinum diffusum, h. e. Transvasatum quod dicitur. Veteribus enim mos erat primum in cuppis vinum per aliquod tempus relinquere, donec deferbuisset. deinde vero in cados & dolia diffundere. unde Diffusum vinum appellatur. Cic. 2. de Fin. 23. V. supra in ipso verbo.
Vox diffusa per auras. Lucret. lib. 4. 573.
Vultus diffusus. Stat. 4. Sylv. 2.
Compar. Diffusiora conserta non solum pluris ædificamus, sed etiam impensis majoribus tuemur. Columel. lib. 1. cap. 4.
Diffusus meritum. Plin. in Paneg. Adicæ quod imperatoris nostri non aliud amplius ac diffusus meritum est, quam quod insectari malos principes tutum est.
D I F F U S E, Adv. [ἀσχυθῆς] Cic. 1. de Invent. 98. Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dicte, unum in locum coguntur.
D I F F U S I O, ōnis. f. [ἀσχυθῆς] ut, Diffusio animi, pro Dilatatione. Sen. de Vita Beata cap. 5. opp. Animo contracto. V. in ipso verbo.
D I F F U S O R, ōris. m. ut, Diffusor cicarius, i. e. Venditor olei. Inscr. Gruteri. p. 466. n. 7. REGVLIANO E. R. DIFFVS. OLEARIO EX BAETICA. Reinehus DIFFVSORI legebat.
D I F F U S I L I S, e. Lucret. 5. 468. Levis ac diffusilis Æther.
D I F F U N D I T O, are. freq. a Diffundo, Plaut. Merc. 1. 1. 56. Rationem pessimam esse, ea amoris vi diffunditari. V. ibi Taubm. Ammian. 16. 23. Ubique sese diffunditans.
D I G A M M A, Nom. indecl. Duplex Gamma. Ita enim Dionys. Halic. Antiq. Rom. 1. 20. Τῆτο δ' ἢ ἡσπερ γάμμα διπλαῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπι-ζωγραφοῦνται ταῖς πλαγαῖς ὡς Ἐλένη, καὶ Γαλαξὶ καὶ Φοῖβῳ, &c. Notam hanc oim excogitarunt Æoles ante vocales inserendam, & Vau nomen dederunt ab ipsius Voce profectum teste Varrone & Didymo apud Prisc. 1. 4. deinde autem comprobavit usus ut Digamma a forma se- vulgo audiret. Varia autem operaungebatur apud Æolas: potissimum vero (1) Consonæ simplicis, unde apud Hemer. frequentissime brevis syllaba producitur ante vocem a vocali incipientem, ἴσαν ὀρη-θῆς ἄς. vel Ἑως. Οἰαδρῶ Φελενν. (2) Consonæ duplicis. Φιλῆ ἰκνήθ δεινος τε. quasi Φιλῆ FFηνός & αἰβι ἡσπρωθ δὲ Εἰς πειδὺς. (3) usur- pabatur quoque loco aspirationis, a qua Æoles sepeper abhorrebant. (4) denique minori cum necessitate, sed ut huiusmodi voci mederi possint. Ita enim scriptum reperit Priscian. in vetustis quibusdam monumentis C. Poles. Δημοφωρῶν. Λαυγφοῶν. Hunc igitur usum ab Æolis a quibus plurima acceperunt Romani & V consonam vere- ribus incognitam in Alphabetum receperunt. V enim, ut inq. Priscian. l. c. loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos quam apud Æolas Digamma F. Et (1) Quæcumque voces cum V consona proferuntur ad morem Æolum dici putandum est. Sic ab ελῶ Græcorum sec. Dionys. l. c. de- fluxit Velia Romanorum quasi Ουέλια cum s loco consonæ (2) in præteritis temporibus ztiæ & ztiæ conjugat. interferit V pro consona duplici vel priorem syllabam producente. Cupii. Cupivi; Audieram, Audiveram. &c. (3) Quod ad Spirituum asperitatem longius processerunt Romani & non solum Vesta, Vesper, sed etiam tenui præposuerunt & Vicus, Vinnus &c. dixere. (4) Hiatum etiam simili modo declinaverunt & Davus, Pavo, Ovis, Bovis, &c. efferre soliti. Latini porro non usum modo, sed & figuram quoque introduxerunt quæ in verbis Fama, Fanum, Factum, &c. videntur, si se Sono & usui consulentes qui per φ Græcorum præ- statur, si se cum aspiratione; Adeo ut Romanorum digamma ex æquo respondeat potestate quidem τφ Vau Æolico, figura vero φ communitium Græcorum.
 Hujus figuram recte olim contendebat Cæsar apud Prisc. hoc modo a exprimi, quod quamvis illi recte visum est, tamen consuetudo anti- quæ

tiqua superavit, ut ait Idem. Hodie visuntur marmora tali conformatione CAMERINVS. A. MITELLIVS. Gruter. CXCIX. 2. Ita, AMPLIANT, TERMINANTQ. Id. CXCVI. 4. & alibi frequenter occurrunt similia.

Digamma Attici vocat Cic. 9. Att. 9. ejus Formianum, quia ab F litera incipit nomen, ut quidem putant nonnulli Commentatores.

Ceterum plura quere apud Quintil. 1. 4. & 7. Burman. ad loc. Gell. 14. 5. Terentian. Maur. &c.

Romano Alphabeto primus adjunxit Claudius Cæs. ut patet ex Quintil. 1. 7. Priscian. & Sueton. in vita ejus C. 41.

DIGAMUS, [διγάμος] Qui duas duxit uxores. Hieronym. contra Jovian. 1. 3. Non damno digamos. Sic Digama mulier eidem Ep. 2. extr. dicitur, Quæ duos habuit maritos. Add. Tertul. Exh. ad Castitat. cap. 7.

DIGAMIA, æ. Hieron. contra Jovian. 1. 8. Tertul. de Monog. cap. 6. & 8.

DIGBA, [Διγβα] Oppidum. Plin. lib. 6. cap. 26. Est etiamnum oppidum Mesopotamiæ in ripa Tigris, circa confluentes, quod vocant Digbam.

DIGENTIA, æ. Rivi nomen Horatianæ villæ proximi. de quo ipse in 1. Epist. 18. 104.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

DIGERO, si, itum, [διγερω, διγερω] ère. Confusa in suum locum gerere & distribuere. Plin. Epist. 137. Hæc ab omni latere perspicitur, eadem aqua pariter suspensa & versa. interdum junctæ copulataque, & continentis similes eunt: interdum discordantibus ventis digeruntur: nonnunquam destituta tranquillitate fluitant. Martial. lib. 12. 34.

Et si calculus omnis huc & illuc,

Diverfus, bicolorque digeratur.

Digeri & Coire, contraria. Cels. lib. 5. cap. 18. 11. Fertur etiam ad digerenda quæ coeunt sub autore Medo, &c. [In recentioribus medicis perperam legitur Dirigenda.

Artus digerere. Lucan. lib. 8. 88.

Corpora tum solvit tabes, & digerit artus. Sulpitius exponit,

Dissipat: Beroaldus, Consumit: Aiii, Dissolvit. V. infra Corpus,

Hominem digerere.

Digerere, [διεργάζειν] Ordinare, disponere, inquit Servius. Virg. 3. Æn. 446.

Quæcumque in foliis descripsit carmina virgo,

Digerit in numerum. Sic Digerere in pastillos, Plin. lib. 12.

cap. 27. & lib. 2. cap. 7. Digerere in partes.

Argumenta digerere in digitos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Manus sinistra nunquam sola recte gestum facit: dextræ se frequenter accommodat, five in digitos argumenta digerimus, five averfis in sinistrum palmis abominamur, &c.

Acta five Tempora digerere. Liv. 2. Tanti errores implicant temporum, aliter apud alios ordinatis magistratibus, ut nec qui Consules secundum quosdam, nec quid quoque anno actum sit, in tanta vetustate non rerum modo, sed etiam autorum digerere possis.

Cibum digerere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Cibus & potio in omnes membrorum partes digeruntur. Cels. in Proœm.

Cibum digerunt dentes lati & acuti. Plin. lib. 11. cap. 37. Digerunt,

h. e. (ut ego quidem interpretor) Dividunt. Sic enim ait Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus autem in ore constructis manditur, atque ab his extenuatur & molitur cibus. Eorum adverbi acuti morfu dividunt escas, intimi autem conficiunt, qui genuini vocantur. Adverfos dentes appellat Cicero, quos Plinius Primores.

Corpus digerere. Cels. in Proœm. Cognito igitur eo quod ex istis est, si corpus adstrictum est, digerendum esse: si profluvio laborat, continendum: si multum vitium habet, occurrendum subinde vehementiori malo.

Crines digerere. Columel. lib. 10.

— tu cinge comam, tu digere crines.

In genus quodque ex copia digerere. Cic. 1. de Invent. 49. Numeros & modos & partes argumentandi confuse & permixte disperimus: post discrete & electe, in genus quodque causæ, quid cuique conveniat, ex hac copia digeremus.

Exortus & occasus siderum digerendi in suos dies. Plin. lib. 18. cap. 24.

Hominem digerere. Cels. lib. 2. cap. 15. de Gestationis generibus, Ne aut imbecillum hominem nimis digerant, aut humili obliint. i. e. debilitent motu. V. Sudore dig.

Humorem digerere. Cels. lib. 2. cap. 17. de sudore. Utiliaque hæc genera sunt, quoties humor intus nocet, isque digerendus est. Hoc est resolvendus.

Jus civile digerere in genera. Cic. 1. de Orat.

Materiam digerere. Cels. lib. 2. cap. 14. de frictione sub fit. Et opus est quamplurimum materiæ digeri, five id ipsum membrum, five per id aliud levamus.

Pœnam digerere in omnes. Ovid. 14. Met. 469.

Quam metuit pœnam solus, digessit in omnes.

Rempub. digerere. Cic. pro Rabir. Poeth. 23. Demetrium & ex Repub. Athenis, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, &c. [Sed Gesserat in emendatis codd. alii Diu gesserat.

Sudorem digerere. Cels. lib. 2. cap. 9. ad finem, Calor concoctionem prohibet, somnum auferit, sudorem digerit, obnoxium morbis pestilentibus corpus efficit. [In libris emendatis legitur Sudore. Idque & Latinitas postulat, & Celsi consuetudo. Sic enim & aliis locis, ut in Proœm. Aliud sudore digeri, aliud tabe consumi.

Tabulas digerere. Cic. 1. Verr. 60. Habeo & illius & patris ejus accepti tabulas omnes, quas diligentissime legi, atque digessi.

Tempora digerere. Ovid. 1. Fast. 1.

Digerere, Interpretari. Virg. 2. Æn. 182.

— ita digerit omina Calchas. Servius.

Digerere, [διεργάζειν] pro Resolvere, dissipare: quod coierat disgregare. Cels. lib. 2. cap. 17. ad finem, His omnibus commune est digerere id quod vel præcordia onerat, vel fauces strangulat, vel in aliquo membro nocet. Sic

Digerere abscedentia. Cels. lib. 5. cap. 18. Satisque omnia abscedentia digerit murex combustus & bene contritus, aceto subinde adjecto. V. paulo supra, Humorem & Materiam digerere.

DIGESTUS, Partic. [διεστραγμένος] ut, Res artificiose digestæ. Cic.

1. de Orat. 186. Nulli fuerunt qui illa artificiose digesta generatim componerent.

Capilli digesti. Ovid. 1. Amor. 7. 11.

Ergo ego digestos potui lanare capillos.

Nomina in codicem accepti & expenli digesta habere. Cic. pro Rosc. Com. 9.

DIGESTUM, i. vel DIGESTA, orum. apud Jctos, pars juris civilis, quæ & alio nomine Pandectæ dicitur, ex Gr. πανδέκτω. q. V.

DIGESTIM, Adv. ut, Digestim aliquid scribere. Prud. Peristeph. 2. 129.

DIGESTIBILIS, e, [επιπνίσιμος] Cæl. Aurel. 1. Chron. 5. Cibis digestibilis. Apicius 1. 34. Oxysgarum digestibile.

DIGESTIVUS, a, um. Macer. 1. 18. Vis digestiva.

DIGESTORIUS, a, um. ut, Digestorium Medicamentum. Plin. Valer. 2. 8. Digestorium embamma. Marc. Emp. cap. 20.

DIGESTUS, us. Stat. 3. Syl. 3. 86.

— jam creditur uni

Sanctarum digestus opum. i. e. Committitur dispositio & distributio, [vel Dispensatio potius.

DIGESTIO, ðnis. f. [διεστραγίς] Ordinatio. Plin. lib. 3. cap. 5. Itaque interiori in parte digestionem in literas ejusdem nos secuturos. h. e. ordinem alphabeti. Cic. 3. de Orat. 205. Similitudo & exemplum, digestio, interpellatio &c.

Digestione circularum dignoscere terras. Plin. lib. 18. cap. 25.

Digestio potius quam declamatio. Cic. 5. Philipp. 19. Ipse interea decem & septem dies, ut digestio potius, quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamavit, sitim quærens. Hæc enim causa esse solet declamandi.

Concoctio & digestio, [πίσις & διακόσμις] Cels. in Proœm. Sive hac de causa concoctio incidat, five de illa: & five concoctio sit illa, five tantum digestio.

DIGERES, [διεργάζεις] Digestio, dispositio. Macrobi. 1. Saturn. 16. Nec mirum si digerjes morsum reprehensionis evasit. conf. Sen. Epist. 85.

DIGERI, [διγερεις] Thraciæ populi, Strymonem lævo latere accolentes, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.

DIGITUS, i. [δάκτυλος] a Digerendo deducitur, ut nonnulli putant, quod natura miro ac decentissimò ordine digitos digesserit, hoc est disposuerit.

Argutiæ digitorum. V. ARGUTIÆ IN ARGUO.

Aurora digitos, pro elegantissimis ponit Claud. de Nupt. Honor.

Aurora vincis digitos, humerosque Dianæ. [Nempe, quia

Græcis ποδιδάκτυλος Hæc.

Gestus digitorum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Parietum & digitorum pigmenta. Plin. lib. 33. in Proœm. i. e. Gemmas, ornamenta digitorum.

Vincula digitorum. Ovid. 9. Met. 77.

Dixerat, & summo digitorum vincula collo

Injicit: angebar ceu guttura forcipe pressus.

Vincula digitorum frangere, i. e. Connexas manus dirimere. Stat. 6. Theb. Digni digiti Baccho. Ovid. 3. Met. 421.

Durati digiti. Ovid. 4. Met. 558.

Exiles digiti. Ovid. 6. Met. 143.

Infamis digitus. Perf. 2. Sat. 33.

Longi digiti. Catul. in amicam Formiani. 3.

Medio digito porrecto, supremum contemptum significant veteres. Martial. lib. 2.

— & digitum porrigit medium. Nam hunc digitum Martialis impudicum vocat, lib. 6. 70. ad Martianum,

Ostendit digitum, sed impudicum. Juv. 10. Sat. 52.

— cum Fortunæ ipse minaci

Mandaret laqueum, mediumque ostenderet unguem. ubi vet. Schol. Cum Fortunam contemneret, nihil dicens se habere, ab ea quod expectaret: quinimo infami digito ei turpiter insultaret. Persius infamem. 2. Sat. 33. ubi vide Cafaub.

Infami digito, & lustralibus ante salivis. Erasmi. in Chiliad.

Minimus digitus. V. MINOR.

Minusculus digitus. V. MINOR.

Molles digiti. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 217.

Nudum digitum vocat Juvenalis, qui Non est indutus annulis, 11. Sat. 43.

Pingues digiti. Ovid. 3. de Arte Am. 256.

Cui digiti pingues, & scaber unguis erit.

Remissi digiti. Ovid. 18. Epist. 197.

Rubentes digiti. Ovid. 2. Met. 375.

— digitosque ligat junctura rubentes.

Teneri digiti. Catul. de Berecinth. 2. 10.

Quatiensque terga tauri teneris cava digitis.

Teretes digiti. Ovid. 1. de Arte Am. 622.

Transversum digitum non excedere. Plaut. Aulul. 1. 1. 18.

Isthic adepto: si hercle tu ex isthac loco

Digitum transversum, aut unguem latum excefferis, &c. i. e. Minimo spatio. V. paulo post Digitum ab aliq. re non discedere.

Admittere digitos. V. ADMITTO.

Attingere digito cælum. V. CÆLUM, & ATTINGO.

Attingere digito aliquid. h. e. minuta levique injuria aliquid afficere. Cic. 5. Tusc. 55. Lælius li digito quem attingisset, pœnas dedisset. at Cinna collega sui Consulis Cn. Octavii præcidi caput iussit.

Attingere uno digito. Ter. Eun. 4. 6. 2. Atque si illam digito attingerit uno. Ubi Donatus. Moris comminantium est ad exiguum revocare commissa, quæ se ulturos prædicant.

Attingere digitis extremis aliquod genus vitæ. i. e. Breviter five Leviter attingere: quod alias A limine salutare dicitur. Cic. pro M. Cælio. Coeunt digiti. Ovid. 2. Met. 670.

Tum digiti coeunt, & quinos alligat ungues

Perpetuo cornu levis ungula. i. e. concrescunt.

Computare digitis. V. COMPUTO.

Concrepare digitis. V. CONCREPO.

Condere digitos in oculos alicujus. Ovid. 13. Met. 561.

Contrahere aut remittere digitum. Plin. lib. 11. cap. 26.

Demonstrare digito. Quintil. lib. 6. cap. 3. Digito demonstravit imaginem Galli in scuto Mariano Cimbrico pictam.

Digerere argumenta in digitos. V. DIGERO.
 Dimetri digitis. V. DIMETIOR.
 Digitum ab aliqua re non discedere, Proverbialiter usurpatum. Cic. 4. Verr. 33. Oculos de ipso nusquam deicere, neque ab argento digi-
 tum discedere.
 Digitum nusquam a sententia. Cic. 7. Att. 3. Mihi certum est ab hone-
 tissima sententia digitum nusquam. V. DISCRDO. & paulo supra
 Transversum digit.
 incidere digitos. Ovid. 4. de Ponto 14. 19.
 Ergo, ne scribam, digitos incidere cunctor?
 Inquinare digitum. Catull. ad Furium 23.
 Insistere digitis. V. INSISTO.
 Intendere digitum ad fontes. V. INTENDO.
 Manus intentis digitis, i. e. Extentis vel potius rigidis. Claud. de Bell.
 Get. 257.
 Livescunt digiti in pedibus. Lucret. lib. 3. 527.
 Loquantur digiti cum voce. Tibul. lib. 3. 4. 41. Quando & voce &
 cithara canit citharædus.
 Loqui digitis & nutu. Ovid. 2. Trist. 453.
 Micare digitis. V. MICO.
 Mittere in digitos, pro Accurate supputare. V. Cælium lib. 23.
 cap. 13.
 Monstrari digito, h. e. Insignem esse. Hor. 4. Od. 3. 22.
 Mori in digito, Proverbiali figura dici potest de iis, quibus nullo fere
 negotio mors infertur, tracto ab animalibus adagio, quorum genita-
 lia, vel corporis partes alia opportuna, digitis veneno litis contactæ,
 mortem inferunt. Cic. pro Scæuro, Libertus patronum non occidit,
 sed duobus digitulis gulam oblitit. Plinius, Sed antiquorum curam
 & diligentiam quis possit satis venerari? quæ constat, omnium veno-
 norum ocyllimum esse aconitum, & tactis quoque genitalibus foemi-
 ni fex animalium, eodem die inferre mortem. Hoc fuit venenum,
 quo interemptas dormientes uxores a Calphurnio Bestia, M. Cæcilius
 accusator objecit: hinc illa atrox peroratio ejus, In digito eas mor-
 tuas. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 23. cap. 13. [Sed viderit Cælius an
 recte divinarit. In Cic. Fragm. Oblitit legitur rectius. ap. Plin. l. 27.
 C. 2. In digitum, edidit ex MSS. sublata dist. Hard. q. V.
 Notata charta digitis meis. Ovid. 1. Epist. 62. i. e. manu mea.
 Hoc quid interlit, si tuos digitos novi, certe habes subductum. Cic. 5.
 Att. Epist. ult. h. e. Si novi, quam sis peritus supputator.
 Objiciendi digiti intus. Cels. lib. 7. cap. 20.
 Ostendere aliquem digitis. Ovid. 2. de Arte Am. 629.
 Porrigere vel Proferre digitum, de actione minima dicitur. Cic. 3. de
 Fin. 38. Chrypsippus ne digitum quidem ejus causa porrigendum di-
 cebat. Idem pro Cæcin. 52. Qua digitum proferat, non habet.
 Scalpere caput uno digito. Mollicelli & impudici hominis indicium.
 Juven. Sat. 9. 133. V. ibi Interp. & Voff. 4. Instit. Orat. p. 159.
 Tollere digitum. Cic. l. 1. in Verr. 141. Itaque renuntiat Rabonius il-
 lam decisionem tutoribus: accurrunt tamen ad tempus tutores, digi-
 tum tollit Junius patruus. isti color immutatus est, vultus, oratio,
 mens denique excedit. Digitum tollit, i. e. Significat sese redempto-
 rem. Hoc ipse alibi Digito liceri vocat. In eruptione enim antiqui-
 tatis post licitationem digitus levabatur, significans quenquam emptioni
 allubescere. Martial.
 Jam mea res digitum sustulit hospitibus. Unde manceps est
 appellatus, qui quidpiam conducens manum tollebat, se significans
 emptorem. Hoc erat apud Veteres micare, per digitorum levationem
 distrahere. Budaus. V. Scal. ad Manil. p. 118. v. 27. & Hetom. ad
 l. Cic.
 Tollere digitum, est etiam Favere, suffragari. Hor. 1. Epist. 18. 66.
 Fauter utroque tuum laudabat pollice ludum.
 Venire ad digitos. V. AD.
 Vocare aliquem ad digiti sonum. Tibul. lib. 1. 2. 34. ubi Brækh. V.
 Digitus, [δάκτυλος μικρός.] Mensura, tam latus est, quam sunt lata
 quatuor hordei grana. Est autem Digitus Decima pars pedis.
 Pes enim dividitur in duodecim uncias, i. e. pollices duodecim,
 qui XVI. digitos faciunt. V. Frontin. de Aquæd. 1. 2. & de Qual. agr.
 p. 35. & Rigalt. p. 329.
 Digitus, Modulus aquarius: cujus diametros digitalis est. Frontin. de
 Aquæ duct. l. c. Digitus rotundus habet diametri digitum unum. Omnis
 autem modulus aquarius, colligitur aut diametro, aut perimetro.
 Digitus, Numerus. Numerorum enim alius dicitur Digitus, alius Artic-
 ulus, alius Compositus. Digitum appellant numerum omnem denario
 contentum. Articulus est numerus omnis, quem possis in denas parti-
 res æquales, nullo redundante, ut Decem, viginti, triginta. Com-
 positus numerus ex digito & articulo constat, ut Quatuordecim, quin-
 decim. Hæc Cæli. Antiq. Lect. lib. 22. cap. 15. De Computo Vetti. per
 digitos V. Taubm. ad Plaut. Epid. l. 1. 50. & cap. 7. Woveriani tractat.
 de Polymathia. Quibus adde Bedæ Lib. de Ratione computandi per digi-
 tos. Lilius Gyrald. Dial. 2. Voff. Instit. Orat. 2. Mart. Capell. lib. 7.
 Scip. Gentil. in Apol. Apul. p. 429. Bernegg. ad Sueton. Cæf. cap. 33.
 Petrus Pefinus Spicilegio Evangelico suo subjecit ex MS. Nic. Smyrnæi
 περί δακτυλικῆς μέτρης Libellum. Herodot. in Thalia vocat ἐπὶ δακτύλων
 ἐπιμέτρων, unde moris antiquitas colligitur. Add. Fabric. Bibl. Lat.
 l. 4. C. 6. S. 12. & quos ibi commemorat auctores.
 DIGITULUS, i. m. [δάκτυλικός] dimin. Plaut. Rud. 3. 4. 25.
 Ter. Eun. 2. 2. 53. — sine biduum hoc prætereat,
 Qui mihi nunc uno digitule fores aperis fortunatus.
 Duobus digitulis concrepere. Hieron. in Epist. ad Rustic. Monach.
 Testudineo Grunnius incedebat ad loquendum gradu, & per inter-
 valla quedam, vix pauca verba carpebat: ut eum putares singultire,
 non proloqui. Et tamen quum mensa posita, librorum exposuisset
 struem, adducto supercilio, contractisque naribus, ac fronte rugata,
 duobus digitulis concrepabat, hoc signo ad audiendum discipulos
 provocans. Tum meras nugas fundere, & adversus singulos decla-
 mare. Erasim. Adag. Ad digiri crepitu, Qui arrogantius fastuosiusque
 jubent quippiam, inquit, digituli crepitu significare dicuntur. Mar-
 tial. lib. 3. 82. in Zoilum.
 Digiti crepantis signa novit eunuchus. V. plura apud eundem.
 DIGITELLUS, sive DIGITELLUM, [δάκτων] Herba est, quæ alio
 nomine Sedum, sive Sempervivum majus appellatur. V. Plin. lib. 18.
 cap. 17. & lib. 25. cap. 13.

DIGITALIS, e. [δακτυλικός] Quod est Digitorum, aut unius digiti.
 ut Digitalis crassitudo. Plin. lib. 12. cap. 20.
 Digitalis gracilitas. Plin. lib. 14. cap. 3.
 DIGITALIA, orum. n. pl. [δακτυλική] Tegumenta digitorum dicuntur.
 Varr. 1. de R. R. cap. 55. Olea manu fricta, melior ea quæ digitis nu-
 dis legitur, quam illa quæ cum digit. libus.
 DIGITATUS, Adj. [δακτυλιτός] Qui digitos habet. Plin. lib. 11. cap.
 47. Avium alia digitata, alia palmi. edes.
 DIGLADIOR, [Διγλαδιόριον] Æri. Dicitur est Dissentire & Dissidere,
 ductum a Gladiis. Non. 1. 331. q. V. Cic. 4. Tusc. 46. Digladiantur illi
 per me licet, cui nihil est necesse, &c.
 Digladiantur inter se. Cic. 3. de Legib. 20. C. vero Gracchus ruinis &
 iis fideis, quas ipse se projecisse in forum dixit, quibus digladiantur
 inter se cives, nonne, &c.
 DIGLADIABILIS, e. Prudent. 3. 14. Digladiabile discidium.
 DIGLITIO, appellatur Tigris fluvius, ubi tardior fluit, hoc est usque
 ad Medorum fines. Author Plin. lib. 6. cap. 27.
 DIGMA, Ætis. n. [δύμιον] i. e. Specimen. In Cod. unde Paradigma
 Item pars Pyræei, cujus meminerunt Xenophon ἐκκ. lib. 5. & Polyæ-
 nus 6. 2. 2. V. Meurf. in Piræo.
 DIGNATIO, DIGNE, DIGNITAS, DIGNOR. V. DIGNUS.
 DIGNOSCO, ðvi, ðtum, [δύζωσκω] Ære. Idem quod Agnoscere
 vel Cognoscere, aut Discernere. Columel. lib. 2. cap. 2. Dignoscere
 terram sapore. Sic Plin. lib. 28. cap. 30.
 Dignosci vix potest a mastiche vera. Plin. lib. 12. cap. 17.
 Non qui civem dignoscere hoste. Hor. 1. Epist. 15. 29.
 Curvo rectum dignoscere. Hor. 2. Epist. 2. 44.
 Scribitur & DIGNOSCO, minus recte, quia derivatur ab exol. Gnosco.
 DIGNUS, Adj. [ἄξιος, δίκαιος, ἐντιμῆτος] Qui meretur: ut Dignus præ-
 mio. Ter. Heaut. 1. 1. 55.
 Et me ignoras Clinia, ego te meum esse dici tantisper volo,
 Dum quod te dignum est, facias.
 Dignus, genitivo junctum. Plaut. Trin. 5. 2. 29. Non ego sum dignus
 fluitis. Nonius. adde Drakenb. ad Sil. 11. 318. Phædr. 4. 20. 3. V.
 Vechner. Hellenol. l. 1. C. 18. sub fin.
 Sufficere curam & cogitationem dignam suæ virtutis. Balbus ad Cic. 8.
 Att. 15. Obsecro te, Cicero, suscipe curam & cogitationem dignissi-
 mam tuæ virtutis, ut Cæsarem & Pompejum perfidia hominum distr-
 ctos, rursus in pristinam concordiam reducas. sed frequentius ablativo
 conjungitur.
 Dignus domino servus. Plaut. Amph. 2. 2. 227.
 Abin' hinc a me, dignus domino servus?
 — Non te dignum, Cherea,
 Fecisti. nam si ego digna hac contumelia
 Sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. Ter. Eun. 5. 2. 27.
 Amicitia dignus. Hor. in Arte Poet. 436.
 Amore dignus. Valer. 8. Argon. 29.
 Apolline munus dignum. Hor. 2. Epist. 1. 216.
 Argento dignus. Ovid. 3. de Ponto 8. 3.
 Auro dignior. Idem ibid.
 Autoritate dignissimum. Cic. 5. Verr.
 Auribus res digna. Catul. ad Catonem. 2.
 Cognitione & hospitio dignus. Cic. pro Archia 5. Omnes qui aliquid de
 ingeniis poterant judicare, cognitione atque hospitio dignum existi-
 maverunt.
 Diis vita digna. Lucret. lib. 3. 323.
 Expectatione aliorum dignum aliquid efficere. Cic. 10. Fam. 7. Dum
 perducerem eo rem, ut dignum aliquid & Consulatu meo, & vestra
 expectatione efficerem.
 Favore digna. Ovid. 2. Epist. 64.
 Homine nobili digna. Cic. 4. Acad. 75.
 Imperii gloria dignus. Cic. de Arusp. Respon. 51. Sed ne id viros
 optimos divitibus delectet, legant hanc ejus concionem, de qua loquor,
 in qua Pompejum ornat, an potius deformat? certe laudat, & unum
 esse in hac civitate dignum hujus imperii gloria dicit, & significat se
 illi amicissimum esse.
 Joco digna verba. Ovid. 4. Fast. 368.
 Laude omni digna. Cic. pro Domo sua. Hor. 4. Od. 8. 28.
 Dignum laude virum Musa verat mori.
 Luce dignum aliquem non putare. Cic. in Pison. 3. Quum hoc non re-
 cufares, quin hi, a quibus dicebatur Consul, te luce dignum non pu-
 tarent, nisi nequior quam Gabinus exitisses.
 Miraculo digna res. Plin. lib. 12. cap. 1. Ac ne quid desit speluncæ ima-
 gini, faxæ intus crepidinis corona muscosos complexa pumices: tam
 digna miraculo, ut Licinius Mucianus prodendum etiam posteris putarit.
 Majoribus suis præbere se dignum. Cic. 2. Fam. 17. Qui si dignum se
 majoribus suis præbuerit (ut spero & opto) tua laus ex alia parte
 fuerit, &c. Idem 2. de Fin. 61. Et 2. de Orat. Item 3. Philipp. 25.
 Morte dignum facinus. Sen. Hippol. 12.
 Odio dignissimus. Cic. 1. de Fin. 15.
 Opprobriis dignus. Hor. 2. Sat. 1. 85.
 Patre digni juvenes. Hor. in Arte Poet. 24. Cic. 1. Fam. 7. Quem nos
 & quia tuus, & quia te dignus est filius, & quia nos diligit, semperque
 dilexit, in primis amamus, charumque habemus.
 Promittis dignum. Hor. 2. Sat. 3. 6.
 Repub. dignus. Cic. 1. Philipp. Ne unus modo Consularis, quod tum
 accidit, dignus illo honore, dignus Repub. inveniretur.
 Vita. Ovid. 4. Met. 108.
 E quibus illa fuit longa dignissima vita.
 Plautus etiam cum accusativo junxit Capt. 5. 2. 16. Non me censet
 scire, quid dignus siem? Potest tamen & Ellipsis esse, & subaudi-
 dum Ferre, vel Pati. Dignus, i. e. Commentus.
 Dignus ad. Plaut. Mil. 4. 1. 21. Ad tuam formam illa una digna est.
 Dignus præ aliis ut, &c. Plaut. Mil. 4. 4. 4.
 Quid enim non sim dignus præ te, ut figam palum in parietem?
 Dignus qui imperet. Cic. 3. de Legib. 5. Qui modeste paret, videtur
 qui aliquando imperet, dignus esse.
 Dignus cui aliquid committatur. Ter. And. 1. 4. 3.
 Sane pol remulenta est mulier, & temeraria,
 Nec satis digna, cui committas primo partu mulierem.
 Dignus qui faceres. ut ex Ter. paulo supra, Indignus.

- Serius quam dignum est, i. e. quam Par est. Cic. 6. Philipp. 19. Venit tempus Quirites serius omnino, quam dignum Pop. Rom. fuit. Dignius nihil est, quod ametur. Ter. Eun. 5. 9. 21.
- Satis credo, nihil est Thaide tua dignius, quod ametur.
- Digna forma. Plaut. Rud. 5. 2. 19.
- ædepol una litera plus sum quam medicus. G. tum tu Mendicus es? i. tetigisti acu. G. videtur digna forma.
- Construitur aliquando cum infinitivo more Græcorum. ut Dignus amari. Virg. 5. Ecl. 85.
- Rependere digna. Stat. 11. Sylv.
- Dignum est credere. Virg. 3. Georg. 391. Sic & oratores. Plin. Paneg. cap. 7. Dignus alter eligi, alter eligere.
- Dignum memoratu. Plin. lib. 21. cap. 12. Sic Digna dictu, Plin. lib. 11. cap. 51.
- Dignus, absolute interdum pro Eo qui malo aut contumelia dignus est. Sallust. in Orat. Cæf. Catil. C. 51. Sed ubi imperium ad ignaros cives, aut minus bonos pervenit, novum illud exemplum ab dignis & idoneis ad indignos & minus idoneos transfertur. Hic dignos supplicio & malo historicus intellexit. Eodem etiam modo usurpatur in Antonii edicto, quod Cicero reprehendit & irridet. Hæc Turneb. Sed V. de loci Tulliani sententia omnino J. F. Gronov. Obf. 3. 8.
- Dignum, Substantive pro Dignitate. Tacit. 15. Ann. 14. Adjecisse deos, dignum Arfacidarum, simul & de legionibus Romanis statuerent. Neque enim arbitror (inquit Rhenanus) Græcam constructionem voluisse Tacitum referre: digne Arfacidis, hoc est, pro merito Arfacidarum.
- DIGNE**, Adv. [*ἀξίως*] i. e. Honeste, uti Honestum decet. Plaut. Mil. 3. 2. 58. Quam digne ornata incedit, haud meretricie.
- Aliquem digne deslere. Sen. Herc. 13.
- Digne laudare aliquid. Cic. de Senect. 2. Nunquam igitur fatis laudari digne poterit Philosophia.
- Digne loqui de aliquo. Cic. post red. in Senat. 10. Quis de tali cive fatis digne unquam loqueretur?
- Peccare cruce dignus. Hor. 2. Sat. 7. 47.
- Peccat uter nostrum cruce dignus?
- DIGNITAS**, ōtis. [*ἀξιώτης, ἀξιώμα, ἀξίωσις, ἀξία, ἀξιοσύνη*] est Existimatio, quæ fatis claret rebus gestis, magnificaque opinio. Cic. 2. Att. 19. Dices fortasse dignitatis *ōtis* tanquam *δπως*. saluti, si me amas, consule. Quibus verbis allusit ad adagium Græcum, h. e. Satis gloria, magnificæque existimationis tibi comparasti: nunc habeto potius salutis rationem, quam quid te deceat, tantopere videas. Idem 1. de Fin. Genus hoc scribendi etfi sit elegans, personæ tamen & dignitatis esse negant.
- Dignitas est alicujus honesta & cultu, & honore, & verecundia digna autoritas. Cic. 2. de Invent. 166.
- Amplificator dignitatis. Cic. 10. Fam. 12.
- Fautor dignitatis. Cic. 10. Fam. 12.
- Imago dignitatis. Cicero, Quicquid imago veteris meæ dignitatis, &c. Reliquæ dignitatis. Cic. 4. Fam. 14.
- Dignitas & amplitudo. Cic. 3. Fam. 9.
- Dignitas & Deformitas, contraria. Cic. 10. Fam. 6.
- Dignitas, Magistratum administratio & honor. Cic. 13. Fam. 54. Ut omnibus in rebus ei te commodos, quoad fides, dignitasque patietur.
- Dignitatem tueri. Cic. 1. Fam. 2.
- Domus dignitas, pro Magnificencia. Cic. pro Domo sua. Budæus. 1. de Off. C. 39.
- Dignitas oris & vultus. Oris probitas, morumque præstantia in facie emens: virilis pulchritudo. Dignitatem enim & Venustatem inquit Nonius, discerni voluit Cicero, ut Dignitas viris: Venustas feminis sit attribuenda. Off. 1. 130. Cum autem pulchritudinis duo genera sint, quorum in altero venustas sit, in altero dignitas: Venustatem muliebrem ducere debemus, dignitatem virilem. In Oratore autem Perfecto utrumque conjunxit: Vultus vero, (inquit) qui secundum vocem plurimum potest, quantam affert, tum dignitatem, tum venustatem? Plin. in Paneg. Trajan. 8. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, nonne longe lateque principem ostentant? i. e. Indoles morum in ore conspicua. Budæus. Agretius grammaticus, Pulchritudo formæ, in viris Dignitas; unde Cic. pro Cælio 8. Quis non possit huic ætati atque huic dignitati petulanter, etfi sine suspitione, at non sine argumento maledicere? Nomen dignitatis ex omnibus expulsum libris nusquam comparet, credo quod non fatis huic loco convenire videretur, quum dignitas hominibus deterioris seculi in hac notione ignoraretur. Monuit Turnebus. V. ibi Abram.
- Dignitas fermonis, est Oratio cum aliqua gravitate & vocis remissione. Author ad Heren. lib. 3. 23.
- Sexus dignitas. Ulpian. de Senator. Major dignitas est in sexu virili.
- Commendat dignitas periclitantem. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Accedere quid ad dignitatem. Cic. 6. Att. 3. Quibus nihil, aut non multum ad dignitatem possit accedere.
- Acquirere dignitatem. V. ACQUIRO.
- Adinere dignitatem. V. ADIMO.
- Adjungere dignitatem. V. ADJUNGO.
- Amplissimos gradus dignitatis adeptum esse. Cic. 10. Fam. 6. Crede igitur mihi Pance, omnes quos adhuc gradus dignitatis consecutus sis (es autem adeptus amplissimos) eos honorum vocabula habituros, non dignitatis insignia.
- Afferre dignitatem. Cic. 1. Off. 69. Ut tranquillitas animi & securitas adit, quæ adfert tum constantiam, tum etiam dignitatem.
- Afferre dignitatem ad aliquid adipiscendum. Cic. pro Muren. 22. Qui potest dubitari, quin ad Consulatum adipiscendum multo plus aserat dignitatis rei militaris, quam juris civilis gloria?
- Afferre dignitatem fortuna. Quintil. lib. 3. cap. 7.
- Agere cum dignitate & venustate. Cic. 1. de Orat. 141.
- Amittere dignitatem. V. AMITTO.
- Amplificare dignitatem. V. AMPLIFICO.
- Afcendere in sedem dignitatis atque honoris. Cic. pro Sylla, 5. Quorum ego opera illum in locum, atque in hanc celsissimam sedem dignitatis atque honoris, multis meis ac magnis laboribus & periculis, ascendifsem.
- Attingere dignitatem alicujus contumelia. Cicero, Sperare videor, tan-
- tum abfuturam esse orationem meam a minima suspitione offensiois tuæ, te ut potius objurgem, quod iniquum in discrimen adducis dignitatem tuam, quam ut ego eam ulia contumelia coner attingere.
- Augere dignitatem. V. AUGEO.
- Colligere dignitatem. Cic. ad Q. frat. 15.
- Conciliare dignitatem. Hirt. de Bell. Afr. 22.
- Consulere dignitati, vel fervire. Cic. 9. Fam.
- Contineri dignitate. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Decerpere ex dignitate. V. DECERPO.
- Deesse dignitati. Cic. 10. Fam. 12.
- Defendere dignitatem ab inimicis. V. DEFENDO.
- Deformare dignitatem. Cic. pro Sylla 7.
- Detrahare dignitatem. Cic. pro Cælio 3. Ut ad ea, quæ accusatores deformandi hujus causa, detrahendæ, spoliandæque dignitatis gratia dixerunt, &c.
- Deponere dignitatem. Cic. 1. Philipp.
- Dimovere de dignitatis gradu. Cic. 2. Tusc. 19.
- Diminuere dignitatem. Cic. de Orat. 1. Interitu talis auguris dignitatem nostri collegii diminutam dolebam.
- Discedere a dignitate sapientis. Cic. 1. Off. 67. Et ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita fortunaque versantur, ita ferre, ut nihil a statu naturæ discedas, nihil a dignitate sapientis, robusti animi est, magnæque constantiæ.
- Esse dignitatem alicujus amplissimam. Cic. 10. Fam. 12.
- Esse dignitati & honori parentibus. Cic. de Amicit. 72. Ut si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores vel animo vel fortuna, eorum augeant opes, eisque honori sint & dignitati. Hoc est, quod vulgus dicit, Faciunt parentibus honorem propter dignitatem.
- Favere dignitati. Cic. 10. Fam. 12.
- Frangere dignitatem. Cic. 9. Fam. 16.
- Habere admirabilem dignitatem. Cic. pro Muren. 23. Omnes enim artes, quæ nobis Populi Rom. studia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam utilitatem debent habere. Summa dignitas est in iis, qui militari laude antecellunt.
- Infringere dignitatem alicujus. V. INFRINGO.
- Labefactare dignitatem. Cic. pro Rabir. Posth. 44.
- Læsa dignitas. V. LÆDO.
- Locatum esse in altissimo amplissimoque gradu dignitatis. Cic. 1. Philipp. 14.
- Metiri omnia dignitate. V. METIOR.
- Obtinere dignitatem. V. OBTINEO.
- Oppugnare, vel Impugnare dignitatem alicujus. Cic. Frag. Epist.
- Orbare dignitate. V. ORBO.
- Pervenire ad dignitatem. Cic. 1. Att. 17.
- Præditi dignitate. Cic. 2. de Invent. 111.
- Reperire dignitatem. Cic. 1. de Orat. 193. Multique præterea, qui, cum ingenio sibi authore dignitatem reperissent, &c. MSS. Peperissent.
- Reddere dignitatem. Cic. Post. red. in Senat. 1.
- Restituere dignitatem. Cic. Equestri ordini restituit non solum dignitatem, &c.
- Recipere dignitatem. Cic. 6. Fam. 9.
- Retinere facti alicujus pulcherrimi splendorem verbis, dignitatemque. Cic. pro Domo sua, 94.
- Servare suam dignitatem. Cic. 2. de Orat. 221. Parcebat enim adversarii dignitati, in quo ipso servabat suam.
- Spoliare dignitate. Cic. 3. de Orat. 11. Quibuscum conjunctissime vixerat, hos in tribunatu inlittur spoliare omni dignitate.
- Suffragari dignitati. Cic. 10. Fam. 7.
- Sustinere Reip. dignitatem. Cic. pro Domo sua, 5.
- Tenere summum in aliquo magistratu gradum & dignitatis & gratiæ. Cic. pro Planc. 32.
- Tribuere alicui dignitatem. Cic. 5. Tusc. 45. Ergo etiam dignitas ei tribuenda est, quod si ita est, laudabile sit necesse est. Bonum igitur omne laudabile.
- Tueri dignitatem consularem. Cic. in Bruto, Pono fatis in eo fuisse orationis atque ingenii, quo & magistratus personam, & consularem dignitatem tueretur, i. e. Sustineret, conservaret.
- Violare dignitatem. Cic. 1. Fam. 7.
- Dignitatem genera quatuor postremorum Imperatorum ætas fecit. Alii namque Perfectissimi, Clarissimi alii, superiores Spectabiles, supremi Illustres appellabantur. Perfectissimus dignitas prima erat, ad quam cuivis, nisi qui fordida conditio esset, aditus patebat, ut ex lib. C. 11. tit. 33. intelligitur. Clarissimus autem dignitatem inferiorem Spectabilitate fuisse Theod. 1. 5. de prov. fier. lib. 10. C. demonstrat. Itaque Clarissimi a Spectabilibus distinguuntur, l. unic. C. de annon. & cap. item & ab Illustribus, l. 1. C. ubi Senat. vel clar. Quicunque non Illustri, inquit Constantinus, sed Clarissima tantum dignitate præditus, &c. Spectabiles porro Magistratus erant, ut Proconsoles, Augustales, Comites Orientis. ut constat ex l. 32. C. de appell. Illustribus autem eos inferiores fuisse Imperatores dicta l. 32. demonstrant, ubi appellari a Spectabilibus sententiis ad Illustres personas jubent. Hæc illustri nota major nulla est: nam etfi Consules & Patricii superiores essent, nulla tamen iis nota dignitatis attribui solebat. Itaque Justinianus eos hoc modo significat, Qui supra Illustres sunt, ut videre est ex l. 26. C. de ulur. Illustres autem erant, qui sententiæ in Senatu dicendæ jus habebant, l. ult. D. de Senat. Auctores, qui de Dignitatibus utriusque Imperii pleniori tractatione egerunt recenset Fabric. in Biblioth. Antiquaria C. 14. S. 15.
- DIGNITOSUS**, Adject. [*ἀξιώματος*] in Gloss. Philox. Petron. cap. 57. Homo dignitosus, cujus plurius erat unguis, quam tu totus es. V. de hujus nota vocabulis Gell. 4. 9. & Cangii Gloss. in h. v.
- DIGNO**, [*ἀξίω*] are. Dignum putare. Pacuvius apud Nonium 2. 227. Quis deos infernos, quibus cœlestis dignet decrare hostes? V. eund. 7. 17. Aufon. 16. Epist. 59. de Libro. Cuique vigiles luminum Vacare dignabunt *ἄστυ*; ubi Vineum inspicias.
- DIGNOR**, [*ἀξιώμα*] Etiam in significatione activa; h. e. Dignum putare sive judico. Virg. 1. Æn. 335.
- Tum Venus: Haud equidem tali me dignor honore.
- Dignari aliquem venia. Ovid. 3. Trist. 14. ad finem, Qualemcunque legas, venia dignare libellum.

Dignor, cum infinitivo. Hor. 1. Epist. 19. 40. Non ego, nobilium scriptorum auditor & ultor, Grammaticas ambire tribus & pulpita dignor.

DIGNARI, pass. [ἀξιωματικός] Dignum haberi, sive judicari. Virg. 3. Æn. 475. Conjugio Anchisa Veneris dignitate superbo. Cic. OEcon. 1. Homo ex eo numero hominum, qui apud nos hoc nomine dignantur. Idem 3. de Orat. 25. Quæ tamen confimili laude dignentur. Cultu & honore dignari. Cic. 2. de Invent. 161. Observantia, est per quam homines aliqua dignitate antecedentes cultu quodam & honore dignantur.

Honore dignatus. Sil. lib. 11. Ipse deum cultu, & sacro dignatus honore. Memoria dignari. Gell. 19. 11. Celebrantur versiculi multorumque doctorum memoria dignantur, i. e. Digni æstimantur.

DIGNANS, antis. Hinc Superl. Salvian. de Gub. Dei munus dignantissimæ visionis.

DIGNANTER, Adv. posterioris ævi. Vopiscus in Tacit. cap. 8. Loquentem dignanter audite. Symmach. 5. 65. Dignanter impertias. Sidon. 4. 7. Intuitu nostri dignanter admissus.

DIGNANDUS, [ἀξιωματικός] Cic. 1. Acad. 36. Quæ autem secundum naturam essent, ea fumenda, & quadam æstimatione dignanda docebat: contraque contraria.

DIGNATIO, ðnis. f. est Quod Græci ἀξίωμα dicunt, i. e. Dignitas & amplitudo propter honores gestos aut magistratum, vel propter oris morumve majestatem. Unde πρὸς ἀξίωμα πρῶτον Græci vocant, venerant oris majestatem, qualis in Pompejo fuit, quam Cicero dignitatem vocare solet. Plin. lib. 21. cap. 20. Polio Musæus & Hestiodus perungi jubent dignationis, gloriæque avidos. Cic. 10. Att. 9. Cælii quidem epistolam scriptam miserabiliter, non sine magno fletu legerunt pueri nostri, et si meus quidem est fortior, eoque ipso vehementius commoveat, nec quicquam nisi de dignatione laborat. i. e. Nullius rei tantam rationem habendam nobis censet, idque agit, ut existimationem antea collectam tueamur, & ne quid agamus quod indignum sit rebus a nobis gestis. Hæc Budæus.

Dignatio, pro Dignitate. Sueton. in Domit. cap. 2. Expeditionem quoque in Galliam Germaniasque, neque necessariam & dissuadentibus paternis amicis inchoavit, tantum ut fratri se, & operibus & dignatione adæquaret. Idem in August. cap. 46. In dignationem pervenire. Liv. 2. Appius inter patres lectus haud ita multo post in principum dignationem pervenit. Et Sueton. de Clar. Gram. cap. 5. Sævius Nicanor primus ad famam dignationemque docendo pervenit.

Dignatio, pro Reverentia. Sueton. in Calig. cap. 24. Reliquas forores, nec cupiditate tanta, nec dignatione dilexit, ut quas sæpe exoletis suis prostraverit. Propria viri dignatio auxit invidiam, &c. Tacit. 3. Hist. 80. Modicus dignationis. Tacit. 4. Ann. 52. Assignant etiam principis dignationem adolescentulis. Tacit. de German. 6. 13. Gliccit dignatio sacerdotum. Tacit. 4. Ann. 16. Imponere alicui dignationem Imperatoris. Tacit. 1. Hist. 52. Vitellio tres patris Consulatus, Censuram, collegium Cæsaris, imponere jam pridem Imperatoris dignationem. Agros secundum dignationem inter se partiuntur. Tacit. de Germ. 26. Retenta dignatio Burro ope Senecæ. Tacit. 13. Ann. 20. Veterem, ac olim partam dignationem subitæ felicitati submittere. Tacit. 13. Ann. 42.

DIGREDIOR, effus sum, [ἀπαλλάττωμαι, παρεκδύνω] digredi. Discedere. Liv. 1. 26. Priusquam inde digrederentur, roganti Mettio ex foedere icto, &c. Congredi cum aliquo, & Digredi, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Luna autem, &c. iisdem spatii vagatur quibus sol: sed tum congregiendi cum sole, tum digrediendi, &c. Primo carmine digredi. Catull. Argon. 116. Digredi ab aliquo. Cic. 12. Fam. 18. Et si periniquo patiebar animo te a me digredi. Digredi ad pedes. Liv. 9. Bell. Pun. De Hispanis equitibus loquitur qui ex equis descenderant ad pugnam pedestrem. Sed hic legendum est, Equitibus ad pedes degressis, non digressis. Degredi enim idem valet, quod Descendere. A causa parumper digredi. Cic. 1. de Clar. Orat. 322. De causa digredi. Cic. 1. de Invent. 97. Nobis autem non placet hanc partem in numero reponi, quod de causa digredi, nisi per locum communem displicet. Paululum digredi de cursu in reliqua oratione. Cic. in Partit. 14. Digredi in lacus. Plin. lib. 3. cap. 5. Paulum digredi. Ovid. 9. Met. 42. Digredimur paulum, rursusque ad bella coimus. Digredietur oratio, per metaphoram. Cic. 4. Verr. Verum uti Lilybaeum unde digressa est oratio, revertatur. Idem 3. Verr. 163. Iracundia longius digredi, quam sapientis ratio postulat. Cic. de Arusp. Resp. 3. Hesterno die dolore me elatum & iracundia longius prope digressum arbitrabantur, quam sapientis hominis cogitata ratio postulasset. Digredi, cum accusativo sine præpositione. Hirt. de Bell. Afr. 37. Inde parvulam proclivitatem digressus, sinistra parte campi propter mare legiones ducit. [Forte Parvulum proclivitate degressus: vel Parvulam per clivitatem deg. Ut Clivitatem pro Clivo dixerit.]

DIGREDIENS, Partic. [ἀπεκδύνων] Virg. 3. Æn. 492. Hos ego digrediens lacrymis affabar obortus.

DIGRESSUS, Partic. [ἀπὸ πρὸς] Digressa dicitur Quæ divortium cum marito fecit. Sueton. in Cæs. cap. 43. Diremit nuptias Prætorii viri, qui digressam a marito post biduum statim duxerat, quamvis sine probri suspitione. V. DIVORTIUM.

DIGRESSUS, us. [ἀπὸ πρὸς] Discessus. Utrumque conjunxit. Cic. de Senect. Quem ego meum casum fortiter ferre visus sum, non quod æquo animo ferrem, sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore. Accessus & Digressus contraria. Cic. 2. Tusc. Tenuissimum lumen facit proximus accessus ad solem, digressus autem longissimum. Congressus & Digressus, contraria. Cic. 1. Q. frat. 3. Deinde congressus nostri lamentationem pertimui: digressum vero non tulissem.

Digressus a proposito, apud Quintil. Fundere dicta digressu supremo. Virg. 8. Æn. 482. A digressu alicujus venire aliquo. Cic. 1. Att. 3. Ut primum a tuo digressu Romam veni.

DIGRESSIO, ðnis. f. [ἀπὸ πρὸς] Cui contrarium est Congressio. Cic. 1. Q. frat. 3. Minus acerbum, minus miserum fuit, quam fuisset tum congressio, tum vero digressio nostra.

Digressio a proposito, [πρὸς ἐκείνους] Cic. 3. de Orat. 203. A proposito oratione digressio. Cic. de Clar. Orat. 291.

DIAMBUS, [διὰ μὲν] Pes est ex duobus iambis constans: ut Amœnitas.

DIIMANES. V. in MANES.

DIJOVIS, Jupiter appellatus est. V. DIESPITER.

DIPOLIA, [διπολία] Celebritas fuit, quæ Athenis agebatur ab Jove Polieo dicta, cui Athenienses rem sacram faciebant bove. Author Hesyhius. Eadem ac Buphonia, de q. V. f. l.

DIIRONOXENI, [Διαιρωνοξένοι] Nuncupantur a Comicis Lacedæmonii, i. e. Per simulationes & ironiam fallentes hospitem: quamquam scribit Herodotus a Laconibus ἕξες peculiariter barbaros intelligi. V. Cæl. Antiq. Lect. lib. 18. cap. 5.

DIIS, Diutinis ac jugibus, inquit Nenius. Varro, ὄντι λόγος: Quam mobilem Divum Iram Sol harmoge quadam gubernans, motibus diis veget. Antiquum. V. DIUS.

DIIUDICO, [δικάζω, διακρίνω] are. Judicare, Discernere, vel Diligenter judicare. Ter. Heaut. 2. 2. 8. Pergin' istuc prius dijudicare, quam scis quid veri fiet? Dijudicare inter. Cic. 1. Tusc. 23. Utrum igitur inter has sententias dijudicare malumus, an ad propositum redire? Summum bonum & malum, ultra voluptate dijudicabit, stante, an movente? Cic. 2. de Fin. 31. Dijudicare vera & falsa. Cic. 4. Acad. 107. Vera a falsis, verisimilia ab incredibilibus dijudicare & distinguere. Cic. in Partit. 139. Dijudicare, uter utri virtute anteferendus sit. Cæl. 5. Bell. Gall. 43. Dijudicare controversiam videtur id significare, quod Appunctare barbare dicimus. Cic. 3. de Fin. 6. Attendes igitur, ut soles, eamque controversiam dijudicabis. Idem 14. Att. Nostras contentiones Resp. dijudicavit. Dijudicare acri intentione. Plin. Epist. 203. Omnis enim advertit quod eminet & extat: sed acri intentione dijudicandum est, immodicum sit, an grande, altum an enorme. Sorte dijudicari. Quintil. lib. 7. cap. 2. Dijudicare, pro Decernere. Cic. 3. in Catil. 25. Atque illæ tamen omnes diffensiones, quarum nulla exitium Reip. quaesivit, ejusmodi fuerunt ut non reconciliatione concordia, sed internecione civium dijudicata sint. Budæus.

DIIUDICATUS, Partic. [διαδικασθείς] ut, Dijudicata res. Cic. in Partit. 99. Hisne verbis sit actio quaeritur: quæ etiam si ante quam res in iudicium venit, aut concertata, aut dijudicata, aut confecta non sunt, tamen in ipsis iudiciis permagnum sæpe habent pondus. Relinquere negotia, dijudicata lite. Hor. 3. Od. 5. 54.

DIIUDICATIO, ðnis. f. [διαδικασία] Cic. 1. de Legib. 56. Nam ista quidem magna dijudicatio est.

DIIUDICATRIX, icis. f. Apul. de Dogm. Plat. p. 15. Virtus spectatrix & dijudicatrix omnium rerum, prudentia.

DIJUGO, vel **DISJUGO**, are. Sejungere. Arnob. 5. Quem pietas dijugare ab infando non valuit appetitu.

DIJUGATUS, vel **DISJUGATUS**, a, um. Partic. Arnob. 1. 7. prope init. Qui sunt ab his longe natura & beatitudine disjugati.

DIJUGATIO, ðnis. Separatio. Arnobius lib. 2. adversus gentes, Animarum a corporibus dijugatio.

DIJUNGO, V. DISJUNGO. [διαζωγώνω] Cic. 7. Att. 1. Redeamus domum, diungere me ab illo volo. Jumenta diungere. Cic. 2. de Divin. 77.

DIJUNCTUS. Idem quod Disjunctus. Tacit. 4. Ann. 67. Insula freto ab extremis promontorii dijuncta. Cic. 13. Att. 11. Postea quam funi a te dijunctor. adde Quintil. 2. 15. pr. Edit. Burm.

DIIJUNCTIO. Idem quod Disjunctio. Cic. 4. Acad. 91. Judicare quæ conjunctio, quæ dijunctor vera sit. Utrumque ex Gruteri scriptura. adde Arneb. 1. 3. & Gell. 2. 7. extr. ibique Gronov.

D I L

DILABOR, apfus sum, [διολαβώνω] ābi. est in diversas vel in omnes partes labi; item Diffugere, discedere, sive elabi. ut, Dilabi in agros vel oppida. Liv. 3. 4. Dilabitur oratio. Cic. in Lælio, Jam enim a sapientum familiaritatibus ad vulgares amicitias nostra dilabitur oratio. i. e. Descendit sive Decurrit. Legitur Delabitur in codd. emendatis. Sic 1. Tusc. 10. Male dilabi. Cic. 2. Philipp. 66. Male parta, male dilabuntur. Dilabi memoria. Cic. 13. Philipp. 11. Sunt alii plures fortasse, sed mea memoria dilabuntur. i. e. Excident. Fortuna dilabitur. Author ad Heren. lib. 4. 25. Qui fortunis alicujus inducti amicitiam ejus secuti sunt, hi simulac fortuna dilapsa est, devolant omnes. Dilabuntur vestigalia negligentia. Liv. 3. Bell. Maced. Dilabitur vestis condita sicu, & corrumpitur. Columel. lib. 12. cap. 3. Dilabitur vetustate navis putris. Liv. 5. Bell. Maced. Dilabi & Crescere opposita. Sallust. in Jug. C. 10. 6. Concordia parvæ res crescunt, discordia maximæ dilabuntur.

DILABENS, Partic. [διολαβώνων] Hor. 3. Od. 29. 34. — nunc medio alveo Cum pace dilabentis Hetruscum In mare. [In emendatis libris Delabentis, & quis dubitet quin rectius?] Dilapsus, Partic. [διολαβώνων] ut, Dilapsus rapide fluvius. Cic. 2. de Legib. 6. Amor cum forma dilapsus. Claud. 1. in Eutrop. 75. Curæ dilapsæ. Ovid. 4. de Ponto 4. 21. At mihi dilapsis inter nova gaudia curis. Glacies liquefacta & dilapsa. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque nive pruinaque concreveret, nisi eadem se admisto calore liquefacta & dilapsa distunderet.

- Dilapsa multitudo. Liv. 3. & 9. Bell. Maced.
 Dilapsus ornatus mundi occidit. Cic. 4. Acad. 119.
 Dilapsa res. Cic. 7. Fam. 28.
- DILAPSIÖ**, önis. f. Aug. de C. D. 22. 12. De dilapsionibus corporum mortuorum.
- DILABIDUS**, [διδυροδ] Adj. Quod facile diffuit. Vestes, propter brevitatem pili dilabidae. quæ facile dilabuntur. Plin. lib. 8. cap. 55.
- DILACERO**, [δυσσασαροδ] are. Idem quod Lacerare. Per translationem significat Consumere, dilapidare & disperdere. Cic. pro Milon. Et annum integrum ad dilacerandam Kemp. quæretet. Artus dilacerare. Sen. Oeth. 7.
 Dilacerantur opes. Ovid. 1. Epist. 90.
- DILACERANDUS**, [δυσσασαροδ] Catull. in Argon. 152.
 Pro quo dilaceranda feris dabor alitibusque Præda.
- DILAMINO**, are. In duas laminas dividere. Ovid. de Nuce 73.
 Poma cadunt mensis non interdicta secundis,
 Et cordit lectas parca colona nuces.
 Has puer aut rectus certo dilaminat ictu,
 Aut pronus digito bisve femelve petit. Sic enim legit Erasmus. Cujus conjecturam firmant MSS. Dilaminare autem dixit, pro In duas laminas diducere. Id fit, quoties solutis commissuris finitur nux in duas partes. Unde paulo post laminam vocat putamen filile. v. 95.
 Lamina mollis adhuc tenero dum lacte quod intra est. Est quiddam in nuce, quod discriminat partes nuclei.
- DILANCINO**, are. Lacerare a Lancea. Prudent. Hymn. Vinc. v. 156.
 Membra dilancinata interficis.
- DILANIO**, [δυσσασα] are. Idem quod simplex, vel In diversas partes laniare. Cic. pro Milon. 34. Nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.
- DILANIATUS**, Partic. Ovid. 3. Amor. 9. 52.
 — inornatas dilaniata comas.
- DILAPIDO**, [δυσσασα] are. Proprie est Lapidibus purgare vel Lapidem dissipare. Cato cap. 46. Locum bipolario vortito, dilapidatoque. h. e. Lapidem auferto. Castigatoriæ exemplaria habent Delapidato.
 Dilapidare, [δυσσασα] per translationem, pro Disperdere, ut ait Donatus. Dicitur autem est a Lapide, in quo Præcones, qui auctione vendebant stabant: unde proverbium apud Cic. in Pison. 35. De Lapide emptus. Ter. Phorm. 5. 7. 4.
 — conveniendus Phormio est,
 Prius quam dilapidet nostras triginta minas. Cic. ad Octav. Publicam dilapidabat pecuniam, ararium exhauriebat. Hotomannus hanc verbi notionem a Lapide deducit, in quo adstabat Præco, rem venalem & distrahendam proponens. Sed alius probabilis videtur dictum ab eo, quod Lapidem sine cura sæpius temere solemus jacere & ita disperdere.
- DILAPIDANS**, Partic. Colum. 1. 10. v. 329.
 Sæpe ferus duos jaculatur Jupiter imbres,
 Grandine dilapidans hominumque, boumque labores.
 Hoc est disperdens, vel potius, valde seu vehementer lapidans, & grandine velut lapidibus feriens & atterens. [contundere & verberare grandine id vocant V. GRANDIO.]
- DILAPIDATUS**, Partic. apud Firmicum.
- DILAPIDATIO**, önis. apud Livium. Dilapidatio bonorum. Cod. Theod. 1. 4. tit. 20.
- DILARGIOR**, itus sum, [δυσσασα] in. Diversis largiri, dare. Sueton. in Caf. cap. 2. Cætera item quæ cuique libuissent, dilargitus est, contradicente nullo. Cic. pro Lege Agr. 80. Nec L. Sylla, qui omnia sine ulla religione, quibus voluit, est dilargitus, agrum Campanum attingere ausus est.
- DILARGITIO**, önis. Jct. in Cod.
- DILARGITOR**, öris. Jct. in Dig.
- DILATIO**, V. DIFFERO.
- DILATO**, [δυσσασα] are. Latum facere, latius extendere. Plin. lib. 33. cap. 3. Nec aliud laxius dilatur, aut numerosius dividitur. Dilatare & Contrahere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 102.
 Dilatare aciem. Liv. 1. Bell. Maced. Et Plin. lib. 10. cap. 23. A tergo sensim dilatante se cuneo porrigitur agmen. V. ACIES.
 Gloriam dilatare. Cic. in Somn. Scip. 16. Cernis profecto quantis in angustis vestra se gloria dilatari velit.
 Literas dilatare. Cic. de Clar. Orat. 259.
 Manum dilatare. Cic. in Orat. 113.
 Minima dilatare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 7. Omnes sua extollunt, omnes etiam minima, quæ in alios contulere, dilatant.
 Orationem dilatare. Cic. pro Flacco 12. Sed non dilatabo orationem meam: etenim potest esse infinita, si mihi liceat totius gentis in testimoniis explicare vanitatem.
 Ex verbo dilatare orationem, & In verbum contrahere, contraria. Cic. in Partit. 23. Est itaque id genus totum situm in commutatione verborum: quæ simplicibus in verbis ita tractatur, ut aut ex verbo dilatetur, aut in verbum contrahatur oratio.
 Rictus dilatare. Ovid. 6. Met. 378.
 Fundi quodammodo, & quasi dilatari. Cic. 3. de Fin. 49. Sed quam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen utrunque eorum fundi quodammodo & quasi dilatari putant.
- DILAFATUS**, Partic. Dilatata lex in cunctum ordinem, coangustari potest. Cic. 3. de Legib. 32.
- DILAFATIO**, önis. Tertull. de Prafer. 47. Occludere superiora dilafatione. conf. eund. de Anima cap. 37.
- DILAFATOR**, öris. apud Boethium.
- DILATOR**, **DILAFUS**. V. DIFFERO.
- DILAUDO**, [δυσσασα] are. Variè vel potius multum laudare. Cic. 6. Att. 2. Et ego audebo legere unquam aut attingere eos libros, quos tu dilaudas, si tale quid fecero?
- DILEMMA**, ötis. [δυσσασα] Syllogismus utrinque feriens, sive constringens adversum; unde veteres Cornutum dixerunt. [Vulgo quidem id fertur, Sed aliud esse ratiocinationis Sophistica genus, quod κέρας πινεν vel κέρα πινεν vocantur, ex Menagii Comment. ad Laert. 2. 108. cognoscas licet.]
- DILIGENS**, **DILIGENTIA**, **DILIGENTER**. V. DILIGN.
- DILIGO**, exi, ectum, [δυσσασα] cie. Minus est quam Amare atque idem ac Benevolunt esse, iudice Valla lib. 5. Cic. ad Brut. Frag. Sic igitur facies, & me aut amabis, aut que contentus sum, diliges. Idem 9. Fam. 14. Quis erat, qui putaret ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? Tantum accessit, ut mihi nunc de nique amare videar, antea dilexisse.
 Diligere & charum habere. Cic. pro Balb. 59. Speroque, Judices, ut eos qui principes fuerunt conservandæ salutis aut dignitatis meæ, diligitis & charos habetis: sic quæ, &c.
 Colere & diligere aliquem. Cic. 3. de Legib. 5. Nec vero solum ut obtemperent, obediuntque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligantque præscribimus.
 Ante omnes aliquem diligere. Ovid. 10. Met. 167.
 Admodum diligere. Cic. 4. Fam. 13.
 Utrunque affectu pari diligere. Sen. Theb. 2.
 Arcte familiariterque aliquem diligere. Plin. lib. 2. Epist. 13.
 Benevolentiam alicujus mirifice diligere. Cic. 12. Att. 33. Tuam quidem & in agendis nostris rebus, & in consiliis incundis, mihi que dardis in ipsis literis quas mittis, benevolentiam, diligentiam, prudentiam mirifice diligo.
 Fraternali amore sodales diligere. Ovid. 1. Trist. 3. 65.
 Ex æquo omnes diligere. Lucan. ad Pison.
 Furtim diligere. Ovid. 6. Fast. 555. Al. Furto. i. e. amore furtivo.
 Fidem alicujus complecti, officia observantiamque diligere. Cic. pro Balb. 63.
 Mirifice ab aliquo diligi. Cic. 1. de Nat. Deor. 58.
 Se diligere, i. e. Plus satis admirari, vel Sibi adblandiri. Cic. pro Rosi Com. 5. Usque eone te diligis, & magnifice circumspicis, ut pecuniam non ex tuis tabulis, sed adversariis petas?
 Stulte aliquem diligere. Hor. 2. Epist. 1. 260.
 Valde diligere. Cic. 3. Fam. 1.
 Unice diligere. Cic. 5. Fam. 8.
 Diligitur nemo nisi cui fortuna secunda est. Ovid. 1. de Ponto 3. 23.
 Diligere, Dividere. Plaut. Curcul. 3. 54. — quidni noverim?
 Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Titinnius, Perna totam diligit. Nonius. [Difficile edtum ap. Plaut. ubi Salmat. Dirigendum contendit. q. V.]
- DILECTUS**, Partic. [δυσσασα] Magno amore alicui dilectus. Virg. 1. Æn. 344.
 Suis officiis dilectus. Ovid. 9. Met. 308.
 Mihi dilectus per multos annos. Virg. 9. Æn. 85.
 Sodales dilecti. Ovid. 4. Trist. 5. 1.
 Premere dilectos visus, h. e. Oculos. Stat. 2. Sylv. 1.
 Dilectissimus. Stat. 8. Theb. 99.
 Augur Apollineis modo dilectissimus aris.
 Testor inane Chaos, &c.
- DILECTUS**, ius. m. Idem quod Delectus. Ita constanter veteres scribunt. Dilectus militum & is, qui significatur amatus, a Legendi dicti sunt. Festus. Ita Sen. de Benef. 2. 18. conf. Parei Lex. Cri & quos laudat Drakenb. ad Sil. 7. 43. V. DELECTUS.
- DILECTIO**, önis. f. Gloss. Vet. ἀγάπη. Tertull. adv. Marc. 4. 27. Oluscula decimantes (Pharisæi) & dilectionem Dei prætereuntes.
- DILECTOR**, öris. m. Apul. 2. Flor. Atque ego me dilectorem tuum præteor. Tertull. contra Marc. 4. 23. Puerorum dilector. Ambros. Ep. 84.
 Dilectores hujus mundi. Aug. Ep. 32. Fratrem & dilectorem meum.
- DILIGENS**, entis. Partic. [δυσσασα] Qui diligit.
- DILIGENS**, Adj. [δυσσασα] Studiosus: quod eorum quæ amamus, sumus studiosi. Cic. de Amicit. Idem 4. Verr. Diodorus homo frugi ac diligens qui sua fervare vellet Vulgo dicitur Bonus œconomus.
 Diligens & attentus in re hereditaria. Cic. 1. Verr. 126. Qui in re adventitia atque hereditaria tam diligens, tam attentus esset.
 Studiosus ac diligens. Cic. 4. Acad. 98. Homo & acutus, ut Pœnus & valde studiosus ac diligens.
 In omni genere diligens. Cic. 12. Att. 32. Et medici assiduitas, & tot domus in omni genere diligens me rursus id suspicari vetat.
 Diligens temperamenti. Plin. in Paneg. Tam diligens temperamenti ut nec Consulis officium Princeps, nec Principis Consul appeteret [i. e. Observans, sive, ut Baudius expo. Exactus observator temperamenti, ut mox officii diligens. Potest tamen etiam accipi, pro particula a verbo Diligo, Amans, studiosus temp. ut apud Nepotem quoque 15. 3. 1. Veritatis diligens, φιλαληθης.
 Manus diligens. Sen. in Medea 7.
 Negligentia diligens. Cic. in Orat. 78.
 Diligentissimus rei familiaris. Sueton. de Clar. Gram. 23. Cic. 4. de Fin. 32. Omnis enim est natura diligens sui. Et apud Plin. lib. 34. cap. 8. Diligentissimus artis.
 Officii diligentissimus. Cic. pro Client. 71. Q. Pompejo Proconsul contubernalis, castissimo viro atque omnis officii diligentissimo.
 Nature diligentissimus. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Diligens, in malam partem, pro Nimis curioso. V. Conferre ad quem sinistram diligentiam, In CONFRO.
 Diligens ad. Cic. 1. in Catil. 19. Quem tu videlicet, & ad custodiendum te diligentissimum, & ad suspicandum sagacissimum, & ad vindicandum fortissimum fore putasti.
 Diligens & Negligens de suo, de alieno, &c. contraria. Plin. lib. 4. Epist. 13. ad Corn. Tacit. Nam qui fortasse de alieno negligentes, de suo certe diligentes erunt.
 Diligens in tuendo. Plin. in Paneg. Idem tam paucus in ædificando, quam diligens in tuendo.
- DILIGENTIA**, [δυσσασα] Studium, cura. Plaut. Rud. 3. 5. 40. Curate hæc sultis magna diligentia. Cic. 2. de Orat. 148.
 Diligentia quandoque opponitur Avaritiæ, & Profusioni, ut ad Heren. lib. 4. 36. Non est ista diligentia, sed avaritia; ideo quod diligentia est accurata conservatio suorum, avaritia, injuriosa appetitio alienorum.
 Assiduitas & diligentia. Cic. 2. Att. 15. Terentiæ pergrata est assiduitas tua & diligentia, in controversia Mulvina.
 Diligentia & industria. Cic. 1. de Orat. 260. In quo tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, ut primum impedimenta naturæ diligentia industriaque superaret. De Demosthenis.

Perverſitas diligentiae. Quintil. lib. 1. cap. 6. Inherent tamen quidam moleſtiſſima diligentiae perverſitate, ut audaciter potius dicant, quam audacter.

Accuratiſſima diligentia. V. ACCURO.

Acris diligentia. V. ACER.

Inanis diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Siniſtra diligentia. V. Conferre ad aliquem ſiniſtram diligentiam, in CONFERO.

Solicita nimium diligentia. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Diligentia in Rempub. Cic. pro Muren. 86. Vos pro mea ſumma & vobis cognita in Rempub. diligentia, moneo.

Adhilere diligentiam. V. ADHIBEO.

Adinere diligentiam. V. ADIMO.

Adjungere diligentiam. V. ADJUNGO.

Affectare diligentiam. V. AFFECTO.

Aſſervare diligentia. V. ASSERVO.

Comparare diligentiam. V. COMPARO.

Conferre diligentiam ad aliquid. Cic. 10. Fam. 2. Tantum tuae dignitati ita favemus, ut omne noſtrum conſilium, ſtudium, officium, operam, laborem, diligentiam ad amplitudinem tuam conferamus. V. CONFERO.

Conſequi diligentia aliquid. V. CONSEQUOR.

Conſumere diligentiam in re aliqua. V. CONSUMO.

Excitanda animadverſio & diligentia, &c. Cic. 1. Off. 103.

Habenda ratio & diligentia omni in re. Cic. de Amicit. 91.

Labi diligentia. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Remittere de diligentia. Cic. 11. Fam.

Rident diligentiam noſtram. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Scribere magna cum cura atque diligentia. Cic. 1. de Invent. 70.

Diligentia apud Jurisconſultos, eſt quae Culpa e regione reſpondet. I. ſi cum. D. de contrah. empr. Ea autem triplex eſt, infima, mediocriſ, & ſumma. Infimae reſpondet e regione culpa lata; mediocriſ, culpa levis; ſummae, culpa leviſſima. V. l. contractus. D. de reg. jur. & l. 5. D. commod. cum ſimilibus.

DILIGENTER, Adv. [ἐπιμελές] Studioſe, cum cura & ſolicitudine. Ter. Eun. 2. 1. 1. Fac ita ut juſti; deducantur iſti. p. faciam. P. H. at diligenter. P. fiet.

Aſſervare aliquid diligentia. Catul. 17. 16.

Aſſervanda nigerrimis diligentius ovis.

Curare ſtudioſe diligenterque. Cic. 16. Fam. 16. Ego quae te velle, quaeque ad te pertinere arbitror, ſtudioſe diligenterque curabo.

Accurate & Diligenter. V. ACCURATE. H. St.

Exponere aliquid diligenter. Cic. 2. Verr. 179. Et 1. Acad. 4. Diligentiffime Graecis literis explicata.

Eram hic diligenter, i. e. Summo ſtudio & cura conſiderabam, & animadvertēbam quae agebas. Plaut. Mil. 1. 1. 28.

Venire diligentius paratiuſque. Cic. pro Roſc. Amer. 72. Si hunc apud bonorum emptores ipſos accuſares, eique iudicio Chryſogonus praeeſſet, tamen diligentius paratiuſque veniſſes.

DILOCHOS, i. f. [Διλοχός] Dianae vel Lunae epitheton, vel quod venatrix cum ſit, duplicem haſtam ferat; vel a duplici nomine, ſuo, & Solis.

DILOGIA, æ. f. [διλογία] Figura eſt, quum ambiguum dictum duas res ſignificat. Alconius in 2. Verr. Figura tamen eloquutionis hic nulla eſt.

DILOBES, nm. f. pl. Veſtes dicuntur, quae duobus neſtuntur loris: ſic & Pentelores, & Monolores, quod ad inſiciendi rationem referunt alii, dictionibus ex Graeco & Latino conſtatis. V. Cael. Rhodig. lib. 16. cap. 10.

DILOBRICO, [Διλοβρικός] ãre. Diſcindere, inquit Nonius. Cic. 2. de Orat. 124. Qui in cauſa peroranda non dubitavit excitare reum Conſularem, & eius diloricare tunicam, & iudicibus cicatrices adverſas ſeniſ imperatoris offendere? Alibi idem exemplum memorans, dixit, Tunicam a pectore diſcidit. Ut intelligamus idem eſſe Diloricare & Diſcindere: ſed hoc magis proprie, illud autem metaphorice dictum putaverim. Apul. 6. Met. Involat in eam, veſtemque diloricat. V. Indic. Elmenh.

DILOBRICATIONIS, a, um. Partic. Apul. 7. Met. Diloricatis ſtatim panulicis.

DILOSOS, i. m. Ales oſcinum mitior. Mart. Capell. 2. p. 42.

DIUCEO, xi, [διαλαμπύω] ãre. Diſtincte, ſive Perfecte lucere. Hor. 1. Epift. 4. 12.

Omnem crede diem tibi diluxiſſe ſupremum. [Videtur a v. Diluceſco eſſe q. V.]

Dilucere res dicitur, per translationem, cum Clara & aperta eſt. Liv. 3. 16. pr. Dilucere res magis patribus atque coſſa. conf. Idem 25. 29.

DIUCIDUS, a, um. [υδαφανής, καθαφανής] Adj. Plin. lib. 9. cap. 39. Sic gignitur laudatus ille pallor ſaturitate fraudata, tantoque dilucidior, quanto magis vellera eſuriunt. conf. Cic. in Orat. 20.

Dilucida oratio. Cic. 3. de Finib. 3. Nec enim in Torquati ſermone quicquam implicatum, aut tortuoſum fuit: noſtraque, ut mihi videtur, dilucida oratio.

DIUCIDE, Adv. [υδαφανής, σαφώς] i. e. Clare & perſpicue. Ter. Phorm. 2. 3. 52. Dilucide expediſſi, quibus me oportuit, iudicibus. Plin. lib. 18. cap. 28. Dilucide atque perſpicue.

Dicere dilucide planeque. Cic. in Orat. 79.

Dilucere dilucide. h. e. Aperte & manifeſte. Cic. 3. de Finib. 19. Et 2. Verr. 191. Dilucide dilucere crimina.

Docere dilucide. Liv. 39. 47. Cic. 4. Acad. 56.

Explicare dilucide. Cic. 1. de Divin. 117.

Compar. Tractata quaeltio dilucidius. Ulp. in l. hinc quaeritur. D. de peculio.

DIUCIDIO, [διαφωτίζω, σαφηνίζω] ãre. Declarare. Auctor ad Heren. lib. 3. 8. Nam quod in docendo rei dilucidandae cauſa dolum appellavimus, id in dicendo honeſtius conſilium appellabimus.

DIUCESCO, [λαμπύω] ãre. Diem fieri incipere. Pro quo antiqui Diluculaſcere ſcripſerunt. Cic. 3. Catil. 6. Ipſi comprehenſi ad me, quum jam diluceſceret, deducuntur.

Diſcuſſa eſt illa caligo, diluxit, patet, videmus omnia. Cic. 12. Philipp. 5.

Jam diluceſcebat, cum ſignum Conſul dedit. Liv. 36. 24.

DIUCULUM, i. n. [ἄστρρον, περίστρον] a Die: quod tum dies luceſcere incipiat. Plaut. Amph. 2. 2. 105. Primulo diluculo abiſti ad legiones. Cum diluculo abire. V. CUM.

Primo diluculo venire. Cic. pro Roſc. Amer. 19. Et quum poſt horam primam noctis occiſus eſſet, primo diluculo nuntius hic Ameriam venit. Idem 16. Att. 13.

DIUCULO, Adv. [ἄστρρον] i. e. Summo mane. Ante lucem. Cic. 16. Att. 13. Quum ante lucem de Sinueſſano ſurrexiſſem, veniſſemque diluculo ad pontem Tretium.

DIUCULO, [ἄστρρον περίστρον] ãre. eſt Diluculum fieri. Gell. lib. 2. cap. 29. Die craſtino ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges veniant. Antiquum eſt & obſoletum. conf. Gell. 7. 1.

DIUCULASCIT, V. DILUCESCO.

DILUDIA, orum. n. pl. Hor. 1. Epift. 19. extr.

Dupliciter iſte locus, clamo, & diludia poſco. Ubi Acron, Diludia, tempora ſunt quae gladiatoribus conceduntur, ut intra quinque dies pugnent. Porphy. Diludia, intermiſſio ludorum vel dilatio.

DI LUO, ui, ſum, [καθαίρω, κλύω] ãre. Lavare, purgare, temperare, Solvere, diſſolvere. Caſ. 2. Bell. Civil. 10. Super lateres coria inducuntur, ne canalibus aqua immiſſa lateres diluere poſſet.

Aceto diluere. Celfus lib. 5. cap. 20. Hunc oportet diluere aceto, ſic ubi vulnus glutinandum eſt, illinere.

Color diluitur. Ovid. 4. de Ponto 10. 62.

Quinetiam ſtagno ſimilis, pigraeque paludi, Cæreus vix eſt, diluiturque color. V. DILUTUS.

Labores boum diluere ingenti pluvia. Virg. 1. Georg. 325.

Pectora fudor diluerat. Valer. 3. Argon. 557.

Diluere, eſt Aquam vel alium liquorem miſcere. Virg. 1. Georg. 344.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret: Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho. i. e. Cui tu liba de lacte, melle, & vino. Servius. Et Perf. 5. Sat. 100. Diluis helleborum, dixit, pro eo quod eſt, Medicamentis temperas. Plin. lib. 34. cap. 12.

Unguenta lacrymis diluere. Ovid. 1. de Ponto 10. 53.

Diluit & lacrymis mœrens unguenta profuſis.

Diluere aliquid in paſtillos. Plin. lib. 25. cap. 12. ad finem.

Diluere, per translationem, pro Expedire, declarare, explicare. Cic. pro Cluent. 6. Quum ego unaquaque de re dicam, & diluam.

Cura diluitur mero. Ovid. 1. de Arte Am. 238.

Cura fugit, multo diluiturque mero. i. e. Aufertur & velut abſtergitur.

Diluere, & falſa eſſe docere. Cic. pro Caelio 35. Quae tu, quoniam mente nescio qua eſſenata atque praecipiti in forum deſerri iudiciumque voluisti, aut diluas oportet, & falſa eſſe doceas &c.

Infirmare & diluere. Cic. pro Roſc. Amer. 42. Ego res tam leves qua ratione infirmem ac diluam. reperire non poſſum.

Auctoritatem diluere, pro Minuere. Sen. Epift. 29. Hoc non exiſtimo magno viro faciendum, diluitur ejus auctoritas, nec habet apud eos fati ponderis, quos poſſet minus obſoleſcanta corrigere.

Crimen diluere, pro Purgare & reſellere. Cic. 5. Verr. 76. Quo facilius crimen inimicorum diluere poſſim. Idem 2. de Nat. Deor. 20. Nam ut profluens amnis, aut vix, aut nullo modo, concluſa autem aqua facile corruptitur: ſic orationis ſtamine reprehendiſſis vitia diluuntur.

Crimina inferre & Diluere, contraria. Auctor ad Heren. 4. 48. Accuſatoris officium eſt, inferre crimina: deſenſoris, diluere & propulſare.

Tantum facinus quae diluet aetas? Claud. 2. in Eutrop. 23.

Hora fera diluitur mero. Ovid. 18. Epift. 14.

Moleſtias extenuare & diluere. Cic. 3. Tuſc. 34. Quae cogitatio una omnes moleſtias extenuat & diluit.

Peccata diluere. Ovid. de Rem. Amor. 695.

Vitium ex animo diluere. Propert. lib. 3. 15. 6. ad Bacchum, Tu vitium ex animo dilue Bacche meo.

DILUOR, paſſ. Auctor ad Heren. 2. 38. Ex ſimplici parte reprehenden- tur, ſi ex duplici concluſione alterutra pars diluitur.

DI LUTUS, a, um. Partic. [καταλύω] Quod eſt miſtum & temperatum. Unde Vinum aqua miſtum, dicitur Dilutum. Martial. lib. 1. 177. — raram Diluti bibis unciam Falerni.

Dilutus color dicitur, Debilis, quum veluti aqua adhibita minus eſt intenus. Gell. lib. 2. cap. 26. Luteus contra rufus color eſt dilutior. Quidam legunt Dilucidior.

Abynthia diluta. Lucret. lib. 4. 224.

Guttae. Perf. 3. Sat. 14.

Dilutas querimus geminet quod fiſtula guttas. Labella diluta multis guttis. Catul. ad Juventium 7.

Mella Falerna diluta. Hor. 2. Serm. 2. 16.

Potio diluta. Celf. lib. 1. cap. 3. Poſt haec omnibus fatigatis aptum eſt cibum ſumere: eoque humide uti: aqua, vel certe diluta potione eſſe contentos.

Rubor dilutus. V. RUBEUS.

Urina diluta. V. URINA.

Compar. Cic. Fragm. apud Ammian. 15. 29. Gallos poſthac dilutius eſſe poturos, quod illi venenum eſſe arbitrabantur.

Superl. Celf. 1. 3. Potio quam dilutiſſima. i. e. multa aqua temperata.

DI LUERE, Adv. quidam laudant ex Macroby. 7. Saturn. 13. Sed al. Sor- didatum pallium meum in mari diuicula lavi.

DI LUTUM, i. n. [ἀπυρρόν] Id liquidum eſt in quo aliquid certo tempore inſuſum fuit. ut ſi in vas vini appoſitum abyntium fuerit, deinde poſt interjectum tempus abſtractum, id vinum, Abyntium dilutum dicitur. Plin. lib. 27. cap. 7. Bibitur & maſtacta abyntium dilutum. Ita enim appellatur hoc genus.

DI LUVIO, [καταλύω] ãre. Diluvie & inundationibus commiſcere & conturbare, inundare. Lucret. lib. 5. 388.

Tantum ſuppeditant amnes, ultroque minantur, Omnia diluviare ex alto purgare ponti.

DI LUVIUM, i. n. [καταλύω] Quod varie diluit. Nam diluvium, diverſorum purgamentum fuit, omnia diluens, quando ſcilicet immo- dicis imbribus vel vexatur terra, vel obruitur: quae & Inundatio dicitur. Plin. 8. Epift. 17. Hic aſſiduae tempeſtates, crebra diluvia.

Tellurem diluvio miſcere. Virg. 12. Æn. 205. i. e. Aquae ſuperfuſione univerſa perturbare. Servius.

- Diluvium pro Vastitate, auctore Servio, apud Virg. 7. Æn. 228.
 Diluvio ex illo tot vastata per æquora vecti, &c. De Trojæ excidio loquitur, quot tempestatu comparavit, unde liquet allegoriam esse.
DILUVIUS, Æ. f. [κατακλύσις] Idem. Lucret. lib. 5. 256.
 Pars etiam glebarum ad diluviem revocatur Imbribus. Hor. 4. Carm. 14. 28.
 — horridamque cultis
 Diluviem minuitur agris. i. e. Inundationem. Acrón.
 Fera diluvies quietos irritat amnes. Hor. 3. Carm. 29. 40.
 Eructans diluviem. Plin. 9. 4.
DILUVIALIS, e. Adj. Solinus cap. 14. Quippe quas solas diluvialis irruptio, quum universa obduceret humido, sicu inaccessas reliquit.

D I M

- DIMACHÆ**, arum. m. pl. [διμάχαι] Equites quidam sunt ab Alexandro instituti, quos a duplici genere pugnae sic appellabat. Hi enim ex equo pugnant peritissime: ubi vero exigeret necessitas, & foret regio equitatu inepta, mox desilientes ex equis congredebantur, ut pedites, ne omnino forent pugnae expertes, & Lydium paterentur incommodum. Ex Cæl. lib. 21. cap. 31. Meminit & Alex. Gen. Diar. lib. 6. cap. 22. Usus est Q. Curtius, 5. 13. 8. apud quem tamen olim Dimichæ mendose lectum est. V. Maussac. ad Harpocr. p. 27. & ad Curt. Rader. ac Freinsh.
DIMACHÆRUS, i. m. Gladiator, qui duobus gladiis pugnavit. Artentid. 11. 33. & ex eo Lips. Sat. 2. 13.
DIMADRO, Ære. Lucan. lib. 6. 479. Dimaduerunt nives. h. e. Resolutæ sunt, aut Dissolutæ. [Nisi a verbo Dimadefco est.
DIMANO, [ἀποξύνω] Ære. Desfluere. Per translationem, Cic. pro Cælio 6. Equidem (ut ad me revertar) ab his fontibus profluxi ad hominum famam; & meus hic forensis labor, vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum, paulo latius commendatione & iudicio meorum. pro Perenni.
DIMANATIO, Ænis. f. apud Augustin.
DIMASOS, [Δίμασος] Insula circa Rhodum, inquit Plin. lib. 5. cap. 31.
DIMETER, tra, trum. ut, Versus dimeter, Duo metra, seu duas mensuras habens, h. e. Pedes quatuor. hinc
DIMETRIA, Æ. f. Huiusce versus mensura. Aufon. Epist. 16. 104. Volucris pes dimetria.
DIMETIOR, mensus sum, [ἀφαιμέτω, ἀφαιμέτω] Æri. Idem quod Metiri. V. DEMETIOR. Cic. de Senect. 49. Mori videbamus in studio dimetiendi pene cæli atque terræ C. Gallum familiarem patris tui, Scipio.
 Dimetiri & describere. Cic. de Senect. 59. Mirari se non modo diligentiam, sed etiam solertiam ejus, a quo essent illa dimensa & descripta. Dimensam & exadificatam animo habere domum alicujus. Cic. 1. Att. 4. Dimetiri digitis peccata. Cic. in Parad. 3.
 Dimetiri & dinumerare syllabas. Cic. in Orat. 147. Passive, Vitruv. 3. 3. & 5. 9.
DIMETIENS, entis. Partic. [ἀφαιμέτης] ut, Dimetiens linea, i. e. Diameter. Plin. lib. 2. cap. 23.
DIMENSUS, a, um. Partic. [ἀφαιμεσσημένω] Cic. de Senect. 59. Et ei Cyrum respondisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus. Quo in loco sumitur active.
 Campum ad certamen dimensi. Virg. 12. Æn. 116.
 Omnia sint paribus numeris dimensa viarum. Virg. 2. Georg. 284.
 Orbis certis partibus dimensus. Virg. 1. Georg. 231. i. e. auctore Servio, Annus divisus in quatuor tempora. Hic passive sumitur.
 Ratio sensum dimensa. Cic. in Orat. 183. Neque enim ipse versus ratione est cognitus, sed natura atque sensu, quem dimensa ratio docuit, quid acciderit.
DIMETITUS, a, um. pro Dimensus. V. DEMETIOR & DIMETOR.
DIMENSUM, i. n. Idem quod Demensum. Spart. in Adrian. cap. 7. Senatoribus, qui non vitio suo decoxerant, patrimonium pro liberorum modo Senatorie professionis explevit, ita ut plerisque in diem vitæ suæ dimensum sine dilatione restituerit. V. Demensum, post DEMETIOR.
DIMENSIO, Ænis. f. [ἀφαιμέσις, ἀφαιμέσις] Cic. 1. Tusc. 57. Pisonem quandam Socratis interrogabat quædam Geometrica de dimensione quadrati.
DIMENSOR, Æris. m. apud Livium.
DIMETOR, [ἀφαιμέτω] Æri. Cic. 2. de Nat. Deor. 155. de fidelibus, Eorum enim cursus dimetati, maturitates temporum, & varietates, mutationesque cognovimus. Alii legunt, Dimetiti.
DIMICO, ui & avi, atum, [ἀγωνίζομαι] Ære. Pugnare, sed proprie est, Sorte ac micatione finem imponere controversiæ. Cæl. 7. Bell. Gall. 35. Ne contra suam voluntatem dimicare cogere. Ovid. de Rem. Amor. 27.
 Vitricus & gladiis & acuta dimicet hasta,
 Et victor multa caede cruentus eat.
 Hac tibi sit pugna dimicuisse satis. Ovid. 2. Amor. 13. 28.
 Acie dimicare, vel prælio. Liv. 2. 49. Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Quum A. Posthumius Dictator cum Octavio Mamilio Tusculano prælio dimicaret.
 Acie tota dimicare. V. ACIES.
 Acies mille modis tua dimicat. Lucan. ad Pison. 198.
 Cum causa dimicare. Cic. 2. de Finib. 56. Sic vester sapiens magno aliquo emolumento commotus, cum causa, si opus fuerit, dimicabit.
 De omnibus fortunis Reipub. dimicare. Cic. 8. Att. 16.
 De imperio dimicare cum aliquo. Cic. 1. Off. 8. Cum Latinis, Sabinis, &c. de imperio dimicabatur.
 De potentia sua dimicant homines hoc tempore periculo civitatis. Cic. 7. Att. 12.
 Inter se dimicant. Plin. lib. 8. cap. 7. Et lib. 7. in præm.
 Pro altero dimicare. Cic. 2. Philipp. 34. An tu Narbonæ in mensas hospitum quum vomeres, Dolabella pro te in Hispania dimicaret?
 Pro re aliqua dimicare. Plin. lib. 12. cap. 25. Contra defendere Romani, & dimicatum pro fruce est.
 Pro legibus, pro libertate, pro patria dimicare convenit. Cic. 4. Tusc. 42.
 Dimicandum omni ratione ut incolumés conferrentur. Cic. 1. Verr. 72.
 Dimicare in iisdem lineis, dixit Tertullianus, pro In eodem gradu: quia sic interdum collato pede pugnabatur, ut lineæ ductæ pedem semper insistere oporteret, nec inde referri, hocque genere exercitationis utebantur.
DIMICANS, antis. Partic. [ἀγωνίζομαι] Cic. pro Sext. 1. De capite, de fama, de civitate, de fortunis, de liberis dimicantes. Justin. 3. 66. Nepos 13. 4. 3.
DIMICATIO, Ænis. f. [ἀγωνισμός] Liv. 2. 13. Et subeunda dimicatio toties, quot superessent conjurati.
 Discrimen & dimicatio fortunæ. Cic. pro Sylla 77. Si in extremo discrimine ac dimicatione fortunæ deseruerit.
 Capituli dimicatio, famæ, &c. h. e. Periculum, ut ait Budæus. Cic. pro Rabir. 5. Quod in tanta dimicatione, capituli, famæ, fortunarumque omnium fieri necesse est. Sic de Provinc. Conf. 23.
 Fortunarum dimicatio. Cic. pro Planc. 31.
 Prælii dimicatio. Cic. 1. Q. frat. 1. Nullas (ut opinor) insidias hostium, nullam prælii dimicationem, &c. pertimescimus.
 Solers dimicatio. Plin. lib. 10. cap. 17.
 Vitæ dimicatio. Cic. pro Planc. 77. Nullas enim sibi ille neque contentiones, neque inimicitias, neque vitæ dimicationes, nec pro Republica, nec pro me defugiendas putavit.
 Artifex dimicatio. V. ARTIFEX.
 Periculosa dimicatio. V. PERICULOSUS.
 Inter ipsam dimicationem. h. e. In ipsa dimicatione, Inter dimicandum, Tempore dimicationis. Ex Livio.
 Quærere dimicationem. Liv. de Bell. Pun.
 Subire. Liv. 2. 13.
 Venire in aciem dimicationemque. Cic. in Orat. 42.
 Dimicatio cum. Plin. lib. 9. cap. 46. At cum caniculis atrox dimicatio
DIMICATOR, Æris. m. apud Lactant.
DIMIDIUS, a, um. Adj. five DIMIDIUM, i. n. [ἡμίσιος, ἡμίσιον] a Dimensione dicitur, teste Donato. Alii a Medius deducunt, quasi Per medium divisus. Est autem Dimidium, Pars dimidiati altera. Gell. lib. 3. cap. 14. Dimidium vero, nisi ipsum quod divisum est, dici haud convenit; Dimidium vero est, non quod ipsam dimidium est, sed quæ ex dimidiato pars altera est. Plaut. Bacch. 5. 2. 71. Dimidium auri datur, accipias. Idem Pseud. 1. 5. 37. Bonus animus in mala re, dimidium est mali. Plin. lib. 2. cap. 59. Certe nisi sole adverso non sum nec unquam nisi dimidia circuli forma. De arcu caelesti loquitur.
 Dimidia pars. Plaut. Rud. 4. 4. 79. Nunc demum istuc dicis, quoniam jus meum esse intelligis, dudum dimidiam petebas partem. Idem Curc. 3. 77.
 Ex parte dimidia hæres. Cic. 13. Fam. 30.
 Dimidius modius. Liv. 3. 12. pr. Ad fidem deinde tam lætarum rerum, esturdi in vestibulo curiæ iussit annulos aureos: qui tantus accepus fuit, ut metientibus dimidium super tres modios expleffe suiquidam auctores.
 Decoquere ad dimidias. V. in præpositione A D.
 Dimidias clepsydras dixit Plinius in Epist. pro Dimidiatis, teste Budæo.
 Dimidiasque nates Gallica palla tegit. Puto, pro Tantum dimidia. H. St. versus est Martial. 1. 1. Ep. 60.
 Dimidium facti, qui cepit, habet. Hor. 1. Epist. 2. 40.
 Constabit aliquid dimidio minoris. Cic. 13. Att. 28.
 Curare pecuniæ dimidium alicui. Cic. 2. Q. frat. 8.
 Donare dimidium. Martial. lib. 1. 76.
 Dimidium donare Lino, quam credere totum,
 Qui mavult, mavult perdere dimidium
 Solvere dimidium. Quintil. lib. 5. cap. 10. Lata lex est, ut argentum dimidium ex eo, quod debebant solverent, creditum suum totum exigerent.
 Dimidium quam. Liv. 35. pr. Ut vix dimidium militum, quam quæ acceperat, successori tradiderit.
 Dimidio, ablativus: ut, Dimidio carius, quam æstimatur aliquid emerit. Cic. pro Demo sua, 115.
 Dimidio minus, & Dimidio minoris. Plaut. Afin. 2. 4. 35. Cic. 13. Att. 29. V. MINOR.
 Minus dimidium, pro Dimidio minus. Cic. 5. Verr. 123. Jurarent iuratos, ut ex sua cuiusque parte ne minus dimidium ad A. Trebium fratrem illum proscriptum perveniret. Budæus.
 Dimidio plus & plus. Cic. 9. Att. 11. Idem 3. Verr. 144. Addidit medimnis M. M. dimidio fere plus, quam superiore anno.
 Dimidio stultior. Cic. pro Flacc. 46. Habebat enim Rhetor iste adulescentes quosdam locupletes, quos dimidio redderet stultiores, quæ acceperat. De hac voce V. Gell. 3. 14.
DIMIDIO, Ære. Tertull. de Carne Christi, cap. 5. Quid dimidias meo dacio Christum?
DIMIDIATUS, a, um. Partic. [ἡμίσιος] dicitur Id quod in duas partes divisum est: ut, Dimidiata hora, Dimidiatum pomum. Plaut. Men. 1. 2. 45. Dies quidem jam ad umbilicum est dimidiatus mortuus. Ennius, Sicuti siquis ferat vas vini dimidiatum. Dimidiatum mensum dixit Cic. 2. Tusc. 37. Et Plin. lib. 16. cap. 39. Nisi inter mensuri luna atque dimidiata, ne tangas materiam.
 Partes dimidiatæ. Cic. 5. Tusc. 66. Apparebat epigramma exes postrioribus partibus versiculorum, dimidiatis fere. Conf. DIMIDIUS.
DIMIDIATIM, Adv. [ἡμίσιως] Plaut. Milit. 3. 1. 64. Sed percellunt sed perducunt dimidiatum dum appetunt. i. e. Sibi volunt dari dimidiam partem. V. Turneb. Advers. 7. 6.
DIMIDIATIO, Ænis. f. Tertull. adv. Marc. 1. 24. Unde hæc dimidiatio salutis?
DIMINUO, ui, utum, [μεινών, ὀλιγών, ἠδυνών, ὑποσπανίζω] Ære. Idem quod Minuere, vel diversas vel potius minutas in partes confingere & attenuare. Ter. Eun. 4. 7. 33. Diminuat ego caput tuum hodie, nisi abis. Idem Adel. 4. 2. 32. Diminuetur tibi quidem jam cerbrum. Cæl. 3. Bell. Civil. 2. Longumque iter ex Hispania magnum numerum diminuerat. I. Deminuerat in emendatis. V. DIMINUO.
 Detrahere & diminuere de re aliqua. Cic. 2. de Invent. 33. Quantum enim de honestate & auctoritate ejus qui arguitur, detractum est tantum de facultate totius est defensionis diminutum. Hic quoque Deminutum legitur rectius.

Auxilio diminui. Cic. de Arusp. Resp. 40. Monent ne per optimatum discordiam, dissensionemque, patribus, principibusque cædes, periculaque creentur, auxilioque diminuti deficiantur. Hic quoque alii I. Deminuti.

Ira diminuitur. Ovid. 1. Trist. 4. 44.
Diminui si qua numinis ira potest. Hic quoque al. Deminui, notante Burm.

Diminutum negotio. Author ad Heren. lib. 1. 27. Veruntamen mirabilimus, & quod nostro negotio diminutum fuerit, exæquabimus iudicia.

Diminuere de vel ex. Cæf. 1. Bell. Gall. 53. Liv. 2. Quin quo I diminutum quicquam sit ex regia potestate. His quoque locis emendati libri præferunt Demin. Idem de sequentibus censeas.

De bonis alicujus diminuere. Cic. 1. Q. frat. 2.

De prædiis diminuere. Cic. pro Sylla 2. Sed ut ille, iudices, quantum de mea auctoritate diripiisset, tantum se de hujus prædiis diminutum speravit.

Verbo unius de tempore sermonis alterius diminui. Cic. 3. de Orat. 187. Sed eo te ne laudandū quidem causa interpellavi, nequid de hoc tam exiguo sermonis tempore verbo uno meo diminueretur.

Interdum idem quod Alienare, uti docet Pareus Lex. Crit. p. 332.

DIMINUTUS, Partic. [μειωμένος] Cic. 3. de Orat. 132. Distributione partium ac separatione magnitudines sunt artium diminutæ.

Dignitas collegii interitu alicujus diminuta. Cic. de Clar. Orat. 1.

Prædia diminuta. Cic. pro Sylla 56.

Diminuta ex parte & infirmata sententia. Cic. pro Cæcin. 38.

Diminutum de hereditate intelligitur, siquid usucaptum est, & ob id de hereditate exiit. 1. 21. D. de hered. petition.

Diminutus Capite. Cic. Top. 29. V. in DEMINUTUS, & paulo post DIMINUTIO.

DIMINUTIVUS, Adj. [μειωτικός] Charisius lib. 2. Sunt diminutiva, quæ ab absolutis nominibus, adjecta in novissima parte aut litera aut syllaba, capiunt diminutionem, ut Parvus, parvulus. Vox est Grammaticis frequens & familiaris.

DIMINUTIVUM, i. n. *a mieux dire* DEMIN. Sucula ut Bucula. V. post SUS. H. St. V. & DEMINUO.

DIMINUTIVE, Adv. [μειωτικῶς] Charisius lib. 1. Pistrinum neutro dicitur, sed Lucilius feminine exulit. Media e pistrina. Nam & Terentius diminutive Pistrillam dixit.

DIMINUTIO, ðnis. f. [μείωσις, ποιοίωσις, ἡπώμα] ut, Diminutio luminis. Cic. 1. Tusc. 68. & Diminutio familiaris. Plin. lib. 34. cap. 13.

Accretio & Diminutio, contraria. Cic. 1. Tusc. 68. Solem lunamque accretione & diminutione luminis quasi fastorum notantem & significantem dies.

Civium diminutio. Cic. 3. in Catil. 24. Quanta deminutione civium, & quanta calamitate resp. Sic ed. Verb.

Libertatis diminutio. Cic. 2. de Lege Agr. 6.

Vectigalium diminutio. Cic. 1. de Lege Agr. 21.

Diminutio capitis apud Jurisconsultos, est Prioris status mutatio, ut testatur Cajus Tit. De cap. minutis. 1. 1. Cic. de Provinc. Consul. V. CAPUT. Antiqui tamen Oratores de capite diminuere, & de capite demere dicebant. Cic. 5. in Verr. 81. Unum hoc. Liv. Senatusc. reprehensum, feceruntque est, ut quibus ille de capite dempisset, ne pecunias in ærarium referrent. Cæf. 2. Bell. Civil. 2. Relinquitur nova religio, ut eo neglecto sacramento, quo nunc tenemini, respiciatis illud quod deditioe ducis & capitis diminutione sublatum est.

Diminutio de. Cic. 2. Off. 73. Neque de bonis privatorum publice diminutio fiat.

Facta de imperio diminutio. Cic. 4. Fam. 5.

Multari diminutione provincie imperatorem, contumeliosum est. Cic. de Provinc. Consul. 8.

DIMITIGO, V. DEMITIGO.

DIMITIGO, ði, ðsum, [ἀφίημι, ἀπολύω, μεδέωμαι, παρίημι] ðre. Idem quod simplex Mittere, vel in diversas partes mittere, vel a se mittere, ut, Dimittere domum. Liv. 8. Bell. Maced. Virg. 1. Æn. 576.
— equidem per littora certos Dimittam.

Dimittere boves in pascua. Columel. lib. 6. cap. 26.

Dimittere literas in alias urbes. Liv. 8. Bell. Maced.

Dimittere pueros circum amicos. Cic. pro Quint. 25. Nævius ipse pueros circum amicos dimittit.

Dimittere folia dicitur arbor, quum decidunt. Plin. lib. 12. cap. 1.

Dimittere, pro In diversas partes mittere. Liv. lib. 5. Decad. 5. Per omnes civitates cohortes dimisit. Sueton. in Cæf. cap. 4. Nam comites ferosque cæteros in ðstio statim ad expediendas pecunias, quibus redimeretur, dimiserat.

Dimittere, pro Deorsum mittere. Plin. lib. 11. cap. 37. Alterum sinum, in quem ex eo dimittunt concoctione maturata. Dimittunt codd. Castigatioris, ut & in locis protinus ex Cæf. & Liv. subjectis.

Dimittere se in valles, vel agmen in æquum. Cæf. 1. Bell. Civil. 79. Liv. 7. Postquam neque in æquum dimitti agmen vidit.

Dimittere, Permittere abire, Sinere. Ter. Eun. 4. 7. 44. Jam dimitto exercitum? THER. ubi vis. Sic apud Cæf. 7. Bell. Gall. 71. Dimittere cquitatum. Cic. 1. Off. 36. Quum autem Pompilio videretur unam dimittere legionem. [Dicitur proprie de Exercitu, vel Militibus, quibus Missio datur. V. MISSIO.]

Dimittere & Retinere, contraria. Cic. 4. Verr. 6. Cum quæstu compendioque dimittit, partim retinet.

Æquos & placatos aliquos dimittere. Cic. in Orat. 34.

Aliquem a se dimittere. Cic. 1. de Orat. 126.

Aliquem cum bona gratia dimittere. Cic. de Fato 7.

Aliquem cum pace dimittere. V. PAX.

Dimittere, Permittere, in potestatem dare. M. Tullius de Repub. lib. 1. Tum anni Consules, tum dimissi populo fæces. Nonius. [Sed aut vitioso usus est codice Nonius, aut ipsius verba corrupte leguntur. Nam fæces h. l. Submissi intelliguntur populo, & proinde Demissi legendum. ut iam monuerunt Sigon. & Patric. V. SUBMITTO.]

Aculeum dimittere. V. ACULEUS.

Amicitias dimittere. Cic. de Amicit. 78. Est etiam quasi quædam calamitas in amicitias dimittendis nonnulla necessaria.

Animum dimittit in artes ignotas. Ovid. 8. Met. 188.

Dimittere se ad aurem alicujus. Cic. 4. Verr. 69. Erat hominum conventus maximus, summum silentium, summa expectatio, quoniam

esset ejus cupiditas eruptura. crebro dimittebat se accensus ad aurem Timarchi les. tum iste aliquando, Age, dic, inquit, &c. Al. Demittebat. Sic mox ap Virg Demittere.

Bellum dimittere. Stat. 16. Theb.

Cætum dimittere. Cic. 1. in Catil. 10.

Comitia dimittere. Cic. 1. Att. 9.

Debitorum dimittere. V. Debitor, IN DEBEO.

Dicta. Virg. 4. Æn. 428.
Cur mea dicta negat duras dimittere in aures? emendati libri Demittere.

Discedentem non sine magno dolore dimittere. Cic. 12. Att. 19.

Dimittere se in comparisonem alterius, Comparare se alte i. Suet. de Clar. Rhet. cap. 6. Suscepit eas partes: etque ita complevit, ut Plinco silentium imponeret, non audenti in comparisonem se dimittere. Ubi fortasse legendum Demittere. [Quomodo e lidir Gronov]

Concilium dimittere. Cic. 1. de Orat. 121. Adolescentulus vero sic in initio accusationis exanimatus sum, ut hoc summum beneficium Q. Maximo debuerim, quod continuo concilium dimiserit, simul ac me fractum ac debilitatum metu viderit. [Lege Vidit, vel Viderat.]

Concilia instituta dimittere, vel habita rescindere. Cic. 2. de Legib. 31.

Consilium dimittere & ablegare. Cic. 4. Verr. 73. Causam sese, dimisso itque ablegato consilio defensurum negavit.

Dimittere ex concilio. Cæf. 3. Bell. Gall. 18. Iis rebus adducti, non prius Viridovicem reliquosque duces ex concilio dimittunt, quam ab eis sit concessum arma uti capiant.

Contumeliose dimittere. V. CONTUMELIA.

Creditorum dimittere, i. e. El satisfacere, Se ab eo liberare. Paulus in 1. quaris. D. de pactis dota.

Curam dimittere. Cic. 14. Att. 11. Ovid. 1. Met. 209.

Curam dimittere ex animo. Liv. 10. Bell. Pun. 3. Inter hæc ne Syphacis quidem reconciliandi curam ex animo dimiserat.

Custodiam capitis alicujus dimittere. Cic. pro Planc. 2.

Debitorum dimittere, i. e. Liberare acceptilatione. Ulp. in l. ambitiosa. D. de decretis ab ordine faciendis, Ambitiosa decreta Decurionum rescindi debent: sive aliquem debitorem dimiserint, sive largiti sint. Budeus.

Dimittere in discrimen. Liv. 3. Dimissa jam in discrimen dignitas ea atate, hisque honoribus actis.

Dolor non dimittit alig. Cæf. lib. 4. cap. 19. Harum ingens dolor esse consuevit, isque hominem sæpe debilitat, & quosdam non dimittit.

Facultatem rei gerendæ dimittere. Cæf. 1. Bell. Civil. 28. Cæsar festas parari, militesque armari jubet: ne quam rei gerendæ facultatem dimittat.

Febris dimittit. Cæf. lib. 1. cap. 7. Si febris non dimittit, eaque interdum lenior est, noctu increfcit, multus sudor oritur, &c.

Filium dimittere de potestate. Cajus in l. liberum D. de adop.

De gravitate aliquid, aut multum de cupiditate dimittere. Cic. 13. Philipp. 2.

Ex complexu. Cic. 1. Q. frat. 3.

Judicium dimittere. Cic. 4. Verr. 70.

Jus suum retinere & Dimittere, contraria. Cic. pro Balb. 31. Hæc sunt enim fundamenta firmissima nostræ libertatis, sui quenque juris & retinendi & dimittendi esse dominum.

Lacrymas in alicujus casus dimittere. Ovid. 1. Trist. 7. 19.

Libertatem non dimittere. Cic. pro Planc. 94.

Dimittere e manibus. Cæf. 3. Bell. Civil. 49. Prius se cortice ex arboribus victuros, quam Pompejum e manibus dimissuros.

E manibus non dimittere aliquem authorem. Cic. in Orat. 105. Quum esses Athenis, totum diligentissime cognovisti: nequæ eum dimittis e manibus, & tamen nostræ etiam lætitas.

Matrimonium dimittere, pro Solvere, vel Rescindere, apud Sueton. in Calig. cap. 25.

Dimissa e matrimonio, pro Repudiata. Sueton. in Tib. Cæf. cap. 39. Qui dimissam eam e matrimonio, post vicimum annum veneni olim in se comparati arguebat.

Sed alibi & sine hac adjectione, ut Cap. 10. ejusdem Tiberii: Quam neque criminari aut dimittere auderet, neque ultra perferre posset. Et potest illa adjectio, (E matrimonio) esse suspecta, an sit glossæma. H. St.

Milites dimittere. Cic. 3. Fam. 3.

Moras dimittere. Valer. 8. Argon. 105.

Murmura venti dimittunt. Sil. lib. 7.

Notitia nominis dimissa in populos, pro Dispersa. Sen. Epist. 31. Fama non faciet, nec ostentatio, nec in populos dimissa nominis tui notitia.

Occasionem dimittere. Cæf. 5. Bell. Gall. 37. Hortaturque, ne sui in perpetuum liberandi, atque ulciscendi Romanos, pro his, quas acceperint injuriis, occasionem dimittant.

Osculo dimitti. Plin. in Paneg. Gratum erat cunctis, quod Senatum osculo exciperes, ut dimissus osculo fueras.

Patrimonium dimittere. Cic. pro Cæcin. 75. Patrimonium unius incommodo dimittitur, jus amitti non potest sine magno incommodo civitatis.

Potestate aliquem dimittere, pro Manumittere. Cajus in l. liberum D. de adoption. Liberum arbitrium est ei, qui filium & ex eo nepotem in potestate habeat, filium quidem potestate dimittere, &c.

Remiges dimittere. Cic. 7. Verr. 101.

Reum dimittere. est Crimine solvere & vinculis. Plinius ad Trajanum. Budeus.

Scholam dimittere, Cessare a docendis juvenibus. Sueton. de Clar. Gram. cap. 18. Dimissa repente schola, transit ad Q. Septimii Philosophi sectam.

Senatum dimittere, &c. Cic. de Amicit. 12. Senatu dimisso, domum redactus ad vesperam est a Patribus Conscriptis. Et Cæf. 1. Bell. Gall. 33. Liv. 4. Bell. Pun. Gracchus, prelio in posterum diem pronuntiato, concionem dimisit.

Dimittere a se. Cic. 8. Att. Morem gessi, dimisi a me. Idem 3. Q. frat. Dimitto autem a me, & ut a magistro ne abducam, & quod, &c. Cæf. 2. Bell. Gall. 5. His mandatis eum a se dimittit.

Dimitto, pro Relinquo, ad ultimas voluntates pertinet. Auth. de Eccl. tir. § siquis uni sanctarum.

Sanguinem e capite dimittere. Varro 2. de R. R. cap. 1. Si hoc genus rebus non proficitur, dimittitur sanguis, maxime e capite.

De summa dimittere, quod & Remittere dicitur. Cic. 5. Verr. 82.

Illum viris fortissimis judicantur p. c. dimittere de summa non potuisse: te mulieri deterrimæ recte remisisse Senatores judicabunt.
 Tempus dimittere, idem quod Dimittere occasionem, sive Omittere.
 Cic. 2. de Orat. 72. Vidi statim indolem: neque dimisi tempus: & eum sum cohortatus, ut forum sibi ludum putaret esse ad dicendum.
 Ufum aliquorum dimittere. Cic. 9. Fam. 1.
 Uxorem dimittere, pro Repudiare. V. Dimissa e matrimonio, supra.
 Eo rem dimittit Epicurus. Cic. 4. Acad. 79. Al. Demittit.
 Commemoratio nominis nostri non dimittenda. Cic. pro Archia 26.
 Dimitto & Demitto a Librariis confunduntur. Quare omnino utrumque v. conferendum.

DIMISSUS, Partic. [ἀφαιρεθέν, ἀφαιτός, παρελείφθην] Cic. 4. Acad. 11. Philonem iudicet, homo sane in ista philosophia, quæ nunc prope dimissa revocatur, probatus & nobilis.
 Arma dimissa. Lucan. lib. 3. 367.
 Sed si solus eam dimillis degener armis, &c.
 Lues cælo dimissa. Stat. 11. Theb. An Dimissa?

DIMISSIO, ðnis. f. [ἀφαισις, ἀφαισις] Cic. 7. Verr. 85. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum.
 Dimissio pro Amandatione. Cic. in Parad. 6. Dimissiones libertorum ad defenerandas, diripiendasque provincias.

DIMISSOR, ðris. Tertull. advers. Marc. 4. 10.
DIMISSORIA Literæ, [ἀφαισιὰ γράμματα] inquit Modestinus de Verb. Signif. sunt quæ vulgo Apostoli dicuntur. Dimissorie autem dictæ sunt, quod per eas causa ad eum, qui appellatus est, dimittitur. Sic Marcellus de Libellis dimissorius.

DIMIRUS vel potius **DIMOERUS** numerus, Gr. διμοιρεῖν, idem, quem Bessæ vocant duobus trientibus constans. Vitruv. 3. 1.
DIMOION, n. ita Pulegium vocatur apud Apul. de Herb. cap. 92.
DIMOVEO, ðvi, ðtum, [διακινῶ, διακινῶ] ēre. Idem significat quod Removere, Amovere, Demovere q. V. vel Loco suo mutare.
 Dimovere & depellere, pro Submovere. Cic. pro Cæcin. 49. Dimoveri enim & depelli de loco necesse est eum, qui dejiciatur. Budæus.
 Aqua dimota. Ovid. 18. Epist. 80.
 Nullaque vox unquam noitras veniebat ad aures,
 Præter dimotæ corpore murmur aquæ.

Bonum & malum dimovere, i. e. Discernere. Sallust. de Repub. Ord. 1. 5. pr. Primum id quæso considera, qualis sit de quo consultas: ita bonis malisque dimotis, patenti via ad verum perges.
 Causam dimovere in rem aliquam. Cic. 2. de Invent. 12. Sin autem non in hominem certum, sed in rem aliquam causa dimovebitur. h. e. Rejicietur. V. paulo post, Intentionem dimovere.
 Corpus dimovere. Cels. lib. 3. cap. 22. Si navigationem aliqua res prohibet, lectica, vel alio modo corpus dimovendum est.
 De suo cursu dimovere. Cic. pro Sext. 101. Qualis nuper Q. Catullus fuit, quem neque periculi tempestas, neque honoris aura potuit unquam de suo cursu aut spe, aut metu dimovere. al. Demov.
 Custodias dimovit, perfregitque pœna. Plin. in Paneg.
 De dignitatis gradu vel loco dimovere. Cic. 2. Tusc. 19. Idem in Parad. 1. Itera, Loco, & certo de statu dimovere, Cic. pro Cæcin. 42. E vel De possessionibus. Cic. 2. pro Lege Agr. 80.
 Intentionem dimovere in. Cic. 2. de Invent. 86. Remotio criminis est, quum ejus intentio facti quod ab adversario infertur, in alium, aut in aliud dimovetur. V. Causam Dimov.

Labem a Republica dimovere. Cic. pro Domo sua 68. Hominis enim sceleris & furore notato, similis a Repub. labes in posterum dimovebatur.
 Molestiam dimovere ab aliq. Cic. 1. Verr. 4.
 Moras vocis dimovere. Sen. Hippol. 4.
 Obstantes propinquos dimovere. Hor. 3. Carm. 5. 51.
 Suspicionem dimovere. Cic. Anteq. iret in exil. 21. Sed illud queror, quod non jam ad unius perniciem, sed ad universorum inlruitur calamitatem: conqueri, commiserari, dicere, expurgare, suspicionem dimovere, tamen diluere non licere, ore oppresso cervicis esse præbendas.
 Aurora polo dimoverat umbram. Virg. 4. Æn. 589.
 Terram dimovere aratro. Virg. 2. Georg. 513.
 Agricola incurvo terram dimovit aratro.

DIMOTUS, Partic. [διμοιρεθῆς] ut, Parietes dimoti. Tacit. 5. Ann. 24. & 2. Hist. 49. 1. Dimotis omnibus.
DIMOTIO, ðnis. Hieron.
DIMURI, [Διούρι] Plin. lib. 6. cap. 20. Hinc deinde accollunt Indum adversum evidenti demonstratione, Amata, Bolingæ, Gallitalutæ, Dimuri, &c.
DIMYXOS, [διμυξός] Lucerna duo habens ellychnia. μύξαι enim Græcis naves dicuntur, & canaliculi in lucerna narium modo eminentes, quibus ellychnia inferi solent. Unde & Polymixos lucernæ quoddam genus dicitur, ab ellychniorum multitudine.

D I N

DINÆA, Socrus Opianici, ab eo interfecta. Cic. pro Client. 33.
DINARETUM, Promontorium, inter quod & Acamanta, quod est ad occasum, Cyprus insula jacet. V. Plin. lib. 5. cap. 31.
DINARCHUS, Corinthius, jussu Polypercontis jugulatus est. Author Plutarchus.
DINDARI [Δινδαρι] Liburniæ populi, in Naronsi colonia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 22.
DINDYMUS, in sing. m. in pl. n. **DINDYMA** [Δινδυμῶν, Δινδυμῶν] Mons Phrygiæ, ubi colebatur Cybele sive magna mater deum, Virg. 9. Æn. 617.
 Ululanti Dindyma. Valer. 3. Argon. 332. V. Steph. Hinc
DINDYMENE, & **DINDYME**, [Δινδυμηνή] dicitur Cybele: quod in Dindymo monte ejus sacra fierent. Martial. lib. 8. Epig. penult.
DINDYMENUM, V. **DIDYMEUS**.

DINDYMIS, [Δινδυμῖς] Oppidum Milesium, postea dictum Cyzicum, quum ab initio Arconnesos, & Dulionis, & Dindymis vocaretur. Hæc Plin. lib. 6. cap. ult.
DINTA, Oppidum Ebroduntiorum, qui sunt provinciæ Narbonensis populi, teste Plin. lib. 3. cap. 4. Hodie *Digne*.
DINO, vel **DINON**, onis. Nobilis statuarius, Polycleti discipulus, cujus meminit Plin. lib. 34. cap. 8.

DINON, Celebris author historiæ Persicæ. V. Ælian. de Animal. 17. 10. Var. Hist. 7. 1. Plin. 10. 49.
DINOCHARES, [Δινοχάρης] Architectus pluribus modis memorabili ingenio, quique Alexandriam urbem est metatus, ut videre est apud Plin. lib. 5. cap. 10. Alio tamen loco, nimirum lib. 7. cap. 37. Dinocratem vocat. V. Hard. ad loc.
DINOCRATES, Messenius, Romæ in convivio temulentus, muliebri saltavit habitu. postera die quum ab Achæorum imperio Messenam ad defectionem sollicitare vellet, peteretque propterea præsidium a Tito Flaminio, De his, respondit Flaminius, videbinus. Te vero miret vina tractare, saltare, & feminam mentiri posse, quum res hujusmodi muliri audeas. Plutarchus in Philopœmene.
DINOLOCHUS, [Δεινολοχός] Syracusanus Comicus, Epicharmi filius, docuit fabulas XIV. lingua Dorica. Suid.
DINOMACHES, is. [Δεινομάχης] Peritus pugnæ. Pers. 4. Sat. 20.
 — I nunc
 Dinomaches ego sum, suffla.

DINOMENES, is. [Δινομήνης] Statuarius insignis, cujus opera Protefilaum, & Pythodemos lictatorem commemorat Plin. lib. 34. cap. 8.
DINOS, [δῖνος] Poculi genus: quamquam eodem nomine Saltatio quædam etiam vocetur. V. Cæl. Rhodig. lib. 27. cap. eod.
DINOS, [δῖνος] i. e. Vertigo. Affectio est, quum caput circumagi videtur: fitque ob inordinatam spiritus fluctuosi motionem, qui vel in capite localem habet generationem, vel sursum ex infernis fertur partibus. Author Galen. in lib. Hipp. de vict. ration. comment. 4.
DINOECO, V. **DIGNOSCO**.
DINOSIS, f. [δῖνασις] i. e. Inaignatio. Mart. Capel. 5.
DINTRIO, ðre. Author Philomela v. 61.
 — velox mustelaque dintrit.

DINUMERO, [δινημιθροῦς] ðre. Idem significat quod Numerare, vel Penummerare, ut, Dinumerare exercitum. Plin. lib. 4. cap. 11. Dinumerare centurias. Cic. 16. Att. 9. Dinumerare stellas. Cic. 1. Off. 154. Dinumerare horas. Plin. lib. 2. cap. 73. Alii scribunt Denumero per secundam vocalem: ut Paulus in l. Jurisconsultus. D. de gradibus. Noctes dinumerat. Ovid. 11. Met. 574.
 Dinumerare & dimetri syllabas. Cic. in Orat. 147. De verbis enim componendis, & de syllabis propemodum dinumerandis & dimetendis loquemur.
 Tempora dinumerat. Virg. 6. Æn. 691.
 Dinumerare pecuniam, pro Dissolvere, sæpissime accipitur. Cic. 7. Verr. 17. Ter. Adel. 5. 7. 119. Jube nunc jam Dinumeret Babylo illi viginti minas. Dinumeret, quasi Multum numeret, inquit Donatus.

DINUMERATIO, ðnis. f. [δινημιθροῦς] Cic. 3. de Orat. 205. Improvulum quiddam & dinumeratio, & alia correctio & disputatio, &c. Quintil. 9. 3.
DINUMMIUM, ii. Species vectigalis in Cod. Theod. l. 14. tit. 20.
DINUS Mugellanus, Jurisconsultus, Bononia jus civile professus est, citat annu 1300. Commentarios in eam disciplinam complures scripsit, in quibus doctrinæ puritatem cum primis secutus traditur. Hotomanus.

D I O

DIO, Gr. Διόν. Nom. Viri proprium. Cic. 4. Verr. 19. Dio Halesinus, Q. Metelli beneficio civis Romanus factus. V. **DION**.
DIOBESI, [Διοβησι] Thraciæ populi, quos Nessus amnis præterfluit, ut inquit Plin. lib. 4. cap. 11.
DIOLARIS, Adj. [διολαριῶν] Diobolares meretrices, inquit Festus, quæ duobus obolis ducuntur. Plaut. Pœn. 1. 2. 58.
 Servulorum fordidorum scorta diobolaria?
 Diobolaria scorta dixit, tanti prostantia, quanti solidus noster est & sextans Budæus in Affe lib. 5. [V. Diog. Laert. 6. 4. & 86.]
DIOCÆSARÆA, [Διοκαισαρεια] Cappadociæ oppidum. Plin. lib. 6. cap. 3.
DIOCHARES, [Διοχάρης] Cæsaris libertus. Meminit Cic. 11. Att.
DIOCLEA, sive **DOCLEA**, Urbs Dalmatiæ. Plin. 3. 23. Item nomen unatris Diocletiani Imperatoris. Aur. Vict. Epit. cap. 39.
DIOCLES, Atheniensis, Comicus poeta, antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus.
 Item medicus Carytius, Darii Histaspis terapore, reliquit & ipse commentarios. Suidas. V. Cels. 7. 5. 3: & Plin. 26. 2.
 Diocles item quidam fuit Centuripinus, qui ob Verris injurias se suspendit. Author Cic. 5. Verr. 93.
 Fuit præterea Diocles cognomine Popilius a Q. Verre spoliatus. Idem 6. Verr. 35. De variis hujus nominis hominibus. V. Voss. Hist. Gr. 3. p. 274.
DIOCLEIANUS, C. Valerius Diocletianus, Salonis, vel ut aliis placet Diocleæ Dalmatiæ oppido, obscuris parentibus ortus, a pueritia incertum a matre, an a patria, Diocles appellatus, posteaquam, Caro fulminis ictu, & Numeriano Apri Præfecti Prætorio infidius sublatis, ducum consilio, Domesticus tum regens, Imperium suscepit, Grajum nomen in Romanum convertit. Carino mox devicto, variis motibus agitato imperio, cum animadvertisset vir prudens, consorte Imperii sibi opus esse, Maximianum Herculeum Cæsarem primum, brevique post Imperatorem fecit, mox etiam Julium Constantium Chlorum & Galerium Maximianum Cæsares creavit. Ita divisus in tuenda rep. partibus, in magna inter suos veneratione habitus, multis hostibus imperii Re. præclare devictis, eodem die, quo cum collega Herculeo, inclytum triumphum egit, una cum hoc, ægre in eandem sententiam transducto, imperio se abdicavit, & in vico Salonis privatus confenuit. Post mortem tamen inter divos relatus est. Ex Idat. Eutrop. Vict. & ejus Epit. Euseb. Zof. Orof.

DIOCLES, Orsiloichi filius, teste Homero, habitabat in Phæra loco insigni.
DIODORUS, [Διοδωρος] cognomento Cronus, Dialecticus ex Jasso Cariæ civitate fuit, ut Strabo est author, Platonis tempore, Euclidemque audivit. Dicitur Cronus ab Apollonio Crono ejus præceptore, cujus ut famam obsecravit, ita cognomen usurpavit. Hic apud Ptolemum cum Soterem comorans, quum olim inter epulas a Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplo nequivisset solvere, ob id a rege per contumeliam Cronus [Κρόνος] appellatus, convivium deseruit, Scriptoque de ea propositione libro, ex animi mœre extinctus est. Author Diogenes Laertius. 2. 111. [Probabiliter autem Menagius ad loc. conjecit, ubi de Scommate Ptolemæi R. pro κρόνος, ορῶν legendum, i. e. *afinus*.
 Diodorus

Diodorus Stoicus, Ciceronis præceptor in dialecticis, ut in Bruto scribit ipse, 309. Eram (inquit) cum Stoico Diodoro: qui quum habitavisset apud me, mecumque vixisset, nuper est domi meæ mortuus: a quo cum in aliis rebus, tum studiosissime in dialectica exercebar, quæ quasi contracta & atricta eloquentia putanda est, &c. V. eundem 1. de Nat. Deor. 6. Alii scribunt Diodotus. [ut sane legendum est, & in codicibus quoque legitur emendatis.]

Diodorus, Comicus poeta, cujus comædiæ enumerat Athenæus. **Diodorus Alexandrinus**, filius Pollionis Philosophi, ejus qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temporibus. Suidas.

Diodoros præterea duos e Lydia Tiberii tempore Strabo commemorat, ambos Oratores.

Diodorus Siculus scripsit historiam, quam Bibliothecam inscripsit. continet autem res Romanas & varias in libris XL. (ut Suidas testatur, qui dicit eum floruisse sub Augusto.) sed de his omnibus supersunt tantum quindecim. V. Voff. Hist. Gr. 2. & Fabric. Biblioth. Græc. Vol. 2. p. 769. qui ibid. subiecto Catalogo, reliquos enumerat Diodoros.

Diodorus Tarsensis, Præful, cujus meminit Hieronymus.

Diodorus Thebanus tibicen fuit, qui quum antea tibia quatuor habuisset foramina, pluribus perforavit, obliquos spiritui meatus aperiens. Author Pollux lib. 4. cap. 10.

DIŌCĒSIS, is. f. [διοκρῆσις] Gubernatio, administratio, sive jurisdictio, a διοκρῆσις, gubernatio, tueor. Cic. 3. Fam. 8. Ut me omnium illarum diocesium, quæ cis Taurum sunt, omniumque earum civitatum magistratus, legationesque convenient. Idem 5. Att. 21. Tu autem sæpe dare tabellaris publicanorum poteris per magistris scripturæ, & portus & nostrarum diocesum. Idem 13. Fam. 53. Deinde liquid habebit cum aliquo Hellepontio controversiæ, ut in illam διοκρῆσιν rejicias. [Meminit διοκρῆσιν sæpius Strabo. Plinius Jurisdictionis appellat: Quin etiam Conventus, & Juridicos Conventus, ut ex l. 5. S. 25. 29. 30. 33. apparet. V. CONVENTUS.]

De Diocesium post Constantini M. tempora V. Hent. Valef. ad Euseb. Vit. Const. 4. 36.

De Diocesium Ecclesiasticis & Episcopis Diocesibus V. Salmaf. Ep. De Region. & Ecclæs. Suburbicar. & de Episc. Domin. & Car. Macri Hierolexicon, Du Fresne in Gloss. utroque, Suiz. Theaur.

DIŌCĒTES, æ. [διοκρῆτης] Qui procuracionem & quasi dispensacionem regiam suscepit. Cic. pro Rabir. Posth. 22. At Diocetes fuit regius, & quidem in custodia etiam fuit regia, & vita eius oblata pœnæ est. Ibid. 28. Id autem facere non poterat nisi Diocetes: hoc enim nomine utitur, qui a rege esset constitutus.

DIŌGĒNES, is. [διογῆνης] Cynicus Philosophus, qui patriam habuit Sinopen civitatem Ponti; vixit Alexandri M. ætate, quem dixisse ferunt, ut prodidit Diogenes Laert. Nisi Alexander esset velle sese esse Diogenem. Philosophiam didicit Athenis apud Antisthenem: habitavit in dolio, ac pro sectæ, cujus auctor fuit, instituto, risit ac reprehendit omnia. Unde & Canis dictus est; & Canem, tituli loco, sepulchro insculptum habuit: de quo Aufonii Epigramma est, Epitaphiis Heroum n. 31. Mortuus est annos natus 90. Corinthi, ubi Xeniadæ ejusdam liberorum pædagogus fuit. Historiam de dolio ejus, quod subinde versavit, etiam Lucianus narrat in Libro, Quomodo sit scribenda Historia. Effigiem viri atque dolii vides apud Sponium in Miscell. sect. 4. p. 125. Laudat nimis Diogenem Partoli in Charact. hominis literati. p. 8. Irridet & exagitat Lucianus in Auctione vitarum. Fuerunt alii quatuor Diogenes, unus Apolloniates Physicus Anaximenis auditor, temporibus Anaxagoræ. Alter Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit. Tertius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob viciniam dictus fuit. V. Quintil. 1. 1. 1. Quartus Tarsensis quæstionum poeticarum scriptor. Quintus his accedit ipse Diogenes Laertius, cujus est de vita & moribus Philosophorum opus præclarum, unde hæc fere petita sunt. V. Voff. de Hist. Gr. 2. cap. 13. p. 182. & 3. p. 275. Fabric. in Bibl. Græc. Vol. 3. p. 600.

DIŌGĒNIANUS, ex Heraclea Grammaticus sub Adriano principe, scriptit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte grammatica. Suidas.

DIŌCMA, atis. [διωγμα] Mysticum quoddam sacrum & arcanum, quod in Thesimophoriis solæ mulieres obibant. Dictum forte quod arcerent inde viros.

DIŌGMITÆ, m. pl. Levis armaturæ milites. Ammian. 27. 20. Valefius cap. 9. Quidam scribunt Diocmitæ, sed cum g. malunt Valefius, & Turnebus Advers. 25. 18.

DIŌGNĒTUS, & **DIŌGNETUS**, i. Scriptor fuit itinerum Alexandri, quem Plin. lib. 6. 17. se sequi testatur. Alter fuit Diognetus, Clitomachi pater illius Pœni, qui succellit Carneadi. Tertius pictor, M. Aurelii Imp. magister, cujus meminit Capitolinus. C. 4. διογνητης-συνκοπα est pro διογνητης. Interpretari licet autem a Jove genitus, generosus, Jovi cognitus.

DIŌMĒDA, Homer. 9. Iliad. Phorbantis filia, quam Achilles e Lesbo abduxerat: & quacum post raptam Briseida dormire contueverat.

DIŌMĒDES, [διομηδης] Tydei filius, qui ad Trojam cum Ænea congressus Venerem adjuvantem Æneam percussit, & Martem, ut scribit Hom. Iliad. 5. Hinc Horat. 1. Carm. 6. 16.

Tydidem superis parem. Id quod ipse quoque Diomedes testatur. Virg. 11. Æn. 277.

— quum ferro cœlestia corpora demens
Appetit, & Veneris violavi vulnere dextram.

Diomedes, alter rex Thraciæ, qui quum equos suos humana carne aleret, ab Hercule equis ipsius ad devorandum objectus est. Diod. 4. 15. Ovid. in Ibin,

Ut qui Threicii quondam præsepia regis
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Crudus Diomedes. Ovid. 9. Epist. 67.

Fortis Diomedes. Hor. 1. Sermon. 5. 92.

Qui locus a forti Diomede est conditus olim.
Geticus Diomedes. Sat. 6. Theb.

Diomedis campi in Apulia appellantur, qui ei in divisione regni, quam cum Dauno fecit, cesserunt. Festus.

Fuit & Diomedes Grammaticus, magni ingenii vir.

DIŌMĒDĒUS, a, um. Adj. ut Diomedea insula, in qua Diomedes sepultus est, excedens Italia, inquit Festus. Unius tantum meminit etiam Aristor. de Mirab. audit. & Pomp. Mela. Verum a Ptolemæo l. 3. quinque, a Stra-

bone l. 6. & Plin. l. 1. C. 26. memorantur duæ in mari Adriatico, quæ e Gargani regione sunt: quarum altera habitatores habet, altera est deserta, in qua appere desisse Diomedem quidam affirmant: & in coelum sublatum: & fœcos ejus ob dolorem in aves conversos: quæ & ipse ob id Diomedæ vocata sunt: has Juba Cataractas vocat, inquit Plin. lib. 10. cap. 44. V. Ovid. 14. Met. fab. 10. Virg. 11. Æn. & ibid. Serv. 243. A. Min. Hist. Anim.

Arces Diomedæ. Stat. 3. Sylv. 3.

Equi Diomedæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. in præf. 12. V. etiam Virgilium & Servium, 1. Æn. 752.

DIŌMĒDIA, [διομηδεια] Sententia Jovis.

DIŌMĒDON, ontis. Cyzicenus, quo Artaxerxes Persarum rex ad corripendum Epaminondam volebat uti, nequiquam ejus abstinencia tentata. V. Corn. Nep. 15. 4.

DION, Lat. DIO, Syracusanus, Hipparini F. sororem habuit Aristomachen, Majori Dionysio nuptam, cujus & ipse filiam, ex eodem matrimonio natam, Areten duxerat. Itaque cum intimus esset Dionysio, facile ab ipso impetravit, ut Platonem, cujus audiendi studio flagrabat, Tarento Syracusas arcefferet. Præceptis hujus egregie imbutus, tamen tyrannum, ut propinquum, coleret. multisque meritis oblectum sibi redderet, tyrannidi tamen minus favebat. Itaque defuncto eo, quamquam & apud Minorem Dionysium filium ejus, plurimum gratiæ atque auctoritate polleteret, tamen, quia & amplis facultatibus erat præditus, & naturali ingenii bonitate, moribusque multum a tyranni sevitia abhorrentibus, amorem populi sibi conciliaverat, veritus ille, ne sui opprimendi aliquando occasione daret, in exilium mittere decrevit. Nave igitur triremi Corinthum devectus est. Hic Dion, quam primum potuit, manu comparata, Dionysio bellum intulit, & incredibili felicitate tyrannum percussit, victorque Syracusas ingressus, reddita libertate civibus, eundem Sicilia excedere coëgit. Sed ea felicitas Dion haud diuturna fuit, siquidem, vix degustata ea, Callipi Atheniensis seelere circumventus perit. Hæc ex Diod. Plut. Corn. Nep.

Dion Cassius, patria Nicæus Historicus, scripsit Romanam historiam libris LXXX. præterea res gestas Trajani principis, vitam Arriani Philosophi. Suidas.

Dion Præseus, Sophista & Philosophus, ob eloquentiam cognomento Chrysothomus dictus, prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus tuit familiaris, eodemque curru dignatus. Scripsit pro Homero contra Platonem libros 1111; De virtutibus Alexandri Magni decem, Præterea an mundus esset interiturus, De comæ laudibus, De laudibus Herculis. Hæc Suidas. Exstant hodie ejus Orationes aliquot de Regno, de Tyrannide, de Virtutibus, &c.

Fuit & Dion quidam Tragicus, cujus meminit Pollux lib. 2. V. de Utroque Dion Coccejo Fabric. Biblioth. Gr. l. 2. c. 10. Vol. 3. p. 305. ubi & pleniorum elenchum aliorum Dionum ad calcem subjecit.

DIŌCŌSIS, [διοκωσις] Distentio, intumescitio. Methodici ita vocabant corporum distentionem, vel a concretis excrementis factam, vel diffusis humoribus, ac velut inundantibus, unde & ῥῆσιs cadere dicebatur, cui opponitur στένωσις, apud Galen.

DIŌNE, [διωνη] Nympharum una Oceani & Tethyos filia, ex Jove Mater Veneris. Unde & ipsa Venus sæpe sic vocatur, ut ap. Stat. Sylv. 1. 1. 86. Aufon. Epigr. 79.

Aut restinguere ignem, quo torreo, alma Dione.

DIŌNÆUS, Adj. [διωναιος] Quod ad Venerem pertinet. ut Dionæi flores. Columel. lib. 10. 27.

Mater Dionæa. Virg. 3. Æn. 15.

Sacra Dionææ matri, divisque ferebam. i. e. Veneri. Servius.

Columbulus Dionæus. Stat. 3. Sylv. 5. 80.

Columbulus Dionæus. Catul. in Jul. Cæsarem, a Venere ortum. Virgil. 9. Ecl. 47.

Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.

Fraus Dionæa. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 5.

DIŌNYSIA, Insula Ætolia adiacens. Plin. lib. 4. cap. 12.

Est & altera Lycii Maris insula, prius Caretha dicta. V. Plin. lib. 5. cap. 31.

DIŌNUM, ii. n. Genus geminæ Sardæ. Plin. 37. 7. extr. al. corrupte Demium. V. Hard. ad loc.

DIŌNYSUS, i. m. [διονυσος] Bacchi apud Poetas, præsertim Græcos cognomen. Διὸς υἱὸς καὶ Νηΐδος, a Jove patre & educationis orro, sive urbe Arabie, Nysæ. Diod. Sicul. Authore 4. 2. Sed Macrobius 11. Saturn. 18. inquit, Dionysus dictus, quasi Διὸς υἱός. Alias etymologias affert Suidas. q. V. Dionysos quinque commemorat Cic. de N. D. 3. 58. Sæpe etiam corrupte scribitur Dionytus.

DIŌNYSIA, orum. pl. n. [διωνυσια] Festa Bacchi, quæ & **BACCHANALIA** ac **LIBERALIA** vocantur, quæ Græci triennio quoque celebrabant. Ter. Heaut. 1. 1. 110. Dionysia hic sunt, hodie apud me sis. Vocantur etiam Brumalia. Ea erant duplicia: altera vetustiora, quibus sacra fiebant in Acropoli (ubi antiquissimum erat Dionysii templum, quod in Limnis dicebatur) idque duodecimo die mensis, quem illi Anthestherion vocabant: Altera recentiora. quæ & Alyca dicebantur, hoc est urbica, quæ in nova urbe celebrabantur, quæ sub Acropoli sita fuit. [Plura V. de Dionysis apud H. Casaub. Comment. ad Theophr. Char. C. 4. περὶ ἀδελφότητος. Scalig. lib. 1. de Emendat. Temp. ubi de mensibus Atticis agit. Menag. Discours Sur l'Heautont. de Ter. S. 11. p. 71. Ven Dale Diss. 8. de Gymnasiarch.

DIŌNYSIA, æ. f. Nom. propr. Saltatricula ap. Cic. pro Q. Rosc. Com. 23. Gell. 1. 1. c. 5.

DIŌNYSIAS, Gemma est Plinio, missis rubentibus maculis, lib. 37. cap. 10. V. & Hidor. 16. 4.

Est & insula, quam aliter Naxum vocant, a vinearum fertilitate sic dicta. Plin. lib. 4. cap. 12. [Virgilio Dionysa. V. infra f. l.]

DIŌNYSIACI, Demones quidam sunt asperi & immites, quos alii nuncuparunt Corymbos. V. Cael. Antiq. lib. 2. cap. 7.

Dionysiaci artifices dicuntur, auctore Aristot. & Gell. lib. 20. Homines scenici, in quibus sunt comædi & tragædi, id est fabularum actores, mimi, pantomimi, archimimi, ethologi, ethopæi, & omnes uno nomine hypocritæ, id est alienæ personæ simulatores dicti. Budæus in Annot. it.

DIŌNYSIARCHUS, [διονυσιαρχος] Cic. 6. Verr. 50. Dionysiarum ad se Proagorum, hoc est summum magistratum vocari jubet, alii **Parthorum** corrupte. V. ad l. Horom. & Fuiv. Ursin.

Dionysiarum Magistratus apud Carthaginienses (immo Catinenses) erat,

in quo jus majestatis & totius imperii fuit, cujusve ductu & auspicio respublica gerebatur. Alex. Genial. Hier. lib. 4. cap. 23.

DIONYSIDES, [Διονυσίδης] ut inquit Strabo, ex Tarso civitate optimus Poeta tragicus, ex his qui memorantur, fuit. V. Strab. lib. 14.

DIONYSIOPOLIS, vel potius **DIONYSOPOLIS**, Urbs est Thraciæ, auctore Plin. lib. 11. cap. 4. & Pomp. Mela, lib. 2.

DIONYSOPOLITÆ, Populi Dionysopolim habitantes. Plin. 4. 29. Cic. 1. Q. frat. 2. Dionysopolitas, qui erant inimicissimi mei, Jenivi, &c.

DIONYSISCI, [Διονυσίσκος] Medicis Officæ sunt eminentiæ, quæ prope tempora nascuntur, dicuntur & κίονται i. e. Cornua, detorto a cornigeris animalibus nomine. Galen. lib. Finit. Medic. Sic dicuntur a Baccho, quem poëta cornutum fingunt, inquit Gortius.

DIONYSIUS, [Διονύσιος] Sicilia tyrannus, pater & filius, de quibus fulsime Justin. lib. 20. & 21. Solertissimum in rebus gerendis & cum judicio audacissimum hunc vocat P. Scipio apud Polybium lib. 15. extr. V. & Cic. 5. Tufe.

Dionysius Dialecticus e Bithynia commemoratur Strab. lib. 11.

Dionysius Corinthius, ut Suidas scribit: ut alii, Afer, ex Byzantio civitate temporibus Augusti, scripsit Geographiam versib. hexametris.

Dionysius Alexandrinus, Grammaticus, pervenit ad Traiani tempora, cui a bibliotheca & epistolis fuit: præceptorem habuit Chæremone Philosophum. Cui in schola Alexandrina etiam successit. Author Suidas. Hic duos confundi a Suida Dionysios arbitratur Fabric.

Dionysius Milesius, Historicus, scripsit res Perlicas, & quæ post Dariam secuta sunt, aliæque a Suida commemorata. Philostratus hujus vitam pluribus verbis inter Sophistas describit: eum dicit Adriano principi, ob ingenium acceptum fuisse, a quo Satrapes factus, adscriptusque inter Equites.

Dionysius Halicarnassus, Augusti temporibus Romanam scripsit historiam, ut Suidas testatur: scripsit etiam de characteribus antiquorum Oratorum. Præterea de compositione Orationis, & elocutione, quomodo fiant Epithalamia, Epitaphia, Panegyrici, quæ Theodorus Gaza in Latinam orationem convertit. [De hac Gaza opusculorum Rhetoricorum Dionysii Halic. versione nihil Fabric. Sed meminit Gesn.]

Dionysius, Heraclionis filius, tyrannus, apud Heracleam & Antiochiam regnavit, ut auctor est, Strab. lib. 16.

Dionysius Areopagita, Præful Atheniensis, Pauli discipulus, ut scribitur in Actis Apostolorum, solus Paulo concionante e Philosophis qui aderant, credidit. Hic quum esset in Ægypto, quo se disciplinæ causa contulerat, videretque eclipsim præter rationes astronorum, quum CHRIS TUS passus est accidisse, una cum Apollonane sophista præceptore suo, dixit, Aut Deus natura patitur, aut mundi machina dissolvitur. Scripsit ad Timotheum Præfulem Ephesi, de Divinis nominibus, lib. 12. de Hierarchiæ. celesti, De celestibus ordinibus: præterea alia complura opuscula, ut auctor est Suidas. Sed V. Fabric.

Dionysius, Corinthiorum Episcopus & Martyr sub M. Antonino, doctrina, sanctitateque clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas, ut auctor est Hieronymus.

Dionysius, Præful Alexandrinus, Origenis discipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

De Dionysio extat Jo. Meursii libellus T. 10. Antiq. Gr. Gronov. insert. conf. Voss. de Hist. Gr. 2. 3. Fabric. Bibl. Gr. 1. 3. C. 32.

Fuit idem Servile nomen admodum usitatum, ut ex Horat. 1. Serm. 6. 38. apparet. Add. Cic. Fam. 5. 10. 13. 77.

DIONYSODORUS, [Διονυσόδωρος] Patria Melius, Geometrica scientia nobilis, cujus in sepulcro inventa fertur epistola ad superos scripta, de qua late Plin. lib. 2. cap. ult.

Fuit item Dionysodorus alter statuarius, Critiæ discipulus, cujus meminit etiam Plin. lib. 34. cap. 6.

Dionysodori quoque Colophonii, pictoris non ignobilis mentio fit ab eodem ipso Plin. lib. 35. cap. 11.

Dionysodorus præterea quidam Syracusanus, de quo Cic. 4. Verr. 50.

DIONYSOPHRAS, adis. Herba magica, Castignete aliter dicta: Est autem hoc nomen adepta, quod vino mire conveniat. Plin. lib. 24. cap. 17.

DIOPETES, V. **DEYOPHITES**. Ranarum species. Plin. 24. 17.

Diopetes, de homine dicitur opportuno, quali Cælitus delapsus: a signo Dianæ Ephesiæ cælitus delapsus, quod ita dictum est. [V. Act. 19. 35. & ibid. Pric. Nec hoc solum simulacrum, sed alia quam plurima διαπέτῃ, i. e. e cælo vel a Jove delapsa veterum jactavit superstitione, de Palladio Rom. V. Herodian. 1. 11. ac de lapide Emefeno, cui Bassianus Sacra faciebat. 5. 3. Inde factum, ut Epicuri Canonem, sive περί κερμητῶν librum, discipuli ejus διαπέτῃ pariter vocarent, auctor Plut. contra Col. Ciceroni quoque l. 1. de N. D. c. 16. extr. Cæleste Epicuri de regala & judicio Volumen. Conf. de Fin. 1. C. 19.]

DIOPHANES, [Διοφάνης] Nomen viri Bithynici, de quo Columel. Diophanes, inquit, Bithynus Uticensis totum Dionysium Pœni Magonis interpretem, per multa diffusum volumina, sex epitomis circumscripsit. Conf. Elench. Medicor. Vett. Fabricii in Biblioth. Gr. vol. 13.

Diophanes item Mitylænsis, Rhetor fuit insignis, Gracchorum præceptor. Cic. de Clar. Orat. 104. Fuit Gracchus diligentia Cornelia matris a puero doctus, & Græcis literis eruditus. Nam semper habuit exquitos e Græcia Magistros: in eis jam adolefens Diophanem Mitylænum, Græciæ, temporibus illis, disertissimum.

DIOPHANTUS, [Διοφάντης] Lacedæmonius, qui condidit Libros antiquitatis XIV. teste Fulgentio.

Diophantus Syracusanus, Philosophus quidam Pythagoreus.

Diophantus Alexandrinus, Algebrae Inventor, qui scripsit de Arithmetica Libros 13. V. Voss. de Hist. Gr. 3. Eund. de Scient. Mathem. cap. 13. §. 3. Plenius & accuratius Fabric. Biblioth. Gr. p. 12. seq. de hoc & aliis Diophantis.

DIOPHI, [Διοφί] Reges. sive Duces vocantur, quod commonstrat Æschylus, sicut Adiopi dicuntur, qui principe carent. Plutarchus autem in Romulo, Diopis regios. aut dispensatores accipit, aut villicos. Nam de Romulo & Remo, Præfectos, inquit, ac regios diopos contemnebant, & pecoris magistros: vel, ut ipse ait, ἀρπαγεύων. Sed interpretes diopos dici legatos putat, & perperam, ut Cælio videtur Antiq. Lect. lib. 8. cap. 1. quem vide.

DIOPHIS, [Διοφίσι] Civitas Emporiensibus vicina, quam murus, inquit Strab. dividit, quosdam ex Indicetis inquilinos prope se habens, qui etli per se suam agerent remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis, tutela gratia, voluerunt. Hæc ille. lib. 3.

DIOPTRA, α. [διόπτρα] Instrumentum Opticum, ab explorando percipiendoque dictum. In qua significatione utitur (Pollux) & Plin. lib. 2. cap. 69. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posse deprehenderunt & dioptrae, quæ vel maxime id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus, occasusque cernatur, & solstitialia exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vitruvius autem lib. 8. cap. 6. accipit pro Regula ad librandas aquas apta, quum ait, Libratur aqua dioptris. [Hard. ad Plin. Horologium interpretatur ex Marciano Capella q. V. Non displicet tamen Jac. Milichii ad l. nota, qui de Regula astronomica exponit. conf. & Dalechamp. ad l. & Cæl. Rhod. l. 12. C. 9.]

DIOPTRICE, es. f. Ista pars Optices, quæ mediorum, radios lucis refringentium, docet proprietates. Nonnulli & omittunt, & scribunt **DIOPTRICE**.

DIOPRES, Proprium viri, quem Turnus interemit, apud Virg. 12. Æn. 509. Idem lib. 5. 297.

Regius egregia Priami de stirpe Dioces.

DIORTHOISIS, [διόρθωσις] Correctio: Proprie quando quis lapsabundus quippiam apprehendit, quo se erigere potest, aut quum semetipsum erigit. Budæus Comm.

DIORTHOIÆ, [διόρθωται] Athenis vocabantur, apud quos causa falsæ & ementitæ legationis dicebatur. Demosthenes.

DIORTHOICUM Jus, dicitur quasi Emendativum, & quod in commerciis versatur. Budæus in l. jus civile. D. de Just. & jur.

DIORYCTUS, [Διορυκτής] Locus est Æcarnaniæ, trium Itadorum longitudine, ubi Leucadia insula olim opera accolarum a continenti fuit abscissa, eidemque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulavit. Author Plin. lib. 4. cap. 1. Ubi V. Hard.

DIORYX, ygis. m. [διόρυξ] Fossa est manu facta, teste Hermolao in 4. Plin. Pomp. Mela lib. 3. 8. in linus Arabici descriptione, Ultra Arfinoen, & alia Beronice: tum sylvæ quæ hebenum odoresque generat: & manu factus annis, ideoque referendus, quod ex Nili alveo dioryge abductus extra sinum. De hujusmodi alveis e Nilo & in Nilum ductis, passim lib. ult. Strabo. Fiebant autem propter fertilis Nili aquas in agros derivandas, interdum etiam ut commodior esset navibus in pleaque loca transitus.

DIOS ENCEPHALUS, [Δίος ἐγκεφαλός] Opiparum quoddam edulium, Jovis cerebrum vocabatur, ut testatur Pausan. apud Euf. 9. Iliad.

DIOS GENOSIA, [Δίος γενωσία] Fons miræ naturæ. Plin. lib. 2. cap. 103. In Andro insula templo Liberi patris fontem Nonis Januarii semper sapore vini fluere Mucianus ter eos credit: Dios genosia vocatur. Δίος ἐνωσία Hard. ex MSS.

DIOSCOLION, [Διοσκάλιον] Locus ubi sistebatur mactandum pecus: vel in quo it qui iustrabantur, pedem sinistram collocabant.

DIOSCORIDES [Διοσκορίδης] Anazarbeus, Medicus, M. Antonii & Cleopatras familiaris, scripsit libros XXIV. περί ἰατρικῆς φαρμάκων, i. e. De simplicibus Medicamentis. Suidas. Fertur ejusdem duos Libros Græcos de Curatione morborum a Capite ad Pedes usque, in Bibliotheca Augustana latere.

Dioscorides alius de Rep. Lacedæmoniorum scripsit. V. Voss. de Hist. Gr. 3. Alius scriptor, Augusti cœtaneus. Plin. 37. 1.

Alius missus ad Achillam Legatus a Ptolemæo interficitur. Cæs. 3. Bell. Civil. 109. V. Fabric. Biblioth. Græc. Vol. 3. p. 88. de hoc & alii ejusd. nominis.

DIOSCORIDU, Insula. Plin. lib. 6. cap. 28. Nec minus altera clarior in Azanio mari Dioscoridu, distans a Syagro extimo promontorio CCLXXX. m. pass.

DIOSCORIUS, Myræus, Grammaticus, Præfectus Prætorio Leonis imperatoris, ac præceptor filiarum ejus. Author Suidas.

DIOSCURI, m. pl. [Διοσκουροι] apud Græcos (inquit Cicero lib. 3. de Nat. Deor. C. 21.) multis modis nominantur, Primi tres qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquissimo, & Proserpina nati, Triptolemus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Jove tertio nati, ex Leda Castor & Pollux. Tertii dicuntur a nonnullis Alco (Alio, al.) & Melampus, Emolus, (al. Eumelus) Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cic. Sunt etiam ignes seu Fulgures marini, malis autem antennis, omnino felici prosperæ navigationis, si simul appareant, insidentes. Plin. 2. 37. Stellas Castoris appellat. Græci hoc μετάρου, πλουθύνου vocant; recentiores ignem præcedentem & sequentem. V. Comment. in lib. 2. Plini Jac. Milich. præcipue vero Voss. de Ibol. 1. 13.

DIOSCORON, [Διοσκωρον] Insula est in finibus Italiæ, e regione Lacini promontorii. Plin. lib. 3. cap. 10.

DIOSCURIAS, adis, vel **DIOSCURIADA**, α. Urbs in Colica regione nunc deserta, quondam adeo clara, ut nonnulli prodicerent, in eam trecentas nationes quæ dissimilibus linguis uterentur, descendisse, & postea a Romanis centum triginta interpretibus negotia ibi gesta fuisse. Plin. lib. 6. cap. 5. Et Strab. lib. 11. Iud. 15. 1.

DIOSCYAMOS, V. **HYOSCYAMOS**.

DIOSHERITÆ, [Διοσηρίται] Mæce populi, Epheso finitimi, ubi & con venire dicuntur, teste Plin. lib. 5. cap. 29.

DIOSHERONITÆ, [Διοσηρώνιται] Cappadociæ populi numerantur a Plin. lib. 5. cap. ult.

DIOSMOS, [Διοσμός] Aristotelis interpretibus appellatur, quâ odore perferuntur ad odoratam, ac si Perolatiam vocaris, quod sit odori velut vehiculum. Hæc Cæl. Rhodig. lib. 15. cap. 4.

DIOSPAGE, [Διοσπάγη] Mesopotamiæ oppidum, in campestribus situm V. Plin. lib. 6. cap. 26.

DIOSPHYRA, plur. n. [διόσφυρα] Fructus quoddam genus apud Galen. lib. 2. de Alimen. quasi Jovis tali. A quibusdam dicuntur Diospyri.

DIOSPNEUMA, atis. n. Rosmarinus. Apul. de Herb. cap. 79.

DIOSPOLIS, [Δίος πόλις] q. d. Jovis civitas, Urbs Ægypti, quæ & THEBÆ. q. V. & Plin. lib. 5. cap. 9.

DIOSPOLITES, [Διοσπολίται] Una ex Ægypti Præfecturis, quas Nomes vocant, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 9.

DIOSPOLITICON, [Διοσπολίτικόν] Medicamentum est leviter desiccitæ alvo ntile, utique quum pari cum reliquis pondere nitrum immistum habet. V. Galen. lib. 6. de Sinit. tuend.

DIOSPYROS, [Διοσπυρός] Herba, Lithospermon Dioscoridi & Plini dicta, ut putat Hermolaus. Jovis flammam interpretatur Theodorum quum Jovis triticum debuisset, quando & plebecula Solis granum dici V. Cæl. Rhodig. lib. 11. cap. 26. Plin. 27. 11. Dios

ΔΙΩΤΑ, [διώτη] Diotæ sunt Vasa seu Dolia sicilia, duas ansas habentia, ad fervenda vina accommodata. Hor. 1. Carm. 9. 8.
 Deprome quadrimum Sabina,
 O Thaliarche, merum diota.
ΔΙΩΤΙΜΑ, æ. Nomen mulieris proprium, quæ, ut ex Luciano comperitur, illustravit philosophiam. Meminit Cæsar. Rhod. lib. 14. cap. 1. Plato in Sympos. Lucian. in Eunuch. Max. Tyr. Diss. 8.
ΔΙΩΤΙΜΟΣ, Navarchus Athenienium appellus Neapolim, ex oraculo Parthenopæ rem divinam obiit, ac cursum peregit Lampadicum, quem mox quotannis celebrarunt Neapolitæ. Refert Cæsar. ex Siculo Timæo. lib. Antiq. Lect. 11. cap. 27.
ΔΙΩΤΙΜΟΣ, Stombichi filius, historicus quidam fuit, qui legationes Atheniensium enarrans, e Cilicia per C. dnam in Choaspen flumen adnavigasse, quod præter Sufa defluit, & quadragesimo denum die, ad Sufa se pervenisse scribit. Author Strab. lib. 1. Pures Diotimus enumerat Jonf. Hist. Philos. 2. 15. extr. Fabric. Bibl. Gr. Vol. 2. p. 403.
ΔΙΩΤΡΕΨΗΣ, [Διωτρεψης] Sophista clarus fuit, ex Antiochia urbe oriundus, quem Hybreas maximus Strabonis tempore orator, audiuit, ut idem ipse testatur lib. 13.
ΔΙΩΧ, Genus piscis, frequens in Ponto. Festus.
ΔΙΩΧΙΠΠΟΣ, Athleta nobilis, cujus meminit Plin. lib. 35. cap. 11. Alius ejusdem nominis, Poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. conf. Voss. de Hist. Gr. 3.
 Alius, Miles Alexandri magni, mira fortitudine provocatus a Cotrago milite item Macedone, clava eum cecidit. Author Ælianus. Hist. Var. 10. 22.
 Alius, inter veteres Medicos nobilis. Gell. 17. 11. V. DEXIPPUS.
D I P
ΔΙΠΕΧΑΙΦΕ, es. f. [διπηχεινή] Pars est bicubitali spat. Id enim sonat διπηχεινή. V. Vitruv. 1. 2. & Baldi Lex. p. 40.
ΔΙΑΦΑΛΑΓΙΑ, æ. [διφαλαγία] Ordo quidam instruendæ aciei Latinis est Ala.
ΔΙΠΗΛΟΣ, [διπηλος] Architectus fuit in perducendis ad finem operibus tardissimus, adeo ut locum fecerit proverbio, Diphilus Diphilo tardior. Cic. 3. Q. frat. 1. cap. 1. Apud herum recte erat: in Manliano offendi Diphilum Diphilo tardiore. Locus erit proverbio, quoties volumus significare Aliquem natura tardum, magnum solitæ negligentia cumulum adjecisse. Pleres ejusdem nominis recenset Voilius de Hist. Gr. 3. adde de Pœt. Gr. cap. 8. & Juven. 3. Sat. 120.
ΔΙΠΗΡΕΤΙΚΟΣ, V. DIAPHORETICUS & DIAPHORETICUS.
ΔΙΠΗΡΟΣ, [διπηρος] Bis anno fructus gerens. Sic Biferas ficos Latini dicunt. Diphoros syllogismos Dialectici vocant, in quibus eadem propositionibus est conclusio: ut, Si dies est, dies est: sed dies est, igitur dies est.
ΔΙΠΗΡΟΣ, Gemma est Plin. lib. 37. cap. 10. duplex, candida ac nigra, mas, ac foemina, genitale utriusque sexus distinguente linea. Harduinus leg. Diphyses.
ΔΙΠΗΡΥΧ, vel potius **ΔΙΠΗΡΥΓΓΟΣ**, [διπηρυγγος] quid sit, declarat Plin. lib. 34. cap. 13. ubi de ærariis officinis, & præparatis ex ære. Facile ab ea discernitur, quum in iisdem officinis diphyrgem vocant Græci, ab eo quod bis torreatur, &c. conf. Cels. 5. 7. & 22. Dioscor. 5. 120. Scribon. Larg. 227. 247.
ΔΙΠΗΤΗΡΑ, æ. Pellis Amalthæ capræ, in qua res humanas scribere dicitur Jupiter. Item Operculum libri. Est & Pastorium ex pellibus indumentum, quod quidam vocant Rhenonem: nonnulli etiam Betam appellant. Scribit Herodot. Jonas βίβλος dicere διπητηρας, quod aliquando ob penuriam papyri pellibus uterentur, tum caprinis, tum ovillis. Hinc est illud proverbium, Diphtheram sero Jupiter inspexit. V. Antiquiora Diphthera. V. Erasmi in Chiliad. Polluc. 7. 15. Ælian. Var. Hist. 9. 3.
ΔΙΠΗΤΗΡΙΑ, æ. f. pro Libro seu membrana Pergamena ex Dipthera seu pelle facta. Sic Cic. 15. Att. 24. Quatuor διπητηρια sunt in tua potestate. Ita meliores Libri. Sed nonnulli διπητηρια hoc in loco legunt, quod explicat Manutius in Comment. ad loc. V. Bos. ibid.
ΔΙΠΗΤΗΡΙΑ, i. f. [διπητηρια] Conglutinatio duarum vocalium in eadem syllaba, vim suam retinentium, ut æ, œ, &c. Ibid. 1. 15.
ΔΙΠΗΥΣ, is. f. [διπηυς] Bisformis, herba. Apul. de Herb. cap. 47.
ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ, [διπλασιασμός] Duplicatio. Sic & Grammatici vocant figuram, ubi consonans in medio duplicatur, quod Iones faciunt, & Poetæ. ut εννεπε pro εννεπε.
ΔΙΠΛΑΓΙΟΝ, n. Vas duplex. Priscian. 1. 19. Amurca diplangio cocta. V. Reines. Var. Lect. p. 512. & infra DIPLOMA.
ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ, Duplum. V. Vitruv. 3. 1. Mart. Capell. 2. p. 265. Diplasie conficitur, i. e. Uno duobus collato.
ΔΙΠΛΕ, es. f. Nota est quam scriptores veteres apposuerunt in Libris ad distinguenda loca notabiliora ab aliis. V. Ibid. 1. 20. Cic. 8. Att. 2. Animadvertito locum, ubi erit Diple. In quibusdam codicibus Gr. scribitur διπλα. V. ibi Malaspin.
ΔΙΠΛΕΤΗΡΟΝ, [διπλητηρον] Spatium est ita præfinitum, ut ex quoquo latere pedes ducentos & quadraginta efficiat. Sic etiam duo plerumque continebit, unde & nomen habet. V. plura apud Alex. Genial. Dier. lib. 2. cap. 20. Strab. lib. 7. Diplectrum, inquit, stadii est pars tertia, nimirum jugera duo. Hæc ille ex Polybio.
ΔΙΠΛΙΝΘΙΟΣ, Adj. Constans duorum Laterum ordine, ut paries Diplinthius. Vitruv. 2. 9. conf. Baldi Lex. p. 40.
ΔΙΠΛΟΙΣ, idis. [διπλοισ] Veltis duplicis genus, ut ex ipso statim etymolo apparet, quidpiam duplicato compositum significante. Cæsar. Rhodig. lib. 16. cap. 10. conf. Ibid. 19. 24. & Apic. 4. 2.
ΔΙΠΛΟΙΔΙΟΝ, [διπλοιδιον] Vestis genus mulieribus proprium, cujus meminit Cæsar. Rhodig. lib. 16. cap. 10. Pollux item lib. 7. cap. 13.
ΔΙΠΛΩΜΑ, atis. [διπλωμα] est quas, Patentes literas, appellamus: cujusmodi sunt Edicta & Mandata principum regio signo sancta, & quas, Bullas Pontificias, vocant. Cic. 6. Fam. 12. Diploma statim non est datum. De literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quidpiam duplicato compositum significans, aut complicatum, ut Linteum, quod & τριπλωμα dicitur. Macrobi. 1. Saturn. 23. Consulunt hunc deum & absentes, missis diplomatibus consignatis, referuntque ordine ad ea que consulatione abdita continentur. Diplomata appellat Chartulas complicatas, & lino trajectas, obsignatasque: quo in loco, Codicillos etiam Latine vocat. Cic. in Pison. 90. Mitto diplomata tota in provincia passim data: mitto numerum navium, sunt-

namque prædæ. i. e. Edicta quibus naves exigendas mandabas, quum provincie præses. Inde fit ut Diplomata vocati sint Codicillos qui dabantur curforibus, ut liceret eis uti equis & vehiculis publicis. Cic. 10. Att. 19. De diplomate admiraris, quasi nescio cujus te flagitii infimularum, &c. Ex Budæo.
 Diplomata esse videntur quæ Evectiones vocantur, per totum titulum de Cursu publico, lib. 12. C. Latine, ut arbitror, Duplices tabellæ dicuntur. Venulejus in l. Continuus. & Quum ita stipulatus sim. D. de Verborum obligationibus, Ut qui Ephesi daturum se sponderit, neque diplomate diebus ac noctibus, & omni tempestate contempta iter continuare cogatur. Et paulo post, Quod si diplomate usus, aut felici navigatione maturius quam quisque pervenerit Ephesum. Modestinus in l. eos qui. D. ad legem Corneliam de falsis, Qui se pro milite gessit, vel illicitis insignibus usus, vel falso diplomate vias commearit: pro admitti qualitate gravissime puniendus est. Simile erat apud Persas ἀλαβάνον ὄργανον, i. e. ut Herodotus inquit lib. 8. cursus celerrimus equitum: quales in Gallia Postas vocant. Hi Latine Pegasarii dici possunt. Antiqui Veredarios vocaverunt. Budæus.
 Reviviscunt diplomata. Tacit. 2. Hist. 54. V. Alciat. Annotat. in Tacitum. Diploma etiam Græcis medicis vocatur Duplex vas, idem ac DIPLANGIUM, de quo supra, quo nihil hodieque myropoliis familiaris est: nimirum quum vas quod pharmaci habeat, in aliud vas sive lebetem aqua plenum imponitur, quod ipsum sit prunis impositum. Vox est Galeno frequens. Huic respondet in arte Destillatoria, quod Vulgo Balneum Mariæ vocant.
ΔΙΠΝΙΤΙΣ, idis. [διπνιτις] Cœnatoria vestis Latine verti potest, qua viderelicet in cœnis utebantur veteres. Dion in Adrian. Cornelius, inquit, Fronto perveperi quandoque ab cœna domum repetens, officium cuiquam præstiturus in veste dipnitide judicium est ingressus, ac iudices ita salutavit, ut non matutino uteretur verbo γαίης, id est ave: sed vespertino ὀρίαντι, quod salve interpretantur. In codicibus Latinis Senatoria vestis pro Cœnatoria legitur nonnunquam, sed mendose, ut liquet. Conf. TRECHEDIPNA.
ΔΙΠΝΟΛΟΓΙΑ, [διπνολογία] Cœnandi ratio Græcis dicitur, aut de cœnis sermo: sic Gastronomia, Ventris lex, unde & Gastronomi. Cæsar. Rhod. lib. 27. cap. 25.
ΔΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΑ, æ. m. [διπνιτιστικη] Qui inter cœnandum philosophatur. xv. Dipnosophilatarum Libri ab Athenæo conscripti largum eruditionis apparatus continent.
ΔΙΠΡÆΝΟΣ, Marmorarius, qui Medis imperantibus, priusque quam Cyrus apud Persas regnare inciperet, Olympiade circiter quinquagesima secunda, primus omnium marmore sculpendo inclaruit. Plin. 36. 4.
ΔΙΠΡΟΛΙΣ, [διπρωλις] Lemnus sic vocatur: habet enim in se Hephæstiam & Myrinam. Etymol.
ΔΙΠΡΟΝΔΙΟΝ, [διπρονδιον] Genus calceamenti Critiæ memoratum apud Pollucem, lib. 7. cap. 22. qui ea dicit esse, quas οπιδοιρα επιπρωλιας vocant.
ΔΙΠΡΟΝΔΙΟΝ, & **ΔΙΠΡΟΝΔΙΟΣ**, vel **ΔΕΠΡΟΝΔΙΟΝ** & **ΔΕΠΡΟΝΔΙΟΣ**, ii. [διπρονδιον] a duobus ponderibus dicitur. Nam ut Varro docet, l. 8. de L. L. p. 132. Steph. Duos asses pendeat. Aliis duos sextantes nostros valuit, i. e. Denarios quatuor. Dipondium igitur valebit octo denarios nostros. Quare Cic. pro Quint. 52. Dipondium pro Pecuniola posuit, Si dupondius (inquit) tuus ageretur Sexte Navi, si in parvula re captivus aliquid vererere, non statim ad Cajum Aquilium, aut ad eorum aliquem qui consuluntur, cucurrisses? Ex Budæo. In Orat. pro Quint. legitur ex vetustissimo codice, Si de prædiis tuis ageretur Sexte Navi. Plin. lib. 33. cap. 3. Librales, (unde etiam nunc Libella dicitur, & Dupondius) appendebantur asses. Sen. Epist. 18. Dupondio satur, i. e. vili cibo & parvo, duobus assibus se parando. V. Vet. Schol. ad Pers. 2. Sat. 59.
 Dupondium, Duorum pedum mensura. Veteres enim pedem pro asse sive Pondo habuerunt, quod in duodecim æquas partes dividebatur, nimirum in duodecim uncias, sive pollices. Columel. lib. 6. cap. 19. Habet in longitudinem pedes novem, & in latitudinem pars prior dupondium femissem, pars posterior quatuor pedes.
ΔΙΠΡΟΝΔΙΑΡΙΟΣ, Adj. [διπρονδιωτικη] Plin. lib. 34. cap. 2. Et aurichalci bonitatem imitatur in festentis dupondiariisque, Cyprio suo assibus contentis. Dipondiaris orbiculus. Columel. lib. 4. cap. 30.
ΔΙΠΡΩΚΟΝ, Spina alba, que & Aspalathus & Dincheton vocatur, ut ait Plin. lib. 24. cap. 13. Latini Cacabum vel Librum Veneris vocant: Profert autem carduum lanis purgandis idoneum. Ruell. lib. 1. cap. 20. Diprawcon nomen invenit quasi siticulosi, quod concavo alarum sinu rorem vel imbrem concipiat, quo velut ad abigendas fitis injurias abutatur. Labri Veneris nomenclationem & carinato foliorum habitu contraxit, quæ se anfractuosa sinuant ambage, pelvim vel lavacrum exprimentia, semperque rorulenti laticis aut pluvii fidelis modo tenacia.
 Diprawcon, Herba, quæ folia habet lactuce, bullasque spinosus in dorsi medio, caulem dum cubitorum, iisdem spinis horridum, genicula ejus binis foliis amplectantibus, concavo alarum sinu, in quo subsistit ros falsus. In cacumine capitula sunt echinata spinis. Plin. lib. 27. cap. 9.
ΔΙΠΡΩΚΟΣ, i. Kenam quædam affectio. V. DIABETES.
ΔΙΠΡΩΣ, Nomen est lenæ, quam Ovidius insectatur, quod puellant suam meretricia arte instrueret. Sic enim scribit l. Amor. 8. 2.
 Est quædam (quicumque solet cognoscere lenam, Audiatur) est quædam nomine Diprawconus. Forsan ducitur a **ΔΙΠΡΩΣ**, adis. f. [διπρωσ] Serpens, sic dicta quod ii quos mordicus apprehenderit, fiti inarescunt vehementius, ad potumque effervescent, ac inde incessanter haurientes dissiliunt mox. Cæsar. lib. 25. cap. ult. Et Dioscor. lib. 8. cap. 119. ex Hermolæ versione, Diprawconis mortuus comites sunt tumor quidam solutus, fitis contenta, vehementer, nunquam explebilis, nunquam interquiescens. Ob id ipsa diprawcon, ab aliquibus prester, ab aliis caufos vocata est. Lucan. lib. 9. 610.
 — in mediis sitiebant diprawcones undis. Ibid. 738. hujus veneni vini multis versibus elegantissime describit,
 Signiferum juvenem Tyrheni sanguinis Aulem
 Torta caput retro diprawcon calcata mordicit, &c. Meminit Plin. lib. 23. cap. 8. [Catecum Diprawcon lena sine debito nomen ab vito habuit familiariter huic generi. adis enim Græcis & tabulam demorat.
ΔΙΠΡΩΣΤΙΚΑ, [διπρωστικη] Dioscorides nuncupat quæ nram augent, sic ut Adiprawcon, quæ minuunt, & Acrapala, quæ ebrietatem prohibent. Refert Cæsar. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 28.
 P 3 D I P S O N

DIPSONTES, [*διψώντες*] i. e. Sipientes, auctore Philostrato dicebantur, qui clepsidrii auscultationibus interesse poterant, quibus Adrianum Tyrium ascriptum refert ab Herode Attico. tanquam rei maxime arcana. Item Pauliniam Cappadocia unum ex iis fuisse scribit qui clepsidrii participes forent. Ex Cael. Rhod. lib. 18. cap. 39.

DIPSON, ontis. Fluvius est Ciliciae, ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8. 255. — Tauroque videt Dipsonta cadentem, &c.

DIPTERUS, Adj. Duas quasi alas habens; ut, Aedes dipterae, duplicem columnarum ordinem habentes. Vitruv. 3. 1.

DIPYCHA, [*διπύχων*] dicuntur Nomina duos tantum casus habentia. V. Gram. e. g. lib. 1. 6.

DIPTYCHUS, α, um. Adj. a Gr. *διπύχων* ex *dis* bis, & *πύχων* plicare. V. Etymologic. Magn. q. d. duplex vel bis plicatilis. Tribuitur modo Vestibus, modo Tabellis epitheton, sed frequentius hisce. V. Polluc. l. 4. S. 18. qui ex Herodoti Polymn. extr. *διπύχων διπύχων* assert. Tabellas ligneas convertit Iustinus l. 2. C. 10. V. & Suid. ac Hesych. h. v. Sequiori aevo frequentius n. pl. Substantive utuntur **DIPTYCHA**, orum, ut ex Schol. Cruqui. Horat. ad Epod. 12. 2. & Schol. Juvenal. Sat. 9. v. 36. cognoscere licet. V. Ibid. & Schurzfl. Scribebant etiam Diptycha, omissa aspi-rata. Olim Latine potius Pugillares Duplices, vel Duplices tabellas vocabant, sicut Triplices *τρίπληστα*, ut ex Martialis Apophoretis Ep. 3. & seq. videre licet. Ovid. de Rem. Am. 667.

Et manus, & manibus duplices cecidere tabellae.

V. Heinf. Cur. Sec. ad Amor. 1. 12. 27. Suet. Ang. C. 27. Rutgerf. V. L. 6. 18. Salmat. ad Hist. Aug. p. 16. & in primis Du Fresne in Gloss. Lat. h. v. Conf. **DUPLICES** infra

Diptycha alius generis Consulium, aliorumve Magistratum nominibus inscripta, & imaginibus exornata, ex ebore potissimum affabre facta, & fortassis pugillaribus condendis destinata, quae sportule loco amicus mittere consueverant. De his quoque V. Cangium ibid. tum in Syntagma. de Nummis Imp. Clol. a princ. Eleganter describuntur a Claud. l. 3. de Laudib. Stilic. 345.

Tum virides pardos & cetera colligit Austri
Prodigia, immanesque simul Latonia dentes:
Qui secti ferro in tabulas, auroque micantes,
Inscripti ruilum caelato consule nomen,
Per proceres & vulgus eant.

Diptycha alia rursus Ecclesiastica, quorum tria genera commemorat Car-gius, Episcoporum, Vivorum, & Mortuorum. q. V. ut & Hierolex. Domin. & Car. Macri. De toto genere extat Dissert. C. A. Saligii. Halae 1731. Translate eleganter usus est Ambros. Hexaem. 5. 8. de Cancri marini astutia in ostreis capiendis: Explorat, si quod olstreum remotis in locis ab omni vento, ad solis radios diptychum: illud suum aperiat, & referet claustra testarum, &c.

D I R

DIRA, [*Διρα*] Strabo lib. 16. Angustiae Aethiopiae versus a promontorio sunt, quod Dira nominatur, & oppidum eodem nomine, quae loca ab Iethiophagis habitantur. Haec ille.

DIRADIO, are. In radios componere. Columel. lib. 5. cap. 6. Validam ergo vitem in ramos diducere censeo, & traducibus dispergere atque diradiare.

DIRADIATIO, ōnis. apud Vitruvium.

DIRADOTES, V. **DERADOTES**.

DIRARO, are. Rarum aut Tenuem facere. Cael. Aurel. Acut. 1. 11. 48.

DIRÆ, arum. V. infra **DIRUS**.

DIRCA, Oppidum a Syene & prius Arabiae latere, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29. Al. Dirca.

DIRCE, [*Διρκε*] Mulier Babylonica & formosa, quae quoniam Palladi con-
viciata fuerat, quam se lavaret, versa est in piscem. V. **DERCETO**.

Alia fuit Dirce, uxor Lyci regis Thebarum, quam accepit repudiata Antiope Zethi & Amphionis matre. Hi ad ulciscendam injuriam matri factam, tauro indomito Dircen alligaverunt, eamque sic extinxerunt, ut est apud Propert. lib. 3. 15. 37.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen sub truci ora bovis.

DIRCÆUS, Adj. Thebanus.

Amphion Dircaeus. Virg. 2. Ecl. 24.

Cohors Dircaea. Lucan. lib. 4. 550.

Campus Dircaeus. Stat. 6. Theb. 904.

Cygnus Dircaeus ab Horatio Pindarus nuncupatur, 4. Carm. 2. 25.

DIRCENNA, Fons est gellidissimus in Hispania Tarraconensi, non procul a Bilbili. Martial. lib. 1. 50. 17.

Avidam rigens Dircenna placabit sitim.

DIRCETIS, f. Lapithonia Nympha. Stat. Theb. 7. 298. V. **DERCETO**.

DIRECTARIUS, **DIRECTE**, **DIRECTIO**, **DIRECTUS**. V. **DIRIGO**.

DIREMPTIO, **DIREMPTUS**. V. **DIRIMO**.

DIREPTIO, **DIREPTOR**, **DIREPTUS**. V. **DIRIPIO**.

DIRIBEO, ēre. Distribuerē. Sunt qui Diribo, ēre proferunt, sed nullo exemplo. Pallivum Diribeor restituit erian Valerio 9. 12. 7. Steph. Pighius: Dum sententiae diriberentur. ubi MSS. Dirivarentur, vel Diru-
rentar. Est enimvero in eorum numero hoc verbum, quae propter in-
scientiam librorum plerumque corrupta leguntur in MSS.

Diribere, & Dirimere, illud tabellarum, hoc suffragiorum video pro-
prium verbum fuisse: neutrum autem, satis fuisse manifestum. Diribe-
re tabellas significat, distribuere. diribebantur autem iis, qui suffragi-
um laturi essent. de quo sic Cic. in oratione in Pison. 36. Hoc certe vi-
deo, vos rogatores, vos diribitores, vos custodes fuisse tabellarum.
& in ea, Post reditum in Senat. 28. Quando illa dignitate tot rogato-
res, diribitores, custodesque vidistis? loquitur autem Cicero de lege
pro ipsius reditu comitiis centuriatis lata. Nec dubito, quin legendum
sit, Diribeantur, non Diripiuntur, in ea in Pisonem 96. in eo loco:
An ego expectem, dum de te *LEX V*, tabellae diripiuntur? ita hoc ver-
bum non in comitiis solum, verum etiam in iudiciis usurpatum patebit.
nam hoc proximum exemplum satis plane iudicium, quod Pisoni Cice-
ro minatur, significat. Plin. autem ad alias res transtulit hoc verbum.
ait enim sic lib. 36. cap. 15. En hic est ille terrarum victor, & totius
domitor orbis populus, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit.
Quod autem in oratione pro Planc. 14. vir diligens & eruditus legen-
dum putat, pro Direptio, Diuibito: rectius opinor sentisset, si Di-
remptio reponere maluisset. quum enim populus, aut iudices tabellas;
voluntatis indices, in citas deposuerant, tum ut intelligeretur, quae

tabellae legem probarent, quae rejicerent, aut quae iura adsoverent;
quae condemnare, omnes dinumerari, & separari necesse erat: id
autem, Dirimere, eaque actio Diremptio vocabatur. id ita esse, plane
demonstrat Varro de R. R. lib. 3. C. 2. Comitibus, inquit, adilitibus, quum
ego atque Axius suffragium tulissemus, Axius mihi, Dum dirimuntur,
inquit, suffragia, vis potius Ville publicae utamur umbra, quam privati
candidati tabella? sic enim scriptum est in veteribus libris, non, ut a
quibusdam, hujus verbi vim ignorantibus, nimis temere est intrusum,
Diribentur. In epistola quoque 4. lib. 3. ad Q. frat. Cato, inquit, *diru-*
ptis tabellis de circulo se subduxit. ubi, Diremptis legi malim: perspi-
cuae autem hujus verbi sententiam demonstrat Lucan. lib. 5. in illo versu

Et non admittite dirimit suffragia plebis. pro Dinumerat & di-
scernit. Haec ex observationibus P. Manut. V. Vossii Etymol. p. 183.
Graev. ad loc. Cic. in Pison. 36. In primis vero Nic. Cruchium de Comi-
tiis Ro. l. 1. C. 3. & seq. ut & Car. Sigonii binas reprehensiones & ad
has ejusdem Responsiones.

DIRIBITOR, ōris. m. [*Διρίβων*] Minister, distributor. Apul. lib. 2. de
Alin. Diribitores plusculi, splendide amicti, sercula copiosa scitule sub-
ministrata. Verum proprie sic vocantur, ut paulo ante dictum est, qu
vel in iudiciis, vel in comitiis populi Ro. tabellas diribebant, vel, ut
Caelius ait l. 7. C. 6. Ant. L. qui suffragia candidatorum in digitos mitte-
bant. Alias Cicero Distributores vocat. Fuisse autem honesti ordinis ple-
rumque viros plenissime Gruchius docet q. V. Cic. Post redit. in Senat.
27. Quando illa dignitate rogatores, diribitores, custodesque vidistis?
Cic. in Pison. 36. & 96. V. & Pitisci Lexicon Rom. Antiq. Hinc

DIRIBITORIUM, ii. Aedificium ad Diribitorum munus serviens, & qui
dem apud Septa, regione Circi Flamini, ut Victor tradit, de quo Di-
l. 55. ad Ann. 757. Sueton. Claud. C. 18. Plin. H. N. l. 16. C. 40. Imagi-
nem ejus exprimere studevit Nobiliss. Architectus Car. Fontana in libello
cui tit. *Descorso sopra il Monte Citatorio &c.* fol. Rom. 1694. ed. Sed vere
ut fat bene, siquidem aedificium *πρόπτερον* exhibet, cum Dio p. 553. diser-
tis verbis doceat, ingens illud aedificium unum fastigium habuisse.

DIRIBITIO, ōnis. Cic. pro Planc. 14. Nihil jam est quod populo suppli-
cetur, nihil quod diribitio, nihil quod supplicatio magistratum, re
nuntiatio suffragiorum expectetur, &c. Sic vulgo profertur; sed Gru-
terus ait veteres editiones, & MSS. omnes habere Direptio. Defendi
tamen Gruchii conjecturam Graev. ex Cod. Erfurt.

DIRIGEO, ui, [*πρηνυμαι*] ēre. [Scribitur & Dirigeo, eamque scriptionem
non spernendam puto.] Prae frigore aut timore, aut alio casu viribu
destitui. Virg. 8. Aen. 475.

Diriguit visu in medio, calor ossa reliquit. i. e. Dum me cer-
nit, obtupuit, inquit Servius.

Hirsuta dirigere comae. Ovid. 3. Fast. 332. h. e. Riguerunt, siv
Erectae sunt. Virg. 3. Aen. 259.

At sociis subita gelidus formidine sanguis Diriguit.

DIRIGO, exi, ectum, [*εργίζω, διαβύζω, αἰθέω, συντείνω*] ēre. Obli-
quum emendare. Plin. in Paneg. Nam vita principis censura est, eaque
perpetua: ad hanc dirigimur, ad hanc convertimur: nec tam imperi-
nobis opus est, quam exemplo.

Ad similitudinem alterius aliquid dirigere, i. e. Referre. Cic. 1. d.
Orat. 9. Idem in Orat. 9. Ipsius in mente infidebat species pulchritu-
dinis eximia quaedam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius simi-
litudinem, artem & manum dirigebat.

Ad aliquid se dirigere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Et ad ea se quisqu
dirigebat effingenda, quae poterat.

Acies dirigere, pro Ordinare. Virg. 7. Aen. 281. Hirt. 5. Bell. Afric. 13
Interim Caesar aciem dirigit simplicem propter paucitatem, sagittario
ante aciem constituit.

Acies diriguntur pari utrinque spe. Tacit. 2. Ann. 45.

Acie oculorum ad aliquem dirigere. V. **ACIES**.

Affatus dirigere alicui. Claud. Epist. ad Olybr. 1.

Quid rear, affatus quod non mihi dirigit ullos.

Arca dirigere tela. Hor. 4. Carm. 9. 18.

Artes dirigere ad voluptatem. Cic. 2. de Fin. Sic dirigere solertiam ac-
tueli cujusque mores. Plin. lib. 17. cap. 2.

Cogitationes suas ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 65.

Cacumen ramuli dirigere ad caelum. Varro 1. de R. R. cap. 40. extr. Ejus
autem ramuli, quem inferet, cacumen ut directum sit ad caelum, curat

Conjectura ad veritatem sepiissime dirigit. Cic. 1. de Divin. 25.

Cursum suum dirigere aliquo. Cic. pro Sext. 98. Quid est igitur pro-
positum his Reip. gubernatoribus, quod intueri, & quo cursum suum
dirigere debeant?

Cursum hoc dirigere. Virg. 5. Aen. 194.

Eam direxit a media linea ad lavam. Cic. de Univerf. 42.

Frontem aciei dirigere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Quid si enim praecipias
Imperatori, quoties aciem instruer, dirigat frontem, cornua utrinque

promoveat, equites pro cornibus locet?

Gressum dirigere. Virg. 1. Aen. 401.

Perge modo, & qua te ducit via, dirige gressum.

Hastam in aliquem dirigere. Ovid. 8. Met. 66.

Hastile certo ictu dirigere. Virg. 12. Aen. 490.

Jaculum dirigere totis viribus. Sen. Hippel. 6.

Iter dirigere. Cael. Civ. 3. 30. Ipsi iter secundum eas terra direxerant.
Iter dirigere ad locum aliquem. Cic. 10. Fam. 11. Sic dirigere cursum
ad littora. Cael. 3. Bell. Civil. 25.

Iter navis dirigere. Ovid. 1. Fast. 4.

Judicium ad aliquid dirigere. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Judicium suum aliquo dirigere. Cic. in Orat. 237.

Judicium suum flectere & dirigere. Brut. ad Cic. Ep. 16. extr. Idem
Cicero si deflexerit adversus alios iudicium suum, quod tanta firmitate
ac magnitudine direxit in exterbando Antonio, &c.

In manum dirigere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 16.

Leges hominum ad naturam diriguntur. Cic. 2. de Legib. 13.

Literas ad aliquem dirigere. Modestinus.

Norma aliquorum quaedam dirigere. Cic. 3. de Orat. 188.

Opus vatis dirigere. Ovid. 6. Fast.

Officium utilitate dirigere. Cic. 3. Off. 89. Sed tamen ad extremum
utilitate, ut putat, officium dirigit, magis quam humanitate. i. e.
Magis ad utilitatem quam ad humanitatem refert.

Oratio omnis dirigenda est, ad animi bona vel mala. Cic. Topic. 89.

Ordines arborum in quincuncem dirigere. Cic. de Senect. 59. Quum
autem

zudem admiraretur Lyfander & proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, & humum subactam atque puram, &c.
 Pappim dirigit. Lucan. lib. 3. 592.
 Regiones lituo direxit Romulus. Cic. 1. de Divin. 30.
 Similitudo dirigitur ad. Plin. lib. 37. cap. 8. De Topazio prafoidē gemma. Ejus enim tota similitudo ad succum porri dirigitur.
 Spicula dirigere dextra. Ovid. 12. Met. 606.
 Vela in medio freto dirigere. Ovid. 1. Fast. 469.
 Vifus dirigere ad aliquem. Claud. 2. in Eutrop. 134.
 Voluptate omnia dirigere. Cic. 2. de Fin. 71. Non igitur potestis voluptate omnia dirigentes, aut tueri aut retinere virtutem.
 Vulnere dirigere. Virg. 10. Æn. 139.
 Te quoque magnanima viderunt, Ifmare, gentes
 Vulnere dirigere, & clamor armare veneno. Ubi Servius, Aut vulnus pro sagitta posuit: ut 2. Æn. — insequitur infesto vulnere Pyrrhus: aut acerrime exprellit inevitabiles sagittas, dicens eum vulnere, non tela dirigere. V. Drakenb. ad Sil. 2. 92.
 Utilitas dirigenda est honestate. Cic. 3. Off. 83.
 Dirigere apud Plautum invenitur, pro Discedere, inquit, Festus. Discindere Scaliger, Discidere emendat ex Vet. Cod. Dacer. Locum autem respici putant, qui est in Curc. 3. 5. 4.
 Clypeatus elephantum ubi machera dirigit. al. Difficit. adde Burni. ad Quintil. 2. 5. p. 154. V. DILIGO ad extr. & Salmaf. ad Vopifci Prob. C. 19.
DIRIGENS, [διδύμων] Partic. Cic. 2. de Fin. 71.
DIRECTUS, Partic. [διδύμων] Cato cap. 18. Arbores ad stipitem primum directos pedes sedecim. Cic. 2. de Nat. Deor. 144. de auditu loquens, Flexuosum iter habet, ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Idem pro Cæcin. 28. Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt.
 Acies directa. Virg. 2. Georg. 231. V. ACIES.
 Judicium directum, quod vulgo Principale vocamus: quo scilicet recta agitur, & principaliter. Ulp. in l. 3. §. ibidem. D. ad exhib. Limes directus. Stat. 2. Sylv. 2. 84.
 Quæ tibi Parthenopen directo limite ponti Ingerit.
 Loci in vitia directi. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Membrana directa plumbo. Catul. ad Varum 8.
 Oratio directa, Quæ ambagibus caret. Liv. 1. Bell. Pun. Hæc directa percontatio ac denuntiatio belli magis ex dignitate populi Romani visa est. Passu irvicem directo contendere. Tibul. lib. 4. 1. 93.
 Sermo directus & Averlus, contraria. Quintil. lib. 2. cap. 13. Ad judicem omni sermone directo, an aliquando averlo per aliquam figuram dicendum sit.
 Viæ directæ. Lucret. lib. 4. 613.
 At simulacra viis directis omnia tendunt.
 Viæ ductæ & directæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Succus is quo alimur, permanat ad jecur per quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris (sic enim appellantur) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adherent.
DIRECTUM, i. n. [εὐθεῖαν] Cic. in Partit. 130. Æquitatis autem vis est duplex, cujus altera directi, & veri & justii, & (ut dicitur) æqui & boni ratione defenditur.
DIRECTE, live **DIRECTO**, Adv. [εὐθεῖαν, ἐν εὐθείᾳ] Cic. in Partit. 46. Alterum ad fidem directo spectat. Ibid. 24. Ut quum femel dictum sit directe. Idem 4. Acad. 66. Eoque directius gubernant quod eam teneant? Ferri directo deorsum. Cic. 1. de Nat. Deor. 69. At atomum, quum pondere & gravitate directo deorsum feratur, declinare paululum.
 Directo aliquid optare, pro Simpliciter, opponitur Sub conditione. Sen. Epist. 67. Illa bona directo optamus nobis: hæc, si necesse erit.
 Directo libertatem accipere. Ulp. in l. idem est D. de militat. testam. Sed perinde habendum esse, ac si eidem servo libertas simul & hæreditas directo data esset.
DIRECTIM, aliud Adv. Macrobr. 7. Saturn. cap. 14. Id oculorum domesticum profluvium, si repererit in circumfuso nobis aere lucem, per eam directim pergit, quandiu corpus offendant.
DIRECTIO, onis. f. [διδύμων] ut directio ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap. 7. in fine.
 Rationis directio ad veritatem. Quintil. lib. 3. cap. 6. Virtruv. 7. 1.
DIRECTARIUM, qui appellantur, h. e. hi, qui in aliena conacula se dirigunt furandi anime: plus quam fures puniendi sunt. Ulp. l. Saccularii. D. De extraord. crimin. V. Dietarii fures. conf. Parei Lex. crit. p. 363.
DIRIMO, emi, emptum, [διχομαδαω, διερρω, ἀπαρτῶ] ère, ex Di vel Dis, & Emo emis compositum; significat Separare five Dividere, quum quis se medium opponit inter concertantes, five aliud quidpiam quomodocumque componit, aut separat. Plaut. Amph. 1. 1. 99.
 Sed prælium id tandem diremit nox inventu suo.
 Prælium dirimere. Cæf. 1. Bell. Civil. Hirt. Bell. Alex. cap. 46.
 Dirimere atque distrahere. Cic. 3. de Nat. Deor. 29. Corpus autem immortale nullum esse, ne individuum quidem, nec quod dirimi distrahi non possit.
 Actionem dirimere. Plin. Jun. Actionem meam, ut praelia solet, nox diremit. i. e. Interruptit, & in alium diem rejecit ejus exitum. Budæus.
 Affinitatem Claudius diremit. Tacit. 13. Ann. 23.
 Arma dirimere. Lucan. lib. 1. 104. — sic ubi fava
 Arma ducum diuimens miserando funere Crassus.
 Auspicia dirimi dicuntur, quum Rata esse nequeunt, h. e. Irrita fiunt, dissolventur, discutuntur, disturbantur. Plin. lib. 8. cap. 82. Nam foricum occultu dirimi auspicia annales refertos habemus. Budæus.
 Bellum sanguine dirimi. Virg. 12. Æn. 79.
 Certamina dirimere. Ovid. 5. Met. 314.
 Cedemus sylvis, dirimant certamina Nymphæ.
 Charitatem dirimere, & Dirimere veterem conjunctionem cum aliquo. Cic. de Amicit. 27. Idem 3. Fam. 10. Ego autem citius cum eo, qui tuas inimicitias suscepisset, veterem conjunctionem diremiffem, quam novam conciliatsem.
 Colloquium dirimere. Cæf. 1. Bell. Gall. 46.
 Conjunctionem civium dirimere. Cic. 3. Off. 23. Hoc enim spectant leges, hoc volunt, incolumem esse civium conjunctionem: quam qui dirimunt, eos, morte, exilio, vinculis, damno coercent.
 Connubium dirimere. Liv. Decad. 1. lib. 4.
 Consilium dirimere. Sallust. in Catil. C. 18. extr. Quia nondum frequentes armati convenerant, ea res consilium diremit.

Controversiam dirimere; est Dijudicare, seu Finem imponere controversiæ. Ovid. 6. Fast. 98. Cic. 3. Off. 119. Quo magis reprehendendos Calliphonem & Dinomachum judico, qui se ditempturos controversiam putaverunt, si cum honestate voluptatem tanquam cum homine pecudem copulavissent i. e. Ad concordiam inter se contententes philosophos adducturos. Sic Dirimere litem, inquit Cicero. i. e. Dissolvere & decidere. Budæus.
 Controversia dirimit omnia. Cic. 2. de Legib. 54.
 Iras & Altercationes dirimere. Liv. 1. 3.
 Litem dirimere. Ovid. 1. Met. 21.
 Nox diremit. Cic. 2. Q. frat. 13. Actum est eo die nihil, nox diremit.
 Pacem alicujus dirimere. Cic. pro Cælio 34. Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, ut tu amerum turpissimorum quotidie fœdera ferires?
 Prælia voce diremit. Virg. 5. Æn. 467.
 Res dirimenda alicujus arbitrio. Ovid. 6. Fast. 98.
 Rem susceptam dirimere, pro Interpellare, obturbare, dissolvere. Cic. 2. de Legib. 1. Quid enim majus est, si de jure querimus, quam posse a summis imperiis, & summis potestatibus comitiatus, & concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere? quid gravius quam rem susceptam dirimi, si unus Augur ALIUM dixerit?
 Rixam dirimere. Plaut. Amph. 1. 1. 99.
 Sententias dirimere. Plin. Epist. 167. Quid lex? non aperte docet dirimi debere sententias occidentis & relegantis, quum ita discellionem fieri jubet? Idem est ac DIVIDERE SENTENTIAS. V. in utraque v. Simulatas dirimere. Liv. 8.
 Societatem humani generis dirimere. Cic. 3. Off. Hi dirimunt communem humani generis societatem. h. e. Dissolvunt, dissolciant. Budæus.
 Societatem coire cum aliquo, & Dirimere, contraria. Cic. 2. Philipp. 24. Utinam, Cn. Pompeji, cum C. Cæsare societatem aut nunquam coiffes, aut nunquam diremiffes.
 Societatem officiorum dirimere. Cic. pro Sylla 6. Non enim jam se alio officio cum illo conjunctum arbitrabatur, quum ille tanto scelere commisso, omnium officiorum societatem diremiffet.
 Suffragia dirimere. Varro de R. R. lib. 3. cap. 2. in ipso pene initio, Vis, inquit, dum dirimentur suffragia, popus villæ publicæ ut amur umbra, quam privati candidati tabella? i. e. Dum ex fummis suffragiorum collectis, constituetur quis plurima puncta tulerit. In vestustioribus tamen codicibus legitur Diribentur. Hæc Budæus in Foenfib. V. DIRIBEO.
 Tempus dirimere, & Proferre diem, cognata sunt verba. Cic. 1. de Divin. 85. Quid enim habet aruspex, cur pulmo incisus etiam in bonis extis dirimat tempus, & proferat diem? i. e. In alium diem id quod agendum instabat, rejiciat. Budæus. V. DIFFINDO.
 Dirimuntur oppida unius diei itinere: i. e. Distant inter se unius diei itinere, five absunt inter se. Plin. Epist. 94. lib. 6.
DIREMPTUS, Partic. [διεσπασμένος] Lucret. lib. 1. 115. Mors dirempta. Dirempta mari gens. Plin. in Paneg. Qui diremptam mari gentem, ut partem aliquam populi plebisque Romanæ aleret actueretur. i. e. Separatam, & disjunctam. Liv. 5. Bell. Pun. Una profecti ambo duces, exercituleque, Celtiberis pragredientibus, ad urbem Anitorgin in conspectu hostium, dirimente anne, ponunt castra.
DIREMPTUS, is. [διεσπασμένος] Separatio. Cic. 1. Tusc. 71. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur. Legitur & Direptus.
DIREMPTIO, onis f. [παρατασις] Productio temporis vel magistratus in aliud tempus. Cic. pro Planc. 14. Nihil jam est quod populo supplicetur, nihil quod diremptio, nihil quod supplicatio magistratum, renuntiatio suffragiorum expectetur. V. DIRIBITIO.
DIRINI, Populi in secunda regione Italiae a Plinio collocati. lib. 3. cap. 11.
DIRIPIO, ui, eptum, [δικοπήζω, ἀγρω, κεραιζω] ère. Omnia in diversas partes rapere, ut fit in urbium expugnatione. Gellius, Nam quum oppidum Tholosanum in Italia Q. Cæpio Consul diripuisset, multumque auri in ejus oppidi templis fuisset. Cic. 16. Fam. 12. Domos nostras & patriam ipsam, vel diripiendam vel inflammandam reliquimus. Sic Diripere urbes, diripere bona, diripere prædam. Cæf. 3. Bell. Civil. 31.
 Divexare omnia, & diripere. Cic. 11. Philipp. 4. Alteri se Brutus objecit, impetumque furentis, atque omnia divexare, & diripere cupientis vite suæ periculo colligavit, a progressu arcuit, a reditu refrenavit.
 Expilare & diripere focios & provincias. Cic. pro Lege Manil. 57. Quum cæteri ad expilandos focios, diripiendisque provincias, quos voluerunt, legatos eduxerint.
 Diripere & vastare. Cic. 5. Att. 20. Ibi dies quinque morati, direpto & vastato Amano, discessimus.
 Aras diripere, Dejicere, dissipare. Virg. 12. Æn. 283. Servius.
 Dapes diripere. Virg. 3. Æn. 227.
 Domum diripere. Cic. Post red. in Senat. 17.
 Ensem diripere. Ovid. 13. Met. 386. In emendatis codd. Adripit enfem, Equis diripi. Ovid. 5. Fast. 310.
 Hippolyte infelix, velles coluiffè Dionen,
 Quum conternatis diripereris equis.
 Opes diripiuntur. Ovid. 3. Trist. 10. 58.
 Diffugiunt alii, nullisque tuentibus agros
 Incultodita diripiuntur opes.
 Patrimonium dignitatis diripere. Cic. 3. de Orat. 3. Tanquam ab aliquo nefario prædone diriperetur patrimonium dignitatis.
 Tunicam diripui. Ovid. 1. Amor. 5. 13. [Deripui in emendatis V. DERIPIO. Sapissime enim hæc consula, & sequens sane Valerii locus vereor, ut recte habeat.
 Victoriam diripere, pro Eripere. Valer. lib. 3. cap. 2. de Fortitudine ext. 4.
 Vestem a pectore diripere. Ovid. 9. Met. 635.
 Diripere aliquem e loco, pro Vi abstrahere. Cic. de Provinc. Consul. 13. Hos de provinciis si non aliquando deducendi essent, diripiendos non putaretis? [Et hic Deripiendos cum melioribus libris legendum, & sequenti quoque loco Deripuiffet. ubi Grav. V.
 Diripere de autoritate alicujus, per translationem. Cic. pro Sylla 2. Sed ut ille, judices, quantum de mea autoritate diripuiffet, tantum se de hujus præfidiis diminuturum speravit.
 Est & Diripere, Cupide emere. Verus auctor vite Persii, quem docti Suetonium putant: Editam librum continuo mirari homines & diripere ceperunt.
DIREPTUS, a, um. Partic. [διεσπασμένος] Cic. 1. de Fin. 43.
 Domus

Domus direpta. Virg. 2. *Æn.* 563.
 Membra direpta manibus nefandis. Ovid. 3. *Met.* 540.
 Mœnia direpta. Lucan. lib. 6. 35.
 Opes direptæ. Claud. 1. in *Eutrop.* 168.
 Pellis direpta. Ovid. 3. *Met.* 52.
DIREPTUS, ūs. m. Cicero pro *Destructione ac solutione conjunctorum* posuit, 1. *Tusc.* 71. Est, inquit, interitus quasi discessus, & secretio ac direptus earum partium, quæ ante interitum vincione aliqua tenebantur. Spartian. *Severi vitæ* cap. 19. Res Romana prædonibus direptui fuit.
DIREPTIO, ōnis. f. [*Διρρηξις*] Cic. 2. *Off.* 79. Tanta sublatis legibus & iudiciis expilatio, direptioque sociorum, ut imbecillitate, &c. Sic 1. in *Catil.* 18. Direptio & vexatio sociorum.
 Bonorum direptiones & naufragia. Cic. 4. *Fam.* 13. Verforque in eorum naufragiis & bonorum direptionibus.
 Direptioni & incendiis relicta urbs. Cic. 4. *Fam.* 1.
DIREPTOR, oris. m. [*Διρρηκτής*] Cic. 3. *Philipp.* 27. O præclarum custodem ovium (ut aiunt) lupum, custodine urbis, an direptor & vexator esset Antonius?
 Prædator & direptor. Cic. 2. in *Catil.* 20. Quos ego utrosque Quirites, in eodem genere prædatorum, direptorumque pono.
DIRIS, V. *DYRIS*.
DIRUMPO, ūpi, uptum, [*Διρρηξωμι*] ēre. Frangere, scindere. Plaut. *Cercul.* 2. 1. 7. Geminos in ventre videor habere filios: Nihil metuo nisi ne medius dirumpar miser.
 Dirumpere ludum, impedire ne perficiatur. Plaut. *Pœn.* 1. 1. 7.
 Plausu alienum dirumpi. Cic. 12. *Fam.* 2. Itaque jam non studiosus ludorum, infinitoque fratris tui plausu dirumpitur. Invidia feliciter.
 Se dirumpere. Cic. 7. *Fam.* 1. Dirupi me pene in iudicio Galli Caninii familiaris tui. Clamore scilicet.
 Societatem dirumpere. al. *Dirumpere.* Cic. 3. *Off.* 21. Et apud Eund. in *Amicit.* 87. Dirumpere amicitias.
 Tabellas dirumpere. Cic. 3. *Q. frat.* 4. Is diruptis tabellis de circulo se subduxit.
 Dirumpi dolore, dixit Cic. 7. *Att.* 12. *Ter. Adel.* 3. 3. 14.
 Collaudavit filium: mihi qui dedissem consilium, egit gratias.
 d. *Dirumpor.* Cic. 4. *Att.* 86.
DIRUPTUS, a, um. Partic. [*διρρηγμένος*] ut, *Diruptus* homo. Cic. 13. *Philipp.* 26. Fraudator creditorum Trebellius, & homo diruptus, diruptusque Quintus Cælius. i. e. Tum herniosus, tum dissipatus patrimonio expeculatus, atque omni aere exhaustus. Lulit enim Cicero per paronomasiam *Dirupti*, i. e. *Herniosi*, & *diruti*. Budæus. V. in *Æs.* *Ære* dirutus.
 Diruptæ rupes, pro *Abruptis*. Liv. 8. *Bell. Pun.* Pars maxima inermes per invia & rupes diruptas præcipitantes fugerunt. V. *DERUPTUS*, ubi idem locus affertur, quæ lectio sine dubio verior est.
DIRUPTIO, ōnis. f. ut, *Corporum diruptio*. Sen. 2. *Nat. Quæst.* 15.
DIRUNCINO, V. *DERUNCINO*.
DIRUNCIO, teste Festo, Idem quod *Depurgo*. Verbum agriculturæ antiquum, a *Runca* deductum, quod instrumentum est excidendis dumetis idoneum. [At nemo hujus instrumenti meminit, Verum *Runcinis* & *Runcinæ*, de quibus f. l. V. ad *Fest.* *Dacer.*]
DIRUO, ūi, ūtum, [*καθαίρω, καταλύω, ἐρείπω, καταστέπω*] ēre. Deicere significat & Evertere atque Destruere. *Ter. Adel.* 5. 7. 10. Hanc in horto macerari jube dirui. Liv. lib. 1. 29. Jam fragor tectorum, quæ diruebantur, ultimis urbis partibus audiebatur. Plin. lib. 34. cap. 3. Diruit *Corinthum* *Mummii* victoria.
 Diruere, *Ædificare*, contraria. Cic. pro *Domo sua* 137. Everso atque ejecto Senatu, dirueris, ædificaris, &c.
 Arcem diruere. Sil. lib. 5. — Coriti nunc diruat arcem.
 Fores diruere. *Propert.* lib. 4. 9. 14. Furis & implacidas diruit ira fores.
 Urbes diruit. Ovid. 12. *Met.* 551.
 — & immeritas urbes, *Elinque*, *Pylumque*
 Diruit.
DIRUTUS, a, um. Partic. [*καθελόμενος*] Deiectus.
 Dirutæ & desertæ urbes. Cic. 1. *Q. frat.* 1. Multas abs te esse liberatas urbes, complures dirutas, ac pene desertas.
 Regna diruta. *Propert.* lib. 2. 18. 54.
 Ære diruti. Cic. 7. *Verr.* 35. V. *Æs.*
 Dirutum aere militem dicebant antiqui, cui stipendium ignominia causa non erat datum: quod æs diruebatur in fiscum, non in militis facculum. *Festus*.
DIRUS, a, um. Adj. [*ἐπίρατος, παράμηνος*] Dei ira natus, inquit *Festus*. Sunt qui a deo dirum deductum existimant, hoc est, crudele, infestum, & quasi deorum ira immissum. Virg. 3. *Georg.* 469.
 — prius quam
 Dira per incautum serpent contagia vulgus.
 Injusta, nefaria, vitiosa, dira. Cic. 2. de *Legib.* 21.
 Aconita dira. V. *ACONITUM*.
 Amores excutere diros. Ovid. 10. *Met.* 426.
 Cædes dira. Ovid. 15. *Met.* 802.
 Caput dirum. Sen. *Octav.* 5.
 Cometæ diri, i. e. omnis pessimi. Virg. 1. *Georg.* 488.
 Contagia dira. Virg. 3. *Georg.* 469.
 Cruciatu diri. Ovid. 9. *Met.* 179.
 — diris cruciatibus ægram,
 Invisamque animam, natamque laboribus, aufer.
 Cupido dira. Virg. 6. *Æn.* 373.
 Deprecationes diræ. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Detestatio dira nulla expiatur victima. Hor. *Epod.* 5. 90.
 Dextra dira. Stat. 5. *Theb.*
 Execratio. Liv. 6. *Bell. Pun.* 8.
 Facies dira viro. Ovid. 1. *Fast.* 553.
 Facti diri manus conscia. Ovid. 8. *Met.* 530.
 Fames dira. Virg. 3. *Æn.* 256.
 Fata dira. Sen. *Hippol.* 12.
 Forma dira. Claud. 1. de *Rapt. Proserp.* 82.
 Funus dirum. Virg. 11. *Æn.* 56. — nec sospite dirum
 Optabis nato funus pater.
 Funeribus diris iras deorum contrahere. Liv. lib. 10. de *Decio*.
 Furor dirus. Sen. *Hippol.* 4.
 Furia dira sunt. Virg. 4. *Æn.* 174.
 Gens dira. Virg. 3. *Æn.* 235.

— & dira bellum cum gente gerendum.
 Grando dira. Hor. 1. *Carm.* 2. 1.
 Hydrops dirus. Hor. 2. *Carm.* 2. 13.
 Crescit indulgens sibi dirus Hydrops.
 Illuvies dira. Virg. 3. *Æn.* 593. i. e. Sordes tetra. *Servius*.
 Iudicis diri domus. i. e. *Paridis*. Sen. *Troad.* 1.
 Libido dira. Lucret. lib. 4. 1040.
 Irritata rument loca femine: fitque voluntas
 Ejicere id, quo se contendit dira libido.
 Lues dira. Ovid. 7. *Met.* 523.
 Dira lues ira populis Junonis iniquæ
 Incidit, exofæ dictas a pellice terras.
 Mens dira. Virg. 2. *Æn.* 519.
 — quæ mens tam dira, misertime conjux,
 Impulit his cingi telis?
 Mœror dirus. Plin. lib. 36. cap. 4.
 Mors ante oculos dira vagatur. Sen. *Octav.* 6.
 Mugitus diri. Ovid. 7. *Met.* 597.
 — mugitus victima diros Edidit.
 Natura dira. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Naufragia dira. Sen. *Octav.* 4.
 Necessitas dira. Hor. 3. *Carm.* 24. 6. [Dura alii, eaque lectio Rob. Bénéjeo & Cuningamio potior visa est. Verum tamen cum Valer. Max. 1. 7. C. 6. modo Abominandam, modo Teterrimam Necessitatem appellet; Quid ni ab Horatio limili opinione imbuta Dira vocetur, præsertim tibi mortis metu terret? Alioquin utrumque adjectum Dirus ac Durus, sæpe confundi notum est, ac prolixè docuit ad Sil. 14. 126. *Drakenborch*:]
 Nefas dirum. Virg. 4. *Æn.* 563.
 Nubes dira. Plin. lib. 11. cap. 29.
 Omen dirum mortalibus. Ovid. 5. *Met.* 550.
 Fœdaque fit volucris, venturi nuntia luctus,
 Ignavus bubo, dirum mortalibus omen.
 Oppidum dirum. Plin. lib. 4. cap. 11. *Dionedis* equorum stabulis dirum:
 Ostentum dirum. Plin. lib. 10. cap. 12.
 Pestis dira. Virg. 11. *Æn.* 793.
 — hæc dira meo dum vulnere pestis
 Pulsa cadat, patriam remeabo inglorius urbem.
 Pugna dira. Virg. 10. *Æn.* 50.
 Serpentis sanguine diræ. Ovid. 2. *Met.* 652.
 Sitis sanguinis dira. Sen. *Octav.* 4.
 Spes dira. Sen. *Hippol.* 2.
 Extingue flammias, neve te diræ spæi
 Præbe obsequentem.
 Spiritus dirus. Sen. *Octav.* 5.
 En ipse diro spiritu sævi ducis
 Polluitur æther.
 Supplicia dira. Virg. 6. *Æn.* 499.
 Tempus dirum. Cic. 1. de *Divin.* 18.
 Quod ferre dirum in tempus cecinere Latini,
 Tyrannus dirus. Claud. 3. de *Rapt. Proserp.* 34.
 Venena dira. Hor. *Epod.* 5. 62.
 Volucres diræ. Sil. lib. 13.
 Vox dira. Virg. 3. *Æn.* 228.
 — tum vox tetrum dira inter odorem.
 In dira & in vitiosa incurrere. Cic. 1. de *Divin.* 28. Itaque sinistra dum non exquirimus, in dira & in vitiosa incidimus.
 Dirus, præ magno aliquando accipitur. Virg. 8. *Æn.* 349.
 Jam tum religio pavidos terrebat agrestes
 Dira loci. i. e. *Magnus metus*. *Servius*.
 Dirior, compar. Cic. 2. de *Divin.* 36. Quum enim tristissima exta sine capite fuerint, quibus nihil videtur esse dirius, &c.
 Dirissimus, a, um. superl. Nonius: dirissimum, Severum. Varro *Bi*
 margo, Scena quem senem Latina vidit dirissimum?
DIRÆ, arum. [*ἄραι*] Execrationes & Imprecationes sunt, quæ in male volos effundebantur horrendæ, deos quosdam inauditos compellantes quibus quicumque devotus erat, credebatur maximo affici infortunio. Cic. 1. de *Fin.*
 Puto dici per ellipsin *Diras*, & subaudiri *Pœnas*. Tibull. (2. 7. 35.)
 Tune tibi, Iena, precor diras. Sic Plin. Jun. *Imprecari* diras pœnas
 V. *IMPRECOR*. Potest & *Preces* subaudiri, alioquin & *Dira* precari, ut
 Tu me mihi dira precari Cogis.
 Puto apud Tibullum. H. St. *Extat* l. 2. *El.* 5. 15.
 Sunt etiam *Diræ* inferorum *Furiæ*, quibus præcipue hi, qui sceleris alicujus sibi sunt conscii, credebantur exagitari. De quibus ita Virg. 12. *Æn.* 845
 Dicuntur geminae pestes, cognomine *Diræ*,
 Quas, & Tartaream nox intempesta *Megaram*
 Uno, eodemque tulit partem.
 Compositas *Diras* imprecabatur Tacit. 6. *Ann.* 24.
 Diras observabant aruspices, ut & signa, quæ ex igne exitebant. *Stat*
 4. *Theb.* 468. & *Plin.* 28. 2.
DIRITAS, atis. [*ἀριετία*] Crudelitas. Cic. in *Vatin.* 9. Quamquam si omni diritate atque immanitate teterrimus.
 Diritas & Comitas, contraria. Cic. de *Senect.* Intelligi potest ex iis fratribus, qui in *Adelphis* sunt, quanta in altero diritas, in altero comitas. Sic legit Nonius. Sic & MSS. In plerisque tamen codd. *Dirita* excusum. Est autem *Diritas*, *Feritas* quædam ingenii atque immanitas Unde *Hannibal* ab *Horatio* 3. 6. 36. apposite *Dirus* appellatus est. V. *Quintil.* l. 8. C. 2. p. 672. & ibi *Burm.*
 Morum diritas. Sueton. in *Tiber.* cap. 21. Nec illud quidem ignore aliquos tradidisse Augustum palam nec dissimulanter morum ejus diritatem adeo improbasse, ut nunquam remissiores hilarioresque sermones superveniente eo abrumperet. Idem *Ner.* C. 8. *Dici* diritatem pro *Inaupicatilimo* tempore posuit.

DIRS, Præpositio, [*Δις*] quæ semper componitur, & modo diversitatem significat, ut *Dissideo*. Modo divisionem, ut *Dissocio*, disjunctio, dissenio, dispeno, dispero. Modo valde, ut *Diffrasio*, disscipio. Componiturque cum c, ut *Diffrumbo*. Cum f, ut *Diffrundo*, ubi f mutatur in s, euphonie causa. Cum p, ut *Disputo*. Cum q, ut *Diffruiro*. Cum r, ut *Diffrumpo*. Ubi plerumque s omittitur. Cum s, ut *Diffrimulo*. Cum t, ut *Diffrurbo*. Cum j, ut *Disjunctio*. D I

DIS, Ditis. [*Πλάτων*] Inferorum deus, Græce Pluton dicitur: quia terrenam omnem vim atque naturam Diti patri dedicatam putabant, quod divitiæ omnes e terris oriantur, & in terras redeant. nam Gr. *πλάτων*, Latine divitiæ. V. **PLUTO**. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Terrena autem vis omnis, atque natura, Diti patri dedicata est, qui Dives (alii Dis) et apud Græcos *Πλάτων*, quia & recidunt omnia in terras, & oriantur e terris. Quintil. lib. 1. a contrario interpretatur, quia minime dives est. Non tamen id asserit. Fere autem Diti addi solet Patris epitheton ab antiquis. Caf. de Bell. Gall. 6. 18. Galli se omnes ab Dite patre prognatos prædicant. Domina Ditis, i. e. Proserpina, apud Virg. 6. *Æn.* 397. Atri janua Ditis. Virg. 6. *Æn.* 127. Avari Ditis domus. Sen. Herc. 9. Avidi Ditis regna. Sen. Agam. 7. Diti sacra Ditis. Virg. 12. *Æn.* 199. Durus Dis. Sil. lib. 13. Duc prædicta facris duro placamina Diti. Horridus Dis. Sen. Hippol. 10. & 8. Infernus Dis. Sen. Agam. 1. Severus Dis. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 6. Umbrosi Ditis opaca regna. Sen. Medea. 10. **DIS**, dite. Adj. [*πρόσιτος*] pro Divate ponitur. Ter. Adel. 5. 8. 1. Dis quidem esset Demea, ac rem tuam constabiliffes. Ubi Donatus, Ab eo quod est Dis ditis, dites facit: ab eo quod est Dives divitis, divites. V. **DIVES**. Animi dites. Tibul. lib. 3. 6. 13. de Baccho, Ille facit dites animos deus, ille ferocem Contudit, &c. Epula dites. Stat. 5. Theb. Glebæ dites, i. e. Frugifere. Sil. lib. 3. Pectus dite. Lucret. lib. 1. 414. Promissis ditibus commoveri. Sil. lib. 3. Regni ditis ferax Lydia. Sen. Hippol. 3. Ditiior, & Ditiissimus. Cic. 2. Off. 56. Mamerco homini ditissimo *Ædilitatis* prætermisso, Consulatus repulsam attulit. *Ævi* humani ditissimus. i. e. Qui ditissime vixit. Sil. lib. 3. Agri ditissimus. Virg. 1. *Æn.* 344. Ditiior mihi & affluentior videtur esse vera amicitia. Cic. de Amicit. 58. Animi ditiior. Stat. 3. Theb. Midæ gazis, & Lydo ditiior auro. Stat. 2. Sylv. 2. Terra ditissima. Virg. 2. Georg. 136. **DIPO**, [*διπλόω*] Ære. Divitem facere. Liv. 1. 26. Castra militem ditavere. Stipe largifica ditantes omnia. Lucret. lib. 2. 627. Turba ditata Ipoliis. Ovid. 2. de Ponto 7. 62. Urbs triumphis ditata. Author ad Heren. lib. 4. 67. Plutarchus in apophthegmatis Imperatorum, Ptolemæum Lagi filium dicere consuevisse indicat; Ditare quam ditem esse, magis esse regium, τὸ πλεῖστον τὸ πλεῖστον ἀνὰ βασιλικῶν. **DITESCO**, [*διπλόωμαι*] Ære. Divitem fieri. Horat. 2. Serm. 5. 10. Lucret. lib. 5. 1248. Ditescere præda. Horrea ditescunt. Claud. 2. de Laud. Stilic. 396. Cunctis ditescant horrea ventis. **DITISSIME**, Adv. ex Ditiissimus. Apul. de Deo Socrat. Demos ditissime exornare. **DISCALCEO**, [*ἐξυποδημέω*] Ære. Calceum extrahere: unde **DISCALCEATUS**, a, um. Sueton. in Neron. cap. 51. Circa cultum habitumque adeo pudendus, ut comam semper in gradus formatam, peregrinatione Achaica etiam pone verticem summiserit, ac plerunque synthelin indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum sine cinctu & discalceatus. V. Pitisc. Lex. sed Vulg. Interp. Ef. 20. 2. Nudus & discalciatus. **DISCALCEATIO**, ðnis. f. **DISCAPEDĪNO**, [*διάρων*] Ære. a Capedine fit, significatque Refero, aperio. Apuleius Floridorum lib. 1. Hyagnis primus in canendo natus discapedinavit. Obsoletum & inutilitatum verbum. **DISCAVEO**, ðvi, autum, [*φύλασσω*] Ære. Idem significat quod Cavere, vel Diligenter cavere. Plaut. Men. 2. 1. 24. Dictum facellas doctum, & discaveas malo. Minus est in usu. **DISCĒDO**, ði, ðum, [*ἀποχωρέω, ἀποχωρομαι, ἀπαλλάττω, ἀπέχω, ἀποστέλλω*] Ære. Recedere. ut, Discedere Roma. Cic. 2. Verr. Plin. Facessite hinc, atque a nobis discedite. Donatus, Discedere dicitur, qui facile abit e medio. Discedere cubitum. Cic. in Somn. Scip. 1. h. e. Ire dormitum. A patria discedere. Ovid. 1. Trist. 3. 85. Ab aliquo discedere. Cic. Att. Quod te quoque ipsum discedentem a nobis suspicari videbam. Discedere ad. Virg. 12. *Æn.* 184. Convenit Evandti victos discedere ad urbem. Longe discedit. Ovid. 15. Epist. 107. V. **LONGUS**. Procul hinc discedere. Ovid. 9. Met. 508. Procul discessit in agros. Valer. 7. Argon. 558. Tarde discedere. Ovid. 4. Met. 223. Ab aliquo non discedere. Cic. de Amicit. 1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scaevolam, sumpta virili toga, ut quoad possem, & liceret, a senis latere nunquam discederem. Idem 4. Acad. Nunquam a Philone discessit, nisi posteaquam ipse cepit, qui se audirent habere. Ab amicis discedere, pro dirumpere amicitiam. Cic. de Amicit. 42. Præcipiendum est igitur bonis, ut si in ejusmodi amicitias ignari casu aliquo inciderint, ne existiment se ita alligatos, ut ab amicis in magnam aliquam rem peccantibus, non discedant. Animus discedit. Cic. 1. Tusc. 8. Discessum animi a corpore intelligit. Ab armis discedere. Caf. 1. Bell. Civil. 9. In auras discedere. Lucret. lib. 3. 401. Hic de vi animæ loquitur. A consuetudine alicujus populi. Cic. 4. Verr. Propter cuius autoritatem & dignitatem Sthenius ab omnium Scilicetum consuetudine discederet. Idem pro Pont. 2. Videte quo descendam iudices, quam longe videar a consuetudine mea & cautione ac diligentia discedere. E conspectu discedere. Cic. 12. Att. 241. Et si ne discessissem quidem e conspectu tuo, nisi me plane nihil ulla res adjuvaret. A contentione discedere. Cic. in Orat. 109. A defendendis hominibus, & sublevandis. Cic. 1. Verr. 5.

Digitum non discedere a re aliqua. Cic. 6. Verr. 33. Pueri autem Sifennæ, credo qui audivissent, quæ in istum testimonia essent dicta, oculos de isto nusquam dejicere, neque ab argento digitum discedere. subaudi Latum. V. **DIGITUS**. conf. Pedem non discedere. A fide justitiae discedere. Cic. 3. Off. 79. Ab aliquo discedendi genere discedere. Cic. 2. Off. 6. A gloria sperata discedere. Cic. de Clar. Orat. Quodvis potius periculum mihi adeundum, quam a sperata dicendi gloria discedendum putavi. A judiciis causisque discedere. Cic. 2. de Orat. 144. A jure. Cic. 9. Fam. 16. Omnia sunt incerta quum a jure discessum est. Languor discedat a corpore. Ovid. 20. Epist. 3. A libro uno verbo discedere. Cic. 1. Verr. 47. Si ab isto libro quem tibi magister ludi nescio quis ex alienis orationibus compositum dedit, verbo uno discesseris. Memoria rei alicujus ex animo discedit. Cic. in Somn. Scip. Ita nunquam ex animo meo discedit illius optimi atque invictissimi viri memoria. A mente atque a se discedere. Cic. 2. de Divin. 114. Ille autem Græcus, quid mirum si magnitudine timoris, ut plerunque fit, a constantia, atque a mente, atque a se discessit? Mos discessit. Plin. lib. 11. cap. 23. In tantum a lorica gerenda discessere mores, ut oncri sint etiam vestes. A nobis discedamus. Cic. 4. Acad. Sed discedamus a nobismetipsis, de sapiente loquamur, &c. i. e. De nobis loqui superfedcamus. Ab officio discedere, Barbari dicunt, Non facere suum debitum. Cic. 1. Off. 32. Si constitueris te cuiquam advocatum in rem præsentem esse venturum, atque interim ægotare graviter illius creperit, non sit contra officium non facere quod dixeris: magisque ille cui promissum fit, ab officio discedat, si se destitutum queratur. Sic Caf. 1. Bell. Gall. 50. In alia omnia discedere, pro Dissentire. V. Ire in alia omnia, in eo, is, & alia omnia in **ALIUS**. Opinionem in aliquam discedere. Cic. 6. Fam. 14. In hanc opinionem discessi, ut mihi tua salus dubia non esset. Discedere in alicujus sententiam. Ep. 21. ad Att. l. 12. H. St. Immo Discessionem facere. q. V. & mox Disceditur in sent. In partes duas discedunt. Sallust. Jug. C. 13. ab init. In duas partes discedunt Numidæ, plures Adherbalem sequuntur, sed illum alterum bello meliores. Pedem non discedere ab aliq. Plaut. Afn. 3. 3. 13. Cic. pro Deiot. 42. Negat unquam se a te in Deiotari tetrarchia pedem discessisse. Conf. supra Digitum non disc. De provincia discedere. Cic. 2. Fam. 19. Quod etiam nunc vereor, ne antequam tu in provinciam venisses, ego de provincia discederem. [Decederem in emen] lris libris recte legitur. V. **DECEDO**. Quartana ab aliquo discedere dicitur. Cic. 7. Att. 2. Modo etiam adivi quartanam a te discessisse. A re discedere. i. e. Digredi. Cic. in Orat. 65. A vel de sententia. Caf. 1. Bell. Civil. 2. Marcellus perterritus conviciis, a sua sententia discessit. Cic. 4. de Fin. 52. Quis enim potest istis que te, ut ais, delectant, brevibus & acutis auditis, de sententia discedere? Legitur in vetusto exemplari, Decedere, & sic excusum in meliorib. libris. A sese discedere. Cic. de Clar. Orat. 272. Signis discedere haud licitum. Sil. lib. 7. pro a Sign. Superiorem discedere, pro Vincere. Cic. 2. Tusc. 54. Qui autem restiterunt discedunt sapissime superiores. Sic, Discedere inferiorem, Cic. pro Quint. 59. At si in causa pari discedere inferior videretur. h. e. Superatus videretur. A vita discedere. Cic. 1. Tusc. 84. Ex vita discedere. Cic. de Senect. 84. Ita vixi, ut non frustra me natum existimem: & ex vita discedo tanquam ex hospitio, non tanquam e domo. Ususfructus discedit a persona, i. e. Immutat personam. Modest. de Usufruct. l. Titio, Titio quum morietur, ususfructus inutiliter legari intelligitur, in id tempus videlicet collatus, quo a persona discedere incipit. Uxor a marito discedit. Cic. 8. Fam. 6. Illud mihi occurrit, quod inter postulationem & nominis delationem, uxor a Dolabella discessit. subaudi, Per divortium. V. **DISCESSIO**. Quum discessi a te, nemo mihi illo charior: i. e. Te excepto, præter te unum, nemo mihi est charior illo. Cic. 1. Fam. 9. Idem 1. Att. Amoris vero erga te mei, quum a fraterno amore, domesticoque discessi, tibi primas defero. Idem 6. Fam. 12. Discedere, Dividi, hiare, aperiri. Cic. 3. Off. 38. Hinc ille Gyges inducitur a Platone, qui quum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatum descendit. Sifenna Hist. lib. 4. Armati dextera ducti, magisque in latitudinem discedunt. Nonius. Cælum discedere dicitur, quum hiatum facit. Cic. 1. de Divin. 99. Exponitque initio belli Marci & deorum simulacra sudavisse, & sanguinem fluxisse, & discessisse cælum, & ex hoc occulto auditas esse voces. Budæus. Add. ibid. 97. conf. infra **DISCESSIO**. Discedere, per metaphoram usurpatum. Cic. 2. Att. 16. Velim siqui Græci jam Romam ex Asia de ea causa venerunt, videas, & iis demonstrares quid ego de ea re sentiam. Si possum discedere, ne causa optima in Senatu pereat, ego satistaciam publicanis, quasi diceret, Si possum consequi, si hunc exitum res habere potest, ne Græci causa cadant. Idem verbum & Terentius usurpavit eodem sensu: apud quem ita loquitur Geta servulus in Phormione. 5. 2. 8. Modo ut hoc consilio possit discedi, ut istam ducat. Discidatur, imperf. Cic. 3. de Legib. 18. Sed jam si placet, de provinciis discedatur, in urbemque redeatur. Disceditur in eam sententiam. Liv. 8. Ped. Pun. Si in meam sententiam discedatur. Idem 3. In hanc sententiam ut discederetur, juniores patrum evincebant. V. **DISCESSIO**. Discessum est. Liv. 2. Eo anno Hecnici devicti: cum Volscis æquo Marte discessum est. **DISCĒDENS**, entis. Partic. [*ἀποχωρῶν*] ut, Hyems discedens. Ovid. 2. Fast. 152. **DISCESSIO**, ðnis. f. [*ἀποχωρήσις*] Divisio, separatio. Ter. And. 3. 3. 36. Nempe incommoditas denique huc omnis redit; Si eveniat, quod Di prohibeant, discessio. Ubi Eugraph. i. e. Si fiat divortium. V. in ipso v. Discessio, [*ἀποχωρήσις*] erat in sententiis dicendis in Senatu, quum duabus dictis sententiis, is magistratus qui Senatum coegerat, Patres Conscriptos jubebat surgere, & in hanc aut in illam sententiam transire, his

his verbis, Qui hæc sentitis, ite in hanc partem: qui alia omnia, in illam. Quæ verba legitima erant, & solennia, magistratus diceffionem fieri jubentis: quod tum scilicet accidebat, quum in sententiam pedibus ire, & Senatufconsultum per diceffionem fieri, non lingulos sententiam verbis dicere oportebat. Plin. 8. Epist. 14. Idem 2. Epist. 11. Erant in utraque sententia multi, fortasse etiam plures in hac vel solutiore vel molliore, nam quidam ex illis quoque, qui Cornuto videbantur assensu, hunc qui post ipsos censuerat, sequebantur: sed quum fieret diceffio, qui sellis Consulium assiterant, in Cornuti sententiam ire coeperunt: tum illi, qui se collegæ adnumerari patiebantur, in diversum transierunt. Sen. de Vita Beat. Nec est quod mihi diceffionum more respondeas. Hæc pars major est, &c.

Facere diceffionem. Cic. 1. Fam. 2. Intendere cœpit ante se oportere diceffionem facere quam Consules. De Lupo Tr. pl.

Diceffio facta in ejus sententiam. Cic. pro Milon. 14. Idem 6. Verr. 145. Atque quum jam non solum diceffio facta esset, sed etiam prescriptum, atque in tabulas relatum, Prætor appellatur. Idem 12. Att. 21.

D I S C E S S U S, ūs. [*ἀποχώρησις*] Abitus. Cic. 1. Fam. 9. Ut nuper tuum post diceffum, &c.

Adventus & Diceffus, contraria. Plin. lib. 25. cap. 8. Cic. 12. Att. 49. Ut me levarat tuus adventus, sic diceffus afflixit.

Digressus & diceffus. Cic. de Senect. 85. Sed me ipse consolabar, existimans non longinquum inter nos digressum & diceffum fore.

Animi diceffus a corpore. Cic. 1. Tusc. 18.

Cœli diceffus, i. e. Chasma, hiatus & subita velut disruptio. Cic. 2. de Divin. 60. Ita te nec terræ fremitus, nec cœli diceffus, nec lapideus aut sanguineus imber, nec trajectio stellæ, nec faces visæ terrebunt. Conf. DISCEDERE.

Solis accessus & diceffus. Cic. 2. de Nat. Deor. 9.

Subitus diceffus & præceps profectio. Cic. 9. Att. 12. Ego vero in præsentia subitum diceffum, & præcipitem profectioem, tum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculosam puto.

Diceffus ab omnibus bonis. Cic. 1. Tusc. 83. Illud angit, vel potius excruciat, diceffus ab omnibus his, quæ sunt bona in vita.

Diceffus latronis, vel potius desperata fuga. Cic. 5. Philipp. 30.

Diceffus e vita. Cic. 1. de Divin. 47. O præclarum diceffura (inquit) e vita.

Diceffu a suis moveri. Cic. 5. de Fin. 32. Qui etiam quum decreverit esse moriendum, tamen diceffu a suis, atque ipsa relinquenda luce moveatur.

D I S C E S S U S, a, um, passive. Cæsar apud Priscian. 9. p. 869. Custodibus diceffus multi interficiuntur.

D I S C E S S U S, a, um, Partic. [*ἀποχωρήτων*] Plin. lib. 20. cap. 24. Sed diceffuri ab hortensibus, &c. h. e. Priusquam discedamus ab hortensium herbarum tractatione.

D I S C E P T O, [*ἀποπειραμαι, ἀμφισβήτησις*] Ære. Disputare, contendere. Diceptare, frequentativum est a Dissipio, Ære. Siquidem actionum remediis unusquisque jus suum retinet, velut sepe ab aliquo distinctum. Inde separari lites pulchra metaphora dicuntur, h. e. Dirimi, tolli e medio, tribuendo unicuique quod suum est. Oldend. [Quasi scriberetur Dissipio. Sed sine dubio rectius alii a Cæpio derivant.]

Diceptare de. Cic. 1. Acad. 32. Has ad omnia de quibus diceptabatur, adhibebant.

De controversiis diceptare armis. Cæsar. 3. Bell. Civil. 107. Idem 8. Bell. Gall. 55. Quoad sibi spes aliqua relinqueretur, jure potius diceptandi, quam belli gerendi. Cic. 4. Fam. 14. Videbamque, quanto periculo de jure publico diceptaretur armis.

De fœderum jure verbis diceptare. Liv. Hæc directa percunctatio ac denuntiatio belli, magis e dignitate pop. Rom. visa est, quam de fœderum jure verbis diceptare Sagunto excisa.

Rei sunt omnes, quorum de re diceptatur. Cic. 2. de Orat. 183.

Diceptare inter aliquos. Liv. 4. Bell. Maced. Responderi legatis utriusque partis placuit, missuros se in Africam qui inter populum Carthaginiensem & regem in re præsentii diceptarent.

Iuste sapienterque aliquid diceptare. Cic. pro Milon. 23.

Diceptando decertare. Cic. pro Planc. 87. Sed erat non jure, non legibus, non diceptando decertandum.

Conditionibus diceptare, aut armis. Cic. 8. Att. 14. Ego conditionibus, quod idem te intellexeram velle, illi armis diceptari maluerunt.

Æqua conditione diceptare. Cic. pro Cluent. 94.

Æquo jure diceptare cum aliquo. Cic. 4. Verr. 38. Heraclius cum advocatis adit, & postulat ut sibi cum Palæstritis, hoc est cum populo Syracusano æquo jure diceptare liceat.

In uno prælio omnis fortuna Reipubl. diceptat. Cic. 10. Fam. 10.

Diceptare, cum genitivo. Callistratus in l. capitalium. §. incendiarii. D. de pœnis. Ut qui jactura adfectus est, damni diceptet, vel modice vindicetur.

Diceptare causam [*ἀγορεύειν*] pro Arbitrari. Pomponius in l. sed si compromissum. D. de receptis arbitris, Sed si compromissum sine die confectum est: necesse est arbitro omnimodo diem statuere, partibus contententibus: & ita demum causam diceptare. Budæus.

Diceptare controversias aliquorum, Componere & dijudicare. Cic. 4. Tusc. 6. h. e. Diceptando de controversiis disserere, aut controversias diceptationibus solvere.

Diceptare, pro Convenire, quod & Refortiri vocant. Plin. lib. 2. cap. 3. Tarracone diceptant populi XLIIII. Idem lib. 5. cap. 29. Diceptant eodem foro Othroniensis, Halidienfes, &c. Ex Budæo i. e. Illuc jura petunt, ut alias loquitur Plin.

D I S C E P T A T O R, ōris. m. [*ἀγορευτής*] Qui litem & controversiam dirimit & componit: Judex vel arbiter. Cic. in Partit. 10. Nam aut aufcultator est modo qui audit: aut diceptator, id est rei sententiæque moderator. Idem 3. de Legib. 7. Juris diceptator. Idem pro Cæcin. 6. Et sepe diceptatore domestico dijudicator.

Diceptator, pro Arbitro. Ulp. in l. 3. §. tametsi D. de arbitris, Quoniam non debeant decipi qui eum quasi virum bonum diceptatorem inter se elegerunt. Budæus.

Diceptator & arbiter. Cic. 13. Fam. 27. Ut omnibus in rebus & quæ in aliquam controversiam vocarentur, te arbitro: & quod commodo tuo fieri possiet, te diceptatore uterentur. [In populorum controversiis is est, quem Mediatorem vulgo vocant. V. Valer. Max. 2. 10. 4. Liv. 35. 45. ab init. Pro Judice ponitur in Epit. Victor. C. 12. Jurgiorum

diceptator & scientissimus & frequens fuit. i. e. Jus dixit & scientissime & frequenter.

D I S C E P T A T R I X, icis. f. [*ἀγορευτής*] Cic. 4. Acad. 91. Dialecticam inventam esse dicitis, veri & falsi quasi diceptatricem & judicem.

D I S C E P T A T I O, ōnis. f. [*ἀγορεύσις*] Causa & lis. Cic. 2. de Divin. 150. Cum quibus omnis fere nobis diceptatio contentioque est.

Judiciorum diceptationes. Cic. 1. Off. 32. Contentio diceptationibus tribuatur judiciorum, concionum, Senatue.

Juris diceptatio. Cic. pro Milon. 23.

Diceptatio & cognitio veritatis. Cic. pro Flac. 24.

Forenses diceptationes judiciorum aut deliberationum. Cic. 1. de Orat. 22.

Duo genera decertandi, unum per diceptationem, alterum per vim. Cic. 1. Off. 34.

In diceptationem cadere. V. CADDO.

Constituere diceptationem. V. CONSTITUO.

Causa in Diceptatione versatur. Cic. pro Deiot. 5.

Vinci diceptatione. Cic. 1. Off. 64. Ex quo fit ut neque diceptatione vinci se, nec ullo publico ac legitimo jure patiantur.

Vocari in diceptationem dicendi, & controversiam. Cic. 2. de Orat. 291. Nulla enim fere res potest in dicendi diceptationem aut controversiam vocari.

Diceptatio, pro Arbitratu & cognitione. Ulp. in l. quum ii. §. si cui D. de transactionibus, Hæc omnia habent diceptationem Prætoris: & pro utilitate alimentarii accipienda sunt. Budæus.

D I S C E P T A T I U N C U L A, æ. f. dimin. Gell. 20. cap. ult. quod aliis Præfationis loco, recte habetur. Tempus ad tollendas memoriarum diceptatiunculas conferre.

D I S C E R A, [*Δίσκωρα*] Natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum plerisque aliis duxit in triumpho. Author Plin. lib. 5. cap. item 5.

D I S C E R N O, crēvi, crēmum, [*ἀσχεύω, ἀσχεύωσις*] Ære. Dividere, separate. Plin. lib. 12. cap. 19. Est & alia fama, cum Sole dividi, ternasque partes fieri, dein forte gemina discerni, quodque foli cesserit relinqui, ac sponte conflagrare.

Litem discernere. Virg. 12. Æn. 898.

Saxum antiquum, ingens campo qui forte jacebat
Limes agro positus, litem ut discerneret arvis.
ut ἀσχεύω. H. St.

Tumultum veterem discrevit. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 248.

Discernere, Distincte cognoscere, distinguere. Ter. Adel. 4. 2. 5. Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo fati discernere. Cic. 4. Acad. 85.

Qua igitur notione discerneres?

Alba & atra discernere. Cic. 5. Tusc. 114. Democritus luminibus amfalis alba scilicet & atra discernere non poterat.

Discernere alium ab alio. Cic. pro Font. 13. Quid est igitur ubi elucere possit prudentia? ubi discerni stultus auditor & credulus ab religioso & sapienti iudice?

Diem & noctem discernere cœlo. Virg. 3. Æn. 201.

Fas atque nefas discernere. Hor. 1. Carm. 18. 11.

Discernere utra pars justiore habeat causam. Cæsar. 1. Bell. Civil. 35.

Discernere vera a falsis. Plin. lib. 37. cap. 12.

Articulatim verba discernere. Lucret. lib. 4. 559. i. e. Explanate.

D I S C E R N E N S, entis. V. MOX DISCRETUS. Hinc

D I S C E R N E N T E R, Adv. Cæsar. Aurel. Tard. 1. 4. Discernerent ajunt hoc adjutorii genus adhibendum.

D I S C E R N I B I L I S, e. August. Enchir. cap. 90. Creatoris in effigie sua cujusque proprietas & discernibilis similitudo servatur: in cæteris autem corporis bonis aequalia cuncta redduntur.

D I S C E R N I C Ū L U M, i. est (ut ait Varro lib. 4. cap. 29. de L. L.) Quo discernitur capillus. Nonius 1. 155. Discerniculum, acus quæ capillos mulierum ante frontem dividit: dictum a discernendo. Lucil. lib. 30.

Euplocamo digitis, discerniculumque capillo.

Discerniculum, Differentia atque discrimen. Gell. lib. 17. cap. 15.

Tum comperi duas species hellebori esse, discerniculo coloris inlignes, candidi & nigri.

D I S C R E T U S, a, um. Separatus, divisus. Vossius de Vit. Serm. 1. 33. p. 145. Discretus, scribit, veteribus semper passivum de iis, quæ fecerantur: ut, Discreta femina. Lucret. lib. 6. 790. & Columel. 3. 21. Nunquam vero activum pro eo, qui rerum momenta discernit, quomodo dicunt, Virum discretum. Quod si Plautus (Quin & Phædrus) tamen active Notos pro iis dixit, qui noverunt, Suspectum pro suspicace Dionysius Cato in Distichis; non absurde adeo Discretus, pro eo qui discernit, dici videatur? Tales tamen, h. e. qui eo habitu præditi sunt, qui Discretio appellatur, de quo mox etiam monebimus, Discernerentes dici Jovianus Pontanus malit: cum Discretos appellare vulgare & sordidum sit. Veteribus enim semper notat Separatus. Plin. 4. Epist. 19. Discreta velo. Hæc ex Liplienti Thef. V. Cellar. Cur. Post. p. 375. Antib. p. 165.

Ager discretus saxo. Stat. 5. Theb. 559.

Mors discreta. Ovid. 11. Met. 699. Nec mors discreta fuisset. Duorum scil. Ordo discretus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sedes discretæ piorum. Apud Inferos scil. Hor. 2. Carm. 13. 23. Quidam codd. Descriptæ.

Tellus divisa & discreta. Lucret. lib. 5. 1440.

D I S C R E T E, Adv. [*ἀσχεύωσις*] Distincte, cujus contrarium est Confuse & permixte. Cic. 1. de Invent. 49. In præsentia tantummodo numeros & modos & partes argumentandi confuse & permixte disperimus: post discrete & electe in genus quodque causæ, quid cuique conveniat, ex hac copia digeremus.

D I S C R E T I M, Adv. Idem significans. Varro 1. de R. R. cap. 3. Quoniam discretim de his rebus dicendum est. Legitur & Discretum, quod bene congruit, si Scædigeri dispositionem adhibeamus. Apul. Florid. p. 347. Sigillatim ac discretim. V. & 6. Met. p. 173. Ammian. 27. 1. & 2. 6.

D I S C R E T I O, ōnis. f. Discriminatio, divisio. Tryphon. l. 62. §. 1. ff. de usufr. Discretio difficilis. August. de Genesi ad Lit. 2. 8. Discretio terrarum atque aquarum. Prudent. Hamartig. v. 26. Cumulum discretio carpit. Et Avienus Arateis v. 31. Infociabilium discretio justa Deorum. adde ibid. v. 300. & inprimis Pallad. t. 4. Tertull. ad Uxor. 2. 9. & de Anima cap. 12. Lactant. 4. 29. Diomed. 2. p. 431. Discretio est Perplana expositio, &c. Est & Innominati habitus apud Veteres, recentius nomen, a quo Discreti novo & ipso nomine, qui eo præditi sunt, appellantur. Quint. Decl. Trib. Mar. p. 77. Edit. Burm. Patitur & tua divina virtus, & Romanæ militiæ pia discretio. Verum Scioppius in Infamia Famiani p. 212. & seqq.

& seqq. observat. Ciceronem pro eo, quod Discretionem nonnulli hodie vocant, Delectum & Discrimen, Ulpianum vero Ingenium dixisse Verba Cris. lege 9. §. 4. D. de Offic. Procons. ista sunt: Circa advocatos patientem esse oportet, sed cum ingenio, ne contemptibilis videatur; cum ingenio, i. e. cum Discretionem, ut loquerentur hodie nonnulli.

DISCRETOR, ōris. m. Vulg. Interpr. Hebr. 4. 12. Discretor cogitationum. V. & Saresb. 2. 28. Sed & Stat. 3. Theb. 79. [Si hñdes Fabriano Lexico.

DISCRETORIUS, a, um. Quod ad discernendum vel separandum pertinet. Cael. Aurel. Tard. 2. 12. Discretorium diaphragma. [Imo subitanive utitur manifeste hac voce: Ex Diaphragmate, inquit, quod nos jam dudum Discretorium diximus. Alias Discrimen appellat, ut 2. Tard. 11. & 13. & 5. 10.

DISCRETIVUS, a, um. Idem; ut, Coniunctiones discretivæ, Priscian. 16. p. 1030.

DISCRIMEN, [Διζωρισμός, Διαφορῆ] Separatio, differentia. Cic. 2. de Fin. 44. Totumque discrimen summi boni, in ea rerum comparatione positum putat.

Nulla discrimine. Virg. 1. Æn. 574.

Tros, Tyriusque mihi nullo discrimine agetur. Cic. 4. Acad. 133.

Vera a falsis nullo discrimine separantur. Hoc est, facile. [An pro Exiguus? Rerum discrimen atque delectus. Cic. 3. Verr. 123. Ille qui omnia iura pretio exæquallet, omniumque rerum delectum atque discrimen pecunia sustulisset.

Ingeniorum discrimina. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Vocum discrimina. Virg. 6. Æn. 646.

Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Compositum discrimen. Ovid. 2. de Arte Am. 303.

Confusum discrimen. Liv. 1. Quum in tanta multitudo hominum, discrimine recte an perperam facti confuso, facinora clandestina fierent.

Ingens discrimen. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Obscurum discrimen. Hor. 2. Carm. 5. 23.

— Gnidiisque Gyges;

Quem si puellarum infereres chore,

Mire sagaces falleret hospites

Discrimen obscurum, solutus

Crinibus, ambiguoque vultu.

Custodire discrimina ordinum. V. CUSTODIO.

Committunt omne discrimen. Quintil. Inst. Orat. 6. 4.

Dabat discrimina sexus, i. e. Dignoscatur sexu. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 29.

Remove delectum ac discrimen. Cic. 4. de Fin. 69. Officia autem tollebantur delectu omni & discrimine remoto.

In discrimine electi. Cic. 4. Acad. 132. Erit igitur res in discrimine.

In discrimine est utrum. Liv. 9. Bell. Pun. In discrimine est nunc humanum omne genus, utrum vos, an Carthaginienses principes orbis terrarum videat.

Tollere discrimen. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.

Discrimen, Certamen. Virg. 5. Æn. 154.

— post hos æquo discrimine Pristis

Centaursusque locum tendunt superare priorem. Discrimite,

i. e. Interlitio. Servius.

Ambiguum discrimen. Stat. 8. Theb.

Dubium discrimen. Claud. 1. Paneg.

Surdum discrimen. V. SURDUS.

Maturare discrimen. Tacit. 5. Hist. 15. Hæc res utrunque ducem diversis animi motibus ad maturandum summæ rei discrimen erexit.

Mittere in discrimen, quasi in aleam, apud Tacitum, teste Budæo.

Venire in contentione aut discrimen. Cic. pro Planc. 5. Etenim vergebantur credo angustias, quasi res in contentione, aut in discrimen aliquod posset venire.

Discrimen, Periculum. Virg. 1. Æn. 205.

Per varios casus, per tot discrimina rerum

Tendimus in Latium. Plin. Epist. 139. Cæf. 6. Bell. Gall. 37.

Videt imminere hostes, atque in summo rem esse discrimine.

Discriminum & periculis comes. Cic. 2. de Nat. Deor. 166.

Maximum periculum & extremum pene discrimen. Cic. 7. Philipp. 1.

Adducta est enim p. c. res in maximum periculum & extremum pene discrimen.

Lethale discrimen. Claud. in 2. Conf. Stilich. 102.

Adire discrimen. V. ADEO.

Adducere in discrimen. Cic. 3. Philipp. 29. Quapropter quoniam res in id discrimen adducta est, utrum ille pœnas Reipub. luat, an nos serviamus. V. ADDUCO.

Adducere in capitis discrimen aliquem. Cic. pro Deiot. 2.

Adducere in propinquum discrimen. Cic. 5. Fam. 21. Videtur enim mihi res in propinquum adducta discrimen.

Adduci in fortunæ discrimen. Cic. pro Muren. 55.

Adducere salutem in discrimen. Cic. 6. Fam. 13.

Committere in discrimen. V. COMMITTO.

Conferre in discrimen. Cic. 2. Fam.

Delectus vir ad extrema Reipub. discrimina. Cic. pro Domo sua, 74.

Desertum esse in extremo discrimine, ac dimicatione fortunæ. Cic. pro Sylla 77.

Dare in discrimen aliquid. Tacit. 2. Ann. 11. Cæsar nisi pœnis, prædiisque impostis dare in discrimen legiones haud imperatorum ratus

Habere discrimen in alicujus capite. Cic. 6. Fam. 2. Et ille quum omnis Resp. in meo capite discrimen esset habitura, magnum quiddam spectavit.

Incidere in discrimen. V. INCIDO.

Offerre se in discrimen pro re aliqua. Cic. pro Sext. 1. Qui auderent se, & salutem suam in discrimen offerre, pro statu civitatis & pro communi libertate.

Pati discrimina. Valer. 8. Argon. 388.

Tentare discrimen tui. Claud. de 4. Conf. Honor. 434.

Venire in discrimen dicitur res. Cic. 3. Verr. 140. Venerat res in iudicium atque discrimen.

Venire in discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 71.

Veniunt fortunæ alicujus in discrimen. Cic. 9. Fam. 13.

Veritari in discrimine. Cic. Brut. 12.

Vocare in discrimen. Cic. pro Rabir. 12.

Discrimen, alio significato, nimirum quum in medio scincipite in diversum comâ discernitur. Ovid. 3. de Arte Am. 136.

Longa probat facies capitis discrimina puri. Purum autem caput dicitur pars capitis anterior ad discrimen nulla re ornata, nulloque nodo conficta, quum in aurum non sunt ea parte notati crines, nec in reticulum collecti.

Per translationem de terra in horto dixit Columel. 1. 10. his verbis,

Verum ubi jam puro discrimine peccita tellus,

Deposito squalore nitens, sua femina poscit.

Vide omnino Cael. Burrh. ad Ovid. de Arte Am. 2. 303.

DISCRIMINALE, is. n. Acus est quæ crines dividit ad concinnandum caput, Græce *ισλαμῖς*: ut apud Esaiam, Discriminalia, & periscelides, & murtenulas, & olfactoriola. V. Hieron. adv. Rufin. 3. cap. ult. Salmast. Exerc. Plin. p. 535. Supra ACUS.

DISCRIMINO, [Διορίζω, Διαφέρω] Ære. Dividere. Cic. 12. Philipp. 23. Hetruriam discriminat Cassia. De via Cassia loquitur.

Ordo discriminat potestates. Claud. du Bell. Get. 39.

Ratio discriminat omnia. Lucret. lib. 2. 717.

Sed ne forte putes animalia sola teneri

Legibus his: quædam ratio discriminat omneis. i. e. Distinguit, separat, dividit ab hoc catholico.

DISCRIMINATUS, [Διηρημένος] Partic. Liv. 21. 4. Vigiliarum somnique nec die nec nocte discriminata tempora.

DISCRIMINATIM, Adv. [Διαφόρως] Differenter. Varro lib. 1. de R. R. cap. 7. Eadem de causa sunt quæ non possunt vivere nisi in loco aquoso, aut etiam aqua: & id discriminatim: ut alia in lacubus, ut arundines in Reatino: alia in fluminibus, ut in Epiro arbores alni.

DISCRIMINATIO, ōnis. f. Diomed. Gramm. 1. p. 306. Propria discriminatio.

DISCRIMINATOR, ōris. m. Qui discernit. Tertull. ad Nation. 1. 10. Discriminatores impendere, i. e. Judices, qui rem examinent. Apul. de Mundo Edit. Stev. p. 233. Divisor & discriminator mundi. Elmenh. Determinator. p. 57.

DISCRIMINATRIX, icis. f. Nazar Paneg. cap. 7. Majestas fandi ac nefandi discriminatrix.

DISCERPO, psi, ptum, [Διζωρίζω, Διασπάω] Ære. Distrabere, discernere, dilaniare. Liv. 1. 16. Fuisse tum quoque aliquos, qui discerptum regem patrum manibus taciti arguerent. Varro, Duabusque admotis quadrigis, alligatum corpus, equis in diversum iter concitatis discerpere.

Discerpere ac dilacerare. Cic. 1. de Nat. Deor. 27.

Discerpi & distrahi. Cic. 1. Tusc. 71. Quod quum ita sit, certe nec fecerunt, nec dividi, nec discerpi, nec distrahi potest, nec interire igitur.

In parvas partes discerpi aurum. Lucret. lib. 2. 828.

Rem propositam in membra discerpere. Cic. Topic. 28. Atque etiam definitiones aliæ sunt partitionum, aliæ divisionum, partitionum, quum res ea quæ proposita est, quasi in membra discerpi.

DISCERTUS, Partic. [Διασπασμένος] Cic. 3. de Orat. 24. Quæ complecti tota nequeunt, hæc facilius divulsa & quasi discerpta contrectant.

Membra discerpta. Hor. 2. Serm. 8. 86.

DISCESSIO, DISCESSUS. V. DISCEDO.

DISCEUS, [Διακός] Genus cometæ esse videtur Pimio, quum inquit lib. 2. cap. 25. Easdem breviores & in mucronem fastigiatas, xiphias vocavere, quæ sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladii nitore, ac sine ulis radiis: quos Disceus, suo nomini similis, colore autem elevato, raras e margine emittit.

DISCIDIUM, V. DISCINDE.

DISCINDO, idi, issum, [Διζωρίζω, Διασπάω, κατεσθίζω] Ære. Idem quod Scindere significat, sicut Minutim scindere. Ter. Adelph. 4. 2. 20. Hem! vide ut discidit labrum. Idem Eur. 4. 3. 4. Vestem omnem misere discidit.

Amictus discindere. Virg. 12. Æn. 602.

Amicitias discindere. Cic. de Amicit. 76. Tales igitur amicitia sunt remissione usus eluendæ, & (ut Catonem dicere adivi) disfluendæ magis quam discindendæ.

Cælum discindere. Virg. 9. Æn. 20.

— unde hæc tam clara repente

Tempestat? video medium discindere cælum. Chasma dicit factum, i. e. Subitam aeris disruptionem. Servius. [Sed Discedere in emendatis codd. idque confirmant Pier. & Taubm. V. DISCEDO.

Aliquid ferro discindere in partes. Lucret. lib. 3. 659.

Serpentis caudam, procerò corpore utrinque,

Sit libitum in multas partes discindere ferro.

Idem ibid. v. 669. de Anima animantium,

In multas quoniam partes discinditur æque.

Cotem discidisse novacula, refert Liv. Accium Navium augurem, lib. 1. 36. Item Cic. 1. de Divin. 32. Quod prodigii loco habitum est.

DISCISsus, Partic. [Διασπασμένος] ut Artus discissi. Virg. 3. Georg. 514. Muri discissi. Stat. 1. Sylv. 1. 11.

Hunc neque discidis cæpissent Pergama muris.

Vulnus discissum. Cæf. lib. 5. cap. 26. Aliquid in vulneris genere, figurate est. Nam rejus est quod etiam collisum, quam quod tantum discissum est, adeo ut acuto quoque, quam retuso telo vulnerari commodius sit.

DISCISsio, ōnis. f. Augustinus de Fide & Symbolo cap. 10. Schismatici discissionibus iniquis a fraterna caritate distiliunt. Et Epist. 261. Plebis discissione.

DISCISsura, e f. Idem. Ambrosius Serm. 13. Maria ita concepit Dominum, ut toto corpore haureret, nec ejus discissuram corporis patereur.

DISCISsio, n. n. Disjunctio, dissolutio: vox a Discindo nata, quæ sæpe utitur Lucretius, ut, 1. 220. Discidium parere partibus: & 3. 343.

Discidium ut nequeat feri sine peste maloque. adde 1. 452: & 2. 119. & 6. 292. & C. Catull. Carm. 67. 22. Fratribus flebile discidium. Plaut. Mil. 3. 1. 59. Per vinum exoritur discidium. conf. Pseud. 1. 1. 68. Sic, Julen. 23. 3. 11. Regia steribus tam crudelis discidii impleta. V. Faerni not. ad Ter. And. 4. 2. 14. Addi præterea potest Cic. 15. Att. 29. Sen. de Constant. cap. 8. & 6. Qu. Nat. 20. & Epist. 30. Breckh. ad Tibull. 1. 5. 1. & ad Propert. 2. 10. 16. & 4. 11. 35. Ubi docet fere Discidium & Dissidium in libris Veterib. confundi.

DISCINGO, nxi, nctum. [Δισκίζω] Ære. Contrarium est suo simplici. Martial. lib. 9. 103.

Peltatam Scythico discinxit Amazona nodo.

Dolos ratione discingere. Sil. lib. 7. 153.

Discinxit ratione dolos, fraudesque resolvit. [Sed non immerito ea lectio Cel. Drakenb. suspecta est. q. V.]

Discingi. Cic. 2. Q. frat. 13. Mihi crede in sinu est, neque ego discingor. i. e. In potestate mea est, vel in occulto est, neque est metus, ne mihi excidat, & indicio meo prodeat.

Aliquem armis discingi. Sil. lib. 8.

Discingere, quæ in disceptationem veniunt. Metaph. Sidon. 2. 7.

DISCINCTUS, a, um. Partic. [ἀπειρομαίνω] Iners & negligens, &

Qui rem & famam parum tuetur. Perf. 3. Sat. 31.

Non pudet ad morem discincti vivere Natæ? Hinc,

Nepos discinctus, i. e. Omni luxuria diffuens. Hor. Epod. 1. 34.

Otia discincta. Ovid. 1. Amor. 9. 41.

Ipsæ ego segnis eram, discinctaque in otia natus.

Discincti, etiam dicebantur Exauctorati, & missi, cum ignominia, militia. Talibus enim & arma & cingulum adimebatur. Vulcat. Gallican. Avid. cap. 6. Ad signa edicti iussit & programma in parietibus fixit, ut, si quis cinctus inveniretur apud Daphnen, discinctus rediret. V. Cingulum in CINGO. Servius ad illud Virg. 8. Æn. 724. Discinctos Afros; Discinctos, inquit, inhabiles militiae. nam omnes qui militant, cincti sunt.

DISCIPLINA, DISCIPLULUS, DISCIPLINOSUS. V. DISCO.

DISCLUDO, si, sum, [ἐκδέλω, δέπω, ἀποκλείω] cre. Disjungere, separare. Cæf. 7. Bell. Gall. 8. Mons Gebenna Arvernos ab Helvetiis discludit. Idem 4. Bell. Gall. 17. de ponte super Rhenum ab se constructo, Hæc utraque insuper, bipedalibus trabibus immisissis, quantum eorum tignorum junctura distabat, binis utrinque fibulis ab extrema parte distinebantur. Quibus disclusis, atque in contrariam partem revinctis, tanta erat operis firmitudo, &c. Fibulas vocat disclusas, quæ essent divaricate, quomodo discluduntur divaricanturque brachia circini, vel quibus disclusis, i. e. tignis, ut disclusio illa ad tigna referatur, non ad fibulas, ut multi putant. V. Lips. Poliorc. l. 2. Diad. 5. extr. Lucretius de confusa illa informique mole elementorum omnium loquens, quod Chaos appellant, e cujus partibus segregatis, mundum in hunc quem videmus ordinem dispositum multi putarunt Philosphi (quemadmodum & Ovid. locupletissime scripsit 1. Met.) sic ait, lib. 5. 438.

Disfugere inde loci partes cæpere, paresque

Cum paribus jungi res: & discludere mundum,

Membraque dividere, & magnas disponere partes

Omnigenis et principis, &c. Virg. 6. Ecl. 53. de mundi origine.

Tum durare solum, & discludere Nerea ponto

Cæperit; & rerum paulatim fumere formas. In quem locum

sic ait Macrob. 6. Saturn. 4. Ferit aures nostras hoc verbum discludere, ut novum.

Partes semotæ & disclusæ a mente. Cic. 1. Tusc. 80.

Spatiis disclusus iniquis. Inclusus, & coarctatus. Virg. 4. Georg. 147. i. e. Constrictus spatiis angustis, & brevitate carminis. Ex Servio.

Discludere, Semovere. Cic. 1. Tusc. 20. Duas partes separare voluit, iram & cupiditatem, quas locis suis disclusit: iram in pectore, cupiditatem subter præcordia locavit. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Hi loculatas habent piscinas, ubi dispartes disclusos habent pisces. i. e. Separatim & seorsum ab aliis clausos.

DISCLUSIO, ðnis. f. Apul. de Deo Socratis, p. 96. Loci disclusio, i. e. Separatio, discretio.

DISCO, didici, [μαθήσκω, καταμαθήσκω, δέχομαι] cre. Proprie est Rem ignotam assequi, quod vel meditando fit, vel alio docente. Plaut. Truc. 4. 2. 33. Literas didicisti: quando scis, sine alios discere.

Discere ab, vel ex, aut de. Ter. Adel. 1. 2. 45. Pater esse discere ab aliis, qui vere sciunt. Eun. 2. 2. 31. Ut sibi liceret discere id de me.

Plin. Epist. 9. lib. 3. Indicavimus Senatui, nos ex Norbano didicisse publicam causam.

Animadverti & didici ex tuis literis, te, &c. Cic. 3. Fam. 5.

Per me discuntur amores. Ovid. 3. de Arte Am. 27.

Cito discere. Cic. 3. de Orat. 144. Quod eum negasti, qui non cito quid didicisset, unquam omnino posse perdiscere.

Liquido discere. V. LIQUOR.

Serio discere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Discere auribus & oculis. Plin. Epist. 14. lib. 8.

Discere & meminisse. Hor. 2. Epist. 1. 262.

Discit enim citius, meminitque libentius illud.

Artes fideliter didicisse. Ovid. 2. de Ponto 9. 47.

Causam discere. Cic. 2. de Orat. 247. Virg. 6. Æn. 488.

— & veniendi discere causas. i. e. Cognoscere.

Cultus terrarum generatim discere. Virg. 2. Georg. 35.

Dolorem discere. Virg. 12. Æn. 146.

Discere tum, ne me incuses, Juturna, dolorem.

Eventum formæ discere timere tuæ. Propert. lib. 3. 25. 18.

Facere didici. i. e. Solitus sum. Plaut. Curc. 4. 3. 2. ubi vide interpretes.

Fidibus discere. Cic. de Senect. 26.

Justitiam discite moniti. Virg. 6. Æn. 620.

Literas discere apud aliquem. Cic. 9. Fam. 10. Nec committam, ut si ego eum condemnaro, tu restituas, ne habeat Plancus Bursa, apud quem literas discat. Item Discere absolute, est, Literas discere, erudiri literis artibusque liberalibus. Cic. Brut. 249. de M. Marcello oratore. Vehementer placet: nec vero sine causa. Nam & didicisti, & omnis cæteris studiis, unum id egisti.

Partes discere Actores fabularum dicebantur. Ter. Prol. Heaut. 10.

Nunc quamobrem has partes didicerim, paucis dabo.

Pericula sua discere. Stat. 6. Theb.

Spes discere. Virg. 3. Æn. 103. i. e. cognoscere.

Audite o proceres, ait, & spes discite vestras.

Vultus venientium discere. Virg. 6. Æn. 755.

Disci, passivè posuit Nepos de Epaminond. 3. 2. Studiosus audiendi. Ex hoc enim facillime disci arbitrabatur. Sen. Epist. 76. princ. In illo loco, quo vir bonus discitur, paucissimi sedent.

DISCENS, Partic. [μαθήσκων] Quintil. lib. 2. cap. 3. Summittere se ad mensuram discantis. i. e. Accommodare se ad captum ejusdem.

Fraetis discitentem currere remis. Virg. 5. Æn. 222.

Fatigare discitentem per ambages. Quintil. lib. 3. cap. 11.

DISCENSIA, æ. f. [μαθήσκει] Discendi actus. Discensias reminiscen-

tias esse vel fieri. Tertull. de Anima 1. 23. & 24. Sic eadem voce πρόμαθησκου utitur Cæf. Rhod. 10. 6.

DISCIPLINA, æ. f. [μαθήσκει, παιδεία, μαθητεία, ἀγωγή] dicitur in discipulo, sicut Doctrina in magistro: est enim proprie Eruditio, quam a præceptore discipulus accipit. Plaut. Bacch. Tua disciplina nec mihi prodest, nec tibi.

Disciplinæ & artes Græcorum. Cic. 1. Acad. 4. Sin a Græcorum artibus & disciplinis abhorrent, ne hæc quidem curaturos, quæ sine eruditione Græca intelligi non possunt.

Disciplina & scientia Magorum. Cic. 1. de Divin. 91. Nec quisquam rex Perfarum potest esse, qui non ante Magorum disciplinam scientiamque perceperit.

Disciplina intelligendi, & dicendi. V. Vera & absoluta eloquentia, in FLOQUENTIA.

Disciplina, pro Instituto. Plaut. Afin. 1. 3. 49. Eadem nos disciplina utimur.

Disciplina & consuetudo. Cic. pro Rabir. 28. Adeone ignarus es disciplina, consuetudinisque nostræ?

Institutio atque disciplina. Cic. 1. Q. frat. 1. Hæc institutio, atque hæc disciplina, potest sustinere in rebus statuendis, discernendisque eam severitatem, qua, &c.

Mores & disciplina. Cic. pro Flacc. 11. Idem pro Deiot. 28. Imitari potius Castor avi tui mores disciplinamque debebas.

Disciplina, Bene vivendi, & bonorum morum observatio, ut Militaris disciplina, pro Observatio bonorum morum inter milites. V. Valer. Max. qui huic Caput 7. libri 2. destinavit, aliud vero, nempe 3. ejusd. l. Militaribus Institutis. Hæc sæpissime Disciplina simpliciter vocatur, ut ap. Suet. Aug. C. 23. Flor. 2. 18. Redactio in disciplinam militæ. Alias & Majorum disciplina. Sall. Jug. 44. 3. Et Disciplina rei militaris. Liv. 4. 37. Sic Domestica disciplina apud Suet. in Cæf. 48. Cato de R. R. cap. 1. Caveto ne alienam disciplinam temere contemnas.

Disciplina in militiae disciplinam proficisci. Cic. pro Lege Manil. 28. Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse debuit, qui e ludo atque pueritiæ disciplina, bello maximo, atque acerrimis hostibus ad patris exercitum atque in militiae disciplinam profectus est?

Familia gravis & constans disciplina. Cic. 1. Q. frat. 1.

Disciplina temporum. Cic. de Senect. C. 16. Admirari fatis nequeo, vel hominis continentiam, vel temporum disciplinam. i. e. Bonos mores, & eorum observationem.

Disciplina meretricia. Cic. 5. Verr. 6. Ter. Heaut. 2. 3. 59.

Nam disciplina est eisdem, munerarier

Ancillas primum, ad dominas qui affectant viam.

Disciplinam, pro Secta Philosophorum ponit Cic. 5. Tusc. 90. Omnes fere Philosophi omnium disciplinarum. Idem 1. de Nat. Deor. 16.

Tres enim trium disciplinarum principes convenistis. Idem 1. de Fin. 12. In quibus quantum potuimus, non modo quid nobis probaretur, sed etiam quid a singulis Philosophiæ disciplinis diceretur, persecuti sumus.

Doctus ex disciplina Stoicorum. Cic. de Clar. Orat. 94.

Consultus universæ disciplinæ. V. CONSULO.

Incorruptum genus disciplinæ. V. INCORRUPTUS.

Contra disciplinam. V. CONTRA.

Res quarum est disciplina, i. e. quæ regulis & præceptis comprehenduntur. Cic. 2. de Divin. 10. Eadem in literis ratio est, reliquisque rebus, quarum est disciplina.

Disciplina dicendi. Cic. de Clar. Orat. 163.

Multarum artium disciplina. Cic. Orat. 4.

Disciplina juris civilis homo omnium eruditissimus. Cic. 1. de Orat. 180.

Antiqua disciplina milites habuerat. Tacit. 12. Ann.

Ingenue disciplinæ. V. INGENUUS.

Jucundior disciplina. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Mollis disciplina. V. MOLLIS.

Morata bene disciplina. V. MOS.

Navalis disciplina. Cic. pro Lege Manil. 55. Non Rhodiorum, quorum usque ad nostram memoriam disciplina navalis & gloria remansit.

Ordinata disciplina. V. ORDINATUS. H. St.

Severa disciplina. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Vetustissima disciplina. Tacit. 11. Ann. 15.

Abstrahere a disciplina. V. ABSTRAHO.

Accipere disciplinam. Cic. 1. de Nat. Deor. 26. Inde Anaxagoras, qui accepit ab Anaximene disciplinam, primus omnium, &c. V. ACCIPIO.

Adhærescere ad aliquam disciplinam. Cic. 4. Acad. 8.

Adjicere disciplinæ aliquid. V. ADJICIO.

Capere disciplinam. V. CAPIO.

Colere disciplinam. Cic. 1. de Clar. Orat. 117.

Dare disciplinam. Cic. 3. de Nat. Deor. 91.

Deducere ad disciplinam. V. DEDUCO.

Depravari mala disciplina. Cic. 2. de Fin. 33. Ferarum natura non est illa quidem depravata mala disciplina, sed natura sua.

Eductus severa patris disciplina. Tacit. 1. Ann. 41.

Erudire aliquem ad civitatis disciplinam. Cic. 5. Verr. 161. Eos instituire atque erudire ad majorum instituta atque civitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.

Exercitatus disciplina bona. Cic. in Orat. 200.

Exolefcit disciplina. Tacit. 11. Ann. 15. Ne vetustissima Italiae disciplina per desidiam exolefceret.

Formare disciplinam. Quintil. in proem. lib. 4. Contenti fore domestico usu videbamur, ut tui meique filii disciplinam formare, fati putaremus.

Habere e disciplina. Cic. de Clar. Orat. 267. M. Piso quicquid habuit, habuit ex disciplina. i. e. Didicit, non a Natura obtinuit.

Increbescere disciplina. V. INCREBESCO.

Labante deinde paulatim disciplina. V. LABOR.

Perdiscere disciplinam ruris. V. PERDISCO.

Suescere disciplina & imperiis. Tacit. 2. Ann. 52. Divisusque exercitus, ut Tacfarinas lectos viros, & Romanum in modum armatos castris attineret: disciplina & imperiis suesceret.

Tenere disciplinam. Cic. pro Flacc. 15. O morem præclarum, disciplinamque, quam a majoribus accepimus, liquidem teneremus.

Tradere

Tradere in disciplinam. V. IN.
 Per manus tradita disciplina militaris. V. MANUS.
 Studia & artes quæ sunt nobis Græciæ monumentis discipulisque tradita. Cic. 1. Q. frat. 1.
DISCIPLINABILIS, e. Adj. [*μαθητός*] Author ad Heren. lib. 3. 4. Aut si qua in re cohortabimur aliquem, cuius rei aliquam disciplinabilem scientiam poterimus habere, &c. Alii legunt Disciplinabilem. Est autem Disciplinabile, ut Turneb. explicat, Quod præceptionibus & institutionibus, arteque & ratione aliqua doctrinaque continetur.
DISCIPLINALITER. Adverb. Sarisb. 6. 15. Disciplinaliter eruditus populus.
DISCIPLINOR, ari. Dep. apud Augustinum.
DISCIPLINATUS, & **DISCIPLINATIOR**. Vulg. Siracid. 10. 25. Vir prudens & disciplinatus. Gr. *επισήμων*. Sic Jac. 3. 13. Alcim. Avit. 1. 4. 46. de terra inculcata:
 Disciplinatos diffuescit promere fructus. [Legendum Desuescit, tamen iis temporibus sic vulgo pronuntiaffe videntur.
 Compar. ap. Tertull. in lib. de Fuga in persecutione. C. 1. Fides disciplinior in jejuniis.
DISCIPLINATIO, ōnis. f. Augustin.
DISCIPLINOSUS, Idem ac Disciplina imbutus. Disciplinosus, inquit Nonius 6. 84. etiam pessima arte dici potest. Cato de Re militari: Quam gladiator disciplinosus. Conf. Gell. 4. 9.
DISCIPULATUS, ūs. m. Tertull. de Præscript. adversus Hæreticos cap. 22. Quis enim integræ mentis credere potest aliquid eos ignorasse, quos magistros Dominus dedit, individuos habitos in comitatu, in discipulatu, in convictu?
DISCIPULUS, i. [*μαθητής, φοιτητής*] Qui discit. Cic. 2. Off. 3. Orator parum vehemens, dulcis tamen, ut Theophrasti discipulum postis agnoscere. Dicendi discipulus. Cic. 9. Fam. 16. Hirtium ego & Dolabellam dicendi discipulos habeo, cœnandi magistros.
 Auditor & discipulus Platonis. Cic. 1. de Divin. 46.
 Melius instituti discipuli. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Melior magistro discipulus. Juven. 14. Sat. 214.
 Rudis discipulus & integer. V. INTEGRER.
 Instruere discipulos lectione orationum. V. INSTRUO.
 Discipuli quoque dicuntur illi, qui in tabernis vel officinis mercatorum ferviunt, & qui mercenariorum disciplinam addiscunt. Coquorum discipuli. Plaut. Pseud. 3. 2. 76.
DISCIPULA, æ. [*μαθήτρια, μαθήτης*] Quæ discit. Plin. lib. 10. cap. 20. Audit discipula intentione magna, & reddit. De Lufcinia.
 Discipulam cruci dedere. Plaut. Aulul. 1. 1. 20. Continuo hercle ego te dedam discipulam cruci.
 Discipularum cathædræ. Hor. 1. Sat. 10. extr. ubi alii Discipulorum legunt. Discipularum inter jubeo plorare cathedras.
DISCOBŪLUS, V. DISCUS.
DISCOLOR, ōris. Adj. [*ἀκόλλορος, εἰσέχρους*] Qui est diversi coloris. ut Discolor cutis. Plin. lib. 28. cap. 12. Ubi ex vetustissimo codice legitur Decolor. Ovid. 3. Amor. 2. 78.
 Evolat admittis discolor agmen equis. Et Martial. lib. 14. 17.
 Calculus hic gemino discolor hoste perit.
 Dispar & discolor. Hor. 1. Epist. 19. 3.
 Ut matrona meretrici dispar erit atque
 Discolor, infido scurræ distabit amicus. h. e. Quemadmodum
 Matrona differt a Meretrice, sic Amicus ab Infido scurra & adulate.
 Anhelitus discolor. Claud. de Rapt. Proserp. 192. de afflatu equorum Plutonis. Rutilos obscurat anhelitus axes Discolor.
 Indus discolor. Propert. lib. 4. 3. 10. Decolor Brækh. q. V.
 Miles discolor, pro Calculo. Ovid. 2. Trist. 477. de Laterculo, ludi genere.
 Sanguis discolor. Lucan. lib. 10. 128.
 Discolor hos sanguis, alios distinxerat ætas.
 Signum discolor. Cic. 2. Verr. 40. Hoc factum esse in hac civitate, quum Senatorius ordo judicaret, ut discoloribus signis, juratorum hominum sententiæ notarentur. i. e. Tabellæ & cere non ejusdem coloris. Supra autem dixerat, nulla nota, nullus color, nullæ fordes videbantur his sententiis adlini posse. Budæus.
 Variis floret via discolor armis. Valer. 5. Argon. 564. Male Decolor in quibusd. libris.
DISCOLORIUS, & **DISCOLORUS**, a, um. Idem. Petron. cap. 57.
 Dicoloria vestis. Mart. Capell. 1. p. 19. Florida discoloraque vestis. Prudent. Perist. 10. 302. Quos luna terret discolora in stipite.
DISCONVENIO, ōni, entum, [*ἀσυνέκτα, ἀσυμμετρῶς*] Ire. Dissidere, discordare. Hor. 1. Epist. 1. 99.
 — & vite disconvenit ordine toto.
 Disconvenit inter me & te. Hor. 1. Epist. 14. 18.
 Non eadem miramur, eo disconvenit inter Meque & te.
 Horatio puto Præliari. H. St. falso.
DISCONVENIENS, entis. Inconveniens. Lactant. de Ira Dei cap. 3. Est disconveniens, ut ejusmodi potestate sit præditus, qua noceat & oblit; prodesse vero & benefacere nequeat.
DISCONVENIENTIA, æ. f. Tertull. de Testim. Anim. cap. 6. Suspectam habe convenientiam prædicationis in tanta disconvenientia conversationis.
DISCOQUO, xi, ctum, [*δισκόω*] ère. Idem quod Coquere, vel Valde decoquere. Plin. lib. 22. cap. 25. Nostri præcipiunt arietinum in aqua cum sale discoquere. Ibid. Alvum silit in cibo, magisque discocta cœlesti aqua.
DISCORDS, ordis. Adj. [*δυσκόων, ἐπερογνώμων, ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος*] Qui corde, h. e. Animo dissidet, ut, Secum ipsa discors. Liv. 2. 23. Non ambitione, non contentione discordes. Cic. 2. de Lege Agr. 90. Arma discordia. Virg. 2. Georg. 459. i. e. ut interpretatur Servius, Plena jurgia & rapinis,
 O fortunatos nimium, sua si bona norint,
 Agricolas: quibus ipsa, procul discordibus armis,
 Fundit humo facilem victum justissima tellus.
 Concordia discors. Ovid. 1. Met. 333.
 Quumque sit ignis aquæ pugnax, vapor humidus omnes
 Res creat. & discors concordia foetibus apta est.
 Concordia rerum discors. Hor. 1. Epist. 12. 19.
 Quid velit, & possit rerum concordia discors.

Dextræ discordes. Stat. 6. Theb.
 Gloria discors. Ovid. 2. Amor. 12. 11.
 Modi discordes. Stat. 5. Sylv. 5. 25. modos muscos intelligit.
 Motus discordes. Stat. 10. Theb. 575.
 Mundus discors. Plin. lib. 30. cap. 1.
 Pectora discordia. Lucan. lib. 10. 12. & Sil. 2. 380.
 Inferri Romana suis discordia fenfit Pectora.
 Sententia discors. Sil. lib. 13.
 Sententiæ discordes medicorum. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Symphonia discors. Hor. de Arte Poet. 374.
 Venti discordes. Ovid. 2. Amor. 10. 9.
 Errat, ut a ventis discordibus acta phafelus.
 Vefania discors. Hor. 2. Serm. 3. 174.
 Extimui, ne vos ageret vefania discors.
 Viri discordes. Ovid. 3. Amor. 8. 48.
 Quid tibi discordes addere in arma viros?
 Discordis, antiquitus dicebatur. Pompon. in Sat. Blanda, fallax, impotens, superba, discordis. Ex Priscian. lib. 6. p. 726.
DISCORDO, [*διαφωνέω, διαφερομαι, διαχωρίζω*] are. Dissidere, dissentire. Plaut. Merc. 2. 1. 7. Neu discordarem si ambæ in uno essent loco.
 Æternum discordare cum aliquo. Tacit. 12. Ann. 28. 2. Illi metu ne hinc Romanus, inde Cherusci, cum quis æternum discordant, &c.
 Parcus discordat avaro. Hor. 2. Epist. 2. 194.
 Discordant inter se. Ter. And. 3. 3. 43. Cic. 1. de Fin. 44. Sed intus etiam in animis incluse inter se dissident atque discordant.
 Discordare adversus aliquem. Quintil. lib. 5. & lib. 8. Discordare ab aliquo.
 Animus a se ipse dissidens, secumque discordans. Cic. 1. de Fin.
 Discordantia corda. Sil. lib. 16.
DISCORDIA, æ. [*ἀσφονία, ἀρμονία, ἀρραστία*] Ira acerbior intimo odio & corde concepta, inquit Cic. 4. Tusc. 21.
 Dissensiones atque discordia. Cic. de Amicit. 82. Quanta vis amicitia concordiaque sit, ex dissensionibus atque discordiis percipi potest.
 Mentis discordia. Ovid. 9. Met. 435.
 Dixit, & incertæ tanta est discordia mentis.
 Demens discordia. Virg. 6. Æn. 230.
 Gliscens discordia. Tacit. 4. Ann. 17.
 Nutrix belli discordia. Claud. 1. in Ruff. 30.
 Præceps discordia. Stat. 1. Theb.
 Haud secus indomitos præceps discordia fratres Asperat.
 Tetra discordia. Hor. 1. Serm. 4. 60.
 Seditionem ac discordiam concitare. Cic. pro Muren. 85. V. CONCITO.
 Contrahere amicitiam, & dissipare discordiam. Cic. de Amicit. 24.
 Exoritur trepidus inter discordia cives. Virg. 12. Æn. 583.
 Impendet discordia. Cic. 8. Fam. 14. Si alter eorum in bellum Parthicum non eat, video magnas impendere discordias, &c.
 Incessit discordia duobus regibus. Virg. 4. Georg. 68.
 Inducere discordiam. Cic. 1. Off. 85.
 Mitescunt discordiæ intestinæ. V. MITIS.
 Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ, bella nascuntur. Cic. 1. de Fin. 44.
 Hinc orræ discordiæ. Cic. 1. Off. 86. In quibusd. codd. deest partic.
 Parsi discordia. V. PASCOR.
 Sedare discordiam. Cic. 1. Philipp. 1.
 Tollere discordiam. Cic. 3. Fam. 8.
 Discordia, [*Εἰς*] Dea existimata a gentibus, quam Aristides ita describit: Discordia & feditio, inquit, supino est capite, labris liventibus, oculis strabis putridis, tumefactis, lacrymis subinde fluentibus, manibus incontinentibus mobilibusque, gladium intus ad pectus ferens, tenuibus & obliquis innixa cruribus & pedibus, eam, ceu rete, caligo & tenebræ circumvolvunt, &c. Illud quidem de hac ipsi dea notissimum, ut scilicet in convivio pomum iniecit in nuptiis Pelei & Thetidis, quum ad eas nuptias ipsa non vocata fuisset: in quo pomo erat inscriptum ἡ γαλήνη λαβίστη, i. e. pulchra capiat. Unde natum est proverb. Pomum Discordia. V. Lucian. Sympof. p. 649. & in Dial. Mar. p. 246.
DISCORDABILIS, e. [*διαφωνητικός*] Quod discordat & disconvenit. Plaut. Capt. 2. 3. 42. Me hic valere, & tute audacter dico, Tyndare, inter nos fuisse ingenio haud discordabili. Antiquum.
DISCORDIABILIS, e. [*δυσσυνεπικός*] Qui lites generat & parit. Plin. lib. 37. cap. 10. Nam hyænae pelli similem abominantur, discordialem domibus.
DISCORDIŌSUS, Adj. [*δυσφωνόδης*] Iratus vel pronus ad discordias. Sallust. in Jugurth. cap. 66. Nam vulgus, uti plerunque solet, & maxime Numidarum, ingenio mobili, feditiosum atque discordiosum erat, cupidum novarum rerum, quieti & otio adversum.
 Uitur Sidonius Apoll. H. St. V. Waff. & Cort. ad Sall.
DISCORDITAS, pro Discordia, antiquum. Pacuv. Hermon. Quantamque ex discorditate cladem importem familiæ. Nonius.
DISCORDATIO, ōnis. f. apud Boeth.
DISCREPO, ui & avi, tum, [*σπράω, διαφωνία*] are. Diverso modo crepare, i. e. Sonare & crepitum ac sonum emittere. Cic. 1. Off. 45. Ut in fidibus aut tibiis, quanvis paululum discrepent, tamen id a sciente animadverti solet.
 Discrepare, per translationem, pro Dissidere, disconvenire. Cic. 4. Verr. 129. Ut nonnunquam liquid discrepet, eximant unum aliquem diem.
 Discrepuit. Hor. de Arte Poet. 219.
 Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.
 A consiliis alicujus discrepare. Cic. 10. Fam. 4. Non est ignotus mihi sensus tuus, neque si facultas optabilis mihi quidem tui præsentis eslet, unquam a tuis consiliis discreparem.
 A meis rationibus discrepant tuæ. Cic. 5. Fam. 20.
 Discrepat ab eo, quod. Cic. 2. Acad. 1. Discrepabat etiam ab iisdem, quod nullo modo arbitrabatur quicquam, &c.
 Ab humanitate discrepare. Cic. 1. Off. 145.
 Opinionum dissensione ab aliquo discrepare. Cic. 2. Fam. 13. Et eo quidam suspicati fortasse sunt, animorum contentione, non opinionum dissensione me ab eo discrepare. i. e. Dissimilitudinem sententiarum habere, Discordem esse. Budæus.
 Ab opinione populari discrepare. Cic. Parad. 1. In qua dicuntur ea, quæ non multum discrepent ab opinione populari.
 Discrepant facta cum dictis. Cic. 2. de Fin.

- Medium primo, medio discrepat ultimum. Hor. de Arte Poet. 152.
 Vox & ratio mea longe discrepat istis. Hor. 1. Serm. 6. 92.
 De re aliqua discrepare. Cic. 4. Tusc. 61. Admovenda curatio, & talis quidem, quæ possit esse omnium etiam de cæteris rebus discrepantium Philosophorum.
 Discrepare in re aliqua. Cic. 3. de Orat. 117. Nihil sane ad rem pertinet, siqua in re discrepavit ab Antonii divisione nostra partitio. Idem 7. Verr. 122. Eadem dicit, nulla in re discrepat.
 Discrepat inter auctores. Liv. 2. Bell. Pun. Mirari magis adeo discrepare inter auctores, quam, &c. Ibid. lib. 6. Æque & alia inter auctores discrepant.
 Inter se discrepare. Cic. 2. de Invent. 144. Ex contrariis autem legibus controversia nascitur, quum inter se videntur duæ leges, aut plures discrepare.
 Discrepant hæc judicia inter eos. Cic. pro Cluent. 122. Quare qui vobis in mentem venit hæc appellare judicia, quæ a Pop. Rom. rescindi, ab iratis iudicibus repudiari, a magistratibus negligi, ab iis qui eandem potestatem adepti sunt commutari, inter Collegas discrepare videatis? Sibi discrepare. Cic. 3. de Orat. 194. Ut a multitudine & populo non modo catervæ atque conventus, sed etiam ipsi sibi linguli discrepantes ejiciantur.
 DISCREPANS, Partic. [διαφωνῶν] Contr. Congruens. Cic. 1. de Legib. 30. Interpretæque est mentis oratio, verbis discrepans, sententiis congruens.
 DISCREPANTIA, æ. [διαφωνία] Cic. 1. Off. 111. In actiones, omnemque vitam, nullam discrepantiam conferre debemus. Idem 3. de Fin. 41.
 DISCREPATIO, ðnis. f. Idem, apud Tertull. adv. Marc. 5. 10. ut Froben. & Pamel. legunt, id quod in annotationibus Fr. Junius contra Rhenani conjecturam, Disceptationem (ut, Rigaltius etiam expressit) non inerudite tuetur. sed & apud Liv. 10. 18. Cum ea ipsa inter consules P. R. discrepatio fuerit.
 DISCREPITO, [διαφωνῆσαι] Ære. frequent. Lucret. lib. 2. 1017.
 — verum positura discrepant res.
 DISCREPITANS, Partic. Lucret. lib. 3. 804.
 DISCRETIO, DISCRETUS, DISCRIMEN, DISCRIMINO. V. DISCRERNO.
 DISCRUCIO, [ἀνίω] Ære. a quo passivum,
 DISCRUCIOR, [δυσθρατίζω] Æri. Valde cruciari. Cic. 13. Philipp. 37. Ut ille Trebonium, & si posset, etiam Brutum, discruciatos necaret. Idem pro Rosc. Com. 31. Quod enim ipse celeriter arripuit, id quum tarde percipi videt, discruciat.
 Discrucior animi, pro animo, more Græco. Plaut. Aulul. 1. 2. 27. Ter. Adel. 4. 4. 1. Discrucior animi: hoccine deimproviso mali mihi objici, &c.
 Discrucior animum etiam dicimus, & animo, teste Diomede.
 DISCRUCIATUS, ðs. m. Prudent. Hamartig. v. 834.
 Vermibus & flammis & discruciatibus ævum
 Immortale dedit.
 DISCUBITORIUS, V. DISCUMBO.
 DISCUBO, ui, itum, [κατακίβω] Ære. Idem quod Cubare. Cic. 2. de Invent. 14. Cœnati discubuerunt ibidem. Plaut. Merc. Prol. 99. Discubutum noctu ut imus, ecce, &c. [Nisi hæc potius ad verbum Discumbo pertinent. V. ad ACCUBO notata.]
 DISCUBITUS, ðs. m. Valer. Maxim. 2. 1. 9. Invitati ad cœnam diligenter quærebant, quinam ei convivio essent interfuturi, ne senioris adventum discubitu præcurrerent. Vulg. Interp. Marc. 13. 39. & Luc. 20. 46. Primos discubitus in conviviis, reddit Græcum πρῶτακλισίας.
 DISCUMBO, cubui, cubitum, [ἀνακλίνομαι, ἀνακλίω] Ære. Idem quod Accumbere. Cic. 5. Att. 1. Discubuimus omnes præter illam. Mentis discumbere. Stat. 4. Sylv. 2. Toris discumbere. Ovid. 8. Met. 155.
 Discubere toris Theseus, comitesque.
 Discumbitur, imperf. [ἀνακλίνομαι] Cic. 3. Verr. 66. Mature veniunt, discumbitur. Virg. 1. Æn. 700.
 Stratoque super discumbitur ostro.
 Apud cœnam Favorini Philosophi, quum discubutum fuerat, ceptusque apponi cibus, servus assistens mensæ legere inceptabat. Gell. 3. 19.
 DISCUBITORIUS, [ἀνακλιτικός] lectus, apud Plin. in quo vel super quo discumbebant antiqui cœnaturi, ut differret a triclinari, & cubiculari lecto. [Locum hunc non invenimus.]
 DISCUNEUS, Ære. Immissio cuneo diffindere, apud Apul. Hinc
 DISCUNEATUS, a, um. Adj. [δυσκύνειος] quasi Immissio cuneo apertus ac patens: sicut ligna ducta sunt & hiantia adactis cuneis. Plin. lib. 9. cap. 30. Illæ se contrahunt, sed frustra, discuneatæ. De Conchis loquitur marinis, quibus polypi, imposito lapillo, ne claudi possint, infidantur.
 DISCUSPIO, itvi, itum, [ἐπιθυμία] Ære. Valde cupere. Plaut. Trinum. 4. 2. 87. Lubet audire, nisi molestum est. s. quin discupio dicere. Cic. 8. Fam. 15. Peream si minima causa est properandi isto mihi, quod te videre, & omnia intima conferre discupio.
 DISCURRO, curri, cursum, [διδύω] Ære. In diversas partes currere. Plin. lib. 11. cap. 37. Ex hoc fonte duæ grandes venæ in priora & terga discurrunt. Liv. 1. 9. Signo dato juventus Romana ad rapiendas virgines discurret. De raptu Sabinarum.
 A media in utraque partem discurrens. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Ad aliquem locum discurrere. Virg. 12. Æn. 577.
 In fluvium discurrere. Virg. 4. Georg. 292. hic de Nilo loquitur.
 In montibus discurrere. Ovid. 2. Fast. 285.
 Undique discurrere. Tibul. lib. 3. 1. 3.
 Et vaga nunc certa discurrunt undique pompa.
 Equo discurrere. Valer. 6. Argon. 203.
 Fama discurret. Curt. lib. 4. Fama, ut solet, strenue totas urbes discurret. Strenue, i. e. Celeriter.
 Discurrere, etiam semibarbaris est Differere. invenitur tamen apud Ann. Marcell. 17. 6. Super quo nunc, quia tempestivum est, pauca discurram. Marcellinus, natione Græcus, cum sciret Græcum διδύω tali significatione usurpari, Latium quoque Discurrere eadem significatione sumi posse credidit. V. Vorst. de Latinit. Mer. Susp. cap. 14. p. 103.
 Actus ejus discurrere per epilogos breves. Marcellinus 1. 30. 499. in medio. H. St. [Marcellinus eo modo posuit, quo Cic. Percurrere, nec est idem ac Differere apud hunc quoque auctorem.]

- DISCURSIO, ðnis. f. [διαδρομή] Lactant. de Opif. Totos dies istiusmodi discurfione consumunt.
 DISCURSUS, ðs. m. [διαδρομή] Ipse discurrere actus. Cæf. 8. Bell. G. H. 29. Magno clamore discurfque passim se fugæ mandant. Et apud Plin. lib. 2. cap. 36. Discurfus stellarum. Quintil. lib. 4. Discurfus amicorum.
 Totius diei discurfus. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Lascivi discurfus. Claud. 2. in Eutrop. 100.
 Latis vallem discurfibus implent. Ovid. 2. Fast. 223.
 Vani discurfus. Valer. 3. Argon. 220.
 Discurfus, vulgo est Sermo, disertatio; sed absque auctoritate veterum, nisi quod Lindebrog. in Comm. 13. ad Animan. 17. 6. affect e lege 1. Cod. Theod. Rap. Virg. Redemptique discurfus pœna immineat. conf. Cellarii Antib. p. 166. & Cur. post. p. 325.
 DISCURSO, [διατρέχω] Frequent. Quintil. lib. 6. Manlius multum in agendo discurfans.
 DISCURSATIO, ðnis. Lactant. de Opific. Dei, cap. 3. Avium per aërem libera discurfatio.
 DISCURSATOR, ðris. m. proprie Qui discurrit. Dein militum genus Discurfatores, V. Amm. 16. 26. Iisdem sparsim miscuere pedites discurfatores & leves. & 29. 23. Holtem caperet discurfatore & repentinum insidiisque potius clandestinis, quam præliorum stabilitate confutum.
 DISCURSITATIO, ðnis. Sen. de Brevit. Vitæ cap. 3. Officiosa per urbem discurfatio. Alii legunt Discurfatio.
 DISCURSIVUS, Adv. Macrobi. 7. Saturn. cap. 1. Primis mensis post epulas jam remotis, & discurfivum variantibus poculis minoribus, &c.
 DISCUS, i. m. [δίσκος] Vas latum, (& rotundum H. St.) ut Julius Pollux inquit, ad portandas carnes aptum. Apul. Cœnarum reliquiis discus ornatus.
 Discus, Rotunda moles faxea, vel plumbea, sive ferrea, cujus jactu juvenes inter se certabant, fortior judicandus, qui aut altius in sublimem, aut longius in tractu ultra designatum spatium projecisset. ita & millilibus contendebat. Hor. 1. Carm. 8. 11.
 — sæpe disco,
 Sæpe trans finem jaculo nobilis expedito.
 Verisimile est Discus dictum fuisse primum de illa rotunda mole δίσκος ἢ δίσκος, i. e. a Jaciendo, deinde ad ejus similitudinem & vas illud. Suid. λεγόμενον, ἐκ τῆς δίσκου, τὸ βάλω. V. quæ adscripti margini Theauri. H. St.
 Disci jaculatione Ulysses certat apud Phæaces, quos omnes superat uti refert Homerus 8. Odyss. Exercuisse etiam istum ludum Spartanas Virgines refert, ex Plutarcho, ut apparet, Alex. ab Alex. 2. 25. Discum quam Philosophum audire malle, est, Delectationes levissimas & ineptias utilitati gravissimæ anteferre, quod apud Cic. 2. de Orat. 21. de Philosophorum auditoribus Crassus queritur V. Chiliad. Hinc
 DISCOBOLUS, i. m. [δισκοβόλος] Qui discum in sublime jaculabatur, i. e. Lapidem rotundum ac pertusum, ut inquit Ammonius Quintil. lib. 2. cap. 14. Quid tam distortum & elaboratum, quam est ille discobolus Myronis? Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & caner & discobolon, & Persæa. De Artemone artifice ærario. V. omnino de Disco & Discobolis Hieron. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 2. C. 12.
 DISCURTIO, sli, ssum, [ἀνακρίνω, διατρέφω, διαφύω] Ære. In diversas partes quater & dejicere, disturbare: ut Discutere lateritium murum. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Liv. Tribus arietibus aliquantur muri discutit.
 Caput discutere. Sil. lib. 6.
 — magnoque fragore
 Discutit trabs acta caput, &c.
 Tempora vituli discutit malleus. Ovid. 2. Met. 625.
 Lactentis vituli dextra libratus ab aure
 Tempora discutit claro cava malleus ictu.
 Discutere, per translationem, pro Auferre, & Tollere: ut Discutit ebrietates porrum. Plin. lib. 20. cap. 6. & lib. 23. cap. 1. Discutere fastidium. & lib. 28. cap. 7. Discutere metum. Item lib. 2. cap. 62. Discutere tristitiam.
 Advocationem aliquorum discutere. Cic. pro Domo sua, 54. Quum eos qui conventu virorum bonorum verba de salute mea fecerant, adesse iussisti, eorumque advocationem manibus, ferro, lapidibus discutisti.
 Aera discutere. Lucret. lib. 6. 832.
 Caligo discussa est illa, quam paulo ante dixi: diluxit, patet, videmus omnia. Cic. 12. Philipp. 5.
 Captiones discutere. Cic. 4. Acad. 46. Oportet igitur & ea, quæ pro perspicuitate responderi possunt, in promptu habere, de quibus jam diximus, & esse armatos, ut occurrere possimus interrogationibus eorum, captionesque discutere.
 Cogitationes tristes discutere. Cels. lib. 3. cap. 18. De Insaniæ curatione: Quorundam etiam intemptivus rilus oburgatione & minis prohibendus est: quorundam discutiendæ tristes cogitationes: Ad quod symphonie & cymbala, strepitusque proficiunt.
 Cunctationem discutere. Cic. 10. Fam. 33. Omnem enim cunctationem ejus discutissimam, præsertim adiutor Planco.
 Ea discutienda sunt que obcurrunt. Cic. 3. de Orat. 213.
 Febrem discutere. Cels. lib. 3. cap. 15. Idem in Procœni. Protinus febrem fomno & sudore discutit.
 Horrorem febris discutere. Cels. lib. 3. cap. 15: Balineum neque ante febrem, neque post eam tentandum erit: nisi interdum jam horrore discusso.
 Languor & nausea sæpe etiam discutitur, si integrum gallinaceum crudum ovum jejunis faucibus inferas. Columel. lib. 6. cap. 4.
 Malum discutere. Cels. lib. 1. cap. 8. Quos tamen ita mors sequitur, si id malum non est febre discussum.
 Morbum discutere. Cels. lib. 3. cap. 2. Per hæc enim sæpe instans gravis morbus discutitur.
 Nubila vultu discutit Mercurius. Stat. 3. Theb.
 Periculum discutere & comprimere consilio. Cic. pro Muren. 84. Hoc quod conceptum Respub. periculum parturit, consilio discutiatur & comprimatur.
 Discu-

Discutiendæ tamen oratione hujusmodi scenzæ. Quintil. lib. 6. cap. 1. Somnum sibi discutere lymphæ pura. Propert. lib. 2. 10. 13. ubi V. Brækh. Discutere interdum est Digerere, Refolvere, Dissilare, & quod Græci dicunt *Ἀφασκεῖν*. Cels. lib. 5. cap. 11. Ad discutienda vero ea, quæ in corporis parte aliqua coierunt, maxime possunt abrotonum, helenium, &c.

Discuti matrimonium, apud Paul. in l. 2. D. de donat. inter vir. & uxor. pro Disturbari & dissolvi.

DISCUSSUS, a, um. [*Ἀφασκεῖν*] ut, Discussa rerum caligo. Stat. 2. Sylv. 2. 138.

Fides discussa, i. e. Dissoluta. Lucan. lib. 1. 119. Morte tua discussa fides, bellamque movere Permissum ducibus, &c.

Formidine discussa. Valer. 2. Argon. 700.

Nox discussa. Lucan. lib. 5. 175.

Nubibus discussis purgatus nitet æther. Sil. lib. 12.

Plebs discussa. Stat. 5. Sylv. 3. — umbramque fenilem

Invitet ripis discussa plebe supremis Vector: Terrores discussi. Lucret. lib. 4. 994. Donec discussis redeant terroribus ad se.

Umbrae discussæ. Virg. 12. Æn. 669. Ut primum discussæ umbræ, & lux reddita menti est.

DISCUSSE, Adv. Compar. Mart. Capell. 8. p. 302. Explorare discussius.

DISCUSSIO, ònis. f. Examinatio; ut, Discussio pecuniæ, l. 14. Cod. Theod. de jure fisci. & l. un. Cod. de ratiocin. operum, Discussio vel Ratiocinium. August. Epist. 44. Sub fin. Quære aliquid nostra discussione dignum. Juvenc. de edicto Augusti Cæsaris: Novi capitum discussio census. adde Firmic. 3. 2. Sidon. 2. Epist. 2. Macrobr. 1. Saturn. 16. Idem ac Quassatio. Sen. Quæst. Nat. 6. 19. In dolio canrantis vox per totum cum quadam discussione percurrit ac resonat.

DISCUSSOR, òris. m. Qui rationes tractatas ab aliis cognoscit atque discipat. Ita hac voce uti Imperatores in Codice 10. tit. 30. de Discussoribus. Item Cassiod. 4. Epist. 38. & 9. Epist. 10; Synmach. 5. Epist. 76. & 10. Epist. 54. Vet. Gloss. *λογιστής*, Ratiocinator, Discussor, Disputator. Discussum enim dicitur, quod est examinatum & judicatum. Ad alias quasvis examinationes transfertur. Macrobr. Somn. Scip. 1. 21. Diligens rerum discussor inveniet, quod requirat. Ennod. 4. Epist. 13. Novit Deus, discussor sensuum. Claud. Mamert. de Statu An. 1. 1. extr. Quis ferat cogitata sua, si discussor absit, adstruere, si adsit, operire.

DISCUSSORIUS, a, um. Adj. [*Ἀφασκεπής*] Quod discutit. Plin. 30. cap. 8. Et per se cinis inanium cochlearum ceræ mistus, discussoriam vim habet.

Discussoria medicamenta dicuntur, quæ Græci Diaphoretica vocant. exempla apud autores obvia sunt.

DISERTIONES, Divisiones patrimoniorum inter consortes. Festus. Alii Dissortiones. V. ad locum F. Urfin. Scalig. Dacer. & infra DISSORTIO.

DISERTUS, DISERTIM. V. DISSERO.

DISGARGALIS. V. DYSGARGALIS.

DISJECIO, òci, ectum, [*διασπείρω, καταδάλλω, διασπείρω*] ère. In diversas partes jacere. Virg. 1. Æn. Disjecitque rates. Dede, ac disjice, per me licebit. Cic. pro Coel. 37. Agmina disjicere. Valer. 3. Argon. 161. Capillos disjicere. Ovid. 11. Met. 385. — & nondum totos ornata capillos, Disjicit hos ipsos.

Nubes pondere disjicere. Ovid. 10. Met. 179. Nubila disjicit Jupiter. Ovid. 1. Met. 328. Rem aliquam disjicere. Liv. 2. Ac primo tentata res est, si dispositis clientibus absterrendo singulos a concienibus conciliisque, disjicere rem possent.

DISJECTUS, a, um. Partic. ut, Agmina disjecta. Virg. 12. Æn. 689. — & disjecta per agmina magna Voce vocat. Agmina disjecta per agros. Valer. 3. Argon. 222. Classis disjecta. Virg. 1. Æn. Disjectam Æneæ toto videt æquore classem. Comas disjecta. Ovid. 12. Epist. 63. Disjectamque comas, aversaque in ora jacentem Invenit, &c. Manus disjecta. Pompejus ad L. Domitium, 8. Att. 12. Nos disjecta manu pares adversariis esse non possumus. Membra disjecta. Sen. Hippol. 12. Nubes disjectæ. Plin. lib. 2. cap. 49. Res sparsæ, & vage disjectæ. Author ad Heren. lib. 4. 3. Postremo hoc ipsum est summum artificium, res varias & dispares in tot poematibus & orationibus sparsas, & vage disjectas, ita diligenter eligere, ut, &c. Respublica disjecta eo tempore, quo te custodem habebat. Sallust. in Cic. Tecta disjecta. Hor. 2. Carm. 19. 14. — tectaque Penthei Disjecta non levi ruina.

DISJECTUS, ùs. m. Idem quod Disjectio, dissipatio. Lucret. lib. 3. 941. Major enim turbæ disjectus material Consequitur leto, &c.

DISJECTO, ùvi, ùtum, [*κατασπείρω*] ère. frequent. Lucret. lib. 2. 553. Sed quasi naufragiis magnis, ventisque coortis, Disjectare solet magnum mare transfra, carinas, Antennas, proram, &c. Ufus etiam Ammianus est, 16. 4.

DISJUGO, DISJUGATUS, DISJUGATIO. V. DIJUGO.

DISJUNGO, vel DIJUNGO. q. V. nvi, nctum, [*διαζεύγω, διζυγῶ*] ère. Separare. Ter. Heec. 1. 2. 86. Atqui ea res multo maxime disjunxit illum ab illa. Cic. 1. Fam. 9. Nam ab orationibus disjungo me fere: refero quem ad manufactores Mulas. al. Dijungo. Idem. 1. Tusc. Quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamusque nos a corporibus, i. e. consuecimus mori.

Disjungere & Coniungere, contraria. Cic. 2. de Fin. 45. Quæ & causas rerum & confectioes videat, & similitudines transferat, & disjunctam conjugat.

Disjungere boves ab opere. Columel. lib. 2. cap. 3. Ab amicitia alicujus disjungere alterum. Cic. 2. Philipp. Opera mea Pompejam a Cæsaris amicitia esse disjunctum.

A familiaritate alterius aliquem disjungere. Cic. 2. Philipp. 23. Ipse enim Pompejum a mea familiaritate disjunxit.

Honesta a commodis, non nomine, sed genere toto disjungunt Stoici. Cic. 1. de Nat. Deor. 16.

Intervallo locorum & temporum disjungi. Cic. 1. Fam. 7. Quoniam intervallo locorum & temporum disjuncti sumus, per literas tecum quam sæpillime colloquar.

Disjungere a mamma agnos. Varr. 2. de R. R. cap. 1. Fere ad quatuor menses a mamma disjunguntur agni.

Natura & genere disjungi. Cic. 7. Verr. 181.

Italiam longe disjungimur oris. Virg. 1. Æn. 252.

Quoniam longis disjungimur oris. Valer. 2. Argon. 562.

DISJUNCTUS, a, um. Partic. [*διαζεύγνυμι*] ut, Disjunctus Populus a Senatu. Cic. de Amicit. 41.

Disjuncti in jure civili appellantur, qui re non etiam verbis conjuncti sunt. Et disjunctim relictum, quod duobus separatim & diversis orationibus relictum est, in hunc modum, Titio hominem Stichum do lego, Sejo hominem Stichum do lego. §. Si eadem res. Instit. de legat. Disjuncti es fredo ab Italia. Cic. 3. Verr. 154.

Disjuncta & conjuncta contraria. Cic. pro Rosc. Am. 39. Quæ vita maxime disjuncta a cupiditate & cum officio conjuncta.

Bos disjunctus. Hor. 1. Epist. 14. 28. — bovemque Disjunctum curas, & strictis frondibus exples.

Insula disjuncta mari periculoso ab Sicilia. Cic. 6. Verr. 118.

Longissime disjuncta comprehendere. Cic. in Pison. 3. V. LONGUS.

Quod longissime sit ab imperitorum intelligentia sensuque disjunctum, in cæteris id maxime excellit. Cic. 1. de Orat. 12.

Loci disjunctissimi. Cic. pro Lege Manil. 9.

Terræ disjunctissima, pro Diremptæ, & Non vicina. Cic. pro Marcel. 5. Nec vero disjunctissimas terras citius passibus cujusquam potuisse peragrari, quam tuis non dicam cursibus, sed victoriis lustrate sunt.

Disjunctissimas terras lustrare. Plin. in Paneg.

Disjunctius nihil ab aliq. Cic. 4. Acad. 66. Nihil est enim ab ea cogitatione, quam habemus de gravitate sapientis, errore, levitate, temeritate disjunctius.

Mores longissime a scelere disjuncti. Cic. pro Coel. 53. Possum dicere mores M. Coelii longissime a tanti sceleris atrocitate esse disjunctos. V. DIJUNCTUS.

DISJUNCTUM, i. n. Gell. 5. 11. Favorinus non ratum id neque justum disjunctum esse ait, quoniam non necessarium est, alterum ex duobus, quæ disjunguntur, verum esse. Dialecticorum verbum. Vulgo Disjunctionem vel Enunciationem disjunctivam dicunt.

DISJUNCTIO, ònis. f. [*Ἀφασκεῖς*] Separatio: cui contrarium est Conjunctio. Cic. 4. Acad. Idem, Neque enim non potest mihi non molestissima esse disjunctio nostra in tanta rerum omnium varietate.

Amicorum disjunctio. Cic. pro Lege Agr. 14.

Sententiæ disjunctio. Cic. de Provinc. Conf. 40. Ita dissensi ab illo, ut in disjunctione sententiæ, conjuncti tamen amicitia maneremus.

Disjunctionem facere. Cic. de Amicit. 78. Nisi quædam admodum intolerabilis injuria exarserit, ut neque rectum, neque honestum sit, neque fieri possit ut non statim alienatio, disjunctioque faciendæ sit.

De disjunctione Rhetorica, vide apud Cic. in Topic. 56. V. DIJUNCTIO.

DISJUNCTE, Adv. apud Festum, quod recentiores Disjunctive, Ulp. 30. tit. 1. l. 34. primo.

DISJUNCTIM, aliud Adv. Paulus l. 5. D. de condit. institut. Si hæredi plures condiciones conjunctim date sint, omnibus parendum est, quia unus loco habentur: sed si disjunctim sint, cui liber.

DISJUNCTIVUS, a, um. Adj. African. in l. Si ita quis stipuletur. D. de verb. oblig. Quum ex duobus disjunctivis conditionibus altera defecerit. V. SUBDISJUNCTIVUS.

DISOMUM, Vas est duorum corporum capax, quod pertinet ad jus Sepulchrorum. Inscrip. apud Guther. de jur. vet. Pont. 1. 24. P. AELIVS. VENERIANVS HOC. VAS. DISOMVM. SIBI. ET FELICITATI. SVÆ. POSVIT.

DISPALOR, ùri. Idem quod Palari, vagari. Sifenna apud Nonium 2. 250. Tanto plures passim dispalantur. Ammianus 31. 2. Absque lege vel lege aut ritu stabili dispalantur. Idem 15. 4. Incomposito agmine milites huc & illuc dispalantes.

DISPALATUS, a, um. Gell. 1. 11. Sparfi dispalati que. Sallust. de Rep. Ord. 2. 13. Multitudo in artes vitasque varias dispalata. Nepos 6. 1. 2. Dispalati in agris. Apud eundem 23. 5. 2. Multitudinem juvenum dispalatum immisisse Hannibal dicitur. Pallive Ammianus 16. 22. Dispalato terrore.

DISPALESCO, [*διασπείρω*] ère. Disseminari, divulgari, omnibus notum fieri. Plaut. Bacch. 4. 9. 123. Si plus perdendum sit, perisille suavius est, Quam illud flagitium vulgo dispalescere. Antiquum.

DISPANDO, andi, ansum, vel ansum, [*διασπείρω*] ère. Extendere. Plaut. Dispellis, per e secundam vocalem scribit: Plin. autem Dispansam arborem dicit. Plaut. igitur in Milite sic habet, 2. 4. 7. Credo ego illo exemplo tibi esse eundem actutum extra portam Dispensis manibus, patibulum quum habebis. V. Gell. 15. 15. Plin. lib. 9. cap. 4. In Gaditano oceano arbor, in tantum vastis dispansam ramis, ut ex ea, &c.

Dispansæ vestes. Lucret. lib. 1. 306. Denique fluctifrago suspensæ in littore vestes Uvescunt, eadem dispansæ in sole ferescunt.

DISPAR, ùris. Adj. [*ἀνιστός, ἀνομοτός*] Dissimile. Cic. pro Pont. O fortunam longe disparem M. Fonteii, si, &c. Par & Dispar, contraria. Cic. pro Muren. 43. Et quoniam ostendi, Judices, parem dignitatem ad Consulatus petitionem, disparem fortunam provincialium negotiorum, &c.

Dispar & Idem, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 88. Quinque autem stellæ eundem orbem tenentes, aliæ propius a terris, aliæ remotius, ab eisdem principiis, disparibus temporibus eadem spatia conficiunt.

Dispar & Similis, contraria. Cic. 2. de Divin. 90. Etenim geminorum formas esse similes, vitam atque fortunam plerumque disparem.

Varium & dispar. Cic. 7. Verr. 48. An hoc probabis, in æqua causa populorum sine pretio varium jus & disparem conditionem fuisse?

Longe dispar. V. LONGUS.

Ætatibus disparibus, non eadem officia tribuuntur. Cic. 1. Off. 122.

Avenæ dispares. Ovid. 8. Met. 192.
Fistula disparibus paulatim surgit avenis.

Calami dispares. Ovid. 1. Met. 711.
Atque ita disparibus calamis compagine ceræ
Inter se junctis nomen tenuisse puellæ.

Causa tua est dispar. Ovid. 13. Epist. 77.

Certamen dispar. Ovid. 2. Amor. 2. 61.
Cur dispar certamen inis?

Cicutæ dispares, Inæquales. Virg. 2. Ecl. 36.
Est mihi disparibus septem compacta cicutis
Fistula. h. e. Inæqualibus cannis compacta: nam & harmonia inæqualis est. Servius.

Color dispar. Cic. 2. de Fin. 10.

Forma dispar. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 45.

Fratres dispares viribus. Liv. 1.

Ingenio dispar. Ovid. in Ibin, 348.

Mores dispares disparia studia sequuntur. Cic. de Amicit. 76.

Motus inter se dispares. Cic. 1. Tusc.

Rebus, & ordine dispar. Hor. 1. Epist. 2. 29.
Temperat Archilochi Musam pede macula Sappho,
Temperat Alcæus, sed rebus & ordine dispar.

Par studiis, ævique modis, sed robore dispar. Stat. 1. Achil. 176.

Sui dispar atque dissimile. Cic. de Senect. 79.

Dispar animorum dicitur, cui cum aliis non convenit, aut qui non est animo æque forti. Sil. lib. 8. quum numerasset quosdam qui Scipionem ad bellum sequebantur, addit etiam istos, Brutius haud dispar animorum. i. e. Animo non minus magno & presenti quam quos jam recensui.

DISPARILIS, e. [*ἀνομοῦ*] Idem quod Dispar. Cic. 1. de Divin. 79. Quæ omnia fiunt ex cœli varietate, & ex disparili aspiratione terrarum. Varro 2. de R. R. cap. 11. Et pabulum disparile non usquequaque idem fit.

DISPARILITAS, ātis. f. Varr. de L. L. 9. 2. Disparilitas vocis. Gell. præf. sive epilogo: Facta est in his commentariis rerum disparilitas. i. e. Varietas, mixtura. Idem 7. 3. Disparilitas collationis. Salvian. 2. de Gubern. Dei p. 50. Meritorum disparilitas.

DISPARILITER, Adv. Varro de R. R. lib. 1. cap. 6. Hæc atque hujusmodi tria fastigia agri ad colendum dispariliter habent momentum.

DISPARO, [*διαλέζω*] āre. Separare significat & sejungere. Plaut. Rud. prol. 10. Is nos per gentes alium in alia disparat. Gell. lib. 11. cap. 11. Tot sententias in eandem rem, quasi aliud atque aliud diceret, disparavit.

DISPARATUS, a, um. ut, O pura, O sancta, atque ab omni turpitudinis labe disparata atque abjuncta divinitas. Arn. 3. p. 105. Disparatum est id, quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur, hoc modo sapere & non sapere. Cic. de Invent. 1. 42.

Dialectici species inter se prorsus adversas & contrarias Disparata vocant; ut Homo, Bos.

DISPARATIO, onis. f. Separatio. Vitruv. 2. 9. Ad disparationem procreationis.

DISPARASCO, ěre. Claud. Mamert. 1. 9. Quod a nobis disparascere arbitraris.

DISPARTIO, ōvi, [*διαμερίσσις*] ĩre. quod & Dispartio per e secundam vocalem dicitur. V. suo loco. Plaut. Aul. 2. 4. 3. Apud forum edixit mihi ut dispartirem oblationem hic bifariam.
Dispartiri & dividi a diis immortalibus somnia. Cic. 2. de Nat. Deor. 93. Idem vultis a diis immortalibus hominibus dispartiri ac dividi somnia.

DISPFILO, ūli, ulsum, [*διαφίλω*] ěre. Huc atque illuc pellere, segregare, disjicere. Liv. 4. Et equitem passim liberi frenis dispulissent equi. Cic. 7. Att. 7. Idem quod pecudes que dispulsa, sui generis sequuntur greges. Virg. 1. Æn. 516.
Teucrorumque alios, acer quos æquore turbo
Dispulerat, penitusque alias advexerat oras. i. e. Disjecerat, sive Segregaverat.

Dispellere & Compellere, contraria. Plaut. Afin. 3. 3. 148. Qui hosce amores nostros dispellulos compulit.
Ærata dispellens æquora prora Pelias. Stat. 5. Theb. 335.
Caliginem dispellere ab animo. Cic. 1. Tusc. 64. Eademque ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.
Umbras dispellere. Virg. 5. Æn. 839.

DISPENDO, di, ūm, [*ἀναδίνω*] ěre. Expendere, distribuere.
Dispendere curam. Columel. lib. 8. cap. 2. Parandi autem modus est, ducentorum capitum, quæ pastoris unius dispendant curam. Hinc

DISPENDIUM, ūi, [*ἀναδίνω*] Quod incuria vel negligentia aut immoderate & inconsulte expendimus & infumimus. Plaut. Men. 3. 2. 20. Minore nusquam bene sui dispendio. i. e. Minoribus sumptibus.
Idem ac Damnum. Ter. Hec. 5. 2. 29. Idem Eun. 5. 4. 7. Quam amabat, cum confeci sine molestia, sine sumptu, sine dispendio.
Columel. lib. 4. cap. 24. Quicquid ex his omittitur, magnum affert domino dispendium.
Plus dispendi. Lucret. lib. 2. 1126.
Et plus dispendi faciant, quam vescitur ætas.
Famæ dispendia. Claud. Sext. Conf. Hon. 452.
Moræ dispendia. Virg. 3. Æn. 453.
Hic tibi ne qua moræ fuerint dispendia tanti.

Reparare dispendia. Claud. Conf. Mall. Theod. 120.

Dispendium, pro Via obliqua, & quæ per ambages eo ducit quo intendimus: dictio contraria Compendio, quod viam breviorcm significat. Lucanus in initio libri octavi.

Jam super Herculeas fauces, nemorosaque Tempe,
Æmonia deserta petens dispendia sylvæ, &c.

DISPENDIŌSUS, a, um. Adj. [*βλαβήδης*] Damnosum, quod afferdamnum. Columel. lib. 2. cap. 21. Nam dispendiosa est cunctatio primum quod, &c.

DISPENSO, [*διαπέσω, διέπω*] āre. Distribuere. Columel. lib. 3. cap. 13. Cœlestes admittat imbres, eosque alendis feminibus dispenfet, ac suis omnibus partibus ad educandam novam prolem conspiret. Sic dispenfare succum æqua portione, Idem lib. 4. cap. 24. Proportio nare vulgus barbarorum vocat.

Dispenfare atque disponere inventa momento quodam atque judicio. Cic. 1. de Orat. 142. Deinde inventa non solum ordine, sed etiam momento quodam atque judicio dispenfare atque disponere.

Dispenfare aliquid in varias partes. Sen. in Consolat. ad Martiam. Et in metus, & in dolores humanum pectus dispenfandum.

Fata dispenfare. Ovid. 12. Epist. 3.

Tunc, quæ dispenfant mortalia fata foreos.

Oscula dispenfat. Ovid. 6. Met. 278. — & ordine nullo

Oscula dispenfat natos suprema per omnes.

Fortuna arbitriis tempus dispenfat iniquis. Ovid. ad Liviam

371.
Res domesticas dispenfare. Cic. 11. Att. 1. Ex quo scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissime afflictor quod qui eas dispenfavit, neque adest istic, neque ubi terrarum sit, scio.

Dispenfare & Omnia simul profundere, contraria. Plin. in Paneg.

Pietas dispenfata. Stat. 5. Sylv. 2. 75. — pietasque per omnes

Dispenfata domos.

Dispenfare, Dare potestatem obtinendi aut faciendi aliquid. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 10. Nunc in petulantiam & audaciam erumpe male dispenfata libertas.

DISPENSOR, pro Dispenfo, esse vetustissimis ait Priscian. p. 796.

DISPENSATOR, ōris. m. Servi genus qui domini rationes atque pecunias curat & disponit, sive dispenfat. Cic. apud Nonium 3. 18. Quid? tu, inquam, soles, cum rationem a dispenfatore accipis, i. æra singula probasti, summam, quæ ex his confecta est, non probare? Passim Dispenfatorum mentio, cum apud alios, tum apud Suetonium, itemque in Lapidibus vetustis. Vetus Scholiastes Perii ad 2. Sat. 59. Fuit assis libralis & dipondius, quod hodie in usu remanet, & solebat pensari potius, quam numerari, unde & Dispenfatores dicti Prorogatores. Nimirum qui tum Prorogatores appellabantur, hos ante Dispenfatores dictos significat. Neque vero Dispenfatores pecunias tantum, sed & alias res Dominorum tractabant. Nam & conservis πειραιέων, sive πῶν ποσειδών, hoc est demensum præstare solebant. Unde Zeno Veronenfis Serm. 1. ac Neophytos: Joseph promotus, ad mensuram prorogat cunctis anonomam. Neque vero Dispenfatores in privatis duntaxat familiarum sed & in Palatinis, h. e. Principum ministeriis erant. Cujusmodi munere apud Domitianum functus Hetrustus, de quo Statius 3. Sylv. 3. 86.

— Jam creditur uni

Sanctarum digestus opum, partæque per omnes

Divitiæ populos, magnique impendia mundi, &c.

Cum itaque omne patrimonium principis curarent Dispenfatores, facile licet conjicere, lucrosam admodum id muneris genus fuisse. Qua de causa nescio quis servus Othoni, cujus opera apud Galbanum impetraverat, decies sestertium, h. e. 25000. coronat. dedit, ut Suetonius refert Othonis vita cap. 5. Atque hi Dispenfatores ordinari vocantur Suet. Galb. cap. 13. V. Torrent. Othon. dicto loco, itemque Statianos interpretes Gevartium & Crucium, necnon Pignorum de Servis. De dispenfatore rationum privati extat Inscrip. apud Gruter. p. 597. Provinciarum queque erant Dispenfatores, quemadmodum Claudii quandam servum Plinius 33. 15. Dispenfatorum Hispania citerioris vocat. Ubi V. Hard. & ad C. 3. S. 13. Idem 7. 39. Armeniaci belli dispenfatorum, quem Nero h. s. CXXX. manumisit. De dispenfatore capitolii, castrorum, ad census Provinciae Lugdunenſis, V. Fabret. p. 293. conf. Interpretes Petronii, imprimis Gonſal. cap. 30. Apud Festum Dispenfatores dicti, Qui as pensantes expendebant, non adnumerabant. Neque tamen in sola erogatione, sed etiam in exactione Dispenfatorum munus versabatur, quod exigenda pecunie facultatem haberent, uti patet ex I. Dispenfatori 51. Dig. de solut. & liberat. [Sed Festus vocis tantum etymon indicare voluit. Legendum autem Quia pro Qui.]

DISPENSATIO, ōnis. f. [*ἀφάνεια, διακεία*] Munus Dispenfatoris. Sueton. in Othon. cap. 5. Ante paucos dies servo Cæsaris pro impetrata dispensatione. x. sestertium expresserat. Cic. 15. Att. 15.

Curatio & dispenfatio regia. Cic. pro Rabir. Posth. 28. Hæc una ratio a rege proposita Posthumo est servanda pecuniæ, si curationem & quasi dispenfationem regiam suscipisset.

Ærarii dispenfatio. Cic. in Vatrin. 36. Eripueras provinciæ decernenda potestatem, imperatoris deligendi judicium, ærarii dispenfationem.

DISPENNO, ěre. inquit Nonius, est Expandere. tractum a Pennis & volatu avium. Plaut. Mil. 5. 1. 14. Ubi lubet, dispennite hominem divorſum, & distendite. Quædam exemplaria pro Dispennite, legunt Dispendite. Antiquum & inhabitatum.

DISPERDO, ūdi, ūm, [*ἐξολοθίζω, δόλωμι*] ěre. Idem quod Perdere, sive Consumere significat. Plaut. Trin. 2. 2. 53. Pater præterea aliquantum animi causa in delictis dispendidit. Idem. Caf. 2. 3. 32. Imo age ut lubet, ede, bibe, disperde rem.

Disperdere ac dissipare possessiones. Cic. 1. pro Lege Agr. 1. Videte nunc proximo capite, ut impurus belluo turbet Rempub. ut a majoribus nostris possessiones relictas dispendat & dissipet.

Cives disperdere. Cic. 5. Fam. 10. Qui tot ingenuos, matresfamil. cives Romanos occidit, arripuit, dispendidit, regiones vastavit?

Carmen disperdere. Virg. 3. Ecl. 27.

— non

— non tu in triviis indocte solebas

Stridenti miserum stipula disperdere carmen?

Color disperditur. Lucret. lib. 2. 830.

DISPERDITUS, a, um. Partic. [ἐξολοθρισθείς] Plaut. Pœn. 4. 2. 96. Di immortales meum herum servatum volunt, & hunc lenonem disperditum.

DISPERDITIO, ðnis. f. [ἐξολοθρισις] Cic. 3. Philipp. 31. Cum exercitu Romam sit ad interitum nostrum, & ad disperditionem urbis venire conatus.

DISPEREO, ðvi & ii, ðtum, [ἀσπένδωμι] ðre. Idem quod Perire, aut Disperdi, & Corrupti. Varro 1. de R. R. cap. 11. Fructus solent disperire. Idem lib. 3. cap. 16. Providendum vehementer ne propter æstum, aut propter frigus disperiant.

Fundum disperire patitur. Cic. 2. de Lege Agr. 79. Unumne fundum pulcherrimum populi Romani, caput vestra pecuniæ, pacis ornamentum, subsidium belli, fundamentum vectigalium, horreum legionum, solatum annonæ, disperire patimini?

Labores dispereunt. Catul. 14. 11.

Dispeream, Jurantis vox. Martial. lib. 2. 69.

Si non mentiris, Classe, dispeream.

Dispeream ni. Hor. 1. Serm. 9. 47.

Hunc hominem si velles tradere, dispeream ni Summofles omneis.

Disperii, idem quod Perii, vel Interii, vel Occidi, vel Actum est de me, vel Nullus sum. Ter. Heaut. 2. 4. 24. Idem Adelph. 3. 3. 1. Disperii, Ctesiphonem audivi filium, &c. Formula desperantis.

DISPERGO, ði, sum, [ἀσπείρω, κατασπείρω, ἀσπείρω, διασπείρω] ðre. In diversas partes spargere. Cic. 4. Acad. 120. Cur mortifera tam multa perniciosa terra marique disperferit. Ter. Adel. 5. 2. 7. An tibi mavis cerebrum dispergam hic?

Interferere & dispergere in causa exornationes. Auth. ad Heren. 4. 33.

Varie dispergere. Auth. ad Heren.

Corpus passim per agros dispergere. Cic. 3. de Nat. Deor. 67.

Puerum interea obruncat: membraque particulatim dividit, Perque agros passim dispergit corpus, &c. Ex antiquo poeta, de Medea.

Ignis fervorem dispergit. Sil. lib. 7.

Membratim partes rei gestæ dispergere in causam. Cic. 1. de Invent. 30.

Membratim oportebit partes rei gestæ dispergere in causam, & ad unam-queque confestim rationem accommodare.

Vitam dispergere in auias. Virg. 11. ðn. 617.

DISPERSUS, a, um. Partic. [διασπασμένον, διασκορμένον] Cic. pro Sext. 91. Quodam tempore homines, nondum neque naturali, neque civili jure descripto, fusi per agros ac disperfi vagarentur.

Multos ex fuga dispersos excipiunt. Cæf. 6. Bell. Gall. 34.

Dispersa & dissipata. Cic. 1. de Orat. 187. Omnia fere quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, ut in musicis numeri & voces & modi.

Dispersum atque infinitum. Cic. de Petit. Conf. 1. Ut ea quæ in te dispersa atque infinita viderentur esse, ratione & distributione sub uno aspectu ponerentur.

Interjectus & dispersus. Auth. ad Heren. 2. 3. In causa conjecturali, narratio accusatoris, suspiciones interjectas & dispersas habere debet, &c. Agmina dispersa per agros. Sil. lib. 16.

Bellum longe lateque dispersum. Cic. pro Lege Manil. 35. Ita tantum bellum, tam diuturnum, tam longe lateque dispersum.

Clamor dispersus. Lucret. lib. 4. 183.

Clamor in ætheriis dispersus nubibus aufrit.

Collectio membrorum dispersa. Cic. pro Lege Manil. 22. Medea illa quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga, fratris sui membra in his locis, qua se parens persequeretur, dissipavisse, ut eorum collectio dispersa, mœrorque patrius celeritatem retardaret.

Comas incultas dispersa. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 55.

Fama dispersa per auras. Tibullus.

Scilicet ista fuit populi dispersa per auras

Fama, quod admittis nuper amator erat.

Incendia dispersa. Virg. 10. ðn. 406.

Dispersa immittit sylvis incendia pastor.

Tecta madent dispersa cerebro. Sen. Herc. 11. i. e. Respersa.

Cogere dispersa. Cic. 1. de Orat. 187. Atque interea tamen dum hæc quæ dispersa sunt, coguntur, vel passim, licet carpentem & colligentem undique, &c.

DISPERSUS, ðis. m. [διασπαστός] Cic. 9. Att. 11. Quod Consules laudas, ego quoque animum laudo, sed consilium reprehendo. dispersu enim illorum actio de pace sublata est, quam quidem ego meditabar. Legitur & Discessu & Dispersione.

DISPERSE, five DISPERSIM. Adv. [δυσπειραστέρως] Cic. 6. Verr. 116. Nunc jam illa omitto, que disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt. Varro de R. R. lib. 1. cap. 1. Qui Græce scripserunt, dispersim alius de alia re, sunt plus quinquaginta.

Separatim ac dispersim. Varro 3. de R. R. cap. 2. Et alii quid separatim ac dispersim in libris reliquerunt.

Disperse & diffuse res dicte. Cic. 1. de Invent. 98. Enumeratio est, per quam res disperse & diffuse dicte, unum in locum coguntur.

DISPERSIO, ðnis. f. [δυσπείρασις] Dissipatio. Augustin. Confess. 12. 16. Colligas totum, quod sum, a dispersione & deformitate hac. Tertull. adv. Judæos cap. 10. Dispersio vobis obvenit. Et cap. 13. In dispersiones gentium. conf. eund. de Refurr. cap. 30. Veget. R. Mil. 3. 8. Hidor. 18. 2.

DISPERTIO, ðvi, ðtum, [διαμεριζομαι, διαμερίζω] ðre. quod & Dispartitio deponens forma dicitur: ex Dis & Partior compositum: V. DISPARTIO. In diversas partes dividere: ut Dispartire cerebrum alicui. Plaut. Cæf. 3. 5. 19.

Dispartire exercitum per oppida. Liv. 9. Bell. Pun.

Dispartire fortunas patrioçis. Cic. 8. Philipp. 12.

Dare & dispartire initia vitæ. Cic. 7. Verr. 186. A quibus initia vitæ atque victus, legum, morum, mansuetudinis, humanitatis exempla hominibus, & civitatibus data, ac dispartita esse dicuntur.

Dispartivisti injuria. Plaut. Aul. 2. 5. 5. i. e. Injuste, inæqualiter.

In genera dispartire. Cic. 3. de Orat. 114. Redeunt rursus ad conjecturam, eamque in quatuor genera dispartiunt.

In infinita dispartiri aliquid. Cic. 2. de Legib. Sæpe quod positum est in una cognitione, id in infinita dispartitur.

In minima res aliquas dispartire. Cic. 4. Acad. 17.

Membra eorum generum dispartire. Cic. 1. de Orat. 190. Deinde eorum generum quali quadam membra dispartiat, tum propriam cujusque vim definitione declaret.

Orationem dispartire in membra quadam. Cic. de Clar. Orat. 162. Et in membra quadam, quæ καὶ Græci vocant, dispartiebat orationem lubentius.

Pecuniam dispartire. Cic. pro Cluent. 69. Illo absoluto, pecuniam illam aut iudicibus dispartendam, aut ipsi esse reddendam.

Prædam æquabiliter dispartire. Cic. 2. Off. 40. Ille autem qui archipirata dicitur, nisi æquabiliter prædam dispartiat, aut occiditur a focis, aut relinquitur.

Tempora voluptatis laborisque dispartire. Cic. pro Muren. 74. Neque vero Cretes, quorum nemo gustavit unquam cubans, melius quam Romani homines, qui tempora voluptatis laborisque dispartiant.

Tirones dispartire inter legiones. Hirt. Bell. Afr. 46.

DISPERTIOR, ðris. pass. Lucret. lib. 3. 702.

Dispartitur enim per cutas corporis omnes, &c. Et Nepos 18. 2. 1. Alexandro Babylone mortuo, cum regna singulis familiaribus dispartirentur. V. DISPARTIOR.

DISPERTITUS, Partic. [διαμερισμένον] Cic. 9. Att. 12. Ego vero in præsentia subitum discessum, & præcipitem professionem cum tibi, tum ipsi Cn. inutilem & periculofam puto, & fatius existimo vos dispartitos & in speculis esse.

Genera herbarum dispartita. Lucret. lib. 1. 889.

Officium cum aliquo dispartitum. Cic. 5. Fam. 2. Quod quum dicerem, illud adjuncti, mihi tecum ita dispartitum officium fuisse in Republicæ salute retinenda, &c.

DISPERTITIO, ðnis. f. Tertull. adverb. Herm. cap. 31. Eadem ratione non potest pari dispartitionem & demutationem.

DISPESCO, ði, ðtum, [δισκομαι] ðre. ex Dis & Pisco; Est proprie Pecus a passione deducere, inquit, Festus, ut Compescere Una pascere, & in uno loco continere. [Sed melius Dacer. in v. Compescere, exp. Gregem segregare, ita ut pars seorsim pascat.

Dispscere, Separare & dirimere. Plin. lib. 5. cap. 9. Inde Africam ab Æthiopia dispscens. [Neutraliter apud Apul. positum est: Cum & habitacula summa ab infimis tanta intercapedine fatigii dispscant, pro Dissent, si fides Prisciano l. 10. f. 126. Ald. Sed rectius in cod. Elmenh. p. 44. de Deo Socr. editum: Intercapedo f. dispscet.

DISPHEMDONA, Supplicii genus est inhumanum, quo Dertices Persarum gens in delinquentes utebantur. Nam proceris curvatis arboribus, & criminofis in deflexis cacuminibus alligato, illis repente laxatis, lacerum corpus in diversa distrahebant. Ex Alex. Genial. Dier. lib. 3. cap. 5. Metuo autem ut ipsa vox, uti legitur apud Alexandrum, sit probata satis, ac non potius temere conflictæ ex Plutarcho in Alex. p. 690. B. Edit. Paris. de Besti supplicio, Βίβλιον διασπενδονιστον ἄριστον ἄνδρα ἐν ταύτῳ κερμαίνοντα, ἐκαστὸν μέρῳ ἀπεσπασμένης τῆς σώματος, ἐπιμήτας ἐκείνου ἐς αὐτὸν ῥάμην φερόμενον τὸ σπασθῆναι αὐτῷ μέρῳ νέμεισθαι. [Nisi summae incitæ damnare velis Genialium Dier. Scriptorem, Saltem Diaspendonema Gr. διασπενδονισμα apud ipsum legendum est, ut in typhotetam transferatur sphalma, quod miror non vidisse Tiraquellum. διασπενδονιστον alii vocant. V. Cafaub. ad Vopiscii Aureliani. C. 7. p. 311 Ed. Paris. 1603. Diaspendonem minus recte Cæl. Rhodig. quo de V. f. l.

DISPICIO, ðvi, ðctum, [διασπείρω, διασκοπέω] ðre. Diligenter in omnem partem videre significat. Cic. 2. de Fin. 97. Simul atque ipse gravi vulnere exanimari videret se, ut primum dispexit, quæsitivit salvasne esset clypeus.

Dispicere, per translationem, est ut ait Valla lib. 5. Providere & circumspicere mente, tanquam in omnem partem lumina mentis intendere, omniaque discernere. Ter. And. 3. 5. 16. Sed paululum sine ad me ut redeam, jam aliquid dispiciam. Cic. 1. Q. frat. 3. Ego quid sperem, non dispicio. Et 1. Tusc. 45. Tamen acie mentis dispicere cupiebant.

De conditione institoris dispicere. Ulp. in l. 1. principio D. de exercit. action.

Dispicere & sentire quid simus. Cic. 5. de Fin. 41. Quum autem dispicere cœperimus, & sentire quid simus, & quid animantibus cæteris differamus, tum ea seani incipimus ad que nati sumus.

Verum dispicere imbecilli animi non possunt. Cic. 2. de Divin. 81.

DISPEX, ðis. Glolf. Ver. ἀποσπέντης, Dispex. [Ut Prospex, Auspex. An potius Dispicax legendum?

DISPECTUS, us. m. [καὶ ἀποσπέντης] pro Discretionem, vel Respectu, Dialectu. Sen. 2. de Ira. Quid si pueris, quod neglecto dispectu officiorum, ad lusus & ineptas aequalium jocos spectent, quis irascatur, &c. Dispectus, pro Consideratione vel Contemplatione. Sen. Ipat. 110. Quibus dispectum utilitatis, timor in periculis excutit.

DISPECTOR, ðris. m. Tertull. ad Uxor. 2. g. princ. Dispectores divinarum sententiarum, ex Rigidi qui semel lectione. Proben. Despectatores. Sed & alibi vox. Dispector Tertulliano placuit: ut de Anima cap. 15. Scrutator & dispector cordis Deus: & Apol. cap. 45. Incontemptibilis Dispector; itidem Deum intelligens.

DISPECTIO, ðnis. f. Idem quod Dispectus. Tertull. de Refurr. cap. 19. princ. Hæc dispectio tituli & præconii ipsius.

DISPECTO, ðre. Arnob. 1. p. 13. Non ex gratia, sed ex vero disceptationis hujus dispectare momenta.

DISPICENTIA, a. [ἀπειθεσία, ἀπειθεσία] Circumspectio & providentia & consideratio diligens, atque discretio.

DISPLICIO, ði, ðtum, [ἀπειθεσία] ðre. Contrarium est suo simplici. Ter. Heaut. 4. 2. 28. Prius quæso disce quid sit vivere: ubi fies, si displicebit vita, tu isthoc utitor. Cic. 2. Att. 18. Displiceo mihi, nec sine summo scribo dolore. Cic. pro Domo sua, 13. Non me fieri potest, ut populo de Cyprio rege placeret, de exulibus Byzantinis displiceret? Arridere aliquid & displicere, contraria. Cic. 13. Att. 21. Arridere illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet.

Displicens fui. Sen. de Brevitate Vitæ cap. 2.

DISPLICENTIA, a. [ἀπειθεσία] Sen. de Tranquill. Vitæ cap. 2. Hinc illud tædium & displicentia sui, & nusquam residentis animi volutatio.

DISPLICINA, *n.* Quae displicet. Plaut. Cist. 1. 1. 18. Confectum vocabulum more Plauti. Scal. Boxh. & Gronov. legunt Displina. Atque ita deinceps editum.

DISPLICIUS, *a, um.* ut, Displacita insolentia & insuavitas. Gell. 1. 21.

DISPLICIO, *ui & avi, itum & atum*, [διασπείζω] *äre.* Contrarium est suo simplici Placo.

Displacitas volucres, per translationem dixit Varro lib. 3. de R. R. cap. 16. pro Disgregatas & Dispersas, de apibus loquens, Siquando inquit, displicatae sunt, cymbalis & plautibus numero reducunt in locum unum.

DISPLICATIO, *önis.* f. Augustinus.

DISPLICIDO, *öni, ösum*, [διασπείζω] *äre.* Sonitus edere. Varro 2. de R. R. cap. 9. Pedibus magnis & altis qui ingredienti ei displodantur: digitis discretis.

Disploda sonat quantum vesica. alii Diplosa legunt. Hor. 1. Serm. 8. 46. h. e. Rupta percussione: vel Compresu manuum, quum sit plena venti, rupta. Ex Acrone & aliis interpretibus.

Displodis naribus. i. e. Dilatatis. Arnob. 3. p. 108.

DISPLOSIO, *önis.* f. apud Arnob.

DISPLUVIATUS, *a, um.* Utrumque pluviam dimittens; ut Tecta displuviata, Vitruvius 6. 3. dixit, quae sunt trabium junctis capitibus, & imis partibus divaricatis, ut in diversas partes aqua pluvia defluat.

DISPOLIO, [δσπώω, σπώω] Idem quod Spoliare. Ter. And. 4. 5. 21. Tum ipsam dispoliare non libet. **DESPOLO**: utrumque enim legitur. Cic. 6. Verr. 42. Ut etiam cum caeteris Siculis dispoliaretur. Dispoliari honore. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Qui sunt assecuti summum gradum honoris, non dispoliabantur honore.

Ut deponens usurpavit Afran. apud Nonium, 7. 100. Quos impune depopulatur & dispoliatur dedecus.

DISPOLIATUS, *a, um.* Apul. Apol. p. 323. Pudore dispoliato. Et Sen. ad Marciam cap. 24. Dispoliatus oneribus alienis.

DISPOLIATIO, *önis.* f. Paulinus Nolanus Epist. 29. (al. 10.) cap. 1. De primorum patrum dispoliatione cognoscimus.

DISPOLIABULUM, *i. n.* [ἀφροσύνη] Dictum videtur ut Venabulum, ut mendicabulum, ut exorabulum; quae tamen nec locum, nec instrumentum significant. Plaut. Bacch. 3. 1. 9.

Egone ut haec clusa geltem clanculum, ut calem patrem, Piloclere, tua flagitia, aut damna, aut dispoliabilia, &c. i. e. Scortationes & nequitias. In MSS. Defidiabula, eamque scripturam expresse Gronov. V. f. 1.

DISPONDÆUS, [δσπώνδευς] vel **DISPONDÆUS**, [δσπώνδευς] Pes qui constat ex quatuor syllabis longis, ut öratöres. Cic. in Orat. [Ibi quidem Cic. C. 64. de Spondeo loquitur, nusquam, quod quidem meminim, de Dispondeo. Sed V. Diomed. 1. 3. p. 476.]

DISPÖNO, *sui, situm*, [διατίθημι, διατίθημι, διατίθημι, διατίθημι, διατίθημι] *äre.* Ordinare. Plin. lib. 9. Epist. 213. Quæris quemadmodum in Tuscis diem æstate disponam. Evigilo, &c. i. e. Officia diei ordinem. Sic Disponere suo quidque ordine, Columel. lib. 12. cap. 2.

Describere & disponere cuique munus suum. Cic. de Petit. Conf. 17. Fac ut plane iis hominibus, quos devinctos tenes, descriptum ac dispositum suum cuique munus sit. Minus correctæ exemplaria legunt Depositam.

Disponere atque dispensare. V. **DISPENSO**.

Paulo significantius aliquid disponere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Classem disponere. Cæs. 3. Bell. Civil. 3.

Comas disponere. Martial. lib. 12. 79.

Insidias. Hirt. 8. Bell. Gall. 12.

Libros confusos disponere. Cic. 3. de Orat. 135.

Locis omnibus dispositi. Cic. 10. Fam. 31.

In ordinem disponere aliquid. Sen. Hippol. 12.

Otium disponere. Plin. lib. 4. ad Pomponium Bassum, Epist. 88. Quam ex communibus amicis cognovi, te, ut sapientia tua dignum est, & disponere otium, & ferre, habitare amoenissime, &c.

Pocula disponere. Ovid. 3. Fast. 50.

Plenaque odorati disponit pocula Bacchi.

Præsidia disponere. Cæs. 1. Bell. Gall. 8.

Remedia nusquam non disposuit homini Natura. Plin. lib. 24. cap. 1.

Signa disponere ad, in &c. Cic. 3. Verr. 50. Quæ signa nunc Verres ubi sunt? illa quaero, quæ apud te nuper ad omnes columnas, omnibus etiam intercolumniis, in sylva denique disposita sub divo vidimus.

Studia sua disponere ad honorem. Cic. pro Muren. 30. Sed nunc de studiis ad honorem dispositis, non de insita cuiusque virtute disputo. [Locus hic an sanus sit non facile dixerim.]

Tempus disponere. Martial. lib. 5. 21.

Si disponere tempus otiosum,

Et verè pariter vacare vitæ, &c.

Tormenta disponere in muris. Cæs. 1. Bell. Civil. 17.

Verba disponere, ut pictores varietatem colorum. Cic. in Orat. 65.

Vias disposuit. Tibull. lib. 2. 3.

Vigilias disponere per urbem. Liv. 9. Bell. Maced.

Vites disponere. Claud. 2. Eutrop. 197.

Hortensè verbum est, ut Differre. Columel. 11. 3. Beta simulatque quinque foliorum est, ut brassica differtur æstate, si rignus est hortus, at si siccanus, autumnò disponi debet. Ita passim hoc cap.

In Vet. Gloss. Disponit. διατίθημι exponitur, quod est regere & gubernare; videturque hoc verbum junioribus Latinorum, sicut & Ordinare (quod idiotismo Itatorum & Gallorum colligitur, ubi ordire, ordonner, & ordonnance de imperiis frequenter usurpatur) poni aliquando solum.

Hinc & Dispositio, de qua postea. De isto hujus v. usû apud Sequioris ævi scriptores H. St. observato V. in **DISPOSITIO**.

DISPOSITICS, *a, um.* [διατεθειτός] Ordine positus, ut Disposita myrto folia, concava buxo, inordinata pomis. Plin. lib. 16. cap. 24.

Aptum & ratione dispositum aliquid habere. Cic. pro Rosc. Amer. 133.

Dispositi in turmas. Stat. 5. Theb.

— magnasque in prælia mentes

Dispositi in turmas rursus.

Disposita in omnem fortunam consilia. Liv. 2. Bell. Maced. Consilia in omnem fortunam jam disposita habebat.

Opus dispositum. Claud. de Sext. Conf. Hon. 225.

Vir dispositus. Plin. 2. Epist. 11. ad Arrianum, Postero die dixit o Mario Salvius Liberalis, vir subtilis, dispositus, acer, discretus, h. e. In orando singula suis locis aptans & distribuens.

Vita hominum disposita, pro Bene constituta, & quæ non fluctuat. Plin. 3. Epist. 1.

DISPOSITUS, *us, m.* [κατατάξις] pro Dispositione. Tacit. 2. Hist. 4. Dispositu, provisusque rerum civilium peritus.

DISPOSITE, Adv. [διατεθειμένος] idem quod Commode. Cic. 6. V. 87. Non possum disposite istum accusare, si cupiam, &c.

DISPOSITIO, *önis.* f. [διαθεσις] Columel. lib. 12. cap. 2. Quis enim dubitet nihil esse pulchrius in omni ratione vitæ dispositione atque ordine? Plin. lib. 5. Epist. 6. Hanc dispositionem, amœnitatemque ceterorum late longeque præcedit hippodromus.

Dispositio apud Rhetores, est Rerum inventarum in ordinem distributio. Cic. 1. de Invent. De hac multa Quintil.

Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 179. Qui ordo tibi placet, inquit Catulus, & quæ dispositio argumentorum, in qua mihi semper Deus videri soles.

Dispositio, pro Cura, administratione, item Præcepto, edictive & nitor. Capitol. Gordiano tertio, in oratione ipsius Gordiani ad Septimum: cujus ductu & dispositione, & hæc transigimus, & cæteri transigemus. Sidonius cum alibi, tum 3. Epist. 6. Vestrum est, expectationem nostram competentibus dispositionibus munerari. Sic Notitia utriusque Imperii, itemque in Novellis: Sub dispositione v. illustris Præfect. Prætor. &c. non semel legas. Vetus Inscriptio Romæ **OVAE FORMA INTERDICTI ET DISPOSITIONIS SVB GL. DII PERICVLO CVSTODIENDA MANDATVR.**

Dispositio recentioribus auctoribus etiam dicitur Provisio annonaria Capitol. in Gordiano Tertio: Cujus viri tanta in republ. dispositio fuit ut nulla esset unquam civitas limitanea, quæ non posset exercitu pop. Rom. ac principem ferre. V. Casaub.

Dispositio recentioribus, & pro Consilio, seu Ratione usurpatur. Veget. de Re militari 3. 26. extr. Magna dispositio est, hostem fame magis urgere quam ferro. Sic Imperatorias dispositiones Eumenius rhetor dixit pro Restaur. Schol. cap. 5.

Disponere & Dispositio apud recentiores Scriptores, ut Gall. dicitur *Disposer de quelque chose.* 9. Statuere pro arbitrio. Capitol. in Vero Imperatore 162. Frob. (C. 8.) Multa line fratre disposuit. Sic Lampridius in Alex. Severo 228. Et quia de publicandis dispositionibus mentis & Vopisc. in Aureliano (C. 47. in Aurel. Epist.) Nunc tuum est officium, Arabiane jucundissime, elaborare, ne meæ dispositiones in iritum veniant. H. St.

DISPOSITURA, *a. f.* Idem, ex veteri forma. Lucret. lib. 1. 1025. — deveniunt in tales disposituras. Conf. lib. 5. 193.

DISPOSITOR, *önis.* m. [διαθεσις] Sen. lib. 5. Nat. Quæst. Nimirum in hoc providentia, ac dispositio ille mundi Deus aëra ventis exercendum dedit, &c.

DISPOSITRIX, *icis.* f. Fortunatus 7. Carn. 6. Floret & egregia dispositrice domus.

DISPÜDET, *uit, itum est.* [ἀίδευαι] *äre.* Bis pudere, vel Valde pudere. Plaut. Bacch. 3. 3. 77. Ter. Eun. 5. 1. 6. Dispudet mihi sic dati esse verba. Ovid.

Quos Veneris furti dispuduisse ferunt.

DISPÜLVERO, *äre.* Dissolvere, In pulverem redigere. Nævius Gymnasticò, Saxa, sylvas, lapides, montes, disjicis, dispulveras. Nonius.

DISPÜVERATIO, *önis.* f. Beda.

DISPÜMO, [διαφύω] *äre.* Spumas ejicere, spumis purgare. Pallad. Febr. 25. Aliqui aquam falfam dispumant. Conf. Columel. 12. 38. & ex Virg. Gell. 2. 3. extr. [V. **DESÜMO**. Quomodo perpetuo scribendum id verb. videtur.]

DISPUMATUS, *a, um.* Columel. 12. 34. Ad tertias dispumatam. Pallad. Oct. 1. 17. Mel non dispumatam.

DISPÜNGO, *nxii, nctum.* [δσπίνγω] *äre.* Expungere, Amovere. [Ita quidem Steph. Sed an usquam hoc sensu positum legerit, ipse viderit.]

Dispungere & recensere vitæ dies, quasi Puncto notare. Sen. de Brevit. Vita, Dispunge & recensere Vitæ tuæ dies: paucos & ridiculos refedisse apud te videbis.

Dispungere rationes, est Computum (ut nostri dicunt) examinare. Papinianus in l. Cognoscere. D. de Verborum significatione, Dispungere est conferre accepta & data. Idem de Statuliberis. l. Si statulibera, Percontandas, atque examinandas rationes, & dispungendas atque executiendas. Budæus.

Vellej. l. 1. C. 13. de Scipione: Neque enim quisquam hoc elegantius intervalla negotiorum otio dispunxit.

DISPÜNCUS, *a, um.* ut, Animæ prompta humatione dispunctæ. Tertull. de Cor. cap. 57. Et, Specialis medicinæ dispuncta prophetia. Idem advers. Marc. 4. 10.

DISPÜNCIO, *önis.* f. Ulp. 42. Dig. 1. 5. l. 15. Utrum semel an etiam sæpius recognitio & dispunctio concedenda sit creditoribus, videamus, &c. Eleganter Tertull. adv. Marc. 5. 12. Dispunctionem boni & mali operis vocat, cum manifestari ante Christi tribunal, quisque recipiemus, quæ per corpus admittimus, sive bonum, sive malum. Idem de Test. Anim. advers. Gent. cap. 4. Dispunctionem vitæ vocat mortem.

DISPÜNCIOR, *önis.* m. Idem Tertull. contra Marc. 4. 17. Index & dispunctio meritorum. Gloss. Gr. Lat. διασπίνω Dispunctio.

DISPÜTO, [διασπείζω] *äre.* a Putando, quod valet purum facere, inquit Varro l. 5. de L. L. Est autem Disputare, per translationem, Disceptare & differere. Martial. lib. 9. 79.

Quod optimum sit disputat convivium

Laetanda Prisci pagina. Cic. 7. Verr. 7. Dicere omnes, & palam disputare. Idem de Amicit. Caronem induci senem disputantem, quia nulla aptior videbatur persona, quæ de illa ætate loqueretur.

Argumentari, differere, ac disputare. Cic. 1. de Fin. 31. Sed & argumentandum, & accurate differendum, & rationibus conquiritis de voluptate & dolore disputandum putant.

Accurate & exquisitè disputare de aliquo crimine. Cic. in Brut. 276.

Acute disputare. Cic. 5. Tusc. 28. Acute autem disputantis illud est, non quid quisque dicat, sed quid cuique dicendum sit videre.

Leniter disputare. V. **LENIS.**

Lentius disputare. V. **LENITUS.**

Disputare aliquid alicui. Plaut. Men. prol. 50. Ut hanc rem vobis examullim disputem.

Ad aliquid non incite disputare. Cic. 3. Tusc. 18. Itaque non incite Heracleotes Dionysius ad ea disputat, quae apud Homer. Achilles queritur, &c.

De aliqua re disputare. Cic. 13. Philipp. 12. Eas dum recito, dumque de singulis sententis breviter disputo.

De omni re disputare in contrarias partes. Cic. 1. de Orat. 158.

De jure omni in commune disputandum semper. Quintil. lib. 7. cap. 2.

In eam sententiam disputo. Cic. 1. de Orat. 117. Neque haec in eam sententiam disputo, ut homines adolescentes, siquid naturale forte non habeant, omnino a dicendi studio deterream.

In ullam partem disputare. Cic. 7. Verr. 7. Durum hoc fortasse videatur, neque ego ullam in partem disputo.

Per alicujus personam disputare. Cic. 7. Fam. 3. Nisi caetera quae sunt a me in secundo libro de Oratore per Antonii personam disputata de ridiculis, *ἰντρονία* & arguta apparebunt, ut sacramento contendas mea non esse.

Ratione & via disputare. Cic. in Orat. Quicquid est igitur de quo ratione & via disputetur, id est ad ultimam sui generis formam speciemque redigendum. Ratione & via, quod Graeci dicunt *Methodo*.

Rationem disputare cum aliquo. Plaut. Aulul. 3. 5. 55.

Ubi disputata est ratio cum argentario.

Etiam plus ipse ultro debet argentario. i. e. ad liquidum perducta, V. Scalig. ad loc.

Verbis disputare in utranque partem. Caes. 1. Bell. Civil. 86.

Verbis multis aliquid disputare. Cic. 3. Fam. 8. Idque arbitror me Synnadis pro tribunali multis verbis disputavisse.

Verbis pluribus disputare de re aliqua. Cic. 3. Verr.

Disputatur, imperf. Cic. 2. de Fin. 19. Perpetua oratione contra disputatur.

DISPUTANS, antis, Partic. [*ἀφαιρηθῆναι*] Cic. 5. Tusc. 28. V. Acute disputare in ipso v.

DISPUTATUS, a, um. V. item supra in **DISPUTO.**

DISPUTATIO, onis, f. [*ἀφαιρησις, συζητησις*] ut Disputatio de re aliqua. Cic. 4. Acad. 30.

Disputatio & dialogus de Oratore. Cic. 1. Fam. 9. Scripsi igitur Aristoteleo more (quemadmodum quidem volui) tres libros in disputatione & dialogo de Oratore. V. **DIALOGUS.**

Copiosa disputatio. V. **COPIA.**

Infinite, concertationumque plenae disputationes. Cic. 1. Orat. 194.

Liberior in utranque partem disputatio. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Litigiosa disputatio. V. **LIS.**

Non ita longa disputatio. V. **NON.**

Confere disputationes. V. **CONFERO.**

Ducere disputationem a capite. V. **CAPUT.**

Ingredi disputationem. V. **INGREDIOR.**

Disputationis nomine etiam vocata Concio. August. de Sanct. Tract. 6. 89. Quia haec disputatio jam est claudenda. V. ejusd. Confess. 5. 13. & Hieron. Epist. 22. ad Eustach.

DISPUTATIUNCULA, ae, f. dimin. Sen. Epist. 117. Disputatiunculis inanibus subtiliter vanissimam agitare.

DISPUTATOR, oris, m. [*ἀφαιρητής*] ut Disputator subtilis. Cic. 1. Off. 3.

DISPUTATRIX, icis, f. [*ἀφαιρητριά*] a Quintil. lib. 2. cap. 20. Dialectice dicitur Virtus disputatrix.

DISPUTABILIS, e. [*ἀφαιρηθήσεται*] Sen. in Epist. ad Lucil. Res disputabilis in utramque partem.

DISPUTATORIUS, a, um, unde

DISPUTATORIE, Adv. Idem. ut Disputatorie argumentosus. Sidon. 9. Epist. 9.

DISQUAMO, DISQUAMATUS, V. DESQUAMO.

DISQUIRO, sivi, itum, [*ἰξτιζω*] etc. Diligenter querere & investigare. Hor. 2. Serm. 2. Verum hic impranti mecum disquirite.

DISQUISITIO, onis, f. [*ἰξτισις*] Ipse disquirendi actus.

Disquisitio rursus est iudicium per opiniones, ut nunc loquimur, quam opinionem vel sententiam omnes rogantur. Cic. de Arusp. Resp. 13. Idem pro Sylla 79. Sed in magnis disquisitionibus repentinisque periculis vitam uniuscujusque esse testem. Budaeus.

Venire in disquisitionem. Liv. Decad. 3. lib. 6. Sed non quid ego fecerim, in disquisitionem venit, sed quid illi pati debuerint. i. e. Non rogantur sententiae de me.

Ad disquisitionem populi vocare, Suet. Caes. cap. 16. est Postulare, accusare ap. pop. V. ibi Casaub. [Sic, Ad disquisitionem tenatus Ner. 2. Vitiosum est, pro argumento sumere, quod in disquisitione positum est. Auth. ad Heren. lib. 2. 41.]

DISSEĀRO, [διασείρω] are. Verbum rusticum; significat Castrare, & diversis modis quod spissum est, Rarum facere. Columel. lib. 4. cap. 32. Sed illud de integro refodi debet: hoc potest intercidi & distrari: quod opus rustici castrationem vocant.

DISRUMPO, V. DIRUMPO.

DISSAVIOR, vel DISSUAVIOR, [ἀφαιρῶ] are. Est valde Suaviari. Cic. 16. Fam. 27. Ego vos ad 111. Kal. videbo, tuosque oculos, etiam si te veniens in medio foro videro, distillaviabor. [Forte pro Desuaviari.]

DISSĒCO, ui, ectum, [*διασείρω, διασείρω*] are. In varias partes scindere. Plin. lib. 11. cap. 37. Tertio capto Lacedaemonii pectus dissecueri causa videndi. Sic lib. 25. cap. 5.

DISSECTUS, a, um, ut, Unio dissectus. Plin. lib. 9. cap. 35.

DISSECTIO & DISSECTIO, onis, f. apud Celsum.

DISSECTOR, oris, m. pro Anatomico apud Celsum. [Utrumque quidem ex Lipsienfi Thesuro hac descriptum, sed apud Celsum non extat, qui perpetuo incidere corpora, Dissecare nusquam posuit. Et illud sane Graeco *ἀνατέμνω* melius respondet.]

DISSEMINO, [διασείρω, κατασείρω] are. Spargere, divulgare. Cic. 4. in Catil. 6. Latius opinione disseminatum est malum.

Disseminare, & spargere sive dispergere. Cic. pro Planc. 56. Idem pro Arch. 30. Ego vero omnia quae gerebam, jam tum in agendo spargere me ac disseminare arbitrabar in orbis terrae memoriam sempiternam.

DISSEMINATIO, onis, f. ut, Evangelii disseminatio. Tertull. de Fuga in Persecut. cap. 6. Extimescere malevolorum disseminaciones. Apul. Met. 11. P. 272. extt.

DISSENTIO, ſi, ſum, [*διαφωνία, διαφωνία*] ire. Discordare, diverſum ab alio sentire. Cic. de Amicit. 31. Ab iis qui pecudum ritu ad voluptatem omnia referunt, longe diſſentimus.

Longe diſſentire. V. **LONGOS.**

Manifestus diſſentire. Tacit. 2. Ann. 57. Atror, ac diſſentire manifeſtus.

Liberius ab aliquo diſſentire. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Non timide ab aliquo diſſentire. Quintil. lib. 3. cap. 8.

In eo plures diſſenſerunt. Quintil. lib. 3. cap. 3.

Diſſentire in re aliqua ab altero. Cic. pro Lege Manil. Sed in hoc ipſo ab eo vehementiſſime diſſentio. Idem 1. de Orat. 5. Soleſque nonnquam hac de re a me in diſputationibus noſtris diſſentire.

Aceterorum more ac natura diſſentire. Cic. pro Font. 20.

De veritate ab aliquo diſſentire. Cic. 2. de Fin. 89. Qui maledictis inſectantur eos, a quibus de veritate diſſentiunt.

A ſeipſo diſſentire. Cic. 4. Tusc. 29. Vitioſitas autem eſt habitus aut affectio in tota vita inconfans, & a ſeipſa diſſentiens.

Cum aliquo diſſentire. Cic. pro Sylla 60. Qui ita de ambitione & de ſuffragiis ſuis cum colonis diſſenſerunt.

Voluntas diſſentit ſcriptoris cum ſcripto. Auth. ad Heren. lib. 1. 19. Ex ſcripto & ſententia naſcitur controverſia, quum videtur ſcriptoris voluntas cum ſcripto ipſo diſſentire.

Inter ſe diſſentiunt. Cic. 2. de Fin. 19.

Diſſentire, cum dativo. Sen. Epist. 20. Ne orationi vita diſſentiat.

DISSENTIOR, tri. (ut Aſſentior) pro Diſſentio. Caelius apud Priſcian. 8. p. 801. Qui intelligunt, quae faciunt, diſſentiuntur.

DISSENTIENS, entis, Partic. [*διαφωνών*] ut Graviffime diſſentienter cives. Cic. 12. Philipp. 27.

DISSENSUS, a, um. Cenſorin. de Die Nat. C. 4. Pauculis exceptis ab Empedocle diſſentis, &c.

DISSENSUS, ſis, m. [*διſſενſία*] Idem quod Diſſentio.

Acerbus diſſenſus. Claud. de Bell. Gild. 300.

Civilis diſſenſus. Claud. 2. in pr. Conf. Stilich. 86.

Diſſenſu aliter rumor. Claud. 1. in Rufin. 70.

Vario diſſenſu ſcindunt urbem. Stat. 10. Theb. 552.

DISSENSIO, onis, f. [*διαφωνία, διſſενſία*] Diſcordia. Cic. de Amicit. Ex diſſenſionibus atque ex diſcordiis percipi poſſet.

Diſcidium & Diſſenſio. Cic. pro Sylla 60. Ut hoc diſcidio ac diſſenſione facta oppidum in ſua poteſtate poſſet, & Pompeianos habere.

Tumultus atque diſſenſiones. Cic. 2. de Lege Agr. 101.

Diſſenſio a ſuperioribus. Cic. 1. Acad. 14.

Commovere novam diſſenſionem. Cic. 3. de Lege Agr. 4.

Extinguere diſſenſionem. Cic. 11. Fam. 27.

Facere diſſenſionem. Cic. de Lege Agr. 14. Non poteſtatum diſſimilitudo, ſed animorum diſjunctio diſſenſionem facit.

Mollire diſſenſiones. Patere. lib. 2. 121. Quam accenſas plebis Viennenum diſſenſiones, coercitione magis quam poena molliſſet.

In magna ſunt varietate & diſſenſione. Cic. 1. de Nat. Deor. 2.

Summa diſſenſio eſt inter magnos homines. Cic. 4. Acad.

DISSENSOR, oris, m. Gloſſ. Gr. Lat. *επιτηρημάτων*, Diſſenſor.

DISSENTIO, are, frequent. Plaut. Men. 5. 2. 58. Dic mihi iſtuc, quod vos diſſentatis. al. Diſſeratis. q. V. ibidemque Taubm. p. 737. & Meurf. Crit. Exerc. part. 1. p. 148.

DISSENTANEUS, a, um, Adj. [*ἀνομόλογος*] Diſſentiens, non conveniens. Nigidius, Eum locum facit diſſentaneum. Cic. in Partit. 7. Aut conſentanea, aut diſſentanea.

DISSĒPTO, pli, ptum, [*ἀφαιρῶ*] ire. Quod ſeptum erat dirimere & diſſicere. Stat. 10. Theb. 874.

— abſiliunt pontes, tectique tremantis
Saxea frena labant, diſſeptoque aggere rufus
Utitur, & truncas rupes in templa, domosque
Præcipitat.
Aer diſſepit colles, atque aëra montes. conf. Parei Lex. Crit. p. 371.

DISSĒPTUM, i, n. [*ἀφαιρημα*] ut Diſſepta faxea domorum. Lucret. lib. 6. 951. Apud Macrobi. in Somn. Scip. 1. 6. Inteflinorum unum Diſſeptum vocatur, quod ventrem & caetera inteflina ſecernit. Conf. **DISSĒPIUM.**

DISSĒPIUM, inis, & DISSĒPIENTUM, i, n. Membranula quae eſt in medio nucis. Feſtus.

DISSĒRENO, [διασείρω] are. Serenum eſſe vel fieri. Liv. 9. Bell. Maced. Quum undique diſſerenaflet. Legitur & Conferenaflet. Plin. lib. 18. cap. 35. Si cacumina pura ſient, diſſerenabit.

DISSĒRO, evi, itum, [*διασείρω, κατασείρω*] are. Varie feminare & digerere. Columel. lib. 11. cap. 3. Parax utroque tempore laevi & tubaſta terra rariffime diſſeritur. Sic etiam capite præcedenti. Varro de L. L. Nam ut holitor diſſerit in areas ſui cuiuſque generis res, ſic in oratione qui facit, diſſerit dicitur.

DISSĒRO, ui, ertum, [*διαλογίζομαι, διαλέγομαι, φράζω*] are. Orationem contexere & diſputare.

Aggredi de re aliqua diſſerere. Lucret. lib. 6. 940.

Qua de diſſerere aggredior, firmare neceſſe eſt.

Commode diſſerere. V. **COMMODOUS.**

Varie diſſerebat de magnitudine imperii. Tacit. lib. 1. 11.

Diſſerere interdum ponitur abſolute. Cic. 1. de Fin. 31. Sed & argumentandum & accurate diſſerendum, & rationibus conquiſitis de voluptate & dolore diſputandum putant.

Aliquid diſſerere. Cic. 3. de Nat. Deor. 96. Idem 2. Fam. 7. Quod autem & in Senatu pluribus verbis diſſerui, divi in concione, in eo velim ſidem meam liberare.

De re aliqua diſſerere. Cic. pro Flacc. 42. Sed de hoc teſte, totoque Mithridatico diſſeruit & ſubtiliter & copioſe Q. Hortenſius.

Cum aliquo diſſerere. Cic. 1. de Orat. 57. Haec ego cum iſtis Philoſophis cum Atheniſis diſſerebam.

Cum aliquo de re aliqua diſſerere. Cic. 2. de Orat. 11. Per multa de eloquentia cum Antonio diſſeruiſſe, & tanquam in ſchola prope ad Graecorum conſuetudinem diſputaviſſe.

In utranque partem, vel in contrarias partes diſſerere. Cic. 9. Att. 32. In his ego me conſultationibus exercens, & diſſerens in utranque partem, tum Graece tum Latine, & abduco parumper animum a moleſtis. Idem 1. Tusc. In utranque partem multa diſſeruntur.

- Inter eos differitur, Cic. 2. de Fin. 3. Ibid. 1. 19. An partus ancillæ sine in fructu habendus, differetur inter principes civitatis P. Scævola, Marcumque Manium.
- Differuntur hæc inter eos. Cic. de Amicit. 33. Audite vero viri optimi ea quæ sepiissime inter me & Scipionem de amicitia differebantur.
- Quum Adriani differit vitam. Lamprid. in Alex. Severo. 214. Francf. An est legendum Edisserit? H. St.
- DISSERTIO**, ōnis. f. Idem quod Dissertatio. Gell. lib. 19. cap. 12. In ea dissertatione huiusmodi sensus est.
- DISSERTOR**, ōris. m. Apud Nonium 4. 253. Interpret dicitur obsecrari differtor. Gloss. Lat. Gr. Differtor, *σπδισης*.
- DISSERTO**, āre. Contendere. Plaut. Men. 5. 2. 58. Dic mihi istuc, Menæchme, quod vos dissertatis ut sciam. [Ubi tamen alii Dissertatis. q. V. locus varie tentatus, nec inepte Discertatis legeres, quanquam id verbi alibi, quod recordor, non occurrit.] Gell. Quum de antiquitate quorundam verborum dissertaremus. h. e. Dissertationibus contenderemus.
- DISSERTATIO**, ōnis. f. Plin. lib. 10. cap. 68. Quapropter ingenium prædictorum, & reliqua subtextat dissertatio.
- DISSERTABUNDUS**, a, um. Qui differit. Gell. Eumque in corona attantium dissertabundum invenimus.
- DISERTUS**, a, um. Adj. [*λόγιος*, *εὐφραδής*, *ἀμιγής*] Qui probe differit, eleganterque narrat, non qui differitur. Varro de L. L. 5. p. 61. Steph. Nam ut holitor differit in areas sui cuiusque generis res, sic in oratione qui facit, disertus dicitur. Cic. 10. Att. 1. Celer tuus disertus est magis, quam sapiens.
- Differunt Disertus & Eloquens. Disertos me cognosse nonnullos scripsi, eloquentem adhuc neminem: quod eum statuebam disertum, qui post fati acute atque dilucide apud mediocres homines ex communi quadam hominum opinione dicere: eloquentem vero, qui mirabilius & magnificentius augere posset, atque ornare quæ vellet, omnesque omnium rerum quæ ad dicendum pertinerent fontes animo ac memoria contineret. Verba sunt Antonii apud Cic. 1. de Orat. 94. Sensus est: Disertum eum statuebat, qui ex communi sensu ornate posset & copiose dicere: Eloquentem vero, qui non tantum ornate, sed etiam sapienter & docte de omnibus rebus verba facere posset. Quas autem res eloquentem tenere oporteat: postea Crassus exponit, nimirum dialecticam, ethicam, physicam, historicam, poeticam, jus civile, antiquitates, gentium mores, & alia id genus. Eloquens igitur harum artium fontes, capita, & principia, non codice, sed animo & memoria tenebit, ut quum opus fuerit, ex tempore & e vestigio depromat.
- Disertum a Docto distinguit Cic. in Orat. 13. Ita & doctus eloquentia popularis, & disertus elegans doctrina defuit. Doctos, Philosophos appellat, qui popularem eloquentiam negligunt: Disertos vero vocat Oratores, qui tantum forensi eloquentia instructi, Philosophiam non attigerunt.
- Disertus etiam dicitur, Quicumque copiose loquitur, etiam si nullam habeat scientiam. Hor. 1. Epist. 5. 19.
- Fæcundi calices quem non fecere disertum? Aristot. lib. De naturis animantium octavo, Plittacum loquaciorum fieri putat; si vinum biberit. Cic. pro Cælo. 21. Ad vinum disertos appellat, qui ad serias causas agendas inepti, inter pocula multa garrunt, ubi nihil opus. Ter. Eun. 5. 7. 10. At etiam primo callidum & disertum credidi hominem. Hic Daceria monet, Disertum non esse Eloquentem, sed Astutum, qui non facile falli potest.
- Epilogus disertus. Cic. 4. Att. 14.
- Literæ disertæ. Cic. 3. Fam. 11.
- Negligentia diserta. Cic. 1. de Divin. 106. Difficultas laborque discernendi disertam negligentiam reddidit.
- Disertus puer Leporum ac facietiarum. Catull. 12. 9. [Disertus legit verisimili conj. H. Voff.]
- Oratio diserta & oratoria. Cic. 1. de Orat. 231. Sic illam orationem disertam tibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.
- Umbra diserta. Ovid. 2. de Ponto 2. 100. i. e. Anima patris tui, oratoris eloquentissimi.
- DISERTISSIMUS**, [*λογιώτατος*] Catull. 47. 1. Disertissime Romuli nepotum.
- Epistola disertissima. Cic. 7. Att. 1.
- DISERTE**, Adv. [*επιλογίμως*] Facunde & eloquenter. Cic. 1. de Orat. 44. Denique ut prudentibus diserte, stultis etiam vere dicere videaris. Diserte, pro Clare, specialiter, expresse. Liv. lib. 31. Quum in Luctatii fœdere diserte additum esset, id ita ratum fore, si populus censuisset. V. Alciatum *παρεργον* lib. 2. cap. 27.
- DISERTIM**, pro Diserte dixerunt antiqui, authore Festo.
- DISERTITUDO**, inis. f. Eloquentia. Hieron. Epist. 61. ad Pamach. cap. 4. Nisi tibi disertitudinis tuæ fluvius inundasset. Idem Epist. 51. ad Domn. Det nobis occasionem respondendi disertitudinis suæ.
- DISSIDIO**, ēdi, effum, [*ἀσφιζομαι*, *δίσταμαι*, *ἀφηνιάζω*] ̄re. Dissentire significat & discordare. Cic. de Amicit. 2. P. Sulpicio utebare multum, quum is Tribunus plebis capitali odio a Q. Pompejo, qui tum erat Consul, dissideret. Idem pro Cluent. 223. Eodem Q. Crapionem referrem, nisi nimis Equetris ordini deditus, a Senatu dissidisset. Non consiliis solum & studiis, sed armis etiam & castris dissidebamus. Cic. pro Marcell. 31.
- Animo & voluntate dissidere ab aliquo. Cic. 7. Verr. 181.
- Odio quodam atque dissidio dissidere ab aliquo. Cic. pro Balbo 50.
- Dissidere, cum dativo. Hor. 2. Carn. 2. 18.
- Redditum Cyri folio Phraaten,
- Dissidens plebi, numero beatorum Eximit virtus.
- A seipso dissidere, secumque discordare. Cic. 1. de Fin. 58.
- A veri fide dissidere. Ovid. 3. Fast. 662.
- Hæc quoque, quam referam, nostras pervenit ad aures Fama, nec a veri dissidet illa fide.
- Multis rebus cum illo dissidet. Cic. 4. Acad. 143.
- Cum causa dissidere. Cic. 11. Philipp. 15. Ex quo iudicare debetis, me non cum homine solere, sed cum causa dissidere.
- De re aliqua dissidere. Cic. 4. Acad. 132. De qua qui dissident, de omni vitæ ratione dissident.
- In re aliqua dissidere a. Cic. 7. Att. 6. Non rectum me in tantis rebus a Pompejo dissidere.
- Inter se dissident & discordant. V. DISCORDO.
- Leviter inter se dissident. Cic. 1. Att. 10.
- Dissidere, ad inanimata translato. Plin. lib. 37. cap. 4. Adamas dissidet cum magnete lapide in tantum, ut iuxta positus ferrum non patiat abstrahi. Idem lib. 24. cap. 1. Quercus & olea tam pertinaci odio dissident, ut altera in alterius scrobe depactæ moriantur.
- DISSIDENS**, entis. [*δυσσείων*] Partic ut
- Opiniones dissidentes. Cic. 1. de Nat. Deor. 1. Quorum opiniones; quum tam variæ sint, tamque inter se dissidentes, &c.
- DISSIDIUM**, ii. n. [*δίστασις*, *δυσεί*] Segregatio, discordia, dissensio. Ter. And. 4. 2. 14. Valeant qui inter nos dissidium volunt. i. e. Divortium, inquit Donatus ad Hec. 5. 2. 16. Unde liquet Dissidium ipsum legisse. V. Faern & Benti. ad Andr. Cic. 1. de Fin. 44. Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordiæ. Et 1. Att. 4. Non dissensione ac dissidio vestro.
- Divortia, atque affinitatum dissidia. Cic. pro Cluent. 190. Itaque apud ceteros novis inter propinquo suscepris inimicitis, sæpe fieri divortia arque affinitatum dissidia vidimus.
- Amicorum dissidia. Cic. de Amicit. 80. Danda opera est, ne qua amicorum dissidia fiant.
- Corporis atque animæ dissidium. Lucret. lib. 3. 851. i. e. Separatio. [Hic sine dubio Dissidium legendum cum emendatis codd. ut & in Ioco huic subiecto. Quin & apud Plaut. & in plerisque Cic. &c. locis haud aliter optimi libri exhibent. Quare accuratius de singulis locis dispendendum est.]
- Materiæ dissidium. Lucret. lib. 1. 250.
- Voluptatum dissidium venit. Plaut. Pseud. 1. 1. 68.
- Desiderium dissidii. Cic. 2. Philipp. 45. Ipse autem amore ardens, confirmabat, quod desiderium tui dissidii ferre non posset.
- Civile dissidium. Claud. de Bell. Gild. 242.
- Crebra dissidia. Lucret. lib. 2. 119.
- Crudelestimum dissidium. Cic. pro Cælo. 31. Magnum rursus odium videro cum crudelissimo dissidio exitiis.
- Flebile alicujus dissidium. Catul. 64. 22.
- Iusta dissidia. V. JUSTUS.
- Perniciosa dissidium. Lucret. lib. 1. 453.
- Conjunctum est id, quod nunquam sine perniciosa Dissidio potis est seungi, seque gregari. i. e. Separatione.
- Dare dissidium. Propert. lib. 1. 11. 28. Alii legunt Dissidium.
- Nascuntur dissidia. V. NASCOR.
- Parere dissidium. Lucret. lib. 1. 221. Dissidium Lamb. q. V.
- Differunt Dissidium & dissidium; quod Dissidium est Distractio corporum, vel quasi corporum cum vel sine dissensione animorum: Dissidium autem Dissensio animorum cum vel sine distractione corporum. V. copiose Gronov. ad Liv. 25. 18. adde Parei Lex. Crit. in Dissidium p. 367. & quæ supra in V. DISSIDIUM.
- DISSIDENTIA**, æ. f. [*ἀσφιζία*] Discordantia. Plin. lib. 29. cap. 7. Domante eadem illa rerum dissidentia.
- DISSIGNO**, āre. pro Designare, aliquando scribitur, etiam in derivativis. Arnob. 1. p. 39. Nec impurandum putavit, quid illorum dissignasset audacia. conf. lib. 7. p. 215. & Symmach. 10. Epist. 2. Stat. 1. Theb. 310. Nec mora, sublimes raptim per inane volatus Carpit, & ingenti dissignat nubila gyro. i. e. Dispescit, ut orbita in iis appareat. Ita autem emendat Barthius in Comment. p. 94.
- DISSIGNATIO**, ōnis. f. apud Arnob. 7. p. 217.
- DISSIGNATOR**, ōris. m. Plaut. Pæn. p. 19. Neu dissignator præter os obambulet. V. ibi Taubm. Pareo idem est qui Locarius. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 270. 6. **DISSIGNATOR SCAENAR**. In Tertulliano de Spectac. cap. 10. quod Frobenius Dissignator edidit, Rigaltius Designator expressit; & ita vetus Scholiastes ad Hor. 1. Epist. 7. 6. q. V. ut & Torrent. ac Mareil. Plura quare V. in V. DESIGNATOR.
- DISSILIŌ**, ui, & iui, ultum, [*ἀσπιδίω*] ̄re. Loco moveri. Apul. Vertibulo ossa dissilierant. i. e. articulo exciderant luxata.
- Dissilire, proprie in diversas partes salire. Virg. 3. Æn. 416.
- Hæc loca vi quondam, & vasta convulsa ruina Dissiluisse ferunt. h. e. Disjuncta fuisse, & separata.
- Ignis dissiluit. Sil. lib. 16.
- Corpora dissiluire. Lucret. lib. 1. 386.
- Dissilit omne solum. Ovid. 2. Met. 260. h. e. Finditur præ siccitate & Dehisceit.
- Dissilire, Crepare, frangi. Virg. 3. Georg. 363.
- Æraque dissiliunt vulgo, i. e. Passim crepant. Nam tam ninio frigore quam calore ara rumpuntur.
- Dissilire, cito descendere. Virg. 11. Æn. 500.
- portisque ab equo regina sub ipsi
- Dissiliit. Sed hic legitur Dissiluit, & quidem rectius, ut apud Ovid. 15. Epist. 172. — nec saxo dissiluisse time.
- DISSULTO**, āre. Plin. lib. 37. cap. 4. Incudibus hi deprehenduntur, ita respuentes ictum, ut ferrum utrinque dissultet, incudisque etiam ipsæ dissiliant. Virg. 12. Æn. 923.
- nec fulmine tanti
- Dissultant crepitus.
- Splendor aquæ radiatus lampade Solis Dissultat per tecta. Sil. lib. 7. Concurrare, coire, & dissultare vicissim. Lucret. lib. 3. 396.
- DISSIMILIS**, e. [*ἀσπίμιος*] Idem quod Abimilis. Ter. prol. And. 11. Non ita dissimili sunt argumento, sed tamen Dissimili oratione factæ ac stylo. V. ORATIO.
- Ætas dissimilis. Tacit. 2. An. 39.
- Animantes extrinsecus dissimiles. Lucret. lib. 4. 650.
- Effigie formarum dissimiles. Lucret. lib. 4. 103. Al. Consimiles.
- Figura dissimilis. Lucret. lib. 2. 101.
- Forma dissimilis. Tacit. 2. Ann. 39. Nam ætate, & forma haud dissimili in dominum erat.
- Mens dissimilis. Ovid. 20. Epist. 165.
- Nos quoque dissimili certamina mente subimus.
- Modus dissimilis. Lucret. lib. 2. 432.
- In dissimiles incidere naturas. Cic. 2. de Divin. 93. Eos qui nascuntur eodem tempore, posse in dissimiles incidere naturas propter cæli dissimilitudinem. Quid

Quid est tam dissimile, quam Demosthenes & Lyfias? Cic. de Clar. Orat. 284.
 Nihil tam dissimile quam Gotta Sulpicio. Cic. de Clar. Orat. 204.
 Dissimilis, genitivo jungitur aliquando. Cic. 4. Verr. 4. Veruntamen fuit tui sui dissimilis: nostis os hominis.
 Sui dissimilis vultus in senectute. Juven. 10. Sat. 192.
 Dissimilis, dativo. Cic. 4. Acad. 105. Dissimileque est proximo ei continenti. Suo generi dissimilis. Sen. in Phœniff. 81.
 Non dissimile atque. Cic. 2. Att. 8. Aut quiescendum, quod est non dissimile, atque ire in Solonium, aut Antium.
 Dissimilia inter se. Varro 1. de R. R. Cic. de Clar. Orat. 294. Quum sint ipsi dissimillimi inter sese.
 In re aliqua multum dissimiles. Hor. 1. Epist. 10. 2.
 Dissimilis in illum, pro Illius, vel Illi. V. Forma dissimilis.
 Dissimilior, & dissimillimus, ut Dissimilior illarum. Cic. 4. Acad. Dissimillimi suorum, Cic. pro Cluent. 28.
DISSIMILITER, Adv. [ἀνομοίως] Cic. 4. Tusc. 22. Caterique dissimiliter morbi, ægrotationesque morborum nascuntur.
 Dissimiliter atque si sub custodia mea sit. Paulus in l. 3. §. Nerva. D. de acquirend. possess.
 Haud dissimiliter navibus sine gubernaculo vagis. Liv. 27. 48. Deinde decrefcente certamine & clamore, impotentes jam regi, inter duas acies versari, velut incerti quorum essent, haud dissimiliter navibus sine gubernaculo vagis.
DISSIMILITUDO, inis. f. [ἀνομοιότης, ἀνομοιωσις] denom. Cic. 4. Acad. 14. Tum similitudines, dissimilitudinesque. Sic Dissimilitudines studiorum. Cic. 5. Verr. 35.
 Naturæ morumque dissimilitudines. Cic. 1. Off. 109. Innumerabiles aliæ dissimilitudines sunt naturæ morumque, minime tamen vituperandorum.
 Dissimilitudines & varietates. Cic. 1. Off. 107. Ut enim in corporibus magnæ dissimilitudines sunt: alios enim videmus, &c. sic in animis existunt majores etiam varietates.
 Rerum dissimilitudines. Cic. de Fato 8. At enim quoniam in naturis hominum dissimilitudines sunt, ut alios dulcia, alios subamara delectent, &c.
 Habere dissimilitudinem ab aliqua re. Cic. 1. de Orat. 252. Hanc habet ab illis rebus dissimilitudinem.
 Habere dissimilitudinem cum re aliqua. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione provinciarum.
DISSIMILARES PARTES, [σύνθετοι μέρη, ἀνομοιωσιμή] A medicis appellantur Partes corporis compositæ, quæ scilicet ομοιομοίωσις, h. e. Similares non sunt, sed ex his constituuntur, & in eas possunt resolvi.
DISSIMULATIO, [εἰρωνομαί, ὑπεσβόμαί] Ære. est fingere id non esse quod est. Plaut. Milit. 4. 2. 2. Dissimulabo hos quasi non videam. Idem Pœn. prol. 112. Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens se scire. Sic Dissimulare ægritudinem animi. Liv. 1.
 Dissimulare silentio acceptam injuriam. Quintil. lib. 5. 13. Cic. pro Sext. 35. Eaque non silentio Confulum dissimularentur, sed & voce & sententia comprobarentur.
 Fingere, dissimulare, obtegere. Cic. 1. Att. 13. Nihil mihi nunc scito tam deesse, quam hominem eum, quocum omnia quæ me cura aliqua afficiunt, una communicem, qui me amet, qui sapiat, quicum ego conloquar, nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.
 Obscure ferre & dissimulare. Cic. pro Cluent. 74. Neque id obscure ferebat, nec dissimulare ullo modo poterat.
 Cum dolore dissimulare. Cic. 10. Fam. 8. Itaque nunquam diffitebor multa me, ut ad effectum horum consiliorum pervenirem, & simulasse invitum, & dissimulasse cum dolore.
 Capillos dissimulare. Ovid. 2. Met. 374.
 Dedecus dissimulare. Ovid. 1. Am. 7. 84.
 Facta dissimulanda. Ovid. 9. Epist. 84.
 Factaque narrabas dissimulanda tibi.
 Gaudia dissimulare. Ovid. 6. Met. 653.
 Dissimulare nequit crudelia gaudia Progne.
 Odium adverfum illustres dissimulatum ad præfens, & mox redditum. Tacit. 16. Ann. 5.
 Dissimulare, pro Convenire, in l. divus. D. de offic. præfid. Aliter dixit Paulus, Dissimulare de sua conditione, in l. 4. Quib. ad libert. proclam. non lic.
DISSIMULATUS, a, um. Partic. [εἰρωνοσθένος] ut, Amor dissimulatus & celatus. Ter. And. 1. 1. 103.
 Pietas dissimulata ira. Ovid. 6. Fast. 90.
 Dixit, & in litem studio certaminis issent,
 Atque ira pietas dissimulata foret.
 Virtus dissimulata. Ovid. 2. Fast. 843.
 Sed quodammodo deponentialiter sonat Ovid. 1. de Arte Am. 690. de Achille, Veste virum longa dissimulatus erat.
DISSIMULATE, Adv. Cic. 1. de Invent. Dissimulate aliquid defendere.
DISSIMULATOR, ðris. m. [εἰρων, κρυψινοσ] Cic. 2. de Orat. Ut qui dissimulatores studiorum fuerint. Quintil. lib. 2. cap. 18. Quod non ideo ut pro vero accipiamus est positum: sed ut Antonii persona fervetur, qui dissimulatores artis fuit.
 Amoris veri non dissimulatores. Ovid. 5. Met. 61.
DISSIMULATIO, ðnis. f. [εἰρωνομαί] Cic. 3. Off. 60. Ex omni vita simulatio, dissimulatioque tollenda est.
 Integumenta dissimulationis. Cic. 2. de Orat. 350. Libenter enim te cognovim jam artificem, aliquando evolutum illis integumentis dissimulationis tuæ, nudatumque perspicio.
 Urbana dissimulatio. Cic. 2. de Orat. 269. Urbana etiam dissimulatio est, quum alia dicuntur ac sentias, &c.
 Abrumpitur dissimulatio. V. ABRUMPO.
 Veste servili in dissimulationem sui compositus. Tacit. 13. Ann. 25.
 Eximere dissimulationem. Tacit. 13. Ann. 15. Quia dissimulationem nox, & lascivia exemerat.
 Dissimulatio pro Ironia. Cic. 4. Acad. 15. Libenter uti solitus est ea dissimulatione, quam Græci εἰρωνίαν vocant.
DISSIMULANTIA, a. f. Idem quod Dissimulatio. Cic. 2. de Orat. 270. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longe lepore & humanitate omnibus præstitisse.

DISSIMULAMENTUM, i. n. Idem. Apul. lib. 1. Flor. p. 341. Muse cum Minerva, dissimulamenti gratia, iudices adhibere.
DISSIMULANTER, Adv. [εἰρωνοσθένος] Cic. de Clar. Orat. 273. Non aperte, nec eodem modo semper, sed varie dissimulanterque conclusis. Facere aliquid dissimulanter. Cic. 2. de Orat. 149. Id tamen dissimulanter facere, ne sibi ille aliquid proficere videatur, prudentia est.
DISSIMULANTIM, [κατ' εἰρωνίαν] Adv. apud Quintil. lib. 10. cap. 1. Saepè præparat dissimulatim infidias Orator.
DISSIMULABILIS, e. [εἰρωνοσθένος] unde Indissimulabilis apud Gell. lib. 10. cap. 22. Cum quadam indissimelabili veritate differuit.
DISSIPIUM, Intestinum Macrob. 1. in Somn. Scip. 6. Intestina principalia tria: unum dissipiium vocatur, quod ventrem & cætera intestina discernit: alterum medium, quod Græci μιστήριον dicunt: tertium, quod veteres hiram vocarunt. Ex Cæl. lib. 4. cap. 14. **D**ISSIPIUM vel Dissiptum in emendatis codd. q. V. f. l.
DISSIPO, [ἀποσπιδάινυμι, σπιδάω, διασπιδάω, διασπιδήμι] Ære. Dispergere, disjicere. Columel. lib. 2. cap. 10. Sin autem proximæ mellis occupandum erit restibile defectis framentis, quatuor & viginti vehes ftercoris in iugerum disponemus, dissipabimusque.
 Eripere, auferre, dissipare. Cic. Post red. ad Quir. 19. Mihi quod potuit vis & injuria & sceleratorum hominum furor detrahere, eripuit, abstulit, dissipavit.
 Connectere dissipata. Cic. in Orat. 235. Facilius est enim apta dissolvere, quam dissipata connectere.
 Dispersum ac dissipatum. Cic. 1. de Orat. 187. Omnia fere, quæ sunt conclusa nunc artibus, dispersa & dissipata quondam fuerunt, ut in musicis numeri & voces & modi
 Dissipare, Disfrumpere, & lacerare. Cic. 15. Att. 11. Prorsus dissolutum offendi navigium, vel potius dissipatum.
 Dissipari, extingui, dissolvi. Cic. 1. Tusc. 17.
 Disturbare ac dissipare. Cic. 2. de Nat. Deor. 41. Idemque quocumque invadit, cuncta disturbat ac dissipat.
 Discordia dissipat omnia. Cic. de Amicit. 24. Quæ in rerum natura totoque mundo constant, quæque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.
 Amplexus dissipare. Stat. 3. Sylv. 2. 56.
 Sævus ubi e puppi longo clamore magister
 Dissipat amplexus, atque oscula fida revellit.
 Classis dissipata. Cic. 12. Fam. 14. Quandoquidem classis dissipata est adventus nostri timore: milites, ducesque effugerunt.
 Curas edaces dissipare. Hor. 2. Carm. 11. 17.
 Famam alicuius rei dissipare. Cic. 14. Philipp. 15. i. e. Divulgare.
 Fortunas dissipare. Cic. 4. Fam. 13.
 Fructus suos effundere ac dissipare. Cic. 2. de Lege Agr. 88.
 Hostes dissipare ac perterrere. Cæf. 6. Bell. Gall. 34. Et apud Liv. 7. Bell. Pun. Dissipati fuga per agros.
 Humorem dissipare, est quod verbo alio dicitur, Digere humorem. Cels. lib. 5. cap. 28.
 Jus civile diffusum ac dissipatum. Cic. 2. de Orat. 142. Pollicitus se jus civile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa genera coacturum, & ad artem facile redacturum.
 Maledictum late dissipatur. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam volucre quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.
 Membra per agros dissipare. Ovid. 3. Trist. 9. 27.
 Atque ita divellit, divulsaque membra per agros
 Dissipat, in multis inveniendi locis.
 Nexus dissipare. Valer. 7. Argon. 626.
 Patrimonium dissipare conviviis. Cic. pro Flacc. 90. Sic Dissipare pecuniam. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Possessiones disperdere ac dissipare. Cic. de Lege Agr.
 Rem familiarem dissipare. Cic. 4. Fam. 7.
 Rumores dissipare. Cic. 14. Philipp. i. e. Divulgare.
 Statuam deturbare, affligere, comminuere, dissipare. Cic. in Pison. 93. Scribitur & **D**ISSIPIO, q. V.
DISSIPANS, antis. Vulg. Interpr. Ezech. 7. 11. Ventum percelle dissipantem. conf. Prov. 18. 9.
DISSIPATUS, a, um. [διασπιδάθης] ut, Hostes dissipati, Cic. 2. Fam. 9. Interea cum meis copiis omnibus vexavi Amanienfes hostes fempiternos: multi occisi, capti, reliqui dissipati.
 Copiis hostium depulsis ac dissipatis. Cic. pro Domo sua, 15.
 Exercitus dissipatus. Cic. 15. Att. 4.
 Homo fractus ac prope dissipatus. Cic. Post red. in Senat. 23. Vos decrevistis, ut cuncti ex omni Italia, qui Rempub. salvam vellent, ad me unum hominem fractum & prope dissipatum restituendum & defendendum venirent.
 Homines dissipatos unum in locum congregare. Cic. pro Sext. 91.
 Homo in cogitando tardus, in intruendo dissipatus. Cic. de Clar. Orat. 216.
 Liberi dissipati. Cic. pro Sext. 145. Everfa domus est, fortuna vexata, dissipati liberi, raptata conjunx, &c.
 Oratio dissipata, & inculca, & diffluens. Cic. in Orat. 133. h. e. Dissoluta, nulloque ornamento culta, sed quæ quali male præcincta mulier, diffuit. De oratione loquitur, quæ non est numerorum similis.
DISSIPATIO, ðnis. f. [σπιδασμός, ἀσπιδασμός] ut, Dissipatio prædæ, Cic. 13. Philipp. 10.
 Interitus & dissipatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 71. Idem facit in natura deorum, dum individuorum corporum concrecionem fugit, ne interitus & dissipatio consequatur, negat esse corpus deorum, sed tantquam corpus, &c.
DISSIPATOR, ðris. m. Qui dissipat. Prudent. præfat. Psychom. v. 34. Abram triumphi dissipator hostici.
DISSIPABILIS, e. [σπιδάθης] Quod dispergi aut separari facile potest Cic. 3. de Nat. Deor. 34. Ignis vero & aër omni impulsu facillime pellitur, naturaque cedens est maxime & dissipabilis.
DISSITUS, a, um. Adj. [ἀσυχρητός, ἀπύχων] Procul situs, remotus, distans. Apul. in Flor. a princ. Homines neque longule distita, neque proxime adita possumus cernere. Add. Met. l. 9. p. 224. Elm. Pars animæ per totum distita corpus. Lucret. lib. 3. 144. i. e. Distributa, distenta.

DISSITUDO, inis. f. Ita in Praef. Sulp. Sev. de Vit. Mart. emendat Barthius Advers. 12. 18. Sed V. **DESTITUDO**.
DISSOCIATIO, [διαζωω, διαζωω] are. Dissolvere, & a societate disjungere ac separare. Cic. de Amicit. 76. Disparis enim mores disparia studia sequuntur, quorum dissimilitudo dissociat amicitias. Copias dissociat. Tacit. 12. Ann. 55. Legiorem a legione dissociant. Tacit. lib. 1. Partes arcas dissociat. Lucrēt. lib. 3. 810. Tironem a veterano dissociant. Tacit. 1. Ann. 28.
DISSOCIATUS, a, um. Disjunctus, separatus. Ovid. 1. Met. 25. Dissociata locis concordia pace ligavit. Nepos 25. 2. 2. Dissociatis animis civium.
DISSOCIATIO, ōnis. f. [ἀσύνθετος] Plin. lib. 22. cap. 21. Aquas respuit, perfusum merulumve sicco simile est, tanta dissociatio deprehenditur. Idem lib. 7. cap. 13.
DISSOCIATOR, ōnis. m. Artob.
DISSOCIABILIS, e. [ἀσύνθετος] Quod sociari, conjungique non potest, seu Insociabile. Tacit. in Vita Agric. 3. 1. Et quanquam primo statim beatissimi seculi ortu res olim dissociabiles miscuerit, principatum, & libertatem. Oceanus dissociabilis. Hor. 1. Carm. 3. 22. at ibi Bentlejus legit Terras dissociabiles, non, Oceano dissociabili, ut vulg. Dissociabile Cuning, religare, liberare ac solvere quod conjunctum fuit. Plaut. Pœn. 1. 1. 20. Si auctoritatem postea defugeris, ubi dissolutus tu sis, ego pendeam. Coagmentare & Dissolvere, contraria. Cic. de Senect. 72. Opus ipsa suum eadem quæ coagmentavit, natura dissolvit. Conglutinare & Dissolvere, contraria. Cic. de Senect. 72. Ut navem, ut ædificium idem destruit facillime qui construxit: sic hominem eadem optime quæ conglutinavit, Natura dissolvit. Contextum dissolvere. Lucrēt. lib. 1. 244. Acta alicujus dissolvere. Cic. 1. Philipp. 13. In maximis vero rebus, id est legibus acta Cæsaris dissolvi, ferendum non puto. Æs alienum dissolvere. Cic. 2. Off. 35. Nunquam nec majus æs alienum fuit, nec melius, nec facilius dissolutum est. Et apud Ter. Phœm. 4. 3. 50. Qui dissolverem quæ debeo? Alicui dissolvere. Cic. 5. Verr. 174. Sed frumento probato & accepto pecuniam publicam teneris omnem, neque quicquam ulli dissolveris civitati. Pecuniam ex Senatusconf. & ex lege dissolvere. Cic. 7. Verr. 52. Amicitias dissolvere, idem quod Dissociare. Cic. de Amicit. 32. Nam si utilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolveret. Causam dissolvere. Lucrēt. lib. 4. 503. i. e. reddere. Consilia dissolvere. & perdere. Cic. 2. pro Lege Agr. 34. Confortionem humanam dissolvere. Cic. 3. Off. 26. Ut eadem sit utilitas uniuscujusque & univerforum: quam si ad se quisque rapiet, dissolvitur omnis humana confortio. Frigus dissolvere. Hor. 1. Catm. 9. 5. i. e. pellere. Glaciem dissolvere. Lucrēt. lib. 6. 963. Interrogationem dissolvere. Cic. 4. Acad. 46. Quum eas dissolvere non possunt, desciscunt a veritate. Leges dissolvere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 63. Membra dissolvuntur. Lucrēt. lib. 4. 917. Nubila dissolvit Phoebus. Claud. de Quart. Conf. Hon. 174. Pectora dissolvienda. V. Dissolvere cum Genet. infra. Per partes dissolvi. Quintil. lib. 5. cap. 13. Perjurium dissolvere. Cic. 3. Off. 113. Fraus enim astringit, non dissolvit perjurium. Pœnam dissolvere. Cic. 1. Tusc. 100. Ego vero illi maximam gratiam habeo, qui me ea pœna multaverit, quam sine mutuatione, & sine verfura possem dissolvere. Positura principiorum dissolvuntur. Lucrēt. lib. 2. 946. Puppis in mediis aquis dissolvi. Ovid. 4. Trist. 8. 18. Religiones dissolvere, pro Infirmare vel Tollere. Liv. 40. 20. Lectis rerum summis, quum animadvertisset pleraque dissolvendarum religionum esse, &c. Scopas dissolvere. V. SCOPÆ. Se dissolvere, Explicare a negotiis. Ter. Heaut. 3. 1. 112. Dissolvi me ocyus, operam ut tibi darem. Severitatem dissolvere. Cic. pro Muren. 65. Misericordia commotus ne sis in dissolvenda severitate. Stamina non ulli dissolvienda Deo. Tibul. lib. 1. 8. 2. Sic & 40. Notat H. St. per Dialis dictum, ut & 1. 11. 62. Sit satis ornatus dissoluisse comæ. Quæ in hoc verbo frequens. V. mox ad fin. Vota novo munere dissolvere. Catul. 64. 35. Dissolvere aliquem, idem quod Absolvere, paucis verbis & statim dicere quod volumus, non diu suspensum tenere. Plaut. Merc. 1. 54. Obsecro dissolve jam me, nimis diu animi pendeo. Dissolvere, more Græcorum, constructum cum Genet. Tib. 1. 8. 40. Pectora trinitate dissolvienda dedit. Ubi V. Brækh. Voss. de Conflr. C. 26. Vechner. Hellenolex. l. 1. C. 24. 5.
DISSOLUTUS, a, um. Partic. [ἀσύνθετος, διάλυτος, ἀπεμείβω] ut, Dissolutis capillis. Plin. lib. 28. cap. 7. Cic. 2. de Fin. 100. Quod dissolutum sit, id esse sine sensu. Dissolutum & dissipatum. V. DISSIPATIO. Vinctum & Dissolutum, contraria. Cic. in Orat. 195. Alterum nimis est vinctum, ut de industria factum appareat: alterum nimis dissolutum, ut pervulgatum ac vulgare videatur. Non solum arrogans, sed etiam omnino dissolutus. Cic. 1. Off. 99. Nam negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino dissoluti. i. e. nihil omnino curantis. Adolefcens perditus ac dissolutus. Cic. 4. Tusc. 55. Aliquid dissolutum mala consuetudine. Cic. pro Cæcin. 7. Quod est gravius, & cujus rei causa maxime judicia constituta sunt, id jam mala consuetudine dissolutum est. Comitatus dissoluta. Quintil. lib. 2. Consilia dissolute aque perdit. Cic. 2. de Lege Agr. 54. Consuetudo aliquorum dissoluta, licentiaque impudens. Cic. pro Flacc. 20. Criminibus dissolutis. Cic. pro Sylla, Jam enim faciam, criminibus omnibus fere dissolutis, contra atque, &c. h. e. Purgatis.

Institutum aliquod negligentia dissolutum. Cic. 2. de Legib. 29. Quod institutum perire a Numa, posteriorum Pontificum negligentia dissolutum est. Judicium dissolutum, perditum, nummarium. Cic. 5. Verr. 131. Eo quod judicium Romæ tam dissolutum, tam perditum, tam nummarium fore putati, quo ex judicio te ulla Salus servare posset? Navigium dissolutum vel potius dissipatum. i. e. Infirmum, & minus bene compactum. Cic. 15. Att. 11. Negligentes ac dissoluti si cupiamus esse, qui possumus? Cic. Verr. 6ta, ubi de sacris loquitur, quæ Græca dicebantur. H. St. Locus est C. 51. extr. Sane hæc duo frequentissime Cicero, ut Synonyma conjungit. V. pro P. Quint. S. 38. Verr. 5. 143. & 162. extr. Negligentia dissoluta. Ulp. in l. Si fidejuss. ff. Mandati. Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur. Plin. lib. 20. cap. 7. Resolutos Celsus vocat. Dissoluta, pro Discussa. Quintil. lib. 6. cap. 4. Eaque urbanitate tota est invidia criminis dissoluta. De juvenibus Tarentinis, & Pyrrho rege loquitur. Dissolutos etiam dicimus, Qui moribus, legibusque a se soluti, luxum vitæ sequuntur, quos Græci εὐνοῦτος dicunt. V. Suic. Thef. v. αὐζω. Cic. 5. Verr. 162. Quoniam pater tam negligens ac dissolutus est. Idem 5. Verr. 129. Tametsi omnium hominum dissolutissimus, crudelissimusque semper fuisti. Sic Dissolutus in re familiari. Cic. pro Quint. 38. Liberalitas dissolutior. Cic. ad Brut. 3. Illudque consideres, ne tua liberalitas dissolutior videatur. **DISSOLUTE**, Adv. [ἀνεμείβως] Cic. pro Cæcin. 123. Dissolute remittere. Cic. ad Brut. 4. Neque crudeliter quicquam eripui, neque dissolute remisi. Dissolute vendere, cui Permagno vendere opponitur. Cic. 5. Verr. 90. Itane dissolute decumas vendidisti, ut quum, &c. Rem aliquam dissolute conficere. Cic. 6. Philipp. 7. Res enim ex Cal Januar. agitata, paulo ante confecta est: minus quidem illa severe quam decuit, non tamen omnino dissolute. Clementer & Dissolute factum, opposita. Cic. 7. Verr. 19. Non agam tam acerbe, non utar ista accusatoria consuetudine, siquid est factum clementer, ut dissolute factum criminer. **DISSOLUTIO**, ōnis. f. [διάλυσις, κατάρσις, παράλυσις] Cujus contrarium est Conjectio. Cic. in Partit. 21. Constructioque verborum, tum conjunctionibus copuletur, tum dissolutionibus relaxetur. Animi remissio & dissolutio. Cic. 5. Fam. 2. Cognosce nunc humanitatem meam, si humanitas appellenda est in acerbissima injuria, remissio animi ac dissolutio. Criminum dissolutio. Cic. pro Cluent. 3. Judiciorum dissolutiones. Cic. 6. Verr. 133. Commercium istarum rerum cum Græcis hominibus non fuisse, his qui post judiciorum dissolutiones Ædiles facti sunt, fuisse. Legum dissolutio. Cic. 1. Philipp. 21. Hæc utrum tandem lex est, an legum omnium dissolutio? Naturæ dissolutio, Mors. Cic. 1. de Legib. 31. & 2. de Fin. 101. Quæro autem quid sit, quod cum dissolutione, id est morte, sensu omnis extinguitur. Stomachi dissolutio. Plin. lib. 20. cap. 22. & lib. 9. cap. 4. Resolutio Celsi **DISSOLUTOR**, ōnis. m. Theod. Cod. lib. 3. tit. 16. Dissolutor sepulchrorum. [Qui Græcis, opiner, Τρομακτικῶς una voce.] **DISSOLUTRIX**, icis. f. Tertul. de Anima cap. 42. Mors dissolutrix corporis **DISSOLUBILIS**, e. [λυτός] Quod dissolvi potest. Cic. 3. de Nat. Deor. 29. Mortale igitur omne animal & dissolubile. Compar. August. de Genesi ad lit. cap. 8. Quoniam cælum firmamentum vocavit, non absurde intelligitur, quicquid infra æthereum cælum est, mutabilis esse & dissolubilis. **DISSONUS**, a, um. Adj. [διαφωνῶ] Discordans: ut Dissonus clamor. Liv. 21. 33. Dictator autem parte altera subsidia & secundam aciem ad ortus, circumagenti se ad dissonos clamores ac subitos tumultus, hosti undique objecerat victorem peditem equitemque. Idem 1. Bell. Pun. Barbaries dissona ritu. Claud. de Conf. Mall. Theod. 249. Curfus cœli dissonus. Plin. lib. 36. cap. 10. Item Dissonus crepitus apud eundem. lib. 2. cap. 12. Gentes sermone & moribus dissonæ. Liv. 1. 18. Moles sparsa ac dissona. Stat. 1. Achil. Murmura dissona. Claud. de mulabus Gallicis, 1. 3. Ora vulgi dissona. Lucan. lib. 3. 289. Turba dissona linguis. Claud. in pt. Conf. Stil. 152. **DISSONO**, ui, itur. [διαφωνῶ, ἀπέδο] are. Discordare. Columel. lib. 1. cap. 1. An universa quæ majores prodiderunt, hujus temporis cultura respondeant, an aliqua dissonent. **DISSONANS**, Partic. Idem ac Dissonus. Quintil. lib. 8. A quibus hæc quidem dissonantia sunt. Hinc **DISSONANTIA**, æ. f. Discrepantia. Hieron. de Script. Eccles. in Petro; Propter filii dissonantiam. & in Paulo; Epistola quæ fertur ad Hebræos, non ejus creditur propter filii sermonisque dissonantiam. Claud. Mamert. de Statu Anim. r. 21. Dissonantia contrariorum corporum. **DISSORS**, eris. sine participatione. Ovid. 2. Amor. 12. 11. — ab omni milite dissors Gloria. h. e. Duci propria August. de Grammaticis p. 93. Dissors dicitur dissimilis fortis. Sic Ovid. 8. Met. 132. de Paliphae. Dissortemque utero secutum tulit. Ubi Heinf. V. **DISSORTIO**, ōnis. f. Fæsto Dissortiones sunt divisiones patrimoniorum inter consortes; subductis scil. examinatisque cujusque rationibus. V. Salm. in Solin. p. 891. Vulgo editur **DISSERTIONES**. q. V. supra. **DISSUADEO**, si, sum. [δυσμαρτυρῶ, πυνυαπτῶ] are. Contrarium est suo simplici. V. quæ infra H. St. ad v. Dissors notavit. Plaut. Cistell. 2. 1. 10. Modo quod fualit, dissuadet: quod dissuadet id ostentat. i. e. Dat spem potiunde rei quam ante dissuaserat. Cic. 6. Verr. 53. extr. Voluit Romæ repetere Archagathus: Cn. Lentulus Marcellinus dissuadet. Non modo non censere aliquid agendum, verum etiam dissuadere. Cic. 3. Off. 101. Qui non modo non censuerit captivos redimendos, verum etiam dissuadet. De M. Regulo. De re aliqua dissuadere. Cic. 3. Off. 110. Cur igitur ad Senatum proficisceretur, quum præsertim de captivis dissuadurus esset? Bellum frustra dissuaserat Augur. Ovid. 12. Met. 307. Legem dissuadere. Cic. 2. de Lege Agr. 100.

DISSUADENS, entis. Cæf. 7. Bell. Gall. 15. Dissuadente primo Ver-
cingetorige, post concedente.
DISSUASIO, ñnis. f. Cic. pro Cluent. 140. Legationis dissuasio. Sen.
Epist. 94. Sic & consolationes nega proficere dissuasionesque.
DISSUASOR, ñris. m. [*ἀποπειράτης*] Qui dissuadet. Cic. de Clar. Orat.
261. Ipse etiam Pifo & causas egit, & multarum legum aut author aut
dissuasor fuit.
Gladius dissuasor iusti. Lucan. lib. 4. 248.
Boni pravique suasor ac dissuasor admodum prudens. Marcell. in sine li-
bri 30. Videtur autem non minus hic De scribendum, pro Dis, quam
in Demoeo aliisque. H. St.
DISSUAVIOR, V. DISSAVIOR.
DISSULCUS, Porcus dicitur, quum in cervice fetus dividit. Festus.
conf. Voff. Etym. p. 502.
DISSULCO, ñre. Venant. Fortunat. l. 4. de v. Mart.
Molliter aërio dissulcans nubila lapsu.
DISSULTO, V. DISSILIO.
DISSUO, ui, ùtum, [*διαλύω*] ñre. Dissolvere.
Dissuere amicitias, per translationem. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur
amicitiæ sunt remissione usus levandæ: & ut Catonem dicere audivi,
dissuendæ magis, quam discindendæ sunt. Idem 1. Off. 120. Ut ami-
citiæ quæ minus delectat, & minus probentur, magis decere cen-
sent sapientes sensim dissuere, quam repente præcidere.
DISSŪTUS, a, um. Ovid. 1. Fast. 408.
Altera dissuto pectus aperta sinu. Vulg. Interpr. Levit. 13. 45. Ha-
bebit vestimenta dissuta.
DISSŪPO, ñre. Idem ac Dissipo. q. V. Lucret. lib. 2. 210.
Sol etiam fummo de vertice dissipat omnes
Ardorem in partes, &c. Utitur & Cic. in Læl. 24. Ea contrahere
amicitiã, dissipare discordiam.
DISTABEO, ñre. & **DISTABESCO**, ñre. Colliquescere, dissolvi. Cato
de R. R. cap. 24. Sinito cum multo distabescat. August. Confess. 3. 3.
In iniquitates distabui. Jecur cum distabuit in coquendo. Festus in
Monstrum.
DISTÆDET, uit & æsum est. [*ἐξαιπέδημαι*] Multum aut Valde tædet.
Plaut. Amph. 1. 3. 5.
— pol haud quod tui me, neque domi distædeat. Ter. Phorm.
5. 8. 42.
Demipho, te appello, nam me cum hoc ipso distædet loqui.
DISTISUM & Pertisum antiqui dicebant, quod nunc Distæsum & Per-
tæsum, Festus.
DISTANTIA, V. DISTO.
DISTRACTUS, a, um. pro Detectus. Alcimus Avitus lib. 4. 408. de Cha-
mo, Noachi nuditatem prodente.
Distectum petiit misero spectamine patrem.
DISTEGA [*δίστρα*] & **TRISTEGA** in sanctis literis Bicamerata & Tricame-
rata interpretatur Hieronymus adversus Jovinianum primo. Sunt qui a
contignationum numero ita dici opinentur. Distegum domicilium ap-
pellat Dioscorides quoque. Ex Cæl. Rhodig. lib. 18. cap. 10. V.
TRISTEGUM.
DISTEGIA, æ. Ædificium duas contignationes habens.
DISTENDO, di, tum & sum, [*διατείνω, υπερέδωκεν*] ñre. In diver-
sas partes tendere. Columel. lib. 7. cap. 5. Ovis toto ventre disten-
ditur, contrahiturque. Plaut. Caf. 4. 1. 19. Ut ipse solæ ventres dis-
tendant suos.
Brachia nexa distendere. Ovid. 4. Met. 491.
Copias Hostium distendere. Liv. 3. 23. Reliquo exercitu haud procul
moenibus Tusculi confidunt, ut distenderent hostium copias. i. e.
Distinerent, quod & habent alia exemplaria.
Rictum distendere. Quintil. lib. 1. cap. 11. Observandum erit etiam,
ut recta sit facies dicentis, ne labra detorqueantur, ne immodicus
hiatus rictum distendat.
Distendere, Implere. Virg. 4. Georg. 164.
— & dulci distendant nectare cellas. Servius.
Distendere translatum ad animum. ut, Curas hominum distendere.
Liv. 27. 40. pr. Consules diversis itineribus profecti ab Urbe, velut in
duo pariter bella distenderant curas hominum, &c.
Distendit ea res Samnitium animos. Liv. Dec. 1. lib. 9. i. e. In diversas
partes intendit. B. Ancipiti cura intendit. H. St.
DISTENTUS, a, um. Partic. [*διωτεταμένος*] Plenus. Plin. Paneg. 49.
6. Distentus solitaria cœna.
Pabulo distentus. Quintil. lib. 2. cap. 10. Impleat se declamator ali-
quando, dum sciat, ut quadrupedes quum viridi pabulo distentæ
sunt, sanguinis detractioe curantur, &c.
Capellæ distentæ lacte. Virg. 7. Ecl. 3.
Pecudes distentæ. Lucan. lib. 4. 314.
Uber distentum. Ovid. 13. Met. 826.
Uber distentius. Hor. 1. Serm. 1. 110.
DISTENTUS, a Distineor, V. DISTINEO.
DISTENTUS, ñs. m. Subst. Plin. lib. 8. cap. 38. Alia solertia in me-
tu melibus: sufflatæ cutis distentu ictus hominum & morsus canum
arcent.
DISTENTIO, ñnis. f. [*σπασμός*] Idem; ut, Distentio nervorum,
Cæf. 2. 1. 7. 10. & 7. 29. & 3. 23. Vulgo Convulsio.
DISTENSIO, ñnis. f. Idem, ab altero Supino. Augustin. Confess. 11.
23. Video tempus quandam esse distensionem; quæ repetit cap. 26:
& ibid. cap. 29. Ecce distensio est vita mea.
DISTENTO, [*διωπύω*] ñre. frequent. Virg. 9. Ecl. 31.
Sic cytho patte distentent ubera vacce.
Distentet spicis horrea plena Ceres. Tibul. 2. 5. 84.
Sed veteres libri habent Distendant. H. Sr. [V. Pier. ad Virg. & apud
Tibull. sine rectius Distendit excusum. Nullum igitur v. Distento.
DISTERMINO, [*διαιρέω*] ñre. Dividere. Plin. lib. 12. cap. 21. Arabia
Judæam ab Ægypto disterminat. Cic. in Arat. 94.
Quas intervallum binas disterminat unum. Lucan. lib. 1. 216.
— Et Gallica certus
Limes ab Aufoniis disterminat arva colonis.
DISTERMINATUS, a, um. Plin. 4. 20. Disterminatis ab Asturia
Vettonibus, a Lusitania Gallæcis. De Durio amne.
DISTERMINATIO, ñnis. f. Liv.

DISTERMINATOR, ñris. m. Apul. de Mundo p. 57. Axis, divisor
& disterminator mundi, orbem terræ in medietate constituens.
DISTERMINUS, a, um. i. e. Disterminatus, separatus. Sil. 5. 400.
Audit Tartessus, latis disterminatus terris. Barth. Advers. 10.
24. extr. Glossarium allegat, quo Disterminus exponitur Longe
abscedens.
DISTERO, ïvi, ïtum, [*ἕσταπειρώ*] ñre. Crebro vel Multum terere. Cato
de R. R. cap. 75. Libum hoc modo facito: Cæsi pondo 11. bene diste-
rat in mortario: ubi bene distriverit, farinæ siliaginæ libram &c.
DISTRITUS, a, um. Sidon. Carm. 9. 336. Valet distritum bonus
applicare theta; al. Districtum.
DISTRICHIA, [*διτρίχια*] Oculorum affectus quidam est, quum alterius
pilorum ordinis in genæ margine exortus sit præter naturam. V. Galen.
lib. Finir. Medic. [Varie scribitur Distichia & Distichidis, & Districhialis,
& Ditrichialis. V. Gerr. Def. & Foëlii Oecon. v. *τριχίαισι*.
DISTRICHON, [*διτρίχων*] Geminus versus. *dis*, bis: *τρίχων*, versus Græ-
ci dicunt. Martial. lib. 13. 3.
Hæc licet hospitiibus pro munere disticha mittas.
Distichum hordeum. Columel. lib. 2. cap. 9. Alterum quoque genus
hordei est, quod alii Distichum, Galaticum nonnulli vocant, ponde-
ris & candoris eximii, adeo ut tritico mistum, egregia cibaria familiæ
præbeat. V. Ruellum.
DISTILLO, [*ἀπὸ τοῦ ἀποπέλω, καὶ πέρω*] ñre. Paulatim fluere signifi-
cat. Virg. 3. Georg. 281. — lentum distillat ab inquina virus. Colu-
mel. lib. 12. cap. 41. Hoc autem erit, quod distillaverit ante quam
nimium calcetur uva.
Distillant per pectus aquæ. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 222.
Lacrymum distillare. Plin. lib. 15. cap. 19. Senescunt in arbore, anaf-
que distillant gummi medo lacrymam.
Tempora distillant nardo. Tibull. lib. 2. 2. 7. [In hoc & aliis supra ad du-
ctis locis meliores libri Distillandi verbum exhibent. V. ad Virgil. Pier.
Atque ita fane scribendum videtur, ut Græcorum quoque consuetudi-
ni respondeat.
DISTILLATIO, ñnis. f. [*κατάρσις*] Fluxus humoris a capite. Plin. lib.
20. cap. 6. Sanguinem vero excreantibus & phthilicis, distillationibus
longis, vel succis, vel ex ipso cibus profect. conf. Sen. Epist. 75. &
Sueton. Aug. cap. 81. V. paulo ante in DISTILLO. not. & f. l. DF-
STILLATIO.
DISTILLATOR, ñris. m. Apud Celsum. [Ubi, & quo sensu?
DISTILLARIUS, ii. Concinnator, five Venditor distillationum. i. e.
exponente Cælio Rhod. l. 30. C. 19. liquaminum, seu embammatum.
Sen. Epist. 56. Jam libarii varias exclamationes, & botularium, & di-
stillarium, & omnes popinarum infitores, mercem suam quadam in-
signita modulatione vendentes. Libri meliores habent Crustularium.
DISTINBO, ui, entum, [*ἀεισιπρία*] ñre. Occupare est, & distin-
gere, inquit Budæus. Cic. 11. Philipp. Nos alio bello distineri putat.
Alii legunt Detineri. Liv. 1. Bell. Pun. Oppidani ad omnia tuenda,
atque obeunda, multimoda arte distineri coepti sunt. Cic. 12. Fam. 30.
Negotiis & occupationibus distineri. Et pro Planc. 79. Distineri occu-
pationibus & dolore.
Distinere. Lucret. lib. 5. 204.
Et niare, quod late terrarum distinet oras. i. e. Occupat & tenet.
Pax distinetur. Cic. 12. Philipp. 28. Nonne metuendum est, ne im-
perita militum multitudo per me pacem distineri putet? i. e. Impedi-
ri, tardari.
Facem distinere. Liv. 2. Alium hinc, seu bello opus est, seu quiete,
exilio quærant locum, ne quid meam vobiscum pacem distineat.
Occupari & distineri. Cic. 1. Att. 9. Vereor ne putidum sit ad te scri-
bere quam sim occupatus: sed tamen ita distinebar, ut vix huic tantu-
lum epistolæ tempus habuerim.
Distinere, est etiam Diversis partibus tenere. Cæf. 1. Bell. Civil.
25. Rates quaternis ancoris ex quatuor angulis distinebat, ne flucti-
bus moveretur.
DISTENTUS, a, um. Occupatus, curis distractus. Cic. 15. Att. 18.
Intelligo te distentissimum, qua de Buthrotiis, qua de Bruto. Sic,
Mens distenta opponitur non occupata. Cic. 3. de Nat. Deor. 39.
DISTINGUO, ñxi, ñctum, [*διακρίνω, διαίρει, διακρίω*] ñre. Dividere,
separare. Columel. lib. 1. cap. 6. Sed & lacubus distinguuntur grana-
ria, ut separatim quæque legumina ponantur. Sic Martial. lib. 2. 5.
Sed duo sunt, quæ nos distinguunt, millia passum.
Distinguere atque dividere. Cic. in Pison. 69.
Distinguere ac separare. Cic. 6. Verr. 88. Sed ea, quo pacto distinguere
ac separare possim, nescio.
Secernenda distinguere. Cic. in Topic. 31.
Apertius aliquid distinguere. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Distinguere a, vel ab. Cic. 4. Acad. 22. Qui distinguere artificem ab
infecio? Ibid. 24. Simili in errore versantur, quum convicti, ac vi
veritatis coacti, perspicua a perceptis volunt distinguere.
Caput distinguere acu. i. e. Capillos. Claud. in Nupt. Hon. 284.
Fallum distinguere vero. Hor. 1. Epist. 10. 29.
Historiam distinguere varietate locorum. Cic. 2. de Orat. 54.
Numero aliquos distinguere. Cic. pro Cæcin. 58. Ut seruos non numero
distinguant, sed appellent uno i. simile nomine.
Opera graviora distinguere lulis jocisque. i. e. Variare, & quasi
Alternare, ut ait Budæus. Plin. Epist. 17. 4.
Orationem distinguere & illustrare. V. ILLUSTRO.
Pocula distinguere gemmis. Cic. 6. Verr. 62. Exponit suas copias omnes,
multum argentum, non pauca etiam pocula ex auro, quæ ut mos est
regius, & maxime in Syria, gemmis erant distincta clarissimis.
Turbani aliquam distinguere dilimili ex genere. Cic. pro Muren. 49.
Quam turbum distimillimo ex genere distinguebant homines percussii
Syllani temporis calamitate.
Vera a fallis dijudicare atque distinguere. Cic. in Partit. 119. Vera a
fallis, verisimilia ab incredibilibus dijudicare & distinguere.
Vocem distinguere lingua, est Loqui, & Articulatim verba enuntiare.
Sil. lib. 1.
Distinguere, Notulis quibusdam notare. Plin. lib. 8. cap. 13. Albis
maculis rutilum colorem distinguuntibus. [i. e. Variegantibus, *περικλυ-
τα* Græci vocant.
Colore vario distinguere aliquid. Ovid. de Nuce, 31.

- DISTINGUOR**, pass. [*διακρίνομαι*] Cic. 4. Acad. 33. Quia nulla nota verum distinguebatur a falso.
Genera simiarum distinguuntur inter se caudis. Plin. lib. 8. cap. 54. Simiarum quoque genera hominis figuræ proxima, caudis inter se distinguuntur.
Intervallis distingui. Cic. 3. de Orat. Distinctio æqualium & sæpe variorum intervallorum percussio numerum conficit: quem in cadentibus guttis, quod intervallis distinguuntur, notare possumus.
- DISTINCTUS**, a, um. Partic. [*διεσπασμένος*] ut, Argumenta perspicua & distincta. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Continuatio verborum articulis membrisque distincta. Cic. 3. de Orat. 184.
Herbæ distinctæ floribus. Ovid. 5. Met. 266.
Intervalla distincta & interpuncta. Cic. in Orat. 53. Distincta alios & interpuncta intervalla, moræ, respirationesque delectant.
Littora distincta tectis & urbibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.
Omnia distincta lepore vario. Lucret. lib. 5. 1375.
Oratio composita & ornata & artificio quodam & expolitione distincta. Cic. 1. de Orat. 50.
Sermo dilucidus ac distinctus. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Soni intervallis distincti. Cic. in Somn. Scip. 12.
Via distincta castris & notata. Cic. de Provinc. Consul. 4. Ut via illa nostra, quæ per Macedoniam est usque ad Hellepontum militaris, non solum excursionibus Barbarorum sit infesta, sed etiam castris Thraciis distincta ac notata.
- DISTINCTUS**, ùs. m. [*διασπαστός*] Tacit. 6. Ann. 28. Ore ac distinctu pennarum a cæteris avibus diversum. De Phœnice. Stat. 1. Sylv. 5. 41.
- DISTINCTE**, Adv. [*διασπαστως*] Separatim, divisim: ut, Distincte scribere. Cic. 2. Tusc. 7. Plin. Epist. 155. Ex ipsis etiam quos non una (ut dicitur) pertica, sed distincte, gradatimque tractantur. Cic. 1. de Invent. 4. Distinctius dicendum.
Distincte, explicate, abundanter, illuminate & rebus & verbis dicere. Cic. 3. de Orat. 50.
- DISTINCTIO**, ònis. f. [*διάκρισις, διασπασή*] Divisio, separatio. Cic. 4. Acad. 77. Quia nulla appateat in visis distinctio. Ibid. 43. Et earum tenuis & acuta distinctio.
Distinctio quæ vera, quæ falsa habet. Cic. 2. de Divin. 27. Quæ est tandem ista distinctio, quæ vera, quæ falsa habet?
Causarum distinctio ac dissimilitudo. Cic. de Fato, 43.
Iustorum injustorumque distinctio lex est. Cic. 2. de Legib. 13.
Siderum distinctio. Cic. 2. de Nat. Deor. 15.
Veri distinctio a falso. Cic. 1. de Fin. 64.
Facilis & expedita distinctio. Cic. 1. de Fin. 33.
Distinctio Orationis, & omnium membrorum seu partium, quæ accuratissime observanda est, ut periodi, membra & commata sive incisa recte fecerantur.
- DISTINCTOR**, òris. m. Gloss. Cyrill. Distinctor, *διακρίτης*. Ammian. 22. 3. Judices iustorum injustorumque distinctores. Adde eundem 18. 1. & 28. 4.
- DISTO**, [*ἀίσταμαι, ἀπέχου, διαλέπω*] Ære. Abesse. Plin. Quod circiter quinque millia passuum distat ab Vrbe. Idem lib. 2. cap. 68. Ut cxv. m. passuum Arabicus sinus distet ab Ægyptio mari.
Carinæ nimium distant foro. Hor. 1. Epist. 7. 48.
Curfu longo distare. Virg. 3. Æn. 116.
Laxe distare. V. LAXUS.
Meta utraque distare. Ovid. 3. Met. 145.
Et sol ex æquo meta distabat utraque.
Nihil distat. V. NIHIL.
Spatioque pari distabat utrinque, i. e. In medio erat utriusque. Ovid. 10. Met. 175. de Sole meridiano.
Distare, Differre. Cic. 4. Acad. 59. Quum a veris falsa non distent. Idem 2. Off. 15. Quibus rebus exulta hominum vita tantum distat a victu & cultu bestiarum.
Mores distant a carmine nostri. Ovid. 2. Trist. 353.
Ab re ipsa atque veritate distare. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Vides, Ercici, quantum distet argumentatio tua ab re ipsa atque a veritate.
Inter se distant. Cic. 5. Tusc. 69. Sideraque viderit innumerabilia celo inherencia cum ejus ipsius motu congruere, certis infixis sedibus, septem alia suos quæque tenere cursus, multum inter se altitudine aut humilitate distantia.
Inter se distant & diversi sunt. Cic. 1. de Orat. 215. Multum inter se distant istæ facultates, longeque sunt diverse atque se junctæ.
Nihilum distare. Hor. 2. Serm. 3. 210.
Stultitiæ erret, nihilum distabit an ira.
Paulum distare, cum dativo. Hor. 4. Carm. 9. 29.
Paulum sepultæ distat inertie
Cælata virtus. V. VECHNER. Hellenolex. 1. 25. 3.
Distare, pro Distingui. Plin. lib. 5. Epist. 3. Non hi quidem Senatores: sed sanctitas morum non distat ordinibus. [i. e. Nihil distat a dignitate ordinum, vel Ordinis dignitatem compensat.]
- DISTANS**, Partic. [*ἀπέχων*] ut Loci distantes. Cic. 2. Philipp. 67.
Inter se distantes ternis pedibus. V. INTER.
Longe distantia. Lucret. lib. 2. 334.
Spatio æquali distantia. Ovid. 8. Met. 248.
Studia distantia. i. e. Diversa. Ovid. 3. Trist. 12. 23.
Tempus distans. Tacit. 3. Ann. 34. At enim haud multum distanti tempore Calphurnii Pisonem, Æmilii Lepidum amiserunt.
- DISTANTIA**, a. f. [*ἀπέχου, ἀπέχουσις*] Differentiam aliquando significat. Cic. de Amicit. 76. Nec ob aliam causam ullam boni improbis, improbi bonis amici esse non possunt, nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumque distantia. Lucret. lib. 2. 373. Interdum etiam Longitudinem & Spatium illud significat quo aliquid ab alio distat. V. Plin. 2. 15.
- DISTANS**, [*δίσταμαι*] Ære. frequent. Columel. lib. 7. Distant inter se aliquanto spatio, ne in colluctatione alter alteri noceat.
- DISTANS**, ii. n. Joseph. Iscan. de Bell. Troj. Distans acies vicina propinquis.
- DISTORQUEO**, si, tum, [*διαστρέφω, στρέφω*] Ære. Ejusdem fere cum suo simplicis significationis. Ter. Eun. 4. 4. 3. Ah, illud vide, os ut sibi carnifex distorfit.
- Oculos distorquens. Hor. 1. Serm. 9. 65.
Ora distorquere. Ovid. 3. de Arte Am. 287.
- DISTORTUS**, a, um. [*ἀστέροσθής*] Cic. pro Muren. 61. Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos: si mendicissimi, divites. V. PUMILIUS.
Crura distorta. Hor. 1. Serm. 3. 47. Et distortus vultus, gestuque. Quintil. 6. 3.
- DISTORTIO**, ònis. f. [*διαστρέφω*] Cic. 4. Tusc. 29. & 5. de Fin. 35. In quibus si peccetur distortionem, & depravationem, aut motu, statuve deformi, &c.
- DISTRABO**, xi, ctum, [*διστράβω, διαστρέω, διασπείω, πείσπείω*] Ære. Dividere, dilaniare. Liv. 1. Ut igitur paulo ante animum inter Fidentem Romanamque rem ancipitem gessisti, ita jam corpus passim distrahendum dabis.
Divellere ac distrahere. Cic. pro Planc. 102. Nemo erit, &c. qui a me mei servatorem capitis divellat ac distrahatur. Et pro Sylla, 59. Ut ab his membra divelli ac distrahi posse diceret.
Lacerare atque distrahere. Cic. pro Quint. 50. Si funus id habendum sit, quo non amici conveniunt ad exequias cohonestandas sed bonorum emptores ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas.
Cohærentia distrahere. Cic. 3. Off. 11. Itaque accepimus Socratem execrari solitum, eos qui primum hæc natura cohærentia, opinione distraherent.
- Exercitus distrahere in diversissimas regiones. Liv. 6. Bell. Pun.
In partes minutas distrahi. Lucret. lib. 2. 826.
Voces distrahere. Cic. in Orat. 152. Sed Græci viderint: nobis, ne si cupiamus quidem, distrahere voces conceditur.
Distrahere aliquem ab altero, Separare, & segregare, & fere alienare. Ter. Phorm. 1. 4. 24. Quid si eo meæ fortunæ redeunt, Phanium, abs te ut distrahatur. &c. Ubi Donatus, Vide verbum vim cohærentis ostendere. Idem Hec. 3. 5. 42. Quandoquidem illum a me distrahit necessitas. Sic Distrahi ab amicitia, Cic. pro Domo sua, 98. Ter. Phorm. 3. 2. 33. Tuum præterea horum amorem distrahi poterim pati?
Excludere, distrahere, & segregare aliquem a Repub. Cic. 5. Philipp. 16. Animi distrahantur in contrarias sententias. Cic. 1. Off. 9.
Distrahi a complexu suorum. Cic. pro Domo sua, 98.
Filatium distrahi. Lucret. lib. 2. 830. i. e. Per fila minuta discerpi.
Industriam distrahere hominis in plura studia. Cic. 1. de Orat. 25.
Societatem distrahere cum aliquo, est Renuntiare societati. Sen. Epist. 66. Quum visum fuerit, distraham cum illo societatem: & nunc quum hærenus, non erimus æquis partibus socii?
Distrahere, Vendere. Ulpian. de Transact. Si uni, pluribusve fundus ad alimenta fuerit relictus, velintque eum distrahere, necesse est Prætorem de ejus distractione & transactione arbitrari. Sueton. in Vesp. cap. 16. Coemendo quædam, tantum ut pluris postea distraheret.
Controversias distrahere. i. e. Componere, vel dirimere lites. Sueton. in Cæs. cap. 75. Cic. pro Cæcin. 6.
Rem aliquam distrahere, Differre. Cæs. 1. Bell. Civil. 33. Subjicitur etiam L. Metellus Trib. pleb. ab inimicis Cæsaris, quæ hanc rem distrahatur, reliquasque res quascunque agere instituerat. impedit. i. e. Intercessione diturbet.
Distrahit mediam Asiam Taurus mons. h. e. Separat. Plin. lib. 5. cap. 27.
Distrahor: tum hoc mihi probabilius, tum illud videtur. Cic. 4. Acad. 134
- DISTRACTUS**, Partic. [*ἀσπαστός, ἀσπαστός*] Plin. de Viris Illust. Anima distracta in toto corpore. i. e. Diffusa per totum corpus. Lucret. lib. 3. 800.
Distracta & extincta vis. Cic. pro Domo sua, 67. Ex quo judicare potestis quanta vis illa fuerit oriens & congesta, quum hæc Cn. Pompejum tertuerit, jam distracta & extincta.
Aliqui perfidia hominum distracti. Cic. 8. Att. 15. Obsecro te Cicero suscipe curam & cogitationem dignissimam virtutis, ut Cæsarem & Pompejum perfidia hominum distractos, rursus in pristinam concordiam reducas.
- DISTRACTOR**. Lucret. lib. 4. 958.
Eedivisor inter se ac distractior intus.
- DISTRACTISSIMUS**, superl. Per omne belli tempus nemo e nobis imbecillus fuit, cujus salus ac valetudo non ita sustentaretur Cæsaris cura tanquam distractissimus ille tantorum operum mole huic uni negotio vacaret animus. Vellej. 2. 114.
- DISTRACTIO**, ònis. f. [*ἀσπαστός, ἀσπαστός*] Separatio, alienatio. Plaut. Pseud. 1. 1. 68. Harum mihi voluptatum omnium atque itidem tibi distractio, dissidium, viciities venit. Cic. 3. Off. 32. Nulla enim nobis cum tyrannide societas, sed potius summa distractio est. Distractio apud Jctos. modo Venditio est, modo Divortium.
- DISTRACOR**, òris. m. [*ἀσπαστός*] Gloss. Gr. Lat. Nonius 1. 267. Servus qui venundatus ob aliquod vitium aut maiefticiam a distractore recipiatur. Male ibi Distractore legitur. Justin. Cod. 8. tit. 14.
- DISTRACTUS**, ùs. m. Apud Jctos. est Resolutio contractus. Justin. Inst. 3. t. 28
- DISTRIBUO**, ui, ùtum, [*δισπέννω, δισπέννω, δισπέννω, δισπέννω*] Ære Separatim disponere, & suum cuique tribuere. Ter. Adel. 3. 3. 17. Icdistributum sane est ex sententia.
Beneficia distribuere per gentes & populos, pro inter gentes. Sen. de Benef.
Concinne distribuere. V. CONCINNUS.
Causam distribuere. h. e. Partiri. Cic. pro Rosc. Amer. 122. Meministi me ira distribuente initio causam in crimen, cujus, &c.
Exercitum latius, & in plures civitates. Cæs. 5. Bell. Gall. 24. Legio separatim disponere, & suum cuique tribuere.
In ministeria. Plin. Epist. Distribuamus illos in ea ministeria, quæ non longe a pœna sint
In singulos. Cic. pro Cluent. 74. n. s. quadraginta millia nummum in singulos judices distributa.
In numeros milites. Plin. Epist. 10. 38. Ipse enim dubito ob hæc maxime, quod ut jam dixerant sacramento militari, nondum distributi in numeros erant.
Partibus distribuere. Cic. 1. de Orat. 109.
Tempora peregrinationis commode distribuere. Cic. 2. Att. 1.
- DISTRIBUOUS**, Partic. [*δισπέννω*] ut, Causarum divisio in duas partes distributa. Author ad Hæren. lib. 1. 19.
Orbem terrarum, imperiis distributis, ardere bello. Cic. 4. Fam. 2. Orto

Ortae leges & distributæ ab Atheniensibus in omnes terras. Cic. pro Flacc. 6.
DISTRIBUTE, Adv. [*ἀφ' ἑδδωμένως*] Cic. 2. Tusc. 7. Sed quia profitentur ipsi illi qui eos scribunt, se neque distincte, neque distribute, neque eleganter, neque ornate scribere. Idem 2. de Invent. 177. Sin distributius tractare quis volet, partiatur in animum & corpus, & extraneas res, licebit.

DISTRIBUTIM, Adv. Idem apud Orosum.
DISTRIBUTOR, ōnis. m. [*μεταδότης*] Cic. in Pison. 36. Hoc certe video quod indicant tabulæ publicæ, vos rogatores, vos distributores, vos custodes fuisse tabularum. Sed Turnebus hic legit, Diribitores. V. DIRIBEO & DIRIBITOR.

DISTRIBUTIO, ōnis. f. [*μεταδοσις, ἀφάρασις, διαλέξις, ἀνομιή*] Cic. pro Cluent. 1. Itaque mihi certum est, hanc eandem distributionem, invidiæ & erimium, &c. Idem 5. de Fin. Distributio sensuum. Distributio apud Rhetores, dicitur Figura (quæ a Græcis *μετασμός* vocatur) cum genus per species, corpus per membra, totum per partes declaramus, magna cum gratia & utilitate. Cic. de Petit. Conf. 8. At ne videar aberrasse a distributione mea, qui hæc in hac populari parte petitionis disputem, hoc sequor.

DISTRIGILLO, Ære. Gloss. Lat. Gr. Distringilla me, *πείλυσόν με*.
DISTRINGO, inxi, ictum, [*ἀπείρισθω, ἀπεισάω, ἀπείρω*] Ære. Valde stringere, sive Diversis locis alligare atque sic extendere. Cic. 3. Off. 113. Fraus enim distringit, non dissolvit perjuriū. Al. Attringit. Distringit cura rusticos. V. CURA.

Distringi, Impediri, occupatum esse, & distineri negotiis. Plin. lib. 5. Epist. 5. Quamvis agendis causis distringere. Idem lib. 1. Epist. 10. Nam distringit officio, ut maximo, sic molestissimo. Distringi iudicio. Neratius in l. ex iudicatum solvi. D. iudic. solvi, Neque enim æquum est aut iudicio distringi, aut ad inficiationem compelli eum, qui sine iudicio dare partem paratus est.

Distringere, pro Pungere, seu Leviter ferire. Ovid. 10. Met. 526. Tuscus extanti distrinxit arundine pectus. [Destrinxit Burmanniana, itemque in subjectis locis. V. Scheff. ad Phædr. 1. 29. 2. Cuper. Observ. 4. 5. ubi differentiam utriusque v. expromit. Drakenborch. ad Sil. 17. 164. Arundo distrinxit fumum corpus. Ovid. 8. Met. 383. Carmine mordaci distringere aliquem. Ovid. 2. Trist. 563. Distringere, Desficare, seu Radendo fordes detergere. Martial. lib. 14. 51. de Strigilibus, Pergamus has misit curvo distringere ferro. V. STRIGILIS.

Distringere & eradere. Columel. lib. 4. cap. 24. Jam vero muscus qui more compedis crura vitium devincta comprimit situque & veterino macerat, ferro distringendus & eradendus est. Distringere crustam panis, Gallice dicitur *Chapeler du pain*. Ex Budæo. Distringere, Decerpere. Columel. lib. ult. Sereno cælo manibus distringi oliyam oportet. Sic Plin. lib. 19. cap. 9. Semen ejus quum est maturum, ab aquinoctio Autumni distringitur. Fortasse legendum Destringitur per secundam vocalem in prima. V. DESTRINGO, Ramos distringere. Lucan. lib. 4. 318. Distringere, pro Confringere, comminuere. Columel. lib. 12. cap. 8. Deinde exiguum aridi thymi & cunilæ aridæ super lac distringito. Distringere gladium, E vagina educere. Cic. 3. Off. 112. At ille ut ingressus est, confestim gladium distrinxit, juravitque se illum statim interfecturum. conf. Tacit. 12. Ann. 51. 4. & Flor. 2. 2. 17. ubi tamen malunt viri docti Destringere.

Distringitur severitas; Sen. lib. 2. de Ira, h. e. Exeritur: Duçta metaphora a gladio. Distringere amaritudinem carminum. Plin. lib. 36. cap. 5. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulsisse.

DISTRINGENS, Partic. [*ἀπείρων*] Qui strigili, vel manibus fordes corporis & sudorem in balneo absterget. Hic enim erat mos veterum. Plin. lib. 34. cap. 8. de Polycleto loquens, Fecit, inquit, & distringentem se, & nudum talo incessentem. h. e. Sudorem abstergentem, quem Græci, ut idem author explicare videtur, *ἀπείρωδρον* vocant. Idem eodem loco, de Dædalo, Dædalus & ipse inter fictores laudatus, pueros duos distringentes se fecit. Quibus in locis antiquissimus codex legit Destringentes. V. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 7.

DISTRINCTUS, Partic. [*ἀπεισθωμεν*] Cic. de Arusp. Resp. 60. Suffragia districta tenentur a paucis. Ensis districtus. Hor. 3. Carm. 14. 17. Districtos in Remp. gladios retidimus. Cic. 3. Catil. 2. Districta dentium acie scindens. Ammian. lib. 14. 311. circa finem. H. St. Districtus, In angustias coactus. Cic. 2. Fam. 15. Districtus enim mihi videris esse, quod & bonus civis, & bonus amicus es. quasi dicat, Nescis utrum faveas Reip. partibus, an amicorum tuorum, qui eam perturbant. Ambitionis labore vita districta. Cic. 3. de Orat. 7. Nam quandiu Crassi fuit ambitionis labore vita districta, tandiu privatis magis officiis & ingenii laude floruit, quam fructu amplitudinis, aut Reip. dignitate. Solitudine districtus. Hor. 2. Serm. 8. 67. Districtus & obligatus. Cic. 2. Verr. 24. Idem 2. Q. frat. 15. Sic enim habeto, nunquam me a causis & iudiciis districtiorem fuisse. Districtus, pro Non molli aut soluto. Tacit. 4. Ann. 36. 4. Ut quis districtior accusator, velut sacrosanctus erat: leves, ignobiles, poenis adiciebantur. Sic Districtam foeneratricem dixit Valer. lib. 8. 2. 2. pro Acerba & nihil remittente.

DISTRINCTUS, ūs. m. a Distringendo, sicut Territorium a Terrendo nomen sumptis videri potest: quo nomine quidam significari putant quicquid ultra territorium suum ex alieno ditiois suæ cives addunt, vel virtute bellica partum, vel quaque alia ratione. Tameri, Alciato teste, Districtus vocabulum apud antiquorum neminem reperitur. Ceterum notat Spiegel, quatuor nomina apud juris interpretes ejusdem esse intellectus, Territorium, Comitatus, Districtus, Diœcesis. [Pro Districtu antiqui Tractum ponunt fere. V. Cellar. Antib. p. 31. & Speelm. ac Du Fresne in Glossar. **DISTRICTE**, Adv. [*ἀπειρώτως*] Cic. 2. Philipp. 32. Non enim fortasse fatis quæ districtius dicuntur, intelligis. Ex vetusto exemplari legendum Distinctius. Districte minari. Plin. lib. 9. Epist. 1. Jungam tamen tanto plenius & estubius, quanto ipsum acrius severiusque corripui, districte minatus, nunquam me postea rogaturum.

Districte denegare. Ulp. in l. sed hæc. D. de procur. Sed hæc neque passim admittenda sunt, neque districte deneganda, sed a Pratore causa cognita temperanda.

DISTRICTIO, ōnis. f. [*ἀδύμωσις*] Difficultas, anxietas, impedita ratio Paulus l. 16. D. de recept. arb. Quod sine ulla districtione ipsius interdum futurum est.

DISTRUNCO, [*ἀφροπτεμέω*] Ære. Idem quod Truncare. Plaut. Trucul. 2. 7. 53. Ego te hic agnum faciam, & medium distruncabo.

DISTRUO, xi, ctum, [*διασπείρω*] Ære. Scorsum vel Separatim struere. Vetus verbum. Sueton. in Calig. 41. Distructisque & instructis, pro loci dignitate, compluribus cellis. Alii legunt Distructis, vel Districtis, emendati vero libri exhibent Distinctis. Prudent. Apoth. v. 445. — distructaque templa Imperio cecidisse Ducum. V. Heinf. ibi, qui & inscriptionem adfert de ponte Salario, A NEFANDISSIMO TYRANNO TOTI LA DISTRUCTVM. Ita Sequiori ævo scribebant, pro Distructum, quomodo & apud Prudent. legendum est.

DISTURBO, [*ἀναστύω*] Ære. Dissipando, diruendoque disjicere, inquit Valla lib. 5. Cic. pro Domo sua 98. Et jam se videre distrahi a complexu suorum, disturbari tecta, diripi fortunas. Disturbare & dejicere. Author ad Heren. lib. 1. 21. Cum viris bonis impetum facit, pontes disturbat, cistas dejicit, &c. Disturbare & diripere aliquid. Cic. pro Domo sua 114. Quibus spectantibus domus mea disturbaretur, diriperetur. Disturbare ac dissipare cuncta. Cic. 2. de Nat. Deor. 42. Ædes suas disturbare. Lucret. lib. 2. 1101. Domum alicujus disturbare. Cic. pro Domo sua 114. Freta disturbat auster. Sen. Hippol. 10. Judicia vi & armis disturbare. Cic. pro Sylla 71. Legem aliquam concione disturbare ac pervertere. Cic. 2. de Lege Agr. 100. Locum aliquem sententiis & manibus disturbare. Cic. pro Domo sua 103. Quam porticum pro amore quem habetis in Rempub. & semper habuistis, non modo sententiis, sed si opus esset, manibus vestris disturbare cuperctis. Multo disturbat sanguine pacem. Lucan. lib. 4. 210. Societatem vitæ disturbare. Cic. pro Rosc. Amer. 111. In his operæ nostræ vicaria fides amicorum supponitur: quam qui lædit, oppugnat omnium commune prædium: & quantum in ipso est, disturbat vitæ societatem.

Disturbare, Impedire ne quid fiat. Cic. 11. Fam. 21. Disturbavi rem, totamque vobis integram reservavi.

DISTURBANS, Partic. Lucret. lib. 1. 559. Tempus omne disturbans dissolvensque.

DISTURBATUS, Partic. [*ἀνεστρωμένω*] ut, Disturbata porticus, h. e. Effracta & diruta.

DISTURBATIO, ōnis. f. [*ἀνεστρωσις*] Cic. 3. Off. 46. Sed utilitatis specie in Repub. sæpillime peccatur, ut in Corinthi disturbance nostræ.

DISULCUS, V. DISSULCUS.

D I T

DITESCO, V. DIS, ditis.
DITHYRAMBUS, [*Διθύραμβος*] Bacchi apud Græcos cognomen; unde Dithyrambus etiam dicebatur Hymni genus, quod Baccho cani solebat. Nam quod a quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuit, idque inventi, dictum volunt nonnulli, approbari non potest. Nam si ita se haberet res, Pindarus certe inter ceteras patriæ suæ laudes hoc inventum non tacuisset. Tantum vero abest, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum Corinthus diserte ascribat. Erat autem hoc carminis genus ita compositum, ut inventionem, dictionem, & numeris a calligata ratione abiret longius & miram licentiam audaciamque cum timore quodam referret, adeo ut non tam a fanis & sobriis, quam furore Bacchico concitatis videretur scriptura, naturamque Dei istius, cujus laudes celebraret, imitaretur. Unde Hor. 4. Carm. 2. 10. Seu per audaces nova Dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis. Ubi vide Interpp. itemque Scal. Poet. 1. 44. necnon & Erafm. Schmidium in Diatribæ de Dithyrambis, quam Pindari commentario subjunxit. Et ante hos Proeli Chrestomath. p. 8. & ad eum loc. A. Schotto notata.

DITHYRAMBICUS, Adj. [*Διθύραμβικός*] ut, Poema dithyrambicum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 1. Dithyrambicus intellectus, Proverbium de re obscura dici solitum, nec cuius pervia. Illorum enim peculiare fuit, verbis uti compositis, *ἢ πολυπλοκοῖς*, i. e. Nodosis, implicitisque, sed & tumentibus. V. Cal. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 15.

DITHYRAMBIOS, Herba Symphoniaca, vel Hyofcyamos. Apul. de Herb. cap. 4.

DITIO, ōnis. f. [*ἐπιχώριον*] a Ditior comparativo nominis Dis ditis; significat Imperium. Plaut. Mil. 4. 1. 8. Loquere: aureis meas profecto dedo in ditionem tuam. Negant Servius ad r. Æn. 740. Priscianus, & plerique Grammatici nominativum Ditio in usu esse, nisi in compositione. Cadere sub imperium ditionemque alicujus. Cic. pro Font. 2. V. CADO. Concedere in ditionem. V. CONCEDO. Dedere in ditionem. V. DEDO.

Geruntur res ditione atque numine deorum. Cic. 2. de Legib. Gubernari alicujus nutu ac ditione. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Nunc ego te Jupiter optime maxime, cujus nutu ac ditione sola terrarum gubernantur, &c.

Premere magna ditione terram aliquam. Virg. 10. Æn. 53. — magna ditione jubeto Carthago preinat Aufoniam.

Qui mare, qui terras omni ditione tenerent. Virg. 1. Æn. 236. id est, Omni potestate, pace, legibus, bello. Servius. Ditioni, iudicio, potestati aliorum permittere & condonare gentes, nationes, provincias, regna. Cic. 2. de Lege Agr. Redigere in ditionem. Plin. lib. 9. cap. 35. Cic. de Provine. Consul. 32. Bellun-

- Bellandum esse duxit, sed totam Galliam in nostram ditionem esse redigendam. V. REDIGO.
 Redire in ditionem domini. V. REDDO.
 Redigere. Cic. 2. de Lege Agr. 7. Populi Romani vectigalibus atque omnibus copiis ipsum pop. Rom. coercere? opprimas? redigas in istam Decemviralem ditionem & potestatem?
 Respirare contra nutum ditionemque alicujus. Cic. pro Quint. 94.
 Subactus ditione Latia. Claud. 1. Ruff. 292.
 Terminus Romanae ditionis. Claud. Conf. Stil. 160.
 Sub imperium ditionemque pop. Rom. urbes aliquas subjungere. Cic. 3. Verr. 55.
 In ditione ac potestate alicujus esse. Cic. pro Quint. 6.
 Tenere regionem aliquam ditione. Virg. 1. Æn. 236.
 — genitor tum Belus opimam
 Vastabat Cyprum, & victor ditione tenebat. Ubi Serv. a dicendo vocem arcessere videtur. Potestate, inquit, omnis enim potestas dictis constat, i. e. imperio. V. Voss. de Anal. 1. 22. & 48.
 Accusare aliquem, & ipsum in sua potestate & ditione tenere. Cic. 3. Verr. 97.
 In ditionem venire. Pompon. in l. 2. §. Capta deinde Sardinia. D. de Origine juris, Capta deinde Sardinia, mox Sicilia, item Hispania, deinde Narbonensis provincia: totidem Praetores, quot provinciae in ditionem venerant, creati sunt.
 DITIOR, DITISSIMUS, DITO. V. DIS, ditis.
 DITIS CAUSA. V. DICIS causa.
 DITROCHÆUS, [διτροχαιος] Pes constans ex duobus trochæis, hoc est, ex longa & brevi, & iterum longa & brevi, ut Cantilēna. Author Diomed. Gram. 2. p. 467.
 DITTANI, [Διτανος] Populi Hispaniae, ab Austro Celtiberis proximi, ut refert Strabo lib. 3.

D I U

- DIU, Adv. [διῆ, διήρον, ἐν πάλει, διή μισκοῦ, πολλὸν χρόνον] i. e. Per dies: notat Continuationem dierum. Ter. Eun. 2. 3. 4. Una hæc spes est, ubi ubi est, diu celari non potest.
 Diu & Subito, contraria. Cic. 11. Fam. 13. extr. Copias, quas diu simulatione Reipub. comparabant, subito ad patriæ periculum converterunt. Hoc ipsum diu. Cic. pro Marcel. 28. Quid enim est hoc ipsum diu, in quo est aliquid extremum?
 Diu collecta improborum vis & inveterata. Cic. pro Domo sua 63.
 Diu aliq. demorari. Plaut. Epid. 3. 2. 40.
 Sed nimis longum loquor, diu me estis demorati.
 Diu aliquid perdiscere. Plin. in Paneg. Jam tunc præmonente Fortuna, ut diu penitus perdisceres, quæ mox præcipere deberes.
 Diu vitam vivere. Plaut. Mil. 3. 1. 34.
 Tamne tibi diu videor vitam vivere?
 Diu vitam dari. Id. ibid. 129.
 Huic homini dignum est divitias esse, & diu vitam dari.
 Diu ferre. Tacit. 6. Ann. 49. Aliaque in eundem dolore cæcæ & miseranda diu ferret. i. e. Diceret.
 Diu fit. Plaut. Curcul. 1. 2. 27. At jam bibes. I. e. diu fit.
 Diu est, quod miseram accessit eum. Plaut. Merc. 19.
 Haud diu est, quum dentes exciderunt. Plaut. Merc. 3. 1. 44. Nam illi quidem haud sane diu est quum dentes exciderunt.
 Minus diu. V. post MINOR.
 Diu, multum, sine copula. Cic. pro Sylla 73. Hæc diu, multum, & multo labore quæsitâ una eripuit hora.
 Multum diuque, vel Diu multumque. Cic. de Senect. Quum multum diuque vixeris. Sic in Orat. 1. Diu multumque dubitare.
 Nimis sive Nimium diu. V. NIMIS.
 Sæpe & diu ad pedes jacuit stratus. Cic. pro Quint. 96.
 Satis diu, & satis multos annos. Cic. pro Cluent. 202.
 Neque enim diu huc commigrarunt. Ter. Adel. 4. 5. 15. Liv. 1. Nec diu pax Albana mansit.
 Diu, pro Die: unde & Interdiu dicitur. Titinnius Fullonibus: Nec noctu, nec diu licet fullonibus quiescant. Plaut. Casin. 4. 4. 5. Noctuque & diu ut viro subdola fies. Nonius.
 Diu pro Diuturne. Cic. de Senect. Ille vult diu vivere, hic diu vixit.
 Diu, Ulpianus interpretatur non minus decennio, in l. 16. §. Aristo. D. de fideicom. libert. Et ita in l. 3. §. si fervus. D. de acquir. possess. Hinc Diuturnum tempus & Diuturnam possessionem ad decennium referri vulgo obtinuit. l. 1. §. ult. D. de aqu. & aqu. pluv. arcend.
 DIURNO, Ære. Diu vivo, teste Nonio. Est autem verbum a Die deductum, sicut Perennare ab Anno. Neque optimum inter nos sinunt diurnare. V. Gell. lib. 17. cap. 2. Vox inuitata.
 DIURIUS, compar. a Diu. [διῆ μακροτέρως] Ter. Phorm. 4. 1. 30. Postquam videt me ejus mater esse hic diurius. Cic. 4. Acad. Didicit apud Philonem tandiu, ut constaret diutius didicisse neminem. Idem 6. Verr. 109. Non obtundam diutius aures vestras.
 Quanto diutius, tanto, &c. Ter. Heaut. 3. 1. 15. Quanto diutius abest, magis cupio tanto, & magis desidero.
 Multo diutius. Cic. de Clar. Orat. 26. Tamen multo diutius Athenæ jam erant, quam est Roma ad hodiernum diem.
 Tibine hæc diutius licere speras facere, me vivo patre? Ter. Heaut. 1. 1. Diutius anno. Cic. 7. Att. Ne diutius anno in provincia essem.
 Diutius enim jam in hoc desiderio esse non possum. Cic. de Amicit. Nec diutius quin. Sallust. in Catil. 39. Neque illis qui victoriam adepti fuerent, diutius ea uti licuisset, quin defecis & exanguibus, qui plus posset, imperium atque libertatem extorqueret.
 DIURISIME, superl. [πλεονεχέστερον, διῆ μακροτάτω] Longissimo tempore. Cic. de Amicit. 4. Varro 2. de R. R. cap. 6. Utique ut quam diutissime fructum ferre possit. Cic. in Pison. 90. Mitto autem coronarium, quod te diutissime torset.
 DIURILE, Adv. dimin. [π' ὀλιγόν] Aliquando. Gell. lib. 5. cap. 10. Quum diutule tacitus cogitando fuisset. Apul. in Florid. At non isidem major meus Socrates, qui quin decorum adolescentem & diutule tacentem conspicatus foret, &c.
 DIUTILE, Adv. Macrobi. 7. Saturn. cap. 11. Quumque diutule tacen-

- tem trebris hortatibus excitaret, &c. Et cap. 13. Sordidatam palliurum meum in mari diutule lavi. Sic alibi frequenter apud eundem: sed alii legunt Diutule, & sic Jo. H. Pontan.
 Puto ex errore Diutule, aut certe alterum Diutule falsum. H. St.
 DIUTINUS, Adj. [διήρος] i. e. Continuus vel potius Longinquus, longi temporis. Cic. 11. Fam. 8. Tantus ardor occupavit animos hominum libertatis desiderio, tædioque diutinæ fervitutis. Sic Cæf. 2. Bell. Civ. vil. 13. Diutinus labor. Liv. 5. Bell. Pun. Diutinum bellum.
 DIUTINE, Adv. [διήρον] Plaut. Rud. 4. 7. 15. Ille qui consulte, docte, atque astute cavet, Diutine uti bene licet partum bene.
 DIUTURNUS, [χρόνιος, πολυχρόνιος, χρόνιος] Idem quod Diutinus. Cic. de Senect. 26. Quas quidem sic avidè arripui, quasi diuturnam fitim explere cupiens.
 Nec simulatum quicquam potest esse diuturnum. Cic. 2. Off. 43.
 Bellum diuturnum. Cic. pro Lege Manil. 35.
 Delectatio diuturna. Cic. 3. de Orat. 98. Quanvis claris sit coloribus picta vel poësis, vel oratio, non posse in delectatione esse diuturnam.
 Error diuturnus. Cic. 1. Off. 113. Quam multa passus est Ulysses in illò errore diuturno, quum & mulieribus, &c.
 Mala diuturna. Ovid. 4. Trist. 6. 50.
 Morbus diuturnus & desperatus. Cic. pro Sylla 76. Ex magnis & diuturnis, & jam desperatis Reipub. morbis ista repente vis erupit.
 Observatio diuturna. Cic. 2. de Divin. 28.
 Pace diuturna se recreare. Cic. de Provinc. Conf. 5.
 Perperissio diuturna ac voluntaria rerum arduarum ac difficilium, honestatis & utilitatis causa. Definitio est Patientiæ, Cic. 2. de Invent. 165.
 Simulatio diuturna. Cic. 7. Att. 1. Quam non est facilis virtus, quam vero difficilis ejus diuturna simulatio!
 DIUTURNIOR, compar. Ovid. 4. Met. 472.
 Hic qui diligitur, vellem diuturnior esset. Idem 6. Fast.
 Diuturnius. Liv. 1. Quo diuturnius Servii regnum esset.
 DIUTURNE, Adv. Cic. 6. Fam. 10. Tibi istam acerbiter & injuriam non diuturne fore. Sic optimi Cod. MSS. vulgo Diuturnam legitur. comp. Sidon. Epist. 9. 9.
 DIUTURNITAS, Ætis. [χρόνιότης] Cic. de Senect. Nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Sic Diuturnitas belli. Cæf. 1. Bell. Gall. 40. Cic. 2. de Fin. 87. Diuturnitas temporum.
 Celeritas & Diuturnitas, contraria. Cic. 1. de Fin. 40. Quod mors sensu careat, dolor in longinquitate levis, in gravitate brevis soleat esse, ut ejus magnitudinem celeritas, diuturnitatem allevatio consoletur.
 Dominationis & victoriæ diuturnitas. Cic. 7. Att. 21.
 Imperii diuturnitati modus statuendus. Cic. pro Lege Manil. 26.
 Memoria diuturnitas. Cic. 1. de Orat. 129. Nihil est enim tam insigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ stabile, quam id in quo aliquid offenderis.
 Pacis diuturnitas otium confirmavit. Cic. 1. de Orat. 14.
 Temporis diuturnitate non confirmaretur opinio, nec una cum seculis ætatisque hominum inveterare potuisset. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.
 Extrahere diuturnitate fictas atque novas opiniones videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 5.
 Diuturnitate non vanescere animi labes, nec manibus ullis elui potest. Cic. 2. de Legib. 24.
 Diuturnitas maximos luctus vetustate tollit. Cic. 5. Fam. 16.
 Diuturnitates dixit Arnob. lib. 6.
 DIVAGOR, [πλανώμεν] Oberro, huc illuc vagor. Lactant. lib. 5. Ubi animus in multa dispersus huc atque illuc divagatur. Quidam legunt Devagatur.
 DIVAGATIO, ònis. Tertull.
 DIVAGABILIS, e. Augustin.
 DIVALIA, orum. Ferie Divæ Angerona, cui Pontifices in facello Volupia sacrum faciebant. Dicebantur etiam Angeronalia. Grav. Thef. Rom. Antiq. Tom. 8. p. 12. & Tom. 11. p. 675.
 DIVARICO, [διωριζω] Ære. est, auctore Nonio, Distendere: dictum ab iis qui vitio nature ita vultu pedibus discretis, ut eos in diversum habeant separatos. Cic. 6. Verr. 86. In ea Sopatrum hominem tum domi nobilem, tum summo magistratu præditum, divaricari ac deligari jubet. Varro 2. de R. R. cap. 5. de bubus, Nec cuius ungula divaricent. Cato cap. 45. Si in scrobibus aut in fulcis feres, ternas taleas ponito, easque divaricato.
 DIVARICATUS, Partic. Prudent. Perist. 5. 252. Divaricatis cruribus.
 DIVARICATIO, ònis. f. August.
 DIVELLO, velli & vullu, vullum, [διωπύω] Ære. Idem quod Avellere. Sallust. Catil. 51. Rapi virgines, pueros, divelli liberos a complexu parentum.
 Aliquid mordicus divellere. Hor. 1. Serm. 8. 27.
 Amplexu dulci divelli. Virg. 8. Æn. 568.
 Artus divellere morfu. Ovid. 8. Met. 877.
 Commoda civium. Cic. 2. Off. 83. Eaque est summa ratio & sapientia boni civis, commoda civium defendere, non divellere, atque omni æquitate eadem continere.
 Corpus divellere. Virg. 4. Æn. 600.
 Conglutationes divellere. Cic. de Senect. 72. Sic dissolutam & divulgatam rem conglutinare, apud eundem 1. de Orat. 188.
 Consensus divulsus. Cic. de Arusp. Resp. 60. Consensus ordinum est divulsus.
 Dolore divelli. Cic. pro Planc. 79.
 Magnos manibus divellere montes. Lucret. lib. 1. 202.
 Nodos divellere manibus. Virg. 2. Æn. 220.
 A voluptate nec divelli nec distrahi potest. Cic. 1. de Fin. 50.
 Non facile divelli a Polemonis & Peripateticorum finibus. Cic. 4. Acad. 132.
 DIVULSUS, Partic. [διωπύω] ut, Membra divulsâ. Ovid. 3. Trist. 9. 27. Unda divulsâ remis. Ovid. 8. Met. 138. V. in ipso v.
 DIVENDO, di, ditum, [διανομιω] Ære. Huic & illi vendere. Liv. 1. 51. Quum divendita præda xl. talenta argenti aurique recepisset. Sic ibid. lib. 3. 13.
 Bona dividere. Cic. 1. de Lege Agr. 7. Hic permittit sua lege Decemviris, ut in quibus commodum sit tenebris, ut in qua velint solitudine, bona populi Romani pollint dividere.
 DIVERBERO, [διωκνήτω] Ære. Verbere dividere, Scindere. Virg. 5. Æn. 502. Primâque

Primaque per oelum nervo stridente sagitta
Hyrtacidae juvenis volucres diverberat auras. Servius.

Ictu diverberare aliquid. Lucret. lib. 1. 223.
Ferro diverberat umbras. Virg. 6. Æn. 294.

Sol aëria diverberat undas. Lucret. lib. 2. 151.

DIVERBIUM, ii. n. [αἰτιασις] Est, inquit Servius, Primus actus Comœdiæ. nam quælibet Comœdia dividitur in Prologum, Protasin, Epitasin, & Catastrophem.

Diverbia, Partes comœdiarum, ubi plures personæ versantur, a personarum varietate dicta. Liv. 7. 2. Inde ad manum cantari histrionibus cœptum, diverbiaque tantum ipsorum voci relicta. Sunt qui Diverbia, Notabiles sententias vocari magis existimant. Nam de histrionibus loquitur, qui ad manum cætera cantabant: ea tantum pronuntiabant, quæ volebant observari a populo. Aufonius de studio puerili Edyll. 4. 60.

Ad nova vix memorem diverbia coge senectam.

Donatus in Prolegomenis Terentianis, quæ Histriones pronunciabant, non cantabant. **DIVERBIA**, inquit, Histriones pronunciabant; **CANTICA** vero temperabantur modis non a Poeta, sed a perito artis musicæ factis. V. & Diom. l. 3. p. 489.

DIVERGIUM, ii. n. Annis in diversum vergens. Frontin. de R. Agr. p. ed. Keuch. 278. Gœf. 121. Sic. Flacc. de Cond. Agr. Territoria alia fluminibus finiuntur, alia summis montium jugis ac divergiis aquarum. Aggen. Comm. in Front. de lim. Agr. p. 45. Gœf. Vel divergiis aquæ, quæ aut loci natura aut solers procuravit antiquitas. Conf. **AQUIVERGIUM**, **DIVERTICULUM** & **DIVORTIUM**.

DIVERSICOLOR, ôris. m. Mart. Capell. l. p. 6.

DIVERSE, Adv. Ter. And. l. 5. 25. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt.

DIVERSITO, [ἁμαρτάνω] Ære. frequent. a Diverto pro Deflecto. Gell. lib. 17. cap. 20. Non ad vocularum ejus amœnitatem, nec ad verborum venustates diversitandum. sed in nonnullis exemplaribus invenitur, Deversitandum.

DIVERSOR, [καταργωμαι, καταλύω] Æri. modo Diverto, modo Converter significat. Cic. 3. Verr. 69. Apud quem diversatus es. Idem 5. Tulc. 22. Quum Athenis apud eum diversarer.

Diversari laute. Cic. 3. Verr. 64. Rubrium, delicias suas in omnibus hujusmodi rebus adjutorem suum & conscium parum laute diversari dicit, ad Philodamum deduci jubet.

In domo aliqua diversari. Cic. 3. Verr. 69. Omnes ad eam domum in qua iste diversabatur, profecti sunt.

DIVERSANS, antis. Partic. Gell. lib. 12. cap. 11. Diversans in quodam tugurio extra urbem.

DIVERSOR, ôris. [καταργωτής] Qui in hospitium divertit, hospitandi gratia. Cic. 2. de Invent. 15. Caupo non multo post conclamavit hominem esse occisum, & cum quibusdam diversoribus illum qui ante exierat consequitur.

DIVERSORIUM, ii. n. [καταργωτήριον, καταργωρίον] Idem quod Diverticulum, q. V. vel potius locus ad divertendum. Cic. de Senect. 84. Commorandi enim natura diversorium nobis, non habitandi dedit. Idem 2. de Orat. 234. Requiescam in Cæsaris sermone, quasi in aliquo peropportuno diversorio.

Commoratio & diversorium. Cic. 6. Fam. 19. Nam & villa & amœnitas illa, commorationis est, non diversorii.

Per metaph. Diversorium flagitiorum, & officina nequitia. Cic. pro Rosc. Amer. 134.

Sermonis diversorium. Cic. 2. de Orat. 290. Sed jam tu Antoni qui hoc diversorio sermonis tui libenter acquieturum te esse dixisti, &c.

Studiorum, non libidinum diversorium. Cic. 2. Philipp. 104. Studiorum enim suorum Marcus Varro voluit esse illud, non libidinum diversorium.

Diversorium, Villa & quasi hospitium, quo nos recipimus. Cic. 7. Fam. 23. Næ ego multo libentius emerim diversorium Tarracinae, ne semper hospiti molestus sim.

DIVERSORIOLIUM, dimin. [καταργωρίδιον] Cic. 12. Fam. 20. Nisi quod Sinuessanum diversoriolum contempnisti.

DIVERSORIUS, Adj. [καταργωρίαιος] ut Taberna diversoria. Plaut. Men. 2. 3. 81. Suet. Neron. cap. 27. Dispositæ per littora & ripas diversoriæ tabernæ.

DIVERSORIARIUS, i. m. [πανδράχης] Gloss. Gr. Lat.

DIVERSUS, a. um. Adj. [αλλοίος, πορευθείς] Qui deflexit de itinere. Cæf. 2. Bell. Gall. 24. Quum Numidas diversos dissipatosque in omnes partes fugere vidissent. Quo diversus abis? Virg. 5. Æn. 166.

Diversus, pro Contrario, vel Opposito, & Adverso plerumque ponitur: pro etiam nonnunquam dissimili & vario: ut sequentia declarant. V. Drakenb. ad Sil. 1. 264.

Diversa vitia videntur dici pro contrariis. V. in **VITULUM**. H. St.

Quæ commodis, utilitate, & prope natura diversa sunt, voluntate conjungere difficile est. Cic. 1. Q. frat. 1.

Diversus a. Cic. 4. Acad. 101. Certa igitur cum illo qui a te totus diversus est. Idem de Clar. Orat. 307. Hæc videntur esse a proposito ratione diversa.

Inter se diversi. Cic. in Somn. Scip. 15. Cernis autem eandem terram, quasi quibusdam redimitam & circumdatam cingulis: e quibus duos maxime inter se diversos, & coeli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos, obriguisse præina vides.

Longe diversus ab aliis. Cic. Topic. 53. Deinceps est locus Dialecticorum proprius ex consequentibus & antecedentibus & repugnantibus, qui etiam ab adjunctis longe diversus est. Idem 5. Philipp. 49. Longissime diversa ratio.

Diversus quam. Plin. lib. 19. cap. 8. Eruca diversæ est, quam lactuca naturæ. ut Dicitur Alius quam &c. H. St.

Diversus & dissimilis. Cic. 1. de Invent. 33. Hoc igitur vitandum est, ne cuius genus posueris, ejus secum aliquam, sicuti diversam & dissimilem partem ponas in eadem partitione.

Acies diversa. Tacit. 14. Ann. 30. Stabat pro littore diversa acies. V. **ACIES**.

Animos diversos ducere, i. e. Diversa cogitare. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 119.

Cædes diverse. Virg. 12. Æn. 500.

Diversa de causa, i. e. Profus alia & contraria. Varro, Itaque institutum diversa de causa, ut ad alius Dei aram ex caprino genere hostia adduceretur, ad alius non sacrificaretur.

Curæ diverse vocant animum in contraria. Virg. 12. Æn. 487.

Diversi, subaud. Homines. Cic. 2. Philipp. 93. Sunt ea quidem innumerabilia, quæ a diversis emebantur non insciente te.

Author in diversum. Tacit. 12. Ann. 69. Mox nullo in diversum auctore, quæ offerebantur secuti sunt.

Afficere aliquem in diversum. Tacit. 11. Ann. 19. Cæterum is terror milites hostesque in diversum affecit.

In diversum concitati equi. Liv. 1. 28. Exinde duabus admotis quadrigis, in currus earum distentum illigat Metium, deinde in diversum equi concitati, lacerum in utroque curru corpus, qua inhæserant vinculis membra portantes.

In diversum curvari. V. **CURVO**.

In diversum sterni. V. **IN**.

Iter diversum quisque sequimur. Ovid. 2. de Ponto 10. 18.

Loca diversa. Cic. de Clar. Orat. 258. Confluxerunt enim & Athenas, & in hanc urbem multi inquinatæ loquentes ex diversis locis.

Loca disjunctissima maximeque diversa. Cic. pro Lege Manil. 9. Ut quum duobis in locis disjunctissimis, maximeque diversis, uno consilio, ab unis hostium copiis bellum terra, marique gereretur.

Diffugere passim per diversa loca. Virg. 5. Æn. 676.

Loca diversa petimus. Ovid. 1. Trist. 9. 49.

Longinqua & diversa loca. Cic. pro Lege Manil. 46. Quod ex locis tam longinquis, tam diversis, tam brevi tempore omnes una huic se dederunt.

Partes diverse dicuntur Quæ inter se decertant. Ovid. de Rem. Amor. 50. Suet. de Clar. Grammat. cap. 9. Interrogatus dñi a Varrone diversa partis advocato, quidnam ageret, & quo artificio uteretur.

Provincia pars diversa. Plin. Epist. 10. 42. Quum diversum partem provinciæ circumirem, Nicomediæ vastissimum incendiura, multas privatorum domus, &c.

Studia varia & diversa. Cic. 1. de Orat. 262. Cætera quæ collegisti ex variis & diversis studiis, & artibus, tametsi es omnia consequutus, tamen ab Oratoris proprio officio atque munere sejuncta esse arbitror.

Diversus, pro E regione. Lucan. lib. 3. 327.

Telaque diversi prohibentes spargere iratres. h. e. In altera acie. Budaeus.

Ex diverso cœli, i. e. Ex secreto montium, ut ait Servius. Virg. 3. Æn. 232.

Rursum ex diverso cœli, cæcisque latebris

Turba sonans uncis prædam circumvolat alis.

Diversi interrogantur. i. e. Seorsim. Tacit. 15. Ann. 56. Budaeus.

Animi diversus, modo numen pavescere, modo minis, &c. Tacit. 4. Hist. 84.

Agere diversos aliquos, i. e. In diversum agere & dissipare. Virg. 1. Æn. 70.

Aut age diversas, & disjice corpora ponto.

Convehere ex diverso. V. **CONVEHO**.

Diversum distrahi. Plaut. Merc. 2. 4. 2.

DIVERSIOR, compar. Plin. lib. 12. cap. 19. Pretia nulli diversiora. Populus diversior nunquam confluit. Claud. lib. 1. in pr. Conf. Stil. 153.

Diversissimum Superl. Liv. 21. 4. Nunquam ingenium idem ad res diversissimas, parendum atque imperandum, habilis fuit.

DIVERSITAS, Æus. [ἀλλοιότης] Contrarietas. Plin. Epist. 7. 30. Sed tamen imitaretur & sequeretur quantum aut diversitas ingeniorum, maximi & minimi, aut causæ similitudo pateretur.

Diversitas & differentia. Plin. lib. 11. cap. 37. Oculi in homine numerosissimæ diversitatis & differentia. Ex antiquo exemplari legitur Varietatis. Vulgare dictum est; Diversitas morum odium parit, de cuius sensu V. Barth. ad Stat. 5. Theb. p. 240.

DIVERTICULUM, [καταλύμα, ὑπεστος, ἀπυπτός] est ubi Iter de via flectitur. Et proprie diverticula dicuntur in via domicilia, ad quæ de itinere divertendum sit. Ter. Eun. 4. 2. 7. Ubi ad ipsum veni diverticulum, contisti. Hæc Donatus. Sic & Egraph. & Vet. Gloss. Καταργωρίον Diversorium, Diverticulum.

Diverticula (inquit Servius ad Æn. 9. 379.) sunt Semitæ transversæ quæ sunt a latere viæ militaris. Plin. lib. 14. cap. 3. Decimi lapidis ab Urbe diverticulum.

Diverticulum fluminis. Martian. in l. si quisquam. D. de divers. præscrip. Si quisquam in fluminis publici diverticulo pluribus annis piscatus sit, &c. V. **DIVERGIUM**.

Diverticulum, pro Diversorio. Liv. 1. 51. Quum gladii abditi ex omnibus locis diverticuli protraherentur, &c. Diversorium paulo ante dixerat.

Diverticulum, etiam dicimus unde nos a proposito recessimus. Juven. 15. Sat. 72.

A diverticulo repetatur fabula primo.

Fraudis & insidiarum diverticulum. Cic. pro Rosc. Com. 51. Hoc quum sentit Satrius esse apertum, resistere & repugnare contra veritatem non audeat: aliud fraudis & insidiarum in eodem vestigio diverticulum reperit.

Diverticulum querere peccatis, aut dolis. Plaut. Capt. 3. 3. 8. Apud Quintil. lib. 9. C. 2. Hæc diverticula & anfractus scellugia sunt infirmitatis. Cic. in Partit. 136. Ne diverticula peccatis darentur. Idem in Pison. 53. Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diverticula, flexionesque quaesisti?

DIVERTO, ti, sum, [παραιστέλλω, κατέλυω] Ære. vel **DIVERTOR**, êris, ti. dep. Deflectere. Apud comicos legitur & Devorto, sive Devortor. Divorterat ad Terentiam salutatum. Cic. 10. Att. 18. Idem 5. Verr. Loconsque ei publicæ, quo diverteretur, datus est.

Ad alia divertere. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Ad artes alias diverti. Ovid. 2. de Arte Am. 425.

Ad hospitium divertere. Cic. 1. de Divin. 57. Quum duo quidam Arcades familiares una iter facerent, & Megaram venissent, alterum ad cauponam divertisse, ad hos item alterum, &c.

Diverti ad aliquem in hospitium. Plaut. Pœn. 3. 3. 60. Ut divortatur ad me in hospitium optimum.

Divertere apud aliq. i. e. Recipere se in hospitium alicujus. Liv. lib. 2. Decad. 5. Domus eorum hospitibus patebant, apud quos ipsis diverti

mos

S 2

- mos effat. Plaut. Mil. 2. 1. 57. Advolat adolescens, atque in proximo divertitur apud hospitem paternum.
- Divertere in tabernam. Cic. 2. de Invent. 14.
- Divertere in funus alicujus. Ovid. 2. Amor. 6. 9.
Alitis in rare miserum divertite funus. Invitat aves ad funus psittaci mortui.
- Diverto huc ad Doripam. Plaut. Merc. 4. 7. 54.
- Divertor huc in tabernam tertiam. Plaut. Pseud. 2. 2. 63.
- Divertere in villam. Cic. 2. Off. 64. Et 2. de Orat. 90. Tanquam in Pontinum diverteris.
- Divertor domum. Ter. Phorm. 2. 1. 81. Cic. pro Deiot. 17. Quum, inquit, in castellum Luceium venisses, & domum regis hospitis tui divertisses.
- Masiliam divertere. Cic. 13. Philipp. 13. Nuntient se Pompeji conveniendi causa divertisse Masiliam, eumque cognovisse, &c.
- Divertere via, i. e. Discedere de via. Plin. in Paneg. c. 52. extr. Ingentes hostiarum greges per Capitolinum iter, magna sui parte velut intercepti, divertere via cogebantur. Quintil. lib. 2. Et recto itinere lapsi plerumque divertunt.
- Divertere, A proposito discedere. Plin. lib. 2. cap. 7. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.
- Redeamus illuc unde divertimus. Cic. 12. Fam. 25.
- Divertere, activa significatione. Lucan. lib. 2. 469.
— victor cedentibus instat,
Divertitque acies. i. e. Avertit, abducit.
- Divertunt mores virgini longe ac lupæ: i. e. Multum differunt inter se mores virginis & meretricis. Plaut. Epid. 3. 3. 22.
- De usu verbi Divertere, quem sequitur nomen Divortium V. in DIVORTIUM. Puto Divortium hinc esse, quasi Divertium. H. St.
- DIVERTENS.** Partic. Columel. lib. 1. cap. 5. Hæc autem prætereun-
tium viatorum populationibus, & assiduis hospitibus divertentium infestat rem familiarem.
- DIVORTIUM**, [*Διαιρέσις*] Separatio omnium rerum dicitur. Cic. 2. Fam. 9. Quum venissem ad Amanum, qui mons mihi cum Bibulo communis est, divisus aquarum divortii: Cassius noster, &c. Sic 5. Att. 20. Inde ad Amanum contendi, qui Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit. Aquarum divortio (ait in eum locum Paulus Manutius) dividi montes dicuntur, quum in eos imbres delapsi, quia consistere in summo jugo non possunt, bifariam dividuntur, & deorsum præcipitant. Idem etiam in superiorem illum Ciceronis locum ex Epist. Familiar. sic ait, Non dixit Cicero, divisus fluvio, aut divisus aquis, sed divisus aquarum divortii. Divortium autem aquarum ita fit: Cadunt in montem aquæ pluvie. is mons quum sit proclivis, utrinque defluant & decurrant necesse est. Ita fit, ut dividantur, & earum quasi divortium fiat. Itaque dixit 3. de Orat. 66. Ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium jugo, sunt doctrinarum facta divortia. i. e. (ut interpretatur Strabæus) Diductæ contrariæ sectæ. Liv. 4. Decad. lib. 8. de Cn. Manlio: Admovere tamen exercitum, & prope ipsi jugis ad divortia aquarum castra posuisse. i. e. (ait Paulus) Ad eum locum, unde aquæ duas in partes divisæ incipiunt defluere. A quo igitur loco ex Amano monte Ciliciam versus aquæ dilabebantur, ad eum usque locum Cilicia pertinebat. & ex altera montis parte, eadem Syria, quam Bibulus regebat, erat ratio. Terminum enim habebat eum locum, unde in eam ex Amano defluere aquæ incipiebant. Virg. 9. Æn. 379.
Objiciunt equites sese ad divortia nota. i. e. Ad viarum flexus. V. supra DIVERGIUM & DIVERTICULUM. Turneb. Adv. 14. 11. sub fin.
- Divortia, atque affinitatum discordia. Cic. pro Cluent. 190. Itaque apud ceteros novis inter propinquos susceptis inimicitias sæpe fieri divortia atque affinitatum discordia vidimus.
- Divortium, ut ait Cajus, De divortii, l. Divortium, a diversitate mentium dictum est: vel quia in diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium.
- Beroald. in Suet. Domit. c. 10. scribit, Divortium autem dictum est vel a diversitate mentis, vel potius quia in diversas partes eunt qui distrahunt matrimonium. Sed non dubium est, quin divortium dicatur, quod mulier divertat a marito, id est Digrediat. Ut loquitur Suet. in Julio Cap. 43. Digressam a marito, quasi alludens ad verbum Divertere, quod ipsum dictum fuit hac de re. H. St.
- Divortium inter virum & uxorem fieri dicitur, Repudium vero sponsæ remitti videtur, quod & in uxoris personam non absurde cadit. Modest. l. 101. D. de Verb. Sign. §. 1. Claud. 1. in Eutrop. 65.
Quæ gemuit! quanto planxit divortia luctu!
- Divortium facere. Plaut. Aulul. 2. 2. 56.
- Divortium facere cum uxore, vel amica. Suet. in Tito cap. 4. Cic. 2. Philipp. 69. Cujas ex omni vita nihil est honestius quam quod cum mima fecit divortium.
- Facere divortium doctrinarum. Cic. 3. de Orat. 66. Hæc autem ut ex Apennino fluminum, sic ex communi sapientium jugo sunt doctrinarum facta divortia.
- Divortia itinerum. Tacit. in Vita Agric. 19. Lucan. lib. 2. 402. de Apennino.
Fontibus hic vastis immensos concipit amnes,
Fluminaque in gemini spargit divortia ponti.
- Arctissimo inter Europam, Asiamque divortio Byzantium in extrema Europa posuere Græci. Tacit. 12. Ann. 65.
- DIVES**, divitis. Adj. [*πλούσιος, πλουτήμων*] quid significet, declarat Cicero his verbis in Parad. 6. Quem intelligimus divitem? aut hoc verbum in quo homine ponimus? Opinor in eo cui tanta possessio est, ut ad liberaliter vivendum facile contentus sit. Varro 4. de L. L. 17. Dives, a Divo: qui, ut Deus nihil indigere videtur. Hinc Plaut. Trin. 2. 4. 89. Dei divites sunt, Deos decet opulentia.
- Copiosus & dives, cui opponitur Inops & pauper. Cic. in Parad. 6. Improbi autem & avari, quoniam incertas atque in casu politas possessiones habent, & plus semper appetunt, nec eorum quisquam adhuc inventus est, cui quod haberet esset satis: non modo non copiosi ac divites, sed etiam inopes ac pauperes existimandi sunt.
- Ex pauperrimo dives factus. Cic. in Vatin. 30.
- Dives, genitivo junctum. Plaut. Amph. 1. 1. 16. Dives operis, & laboris expers. Virg. 2. Georg. 468.
Dives opum variarum, & latis otia fundis. Idem 9. Æn. 26.
- dives pictæ vestis, & auri. Sil. lib. 3.
- Pecoris dives. Virg. 2. Ecl. 20.
- Rerum multarum dives. Hor. 2. Epist. 2. 31.
- Dives ager frugum. Claud. de Bell. Gild. 509.
- Dives, ablativo. Cic. 2. Off. 53. P. Crassus tum cognomine Dives, tum copiis, functus est Ædilitio maximo munere. Stat.
— ut fatis ostro dives & auro.
- Auri congesto pondere dives. Ovid. 17. Epist. 224.
- Dives agris, ad antiquum morem dictum, teste Servio. Virg. 7. Æn. 537.
— Aufoniisque olim ditissimus arvis. Hor. Serm. 2. 3. 168.
- Dives antiquo censu.
- Dives agris, dives positus in scenore nummis. Hor. de Arte Poët. 421.
- Mantua dives avis, Majoribus præpotens. Virg. 10. Æn. 201.
Ecce venit magno dives Philomela paratu:
Divitior forma. Ovid. 6. Met. 452.
- Pecore dives. Hor. Epod. 16. 19.
- Tellure multa dives. Hor. Epod. 15. 19.
- Dives triumphis terra. Virg. 4. Æn. 37.
— quos Africa terra triumphis
Dives alit. i. e. Bellicosa. Servius.
- Dote dives filia. Ovid. 11. Epist. 100.
- Marmore dives opus. Ovid. 1. de Arte Am. 70.
- Animus hominis dives. Cic. in Parad.
- Aurum dives. Tibull. lib. 1. 9. 31.
- Culus dives. Ovid. 16. Epist. 189.
- Cultu divite luxurians Parthus. Claud. Epigr. 84. de Phœnice.
- Epistolam divitem vocat Ovidius, quæ multa pollicetur & magna. 17. Epist. 65.
Munera tanta quidem promittit epistola dives.
- Fortuna dives. Propert. 3. 1. 59.
- Gemma dives. Idem 4. 4.
- Ingenium dives, i. e. Fœcundum. Ovid. 2. Trist. 335.
Divitis ingenii est, ingentia Cæsaris acta Scribere.
- Lingua dives. Hor. 2. Epist. 2. 121.
— Latiumque heabit divite lingua.
- Mensæ divites. Hor. 2. Serm. 4. 87.
- Munus dives. Ovid. 2. Fast. 535.
— pictas pro divite grata est Munere.
- Dives & præpotens regnum. Valer. lib. 2. Dives & præpotens natura regnum scrutatus, injiciam stylum, &c.
- Spes dives, i. e. Quæ magna nobis promittit. Hor. 1. Epist. 15. 19.
- Dives, pro Homine divite, substantive cum apposito adjectivo positum ab Ovid. 3. Amor. 7. 50.
Quid mihi fortunæ tantum? quid regna sine usu?
Quid, nisi possedi dives avarus, opes? [Incertum vero utrum vocabulum adjecti locum teneat, quin probabilius substantive poni in Avarus.]
- DIVITIOR**, compar. Plaut. Pseud. 5. 2. 24. Nam hinc nunquam erit nummo divitior. Cic. 3. de Orat. 183. Inde ille licentior & divitior fluxit Dithyrambus. Martial. lib. 1. 77.
Romanum propius, divitiusque forum.
- Divitioris secta. Lucret. lib. 5. 1114.
Divitioris enim sectam plerumque sequuntur.
- DIVITISSIMUS**, superl. usus est Cic. de Divin. 1. Itemque C. Nepot. 1. 19. Sed frequentioris usus est Ditissimus.
- DIVITIO**, [*πλοῦσις*] Ære. Divitem facere. Accius, cujus versus alicubi citat Cicero,
Nihil credo auguribus, qui aureis verbis divitant
Alienas, suas ut auro locupletent domos. Turpilius Thrasyll.
Dii me divitant. Nonius 2. 201. sed DITIO frequentius & receptius est, quod vide.
- DIVITIÆ**, Ærum. f. pl. [*πλοῦσις, πλοῦσις*] Cic. 1. Off. 21. Expetunt autem divitiæ tum ad usus vitæ necessarios, tum ad perfruendas voluptates Sing. Divitiæ ex Accio est ap. Non. 7. 64. Æternabilem divitiarum partem Asia divitiarum. Propert. lib. 1. 6. 14.
Arabum divitiarum, pro Maximis dicuntur. Stat. 5. Sylv. 1.
Grandes divitiarum. Lucret. lib. 5. 1117.
Improbæ divitiarum. Hor. 3. Carm. 24. 63.
Luculentæ divitiarum. V. LUCULENTUS.
Misera divitiarum. Hor. 2. Serm. 8. 18.
Molles divitiarum. Juven. 6. Sat. 299.
Operosæ divitiarum, i. e. Quæ curam multam & laborem exigunt. Hor. 3. Carm. 1. 48.
Cur valle permutem Sabina Divitias operosiores?
Opportunæ divitiarum ut utare. Cic. de Amicit. 22.
Potentes divitiarum Arabum. Stat. 5. Sylv. 1.
Pulchræ divitiarum. Hor. 2. Serm. 3. 94.
Regales divitiarum. Hor. 1. Epist. 12. 5.
Sepositæ divitiarum. Stat. 2. Sylv. 2.
Non tibi sepositas infelix strangulat arca Divitias.
Abundare divitiis. Ter. Heaut. 3. 2. 17.
Adoptare in divitiis. V. ADOPTO.
Affluere divitiis. Lucret. lib. 6. 13.
Angi divitiis. V. ANGO.
Augere divitiis aliquem Cic. 2. de Lege Agr. 67.
Auctus divitiis & honoribus. Ovid. 2. Trist. 45.
Cogere divitiis, i. e. Accumulare. Juven. 14. Sat. 135.
Conduplicare divitiis. Lucret. lib. 3. 71.
Congerere divitiis auro. Tibull. lib. 1. 1. 1.
Crescunt divitiarum. Juven. 14. Sat. 139.
Extractæ in altum divitiarum. Hor. 2. Carm. 3. 20.
Divitias facere ex re aliqua. Plaut. Pers. 4. 4. 100.
Inclutum divitiis templum. V. INCLUTUS.
Incumbere repertis divitiis. Virg. 6. Æn. 610.
Ministrare divitiis alicui. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Parare. Ter. And. 4. 6. 2.
Parere divitiis. Hor. 2. Serm. 3. 95.
Suggestere divitiis alicui. Ovid. 15. Met. 81.
Superare altum divitiis. Proverbialiter usurpatum. Cic. 1. Att. 4. Quod si atsequor, supero Crassum divitiis, atque omnium vicis & partem contemno.

In divitiis esse V. IN.
DIVITIARIUM, ii. n. Thesaurus. Ambros. de Off. Sapientis & iusto totus mundus divitiarium est. V. Barth. Advers. 35. 22.
DIVITIATIO, ōnis. f. Genus divitationis sibi non displicere confessus est. Petron. cap. 117. Al. Divinationis. V. loc.
DIVITIACUS Æduus, ex ordine Druidarum, hospes & laudator Ciceronis & Cottæ, naturæ rationem sibi notam esse profitebatur, & partim auguriis, partim conjectura quæ essent futura dicebat. Meminit Cic. 1. de Divin. 90. Fratrem habuit Dumnorigem. De utroque Cæsar passim in Comment.
DIVEXO, [διωκνῶ] Ære. Vehementer vexare.
 Divexare rem suam, Consumere. Plaut. Pers. 5. 2. 4.
 Divexare & diripere omnia. Cic. 11. Philipp. 4. Alteri se Brutus objecit, impetumque furentis, atque omnia divexare & diripere cupientis, vitæ suæ periculo colligavit.
 Divexare agros civium. Cic. 13. Philipp. 21.
DIVEXATIO, ōnis. f. August.
DIVIANA, æ. f. Diana appellata apud Varr. 4. de L. L. 10. quasi Divia quod in altitudinem & latitudinem simul feratur, Sed Nigidio ap. Macrob. quasi Diana, adjecta D. litera decoris causa. V. Turneb. & Scalig. ad Varr.
DIVIDIA, **DIVIDICULA**, V. **DIVIDO**.
DIVIDO, tñ. ifum, [διαιρέω, διαιρεῖν, διαίρεσις, μερίξω, μέριξω, ἀναδίωμι] Ære. Separare. Scaliger de causis L. L. cap. 34. opinatur esse a *dis* bis, & *idē* videre; quia Quæ divisa sunt, sunt Bis visa. Vossius autem censet conflari ex Di vel Dis, & Hetrusco verbo, Iduo, i. e. Partior. unde **DIVUS** quis mensē partiuntur, unde & Vidua, quæ est a Marito sejuncta: & sic antique Dividuo, pro Divido dictum. Cæs. 3. Bell. Civil. 97. Cæsar copias suas divisit, partemque legionum in castris Pompeji remanere iussit, &c.
 Dividere in libros. Sueton. de Clar. grammat. cap. 2. Sic Cic. 2. de Legib. 6. Dividere æqualiter in duas partes. Et 1. Acad. 37. In naturam & mores dividebantur.
 Secare ac dividere. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Omne animal secari ac dividi potest.
 Partiri ac dividere. Cic. in Orat. 117. Idem 1. de Fin. 21. Tollit definitiones: nihil de dividendo ac partiendo docet.
 Dividere aliquid in omnes provincias. Cic. pro Syll. 42. Describi ab omnibus statim libranis, dividi passim & pervulgari, atque edi Pop. Romano impetravi: divisi toti Italiæ, divisi in omnes provincias.
 Dividere inter se. Plaut. Pœnul. 3. 5. 30. Ut eo me privent, & inter se dividant.
 Agros viritim dividere. Cic. de Senect. 11. C. Flaminio Trib. pleb. quoad potuit, restitit, agrum Picenum & Gallicum viritim contra Senatus auctoritatem dividenti.
 Animum dividere nunc huc, nunc illuc. Virg. 4. Æn. 285.
 Bona dividit tripartito. Cic. 5. Tusc. 40.
 Caput divisum humeris. Sil. lib. 4.
 Dextras dividere complexibus. Stat. 3. Theb. 166.
 — non dextras miseris complexibus aulim
 Dividere, & tanti confortia rumpere fati.
 Factum dividere cum aliquo. Plaut. Stich. 5. 4. 15. Factum ego hoc tecum divido, vide utram tibi lubet etiam nunc capere, cape provinciam.
 Horas dividere, pro Assignare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 16. Quam invenies tam miseram, tam fordidam, ut illi satis sit unum adulterorum par? nisi singulis divisit horas, &c.
Infortunium dividere. Plaut. Milit. 3. 2. 52.
 Quæso tamen tu meam partem infortunii,
 Si dividetur me absente, accipito tamen.
Mediam aliquem dividere securi. Hor. 1. Serm. 1. 99.
Mentem & aures alio dividere. Catul. 60. 15.
 Nos alio mentes, alio divisimus aures. Valet, & Animum aliis rebus intendimus & advertimus, & Aures aliis sermonibus præbuimus. Turneb.
Mons regionem a regione dividit. Cic. 5. Att. 20. Inde ad Amanum contendit, qui Syriam a Cilicia aquarum divortio dividit, qui mons erat hostium plenus sempiternorum.
Muros dividere. Virg. 2. Æn. 234.
Nummos viris. Cic. 1. Att. 7. Sextus pater ejus nummos vobis dividere solebat.
Numos in viros. Plaut. Aulul. 1. 2. 30. — Nostræ qui est magister curiæ
 Dividere argentum dixit nummos in viros.
Oscula dividere sodalibus. Hor. 1. Carm. 36. 6.
 Charis multa sodalibus,
 Nulli plura tamen dividit oscula
 Quam dulci Lamia.
Sententiam dividere. Asconius, in Or. pro Mil. C. 6. Quum aliquis in dicenda sententia duas pluresve res complectitur, eæ si non omnes probantur, postulat ut dividat, id est de rebus singulis referatur: Non est ei, qui hoc postulat oratione longa utendum, ac ne confurgendum quidem utique est. Multi enim sedentes hoc unum Verbum pronuntiant, Divide. Quod cum auditum est, liberum ei, qui fecit, orationem dividere. Sic locum paulum intricatum lego ac distingo. Verba autem Ciceronis hæc sunt: Divisa sententia est, postulante nescio quo (nihil enim necesse est me omnium flagitia proferre) sic reliqua auctoritas Senatus empta intercessione sublata est. Ubi V. ibi Abram & Fest. in Numera Senatum. Plin. 8. Epist. 14. Conf. **SENTENTIA**.
 Subtilius & copiosius dividere. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Dividere, obsceno sensu pro Pœdicare. V. paulo post **DIVISOR**.
DIVISIBILIS, e. Improbatur Vossius de Vit. L. L. 3. 9. pro quo elegantissimus quisque dixit **DIVIDUUS**, quod vide. sed inde est Indivisibilis. Quin & Tertull. de Anim. cap. 14. Anima non est divisibilis.
DIVISUS, a, um. Partic. [διεγερσθαι] Virg. in Epig.
 Divisum imperium cum Jove Cæsar habet. Ter. And. 3. 1.
 Non sat commode divisa sunt temporibus tibi Dave hæc.
 Maligne divisus ager. V. **MALUS**.
 Corpus divisum in membra. Sen. Thyest. 8. Intellegit omnia membra a corpore separata & decisa, ut corpus iam nullum restet.
 Scorsum divisa omnia. Lucret. lib. 4. 491.
DIVISOR, compar. Lucret. lib. 4. 958.
 — atque foras ejectus largior ejus,
 Et divisor inter se, ac distractor intus.
DIVISUS, ūs. [διωδυστός] Liv. 33. 46. Vectigalia publica partim ne-

gentia dilabebantur, partim prædæ ac divisi principum quibusdam & magistratibus erant.
DIVISIO, ōnis. f. [διαίρεσις] Separatio. Cic. 4. Acad. 148. Duo placet esse Carneadi genera visorum. in uno hanc divisionem: alia visa esse quæ percipi possint, alia quæ percipi non possint.
 Quadrupartita divisio. Cic. 3. de Nat. Deor. 6. Quadrupartita, inquit, fuit divisio tua. Primum, ut velles docere deos esse, &c.
 Scrupulose in partes facta divisio. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Divisio cur in obscœnis locetur V. in **DIVISOR**.
DIVISOR, ōnis. m. [μεριστής] Qui partitur & dividit.
 In furis ac divisoris disciplina educatus. Cic. 5. Verr. 16.
 Divisor, Redemptor pecuniarum quæ tributum dividebantur a candidatis ad suffragia corrumpenda. Sæpe enim eveniebat ut tributum pecuniæ dividere ad aucupanda suffragia egentium. Quam ob causam redemptores hujuscemodi operis perficiendi, quique pretio corrumpenda plebis suffragia suscipiebant, divisores vocabantur. Cic. 2. de Orat. 257. Etiam interpretatio nominis habet acumen, quum ad ridiculum convertas quomobrem ita quis vocetur: ut ego nuper Nummium divisorem ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen invenisse. Quibus verbis significat Nummium ob divisionum ministerium, quas in campo factitabat, Divisorem cognomen dictum. Et 1. Att. 11. Consul autem ille deterioris hiltionis similis suscepisse negotium dicitur, & divisores habere. Et Sueton. Aug. cap. 3. Ut equidem mirer hunc quoque a nonnullis argentarium, atque etiam inter divisores, operasque campestris proditum. Hos divisores, Plaurus Aulul. 1. 2. 30. Curia magistris vocat: quia curiæ, etiam tribus appellabantur. Hæc Budæus in reliquis annot. in Pandectis, quo in loco plura de hac re videto. Cic. pro Planc. 48. Quam tibi commodum est unam tribum delige: tu doce id quod debes, per quem sequentem, quo divisore corrupta sit. V. ad Suet. Torrent.
 Divisor, obscœnum verbum. Cic. 9. Fam. 22. Quid enim, non honestum verbum est divisor? At inest obscœnum: cui respondet intercapedo. Hinc est illud Plauti in Aulul. 2. 4. 4. Me quidem hercle, dicam palam, non divides. V. P. Manut. ad loc. Cic. Grævius tamen ex MSS. Divisio edidit, & aliter explicat, secutus Quintilianum ipsum, Scaligerum, Vavassorem. q. V.
DIVISURA, æ. [τμήμα] Idem quod Divisio. Plin. lib. 12. cap. 26. Idem lib. 14. cap. 3. Folio narvo & rotundo, sine divisuris. Quas incisuras multis aliis locis appellat.
DIVIDUS, a, um. Separatus. Accius Andromed. Nosque ut seorsum dividus leto offerres. Nonius 2. 105. Obsoletum.
DIVIDUUS, Adj. [διψτομῶν] Quod est separatum & divisum. Plin. lib. 2. cap. 18. Dividua est in quadrato folis. Ibid. cap. 67. Dividuis globus. Plaut. Rud. 5. 3. 52. Dividuum talentum faciam. Cic. de Univers. 19. Ex ea materia quæ individua est, & quæ semper unius modi, siveque similis, & ex ea quæ corporibus dividua gignitur, &c. Ter. Adel. 2. 2. 33. Potius quam venias in periculum, Sannio, fervesne an perdas totum, dividuum face.
 Aqua dividua. Ovid. 1. Fast. 292.
 Infula dividua quam premit amnis aqua. i. e. Quam ambit fluvius ab utraque parte.
 Coma dividua. i. e. Discreta in summo vertice & utrinque demissa. Ovid. 1. Amor. 5. 10.
 Candida dividua colla tegente coma.
Crines dividui. Stat. 8. Theb. 489.
Munus dividuum. Hor. 1. Epist. 17. 49.
 Et mihi dividuo findetur munere quadra.
Sulci dividui. Claud. 5. Paneg. 102.
 Dividua ferarum viscera, pro Dissectis quibus carnarii in Africa vescuntur. Plin. lib. 5. cap. 1.
DIVIDIA, æ. [δυρεσία] Tedium & molestia, ut interpretatur Nonius 2. 214. q. V. Discordia, ut Festus. Plaut. Bacchid. 4. 6. 1. Nimio illec res est magnæ dividia mihi. Antiquum.
 Fulgentius de Prisco sermone n. 34. per Trifitiam exponit ex Propertio. Dividias mentis conficit omnis Amor.
DIVIDICULA, antiqui dicebant, quæ nunc sunt Castella, ex quibus a rivo communi aquam quisque in suum fundum ducit. Festus.
DIVIDUIRAS, ætis. f. Cajus in l. Si is qui. D. Ad Leg. Falc. Hæc itaque legata quæ dividuitatem non recipiunt, tota ad legatarium pertinent. Aliqui legunt, Dividitatem.
DIVIDUE, Adv. Quod Gallico sermone dicitur *Par la moytie*. Plaut. in Cas. 2. 2. 10. Nam quod tibi ægre est, idem mihi est dividue. Alii legunt, Dividiæ. V. ibid. Grut. H. St. delenda hæc omnino censuit, adjecta nota.
DIVINITUS, **DIVINO**, **DIVINUS**, V. **DIVUS**.
DIVISIO, **DIVISOR**. V. **DIVIDO**, supra.
DIVITIA, **DIVITO**, as. V. **DIVES**.
DIUM. V. **DIVUS**.
DIVENT, pro Davit, apud Plaut. & Lucret. V. **DO**, **DAS**.
DIVORTIUM. V. **DIVERTO**.
DIURNO, as. V. **DIU**.
DIURNUS. V. **DIES**.
DIURETICUS, a, um. [διουρητικός] Urinalis ab ἔξω, urina. Cels. Aurel. Tard. 1. 4. 117. Medicamina diuretica. Th. Prisc. de Dieta. cap. 9. Tripliciter herba calida & diuretica.
DIVUS, Adj. [διούσιος] Alienis ab Jove genus ducens, inquit Festus. Generosus, divinus, διὸ τοῦ θεοῦ, i. e. A Jove. Virg. 11. Æn. 657.
 — quas ipsa decus sibi dia Camilla Delegit.
Oria dia. Lucret. lib. 5. 1386.
 Per loca pastorum deserta, atque otia dia i. e. Divina.
Pabula dia. Lucret. lib. 5. 942.
 Multaque præterea novitas tum florida mundi
 Pabula dia tulit, miseris mortalibus ampla.
Sententia dia. Hor. 1. Serm. 2. 32.
Dius, [διὸς] Homero Jovis amicus intelligitur, ut Enstathius author est.
Dius item est. Qui inter homines Jovis quadam imagine præcellit: nam & Clytemnestra, Dia quoque dicitur, pulchritudinis ratione: sicuti ob magnitudinem, Mare dium, & Dia Charymbdis. [Immo Dira. V. l. l.]
Dium mensē pro Novembri accipiunt Græci: sic enim in Collectaneis rei rusticæ apud Græcos legitur, Democritus & Apulejus talem expectari hyemem ajunt oportere, cujus fuerit modi festus dies quem
 S 3
 brumam

- brumam vocant Romani. Est autem quarta & vicesima Dii mensis, qui est November. Ex Cæli Rhod. lib. 15. cap. 24.
- Dius fidius explicatur in antiquo lexico *δῖος υἱός, ἡγεμὼν*, per quem qui jurabant, sacramento sanctissimo se obligabant. Plaut. Afin. 1. 1. 8.
- Per dium fidium quaeris, jurato mihi
Video necesse esse eloqui quicquid roges. Turneb. V. FIDIUS.
- DIUM**, fubit. [*διῆ*] Quod sub cælo est extra tectum, ab Jove, inquit Festus. Inde sub dio vitam agere, Hor. 3. Carm. 2. 10. Cic. 3. Verr. 50. Illa quæro quæ apud te nuper ad omnes columnas omnibus etiam intercolumniis, in sylva denique disposita sub dio vidimus.
- Sub dium rapere. Hor. 1. Carm. 18. 13. Hoc est proferre in publicum. Porphy. Al. Divum.
- Dium fulgur appellabant antiqui Diurnum, quod putabant Jovis, ut nocturnum Summani. Festus.
- DIVUM**, i. n. Idem. Lucret. lib. 4. 212. — sub divo splendor aquarum
Ponitur. Hor. 2. Carm. 3. 23. — sub divo moreris
Victima nil miserantis orci. Sic legit Cl. Bentlejus; sed nonnulla exemplaria exhibent Dio. Cels. 1. 2. Ambulatio melior sub divo, quam in porticu. Gr. *ὑπὸ θεῷ*.
- DIUM**, [*Δίου*] Cretæ oppidum, in mediterraneo situm, de quo Plin. lib. 4. cap. 12.
- Est & Dium Eubœæ oppidum, teste eodem Plin. ibid.
- DIVUS**, Adj. [*δῖος*] Deos inquit Serv. ad 12. Æn. 139. æternos dicimus; divos vero qui ex hominibus fiunt. Cujus appellationis honorem Cæsari primum contigisse observat Idem ad 5. Ecl. 56. sic Divus Cæsar, Divus Augustus. Frequentius tamen antiqui pro Diis ponunt, ut Cic. 2. de Nat. Deor. 6. Itaque & in nostro populo, & in cæteris deorum cultus, religionumque sanctitates, existunt in dies majores atque meliores; idque evenit non temere, nec casu, sed quod præsentiam sæpe divi sui declarant.
- Effigies sacræ divum. Virg. 3. Æn. 148.
- Interpres divum, Mercurius. Virg. 4. Æn. 559.
- Numina divum. Virg. 2. Æn. 777.
- Pater divum. Virg. 1. Æn. 65.
- Pax divum. Virg. 3. Æn. 370.
- Responso divum. Virg. 6. Æn. 799.
- Sacra divum. Hor. 1. Serm. 3. 117.
- Et qui nocturnum divum sacra legerit.
- Diva Virgo, i. e. Diana. Senec.
- Æquorei divi. Valer. 1. Argon. 138.
- Benigni divi. Hor. 4. Carm. 2. 51.
- Imi divi, Infernales. Valer. 7. Argon. 498.
- Immortales divi. Lucret. lib. 5. 54.
- Manes divi. Lucret. lib. 3. 52.
- Et nigras macians pecudes, quas Manibu' divis
Inferias mittunt.
- Penates divi. Hor. 2. Serm. 3. 176.
- Auguriis agimur divum. Virg. 3. Æn. 5.
- Carentes gelida morte divi. Hor. 2. Carm. 8. 11.
- Colunto divos, & eos qui cœlestes semper habitati. Cic. 2. de Legib. 19.
- Das epulis accumbere divum. Virg. 1. Æn. 79. h. e. Tu me deum facis.
- Placavi sanguine divos. Hor. 2. Serm. 3. 206.
- Superare divos is dicitur, quem ipsis etiam cœlitibus feliciorum esse intelligi volumus. Catul. ad Lesbiam, 49. 2.
- Armipotens diva, Minerva. Virg. 2. Æn. 425.
- Armifona diva, Pallas. Sil. lib. 13.
- Castra diva, Pallas. Stat. 10. Theb. 58.
- Creatrix diva, Venus. Virg. 6. Æn. 367.
- Cythereis diva, Venus. Ovid. 4. Met. 288.
- Potens Cypri diva, Venus. Hor. 1. Carm. 3. 1.
- Triformis diva, Hecate vel Diana. Valer. 7. Argon. 395. Hor. 3. Carm. 22. 4.
- Divi fratres, quorum in jure civili sepius fit mentio, fuerunt M. Aurelius Antoninus, & L. Ælius Verus Commodus. Menim Antoninus eximie doctrinæ, ac probitatis princeps, hunc Commodum fratrem suum ex adoptione Pii Antonini Principis, imperii consortem fecit: & primi omnium imperatorum bini regnare ceperunt anno salutis 163. quos deinde multi sunt imitati, adeo ut terni nonnunquam imperarent. Sed Marcus, Commodus non multo post mortuo, cum filio Commodus imperavit, homine pessimi ingenii, & omnibus incommodis. Hæc ex Jul. Capitol.
- Divipotes dei, quos, ut Varro de L. L. 4. scribit, Augurum libri scriptos habent, sunt pro his, qui in Samothrace *θεοὶ δυνατοὶ*, vel ut Latini codices habent, Theodynatoe: hæc duo cœlum & terra, quod anima & corpus, humidum & frigidum.
- Divos, Jureconsulti appellant Imperatores qui post obitum a Senatu Rom. Consecrati vel in deorum numerum relati erant, ea *δοξασίας* solemnitate, quam Herodian. lib. 3. describit: postquam & templis eis constitui, & sacerdotes ac sodales creati, & ludii heri, omnesque divini honores decerni solebant, ut ex Dione item. Tacito, Tranquillo, Spartiano, Capitolino, & aliis authoribus discimus. V. CONSECRACTIO & APOTHEOSIS.
- DIVINUS**, Adj. [*δῖος, ἀνὴρ θεῶν, θεωρετικός, ἡγαστικός*] Quod est dei, vel quod ad deum pertinet. Ter. Eun. 3. 3. 7.
- Ait rem divinam fecisse, & rem seriam
Velle agere mecum.
- Divina rei operam dare, & Divinam rem facere, est Sacrificare diis. Cato cap. 14. dixit Divina verba facere, pro Sacrificare, vel Deos precari, quum inquit, Si de cœlo villa tacta fiet, de ea re verba divina uti fiant procuret. In aliis exemplaribus hæc duo vocabula defunt, divina procuret.
- Res divinas apud deum facere. Cic. 6. Verr. 18. Res illum divinas apud deos in suo sacratio prope quotidie facere vidisti. Cato de R. R. cap. 83. Sueton. in August. cap. 1.
- Homo divina & incredibili fide. Cic. pro Milon. 92.
- Admurmuratio divina Senatus frequentis in aede Bellonæ. Cic. 7. Verr. 40.
- Amor divinus. Virg. 8. Æn. 373.
- Animi hominum divini. Cic. de Amicit. 13. Apollinis oraculo sapientissimus est judicatus, qui non tum hoc, tum illud, ut in plerisque,
- fed idem dicebat semper, animos hominum esse divinos.
- Aura divina. Hor. 2. Serm. 2. 79. Animum dicit, ut interpretatur Acron.
- Authoritas atque virtus alicujus divina quædam & inaudita. Cic. post red. ad Quirites, 7.
- Condimentum divinum, quo utuntur dii. Plaut. Pseud. 3. 2. 37.
- Quid tu divinis condimentis utere,
Qui propagare vitam possis hominibus,
Qui ea culpes condimenta?
- Consilium divinum. Cic. pro Lege Manil. 10.
- Decor divinus. Virg. 5. Æn. 647.
- Domus divinas. i. e. Imperatorias, Alciatus interpretatur in 1. Ad instructiones. C. de sacros. eccles.
- Fontes divini. Propert. lib. 1. 18. 27. Di, vivi, Brœkh. cum Scalig. q. V.
- Homo divinus, ad laudem refertur. Virg. 5. Æn. 48.
- divinique ossa parentis
Condidimus terræ. Idem 3. Ecl. 37.
- divini opus Alcimedontis. Sic, Homo divinus in dicendo.
Cic. 1. de Orat. 40.
- Lacus divini, i. e. Consecrati. Virg. 3. Æn. 442. Servius.
- Legio cœlestis & divina. Cic. 5. Philipp. 28. Tum illas cœlestes divinasque legiones, Martiam & Quartam, &c.
- Locus divinus, Diis consecratus. Plaut. Mostel. 5. 1. 55.
- Tum consilia firmiora sunt de divinis locis.
- Manus divina. Plaut. Bacchid. 4. 9. 2.
- Quum Priami patriam Pergamum divina mœnium manu.
- Memoria divina. Cic. 4. Acad. 2.
- Mens divini. Hor. 1. Serm. 4. 43.
- Ingenium cui sit, cui mens divini, atque os
Magna sonaturum, des nominis hujus honorem.
- Mens divina. Virg. 4. Georg. 220.
- Motus divinus. Ovid. 6. Met. 158.
- Numen divinum. Lucret. lib. 6. 56.
- Odor divinus. Virg. 1. Æn. 403.
- Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem **Spiravere.**
- Ope divina. Ovid. 3. Fast. 22.
- Et sua divina furta sefellit ope. **De Marte.**
- Os divinum. Virg. 3. Æn. 373.
- Pœta divinus. Virg. 10. Ecl. 45.
- Potentia divina. Ovid. 4. de Pont. 3. 49.
- Ludit in humanis divina potentia rebus.
- Rus divinum. Virg. 1. Georg. 168.
- Si te digna manet divini gloria ruris.
- Sors divina. Cic. 3. Philipp. 26. Qui sunt igitur reliqui, quos fors divina delectet?
- Voluptas divina. Lucret. lib. 3. 28.
- Urna divina. Hor. 1. Serm. 9. 30.
- Conhice. nanque inquit factum mihi triste, Sabella
Quod puero cecinit, divina mota anus urna. **Bentl. & Cruq.**
- Mota divina, ut adjectum ad Anum referatur.
- Habere aliquid in animis præfagiens atque divinum. Cic. 1. de Divin. 81.
- Aristoteles quidem eos etiam qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur, censebat habere aliquid in animis præfagiens atque divinum.
- Divinum esse in aliqua re agenda. Cic. 2. Q. frat. 9. Idibus Ma. Senatus frequens divinus fuit in supplicatione Gabinio deneganda.
- Divinus etiam dicitur Ariolandi sive divinandi peritus. [*αἰολῆς*] Hor. 3. Carm. 27. 10.
- Imbrum divina avis imminentium. Et 1. Serm. 9. 30. V. Urna divina. Item 1. Serm. 6. 114. Assisto divinis, i. e. Ariolis.
- Martial. 3. 71.
- Non sum divinus, sed scio quid facias. Ita & Manilius 1. r.
- Astrologiam artem divinam dixit. V. Interpp. ad Petron. cap. 7. Divinam putabam.
- Vide Divinus, in SORTILEGUS. H. St.
- DIVĀLIS**, e. Idem. Spartan.
- DIVIGĒNA**, æ. [*θεογενής*] Gloss. Gr. Lat.
- DIVINATOR**, ōris. m. apud Firm.
- DIVINATRIX**, ōris. f. Tertull.
- DIVINILŌQUUS**, Adj. Mantuan. Diviniloquæ Sibyllæ.
- DIVINIPŌTENS**, [*θεοδυνατικός*] Qui in divinis potestatem habet. Apul. Met. 1. Saga & divinipotens cœlum deponere.
- DIVINO**, [*θεωμαντικός*] ōris. significat Augurari. Proprium enim Dei est futura prædicere. de hominibus etiam dicitur. Ter. Hec. 4. 4. Plane hic divinat: nam id est. Cic. 2. de Legib. 32. Disciplina vestra quasi divinare videatur profus posse.
- Divinare de aliqua re. Cic. ad Brut. 18. Sed ego a principio quum divinare de belli diuturnitate possem, &c.
- DIVINANS**, Partic. Divinans & præsentiens. Cic. 1. de Divin. 47. Est profecto quiddam in barbaris gentibus præsentiens atque divinans.
- Futura divinus animus. Ovid. 4. Trist. 8. 29.
- Animo divinante timere aliquid. Ovid. 11. Met. 694.
- Hoc erat hoc animo quod divinante timebam.
- Divinans, Nom. ex Partic. [*θεωμαντικός*] Cic. 2. de Divin. 48.
- Nam quum mihi quædam casu viderentur sic evenire, ut prædicta essent a divinantibus, dixisti multa de casu, &c.
- DIVINĀRUS**, Partic. [*θεωμαντικός*] Ovid. de Nuce, 80.
- Est etiam par sit numerus qui dicat, an impar
Ut divinatas auferat Augur opes.
- DIVINATIO**, ōnis. f. [*μαντήα, μαντική, μάντιμα, θεομαντικόν*] Cic. 1. de Divin. 1. Versari quædam inter homines divinationem, quam Græci *μαντική* appellant. i. e. Præsentionem & scientiam rerum futurarum.
- Divinationem Chrylippus definit his verbis, Vim cognoscentem & videntem & explicantem signa, quæ a diis hominibus portendantur.
- Officium autem esse ejus, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significent, quemadmodumque ea procurentur atque expientur. ex Cic. 2. de Divin. 130. Divinationis duo sunt Genera juxta Cic. Unum naturale, quod raptu animi & divino quodam instinctu constat: Alterum artificiosum, ex Conjectura & observatione diuturna. De utroque tractat Cic. 1. & 2. de Divin. & 6. Fam. 6.

Divinatio in Judiciis videtur esse, quæ iudicii constitutionem præcedit. Cic. 3. Q. frat. 2. Postridie ejus diei apud Catonem erat divinatio in Gabinium futura inter, &c. Quintil. lib. 3. Sicut divinatio quæ fuit de accusatore constituendo, & nonnunquam inter delatores uter præmium meruerit. Gell. lib. 2. cap. 4. Budæus. V. Quintil. 3. 10. & Gell. 2. 4. Afcon. Argum. Orat. Cic. in Q. Cæciliam.

Conjecturæ divinationum. Cic. 1. de Divin. 78.

Permotus nescio qua divinatione. V. PERMOTUS.

Divinitas, ætis. f. [Θείων] Plin. lib. 19. cap. 12. Opus ingens, occultumque divinitatis.

Ex divinitate animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus.

Cic. 2. de Divin.

Theophrastus a divinitate loquendi nomen invenit. Cic. in Orat. 62.

Aristoteles menti tribuit omnem divinitatem. Cic. 1. de Nat. Deor. 33.

Divinus, Adv. [Θείως] i. e. Divino quodam consilio & ingenio, sive a Deo profecto. Cic. 2. Att. 21. Et 1. de Divin. 124. Satis est non modo plura, sed etiam pauciora divine prehensa & prædicta reperiri. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quæ Tullius in Oratore divine, ut omnia, exequitur. i. e. Divina quadam præstantia.

Divinitus, Adv. [Θείως] Cic. 2. de Orat. Multa memini divinitus a Platone disputata. Virg. 1. Georg. 415.

Haud equidem credo, quia sit divinitus illis

Ingenium. Cic. 5. Verr. Atque in eam fraudem mihi videtur divinitus incidisse.

Accidit divinitus. V. ACCIDO.

Divinus, **DIUTISSIME**, **DIUTIUS**, **DIUTURNUS**. V. DIU.

Divulgo, [ἐκφύγω, ἠρπάξω, ἀποφύγω, ἀποκλύω] Arc. quasi Commune omnibus facere. Cic. 6. Fam. 11. Quare visum est occultius agendum, neque ullo modo divulgandum. Sic

Divulgare consilium alienjus. Cæf. 1. Bell. Civil. 20.

Divulgare librum. Cic. 12. Att. 39. Mihi librum ad Muscam, ut tuis librariis daret, volo enim eum divulgari. Et 12. Att. 40. Hirtii librum, ut facis, divulga. Idem in Orat. 112. Hunc librum etiam si minus nostra commendatione, tuo tamen nomine divulgari necesse est.

Sermonibus aliquid divulgare. Cic. pro Font. 10. Vel maxime enim inimici hanc rem sermonibus divulgare voluerunt.

Divulgata vetus ad cælum gloria fertur. Lucret. lib. 6. 8.

Tempus ætatis ad omnes libidines divulgatum. Cic. Post redit. in Senat. 20. Cujus primum tempus ætatis palam fuisset ad omnes libidines divulgatum.

Divulgatus, Partic. [ἠρπάμενος] Unde Divulgatissimus & levissimus magistratus. Cic. 10. Fam. 26.

Divulgatio, ðnis. f. Tertull. de Anim. cap. 5.

Divulsus. V. DIVELLO.

Dixus. V. DIUS.

Dixus. unde Dixis ap. Plant. Cave dixis. H. St. Syncope est pro Dixeris.

D O

D, pro **Domus**, per Apocopen, dixit Ennius. Diomedes lib. 2. Apocope est ablatio de fine dictionis, Propareplepi vel Paragoge contraria, quum aut litera detrahitur, vel syllaba. Litera, ut

Apice num mage sit nostrum penetrabile telum. pro Magis. Syllaba, ut in **Do** suam, pro **Domum**. Aufon. Edyli. 12. 12.

Unde Rudinus ait, Divam domus altitonum cœl.

Et cujus de more quod adstruit inde suam do.

Et quod nonnunquam præsumit, lætificum gau. Gau, i. e.

Gaudium; Cœl, Cœlum. V. DOMUS.

D, dædi, dætum, [δίδωμι, δάτω, ποτώ, δάτω] dare. Plaut. Afin. 3. 1. 24. Qui dant, eos derides.

Inter Dare & Dedere hoc interest, quod Dare, est quod repetas: Dedere est ad perpetuum. Damus & amicis: Dedimus tantum hostibus.

Donat. ad And. 1. 2. extr.

Dare atque donare. Cic. 6. Verr. 29. Apud amicos multa deposita, multa aliis data atque donata.

Dare & impertire. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Commoda quibus utimur, lucemque qua fruimur, spiritumque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus.

Tantum boni a diis immortalibus oblatum & datum. Cic. pro Lege Manil. 49.

Da te mihi. Ter. Heaut. 4. 3. 10. Idem Adel. 5. 3. 52. Tace non fiet, mitte jam isthac, da te hodie mihi. Ubi Donatus, Da te mihi, Accommoda te ipsum voluntati meæ. nam in animum transtulit quod est corporis, ut in Eunuchis, Mihi sese dare, sermonem quarere. Si non vis, inquit, propter te, vel propter me mutis esto. Cic. 1. Att. 9. Dabimus hoc Pompeio. i. e. Pompeii causa faciemus. Et. 16. Att. 9. Amabo te da mihi & hoc.

Tu Oppios Terentia dabis. Cic. 10. Att. 4. h. e. Tu Oppios Terentia conciliabis; ut illi præsto sint, liquid ei opus erit.

Da te homini. Cic. 1. Fam. 8.

Dabo te exornatum. Ter. Heaut. 5. 1. 78. Si vivo, adeo exornatum dabo, adeo depexum, ut dum vivat, meminerit semper mei.

Dare aliquid ad. Cic. 2. de Orat. 220. Oculos autem natura nobis, ut equo & leoni setas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Dare aliquid alicui. Cic. 4. Acad. 50. Quis enim tibi dederit aut deum omnia posse, aut ita facturum esse si possit? Sic Varro 2. de R. R. cap. 1. i. e. Concedet.

Ab altero alicui dare. Cic. 14. Att. Pueri quoque hoc a me dabis si tibi videbitur

Dare & concedere. Cic. 5. Verr. 218. Sed do hoc vobis & concedo, esse multos, &c.

Da hoc illi mortuæ, da cæteris amicis ac familiaribus, qui tuo dolore morrent: da patriæ, ut si qua in re opus sit, opera & consilio tuo uti possit. Cic. 4. Fam. 5.

Dare se ad docendum. Cic. in Bruto, 306. Ego aurem juris civilis studio multum operæ dabam, Q. Scævola P. F. qui quanquam

nemini se ad docendum dabat, tamen consulentibus respondendo studiosos audiendi docebat.

Dedi me protinam, i. e. Confestim discessi. Plaut. Curcul. 2. 3. 84.

Dare, **Dicere.** Ter. Prol. Heaut. 10. Nunc quam ob rem has partes didicerim: paucis dabo. Virg. 1. Ecl. 19.

Sed tamen ille deus qui sit da Tityre nobis. Et 6. Æn. 66.

— Tuque o Sanctissima vates,

Præcia venturi, da, non indebita posco. Nonius.

Cic. 1. Acad. 10. Sed da mihi nunc, fatissime probas, imo vero, &c. Dare ferias, pro Observare, in l. si in aliquam. D. de Off. Proconf.

Dare, **Facere.** Ter. Adel. 3. 4. 4. — O Æschine pol haud paternum istud dedisti. i. e. Non didicisti a Patre talia facere. Donatus. Dediti, deest facinus: & dedisti pro fecisti. Sed sic dicitur in re magna, ut

— dabit ille ruinas

Arboribus, stragemque fatis.

Dare, simpliciter pronuntiatum apud Jurisconf. denotat Domini translocationem. Instit. de actio. §. Sic itaque discretis. l. Ubi autem. §. fin. D. de verb. oblig. [ut in Formula Do, lego.

Dabo statum faciendam. Plaut. Curcul. 1. 2. 50. Sic apud Cic. 4. Tusc. 84. Dare se philosophiæ excolendum. Et 2. Att. 1. Dare librum perferendum ad aliquem.

Do ferre, pro **Do** ferendum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Virg. 5. Æn. 248. — & argenti magnum dat ferre talentum. Græcum est, duo verba conjungere, ut paulo post, Donat habere viro. Servius.

Datur hæc sexaginta minis. Plaut. Perf. 4. 4. 13. Martial. lib. 12. 37. Amphora vigessis, modius datur ære quaterno.

Ut res dant sese. i. e. Pro re, tempore, & loco, ut occurrunt res, ut sese offerunt. Ter. Hec. 3. 3. 20. Profecto hoc sic est, ut puto: Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus.

Liv. 8. Bell. Pun. Pollicitus, prout res, ac tempus se daret, &c. **Ut** se dederint initia. Cic. 3. Att. 23.

Do, pro **Concedo**, fateor. Cic. 4. Acad. 68. Primum Epicurus non dat. vos quibuscumque res est, id quoque conceditis.

Quod datur accipio, Loquendi modus paræmiæ accommodatus. Cic. 2. de Orat. 137. Si se dant, & ut ante dixi, sua sponte, quo impellimus, inclinant atque propendent, accipio quod datur: & ad id unde aliquis status ostenditur, vela do. Idem 2. de Fin. 82. Hoc etiam multis modis reprehendi potest, tamen accipio, quod dat: mihi enim satis est, ipsis non satis.

Do, **Dico**, **Addico**. Omnis Prætorum potestas quæ modo esset in iudiciis, tribus his verbis notabatur. Primum dandi iudicis significat potestatem, secundum juris dicendi, & ferendæ sententiæ, tertium iudicati faciendi, & exequendi. Nam Addicere, inquit, Festus, est proprie Idem dicere, & approbare dicendo: alias Addicere, Damna est. Ad enim præpositio verbis adhibita additionis nota est, quod videre licet in his verbis Adhibere, addere, adjicere, adscribere, adtipulari, quorum duo postrema idem significant quod alteri assentire. Sic Judex quod dixerat, postea addicebat, id est idem quod dixerat in sententiâ, dicebat iterum, & approbat, ut executioni mandaretur, hoc est adjudicabat. Inde Addicti vocabantur Debitores, qui, quod solvendo non essent, creditoribus suis dabantur in servitutem. Hæc Connanus lib. 7. cap. 9.

Dare actionem dicitur iudex, quando actorem ad intendendam actionem admittit. Dicitur & Dare iudicium, Ulp. in l. prima. D. de his qui deiecit vel effud. Prætor ait, qui deiecerunt vel effuderunt in eum locum quo vulgo iter fiet, &c. quantum ex ea re damnnum datum factumve erit, in eum qui ibi habitavit, in duplum iudicium dabo. Cic. 4. Verr. Siquis eum pulisset, edixit se iudicium injuriam non daturum: quicquid ab eo peteretur, iudicem de sua cohorte daturum. Ipsi autem nullius actionem rei sese daturum. V. Actionem dare in A G O.

Actum dare. V. Acties.

Actum & factum dare. Quintil. lib. 2. cap. 13. Flexus ille, & ut sic dixerim, motus dat actum quandam & factum. De statuis & picturis.

Ad carnificem dare. Plaut. Bacch. 4. 4. 37.

Ad languorem dare. Plaut. Afin. 3. 2. 28. & Ter. Heaut. 4. 6. 3.

Ad literas dare, pro Rescribere. Cic. 5. Att. 2. Ad quas ego eo ipso die dederam.

Ad ludendum dant se. Cic. 5. de Fin. 42.

Ad mortem dare. Plaut. Amph. 2. 2. 177.

Ad partes populi dare. Cic. 2. de Lege Agr. 19.

Ad piltores dare. Plaut. Afin. 3. 3. 119.

Ad remum. Liv. 4. Bell. Maced.

Ad salutem communem aliquid dare. Cic. 6. Verr. 52.

Ad sepulturam datum corpus. Cic. 2. Philipp. 17.

Ad ditem in servitutem dari pauperem. Ter. Phorm. 4. 3. 48.

Ad supplicium dedit servum. Cic. pro Cluent. 181.

Ad terram dare, pro Proferre. Suet. in August. cap. 96.

Aditum. Columel. lib. 5. cap. 9. Alia fossa circumdederis, ne aditus pecceri detur. V. Aditus in A G O, adis.

Aditum oculis. Ovid. 15. Epist. 248.

Adjumentum. Plaut. Epid. 3. 1. 15. Nec mihi plus adjumenti das, quam ille qui nunquam etiam natus est.

Adiutricem & comitem alicui dare. Cic. de Amicit. 85. Virtutum amicitia adiutrix a natura data est, non vitiorum comes.

Adjutorem ad rem aliquam. Ter. Phorm. 3. 3. 28. Sed opus est mihi Phormionem ad hanc rem adjutorem dari.

Æs dare. Hor. de Arte Poet. 20.

— si fractis enatat exsps

Navibus, ære dato, qui pingitur?

Amplexus. Virg. 8. Æn. 405. — Optatos dedit amplexus.

Animam dare, de Apibus. Virg. 4. Georg. 204.

— ultroque animam sub falce dedere. h. e. Mortuæ sunt.

Animos dare. Virg. 6. Æn. 143.

Fossarumque moræ, leti discrimina parva,

Dant animos. i. e. Animotiores faciunt.

Animum suum alicui, quod vulgus, Ponere suam affectionem, dicit. Plaut. Afin. 4.

Animum dare mærori. Cic. 2. Att. 8. i. e. tradere.

Annos dare venatibus, i. e. Consumere venandi studio. Valer. 3. Argon. 242.
 Anfas ad reprehendum, pro Dare occasionem. Cic. de Amicit. 60. Quinertiam necesse erit cupere & optare ut quam sapillime peccet amicus, quo plures det sibi tanquam anfas ad reprehendum.
 Anfas dare sermonis. Cic. pro Sext. 22. Denique etiam sermonis anfas dabat, quibus reconditos ejus sensus tenere possemus.
 Aquam dare in alvum, pro Injicere. Cels. lib. 4. cap. 15. ad finem.
 Aquam dare manibus. Plaut. Trucul. 2. 5. 28.
 Arbitros. Caf. 5. Bell. Gall. 1. Cic. 1. de Legib. 53. Ego plane vellem me arbitrum inter antiquam Academiam & Zenonem datum.
 Argentum ad nuptias. Ter. Heaut. 4. 5. 29.
 — Argentum dabitur ei ad nuptias,
 Aurum, atque vestem qui, tenesne?
 Argumentum aliud dat controversia. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Augurium dare. Virg. 3. Æn. 89.
 Da Pater augurium, atque animis inlabere nostris. Augurium, modo oraculum: sed usurpative. Servius.
 Auribus alicujus. h. e. Assentari, blandiri. Cic. 16. Fam. 7. Noli putare, mi Cicero, me hoc auribus tuis dare.
 Aures dare, est Audire & obsequi. Sen. Hippol. 4. Amare discat, mutuos ignes ferat, det facilis aures.
 Aures suas alicui. Cic. 1. Att. 4. Etenim quum multos dies aures meas Acutilio dedissem, cujus sermonis genus, &c.
 Auspiciam pugnæ dare. Sil. lib. 17.
 Authorem dare rem. Plaut. Trinum. 1. 2. 70. V. AUTHOR.
 Auxilia. Liv. 8. Bell. Maced. Auxilia Nicomedi dant, &c.
 Bellum ipsa dedi. Stat. 12. Theb. 336.
 Beneficium, pro Facere rem gratam. Cic. 13. Fam. 13. Quo in munere ita se tractavit, ut accepisse ab eo beneficium viderer non dedisse.
 Bibere: quod aliqui improprie Propinare dicunt: quum propinare proprie præbire sit, vel prægustare. Ter. And. 3. 2. 4. Post deinde quod iussi, ei date bibere. Ubi Donatus, Date bibere, consuetudine magis, quam ratione dixit, pro Date ei potionem. Lucilius in sexto, Date bibere summo. Nani duo verba activa nullam habent significationem sine nomine aut pronomine, ut si dicas, Dic facere. Cato de R. R. cap. 89. Bis in die farciat, & meridie bibere dato. De gallinaceis & anseribus farciendis loquitur.
 Boni multum alicui. Plaut. Men. 3. 2. 10.
 Brachia dare ad. Ovid. 3. Met. 679.
 Alter ad intortos cupiens dare brachia fines, Brachia non habuit.
 Brachia cervici. Horat. Carm. 3. 9. 2. i. e. Cervicem amplecti.
 Caliginem. Liv. 7. Bell. Maced. Nebula matutina crescente die, levata in nubes, caliginem dedit.
 Campo se dare. Virg. 9. Æn. 56.
 — Teucrum mirantur inertia corda,
 Non æquo dare se campo.
 Cantus dare. Vir. 1. Æn. 398.
 Et coetu cinxere polum, cantusque dedere. Si mox Clangores.
 Casus Mithridati datus est occupandi Armeniam, vi militis Romani ad excidenda castellorum ardua &c. Tacit. 11. Ann. 9.
 Causam recusandi. Cic. 2. de Orat. 233. Non committam ut si defugerim, tibi causam aliquam irrevocabilem dem recusandi.
 Causam dicendi justam & necessariam dare. Cic. de Arusp. Resp. 10.
 Causam peccandi dare. Ovid. 2. Trist. 281.
 Cibum ovibus. Varr. 3. de R. R. cap. 9.
 Cibo, pro In cibum. Plin. lib. 14. cap. 16. Et si prius quam tota uva maturecat, incocta detur cibo gallinaceo generi, fastidium gignit uvas appetendi.
 Civitatem alicui. Cic. 3. de Fin. 40. Itaque mihi videris Latine docere Philosophiam, & ei quasi civitatem dare: quæ quidem adhuc peregrinari Romæ videbatur. h. e. Civem facere.
 Clamorem ad astra dare. Sil. lib. 6.
 Clangores dare dicuntur aves. Plin. lib. 18. cap. 35. Et quum terrestres volucres contra aquam clangores dabunt. V. Cantus.
 Claritatem alicui. Plin. lib. 13. cap. 22. Nero Casar claritatem ei dedit initio imperii.
 Cœnam alicui. Ter. Heaut. 3. 1. 16. Nani ei unam cœnam atque ejus comitibus dedi. Plaut. Men. 1. 1. 25. Cereales cœnas dat, ita mensas extruit. Cic. 9. Fam. 20. Sed vide audaciam, etiam Hirtio cœnam dedi sine pavone.
 Ad cogitandum aliquid dare. Cic. 15. Att. 8.
 Cognitionem consulis dat lex. Cic. 16. Att. 18.
 Cognomen. V. COGNOMEN.
 Colla lacertis dare. Stat. 2. Achil.
 Colla dare retro, pro Retro flectere. Ovid. 3. Met. 89.
 Læsaque colla dabat retro, plagamque federe
 Cedendo arcebat, nec longius ire sinebat.
 Colloquium alicui. Liv. 2. Bell. Maced. Neque colloquium postea Philippo dedit.
 Colorem dare alicui rei. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Colorem deformibus dare. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Comitem se alicui. Liv. 3. Jami caput fieri libertatem repetentium, si se plebs comitem Senatui det.
 Commeatum militi. Liv. 3. V. COMMEATUS.
 Commeatum remeatumve exuli nemo dare potest, nisi Imperator. Marcell. 1. Relegati. D. de pœnis.
 Commoda alicui dare. Hor. 2. Serm. 8. 75.
 — tibi di, quæcunque preceris
 Commoda dent.
 Connubia gentibus dare. Ovid. 3. Fast. 195.
 Externis dantur connubia gentibus.
 Consilium, Consulere. Ter. Eun. 2. 3. 85. Dixi pulchre, nunquam vidi melius consilium dari. Cic. de Amicit. 44. Consilium verum dare gaudeamus libere. Idem 4. Acad. Quid consilii datis?
 Consilia pulcherrima dare. Virg. 5. Æn. 728.
 Consilium de aliqua re. Ter. Adel. 3. 4. 53. Is quod mihi de hac re dedit consilium, id sequar.

Consilium ut aliquid fiat. Ter. Eun. 5. 9. 15. Illum qui mihi dedit consilium ut facerem, an me qui ausus sim incipere?
 Copiam dare. Tacit. 11. Ann. 2. Neque data Senatus copia, intra cubiculum auditur.
 Copiam dare, pro Sinere, permittere. Ter. prol. Heaut. 28. Virg. 9. Æn. 484.
 Affari extremum miseræ data copia matri. Et 1. Æn. 590.
 Postquam introgressi, & coram data copia fandi.
 Crepitum dare. Lucret. lib. 6. 108.
 Dant etiam sonitum patuli super æquora mundi,
 Carbasus ut quondam magnis intenta theatris,
 Dat crepitum, malos inter jactata, trabeisque, &c.
 Crimini, i. e. Vertere vitio. Plin. de Viris Illust. Cic. de Clar. Orat. 276. Quinetiam memini, quum in accusatione sua Q. Gallio crimini dedisset, sibi eum venenum paravisse. Idem 7. Verr. 72. Calamitatem crimini dare.
 Cruci contubernalem aliquam. Plaut. Mil. 2. 2. 28.
 Nisi quidem illa nos vult qui servi sumus,
 Propter suum amorem omnes crucibus contubernaes dari. i. e. suspendi.
 Curam. Cic. 3. de Legib. 47. Hæc detur cura Censoribus. h. e. Negotium hoc illis committatur.
 Curatorem dare. Hor. 1. Epist. 1. 101.
 Insanire putas solennia me, neque rides,
 Nec medici credis, nec curatoris egere
 A prætote dati.
 Cursum navibus. Liv. 9. Bell. Pun.
 Cursum dare dicuntur venti. Virg. 3. Æn. 337.
 Sed tibi qui cursum venti, quæ fata dedere?
 Damnum, Afferre incommodum, nocere. Ter. And. 1. 1. 115.
 Nam si illum objurges, vitæ qui auxilium tulit,
 Quid facies illi qui dedit damnum aut malum?
 De tuis fumis deliciis da mihi. Plaut. Trucul. 5. 48.
 Decus. Plin. lib. 16. cap. 4. Liv. 7. Bell. Pun. Vos illi hodierno die, primum fugati exercitus dedistis decus.
 Defensionem, pro Permittere reo, ut se defendat. Suet. in Claudio cap. 29. Confocerum suum, incerto crimine, nec data defensionem occidit.
 Defraudandum. Plaut. Rud. 5. 3. 31. Jam te ratus nactum hominem quem defraudandum dares.
 Dextras dare, Promittere. Plaut. Merc. 5. 4. 4. Virg. 4. Æn. 308.
 Nec te noster amor, nec te data dextera quondam,
 Nec moritura tenet crudeli funere Dido?
 De manu dare: cui opponitur Foris. Columel. lib. 7. cap. 9. de fubus, Nam quidem cultus ager opimas reddit fues, quum est graminosus, & pluribus generibus pomorum confusus, ut per anni diversa tempora, mala, pruna, pyrum, multiformes nuces, ac ficut præbeat: nec tamen propter hæc parceret horreis: nam sæpe de manu dandum est, quum foris deficit pabulum: propter quod plurima glans vel cisternis in aquam vel fumo tabulati recondenda est. Scipsum exponit Columella, quid intelligat de manu dare, quum dixit ante, Nec tamen propter hæc parceret horreis.
 Dextram dare misero, Auxiliari. Virg. 6. Æn. 370.
 Da dextram misero, & tecum me tolle per undas.
 Dextras & fidem. Liv. 1. Sed date dextras, fidemque, haud impunè adultero fore.
 Dare debere, est Facto suo dominium retro transferre. V. Alciat. in l. mutuam. D. si cert. pet.
 Dicta dare, pro Loqui. Liv. 2. Bell. Pun. Virg. 2. Æn. 790.
 Hæc ubi dicta dedit.
 Dicta dulcia. Plaut. Truc. 1. 2. 78. Corda in felle sunt sita, atque acerbo aceto: linguis dicta dulcia datis.
 Diem. Cic. 1. Att. 6. Tulliola tibi diem dat, sponforem appellat. Idem lib. 4. Vestitorio dandi sunt dies.
 Diem luculentum. Plaut. Epid. 3. 2. 5. Pro dii immortales, mihi hunc diem dedistis luculentum.
 Documentum. Cic. pro Milon. 22. Liv. 5. Bell. Pun. Idem 5. Decad. lib. 5. Et documentum eloquentiæ dare voluit.
 Dolorem alicui. Cic. 7. Att. 13. Qui, ut aliud nihil, hoc tamen profecit, dedit illi dolorem.
 Dolores ingentes dare. Hor. 2. Serm. 3. 288.
 Juppiter ingentis qui das, admissique dolores.
 Dolori se. Plin. lib. 3. Epist. 60. Deinde quum diu cohibite lacrymæ vincerent, prorumperentque, egrediebatur, tunc sese dolori dabat.
 Dominatum, & principatum dare alicui. Cic. 11. Philipp. 36. Animadverti p. e. dici jam a quibusdam exornari etiam nimium a me Brutum, nimium Cassium ornari: Cassio vero sententia mea dominatum & principatum dari.
 Dono dare. Virg. 2. Ecl. 37. Plaut. Amph. 1. 3. 40. Liv. 3. Bell. Pun. Lætoque juveni promissis, equum eximium dono dat. Sic 3. ab Urbe.
 Dotem. Ter. Phorm. 5. 7. 36. Plaut. Trin. 2. 4. 107. Est ager sub urbe: hic vobis eum dabo dotem forori.
 Dubitationem alicui. Caf. 1. Bell. Gall. 14. His Casar ita respondit, eo sibi minus dubitationis dari, quod eas res, &c.
 Duras alicui. Ter. Heaut. 2. 4. 22. Imo ut patrem tuum vidi esse habitum, diu etiam duras dabit. subaudi Pœnas. [Ineptæ quasi pœnas pater filio daturus sit. An igitur Dabis legendum? An potius subaudiendum Partes? ut in Eun. 2. 3. 62. Duras fratris partes prædicat. Quod plane expressit Bentl.]
 Epulas oculis, Pascere oculos. Plaut. Pœn. 5. 4. 2. Oculis epulas dare, delubrum qui hodie ornatum eo visere venit.
 Esui. Plin. lib. 29. cap. 17. Percussis esui dare decoctum.
 Exceptionem alicui. Cic. 2. de Fin. 121. Et tamen quid attinet luxuriosis ullam exceptionem dari, aut fingere aliquos, qui quum luxuriose viverent, a summo, &c.
 Excidio ac ruinis opus aliquod. Liv. 1.

- Excruciatum da me. Plaut. Mil. 2. 6. 84.
 Exercitum ducendum. Liv. 7. Bell. Pun. Urbanum veterem exercitum Fulvius Consul C. Fulvio Flaeco legato in Hetruriam dedit ducendum.
 Exilium dare alicui. Tacit. 15. Ann. 71. Glitio Gallo atque Annio Polioni infamatis magis, quam convictis, data exilia.
 Exitio dare. Tacit. 11. Ann. 34. Ne indefensa conjux exitio daretur.
 Exitum belli. Liv. 10. Bell. Pun. Vos laceffite & tuiptē fateris, & dii testes sunt qui & illius belli exitum secundum jus fasque dederunt, & hujus dant & dabunt.
 Expectationem, pro Movere expectationem. Cic. 2. Att.
 Experimentum artis, apud Suet. in Neron. C. 22.
 Exuvias ad hostes: Ab hostibus dispoliari. Plaut. Epid. 1. 1. 36. Id modo videndum, ut materies suppetat scutaris, Si in singulis stipendiis, is ad hostes exuvias dabit.
 Fabulam. Cic. 1. Tusc. 3. Annis enim fere ccccx. post Romam conditam Livius fabulam dedit. Donat. in prol. Hecyr. Ita dicitur, data est fabula, ut data est cœna, datum est prandium. Et, Dari dicitur fabula, quum agitur: Stare, quum placet.
 Factum. Plaut. Casin. 2. 8. 3. Ita fieri oportet. oī. factum & curatum dabo.
 Facere. Cic. 3. Off. 66. Arbitrum illum adegit, quid sibi dare facere oporteret ex fide bona. Vet. formula.
 Facultatem. Ter. And. 1. 4. 6. Di date facultatem obsecro huic pariundi.
 Facultatem ad. Cic. 6. Att. 2. His ego duobus generibus facultatem ad se are alieno liberandas aut levandas dedi.
 Facultas data est mihi, ut meo arbitratu facerem. Cic. 1. de Fin. 72.
 Facultatem res dabit. Cic. 11. Att. 7. Sed siquid res dabit tibi facultatis, id me maxime consolari poterit.
 Famæ aliquid dare. Hor. 2. Serm. 2. 94. Das aliquid famæ? h. e. Putas hoc ad famam pertinere? Acron. [Immo Famæ quoque rationem habendam esse putas, Bonæ famæ aliquid tribuis.
 Famæ dare, pro Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 7. Dabat & famæ, ut vocatus, electusque potius a Repub. videretur, quam per uxorium ambitum, & senili adoptione inreplisse. [i. e. Tribuebat id etiam famæ, vel, ut in Paraphrasi est Freinsh. faciebat melioris famæ causa.
 Famam celeritatis. Plin. lib. 35. cap. 11. Quamobrem arti daturus & celeritatis famam, absolvit uno die tabellam, &c.
 Fato dari. Ovid. 3. Fast. 614.
 Anna, per hanc juro, quam quondam audire solebas
 Tellurem fato prospere danti.
 Sat fati, Venerique datum est. Virg. 9. Æn. 135.
 Fidem, Jurare, confirmare, spondere, inquit Donatus. Plaut. Milit. 2. 5. 45. Ter. Eun. 5. 9. 30. Do fidem ita futurum. Idem Hec. 1. 2. 38. Si mihi fidem das te taciturnam, dicam. PH. ad ingenium redis: fidem do, loquere. Cic. de Senect. 75. Non M. Atilium, qui ad supplicium est profectus, ut fidem hosti datam conservaret.
 Fidem & jusjurandum. Cæs. 1. Bell. Gall. 4. Hac oratione adducti, inter se fidem, & jusjurandum dant.
 Fiduciam. Liv. 2. Bell. Maced. Achai portus & dant fiduciam postulantibus, & demunt.
 Flammas. Ovid. 2. Met. 810.
 — spinotis ignis supponitur herbis,
 Quæ neque dant flammæ, &c.
 Fluctibus dare se, pro Navigare. Valer. 7. Argon. 36.
 Fœnore. Plaut. Curc. 4. 1. 19. Sub Veteribus, ibi sunt qui dant, quique accipiunt fœnore.
 Fœnori pecunias dare. Tacit. 11. Ann. 13. Et lege lata, fœvitiam creditorum coercuit, ne in mortem parentum pecunias filiis familiarum fœnori darent.
 Foras se dare. Lucret. lib. 1. 1106. Hac se turba foras dabit.
 Foras vestem. Plaut. Men. 4. 2. 96.
 Equidem eccator tuam nec chlamydem do foras, nec pallium
 Quoiquam utendum. Mulierem æquum est vestimentum muliebre
 Dare foras, virum virile.
 Formam humanam Deo dare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Sicut Epicurus qui humanam Deo formam, locumque inter mundos dedit.
 Fortuna data de improvviso. Ter. Phorm. 5. 6. 45. Tantam fortunam de improvviso esse his datam?
 Frenos. Liv. 1. 34. 2. Date frenos impotenti naturæ & indomito animali. significat Laxare frenos. sequitur enim, Et sperate ipsas modum licentiæ facturas, nisi vos faciatis. De mulieribus loquitur. Sic Habenas. Fragorem dare. Ovid. 8. Met. 341.
 Sternitur incurfu nemus, & propulsa fragorem
 Sylva dat.
 Fructum meliorem. Columel. de Arborib. cap. 16. Fructumque meliorem dabunt.
 Fugam, stragemque. Liv. 1. Bell. Pun. Qui si valles occultiores infidissent, coorti in pugnam repente ingentem fugam, stragemque dedissent.
 Fugam dare navigantibus dicuntur venti. Virg. 7. Æn. 24.
 Fuge & in fugam. Cic. 7. Att. 22.
 Gaudia pacta dare. Ovid. 3. de Arte Am. 462.
 Si bene promittunt, totidem promittite verbis:
 Si dederint, & vos gaudia pacta date.
 Gemitum dare. Virg. 2. Æn. 53.
 Insonnere cavæ, gemitumque dedere cavernæ.
 Gemitum dare pectore ab imo. Virg. 1. Æn. 485.
 Gemitui se. Cic. 2. Tusc. 57.
 Gemmas digitis dare. Ovid. 10. Met. 264.
 Dat digitis gemmas, dat longa monilia collo.
 Gratia alicujus dare aliquid. Liv. 8. Postremo ne id se gratiæ dare Q. Fabii crederet, se jusjurandum dare paratos esse, non videri, &c.
 Gustum, pro Specimen præbere. Sen. Epist. 11. Dedit enim nobis gustum, ad quem respondebit.
 Hæros dare. Virg. 3. Georg. 115.
 Habenas. Virg. 1. Æn. 63.
 — regemque dedit, qui fœdere certo
 Et premere, & laxas sciret dare jussus habenas. V. Frenos.
 Habere dare. Virg. 9. Æn. 362.
 — ille suo moriens dat habere nepoti.
 Hilarem se alicui, Hilariter cum aliquo versari. Plaut. Afin. 5. 1. 21.
 Quin te ergo hilarem das mihi?
 Historie se dare. Cic. 2. Att.
 Honori alicujus aliquid dare. Sen. de Benef. lib. 6. Plato quum flumen nave transiret, nec ab illo quicquam portitor exegisset, hoc honori suo datum credens, dixit, &c.
 Honores alicui dare. Hor. 1. Serm. 6. 16.
 — qui stultus honores,
 Sæpe dat indignis, & famæ servit ineptus.
 Hospitium dare. Ovid. 2. Epist. 108.
 Quæ tibi Demophoon longis erroribus acto
 Threicios portus, hospitiumque dedi.
 Hostem dari. Tacit. in Vita Agric. cap. 33. Quando dabitur hostis?
 Quando acies?
 Jacturam. Plaut. Stich. 5. 4. 6. [Locus admodum obscurus, ad q. V. Gronov.
 Immunitatem muneris alicujus. Cic. 4. Acad. 121. Negas sine Deo posse quicquam, ecce tibi e transverso Lampfacenus Strato, qui det isti Deo immunitatem magni quidem muneris.
 Imperium forte datum. Virg. 1. Æn. 138.
 Non illi imperium pelagi, fœvumque tridentem:
 Sed mihi forte datum.
 Impetum, pro Facere. Liv. 5. Subsidia in averfos, transversosque impetum darent.
 Impetum dare in. Tacit. 2. Ann. 16. Primus Cæsar cum Prætoris cohortibus capto vallo dedit impetum in sylvas. Sic
 Impressionem. Liv. 4. Hæc locutum, exequentemque dicta, redintegrato clamore secuti dant impressionem.
 Improbe dare, & injuste adimere. V. IMPROBUS.
 Impunitatem. Cic. 8. Philipp. 33. Cæteris autem, si errorem suum depulerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
 In adoptionem aliquem dare. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui ex duobus legitimis alterum in adoptionem dederat, alterum abdicaverat.
 In æquor se dare. Virg. 4. Georg. 528.
 Hæc Proteus, & se jactu dedit æquor in altum.
 In alvum aquam dare, pro Injicere. Cels. lib. 4. cap. 15. ad fin.
 In luctum animum dare. Ovid. 2. Met. 384.
 In antecessum dare. Ut aliquid In solutum dari dicimus, ita eleganter dicimus Dari in antecessum, quod quidem est dari & solvi antequam deberi incipiat, aut peti possit, quod nos, Ante manum dari dicere consuevimus. Eo genere dicendi aliquoties Seneca utitur & Jurisconsulti. Nos uno libri 4. c. 32. de Benef. loco contenti erimus, Ego, inquit, quod cui debeam scio: aliis post longam diem repono, aliis in antecessum, aut prout ocellio & rei facultas tulit. i. e. Aliis etiam antequam debeam, solvo. Turneb. Adv. 12. 9. Add. 30. 3. Conf. ANTECESSUS.
 In aurem dare, pro Infundere, instillare. Cels. lib. 6. cap. 7. 8. De sonitu aurium. In aurem dandus radiculae fuccus cum rosa, vel cum succo radicis ex cucumere agresti, vel castoreum ex aceto, & laureo oleo.
 In bella se dare. Virg. 12. Æn. 632.
 O foror, & dudum agnovi, quum prima per artem
 Fœdera turbasti, teque hæc in bella dedisti.
 In casum se dare. Liv. lib. 3. Decad. 5. Secunda fortuna in conditione honestæ pacis uteretur potius, quam spe vana evectus in casum irrevocabilem se daret.
 In casum dare rem, prælioque experiri statuit. Tacit. 12. Ann. 14.
 In caveam dabo te. Plaut. Capt. 1. 2. 15.
 In concubinatum forem. Plaut. Trinum. 3. 2. 65.
 — ne mihi hanc famam differant, me
 Germanam meam forem in concubinatum tibi sine dote
 Deditisse magis quam in matrimonium.
 In conspectum: h. e. Ante oculos ponere. Ter. Phorm. 1. 5. 30. ipsum gestio dari mihi in conspectum. Ubi Donatus, Non dixit venire, ut filium: sed dari, ut reum. Liv. 3. Insequens dies hostem in conspectum dedit.
 In conspectum alicujus se dare. Cic. 7. Verr. 85. Et 1. de Divin. 41. ex Ennio. Sic In custodiam, In delicias &c. H. St.
 In consuetudinem vel familiaritatem alterius se dare. Cic. in Pison. 68.
 Dedit se in consuetudinem, sic ut profus una viveret. Et dare se in societatem, Liv. 6.
 In creditum dare pecuniam alicui. Julianus in l. non omnis. & l. si tibi. D. si certum petatur.
 In custodiam vel custodias. Liv. 1. 4. Sacerdos vinceta in custodiam datur. Et apud Cic. 7. Verr. 68.
 In custodiam se. Cic. 1. in Catil. 19.
 In delicias se dare. Sen. Epist. 115. Si disciplina civitatis laboravit, & se in delicias dedit, argumentum est luxuriæ orationis lascivia.
 In discrimen legiones dare. Tacit. 2. Ann. 11. Cæsar nili potibus, præhidisque impositis dare in discrimen legiones haud imperatorum ratus, equitem vado tramittit.
 In divitias filiam. Plaut. Trin. 3. 1. 4. Sine dote, ille illam in tantis divitiis dabit?
 In domum dari. Ter. Eun. 2. 3. 73. O fortunatum istum Euauchum, qui quidem in hanc detur domum.
 In exilium dare. Julius Firmic. lib. 3. cap. 5. Sed & ego scio, multos in exilium datos, & bene & strenue Republicas administrasse.
 In fœnus. Varro 3. de R. R. cap. 5. Sexaginta millia quanvis statim in fœnus des licet.
 In fugam se, Fugere. & Dare aliquem in fugam, pro Fugare. sive convertere in fugam. Cæs. 5. Bell. Gall. 49. Celeriter hostes dat in fugam. Cic. 6. Verr. 95. Dant sese in fugam istius præclari Imperatoris nocturni milites.
 In gradum militiæ extremum dari. Ter. Clemens in l. ult. D. de custod. reor.
 In mandatis aliquid, est Aliquid faciendum vel dicendum committere: quod & Mandare dicitur. Plaut. Amph. prol. 81.
 In vota alicujus victas manus dare. Ovid. 21. Epist. 240.
 Doque libens victas in tua vota manus.
 In manu dari. Cic. 2. Off. 60. Quanquam enim quod præsens tanquam in manu datur, jucundius est, tamen, &c. Al. In manum.
 T
 Aliquid

In manum aliquid. Ter. Phorm. 4. 3. 29. Eho dic quid velis dari tibi in manum, ut herus desinat libibus? Ubi Donatus, Datur ei in manum, qui separatim accipit, sine arbitro aut interprete: ut prævaricator aut iudex corruptus. Tacit. lib. 4. Datus in manum milites.

In manus hominum aliquid, est Aliquid edere, quod in manus hominum perveniat. Plin. Epist. 137.

In manum alicui virginem dare. Ter. And. 1. 5. 63. Ubi Donatus, Confirmata sunt legitimæ nuptiæ per in manum conventionem.

In matrimonium. Liv. 7. Bell. Maced. Cæf. 1. Bell. Gall. 2. Ei filiam suam in matrimonium dat.

In nervum ac supplicia corpus. Liv. 6. An placeret fœnore circumventam plebem, ni potius quam fortem creditam solvat, corpus in nervum ac supplicia dare?

In nuptias, idem quod dare in matrimonium. Ter. And. 5. 1. 9. Ah rogitas? perpulisti me ut homini adolescentulo In alio occupato amore, abhorrenti ab re uxoria, Filiam darem in seditionem atque incertas nuptias.

In potestatem. Liv. 8. Pactoque reditu promissum est regem aut vivum aut mortuum in potestatem daturus.

In præceptis, Præcipitare. Liv. 7. Bell. Pun. Se, collegamque & prope totam Remp. in præceptis dederat.

In præmium. Liv. 4. Proditori præter libertatem, duarum familiarum bona in præmium data.

In publicum aliquid dare. Plin. Epist. 156. Ideo nunc contra istum librum faveo orationi, quam nuper in publicum dedi.

In questionem dare servos dicebatur dominus. Author ad Heren. Cic. pro Rosc. Amer. 120. Quod a nobis oppugnari video, ne in questionem dentur, suspiciosum est. h. e. Torqueantur & Afficiantur suppliciis. Immo V. QUÆSTIO.

In reliquos data venia. Tacit. 12. Ann. 32.

In ruborem dare. Plaut. Capt. 5. 2. 9. At ego faciam ut pudeat: nam in ruborem te totum dabo.

In stipendium pecuniam. Cæf. 1. Bell. Civil. 23. Etsi eam pecuniam publicam esse constabat, datamque a Pompejo in stipendium.

In iram tempus dare. Ovid. 1. Amor. 8. 81. Sed nunquam dederis spatiosum tempus in iram.

In verba dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 69. Quærebant quæ in verba recuperatores daret: respondebat, si pateret adversus edictum fessisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.

In viam se, pro Itineri se accingere. Cic. 14. Fam. 12. In viam quod te des hoc tempore, nihil est.

Incommodum. Cic. 5. de Fin. 50. Non intelligunt idcirco ea esse propter se expetenda, quod nulla utilitate objecta delectentur animi, atque ipsa scientia, etiam si incommoda datura sit, gaudeant.

Indicia. Cic. 5. de Fin. 48. Videamus partes quarum est aspectus illustrior, quæ quo sunt excellentiores, eo dant clariora indicia naturæ.

Inducias. Liv. 1. Agri parte multatis: in centum annos induciæ data.

Indulgentiam suam alic. pro Indulgere illi. Plin. Epist. 243. Rogo ergo ut ipse apud te pro dignitate ejus precibus meis faveas: cui & siquid mihi credis, indulgentiam tuam dabis.

Initium orandi conditoribus Urbium, ac Legum latoribus dedit Cicero. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Initium dicendi dedit natura, initium artis observatio. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Insidias alicui, Insidiari, decipere. Plaut. Aul. 4. 5. 2. Idem Bacch. 2. 3. 52. Is nostræ navi lembus insidias dabat.

Inventum. Ter. And. 4. 1. 60. n. At jam hoc tibi inventum dabo.

Iter. Liv. 8. Bell. Pun. Sic apud Cæf. 1. Bell. Gall. 10. Negat se more & exemplo pop. Romani posse iter ulli per provinciam dare.

Jucunditati se dare. Cic. 2. Off. 122.

Judex datus in hanc causam, i. e. Constitutus. Plin. Epist. 167. Fingamus tres omnino iudices in hanc causam datos esse, horum uni placuisse perire libertos, alteri relegari, &c.

Judicem dare rei iudicandæ, vel æstimandæ. Ulp. in l. proinde. D. ad leg. Aquil.

Judicium ex edicto in libertum dedit. Cic. pro Flacc. 88.

Jugulum. Cic. 2. Tusc. 33. Sane si nudus es, da jugulum.

Jugulum alicui. Cic. pro Milon. 31. Certe optabilius Miloni fuit dare jugulum P. Clodio, non semel ab illo, neque tum primum petutum.

Jus alicui. Plin. Epist. 248. Quum jus mihi dederis referendi ad te de quibus dubito.

Jus aliquid faciendi de. Tacit. 12. Ann. 64. Jus statuendi etiam de procuratoribus dederat.

Jura, Leges. Virg. 1. Æn. 292. Cæna Fides & Vestæ, Remo cum fratre Quirinus Jura dabunt.

Jura gentibus. Liv. 10. Bell. Pun. Roma an Carthago jura gentibus daret, ante crastinam noctem scituros.

Jusjurandum, Juramento promittere. Plaut. Amph. 3. 2. 50. Ter. Adel. 2. 1. 11. Jusjurandum dabitur te esse indignum injuria hac, indignis quum ego sim acceptis modis. Victor. de Vir. Illust. 40. Dato jurejurando, ut si non impetrasset, ita demum rediret.

Jussa dare. Ovid. 3. Amor. 8. 34. i. e. Postquam jussa est dare, vel Dedit id quod jussa est dare.

Labem dare. Lucret. lib. 2. 1145. Sic igitur magni quoque circum mœnia mundi Expugnata dabunt labem, putresque ruinas Omnia.

Labori se. Cic. 7. Verr. 17. Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur: dabat se labori atque itineribus.

Lacrymas dare. Virg. 4. Æn. 370. Num lacrymas victus dedit?

Lacrymas fœcis agenti oculis dabit. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Largius dat nemo, Nemo liberalior est. Ter. Eun. 5. 9. 48. Principio & habet quod det, & dat nemo largius. Ubi Donatus, Dat largius ut liberalis.

Laudem alicui rei. Plin. lib. 36. cap. 16. Æthiopicis laus summa datur.

Laudi. Cic. 1. Off. 71.

Laxamentum legi. Cic. pro Cluent. 89. Ne legi quidem quicquam per Tribunum pleb. laxamenti datum est.

Leges. Virg. 8. Æn. 322. Composuit, legesque dedit. Sic Cic. 3. de Legib. 10. Dare legem & disciplinam vivendi populis. Virg. 4. Georg. 487.

Legem dare ne, &c. Ovid. 2. Met. 55. Et legem dederat, sua ne secreta viderent.

Leges loci dare. Virg. 4. Æn. 213. Cuique loci leges dedimus, connubia nostra Reppulit.

Do lego. Jabolenus De Itat. liberis, l. Stichum, Titio do lego Paul. ad l. Falcidiam, l. prima, Easque res quibusque dare legare volet. Non plus significat Do lego, quam si Do solum, ve Lego dixisset.

Leporem dictis dare. Lucret. lib. 1. 29. Quo magis æternum da dictis, Diva, leporem.

Leto dare. Virg. 5. Æn. 806. i. e. Morti. Ovid. 3. Met. 120. Libellos de re aliqua dare. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Libertatem dare, pro Manumittere. Claud. 1. in Entrop. 310.

Licentiam pueris ludendi. Cic. 1. Off. 103.

Linamentum dare in plagam, est, ut vulgus chirurgorum dicit, Impugnere carptum, quod Græci *ῥυμυρῶ* appellant. Cels. lib. 7. cap. 9.

Lintea ventis dare. Ovid. 7. Met. 40. Ut per me sospes, sine me det lintea ventis. V. Vela.

Literas alicui per aliquem. Cic. 5. Att. 15. Tu autem sæpe dare libellis publicanorum poteris per magistris scripturæ, & portus, &c.

Literas alicui, pro Reddere. Cic. 5. Att. Ac binas quidem tuas Beneventi accepi, quarum alteras Funifulanus multo mane mihi dedit alteras scriba Tullius.

Literas alicui ad aliquem. Cic. 12. Fam. 19. Idem 7. Att. Ut ab Urbe discessi, nullum adhuc intermisi diem, quin aliquid ad te literarum darem.

Literis se. Cic. 1. Acad. 11. Quamobrem da quæso te huic etiam generi literarum,

Locum. Plaut. Rud. 1. 4. 35. Cic. 2. Att. Is quærit ex me num co suevissem Siculis locum gladiatoribus dare.

Locum dare, pro Cedere. Ter. Heaut. 3. 3. 26.

Locum dare & cedere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Quacunque enim imo quacunque movemur, videtur quasi locum dare & cedere.

Locum proximum alicui rei, pro Eam proxime describere. Plin. lib. 37. cap. 6.

Locum dubitationis. Cic. pro Balb. 16. Cujus igitur audita virtus dubitationibus locum non daret? Sic Dare locum respondendi, Cic. de Nat. Deor. 19.

Locum dolis dare. Ovid. 2. Amor. 19. 44.

Locum tituli tibi dat. Ovid. 4. Trist. 3. 81.

Locum & tempus cunctationi. Liv. 25. 40. Sed nullum neque locum neque tempus cunctationi, consiliove dedit Mutines.

Lucem dari. Virg. 1. Æn. 310. At pius Æneas per noctem plurima volvens, Ut primum lux alma data est, exire locosque Explorare novos, &c.

Ludum delitiæ filio suo. Plaut. Bacch. 4. 10. 7. — ego dare me ludum meo gnato Institui, ut obsequium animo sumere possit: æquom puto. Sed nimium nolo delitiæ ei dare ludum.

Ludum amori dare. Hor. 3. Carm. 12. 1. Miserarum est, neque amori dare ludum, neque dulci Mala vino lavere.

Lumen dare eloquentiæ, & præceptis. Quintil. lib. 3. cap. 1. Præcipuum vero lumen, sicut eloquentiæ, ita præceptis quoque ejus dicit unicum apud nos specimen orandi, docendique oratorias artis M. Tullius.

Magistros rerum esse dedit. i. e. Magistros militum fecit. Virg. Æn. 173. Quos pater Æneas, siquando adversa vocarent, Rectores juvenum, & rerum dedit esse magistris.

Malum alicui. Ter. And. 2. 5. 22. Renuntiabo, ut pro hoc malo mihi det malum. Idem Eun. 3. 27. Cic. 4. Verr. 2. Cohors tota illa tuæ quæ plus mali Siciliæ dedit, quam si centum cohortes fugitivorum fuissent.

Mammam, Lactare. Ter. Adel. 5. 9. 18. Et quidem tuo nepoti huius filio hodie primam mammam dedit hæc.

Mancipio, vel mancupio, est Rem ita dare, ut evictionem præstatur nos spondeamus. Plaut. Perf. 4. 4. 40. Mancipio neque promittit neque quisquam dabit. Idem Mil. 1. 1. 23. Me tibi habeto, & e me illi mancupi dabo.

Mancipio vitam dare. Lucret. lib. 3. 984. Vitæque mancupio nulli datur: omnibus usu. V. MANCIPIU

Mandata, Mandare, Præcipere. Cic. 7. Att. 13. Quid tantis de rebus huic mandata dederit. Virg. 6. Æn. 116. Idem orans mandata dabat.

Mandata alicui ad aliquem. Cic. 8. Att. 19.

Manum alicui, Consentendi signum & veluti confirmationis eorum quæ a nobis vel petuntur vel proferuntur. Plaut. Aul. 2. 1. 16. mihi optima fœmina manum. a. ubi ea est? Idem Afric. 4. 1. 3. Virg. 11. Æn. 568. — neque ipse manus feritate dedisset. Servius.

Manus alicui, Fateri se victum. Plaut. Perf. 5. 2. 72. Cic. 2. Att. 2. Ajebat illum primo sane diu multa contra, ad extremum autem mansi dedit, & affirmasse nihil se contra ejus voluntatem esse facturum. Eidem, lib. 16. 3. Sapienter igitur quod manus dediti, quodque iam ultro gratias egisti. Idem de Amicit. 99. Atque ad extremum manus, vincique se patitur.

Manus fidei dare. Sen. Thyest. 8. Tantum ora servat: & datas hæc manus.

Manus intus dare. Cels. lib. 7. cap. 29. Qua ratione partus emittitur ex utero eximatur. ad cuius rei facultatem multum confert & ruginudo vulvæ, & vis nervorum ejus, & corporis totius habitus, & mentis etiam robor, quum præsertim intus nonnunquam etiam manus dari debeant.

- Manu plena dare. Sen. de Benef.
 Manibus alterius, est Umbris mortuorum in solatium mortis. Alioqui simpliciter Dare manibus, est diis inferis: quemadmodum Dare leto. Liv. 1. Decad. lib. 1. Idem 4. ab Urbe, Jam ego hanc maestatam victimam (si modo sancti quicquam in terris esse dii volunt) legatorum manibus dabo.
- Materiam invidiæ. Cic. 11. Philipp. 21.
 Materiam dolis dare. Ovid. 2. Amor. 19. 44.
 Mordeat ista tuas aliquando cura medullas,
 Detque locum nostris, materiamque dolis.
- Medicamentum super. Cels. lib. 7. cap. 7. Ubi tota exempta est, committendæ oræ, fibulaque his injicienda, & super medicamentum glutinans dandum, i. e. imponendum. Conf. Urgentum.
- Memoriæ, pro Tradere. Gell. lib. 1. cap. 11. Cretenses quoque prælia ingredi solitos memoriæ datum est, præcinente ac præmoderante cithara gressibus.
- Mentem dare. V. MENS.
 Mercedem alicui. Plaut. Amph. 2. 2. 15.
 Merita. Cic. de Amicit. 26. Ut in dandis recipiendisque meritis, quod quisque minus per se posset, id acciperet ab alio, vicissimque redderet.
- Modum alicui dare. Hor. 2. Serm. 2. 36.
 — quo pertinet ergo
 Proceros odisse lupos? quia scilicet illis
 Majorem natura modum dedit, his breve pondus. Quintil.
 lib. 2. cap. 4. Nos suum cuique professioni modum demus.
- Morti aliquem dare. Ovid. in Ibin 653.
 Quam quos cum Rutulo morti Rhamneta dederunt, &c.
- Mores suos alteri. Plin. lib. 10. cap. 50.
 Motus incompolitos dare. Virg. 1. Georg. 350. i. e. Saltationem aptam religioni, nec ex ulla arte venientem. Servius.
- Munus magnificum. Plin. de Viris Illust. Marcus Livius Drusus genere & eloquentia magnus, sed ambitiosus & superbus, Ædilis, munus magnificentissimum dedit.
- Muneri, apud Fabium lib. 1. cap. 17.
 Murmura dare. Ovid. 2. Met. 788.
 Mutuum, Mutuare. Ter. Heaut. 3. 3. 40. Huic drachmarum hæc argenti mille dederat mutuum. Cic. 10. Att. 13. Non reddit quæ dedi ejus filio mutua, & utitur excusatione temporis.
- Mutuam pecuniam. Cic. 11. Att. 3. Cui magnam dedimus pecuniam mutuam.
- Natalia. Cic. 2. Philipp. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalia in hortis.
- Neci dare. Virg. 3. Georg. 480. V. NFX.
 Negotium. Ter. And. 3. 2. 40. Postremo id mihi da negotii. Cic. 4. Verr. 173. Dat amico suo cuidam negotium, qui tum magister erat ejus societatis, ut diligenter caveret. Cic. 5. Fam. 20. Non habui, tui potius id negotii darem, quam tibi.
- Negotium dare & imperare. Cic. 6. Verr. 50. Audistis sibi istum negotium dedisse atque imperavisse, ut Centuripinis, &c.
- Nequam dare. Plaut. Pœn. 1. 1. 31. Vin' tu illi dare nequam nunc? a. g. Cupio. M. 1. En, me dato. Nequam veteres usurabant pro Nequitia & Malo, quum etiam pro homine malo & improbo poneretur: unde jocus Plautinus. Ludit enim hic ex ambiguo: quum dixisset, Vin' illi dare malum & incommodare, ut qui respondet intellexit: quasi tamen de se improbo sermo loquutus, præter expectationem subjecit, En me, dato, qui nequam sum.
- Nomen militia, & ad militiam, est Ad delectum sese exhibere. Liv. 5. Cic. 7. Att. 12. Re & veritate nobis milites sine ulla recusatione, summo etiam cum studio nomina dant. h. e. Seipsos scribendos offerunt, & curant nomina sua inscribenda. Budæus.
- Nomen in, vel ad coloniam aliquam. Liv. 4. Bell. Maced. Ut Latini qui in coloniam Romanam nomina dedissent, cives Romani essent. Plaut. Pseud. 4. 6. 38. Quid ego cesso Pseudolum facere, ut det nomen ad molariam coloniam?
- Nomen & tempora longa dare suo auctori dicitur libellus. Ovid. 3. Trist. 3. 79.
 Quos ego confido, quanvis nocuere, daturos
 Nomen & auctori tempora longa suo. h. e. Famam diuturnam.
- Nomen alicui rei. Plin. lib. 11. cap. 37. Postea Gallico vocabulo etiam legioni nomen dederat lauda. Liv. 1. Celebre ad posteros nomen flumini dedit. Hor. 1. Epist. 17. 12.
 Fons etiam rivo dare nomen idoneus, &c.
- Nomina data. Ovid. 2. de Ponto, 2. 40.
 Digna parente suo nominibusque datis.
- Novitatem vestustis, novis auctoritatem. Plin. in Træf. Res ardua vestustis novitatem dare, novis auctoritatem.
- Nummos pro corpore dare. Hor. 1. Serm. 9. 43.
 — fugiens hic decidit acrem
 Prædonum in turbam: dedit hic pro corpore nummos.
- Nuptum filiam, idem quod Dare in matrimonium. Plaut. Perf. 3. 1. 55.
 Ter. Adel. 3. 2. 47. Perit: pro virgine dari nuptum non potest. Idem And. 2. 1. 1. Quid ais Birria? datume illa hodie Pamphilo nuptum? B. sic est. Liv. 10. Bell. Pun.
 Nuptum ad virum. Plaut. Stich. 1. 2. 83.
 Hostis est uxor pater, invira quæ ad virum nuptum datur.
- Oblivioni. Liv. 4. Aut in perpetuum arma bellumque oblivioni danda, jugumque accipiendum.
- Oblivioni & negligentia. Liv. 5. Quæ auspiciato agimus omnia fere intra pomerium, cui oblivioni, aut cui negligentia damus?
- Obsides. Cæf. 1. Bell. Gall. 3.
 Obsidio datus alicui. Tacit. 11. Ann. 10. Multi ad Gotarzen inclinabant, quidam ad Meherdarem prolem Phrahatis obsidio nobis datum.
- Obviam dari. Ter. Adel. 3. 2. 13. Nichil est quod malim, quam illam totam familiam dari mihi obviam.
- Occasionem. Plaut. Capt. 1. 2. 8. Cic. 7. Att. 17. Alterum Consulatum a Rep. ne data quidem occasione repulimus.
- Omen dare. Ovid. 4. de Ponto, 9. 54.
 Detque bonum voto lucidus omen apex.
- Operam. Eniti & laborare. Ter. And. 2. 1. 29. Idem Eun. 2. 3. 69.
 Faciam sedulo, ac dabo operam, adjuvabo.
- Operam alicui dare, Adjuvare, inservire, operam suam impendere, auctoribus Donato & Valla. Ter. Heaut. 3. 1. 95. Ito. ac dicam ut dixeram operam daturum me, hodie non posse his dare. Plaut. Aul. 2. 1. 22. Da mihi operam amabo. Sic Dare operam amico unguenta ementi, pro Juvare in emendis unguentis. Plaut. Caf. 2. 3. 24. Cic. pro Cæcin. 18. Liceretur is quem Cæfennia dare operam nemo miraretur. Ter. Eun. 2. 2. 60. Tum tu igitur paulum da mihi operæ, fac ut admittar ad illam.
- Operam alicui rei. Plaut. Bacchid. 1. 2. 26.
 Aurum hercle auferre voluere, ei rei operam dabant.
- Operam ne. Plaut. Perf. 4. 5. Idem Milit. 4. 5. 9.
 Ne te abduceret operam dedi.
- Operam ad. Plaut. Casin. prol. 22.
 Vos omnes opere magno oraros esse volo,
 Benigne ut operam detis ad nostrum gregem.
- Operam abortioni, Conari abortum facere. Plaut. Truc. 1. 2. 99.
 V. ABORTION.
- Operam amori & desidia. Plaut. Merc. prol. 62. Experiar, quæ capiri, quæ ventri operam det, quæque suæ rei. Ter. Heaut. 1. 1. 58.
 Ego isthuc ætatis non amori operam dabam, &c.
- Operam aurium, idem quod Auscultare significat. Plaut. Bacch. 4. 9. 72. Ubi lubet recita, aurium operam tibi dabo.
- Operam auscultando, Auscultare. Plaut. Amph. 3. 4. 23. Jam ille hic deludetur probe, siquidem vos vultis auscultando operam dare. Sic Dare operam fabule, Plaut. Capt. prol. 54.
- Operam auspicio, Capere auspiciam. Liv. 8. Bell. Maced. Tertio die quum auspicio operam dedisset, dein immolasset, in quatuor divinas copias educit.
- Operam Platoni, & cæteris, pro Discipulum ei esse, inquit Valla in Raudensm. Cic. 4. Acad. 17. Jam Clitomacho Philo vester operam multos annos dedit. Ibid. 12. Dedi Antiocho operam diligentius, ut causam ex eo totam cognoscerem.
- Operam veteri domino, Servire. Plaut. Capt. 2. 3. 3.
 Vult te novus herus operam dare
 Tuo veteri domino, quod is velit, fideliter.
- Operam assiduam foro. Plaut. Afin. 2. 4. 22.
- Operam furtivis rebus, i. e. Furari. Plaut. Amph. 1. 3. 12. Ædepol ni illa furtivis rebus te sciat operam dare, ego, &c.
- Operam id do. Ter. And. 1. 1. 130. Et nunc id operam do, ut per falsas nuptias, &c. Ibid. 2. 1. 8. Ah quanto fatius est te id dare operam, qui istum amorem ex animo amoveas tuo, quam, &c.
- Operam in. Cic. 1. Tusc. 7. In quam exercitationem ita nos studiose operam dedimus, ut, &c.
- Operam iræ, Irasci. Plaut. Pœn. 3. 6. 20. Domos abeamus nostras sultis nunc jam: quando id, quod iræ operam dedimus, impe-travimus.
- Operam laudabilem. Plaut. Perf. 4. 5. 1. Ædepol dedisti virgo operam laudabilem.
- Operam liberis. Cic. 1. Off. 128. Liberis dare operam, re honestum est, nomine obscenum. h. e. Liberis procreandis.
- Operam malam alicui. Plaut. Capt. 3. 5. 43. Sed mihi ægre est me huic dedisse operam malam, qui nunc propter me meaque verba victus est.
- Operam mutam. Gell. lib. 2. cap. 29. Reges veniant, operamque muram dent, & messem hanc nobis adjuvent.
- Operam optimam. Plaut. Aulul. 2. 2. 22.
- Operam promissam. Plaut. Afin. 2. 2. 99. Jussit vel nos atriensem, vel nos uxorem suam detraudare: dixit sese operam promissam dare.
- Operam rei, Laborare in acquirendis bonis. Ter. Adel. 1. 2. 15.
 Denique si conferendum exemplum est, non fratrem videt rei dare operam, ruri esse parcum ac sobrium?
- Operam Senatui aut clientibus. Plaut. Afin. 5. 2. 21. Ego censeo eum etiam hominem Senatui dare operam, aut clientibus.
- Operam sermoni. Cic. 2. de Legib. 1. Sermoni reliquo demus operam sedentes.
- Operam sermoni alicujus, pro Auscultare quid dicat. Plaut. Epid. 2. 2. 54. Dillimulabam me harum sermoni operam dare.
- Operam somno, Dormire. Plaut. Pseud. 1. 2. 42. Liv. 3. Bell. Pun. Corpora curare, somneque operam dare, &c.
- Operam juris civilis studio. V. Dare Se ad docendum.
- Operam stylo, pro Scribere vel Componere. Sueton. in Domit. cap. 20. Nunquam tamen historicis carminibusve cognoscendis operam illam, aut stylo vel necessario dedit.
- Operam tonforibus, apud Sueton. in August. cap. 79. pro Tonderi.
- Operam virtuti. Cic. de Amicit. Quod quum optimum maximumque sit, si id volumus adipisci, virtuti opera danda est. sine qua neque amicitiam, neque ullam rem expetendam consequi possumus.
- Operam ut. Plaut. Truc. 4. 2. 10. Sed obsecro da mihi operam, ut narrem quæ volo. Ter. Eun. 1. 1. 18. Quam si des operam ut cum ratione insanias. Cic. 4. Verr. 19. Dedit operam ut tractatus ad se, &c.
- Opera dabitur, Curabitur, fiet diligenter. Plaut. Rud. 1. 2. 33.
 Paucis percontarier vole ex te. D. dabitur opera, atque in negotio.
- Operas in portu. Cic. 4. Verr. 176. His pro rebus quod portorium non esset datum, literas ad socios misisse L. Canulejum, qui in portu operas daret.
- Operas in scriptura pro magistro. Cic. 13. Fam. 65. Cum P. Terentio Hispano, qui operas in scriptura pro magistro dat, mihi summa familiaritas, consuetudoque est. V. SCRIPTURA.
- Data opera. i. e. De industria, consilio. Ulp. in l. 1. §. Quid si vulnera i. D. de Senatusconf. Silan. Nisi aut ipsi sibi vulnera ista fecerunt data opera, ne punirentur.

Opportunitate data. Cæf. 3. Bell. Gall. 17. Nifi æquo loco, aut oportunitate aliqua data, legato dimicandum non exiftimabat.

Optionem. Liv. 6. Bell. Pun. Nam quum extra fortem Collegæ optionem dare provinciæ iniquum fuerit, quanto, &c.

Orationem alicui. Plaut. Rud. 4. 4. 20. G. Alienon' prius quam tuo dabis orationem?

Orationem dare. Respondere. Plaut. Mil. 2. 5. 56.
Neque eques, neque pedes, profecto quisquam tanta audacia,
Qui æque faciat confidenter quicquam, quam quæ mulieres
Faciunt. ut utrobique orationem doctè edidit.

Oratorem, Mittere legatum. Plaut. Amph. prof. 34. Iuftam rem & facilem effe oratum a vobis volo, nam iufte ab iuftis fum orator datus.

Oſculum, Oſculari. Ovid. 10. Met. 281.
Incumbensque toro dedit oſcula.

Oſcula ex animo dare. Ovid. 2. Amor. 5. 51.

Otium dare alicui rei. Tacit. 16. Ann. 25. Segnes & pavidos ſupremis ſuis fecerunt otium dare.

Otium ſe, Quiſcere, ceſſare a laboribus. Plaut. Trin. 4. 1. 19. Certum eſt otium me dare, fatiſ patum habeo.

Pacem. Plaut. Amph. 1. 1. 54. Pacem atque otium date illis.

Pacem mortalibus dare. Sil. lib. 7.

Palmam dare. Ovid. 2. de Arte Am. 734.
Finis adest operi, palmam date grata iuventus,
Sertaque odorata myrtea feſte comæ.

Palma danda docto oratori. Cic. 3. de Orat. 141. Plin. lib. 28. cap. 9. Maſturius palmam lupino adipi dediſſe antiquos tradit. i. e. Pluris feciſſe.

Palmam do huic conſilio. Ter. Heaut. 4. 3. 31. Huic equidem conſilio palmam do, hic me magnifice effero. i. e. Conſilium illud prævalet cæteris.

Partes alicui, vulgus, Dare officium, dicit. Liv. 4. Bell. Pun. Quia cuſtos corporis erat, partes datae ſunt, ut quum appropinquaret januæ rex, per cauſam aliquam, &c.

Partem in aliquam ſe. Cic. 3. de Orat. 56. Eloquentia varietate, copia quam ſe cunq; in partem dediſſet, omnium fuit facile princeps.

Patronum alicui. Cic. 2. de Orat. 280.

Paufam conciliis dare. h. e. Quietem & ceſſationem congregationibus. Lucret. lib. 2. 118. — pugnasque
Edere turmatim certantia: nec dare paufam
Conciliis, & diſſidiis exercita crebris.

Pectora dare enſibus. Sen. Hippol. 5.

Pectora ferro dare. Virg. 12. Æn. 540.

Pecunias in ſumptum. Ter. Adel. 3. 3. 17. V. Dare in.

Perniciem alicui dare. Cic. 3. de Nat. Deor. 66.
— atque illi perniciem dabo,
Mihî mærores, illi luſtum, exitium illi, exitium mihî. Ex poeta.

Pignus. Cic. 8. Att. 9. Crebro enim illius literæ ab aliis ad nos commeant. Sed me illorum ſententiæ minus movebant, minus multa dederant illi Reipub. pignora. Ovid. 2. Met. 91. Sen. in Medea. 7.

Pignus cum aliquo. Plaut. Bacchid. 20. Næ ego cum illo pignus haud auſim dare, tantas turbellas facio.

Pignus da, ni nunc pejeres. Plaut. Epid. 5. 2. 34. Ain' tu lubuit? E. aio, vel da pignus ni ea ſit filia.

Pignori. Plaut. Moſtel. 4. 2. 62. Quid ais? emit ædeis vicini hic proximas? D. non aio. T. quadraginta etiam dedit hucusque pignori.

Plagas. Plaut. Afin. 2. 2. 10. Etiam de tergo ducentas plagas prægnantes dabo. i. e. Lubens ſufferam plagas. Quemadmodum & Dare poenas quis dicitur, pro Ferre ſupplicium.

Plangorem dare. Ovid. 8. Met. 447.
Quum videt extinctos fratres Althæa referri,
Quæ plangore dato, moeſtis clamoribus urbem Implet.

Plauſum, Applaudere, plauſu quodam vel manuum vel pedum favere. Plaut. Capt. Cic. de Senect. 6. Quibus quum a cuncto conſeſſu plauſus eſſet multiplex datus. Hor. 1. Carm. 20. 4.

Plauſum pennis dare. Virg. 5. Æn. 215.

Poculum alicui. Cic. pro Cluent. 30. Qui uxori ſuæ Cluentiæ quum ipſe poculum dediſſet, ſubito illa in media potione exclamavit, &c.

Pœnas, Puniri. Ter. Phorm. 4. 3. 22. Virg. 4. Æn. 405.
— dabis improbe pœnas. Cic. 5. Tuſc. Si digito quem attigiſſet, pœnas dediſſet. Plin. Epift. 16.

Pœnas inceſſi, aut temeritatis. Liv. 2.

Pœnas Populo Romano. Cic. 12. Philipp. 24. Itaque ipſi (ne dicam mihî) Populo Romano pœnas dederunt: me ſalvum adhuc Reſp. conſervavit.

Pœnas ſanguine, pro Mori. Virg. 2. Æn. 366.
— nec ſoli pœnas dant ſanguine Teucrî. h. e. Moriuntur indignè. hoc enim proprie ſignificat. Servius.

Portiones. Plin. lib. 12. cap. 14. Idem cap. 15. Non dant ex myrrha portiones deo.

Poteſtatem, eſt (inquit Valla lib. 4. cap. 18.) Rem alterius arbitrio committere. Plaut. Perſ. 4. 4. 52. Ter. Phorm. 5. 6. 40. Ait uterque ſibi poteſtatem eius habendæ dare. Idem in prol. Heaut. 35.
Adeſte æquo animo: date poteſtatem mihî
Statariam agere ut liceat per ſilentium.

Poteſtatem, honorem, authoritatem, ornamentum. Cic. 7. Verr. 82.

Poteſtatem, ut. Plaut. Capt. 5. 1. 14. Dii poteſtatem dabunt, ut beneficium bene merenti noſtro merito numeres.

Potui dare. Celf. lib. 1. cap. 13. Illud ſcire oportet, omne huiusmodi medicamentum, quod potui datur, non ſemper agris prodeſſe, ſemper fanis nocere.

Potui datur ad jecinerum vitia. Plin. lib. 21. cap. 20. Sic Columel. lib. 8. cap. 5.

Potum amenti ſolo. Plin. lib. 17. cap. 26.

Præcipitem. Ter. And. 3. 4. 27. Utinam mihî eſſet aliquid hic quo nunc

me præcipitem darem. Ibid. 1. 3. 9. Præcipitem me in piſtrinum dabit. Hor. 1. Serm. 2. 51.
Hic ſe præcipitem teſto dedit.

Præceps datus cruci dabatur. Tacit. 1. Ann. 44.

Præcepta dare. Virg. 4. Georg. 398
Nam ſine vi non ulla dabit præcepta: neque illuna
Orando ſectes.

Præceptum, pro Præcipere. Liv. 10. Bell. Pun.

Præcepta ad rem aliquam. Cic. 2. de Fin. 84. Ad eas enim res ab Episcuro præcepta dantur.

Prælia dare. Virg. 3. Georg. 265.

Præſens dare, tanquam in manu. Cic. 2. Off. 60. Quod præſens, tanquam in manu, datur, jucundius eſt.

Præſtare, dare. Scaevola de Statu liberis, l. Stich: Jubeo det præſtet filio & uxori meæ.

Prandium. Plaut. Amph. 2. 2. 33. Domi daturus nemo eſt prandium advenientibus.

Precibus alicujus dare, Facere quod quis a nobis petit. Plin. Epift. 22. Dandum enim precibus uxoris, dandum filiæ lacrymis, dandum etiam nobis amicis, &c.

Primas, ſecundas, tertias alicui rei. Cic. 3. de Orat. 211.

Principatum. Cic. 2. Off. 66. Huic quoque ergo a majoribus noſtris eſt in toga dignitatis principatus datus. V. PRINCEPS.

Principium. Ter. Eun. 3. 2. 4. Quam veniſte? quod dedit principium adveniens?

Principium alicui rei dare. Lucret. lib. 2. 262.
Nam dubio procul hiſ rebus ſua cuique voluntas
Principium dat.

Progenem vitioſiorem daturi. Hor. 3. Carm. 6. 48.

Prolem dare. Virg. 1. Æn. 274.
— donec regina facerdos
Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.

Promiſſa, Spondere. Catul. Argon. 139.
At non hæc quondam blanda promiſſa dediſti?
Voce mihî. Virg. 9. Æn. 45.
Non hæc Evandro de te promiſſa parenti
Diſcedens dederam.

Provincias magiſtratibus, aut iis qui magiſtratu abierunt. Cic. 1. de Fin. 19. Nam ſi omnes atomi declinabunt, &c. primum eri hoc quaſi provincias atomis dare, quæ recte, quæ oblique feruntur.

Provinciam alicui dare. Cic. 6. Verr. 51. Ferebat graviter illam ſibi a iſto provinciam datam.

Pugnam. Plaut. Pſeud. 1. 5. 111. Dabo aliam pugnam claram & commemorabilem. Ter. Eun. 5. 2. 60. Crede hoc meæ fidei, dabit hicali quam pugnam denuo. Ubi Donatus, Dabit autem proprie pro Inducet: ut, Magnam dabit ille ruinam.

Quietem dare. Tacit. 4. Hiſt. 79. Nec in longum quies militi data.

Quietem membrîs dare. Virg. 10. Æn. 217.
— neque enim membrîs dat cura quietem.

Quieti ſe dare ex diurno labore. V. paulo poſt, Somno ſe dare.

Quieti corpora. Liv. 9. Curati cibo, corpora quieti dant.

Rationem, Docere rationem & modum quo quid fieri poſſit. Plaut. Milit. 1. 1. 47.

Receptum facilem aut celerem. Cæf. 1. Bell. Civil. 82. Si prælium committeretur, propinquitas caſtrorum, celerem ſuperatis ex fug receptum dabat.

Receſſum. Cæf. 5. Bell. Gall. 42. Receſſumque primis ultimi non dabant.

Recurſum dare. Ovid. 6. Epift. 59.
Abſtrahor Hyppſipyle, ſi dent modo fata recurſum.

Reditum glorioſum alicui dare. Cic. in Parad. 4. Reditum mihî glorioſum injuria tua dedit, non exitum calamitoſum.

Regem dare. Virg. 1. Æn. 62.
— regemque dedit, qui fœdere certo, &c.

Remedium. Cæf. 1. Bell. Civil. 81. Præſenti malo aliis malis remedi dabantur.

Requiem nullam dare. Plin. in Paneg.

Reſponſum. Cic. 1. Att. Virg. 1. Fcl. 45.
Hic mihî reſponſum primus dedit ille petenti.

Riſus alicui dare. Hor. 1. Serm. 5. 98. h. e. Occaſionem ridend dare.

Ruborem oculis dare. Ovid. 8. Met. 466.
Sæpe ſuum ſervens oculis dabat ira ruborem.

Ruinam dare. Virg. 2. Æn. 310.
— jam Deiphobi dedit ampla ruinam
Vulcano ſuperante donus.

Salus. Ovid. 2. Met. 165.
Sic onere aſſuetu vacuos dat in æra ſaltus.

Salutem alicui. Cic. pro Deiot. 40. Sed maxime eorum incolunitates quibus ſalutem dediſti.

Salutem advenienti, Salutare advenientem. Plaut. Epid. 4. 2. 2.

Sarictas datur. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Quanam unquam ob mortem Myrtilli pœnis lændis dabitur ſarictas ſupplicii?

Sceptra dare. Virg. 4. Æn. 596.
Infelix Dido nunc te fata impia tangunt,
Tum decuit, quum ſceptra dabas.

Se alicui dare. Ter. Eun. 5. 9. 9.

Se ad legendos libros, & Philoſophiam pertractandum. Cic. 1. de Nat. Deor. 9.

Se facilem dare. Ovid. 16. Epift. 195.

Se in pedes, Fugere. Plaut. Capt. 1. 2. 12. Si non eſt quod demene vis dem ipſe in pedes? Ter. Eun. 5. 2. 5.

Se quoque det populo mulier ſpecioſa videndam. Ovid. 3. de Arte Am. 421.

Se alicui ad docendum. Cic. de Clar. Orat. 306. Qui quanquam nemini ſe ad docendum dabat, tamen, &c. Sic, Dare ſe in diſciplinam alicujus Philoſophi. Gell. lib. 5. cap. 10.

Senatum legatis, eſt Legatos in Senatum admittere, & poſtulata audire.

audire. Liv. lib. 2. Decad. 3. Cic. 2. Q. frat. Eodem igitur die Tyrriis est Senatus datus frequens.

Sententiam. Cic. 1. de Legib. 43. Quam igitur sententiam demus?

Sententiam pro Permittere jus sententiæ dicendæ, vel ferre iudicem. Sen. Epist. 14. Initium omnium rerum sapiens, non exitum spectat. Initia in potestate nostra sunt, de eventu fortuna iudicat, cui de me sententiam non do.

Sequestrum aut arbitrum. Plaut. Rud. 4. 3. 65. Tu isthunc hodie non feres, nisi das sequestrum, aut arbitrum, cujus hæc res arbitrato fiat.

Sermonem alicui, pro Dare causam obloquendi. Cic. 9. Fam. 3. Dabimus sermonem iis qui nesciunt, nobis, quocumque in loco simus, eundem cultum, eundem victum esse.

Se fermonibus vulgi. Cic. in Somn. Scip. 18. Neque fermonibus vulgi dederis te, neque in præmiis humanis spem posueris rerum tuarum.

Se in sermonem. Cic. 13. Att. 23. Quare da te in sermonem, & perfecta & confice. Cic. pro Lege Agr. 12. Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem ac darem, celabar, excluderbar.

Servandum. Ter. Eun. 5. 2. 64.

Signum. Ter. Eun. 4. 7. 11. Tu hocse instrue, hic ero post principia: inde omnibus signum dabo.

Signa dare. Virg. 1. Georg. 438.
Sol quoque & exoriens, & quum se condet in undas,
Signa dabit.

Signum oculis. Plaut. Mil. 2. 1. 45.

Signum tuba. Cæs. 7. Bell. Gall. 81. Eodem tempore clamore exaudito dat tuba signum suis Vercingetorix, atque ex oppido educit.

Signum, vel Dare signum receptui. Liv. 4. Bell. Pun. Ibid. lib. 3. Gracchus prius quam se hostes ab repentino pavore colligerent, receptui signum dedit, ac suos intra muros recepit.

Signum vexillo. Cæs. 3. Bell. Civil. 89. Totique exercitui imperavit, ne iniussu suo concurreret: se, quum id facere vellet, vexillo signum daturum.

Signum, Indicare, palam facere, innuere. Cic. 3. Verr. 7. Quo tempore quidem signi facis dedit, siquid esset quod posset dicere, se tacere non posse.

Signum pudoris & ingenii dicitur puer. Cic. 3. de Fin. 9. Addo etiam illud, multa jam mihi dare signa puerum & pudoris & ingenii.

Silentium, Silere. Ter. prol. Hec. 55.
Mea causa causam hanc accipite, & date silentium.

Solatia. Cic. 4. Att. 16. Unum omnia posse, distumpuntur ii, qui me aliquid posse doluerunt, multa mihi dant solatia.

Somno se. Cic. 1. Tusc. 113. Sic, Dari fomno, apud Plin. lib. 8. cap. 25. de crocodilo. Sic, Dare se quieti, Cæs. 2. Bell. Civil. 13. Alius ex diuturno labore in ipsis operibus quieti se dedisset.

Sonitum, pro Facere. Virg. 12. Æn. 267.
— sonitum dat stridula cornus.

Sonum dant arma. Virg. 3. Georg. 83.
— tum, siqua sonum procul arma dedere. V. Verberationem.

Sopori alicuem, pro Occidere, apud Plaut. Amph. 1. 1. 150.

Sopori membra dare. Hor. 2. Serm. 2. 80.
Alter, ubi dicto citius curata, sopori
Membra dedit, vegetus præscripta ad munia surgit.

Sortem dare. Hor. 1. Serm. 1. 2.
Qui fit Mæcenas, ut nemo quam sibi sortem
Seu ratio dedit, seu Fors objecerit, illa
Contentus vivat?

Spatium & veniam dare. Ovid. 2. Epist. Sabin. 67.
Da spatium, veniamque, peto.

Spatium conglobandi se, respirandi, aut docendi alicuem: & ad se colligendum, & delibendum. Liv. 6. & 10. Item Cic. pro Cæcin. 6. Liv. 4. Bell. Maced. Columel. lib. 11. cap. 1.

Speciem hosti exercitus abeuntis dedit. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Speciem ludentis dabit. Hor. 2. Epist. 2. 124.

Specimen dare. Virg. 2. Georg. 241. i. e. Dignam probationem. Servius.

Specimen indolis clarum, h. e. Future probitatis signum ostendere. Plin. Epist. 21.

Specimen sui, h. e. Optimam de se expectationem præbere. Liv. 7. ab Urbe. Et 9. Bell. Pun. Dare virtutis specimen. Cic. 1. Verr. 27.

Spectandum. Plaut. Perf. 3. 3. 35.

Spem. Ter. Heaut. 4. 1. 23. Verbis mortem simulare, re ipsa spem vitæ dare. Cic. pro Syll. 39. Qui negare noluit esse in eodem numero Syllam, quo plus spei Gallis daret.

Spem menti dare. Virg. 4. Æn. 54.
His dictis incensum animum inflammavit amore,
Spemque dedit dubie menti, solvitque pudorem.

Spiramentum. Plin. lib. 12. cap. 3. Tentavere gentes transferre ad sese propter remedi præstantiam, fistilibus in vasis dato per cavernas radicibus spiramento.

Stipendium duplex in pedites, & triplex in equites. Liv. 9. bell. Maced.

Stragem, pro Facere. Liv. 8. Per arma, per viros late stragem dedere. Virg. 3. Georg. 247.

Studium, pro Impendere. Quintil. lib. 12. cap. 3. Nonne ad id instrui ab aliis qui plus studii in hoc dederunt, oportet?

Studium arti alicui, & incrementum dat utilitas, summam ratio & exercitatio. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Studii plurimum in literis. Quintil. lib. 12. Et apud Columel. lib. 1. cap. 1. Studium agricolationi dare.

Studiis annos septem dedit. Hor. 2. Epist. 2. 32.

Suavium. Plaut. Afin. 5. 2. 41. Cic. 16. Att. 11. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suavius des.

Successus prosperos dare. Liv. in præf. ab Urbe. V. Ortus in O R D I O R.

Supplicium dare. Catull. 113. 8.

Supplicium alicui de se, Puniri. Plaut. Afin. 2. 4. 76. Dabitur pol supplicium mihi de tergo vestro. L. E. Væ te. tibi quidem supplicium carnufex de nobis detur? Ter. Heaut. 1. 1. 86. Interea usque illi de me supplicium dabo. Idem Eun. 1. 1. 25. Et dabis ei ultro supplicium.

Supplicium necis paternæ. Martial. de Spectac. 7.

Suspicionem timoris. Cæs. 6. Bell. Gall. 6. Et quo facilius hostibus timoris det suspicionem, majore strepitu, &c. Sic apud Sueton. in Tiber. 72. Dare suspicionem infirmitatis.

Symbolum. Ter. And. 1. 1. 61.

Tacitum, pro Committere arcanum. Sen. Epist. 84.

Tecta dare. Ovid. 2. de Arte Am. 622.

Tempus, menses, diem alicui rei. Cic. 5. Att. 62. Erat mihi in animo recta proficisci ad exercitum, activos menses reliquos rei familiari dare, hybernos jurisdictioni. Ovid. 2. de Arte Am. 367.
Cogis adulterium, dando tempusque, locumque.

Tempus raro se dat. Plaut. Bacch. 4. 4. 25.

Tempus datur. Ter. And. 3. 3. 24. Nem, id te oro ut ante eamus, dum tempus datur.

Tempora parva quieti dare. Ovid. 3. Amor. 6. 9.
Quid properasse juvat? quid parva dedisse quieti Tempora?

Tempora data studiis. Ovid. 2. de Ponto, 9. 50.

Temporis aliquid ad ludum dare. Cic. pro Cæel. 28. Postremo quam paruerit voluptatibus, dederit aliquid temporis ad ludum ætatis atque ad inanes hæc adolescentiæ cupiditates, revocet se aliquando, &c.

Terga. Liv. 4. Dataque mox terga hostibus forent, ni, &c. Virg. 4. Georg. 85. — dum gravis aut hos,
Aut hos, versa fuga victor dare terga coegit. Sic Ovid. 13. Met. 224.

Terga dare metu. Valer. 3. Argon. 738. Metu, Ob metum.

Tesseram. Liv. 9. Quod postquam Consuli nuntiatum est, extemplo tesseram dari jubet.

Testamento aliquid. Liv. 9. Bell. Maced.

Testem alicui rei dare. Ovid. 1. Amor. 8. 21.
Fors me sermoni testem dedit.

Testes in alicuem. Cic. 6. Verr. 100. Is accusatur, ficti testes in eum dantur.

Testem Jovem. Plaut. Capt. 2. 3. 66.

Testimonium. Cic. 2. Att. Sibi enim bene gestæ mihi conservatæ Reipub. dat testimonium.

Tinnitus dare. Sen. Hippol. 6.

Transitum. Liv. 1. Bell. Pun. Ne Pæno bellum Italiæ inferenti, per agros, urbesque suas transitum darent.

Tribunali reliquam partem diei. Plin. in Paneg. Reliqua pars diei tribunali dabatur: ibi vero quanta religio æquitatis, quanta legum reverentia?

Tumulo dant corpora. Ovid. 2. Met. 326.

Turbas. Plaut. Perf. 5. 2. 70.

Vadem. Cic. 2. de Fin. 79. Vadem te ad mortem tyranno dabis pro amico.

Ubera dare. Ovid. 4. Met. 324.
Si qua tibi soror est, & quæ dedit ubera nutrix.

Vela dare. Ovid. 6. Epist. 57.
Tertia mellis erat, quum tu dare vela coactus
Implesti lacrymis talia verba tuis.

Vela in altum. Liv. 4. Bell. Pun. Virg. 1. Æn. 35.
— in altum Vela dabant læti.

Vela dare per undas. Virg. 5. Æn. 997.
Quod superest, oro, liceat dare tuta per undas
Vela tibi: liceat Laurentem attingere Tybrim.

Vela, per translationem. Cic. in Orat. 75. Ingredientibus considerandum fuit quid ageremus: nunc quidem jam quocumque feremur, danda nimirum vela sunt.

Vela ad. Cic. 2. de Orat. 187. Et ad id unde aliquis flatus ostenditur, vela do.

Vela indignationi. Plin. Epist. 119. Dedimus vela indignationi, dedimus iræ, dedimus dolori, & in amplissima causa, quasi magno mari, pluribus ventis fumus recti. i. e. Uti fumus exaggeratione & totis viribus nixi, dum indignabamur novercas & privignos aliena invadere.

Venenum alicui. Cic. pro Cluent. 30.

Veniam, Condonare, indulgere, inquit Donatus. Ter. And. 5. 3. 30. Æquum postulat, da veniam. Cic. de Amicit. 62. Est enim quatenus amicitia dari venia possit. Ter. Adel. 5. 8. 14. Age, quid liquid te majus oret? m. quasi hoc non sit maximum. D. age, da veniam. Ubi Donatus, Da veniam, præsta beneficium, concede quod petitur. Virg. 4. Æn. 435.
Extremam hanc oro veniam (miserere fororis)
Quam mihi quum dederis, cumulatam morte remittam.

Veniam hanc da mihi. Cic. pro Arch. 3. Quæso a vobis ut in hac causa mihi detis hanc veniam, accommodatam huic reo, &c. i. e. Indulgentis, concedatisque mihi hoc, si forte peccavero. ut interpretatur Valla lib. 4.

Veniam dare amori. Sen. Hippol. 2.

Veniam alicujus diei. Liv. 6. Bell. Pun. Quod ubi sensit Afrubal, mittit ad Neronem qui in posterum diem colloquium differret, &c. Quum data esset venia ejus diei, extemplo Afrubal cum equitatu, &c.

Veniam in anteauctum dare. Ulpian. in l. j. §. j. D. de fervis fugit.

Veniam scriptis dare. Ovid. 3. de Ponto, 9. 55.

Venia data in reliquos. Tacit. 12. Ann. 32.

Veniam dare, significat etiam Precibus cedere. Sueton. in Tiber. cap. 10. Neque aut matris suppliciter precanti, aut vitrico deferi se etiam in Senatu conquerenti, veniam dedit.

Venustatem. Plaut. Mil. 3. 1. 62.

Verbera ponto dare. Ovid. 13. Epist. 23.
Aptior illa quidem placido dare verbera ponto.

Verberationem, pro Verberare: ut apud Lucret. lib. 6. 107. Dare sonitum, pro Sonare; Dare crepitum, pro Crepare. Cic. 16. Fam. 27.

Mirificam mihi verberationem cessationis epistola dedisti. Monuit Turnebus.

Verba dare alicui, pro Concedere alicui ut loquatur, apud Valer. 7. Argon. 435. — sed nec prima pudor dat verba timenti.

Verba novissima dare. Stat. 1. Achil.

Verba alicui, Decipere, circumvenire. Plaut. Aulul. 1. 1. 23. Ter. Eun. 4. 5. 1. Idem And. 1. 3. 6. Si illum relinquo, ejus vitæ timeo: sin opitutor, hujus minas, cui verba dare difficile est. Donatus, Dare verba, Decipere est, quia qui rem expectat, & nihil præter verba invenit, deceptus est. Cic. 15. Att. 16. Vel verba mihi dari facile patior in hoc, meque libenter præbeo credulum. Hor. 1. Serm. 3. 22.

Verba dare & decipere. Cic. 13. Philipp. 13. Scilicet verba dedimus: decepinus: ignorabat legio Martia quarta, nesciebant veterani quid ageretur.

Verba dare sine verbis. Quadrigarius apud Gell. lib. 17. cap. 2. Cominius qua ascenderat, descendit, atque verba Gallis dedit. Cominium, inquit Gellius, verba dedisse Gallis dicit, qui nihil quicquam cuiquam dixerat. Neque enim eum Galli, qui Capitolium oblidebant, ascendentem aut descendentem viderant. Sed Verba dedit, haud secus posuit, quam si tu dicas, Latuit atque obrepit.

Viam. Plaut. Curc. 2. 3. 1. Virg. 10. Æn. 49.
Et quancunque viam dederit fortuna sequatur.

Viam dare, per translationem, idem quod Dare rationem & modum quo quid possit fieri. Plaut. Epid. 2. 2. 9. Cic. 2. de Divin. 123. Nulas dant vias nobis ad significationum scientiam.

Victum. Plaut. Amph. 1. 1. 146. Hor. 1. Epist. 17. 48.
Quid dicit, clamat, victum date.

Vindicias dare secundum servitutem: ab libertate in servitutem contra libertatem: Loquutiones veteribus, pro Decernere eum de quo agitur, tantisper servum esse. Liv. lib. 3. Judicem te ab libertate in servitutem vindicias non dedisse. Asconius in Cornelian. Quis fuerat ille ex Decemviris, qui contra libertatem vindicias dederit? V. VINDICIÆ.

Vir perpetua lege datus uxori. Ovid. 6. Fast. 232.
Non tetigisse virum, quanvis Jovis ille sacerdos,
Quanvis perpetua sit mihi lege datus.

Vires dare. Virg. 5. Æn. 415. — his ego suetus,
Dum melior vires sanguis dabat, æmula necdum
Temporibus geminis canebat sparsa senectus.

Vitam alicui. Plaut. Mil. 3. 1. 129.

Vitam æternam dare. Virg. 12. Æn. 879.
— hæc pro virginitate reponit?
Quo vitam dedit æternam? h e. Immortalitatem.

Vitio, Vituperare, culpæ, inquit Donat. Ter. prol. And. 8. Nunc quam rem vitio dent, quæso animum advortite. Cic. 2. Off. 58. Ne Marco quidem Sejo vitio datum est, quod in caritate affe modum populo dedit.

Unguentum dare in caput. Cels. lib. 3. cap. 18. Prodest crocinum unguentum cum irino in caput datum. V. Medicamentum supra.

Voces dare. Ovid. 9. Met. 563.
Linguaque vix tales icto dedit aëre voces.

Voluptatem alicui. Plaut. Amph. 2. 2. 7. Atque ipsa de me scio cui voluptas parumpcr data est.

Voluptatibus se dare. Cic. de Senect. 43. Quod ex eo audientes, M. Curium & T. Coruncanium, optare solitos, ut id Samnitibus, ipsique Pyrrho persuaderetur, quo facilius vinci possent, quum se voluptatibus dedissent.

Usum nominis dare. Ovid. 2. Met. 26.
Phœbe pater, si das usum mihi nominis hujus, &c.

Ufuram unius horæ ad vivendum. Cic. 1. in Catil. 29. Ego si hoc optimum factu judicarem, p. c. Catilinam morte multari, unius usuram horæ gladiatori isti ad vivendum non dedissem.

Ufuram lucis dare. Cic. 7. Verr. 74. Ipsi piratis lucis usuram tam diuturnam dedistis.

Utendum aliquid dare. Plaut. Afin. 2. 4. 38. Scyphos, quos utendos dedi Philodamo, retulitne? Idem Trin. 5. 2. 7.

Utilitatem alicui dare. Lucret. lib. 5. 871.

Vulnera ferro dare. Ovid. 3. Met. 84.
— furit ille, & inania duro
Vulnera dat ferro, frangitque in acumine dentes.

Uxorem alicui. Ter. And. 1. 1. 74. Cum dote summa filio uxorem ut daret. Idem Phorm. 1. 2. 52. Illene indotatam virginem atque ignobilem daret illi? Ubi Donatus, Filius familie non tam ducit uxorem, quam a patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in hujusmodi conditionibus quam marito.

Datum est mihi, ut. Ter. Eun. 3. 1. 5. Et isthuc datum profecto, ut grata mihi sint quæ facio omnia. Ubi Donatus, Datum, fato, decretoque concessum: ut
Non dabitur regnis, esto, prohibere Latinis.

Datum 111 Idus Junii. Cic. 14. Fam. 7. Sic 16. Fam. 11. Datum pridie Idus Junii. Et 2. Q. frat. Accepi literas tuas datas Placentiæ.

Datum ire. Plaut. Pœnul. 3. 1. 9. Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?

Datui, vetuste pro Datum iri. Ulpian. l. 38. §. 15. D. de verb. oblig. Si quis stipulatus a Mævio fuerit fundum Titio datui.

Datur cernere. Plin. Epist. 10. Quantum mihi tamen cernere datur, multa in Euphrate sic eminent, &c.

Si dabitur, pro Si licebit. Quintil. Item Virg. 7. Æn. 313.

DANAM, danit, danunt, dane; pro Dabo, dat, dant, da: antique apud Plaut. Caf. 1. 6. 22. Perf. 2. 3. 4. Most. 1. 2. 48. & 3. 1. 30. Truc. 2. 2. 19. V. supra DANO.

DUM, duis, duit, duint; pro Dem, des, det, dent: antique a Plauto & Terentio dictum est. At tibi Dii dignum factis exitium duint. Ter. And. 4. 1. 43. Exstat & apud Cic.

DATUS, Partic. ut Data pecunia.
Reddere data. Ovid. 1. de Arte Am. 433.

Corripere data fraudando. Catul. 107. 6.

Data opera, pro De industria, consulte. Ulpian. in l. fed & qui data. D. ex quib. causis major.

DATUM, i. n. [δοῦν] Cic. de Amicit. 58. Hoc quidem est nimis exiguum & exiliter ad calculos vocare amicitiam, ut par sit ratio acceptorum & datorum.

DATUS, ūs. m. [δοῦς] Plaut. Trin. 5. 2. 15. Is mille nummum se aureum meo datu tibi ferie & gnato Lesbionico ajebat meo.

DATO, [δοῶ] āre. frequent. Plaut. Most. 3. 1. 73. Tu solus credo fenore argentum datas. Antiquum. Plin. lib. 25. cap. 5. Themison binas non amplius drachmas datavit, sequentes & quaternas dedere.

DATOR, ōris. m. [δοῦτορ, δοῦτης] Virg. 1. Æn. 734.
Adsit lætitiæ Bacchus dator, & bona Juno.

DATIO, ōnis. f. [δοῦσις] Varro 3. de R. R. cap. 9. Si in faciendi nimio cibo fastidiunt, remittendum in datione, proportione: sic ut, &c. Cic. pro Lege Agr. 50. Cujus iudicium legumque datio, captorum agrorum ipsius virtute cognitio tollitur.

Datio iudicis. Paul. in l. 2. D. quæ sentent. sine appell. rescind.

Datio signi. Plin. lib. 7. cap. 56.

DATARIUS, Adj. Quod dandum est, aut quod datur. Plaut. Pseud. 4. 2. 13. Eho an non prius salutas? s. nulla est salus mihi dataria Sumitur etiam nove: sed non ineleganter, pro Eo qui in postulationibus ac literis manu Pontificum subscriptis, diem ac locum notat quibus datæ sunt literæ.

DATĀTIM, Adv. Datatim ludere, Invicem dando: quemadmodum qui pila lulant, quæ vicissim mittitur & remittitur. Plaut. Curcul. 2. 3. 17.

Datatim ludere, ut hoc addam, erat Pila ludere, propterea quod dabatur: unde quidam Datores dicebantur in lusu pilæ, qui pilam dabant: alii autem Factores, qui faciebant, id est qui feriebant & ludebant, quique in factiones erant divisi, id est, ut dicimus, in partes. Inde illa translatio Ennii de muliere quæ sui copiam faciebat quum etiam alioqui mulieres impudicæ dare dicerentur, ut ex Martiale notum est. V. Turneb. Adverf. 7. 7.

DATIVUS, Adj. ut, Dativus tutor. Dativi tutores dicebantur, a thore Ulpian. in Instit. titul. 11. Qui testamento dati erant. Dati vos tamen & Testamentarios tutores separat Modestinus in l. 7. D rem pup. fal. for. Quemadmodum dativam tutelam a testamentariis & legitima Justinianus separat in l. 40. C. de episc. & clericis. Dati vosque idem Imperator in l. ult. C. de leg. tut. accipit, qui a ju dice dantur.

DATIVUS, i. m. [δοῦν] Quintil. lib. 1. Nam quum dico hasta per cullij, non utor ablativi natura, nec si idem Græce dicam, Dativus τοῦ δοῦν. Non est proprie subst. sed subintelligitur Casus. Dicitur & Tertius & Dandi casus.

D O B

DOBERIENSES, [Δοβριεῖς] Macedoniæ populi apud Plin. lib. 4 cap. 10.

D O C

DOCANA, pl. [δοκῆνα, τὴ] Sepulcra quædam in Lacedæmone sic appellata, in quibus Tyndaridarum Castoris & Pollucis cineres fuerant conditi. Etym.

DOCEO, ui, ctum, [δοκέω, μαθητεύω] ēre. Cognitionem dare. Derivatur enim, auctore Varrone lib. 5. de L. L. a Do, das: quod, nihil aliud sit Docere, quam Disciplinæ, aut alterius cujuscunque rei cognitionem dare. Cic. de Senect. 29. An ne eas quidem vires senectuti relinquimus, ut adolescentulos doceat, instituat, ad omne officii munus instruat? Idem 2. de Orat. 233. Et docebo sus (ut ajunt) oratorem eum, quem quum Carulus, &c.

Erudire atque docere. Cic. 1. Off. 156. Neque solum vivi atque præsentēs studiosos discendi erudiunt atque docent.

Docere & explanare. Cic. 2. de Orat. 82. Docilem autem non quum polliceor me demonstraturum, sed tum quum doceo & explano.

Docere & instituire. Cic. 3. de Orat. Quis enim de isto genere non docuit, non instituit, non etiam scriptum reliquit?

Docere, delectare, & permovere animos audientium. Cic. de Opt. gen. Orat. 3. Optinus est enim Orator, qui dicendo animos audientium & docet, & delectat, & permovet.

Docere & dedocere, contraria. Cic. 2. de Orat. 72. Quum aut docendus is est, aut dedocendus, aut reprimendus, aut incitandus, &c.

Docere aliquem aliquid. Plaut. Pseud. 4. 7. 97. Præceptor tuus qui te hanc fallaciam docuit.

Docere aliquem literas. Plaut. Most. 1. 2. 45. Cic. in Pison. 73. Quid nunc te a sine literas doceam? non opus est verbis, sed factibus.

Docere aliquem literas mercede. Cic. 2. Philipp. 8. Jam invideo magistro tuo, qui te tanta mercede, quantam jam proferam, nihil sapere docuit. Joven. 7. Sat. 150. — tenta

Chryfogonus quanti doceat, vel Pollio quanti. Cic. 1. de Orat. 126. Qui quum mercede doceret, tamen non patiebatur eos, &c.

Docere aliquem fidibus. Cic. 9. Fam. 22.

Frustra docere. Virg. 1. Æn. 392.

Ni frustra augurium vani docuere parentes.

Judices docere. Quintil. lib. 9. cap. 1. Docendi interim quoque iudices quid rogantibus respondere debeant.

Docere aliquem Latine. Plin. Epist. 124. Cic. 2. de Fin. An sum etiam nunc vel Græce loqui, vel Latine docendus?

Literis docere aliquid. Cic. 16. Att. 8. Docui literis, id nec opus esse, nec fieri posse.

Exemplo multa docere. Ovid. de Rem. Amor. 52.

Docet te male. Ter. Heaut. 4. 1. 35. Male docet te mea facilitas multa. i. e. Multorum malorum causa est tibi. V. MALUS.

- Docebo hæc omnia esse vera. Cic. 5. Verr.
 Paucis docere. Virg. 4. Æn. 116.
 — nunc qua ratione, quod instat,
 Conferri possit, paucis (adverte) docebo.
 Sero docere. Cic. 7. Verr. 159. Producam etiam Cossanos municipales
 illius ac necessarios, qui te nunc sero doceant.
 Docere, absolute. Virg. 5. Æn. 523. — docuit post exitus ingens.
 Docere, Commonere, sive commonefacere aliquem. Cic. 3. Fam. 6.
 Ne literas quidem ulla accepit, quæ me docerent quid ageres, aut
 ubi te visurus essem.
 Docere & commonefacere. Cic. 5. Fam. 3. Ut is vos doceret & com-
 monefaceret.
 Docere aliquem de. Cæf. 1. Bell. Civil. 3. Qui de his rebus cum
 doceant.
 De injuriis alicujus docere aliquem. Cic. 6. Verr. 113. Uti de ejus in-
 juriis iudices docerent.
 De magnis rebus docere. Lucret. lib. 1. 930.
 Collegium Pontificum de religione docere. Cic. pro Domo sua, 33.
 Quid est enim aut tam arrogans, quam de religione, de rebus divinis,
 cæremoniis, sacris, Pontificum collegium docere conari?
 Non ignarus docendi. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Artem docendi tradere. Cic. pro Flacc. 42.
DOCENS, entis. Partic. [διδάσκων] Ovid. 5. Fast. 668.
 Quo didicit culte lingua docente loqui.
 Sanctitas docentis. Quintil. lib. 2. cap. 2. Teneriores animos ab in-
 juria sanctitas docentis custodiat.
DOCERUS, Partic. [διδάσκων] Cic. 3. Off. 15.
 Ad legem doctus. Cic. pro Milon. 10. Est enim hæc iudices non scriptas,
 sed nata lex: &c. ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed
 imbuti sumus.
 Doctus in aliquod. Plaut. Perf. 4. 3. 11.
 Doctus iter melius. Hor. in Arte Poët. 68. loquens de Amne, qui cur-
 sum mutavit.
 Ex disciplina Stoicorum doctus. Cic. de Clar. Orat. 94.
 Cantare doctus. Hor. 1. Serm. 10. 19.
 Nil præter Calvum & doctus cantare Catullum.
 Fallere mentes Doctus, & unanimes odiis turbare sodales. Claud. 1.
 in Ruffin. 105.
 Doctus vincere, doctus ferire. Martial. lib. 5. 25.
 Doctus ad malefaciendum, & ad malitiam. Plaut. Epid. 3. 2. 42. Nimis
 es doctus ad malefaciendum. Ter. Hec. 2. 1. 6. In eodem omnes mihi
 videntur ludo doctæ ad malitiam.
 Difertus & doctus. Cic. in Orat. 13. Ita & doctis eloquentia popularis,
 & difertis elegans doctrina defuit.
 Eruditus & doctus. Cic. 1. de Orat. 102. Quid mihi nunc vos, inquit
 Crassus, tanquam alicui Græculo otioso & loquaci, & fortasse docto
 atque erudito quæstionculam, de quo meo arbitrato loquar, ponitis?
 Intelligentes & doctus. Cic. de Clar. Orat. 185. In quo nunquam fuit
 populo cum doctis intelligentibusque dissensio.
 Prudens & doctus homo. Cic. in Orat. 1. Qui vereretur reprehensio-
 nem doctorum atque prudentium. Hic distinguuntur Docti a Pruden-
 tibus: licet idem aliquando sit, & prudens & doctus. Docti enim
 dicuntur, qui scientiam aliquam vel multas præceptionibus & usu
 acquisiverunt: Prudentes vero proprie, qui naturali præstant intelli-
 gentia. Prudens, inquit Donatus in Eunuchis, est, qui intelligentia
 sua aliquid sentit.
 Perurbanus & doctus homo. Cic. 1. de Orat. 72. C. Lucilius homo do-
 ctus & perurbanus dicere solebat, ea quæ scriberet, &c.
 Doctum & Peritum, quum simile videatur, a M. Tullio discretum est,
 ut sit peritum plus, quam quod doctum. 3. de Off. 15. Itaque quum
 sint docti a peritis, defuit facile sententia. Nonius. [Nugatur Gram-
 maticus. Quamvis enim Doctus & Peritus adjective posita alioquin inter
 se differant; ut ille doctrina, hic usu potissimum eruditus intelligatur:
 Peritos tamen Cicero h. l. artem, qua de disputat, doctos & præceptorum
 ejus gnaros intelligit, & Doctos cum dixit commonefactos intelligi
 voluit: Nam perinde est, ac si Admoniti a peritis, dixisset, estque Partic.
 Rudis & doctus, contraria. Cic. 1. Off. 5. Magnum adjumentum at-
 tulimus hominibus nostris, ut non modo Græcarum literarum rudes,
 sed etiam docti, aliquantum se arbitrentur adeptos & ad dicendum,
 & ad judicandum.
 Mediocriter doctus. V. **MEDIOCRIS**.
 Fandi doctissima Cymodocea. Virg. 10. Æn. 225.
 Doctus Græce & Latine. Sueton. de Clar. Gram. 7. Fuisse dicitur ingenii
 magni, memoriæ singularis, nec minus Græce quam Latine doctus.
 Literis Græcis & Latinis doctus. Cic. de Clar. Orat. 169.
 Artes doctæ. Ovid. 9. Met. 743.
 Dicta docta. Lucret. lib. 2. 986.
 Doli docti. Plaut. Milit. 2. 1. 69. Idem Bacchid. 5. 1. 9. Is me scelus
 auro usque attondit doctis indoctum dolis.
 Dolus nimis doctus. V. **NIMIS**.
 Facies docta tenere &c. Ovid. 2. Amor. 17. 12.
 O facies oculos docta tenere meos. Nata, in melioribus
 libris.
 Gens humana & docta, cui contrarium est Immanis & barbara. Cic. 1.
 de Divin. 2. Gentem quidem nullam video, neque tam humanam
 atque doctam, neque tam immanem, tamque barbaram, quæ non
 significari futura, &c.
 Manus docta. Ovid. 1. de Arte Am. 518.
 Sit coma, sit docta barba resecta manu.
 Manus docta moderandis frenis. Sen. Hippol. 12.
 Ora docta. Ovid. 2. Amor. 6. 62.
 Ora fuere mihi plus ave docta loqui. de Pittaco.
 Pectus doctum. Martial. lib. 9. 79.
 Poeta suavis & doctus. Cic. 1. de Nat. Deor. 60. Simonidem arbitror
 (non enim poeta solum suavis, verumetiam cæteroque doctus sapiens-
 que traditur) quia, &c.
 Pollex doctus. Ovid. 9. Met. 170.
 Prece docta blandus. Hor. 2. Epist. 1. 135.
 Cælestis implorat aquas docta prece blandus.
 Vox docta. Ovid. 2. de Ponto, 5. 52.
- Doctus, cum genitivo. Gell. lib. 13. cap. 12. Juris civilis doctum.
 Literarum Græcarum doctus. Cic. 1. Off. 5.
 Docte sermonis utriusque linguæ. Hor. 3. Carm. 8. 5. Sermones
 melius in libris emendatis; Nam certe Accusativus est casus.
 Doctissimus Grammaticæ artis. Plin. lib. 25. cap. 2.
 Artis lanificæ doctissimus. Claud. 2. in Eutrop. 281.
 Compar. Catul. Carm. 36. 12. Musa doctiorem dixit puellam.
DOCTE, Adv. [διδασκω] i. e. Scite & eleganter. Plaut. Epid. 2. 2.
 95. Ubi erit empta, ut aliquo ex urbe amoveas: nisi quid tua fecus
 sententia est. P. imo docte.
 Docte & diligenter. Plaut. Capt. 2. 1. 30
 Docte & delicate. Cic. 3. de Orat. Tum ad te ludibunda docte &
 delicate detulit.
 Docte accurare rem aliquam. Plaut. Capt. 2. 1. 30.
 Docte & perite facere. Cic. in Sallust. 9
 Docte atque astu filias quarit suas. Plaut. Pœnul. prol. 111.
 Docte expedire fallaciam. Plaut. Capt. prol. 40.
DOCTUSCULE, Adv. Gell. 6. 16. Verbum deprecor doctuscule posi-
 tum in Catulli Carmine.
DOCENDUS, Partic. [διδάσκων] Ovid. 4. Fast. 418.
 Plura recognosces, pauca docendus eris.
DOCILIS, e. [ευκλής; πειθής] Qui facile docetur. Proprium est,
 inquit Cicero, & præcipuum Oratoris institutum, attentos & dociles
 auditores reddere aut facere.
 Docilis est is, qui attente vult audire. Author ad Heren. 7.
 Docilis, cum genitivo. Hor. 4. Carm. 6. 43.
 Reddidi carmen docilis modorum
 Vatis Horati.
 Fallendi docilis. Sil. lib. 3.
 Saltandi docilis. Claud. 2. in Eutrop. 341.
 Docilis ad rem aliquam. Cic. 7. Fam. 20. O medicum suavem, meque
 docilem ad hanc disciplinam. Plaut. Bacch. 1. 2. 66. Nimio es tu ad
 istas res discipulus docilior.
 Arque hic tam docilis ad cetera, natate nesciit. Suet. in Calig. C. 54.
 in hæc. H. St.
 Ad rem accipiendam iudex fiat conciliator, docilior & intentior.
 Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Dociles Iulianus Græco & Latino sermone. Plin. lib. 10. cap. 42.
 Animi dociles. Hor. in Arte Poët. 336.
 Percipiant animi dociles teneantque fideles.
 Ingenium docile. Quintil. lib. 1.
 Os docile. Ovid. 3. de Arte Am. 344.
 Se docilem præbere. Cic. 2. Tusc. 15. Dehinc ad hanc enervatam,
 muliebremque sententiam satis docilem se Epicurus præbuit.
DOCILITAS, âtis. f. [ευκλεια] Aptitudo, qua quis facile docetur.
 Plin. lib. 8. cap. 1. de elephantis. Nam quod ad docilitatem attinet,
 regem adorant. Ibid. cap. 42. Cic. 5. de Fin. 36. Et pro Sext. 9.
DOCILITER, Adv. apud Diomed. Grammat.
DOCTRINA, æ. f. [διδασκη, διδασκα, διδασκαλία] Modo pro Actu
 ipso docendi accipitur, modo pro Disciplina. Cic. pro Arch. 15. Ego
 multos homines excellenti animo & virtute fuisse, & sine doctrina, na-
 turæ ipsius habitu prope divino, per seipos & moderatos & graves ex-
 titisse fateor. etiam illud adjungo, sæpius ad laudem atque virtutem,
 naturam sine doctrina, quam sine natura valuisse doctrinam.
 Ars & doctrina liberalis. Cic. 4. Fam. 4. Nam etsi a prima ætate me omnis
 ars & doctrina liberalis, & maxime Philologia delectavit, &c.
 Disciplina & doctrina rerum & verborum. Cic. in Orat. 17. V. Vera
 & absoluta eloquentia, in **ELOQUOR**.
 Rerum honestarum doctrina. Cic. 1. Off. 15.
 Instructor doctrinis. V. **INSTRUO**.
 Ex doctrina nobilis & clarus. V. **NOBILIS**.
 Pretium doctrinæ. Ovid. 2. de Ponto, 10. 16.
 Doctrinæ pretium trithe magister habet.
 Ingenii & doctrinæ princeps Plato. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Prudentia doctrinæque possessio. Cic. 3. de Orat. 120. Quædam exem-
 plaria legunt, Professio.
 Repertores doctrinarum, atque lepōrum. Lucret. lib. 3. 1049.
 Studia doctrinæ nunquam intermittere. Cic. in Orat. 34. Idem pro
 Rosc. Amer. 46.
 Studiosus doctrinarum omnium. Cic. 4. Fam. 3.
 Elegans doctrina. Cic. in Orat. V. Rhetorica duplex, in **RHETOR**.
 Liberalis doctrina. V. **LIBER**.
 Liberalis & digna homine nobili doctrina. Cic. 4. Acad. 1.
 Doctrina magistra recte faciendi & bene dicendi. Cic. 3. de Orat.
 Doctrina non moderata nec mitis, & paulo asperior & durior, quam aut
 veritas aut natura patitur. Cic. pro Muren. 60.
 Serena doctrina. Lucret. lib. 2. 8.
 Subtilior doctrina. Cic. 2. de Orat. 256.
 Abundare doctrina & ingenii. Cic. 3. de Orat. 56.
 Abundans doctrina homo. V. **ABUNDO**.
 Adhibere doctrinam. V. **ADHIBEO**.
 Adjutus doctrina vel usu. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Constituit doctrina politos. Lucret. lib. 3. 308.
 Erudiri Græcis doctrinis. Cic. de Clar. Orat. 236.
 Evertere civitates malis studiis malisque doctrinis. Cic. 2. de Legib. 39.
 Vetus illa Græcia longe providens, quam sensim perniciis illapsa civium
 animos, malis studiis malisque doctrinis repente totas civitates evertet.
 Excelere doctrina animum, & eadem relaxare. Cic. pro Arch. 12. An
 tu exillimas aut suppetere nobis posse quod quotidie dicamus in tanta
 varietate rerum, nisi animos nostros doctrina excelamus? aut ferre ani-
 mos tantam posse contentionem, nisi eos doctrina eadem relaxemus?
 Fovere propria naturæ bona, doctrina. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Institui liberaliter educatione doctrinaque puerili. Cic. 2. de Orat.
 Instructus mediocriter aliquis a doctrina. Cic. de Clar. Orat. 233.
 Summatim percipi sine doctrina potest jus civile. Cic. 1. de Orat. 252.
 Ornatissimus omni doctrina & virtute homo. Cic. 5. Verr. 204.
 Præcipit ratio atque doctrina. Cic. 2. de Orat. In quibus hæc præci-
 pit ratio atque doctrina, ut vis ejus rei quam definias, sic expri-
 matur, &c.
 Querere adjumenta doctrinæ. Cic. pro Muren. 6.

Redolere doctrinam exercitationemque puerilem. Cic. 2. de Orat. 109.
 Doctrina relinquit Naturæ cujusque animæ vestigia prima. Lucret. lib. 3. 308.
 Tradere doctrinam aliquam. Cic. 1. de Orat. 208.
 Usurpatio & renovatio doctrinæ. Cic. in Brut. 250. Maxime laudandus est, qui hoc tempore ipso, quum liceat, in hoc communi nostro, & quasi fatali malo consoletur se cum conscientia optimæ mentis, tum etiam usurpatione & renovatione doctrinæ. Sensus est: Discit nunc etiam, & sic doctrinam usurpat: & quæ olim dixerat, in memoriam revocat, & sic doctrinam renovat.
DOCUMENTUM, i. n. Experientiam significat [*διδασκαλία, ἡ ἐπιδοκίμασι*] Plaut. Capt. 3. 5. 94. Ego illis captivis aliis documentum dabo. Sallust. Cat. 9. Quorum rerum ego maxima documenta hæc habeo, quod sapius vindictam est in eos, qui contra imperium in hostem pugnaverant &c. Ubi Curt. docet expressisse Græcum *παράδειγμα* Thucyd. 1. 2. Sallustium. Plin. lib. 7. cap. 23. Patientia corporis, ut est crebra fors calamitatum, innumera documenta peperit.
 Homo omnium scelorum flagitiorumque documentum. Cic. pro Domo sua, 126.
 Documentum humanorum casuum. Sed non Perseus tantum per illos dies documentum humanorum casuum fuit, in catenis ante curram victoris ducis per urbem hostium ductus; sed etiam victor Paulus, auro purpuraque fulgens. Liv. 1. 45. C. 40. H. St.
 Virtutis, antiquitatis, & prudentiæ documentum. Cic. pro Rabir. Posth. 27.
 Capere documentum ex aliqua re. Cic. 11. Philipp. 5. Ex quo nimirum documentum nos capere Fortuna voluit, quid esset victis extimiscendum.
 Constituere documentum. V. **CONSTITUO**.
 Dare documentum. Liv. 1. Cic. pro Milon. 22. Dederas enim quam contemneres populares infanias, jam ab adolescentia documenta maxima.
 Habere aliquem documento. Cic. pro Lege Agr. 27. Habeat meipsum sibi documento, quem Equestri ortum loco Consulem videt.
 Statuere documentum, pro Exemplo. Cic. ad Brut. 5. Et in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam vellet imitari.
 Sum, ut, Esse documento reliquis. Cæf. 7. Bell. Gall. 4.
DOCTOR, ōris. m. [*διδασκαλός, παιδευτής*] Qui docet. Plin. in Paneg. Quem honorem docendi magistris, quam dignitatem sapientiæ doctoribus habes.
 Artifices dicendi & doctores Græci. Cic. 1. de Orat. 23.
 Doctor & Discipulus opposita. Cic. 1. de Divin. 6. Sed a Stoicis vel principibus ejus disciplinæ Posidonii doctor, discipulus Antipatri degeneravit Panætius.
 Doctores & præceptores. Cic. 3. de Orat. 54. Neque disjuncti doctores, sed idem erant vivendi præceptores atque dicendi.
 Autoritas doctoris summa. Cic. 1. Off. 1.
 Doctore nullo aliquid facere. Plin. lib. 10. cap. 2.
 Artis doctores. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Cynicæ institutionis doctor. Tacit. 16. Ann. 34. Maxime intentus Demetrio Cynicæ institutionis doctori.
 Sapientiæ doctores, pro Philoſophis. Tacit. 14. Ann. 16. Etiam sapientiæ doctoribus tempus impartiebat.
 Doctores blandi. Hor. 1. Serm. 1. 26.
 Doctor rhetoricus, Doctor meus. Cic. 1. de Orat. De qua nihil rhetorici isti doctores in præceptis suis reliquissent. Idem 4. Acad. Cum Cleanthe doctore suo.
 Pexus, pinguisque doctor. Quintil. lib. 1. cap. 5.
DOCTORCULUS. Vincentius Obsopæus in Epigr. Græca, p. 256. Indôctilissimis doctorculis, barbarissimis legulejis &c. Sic Amatorculus ex Plauto. H. St.
DOCHI, [*Δόχι*] Africæ populi, ultra Critenses a Plinio collocati, lib. 6. cap. 30.
DOCHYMUS, [*δοχίμου*] Genus pedis apud Oratores quinque syllabatum, brevis longæ, longæ brevis, longæ, ut, reipublicæ, de quo Cic. in Orat. 218.
DOCIMASIA, æ. [*δοκιμασία*] Latine Experientia. Est etiam genus Accusationis, aut Postulationis, quum aliquem nec recte nec ordine probatum esse contendebant, sed vel gratia, vel fordibus, vel obreptione, qualis est accusatio Æschinis contra Timarchum. Budaëus Comment.
DOCIMIA, [*δοκιμία*] Vicus est Phrygiæ, ubi Synnadicæ lapidicina est: sic enim eum Romani appellant: indigenæ vero Docimitem & Docimeam. Vena in initio parvas glebas emittebat, sed nunc propter maximos Romanorum sumptus, columnæ integræ & ingentes extrahuntur, & varietate alabastricæ lapidi proximæ. Hæc Strab. lib. 12.
DOCIMUS, C. Verris familiaris, teste Cic. 5. Verr.
DOCLĒA, Liburniæ urbs [*Δόκλεια*] Ptolemæo, hodie, Antibaris.
DŌCUS, i. m. [*δοκός*] Latine tignum vel trabs. Plin. lib. 2. cap. 26. Emicant & trabes simili modo, quas docos vocant.
DOCUSINI, [*Δοκυσίνοι*] Populi ad radices montium Armeniorum habitantes, si Straboni credimus lib. 11.

D O D

Ab ea maxima autoritas herbæ est, quam dodecatheon vocant, omnium deorum majestatem commendantis. Folia habet septem, lactucæ foliis simillima, a lutea radice exeutia.
 Dodecatheos Cœna, Duodecim deorum. Suet. in August. cap. 76. Cœna quoque ejus secretior in fabulis fuit, quæ vulgo *δωδεκάθεος* vocabatur.
DŌDŌNA, [*Δωδώνη*] Urbs in Chaonia, Epiri regione, juxta quam insigne nemus, ubi Jovis Dodonæi templum fuisse narratur, in quo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. V. historiam hanc apud Herodot. lib. 2. 57. Steph. Byzant. fragm. de Dodone cum Exercit. Jac. Gronovii, & Jac. Triglandi Conjectancis. Tom. 7. Thef. Antiq. Gr.
 Dodonem duarum Urbium nomen affert Philoxenus: quarum alteram Theffaliæ tribuit, alteram Thefprotis in Epiro. Sed utranque unam putat Stephanus, Oceani nymphæ, vel amni propinquo cognominem, sive (quod placet Eustathio) Jovis & Europæ filiæ Dodonæ. Nam Dodon & Dodone seu Dodona indifferenter enuntiat: Homeri carminibus & Jovis oraculo clara, columbis (ut ferunt fabulæ) responsa reddentibus. Sed aliter historiæ fidem tradit Herodotus. V. Parrhasium in Claud. de Rapt. Proserp. 1. 31. Virg. 1. Georg. 149.
 — & victum Dodona negaret. Lucan. lib. 6. 427.
 Nec quæsisse libet primis quid frugibus altrix Ore Jovis Dodona sonet.
 Celsa Dodone. Claud. 3. Conf. Hon. 117. Ovid. 4. Trist. 8. 43.
 Hoc mihi si Delphi Dodonaque diceret ipsa Esse videretur vanus uterque locus.
DŌDŌNÆUS, Adj. [*Δωδωνεύς*] Virg. 3. Æn. 466.
 — dodonæosque lebetas.
 Inde Proverbium, Ære Dodonæo loquacior. V. Erasim.
 Agmina Dodonæa. Claud. de Bell. Get. 136.
 Quercus Dodonæa. Cic. 2. Att. 4. Quid quæris? præter quercum Dodonæam nihil desideramus, quo minus Epirum ipsum possideri videamur. V. Herodot. 1. 2.
DŌDŌNIUS, Adj. [*Δωδωνίος*] Claud. 1. de Rapt. Proserp. 30.
 Unde datæ fruges populis, & glande relicta Cesserit inventis Dodonia quercus arifis. Ovid. 8. Met. 758.
 — gemitumque dedit Dodonia quercus. Deoia alii V. **DECIDUUS**.
DŌDŌNIS, ōdis. f. Adj. [*Δωδωνίς*] Valer. 1. Argon. 302.
 — Dodonida quercum Ingredior. conf. Ovid 13. Met. 716.
DŌDŌNIDES, [*Δωδωνίδες*] Nymphæ dicuntur, Liberi patris nuntices, a Dodona Epiri civitate. V. Hygin. lib. 2. & Comment. in Aratum.
DŌDŌNIGĒNA, æ. m. Incola Dodonæ. Sidon. 6. Epist. 12.
DODRANS, antis. m. [*δοδρανός*] Unciæ novem, quasi dempto quadrante, inquit Varro 3. de L. L. Martial. lib. 8.
 Solvere dodrantem nuper tibi Quinte volebat.
 Dodrans, Novem cyathorum mensura, h. e. Terni sextarioli, sive Terni semifextarii pintæ Parisiensis. V. Sextarius Romanus, in **SEX**.
 Dodrans, Jugeri partes tresquartæ, h. e. Novem unciæ. Dividebatur enim jugerum, ut **AS**, in uncias duodecim. Columel. lib. 5. cap. 1. Partes tresquartæ, pedes unum & viginti millia & sexcentos, h. e. Dodrans.
 Dodrans agri. Liv. 8. Bina in Latino jugera, ita ut Dodrantem ex Privernati compleret, data: terna in Falerno, quadrantibus etiam pro Longinquitate adjectis.
 Dodrans ædificii. Cic. 1. Att. 11. Vereor ne putidum sit: Quintus frater, qui Argiletani ædificii reliquum dodrantem emit h. s. **DCCCXXV**, Tullulanum vendit: ut si possit, emat Pacilianam domum. Sane universa hæreditas nomine Asis significatur. Et quia dodrans novem unciarum est, factum ut novem hæreditatis partes dodrante significentur. Ergo Argiletani ædificii hæres erat Quintus ex quadrante, quæ quarta pars est ut in libra five asse, sic in hæreditate: reliquum dodrantem, h. e. Reliquas novem partes emit a cohæredibus.
 Ex dodrante hæres. Nep. 25. 5. 2. V. Gronov. de Pecun. Vet. 3. 10.
 Dodrans horæ. Plin. lib. 2. cap. 14. Lunam haud dubium est lucere dodrantes semunciis horarum, ab secunda adjicientem usque ad plenum orbem, detrahentemque in diminutionem. Cujus dicti sensus est, Lunam quum a coitu (quod interlunium dicitur) emergit, id quod fit secunda statim die, lucere primum tres partes unius horæ nocturnæ, & insuper quartam & vicissimam horæ partem, seu mavis, undeviginti vicissimas quartas horæ: a secunda deinceps ad plenilunium die quolibet tantundem incrementi lucendo adjicere: & rursus a plenilunio eadem ratione eodem modo decrementi lucere minus minusque quotidie usque ad intermetrem lunam, quo tempore cum sole coit. Budaëus.
 Dodrante minor. Columel. lib. 3. cap. 19. V. **ASSEM** Budæi. Plin. lib. 9. cap. 5.
 Dodrans operæ. Columel. lib. 2. cap. 4. Sed jugerum talis agri quatuor operis expeditur: nam commode profcinditur duabus; una iteratur, tertiat, dodrante: in liram statim redigitur quadrante operæ: Dodrantem operæ pro tribus partibus diei artificialis dixit, ut quadrantem pro quarta: hoc est pro novem horis & pro tribus. Budaëus.
 Dodrantem etiam *αὐτῶν* appellari. Idem auctor est lib. 1. de Assè, h. e. Mensuram novem digitorum, intervallum sc. inter pollicem & digitum minimum ductos seu palmum majorem. Sueton. Aug. cap. 79. Statura ejus quinque pedum & dodrantis fuit.
DODRANTĀLIS, e. [*δοδρανταίος*] ut, Dodrantalis altitudo. Columel. lib. 11. cap. 3. Et Dodrantalis stirps, Columel. lib. 5. cap. 6.
 Sulcus dodrantalis. Plin. lib. 18. cap. 19.
DODRUS, a, um. Adj. Quod ex novem rebus factum est. Aufonius Epigr. 85. cui titulus est, De Dodra potione,
 Dodra ex dodrante est: sic collige jus, aqua, vinum, Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem.
 Conf. 86, 87.

erat secundus petentibus Ephefum ventus) capeffunt fugam. Pol-
lux, Hermolaus & Bayfius dicunt effe Minimum velum navis. V.
ACATIUM. & Author. apud Pitife. Inprimis Scheffer. de Milit.
Nav. 2. 5.
Dolones, inquit Donatus, Tela quædam bellica. V. DOLUS.
DOLONCI, [Δολωνοί] Populi Thiaciæ, ita dicti a Dolonco fratre
Bithyni. Author Stephan.
DOLONIA. [δολωνία] a Grammaticis vocatur Decimus liber rhap-
sodiarum Homeri, in quo de Dolone exploratore ab Ulyffe interempto
agitur. Eust. liad. 2.
DOLOPES, [Δολοπες] Populi Theffaliæ, autore Lucano lib. 6. Plinius
vero feribit effe populos Ætoliæ, lib. 4. cap. 2.
Dolopes, Pyrrhi focii, ut Myrindones Achillis apud Trojam. Author
Servius enarrans illud Virg. 2. Æn. 7.
Myrindonum Dolopumve, &c.
Superbæ Dolopum fedes. Virg. 2. Æn. 29.
DOLOPEIUS, Adj. Valer. 2. Atgon. 10.
— vidiffe putant Dolopeia buffa. id quod a poeta dicitur
propter Dolopis Neptuni filii in Magneta extincti fepulcrum.
DOLOR, ðris. m. [ἄλγος, ἔλκος, ἀχθὴνός, ὀδύνη, ἀλγυδία] Animi
vel Corporis cruciatus. Dolor (inquit Donatus) ex miseria descendit.
Ter. And. 5. 1. 12. Ejus labore atque ejus dolore gnato ut medicarer tuo.
Cic. 2. Tusc. 35. Dolor autem motus asper in corpore, a sensibus alic-
nius. Ibid. lib. 4. 18. Dolor, ægritudo crucians.
Avidus doloris. Stat. 5. Sylv. 5. 56.
Comes fociusque doloris alicujus. Stat. 2. Sylv. 1. 28.
Ferox dolore. Ovid. 3. Met. 68.
Imitamenta doloris. Tacit. 13. Ann. 4. Meditata ad memoriam virtutis
carmina, & laudationes & lachrymas, vel doloris imitamenta.
Impatiens doloris. Ovid. 14. Met. 716.
Impetus doloris. Celf. lib. 2. cap. 14.
Ingenium grande doloris. Ovid. 6. Met. 575.
— grande doloris
Ingenium, miserisque venit solertia rebus.
Medicamenta doloris. V. MEDICO.
Monumenta favi doloris. Virg. 12. Æn. 945.
Morfus doloris acer. Cic. 2. Tusc. 53.
Sensus doloris. Celf. lib. 5. cap. 28. Finisque adurendi est, dum ex
omni parte sensus doloris est.
Animi dolor. Ovid. 6. Fast. 356. Summa difficultas & fummus animi
dolor. Cic. 8. Att. 3. In utraque enim re fumma difficultas erit, fum-
mus animi dolor.
Articulorum dolores. Cic. 1. Att.
Injurie dolor. Cic. 9. Att. 11. Tanto plus apud me valere beneficii
gratiam, quam injurie dolorem volo.
Laterum dolor, i. e. Pleuritis. Hor. 1. Serm. 9. 32.
Dolor & luctus. Cic. pro Sext. 49. Cædem a vobis liberisque vestris,
vallitatem, incendia, rapinas meo dolore luctuque depuli.
Acer dolor. V. ACER. Virg. 11. Æn. 709.
Acerbiffimus animi sensus & dolor. Cic. pro Cluent. 10. Huic autem
pro quo dicitur, nihil pollit offensionis accedere sine acerbiffimo animi
sensu ac dolore.
Acutus lateris dolor. Celf. lib. 2. cap. 7.
Ægri dolores. Lucret. lib. 3. 918.
Cæci dolores. Sen. OEth. 11.
Certus dolor, i. e. Conftans. Hor. Epod. 15. 16.
Confolabilis dolor. Cic. 4. Fam. 3. Est omnino vix confortabilis dolor:
tanta est omnium rerum amiffio, & desperatio recuperandi.
Cruentus. Sen. OEth. 4.
Durus. Virg. 5. Æn. 5.
Ferus. Ovid. 2. de Arte Am. 490.
Flagrans dolor. i. e. Vehemens. Juven. 13. Sat. 11.
Ponamus nimios gemitus: fragrantior æquo
Non debet dolor effe viri, nec vulnere major.
Fœmineus. Ovid. 9. Met. 151. i. e. Zelotypia.
Frendens dolor. Sen. Herc. fur. 9.
Furtivus. Stat. 12. Theb. 392.
Ignavus. V. IGNAVUS.
Immenfus. Sen. Theb. 2.
Immitis. Sen. Octav. 2.
Impatibilis. V. IMPATIBILIS.
Incautus dolor. Claud. Epist. 1. 6.
Incertus. Sen. Hippol. 4.
Indifferens. V. INDIFFERENS.
Inflexibilem dolorem (opithotonon vocant) levat urina capræ auribus
infufa. Plin. lib. 28. cap. 12.
Ingens. Virg. 5. Æn. 172.
Ingenuus dolor. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 5.
Inopinus. Stat. 1. Theb. 249.
Infanabilis. Quintil. in procem. lib. 6.
Intestinus dolor. Cic. 4. Fam. 5. Quid est, quod tantopere te commo-
veat tuus dolor intestinus? Dolebat autem Cicero de morte filie. Inte-
stinus, i. e. Dometicus. Sic enim dictum est, quomodo Bellum inte-
stinum, i. e. Quod domi & in civitate nostra fit.
Intollerabilis. Celf. lib. 2. cap. 10.
Inveteratus dolor. V. INVETERO.
Justus. Ovid. 12. Epist. 133.
Lateralis dolor. Plin. lib. 21. cap. 21.
Lentus. Celf. lib. 3. cap. 2.
Longus. Celf. lib. 2. cap. 8.
Mediocris. Celf. lib. 7. cap. 20.
Mœstus. Ovid. 4. Trist. 3. 21.
Mortiferus. V. MORTUOR.
Municipalis. V. MUNUS.
Odiosus. V. ODIUM.
Officiolus. V. OFFICIUM.
Pertinax. Sen. OEth. 14.
Querulus. Ovid. 3. Trist. 8. 32.
Rabidus. Stat. 6. Theb. 83.
Solicitus. Ovid. 3. de Arte Am. 374.

Subitus. Ovid. 3. de Arte Am. 702.
Tacitis doloribus uri. Ovid. 3. Fast. 489.
Tener dolor. Claud. 2. de Rapt. Proferp. 323. i. e. Puellaris.
Totus in vultu dolor. Sen. Med. 7.
Vetustus dolor. Celf. lib. 4. cap. 2.
Virilis dolor. Cic. 11. Att. 23. Videremur aliquid doloris virilis ha-
buiffe.
Abjicere dolorem præceptis & monitis alicujus. Cic. 5. Fam. 13.
Abolere dolorem & iram. V. ABOLEO.
Abstergere dolorem. V. ABSTERGO.
Abstrusus animi dolor. V. ABSTRUDO.
Accedit dolor. Cic. 1. Att. 10. Quæris ex me, dolor accessit boni
viris.
Accendit dolor animum desidiofiffimum. Sidon. Apollin. 4. Epist. 11.
Accidit alicui dolor. Cic. 6. Verr. 135.
Accipere dolorem. V. ACCIPIO. Accipere magnum & incredibilem
dolorem. Cic. pro Domo sua, 97.
Adhibere dolorem. V. ADHIBEO.
Adimere dolores. V. ADIMO.
Adjungere ad dolorem. Cic. 4. Fam. 5. Hoc uno incommodo addit
quid ad dolorem adjungi potuit?
Afferre dolorem. V. AFFERO. Celf. lib. 5. cap. 28.
Affici dolore. Lucret. lib. 3. 918. Cic. 6. Fam. 19.
Agitari furis doloris. Ovid. 6. Met. 595.
Amplificare dolorem. V. AMPLIFICO.
Angi quoddam præcipuo dolore. Cic. 4. Fam. 3. V. ANGO.
Ardere dolore. Cic. 9. Att. 4. V. ARDEO.
Ardet duris dolor ossibus. Virg. 9. Æn. 66.
Ascitus dolor. V. ASCISCO.
Assumere dolorem. Quintil. lib. 6. cap. 2. Nec agamus, rem quasi ali-
nam, sed assumamus parumper illum dolorem.
Astricta dolore pectora. Ovid. 1. de Arte Am. 361.
Attingi dolore. V. ATTINGO.
Avertere dolorem. Virg. 4. Æn. 537.
Aufferre periculum doloris. Cic. pro Cluent. 83. Illi in quem dicitur
damnatio omne ignominie periculum jam abstulerit, mors vero etia
doloris.
Augere alicui dolorem & facere. Cic. 11. Att. 8.
Capere dolorem. Lucan. lib. 5. 760. Cic. pro Cœl. 33. V. CAPI.
Capere dolorem ex aliquo. Ter. And. 4. 3. 4. Verum ex eo nunc
fera, quem capit dolorem.
Carere dolore. V. CAREO. Sensu doloris carere. Cic. 9. Fam. 2.
Castigare dolores. Lucan. lib. 8. 71. V. CASTIGO.
Castigatus animi dolore. V. CASTIGO.
Cecidit expulfus dolor. Sen. OEth. 13.
Cedit fractus dolor. Sen. OEth. 7.
Claudit animam dolor. Lucan. lib. 8. 59.
Collapsa dolore. Ovid. 7. Met. 826.
Commovere dolorem. V. COMMOVO. Magnum & acerbum dolore
commovere. Cic. 6. Verr. 47.
Compefcere dolores vino. Tibul. lib. 1. 2. 1.
Concitus dolor a læso amore. Ovid. 2. Trist. 388.
Conflitari doloribus sapitis. Celf. lib. 2. cap. 7.
Confolari dolorem. Cic. 4. Fam. 6. Nec eum dolorem, quem a Repu-
cario, domus jam confortari potest.
Confuefcere dolori. V. CONSUESCO.
Continere tantum dolorem. V. CONTINEO.
Contrahitur dolor mortiferus vel vino, vel cruditate, vel frigore, &
Celf. lib. 4. cap. 2.
Corripi aliquo dolore. V. CORRIPIO.
Crescit dolor. Celf. lib. 4. cap. 3. Si vero etiam vehementius dol-
erevit, admovendæ cervicibus cucurbitulæ sunt.
Cruciare dolore. Celf. lib. 7. cap. 7. Sicut evenit in iis, quæ & tar-
increfcunt, & dolore non cruciant.
Dare alicui dolorem. Cic. 6. Att.
Debilitat dolor. Celf. lib. 4. cap. 22. Coxarum ingens dolor effe co-
suevit: isque hominem sæpe debilitat & quosdam non dimittit.
Deduci a dolore. V. DEDUCO.
Demere dolorem. Lucret. lib. 2. 21.
Depellere dolorem. Cic. 12. Fam. 1.
Deponere curas & dolores in sermone, & suavitate alicujus. Cic. 4.
Fam. 6.
Descendit dolor. Celf. lib. 5. cap. 26. §. 11. Renibus vero percuffi
dolor ad inguina, testiculosque descendit.
Definunt dolores. Celf. lib. 2. cap. 6. & 7.
Detrahere dolorem. Cic. 1. de Fin. 27.
Diffundere dolorem flendo. Ovid. 9. Met. 143.
Discutere dolorem. Celf. lib. 4. cap. 2. Sæpe enim dies unus aut alte-
totum dolorem hac ratione discutit. Paulo post, Si discussus ex tot
dolor est.
Dirumpi dolore. Cic. 7. Att. 11.
Divelli cum fummo dolore ab aliquibus. Cic. pro Domo sua, 145.
Dolere dolore alicujus. Virg. 1. Æn. 673.
— & nostro doluisti sæpe dolore.
Domare dolorem. Stat. 2. Sylv. 1. 14.
Duplicitat fævus dolor vires. Sil. lib. 13. 233.
Efficunt dolorem quasi morfu quodam recordationes. Cic. 12. Att. 15.
Dum recordationes fugio, quæ quasi morfu quodam dolorem efficiunt
refugio a te monendo.
Emergere. Cic. 9. Att. 4.
Eripere dolorem alicui. Cic. 9. Att. 4. Quamobrem obfecro te mi Tite
eripe mihi hunc dolorem: aut minue saltem aut consolatione, au
confilio, aut quacunque re potes.
Evictus dolore. Virg. 4. Æn. 474.
Exarlit dolor ossibus. Virg. 5. Æn. 172.
Exfaturare dolorem damnis. Stat. 6. Theb. 83.
Exciderunt animo dolores. Virg. 1. Æn. 29.
Excitat iras dolor. Virg. 2. Æn. 594.
Excitare dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. Aquilo tuffini movet, horrore
excitat, item dolores lateris, & pectoris.

Excussit sensus mihi nimius ille impulsus dolor. Sen. Oeth. 10.
 Exercere dolorem ferro. Ovid. 12. Met. 524.
 Nec prius abstinitus ferro exercere dolorem,
 Quam data pars letho, partem fuga, noxque removit.
 Exhaustire dolorem alicui. Cic. 5. Fam. 16. Non facile exhaustiri tibi
 istum dolorem posse universum puto.
 Exoritur dolor. Celf. lib. 4. cap. 23. Quum in humeris, aliisque com-
 missuris dolor aliquis exortus est.
 Exulcerare dolorem. V. EXULCERO.
 Exundat dolor. Sen. OEdip. 12.
 Exuperat dolor. Lucret. lib. 2. 1275.
 Exurgere supra dolores. Ovid. ad Liv. 352.
 Alta mane, supraque tuos exurge dolores:
 Infragilemque animum quo potes usque tene.
 Exurgit gravior dolor. Sen. Med. 1.
 Facere dolorem. Cic. Octav. 1. Nulla enim remedia quæ vulneribus
 adhibentur, tam faciunt dolorem quam quæ sunt salutaria.
 Facere capitis dolorem. Quintil. lib. 5. cap. 10. Nec si capitis dolorem
 facit, inutilis hominibus sol est.
 Fatigant dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. Præter hæc graciles, viscerum,
 & laterum dolores fatigant.
 Ferre dolorem. Virg. 6. Æn. 464.
 Finire dolores. Perf. 5. Sat. 161. Finire dolores lateris. Celf. lib. 5.
 cap. 25. Finire dolorem. Celf. lib. 2. cap. 7. Finiuntur dolores. Idem
 lib. 2. cap. 8. & 4. 8.
 Fit item levitas intestinorum, quæ lienteria vocatur, coxæ dolores,
 morbi comitiales. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Fovere dolorem. Cic. 12. Att. 19.
 Frangere dolorem. Cic. 12. Philipp. 9.
 Frenare undantes dolores. Sil. lib. 8.
 Furere dolore. Ovid. 12. Met. 478.
 Geminare dolores. Ovid. 2. Amor. 10. 11.
 Gignere dolorem alicui. Lucret. lib. 4. 332.
 Habere capitis dolorem. Quintil. lib. 2. cap. 17. An dolorem capitis
 habeat, qui hos se pati dicet. Dolorem habere continuum. Celf. lib. 2.
 cap. 4. Cic. 1. Att. 5.
 Habere magnum dolorem. Cic. pro Muren. 89. At habet magnum do-
 lorem, unde cum honore decesseris, eodem cum ignominia reverti.
 Requiem habere doloris. Ovid. 2. de Arte Am. 490.
 Imminuit se dolor. Ovid. 11. Epist. 51.
 Immittere dolorem. V. IMMITTO.
 Impediri dolore. Cic. 4. Fam. 6.
 Imperare dolori. V. IMPERO.
 Impertire dolorem suum alicui. V. IMPERTIO.
 Incessit dolor. Cæf. 3. Bell. Civil. 74. Exercitui quidem omni tantus
 incessit ex incommodo dolor, &c. i. e. Invasit exercitum.
 Incensus dolore. Virg. 11. Æn. 709. & Nep. 6. 3. 1.
 Inclusit lacrymas dolor. Stat. 12. Theb. 318.
 Increvit dolor. Ovid. 9. Met. 703.
 Incurfabit in te dolor meus. V. INCURRO.
 Incutere dolorem. Cic. 1. Att. 13.
 Indipisci dolorem in cogitando. V. INDIPISCO.
 Indulgere dolori. Ovid. ad Liviam, 417. V. INDULGEO.
 Inferre dolorem. V. INFERO.
 Infixus animo hæret dolor. V. INFIGO.
 Inhibet dolorem pectoris, ac ventris pulegium. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Infidet pedibus dolor. V. INSEDEO.
 Intenditur dolor. Celf. lib. 4. cap. 8. Dolorque modo finitur, modo
 intenditur.
 Intercludi dolore. V. INTERCLUDO.
 Invalit dolor. V. INVADO.
 Inveteravit dolor. Celf. lib. 4. cap. 23. Omnes autem ejusmodi dolores,
 ubi inveteraverunt, vix citra ulationem finiuntur.
 Inurere alicui dolorem. Cic. 11. Philipp. 38. Tertio vero generi non
 militum veteranorum, sed importunissimorum hostium cupio quam
 acerbissimum dolorem inurere. V. INURO.
 Irritare dolores dicitur hyems. Celf. lib. 2. cap. 1.
 Laborat e dolore puerpera. V. LABORO.
 Lapsus dolor ad ima ossa. Virg. 3. Georg. 457.
 Lassatus malis dolor. Sen. Oeth. 10.
 Lenire dolorem. Celf. lib. 4. cap. 12. Lenire dolores colloquiis. Claud. 2.
 in Ruff. 87. Lenire dolores requie. Ovid. 13. Met. 317.
 Levare dolorem. Celf. lib. 2. cap. 7. Colentque extendendo dolorem
 levant. V. LEVIS. Levare dolorem somno. Celf. lib. 5. cap. 25.
 Liberare dolore. Cic. 6. Fam. 4.
 Manet dolor. Celf. lib. 2. cap. 7. & 8. V. Remanet.
 Mersus in corde dolor. Stat. 5. Sylv. 1. 219.
 Minuere & mollire dolorem. Cic. 4. Fam. 5. Nullus est dolor, quem
 non longinquitas temporis minuat atque moliat. Minuit vindicta do-
 lorem. Ovid. 1. Amor. 7. 63.
 Mitigare dolores. Quintil. lib. 6. cap. 1. Veros dolores mitigat tempus.
 V. MITIGO. Mitigantur vetustate dolores. Cic. 3. Att. 15.
 Mollire dolorem. Cic. 4. Fam. 5.
 Movere dolores. Ovid. 2. Met. 778. Celf. 1. 7. cap. 12. Si vero dens do-
 lores mover, &c. Idem lib. 2. cap. 1. Ausser aures heberat, sensus
 tardat: capitis dolores mover.
 Mulcere vivos dolores. Stat. 5. Sylv. 5. 39.
 Mulcere dolores alloquio. Sil. lib. 13.
 Obducere callum quoddam dolori. V. OBDUCCO.
 Obductus dolor. Virg. 10. Æn. 64.
 Oblitus doloris. Stat. 12. Theb. 369.
 Obmutuit dolore. Ovid. 13. Met. 539.
 Obstat dolor artibus. Ovid. 12. Epist. 195.
 Nunc vellem facunda forem, dolor artibus obstat,
 Ingeniumque meis substitit omne malis.
 Occurrit dolori per quietem ejusmodi catapotium. Celf. lib. 5. cap. 25.
 Opprimi doloribus. V. OPPRIMO.
 Oriuntur eo quoque tempore febres incertæ, lienis dolor, &c. Celf.
 lib. 2. cap. 1. Et iterum ibidem paulo post.
 Ortus est subitus dolor capitis. Celf. lib. 2. cap. 8.

Parere dolori. Cic. de Provinc. Conf. 2.
 Pascere dolorem. Sen. Oeth. 4.
 Patet medicinae ut, Omnis dolor minus medicinae patet, qui sursum pro-
 cedit. Celf. lib. 2. cap. 8. [Paret cura emendatis libris legendum est.
 Pati dolorem corporis. Cic. 7. Verr. 111.
 Pellit. ut, Interiores omnes dolores pellit pulegium. Plin. lib. 20. cap. 14.
 Percipere dolorem, vel accipere. Cic. 14. Fam. 1.
 Percussus dolore. Sen. Hippol. 12.
 Percussit me dolor. Cic. in Brut. Sed me cupidissimum audiendi pri-
 mus dolor percussit, Cotta quum est expulsus. Extremo dolore per-
 cussus. Valer. 7. Argon. 475.
 Perferre dolorem. Virg. 9. Æn. 96. V. PERFERO. Æternum perferre
 dolorem. Lucret. lib. 3. 1003. Acerbitates, dolores, cruciatusque
 perferre. Cic. 4. in Catil. 1.
 Perpeti dolorem. V. PERPETIOR.
 Pervenit dolor a temporibus ad oculos. Celf. lib. 6. cap. 6. Idem lib. 7.
 cap. 18. Dolor ad inguina, atque ilia pervenit.
 Plangere dolores. Sen. Herc. fur. 12.
 Portare secum dolorem. Stat. 11. Theb. 508.
 Premere dolorem. Stat. 11. Theb. 632. Premit altum corde dolorem.
 Virg. 1. Æn. 213.
 Premi doloribus capitis vehementibus, & assiduus. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Privatus doloribus. Lucret. lib. 3. 918.
 Processit in vultus dolor, i. e. Apparet in vultu. Sen. Oeth. 4.
 Prolusit dolor per ista nos, i. e. Hæc tantum sunt prologium, & spe-
 cimen quoddam doloris, & furoris mei. Sen. Medea, 12.
 Pungit leniter eos animi dolor. V. LENIS.
 Pulsus corde dolor. Virg. 6. Æn. 382.
 Quiescit dolor. Celf. lib. 4. cap. 13. Si dolor non quiescit. Et paulo
 post, Ubi dolor, & febricula quierunt.
 Rapiunt dolores. Celf. lib. 2. cap. 1. At si a prima hyeme Austri ad ulti-
 mum ver continuantur, laterum dolores, & insania febricitantium
 quam celerrime rapiunt. i. e. Tollunt, occidunt.
 Recruduit soporatus dolor, i. e. Soporatus. Curt. lib. 7. non procul ab
 initio.
 Refricare oratione dolorem. Cic. 2. de Orat. 199. Sic & eorum dolo-
 rem, qui lugebant suos, oratione refricabam.
 Relevari dolore. Ovid. 9. Met. 674.
 Remanet dolor. Celf. lib. 4. cap. 2. & 6. V. Manet.
 Remittit se dolor. Celf. lib. 4. cap. ult. Potest quidem aliquis esse secu-
 rior his temporibus, quibus dolor se remittit.
 Remiserunt dolores pedum. Cic. de Clar. Orat. 130. Atque etiam in-
 genio, & sermone eleganti, valetudine incommoda C. Sextius Calvi-
 nus fuit, qui etsi quum miserant dolores pedum, non deerat in cau-
 sis, tamen id non sæpe faciebat. i. e. Quum minores erant, & remissio-
 res facti.
 Renovare dolorem. Virg. 2. Æn. 3.
 Resistere dolori. Cic. 4. Fam. 6. Sed opprimor interdum & vix resisto
 dolori.
 Revertit dolor. Celf. lib. 7. cap. 20. Per ea vero quæ supra scripta
 sunt, levato malo, si quando alias dolor reverterit, eadem erunt
 faciendæ.
 Revertitur dolor. Celf. lib. 2. cap. 8. Si sine causa longus dolor capitis
 est, & in cervicem ac scapulas transit, rursusque in caput revertitur, aut
 a capite ad cervicem, scapulasque pervenit, perniciosus est.
 Saturata dolorem. Virg. 5. Æn. 608.
 Scindere dolorem suum. Cic. 3. Att. 15. Nolo commemorare, quibus
 rebus sum spoliatus, non solum quia non ignoras, sed etiam ne scin-
 dam ipse dolorem meum. i. e. Augeam. Tractum a vulneribus, quæ
 scissa recrudescunt.
 Sentire dolorem. Celf. lib. 6. cap. 7. Ergo ubi primum dolorem aliquis
 sensit, abstinere & continere se debet.
 Sepelire dolorem. Propert. lib. 1. 17. 19.
 Servire dolori. Propert. lib. 1. 7. 7.
 Solvuntur dolores. Celf. lib. 2. cap. 8. Humerorum dolores, qui ad
 scapulas, vel manus tendunt, vomitu atræ bilis solvuntur.
 Soporatus dolor. V. Recruduit.
 Stabilire, & inhibere dolores. V. INHIBEO.
 Stimulans dolor. Sil. lib. 6. & 7.
 Suadet dolor. Hor. 1. Epist. 2. 60.
 Subest dolor. Celf. lib. 2. cap. 15. Si nullus tumor, nulla durities,
 nullus dolor visceribus, aut capiti, aut præcordiis suberit.
 Subitat dolor. Celf. lib. 2. cap. 7. Vel nullo dolore subitante, somnus
 ereptus, continuataque nocte & die vigilia.
 Succumbere dolori. Cic. 1. de Fin. 38.
 Sum. ut, Esse dolore. Cic. 4. Fam. 3. Quanto fuerit dolore memi-
 nisti. Esse alicui dolori. Ovid. 3. Amor. 957. In cursu dolor est,
 i. e. In vigore. Ovid. 4. de Ponto, 11. 18. In dolore & mœrore esse.
 Cic. 11. Philipp. 1.
 Succurrere dolori alicujus. Propert. lib. 2. 16. 13.
 Succurrit in jecineris dolore febris. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Summoventur dolores. Celf. lib. 2. cap. 8. At dolores capitis, quibus
 oculorum caligo, & rubor cum quadam frontis prurigne accedunt,
 sanguinis profusione, vel fortuita, vel etiam petita summoventur.
 Superat virtute dolores. Ovid. 8. Met. 517.
 Suppressus dolor. Lucan. lib. 6. 228.
 Suscipere dolorem. Cic. 1. de Fin. 24.
 Sustinere dolorem. Cic. pro Domo sua, 145.
 Tabescere dolore. Ter. Adel. 4. 2. 11. Nam & illi animum jam rele-
 vabis, quæ dolore, ac miseria tabescit.
 Tacent peccata dolore. Ovid. 15. Epist. 198.
 Tangit dolor illum. Virg. 9. Æn. 96.
 — non solos tangit Atridas. Iste dolor.
 Tegere dolorem alta mente. Lucan. lib. 6. 228.
 Tenere dolorem, i. e. Comprimere. Cic. 12. Att. 37.
 Tendit dolor deorsum. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Tentari dolore. Lucret. lib. 3. 148.
 Tollitur dolor. Celf. lib. 8. cap. 11.
 Trahit dolorem a renibus semen crethmi. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Transeunt dolores ad viscera. Celf. lib. 2. cap. 6.

- Venit in morem meus dolor, i. e. Affluevi jam semper dolere. Ovid. 2. de Ponto, 7. 39.
- Veniunt graviores dolores. Celf. lib. 3. cap. 2.
- Vincere graves dolores. Sen. Octav. 4.
- Vicit dolor invictum vinum. Ovid. 13. Met. 386.
- Ulcisici dolorem. Caes. Bell. Afric. 87.
- Urget dolor. Celf. lib. 4. cap. ult.
- Urgeri gravi dolore. Celf. lib. 3. cap. 2.
- Urit dolor amantes. Ovid. 4. Met. 278.
- Vulgare dolorem obductum. Virg. 10. Æn. 64. i. e. Celatum & diuturna jam cicatrice coopertum. Servius. Obductus dolor est, quem tegit patientia dissimulantis. Donatus. Vulgare, in publicum proferre.
- DŌLŌRŌSŪS**, a, um. Veget. 4. 2. Dolorosi loci. Caes. Aurel. Tard. 4. 5.
- DŌLŌRĪFĪCŪS**, a, um. Onomast. vet. ἀλγερῶς.
- DŌLŌ**, vi, itum, [ἀλγέω, ἀλγέω, ὀδυνομαι, ὀδυρόμαι] ēre. a Dolore derivatur, h. e. Dolore cruciari vel affici.
- Distimulare, & non dolere. Cic. Octav. 5. Quis hujus urbis nomini, ac sedibus usque adeo est inimicus, ut ista distimulare possit, aut non dolere?
- Ingenire & dolere. Cic. in Vatim. 21. Quis tum non ingemuit: quis non doluit Reip. casum?
- Dolere & queri. Cic. pro Flacc. 57. Non enim omnia quæ dolemus, eadem jure queri possumus.
- Doleo me, dixit Plaut. in Trucul. 2. 6. 45.
- Dolet caput. Plaut. Amph. 5. 1. 7.
- Dolet mihi cor. Plaut. Mostel. 1. 2. 71.
- Dolet a sole caput. Plin. lib. 24. cap. 5.
- Dolent ab ictu aures. Plin. 28. cap. 7.
- Dolere, plus etiam est quam Ægre ferre. Plaut. Trin. 2. 2. 9. Ter. Phorm. 1. 3. 10. Aliis quia desit quod ament, ægre est: tibi quia superest, dolet. Ubi Donatus, Laboravit ut ostenderet (dolet) plus esse quam ægre est.
- Dolet mihi. Ter. Adel. 2. 4. 8. Sed hoc mihi dolet, nos pene fero scisse, &c. Ubi Donatus, τῷ ὀδυνομῷ, Mihi dolet, pro Doleo.
- Dolet mihi quod tu nunc stomachaais. Cic. ad Brut. 17.
- Doleo ab animo, & ab oculis. Plaut. Cistell. 1. 1. 62.
- De aliquo dolere, i. e. Dolere propter adversam alicujus fortunam. Ovid. 4. Trist. 10. 84.
- Sum miser, & de me quod dolere nihil. Cic. 6. Att. 3. Dicimus etiam & Pro aliquo dolere. Sen. Consol. ad Helv. cap. ult. In mea tamen persona non tantum pro te dolet.
- De febricula alicujus dolere. Cic. 12. Att. 1.
- Dolere ex aliquo. Cic. 16. Fam. 21. Quod igitur tum ex me doluisti, nunc, &c.
- Doleo ex animo. Plaut. Capt. 5. 1. 7. Satis jam dolui ex animo.
- Dolet animus. Plaut. Merc. 2. 3. 54.
- Casum luctumque alterius dolere. Cic. pro Sext. 145. Quia meum casum luctumque doluerunt.
- Dummodo doleant aliquid, doleant quidlibet. Cic. 16. Att. 2.
- Dolet hoc cordi meo. Plaut. Amph. 3. 2. 41.
- Dolere sua culpa. Quintil. in proem. lib. 6.
- Damnis dolere. Claud. 45. De piis fratribus.
- Dolet dictum imprudenti adolescenti. i. e. Quod dixeris imprudenti. Ter. Eun. 3. 1. 40.
- Injuriis alterius & dolere & ulcisci. Cic. 8. Fam. 12. A te peto ut meas injurias proinde doleas, ut me existimas & dolere, & ulcisci tuas dolere.
- Dolet interitum illius. Cic. 12. Philipp. 25. Quis bonus non luget mortem Trebonii? quis non dolet interitum talis & civis & viri?
- Laude aliena dolere. Cic. 5. Fam. 8. Sed quaedam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.
- Levius dolere. Ovid. in Ibin, 257.
- Dolent hac re oculi mihi. i. e. Non libenter hæc video. Ter. Phorm. 5. 8. 64.
- Successu alicujus dolere. Ovid. 6. Met. 130.
- Dolere vicem alterius. Cic. 12. Fam. 23. Idem 6. Att. 3. Curionis & Pauli meorum familiarium vicem doleo.
- Dolet vehementer. Ter. Adel. 4. 5. 48. Ut me hoc delictum admisisse in me id mihi vehementer dolet.
- Dolet illi illud quia. Plaut. Capt. 1. 2. 49. huic istud dolet, Quia nunc remissus est edendi exercitus.
- Dicere quod doleat. Plaut. Cistell. 2. 1. 20.
- Facile fit illi quod doleat, i. e. Minima re commovetur, & ad iram provocatur. Ter. Eun. 3. 1. 58.
- Dolendum est tibi. Hor. in Arte Poet. 102.
- In tam gravi vulnere dolendum est. Cic. Brut. 9. — Qui dicere legem. Fletibus aut fines audet censere dolendi. Stat. 5. Sylv. 5. 61.
- Dolitus est, pro Doluit. Vett. Inscript. apud Gruter. DE QVA Nihil ALIUD DOLITVS EST NISI MORTEM. DCCCLXXXIII. 4. et DCCCLXXXIII. 4.
- DŌLĒNS**, Partic. [ἀλγῶν] Cic. 2. de Fin. 37. Nec haberent ulla ex parte aliquid aut dolens aut ægrum, i. e. aut Malum. Sallust. in Jugurth. 84. Dictitare sese consulatum ex victis illis quasi spolia cepisse: alia præterea magnifica pro se, & illis dolentia.
- Damna dolens aliena. Stat. 5. Sylv. 5. 47.
- Soli igitur hoc contingit sapienti, ut nihil faciat invitus, nihil dolens, nihil coactus. Cic. in Parad. 5.
- Auriculæ collecta forde dolentes. Hor. 1. Epist. 2. 53.
- Plus nimio dolens. Hor. 1. Carm. 33. 1.
- Lenire dolentem solando. Virg. 4. Æn. 393. Cic. 5. Fam. 8. Quaedam pestes hominum laude aliena dolentium.
- Ufurpatur & Dolens in ævo tamen sequiori. Ita in Vet. Christian. Inscript. apud Fabrett. p. 572. IVLIANICAE PATER ET MATER DOLIENS FECERE.
- DOLITŪS**, [αλγῶσαν] Liv. 9. Bell. Maced. Ignominiane sua quenquam doliturum censeret?
- DŌLĒNDŪS**, Adject. Cic. 12. Fam. 23. Quæ ulciscenda etiam si non sunt dolenda. Ovid. 5. Epist. 8.
- Quæ venit indignæ pœna dolenda venit.
- DŌLĒNTĒR**, Adv. [ὀδυνοῦς] Cic. 10. Fam. 24. Sed quicquid tibi scribo, dolenter mehercule magis, quam inimice facio. Sic pro Domo sua, 98.
- DŌLĒNTĪŪS**, compar. Ovid. 4. Met. 246.
- Nil illo fertur volucrum moderator equorum
- Post Phaetonteos vidisse dolentius ignes. Et Cic. pro Sext. 4.
- At certe dolentius deplorandam.
- DŌLĒNTĪA**, æ. f. pro Dolore. Arnob. Nævium etiam dixisse memorat Gell. 19. 7. conf. Eorrich. cogit. de L. L. p. 91.
- DŌLĒSCO**, ēre. Idem quod Dolere. Gloss. Gr. Lat. ὀδυνομαι, doleo, dolesco.
- DŌLĒDŪS**, a, um. Cæs. Aurel. Acut. 3. 3. Omnis motus dolidus est humore oppressis. Idem 3. 6.
- DŌLĪTŌ**, ære. frequent. Cato de R. R. cap. 157. Uno verbo omnia sana faciet, intro quæ dolitabunt.
- DŌLŪS**, i. [δολῶ] a Lædendo (inquit Donatus in Ter. Eun. 3. 3. 9.) dictus, id est a Dolando, id est minuendo, nam & δολῶ Græce, hælio dicitur: & Dolones, tela quædam bellica: & dolare, fabri lignum est alicia cadere. Hæc Donatus. Est autem Fraus five Machinatio quæ fit ad fallendum aliquem. Plaut. Capt. 2. 1. 26. Doli non doli sunt nisi astu colas. Ter. And. 3. 3. 26. Prius quam harum scelera & lacrymæ confictæ dolis, &c. Ibid. 1. 1. 133. Simul sceleratus Davus, si quid consilii habet, ut consumat nunc, quum nihil oblit doli.
- Malitiosus dolis. Author ad Heren. lib. 4. 67.
- Veniens dolus. Catul. 21. 10. i. e. Venenum per dolum exhibitum, ut eo pereas.
- Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Quid ergo isti doli, quid machinæ, quid fallaciæ, præstigiæque, num sine ratione esse potuerunt?
- Calumnia, fraus, dolus. Cic. pro Domo sua, 36. Illud in primis nequæ calumnia, nequa fraus, nequis dolus adhibeatur.
- Anceps dolus. Virg. 5. Æn. 590.
- Ut quondam Creta fertur labyrinthus in alta
- Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
- Mille viis habuisse dolum.
- Blandi doli. Propert. lib. 3. 23. 18.
- Caut doli. Sen. Œth. 5.
- Inanes doli. Virg. 4. Georg. 400.
- Dolus malus. Cic. 3. Off. 61. Nondum enim Aquilius Collega & familiaris meus pertulerat de dolo malo formulas, in quibus ipsis quum ex eo quaerem quid esset dolus malus, respondebat, quum esset aliud simulatum, aliud actum. Idem 3. de Nat. Deor. 74.
- Dolus malus & Bona fides, contraria. Cic. Topic. 40. Illi enim dolum malum, illi fidem bonam, illi æquum bonum, &c.
- Taciti doli, i. e. Secreti. Valer. 1. Argon. 64.
- Doli vocabulo, inquit Festus, nunc tantum in malis utimur: anti qui autem etiam in bonis rebus utebantur. Unde adhuc dicimus Sine dolo malo: nimirum quia solebat dici & Bonus. Hactenus Fest. Ter. Eun. 3. 3. 8. Jam tum erat suspicito dolo malo hæc fieri omnia. Ulpianus de dolo malo. l. 1. in princ. Dolum malum Servius quidem ita definit, machinationem quandam alterius decipiendi causa, quum aliud agitur, & aliud simulatur. Et paulo post Labeo sic definit, Dolum malum esse omnem calliditatem, fallaciam, machinationem, ad circumveniendum, fallendum, decipiendum alterum adhibitam. Labeonis definitio vera est. MALUM dolum adjecit. Veteres enim Bonum dolum dicebant, & pro Solertis hoc nomen accipiebant, maxime si adversus hostem latronemve qui machinetur.
- Inter dolum & fraudem. Dolus fit alterum circumveniendi causa. Fraus vero proprie dicitur, etiam si decipiendi consilium non adfuerit, sed is qui deceptus est a seipso, vel ex eventu fraudatus est. Dolum item quidam in faciendo, Fraudem in verbis dicunt a φερέειν, quod est loqui. Alciat. de verb. signif. V. FRAUS.
- Adhibere dolum. V. ADHIBEO.
- Capere aliquem dolis. Virg. 1. Æn. 673.
- Capi dolis. V. CAPIO.
- Carent successu doli. Ovid. 1. Epist. 18.
- Castigare dolos. Virg. 6. Æn. 567.
- Certare dolis. Sil. lib. 5.
- Circumducere aliquem per dolos. V. CIRCUNDUCO.
- Commoliri dolum, aut machinam ad aliquem. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.
- Neque quo pacto fallam, quid inde auferam,
- Nec quem dolum ad eum aut machinam commoliar, &c. Ex Synephebis Cæcili.
- Comparare dolum. V. COMPARO.
- Conferre dolum. V. CONFINGO.
- Conferre dolos. V. CONSUO.
- Convertere se ad dolos. V. CONVERTO.
- Decipi dolo. V. DECIPIO.
- Deficiunt artes, deficiuntque doli. Tibul. lib. 1. 4. 82.
- Deludere dolis. Ter. And. 3. 4. 4.
- Ego dudum nonnihil veritus sum Davæ abs te, ne faceres idem
- Quod vulgus servorum solet, dolis ut me deluderet.
- Deregere dolos. Sen. Thyest. 3.
- Discingere dolos. Sil. lib. 7.
- Discinxit ratione dolos, fraudeque resolvit.
- Factum dolis. Ter. And. 3. 2. 29. Ne tu hoc potterius dicas, Davi factum consilio, aut dolis.
- Frangere dolos alienos. Virg. 4. Georg. 400.
- Incessere aliquem dolis. V. INCESSO.
- Instructus dolis. Virg. 2. Æn. 152.
- Latus dolus. Stat. 10. Theb. 237.
- Ludere dolis aliquem. V. LUDUS.
- Movere dolum arte. Stat. 12. Theb. 183.
- Nectere dolos. Sen. 1. Theb. V. ΝΕΚΤΟ.
- Operati doli. Valer. 5. Argon. 248.
- Patent doli. Valer. 1. Argon. 64.
- Struere dolum. Tacit. 4. Ann. 68. Strueret dolum, cæteri testes adellent.
- Sublatis dolis aperire aliquid, i. e. Referre sine dolis. Virg. 12. Æn. 26.

Suspecti doli. Valer. 1. Argon. 245.
Tendere dolos. Hor. Epod. 2. 34.
Versare dolos in pectore. Virg. 4. Æn. 563.
Virare doium. Lucret. lib. 2. 558.
DOLIOSUS, Adj. [δολιός, δολιός, δολιότης] Fraudulentus. Plaut. Epid. 3. 2. 16. Ego aliquam parabo dolosam fidicinam, nummo conducta quæ sit.
Amici Ferre jugum pariter dololi. Hor. 1. Carm. 35. 26.
Artes dolosæ. Ovid. 15. Met. 473.
Consilia dolosa. Cic. pro Rabir. Post. 4. Pulsus interea regno Ptolemaus dolosis consiliis (ut dixit Sibylla, sensit Posthumus) Romanum venit.
Gens dolosa. Ovid. 14. Met. 92.
Illecebre dolosæ Claud. 2. de Laud. Stilich. 136.
Mulier dolosa. Hor. 2. Serm. 5. 70.
Nummus dolosus. Plaut. Perf. prol. 12.
DOLOSE, Adv. [δολοίως] Cic. 3. Off. 61. Quum dicitur inter bonos bene agier: quicquam agi dolose aut malitiose potest?
DOLOSITAS, Ætis. f. V. Interp. Sirac. 37. 3.

D O M

DOMIC. COS. XIII. LVD. SÆC. F. C. Domicius Consul tertium decimum ludos sæculares faciendum curavit. [Immo DOMIT. Domitianus. V. Sert. Urfr. Fragmentum Inscriptionis male descriptum videtur, ac COS. XIII. LVD. SÆC. F. vel SÆC. FEC. id est, Ludos Sæculares fecit, ut in nummis Domitiani constanter expressum legitur, scribendum. V. Mediobarb.
DOMA, Ætis. n. [δῶμα] Tectum. Hieron. V. Barth. Adv. 33. 8.
DOMABILIS, DOMATOR. V. DOMUS. DOMO.
DOMADA, Oppidum Hemuatarum Arabiæ populorum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.
DOMANETICA, [Δουναίητις] Ponticæ provinciæ regio fatis ferax, per quam Amnias flumen illabitur. V. Strab. lib. 12.
DOMAZANES, Arabiæ populi, de quibus Plin. in descriptione sinus maris Rubri Troglodytici, &c. lib. 6. cap. 29.
DOMESTICATIM, & DOMESTICUS. V. DOMUS.
DOMICILIUM, DOMICOENIUM, DOMIDUCUS, DOMINOR, DOMIPORTA, DOMINUS, DOMITIUS Deus V. post DOMUS.
DOMITIA Gens inter nobilissimas Romanas gentes, variis cognominibus in familias distincta fuit. Celebrantur tamen sub libera republica præcipue Domitii Calvini & Ahenobarbi. De quibus post Fattos & rer. Rom. Scriptores V. Suet. in Nerone C. 1. ad 6. & Fulv. Urfin. in Fam. Rom. De aliis Domitiis Afro, Balbo, Cecilianno, Celere, Corbulone, Pollione, Sabino &c. V. Tacit. De Domitio Marfo, Augustæ avi pocta plenius Brækhuf. ad Tibull. 4. 15.
DOMITIANUS, T. Flavii Vespasiani filius minor, post mortem Titi fratris imperium adeptus, inter initia salubrem & clementem principem egit: Sed brevi post, ad pristinam ingenii pravitatem reversus, dum optimi cujusque cæde & rapinis grassatur, omnibus exofus a cubiculariis suis, non sine conscia uxore Domitia, xv. imperii anno occisus est. Sueton. Tacit. Xiphil. Aur. Victor.
DOMITIANUS, a, um. Adject. ut Domitiana quaestio. i. e. Stulta. Originem quære l. 27. ff. qui test. fac. poss. f. l. 28. tit. 1.
DOMITOR, DOMIFEX, DOMIFURA, DOMITUS. V. DOMUS.
DOMOGONUS, i. f. Pagus Galliæ in Medulis. V. Scalig. Aufon. lect. 2. 12.
DOMO, as. V. DOMUS.
DOMUS, us & i. f. [οἶκος, οἶκος, δῶμα, δῶμα, δῶμα] Proprie est Edificium ad habitandum factum.
Domus, Templum. Virg. 6. Æn. 81.
Ostia jamque domus patuere ingentia centum Sponte sua. V. Nonium 6. 73.
Domus, Familia: continens pro contento. Virg. 5. Æn. 121.
Sergeitusque, domus tenet a quo Sergia nomen. Ter. Adel. 4. 7. 42. Domus sumptuosa. Ubi Donatus, Domus, i. e. Homines. Unus ex nostra domo. Cic. 13. Fam. 46. Eum tibi igitur sic commendo, ut unum ex nostra domo. Idem ibid. 5. 8. Ut domus tua tota me tibi amicissimum esse cognosceret. Idem ibid. 15. 11. Tacit. Vita Agric. 19. 2. Domum suam coercere plerisque haud minus arduum est quam provinciam regere. conf. Hor. 4. Carm. 12. 6. Virg. 2. Æn. 702. apud Reinell. p. 122. IN. H. D. D. i. e. In honorem divina domus.
Domus, Gens una tota. Virg. 1. Æn. 284.
Quum domus Affarici Phthiam, charasque Mycenæ Servitio premet. —
Volens intelligi Romanos, qui ab Affaraco per Trojanos originem ducunt.
Domus pro Patria unde aliquis oritur, non raro reperitur usurpata in Inscript. & alibi. Sueton. Vitell. cap. 11. Caterum P. Vitellius domo Nuceria. Virg. 10. Æn. 183.
Qui Cere domo. Gruter. CDXXX. 4. C. TERENTIVS PHILETVS DOMO ROMA.
Domus avium, pro Nidis. Virg. 2. Georg. 209.
Antiquasque domos avium cum stirpibus imis Erant.
Pecorum domus. Stat. 1. Theb. 367.
Domus omnipotentis Olympi. Virg. 10. Æn. 1.
Domos fluviorum appellarunt Græci Urbes cognomines fluvii vel etiam iis vicinas. Quos sequitur, ut Heimio placet, Hor. 1. Carm. 7. 12. — domum Albunæ resonantis. Nemus Albunæ Nymphæ consecratum exponit Schol. Antiq. V. Lil. G. Gyrard. Hist. Deor. Syntagm. 1. p. 69.
Domus sedes, aræ, foci, dii penates. Cic. pro Domo sua, 41. Idem pro Deiot. 8.
Aeriæ domus. Hor. 1. Carm. 28. 5. i. e. Cælum.
Æterna passim. in Inscript. pro Sepulchro. V. Brækh. ad Tib. 3. 2. 23.
Ætheria. Hor. 1. Carm. 3. 29.
Alta. Virg. 2. Georg. 461.
Ambigua. V. AMBIGUUS.

Ambitiosa. Ovid. 1. Trist. 8. 18.
Amœna. Claud. 1. Laud. Stilich. 189.
Ampla. Cic. 1. Off. 139.
Antiqua. Virg. 2. Georg. 209.
Ardua. Stat. 1. Sylv. 1. 7.
Attonite domus. V. ATRONITUS.
Beta. Catul. 59. 156.
Casta. Hor. 4. Carm. 5. 21.
Confusa OEdipodæ. Stat. 1. Theb. 17.
Contermina domus nostræ domui. Ovid. 1. Met. 774.
Contiguae domus. Ovid. 4. Met.
Delicata. Sen. Hippol. 2.
Devota. Ovid. 9. Epist. 153.
Egregia. Hor. 2. Serm. 3. 24.
Elytia. Ovid. 14. Met. 111.
Exilis domus est, ubi non & multa supersunt. Hor. 1. Epist. 6. 45.
Ferina. Ovid. 15. Met. 458.
Fatalis. Sen. Troad. 1.
Fertilis. Stat. 4. Sylv. 8. 23.
Flavam domum vocat Stat. 10. Theb. 572. Apiarium.
Frondifera. Lucret. lib. 1. 19.
Funesta. Sen. Hippol. 12.
Honestæ. Hor. 2. Epist. 1. 149.
Horrenda. Stat. 9. Theb. 798.
Horrida, Impolita, & rustica. Juven. 10. Sat. 299.
Humilis. Juven. 11. Sat. 169. Hor. 3. Carm. 1. 22.
Illustris. Tacit. 3. Ann. 24.
Impia. Ovid. 8. Met. 485.
Incustodita. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 146.
Infamis domus. Sen. Hippol. 2.
Inops. Ovid. 2. Met. 322.
Littorea. V. LITRUS.
Locuples. Hor. 2. Serm. 6. 102.
Magnifica. V. MAGNUS.
Maritæ. V. MARITUS.
Mifera. Ovid. 2. Epist. Sab. 58. Catul. 65. 24.
Mœsta. Valer. 1. Argon. 753.
Multiplex domus, i. e. Quæ conclavia multa habet, & habitatibus aut fecesibus accommodata loca. Sen. Hippol. 4. Ovid. 8. Met. 158.
Detinat hunc Minos thalamis remove pudorem.
Multiplicique domo, cæcisque includere tectis. De Labyrintho.
Natalis. Valer. 3. Argon. 321.
Nativa. Sen. Hippol. 4.
Nigra. Stat. 5. Sylv. 1. 19.
Nivalis domus Boreæ. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 323.
Nobilis. Sen. Theb. 1.
Opaca. Virg. 3. Æn. 619.
Patria. Virg. 3. Æn. 85.
Da patriam Tymbræe domum, da moenia fessis. h. e. Da nobis ut aliquando in patriam concedamus. Virgilianum hoc carmen 3. Æn. sic legit Servius. Da propriam Tymbræe domum, &c. Propriam (ait idem Servius) Perpetuam: ut Propriamque dicabo. Et bene post experimentum male condite civitatis, perpetuis postulat fedes. Domum, Familiam: ut, Domus tenet a quo Sergia nomen. Hactenus ille.
Patriciæ. Claud. de 6. Conf. Hon. 61.
Perhospitalis. Cic. 6. Verr. 3.
Plebeja. Sen. Hippol. 11. Stat. 4. Sylv. 6. 86.
Plena. Hor. 4. Carm. 12. 24.
Plutonia. Hor. 1. Carm. 4. 17.
Polluta. Lucan. lib. 2. 252.
Potens. Catul. 59. 156. Hor. 1. Carm. 35. 24.
Præpotens. Sen. Octav. 2.
Pudica. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Purior. Hor. 1. Serm. 9. 49.
Regalis. Ovid. 1. Met. 171.
Regia. Sen. Agam. 10. & Hippol.
Regnatric. Tacit. 1. Ann. 4.
Ruinosa. Ovid. 1. Epist. 56.
Sacra. Ovid. 11. Met. 618.
Sancta. Juven. 14. Sat. 68.
Simplex. Stat. 3. Sylv. 1. 32.
Socratica. Hor. 1. Carm. 29. 14. V. SOCRATES.
Splendida. Virg. 1. Æn. 641.
Stellata, i. e. Cælum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 8.
Sterilis. Propert. lib. 4. 12. 62.
Superæ. Ovid. 1. Fast. 298.
Tranquilla. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 202.
Vacua. Claud. 2. in Eutrop. 93.
Vagæ. Hor. 3. Carm. 24. 10.
Vidua. Ovid. 1. Fast. 36.
Per totidem menses a funere conjugis uxor, Sustinet in vidua tristia signa domo Undosa Eridani. Claud. 6. Conf. Hon. 146.
Abdita domus in imis vallibus antri. Ovid. 2. Met. 762.
Accipere in domo. V. ACCIPIO.
Admittere in domum. V. ADMITTO.
Æquata solo domus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
Affigere domum alicujus. Cic. pro Domo sua.
Carere domo. V. CARO.
Celebrae domos. Ovid. 10. Met. 118.
Claudere nocte domum. Ovid. 2. Amor. 19. 38.
Claustra domus pudori. V. CLAUSTRUM.
Complanare domum. V. COMPLEANO.
Commigrare in domum. V. COMMIGRO.
Concidit domus. Sen. Oeth. 3. Tibi cuncta domus concidit uni.
Conjungere suas & magnas & nobiles domos. Cic. pro Domo sua, 115.
Conjungere domum. V. CONJUNGO.
Consumere domum luxu & flagitiis. Claud. in Curetium.

Convicta domus lucis. V. CONVERSIO.
 Convulsa domus. Tacit. 12. Ann. 1. V. CONVELLO.
 Defleta domus. Claud. præf. 2. in Eutrop. 24.
 Demersa domus. Hor. 3. Carm. 16. 13.
 — concidit auguris
 Argivi domus, ob lucrum
 Demersa exitio.
 Deplorata domus. Ovid. 3. Trist. 5. 8.
 Et deplorata limen adire domus.
 Deserta domus. Valer. 2. Argon. 376.
 Desolata domus. Claud. Epist. ad Hadrian. 24.
 Disturbare ac diripere domum alicujus. Cic. pro Domo sua, 114.
 Eversa domus. Ovid. 3. Epist. 36.
 Exscindere domos. Virg. 12. Æn. 643.
 Florens domus felici forte viget. Sen. Hippol. 4.
 Frequentare domos. Ovid. 9. Met. 323.
 Inclinata domus. Virg. 12. Æn. 59.
 Intruere domum. V. INSTRUO.
 Instructa opime & opipare domus. V. OPIMUS.
 Labens domus. Virg. 4. Æn. 318.
 Lapsa domus. Ovid. 1. de Ponto, 9. 13.
 Quum domus ingenti subito mea lapsa ruina Concidit.
 Madens cæde domus. Valer. 2. Argon. 274.
 Migrare domo. V. MIGRO.
 Multiplicata domus. V. MULTUS.
 Nutantes domus. Lucan. lib. 1. 495.
 Obire domos amicorum. V. OBEO.
 Obtexere domos. V. OBTEXO.
 Occidit una domus. Ovid. 1. Met. 240.
 Orbare domos. Stat. 11. Theb. 185.
 Patescere domum. Sen. Hippol. 12.
 Perfringere domus. Tacit. 4. Hist. 1. Initium id perfringendarum domuum.
 Perturbare domum. Sen. Thyest. 1.
 Plorata domus. Stat. 5. Sylv. 3. 164.
 Prostrata domus. Sen. Herc. fur. 13.
 Quatere domos. Lucan. lib. 6.
 Quassata domus. Sen. Hippol. 10.
 Riget argento domus. Hor. 4. Carm. 11. 6.
 Sepserrat acribus custodiis domum & vias. Tacit. 1. Ann. 5.
 Silens domus. Sen. Hippol. 2. Adijt silentem nocte perpetua domum.
 Solare domos, i. e. Desolatas reddere. Stat. 5. Theb. 149.
 Struere domos. Hor. 2. Carm. 18. 19.
 Subire domum. Ovid. 1. Met. 121.
 Turbare domos. Stat. 5. Theb. 57. Dis visum turbare domos.
 Vertere ex imo domum. Sen. Medea, 12.
 Ornanda est dignitas domo, non ex domo tota quaerenda: nec domo dominus, sed domino domus honestanda est. Cic. 1. Off. 139.
 Domus, genitivus, est Edificium quod ex tecto & parietibus constat. ut, Partem domus demolitus sum. Valla.
 Domi, genitivus. [ειρῆ] Locus est in quo quis manet. Ter. Adel. 4. 2. 17. Quid ais bone vir, est frater domi? Cic. 5. de Fin. 89. Sed tu etiam Chrystippe in foro, domi, in schola desinis. Virg. 3. Ecl. 33.
 Domus etiam in genitivo habet Varro apud Nonium 8. 66. V. Gell. 4. 16.
 Apparere domi. V. APPAREO.
 Continere se domi. V. CONTINEO.
 Res gestæ domi. Ovid. 15. Met. 748.
 Includere se domi. V. INCLUDO.
 Domi & Foris, contraria. Ter. Hec. 2. 1. 21. Ut vos mihi domi eritis, proinde ego ero foris. Cic. 1. Off. 76. Parvi sunt arma foris, nisi est consilium domi.
 Domi & In domo, ejusdem plane significationis sunt. Quintil. lib. 5. cap. 10. In domo furtum factum ab eo qui domi fuit. Quidam dicunt Domi adverbialiter, ut quum dicimus, Sum domi: & similiter alios casus: ut Domum propero, seu Domo venio: sed nomen potius esse pronomina indicant, quæ cum hac voce junguntur, quæ sunt Mea, tua, sua, nostra, vestra, & aliena: ut Eram domi meæ, &c. Quod si quando hæc pronomina supprimantur, tamen subintelliguntur: ut Domi ero, i. e. meæ. Domi eritis, i. e. vestræ, &c. Ter. Adel. 4. 7. 29. Meretrix & materfamilias una in domo.
 Cujus domi fuit, pro In cujus domo. Cic. 7. Verr. 7. Hospes tuus cujus tu domi fueras, quem hospitem appellaras.
 Domi istius. Cic. pro Quint. 54. Qui istius domi erat educatus.
 Domi est animus. i. e. Cogito de domo, aut quid domi agatur. Plaut. Merc. 3. 4. 2.
 Domi operiri alicquem. Ter. Eun. 5. 2. 56. Visne interea, dum is venit, domi operiamur, potius quam hic ante ostium?
 Domi ero si quid voles. Ter. Heaut. 4. 8. 32.
 Domi nobilis. Sallust. in Catil. 17. 5. Ad hoc multi ex coloniis & municipiis domi nobiles erant. Justin. 5. 9. 6. Liv. 8. 19. Curt. 3. 13. 15.
 Domi & militiæ, genitivi adverbiales: i. e. absolute positi, pro eo quod est, In pace & in bello: h. e. Pacis & belli tempore. In his observatum est, quod fere per conjunctionem QUE, vel ET, connectantur. Ter. Adel. 3. 4. 49. Una semper militiæ & domi fuimus. Cic. de Senect. 82. An censet (ut de me ipso aliquid more senum gloriatur) me tantos labores diurnos nocturnosque domi, militiæque suscepturum fuisse, &c. Idem 5. Tusc. 55. Quorum virtus fuerat domi militiæque cognita.
 Domi, bellique. Plaut. Capt. prol. 68. Domi, bellique duellatores optimi. Idem Afin. 2. 3. 13. Cic. 2. Off. 50. Præterea quibuscumque rebus vel belli vel domi poterunt, Remp. augeant.
 Domi focique. Ter. Eun. 4. 7. 45. Domique focique fac vicissim ut memineras. [Hic genitivus a verbo regitur, Domi i. e. Rerum domesticarum. Sed ambiguitas in verbis. V. Denat.]
 Domi apud. Ter. Eun. 4. 6. 9. Ubi ea est? t. domi apud me. Cic. 7. Verr. 72. Domi esse apud sese archipiratas dixit duos.
 Domi nostræ. Cic. 5. Tusc. 113. Diodorus Stoicus cæcus multos annos nostræ domi vixit.
 Sux. Cic. 3. Verr. Jactatur domi suæ vir optimus & homo honestissimus.

Alienæ. Cic. pro Domo Sua, 105. Quid tibi necesse fuit anii superstitione homo fanaticæ, sacrificium quod alienæ domi feret, invifere?
 Domi id dicimur habere, quod In nobis situm est, nec necesse est ab aliis mutuo sumere. Translatum apparet ab consuetudine foris rogandæ suppellectilis, quam domi desideres. Ter. Adel. 3. 3. 59. PHY. domi habet, unde discat. Unde, i. e. A quo. Cic. 9. Fam. 3. Sed quid ego nunc hæc ad te, cujus domi nascuntur?
 Domi id fieri dicitur, quod Non aliunde petitur. Alcesimarchus adolescentens amore captus apud Plaut. in Cist. 2. 1. 2. Credo ego amorem primum apud homines carnificinam commentum: Hanc de me conjecturam domi facio. h. e. Meopte experimento comperio. Sen. de Benef. lib. 8. Domi (quod ajunt) versura sit, & velut lusorium nomen statim transit.
 Domui, dativus semper est 4ta declinationis.
 Domum, [οικονομία] Adv. auctore Donato, apud Ter. Hec. 3. 2. 25. Quid? non sicunt ipsi viam, domum qua redeant?
 Abi domum. Ter. And. 5. 6. 14. Tu Dave abi domum.
 Abducta domum ad me. Ter. Adel. 4. 4. 18. Idem Eun. 1. 2. 125. Et is hodie venturum ad me constituit domum. Sic, Ad se domum, Ibid. 3. 5. 28. Illa illico ubi me accepit, læta vero ad se abducit domum. Et, Ad nos domum, Ibid. 4. 3. 19.
 Adducere domum. V. ADDUCO.
 Capessere se domum. V. CAPRESSO.
 Compellere aliquem domum. Cic. in Pison. 16. Me domo mea expulsiis, Pompejum domum suam compulsistis.
 Concurrere domum. V. CONCURRO.
 Convertere se domum. V. CONVERTO.
 Deducere domum. Ter. Adel. 4. 5. 60. Et illam sine tua opera in cubiculum iri deductum domum? De nuptiis proprie V. DEDUCO.
 Deferri jubere aliquid ad se domum, i. e. Dumum suam. Cic. pro Cluent. 69. Sestertia sexcenta quadraginta millia deferri ad se domum jussit.
 Ire domum alicujus. Cic. 3. Off. 122. Cum prima luce Pomponii domum venisse dicitur.
 Ire domum ad aliquem. Cic. 2. Verr. 25. Domum ad illum ut venirent.
 Recipere aliquem domum suam. Cic. pro Archia 5. Eum domum suam receperunt.
 Reditio domum. Cæs. 1. Bell. Gall. 5. Ut domum reditionis spe sublata, paratiores ad omnia pericula subeunda essent. V. mode DOMUITIO.
 Vado domum. Ter. Eun. 2. 3. 71.
 Visam domum. Ter. Eun. 5. 9. 12.
 Abire domo. Ter. Eun. 4. 3. 18. Aliquid domo abeuntem absulisse.
 Accersita domo. [οικονομία] Plaut. Stich. 5. 3. 3. Accersita domo huius sum. V. ACCERSO.
 Cedere domo. V. CERDO.
 Cenare domo, pro Extra domum. Plaut. Stich. 1. 3. 38. h. e. A domo, vel alibi a domo.
 Exire domo. Cic. pro Flacc. 14. Adjunxit illa, ut eos qui domo exire nolebant, testimonij denuntiatione terreret.
 Exulare domo. Ter. Eun. 3. 5. 62. Ubi matrem? perii: nam domo exulo.
 Tenere se domi vel domo. Cic. Post red. in Senat. 16. Qui populum Kom. pro me tanquam pro fratre aut pro parente non solum hortatus sit, verum etiam obsecravit, quum ipse propter metum dimicationis & sanguinis domo se teneret. Pro in domo.
 Domu, Domuum videtur Fabius velle dici pro Domo & Domorum. ubi agit de Analogia. V. quæ scribo in Append. ad Varr. Cap. 21 H. St.
 Domu, ablativus. Plaut. Mil. 2. 1. 48. Ait sese Athenas fugere cupere ex hac domo. Trajan. lib. 10. ad Plin. Epist. 292. Et apud Grut. DLXVI. 9.
 Domuum, genit. plural. Plin. 8. 57. Quo in genere multi & hos incolas domuum posuere mures. V. paulo ante Domu.
 Domus, accusat. plur. Liv. lib. 5. Decad. 5. Ludis relictis, domus magna pars hominum ad conjuges liberosque latum nuntium portabant. Q. Claudius lib. 1. Annal. referente Gellio, lib. 17. cap. 2. Domus, inquit, suas quæque ire jubet, & sua omnia fruisi.
 Do pro Domum, Ennius dixit per hanc figuram, (Apocopen) Namque suam dom. Sic habet Probus. At Diomedes Endo suam. Sic Volup pro Volupe, & Vespurnum pro Vespurnum. Est Despauter. 609 Sic & Famul. H. St. V. DO & ENDO.
 DOMESTICUS, Adi. [οικονομία, οικονομία, οικονομία, οικονομία, οικονομία. οικονομία] Quicquid ad domum pertinet. Plin. Mite animal, atque domesticum.
 Externum & Domesticum, contraria. Cic. 2. Off. 26. Externa libentius in tali re quam domestica recorder.
 Amor domesticus. Cic. 1. Att. 14.
 Consilium. Cic. 16. Att. 12.
 Crimen domesticum & vernaculum. Cic. 5. Verr. 141. i. e. Romæ non in provincia patratum.
 Crudelitas. Cic. pro Rosc. Amer. 154.
 Cupiditates domesticæ. Cic. 6. Fam. 6.
 Difficultas. Cic. 1. Catil. 14.
 Disciplina. Cic. 1. Acad. 9.
 Dissensio. Cic. 8. Fam. 14.
 Epistolæ. Cic. ad Brut. i. e. Domo missæ & de rebus domesticis scriptæ.
 Exempla. Cic. 2. de Nat. Deor. 7.
 Facta domestica. Hor. de Arte Poet. 287.
 Inhumanitas. Cic. pro Deiot. 32.
 Infidiæ domestice. Cic. 5. Fam. 2. Ut ego Urbem a domesticis infidiis & ab intestino scelere, tu Italiam & ab armatis hostibus & ab occultis conjuratione defenderes.
 Lenocinium. Cic. Post red. in Senat. 10. Et 5. Verr. 6.

Lectus domesticus. Ovid. 13. Met. 578. & Cic. in Vatin. 31.
Malum Occultum, intestinum, ac domesticum. Cic. 3. Verr. 39.
Parietes. Cic. pro Deiot. 5.
Præconium. Cic. 2. de Orat. 86.
Sensus domesticus natusque. Cic. de Arusp. Resp. 19. Nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, nec denique hoc ipso hujus gentis ac terræ domestico nativoque sensu Italos ipsos ac Latinos, sed pietate ac religione, &c. omnes gentes nationesque superavimus.
Testimonium. Auth. ad Herenn. lib. 4. 2.
Trica. Cic. 10. Att. 7.
Ufus & consuetudo. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
Domestici, Qui ex eadem domo sunt; & nobiscum habitant.
Domestici & Alienigenæ, contraria. Cic. pro Font. 22.
Convictor, densoque domesticus usu. Ovid. 4. de Pont. 3. 15.
Domestica, quæ ad nos proprio & privato nomine pertinent. Cic. 5. Fam. 13. Ergo & domestica feremus, ut censes: & publica paulo etiam fortius quam tu ipse qui præcipis.
Judicia domestica, Privata sunt & vera præsumptiones.
Vestis domestica apud Romanos erat vilior: contra quæ sumptuosior Forensis. Cic. 2. de Fin. 77. Aut, ut vestitum, sic sententiam habeam aliam domesticam, aliam forensis. Ammian. 31. 2. Nec est alia illis domestica vestis alia forensis. conf. Suet. Vitell. cap. 8. Sen. de Tranquil. cap. 1. V. FORENSIS.
Tabellarii domestici. Cic. 2. Fam. 6. Paucis enim diebus eram missurus domesticos tabellarios. i. e. Privatim, & meo nomine. Hic enim refert ad publicos nuntios, qui erant (ut ita dicam) ordinarii.
Domestica furta vocantur, Quæ servi dominis, vel liberti patronis, vel mercenarii his apud quos degunt, subripiunt. l. respiciendum. D. de præm.
Domestici oculi eleganter & nove apud Valer. Max. 1. 6. 1. Servio Tullio etiam tum puerulo dormienti circa caput flammam emicuisse domestici oculi annotaverunt.
Domestici, Absol. Græcis quoque *δῆμιονοι*, in Cod. Theod. lib. 1. tit. 13. & passim in hitoria Augusta, milites dicuntur, Qui circa principes sunt eosque sequuntur & a latere non temere recedunt. V. Jac. Gothofr. Diss. Hist. ad l. Quisquis Cod. ad l. Jul. Majestatis c. 11. & Casaub. ad Vopisc. Numerian. c. 13. Ita *ἡραπονοί* antiquiores Græci vocabant *οἰκνο*. V. Lys. Orat. c. Theomestum. Schott. & Anna ad Aurel. Vict. c. 39.
Domesticorum schola, in l. 3. C. ubi Senator. & apud Nicephor. cap. 18. lib. 7. Domestici autem tam equites, quam pedites fuere, ut ex Casiod. lib. 1. Variar. videre est. Suidas domesticos interpretatur *τῆς βασιλείας ἰππεις*, *οἱ δὲ βασιλεὺς οἰκονομὶ ἐπιτάττει*. Luitprand. lib. 3. de Reb. per Europam gestis cap. 7. Focam vero Domesticum Majorem, hoc est, terrestri ducem exercitus fecit. Idem & Megadomesticus, Magnus Senescallus & Major Domus. V. Glossarior. Scriptores Speelm. & Gang. & Hierolex. Macror. frat.
DOMESTICE. Adv. Symmach. 10. 36. Libellus domesticæ confectus.
Tertull. de Pall. cap. 4. Domesticæ & secrete.
DOMESTICĀTIM. Adv. [*κατ' οἶκον*] Per varias domos, five Per domesticos. Suet. in Cæs. cap. 26. Quorum ut quam maxima expectatio esset, ea quæ ad epulum pertinerent, quamvis macellaris oblocata, etiam domesticatim apparabat. In domibus, paulo post ibid.
DOMESTICITAS, ætis. f. Vet. Interp. Irenæi 3. 20.
OMICŒNIUM, ii. n. [*οἰκὸ δειπνον*] Cæna domestica, five quæ fit domi. Martial. lib. 5. 79.
 Si tristi domicœnio laboras,
 Torani, potes esurire mecum. Idem lib. 12. 78.
 — sed ipse divum
 Offensus genitor, rinoctiali
 Affecit domicœnio clientem.
OMICILĪUM, [*οἰκονομεῖον, οἰκονομία*] Habitationem significat longi temporis. Cic. 7. Verr. 30. Sedem antiquam, divinumque domicilium nocturno latrocinio atque impetu compulavit.
Ædes & Domicilium contraria. Cic. pro Domo sua, 128. Consecrantur ædes, non privatorum domicilia, Sed quæ Sacræ nominantur.
Domicilium plebis pro Carcere per euphemismum. V. Alex. ab Alex. 3. 5. [Immo potius per Sarcastum, & ludibrium, ut ex Virginii oratione apud Liv. 3. 57. apparet. Conf. Cic. l. 5. in Verr. 143].
Imperii & gloriæ domicilium. Cic. 1. de Orat. 105.
Domicilium illustre ac nobile. V. ILLUSTRIS.
Domicilium sermonum, aures. Cic. in Pison. 76. Quæ familiaritatis licentia suorum improbiliorum sermonum domicilium in auribus ejus impulsu vestro collocaverunt.
Superbiæ domicilium. Cic. 2. de Lege Agr. 69. Capuæ in domicilio superbiæ atque in sedibus luxuriæ collocati.
Gloriæ domicilium eleganter dixit. Cic. pro Corn. Balb. 13. Pompeii gloriæ domicilium communis imperii finibus terminatur.
Sedes ac domicilium collocare. Cic. 4. Verr. 6.
Comparare domicilium. V. COMPARO.
Animus cœlestis ex altissimo domicilio depressus, & quasi demersus in terram. Cic. de Senect. 77.
Habere domicilium. Cic. pro Arch. 7. & 9.
OMICŪLA, æ. f. [*οἰκίδιον*] Parva domus apud Frontinum. V. infra DOMUNCULA.
OMIDUCUS, Deus, ut ex Varrone scribit August. 6. de Civ. Dei. 9. quum domum ducenda erat quæ nubebat, colcbatur: quamvis & Domiduca eadem causa Juno vocabatur. V. eund. Augustin. ibid. 12. 3. & Mart. Capell. 1. de Nupt. Philolog. & Mercur.
OMIFICO, ære. ut Ædificare. Varro.
OMINIUM. V. DOMINOR.
OMIPORTA, æ. f. [*ὀμπίπορος*] Cochleæ Epitheton. Cic. 2. de Divin. 133.
OMISEDA, æ. f. [*οἰκιστὸς*] Fabrett. Inscript. p. 252. HIC SITA EST AMYMONÈ PVLCERRIMA, LANIFICA, PIA, PVDICA, FRVGI, CASTA, DOMISEDA.
OMUITIO, ònis. f. [*οἰκὸδωσις*] Dicitio composita ex Domo & Itio; Reverso ad domum. Apul. Miles. l. 3. p. 138. Elm. Denique nec la-rem requiro, nec domuitionem paro. Cic. 1. de Divin. 68. Sed Rhodiorum classi propinquum reditum ac domuitionem dari. Sed ex MSS. Gruter. & Gronov. inspect. legendum disjunctim, Domum itionem, atque ita concordabit cum loco Cæsaris 1. Bell. Gall. 5. modo allato, Domum reditionis spe sublata. At

DOMIREDTIO, onis. f. apud Hygin. Fab. 125. a principio. Sed ibi quoque Domum reditionis legit, adnotante & comprobante Scheffero, J. F. Gronov. Observ. ad Scriptr. Eccles. C. 14. p. 153. V. ibid. & Muncker. & And. Schotti Not. Cic. 4. 10. Plenissime Voll. de Confr. C. 8. Conf. infra DOMURIO.
DOMO, ui, itum, [*δομοῦ, ἀποδομοῦ, τέρω*] ære. proprie est Vi atque armis imperio suo subicere, A Græco *δομήζω*, (*δομῶ, δαμῶ*. H. St.) ejusdem significationis. Aliter Domo significat Manufectio, & quasi Domesticum reddo. Per Metaphoram tamen accipimus pro Vincere & superare. Plaut. Casin. 2. 3. 34. Sed quid ais? jam domuisti animum, potius ut quid vir velit fieri, &c. Plin. de Viris Illust. Prætor Galliam domuit, Consul Hispaniam, altero Consulatu Sardiniam.
Non debuit hic poni sed debuit sequi DOMINUS. V. DOMINUS post DOMUS. H. St.
Conterere, compellere, domare nationes. Cic. de Provinc. Conf. 33.
Animum rigentem domare. Sen. Hippol. 4.
Armis domare aliquem. Sil. lib. 17.
Carnem ferventibus undis. Ovid. 8. Met. 650.
Contra dura domare. Ovid. 4. Epist. 156.
Crimina domare. Claud. Epigr. Paschal. 4.
Crines domare certo ordine. Stat. 1. Achill. 328.
Dolorem domare. Stat. 2. Sylv. 1. 15.
Equos domare. Cic. 1. Off. 14.
Fortunam domuit virtutibus. Claud. de laude Prob. & Olyb. 39.
Gentes domare armis. Claud. de laude Seren. 59. Cic. pro Marcell. 8.
Lumina domare somno. Stat. 2. Theb. 31.
Mentem domat respectus honesti. Claud. 4. Conf. Hon. 267.
Nationes domare, & frangere. Cic. de Provinc. Conf. 32.
Cives, Hostes, Servitia &c. virtute victoriarum domare. Cic. pro Sext. 67.
Non est passus ille vir, qui sceleratissimos cives, qui accerrimos hostes, qui maximas nationes, qui reges, qui gentes feras atque inauditas, qui prædonum infinitam manum, qui etiam servitia virtute victoriarum domuisset, qui omnibus bellis terra marique compressis, &c.
Spemque metumque domare magno pectore. Stat. 2. Sylv. 2. 125.
Spiritum avidum domare. Hor. 2. Carm. 2. 9.
 Latius regnes avidum domando
 Spiritum, quam si, &c.
Terram aratro, vel rastris. Columel. lib. 6. cap. 22. Virg. 9. Æn. 608. i. e. Colere. V. Burm. ad Petron. cap. 99.
Terrore domandus. Claud. in Epithal. Pallad. 133.
Tigres domat obsequium. Ovid. 2. de Arte Am. 183.
Ante domandum, i. e. Antea quam domentur. Virg. 3. Georg. 206. de equis.
Interdum ad Conatum potius spectat quam Effectum. Liv. 3. 69. Domando asperiores facere multitudinem.
Domaverunt pro Domuerunt aliqui legunt. Flor. 3. 22. 6. Sed V. Bræckh. ad Tibull. 4. 1. 116.
DOMĀRUS, Partic. Petron. cap. 74. Curabo domata sit Cassandra. Ufatius.
DOMĪRUS, [*δομῆριος*] Partic.
 Subacti & bello domiti. Cic. pro Font. 2.
 Manu Herculeæ domitus. Hor. 2. Carm. 12. 6.
 Amor domitus. Ovid. 3. Amor. 11. 5.
 Belluæ domitæ & condocefactæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Boves domiti. Plaut. Perf. 2. 3. 7. Nam herus meus ad me jam misit domitos boves uti sibi mercarer.
 Dente premunt domito Cybeleia frena leones. Ovid. 10. Met. 704.
 Gentes domitæ. Cic. de Provinc. Conf. 5. Atque hanc Macedoniam domitis jam gentibus finitinis, Barbariarum compressa, pacatam ipsam per se & quietam.
 Hostis domitus. Ovid. ad Liviam, 338.
 Libidines habere domitas. Cic. 1. de Orat. 194. Sed autoritate nuntiarum legum domitas habere libidines, coercere cupiditates, &c.
 Oculi, manus, & oratio. Plaut. Mil. 2. 6. 81. Hominem servom suos domitos habere oportet oculos, & manus, Orationemque.
 Orbis domitus. Virg. 2. Georg. 114.
 Orion Sagitta domitus. Hor. 3. Carm. 4. 72.
 Ora domita frenis ligare. Sen. Hippol. 10.
 Orbis domitus cultoribus. Virg. 2. Georg. 114.
 Apice & extremis domitum cultoribus orbem. Ubi Servius,
 Intuere etiam extremum orbem cum suis cultoribus domitum.
 Parthi triumpho iusto domiti. Hor. 1. Carm. 12. 54.
 Thebæ bello domitæ. Ovid. 2. Epist. 71.
 Urbes domitæ. Virg. 3. Georg. 30.
DOMĪTUS, òs. m. [*δομῆτος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectiones.
DOMĪTOR, ōris. ni. [*δομῆτορ*] Qui domat.
 Armorum domitor. Cic. pro Milon. 36.
 Curarum domitor. Sen. Agamemn. 2.
 Equorum domitor. Cic. 2. Off. 90. Virg. 7. Æn. 189. 651. 691.
 Ferarum domitor. Sen. Oeth. 17.
 Freti domitor Tiphys. Sen. Medea, 1.
 Gentium domitor. Sen. Octav. 8.
 Malorum domitor. Sen. Herc. fur. 12.
 Maris. Virg. 5. Æn. 79.
 Mundi domitor. Lucan. lib. 7. 250.
 Orbis domitor. Sen. Herc. fur. 9.
 Potestatis infinitæ domitor. Plin. Paneg.
 Rheni domitor. Martial. lib. 9. 7. 1.
 Serpentium domitor. Plin. lib. 25. cap. 2.
DOMĪTRIX, icis. f. [*δομῆτρα*] Plin. lib. 26. cap. 16. Sen. Troad. 819. Etorum domitrix Epidaurus. Virg. 3. Georg. 44.
DOMĀTOR, oris. [*δομῆτορ*] Idem quod Domitor. Tibull. lib. 4. 1. 116. Te duce, non alias conversus terga domator.
DOMATIO, [*δομῆσις*] Actus ipse domandi & DOMITIO. Hoc apud Afcon. illud apud Plin. occurrere dicitur. [ubi?]
DOMĀBĪLLIS, e. [*δομῆσις*] Qui domari potest. Hor. 4. Carm. 14. 41. Te Cantaber non ante domabilis Miratur. Ovid. 9. Met. 253.

DOMITURUS, Partic. [*δομιτωρ*] Virg. 4. Georg. 102.
Dulcia mella premes: nec tantum dulcia, quantum
Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. Claud. in
Gigant. 14.
O pubes domitura deos.

DOMITO, [*δομιτω*] are, frequent. ut, Boves domitare. Virg. 1.
Georg. 285.
Domitant in pulvere currus. Virg. 7. Æn. 163.
Elephantos in Africa domitant. Curt. 8. 9. 17.
Furores domitare. Sil. lib. 7.
Populos domitare. Sil. lib. 3. 101.

DOMITATIO, onis, f. in Gloss.

DOMITURA, æ. [*δομιτης*] Plin. lib. 8. cap. 45. Domitura boum in tri-
matu, postea fera, ante præmatura. Columel. lib. 6. cap. 2. Curandum
ne in domitura, bos calce, aut cornu quenquam contingat.

DOMEFIO, Æri. pro Domari. Hinc,

DOMEFACTUS, a, um. Petron. cap. 99. Terra aratro domefacta
nitet.

DOMINUS, i. [*κύριος, δεσπότης, κολογος, αὐθέντης*] Dicitur quasi
Qui domi præest, & domi imperat. Et dicitur is proprie qui domui
præest, & qui domus imperium habet, cuique omnis familia paret.
Dominus dicitur cui servitur. Nonius. Ter. Eun. 3. 2. 33. Apparet ser-
vum hunc domini esse pauperis.
Dominus Jupiter. Ovid. — & domino solvere vota Jovi.
Dominus, Cui servitur, & cui populi subfunt. Martial. in Spe-
ctac. 2.
Deliciæ populi, quæ fuerant domini. A qua tamen appel-
latione boni principes sedulo abstinerunt. V. Sueton. Aug. cap.
53. Tertull. Apolog. 54. Tacit. 2. Ann. 87. 3. Lampr. Sev.
cap. 4. Primus ex Romanis Imp. Caligula usurpavit hoc nomi-
nis, ut Aurel. Victor observat de Cæs. cap. 3. Eusebius Domi-
tiano tribuit, V. Suet. in vit. C. 13. Barth. ad Claud. p. 472.
Rhod. ad Scribon. Larg. p. 12. sq. & Spanheim. de Ufu Numism. diff.
12. p. 482. 199.
Dominus ac rex aratorum. Cic. 5. Verr. 71. Accipite nunc quid
imperarit, & dissimulate vos, si potestis, vos intelligere ipsum Præ-
torem, quod tota Sicilia perspexerit, redemptorem decumarum,
atque adeo aratorum dominum ac regem fuisse.
Astrorum dominus Sol. Sen. Troad. 5.
Canum domini. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Canum vero tam fida custo-
dia, tamque amans dominorum adulatio.
Comitiorum dominus. Cic. 2. Verr. Interea comitia nostra, quo-
rum iste se, ut cæterorum hoc anno comitiorum, dominum esse arbi-
tratur, haberi cœpta sunt.
Senatus, dominus publici consilij. Cic. 3. de Legib. 28.
Dominus epuli. Cic. in Vatin. 31. Quum ipse epuli dominus Q.
Appius ablati esset, &c.
Regni dominus. Sen. Hippol. 5.
Regni tristis dominus. i. e. Pluto. Sen. Medea, 1.
Rerum domini. Virg. 1. Æn. 282.
Stygis dominus, Pluto. Sen. Oeth. 4.
Iustitia summi rectoris ac domini numen. Cic. 4. de Fin. 11.
In discordia dominorum, domus beata esse non potest. Cic. 1. de
Fin. 58.
Ancilla & dominus relativa. Cic. 2. de Orat. 276. Ut illud Nasica,
qui quum ad Poetam Ennium venisset, eique ab ostio quarenti En-
nium, ancilla dixisset, Domi non esse, Nasica sensit illam domini
jussu dixisse, & illum intus esse.
Dominus & imperans. Cic. de Univerf. 19. Deus autem & ortu & virtu-
te antiquiorem genuit animum, eumque ut dominum atque imper-
tantem obedienti præfecit corpori.
Dominus & moderator. Cic. 2. de Legib. 15. Sit igitur hoc jam a
principio persuasum civibus, dominos esse omnium rerum ac mode-
ratores deos.
Victor & dominus. Cic. 6. Philipp. 12. Sed quis unquam tantis opibus,
tantis rebus gestis fuit, qui se Pop. Rom. victoris dominique omnium
gentium tutorem dicere auderet?
Dominus in suos. Cic. pro Rosc. Amer. 78. Ne tandiu quidem dominus
erit in suos, dum ex iis de patris morte queratur.
Dominus simpliciter appellatur in Jure civili is, Qui quoquo tempore
usu cœpit. I. si finita. §. Julian. D. de damn. infect.
Domini quoque appellatio ad eos extenditur, Qui rei alicujus proprietatem
habent, etiam si usufructus alienus sit. Abulive tamen & Fi-
liusfamil. & cæteri liberi, qui in potestate sunt, & usufructuarii do-
mini dicuntur. Hæc ex Ulpiano. Cic. pro Rosc. Amer. Amplissima
pecuniæ dominus. Virg. 3. Ecl. 16.
Quid domini facient audent cum talia fures? Apul. 9. Met.
p. 233. Ed. Elmenh. Quidam pauper, modicæ casulæ dominus.
Sunt etiam amantium verba Dominus & Domina, blanditiis apta.
Ovid. 8. Epist. 8.
Hæc tibi sub domino est Pyrrhe puella suo. Et iterum,
Nam furor in dominam temeraria brachia movit. Sunt &
conjugatorum inter se. Ovid. 3. Trist. 3. 23.
Nuntiet huc aliquis dominam venisse resurgam. Tibull. 1.
2. 7. Janua difficilis domini. i. e. Mariti, ut Scaliger exponit.
Ita Suidas in illa voce præconis mulierem Athenis in jus vocan-
tis Aspasia & Dominus ejus citatur; Dominum, Maritum expli-
cat. V. Petron. cap. 67. p. 336. Ovid. 3. Amor. 7. 11. Alia
exempla notat Marcell. ad Hor. 2. Carm. 12. V. Barth. ad Cal-
purn. p. 344. & ad Stat. Silv. p. 47. Rittersh. ad Salvian. p. 266.
199. Adde & Nonium 4. 25. Dominum Æneam in regna recepit.
Virg. 4. Æn. 214.
Dominus, Qui in potestate habet. Cic. 3. Tusc. 11. Qui ita sit af-
fectus, cum dominum esse rerum suarum vetant xii tabulæ. i. e.
Rerum administrationem habere.
Res Veneræ tanquam dominus agrestis & furiosus. Cic. de Senect.
47. Bene Sophocles quum ex eo quidam jam confecto ætate quæ-
ret uterturne rebus Veneris, Dii meliora, inquit: Libenter vero
istinc tanquam a domino agresti & furioso profugi.
Acres domini. Lucret. lib. 5. 88. V. ACRES.

Bonus, assiduusque dominus. Cic. de Senect. 56. Semper enim
boni assiduique domini referta cella vinaria.
Brevis dominus. i. e. Qui non diu rerum potitur. Hor. 2. Carm.
14. 24.
Immites domini. Sen. Herc. fur. 7.
Justus dominus alicujus rei. V. JUSTUS.
Potens dominus. Virg. 6. Æn. 621.
Superbi domini. Virg. 12. Æn. 236.
Ignorare dominum nostrum. Cic. 4. Acad. 126. Ita cogimur dissen-
sione sapientum dominum nostrum ignorare.
Imponere dominum alicui. Cic. 13. Philipp. 17. Etiamne in nostros
liberos dominum & tyrannum imponebat?
Sui quemque juris & retinendi & dimittendi esse dominum. Cic. pro
Corn. Balb. 31.
Velle esse dominum in alicujus bonis. Cic. pro Domo sua, 107.
Una justa illa rogatione sua vir bonus dominum se in meis bonis esse
voluisset.
Dominus, Qui gladiatores seu munus gladiatorium emerendi fa-
voris causa dabat populo. Cic. 2. Att. 19. Populi sensus maxime
in theatro & spectaculis perspectus est, nam gladiatoribus qua domi-
nus, qua advocati sibilis conscissi.
Domini factionum, qui in factionibus aurigariis equorum vel, ut
alii placet, agitatorum greges subministrabant. Sueton. Ner. cap. 22.
V. Torrent. & Beroald. ad loc.
Deum κατ' ἐξοχὴν appellari dominum. S. Litt. propria ratio est. Sed
& Ethnicorum Dii appellantur Domini. Ovid. Hor. 4. 12.
— in dominos jus habet ille deos. conf. Apul. Met. p.
192. Gruter. p. vi. 1. DOMINO AESCVLAPIO.

DOMINA, æ. [*δέσπονα, κυρία*] ut Cupiditas honoris, dura do-
mina. Cic. in Parad. 5. Domina rerum omnium virtutes. Virg.
3. Æn. 113.
Et vincti currum domina subiere leones. h. e. Cybeles.
Herilis domina. Claud. 5. Paneg.
Una quædam virtus omnium domina & regina virtutum. Cic. 2.
Off. 28.
Inprimis Deæ dictæ sunt Domina, ut Venus, Petron. cap. 85. Juno,
Virg. 3. Æn. 478. His, Gruter. LXXXIII. 2. Deinde iisdem
notionibus ac Dominus, gaudere solet. Nam uxores suas etiam ple-
bei Domina vocabant. V. paulo ante in DOMINUS, Heinf. ad
Petron. cap. 66. p. 330. Spanheim. de Ufu & Præst. Num. diff. 12.
p. 487. Inprimis Heræ, Matronæ, Filiaquefam. hoc nomine auge-
bantur, & post annum 14. ætatis Dominarum nomen puellis Romanis
datum. Tiraq. notat ad Leg. 5. Connub. cap. 11. 12. Paul. Cyp. 2.
de jure Connub. 2. 8. Epict. Enchir. cap. 55. Notetur Dominus pro
Dominabus apud Curt. 3. 12. 8.

DOMINICUS, Adj. [*κυριακός*] Ad dominum pertinens. Sen. Epist.
47. Adjice obsonatores, quibus dominici palati subtilior noticia est.
Petron. cap. 31. Vinum dominicum: & cap. 28. Quisquis servus
sine dominico jussu foras exierit.
Dominica fides. Paul. in l. cum de lanionis. §. dum de villico. D.
de instr. vel instrum. leg.
Dominicæ habitationes. Columel. lib. 9. cap. 1. Et Rationes Do-
minicæ pecuarias conficere. Varro 2. de R. R. cap. 10.
Pecunia dominica. Ulpian. in l. servus. D. de fidejussoribus, Si vero
extra causam peculii fidejusserit: quod ex pecunia dominica solverit,
æque vindicabitur: quod ex peculio, condici poterit.
Dominicæ res appellantur Res Cæsarum, tit. Ne rei dominic. vel
templ. C. Et sic Dominici coloni, in l. 7. C. ubi caus. fiscal. Im-
peratores enim Domini appellabantur, l. 3. D. de his quæ in te-
stam. delent. V. DOMINUS.
Sacro usu, quod ad Deum, Dominum emphatice dictum pertinet.
Sic Dominicus dies, Dominica cœna. Hinc
Dominicum, subst. pro Cœna dominica, seu Comunione eucharistiæ.
Cyprianus in tractatu de Eleemosyna, Locuples & dives dominicum
celebrare te credis, quæ corbanam omnino non respicis, quæ in
dominicum sine sacrificio venis, quæ partem de sacrificio, quod
pauper obtulit, sumis. Ex Erasmo in Cyprian. Item Tempa
Christianorum. D. Hilar. ad Constantin. extr. lib. Verentes igitur
illi populi judicium e Dominico ad palatium transeunt. V. Gloss.
Speelm. Du Fresne & Hirolex. Macri.

DOMINICALIS, Idem. ut, Dominicalis Curia. Jct. in Dig.

DOMINULUS, dimin. apud Scævolum juxta Noricum textum, in l.
uxorem. §. testamento. §. de leg. 3. D.

DOMINŪLA, æ. f. Salvian. l. 4. p. 309.

DOMINOR, [*κυριεύω, δεσπόζω, αὐθεντώ, δεσπορεύω, κρατῶ, ἐπικρατέω*]
ari. Imperium gerere, & præesse.
Florere & dominari. Cic. 1. de Orat. 30. Hæc una res in omni
libero populo, maximeque in pacatis tranquillisque civitatibus præ-
cipue semper floruit, semperque dominata est.
Dominari & rerum potiri. Cic. 4. Acad. 126. Cleanthes qui quasi
majorum est gentium Stoicus, Zenonis auditor, solem dominari &
rerum potiri putat.
Dominari alicui regioni. Cic. pro Rabir. Posth. 126. Dominatus est
enim (inquit) Alexandria, imo vero in superbissimo dominatu fuit.
Victis dominabitur Argis. Virg. 1. Æn. 288.
Dominari in aliquem. Ovid. 1. Met. 77.
Sanctius his animal, mentisque capaciæ altæ
Deerat adhuc, & quod dominari in cætera posset. Cic.
de Senect. 37. Si usque ad extremum spiritum dominatur in
suos.
Dominari in re aliqua. Cic. 4. Fam. 12. Casus & natura in nobis do-
minatur. Virg. 2. Æn. 32.
— incensa Danai dominantur in urbe. Cic. pro Quint.
94. Non usque eo tamen ut in capite fortunisque hominum hone-
stissimorum dominantur hi, qui, &c.
In affectibus dominari. Quintil. lib. 2. cap. 5. Potentia domina-
tur in civitate. Cic. pro Cæcin. 71. Denique nimia ista quæ do-
minatur in civitate potentia, in hoc solo genere quiescit. Ufus
dicendi in omni pacata & libera civitate dominatur. Cic. 2. de
Orat.

Orat. 3. Consilium dominatur in corpore. Lucret. lib. 3. 193. Fortuna in Repub. dominatur. Cic. 1. Q. frat. 13. Neque enim ejusmodi partes Reip. geris, in qua fortuna dominetur, sed in qua plurimum ratio possit & diligentia.

Dominari inter aliquos. Cæs. 2. Bell. Gall. 31. Ovid. 3. Amor. 6. 63. Tu centum aut plures inter dominabere Nymphas.

Deus dominatur tota mente. Sen. Hippol. 2. Deum dicit amorem.

Dominor, aliquando passive capitur. Cic. 1. Off. 139. O domus antiqua, heu quam dispari dominare domino. Et Nigid. apud Priscian. 1. 8. p. 791. Ea natura est ut curari & dominari possit.

DOMINANS, Partic. [κυριεύων] Cic. 2. de Fin. 117. Maximas vero virtutes facere necesse est voluptate dominante.

Fame dominante. Cic. pro Cluent. 67. Ut etiam bestiae fame dominante plerumque ad eum locum, ubi pastae aliquando sint, revertantur.

Libidine dominante non est temperantia locus. Cic. de Senect. 40.

Nullo dominante ruunt equi, i. e. Nullo regente eos. Sen. Hippol. 10.

Dominans ille in nobis deus. Cic. 1. Tusc. 74. Vetat enim dominans ille in nobis deus injussu hinc nos suo demigrare.

Nomina dominantia. Hor. in Arte Poet. 234.

DOMINANTIOR, compar. [κυριώτερον] Lucret. lib. 3. 397. Et magis est animus vitae claustra coercens, Et dominantior ad vitam, quam vis animalis.

DOMINATUS, a, um. Partic. Imperium habens. Virg. 2. Æn. 363. Urbs antiqua ruit multos dominata per annos.

DOMINATUS, ūs. [κυριότης] Principatus. Cic. 4. de Fin. 58. Idem 4. Tusc. Dominatu regio Repub. liberata.

Dominatus & principatus. Cic. 11. Philipp. 36. Cassio vero sententia mea dominatum & principatum dicari. Caterum Dominatus & Principatus differunt. Illud est Imperium despoticum: hoc cum libertate conjunctum. Plin. Paneg. 45. Scis ut sicut diversae naturae dominatio & principatus ita non alius esse principem gratiore quam qui maxime Dominum graventur. Huc pertinet dictum Tiberii; Dominum se Servorum, Imperatorem militum esse, ceterorum Principem. Ita, Dominatus & Servile imperium synonyma sunt Donato ad Ter. And. 1. 1. 9. [Nempe pro Dominatu Servitutem possuisse Terentium adnotat. Mallem diceret, Servitutem justam & clementem, pro Servitute sub justo & clementi domino.]

Potestas & dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 29. Itaque necesse est illud in quo fit totius naturae principatus, esse omnium optimum, omniumque rerum potestate dominatuque dignissimum.

Cupiditatis dominatus. Cic. in Parad. 5. Quid eum cupiditatis dominatus excessit, & alius est dominus exortus ex conscientia peccatorum timor?

Opia, opes, majestas, dominatus. Cic. 5. Tusc.

Impotens dominatus. V. IMPOTENS.

Superbissimus dominatus. Cic. pro Rabir. Posth. 39.

Dominatu, in dativo dici Gellius ex Caesare author est: Sic enim ait, C. etiam Caesar, gravis author linguae Latinae in Anticatoque: Unius, inquit, arrogantia, superbiaque, dominatuque. Hac ille lib. 4. cap. 16. habere dominatum. Cic. in Parad. 5. Judex vero quantum habet dominatum!

Locari in dominatum. V. LOCUS.

Occupare dominatum. Cic. 5. Tusc. 57. Duodequadraginta annos tyrannus Syracusanorum fuit Dionysius, quum v. & xx. natus annos dominatum occupavisset.

Errerem commodorum omnis est in homine dominatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.

Jovo dominatu pulsū esse. Cic. pro Domo sua, 68.

Crudeli dominatu ab aliquo teneri urbs dicitur. Cic. 1. de Divin. 53. Quae erat urbs in Thessalia, tum admodum nobilis, ab Alexandro autem tyranno crudeli dominatu tenebatur.

DOMINATOR, oris. m. [κυριότης] ut, Dominator rerum deus. Cic. 2. de Nat. Deor. Plin. lib. 36. cap. 15. reti fœvus dominator, Neptunus. Sen. Hippol. 1159. otens dominator. Sen. Herc. fur. 13.

DOMINATRIX, icis. f. [κυριώτρια] Cic. 1. de Invent. 2. Cæca ac meraria dominatrix animi cupiditas. dominatrix Creta freti. Sen. Hippol. 85.

DOMINATIO, ōnis. f. [κυριότης] Cic. 5. Verr. Qua impudentia putatis eum in dominatione fuisse, qui in fuga tam improbus sit? contactus dominationis. Tacit. Vit. Agric. 30. Oculos quoque a contactu dominationis involatos habebamus. cupidines dominationis. Tacit. 16. Ann. 26. Quae cunctis malis dominationis cupidinibus flagrans, &c.

Inturnitas victoriae & dominationis. Cic. 8. Att. 21.

Agitia dominationis. Tacit. 14. Ann. 11. Cuncta ejus dominationis lagitia in matrem transtulit.

Res dominationis. Tacit. 4. Ann. 7. Et consiliis ejusdem ad spem dominationis uteretur.

Iena dominatio. Tacit. Vit. Agric. 32.

Indelis, superba, ignominiosa, flagitiosa dominatio. Cic. 3. Philipp. 4. Nemo est tam stultus, qui non intelligat, si dormierimus hoc tempore, non modo crudelem, superbamque dominationem nobis, sed ignominiosam etiam & flagitiosam esse ferendam.

Ima & moderata dominatio. Cic. 2. de Invent. 163.

Impotentissima dominatio. Liv. lib. 4. Decad. 4. Si audire juvat vera dominationis impotentissimae crimina.

Insuperanda dominatio. Vellej. 2. 60. 4.

Insuperbia atque aspera dominatio. Pompon. in l. 2. §. & quum placuisset. l. de Orig. juris.

Insuperfici dominationes. Tacit. 6. Ann. 45. Dum adipisceremur dominationes multa charitate.

Insuperbare dominationem. Tacit. 4. Ann. 1. Quo facinore dominationem captaverit, expediā.

Insuperbare sibi novam dominationem. Cic. 1. de Lege Agr. 19.

Insuperbare dominationem. Liv. lib. 4. Decad. 4. Et ipsum velut composita dominatione firmiorem futurum, &c.

Insuperbare sibi dominationem. Tacit. 4. Hist. 73.

Insuperbare dominationibus. Tacit. 13. Ann. 1. Segnis & dominationis aliis fastidius.

Habere dominationem in aliquem. Author ad Heren. lib. 4. Non sunt omnia committenda fortunæ, ne magnam nimis in nos habeat dominationem.

Quarere dominationem. Cic. 8. Att. 11.

Dominationem dici observavi, quum filiusfamilias jus patriae potestatis exit, sui que domini & juris, paterquefamilias efficitur. Id quia rariū est, idoneo censui quod hic infererem. Festus, Regalia exta appellantur, quae potentibus inperatum honorem pollicentur: privatis & humilibus hereditates: filiofamilias dominationem. Ex Turnebo.

DOMINIUM, [δουσιον] Imperium & principatus. Varro 2. de R. R. cap. 6. In mercando item (ut caetera pecudes) emptionibus, traditionibus, dominium mutant. Suet. in Tiber. cap. 59. ubi tamen ex MSS. Impatientibus remedium, pro, Romae domini in Codd. corr.

Dominium, jurisconsultis jus est de re corporali perfecte (quod salva legum prohibitione fiat) disponendi. Alciatus in l. traditionibus. C. de pactis. Dividitur autem dominium in directum & utile, l. j. §. fin. si ager vectig. Item in proprietatem & usufructum, l. qui usufruct. D. de verb. oblig. Sed & alias in jure inveniri domini species indicat Alciat. in Parerg. quem vide.

Dominium a Possessione differt. Dominium jus illud significat, quo rem facimus nostram, nobisque propriam: Possessio, in detentione & occupatione rei spectatur. Illud in jure, quod habemus de ipsa libere disponendi, positum est: haec in usu rei, & detentione magis veritatur: ipsa quidem dominio prior & antiquior, si rerum originem aspicias, sed juris ordine, autoritateque posterior. Ex Connano, hb. 3. cap. 3.

Dominia, Convivia hilariora sic dicta a Domino convivii exhibitore. V. Varr. & alios apud Gell. 2. 24. & Nonium 4. 125.

DOMNUS & DOMNA, per lync. in Commodiani Instru. 59. 1.

DOMNULUS & DOMNULA, dimin. V. Sidon. Epist. 15. 38. & Salvian. Epist. 4.

DOMNADIUS, i. m. pro Dominadius, i. e. Dominus ædis. Gloss. Lat. Gr. Domnadius. Cœnacularius, εὐδοκία. Hanc vocem auctori Rhetoricæ ad Heren. restituit Salmast. de jure Attico p. 73. Paulinus Nolanus Epist. 1. &c. S. Felicem saepe vocat Domnadium.

DOMUNCŪLA, æ. f. Parva domus. Symmach. 5. 66. Apul. 4. Miles. p. 146. Vitruv. 8. 10. Ulp. Dig. l. 47. t. 12. l. 3. §. 11.

DOMUSCULA, Idem Apul. 4. Miles. p. 154. Mecum primis ab annis nutritus & adultus individuo contubernio domusculae, imo vero cubi-culi torique sanctae caritatis affectione mutuo mihi pignorat.

DOMUTIO, ōnis. f. Idem ac Domutio, apud Nonium 2. 209. ex Pacuv. & Lucil.

D O N

DONABILIS, e. Plaut. Rud. 3. 1. 40. Infortunio hominem praedicas donabilem. Ambros. Serm. 59. Tertull. de Pudic. cap. 22.

DONACESA, [Δονάκησσα] Phitioidis mons, cujus meminit Plinius l. 4. cap. 8.

DONARIA, DONATIVUM. V. DONUM.

DONATUS, Cognomen virile Romanum. Notus Aelius Donatus V. C. Grammaticus doctissimus, qui fuit divi Hieronymi praceptor, orator Romanus. cujus extant in Terent. Commentaria. Alius ab hoc, & junior eo Ti. Claudius Donatus, cujus commentarii in Virgil. leguntur, & alia. De Donato Episc. Carthag. & denominatis ab eo Donatistis V. Scriptores Hist. Eccles. & Patres.

DONAX, [δοναξ] Calamus crassiore ligno, & tenui foramine, quem totum fungosa replet medulla, fruticosissimus, & non nisi in aquaticis natus, sagittariis aptissimus, longissima habet internodia; & dum calesfactus est, facile flectitur. Ex Plinio lib. 16. cap. 36. Est item Donax, Piscei genus, cuius meminit Plin. lib. 32. cap. ult.

DONEC, Adv. [ως, ὅφρα, ἕως, ἕσπερ] i. e. Quoad, vel Quousque. Cic. 5. Fam. 12. Ad prooperationem meam quiddam interest non te expectare donec ad locum venias. Plaut. Amph. 2. 1. 50. Neque ita di me ament, credebam primo mihi met Sofiae, donec Sefia ille egomet fecit sibi uti crederem. Usque donec. Plaut. Mil. 2. 2. 114. Ter. Adel. 4. 6. 6. Certum obfideri est usque, donec redierit. Usque adeo donec. Plaut. Cistell. 2. 3. 40. Ter. And. 4. 1. 37. Nunquam destitit erare usque adeo, donec perpulit. Donec effecero, sive perfecero. Ter. Phorm. 4. 1. 24. Virg. 1. Æn. 274. — donec regina sacerdos Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem Donec perveritum est ad haec tempora. Liv. Virg. 6. Ecl. 85. Cogere donec oves stabulis, numerumque referre Justit. Donec, pro Quoad. Ovid. Donec eram sospes. Idem 1. Trist. 8. 5. Donec eris felix, multos numerabis amicos. Liv. 4. 60. Nemo, donec quicquam virium superesset, corpori aut sanguini suo parceret.

DONICUM, [δόνικον] Idem significat quod Donec, Quoad, vel Quoad. Plaut. Capt. 2. 2. 89. Ego me amitti, donicum ille huc redierit. Idem Trucul. 2. 7. 57. Cate cap. 149. Donicum pecuniam fatistecerit, aut delegarit, pecus & familia quae illic erit, pignori sumo. Corn Nep. 22. 1. 4. Donicum aut certe vicissent, aut victi manum dedissent. V. Sosp. Charif. 2. p. 178. & Gifan. ind. Lucret.

DONO, as. V. DONUM.

DONUM, i. [δῶρον, δαξιδ] Plin. lib. 35. cap. 10. Graeci enim (ait) antiqui doron palmum vocabant: & ideo dora munera, quia manu darentur. Ter. Eun. 5. 9. 27. Quodvis donum & praemium a me optato, id optatum feres. Ubi Donatus, Donum, praemium est: & munus praemium: sed donum, praemium diis datur: munus, praemium hominibus. Nam separatim, donum deorum est, praemium virorum est fortium, munus hominum. & donum munusque tam ante factum quam post factum datur: praemium, non nisi post factum est. Donum, voluntarium: praemium debetur. Alii ergo δῶρον pronuntiant: primo donum: & sic praemium, quasi unam partem orationis. Donum est divinum rationis & consilii. Cic. 3. de Nat. Deor. 75. Mularum dona. Hor. 2. Epist. 1. 243. Donum atque munus. Cic. pro Arch. 18. Quare suo jure noster ille Ennius sanctos appellat poetas: quod quasi deorum aliquo dono atque munere

munere commendati nobis esse videantur. Idem pro Cluent. 66.
Tantum donis datis muneribusque perfecerat, ut, &c.
Agreste donum. Sil. lib. 13.
Amplissima imperatorum dona. V. **AMPLIUS**.
Breve donum exigui temporis. Sen. Hippol. 6.
Cerealia dona, i. e. Panis. Sil. lib. 7. 183.
Ditia dona. Stat. 10. Theb. 338.
Dulciana dona. Claud. 82. 1.
Exitiale donum. Virg. 2. Æn. 31.
Feralia dona. Ovid. 9. Met. 213.
Grandia dona. Ovid. 3. Epist. 30.
Gravia dona auro. Virg. 3. Æn. 464.
Jugalia dona. Ovid. 3. Met. 309. — donisque jugalibus arsit.
Lenæa dona, Vinum. Stat. 4. Sylv. 6.
Leviora dona. Ovid. 13. Met. 702.
Militaria. Suet. Aug. cap. 25. Tacit. 2. Ann. 9. 4. Cic. pro Mureri.
Nuptialia dona. Cic. pro Cluent. 28. V. **NUBO**.
Prælargata dona. Claud. de Sext. Conf. Hon. 73.
Pretiosa dona. Sen. Med. 10.
Prodiga dona. Stat. 2. Sylv. 1. 157.
Regale donum interverfum. V. **INTERVERTO**.
Regia dona. Virg. 1. Æn. 696.
Rustica dona. Ovid. 2. de Arte Am. 264.
Suspecta dona. Virg. 2. Æn. 36.
Tristia dona. Virg. 3. Æn. 301.
Uberiora dona. Ovid. 17. Epist. 222.
Venerabile donum. Virg. 6. Æn. 409.
Vile donum. Claud. de Laud. Seren. 29. 3.
Votiva dona. Sen. Hippol. 2.
Abnuere dona. Sen. Thyest. 6.
Abstinere dono & pactione. V. **ABSTINEO**.
Accedent tibi a me dona. V. **ACCEDO**.
Accumulare donis aliquem. Virg. 6. Æn. V. **ACCUMULO**.
Addere dono. V. **ADDO**.
Adolere altaria donis. Lucret. lib. 4. 1231.
Afferre Reip. donum. Cic. 1. Philipp. 32. Non intermittebas quasi donum aliquod quotidie afferre Reip.
Celebrari honore & donis. Virg. 8. Æn. 268. Proprium est dcorum.
Colere templa donis votivis. Sen. Hippol. 2.
Conferre dona. V. **CONFERO**.
Congesta dona undique. Sil. lib. 13.
Corruptentia fensus dona. Claud. de Tert. Conf. Hon. 188.
Deamata dona. V. **DEAMO**.
Dare dona & munera. Cic. pro Cluent. 66. Tantum donis datis muneribusque perfecerat, ut, &c.
Dare dono & Dona. Ter. Eun. 4. 6. 10. Hanc tibi dono do. Ibid. 1. 2. 55. Nam solus dona dat?
Empta pax donis. Lucan. lib. 10.
Exigere dona. Stat. 10. Theb. 338.
Expectata dona laborum. Valer. 7. Argon. 417.
Infecta dona facere. V. **INFECTUS**.
Illitum veneno donum. V. **ILLINO**.
Ornari donis honestis. Hor. 2. Epist. 2. 32.
Peragere dona, Donare quod promiferas. Virg. 5. Æn. 362. Post ubi confecti curfus, & dona peregit. V. **PERAGO**.
Rependere dona alicui. Stat. 9. Theb. 659.
Sacrata dona templorum. Valer. 7. Argon. 48.
Superare aliquem supplicibus donis. Virg. 3. Æn. 439. Junoni cane vota libens, dominamque potentem Supplicibus supera donis.
Tribuere dona alicui. Ovid. 9. Met. 403.
Donum honorarium, i. e. Quod datur patrono: ab Honore dictum, quod hujusmodi muneribus clientes patronos suos soleant honorare. Neque enim ut hodie, ita olim patroni mercede conducti clientum negotia suscipiebant, quod illo tempore ignominiosissimum putabatur. Grati tamen clientis erat, acceptum a patrono beneficium munusculo aliquo remetiri, quod illi donum honorarium vocabant. Budæus. V. **HONORARIUM**.
Donum & Munus, ait Ulpianus, sic differunt, ut genus & species. Nam genus esse donum labeo, a donando dictum: munus speciem. Nam munus esse donum cum causa, ut puta, natalitium, nuptialitium, l. 194. D. de verb. oblig.
DONO, [*δωρεῖν, δωρεῖν*] are. Munus dare. Plaut. Aulul. Ab eo donatur auro, uxore, & filio.
Inferi quidem & donari ab arte non possunt omnia; sunt enim illa dona naturæ. Cic. 1. de Orat. 114.
Dono tibi hanc rem. Cæf. 7. Bell. Gall. 11. Prædam militibus donat.
Dono te hac re, Dono te munere. Cic. pro Arch. 5. Itaque si civis Romanus Archias legibus non esset, ut ab aliquo Imperatore civitate donaretur, perficere non potuit? Suet. Aug. cap. 51. Et ne enumerem quot & quos diversarum partium venia & incolumitate donatos. Corn. Nep. Attic. C. 2. extr. Auxit hoc beneficium alia quoque liberalitate: nam universos frumento donavit.
Donare alicui multa large & effuse, h. e. Honorifice præmiari. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Non pauca suis adiutoribus large effuseque donabat.
Circumspectius donare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 14. Hoc enim ipsum secuti sunt qui nullam legem huic constituerunt, ut circumspectius donaremus, circumspectius eligeremus eos in quos merita conferuntur.
Donare aliquem æternitate. Plin. lib. 2. cap. 7.
Auro donari. Propert. lib. 3. 23. 21.
Corona donari. Cic. 5. Fam. 12. 3. Verr. 183. de Opt. Gen. Orat. 19.
Donare aliquem dono. Plaut. Stich. 5. 2. 8. Sic, Donare aliquem præmiis, apud Cic. pro Rosc. Amer. 23. Et Donare militem donis, apud Liv. 4. Bell. Pun.
Culpa gravis precibus donatur. Ovid. 2. de Ponto, 7. 51.
Fugam donare alicui. Sil. lib. 15.
Funera alicui donare. Sil. lib. 15. — & quot funera Prænis Donarunt prævi suffragia tristia campi!
Gaudiis donare aliquem. Plaut. Aul. 5. 1. 1.
Immortalitatem alicui donare. Cic. in Pison. 7. Mihi pop. Rom. uni-

versus illa in concione non unius diei gratulationem, sed æternitatem immortalitatemque donavit.
Mentem utinam tibi istam dii immortales donarent. Cic. 1. in Catil. 22.
Munere aliquem donare. Virg. 5. Æn. 282. Sergeffum Æneas promisso munere donat. Ovid. 2. de Arte Am. 261.
Nec dominam jubeo pretioso munere dones. Virg. 5. Æn. 361.
Hoc juvenem egregium præstanti munere donat.
Munera donare alicui. Cic. 5. Tusc. 90.
Nominem donare. Lucret. lib. 1. 95.
Quod patrio princeps donat nomina regem.
Puellam juveni donare. Catul. 60. 23.
Salute donare aliquem. Tibul. lib. 3. 1. 21. Sed primum nympham larga donate salute.
Vacatione donare. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
Dono te ob istuc dictum ut expers sis metu. Plaut. Afric. 1. 1. 31.
Honoribus donandus infans. Stat. 5. Theb. 741.
Laurea donandus Apollinari. Hor. 4. Carm. 2. 9.
Donare dicimus pro Condonare. i. e. Ignoscere. Sen. lib. 5. Controv. Multa donanda ingenii puto: sed donanda vitia non portenta sunt. Inde Justin. 32. 2. 5. Donare filio patrem. i. e. Ignoscere patri prope filium. Suet. Aug. cap. 5.
Donare est etiam remittere aliquid in gratiam alterius. Cic. 5. Fam. 4. Tuas inimicitias ut Reip. donares. V. Gron. Observ. 3. 23. Burm. ad Quintil. Decl. 1. 9. p. 22. & Drakenb. ad Sil. 15. 603.
Interdum significat Remittere laborem, &c. Sil. 1. 487. Pyrenen Alpesque tibi mea dextera donat. V. Drakenb. ad loc.
DONATUS, Partic. [*δωρημένος, δωρητός*] Cui aliquid dono datum est. Virg. 5. Æn. 305.
Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit.
Æs alienum alicui ab aliquo donatum. Cic. Brut. 6. Neque Dyrrhachium inficiantur, sed sibi donatum æs alienum a Cæsare dicunt.
Homo quasi divino munere donatus Reip. Cic. de Arusp. Resp. 6.
Donati incolæ Latio. Plin. lib. 3. cap. 20.
Toro aliquo donata virgo. Claud. Epithal. Pallad. & Celer. 51.
Promisso donata est munere pubes. Sil. lib. 16.
Divinitus æterna donata salute. Lucret. lib. 5. 1214.
DONATIO, onis. f. [*δωρεῖς*] Donationem proprie dici existimat Ulpianus, quum quis ea mente dat, ut statim velit accipientis fieri, nullo casu ad se reverti; & propter nullam aliam causam facit, qua ut liberalitatem & munificentiam exerceat: quod si sub conditione fit non est donatio. Cic. in Orat. 19. Ut corona aurea donaretur, ea quoque donatio fieret in theatro, populo convocato.
Bonorum donatio. Cic. 4. Philipp. 9. Quos non bonorum donatio non agrorum assignatio, non illa infinita Pompeji hasta satiavit.
Donatio, pro Immodica & vitiosa largitione. Cic. pro Rosc. Amer. 2. Rapinæ, furta, donationes. Idem 3. Verr. 185. Quæ tua donatio singulari impudentia prædita.
Donatio mortis causa, est, quum Quis habere se mavult, quam eum cui donat: magisque eum, cui donat, quam hæredem suum, l. D. de donat.
Donatio honoris causa, est, Quam uxor marito ad honorem ac dignitatem aliquam consequendam facit. Cajus l. 42. D. de donat. in vir. Nuper ex indulgentia principis Antonini recepta est alia causa donationis, quam dicimus Honoris causa, ut ecce, si uxor viro l. clavi petendi gratia, donet, vel ut equestris ordinis fiat, vel dorum gratia.
Donatio propter nuptias dicitur, Quæ tum ante, tum post contractas nuptias a viro in mulierem confertur: ait Imper. §. 3. de donat. & 20. C. de donat. ante nupt.
DONATOR, oris. m. Hieron. ad Ctesiph. cap. 3. Semper largito semperque donator Deus est. adde Sen. Hippol. 1212. & Symmach. 10. Epist. 8.
DONATRIX, tricis. f. Prudent. Hippol. passione v. 171.
DONARIUM, ii. n. [*δωρεῖον, δωρεῖον*] Donum est, non locus ubi ponitur donum, inquit Valla lib. 1. Contrarium tamen dicit Servius Perottus, Donaria, ipsa dona, quæ diis offeruntur, & sacras munus atque aras ornant. Macrobius. Ornamenta vero sunt clypei, coronæ & hujusmodi donaria. Justin. Imp. Instit. §. 8. de rer. di. Donaria sunt ea quæ ad ministeria Dei dedicata sunt. V. Thomam librum de hoc ipso argumento.
Contingere manibus donaria. Ovid. 3. Fast. 335. Et sua placandis nectunt donaria divis. Coripp. 4. n. 11.
Donaria, abusive ipsa Templa in quibus donaria offeruntur. Virg. Georg. 533. — ductos alta ad donaria currus. Gell. lib. cap. 10. Ubi reponi solent signa vetera, quæ ex eo templo collata essent, & alia quadam religiose donariis consecrata. Apul. 2. Flor. Ibi donarium deæ perquam opulentum, plurima auri & argenti ratione in lancibus, speculis, poculis & hujusmodi utensilibus. Difficile est utram notionem secutus sit Lucan. lib. 9. 517. Non illic Libycæ posuerunt ditia gentes Templa nec Eois splendent donaria gemmis. Vet. Gloss. I. naria; δωρεῖον, ναὶ, πρῶτον, ἵερὰ δωρεῖον.
DONATARIUS, Cui quid dono datur, præfenti vel absenti. l. etic. l. absenti. D. de donat. l. nec ambigi. C. eod. tit.
DONATIVUS, Adj. Qui donare potest. Paulus, Si duobus debitor mortis causa donativus creditor, uni acceptum tulit, & conluerit: eligere potest utri condicet. §. pen. l. Senatus censuit. D. de mort. caus. donat. Haloander hanc vocem non agnoscit, sed pro Donaturus reposuit.
DONATIVUM, i. n. [*δωρεῖον*] Munus quod a principe vel imperatore donatur militibus: ut ob victoriam, aut adoptionem Cæsaris, & auspicia imperii. Dabatur & per ambitionem, captandi gratia. Suet. Domit. cap. 2. Patre defuncto, diu cunctatus, an duplum donativum militi offerret. Idem in Neron. cap. 7. Populo congiarium, militi donativum proposuit. Observes Congiaria populo, Donativa militi: confundit quidem Curtius: distinctionem observant alii. Tacit. 12. A. 41. 3. Additum nomine ejus Donativum militi, congiarium plebi. Pl. Paneg. cap. 35. Datum congiarium populo & datum torum, cum nativi partem milites accepissent.

Pronuntiare donativum. Sueton. in Calig. cap. 46. Pronuntiateque militi donativo, centenis viritum denariis, quasi omne exemplum liberalitatis supergressus: Abite (inquit) latti, abite locupletes.

DONATICUS, a, um. Adj. Donaticæ coronæ, [δωρητικὸν στέφανον] Quibus victores in ludis donabantur: quæ postea magnificentiæ causæ institutæ sunt super modum aptatarum capitibus, quali amplitudine fiunt quum lares ornantur. Festus. Ubi Scalig. V.

DONOSUS, a, um. Liberalis. Plaut. Epid. 2. 3. 14. & Truc. 1. 1. 64. Alii Damnosus legunt. Quibusdam placere video Danosus quasi a Dano. V. Taubm. ad Truc. 1. 2. 44.

DONIFER & DONIFERUS, a, um. Idem apud Augustin.

DONIFICO, are. Hygin. fab. 112. Ajax cum Hectore donificantes discessere. V. Muncker.

DONUS, i. [δῶν] Ponderis genus quoddam est, libram unam & duodecim uncias continens. Sic Cæli Rhodig. lib. 10. cap. 6.

DONYSA, [Δώνισσα] Insula Cycladarum una, cujus meminit Virg. 3. Æn. 125. — viridemque Donyfam.

D O R

DORA, [Δόρα] Fons inclytus Arabiæ, non procul a Daulote alio quoque fonte, de quo vide Plin. lib. 6. cap. 28.

DORACE, [Δόραξ] Insula nomen in situ Perico, cui Mazena quidam præfuit, a quo Mithropastes Satrapa, Darium fugiens hospitio acceptus est, navigationis ducem postea sese illi præbens, quo in patriam, quod quærebat, remearet. Ex Strab. lib. 16.

DORCAS, adis. f. [δωρηκὴ] Latine Dama dicitur. Martial. lib. 13. 88. Delicium parvo donabis dorcada nato. Plin. lib. 28. cap. 8: Dorcadis pelle collo suspensa.

DORCÆDES, um. f. Insulæ sunt maris Æthiopicæ quas Gorgones habitasse feruntur.

DORCATION, i. n. Herba eadem quæ Dracontea vel Dictamnus. Apul. de Herb. cap. 14. & 62.

DORCIDION, i. n. Pulegium. Apul. de Herb. cap. 92.

DORDRACUM, i. n. Urbs Hollandiæ. *Dordrecht*. V. Rutgerf. V. L. 3. 12.

DORELLA, **DRODA**, sive **DRODELLA**, Semen est aurei coloris, quod plerique legitimum referre Myagrum falso existimant. Siquidem foliis rubiam non æmularur, sed sylvestrem erucam, ut quæ laciniata spectentur: nec seminem profert fenogrecæ simile, sed papaveris modo exile. Author Matthioli. ad Dioscor. lib. 4.

DORICUS, V. **DORIS**.

DORIDES, [δωριδῆς] ut ex Ælio Dionysio refert Cælius, Mensæ quædam coquinariæ sunt: sic dicitur ἀπὸ τῆς Δωριῶν, quod signat polire: unde etiam inflectitur *δωρον*, quo nunc hasta significatur, nunc simpliciter omne lignum. V. Rhodig. lib. 8. cap. 15. extr.

DORII, & **DORIENSES**, sive **DORES**, [Δωριεῖς] V. infra **DORIS**. Sunt & ejusdem nominis Populi in Asia, Caribus vicini ad Carpathium mare, a superioribus oriundi, quorum frequens est mentio apud Herodot. lib. 1.

DORILÆI, vel potius **DORYLÆI**, [Δωρυλαῖοι] Phrygiæ populi, in conventu qui a Synnada accipit nomen, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 29.

DORION, [Δωριον] Oppidum est Messeniæ, juxta quod Thamyris citharædus Musas ad cantus certamen provocavit. Meminit hujus oppidi Plin. lib. 4. cap. 5. Item Lucan. lib. 6. 353. — Pteolosque & Dorion ira Nobile Pieridum. Al. Flebile. Est & ejusdem nominis Oppidum in Magnesiâ, apud eundem lib. 4. cap. 10. Tertium item in Ionia, minoris Asiæ regione, apud eundem lib. 5. cap. 29.

DORIS, idis. f. [Δωρίς] Regio est Græciæ juxta Maliacum sinum, cujus a tergo mons est Oeta, a qua Dorii sive Dorientes, sive Dores appellati. Ab his etiam Dorica lingua. Cic. pro Flacc. 64. Ubi Græv. V. Doris item urbis ejus regionis. Dorios Plato l. 3. de LL. appellatos existimat a Dorico quodam, a quo exules restituti sunt, quum prius Achivi nominarentur. Servius vero a Doro Neptuni filio nominatos affirmat. Sunt etiam qui a Doride Nympha Oceani & Tethyos filia nomen putent sumpsisse: quæm Nereo fratri uxorem dedit, & ex qua magnus nymphaeum numerus procreatus est. Quæ quoniam maris dea est, aliquando pro mari a poetis usurpatur. Amara Doris. Virg. 10. Ecl. 5. Doris amara suam non intermiscet undam.

Cærulea Doris. Ovid. 13. Met. 742.

Formosa Doris. Propert. lib. 1. 17. 25.

Glaucæ Doris. Stat. 4. Sylv. 2. 28.

Spumose Doridos antra vitrea. Stat. 3. Sylv. 2. 16.

Doris Locrensis, uxor Dionysii Syracusani. Cic. 5. Tusc.

DORICUS, Adj. [Δωρικος] ut, Dorica castra. Virg. 2. Æn. 27. Genus Doricum. Sen. Agamemni 6. Nox Dorica. Val. Flacc. 2. Argon. 573.

DORIS, Nympha. V. supra in **DORIS**, Regio.

DORIS, idis. Herba est anchusæ similis, lanuginosior tamen, & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum: & in hoc ab anchusâ distinguitur. Hæc Plin. lib. 22. cap. 20.

DORISCUM, [Δωρισκόν] Promontorium in Attica, a Pyrrho XLII. M. pass. distans, tradente Plin. lib. 4. cap. 7.

DORISCI, [Δωρίσκοι] Arianae regionis populi, de quibus Plin. lib. 6. cap. 23.

DORISCUS, [Δωρισκός] Thraciæ locus est. Plin. lib. 4. cap. 11. Doriscus CXX. millium hominum capax, ita Xerxes ibi dinumeravit exercitum. Fuit igitur tabulato cuiusdam adfinitis, quo conferto quantum militum esset disposci potuit. Alia enim ratio tantam multitudinem numerandi non suppetebat. Id quod pluribus. lib. 7. Herodot. persequitur.

DORIUS, [Δωριεύς] Fluvius Hispaniæ, qui Lusitaniam a Galleciâ separat. Ptolem. Hunc Plin. appellat Turium. V. **FURIUS**.

DORIUS, Adj. [Δωριεύς] Idem quod Doricus, ut Carmen Dorium. Hor. Vol. II.

Epod. 9. Ubi Schol. V. & Elmenh. in Indice in Apul.

Frat autem Dorium, Cantilena ad virtutem incitans. Unde proverbium, A Dorio ad Phrygium. V. Erasmi. in Chiliad. Mart. Capel. l. 9. p. 317. & Apul. 1. Florid.

DORIXANUM, i. n. Flumen Indiæ aurum vehens. Curt. 8. 9. 18. Propert. 4. 5. 21. Si te Eoa, Dorixanum, juvat aurea ripa. Turneb. & Bræckh. placet Doroxanum.

DORMIO, tvi, itum, [εἰδο, καθεύδο, κοιμάμαι, δουράνω, ύπνώ] ire. Cic. 2. de Divin. 119. Contrahi autem animum Zeno & quæsi labi putat, atque concidere, & ipsum esse dormire. Plaut. Trin. 3. 2. 100. Dormibo placide in tabernaculo. Hic est futurum antiquum, quod & apud Cæsonem legitur, cap. 5. Et valebit rectius, & dormibit libentius.

Dormire sine omni cura. Plaut. Trin. 3. 1. 20.

Altum dormire. Juven. 1. Sat. 17.

Ex lassitudine arctius dormire. Cic. 2. de Invent. 14. Arcte & graviter. Idem 1. de Divin. 59.

Exiguam dormire. Plin. lib. 10. cap. ult.

Dormire in dexteram aurem, fiducia alterius, est Securum & incurium esse. Plin. Epist. penult. lib. 4.

Dormire otiose in utramvis aurem, est Animo otioso, securo, vacuoque esse. Ter. Heaut. 2. 3. 101. Ademptum tibi jam faxo omnem metum, in aurem utramvis otiose ut dormias.

Viduo cubili dormire. Ovid. 2. Amor. 10. 17.

In medios dormire dies. Hor. 1. Epist. 2. 30.

Dormit ad horam tertiam. Cic. 10. Att. 15. Puella ejus mane primum dormit ad horas tres.

Ad lucem dormire. V. AD præpositionem.

In lucem dormire. Hor. 1. Epist. 19. 34.

Dormire totum mane. V. **MANE**.

Tam multum dormiens. Cic. 2. de Divin. 140. Nec tam multum dormiens ullo somno sum admonitus tantis præfertim de rebus.

Noctes longas dormire. Hor. 1. Carm. 25. 7.

Nox est perpetua una dormienda. Catul. 5. 6. [Forte, Perpetuo.

In utrumvis dormire oculum. Plaut. Pleud. 1. 1. 121. Sensum habet eundem cum eo, Dormire in utramvis aurem.

Non dormire alicui, dicitur is qui non infervit ei, neque per omnia gerit morem. Cic. 7. Fam. 25. Capius (opinor) olim, Non omnibus dormio: Sic ego, Non omnibus, mi Galle, servio. Plutarchus in libro cui titulum fecit *εἰσπνοῆς*, fabulam super hæc re non illepiddam narrat. Quum Galba quispiam (aliis Cabbas, aliis Calbus vocatur) convivio Mæcenatem excepisset, sentiretque jam e nutibus hominem inflammatum in uxorem suam, sensum demisit caput, perinde quasi dormiret. At quum interea famulus quispiam eâ mensam accedens, vinum clam tolleret, ibi jam vigil & oculus: Infelix, inquit, an nesciebas me soli Mæcenati dormire? V. Erasmi. in Proverb. Non omnibus dormio. Cæli Rhodig. lib. 12. cap. 16. V. etiam **PARARENCHO**.

Dormit Sol. Plaut. Amph. 1. 1. 126.

Proficisci ad dormiendum. Cic. 2. de Divin. 122.

Ire dormitum. Hor. 1. Serm. 6. 119.

Item Otiosum, quietum esse. Martial. lib. 10. 62. Plant. Afin. 2. 4. 24. Dum reperiam qui queritent argentum in finem, hic vos dormitis interea domi. Ter. Heaut. 4. 4. 8. Dormiunt, pol ego istos commovebo.

DORMIENS, Partic. [εἰδων] Qui dormit. Significat etiam Cessantem sive Cessatorem. Ter. Adel. 4. 5. 59. Quid? credebas dormienti hæc tibi confecturos deos? Dormientes, pro Cessatoribus, incuriis, & negligentibus sua agentibus. Hinc vulgatum illud, Vigilanti & non dormienti jus civile scriptum est. I. pupillis. in fin. D. quæ in fraud. credit. Vigilantes autem accipimus, qui suarum rerum satagunt.

DORMITIO, õnis. Varro Sexag. O stulta nostri pectoris dormitio vigilabilis. Et alio loco idem, Quid mihi cum somno, si dormitio tollitur? Nonius 2. 39. Utuntur hac voce pallim Patres, & sepiissime de morte intelligunt. Usque ad diem dormitionis suæ. Hieron. Epitaph. Paul. cap. 7. V. Callimach. Epig. 14.

DORMITIO, [εὑπνοία] are. Leviter dormio. Cic. 2. Att. 16. Crenato mihi & jam dormitanti pridie Calend. Maias epistola illa est reddita. Hor. in Arte Poet. — quandoque bonus dormitat Homerus. h. e. Negligenter scribit. Quandoque errat bonus poeta. Acron. Dormitandum tibi non est: h. e. Non cessandum, non negligenter curandum & agendum. Plaut. Epid. 1. 2. 59. Oscitans & dormitans sapientiâ. Cic. 2. de Orat. 124. Dormitare videtur pro Dormire accipi. Cic. 1. de Divin. 59. Ad lucem denique arcte & graviter dormire cœpisse. [Nisi legendum Dormire. H. St.

DORMISCO, [δωρίζω] ere. Idem quod Dormire. Plaut. Curc. 2. 3. 81. Caput deponit: quum dormiscit, ei subduco anulum. Sed pro Quum dormiscit, Condormiscit alii, quod fatius.

DORMITOR, õnis. m. Martial. lib. 10. 4. Quid tibi dormitor proderit Endymion?

DORMITATIO, õnis. f. Apul.

DORMITATOR, õnis. m. [εὑπνοίας] Qui solet dormire, & omnia negligentius agere. Plaut. Trin. 4. 2. 20.

DORMITORIUS, Adj. [κοιμητικός] ut Dormitorium cubiculum, ubi dormiunt. Plin. 5. Epist. 6. Adhæret dormitorium membrum, tranatu interjacente. Idem 2. Epist. 17. Carruca dormitoria. V. **CARRUCA**, in **CARRUS**.

DORMITORIUM, ii. n. Subst. [κοιμητήριον] Locus in quo dormimus. Plin. lib. 30. cap. 6. Post hæc jubent eum in pariete dormitoriæ ejus tectorio includi, & obliuari antlo. [Ibid. p. 9. Cubiculum dormitorium. i. e. In quo tum dormire consuevit. qui plurimæ habebant cubacula & fere pro singulis anni temporibus aliis utebantur.]

DORMITURIO. Apul.

DORON, [δωρον] Palmum significat, & munus. Plin. lib. 35. cap. 4. Græci antiqui doron palmum vocabant; & ideo dora munera: quia manu darentur.

- DORON**, [*Δωρον*] Ciliciz oppidum, apud Plin. lib. 4. cap. 27.
Est item Doron, Flumen Phœnicis, authore eodem Plin. lib. 5. cap. 19.
- DORONICUS**, i. Ita vulgus officinarum nominat radicem, quam inprimis commendant Arabes, & præsertim Avicenna ad cordis affectus, contra venena & deleteria medicamenta. Plantam, cujus hæc sunt radices, hæcenus non vidimus: quanquam asserit Ruellius foliis esse fere acuti rumicis. Alii vero ea leucio familia esse volunt.
- DORONICUS** Actuario Carnabadium dicitur. Affertur ex Alexandria Ægypti, & ex Gargano Apuliz, sed viribus longe infirmior. V. Matthiol. in lib. 2. Dioscor.
- DOROTHEUS**, [*Δωροθέου*] Pictor insignis fuit, Neronis principatu, qui Anadyomenen, quam tabulum Augutus dicaverat, carie confescentem, renovavit, aut potius aliam pro ea sua manu substituit, ut refert Plin. lib. 35. cap. 10.
Alius fuit Dorothæus medicus, de quo idem Plin. lib. 22. cap. 22.
Dorothei cujusdam meminit. Cic. 2. Verr.
- DORSENUS** Fabius, Poeta comicus, cujus testimonio & versibus utitur. Plin. lib. 14. cap. 13.
- DORSUM**, i. n. & **DORSUS**, i. m. [*ὄπισθεν, μετὰ τὸ στήθος, ὀστέον*] Dicitur tota posterior corporis pars, quod ea devexa sit deorsum, ut inquit Festus. Plaut. Mil. 2. 4. 44. Timeo quid rerum gesserim, ita dorsus totus prurit.
Curvum dorsum. Sen. Oedip.
Subire onus dorso. Hor. 1. Serm. 9. 21.
Educto surgit in aëra dorso. Lucan. lib. 2. 428.
Pandum dorsum. Sen. Agam.
Recurva dorsa campi. Claud. de Aponi balneis, 54.
Crepidolongi dorsa. Stat. 1. Achil. 448.
Duplici dentalia dorso. Virg. 1. Georg. 172. De Aratro.
Dorsum in mari. Virg. 1. Æn. 114. Dorsum immane mari summo.
Idem 10. Æn. 303.
Nanque inflicta vadis, dorso dum pendet iniquo.
Significat duriorē arenam, ut ait Servius, quæ remeantibus fluctibus & euntibus densatur, & in modum saxi indurescit: quod a nautis pulvianus dicitur. conf. Nonium 6. 61. Abiter dorsa gurgitis Paulin. Jamb. ad Cyther. 69. & Avien. Perieg. 217. Obliqua maris dorfa. Intelligent enim superficiem maris sive summa fluctuum ut Prudent. vocat.
- Dorsum**. Promontorium. Plin. Epist. 184. Hæc lacu propius, illa latius utitur, hæc unum sinum molli curvamen amplectitur: illa editissimo dorso duos dirimit. Dorso, i. e. Promontorio in lacum prominente. Imo de omni editiori tractu intelligendum est. Dorsum nemoris, Hor. 2. Sat. 6. 91. Dorsum urbis. Liv. 1. 3.
- Dorsum** antiqui dicebant, quod nunc Dorsum dicimus. Inde Dorsuaria jumenta a Varrone dicta, 2. de R. R. cap. 10. quæ dorso velunt, Ad quam rem (inquit) habent jumenta dorsuaria domini, alii equas, alii pro his quid aliud, quod onus dorso ferre possit. Hinc Ital. *Dorso*, Gall. *Dors*. V. **DORSUARIUS**.
- DORSUALIS**, e. Apul. Met. 1. 11. p. 266. Elm. Nota dorsualis. Solin. cap. 22. Delphini Spinæ dorsuales. Ammian. 22. 15. Ferarum dorsuales crustæ. Idem 19. 8. & absol. Dorsuale sc. jumentum.
- DORSUALIA**, Abl. [*ἐπιπλοῖα*] Tegumenta, quibus equi & boves teguntur. Treb. Poll. in Gallien. cap. 8. Processerunt centeni albi boves, cornibus auro jugatis, & dorsualibus fericis discoloribus præfulgentes. V. Salmast. in Capitolin. Ver. cap. 9. Hug. de Milit. Equestr. 1. 4.
Dorsualia, Budæo dicuntur, quæ igni opponuntur quum accumbimus.
- DORSUARIUS**, vel **DORSUARIUS**, Adj. [*ὄπισθεν*] ut, Dorsuaria animalia, quæ dorso aliquid portant. Varr. 2. de R. R. cap. 6. in fine, Greges fiunt fere mercatorum, ut eorum qui e Brundisino aut Apulia asellis dorsuarius comportant ad mare oleum, aut vinum, itemque frumentum, aut quid aliud. Conf. **DORSUM**, ad fin.
- DORSUOSUS**, Adj. Solin. cap. 40. Ita incertis motibus nunc in brevia rescinditur dorsuosa, nunc ætibus inundatur inquietis. & Ammian. 22. 20. Pontus confurgit in brevia dorsuosa.
- DORSIFER**, Occurrit de mula dictum apud Ferret. Mus. Lapid. p. 344.
- DORSO**, Cognomentum gentis Fabiæ, ut Labeo, Mento. V. Sigon. de Cogn. Rom. cap. 5. De C. Fabio Dorsone, qui capta a Gallis Urbe per medios hostes in collem Quirinalem, Gabino cinctu, sacra manibus gerens, ad statum sacrificium gentis suæ per medias hostium stationes penetravit incolumis, & inde in Capitolium reversus est. V. Liv. 5. 46. pr.
- DORTECUM**, Ptolem. cap. 9. lib. 3. Myziæ superioris civitas, juxta Danubium amnem.
- DORUS**, Neptuni filius, qui regnavit in parte Græciæ, a quo Dori dicti, authore Servio apud Virg. 2. Æn. 27.
Meminit & Dori cujusdam Diod. lib. 6. a quo Dorienses dictos ait.
Dorus item gentile pro Dorico. Propert. 3. 7. 44.
Et cecinisse modis, Dore poeta, tuis. MSS. Dure. Scalig. Pure. Beroald. Coe substituit. Brœkh. tamen Scriverii autoritate motus Dore retinendum suadet.
- DORYCLUS**, [*Δωρυκλῆς*] Filius nothus Priami, quem Ajax in bello Trojano interfecit, ut scribit Homer. lib. 11. Iliad.
Doryclus alter, frater Phinci regis Thraciæ, de quo Virg. 5. Æn. 620.
Fit Beroe Ismarii conjux longæva Dorycli.
- DORYCNIUM**, [*Δωρυκνίον*] Strychni genus Theophrasto, radice candida, longa, cubitali, cavaque, folio erucæ majusculo, caule quadricubitali, capite gæthyi majore, pilosioreque, pilulæ platani non absimili. Drachmæ pondere datur, ut sibi quis placeat, & pulcherrimum se existimet: duplicatum pondus majorem insaniam creat, spectris vanis animo obversantibus. Triplicatum perpetuas gignit furias, cui ponderi liquid adjiciatur, præsentem necem affert. Ab his effectibus a quibusdam Solanum manicum appellatur.
Dorycnium autem dictum putatur, quod lancearum cuspides in prælio eo tinguerentur. Meminit & Plin. lib. 22. cap. 31.
- DORYLLAS**, [*Δωρυλλᾶς*] ponitur ab Ovid. 5. Met. 129. in his, qui in Persej cum Andromeda nuptiis ceciderant. distillimus agrestis opulentiz.
Alius Doryllas Centaurus apud Ovid. 1. Met. 380.
- DORYLÆUM**, Ptolem. cap. 2. lib. 5. magna Phrygiæ civitas. Plin. lib. 5. cap. 20. Dorylam vocat, juxta quam oritur Hermus amnis.

- DORYLAUS**, rei militaris peritissimus, magna familiaritate Mithridati Evergetæ devinctus, ut ait Strabo lib. 10.
Fuit & alter Dorylaus legatus Deiotari regis ad Casarem. Cic. pro Deiot.
- DORYLENSIS**, Populi. Cic. pro Flacc. 48.
- DORYPETRON**, [*δωρυπέτρον*] Herba, quam alii Leontopodion vocant, cujus radix alvum silit, purgatque bilem, in aquam mulsam addito pondere denariorum dudum. Nascitur in campestri & gracili solo. Plin. lib. 26. cap. 8.
- DORYPHORUS**, [*δωρυφόρος*] Latine Armiger, Spiculator vel Satelles dicitur, portans lanceam. Plin. lib. 34. cap. 8. Ctelilaus doryphoron & Amazonem vulneratam. Cic. de Clar. Orat. 296. De horum laudibus tibi prorsus assentior: sed tamen non isto modo, ut Polycleti Doryphorum sibi Lyfippus ajebat; sic tu suasionem legis Serviliz tibi magistram fuisse.
Tantæ autem erant Doryphori dignationis ut sæpe exercitibus præficerentur qui Impp. hanc operam navarant. Magistri etiam militiæ & duces exercituum sæpe habebant suos doryphoros. Procop. Vandal. 11. Moris erat Romanis omnibus ab antiquo neminem ducis alicujus doryphorum constitui quin prius sanctissimum sacramentum dedisset fidei suæ & benevolentiz erga ducem, maxime erga Imperatorem.
- DORYPHORIANUS**, i. m. Marcellin. 28. 12. Nomen sive proprium sive officii.

- DOS**, dōtis. f. [*δῶς, δωρεῖξ, φερὴν, ἐπίδοσις*] Proprie pecunia dicitur, quæ marito ab uxore datur, & translate quicquid homini datum est vel a natura vel ab hominibus. Ter. And. 5. 4. 47. Dos est Pamphile, decem talenta. P. accipio. Idem Adel. 4. 7. 41. Uxor sine dote veniet: intus psalteria est.
Filia dives dote. Ovid. 11. Epist. 100.
Formæ dos. Ovid. 9. Met. 716.
Ingenii dotes. Ovid. 2. de Arte Am. 112.
Naturæ & fortunæ dotes. Plin. Epist. 3. 3. Adest enim adolescenti nostro cum cæteris naturæ fortunæque dotibus eximia corporis pulchritudo.
Opes dotis. Ovid. 12. Epist. 103.
Oris dos. Ovid. 5. Met. 562.
Verborum. Cic. 1. de Orat. 234.
Adventitia dos apud Jctos est ubi aliquis certam quantitatem patre donaverit ut hanc pro filio daret. Tituli ex corpore Ulpian. t. 5 Rhodig. 9. Antiq. Lect. 28. 24. Hæc autem dos semper apud maritum remanet mortua uxore, contra ac ea quæ Profectitia dicitur: præterquam si is qui dedit ut sibi redderetur stipulatus fuerit.
- Dapsiles**. V. **DAPS**.
- Grandis dos. Hor. 1. Serm. 4. 50.
Inofficiosa: apud Jctos, cum in fraudem Legis Papiæ amplius do-drante marito secundo datur, extantibus liberis ex priore matrimonio, 1. 2. de inoff. dot. Cod. Theod. Augustin. de Legg. in Papiæ Poppæa.
Magna dos. Hor. 3. Carm. 24. 21.
Profectitiam dotem intelligunt Jcti, quæ a patre vel parente profecta est de bonis ejus. Rhodig. Antiq. Lect. 28. 24. Demst. Paral. ad Antiq. Rom. Rolin. 5. 37. V. Adventitia paulo ante.
- Raræ dotes. Ovid. 3. Trist. 7. Secundam dotem appellat. Ter. Adel. 3. 2. 47. Castitatem virginis intemeratam.
Receptitia apud Jctos quam extraneus dans ut ea sibi redderetur stipulatus fuerit. Cajus. 1. mortis causa 31. §. 2. Sed & Dos D. de mort. caus. donat. quam quis in mortem mulieris a marito stipulatur capitum sine mortis causa, cujus generis dotes Receptitiæ vocantur. V. Hotom de Rit. Nupt. cap. 8. & Dempst. ad Rolin. 5. 37.
Summa dos. Ter. And. 1. 1. 74. Unicam gnatam suam cum dote summa filio uxorem ut daret.
Uxoriam dos. Ovid. 2. de Arte Am. 155.
Accipere dotem. Cic. 11. Philipp. 12. His, quasi præter dotem quam in civilibus malis acceperant, agrum Campanum est largitus Antonius.
Accipere populos in dotem. Ovid. 7. Epist. 149.
Conficere dotem filiz nubili. V. **CONFICIO**.
Deferre dotem viro. V. **DEFERO**.
Despondere dotem alicui. Propert. lib. 3. 19. 23.
Hanc igitur dotem virgo desponderat hosti.
Dicere doti. Cic. pro Flacc. 86. Doti inquit Valeria pecuniam omnem suam dixerat. Dicta dos. Cic. pro Flacc. 86. Quæcumque sine hoc authore est dicta dos, nulla est. V. **DICO**.
Meruit dote virum. V. **MEREO**.
Promittere doti, & Doti dicere, idem est. Venulejus in l. si rer. aliquam. §. ultimo. D. de novationibus, Alioquin quid dicemus si unus delegaverit creditori communem debitorem, & isque ab eo stipulatus fuerit: aut mulier fundum jussit doti promittere viro, vel nuptura ipsi doti eum promisit? nam debitor ab utroque liberabitur V. **DICO**.
- DOTALIS**, e. [*δοτῆριος*] ut, Dotalia bona, & Dotalis fundi, hoc est ad dotem spectantes, & in quibus dos mulieris collocatur, vel quas vir accepit pro dote mulieris. Plaut. Mil. 4. 4. 30. Nisi modo unum hoc, hæc adeis dicas dotalis tuas. Idem Afin. 1. 1. 72. Dotalium servum Sauriam uxor tua adduxit. Ubi de Dotalibus servis Doufam V. & Taubm. Videtur idem, quem Gell. 17. 6. Receptitium de Catonis sententia vocat, qui in mariti potestate non erat, sed matronæ peculiaris.
Dona dotalia. Liv. 6. Bell. Pun. Super dotem quam accepturus a fœcero es, hæc tibi a me dotalia dona accedent.
Agri dotalis. Ovid. 5. Fast. 209.
Matrimonium. Cic. ad Octav.
Prædia. Cic. 15. Att. 20.
Regnum. Ovid. 6. Fast. 593.
Tellus. Ovid. 4. Epist. 163.

DOTAVITUM, i. n. Idem quod Dos apud JCrus.
DOTATIO, **DOTATOR**, Vocabula ex eadem disciplina profecta.
ΔΟΤΟ, [*δοτῶν*] āre. Unde pass. Dotor, a quo Partic. Dotatus. Manil. lib. 5. 710.
 Tertia Pleiades dotabit forma foetores. Sueton. Vesp. 14.
 Vitellii hostis sui filiam splendidissime maritavit dotavitque etiam & instruxit.
 Olea dotatur lacryma. Plin. lib. 12. cap. 17. In Arabia & olea dotatur lacryma, qua medicamentum conficitur a Græcis enhæmon dictum, singulari effectu contrahentis vulnerum cicatricibus.
 Dotanda toto mari. Claud. de 4. Conf. Hon. 646.
DOTATUS, Adj. [*δοτατός*] Cic. 14. Att. 12. Dotata Aquilia.
 Dotata conjux. Hor. 3. Carm. 24. 19. i. e. ampla dote superbiens.
 Crimine dotata. Ovid. 6. Epist. 138.
 Triumphis dotata mulier. Claud. de Laude Seren. 43.
 Dotata ulmus vite. Plin. lib. 18. cap. 28. Ulmum vite dotatam habes.
 Dotatissima forma. Ovid. 11. Met. 302.
 Nata erat huic Chione, quæ dotatissima forma
 Mille prociis placuit, his septem nubilis annis.
 Dotata, cognominata est Megullia, Romana quædam fœmina. Nam quum prius feculis apud Romanos decem millia aris dotes non excederent, postea corruptis moribus, ad quadraginta millia supergressæ sunt, in tantum, ut Megullia, quod quingenta aris millia dotem dederat, Dotatæ, ut diximus, nomen tulerit. Alex. Genial. Dier. lib. 4. cap. 8. ex Valer. 4. 4. 10.
ΔΟΣ, [*δοσ*] Populi sunt ex Mæotis, ut inquit Strabo lib. 11. quem vide.
ΔΟΣΙΣ, [*δοσις*] Latine Datio, Largitio. Hac voce nostri hodie Medici utuntur pro Quantitate vel simplicium medicamentorum, qua compositionem ingrediuntur, vel quæ ægro porriguntur.
ΔΟΣΟΝ, [*δοσον*] Cognominatus fuit Antiochus ex Macedonum regibus quidam, quod multa promitteret, pauca impleret, quasi daturus. V. Erafm. Chiliad. & Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 11. conf. ANTIOCHUS.
ΔΟΣΣΕΝΟΣ, Cognomentum gentis Rubriæ in Nummis æreis & argenteis, apud Fulv. Urfin. q. V.

D R A

R. vel DRU. Drusus.
ΔΡΑΒΗ, es. [*δραβή*] Herba est cubiti altitudine, gracilibus virgulis, quarum latera utrinque veltiunt folia, quæ plane Lepidii viderentur, nisi teneriora essent, candidioraque. In cacumine umbucum umbellam gerit, in qua candidi flores emicant. Hanc nonnulli herbarum periti, Orientale nasturtium; alii Babylonium vocaverunt. V. Ruell. lib. 2. cap. 89.
ΔΡΑΒΟΣ, Fluvius. V. DRAUS.
ΔΡΑΧΑ, æ. f. Dracæ articuli & ungues sunt canum amplissimi. Columel. 7. 12.
ΔΡΑΧΗΝΑ, [*δραχμή*] Draconis fœmina dicitur. V. Serv. ad Virg. 2. Ecl. 63.
ΔΡΑΧΗΝΙΣ. V. DRACUNCULUS.
ΔΡΑΚΑΝΟΝ, [*δρακων*] Promontorium, distans a promontorio Sarniorum, quod Cantherium vocant, Itadiis octoginta, in quo inest Dianæ templum, quod de nomine promontorii Dracanium etiam dicitur. Strab. lib. 14.
ΔΡΑΚΟΝ, Achæorum dux, a L. Mummiæ Romanorum duce victus, de quo Epit. Liv. lib. 52. Cum Achæis (inquit) qui in auxilio Bæotos & Chalcidenses habebant, Q. Cæc. Metellus ad Thermopylas bello conflixit, quibus victis, dux eorum Critolaus, veneno sibi mortem conscivit. In cuius locum Draccus dux creatus, apud Ithmon a L. Mummiæ victus est, &c. Emendati Codices habent ΔΡΑΚΟΝ.
ΔΡΑΧΜΑ, æ. f. Ponderis nomen, Romanis Græcisque Medicis juxta usitatum, uncie pars octava. Binæ drachmæ ponderis. Plin. lib. 11. cap. 37. deinde Pecunie Atticæ respondentis fere valore ac pondere Denario Romano. Denarius enim pendebat argenti siliquas 24, drachma duodeviginti. Itaque tres denarii pendebant drachmas quatuor. V. On. Panvin. Imp. Rom. lib. 22. Rob. Cenal. de Pond. & Mens. Rat. in Græv. Thef. T. xi. & qui de eodem argumento accuratius scripserunt Bud. de Aste, Gronov. de Pec. Vet. tum novissime Jo. Casp. Eisenhmid. l. de Pond. & Mens. ed. Arg. 1708. in Syn. Cic. 1. de Divin. 132. Quibus divitias pollicentur ab his drachmam ipsi petunt. Idem pro Flacc. 34. Dixit publice datum Drachmarum ccc. & sex millia. Ter. And. 2. 6. 20. Vix drachmis obsonatus est decem. Drachmæ Olympicæ. Plaut. Trin. 2. 4. 23. De Drachma Æginæa 10. obolor. & propterea *πυξίλια* crassa dicta Pollux l. 9. S. 76.
ΔΡΑΧΜΑΛΙΣ Usura, Græcis dicebatur, quam Latini Centesimam appellant. Est enim drachma centesima pars minæ. Sic fit ut centesima usura æquare fortem dicatur, quia centesimo mense drachma in minam evadit. Ut enim Romani ab allibus, sic Græci a drachmis usuras denominarunt. V. Bud. lib. de Aste.
ΔΡΑΚΟ, ðnis. m. [*δρακων*] Antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipse, præter quam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit, propter severitatem. Nam una omnibus pœna constituta erat, ut etiam qui defidie damnati essent, aut qui plera furripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades sicere solebat, Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse. V. Gell. lib. 11. cap. 18. Rhodig. 18. 19.
ΔΡΑΚΟ, Mons Asiæ nobilissimus. Mastusæ conterminus, & in Tmolum lesiens. V. Plin. lib. 5. cap. 29.
ΔΡΑΚΟ, ðnis. m. [*δρακων*] Genus animalis venenosi. Solinus cap. 43. cribit veris draconibus ora parva esse, & ad morsus non desiccantia, sed arcas fistulas, per quas trahunt spiritus, & linguas exerunt. Apud Indos & Æthiopes dracones sunt viginti cubitorum. V. Plin. lib. 8. cap. 11. 12. & 13. Cic. 13. Philipp. 12. An is non reddet qui domini patrimonium circumplexus, quasi thesaurum draco? &c. De Dracone vide Ælianum, Nicandrum, & Aristotelem, & Proverb. in Chiliad. Serpens ni edat serpentem draco non fiet.
 digerit dracones. Valer. 7. Argon. 120. Virg. 2. Æn. 225.
 ubatus draco. Auth. ad Heren. lib. 4. 63.

Infomis draco. Ovid. 9. Met. 190.
 Infopitus draco. Ovid. 7. Met. 36.
 Sævi dracones. Valer. 1. Argon. 68.
 Squamosus draco. Virg. 4. Georg. 408.
 Terribilis specie tortuque draco. Cic. 2. de Divin. 63.
 Vidimus immani specie tortuque draconem
 Terribilem. Ex poeta.
 Vastus draco. Ovid. 4. Met.
 Vigil draco. Valer. 2. Argon. 382.
 Convoluti in semet dracones. V. CONVOLVO.
 Dracones, dicti *απὸ τῆς δρακῶν*, quod est videre. Clarissima enim dicuntur habere oculorum aciem: qua ex causâ incubantes eos thesauris finerunt antiqui. Ideoque Æsculapio attribuntur, quod vigilantissimi generis putantur, quæ res medicinæ maxime necessaria est. Festus.
 In deliciis habitos fuisse apud veteres docet Casaub. ad Sueton. p. 153. De Draconibus in nummis V. Spanh. diff. 4. p. 211. De pugna eorum cum Elephantis Philo docet de Incompact. mund. p. 744. & Plin. l. c.
 Draco marinus, Piscis est litoralis quem & Araneum Plin. vocat, lib. 9. cap. 48. conf. l. 18. 3. Aristot. & Ælian. V. DRACUNCULUS.
 Dracones etiam ex tortuositate similitudine sunt Palmites in vitiibus emeriti & per multos annos durati. Plin. lib. 17. cap. 23. Columel. lib. 5. cap. 5.
 Draconis etiam in orbe sidereo caput & caudam vocant Astronomi, duo puncta, in quibus Orbita Lunæ Eclyptica intersectat. V. Procl. de Sphær. Dalechamp. ad Plin. lib. 2. cap. 10. & Vitruv. 6. 6.
 Draco præterea, Vas fistulatum in myliario tubæ instar per declivem myliario circumdatum, cujus usum V. apud Baccium de Therm. cap. 9.
 Dracones deinde inter signa militaria erant, de quibus consulas scriptores rei milit. & quos præterea laudat Pitisc. in Lex. Ammian. 16. 10. Alios purpureis subteminibus texti circumdedere Dracones hastarum aureis gemmaticis summitatibus illigati, hiato vasto perflabiles & ideo velut ira perciti sibilantes, caudarumque volumina relinquentes in ventum. Idem 6. 30. Claud. in Ruff. 11. 365.
 Mansuescunt varii vento cessante dracones. Idem 4. Conf. Hon. 543.
 Vix comites alæ vix te suspensa sequuntur
 Agmina, ferventesque tument post terga dracones. Idem 3. Conf. Hon. 178.
 Hi volucres tollunt aquilas, hi picta draconum
 Colla levant, multusque tumet per nubila serpens
 Iratus stimulante noto. Sidon. Carm. 5. 409.
 — textilis anguis
 Discurret per utramque aciem cui guttur adactis
 Turgescit Zephyris.
 Unicuique cohorti suus erat draco. Dracones per singulas cohortes a draconariis feruntur ad prælium. Veget. 2. 13.
DRACUNCULUS, i. m. dimin. Lampr. in Alex. cap. 14. Mater ejus pridie quam pareret somniavit se purpureum dracunculum parere
 Herbæ genus, quæ major, minor & hortensis est. Plin. lib. 24. cap. 16. & 25. 2. Ruell. 2. 96.
 Piscis item, idem ac Draco marinus, ut visum Plin. l. 32. C. 11. ubi Herm. Barb. V. & Hard. Athenæus 7. 20. *δρακωνίδα* vocat.
 Ulcus denique apud Medicos & vermiculus in cute latens
DRACONARIUS, ii. m. Signifer qui draconem portat. Modest. de Vocab. Milit. Dracones per singulas cohortes a Draconariis funt. conf. Veget. lib. 2. cap. 7. & Pitisc. in Lex. Aliquando milites ipsi sic dicebantur, qui sub hisce signis merebant; si fides sit Alex. ab Alex. Genial. Dier. 4. 2.
DRACONIGENA, [*δρακωνογενής*] a Poetis dicebatur Urbs Beotie Thebæ: quia a Cadmo cum quinque viris, ex dracone, ipso intersecto, natis constructa fuit. Ovid. 3. Fast. 865.
 Inque draconigenam nymphis comitantibus urbem
 Desiluit, & natos eripit inde suos.
DRACONITES, [*δρακωνίτης*] sive DRACONTIAS. Gemma est, quæ fit ex cerebro draconum, sed non nisi viventibus abscisso gemmescit, invidia animalis mori se sententis. Quapropter mos est amputare cutem dormientibus. Est autem colore translucido, nec poliri potest, aut artem admittere. Plin. lib. 37. cap. 10.
DRACONON, Thraciæ insula, non longe a Cherrenesio, de qua Plin. lib. 4. cap. 12.
DRACONARIUM, ii. n. Genus coronæ Tertul. de coron. Mil. cap. 16. Quid caput trophæolo aut draconario damnas?
DRACONTEA, æ. f. Herba colubrina. Apul. de Herb. cap. 14.
DRACONTIUM, [*δρακωντίον*] Medicis Affectus quidam est, de quo sic Galen. lib. introduct. seu medic. Draconti varicibus similia sunt, magnum vero dolorem dum paululum prominentes moventur, concitant. Oportet autem divisis, ut varicibus, summam cutem detrahere, sicque præcidere.
DRACONTIUM, [*δρακωντίον*] Herba hortensis est, teste Dioscoride, folio hedere, magno, & candidis natis insigni, caule recto, bicubitali, verticillato, maculis resperfo purpureis, ita ut anguem plane referat. Officina Serpentiaria & Colubrina appellat. Plin. lib. 24. cap. 16. Est etiam hoc nomine Vitis genus apud Columel. lib. 3. cap. 2. quod vini generositate cum amineis conferti possit: Unam, inquit, vitem præcoquam, nobis ante hæc tempus incognitam, Græca consuetudine Dracontium vocari comperimus, quæ fecunditate, insunditateque, acellatæ, basilicæque, & bituricæ comparari possit: generositate vini, amineæ.
DRAGANTUM, i. n. Species gummi. Veget. 1. 32. & Theod. Med. de Diat. cap. 9. Rectius Fragacantha. q. V.
ΔΡΑΓΜΑ, atis. [*δραγμα*] Apud Græcos dicitur, quod nos Rapinam, aut Manipulum dicimus, hoc est quantum una manu comprehendere possumus. a v. *δραμα* Apprehendo.
ΔΡΑΧΟΝ, i. m. Fluvius *Drachon* qui Moselle infunditur. teste Aufon. v. 365. Mos. V. Scal. Aufon. Lect. 1. 2. p.
ΔΡΑΜΑ, atis. n. [*δραμα*] Rei representatio, Actus Comœdiarum vel Tragicæ.

Tragediarum, Fabula. Unde Dramaticum opus vel poema in quo solae personae agunt, absque poetæ interlocutione. V. Hieron. super Cantic. & Voss. Instit. Poet. 2. 2.
 Drama decernere ad corollas, Proverbium ductum ab histrionibus, quibus non nisi dramate absoluto datur corona. Hoc recte utemur, ubi quis in primo haudquaquam deficiens pulvere, nec veluti cantherius in fossa, patienter integrum rei cuiuspiam laborem fubit, nec definit prius, quam umbilico summam addiderit manum. Sic usurpat Plutarchus, ut refert Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 19.
 DRAMATICUS Strylus dicitur, qui Miftus non est, ubi poeta nusquam loquitur, ut sunt Comædiæ & Tragediæ: Exegematicus, in quo solus poeta; Miftus, ubi promittitur & poeta & persona. Dicitur Dramaticus, quasi activus, a δραω, facio. V. Platon. 3. de Repub. Opus vel Poema dramaticum.

DRAMASSA, Austrinum polum Indi vocant. Plin. 6. 19.
 DRANCES, [Δράκων] Orator fuit Latini regis, infestissimus Turno Rutilorum regi, ut est videre apud Virg. 11. Æn. 335.
 Tum Drances idem infensus, &c.

DRANGÆ, [Δράγγαι] Arianzæ regionis populi, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

DRANGIANA, Provincia in Asia majori: de qua vide Ptolem. lib. 6. cap. 19.

DRAPETA, æ. m. [δραπέτης] Servus fugitivus. Plaut. Curc. 2. 3. 11. Conferunt sermonem inter se drapetæ.

DRATIANA, [Δρατιανή] Regio est Ariæ contermina, usque in Charnianam protendens, de qua Strab. lib. 11.

DRAUCUS, i. m. Qui alterius libidini obsequens, præpostera venere mares init, a verbo Græco δραύω, i. e. Ago. Qui vero ab his subagitari gaudent, Pathici appellantur, δραπεταί, hoc est a patiendi. Martial. lib. 1. 97. ad Scazontem suum de fellatore quodam,
 Una lavamur, aspicit nihil fursum,
 Sed spectat oculis devorantibus draucos,
 Nec otiosis mentulas videt labris. i. e. Avidissime intuetur bene mentulatos, & optat. Qui etiam turpiter obsecundat pædiconi, Cinædus vocatur.

DRAUS, [Δραυς] Pannoniæ fluvius violentior, e Noricis ortum habens & in Danubium semper navigabilis defluens. Author Plin. lib. 3. cap. 25. Scribitur & Dravus, Straboni Drabus δραβίτι. l. 7. & Justin. l. 32. 3.

DRAUSI, Thraciæ sunt populi, qui, ut scribit Herodot. lib. 5. ubi editus puer est sedentes plorant, & quascunque necesse sit illi qui vitam ingressus est, perpeti calamitates recensent. Fato functos magna lætitia sepeliunt.

D R E

DRECANUM, [Δρέκανον] Promontorium Co insulæ ab occidente, cujus meminit Strab. lib. 14.

DRENDO, ære. Vox cygnorum. Auctor Philomelæ, 23.
 — cygni prope flumina drenfant.

DREPANÆ, Insula est eadem cum Corcyra, quam Homer. etiam Schariam, & Phæaciam vocat. V. Plin. lib. 4. cap. 12.

DREPANIS, Avis, cujus meminit Plin. lib. 11. cap. 47.

DREPANUM, [Δρεπανόν] Civitas Siciliæ est non longe a monte Eryce trans Lilybæum. Virg. 3. Æn. 707. Hinc

DREPANITANUS, Adj. Cic. l. 4. in Verr. 37. Apollonium Niconis filium Drepanitanum omni argento optime facto spoliasti.

D R I

DRILON, [Δρέλων] Ptolemæo, lib. 2. cap. 17. Dalmatiæ fluvius, qui a Scardo monte profluit, juxta medium superioris Myfiæ, vulgo Drino. V. Strab. lib. 7.

DRILOPOTA, vel DRILLOP. æ. m. [δριλλοπότης] Qui e vitreo Priapo bibit apud Schol. Juven. ad 2. Sat. 14. sicut δριλλοπότη poculum veritatis figura. Gloss. Philox. V. Salmat. ad Hist. Aug. p. 552. Gonsal. ad Petron. p. 429. Ruterf. V. L. 6. p. 506. Barthius tamen quasi Vertrillopotus dici autumat, & vulgi cacœthe syllabam primam demptam. Hæc ad Juven. Schurzfl. Add. Rhod. de Actia p. 58.

DRIMATI, [Δριμάτι] Arabiæ populi, non longe a Mizis majoribus & minoribus distantes. Plin. lib. 6. cap. 28.

DRIMO, [Δρίμων] Una ex Aleyonei gigantis filiabus, quæ cum reliquis ex Pallenes promontorio in mare dans se præcipitem, ab Amphitrite in avitiam gentem est cooptata; ut Pausanias tradit, quem vide. ex Cæl. Rhodig. l. 14. C. 11.

DRIMYPHAGIA, [δριμυφαγία] Medicis dicitur, quum ciborum accrementa, sive, ut ait Palladius, acedines quærentur, quibus obturbetur stomachus, atque ad vomitum fiat proclivior. Meminit Rhodig. lib. 21. cap. 9. V. Marcell. Virg. lib. 2. Comm. Dioscor. Cæl. Aurel. 3. Tard. cap. 1. Reines. Lect. Var. 3. p. 407.

DRINDIO, Ære. Vox mustelæ, Auctor Philom. 61.
 — mustelaque drindit.

DRINIUS, [Δρίνιος] Illyrici fluvius, cujus meminit Plinius lib. 4. cap. ult. Forte idem ac Drilon.

D R O

DROMAS, ædis. [δρομάς] i. e. Camelus. Liv. 30. 40. Ante hunc equitum falcate quadrigæ, & cameli, quos appellant dromadas. Dromades cameli erant velocitatis eximie, iidem qui Dromedarii. q. V. Dromas, Nomen canis apud Ovid. 3. Met. 217.

DROMAS, ædis. [δρομάς] Piscis apud Aristot. Gaza vertit Curforem. Plin. lib. 32. cap. ult. Dromonem vocat, a pernecitate appellatum.

DROMEDIARIUS, ii. m. Camelus a velocitate cursus, idem qui Dromas. Hieron. in vita Malch. sub fin. Transacta die egredimur ad vesperam vidimusque camelos, quos ob nimiam velocitatem Dromedarios vocant.

DROMICUS, [δρομικός] Inter athletas dicitur, Qui ad cursus certamen præcipue aptus natus est. Latine Curfor verti potest. Author Cæl. Antiq. Lect. l. 13. cap. 30. ex Arist. de Categ. C. 8. & Rhet. l. 1. C. 5.

DROMISCOS, [δρομικός] Insula Mileto nunc juncta, auctore Plinio lib. 2. cap. 89.

DROMONES, [δρομῶνες] Navigia sunt celerrima, quasi Curforia. Cassiodorus lib. 5. Ep. 16, 17, 18. eorum meminit, ut opportunorum ad refru-

mentariam convehendam & ab his Dromonarios vocat, eorum nomenclarios. Meminit & Dromonum Procopius lib. 3. de Bell. Goth. qui & eis a Belisario propugnacula addita ad arcendos hostes ait, quum obsessis a Totila Romanis opem ferret. Justin. in l. 2. C. de Off. Præf. Præf. Afric. Milites, inquit, constituas, qui possint & ipsum trajectum fervare, & omnia, quæ in partibus Hispaniæ, vel Galliæ, sive Francorum aguntur, viro spectabili duci denuntiare. In quo trajecto etiam dromones quantos provideris, ordinari facias. Ibid. 9. 1. Buleng. de Imp. Rom. 6. 7. Cang. Gloss. Pitisc. Lex. Zon. in Maur. T. 3. p. 64. Forner. ad Calliod. Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. p. 97.

DROMONARI, & corrupte Dromanarii, Remiges navium istarum cursoriarunt. Calliod. Varr. 2. 31. & 4. 15. Comperimus dromonarios viginti & unum de constituto numero mortis incommodo fuisse subtractos. ubi V. Forner. Buleng. ut ante. Guther de Offic. Dom. Aug. 3. 14.

DROMOS Achilleos, Peninsula. Plin. lib. 4. cap. 12. Insula Achillis tumulo ejus viri clara. Et ab ea centum triginta quinque millia passuum peninsula, ad formam gladii in transversum porrecta, exercitatione ejusdem cognominata Dromos Achilleos, cujus longitudinem octoginta millium passuum tradidit Agrippa.

DRÖPAX, æcis. m. [δρόπαξ] Martial. lib. 10. 65.
 Lævis dropace tu quotidianus:
 Hirsutus ego cruribus, genisque. Idem lib. 3. 74.

Est autem δρόπαξ, unguenti, vel potius emplatri genus, vim habent depilandi, quo nomine veteribus cuncta illa intelliguntur, quibus in balneo, aut alibi, ad depilandam corpora utebantur. quanquam simplicissime Dropax nihil aliud sit, quam Picatio appellata, conitan ex pice sicca paucissimo oleo liquata, velut Aërius 3. cap. 190. & Paulus lib. 7. cap. 19. tradunt. V. Jun. de Com. cap. 2. Keuchen. a Q. Seren. p. 196. & qui plenius Zarott. de Medica Mart. trac p. 198. seq.

DROPACISMUS, [δρωπακισμός] Medicis appellatur, Dropacis inspersio, quæ medendi usu rationem habet plerumque ad evocand in corporum superficiem, quæ alius insinuata latitant, nocentque V. Cæl. Rhod. lib. 15. cap. 11.

DRÖPACISTA, æ. m. Depilator.

DRÖPACO, Ære. Depilare, dropace involvere. Oct. Horat. 4. Linieus est, ita tamen, ut ante hydropicus toto corpore dropacetur.

D R U

DRUENTIA, Fluvius. Plin. lib. 3. cap. 4. Unde dicitur multo Galliarum fertilissimus Rhodanus fluvius, ex Alpihus se rapiens per Lemanum lacum, segnemque deferens Ararim, nec minus seipso torretes Isaram, & Druentiam. Vulgo Durance.

DRUGERI, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut vult Plin. lib. 4. cap. 11.

DRUIDÆ, sive DRYIDÆ, [Δρυίδαι] Gallorum magi, vel potius Sacerdotes. Lucan. lib. 1. 446.

Et vos barbaricos ritus, moremque finistrum Sacrorum, Druidæ, politis repetitis ab armis. Cic. 1. de I. vin. 90. Siquidem in Gallia Druidæ sunt, e quibus ipse Divitiacum Heduum cognovi, qui & naturæ rationem, quam Physiologiam Græci appellant notam esse sibi profitebatur: & partim auguriis partim conjectura, quæ essent futura, dicebat. Plin. lib. 30. cap. 1. Nam Tiberii principatus Druidas Gallorum sustulit.

DRUIDES, um. [Δρυίδες] Idem qui & Druidæ. Cæs. 6. Bell. Gall. 1. Sed de his duobus generibus alterum est Druidum, alterum Equitum Paulo post. His autem omnibus Druidibus præest unus, qui summa inter eos habet auctoritatem. Ibidem, Druides a bello abesse coæstiverunt. Nomen habere putantur a dictione δρῦς, quæ quercu significat, sed & omne genus arboris. Plin. lib. 16. cap. ult. ad h. Nihil habent Druidæ (ita suos appellant magos) visco & arbore in quæ signatur (si modo sit robur) facerant. Jam per se roborum eligi lucos, nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt: ut inde appellatione quoque interpretatione Græca possint Druidæ. V. iidem plura. l. 1. nonnulla Marc. Donat. ad Tacit. 14. Ann. 30. & Cluv. Antiq. Gert. l. 27. Cæterum non virorum solum hoc nomen verum & faticiarum foeminarum. Vopisc. Aurel. cap. 44. Dicebat quodam tempore, Arelia Gallicanas confubuisse Druidas.

DRUNGUS, i. Globus. Veget. lib. 3. 16. Scire dux debet contra quæ drungos, hæc est globos hostium, quos equites oporteat ponere. Hæc nus Drumos mendose lectum est. Hæc vox hodieque integra vixit apud Vopisc. in Prob. cap. 19. nisi quod ita excusa est, ut populi nomen esse videatur, quum tamen Globum significet: Ejus verba sunt Triumphavit de Germanis & Blemis, omnium gentium drungos usque ad quingenarios homines ante triumphum duxit. Turnebus. V. Vopisc. Salmat. & Cafaub. ad Veget. autem Stewechium.

DRUPÆ, sive DRUPPÆ olive [δρυπίταις] sunt nondum edules & teneræ, neque oleatum modo, sed alias quoque baccas ita vocamus Hermol. in Catig. Plin. lib. 15. cap. 1. & 7. Item lib. 12. cap. 2. V. Nonn. de Re Cib. l. 1. c. 42. & C. Hofman. Var. Lect. 5. 1.

DRUSIANIENSES. V. DRUSUS.

DRUSILLA, Cognomentum fœm. Rom. Livia Drusilla, Livi Drusi Cæli filia, Tiberio Claudio Nerone primo, deinde Augusto Cæsare cedente Nerone, nupta, ex priori conjugio Tiberium Nerone, quæ postea imperavit, & Drusum Germanicum filios habuit, quos ante Augustus adoptavit. Cum quo tanta concordia vixit, ut unice probaverit, perseveranterque dilectam testamento quoque suo non tantum parte tertia heredem instituerit, verum etiam in familiam nomenque suum adoptaverit; Unde Julia quoque in Nummis & a Scripioribus vocatur. Tiberio filio non perinde chara, decellit LXXXVI. æt. ann. Renitente eodem, ne proinus divini ipsi a fenatu honores decerneretur, a Claudio demum nepote consecrata fuit. Quem honorem Ovidius adulatione potius, quam divinatione quapiam vivæ prædixit. 1. Fast. 536. Sic Augusta novum Livia numen erit. Plura apud Dion. Vellej. Suet. Plin. Tacit.

Drusilla alia Germanici & Agrippinæ filia, Caligulæ soror, & ejus in cel amore quoque infamis, L. Calpurnius prius nupta, a quo vi abductam Lepido postea tradidit, defunctamque divinis honoribus profectus est V. Suet. Tacit. Dion. Senec. Cordol. ad Polyb. Drusi

Drusilla alia Herodis Agrippæ prioris filia, posterioris soror, Azizo Emezenorum Regi primum, eoque turpiter relicto, Felici Claudii Cæs. liberti Judææ præposito nupsit, coram quo, præsentem eadem, causam dixit Paulus apostolus. Act. 24. V. Suet. Tacit. Joseph.

DRUSILLANUS, nomine Rotundus, servus Claudii Imperatoris, dispensatorque Hispaniæ citerioris, quingentariam lancem ex argento habuit; cui fabricandæ officina prius exædiicata fuerat: & comites ejus, octoquinquaginta librarum. Verba sunt Plinii lib. 33. cap. 11. ubi de lancibus immodicis agit.

DRUSOMAGUS, [Δρουσμάγος] Ptolemæo urbs Rhetiæ. hodie Campidona, vulgo *Kempten*.

DRUSUS, Cognomen fuit Liviorum. Hoc primum M. Livius duce hostium Drauso cominus trucidato sibi ascivit, & ad posteros propagavit, ut Suet. author est in Tiber. cap. 3. Traditur idem pro prætoris ex Gallia provincia retulisse aurum Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, auctore eod.

Fuit hoc cognomine dictus ejus abnepos quoque M. Livius, qui ob exitiam adversus Gracchos operam patronus Senatus appellatus est; ut scribit eodem in loco Suet. & Cic. in Brut.

Fuit item Drusus illius filius, qui Nobilissimus, sanctissimus & eloquentissimus a Paterculo dicitur. Hic Senatui judicia, quæ lege Semproniana ad equites translata erant, restituere conatus est, quod beneficium quum sperni a Senatu videret, ad plebem se contulit, & varias seditiones excitavit, propter quas tandem in atrio domus suæ rediens e foro occisus est. Vell. lib. 2. Suet. in Tiber. Cic. in Bruto. App. lib. 1. Victor, de Vir. Ill. C. 66.

Nero Claudius Drusus Augusti privignus, Tiberii Cæs. frater, ab Aug. pariter cum ipso adoptatus, Germanici, Claudique Imperatoris pater, qui primus a devictis nonnullis Germaniæ populis appellatus est Germanicus. Ab eo Drusiana fossa, de qua Tacit. 2. Ann. 8. & Geographi V.

Drusus denique Tiberii fil. ex Viplania, qui mortuo Germanico cum patre tribunitiam potestatem accepit, ingenio immitis & asper, Sejani & Livillæ uxoris fraudibus veneno sublati. Tacit. 3. Ann. 75. 1. & 1. 76. 4.

Ab hoc dicti sunt Drusiani enfes, quod petulantia insignis adeo immiti & sanguinaria fuisset natura, ut scribit Dion, ut enfes præacuti ab eo cæperint dici. Quibus cum angeretur Tiberius, Me, inquit, superstitite, nihil efficies violentum, ἐδὲ ἰσχυρισκόν; quod si ausus fueris, ἐδὲ τελευτήσαντ. Meminit Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 13.

DRUSIANUS, a, um. Adj. V. in DRUSUS.

D R Y

DRYADES, [Δρυάδες] Nymphæ sunt (inquit Servius) quæ inter arbores habitant. Hamadryades autem, Nymphæ sunt quæ cum arboribus nascuntur, & pereunt.

Dryades puellæ. Virg. 1. Georg. 59.

Procaces Dryades Claud. in Epithal. Palladii, 17.

Semideæ Dryades Ovid 4. Epist. 761. Calpurn. 2. Ecl. 14.

Adfuerant sicco Dryades pede, Naiades udo.

DRYANTIADÆ, [Δρυαντιάδης] Dicitur est Lycurgus Thraciæ rex, a patre Dryante. Ovid. in Ibin, 345.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti.

DRYMAE, Achivorum colonia, teste Herodot.

DRYOPES, [Δρυόπες] Populi sunt Epirotici, de quibus Plin. scribit in præf. lib. 4.

Sunt & Dryopes, authore Servio, Populi juxta Parnassum. Virg. 4. Æn. 146.

Cretesque, Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi.

Dryope etiam est nomen mulieris apud Ovid. & Vall. Flacc. Nymphæ apud Virg. 10. Æn. 551.

DRYINAS, aut, ut quidam vocant **DRYINOS**, [δρυίνος ἢ δρυίνας] Animal est in quercuum radicibus hærens, quod ad perniciem adeo potest, ut supergressu tantum excidat pedum cutis, intumescantque insigniter crura tota. Id vero mirabilius, si quis mederi velit, manus itidem exoriantur. Quod si interimere adoriatur quispiam, pessimo inficitur odore, itemque odoratur aliud nihil. Dryinas autem appellatur a loco, ubi vicitat fere. Hæc ex Paul. Ægineta, lib. 3. ιατρικὴς παραμύθαι, refert Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 28. V. & Dioscorid. lib. 4.

DRYITES, Gemma, e truncis arborum sic dicta, quæ & ligni modo ardet, ut Author est Plin. lib. 37. cap. 11.

DRYLOM. V. DRILUM.

DRYMÆA, [Δρυμᾶα] Regio, postea Daulis appellata, teste Plin. lib. 4. cap. 3. ubi de Locris agit.

DRYMUSA, [Δρυμύσσα] Asiæ insula, Samo & Lesbo finitima, ut refert Plin. lib. 5. cap. 31.

DRYOPHONON, Herba. Plin. lib. 27. cap. 9. V. Ruell. lib. 2. cap. 135.

DRYOPHYTES, Genus ranarum apud Plin. lib. 32. cap. 7. & cap. 10. Jecur ranæ dryophytis, vel calamitæ in pellicula gruis alligatum. Incorruptiores codices legunt, Jecur ranæ diopetis. Certe videtur certis locis tantus ranunculorum numerus, ut cum imbre delapsi, vel certe ex imbre provenisse videri possint. Hos opinor hic Diopctes vocari, quod Græci διοπctίς nominent, quicquid est ex aëre delapsum, quasi a Jove demissum.

DRYOPTRIS, filici similis, in arboribus nascitur, tenui foliorum subdolum incisura, radice hirsuta. Plin. lib. 27. cap. 9. V. Ruell. lib. 3. cap. 155. Nonnulli eam esse putant quæ vulgo Osmunda regalis vocatur.

DRYOS HYPHEAR, [δρυὸς ὑψηαρ] Genus visci est, copiosissime in quercu nascens, unde & nomen accepit. Est autem sui generis Planta fruticosa, sesquipedalis, lenta, semper virens, gravis odoris, buxi folio, baccis exiguis, sine flore, tactum sequens, nunquam in terra nascens. V. Plin. lib. 16. cap. ult.

DRYPETES, [δρυπετᾶς] Olivæ sunt maturæ, & adultæ: ita dictæ, quasi jam ex arbore decidentis. Plin. lib. 15. cap. 1. Cæl. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 11. V. DRUPÆ supra.

DRYUSA, [Δρυύσσα] Insula, quam eandem esse cum Samo ex Aristotele tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

D U A

UA [δυό] pro Duo apud Veteres. Cic. in Orat. 156. Video sepulchra dua duorum corporum. Ex Accio. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virtutibus

& vitis orationis, Duapondo & Trepondo usque ad nostram ætatem ab omnibus dictum est, & recte dici Messala confirmat.

DUALIS, e. [δουικός] Servius in Virg. 2. Æn. 1. Conticuere omnes. Conticuere (inquit) pro Conticuerunt. Nec est ut quidam dicunt, dualis numerus: qui apud Latinos nusquam penitus invenitur. V. Quintil. lib. 1. cap. 5. ubi de Solœcisimo. p. 63. Burm.

DUALITER, Adv. apud Grammaticos.

D U B

DUBENUS, i. m. [δευβένος] Dominus antiquis dicebatur, Pacuv. Tum dubenus servos legatos pessime verberat. Ex Festo. Sed locus fortasse vitiosus. V. Scalig.

DUBIAT, pro Dubitat, Obsoletum. Festus.

DUBIS, [δύβης] Strab. & Ptolemæo, Galliæ fluvius. Vulgo *Le Doux*. Aliis dicitur Alduadufius, aliis Alduabis, aliis Adduadubis. Hic Vefontionem Sequanorum oppidum pene totum cingit. V. Cæs. 1. Bell. Gall. 38.

DUBIUS, Adj. [δύπος, δαρενηκός, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβόλος] Qui quum duas vias habeat, utram eligat nescit. Liv. 4. Quum equites procul visi non sine terrore ab dubiis quinam essent, mox cogniti, &c.

Dubium & controversum. Cic. 2. de Divin. 106. Tantum fat est intel- ligi, id fumere istos pro certo, quod dubium controversumque sit.

Dubium & incertum. Cic. 1. de Orat. 92. Hæc autem omnia quæ tractarentur ab Oratoribus, dubia esse & incerta.

Dubiis opponuntur Certa & concessa. Cic. 2. de Divin. 106. Videtur igitur quæ dubia sunt, ea sumi pro certis atque concessis? Lucret. lib. 4. 479.

Et dubium certo quæ res differre probat.

Perspicuum & Dubium, contraria. Cic. 4. de Fin. Utrum igitur tandem perspicuisne dubia aperiuntur, an dubiis perspicua tolluntur? Facere aliquid dubium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Dubio procul. Lucret. lib. 1. 812.

In dubio ponere. V. IN.

Num dubium est, quin si in re ipsa nihil, &c. Cic. 4. de Fin. 67.

Dubiumne id est? Ter. Eun. 1. 2. 49. Ne hoc quidem tacebit Parmeno. p. oh, dubiumne id est?

Haud, vel Non dubium est quin. Ter. And. 3. 2. 49. Idem Eun. 5. 6. 27. Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum. Cic. 8. Att. 20. Dubium nemini est quin, &c. Idem 8. Att. 15. Et nunc credo esse dubium quin tu id commissurus non fueris.

Sine dubio. Ter. Eun. 5. 9. 14. Cic. 2. Q. frat. 2. Sine dubio res a Lentulo remota videtur esse.

De hac re mihi dubium non est. Cic. 11. Att. 6. De Pompeii exitu mihi dubium nunquam fuit.

Dubium est ut. Plin. in Paneg. An dubium est ut dare non posset imperator, qui reverentiam amiserat?

In dubio esse. Ter. And. 1. 5. 3. Dum in dubio est animus, paulo momento huc illuc impellitur. Ovid. 3. Fast. 839.

Nominis in dubio causa est, capitale vocamus Ingenium solers, ingeniosa dea est.

Non est in dubio. Plin. lib. 25. cap. 5.

Venire in dubium, quod & Venire in discrimen dicit Cic. pro Quint. 67. Ter. Adel. 3. 2. 41. Tua fama & gnata vita in dubium veniet. V. VENIO.

In dubium venire de forte, &c. Ter. Adel. 2. 2. 35. Hei mihi, etiam de forte nunc venio in dubium miser.

Res vocatur in dubium. Cic. 2. de Orat. 145. In generum causis atque naturis omnia sita esse, quæ in dubium vocarentur.

Quæ constant & Quæ dubia sunt, contraria. Cic. 1. de Invent. 67. Eorum igitur quæ constant, exempla ponemus: horum quæ dubia sunt, rationes afferemus.

Facere dubium aliqua re animum alicujus. Cic. pro Lege Manil. 27. Quæ res est quæ cujusquam animum in hac causa dubium facere possit?

Feror dubius. Lucan. ad Pison. 2.

Affectus dubii. Ovid. 8. Met. 473.

Argentum dubium. h. e. Pecunia de cujus pondere vel bonitate dubitari potest. Plaut. Epid. 5. 1. 40.

Casus dubii varique. Cic. pro Cluent. 58. Respicite Judices hominum fortunas, respicite dubios variosque casus.

Cælum dubium. Virg. 1. Georg. 252.

Cœna dubia. Ter. Phorm. 2. 1. 28.

Prior bibas, prior decumbas, cœna dubia apponitur.

6. Quid istuc verbi est? p. Ubi tu dubites quid sumas potissimum.

Hor. 2. Serm. 2. 77. Surgere de cœna dubia. i. e. Lauta, luxuriosa, ut ait Vet. Schol. Dubiam cœnam, opiparam, variisque instructam ferculis appellat. Erasim.

Fama dubia. Ovid. 3. de Arte Am. 453.

Fortuna dubia. Ter. in prol. Hec. 16. Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.

Lanugo dubia. Martial. lib. 2. 61.

Quum tibi vernarent duoia lanugine malæ.

Lux dubia, i. e. Crepusculum. Sen. Hippol. 1.

Mars dubius. Virg. 2. Georg. 283.

Mens dubia. Virg. 4. Æn. 55.

Spemque dedit dubiæ menti, solvitque pudorem.

Mons dubius ascensu. Propert. lib. 4. 4. 83.

Mons erat ascensu dubius, festoque remissus.

Opinio dubia. Cic. pro Domo sua, 11. Res erat non in opinione dubia, sed in præsentia, atque ante oculos, proposito periculo.

Pavor dubius. Claud. Conf. Preb. Olyb. 11.

Pericula dubia. Lucret. lib. 3. 55.

Pes dubius. Ovid. 4. de Ponto, 3. 32.

Pælium dubium. Liv. lib. 5. Decad. 4. Aliquandiu dubium pælium fuit.

Rates dubiæ. Ovid. 2. de Arte Am. 414.

Nec semper dubias adjuvat aura rates.

Res dubia. Plaut. Epid. 1. 2. 10. Is amicus est, qui in re dubia, re juvat, ubi re est opus. Cic. 10. Att. Quem dubiis rebus lædere noluisse.

Res apertas a dubiis fecernere. Lucret. lib. 4. 460.

Res dubiæ. Virg. 6. Æn. 196.

— tuque ô dubiis ne defice rebus.

- Rumores dubii. Plin. Epist. 190.
 Salus dubia. Cic. 6. Fam. 14. Hanc in opinionem discessi, ut mihi tua salus dubia non esset.
 Sententia dubia. Ovid. 3. de Ponto, 4. 87.
 Sidera dubia, Juven. 5. Sat. 22. adventante crepusculo: Quibus opponuntur Certa. Hor. 2. Carm. 16. 4.
 — neque certa fulgent
 Sidera nautis. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.
 Spes non dubia. V. NON.
 Tempora dubia & secunda contr. Hor. 4. Carm. 9. 36.
 Tempora Reip. dubia. Cic. pro Font. 34.
 Timores dubii. Stat. 5. Theb. 319.
 Via dubia. Ovid. 18. Epist. 154.
 Vires dubia. Ovid. 7. Met. 508.
 Voluntas dubia. Tacit. 4. Hist. 6.
 Urbes dubie. Lucan. lib. 2. 447.
 Dubium nisi. Sallust. in Jugurth. C. 94. Quæ dubia nisi videbantur, potissimum tentare. Nifu Cort. q. V.
 Nec sum animi dubius. Virg. 3. Georg. 289.
 Dubius præsidii. Sen. de Benef. Me tempestas occupavit, portus ac præsidii dubium.
 Vitæ dubius. Ovid. 3. Trist. 3. 25.
DUBIE, Adv. [*ἀμφιβολός*] Cic. 1. de Divin. 124. Potest accidere ut aliquod signum dubie datum, pro certo sit acceptum.
 Nec dubie. Liv. 2. Nec dubie ludibrio esse miseras suas.
 Gaudere dubie. Ovid. 10. Met. 659.
 Non dubie. V. NON. Papin. in l. cum pater. §. 1. D. de leg. 2.
DUBIETAS, ætis. f. Dubitatio. apud Eutrop. Ammian. & sequioris ætatis scriptores.
 Pontanus in Actio. V. Perplexio H. St.
DUBIOSUS, Adj. [*ἀμφισβητισμός*] Gell. lib. 3. cap. 3. Idem lib. 5. cap. 10. Dubiosum hoc, inexplicabileque.
DUBITO, [*δύομαι, ἀποροῦμαι, ἀμείβεσθαι, διστάζω, ἐνδιδάσθαι, ἀμφισβητέω*] are. a nomine Dubius. Juven. 8. Sat. 212.
 — quis tam
 Perditus, ut dubitet Senecam præferre Neroni?
 Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. 52. Ne violenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua sobrii: dubitant, hæsitant, revocant se interdum, &c.
 Dubitare cum Inf. Quid istuc dubitas dicere? Plaut. Epid. 2. 2. 75. i. e. Times? Cic. de Amicis. 6. Nec dubitare illum in omni sermone appellare sapientem. Idem de Senect. 16. Non dubitavit dicere illa quæ verbis persequutus est Ennius.
 Nec dubito te quoque eadem agitatione teneri. Plin. Jun. Epist. 100. H. St.
 Dubitare de fide alicujus. Cic. Tamen usque eo timui, ne quis de mea fide atque integritate dubitaret, &c.
 Dubitat de, vel quid. Cic. 13. Fam. 46. Nam de tua erga me voluntate non dubitat. Idem 4. Acad. 32. Tum vero dubitabit quid sit extremum.
 De auctore dubitari non potest. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 De indicando dubitare. Cic. pro Sylla 52. Sed quoniam Cornelius ipse etiam nunc de indicando dubitat, ut dicitis, informat ad hoc adumbratum indicium, filium.
 Ne dubita. Virg. 3. Æn. 316.
 Non dubito quin. Ter. And. 2. 4. 2. Cic. de Senect. Quod si acciderit, non dubitat quin brevi Troia sit peritura. pro Quin, Corn. Nep. infinit. substituit; non dubito fore plerosque Attice. V. Lambin.
 Hac dum dubitas, menses abierunt decem. Ter. Adel. 4. 5. 57.
 Dubitare an & utrum. Plaut. Capt. 2. 3. 95. Cic. 5. Verr. Infinite dubitare utrum sit utilius, propter multos improbos uni parere, an, &c.
 Aliquid dubitare. Cic. 3. Off. 77. Hoc non turpe est dubitare philosophos, quod ne rustici quidem dubitent? Quintil. 12. 1. p. 1055. At hoc nemo dubitabit. ubi Burman. plura loca Auctorum congestit.
 Dubitare, pro Cogitare. Virg. 9. Æn. 191. — percipe porro
 Quid dubitem, & quæ nunc animo sententia furgat. i. e. Cogitem. Omnis enim cogitatio in dubitatione est ante sententiam. Servius. Cic. pro Rosc. Amer. 18. Restat Judices, ut hoc dubitemus, uter potius Sext. Roscium occiderit. i. e. Cogitemus, consideremus.
 Dubitatur, imperf. [*ἐνδιδάσκω*] Plin. lib. 11. cap. 17. De his video dubitari. Cic. 4. Verr. Præsertim aliorum autoritate confirmatum dubitabitur?
DUBITANS, Partic. [*ἀμφιδοξῶν*] Cic. pro Domo sua, 140. Identidem se ipse revocando dubitans, timens, hæsitans, omnia aliter ac vos in monumentis habetis, & pronuntiant & fecerit.
DUBITATUS, Partic. [*ἀμφισβητός*] Ovid. 2. Met. 20.
 Venit, & intravit dubitati tecta parentis. Idem ad Liv. 84.
 Dubitatus amor.
DUBITATIO, [*δύοσις, ἐνδοιασμός, δισταγμός*] ut, Dubitatio de re aliqua Cic. 3. Off. 18.
 Dubitatio & hæsitatio. Cic. 2. de Orat. 202. Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio tractusque verborum?
 Obscuritas atque dubitatio. Cic. pro Cluent. 73. In ea obscuritate atque dubitatione omnium, &c. placuit repente Judices pronuntiare.
 Scrupulus & dubitatio. Cic. pro Cluent. 76. Hic tum injectus est hominibus scrupulus & quædam dubitatio, quidnam esset actum.
 Sine dubitatione, lactuce foliis similis. Plin. lib. 27. cap. 8.
 Indigna homine dubitatio. V. INDIGNUS.
 Accidit dubitatio. V. ACCIDO.
 Addere dubitationem. V. ADDO.
 Adducere in dubitationem. Cic. 3. Fam. 5. Quod iterum meorum ratio te nonnullam in dubitationem videtur adducere viturusne me sis in provincia: ea res sic habet.
 Afferre dubitationem. Cic. 4. Fam. 7. Sic enim intellexi nihil aliud esse quod dubitationem afferret ei, penes quem est potestas, &c. Dubitationem afferre quin. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Ni forte tanta ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus non gustatus solum, sed odoratus etiam & aspectus, dubitationem affert quin hominibus folis ea natura donaverit.
 Dari dubitationem. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. His Cæsar ita respondit, eo sibi minus dubitationis dari: quod eas res, &c. V. DO.

- Esse dubitationem, ut, Dubitatio nulla in re erat. Cic. 5. de Fin. 26.
 Eximere dubitationem. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Habere dubitationem. Cic. 5. de Fin. 27. Quod quanquam dubitationem non habet (est enim, &c.) Hic locus nihil habet dubitationis, quin, &c. Cic. 2. Off. 17.
 Injicere dubitationem. Cic. pro Cluent. 76.
 Relinquere dubitationem. Cic. 15. Fam. 21. Nullam enim dubitationem apud me reliquisti quantum me amares.
 Tollere dubitationem. Quintil. lib. 5. cap. 9. V. TOLLO. Dubitationem omnem alicui tollere. Cic. 12. Att. 7.
 Dubitatio, Color quidam Rhetoricus, Græce *ἀσπίδων*.
DUBITANTER, Adv. [*ἐνδοιαστικῶς, ἐνδοιαστικῶς*] Cic. 2. de Invent. 10.
 Simul quærentes dubitanter unumquodque dicemus. Cic. 10. Fam. 31.
 Plane pericula non dubitanter adii. V. eund. de Clar. Orat. 87. & ad Octav.
DUBITATIM, Adv. Idem quod Dubitanter. Cæf. Annal. lib. 3. Imperator conclamat de medio, ut velites e sinistro cornu removeantur, & Gallis non dubitatum immittantur. Ex Nonio. q. V.
DUBITATOR, oris. m. Tertull. adv. Hæret.
DUBITABILIS, e. [*ἐνδοιαστικός*] Ovid. 13. Met. 21.
 Atque ego, si virtus in me dubitabilis esset. Idem 1. 223.
 — nec erit dubitabile verum.
DUBITATIVUS, Adject. ut, Dubitativa conjunctio. Diomed. Gram. Sensus. Tertull. adv. Marc.
DUBITATIVE, Adv. Tertull. de Carne Christi.

D U C

- DUC**. **DUC**. Ducum ductore, vel Ductorum ductor. **DVL**. Dulcissimus.
DUCATUS, &c. V. DUCCO.
DUCENTI, [*δύοκισιοι*] Plin. lib. 14. cap. 4. Durantque adhuc vina ducentis fere annis. Cic. 2. Q. frat. Sane frequentes fuimus, omnino ad ducentos.
DUCENTIES, Adv. [*δύοκισιάκις*] Liv. 8. Bell. Maced. Potius quadragies quam ducenties quadragies litem æstimatam. Cic. 2. Philipp. 40. Ego enim amplius ducenties acceptum hereditatibus retuli. Martial. lib. 5.
DUCENTESIMUS, a, um. Unde
DUCENTESIMA, æ. f. ut Centesima, Vectigal. Afferitur ex Suet. Calig. cap. 16. Ducentesimam auctionum Italiæ remisit. Sed Turneb. & Casaub. ex Dione & MSS. Centesimam legunt. Dicitur autem eadem forma, ac Decuma, Quadragesima &c. & subauditur Pars. Tacit. 2. Ann. 42. 7. Cæsar ducentesimam in postero statu. V. plura apud Pitisc.
DUCENUS, Adj. distrib. sed sæpius Bis centum: ut Duceni pedes. Plin. lib. 6. cap. 26. Columel. lib. 5. cap. 2. Sic multiplicabis, centies vicies ducenti quadrageni fiunt viginti octo millia. Sic Duceni armati, Liv. 2. Bell. Pun. Et, Ducena quinquagena millia capitum, 9. ab Urbe.
DUCENA, æ. f. Gradus vel Dignitas erat. L. 3. Cod. Theod. de cohortal. princip. cornicul. Primpilaribus post emeritam militiam perfectissimatus vel Ducenæ vel Centenæ vel Egregiatius dari dignitas potest.
DUCENARIUS, Adj. [*δύοκισιάκις*] ut, Ducenaria pondera. Plin. lib. 7. cap. 20. h. e. Ducentiarum librarum.
 Ducenarius, dicebatur etiam Qui duas centurias, i. e. ducentos milites ducebat in acie secunda, qui primus hastatus appellabatur. Veget. lib. 2. cap. 8.
 Ducenariorum judicum decuria. Suet. in August. cap. 32. Ad tres judicum decurias quartam addidit ex inferiore censu, quæ ducentiariorum vocaretur, judicaretque de levioribus summis. Quam appellationem, non a castrorum æstimatione, sed a censu potius ortam esse, opinantur nonnulli: ut fuerint ducentarii judices, qui dimidium census equestris possidebant. Budæus.
 Ducenarii etiam dicebantur, Qui ducentesimam exigebant, quæ vectigal erat. L. 1. C. de exact. tribut. Ducenarii & Centenarii sive Sexagenarii non prius debent aliquem ex debitoribus convenire. V. Ursat. de Not. Rom. v. DUC. Turneb. Advers. 29. 16. [Potius ex Stipendii modulo appellationem sortitos docuit Casaub. ad Suet. Claud. C. 24. ubi & Torr. V. & Scalig. ad Manil. p. 150. extr. ed. Arg.]
DUCENARIA, æ. f. Ducenariorum dignitas. Apul. Met. 7. p. 190. Elm. Turneb. l. c.
DUCCO, xi, cum, [*ἄγω, ἰδὴγω, ἰζέωμαι, ἰζέμεναι, πορεύω*] Ære. Ducimus eum qui sponte sequitur. Ter. And. 4. 6. 23. Duc me ad eam, quando huc veni ut videam. Cic. 1. Tusc. Qui maximas copias duxit ad Trojam.
 Ducuntur omnia dei nutu. i. e. Reguntur. Plaut. Merc.
 Ducere se ad aliquem: pro Ire & proficisci. Plaut. Amph. 4. 3. 8. Nam jam ad regem recta me ducam, remque ut facta est, eloquar.
 Ducere se ab ædibus: Exire domum, vel egredi. Plaut. Bacch. 4. 2. 11.
 Ducere se deorsum de arbore, Descendere de arbore. Plaut. Aul. 4. 8. 8.
 Ducere ad credendum. Cic. 2. Tusc. 42. Ita me ad credendum tua ducit oratio.
 Duci ad cognitionis cupiditatem. Cic. 1. Off. 18. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem.
 Facillime ad consentiendum homines ducuntur experimentis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Ad id responsum, quod eliciendum erit, per gradus ducet. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Ad pejora juvenes laude ducuntur. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Per parva aliquem ducere. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Per omnia aliquem ducere. Virg. 6. Æn. 565.
 Ipsa deum pœnas docuit, perque omnia duxit.
 Per singula duci. Stat. 2. Sylv. 2. 43.
 Æstas septima ducitur. Virg. 4. Georg. 207.
 Ætatem ducere. Hor. 2. Epist. 2. 202.
 Non tamen adversis ætatem ducimus Austris.

Etatem in literis. Cic. 7. de Fin. 43. Quo studio Aristophanem putamus etatem in literis duxisse.
 Evum. ut, Deus duxit avum per suos gradus. Sen. Hippol. 2. 452.
 Agmen ducere, Ducem esse. Plin. lib. 10. cap. 44. Cic. 2. Tusc. Quum aestu magno agmen ducebat, laborabat.
 Avum ducere. V. ALVUS.
 Amores nostros in longum ducis. Virg. 9. Ecl. 56.
 Anhelitum ex cursura. Plaut. Afin. 2. 2. 61.
 Animam, pro Vivere. Liv. 6. In tenebris obnoxiam carnificis arbitrio ducere animam?
 Animam ducere de caelo, h. e. Anhelitum seu spiritum trahere ex aere. Cic. in Orat. 107. Ita vivunt, dum possunt, ut ducere animam de caelo non queant. De parricidarum supplicio loquitur, qui insiti caelo abijciebantur in aquam.
 Anima ducitur spiritu. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Excipiatque animam, eam que ducta sit spiritu, candemque a pulmonibus respiret & reddat.
 Animos in rem presentem ducere. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. ANIMUS.
 Annum ducere. Virg. 1. Georg. 6.
 — vos o clarissima mundi
 Lumina, labentem caelo quae ducitis annum,
 Liber & alma Ceres. i. e. Quorum cursu tempora computantur.
 Nam per Lunam, mensis: per Solem annus ostenditur. Servius.
 Aquam. Cic. 3. Q. frat. Aquamque quam si ducebant non longe a villa, belle sane fluentem vidi. Per fundum alterius. Idem ibid. 3. 1. V. AQUEDUCTUS.
 Argentum. Virg. 7. Aen. 634.
 Aut leveis oceanis lento ducunt argento. i. e. Flexili argento extendunt. Servius.
 Argumenta ex ipsis positionum vitis ducimus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Bellum cum aliquo. Virg. 8. Aen. 55.
 Hi bellum assidue ducunt cum gente Latina. Quod tamen frequentius ponitur pro Producere, Protrahere. V. infra.
 Benevolentiam a personis ducimus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Caelum. ut, Ipse qui caelum, nebulasque ducit. i. e. Jupiter. apud Sen. Hippol. 3. Ducit, regit.
 In carcerem. Cic. 7. Verr. 76. Quum de foro in Capitolium curram flectere incipiunt, illos duci in carcerem jubent. Sic Ducere in vincula. Cic. 4. in Caecil. 7.
 Carmen. Ovid. 5. Trist. 12. 63. ut dicitur Lanam ducere, unde petitur haec formula;
 Ad mea perpetuo deducite tempora FILO. V. Bræk. ad Tibul. 2. 1. 51. Conf. Versus, infra.
 Cicatricem. Columel. lib. 3. cap. 18. Liv. 9. Bell. Pun. Ubi primum ducta cicatrix, patique posse visa est jactationem. Ovid. 1. de Ponto, 3. 15.
 Tempore ducetur longo fortasse cicatrix.
 Colorem, pro Attrahere. Virg. 9. Ecl. 49.
 Altrum quo segetes gaudent frugibus, & quo
 Duceret apricis in colibus uva colorem. Juven. 2. Sat. 81.
 Uvaeque conspecta livorem ducit ab uva. h. e. Bibere, haurire.
 V. plura infra, & Casaub. ad Pers. p. 274.
 Colore aureo pelles. Plin. lib. 28. cap. 9.
 Commendationem incuntes aetatis ab impietate & scelere ducere. Cic. pro Deiot. 2.
 Conjecturam modo huc, modo illuc ducere. Cic. 2. de Divin. 145.
 An ea que dixi, & innumerabilia quae collecta habent Stoici, quicquam significant, nisi acumen hominum ex similitudine aliqua conjecturam modo huc, modo illuc ducentium? Conjectura ducitur ex hac re. Cic. 2. de Divin. 147. Ex quibus conjectura quaedam ducitur, si quemadmodum, &c.
 Consilia in pejus ducuntur. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Ad credendum. Cic. 2. Tusc. 42. Ita me ad credendum tua ducit oratio, n crimen ducere. Tacit. 6. Ann. 5. Neu convivalium fabularum simplicitas in crimen duceretur, postulavit.
 Crinem ducere. Virg. 5. Aen. 528.
 — crinemque volentia lidera ducunt. At 2. 694. Facem dixit: Stella facem ducens.
 Curam ex animo, pro Abijcere. Plaut. Casin. 2. 6. 25.
 Declinatio ducitur per casus. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Diem ducit Lucifer, i. e. Adducit. Virg. 2. Aen. 802.
 Diem somno ducere. Sen. Thyest. 5. i. e. Tranligere.
 Frigiem ducere. Virg. 8. Ecl. 75.
 Mens vagina. Sil. lib. 8. h. e. Educitur.
 In errorem ducere. Ovid. 8. Met. 161.
 Ducit in errorem variarum ambae viarum, &c.
 Requias. Plin. Epist. 60. V. paulo post, Funus alicui.
 Exercitum in Sabinos. Caes. 1. Bell. Gall. 12. Cic. pro Muren. 20.
 Exercitum in qua vult, ducit. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Exordium. Cic. 1. de Legib. A lege ducendum est juris exordium.
 Idem 5. de Fin. 18. A qua totius vitae ducit exordium.
 Facem. V. Crinem.
 Idem ducere. Lucret. lib. 2. 477.
 — pergam connectere rem, quae
 Ex hoc apta fidem ducit.
 Figuram ducere veri, i. e. Apparere tanquam res vera. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 43. Loquitur de tela Proserpinae.
 Insulam. Liv. 3. Clamore sublato ante se quemque ducere fossam & jacere vallum.
 In manu ducere. Ovid. 15. Met. 519. h. e. Reducere.
 Igus ab umbra ducere. Ovid. 10. Met. 192.
 — & arborea frigus ducebat ab umbra.
 Innem ducere. Hor. 1. Epist. 10. 48.
 Innus alicui. Plin. lib. 2. cap. 109. Idem lib. 8. cap. 42. Rex defuncto ei duxit exequias. Virg. 4. Georg. 256. Cic. pro Quint. 50. Juven. 1. Sat. 146. etiam absolute Perf. 2. Sat. 14.
 — Nerio jam tertia ducitur uxor. [Inepte, quasi Ducere
 . i. fit Sepelire, cum potius Nerio invidet, qui, duabus jam elatis, etiam ducat uxorem domum.
 Inuitus de pectore. Virg. 2. Aen. 288.
 Innus ab aliquo ducere. Ovid. 6. Met. 427.
 Et genus a magno ducentem forte Gradivo.
 VOL. II.

Hora blandis ducitur dolis. Propert. lib. 3. 23. 18.
 Horas nos flendo ducimus. Virg. 6. Aen. 539.
 Horas extremas. Martial. lib. 4. 73.
 Quum gravis extremas Vellinus duceret horas. h. e. Propinquus esset morti.
 Illa ducere. Hor. 1. Epist. 1. 9. Galliae dicimus, *Halletes, & batre les sans comme un cheval poussif, ou qui est hors d'aleins.*
 Initium. Cic. 9. Att. 11. Nec vero dubito quin exitiosum bellum impendat, cujus initium ducetur a fame.
 Initium ducere ex aliquo. Cic. 2. de Nat. Deor. 50. Ita ex quatuor temporum mutationibus, omnium quae terra marique gignuntur, initia causaeque ducuntur.
 Initium rerum suarum alicunde ducere. Cic. 2. de Lege Agr. 17. Hic quero quam ob causam initium rerum ac legum suarum hinc duxerit.
 In jus. Ter. Eun. 4. 6. 30. Si vim faciet, in jus ducito hominem.
 Laminam ducere. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Lanam. Nere. V. Burn. ad Petron. cap. 133. p. 635. Ovid. 4. Met. 33. Lateres ducere, pro Formare: ut Opus ductile apud Vitruv. lib. 2. cap. 3.
 Lineam. Plin. lib. 35. cap. 10. Apelli fuit alioqui perpetua consuetudo, nunquam tam occupatam diem agendi, ut non lineam ducendo exerceret artem: quod ab eo in proverbium venit.
 Linea duo ducit acus. Cels. lib. 7. cap. 7.
 Litera ducitur. Ovid. 4. de Ponto, 2. 34.
 Ducitur & digitis litera rara meis.
 Lucem. Stat. 4. Sylv. 1. 26.
 — lucemque a Consule ducit Omnis honos.
 Ludos, & inania honoris, modo rationis atque abundantiae duxit. Tacit. in Vita Agric. 6.
 In ludum (literarium) ducere, & reducere. Ter. Phorm. 1. 2. 35.
 Nescabat aliud nil, nisi oculos pascere,
 Sectari, in ludum ducere & reducere.
 Mancipium. Solennis Romanorum formula. Cic. 2. de Orat. 255.
 Quanti addictus? mille nummum: nihil addo, ducas licet. Sponsonis sc. forma, ad quam videtur addere Sen. de morte Claud. Ad summum tria verba Silo dicat & servum me ducat. V. Schott. Not. Cic. 2. 14.
 In matrimonium. Cic. pro Cluent. 125. & 126. Salliam in matrimonium ducere, Habiti matrem illam, &c.
 Mendacium ducere & confutare. Cic. pro Rosc. Com. Unde hoc totum ductum & confutum mendacium est.
 Mucronem: pro Educere. Virg. 12. Aen. 378.
 Ille tamen clypeo objecto, conversus in hostem
 Ibat, & auxilium ducto mucrone petebat.
 Mulierem aliquam in concubinae locum ducere. Cic. 1. de Orat. 183.
 Muros, i. e. Struere & erigere. Virg. 1. Aen. 423.
 Noctem ducere ludo. Claud. in Epithal. Pallad. 97.
 Noctem ducere querelis. Sen. Hippol. 43.
 Noctem jucundis sermonibus. Plin. Epist. 117.
 Nomine ab authoris ducunt libamina nomen. Ovid. 3. Fast. 733.
 Nomen ex re aliqua. Cic. 1. Acad. 40. Ex quo etiam nomen hoc duxerat.
 Notam ducere. Hor. 4. Carm. 2. 59.
 Nubilum. Quintil. lib. 11. cap. 3. Sed in ipso vultu plurimum valent oculi per quos maxime animus emanat, ut citra motum quoque & hilaritate enitescant, & tristitia quoddam nubilum ducant. i. e. Obducant & obtendant.
 Oblivia ducere praene. Valer. 4. Argon. 657. Sic Hor. 2. Serm. 6. 62.
 O rus quando ego te aspiciam? quandoque licebit
 Nunc veterum libris, nunc somno & inertibus horis
 Ducere sollicitae jucunda obliviae vitae? i. e. Oblivisci vitam sollicitam & curas.
 Opes ducere ab aliquo. Hor. 4. Carm. 4. 54.
 Opinione duci. Cic. pro Muren. 62. Non re ductus es, sed opinione.
 Oracula ducere aequatis fortibus. Cic. 1. de Divin. 34. Cujus generis oracula etiam habenda sunt non ea quae aequatis fortibus ducuntur, sed illa quae instinctu divino afflatuque funduntur.
 Orationem ducere ab eodem verbo. Cic. in Orat. 135. Aut ab eodem verbo ducitur saepius oratio.
 Ordines & ordinem ducere. V. ORDO. Cic. 2. Philipp. 20. Prioris partis duxit ordinem. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Ordine ducere. Virg. 7. Aen. 276.
 Omnibus extemplo Teucris jubet ordine duci. i. e. adduci, viz. equos.
 Rerum ordine ducar. Ovid. 13. Met. 161.
 Originem auctore ab illo ducis. Hor. 3. Carm. 17. 5.
 Ortus ab Elide ducimus. Ovid. 5. Met. 494.
 Os exequiis modis. Quintil. lib. 4. cap. 3. V. OS, oris.
 Otia ducere. Ovid. 1. de Ponto, 5. 43.
 Parietem per vestibulum alicuius ducere. Cic. pro Milon. 76. Qui parietem sic per vestibulum fororis instituit ducere, sic agere fundamenta, ut ferocera non modo vestibulo privaret, sed omni aditu & lumine.
 In partes ducere, i. e. In factiones. Tacit. 15. Ann. 51. Accingeretur modo, navaret operam, & milium acerrimos duceret in partes.
 Pectus alicuius in contraria ducere. Ovid. 3. Amor. 11. 33.
 Pedes ducunt eum rus. Plaut. Merc. 3. 4. 8. Nec pedagricus, nec articularius est, quem rus ducunt pedes.
 Penfa manu ducere. Juven. 12. Sat. 65.
 Piscem hamo ducere. Ovid. 18. Epist. 587.
 Pocula ducere. Propert. lib. 2. 9. 21.
 Quinetiam multo duxisti pocula luxu. V. plura infra.
 Pompam ducere. Ovid. 12. Epist. 690.
 Praemia, Ovid. 10. Met. 680. Duxit sua praemia victor. i. e. Accepit.
 Principium a re aliqua. Cic. 3. de Fin. 16. Ex quo intelligi debet principium ductum esse a se diligendi sui.
 In probationem aliquid ducere. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Progeniem Troiano a sanguine duci. Ausierat. Virg. 1. Aen. 53.
 Provincias ducere. Tacit. lib. 3. Ann. 53. Porro si hi duxissent provincias, cur Diabibus id vitium? i. e. Provincias praesissent.
 V. Pugnam

Pugnum ducere, Cedere pugno. Paul. l. 4. D. de injuriis, Si quara ferve meo pugnum ducere vellem, in proximo te stantem invitus percussis injuriam non teneor.

Questiones omnes ex persona petitoris ipsius duximus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Rationem ducere. Cic. 8. Att. 5. Inde suscepto bello, quum pacis conditiones ad te afferri, a teque ad ea honorifice & large responderi viderem, dixi rationem meam, quam tibi facile me probaturum pro tuo in me beneficio arbitrabar. Idem 3. Verr. 126. Cic. 8. Fam. 5. Hanc autem nemo ducit rationem, sed omnia desiderantur ab eo tanquam nihil denegatum sit. Non ullius rationem sui commodi ducit. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Officii rationem ducere. Cic. pro Sext. 23. Dignitati esse serviendum, Reipub. consulendum, officii rationem in omni vita non commodi esse ducendam. Rationem salutis. Cic. 7. Fam. 3. Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meae rationem ducere. i. e. Habere.

Ducere rationem curandi, pro Deducere. Cels. in proem. lib. 1. Ex his enim similibusque sæpe nova curandi ratio ducenda est.

Remos ducere. Ovid. 1. de Ponto, 6. 40.
Nil tibi cum pelagi dicit fore naufragus undis,
Et ducit remos, qua modo navit aqua.

Retia ducere. Ovid. 13. Met. 922.
Nam modo ducebam ducentia retia pisces.

Ruinam ducere. Sen. Oeth. 13. De quercu quadam cæsa ab Hercule.

Sacra ducere. Virg. 8. Æn. 655.
— castæ ducebant sacra per urbem,
Pilentis matres in mollibus. Ducere autem sacra, & ferre sacra dicuntur, qui res sacras, & quæ ad sacrum utilia sunt, remque divini ferunt. Turneb.

Senectam ducere. Virg. 10. Æn. 182.

Sententiam ducere in id quod velit, est orationis judicialis. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Sentinam ducere dicuntur in navi foramina, quæ aquam recipiunt, unde sentina conficitur. Sen. de Ira, lib. 2.

Sermonem a re quapiam. Cic. 2. Tusc. 10. Est igitur ambulantis ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & a tali quodam ductus exordio.

Sessum. Plaut. Pœn.

Similitudinem e re aliqua. Cic. in Orat. 9.

Sium ducere. Quintil. lib. 1. cap. 2. Excitanda mens, & attollenda semper est, quæ in hujusmodi secretis aut languescit & quandam velut in opaco situm ducit, aut contra tumescit inani persuasione.

Somnos, Dormire. Virg. 4. Æn. 560.
Nate dea potes hoc sub casu ducere fomnos?

Somnium ducit imago. Hor. 3. Carm. 27. 42.

Soporem ducere. Tibul. lib. 1. 1. 65.

Sortem ducere, pro Statuere, apud Virg. 9. Æn. 268. Servius.

Sortem, Sortiri. Virg. 6. Æn. 22.
— stat ductis fortibus urna. Cic. 1. de Divin. 34. At enim idipsum habet aliquid divini, quæ cuique hostia obtingat, tanquam in fortibus quæ cui ducatur.

Spiritum per liccas fauces, Respirare. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 8. Author ad Heren. lib. 4. Itaque anhelans ex imis pulmonibus præ cura spiritus, ducebatur.

Spiritum, Attrahere: & per translationem, Vivere. Author ad Heren. 4. 45. Nam hoc quidem, si spiritum ducit, vivit, &c. Cic. 10. Fam. 1. Ducere spiritum naribus. Varro 2. de R. R. cap. 3. Liv. lib. 4. Decad. 5. Pulmones & cor extrinsecus spiritum ducunt. Cic. 2. de Nat. Deor. 18.

Stamina ducere. Ovid. 3. Met. 221.

Sub lignum. Plaut. Casin. 3. 6. 1.

Sulcos. Plin. lib. 17. cap. 22. Ultro citroque sulcos perpetuos ducito.

Suspiria. Martial. lib. 11. 40.
Corripis, observas, quereris, suspiria ducis. Ovid. 1. Met. 656.
— alto tantum suspiria ducis Pectore.

Suspicionem. Cic. 2. de Invent. 29. Ex facto autem ipso suspensiones ducuntur, si, &c. i. e. Concipere.

Tempus. i. e. Moras necere. Cic. 3. Verr. 30. Deinde ita tempus duce-retur, ut a M. Glabrione Prætoris, & a magna parte horum Judicum, ad Prætoris alium Judicesque alios veniremus. V. infra, Ducere, Protrahere.

Thura naribus ducere. Hor. 4. Carm. 1. 21.

Triumphum. Plin. lib. 34. cap. 3. Primum invexisse triumpho suo quem duxit Urbis anno 567.

In triumpho. Plin. lib. 12. cap. 125. Clarumque dictu a Pompejo magno in triumpho arbores quoque duximus.

Ducere in triumpho, vel per triumphum V. TRIUMPHUS. Quod Græci *πρωτων*. V. *πρωτο* in Thef. H. St.

Turmas ducere. Virg. 5. Æn. 550.

Vallum & fossam ducere. Liv. 5. Vallum, fossamque, ingentis utramque rem operis, per tantum spatii duxerunt.

Vasa ducere e luto. Quintil. lib. 2. cap. 17. i. e. Fingere.

Verbum aliquod in longius. Cic. de Clar. Orat. 92. Nec vero ullum aut durum, aut insolens, aut humile, aut in longius ductum, ac non propria verba rerum, sed pleraque translata, &c. Verba in longam ducere moram. Propert. lib. 1. 10. 6.

Versus ducere. Ovid. 5. Trist. 12. 63.

Viam, pro Sequi. Quintil. lib. 3. cap. 9. Sed non una per hoc opus via ducitur. Virg. 1. Æn. 401.
— & qua te ducit via dirige gressum.

Vitam & spiritum, Vivere. Cic. pro Lege Manil. 33. Quum vestros portus, atque eos portus quibus vitam & spiritum ducitis, in prædonum potestate fuisse sciat. Virg. 2. Æn. 641.
Me si cœlicole voluissent ducere vitam.

Vitam dulcem ducere. Lucret. lib. 2. 66.

Ad umbilicum ducere. Hor. Epod. 14. 8. Legitur Adducere in omni-bus codd.

Umbra ducere. Lucret. lib. 4. 110. De nubibus loquitur.

Voces ducere. Hor. in Arte Poet. 313. In siletum. Virg. 4. Æn. 464.

Utilitatem ex re aliqua. Cic. 5. de Fin. Quid quum fictas fabulas, e quibus utilitas nulla duci potest, cum voluptate legimus?

Vultum, pro Contrahere rugas. Martial. lib. 1. 41.

Qui ducis vultus, & non legis ita liberenter,

Omnibus invidias, livide, nemo tibi.

— vivos ducent de marmore vultus. h. e. Exprimere vi-

vos vultus in marmorea effigie.

Uxorem, pro Accipere. Cic. pro Sext. 6. In uxore ducenda, in libe-ris procreandis. Ter. Eun. 5. 2. 49. Emoriar si non hanc uxorem du-xero. Plaut. Aulul. 2. 6. 4. Vult hanc Megadorus indotatam ducere.

Ter. Adel. 4. 7. 11.

Uxor tibi ducitur. Virg. 8. Ecl. 29.

Ducere uxorem, pro Ducere uxorem domum. Veteribus enim mos fuit nuptam e patris domo noctu tædis ardentibus prælatas velatam in marit domum deduci. Pompon. l. Mulierem. D. de ritu nupt. Mulierem quæ abesset, duci a marito non posse. Deductione enim opus est in Mariti, non in uxoris domum, quasi in domicilium matrimonii. Ducere uxorem proprie dicitur paterfamilias: ad filiusfam. non tan ducit uxorem, quam a patre accipit: quippe quum patri committatur puella potius in hujusmodi conditionibus, quam marito. Hæc Donatus in Phorm. Ter.

Ducere, verbum, pertinet ad usurarum rationem. Cic. 6. Att. 3. Magnam pecuniam confeceram ut solverent centesimis sexennii ductis cum renova-tione singulorum annorum. Eid. ibid. Sed centesimis ductis a pro-xima quidem syngrapha, nec perpetuis, sed renovatis quotannis nu-merabantur puni. Ductis, i. e. Supputatis & imputatis. Et paul post, Nisi forte id volumus armis efficere, ut fœnus quaternis centesimis ducant. i. e. Dependant. Budæus.

Duci autoritate, pro Excitari. Cic. 4. Acad. Ut qui audient, rationem potius quam autoritate decantur.

Cogitatione duci alio. Cic. 3. de Orat. Vel quod is qui audit, ali ducitur cogitatione.

Conjectura. Cic. de Clar. Orat. 56. Nihil sane mihi legisse videor, tam tummodo conjectura ducor ad suspicandum.

Despicatui. Cic. pro Flacc. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam si quis despiciatui ducitur, i. Myforum ultimus esse dicatur?

Dictis phaleratis, Blando verborum lenocinio irretiri. Ter. Phorm. 3. 2. 14.

Adeone te esse incogitantem atque impudentem Phædria,

Ut phaleratis dictis ducas me, & meam ducetis gratis?

In diversa duci. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Dolis doctis. Plaut. Perf. Hunc ego hominem hodie in transfennam ducis ducam dolis.

Errore duci. Cic. 1. Off. 148. Nec quenquam hoc errore duci oportet ut liquid Socrates, &c.

Gaudio falso. Ter. And. 1. 2. 9. Ubi Donatus, Ducere, est Expectati-ne longi temporis malum prolatare: vel Induci, ut Feræ in retia.

Gloria. Cic. l. 2. in Verr. 143. Quod si quem itatuz magnopere delictant, & si quis earum honore ac gloria ducitur. i. e. Si quis nobilibus & famam adeptis status delectatur.

Ineptis ac Fabulis. Cic. pro Cluent.

Cura. Claud. in Sec. Conf. Stil. 4.

Laude. Cic. in Orat. 115. Ergo cum censeo, qui eloquentiæ laude ducatur, non esse eorum rerum omnino rudem.

Libo fumante, i. e. Delector. Hor. 2. Serm. 7. 182.

In loco & numero hostium duci. Cic. 7. Verr. 124. At nunc perri spoliati, nave a prædonibus abducta, ipsi in hostium numero locoque ducemini.

Mercede duci. Cic. 2. Off.

Natura. Quintil. lib. 9. cap. 4. V. ORGANUM.

Odio duci. Cic. 1. Att. 11.

Pramio. Cic. 2. Off.

Quattu & lucro duci. Cic. 5. Tusc. 6. Alii emendi aut vendendæ quæstu & lucro ducerentur.

Ratione aliqua duci. Lucret. lib. 4. 597.

Spe posteritatis fructuque duci. Cic. pro Rabir. 29. Neque quisquam nostrum in Reipub. periculis cum laude ac virtute versatur, quin spe posteritatis, fructuque ducatur.

Ventre, pro Delectari cibis pretiosis, ventris & gulæ causa: i. e. Ven-tre & gulæ deditum esse. Hor. 2. Serm. 7. 38.

Voluptate ad fidem ducitur. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Utilitate duci. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Ducere, Protrahere. Cic. 1. Fam. 6. Ne res duceret fecimus, ut Hercules Antiarium in alium locum transferretur. Idem Brut. 18. Omnia tempora (bellum enim ducetur) integram tibi causam reservat. V. Supra Ducere bellum, Tempus.

Ducere bellum. Cic. 7. Fam. 3. Dein quum ab ea sententia Pompei valde abhorreret, suadere instituit ut bellum duceret.

Ducere rem per altercationem. Liv. 4. Itaque quum res diu ducta per altercationem esset, eos s. deos hominesque testantibus, &c.

Ducere diem ex die. Cæs. 1. Bell. Gall. 17. Diem ex die ducere Hedi conferri, comportari, &c.

Ducere aliquem, pro Eludere, moras necendo. Cæs. 1. Bell. Gall. 1. Ubi se diutius duci intellexit Cæsar.

Ducere, Haurire, bibere. Hor. 1. Carm. 17. 21.

Pocula Lesbii ducet sub umbra. V. Lucan. 10. 124. Juve

6. Sat. 426. — de quo sextarius alter

Ducitur ante cibum. h. e. De quo, œnophoro, bibuntur de sextarii jejuno stomacho.

Duco, pro Dux sum, absolute Exercitui præsum. Cic. 7. Att. 2. Cohortes ex Piceno, Lentulo & Thermo ducentibus, cum Domitii exitu junctas esse. Virg. 2. Æn. 632. Ducente deo.

Duci etiam dicebantur Adiecti. Creditores enim debitores, qui si vendendo non erant, domum ducebant. Legg. 12. Tab. Schott. No. Cic. 2. 14. Salm. de Modo Usur. cap. 18.

Ducere, Existimare, judicare, putare. Et tunc ex Græco deducitur, quod illi dicunt *δουκω*, teste Festo. Cic. de Amicit. 7. Hæc esse in te sapientiam existimant, ut omnia tua in te posita esse ducunt humanofque casus virtute inferiores esse putes. Idem 1. Fam. 6.

Animo, Cogitare apud se. Virg. 6. Æn. 690.

Sic equidem ducebam animo, rebarque futurum.

Ducere infra se omnia humana. Cic. 3. de Fin. 29. Atque iste vir altus & excellens, magno animo vere fortis, infra se omnia humana ducens.
 Ducere inter. Plin. lib. 2. cap. 63. Inter crimina ingrati animi & hoc duxerim, quod naturam ejus ignoramus.
 Inter prospera aliquid ducere. Tacit. 4. Ann. 1. Nam Germanici mortem inter prospera ducebat.
 Nihil ducere in bonis præter virtutem. Cic. 3. de Fin.
 Ducere damno. Plaut. Bacch. 5. 1. 17.
 Gloriæ ducere alicui quidpiam. Cic. in Sallust. Neque te tui piget hominē levissime quum ea culpas, quæ in historiis gloriæ mihi ducis?
 Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6. Perique in gloria ducunt, plurimis horis perpeti calorem earum.
 Ducere honori. Sallust. in Jugurth. C. 11. Dextra Adherbalem adfedit, ne medius ex tribus (quod apud Numidas honori ducitur) Jugurtha foret.
 Ducere laudi. Ter. in prol. Adel. 5. — Vos eritis iudices, Laudine an vitio duci factum id oporteat.
 Magnum ducere. Hor. 1. Serm. 6. 62. — magnum hoc ego ducō, Quod placui tibi.
 Ducere minoris, Minoris existimare vel æstimare. Sallust. in Jugurth. C. 32. extr. Privatim præterea fidem suam interponit: quam ille non minoris, quam publicam ducebat.
 Ducere officii. Suet. in Tiber. cap. 11.
 Ducere parvi. Cic. 2. de Fin. 24. Sed quia parvi id duceret.
 Ducere post honorem alterius sua necessaria. Sallust. in Jugurth. l. e. Magis curare alterius honorem, quam sua necessaria.
 Ducere præ se neminem. Auth. ad Heren. lib. 4. 29.
 Ducere pro falsis. Sallust. in Cat. C. 3. Ubi de magna virtute atque gloria bonorum memores, quæ sibi quisque facilia factu putat, æquo animo accipit, supra ea, veluti ficta pro falsis ducit.
 Ducere aliquid pro nihilo. Cic. 5. Tusc. Divitias, honores, opes contemnere, quæque hæc sunt contraria pro nihilo ducere.
 Ducere alicui probro: h. e. Exprobrare, Dare vitio alicui. Plaut. Amph. 1. 2. 31. Nemo id probro profero ducet Alcmena.
 Ducere aliquem ex ære: h. e. Vultum alicujus ære repræsentare. Plin. lib. 7. cap. 37. Idem hic imperator edixit, nequis ipsam alius quam Apelles pingeret, quam Pygoteles sculperet, quam Lysippus ex ære duceret.
 Ducere se, Vetus locutio fuit, pro Latenter abire ac discedere. Ter. Hec. 4. 1. 7. Uxor, inquit, ubi me ad filiam ire sensit, se duxit foras. Plaut. Aul. 4. 8. 8. Ego me deorfum duco de arbore. Et Cic. 10. Fam. 32. Balbus quaestor magno pondere auri, majore argenti coacto de publicis exactionibus, ne stipendio quidem militibus reddito, duxit se a Gadibus.
 Duce pro Duc. Plaut. Mostei. 1. 4. 11. Epid. 3. 3. 18. Trin. 1. 2. 42.
 DUCENS, Partic. ut, Pecunia ducens ad se cuncta. Hor. 4. Carm. 9. Gemitus imo de pectore ducens. Virg. 2. Æn. 288.
 Stella facem ducens, multa cum luce cucurrit. Virg. 2. Æn. 694.
 Tempora ducens. Lucan. lib. 5. 733.
 DUCUS, Partic. [ἀρχαῖος]
 Sorte ductus, Qui sorte obtigit. Tacit. in Vit. Agric. 28. Eo ad extremum inopiæ venere, ut infirmis fuorum, mox sorte ductos, vescerentur.
 Benevolentia ductus. Cic. de Clar. Orat. 190. Mihi benevolentia, credo, ductus tribuebat omnia. l. e. Adductus.
 Compendio ductus. Quintil. lib. 2. cap. 13. Itaque & stratum militari labore iter sepe deserimus, compendio ducti.
 Ductus misericordia pro Excitatus Ulp. l. Et eleganter §. Idem Labeo. D. de Dolo.
 Ducta laus ab humili venit ad summum. Cic. 2. Tusc. 5.
 In hanc persuasionem quidam ratione ducti, &c. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Verbum a verbo ductum, i. e. Deductum. Cic. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fidens: quoniam confidens, mala consuetudine loquendi in vitio ponitur, ductum verbum a confidendo: quod laudis est.
 Ductæ & directæ viæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Permanat ad jecur per quasdam a medio intestino, usque ad portas jecoris (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adherent.
 Ductus, apud Cic. Derivatus, procedens, descendens. 1. Tusc. 71. Contumacia a magnitudine animi ducta non a superbia. 5. Tusc. A quibus ducti deinde omnes. pro Rosc. Com. 48. Unde hoc totum ductum & constatum iudicium est. de Clar. Orat. 21. Hinc tum, Pompei, ductus est sermo, quod &c. Ibid. 218. Omnisque ille sermo ductus e percontatione filii quid in Senatu esset actum.
 DUCTUS, ūs. [ἀγωγή] Ipsi ductio vel deductio rei alicujus. Unde Aquæ ductus dicuntur Deductiones aquarum. Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivationes fluminum. Idem 2. de Legib. 2. V. AQUEDUCTUS.
 Literarum. Plin. lib. 8. cap. 3. Quintil. lib. 1. cap. 3. Quem jam vero ductus sequi poterit. i. e. Firmus & tractus literarum. Idem lib. 10. cap. 2. Literarum ductus ut scribendi fiat usus, pueri sequuntur.
 Oris. Cic. 5. de Fin. 47. Quomodo quis ambulet, sedeat, qui ductus oris. qui vultus, &c.
 Maculerum. Plin. lib. 37. cap. 12.
 Rei credibilis ductus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Est autem quidam etiam ductus rei credibilis, qualis in comœdiis etiam, & in mimis.
 Æqualis ductus. Lucret. lib. 4.
 Applicare se ad ductum alterius. V. APPLICO.
 Per ductus velut sulcos ducatur stilus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Ductu alterius aliquid facere: h. e. Alio suadente & ducente. Liv. 4. Cic. de Arusp. Resp. 3. Quique suo ductu & imperio cruento illo atque funesto supplicia, &c.
 Ductus de officio Imperatoris & imperio bellico optime & frequenter dicitur. Cic. pro Lege Manil. 61. Pompejus rem optime ductu suo gessit. Nep. 4. 1. 3. Sino ductu barbaros esse deletos. conf. Vellej. 2. 79. 4. Ceterum notetur aliud esse rem gerere ductu, aliud Auspicio. Nam ut ductu dicatur necesse est interit prælio Imp. majus est

quiddam quod dicitur auspiciis. V. Pitisc. Lex. supra in AUSPICIUM. Reperiuntur aliquando conjuncta.
 DUCTIO, ōnis. f. Ulp. in l. Deinde. D. de liber. exhibend. item ducend. Hoc autem interdictum pertinet ad ductionem: ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis.
 Ductio alvi. Cels. lib. 4. cap. ult. Alvi ductio uti.
 Aquæ ductio. Pomp. l. 3. D. De aqua quotidian. Si aquam ex flumine publico duxeris, & flumen recesserit, non potes subsequi flumen: quia ei loco servitus imposita non sit, quamvis is locus meus sit. Sed si alluvione paulatim accesserit fundo tuo, subsequi potes: quia locus totus fluminis serviat ductioni.
 Aquarum ductiones. Vitruv. 1. 1.
 Rudentum ductio, Reductio. Idem 10. 19.
 DUCTO, [ἡγεμονία] Ære. Quintil. lib. 8. cap. 3. ait, Ductare exercitum, mala consuetudine obsecrænum intellectum habere. V. Burman. ad loc.
 Ductare aliquem frustra, pro Dare illi verba, aut Verbis perducere ad fallaciam. Plaut. Men. 4. 3. 20. Nisi feres argentum, frustra me ducere non potes.
 Ductare aliquem dolis. Plaut. Capt. 3. 4. 109.
 Ductare amicam & mulierem, pro Scorio potui. Plaut. Agn. 1. 3. 13. Ter. Phorm. 5. 2. 15. Ut phaleratis dictis ducas me. & meam ductes gratis. Plaut. Afin. 1. 3. 37. Nunc quia nihil habes, male dictis eam ductare postulas.
 Cornua ductare nervo. Valer. 6. Argon. 376. Significat arcum tendere.
 Ductare pro nihilo. Plaut. Perf. 4. 4. 85. Omen ego pro nihilo esse dictio quod fuit, quando fuit.
 Ductare restim. Ter. Adel. 4. 7. 34. Tu inter eas, restim ductans, saltabis. i. e. manu confectos choros duces. V. Donat.
 DUCO, Ære. Gubernare. Varro, Ab eo quod sit ducare, qui est dux aut ductor, qui ita inducit ut doceat. Hæc Calepinus corrupte. Ex Varr. de L. L. lib. 4. legendum, Ab eo quod scit ducere, qui est dux, &c.
 DUCATOR, ūs. [ἡγεμονία] Oris & administratio imperii. Suet. in Neron. cap. 35. Privigum Ruffinum Crispinum, Poppæa natum, inpuberem adhuc, quia ferebatur ducatus & imperia ludere, mergendum mari, dum piscaretur, servis ipsius demandavit. Idem in Tiber. cap. 19. Confidens (ut ajebat) ostento sibi ac majoribus suis in omni ducatu expertissimo. i. e. Quoties pro imperio aliquid gerendum esset, vel Quoties bellum suis auspiciis gererent. Exstat apud Spartian. in Pescen. Nig. Capitol. in Pertinac. Epitom. Livian. Justin. Curt. & Manil. 5. 360. Vet. Gloss. Ducatus. ἡγεμονία. V. Panciroll. Notit. Dign. Imp. Orient. cap. 150. Stewech. in Veget. 1. 13. Ducatum præbere sceleri, Ducem esse sceleris. Florus lib. 3. cap. 21.
 DUCATIO, ōnis. f. ut Ducatio necessitatis. Tertull. de Ceron. Mil. cap. 11.
 DUCATOR, ōris. m. pro Ductor. l. 29. D. ad Leg. Aquil. §. 4. Tertul. adv. Jud. cap. 13.
 DUCĀRIX, ūcis. f. Apul. de Doctr. Plat. l. 2. post princip. Vitorum ducatrix iracundia & libido.
 DUCĀLIS, e. Gloss. ἀρχαῖος. [Ἰμὸ Ducale, Ἀρχαῖος ὁ πᾶν κτλ. ἄν.]
 DUCĀLITER, Adv. Sidon. 5. Epist. 13. Ducaliter antecessurus. i. e. In modum ducis. Et compar. 8. Epist. 6. pr. Nullum rem militare præstabilis, nec ducaliter administrasse.
 DUX, dūcis. [ἀρχηγέτης, ἀρχαῖος, ἡγεμὸν, ὀδηγός, ἀρχός, ἀρχαῖος] Qui vel quæ ducit. Virg. 1. Æn. 364. — dux foemina facti. Cic. pro Corn. 9. An ingenium? quum etiam ipse casus eventusque rerum non duces, sed comites ejus consiliorum fuerint. Ibid. 64. Videte ne utilius vobis & honestius sit illis ducibus errare, quam hoc magistro erudiri.
 Dux & præfectus classis. Cic. 7. Verr. 88. Sed tunc inopes relictī a duce præseque clavis, eundem necessario cursum tenere cœperunt.
 Armenti dux. Ovid. 8. Met.
 Astrorum dux. i. e. Sol. Sen. Thyest. 9.
 Gregis dux, pro Tauro, apud Ovid. 1. de Arte Am. 326.
 Impietatis. Cic. de Amicit. 42.
 Ingenii dux. Ovid. 2. de Ponto, 3. 78.
 Malorum dux & scelerum artifex. Sen. Hippoi. 4.
 Scelerum duces. Lucan. lib. 2. 249.
 Sectarum diversarum duces. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Superem dux. i. e. Juppiter. Stat. 4. Sylv. 2. 55.
 Viæ dux dia voluptas. Lucret. lib. 2. 172. Sic Venerem vocat.
 Vivendi recte dux natura. Cic. de Amicit. 19.
 Mors in claris viris & foeminis dux in cœlum solet esse. Cic. 1. Tusc. 27. Merreri non interitum esse omnia tollentem atque deletam, sed quandam quasi migrationem commutationemque vitæ, quæ in claris viris & foeminis dux in cœlum solet esse.
 Dux ac princeps in illa multitudine sicariorum. Cic. pro Rosc. Amer. & de Arusp. Resp. 57.
 Achilles dux Theffalis. V. ACHILLES.
 Tanta auctoritate dux. Cic. 7. Att. 7.
 Dux & author. Tacit. 3. Hist. 71. Nova capientibus auferatur dux & author. Cic. 10. Fam. 6. & 2. 6.
 Author, dux & princeps. Cic. 3. de Orat. 60. Quem authorem publici consilii, & regebat civitatis ducem. & sententiæ atque eloquentiæ principem in Senatu, in populo, in causis publicis esse volumus.
 Dux & comes. Cic. pro Marcell. 11. Idem de Amicit. 37. Nec se comitem illius furoris, sed ducem præbit.
 Dux & magister. Cic. 5. Verr. 54. Idem l. de Fin. 71. Magistra & duce natura.
 Prator, dux, [πρωτεύς] & imperator. Cic. pro Flacc. 27. An vestri Prætores, vestri duces, vestri imperatores?
 Duces & signiferi. Cic. pro Planc. 74. Statuissēque eos solum nominare, qui cause nostræ duces & quasi signiferi fuissent. Idem pro Muren. Dux & signifer calamitosorum.
 Clarus dux. Hor. 3. Carm. 14. 7.
 Improvidi & negligentes duces. Cic. 7. Arg.
 Invictus dux. Sil. lib. 7.
 Magnanimi duces. Virg. 4. Georg. 4.

- Magni duces. Hor. 2. Carm. 1. 21.
 Creare duce[m]. V. CREO.
 Habere rationem ducem, non superstitionem. Cic. 2. de Divin. 83.
 Quando enim ista observans quieto & libero animo esse poteris, ut ad rem gerendam non superstitionem habeas, sed rationem ducem?
 Præbere se ducem bonis. Cic. 10. Fam. 6. Deinde & Senaui bonisque omnibus authorem, principem, ducem præbeas.
 Præficere duces populo. Cic. pro Domo sua, 89. Cui populo duces Lentidios, Lollios, Sergios præfeceras.
 Sequere naturam vitæ ducem. Sen. Hippol. 4.
DUCTOR, ōris. [ἐπιτορῆς, στρατηγός] Dux. Virg. 2. Æn. 12.
 — fracti bello fatisque repulsi
 Ductores Danaum. Cic. 1. Tusc. 89. Quoties non modo ductores nostri, sed universi etiam exercitus, ad non dubiam mortem concurrerunt?
 Aquarum ductor Tybris. Stat. 3. Sylv. 5. 111.
 Classis ductor. Virg. 6. Æn. 334.
 Deorum ductor. Sen. Herc. fur. 4.
 Ducum ductor, i. e. Imperator exercitus. Sen. Agam. Sic vocat Agamemnonem.
 Fluviorum ductor. Stat. 4. Theb. 118.
 Gregis indomiti ductor, pro Tauro, apud Sen. Hippol. 2.
 Armipotens ductor. Sil. lib. 13.
 Delecti ductores. Lucret. lib. 1. 87.
 Fulmineus ductor, pro Hannibale. Sil. lib. 17.
DUCTRIX, icis. f. l. i. §. 12. D. de exerc. Actio.
DUCTARIUS, Adj. [ἀγωγός] Qui ducit. Unde, Ductarius funis, quo in trochleis utimur & qui per orbiculos trochleæ trajicitur. Apud Catonem, & Vitruvium lib. 10. cap. 2. & 3. & 5.
DUCTABIE, Adv. Plaut. Fragm. Frivol.
DUCTABILITAS, e. Hinc
DUCTABILITAS, ātis. f. Acc. apud Non. 2. 623.
DUCTILIS, e. [ἀγώγιμος, ἰλατός] Quod facile ducitur, attenuaturque in laminas. Unde Æs ductile appellatur, quod malleis obsequitur, tenuaturque in laminas. Plin. lib. 34. cap. 8.
 Ductile fumen. Martial. lib. 12. 31.
 — hoc riguæ ductile fumen aquæ.
DUCTIM, Adv. Cum mora. Plaut. Curc. 1. 2. 13. Immærgere in me liquores tuos sino ductim.
 Ductim opus facere in vinea. Columel. lib. 4. cap. 25. Major autem pars operis in vineam ductim potius quam cæsim facienda est. i. e. Ductu falsis potius quam ictu.
DUCTITIUS, a, um. [δακτύλιος] Quintil. lib. 6. Ferrum ductitium.
DUCTITO, are. ex frequent. frequentativum. Plaut. Rud. 2. 6. 26. Venales illic ductitavit.
DUCTONA, [Δυκωνία] Ptolemæo, Cadurcorum in Gallia urbs. vulgo *Cabors*.

D U D

- DUDINI**, Liburniorum olim populi, nunc Illyrico juncti, authore Plin. lib. 3. cap. 21.
DUDUM, [παράν] Adv. de Parvo tempore dicitur, unius horæ, aut duarum triumve horarum, aut certe brevissimi temporis, authore Vallâ lib. 2. C. 34. Incerti temporis. Donat. ad Ter. And. 3. 4. 3. Cic. 4. Att. 5. Dudum enim circumrodo quod devorandum est.
 Dixi dudum materiam aliam esse joci, aliam severitatis. Cic. 2. de Orat. 263.
 Quæ dudum ad me, & quæ etiam ante bis ad Tulliam de me scripsisti. Cic. 11. Att. 22.
 Dudum & Nunc, opponuntur. Cic. de Clar. 138. Ut dudum ad Demosthenem & Hyperidem, sic nunc ad Antonium Crassumque pervenimus.
 Dudum huc accersita sum. Plaut. Stich. 5. 3. 3.
 Non dudum ante lucem. Plaut. Pœn. 1. 2. 105. Quia jam non dudum ante lucem ad ædem Veneris venimus.
 Quando? Dudum. Plaut. Pers. 4. 3. 29.
 Quam dudum? h. e. Quam longo tempore, quanto temporis intervallo: & plerunque interrogantis est. Ter. And. 5. 2. 9. Modo introii. s. quasi ego quam dudum rogem. Plaut. Amph. 2. 2. 60. Quam dudum istuc factum est? AL. tentas? jampridem modo.
 Rus mane dudum hinc ire me jussit pater, ut bubus, &c. Plaut. Truc. 3. 1. 2.
 Quasi dudum. Plaut. Amph. 2. 2. 51. Sic salutas, atque appellas, quasi dudum non videris?
 Dudum, pro Antea. Ter. Phorm. 2. 3. 19. Incertior multo quam dudum. Idem Eun. 4. 5. 4. Quis est? ehem Pythias, vah quanto nunc formosior videre mihi quam dudum.
 Dudum, etiam de Longinquo tempore dicitur. Ter. And. 5. 1. 5. Quam maxime abs te postulo, atque oro Chreme, ut beneficium verbis initum dudum, nunc re comprobés. Ter. And. 3. 4. 3. Ego dudum nonnihil veritus sum Dave abs te, ne faceres idem quod vulgus fervorum solet. Idem Eun. 4. 4. 16. Ita visus est dudum, quia varia veste exornatus fuit. Cic. de Clar. Orat. 252. Ut dudum de Læliorum & Mutiorum familiis audiebamus.
 De futuro adhibet. Virg. 2. Æn. 103. Jam dudum fumice pœnas. ubi V. Taubm.

D U E

- DUELLA**, Tertia pars uncie, dicta a duabus sextulis una junctis. Rhemn. Fann. de Pond. v. 23.
 Sextula cum dupla est, veteres dixere duellam. V. Luc. Pat. de Rom. & Græc. Pond. p. 48. & apud Grav. in Thef.
BELLONAM, [ἑνοία] Bellonam antiqui appellabant, teste Varrone lib. 4. de L. L. 10. conf. 6. 3. V. BELLONA.
DUELLUM, i. [πολεμῶν] inquit Festus, Bellum est, in quo a duabus partibus de victoria contententibus dimicatur. Inde & Perduellis, Qui pertinaciter retinet bellum. Plaut. Amph. 1. 1. 34. Cic. in Orat. 153. Quid vero licentius, quam quod hominum etiam nomina contrahant, quo essent aptiora? nam ut duellum bellum, & duis bis.

- se Duellum eum qui Pœnos classe devicit, Bellum nominaverunt, quum superiores semper appellati essent Duellii. Liv. 6. Bell. Maced. Quod populus Romanus ex tempore duellum jussisset cum rege Antiocho esse. Idem 2. Beli. Pun. Hisce duellis datam donum duit pop. Rom. Quiritium, quod duellum pop. Romano cum Carthaginensi est. Cic. 2. de Legib. 45. Nam æs atque ferrum duelli instrumenta non favi. Idem ibid. 21. Quique agent rem duelli quique populare auspicium, præmoneto.
 Thuscum duellum. Ovid. 6. Fast. 201.
 Lentum duellum. Hor. 1. Epist. 2. 7. Usurpant etiam Idem 2. Epist. 1. 253. Plaut. Amph. 1. 1. 33. V. Quintil. 1. 4. Scalig. Poet. 3. 89. & Barth. ad Briton. Aram. p. 674.
 Quod vulgus Duellum hodie vocat, dicitur Singularis pugna. Eutrop. 2. 2. & Sulp. Sever. 1. 34. Singulare certamen Vopisc. in Prob. cap. 9.
DUELLUS, ut ex Duello Bellum factum est, ita quoque Bellus Duellus ab antiquis dicebatur. Quintil. lib. 1. cap. 4. Liv. apud Non. Lenti calido, duella rapula, rumice. Nam Duella rapula quid aliud est, quam rapula bella?
DUELLATOR, ōris. [πολεμιστής] pro Bellatore. Plaut. Capt. prol. 68. Valet judices justissimi: domi, bellique duellatores optimi.
DUELLICUS, Adj. [πολεμικός] ut, Ars duellica. Plaut. Epid. 3. 4. 14. Proles duellica. Lucret. lib. 2. 660.
DUELLIS, e. i. e. Hostis. Arnob. lib. 1.
DUELLIUS, [Δουλλίος] vel potius DUILLIUS nom. gent. Rom. Ex qua imprimis celebratur C. Duillius Cos. qui primus Romæ navali certamine triumphavit, A. U. C. 494. Bilium virginem duxit uxorem, tantæ pudicitie, ut illo quoque seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat, non vitium. Is jam senex & trementi corpore, in quodam jurgio audivit exprobari sibi os fetidum: & tristis se domum contulit. Quumque uxori questus esset, quare nunquam se monisset, ut huic vitio morderetur: Fecissem, inquit illa, nisi putassem omnibus viris sic os olere. Laudanda in utroque pudica & nobilis femina, & si ignoravit vitium viri, & si patienter tulit: & quod maritus infelicitatem corporis sui, non uxoris fastidio, sed maledicto sensit inimici. Hæcenus Hieronymus lib. 1. adverb. Jovinianum. Plutarchus tamen hanc historiam refert ad Hieronem. Columna ejus victoria navalis causa a pop. Rom. ipsi posita fuit captarum navium rostris ornata, in foro, cujus basi vetustis literis inscriptam, in Capitolinis urbis ruinis repertam suppleverunt & commentariis explicaverunt plurimi, eruditissime Pet. Ciaconius. V. Cic. Orat. 153. Liv. Flor. Valer. Max. Aurel. Victor. &c. V. SILLIUS.

D U I

- DUCERNAS**, dicebatur, Cum altero, id est cum filio, census. Festus.
DUIDENS, Hostia ab antiquis appellata est, quam nos Bidentem dicitimus. Festus.
DUCÆ, arum. f. Bigæ. Varr. 7. de L. L. 30.
DUINI, Bini. Idem ibid.
DUITAS, ātis. f. est quam vulgo Dualitatem, Græci *δυάδα* vocant. Jabolenus in l. 242. D. de verb. signif. Viduam non solum eam, quæ aliquando nupta fuisset, sed eam quoque quæ virum non habuisset, appellari ait Labeo: quia vidua sic dicta est, quasi vecors, vefanus, qui sine corde aut sanitate esset: similiter viduam esse dictam sine dultate. Hic videtur Jabolenus Duitatem appellare Matrimonium, in quo sunt duo, vir & mulier.
DUITÆ, arum. m. Hæretici qui duos deos fingeant. V. Prudent. Hamart. præf. v. 37.

D U L

- DULCAEIDUS**, a, um. [δούλιος] Vox est Q. Sereno familiaris, pro eo quod Mistum quandam saporem ex acido & dulci, cujusmodi sunt quedam ex malorum Punicorum genere, significat. V. Keuchen. Not. p. 126. extr. & p. 243. pr.
DULCĀMARUS, Adj. [γλυκύπικρος] Melissus Dulcamaram aquam vocat Lachrymas. Dulcamara Herba est Matthioli. At Plaut. Cist. 1. 1. 71. Pseud. 1. 1. 61. & 2. 4. 1. Truc. 2. 3. 25. Dulce amarum, ut Dulce atque amarum Disjuncte.
DULCIS, e. [γλυκός, γλυκερός, γλυκύς] Plaut. Truc. 1. c. Nunc postquam scio dulce atque amarum quid sit ex pecunia, &c. Proprie usurpatur de Sapore: tralate pro Jucundo, amabili.
 Dulcia & Amara, contraria. Cic. 3. de Nat. Deor. 32. Omne enim animal sensus habet: sentit igitur & calida & frigida & dulcia, & amara.
 Dulcissime frater. Cic. 3. de Legib. 25. Nostra autem causa, quæ optime & dulcissime frater, incidit in Tribunitiam potestatem, nihil habuit contentionis cum Tribunatu.
 Languide dulcis. Plin. lib. 13. cap. 4. Et in Arabia languide dulces traduntur esse palmæ.
 Agellus dulcis. Lucret. lib. 5. 1366.
 Alloquia dulcia. Hor. Epod. 13. 27.
 Alumni dulces. Hor. 3. Carm. 23. 8.
 Amicus dulcis. Hor. 1. Serm. 3. 69.
 Amores dulces. Martial. Spectac. 25.
 Amplexus dulcis. Virg. 8. Æn. 568.
 Animas dulces reddere. Virg. 3. Georg. 495.
 Aqua dulcis. Varr. 3. de R. R. cap. 3. Virg. 1. Æn. 45.
 Arta dulcia. Virg. 1. Ecl. 3.
 Aura dulcis. Virg. 4. Georg. 417.
 Avres dulces. Plaut. Pœn. 5. 2. 9. Quam orationem hanc avres dulces devorant. Dulcem codd. correctiores.
 Camœna dulces. Hor. 1. Epist. 20. 5.
 Conditio dulcis. Hor. 1. Epist. 1. 51.
 Conjux dulcis. Virg. 4. Georg. 465.
 Cultura dulcis. Hor. 1. Epist. 15. 86.
 Cupidines dulces. Hor. 4. Carm. 1. 4.
 Cura dulces. Stat. 2. Sylv. 1. 71. vernula Domino.
 Dolum dulce. Hor. Epod. 2. 47.

Epistola dulcissima. Cic. 15. Att. 13. Longiori epistola superiorique respondi: nunc breviori, propiorique quid respondeam, nisi eam fuisse dulcissimam?
 Epulae dulces. Hor. 3. Carm. 8. 6.
 Esca dulcis. Virg. 4. Georg. 17.
 Flumen dulce. Hor. 2. Carm. 6. 11.
 Fluvii dulces. Virg. 3. Georg. 445.
 Foetus dulces. Lucret. lib. 2. 1159.
 Fortuna dulcis. Hor. 1. Carm. 37. 17.
 Furta dulcia. Virg. 4. Georg. 346.
 Gaudia dulcia. Ovid. 3. de Arte Am. 798.
 Gemitus dulces. Ovid. 1. de Arte Am. 724.
 Haeres dulcis. Juven. 6. Sat. 38.
 Ignis. Propert. lib. 3. 8. 29. de Amore.
 Illecebrae dulces. Virg. 3. Georg. 217.
 Ingenium dulce. Martial. de Spectac. 20.
 Juventa dulcis. Hor. 1. Carm. 16. 23.
 Labor dulcis. Ovid. 6. Fast. 661.
 Latebrae dulces. Hor. 1. Epist. 17. 16.
 Lucellum dulce. Hor. 1. Epist. 19. 102.
 Lyæus dulcis. Hor. Epod. 9. 33.
 Malum dulce, Amor. Sen. Hippol. 2. Ovid. 2. Amor. 9. 148.
 Mella dulcia. Claud. 2. in Rulf. 462.
 Merum dulce. Hor. 3. Carm. 13. 2.
 Munus dulce. Sen. Hippol. 5.
 Musæ dulces. Virg. 2. Georg. 475.
 Mustum dulce. Virg. 1. Georg. 295.
 Nati dulces. Virg. 2. Georg. 138.
 Nefas dulce. Stat. 5. Theb. 162.
 Nomen dulce patris. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 36.
 Novitas dulcis. Ovid. 4. Met. 234.
 Orator dulcis. Cic. 1. Off. 3.
 Oscula dulcia. Virg. 1. Æn. 687.
 Periculum dulce. Hor. 3. Carm. 25. 18.
 Poma dulcia. Hor. 2. Serm. 5. 12.
 Reditus dulces. Hor. Epod. 16. 35.
 Salus dulcis. Ovid. 5. Trist. 8. 3.
 Sapor dulcis. Hor. 3. Carm. 1. 56.
 Soles dulces. Valer. 4. Argon. 332.
 — dulcesque iterum mihi surgere soles Nunc restat
 Solatia dulcia. Lucret. lib. 5. 21.
 Somnus dulcis. Virg. 4. Æn. 342.
 Sonus dulcis. Hor. 2. Carm. 13. 38.
 — sive per flores novos
 Fugiente dulcis murmurat rivo fonus.
 Sopor dulcis. Hor. Epod. 5. 56.
 Strepitus dulcis. Hor. 4. Carm. 3. 18.
 Vinum dulce. Hor. 3. Carm. 12. 2.
 Umbra dulcis. Virg. 1. Æn. 694.
 Undæ dulces. Virg. 2. Georg. 243.
 Ambrosia dulci dulcius. Catul. 96. 2.
 Aura nectare dulcior. Claud. Idyll. Hystr. 99.
 Melle dulcior. Ovid. 5. Trist. 5. 29. — o dulcior ille
 Melle, quod in ceris Attica ponit apis.
 Dulcior thymo Hyblæ. Virg. 7. Ecl. 37.
 Magis dulcius. V. MAGIS.
 DULCIA, pl. Placentæ dulces. Lamprid. Heliog. cap. 27. Sic, Apic. 1. 14. Dulcia de melle. Idem 7. 11. Dulcia piperata. V. Iliid. 20. 2. Pitisc. in Lex. & mex DULCIARIA.
 DULCICULUS, [γλυκύδιον] dimin. Plaut. Pœn. 1. 2. 177. Hujus co-losfra & dulciculus caseus, mactigia. Cic. 3. Tusc. 45. Demus scutellam dulciculae potionis, aliquid videamus & cibi.
 DULCEDO, inis f. [γλυκύτης, γλυκωτήμης] Ovid. 1. de Ponto 54. 35. Nescio qua natale solum dulcedine captos
 Ducit, & immemeres non finit esse sui. Cic. 2. de Fin. 114.
 Alma dulcedo. Lucret. lib. 2. 950.
 Aut aliquem fructum capiant dulcedinis almæ.
 Dulcedine corruptelaque mores depravati. Cic. 2. de Legib. 38.
 Interpellata dulcedo alicujus rei. V. INTERPELLO.
 Movet maxima dulcedine sensum voluptas. Cic. 2. de Fin. 39.
 Amicitia dulcedo. Sen. Epist. 9.
 Avium. Aucr. ad Heren. lib. 4. 30.
 Cantus. Apul. Met. lib. 5.
 Carminum. Vellej. lib. 1.
 Gloria. Cic. pro Arch. 24.
 Iracundia. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Lingua. Ovid. 3. de Ponto.
 Orationis. Cic. 3. de Orat. 159.
 Pecunia & Honoris. Cic. 11. Fam. 28.
 Somni. Stat. 10. Theb. 79.
 Vivendi. Cic. in Bruto, 16.
 Voluptatis. Cic. 1. de Legib. 47.
 DULCITAS, atis. [γλυκύτης] Idem. Accius Treco, Suavem linguæ sonitum, o dulcitas conspirium animæ. Nonius 2. 215. Antiquum. Apul. de Mimd.
 DULCITUDO, inis. [γλυκύτης] Idem. Cæcilius, Tanta huic invasit in corda dulcitudine. Hæc Nonius. Cic. 3. de Orat. 97. Quinctiam gustatus, qui est sensus ex omnibus maxime voluptarius, quique dulcitudine præter ceteros sensus commovetur. Inscript. apud Gruter. DCCLII. 2. CVM QVA VIXIT ANNIS XIII CVM MAGNA DVLCITVDINE.
 DULCIARIA, ðrum. n. [πυρραῖα, μελιτόμαρα] V. Hospin. de Orig. Fer. f. 55. Apic. 7. 11. Dulcia domestica quæ dulciaria vocant. [Dicitur & Pistorium opus, de cuius confectione V. Corn. Cels. l. 2. c. 18. Sato de R. R. C. 74. seq. Ælian. V. H. 3. 20. Torrent. ad Suet. Tib. C. 34. Conf. supra DULCIA.
 DULCIARIUS, [πυρραποῖς] ut, Dulciarius pistor, Qui panes & nelliæ concinnat edulia. Lampr. Heliog. c. 27. Dulciarios & lactarios ales habuit, ut quæcumque coqui de diversis edulibus exhibuissent, vel fructores, vel pomarii, illi modo de dulciariis, modo de lacta-

riis exhiberent. Jul. Firmic. lib. 8. cap. 11. tradit Dulciarios, conditores, & h's similes viros nasci sub sidere Spicæ, quæ in Virginis parte decima exoritur. V. Martial. lib. 14. 222. Apul. 10. Met. p. 244. Pitisc. Lex.
 DULCESCO, [γλυκάνομαι] ðre. Dulce fieri. Cic. de Senect. 53. Primo una est peracerba gustatu: deinde maturata dulcescit. Plin. lib. 3. cap. 18. Dulcescente mari. Idem 14. 1. & 31. 6.
 DULCIO, ðre. pro Dulcescere. Lucret. lib. 2. 473.
 DULCE, Adv. [γλυκώς] Plaut. Mil. 2. 2. 58. Hercle astitit & dulce & comedice. Cic. de Clar. Orat. 77. Tum historia quædam Græca scripta dulcissime.
 Loqui dulce. Hor. 1. Epist. 7. 24.
 Magis dulce. V. MAGIS.
 Profari dulce. Stat. 1. Sylv. 2. 63.
 Ridens duice. Catul. 49. 5.
 Qui sedens adversus identidem te Spectat, & audit dulce ridentem. Hor. 1. 22. 23.
 DULCITER, Adv. [γλυκέρως] Cic. 2. de Fin. 18. Aut enim eam voluptatem tueretur, quam Aristippus, id est qua sensus dulciter ac jucunde moveretur. Quintil. 12. 10. Apul. 2. Met. Compar. Cic. Orat. 158. Superl. de Clar. Orat. 77.
 DULCIFER, Plaut. Pseud. 5. 1. 18. Cantharum dulciferum.
 DULCIFLUUS, a, um. [γλυκύρροτος] Quod dulciter & suaviter fluit. Dracont. Hexæm. 49.
 DULCILOQUUS, [μελίγρητος] Dulciter loquens. Apul. Apol. 1. p. 129. Sidon. 8. Epist. 11.
 DULCILOQUIUM, ði. n. Sarisb. Epist.
 DULCIMODUS, a, um. Prudent. Psychm. 667.
 DULCINERVIS, Idem. Mart. Capel. 9. p. 30.
 DULCIRILOQUUS, a Nævio usurpatum, ut nimis poeticum, & ab usu remotius, explodendum censet Gellius lib. 19. cap. 7. quem vide.
 DULCIOULUS, dimin. Apul. 4. Met. 515. Mellitis dulciolis ventrem fagine. [Videtur neutrum substantivè positum, Melissa dulciola, ut assoleat, diminutive, pro Dulcia, seu Dulciaria, q. V.
 DULCISONUS, [γλυκύφωνος] Suaviter fonans. Sidon. Carm. 6. 5. Apul. Asclep. p. 407. Mart. Capel. lib. 9.
 DULCO, ðre. [γλυκάνω] Dulce efficio. unde Particip. DULCATUS, Sidon. 2. Carm. 105. Idem Sidon. ad Agric. Pareo libens, laudaturus viæ tam dulcatæ felicitius ingenuitatem. Hinc Edulco, as, q. V.
 DULCOR, ðris. m. Tertul. Adv. Marc. 3. 5. & Theod. Præf. de Diæt. cap. 12.
 DULCORO, ðre. Idem quod Dulcare. Sarisb. 816. conf. Vulg. Prov. 27. 9. Apud Ecclesiasticos reperiri notarat H. St.
 DULCORATUS, a, um. Ambros. de Instit. Virgin.
 DULCORATIO. ðmis. f. apud Afranium.
 DULCORARIUS, ði. m. Sarisb. 8. 13.
 DULCISPORTUS, [γλυκὸς λιμὴν] quem intrat amnis Acheron, ex Acherusia palude profluens, complurique suscipiens flumina, quibus sinus ipse dulcis efficitur. Verba sunt Strab. lib. 7.
 DULCIS Radix, [γλυκύριζα] Fruticosa est, ramis binum cubitorum altitudine assurgentibus, foliis lentisci, densis, pinguibus, tactuque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum platani magnitudinis, asperiore, qui reliquas lentium modo habet rufas, & parvas. Officinæ Græcorum nomen corruptentes, vel potius barbaros sequuta. Liguiriæ vocant. V. Dioscor. lib. 3. cap. 5. Meminit & Plin. lib. 22. cap. 9. ubi inter aculeatas numerat, sed falso, ut usus quotidie comprobat.
 DULICE, Adv. [δολικώς] Serviliter. Plaut. Mil. 2. 2. 58. Aditare dulice.
 DULICHIMUM, [Δελχίον] (inquit Servius) Insula est, ubi mons est Ithacus, in quo fertur habitasse Ulysses, eoque & ipse Dulichius, & Dulichias habuisse rates dicitur. Hæc Servius. Dulichium, inquit Vadianus Mæla interpres, Ulyssi paruit, a quo ipse Dulichius cognominatus: Ithacensis a patria. Hor. 1. Epist. 6. 63.
 — remigium vitiosum Ithacensis Ulyssi. Virg. 3. Æn. 271.
 Dulichiumque, Sameque, & Neritos ardua faxis.
 DULICHIVS, Adj. Virg. 6. Ecl. 75. Dulichias vexasse rates. h. e. Ithacenses. Servius. Ulysses, Dux Dulichius vel Princeps. H. St.
 DULOCRATIA, [δολοκρατία] Latine Servorum dominatus & imperium, quam sanxisse videtur C. Imperator, permittæ passim servis licentiam dominos accusandi, siquid vellent, unde ingens illata orbi terrarum calamitas. Meminit Cæsar. Antiq. Lect. lib. 7. cap. ult.
 DULOPLIS, [δολόπολις] Oppidum circa Indum fluvium, alio nomine Acanthus dictum. de quo Plin. lib. 5. cap. 27.
 Fuit item Oppidum in Libya, quod id juris habuit, ut qui servus eò aufugisset, omni nexu solveretur. Alex. Genial. lib. 3. cap. 20.

DUM, [ὄν ὄρα, ὄρα] Adv. temporis, varia significat.
 Virg. 1. Æn. 5.
 Multa quoque & bello passus, dum conderet urbem.
 Respondet significatione τὸ Quoad vel Donec: & jungitur his fere verbis, Moror, Operior, Expecto. Liv. Paucos merati dies, dum focii venirent. Ter. Heaut. 3. 2. 32. At nunc quid expectat Syre? an dum hinc denuo abeat. Cic. 7. Att. 1. Expecta, amabo te, dum Atticum conveniam. Eidem, Ego in Arcano operior dum ista cognosco. Eidem, Quod si tetum tibi persuadere non possum, saltem dum quid de Hispanis agamus scitur, expecta.
 Dum, pro Modo, sive Dummodo. Ter. Eun. 4. 6. 3. Usque adeo ego illius ferre possum ineptias & magnifica verba, verba dum sint. Idem Heaut. 3. 1. 56. Decretum est pari dum illum modo habeam necum. Sallust. Cat. 5. Neque id quibus modis assequeretur, dum sibi regnum pararet, penli quicquam habebat. Ter. Hec. 4. 4. 12. Dum ne reducam, turbent porro quam velint. Cic. 5. de Fin. Dum res manent, verba fingant arbitrato suo.
 Dum, Quandiu. Ter. Heaut. 2. 2. 10. Nesci mores mulierum, dum moluntur, dum comuntur, annus est. Idem And. 2. 6. 12. Dum licitum est ei, dumque ætas tulit, amavit. Cic. 5. de Fin. 9. Sed tamen jam infici debet his artibus, quas si, dum est tener, combiberit,

berit, ad majora veniet paratior. Dum quero, Dum studeo, Dum sum fidelis. Ter. Heaut. 3. 1. 83. Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi mecum, durus id quoero, tibi qui filium restituerem. Idem And. 5. 1. 7. Dum studeo obsequi tibi, pene illusi vitam filie. Idem Phorm. 1. 2. 26. Seni fidelis dum sum, scapalas perdidit. Dum exco. Ter. And. 5. 6. 13. Ne expectetis dum exeat. Sic Virg. 9. Ecl. 96.

Tityre dum redeo (brevis est via) pasce capellas. Ter. And. 1. 1. Dum tempus ad eam rem tulit. Cic. pro Rosc. Amer. Dum hominum genus erit qui accuset eos non decrit. Dum civitas erit judicia fient.

Dum, Postquam. Martial. lib. 1. 4. Audieris dum grande sophos, dum Easia captas. i. e. Postquam audieris. Sed in plerisque libris priori loco Cum excusum, recte.

Dum, pro Quoad. Columel. lib. 2. cap. 11. Paulum aqua maceratur, dum intenteat. Idem lib. 3. cap. 3.

Dum, pro Usque eo. Catul. Epithal. 45. Sic virgo dum intacta manet, dum chara fuis est. Quo in loco nonnulli legunt, Tum chara, &c. sed ii redarguuntur autoritate Quintilianii hunc locum, etiam ipso versu citato, sic exponentis lib. 9. cap. 3. Prius dum, significat Quoad: sequens, Usque eo.

Elegantem proponitur alia particula. Tantisper. Ter. Heaut. 1. 1. 54. Ego te meum dici tantisper volo; dum quod te dignum est facis. Plaut. Mostel. 3. 1. 157. Ego hic tantisper dum exis, te opperiar.

Ne. ut, Nedum. Ter. Heaut. 3. 1. 44. — Satrapa si fiet Amator, nunquam sufferre ejus sumptus queat Nedum tu possis. Val. Max. 3. 2. 26. Ornamenta etiam legioni nedum militi satis multa. V. NEDUM.

Neque dum, pro Et nondum. Celsus, pertinet autem ad rem quam calidissima esse inum ventrem, neque dum inflammationem coepisse. Liv. 21. 6. & alibi sepius.

Nihil dum. i. e. Nihil adhuc. Cic. 12. Fam. 12. Interim ad me venit Munatius noster, ut consueverat, & ego ei literas tuas dedi: nihil dum enim sciebat. Idem 12. Fam. 7.

Vix dum, h. e. Vix adhuc. Cic. 12. Fam. 4. Vix dum triginta diebus in Syria fuisses. V. VIX.

Dum, aliquando προσελθων est, est enim productio & adjectio syllaba: ut Ehodum ad me, Adefdum. Hac Donat. Ter. Hec. 5. 4. 14. Manedum fodes. Ubi Donatus, dum abundat, inquit. Sic Primundum. Plaut. Bacch. 2. 3. 25. item Agedum, Usquedum; de quibus suis in locis.

Dummodo. Liv. 1. Juven. 8. Sat. 260. Malo pater tibi sit Therites, dummodo tu sis Æacidae similis, Vulcaniaque arma capeffus. Cic. 3. Off. 82.

Quid? qui omnia recta & honesta negligunt, dummodo potentiam consequantur, nonne idem faciunt, &c. Dummodo ne quid hac ambitiosa festinatio imminuat ejus gloriæ. Cic. 10. Fam. 25. 7. Att. 7: 12. 44. & 3. de Orat. 183.

Dum ne. Cic. 8. Att. 11. Ego si cui adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar non laboro. Cic. 11. Fam. 10. Interpellent me, quominus honoratus sim, dum ne interpellent quominus Respublica a me commode administrari possit.

Dum tamen. Columel. præf. de R. R. cujus præcepta si vel temere ab indoctis, dum tamen agrorum possessoribus antiquo more administrarentur, minus jactura paterentur res rusticae. conf. Cels. 3. 4.

DUMANA, Alia oppidum a Syene, & prius Arabiae latere, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 29.

DUMNA, Insula in Britannia, Scandiae proxima, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 16.

DUMNORONUS, Locus Aquitaniae. Aufon. 4. Epist. 52. & alibi. V. Scal. lect. 2. 12.

DUMNORONUS, Adj. ut Dumnotona domus. Aufon. 7. Epist. 55.

DUMUS, i. m. [δύμω] dicitur Omnis spina. Cic. 5. Tusc. 65. Anniadverti columellam non multum e dumis eminentem, in qua inerat sphaera figura, & cylindri.

Amantes ardua dum. Virg. 3. Georg. 315.

Aspera rura dumis. Virg. 4. Æn. 526.

Excellit dum. Virg. in Culice, 153.

Horrida dumis sylva. Virg. 9. Æn. 348.

Rubentes dum. Claud. de locusta, 3.

Silentes dum. Virg. 9. Æn. 393. — dumisque silentibus errat.

Solidus dumus. Ovid. 12. Met. 356. — Solidoque revellere demo, &c. Locus suspectus est.

Spiffi dum. Sil. lib. 10.

Sylvestres dum. Virg. 8. Æn. 348. Hinc ad Tarpejam sedem, & Capitolio ducit Aurea nunc, olim sylvestribus horrida dumis.

Creare dumos dicitur terra. Quintil. lib. 5. cap. 11. Terra neglecta fentes, atque dumos, exulta fructus creat.

DUMOSUS, Adj. [δύμωδός] Spinosus, vepribus plenus: vel, ut ait Festus, Frondosus. Admonet idem legi Dufmosum locum apud Livium, pro Dumoso, antiqui enim interferebant s literam; & dicebant Cosmittere pro Committere; & Casmoenae, pro Camoenae. Columel. lib. 4. cap. 33. Nisi si dumosi, glareosique montes. Virg. 1. Ecl. 77.

Non ego vos posthac viridi projectus in antro Dumosa pendere procul de rupe videbo. Ubi Servius, Dumosa, i. e. Rigida, spinosa.

Arva dumosa. Virg. 2. Georg. 180.

Avia dumosa. Sil. lib. 7.

Invia dumosa. Sil. lib. 4.

DUMALIS, e. Idem. Mart. Capel. lib. 3.

DUMETA, Antiqui (inquit Festus) quasi Dumiceta appellabant, quæ nos Dumeta.

DUMETUM, i. [δύμητον] Locus dumis & spinis confitus. Cic. 5. Tusc. 64. Septum undique & vestitum vepribus & dumetis. Confraga dumeta. Lucan. lib. 6. 127.

Denfa dumeta. Sil. lib. 3. 295. Ceu pernix quum densa vagis latratibus implet Venator dumeta Lacon.

Horrida dumeta. Sen. OEd. 2. Parvis dumetis vuisa fraga. Sen. Hippol. 4. Pinguia dumeta. Virg. 1. Georg. 15. Dumeta Stoicorum, per translationem. Cic. 4. Acad. 112. Quum sit enim campus in quo exultare possit oratio, cur eam tantas in angustias & Stoicorum dumeta compellimus? DUMICOLA, æ. m. Habitans inter domos. Avien. Perieg. 895. DUMIA, Tribus. V. in TRIBUS.

DUNIUM, [Δύνιον] Ptolemæo auctore, Urbs insulae Britanniae: Vulgæ Dorchester.

DUNTAXAT, Adv. [δύνω, δύω] Idem quod Solum. Etymon quære apud Priscian. Cic. pro Deiot. 1. Quod ipsum etiam non iniquum est, in tuo duntaxat periculo. Plin. lib. 10. cap. 29. Rostrum quoque anniculis in ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Cic. ad Brut. 3. Confules duos bonos amimus, sed duntaxat bonos. Idem 2. de Orat. 119. Hac artem quidem & præcepta duntaxat requirunt. Idem de Amicit. 53. Celerantur autem simulationes amicitiae duntaxat ad tempus. Idem 4. Att. 3. Nos animo duntaxat vigemus. Et 2. de Fin. 21. Et nomine duntaxat cetera caverent.

Non duntaxat, pro Non solum. Liv. lib. 46. Nec animum nobis duntaxat fidelem ac bonum præstitit, sed omnibus interfuit bellis qua gefistis. Paulus C. lib. 3. de testam. tutel. Quum tutor non rebus duntaxat, sed etiam moribus præponatur.

Duntaxat, pro Non magis. Papin. l. 95. §. 3. D. de solut. & lib. Nam si reus duntaxat fuit obligatus, fidejussor liberabitur. i. e. Non pleniù quam fidejussor, duntaxat ut fidejussor. [Videtur post v. fidejussor distinguendum.]

Duntaxat, idem quod Scilicet, δηλαδὴ. Sueton. Aug. cap. 66. Non tantum virtutes ac merita cujusque digne profecutus, sed vitia quoque & delicta duntaxat medica percessus. Vel Saltem, minimum, u Grav. ad Cic. 5. Att. 10. p. 496. Valde me Athenæ delectantur urbs duntaxat & urbis ornamentum &c. [Nisi fortassis negatio ibi desideratur: Non urbs duntaxat & urbis ornamenta. Sequitur enim Disjunctiva: Sed multum & Philosophia. In loco Suet. π Duntaxa ponitur in ulsatorum significatione pro Tantummodo.]

Duo, duæ, duo. pl. [δύο, vel δύο Attice] Aliquando accusativus masculinorum similis est nominative: proferturque in o more Græce Itor. 1. Serm. 7. 15. — duo si discordia vexat inertes. Cic. 3. Fam. 4. Duo enim duarum ætatum plurimi facio, Cn. Pompejum filiae tuæ socerum, & M. Brutum generum tuum. Idem 2. Verr. 25. Horum pater abhinc duo & viginti annos est mortuus. Et 9. Att. 11. Vos duo delegi. Virg. 11. Æn. 285.

Si duo præterea tales Idæa tulisset Terra viros. V. omnino Pier. ad loc. atque hanc terminationem descendunt Gronov. ad Liv. 35. 21. Grav. ad Sueton. Claud. cap. 14 & Stewech. ad Arnob. lib. 3. p. 93. Quanquam liquido constat vetere promiscue dixisse Duo & Duos, sicut & Ambo & Ambos. Dua antique in neutro. Quintil. lib. 1. cap. 10. Accius apud Cic. i. Orat. 156.

DUODECIM, [δωδεκα] Cic. 2. de Legib. 59. Dicebamus enim puer duodecim, & carmen necessarium. Compendium est loquendi, quod significabantur Leges duodecim tabularum. Idem 1. de Legib. pr. ple nius Duodecim tabulae.

DUODECIES, Adv. [δωδεκις] Cic. in Sallust. Ne causam diceret festertio duodecies cum Casare pacificetur. Liv. 38. 8. Duodecies h. e. Cic. 4. Verr. 185.

DUODECIMUS, a, um. [δωδεκατος] numer. ordin. ut, Duodecimus Legio. Cæf. 2. Bell. Gall. 23. Tacit. 15. Ann. 6. 23. Vet. Auct. Argum in Æn. Virg. quadrifyll. prima producta, facit. Duodecimo Turnus divitiis occidit armis.

Duodecim horæ ædificare; Adagium in eos torqueri solitum, quod quum jam ad vitæ pervenerint umbilicum, de futuro tamen, quod fallacissimum est, multa sibi pergunt polliceri, adeo ut & fruenti ædificiis invigilent. Porro quod ad horas attinet, ut tollatur; si qui inest apud indoctiores nodus, Duodecima intelligitur diei ultima. Cæterum huic proverbio locum dedit M. Crassus, qui Parthicis in hiis opibus, quum exercitum per Galatiam duceret, Deiotarum regem extrema jam senectute confectum, novam ædificare urbem commisit. Quod quum mirari satis nequiret, commate in illum ita luit Quid hoc, inquit, rei est, duodecima jam tibi tantum non instat hora, & novam nihilominus urbem ædificare pergis? Plura Cæl Rhod. lib. 12. cap. 9.

DUODECENNIS, e. Sulp. Sever. Dial. 3. 2. Paterfam. duodecennen ab utero mutam puellam Martino coepit offerre. Idem Dial. 1. 10. contracte Duodennis; atque ita in MSto reperiri Vorstius adnotavit.

DUODENI, Adj. numer. Distributiv. Idem quod Duodecim. Cic. pro Lege Agr. 84. Duodena jugera. Apud Liv. 1. Duodeni pedes. Plin. lib. 2. cap. 8.

Altra duodena. Virg. 1. Georg. 322. Signa duodena. Ovid. 13. Met. 618.

DUODENARIUS, a, um. Varr. 4. de L. L. 4. Multa Antiqui duodenarii numero finiebant.

DUODEVIGINTI, [εκασι δύοι δεοτες] pro Octodecim. Hanc dicend consuetudinem (inquit Festus) a Græcis traxisse videmur, qui finuentiant δωδεκάσι. Cic. 4. Acad. Amplius duodeviginti partibus confirmant majorem. Liv. 30. 18. Plaut. Pæn. 4. 2. 75.

DUODEVIGESIMANI, Milites, Romæ quondam sic dicti, a legionibus Duodevigesima. V. Alex. Genial. lib. 6. cap. 22. & LEGIO.

DUODEVICENI, ōrum. ut Duodeviceni denarii. Liv. 21. 41. i. e. Octodecim.

DUODEVIGESIMUS, Plin. lib. 35. cap. 8. Duo enim de vicefimo olympia interit Candaules. Idem lib. 2. cap. 73. Bis anno absumptas, sole duodevicesimam Tauri partem obtinente. Tacit. 1. Hist. 55. 3. Gell. 1. 7.

DUODEVIGINTĒSĪMUS, a, um. Idem. exstat adverbialiter in Monum. Ancyrano. V. Gronov. comment.
 DUODETRICES, Cic. 5. Verr. 163. Ita in frumentum imperatum h. s. duodetrices in annos singulos Verri decernebatur.
 DUODETRIGINTA, Varr. l. de R. R. cap. 1. Quod res dispersas comprehendit libris duodetriginta. Liv. 28. 18. Sueton. Aug. cap. 46.
 DUODETRIGESĪMUS, a, um. Varr. apud Gell. 3. 20.
 DUODEQUADRAGĒNI Pedes. Plin. lib. 36. cap. 2.
 DUODEQUADRAGINTA Annis. Cic. 5. Tusc.
 DUODEQUADRAGĒSĪMUS Annus. Liv. 1. 40. pr.
 DUODEQUINQUAGĒSĪMUS Annus. Cic. de Clar. Orat. 162. Et apud Plin. lib. 4. cap. 22. Duodequingenta. & Columel. 9. 14.
 DUODEQUINQUAGINTA. Columel. lib. 12. cap. 5. & 9. 14.
 DUODESEXAGINTA. Plin. lib. 11. cap. 9. Duodefexaginta annis nihil aliud agere.
 DUODESEXAGESIMUS, a, um. Vellej. 2. 53. 3. Duodefexagesimum annum agens.
 DUODECROGINTA, Plin. lib. 3. cap. 5.
 DUODENAGINTA, Plin. lib. 3. cap. 16.
 DUOEVICESĪMUS, a, um. Gell. 5. 4. Duoeticesimo anno postquam Galli Romam ceperunt. Cæterum de hac compositione V. Perizon. Animadv. Hist. cap. 10. p. 450.
 DUOEVICESIMĀNUS, a, um. Miles Legion. XXIIdæ Tacit. 5. Hist. 1. 3.
 DUONUM, Veteres pro Bono dixerunt, sicut Duellum pro Bello. Festus. Simul duona eorum portat ad naves. Plaut. Pseud. 1. 3. 94. V. Marm. apud Gassend. in Vit. Peiresc. Gloss. Duonus *διπλῶς*.

D U P

DUPĀRIS, e. Macrob. Somn. Scip. lib. 1. cap. 6. Timæus Platonis, fabricatorem mundanæ animæ Deum, partes ejus ex pari & impari, id est duplari & triplari numero, intertextuisse memoravit: ita ut a duplari usque ad octo, a triplari usque ad vigintiseptem staret alternatio numeri. Idem l. 2. C. 1. Duplari numerus est, eum de duobus numeris minor bis in majori numeratur, ut sunt quatuor ad duo.
 Duplariæ, sive Duplares actiones dicuntur a Jurisconsultis quæ in duplum dabantur: sicut Quadruplariæ, quæ in quadruplum.
 Duplares milites in veteri militia dicebantur, qui torque aureo ob virtutem donati, duplam annonam accipiebant, quemadmodum Simplarii, qui simplam, præter eam quæ in singula militum capita distribuebatur, ita dicti, quod duplam & simplam annonam extra ordinem accipiebant. Hinc
 Duplari armatura, Inscriptio vetus Romæ, T. AELIVS. T. F. POP. HEDISCVS. MIL. DVPLAR. ARMATVR. VIXIT. . . . Veget. 2. 7. Armaturæ, inquit, duplares, quæ binas consequuntur annonas, Simplares quæ singulas. & p. p. Torquati simplares, quibus torquis aureus solidus virtutis præmium fuit, quem qui meruisset, præter laudem interdum duplas consequeretur annonas: Duplares duas, simplares unam. Erant & secundum annonam Candidati duplares, Candidati simplares. Hæc ille, ubi Stewec. V. & Lex. Pitisc. & infra DUPLICARIUS.
 DUPLATIO, apud Jctos. Dupla pœna.
 DUPLĒX, icis. Adj. [*διπλῆς*, *διπλόϛ*] Cui duæ sunt partes. Virg. 1. Æn. 659. — & duplicem gemmis adroque coronum. Idem 3. Georg. 87.
 At duplex agitur per lumbos spina. Ubi Servius, Aut re vera duplex, aut lata: ut 1. Georg. 172.
 — duplici aptantur dentalia dorso.
 Duplex, pro Duobus aliquando accipitur. Virg. 1. Æn. 93.
 — & duplices tendens ad sidera palmas.
 Amictus duplex. Virg. 5. Æn. 421.
 Amiculus. Nep. 14. 3. 2.
 Argentum. Plaut. Men. 3. 3. 22. Ego pol tibi reddam duplex.
 Causa duplex iræ. Ovid. 6. Fast. 43.
 Comœdia. Ter. prol. Heaut. 5. — integram comœdiam
 Hodie sum acturus, Heautontimorumenon:
 Duplex quæ ex argumento facta est simpliciter.
 Cursus. Cic. 1. Tusc. 72. Itaque differuit duas esse vias, duplicesque cursus animorum e corpore excedentium.
 Damaum. Plaut. Casin. 3. 6. 3.
 Modus in singulis pedibus orationis aut sesquipleus, aut duplex, aut par. Cic. in Orat. 193.
 Ordo. Plin. 11. cap. 40.
 Panno duplici velatus. Hor. 1. Epist. 18. 25.
 Pes, ut, duplex pes primus feminae cancorum, simplex mari. Plin. lib. 9. cap. 31.
 Stipendium. Liv. 4. Bell. Maced.
 Spes. Ter. Phorm. 4. 2. 13. Commodius esse arbitror duplici spe utier.
 Spolia. Plaut. Bacch. 4. 4. 2.
 Duplex quam. Columel. lib. 1. cap. 8. Duplicia quam numerus fervorum exigit. Plin. lib. 19. cap. 13. Duplex pretium quam cæteris.
 Duplicia judicia olim dicebantur, quum Duo consilia ad unam cogebantur hastam, unumque tribunal, sicut Quadruplicia, quæ ex quatuor judicium consiliis & decuriis, quæ in Julia basilica sedebant, coacta erant. Quintil. lib. 11. C. 1. Succurret etiam, inquit, si apud alios judices agatur, ut in secunda assertione, aut in centurialibus judiciis duplicibus parte victa. ubi V. Turneb. De quadruplicibus meminit lib. 12.
 Duplicia judicia sunt Jurisconsultis, Familiae erescundæ, Communi dividundo, Finium regundorum: quia par utriusque litigatoris in his conditio est, nec quisquam præcipue reus vel actor intelligitur, sed unusquisque tam rei, quam actoris partes sustinet. Instit. de judic. §. tertia divisio. in fin.
 DUPLICĒS, [*διπλόϛ*] Subst. m. plur. Pugillarum, sive Tabellarum genus est, in quibus literæ scribi solebant, quæ & Diplomata Græca voce dicuntur. Nam *διπλῶν* Græci duplum dicunt. Sueton. In diplomatibus, libellisque & epistolis signandis, initio Sphinge usus est, mox imagine magni Alexandri, novissime sua. Hujusmodi tabellæ

aliquando triplices erant, in quibus res amatoriae scribi solebant. Martial. lib. 14. 6.
 Tunc triplices nostros non vilia dona putabis,
 Quum se venturam scribet amica tibi.
 Aliquando quineuplices. Idem lib. 14. 4.
 Cæde juvencorum domini calet area felix,
 Quineuplici cera quum dater altus honor. V. plura in V. DIPTYCHA.
 DUPLICĒS, a, tis. f. Laçant. de Opific. Dei, cap. 8. Deus aures duas esse voluit: quarum duplicitas incredibile est quantam pulchritudinem præ se ferat. Ibid. cap. 10. de Nafi foramine, Id velut pariete per medium ducto interfessit, atque divisit, fecitque ipsa duplicitate pulcherrimum.
 DUPLICĒTER, Adv. [*διπλῶς*, *διχρόδιον*, *διπλῶς*] Duobus modis. Plaut. Mil. 2. 3. 24. Cic. 9. Fam. 20. Dupliciter delectatus sum tuis literis, & quod, &c.
 Dupliciter & bipertito, cui contrarium est Simpliciter & singulari modo. Author. ad Heren. lib. 1. Ut ostenderet id quod oportuisset simpliciter & singulari modo docere, illos distribuisset dupliciter & bipertito.
 Carere culpa dupliciter. Cic. 9. Fam. 16. Nihil esse sapientis præstare, nisi culpam: qua mihi videor dupliciter carere, & quod ea sententia quæ rectissima fuerunt: & quia quum viderem, &c. Idem 4. Acad. 104. Brut. 17. & 8. Fam. 10.
 DUPLIO, ōnis. Verbum duodecim tabularum, quo duplex vel pœna vel capitis multa injungitur alicui: quemadmodum Talionis, talis pœnae dicebatur condemnatio, cujus aliquis alium affecerat. Plin. lib. 18. cap. 1. Noxamve duplionemve Prætoris arbitratu decerni. Duplionem antiqui dicebant, quod nos Duplum. Venit autem a Græco *διπλῶς*. Festus.
 DUPLĒS, Adj. [*διπλόϛ*] Bis tantum: ut, Dupla pars. Cic. de Univerf. 20. Deinde quartam quæ secundæ dupla efficit. Plaut. Pœn. 5. 6. 14. A. G. Duplum pro furto mihi opus est. Sic Plin. lib. 2. cap. 21.
 Dupla agnina. Plaut. Capt. 4. 2. 38. Qui concinnant liberis orbas oves, qui locant cadundos agnos, & duplam agninam danunt. i. e. Qui sub nomine agninæ carnis, ovillam quoque vendunt: & ita duplam, hoc est duplicatam & duorum generum agninam præbent, mentientes totam agninam esse.
 Duplo & triplo intervallo dispares septem orbes moventur. Cic. de Univerf. 20.
 DUPLA, æ. f. Subst. ubi subauditur Summa. Hinc
 Duplam stipulari, h. e. Ut pretium emptori in duplo reddatur, si res fuerit evicta. Quæ stipulatio olim fuit frequentissima, ad reprimendam venditorum temeritatem. l. 4. §. si is qui. D. de verb. oblig. Sic & Ulpianus dicit, Duplari pœnam, in l. qui tabulas. in princip. D. de furt.
 Duplæ appellatione interdum quadruplum continetur. l. inter eos. §. quod diximus. D. de furt.
 DUPLUM, i. n. [*διπλόϛ*] ut, Condemnati dupli, ea forma dictum qua Condemnari capitis. Cato de R. R. in præfat. Majores enim nostri sic habuere, & ita in legibus posuere, furem dupli condemnari, sceneratorum quadrupli. i. e. Ut bis tantum reddat quantum furatus est. Sic Pœna dupli, apud Cic. 3. Off. 65.
 Duplo major. Plin. lib. 11. cap. 16.
 Ire in duplum. Cic. pro Flaec. 49. Frater meus pro sua æquitate prudentiaque decrevit, ut si judicatum negaret, in duplum iret. i. e. Dupli condemnaretur.
 Reddere duplum. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Dupli fur. Plaut. Pœn. 1. 1. 56.
 DUPLICĒO, [*διπλασιάζω*] ære. ut, Duplicare numerum. Cic. 1. de Nat. Deor. 42.
 Duplicare, Augere. Virg. 1. Ecl. 67.
 Et fol crescentes decedens duplicat umbras. Ubi Servius, Variavit: nam dixerat 1. Ecl. v. ult.
 Majoresque cadunt altis de montibus umbræ. Duplicat autem, Auget. Haestenus Servius. Sic, duplicare opinionem de se. Cic. 16. Fam. Et Duplicare imperium. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Geminare & duplicare. Cic. in Partit. 11. Et geminata atque duplicata, vel etiam sæpius iterata ponantur.
 Acies duplicare. Sil. lib. 15.
 Aliquem duplicare dolore. Virg. 11. Æn. 645.
 — duplicatque virum transfixa dolore. Magnus enim dolor nos duplicat & curvat. Turnebus. Ita apud Val. Max. 5. 1. ext. 1. Duplicatum frigore corpus, est Flexum, incurvatum. V. Gronov. Obl. 3. 19. & mox Duplicato poplite.
 Bellum duplicare. Tacit. 4. Hist. 54. Audita interim per Gallias, Germaniasque mors Vitelli, duplicaverat bellum.
 Exercitum duplicare. Cic. 5. Att. 18. Expedito ad mutandum locum parvo exercitu, &c. quum nos Deiotari adventu cum suis omnibus copiis duplicaturi eramus.
 Materiam duplicare. Quintil. lib. 2. cap. 4. Comparatio, quanquam verfat in ratione simili, tamen & duplicat materiam. &c.
 Sollicitudines duplicare. Cic. 5. Fam. 15. Non intelliges duplicari sollicitudines, quas elevare tua te prudentia postulat?
 Verba. Liv. 27. 11. pr. Si ruesset natum ambiguo inter marem & feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus, ut plerique faciliore ad duplicanda verba Græco sermone appellat. i. e. Componenda.
 Duplicare & iterare verba. Cic. in Orat. 135.
 Vires. Liv. 8.
 Vota duplicare. Virg. 8. Æn. 556.
 DUPLICĒTIUS, Partic. [*διπλασιάζους*] Cic. pro Domo sua, 95. Ad id nec propositum ullum fuit: & si fuisset, duplicata gloria discessissem.
 Imago duplicata noctis. Ovid. 11. Met. 550.
 Iterata & duplicata verba. Cic. in Partit. 20.
 Poplite duplicato. Virg. 12. Æn. 927. i. e. Hexo, incurvato. V. in ipso v.
 DUPLICATIO, Adv. [*διπλασιάζουσι*] Plin. lib. 2. cap. 17. Rurfus Saturni & Jovis duplicato digrediuntur.

- DUPPLICĀTOR**, *δῦπλῶς*. Qui duplicat. Sidon. 3. Epist. 13. Sinifitarum opinionum duplicatores.
- DUPPLICATIO**, [*δυσπλασιμὸς*] Sen. Nat. Quæst. Horum duplicatio proxima a terris calefacit. Paul. in l. quod ait. D. de noxa. acti. Certe non tantum duplicationis, sed & conditionis rationem habendam Julianus putat.
- DUPPLICARIUS**, ii. Qui duplici in militia meret stipendio. Liv. 2. 59. extr. V. Robin. p. 972. Varr. 4. de L. L. 16. Legitur tamen in quibusdam Livii exemplaribus Duplicariosque. V. Supra **DUPPLARIIS**.
- DUPLO**, *δύπλο*. Paul. in l. ut tantum. D. de servo corrupt. In hac actione extra rem, duplum est. Id enim quod damni datum est, duplatur.
- DUPONDII**, *δύπονδιον*. Justin. in Epist. ad Antecessores, Cujus auditores non volumus vetere tam frivolo, quam ridiculo nomine dupondios appellari, sed Justinianos novos nuncupari. Hæc ille, deducta scilicet appellatione a Dupondio, quasi duobus aslibus æstimarentur. V. Pitisc. Lex.
- DUPONDIIUS**. V. **DIPONDIIUS**.

D U R

- DURA**, *δύρα*. [Stephano] Oppidum Mesopotamiæ, cujus incolæ dicuntur Dureni.
- DURABILIS**, **DURAMEN**, **DURAMENTUM**, **DURACINI**, **DURATRIX**, & **DURATUS**. V. **DURUS**.
- DURĀNUS**, i. Mons & fluvius Cebennicus. V. Aufon. Idyll. 3. 463. & Sidon. Carm. 22. 103.
- DURĀTEUS** & **DURĪUS**, [*δύρατειος*, *δύρειος*] Ligneus. Lucret. de Equo Trojano, lib. 1. 476.
Nec clam durateus Trojanis Pergama partu
Inflammasset equus nocturno Grajugenarum. V. Paræi Lex. Lucret.
Nox duria, i. e. Nox illa qua durius seu durateus equus a Trojanis exceptus fuit, & in urbem admittus. Valer. 2. Argon. 573. Sic exponit Ægidius Maserius. V. Taubm. ad Virg. 6. Æn. 513. Auctor. de Orig. Urb. Romæ, pr.
- DURETA**, Hispanica vox est, qua illi significare solent Vas illud amplum in balneis, in quo sedentes lavamur: Latini Solium vocant. Sueton. in August. c. 82. At quoties nervorum causa marinis, albulisque calidis utendum esset, contentus hoc erat, ut insidens ligneo folio (quod ipse Hispanico verbo Duretam appellabat) manus ac pedes alternis jactaret.
- DURICORDIUM**. V. **DURUS**.
- DURICORIUM**, & **DURICORIA**. V. **DURUS**.
- DURINE**, [*Δυρίνη*] Oppidum in sinu Persico, quod Alexandri Magni tempore interit, & ex quo idem Alexander colonos deduxit in Characem urbem a se primum ædificatam. V. Plin. lib. 6. cap. 27.
- DURIS** Samius, Historici nomen, qui cum plura alia, tum de pyramidibus Ægyptiis scripsit, citaturque sæpillime a Plinio, ut videre est lib. 36. cap. 12. lib. 8. cap. 46. & aliis pluribus in locis.
- DURIUS** L. Valla, Medicus, qui repentina morte, dum multi potionem hauriret, extinctus est, authore Plin. lib. 7. cap. 53. L. Tuccius Valla edidit Hard. q. V.
- DURIUS**, [*Δυρίος* Ptolemæo] Hispaniæ fluvius circa Numantiam per Vaceos fluens, qui Galliciam separat a Lusitania. Hermolani Turium legi oportere contendit apud Plin. lib. 3. cap. 3. Ex Sallust. Phoca Grammatico, & cæteris. Durius dicitur, & Silio lib. 1. v. 234.
Hic certant Pactole tibi, Duriusque, Tagusque. Olivarius in Melam dicit nunc vocari *Guada Laviar*, & *Duero*.
- DURMIA**, Gens Rom. qua de V. Urlin. & Patin.
- DURO**, as. V. **DURUS**.
- DUROCORTORUM**, [*Δυροκόρτορον*] Galliæ urbs in Belgica, authore Ptolemæo. Vulgo *Reims*. Strab. lib. 4. Duricortoram vocat. Durocortorum Caf. l. 6. 44.
- DURUS**, a, um. [*δουρός*, *δουρίδης*, *δούρατος*, *ἀπυρατός*, *ἀπότομος*]
- D** Quod est solidum ac firmum. Virg. 4. Æn. 366.
— sed duris genuit te cautibus horrens Caucasus.
Durus, ferreus, & inhumanus. Cic. 7. Verr. 120. Quis tam fuit illo tempore durus, & ferreus, quis tam inhumanus, præter unum te, &c.
Durem etiam Quicquid affligit & premit, ut Casus, Mors, Pœna, &c. de quibus infra.
Durus ad studia. Cic. pro Arch. 19. Nam & Cimbricas res adolescens attigit, & ipsi illi C. Mario, qui durior ad hæc studia videbatur, jucundus fuit.
Durus usurpatur & de Avaro, ad rem nimis attento. Hor. 1. Epist. 7. 91. V. Matth. 25. 24. Vulg. Interp.
Durus, pro Impudens. Caf. 3. Bell. Civil. 20. V. infra, Os durum.
Durus & oratione & moribus. Cic. 4. de Fin. 78.
Ut vita, sic oratione durus, incultus, horridus. Cic. de Clar. Orat. 117.
Durum etiam non inelegerat dicitur pro Parum concinno, pro eo quod Rude & sine arte est; ut contra Molle pro Culto & Exquisite. V. infra, Poeta durus, Pictor, &c.
Acetum durum. Seren. cap. 4. i. e. Acre. Sic infra Muria.
Acheron durus. V. **ACHERON**.
Agrestes duri. Virg. 1. Georg. 160.
Alvus. Plin. lib. 28. cap. 9. Hor. 2. Serm. 4. 27.
Amica dura. Ovid. 1. Amor. 9. 19.
Amor durus. Virg. 3. Georg. 259.
Animus, ut, Duro animo es, i. e. Non potes vinci. Ter. Heaut. 4. 1. 51.
— Ut præter spem evenit! quam timui male,
Ne nunc animo ita esses duro, ut olim in tollendo, Chreme! conf. Ingenium.
Annona dura. Cic. pro Domo sua, 15. Jam pene belli depulso metu commutatam annonam esse dicebant, quæ quia rursus in meo reditu facta erat durior, &c.
Arator durus. Virg. 4. Georg. 512.
Arva dura. Virg. 2. Georg. 341.
Casus durus. Virg. 2. Æn.
Catena dura. Ovid. 10. Epist. 89.
Cautes dure. Ovid. 4. Met. 671.
Claustra durissima. Claud. in Conf. Prob. & Olybr. 106.
Conditio durior. Cic. pro Rabir. Posth. 15. Providete, ne duriozem

- vobis conditionem statueris, ordinique vestro, quam ferre possit Duriores legum condiciones. Cic. pro Cluent.
Corda dura. Ovid. 4. Epist. 156.
Cores duræ. Virg. 4. Georg. 43.
Crisis durus sanguine, i. e. Concretus. Stat. 11. Theb.
Cubile durum. Virg. 9. Æn. 715.
Curæ duræ. Virg. 4. Æn. 488.
Cutis dura. Ovid. 8. Met. 803.
Dolores duri. Virg. 5. Æn. 5.
Domina dura cupiditas. Cic. in Parad. 5.
Fames dura. Hor. 1. Serm. 2. 6.
Fata dura. Sen. Troad. 12.
Fortuna duriore conflictari. Cic. 10. Att. 4.
Frigus durum. Plaut. Men. 5. 6. 10. Lucret. lib. 5. 816.
Gens dura. Virg. 6. Æn. 730.
Glebæ duræ. Virg. 7. Æn. 747.
Homo durus, Rudis, & immitis, ac moribus difficilibus. Durus item homo, Qui pudore non movetur, nec flectitur precibus ullis. trans. lato ab corpore ad animum nomine. Ter. Adel. 1. 1. 39. Cic. 2. Off. 50.
Duri enim hominis, vel potius vix hominis videtur, periculum capitis inferre multis.
Homo vehemens atque durus. Cic. pro Cœl. 37.
Hyems dura. Virg. 4. Georg. 239.
Illa mesorum. Hor. Epod. 3. 4.
Imperium durum. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus duro imperio habitum probra, ac verbera intentabat. Dura imperia exercere. Virg. 2. Georg. 369.
Ingenium durum atque inexorabile. Ter. Phorm. 3. 2. 12.
Adeone ingenio te esse duro atque inexorabili,
Ut neque misericordia, neque precibus molliri queas? V. Animus.
Iter durum. Virg. 6. Æn. 688.
Iusta dura. Ovid. 7. Met. 14.
Labor durus. Virg. 4. Georg. 412.
Lacerti duri. Claud. de Nupt. Hon. 139.
Lapides. Plin. lib. 36. cap. 24.
Lex dura, Iniqua, Quæ non facile fertur. Plaut. Merc. 4. 6. 1. Eca-
stor lege dura vivunt mulieres, Multoque iniquiore miseræ quam viri.
Mala dura. Hor. 3. Carm. 13.
Messor durus. Ovid. 14. Met. 643.
Ministeria dura. Ovid. 15. Met. 625.
Mors dura. Virg. 3. Georg. 68.
Muria dura. i. e. Sale ad maturitatem imbuta. Columel. lib. 12. cap. 6.
V. omnino Lud. Nonn. de Re Cib. l. 3. c. 45. supra Acetum.
Natura rerum dura. Hor. 1. Serm. 10. 57.
Nomen durum & Molle, contraria. Cic. 1. Off. 57. Quid ad hanc mansuetudinem addi potest, eum quicum bellum geras, tam molli nomine appellari? Quanquam id nomen durius jam efficit vetustas.
Oculi duri. Plaut. Men. 5. 5. 24. Dic mihi hoc etiam, solent tibi unquam oculi duri fieri?
Opus durum. Lucret. lib. 5. 1359.
Os durum. Plin. lib. 11. cap. 37. Labra a quibus brocci, labeones dicti, & os probum duriusve, animal generantibus.
Os durum, i. e. Impudens. Ovid. 5. Met. 451. ab Os oris. Duri oris vir. Liv. 2. Bell. Pun. Ter. Eun. 4. 7. 36. Sic, Frons dura passim, ut Petreum os. Sueton. Neron. cap. 2.
Partes duræ. Ter. Eun. 2. 3. 62. Duras fratris partes prædicas.
Pater durus. Ovid. 14. Met. 587.
Pauperies dura. Hor. 4. Carm. 9. 49.
Pericli dura. Hor. 1. Serm. 2. 50.
Pictor durus in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11.
Pœnæ duræ. Ter. Heaut. 2. 4. 22. Imo ut patrem vidi esse habitum, diu etiam duras dabit. subaud. Pœnas. V. in v. o Dare duras.
Poeta durissimus. Cic. 14. Att. 22.
Præcorista dura. Ovid. 7. Met. 559.
Prælia dura. Hor. 3. Carm. 20. 3.
Provincia dura. Ter. Phorm. 1. 2. 22. O Geta, provinciam cepisti duram.
Quies dura. Virg. 10. Æn. 745. de morte,
Olli dura quies oculos, & ferreus urget Somnus.
Sapor Bacchi durus. Virg. 4. Georg. 112.
Senex durus ac pene agrestis. Cic. pro Cœl. 37. Idem in Orat. 148.
Quis tamen se tam durum agrestemque præberet, qui hanc mihi non daret veniam?
Sententia judicis. Liv. 6. Bell. Pun.
Servitus dura. Plaut. Amph. 1. 1. 12. Cic. in Parad. 5.
Servitium durius. Tacit. 11. Ann. 12. Atque interim Gotarzes pœnitentia concessi regni, & revocante nobilitate, cui in pace durius servitium est, contrahit copias.
Sorores duræ. i. e. Parce. Sil. lib. 13.
Sortes duræ. Ovid. 13. Met. 184.
Strata dura. Ovid. 1. Amor. 2. 1.
Studia dura. Claud. de 14. Conf. Hon. 319.
Tempora dura. Cic. pro Corn. Balb. 5. Duris enim quondam temporibus Reipub. nostræ, &c. Durissima Reipub. tempora. Cic. pro Domo sua, 93.
Valetudo dura. Hor. 2. Serm. 2. 88.
Verbum durum, cui Molle opponitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 96. At illa sive beatitas, sive beatitudo dicenda sit (utrunque omnino durum, sed usu molliendi nobis verba sunt) verum, &c.
Vinum durum, est Asperum, & adhuc insuave, neque potul tempestivum maturumque. Ei opponitur Vinum molle, quod maturum est potul, mitemque adeptum est saporem. Virg. 1. Georg. 341.
Tunc agni pingues, tunc sunt mollissima vina. Sic Græci, ut Theophrastus & Athenæus, *σκληρον* & *μαλακὸν οἶνον* dicunt.
Vis dura. Virg. 4. Georg. 399.
Vita dura, Ingrata, & molestiis atque ærumnis oppleta. Ter. Adel. 5. 4. 6. Nam ego vitam duram, quam vixi usque adhuc prope jam excurso spatio, mitto.
Ulysses. Ovid. 5. Trist. 5. 51.
Si nihil infesti durus vidisset Ulysses. i. e. Patiens, obfirmatus.
Unde & Laboriosum appellat Hor. Epod. 17. 16. aliter apud Virg. 2. Æn. pr.

DURUS, —duri miles Ulyssis. Non Laboriosus, sed Crudeles, ut placet Servio.
Inguis duro faucibus. Claud. in Epithal. Pallad. 122.
Vultus durus. Ovid. 16. Epist. 11.
Dura viarum, i. e. Viae durae. Claud. de 4. Conf. Hon. 434.
Solerare dura. Sen. Hippol. 4.
Præbere se durum miseræ & afflictæ fortunæ alicujus. Cic. 14. Att. 13.
Huic opponit Facilem se præbere.
Superior & durior: cui contrarium est Moderatus & mitis. Cic. pro Muren. 60. Doctrina non moderata nec mitis, sed ut mihi videtur paulo asperior & durior, quam aut veritas aut natura patiatur.
Durior conditio, Pro Difficilior, ut si quis deteriorem habeat patronum l. generaliter. §. fin. D. de fideicom. libert. Sic durior adversarius in l. 1. C. de alienat. jud. mut. caus. fact.
Perro durior. Propert. lib. 1. 16. 30.
DURUM, Adv. Martial. lib. 3. 89. Durum cacans.
DURUSCULUS, dimin. Plin. in præfat. Ille enim, ut scis, permutatis prioribus syllabis duriusculum se fecit. i. e. Paulo duriozem. & Plin. Epist. 6. Duriusculos versus.
**DURE, sive DURITER, [αλλοτριος] Adv. Ter. And. 1. 1. 47. Primum æc pudice vitam, parce ac duriter agebat. Ubi Donatus, Duriter contra rationem regulæ: debuit enim dicere dure, ab eo quod est durus. Et tamen est differentia. Est enim Duriter, sine sensu laboris; dure autem, crudeliter: illud ad laborem, hoc ad fævitiam relatum est. Sed dure in alterum, Duriter in nos aliquid facimus. Adel. 1. 1. 20.
**Uxorem nunquam habui: ille contra, hæc omnia, Ruri agere vitam, semper parce ac duriter se habere. Accipere aliquid durius. Cic. 1. Att. 1. Durius accipere hoc mihi visus est quam vellem. i. e. in partem deteriozem. Convertere durius. Tacit. 1. Ann. 4. Fecerant curam, ne princeps antiquæ parsimonie durius adverteret. Vicere dure. Hor. 2. Epist. 1. 66.
**Missere durius. Cic. ad Brut. 3. Equidem nihil differui durius, quam nominatum de C. Antonio decernerem. Dure fecisti. Plin. 1. Epist. 15. Interpres exponit Inurbane: promiserat enim ad cenam, nec venerat. Accedere durius. Ovid. de Rem. Amor. 337.
**Duriter factum. Ter. Adel. 4. 5. 30.
 — factum a vobis duriter
 Immisericorditerque: atque etiam si est, pater, Dicendum magis aperte, illiberaliter. Ubi Donatus, Non dure & crudeliter: sed quasi Dura mente, i. e. Inflexibili, & quod Greci dicunt αριστος.
 Durius quam a te facta sunt nonnulla profertur. Cic. 11. Fam. 27. Erba duriter translata. Author ad Heren. lib. 4. Superl. Tertull. de Pudic. cap. 1. extr. Durissime infamantes. adde Columel. lib. 2. cap. 8. & Pallad. Jun. 1. 3.
**DURITAS, ætis. [δυστροπία] Idem quod Duritia. Cic. in Orat. 53. Alii uritatem & feveritatem quandam verbis, & orationis quasi mœstitiam quærentur. de Senect. 65. Quanta in altero ducitas, in altero comitas? Duritia, æ. [ακαταστασία] Firmitas & soliditas. Plin. lib. 9. cap. 36. Anta duritia aculeo est. Idem lib. 13. cap. 9. Lignum intus grandis firmæque duritiæ. Plaut. Mostel. 1. 2. 74. Victitabam volupe parlimonia & duritia.
**Smilius Probus (vel potius Nepos Cornelius) de Alcibiade p. 90. C. 11. Eundem apud Lacedæmonios, quorum moribus summa virtus in patientia ponebatur, sic duritiæ se dedisse, (al. Duritiei se dedidisse) ut parsimonia victus atque cultus omnes Lacedæmonios vinceret. H. St.
**Duritia, Asperitas & crudelitas. Ter. Heaut. 3. 1. 26. Cic. in Partit. Et fortitudinem audacia imitatur, & patientiam duritia immanis. Duritia oris. Inverecundia. Sen. de Constant. cap. 18.
**Duritia alvi. Sueton. in Neron. cap. 34. V. Dura alvus, in DURUS. nimi duritia sicut corporis, quod cum uritur non sentit, stupor potius est quam virtus. Cic. pro Domo sua, 87.
**Durperii duritia. Tacit. 1. Hist. 23.
**Duridantina duritia. Plin. lib. 37. cap. 11. Chalazias grandinum & coorem & figuram habet, adamantinæ duritiæ. Duridantia duritia. V. ARENA.
**Duridantia duritia. V. LAPIS.
**Duridantia duritia. V. TUSC. 74.
**Duridantia duritia. Ovid. 2. Epist. 137. plur. Duritias emollit. Plin. 24. 6. & Tertull. ad Nation. 1. 6.
**Duridantia & duritia. Cic. 3. de Orat. 59.
**DURITIES, æi. [ακαταστασία] Idem significat quod Duritia. Plin. lib. 13. cap. 15. Duritie & maturitate incorrupta spillari. nimi durities. Cic. pro Domo sua, 101. An ego tantam aut animi duritiam habere, aut oculorum impudentiam possim, ut, &c. nixi durities. Lucret. lib. 4. 286.
**Duridantia duritiem. Celf. lib. 2. cap. 14. Et mollitur, eo detracto quod duritiam creabat.
**Duridantia duritiem. Ovid. 4. Epist. 85.
**Duridantia duritiem contra sensum. V. INDUO.
**Duridantia duritiem lapidescere. V. LAPIS.
**Duridantia duritiem. i. e. Mollescere. Ovid. 1. Met. 401.
**DURITUDO, pro Duritia, Antiquum. Cato in Vetur. Qui illius, inquit, impudentiam norat, & duritudinem. Ex Nonio. 2. 244. V. & Gell. 1. 17. cap. 2.
**DURABILIS, e. [ακαταστασία] Quod diu durat. Ovid. 4. Epist. 89. Quod caret alterna requie, durabile non est. Plin. 16. 43. Durabilia ac fecitilla quæ modice humida. Compar. Apul. Apol. p. 314.
**DURABILITAS, ætis. f. Pallad. 1. 36. & 12. 7.
**DURAMENTUM, pro Confirmatione & firmitate. Sen. de Tranquill. p. 1. Dices tenera esse virtutum principia, tempore ipsis duramentum & robur accedere. Valer. lib. 2. 7. 10.
**Duramentum etiam Brachium vitis dicitur. Columel. lib. 4. cap. 22. upervagatam partem duramenti recidere. & lib. 4. cap. 21. Plin. ciam lib. 17. cap. 23.
DURAMEN, inis. n. de Vitis brachio dixit Columel. lib. 4. cap. 22. Duramen aquarum. Lucret. lib. 6. 529. de glacie.

**DURACINUS, a, um. Adj. Plin. lib. 14. cap. 1. Uva non alibi gratior callo, ut inde possit invenisse nomen duracini. Durus acinus. Ni MAVIS legere Duracine, ut ad uvam referatur. (Duracina Hard. probe.) Sueton. August. cap. 76. Dum lectica ex regia domum redeo, panis antiam cum paucis acinis uvæ duracine comedi. V. Torrent. Sic autem Duracina uva, ut Ficus duricoria dicitur.
**Duracina Persica dicuntur, quorum corpus ligno adhæret, avellique nequit. Plin. lib. 15. cap. 12. [Sic Cerasa duracina C. 25. extr. An errant igitur, qui ab Acino derivant?]
**DURICORDIUM, ii. usurpat Tertull. lib. 5. ad Marc. 4. pro Duritie cordis.
**DURICORS, ordis. Sarisb. Epist. 182. Habitare apud duricordes.
**DURICORIA, dicuntur, Quæ sunt duri corii: unde Ficus duricoria, quæ habent durum corticem, quarum meminit Plin. lib. 15. cap. 18.
**DURO, [ακαταστασία] are. Durum tacere & firmum. Columel. lib. 6. cap. 37. ad fin. Annicula mula recte a matre repellitur, & amota montibus aut feris locis pascitur. ut ungulas duret, sitque postea longis itineribus habilis. Cæf. 6. Bell. Gall. 27. Hoc se labore durant adolefcentes. Durare & Mollire, contraria. Celf. lib. 2. cap. 14. Qui dixit fritione si vehemens sit, durari corpus: si lenis, molliri.
**Durare ad. Virgil. Trin. 2. 2. 13. Ego ad hoc genus hominum duravi. Vide apud Virgil. Natos gelu duramus, si bene memini. H. St. Est Æn. 9. 603.
**Durum a stirpe genus: natos ad flumina primum deferimus, sævoque gelu duramus & undis.
**Ad plagas durari. Quintil. lib. 1. cap. 3. Is etiam ad plagas, ut pessima quæque mancipia durabitur.
**Durari in grana. Plin. lib. 12. cap. 19. Radicem sînnamomi vidimus in palatii templo, ex qua guttæ editæ omnibus annis in grana durabantur. Animum durare. i. e. Obfirmare. Ovid. ad Liviam, 198.
**Mentem durare. Tacit. 3. Ann. 15. Quod reus postquam sibi exitabile intelligit, an adhuc explicetur dubitans, hortantibus sibiis durat mentem.
**Vitia durantur. Quintil. lib. 1. cap. 1. Multa lingue vitia, nisi primis eximuntur annis inemendabili in posterum pravitate durantur.
**Durare, Tolerare, patienter ferre. Virg. 1. Æn. 211.
**Durate, & vosmet rebus servate secundis. h. e. Duri estote ad sustinendos labores. Servius.
**Durare, cum accusativo, apud Poëtæ. Hor. 1. Carm. 14. 8.
**Vix durare carinæ Pollint imperiosius Æquor. i. e. Sustinere vim æquoris.
**Laborem durare. Virg. 8. Æn. 577.
 — patiar quemvis durare laborem. h. e. Sustinere. Servius.
**Durare cor, pro Patienter ferre, accipi videtur. Plaut. Pseud. 1. 3. 6. Crucior. p. cor dura. c. non possum.
**Durare, pro Confirmare. Quintil. lib. 1. Multa, inquit, lingue vitia, nisi primis eximuntur annis, inemendabili in posterum pravitate durantur. i. e. Confirmantur.
**Durare, [επιτελειν] Persistere, perseverare. Hoc verbum (inquit Donatus) perseverandis malis convenit. Ter. Adel. 4. 2. 15. Non hercle hic quidam durare quisquam, si sic sit, potest.
**Durare non queo. Plaut. Curc. 1. 3. 19. Sed enim nequeo durare, quin ego herum accusem meum.
**Durare, pro Vivere. Plin. lib. 11. cap. 54. Durasse & ultra undecimum plerosque certum est. Et Quintil. lib. 3. Et ultra Socratem usque duravit. Pertinacissime durare. Quintil. lib. 1. cap. 10.
**Æternum durabit. Stat. 12. Theb. 347.
**In æternum durare. Quintil. lib. 5. cap. 11. Neque enim durassent hæc in æternum, nisi vera omnibus viderentur.
**In longum durare. h. e. Diu. Patere. lib. 2. Prima occupat fugam Cleopatra. Antonius fugientis reginæ quam pugnantis militis sui comes esse maluit: & imperator, qui in desertores sævire debuerat, desertor exercitus sui factus est. Illis etiam detracto capite, in longum fortissime pugnandi duravit constantia: & desperata victoria, in mortem dimicabat.
**In longum ævum durare. Ovid. 4. de Ponto, 8. 7.
**Durare alicui diu. Plaut. Afin. 1. 3. 24.
**Amicitie usque ad senectutem firmissimæ durant. Quintil. 1. 2.
**Duravit hic illi animus usque ad extremum. Plin. Epist. 111. lib. 5.
**Durare per annos. Virg. 2. Georg. 100.
 — cui non certaverit ulla
**Aut tantum finire, aut totidem durare per annos.
**In extremum durare. Ovid. 7. Epist. 111.
**Horam durare. Hor. 1. Epist. 1. 82.
**Sub Jove durare. Ovid. 2. Fast. 299.
**Ira manet, duratque dolor. Valer. 3. Argon. 384.
**In longum durare. Stat. 4. Sylv. 7. 41.
**In longas moras durare. Ovid. 2. de Ponto, 6. 36.
**In oculum durat. Plin. lib. 2. cap. 31. Semel in meridie conspecti, in Bosphero produntur, qui a matutino tempore duraverunt in oculum. Sic apud eund. lib. 18. cap. 34.
**Senecta turpi durare. Valer. 6. Argon. 809.
**In feras durant sermonibus umbras. i. e. Colloquuntur usque ad multam noctem. Valer. 2. Argon. 350.
**Durante ibi antiquorum memoria. Sueton. de Clar. Grammat. cap. 24. Egerat in provincia quosdam veteres libellos apud Grammatitiam, durante adhuc ibi antiquorum memoria, necdum omnino abolita.
**DURĀRUS, Partic. [ακαταστασία] Plin. in Paneg. cap. 22. Quam Danubius ripas gelu jungit, duratusque glacie ingentia tergo bella transportat, &c. Bellis durati. Liv. lib. 2. Decad. 5. Ipsi a pueris eruditi artibus militie, tot subacti atque durati bellis.
**Duratus malis, laboribus, usu armorum. Liv. 7. ab Urbe. Et 8. Bell. Maced. Et Columel. in præf. lib. 1.
**Coria durata calore. Lucret. lib. 6. 969.
**Cutis durata. Ovid. 3. Met. 675.
**Mens durata malis. Lucan. lib. 5. 798.
**Frigore duratus Pontus. Ovid. 4. de Ponto, 9. 85.
**DURATIO, ōnis. f. Liv.
DURATOR, ōris. m. Pacat. Paneg. Theod. cap. 33. Ingentium corporum durator Ister.

DURATRIS, f. Plin. lib. 14. cap. 1. Additque acinis eandem quam in doliis amphorisve duratricem illam firmitatem austeritas picis infusa pedicula.
DURESCO, durus, [*ακληρόνομος*] ēre. Durum ferri. Cic. 2. de Nat. Deor. 26. Itaque & aquilonibus, reliquisque frigoribus adjectis durefcit humor. Ovid. 2. Met. 830.
 Oraqne duruerant, signumque exangue fedebat.
 Coire & durefcere. Plin. lib. 11. cap. 38. Sanguis taurorum celerrime coit atque durefcit, ideo pestifer potu maxime.
 In lectione aliojus durefcere. Quintil. lib. 2. cap. 5. Nequis eos antiqunitatis nimis admirator in Gracchorum, Catonisque, & aliorum similibus lectione durefcere velit.
 Situ durefcit campus. Virg. 1. Georg. 72.
 Limus durefcit igni. Virg. 8. Ecl. 80.

DUSARTIS, Myrrhae species, de qua Plin. lib. 12. cap. 16.
DUSIS, Gallis Dæmones quidam dicuntur, Augustino teste, de Civ. Dei, 15. 23. qui improbi sepe extiterint mulieribus, earumque appetiverint, ac peregerint concubitus, Sylvanorum, Faunorumque illorum more, quos incubos vocant. V. Cal. Rhodig. lib. 2. cap. 6.

DUMOSUS. V. **DUMUS**.
DUMVIRORUM, ōrum. m. pl. Magistratus erant Romae ordinarii qui quaestio- nibus, rebus capitalibus ac carceribus praerant. Liv. 1. 26. Feneft. Let. de Magistr. Rom. cap. 6. Alex. Genial. Tier. 1. 3. c. 16. Hotoman. & Sigon. Duravit haec autoritas stante Rep. Nam C. Rabirius a C. & L. Caess. Duumviris perduellionis damnatus est. V. Sueton. Jul. 12. 1. Duumvirorum iudicium. Cic. Orat. 356. Planeque Duorumvirorum iudicium, aut Triumvirorum capitalium, aut Decemvirorum litibus iudicandis dixi nunquam. Al. Duumvirorum.
 Sunt & Collegia ad tempus certae rei agenda constituta, sc. Aedis locanda, faciunda vel dedicanda. Liv. 35. 41. Quam L. Furius Purpureo praetor Gallico bello voverat, dedicavit Q. Marcius Ralla duumvir. Idem 7. 28. pr. Senatus Duumvros ad aedem aedificandam creari iubet. Hinc temporibus subinde postulantibus legimus de Duumviris navalibus. Liv. 41. 1. Adversus Illyriorum classem creati Duumviri navales erant qui tuendam viginti navibus mari superiore Anconam veluti cardinem haberent. Idem 9. 30. Et duo imperia eo anno dari coepa per populum utraque pertinentia ad rem militarem: alterum ut Duumvros navales clasfis ornandae reficiendaque causa idem populus juberet. Lator hujus plebisciti fuit M. Decius Trib. plebis.
 Duumviri in municipiis dicebantur qui summo loco civitati praerant & publicas res administrabant. Caes. 1. Bell. Civil. 30. In Hispaniam proficisci constituit, Duumviris municipiorum omnium imperat ut naves conquirant Brundisiumque deducendas curent. Cic. 2. de Lege Agr. 92. de Campanis, Cum venissem Capuam coloniam, deductam L. Confidio & Sext. Satio (quemadmodum ipsi loquebantur) Praetoribus. & p. p. Nam primum, id quod dixi, cum caeteris in coloniis Duumviri appellentur, hi se, Praetores appellari volebant. Quibus primus annus hanc cupiditatem attulisset, nonne arbitramini paucis annis fuisse Consulium nomen appetituros?
 Duumviri Sibyllini curabant sacra librorum Sibyllinorum. Institutos fuisse accepimus a Targ. Superb. Dionys. Halic. 4. 62. quanquam alii aliter. Manserunt ad annum U. C. 388. cum ex patribus quinque, totidem ex plebe creari coeperunt. Inde A. 675. facti sunt Quindecinviri. V. Gell. 1. 9. & voc. QUINDECINVIRI.

DUMVIRALIS, e. ut Consularis, &c. l. 1. ff. de alb. scrib.
DUMVIRALITAS, atis. Leg. 1. C. de Nat. liberis. &
DUMVIRATUS, ūs. m. Munus Duumviri. Plin. 4. Epist. 22. pr. Paul. in l. Honores ff. de Decurionibus.
DUMVIRATES, ium. m. vel **DUMVIRATES**, (nam utroque modo scribi verisimile est indifferenter omnes voces de quibus modo egimus ut ex Inscrip. liquet) videntur fuisse a Consiliis Duumviris, vel jam exauctorati. Ita Marm. Neapol. apud Gruter. cccvii. HOC OPVS OMNE FACITO ARBITRATV DVO VIR ET DVOVIRATIVM QVI IN CONSILIO ESSE SOLENT. In eadem tabula, DVVMVIRVM ARBITRATV & DVO. VIR. ARBITRATV promiscue ut modo submonuimus.

DUX. V. **DUCO**.

D Y A

DYAS, adis. f. [*δύας*] Numerus binarius. conf. Salmast. ad Solin. p. 607.
DYASAR, sive **DYASARES**, [*Δυασαρ*] Deus est, quem Arabes summum habent, & ut maximum venerantur. Alex. Genial. lib. 6. cap. 4.
DYMA, vel **DYMAE**, [*Δύμη*] Civitas una est ex decem Achaici conventus, quae sunt Patræ, Dyme, Phara, Tritæa, Lenotia, Ægira, Pellena, Ceræunia, & Carinia. Quorum sulfragii quaestior unus, & dux unus eligebatur. Alex. Genial. Tier. lib. 3. cap. 28. [At hic in tantum Civitates. XII. commemorat Strabo. l. 8. totidemque Pelyb. l. 2. c. 41. V. Mart. Schoockii Remp. Achaer. c. 1. Plin. lib. 4. cap. 5. Ultra Patras oppidum Olenum, colonia Dymæ, loca Buprasium, &c.]
DYMAS,antis. m. Pater Hecubæ. Ovid. 11. Met. 761. Virg. 2. Æn. 394. Hinc
DYMANTIS, idos. f. Hecuba. Ovid. 13. Met. 620.
DYME. V. **DYMA**.
DYMON, [*Δύμων*] Unus ex diis Laribus, quos simul atque in lucem editus fuisset homo, illius pervigilem curam agere opinantur Ægyptii, quatuorque fuisse putant, quorum nomina sunt Dymon, Tychis, Eros, & Anachis. Alex. Genial. lib. 6. cap. 4.
DYNAMIS, f. [*δύναμις*] Potentia, vis. Plaut. Pseud. 1. 2. 77. Olivi Dynamini domi habent maximam. conf. Arnob. 2. p. 60.
DYNASTES, e. m. [*δυναστες*] Quicumque magistratus, qui potestate fungitur in civitate, veluti hi qui sunt in imperio, optimas, primas, praefectos. Cic. 11. Philipp. 31. Idem si caeteri reges, tetrarchæ, dynastæque fecissent, &c. Idem 2. Att. 9. Si erit ille nebulosus cum his dynastis in gratia. Et apud Caes. 3. Civ. 3. Erat & Dynastes summus Paphlagonum magistratus, qualis Romæ Dictator fuit. V. Alex. Genial. Tier. lib. 4. cap. 23. Athen. l. 4. p. 144. F. [Fere Regibus & Tetrarchis Dynastæ junguntur, & apud Nepotem in Darame Thyus idem Rex & Dynastes appellatur, c. 2, 3. Itaque pro Regibus haberi convenit Dynastas.]
DYORA, æ. f. [*δυορα*] Vinarium vas est, ut exponunt Ilorati interpretes, habens duas ansas, tanquam duas aures, unde nomen accepit. Hor. 1. Carm. 9. 8. — atque benignius

Deprome quadrimuni Sabina,
 O Thaliarche, merum dyota.
DYRIDORIS, Fluvius ad portas Caucasus fluens, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 11.
DYRIS, [*Δύρις*] Mons Mauritaniae. Strab. lib. 17. Extra columnam fretum procedenti ad sinistram, mons est in Lybia, quem Graeci Atlantem vocant. Barbari vero *Dyrim*. Conf. Plin. l. 5. c. 1.
DYRRHACHIUM, [*Δυρράχιον*] Macedoniae nobilis civitas & portus olim Epidamnus, authore Porponio Mela, unde proximus in Italiâ trajectorys. Dyrrhachium sibi delegit exilio Cic. ut scribit 14. Fam. extr. Dyrrhachium, vulgo *Durazo* Italis, vel *Duraz*. V. Dion. Caes. 1. 4. Appian. 2. de Bello Civil.
DYRRHACHINUS, [*Δυρραχίνος*] Incola Dyrrhachii. Cic. 3. Att. 1. Et quod mei studiosos habeo Dyrrhachinos, ad eos perrexi.
DYSOLUS, [*δυσολος*] Pravus, asper, difficilis. Vulg. 1. Pet. 2.
DYSENTERIA, [*δυσεντερία*] dici potest Intestinorum exulceratio, difficultas. Celso Tormina 7. V. l. 4. c. 18. Cic. 7. Fam. 27. Sa *δυσεντερίην* pertimueram.
 Ad dysenteriam bibitur cum absynthio. Plin. lib. 22. cap. 25.
 Datur in vino austero ad dysenteriam. Plin. lib. 27. cap. 10.
 In dysenteria lens efficacior in tribus aquis cocta. Plin. 22. 25.
 Dysenterias emendat pota & infusa. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Dysenteria & vomica estur portulaca ex aceto, vel bibitur cum cumini. Plin. lib. 20. cap. 20.
 Infestari dysenteria. Plin. lib. 22. cap. 21.
 Dysenteriae infunditur aloë. Plin. lib. 27. cap. 4. Sic lib. 28. cap. 9.
 Elatine cum lini semine cocta, forbitionis usu dysenteria liberat. Plin. lib. 27. cap. 9.
 Dysenteriae ineditur stoebe infusa. Plin. lib. 22. cap. 11.
 Aizoï succus alvum silit & dysenterias. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Sanat epinyctidas & dysenteriam oom suis nucleis. Plin. 23. 1.
 Si urat dysenteria. Plin. lib. 28. cap. 9.
DYSENTERICUS, [*δυσεντερικός*] Qui torminibus vexatur. Plin. l. 20. cap. 4.
 Vituli quoque jus vulgariter datum, inter auxilia dysentericorum tradunt. Plin. lib. 28. 14.
 Auxiliatur dysentericis semen cucumeris. Plin. lib. 20. cap. 2.
 Dysentericos curant poto vino. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Datur & dysentericis denarii pondere in vino. Plin. lib. 23. cap. 9.
 Senectus anguium dysentericis & tenebris in stanneo vase decoqui cum rosaceo. Plin. lib. 30. cap. 7.
 Multi super omnia laudant ad deploratos dysentericos Quinquefolium. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Dysentericos emendat in vino austero bis die potus. Plin. 24. 10.
 Dysenterici exulcerati. Plin. lib. 22. cap. 22.
 Fit & dysentericis remedium singulare, ovo effuso in fictili novo, & Plin. lib. 29. cap. 3.
 Dysentericis etiam illinitur, vel ipsa glans. Plin. lib. 24. cap. 3.
 Dysentericis imponitur lini semen ex aceto. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Decoctum eorum veteres dysentericos juvat, & potione & potu. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Dysentericos liberat semen hippopopathi in vino potum. Plin. 20. 21.
 Medetur dysentericis beta injecta. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Corticis melle decocti usus in medicina ad dysentericos praecipuus habetur. Plin. lib. 12. cap. 8.
 Prodest dysentericis beta sylvestris. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Dysentericos recreant femina pepadum decocta cum lini semine aqua pota. Plin. lib. 30. cap. 7.
 Revocantur dysenterici a morte. Plin. lib. 23. cap. 6.
 Sanat & dysentericos in vino rubro tufa. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Eadem forbetur a dysentericis in vino austero. Plin. lib. 24. cap. 15.
 Quinque ovorem lutea in vini hemina cruda forbentur dysentericis. Plin. lib. 29. cap. 3.
 Sanguis caprinus decoctus cum medulla dysentericis subvenit. Plin. lib. 28. cap. 14.
 Valet ad dysentericos fimum, &c. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Dysentericis veteribus dari ex aqua malsa radicem staphylini jubet Cleophrantus. Plin. lib. 20. cap. 5.
 Dysentericis utile est semen bunii. Plin. lib. 20. cap. 4.
DYSERUS, [*δυσερος*] Infelix in amore. Aufon. Epig. 90. v. 7.
DYSGARGALIS Equus apud Xenophontem, qui est difficilis, ne tactus quidem, seu stillationis patiens, quam *γασγάραισμεν* Graeci dicunt. Caes. Rhod. l. 21. c. 24. V. Henr. Steph. Thes. Gr.
DYSOSMUS, [*δυσοςμος*] Ita vocatur Scordium male olens. Apul. in Herb. 70.
DYSPERSIA, [*δυσπερσία*] est Aëgra difficilisque ventriculi concocti quam Plin. Cruditate appellat, *δυσπερσία*, i. e. Coquo. V. Caes. de R. R. 127.
DYSPHEMIA, [*δυσφήμια*] Infamia, maledicentia. Suet. in Aug. 9. Nihil in hoc quidem devitans, quam dysphemiam nominis. [i. e. maledictum omen.]
DYSPHILUS, [*δυσφίλος*] Amicus parem sincerus. Juven. 3. Sat. 11. Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat Protogenes aliquis, vel dysphilus. Exempl. cattig. Diphilus.
DYSPHORICUS [*δυσφορικός*] Firmic. 8. 12. Dysphorici, ac miser infeliciter moriuntur. Caes. lib. 10. cap. ult. Firmico, Dysphorici illi sciticos intelliguntur: & Dysphora dicuntur Difficilia.
DYSPNOEA, [*δυσπνοία*] Spirandi difficultas. Plin. 23. 1. Nec fingit eantibus, nec si cum febre dyspnoea sit. Celso. 4. 4. Est etiam circa fauces malum, quod apud Graecos aliud atque aliud nomen habet, protius intendit. Opus in difficultate spirandi consistit. Sed haec dum modica est, neque ex toto strangulat, *δυσπνοία* appellatur, Cum, & Dyspnoeas lenit oleum balsaminum. Plin. lib. 23. cap. 4.
 Dyspnoeae medetur centaurium majus. Plin. lib. 26. cap. 7.
DYSPNOICUS, [*δυσπνοικός*] Qui dyspnoea laborat. Plin. 24. 6.
DYSTRAPPELI, [*δυστραπέλει*] Qui in ira vel affectione aliqua immobile perseverant, nec ulla vi ab instituto queunt revelli: Rhodig. 12. 19.
DYSURIA, æ. f. [*δυσουρία*] Difficultas urinae. Cic. 10. Att. 10.
DYSURICUS, [*δυσουρικός*] Adj. Cic. 7. Fam. 26.
DYSURICUS, Adj. Qui tali morbo laborabat. Firmic. 4. 8.

E

LITERA vocalis. Gr. E, ε, & Η, η, cujus opera utuntur consonæ univæse ad prolationem, postpositæ quidem in Mitis, Be, Ce, &c. in Liquidis vero præfixæ, ut El, Em, En. Hebræi pariter ut Græci E dupliciter pro ratione quantitatis efferunt, per punctum sc. quod vocatur Tzeire, & Segol, breve hoc, illud vero longum. Imo breviusculum adjecerunt, quod Scheva vocant, quod pro Consonarum copula solummodo jure haberi potest: & hujusmodi aliquid hodie in linguis Gallica & Anglicana apprehenditur, quibus E foemininum

vel quiescens accrescit. Romani utramque quantitatem una figura expriment, nisi quod Metri in Latio in tab. lapidea & admodum vetusta E longum per duplex EE efferatur in voce SEEDES, Gruter. CLXXI. 8.

Permutantur A & E. ut, a Reor, Ratus; Sero, Satum. Ita scriptitant Veteres, Efcendere, Efcipere: pro Ascendere, Ascipere. Palm. Spicileg. 6. p. 711. Sic Damno, Sacro: Condemno, Consecro. Sic CESSIANE, pro Cassiana. Inscript. vet. apud Gruter. DCXCIX. 1. adde quæ a Græcis foemininis deduxere Latini; ut *ἔμνη* Fama.

E & E. ut apud Gruter. passim. sed hoc apud sequiorem ætatem, quæ pro diphthongo Æ simplex E non modo scribebat, verum corripiebat, ut Sphæra, Hæresis, Enigma. apud Prudent. &c. Porro immanem descriptionem in quibusdam monumentis videre licet, sc. FHCIT, pro Fecit. Item BHNI MILIINTI, pro Bene merenti.

In Diphthongis consociandis præmittitur E duabus, I & U, ut hei, heu. & totidem subjungitur, A & O, Ædes, OËtrum.

In Inscriptionibus. E. Ennius, Edilis, Est, Ergo, Exactor, Exacto, Ejus, Ætas, Erexit, Expressum. E. B. Ejus bona. E. C. Ejus causa, Erigi curavit. E. C. F. Ejus causa fecit. E. CVR. Erigi curavit. E. D. Ejus domus. E. F. Egregia femina, Ejus filius. E. H. Ejus hares. E. L. Edita lex. E. M. V. Egregie memoria viro. E. N. Etiam nunc. E. P. E. Pretio. E. S. E suo. E. R. E. V. E. Repub. esse videbitur. E. T. Ex testamento. E. T. F. I. S. Ex testamento fieri iussit sibi.

I & E. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quid? non E loco I fuit? ut Menerva, Leber, & Magester, & Dijove & Vejove, pro Dijovi & Vejovi? V. eund. lib. 9. c. 4. Morhof. de Patavinis. Liv. p. 38. Turneb. Advers. 7. 5. Ita Genetrix, Ponteficum, Concedit & infinita pene hujusmodi exempla apud Gruter. in marmoribus: quod & monuit Pier. ad Virg. Georg. 563. cum Vergilius aliquando pro Virgilius legitur. V. Gronov. ad Vit. Virg. per Donat. Etiam hodie sunt promiscua; ut dicimus Heri vel Here, Vesperii vel Vespere. In compos. & deriv. Antistes; Cribrum; Undecim; Emo, Redimo; Lego, Eligo; & rursus ab Eligendo, Elegans. V. Gell. lib. 11. cap. 2.

O & E. ut Dermio, Pellictor antique; & vicissim, Advorsus, Vortex, Vortat. Ita a Tego fit Toga, & rursus a Vos fit Vester.

U & E. Pello, pepuli; Media tellus, Meditullium: & mutuo Dejero, Pejero, a Juro.

E & Ex, Præpositiones sunt, quæ & separantur & componuntur. Separate modo temporales sunt, ut, Ex illo celebratus honos: h. e. Post illud tempus: modo locales, ut, E cælo. Composita quandoque privationem indicant, ut Hinguis, Exanguis; quandoque vehementiam vel perfectionem, ut, Eludo, Exoro: quandoque extra, ut Educo, Excludo. Componitur autem E cum B. ut Ebibo, D. ut Educo, G. ut Egredior, J. ut Ejicio, L. ut Eludo, M. ut Emitto, N. ut Enitor, R. ut Erigo, V. ut Eveho: Ex vero componitur cum A. ut Exaudio, C. ut Excurro, F. ut Exeo, F. ut Efficio, O. ut Exoleo, P. ut Expello, Q. ut Exquiro, S. ut Exsequor, T. ut Extendo, U. ut Exuro. Verum quando post Ex sequitur F. mutatur X. in F. ut Effero, Efficio, Effundo: in aliis integra manet. V. tamen infra EFFERO, EFFUSIO.

E præpositio [ἐκ vel ἐξ] ablativo casui servit. ut E servo libertus. Ter. And. 1. 1. 10.

Abiit e. Ter. Phorm. 5. 8. 30. Ea mortem obiit, e medio abiit. V. Hec. 4. 3. 14.

Aspicere, e. Plin. Epist. 102. Placuit egredi in littus, & e proximo aspicere, æquid jam mare admitteret.

Audi e prædonibus. Ter. Eun. 1. 2. 34.

Candicans e rufo. Plin. lib. 12. cap. 13.

VOL. 11.

Sic e nigro rutilum. Sueton. initio Neronis. H. St. [Apud Plin. 1. c. legitur potius, E rufo candicans, nec eodem modo dicitur ac ap. Sueton. E nigro in rutilum. ubi coloris mutatio indicatur, ut illic Mixtus e rufo & candido color.

Dedit e. Plaut. Trin. 4. 2. 57. E manibus dedit mihi ipse in manus. Fabrefactum e ferro. Plaut. Rud. 5. 2. 112. Nam hoc quidem pol e rubigine, non e ferro fabrefactum est. Ita sculptus e faxe. Cic. 4. Acad. 110. Fugere e conspectu. Ter. Hec. 1. 2. 107.

Gravida e Pamphilo est. Ter. And. 1. 3. 11.

Haurire e. ut, E fontibus abditis & conditis hauriri artium studia. Cic. 1. de Orat. 267.

Languere e via. Cic. 1. Philipp. Qui quum mihi mos notus esset, quumque e via languerem, & minime displicerem, &c.

Laborare e dolore. Ter. And. 1. 5. 33. Quid agit? m. rogas? laborat e dolore. Laborat e renibus. Cic. 2. Tusc. 60.

Peperit e Pamphilo. Ter. And. 3. 2. 17.

Petere e. Ter. Eun. 3. 2. 38. E flamma te petere cibum posse arbitror.

Scire e. Plaut. Mostel. 3. 2. 58. E me, ne quidem metuas, nihil sciet.

Tollere e. ut, Solem e mundo tollere videntur qui amicitiam e vita tollunt. Cic. de Amicit. 47.

E contraria parte. Cic. 4. Acad. 124. V. E regione.

E contrario. Plin. lib. 10. cap. 38. Multæ aves e contrario semper in volatu silent. Cic. Anteq. iret in exil. 26.

E diverso. Plin. lib. 12. cap. 21. E diverso Arabica glans viridis ac tenuior. E diverso, pro E contrario. Plin. lib. 4. cap. 4. E diverso irumpentia.

E facili, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3. E facili cadere eos cogit. Alia exemplaria habent Ex facili.

E libello. ut, Sermones non nisi in scriptis & e libello habebat. Suet. in Aug. cap. 24.

E longinquo. Plin. lib. 12. cap. 22. V. in LONGUS.

E Maris. Cic. in Brut. 169. Atque etiam apud socios & Latinos oratores habiti sunt Q. Vectius Vectianus e Maris, quem ipse cognovi, &c.

Sic videtur posse dici, Petrus e Campania. Sic, Eunuchi e Syria Egyptoque. Cic. in Orat. 232.

Vicinus e proximo. Plaut. Aul. 2. 4. 11.

E natura, Secundum naturam. Cic. de Fin. Hunc statum corporis maxime expetit qui est e natura maxime.

E re nata. Ter. Adel. 3. 1. 8. Et re nata melius fieri haud potuit, quam factum est, hera. sed Cl. Bentl. ibi legit E re nata. q. V. [Verum cum Vir Celeberr. E re nata exponat Ex commodo filia tuae, ipse viderit, an istuc Latine dictum sit, Melius ex commodo, pro Magis. Certe dum autologiam, uti perhibet, vitare studeat, in manifestam plane delapsus est. Istud enim Melius fieri, utique tantumdem est, ac Commodius fieri, petitum ex trita & Coniicis familiari formula Factum bene, qua repentina atque insperata felicitas exprimi consuevit. Quare cum perspicuum sit, nutriculam indicare velle, Cum magno incommodo, quando quidem Pamphile vitium oblatum sit, magnum tamen junctum esse commodum, magnamque esse, ut in misero casu, felicitatem, quod id factum ab Æschino sit potius, quam ab alio adolescente nequiore, prosum cause nihil video, cur a Donati ac Faerni sententia discedendum sit. E re nata idem est, ac Pro re nata. Quo de V. in RES. Vulgo dicunt, Pro presenti rerum conditione, ac circumstantiis, in quibus nunc sumus. *ὡςτε αὐτὸς τὸ παρόν, μὲν δὲ ἐν ἡγεμονίᾳ γένοιτο*, Græce dixeris. Pro meo casu Cic. 3. Att. 23. & Sall. Catil. 35. in re simili usurparunt.

E regione, Ex adverso. Cic. 4. Acad. 123. Nonne etiam diciris, esse e regione nobis e contraria parte terra, qui advertis vestigiis stent contra nostra vestigia? Idem de Fin. 19. Si omnia dorsum e regione ferrentur, & ut dixi ad lineam, nunquam fore ut atomus altera alteram posset attingere. Budæus. adde Cic. Topic. 47. 3. Q. frat. 1. de Facto, 18. de Univers. 21.

E regione, cum genitivo. Cic. 2. de Divin. 17. Vidint e constantissimo motu lune, quando illa e regione solis facta incurrat in umbram terra, quæ est meta noctis, ut eam obscurari necesse sit. Budæus. adde 2. de Nat. Deor. 103.

E Repub. i. e. Pro Reipub. utilitate, vel In commodum Reipub. Plin. Epist. 109. Prokata lege de Senatu habendo, jurare coegit e Reipub. esse quod censuisset. Liv. Faceret quod e Reipub. fideque sua daceret. Cic. 3. Philipp. 30. Duobus aut tribus Senatusconsultis e Reipub. bene factis reliquis res ad lucrum jademque revocavit. Idem 10. Philipp. 25. Brutum Proconsulem bene & e Reipub. & ex sua majorumque Reipub. dignitate consuetudineque Reipub. bene gerende fecisse. conf. Nep. 25. 6. 2. Cic. in Orat. 158. & 13. Fam. 8.

E vestigio, pro Confestim, propter. Plin. Epist. 90. lib. 6. Aut profectum e vestigio subsequi. Cat. 4. Bell. Gall. 5. Cic. 4. Fam. 12.

Z. 2

Repente

Repente e vestigio. Cic. 1. Verr. 57. Sed repente e vestigio ex homine, &c.
 Puto esse, quod Græci παρὸς πῶδος V. VESTIGIUM H. St.
 Dicitur etiam E somno. i. e. Post somnum. Tacit. de Germ. lib. 22. cap. 1. E meo animo. i. e. Secundum meam sententiam. Plaut. Aul. 3. 6. 3. E more. i. e. Pro more. Suet. Caf. cap. 6.
 EA, vel EADEM, Ea re. V. 15.
 EALE, Fera est in Æthiopia nascens, magnitudine equi fluviatilis, cauda elephantis, colore nigra & fulva, maxillas habens apri, & majora cubitalibus cornua, mobilia, quæ alterna in pugna litit, variatque infesta aut obliqua, utcunque ratio monstravit. Plin. lib. 8. cap. 21. Solin. cap. 55.
 EĀNUS, A veteribus dictus est, qui postea Janus, qui ineunti anno credebatur præsidere. Macrobi. 1. Saturn. 9. Sæpe enim antiqui secundam vocalem pro tertia usurpaverunt, ut dictum est supra.
 EAPSE, Ea ipia. Festus. Eampse Plaut. in Pœnulo Act. 1. Sc. 2. H. St.
 EĀRĪNUS, Adj. Vernus. ex Græco ἄριστος. Tertull. de Habit. Mulier. cap. 8. Earinæ oves. i. e. Vernæ. Item nomen pueri delicatuli. apud Martial. lib. 9. 12. Nomen (ut ait ille) cum violis rosisque natum, Nomen nobile, molle, delicatum, &c.
 EĀRITES, [ἀσπίτης] Lapis est, alio nomine Hamatites dictus. Eariten autem appellari scribit Rhodiginus, quod ἄσπ, apud Nicandrum, sanguinem significet, quoniam vere plurimum exundet. Hæc ille lib. 3. cap. 12.
 EASO, onis. Promontorium Pyrenæi montis. Item oppidum Vasconium. Utriusque author Ptolem. lib. 2. cap. 6.
 EĀTĒNUS, Adv. [ἐπιπύσσειν] Hætenus, Tandiu vel Usque ad id. Plaut. Mostel. 1. 2. 48. Ad legionem quam itur, adminiculum eis danunt tum jam aliquem cognatum suum: eatenus abeunt a fabris.
 Eatenus quoad, [πρόσθ' ὅσον] Cic. 1. Q. frat. 1. Quorum si quis fortè est fordior, ferres eatenus quoad per se negligeret cas leges quibus est attrictus. Idem 1. de Legib. 14.
 Eatenus qua. Columel. lib. 12. cap. 9. Caules lactuæ ab imo depurgatos, eatenus qua tenera folia videbuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Eatenus quatenus. Cajus de Infortioria actione, Eatenus dabitur in eum actio, quatenus ea re locupletior factus est. Idem in l. 1. D. quod cum eo. Eatenus introduxit actionem, quatenus in rem ejus versum fuerit. Cels. lib. 2. cap. 10. Eatenus sanguis sequitur, quatenus emittitur.
 Eatenus ut, [πρόσθ' ὅσον] Cic. de Opt. Gen. Orat. 23. Verba persequens eatenus, ut ea non abhorreant a more nostro. Columel. lib. 5. cap. 1. Si eatenus progreditur, ut dicat qua quidque ratione faciendum.

E B A

EBACCHOR, ari. Lamprid. Heliog. cap. 7. Adeo ebacchatus est ut typum eriperet. Sed in emendatis codicibus Taurobolatus est, legitur. q. V.

E B E

EBENUS V. HEBENUS.

E B I

EBYBO, [ἐκπίνω] ère. Exhaustire. Plin. lib. 5. cap. 15. Aphaiticæ lacum dirum natura petit, a quo postremo ebibitur, aquasque laudatas perdit pestilentibus mixtas. De Jordane amne. Ter. Heaut. 2. 3. 14. Quid comedent? quid ebibent?
 Ebibere cum vino imperium heri sui. Plaut. Amph. 2. 1. 84. i. e. In vino oblivisci.
 Sanguinem alicui, h. e. Exugere. Plaut. Curcul. 1. 2. 64. Sublilite obfecro, & mictite isthanc foras, Quæ mihi misero amanti ebibit sanguinem.
 Ubera ebibere. Ovid. 6. Met. 342. Uberaque ebiberant avidi lactantia nati.
 Exhibere etiam habet Plaut. Milit. 3. 2. 19.
 EBISCUS. V. HIBISCUS.
 EBĪTO, ère. Exire. Plaut. Stich. 4. 2. 28. Non it, non it: quia tanto opere suades ne ebitat.

E B L

EBLANDIOR, [ἐξαρίσταμαι, ἐκλιπαιρέω] Iri. Blanditiis elicere, & impetrare. Cic. 16. Att. 18. Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut Plancus, quem spero optimum esse, sit etiam melior opera tua. Plin. lib. 9. cap. 8. de Arione, Eblanditus ut prius caneret cithara.
 Eblandiri suffragia, Precibus, & blanditiis emere & aucupari. Cic. pro Planc. 10. In quo primum illud debes putare, comitiis præsertim ædilitiis, studium esse populi, non iudicium, eblandita illa, non enucleata esse suffragia. Sic apud Plin. lib. 16. cap. 27. Cælo fecunditatem omnem eblandito.
 Eblandiri solitudines ruris, dicuntur in passiva significatione. Columel. lib. 8. cap. 11. Sed ne hæc tamen aliena est agricolæ captantis undique voluptates acquirere, quibus solitudines ruris eblandiantur.
 Eblanditæ preces, Blandis precibus impetrata testimonia. Plin. in Paneg. cap. 70. Volo ego qui provinciam rexerit, non tantum codicillos amicorum, nec urbana conjuratione eblanditas preces: sed decreta coloniarum, decreta civitatum alleget.
 Eblandita alicui aspectu rosa. Plin. lib. 25. cap. 2. Nuper cujusdam militantis in Prætorio mater vidit in quiete, ut radicem sylvestris rose, quam cynorrhodon vocant, eblanditam sibi aspectu pridie in fruteto, mitteret filio bibendam. Sed hic omnino legendum est Blanditam: ut habent codices emendati.
 EBLLIFI, Montes in Arabia, in gente Omanorum, non procul ab Ichthyophagis, de quibus Plin. lib. 6. cap. 28. in Descript. Arabia.

E B O

EBODE, Oppidum Helmodenonum in Arabia, ejus meminit Plin. lib. 6. cap. 8.
 EBORA, Oppidum Lusitanie, juris veteris Latii, quod item Liberalitas Julia dicebatur, authore Plin. lib. 4. cap. 22. Nunc Eborā V. Urfat.

apud Græv. Tom. 11. p. 582. C. & Olivar. ad Melam 3. 1. Ptol. scribitur Ἐβόρα.
 EBORACUM, [Ἐβόρακον] Britannie civitas Ptolemæo. Vulgo York. V. Urfat. l. c. p. 620. C.
 EBORARIUS. V. EBUR.

E B R

EBRIUS, [μέθυστος, οἰνοδαίσις, εἰνοφλυγῆ, μέθυστος] Qui nimio potu alienatus est mente; ex Bria, quod est vas vinarium. V. Voff. Etym. Brækh. ad Tib. 1. 7. 28. Cic. 9. Fam. 17. Habuisti enim in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire posses.
 Infans & ebriis multa falsâ videntur. Cic. 2. de Divin. 120. Tralate pro Mentis inops; ut contra Sobrius pro Sanus. Plaut. Cist. 4. 1. 15. Alia mulier isto pacto dicat, dicam esse ebriam. Elegantissime Hor. de Cleopatra quam nimia fortuna de sana mente exturbaverat, Fortunaque dulci ebria. 1. Carm. 37. 10. Eodem sensu dixit Lucret. lib. 3. 106. Curis ebrius.
 Plenus, Infectus. Martial. lib. 4. 54.
 Ebria Sidoniæ cum sim de sanguine conchæ.
 Jam tonfiles tapetes ebrii fuco. Cr. Mattius in Mimiamb. ap. Gell. 20. 9. Amnis ebrius. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 250.
 Mella ferant sylvæ, jam profuât ebrius amnis, Mutatis in vina vadis.
 Anus ebria. Ovid. 2. Fast. 582.
 Cœna, pro Opipara, & quæ nimis deliciis veluti ad ebrietatem convivas invitet. Plaut. Casin. 3. 6. 18. Facite cœnam mihi, ut ebria sit Iepide, nitideque volo. nihil moror barbarico ritu.
 Convivi ebrius. Ovid. 5. Fast. 337.
 Gradus ebrius. Sen. Med. 2.
 Ocelli ebrii. Catul. 43. 11. Amore scil. Et dulcis pueri ebrios ocellos
 Illo purpureo ore suaviata, &c.
 Turba ebria. Propert. lib. 4. 4. 78.
 Verba ebria. Tibul. lib. 3. 7. 4.
 Vestigia ebria trahere. Propert. lib. 1. 3. 9.
 EBRIOLUS, dimin. Plaut. Curcul. 1. 3. 36. Quid ais propudium? Tun' etiam cum nocturnis oculis odium me vocas? Ebriola, perfolæ nugæ. Ibid. 2. 3. 15. Tristes atque ebrioli incedunt.
 EBRIOSUS, Adj. [μεθύσκος] Qui sæpe fit ebrius. Plin. lib. 30. cap. 15. Ebriosus ova noctuæ per triduum data in vino, tedium ejus adducunt. Cic. de Fato, 10. Stilponem ferunt & ebriosum & mulierosum fuisse. Inter Ebrium & Ebriosum hoc interest, quod Ebrius actum præsentem designet: Ebriosus habitum & proclivitatem. Potest enim quis esse ebrius, qui natura tanen & consuetudine ab hoc vitio maxime abhorreat: & contra ebriosus quis esse potest etiam tunc, quum vini nihil gustaverit. V. Sen. Epist. 83.
 Ebriofior. Catull. 25. 4. Ut lex Postumæ jubet magistræ
 Ebriosa acina ebriofioris. V. H. Voff. ad loc.
 EBRIOSITAS, [οἰνοφλυγία] Cic. 4. Tusc. 27. Ut intet ebrietatem & ebriositatem interest, aliudque est esse amatorem, aliud amantem. V. supra in EBRIOSUS. & Non. 5. 90.
 EBRIETAS, ætis. [μεθύσμα, μέθη] Plin. lib. 30. cap. 15. Ebrietatem arceat pecudum afflus pulmo præsumptus.
 Ebrietas turpissima, quæ labefacere & minuere hominum mentes solet. Gell. lib. 15. cap. 2.
 Arcanum demens detegit ebrietas. Virg. de Venere & Baccho, v. 6.
 Solvitur ebrietas. Cels. lib. 2. cap. 6.
 Ebrietas geminata libidine regnat. Ovid. 12. Met. 221.
 EBRIÛLO, [μεθύσκω] Ebrium facio. Laberius, Ebriulati mentem hilarum accipiunt. Nonius 2. 306. Item Ebriûlo. Unde Plaut. fragm. Homo ebriolatus somno.
 EBRIACUS, Idem quod Ebrius. Plaut. Aul. Fragm. Homo ebriacus somno sanari solet. Ex Nonio. V. Taubm. ad Fragm. Plaut. p. 1489. Gloss. Gr. Lat. Ebriacus μεθύσκος. [Sed forte Ebriacus legendum, ut apud Non. Pasteratus legit, probante Mercero.
 EBRIO, ære. Macrobi. 7. Saturn. 6. Mulieres raro ebriantur.
 EBRIAMEN, [μεθύσμα] Tertull. de Jejun. cap. 9. Vinum & ebriamen non bibet.
 EBRODENTI, Alpini populi, a Galba Imperatore Narbonenti provincia adjecti, teste Plin. lib. 3. cap. 4. Sed Bodiontici legitur in codd. emendatis.

E B U

EBÛCUS, Sic male apud Fest. quidam scribunt, pro EUCUS q. V.
 EBUDES, Insulæ sunt quinque numero in Oceano Britannico, angusto freto divise, quarum incolæ (ut scribit Solinus) lacte solum & piscibus vitam agunt. A Plinio Hæbudes dicuntur. A Stephano Ἐβύδα, diphthongo non aspirata.
 EBULLIO, [ἀναζω, ἀναζωόσομαι, ἀναφύω] Ite. Effervere. dictum a Bullis, ut ait Nonius, quas emittit aqua dum fervet. Cato cap. 105. Ubi ebullit vinum, ignem subducito.
 Ebullire, per translationem. Cic. 5. de Fin. 180. Dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam. i. e. Vi veritatis incitatus dicere. Idem 3. Tusc. 42. Qui si virtutes ebullire volent & sapientias. i. e. Cum ostentatione & pompa efflare, & quasi Pleno ore detonare, vel crepare. Animam ebullire pro Mori dixit Petron. cap. 42. & 62.
 EBULLITIO, onis. f. [ἀναζωόσις] Fervor.
 EBULLO, [παφλαζω] ære. Erumpere, crepare: a Bulla, quæ æstivo tempore in aqua pluvia subinde elevatur in formam rotundam, ac statim evanescit. Perf. 2. Sat. 10. — ô si
 Ebullet patrum præclarum funus. i. e. Ad bullæ similitudinem exeat, & erumpat. Alii legunt Ebullit. V. Cafaub.
 EBULLUM, sive EBULUS, [χαρμυλλή] Herba est producens baccas rubras & veluti sanguineas ad similitudinem sambuci. Unde Virg. 10. Ecl. 27. Sanguineis ebulli baccis. Columel. lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 25. cap. 10. Ebulli quoque (quem nemo ignorat) fumo fugantur serpentes.
 EBUR, sive EBOR, oris. n. [ἐλεφας] Elephantis dens: quali e Barro, i. e.

i. e. Elephanto productus, teste Scrvio. Cic. 4. Acad. 100. Non enim est e fixo scalptus, aut ebore dolatus. Plin. lib. 8. cap. 3. de Elephantinis dentibus. Hoc solum, inquit, ebur est.
 Ebur, pro Vasis, aut aliis rebus ex ebore dolatis. Hor. 2. Carm. 18. 1. Non ebur, neque aureum
 Mea renidet in domo lacunar. Cic. 4. Verr. 35. Omne ebur ex ædibus sacris, &c. auferet.
 Ebur, pro Elephanto. Juven. 12. Sat. 112.
 — mora nulla per Histrum
 Pacuvium, quin illud ebur ducatur ad aras. Contra Virg. 6. Æn. 896. Elephantum dixit pro Ebore. V. Elephanti, in ELEPHAS. Una opera ebur atramento candefacere postules. Est Genuinæ formæ cultum abque ornatum externum inducere, quo decus illud nativum obfouetur magis quam illustratur. Plaut. Moll. 1. 3. 102.
 Pulcherrimum ex ebore lignum Minervæ. Cic. de Clar. Orat. 257.
 Asperum lignis ebur. Sen. Hippol. 8.
 Assyrium ebur. Ovid. 2. Amor. 5. 40.
 Candens ebur. Ovid. 3. de Ponto, 3. 98.
 Conspicuum ebur. Ovid. 4. de Ponto, 5. 18.
 Curule ebur. Hor. 1. Epit. 6. 53. h. e. Sella curulis eburnea, non nisi fummis magistratibus concessa. V. CURULIS.
 Indicum ebur. Hor. 1. Carm. 51. 6.
 Nitidum ebur. Ovid. 2. Met. 3.
 Niveum ebur. Ovid. 10. Met. 247.
 Phidiacum ebur. Juven. 8. Sat. 103.
 Phidiacum vivebat ebur. i. e. Statuæ eburneæ sculptæ a Phidia tanto artificio, ut vivere viderentur.
 Regale ebur. Sen. Hippol. 9.
 Seatile deliciis India mittit ebur. Ovid. de Medic. Fac. 10.
 Splendidum ebur. Sen. Thycst. 5.
 BURNEUS, [ἐβουρνός, ἐβουρνός] Adj. Quod ex ebore est.
 Costa eburnea. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Jovem fecit eburneum. Idem lib. 36. cap. 5.
 Pectines eburnei. Apul. 11. Met.
 Quadrigæ. Suet. in Neron. cap. 22.
 Sella. Liv. 5. 4.
 Signum. Cic. 4. Verr. 1.
 Item imitar eboris albi, ut Cervix eburnea, Eburnea colla apud Ovid. 3. Met. 422.
 BURNEOLUS, dimin. Cic. 3. de Orat. 225. Quem servum sibi habuit ille ad manum, cum eburneola solutus est habere stitula, qui staret occulte post ipsum eam concionaretur. Gell. tamen lib. 1. cap. 3. hic legit Eburnea.
 BURNUS, Adj. idem, quod Eburneus ap. Poëtis.
 Decus eburnum. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 272.
 Enlis. Virg. 11. Æn. 11.
 — atque ensẽm collo suspendit eburnum.
 Digni eburni. Propert. lib. 2. 1. 9. i. e. Candidi.
 Gradus eburni. Lucan. lib. 2. 356.
 — gradibusque acclivis eburnis.
 Morfus eburnus numerosi dentis. Claud. in Nupt. Honor. 102.
 — larges hæc nectaris imbres
 Irrigat, hæc morfa numerosi dentis eburno
 Multisidum discrimen arat. Pectinem eburneum intelligit
 Plectro modulatus eburno. Tibull. 3. 4. 39.
 Porta. Virg. 6. Æn. 898.
 Sceptum eburnum. Ovid. 1. Met. 178.
 Templum eburnum. Propert. lib. 4. 2. 5.
 BOREUS, Adj. Idem. Quintil. lib. 6. cap. 4. Quum in triumpho Cæsaris eborea oppida essent translata. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Codices eborei. Ulp. in l. librorum. §. 1. D. de leg. 3.
 BURATUS vel EBORATUS, [ἐβουρατός] Adj. Quod ebore tectum est. Plaut. Stich. 2. 53. Lectos eburatos, auratos.
 Sella eborata. Lamprid. Heliog. cap. 4. V. Borrich. Cogit. p. 94.
 BORARIUS, Eboris artifex. Eborarii autem inter artifices numerantur, qui a Principibus vacationem munerum obtinent. L. 1. C. de excus. artif. lib. 10. Inscript. apud Gruter. p. LXXV. L. PLOTIO. SABINO. EBORARIO. Dicitur & Eborarius. Inscript. Florent. apud Spon. Misc. Erud. Ant. Q. CONSIDIVS. EVMOLPVS. FABER. EBVRAR.
 BURA. V. EBURA.
 BURA alia Cerealis in Bætica prov. de qua Plin. 1. 3. c. 1. ubi Hard. V.
 BURINI, Lucanorem populi in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.
 BURONES, [Ἐβουρόνες] Populi inter Belgas, gente, nomine, & numero Germani appellati, Condrulis, Menapiis, Aduaticis, Treveris (quorum clientes erant) & sylvæ Arduennæ finitim: iidem & Tungri nunc Leodienfes dicti apud Gallos. Plin. lib. 4. cap. 18. populos Galliæ Lugdunensis ait quondam Aulercos appellatos, nunc vero Eburones. V. Cæf. & Scal. Lect. Aufon. 2. 14. p. 126.
 BUROVICES, Populi sunt inter Celtas, Aulercis, Lexoviis, & Unellis, reliquisque maritimis civitatibus vicini. Marlianus in Cæsarem. V. Plin. lib. 4. cap. 18. [Eburovices pars altera Aulercorum civitatis, quæ in duos populos divisa fuit Aulercos Eburovices & Cenomanos; quibus quidam tertium addunt Diablinthes. Illorum oppidum Eburovicæ, hodie Eburæux. Præter Geographos V. Andr. Morell. Specim. univ. rei Numm. Tab. 26. 2.
 BURUM, [Ἐβουρον] Ptolemæo urbs Germaniæ, vulgo *Olmütz* Moraviæ regia.
 BŪSUS, [Ἐβουσός] Vulgo *Bizza*. Insula est in mari Balearico, altera Pityufarum, nullum animal noxium gignens. Plin. lib. 3. cap. 5. Ebusi terra fugat serpentes, Colubrariæ parit: ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Habet hæc insula oppidum ejusdem nominis, a Phœnicibus (ut putant) conditum, aut certe a Pœnis, qui a Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3. 363.
 Jamque Ebusus Phœniis movet, jamque Artabrus arma.
 Nunc *Ayusa* vulgo vocatur, ut scribit Olivar. in Melam. V. Gevart. ad Stat. 1. Silv. 6. 15.
 BUSTANUS, Adj. Plin. lib. 3. cap. 5. V. etiam Melam lib. 2. cap. ult. ad fin.
 BUVIUS. V. EBUTIA Gens.

EC, Particula ab Ecce interrogativis adherens. ut Ecquis, Eccur, Ecquando, Ecquo, Ecquonam, Ecquisquam, Ecquid, &c.
 ECANTO. Gloss. Gr. Lat. ἐκωνό.
 ECATOR. & MECATOR. Adv. jurandi. h. e. Ita me deus Cæstor servet. Per Cæstorem & Pollucem, inquit Donatus, ornativa sunt jurandi, apta feminis. ad Andr. 3. 2. 6. Ubi fateor me quid istuc Ornativa sibi velit ignorare. Plaut. Amph. 2. 3. 10. Ecator te experior quanti facias uxorem tuam. Ter. And. 3. 2. 6. Per, Ecator, scitus puer natus est Pamphilo. Hoc nomine non jurabant viri. Gell. lib. 11. cap. 6. V. Jo. Bapt. Hanfen. & cæteros scriptores de Jurandi formulis Vett.
 Ecator, Edepol, &c. non Ecator, Edepol, &c. V. Voss. Etym. Menrf. par. 1. Exerc. crit. ad Capt. cap. 4. p. 80.
 ECATOPHONEMA, [ἐκατοφώνημα] Sacrum appellabatur, apud Athenas Marti sacrificari solitum. Si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, quod sacrificatum est a duobus Cretensibus, & uno Locro, sicut Socrates scribit. Sed postea hoc Atheniensibus displicuit, ceperuntque porcum offerre castratum, quem nefrendem vocabant, quali sine renibus. Hæc Fulgentius ad Chalcidum.

E C B

ECBASIS, eos. [ἐκβάσις] Digressio a proposito.
 ECBATANA, n. pl. [Ἐκβάτνια] Metropolis est Mediæ: vel ut quidam existimant, Regionis magnæ nomen. Strab. lib. 11. Media in duas partes divisa, quarum alteram, majorem vocant: cujus metropolis fuit Ecbatana civitas, & Medici imperii caput: nunc etiam Parthi regia utuntur. Cic. pro Lege Manli. 9. Legatos Ecbatanis mittit. Ubi V. Grav.
 ECBOLAS, ædis. [ἐκβολάς] Urbis genus in Ægypto proveniens, ejiciens foetui idoneum, πύρα το ἐκβάλλον, quod expellere & ejicere significat. Plin. lib. 14. cap. 18. Ægyptus & ecbolada habet, abortus facientem.
 ECBOLE, es. f. [ἐκβολή] Jaculum. ut Ecbolas quassant. Pacuv. apud Varr. 6. de L. L. 6.
 ECBOLIA, orum: sive ECBOLINÆ, arum: aut, ECBOLAS, dis. [ἐκβολία] Medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis, quæ & pthēria dicuntur. Verba sunt crebra apud Dioscoridem. Latine Ejectoria & Ejectrices medicinarum dici possunt.

E C C

ECCE, Adv. demonstrandi; [ἰδέ, ἴδεν, ἴδεν] Repentinum aliquid, Insuperatumve significans. Cic. 2. de Fin. 96. Ecce miserum hominem. Ter. Adel. 4. 7. 3. Fero alia flagitia ad te ingentia boni illius adolescentis. M. ecce autem. Ubi Donatus, Ecce dicitur quum repente triste aliquid rebus intervenit lætis, aut certe quum aliud agitur, aliud emergit novum. ut Virg. 2. Æn. 405.
 Ecce trahebatur passis Priameia virgo
 Crinibus. Ter. Phorm. 1. 5. 34. Ecce autem similia omnia, omnes congruunt. Ubi Donatus, Ecce autem, vox est apta his quæ nova & improvisa animo accidunt.
 Ecce autem nova turba atque rixa, &c. Cic. 6. Verr. 148.
 Ecce autem repente ebrio Cleomene, efurientibus cæteris, nuntiatum piratarum naves esse in portu Edissæ. Cic. 7. Verr. 87.
 Ecce, dicitur & de re non repentina neque nova. Plin. lib. 36. cap. 27. Adeo in rebus damnatis quoque ac jam nullis, sunt aliqua remedia, ut in carbone ecce & cinere. i. e. Ut vides in carbone.
 Ecce, interdum risus & contemptio gratia ponitur. Cic. in Orat. 30.
 Ecce autem aliquid se Thucydides esse profiteretur, novum quoddam imperitorum & inauditum genus.
 Ecce, nunc nominativo, nunc dativo jungitur: alias etiam accusativo, quanquam refragetur Valla lib. 2. cap. 15.
 Ecce Antonius. Cic. 14. Att. Veruntamen ecce autem Antonius accepta grandi pecunia, &c. Eidem lib. 7. 23. Ecce postridie ad Cassium literæ Capua a Lucretio familiari ejus.
 Ecce tibi, frequentissimum apud Cic. pro Cluent. 75. Ecce tibi ejusmodi fortitio, ut in primis Bulbo, &c. Idem 2. Att. 14. Quum hæc maxime scriberem, ecce tibi Sebestus.
 Ecce alterum, ecce me. Ter. Eun. 2. 3. 6. Ecce autem alterum. Sed Valla contendit legendum hic esse Alter, non Alterum. Ter. Adel. 5. 9. 38. Ecce me, qui id faciam vobis. Sic apud Plaut. Men. 2. 3. 50. Prandi in navî: inde huc sum egressus. te conveni, BR. ecce rem. Sed V. ECERE infra.
 ECCEBI, [Ἐκβε] per duplex c. componitur ex Ecce & Ubi, idemque significat quod Nuncubi. Calepnius.
 ECCUM, eccam, eccos, eccas. Eccum, i. e. Ecce hic eum, subintellige virum de quo agebamus. Eccam, Ecce hic eam, subintellige fœminam de qua mentio erat. Valla lib. 2. cap. 15.
 Eccum ipsum. Plaut. Amph. 3. 4. 22. Et eccum ipsum video, &c. Ter. Eun. 5. 3. 9. Virum bonum eccum Parmenonem incedere video.
 Eccum Juppiter. Plaut. Amph. prol. 120.
 Eccum adest. Ter. Eun. 4. 7. 6. Ubi centurio est Sanga, & manipulus furum? P. eccum adest.
 Atque eccum. Plaut. Stich. 4. 1. 71. Atque eccum tibi lupum in sermone. Ter. And. 5. 5. 1.
 Sed eccum. Ter. Eun. 2. 3. 12. Sed eccum Parmenonem, salve. Ibid. 4. 5. 12. Sed eccam ipsam.
 Eccam, locum signat ubi ea accidit. Plaut. Cistell. 4. 1. 3.
 Eccos. Plaut. Men. 1. 4. 1. Ter. Heaut. 2. 3. 15.
 Sed video, eccos quos volebam. Pro Ecce hic ces quos volebam.
 Eccum etiam absentibus accommodari observavit Taubm. ad Plaut. p. 614. 841.
 ECCILLUM, Antiquum verbum contractum, pro Ecce illum. Plaut. Perf. 2. 2. 65. Eccillum domi, & hanc, &c. & Aul. 4. 10. 57.
 ECCISTAM, Plaut. Cureul. 5. 2. 17. Certe eccistam video. Pro Ecce istam. Antiquæ.
 ECCENTROS, [ἐκκεντρος] Quod est extra centrum. Mart. Capell. 8. p. 287. Terra solaris circuli non est centrum, sed eccentricus habetur.
 ECCENTRICUS, Idem. apud Astron.
 ECERE, Adv. jurantis. [ἐκκερ] ac si dicatur Per Cererem. Plaut.

Plaut. Amph. 2. 1. 4. *Fecere*, jam tuatim *Facis*, ut tuis nulla apud te sit fides. Aliis placet duas esse dictiones, quasi dicas *Ecce rem*, id est *Re vera*. Ter. Phorm. 2. 2. 5. V. Fests. & Interpp. in Plaut. Lindenbr. ad Ter. l. c.

ECCHEUMA, *ātis*. n. [*ἐκχέουμα*] Effusio. Plaut. Peen. 3. 3. 88. Te replebo usque unguentorum *eccheumatis*.

ECCLESIA, Latine dicitur *Cœtus & Congregatio*. *ἐκκλησία*.

ECCLESIASTES, *æ*. Concionator, *ἐκκλησιαστής*.

ECCLESIASTICUS, Adj. Ad ecclesiam pertinens. ap. Christianos Scriptt. Item Ecclesiasticus, subit. dicitur Filius Siraci & ejus liber.

ECCORRE, [*ἐκκόρρω*] Divisio est calvæ, qua os offensum refractum est, teste Galen. lib. Finit. Medic.

ECCRITUS, Adj. Selectus. In Petron. cap. 63. pro *Cacritus* habet Reines. in Schol. ad Fragm. p. 92.

ECCUM. V. *ECCE*.

E C D

ECDICI, [*ἐκδίκω*] Sunt quos Jurisconfulti Defensores civitatum appellant, qui in municipiis Tribunorum plebis instar erant, & plebem ab injuria optumatum tuebantur. Unde tractatus est apud Justinianum lib. 1. C. de Defensoribus civitatum, & in novellis constitutionibus x. v. C. 13. Fam. 56. Dixerat mihi Euthydemus, quum Epheli essem, se curaturum ut Ecdici Mylasi Romam mitterentur. Id factum non est. Legatos audio missos esse: sed malo Ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut & eos & Alabandenses jubeas Ecdicos Romam mittere. V. Græv. ad loc. Plin. 10. Epist. 3. Ecdicorum autem munus erat judicio experiri contra eos qui pecuniam Reip. deberent. Ecdicus verti potest, Defensor, ultor, vindex. Dicitur & Syndicus; In Gloss. Cognitor, de quo V. Gronov. de Pec. Vet. 4. 3.

ECDIPPA, Oppidum in Phœnice, juxta Ptolemaidem Claudii Cæsaris coloniam, quæ quondam *Ace* vocata est. Author Plin. lib. 5. cap. 19.

E C E

ECESTENSES, Siciliæ populi, inter Stipendiarios a Plinio commemorati, lib. 3. cap. 8.

E C F

ECFFERO, pro *Effero*. V. Plautin. Lex. Parei, qui ita legit in aliquibus locis Plauti; & Cic. 9. Fam. 2. & 8. Att. 3.

ECFODIO, pro *Effodio*. Tacit. 11. Ann. 20. 3.

E C H

ECHĒA, *ōrum*. n. pl. [*ἐχέαι*] Vitruv. lib. 1. cap. 1. & lib. 5. cap. 5. exponit Sonituum discrimina.

ECHĒÆ, [*ἐχέαι*] Civitas in Græcia, cujus meminit Strab. lib. 8. illamque *Teledum* inhabitasse scribit.

ECHĒMYTHIA, [*ἐχέμυθια*] Latine Taciturnitas dicitur, & Auscultatio. Unde *Echēmythos* a Græcis dictos putat Budæus Auscultatores & censendi immunitatem habentes in Senatu. Idem alio loco interpretatur *Echēmythos* Cunctatores, & sermonis homines parcillimos, qui aures duas habere se, unicam linguam in causis etiam publicis meminerint. V. Gell. lib. 1. cap. 9.

ECHĒNEIS, *idis*. [*ἐχένης*] Latine Remota dicitur. Plin. lib. 9. cap. 25. & lib. 32. cap. 1. Est parvus admodum piscis, affuctus petris, echeneis appellatus. hoc carinis adhaerente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoris veneficiis infamis est, & judiciorum ac litium mora, &c. Lucan. lib. 6. 674. Non puppim retinens Euro tendente rudentes In mediis echeneis aquis.

ECHĒTLE, *es*. [*ἐχέτλη*] Rectum illud lignum est, quod inter arandum manu continet arator, totumque aratrum permovet: ubi vero infigitur, dicitur *Alya*. Ex Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 5.

ECHĒLION, In navigio Locus est, in quo pisces colligunt piscatores: dici & Vivarium potest, quod *ζωρχέον* nuncupatur Græcis. Author Cæl. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 5.

ECHIDNA, [*ἐχίδνα*] Latine Hydra, ea potissimum quæ ab Hercule interfecta est. Ovid. 5. Fast. 405. Sanguine Centauri Lerneæ sanguis echidnæ Mistus ad auxilium tempora nulla dabat. Virus echidnæ. Ovid. 9. Met. 158. Tumidæ echidnæ. Ovid. 10. Met. 313. [*Ἐχίδνα* proprie Viperam feminam denotat. V. Suic. Thef. & Scriptores Hist. Animal.

ECHIDNÆ, Nympha, dimidia sui parte puella speciosa, in quascunque partes oculos reflectens: reliqua vero dimidia, qua terpens immanis erat, in caverna diversans, & cruda mandens. Hæc cum Typhone mixta peperit Orthum canem, Cerberum, & Hydram. Author Hesiod. in Theogon.

ECHIDNION, *i*. n. Herba viperina. Apul. de Herb. cap. 5.

ECHINADES, [*ἐχινάδες*] Insulæ sunt in Epiro, contra Ambracium sinum, natæ Acheloi impetu, arenaque limo convectis, sicut pars Ægypti Nili cœno. Lege Plin. lib. 2. quibus locis maria cesserint. & Thucydid. lib. 2. ubi de Acheloo. Ovid. 8. Met. involucro fabulæ & veru occultuit, & ex Naiadibus factas insulas tradidit, quoniam hæc terre fluvio aggestæ fuerunt. v. 587. Partesque resolvit In totidem, mediis quot cernis Echinadas undis.

ECHINÆ, Eadem insulæ. Sen. Troad. 838.

ECHINEIS, Insula in Ægæo. Cic. in Arat. 426. Sed variant scripturæ.

ECHINOMETRÆ, [*ἐχινόμετρα*] Echinorum genus, quorum spinæ longissimæ, calyces minimi, nec omnibus iidem, rufus & vitreus color. Plin. lib. 9. cap. 31.

ECHINON, Thraciæ urbs est ad Pegaseum sinum. Pomp. Mela, lib. 2. in descriptione Thraciæ.

ECHINOPHORA, Genus conchæ. Plin. lib. 32. cap. 11.

ECHINOPUS, *odis*. Herba quedam aculeata Dioscoridi, quod sciam, non memorata. Plin. lib. 11. cap. 8. Ceras ex omnium arborum fatorumque floribus confingunt, excepta rumice & echinopode. Echinopodis mentio est in veteri disticho, apud Athen.

*Ἦν. ἀν' ἐχινόποδος, ἢ ἐπὶ περὶ τῶν ἰσθμῶν
Φυσῆται κελυκῶν αὐτῶν ἰσθμῶν.*

ECHINUS, *i*. [*ἐχίνος*] Tegmen spinosum quo servantur castanea. *ἐχίνον* enim hirtum significat. Unde Castanea echinata. Plin. lib. 15. cap. 23. Nuces vocamus & Castaneas, quanquam accommodatiores glandium generi: armatum his echinato calyce vallum est. conf. Calph. Eclog. 2. 83. Bald. Lex. Vitruv. p. 42. Ab hujus tegminis similitudine, Echinus dictus est Piscis quidam ex cancerum genere. Plin. lib. 9. cap. 31. Ex eodem genere sunt echini, quibus spinæ pro pedibus. Ingredi est his in orbem volvi. itaque detritis sæpe aculeis inveniuntur. Martial. lib. 13. 86. Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito mollis echinus erit. Marinus echinus. Hor. Epod. 5. 28. Echinus, apud Græcos Terrestre animal, cui apud nos *Hericio* nomen, ab hærendo deductum: & æque hirsutus est atque marinus echinus. Echinus, Ornamentum circa manus carpum. Bartholin. de Armillis Vetr. §. 1. Echinus, Genus vasis ænei est in quo calices lavantur: alii Ampullam dicunt esse vitream. Turnebus Adv. 9. 19. extr. putat Vas esse aquarium rotundum, lagenæ simile, aut ampullæ, ut guttum vinarium, ut Varro, inquit, de L. L. 4. docet. Nomen autem habere videtur a rotunditate echini se in pilam colligentis. Hor. 1. Serm. 6. 117. — Lapis albus Pocula cum cyatho duo sustinet, astat echinus Vilis cum patera guttus, Campana supellex. Athenis etiam Echini nomine intelligebatur Scrinium forense, in quod dicta testium & totius litis acta conjiciebantur: unde in Echinum conjicere dicebant, pro eo quod est, Acta in judicio proferre. Echinus quoque inter placentas recensetur apud Athenæum, ut refer Cæl. lib. 9. cap. 16. Echinus etiam, Pars ventris boum, & aliarum pecudum ruminantium conf. Cæl. Rhodig. 4. 5. Echinus. Herba etiam exsiccatoris facultatis. Galen. lib. 6. Simplic. Echinus Oppidum ad Maliacum sinum in ora Phthiotidis. Ptolem. 3. 13. Est etiam Stephano Oppidum Acarnaniæ non procul ab ostio Achæloi quod Echinadibus insulis nomen fecisse putatur. Meminit Plin. lib. 4. cap. 1. **ECHINATUS**, Adj. [*ἐχινώδης*] ut, Echinata castanea. Plin. lib. 2. cap. 9. In cacumine capitula sunt echinata spinis. Folia echinata. Plin. lib. 22. cap. 9. **ECHINUSSA**, Insula Eubææ vicina, quæ postea Cimolus dicta est, referent Plin. lib. 4. cap. 12. **ECHION**, [*ἐχίων*] Unus fuit e fociis Cadmi, primi regis Thebarum & pater Penthei regis: qui ab eo dicitur Echionides & Echionius i. e. Thebanus, ut notat Servius in Virg. 12. Æn. 515. Nomen Echionium, matrisque genus Peridiæ. Arces Echionia. Ovid. 5. Trist. 5. 53. Plebs Echionia. Stat. 1. Theb. 169. Thebæ Echionia. Hor. 4. Carm. 4. 64. **ECHION**, [*ἐχίων*] Pictor insignis. Plin. lib. 35. cap. 7. Quatuor coloribus folis immortalia illa opera fecere, ex albis Melino, ex silace Attico, ex rubris sinopide Pontica, ex nigris Atramento, Apelles Echion, Melanthius, Nicomachus, clarissimi pictores, cum tabulæ eorum singulæ oppidorum venirent opibus. Fuit & alter Echion, Statuarius, qui centesima septima Olympiad floruit, teste eodem Plin. lib. 34. cap. 8. **ECHION**, [*ἐχίων*] Alii Doriada, nonnulli Alcibiadion vocant: Spinol herba est, quæ non modo a serpente commioris cum vino pota auxiliatur: sed præsumentes quoque ex icu nihil molestum pati sinit. Hæc Paulus lib. 7. V. & Dioscorid. lib. 4. cap. 25. **ECHION**, sive **ECHIUM**, Medicamentum quoddam oculorum. Plin. lib. 29. cap. 6. Viperam vivam in fictili novo comburere, addito ficulniculi succo ad cyathum urum, & thuris manna una, atque ita suffusiones oculorum & caligines inungere, utilissimum est. Medicamentum id, Echion vocatur. **ECHIONIUS**. V. **ECHION**. **ECHIS**, *is*. m. Idem quod Echion. Plin. lib. 22. cap. 20. **ECHITE**, *es*. [*ἐχίτη*] Herba est similis scammonio, de cujus natura confule Plin. lib. 24. cap. 15. **ECHITES**, [*ἐχίτης*] Gemma est colore viridi, subobscuro, quondam viperæ similitudinem referens. Plin. lib. 37. cap. 11. **ECHO**, *ūs*. f. [*ἠχώ*] est Vocis vel Soni repercussio. Plin. lib. 36. cap. 10. Eadem in urbe, juxta portam quæ Thracia vocatur, turres VII. hæc ceptas voces numeroiore repercussu multiplicat, nomenque hui miraculo, Echo est a Græcis datum. In porticu item Olympie septie redditam vocem tradit Plutarch. lib. de Garrul. pr. Plin. lib. 2. cap. 4. Montium vero flexus, crebrique vertices, & conflexa cubito, aut contracta in humeros juga, concavi vallium sinus, scindunt inæqualitate inde resultantem aera, quæ causâ etiam voces multis in locis reciprocas facit. Ovid. 3. Met. 507. Planxerunt Dryades, plangentibus affonat echo. h. e. A voces plangentium resonat. Aufonius in pictorem dæx Echus, Vane quid affectas faciem mihi ponere pictor, Ignotamque oculis sollicitare deam? Acris & linguæ sum filia: mater inanis, Indicii vocem quæ sine mente gero. Extremos preunte modos a sine reducens, Ludificata sequor verba aliena meis. Auribus in vestris habito penetrabilis Echo, Et si vis similem pingere, pinge sonum. Martial. lib. 2. 86. Quod nec carmine glorior lupino, Nec recto lego Sotadem cinædum, Nusquam Græcula quod recantat Echo, &c. Innuit epigrammatarius poeta versiculos ita factos, ut in extremis responsiones ponantur ex Echus persona, sententiam explentes, illius morem tuentes ultima regerendi. Tales sunt Gauradæ Græci poetæ antiqui in hæc sententiam, Echo amica mea, audi aliquid. Quid? Amo puellam. etiamne me ipsa amat? Amat.

At facultas potiundi non datur. Datur.
 Ipsa igitur ei dicas quod amo. Amo.
 Et ei mercedem promitte. Mitte.
 Quid reliquum, nisi ut voti fiam compos? Compos. Tale est
 Illud Jambicum Alciati, cui interroganti respondet Echo.
 Echo, unde fit liber iste, nescio. Scio.
 Dic igitur, anne vatis est Stoæ? Stoæ.
 Erras. id Erato fecit, haud Stoæ.
 Echo, in poetas ista non cadunt. Cadunt.
 Prose atque verso hic ere num valet? Valet.
 Ergo poetis præstat omnibus. Omnibus.
 An Varro nostro tempore adepel est? Pel est.
 Codex hic igitur omnia in se habet. Habet.
 Resonabilis Echo. Ovid. 3. Met. 358.
 Nec prior ipsa loqui didicit resonabilis Echo.
 Reparabilis Echo. Pers. 1. Sat. 102. i. e. Quæ repercussu seu reverberatione reparatur & refarcitur. vel, Quæ repetit voces.
 Turbida Echo. Aufonius Section. 3. in Invitatione ad Paulum.
 ECHOICUS, Elegi Echoici, quorum principium & finis idem est. Ita emendavit Sirmond. & Elmenhorst. ad Sid. Epist. 8. 11.

E C L

ELECTA, ōrum. n. [ἐκλεκτά] auctore Budæo lib. 3. de Affe, sunt Adnotata, & ἐκλογαί adnotationes, & ἐκλεγεῖν ea quæ legendo adnotamus Plin. 3. Epist. 5. de Plinio avunculo, Perire omne tempus arbitrabatur quod studis non impartiretur. Hac intentione tot ista volumina peregit, electorumque commentarios ex mihi reliquit, opisthographos quidem, & minutissime scriptos. Quo in loco non Electorum, quæ Latina dictio est, sed Electorum legendum esse contendit Budæus.
 ELECTICI, [ἐκλεκτοί] Philosophorum genus, qui ex omni disciplina optima quæque excerpabant: conditire Potamone, ut est apud Lært. lib. 1. pr. V. Clem. Alex. lib. 1. Strom. p. 211.
 ECLIGMA, ætis, five ECLEGMA, [ἐκλεγμα] vulgus medicorum Electuarium vocat. Plin. lib. 20. cap. 22. At phthisin utilissime semine sunt ecligmata. Idem lib. 21. de Thymo. Ab eo nomen habet, quod linctum, non voratu absumatur. παρὰ τὸ ἐκλέγειν, hoc est, a delingendo.
 ECLIPSIS, [ἐκλειψις] Latine Defectio. est enim defectus quidam necessaræ dictionis, quam desiderat præcisa sententia: ut, Hæc secum deest Loquebatur. Ter. Adel. 2. 1. 4. Ego istam omnibus invitis. Idem And. 1. 5. 66. Verbum unum cave de nuptiis. deest Dicas. Alias Ellipsis, ἐκλειψις, frequentius dicitur, ab ἐκλείπω.
 Eclipsis lunæ. h. e. Defectus lunæ, nempe dum sol per interpositionem terræ ita lunæ opponitur, ut luna ipsa lumine suo proprio carere videatur. Plin. lib. 2. cap. 12.
 Eclipses in plurali. Author ad Heren. lib. 3. cap. 36. Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quod quotidie fiunt. at eclipses solis mirantur, quia raro accidunt: & solis eclipses magis mirantur quam lunæ, propterea quod hæ crebriores sunt.
 ECLIPTICUS, Adj. [ἐκλειπτικός] Plin. lib. 2. cap. 16. Convenit stellæ in occasu vespertino proximas esse terræ & latitudine & altitudine, exortusque matutines in initio cuiusque fieri: stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ecliptica.
 ELOGA, [ἐκλογία] Latine dicitur Electio, delectus, explanatio, annotatio. Dicitur & Sermocinatio seu colloquium. Unde Eclogæ Virgilii. Hinc
 ELOGARIUS, ii. Cic. 16. Att. 12. De gloria mihi tibi: custodies igitur, ut soles: sed notentur eclogarii, quos &c. Eclogarios Cicero hemines eruditos appellat, auctore Turnebo, qui olim quicquid fere legebant librærum, ex iis excerpabant breviarium quoddam. Sic Eclogæ reperiuntur e Diodoro, e Polybio, e Ctesia, e Theophrasto, e Strabone. Unde & Poematia imitata Eclogæ vocantur, ut Bucolica Maronis e Theocrito: ac proinde etiam sine imitatione poematia, quod imitatorum brevitate & similitudinem habeant. Sed & loci insignes ἐκλογαί vocantur, quod excerpti notarique potissimum soleant. Alii Eclogarios interpretantur Colloquutores, sermocinatores.
 ELOGARIUM, ii. n. Breviarium. Ita Aufonius vocat partem quandam sui operis.

E C N

CNEPHIAS, [κνεφίας] Precellæ genus est, teste Plin. lib. 2. cap. 48. quæ ex scissæ nubis discissione erumpit, hoc est sine pluviis. Nam quæ cum imbribus nubes frangunt, exhydriæ vocantur. Sen. Quæst. Nat. 5. 12. & Apul. lib. de Mundo.

E C O

CONIA, Civitas in Græcia, ad sinum Maliacum: de qua sic Plin. lib. 4. cap. 7. Postea Maliacus sinus ab incolis dictus, in quo oppida Halcyone, Conia, Phalarum. Hæc ille in descriptione Græciæ & Atticæ.
 CONTRA. De Contra dixi in CONTRA H. St.
 CONTRARIO, [ἐξ ἐναντίας] V. e præpositionem.

E C P

EPETALA, orum. Pecula latiora sec. Cæli Rhod. lib. 28. cap. 6.
 EPHANTUS, [ἐφάντης] Syraculius Philosophiam professus, qui Deum mentem & animum esse existimavit, ut Origenes scribit.
 EPHORA, æ. f. Projectura. Vitruv. lib. 6. cap. 2. Columnarum projecturæ mutulorum ephora. conf. eund. lib. 3. cap. 3.
 EPHRASIS, [ἐφρασις] est Mera paraque enarratio, κατὰ τὴν ἐκθεσὶν, quæ est exprimere, clare & evidenter explicare. Hesy chius λέγειν ἐφρασίην, h. e. Sermonem evidenter interpretatur.
 Ephrasim autem, ut Cælio placet, a Narratione differt: quod hæc nudam habeat rerum expositionem, illa tantum non etiam oculis audientium subjiciat. Præterea Narratio universim inquirat: sicuti, in Athenienses a Lacedæmoniis esse bellatum. Ephrasim autem, per partes, uti quo genere belli, quibusque machinarum tormentis. Hæc ille Antiq. Lect. lib. 13. cap. 19.

EPHYADES, [ἐφυάδες] dicuntur Intestinorum appendices. V. supra in APOPHYADES.
 ECRISMA, ætis. [ἐκρίσμα] Medicis est Calvaria in multas partes distractio, simul ubi intruse ossis partes in innum decubuerint, ac membranam innixu suo premant. Galen. lib. Finit. Medic.
 ECPLEXIS, [ἐκπληξις] Latine Confertatio, est Emotio mentis, quæ ex repentina aliqua perturbatione extrinsecus advenit. V. Galen. lib. Finit. Medic.

E C Q

ECQUÆNAM. V. ECQUIS.
 ECQUANDO, [ἢ πότε] Quando. Cic. pro Lege Agr. 2. 17. Quæro a populari Tribunoplebis ecquando nisi per xxxv. tribus creati sint. Idem 7. Verr. 44. Veli. 2. 14. Liv. 3. 67. Volunt nonnulli ex Et & Quando formatum. In Terent. & Virg. Membranis vetustissimis reperitur Etquis, Etquid, si quid potest exinde colligi. Agræet. Vet. Gram. pr. lib. de Orthogr. Ecquando, increpando vel inquirendo adverbium est: Etquando, simpliciter loquentis.
 ECQUIS, a, od & id. [ἢ τίς] Num aliquis. Ter. Eun. 5. 8. 1. O populares, ecquis vivit me hodie fortunatior? Cic. 4. Verr. Ecquam existimatis unquam ulla in provincia, &c. Cic. 9. Fam. 15. Ecquam autem, &c. Ecquo de homine. Cic. 4. Verr. 67.
 Ecqua. Cic. 4. Verr. 152. Ut videant & investigent ecqua virgo sit, an mulier, &c. Idem 7. Att. 8. Quod quæris ecqua spes pacificationis sit, &c. Idem pro Lege Manil. Ecquam putatis civitatem peccatam fuisse quæ locuples sit?
 Ecquod. Cic. 5. Verr. 131. Ecquod iudicium Romæ tam dissolutum, &c. Sic Liv. 1. A plerisque rogitantibus dimissi, ecquod faminis quoque asylum aperuissent.
 Ecquid. Ter. Heaut. 3. 3. 35. Quid tu, ecquid de illo quod dudum tecum egi?
 Ecquid te pudet? Ter. And. 5. 2. 30. Cic. 2. Att. 2. Veco, quæro, ecquid literarum? negant. Idem 1. in Catil. 20. Quid est Catilina? ecquid attendis? ecquid animadvertis horum silentium? patiuntur: tacent.
 Ecquid, pro Aliquantumne. Ter. Eun. 3. 2. 3. Ecquid nos amas, de fidicina istac? h. e. Quantum nos amas, &c.
 Ecquid sit, pro eo quod dicunt, Quicquid sit. Plaut. Casin. 2. 6. 52. Obelo retavit H. St. in emendatis libris extat, Ecquid sit?
 Ecquid eleganter pro An, num. Cic. 7. Fam. 16. Quid agatis & ecquid in Italiam venturi sitis, fac plene sciam. Plaut. Curcul. 2. 3. 62. Interrogat ecquem Lyconem noverim, pro Num norim. Cic. 2. Att. 2. Sed tu ecquid vides Calendas venire?
 ECQUISNAM, ænam, odnam & idnam. [μὴ τίς] Cic. in Topic. 66. Ecquidnam honestum sit, Ecquid æquum re vera, an hæc tantum opinioe sint. Idem in Vatin. Ecquisnam tibi dixerit? Idem 10. Philipp. 19. Ecquodnam principium putatis libertatis capillendæ? Idem 4. de Fin. 67. Ecquænam fieri possit accessio? Catul. 26. 7. Ecquidnam in tabulis patet lucelii Expenfum? Cic. Partit. 48. Quid illa? ecquonam modo, ecquonam loco artis indigent?
 ECQUO, Adv. Cic. 13. Philipp. 24. Ecquo te, tua virtus provexisset? quo genus?
 ECQUOMODO, i. e. Quomodo? Ecquo modo.

E C R

ERECTICE, [Ἐρεκτική] Regio est non procul a Suanibus populis in Themiscyrena regione, ut refert Plin. lib. 6. cap. 4.
 ECRYSIS, [ἐκρυσις] Effluxio, quo nomine Aristoteles lib. 7. de Nat. Animalium, eas conceptus corruptiones vocari scribit, quæ intra septimum diem fiunt: abortiones usque ad quadragesimum vocitari. Ex Bud. in Annot. in Pand.

E C S

ESTASIS, is. [ἔστασις] est Affectus eorum qui mente sunt emota, ut inquit Lactant. lib. 1. cap. 4. quos Plinius Mente commotos appellat, lib. 23. cap. 1. i. e. Fanaticos. Est igitur Ecstasis, Percussio, stupor, mentis emotio, mentis raptus.
 ESTATICUS, Qui mente facile commovetur, attonitus, fanaticus, numine afflatus.

E C T

ETASIS, is. f. [ἔτασις] Productio, qua syllaba naturaliter correpta producitur. ut, Italiam fato profugus: quum Italiam prima correpta dicere debeamus.
 ETHLIPSIS, f. [ἐθλιψις] Elipsis, figura scansionis: item Angustia.
 ECTHYMATA, Papule per cutem erumpentes. Vex medica.
 ECTINI, Populi inter Alpinas gentes a Plin. commemorati lib. 3. cap. 20.
 ECTOMON, Ita Harduin. ad Plin. 25. 5. Vulg. Entomon. Helicbori genus.
 ECTRAPÉLGS, [ἐκτραπέλας] quasi Horrens & averfas communem & usitatum naturæ modum. Plin. lib. 7. cap. 16.
 ECTROMA, Abertus. apud Tertull.
 ECTROMATIUS, Adj. Plin. lib. 14. cap. 16. Vinum ectromatium vocat quoniam abortus facit.
 ECTROPA, æ. f. Diverticulum. Varr. apud Nonium 4. 422. conf. Turneb. 29. 2. Rhodig. 28. 25.
 ECTROPIMUM, five ECTROPIA, æ. [ἐκτροπίον ἢ ἐκτροπία] dicitur Divisio palpebrarum, quum scilicet inferior palpebra non satis sursum attollitur, sed pendens hæret, nec cum superiore committitur. Lagophthalmos vero quum superior palpebra non descendit. Cæli lib. 16. cap. 1. V. Celf. 7. 7. 10. Galen. Def. & Ægretæ. 3. 22.
 ECTYPUS, a, um. Adj. [ἔτυπος] Quod ex typo formatum est exp. Steph. Sen. de Benef. 3. 26. imaginem Tiberii Cæsaris habens ectypam eminente gemma. Vulgo Cameo. Ectypas sculpturas dixit Plin. lib. 37. cap. 10. conf. 35. 12. & Salmast. Plin. Exercitat. p. 736. Sed V. ad utrumque Plinii loc. Harduin.

E CULEUS, Stipes erat cui velut equo imponebantur rei, ac varie torquebantur, cruciabantur, & distendebantur. Id e Prudentio apparet: quum enim in D. Romani martyrio scripsisset, 109.

— iusserat

Eviscerandum corpus eculeo eminus
Pendere, & unciis, vinculisque crescere: Subjicit,
Juber amoveri noxialcmque stipitem. Alii tormenti genus esse putant in equi formam, in quem conjiciebantur rei. Cic. 5. Tusc. 12. Hæc etiam in eculeum conjiciuntur, quo vita non aspirat beata. Idem 11. Philipp. 17. pro Milon. 58. & 3. de Fin. 42. V. Juret. ad Paulin. de vita B. Martini 5. 47. Turneb. Advers. 15. 16. Barth. ad Stat. Sylv. p. 175. Eculeo longior factus. Sen. Epist. 8. quoniam rei fideculis extendebantur ita ut ossium compago resolveretur. Scribitur & Equuleus. Add. Sigon. l. 3. de Judic. P. R. Ant. Gallon. de Martyr. cruciatib. C. 3. Et imprimis Hier. Magii de Equuleo lib. postum. cum not. Goth. Jungermanni ed. Amlt. 1664.

E D

ED. Edictum. E.D. C. Ædilis Curvūs. Edicto cavetur. E.D. P.L. Ædilis Plebis. EDV. P. D. Edulium populo dedit. [Imo EPV. Epulum.

E D A

EDACITAS, EDAX. V. EDO, &c.

E D D

EDDANA, [Ἐδδανα] Urbs est ad Euphratem, a Phœnicibus habitata: ita dicta ab Eddano duce. Stephan.

E D E

EDEATRÆ, Qui præfunt regius epulis: dicti ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων. Festus. Scribendum EDEATROE, ut monuit Dacer. q. V. & Hesych. iidem sunt qui Prægustatores.

EDECUMO, & EXDECIMO. Excerpo. Symmach. Equos edecument. Exdecimare Festo Decimum quemque eligere. Hinc

EDECUMATUS, vel EXDECIMATUS. Partic. Idem. Symmach. 3. Epist. 51. Edecumata honestatis. Macrob. 1. Saturn. 5. Edecumatoe sodales. EDECIMATA, Electa. Festus.

EDENATES, Alpini populi, quos cum pluribus aliis a Romanis devictos scribit Plin. lib. 3. cap. 20.

EDENTARE, i. e. Dentes excutere, & rumpere. [ἐπιδντῆν] Plaut. Rud. 3. 2. 48. Nimis velim homini improbissimo malas edentaverint.

EDENTATUS, Partic. Macrob. 7. Saturn. cap. 13. Sunt alia scommata minus aspera, quasi edentatae belluæ morsus. Ut dicuntur Exarmata quædam feræ. H. St.

EDENTATIO, apud Cels. [Ex Lipsiensi Thef. descriptum. Sed vellent Celsi locum proferrent.

EDENTARIUS, Qui dentes eximit.

EDENTULUS, [ἐδεντῦλος, ἀνοδῆς] Qui sine dentibus est. Plaut. Casin. 3. 2. 20. Propter operam illius improbi edentuli. Vinum edentulum, h. e. Vetus, & cui omnis mordacitas asperitasque præ vetustate abierit, saporeque sit amœnissimo. Plaut. Pœn. 3. 3. 86. Ubi tu Leucadio, Lesbio, Thasio, Coo, vetustate vino edentulo ætatem irrigas. V. Paræi Lex.

EDEPOL. V. ADEPOL.

EDERA. V. HEDERA.

EDEPSUS, [Ἐδψος] Civitas Straboni, in qua terræ motu illo universæ Græciæ, aquæ calidæ triduo retente rursus effluxerunt. V. eum lib. Geograph. 1.

EDESSA, Arabiæ civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 24.

EDESSA, [Ἐδέσσα] Civitas est Mesopotamiæ, sive, ut Plin. mavult, Syriæ Cœles, olim Rhages dicta, teste Hieronymo de traditionibus Hebraicis. In hac Agbarus Toparchus regnavit. de q. f. l. dictum. Hæc olim etiam Bambyce dicta est. Strabo, Trans Euphratem est Bambyce, quam & Edessam & Hierapolim vocant, in qua Atergatum Syriam deam colunt. Item civitas Macedonia. De utraque Spanh. de Ufu Numism.

EDESSÆI, [Ἐδῆσσοῖοι] Dicti sunt Edessæ cives.

EDFANIA, Hispaniæ citerioris regio. Plin. lib. 3. cap. 3. Regio Edetania amœno prætendente se itagno ad Celtiberos recedens.

E D I

EDICO, xi, cum, [Ἐδικάω, παρὰ τὸ ἐδωκα] Ære. Jubere, decernere, edicto vetare: & proprie est magistratum. Cic. 11. Fam. 6. Quum Tribunipolis edixissent, Senatus adesset ad XIII. Calend. Januar. haberentque, &c. Liv. 2. Concioni deinde edicto addidit fidem, quo edixit nequis civem Rom. vincium aut clausum teneret.

Edicere, pro Denuntiare. Ter. Hec. 4. 1. 50. Ibo intro, atque edicam servis, ne quoquam efferrî sinant. Idem Eun. 5. 5. 20. Dico, edico vobis nostrum esse illum herilem filium.

Comitia edicere. Cic. 2. Q. frat. 6.
Concilium. Gell. 15. 27.
Conventum. Liv. 6. Bell. Pun. & 3. ab Urbe.
Diem. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. 2. Verr. 141.
Iustitium. Cic. 6. Philipp. 2. Iustitium edici, saga sumi, dixi placere. Item de Arusp. Resp. Iustitium edici oportere, Jurisdictionem intermittere.
Legem. Cic. 2. de Legib. 24.
Multam damnato. Liv. 2. 52. extr.
Prædam militibus. Liv. 8. 36. extr.
Senatum. apud Sueton. Cæs. C. 80. extr.
Edicere, pro Prædicere, & præmonere. Creati Prætores priusquam jus dicerent, ut cuique notum esset quemadmodum anno suo jus dicituri essent, solebant in albo edicta constituere, atque proponere, quæ ab

edicendo, id est ante denuntiando ac prædicendo dicta sunt: quasi tanto ante populo denuntiarent, quæ essent in jure dicendo observaturi. Id autem inito magistratu, habita concione, & jurati in leges, faciebant. Cic. 2. de Fin. 74. Quid enim mei rei velis iam quum magistratum inieris, & in concionem ascenderis (est enim tibi edicendum, quæ sis observaturus in jure dicendo: & fortasse etiam si tibi erit visum, aliquid de majoribus tuis, & de teipso dicas more majorum) quid merearis igitur, ut te dicas in eo magistratu omnia voluptatis causa facturum esse?

EDICTUS, Partic. [Ἐδικτημένος] ut, Edicto mercatu vendere. Plin. lib. 12. cap. 19.

EDICTO, [δικτῶν] Ære. Plaut. Epid. 1. 2. 2. Idem Amph. 2. 2. 184. Tute edictas facta tua. i. e. Dicis, narras, recenses.

EDICTUM, i. [Ἐδικτημα, ἀπὸ δίκης] Jussum principis, vel magistratus. Cic. pro Quint. 60.

Edicta & decreta. Cic. 3. Verr. 93. Non hi qui decretis, edictisque tuis, in te concitati, infestique sunt.

Edictum aliud est perpetuum, aliud temporale. Perpetuum est, quod jurisdictionis perpetuæ causa proponi dicitur, in l. 7. D. de jurisdic. omnium jud. nimirum edictum illud, quod Prætores magistratu inito proponebant, quo civibus denuntiabant, quemadmodum anno suo jus dicituri essent. Temporale vero est, quod certi negotii oborti causa proponitur, ut illud Verris, ut Calend. Decemb. adfit Sthenius Syraculis. item, nequis frumentum ex area tolleret, &c. ut illud quod citatorium ac preemptorium Jureconsulti appellant in l. 68. & aliquot infrequentibus. D. de jud. De superiore sic loquitur Asconius in Cornelianæ argumento, Aliam, inquit, legem Cornelius, etsi nemo repugnare ausus est, multis tamen invitis tulit, ut Prætores ex edictis suis perpetuis jus dicerent: quæ res tum gratiam ambitionis Prætoribus, qui varie jus dicere assueverant, sustulit. Hujus etiam memini Cic. 1. Verr. Verum edictum perpetuum etiam alia significatione dicitur, quod unum ac simplex in omnes annos, atque in perpetuum compositum est. Nam Prætores olim arbitrato suo edicta, quæ lege erant annuæ, scribebant. id eorum honori tribuebatur, ut in annum suum jus constituerent. Itaque quo edicto superioris anni Prætor usu fuerat, insequens fere non utebatur: aliqui ejus edictum Translatitium dicebatur. Sed postea diminuta cum illa populi Romani magistratum quoque potestate, constitutum est ut edictum unum compereretur, ex quo edicto omnes in postero tempore Prætores perpetuis jus dicerent, quod idcirco perpetuum est appellatum. Hujus rei autem thorem fuisse D. Adrianum Justinian. in l. 2. C. de veter. jur. enuo testatur. Edicti vero scriptorem C. Salvium Julianum. Eutrop. lib. 3. cap. 9. Post eum Didius Julianus Rempublicam invasit, vir nobilissimus & jure peritissimus, nepos Salvii Juliani, qui sub D. Adriano perpetuum compositum edictum.

Edicta Principum dicuntur, quibus non ad certam aliquam controversiam de qua consultus sit, respondet, sed generaliter de re quamvis, quæ novam aliquam legem constituit, ut l. Hac edictali. C. de incest. nup. Erat Edictum Prætoris olim maximum. Cic. pro Quint. 60. Ex edicto Prætoris bona alicujus pollidere. Ibid. Quod Prætor ex edicto fieri jubet. Idem ibid. 28. Edicto Prætoris de factu agroque communis & servis communibus detraditur. Idem 1. Verr. 109. Qui plurimum tribuunt edicto Prætoris. pro Flacc. 67. Flaccus sanxit edicto ne frumentum ex Asia exportari liceret.

De Edictis plura disputat Pitisc. in Lexico quem videas, ubi occurrit Edictum Prætoris, Edictum Ædilitium Curulium; Edictum Carbonianum, Peremptorium, Repentinum, Translatitium, &c. [Sed pe functorie satis, cum pluscula Edicta prætermiserit, ut Edictum Prætorum Ærarii, de quo Suet. in Claud. c. 9. extr. Cenforium, de quo Idem de Cl. Rhet. c. 1. Nep. in Cat. c. 2. Gell. l. 15. c. 11. Consulari quoque, de quo Suet. in Jul. c. 20. & 49. Calig. c. 26. Cic. passim Gell. l. 13. c. 15, & 3. 18.]

Inimite & minax edictum. Ovid. 2. Trist. 135.

Inimicum edictum. Cic. pro Lege Manil. 58. Neque me impediēt cuiusquam, Quirites, inimicum edictum, quominus fretus vobis, vestrum jus, beneficiumque defendam.

Peculiare edictum. V. PECULIARIS.

Provinciale. Cic. 3. Verr. 118.

Translatitium edictum. V. Translatitium, in TRANSFERO.

Edictum circumducere, Decretum irritum facere & abolere. Quo verum Ulpian. usus est in l. Et post edictum, de Judiciis.

Edicto audiens. V. AUDIO.

Componere edictum. Cic. 2. Off. 80.

Conscribere edictum. Cic. 3. Off.

Dare edicta terris. Claud. Conf. Mall. Theod. 34.

Habere edictum. Cic. 6. Philipp. 17.

Jacere edicta in populum. Tacit. 3. Hist. 73. Quod edicta in populum pro Vespasiano magnifica, probrosa adversus Vitellium jecerat.

Vetare edicto. Hor. 2. Epist. 1. 239.

Edictum, etiam privati hominis dicitur. Ter. Heaut. 4. 1. 10. Primum hunc te oro, nequid credas me adversus edictum tuum tacere esse ausum.

EDICTALES, Hoc nomine decorabantur qui annum unum in legum studio versati, alterum etiam adjungebant: ducta scilicet appellatione a edicto, cui cognoscendo tum operam navabant. Imper. in epist. ad Antecessor. 3. In secundo autem anno, per quem ex edicto eis nomen antea positum, & a nobis probatur, &c.

Edictalis bonorum possessio, quæ edicto deferitur, l. 30. §. 1. D. de acquir. hered. l. 1. §. 1. D. Si tabul. testam. Edictalis Lex: Edicta programma apud Jctos.

EDICTIO, onis. f. [Ἐδικτήσις] Plaut. Capt. 4. 2. 31. Basilicas edicti nec atque imperiosos habet.

EDIM, V. COMMEDIM, in COMMEDO. & EDO.

EDISEO, edidici, [ἐδικτασένω] Ære. Memoria complecti. Cic. 2. Tusc. 27. Ita sunt deinde dulces, ut non legantur modo, sed etiam edificunt. Non hæc artes contenta paternas Edidicisse fuit. Ovid. 2. Met. 63. Lauri edificunt. Virg. 6. Ecl. 33. Auditi Eurotas, jussitque edificere lauros. i. e. resonare dicitur, ut in Ecl. 1. 5. Linguas edificere. Ovid. 2. de Arte Am. 121. Cura sit & linguas edidicisse duas. Ufum edificere. Ovid. 7. Met. 99. Vult

ultis alicujus edificare. Valer. 1. Argon. 368.
 Nec potuit similes, voluitve edificare vultus. i. e. Non potuit
 dignoscere filiorum formas.
 Inter lusum locos ex poetis maxime edificare licet. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Edificandus ad verbum libellus. Cic. 4. Acad. 135.
 EDISSA. Cic. 7. Verr. 86. Edissa portus in Sicilia.
 EDISSERO, ut, ertum, [ἐδίσσερον, ἐδίσσερον, ἐπέδισσερον] ēre. Ordine ex-
 primere, explanare, declarare. Cic. de Clar. Orat. 316. Quis in do-
 edendo; edisserendoque subtilior? Liv. 4. Bell. Maced. Plaut. Capt. 5.
 14. Jam animadvorte: hæc mihi quæ dicam, ediffere. Pacuvius.
 Ediffere fabulam hanc. Cic. 2. de Legib. 55.
 Ediffere ediffere. Virg. 2. Æn. 149.

— mihi quæ hæc ediffere vera roganti.
 EDISSERTO, āre. frequent. [ἐδίσσερον] Plaut. Amph. 2. 1. 51. Ordine
 mne ut quicquid actum est, dum apud hostes sedimus, ediffertavit.
 Edde Liv. 22. 54.
 EDISSERTATUS, Partic. Arnob. Mortalibus ediffertata sermonibus.
 Tertull. de Resurr. Carn. cap. 33. Parabolam ediffertatam. Rhenan-
 unen legit Ediffertam.
 EDISSERTATIO, ōnis. f. Plin. lib. 10. cap. 68. uti plures MSS. Codd.
 abent, notante Harduino loco τὴ Differtatio.
 EDISSERTATOR. Aufon. Lud. Sap. prol. alii leg. Ediffertator. V. Barth.
 dverf. 8. 13.
 EDISSERTUS, Partic. Explanatus. V. in EDISSERTATUS.
 EDITIO, EDITITIUS, EDITUS. V. EDO.
 EDVERSO, [ἐδὲναντος] V. E præpositionem. Plin. lib. 6. cap. 4.
 lib. 23. cap. 4.

E D O

EDERE, es, est, vel edis, edit, edi, esum vel estum, [ἐδω, ἐπιτυσιπέομαι]
 dere, vel esse. Vesci, Comedere. Virg. 4. Æn. 66.
 — Est mollis flamma medullas. Cic. 13. Att. 50. Itaque &
 lit & bibit edere & jucunde, opipare fane & apparate.
 di, præ. Cic. 5. Tusc. 97. Nec esuriens Ptolemæus cederat.
 dere de patella. Cic. 2. de Fin. 22. Reperimus afortos primum ita
 non religiosos ut edant de patella: deinde, &c.
 vide edere. Ovid. 3. de Arte Am. 659.
 gellos edit pecus. Hor. 1. Epist. 12. 12.
 Edim, Futurum antiquum pro Edam. Pompon. Prostibulo, Ego quæ-
 ro quod edim, has querere qui parcant, certum est. Nonius.
 blivia non edunt laudem. Sil. 13. h. e. Laus non datur oblivioni.
 dere pugnos, per translationem, pro Percuti pugnis. Plaut. Amph.
 1. 1. 151. Eadem translatione, Sermonem, Plaut. Aul. 3. 6. 1. &c.
 7. Burman. ad Quintil. Decl. 268. p. 508.
 Edere, pro Comedere. Val. Max. lib. 4. cap. 3. Diogenes Syracensis,
 quum cetera ei lavanti Aristippus dixisset, Si Dionysio adulari velles,
 ita non esses: Imo, inquit, si tu ita esse velles, Dionysio non adu-
 areris. Auct. ad Heren. 4. 39. Esse oportet, ut vivas, non vivere ut
 edas. Cic. 2. de Nat. Deor. 8. Mergi pullos in aqua iussit ut biberent,
 quoniam esse nollent. Plaut. Capt. 4. 2. 70. bene esse.
 Edud Terent. in Andr. Act. 1. Sc. 1. 53. — Filium
 Perdudere illuc, secum ut una esset, meum. H. St. Sed errat
 Stephanus, siquidem isthæc formula ad cœnam invitandi est a verbo
 substantivo. Juvénal. Sat. 5. v. 17.
 Tertia ne vacuo cessaret cuncta lecto,
 Una simus aë. a Græcis petita. V. Cafaub. ad Diog. Laërt.
 Aristipp. S. 76.
 Edetur, pro Comederetur, antiquum. Varro, Libum, quod ut liba-
 etur, priusquam essetur, erat coctum. Ait libi partem primum foli-
 os veteres libare, reliquum deinde comesse, atque ex eo a libatione
 iomen adeptum esse. Turnebus.
 Ubi esuri sumus? pro Ubi præsuri vel cœnaturi? Plaut. Men. 1. 2. 38.
 & Pœn. 3. 1. 32. Edere de alieno.
 Urit ardor edendi. Ovid. 8. Met. 828.
 Ubi es edendi. Virg. 9. Æn. 63.
 Utor, ederis, estur, esus. [ἐδωμαι] Plin. lib. 20. cap. 9. Et in Ægy-
 to, propter amaritudinem non estur. De brassica loquitur. Columel.
 lib. 2. cap. 10. Ovid. 1. de Ponto 1. 69.
 Estur, ut occulta vitata teredine navis.
 Plin. 1. 20. cap. 9. & passim, ut & Celsus.
 Estur, imperf. [ἐδεται] Plaut. Mostel. 1. 3. 78.
 — Diesque, noctesque estur,
 Bibitur, neque quisquam parisoniam adhibet. Sen. de Ira. 3. 15.

EDENDUS, Partic. [ἐδενδου] Cic. de Amicit. 67. Multos modios salis
 edendos esse ut amicitie munus expletum sit.
 EDERO, [ἐδω] ēre. frequent. Cato cap. 157. Lotium confer-
 to eius qui brassicam elitaverit. Gell. lib. 4. cap. 11. Pythagoram
 filosofophum non estavisse ex animalibus.
 EDERTUS, apud Columel. Gell. 1. 4. c. 11. Videtur autem de cyamo
 in esitato causa erroris fuisse.
 EDERTIO, ōnis. f. apud Cels. [ubi?]
 EDERTOR, ōris. m. apud Firmic.
 EDERTIUM, ESERTIUM. V. ESERTIUM.
 EDIX, ācis. Adj. [ἐδιδωκα, ἐπιδωκα, βορὸς] Vorax & consum-
 pr. ut, Edax hospes. Cic. pro Flacc. 41. Ter. Phorm. 2. 2. 21. Alere
 sunt hominem edacem. Idem in prol. Eun. 38. Edax parasitus.
 Edives multi cibi edaces. Columel. lib. 6. cap. 2.
 Cræ edaces. Hor. 2. Carm. 11. 18.
 Edius edax. Ovid. 4. Fast. 785.
 Ediber edax. Hor. 3. Carm. 30. 3.
 Edior edax. Ovid. 1. Amor. 15. 1. Martial. lib. 11. 34.
 Edictus edax, maciesque malis comes addita morbis. Sil. lib. 13.
 Edisti edaces. Hor. 2. Epist. 1. 173.
 Edimpus edax rerum. Ovid. 15. Met. 234.
 Edirdi edaces. Hor. Epod. 1. 34.
 Edivstas edax. Ovid. 15. Met. 872.
 Edivsedax. Ovid. 5. Fast. 403.
 Edivtur edax. Ovid. 1. Trist. 6. 11.
 Edivser. Edacissimus. Sen. Epist. 60.

EDISTRIX, īcis. f. [ἐδίστριξ] Ea est quæ devorat cibos. Plaut. Caf. 4. 1. 20.
 Edix novi ambas illas edrices, corbitant ubi comesse possunt.
 EDACITAS, ātis. f. [ἐδιδωκα] Voracitas, consumptio. Cic. 3.
 Q. frat. 9. Edacitatem pueri pertimesco. Idem 7. Fam. 26. Morbum
 edacitatis putant.
 EDACULUS, i. m. Idem quod Edax. Cathol.
 EDIBILIS, Esculentus. Gloss. Lat. Gr. βράσιμον.
 EDURIO, ōvi, [ἐδύω] ēre. Cupio edere. Plaut. Curcul. 3. 11. Qui
 homo mature quæsit pecuniam, nisi eam mature parsit, mature esurit.
 Martial. lib. 7. 26. Vilis esurio.
 Esuribo, pro Esuriam. Pomponius Augure, Imo mane non esuribus
 diutius, quare roga. Nævius Mortis & vitæ iudicio, Ita vobis otio-
 sus sum: mihi albo, & mihi esuribo. apud Nonium 7. 90.
 Facile esurire. Cic. 8. Fam. 17. Vestras copias non novi: nostri valde
 depugnare, & facile algere & esurire consueverunt.
 ESURIOR, pass. Ovid. 1. de Ponto, 10. 10.
 Nil ibi quod nobis esuriatur, erit.
 ESURIENS, Partic. [ἐσείων] Ovid. de Rem. Amor. 631.
 Non facile esuriens posita retinere mensa.
 Esuriens dominus, de Avaro. Hor. 2. Serm. 3. 113.
 — neque illinc
 Audeat esuriens dominus contingere granum. adde eund. 1. 2.
 115. & 1. 3. 93. Ebrio Cleomene, esurientibus cæteris. Cic. 5. Verr. 37.
 Nunquam sitiens biberat, nec esuriens ederat. Idem 5. Tusc. 97. Si
 esurientibus pullis res geri poterit. Idem 1. de Divin. 77.
 ESURITURUS, [ἐσείων] Ter. Heaut. 5. 2. 28. Modo liceat vivere,
 est spes. CL. quæ? s. nos esurituos fatis.
 ESURIENTER, Adv. Apul. lib. 10. p. 246. Esurienter escas appetere.
 ESURIALES Feriæ, [ἐσείων] Quibus ab edendo feriatur. Plaut.
 Capt. 3. 1. 8.
 ESURIO, ōnis. [ἐσείων] Qui esurit. Plaut. Perf. 1. 3. 23.
 O Saturio, opportune advenisti mihi.
 s. Mendacium ædopol dicis, atque haud te decet:
 Nam esurio venio, non advenio Saturio. Antiqua verba.
 Immo potius puto ab illo ficta. H. St.
 ESURITOR, ōris. m. [ἐσείων] Qui sæpe esurit. Martial. lib. 3. 14.
 Romam petebat esuritor Tutius.
 ESURIOS, ōi. f. [ἐσείων] pro Fame. Cic. 8. Fam. 1. Milererer eius
 esurie.
 ESURITIO, ōnis. f. [ἐσείων] Idem. Martial. lib. 1. 100. Quam solet
 esuritionem.
 Corpus aridum sole, frigore, esuritione. Catul. 21. 14.
 Pater esuritionum, Valde famelicus. Catul. 19. 1.
 Aureli, pater esuritionum,
 Non harum modo, sed quot aut fuerunt,
 Aut sunt, aut alii erunt in annis.
 Esuritionem depellere. Gell. lib. 16. cap. 3.
 ESURITIO, īnis. f. Idem. Varro, Ubi lubet, ire licet accubitus, acce-
 do strenuus, stimulus quod esurigo fundebat costas. Nonius 2. 291.
 ESUS, ūs. [ἐδω] Plin. lib. 20. cap. 7. Stomachos dissolutos utilissi-
 me adjuvant, uti ne co esu alluantur. h. e. Comestione. Quædam exem-
 plaria legunt, Stomachi dissoluti utilissime adjuvantur, in eo usu, &c.
 Gell. 4. 1. Quæ esui & potui forent.
 EDULIS, [ἐδω] pluraliter edilia: vel EDULIS, per quintam vo-
 calem, dicuntur Oninia quæ ad esum pertinent. Gell. 17. 11. Quod
 ex salutis usu foret, ut edilia quidem omnia defenderet ab arteria, de-
 pelleretque in stomachum & pulmonem.
 Capræ edules. Hor. 2. Serm. 4. 43.
 Vinca summittit capreas non semper eduleis.

EDULIUM, [ἐδω] (inquit Valla in Raudenfem) est Quicquid edi-
 mus, aut quicquid ad prandium cœnamque edendi gratia nobis appo-
 nitur & fumimus. Nonius, Edulium ab edendo, dicitur prægustativa
 comestio. V. Suet. Calig. cap. 40. Gell. 17. 9. & Ammian. 30. 4.
 Edulia, um. n. pl. Lamprid. Heliog. cap. 27. Quæcunque coqui de
 diversis edulibus exhibuissent.
 Edulium caritas. Apul. sub fin. lib. 1. de Afino. Ulpian. in fin. 1. solet.
 D. de offic. Proconf.
 EDULITAS, ātis. f. Largitio rerum edulium. Lamprid. in Alex. Sever.
 cap. 22. ed. Sylb. Sed emendati codd. Vilitatem proposuit.
 EDULICA, æ. f. Dea quæ escam præbet. Aug. de Civ. Dei, 4. 11.
 Edulia. Pitisc. quem vide in voce.
 EDUSA, æ. f. Eadem Dea. Varr. apud Nonium 2. 310.
 EDO, ōnis. [ἐδω] Nonius, Edones & Phagones, ab edacitate: unum
 Latinum, & alterum Græcum. Varro περὶ Μενίππου: Edones Romani,
 & turba incendunt annonam; sed propter phagones fœdulam pinguem
 aut turdum nisi volantem non video.
 EDO, ōdi, [ἐδω] ēre. est Emittere, & quasi Extra dare. Plin. lib.
 10. cap. 52. Fœminam edunt quæ rotundiora gignuntur ova.
 Edidit cccc. xv. vasa hæc vitis. Suet. de Clar. Gram. cap. 23.
 Edere & exponere. Cic. 2. de Legib. 47. Apud eosdem qui magistratu
 abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint.
 Perulgare atque edere tabulas, &c. Cic. pro Sula 42. Non occul-
 tavi, non continui domi: sed describi ab omnibus statim librariis,
 dividi passim & perulgari atque edi pop. Romano imperavi. sub-
 audi, Tabulas.
 Audacter & licenter edere. Catul. 53. 15.
 Edere, apud Jurisconsultos, quod nunc, Per scriptum dare, vel Per
 declarationem, dicunt. Budeus.
 Edidit quisque quod potest: i. e. Prefert & agit, Præstat. Plaut. Amph.
 1. 1. 77.
 Natus & in lucem editus. Cic. 1. de Legib. 16. Quantam vim rerum
 optimarum mens humana contineat, cuius muneris colendi efficien-
 dique causa nati, & in lucem editi sumus.
 Edere adionera, est Copiam describendi facere, vel in libello com-
 plecti & dare, vel dictare: item Adversarium nostrum ad album pro-
 ducere, & demonstrare quid dictaturi sumus, vel id dicendo quo uti
 velimus. I. I. D. de edend.
 Animam, pro Mori. Cic. pro Sext. 87. At si tum P. Sextius, Judi-
 ces, in templo Castoris animam quam vix retinuit, edidisset: non
 dubito quin, &c

Annales. Cic. 2. Att. 16. Ut annales suos emendam & edam.
 Annos. Ovid. 3. de Arte Am. 5. 61.
 Dum licet, & veros etiam nunc editis annos.
 Authorem alicujus doctrinae. h. e. Proferre, & in medium asserre.
 Liv. 1. 18. Authorem doctrinae ejus quia non extat alius, falso Samium
 Pythagoram edunt.
 Cædem. Liv. 5. Insequuti victores ingentem ediderunt cædem.
 Cantus edere. Cic. 2. de Divin. 27.
 Certamen. Liv. 1. Bell. Pun. Saepe & contemptus hostis cruentum
 certamen edidit.
 Clamorem. Cic. 2. de Divin. 50. & Liv. 6. Bell. Pun.
 Corpus edere super equum. Tibul. lib. 4. 1. 114. i. e. Attollere.
 Ipse tamen velox celerem super edere corpus Audet equum.
 Diem, Jureconsultis, est vel Dictare, vel Tradere libellum, vel Co-
 dicem proferre, l. 6. §. 6. D. de edend.
 Dignum aliquid hominum auribus efficere, atque edere. Cic. 1. de
 Orat. 120.
 Exemplum. Cic. 1. Q. frat. 2. Quoniam Smyrnae duos Myfos insuisses
 in culeum, simile in superiore parte provinciae edere exemplum fever-
 ritatis tuae, & idcirco Teuxim elicere omni ratione voluisses. Exem-
 pla foeda in socios per foedam avaritiam. Liv. 9. Bell. Pun. & Caf. 1.
 Bell. Gall. 31. Exempla avaritiae. Liv. 5. Bell. Pun. Quum multa
 irae, multa invidiae, avaritiaeque foeda exempla ederentur.
 Facinora. Liv. 3. Bell. Pun. Idem 10. ab Urbe.
 Foetus. Cic. 2. de Orat. 131. Subacto mihi ingenio est opus, ut agro
 non femel arato, sed novato & iterato, quo meliores foetus possit &
 grandiores edere. Liv. 8. Bell. Pun. Et infuetos foetus animalia edere.
 Virg. 4. Georg. 199.
 Frondem. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Fructum. Columel. de Arbor. cap. 21. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.
 Funera. Liv. 9. Sic fortuna exercuit opes, ut insignes utrinque clades,
 & clara ipsorum ducum ederet funera.
 Gemitus doloribus edere. Lucret. lib. 4. 1009.
 Gladiatores edere. Tacit. 13. Ann. 5. Ne designatis quidem Quaestor-
 ibus edendi gladiatores necessitas esset. V. Ludos. [Sic Leones. Ca-
 pitol. in Ant. Pio. c. 10. extr.
 Herbas. Columel. lib. 2. cap. 4.
 Hinnitus edere. Ovid. 2. Met. 669.
 Ignem. Liv. de Bell. Maced. Editus ab Hannibale ex composito
 ignis est.
 Indicium. Cic. pro Sylla 44. Sed tamen abs te, Torquate, quaero,
 quum indicatus tuus inimicus esset, & esset ejus rei frequens Senatus,
 & recens memoria testis, tibi meo familiari & contubernali prius
 etiam edituri fuerint indicium scribae mei si voluisses, quam in codi-
 cem retulissent?
 Judicium, est Proferri & enuntiare qua actione usuri sumus. Julian.
 l. 22. §. 4. D. rem rat. haber. Si procurator judicium de hereditate
 ediderit, deinde dominus fundum petierit, &c.
 Justitiam. Justin. 2. 2. 9. Haec continentia illis morum quoque justitiam
 edidit. i. e. Peperit.
 Leges. Cic. 2. de Legib. 18. Leges autem a me edentur non perfectae:
 nam esset infinitum.
 Librum. Cic. 4. Acad. 12. Nec se tenuit quin contra suum doctorem
 librum etiam ederet. In aliquem libros edere. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Et editi in competitores, in L. Pisonem, & Clodium, & Curionem
 libri, vituperationem continent.
 Luci. Cic. 2. de Divin. 64. ex antiquo poeta,
 Qui luci ediderat genitor Saturnius, idem Abdidit, &c.
 Ludibrium. Liv. 10. Bell. Pun. Hoc quoque ludibrium fortuna an-
 casus ediderit, ut cum patre tuo Consule ceperim arma, &c.
 Ludos. Suet. in Jul. Caf. cap. 39. Edidit spectacula varii generis,
 munus gladiatorum, ludos etiam regionatim urbe tota. Proprio sum-
 ptu ludos edere. Tacit. 1. Ann. 15. Sic Gladiatores, Munus, Spe-
 ctacula &c.
 Mandata alicui, Exponere suam commissionem, ut vocant. Liv. 5.
 Bell. Maced. Idem 5. ab Urbe, Quibus postquam mandata edide-
 runt, in concilio Gallorum datur responsum.
 Motus edere. Lucret. lib. 3. 559.
 Munus gladiatorum. Liv. 8. Bell. Pun. Scipio Carthaginem ad vota
 solvenda diis munusque gladiatorum, quod mortis causa patris pa-
 truique paraverat, edendum rediit. Supra in Ludos.
 Murmur. Ovid. 14. Met. 280.
 Nefas. Stat. 8. Theb. 68.
 Nomen, pro Imponere. Liv. 1. 34. Domicilioque ibi comparato, L. Tar-
 quinium Priscum edidere nomen. Est etiam Edere nomen, Curare
 nomen inscribendum & veluti ejus nomen profiteri in actis, quem
 manu missuri sumus: id quod fiebat ante cognitionem Consulibus. Edere
 nomina, hodie dicere possumus eos Provocatores, qui apud acta cu-
 riae praesentari dicuntur. Haec Budaeus. Cic. 4. Verr. Quibus ego tes-
 timonium denuntiavi, quorum nomina edidi Metello. Nomen al-
 terius alicui edere & injicere. Cic. pro Domo sua, 14. Meum no-
 men operariis ediderat, imperitis iniecerat.
 Operam annuam. Liv. 5. An si ad calculos eum Resp. vocet, non
 merito dicat, Annae aera habes, annuam operam ede?
 Opera virorum fortium. Liv. 3. Castigati, fortium statim virorum opera
 edebant: tantumque hos pudor, quantum aliorum laudes excitabant.
 Operas edere, dicitur libertus, pro Dare, praestare, praebere operas.
 Ulp. l. 9. D. de oper. libert. Proprietas earum & in edentis persona,
 & in ejus cui eduntur, consistit. Javolen. l. 21. D. eod. tit. Operas
 loco edi debent, ubi patronus moratur, sumptu & vectura patroni.
 Oracula sapientiae edere. Cic. 2. de Fin. 20. In alio vero libro in quo
 breviter comprehensis gravissimis sententiis, quasi oracula edidisse sa-
 pientiae dicitur.
 Ordinem. Liv. 7. Bell. Pun. Q. Caelius triplicem rei gestae ordinem
 edit.
 Ovum. Plin. lib. 10. cap. 41. Gallinae inhorrescunt edito ovo.
 Partum. Cic. 2. de Nat. Deor. 129. Quum in terra partum ediderint,
 obruere ova.
 Partu edere. Tacit. 2. Ann. 54. Ubi Agrippina novissimo partu Jus-
 tianam ediderit.

Planctus edere. Juven. 10. Sat. 261.
 Ploratum virginalem ore, Muliebriter lugere. Cic. 2. Tusc. 21. Ho-
 est ita effingere, vel talem vocem emittere, ut virginalis ploratus
 videatur, non viri.
 Postulata. Cic. 4. Verr. Hoc commoti dolore, postulata Consulibus
 quae non postulata, sed in istum crimina viderentur esse, ediderunt
 Per translationem.
 Praelium, sive Pugnam. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. 1. Att. 13. Dii in-
 mortales quas ego pugnas, & quantas strages edidi. Praelia & pugnae
 edere. Lucret. lib. 2. 118.
 Pugnae aliquid edere. Plaut. Capt. 3. 4. 54.
 Puerperium edere. Plin. lib. 7. cap. 11.
 Quaestus edere. Ovid. 4. Met. 587.
 Rationes, quod vulgus dicit, Facere computum eum aliquo. Cic.
 Att. 3. Sed ego mihi ab illo non rationes expectabam quas tibi edidi
 Edere & Reddi rationes, multum differunt, ait Pompon. Nec
 qui edere iustus sit, reliquum reddere deberet: nam & argentarii
 edere rationem videntur, etiam si quod reliquum sit apud eum non sit
 vat, l. 89. D. de verb. Signif.
 Rationem alicujus rei alicui edere. Cic. 5. Att. 13. Ego praeterea
 rationem Philogeni permutationis ejus, quam tecum feci, edidi.
 Responsum oraculo. Liv. 9. Bell. Pun.
 Ritus. Cic. 2. Q. frat. 9. Memini enim miros ritus nos edere, &c.
 Ruinas. Cic. 1. de Legib. 39. Nam si invaserit in haec quae satis fo-
 nobis instructa & composita videntur, miras ruinas edet.
 Scelus, h. e. Committere & patrare. Cic. 13. Philipp. 21. Postea qui
 scelus, quod facinus parricida non edidit? Idem pro Sext. Tam
 illi sceleri quod in me illorum immanitas edidit, haud scio an hoc
 esse proximum esse dicam.
 Scriptum. Cic. 6. Verr. Ede mihi scriptum, quid argenti in provin-
 Sicilia pararis. Et subdit, Nec scriptum habeo, nec possum edere
 Quod vulgus dicit, Producere scripturas.
 Signum. Liv. Editio e speculis signo.
 Socium. Cic. pro Quint. 76. & 88. i. e. Declarare, Indicare.
 Sonos. Ovid. in Ibin, 224.
 Funereoque graves edidit ore sonos. Plin. lib. 17. cap. 24.
 Spicas edere dicitur culmus. Columel. lib. 2. cap. 16.
 Spiritum extremum, pro Mori. Cic. 12. Philipp. 21. Cujus in ex-
 plexu libenter vitae extremum spiritum ediderim.
 Strages. Liv. 7. Bell. Pun. & Cic. 3. de Legib. 12. Idem 11. Att. 1.
 Strepitum. Columel. lib. 12. cap. 21. Sic Edere fridorem dicitur
 locustae. Plin. lib. 11. cap. 29.
 Tabellas. Cic. pro Cluent. Nam tabellae quaestionis plures proferun-
 quae recitatae, vobisque editae sunt.
 Tactus edere. Lucret. lib. 2. 164.
 Sed variis formis varianteis edere tactus.
 Testes, h. e. Proferre, & ut dicit Cicero, Producere. Liv.
 Jamque editis testibus, quum tribus vocari, & populum inire su-
 gium oporteret.
 Trepidationem. Liv. 1. Bell. Pun. Ibi urgentes inter se, cedent
 extremis ab aqua, trepidationem aliquantum edebant.
 Verba edere. Tibul. lib. 3. 4. 9.
 Edidit haec tristi dulcia verba mede.
 Verba. Cic. pro Quint. 63. Judicium quin acciperet in ea ipsa
 quae Naevis edebat, non recusasse.
 Victoriam edere. Tacit. Vita Agric. 34. Et extremo metu corpora
 fixere in his vestigiis, in quibus pulchram, & spectabilem victoriam
 ederatis.
 Vitam. Cic. 5. de Fin. 4. Nec ad hospitem ante divertisse, quam
 Pythagorae ipsum illum locum ubi vitam ediderat, sedemque viderim.
 Voces. Cic. 2. Tusc. 20. Quas hic voces apud Sophoclem in Tra-
 gicis edit?
 Urinam, pro Messere. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Vulnera edere. Stat. 1. Sylv. 6. 12.
 Edi tribus ab accusatore. Cic. pro Planc. 37. Non intelligo qui
 obrem Senatus hoc uno in genere tribus edi voluerit ab accusatore,
 neque eandem editionem transtulerit in ceteras causas.
 Editum est. Cic. 1. de Orat. 186. Pervulgari artem suam noluit
 deinde postea quam est editum, &c.
 Annotavit & ad h. v. quaedam H. St. Sed iis cultro resectis, haec tam
 leguntur in cod. Genev. Tituli de errore quorundam p. 224. Malig-
 tur vulgo Edere. Sic autem passim, cum ab aliis; tum a Gesnero
 bitur, ut in Ambr. Calep. prima editio, quam mihi videre con-
 videtur tantum vitiosam per diphthongum inscriptionem reprehendi-
 E D I T U S, Partic. ut, Editus Jovis fatu. Cic. 1. Off. 118.
 Edita in vulgus. Liv. 6. Caf. 3. Bell. Civil. 29. Quae opinio erat
 in vulgus, ante quam Caesar ad insequendum facultatem haberet.
 Haec ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi puta, nihil potest esse verus.
 Cic. Bruto, 2.
 In lucem editus, i. e. natus. Cic. 2. Tusc. 115. Ibid. lib. 3. 2. In-
 autem simul atque editi in lucem & suscepti sumus, &c.
 Facinora edita. Liv. lib. 9. Decad. 4. Nec omnia, in quae conjure-
 ruat, edita facinora habent.
 Indicium expositum atque editum. Cic. 3. in Catil. 11. Post autem
 quanto toto jam indicio exposito atque edito surrexit.
 Judices editi. Cic. pro Planc. 42. Hunc judicibus editis, qui
 iidem esse possent, absolutum putarem.
 Editus, pro Altus.
 Editi atque asperi colles. Caf. 3. Bell. Civil. 43.
 Editum in altitudinem cacumen. Liv. 8. Bell. Pun.
 Arx edita. Sen. Octav. 7.
 Locus praecelsus atque editus. Cic. 6. Verr. 107.
 Immensum editus. Tacit. 5. Hist. 11. Nam duos colles imme-
 editos claudabant muri per artem obliqui.
 Edita, plur. opponuntur Planis. Tacit. 15. Ann. 27. 5. Plana, ita
 validos invalidosque pari metu complet.
 Edita mentium. Idem 4. Ann. 46. 1.
 Compar. Tumulus paulo editior. Caf. 1. Bell. Civil. 43. Ib. 7.
 Hor. 1. Serm. 3. 110.
 — editior viribus homo.

Superl. Locus editissimus. Hirt. Bell. Alex. cap. 31. Editissima villa. Tacit. 14. Ann. 9. 2. Tumulo editissimo. Liv. 3. Bell. Pun.
 Editum, etiam Edictum. Ovid. 11. Met. 647.
 Qui peragat Thaumantias edita.
 EDITUS, ūs. ut Editus boni, pro Excremento & stercore. Ulp. in l. ligni. §. in quibusdam. D. de legat. 3.
 EDITIUS, Adj. [ἐδῖτιος] Judex edititius, quem una pars eligit. Author Servius in Virg. 3. Ecl. 50. Cic. pro Planc. 56. Neque enim quicquam aliud in hac lege, nisi edititios iudices est secutus. Idem pro Muren. 47.
 EDITIO, [ἐδῖσις] pro Emissione, ut, Editio librorum.
 Precipitare editionem libri. Quintil. Tryphoni, Usus deinde Horatii consilio, qui in arte poetica suadet, ne precipitetur editio.
 Honor editionis. Quintil. in proem. lib. 1.
 Editio Consulium & magistratum. Liv. 1. Cic. pro Planc. 39. Quid enim potest dicere, cur ista editio non summam habeat acerbiter, remota ratione illa, quam in decernendo secuti sumus?
 Editiones etiam dicuntur ladorum & spectaculorum. Tacit. 3. Ann. 37. Drusus diem editionibus noctem conviviis trahebat. Inscript. Neapol. HIC OBLITERATO MVNERIS SPECTACVLO IMPE-
 TRATA EDITIONE AB INDVLG. MAX. PRINCIPIS DIEM
 GLADIATORVM ET OMNEM APPARATVM PECVNIA SVA
 EDIDIT.
 Editio, pro Nativitate, ortu. Ulp. l. 2. §. 1. D. de Decur. Si conceptus sit a plebejo, mox ante editionem pater ejus Decurionatum adeptus, ante editionem amiserit, &c.
 Editio est etiam verbum iorense, scil. Formula actionis unde Reo innoscatur quali actione petitor uti vellet. l. non videtur. 33. D. de Judic. Editio fit ut sciat Reus utrum cedere an contendere debeat.
 EDITOR, ōris. Lucan. lib. 2. 423. — delabitur inde
 Vulturumque celer, nocturnæque editor auræ Sarnus.
 Inscript. vet. Gruter. CCCXLIII. EDITOR MVNERIS. Absolute pro eod. Capitolin. in Marco Antonino. c. 23. Absens populi Romani voluptates per ditissimos editores curari vehementer præcepit.
 DOCCO, ūi, [ἐδδῶσσι] ēre. Idem quod Docere, aut Diligenter docere. Plaut. Trin. 2. 2. 91. Pol ego istam volo me rationem edoceras.
 Plene docere, Exacte docere. H. St.
 Edocere ut res se habet. Plaut. Trin. 3. 3. 20.
 Quem Minerva omnis artes edocuit. Sallust. in Cic. 7.
 Cœlestia edocere aliquem. Stat. 3. Theb. 105.
 — non te cœlestia frustra
 Edocuit, lauroque sua dignatus Apollo est.
 Imperitos edocere. Cic. Post. reidit. in Senat. 28. Qui causam eam imprudentibus commendavit, imperitos ordine edocuerit.
 Edocere omnia ordinae. Liv. 24. 4.
 Ratio edocet. Cic. 4. Tusc. 80. Edocuit tamen ratio, ut mihi quidem videtur, &c.
 Senatium edocet de itinere hostium. Sallust. in Catil. c. 48. 4.
 Edoctas omnia per legatos. Idem, ibid. c. 45. 1.
 Edoctæ militiam legiones. Liv. 6.
 Edoctus belli artes sub magistro. Liv. 5. Bell. Pun.
 DOCCENTER, Adv. Gell. 16. 8. Edocenter & explanate scriptum.
 DOLO, [δολο] ēre. Idem significat quod Dolare. Nonius, Edolare. fabricorum est verum verbum, quum materialium complanatur asperitas. Uti sunt eo verbo laudandi scriptores vetutatis etiam ad alias fabricas rerum. Varro Bimargo, Quum tot comœdias sine ulla fecerimus, ego unum librum non edolem, ut ait Ennius? Hactenus Nonius. Cic. 13. Att. 45. Quod in manibus habebam abjeci, quod iusseras edolavi. h. e. Rude opus quasi dolabra polivi.
 DOLATUS, Partic. Columel. lib. 8. cap. 2. Partes summæ lingulas edolatas habent.
 DOLATIO, apud Augustin.
 DOLATOR, apud Plin.
 DOM, Esau dictus est, ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenita perdidit. Hebræi namque, ut Joseph. lib. 2. scribit, Edoni, rubeum dicunt. Unde & regio in qua regnabat Esau, Edom dicta est, quam Græci, deslexo nonnihilo nomine, Idumæam, Ἰδουμαίων denominaverunt. Hæc nunc regio, inquit Hieronymus, Gebalena dicitur, quæ est in finibus Eleuthoropoleos, ubi habitabant ante Chorrhæi, qui interpretantur liberi: unde & ipsa urbs postea sortita vocabulum est. Nunc viculus Palæstinæ est a conditore sic imposito nomine.
 DOMO, ūi, [ἐδδομῶσσι] ēre. Idem quod Domare significat: nisi quod præpositio aliquid fortasse addit. Cic. pro Sylla, Imprebi ac perditu civis, edomiti atque victi. Idem de Fato, 10. Scribunt vitiosam naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrina, ut, &c. Plin. lib. 17. cap. 19. Omni interim tempore edomari meditatione curvandi.
 Nefas edomare. Hor. 4. Carn. 5. 21.
 Mos, & lex maculosum edomuit nefas.
 Alpes edomite. Claud. 2. in Ruff. 1.
 Equi edomiti. Claud. 6. Conf. Hon. 379.
 Orbis edomitus. Ovid. 3. de Arte Am. 114.
 Pastinaca edomita, i. e. Sativa. Columel. lib. 9. cap. 4. Tum agræ-
 tis pastinaca, & ejusdem generis edomita, quam Græci Staphylinon vocant.
 DONATOR, Idem quod Donator. Tertull. de Pall. cap. 6. Primus informator literarum, & primus donator vocis.
 DOMUS, Mons est prope Pangæum in finibus Thessaliæ.
 DON, ōnis. m. [ἔδων] Mons est Thraciæ, teste Servio in 12. Æn. 365. Hic Edonus quoque dicitur Plin. lib. 4. cap. 11.
 DONI, sive EDONII, Thraciæ populi, vel certe Macedoniæ quæ proxima est Thraciæ. Solin. cap. 14. Qui Edonii olim populi, quæque Mygdonia erat terra, aut Pienium solum, vel Emathium, nunc omne uniformi vocabulo Macedonia res est: & partitiones quæ specialiter ante se jungebantur, Macedonum nomini contributæ, factæ sunt cor-
 VOL. II.

pus unum. Hermolaus in Plin. lib. 4. cap. 11. de montibus Thraciæ loquens, Edonus, a quo Edoni quoque populi, & Edonis ibi regio. Plin. lib. 4. cap. 11. Edonos facit Thraciæ populi. Edones vero inter Scythas connumerat.
 EDONES, V. EDONI.
 EDONIS, ūdis. f. Eolidis urbs. Plin. lib. 5. cap. 30. Rurfus in litore Antandros, Edonis prius vocata. In quem locum sic ait Hermolaus: Testis est Aristoteles Antandron prius dictam a Thracibus colonis Edonika.
 Edonis, Thraciæ regio. V. EDONI.
 EDONIS, ūdis. [ἔδωνος, vel ἔδωνος] patronim. fœm. quo interdum utitur pro possessivo. Hinc Edonides dicuntur Menades, seu Bacchi facerdoes, quæ furore divino agitata mysteria Bacchi celebrabant, passis capillis more furentium huc illuc cursitantes. Propert. lib. 1. 3. 5.
 Nec minus assiduis Edonis fessa choreis. Ovid. 11. Met. 69.
 Protinus in sylvis matres Edonidas omnes,
 Quæ videre nefas, torta radice ligavit. h. e. In arbores convertit ob necem Orpheï. Lucan. tamen corripuit lib. 1. 674.
 — nam qualis vertice Pindi
 Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo,
 Talis & attonitam rapitur matrona per urbem. Sed hic putat Servius sisytholen esse. V. Cellarius ad Sil. 4. 778.
 EDONIOS, Adj. cujus secundam syllabam corripit plerique putant, citantes illud Ovid. ex lib. Rem. Amer. 593.
 Ibat, ut Edonio referens trieterica Baccho
 Ire solet sulis barbara turba comis. Sed hic multi codices habent Æmonio, non Edonio. Adde quod Servius contenderet legendum Edono, ut apud Virg. Edoni Boreæ: & Statium, Edonus hyemes. V. MOX EDONUS.
 EDONUS, [ἔδωνος] Mons Thraciæ. V. EDON.
 EDONUS, Adj. [ἔδωνος] Virg. 12. Æn. 365.
 Ac velut Edoni Boreæ cum spiritus alto
 Infonat Egæo, &c. Servius, Edoni, i. e. Thracii. Nam Edon mons est Thraciæ. Sane sciendum hoc loco errasse Donatum, qui dicit Edonii esse legendum, ut DO brevis sit, secundum Lucanum, qui dicit
 Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Namque certum est sisytholen fecisse Lucanum. unde Edoni legendum est, ut sit, hic Edonus, hujus Edoni. Statius & Virgilium & artem sequutus ait,
 Trifluis Edonas hyemes, Ebrumque nivalem: non Edonias.
 Hactenus ille.
 Hyemes Edonæ. Claud. 1. Conf. Stil. 123.
 EDOR, ab antiquis appellatum fuit Far, quod postea Ador vocaverunt, teste Festo. Dicitur ab edendo, eo quod populus Romanus trecentis propemodum annis ex omni frumenti genere, solo farre usus fuerit, ut ex Verrii sententia refert Plin. lib. 18. cap. 7.
 EDORMIO, ūi, [ἐδωρμιόσσι] ēre. Dormiendo absolvere, vel potius Dormire ad fatietatem. Cic. 4. Acad. 52. Quumque edormiverunt, illa visa quam levia fuerunt, intelligunt. De dormientium somniis.
 Edormire vinum sive crapulam, est Dormiendo perficere, & excoquere. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam inquam & exhala. Gell. 6. 10.
 Dicitur & tempus edormiri. Sen. Epist. 100.
 EDORMISCO, [ἐδωρμιόσσι] ēre. Idem quod Edormire.
 Edormiscere somnum. Plaut. Amph. 2. 2. 65. s. e. Paulisper mane dum edormiscat unum somnum. A. M. quæ næ vigilans somniat.
 Edormiscere crapulam: i. e. Somno & dormitione crapulam concoquere. optima enim concoctio, inquit medici, per somnum fieri solet: veluti in id unum opus conspirantibus & consentientibus omnibus facultatibus. Plaut. Rud. 2. 7. 28.
 Edormiscere villum, Idem. Ter. Adel. 5. 2. 3. Quid ego nunc agam? nisi dum hæc silebant turbæ, interea in angulum aliquo abeam, atque edormiscam hoc villi?
 EDOSA, Oppidum in sinu maris Troglodytici, ex Africa latere, dicente Plin. in descriptione sinus Rubri maris Troglodytici, & Æthiopicæ, Ex Africa latere tradita sunt eodem nomine Tacomptos altera, sive pars prioris: Magora, Sea, Edosa, Pelenatia, &c. Hæc ille lib. 6. cap. 29.
 EDRĀ, Ptolem. lib. 2. cap. 2. Insula est juxta Orientalem plagam Hybernæ, Andros Plin. lib. 3. cap. 16. dicta.
 EDRON, [ἔδρων] Portus ad Padum fluvium. Plin. lib. 3. cap. 16. de Athesi & Togilono fluminibus loquens, Pars eorum, inquit, & proximum portum fecit Brundulum, sicut Edronem. Medoaci duo, ac fossa Clodia.
 E D U
 EDÜCO, [ἐδύω, ἔδυνον] ēre. Nutrire, vel potius Nutriendo augere & provehere: ut mox patebit in Educere. Martial. lib. 13. 20.
 Hos Amiternum ager felicibus educat hortis. Liv. 2. Pauperes fati stipendii pendere si liberos educant. Cic. 3. de Fin. Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenue, non, &c. Ter. Adel. 3. 4. 49. Una a pueris parvuli sumus educati. Varro de Liberis educandis; Educit enim obsterrix, educat nutrix, instituit pedagogus. Ovid. 6. Fast. 437.
 Alere & educare. Plaut. Men. 1. 1. 22. Hic homo convivas non alit, sed educat. V. Nonium 5. 5. Alere, inquit ille, est Victu temporali vitam sustentare: Educare autem Ad fatietatem perpetuam educere.
 Aer educat. Ovid. 8. Met. 830.
 Nec mora, quod pontus, quod terra, quod educat aër,
 Poscit, & appositis queritur jejunia mensis.
 Educare manibus fetum. Plin. lib. 9. cap. 13.
 Oratorem educare. Quintil. in proem. lib. 1. Nec aliter quam si mihi tradatur educandus orator, studia ejus formare ab infantia incipiam.
 A a 2 Terra

Terra malos homines nunc educat. Juven. 15. Sat. 70.
 Uvas educare. Ovid. 1. de Ponto. 3. 51.
 In sermone alicujus educatus. Cic. de Clar. Orat. 211. Legimus epistolam Cornelie matris Gracchorum: apparet filios non tam in gremio educatos, quam in sermone matris.
 Educatus ad turpitudinem. Cic. 5. Verr. 60. Atque ab Apronio Judices homine in dedecore nato, ad turpitudinem educato.
 Susceptus & educatus. Cic. 7. Verr. 122. Qui a parentibus spe nostri Imperii nostræque æquitatis, suscepti educatique sunt.
 Ut in gignendo, in educando. Cic. 2. de Fin. 109.
 Ingenuè educatus. V. INGENUUS.
 Liberaliter educatus. V. LIBERALITER.
 Libere educatus. V. LIBER.
 Eloquentia nutrimentis epididictici generis educata. Cic. in Orat. 42.
 Educari inter aliquos. Quintil. lib. 1. De pueris.
 EDUCATOR, oris. m. [αγωγός, πηγνός] Cic. pro Planc. 81. Quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educatores, &c. Idem 2. de Nat. Deor. 86. Omnium rerum dator, educator & altor. Tacit. 14. Ann. 3. 4. Educator pueritiæ Neronis. Fuit Ministerium domesticum. V. Pignor. de Serv. p. 381.
 EDUCATRIX, f. [ἑστραπεία, πηγή] Columel. lib. 8. cap. 12. Et Cic. 1. de Legib. 62. Parens educatrixque sapientia.
 EDUCATIO, ònis. [ἀγωγή, πηγή, τροφή] Nutritio. Cic. 3. de Fin. 62. Atque etiam in bestis vis naturæ inspicitur: quarum in fœtu & educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. Idem pro Rosc. Amer. 63. Partus & educatio ferarum.
 Corporum fortissimorum educatio. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Mollis illa educatio quam indulgentiam vocamus, nervos omnes & mentis & corporis frangit. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Institutus liberaliter educatione doctrinaque puerili. Cic. 3. de Orat. 123.
 Educatio & disciplina. Cic. 3. de Legib. 29. Repetam a te istum de educatione & de disciplina locum.
 Educatio & perfectio rerum quas terra gignit. Cic. 5. de Fin. de stirpibus loquens, Earum etiam rerum quas terra gignit, educatio quædam & perfectio est.
 EDUCATUS, ùs. Idem quod Educatio. Tertull. de Refur. Carn. fin. Deceffuro concubitu, & fœtu, & educatu. adde Fulgent. 3. Myth.
 EDUCO, [ἐξάγω] Ære. Extrahere, quasi Extra ducere, emittere.
 Educere e custodia. Cic. 1. Tusc. 71.
 Annos educere. i. e. Vivere. Propert. lib. 2. 9. 47.
 Aram educere cœlo. i. e. Erigere. Virg. 6. Æn. 178.
 Colores educere. Catul. 62. 90.
 Copias educere in aciem, vel in expeditionem exercitum. Liv. 5. Bell. Pun. Cic. 1. de Divin. 73.
 Dictiones in aciem forenses. Cic. 1. de Orat. 157.
 Dorfum eductum. Lucan. lib. 2. 428.
 Longior educto qua surgit in aera dorso.
 Gladium e vagina. Cic. 2. de Invent. 14.
 Hirneam meri eduxi. Plaut. Amph. 1. 1. 273.
 In jus educere aliquem. Cic. 5. Verr. 3. Quum in jus ipsum eduxi, exprelli ut conficere tabulas se negaret.
 Lacus emissus & eductus. Cic. 1. de Divin. 102.
 Legiones educere. Plaut. Amph. 1. 1. 63. Cæs. 1. Bell. Civil. 12. Cic. 10. Fam. 30.
 Leto educere aliquem, i. e. Liberare morte. Valer. 7. Argon. 453.
 Molem cœlo. Virg. 2. Æn. 185.
 Naves ex portu. Cæs. 2. Bell. Civil. 22.
 Noctem educere ludo. Valer. 1. Argon. 251. h. e. Traducere.
 Oculos educere. Sen. Theb. 1.
 Oratorem educere ex angustiis. Cic. 3. de Orat. 24. Quantam copiam Crasse complexus es, quantisque ex angustiis Oratorem educere ausus es, & in majorum suorum regno collocare.
 Rus educere aliquem. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Somnos educere. Sil. lib. 11. 406.
 Ille sub hyberno somnos educere cœlo
 Jactator, tectis malit consumere noctes.
 Telum educere corpore. Virg. 16. Æn. 744.
 Tribus fortiri, & educere quas velis. Cic. 2. de Lege Agr. 21.
 Turrim. Virg. 12. Æn. 674.
 Educere, Verbum est forense apud Cic. 5. Verr. 152. Aditum est ad Metellum: eductus est Apronius: eduxit vir primarius. C. Gallius Senator a L. Metello, ut ex edicto suo judicium daret in Apronium quod per vim ac metum abstulisset. Budæus.
 Educere, [τρέφω, πηγνάν] Nutrire, educare. Ter. Eun. 1. 2. 76.
 Eduxit mater pro sua. Ibid. 4. 6. 10.
 Educta ita uti teque illaque dignum est. Idem Heaut. 2. 1. 14. And. 5. 4. 8. & Adel. 1. 1. 23.
 Educere & Educare, inquit Nonius, hanc habent distantiam Educere est. Extra trahere: Educare, Enutrire vel Provehere. Varro de Liber. Educand. Educit enim obstitrix, educat nutrix, instituit pædagogus, docet magister. Hæc ille.
 Procreare & educere. Cic. 2. de Orat. 124. Neque enim boni est neque liberalis parentis quem procreavit & eduxerit, eum non & vestire & ornare.
 Fœtum educere, pro Educare. Claud. in præf. 3. Conf. Hon. 1. Virg. 4. Georg. 163.
 Educere fœtum, pro Ducere. Plin. lib. 10. cap. 54. Æstat undevicesimo die educunt fœtum. Exclufum viz. de Pullitie.
 EDUCTUS, Partic. [πρωμαχτός] proprie Emissus, extractus. Cic. 1. Att. 22. Per manus servulæ servatus & eductus. Conf. 1. de Divin. 102. deinde Educatus; ut, Libere educti adolescentuli. Ter. And. 5. 4. 8.
 In contubernio eductus. Tacit. 1. Ann. 41. Jam infans in castris genitus, in contubernio legionum eductus.
 Disciplina eductus. Tacit. 6. Ann. 15. Callius plebei Romæ generis, verum antiqui, honoratque, & severa patris disciplina eductus, faciilitate sepius commendabatur.
 EDUCTIO, ònis. f. Catul. apud Fest. Tertia e Caltris eductio.

EDUL. V. HEDUL.
 EDULCO, [μελισσώ] Ære. Dulce reddere. Cn. Mattius, in Mimiambiis. Quapropter educare convenit vitam, Curasque acerbis sensibus gubernare. Ex Gellio 15. 25.
 Uti sunt Theologi, ut vides apud Dadraum in Simil. pag. 1. b. ex Interprete Basilii: Condit atque edulcat. H. St.
 EDULIS, EDULIUM. V. Edilis, in EDO.
 EDURO, [σκληρώ] Ære. Valde durum facere, & quasi Ad laborem affuefacere. Columel. lib. 11. cap. 1. Quare docendus, & a pueritia rusticis operibus edurandus futurus villicus. Hoc loco nunc legitur Educandus.
 Edurare, Neutr. [ἰπιμένειν] pro Perdurare. Sen. de Brevit. Vitæ, Ajunt animalibus tantum indulgisse naturam, ut quina aut dena secula edurent. Educere quidam MSS. V. Lipf. Gell. 14. 1. Ut tanto ævo poterint edurare. adde Tacit. de Germ. 45.
 EDURATIO, ònis. f. apud Cels.
 EDURUS, a, um. Non durum, quasi Extra durum. Virg. 2. Georg. 65. Plantis eduræ coryli nascuntur. Quædam vetera exemplaria legunt, Plantis & duræ. Utramque lectionem Servius agnoscit. Plin. lib. 11. cap. 3. In pergulis vero feruntur escariæ appellatæ, eduræ acinis: albæ, nigraque.
 Edurus, Valde durus. Virg. 4. Georg. 144.
 Eduramque pyrum, & spinos jam pruna ferentes. h. e. Nimum durum, validam. Servius. [Hanc significationem videtur perpetuo obtinere.
 EDURE, Adv. [δυστόμως] Ovid. 3. de Arte Am. 476.
 Nec tamen edure, quod petit ille, nega. Sed Heinf. ex MSS.
 Eduro, quod petit, ore nega. q. V.
 EDURESCO, Ære. apud Cæl. Aurel. Acut. 2. 34.

E E

EE, & EE. Effē.
 EETION, ònis. [Ἑεῖον] Pater fuit Andromaches, & focer Hectoris. Hom. 12. Iliad. Hinc deducitur,
 EETIONEUS, Adj. Ovid. 12. Met. 110.
 Eetionæas implevi sanguine Thebas.
 EETIONÆA, Adject. [Ἑεῖοναία] Alterum ex Pyraei promontorii Stephanus, Suid.

E F F

EFFAFILATUM, Exertum, quod scilicet omnes exerto brachio fin Exhlati, id est, extra vestimentum filo contextum. Fest. Ubi Scalig & Dacer. V. & Voff. Etyim.
 EFFARCIO, si, tum, [ἐκπληρώ] Ære. Farcendo maxime implere Cæs. 7. Bell. Gall. 23. Ea autem quæ diximus intervalla, grandibus in fronte faxis effarciuntur. Item Effercio. Plaut. Most. 1. 1. 62.
 EFFARTUS, vel EFFERTUS, Partic. ut, Effertus fame. Plaut. Capt. 3. 1. 6. Superl. Idem 4. 1. 8. & Afin. 2. 2. 16.
 EFFARI, [δυσφώνω, ἐκφαίνω] proprie est Eloqui. Liv. 1. Fœdus multisque id verbis, quæ longo effata carmine non operæ est referre peragit. Virg. 8. Æn. 443. Nec plura effatus. Cic. pro Domo sua 141. Neque verbum ullum solenne potuit effari. Idem 3. de Orat. 151. Effari dicitur Latine.
 Effari aliquid. Virg. 4. Æn. 456. — non ipsi effata forori.
 Aperte effari aliquid. Sen. Hippol. 7. & 8.
 Ordinem gestæ rei alicujus effari. Sen. Hippol. 10.
 Ore effata. Virg. 2. Æn. 524. — sic ore effata recepit
 Ad sese, & sacra longævum in sede locavit.
 Secum multa effatus. Sen. Hippol. 10.
 Honestè aliquid effari. Cic. in Sallust. 22. Ut ea dicam, siqua honestè effari possunt.
 Effari templum. Cic. 13. Att. 40. Ecce tibi orat Lepidus, ut veniar (opinor Augures nihil habere) ad templum effandum Saturni. ἀσπίδα. Varro 5. de L. L. Effata dicuntur, quod Augures finer auspicioium cœlestium extra Urbem agris sunt effati. Hinc Effata templa dicuntur, quum ab Auguribus effantur qui in his fines sunt Et Fana nominata, quod Pontifices in sacrando fati sint finer. Et Liv. Decad. 1. lib. 10. in pugna ad Luceriam facta Jovis Statori ædem scribit votam, ut Romulus ante voverat: sed finum tantum id est locus templo effatus jam sacratum fuerat. V. Brillon. de Formulis, 1. p. 122.
 Effari preces dicitur sacerdos sacris operans: cui chorus respondet Amen.
 Effari & Effata, a Fando, quod ipsum ex Græco φάσμα, Inquit Festus.
 EFFATUS, Adj. Effata, n. pl. [ἐκφώνησις] sunt Ultima preceatione augurum, quas post fines auspicioium extra urbem sunt effati: ut Varro & Servius autumant.
 Ager effatus. Servius in illud 6. Æn. 197.
 — sic effatus vestigia pressit. Proprie (inquit) effata sunt augurum preces. Unde Ager post pomeria, ubi captabantur auguria dicebatur Effatus. V. etiam Gell. lib. 13. cap. 14.
 Effati fines urbis. Gell. lib. 13. cap. 14. pr.
 Templa effata. Cic. 2. de Legib. 21. Urbemque & agros, & templa liberata & effata habento.
 Effata, Elocuta. Festus.
 EFFATUM, Enuntiatio dialectica. Cic. 4. Acad. 95. Nempe fundamentum dialecticæ est quicquid enuntietur (id autem appellant ἀξιωμα quod est quasi effatum) aut verum esse, aut falsum.
 EFFABILIS, Adj. [ἐκφώνησις] ut, Dictu effabilis. Virg. 3. Æn. 621. Nec visu facilis, nec dictu effabilis ulli. Al. Affabilis. V. Pie & Taubm. Conf. Apul. Apol. Nemini effabilis.
 EFFAMEN, ònis. n. Idem. Mart. Capel. pr. lib. 4.
 EFFESCO, Defæco. Hinc
 EFFÆCATUS, Partic. Apul. 2. Dogm. Plat. p. 22. Effacata voluptas animi.
 EFFASCINO, [καταρτηνών] Ære. Idem quod Fascinare. Solinu Quæda

Quædam in terra Africa hominum familie sunt, voce atque lingua effascinantes: quæ si impensius forte laudaverint pulchras arbores, segetes lactiores, infantes amœniore, egregios equos, pecudes partu atque cultu opimas, emoriantur repente. Plin. lib. 7. cap. 2. Esse ejusdem generis in Triballis & Illyriis adjicit Higonus, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Et paulo ante, In eadem Africa familias quasdam effascinantium Higonus & Nymphodorus tradunt, quarum laudatione intereant probata, arescant arbores, emoriantur infantes. Idem, Fœminas quidem omnes ubique visu necere, quæ duplices pupillas habeant, Cicero quoque apud nos author est. conf. Gell. 9. 4.

FASCINATIO, ὄνις. f. [καταρσθήματα] Plin. lib. 37. cap. 10. & 19. 4.

FATA. V. EFFARI.

FAXILLO, axe, ab Axilla fit, & significat Exero: quod exerto brachio axilla ostendatur. Festus. [Immo Effaxillo. V. locum integrum supra V. EFFAXILLA CUM. ab Axilla analogia Exaxillo postulare.]

FECTIO, EFFECTOR, EFFECTRIX, EFFECTUS. V. EFFICIO.

FERATUS. V. Efferro, as, in EFFERUS.

FERO, extuli, elatum, [ἐξέρω, ἐκφέρω, ἐξάγω, ἐξενέγω] efferre. Varias obtinet significaciones, sc. Extra ferre, Extollere, Sepeire, Commoveri, Palam facere, Fructus producere, &c. de quibus n ordine. Extra ferre. Ter. Adel. 2. 4. 1. Nunquidnam effert? occidi.

Efferre immunditias ex piscina. Cato cap. 2. Et Plaut. Amph. Sed vide efferantur ex navi.

Efferre ex acie faucios. Cic. 2. Tusc. 38.

Efferre pedem domo, vel porta. Cic. 6. Att. 8. Sic Plaut. Bacch. 3. 3. 19.

Efferre pedem aliquo, Ire. Plaut. Capt. 2. 3. 97.

Efferri pedibus. Plin. lib. 7. cap. 8. h. e. Ad sepulturam ferri. V. Harduin. ad loc. mox Efferre cadaver.

Efferre de custodia. Columel. lib. 8. cap. 17. Macies indicat cum non esse libero mari captum, sed de custodia elatum.

Effertum efferre arvis. Sen. Medea, 11. h. e. Exire.

Efferturam fecum efferre. Cic. 7. Fam. 18. Jam ista tua culpa est, qui verecundiam tuam extuleris, & non hic nobiscum reliqueris.

Efferre, Provehere, extollere. Liv. 7. Bell. Pun. Virg. 8. Æn. 2.

Ut belli signum Laurenti Turnus ab arce Extulit. Nonius Ostendit interpretatur.

Sublime pennis elatus. Liv. 1. Bell. Pun. Eos ipsos quos cernant, legatos, non pennis sublimi elatos, Alpes transgressos.

Caput efferre altius. Virg. 3. Georg. 553.

Efferre caput undis. Columel. lib. 10.

Efferre clamorem. Plaut. Amph. 1. 1. 73. Clamorem utrinque efferunt.

Effert se alveo Nilus. Plin. in Paneg. Hæc inopina siccitate usque in injuriam sterilitatis exaruit: quia piger Nilus cunctanter alveo sese ac languide extulerat.

Ora efferre. Virg. 6. Æn. 368.

Nec mora, continuo vallis quum viribus effert

Ora Dares, magnoque virum se murmure tollit.

Patriam demersam efferre. Cic. pro Sylla, 87. Reipub. præcipitanti subveni, patriam demersam extulit.

Efferre aliquem ad summum imperium per omnes honozum gradus. Cic. 1. in Catil. 28.

Quæ res extulit eum? una commendatio hujus. Cic. pro Rosc. Com. 31.

Fortuna efferre aliquem dicitur. Cic. pro Corn. Balb. 18. Quos aut fortuna extulit, aut ipsorum illustravit labor & industria.

Id gloriam aliquem efferre. Cic. de Arusp. Resp. 17. Si me tantis laboribus pro communi salute perfunctum, efficeret aliquando ad gloriam in refutandis maledictis hominum improborum animi quidam dolor, quis non ignosceret?

Efferre laudibus, vel summis laudibus in cœlum. Cic. 4. Acad. 61. Quum tantis laudibus philosophiam extuleris. Idem 9. Fam. 14.

Plin. lib. 20. cap. 3. Diocles magnis laudibus extulit.

Virtus aliquem efferre ad laudem dicitur. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Nam me quem paulo ante fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, &c.

Verbis aliquem efferre. Cic. 3. de Orat. 49. Nemo extulit eum verbis, qui ita dixisset, &c.

Efferre sese, quod vulgus Se eievare dicit, h. e. Sese vel verbis, vel factis extollere. Cic. 1. Off. 124. Privatum autem oportet æquum & pari cum civibus jure vivere, neque summum & abjectum, neque se efferentem. Sic Efferre se insolentius. Cic. 4. Tusc. 39. Ter.

Heaut. 4. 3. 31. Hic me magnifice efferro.

Immos insolentia dominatus efferre. Cic. pro Domo sua, 141.

Loriando se & prædicatione efferre. Cic. in Parad. 1. An quisquam in potiundis voluptatibus loriando se & prædicatione effert?

Efferre sese sermonibus & verbis. Cic. 3. de Fin.

Efferre cadaver. Efferro, plerunque Extra ferro significat. Hinc tractum quidam existimant ut efferri cadaver dicatur, dum celebratur funus, vel dum sepelitur, quasi extra domum ferri, sed falsum est.

Efferri enim dicitur, quasi Provehit & extolli: quoniam cum pompa ferri solebat, humeris clarorum virorum feretro suppositis, quod nunc quoque fieri videmus. Perottus. Quem falli contendo. Eo enim consilio dicitur Efferri, quoniam obtinuit apud Romanos, ut nemo fere, nisi maximi honoris causa, in Urbe sepeliiretur, quod rarissime accidit, sed extra portam exportaretur unusquisque mortuus. V. Kirchn. de Fun. Rom. 2. 1. p. 115. Plaut. Afin. 3. 3. 25.

Ter. And. 1. 1. 90. Effertur. imus. Liv. 2. Nihil aliud ad eum nuntium a proposito averfus, quam ut cadaver efferri juberet. Cic. pro Flacc. 41. Quum efferretur magna frequentia. (Funeraretur. β. δ. H. St.) Idem 15. Att. 1. Cn. Lucullus familiaris noster matrem efferrebat. Idem 2. de Legib. 65. Ante lucem enim iussit efferri. i. e. Ad sepulturam.

Efferri funere, & cum funere, h. e. Cum pompa exequiarum. Cic.

14. Att. 10. Idem 2. de Orat. 125. Quum casu in eadem causa cum funere efferretur anus Junia.

Efferre se, Commoveri, irasci. Cic. 5. Fam. 20. Te certe in pecunia exacto ita efferre ex meis rationibus relatis non oportuit. Sensus est. In pecunia a te exacta non æquum fuit, ex eo quod ego meas rationes retulerim, ut ita te efferres: ita mecum insolenter & iracunde ageres.

Efferri iracundia, odio, dolore. h. e. Valde commoveri, & velut extra se ferri. Cic. 5. de Fin. Item de Arusp. Resp. 3.

Læsi dolent, irati efferuntur. Cic. pro Cœlio, 21.

Cupiditatibus infinitis efferri. Cic. in Sallust. 13.

Gaudio incredibili sum elatus. Cic. 10. Fam. 12.

Læticia. Cic. 5. de Fin. 42. Idem pro Deiot. 26. Ait hæc læticia Deorum elatum. Hæc me læticia extulerunt. Cic. 2. Fam. 10.

Studio videndi aliquem efferri. Cic. de Senect. 83.

Voluptate cantandi saltandique efferri. Sueton. Calig. cap. 54.

Efferre, pro Portare. Liv. 5. Bell. Pun. Ne scuta quidem secum extulerant.

Efferre in humeros. Cic. 1. de Orat. 228. Reprehendebat igitur Galbam Rutilius, quod is C. Sulpicii Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse pene in humeros suos extulisset.

Efferre in terram de nave. Liv. 9. Bell. Pun.

Efferre, Divulgare, palam facere. Ter. Adel. 4. 4. 16. Nunc quid faciam? dicam fratris esse hanc? quod minime est opus usquam efferri.

Ineptias alicujus efferre. Cic. 1. de Orat. 111. Dicam equidem quoniam institui, petamque a vobis (inquit) ne has meas ineptias efferatis. i. e. Proferatis.

Efferre foras peccatum alicujus. Ter. Phorm. 5. 7. 65. Vides tuum peccatum esse elatum foras: neque jam id celare posse te uxorem tuam.

Efferre malum aliquod, pro Superare & vincere. Cic. 4. Tusc. 47. ex Poeta.

Efferre dicitur ager. i. e. Producere. Cic. 5. Verr. 113. & 198.

Ager qui multos annos quievit, uberiore efferre fruges solet. Cic. de Clar. Orat. 16.

Efferre, pro Proferre, loqui, & pronunciare: ut, Non indecenter aliquid efferre. Quintil. lib. 1. cap. 5. In cæteris, quæ poterunt utroque modo non indecenter efferri, qui Græcam figuram sequi malit, non Latine quidem, sed citra reprehensionem loquetur.

Efferri in amorem. Plin. lib. 37. cap. 1. His initiis coepit auctoritas, in tantum amorem elata, ut, &c.

EFFERENS, Partic. [ἐξέρων] Plin. lib. 26. cap. 14. Per se onothera efferentia sese ulcera sanat. h. e. Ulcera quæ vocant Græci phlegmonode, nempe ob inflammationem & humorum copiam turgentia. Efferantia. Hard. quem videas.

ELATUS, Partic. [ἐξέρων] Plin. lib. 26. cap. 14.

Elatus e conspectu. Liv. 7. Corvus e conspectu elatus, orientem petit.

Elatis verbis intensa oratio. Cic. in Orat. 124.

Elatus & inflatus. Cic. 2. de Lege Agr. 96. Quibus illi rebus elati & inflati fortasse non continuo, &c.

Elatus arrogantia, superbia, insolentia. Cæs. 3. Bell. Civil. 59. Liv. 5.

Levitare elatus. Cic. 5. Tusc. 16. Quid elatus ille levitate, inanique lætitia exultans & temere gestiens, nonne, &c.

Dicitur & frequenter de loco, idque maxime in Compar. grad. Columel. 12. 4. Modo in elatiora, modo in depressiora clivi. Superl. apud Tertul. Apol. cap. 35. Elatissimæ lucernæ.

Item Sepultus, Divulgatus, &c. ut Verbum.

ELATE, Adv. [ἐπιφύειος] ut, Elate dicere, h. e. Graviter, & quod Virgilius vocat Alto cothurno. Cic. in Orat. 10. Ita fit ut Demosthenes certe possit summisse dicere, elate Lyfias fortasse non possit. Compar. Elatius se gerere. Nep. 4. 2. 1. Fama elatius inflatusque multo quam res erat gesta, percrebuerat. Cæs. 3. Bell. Civil. 79.

ELATIO, ὄνις. [ἐπιφύειος, ἐξέρων] ut, Elatio animi, pro Nimia læticia. Cic. 4. Tusc. 13. Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa læticia gestiens, vel nimia dici potest: quam ita definiunt, sine ratione animi elationem.

Elatio atque altitudo orationis alicujus. Cic. de Clar. Orat. 66. h. e. Grave & grande genus dicendi.

Elationes onerum. Vitruv. lib. 10. cap. 8.

Elatio & magnitudo animi. Cic. 1. Off. 64.

Elatio & Submissio, contraria. Cic. in Topic. 71.

Gestientis animi elatio voluptuaria. Cic. 3. de Fin. 35.

ELATORIE, apud Afcon. in Divin. pro IacTABUNDE.

ELATIVUS, Gloss. Gr. Lat. Elativa ἐξέρων.

EFFERO, as. V. EFFERUS.

EFFERVEO, sive EFFERVO, vi, & bui, [βροῦσα, ἐξέρω] ere, & ere. Vehementer fervere. Virg. 1. Georg. 471.

— quoties Cyclopium effervere in agros Vidimus undantem raptis tomacibus Ætnam? Ibid. lib. 4. 556.

EFFERVENS, Gell. 2. 27. Cum gaudio efferventiore.

EFFERVESCO, [εὐφροῦσα] ere. Columel. lib. 13. Ne in condiendo, cum medicamento effervefcet & defluat. i. e. Ne obulliendo circumfundatur. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. In his aquis quæ effervefcunt subditis ignibus.

Effervefcere, per translationem, pro Ebullire & impetu quodam atque aestu maximo fervere. Cic. pro Planc. 15. Si campus atque ille undæ comitorum ut mare profundum & immentum, sic effervefcunt quodam quasi aestu.

Effervefcere atque erumpere aliquo. Cic. de Provinc. Conf. 6. Totumque Pontum armatum effervefcentem in Afiam atque erumpentem, ægre repulsum & cervicibus interclusum suis sustinerent.

Effervefcere in dicendo, stomacho & iracundia. Cic. de Clar. Orat. 249. Celeriter sane verba volvens. nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quam non hebes, sed effervefcens in dicendo, stomacho sèpe iracundiaque vehementius. adde eund. pro Cœlio, 77.

Gratulatio effervefcit. Cic. 9. Fam. 2. Latendum tantisper ibi tem, dum

dum effervescat hæc gratulatio. i. e. Refrigescat. Bedrus. ut Exfo-
vire pro Saviendi finem facere. Alii Detervescat. V. Grav. ad loc.
Iracundaque mens facile effervesceat in ira. Lucret. lib. 3. 296.
EFFERVESCENS, Partic. [εφρυσσων] Sil. lib. 3. 312.
Quique atro rapidas effervescente veneno
Dipladas immensis horreat Garamantes arenis.
Effervescencia verba. Cic. 2. de Orat. 88.
EFFERVESCENCIA, v. f. apud Cels.
EFFERUS, Adj. [εφρυσσος, εφρυσσος] Valde ferus & crudelis. ut
Corda effera. Valer. 1. Argon. 798.
Facinus efferrum. Sen. Theb. 264.
Ira effera. Valer. 5. Argon. 516.
Juvenus effera savit. Virg. 8. Æn. 6.
Laniatu effero dispersa membra. Sen. Hippol. 12.
Motu effero recurrere huc & huc. Sen. Medea. 6.
Pecus efferrum. Sen. Hippol. 2.
Virtus effera. Valer. 2. Argon. 648.
Vis animi effera. Virg. 10. Æn. 898.
EFFERO, [εφρῶ] Ære. Crudelem instar feræ facere. Plin. lib. 10.
cap. 63. Fœminæ sues in tantum efferantur, ut hominem lacerent.
Liv. 2. 27. Adhuc promissa barba & capilli efferaverant speciem oris.
Sen. Theb. 1.
Efferare animos assuetudine mali. Liv. 25. 26.
Immanitate efferatus. Cic. 1. de Nat. Deor. 62. Equidem arbitror
multas esse gentes sic immanitate efferatas, ut apud eas nulla suspicio
deorum sit.
Efferatis militia animis. Liv. 1.
Efferatus odio, iraque. Liv. 5. 27.
Efferata & immania. Cic. 4. Tusc. 32.
Efferari dicitur terra belluis. Cic. 2. de Nat. Deor. 99. Quid
jam de hominum genere dicam, qui quali cultores terræ constituti
non patiuntur eam nec immanitate belluarum efferari, nec stirpium
asperitate vastari?
Voces efferatae. Sen. Herc. fur. 397.
EFFERATUS, [εφρυσσος] Partic. V. EFFERGO.
Compar. Liv. 34. 24. Linguam tantum Græcorum habent, sicut spe-
ciem hominum, moribus, ritibusque efferatioribus, quam ulli bar-
bari, imo quam rapacissimæ belluæ utuntur.
Superl. Sen. Epist. 121. Affectus efferatissimos inhibere.
EFFERATE, Adv. Lactant. 5. 20.
EFFERATIO, ñnis. f. Tertull. de Prænit. cap. 12.
EFFERESCO, Ære. Ammian. 18. 17. Efferecere immanius.
EFFERITAS, Ætis. f. Lactant. 9. 2. Efferitas a Romano sanguine
aliena.
EFFICAX. V. EFFICIO.
EFFICIO, Æci, ectum, [εφρυσσω, εφρυσσω] Ære. Perfectionem
denotat. & opponitur τὸ Infitui. Cic. 16. Att. 13. V. infra. Ter. And.
5. 1. 6. Dum efficias id quod cupis. Sic in Eun. 5. 9. 28. Si hoc
efficio, postulo, &c. Cic. 1. de Nat. Deor. 53. Ut innumerabiles natu-
ra mundos effectura sit, efficiat, effecerit.
Efficere. vulgo Perducere ad effectum. Cic. 2. de Orat. 121. Qui
hoc primus in nostros mores induxit, qui maxime auxit, qui solus
effecit. Idem 13. Att. 1. De pecuniâ vero video a te omnem dili-
gentiam adhiberi, vel potius jam adhibitam: quod si efficias a te
hertos habebo.
Ut enim non efficias quod vis: tamen mors ut malum non sit, efficias.
Cic. in Tusc. V. infra Efficitur.
Conflari & effici. Cic. 1. Off. 14. Quibus ex rebus conflatur & effici-
tur id quod quarimus honestum.
Quantum efficere & consequi possumus. Cic. 1. Q. frat. 1. Caveamus
quantum efficere & consequi possumus, ut nequod in nobis inigne
vitium fuisse dicatur.
Dignum aliquid hominum auribus efficere atque edere. V. FIDO.
Effingere atque efficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hinc quodcumque
in solum venit (ut dicitur) effingis atque efficias.
Elaborari & effici. Cic. 9. Fam. 16. Quicquid elaborari & effici po-
tuerit ad istorum benevolentiam conciliandam & colligendam, summo
studio me consecuturum esse.
Omnino efficias quod cupis. Catul. 95. 6.
Instituere & efficere aliquid. i. e. Incipere & perficere. Cic. 16. Att. 13.
Quæ quidem nec institui nec effici potest sine tua ope.
Majus opus institutum quam effici poterit. Cic. in Orat. 228.
Efficere admirationes in aliquibus. V. ADMIROR.
Aurum alicui. Plaut. Bacch. 2. 2. 55.
Inde ego hodie aliquam machinabor machinam,
Unde ego hodie aurum efficiam amanti herili filio.
Clades. Lucret. lib. 5. 49.
Quidve superbia, spurcicia, ac petulantia, quantas
Efficiunt clades?
Clamores. Cic. 3. Q. frat. Clamores efficiam, si cum mecum ha-
buerio otiosum.
Columnam novam ab integro. Cic. 3. Verr.
Epistolam efficere ad aliquem. Cic. 13. Att. 27. Heri etiam effeci epi-
stolam ad Cæsarem.
Facinora magna. Plaut. Pseud. 2. 1. 16. Facinora illa mirabilia effecit.
Cic. 2. Philipp. 109.
Familiaritatem. Cic. 5. de Fin. Usus progrediens familiaritatem
efficit.
Iussa alicujus efficere. Ovid. 14. Epist. 54.
Legiones decem efficere. Liv. 2.
Mandata alicujus. Cic. 1. Att. 11. Tu mandata effice quæ rece-
pisti.
Morbo varios dicitur aqua efficere. Hist. Bell. Alex. 5.
Munus colere & efficere. Cic. 1. de Legib. 16. Cujus muneri colendi
efficiendique causa, nati & in lucem editi sumus.
Nuptias alicui efficere. Ter. And. 3. 4. 16.
Officium suum. Plaut. Truc. 4. 2. 1.
Opus. Cæf. 4. Bell. Gall. 18. Omni opere effecto. Opus suum effi-
cere. Cic. in Topic. 62.

Paupertatem ferendo efficere levem. Ovid. 8. Met. 633.
Pollicita. Ter. Phorm. 4. 1. 24. Neque desitescar unquam ego expe-
riri, donec tibi id quod pollicitus sum, effecero.
Processum. Cic. de Clar. Orat. 271.
Propositum. Cic. in Parad. 1. Neque dilatac argumentum, sed minus
interrogatiunculis & quasi punctis quod proposuit efficit.
Rationem. Cic. 1. de Fin. 22. Non quomodo efficiatur concludaturque
ratio tradit.
Sapientes efficere. Cic. in Topic. (ubi testimonia sunt plurima hujus
verbi) sapientia efficit sapientes sola per se: Beatos efficiat necne fo-
per se questio est.
Satis efficere in usuram menstruam. Cic. 6. Att. 1. Idem ibid. Ea vi
in senus Pompeii quod satis sit efficiunt.
Senatum frequentem efficere. Cic. 8. Fam. 5. Neque adhuc freque-
tem Senatum efficere potuit.
Similitudinem panis. Cæf. 3. Bell. Civil. 48. Id ad similitudinem p-
nis efficiebant: ejus erat magna copia. h. e. Efficiebant instar panis
eo utebantur vice panis.
Sonum venti effecerunt in arundine. Ovid. 1. Met. 708.
Summam, numerum, longitudinem, & familia. Plin. lib. 4. cap. 1.
Quæ summa efficit XIII. XXXVI. M. Idem lib. 13. cap. 4. Quater-
cubitorum longitudinem efficiunt. Cic. 11. Fam. 10.
Successionem. Cic. 1. de Fin. 37. Doloris amptio successionem effe-
voluptatis.
Viam ac ordinem efficere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Ars est potest
viam, ac ordinem efficiens.
Vicem, pro Æque prodesse & loco alicujus esse. Plin. lib. 23. cap.
Nuclei palmarum cremati in scitili novo, cinere loto, spodii vice
efficiunt.
Votum efficere alicui. i. e. Facere quod optarat. Lucan. lib. 7. 99.
Efficere ut. Cic. 2. de Fin. Quam efficere non possit, ut cuiquam, &
Plaut. Pseud. 1. 1. 110.
Eniti & efficere, ut. Cic. de Amicit. 59. Non est igitur amici tal
esse in eum, qualis ille in se est: sed potius eniti & efficere, ut am-
jacentem animum excitet, &c.
Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut, &c. Cic.
Att. 18.
Aliquando pro ut, &c. infinitiv. Vitruv. 2. 6. Vehementer efficit
coire. V. Borrigh. Vind. p. 73.
Efficitur, imperf. Cic. 4. Acad. Rationes omnes descripserit eas, &
bus efficitur multis partibus solem majorem esse quam terram, &
i. e. Argumentis probatur. Est enim quasi argumento concludenti
verbum. Idem 1. Tusc. 23. Efficiet ratio, ut quæcumque vera sit
rum sententiarum quas exposuit, mors, &c.
Effectum est ut. Cic. 1. Off. 25. Quibus rebus effectum est, ut infu-
pecuniæ cupiditas esset.
Effexis, pro effeceris: Antiquum. Plaut. Casin. 3. 5. 63. E-
xis hoc, ego soleas tibi dabo, & anulum in digito aureo
& Forn. 1. 3. 19.
EFFICIENTS, Partic. Cic. in Topic. 59. Causa autem efficiens
ut, &c.
Causa & ratio efficiens magnos viros. Cic. 1. Off. 69.
Res efficientes voluptatum. Cic. 2. de Fin. 21. Si ea quæ sunt
luxuriosis efficiunt voluptatum, liberarent eos deorum & mor-
& doloris metu, docerentque quæ essent fines cupiditatum, n-
næreremus.
Res efficientes, i. e. Causæ. Cic. in Topic. 58. Proximus est leti-
rerum efficientium, quæ causæ appellantur: deinde rerum effectum
ab efficientibus causis. Idem 1. Acad. 24. Philosophi naturam de-
debant in res duas, ut altera esset efficiens, altera autem quasi hui-
præbens, eaque efficeretur aliquid.
Virtus efficiens est voluptas. Cic. 3. Off. 116.
Virtus efficiens utilitatis. Cic. 3. Off. 12.
EFFICIENTIA, v. [εφρυσσος] ut, Efficientia solis. Cic. 2. de Nat.
Deor. 95. Apexissentque solem, ejusque cum magnitudinem, &
chritudinemque, tum etiam efficientiam cognovissent, quod is die
efficeret toto caelo luce diffusa.
Naturalis efficientia. Cic. de Fato. 19. Sed interest inter casus
fortuito antegressas, & inter causas cohibentes in se efficientiam
naturalem.
EFFICIENTER, Adv. [εφρυσσως] Cic. de Fato, 34. Non
causa intelligi debet, ut quod cuique antecedit, idem causa:
sed quod cuique efficitur antecedit.
EFFECTUS, Partic. [εφρυσσος] ut
Iter effectum jam est. Ovid. 6. Met. 519.
Res maxima effecta. Virg. 11. Æn. 14.
Effectos syllogismos vocat. Plin. lib. 2. Epist. 3. Bene formatos, &
logismi circumscripti & effecti: quod stylo quoque assequi magna
est. V. SYLLOGISMUS.
Urbs effecta ex latere & cemento. Cic. 2. de Divin. 98.
Dare effecta. Claud. 4. Conf. Hon. 353.
Hæc effecta dabo. i. e. Efficiam. Ter. Eun. 2. 1. 7. Effectum i-
quid reddere. Ter. And. 4. 2. 20. trudere. Plaut. Curc. 3. 15.
Effectum etiam dicitur, Quod exquisitissimo artificio elaboratum h-
Apul. Florid. 2. p. 350. Inde ante aram Bathylbi statua a Polycrate
ranno dicata qua nihil videor effectus cognovisse.
EFFECTUS, Adv. Perfeste. Ammian. Marcell. 16. 6. Cum hæc effe-
pleneque colligeret.
EFFECTUS, Æs. [εφρυσσος] Plin. in Paneg. Pergo modo Cæsar: &
vim effectumque censura tuum propositum, cui actus obtinebunt. a
Cic. 2. de Divin. 47. Radicum quarum causam ignoramus vim & et-
ctum videmus.
Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. Cic. 2. Tusc. 3.
Non caret effectu quod voluere duo. Ovid. 2. Amor. 3. 16.
Adducere aliquid ad effectum. V. ADDUCO.
Ad effectum vires dare alicui, i. e. Juvare ut perficiat quod an-
conceperat. Propert. lib. 3. 9. 27. Nam ut peccatum est patri
prodere, parentes violare quæ sunt in effectu: sic timere sic in libe-
ne esse, peccatum est etiam sine effectu.

Effectu, ablat. in libris Jctorum significat Facto ipso, Re ipsa, Vi ipsa, I. Is qui. D. de leg. præst. Quia effectu, inquit, fratris auferit partem dimidiam. & in l. 5. §. 1. D. Quod cum esse. Effectu enim quodammodo hæres est.

EFFECTUM, i. n. Absol. Quintil. lib. 7. cap. 4. De finitione, Ex antecedentibus, consequentibus, adjunctis, repugnantibus, causis, effectis, similibus. Ibid. Cicero initia, causas, effecta, &c.

EFFECTIVUS, ut, Causa effectiva apud Plin.

EFFECTIVE, Adv. Quintil. 2. 18.

EFFECTOR, ðris. m. [*πειρῆς*] Cic. 2. de Divin. 55. Magna stultitia est earum rerum deos facere effectores.

Conditor & effector alicujus rei. Cic. 1. Tusc. 70. adde de Univerf. 14. & 35.

Effector, ac magister dicendi præstantissimus stilus. Cic. 1. de Orat. 150.

EFFECTRIX, icis. f. [*πήγνυα*] Cic. 1. de Fin. 67. Amicitie non modo faurices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis quam sibi.

EFFECTIO, ðnis. f. Cic. 3. de Fin. 24. Effectio artis. Idem 2. de Fin. 45. Sic recta effectio, *κατ'ἄριστον* enim ita appello.

EFFICAX, acis. Adj. [*ἀντικῆς, δευσιδέου, εὐεργῆς*] dicitur Quod ad aliquid agendum vim habet, & maxime conducit. Plin. lib. 24. cap. 15. Efficacibus exemplis non maria plus temerata conferre mercatori, quam sedulum ruris karem.

Efficax ad. Plin. in Paneg. cap. 84. Utrum sit efficacius ad recte vivendum bene institui, aut feliciter nasci.

Efficaces ad muliebre ingenium preces. Liv. 1. 9. extr. Accedebant blanditiæ virorum factum purgantium cupiditate atque amore: quæ maxime ad muliebre ingenium efficaces preces sunt.

Efficax adversus serpentes. Plin. lib. 24. cap. 15. Adversus serpentes, ac privatim aspidem, ex aceto pota efficax.

Efficax contra. Plin. lib. 13. cap. 21. Contra sagittarum ictus efficacissimum tradunt.

Cum infin. Amara curarum eluere efficax. Hor. 4. Carm. 12. 20.

Efficacissima auxilia. Plin. lib. 20. cap. 10. Radix quoque miscetur radici marathri inter efficacissima auxilia. Liv. 1. 19. Res ad imperitam multitudinem efficacissima. Plin. Paneg. cap. 70. Efficacissimum genus est rogandi gratias agere.

Parum efficax homo. Cic. 8. Fam. 10. Nosti Marcellum quam tardus & parum efficax sit: itemque Servium quam cunctator.

Efficax vir, pro Robusto & valido. Hor. Epod. 3. 17.

Nec munus humeris efficacis Hercules
Inarfit æstuosus. Efficacem vocat Herculem quia facile efficere & implere potuit quicquid voluit.

EFFICACIA, æ. [*εὐεργεια*] Plin. lib. 11. cap. 5. Quos efficacie, industriaeque tantæ paremus nervos? Vet. Inscript. Gruter. CDLXV. 5. DECVRIONES ET PLEBS COLONIAE ASCVLANORVM PROPTER HVMANITATEM, ABSTINENTIAM, EFFICACIAM.

EFFICACITAS, [*εὐεργεια*] Idem. Cic. 4. Tusc. 31. Itemque viribus corporis & nervis, & efficacitati similes, similibusque verbis animi vires nominantur.

Ars & efficacitas. Cic. de Petit. Conf. 8. Qui tantum habet audaciam, tantum nequitiam, tantum denique in libidine artis & efficacitatis, ut, &c.

EFFICACITER, Adv. [*εὐεργῆς*] Plin. lib. 28. cap. 11. Capitis ulcera manantia, urina tauri efficaciter sanat. Idem lib. 20. cap. 20. Sic lib. 18. cap. 6. Id efficacissime contingit. adde 26. 12.

EFFIGIES, ei. f. [*εἰκασίον, εὐεργεια, εὐσεβείσμιμα*] Figura ad vivam alterius similitudinem, vel ad veritatis imaginem efficta, tam in picturis, quam in sculpturis: inquit Valla lib. 5. 43. Plin. lib. 10. cap. 44. Unde origo fabulæ, Diomedis socios in earum effigies mutatos.

Effigies & simulacrum alicujus. Cic. 4. Verr. 159.

Antiquitatis effigies in XII tabulis. Cic. 1. de Orat. 193.

Eloquentia. Cic. in Orat. Perfectæ eloquentiæ speciem animo videmus, effigiem auribus quaerimus.

Homini effigies & imago. Cic. 1. de Nat. Deor. 104.

Humanitatis. ut, Effigies humanitatis & probitatis patris filius. Cic. 2. de Fin. 58.

Ingenii. Liv. 1. Tulisse donum Apollini dicitur, per ambages effigiem ingenii sui.

Lupi. Plin. lib. 8. cap. 19.

Numinum. Tacit. 1. Ann. 10. Quum se templis & effigie numinum per Flamines, & sacerdotes coli vellet.

Cereæ effigies. Hor. 1. Serm. 8. 30.

Diffimiles effigies formarum. Lucret. lib. 4. 104.

Honora effigie cælatus clypeus. Sil. lib. 8.

Indiscretæ effigies. V. **INDISCRETUS**.

Mirabiles fama effigies. V. **MIROR**.

Muta effigies. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quæ enim est actoris infantia, qui mutam illam effigiem magis, quam orationem pro se putet locuturam?

Sacræ effigies divum. Virg. 3. Æn. 145.

Torvæ effigies. Stat. 4. Sylv. 6. 50.

Vastæ effigies. Valer. 5. Argon. 232.

Veneranda effigies. Valer. 5. Argon. 208.

Cælare effigies. Sil. lib. 17. 402.

Complexi effigiem alicujus in auro. Ovid. 1. Trist. 6. 7.

Conformata caminis Effigies. Stat. 1. Sylv. 1. 4.

Eminens effigies virtutis. Cic. 3. Tusc. 3. Confectaturque nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.

Habere effigiem thuris. Plin. lib. 25. cap. 7. Humor lactis videtur effluere: siccatus quum coit, thuris effigiem habet.

Ostendere effigiem diei in se. Plin. lib. 2. cap. 25.

Relinquere consiliorum ac virtutum nostrarum effigiem nonne multo malle debemus summis ingeniis expressam & politam? Cic. pro Arch. 30.

Ad effigiem dicimus, pro Instar. Aufon. Parental. 6.

Ad effigiem Macedonicæ chlamydis. Plin. lib. 5. cap. 10.

Ad effigiem justii imperii. Cic. 1. Q. frat. 1. Cyrus ille a Xenophonte non ad historiæ fidem scriptus, sed ad effigiem justii imperii.

In effigiem pelagi exundabat lacus. i. e. In modum pelagi. Sil. lib. 5. pr.

Effigie columnæ. Plin. lib. 2. cap. 11. Namque quum sint tres umbrarum figura, constetque si par lumini sit materia, quæ jactat umbram, columnæ effigie jaci, nec, &c.

Effigies etiam pro Umbra, manes. V. Drakenb. ad Sil. lib. 13. 779.

EFFIGIA, æ. [*εἰκασίον*] Idem. Plaut. Rud. 2. 4. 3. Pro dū immortales, Veneris effigia hæc quidem est. Afranius Vopisc. Cujus te fuscirat imago? cujus effigia cognatus patre? & apud Lucret. aliquoties.

EFFIGIO, ære. usurpant Sidonius & Prudentius.

Effigiare apud Pontanum in Ægidio Dialogo p. 310. & alibi. H. St.

EFFIGIATUS, Apul. Apol. Imagines variis artibus effigiatae. Idem pr. Florid. & Anmian. 26. 7. Nummi effigiati in vultum principis.

EFFIGIATIO, ðnis. f. Adumbratio. Apul. &

EFFIGIATUS, ðs. m. Ejusdem est. Florid. 2. Magna vis æris vario effigiato.

EFFIGIATOR, ðris. m. Augustin.

EFFINGO, inxi, ictum, [*ἀπεικάζω, ἀπεικάζω, εἰκασίω*] ðre. Ad alterius formam fingere, & quodam modo fingendo representare, ut ait Valla lib. 5. Cic. 1. Tusc. 61. Quæ porro tam immanis magnitudo, quæ illa tam multa possit effingere?

Effingere & efficere. Cic. 1. de Nat. Deor. 65. Hinc quodcumque in solum venit (ut dicitur) effingis atque efficis.

Effingere ex. Plin. lib. 4. Epist. 93. Cic. 4. Acad. 18. Visum igitur impressum effectumque ex eo unde esset. An Expressum? V. mox Formam. H. St.

Animo effingere aliquid. Cic. 2. de Orat. 354. Itaque iis qui hanc partem ingenii exercent, locos esse capiendos, & ea quæ memoria tenere vellent, effingenda animo, atque his locis collocanda.

Casus aliquos effingere in auro. Virg. 6. Æn. 32.

Diffimilia. ut, Sui diffimilia effingere natura non potest. Cic. 3. de Nat. Deor. 22.

Figuras varias effingere. Lucan. lib. 5. 713.

Formam corporis exprimere & effingere verbis. Auth. ad Heren. lib. 4. 64.

Lineamenta. Cic. 1. de Divin. 23. Aspersa temere pigmenta in tabula oris lineamenta effingere possunt.

Mores. Cic. 1. de Legib. 26. Tum speciem ita formavit oris, ut in ea penitus reconditis mores effingeret. Mores oratoris effingit oratio. Cic. 2. de Orat. 184. Formas & mores ab aliquibus effingere. Cic. 2. de Divin. Quis enim non videt & formas & mores, & plerosque itatus ac motus effingere a parentibus liberos?

Senem effingit signum illud. Plin. Epist. 50. Hoc tamen signum (ego quoque intelligo, est enim nudum: nec aut vitia siqua sunt, celat: aut laudes parum ostentat) effingit senem stantem: ossa, &c.

Verba effingere imitando conabitur. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Vim alicujus effingere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nam mihi videtur M. Tullius, quum se totum ad imitationem Græcorum contulisset, effinxit vim Demosthenis, copiam Platonis, jucunditatem Mocratis.

EFFICATUS, Partic. [*ἀπεικασίας*] Cic. pro Rosc. Amer. 47. Etenim hæc conficta arbitror a poetis esse, ut effectos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus. adde 4. Acad. 18.

EFFICTIO, [*ἀπεικασίω*] Auth. ad Heren. lib. 4. 64. Effictio est, quum exprimitur & effingitur verbis, corporis cujuspiam forma, quoad satis sit ad intelligendum.

EFFILATUM, vel **EXFILATUM**, dicimus Quod extra vestimentum filo contextum est, quod Erectum quoque a quibusdam dicitur.

EFFITO, ðri. [*εὐεργῆς*] Plaut. Pers. 5. 1. 9. Ut fiant quorum opera hæc mihi facilia facta facta sunt, quæ volui effieri.

EFFLAGITO, [*εὐεργῆς*] ðre. est Vehementer, & plus quam postulare, inquit Valla lib. 5. Virg. 12. Æn. 758.

Ille simul fugiens, Rutilos simul increpat omnes,
Nominem quemque vocans: noctumque efflagitat ensen.

Ab aliquo alicui efflagitare. Cic. 3. Verr. 63. Accidit quum iste a Cn. Dolabella efflagitasset ut se ad regem Nicomedem, regemque Sadaam mitteret.

Auxilium ab alienis efflagitare. Cic. Anteq. iret in exil. 10. Auxilium ab alienis efflagitabit, quum cives vestros deferatis?

Efflagitare convicio. Cic. 2. Q. frat. 10. Epistolam hanc convicio efflagitant codicilli tui.

Non requirere & contra Efflagitare misericordiam alicujus. Cic. pro Milon. 93. Eorumque nos magis miteret, qui nostram misericordiam non requirunt, quam qui illam efflagitant.

EFFLAGITATUS, Partic. [*εὐεργῆς*] Cic. 1. Verr. 8. Judiciorum desiderio Tribunitia potestas efflagitata est.

EFFLAGITATUS, us. [*εὐεργῆς*] pro Vehementi postulatione. Cic. 7. Verr. 74. In judicio, coactu atque efflagitatu meo producere ad ignotos, &c.

EFFLAGITATIO, ðnis. f. [*εὐεργῆς*] Cic. ad Brut. 16. Quia neminem magis decet Remp. amare, libertatisque defensorem esse, vel ingenio, vel rebus gestis, vel studio atque efflagitatione omnium. Efflagitatio ad coeundam focietatem. Cic. 5. Fam. 19.

Insulla efflagitatio. Cic. 10. Fam. 24.

EFFLEO, [*ἐκκλείω*] ðre. ut Efflere oculos, pro Flendo consumere. Quintil. Decl. 6. Audita mea calamitate rari uxor exempli, & profusus talis filii mater, efflevit oculos. Nam cæca fuerat facta præ nimio fletu.

EFFLIGO, [*ἐκκλείω*] ðre. Idem significat quod Effligere. Plaut. Asin. 4. 2. 9. Quam tu propediem (nisi quidem illa ante occupasset

- cupasset te) effigies scio. Idem Cistel. 2. 1. 50. V. Græv. ad Cic. 9. Att. 19.
- EFFLUCTUS**, Percussus, ut restituit Salmast. ad Capitolin. in Vero cap. 4.
- EFFLICTE**, Adv. Symmachus. Efflicte diligere. Apul. Met. 5. Efflicte cupere. At Pricæus ad loc. inavult.
- EFFLICTIM**, [ἐπιπύρεος] Adv. pro Valde & Vehementer, inquit Nonius. Plaut. Amph. 1. 3. 19. Sic efflictim amarè perinde ut hic te efflictim deperit. Idem Casin. prol. 49. adde Nonium 2. 280.
- EFFLICTO**, Ære. Idem atque Afflicto. Plaut. Stich. 4. 2. 26. Non tu scis quam efflictentur homines noctu heic in via.
- EFFLO**, [ἐκφύω] Ære. Extra spirare, emittere. Plin. lib. 34. cap. 13. Levissime hæc efflatur, & oculus, evolatque e fornacibus. Varro 1. de R. R. Præterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est, quod & bestiolæ siquæ prope nascuntur, aut inferuntur, aut efflantur, aut aritudine cito pereunt.
- Animam efflare, Mori. Cic. pro Milon. 49. Quem pridie hora tertia animam efflantem reliquisset. & Nep. 4. 5. 4. & huic sensui accommodè per jocum, Plaut. Truc. 4. 4. 23. Efflavit spes animam. conf. Cic. 1. Tusc. 19. & dicitur Efflare aliquando absolute. V. EFFFLANS, modo.
- Colorem, i. e. Deperdere colorem. Lucret. lib. 2. 831.
- Halitum extremum. Cic. 2. Tusc. 22. ex Poeta, Frendens efflavit graviter extremum halitum.
- Nimbos in sublime. Plin. lib. 9. cap. 6. fin. Ora balneæ habent in frontibus: ideoque fumma aqua nantes, in sublime nimbos efflant. Vitam efflavit anhelo pectore. Sil. lib. 17.
- EFFFLANS**, Partic. [ἐκφυσών] Cic. 1. de Divin. 106. Abjicit efflantem & laceratum affligit in unda Ex quodam poeta.
- EFFFLATUS**, a; um. Partic. Suet. Aug. cap. 100. Ante efflatam animam.
- EFFFLATUS**, ùs. m. Sen. Nat. Quæst. 9. 5. 14. Subterraneæ nubes apertum ad nos efflatus iter occupant. Alii Afflatus.
- EFFFLORESCO**, [ἐκφύω] Ære. & EFFFLOREO, Ære. Flores producere: & per translationem pro Crescere videtur accipi, & Abundare, aut Produci. Cic. de Amicit. 101. de utilitate. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis. Idem 5. Tusc. Hinc illa cognitio virtutis existit, efflorescunt genera partesque virtutum. Idem pro Cæl. 76. Efflorescere ingenii laudibus.
- Efflorescere & redundare. Cic. 1. de Orat. 120. Etenim ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio. ut & in Partitio-nium peroratione, Exposita sunt tibi omnes oratoriæ partitiones, quæ quidem e media illa nostra Academia effloruerunt: i. e. Exierunt & emanarunt.
- Post Anapæstus procerior quidam numerus effloruit. Cic. 3. de Orat. 185.
- Plenumque miraculi & hoc, pariter utrasque artes effloruisse medicinam dico magicenque. Plin. lib. 30. cap. 1.
- Cum autem usus progrediens, familiaritatem effecerit, tum amorem efflorescere tantum ut etiam si nulla sit utilitas ex amicitia tamen ipsi amici propter seipsum amentur. Cic. 1. de Fin. 69. Nec nostris efflorent talia campis. Tertull. de Judic. Dom. cap. 8. ni sit Cyprianus.
- EFFLUO**, [ἐκείω] Ære. Extra fluere, effundi. Cato cap. 111. Si habebit aquam, vinum effluet, aqua manebit. De vasis hederaceis loquitur.
- Effluxit de. Varro 1. de R. R. cap. 61. Ejus conditio, cum expressa olea, quod statim effluerit de ea, decoquantur duæ partes. quod & sic legitur: Ejus conditio, quum expressa effluxit, quod statim de ea decoquantur duæ partes, & refrigeratum conditur in vasa.
- Ex animo effluere. Cic. 2. de Orat. 300. Ut intelligere possimus, nihil ex illius animo, quod semel efflet infusum, unquam effluere potuisse.
- Ex disciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permanere. Cic. pro Domo sua, 121.
- Abundare & effluere: quibus opponitur Deesse. Cic. 1. de Divin. 60. Quorum utrumque perstringere aciem mentis solet, sive deest naturæ quippiam, sive abundat atque effluit.
- Desiderio alicujus effluere. Ovid. de Rem. Amor. 646. Parce queri: melius sic te ulciscere tacendo. Dum desiderii effluit illa tuis.
- Ætas effluit. Cic. de Senect. 5. Præterita enim ætas quamvis longa quum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem.
- Ætas. Cic. 12. Att.
- Dicta animo. Catul. ad Ortal. 60. 4.
- Genitura valetudinis morbo, i. e. Extra fluit, sive sua sponte & nobis nolentibus fluit. Plin. lib. 20. cap. 8.
- Humor lactis. Plin. lib. 25. cap. 7.
- Imber lactis. Cic. 1. de Divin. 98.
- Mens effluit. Cic. de Clar. Orat. 219. Hæc minime mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem.
- Vires lassitudine. Liv. 7. 33.
- Vita cum sanguine. Cic. 2. Tusc. 49. Num tu ingenuisse Epaninon-dam putas, quum una cum sanguine vitam effluere sentiret?
- Voluptates præteritæ. Cic. 1. de Fin. 41.
- Effluet, per translationem, pro Vulgabitur, & palam omnibus fiet: de eo qui nihil tacere possit. Ter. Eun. 1. 2. 41.
- Utrumque hoc falsum est, effluet. Dixerat enim paulo ante: Sin falsum audierim ac fictum, continuo palamst: Plenus rimarum sum, hæc atque illac perfluo.
- Præterit, & effluxit. Cic. de Senect. 69. Sed mihi ne diuturnam quidem quicquam videtur, in quo est aliquid extremum. quum enim id advenit, tum illud quod præterit, effluit. Effectus Urfin. probe. Effluere aliquid alicui dicitur, quod ipse oblitus est & memoria excidit. Cic. 6. Verr. 57. Nullo modo possum omnia illius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. Genera ipsa cupio
- breviter attingere: ut hoc modo me commouit Pisonis annulus, quod totum effluerat.
- EFFLUENS**, entis. [ἐκείων] Partic. Cic. de Univerf. 41. Itemque in eo influente atque effluente animo divino, ambitus illigabant.
- EFFLUENTER**, Adv. Apul. Met. 2. p. 313. pro quo Affluenter alii.
- EFFLUENTIA**, æ. [ἐκείω] Plin. lib. 26. cap. 10. Illita quoque radix genitalibus, inhibet non solum Venerem, sed effluentiam genituræ. Alii Affluentiam
- EFFLUUS**, a, um. dixit Avienus, non femel. — si flammis emicet ignis Effluus. & alibi, — in pontum cadit effluus annis.
- EFFLUVIUM**, ii. [ἐκρυσίς] Plin. lib. 7. cap. 51. Profundi humoris e corpore effluviū.
- Effluviū lacus, quo exundat, & se exonerat. Tacit. 12. Ann. 57. Quum & conviviū effluviū lacus appositum magna formidine cunctos affectit: quia vis aquarum erumpens proxima trahebat, &c.
- EFFLUXIO**, ðnis. f. Jct. D. 43. t. 10. pr. Effluxiones non noceant domibus.
- EFFŒCO**, [ἀπαύγω] Ære. Idem quod Suffocare. Sen. de Brevit. Vitæ, cap. 2. Aspice illos ad quorum felicitatem concurritur, bonis suis effocantur.
- EFFŒDIO**, ðdi, offium, [ἐξορύττω, κατασκάπτω] Ære. Extra fodere, sive Fossam facere, vel Aliquid terra exerere. Martial. lib. 13. 60. Gaudet in effossis habitare cuniculus antris. Plin. lib. 9. cap. 51. Mus marinus in terra scrobe effossa, parit ova, & rursus obruit terra.
- Effodere e terra, pro Extrahere. Cic. 2. Off. 13. Argentum effodetur penitus abditum. Ovid. 1. Met. 140. Effodiuntur opes irritamenta malorum.
- Effodere ex terra. Plaut. Pseud.
- Effodere alicui oculos, pro Confodere, & excavare. Plaut. Trin. 2. 4. 62. Ter. Eun. 4. 6. 2. Oculi ilico effodientur. Cæs. 7. Bell. Gall. 4. & Cic. 3. de Nat. Deor. 91.
- Thesaurum effodere. Pompon. in l. Theaurus. D. ad exhibend.
- Effodit illius memoria pectus meum. Cic. pro Marcell. 10. i. e. Gravissimum dolorem mihi infligit, quasi pectore penetrato, aperto, & vulnerato.
- Effodiri, quartæ conjugationis legitur apud Plaut. Mil. 2. 3. 44.
- EFFŒDIO**, pro Effodio. Plaut. Aul. 4. 8. 9. V. Taubm.
- EFFŒSSUS**, Partic. [ἐξορυχθείς] ut, Oculi effossi. Sen. OEdip. 12. Catul. in Siconium, 103. & Aurum effossum, Sil. lib. 1. Effossis latebris. Virg. 4. Georg. 42. Alterum imperii lumen, Vell. 2. 52. 2. V. in ipso v.
- EFFŒSSIO**, ðnis. f. ut, Laboriosæ effossiones. Cod. 11. t. 6. l. 3.
- EFFŒSSOR**, in Digestis.
- EFFŒDARE**, pro Effodere placet nonnullis in Plaut. Capt. 3. 5. 66. uti Festus, Fodare pro Fodere.
- EFFŒDICO**, Ære. apud Hieron.
- EFFŒDICATIO**, ðnis. f. apud Augustin.
- EFFŒCUNDO**, Ære. Idem quod Fœcundare. Vopisc. in Prob. cap. 21. Cum Sirmium venisset ac solum patrium effœcundari cuperet & dilatarî.
- EFFŒMINO**, [ἐκθλύω] Ære. In molliem muliebrem atque lasciviam convertere: cujus passivum est Effœminor. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Effœminarunt autem eum, Junonique tribuerunt, quod nihil eo mollius. h. e. Aerem fecerunt velut feminam, Junonem appellantes. Idem 1. Tusc. 95. Cogitationibus molestissimis effœminarunt. Cæs. 4. Bell. Gall. 2. Remollescere homines atque effœminari ea re arbitrantur.
- Fortitudinis quædam præcepta sunt, ac pene leges, quæ effœminari virum vetant in dolore. Cic. 2. de Fin. 94.
- EFFŒMINATUS**, Partic. [ἐκτεθλυμένος] ut, Homo effœminatus. Cic. pro Milon. 90. Impurus, impudicus, effœminatus. Cic. 3. Philipp. 12. Cum autem omnis servitus misera, tum vero intollerabile est servire impuro, impudico, effœminato, nunquam ne in metu quidem sobrio. Effœminatum & molle. Cic. 1. Off. 129. Quibus in rebus maxime sunt fugienda, nequid effœminatum aut molle, & nequid durum aut rusticum sit. Idem 4. Tusc. 64. Nam videndum est in utrisque nequid humile, summissum, molle, effœminatum, fractum, abjectumque faciamus.
- Effœminatæ artes. Plin. in Paneg. Idem ergo populus ille scenici aliquando imperatoris spectator & applausor, nunc in pantomimis quoque adversatur, & damnat effœminatas artes.
- Effœminata opinio ac levis. Cic. 2. Tusc.
- Effœminatæ voces. Plin. in Paneg. Et quis jam locus miseræ adulationis manebat, quum laudes imperatorum lucis etiam & comestationibus celebrarentur, saltarenturque, atque in omne ludibrium effœminatis vocibus, modis, gestibus frangerentur? sed, &c.
- Vox effœminata nefarii stupris. Cic. pro Planc. 86. Furiæ illa vox nefarii stupris, religiosis altaribus effœminata, secum & illos Confules facere acerbissime personabat.
- Compar. Val. Max. 9. 1. 7. Effœminatior fuit multitudo Cypriorum. Superl. Cic. 16. Fam. 27. Effœminatissimus animus. & Sen. Epist. 70. Effœminatissima vox.
- EFFŒMINATE**, Adv. [θλυδελως] Cic. 1. Off. 14. Cavetque nequid indecore, effœminateve faciat.
- Molliter & effœminate. Sen. ad Polyb. cap. 36.
- EFFŒMINATIO**, ðnis. f. Firmic. lib. 7. cap. 16. Omnium libidinum impuritates, cum extrema corporis effœminatione decernunt. Tertull. de Spect. cap. 25. & Apol. cap. 15.
- EFFŒRUS**, a, um. [ἀποκρύω, ἐξάντηλω] Quod factum emisit. Columel. lib. 7. cap. 12. Primus effœtæ partus amovendus est, quoniam viruncula nec recte nutrit.
- Effœtus, i. e. Emiffus. Columel. lib. 8. cap. 5. de gallinis, Postero die quum grex fuerit effœtus hoc modo deponitur. i. e. Quum totus pullorum grex fuerit exclusus. Effectus Urfin. probe.
- Effœta gallina, Quæ amplius non parit, quasi Frequenti partu defœta. Plin. lib. 10. cap. 53. Columel. lib. 7. cap. 3. Effectus senectute grex. Sic lib. 6. cap. 24.

- Ætas effœta. Lucret. lib. 2. 1150. [Immo Fracta. Ager & effectum solum. Virg. 1. Georg. 81.
- Effœtos cinerem immundum iactare per agros. Ubi Servius. Effœtos, Continua fertilitate lassatos: sicut etiam frequenti partu effœta dicitur mulier. Columel. in præfat. Quod exultant ubertate nimia prioris ævi defatigatum & effœtum solum, nequire præstina benignitate præbere mortalibus alimenta.
- Corpus. Cic. de Senect. 29. Libidinosa etenim & intemperans adolescentia effectum corpus tradit senectuti. h. e. Laxum & debile, ac libidinibus confectum. Ovid. 7. Met. 314.
- Effœta veri senectus. Virg. 7. Æn. 440. & 452. i. e. Delira.
- Tellus effœta. Lucret. lib. 2. 1150. Tellus calore effœta. Lucret. lib. 6. 843.
- Vinitor effectus. Virg. 2. Georg. 417.
- Vires effœtæ. Virg. 5. Æn. 396.
- sed enim gelidus tardante senecta Sanguis hebet, frigentque effœtæ in corpore vires. Effœtæ, i. e. Exhaustæ: & est translatio a mulieribus quas frequens partus debiles reddit. Servius. item Liv. 5. Vires corporis effœtæ, vel ut habet Cod. antiq. Affectæ.
- Compar. Effretior. apud. Apul. Florid.
- EFFŒTE, Adv. [ἐξαντλήτως] Martial. lib. 2. 27.
- Effœte, graviter, cito, nequiter, euge, beate. Al. Effecte.
- FFOR, V. EFFARI.
- FFORO, [καταρρέω] Ære. Idem quod Perforare. Columel. lib. 9. cap. 1. Erit filifilis stipes, compluribus locis per latus efforatus.
- FFRACTARIUS, EFFRACTOR, EFFRACTURA, EFFRACTUS, V. EFFRINGO.
- FFRENATUS, [ὑπόλοιπος, ἀσπένδρος] dicitur Qui cohiberi, & pro arbitrio nostro agi non potest, quasi Freno carens, vel freno reluctans, aut frenum non metuens. [Puto esse Particip. a verbo Effreno vel Efreno, Frenum detraho, abjicio, ut Elaqueo.
- Effrenatus & furiosus. Cic. 1. in Catil. 25. Quo te jampridem tua ista cupiditas effrenata ac furiosa rapiebat.
- Languens & Effrenatus, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Ejusdem & languentis populi incitatio, & effrenati moderatio.
- Animus effrenatus. Cic. 7. Verr.
- Audacia, vel cupido. Cic. 1. in Catil. 25.
- Cupiditas. Cic. 3. Verr. 62. Projecta & effrenata cupiditas. Cic. pro Domo sua, 15. At videte hominis intollerabilem audaciam, cum projecta quadam & effrenata cupiditate.
- Cupiditates. Cic. 3. de Fin. Quis unquam fuit aut avaritia tam ardentis, aut tam effrenatis cupiditatibus, ut eandem illam rem, &c.
- Furor alicujus effrenatus & præceps. Cic. de Arusp. Resp. 2. Pisonis, cujus ego de effrenato & præcipiti furore quid dicam?
- Libido. Cic. pro Cluent. 15. O libidinem effrenatam & indomitam!
- Rabies Scytharum effrenata. Firmic. lib. 1. cap. ult.
- Violentia hominis effrenata. Cic. 12. Philipp. 26.
- Effrenatus fertur, aut libidine, aut iracundia. Cic. 3. Tusc. 10.
- Homines secundis rebus effrenatos, & sibi præfidentes, tanquam in gymnasium rationis & doctrinæ duci oportere, ut perspicerent rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortunæ. Cic. 1. Off. 92.
- Compar. Cic. de Orat. 203. Vox quedam libera atque etiam effrenatior. Liv. 3. 50. Quo impunito libido, eo effrenatior est.
- Superl. Sen. Epist. 85. Quantulum sapienti damus si imbecillimis, fortior est, & mœtillimis lætior, & effrenatillimis moderatior? Et rursus Epist. 88.
- FFRENARE, [ἀσπένδρος] Adv. Cic. 14. Philipp. 26. Idem 4. Tusc. An propter infinitum odium tyranni effrenatus in Aruntem invaserit. h. e. Petulantius.
- Temere & effrenate incitari ad potiundum. Cic. de Senect. 39. Nullam capitaliorem pestem quam voluptatem corporis hominibus dicebat a natura datam, cujus voluptatis avidæ libidines temere & effrenate ad potiundum incitarentur.
- FFRENATIO, [αυτοθυσία] Cic. 5. Philipp. 22. Quæ effrenatio impotentis animi?
- FFRENUS, Adj. [ἀσπένδρος, ὑπόλοιπος] Cui frenum detractum est. Liv. 4. 33. Effreno equo in medios ignes infertur.
- Amor effrenus. Ovid. 6. Met. 465.
- Gens effrena. Virg. 3. Georg. 382. i. e. Sæva, rectorem recusans. Servius.
- Impetus effrenus. Sen. Agam. 12.
- Juventa effrena. Stat. 1. Achil. 277.
- Licentia effrena. Claud. de Bell. Get. 369.
- Mors effrena. i. e. Violenta. Sen. Hippol. 2.
- FFRICO, [ἀσπένδρος] Ære. pro Fricando excutere. Sen. Epist. 95. At illis, aut hebetibus & obtusis, aut mala consuetudine obsessis, diu rubigo animorum effricanda est.
- Fricando eximo, extergo. Bud. ex hac Epist. Senecæ. H. St. Scribitur & Exfricare. Apul. Met. 1. princip.
- FFRINGO, ōgi, actum, [ἀσπένδρος] Ære. Idem quod Frangere, vel Vi quadam & maximo impetu concutere & disrumpere. Ter. Adel. 1. 2. 7. Fores effregit, atque in aedes irruit alienas. Cic. 6. Verr. 52. & pro Coel. 38.
- Animam effringere. Sen. Oeth. 11. Uinam liceret stipite ingesto impiam effringere animam.
- Corpus effringere. Sen. Theb. 1.
- Theaurum. Plin. lib. 34. cap. 7.
- Effringere dicuntur agricolæ, quum excitatæ grandiores glebæ franguntur. Author Varro. Imo vero Offringere, utique per quartam vocalem. V. Varron. lib. 1. cap. 29.
- Notabile illud Sili lib. 1. 647.
- Spumeus hic medio qui surgit ab æquore fluctus — veltras effringit in urbes. V. Drakenb. ad loc.
- IFRACTUS, Partic. [ἀσπένδρος] Cic. pro Muren. 33. Eamque urbem sibi Mithridates Asiæ januam fore putavisset, qua effracta & refulsa, tota pateret provincia.
- Effractus fame, per translationem dictum, pro Consumptus. Plaut. Capt. Neque jejuniorem, neque magis effractum fame vidi.
- Cerebrum effractum. Virg. 5. Æn. 480.
- Ista effracta. Hor. 1. Epist. 17. 54.
- Vol. II.
- Valvæ. Cic. 4. Verr. 94. Convulsis repagulis, effractisque valvis.
- Urbs effracta. Stat. 9. Theb. 556.
- EFFRACTOR, ōris, m. [καταρρέτης] Paulus in l. 3. D. de Officio præfecti vigillum, Cognoscit præfectus vigillum de incendiariis, effractoribus, furibus, &c. Idem in l. Finali D. de effractoribus. In effractores varie animadvertitur. Ulp. eodem tit. l. 1. Sed enim divus Marcus effractorem equitem Romanum, qui effracto perforatoque pariete pecuniam abstulerat, quinquennio abstinere jussit provincia Africa unde erat, & urbe, & Italia.
- EFFRACTARIUS, [ἀσπένδρος] Idem. Sen. Epist. 68. Vile videtur quicquid patet: aperta effractoris præterit.
- EFFRACTURA, æ. Ipse effringendi actus. Paulus in l. 3. D. de Offic. præf. vig. Effractoris sunt plerumque in insulis horreisque, ubi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt.
- EFFRONDESCO, Ære. Vopisc. Prob. cap. 19. Circus gratia novi viroris effronduit.
- EFFRONS, quasi Sine fronte. Vopisc. in Numeriano cap. 13. Consilii semper alti, nunquam tamen effrontis, sed pudentis.
- Effrons. Effronté. Gabriel Prateolus, qui scripsit Comment. in Despaut. ubi de Generibus nominum. Paris. 1567. H. St. Desiderabatur hæc vox in edit. Lugdun.
- EFFRUTICO, Ære. Tertull. ad Nation. 1. 5. Necessè est in corpore & quantum velis integro aut puro, ut nævus aliquis effruticet, aut verrucula exsurgat aut lentigo fordescat.
- EFFUGIO, [εκφυγω, ἐξάλυσω, ἐκκλέω, ἀλείρω] Ære. ejusdem cum suis simplicibus significationis.
- Longe effugere. Lucret. lib. 3.
- Nunquam hodie effugies. Virg. 3. Ecl. 49.
- Nihil te effugiet, atque omne quod erit in re, occurret atque incidet, si modo rerum usum percullueris. Cic. 2. de Orat. 147.
- Effugere ex urbe. Plaut. Trin. 2. 4. 196. Et apud Cæs. 8. Bell. Gall. 24. Effugere ex agris.
- Effugit rex e manibus. Cic. pro Lege Manil. 22.
- Effugere de prælio. Cic. 2. Philipp.
- Per manus infestas effugere. Ovid. 6. Fast. 344.
- Effugere mari. Cic. 7. Verr. Neque mari effugere ullo modo.
- Effugit fors ex sitella, quum nomen alicujus in sitella, vel cistella potius, conjectum, perit & evanescit. Plaut. Casin. 2. 6. 44.
- Effugere patria. Plaut. Merc. 3. 4. 75. Clam patrem patria hac effugiam, ut aliquid capiam consilii.
- Effugit memoria. Plaut. Bacch. 1. 1. 2. Ubi me effugerit memoria, ibi tu facito ut subvenias foror.
- Voluptas effugit. Stat. 1. Sylv. 6. 52.
- Effugere, pro Vitare ponitur, vel (ut ait Donatus) In totum fugere.
- Aciem oculorum effugere. V. ACIES.
- Amorem alicujus effugere. Ovid. 13. Met. 745.
- Calumniam. Cic. pro Cluent. 163.
- Catenas, aut vincula. Hor. 2. Serm. 3. 71.
- Crimen aliquod effugere. Ovid. 7. Met. 71.
- Crimen incontinentiæ. Cic. 5. de Fin. Et Crimen ineptiarum. Cic. 3. de Orat.
- Cruciatus. Quintil. in proœm. lib. 6.
- Diem aliquem. Cic. 4. Verr. 115. Sperabat Heraclius, si illum effugisset, ante alteram, &c.
- Dolores intolerabiles effugere. Cic. 1. Q. frat.
- Incursum alius effugere. Lucret. lib. 3. 750.
- Infamiam crudelitatis. Cic. pro Lege Agr. 90.
- Maculam aliquam. Ter. Adel. 5. 8. 31.
- Maledictum omne effugere. Cic. pro Flacc. 7.
- Manus. Cic. in Somn. Scip. 3.
- Mortem non effugunt. Virg. 11. Æn. 881.
- Nuptias. Ter. And. 2. 1. 32.
- Offensionem. Cic. 3. Verr. 102. In quibus non dubito quin offensionem negligentis vitare atque effugere non possim. & 4. Fam. 4.
- Peccata effugere. Ovid. 2. de Arte Am. 173.
- Pericula effugere. Lucan. lib. 1. 116. Periculum. Cæs. 4. Bell. Gall. 35.
- Plagam. Cic. 7. Att.
- Pœnas. Cic. 3. de Nat. Deor.
- Scelus aliquod effugere. Ovid. 10. Met. 342.
- Speciem alicujus effugere. Cic. de Clar. Orat. 172.
- Vincula effugere. Hor. 2. Serm. 3. 71.
- Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus.
- Vifus alicujus effugere. Ovid. 3. Fast. 406.
- Vituperationem. Cic. 16. Att. 7.
- EFFUGIENS, Partic. [εκφυγών] ut, Anima effugiens. Lucan. lib. 3.
- EFFUGIENDUS, [εκφυγέμενος] Ovid. 2. de Arte Am. 52.
- Hac nobis Minos effugiendus ope. Cic. 1. de Fin. 16. Dolorum effugiendorum gratia. Idem 1. Q. frat. 4. Quo ad effugiendos intolerabiles dolores fuit aptissimum.
- EFFUGIUM, [εκφυγή, ληξυγή] Locus vel Via fugæ, ut, Mali unicum effugium. Sen. Hippol. 253.
- Allequi effugium. Cic. 7. Verr. 165. Eum civem Romanum esse diceret: apud te Prætorum si non effugium, ne moram quidem mortis, mentione atque usurpatione civitatis allequi poterit?
- Habere effugium. Cic. 2. de Nat. Deor. 121. Alias esse cornibus armatas, alias habere effugia pennarum.
- Insidere effugia. Tacit. 3. Ann. 42. Qui effugia insederant. i. e. Loca per quæ effugere poterant.
- Paret effugium. Liv. 26. 24. Ut, si effugium patuisset in publicum, impleturæ urbem tumultu fuerint.
- Præcludere effugium alicui. Lucret. lib. 1. 973. i. e. Iter quo effugere possunt.
- Pro Fuga usurpavit Virg. 2. Æn. 140. secund. Servium.
- EFFUGIA, æ. f. Hostia que effugit. V. Serv. l. c.
- EFFUGO, In fugam ejicere apud Augustin. &c.
- EFFULCIO, [κατασφραγίζω] Ære. Idem quod Fulcite: nisi quid addat præpositum. Virg. 7. Æn. 93. de Latino,
- Centum lanigeras mactabat rite bidentes; Atque harum effultus tergo, fratisque jacebat Velleribus Atria effulta montibus. i. e. Marmore exciso et montibus. Stat. 1. Theb. 145.
- Fulmi-

Fulmina effulta metallis. Stat. 3. Sylv. 1. 5.
EFFULGEO, si, tum, [εκχύνω] ēre. Idem quod vehementer fulgere. Occurrit apud Poetas & in tertia forma, **EFFULGO**, ēre. Liv. 28. Nisi ex vehemēti sole, qualis inter graves imbre nubes effulget, &c. Virg. 9. Æn. 110. Effulsi oculis lux. Et lib. 8. 677.
 — instructo Marte videres
 Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.
 Ex hoc effulsi illud. Plin. lib. 4. cap. 1. Omnis Græciæ fabulositas, sicut & literarum claritas, ex hoc primum sinu effulsi.
 Ostro effulgens Lælius. Sil. lib. 16.
EFFUNDO, [ἐκχύνω, ἐκχύω, ἀποχύνω] ēre. Fundendo in terram spargere. Plaut. Afin. 1. 3. 65. Effundit cibum: aves assuecunt.
 Redundare & effundi dicitur mare. Cic. 2. de Nat. Deor. 116. Eademque ratione mare quum supra terram sit, medium tamen terræ locum expetens, conglobatur undique æquabiliter, neque redundat unquam, neque effunditur.
 Effunditur amnis in Atlanticum oceanum. Plin. lib. 3. cap. 1.
 Effundi usurpatur ab Arnobio de Partu, pro Excludi.
 Effundi dicitur de feminibus. Quintil. lib. 1. 3. pr. Quæ summo solo sparsa sunt femina celeriter se effundunt.
 Effundere se dicitur civitas. Cic. ad Brut. Timore quodam percussa civitas tota ad te se cum conjugibus & liberis effundebat. Liv. 34. Aliquanto major frequentia mulierum postero die sese in publicum effudit. Effuderant se ex omni provincia legationes ad famam adventus ejus. Liv. 25. ita plane. Virg. 1. Georg. fin.
 Ut, cum carceribus sese effudere quadrigæ.
 Effundere ararium. Cic. 3. Tusc. 48. Idem pro Lege Agr. 15. Spoliamus orbem terrarum, vendamus vectigalia, effundamus ararium.
 Animam effundere. Virg. 1. Æn. 97.
 — mene Iliacis occumbere campis
 Non potuisse? tuæque animam hanc effundere dextra?
 Copiam. Cic. de Clar. Orat. 36. Hæc enim ætas effudit hanc copiam oratorum. i. e. Produxit, emisit.
 Crines effundere vertice. Lucan. lib. 1. 188.
 Fortunas per luxuriam. i. e. Consumere. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Fletus. Virg. 2. Æn. 271.
 Fruges. Hor. 4. Carm. 7. 11.
 Furorem vinolentum in aliquid effundere. Cic. 12. Fam. 25. Sic sum in Antonium invectus, ut ille non ferret, omnemque suum vinolentum furorem in me unum effunderet.
 Gratiam collectam. i. e. Perdere. Cic. 2. Fam. 16.
 Herbas effundunt inimicissimas frugibus segetes fœcundæ & uberes. Cic. in Orat. 48.
 Honores in mortuum. Cic. ad Brut. 15.
 Impetum. Liv. 38. Si primum impetum, quem fervido ingenio & cæca ira effundunt, sustinueritis, &c.
 Iram. Liv. 39. Infensus omnibus in Maronitas iram effundit.
 Ira effundi. Valer. 7. Argon. 34.
 Lachrymas. Cic. pro Planc. 101.
 Minas effundere. Lucan. lib. 5. 263.
 Odium. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum inclusum illud odium multarum in me injuriarum, quod ego effudisse me arbitrabar, residuum tamen, &c. i. e. Deponere.
 Patrimonium, Prodigere, consumere. Ter. Adel. 5. 9. 34. Cic. 2. Off. 54. Multi enim patrimonium effuderunt inconsulte largiendo. Idem 3. Philipp. 3.
 Pavorem. Liv. 10. Incompositisque adversus equestrem procellam subitum pavorem effundit [Nisi legendum Offundit].
 Querelas effundere. Lucan. lib. 2. 44.
 Questus effundere pectore. Virg. 5. Æn. 780.
 Rabiem. Sil. lib. 11.
 Remedia Reipub. Cic. 2. Att. Qui omnia remedia Reipub. effuderunt.
 Sanguinem effundere pro Rep. Cic. pro Milon. 101.
 Spiritum extremum. Cic. 14. Philipp. Qui extremum spiritum in victoria effudistis.
 Sumptus. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
 Verba effundere. Ovid. 1. Trist. 3. 45. Dolor effudit verba. Sen. Med. 7.
 Verecundiam. Sen. Epist. 7. i. e. Amittere.
 Vim telorum ingentem in inimicos. Liv. 27.
 Vires in ventum. Virg. 5. Æn. 446.
 Entellus vires in ventum effudit.
 Vitam effundere. Ovid. 7. Epist. 181.
 Vocem in turbam. Cic. pro Flacc. 68. A iudicibus oratio avertitur, vox in coronam, turbamque effunditur.
 Effundere quæ tacueramus. Cic. 16. Att. 7. Dii immortales, quam valde ille reditu, vel potius reversione mea lætatus, effudit illa omnia quæ tacuerat. Pro eo quod dicimus Effutire, largiter copioseque dicere. Ita, Cic. 1. de Orat. 159. Effudi vobis omnia quæ habebam. Idem pro Flacc. 41. Testis effudit quæ voluit omnia.
 Effunditur stomachus in vomitiones. Plin. lib. 23. cap. 1. De iis quibus stomachi facultas, quam retentricem vocamus, est corrupta aut imbecilla, vel iis qui facile nauseant.
 Effundere ac profigare pediatum. Sallust. Effuso ac profigato pediatu paulatim retrocedere cœperunt.
 Effundi ad luxuriam dixit eleganter Liv. lib. 34. 6. Sine qua lege cum per tot annos matronæ optimis moribus vixerint, quod tandem, ne abrogata ea effundantur ad luxuriam, periculum est? Ita pane Cic. Parad. 3. An temperantem eum dices qui se in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? In luxum & epulas, &c. Tacit. 4. Hist. 36.
 Effundi in questus, lacrymas, vota, &c. Tacit. lib. 1. 11. ita Liv. 45. Ad preces lacrymasque effundi.
EFFUSUS, Partic. [ἐκχυμένος] Plin. lib. 9. cap. 29. Effuso atramento quod pro sanguine his est infusca aqua absconduntur.
 Effusus etiam eleganter dicitur pro Animi affectione & ingenii dispositione. Cic. 4. Att. 9. Pompeius in nos suavissime est effusus. Tacit. 1. Ann. 54. Dum Mæcenati obtemperat, effuso in amorem Bathylli. Liv. 29. Effusi in Venerem Numidæ.

Effusus equo pro eo quod est Delapsus. Liv. 10. 11. pr.
 Effusa nuper corpora pro Infantibus recens natis apud Prudent. Ca. them. quo sensu usurpatur etiam Effundo ab Ecclesiasticis: quod vide in suo loco.
 Effusi in fugam. Liv. 2. Bell. Maced. Pars in fugam effusi sunt pars, &c.
 Nos contra effusi lachrymis. Virg. 2. Æn. 651.
 Annis effusus super ripas. Liv. 1. 4.
 Aquæ effusa. Ovid. 2. Amor. 16. 27.
 Civitas effusa obviam. Vell. 2. 45. 5.
 Currus effusi carcere. Virg. 3. Georg. 104.
 Cursus effusus. Liv. 28. 7. Attalus inermis atque incompositus, cursu effuso mare ac naves petit.
 Fuga. Liv. 7. & 1.
 Fructibus effusis ac dissipatis. Cic. 2. de Lege Agr. 88.
 Grandine effusa præcipitant nimbi. Virg. 10. Æn. 803.
 Honores effusi. Nep. 1. 6. 2.
 Imber effusus nubibus. Virg. 4. Georg. 312.
 Italia effusa. Cic. pro Deiot. 11.
 Jubæ effusæ per colla. Sil. lib. 16.
 Juventus agris. Virg. 7. Æn. 222.
 Largitiones effusæ. Nep. 25. 6. 2.
 Læticia. Liv. 35. 43. Exceptus ingenti favore multitudinis, cum plausibus, clamoribusque, & quibus aliis læticia effusa vulgi significatur.
 Licentia effusa. Liv. lib. 4. Decad. 5.
 Multitudo effusa velut ad spectaculum. Liv. 30. Plin. lib. 8. cap. 40.
 Opes. Plin. lib. 7. cap. 25.
 Ritus effusus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 210.
 Protinus effuso lætam se fingere risu.
 Sinus. Liv. 21. 18. Et quum is iterum sinu effuso bellum dare dixisset accipere se omnes ponderunt.
 Compar. Cic. pro Cœl. 23. Quis in largitione effusior? i. e. Magis prodigus. Effusior fuga. Liv. 3. 5.
 Superl. Effusissimis habenis invadere hostem. Liv. 37. 20. Effusissimum studio. Suet. Neron. cap. 40.
EFFUSUS, Adv. [ἐκχυμένος] Abundanter, aut Prodigaliter. Cic. pr. Cœl. 38. Si vidua libere, proterva petulanter, dives effuse, libidinosam meretricio more viveret.
 Effuse invehentem sese hostem absterruit. Liv. 10. Bell. Pun.
 Effuse aliquem diligere. Plin. Epist. 150.
 Large effuseque donare. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Non pauca suis a iutoribus large effuseque donabat.
 Effuse exultat animus. Cic. 4. Tusc. 13.
 Effuse fugere. Liv. 3.
 Effuse petulans. Cic. in Pison. 10.
 Effuse vastare agrum nobilissimæ fertilitatis. Liv. 7. Bell. Pun.
 Compar. Effusius dicere. Plin. 1. Epist. 20. Prædari. Liv. 34. 1. Flere. Curt. 9. 3. 3.
 Superl. Effusissime diligere. Plin. Paneg. cap. 84.
EFFUSIO, ōnis. f. [ἐκχυσίς] ut, Effusio aquæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 116.
 Effusiones hominum ex oppidis. Cic. in Pison. 51.
 Effusio animi, cui Contractio opponitur. Cic. 4. Tusc. 66. Eodem enim vitio est effusio animi in læticia, quo in dolore contractio.
 Effusio, Prodigalitas. Cic. pro Rosc. Amer. 77. In hac vita, iudicium quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis?
 Effusio pecuniarum. Cic. 2. Att.
 Effusio in aliquid. Cic. 7. Att. 3. Illud probe iudicas, neque tuis pro meis officiis, pro ipsius in alios effusione, illum in me liberum fuisse. i. e. Liberalitate.
 Inducta effusio. Liv. lib. 4. Decad. 5. Nondum hac effusione inducisti bestiis omnium gentium Circum complendi.
 Liberalitatem effusio imitatur. Cic. in Partit. 81.
EFFUSORIE, Adv. Ammian. 31. 16.
EFFUSORIUM, Gloss. ἐκχυτήριον.
EFFUTIO, [καλάω] ire. Imprudenter & impræmeditate loqui nulla habita temporis, verborum, aut personarum ratione. Ter. Phorm. 5. 1. 20. Eo perperam olim dixi, ne vos forte imprudenter foris effutiretis. Ubi Donatus, Effutiretis, Eloqueremini, evocaretis, exinaniretis: ab eo quod est Effundere. Translatio est a v. Futili nomine: quod patulo ore, fundo acuto instabile, nihil pro continet. Unde Futilis dicitur ejusmodi, ut nihil intra se continet & semper inanis sit. Hor. in Arte Poët. 231.
 Effutire leves indigna tragœdia versus.
 Effutire aliquid ex tempore. Cic. 5. Tusc. 88.
 Temere de re aliqua effutire. Cic. 2. de Nat. Deor. 94. Certe ita temere de mundo effutunt, &c.
 Effutire (inquit Nonius) est Cum mendacio dicere. Cic. 5. Tusc. Nec hæc sic agit, ut ex tempore quasi effutire videatur. Lucan. lib. 5. 908.
 Multa licet simili ratione effutiat ore. Nonius.
EFFUTIENS, Partic. [καλάων] Cic. 1. de Nat. Deor. 85. Quum bellum erat, Vellei, confteri potius nescire quod nescires, quam ista effutientem nauseare, atque ipsum sibi displicere.
EFFUTITUM. Vide in EVAX. H. St.
EFFUTITUS, Partic. [κακαλαμένος] Cic. 2. de Divin. 113. Quorum partim sicta aperte, partim effutita temere, nunquam ne mediocriter cuiquam, non modo prudenti probata sunt.
EFFUTUO, Particip. vel EXFUTUO, Scortando dilapidare. V. St. in Cæs. cap. 51. Hinc
EXFUTURUS, Partic. Quod V. f. l.

EG. Eger, Egit, Egregius, Ergo, Erga. EGM. Ejusmodi. EG. St. M. F. Erga se bene merito fecit. V. Grut. DCCCLXXVII. 9.
 EGELASTA, æ. [ἔγλαστα] Oppidum est citerioris Hispaniæ, & tibi falis fodinis nobilitatum. Plin. lib. 31. cap. 7. in Hispania quo

citeriore Egelastæ creditur sal glebis pæne translucentibus. cui jampridem palma inter omnia salis genera a plerisque medicis perhibetur.

GELLESVANI, Hispaniæ citerioris populi, in conventu Carthaginiensi, inter stipendiariorum celeberrimos a Plin. numerati, lib. 3. cap. 3. ubi V. Harduin. Nomen utroque modo scribitur per a. & per e.

GELLO, Ære. Cal. Aurel. Tard. 3. 5. Cum ex aliqua parte corporis frigidus torpor visus fuerit egelari. i. e. Intepescere.

GELATUS, apud eund. 4. 3.

GELIDOR, [*χλειδωρος*] Æri. Gelu dissolvi. Sidon. 4. Epist. 1. Fibre glaciales procul dubio emollescunt, egelidarentur. [i. e. Intepescerent.]

GELIDUS, Adj. [*χλειδός*] Quod non est calidum neque frigidum, Tepidum. Servius pro Valde frigido exposuit. Virg. 8. Æn. 610.

Ut procul egelido secretum flumine vidit.

Aqua egelida. Suet. Aug. cap. 82. Unguebatur sæpius, sudabat ad flammam: deinde perfundebatur egelida aqua vel sole multo tepesfacta: adde Cels. 1. 3: 4. 2. & 11.

Notus egelidus. Ovid. 2. Amor. 11. 10.

Et gelidum Borean, egelidumque Notum.

Tepores egelidi. Catull. 44. 1.

Ver egelidum. Columel. lib. 10. 282.

Nunc ver egelidum, nunc est mollissimus annus.

Vinum egelidum. Cels. lib. 3. cap. 22. Tum vinum, si tussis non est, potui frigidum dandum: si vero est, egelidum.

GEO, ui, [*γεω*, *ὑπεγεωμαι*] Ære. Aliqua re opus habere. Et tam genitivo quam ablativo jungitur. Cic. 2. de Fin. Qui consumptis patri-moniis egeant. Antiqui cum accusa. usurparunt. Plaut. Men. 1. 2. 12. Nec quicquam eges. Cato apud Gell. 13. 23. &c.

Æris egere. Hor. 1. Epist. 6. 39.

Autoritate egeré. Cic. de Clar. Orat. 238. C. Macer autoritate semper egiit.

Auxilii. Cæf. 6. Bell. Gall. 10. Auxilio alicujus egere. Cic. 2. Fam. 17. Quidvis se perpeti malle quam videri egiisse auxilio meo.

Bibliothecis Græcis. Cic. 2. Tusc. 6.

Contilii & consilio. Cic. 7. Att. 21. Egeo consilii: quod optimum factu videbitur, facies. V. **CONSILIUM**.

Consolatione. Cic. 5. Fam. 16.

Copiis. Eorum qui copiis egeant, infinita est multitudo. Cic. 1. Off. 52.

Humanitate. Plin. lib. 5. Epist. 114. Cui tanto major humanitas exhibenda est, quanto illa magis eget homo probus, officiosus, literatus.

Interpretatione non eget. Plin. lib. 6. Epist. 115. Ita hoc sæpe referebat, præcipere solum suscipiendas esse causas, aut amicorum, aut dicitatas, & ad exemplum pertinentes. Cur amicorum? non eget interpretatione.

Literis de philosophia, non egere. Cic. 2. de Divin. 5. Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum, ut Græcis de philosophia literis non egeant.

Medicinæ. Cic. 2. Fam. 3.

Mentis egere. Ovid. 2. Trist. 397.

Moderamine egere. Ovid. 2. Met. 67.

Monitoris egere. Hor. 1. Epist. 18. 67.

Oculis ad cernendum egere. Cic. 2. de Nat. Deor. 143. Quam oculis ad cernendum non egeremus, ut qui tanquam involuti quiescerent.

Officio. Ovid. 5. Fast. 232.

Ope egere. Ovid. 1. Trist. 2. 66.

Pudoris. Plaut. Amph. 2. 2. 187. Saltem tute si pudoris egeas, sumas mutuum.

Rationis. Martial. lib. 6. 25.

Bella velint Martemque ferum, rationis egentes. Aliter Ratione egere res dicitur. Cic. 2. de Nat. Deor. 115. Quæ non modo ut fierent, ratione egerunt, sed intelligi qualia sint sine summa ratione non possunt.

Rebus omnibus egere. Cic. 11. Att. Esi egeo rebus omnibus.

Senatu, &c. Eget ille Senatu, Equitibus Romanis, populo, urbe, ærario, vectigalibus, cuncta Italia, provinciis omnibus, exteris nationibus. Cic. 2. in Catil. 25.

Tempore egere. Cic. 3. Q. frat. 5. Incredible est, mi frater quam egeam tempore.

Voce egere. Ovid. 6. Fast. 356.

Absolute etiam. Egere, Egenum & inopem esse. Cic. ad Brut. 15. Siquidem etiam Themistocli liberi egerunt. i. e. Ad extremam paupertatem redacti fuerunt. Budeus. Plant. Merc. 5. 4. 60. Et per nos quidem hercle egebit qui suum prodegerit. Cic. pro Rosc. Com. 22. Egebat? imo locuples erat.

Eget foris. Plaut. Mil. 3. 1. 43. Quam apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris. Scil. Exemplo, i. e. Non est quod quaeras foris.

Indigne egere. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Quondam amicorum multorum presidio munitus, nunc partim ab invidis, partim ab inimicis circumventus eget indigne.

Egetur. Imperf. Plaut. Pseud. 1. 3. 39. Quid agitur Callidore? c. amatur, atque egetur acriter.

Egens, [*εγεις*, *επιγεω*] Dicitur, inquit Festus, velut Egens, cui ne gens quidem sit reliqua. Incite. cum sit Partic. ab Egeo. Est vero proprie Egens, Cui desunt necessaria ad vivendum. Ter. Phorm. 2. 2. 10. Egens relicta est misera: ignoratur parens. Cic. de Amicit. 23. Quocirca & absentes adsunt, & egentes abundant, & imbecilli valent. Servi & egentes. Cic. 14. Att. 10. Servique & egentes in tecta nostra cum facibus immissi.

Egens æque est is qui non satis habet, & is cui nihil satis potest esse. Auth. ad Heren. lib. 4. 25.

Egentes, inanesque discederent. Cic. 4. Verr. 25.

Compar. & Superl. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius. Cic. 6. Att. 1. Ad eund. lib. 9. 7. Egestates tot egentissimorum hominum. Idem pro Sext. 111. Plura quam dicendum fuit in egentissimum ganeonem.

Egentissimus in sua re est, insolens in aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Construitur ut Verbum.

Animo egens. Catull. Epigr. 61. 31.

Artis egens. Stat. 6. Theb. 673.

Coloris egens tellus. Ovid. 5. Fast. 222.

Prima per immensas sparsi nova semina terras.

Hujus egens tellus ante coloris erat. Hanc vero lectionem hodierna Exemplaria haud agnoscunt, sed profus diverfam, scil. Unius tellus ante coloris erat.

Consilii. Plaut. Bacch. 4. 4. 8. Nequius nihil est, quam egens consilii servus, nisi habet pectus multipotens.

Deliciarum. Hor. 4. Carm. 3. 10.

Fortuna egens homo. Cic. pro Flacc. 35. Quid ergo unus Aflepiades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c. [i. e. Quoad fortunam, ratione fortunæ. Non igitur hic casus a participio regitur, sed Egens absol. pro Egeno.]

Fructu amoris egens. Propert. lib. 3. 20. 30.

Frugis egens. Ovid. 11. Met. 120.

Lucis egens aer. Ovid. 1. Met. 17.

Opum. Plaut. Rud. 1. 5. 16. Nunc tibi amplectimur genua egentes opum.

Rebus omnibus egens. Cic. 6. Fam. 22. Necquid tibi pollicerer, ipse egens rebus omnibus, &c. reperiebam.

EGENUS, Adj. Pauper. Liv. 9. Omnium egena corpora humi prostraverunt.

Lucis egenus. Lucret. lib. 3. 1024.

Rerum cunctarum egenus. Sil. lib. 8. 12.

Decoris & frontis egenum corpus. Sil. lib. 6.

Nulla viro species decorisque, & frontis egenum Corpus.

Egenæ res. Plaut. Pæn. 1. 1. 2.

Sæpe ego res multas tibi mandavi, Milphio, Dubias, egenas, inopiosas consilii. Idem Capt. 2. 3. 45.

Neque me unquam deseruisse te factis, neque fide, rebus in dubiis, egenis. Virg. 8. Æn. 365.

— & te quoque dignum

Finge deo, rebusque veni non asper egenis.

In rebus egenis supplex. Virg. 6. Æn. 91.

EGENULUS, Adj. Paul. Nolan. 29. Epist. 12.

EGERII, Pauperes apud Romanos. Ita vocabatur Demarati filius ad quem nulla hæreditas erat ventura. V. Liv. 1. 34. & Dion. Halic. lib. 3.

V. **Scriptores de Nominibus, Familiis & Gentibus Romanorum apud Græc. &c.**

EGERIAS, Ætis. f. [*εγεία*, *εγερσιών*] Indigentia. Virg. 1. Georg. 146.

— labor omnia vincit

Improbis, & duris urgens in rebus egestas. Cæf. 6. Bell. Gall. 23. Cic. 4. de Fin.

Inopia atque egestas. Cic. 2. in Catil. 25.

Egestas ac mendicitas. Cic. in Parad. 6. Itaque istam paupertatem, vel potius egestatem & mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti.

Animi egestas. Cic. in Pison. 24. Non capiunt angustia pectoris tui, non recipit levitas ista, non egestas animi, non infirmitas ingenii suscipit, non insolentia rerum secundarum tantam personam, tam gravem, tam severam.

Copiarum egestas. Tacit. 4. Hist. 35. Nihil æque exercitus nostros, quam egestas copiarum fatigabat.

Linguae egestas. Lucret. lib. 1. 140.

Sermonis patrii egestas. Plin. 4. Epist. 17. In deterius quidem accidit hoc: primum imbecillitate ingenii mei: deinde inopia, ac potius egestate patrii sermonis.

Acris egestas. Lucret. lib. 3. 65. V. **ACER**.

Crudelis egestas. Veler. 4. Argon. 459.

Dira egestas. Juven. 15. Sat. 96.

Feralis egestas. Claud. 1. Epist. 23.

Gravis egestas. Lucan.

Non tibi, sed gravis est domino quæ servit egestas.

Infelix egestas. Claud. 1. in Ruf. 36.

Ingeniosa egestas rerum. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 31.

Mortalis egestas. Virg. 3. Georg. 319.

Proclivis sceleri egestas. Sil. lib. 13.

Sordida egestas. Virg. in Ætæna, v. 370.

Non est divinis tam sordida rebus egestas.

Tristis egestas. Sen. Thyest. 3.

Turpis egestas. Virg. 6. Æn. 276.

Afferre egestatem. V. **AFFERO**.

Amittere egestatem. V. **AMITTO**.

Degere vitam in egestate. Cic. pro Rosc. Amer. 44.

Esse in egestate. Cic. 1. de Invent. 88. Si propter inopiam in egestate esus pecuniam non habetis, &c.

Sustentare egestatem. Cic. Post redit. in Senat. 10. Egestatem & luxuriam domesticis lenocinio sustentavit.

Tentat enim dubiam mentem rationis egestas. Lucret. lib. 5. 1210.

Urgens egestas. Virg. 1. Georg. 146.

EGERSTUDSUS, & EGERSDUS, Adj. Aur. Vict. Epit. cap. 24. Ambros. Serm. 81. p. 380. Augustin. Epist. 254.

EGERÆ Nymphæ, inquit Festus, sacrificabant prægnantes, quod eam putabant facile conceptum alium egerere. V. **ÆGERIA**.

EGERMINO, [*εγερμιών*] Ære. Idem quod Germinare. Columel. lib. 5. cap. 5. Bipedaneis scrobibus malleclus deponitur: qui cum egerminaverit, ad unam materiam revocato. Idem lib. 4. cap. 17. Quæ infra trunci caput egerminaverint.

EGERMINATUS, apud Augustin.

EGERMINATIO, apud Hieron.

EGERO, ssi, sum, [*εγερω*, *εγερειν*] Ære. Extra gerere, sive portare. Columel. lib. 2. Avium primum habetur stercus quod ex columbariis egeritur. Cato cap. 37. Et Plin. lib. 2. cap. 106.

Aquam egerit fons. Plin. lib. 5. Epist. 101. Idem 8. Epist. 20. Idem lacus in flumen egeritur.

Censum in exequias. Quintil. 5. Declam. 17. De profusis sumptibus. V. **Burm**.

Dapes egerere. Ovid. 6. Met. 664.

Et modo si posset, referato pectore diras
Egerere inde dapes, emerisque viscera gestit.
Dies egeritur querelis & questu. Valer. 8. Argon. 454. h. e. Transigitur, exigitur.
Dolor egeritur. Ovid. 4. Trist. 3. 38.
Gaza egeritur. Lucan. lib. 3. 166.
Tunc Orientis opes, captorumque ultima regum
Quæ Pompeianis prælata est gaza triumphis,
Egeritur.
Iras egerere. Stat. 4. Sylv. 4. 79.
— fractas ubi Vesbius egerit iras
Æmula Trinacris volvens incendia flammis.
Prædam egerere ex hostium tectis. Liv. 6. 3.
Puerperia egesta. Plin. lib. 7. cap. 11.
Sermones, pro Disponere. Sen. Epist. 67. Multi nobis sermones fuerunt, quos subinde egeram, & ad te permittam.
EGESTUS, Partic. [*ἐγεστος*] Columel. lib. 2. cap. 2. Sed & si velis ferobibus egestam humum recondere, &c.
Tellus egesta ferobibus. Ovid. 7. Met. 243.
EGESTUS, ūs. m. [*ἐγεστος*] Sen. 3. Nat. Quæst. 30. Quemadmodum corpora nostra ad egestum venter exhaurit, &c.
EGESTIO, ōnis. f. [*ἐγεστῖος*] Plin. 8. Epist. 6. Hoc tunc votum Senatus, hoc præcipuum gaudium populi, hæc liberalitatis materia gratissima, si Pallantis facultates adjuvare publicarum opum egestione contingeret.
EGRESSUS, ōis. f. Solinus cap. 53. Quum in fugam vertitur, prolyvie citi ventris finum egerit per longitudinem trium jugerum: cujus ardor quicquid attigerit, adurit: ita egerie noxia fummovet infestantes.
EGRESSUM, Excitatorium. Mart. Capell. 9. p. 308.
EGESINUS, [*Ἐγέσινος*] Philosophus, Evandri auditor, cujus meminit Cic. Acad. lib. 2. & 4. 16.
EGESTA, [*ἐγέστα*] civitas in Sicilia quam Æneas condidit, & ab Acestoris matre Egesta sic nominavit. Plin. lib. 31. cap. 6. Hæc nunc Segesta dicitur, præposita ei litera s, ne obsceno appellaretur nomine. Ita Fest. meminit oppidi. Cic. 6. Verr. 72. Oppidum, inquit ille, perverta in Sicilia.
EGESTA, [*Ἐγέστα*] Filia Hippotæ Trojani, quam, ne marinæ belluæ ob petjuriam Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pater impositam naviculæ mist quo fors tulisset: quæ tandem ad Siciliam delata, a Crinifio fluvio in canem converso compressa, Acestoris edidit. V. Serv. in 5. Æn.
EGESTAS. V. EGRO.
EGGYNA, Civitas in Sicilia. Cic. 5. Verr. 103. rectius Engyina. V. ENGUINI.
EGIGNO, Effero, produco. Lucret. lib. 2. 702. Egigni ramos vivo corpore.
EGILIUS, Viri proprium, de quo Cic. 2. de Orat. 277. Egilius homo festivus.
EGINIUM, [*Ἐγίνιον*] Tymphæorum oppidum, Ethiciæ confine etque Tricæ. Author Strab. lib. Geogr. 7.
EGLECPALA, æ. f. Verbum Celticum. Plin. lib. 17. cap. 8. Columbinam terram Galliæ suo nomine Eglecpalam appellant.
EGNATIA, [*Ἐγνατία*] Ptolemæo, Apulorum urbs Ionio pelago, hodie *Juvenatium*, teste Olivario in Melam.
EGNATIA, Nympha in Apulia celebrabatur, a qua & loci nomen, ubi deum cultam fuisse proditum est, in cujus ara lignis superpositis extractisque, ignis sua sponte excitari accendique ab antiquis existimabatur. Plin. lib. 2. miraculi meminit, non autem nymphæ. V. Hesiod. in Theogon. & Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17.
EGNATIUS, Cic. pro Cluent. 135. Cn. Egnatius a Censoribus Senatu motus. De Gente Egnatia V. Fulv. Urlin. Fam. Rom.
EGNATIUS Mecennius, Romanus quidam fuit, qui uxorem, quod vinum bibisset et dolio, interfecit, quumque cædis postularetur, a Romano est absolutus. Author Plin. lib. 14. cap. 19.
EGNATULEIUS, Nom. gent. Rom. Cic. 3. Philipp. 6. L. Egnatuleius Quæstor, cum quarta legionæ ab Antonio ad Octavium defecit. V. Fulv. Urlin. in hac gente.
EGO, mei, mihi, me, a me. [*ἐγώ, ἐγών*] Pron. tractum a Græcis. Ego, in principio narrationis. Ter. And. 1. 1. 8. Ego postquam te emi a parvulo, &c. Cic. 1. Fam. 1. Ego omni officio, ac potius, &c. Semper gravis est incæptio orationis (inquit Donatus) quæ exordium sumit a prænomine Ego.
Emphatice apud Poetas. Vidi ego cum geminas. Sil. lib. 2. 340. V. Drakenb. ad loc. & Brœkh. ad Tib. 1. 4. 29.
Ego sum Æschinus, aperite. Ter. Adel. 4. 4. 24.
Dico ego mihi infidias heri. Ter. Eun. 3. 3. 26.
Sed quid ego? cur me excrucio? Ter. Eun. 5. 3. 15.
Nunc ego & illam scelestam esse, &c. Ter. Eun. 1. 1. 25.
Volo ego adeste hic advocatos nobis, &c. Ter. Eun. 4. 6. 27.
Et quidem ego. Ter. And. 5. 6. 3.
Quis igitur eum ab illa abstraxit, nisi ego? Ter. And. 3. 2. 38.
Imo ego te obsecro. Ter. Eun. 3. 5. 14.
Ego vero. Cic. 11. Att. 7. Quod te excusas: ego vero & tuas causas nosco: & mea interesse puto, te istuc esse. Ibid. Quod rogas, ut in bonam partem accipiam, si qua sint in tuis literis quæ me mordeant: ego vero in optimam.
Ego vero maneo. Ter. Eun. 5. 2. 55.
Ego vero istuc ago. Per ironiam dictum. Ter. And. 1. 2. 15.
Ego, tu: Discretive. Ter. And. 5. 6. 4. More hominum evenit, ut quod sim nactus mali, prius rescisceres tu, quam ego quod tibi evenit boni.
Ego faxim, & ego faciam: Ratio est loquendi sæculi præci, pro fiet, eveniet. Plaut. Capt. prol. 65. Si erit, ego faciam, ut pugnam inspectet non bonam. Et in Aul. 3. 5. 21. Ego faxim multi pretio qui superant equos, sicut viliores Gallicis canteris. Turnebus.
Ego, pro Quod ad me attinet. Sallust. in proem. Catil. Sed multi mortales dediti ventri atque somno, indocti, incultique, vitam sicuti peregrinantes transigere. Quibus profecto contra naturam corpus voluptati, anima oneri fuit. Eorum ego vitam mortemque juxta æstimo. Quasi dicat, Hæc est mea sententia.

Ego ille. V. ILIUM.
Ego sum ille Consul, cui, &c. Cic. 4. in Catil. 2.
Ego idem dixi. Cic. 1. in Catil. 7. Dixi ego idem in Senatu, cædente te optimatum contulisse in ante v. diem Calend. Novemb.
Idem ego. Cic. pro Sylla 20. Atque idem ego neque P. Syllam supplicem ferre, &c. potui.
Egomet. Plaut. Merc. 5. 2. 11. Egomet mihi comes, clavator, &c.
Idem Mostell. 2. 1. 20. Egomet inquam vidi. Ter. Adel. 4. 3. 11.
Egomet narrabo quæ mihi dixti. Cic. 7. Verr. 44. Eam navem nuperegomet vidi Velia.
Vidi egomet. Virg. 3. Æn. 623.
Egomet jam hic ero. Plaut. Stich. 1. 2. 10.
Egomet mecum cogitare, &c. Plaut. Aul. 2. 8. 9.
Egomet, memet verberavi. Plaut. Amph. 2. 1. 60.
Egomet sum hic: animus domi est. Plaut. Aul. 2. 2. 4.
Egomet, pro Solus. Plaut. Amph. 3. 2. 49. Ibo egomet, comitem mihi pudicitiam duxero.
Egomet. Plaut. Pœn. 1. 3. 33. Si nequeo facere ut abgas, egomet abire volo.
Egomet mihi. Cic. 7. Verr. Stant egomet mihi tum modum orationi meæ.
Egomet quoque ejus causa in funus prodeco. Ter. And. 1. 1. 88.
Egone? Ter. Eun. 5. 8. 1. Quid cæptas Thrafo? r. egone, ut Thaimedam, &c.
Egone debacchatus sum in te, an tu in me? Ter. Adel. 2. 1. 31.
Egone quid velim? Ter. Eun. 1. 2. 111. Nunquid vis aliud? p. egone quid velim?
Egone illam? quæ me? quæ illum? Ter. Eun. 1. 1. 20.
Egone istuc dixi unquam? n. ita. Plaut. Bacch. 4. 7. 8.
Egone feram? Plaut. Curc. 1. 1. 10.
Egone, egone? Conduplicatum aliquid habet venustatis in intergendo. Plaut. Pœn. 1. 3. 19. Meum est istuc magis officium, quantum. A. egone, egone? si istuc lepide faxis, &c.
Mihi pulchra fatis est. Plaut. Stich. 4. 1. 4.
Mihi sum. Plaut. Mostell. 4. 2. 4. Mihi molestus ne sis. r. r. vide fastidit finia. d. mihi sum, sic sum.
Mihi tu dederis pallam? Admirative, & negative simul. Plaut. Men. 4. 3. 9. Mihi tu dederis pallam & spinter? nunquam factu reperies.
Mihi esurio, non tibi. Plaut. Capt. Esurice mihi videre. r. mihi quidem esurio, non tibi.
Mihine? Ter. And. 5. 2. 8. Quid istuc tibi negotii est? c. mihine s. ita. c. mihine? s. tibi ergo. Ibid. 3. 1. 19. Quid credas? quonon tibi renuntiata sint hæc sic fore. s. mihine quisquam?
Mihimet. Plaut. Amph. 2. 1. 50. Neque, ita me dii ament, credam primo mihimet Sofæ.
Me vivo. Plaut. Stich. 1. 2. 75. Vosne ego patiar cum mendicis raptas me vivo viris?
Me vide. Plaut. Trin. 3. 3. 79. Nihil de signo quod vereare, r. vide.
Me miseram, Blandimentum mulierum, cum exclamatione quadam. Ter. And. 4. 5. 49. & Adel. 3. 2. 7. Me miseram, quidnam est quod sic video timidum & properantem Getam?
Mene querit? s. verum. Ter. Adel. 4. 2. 4.
MI, **MIHI**, **NOS**. V. suis locis.
EGOVARRI, [*Ἐγοβαρρί*] Hispaniæ populi, in conventu Lucerni dicente Plin. lib. 5. cap. 20. Et deinde conventus Lucernis a flumine Navilubione, Cibarci, Egovarri, cognomine Namarini, & doni, &c.
EGRA, [*Ἐγρα* Stephano] Oppidum Arabiæ, ad sinum Elaniticum.
EGREDIOR, [*ἐγρέδιω*, *ἐγρέδι*] ãdi. ab Ex & Grador compositum & significat Exire. Ter. And. 5. 2. 2. Ude egreditor? Egreditur ea, i. e. De domo ejus. Ter. And. 1. 3. 21.
Egredi ex castris. Cæf. 1. Bell. Civil. 81.
E portu egredi. Cic. 6. Att. 8.
Ex provincia egredi. Cic. 15. Fam. 2. Erat enim magna suspicio Parthos, si ex Syria egredi, atque irrumpere in meam provinciam conarentur, &c.
Extra fines & terminos egredi. Cic. pro Quint. 35. Ibid. 36. Extra cancellos egredi.
Extra præscriptum egredi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Egreditur subito. Ter. Eun. 4. 2. 14.
Egredi pedem e villa. Cic. 13. Att. 16. Quo facilius sustentari non possemus, pedem e villa adhuc egressi non sumus.
Egredi obviam alicui. Liv. 1. ab Urbe. Et 3. Bell. Pnn.
Domo egressus ad bellum. Cic. pro Ligari. 4. Domo est egressus non modo nullum ad bellum, sed ne ad minimam quidem suspitionem belli.
Porta egressus. Cic. 1. Tusc. 13.
Teclis egredi. Ovid. 11. Met. 182.
Urbe egredi. Cic. 2. in Catil. 2. Ipsum egredientem urbe profectum sumus.
Egredi suo officio. Ter. Phorm. 4. 5. 8. Dicat eam dare nos Phormioni nuptum. Et paulo post, Nos nostro officio nihil egressi esse.
A proposito egredi. Cic. de Clar. Orat. 82. Ut egrederetur a proposito mandandi causa, ut delectaret animos, ut permoveret, ut auget rem, ut miserationibus, ut communibus locis uteretur. Egredere i. e. Digredere: quo verbo Cicero frequenter utitur.
Cum accusativo. ut, Terminos egredi. Tacit. 4. Hist. 51. Tanquam terminos atatis, & concessa filio egrederetur. atque ita Plin. Epist. ult.
Absolute etiam sepe invenitur sensu nautico. Cæf. 4. Bell. Ga. 23. Hunc ad egrediendum nequaquam idoneum arbitratus locum &c. Plene Cic. in Vatin. 12. Egredi e navi. Egredi navibus Justin. 2. 8. 3.
EGREDIENS, entis. [*ἐγρέδιων*] Partic. Cic. de Arusp. Resp. 2. Quis egredientem insequi cœpisset. Et 2. Catil. Ipsum egredientem uti profectum sumus. Ter. Heaut. 1. 2. 8.
EGRESSUS, Partic. [*ἐγρέστος*] ut, Rates egressæ. Ovid. 1. Trist. 10. Propert. lib. 1. 20. 18. Sexu

Sexum egressa. Tacit. 16. Ann. 10. Et Quintil. lib. 5. Juvenes nondum scholam egressi.
 Virtus egressa modum. Stat. 10. Theb. 828.
 Tecta altitudinem mœnium egressa. Tacit. 3. Hist. 30. 4.
 Cum Senatum egressum vidi ad complectendum conservatorem suum. Cic. in Pison. 52.
 An tu egressus porta Capena. Cic. 1. Tusc. 13.
 EGRESSUS, ūs. m. [ἐξέσσυς] Cic. in Pison. 31. Itaque credo, si minus frequentia sua vestrum egressum ornando atque celebrando.
 Dare egressus. Ovid. 2. de Arte Am.
 Tentare egressus. Sen. Agam. 10.
 Rarus egressu Cæsar, domo, aut hortis clausus, ad ludicra Cîrci ventitabat. Tacit. 15. Ann. 53. 1.
 Egressus, pro Egressione, seu Digressione, aut Parecbasi. Tacit. 4. Ann. Annales nostros cum scriptura eorum contenderit (i. e. contulerit) qui veteres populi Romani res composuere. Ingentia illi bella, expugnationes urbium, fusos captosque reges, aut discordias Consulium adversus Tribunos, agrarias frumentariasque leges, plebis & optimatum certamina libero egressu memorabant. Nobis in arcto & inglorius labor. Quintil. lib. 4. cap. 3. Parecbasin Græci vocant, Latini egressum, vel egressionem.
 EGRESSIO, Idem quod Egressus. maxime apud Vulg. Interpr. S. S.
 GREGIUS, Adj. [ἐξελθῶν, ἐκλογισμῶν, ἐκτέροχθῶν] Excellens: quasi Ex toto grege electus, inquit Festus cum Donato in Hec. 1. 1. 9. ut, Egregius juvenis, Plin. Epist. 246.
 In bellica laude egregius. Cic. de Clar. Orat. 84.
 In procuratione civitatis egregius. Cic. 1. de Orat. 215.
 Lingua egregius. Sil. lib. 5. de Corvino.
 Animæ egregiæ. Virg. 11. Æn. 24.
 Author egregius. Virg. 10. Æn. 778.
 Color egregius, integra valetudo. Cic. 2. de Fin. 64.
 Corpus egregium. Hor. 1. Serm. 6. 67.
 Decus egregium. Sil. lib. 4.
 Domus egregiæ. Hor. 2. Serm. 3. 24.
 Exercitatio egregia. Cic. 3. de Fin.
 Facies egregiæ. Lucret. lib. 5. 1169.
 Facinus egregium audere. Liv. 8. 24.
 Forma egregia. Ter. And. 1. 1. 45. i. e. eminenti, præstantique, inquit Donat.
 Gens egregia. Virg. 1. Æn. 445.
 Indoles egregia & præclara ad dicendum. Cic. 1. de Orat. 131. In vobis egregiam quandam ac præclaram indolem ad dicendum esse cognovi.
 Labor egregius. Sen. Troad. 1. 2.
 Laudem egregiam referre. Virg. 4. Æn. 93.
 Memoria egregia. Tacit. 4. Ann. 12.
 Operam egregiam dare alicui. Cic. 4. Att. 3.
 Opus magnum & egregium. Cic. 1. de Nat. Deor. 101.
 Os egregium. Virg. 4. Æn. 150.
 Pax egregia. Claud. in Nupt. Hon. 333.
 Progenies egregia. Virg. 7. Æn. 258.
 Saporis egregii oleum. Columel. lib. 5. cap. 8.
 Virtutes egregiæ. Catul. in Argon. 62. 348.
 Compar. Lucret. lib. 4. 468.
 Nam nihil egregius quam res secernere apertas
 A dubiis. Sed antiquum est, ab Egrex. q. V.
 Superl. Cat. apud Prisc. lib. 3. & Gell. 14. 5.
 Egregium publicum, peculiari usu, est Decus vel Bonum publicum. Tacit. 3. Ann. 70. Capito insignitor fama fuit, quod humani divinique juris sciens, egregium publicum & bonas domi artes dehonestavisset. V. Colerum ad loc. Pet. Fab. Semestr. 20. 12. & Sulp. Sever. Hist. Sacr. lib. 2. fin.
 Egregia, substantivè, pro Virtutibus. Tacit. 14. Ann. 60. Postquam cuncta scelerum suorum pro egregiis accipi videt.
 EGREGIE, Adv. [ἐξελθῶν] Excellenter. Plin. in Paneg. 61. Egregie Cæsar, quod lachrymas parentum vectigales esse non pateris. Quasi dicat, Pauci sic facerent.
 Egregie præter. Ter. And. 1. 1. 31. Horum ille nihil egregie præter cætera studebat. Ubi Donatus, Hic Egregie, Valde, nimis, significat. Non est ergo ad laudem positum, hæc inquit, ut cætera similiter studebat.
 Egregie chara. Ter. And. 1. 5. 38. Cic. 15. Fam. 14. Sed tamen quod ab eo egregie diligere sensi multo amicior ei sum factus.
 Cordatus homo. Cic. 1. de Orat. 198.
 Fidelis. Cic. 1. Q. frat. 14.
 Fortis & bonus Imperator. Cic. 2. de Orat. 268.
 Gratus. Cic. 2. Att. 22. Quod egregie non modo iis qui utuntur opera, sed etiam in vulgus gratum sentimus.
 Factum. Hor. 2. Serm. 5. 106. Egregie facta ferramenta. Cic. 6. Verr. Gestæ res. Perf. 6. Sat. 49.
 Instructa & armata classis. Liv. 6. Bell. Pun.
 Loqui Græce. Cic. 2. de Fin. Quum uterque Græce egregie loquatur.
 Munitum oppidum. Cæs. 2. Bell. Gall. 29.
 Natus ad miseriam. Ter. Heaut. 3. 1. 11.
 Pingere egregie. Cic. de Clar. Orat. 257. Præsertim quum pauci pingere egregie possint, aut fingere.
 Placere valde & Egregie alicui. Cic. 14. Att. 22. Dolabellam valde placere tibi video, mihi quidem egregie.
 Subtilis scriptor atque elegans. Cic. de Clar. Orat. 35.
 REGIATUS, ūs. m. Dignitas Sequioris ævi. V. l. 3. Cod. Theodof. le Cohortal. princ. cornicular. Du Fresne Gloss. Guther. de Offic. Dom. Aug. 1. 4.
 REGX, egis. Egregius, Eximius, Isidor. Gloss.
 REGSUS, V. EGREDIOR.
 REGTUS, & Adgretus, ait Festus, ex Græco sunt ducta, a surgentio & proficiscendo: Unde & Nyctegresia, quasi Noctifurgium. Ibi Dacer. V.
 REGTURI, Alpinorum populi enumerantur a Plin. lib. 3. cap. 20.
 REGULA, æ. Genus sulphuris, lanis suffitu molliem candoremque inlucens. Plin. lib. 35. cap. 15. Tertio quoque generi unus tantum est

ufus ad suffindas lanas, quoniam candorem tantum molliemque confert. Egula vocatur hoc genus.
 EGURGITO, [ἐπιεργίζω] ære. significat Exhaustio. Plaut. Epid. 4. 2. 12. Atque argentum egurgitem domo profum. adde Nonium 2. 265.
 Perdam & stulte consumam ingentes summas. β. H. St.
 EGURGITATIO, apud Augustin.
 EGURGITATOR, apud Hieron.

E H E

EHEM, [εἴ] Interjectio est ejus qui commotus sit nova re aliqua. Ter. Adel. 3. 3. 19. Ehem, Demea, haud aspexeram te: quid agitur? Idem Eun. 1. 2. 6. Quis hic loquitur? ehem, tunc eras hic mi Phædria?
 EHEU, [εἴ] Lamentantis, & lachrymantis interjectio. Ter. Heaut. 1. 1. 31. Quæro quid de te tantum meruisti? m. eheu. c. ne lachruma: atque istuc quicquid est, fac me ut sciam.
 Eheu conditionem hujus temporis. Cic. Anteq. iret in exil. 30.
 Eheu quid volui misero mihi. Virg. 2. Ecl. 58.
 EHO, Interjectio vocantis & quærentis responsum, perinde ac si diceremus, O dic, vel o dic mihi, Græce ὦ εἴπῃ vel ὦ εἴπῃ μοι. subauditur enim verbum Dic, vel Veni, vel aliud simile. Ter. Hec. 2. 2. 25. Quæ res te facere id prohibet? eho, nunquidnam accusat virum?
 Eho, Conturbatæ mentis interjectio. Ter. And. 4. 5. 41. d. coactus legibus eam uxorem ducet. m. eho obsecro, an non civis est? Ter. Heaut. 3. 2. 22. Nonne accedam ad illos? c. eho quæro una accedundi via est.
 Animadversionem in se poscentis, aut repente cementis. Ter. And. 4. 5. 9. Eho Myfis, puer hic unde est? quisve huc attulit?
 Admirantis. Ter. And. 3. 2. 20. Eho an tute intellexti hoc affimulari? Ibid. 5. 4. 49. Propero ad filiam. eho mecum Crito. Hic admiratio est intentionis ad id quod dicturi sumus.
 Interrogantis. Ter. Heaut. 3. 2. 26. Eho quæro, laudas qui heros fallunt?
 Intentionem audientis exposcens. Ter. And. 4. 1. 42.
 Eho, dic mihi, si omnes conjectum hunc in nuptias Inimici vellent, quod nisi hoc consilium, darent?
 Vocantis. Plaut. Mostell. 3. 2. 155. Eho, istum puer circunduce hæce adeis, & conclavia.
 Eho tu impudens. Ter. And. 4. 2. 27. Et Eun. 4. 4. 24. Eho tu num ego te?
 Eho, tu Glycerium hinc civem esse ais? Ter. And. 5. 4. 5.
 Convocantis, cum quadam celeritate. Plaut. Merc. 1. 77.
 EHODUM, similiter Interjectio vocantis & simul quærentis ut respondeat vel aliquid aliud fiat, Græce ὦ εἴπῃ μοι, vel εἴπῃ μοι.
 Ter. And. 1. 2. 3. Dave? d. hem, quid est? s. ehodum ad me.
 Ehodum, bone vir, quid agis? Ter. And. 3. 5. 10. V. Donat.
 Vocantis est cum indignatione amara. β. H. St.
 Ehodum dic mihi. Ter. And. 2. 1. 24. Hic, Dic mihi, exprimitur, quod intelligitur superioribus exemplis.

E J

EID. APR. Idus Aprilis. EID. MAR. Idus Mart. EIM. & EIMO. Eiusmodi.
 EĪ, datus ab Is, ea, id; aliquando habet qualitatis vim. Ter. And. 1. 5. 29. Eine ego ut adverter? h. e. Tali, tam bono. In metro ple- runque monosyllaba dictio est, sicut Cui & huic: licet quandoque etiam duarum syllabarum reperiatur, ubi e modo corripitur, modo producitur. Juven. 14. Sat. 122.
 — juvenes hortantur ut illam
 Ire viam pergant, & eidem incumbere sectæ. Lucret. lib. 6. 674.
 Scilicet & fluvius, qui visus maximus ei. V. 1 s. f. l.
 EJA, [εἴ] Adverbium est Correctionem aliquando significans. Ter. Eun. 5. 9. 35. Peristi. g. aja, haud sic decet. Idem. Hec. 2. 2. 8. Nunc video in illarum potestate esse te. p. aja vero.
 Eja, ne. Ter. Phorm. 3. 2. 23. Eja, ne parum leno fies, nunquid hic confecit?
 Eja, ut. Ter. Heaut. 5. 5. 19. Non possum pater. ch. aja ut elegans est.
 Eja, Reprehendentis. Plaut. Merc. 5. 4. 38. Pergin' tu autem aja superbe invehere?
 Eja, Hortantis. Plaut. Epid. 2. 2. 77. Eja vero age dic.
 Eja autem? Repetentis. Plaut. Amph. 3. 2. 19. Inimicos ausa sum semper obtuerier. l. aja autem inimicos?
 Eja, aja. Plaut. Perf. At pol multi esse ita sciunt. p. aja. s. aja.
 Eja, In principio epistolæ positum. Plin. Epist. 94. Eja tu, quum proxime res agentur, &c.
 Eja age rumpe moras, quo te spectabimus usque? Virg. 4. Æn. 569.
 EJACULATOR, [ἐξακροντιζῶ] āri. dep. vel, EJACULO, activ. Idem quod Longe vel Eminus jaculari. Plin. lib. 37. cap. 9. Species & colores arcus cœlestis in proximos parietes ejaculatur. Gell. lib. 16. cap. 19. Se in salum ejaculaverat.
 In altum ejaculatus. Ovid. 6. Met. 259.
 Repentinas ejaculatus aquas. Ovid. 1. Fast. 270.
 Fistula aquas ejaculatur. Ovid. 4. Met. 124.
 EJACULATIO, ōnis. f. Veget.
 EJACULATOR, ōris. m. Idem.
 EJECTAMENTUM, EJECTIO, EJECTIVUS, EJECTO. V. EJECTIO.
 EJERO & Deriv. V. EIURO.
 EJICIO, [ἐκβάλλω, ἐβάλλω] ěre. Proprie est Excludere, & quasi Extra jacere.
 Ejicere & excludere. Cic. 14. Fam. 3. Ejicere nos magnum fuit, excludere facile est.
 Expellere, exterminare, ejicere. Cic. pro Milon. 102. Hæc tantæ virtus ex hac urbe expelletur, exterminabitur, ejicietur?
 Admittere & ejicere contr.
 Turpius ejicitur, quam non admittitur hospes. Ovid. 3. Trist. 7.
 Retinere & Ejicere, contraria. Cic. pro Milon. Memoriam Milonia retinebitis? ipsum ejicietis, & erit dignior locus, &c.
 B b 3 Ejicere

Ejicere foras. Ter. Adel. 1. 2. 29. Lucret. lib. 4. 915.
 Ejicere foras ædibus. Plaut. Afin. 1. 2. 1.
 Ejectus hinc. Ter. Eun. 2. 2. 45. — Hoc nunc dices,
 Ejectos hinc nos; omnium rerum heus vicissitudo est.
 Ejicere e vel ex Senatu. Cic. de Senect. 42. Invitus quidem feci, ut
 fortissimi viri T. Flamini fratrem C. Flamini e Senatu ejicerem.
 Idem pro Cluent. Ejectus ex Senatu a Censoribus.
 Ejicere aliquem a suis diis penatibus. Cic. pro Quint. 62.
 Ejicere in exilium. Cic. in Parad.
 Arenæ in litus ejectæ. Ovid. 11. Met. 615.
 Extrudere & ejicere in viam. Cic. 2. de Orat. 234. Atqui, inquit Ju-
 lius, non nimium liberale hospitium meum dices: nam te in viam,
 simul ac perpaululum gattaris, extrudam & ejiciam.
 Ejicere navem in terram. Cæs. 3. Bell. Civil. 28.
 Raris ejecta. Ovid. 7. Epist. 172.
 Ejicere se in agros. Liv. 6. Cic. 7. Verr. Jam sese in terram e navi
 ejecerat.
 Ejicere sese ex oppido vel silvis. Liv. 8. Bell. Pun. Frequentes ex
 oppido sese ejecerant.
 Se ejicere, suosque secum educere. Cic. 1. in Catil. 30.
 Ejectus e mari. Plaut. Rud. 2. 7. 4.
 Ejectus apud Andrum navi fracta. i. e. Naufragium passus est. Ter.
 And. 5. 4. 21.
 Ejicere animum patris de aliquo. Ter. Heaut. 5. 2. 2.
 Ejicere ex animo amorem inquit. Cic. pro Rosc. Amer. 53.
 Ejicere animi mollitiem. Ter. Eun. 2. 1. 16. Ejiciunda hercle hæc
 mollities animi, nimis me indulgeo.
 Ejicere ex animis memoriam alicujus. Liv. 8. Bell. Pun.
 Ejiciam ex eis crepitum polentarium. Plaut. Curc. 1. 3. 16.
 Ejicere dicitur mulier, subaudi Partum. Ulpian. in l. Si servus servum.
 §. Si mulier pugno. D. Ad legem Aquiliam, Si mulier pugno, vel
 equa ictu a te percussa ejecerit: Brutus ait Aquilia teneri quasi rupte.
 ἐκπέπρωσα, unde Vulva ejectionis.
 Ejectum, Extensum Nonio. Virg. 10. Æn. 894.
 — ejectoque incumbit cernuus armo.
 Ejectus, Projectus, nullo funere elatus. Cic. in Pison. 19. Ab
 hoc ejecto cadavere quicquam mihi opis expectabant. Idem pro Rosc.
 Amer. 6. Damnatus & ejectus. Dixit idem in Pison. 82. Abjectum
 hoc cadaver.
 Eicit, pro Ejicit: Eicit autem dissyllabum est, ut Reice apud Virg.
 3. Ecl. 96.
 Tityre pascentes a flumine reice capellas. Lucret. lib. 3. 890.
 Nec radicatus e vita se tollit, & eicit. Idem lib. 4. 1267.
 Eicit enim sulci recta regione, viaque Vomere, &c.
 ΕΙΨΤΟ, [εἰψω] Ære. frequent. Plaut. Merc. 1. 111. Ne hic te
 opprimeret imprudentem, atque ejectaret.
 Avenas ejectare. Ovid. 5. Met. 352.
 Cruorem manantem ex ore ejectare. Sil. lib. 10. 277.
 Favilla ejectata. Ovid. 2. Met. 231.
 ΕΙΨΤΙΟ, Ænis. f. [εἰψτή] Cic. 2. Att. 18. Sed mortem & ejectionem,
 quasi majora timemus, quæ multo sunt minor.
 ΕΙΨΤΙΟΝΑ, Ænis. f. Marcell. Empir. cap. 10.
 ΕΙΨΤΙΟΝΑ, Ænis. f. apud Sidon.
 ΕΙΨΤΙΟΥΣ, Adj. [εἰψτή] ut, Vulva ejectionis. Plin. lib. 11.
 cap. 27. Vulva ejecto partu melior quam edito: ejectionis vocatur illa,
 hæc porcaria.
 ΕΙΨΤΑΜΕΝΤΟΝ, [εἰψτή] pro Excremento, vel Re ejecta. Tacit.
 de Germ. 45. Diu quietiam inter cetera ejectionis maris jacebat.
 De succino loquitur. Eriam Apul. Apol. p. 297.
 ΕΙΨΤΟΣ, Ænis. m. Lucret. lib. 4. 957.
 Altior, atque foras ejectionis largior ejus,
 Et divisor inter se, ac distractior intus.
 ΕΙΨΤΟΣ, a, um. Partic. V. in ipso v. Ejecta, Absolute apud Juriscon-
 sultos dicuntur, Quæ vel levandæ navis gratia mari committuntur, do-
 nec fors ea salvata restituat: vel quæ incendii causa sub diem emit-
 tuntur priori domino, qui ea abjecit restituenda, ut qui animo ea
 possidere interim non desistit, ut vulgatis legibus sub titulo ad leg.
 Rhod. de jact. & de acquir. rer. domin. constat.
 ΕΙΨΤΑΕΔΡΟΝ, [εἰψτή] Figura est solida, quæ triangulis viginti
 æqualibus & æquilateris continetur Euclid. 2. Element. & 13. Probl. 4.
 Vicenorum fessuum exponit Bud. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Scribitur
 & Icofaedrum.
 ΕΙΨΟΝ, Ænis. [εἰψή] Locus est in Taurica Cheronefo, cujus meminit.
 Plin. lib. 6. cap. 6.
 Stephano item Eion, Oppidum est Macedoniae juxta Pieriam, quæ alio
 nomine Amphipolis dicitur.
 ΕΙΨΟΝΕΣ, [εἰψή] Vicus quidam erat, quam ejectionis incolis Mycenæi
 navium receptaculum instituerunt: quo deinde vastato, ne statio quidem
 ipsa manet. Hæc Strabo lib. 8.
 ΕΙΨΟΝΕΥΣ, [εἰψή] Unus e Græcorum princip. qui ad Trojam pro-
 fecti sunt ab Hectore interfectus, teste Homero.
 Alter fuit ejusdem nominis Thrax, & pater Rhœgi regis, qui noctu
 a Diomede & Ulyssæ interfectus est, eod. Hom. teste, lib. 10. Iliad.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, [εἰψή] Ære. est Voce sublata flere:
 quod magis mulierum est proprium. Plaut. Aulul. 2. 4. 39. Quinam
 homo hic ante aedes nostras, ejulans conqueritur mærens? Cic. 2.
 Tusc. 19. Ipsum enim Herculem viderat in Oeta magnitudine dolo-
 rum ejulantem.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, Ænis. f. [εἰψή] Ploratus rationis expers. Plaut.
 Capt. 2. 1. 7. Ejulatione haud opus est, oculis multa misera cuditis.
 Lugubris ejulatio. Cic. 2. de Legib. 59. V. LUGEO.
 Virilis ejulatio. Hor. Epod. 10. 17.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, Ænis. m. [εἰψή] Idem. Cic. de Arusp. Resp. 39.
 Non sunt illi ejulatus & gemitus Philoctetæ, &c. Idem 2. Tusc. 55.
 Ingemiscere nonnunquam viro concessum est, idque raro: ejulatus
 vero ne mulieri quidem.
 Hunc ejulatum quem gemis, cuncti gemunt. Sen. Oeth. 74.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, Apul.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, Ære. frequent. Lucil.

ΕΙΨΟΝΟΝ, Adj. Debilis, gracilis, lægvidus, & valde junceus.
 Varro 1. de R. R. cap. 31. Ejuncidum enim farmentum propter in-
 firmitatem herile.
 Mulier ejuncida. Varro 2. de R. R. cap. 10. Audii te dicere,
 quum in Liburniam venisses, te vidisse matresfamilias eorum,
 afferre ligna, & simul pueros quos alerent, alias singulos, alias bi-
 nos, quæ ostenderent fœtas nostras quæ in conopeis jacent dies
 aliquot, esse ejuncidas ac contemnendas. Sic enim legunt docti.
 ubi codd. Lenuncidas, Lenuncidas, vel Luridas mucidas, vel Leni-
 mucidas.
 Vitis ejuncida. Plin. lib. 17. cap. 22. Aliàs festinatione pariendi gra-
 cilis & ejuncida, ni cohibeatur castigatione tali, in fœtum abeat tota.
 Ubi vulgo legitur Emucida. Est autem Vitis ejuncida, Gracilis, lan-
 guida, debilis, macra.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, Ære. Plin. lib. 17. cap. 22. Vitis ejuncescit. Ita Har-
 duin. olim Evanescit. V. ipsum ad loc.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, & ΕΙΨΟΝΟΝ, [εἰψή] Ære. Est quod vulgo di-
 citur Renuntiare. Plin. lib. 1. Epist. penult. Et quasi ejurato magistra-
 tu privatum me facerem.
 Ejurare judicem, pro eo quod, Recusare judicem, barbare dicitur
 vel tanquam Jurejurando testari se recusare. Cic. 5. Verr. 138. Ne
 gotiatores putant esse turpe id forum sibi iniquum ejurare, ubi nego-
 tiantur: Prætor provinciam suam totam sibi iniquam ejurat. Cic. 2.
 de Orat. 185. Placet etiam mihi illud Scipionis illius qui T. Grac-
 chum percussit, quum & M. Flaccus multis probris objectis P. Mucium
 judicem tulisset, Ejuro, inquit, iniquus esse. quum esset admodum
 muratum, Ah, inquit, p. c. non ego mihi illum iniquum ejuro, ve-
 rum omnibus. Quo loco non desunt qui legant Dejero.
 Imperium ejurare. Tacit. 3. Hist. 68. 7. Prævenerat rumor, ejura-
 ab eo imperium.
 Liberos. Sen. Consol. ad Marc. cap. 19.
 Magistratum ejurare. Tacit. 12. Ann. 4. i. e. Deponeat.
 Militiam. Plaut. apud Festum in Ejuratio.
 Pompam diaboli, ap. Ecclesiasticos. Tu si diaboli pompam ejerast
 Tertull. de Idol. c. 18.
 Ejurare bonam copiam, est Jurare sibi copiam non esse æris alie
 dissolvendi. Cic. 9. Fam. 16. Tu autem quod mihi bonam copiam
 ejures, nihil est. Tum enim quum rem habebas, quæsticulis te f-
 ciebam attentiosem. Unde apud Varr. 6. de L. L. extr. Restitue-
 dum verbum putaverim, quod unius literæ ademptione omnem sensu
 gratiam perdidit. Sic enim ait, Liber qui operas suas in servitute p-
 pecunia quam debeat dat, dum solveret, nexus vocatur, ut ab æ-
 Oberatus. Hoc C. Popilio rogante, Sylla Dictatore sublatum, i-
 fieret, & omnes qui bonam copiam jurarent, ne essent nexus dissol-
 luti. Quod multo planius erit, si ejurarent, legas, ut sit sensus
 Si jurejurando negarent sibi facultatem dari eo se ære liberandi, atq-
 mecum sentit Manutius ad loc. Cic. laud. Victorious contra Cicer-
 nem ex Varrone corrigi malit.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, vel ΕΙΨΟΝΟΝ, Jct. in Dig.
 ΕΙΨΟΝΟΝ, [εἰψή] Nomen indeclinaabile, compositum ex Ejus-
 Modi. Ter. And. 1. 1. 66. Nam qui cum ingenis conficitur ejus-
 modi, &c. Cic. 1. Acad. Nihil enim ejusmodi celare possumus.
 Genus belli est ejusmodi quod maxime vestros animos excitare atque i-
 flammare debet. Cic. pro Lege Manil. 6.
 Ejusdem modi: cui opponitur Dissimilis. Cic. 4. Acad. 77. Alios d-
 similes, alios ejusdem modi mundos esse.

E L A

EL. Elata, Elatus. EL. EST. Elata est.
 ELABOR, [εἰλαβή] Æbi. Effuge
 Virg. 2. Æn. 526.
 Ecce autem elapsus Fyrrhi de cæde Polites. Cic. 10. Fam. 24.
 Magno cum dolore parricidarum elapsus sum iis.
 Elabi & abire. Cic. 1. de Divin. 46. Nam quum dormienti ei sol-
 pedes visus esset, ter eum scribit frustra appetivisse manibus, quæ
 se convolvens sol elaberetur & abiret.
 Excidere casu aliquo & elabi. Cic. 1. in Catil. 16. Idem pro I-
 mo sua, 104. Ex isto ore, religionis verbum excidere aut eli-
 potest, &c.
 Cum vinculis elapsus. Stat. 6. Theb. 884.
 Pugnam, aut vincula elapsi. Tacit. 1. Ann. 61.
 Custodias Vitellii elapsum. Tacit. 3. Hist. 59.
 Elabi, de, vel e, live ex manibus. Cic. 1. Att. 13. Elapsus e soc-
 manibus ac ferro. Idem pro Muren. 85.
 Elapsus ex prælio. Cæs. 5. Bell. Gall. 36.
 Elabi inter tela & gladios alicujus. Liv. 1. 53. Et lib. 8. Bell. P-
 Elabi inter tumultum.
 Sinuoso flexu elabi. Virg. 1. Georg. 244.
 Memoria elabi. Author ad Heren. lib. 3.
 Elabi ex criminibus. Cic. 4. Verr. 142. Idem 3. Verr. Idcirco te
 hoc crimine elapsum esse arbitrare?
 Elabi suspitione. Cic. 3. Verr. 102. Satis te elapsurum omni sus-
 pitione arbitrare, si quibus pecuniam credebas, iis expensum r-
 ferres?
 Ex confessione incitæ suæ non potuit urbanus elabi. Quin-
 lib. 2. cap. 11.
 Elabitur mos & disciplina de manibus. Cic. pro Flacc. 15. O mort-
 præclarum, disciplinamque quam a majoribus accepimus, siquid
 teneremus: sed nescio quo pacto de manibus elabitur.
 Elabitur assensio. Cic. 1. Tusc. 25. Sed nescio quo modo dum le-
 assentior: quum postea librum, & mecum ipse de immortalitate
 morum cœpi cogitare, assensio illa omnis elabitur.
 ELAPUS, [εἰλαβή] Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Qui
 quum ex utero elapsus excidit.
 Anguis elapsa ex oculis hominum. Liv. 6. Bell. Pun.
 Animi elapsi corporibus. Cic. in Somn. Scip. 22. Nam eorum an-
 qui se corporis voluptatibus dederunt, &c. corporibus elapsi
 cum terram ipsam volutantur.

Liber elapsus dicitur Quintiliano, qui præ festinatione excidit. V. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Spes elapsa. Plaut. Capt. 3. 5. 101.
 Verba elapsa reprehendere. Ovid. 11. Epist. 53.
 Vita. Lucret. lib. 3. 971.
 Imperfecta tibi elapsa est, ingrataque vita.
LAPSIO, Jct. in Dig.
LABYLIS, apud Sidon.
LABŪRO, [Φιλοπνία, ἐκπνία, ἐπιεργάζομαι, πειεργάζομαι] Ærc. Summo labore & diligentia eniti, conari. Cic. Nihil mihi ita elaborandum est, quam ut consilia nemo intelligat.
 Elaborare & elucubrare. Cic. de Clar. Orat. 212. Deinceps inde multæ quas non minus diligenter elaboratas etiam quam elucubratas afferebamus.
 Elaborare & efficere. Cic. 9. Fam. 16. Sed tamen quicquid elaborari aut effici potuerit ad istorum benevolentiam conciliandum & colligendum, summo studio me consequutum esse, &c.
 Eniti & elaborare, ut. Cic. 16. Att. 18. Apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, elabora, vel potius eblandire, effice, ut Plancus quem spero optimum esse, sit etiam melior operæ tua.
 Elaborare ut profis alicui. Cic. 2. de Orat. 295. Non tam ut profim caulis, elaborare soleo, quam ut nequid obsum.
 Elaborare ad iudicium alterius. Cic. 1. de Fin. Sed neque tam docti tunc erant, ad quorum iudicium elaboraret.
 Ex tempore elaborare. Cic. de Petit. Conf. 20. Tamen ex tempore elaborare ejus causa cui debent & volunt, facile possunt.
 De industria, non ex insidiis, sed aperte ac palam elaborare. Cic. in Orat. 38.
 Elaborare in re. Cic. 1. Off. Ad quas igitur res aptissimi erimus, in his potissimum elaborabimus.
 Elaborare in disciplinis, & illis studere. Cic. 1. Verr. 30. Si optimis a pueritia disciplinis atque artibus studuisses, & in his elaborasses: si, &c.
 Elaborare in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 8. p. 158. *Burm.*
 In literis elaborare. Cic. de Senect. 26.
 Desudare & elaborare in re aliqua. Cic. de Senect. 38. Hæ sunt exercitationes ingenii, hæc curricula mentis, in his desudans atque elaborans, corporis vires non magnopere desidero.
 Contentione & dimicatione in aliqua re elaborare. Cic. 2. Fam. 5.
 In re aliqua separatim elaborare. Cic. 1. de Orat. 9.
 Elaborare aliquid, pro Artificio excolere. Plin. lib. 34. cap. 3. Sic Elaborata ars apud eundem lib. 25. cap. 12.
 Elaborare saporem dicuntur epulæ. Hor. 3. Carm. 19.
 Instituire & elaborare orationem. Cic. pro Cœl. 45. Oratio & bonis artibus instituta, & cura & vigiliis elaborata.
 Elaborari dicitur locus, qui adificiis ornatur. Plin. Epist. 17.
LABORATUS, [ἐπιεργασμένος] Partic. Cic. de Clar. Orat. 26. Hæc est a Græcis elaborata dicendi vis atque copia. Cic. pro Lege Manil. Statueremque nihil huc nisi perfectum ingenio elaboratum industria afferri oportere.
 Ars elaborata. Plin. lib. 25. cap. 12.
 Concinnitas elaborata. Cic. in Orat. 84. Ne elaborata concinnitas, & quoddam aucupium delectationis manifesto deprehensum appareat.
 Curriculum industriæ alicujus elaboratum. Cic. 7. Philipp. 7. Omne enim curriculum industriæ nostræ in foro, in curia, in amicorum periculis propulsandis elaboratum est.
 Imperio elaborato a parentibus. Justin. lib. 1. de Nino juniore. i. e. Magnis laboribus quaesito & parto.
 Munus. Cic. 13. Att.
 Res non elaboratus. Hor. Epod. 14. 12.
 Qui per sepe cava testudine flevit amorem
 Non elaboratum ad pedem.
 Ornati & elaborati versus. Cic. in Orat. 36. Omnes apud hunc ornati elaboratique sunt versus.
LABORATIO, Ænis. f. [ἐκπνότης] Author ad Heren. Aliquid sine laboratione & operæ consumptione invenire.
LABORATUS, Ænis. m. Idem. apud Apul.
LABOTAS, [Ἰλασσός] Strabeni fluvius est, per Antiochiæ campum, qui Pagris subjacet, fluens. V. lib. 16.
LABŪRA, Æ. vel ut apud Festum legitur, **ELACATRNA**, Genus falsamenti, quod appellatur vulgo *Malantraea*. Columel. lib. 8. cap. 17. Eum scombri charcharique, & elacate ventriculo: & ne per singula numerem falsamentorum omnium purgamenta, &c.
LABŪRUM, [Ἐλαστέριον] Mons Thessaliæ, Jovis Elacatei templum habens. Stephan.
LACTESCO, [ἐλασσοποιεῖν] Ære. h. e. In albedinem lactis converti, & lacteum colorem præ se ferre. Plin. lib. 20. cap. 21. Mirum, quam radice ea addita addensari sub dio, atque elactescere. Ex vetusto codice legitur *Lactescere*.
LA, [Ἐλαία] Urbs est Asiæ in Æolia, Pergameorum navale, quæ Sidænis nominata fuit, posita a Menestheo.
 Et alia urbs Elea Italiæ, quæ E simplici scribitur, unde dicuntur Eleata vel Elitæ: illi vero, Elaitæ. V. f. l.
 Et & Elæa Phœnicum urbs inter Tyrum & Sidonem, tanquam amicorum.
 Fraterea Elæa navale Bithyniæ juxta Myfiam.
 Ostremo & lacus quidam Æthiopiæ, & hoc nomine tres insulæ. Stephan. de Urbibus.
LÆMPORIA, [Ἐλαίμπορις] Olei coemendi cura. I. ult. §. 19. ff. de iun. & hon.
LÆDDES, [Ἐλαϊδές] Oleaginum, unguinosum. Cels. 5. 24. 2. & 26. 20.
LÆGĀRUM, [Ἐλαϊόλαρον] Apic. 7. 3.
LÆMŌLŌCHE, [Ἐλαϊομύλον] Herba Ibisus sive Bismalva. Apul. de herb. cap. 38.
LÆMELI, [Ἐλαϊόμελι] Olei species, e quodam arboris caudice mans in Syriæ Palmyris, melle crassior, sapore dulci. Ejus naturæ & vires vide apud Dioscor. lib. 1. cap. 37. Plin. l. 15. c. 7. extr. l. 16. lib. 3. cap. 4. Elæomeli, quod in Syria ex ipsius oleis manare videmus, sapore melleo, non sine nausea, alvum emollit.

ELÆŌN, [Ἐλαίων] Latini Oleum vocant.
ELÆŌN, [Ἐλαϊόν] Olivetum, item Cella olearia. Tertull. adv. Marc. 4. 39. Ad noctem in Elæonem sedebat.
ELÆONIS, [Ἐλαϊόνος] Curator oleo coemendo. Arcad. l. ult. D. de munerib. & honor. Cura quoque emendi frumenti, olei. Nam harum specierum curatores, quos *στῆνῶνες* & *ἐλαϊῶνες* appellant, creari moris est.
ELÆOPHYLLUM, [Ἐλαϊοφυλλον] Diosc. 3. p. 140.
ELÆOTHESIUM, [Ἐλαϊοθήσιον] Latine Uinctorium, & sumitur pro *Lo-*co ubi unctores corpora ungeri solebant post lavationem. Vitruv. lib. 5. cap. 11.
ELAGABALUS. V. **HELIOGABALUS**.
ELAIS, Una ex tribus filiabus Anii, Apollinis & Rhoëo filii, quæ quicquid tangebant, in triticum, vinum ac oleum statim vertebatur. Author Cæli. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 15.
ELAINOS, [Ἐλαῖνον] Montis nomen, prope Phigaliam Arcadiæ urbem, stadiis plus minus triginta, in quo Cereri factum antrum quam *Μελαων* cognominant, i. e. Nigram, pullatamve. Hæc Cæli. Rhodig. lib. 15. cap. 31.
ELAITICA Præfectura, [Ἐλαίτης νομός] Una est ex Ægypti præfecturis, ad dextram Canopicæ fossæ, a fratre primi Ptolemæi appellata: non ab heroe, ut quidam volunt, e quibus est Artemidorus. Verba sunt Strab. lib. 17.
ELAITICUS Sinus, [Ἐλαίτικον κέλυκος] Cui ex adverso Lesbiorum insula confurgit. Strab. lib. 13. Post Cumam, inquit, sunt Adæ, deinde post stadia XL promontorium nomine Hydra, quod ad adversum promontorium Hermatuntem, Elaiticum sinum efficit. V. & lib. 12. ubi de eo fit mentio.
ELAMITÆ, [Ἐλαμίται] Dicti sunt Persarum principes, ab *Elam* silio *Sem*, ut ait Josephus. 1. 14. conf. Reinec. Hist. Jul. Vol. 2. f. 14. seqq. Strictius autem sumpti Elamitæ Parthis opponuntur. Efr. 4. 9. Act. 2. 9.
ELANA, [Ἐλανα] Urbs est in altero recessu Arabici sinus, qui apud Gazam est, nomine Elaniticus. V. Strab. lib. 16. Al. Læana & Elana. unde Elanitæ q. V.
ELANGUEO, [ἐλασσοποιεῖν, ἀδυνατεῖν] Ære. Languore confici & quodammodo contabescere. Plin. de Viris Illust. Quumque urbem capere posset, in Campaniam divertit, cujus deliciis elanguit. Valer. 4. Argon. 527.
 Hæbit uterque polo, dubiisque elanguit alis.
 Elanguit cura hominum. Liv. 3. Bell. Pun. h. e. Segnis & vana fuit.
 Differendo deinde elanguit res. Liv. 5. ab urbe. [Videntur hæc omnia ad v. seq. referenda.]
ELANGUESCO, [ἀσπλαγχνίω] Ære. Valde infirmum fieri. Liv. 1. Ut elanguescendum aliena ignavia esset. Gell. lib. 2. In quibus eorum omnis vigor animi, corporisque elanguescit, & quod Salustius ait, effeminatur.
 Dictis elanguescere. Stat. 11. Theb. 382.
 Cornus elanguescens, & jam casura. Sil. lib. 4.
ELANGUIDUS, Fortun. 1. Mart.
 Paullatimque focus elanguida ligna resorbet.
ELANITICUS, Sinus in Arabia, cui **ELANITÆ** vel **LEANITÆ** populi, qui ipsum incolunt, nomen dederunt. Quidam Ælaniticum al. Læaniticum scribunt. V. plura apud Plin. lib. 6. cap. 28. conf. **ELANA**, & **ÆLANA**.
ELAPE, Genus serpentis. Plin. lib. 32. cap. 5. Salsamentorum cibus prodest a serpente percussis, & contra bestiarum morsus, niro subinde hausto, ita ut sub vesperam cibus vomitione reddatur. Peculiariter a Chalcide, Cerafte, aut quos Cepas vocant, aut Elape, Dipfaveve percussis.
ELAPHĒBOLIA, [Ἐλαφῆβόλια] Festa quæ celebrabantur mense Februario ab Atheniensibus, in quibus cervi Dianæ Elaphebolix sacrificabantur, unde & mensis ipse Elaphebolion dicitur.
ELAPHĒBOLION, [Ἐλαφῆβολίων] Mensis nomen est apud Græcos, qui nostro Decembri sepe respondet: ita dicitur, a cervorum venatione, qui ex consuetudine Dianæ eo mense offerebantur. Gaza tamen Februarium vertit.
ELAPHIÆA, Æ. f. Diana. V. Pausan. lib. 6.
ELAPHITES, Insulæ sunt numero tres, XII. m. pass. a Melita (a qua Melitæ canes Callimacho dicuntur) distantes, Chioque ac Samo finitimæ. Author Plin. lib. 3. cap. ult. & lib. 5. cap. 31.
ELAPHŌSCON, [Ἐλαφῶσκον] Herba de qua Plin. lib. 22. cap. 22. Hanc herbam monstrare cervæ, ut ait idem lib. 25. cap. 8. Officinæ & herbarii Gratiam Dei vocant.
ELAPHONNESUS, [Ἐλαφῶνησος] Insula Asiæ. Plin. lib. 5. cap. ult. Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuis & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiusa, Acanthus, &c.
ELAPHOSCŌRŌDON, i. n. [Ἐλαφῶσκόροδον & Ἐλαφῶσκόροδον] Genus alii de quo Diosc. lib. 2. cap. 182.
ELAPHUS, [Ἐλαφός] Cervus, item Placentæ genus est, in elaphebolis confici solitum ex sesamo & farina flore. V. Cæli. Rhodig. lib. 9. cap. 10.
ELAPHUSA, [Ἐλαφύσι] Insula est ante Cereyram, non procul ab his duabus que Paxæ vocantur, ad Leucadiam sita. Author Plin. lib. 4. cap. 12.
ELAPIDO, [Ἐλαπίδων καθαίρων] Ære. Lapidibus purgare terram, vel Lapidem amovere. Plin. lib. 17. cap. 47. At in Syracusano agro advena cultor elapidato luto sole perdidit fruges. Budæus legit, Elapidato solo lutofo.
ELAQUEO, Laqueo, vel Nexibus expedire. Prudent. & Sidon.
ELAQUEATUS, Partic. Murcellin.
ELARGIOR, [ἐλατίζουμαι] Æri. Idem quod Largiri: nisi quod compositio aliquid addit vehementie. Liv. 3. 1. Possessores & magna pars patrum Tribunitiis se iactare actionibus, principem civitatis, elargiendo de alieno, popularem fieri quærentes al. Et largiendo.
 Elargiri patriæ, clarisque propinquis. Perf. 3. Sat. 70.
ELARGITIO, in Cod.
ELARGITOR, in Dig.
ELASSESICO, [ἐλατίζουμαι] Ære. Lassum fieri, vel Lassitudine defecere. Plin. lib. 16. cap. 25. In arboribus tamen nimia germinatio elassescit.
ELATÆ

ELATE. V. EFFERO, efers.
 ELATE, es. f. [ἐλάτι] Genus palmæ. Plin. lib. 23. cap. 5. Palma, sive elate, sive spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem. Involucrum novi fructus palmæ arboris sec. Dioscor. & Theophrast.
 ELATE, Civitas in Locris, non procul ab Opunte, ut scribit. Plin. lib. 4. cap. 7.
 ELATERIUM, [ἐλατηριον] Plin. lib. 20. cap. 1. Cucumim sylvestrem esse diximus multo infra magnitudinem fativi. Ex eo fit medicamentum quod vocatur elaterium, succo expresso e semine. Succus est expressus ex eo agreffi cucumere, qui vulgo cucumer asininus dicitur. V. Diosc. lib. 4. cap. 149.
 ELATINE, es. f. Herba, quæ folia helxinæ habet, pusilla, pilosa, rotunda, semipedalibus ramulis quinque fenisve: a radice statim foliosis: nascitur in segetibus: acerba gustu. Plin. 27. cap. 9. Diosc. 4. 38.
 ELATIO, ōnis. V. EFFERO.
 ELATITES, Lapis. Plin. lib. 36. cap. 20.
 ELATIUM, Civitas. Plin. in descriptione Hierapolis lib. 5. cap. 26. Ultra Palmyram quoque ex solitudinibus iis aliquid obtinet Hemesa, item Elatium, dimidio propior Petræ quam Damascus.
 ELATRIA, [Ἐλάτριά] Civitas non longe a Cichyro. Strab. lib. 7.
 ELATRO, [ἐλατρώ] ōre. Compositum a Latrare. Hor. 1. Epist. 19. — Scilicet, ut non
 Sit mihi prima fides; & vere quod placet, ut non
 Acriter elatrem. i. e. Omni rabie vociferem ac defendam.
 Porphyr. adde Tertull. de Pallio, cap. 5.
 ELATRATIO, apud Firmic.
 ELATRATOR, in Dig.
 ELATUM, Flumen in Arcadia, quod mulieribus conceptus repræsentare creditur, ut author est Plin. lib. 31. cap. 2.
 ELATUS, Mons nobilis in Zacyntho insula inter Achaiam & Cephaleniam, quem montem circa Arginufam cervos non excedere, auribus etiam in monte fissis, scribit Plin. lib. 9. cap. penult. V. & lib. 4. cap. 12.
 Elatus item Cænei pater. Unde
 ELATEIUS, Cæneus apud Ovid. 12. Met. 497.
 ELAUDO, ōre. Plus quam Nominare. Festus.
 ELAUDATIO, apud Sidon.
 ELAVO, āvi, ōtum, [ἐκρίπτω] ōre sive ěre. Idem quod Lavare, vel Perfecte lavare significat. Columel. lib. 12. cap. 50. Sed quum fuerit oliva elota, reliqua, sicut supra præcepimus, fieri debebunt.
 Elavare se bonis, est se denudare, spoliare, exhaurire: ita ut sese quispiam lavisse videatur. Plaut. Afin. 1. 2. 9. Translatio ducta est a balneis, in quibus luxu lavandi nonnulli nequiores rem profugabant & edebant. Comestum, expotum, exutum, elutum in balneis. Inde heluo, inquit Verrius, qui intemperanter bona sua consumit, ab eluendo, quæ vox aspiratur, ut aviditas magna exprobetur. V. LUCO.
 ELAUTUS, Antiq. Pure lautus. Plaut. Rud. 3. 3. 37. Mulieres elautæ opera Neptuni. conf. Pœn. 1. 2. 22. V. ELUTUS.

E L B

ELBIA, M. Annei Senecæ Cordubensis uxor fuit, cui liberos peperit in Hispania, L. Anneum Senecam, Junium Anneum Gallionem, & Anneum Melam.
 ELCEBUS, [Ἐλκεβος] Ptol. Gallie urbs. Vulgo hodie *Sletstad*.
 ELDAMARI, Melopotamiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 26.
 ELDANA, [Ἐλδανία] Ptolemæo Hispaniæ urbs, Donia alio nomine. Vulgo *Duennes*.

E L E

ELFA, [Ἐλία] Strab. lib. 6. Civitas est Lucaniæ, a Phocensibus condita, Parmenidis & Zenonis Pythagoricorum patria, quæ & Helia, & postremo Velia dicta est. V. VELIA.
 ELFA, [Ἐλφια] Diana cognominata fuit, cujus templum situm est circa Helos, sive paludem, juxta Halorium, Arcadiæ subjectum. Nam Arcades ejus sacerdotium gerebant. Author Strab. lib. 8.
 ELFA, [Ἐλφία] Peloponnesi regio, eidem l. c. V. ELIS.
 ELIATÆ, Populi Lucaniæ, Eleam urbem incolentes.
 ELIATICI, Philosophi. Cic. 4. Acad. 129. Eliatici philosophi a Parmenide & Zenone nominati, qui iidem & Megarici.
 ELICIBRÆ Argentariæ, dictæ sunt ab antiquis meretrices, teste Festo, ab Eliciendo argento. Locus est apud Plaut. Men. 2. 3. 26. adde Truc. 1. 2. 81. Bacch. 4. 9. 20.
 ELECTARIUM, seu Electuarium, Medicamentum est Syrupo & Eclegmate crassius ad mellis consistentiam accedens, Medicis Junioribus. V. Borrich. Ling. Pharmacop.
 ELECTE, ELECTIO, ELECTOR. V. ELIGO.
 ELECTO, as. V. ELICIO.
 ELECTRA, [Ἠλεκτρα] Hesiōdo nympha est, Oceani & Tethyos filia, uxorque Atlantis: cujus filia quædam etiam Electra dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Virg. 8. Æn. 135.
 Dardanus Iliacæ primus pater urbis & author, &c.
 Electra, fuit etiam Orestis soror, filia Agamemnonis, qua calibem ad multum ætatis vitam egit: unde etiam ab Helena apud Euripidem, *πρωγενειομένη* h. e. Annosa virgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam volunt, quasi *αλεκτρα*, h. e. Sine thalamo: quanquam aliis magis placet a flavo colore, electrum referente ita fuisse appellatam. V. Ovid. 2. Trist. 395. Hor. 2. Serm. 3. 139. & Sophoclis Tragediam nomine ejusdem inscriptam.
 ELECTRYON, [Ἠλεκτρυών] Amphitryonis frater, & filius Alcæi, ut testis est Hesiod. in Aspidē.
 ELECTRIUS, Adj. [Ἠλεκτριος] ut, Tellus Electria, i. e. Sempiterna

fortita nomen ab Electra Dardani matre, filia Atlantis. Valer. 2. Argon.
 ELECTRIDES, [Ἠλεκτρίδων Steph.] Maris Adriatici insulæ, sic a Græcis appellatæ, quod electrum in illis provenire putarunt, vanitatis Græce certissimo documento, ut scribit. Plin. lib. 37. cap. 2. Inde
 ELECTRUM, i. [Ἠλεκτρον] Gemma nigri coloris, quæ vulgo *ambros* dicitur, quanquam & croceum & album invenitur. Dicitur electrum, quod apud veteres Græcos sol Elector dicebatur. Perottus ex Plinio sere, lib. 37. cap. 2.
 Electrum lacrymosum. Virg. in Ciri, non ita procul a fine, Dives corallo fragili, & lacrymoso electro.
 Electra pingua. Virg. 8. Ecl. 54. Pingua, quia sunt resinacea.
 Stillata electra. Ovid. 2. Met. 364.
 Electrum, Metallum genus mistum, nempe quoties in auro quinta argenti portio commista est, hoc autem, modo naturale est, modo cur fit: quod si quintam portionem excedat, incudibus non resistit. Plin. lib. 33. cap. 4. & 9. 41. ad Virg. 8. Æn. 402. Cerd. & Taubm. ad loc. item 8. Æn. 624. & Ovid. 15. Met. 317.
 ELECTREUS, Adj. ex Electro factus. Lamprid. Alex. Sev. cap. 25. adde Herald. ad Tertull. Apol. p. 174.
 ELECTRINUS, Idem. Trebell. Poll. in vita Quieti. Et l. 32. §. 5. D. de Aur. Arg. &c.
 ELECTRIFFER, Adj. Claudian. Fescen. 55.
 Et Padus electriiferis admoduletur alnis.
 ELECTUS, V. ELIGO.
 ELEFMOSÝNA, ō. f. [ἐλεημοσύνη] Misericordia, ab ἐλεῶ, quod misericordiam significat, item Munus quod inopi datur. Verbum Ecclesiasticis notissimum.
 ELEGANS, V. ELIGO.
 ELEGATUS, i. m. Pifcis genus capi solitum ex Garumna flumine Aufon. Epist. 4. 59. Scalig. ad loc.
 ELEGIA, Armeniæ civitas, quam præterfluit Euphrates, occurrit illi apud eam Tauro monte, nec resistente, ut tradit Plin. lib. cap. 24.
 ELEGIA, Arundo vocatur obliqua, non in excelsitatem nascens, sed iuxta terram fruticis modo se spargens, suavissima in teneritate animilibus. Verba sunt Plin. lib. 16. cap. 36.
 ELEGIA, ō. [ἐλεγεία] quum ut Græca dictio ponitur, ultimam locum habet: quum vero ut Latina, corripit eandem: cujus rei rationem grammatici docent. Dicitur autem Elegia, quasi Misericordis, & misera. Romani autem id genus carminum quod cum lamentatione adcanitur mortuis, Næmiam nuncupaverunt. Unde tractum, ut e taphia quoque defunctorum, elegis versibus conscribantur. Scribitur & per Ἀγγέλων Elegia. Ovid. 3. Amor. 9.
 Elebilis indignos Elegeia solve capillos: &c. Idem,
 Blanda pharetratos Elegeia cantat amores. Stat. 1. Sylv. 2. 7.
 Quas inter multum petulans Elegia propinquat.
 ELEGIACUS, Adj. ut, Elegiacum carmen.
 ELEGIOGRAPHUS, Elegiarum scriptor, qui scilicet poemata conscribit alternis versibus, hexametris & pentametris, quo in genere primam apud Græcos palmam meritum est Callimachus: apud Latinos, Ovidius. V. Mart. Capel. lib. 5. p. 168. Ovid. Am. 1. 1. 3. item 27. seqq.
 ELEGION, i. n. [ἐλεγείων] Aufon. Epigr. 94. V. Henr. Steph. Thes.
 ELEGIA, ōrum. pl. [ἐλεγεία] pro Carminibus elegis. Plaut. Merc. 2. 3. Occident noctu ad ostium, meæ impleantur carbonibus elegioloris. Alii Elogiorum. V. ELOGIUM.
 ELEGIDION, i. n. [ἐλεγείδιον] dimin. Perf. 1. Sat. 51.
 — non liqua eligidia crudi
 Dictantur proceres.
 ELEGIDARION, [ἐλεγείδιον] alterum Dim. Petron. cap. 109. Cæ capillorum elegidarium dicere.
 ELEGUS, [ἐλεγος] Hor. 1. Carm. 33. 3.
 Albi ne doleas plus nimio memor
 Immitis Glyceræ, neu miserabiles
 Decantes elegos.
 Velis eunt elegi. Ovid. 2. Fast. 3.
 Nunc priamum velis elegi majoribus itis.
 Exigui elegi. Hor. in Arte Poet. 77.
 Imbelles elegi, genialis Musa, valete. Ovid. 3. Amor. 14. 19.
 Leves elegi. Ovid. 2. Amor. 1. 21.
 Componere elegos. Ovid. 3. Amor. 15. 3.
 Emittere elegos. Hor. in Arte Poet. 77.
 Quis tamen exiguos elegos emiserit author,
 Grammatici certant, &c.
 Refumere elegos. Ovid. 2. Amor. 1. 21.
 ELFI. V. ELIS.
 ELFLÆIS, idis. [Ἐφλαίσις] Mulier bacchans, quæ Thyas & Mæ dicitur. V. Dict. seq. Ovid. 4. Epist. 47.
 Nunc feror, ut Bacchi furis Eleleides actæ,
 Quæque sub Idæo tympana colle movent. alii Eleides.
 ELELEUS, trium syllabarum, [Ἐλελεύς] Unum e Bacchi nominibus, ab ἐλεῶ adhortantis interjectione seu acclamatione, qua in Oratoribus atque in bellis uti solebant. Sane ἐλεῶ clamor, in bello dicitur. Ovid. 4. Met. 15. in Catalogo nominum Bacchi,
 Nycteliusque, Eleleusque parens, & Iacchus, & Evan. I. crob. 1. Saturn. cap. 17. hoc nomen tribuit etiam Apollini.
 ELELISPHACOS, [Ἐλελισφακος] Herba est notissima, Latini Salvina vocant. V. in SALVIA.
 ELELISPHACITES, ō. [ἐλελισφακίτης οἶνος] Vinum ex fal. Diosc. 5. 71.
 ELEMENTUM, i. [στοιχεῖον] Principium omnium rerum. Ab elementis res omnes sumunt incrementum, & in ea resolvuntur. Cic. Acad. 26. de aqua, igni, ære, & terra loquens, Ergo illa initia & ut e Græco vertam, elementa dicuntur.
 Elementa sunt quatuor, ignis, aer, aqua, terra. Plin. lib. 15. c. 27. Et dicuntur elementa, ut quibusdam placet, ab alendo. Alii quasi Elevamenta dici volunt, eo quod ex ipsis cetera originem sumant, initia videlicet & fundamenta creaturarum. Alii, me

mentā per i literam, quasi fabricamenta, ex eo quod est Elimo, elimas, quod ex eis fabricata sint omnia.

ELEMENTA, Literarum notæ, eo quod sint principia orationis, nam ex literis syllabæ, ex syllabis dictiones, ex dictionibus orationes conficiuntur. Inde Elementa puerorum. Cic. 1. de Orat. 161.

Molestiæ elementorum, Quintil. lib. 2. cap. 3. Mediocritas præceptoris ad suscipiendas elementorum molestias minus superba.

Primæ indolis elementa, Stat. 2. Achil. 173.

Acuta elementa, V. ACUO.

Grandia elementa, Ovid. 1. Met. 29.

Prima elementa, Hor. 1. Serm. 1. 26.

Prima literarum elementa, Quintil. lib. 1. cap. 1.

Tractare prima elementa, Quintil. in proem. lib. 1.

Irarum elementa mearum, Sil. lib. 3.

Elementa loquendi, Cic. 4. Acad. 92.

Rationis elementa inire, Lucret. lib. 1. 82.

Vitiorum elementa, Juven. 14. Sat. 12.

ELEMENTARIUS, [ἐπιχειρητικός] Quod ad elementum pertinet.

Elementariæ literæ: pro Literis alphabeti. Julius Capitolinus, Puer literis elementariis & calculo imbutus. pr. vit. Pert.

Elementarius fenex, Qui adhuc in primis elementis instituitur. Sen. Epist. 36. Turpis & ridicula res est elementarius fenex.

ELEMENTITIUS, Adj. Tertull. de Anima, cap. 32.

ELENCHUS, i. m. [ἐλεγχος] Unionis genus. Plin. lib. 9. cap. 35. Et procerioribus sua gratia est, elenchos appellant fastigiata longitudine, alabastrorum figura in pleniori orbem desinentes. Hos digitis suspendere, & binos ac ternos auribus, foeminarum gloria est. Juven. 6. Sat. 457.

— turpe putat nil

Quum virides gemmas collo circumdedit, & quum Auribus extensis magnos commisit elenchos. V. Rigalt. ad Artemidor. p. 64. & Phædri Fab. 3. 12. Martial. p. 624. Salmast. de Molo usurar. p. 670. Et l. 32. §. 8. ff. de Aur. Arg. leg. Lex. Pitisci

Elenchus Græce idem fere quod συλλογισμός, i. e. ut in Epist. ad Att. scribit Cicero, quasi Comprehensio; sed Latine Index, ὅστις τὸ ἐλεγχον, quod significat arguere ac patefacere: id quod solent Indices, ab indicando nominati. Hæc vox reperitur in principio primi libri Plinii, ubi sic legitur ex vetustis exemplaribus, statim post præfationem, C. Plinii Secundi historiarum mundi elenchos librorum omnium. Hæc Hermolaus. Errat igitur Henr. Steph. qui c. 8. Admonit. de Abusu Ling. Græc. negat recte Elenchum Indicem Latine dici.

Elenchus apud Logicos est Contradictio seu Reprehensio mera. Cujus ratio optime fortasse patebit ex hoc loco Luciani in Demonacte. Epicteto monenti ut uxorem duceret ἐλεγκτικῶς ἀπεκρίνατο, δὲ ἄσπι μίαν ἢ σαυτὴν ἡγαγίτην.

ELECTICUS, Adj. [ἐλεκτικός] Unde Electici libri. Quintil. lib. 2. p. 6. Sed alii sunt ejus sermones ad coarguendos qui contra disputant, compositi, quos ἐλεγκτικὸς vocant, alii ad præcipiendum, qui γρηγορικός appellatur.

ELENIUM, V. HELENIUM.

ELEVO, ἐβη, ētum, [ἐβύπω] ēre. Maculare. Si hic vestimenta elevit to, ab eo risum magnum ac cachinum imprudens subjicit. Nonius, 273. Alii Emaculare exponere satagunt.

ELETON, [Ἐλέων] Bœotia oppidum in ora infra Thebas, cujus meminit in. lib. 4. cap. 7.

Et aliud oppidum hoc nomine in Macedonia, haud longe distans a sinu Thermaico, de quo idem Plin. lib. 4. cap. 10.

ELOSELINUM, [ἐλοσελίον] in humentibus & palustribus locis nascitur, caule & foliis sativo apio majoribus, rarioribusque: a nonnullis ludapium nominatum. Ex Mathiol. ad Dioscor.

EPHA, Poculi species apud Damaxenum, referente Cæli Rhodigi. lib. 1. cap. eod.

EPHANTIA, æ, sive ELEPHANTIASIS, is. f. [ἐλεφαντίασις] seu Lepre quoddam genus, elephantorum cuti simile. Plin. lib. 20. p. 16. Eadem in aceto decocta, contra ephantiam proficit. Idem p. 26. cap. 1. Diximus ephantiasin ante Pomp. Magni at tunc non incidisse in Italia, & ipsam a facie sapius incipientem: in hac prima luti lenticula, mox invalescente per totum corpus, maculosa, varis floribus, & inæquali cute, alibi crassa, alibi tenui, dura ceu scabie vera, ad postremum vero nigrescente, & ad ossa carnes apprimente tumefcentibus digitis in pedibus manibusque. Ægypti peculiare hoc idum. V. Cels. lib. 3. cap. 25.

Ephantia alba, Plin. lib. 25. cap. 5. Medetur ita comitialibus moris, vertigini, melancholicis, infanientibus, lymphaticis, ephantiaz bæ, lepris, &c. conf. ELEPHAS.

ELEPHANTIACUS, Adj. Firmic. lib. 8. cap. 19. Vicesima tertia pars Metis si in horoscopo fuerit inventa, frumticum faciet, exulcerata narium labe possessum, vel certe ephantia contagione maculatum.

ELEPHANTICUS, Qui ephantia laborat. Firmic. lib. 8. cap. 28. Sita pars Capricorni si in horoscopo fuerit inventa, homines faciet tandem miserabiliter ephantici moriantur. [Nisi Elephantiaci mendunt.]

ELEPHANTINUS, V. ELEPHAS.

ELEPHANTIOSUS, Adj. Idem. Augustin. de Genes. conf. Veget. Ver. 1. 19. Theod. Priscian. 1. 3.

ELEPHANTIS, Nili insula est. Plin. lib. 5. cap. 9. Elephantis insula nova novissimum catarracten, navigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopiæ conveniunt naves, namque eas plicatiles humeris transferunt, quæ ad catarractas ventum est. Strab. ELEPHANTINA, q. V.

E & Elephantis, poetrix nomen, cujus meminit Martial. lib. 12. Sabellum,

Nec molles Elephantidos libelli. V. Suet. Tiber. cap. 43.

ELEPHANTISTES, ELEPHANTOPHAGUS. V. ELEPHAS.

ELPHAS, Arabia mons in mare expositus prope Daphnum portum, & Avialem regionem, quæ Apollinis dicitur. V. Strab. lib. 16.

ELPHAS, antis; & ELEPHANTUS, i. m. [ἐλέφας] Maximum animalium terrestrium, inquit Plin. lib. 8. cap. 1. Cic. 5. Philipp. 45. Elephantorum nulla prudentior. Cic. 1. de Nat. Deor. 98.

Elephantorum acutissimi sensus, Cic. 2. de Nat. Deor.

Anguimani elephantis. Lucret. lib. 2. 537. Sic dicti, quod manum sive proboscidem flectunt ac contorquent ut angues propria corpora. Manus enim vocatur proboscis, seu rostrum oblongum, quo utitur vice manus. V. MANUS.

Getulus elephas, Lucan. lib. 6.

Indicus elephas, Mart. Capel. lib. 9. Elephantes Indicos organica permultos detineri voce compertum.

Libycus elephas, Lucan. lib. 6. 205.

Nigrantes elephantis, Sidonius in Burgo Pontii Leontii.

Elephantis corio circumtegi, proverbiali figura pro Nihil sentire. Nam cum elephantis corium durissimum sit & crassissimum, proinde fit ut elephantis minus sentiant. Plautus, Mil. 2. 2. 80. Herus meus elephantis corio circumtectus est, non suo. i. e. Herus meus nihil sentit. Turneb. Al. Circumjectus vel Circumtentus.

Elephantus, quandoque per Synecdoch. pro Ebore, sive Elephantis dente ponitur, more Græcor. Virg. 3. Georg. 27. In foribus pugnam ex auro solidoque elephantis. Idem 3. Æn. 464. V. EBUR.

Elephantus candens, i. e. Ebur candidum. Virg. 6. Æn. 896. Sunt geminæ Somni portæ, quarum altera ferunt Cornea: qua veris facilis datur exitus umbris: Altera candenti perfecta nitens elephantis.

Elephas etiam pro Morbo elephantiasi. Lucret. lib. 6. 112. Q. Seren. & Apul.

ELEPHANTINUS, a, um. possess. [ἐλεφαντινός] ut, Pellis elephantina. Penultimam corripuerunt Græci. V. Borrigh. in Parnass. & Co. git. de L. L. p. 314.

Elephantinum emplastrum describit Cels. lib. 5. cap. 19. Sic autem dicitur, eodem teste, quod sit percandidum.

Elephantini Libri, triginta quinque numero erant, in quibus tribuum & tribulium continebantur nomina. Scribit tamen in Tacito Flavius Vopiscus cap. 8. in libris hoc genus solita perferri senatusconsulta quæ ad principem pertinerent. In Ulpiana vero bibliotheca servabantur. Ex amplitudinibus autem ratione ab Elephantis hoc nomen fortitose putat Cæli Rhodigi. lib. 21. cap. 22. Ex interstini elephantis factos vult Scal. ad Guiland. p. 16. seq. At verius Salmast. ad Vopisc. l. c. docet ex Ebore fecili factos fuisse, atque ideo Codices eboreos ab Ulpiano vocari.

ELEPHANTINUM, i. n. Genus coloris factitii. Plin. 35. 6. Apelles commentus est ex ebore combusto facere quod elephantinum vocant.

ELEPHANTINA, Insula Nili supra Syenen, oppidum habens ejusdem nominis, & puteum ad Nili ripam ex eodem saxo, in quo Nili incrementa solent incidi. V. Strab. lib. 17.

ELEPHANTISTES, [ἐλεφαντιστής] Aristoteli Elephantorum moderator, quem Plutarchus Elephantarchen vocat, teste Cæli Rhodigi. lib. 13. cap. 18.

ELEPHANTOPHAGI, [ἐλεφαντοφάγοι] Asia Populi, elephantorum venationem exercentes, de qua & quo pacto fiat, vide Strab. lib. 16.

ELEPTI, [Ἐλέπτι] Thraciæ populi, Plin. lib. 4. cap. 11.

ELEVON, [ἐπάωρον, ἀερίων] ære. In altum tollere pro quo sensu adducitur Plautus. Capedum lapidem hunc, atque eleva. [Sed locum non invenimus.]

Elevare, [ἐμψαυρίζω, ἐνπιρίζω] Minuere, extenuare, & res gestas verbis deprimere. Vilem item, leveinque aliquem verbis demonstrare. Liv. lib. 3. Major, si vana nostra p. c. autoritas ad plebem est, vos elevatis eam. Idem lib. 28. Q. Fabius res gestas in Hispania elevavit. Cic. de Amicis. 90. Est enim varius & multiplex usus amicitia, multaque causæ suspicionum ostensionumque damnantur: quas tum evitare, tum elevare, tum ferre sapientis est. Valer. lib. 8. tit. 15. Quoniam ipsis voluminibus nomina sua diligenter adjiciunt, ut quod professione elevant, usurpatione memoriae consequantur. Elevant, i. e. Aspernandum dicunt. Hæc Budæus.

Lepore elevare id quod est ab alio objectum. Cic. 2. de Orat. 230. Erat autem tanta gravitas in Domitio, tanta autoritas, ut quod esset ab eo objectum, lepore magis elevandum, quam contentione frangendum videretur.

Adversarium elevare. Cic. 2. de Orat. 236. Quod frangit adversarium, quod impedit, quod elevat, quod deterret, quod refutat, &c.

Ægritudinem. Cic. 3. Tusc. 34. Nihil est enim quod tam obtundat, elevetque ægritudinem, quam, &c.

Autoritatem elevare. Liv. lib. 7. Decad. 4. Cujus autoritatem perpetuo tenore vitæ partam, toga candida elevabat.

Famam elevare. Tacit. lib. 4. Simul elevat famam adversæ pugnae. Elevare verbis famam urbis captæ. Liv. 20. 1. extr.

Ignominiam. Liv. 4. Itaque triumphus negatus: ceterum ob Sempronianæ cladis elevatam ignominiam, ut ovans urbem intraret, concessum est.

Index, indiciumque elevabatur. Liv. lib. 6. Decad.

Invidiam elevare. Quintil. lib. 5. cap. 13. Nonnunquam elevandæ invidiæ gratia, quæ asperius dicta sunt, eluduntur.

Multitudinis noxam elevabat. Tacit. 5. Ann. 11.

Sævitiā elevare, pro Minuere. Tacit. 14. Ann. 63. Et præsentem sævitiā melioris olim fortunæ recollectione elevabant.

Solicitudines elevare. Cic. 5. Fam. 14. Non intelliges duplicari sollicitudines, quas elevare tua te prudentia postulat?

Testimonia elevare. Quintil. lib. 5. cap. 7.

ELEVATIO, ōnis. f. [ἐπιελίσις] Quintil. lib. 9. Et illæ elevationes, videlicet, O dii boni.

ELEVAMENTUM, i. n. apud Augustin.

ELEVATOR, ōris. m. Ibid.

ELEUS, Adj. [Ἐλεύς] ab Elide. V. ELIS.

ELEUS, untis; sive potius Eleus, [Ἐλευσίς] Stephanus] Oppidum est in Thracia Cherroneso, non procul a Mastusia promontorio. Author Plin. lib. 4. cap. 11. Eleuntis, hujus incolæ dicuntur, sive Eleusii, Ἐλευσίτιοι.

ELIUSA, sive potius ELÆUSA, [Ἐλαίσα] Insula est Ciliciæ adjacens, non procul a Cypro, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

ELEUSIN, inis. Vicus in Ægypto sic vocatus, ubi Grammaticam docuit Callimachus. Suidas in ejus vita, *περὶ δὲ συζητησέων τῶν βασιλῶν, χαριζόμενα ἰδίωσιν ἐν Ἐλευσίνι καμυθῶν τῆς Ἀλεξάνδρου*.

ELEUSIS, & **ELEUSIN**, [Ἐλευσίς] Demus, seu populus Atticæ, Hippochoontidos tribus, & Oppidum, non longe ab Athenis, in quo regnavit Eleusis, quem Ceres docuit omnem agriculturam: in eo mylteria Cereris & Proserpinæ celebrabantur. Ex Strab. lib. 9. Attica Eleusis. Sen. OEth. 5. Cerealis Eleusis. Ovid. 4. Epist. 67.

ELEUSINIA, [Ἐλευσίνια] Sacra apud Athenienses in honorem Cereris nobilissima fuere, de quibus, Augustino teste l. 7. De Civ. Dei, Varro nihil interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit. Vide plura apud eundem Augustin. lib. eod. Pausan. in Attic. Eleusina sacra sunt Justin. 2. 7. 1. De his extat Jo. Meursii libellus. ed. Lugd. Batt. 1619.

ELEUSINUS, Adj. [Ἐλευσίνιος] ut, Mater Eleusina Ceres. Virg. 1. Georg. 163. Sinus Eleusinus. Strab. lib. 8. Al. Eleusinius & Elcusiniacus.

ELUTHERÆ, [Ἐλευθέραι] Oppidum Bœotici, inter Megaram & Thebas, ex quo Myron ille bucula tantopere nobilitatus, ortum traxisse fertur. Author Plin. lib. 4. cap. 7. & lib. 34. cap. 8.

ELUTHERIA [Ἐλευθερία] libertas. Idem Elcutheria, orum. [τὰ Ἐλευθερία] Libertatis solennia. Plaut. Perf. 1. 1. 29. Basilice agito eleutheria.

ELUTHERIUS, [Ἐλευθέριος] Latine dicitur Liberalis, ingenuus, fervator, liberatorque. Eleutherius Jupiter, [Ἐλευθέριος Ζεὺς] quem apud Latinos tum Liberatorem, tum Liberalem, & Libertatis auctorem interpretatum legimus, ideo vocatus est, quod Athenienses a Medis liberavit. Hic tamen & Syraculis cultus fuit, & a Tarentinis, & a Plataenibus, & in Caria. Hyperides orator aliunde dictum existimat. Sic enim inquit, O viri Judices, hæc quidem Jovis appellatio facta est, ut Eleutherius vocetur, propterea quod *ἐλευθεροῦν*, id est liberti, porticum construxere propinquam. Et certe Plato in Theag. Athenis Eleutherii Jovis porticum fuisse ostendit, quum ibi Socratem & Demodocum colloquentes inducit. Templi vero, imo etiam porticus mentio est in Oeconomico Xenophontis. Eleutherius Liber, i. e. Bacchus, apud Arnob.

ELUTHERNÆ, Crete insulæ oppidum, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

EILEUTHEROCILICES, [Ἐλευθεροκίλικες] Asiæ populi. Cic. 5. Att. 20. Eleutherocilices populi in Amano monte, qui ne regibus quidem unquam paruerant. Idem 15. Fam. 4. V. Diodor. lib. 3. p. 188. ubi Originem nominis indicat.

ELEUTHEROS, [Ἐλευθέριος] Flumen est juxta Orthosiam urbem, qua est in radice Libani montis. Plin. lib. 9. cap. 10. Testudines in Phœnicum mari ultra veniunt, statuto tempore anni in amnem Eleutherrum effusa multitudine.

ELEUTHO, [Ἐλευθώ] Dea est parturientibus assistere solita, ut Pindaro placet in Olymp. ubi eam & Parcas Apollo jubet adesse Evadne parturienti. De eadem Eleutho meminit & Phurnutus, & Hesychius his verbis, Eleutho una est Ilithiarum, & Cereris cognomen apud Tarentinos & Syracusanos.

E L I

ELIBO, apud Tacit. Effundere.

ELIBATIO, adducitur ex Plinio. Verum de neutro fati constat.

ELIBRO, Ære. ex Dig.

ELICE, Oppidum in sinu Corinthio, quod a mari una cum Bura altero quoque oppido, haustum refert Plin. lib. 2. cap. 92.

ELICE. V. HELICE.

ELICHRYSUM. V. HELIOCHRYSON.

ELICIO, vi, itum. [ἐλίζω] Ære. Educere, extrahere. Plaut. Bacch. 3. 1. 17. Ut eum ex lutulento cœno prope hinc eliciat foras. Domo aliquem elicere. Hor. 2. Carm. 11. 21. Quis devium scortum eliciet domo Lyden? V. DEVIUS. Alvum elicere. Plin. lib. 19. cap. 5. Sapor autem asper, & medicamento instar ad eliciendas alvos. Animas inferorum elicere. Cic. in Vatin. 14. V. Manes. Arcana. Liv. lib. 40. 23. Aquas pluvias elicere. Ovid. in Ibin, 400. h. e. A Deo impetrare. Causam immutatæ voluntatis. Cic. 1. Att. 7. Ita 1. de Divin. 13. Causas præfensionum elicere. Chelyn elicere. Stat. 1. Achil. 186. Favorem elicere. Tacit. 15. Ann. 53. Comitante Antonia Claudii Cæsaris filia, ad eliciendum vulgi favorem. Ferrum elicere ex terræ cavernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 151. Fontem. Plin. lib. 4. Epist. 95. Nam nefcio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum exinanitum est, fuscitat & elicit fontem: quum repletur, moratur, & strangulat. Ignem conflictu & ictu lapidum. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Iras elicere. Sil. lib. 7. Nequicquam nostras demens, ait, clicis iras. Lacrymas. Plaut. Trin. 2. 2. 12. Ovid. ad Liv. 466. Denique laudari sacrato Cæsaris ore Et merui, lachrymas clicique deo. Literas ab aliquo elicere. Cic. 9. Att. 2. & 7. 12. Tuas volo elicere literas, maximeque consilium. Manes sepulchris elicit. Tibul. lib. 1. 2. 48. V. Animas. Opportunitatem. Cic. 1. de Invent. 40. Prodigia ex mentibus divinis. Liv. lib. 1. Sanguinem elicere. Cic. 1. Tusc. 116. Iphigenia Aulide duci se immolandam jubet, ut hostium sanguis eliciatur suo. Sententiam alienjus. Cic. 7. Att. 1.

Sonos nervorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 250. Itaque ad pingendum, fingendum, ad scalpendum, ad nervorum eliciendos sonos, &c.

Sudorem. Plin. lib. 25. cap. 11.

Suspicionem. Cic. 2. de Invent. 42.

Verbum ex aliquo. Cic. 1. de Orat. 97.

Verum. Plaut. Perf. 3. 1. 30.

Ululatum. Cic. 2. Tusc.

Vocem. Idem ibid. & pro Cæl. 60.

Conquirere, & elicere blanditiis. Cic. 1. Q. frat. 2. Conquiri vero & elici blanditiis (ut tu scribis) ad iudicium necesse non fuit.

Elicere multa ab aliquo & cognoscere, &c. Cic. 2. Att. 22. Multa ab ipso Publio elici, multa cognosci, &c.

Elicere & tanquam exprimere aliquid. Cic. 4. Acad. 7. Neque nostra disputationes quicquam aliud agunt, nisi in utramque partem dicendi & audiendo eliciant & tanquam expriment aliquid, quod aut verum fit aut ad id quam proxime accedat.

In quaque re quod probabile videri possit, eliciendum. Cic. 1. de Orat. 158.

Elicere & invitare, ut. Plin. Epist. 195. Qui elicit & invitans, ut quar plurima communicare tecum velim.

Propositis præmiis elicere optimum quemque. Cic. pro Corn. Balb. 2. Idem 5. Tusc. 20. Nos vellem præmio elicere possemus, qui vob aliquid attulisset, &c.

Elicere ad colloquium. Liv. 5. 15. Ad colloquium vatem elicit. Ad certamen. Idem 23. 27.

Aliquem ad disputandum elicere. Cic. 2. de Orat. 13. Quem ego totum omni ratione tentans, ad disputandum elicere non potuissim.

Elicere præmio, sive præmiis. Cic. pro Corn. Balb. 57. Potestne igit nostra majestas a Gaditanis benigne conservari, si ad eam retinenda Gaditanos præmiis elicere non possumus?

Elicere ad pugnam. Liv. 34. 19. i. e. Pertrahere, sive Adducere. Ca. 3. Bell. Civil. 38.

Elicere in. Cæs. 5. Bell. Gall. 48. Idem lib. 8. 12. Eodemque equi postero die mittunt, qui primum nostros elicerent in insidias, dein circumventos aggredierentur. Suet. Galb. 19. 4. Elicerent eum publicum.

Elicite gaudio lacrymæ. Patere. lib. 2.

Voce mea voces eliciente Dei. Ovid. 1. Fast. 256.

Acribus est stimulis eliciendus amor. Ovid. 2. de Arte Am. 444.

Elicienda est responso. Cic. 1. de Invent. 54.

ELECTO, [ἐλεκτώ] Ære. Idem quod Elicere, ut ait Fest. Pl. Alin. 2. 2. 2. Quæ illæc præda est? ibo advorsum, atque electo quicquid est. Magis in usu est Illecto. adde Merc. 1. 2. 111.

ELIX, icis. m. [ἐλίξ] Sulcus aquarius qui in fegetibus fit. Colum. lib. 2. cap. 8. Sed quamvis tempestive fementis confecta erit, cebitur tamen ut patentes liras, crebrosque fulcos aquarios, quos non nulli elices vocant, faciamus, &c. Festus, Elices sulci sunt aquæ per quos aqua collecta educitur e liris. conf. Salmast. Plin. Exer. p. 512. & Serv. ad Virg. 1. Georg. 109.

ELICIUS, Adj. [ἐλίξω] ut, Jupiter Elicius ab eliciendis prodigiis. Ovid. 3. Fast. 327. Elicunt cælo te Juppiter: unde minores Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant. adde 1. 20. & 31.

ELICO, Helvetius quidam fuit, de quo Plin. lib. 12. cap. 1. Proci Alpibus coercitas, & tum inexpectabili munimento Gallias, hoc primum habuisse causam superfundendi se Italiae, quod Elico ex levitatis civis earum, fabrilem ob artem Romæ commoratus, sicum & uvam, oleique ac vini præmissa remeans secum tulisset.

ELIDO, si, sum, [ἐλιδώ] Ære. ex E & Lædo compositum; Effugere, dillipare. Plaut. Pœn. 2. 46. Hercle tuum jam elidam caput. Liv. 1. Bell. Pun. Caput pecudis saxo elisit. Animam elidere. Lucil. & Apul. Miles. 9. Angues. Virg. 8. Æn. 288. — ut prima novercæ Monstra manus geminosque premens eliserit angues. Præla-verit, Serv. ad loc. Fauces elidere. Ovid. 12. Met. 142. — quæ presso subdita mento Elidunt fauces: & respiramen, iterque Eripiunt animæ. Fœtus elidere. Columel. lib. 7. cap. 9. Quum sint pariter inter se super alias aliæ cubant & fœtus elidunt. De suisibus. Herbas elidere. i. e. Comminuere & tundere. Varr. 1. de RR. cap. 47. Ignem e silice. Plin. lib. 11. cap. 37. Ceteris ossibus leonis est duritia, ut ignis elidatur, velut e silice. Leonem clava elidere. Suet. in Neron. cap. 53. Præparatumque nem ajunt, quem vel clava, vel brachiorum nexibus in amphitheatro arena spectante populo nudus elideret. Morbum nervis. Hor. 1. Epist. 15. 6. Naves. Cæs. 3. Bell. Civil. 27. Nervos virtutis. Cic. 2. Tusc. 27. Nubes. Stat. 5. Theb. 394. — Ut vero elisit nubes Jove tortus ab alto Ignis, & ingentes patuere in lumine nautæ, &c. V. ELUSO modo. Oculos alicui elidere. Plaut. Rud. 3. 2. 45. i. e. Extrahere. Pactum elidere. Paul. in l. si unus §. pactus. D. de pactis. Pontum elidere. Lucan. lib. 6. 56. Sibilum elidere. Cels. lib. 4. cap. 4. His communia sunt, quæ propter angustias per quas spiritus evadit, sibilum elidit. Sonum. Plin. lib. 11. cap. 51. Elephas circa nares, ore ipso fomentum similem elidit sonum. Spiritum elidere. Cels. lib. 4. cap. 4. Opus est deinde fomentis imbutis: nam sicca spiritum elidunt. Spumam. Virg. 3. Æn. 567. — Ter spumam elisam, & rotantia vidimus astra. Servius interpretatur Exclusam.

Stipite alio elidere. Curt. lib. 9. 7. Stipitem intentans, elifurusque eo victum, nisi prohibitus esset a rege. de Dioxippo pugile.
 Stirpes agritudinis elidere. Cic. 3. Tusc. 84. Atqui stirpes sunt agritudinis quam multae, quam amare, quae ipso trunco everfo, omnes elidende sunt.
 Vivacemque animam missis elidite sylvis. Ovid. 12. Met. 508.
 Elidi & exanimari. Sueton. in Caes. cap. 39.
 Suffocari & elidi. Flor. 3. 3. 17.
 Elidi agritudinibus. Cic. 5. Tusc. 16.
 Elidere, Despicere. Cic. 2. de Repub. ut scribit Nonius, Ut auriga indoctus e curru trahitur, operitur, laniatur, eliditur.
] **ELISUS**, Partic. [ἐλεσμένος] ut,
 Aër elisus. Ovid. 1. Met. 456. — eliso percussis aëre pennis.
 Artus elisi. Ovid. 14. Met. 196.
 Guttura elisa. Lucan. lib. 2. 154.
 Hic isaque fauces elisaeque guttura fregit.
 Ignes elisi. Ovid. 6. Met. 695.
 Exiliantque cavis elisi nubibus ignes.
 Nubes elisa. Sen. Agam. 6. Et nube dirum fulmen elisa micat.
 Venter elifus. Lucan. lib. 3. 657.
] **ELISIO**, ònis. f. Exclufio. apud Sen. Epist. 99.
] **ELIGO**, ògi, èctum, [ἐλέγω, αἰρέω, ἐπιλέγω, αἰρεσιζω, ἀρεσθῆναι] ère. est E multis, quorum fiat optio, aliquid assumere. Cic. 4. Acad. Quam potissimum sententiam & disciplinam melius eligeret? Optionem alicui facere ut eligat utrum velit. Cic. 1. Verr. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque facturus sit, ut eligas utrum velis.
 A multis eligere commodissimum quodque Cic. 2. de Invent. 5. Quod si in ceteris quoque studiis a multis eligere homines commodissimum quodque, quam sese uni alicui certo vellent addicere, minus in arrogantiam offenderent, &c.
 De. Varro de R. R. De asinis quemque amplissimum & formosissimum quem possunt eligunt. De tribus eligere quem velis. Cic. 10. Philipp. 5.
 Ex. ut, Eliget ex multis Isocratis libris triginta fortasse versus Hieronymus Peripateticus. Cic. in Orat. 198.
 Ad. Eligere ad munus aliquid. Cic. 4. Tusc. Nunquam profecto scholasticis essent excitati, neque ad illud munus electi.
 In. Eligere in. Cic. Populus elegit sibi in principem Octavium.
 In usum locum eligere. Virg. 4. Georg. 296.
 Exiguus primum, atque ipso contractus in usum Eligitur locus. [Al. Ad, & refertur ad Contractus, non ad v. Eligitur.
 Stulte eligere. Ovid. 16. Epist. 167.
 Nec piget, aut unquam stulte elegeris videbor.
 Opus eligere. Ovid. 2. de Pont. 9. 54. Idem 13. Met. 365. — pugnandi tempora mecum Eligit Atrides.
 Levius malum eligendum. Cic. Octav. E duobus autem malis quum maius fugendum sit, levius est eligendum.
] **ELICIVS**, Partic. [ἐλεκεν] Plin. lib. 15. cap. 29.
 Coloni conquiriti & electi. Cic. 2. contra Rull. V. CONQUIRO.
 Fera electa. Ovid. 12. Met.
 Loci electi ex orationibus. Quintil. lib. 2. cap. 7.
 Princeps electus. Sueton. Galb. cap. 14.
 Verba. Cic. 1. de Fin. Electis verbis dictata res.
 Compar. August. de Civ. Dei, 20. 29. Potest sensus alius idemque electior inveniri.
 Superl. Praeceptor electissimus. Cic. de Orat.
 Scripta. Catull. Carm. 3. 6.
 Verba. Cic. 3. de Fin. 19.
 Viri. Electissimi viri civitatis. Cic. pro Quint. 55. pr. conf. Veget. de Re Militari 2. 6.
] **LECTA**, ònis. n. Liber rerum excerptarum. Plin. 3. Epist. 5. Electorum commentarios mihi reliquit.
] **LECTUS**, ùs. m. [ἀλεξέμενος] Ovid. 2. Epist. 144.
 In necis electu parva futura mora est.
] **LECTOR**, òris. m. [ἀλεξέμενος] Qui eligit. Author ad Herenn. lib. 4. 7. Postremo in eo vim artificii continent, ut ipsi ab aliis potius eligendi, quam aliorum boni electores existantur.
] **LECTIO**, ònis. f. [ἐκλογή, αἰρεσις] Cic. in Orat. 68. Id autem est iudicium electione verborum. Item 4. de Fin. 46.
 Optionem dare potius [dicendum,] quam Electionem. H. St. [Immo differunt. Nam dicitur Optio eligendi. V. OPTIO, supraque in ipso verbo.
] **LECTRIX**, òcis. f. ut, Electrix adolescentula. Plaut. Mil. 3. 1. 194.
] **LECTE**, [ἐξ αἰσθησις] Adv. Cic. de Inven. 49. Electe digerere.
 Compar. Gell. 18. 7. Veteres qui electius locuti sunt.
] **LECTILIS**, e. Plaut. Most. 3. 2. 41. Vino & victu & piscatu probo & electili vitam colitis.
] **LECTIBILIS**, e. Idem. Apul. 10. Met.
] **LECTUARIUM**, i. n. Dicitur ab Electione rerum quibus conficitur. [Immo a Gr. ἀλεξέμενος, Electuarium. V. ELECTARIUM & Isidor. 4. 9.
] **ELEGANS**, antis. [ἐλεγεῖν, ἐπιλέγειν, ἐκλεγεῖν] Quidam Participium ab Eligo esse volunt. Ita Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Dictos esse elegantes ex eligendo. Ita Donat. V. modo, Regem elegantem. utcumque tamen sit, Elegans significat Cultum, ornatum, politicum. ut, Elegans oratio. Cic. 1. de Fin. 19. Elegans homo (inquit Gell. lib. 11. cap. 2.) non dicebatur cum laude, sed id fere verbum ad aetatem M. Catonis, vitii, non laudis fuit. est namque hoc animadvertere, cum in quibusdam aliis, tum in libro Catonis qui interceptus est Carmen de moribus, ex quo libro verba haec sunt, Avaritiam omnia vitia habere putabant: sumptuosus, cupidus, elegans, vitiosus, irritus qui habebatur, is laudabatur. Ex quibus verbis apparet, elegantem dictum antiquis, non ab ingenii elegantia, sed qui nimis lecto, acutoque cultu, victuque esset. Postea elegans reprehendi quidem desit, sed laude nulla dignabatur, nisi cuius elegantia erat moderatissima. Sic M. Tull. de Clar. 148. L. Crasso & Q. Scævola non meram elegantiam, sed multa parsimonia mistam laudi dedit. Crassus (inquit) erat parcissimus elegantium, Scævola parcorum elegantissimus. Haecenus Gell. Inter convicia etiam profertur a Plauto. Trin. 2. 1. 13. Harpago, Mendax, Cuppes,
 Vol. II.

Avarus, Elegans, Despoliator. V. Cusaub. ad Theophrast. Charact. p. 16. & 162. Columel. lib. 7. cap. 2. Tum etiam caesi, lactisque abundantia non solum agrestes saturat, sed etiam elegantium mentes jucundis & numerosis dapibus exornat. Cic. 6. Verr. Vide ne ille non solum temperantia, sed etiam intelligentia te atque istos qui se elegantes dici volunt, vicerit.
 Mundus & elegans. Cic. 2. de Fin. 23.
 Elegans non magnificus. Nep. 25. 13. 5.
 Elegans & Parcus, contraria. V. Parcus, in PARCO.
 Facetum, elegans, oratorium. Cic. 2. de Orat. 241.
 Artes elegantes & ingenuae. Cic. 3. de Fin. 49.
 Eloquentia elegantior. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Jocandi genus elegans, urbanum, ingeniosum, facetum. Cic. 1. Off. 104.
 Ingenium jucundum & elegans. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Ironia. Cic. de Clar. Orat. 291.
 Lingua elegans. Catul. 41. 4.
 Oratio polita urbana & elegans. Cic. de Clar. Orat. 248.
 Regem elegantem narras. Ter. Eun. 3. 1. 18. Hui regem elegantem narras. Ubi Donatus, Elegantem, qui ipse sciat eligere aut ipse sit eligendus.
 Scriptor egregie subtilis atque elegans. Cic. de Clar. Orat. 63. Acuti sunt, elegantes, faceti, breves.
 Spectator formarum. Ter. Eun. 3. 5. 18. Quum ipsum me noris quam elegans formarum spectator sem? Ubi Donatus, Elegans spectator est, qui sit cunctantis & fastidiosi iudicii, cui non quid placet facile. cui interpretationi favet. Eun. 5. 5. 19. &c. Eja, ut elegans est. Angl. Nice.
 Elegans in cibo. Cic. in Orat. 83.
 In dicendo elegans. Cic. de Clar. Orat. 236.
 Elegans in omni iudicio. Cic. 7. Fam. 23. Plane enim intelligo te non modo studio, sed etiam amore usum, quae te delectant, hominem (ut ego semper iudicavi) in omni iudicio elegantissimum: quae me digna putaris coemisse.
 Compar. Catul. 13. 10. Seu quid suavius, elegantiusve est.
 Elegantior vocis sonus. Gell. 13. 20.
 Superl. Nep. 25. 12. 4. Elegantissimum poeta. & Cic. pro Rosc. Amer. 120. Elegantissima familia. Pueri ex elegantissimis familiis lecti.
] **ELEGANTIA**, [ἐλεγεῖα, φιλοκαλία] Cultus & ornatus, dicta quod sit selecta & separata a vulgari opinione. Plin. lib. 26. cap. 14. Cicatrices cum elegantia ad colorem reducit ladanum.
 Materies crispioris elegantia. Plin. lib. 13. cap. 9. De Ligno Cuci.
 Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 76. Fucati vero medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit.
 Differendi elegantia. Cic. 2. de Fin. 27.
 Hominis elegantia. Cic. 1. Att. 5. Quae tibi ejus loci, & nostri studii & tuae elegantiae esse videbuntur.
 Morum elegantia. Tacit. 3. Hist. 39.
 Linguae subtilitas & elegantia. Cic. 2. de Orat. 28.
 Loquendi elegantia. Cic. de Clar. Orat. 157.
 Sermonis. Cic. 7. Att. 3.
 Viri. Corn. Nep. 25. 19. 2. Ita Tacit. 14. Ann. 19. 2. Servilius diu foro, mox tradendis rebus Romanis celebris, & elegantia vitae, quam clariorem effecit ut par ingenio ita morum diversus. forte Vitii non laudis nomen ut Gell. supra in ELEGANS, conf. Tacit. 16. Ann. 18. 3. Erudito luxu & assumptus Nerone elegantiae arbiter.
 Elegantia tinctus. V. Tinctus, in TINGO.
 Accurata & diligens elegantia. Cic. in Brut. 157. Latine loquendi accurata, & sine molestia diligens elegantia. Sine molestia dicit: nam molesti esse solent nimis diligentes, ut qui manum de tabula (quod aiunt) tollere nesciant.
 Exculta elegantia. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Politior elegantia. Cic. 3. de Fin. 4. Agricultura, quae abhorret ab omni politiore elegantia.
 Cum summa elegantia atque integritate vivere. Cic. pro Sylla, 79.
 Elegantia apud Rhetores, est Quae facit ut unumquodve pure & aperte dici videatur. Haec distribuitur in Latinitatem & explanationem. Author ad Heren. lib. 4. 18.
] **ELEGANTER**, Adv. [ἐλεγεῖως, φιλοκαλίως] h. e. Polite & proprie: ut eleganter disputare. Cic. 2. de Fin. 100. Hoc ipsum elegantius poni, meliusque potuit. Et ad Brut. 15. Tibi is exponet qui & optime omnia novit, & elegantissime expedire, & deferre ad te potest.
 Eleganter acta vita. Liv. 35. Zeno ex principibus unus, magna cum ob elegantem actam vitam auctoritatis, tum quod, &c.
 Eleganter acceptus, h. e. Laute & opipare. Cic. 13. Att. 50. Libertis lautis, fervisque nihil desuit: nam lautiores eleganter accepti.
 Eleganter copioseque colligere. Cic. 5. Fam. 13. Ad consolandum autem cum illa valent, quae eleganter, copioseque collegisti.
 Accurate eleganterque dicere. Cic. de Clar. Orat. 86.
 Latine loqui elegantissime omnium. Cic. de Clar. Orat. 252. Audio illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantissime.
 Neque distincte, neque distribute, neque eleganter, neque ornate scribere. Cic. 2. Tusc. 1.
 Saltare elegantius quam necesse est proba. Sallust. Catil. cap. 24.
] **ELIHI**, [ἐλεγει] Populi sunt circa Altaboram & Altapam fluvios incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quod ex adhaerente palude evallis radicibus mastulas conficiunt, & ad solem coctis vescuntur. Author. Strab. lib. 16.
] **ELIMINO**, [ἐλεγειν] are. Ejicere, & veluti Extra limen trudere, ejicere. Ennius Medea, Exule antiqua herilis, lida custos corporis, quod sic extra aedes eliminatur. Accius Phemeis, Egredere, exi, ejicere te, elimina urbe. Varro Serano, Occipitium Arino deo ostendo, ex oraculo elimino me. Nonius.
 Dicta foras eliminare. Hor. 1. Epist. 5. 25.
 — ne filios inter amicos
 Sit, qui dicta foras eliminet.
 Eliminare gradus, de qua locutione Fabius, lib. 8. cap. 3.
 U c 2 ELIMINATUS,

ELIMINATUS, Partic. Gloss. Gr. Lat. ἔξορκισθεῖς. Sidon. 4. Epist. 10.
ELIMINATIO, ōnis. f. Jct. in Cod.
ELIMO, [ἐπιλύω] āre. De aliqua re limare. Plin. lib. 34. cap. 18.
 Alii elimatam scobem in fictili crudo coquant in caninis, donec perco-
 quantur figulium. Hard. Limatam. Ovid. 4. Met. 178.
 Elimare per translationem. Cic. 16. Att. 7. Velim ἐξελίξω aliquid elimes
 ad me, oportuisse te id facere. Idem 4. Acad. 66. Rationes latiore
 specie non ad tenue elimatæ. Gell. 17. 10.
 Commodius aliquid elimare. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Uuntur quoque hac voce Patres quasi profecta ex Limus, ut quibusdam
 placet. Sic Tertull. de Penit. c. 11. Pulverem dentibus elimandis.
 Siquidem limus vocatur illa scabrities seu fordes quæ dentibus adhæret.
 [Imo Elimare significat Expolire, Purgare etiam h. l.]
ELIMATUS, Partic. Expolitus. V. in ELIMO.
 Compar. Augustin. Epist. 37. Elimatiores.
ELIMATE, Adv. apud Gell.
ELIMATIO, ōnis. f. Elimatio ligni. Marcel. Empir. 4. 10.
ELIMATOR, ōnis. m. Tertull. Christus elimator humanarum macu-
 larum.
ELIMOTÆ. [Ἐλιώται] Populi Macedonibus vicini, & ab illorum
 parte stantes, ut refert Strab. lib. 9.
ELIMOS, Tibiæ genus ex buxo fieri foliatæ, quam inventam a Phrygi-
 bus author est Cæc. Rhod. lib. 9. cap. 7.
ELINGUIS, e. [ἐγγλωτίζω] Qui sine lingua est.
 Elinguis, Qui mutus est, & loqui non potest, etiam si linguam ha-
 beat. Cic. pro Flacc. 22. Convicit, & elinguem, reddidit. Idem
 de Clar. Orat. 100. Præsertim quum Fannius nunquam sit habitus
 elinguis.
 Elinguis curia. Plin. Epist. 167. Idem prospeximus curiam, sed cu-
 riam trepidam & elinguem.
ELINGUARE, [ἐπιγλωτίζειν] Linguam amputare. Plaut. Aul. 2. 2. 72.
 Si hercle ego te non elinguendam dederò usque a radicibus, &c.
ELINGUATIO, γλωσσοτομία. Gloss. Gr. Lat.
ELIQUO, [ἐπιτίθημι] āre. Liquidum facere: quod idem Colliquare di-
 citur, ut quum aurum, aut argentum dissolvitur.
 Eliquare, pro Ad liquidum purgare. Sen. 3. Nat. Quæst. 26. Est in
 Cherfoneso Rhodiorum fons, qui post aliquantum intervallum tem-
 poris sæda quædam turbidus ex intimo fundat, donec liberatus eli-
 quatusque est. Columel. lib. 12. cap. 12. Deinde quum sæpius eam
 in alia vasa transfuderint, & eliquaverint.
 Vinum a facibus eliquatum distillare. Columel. lib. 12. cap. 27.
ELIQUATORES, vel **ELICATORES**, ὑδροκόποι, Gloss. Gr. Lat.
ELIQUESCO, [ἐπιρροέω] ēre. Liquidum fieri, five Liquefieri. Varr. 1.
 de R. R. cap. 55. Alia ad cibum eligitur: alia ut eliquescat, ac non so-
 lum corpus intus ungit, sed etiam extrinsecus. De olea loquitur.
ELIQUAMEN, [ἐπιρροή] Quod eliquatum est ex re aliqua, ut carne aut
 piscibus: id autem vulgus vocat Salmuriam vel Muriam. Columel. 9.
 cap. 14. Abstineatque fere ab omnibus redolentibus esculentis, ut sunt
 salamenta, & eorum omnia eliquamina, &c.
ELIQUUM, ut, Eliqua irrupentis oceanii. Solin. V. Salmas. p. 151.
ELIS, [Ἠλις] Urbs & Regio eidem adjecta in Peloponneso. Cic. 1. de
 Divin. 91. Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Jarunda-
 rum unam, alteram Clitidarum, aruspiciæ nobilitate præstantes.
 Celebris certamine quod ibi exercebatur in honorem Jovis Olympici.
 De Elide scribit Plin. in descript. Achaïæ, lib. 4. cap. 5. Strabo l. 1.
 Notarunt Grammatici aliter flecti nomen Urbis, quod secundum
 casum primo similem habet, aliter Regionis urbem circumjacen-
 tis quod secundum casum auget. h. p. Elis, Idis. V. Victor. ad
 Cic. 13. Fam. 26.
 Refupina Elis. Stat. 4. Theb. 237.
 Elim, Messeniæque arva colebas. Ovid. 2. Met. 679.
 Elidis fluvius, Alpheus. Virg. 4. Æn. 694.
 — Alpheum forma est huc Elidis amnem,
 Occultas egisse vias subter mare.
 Scribitur & Regionis nomen ΕΛΙΑ, Ἠλις.
ELEUS, Adj. [Ἠλεύσιος] Virg. 3. Georg. 202.
 Hic vel ad Elei metas, & maxima campi
 Sudabit spatia, & spumas ager ore cruentas.
 Carcer Eleus. Tibul. 1. 4. 27.
 Quam jacet infimæ venere ubi fata senectæ,
 Qui prior Eleo est carcere missus equus. Ovid. 18. Epist. 166.
 Ut celer Eleo carcere missus equus.
 Labores Elei. Stat. 4. Sylv. 4. 31.
 Eleus sonipes. Lucan. 294.
ELIADES equæ, [Ἠλιαδῶν ἵπποι] Virg. 1. Georg. 59.
 — Eliadum palmas Epiros equarum. Epirus creat equas
 optimas, quæ apud Eliadum palmas merentur in Jovis Olympici curuli
 certamine. Servius.
EITSA, [Ἐίτσα] Nomen fuit Didonis. Nam Dido lingua Phœnicum
 Virago interpretatur. Quum enim Iarbas Libyæ rex eam vellet ux-
 orem ducere, illa vero negaret, Carthagini bellum intulit. cuius ti-
 more quum cogeretur a civibus, petiit ut ante placaret manes mariti:
 & exadificata pyra se in ignem præcipitavit: ob quam rem Dido,
 i. e. Virago dicta est, quæ virile aliquid fecit. Hactenus Servius in
 illud 4. Æn. 36.
 Non Libyæ, non ante Tyro despectus Iarbas. Idem 4. Æn.
 335. — nec me meminisse pigebit Elifæ,
 Dum memor, &c.
ELISEUS, Adj. Sil. lib. 6. 346.
 At nova Elisei jurato fœdera patres
 Consultant mandare duci. i. e. Carthaginenses, ab Elifa Didone.
ELISSO, five **ELISSA**, [Ἐλισσών] Fluvius est in Peloponne-
 so, in Elidis & Pisse terminis labens, de quo Strabo lib. 8.
ELIX. V. ELICTO.
ELIXA, a Liquore dicta. Festus.
ELIXO, [ἐψάω] āre. Aqua coquo. Laur. Valla, Quod in prandio
 carnes quasdam parum elixasset.
 Avem elixare. Apic. 6. 6. conf. eund. 5. 5. 3. 6. &c.
ELIXATUS, Partic. ut Elixata radix. Macer. 1. 10. 7. Coliculos eli-
 xatos mediabis. Apic. 3. 9.

ELIXATIM, Adv. Apic. 5. 8. Elixatim sumpto femine. Alii rectius
 Elixati. Sic & 4. 3. Elixatum, pro Elixatim.
ELIXUS, a, um. Adj. [ἐξίχθις] dicitur Quod aqua coctum est. Plaut. Mo-
 rel. 5. 1. 66. Nam elixus esse quam allus soleo suavior. Idem Poen. 1.
 2. 67. Allum apud te eccum. A. G. at ego elixum volo. Non. Mar-
 cell. 1. 309. Elixum, quicquid aqua mollitur vel decoquitur. nan-
 Lixam aquam veteres esse dixerunt. Unde & Lixæ dicti, qui mili-
 tibus aquam ad castra vel ad tentoria solent ferre. Varro, In pav-
 imento non audes facere lacunam: at in humu calceos facis elixos
 i. e. Madefacis calceos.
 Balneator elixus. Martial. lib. 3. 7.
 Herba elixa. Ovid. 4. Fast. 371.
 Candidus elixæ miscetur caesus herbæ.
 Sorbum. Columel. lib. 8. cap. 17.
 Vervex elixus. Juven. 3. Sat. 294.
 Miscere elixa allis. Hor. 2. Serm. 2. 73. — at simul affis
 Miscueris elixa, simul conchyliis turdis.
ELIXURA, vel **ELIXATURA**, æ. f. ut Coctura. Apic. 9. 1. & Ma-
 cer. 1. 22.

E L L

ELLEBORINE, **ELIEBORITES**, **ELLEBORUM**. V. HELL-
BORUM.
ELLUM, Adv. demonstrans apud Comicos inquit Donatus, pro Ecc-
 illum. Plaut. Curc. 2. 2. 28. Parasitum tuum video currentem: ellu-
 usque in platea ultima. Ter. And. 5. 2. 14. Nescio quis fenex mod-
 venit: ellum, confidens, catus. V. Vallam 2. 15.
ELLYCHINIUM, i. [ἐλλύχινιον] Dicitur Funiculus ille papyraceus si-
 sparteus canabinusve, aut stupeus, qui stans in oleo peruritur. Plin.
 lib. 23. cap. 4. Ellychnia ex uva (cicis) fiunt claritatis præcipue
 Idem lib. 35. cap. 15. de sulphure loquens, Quarto autem ad ellychn-
 maxime conficienda. Stat. 4. Sylv. 9. 29.
 Non ellychnia sicca, non replietæ
 Bulborum tunicæ. conf. Vitruv. 8. 1.

E L M

ELMINTHES, [ἐλμίνθες] Vermes ex genere lumbricorum. Sunt aute-
 in duplici differentia, teretes & lati, ut docet Galen. lib. ult. Met.
 cap. ult. Nominativus singularis est Elmis. Scribitur & Helmis.
ELMON, Thessaliæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 8. In Thessalia aute-
 Orchomenus antea dictus, Minyeus, & oppidum Almon, ab al-
 Elmon, &c. Sed Hard. ex Mss. Salmon. q. V. Sic igitur & in
 ALMON restituendum.

E L O

ELOCO, āre. Loco movere, five Sedibus pellere. Cic. pro Flacc. 6.
 de Judæorum gente loquens, Quam chara diis immortalibus esset, d-
 cuit, quod est victa, quod elocata, quod servata.
 Plerumque idem ac Simpl. Locare, vel Foras locare. Elocare sese c-
 randum. Plin. lib. 26. cap. 1. Siquidem certum est Manilium Corn-
 tum ex Prætoris legatum Aquitanicæ provincic, h. s. c. c. elocasse
 eo morbo curandum sese.
 Boves elocare. h. e. Alteri locare, ut inde lucrum accipiamus, qui
 admodum de equis fieri solet. Columel. lib. 1. cap. 7. Et maxir-
 vexant servi, qui boves elocant, eosdemque & cetera pecora ma-
 pascunt.
 Fundum elocare: h. e. Fundum alteri committere & locare. Cic.
 Verr. 55. Ad se pertinere negabat: fundum elocatum esse dicebat.
 Funus elocare. Plin. lib. 21. cap. 3. Affes ergo contulit populu-
 & funus elocavit. h. e. Funus faciendum alicui dedit, nem-
 pompam funebrem.
ELOCUTIO, **ELOCUTRIX**. V. ELOQUOR.
ELOGIUM, i. Testificatio de aliquo, honoris vel vituperationis cau-
 V. Scalig. ad illud Culicis, Tum fronte locatur elogium. Pignor.
 Miscell. Torrent. & Casaub. ad Suet. Calig. cap. 24. extr. Salmas. Exer-
 Plin. p. 858.
 Vituperationis: ut Quintil. lib. 7. cap. 5. Si exheredatum a se fi-
 um pater testatus fuerit elogio, propterea quod is meretricem am-
 ret. Modestinus in l. desertorem. D. de re militari, Desertore
 arditum, ad suum ducem cum elogio Præfes mittet. i. e. Cum vit-
 peratione. [Immo cum declaratione criminis. V. infra.]
 Honoris causa. Cic. 2. de Fin. 116. Non elogia monumentoru
 id significant, velut hoc ad portam, Uno ore qui plurimæ co-
 sentiant gentes, populi primarium fuisse virum? Et iterum
 Tusc. 31. Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia signi-
 ficant, nisi nos futura etiam cogitare? Idem in Pison. 7.
 Valla lib. 4.
 Elogium, Simplex suæ sententiæ testificatio. Cic. de Senect. 73. Sol-
 nis quidem sapientis elogium est, quo se negat velle suam morte
 dolore amicorum lamentisque vacare. Idem Valla lib. 4. [Lego ἔ-
 γασθαι Græce, i. e. Distichon. Quod ipsum extat in collect. Poët. Gnot
 Elogia, pro Testamentis morientium, l. 20. C. de jure delib. l. 33.
 l. 35. C. de inoff. testam.]
 Elogio etiam pro Notoriis, & indicis criminum, quæ vulgo On-
 ra & Informationes dicimus, l. 6. & l. 11. D. de cust. rec
 Tranquill. in Calig. cap. 27. Custodiarum seriem recognosce
 nullius inspecto elogio, stans tantummodo intra porticum media
 a calvo ad Calvum duci imperavit. Elogium quoque edicto su-
 jectam clausulam appellat Ulp. in l. 38. §. jumentorum. D. de
 adilit. edic.
 Elogium, pro Cause adjectione. Afric. l. 14. §. 8. D. de lib.
 posth. Non enim videri quasi filium exheredatum esse, qui
 elogium pater, quum filium exheredaret, proposuisset. i. e. E-
 heredationis causam. pro Famoso carmine usurpat Plaut. Merc.
 3. 74. Impleantur meæ fores elogiorum carbonibus. conf. Parei Le
 Crit. p. 409.

LOGIO, ar. Cael. Aurel. Tard. 5. 4. 66. Signa elogiavimus.
 LOGIATUS, Partic. Cael. Aurel. Tard. 2. 1. Nomina specialiter elogiata. i. e. Descripta, imposita.
 LONA, [Ἰλιώνη] Perrhæborum urbs, quæ in Lemonem nomen permutavit, hodie diruta jacens. V. Strab. lib. Geogr. 9.
 LONGO, [ἐπιμηκύνω] ar. Idem quod Prolongare, & prolatare, ac differre. Plin. Quo maxime tempore dies elongantur. Ita Forum Romanum, sed perperam. Attamen agnoscit Glossarium Cyrilli, μακρύνω, Elongo. Onomastic. ἀφιστημι.
 Pro Remove, cum quo junctum reperitur. Sarisb. 7. 16. A confortio divinitatis aliquem remove & elongare. adde Fulgent. Epist. 4. ad Niob. [Videtur eadem notione in Glossario utroque positum. Forte tamen Elonginquo legendum, cujus v. etiam simplex Longinquo occurrit.]
 LOPS, [ἐλοψ] Piscis V. ACIPENSER. conf. Ovid. Halieut. 66. Gell. 7. 16. Varr. 2. de R. R. 6. Diversum ab Acipensere facit Lud. Nonnius de Re Cib. 1. 2. c. 20. q. V.
 Est & Centauri nomen proprium, apud Ovid. 12. Met.
 Item Serpentis genus. Plin. lib. 3. cap. 5. & Nicander in Theriac.
 LŒQUOR, [ἐξουδάω, ἐρημύνω, ἐρησιλογώ] ōqui. Dicere, efferre. Plaut. Amph. prol. 51. Argumentum hujus eloquar tragædiæ. Cic. 3. Off. 51. de venditore & emptore, Uterque si ad eloquendum venerit, non plus quam semel eloquetur.
 Eloquere uno verbo. Plaut. Truc. 4. 2. 43.
 Perge eloqui. Ter. Phorm. 4. 3. 96.
 Quod veni eloquar. Ter. Heaut. prol. 3.
 Cum hero pauca eloquar. Plaut. Mil. 4. 8. 43.
 Ipse eloquar nomen meum. Plaut. Amph. prol. 18.
 Unum elocutus. Caf. 2. Bell. Civil. 34. Ille unum elocutus, ut memoria tenerent milites ea, quæ pridie sibi confirmassent, sequi sese jubet.
 Monstrum eloqui. Sen. Oeth. 6.
 Verba simillima veris eloquor. Ovid. 15. Epist. 130.
 Eloqui, pro Loqui. Virg. 3. Æn. 39. Eloquar, an fileam?
 Eloqui, quod ad oratores spectat, est, ut ait Cicero, Aptè, ornate, & eleganter dicere. Unde idem Cic. 1. de Orat. 64. Difertos me cognoscite nonnullos, eloquentem adhuc neminem.
 Composite, ornate, copiose eloqui. Cic. 1. de Orat. 48. Copiose eloqui, modo prudenter: melius est, quam vel accuratissime sine eloquentia cogitare. Cic. 1. Off. 156.
 Digne eloqui. Sen. Thyest. 8.
 Polite eloqui. Cic. 1. Tusc. 6. Fieri autem potest ut recte quis sentiat: & id quod sentit, polite eloqui non possit.
 Præclare eloqui cogitata. Cic. de Clar. Orat. 253.
 Vis eloquendi. Quintil. lib. 2. cap. 1. Vis eloquendi maxima soli oratori tribuitur. Cic. in Orat. Domina veris eloquendi vis quam est præclara, quamque divina. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
 Active habet Enn. apud Gell. 12. 4.
 LŒQUENS, Partic. [λογιῶν, λογικῶς, ἐρησιμῶς, ἀσφραδῶς] Qui in dicendi ratione perfectus est. Cic. pro Cæcin. L. Crassus homo longe eloquentissimus. Idem in Orat. 102. Erit igitur eloquens is, qui in foro causisque civilibus ita dicet, ut probet, ut delectet, ut flectat.
 Paucitas eloquentium. Cic. 1. de Orat. 19. Quamobrem mirari definamus, quæ causa sit eloquentium paucitatis, quum ex iis rebus universis eloquentia constet, quibus in singulis elaborare permagnum est.
 Eloquens suavis & ornatus. Cic. 1. de Orat. 6. Si item Aristoteles, si Theophrastus, si Carneades in rebus iis de quibus disputaverunt, eloquentes & in dicendo suaves atque ornati fuerunt, &c.
 Eloquens is est qui & humilia subtiliter, & magna graviter, & mediocria temperate potest dicere. Cic. in Orat. 100.
 Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcumque decebit, poterit accommodare orationem. Cic. 1. in Orat. 8.
 Eloquens & muta res. Author ad Heren. lib. 4. 67.
 LOQUENTIA, æ. [λογιότης, ἀσφραδῆς] Bene & recte eloquendi scientia. Ter. Phorm. 4. 3. 24. Eja iudabis satis, si cum illo incæptas homine: ea eloquentia est. Idem Eun. 5. 9. 63.
 Eloquentia nihil aliud est, nisi copiose loquens sapientia. Cic. in Partit. 79.
 Abundans sonantibus verbis uberibusque sententiis eloquentia. Cic. 1. Tusc.
 Eloquentia & Infantia, opponuntur. Cic. in Topic. 82. Possitne eloquentia commutatione aliqua converti in infantiam.
 Prudentiam cum eloquentia iungebat Aristoteles. Cic. 1. Tusc. 7.
 Arma, & tympana eloquentiæ dare. Quintil. lib. 5. cap. 12. Nos qui Oratorem studemus effingere, non arma, sed tympana eloquentiæ demus?
 Effectus eloquentiæ est audientium approbatio. Cic. 2. Tusc. 3.
 Fontes eloquentiæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Imago eloquentiæ. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Lumen eloquentiæ Tullius. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Ornamentum eloquentiæ. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Vires eloquentiæ. Quintil. proœm. lib. 1.
 Adulta eloquentia. V. ADOLESCO.
 Alumna eloquentia. Cic. de Orat. V. ALUMNUS.
 Artificiosa eloquentia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Attica eloquentia. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Coacta eloquentia. Quintil. lib. 4. cap. 4.
 Consummata. Idem proœm. lib. 1.
 Forensis eloquentia. V. RHETOR.
 Libidinosa eloquentia. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Locuples. Quintil. lib. 6. cap. 14.
 Lucrosa & sanguinans. Tacit. de Orat. 12. Nam lucrosæ hujus & sanguinantis eloquentiæ usus recens & malis moribus natus, atque (ut tu dicebas) in locum teli repertus. V. SANGUINO.
 Mediocris eloquentia. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Paterna eloquentia. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Pauper eloquentia. V. PAUPER.
 Popularis eloquentia. V. Rhetorica duplex, in RHETOR.
 Speciosa. Quintil. lib. 6. cap. 14.

Vera & absoluta eloquentia. Cic. in Orat. 17. Quo fit ut veram illam & absolutam eloquentiam nemo consequatur, quod alia intelligendi, alia dicendi disciplina est: & ab aliis rerum, ab aliis verborum doctrina quaritur.
 Corruptere eloquentiam. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Effingere eloquentiam. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Expulsa eloquentia civitate Lacedæmoniorum. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Facere eloquentiam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 2. Ira nonnunquam indoctis quoque eloquentiam facit.
 Formare eloquentiam. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Inclinare eloquentiam. V. Orationem inflectere, in INFLECTO.
 Locupletare eloquentiam. V. in LOCUS.
 Ohmutuit eloquentia. Cic. in Bruto, 22.
 Occultare eloquentiam. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Persuadere eloquentia aliquid alicui. Cic. in Orat.
 Timere eloquentiam ac gratiam alicujus. Quintil. lib. 4. cap. 18.
 ELOQUIUM, [ἀμυλία, λόγος] Sermonem aliquando significat, aliquando Facundiam. Plaut. Dulci ac blando eloquio amicam solatus. Apul. Platonis eloquio monitus, non nobis folis natos esse.
 Eloquium, pro Facundia. Juven. 10. Sat. 114.
 Eloquium ac famam Demosthenis aut Ciceronis. & mox 118.
 Eloquio sed uterque perit Orator.
 Cultum eloquium. Aufon. Section. 2. in Epicædio in patrem, Sermone impromptus Latio, verum Attica lingua Suffecit culti vocibus eloquii.
 Fertile eloquium. Claud. ad Olibr. 20.
 Infolitum eloquium. Hor. in Arte Poët. 217.
 Liquidum eloquium. Aufon. Section. 3. Ad amicum, ut quamprimum ad se veniat.
 Sic tibi sint Musæ faciles, meditatio prompta Et memor, & liquidi mel fluat eloquii.
 Melleo delibutus eloquio jam tertiæ Nestor ætatis. Aufon. in Gratiarum actione pro Consulatu.
 Potens eloquium. Stat. 4. Sylv. 4. 65.
 Vernans eloquium. Sidon. ad Claud. lib. 4. Vernantis eloquii flore melliti.
 Vocale eloquium, pro Carmine grandi & sonoro. Juven. 7. Sat. 19.
 — necit quicumque canoris
 Eloquium vocale modis, laurumque momordit.
 Decus partum eloquio. Sil. lib. 3.
 Vincere aliquem eloquio. Ovid. 13. Met. 63.
 Nitor eloquii domesticus. Ovid. 2. de Ponto, 2. 51.
 ELOCUTIO, [φρασις, ἐρημνεια, ἐξουδῆσις, ἀσφραδῆς] Sermonis expressio. Plaut. Mil. Quam Græci φρασιν vocant, Latine dicimus elocutionem. Quintil. lib. 8. cap. 1. pr.
 Elocutio est idoneorum verborum & sententiarum ad inventionem accommodatio. Cic. 1. de Invent. 9.
 Tenua cutis elocutionis. Quintil. lib. 5. cap. 12. Et illam vim striete robusteque dicendi, tenera quadam elocutionis cute operimus.
 Inanis & pene puerilis elocutio. Cic. 1. de Orat. 20. Ex rerum cognitione efflorescat & redundet oportet oratio: quæ nili subest, res ab oratore percepta & cognita, inanem quandam habet elocutionem, & pene puerilem.
 Elocutio ad commodum oratoris accommodata, tres in se res debet habere, elegantiam, compositionem, dignitatem. Author ad Heren. lib. 4. 8.
 Circumscribere elocutione rem simplicem. Author ad Heren. lib. 4. 44.
 Circuitio, est oratio rem simplicem assumpta circumscribens elocutione.
 Elocutio, ut pars Rhetorices. Quintil. in proœm. lib. 1. Quatuor (scil. libri) elocutioni, in cujus partem memoria, ac pronuntiatio veniunt, dabuntur.
 Institutionum quedam genera ad eloquentiam præparandam, ut problemata, periphrases, elocutiones. Suet. de Clar. Gram. 4. 6.
 ELOCUTORIA, [ἐμμελοπικη] V. ELOCUTRIX.
 ELOCUTOR, ōris. m. Ennod. 1. 1. Blandus elocutor.
 ELOCUTRIX, icis. f. [ἐμμελοπικη] Quintil. lib. 2. cap. 15. Nam oratoria sic efferretur, ut elocutoria: oratrix, ut elocutrix.
 ELOCUTILIS, e. Copia elocutilis facundia. Apul. 11. Met. p. 240.
 ELOQUAX, pro LOQUAX. Cat. apud Cic. de Senect. 31. ubi alii Loquax. V. Gronov. ad loc. & Parei Lex. Crit. p. 210.
 ELORINI. Populi Siciliae, ut author est Cic. 5. Verr. 103. ab Eloro. q. V.
 ELORONUM, est Gallia civitas. V. Scal. Aufon. Lect. 2. 7.
 ELORUS, vel HELORUS, [Ἐλωρῶν, Ἐλωρῶν] Siciliae urbs, ab Eloro anne qui campis superfunditur dicta; proxime Pachynum. Meminit Plin. lib. 3. cap. 8. Et lib. 32. cap. 2. Silius 14. 270.
 Sidonios Drepane, atque unda clamofus Elorus. Ovid. 4. Fast. 477.
 Hinc Camarinan adit, Thapsonque & Eloria Tempe. quamquam mendose legitur Oloria, quasi ab oloribus. Virg. 3. Æn. 698.
 — præpingue solum stagnantis Helori.
 ELOS, [ἐλῶ] Vitium tuniculæ oculi, quæ dicitur Rhagoides, erosione proveniens, aut scissura ceratoidis: sic cognominatum ἐλῶ, i. e. Clavus, si obdurecat calli imagine. Plura Cael. lib. 12. cap. 5.
 ELOFÆ. V. HELOFÆ.
 ELOTUS. V. ELAVO.

ELPIÆ, [Ἐλπία] Civitas, quam Rhodii apud Daunos condiderunt, teste Strab. lib. 14.
 ELPENOR, ōris. [Ἐλπίων] Unus e sociis Ulyssis, quem Circe mutavit in porcum. Homerus tamen in Odyss. 10. extr. scribit, de scalis delapsum periisse. Juven. 15. Sat. 22.
 — aut tenui percussum ve here Circes,
 Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis.
 Miser Elpenor. Ovid. 3. Trist. 4. 19.
 At miser Elpenor tecto delapsus ab alto. adde Martial. lib. 11. 82.
 ELPIS, [Ἐλπίς] Samius, qui ad Africam nave delatus leonem demerebatur os ex dentibus eximendo. Plin. lib. 8. cap. 16.

ELPIS, Nomen proprium Roëthii uxoris: de qua hoc extat epitaphium:
 Elpis dicta fuit, Sicula regionis alumna,
 Quam procul a patria conjugis egit amor.
 Quo sine moesta dies, nox anxia, flebilis hora:
 Cumque viro solum spiritus unus erat.
 Lux mea non clausa est tali remanente marito:
 Majorisque animae parte superles ero.
 Porticibusque sacris, jam nunc peregrina quiesco,
 Judicis æterni testificata thronum.
 Neve manus bustum violet, ne forte jugalis
 Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

E L U

ELUCESCO, xi. [*ἐκλείωμι*] ēre. Lucidum esse: & per translationem, Manifestum, & apparens. Cic. 1. de Divin. Ut illa tertia pars rationis & mentis eluceat. Virg. 4. Georg. 28.
 — elucet alia, & fulgore coruscant.
Elucere & Occultari, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 86. Tenuitas hominis ejusmodi est, ut dissimulari non queat: atque eo magis eluceat, quo magis occultatur.
In causis atque foro elucere. Cic. 2. de Orat. 155. Nemo enim fludet eloquentiæ nostrorum hominum, nisi ut in causis atque in foro eluceat.
Amicitia magis elucet inter æquales. Cic. de Amicit. 101.
Constantia, ut, Ex animo elucebit omnium constantia omnisque moderatio. Cic. 1. Off. 101.
Eruditio elucet in ipsa pictura. Plin. lib. 35. cap. 11.
Excellentia animi elucet magnitudoque in despicendis opibus. Cic. 1. Off. 17.
Honus elucet. Cic. 10. fam. 10.
Ignis eluxit. Tibull. lib. 4. 1. 134.

Lætior eluxit fructus super ignis acervos.
Ingenium in eo elucet. Cic. pro Cœl. 45.
Lumen tuum elucet. Cic. 12. Fam. Nunc autem opto ut ab istis Orientis partibus virtutis tuæ lumen eluceat.
Sanctitas, & prudentia, & dignitas illius quasi lumen aliquod extinctis ceteris elucet. Cic. 4. fam. 3.
Significatio virtutis elucet. Cic. de Amicit. 49.
Spes in pueris elucet. Quintil. lib. 1. cap. 1.

ELUCENS, Partic. [*ἐκλειόμενος*] Cic. in Somn. Scip. 8. Inter flammam circulus elucens splendidissimo candore.
ELUCESCO, [*παρὲς φαίω*] ēre. significat Magis lucidum fieri. Hieronym. Quod ut clarius elucescat, fumamus exemplum ab his corporalibus sensibus. Item Augustin. Retract. 1. 13. & Chrysol. Serm. 156. Sed exemplis antiquioribus defendi non potest. V. Voss. de Vitiis Serm. 1. 23. Sciopp. Animadv. ad Voss. p. 12. Cellar. Cur. Poster. p. 302.

ELUCIDO. Vulgat. Sirac. cap. 24. 31. V. Voss. de Vit. L. L. 4. 7.
ELUCIFICARE, Antiquum verbum, a Luce. Laberius.

— sic ego
 Fulgentis splendore pecuniæ volo
 Elucificare exitum atatis meæ. Hæc verba Laberii leguntur apud Gell. lib. 13. cap. 17. Elucificare habet Nonius 2. 293. in eodem dicto Laberii. ubi Mercurius Elucificare ex M. I.

ELUCTOR, [*ἐκπύλλω*] āri. quasi Luctando superiorem esse & vincere. Plin. lib. 34. cap. 10. Tenuissima est in ipso fornacium ore, qua flammæ eluctantur. i. e. Vi quodammodo exeunt, & quasi luctando Virg. 2. Georg. 244.

— aqua eluctabitur omnis. i. e. Cum mora egredietur, inquit Servius. Liv. 4. Bell. Pan. Tenentibusque quum tot ac tam valida eluctandæ manus essent, sese eripiunt.
Locorum difficultates eluctatus. Tacit. in Vit. Agric. 17. 3.
Eluctari per multa impedimenta. Sen. lib. 6. Controverf.
Nives elucari. Tacit. 3. Hist. 59. 3. Et vix quieto agmine nives eluctantibus, patuit, quantum discriminis aedeundum foret.
Vox eluctata furorem est. Stat. 1. Achil. 525.
Eluctavi, pro Eluctatus sum. Plaut. Trin. 4. 1. 20. Cum hisce arumnis eluctavit. Nonius.
Eluctantia verba. i. e. Impedita & coacta. Tacit. 4. Ann. 31. 3. Quin alias compositus, & veit eluctantium verborum, solutius promptiusque eloquebatur, quoties subveniret.

ELUCTATUS, Partic. [*ἐκπύλλωνός*] Lucan. lib. 2. 219. Tandem Tyrrenas vix eluctatus in undas, &c.

Tandem eluctatus obstantia, in vastam altitudinem subito destitutus cadit. Sen. 4. Nat. Quæst.

ELUCTATIO, ōnis. f. Lactant. 3. 11. Eluctatio adversus mala.
ELUCTABILIS, e. Sen. 6. Nat. Quæst. 8. Lacus non pediti eluctabilis nec navigio.

ELUCUBRO, [*νυκτερῶς εἶω, φιλοπονία*] āre. & **ELUCUBROOR**, āri. Deponens. Vigilare, & aliquid ad lucernam scribere. Lucubrando elaborare. Cic. 7. Att. 19. Nihil habeo quod ad te scribam, quin etiam eam epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Columel. lib. 10. cap. 1. Quare quicquid est istud quod elucubravimus, propriam, &c.

ELUCUBRATUS, a, um. Cic. de Clar. Orat. 312. Deinceps inde multæ, quas non minus diligenter elaboratas etiam, quam elucubratus afferabamus. Valer. Max. 3. 7. ext. 1. Cunctante itylo elucubratum opus.

ELUCUM, significat Languidum ac semisomnum, vel hallucinatorem, aut nugarum amatorum, sive halonem, h. e. hesterno vino languentem quem *εωλο*: vocitant Græci. Author Festus. Dicitur etiam de gravedine capitis ex ebrietate. Apul. Apol. p. 507. An, quod verius, ex crapula haluco (ita enim quoque legitur) attentatur. Tertull. de Cor. cap. 7. Hederæ natura est cerebrum ab heluco defendere. Et rite fortasse apud Tibull. lib. 1. 11. 51.
 Rusticus elucouque vehit male sobrius ipse
 Uxorem plautro progeniemque donum. Alii autem E luco divise. V. Scal. & Broekh. ad loc. Scribitur & Helucus aspirate. V. Fest. & Scal. ac Dacerr. 1006.

ELUDO, ō, sum, ēre. Desinere ludere. ut Donat. ad Ter. Eun. 1. 1. 10. Iti vult. Ictus, apud Cic. in Topic. 32. Litus desinit, Qua fluctus eludat. h. e. Desinere ludere, i. e. Reciproco motu lustrare & resiliere. adde Turneb. Advers. lib. 22. 5. ac l. 96. & 112. D. de verb. signif. Iidor. 14. 8. & Interp. Quintil. lib. 5. cap. 14. p. 489. Ita gladiatores dicuntur Eludere cum ludo finem imponunt. Ter. l. c. Eludet ubi te victum esse fenserit. Plaut. Curc. 5. 2. 30. Annulum quem paratitus te elusif, i. e. Quem in ludo vincendo ademit. Proport. 4. 1. 139.

Nam tibi victrices quæseunque labore parasti
 Eludet palmas una puella tuas. Ita Eludere gloriam aliquis. Liv. 28. Ad hunc sensum forte respexit Cic. in Catil. 1. 1.
Eludere etiam est verbum Gladiatorium, sed desexo sensu: cum sc. ictus adversariorum declinatione corporis effugiunt. Manil. 5. 163.

Ille cito motu rigidus eludere cæstus. V. Turneb. Advers. 28. 15. Thyl. de Glad. p. 233. Dicitur de Cervo ap. Phædr. 1. 12.
 Curfu levi canes elusif.

Ita Hor. 1. Epist. 17. 18. Mordacem cynicum sic eludebat. V. Lambin. ad loc. Hinc pro Elabi positum reperitur. Ita fortasse Cic. in Divin. Te vero Cæcili quemadmodum sit elufurus quam omni ratione jaçtaturus, videre jam videor. Unde frequentissimè significatione ponitur pro Illudere, Decipere, Frustrari, ut Cic. 4. Acad. 123. Sed & vos ab illo irridemini, & ipsi illum vicissim eluditis.

Leviter aliquid eludere. Quintil. lib. 4. cap. 5. Cujus tamen divi sionem in digitos diductam nonnunquam Cicero leviter eludit.

Venuste eludere. Quintil. lib. 5. cap. 13. Quod factum venuste temporibus nostris illusit Vibius Crispus.

Fæctius eludi ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 128. Nosque ab ista nebulone fæctius eludemur.

Alicui eludere. Cic. de Opt. gen. Orat. 17. Quasi rudibus ejus eludit oratio. Immo Rudibus sexto casu, a sublt. RUDIS. q. V.

Animos consiliis eludere. Claud. in Gigant. 36.
Magnas accusatoris minas, magnamque judicii expectationem ad nostrum arbitrium libidinemque eludere. Cic. 2. Verr. 30.
Seges eludit messem fallacibus herbis. Tibull. lib. 2. 1. 19.
Ratione aliqua quempiam eludere. Ovid. 3. de Arte Am. 611.

Qua vaser eludi possit ratione marius.
Rempubliacam in suis cogitatis & favoribus eludere. Cic. pro M. lon. 32.

ELUDENS, Partic. [*καταπαίζων*] Cic. 2. de Divin. 145. Quæ est ars conjectoris, eludentis ingenio.

ELUSUS, [*καταπαυμένος*] Partic. Cic. 2. Philipp. Nihil queror Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus.

Imagine alicujus rei elusus. Ovid. 6. Met. 104.
 Mæonis elufam designat imagine tauri
 Europam. Hor.
 Epist. 1. 47.

ELUSIO, Vet. Gloss. *ἐμπυρομένης*.
ELUDIFICOR, āri. Ludificari. Plaut. Mostel. 4. 3. 46. ubi alii Luceat legunt.

ELUGRO, xi, etum, [*πενθὲν καταλήγω*] ēre. Luctum deponere. Liv. 34. 2. Quid aliud in luctu quam purpuram, atque aurum deponunt? Quid aliud quam elaxerunt, sumunt? Gell. 7. 7. Kirchn. Fun. 4. 10. Cuther. de Jur. Man.
Elugere, Lugendo deslere. Cic. 9. Fam. 20. Patriam eluxi jam & gravius & diutius, quam ulla mater unicum filium.

ELUGERER, Palliv. Ulp. in l. liberorum. D. de his qui notantur infami Prætor ad id tempus se retulit, quo vir elugeretur: qui solet elugeri propter turbationem sanguinis.

ELUMBS, e. [*ἐξασπυρμένης*] Evulso lumbo, inquit Festus: qui præ lumbi debilitate sese erigere non potest.

ELUI, [*ἐλύω*] Aquitanie populi, inter Garumnam & Ligerim adjacentes, de quibus Strab. lib. 4. Alii Gallie Narbonensi attributum Nomen varie scribitur, frequentius cum aspirata Helvii, Helvi, Illi Quorum civitas Alba Augusta, postea Vivarium, *ελυω*.
ELVINA, dicta est Ceres, ab Elvio oppido, vel ab Elvide fluvio, quo colebatur. Juven. 3. Sat. 320.
 Me quoque ad Elvinam Cerecem, vestramque Dianam. V. HEVINUS.

ELUO, ui, ūtum, [*ἐκλύω, ἐκλύω*] ēre. V. ELUVO. Lavar seu Lavando purgare, sive Exhaustire. Cato cap. 86. Lavetque bene corticemque deterat bene, eluatque. Columel. Semel atque iterum eluantur.

Eluere ex aqua. Cels. lib. 7. cap. 21. Deinde eluendum id ex aqua quæ vel saltem adjectum, vel nitrum habeat.

Corpus eluere. Ovid. 11. Met. 141.
Maculam vestium eluere. Plin. lib. 20. cap. 8. Aquæ e radice coç maculas vestium eluere dicuntur.

Sanguinem profusum eluere. Cic. 12. Philipp. 12. Ut Centurionum legionis Marti e Brundisii profusus sanguis eluatur, num elui prædictio crudelitatis poterit?

Sordes vitæ & animi labes, per translationem. Cic. in Sallust. 3. & de Legib. 24. Animi labes, nec diuturnitate vanescere, nec maribus ullis elui potest.

Crimen eluere. Ovid. 11. Met. 141.
 Subde caput, corpusque simul, simul elue crimen.

Curas eluere. Hor. 4. Carm. 12. 20.
 Nardi parvus onyx eliciet cadum,
 Qui nunc Sulpitiis accubat horreis,
 Spes donare novas largus, amaraque
 Curarum eluere efficac.

Labem pudoris eluere. Sen. Hippol. 8.
Maculas furtorum suororum, sanguine fociorum. Cic. 5. Verr. 12.
 Errabas Verres, & vehementer errabas, quum te maculas furtorum & flagitiorum tuorum fociorum innocentiam sanguine eluere & bitrabare.

ELUTUS, Partic. [*ἐκλυτός*] ut, Eluta & siccata vinacia. Columel. lib. 6. cap. 3. Et Eluta alica, Plin. lib. 22. cap. 24. Celso Elota.
 Compar. Hor. 2. Serm. 4. 16.
 — irrig

— irriguo nihil est elutius horto.

EURIO, ōnis. f. Cael. Aurel. Tard. 1. 1. Panis calida telutione purus.

EURIA, orum. teste Plin. lib. 34. cap. 16. dicuntur Metalla auraria, quibus aqua immixta elutis fordibus metallum ostendit. Aluta Hard. x MSS.

ELUVIES, ōi. vel ELUVIO, ōnis. f. [ἐκλυσιμὸς] Proprie dicitur quod expurgatur, praesertim aquarum fluxu: quamvis & alterius humoris dici possit immundities. Cic. in Somn. Scip. 16. Propter elutiones, exustionesque terrarum. Idem 2. Off. 16. Collectis ceteris causis eluvionis, pestilentiae, vastitatis. Eluvionem vocat aquarum iluvium.

Eluvies pro Voragine, feu Terra vi imbrum exhausta. Sic enim exponit Erasim. Curt. lib. 6. Torrentesque & eluvies iter morabantur.

Eluvies, sive Eluvio, per translationem, pro Morbo pestifero omnia corruptente, ac si diceret cloacam. Cic. pro Domo sua, 53. Idcirco tu ad illam labem, atque eluviem civitatis sine summa vi pervenire potuisti?

Eluviem Plin. accipit pro Egestione fordium ex urbe, qualis est quae fit per cloacas publicas, lib. 2. cap. 82. Quod in certis notatur oppidis: quae minus quatiuntur crebris ad eluviem cuniculis cavata.

Voragines & Eluvies simul junxit. Liv. 8. pro fossis vi imbrum excavatis, Ab altera parte voragines eluviesque perruptae sunt.

LABRUM Labrum dixit Cato de R. R. cap. 10. & 11. V. LABRUM. UTRIO, [μετασίζω] are. est De vase in vas transferre: quod quidem & Transvasare dicitur Latine, sed rarius. Plin. lib. 14. cap. 17. suffervefactis decies, mox elutriatis, atque ita inveteratis. Idem ib. 9. cap. 38. Decimo ferme die liquata cortina vellus elutriatur nergitur in experimentum. Gell. 16. 7.

URUS, ELUVIES, ELUVIO, V. ELVO.

USCO, are. ἐκτιπλώω Gloss. Gr. Lat. Legitur apud JCTos. Ulp. l. 3. D. de condict. triticiar. l. 5. §. ult. D. ad Leg. Aquil. & Marcel. l. 27. D. de pignori. vel hypoth.

USCATIO, ōnis. f. ἐκτιπλώσις. Gloss. Cyrill.

UXATUS, [ἐξαεραμένω] Idem significat quod simplex. Plin. lib. 20. cap. 9. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores revocari, quaque dicitur opus fit. Hard. Et luxata & humores evocari.

UXURIARI, [κατακταρῆν] Idem quod Luxuriari: ad arbores translatum. Columel. de Arbor. cap. 3. Quod si pingui agro validas vites deposueris, pampinis magis eluxuriabuntur: & qualemcunque fructum tulerint, ad maturitatem non perducent.

E L Y

LYMAIS, Plin. lib. 6. cap. 25. Regni Persidi vicina.

LYMÆI, [Ἐλυμαῖοι] Indiae populi versus Austrum incolentes, teste Plin. lib. 7. cap. 2.

LYMUS, [ἔλυμι] Galen. Ex leguminum genere est, milio specie similis, facultate certe pauci nutrimenti, & exsiccativa. Siftit quoque nonnihil ventris fluxus, seu ipsum etiam milium. Si vero foris illinatur, exsiccat atque refrigerat. Hæc ille, lib. 6. de Simpl. medic. facult.

LYSIUM, [Ἠλύσιον πεδίον] secundum poetas, est Locus inferiorum, voluptatibus plenus: ubi dicuntur esse animæ bonorum. Virg. 5. Æn. 735.

— sed amœna piorum

Concilia, Elysiūque colo. Idem lib. 6. 744.

— per amplum Mittitur Elysiū.

LYSIUS, Adj. [Ἠλύσιος] ut,

Elysi campi. Virg. 1. Georg. 38.

Quantis Elysiis miretur Græcia campos.

Colle sub Elysiō nigra nemus ilice frondet. Ovid. 2. Amor. 6. 49.

Domus Elysiæ. Ovid. 14. Met. 111.

Vallis Elysiæ. Ovid. 3. Amor. 9. 60.

E M

M. Emeritus, Emit. EM. AL. Emeritus alæ. EMA. & EMS.

Emissa. EMP. Empta, Emptor. EM. VR. Eminens vir.

M, pro Eum; & Emem, pro Eundem, apud Festum.

MACERO, V. EMACROR. Sen. ad Marc. cap. 10. Alios morborum variis generibus emaceratos, diu inter vitam mortemque medios detinebit. Hic est ἐκπιεσθῆναι.

MACESCO, ēre. Cels. lib. 2. cap. 2. Ubi aliquis contra consuetudinem emacuit & colorem decoremque amittit. [Al. Emacruit. An Emacuit?]

MACIO, [ἐξίχνοισιν] are. Macie conficere. Columel. lib. 2. cap. 14. Sed ex iis quæ retuli feminibus, idem Saferna putat aliis stercoreari, & juvari agros, aliis rursus peruri & emaciari. Ibidem cap. 10. Emaciata vineæ. Et lib. 4. cap. 24. Quæ nec spem vindemiæ destituant, emaciant stirpem suam.

MACITAS, V. EMO.

MACRESCO, ēre. Valde macrescere. Cels. lib. 2. cap. 4. Morbi signum est nimis celeriter emacrescere. Idem lib. 2. cap. 5. Ubi æger pro spatio parum emacrescit.

MACROR, [μακρόμοιραι] are. Macrum fieri, & macie confici. Plin. lib. 18. cap. 10. extr. Terram emacrari hoc fatu existimantes. Tenuis tamen est hæc unica auctoritas cum ibi in Codd. MSS. reperiatur & Emaciari, & Emactari, & Emacerari. V. Harduin.

MACULO, [ἀπομαίω] are. Maculam auferre. Plin. lib. 21. cap. 19. Nigras vitiligines emaculat. Apul. Apol. Exotico pulvere dentes emaculare.

MACULATUS, Partic. Gell. 6. 5. Argentum emaculatum. Ammian. 29. 1. Domus emaculata odoribus Arabicis.

MANCĪPO, sive Emancupo, [ἀπαλλάττω, ἐκποιῶ] are. Manu-

mittere & liberare, proprie de filiis: ut, Manumittere de servis, etiam si hoc non sit perpetuum. Cic. pro Domo sua, 37. Id autem scire & videre omnes, non ut ille filius instituat, sed ut e patriciis exeat, ut Tribunus plebis fieri possit, idcirco adoptari? neque id obscure: nam adoptatum emancipari statim, ne sit ejus filius qui adoptarit. Plin. Epist. 67. Hunc Regulus emancipavit, ut hæres matris existeret.

Emancipare agrum, est Alienare: E mancipio, i. e. Dominio & possessione sua emittere, & alteri possidendum tradere. Plin. Epist. 7. 18. Nam pro quingentis millibus nummum, quæ in alimenta ingenuorum, ingenuarumque promiseram, agrum ex meis longe pluris auctori publico emancipavi: eundemque vectigali imposto recepi. (Al. Mancipavi.) Plin. Emancipare, non pro Vendere posuit, sed pro Alienare, quum enim vellet vectigal publice donare in alimenta puerorum: i. e. Rentam constituere (ut verbis vulgi loquar) fundum suum imaginaria venditione Reipublicæ donavit, & subinde vectigalem recepit. Suet. in Othon. 4. Cuidam etiam de parte finium cum vicino litiganti adhibuit arbiter, totum agrum redemit, emancipavitque. i. e. Suum jam factum mancipio tradidit illi. Ex Budæo.

Emancupo me tibi, i. e. Me tuæ potestati trado. Plaut. Bacch. 1. 1. 59. Nunc mulier tibi me emancupo, tuus sum, tibi do operam.

Emancipare in. Cic. 1. de Fin. 24. Quum eam severitatem in eo filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipaverat, ut, &c.

EMANCIPĀTUS, [ἐπιμαχίς, ἀντιέσπρος, ἐκποιῆται, ἐκδοτός] Particip. Cic. de Senect. 37. Ita senectus nimis honesta est, si seipsum defendit, si jus suum retinet, si nemini emancipata est, si usque ad extremum spiritum dominatur in suos. Alii legunt Mancipata. Apul. lib. 10. Et assumptam statim nequissimo & ad omne facinus emancipato quodam dotali servulo, perfidia suæ consilia communicat.

Miles emancipatus sceminae. Hor. Epod. 9. 12.

Emancipati (inquit Festus) duobus modis intelliguntur: aut ii qui ex patris jure exierunt, aut ii qui aliorum fiunt dominii: quorum utrunque fit emancipatione.

EMANCIPATIO, ōnis. f. Theophilus, Emancipatio, inquit, id est, actus, tres emancipationes, & tres manumissiones, vel unam emancipationem, & unam manumissionem complectens. §. 6. Quib. mod. jus patr. Infit. conf. l. 6. C. de Emanc. Ulp. l. 1. §. 4. D. Heinecc. Antiq. ad Infit. 1. 12. 6.

EMANCĪPATOR, ōris. m. Ex Gloss. & Prudentio.

EMANCO, are. pro Manus præcidere, manum facere. Labien. apud Sen. Controvers. 33. fin. Cedo lora, gaudeo me non omnes emancasse.

EMĀNEO, si, sum, [ἐκείνω] ēre. Extra manere. Et est militum diu extra castra manentium, ἐκκοιτῆς, Gloss. Vett. in Aliis ἀγροίαν περιπατῶ. Modestin. in l. Desert. §. 1. D. de re militari, is qui in exploratione emanet hostibus insistentibus, aut qui a fossa tunc recedit: capite tunc pueniendus est.

EMANSIO, ōnis. f. [πεννηγετισμός] in Vet. Gloss.] Emanatio vero minus est delictum desertione: sicut fugitivi deteriores sunt erronibus. V. Dig. de Re Milit. l. 4. §. 14.

EMANSOR, ōris. m. [ἐμνηστής] est Miles qui diu vagatus, ad castra revertitur. Modest. in l. Desert. §. Emanfor. D. de Re Militari.

EMĀNO, [ἐκείνω, ἐκβάλλω] are. Emitti atque exire. Columel. lib. 5. Et sale cum adipe defricatur, dum faniei vis emanat. Lucret. lib. 3. 582.

Emanare perpetim. V. PERPETIM.

Fons emanat. Cic. 2. de Divin. 63.

Ex fonte emanare. Cic. 2. de Invent. 7.

Ex generibus emanant partes. Cic. 1. de Orat. 189.

Emanare saniam. Plin. lib. 23. cap. 3.

Mala istinc emanant: boni autem hinc quod expectes, nihil est. Cic. 7. Att. 21.

Emanare res aliqua dicitur, quum rescitur, & spargitur in vulgus. Cic. 3. Att. 12. Sed ita compresseram, ne nunquam emanaturam putarem. Quomodo exciderit nescio. Idem 1. de Legib. Sed quod metuat, ne emanet: id est ne malum habeat.

Emanavit fama. Cic. 3. Verr. 1.

Exit & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 3. pr. Gratia quidem & potentia revocata restitutaque matris usque eo floruit, ut emanaret in vulgus, missos &c. Suet. in Neron. cap. 6.

Sermo emanat. Cic. in Brut. 231. Vereri te arbitror, ne per nos hic sermo tuus emanet.

Emanare iudicii. Liv. 3.

EMANANS, Partic. Plin. lib. 23. cap. 3. Succus ex oleæ foliis utilis saniam emanantibus. Sed Harduin. Sanie manantibus.

EMANANTIA, æ. f. apud Arnob.

EMANATIO, ōnis. f. Idem. Interp. Vulg. Sæ, Sap. 7. 25

EMANĀTOR, ōris. m. Casiod. Div. Lect. cap. 20. Ambrosius lactei fermionis emanator.

EMANUĒL, Hebraica dictio, quam si interpreteris, nobis forat, Nobiscum deus. Alii scribunt Emmanuel, al. Immanuel.

EMARCEO & EMARCESCO, Idem quod simplex Marceo. Plin. lib. 15. cap. 29. Marisco bello languida auctoritas patrum facta est, ac paulatim in sterilitatem emarcuit majestas. Cels. lib. 2. cap. 8. Si subito mammae emarcuerunt.

EMARCUM, teste Columel. lib. 3. cap. 2. est Genus uvæ, a Gallis sic appellata. V. Plin. lib. 14. cap. 2.

EMARGINO, [ἐκμαρμαίνω] are. Cruetas & pulvillos in oris ulcerum emimere, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 28. cap. 9. Item equarum, præter quam virginum, erodit, & emarginat ulcera.

EMASCULO, [ἐμυρμαίνω] Castro, & virilitatem aufero. Servius ait, apud quosdam populos sacerdotes solitos se quibusdam herbis emasculare, ut venerem arcerent, & coire non possent. Apul. 7. Met. Possum amatorem istum dissecctis femoribus emasculare, & quovis vervece mitiorem efficere.

EMASCULATOR, ὄρις. m. Apul. Apol. p. 321. Emasculatoribus suis ad omnia nefanda morigerus.

EMATH, Nomen fuit duarum Syriae urbium, quarum major Antiochia, minor appellatur Epiphania: unde etiam hodie proficiscentibus in Mesopotamiam, prima mansio, Emas dicitur, corrupto quidem vocabulo, sed pristini nominis vestigia retinente.

Hemath vero, in principio aspiratum, Regio Allophylorum est.

EMATHIA, [Ἐμαθία] (inquit Servius) Thessalia est, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georg. 491.

Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro
Emathiam, & latos Æmi pinguefcere campos. Pharfalia alio nomine dicitur. V. Plin. lib. 4. cap. 10.

EMATHIUS, Adj. [Ἐμαθίου] ut Emathii campi. Lucan. lib. 1. 1.

EMATURESCO, ui, [ἐματῦραι] ēre. Maturum fieri. Plin. lib. 15. cap. 4. Nonnunquam ante candidum rufescit, si non ematuruit, improbaturque. Gell. 2. 29. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem vocat, &, videsne, inquit, hæc ematuruisse?

Ematurefcere, pro Relinquere acerbiter. Ovid. 2. Trist. 123.

Atque ea sic lapsa est, ut surgere, si modo læli
Ematuruerit Casaris ira, queat.

EMATURO, activ. Eumenius Paneg. Constant. Fruges calor ematurat.

EMAX, V. EMO.

E M B

EMBÆNETICA, æ. Ars navicularia. ab ἐμβάνειν, in navim ascendere, ut ἐκβάνειν, de navi exire. Cic. 8. Fam. 1. Ego qui scirem Q. Pompeium Baulis embaneticam facere, & usque eo, ut ego miserer ejus esuriei, non sum commotus. i. e. Artem naviculariam exercere. Verum quia Analogiæ non respondet, quæ Embaticam posceret, alii legunt, Schœnobaticam, id est artem funambulorum, quæ per auxefim, & cum contemptu potest accipi pro qualibet vili opera. Turnebus legit Empepticam. V. suo loco.

EMBAMMA, ætis. n. [ἐμβάμμα] Condimentum quod ad condienda obsonia fit, Intinctus ad excitandam orexin. Columel. lib. 12. cap. 55. Hoc sinapi ad embammata non solum idoneo, sed etiam specioso uteris. ἐμβάπτειν enim intingere est. Ulp. de Tritico, vino, & oleo legato, l. Siquis, Embamma, acetii numero fuit. Plin. lib. 20. cap. 14.

EMBASICOTAS, æ. [ἐμβασικότης] V. Petron. cap. 24. & 26. Stuprator, Tori violator. Etiam poculi genus apud Athen. l. 2. V. Burman. ad Petron. l. c.

EMBATA, [ἐμβάτα] Græcis Tragica sunt calciamenta, sicut Embædes Comica, ut scribit Cæsar. ex Ammon. lib. 5. cap. 13. Sed V. Henr. Steph. Thef. Gr. To. 1. col. 646. Fere hæc confunduntur.

EMBÆTER, æris. m. [ἐμβάτηρ] Balistæ foramen. Vitruv. 1. 2. V. Bald. Ind.

EMBRATRUTICUM JUS, [ἐμβρατρυτικός] Alciat. Parerg. lib. 1. cap. 36. Id interpretatur, quod ad quandam detentationem respicit, & rei possidendæ facultatem, tametii proprietas vera ad alium pertinet, quale est jus superficiarii, vel ejus qui fundum vectigalem possideat, ἀπὸ τῆς ἐμβρατρυτικῆς, quod est ingredi, & intro pedem ferre. Ulp. l. 3. §. 4. D. de Reb. eor. qui sub. Si jus ἐμβρατρυτικόν vel ἐμβρατρυτικόν habeat pupillus, videamus an distrahi hoc a tutoribus possit. Hæc Alciatus.

EMBLĒMA, ætis. n. [ἐμβλήμα] Vermiculatum opus tessellis infititiis aptum atque confertum. Inde illud Ciceronis in Bruto 149. de Marci Calidii oratione, Nullum nisi loco positum, & tanquam in vermiculato emblemate, ut ait Lucilius, structum verbum videres. Et 3. de Orat. 199. de collocatione verborum loquens, ex Lucilio, Quam lepide lexis composte, ut tessellæ omnes, Arte pavimento atque emblemate vermiculato. Lexis (inquit) id est dictiones in oratione tam lepide composte, quam in pavementis vermiculato opere factis tessellæ. Budæus. Vermiculatum enim dicebatur, minutissima & elegantissima varietate caelatum, translatione ducta a vermiculis, qui lignum erodentes, ethigies & species ingenti varietate notant.

Emblemata etiam in vasis argenteis, aureisque & Corinthiis ornamenta erant apud antiquos exemptilia, quum libitum erat. Cic. 6. Verr. 52. Vasa autem ad Verrem deferentur: Cibrata fratres vocantur: pauca improbant: quæ probarant iis crustæ aut emblemata detrahuntur. sic Haluntini excussis deliciis cum argento puro domum reverterunt. Quod nunquam Judices hujusmodi evermiculum ulla in provincia fuit? Et paulo post, (54.) Tum illa ex thuribus & patellis quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, ita apte in scyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata esse diceres. Hæc Budæus. Plin. lib. 33. cap. 12. Ulysses & Diomedes erant in phialæ emblemate, Palladium furripientes. Cic. 6. Verr. 46. Quum inspiciendum poposcisses, avulso emblemate remisisse. Varro 3. de R. R. cap. 2. V. Suet. Tib. cap. 71. & Pitife. ad loc.

Emblema, Infertum quid & inlitum significat, injunctumque: ideo factum, ut Emblemata pro ornatu temporario & exemptili ponatur. In de Fabius lib. 2. de locis communibus loquens, cap. 4. Ut quoties esset occasio, extemporales eorum dictiones his velut emblematis exornarentur. Budæus.

EMBOLA, [ἐμβόλη] In l. Jubemus. C. de Sacros. eccles. Jubemus nullam navem ante felicem embolam, vel publicarium specierum transvectionem, publicis utilitatibus subtrahant excusari posse. Transvectio mercium.

EMBOLICUS, Adj. ut, Embolicæ species, de quibus apud Vopiscum in Aureliano C. 45. his verbis, Aurelianus nitri, chartæ, lini, Ituppæ, atque embolicas species constituit. Sunt autem hæc species, ut Turnebus interpretatur, quibus onerata naves quotannis Romani mittebantur ex Ægypto annuo vectigali. Ambolicas in editis legitur, quas in Anabolicas, vel Anaticas quidam convertunt, & orientales intelligunt: sed hæc Turnebi lectio mihi magis probatur, præsertim, quum de embole in Codice multa mentio fiat. Cui etiam Casaubonus ad stipulatur.

EMBOLIMUS, EMBOLIMÆUS, & EMBOLISMALIS, Adj. Inferus, infititus, intercalaris. Aufon. Ecl. de rat. dier. v. 13.

Mense Junæ extremo nomen caput embolimæi. V. Scilicet. lib. 1. de Emendat. Temporum.

EMBOLISMUS, i. [ἐμβολισμός] dicitur Intercalatio. V. Solin. cap. 1. Macrobi. 1. Saturn. 13. Meurf. ibi & Gronov. Salmast. in Solin. p. 14.

EMBOLLARIUS, EMBOLLARIUS, Adj. ut, Embollaria mulie Plin. lib. 7. cap. 48. i. e. Scenica. V. EMBOLIUM. Harduin. a loc. Plin. cit. Scalig. in Manil. 5. 27. Salmast. in Hist. Aug. p. 384. Aleman. ad Procop. Anecdota cap. 9. p. 33.

EMBOLIUM, i. [ἐμβόλιον, ὁποῦ τὸ ἐν, & ἡ δόξα] ab In & Jacio quasi Argumentum & ingressus quidam scenicus, quale sub Domitiano representatum est, si Martiali credimus, lib. de Spectac. 5.

Junctum Paphæan Dictæo, credite, tauro
Vidimus: accepit fabula prisca fidem. Cic. 3. ad Q. F. 1.

Itaque mirificum embolium cogito in secundum librorum meorum includere. Idem pro Sext. 115. Cur ille ipse maxime ludius non solum spectator, sed actor & acroama, qui omnia fororis embolia nunc vit, qui in cœtum mulierum pro psaltria adducitur, nec tuos ludæ aspexit, in isto ardenti tribunatu suo? Ubi pro Epifodiis accipiunt V. not. ad loc.

EMBOLUM, i. n. [ἐμβόλον] & EMBOLUS, i. m. Paxillum. Cune vel aliquid hujusmodi quod se. immittitur. Sic in Machinis hydraulicis Embolus erit cujus motu reciproco furum attollitur aqua. V. Vitruv. 10. 12. Bald. Lexic. Item Rostrum navis. Petron. cap. 30. Fascium nam partem quasi embolum navis æneum finiebat. V. Fr. Pith. C. lectanea. ibid. Scheff. de Milit. Nav. 11. 5.

Et Acies in rhombi modum instructæ nominantur Embola, si fid Helmolao.

Ex prima quoque notione Fibula rotarum quæ axibus firmandis immittitur. V. Gloss. Gr. Lat. Hanc rustici Claviculam appellant.

EMBRACTUM, i. n. Genus intriti. Apic. 9. 14. Alii Emphractum.

EMBREGMATA, [ἐμβρέγματα] Medicis dicuntur Insperiones, h. e. Quæcunque fronti aut temporibus ratione medica insperguntur. Dicitur & ἐμβροχίη, Embroche, & Embrochatio.

EMBRYON, i. n. [ἐμβρυον] Imperfectus partus dicitur. Nuper genit infans, vel crudus & indigestus, inquit Suidas.

EMBRYOPECTES, [ἐμβρυοπηκτής] Instrumentum ad extrahendum foetum in utero mortuum. V. Tertull. de Anima, cap. 15. Dicitur Embryopectes, ἐμβρυοπηκτής. Quo frangitur embryon, ut per part extrahatur.

E M E

EMEO, ære. Marcellin. 29. 5. Emeato mari cum classe.

EMĒATUS, æs. m. verbale. Idem 17. 4. Nilus sub emeatus sui difeminat. Nonnulli libri habent Meatus.

EMEDULLO, [ἐμεδύλω] ære. Medullam extrahere. Plin. lib. 22. cap. 22. Item graveolentiam alarum emendat radicis emedullatæ uncia in vini Falerni heminis tribus decocta.

Emedullare, per translationem, Declarare. Plaut. Narra jam re nobis omnem, atque emedulla.

EMENDICO, [ἐμενδύω] ære. More mendicantium aliquid petere. Suet. Aug. cap. 91. Stipem a populo emendicare. Idem in Cæs. 5. In Hispania a Proconsule & a fociis pecunias accepit emendicat in auxilium æris alieni. In l. Singuli. C. de Accusationibus, Si guli universique judices cognoscant in publicis criminibus non optere emendicatis suffragiis decretorum, aut relationibus a publicis personis destinandis credere. Et in l. Scrinii, de Palatinis sacrarum largitionum.

Honos emendicatus. In lege prima. C. Ubi quis de curiali vel curatoriali, penitusque emendicati honoris præscriptione submoti judice, &c.

EMENDO, [ἐπινοεῖν] ære. Corrigere, & velut Extra mendam pungere. Plin. lib. 6. Epist. 116. Quis autem hic est qui emendet publicos mores? Cic. 2. Att. 16. Ita rursus remittit, ut me roget, ut a nales suos emendem & edam.

Corrigi & emendari. Cic. 3. de Legib. 30. Ut enim cupiditatem principum & vitii infici solet tota civitas, sic corrigi & emendari continentia.

Animum. Propert. lib. 3. 20. 25.

Illic vel stadiis animum emendate Platonis Incipiam.

Antiquitatem. Cic. in Orat. 155. Atque etiam a quibusdam sero jam emendatur antiquitas, qui hæc reprehendunt.

Consilium aliquod emendare. Cic. pro Muren. 60. Ego tuum consilium Cato propter singulare animi mei de tua virtute iudicium, videri tuperare non audeo, nonnulla in re forsitan, conformare & leviter emendare possum.

Consuetudinem vitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. Cic. de Clar. Orat. 261.

Fortunam emendaturus arte. Hor. 2. Serm. 8. 85.

Res Italas legibus. Hor. 2. Epist. 1. 2.

Succos. Autor de Medicam. Faciei.

Urbes judiciis emendare. Quintil. in præem. lib. 1.

Emendare, Auferre, curare, sanare maxime. Plin. lib. 24. cap. 1. Succus hederæ, tedia narium graveolentiamque emendat, præcipue albæ fativæ. Martial. lib. 11. 100.

Emendare cupis vitium deforme: docebo,
Lesbia nec surgas censeo, nec sedeas.

Alopecias emendat cinis e radice asphodeli. Plin. lib. 22. cap. 22.

Alvum citam emendat flos hederæ, in vino autero bis die potus. Plin. lib. 24. cap. 10.

Dolores capitis emendantur contrito nasturtio. Plin. lib. 24. cap. 13.

Epiphoras, & siqua in oculis vitia sunt, emendat. Plin. lib. 24. cap. 12.

Furfures emendant pityusa folia in aceto decocta. Plin. lib. 24. cap. 6.

Gravitas aprium emendatur nasturtio trito, imposito auribus. Plin. lib. 20. cap. 13.

Scabiem palpebrarum emendat fici succus lacteus. Plin. lib. 23. cap. 10.

ENDOTIS, Partic. [*ἐπινοήσις*] Cic. de Amicit. 62. His, ergo, nibus utendum abior, ut quum emendati mors amicorum sint, ut sit in eis eos omnium rerum, consiliorum, & voluntatum sine ul-
 exceptione communitas.
 Correcta & emendata. Cic. 1. Acad. 13. Certe enim recentissima
 quæque sunt correctæ & emendata maxime.
 emendata & Latina loquutio. Cic. de Clar. Orat. 258.
 sapiens & emendatus. Hor. 2. Epist. 16. 30.
 velocitas emendata. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 ir emendatus. Plin. lib. 3. Epist. 3. Vir est emendatus, & gravis.
 compar. Petron. 126. Mulier omnibus simulacris emendatior.
 superl. Lactant. 2. 4. Emendatissimi libri.
 ENDATE, Adv. [*ἐπινοήσις*] Cic. de Opt. gen. Orat. 4. Per-
 cipiendum est ut pure & emendate loquentes, quod est Latine. Quin-
 til. lib. 8. cap. 1. Emendate loqui. Vitruv. lib. 10. cap. 11. Emen-
 date describere.
 compar. Plin. lib. 34. cap. 8. Emendatius facere.
 ENDATOR, ōris. m. [*ἐπινοήσις*] Cic. pro Corn. Balb. 20. O
 clarum interpretem juris, auctorem antiquitatis, correctorem atque
 mendatorem nostræ civitatis.
 emendator & corrector. Cic. 2. Philipp. 43. Jam enim quoniam crin-
 nibus ejus satis respondi, de ipso emendatore & correctore nostræ
 uadum dicenda sunt.
 emendator sermonis. Cic. de Clar. Orat. 259.
 ENDATRIX, f. [*ἐπινοήσις*] Cic. 1. de Legib. 58. Quoniam
 titium emendatricem legem esse oportet. Sic. 4. Tusc. 69. Emen-
 atrix vitæ poetica.
 ENDATIO, ōnis. f. [*ἐπινοήσις*] Cic. 4. de Fin. 21. Hæc videli-
 et est correctio philosophiæ veteris, & emendatio.
 everitas emendationis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 accipere auribus emendationem. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 obstare emendationi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 ENDABILIS, e. Qui corrigi potest. Liv. 44. 10. In errorem
 mendabilem lapsus. conf. Sen. de Clem. 2. 7.
 ENDATORILIS, Augustin. Epist. 109.
 ENSUS, V. EMEIOR.
 ENTIOB, [*ἐπινοήσις*] tri. Aperte & palam dicere, vel Effinge-
 e quod non est. Cic. pro Domo sua, 80. Quid desperatis, qui ne
 mentiendo quidem potueris auctorem adumbrare meliorem? Ovid. 5.
 Met. 188.
 — qui se genitum septemple Nilo
 Ementitus erat.
 mentiri & fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 127. Ego hæc omnia
 Chryfogonum fecisse dico, ut ementiretur, ut malum civem Roscium
 fuisse fingeret.
 mentiri atque criminari aliquid. Cic. 4. Verr. Eum autem inimicis-
 simi Sthenii domum suam statim invitant, ut animum ejus in Sthe-
 nium inflammarent, ementiendo aliquid & criminando.
 a aliquos ementiri. Cic. in Partit. 50. Alii ementiti sunt in eos
 quos oderant.
 aspiciat ementiri. Cic. 1. de Divin. 15. Liv. 21. 63.
 uthoritatem alicujus ordinis. Cic. pro Domo sua, 50. Satisne tibi
 videtur a Senatu judicatum, me non modo non ementitum esse au-
 thoritatem ejus ordinis, sed etiam, &c.
 tenus suum ementiri. Cic. pro Corn. Balbo 5. Non enim furatus est
 civitatem, non genus suum ementitus.
 legationem ementiri. Cic. de Opt. gen. Orat. 21. Itaque causa fuit
 Eschiri, quoniam ipse a Demosthene esset capitis accusatus, quod
 legationem ementitus esset.
 laustraria. Liv. 25. 3.
 turpem. Liv. 9. 18.
 ENTIENTS, Partic. [*ἐπινοήσις*] Cic. 1. de Divin. 15. Videmus
 ac signa nonnunquam fere ementientia.
 ENTITUS, Partic. [*ἐπινοήσις*] ut, Ementita opinio. Cic. 3.
 Tusc. 58.
 ENTUM, Gloss. Isid. Excogitatio. ab Eminifcor.
 ERGOR, [*ἐπινοήσις*] ōris. Tacit. 12. Ann. 14. 1. Missis corruptionibus
 xuendani ad fidem hostes emercari. Idem 12. Ann. 45. 5. Avaritiam
 ræfecti emercatur.
 palliv. Ammian. 21. 6. Emercabantur donis.
 ERCATUS, Partic.
 Et. Tacit. 16. Ann. 1. 2. Principis aditum emercatus.
 aff. Ammian. 26. 2. Emercati multitudinis clamores.
 ERCATIO, ōnis. f. JCr. in Dig.
 ERCAFOR, ōris. m. in Dig.
 EREO, ui, itum, [*ἐπινοήσις*] ōris. Idem quod Merere significat.
 laut. Aul. 4. 10. 5. Quid ego emerui adolescens mali, &c. Frequentius
 EREOR, [*ἐπινοήσις*] Si Vallam audias l. . c. 99. Idem pene est quod Mereror. [Plerumque tamen exantlatum
 iborem merendo indicat, & peractum aliquatenus ac completum. Cic.
 . Art. 2. Annuæ enim mihi operæ ad 111 Calend. Sextil. emerentur.
 vid. 3. Art. Am. 409.
 Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,
 Contiguus poni, Scipio magne, tibi. H. St.
 enerosos honores emere. Propert. lib. 4. 12. 61.
 Et tamen emerui generosos vestis honores.
 iudicium hominum emereri. Quintil. in præem. lib. 1. Altior solici-
 tudo, quale iudicium hominum emererer, accessit.
 cus emerita. V. ACUS.
 nni. Martial. lib. 7. 62.
 Emeritos Musis & Phœbo tradidit annos. h. e. Jam effœtos.
 pes. Plin. lib. 11. cap. 11.
 ratrum emeritum. Ovid. 1. Fast. 665.
 rina. i. e. Victricia, & finem bellis imponentia. Plin. in Paneg. 15. 3.
 Ovid. 4. Trist. 8. 21. Ubi tamen Annis Heinfl. q. V.
 Miles ut emeritis non est satis utilis armis. i. e. Emeritis stipendiis.
 oves emeritos Virg. per translationem appellat, pro Defessis & opere
 ac labore solutis.
 anes emeriti. Stat. 3. Sylv. 1. 58.

Currus emeriti. Sen. Thyest. 9. Jubet emeritos solvere currus.
 Curfus, apud Ovid. 3. Fast. 43. pro Justo & completo.
 Equi emeriti. [*ἐπινοήσις*] Ovid. 4. Fast. 688.
 Dempferat emeritis jam juga Phœbus equis.
 Honor emeritus. Ovid. 5. Fast. 596.
 Rite deo templumque datum nomenque bifultor,
 Emeriti voti debita solvit honor. Heinfl. Bis ulto, tum Et
 meritis votis.
 Jugales emeriti. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 319.
 Latus. Ovid. 3. Amor. 11. 14.
 Invalidum referens emeritumque latus.
 Miles, Qui jam a militia absolutus est. Lucan. lib. 1. 344. Isid. 9. 3.
 Emeriti dicuntur Veterani, solutique militia, qui jam in usu prælii non
 sunt, quia Mereri militare dicitur, a stipendiis, sc. quæ merentur.
 V. Vall. l. c.
 Militia emërta. Suet. in Calig. cap. 44. Commoda emeritæ militiæ
 ad sexcentorum millium summam rescidit.
 Mors emerita. Lucan. lib. 3. 619.
 Telaque multorum leto casura fuorum,
 Emerita jam morte tenet.
 Nomen emeritum. Claud. de Torped. 2. i. e. Meritum.
 Senes [*ἐπινοήσις*] vocantur, Qui sciunt habere alios qui pro se la-
 borent: si dicuntur pro alio opus agere. Valla lib. 5.
 Stipendium, passivè dicitur quod peractum est, quum jam milites
 missionem ut veterani impetraverunt, inquit Budæus. Plaut. Mostel.
 1. 2. 51. Unum ubi emeritum est stipendium. Liv. 39. 19. Ut P. Æbutio
 emerita stipendia essent, ne invitatus militaret. Emerita stipendia libi-
 dinis. Cic. de Senect. 49. At illa quanti sunt, animus, tanquam
 emeritis stipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarum,
 cupiditatum omnium, secum esse, secumque (ut dicitur) vivere
 Tempus emeritum. Cic. 6. Att. 5. Etti annuum tempus prope jam
 emeritum habebamus (dies enim xxxiiii erant reliqui) sollicitu-
 dine, &c. h. e. Absolutum & finitum, confectum, terminatum.
 Loquitur de annua provinciæ administratione.
 EMERITUM, i. n. Pecunia quæ dabatur militia defunctis. Modestin. l. 3.
 D. de Re Militar. Qui militia tempus in defensione implevit, eme-
 rito privatur. Idem ibid. Et si expleto tempore militiæ redeat ut Ve-
 teranus restituetur & emerita accipiet. V. Lips. ad 1. Ann. Tacit. Tor-
 rent. in Suet. Aug. cap. 24. Plene de hoc disputat Pitisc. in Lex. quem vide.
 EMERGO, si, sum, [*ἐπινοήσις*] ōris. Extra mergere, & quasi Ex loco
 ubi submersus fueram, vel delitueram, exire, & in lucem prodire.
 Liv. 1. 13. Primum profunda emerfus palude. Cic. 3. de Fin. 48.
 Si non longe absunt a summo, ut jam jamque possint emergere. Ter.
 Eun. 3. 5. 7. Quid gestiam, aut quid lætus sim, quo pergam, unde
 emergam. Ubi Donat. Proprie dixit Unde emergam: ut ex lustris at-
 que inhonestis locis, utpote meretricis domo.
 Delitescere & Emergere se, contraria. Cic. de Arusp. Resp. 55. Jam
 ista serpens, quæ hic delitescit, tum se emergit, & fertur illuc, &c.
 Mergere & Emergere, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Legi
 etiam scriptum esse avem quandam quæ Platanea nominaretur, eam
 sibi cibum quærere advolantem ad eas aves quæ in mari mergerent:
 quæ quum emerissent, piscemque cepissent, usque eo premere ear-
 um capita mordicus, &c.
 Oblitescere & Emergere, contraria. Cic. de Univers. 32. Quisque
 temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emerfi errorem in-
 cutiant rationis expertibus, &c.
 Respirare & emergere a fluctibus servitutis. Cic. de Arusp. Resp. 84.
 Idem, posteaquam respirare vos a metu cædis, emergere authorita-
 tem vestram a fluctibus illis servitutis, reviviscere memoriam ac desi-
 derium mei vidit, &c.
 Emergunt a septenis partibus illæ stellæ. Plin. lib. 2. cap. 14.
 Ab aliquo loco emergere. Cic. 1. de Divin. 73. Quum ille in agro Nola-
 no immolaret ante Prætorium, ab infima ara subito anguis emergeret.
 Emergere de. Liv. Quum tandem de paludibus emerisset.
 Emergere in. Patere. 2. 65. 1. Emergere in fastigium & attolli.
 E flumine emergere. Cic. 2. de Divin. 67.
 Emergere e patrio regno. Cic. pro Lege Manil. 7. Ita regnat ut se non
 Ponto, neque Cappadociæ latebris occultare velit, sed emergeret e pa-
 trio regno, atque in vestris vectigalibus, hoc est in Asia luce versari.
 Ex alto emergere. Cic. 4. de Fin. 64.
 Emergere ex judicio peculatus. Cic. 3. Verr. 12.
 Emergere ex malis. Ter. And. 3. 3. 30. Dehinc facile ex illis sese
 emerfurum malis.
 Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatin. 23. Qui in eo magistratu
 non modo emerferis ex mendicitate, sed etiam divitiis nos jam
 tuis terras.
 Emergere ex aliquo negotio. Cic. 5. Att. 10.
 Emergere ex paternis probris ac vitiis. Cic. 5. Verr. 162.
 Emergere incommoda valetudine. Cic. 5. Att. 8.
 Emergere ex urbe aliqua. Cic. 2. Att. 8. Emerferam commode ex
 Antio in Appiam ad Tres tabernas, ipsis Cerealiibus, quum in me
 incurrit Roma veniens Curio meus.
 Emergere extra terram. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Emergere super. Columel. lib. 11. cap. 3. Nam si super terram emer-
 ferit, dura & fungosa fiet.
 Alte emergere. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.
 Ut sese ostendens emergit scorpis alte. Ex quodam poeta.
 Tenebris pulsis emergere. Claud. de Bell. Get. 316.
 As alienum emerfit post multum tempus. Ulp. in l. 2. D. de condict.
 indebit. Dicitur de ære quod latebat & ignotum erat.
 Amor emergit. Cic. 9. Att. 12. Nunc emergit amor, nunc deside-
 rium ferre non possum, nunc mihi nihil libri, nihil literæ, nihil do-
 ctrina prodest.
 Animus per tanta negotia emergit. Claud. Conf. Mall. Theod. 212.
 Aqua emergit. Ulp. in l. 1. §. caput. D. de Aqua cotid. & æstiv.
 Bellum emergit. Cic. 6. Verr. 130. Quum tam multa ex illo
 mari bella emerferint, tam multa porro in Pontum invecta
 sint, &c.
 Civitates emergunt. Cic. 6. Att. 2. Hac autem re incredibile est quan-
 tum civitates emerferint.

Creditores emergunt. i. e. Innotescunt, apparent, quum ante la-
tuerint. Ulp. in fine legis Procuratoris. D. de tribut. action.
Debitum aliud si emerferit. Ulp. in princ. l. Illud. D. de tribut.
action.
Falcidia emergit. Ulp. in princ. l. 2. D. de Condit. indebit.
Intans. Plin. lib. 11. cap. 51.
Insula e mari. Plin. lib. 2. cap. 81.
Lux Olympo. Valer. 5. Argon. 1.
Oratio e vadis. Cic. pro Cœl. 51. Sed quoniam emerfisse jam e va-
dis, & scopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reli-
quus cursus ostenditur.
Ventus. Plin. lib. 2. cap. 82. Desinunt autem tremores, quum ven-
tus emerfit.
Veritas. Cic. pro Cluent. 183. Hoc uno modo iudices, saepe multo-
rum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio in-
terclusa respirat.
Emergere, & se ad frugem bonam recipere. Cic. pro Cœl. 28. Equi-
dem multos & vidi in hac civitate, &c. qui totam adolescentiam vo-
luptatibus dederunt, emerfisse aliquando: & se ad frugem bonam,
ut dicitur recepisse, gravesque & illustres fuisse.
Ad summas emergere opes, rerumque potiri. Lucret. lib. 2. 13.
Emergere se ex malis, activum. Corn. Nep. in vita Att. c. 11. pr.
Quibus ex malis ut se emerfit, nihil aliud egit &c. Tale est illud
Cic. de Arusp. Resp. 55. Tum se emergit, & fertur illuc. V. Schott.
ad Nep. Heinf. & Drakenb. ad Sil. 7. 413. Bof. & Kirchmeij. Ind.
ad Nep.
Sic erumpere se. H. St.
Emergi, imperf. Ter. Adel. 3. 2. 4. Tot res repente circumvallant,
unde emergi non potest. Ubi Donat. Unde emergi non potest:
quum impressio est hostium, sic dicitur, ut Sallust. Pressi undique mul-
titudine. Cic. Qui semper premuntur, & nunquam emergunt. Et
emergi nove: nam emergo dicitur, non emergor. Sed ideo est usus,
quia extra compositionem & mergo & mergor dicitur.
EMERSUS, Partic. [ἐμμερσέν] Cic. de Divin. 140. Tibi autem de me
cum sollicitudine cogitanti subito sum visus emerfus e flumine.
Emerfus ab admiratione animus, i. e. Qui se recepit. Liv. 8.
Nox emerfa. Ovid. 3. Fast. 399.
Tertia nox emerfa suos ubi moverit ortus.
E cœno emerfus homo. Cic. in Vatin. 17.
Ex diuturnis tenebris lustrorum ac stuprorum emerfus homo. Cic. pro
Sext. 20.
EMERSUS, ūs. Plin. lib. 18. cap. 25. Exortus occasusque binis modis
intelliguntur. Aut enim adventu Solis occultantur stellæ & conspici
desinunt, aut ejusdem abscellu proferunt se. Emersum hoc melius
quam exortum consuetudo dixisset: & illud occultationem potius
quam occasum. adde Eundem lib. 22. cap. 22. & 18. 26. Vitruv. lib.
10. cap. 22.
EMERSURUS, Partic. [ἐμμερσῦρον] ut Emerfura virtus ex omni sævitia
fortuna. Liv. 5. Bell. Pun.
EMERITA Augusta, [Ἐμερίτα] Urbis Hispaniæ Lusitaniæ.
Strabo Augultam Emeritam vocat. Est hæc urbs cocco celebris, quod
est rubrum granum, cuius succo vellera tinguntur, Tyrio splendori
neutiquam cedentia, ut Plin. scribit lib. 9. cap. 41. Nunc vulgo vo-
catur *Merida le grande*. Testis Olivar. in Melam. Hinc
EMERITENSIS, e. Nomen gentile. Aufon. Epist. 24. 74.
Emeritensis Ane latæque fluenta Garumna.
EMERITUS, V. EMEREO.
EMETIOR, [ἐμετιόω] Tri. Idem quod simpl. Metiri vel comp. ait.
Permetiri significat.
Laborem divertum emetiri. Sil. lib. 4.
Emetiri iter. Liv. 25. Virg. 7. Æn. 160.
Emetiri iter vehiculis. Plin. lib. 7. cap. 20.
Emetiri uno die ingens spatium. Liv. 31. 24.
Oculis spatium emensus. Virg. 10. Æn. 772.
Voluntatem emetiri. Cic. de Clar. Orat. 16. Ego autem voluntatem
tibi profecto emetiar, sed rem ipsam nondum posse videor, &c. i. e.
Cumulate præstabo.
Lego Remetiar. H. St. V. Grut. ad loc. not.
EMENSUS, Partic. [ἐμενσέν] ut Labores emensus aulae.
Claud. in Epithal. Pallad. 67.
Emensus est sol ardua. Plin. lib. 18. cap. 28. Emendati codices ha-
bent. Per ardua enifus.
Emensus, passivè. Liv. 21. 31. Postquam multo majorem partem iti-
neris emensus cernat, &c. Virg. 1. Georg. 450.
— emenso quum jam decedet Olympo. De sole loquitur. h. e.
Percurso & perlustrato cœlo, quum jam descendet ad occasum. Hæc
Servius. V. Drakenb. ad Sil. 1. 636.
EMERO, [ἐμερόω] Ære. Idem quod Metere. Hor. 1. Epist. 6. 21.
Ne plus frumenti dotalibus emetat agris.
EMEUUM, Oppidum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptio-
ne sinus Maris rubri, Troglodytici & Æthiopiici.

E M I

EMICO, ui & avi, [ἐμικόω] Ære. Effulgere, resplendere. Plaut. Ex
oculis quasi radii emicant solis.
Emucare & faces, nonnisi quum decidunt visæ. i. e. Repente existunt
& lucentes apparent. Plin. lib. 2. cap. 26.
Emicare ex incendio flamma dicitur. Sen. 2. de Benef. cap. 27.
Ignis emicuit. Claud. 4. Conf. Hon. 186.
Sol emicuit super terras. Valer. 4. Argon. 97.
Emicare in jugum, pro Attollere sese & erigere. Columel. lib. 4. cap.
20. Plaut. Aul. 4. 3. 4. Continuo meum cor cœpit artem facere ludi-
gram, atque in pectus emicare. h. e. velut Subiutare.
Emicat Euryalus. Virg. 5. Æn. 337. & 6. Æn. 5.
— juvenum manus emicat ardens
Littus in Hesperium.
In fata alicujus emicare. Valer. 6. Argon.
Emicat in partem sanguis, unde icimur ictu. Lucret. lib. 4. 1043.
In prælia victor emicat. Sil. lib. 16.

Eurythus evadit juvene, atque in prælia victor
Emicat & galea fert donum insigne coruscæ. Al. Ad præmia.
Emicare de. Plin. lib. 11. cap. 37. Dracones emicuisse de extis.
Emicare ex. Idem lib. 27. cap. 8. Multis calamis ex una radice
emicantibus.
Emicare, pro Excellere. Plin. lib. 35. cap. 11. Post eum emicu-
longe ante omnes Euphranor Isthinius. Legitur in aliis codd. r-
ctius Eminuit.
EMICANS, Partic. V. in EMICO. Curt. 9. 5. 10. Magna vi sangui-
nis emicante.
Compar. Tertul. adverb. Hermog. Terra emicantior facta est arida.
EMICATION, Apul. Emicationes silvarum.
EMICATIONEM, Adv. ut, Emicationem proficere. Sidon. 2. Epist. 13.
EMIGRO, [ἐμίγρω, ἐμίγειν] Ære. Idem quod Migrare significa-
auctore Valla: ut, Emigrare domo. Cic. 4. Verr. 89. Plaut. Molt-
2. 2. 40. Pedem nemo intro tetulit, semel ut emigravimus.
Emigrare finibus suis. Plin. lib. 6. cap. 17.
Emigrare e vita. Cic. 2. de Legib. 48.
Emigrare, Jureconsultis dicuntur, qui ante finitum conductionis ter-
pus habitationem derelinquant, l. 28. §. 1. D. locat. Sic & Emigrati-
in l. 28. D. de Damn. infect.
Emigrare, pro Ejicere. Titinn. Veliter. Quot pestes senio & jur-
sesemet diebus emigrarunt. Ex Nonio. Al. Senia.
EMIGRANS, Partic. [ἐμίγρων] ut, Emigrans populus. Stat.
Sylv. 8. 47.
EMIGRATIO, apud Jct. in Dig.
EMINEO, ii, [ἐμίνω, ἐμίνω, ἐμίνω] Ære. quasi Extra alios, h.
Præ aliis manere: is enim Eminere dicitur, qui ceteris altior est. N-
ius cum Daudio de Radd. amillis L. L. ab antiquo verbo Mineo, qu-
idem ac Prominere significat. Plin. lib. 16. cap. 31. Esculus quanti
corpore eminet, tantum radice descendit. Cæf. 2. Bell. Civil. 9.
Eminere & apparere. Cic. pro Rosc. Amer. 121. Quo studiosius ab iq-
pprimitur & absconditur, eo magis eminet & apparet.
Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. 69. Quo magis id erit illumi-
tum, extare atque eminere videatur.
Eminet illius audacia, & projecta est. Cic. pro Cluent. 183.
quorum eminet audacia atque projecta est, a consiliis malitiæ
feruntur.
Eminere extra terram. Plin. lib. 17. cap. 21.
Eminere supra terram. Julian. in l. Si gemina. D. arbor. furt. cæf.
Si gemina arbor sit, & supra terram junctura ejus emineat, una ar-
videtur esse.
Eminet ante oculos quod petis ecce tuos. Ovid. 3. Fast. 250.
Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 21. Idque ocyus faciet, si jam t-
quum erit inclusus in corpore, eminebit foras: & ea quæ extra er-
contemplans, quam maxime se a corpore abstrahet.
Eminere in re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 3. Nemo sic in majori
eminet, ut eum minor a deficiant.
Leviter eminere. V. LEVIS.
Magnopere eminere. V. MAGNUS.
Inter omnes in omni genere dicendi unus eminet Demosthenes. (C-
in Orat. 104.
Eminere quatuor digitos transversos. Plin. lib. 17. cap. 18.
Animus eminet maxime in contemnendis doloribus. Cic. 2. Tusc. 6.
Arbor in arvis eminet. Ovid. 3. de Ponto, 1. 19.
Ardor militum. Tacit. Agric. 35. 1.
Atrocitas feeleris eminebat in voce. Curt. lib. 8.
Crudelitas. Cic. 7. Verr. 160.
Ferrum per costas. Liv. 8.
Hasta eminere in ambas partes dicitur, quæ per medium trajecta
corpus. Ovid. 5. Met. 139.
Globus terræ eminens e mari. Cic. 1. Tusc. 63. Cæf. 7. Bell. Gall.
Ita ut non amplius quatuor digitis ex terra eminerent.
Indignatio eminet. Curt. lib. 4.
Ira. Liv. 2.
Oratio. Quintil. lib. 3. cap. 3.
Eminet aliquis, qui ceteris excellit. Liv. 1. Neccum a singulis, c-
nemo magnopere eminebat in novo populo, pervenerant factiones
Emineo, cum accusativo, active. Curt. lib. 4. 2. 21. Jamque p-
lulum moles aquam eminebat, & simul aggeris latitudo crescebat,
&c. i. e. Excedebat, sive super aquam eminebat extabatque. [I-
Aqua sexto calu legendum est.
EMINENS, [ἐμίνων] Partic.
Eminens animus in futura, pro Imminens. Sen. de tranquil. vitæ.
Expresum & eminens. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Illud video pugne
te, species ut quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nil
solidi, nihil expressi, nihil eminentis. sitque pura, levis, perlucida
Incisum, eminens, lacunosum. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quid em-
pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexa
tinet? quæque nihil asperitatis habere, nihil ostensionis pot-
nihil incisum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil
cunosum?
Ædes eminentes, i. e. Excelse. Flor. 1. 9. 4.
Color eminentis fuce. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Effigies virtutis eminentis. Cic. 3. Tusc. 3.
Forma eminentis. Sen. Octav. 4.
Genæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.
Ingenium. Quintil. lib. 6.
Oculi eminentes. Cic. in Vatin. 4.
Saxa. Curt. 5. 3. 20.
Statura. Columel. lib. 3. cap. 8.
Trabes. Cæf. 2. Bell. Civil. 9. Has trabes paulo longiores atque in-
nentiore, quam extremi paires erant, effecerunt.
Eminentissimus, titulus dignitatis, qui Præfectis Prætorio tribuitur &
magistris militum, & patriciis. §. Ad istum. Epist. de Justin. Cod. in-
fir. Unde Eminentissimas Præfecturas legimus in l. 6. de exact. tribu-
lib. 10. C. Hodie Cardinalium ecclesiasticæ dignitati tribuitur.
Eminentissimus in eloquentia. Quintil. in Proem. lib. 4.
Auctores eminentissimi. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Mons eminentissimus. Flor. 4. 12. 49.

MINENTER, Adv. Sidon. 1. 11. Non eminentius quam municipaliter natus.

MINENTIA, æ. [*ἐξοχή, προσηγορία*] Cic. 1. de Nat. Deor. 106. Nam si tantummodo ad cogitationem valent, nec habent ullam soliditatem, nec eminentiam, &c.

Eminentia in pictura. Cfr. 4. Acad. 20. Quam multa vident pictores in umbris, & in eminentia, quæ nos non videmus?

Habere eminentias similes verrucis. Plin. 37. 10.

MINULUS, [*ἐπι μικρόν ἐξοχόν*] Adj. dimin. Parum eminent. Varro 2. de R. R. cap. 5. Ut habeat inferiorem partem frequentibus pilis subcrispam, compactis cruribus: potius brevioribus quam longis, rectis genibus & eminulis, distantibus inter se. Ibid. de Canibus, cap. 9. Spina neque eminula, neque curva.

MINOR, [*ἀπειρία*] Æri. Idem quod Minari, seu significatu magis aducto. Plaut. Capt. 4. 2. 11. Eminor, interminorque nequis obstiterit obviam. Utitur & Flor. 2. 12. 7.

MINATIO, ðnis. f. [*ἀπάτης*] Plaut. Capt. 4. 2. 19. Quæ illæc eminatatio est?

MINISCOR, Antiquæ pro Commisisci. V. Gloss. Isidor.

MINUS, Adv. [*πρόθεν*] E longinquo, inquit Valla. cui opponitur Cominus. Cic. de Senect. 19. Nec enim excursionem, nec saltu, nec eminus hastis, aut cominus gladiis uteretur. Cæf. 1. Bell. Civil. 26. Sic quotidie utrinque eminus fundis, sagittis, reliquisque telis pugnabatur.

MIROR, [*ἐπιθαυμάζω*] Æri. Valde mirari. Hor. 1. Carm. 5. 6. — & aspera

Nigris æquora ventis Emirabitur infolens.

MISCHABALES, Fons Arabia, de quo Plin. lib. 6. cap. 28. Agacturi in montibus, oppido xx. m. pass. in quo fons Emifchabales, quod significat Camelorum oppidum.

MISENI, Populi in Emisena regione Syriæ. Paul. de censib. Imperator noster Antoninus civitatem Emisenorum coloniam juris Italici fecit. Ex Nebriff. Ab Emisa oppido. Sic in nummis id nomen scribitur, alias varie. V. Cellar.

MISSARIUS, EMISSITIVUS. V. EMITTO.

MITTO, ðsi, ðsum, [*ἐκπέμπω, ἐξπέμπω, ἐξελώνω*] Ære. Extra mittere. Unde emitti a deo. Cic. 1. Tusc. 74. Emitat ad me Publius qui obsequit: jurabo, &c. Cic. 2. Att. 24. Emittere de manibus. Cic. pro Cœl. 66. & 7. Verr. 23. Liv. 21. Emittere e manibus. Liv. 28. E manibus tuis in Italiam emisisti. Emitte e carcere. Cic. pro Planc. 30. Emitte e custodia, & levare vinculis. Cic. 1. Tusc. 118. Ex vinculis emitti. Cic. 1. Tusc. 75. Emittunt noctu per vallum. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Emitte in hostem equites. Liv. 4. Bell. Pun. Actionem equidem solam in hoc tempus emiseram. Quintil. lib. 7. cap. 3. h. e. Edideram, invulgaram. Aculeos emittere in hominem. Cic. pro Cœl. 29. Sed vestra sapientia Judices est, non abduci reo: nec quos aculeos habeat severitas gravitasque vestra, quum eos accusator exeret in rem, in vitia, in mores, in tempora, emittere in hominem & in reum. Animam emittere pro Mori. Ita Codd. non Amisurum, quod obtinet vulgo. Nep. 15. 9. ut Emittere spiritum. Marcian. 1. 18. D. Ardor se emittit. Cic. 2. de Divin. 44. Si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen. Aliquid dignum suo nomine emittere, i. e. Edere. Cic. 7. Fam. 33. Ut etiam si quando aliquid dignum nostro nomine emisimus. Fulmina & jacula. Cic. 2. de Divin. 44. In auras jaculum emittere. Virg. 9. Æn. 52. Ecquis erit mecum o juvenes, qui primus in hostem? En, ait: & jaculum intorquens emittit in auras. Lacrymas emittere. Ovid. 11. Met. 458. Libellos emittere. h. e. Edere, publicare. V. Libellus, in LIBER. Maledictum emittere. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam volere quam maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur. Manum, est Cautionem propria manu facere. Modestinus in l. Quidam quasi. D. de probat. & præsumpt. Quærebant, an cum eo de hereditate fratris propter emissam ab eis manum possint quali cum filio agere. Oculos. Plaut. Merc. Gradus grandit, emittit oculos, circumfert se. Ova emittere dicitur gallina. Plin. lib. 11. cap. 24. Rudentes puppe emittere. Stat. 2. Achil. 18. Sagittas emittere arcu. Plin. lib. 9. cap. 8. Cic. de Arusp. Resp. 2. *Descocher une fleche.* Sanguineam venis. Plin. lib. 25. cap. 5. Saturitatem. Plin. lib. 10. cap. 33. i. e. Purgare ventrem. Vocem. Liv. 1. 54. Seu ira, seu odio, seu superbia insita ingenio, nullam eum vocem emisisse. Emittere vocem cum querimonia. Cic. 4. Verr. Emittere manu aliquem, pro Manumittere, & in libertatem asserere. Plaut. Aulul. 5. 15. Volo me emitti manu. l. egone emittam manu? Emittere est etiam Aquam per fistulas deducere. V. EMISSARIUM. Sueton. Claud. cap. 20. Fucinum lacum aggressus est non minus compendii spe quam gloriæ, cum quidam privato sumptu se emissuros promitterent. adde cap. 21. extr.

MISSUS, Partic. [*ἐξουπισσάμενος*] Evocatus atque emissus. Cic. 1. Tusc. 74. Sed tanquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a deo evocatus atque emissus exierit. Ex urbe emissus. Cic. 1. in Catil. 27. Ut abs te non emissus ex urbe, sed immisus in urbem esse videatur. Agmen emissum. Virg. 4. Georg. 58. Dictum. ut, Facete dictum emissum hæreere debet. Cic. 2. de Orat. 216. Dies. ut, Vixdum emissæ dies. Stat. 2. Sylv. 229. Hyems emissæ. Virg. 1. Æn. 128. Emissamque hyemem sensit Neptunus, & imis Stagna refusa vadis. i. e. Tempestatem ab Æolo emissam antro. Alludit ad v. 85. & seq. Ortus solis emissus. Claud. 4. Conf. Hon. 388. Ratio emissæ. Argumentum enim ratio ipsa confirmat, quæ simulatque emissæ est, adhærescit. Cic. 2. de Orat. 214. Tela emissæ. Lucan. lib. 3. 545. In puppim rediere rates, emissæque tela Aëra texerunt.

Tiphone. Virg. 3. Georg. 551. — in lucem Stygiis emissæ tenebris Pallida Tiphone. Venti emissi. Ovid. 11. Met. 433. Verbum emissum. Hor. 1. Epist. 18. 11. Et semel emissum volat irrevocabile verbum. Vox emissæ cælo. Liv. 5. Item, ut verbum, de aquarum ductu. Lacus Velinus a M. Curio emissus. Cic. 4. Att. 14. EMISSUS, ðs. m. Lucret. lib. 4. 205. — emissum res nulla moratur. EMISSIO, ðnis. f. [*ἀφ᾽ ὄψεως, ἐξελασίς*] pro Jaculatione & vibratione: ut Emisiones tormentorum. Cic. 2. Tusc. 5. Ut enim balistæ lapidum, & reliqua tormenta telorum eo graviore emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius. Sagittæ emissio. Vitruv. 10. 22. Emillio pro Dimissio, Ego autem miror, si emissio fœminæ anguis mortem afferebat Ti. Graccho; emissio autem maris anguis erat mortifera Cornelie, cur alterutram emisit. Cic. 2. de Divin. 62. EMISSARIUS, i. Qui paratus est emitti & invehit in aliquem: Calumniator & vexator, summissus & subornatus ab inimicis. Cic. 7. Fam. 2. Per suaferatque nonnullis invidis meis se in me emissarium semper fore. Excursor & emissarius. Cic. 4. Verr. 22. Præcursor & emissarius. Idem 7. Verr. 107. Emissarios Domitiani vocat Sueton. in Domit. cap. 11. quorum opera ad delationes abutebatur. Emissarius, ut Alconius docet, Furtorum conciliator, atque internuntius, quæ a magistratibus committuntur. Cic. 5. Verr. 91. In eund. 4. 22. Petit Nævius Turpio quidam istius excursor & emissarius, homo omnium ex illo conventu quadruplatorum deterrimus. Emissarii factionis, qui ad facinus patrandum destinantur. Vellej. 1. 18. 6. Q. Pompeji cos. filium per emissarios suæ factionis interfecit. Emissarius equus, aries, & hujusmodi. Qui emissus sit in solitudinem, vel qui ad generandam fobolem emittitur. Hæc Valla in Rauden. Plaut. Mil. 4. 3. 19. — Abi sis hinc: nam tu quidem Ad equas fuisti scitus emissarius, Qui confectare, qua mares, qua fœminas. Gronov. edit. Admissarius, recte. Emissarius palmes. Plin. lib. 17. cap. 23. Ex his emissi palmites proximo anno imis ingerantur scammis, ac per singulos annos ad superiora scandant, relicto semper duramento in singulis tabulatis, & emissario uno qui fubeat usquequo placuerit. i. e. Novello palmite cui in putatione parçitur, ut interpretatur Harduinus. EMISSARIUM, i. [*ἐξουσίον*] Locus per quem aqua e lacu aut stagno emittitur. Sueton. in Claud. Cæf. cap. 20. Item emissarium Fucini lacus, portumque Ostiensis. Cic. 16. Fam. 18. Helico nequissimus h. s. m. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa. EMISSIBILIS, e. Quod emitti potest. Ver. Interp. Irenæi. EMISSIVUS, Adj. [*ἐπιπέμπω*] Quod emittitur. Cic. 3. de Legib. 20. C. vero Gracchus ruinis & emissivis, quas ipse se projecisse in forum dixit, &c. sed variant libri. V. Turneb. & Gronov. ad loc. Emissivii oculi, Qui huc & illuc aspectant, & veluti sese ejaculantur. Plaut. Aul. 1. 1. 2. Circumspectatrix cum oculis emissivis. confer Gruter. Inscript. DCCCXXXVII. 6. EMMANES, is. f. herba Hyoscyamus. Apul. de Herb. cap. 4. EMMÆUS, i. f. [*ἐμμαῖος*] Ptolemæo Judææ urbs, eidem alio nomine Nicopolis, ubi cognitus Christus in fractione panis. Plin. lib. 5. cap. 14. Hiericentem palmetis confitam, fontibus irriguam Emmaum. V. Joseph. lib. 12. Antiq. cap. 10. EMMELIA, [*ἐμμέλιον*] Saltationis species, quam pacatam vocat Plato lib. 3. de leg. δύο δὲ τῶν ὀρχήσεων τῶν καλῶν εἶδη, τὸ μὲν πολυμικρὸν, περιβόλον, τὸ δὲ ἐρημικόν, ἐμμέλιον ἐπωνόμασαν. Duo, inquit, saltationis honestæ genera: unum quidem bellicum, quod Pyrrhichen: alterum pacatum, quod Emmelian appellaverunt. V. Bud. in Annot. in Pandect. EMMOTA, Medicamenta quædam sunt, in quorum venit usum quandoque quod Iis nuncupatur, cerote permixta. Horum meminit Galen. lib. 2. ad Glauconem, a quo & Pyulca nominantur. V. Rhodig. 26. 22. Reines. Var. Lect. p. 515. [Hæc vox vel vulneribus tribuitur, quæ ἀφ' ὧν τῶν μετῶν i. e. Linamentis conceptis per plagam dispositis, curantur: vel hominibus, qui tali modo curantur. V. Cels. 1. 5. c. 26. passim & Fœssi Oecon. Hipp.

E M O

EMO, mi, ptum, [*ἀνέμομαι, ἀρροάζω, ἐπιπέμπω*] Ære. Pecuniis, vel gratia aut præmio, vel alio quovis modo aliquid sibi comparare. Cic. pro Cæcin. Suum esse, seque sibi emissæ. Emere (inquit Festus) quod nunc est Mercari, antiqui accipiebant pro Sumere sive Accipere, quam significationem retinent ex Compositis nonnulla. Adimo, Eximo, &c. Emere de. Cic. 2. Q. frat. Emerat de Cosconio & Pomponio bestiarior. Et 13. Att. 31. Is cœ jugera de M. Filio emit. Bene emere. Cic. 1. Att. 8. Quod ea emptione & nos bene emissæ judicati sumus. [Sic Melius, ap. Suet. Jul. c. 50. extr. Contr. Male. q. V. Quanti minoris empturus, pro Quanto minoris, ut dicitur Multo & minoris. Vid. Quantus. H. St. V. mox seq. Care emere. Hor. 2. Epist. 1. 238. Male emere, i. e. Nimio emere. Cic. 2. Att. 4. Mihi maxime placet, ea quæ male empta sunt, reddi. conf. Bene. Salubriter emere. Plin. lib. 1. Epist. ult. Rogo cures quanti æquum est emat: ita eum delectabit emissæ, ego tibi debitorus, si prædolum istud quod commendatur istis dotibus, tam salubriter emerit, ut pœnitentiæ locum non relinquat. i. e. Tam justo pretio. Argento emere sibi aliquem. Plaut. Afin. 1. 3. 46. Dimidio carius emere aliquid quam æstimatur. Cic. pro Domo sua, 115. Fide bona emere. Plaut. Most. 3. 1. 140. Magno. Cic. 5. Verr. 144. Ovid. 2. de Arte Am. 626. Atque emitur magno nil, nisi posse loqui. Minimo emit. V. MINOR. Pondere. Plin. lib. 12. cap. 7. Piper pondere emitur, ut aurum & argentum.

Precibus emere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 1. Nulla res gravius constat, quam quæ precibus empta est.
 Pretio. Ter. in prol. Hec. 57. Mihique ut discere novis expediat posthac pretio emptas meo. Ubi donatus, Pretio meo, æstimatione a me facta quantum ædilis daret.
 Virtute. Claud. 3. Conf. Hon. 188.
 Tanti, quanti, &c. Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples tanti quanti Pythius voluit.
 Quanto minoris emere. Ulp. duobus locis in l. Julian. D. de actio. empt.
 Emere aliquem donis. Liv. 6. Bell. Maced.
 Emere aliquem vita. Virg. 9. Æn. 206.
 Emere aliquid in publicum, i. e. Ea lege ut publicum fiat. Liv. lib. 44. 16. Lanienasque & tabernas conjunctas in publicum emit: basilicamque faciendam curavit. conf. 39. 44.
 Custodem emere. Ovid. 3. de Arte Am. 652.
 Citharas emere. Hor. 2. Serm. 3. 104.
 Gaudia emere. Stat. 9. Theb. 56.
 Perjurum diadema peto, quo gaudia tanti Empta mihi?
 Generum tibi emere. Virg. 1. Georg. 31.
 Inimicum. Plaut. Trin. 4. 3. 49. Nam ego talentum mutuum quod dederam, talento inimicum mihi emi. amicum vendidi.
 Litigium. Plaut. Amph. Novi te hominem molestum, quive emas litigium.
 Metum emere. Lucan. lib. 3. 56. — namque afferit urbes
 Sola fames, emiturque metus.
 Mortem emere. Propert. lib. 3. 16. 22.
 Talis mors pretio vel sit emenda mihi.
 Spem pretio. Ter. Adel. 2. 2. 11.
 Ad sententias emendas dedisse pecuniam. Cic. pro Cluent. 101.
EMPTUS, Partic. [ἐμπτός] ut, Pax empta donis ingentibus. Lucan. lib. 10. 107.
 Magno, ut, Turno tempus erit, magno quum optaverit emptum
 Intactum Pallanta, & quum spolia ista diemque
 Oderit. Virgil. H. St. locus est Æn. 8. 503.
 Decus perenne ingenti clade emptum. Claud. de Pis. fratribus, 48.
 Fœdera empta multis cladibus. Claud. 4. Conf. Hon. 455.
 Judicium emptum constupratumque. V. **CONSTUPRO**.
 Pulmenta laboribus empta. Hor. 1. Epist. 18. 48.
 Voluptas. Hor. 1. Epist. 2. 55.
 Sperne voluptates, nocet empta dolore voluptas.
 Ex empto aut vendito fieri aliquid contra fidem. Cic. 3. de Nat. Deor. 74.
 Reliqua quæ ex empto aut vendito, aut conducto, aut locato contra fidem fiunt.
 Emptus de lapide, Olim dicebatur servus non frugi bonæ, sed qui noxæ deditus sit, ideoque venditus. Columel. 3. 3. Vel de lapide noxiuum posse comparari putat. Lapis autem locus eminens erat, & tanquam suggestus, unde præco prædicabat atque vendebat. Inde Emptos de lapide tribunos, ut servos venales, dixit contumeliose Cic. in Pison. 35. & Plaut. Bacch. 4. 7. 17. In eo ipso atas lapide, ubi præco prædicat. Turnebus.
 Emptum & Paratum hoc differunt apud Jurisconsultos, quod in empto paratum inest: in parato non continuo emptum continetur. l. 47. §. 1. D. de leg. & fideic. lib. 32. Paratum ergo generis nomen est: Emptum speciei.
EMPTIO, ònis. f. [ἐμψροσία, ἐμψ, ἐμψοίς] Cic. 12. Att. 3. Quid Cæsar? tres habet conditiones: aut emptiones ob hastam, &c.
 Emptio, est Contractus juris gentium de quantitate cum corpore commutanda, sola inter se pactione contrahentes obligans. l. 2. D. de obl. & act.
 Emptionis verbo, lex duodecim tabularum omnem alienationem complexa est, ait Pompon. l. 29. §. 1. D. de stat. liber. Itaque animadvertere est Varronem in libris de R. R. acquisitionem omnem emptionis verbo comprehendere.
 Mancupi emptio. V. **MANCEPS**.
 Abire ab emptione. V. **ABEO**.
 Emptione facta. Cic. pro Cæcin. 17.
EMPTIO, ònis. f. Frequent. Idem quod Emere. Plin. lib. 33. cap. 1. Ita enim (ut opinor) commercia victus gratia inventa alios coriis boum, alios ferio, captivisque rebus emptionis tradit. Columel. lib. 8. cap. 10. Tacit. 14. Ann. 41. Pro eo
EMPSITARE, quidam legunt apud Plaut. Casin. 2. 5. 39. Non ego istud verbum empsitem titivilitio.
EMPTURIO, [ἐμψροστω, ἐμψω] ònis. Varro in procem. lib. 2. Propterea quod te empturientem in campos macros adducunt crebro pedes.
EMPTOR, òris. m. [ἐμψροστής] Qui emit. Cic. 3. Off. 57. Nequid omnino quod venditor norit, emptor ignoret. Idem 2. Philipp. 97. Omnino ullius rei nemo fuit emptor, cui defuerit hic venditor. Et 3. Off. 54. Si hoc emptoribus venditor non dixerit.
 Emptorem hiantem inducere dicitur res. Hor. 1. Serm. 2. 88.
 Dedecorum pretiosus emptor. Hor. 3. Carm. 6. 32. i. e. Incestuum, ut ait Acron. Qui dedecora, i. e. Adulteria magno pretio emit, inquit Porphyrio.
EMPTRIX, ònis. Modest. in l. Herenn. D. De evict. & dupl. postul. Quum emptrix non provocaverit. Paulo post: Nihil proponi, cur emptrix adversus venditorem actio non competat.
EMPTIONALIS, e. [ἐμψροστικός] Qui frequens est in emptionibus & procriptionibus bonorum. Cic. 7. Fam. 29. Quod quidem si inter vos senes emptionales venale proscipserit. Quo in loco antiquissima exemplaria legunt Coemptionales. V. eruditiss. Græv. ad loc.
EMPTITIUS, Adj. [ἐμπτός] Qui emptus est, qui Gratuitus opponitur. Varr. 3. de R. R. cap. 2. Hic aprum glans quum pascit emptitia, facit pinguem: illic gratuita, exilem. Ibid. cap. 17.
 Emptitius miles, Mercenarius, inquit Perottus: Quem Festus Emptitium appellat. [Immo Emptivum. i. e. Conductivum].
EMAX, ònis. [ἐμμάχος] Qui libenter, & sæpius emit, vel qui emendi est cupidissimus. Cic. in Parad. 6. Non esse cupidum, pecunia est: non esse emacem, vectigal est.
 Domina emax. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Intitor ad dominam veniet discinctus emacem.

Nam quum esset pecuniosus, nemo illo minus fuit emax, minus ædifcator. Nep. Att. cap. 25. init.
EMACITAS, ònis. f. [ἐμμάχος] Facilitas & inclinatio voluntariæ emendi. Columel. lib. 4. cap. 3. Quosdam emacitas in armentis, quosdam exercet in comparandis mancipiis cura: de tuendis nulla cura tangit. Plin. Epist. 3. 7. Erat ἐμμάχος, usque ad emacitatis reprehensionem
EMODULOR, [ἐμωδός] ònis. Idem quod Modulari. Ovid. 1. Amor. 1. 30. Musa per undenos emodulanda pedes.
EMODULATIO, **EMODULATOR**, apud Boeth.
EMODUS, [Ἐμωδός] Mons qui circa finem Indiæ in duos ramos dividitur. Alteri Ortocoras nomen est: alteri Semantinus. V. Ptolem. lib. 6. cap. 15.
EMOLIO, [ἐμώω] òris. Excitare, expellere. Celf. lib. 4. cap. 6. d. pleuritide, Interdum sicca tussis est, quæ nihil emolitur.
 Urinam manu, Celsus l. 7. Res vero interdum cogit emoliri manu urinam, cum illa non redditur. H. St. Locus est a princ. C. 26.
 Emoliri pituitam per nares. Columel. lib. 8. cap. 5. Dum eas amarudo cogat, per nares emoliri pituita nauseam.
 Item Emoliri, Molienti finem facere, molitiones ad exitum perditur. Plaut. Bacch. 4. 5. 1. Infanum magnum molior negotium multo ut hodie possim emolirier.
 Aliter etiam Sen. Agam. 478. Venti fretum emoluntur. i. e. Commivent, in molem attollunt.
EMOLIMENTUM, i. n. l. 19. Cod. Theodof. de operibus publicis.
EMOLLIO, [ἐμωλάω, ἐμωλάω] òris. Idem quod Mollire, & fricatione aut subactione molle reddere. Liv. 37. Humor arcus, fuidasque, & jaculorum amenta emollierat.
 Emollire alvum, Laxare & lenire. Plin. lib. 20. cap. 9. Alvum leniter emolliit lapsana.
 Emollire hominem. Liv. 27. 3. Idem 38. 49. Degener & emolliit amœnitate Asiæ hostis.
 Artibus mores emollire. Ovid. 2. de Ponto, 9. 48.
 Pax emolliit ferociam. Tacit. in Vita Agric. 11. Plus tamen feroc Britanni præferunt, ut quos nondum longa pax emollierat.
EMOLLIDUS, Adj. [ἐμωλάος] Idem quod Mollis. Liv. 34. 47. Lab & ætus emollida & fluida corpora Gallorum & minime patientia sit quum decedere pugna coegisset, &c. Vetustiora exemplaria legu Mollia.
EMOLLIS, e. Barth. Adv. 28. 16. ex Avien.
 Hi celeri molles currunt pede semper arenas.
EMOLLESCO, Celf. 5. 28. Sine ulla vi clavus emollefcit.
EMOLO, Idem ac Molo. Perf. 6. Sat. 26. — granaria, fas est, Emo
EMOLITUS, Partic. Veget. 3. 24. Emolitur hordeum.
EMOLUMENTUM, [ἐμωλήμα, ἐμωλήμα] Utilitas quam ex opera labore, & (ut ita dicam) molimine nostro assequimur. Plaut. Tr. 3. 2. 68. Et si sine dote duxeris, tibi sit emolumentum honoris, m quod objectant fiet.
 Detrimentum & Emolumentum, contraria. Cic. 1. de Fin. 53. Plusq in ipsa injuria detrimenti est, quam in his rebus emolumentum pariuntur injuria. Idem 3. de Fin. 69. Emolumenta & detrimer quæ ἀφελήματα & βλάμματα appellant.
 Fructus atque emolumentum. Cic. 5. Verr.
 Dicere aliquid ob emolumentum suum. Cic. pro Font. 17.
 Facere emolumentum. Patere. lib. 2. 105. Anni ejus æstiva usque in mensi Decembrem producta, immanis emolumentum fecere victoria.
 Boni nullo emolumento impelluntur in fraudem. Cic. pro Milon. 32.
 Largiri aliquid emolumenti. Lucret. lib. 5. 167.
 — quid enim immortalibus, atque beatis
 Gratia nostra queat largiri emolumentum?
 Proponere emolumentum alicui. Cic. pro Font. 19.
 Laus suscepta sine emolumento ac premio. Cic. 2. de Orat. 346.
 Emolumento esse alicui. Cic. 1. de Orat. 34. & 7. Fam. 10.
EMONEO, [ἐμωνώω] òris. Idem quod Monere. Plaut. Afin. 2. 17. Hunc politare, illam expilare jam emone. V. tamen Gronov qui aliter legit.
EMORIOR, [ἐμωρίσσω] òris. Omnino planeque mori. Ter. Hea. 5. 5. 18. Emori cupio. Cic. 3. Off. Ut esset insitum militibus nost aut vincere aut emori. adde 1. de Orat. 143. Qui excogitasset n prius oportere quam emori. 1. Tusc. 15. Emori nolo sed me esse mortuum nihili æstimo. Ibid. 97. Dii boni quid lucri est emori?
 Amor emoritur. Ovid. de Rem. Amor. 654.
 Perque gradus molles emoriatur amor.
 Quorum laus emori non potest. Cic. in Parad. 2.
 Emoritur membrum. Celf. lib. 5. cap. 26. in cap. de Curatione gra granæ.
 Emoriri. Ter. Eun. 3. 1. 42. Rifu omnes qui aderant, emoriri.
EMORTUALIS, e. [ἐμωρταλῆς] ut Emortualis dies, in quo quis mortuus est, sicut Natalis, in quo natus. Plaut. Pseud. 4. 7. 136.
EMORTUUS, Adj. Plaut. Pœn. 4. 2. 18. Emortuo verba facere. co Aul. 4. 5. 1. Pseud. 1. 3. 105. Epid. 1. 2. 14. V. Serv. ad Virg. 2. Æn. 4.
EMORTUENDUS, apud Celf. [Sed cum locum non afferant, mortu suspectum est, licet Analogie respondeat].
EMOVEO, [ἐμωύω] òris. Ex loco movere. Liv. 6. 38. Tum p citus ira Camillus, licetorem qui plebem de medio emoveret, mi Sic emovere e foro multitudinem. Liv. 25. 1.
 Emovere herbas. Columel. lib. 8. cap. 3.
 Emovere, pro Exercere, seu In apertum producere. Ovid. 3. Fast. 30. Dum loquitur, totum jam sol emoverat orbem. Variant Cod. Emerferat Heinfl.
EMOTUS, Partic. [ἐμωύθη] ut, Axis a cardine motus. Stat. Theb. 349.
 Emotus ultra juga Tauri. Liv. 42. 50. ut Gronovio placet. Vu Remotus.
 Cura emotæ. Virg. 6. Æn. 382.
 His dictis curæ emotæ: pulsusque parumper
 Corde dolor tristi.
 Poltes cardine emoti. Virg. 2. Æn. 493.
 Emotis deinde curia legatis. Liv. 30.
 Emotum solum. Columel. lib. 3. cap. 18.
EMOTIO, ònis. f. Jct. in Dig.

EMPANDA, Paganorum dea fuit. teste Festo, ita dicta quod patentibus pagis, non clausis urbibus præfesset. V. Rosin. Ant. Rom. lib. 5. cap. 4.

EMPEDOCLES, [*Ἐμπεδοκλής*] Philosophus & Poeta Agrigentinus de rerum natura versibus scripsit, ut apud Romanos Lucretius. Discipulus fuit, ut quibusdam placet, Pythagoræ, & inventor Rhetoricæ. Is noctu a focis clam discendens, in ardentem caminum montis Ætnæ se demisit, ut deus immortalis haberetur: sed æneæ ejus crepidæ ex camino per flammam rejectæ, rem patefecerunt. V. Hor. in Arte Poet. 465. Diog. Laert. in Vit. Gell. lib. 4. cap. 11. & 17. 21. Cæll. lib. 11. cap. 18. Fabr. Bibl. Gr. 2. 12. Simulacrum perpetuum cum aliquibus exercuit: Unde Proverbium de quo Suidas, *Ἐμπεδοκλῆος ἔχθρα*. Empedoclis simulas. Empedocles Physicus, idemque poeta optimus. Cic. 1. de Orat. 217. adde de Amicit. 24. Idem quatuor elementis omnia consistere ait, Cic. 4. Acad. 118.

EMPEDOCLES animum esse censet, cordi suffusum sanguinem. Cic. 1. Tusc. 41. De eodem, V. 1. de Nat. Deor.

EMPEDOCLEUS, Adj. [*Ἐμπεδοκλεῖος*] Cic. 2. Q. frat. 10. Quum veneris, virum te putabo: si Salsitii Empedoclea legeris, hominem non putabo. conf. 1. Tusc. 41.

EMPENETICA, Esuritionis ars. Cic. 8. Fam. 1. Ego, qui scirem Q. Pompejum Baulis empeneticam facere, &c. Embæneticam alii legunt, cui vocabulo nullus est nec in Latina, nec in Græca lingua locus, etsi Græcam refert originem, sed derivatione falsa. Non enim hujusmodi nomina a verbis orta formantur a presenti: & aliqui hoc sententiarum convenit. Proinde Turneb. Advers. 13. 20. Empeneticam legit, ut eum dicar esurientem esuritionis artem Baulis facere, & usque eo ut esurie ejus miseretur. Ut enim Græce dicitur *ἐμπαρῶν* pro *παρῶν*, Attico more, & *ἐμπαῖν* pro *παῖν*, & *ἐμπαρῶν* pro *παρῶν*, quidni etiam dicatur *ἐμπαῖν* pro *παῖν*, præsertim quum etiam in verbo quaesita sit arrisio fortasse & vicinitate vocis, quod non faciat embæneticam, sed empeneticam. V. supra EMBÆNETICA. & conf. Salmaf. ad Solin. 2. 707. & Viris Doct. not. ad loc. vexatissimum.

EPETRON, [*Ἐπετρον*] Herba quam nostri Calcifragam vocant: nascitur in montibus maritimis, sere in saxo: quo propius mari fuit, minus aspera est. Plin. lib. 27. cap. 9. Ea, inquit Ruellius lib. 3. cap. 85. acile putaretur esse quæ mediis faxis erumpit, officinis Parisiensibus *alvia vita* dicta: primo quod & mediis faxis emicet, & frangere saxa videatur: partim quod calculos mire frangat.

EPHÆSIS, [*Ἐφεσῶσις*] Figura est Rhetorica, qua majus aliquid intelligitur quam verbis exprimitur. V. Quintilianum l. 8. c. 3. sub fin. Auctori ad Herenn. 67. Significatio.

EMPHASIS quoque cum una in oratione aut plures voces graviori & significantiori tono proferuntur. V. Voss. Instit. Orat. p. 232. &c.

EMPHRACTA, Nonnulli dici putaverunt Naves tectas, citantes illud Apian. ex l. 2. D. de exercitor. act. Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, emphracta sunt. Quo tamen in loco castigatiora exempla *επιβάδες*, aut certe *επιβάπιδες*, non Emphracta legendum locent. Naves autem tectas, sive conistratas, Græco vocabulo *κρηβηστῆς* vocari, suo loco ostendimus.

EMPHRAGMA, ætis. n. Septum, cancellus. Veget. 1. 47.

EMPHYLLISIMUS, [*Ἐμφυλλισμός*] Inoculationis species est, quum inter ignem & corticem *επιθεμα* inseritur. *ἐμφυλλίζεν* enim id agere est. Ex Cæll. Rhod. lib. 6. cap. ult.

EMPHYTEUSIS, [*Ἐμφυτεύσις*] Latine Infectionem significat, sive Plantationem, a verbo Græco *ἐμφυτεύω*, quod est infero, vel confero. Unde Fundum in Emphyteusim dare, frequens est apud Jurisconsultos, pro eo quod est, Ea conditione alicui tradere fundum, ut accipiens eum reddat meliorem, & ex sterili fertilem efficiat. Ab initio sterilia tantum & inculta hoc contractus genere concedebantur. Hinc Emphyteutes, sive Emphyteuta dicitur, Qui fundum agrumve ea lege a domino accipit, ut eum conferat, melioremque efficiat. Ex Cæll. Rhod. lib. 7. cap. ult.

Emphyteutis, Contractus est a Zenone Imperat. primum nominatus, quum ager ea lege fruentis datur, ut quandiu merces solvatur, nunquam ad dominum revertatur, l. 1. C. de jur. emphyt. ubi Zeno ait, Jus emphyteuticarium neque conditionis, neque alienationis esse titulis adjiciendum: sed hoc jus tertium esse, ab utriusque memoratorum contractuum societate separatum, conceptionemque ac definitionem habere propriam.

Emphyteuticum agrum possidere. Macer. in l. penult. in princip. D. Qui satisdare cogantur.

EMPHYTEUTA, æ. m. Qui tali conditione prædium acquirit. l. 4. Cod. de Jur. emphyteutico.

EMPHYTEUTICUS, Adj. ut, Emphyteuticum prædium. V. sup. in EMPHYTEUSIS.

EMPHYTEUTICARIUS, Lib. 6. Pandectarum juris titulus est, Si ager rectigalis, vel emphyteuticarius petatur. V. Justinian. lib. 3. Inlitt. titul. De location. & conduct. Etiam quandoque idem atque Emphyteuta l. 1. Cod. de Mancip. & Colon. Emphyteuticarios gravant coloni.

EMPHYTEUMA, ætis. n. Ad alios suum jus vel emphyteumata transferre. l. 4. Cod. de Jur. emphyteutico.

EMPIRICÆ, [*Ἐμπειρικῆ*] Una ex tribus sectis medicinæ, quæ experientia tantum nitetur. Plin. lib. 29. cap. 1. Alia factio ab experimentis se cognominans empiricæ, coepit in Sicilia. V. Cæll. in Proæm.

EMPIRICUS, Adj. [*Ἐμπειρικός*] Cæll. in præfat. Qui se empiricos ab experientia nominant. Cic. 4. Acad. 122.

EMPLASTRUM, i. n. [*Ἐμπλαστῶν, ἐμπλάστων*] Latine Fictum vel Formatum: Quod ex diversis rebus confingi & conformari consuevit, quod nunc vulgo Unguentum dicitur. Id vero quod vulgo Emplastrum dicitur, a doctis Cataplasma vocatur. V. Plin. lib. 22. cap. 24. Cæll. lib. 5. cap. 17.

Emplastrum in arboribus quomodo fiat, & quid sit. V. Plin. lib. 17. cap. 16. ibidemque Harduin. & MOX EEMPLASTRATIO.

EMPLASTRO, [*Ἐμπλάστῳ*] Verbum, cujus passivum usurpavit Columel. lib. 11. cap. 2. Possunt, inquit, si jam librum remittunt, inferi oleæ, vel emplastrari, ceteraque pomifera arbores eodem emplastrationis genere inferi. V. EEMPLASTRATIO.

EMPLASTRATURUS, Partic. quo Columel. usus est lib. 5. cap. 11. Delibrato, inquit, item alteram arborem, quam emplastraturus es.

EMPLASTRATIO, õnis. f. [*Ἐμπλάστρις*] In arboribus dicitur quum

cortex eximitur inoculationis gratia, ut aptari queat cortex par ex altera arbore, ut ait Plin. lib. 17. cap. 16. Columel. lib. de Arbor. cap. 26. & lib. 5. cap. 10. Tertium, quum gemmam cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit: quam vocant agricolæ emplastrationem, vel, ut quidam, inoculationem.

EMPLECTON, [*Ἐμπεκτόν*] Structuræ genus, tantummodo frontibus politis. Reliqua fortuito collocant. Author Plin. lib. 36. cap. 22. conf. Vitruv. 2. 8.

EMPOLÆUS, [*Ἐμπολαῖος*] Mercurius dictus & cultus est, quod in aulionibus & mercimoniis præsit. *ἔμπολῶ* enim mercator, & *ἔμπολαῖος* mercatoris & negotiator vocatur. Cauponatorem sunt qui vertant, ut apud Plurarchum in eo qui inscribitur, An principem oporteat maxime philosophum differere. Empolæi præterea meminit Phurnutus & Helychius.

EMPONEMA, [*Ἐμπόνημα*] Græcis, quæ Melioratio nostris dicitur. Et est jus quod Emphyteuta acquirit. Primum enim sic cepit contractus emphyteuticus, ut sterilia tantum concederentur, in meliorem statum plantationibus reddenda. Extat vox apud Justinianum in l. ult. C. de jur. emphyteut.

EMPORIÆ, [*Ἐμπορίαι*] Urbs Hispaniæ Tarraconensis Ptolemæo. Vulgo *Castellon Dempurias*. Alii *Ampurias* pronunciant. Phocæicæ Emporiæ. Sil. lib. 3. Est & urbs Sardinia, Liv. 21. 60: 28. 42. &c.

EMPORIUM, i. n. [*Ἐμπόριον*] Oppidum est a Massiliensibus ædificatum, a Pyrenæis montibus stad. M. LXXII. intervallo, & Hispaniæ finibus ad Galliam distans: a quo Emporienfes populi dicti sunt, ut videre est apud Strab. lib. 3.

EMPORIUM, i. n. [*Ἐμπόριον*] Locus in quo res venales exponuntur, ab *ἐμπορίον*, lucror, negotior. Plaut. Amph. 4. 1. 4. Apud emporium, atque in macello, in palestra, atque in foro. Cic. 5. Att. 2. Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. adde Plin. 5. 9. Liv. 41. 26.

EMPORETICUS, [*Ἐμπορητικός*] ut, Emporetica charta, i. e. Mercatoria. Plin. lib. 13. cap. 12.

EMPORICUS Sinus, [*Ἐμπορικός κόλπος*] in Libya ad Austrum jacet, & habitationes mercatorias habet ex palma confectas. V. Strab. lib. 17.

EMPORITANI, Populi sunt, quos ex loci natura & coeli climate imbelles & barbaros esse tradit Alex. lib. Genial. diæ. 4. cap. 13. Degunt autem, ut idem auctor est, in ora minoris Syrtis, juxta Afros Numidasque, in agro ubere & fertilis soli. Emporitani, Liv. 34. 16. ex urbe in ins. Sardinia. V. Supra in EMPORIÆ.

EMPORUS, i. m. Mercator. Aufon. Epist. 22. 28. Novus emporus.

EMPROSTHOTHONUS, [*Ἐμπροσθόθωνος*] Affectus est cervicis, in quo ex rigore nervorum mentum pectori adnectitur. V. Cæll. l. 4. c. 6. Cæll. Aurel. Acut. Morb. l. 3. c. 6.

EMPROSTHOTHONIA, æ. f. Idem. Cæll. Aurel. Acut. 3. 6. vertitur Raptus pronus. V. Barth. Advers. 38. 12.

EMPROSTHOTHONICUS, i. m. Qui hoc morbo laborat. Th. Priscian. 2. 10.

EMPTIO, **EMPTITIUS**, **EMPTITO**, **EMPTOR**, **EMPTURIO**, **EMPTUS**. V. EMO.

EMPUA, [*Ἐμψου*] Phantasma quod sese infelicibus ingerat, multifariamque demute formam, ac se meridie plurimum ostendet, quum inferis parentatur. Sunt qui easdem Empusas cum Hecate statuunt: id quod *ἐν παραμυθίαις* Aristophanes significat. Nominis ratio est, ut Eustathius placet, quia uno incedant pede. Verum nec desunt qui alterum interpretentur habere aneum pedem, & inde appellatam Empusam. Cæll. lib. 6. cap. 38. Aristoph. Ran. 295. Philostrat. de Vit. Apollon. 2. 2.

EMPYIA, [*Ἐμψυία*] A medicis dicuntur, Qui abcessu thoracis laborantes pus excreant, quorum affectus etiam Empyema appellatur: nos Purulentam excretionem dicere possumus. Qui vero hunc morbum patitur. Empyicus dicitur. Meminit Cæll. lib. 30. cap. 14. & lib. 21. cap. 24.

EMPYRIUM vel **EMPYREUM** Cælum, [*Ἐμπύριον ἕρανος*] Appellatur a Theologis (nam Philosophi cæli hujus nusquam meminierunt) undecimum cælum, primum mobile ambitu suo complectens, Dei & beatorum sedes: ita dictum, quasi Ignitum, non quod revera tale sit, sed quod puritate sua reliquis cælis, ut ignis ceteris elementis, antecellat.

E M U

EMUCIDUS, Adj. ut, Vitis emucida. Plin. lib. 17. cap. 22. Simili modo & secundo anno reciditur, viresque concipit, & intra se pascit suffecturas oneri, alias festinatione pariendi gracilis, ac emucida (ni cohibeatur castigatione tali) in foetum exeat tota. Ejuncida Harduin. q. V. supra.

EMUGIO, [*Ἐμυγιόμην*] Ære. Proprie est boum. Et per translationem, Cum mugitu proferre & enuntiare. Quintil. lib. 2. cap. 12. Nam & clamant ubique, & omnia levata (ut ipsi vocant) manu emugiant.

EMULGATOR, õris. m. in Cod. Idem ac Promulgator, qui promulgat, palam facit.

EMULGEO, si vel xi, [*Ἐμύλω*] Ære. Idem quod Mulgere. Columel. lib. 7. cap. 3. Sed priusquam hoc fiat, exiguum emulgendum est, quod pastores colostram vocant.

EMULSUS, Partic. Catull. 69. 109. Sicari emulla pingue palude solum.

EMUNDARE, [*Ἐμυδαίνω*] Idem quod Simplex. Columel. 2. 15. Bubilla & Ovilla debent emundari. Ulpian. quoque l. 25. §. 10. de auro arg. &c.

EMUNDANS, Partic. Vulg. Malach. 3. 3.

EMUNDATUS, Partic. Columel. 3. 15. pr. Emundata pastinatio.

EMUNDARE, Adv. apud Augustin.

EMUNDATIO, õnis. f. Tertull. sepins & Vulg. Interp.

EMUNGO, nxi, nctum, [*Ἐμύγω*] Ære. Idem quod Mungere. Plin. lib. 35. cap. 11. Emungere alicui oculos. Plaut. Cæll. 2. 6. 39. Emungere aliquem, translate, pro Despoliare. Plaut. Epid. 3. 4. 57. Ter. Phorm. 4. 4. 1. Emunxi argento senes. h. e. Abstuli illis suas pecunias. Metaphora sumpta ab his quibus nares emun-

guntur. Nonius in hunc locum Emungere, Sine labore tollere interpretatur.
 Cubito se emungere, Proverbialis ironia in hominem fordidi quæstus, & conditionis abjectæ. Author ad Herenn. lib. 4. 68. Tota res relinquatur in suspitione: ut si falsamentarii filio dicas, Quiesce tu, cujus pater cubito se emungere solebat. V. Chiliad. Erasmi. Menag. ad Laert. l. 4. S. 46.
 EMUNCTOR, Partic. [ἐμυνκτορ] ut, Emunctæ naris homo. i. e. Facetus & elegans, apud Horat. de Lucilio, inquit Donatus in Phorm. Ter. 4. 4. 1. Emunctæ naris homo, (inquit Erasmus in Chiliadibus) Acti, exactoque judicio, quasi purgatis naribus, mucosque emunctis. Hor. 1. Serm. 4. 8.
 Emunctus Simo, metaphoricè, pro Spoliato. Hor. de Arte Poet. 238. Ut nihil interlit, Davusne loquatur, an audax Pythias, emuncto lucrata Simone talentum.
 EMUNCTIO, ònis. f. [ἐμυνκτις] Quintil. lib. 11. cap. 3. de gestu loquens, Quam emunctio etiam frequentior, non sine causa reprehendatur.
 EMUNCTOR, òris. m. Deceptor in Dig.
 EMUNCTORIUM, i. n. [ἐμυνκτορειον] Instrumentum ad emungendum. Vulg. Exod. 25. 38.
 EMUNIO, [ἐμυνω] ìre. Idem quod Munire significat: ut, Emunitus in modum arcis. Liv. 24. 21. extr. Tacit. in Vit. Agric. cap. 31. Corpora ipsa, ac manus, filvis, ac paludibus emuniendis verbera inter, ac contumelias conterunt.
 Emunire vites ab injuria pecoris. Columel. lib. 5. cap. 6.
 Obice poltes. Virg. 8. Æn. 228. Translate. Sen. Controv. 17. Adversus metus emunire animum.
 Emunita. Seneca 172. in Epist. H. St.
 EMUNITOR, apud Veget.
 EMUNITAS, Idem fere ac Immunitas. Tertull. de Resurrect. cap. 58. V. Rigalt.
 EMUSCO, [ἐμυνω] ìre. Purgare & muscum adimere, quod proprie de arboribus dicitur. Columel. lib. 11. cap. 2. lisdem diebus, ubi gelidum & pluvium cœli est, oleæ putantur & emuscantur.
 EMUSSITATUM, Ad amussim factum. Feitus, Dacerio non probante.
 EMUTIO, [ἐμυνω] ìre. Tanquam mutus signum facere, vel strepitum. Plaut. Merc. 5. 2. 55. e. Etiam emutis? omnia commonstrabo. Al. Metuis.
 EMUTO, [ἐμυνω] ìre. Idem quod Immutare. Quintil. lib. 8. cap. 2. Quidam emutatis in perversum dicitis de figuris, idem vitium consequuntur. Manil. 5. 147.
 — appositis caput emutare capillis.

E M Y

EMYDES, [ἐμυδες] Græcis Testudinum genus dicitur, quod in aqua dulcivivit, quarum sanguine instillato crebros capitis dolores sedari, item strumas, author est Plin. lib. 32. cap. 5. apud quem plura.

E N

EN. Endotercifus, h. e. Intercifus nisi dicatur Entercifus pro Intercifus. ut Verr. frequenter usurpabant En pro In Ita in Columna Rostrata
 EN SICELIAD. V. Ciacon. ad eam Columnam apud Grav. Thef. Tom. 4. p. 1814.
 EN, [ἐν] Adv. demonstrat. quod interdum nominativo & rectissime ut ait Serv. ad 4. Æn. 597. aliquando accusativo jungitur: nunquam etiam verbis. Ter. Hec. 1. 1. 5. Ut quisvis facile posset credere, nunquam illa viva ducturum uxorem domum: En duxit. Virg. 1. Æn. 467.
 En Priamus, sunt hic etiam sua præmia laudi. Cic. 3. Verr.
 En cui tuos liberos committas.
 En crimen, en causa, cur regem fugitivus, dominum servus accuset. Cic. pro Deiot. 17.
 En hoc illud est quod ante dixi, mulier abundat audacia, &c. Cic. pro Cluent. 184.
 En hic ille est. Cic. 13. Fam. 16. En hic ille est de illis maxime qui ridere atque objugare me solitus est, quod, &c.
 Accus. Plaut. Amph. En tectum, en tegulas, en obductas fores, en iudicatum herum, &c.
 En, inquit Donatus, vim habet indignationis post enarratam injuriam. Ter. Phorm. 2. 2. 1. En unquam cuiquam contumeliosius auditis factam injuriam, quam hæc est mihi?
 En Interrogat. ut, En unquam pro Ecquando. Fest. Liv. 9. 20. En unquam futurum ut congredi armatis cum Samnite liceat? i. e. Unquamne. adde Virg. 1. Ecl. 66.
 Item Optantis, Virg. 8. Ecl. 7. — en erit, unquam
 Ille dies mihi cum liceat tua dicere facta. ut interpret. Serv. ad loc. Conf. ENNAM.
 En ut pultat propudium. Plaut. Bacch. 4. 1. 7.

ENEMA. V. ENEMA & ENHAMA.
 ENAOREMA. V. ENAOREMA.
 ENAGORA, Insula in Asia, VIII. m. pass. contra Chimæram, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.
 ENALUS, [ἐναλος] Lesbios adolescens, qui quum servandæ puellæ cujusdam gratia se in mare abjecisset, opera delphinum servatus, una cum illa ad continentem transvectus est. Auth. Plutarch. in Sympof.
 ENARGIA, æ. f. [ἐναργεια] Quintil. lib. 8. cap. 3. Itaque ἐναργεια, cujus in præceptis narrationis feci mentionem, quia plus est evidentia, vel ut alii dicunt, representatio, quam perspicuitas: & illud quidem pater: hæc se quodammodo ostendit: inter ornamenta ponamus. Idem lib. 6. cap. 2. Insequetur ἐναργεια, quæ a Cicerone illustratio & evidentia nominatur: quæ non tam dicere videtur, quam ostendere: & affectus non aliter quam si rebus ipsis intersimus, sequentur. Corrupte legitur in quibusdam exemplaribus hic loco, Energia per B: quemadmodum & apud Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil esset clarius ἐναργεια, ut Græci, nos si placent, perspicuitatem aut evidentiam nominemus. Budaus.
 ENARRO, [ἐναρρω] ìre. Idem quod Narrare, nisi quod præpositio consummationem indicat. Ter. Adel. 3. 3. 11. Omnem rem modo feni

quo pacto se haberet, enarravimus ordine. Plin. lib. 17. cap. 5. Pl. dixit una significatione, quam possi- ulla copia enarrari. Cic. pro Me cell. 4. Nulla dicendi aut scribendi tanta vis tantaque copia, quæ nec dicam exornare, sed enarrare, C. Cæsar, res tuas gestas possit. Idem 1. Divin. 55. cumque Senatui fominum enarravisset pedibus suis salvus 1. vertit. adde 1. de Invent. 28. Enarratu difficile. Plin. lib. 2. cap. 93.
 ENARRATE, Adv. cujus Compar. aliquoties usurpat Gell. ut 10. Tiro enarratius scripsit. adde 13. 12.
 ENARRATIO, ònis. f. [ἐναρρωσις] ut, Authorum enarratio. Quint lib. 1. cap. 9.
 Exigitur a Grammaticis Poëtarum enarratio. Idem lib. 2. cap. 5. Diligens enarratio. Idem lib. 1. cap. 8.
 Usque ad supervacuum laborem occupata enarratio. Idem lib. 2. cap. 5.
 ENARRABILIS, e. [ἐναρρωσις] Quod enarrari potest. Quintil. lib. cap. 4. Motu animi quondam nescio an enarrabili, indicatur.
 ENARTHROSIS, [ἐναρθρωσις] Diarthroseos, quæ est ossium structura species est, definiturque Galeno, quum excipiens cavum altum admodum est, caputque, quod in id inferitur, oblongum. V. eum Osib. in proem.
 ENASCOR, [ἐνασσω] ìre. Idem quod Nasci. Varr. 1. de R. cap. 41. Simili de causa oleæ semen quum sit nucleus, quod ex tardius enascebatur colis, quam ex taleis: ideo, &c. Idem 2. de R. cap. 9. Enatis duobus dentibus, dextra & sinistra, &c. de Canib. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 11. Att. 2. Ex multis meis miserrimis cu est una enata. Levata Lambin.
 ENATUS, Partic. Tacit. 2. Ann. 14. 3. Enata humo virgulta. Colum lib. 2. cap. 10. Radices enatorum seminum.
 ENATO, [ἐνατω] ìre. Compositum ab Ex & Nato; est Ita nata ut jam ad eum locum in quem pertendimus, deveniamus. Hirt. lib. cap. 18. Seque per molem in mare præcipitaverunt, & octingentor passuum spatio ad oppidum enataverunt. Cic. 5. Tusc. 87. Reliqui bere se videntur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, & h. e. Evadunt, sese explicant.
 Enatare dicitur de iis qui naufragium evitant. Phædr. 4. 21. & Ap. Miles. lib. 2.
 ENAVIGO, [ἐναυγω] ìre. Navigio trajicere. Plin. lib. 6. cap. Proditor Alexandrum magnum nullo die minus stadia DC. navigasse Indo, nec potuisse ante menses quinque enavigare.
 Enavigare, Navigio vel aliter evadere. Cic. 4. Tusc. 33. E quibus t quam e scrupulosis cotibus enavigavit oratio.
 Enavigare aliquo, pro Eo navigio pervenire. Sueton. in Tiber. 11.
 ENAVIGANDUS, Partic. [ἐναυγανδός] Hor. 2. Carm. 14. Enaviganda unda.
 ENAVIGATUS, Partic. [ἐναυγανδός] Plin. lib. 9. cap. 3. Sinus decem dierum & noctium renigio enavigatus Ptolemæo regi.
 ENAVO, [ἐναυω] ìre. Idem quod Navare. Tacit. 3. Hist. 74. Et premia enavata operæ petebant. Est autem elegans vocabulum Enavatus, ab Enavo. Ubi E consummationem significat, ut in ve Evinco. V. Ryck. ad loc.

E N C

ENCANIA, [ἐγκανια] Innovatio. August. Encania festivitas erat de cationis templi. Græce enim κανιον dicitur novum. Quandocumq enim Novum aliquid fuerit dedicatum, Encania vocatur. V. Suid.
 ENCANTHIS, [ἐγκανθις] Morbus oculatorum, quum in majori ipso angulo tuberculum enascitur, quod palpebras parum patitur didi Nomen habet a situ. Nam Græci oculatorum angulos, κανθες appellat. Cæl. Rhod. lib. 6. cap. 7. V. Cels. 7. 7. 5.
 ENCARDIA, [ἐγκαρδια] Gemma est, a cordis effigie sic dicta. Ejus enumerantur genera, primum in quo nigra effigies cordis eminet: secundum viridi colore cordis effigiem representans: Tertium, nigra cor ostendens, reliqua sui parte candidum. Auth. Plin. lib. 37. cap. 1.
 ENCARPUS, i. m. [ἐγκαρπιος] V. Vitruv. lib. 4. cap. 1. Encarp, ait Philander, Græcis fructuosum significat: apud Vitruvium autem namentum est, hoc est florum frondiumque & pomorum implexus at contextus, coronario luxu foliis flores & fructus intercurrentibus: cujusmodi sunt quæ ferta & corollas triumphales nostri vocant, Ἰνθουριανδὰς ἢ festones a festivitate appellant. Turneb. Advers. 11. 4.
 ENCAUSTICE, es. f. [ἐγκαυστικη] Genus picturæ, quod adhibito i fingitur. Apulejus, Encausticen oppido exercens, se & duos filios sustentabat. V. Plin. lib. 35. cap. 11. Salmast. ad Hist. Aug. p. 393. Exerc. Plin. p. 164. Cæl. Rhodig. 29. 24. Pitisc. in Lex.
 ENCAUSTES, æ. m. [ἐγκαυστης] Qui encausto pingit. Vitruvius, Qui facere ab encausto didicerat.
 ENCAUSTUS, Adj. [ἐγκαυστος] Encausto pictus. Martial. lib. 4. Encaustus Phaëthon tabula depictus in hac est.
 Quid tibi vis, dipylon qui Phaëthonta facis?
 ENCAUSTUM, [ἐγκαυστον] Materia inusta ad picturam apta. Plin. 36. cap. 25. Figlinum opus encausto pinxit.
 ENCAUSTICUS, Adj. [ἐγκαυστικός] ut, Encaustica pictura. Plin. 33. cap. 11. Sed aliquanto vetustiores encausticæ picturæ extiterent.
 ENCELADUS, [ἐγκελαδος] Gigas, Terræ filius fulmine ictus a Jove, & sub Ætna monte sepultus. Virg. 3. Æn. 578.
 Fama est, Enceladi semustum fulmine corpus, &c.
 Ferox Enceladus. Sen. Oeth. 9.
 Jaculator audax. Hor. 3. Carm. 4. 56.
 — evulsiisque truncis
 Enceladus jaculator audax.
 ENCENTRIS, idis. [ἐγκεντρεις] dicitur Inhærens calcaneo stimulo, quo excitari equos novimus, auctore Eustathio. Erant & suæ furis encenrides, quibus per parietes obrepebant, velut factitasse Corælis dicitur apud Pausaniam. Hæc Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 24.
 ENCHELÆ, [ἐγκελαία] Stephano] Oppidum in Illyride, juxta quod Cadmus & ejusdem uxor in serpentes versi sunt. Lucan. lib. 3. 2.
 — & nomine præfco
 Encheleæ versi resstantes funera Cadmi. Meminit hujus oppidii & Plin. lib. 3. cap. 21.
 ENCHIRIDION, i. n. [ἐγκηριδιον] A manu dictum, quasi Promptorium, & quod ad manum semper haberi debeat, ceu in ense capul-

quem ita Græci nominant, ut & Pagonem: Unde ad librorum titulos translatum est, cujus inscriptionis cum alii, tum Gellius quoque meminit in præf. Noctium. Hermol. V. Simplic. pr. Comm. ad Epict.

ENCHIRIDION vocari Partem illam remi, quam nautæ manu comprehendunt, Julius Pollux tradit.

ENCHRIDES, [ἐγκρίδης] qui & Tegeniæ vocantur, in generibus panis recententur, qui dum in fartagine coquerentur, infundebatur caseus, oleum, mel, sesama. Author Cæli Rhod. lib. 28. cap. 7.

ENCHRISIA, [ἐγκρίσια] Medicamenta sunt liquida, quæ inde nomen habent apud Græcos, quod illinuntur. V. Celsi. l. 5. c. 24.

ENCHUSA, [ἐγκύσα] Herba est similis anchusæ (unde & Pseudanchusa nominatur) sed lanuginosior & minus pinguis, tenuioribus foliis, & languidioribus: radix non fundit oleum, sed rubentem succum, qua nota ab anchusâ discernitur. Author Plin. lib. 22. cap. 20.

ENCHYTIUM, Placentæ species quædam, cujus mentio est apud Athenæum. Hæc placentia fenum quoddam opertimentum habet, quod dicitur κρηπίς, nam κρηπίς, ut ait Helych. λέγεται ἐπὶ τῆ ἐπιθήσει τῆ ἐγκυτίων πλακούντων. Veteres libri Encyrium habent sine aspiratione, quum eam dictionibus Græcis sæpe Latini detrahant, qui tamen aspirant, probabiliores sunt, sequunturque originem Græcam. Encyrium autem dicitur, quod infunderetur, quum esset aliquanto liquidius. Nam infundebatur in calicem pertusum in unguine positum. Hæc Turneb.

ENCLASTRIDIA, [ἐγκλαστρίδια] Genus ornamentis muliebris, a Comiis usurpatum, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

ENCLIMA, ætis. n. Idem fere quod Clima. Vitruv. 9. 9. V. Bald. Lex.

ENCLISIS, f. [ἐγκλίσις] Latine dicitur Inclinatio. unde Encliticæ particulae, quæ in quamvis partem inclinantur. [Immo Quæ rejecto in præcedentem vocem accentu suo, in eam quasi ἐγκλίναν i. e. inclinare ac recumbere videntur.

ENCNISMA, [ἐγκνύσμα] Sacrificii genus fuit apud Argivos, quod defunctis exhibebatur. Nam quum aliquis cognatorum aut familiarum defunctus fuisset, statim post luctum Apollini sacrificabant. Post vero trigesimalum diem Mercurio: mortuorum enim corpora ut a Tellure, sic animas a Mercurio suscipi putabant. Apollinis autem sacerdoti hordeum dantes, carnem pro eodem accipiebant, ignemque quasi pollutum extinguentes, & rursus accendentes, carnem coquebant, quod sacrum Encnisma appellabant. Plutarch. auth. in Problem.

ENCOLPIÆ, [ἐγκόλπιαι] ut ait Aristoteles, Verti sunt qui e mari veniunt per sinus. Nam κόλπον Græci sinum vocant. V. Apul. de Mund. & Sen. Nat. Quaest. 5. 8.

ENCOLPISMUS, i. m. [ἐγκόλπιμός] Clyster uterinus. Th. Priscian. 3. 5. V. Reines. Varr. Lect. p. 515.

ENCOMBOMATA, [ἐγκομβώματα] teste Nonio, Vestes sunt puellares, quemadmodum & Parnasides. Varro de Liberis Educand. Ut puella habent potius in vestitu chlamydas, encombomata, ac parnasidas, quam togas. Perottus Encimibota scribit. Alii Enchimibomata. Est autem encomboma genus suppari, aut cincti fœminei, Varino descriptore, aut fœvilis etiam. De encombomate consule Etymologici auctorem, & Pollucem lib. 4. cap. 18.

ENCOMIASTES, [ἐγκομιστῆς] dicitur Laudator, qui alterius celebrat encomium.

ENCOMIASTICÆ, [ἐγκομιστικῆ] Cantilenæ species. In veterum siquidem monumentis adnotatum est, apud heroes cantilenæ species fuisse quinque: sophronisticen, cujusmodi Clytemnestra accinebat cantor: encomiasticen, qua præstantium virorum præcinebantur laudes, ab Achille celebratam: threneticen, i. e. Lugubrem: orchematicen, i. e. Saltatoriam: & denique prænicen: de quibus plura apud Cæli Rhod. lib. 27. cap. 26.

ENCOMIUM, i. n. [ἐγκόμιον] Laus vel præconium alicujus, & proprie quod ex multis ejus virtutibus compingitur. Nam quæ unam tantum singularemque spectant virtutem, ut siquis Aristidem justum prædicet, Græci ἐπιαιες potius appellant. Solent autem encomia cani, vel dici victoribus (quæ inde etiam epinicia dicebantur) in quibus occasione recentis meriti repeti solet quicquid illi in vita laude dignum gessissent. V. Cæli lib. 7. cap. 5.

ENCOYLE, es. f. [ἐγκόυλη] Lusus nomen est, quo victi victorum genua manuum excipientes cavitate, gestabant. Cæli lib. Antiq. Lect. 27. cap. 27.

ENCRATITÆ, [ἐγκρατίται] Hæretici quidam apud Hieronymum: sic dicti a carnis abstinentia. Author Cæli Rhod. lib. 9. cap. 7. V. Sueri Thef.

ENCRINOMENOS, [ἐγκρινόμενος] Vocatur qui athletic adnumeratur, i. e. Qui in eorum numerum recipitur: unde & ἐγκρίσιος ἀθληταί dicitur. Plin. 34. 8. Alcamenes Phidiæ discipulus, & marmorea fecit, & areum pentachlum, qui vocatur encrinomenos. Sic Turneb.

ENCRIFOS, [ἐγκρίφος] A Græcis appellatur, Qui in ordinem numerumque reductus est, h. e. Vilis & vulgaris, ut inquit Priscianus. Contra vero, numero exemptum ecriton, ἐκρίτων, i. e. Eximium & præcipuum appellant. Budæus.

ENCRYPHIAS, [ἐγκρυφίας] dicitur Panis subcineritius, ἀπὸ τῆ ἐγκρυφίας, quod dum coquitur, sub cineribus abscondatur. Cæli Rhod. lib. 28. cap. 7. V. & Athen.

ENCYCLERÆ, Machinæ lignæ genus, subiectis rotis, de qua Cæli Rhod. lib. 25. cap. 19.

ENCYCLIOS, [ἐγκυκλίος] Circularis Latine dici potest. Unde Encyclios padia, vel Doctrina encyclios, i. e. Orbis omnium disciplinarum. Vitruv. lib. 6. in Præfatione, Itaque ego maximas infinitasque parentibus ago atque habeo gratias, quod Athenientium legem probantes, me arte erudiendum curaverunt, & ea, quæ non potest esse probata sine literatura, encycloque doctrinarum omnium disciplina. i. e. Eruditione circulari, hoc est, omnibus numeris perfectissima. Siquidem constat ex Geometrarum disputatione, omnium figurarum circulum esse perfectissimum, utpote omnibus aliis capaciorum, & qui neque initium neque finem aliquem ostendat. Unde & apud Ægyptios, veluti testatur Horus in lib. de sacris Ægyptiorum notis, Æternitatis est symbolum. Tum etiam Geometræ omnium figurarum rationem in circuli natura inclusam docent. Propterea nexus ille capacissimus omnium disciplinarum, cujus vel ingressum, vel exitum vix deprehendas, veteres Græci ἐγκυκλοπαιδείαν, i. e. Circula-

rem eruditionem vocaverunt. κύκλος enim circulus, & ἐγκυκλίος circularis, παιδεία eruditio. V. Wower. Polymath. cap. 3. & 24. Schott. Observ. Poet. 2. 1.

ENCYCLIAS Commentationes, [ἐγκυκλίαις, ἐξωπεριστάς] Aristoteles in Ethicis eas intelligit, quas Gellius Extrarias, h. e. Exoticas vocat. Martianus Cyclicas: cujusmodi & problematum sunt libri, & quæ populares a Cicerone ac Themistio Quæstiones appellantur, quod de rebus omnibus tanquam in circulo passim quæreretur.

ENCYCLOPÆDIA, [ἐγκυκλοπαιδεία] Fabius lib. 1. Ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quem Græci encyclopædian vocant. Inde illud Vitruvii lib. 1. cap. 1. Quum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum & communicationem habere, fieri posse facile credent. Encyclios enim disciplina, ut corpus unum, ex his membris est composita.

ENCYCLON, [ἐγκυκλόν] Vestis quædam muliebris circularis, apud Ælianum lib. 7. De Varr. Hist. c. 9. & apud Pollucem lib. 7. cap. 22. & ante hos apud Aristophanem in Theoph. & ab eo apud Clement. lib. 2. cap. 12. Pædagog. An eadem ac Cyclos? qua de f. l.

E N D

ENDELECHIA. V. ENTELECHIA.

ENDEMI, & ENDEMII, [ἐνδημοί, ἐνδημοί] Morbi Græcis dicuntur, quum in certis grassantur regionibus: Epidemii vero, vel Epidemii, qui temporibus quibusdam plures eodem infestant loco. Author Cæli Rhod. lib. 7. cap. 14. V. Fœlii Oecon Hipp. & Gorrhai Def.

ENDERA, [Ἐνδρα] Indiæ locus. Strab. lib. 16.

Fuit etiam Endera, quædam interius Gymnetarum hominum habitatio, qui arcu & arundineis sagittis præultis utuntur. Plura apud eundem.

ENDERUDINI, Liburniæ populi, quos a Græcis nomen habentes, sua jam ætate concidisse scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

ENDIADYS, vel HENDIADYS, Figura Grammatica. Virg. l. Æn. 65. — molemque & montes insuper altos. i. e. Molem montium. Et est figura Endiadys, ut una res in duas dividatur, metri causa, interposita conjunctione: ut alibi,

— pateris libamus & auro. i. e. Pateris aureis. Hæc Servius. Sic in impressis codicibus: quum legendum sit Hendiadyo, vel potius ἐν δύο δύνει, i. e. Unum per duo. Cujus legitur contraria figura apud Donatum in Ter. And. 1. 4. 3. δύο δι' ἑνός, i. e. Duo per unum.

ENDIVIA. Vide Intybus. H. St.

ENDO, Præpositio apud antiquos, pro In. Cic. 2. de Legib. ex xir. Tabulis, Et illos quos endo cælo merita vocaverint, i. e. In cælum.

Omnibus endo locis, Enn. Endo mari magno, Idem. Endo manu, Lucet. 2. 1094. conf. Aufon. Idyll. 12. 11. p. 497. Reperitur frequentius in Compositione, ut Endogredior, Endoploro, &c. Sumptum ex ἔνδον, ut puto. Vide apud Lucretium. In quibusdam locis fuit depravatum aliam in vocem, ut apud Lucilium, citante Cicerone, de Oratore,

Quam lepide lexeis compositæ? ut tessera omnes Endo pavimento, atque emblemate vermiculato. H. St. Vulgo, Arte pavimento. V. Fulv. Urfin. ad ioc. qui est l. 3. 171.

ENDOGREDIOR, Antiq. pro Ingredior. Lucet. 1. 83. & 4. 319.

ENDOITIUM, Antiq. pro Initium. Fest.

ENDOMUNIRE Legendum putat Liplius apud Livium Vid. Comm. in Tacit. p. 295. H. St. Locus Tac. est l. 11. Ann. 19. 2. Liv. l. 5. c. 39.

ENDOPEDITA, Antiq. pro Impedita. Lucet. 2. 458: 6. 452. & 1008.

ENDOPEDITE, Adv. Idem. Lucet. 1. 241.

ENDOPERATOR, pro Imperator. Lucet. 5. 1226.

ENDOPLORO, pro Imploro. Antiquæ. Fest.

ENDROMIS, idis. f. [ἐνδρομίς] Vestis genus ita dictum, quod ea veste antiqui ἐνδρομῶν, id est in cursu & palestra urentur: quam pinguem, hirsutamque, & villi longioris fuisse constat ex Martial. lib. 4. 19.

Sordida, sed gelido non aspernanda Decembri

Dona, peregrinam mittimus endromidem, &c. Juven. 6.

Sat. 245. taxat mulieres Romanas, quæ endromide purpurea uterentur, ad cursum,

Endromidas Tyrias, & fœmineum ceroma

Quis nescit? Bayfus.

ENDROMIDATUS, a, um. Endromide vestitus. Sidon. 2. Epist. 1.

ENDYMION, [Ἐνδυμιών] Quidam pastor, quem quum Luna adamaret, ut semel dormientem posset osculari, sopivit eum in Latino monte Javie per aliquot annos, unde natum proverbium Endymionis somnum dormire, de quo videto Erasmus in Chiliad.

Endymion, multa ad Lunæ motum pertinentia primus deprehendit, ut tradit Plin. lib. 2. cap. 9. & ob id amore ejus captus famæ traditur. Ovid. 3. de Arte Am. 83.

Latinius Endymion non est tibi Luna rubori. Endymionis meminit & Cic. 1. Tusc. 92.

Fuit hic Endymion longe formosissimus, Unde pro Specioso juvene occurrit apud Juven. 10. Sat. 381. & Apul. 1. Met.

ENDYMIONÆUS, Adi. Aufon. Idyll. 6. 41.

Endymioneus solita affectare sopores.

ENDYMIONES, Varronis satyra quædam fuit hoc nomine, qua inscriptione somniculosos & veteranos homines reprehendebat. Eam inscriptionem apud Nonium fere in Endamones degenerasse animadverti. Hæc Turneb. [Non confundi debet cum ejusdem Eumenidibus, ut sæpe fit, propter vocis similitudinem, Endymionibus.

E N E

ENECO, ui, avi, eum & ætum, [ἐνεκένω] ære. Interficere, suffocare, & neci dare. Plaut. Amph. 5. t. 67. Puer ambo angues enecat. Columel. lib. 11. cap. 3. Ne herbis enecetur ruta.

Enecat alveos aranei. Plin. 11. 19.

Eneco, pro Obtundo, Terent. Eunuch. ἀνεκένω, ἀπὸ τῆς, H. St.

Idiotissimus est hominis de molestia queritantis, ut docuit C. sub. ad Theoph. Charact. Ter. Phorm. 2. 5. 37. Eho tu sobrinum tuum non noras? d. Encas. Coniunge Andr. 4. 1. 36. Sic Rogitando aliquem enecare dixit Idem, Eun. 3. 5. 6.

Enico antique per i apud Plaut. aliquoties.
ENECTUS, Partic. [*ἐνεκτός*] Non tam mortuus, quam propemodum mortuus. Valla lib. 6. cap. 28. ut Enectus fame. Cic. 2. de Divin. 73.
 Plenus & Enectus, contraria. Cic. 2. de Divin. 142. Nonnullas etiam valetudinis significationes, ut hoc ipsum pleni enective sumus, ex quodam genere somniorum intelligi posse dicunt. subaudi Medici.
 Inopia enectus. Cic. 1. de Divin. 61. Ea parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta, nec satietate affluenti.
 Enecta fame & siti provincia. Cic. 6. Att. 1. Livius, Fame, frigore, illuvie, squalore enecti, confusi, ac debilitati.
 Siti enectus. Cic. 1. Tusc. 10. Mento fummo aquam attingens siti enectus Tantalus.
 Enectus, Mortuus. Plin. lib. 7. cap. 9. Auspiciatus enecta parente gignuntur.
ENECATIO, apud Firmic.
ENECATRIX, apud Tertull.
ENĒMA, & **ENĪMA**, ætis. n. [*ἐνema* vel *ἐνεμα* a verbo *ἐνίμι*] Id quod per clysterem alvo immittitur. Cels. 5. 19. Th. Prisc. 2. 2. V. Reines. Var. Lect. 2. 8. p. 200. [Male huc Celsus trahitur, apud quem **ENĒMA** *ἐναιμα*, Emplastrum dicitur, quæ cruentis vulneribus injiciuntur. V. **MOX ENHĒMUM**.]
ENEMION, i. n. Papaver Silvaticum. Apul. de Herb. cap. 53.
ENENTHIUS, Deus vel Dæmon fuit Phœnicum. Lampridius in vita Heliogabali, Pallia, inquit, deo Enanthio fuisse, vel (ut Giralduus Gregorius legendum putat) Eventhio. Hujus dei Sachoniathon in historia Phœnicum meminit, & Philon Byblius, ut docet Eusebius in Præpar. Evangel. V. Hist. Deor. Synt. 1. p. 60.
ENĒOREMA, rectius **ENĀOREMA**, [*ἐναορέμα*] A medicis vocatur, Illud quod in urina circa mediam matulæ partem innat, quemadmodum quod in summa matulæ parte cernitur, Nubes, sive Nebula dicitur: quod vero in fundo subidit, Hypostasis. Nomen accepit a verbo *ἐναορέω*, quod ad medium matulæ sublatur, ibi quodammodo maneat suspensum.
ENERGĒMA, ætis. n. [*ἐνέργημα*] Opus, Effectus operationem sequens. Tertull. de Præscript. cap. 30.
ENERGĪA, [*ἐνέργεια*] Latine dicitur Actus, actio, & efficacia.
ENERGŪMĒNUS, [*ἐνεργήμενος*] dicitur, Ab immundo spiritu vexatus, sive a dæmone obsessus, ut nonnulli existimant, ab *ἐνεργάται*, quod detineri significat ac impediri. quanquam & lunatici eo intelliguntur nomine, velut in eos agat luna, id est *μην*. Valla ab *ἐνεργάται* verbo ducit, quod Agor significat & agitor. Cæli lib. 2. cap. 13. V. Suic. Thef.
ENERVO, [*ἐνερύω*] āre. Debilitare, & veluti Nervos auferre, & contundere. Cic. de Senect. 32. Sed tamen ut vos videtis, non plane me enervavit, non afflixit senectus. Idem in Orat. 229. Enervatur Oratio.
 Animos enervare. Ovid. de Rem. Amor. 753.
 Animus amore enervatus. Patere. lib. 2. 86.
 Manus enervare. Claud. 4. Conf. Hon. 322.
 Vires enervare. Hor. Epod. 8. 2.
ENERVĀTUS, Partic. [*ἐνεργημένος*] ut, Enervati & exangues homines. Cic. pro Sext. 24.
 Languidus & enervatus philosophus. Cic. 1. de Orat. 226.
 Mollis & enervata ratio & oratio alicujus. Cic. 4. Tusc. 38.
 Enervata & muliebris sententia. Cic. 2. Tusc. 15.
ENERVUS, a, um. & **ENERVIS**, e. [*ἐνερύω*] Sine viribus. Plin. in Paneg. C. 33. pr. Visum est spectaculum inde non enerve, nec fluxum, nec quod animos virorum molliret & frangeret. Apul. lib. 1. Asini aurei, Puer in molliem decorus infurgit: inque flexibus tortuosis enervam & exoffam saltationem explicat. Quintil. lib. 9. cap. 4. fin. Effœminata & enervis compositio.
 Vita enervis. Val. Max. lib. 6. cap. 4.
ENETE, [*ἐνίμη*] *πυρὰ τὸ ἐνίμη*, hoc est ab immittendo, Fibula est qua Junonem se ornasse tradit Homer. lib. 14. Iliad.

E N G

ENGADDUM, In tribu Judæ, ut scribit Hieronymus, vocatur usque hodie Vicus prægrandis Judæorum, juxta mare mortuum, ubi opobalsamum provenit, quas vineas Engaddi Solomon in Cantico nominat. Idem alibi, Engaddum ager est terræ Judææ, non tam vineis quam balsamis florens. Plin. Engadda oppidum esse scribit, palmetis nobile, ut videre est lib. 5. cap. 17.
ENGASTRIMYTHI, [*ἐγκαστρίμυθοι*] Vates quidam Græcis dicuntur, quasi Ventriloqui, i. e. Qui dæmonis afflatu aliquid præfugient. Plurarchus in commentatione quæ est, Cur oracula defecerint: Fatuum, inquit, ac omnino puerile censendum est, arbitrari deum ipsum, perinde ac engastrimythos, olim Eurycleas, nunc vero Pythonas nuncupatos, insinuantem se prophetarum corporibus, ore illorum eloqui. Hactenus Plutarch. Eustathius etiam Pamphylius librum de engastrimytho concinnavit adversus Originem. V. Suic. Thef. Et Fœlii OEcon. Hipp. Cæli Rhodig. l. 3. c. 10.
ENGIBATA, orum. pl. n. [*ἐγκιβάτα*] Inter hydraulica organa recensentur a Vitruv. V. Bald. Lexic.
ENGISŌMA, ætis. [*ἐγκισμός*] Pertusio est ossis, quum pars affecta in profundum descendit, ac super illæsum os corrui. Galen. lib. Finit. medic.
 Engisomata, Medicis vocantur inter fracturas cranei vehementissimas, quæ parte sui media, meningi, i. e. panniculo innituntur. Cæli Rhod. lib. 3. cap. 23. V. Gorrhæi defin. Med.
ENGŌNĀSIS, [*ἐγκώνασις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 108. Id autem caput Attingens defessa velut mœrentis imago Vertitur. quam quidem Græci Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur. De Nixo fidere. Ex poeta. Firmicus latine vertit Ingeniculum. V. Manil. 5. 340. Hygin. lib. 2. & 3.

ENGŌNĀTON, Inventum horologii solaris. Vitruv. lib. 6. cap. 9.
ENQUINI, [*ἐγκυίνι*] Latine conditionis populi in Sicilia, apud Plin. lib. 3. cap. 8. Cic. 6. Verr. 97. Quorum oppidum **ENGYON**, teste Ptolem. & Diod. V. **EGGYNNA** supra.

E N H

ENHĒMUM, [*ἐναιμα*] Medicamentum quoddam est, quod, ut ex Hippocrate 4. Therapeut. inquit Galenus, καλὴν ἀγορεύειν τὸ ἀναεναίν. Nam & primo Problematum Aristoteles, supprimi ab eo sanguinem scribit, ac materiæ inutilis confluxum reprimere. Ita enim efficit ut vulnus simul & inflammatione careat, & unitati sit opportunum. V. & Plin. lib. 12. cap. 17. Cels. lib. 5. cap. 19. Fœlii OEcon. Hippoc.
ENHYDRA, [*ἐνυδρα*] Oppidum in Tyro, olim Insula, non procul a Carthagine, ut author est Plin. lib. 5. cap. 19.
ENHYDRIÆ, [*ἐνυδριαι*] Flatus ab Aristotele dicuntur, qui cum aqua tumultuose profusa, inhorrentes & fragosi feruntur. V. Cæli Rhod. lib. 20. cap. 19.
ENHŪDRIS, idis. [*ἐνυδρίς*] Coluber in aqua vivens, unde nomen accepit, inquit Plin. lib. 32. cap. 7. adde 30. 3.
ENHYDRUS, i. Idem. Solin. cap. 45. Quod enhydrus conspiciatus, aliterum Ichneumonum genus, penetrat belluam.
ENHYDROS, [*ἐνυδρος*] Lappillus absolutæ rotunditatis, & cum candore lævitatem habens, liquorem intus continens ad motum fluctuantem, ut albumen in ovis. Plin. lib. 37. cap. 11. conjung Solin. 37. 67.

E N I

ENIANDOS, Ciliciæ oppidum, quod antea Epiphania vocabatur, at thore Plin. lib. 5. cap. 27.
ENICONIÆ, [*ἐνικονίαι*] Castellum est in insula Corsica, cujus meminit Strab. lib. 5.
ENIM, [*ἐνίμη*] Causalis conjunctio, ferme secundo loco ponitur. Cic. de Nat. Deor. 29. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia consistunt, censet, divinas esse vult. Enim, copulativa. Cic. de Senect. 32. Nec enim unquam sum affusus illi veteri laudatoque proverbio, quod monet, mature fieri fener si diu velis esse fener. Attendite enim diligenter. Cic. 4. Verr. 82. Enim, affirmativa, primo loco posita. Plaut. Trin. 5. 2. 10. Eni me nominat. Idem Perf. 2. 2. 54. Enim non ibis nunc vicissim nisi scio. Ita Tacit. 4. Hist. 11. 7. Asiaticus (enim is libertus) & V. Gifan. Ind. Lucret. At enim. Ter. Eun. 2. 3. 89. At enim isthæc in me cudetur factum. Cic. 3. Verr. 148. Enim certe. Cic. de Senect. 74. Moriendum enim certe est, & incertum an eo ipso die. Certe enim scio. Ter. And. 3. 2. 23. Nihil enim. Ter. Adel. 4. 5. 22. Quid istas censes? nihil enim Commenta mater est, &c. Profecto enim. Cic. 4. Att. Profecto enim aliquid egissem. Quoque enim. Liv. 37. M. Valerius Levinus (ei quoque enim annum prorogatum imperium est) classem quæ ad Siciliam exnavium LXX. obtineret. Verum enim. Ter. Adel. 2. 1. 47. Verum enim quando bene pronruit, fiat, suum jus postulat. Cic. 3. de Orat. 51. Imo enim quam maxime abs te postulo atque oro Chreme, & Ter. And. 5. 1. 4. Enim eleganter abundat. Virg. 8. Æn. 84. Quam pius Æneas, tibi, enim tibi, maxima Juno. ut ait S. vius. Alii nescio quant religionem in ea forma subodorari vident. Ita Plaut. Amph. 2. 2. 62. Quid enim censes? Ita sepissime in interrogatione test. V. Lamb. ad Hor. 1. Serm. 1. 7.
ENIMVERO, [*ἐνίμη δὲ*] id est Certe, in principio positum. Cic. Verr. 65. Enimvero est ridere ac mirari. Idem 3. Verr. 66. Enimvero ferendum hoc non est. Ter. Heaut. 5. 5. 1. Enimvero Chremes nigravit, &c. Enimvero inquit. Cic. 1. de Orat. 105. Enimvero, pro Exadverso. Liv. 26. Blactius de prodicione Dastri appellabat. Enimvero ille, ut in manifesta re, exclamat: sub oculis Hannibalis fecum de prodicione agi. Enimvero, postpositum, in responso indignanti accommodatur, & ferociter respondentis. Interdum sine indignatione, & in affirmatione. Plaut. Amph. 2. 2. 127. Tunc te abistite hinc negas? A. Nego enimvero. Cic. 7. Verr. 101. Illi enimvero se ostendunt qui vellet esse facturos. Idem 6. Verr. 140. Ille enimvero negat. Immo enimvero. Ter. Eun. 2. 3. 37. p. Incommodè hercle. c. n. imo enimvero infelicitur. Nunc enimvero, ego occidi: eunt ad te hostes, Tyndare. Plaut. Capt. 3. 4. 2.
ENINGĪA, [*ἐνίγησα*] Insula est in sinu Codano, non longe a Scadinavia altera insula: ambæ magnitudinis incomptæ. Plin. lib. 6. cap. 13.
ENIOPEUS, [*ἐνίοπος*] Hectoris auriga fuit, a Diomede lancea confixus. Author Homer. 8. Iliad.
ENIPEUS, [*ἐνίπιος*] Fluvius Thessaliæ, juxta quem fuit prælium inter Cæsarem & Pompejum. Lucan. lib. 7. 116. Sanguine Romano quam turbidus ibit Enipeus. Est & alter hujus nominis fluvius in Elide, in Alpheum illabens, recentiore nomine Barnichius dicitur, teste Strab. lib. 8. Altus Enipeus. i. e. Profundus. Virg. 4. Georg. 368. Virginibus dilectus Enipeus. Claud. de Bell. Get. 183. Magnus Enipeus. Valer. 5. Argon. 208. Pulcher Enipeus. Claud. 3. Conf. Hon. 116. Segnior Enipeus. Valer. 1. Argon. 357. Thessalicus Enipeus. Propert. lib. 3. 19. 14.

Tumidus Enipeus. Valer. 1. Argon. 83.
 NIPI, Natio in Cyrene, a Corn. Balbo devicta, & in triumpho cum
 plerisque aliis oppidis & gentibus, ducta, ut refert Plin. lib. 5.
 cap. 5.
 NISPE, Oppidum Arcadiæ. Plin. lib. 4. cap. 6.
 NISUS. V. ENITOR.
 ΝΙΤΡΟ, [καθαρεύουσα, εὐκαθαρεύουσα] Ære. Resplendere, & nitidum
 ac politum & ornatum esse. Tibull.
 Et quantum faciles enituere deæ. [Locum hunc frustra quæras.
 Acumen quoddam singulare enitet in aliquo. Cic. 2. de Orat. 125.
 In quibus hoc non maxime enituit, quod tibi omnes dant, acumen
 quoddam singulare.
 Tantum egregio decus enitet ore. Virg. 4. Æn. 150.
 Fruges enitent. Cic. 2. Tusc. 13. Fruges tamen ipsæ suapte naturâ
 enitent.
 Opus enitere dicitur. Cic. 2. de Invent. 5. Ac si par in nobis hujus
 artis, atque in illo picturæ, scientia fuisset, fortasse magis hoc suo in ge-
 nere opus nostrum, quam ille in sua pictura nobilis eniteret.
 Oratio enitet. Cic. de Clar. Orat. 215. At Cralli magis enitebat
 oratio.
 In Inclarescere. β. H. St.
 Enitere, Celebrem esse. Cic. 2. Att. 1. Fuit enim mihi commodum,
 quod in eis orationibus, quæ Philippicæ nominantur, enituerit ille.
 tuus civis Demosthenes. Liv. 1. In eo bello & virtus & fortuna eni-
 tuit Tullii.
 Enitent Athenæ cunctis gentibus. Cic. pro Flarc. 17. Quum illæ non
 solum in Græcia, sed prope cunctis gentibus enitebant.
 Virtus alicujus enitet in re aliqua. Cic. pro Muren. 32. Quo quidem
 in bello virtus enituit egregia M. Catois proavi tui.
 Enitere & Obsolescere, contraria. Cic. 1. de Invent. 4. Quare mihi
 videntur postea cetera studia recta atque honesta per otium conce-
 lebrata ab optimis, enituisse: hoc vero a plerisque eorum desertum
 obsolevisse.
 ΝΙΤΕΣΘΟ, Idem. Quintil. lib. 2. cap. 5. Tum noster hic cultus clari-
 us enitescet. Gell. 17. 21. Jam fama virtusque felicitatis Romanæ
 apud exterâs gentes enitescere incœptabat. Auth. ad Heren. 4. 57. Quæ
 (gloria) cum summa laude prodita, vetustate quotidie magis enitescit.
 ΝΙΤΟΡ, isus & ivus, [πειροζουσι, φιλεπημευσι] iti. Idem quod Niti,
 vel significantius paulo. Cic. 9. Att. 13. Tu nunc omni amore eni-
 tere, ut nos cura tua & providentia juves. Ter. And. 3. 4. 17. Corri-
 gere mihi natum porro enitere
 Eniti & contendere. Cic. 3. Off. 42. Qui stadium (inquit) currit, eniti
 & contendere debet, quammaxime possit, ut vincat. Cic. 9. Fam. 13.
 Quod ut enitare contendasque, vel potius et perficias (posse enim te,
 mihi persuasi) vehementer te etiam atque etiam rogo.
 Eniti & efficere. Cic. de Amicit. 59. Non est igitur amici, talem esse
 in eum, qualis ille in se est, sed potius eniti & efficere, ut amici
 jacentem animum excitet.
 Facere & eniti. Cic. 2. Philipp. 23. Nihil pretermisi, quantum fa-
 cere, enitique potui, quin, &c.
 Eniti in re aliqua. Cic. 2. de Orat. 295.
 Enitere, elabora, vel potius eblandire, effice ut, &c. Cic. 16. Att. 13.
 Illud pugna & enitere, nequid temporis nobis prorogetur. Cic. 3.
 Fam. 10.
 Agerem eniti. Tacit. 2. Ana. 20. Pars objectum aggerem eniteretur.
 In æquum eniti. Tacit. 2. Ann. 80. Non ultra dubitatum, quam dum
 Romanæ cohortes in æquum eniterentur.
 Omni ope atque opera eniti. Cic. 14. Att. 15.
 Remis eniti. Valer. 4. Argon. 680.
 Viribus eniti. Virg. 2. Georg. 360.
 Quantum viribus eniti, consilio providere, authoritate movere po-
 tuero. Cic. 10. Fam. 4.
 Eniti, Cum difficultate aliquo ascendere. Plin. lib. 18. cap. 28. Sol
 ipse ad Aquilonem scandens, ac per ardua enifus, ab ea mieta incipit
 flecti, &c. Cic. 1. de Orat. 14. Nemo fere laudis cupidus adolescens
 non sibi ad dicendum Rudio omni enitendum putavit.
 Ad Consulatus & honores eniti, i. e. Ascendere. Patere. Jib. 2. sub
 fin. Raro eminentes viri non magnis adjutoribus ad gubernandam
 fortunam suam uliunt: ut duo Scipiones duobus Laelis, quos per
 omnia æquaverunt sibi: ut D. Augustus, M. Agrippa, & Statilio
 Tauro, quibus novitas familiæ laud obtulit, quominus ad multi-
 plices Consulatus triumphosque, & complura eniterentur licerdotia.
 Eniti, [δραστηριον] Parere. Plaut. Amph. 5. 1. 36. Geminos Alcmena
 enitur. Plin. lib. 28. cap. 8. Et Quintil. lib. 5. Quæ quum anno
 vidua fuisset, enixa est.
 Eniti partum, Eniti puerum. Liv. 40. 4. Varro 2. de R. R. cap. 10.
 Eniti ova dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 11.
 NISUS, Partic. [πειροζουσιν] Cic. 3. Q. frat. 9. Angit unus Milo,
 sed velim finem afferat Consulatus: in quo enitar non minus quam sum
 enifus in nostro. Tacit. 1. Ann. 65. 6. Enifæ legiones in aperta & so-
 lida. Idem 1. Ann. 70. 5. Vitellius in editiora enifus.
 NIXUS, [πεικός] aliud Partic.
 Partus enixa. Liv. 40. 4. Et apud eum plures enixa partus. Et Tacit. 3.
 Ann. 33. Concordem sibi conjugem, & sex partus enixam.
 Enixæ dicuntur fœminæ, Nitendi, h. e. Conandi & dolendi labore
 perfunctæ, a Nixis, quæ religionum genera parientibus præfunt;
 Sed elegantior intellectus, ut ex hoc dictæ esse credantur, quod
 vinculis quibusdam periculi, quibus implicarentur, fuerint exo-
 lutæ. Hæc Nonius. Idem alio loco, Enixa, partu levata dicitur.
 Virg. 3. Æn. 391.
 Triginta capitum fœtus enixa jacebit. Idem alio loco, Enixas
 non in partu solum possumus dicere, sed etiam omni labore exercitas,
 authore Virg. 3. Æn. 327.
 Stirpis Achillææ fastus, juvenenique superbium
 Servitio enixæ tulimus. [Subjugatæ, superiori loco exponit.
 At Donatus, Enixæ adverbium esse docet, teste Pierio. q. V. Ego
 vero non dubito, quin hic quoque το Enixæ sensu receptissimo posi-
 tum sit. Hoc enimvero ad Andromaches calamitatem accesserat,
 quod in servitio non solum Pyrrhi victoris superbiam ac lubricinam
 perferre coacta est, verum etiam, quod semel partus dolores tam

tura conditione sustinuit. Ac rarius sane, hoc participium aliter ve-
 teres, ac de partu usurparunt, præterquam ubi Adjective ponitur.
 Afferitur ex Taciti Ann. 14. 28. extr. Ne graviore pœna afficeretur,
 Vibii Crispi fratris opibus enixus. Ubi tamen alii Enifus.
 Sus enixa fœtus. Virg. 3. Æn. 391.
 Passive Justin. 43. 2. 7. Pueri in luco Martis enixi sunt.
 Enixior opera. Plin. lib. 9. cap. 8. Sed enixioris opera, quam in unius
 diei præmium consilii sibi, operantur in postremum. i. e. Majoris &
 laboriosioris.
 ENIXUS, Æs. m. Ipse enitendi seu pariendi actus. Plin. lib. 10. cap. 63.
 Equæ post unum annum ab enixu utiiter admittuntur.
 ENIXE, Adv. [φιλοτιμος] Cum conatu. Cic. pro Sext. 38. Meam cau-
 sam Senatus palam, Equester ordo acerrime, cuncta Italia publice,
 omnes boni proprie enixeque susceperant.
 Enixæ juvare aliquem. Cæf. 3. Bell. Civil. 35.
 Enixæ obstare plebi. Liv. 4. adde 23. 7: 26. 47.
 Compar. Eo enixus ad bellum adjuverunt. Liv. 29. 1.
 Superl. Suet. Cæf. cap. 5. Enixissime juvare.
 ENIXIM, pro Enixe. [έντιος] Sifen. lib. 4. Hist. Ego illos malos &
 audaces semper enixim contra fortunas atque honores hujus ordinis
 omnia fecisse ac dixisse censeo.
 ENIVEUS, Adj. Manil. 5. 708.
 Eniveum rubro vultum suffusa pyropo. Ita Barth. Adverf. 8. 8.
 pro Fœmineum scriptum existimat.

E N N

ENNA, ENNENSIS, ENNEUS. V. ÆNNA supra.
 ENNAM, antiqui dixerunt, pro Etiamne, teste Festo. [Forte Ennum
 scribendum. Sic Ennumquam pro Etiamne unquam. q. V. in EN.
 ENNEACRŪNOS, [έννεακρυνος] Nomen fontis salientis apud Athenas,
 a Pisistrato extracti, & a numero fistularum dicti, quos Græci κρυπτος ap-
 pellant, q. d. Novem fistularum. Idem Καλ. β. p. dictus.
 ENNEAPHARMACUM, [έννεαφαρμακον] Ex novem constans medica-
 mentis, ut Enneapharmacum emplastrum ad novem movendum. Cels.
 lib. 5. cap. 19. Alterum, inquit ad idem Enneapharmacum nomina-
 tur, quod magis purgat. Constat ex novem rebus, cera, melle, fe-
 vo, resina, myrrha, rosa, medulla vel cervina, vel vitulina, vel bu-
 bula, œlypo, butyro.
 ENNEAPHTHONGOS, [έννεαθρονος] Quod novem edit voces, ut,
 Enneaphthongos chelys apud Mart. Capel. 1. p. 17. Pio eodem etiam
 έννεαθρονος dicunt Græci.
 ENNEAPHYLLON, [έννεαφυλλον] Herba est, quæ longa folia novena
 habet, caulicæ naturæ. Imponitur lana circumdata, ne urat latus:
 continuo enim pustulas excitat, lumborum doloribus & coxendicum
 utilissima. Plin. lib. 27. cap. 9.
 ENNEAS, [έννας] Numerus est novenarius, sicut Decas denarius.
 ENNEATICUS, Adj. unde, Enneatici anni. V. ANDRODAS
 ENNEATĒRIDES, [έννεατηριδης] Celebritates fuere apud Delphos nu-
 mero tres, quarum unam εννεατηριον vocabant, quæ in imitatione pugnae
 videbatur, quam Apollo adversus Pythonem habuisse dicitur: alteram
 Hereidem: tertiam Charilam appellabant: de quibus omnibus lege Plu-
 tarch. in Quæst. Græc. ubi eas exponit.
 ENNIUS, [έννιος] Q. Ennius Poeta, quem Rudia genere vetustæ,
 ut ait Silius 12. 395. Rudia, Civitas est Calabria: sed Eusebii Ta-
 rentinum eum facit, dicitque a Catone Quæstore Romam translatum,
 in Aventino habitasse, ac unius ancillæ ministerio contentum fuisse.
 conf. Nepot. Cat. cap. 1. extr. Sequutus est M. Fulvium Nobiliorem
 ad bellum Ætoliolum, cujus filium erudit. Ab hoc & Cato senex dicitur
 Græcas literas didicisse. Scripsit plurima inter quæ Annales: Bellum
 Punicum secundum hexametris, quæ sane non extant. ex iis nonnulla
 Macrobius, quæ Virgilius ab eo est mutuatus, manifestat. Nam dice-
 re solebat, se aurum ex Ennii sterquilinio colligere. Elogium ejus sepul-
 chri scribit Cic. 1. Tusc. 34.
 Aspiciate, o cives, senis Ennii imagini formam.
 Hic vestrum panyit maxima facta patrum.
 Vixit annos LXX. Cic. de Senect. 14. De ejus sepulchro Cic. pro Arch. 22.
 Charus fuit Africano superiori noster Ennius: Itaque etiam in sepulchro
 Scipionum putatur is esse constitutus.
 Ennius natus est post Romam conditam anno quadringentesimo-
 decimo. Cic. de Clar. Orat. 36. Idem fuit Livio Andronico æqua-
 lis. Ibid.
 Ennius ingenio maximus, arte rudis. Ovid. 2. Trist. 424.
 Sapiens Ennius. Hor. 2. Epist. 1. 50.
 Ab Homero locos quosdam transfudit Ennius. Cic. 1. de Fin.
 Ennius somniavit sibi visum adesse Homerum poetam. Cic. 4. Acad. 50.
 De Ennii paupertate V. infra v. EPICURUS. Vita ejus scripta extat ab
 Hier. Columna. Cui junge Crinit. de Poetis & Voss. de Hist. Litt.
 Fabric. Bibl. Lat. 1. 4. c. 1. & Append.
 Ennius alter fuit Grammaticus, qui duos libros de literis ac syllabis
 & metris conscripsit, ut author est Tranquillus de Ill. Grammat.
 c. 1. extr.
 ENNIANUS, Adj. ut Ennianus populus. Gell. 12. 2. i. e. Magnus
 numerus Ennii admiratorum, & Ennianum hemistichium. Et neutr. pl.
 absol. Enniana.
 ENNIANISTA, æ. m. Ennii sectator. Gell. 18. 5.
 ENNOSIGÆUS, [έννοσιγαιος] Neptuni epitheton apud poetas, quasi
 Terram concitans. Joven. 10. Sat. 182. de Nerxe loquens,
 Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum.

E N O

ENO, [έννοζουσι] Ære. Idem ac Enato. Extra nare, & Nando aliquo
 pervenire. Liv. 33. 41. Multæ naves ejectæ, multæ ita hautæ mari,
 ut nemo in terram enaverit.
 Enare e concha. Cic. 3. de Fin. 6. At illa quæ in concha patula pinna
 dicitur, isque qui enat e concha, qui, &c.
 Orbem. Valer. 5. Argon. 216. — Tantumque fretis enavimus orbem.
 Ee Enare

Enare in aëris anras. Lucret. lib. 3. 590. De anima.
 Enare transl. de Volatu. Virg. 6. Æn. 16. de Dædalo,
 Infuctum per iter gelidas enavit ad Arcetos.
ENŌDO, [ἐνώδω, ἐκκαδίνω] Ære. Nodis exfolvere, inquit Nonius.
 Ἐνώδω. Vet. Gloss. ἐνώδω δερμῶν AI.
 Enodari dicuntur arbores, quum nodi eis amputantur. Cato cap. 33.
 Columel. lib. 5. cap. 6. Quæ ulmus a positione bene provenierit ejus
 fumme virgæ falce debent enodari.
 Enodate, [ἐνώθηδεν, ἀναπίστευον, ἐκδηλῶν] Explicare, auctore Nonio,
 Cic. 3. de Nat. Deor. 62. In enodandis autem nominibus, quod mi-
 serandum sit, laboratis. Turpilii Demetrio, Ab initio ut res sit getta,
 enoda mihi.
 Ennodare & explicare. Accius Euryface.
 Tu autem quod quæro abs te enoda, & qui sis explica.
 Voluntatem contrariæ legis enodare. Auth. ad Heren. lib. 2. 14. Deinde
 contrariæ legis enodabimus voluntatem, & eam trabemus ad nostræ
 causæ commodum.
 Enodare juris laqueos. Gell. 13. 10. & 1. 4. V. Heinſ. ad Phædr.
 3. 10.
 Enodare fortes. Apul. Met. 4.
ENODĀTUS, [ἐνωπύργωτος] Partic. Cic. 2. de Invent. 6. Præcepta
 magna conquisita cura perspicue conscripsit, atque enodata diligenter
 exposuit. de Arborib. Cat. cap. 33. Vitis bene enodata.
ENODARIO, ðnis. f. [ἐνωρίας] Explicatio. Cic. in Topic. 31. Ea
 est infita & ante percepta cujusque formæ cognitio enodationis in-
 digens.
 Explicatio, & enodatio. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. Quid vos delectat
 illa explicatio fabularum, & enodatio nominum?
ENODĀTE, Adv. [ἐνωπύργωτος] Cic. 5. de Fin. 27. Hæc igitur nobis
 explicanda sunt: sed si enodatius, vos ignoscetis. Idem 1. de Invent.
 30. Sua diligenter & enodate narrando.
 Superl. usurpavit Augustin. Enodatissime expedire.
ENŌDIS, e. [ἐνώδω] Quod line nodo est. Plin. 12. 14. Quibus credi
 potest, matrem quoque terete & enodi fruticare trunco. Virg. 2.
 Georg. 78. Trunci enodes.
 Enode etiam dicitur Quod sine difficultate est. Plin. Epist. 17. lib. 5.
 Recitabat ἐνωπύργωτον, eruditam sane, luculentamque materiam.
 Scripta elegis erat fluentibus, & teneris, & enodibus, sublimibus
 etiam verbis, ut poposcit locus.
ENOPPE, [Ἐππι Stephano] Urbs Peloponnesi, in tractu Messeniaco,
 juxta Pylum, sub ditione Agamemnonis, Homer. 9. Iliad.
ENOPLIA, Saltatio inventa fertur in Creta: nonnulli a Laconibus ad
 res bellicas facile obeundas, ut armati levi flexu & saltu, nunc se con-
 trahendo, nunc in altum exiliendo, nunc declinando, tela & plagas
 vitant, disciplinamque ediscerent. Tranquillus Trojam dixit: idque
 a Rômulo institutum, ut cum armis saltarent milites, saltatione, quam
 bellicrepam nuncupavit. Author Alex. ab Alex. 6. 19.
ENORCHIS, [ἐνώρχω] Gemma est candida, quæ divisa fragmentis,
 testium effigiem repræsentat. Plin. lib. 37. cap. 10.
ENORMIS, e. [ἐνώμετος, ἐκπύσθη] Magnum, sine mensura, quæ norma
 a quibusdam dicitur. Plin. Epist. 203. Sed aeri intentione dijudican-
 dum est, immodicum sit an grande, altum an enorme. Plin. lib. 17.
 c. 12. Umbrae enormes cerasis, lauris.
 Colossi enormes. Stat. 1. Sylv. 3. 51.
 Enorme etiam, Quod non est ad certam regulam directum. Tacit. 15.
 Ann. c. 38. Remedia anteit velocitate mali & obnoxia urbe artis itine-
 ribus, hucque & illuc flexis atque enormibus vicis. De incendio sub
 Nerone.
ENORMITER, Adv. [ἐνωτόπως] Plin. lib. 37. cap. 6. Simili modo si ex
 alio colore in se admittat aliquid enormiter.
ENORMITAS, ætis. f. Qui rusticitatis enormitate incultique sermonis
 ordine fauciant, immo deformant examullim normarum orationis in-
 tegratam. Diom. Grammat. in Præf. Enormitas stipendii Spartian. Car-
 rac. c. 2. conf. Get. 6.
ENORMATE, Adv. Cui addi minus nihil potest. Gloss. Isid. Ex Theſ.
 Lips.
ENŌSIS, [Ἐνωσις] Insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7. in descriptio-
 ne Sardinia, Habet & a Gorditano promontorio duas insulas, quæ vo-
 cantur Herculis, a Sulcensi Enosim, a Caralitano Ficariam.
ENOTESCO, [ἐνωθίζω] Ære. Notum fieri. Plin. 2. Epist. 10. Eno-
 tuerunt quidam tui versus, & invito te clausura tua refrugerunt. Suet.
 in Othon. cap. 10. Interfuit huic bello pater meus Suetonius Lenis,
 tertiædecimæ legionis tribunus anguliclavus: is mox referre crebro
 solebat (rem usque adeo enotuisse,) Othonem etiam privatim u-
 que adeo detestatum Civilia bella, ut memorante quodam inter epulas de
 Cællii Brutique exitu, cohorrerit. Sed verba uncinulis inclusa desi-
 derantur in eodd. MSS. Tacit. 3. Hist. 34. Quod ubi enotuit.
ENŌTO, Ære. Idem quod Memoria causa notare Plin. lib. 1. Epist. 6.
 Ad retia fedebam: erat in proximo non venabulum aut lancea, sed sty-
 lus & pugillares: meditabar aliquid, enotabamque, ut si manus va-
 cuas, plenas tamen ceras reportarem.
ENŌTĀTUS, apud Apul.
ENŌTĀTIO, apud Hieron.
ENŌTATOR, apud Macrob.
ENŌTABILIS, apud Augustin.
ENŌTION, [ἐνώπιον] Latine Inauris. q. V. Hoc in mundo muliebri
 posuit Pollux lib. 5. cap. 16.
ENŌTŌCÆTÆ, [Ἐνωπύργωτοι] Populi sunt qui aures ad talos usque de-
 pendent habent, ut super eis indormiant, adeo fortes, ut arbores
 evellant, & nervum frangant. Author Strab. lib. 15.
ENŌVO, [ἐκνωέω] Idem quod Novo. Cic. 1. Acad. 11. Enovare aliquid
 ne obsolescat. i. e. Exercere ne in defuerudinem & oblivionem abeat.
 Alii Renovare.
ENRHYTHMUS & ENRHYTHMICUS, apud Mart. Capell. ut,
 Genus numerorum enrhythmon. Enrhythmica tempora.

ENS, entis. [ἐνός] V. SUM. Quintil. lib. 2. Et hæc interpretatio
 non minus dura est, quam illa Plauri Essentia atque Entia. V. Id.
 lib. 8. cap. 3.

ENSIS, is. m. [ἐπίσθη] Idem quod Mucro, spatha, gladius. Virg. 1.
 Georg. 508.
 Et curvæ rigidum falces conflantur in enfem. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 159.
 Aufique funestum prima est fabricarier enfem.
 Acutus enfis. V. ACUO.
 Alacres enfes. Claud. 2. in Eutrop. 281.
 Bellator enfis. Sil. lib. 13.
 Bellatorem alacer per pectora tranſigit enfem.
 Cæcus enfis. Stat. 9. Theb. 198.
 — cæcum rotat irrevocabilis enfem, &c.
 Crudus enfis. V. CRUDUS.
 Dirus. Sen. Octav. 6.
 Falcatus. Ovid. 1. Met. 717.
 Fatifer. Virg. 8. Æn. 621.
 Feri. Ovid. 13. Met. 343.
 Ferreus. Lucret. lib. 5. 1292.
 Fidus. Virg. 7. Æn. 640.
 Habiles brevibus mucronibus enfes. Sil. lib. 8.
 Hosticus. Hor. 1. Serm. 9. 31.
 Impius Ovid. 14. Met. 802.
 Inimicus. Virg. 2. Æn. 600.
 Lethalis. Ovid. 13. Met. 392.
 Nefandus. Virg. 2. Æn. 155.
 Nitidus. Ovid. 10. Met. 475.
 Nudus. V. NUDUS.
 Perjurus. Stat. 4. Sylv. 6. 77.
 Pugnax. Ovid. 5. Trist. 7. 48.
 Quietus. Stat. 1. Sylv. 1. 43.
 Rigidus. Virg. 1. Georg. 509.
 Seaber. Lucan. lib. 1. 243.
 Sceleratus. Ovid. 15. Met. 776.
 Validus. Virg. 10. Æn. 815.
 Violentus. Ovid. 11. Epist. 97.
 Uncus. Valer. 6. Argon. 400.
 Vulnificus. Stat. 4. Theb. 87.
 Abdere enfem lateri. Virg. 2. Æn. 554.
 Abscondere enfem in vulnere. Sen. Thyest. 8.
 Accincti enfes lateri. Stat. 1. Theb. 429.
 Accommodare enfem lateri. Sil. lib. 5.
 Accuere enfem in aliquem. Ovid. 15. Met. 776. V. ACUO.
 Adigere enfem in pectus. V. ADIGO.
 Agitatus hinc illinc enfis. Sen. Thyest. 7.
 Aptare enfem. Virg. 12. Æn. 89. — simul aptat habendo
 Enfemque, clypeumque, & rubræ cornua crista.
 Avellere enfem dextra alicujus, i. e. Auferre e dextra. Stat. 3.
 Theb. 299.
 Cinctum ense latus. Ovid. 3. Amor. 8. 14.
 Clausus enfis. Lucan. lib. 5. 245.
 Condere enfem in pectore alicujus. Virg. 9. Æn. 347.
 Cruentatus enfis. Stat. 5. Theb. 317.
 Dare terga enfibus, est Fugere enfes, aut fugiendo tergum præber
 ientibus. Ovid. ad Liv. 312.
 Detegit enfem vagina. Sil. lib. 13.
 Tum strictum propere vagina detegit enfem.
 Deripere enfem vagina. Ovid. 10. Met. 475.
 Distriktus enfis. Hor. 3. Carm. 1. 17.
 Ducere enfem, Educere. Sen. OEdip. 12.
 Eduktus enfis vagina. Sil. lib. 13.
 Eat per artus enfis exactus meos. Sen. OEth. 7.
 Eripere enfem vagina. Virg. 10. Æn. 786.
 Exerti enfes. Ovid. 3. Fast. 814.
 Enfibus exertis bellica lata dea est.
 Exigere enfem per medium aliquem. Virg. 10. Æn. 815.
 Exuere enfem humero. Virg. 9. Æn. 303.
 Exuere enfem vagina. Stat. 9. Theb. 76.
 Ferire aliquem ense. Virg. 6. Æn. 251.
 Fidere enſi. Sil. lib. 1.
 Gettati scapulis enfes. Claud. pr. Conf. Stil. 91.
 Hæſurus jugulo enfis. Ovid. 1. Trist. 1. 44.
 Imbuere enfem. Stat. 11. Theb. 685. subauditur, Sanguine.
 Imbuti enfes scelere. Lucan. lib. 5. 248.
 Impellere enfem. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 208.
 Infecti cædibus enfes. Stat. 5. Theb. 353.
 Infecti jugulis civilibus enfes. Claud. in nupt. Hon. 329.
 Inferere enfem alicui. Stat. 5. Theb. 230.
 Jugulari ense. Ovid. 12. Met. 484.
 Liberare enfem vagina. Ovid. 6. Met. 551.
 Madens ense. i. e. Cæde madens. Stat. 3. Theb. 230.
 Obliquare enfem in latus. Ovid. 12. Met. 485. i. e. Obliquo ictu
 rus ferire.
 Peremptus ense. Sen. Troad. 4.
 Polluti enfes sanguine. Lucan. lib. 2. 536.
 Proſtratus jacet adacto ense. Sil. lib. 17.
 Pudendo ense debellati. Stat. 5. Theb. 32.
 Quiescit enfis vagina. Stat. 4. Sylv. 5. 51.
 Receptus enfis pectore. Sen. Thyest. 8.
 Recidendum vulnus ense. Ovid. 1. Met. 191.
 Recludere enfem. Virg. 4. Æn. 646.
 Ferre enfem vaginae, i. e. Recondere. Sil. lib. 7.
 Reprimere enfem. Stat. 9. Theb. 309.
 Retegere enfem, Evaginare. Lucan. lib. 9. 833.
 Rotare enfem. Stat. 9. Theb. 198.
 At ferus Hippomedon quanquam jam sentit inane
 Auxilium, & feram raptu pro corpore pugnam,
 It tamen, & cæcum rotat irrevocabilis enfem.
 Rotare enfem fulmineum. Virg. 9. Æn. 441.
 Servibant legibus enfes. Claud. pr. Conf. Stil. 167.
 Spumans cruore enfis. Virg. 4. Æn. 664.
 Stringere enfes vetitos. Claud. de Bell. Gild. 294.

stricti enses. Virg. 7. Æn. 526.
 iucciditur feges ense. Sil. lib. 15.
 Fectus ensis vagina. Hor. 2. Serm. 1. 40.
 Frangere enses per pectora plicujs. Sil. lib. 13.
 Transmissus ens per latus, fridet. Sen. OEth. 9.
 Transverberare aliquem ense. Sil. lib. 15.
 Ensis ponitur poetice pro Vagina. Virg. 4. Æn. 261.
 — stellatus inspicie fulva Ensis erat.
 Ensis etiam, pro Imperio cuius est insigne. Lucan. lib. 5. 61.
 — seivum in populos puer accipit enses.
 ENICULUS, dimin. [ἐνικόλιον] Plaut. Rud. 4. 4. 113. In eo enicule iterarum quid est?
 ENIFER, & ENSIGER, [ἐνίφερος] Ovid. 2. de Arte Am. 56.
 Enifer Orion aspiciendus erit. Alii Codd. Enfiger, uti & apud und. 4. Fasti 388.
 Enfiger Orion æquore mergus erit.

E N T

ENTASIS, f. Intensio. Vitruv. 3. 2.
 ENTAYCOS, Herba Satyrion. Apul. de Herb. cap. 15.
 ENTELLA, vel ENTELLA. [Ἐντέλλα ἢ Ἐντέλλα] Siciliae urbs a Camanis habitata, Carthaginientium primi belli Punici tempore sociata. Vulgo *Castro veterano*. Hinc Ethnicon
 ENTELLINI, [Ἐντέλλινοι] vel ENTELLINI, [Ἐντέλλινοί] Siciliae populi, & Latine conditionis, apud Plin. lib. 3. cap. 8. Cic. 5. Verr. 200. Serv. ad Virg. 5. Æn. 73.
 ENTELECHIA, [ἐντελέχεια] Perfectio, energia, vis ex se movens. Iaza agitationem vertit. Hermolaus continuatam quandam & perennem motionem interpretatur. Sunt autem qui ἐντελέχεια scribi vident, sed per τ scriptum pluribus aridet, ut est videre apud Buzium l. 1. de Affe, qui dici putat quasi τὴ ἐντελέσ συνοχη, i. e. Perfecti corporis comprehensionem. Lucianus ludens quodam in loco, io more, ait eam quæ prius dicta fuit ἐντελέχεια, ἐντελέχεια dici cepisse. Cic. 1. Tusc. 2. Plura apud Politian. Misc. c. 1. in Gruter. amp. Tom. 1.

ENTELLINI. V. ENTELLA.
 ENTERIONE, es. [Ἐντερώνιον] Lignorum quorundam medulla, quæ tiliis faciendis, aut id genus aliis, eximi plerunque solet. Cæli. lib. 1. cap. 14.
 ENTEROCÆLE, [ἐντερωνήλη] Dicitur quum intestinum cæcum dilatur in scrotum: Epiplonoele, quum omentum: Hydrocele, quum alterum e rellibus humor confluit. Omnesque has species nostri vocant Hernias, ut inquit Cæli. lib. 7. cap. 18. Ramices vero qui feuntur, Porocela quum ex abscellu aliquo circa scrotum, materia ibiduruit: Sarcocela, quum in ipso scroto concrevit caro: Cirrocela, quum venæ intumuerunt tunicis tectium integris vel in ipso scroto, el quum Bubonocela dicitur in inguine. Est tamen ubi Plinius Enterocelam dixerit Ramicen, ut in medicinis cupressi. Hæc Hermolus. Plin. lib. 26. cap. 8. Symphyti radix illita, enterocelas cohibet. Martial. lib. 10. 56. & 11. 85.
 ENTEROCÆLICUS, [ἐντερωνήλης] Qui enterocela laborat. Plin. lib. 6. cap. 8. Enterocelcis datur ex aqua, & illinitur vesicæ vitii.
 ENTERON, [Ἐντέρον] Latine Intestinum, Hinc quidam Exenterare, ro Eviscerare, & intestina detrahare deduci putant. V. suo loco.
 ENTHEOS, Adi. [ἐνθεός] i. e. Numine divino plenus: spiritu Dei distinctus. Sen. Med. 382. Incerta qualis entheos cursus tulit, &c. tat. 1. Sylv. 2. 227.

Hic thyrsos, hic pleetra ferit, hic enthea lauro
 Tempora, Minoa criteam premit ille corona.
 nthea recta Sibyllæ fatidicæ. Stat. 3. Sylv. 5. 97.
 ates enthei. Firmic. lib. 8. cap. 20. in princip. & cap. 21.
 ENTHASTICI [ἐνθεαστικοί] Deo pleni, divinitusque inspirati vocantur. Quo nomine merito ac vere vocitari possunt vates nostri, i. e. prophetae, qui adventum Lucis æternæ in mundum prædixerunt. Igineta lib. 3. de mania & melanchelia loquens, Sunt qui videantur, iquit, a maioribus quibusdam potentis regi, & futura prædicere, istar eorum qui numine afflati dicuntur, quos etiam peculiari nomine theallicos appellant.

ENTHEATUS, a, um. Divino numine afflatus: ut, Entheata vatium ædora, apud Martial. lib. 6. Idem l. 12. 57.
 Nec turba cessat entheata bellonæ.

ENTHECÆ, [ἐνθεκαί] Imposita instrumenta, five dotes prædiorum. ap. l. 2. §. 1. de instrum. vel instrum. Dotes prædiorum, quæ Græco vocabulo ἐνθεκαί appellantur, quum non instructa legantur, legatario non præstantur. Ulp. l. 68. §. 3. D. de leg. & fideic. Prædiis cum iis thecis, quæ in ea possessione sunt relicti, &c.

ENTHEMATTA, [ἐνθεματτα] A medicis vocantur, Quæ vulneribus recensibus imponuntur ad reprimendum sanguinem, & humorum fluxum. In infitionibus item enthemata vocantur Surculi qui in fissuram trunci feruntur. Ex Cæli. lib. 7. cap. ult.

ENTHONISTICA, pro Intronitica reponendum apud Justinianum in onsl. de sanctiss. episc. §. si quis autem episcoporum. Sunt autem thedralia, ut nunc vulgo dicuntur, a Græco ἐνθρονίζω, quod est in dem ponere. Barbari dicunt Installare. Ex Spieg. [Immo Enthronistica. V. Suic. Thef.

ENTHUSIASMUS, [ἐνθουσιασμός] a v. ἐνθουσιάζω, est Fanatica percussio, u Afflatio numinis. Medicis affectus est, velut quum quidam mente sacris faciendis capiuntur, si qua videtint: aut si tympana, vel tias, vel signa audierint. V. Galen. lib. de Finit. med.

ENTHYMEMA, ætis. n. [ἐνθύμημα] Commentum vel commentationem until. lib. 5. cap. 10. interpretatur, quod mentis actio omnis atque ntentia enthymema nominetur. conf. Eundem lib. 8. cap. 5. Cic. op. 5. Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrariis conclusa, quæ ipsi enymemata appellant.

enthymema Dialecticis est Syllogismus imperfectus, quod rhetoribus attribuant, tanquam syllogismus plenis utatur dialecticis, enthymematis rator: at Demost. & Cic. plenis syllogismus, Aristot. ac Plato enthymematis utuntur.
 entum enthymema. Juven. 6. Sat. 449.
 Vol. II.

Non habeat matrona, tibi quæ juncta recumbit,
 Dicendi genus, aut curtum: fermone rotato
 Torqueat enthymema. Curtum vocatur, quod a nonnullis dicitur syllogismus imperfectus. Alteram scil. præterit propositionem, & duabus tantum syllogismi partibus constat. Quintil. lib. 5. cap. ult. Enthymema ab aliis oratoribus syllogismus, ab aliis dicitur pars syllogismi. [Apud Juvenal. Curvum expressum in emendatis codd. Hæc lectio sine dubio præferenda est, licet alteram M. Ant. Majoragius contra Nizolium l. 2. c. 5. tueatur. q. V. Talia enimvero Græcos quoque ἀκρόαζα vocasse apparet ex Luciani Hermotimo p. 505. Ἐρωτάματα δὲ τὰ τῶν ἀκρόαζων συντηθεῖς, ἢ σκευετα σφιστικῶν ἀναφροντισζων. Sic Cicero de Fato 16. Contortiones orationis, & Distortus enuntiandi genus, dixit.

ENTHYMEMATION, i. n. dimin. Commentatiuncula. Gell. 16. 1.
 ENTHYMESIS, is. f. [ἐνθύμησις] Cogitatio, inventum. Tertull. adverb. Val. cap. 9. & 14. Idem de Præscript. cap. 7.

ENTROCHUS, [Ἐντροχός] Statuarius nobilis, cujus opera recenset Plin. lib. 36. cap. 5.

ENTOMMA, [Ἐντομα] A Græcis appellantur quæ nos vocamus Insecta, cujusmodi sunt Muscæ, crabrones, apes, & eiusmodi, ratione nominis, inde, ut opinor, ducta, quod pleraque ex his circa medium sui incisa sint, adeo ut posterior pars tenui admodum discrimine adhareat priori. Calepin. V. INSECO.

ENTOMON, i. n. [Ἐντομος] Unum ellebori genus, quod nigrum vocant, purgans per inferna. Quidam Polyrrhizon nuncupant. Plin. lib. 25. cap. 5. Harduin. Eclomon.

ENTRIBÆ, [Ἐντριβῆαι] Populi Thraciæ. Steph.

ENTROPHA, [Ἐντροφα] quasi dicas Innutritia. Hæc muliebribus ornamentis annumerat. Pollux lib. 5. cap. 16. Ubi alii ἐντροφα reponunt.

ENTROPIDES, Genus calceamentorum ex Lexico. Entropon autem ponit Pollux l. c. in mundo muliebri: ubi Gualtherus vertit Velum.

E N U

ENUBILO, ære. Tertull. adverb. Marc. 4. 36. Idem Apol. cap. 35.

ENUBILATUS, a, um. Paulin. Jamb. ad Cyth. v. 667.

ENUBILANDUS, a, um. Tertull. de Anima, cap. 3.

ENUBO, pfi, ptum, [ἐνυβώ] Ære. Nubere extra gentem vel ordinem. Liv. 10. 23. Virginiam Auli filiam patritiam, plebejo nuptam L. Volumnio eos. matronæ, quod e Patribus enupisset, sacris arcuerunt.

ENUPTIO, ðnis. f. [ἐνυπτίσις] ut, Enuptio gentis, pro Jure nuptiarum extra gentem. Liv. 39. 19. Ut Hispanæ Fecundæ datio, diminutio, gentis enuptio, tutoris optio ita esset, quasi ei vir testamento dedisset. V. ibi Gronov. & conf. Turneb. Adverb. 30. 25. Guther. de Vet. Jur. Pont. 11. 7. & omnino Lex. Pitisc. in DARE.

ENUCLEO, [σκαφονίζω, ἐξενυκλεύω] Ære. Proprie est Aperire, & nucleum a putamine extrahere. Apic. 4. 5. Duracina enucleabis.
 Enucleare, per translationem, pro Declarare & explanare. Cic. 3. de Orat. 32. Et ex omni parte causæ septum, acre, acutam, enucleatum, in unaquaque re commorans. i. e. Quod aperte & dilucide causam explicat. Idem in Partic. 57. Nec quicquam in amplificatione nimis enucleandum est. h. e. Cum nimia cura tractandum.

ENUCLEATUS, a, um. [ἐνυκλεύς κέϑ] ut, Enucleata uva. Th. Priscian. l. 20. Buccæ enucleatæ. Marcell. Emp. cap. 20. Translate utitur Cic. pro Planc. 10. Eblandita illa, non enucleata esse suffragia. i. e. Non magna acrimonia mentis & judicii facta, non ex animo exprompta & explicata.

ENUCLEATE, Adv. [ἐνυκλεύτως] Purgate, (inquit Nonius) exquisite, & sine asperitate aut duritia: ab eo quod nucibus separatis, i. e. Testis, nucleorum utilis usus habeatur. Cic. de Clar. Orat. 35. Nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleate, quod fieri aliquid possit limatius. Enucleate & polite dicere. Cic. de Clar. Orat. 115.
 Eleganter enucleateque dicere. Cic. in Orat. 28. Enucleate, i. e. Pure & dilucide, aperte.

Enucleate aliquid perscribere. Cic. 3. Q. frat. 3. Præterea de aqua devia nihil prætermisii quodam epistola, quin enucleate ad te perscriberem.

ENUCLEATIO, ðnis. f. Explanatio. Augustin.

ENUCLEATOR, ðnis. m. Explanator. Jct. in Cod.

ENUBO, [ἐνυβώ] Ære. Idem quod Nudare. Et per translationem Exponere, ac veluti intellectui aperire: h. e. Interpretari. Cic. 1. de Legib. 29. Et rerum plurimarum obscuras intelligentias enudavit. Al. Enodavit.

ENUDATIO, ðnis. f. Jct. in Dig.

ENUDATE, Adv. & ENUDATUS, a, um. Augustin.

ENŪLA, [ἐνύλα] Gingivæ intimæ vocantur, sicut extimæ, Ula. Cæli. Rhod. lib. 4. cap. 1.
 Enula campana, Herba est, qua de V. in HELERNIUM.

ENŪMERO, [ἐνυμερώ] Ære. Idem quod Multas res simul numerare & recensere. Cic. 4. Verr. Dixi jam antea me non omnia istius, quæ in hoc genere essent, enumeraturum.
 Enumerare per singula. Columel. lib. 8. cap. 17. Et ne per singula numerem falsamentorum omnium purgamenta.
 Enumerare, Aliter. Ter. Adel. 2. 2. 28. Jamne enumerasti quod ad te rediturum putes?
 Quæ ne singula enumerem, totam tibi domum comendo. Cic. 13. Fam. 19.
 Fundo enumerare plurima. Virg. 4. Æn. 331.
 Dicere atque enumerare causas omnes. Cic. pro Rosc. Amer. 53.
 Magnitudinem multitudinemque beneficiorum enumerare, aut confequi posse. Cic. Post redit. ad Quir. 5.
 Pretium enumerare. Cic. præ Rosc. Amer. 113.
 Enumerat miles vulnera, pastor oves. Propert. lib. 2. 1. 44.

ENUMERATIO, ðnis. f. [ἐνυμερωσις] Cic. 3. de Legib. 23. Sed est iniqua in omni re accusanda prætermisii bonis malorum enumeratio, victiorumque selectio.
 Enumeratio apud Oratores est, In qua pluribus rebus expositis, & certis infirmitatis, una reliqua necessario confirmatur. Cic. 1. de Inven. 45.
 Enumeratio [ἀνενεργησάμενος] est per quam res disperse & diffusæ factæ, unum in locum coguntur, & reminiscendi causæ sub aspectu subiiciuntur. V. Fab. l. 1.

Rerum ordine collata enumeratio. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Verfari in enumeratione aliquorum. Cic. de Clar. Orat. 135. Quum multi enim jam Oratores commemorati sunt, & quamdiu in eorum enumeratione versamur?

ENUMERATUS, a, um. Liv. 3. 58. Septem & viginti enumeratis stipendiis.

ENUNQUAM, Nequando: Antiquum. Festus. V. EN.

ENUNTIATIO, [ἐννῦνσις, ἀποκρίσις] Ære. Pronuntiare, declarare. Cic. 2. de Fin. 34. Breviter enuntiatæ sententiæ. Idem 3. de Orat. 166. Videtis profecto genus hoc totum, quum inflexo commutatoque verbo res eadem enuntiat, ornatus.

Orationem enuntiare. Anth. ad Heren. lib. 3. 23.

Enuntiare verbis. Cic. 1. Acad. 6.

Enuntiare, Significare. Cic. 1. Att. Et amans tui visus est, & talis qualem esse cum tux mihi literæ enuntiant.

Enuntiare, Divulgare, exponere. Cic. 10. Fam. 8. Non enim præteritam culpam videri volo redemisse, sed optimæ mentis cogitata jampridem maturo tempore enuntiare.

Enuntiare consilia amicorum adversariis. h. e. Retegere. Cic. pro Rosc. Amer. 11.

Enuntiare mysteria dicendi. Cic. 1. de Orat. 206.

Enuntiare commissâ. Cic. 2. Tusc. 31.

Enuntiare apud homines, quod tacitum erat. Cic. 1. de Orat. 118.

Difflortum enuntiatum genus. Cic. de Fato, 16. conf. Nep. 4. 4. 6. & Plaut. Trin. 1. 2. 106.

ENUNTIATUS, a, um. [ἐννῦνσις] ut, Sermo rectus & secundum naturam enuntiatum. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Per indicium enuntiatum res. Cæf. 1. Bell. Gall. 16.

ENUNTIATUM, i. n. [ἐννῦνσις] est oratio verum aut falsum significans. Cic. de Fato 19. Nec si omne enuntiatum, aut verum aut falsum est, sequitur ilico causas esse immutabiles. Vulgo Propositio.

ENUNTIATIVUS, a, um. Adj. [ἐννῦνσις] Sen. Epist. 118. Sequuntur deinde motus animorum, enuntiativi corporum. Ibid. Enuntiativum quiddam de corpore, quod alii effatum vocant, alii enuntiatum, alii edictum.

ENUNTIATIVE, Adv. i. e. Declarative, apud JCTos.

ENUNTIATURA, æ. f. Idem ac Enuntiatum apud Aucct. de Re Agrar. V. Gæf. Indic.

ENUNTIATIO, ðnis. f. [ἐννῦνσις] Idem quod Enuntiatum. Cic. de Fato 1. Explicanda vis est, ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιωματικὰ vocant, quæ de re futura, quum aliquid dicunt, deque eo quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quaestio est. Propria & dilucida, & breviter comprehensa verbis enuntiatum. Quintil. lib. 7. cap. 4.

ENUNTIATOR, ðris. m. apud JCTos in Dig.

ENUNTIATRIX, ðris. f. [ἐννῦνσις] Quintil. lib. 2. cap. 15. Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatrix. conf. Prudent. in Romano v. 770.

ENUTRIO, ðvi, ðtum, [ἐννῦνσις] Ære. Idem quod Nutrire. Plin. lib. 12. cap. 1. Tantum postea honoris increvit, ut mero infulto enutriantur. Columel. lib. 3. cap. 3. Deinde fata non ita enutriunt, ut ante convalescant, & proficiant, quam retorrescant.

ENUTRITUS, a, um. Vitruv. 2. 1. Origines ædificiorum, quibus rationibus enutritæ & progressæ sunt.

ENYALIUS, [ἐνυάλιος] Unum est ex Martis & Bacchi cognominibus, teste Macrobi. 1. Saturn. cap. 19. qui Enyalius dicitur, quasi ἔνυαλιος, h. e. Bellonæ filius. Accipitur & pro Belliofo. [V. Henr. Steph. Thef. Gr.

ENYDRIS, ðdis. f. & **ENYDRUS**, i. m. [ἐνυδρίς] Coluber in aqua vivens. Plin. lib. 32. cap. 7. & 30. 3.

ENYO, ðs. [ἐνυό] Nomen quo Bellona dea belli, Martis soror vocitata est. Martial. lib. 6. 31.

Quum dubitaret adhuc belli civilis Enyo. Ibid. Spectac. 24.

— ne te decipiat raribus navalis Enyo.

Martia Enyo. Stat. 5. Theb. 155. conf. Theb. 658. & Sil. Ital. lib. 10. 203.

ENYPOSTATA, æ. m. [ἐνυπώστατος] Revera in rerum natura existens. Hieron. Epist. 25.

E O

EO. Eorum.

EO, abl. pronom. Is, ea, id: Adverbiali forma multis modis enuntiat, ut in sequentibus videre est.

EO, [ἐὖ] pro In tantum, interprete Donato. Ter. Phorm. 1. 3. 6. Neu me cupidum eo compulisset, quod mihi principium est mali. Liv. in præf. Quæ ab exiguis profecta initiis, eo crevit, ut jam magnitudine laboret fur.

EO insolentiæ furorisque processit. Plin. Paneg. 29. conf. Liv. 25. 8. Tacit. 4. 10. 3. & Flor. 3. 12. 6.

EO, [ἐὖ] τάλπη] Propterea. Ter. Hec. 2. 1. 41. Enim lassam oppido tum ajebant: eo ad eam non admittam sum. Eun. 1. 2. 17. conf. ejusd. Heaut. 3. 1. 99. & 3. 2. 43. Plaut. Truc. 2. 2. 24. Is nunc dicitur venturus peregre, eo nunc commenta est dolum, peperisse simulat sese, ut, &c.

EO cum Compar. seq. quod, vel quia. Cic. 7. Fam. 3. Eo fuit mirabilis, quod ab eo non expectabatur, &c. Liv. 1. Imo eo impensius, quia de agro plebis adversum patrum voluntatem fenserat agi, &c. conf. Ter. Eun. supra. V. Eo fecius, & seq.

EO ut, i. e. Ideo, vel Ob id. Cic. 16. Fam. 3. Marionem ad te eo misi, ut aut tecum ad me quamprimum veniret. Idem 13. 70. Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut intelligeres, &c. conf. Liv. 3. 71. & 23. 19.

Non eo quin. Plaut. Afin. 5. 1. 16. Ea res me male habet: ac non eo, quin tibi non cupiam quæ velis.

Non eo dico quin. Plaut. Trin. 2. 2. 60. Non eo hoc dico, quin quæ tu vis ego velim & faciam lubens.

Non eo dico quo, vel quod. Ter. Heaut. 3. 2. 43. Neque eo nunc dico quod quidquam illum fenserim. Cic. pro Quint. 5. Non eo dico, quo mihi venit in dubium.

Eo dico, ne putes, &c. Plaut. Aul. 2. 2. 63. Eo dico, ne me thesaurum reperisse cenfeas.

Eo fit, quia. Ter. Heaut. 3. 1. 99. Cic. 5. de Fla. 23. Eo separandi fuit ab hac disputatione, quia illa animi, &c.

Eo fit, ut. Hor. 1. Serm. 6. 89.

Eo fecius. Suet. de Clar. Gram. cap. 20. Nec eo fecius plurimos docuit: fuitque familiarissimus Ovidio poete.

Eo, pro Tanto. Plaut. Aul. 2. 8. 5. Atque eo fuerunt cariora, æs non erat. Idem Poen. 4. 2. 60. Tu autem siquid tu adjuvas, eo facilius fierere potest.

Eo magis. Plaut. Trin. 2. 1. 36. & Nep. 18. 4. 2.

Quanto, eo. Cic. 2. Att. Quanto enim magis appropinquare adversarius cepit, eo tibi celerius agendum erat.

Et eo magis quod. Cic. de Amicit. 8. Meministi enim profecto (ut opinor) Atrice, & eo magis, quod P. Sulpitio utebare multum. Cic. 19. Att. 3. Ille confidebat, & eo magis, quod, &c.

Eoque magis quod. Cic. de Amicit. 8. Quoniam pacto mortem Africani feras, eoque magis, quod, &c. i. e. Præfertim.

Atque eo etiam magis. Cic. 4. Verr. 77. Idemque hoc amicis ejus defensoribus videbatur, atque eo etiam magis, quod iste, &c.

Eo minus scilicet. Cic. 11. Att. 15. Alii capti, alii interclusi non venient in dubium de voluntate, eo minus scilicet, quum se expederint.

Et eo minus. Cic. 5. Fam. 10. De Dionysio tuo adhuc nihil extrico, & eo minus quod me frigus Dalmaticum, quod illinc ejecit, etiam hic refrigeravit.

Eo, plus. Cic. 16. Att. 18. Nunc mi Capito, eo plus apud hominem facillimum atque humanissimum Plancum enitere, &c.

Plus eo. Ter. Hec. 3. 4. 7. Idem Heaut. 1. 1. 11. Aut quid quæris annos sexaginta natus es, aut plus eo ut conjicio.

Eo, quo. Cic. 2. Tusc. 57. Balistæ lapidum & reliqua tormenta torum eo graviores emissiones habent, quo sunt contenta atque adducta vehementius.

Eo, Adv. loci, Ad eum locum. Ter. Adel. 2. 2. 23. Nisi eo ad mecatum veniam, damnum maximum est.

Eo, pro In eum statum. Cic. Eo redactæ res erant, ut nulla amplius spes esset.

Usque eo, quo opus erit, &c. Auth. ad Heren. lib. 1. 14. V. meusque & usque. f. l.

Eo loci, ἀποστασις, pro In eo statu. Cic. pro Sext. 63. Res erat causa nostra eo loci, ut erigere oculos, & vivere videretur, &c.

Eo loci, In eo loco, vel in loco. Ulp. de Judiciis, l. Sed etiam, Si res quæ per fideicommissum relicta est, eo loci sit, dicendum est non debere præscribi. Plin. lib. 11. cap. 37. In Oriente quidem & vitæ aurum gestare eo loci decus existimatur Ulp. de Judiciis, l. Hæc defendere se eo loci debebit. i. e. In eodem loco.

Res eo recidit. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Eo pertinet, vel spectat ut. Cic. 5. Fam. 10. Hoc eo pertinet, ut nihil existiment tam esse difficile, quod, &c. Idem 13. Fam. 4.

Eo ad, dum: pro Donec. Apul. Apol. 2. p. 194. Variis frustrationibus nuptias eludit eo ad, dum avus fato concessit.

Eo dem, pro Ad eundem locum. Cæf. 5. Bell. Gall. 49. In silvas Indesque confugiant, suaque eodem consertur.

Eodem vos pono. Plaut. Curc. 4. 2. 20. Eodem unde erat profectus se recepit. Nep. 13. 3. 4.

Eodem loci: i. e. In ipso loco. Plin. Paneg. C. 1. 5. Quippe in aras & altaria, eodemque loci, quem deus iste tam manifestus ac presens, quam cælum ac sidera infedit. Suet. in Calig. cap. 53. Pronuntiatum quoque & vox, ut neque eodem loci præ ardore confisteret & exaudiretur a procul stantibus.

Eodem loci, pro Eodem statu. Cic. 1. Att. 10. Res eodem loci est, & reliquiti.

Eodem pertinentia. Liv. 1. Hæc atque alia eodem pertinentia.

EONE, interrog. pro Ideone. Ter. Eun. 3. 1. 25. Eone es ferox, quæ habes imperium in bestias?

Eoque, pro Ideoque. Patere. lib. 2. 60. 5. & 67. 3.

Eousque, [ἐὖ] τάλπη] Donec. Val. Max. lib. 1. cap. 7. ubi de Cy Natam vitem eousque crevisse, donec cunctas dominationis suæ partium inunbraret. V. USQUE EO.

Eousque dum. Columel. lib. 6. cap. 6. Tum concitate agitur peius eousque, dum anhelet.

Eousque ut. Hirt. de Bell. Afric. 56. Cæsar brachiis perfectis, per motibus eousque, ut telum ex oppido adjici non possent, &c. conf. Tac. 3. 13. 3.

EO, is, ðvi & ði, ðtum, [ἐὖ, περιπέριον, μόδιον, ἄδεια] Ære.

EO, is, ðre dicitur eques, vel qui sella gestatur, aut lectica vehitur. Paulus in l. Qui sella, & l. Inter actum. D. de Servit. rust. præd. ðre & Redire, contraria. Martial. lib. 6. 10.

Et Capitolinas itque reditque vias.

Advorsum ire patrico, magnifice, amice. V. PATRICE.

Altius ibunt, qui ad summa nitentur. Quintil. in proœm. lib. 1.

Celeriter isti & redisti. Cic. 2. Philipp. 78.

Dissimulanter huc illuc ire. Ovid. 19. Epist. 130.

Leniter ire. Ovid. 1. Amor. 6. 7.

Magnifice ire advorsum. V. MAGNIFICUS.

Melius ire. V. MELIUS IN BONUS.

Modestius ire. Ovid. 15. Epist. 99.

Si tam certus eras hinc ire, modestius isses.

Passim atque ordinatim ire. Cic. 11. Fam. 7. V. ORDO.

Gradibus grandibus ire. Plaut. Epid. 1. 1. 11.

Itineribus alicujus ire. Cic. 3. Q. frat. 3. Quare neque ego imperatoris Ciceronis iter, atque illam disciplinam volo, & ipse puer magis & declamatorio genere duci & delectari videtur. In quo quoniam imperator quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus; eodem curam perventurum esse confidimus.

Navibus intrudis ire. Virg. 2. Æn. 254.

Et jam Argiva phalanx instructis navibus ibat.

Navigio ire. Cic. 10. Att. Navigio esse te iturum trans mare credere non possum.

Ordine belli ire. Lucan. lib. 2. 223. — hoc ordine belli Ibid. Pedibus ire. Plaut. Stich. 2. 1. 20. Nam pedibus ire non queo. Reus

eētis sensibus ire. Cic. 13. Philipp. Si me iocis sensibus euntem dii
 immortales, ut spero, adjuverint
 re cum accusativo loci. Virg. 1. Ecl. 65.
 — sitientes ibimus Afros. Idem 3. Æn. 254.
 Ibitis Italiam, portusque intiare licebit.
 adiceam ire. Cic. 3. Fam. 6. V. Sanct. Min. l. 2. c. 5. & 4. 6.
 domum ire. Plaut. Rud. prol. 43. Adolescens quidam civis hujus At-
 ticus, eam vidit ire e ludo fidicinio domum
 inficias ire, Negare. Plaut. Men. 2. 3. 45. Ter. Adel. 3. 2. 48. Hoc
 reliquum est, si inficias ibit, testis mecum est annulus quem amiserat.
 Quintil. lib. 7. cap. 1. Neque inficias eo quædam esse, que deri-
 nstrari possint.
 obviam ire. Plaut. Mostel. 3. 1. 9. Num non vis me obviam hisce ire
 anime mi? Nep. 1. 4. 8.
 vias ignotas ire. Valer. 4. Argon. 371.
 viam longam ire. Virg. 4. Æn. 467.
 re cum onere. Plaut. Amph. 1. 1. 174.
 Lassus sum hercle e navi, ut veclus huc sum: etiam nunc nauseo.
 Vix incedo inanis, ne ire posse cum onere existimes.
 re ad arma contra aliquem. Cic. 3. Verr. 63. Miramur ad arma con-
 tra istum hominem Lampfacenos esse?
 re ad cœnam. Ter. Eun. 2. 2. 35. Eamus ergo ad cœnam, quid
 istas?
 id opus ire. Ovid. 4. Fast. 167.
 Semustamque facem vigilata nocte viator
 Ponet, & ad solitum rusticus ibit opus.
 ad faga ire. Cic. 6. Philipp. 10.
 bam ad te. Ter. And. 3. 4. 1.
 re ad tonforem. Plaut. Afin. 2. 3. 14.
 re in aciem, pro Militare. Quintil. lib. 9. cap. 2. Qui aliquandè
 fortiter fecerat, & alio bello petierat ut militia jaceret ex lege,
 quod quinquagenarius esset, adversante filio ire in aciem coactus
 deseruit.
 in aciem ire, aliter. Tacit. lib. 2. Hist. 46. Ire in aciem, excitare
 partium fortunam furore quodam, & instinctu flagrabant.
 re in alia omnia, pro Dissentire. V. in ALIUS, conf. mox Ire in
 partem, Ire in sententiam.
 re in aliquem, pro Irruere. Ovid. 5. Fast. 713.
 re in articulum dicitur seges. Plin. lib. 18. cap. 17. Si in articulum
 seges ire incœperit. V. ARTICULUS.
 c in auras. Ovid. 10. Epist. 121.
 Spiritus infelix peregrinas ibit in auras.
 re in bona alterius jubet Prætor, quum in possessionem mittit Actorem.
 In principio l. 2. D. Quib. ex caus. in poss. eat.
 re in colloquium ad Celtiberos. Liv. 4. Bell. Maced.
 re in consilium iudices dicuntur, quum aut capita conferunt, aut
 in interiore consilio instrumenta litis percensere aggrediuntur, quum
 Processus esse super Burellum dicitur, i. e. In medium positus.
 Cic. pro Cluent. 74. In consilium ituri iudices triginta duo, senten-
 tiis decem & sex absolutio contici poterat. Budæus. V. Mittere in
 consilium, in MITTO.
 in corpus ire, i. e. Pinguescere. Quintil. lib. 2. cap. 10. Themata
 juvenibus pertractare permittimus, ut expacientur, & gaudeant
 materia, & quasi in corpus eant. V. Burm. in loc. & CORPUS. f. l.
 re in creditum. Africanus in l. tutor. §. quum haberes. D. ad Sena-
 tusc. Velleian.
 in crucem. Plaut. Afin. 5. 2. 41. Ire domum. PH. da suavium etiam
 prius quam abis. c. i in crucem. Sic In malam rem, Quo dignus es,
 infra.
 re in duplum. Cic. pro Flacc. 49. Frater meus pro sua æquitate pru-
 dentiaque decrevit: ut si iudicatum negaret, in duplum iret. i. e.
 Alterum tantum penderet, quam fuerat iudicatum.
 in exemplum ire. Tacit. Neque interiectus in exemplum ibit. In
 dispari sensu Ovid. 5. Trist. 3. 27. habet Exemplis ire.
 — si fas est exemplis ire deorum. i. e. Ale diis conferre.
 At. 3. de Arte Am. 87.
 Ire per exemplum, genus o mortale, Dearum. i. e. Deas
 imitari.
 re in exilium. Cic. 10. Att. 16. Unum illud firmissime asseverabat,
 si damnati restituerentur, in exilium se iturum.
 re in fastidium, pro Incipere haberi fastidio. Sen. de Benef. lib. 1.
 in hominem ire. Cic. 2. Att. 7. Equidem antequam legi tuas literas,
 in hominem ire cupiebam. Pro, Hominem invadere. Locus tamen
 suspectus est. V. Grav.
 re in hostem. Stat. 10. Theb. 252.
 re in jus ad aliquem. Auct. de Viris illust. c. 72. P. Decium Prætorem
 transeunte ipso sedentem, iussit assurgere, eique vestem scidit, fel-
 lam concidit, nequis ad eum in jus iret, edixit.
 in jus ire de re aliqua. Nota forma. V. Brisson. de Formul. 5. pr.
 in lacrymas ire. Stat. 11. Th-b. 193.
 Ibant in lacrymas, veluti quum vere reverso
 Bittonia tepuere nives. conf. Virg. 4. Æn. 413.
 in litem ire. Ovid. 6. Fast. 89.
 Dixit, & in litem studio certaminis isse.
 in malam rem. Plaut. Poen. 1. 2. 59. ut in crucem.
 re in matrimonium sine dote dicitur puella. Plaut. Trin. 3. 3. 4.
 Namque hercle honeste fieri sermo non potest ut eam perpetiar ire in
 matrimonium sine dote.
 in melius it valetudo. Tacit. 12. Ann. 68. Crebroque vulgabat ire in me-
 lius valetudinem principis, quo miles bona in spe ageret. conf.
 Cic. 14. Att. 15.
 re in nervum. Ter. Phorm. 4. 4. 15. Ceterum quum argen-
 tum repetent, nostra causa scilicet in nervum potius ibit. i. e.
 Mitti se poterit.
 re in opus alienum. Plaut. Mil. 3. 3. 6. Stultitia magna atque infi-
 pientia, non fallacia hæc sit, me ire in opus alienum, aut tibi meam
 operam pollicitari.
 re in orbem. V. ORBIS.
 in ora alicujus ire. Valer. 7. Argon. 294.

Vix animos, dextramque tenens, quin ipsa loquentis
 Iret in ora deæ: tanta pudor astuat ira. V. Ire in vulcus.
 In partem ire. Plin. 8. Epist. 14. Lex — ita secessionem fieri jubet.
 Qui hæc sentitis, in hanc partem: quia alia omnia, in illam partem
 ire, qua sentitis. V. loc. conf. Ire in Alia omnia.
 In pœnas ire. Ovid. 6. Met. 200.
 Ibitus in pœnas, & qua vocat ira, sequemur.
 Ire in possessionem. Cic. 3. Verr. 125. Dicebat iste, nisi cum muliere
 decideretur, in possessionem se ire iussurum. V. Ire in bona.
 Ire in regna. Ovid. de Rem. Amor. 482.
 In mea Theristes regna licebit, eat.
 In rixam non ibimus. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 In scelus ire. Ovid. 6. Fast. 526.
 — & furiis in scelus iste pudet.
 Ibit in secula nomen tuum. i. e. Memoria tui erit sempiterna.
 Plin. Paneg. cap. 55. Ibit in secula fuisse principem, cui florenti
 & incolumi, nunquam nisi modici honores, sepius nulli decer-
 nerentur. Sil. lib. 12. 311. — factoque in secula ituro.
 Claud. Conf. Mall. Theod. 114. — nascentes ibant in secula libri. V.
 ibi Barthium p. 120.
 Ire in sententiam alicujus, vel Pedibus ire in sententiam. est Alter-
 rius sententiæ, non verbo, sed corpore accedere. Liv. 1. 32. &
 5. 9. Idem 7. ab Urbe, Qui hoc sentitis, in dexteram partem pedi-
 bus tranfite. quæ major pars erit, eo stabitur consilio. deinde fre-
 quenter omnes in dexteram partem pedibus tranfierunt. Cic. 11.
 Philipp. Dixit tamen, si quis eorum qui post se rogati essent, gravio-
 rem sententiam dixisset, in eam se iturum. Nos hodie id Idem
 dicere, vocamus. Hæc ratio inventa est, quod nonnunquam est
 plus satis longum audire singulos dum plurimi sunt: vel duo ca-
 pita sententiarum sunt: ut res expeditiores fiant. Aliquando ne
 pedibus quidem præ multitudine in sententiam ire possumus;
 ideoque manu sententiam significamus. Quod Quintil. intelligit,
 ubi ait, Manibus, pedibusque inus in sententiam necessitatis.
 V. Gell. lib. 3. cap. 18. Et Erasim. Chil. in prov. Pedibus in sen-
 tentiam discedere. & Lips. ad Tacit. p. 515. Supra Ire in alia
 omnia.
 Ire in fomnum. Plin. lib. 26. cap. 8. Datur & in fomnum euntibus.
 V. Dormitum.
 Ire in subsidium. Cic. 8. Att. 7. Item, Ire subsidio. Cæf. 7. Bell. Gall.
 & Nep. 1. 8. 2.
 Ire in suffragium. Plin. lib. 18. cap. 6. Quum in suffragium tribus
 oporteret ire.
 In thalamos ire. Lucan. lib. 8. 88.
 O utinam in thalamos invisi Cæsaris issem.
 Ire in vigiliam. Plaut. Pseud. 4. 7. 84.
 Noctu in vigiliam quando ibat miles, tuta tu ibas simul?
 In vultus virginibus. Ovidius. H. St. Locus est 1. Am. 7. 63. ubi
 puellam potius alloquitur amator:
 At tu ne dubita (minuet vindicta dolorem)
 Protinus in vultus unguibus ire meos. conf. Ire in ora.
 Ire per. Liv. lib. 2. Decad. 5. Neminem eorum per Italiam ire lic-
 turum. [Suspecta sunt.
 Ire per amnes. Ovid. 14. Met. 591.
 — satis est inamabile regnum
 Aspexisse semel, Stygios semel isse per amneis.
 Ire per annos fratris. Ovid. ad Liviam, 413.
 Perque annos diuturnus eas fratrisque tuosque.
 Per attentam aurem ire. Hor. 2. Serm. 1. 19.
 Verba per attentam non ibunt Cæsaris aurem.
 Ibit per gladius, (heu mihi) noster amor. Ovid. 17. Epist. 246.
 Per medium ire. Quintil. lib. 4. cap. 2. Tanquam necesse sit longam,
 aut brevem esse expositionem: nec liceat ire per medium.
 Ire per moras. Ovid. 2. de Arte Am. 46.
 Bellaque per turpes longius isse moras.
 Per singulas caufarum judicialium partes ire. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Per omnes & personas & affectus Comœdia it. Quintil. lib. 1.
 cap. 8.
 Per omnes rerum species artes eunt. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Sub amplexu ire alicujus. Ovid. 16. Epist. 94.
 Sub furcam ire. Hor. 2. Serm. 7. 66.
 Comitem alicui ire in. Lucan. lib. 9.
 Ire comitem marito. Ovid. 3. de Arte Am. 17.
 Respice Phyllaciden, & quæ comes isse marito Fertur.
 Ibis nuntius. Virg. 2. Æn. 547. — & nuntius ibis
 Pelidae genitori.
 Ire aliorum verborum supinis junctum, meram facit periphrasin,
 ut
 Ire accersitum. Ter. Eun. 5. 2. 53. Idem Heaut. 2. 3. 74. Hoc vide,
 in mea vita tu tibi laudem is quælitum scelus.
 Ire consultum male aliquem, pro Incommodare alicui. Plaut.
 Bacch. 3. 6. 36. Occiperes tute amare, & me ires consultum
 male?
 Eunt depressum, pro Deprimunt. Plaut. Cist. 1. 1. 19. Suas pellices
 esse ajunt, eunt depressum. i. e. Deprimunt, vituperant.
 Ire datum operam amico, pro Juvare amicum. Plaut. Poen. 3. 1. 9.
 Siccine oportet ire amicos homini amanti operam datum?
 Sic pallivè Iri. Ter. And. 1. 2. 6. Postquam audierat non datum iri
 filio uxorem suo. V. infra Iri.
 Ire dormitum. Plaut. Curc. 4. 3. 23. Sic, Ire cubitum. Cic. pro Rosc.
 Amer. 64. In fomnum supra.
 Ire ereptum aliena bona. Plaut. Perf. 1. 1. 12.
 Ire habitum honorem alicui, pro Honorare. Plaut. Cist. 1. 1. 4. Tu
 atque hæc, foror si mea esses, qui mihi magis poteritis ire honorem
 habitum nescio.
 Ire opitulatum, Opitulari. Plaut. Mil. 3. 1. 26. Mihi que amanti ire
 opitulatum.
 Ire oppugatum, Oppugnare. Plaut. Bacch. 5. 2. 52. Ut istuc deli-
 cium deitas tantopere ire oppugatum.

Ire perditum, pro Perdere. Liv. 2. Bell. Maced. Neu pertinacia sua gentem universam perditum iret. Ter. And. 1. 1. 107. Cur te is perditum? Dies it, pro Præterit, & elabatur. Plaut. Pseud. 1. 3. 12. It dies: ego mihi cello: i præ puer.

Dies it nostro omine. Plaut. Catin. 2. 8. 74. Pulchre prævortat viros, nostro omine it dies jam, victi vicimus.

Fluvius it. Virg. 3. Æn. 726.
— Euphrates ibat jam mollior undis.

Lucrum it ad me. Plaut. Pœn. 3. 3. 70. Bonam dedistis mihi operam. I. it ad me lucrum.

Luna it per cœlum obtusis cornibus. Virg. 1. Georg. 433.
Pura, nec obtusis per cœlum cornibus ibit.

Mores eunt præcipites, h. e. In perniciem declinant. Liv. Præf. Labente deinde paulatim disciplina, velut desidentes primo mores sequatur animo: deinde ut magis magisque lapsi sint; tum ire cœperint præcipites, donec, &c.

Puppis it per fluctus. Stat. 2. Achill. 2. 454.
Jamque per Ægeos ibat Laertia fluctus Puppis.

Res it, pro Succedit. Cic. 14. Att. 22. Dolabelle & prima illa actio, & hæc contra Antonium concio, mihi profecisse permultum videtur, profus ibat res. Ibid. 16. Incipit res melius ire quam putaram. Sic Sen. Epist. 5. Miror ista sic ire.

Semina eunt æqualiter in agro. Ovid. 3. Amor. 10. 33.
Seminaque in latos serant æqualiter agros.

I tu hinc quo dignus es, quam pene tua me perdidit protervitas. Ter. Heaut. 4. 6. 10. V. Ire in erucem.

Io hinc. Plaut. Amph. 1. 3. 3. Mihi necesse est ire hinc.

I nunc, & Ite nunc formula increpantium. Virg. 7. Æn. 425.
I nunc ingratis offer te irrise periculis. Juven. 12. Sat. 57.
I nunc & ventis animam committe. Sen. Medea, 650. Ite nunc fortes, perarate pontum. Petron. cap. 115. Ite nunc mortales & magnis cogitationibus pœtora implete, ite cauti, &c. V. quos laudant Pithæus & Burm. ad Petron. p. 534.

I præ, pro Præi. Plaut. Cure. 4. 2. 1. Ter. And. 1. 1. 144. Eamus jam nunc intro. s. i. I præ, sequar.

Ibo quo profectus sum. Plaut. Aul. 1. 2. 41. Nunc quo profectus sum ibo, postidea domum me rursum quantum poterò, tantum recipiam.

I sane. Plaut. Epid. 1. 1. 73. Abi a me in malam rem maximam cum isthac conditione. s. i. sane siquid festinas magis.

Ire, cum infinit. Stat. 4. Sylv. 4. 61.
Forsthan Anfonias ibis fienare cohortes.

Eamus visere. Ter. Phorm. 1. 2. 53. Voltisne eamus visere?
Ire, pro Venire. Ter. Adel. Quæso ut una mecum ad matrem virginis eas. Idem Adel. 3. 3. 7. Sed eecum Syrum ire video. V. Donat. Virg. 2. Æn. 375.
— vos celsis nunc primum a navibus itis. V. Serv. Idem 6. Æn. 392. Sen. Medea, 684. Stat. 7. Theb. 229. Plaut. Cist. 5. 2. 3. Here unde is? Ex Senatu.

Ire inter funebria verba refert Donatus ad Ter. And. 1. 1. 90. Effertur, imus.

Ire pro Esse. Curt. 4. 14. 25. Ite alacres & spe pleni. Sen. Oeth. 282. Non ibo inulta. Claud. de 4. Conf. Honor. 109. Qui vindicet ibit. i. e. Erit.

Itur imperf. Virg. 6. Æn. 179. Itur in antiquam Silvam. Ter. And. 1. 5. 16. Ea quoniam nemini obrudi potest, itur ad me. Virg. 9. Æn. 641.
— sic itur ad astra. conf. Sen. Epist. 73.

Æternas itur in usque moras. Claud. ad Probin. 6.
Illuc publice itur. Ulpian. in l. 2. D. Ne quid in loc. public.

Ibitur. Plaut. Truc. 3. 1. 21. Idem Trin. 2. 4. 177. Cic. 2. Q. frat. Ibitur in eam sententiam: quum Clodius rogatus diem dicendo eximere cœpit.

Eatur. Sen. Medea. 7. Idem Thyest. 5.

Iretur, Papinian. in l. Pupill. D. De fidejuss. tuto. Judice defuncto, prius quam ad eum iretur.

Iri. Cic. 2. Att. Item ante non esse itum obviam, ne tum quidem quum iri maxime debuit.

Debitum iri. Scavola in l. Respic. D. Si certum petatur, Respicendum enim est, an (quantum in natura hominum sic) possit fieri eam debitum iri. [Sic in omnibus verbis, ut ex Grammaticis notum est, fut. inf. pass. formatur. Itaque talia huc accumulare nihil attinet.

Viæ eundæ & vitandæ. Claud. 2. in Entrop. 420.

Itum est. Ovid. 1. Met. 138.
Nec tantum fegetes, alimenta que debita dives
Pofcebatur humus: sed itum est in viscera terræ. Ad Arma
itum est. Patere. 2. 48. 2. Celf. in l. Nam satis est, fundi nomine
itum esse. D. Quemadim. servit. amit. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. Si a
parent. quis manu fuerit.

IEUS, euntis. [ἐδυσίω] Qui huc & illuc proficiscitur: quem Peregrinum vocant. Plaut. Mil. 3. 1. 81. Deum virtute euntem hospicio accipere, apud me est comitas.

Oculi euntes. Stat. 5. Theb. 483.
Prosequimur visu, donec lassavit euntes Lux oculos.

Incidere eunti & euntem. V. INCIDO.

Cic. 1. Att. 16. Neapoli apud Latum ante diem 1111. Calend. Maii, iens in Pompejanum bene mane hæc scripsi. Anni euntes. Hor. 1. Serm. 10. 58. Versiculi. Idem 2. Epist. 2. 55.

ITURUS, a, um. [ἰτυρός] Cic. 3. Verr. 50. De te in consilium iturum putasti.

ITUS, us, m. [ἰτύσσω] Cic. 12. Att. 5. Quis porro noster itus, reditus, vultus, incessus inter istos? Suet. in Tiber. cap. 38. & Nonium 2. 419.

ITIO, ònis, f. [ἰτίον] Ter. Phorm. 5. 8. 24. Hæcine erant itiones crebra, & mansiones diutinæ Lemni?
Obviam itio. Cic. 11. Att. 16. De obviam itione ita faciam ut suades. Idem lib. 13. 48.
Dare itionem domum. Cic. 1. de Divin. 68. Fugientibus miserabilem respectum incendiorum fore, sed Rhodiorum classi propinquum reditum, ac domum itionem dari. V. Domuitio in DOMUS.

ITRO, [ἰτροίω] Ære. frequent. Frequenter ire. Sueton. de Clar. Rhet. cap. 1. Majores nostri qui liberos suos discere, & quos in ludos itare vellent, instituerunt. Cic. 9. F. m. 24. Te ad cœnas itare desisse moleste fero. conf. Plin. 9. 8. & Plaut. Most. 1. 2. 48.

Apud Varr. de Lingua Lat. lib. 6. Ab eo veteres poetæ nonnunquam milites appellant latrones, quod itent uti milites cum ferro. Ubi tamen mea editio habet Item; Sed tunc addendum erit verbum *fin* aut aliud. H. St. locus est p. 75. tertiæ ed.

ITITRO, Ære. Aliud frequent. ut, Exequias ititare. Nævius.

E O D

EODAEA, [Ἠὸδαία] Partes quædam Caucafi montis a Barbaris vocantur, Strab. lib. 11.

EODANDA, Ichthyophagôn insula deserta in Arabia, Plin. lib. 6. cap. 2.

E O N

EONÆ, es, f. Arbor. Plin. lib. 13. cap. 22. Alexander Cornelius arborem eonem appellavit, ex qua facta esset Argo, similem robori viscerenti, quæ nec aqua, nec igni posset corrumpi, sicuti nec viscerum nulli alii cognitam, quod equidem sciam.

E O S

Eos, Montis nomen in sinu maris rubri, Azaræis populis Arabiæ finimus. Plin. lib. 6. cap. 29.

Eos, is, i, a. li per z. Eos si per e. V. Voss. [Ἠὸς & Ἔως] Aurora Ovid. 3. Fast. 877.
Tres ubi luciferes veniens præmiserit Eos. Idem 4. Fast. 38.
Proxima victricem quum Romam inspexerit Eos.

Eōus, [Ἠῶ] Oriens dicitur: ab Ἠὸς, quod est mane & aurora. Capitur etiam adjective pro Orientalis, primamque habet indifferentem quia interdum per z scribitur, interdum per e psilon, ut Fluctus Eois Virg. 3. Æn. 533.
Portus ab Eoo fluctu curvatus in arcum. Lucan. lib. 4. 352.
Tradimus Hesperias gentes, aperimus Eoas. i. e. Oriental. Propert. lib. 2. 3. 44.
Sive illam Hesperii, sive illam ostendet Eois:
Uret & Eoos, uret & Hesperios. Idem 3. 12. 15.

Cœlum Eoom. Ovid. 3. Met. 197.

Equi Eoi. Virg. 2. Æn. 417.
Configunt Zephyrusque Notusque, & lætus Eois
Eurus equis. Servius: Nam Eurus ab Oriente flat.

Gelu Eoom. Propert. lib. 1. 16. 24.
Frigidaque Eoo me dolet aura gelu.

Mare Eoom. Tibul. lib. 2. 2. 16.

Opes Eoæ. Ovid. 1. de Arte Am. 202.

Orbis Eoos. Ovid. 3. Fast. 466.

Partes Eoæ. Ovid. 1. Fast. 140.

Eoos, i. m. [Ἠῶ] Unus ex equis Solis: quasi Lucifer ac orientalis quod mane allurgens orbem illuminet. Ovid. 2. Met. 153.
Interea volucres Pyrois, Eous, &c.

Eoos, pro Lucifero. Virg. 1. Georg. 288.
Aut quum sole novo terras irrorat Eous. De quo etiam Cir
in Smyrna sic ait,
Te matutinus flentem conspexit Eous,
Et flentem paulo vidit post Hesperus idem. conf. Sil. lib.
180. & 11. 517.

Eoosque. V. EO Adv.

E P A

EPACRIA, [Ἐπακρία] Attici agri oppidum, unum ex his quæ a I crope in civitatibus formam sunt redacta. Steph.

EPACTA, æ, vel EPACTÆ, arum. verti potest Intercalatio, Ἐπακτισμοῦ, intercalati dies. ἐπίγω, intercalo & intrinsecus addo. Quid astrologi sic definiunt: Epacta est numerus triginta non excedens, p veniens ex superabundantia anni solatis, ad annum lunarem comm nem. Officium Epactæ est ostendere ætatem Lunæ: nulla autem æ Lunæ est major quam triginta dierum, non debet igitur Epacta ma esse. V. Casp. Schott. Curf. Math. p. 313. Munker. de intercal. 3. vel Lex. Pitile.

EPACTRA, [Ἐπακτρα] dicuntur Piscatoria navigia: nam & Piscato nuncupantur Epacteres quandoque. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 18.

EPAGERITÆ, Populi regionis Colchicæ tractu, a tergo Pityus oppo pulentissimi ab Heniochis direpti. Plin. lib. 6. cap. 5.

EPAGO, ònis, m. vel on. ontis. [Ἐπάγων] A Græcis vocatur Ar mon navis, sive Trochlea, qua funes ductarii, & cetera navis mamenta explicantur, quaque majora onera ex portu in navem tolluntur. Vitruv. Ergatas videtur appellare. V. 10. 5. vel Ba Lex. p. 46.

EPAGOGÆ, es, f. [Ἐπαγωγή] Figura est Rusticane lib. de Figur. Se quæ fit ex rerum similitum collatione vel argumentorum. Ubi tam Rhetoricæ elocutionis nulla est figura. V. INDUCTIO. Id enim l. èinum nomen hujus argumentationis, de qua V. Arist. Anal. Pr. 2. & Topic. 1. 12. Diog. Laert. in Plat. S. 53. Quint. 5. 10. p. 419.

EPAGOGIA, orum, n. [Ἐπαγωγία] Apud Græcos scite admodum m capuntur Præputia, ducto inde, ut Cælius putat, vocabulo, quia fuerit collibitum inducuntur, retroque agantur. V. lib. 4. cap. 6.

EPAGRIS, [Ἐπαγρίς] Insula una ex Cycladibus, quæ notiore nom: Andros appellatur. Plin. lib. 4. cap. 12.

EPAMINONDAS, [Ἐπαμεινondas] Thebanorum dux præstantissim cum quo (inquit Justin. lib. 6.) Thebanorum gloria & nata & tincta est. Tandem apud Mantineam cum Lacedæmonis congressi vicit, & cecidit, ut scribit Cic. 5. Fam. 12. De Epaminort Nepos in Vita, Plutarch. in Paralell. conf. Ælian. Var. Hist. 2. & 13. 42.

EPANALEPFIŌSIS, is, f. [Ἐπαναλεψίωσις] Figura Rhetoricæ, quum idem verbum in eadem sententia, & primum est, & timum, ut
Ante novis rubeant, quam prata coloribus, ante. Rufini.
Epanalepsis est aliis. Exempla sunt ap. Juven. 14. Sat. 138. Virg. Æn. 754.

ANALEPSIS, is. f. [*ἀναλήψις*] est Eorundem verborum simul potiorum, eiusdemque sententiae post multa interiecta, cum aliqua periodo conclusione facta repetitio. ut, Virg. 2. Georg. 4.

Huc pater o Lenæe, tuis hic omnia plena Muneribus, &c.

Huc pater o Lenæe veni. conf. Auc̃t. ad Herenn. 4. 14. Quintil. 9. 3. & Mart. Capell. 5. p. 174.

analepsis in Plat. quum resumuntur jam dicta, velut per Anacephærosim. Vide Annot. nollras in Platonis vitam apud Diog. In calce voco & Resumptionem. H. St. [V. ejusd. Theſ. Græc. Sed hæc, apud ipsos Rhetoras confusa, prolixioris disquisitionem postulant.

ANAPHORA, æ. f. [*ἀναφορὰ*] Figura est, quum ab eodem verbo ures inchoate sententiæ incipiunt. ut, Virg. 10. Ecl. 42.

Hic gelidi fontes, hic mollia prata Licori:

Hic nemus, hic ipso tecum consumerer avo. Rufinian. conf. 4. in. 369. V. ANAPHORA.

ANASTROPHÈ, es. f. [*ἀναστροφή*] Repetitio: scilicet. Cum verum repetitur in fine præcedentis sententiæ & principio sequentis. Virg. 8. Ecl. 55. — fit Tityrus Orpheus,

Orpheus in Silvis.

ANGELIA, æ. f. [*ἀγγελία*] dicitur, Quum quis accusatur, quod præter leges concionetur, aut rempublicam capeſſat. Cæl. Rhod. 8. cap. 4.

ANODOS, i. f. [*ἀνόδος*] Figura est quum duabus brevibus, viribus propositis, ad singularem enarrationem recurrit: ut, Arg. 2. Æn. 434. — divellimur inde

Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus ævo Jam gravior. Rufinian. Dicitur etiam Ploce.

ANORTHOSIS, is. [*ἀνορθωσις*] Correctio qua interdum verbum, interdum sententia tollitur. Rutilio vocatur *μισπύσις*. Cic. pro Planc. Brundisium veni, vel potius ad mœnia accessi. Idem 2. Off. 22.

ANTEMON, i. n. Herba quæ & Chamælæa & Lacteris dicitur. al. ipantheon. V. Apul. de Herb. cap. 111.

APHRESIS, is. f. [*ἀφρησις*] Repetita ablatio. Martial. 8. 52. — facitque longam Detonsis Epaphæresin capillis.

APHRODITUS, [*Ἀφροδίτη*] Grammaticus fuit, patria Chæro- nus, Archiæ grammatici alumnus & discipulus, quem Modestus Ægy- i præses sibi emit, & filium suum Pitelinum eidem in disciplinam dididit, quem ille Romæ instituit sub Nerone: mortuus est hydropis. aliqua vide apud Suidam.

APHUS, i. m. [*Ἐταφός*] Filius Jovis ex Io vel Iſide. Ovid. 1. et. 748. quum fabulum Ius enarraſſet, de Epapho hæc subjungit,

Hinc Epaphus magni genitus de femine tandem Creditur esse Jovis, perque urbes juncta parenti Tempa tenet.

ARCHIA, æ. f. [*ἀρχία*] A Græcis dicitur, quam Latini Provin- am, sive Præfecturam appellant: Unde & Eparchus, Provincie præ- s, & Eparchiotes, Provincialis

ARMA TA, orum. [*ἄρματα*] Hippocrati dicuntur Tumores, fen- dum aures præter naturam in ægrotantibus exorti. Galen. in 6. ppo. de Morb. Vulg.

ASPUS, Partic. pass. ab Epascor, æris. Idem quod Pastus. Ovid. Halieut. 119.

Ut Scarus epastas solus qui ruminat herbas.

ATARIUS, EPATICUS. V. HEPAR.

AULIA DONA, [*αὐλικά δῶρα*] dicebantur, Quæ Græcorum more striduoano nuptiarum die sponse pater, pompæ cujusdam imagine adam sponſo proferebat, ducto inde vocabulo, quod in sponſi auri tunc primum divertisset sponſa. Erant autem hæc muna aurea eraque, smegmata, pectines, alabaſtri, sandalia, thecæ, myra- tra. Sunt tamen qui Epaulia, Diem ipsum post nuptias secundum pellari opinentur. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 18.

E P E

CLIA, [*Ἐπίκληα*] ut ex Appione ac Diodoro refert Cælius, Trage- ita vocantur, quæ post cœnam dari consueverunt. V. Lect. Antiq. 4. 27. cap. 17.

CLIA, [*Ἐπίκληα*] Populi in occidentali ora Peloponnesi, alio nomine ii dicti, Plin. lib. 4. cap. 5. ejus sententiæ etiam Steph. subscribit. merus tamen in Catalogo navium, Epeorum urbem diversam facit Elide, quam videtur Epeorum juri subjicere. V. Strab. lib. 8.

LANETE, es. f. Piscis modicus est, in Sequanæ ostio frequens Ro- magam usque, squamis argenti modo nitescens, cujus si in pro- aquo attes, putes violis te circumfusum. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 7.

EPANTHESIS, [*ἐπᾶνθις*] est Appositio quædam literæ vel syllabæ ad ediam dictionem, ut productior fiat vel quantitate, vel una syllaba. teræ vel syllabæ, ut Reliquias pro Reliquias. Virg. 1. Æn. 30. superator, pro Imperator. Hanc autem alii Epenthelin, alii Paren- thesin vocant. Juven. 10. Sat. 138. Mavors pro Mars. Virg. 8. Æn. 630. invita pro Nauta. Ovid. 2. Amor. 11. 25. Propert. 2. 1. 43.

EPITINI, [*Ἐπιτινία*] Liburniæ populi, qui in Salonam coloniam jura- unt, ut refert Plin. lib. 3. cap. 22.

EPUS, [*Ἐπεός*] Endymionis filius, & Pæonis frater, a quo Epæa- itas in Græcia. Hic Trojanis equi faber fuit. Virg. 2. Æn. 264. — & ipse doli fabricator Epeus. conf. Justin. 20. 2. 1.

EPXEGESIS, is. f. [*ἐπεξηγησις*] Appositio. Figura Syntaxeos. ut lbs Roma.

E P H

PALMATOR, õris. m. Salvator. Firmic. 8. 15. Petaminarius, Ephal- ator, orchestropalarius. V. PETAMINARIUS.

PAPTIS, idis. [*ἐπαπίς*] Clem. Alex. lib. Pædag. 2. cap. 10. inter- ves muliebres ponitur. Est autem (ut nonnullis placet) Lena præ- tior. V. Polluc. 4. c. 18. Scal. Poet. 1. 16. & Lex. Pitisc.

PARMIOΓΑ, Cretensibus Servi dicti sunt, sicut Lacedæmoniis lta, peculiari illo nomine nunquam aliis quam servis attributo. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 20.

PBATUS, EPHEBIA &c. V. post EPHEBUS.

EPHEBUS, [*Ἐφήβος*] Qui ad pubertatis annos pervenit, quasi *ἠφ᾽ ἡβῆς*: i. e. In pubertate, sive qui excessit pueritiam. Postquam ephebus factus est. Nep. 15. 2. 4. i. e. Ad pubertatem venit. Ter. And. 1. 1. 21. Nam is postquam excessit ex ephebis, Sofia. Idem Eun. 5. 1. 8. Quis fuit i- tur? p. iste Chærea. r. qui Chærea? p. iste ephebus frater Phædræ. Cic. pro Flacc. 51. Quem tu cum ephebum Tenni cognovisses, quoniam te nudus delectarat &c. Et 1. de Nat. Deor. 79. Athenis quum essem, e gregibus epheborum vix singuli reperiebantur. [Appellatio sine dubio ex Gymnasio petita, ubi pueri nudi exercebantur, quanquam etiam de puellis dici tradat Hesych.]

Animus ephebis ætate exiit, dixit Plaut. Merc. prol. 40.

Principio atque animus ephebis ætate exiit, Atque animus studio amotus puerili est meus.

Amans ephebus. Hor. 2. Epist. 1. 271.

EPHEBATUS, a, um. Annum agens decimum quintum. Varr. apud Nonium 2. 552. Ephebatus mulieravit. [Sed Vett. codd. Eſſebitum, vel Eſſebetum: Quod est verbale *ἐφηβήτης*. An forma diminutiva Ephebitum scripsit Varro?]

EPHEBIA, æ. f. [*ἐφηβία*] Pubertas. Ephebia prima ætas adolescentiæ est, inquit Donat. ad Ter. And. 1. 1. 24.

EPHEBICUS, a, um. ut, Ephebica Chlamyda, i. e. Puerilis. Apul. 10. Miles. p. 253.

EPHEBICUM, n. Abl. [*Ἐφηβικόν*] Locus in theatro constructus, ubi juvenes ludos spectarent, nullique alii usui deserviens. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 16. V. Polluc. 2. S. 122. & Henr. Steph. Theſ. Græc. qui pro ipſis Ephebis, consuetudine Græcorum, accipit, locum vero spectandi masc. gen. effert *ἐφηβικός*.

EPHEBIUM & EPHEBÆUM, [*ἐφηβῖον*] Pars ea palæstræ in qua ephebi exercebantur. Vitruv. 5. 11. In duplici porticu collocentur hæc membra: ephebiium medio, hoc autem est exhedra amplissima. V. Lex. Pitisc. Delachamp. ad Plin. lib. 16. cap. 44. & Cæl. Rhod. Var. Lect. 98.

Ephebia etiam appellantur a Medicis, Ea omnia quæ sunt a pube usque ad ilia. V. Cæl. Aurel. Acut. 3. 17. 140. Rectius Ephebæa, *ἐφηβῖα*. teste Polluc. 1. 2. S. 170. conf. not. ad loc. & Henr. Steph. Theſ. Gr.

EPHECTICUS, [*ἐφεκτικός*] Ephectici dicebantur Academici, quod nihil certo neque pronuntiare neque constituere de re aliqua volebant, more aliorum philosophorum: sed sententiam suam animo continebant, semperque se melius consultaturos dicebant: unde & sceptici alio nomine vocati sunt. Budæus Cunctatores & Hæsitatores dici posse autumat, *ὅτι τὸ εἰπέειν*, quod assensionem retinere significat, Auth. Cic. V. SCYTHICA.

EPHECTON, i. n. [*ἐφεκτόν*] Septenarium, quod continet Senarium & unitatem impositam. Vitruv. 1. 1. conf. Bald. p. 46.

EPHEDRA, [*ἐφῆδρα*] Diosc. Herba est aliis nominibus Caucon & Anabasis appellata. Nascitur ventoso fere tractu, scandens arbores, & ex ramis propendens, folio nullo, cirrhis numerosis, qui sunt junci geniculati. Plin. lib. 26. cap. 7. Eidem lib. 26. cap. 13. Ephedros. Hac mulierculæ utuntur ad vasa lignea emundanda, pectinunque opifices ad buxi scabritiem expoliendam. Vulgo Prælam vocant.

EPHEGESIS, [*ἐφεγήσις*] Causa vel judicii genus, quum accusabatur is cui regione aliqua interdictum erat, ut exuli aut homicide. Calep.

EPHELICIS, idis. f. [*ἐφελίς*] Medicinam profellis Crustula dicitur, quam extrahit plerunque tussis vehementior: sed & in ulceribus ephelida intelligit Galenus. V. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 8.

EPHELIS, idis. f. [*ἐφήλις*] Tuberculum, seu Aspredo cutis in facie, ex ardore solis prognata. Calep. conf. Cels. lib. 6. cap. 5.

EPHELMATOR. V. supra EPHELMATOR.

EPHEMERA. V. EPHEMERUS.

EPHEMERIS, idis. f. [*ἐφημερίς*] Actuum diurnorum & impenſarum recensio. V. COMMENTARIUS & DIURNUS Nep. 25. 13. 6. Scimus non amplius, quam terna millia æris in singulos menses ex ephemeride euni expensum sumptui ferre solitum. Ovid. 1. Amor. 12. 25. Memorat Ephemeridas,

In quibus absumptas fletet avarus opes. Aufon. Ephemerida vocat illud corpusculum carminum quibus diurnos actus complectitur. Vocabatur & Calendarium & Diurnum. V. Sen. Epist. 14. extr. & 123. Propert. lib. 3. 23. 20. Duræ ephemerides. Cic. pro Quint. 57. Discedens in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem revertitur, invenitur dies profectiohis.

Ephemeris pro Memoria, seu Commentario vitæ alicujus. Trebell. Poll. Gallieno extr. conf. Vopisc. Aurel. c. 1. Prob. c. 3.

Ephemeris mathematica. Plin. lib. 29. cap. 1. Ad siderum motus ex ephemeride mathematica cibos dando, horasque observando. Juven. 6. Sat. 573.

in ejus manibus ceu pinguia fuccina tritas

Cernis ephemeridas. Ubi Schol. vet. V.

EPHEMERON, i. n. [*ἐφήμερον*] & Monemoron. Animal ortum apud Hippanin fluvium apud Bosphorum, Aristot. lib. 5. Hist. Animal. Cic. in Tusc. & Plutarch. Consol. ad Apollon: *μαερόν* appellat Plin. 11. 41. eodem scilicet quo natum est die moriens. V. Ælian. H. A. 2. 4. & lib. 5. 43. & Erasim. in proverb. Ephemeris vita.

Ephemeron, Genus herbæ, folia habens lilii, sed minora, caulem parem, florem cœruleum, semen supervacuum. Plin. lib. 25. cap. 13. conf. Diosc. 4. 83. al. Iris silvestris.

EPHEMERUS, a, um. [*ἐφημερός*] Quod est unius diei, ut Febris ephemera apud Medd. quam & Latini Diariam appellant, eo quod diei unius (quantum in ipsa est) spacio terminetur. De hac V. Galen. lib. 2. Aphorism. Hippocr.

EPHESTIÆDES. V. EPHESTIÆDES.

EPHESTII, [*Ἐφεστῖαι*] A Græcis Dii appellantur, qui a nobis Penates & Lares, quod aris & focis præsidere putarentur. Appellatione enim *τῶς ἐστίας*, Græci focum seu larem intelligunt.

EPHESTRIA, [*Ἐφεστρία*] Thebis Festa fuerunt ob Tiresiam constituta, in quibus ipsius simulacrum virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur: moxque illis ademptis, iterum virilia imponebant, alidentes ad ipsius Tiresiæ fabulam, de qua poetæ & Græci & Latini adeo multa. Dicta vero sunt Ephestria, *ὅτι τὸς ἐφ᾽ ἑστίας*, i. e. a superiore veste, qua induebatur.

EPHESTRIS, idis. [*ἐφεστρίς*] vestis quæ supra arma induci solet. Boytius putat eandem fuisse, quam Romani Paludamentum appellant.

EPHEBUS,

EPHĒSUS, i. f. [*Ἐφεσός*] Ioniae urbs, insignis quondam fama, & Dianae spectatissimo templo (Plin. 36. 14.) tem & clarorum virorum, quorum genitrix fuit, dignitate: ab Androclo Codri Athenien- sum regis filio condita, ut ex Pherecyde scribit Strabo. Justin. lib. 2. 4. 15. ab Amazonibus conditam scribit, quod ipsum & Plin. lib. 5. cap. 29. confirmat. Inde dictam Ephesum, quod eam terram Amazonibus Hercules concesserit, scribit Heraclides de Politis- fuit inter primas Asiae provincialis urbes. V. Spanh. de Usu & Pr. Numm. diff. 9. p. 608. fq. Petit. de Amazonib. cap. 30. Ejus alumnus Heraclitus fuit de quo V. f. l. V. Strab. l. 14. Cic. 5. Att. 13. Liv. 1. 45.

EPHĒSUS, a, um. ut, Ephesina mulier. Cic. 3. Philipp.
EPHĒSIUS, a, um. [*Ἐφεσῖος*] Cic. 1. de Divin. 47. Qua nocte tem- plum Ephesiae Dianae desagravit. conf. Plin. 36. 14.
 Litera Ephesiae, notulae erant magicae & superstitiosae, quibus utentes in omni negotio victores evaluos sese non dubitabant. His usum Croesum in rogo tradit Eustath. in Homer. De iisdem Act. 19. 19. V. Clem. Alex. Strom. 1. & 5. & Athenaeum lib. 12. conf. Kircher. Oed. To. 2. p. 469. fq. Cuper. de Consecr. Hom. p. 270. & Schurz- fleisch. Dissert. peculiari.
 Minium Ephesium Plin. 33. 7.
 Vinum, Idem 14. 3.

EPHĒSIA, a. f. Herba: vel Artemisa vel Aristolochia, Apul. de Herb. cap. 10. & 19.
EPHĒSIUM, Atx olim Massiliensium dicta. Alex. Genial. Diet. lib. 6. cap. 11.
EPHĒTĒ, arum. pl. [*Ἐφετῆ*] Judices Athenis, ab *ἔφετῆ* appello. Suid.

EPHIALTES, [*Ἐφιάλτης*] & Oetus, Neptuni filii (inquit Servius) novem digitis singulis crescebant mensibus, qua freti altitudine cae- lum voluerunt evertere: sed confixi sunt sagittis Apollinis & Dianae. Virg. 1. Georg. 282. Idem Cul. 235. V. ALOEUS
 Fuit praeterea Ephialtes quidam, qui in pauperimo tenuissimoque cultu semper vixit, omnium tamen optimus atque iustissimus. V. Alex. Alexandrin. lib. 3. cap. 11.

EPHIALTES, a. m. [*Ἐφιάλτης*] Lat. Incubus, quasi dicas Insultor. Macrob. Somn. Scip. lib. 1. cap. 3. Phantasma, h. e. Visum: quum inter vigiliam & adultam quietem, in quadam (ut ajunt) prima somni nebula adhuc vigilare se exillimans, qui dormire vix coepit, aspiciere videtur irruentes in se, vel pallim vagantes formas, a natu- ra seu magnitudine vel specie discrepantes, variasque tempesta- tes rerum vel laetas, vel turbulentas. In hoc genere est Ephialtes, quem publica persuasio quiescentes opinatur invadere, & pondere suo pressos ac sentientes gravare. Diosc. lib. 3. cap. 157. de Paonia, Ex Paoniae granis quae nigro colore sunt, nocturnis praefocatio- nibus, quas Ephialtes vocant, numero quindecim poeta subveniunt: Sic enim verit Marcellus. Hermolaus vero sic: Ex Paoniae gra- nis quae sunt nigra. Faunorum in quiete ludibriis atque supprethio- nibus medentur. Idem in Coroll. Paoniam, inquit, & Ephialtem vocabant antiqui, utpote contra supprethiones Incuborum Fauno- rumque nocturnas valentem. In Graco est, *ἡ ἐφιάλτης πνευματική*. Laudata multum, inquit Marc. Virgilius, antiquis ob varias & multas utilitates Paonia est, & inter cetera contra phantasmata quae Graeci Ephialtes vocant: qui Ephialtem hunc vel ab hujus nominis homine dictum putant, vel ab eo quod credat aliquis invadi se tunc ab aliquo, id enim *ἐφιάλτης* invadere & insilire alteri est. Themison tamen a suffocando Pnigalionem (*πνιγλιών*) nominavit. Fit hoc malum in continua stupida, & stomachi cruditate: acciditque in eo constitutis, difficilis motus: torpidus in somno sensus: suffoca- tionis in mente obversatio: & veluti ingruentis alicujus mali occu- patio: sequiturque clamoris & vocis frustratio, aut incertus & in- distinctus sermo. Quidam eos qui in se irruerunt audire etiam se cre- dunt, & ab eis venerem exigere, mox illos fugere. Hac Marcellus. August. de Civ. Dei lib. 15. cap. 23. Et quoniam creberrima fama est, multique se expertos, vel ab eis qui experti essent, de quorum fide dubitandum non est, audisse confirmant, Silvanos & Faunos, quos vulgo Incubos vocant, improbus saepe extitisse mulieribus, & earum appetisse ac peregisse concubitum: & quosdam daemones, quos Dulios Galli nuncupant, hanc assidue immunditiam & tentare & efficere, plures talesque asseverant, ut hoc negare impudentiae vi- deatur: non hic aliquid audeo diffinire, &c. Ephialtem Plin. vocat Faunorum ludibria, lib. 25. cap. 4. Hac medetur & Faunorum in quiete ludibriis. de Paonia loquitur. V. & Cael. lib. 27. cap. 14. Ephialtem vulgus Gallicum vocat *Chauchemare*, Picardi *Cauquemare*. V. FAUNUS. Videtur illusionem hanc expressisse Virg. 12. AEn. 608. &c. conf. Voss. de Idololatr. 3. 35. extr.

EPHIPPIUM, i. n. [*Ἐπιππίον*] Ornamentum equorum est: proprie Tegmina seu fragula significans, quibus equi internantur, vel sellae equis ad insidendum impostae. Hor. 1. Epist. 14. 44.
 Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Gell. lib. 5. cap. 5. Equitatum frenis, ephippiis, monilibus, phaleris praefulgen- tem. Non. 2. 312. Ephippium tegmen equi ad mollem vecturam pa- ratum. V. Lex. Pitisc.

EPHIPPIARIUS, i. m. Qui ephippia conficit. Et
EPHIPPIARIUS, a, um. ut Ephippiarii equi, quibus sellae imponun- tur, propter molliorem vecturam. Calep. Rectius
EPHIPPIATI, [*Ἐπιππίατι*] Qui ephippia habent in equis. Cael. 4. Bell. Gall. 2. de Suevis. Neque eorum moribus turpius quidquam aut inertius habetur, quam ephippiis uti: itaque ad quemvis numerum ephippiatorum equitum, quamvis pauci, adire audent.
EPHIPPOS, [*Ἐπιππος*] Latine Equeltris, Veneris cognomentum, quod ab Aenea filio prorepisse videtur, qui diuturna fessus navigatione demum inscenderit equum, atque ea effigie coli matrem instituerit. V. Cael. Rhod. lib. 29. cap. 18.
EPHODI, orum. pl. [*Ἐφῶδι*] Firmic. lib. 6. cap. 32. titulus est, Ge- nerales cujusque gentis ephodi, i. e. Ingressiones, initia, & in- stituciones.
EPHORUS, i. m. [*Ἐφορός*] Historicus fuit Cumaeus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi: cujus vitam & scripta, V. apud Suidam. conf. Quintil. 10. 1. 901. Burm.

EPHORI, [*Ἐφοροι*] Magistratus Lacedaemoniorum, a v. *ἔφορος*. Et enim ephori tales apud Lacedaemonios, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui a Theopompo fuit oppositi regibus sunt, ut apud Imanos Consulibus Tribuni. Ut enim Romae a Consulibus ad Tri- nos provocare quisque poterat: sic Lacedaemone a Regibus ad Ep- ros. Satis constat ab Ephoris Reges ejectos, alios fugisse, alios teremptos. Olim pro ministris regum fuerunt, paulatim dein omnem potentiam in se transferentes, ad id licentiae pervenerunt ut sensim a rege magistratum proprium constituerint, nomine Ep- riam. V. Cic. 3. de Legib. 16. De eorum numero fuit Lyfander (dam, ut testatur idem Cic. 2. Off. 80. Ac propter hoc injuria- bus Lacedaemonii Lyfandrum Ephorum expulerunt. Add. Nep. 4. Aristot. Polit. 2. 7. Nic. Crag. de Rep. Laced. 2. 4. & Ubb. Emm. Graec. vet.

EPHTHOPOLIUM. V. HEPHTHOPOLIUM.
EPHYDOR, m. [*Ἐφύδορος*] dicebatur Apparitor, qui clepsydrae ac- litatem custodiret, ut scribit Cael. Rhod. lib. 18. cap. 39. Memin- Bud. in Annotat. V. Henr. Steph. Thef. Gr.
EPHYDRON, [*Ἐφύδρον*] Herba, quae Equiferum, & Hippuris, & basif appellatur. Vulgus *Brelam* vocat. V. HIPPURIS.
EPHYRA, a. & EPHYRE, es. f. [*Ἐφυρα*] Nympha Oceani & thyos filia. De qua Virg. 4. Georg. 343. Stat. 4. Theb. 59. conf. Int. ad Sil. 14. 656.
 Ephyra item, sive Ephyre, urbs Achaiae, quae postea Corinthu- cta est, in qua pulcherrima & artificiosissima ex aere fiebant. Ovid. 2. Met. 240.

— querit Boeotia Dirceus,
 Argos Amymonen, Ephyre Pirenidus undas. Corinthus a
 Ephyra dicta, Plin. 4. 4.
 Fuerunt & aliae nonnullae hoc nomine urbes, quas vide apud Steph.
 Ephyre, Insula est in sinu Argolico. Plin. lib. 4. cap. 12.
EPHYREIAS, adis. [*Ἐφυρεῖαι*] Quae est ex Ephyra. Claud. de
 Get. 629.
 Scilicet Argolicas, Ephyreidesque puellas
 Coeperat & pulchras jam fastidire Lacanas. i. e. Corinthi
EPHYRÆUS, vel EPHYRÆUS, a, um. Adj. [*Ἐφυραῖος*] Lib. 6. 17.
 Infedit castris: Ephyraeque moenia servat. conf. Sil. 14. 1.
EPHYRÆIUS, [*Ἐφυραῖος*] Adj. Virg. 2. Georg. 464.
 Illusasque auro veltes, Ephyreiaque aera. conf. Sta
 Theb. 207.
EPHYRI, [*Ἐφυροί*] Plin. lib. 4. cap. 2. Aetolorum populi Atha- nes, Tymphaei, Ephyri, &c.

EPI. vel EP. Epistola. EP. M. Epistolas mist.
EPĪA, a. [*Ἐπία*] Oppidum Achaiae, Strab. Inde
EPĪI, Populi, quibuscum bellum gessit Nestor adhuc juvenis: i. e. Helli dicti sunt.
EPĪALOS, i. m. [*Ἐπιάλος*] Genus febris est ex pituita quidem fr la- sed vitrea, putrefactaque: nomen ei dedit placidi pellacia ponti- dola, quam Graeci vocant *άλος ἠπιάλος*. Hermol.
EPĪBATES, um. f. [*Ἐπιβάτες*] Naves. Ulp. in l. 1. §. 12. D. de er- citoria actione, Quaedam enim naves onerariae, quaedam (ut ip- cunt) *ἐπιβάτες* sunt. Bayfus, Epibates, dictae ut opinor, quae pi- bates, ad epibatas solum, i. e. Vectores trajiciendos. Et fo- legendum apud Jurisconf. Epibatides. V. Actuarie naves, in N. 18
EPĪBATAI, a, m. pl. Epibatae. [*Ἐπιβάται*] Milites clastarii dicitur h. e. Milites in navibus merentes. Hirt. de Bell. Alex. cap. 11. Cay est una hostium quadrienis, depressa est altera, deinde omnes epibatas cla- ta. Idem de Bell. Afric. cap. 42. Ibique (clastem) Getulis remis us, epibatibus complet. Add. c. 20. pr. Apud Graecos Epibatae pr- ctoribus etiam accipiuntur. V. omnino Lex. Pitisc.
EPĪBATEGI, [*Ἐπιβάτησι*] Naves eademque vectoriae, i. e. No- rum ductrices: juncto nomine ex *ἐπιβάτης*, i. e. Vector, & *ἡγε- duco*. Ulp. l. 1. §. 5. D. de exercit. actio. Quaedam enim naves ne- rariae, quaedam, ut ipsi dicunt, *ἐπιβάτησι* sunt, & plerosque an- dare scio ne vectores recipiant, & sic ut certa regione, & certis negotietur.
EPĪBATERIOS, [*Ἐπιβατήριος*] Apollinis cognomentum, cui em- plum in Troezene dicavit Diomedes, quod in reditu ab Hic- vassisset temptatum, qua Graecorum afflictae sunt opes. Cael. 1. lib. 11. cap. 24.
EPĪBATHRA, a. f. [*Ἐπιβάθηρα*] Scalae nauticae, quibus in navin on- scenditur. V. Vitruv. 10. 19.
EPĪBĒMA, atis. n. [*Ἐπιβήμα*] Vestimentum exterius, amicum, fragulum torale, apud Galen. *πιπτα πὲ ἰσθαδερμα, πὲ εὐδρω*, Bud. Comm. Ling. Gr. Hoc autem Genus vestimenti inter illic- bria ponit Pollux lib. 7. cap. 13. ubi Paludamentum perperam *πιπτα* Gualtherus.
EPĪCATAPHORAM, [*Ἐπικαταφορὰν*] vocant caelestium periti (per- nam portam: quippe loca nuncupant quaedam pigra in caelo, eje- ctaque, quia nulla cum horoscopo societate jungantur. Cael. 1. lib. 11. cap. 2.
EPĪCAUMA, atis. n. [*Ἐπικαύμα*] Oculi ulcus crustosum, forclum & impurum, humore faedo jugiter effluente: ita dictum a quatu- adustionis similitudine. Galen. lib. Finit. medic.
EPĪCEDĪUM, i. n. [*Ἐπιπέδιον*] Carmen funebre, Nania vel mo dia- Servius in Virg. 5. Ecl. 20. Epicedion est, quod dicitur cadaveri on- dum sepulto: Epitaphion autem, post completam sepulturam dicitur. Inde Statii epicedia in patre & filium 5. Sylv. V. Scalig. Poet. 5. Guther. de Jur. Man. 1. 18. & Voss. Lex. Etym.
EPĪCEPHALIUM, i. n. [*Ἐπικεφαλίον*] Tributum in singula pita imperatum. Cic. 5. Att. 16. Audivimus nihil aliud, nisi im rata *ἔπικεφαλίαι* solvere non posse. Idem 3. Fam. 8. Exactionem caum vocat. Principes, inquit, civitatum a me postularunt, ne in vindi- tionem tributorum, & illam acerbilissimam exactionem capium ot- ollerentur, inducerentur sumptus minime necessarii. Similis ex- lu

lumnam exactio, hoc est tributi in singulas adium columnas imperati. V. suo loco.

PICERIDES, is. m. [Ἐπικυρήδης] Vir Cyrenensis, qui ob singularem suam in populum Atheniensem liberalitatem, amplissimis vicissim ab illo honoribus est affectus. V. Demost. in Orat. adv. Leptin.

PICARIS, is. f. [Ἐπίκαρις] Mulier libertina fuit, quam in conjugatione Pisoniana, iussu Neronis per omnia secula cruciatam, non verbera, non ignes, non tormentum ira pervincere potuit, ut se conficiam fateretur. V. Alex. Genial. Dier. lib. 1. cap. ult.

PICARMUS, i. m. [Ἐπίχαρμος] Siculus poeta Comicus & Philosophus, Pythagore auditor, scripsit de natura rerum & medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert Cic. 1. Tusc. 15. Emori nolo: sed me esse mortuum nihil aestimo. Hor. 2. Epist. 1. 57.

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi. conf. Cic. 1. Att. 19. Diog. Laert. in ejus vita, & in Platone. Fabric. Bibl. Grec. vol. I. in Catal. Tragicor.

PICARMUS, a, um. [Ἐπίχαρμος] Cic. de Petit. Conf. 30. Epicharmum illud teneo, nervos atque artus esse sapientiae, non temere credere.

PICHEREMA, rectius EPICHEREMA, aitis. n. [Ἐπίχηρημα] Quintil. lib. 5. cap. 10. Epichereia Valgius aggressionem vocat; Celsus autem indicat uoa nostram administrationem, sed ipsam rem, quam aggredimur, i. e. Argumentum quo aliquid probatur sumus, etiam si nondum verbis explanatum, iam tamen mente conceptum, epichereia dici. Quidam Epichereia Rationem appellaverunt. Cic. 2. ad Heren. 2. melius ratiocinationem: quamquam & ille nomen duxisse magis a syllogismo videtur, nam & statum syllogisticum, ratiocinativum appellat, exemplisque utitur Philofohorum. Et quoniam est quaedam inter syllogismum & epichereia vicinitas, potest videri hoc nomine recte abusus. Ibid. cap. 14. conf. Sen. 1. Controv. p. 75. & Isidor. 2. 9. Scalig. de Re Poet. 3. 71. [Aristoteli Top. 8. 11. est Syllogismus Dialecticus. h. e. qui ex probabilibus concludit.

PICHMESIS, [Ἐπίχημησις] a v. ἐπιχημαζεν, hibernare, cum tardius post sideris tempus hyberna tempestas venit, uti Prochimalis, cum maturus praecurrit. V. Plin. 18. 25. pr. ibidemque Hard.

PICHRISTA, orbem. [Ἐπίχηριστα] Apud Galenum in eundem fere usum accipiuntur quo Circumlitiones, quas Diosc. ἀδύχηριστα ἰσχυρὰ ἐδάρα appellat, a circumliniendo, quod est expolire. Nam & in pictura circumlitionem vocat ipse, quum operibus iam perfectis, manus quaedam salutatix admovet ultima, quae illa ipsa properante lambenteque penicillo circumlegat, atque revilitet. Hermol.

PICHYLIS, is. f. [Ἐπίχηλυσίς] Vasis genus est. Varr. 4. de L. L. 26. c. Graecia primum advectum, nomen habens ἀδύ τὸ ἐπιχέειν, h. e. ab infundendo. Unde nonnulli etiam Infundibulum hoc nomine appellant. Plaut. Rud. 5. 2. 32. Sinus, Epichylis, cantharus, gaulus, cyathusque. V. Turneb. Advers. 22. 30. & Scalig. ad Varr. supra.

PICHLIDES, [Ἐπίχηλιδης] Genus carminis, quod in Homerum refertur auctorem a quibusdam: sic dictum, quoniam quum id pueris praecineret, turdis donabatur, quos Graecorum quidam Cichlas appellant. Cael. Rhod. lib. 10. cap. 2.

PICHTHARISMA, aitis. n. [Ἐπίχηθαρίσμα] Ultima pars fabulae. Tertull. adv. Val. cap. 33.

PICLINTA, m. pl. ab ἐπικλίνω, inclino. Terrae motus. Apul. de Mundo p. 398. Ed. Colv.

PICNEMIDI, [Ἐπίκηνημίδοι] Graeciae populi. Plin. lib. 4. cap. 7. de Graecia & Attica, Locri, inquit, deinde Picnemidii cognominantur, olim Leleges appellati, per quos annis Cephissus defertur in mare.

PICNUM, [Ἐπίκηνημιον] Latine Promiscuum dicitur. Sunt nomina apud Grammaticos, in quibus obscurior discretio est altero saepe genere: utrumque sexum confundit usus: appellavitque huiusmodi voces, promiscui generis, Graeci ἐπίκηνημιον vocant: ut passer, milvius, quae sub masculino: aquila, mustela, quae sub foeminino utrumque genus comprehendunt. Quintil. lib. 1. cap. 4. Nec statim diligentem putabo qui promiscua, quae Epicura dicuntur, ostenderit: in quibus sexus uterque per alterum apparet.

PICOMIA, [Ἐπίκηνημία] Laudationes dicebantur, quae in comessationibus post victoriam concinebantur. Cael. Rhod. lib. 7. cap. 13.

PICOMIA, Missilia, quae per aliquem fenatorii ordinis in populum sparguntur die quo Imperator exit e templo. Cuiusmodi de Imp. Rom. 2. 1. 2.

PICOPANON, [Ἐπίκηνηπιον] Mensa coquina Polluci est: quod verbum extare in Menandri Messenia idem asseverat. Quin & apud Jurisconsult. Florent. D. de supellect. leg. id verbum repelias notione quam praestramus. Cael. Antiq. Lect. lib. 7. cap. 12.

PICOPUS, [Ἐπίκηνηπος] Adj. Qui est in procielu navigationis. Cic. 14. Att. 16. pr. Quinto nonas conscendens ab hortis Clavianis in Phaselum epicopum, has dedi literas. Alii legunt Episcopum. Epicopum remigabilem, ut ita dicam: i. e. Qui iam in eo erat, ut remis impelleretur. [Immo ἐπίκηνημιον navigia sunt Quae remis aguntur, cuiusmodi erant bella destinata. V. Scheff. de Mil. Nav. 2. 2. a pr. Epicopi, Dicuntur remis appositi & gubernaculis, velat epibatæ Atticis sunt, in navibus depugnantes. Quamquam & qui aliena iter navi faciunt, sic dicantur quoque, quos Homerus item Emporos vocat. Cael. Rhod. lib. 27. cap. 25. [Sic apud Polluc. l. 1. S. 95. vocantur ipsi Remiges simpliciter, quod miror fugisse Schefferum. l. 2. c. 3.]

PICRASIS, is. f. [Ἐπίκηνησις] Verbum est medicorum scholis frequens. Dicitur autem eo nomine aura τὸς ἀνοχοχημίας, quum sensim quod malum est educitur, reponiturque itidem quod bonum. Cael. Rhod. lib. 17. cap. 18.

PICRATES, is. m. [Ἐπίκηνησις] Atheniensium princeps. Cic. 16. Fam. 21.

Fuit praeterea Epicrates Bodinus, a C. Verre bonis everfus, ut idem Cic. probat in 4. Verr. 9.

Epicrates, Verti potest, Omnia tenens: quo nomine Cic. 2. Att. 3. videtur Pompejum significare: siquidem eo tempore princeps erat in Republica Pompejus. V. Cn. Pompejus, in POMPEJI.

PICROCUM, i. n. Genus vestimenti, croceo colore infectum, tenue & pellucidum. Festus. Hinc Næv. apud Varr. 6. de L. L. 3. Erat amictus epicroco. conf. Nonium 4. 227. & Plaut. Perf. 1. 3. 16.

PICROTOS, [Ἐπίκηνησις] Terra dicitur pavita & complanata, ubi incubet testudo. Cael. Antiq. lib. 10. cap. 2.

EPICRĒTUS, [Ἐπίκηνησις] Philosophus Stoicus, qui ex Hierapoli Phrygiae urbe originem ducens, Romae Epaphrodito cuidam Neronis liberti servivit, atque ad Marci usque Antonini tempora, si fidem Suidas meretur. pervenit. Domitiano autem imperante ejus dominatu ortus, Roma Nicopolin migravit, ratus verum esse quod est tragicum, patriam esse cuiusque ubi quis recte ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitae admiratio extitit, ut Lucianus Epicreti lucernam fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus auctoritatem, venisse tradat, lib. adv. Indoct. p. 386. Graev. Ex hujus dogmatibus Enchiridion conscripsit Arrianus, opus Stoicæ disciplinae praestantissimum, quod Angelus Politianus Latinum fecit. item Jo. Caselius. De Hoc plura V. apud Gell. 2. 18: 17. 19. & 19. 1.

EPICRĒTOS, [Ἐπίκηνησις] Latine Post quaesita, Ætolia pars. Bifariam enim divisa erat: nam & Antiquam, & Epicreton dicebant. Antiquam ab Acheloo usque ad Calidonis litus longe intra mediterranea pertinentem, planam & fructuosam, ubi Stratus est ac Trachinium, optimam tellurem habens. Epicreton, seu Post quaesitam, Locris affinem, usque Naupactum & Eupalium, asperam sane sterilemque tenuis Oetae, Athamanibus, & deinceps montibus atque gentibus, jam in arcton vergentibus. Strab. lib. 10. Hanc vocem Ciceroni Fam. 3. 10. med. restituit Victorius.

EPICRĒTUS, [Ἐπίκηνησις] Apollo dictus est, Bassæque (qui locus est in Cotylio monte prope Phigaliam in Arcadia) celebratus, ubi & templum extructum habebat, nato inde cognomine, quod in pestilenti morbo tulisset opem. Cael. Rhod. lib. 19. cap. 1. Ex Paus. Arcad.

EPICURUS, i. m. [Ἐπίκουρος] Atheniensis, e tribu Ægeide, oppido Gargetto, annos natus quatuordecim, Philofohari coepit in hortis, ut est author Demetrius Magnesianus: summum bonum non ut Aristippus in voluptate corporis, sed in doloris vacuitate ponebat. Dialecticam damnavat, quando Philosophia simplicibus ac propriis rerum vocabulis comprehendendi posset. Deos & providentiam & officium in vita tollebat. Metrodorum Lampfacenum unicum in vita comitem & familiarissimum habuit. Auditor fuit Xenocratis. Cum Aristippo eum componit Cic. 2. Off. 113. A Democrito pleraque hausit, uti patet ex Cic. 5. de Fin. & 2. de Nat. Deor. extr. A Discipulis ita colebatur ut ejus imaginem in annulis, tabulis & poculis venerantur, & tantum non haberent pro Deo. V. Cic. 1. Tusc. 21. & 5. de Fin. Plin. 25. 6. Lucret. 5. 50. conf. Diog. Laert. l. 10. & Pet. Gassend. in Vita. Obiit Athenis calculi doloribus, ann. nat. 72. De Epicuri Decretis V. Barth. Adv. 20. 20. & ad Stat. Sylv. p. 110. Voss. de Sect. Phil. cap. 8. Buchner. vol. 1. Program. p. 568 sq. Pinguis ego & nitidus Epicuri de grege porcus. Hor. de Semetipso. 1. Epist. 4. 15.

Doctus Epicurus. Propert. lib. 3. 21. 26. Gargetius Senior. Stat. 1. Sylv. 3. 94. OScitanus Epicurus. V. OSCITO.

EPICUREUS, Subst. m. [Ἐπίκουρος] Epicuri Sectator, item Voluptarius. Cic. 3. Tusc. 21. & 1. de Nat. Deor. 15. Idem 2. de Divin. 39. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse. Epicureis, subaudi Homiribus. Sidon. Epithal. Polem. 15. 125.

Ast Epicureus eliminat undique virtus.

EPICUREUS, a, um. Adj. Quod ad hanc sectam pertinet. Cic. 2. de Fin. c. 7. extr. Doloris medicamenta illa Epicurea. Item n. abs. Fam. 3. 9. Nam id quidem Epicurcum est.

EPICUS, a, um. [Ἐπίκος] Adj. est ab Epos. Hinc Epicus versus dicitur, qui & Heroicus, & Hexameter, & Pythius, ac Bucolus, & ab Ennio Longus. Diomedes lib. 3. V. etiam Cael. lib. 17. cap. 20. Carmen epicum. Quintil. 10. 1.

Poeta epicus. Cic. de Opt. Gen. Orat. 2. Itaque licet dicere & Ennium summum epicum poetam, si cui ita videtur, & Pacuvium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum.

Epicum poema. Cic. de Opt. Gen. Orat. 2. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam, ac dithyrambici, quod magis est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis.

EPICYCLUS, i. m. [Ἐπίκυκλος] Farius circulus. Mart. Capell. lib. 8. p. 297.

EPIDAMNUS, i. m. vel EPIDAMNUM, i. n. [Ἐπίδαμνος] Civitas Siciliae ab Epidamno rege Barbarorum. Sed Romani eo colonia deducunt, ut ait Plin. lib. 3. cap. 23. Dyrrhachium dici maluerunt propter inauspicatum nomen Epidamni: tanquam a damno dicatur. Ad hoc usus Plautus Men. 2. 1. 42. quum ait: Ne mihi damnum in Epidamno duas. Tanquam nomen inditum sit Epidamno, quod illuc nemo sine damno divertatur. De hac Lucan.

Ad campos, Epidamne, tuos. Appianus sic habet: Epidamnus rex urbem condidit, quae ab ipso nomen assumpsit. Hujus ex filia nepos Dyrrhachus portum urbi adjecit quod Dyrrhachium appellatur. locus est l. 2. Bell. Civ. p. 221. ed. Henr. Steph. Graec. q. V.

EPIDAPHNE, es. f. [Ἐπίδαφνη] Urbs insignis Syriae, ad Orontem fluvium, una earum quae Tetrapolim efficiunt, alio nomine Antiochia appellata, ab Antiocho Seleuci, Nicanoris patre: Epidaphne vero dicta, a Daphne vicino suburbio, quod lucum habebat amoenissimum, 80. Itadorum, & sanum Apollinis cum Dianae delubro. Jul. Capitol. in M. Ant. Philos. cap. 8. Verus quidem posteaquam in Syriam venit, in deliciis apud Antiochiam & Daphnem vixit. Ammian. l. 19. extr. Apud Daphnem amoenum illud & ambitiosum Antiochia suburbium. [Qui Epidaphnes urbis meminerit, ita ut hic absolute id nomen ponitur, antiquorum neminem invenies. Verum fuit illud Antiochia Syriae cognomen adiectum, teste Plinio l. 5. c. 21. ut ab aliis nominis ejusdem urbibus distingueretur, Ἀντιόχεια ἢ ἐπὶ Δάφνης vel ἢ κατὰ Δαφνίαν, i. e. Antiochia quae ad Daphnen est, quemadmodum ἢ ἐπὶ τὸ Ὀρόντος ποταμῷ eadem dicebatur. V. ANTIOCHIA & DAPHNE.]

EPIDAURUM, live EPIDAURUS, [Ἐπίδαυρος] Achaiae urbs supra Corinthum sita. Plin. lib. 4. cap. 5. In Saronico Epidaurum oppidum, Æsculapii delubro celebre. Vetustas ei dicavit anguem, quod multa huic animali remedia insunt. Plin. lib. 29. cap. 4. Atqui anguis Æsculapii Epidauro Romam advectus est. De quo Valer. in miraculis lib. 1. Epidaurus hodie vocatur Limeræ. Fuit autem serpens ferax, unde ab Hor. 1. Serni. 3. 27. serpens Epidaurius, pro quovis serpente dicitur.

Domitrix Epidaurus equorum. Virg. 3. Georg. 44. Ff Hoc

Hoc etiam nomine dicta fuit insula, vel potius urbs & Rom. Colonia, juxta Dalmatiam, in Illyrico mari sita, de qua Lucan. lib. 2.
 Illyris Ionias vergens Epidaurus in undas. Hodie resp. libera est, vocaturque *Ragusa*.
EPIDAUURIUS, Adj. [*Ἐπιδάουριος*] Ad Epidaurum spectans. Ovid. 1. de Pont. 3. 21.
 Afferat ipse licet cunctas Epidaurius herbas. i. e. Æsculapius.
 Rura Epidauria. Stat. 4. Theb. 123.
 Tellus Epidauria. Ovid. 7. Met. 436.
 Littora Epidauria. Ovid. 15. Met. 643.
EPIDEMETICI, de quibus titulus est apud Justinianum, sunt Hospitiorum metatores in urbe, h. e. Qui in valvis januarum faciunt inscriptiones, quibus significatur quis in ea domo sit hospitaturus. *ἐπιδημητιοὶ* idem valet quod Ad civitatem in rem presentem venio. Vulgus *furrieros* vocat. Alciat. in tres post. lib. Cod. conf. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 14.
EPIDEMIA, æ. f. est Accessus ad civitatem aliquam observari plerunque solitus. Bud. in Pand.
 Epidemiam vocant medici Morbum populariter vagantem, five populariter sparsum. [Dicendum potius Morbos tales Epidemios, *ἐπιδημια νοσήματα*, a Medicis vocari. V. in dictione ENDEMI.
EPIDERMIS, idis. [*ἐπιδερμεις*] Cuticula est exterior in corpore nostro, alteriusve animalis, e vera cute veluti efflorescens, adeo tenuis, ut vel atterendo, vel scalpendo facile possit lacerari. Nomen inde habet, quod *ἐπὶ τῷ δέρματι*, h. e. Super veram cutem sita sit.
EPIDICON, i. n. [*ἐπίδικον*] vocant Græci Quod etiamnum sub iudice versatur: hinc eleganter *ἐπιδίκων* dicimus, quæ incerta sit ac dubia. Sic & Puella nuncupatur *ἐπίδικος*, ubi ambigi contingit cui nubar potissimum. Cæl. Ant. Lect. 23. cap. 16.
EPIDICTICON, i. n. [*ἐπιδεικτικόν*] dicitur Demonstrativum. Cic. in Orat. 37. Dulce igitur orationis genus, & solum & effluens, sententiarum argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere. V. DEMONSTRATIVUS.
EPIDIDYMI, idis. [*ἐπιδιδυμεις*] Est Pars quædam corp. animalis, Testis capiti superimpofita, id quod nomen ipsum præ se fert, ex qua multæ fistulæ seroso quodam humore plenæ ad testem permeant. Galen. lib. 1. de Semine. Græcis enim *ἰδιδυμεις* testiculi.
EPIDIMTROS, five EPIDIMÆROS, [*ἐπιδίμοιρος*] Bes alter, seu Decussis. Vitruv. 3. 1. V. DIMOERUS.
EPIDIPNIDES, [*ἐπιδίπνιδεις*] h. e. Epulæ quæ in extrema cœna vel prandio adferuntur. Martial. lib. 11. 32. 7.
 Has cœna tibi tertia reponet,
 Hinc feras epidipnidas parabit. Phaleucium est. Nominativus Sing. *ἐπιδίπνις*.
EPIDIRES Berenice, oppidum Troglodytices. V. BERENICE.
EPIDIUS, Nom. gent. Ro. C. Epidii meminit Plin. in cuius commentariis arbores aliquando locutas reperire est. lib. 17. cap. 25.
 Epidius, alius quidam fuit, qui quum in Sarni fluenta esset præcipitatus, mox cum cornibus extitisse proditum annalibus est, ac momento evanuisse: sed & numinis vice cultum. V. Cæl. Antiq. Lect. 3. cap. 23.
EPIDIXIS, is. f. [*ἐπιδείξις*] demonstratio. Occurrit in Inscript. vet. Patav. illustr. a Reinefio.
 Epidixes, *ἐπιδείξις*, non de folis Poetarum & Rhetorum recitationibus, sed & de oranium generum ludis & artificiis, quorum publice specimen exhibetur, accipi ostendit Luc. Holsten. Ep. apud Joh. Rhod. ex Cretollio.
EPIDROMIDES, um. pl. [*ἐπιδρομίδεις*] Plagarum funiculi discurrentes appellantur, quibus retia panduntur contracta, & contrahuntur expansa. Author Pollux l. 5. S. 29. qui epidromos, *ἐπιδρόμος*, tamen & peridromos vocat, ut & Plin. lib. 19. cap. 1. Vidimus plagas tantæ tenuitatis, ut anulum hominis cum epidromis transirent. Budæus.
EPIDROMOS, i. m. [*ἐπιδρόμος*] Velum in navi quod retrosum panditur, authore Polluce. Cato cap. 13. V. ACATIUM. Sic interpretatur etiam Bayfius. conf. item Salmuth. in Panciroll. P. 1. Deperd. t. 5. Isidor. 19. 3. & Schæffer. de Mil. Nav. 2. 5.
 Turnebus Epidromum intelligendum putat Funem quo lectus subtendatur, in quo servus cubet: nam Lecti subtenfi Stratis opponuntur. V. EPIDROMIDES præced.
EPIS, Maximus deorum interpres apud Ægyptios. Huic deo attribuebant accipitris caput, aliaque permulta superstitiona, ut meminit Zoroastres, & pluribus ostendit Eusebius.
EPIGAMIA, æ. f. [*ἐπιγαμία*] Connubium, affinitas cum aliis gentibus.
EPIGASTRION, i. n. [*ἐπιγάστριον*] A rei anatomica peritis vocatur Extima totius ventris pars, totumque illud quod intestina tegit ex cute, adipe, musculis octo, & peritonæo compactum: totum illud spatium comprehendens quod est a cartilagine mucronata, nothisque costis, usque ad ilia, atque ad ipsum usque os pubis. Cels. lib. 4. cap. 1. extr. Abdomen appellat.
EPIGENES, [*ἐπιγενής*] Nomen Philosophi Byzantini.
 Item Poëtae cuiusdam comici, cuius fabulæ recensentur a Suida.
EPIGLOSSIS, is. f. five EPIGLOTTIS, idis. [*ἐπιγλωττις*] Minor lingua a Plinio dicitur lib. 11. cap. 37. (Hard. Sect. 66.) Tonfille (inquit) in homine, in sue Glandulæ. Quod inter eas, Uvæ nomine, ultimo dependet palato, homini tantum est. Sub ea minor lingua Epiglossis appellata, nulli ova generantium. Opera ejus gemina, duabus interposita fistulis. Interior earum, appellatur arteria, ad pulmonem atque cor pertinens. Hanc operit in epulando: ne spiritu ac voce illac meante, si potus cibuse in alienum deerraverit tramitem, torqueat. Altera exterior appellatur gula, qua cibus atque potus devoratur, &c. Ceterum epiglottida vulgus ligulam vocat, quæ est cartilago, laringis seu trachæ arteriæ meatum operiens: ne, dum cibus affumitur, per œsophagum quidquam in pulmones deerret. De Epiglottide habes multa apud Macrobr. 7. Saturn. cap. 15.
EPIGONI, [*Ἐπίγονοι*] Dicti sunt Authores secundi belli Thebani, quasi fœtus illorum qui primum confecerant bellum. Græce enim *ἐπίγονοι* generis instauratio appellatur, & qui post gignitur *ἐπίγονοι*. V. Diodor. 4. 6. Inde Euripides tragicus tragœdiam, de hoc argumento compositam, Epigoniom inscripsit, quæ agi exposcebar voce magna scenicorum & sonora, ut docet Cic. 1. Off. 114. Qui voce, inquit, freri sunt, Epigonos, Medumque: qui gestu, Menalippam, Clytemnestram.

Epigoni etiam dicti sunt Successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro magno ex Asiaticis sceminis sobolem susceperant, quæ soboles, ut historici memorant, nomen habuit Epigonon, qui in castris nati, in armis educati, a parvula ætate periculis exercitati, laboribus durati, probris invicti existerunt. V. Justin. 12. 4. 11.
EPIGRAMMA, ætis. n. [*ἐπιγράμμα*] Latine dicitur Inscriptio, vel Supercriptio. Unde nota illa, litteræque quæ fugitivis inurebantur, fugitivorum Epigramma dicitur, Petron. cap. 103. Nep. 4. 1. 3. Cum ex præda tripodem aureum Delphis posuisset, Epigrammate scripto in quo erat hæc sententia. Quoniam vero inscriptiones versu plerunque conceptæ & breves essent, hinc nomen istud ad quævis alia carmina rotundiora & paucis versibus absoluta transferebatur; Qualia Catullus, Martialis alique dedere. Cic. pro Arch. 25. Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis. conf. Petron. cap. 115. Cic. 1. Att. 13. Epigrammatis tuis quæ in Amaltheo posuisti, contenti erimus. conf. Martial. præf. Pernobile epigramma Græcum. Cic. 6. Verr. 127. Tum epigramma Græcum pernobile incifum habuit in basi. Nobile epigramma. Quintil. lib. 1. cap. 5. Qua de re Catulli nobile epigramma est.
EPIGRAMMATIUM, i. n. dimin. [*ἐπιγραμμάτιον*] Varro 6. de L. L. 3.
EPIGRAMMATICUS, a, um. ut, Martialis epigrammaticus poeta Spartianus in Ælio Vero pag. ult. (cap. 5.) Puto a Beroald. in Suet vocari & Epigrammatarium. H. St.
EPIGRAMMATARIUS, i. m. Qui epigramma scribit. Vopisc. in Florian. cap. 3. De qua quidam epigrammatarius ita lufit. [Male Quidem excusum] & in Saturnin. c. 7. Versificatores, epigrammatarii
EPIGRAMMISTA, æ. m. Idem. Sidon. Apol. 4. Epist. 1. [Nisi legendum Epigrammatista.
EPIGRANEA, Fontis nomen in Bœotia, non procul a Dirce alter quoque fonte. Plin. lib. 4. cap. 7. [Immo Epicrane.
EPIGRAPHÆ, es. f. [*ἐπιγραφή*] Titulus, inscriptio: item Censur i. e. Dinumeratio civium, & lustrum.
EPIGRUS, i. m. Clavus quo lignum ligno adhæret. Sen. 2. de Bene 12. extr. Nisi in os Senatoris ingessisset Imperator epigros suo Ita restituit Gronov. V. ejus Not. p. 628. & Gataker. in Cinno 2. 1. p. 273.
EPIL, Populi sunt qui Elidentes postea dicti sunt, Auth. Tortelli [Error videtur pro Elidentes V. Steph. V. *Ἐλιδες*.
EPILEPSIA, æ. f. [*ἐπιληψία*] Quædam corporis totius convulsio unde nomen Epilepsia a comprehensio & illigatis sensibus affecto cerebro, aut ejus ventriculis. Hermol. Vulgus vocat *morbum s. Joann* qui & *caducus* & *Sacer* appellatur, & *Herculanus*, V. Chil. Erasim. Con Lampr. Heliog. cap. 20. Morbus fonticus dicitur a Plin. 36. 19.
EPILEPTICUS, [*ἐπιληπτικός*] Comitiali morbo laborans. Scribon. Lar Sanat morbo comitiali correptos, quos Epilepticos Græci vocant. Fimic. lib. 7. cap. 27. frequenter utitur.
EPILIMMA, inquit Feltus, Genus vilissimi unguenti. Docti pride Epalimma ex Græco *ἐπάλιμμα* emendantur.
EPILOGISMUS, [*ἐπιλογισμός*] Ratio est, quæ id quod ab intelligentia divertit, in firmam certamque notitiam adducit. Galen. li Finit. medic.
EPILOGUS, i. m. [*ἐπίλογος*] Conclusio, peroratio, & novissima pars orationis. Cic. 4. de Fin. 22. Patronusne cause in epilogo per eo dicens, negaret esse malum exilium, publicationem bonum, &c.
 Conclusiones apud Græcos *ἐπίλογοι* nominantur. Auth. ad Herod. lib. 3. 47.
 Epilogus, Peroratio dicitur. Cic. de Clar. Orat. 27. Leniores epilogi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 In epilogo misericordiam movet Orator. Cic. 2. de Orat. 278.
EPIMACHUS, [*Ἐπιμαχος*] Nomen viri proprium.
EPIMARANITÆ, Populi in Arabia, flumini Canis propinqui. Plin. lib. 6. cap. 28.
EPIMÆDES, Unus ex Idæis dactylis, qui iidem & Curetes erant quos quinque commemorat Cæl. Herculem videlicet, Peonæum, Epimædem, Jasion, & Idam. V. lib. Antiq. Lect. 13. cap. 17.
EPIMÆDION, [*ἐπιμῆδιον*] Caulis est non magnus, hederæ foliis dens duodenisve, neque florem neque fructum ferens, radice tenui nigra, gravi odore. Romani Vindictam appellant. Diosc. lib. 4. ca 19. Mathioli legit Epimidium. conf. Plin. 27. 9. al. Epimenidium
EPIMELAS, ætis. m. Gemma candida est, nigricante superne color Plin. lib. 37. cap. 10.
EPIMELIA, æ. f. [*ἐπιμέλια*] i. e. Cura, assiduitas. Mart. Capell. li 2. p. 37. Epimelia & Agrypnia dilecta Philologiæ mancipia.
EPIMELIS, [*ἐπιμηλίς*] Mespili genus est, mali magnitudine, fol tantum minore, pomum ferens rotundum, esculentumque, fuscum in latitudinem resumo, atringentis naturæ, & tarde maturefcent Galenus *ἐπιμηλίον* vocari testatur, a tribus granis five ossibus quibus in se continet.
EPIMELITÆ, [*ἐπιμηλιται*] Curatores. Ulp. l. 46. §. 1. D. de admini tut. Sempronii bona Resp. iussu Præfidis possedit, quorum bonum magistratus Reip. tres curatores constituerunt, qui apud Græcos *ἐπιμηλιται* vocantur.
EPIMENIDES, [*Ἐπιμενίδης*] Cretensis tempore Pythagora, ut Apollonius scribit. 2. Florid. missus a patre Agefarcho in agrum ad custodiendum pecus, in quodam antro obdormivit annos LXXV. (secundum Laë & Plin. 7. 52. annos LVII. sec. alios XLVII.) Tandem a fomno excitatus, quum videret omnia mutata, domum reversus a fratre omredidit. Quamobrem pro deo est habitus. Idem Athenienlibus per lentia laborantibus dixit civitatem purgari expiarique oportere. Itaque quum rogatus eo venisset, iussit oves albas atque nigras apud Are pagum immolari. Revertens deinde domum, oblatam ab eis pecuniam accipere renuit. Meminit hujus Plat. in 1. & 3. de Legib. Suid item de ipsius fomno mentionem facit, indeque manasse proverbium V. Max. Tyr. Diff. 28. & Diog. Laërt.
EPIMENIDIUM, [*ἐπιμενίδιον*] Bulbi genus est, cuius meminit Plin. lib. 19. cap. 5. ubi de bulbis inter alia hæc refert, Duo genera prædica: masculis albis foliis, fœmina nigris: & tertium genus est ciligratum

atum: epimenidium vocatur, angustius folio, ac minus aspero. Iven. 7. Sat. 120. de causticis, Quod vocis pretium? ficcus petasunculus, & vas Pelamydum, aut veteres. Afrorum epimendia, bulbi. Contraxit vocabulum excluda litera propter metrum, alii legunt Epimendia, bulbi, ab MENTUM, i. n. [ἐπιμένειν] Stipendium militis in mensem. Gloss. ἐπιμένει, cibarii. conf. Salmast. de Mod. Usur. cap. 4. & Voff. Lexymol. Sic & Schol. Ant. Juvenal.

MERISMUS, i. m. [ἐπιμερισμός] Distributio. Mart. Capel. 5. p. 186.

METATICA, dicebantur Inscriptiones foribus impingi solita, quibus innotescebat cuiam destinata foret domus, seu foret miles, seu opes quoque. Metata enim partes sunt domus, militibus (uti affert) in urbe, vel alibi, gratia hospitii assignata a mensuris. Cael. hod. lib. 25. cap. 20.

METHESUS, quadrifyll. [Ἐπιμεθῆδης] Filius Iapeti, & frater Prothei, maritus Pandore, & ex ea Pater Pyrrhæ. Proverbialiter, Qui post rectum sapit. V. Claudian. 2. in Eutrop. 490. sq. Apollod. l. 1. Hygin. fab. 142.

METHIS, idis. f. Pyrrha, Epimethei filia. Ovid. 1. Met. 390.

METRUM, [ἐπιμέτρον] sive Interpretium, dicitur Augmentum illud quod capiebant fusceptores ultra vectigal. V. Burm. Diss. de Vect. cap. 9.

MODONE, es. f. [ἐπιμοδῶν] Latine dicitur Perfeverantia: figura quoad maiorem certitudinem in eadem dictione perseveratur. ut Virg. Æn. 660.

— sic sic juvat ire sub umbras. conf. 9. Æn. 428. Hæc tiam Epizeuxis vocatur.

MYTHIUM, [ἐπιμύθηον] est Quod fabulæ additur: ut quum apologi ationem & sententiam authores mythologici atroxunt; ut sunt apud Eposum appendices fabularum, quasi affabulationes. Budæus.

NA, [Ἐπινα] Una est ex octo civitatibus Pisanae regionis, juxta Olympiam, & per quam Parthenias excurrit amnis, ubi ad Phyræam descendit. Strab. lib. 8.

NEPHRIDUM, i. n. [ἐπινεφρίδιον] Pinguedo, quæ est in renibus. ulg. 2. Myth.

NICIUM, i. n. [ἐπινίκιον] Celebritas pro parta victoria. Epinicia elebrantur apud nos quum supplicationes decernuntur, obsecrationesque solennes, & quum canticum palmarium & laureatum ob partam victoriam canitur. Budæus.

pinicia, Lucianus pro Epulo posuit, victoriae causa dato. Sueton. Neron. cap. 43. Affirmavit se lætum inter lætos cantaturum epinicia, quæ jam nunc sibi componi oporteret. Budæus. conf. Voff. Inst. Orat. 3. p. 417. Lex. Pitisc. & infra SUPPLICATIO & NICETERIA.

NYCTIS, idis. f. [ἐπινοκτίς] Pustula est modice humescens, & plena sanguinis, ut ait Pollux, in tibiis & pedibus fere, noctu maxime aestans, a quo nomen. Hermol. Plin. 23. 8. & 36. 9. V. Celf. l. 5. c. 28. 15. Est & Ulcus in oculo. Plin. lib. 20. cap. 6. Illitis foliis fiantur & ambuila & epinyctides: ita vocatur huleus, quæ & Syce, in angulo oculi perpetuo humore manans.

epinyctis, Commentarius est rerum nocturnarum, quod Nocturnum dici potest, ut Ephemeris Diurnum. Budæus.

IODIUM, sive EPICIDIUM, i. n. [ἐπιιδίον] Canticum quod dicitur cadavere nondum sepulto.

IPACTIS, [ἐπιπακτίς] Herba ab aliis Elleborine dicta, exiguis foliis, acinoris vitis utilis, & contra venena pota. Diosc. lib. 4. cap. 104. conf. Plin. lib. 13. cap. 20.

IPEDONICUS, a, um, quod est ἐν ἐπιπέδῳ, in loci superficie, ut Terminus epipedonicus. Front. de Col. Geof. p. 112. & 133.

IPENTAMOROS, [ἐπιπενταμορος] Udenarius numerus. Vitruv. 4. 1.

IPETROS, i. m. [ἐπιπέτρος] Herba est, Acinus aliter dicta, quæ nunquam floret, & sponte provenit. Plin. lib. 21. cap. 15.

IPHANENSES, [Ἐπιφανείς] Populi Asiae in Coele Syria regione. Plin. lib. 5. cap. 23. ab Epiphania oppido, de quo mox.

IPHANES, [Ἐπιφανής] Cognomen Antiochi regis, qui Antiochiam Syria urbem condidit, quæ etiam a cognomine ejus Epiphania appellata est. Dicitur Epiphanes, quasi Illustris, a rerum gestarum claritate. V. Vaillant. in Num. Antiochi vi. & viii. & Spanh. diss. 7. p. 425. sq. Est etiam Ptolemæus Epiphanes cognominatus: quintus Lagidarum Ægypti regum Strab. lib. 17. Alius item Rex Epiphanes, Antiochi Comageni filius apud Tacit. 2. Hist. 25.

IPHANIA, [Ἐπιφάνεια] Oppidum Syriae Commagenes. Plin. lib. 5. cap. 24. in descriptione Euphratis, Oppida alluuntur Epiphania & Antiochia, quæ ad Euphratem vocantur.

Epiphania, etiam, sive Epiphanea, Urbs Ciliciæ sub Amano monte. Cic. 15. Fam. 4. & Plin. 5. 27.

Epiphania tertia ad Orontem fluvium posita in Coele Syria, cujus incolæ Epiphaneses. V. supra. conf. Steph. qui iv. hoc nomine civitates commemorat.

IPHANIA, æ. f. [ἐπιφάνεια] Latine dicitur Apparitio seu Manifestatio. Inde apud Christianos Natalitia festa, Epiphania dici consueverunt, quod in his (ut ait Gregorius Nazianzenus) deus homo apparuerit. V. Dofch. Pentadecad. diss. 3. §. 13. De Epiphaniis deorum gentiliū plurimis Jo. Gothofr. diss. de Myt. Pietat. p. 105. sq. V. Suic. Thef. EPHANIUS, i. m. [Ἐπιφάνιος] Salamini in Cypro Episcopus, scriptis clarus. Hieron. August. Euseb.

IPHONEMA, ætis. n. [ἐπιφώνημα] Genus sententiæ, Fabius, Acclamationem appellat: ea est, inquit, rei narrata vel probata acclamatione. l. 8. c. 5. Narrate, ut apud Virg. 1. Æn. 37.

Tanta molis erat Romanam condere gentem. Probata, apud Cic. pro Ligar. Quorum igitur impunitas Cæsar tuæ clementiæ laus est, eorum te ipforum ad crudelitatem acuet oratio? Neque tamen quodvis epiphonema continuo sententia est, etiam si plerunque est: verum quicquid in clausula argute additum ferit aurem, epiphonema dici potest: quod genus proprium est epigrammatis. Unde apud Martialem sæpenu-mero carmen epiphonemate clauditur. Hæc Erasmus. Martial. 2. 43.

Das nihil, & dicis, Candide χεῖρὰ φίλων.

IPHORA, æ. f. [ἐπιφώρα] Affectus oculorum, quem vulgo Lacrymam vocant, quum descensus humoris cujusdam mordacis oculos male angit. Plin. lib. 20. cap. 2. Caro peponum, Epiphoris oculorum aut doloribus imponitur. Cic. 16. Fam. 23. Veruntamen Bulbus ad me scripsit tanta se epiphora oppressum, ut loqui non possit. Plin. lib. 20. cap. 5.

Epiphora dicitur & de aliis membris ἐπὶ τῶ ἐπιφῶρην: h. e. ab Interferendo dicta. Idem lib. 20. cap. 13. Testium vero epiphoris cum ramis laute teneris, &c. Idem l. 28. c. 14. Ad omnes epiphoras ventris illini caesum mollem fadent. Est igitur epiphora, non peculiaris morbi oculorum nomen, sed omnium humorum ad quascunq; corporis partes impetuosis impressio, & influxus: & propterea loci ad quos ejusmodi fluxiones impressionem faciunt, aliquando adjici solent. conf. Celf. 7. 7. Epiphora species est etiam ἐπιφῶρα apud Rhetores. V. Voff. 3. Inst. Orat. p. 463.

Est etiam schema oratorium, quo repetitio fit in clausulis, quod & Epistrophe, Lat. Conversio. Plaut. Trin. 1. 2. 168.

Qui omnia se simulant scire, nec quidquam sciunt. Quod quisque in animo habet, aut habiturus est, sciunt, &c.

EPIPHOREMATA, um. n. pl. [ἐπιφωρημάτω] dicuntur Omnia quæ mensis secundis inferri erant solita antiquitus. Siquidem priusquam ingrederentur convivæ, sua unicuique apponebatur portio super mensam: posterius vero multa inferebantur varique: unde & epiphoremata dici cepta. Hinc Philyllius, Amygdala, caridia, epiphoremata. Cael. Rhodig. lib. 27. cap. 17. ex Athen. l. 14.

EPHYLLIDES, [ἐπιφυλλίδης] Botriunculi sunt majoribus incumbentes, qui & Botrydia nuncupantur. Callistratus tamen ab aliis Sequestratos intelligere maluit. Appellatur autem sic, quia foliis obtegantur. Hinc facetissime loquaces incessens poetas Aristophanes, ἐπιφυλλίδης inquit, sunt, ac συνυμμεται. Alii quæ adnascuntur palmitum cucumini in superna foliorum parte, hoc nomine accipiunt. V. Cael. Rhod. lib. 7. cap. 6. & Erasim. Adag.

Epiphyllis dicitur & Racematio. V. Henr. Steph. Thef. Græc. Quo sensu Jac. Nic. Loensis Miscellanea sua critica Epiphyllidon libros inscripsit.

EPHYSIS, [ἐπιφυσίς] h. e. Adnata appendix, Galeno dicitur, ubi os cum ossæ ad unionem coit, differtque ab Apophysi, quæ est totius ossis pars. V. lib. de Oss. a pr.

EPHLOOCÈLE, [ἐπιφλοοκήλη] est Interaneorum, sive Omenti, quod Græci Epiploon vocant, descensus: nostri communi nomine Herniam appellantur. V. ENTEROCÆLA.

EPHLOMPHALON, [ἐπιφλομφαλον] Omenti est in umbilicum decursus. Gal. lib. Finit. medic.

EPHOLÆ, arum. f. [Ἐπιπολεῖ] Præruptus est locus Syracusas contingens, cujus meminit historia sexta Thucydides, & Stephanus non omittit, nec Liv. 25. 24. V. de hoc plura apud Cael. Rhod. lib. 14. cap. 6.

EPHPTERON, i. n. [ἐπιπτέρων] Lens palustris. Matthiol. conf. Diosc. 4. 84. & Dav. Kyberi Lexic. rei herb. ed. Argent. 1553.

EPHREDIUM, [ἐπιφρηδιον] Vehiculi genus. Quintil. lib. 1. cap. 5. extr. Quum sit ἐπι προpositio Græca, rheda Gallicum; nec Græcus tamen, nec Gallus utitur composito: Romani suum ex alieno utroque fecerunt. Juven. 8. Sat. 66.

— trioque trahunt epirhedia collo Segnipedes. V. Quintil. lib. 1. cap. 10. & infra v. EPITOGIUM. Coras. Misc. 3. 20. 5. Voff. de Vit. Serm. 1. 2. & Scheller. de Re Vehic. 2. 32.

EPHROIA, Insula est contra Hermionium agrum, non longe ab Argolico sinu in Asia. Plin. lib. 4. cap. 12.

EPHROS, i. f. [Ἐπιφρο] Regio quæ Molossia dicta est: & a Chaone Heleni fratre Chaonia, nunc vero Albania vocatur. Terminatur Epirus a Septentrione Macedonia, ab Oriente Achaia, ab Occidente Ionio mari. Cic. 3. Att. 3. Ut quum ex Italia profecti effemus, live per Epirum iter esset faciendum, tuo tuorumque praesidio uteremur. Herbida Epirus. Ovid. 8. Met. 282.

Misit aprum, quanto majores herbida tauros Non habet Epirus, sed habent Sicula arva minores. conf. Liv. 45. 34. Epiri duæ fec. Sext. Ruff. cap. 8. extr. conf. Sigon. de Ant. Jur. Prov. 1. 9.

EPHROGA, æ. m. [Ἐπιφρόγας] Liv. lib. 42. c. 38. pr. Marcii & Atilii ad Gitanas Epiri oppidum decem millia ab mari quum ascenderent, concilio Epirotarum habito, cum magno omnium assensu auditi sunt. Idem lib. 45. c. 34. Ut liberi Epirotæ sicut Macedones essent. Idem 29. 12. Pyrrhus Epirota, ὁ Ἐπιφρόγας. Memno n. 92. H. St. Innuit Memnonis fragmenta a se edita, cum aliis. 8. Paris. 1557. & 1594.

EPHROTICUS, Adj. [Ἐπιφρωτικός] Cic. 12. Att. 52. Nisi te Epiroticæ literæ impediunt, quas ego non interpello.

Boves Epirotici, qui in Epiroveniuntur, vel qui ex Epiro sunt. Varro 2. de R. R. cap. 5. Plin. lib. 4. cap. 10. de Macedonia, Hæc ad Epiroticas gentes in folis occasum recedens.

Mala Epirotica dicuntur (inquit Perottus) Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. V. Plin. 15. 14.

Possessiones Epiroticæ. Nep. 25. 14. 3.

Signa Epirotica. Sil. lib. 1. 628.

EPHROCIUM, [ἐπιφροκίον] Pars scenæ superior. Vitruv. 7. 5. Præterea, inquit, supra eam episcenium, in quo tholi, pronæ, semicircularia, omnisque tecti varii picturis fuerat ornatus. conf. Bald. Lex. p. 46. & Buleng. de Theatr. præf.

EPHROCIOS, i. f. Pars quæ scenæ superadditur. Vitruv. 5. 7.

EPHROS, Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione Sinus maris rubri, Fuit quondam & Epis Oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet, deletum.

EPHRODION, [ἐπιφρόδιον] Apud Vitruv. 10. 17. accipitur pro Cunco quo ligna funduntur. Nam φῖεν, Græcis est findere. V. Bald. Ind. p. 45.

EPHROSIS, [ἐπιφροσίς] Quoddam sacrificandi genus, cujus meminit Strab. lib. 9.

EPHROSCOPUS, i. m. [ἐπιφροσκοπος, ἐφροσ] Superintendens, custos, speculator dicitur, & qui summum arbitratum habet. V. Lud. Viv. ad Aug. de Civ. Dei, cap. 1. 19. Episcopus, inquit Perottus, non significat Pontificem, ut nunc vulgo existimatur, sed ut Arcad. Digest. de Muner. & Hon. lib. 18. §. 7. scribit, si proprie dicuntur episcopi, qui præstant panem & ceteris venalibus rebus, quæ civitatum populis ob quotidianum victum necessaria sunt.

Episcopus ora Campana fuit Cicero, ipso teste, 7. Att. 11. Vult enim (inquit) me Pompejus esse, quem tota hæc Campana & matissima ora habeat episcopum, ad quem delectus & negotii summa referantur. Solebant nempe reges ac civitates ad sibi subiectos populos mittere, qui aut eorum res inspicere, aut ordinarent cum imperio præfissent. Imperatores Christiani ob curam Ecclesiæ dicebantur Episcopi. Euseb.

de Vita Constant. 1. 31. & 4. 24. Speciatim vero hoc nomen obtinent Apostolorum successores, Ecclesius prapostiti: qui & hodie plurimis in locis Latine vocantur Superintendentes. V. Suicri Thef.

EPISCOPALIS, e. Adj. Ad Episcopum pertinens. Prudent. in Cyprian. 33. & in Martyr. Tarrac. 11.

EPISCOPALITER, Adv. Augustin. Confess. 5. 13.

EPISCOPATUS, ūs. m. Episcopi munus. Ammian. 27. 3. (Grut. 6.) V. Valef. p. 480. Tertul. de Præscript. cap. 30. & de Baptismo cap. 17.

EPISCOPOR, ari. Sarisb. 7. 8.

EPISCOPIUS, Adj. [ἐπισκοπιος] i. e. Exploratorius. ut, Navis episcopia. Cic. 14. Att. 17. Quinto Non. conscendens ab hortis Clunianis in phaselum episcopium. i. e. Navem exploratoriam. al. Episcopum. V. supra.

EPISCOPIUM, [ἐπισκοπιον] Episcopi Habitatio dicitur, sicut Prætorium appellatur ubi Prætor jus reddit. Calep.

EPISCOPOS Diana dicta, cujus templum legimus fuisse in Elide, quod Aristarchum diceretur. Id quum expulset Sambicus, cruciabiliter per annum in questionibus habitus interit, nata inde parcemia, Sambico graviora pati. Cal. Rhod. lib. 18. cap. 3.

EPISCYNIUM, [ἐπισκύνιον] Latine Supercilium. Hoc verbo usus est Tertull. de Pall. c. 4. quum ait, Cenforiæ intentionis episcynio disperso. V. Turneb. Advers. 7. 20. conf. Salmast. not. p. 342.

EPISIBRIUM, Oppidum Hispaniæ, inter Bætium fluvium & oram Oceani in mediterraneo situm. Plin. lib. 3. cap. 1.

EPISITII, [ἐπισίτιοι] Parasiti quibusdam dicuntur, nimirum quia cibi modo gratia subserviunt, laborantve: nam & Episitia vocamus, quæ in alimoniam dantur. Cal. lib. 12. cap. 1.

EPISPASTICA, [ἐπισπαστικά] Medicamenta, quæ pertinent ad ulcus purgandum, pusque extrahendum: dicta a verbo Græco ἐπισπάζω, quod idem est, ac attraho. Cels. 5. 18. pr.

EPISITALMA, artis. n. [ἐπισιτάλισμα] i. e. Commissio principis per mandati subscriptionem facta. Alciat in l. pactum. Cels. de pact.

EPISTĀTES, æ. [ἐπιστάτης] dicitur Procurator ac prapostitus rei faciendæ. Budæus in lib. de Aste.

Epistola villica, Quæ præest villæ & familiæ rusticanae. Cato cap. 58. Familia cibaria: ubi opus facient, per hyemem tritici modios quaternos: per æstatem modios quaternos semis: villico, villicæ epistatæ, opilioni modios ternos. Budæus tamen sic interpungit: villico, villicæ, epistatæ, opilioni, &c. Epistates vero eodem auctore, curatorem operis significat. Apud Athenienses Epistates dictus unus e Senatoribus qui templum custodivit. V. Suid.

EPISTATHMI, [ἐπιστάθμιοι] appellantur li qui super hospitia sunt in comitatu principis, aut legati ducisve exercitus: & ἐπιστάθμιοι hoc munere fungi. Hodie *Mareschalli hospitiorum* vocantur: qui eorum ministerio utuntur, quos Designatores mansionarios Latine appellare possumus, & Cretarios designatores, a creta qua utuntur. Hinc

EPISTATHMIA, f. [ἐπιστάθμια] Cic. 13. Att. 52. Hospitium sive epistathmiam odiosam mihi duxi, non molestam. V. Budæus in Annot.

EPISTŌLA, æ. f. [ἐπιστολή] Græcum vocabulum est, ἀπὸ τῆς ἐπιστάθμης, quod est Mittere, quia ad absentes mittitur. Cic. 1. Fam. 1. 3. Illud quod est epistola proprium, ut is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat prætermittendum esse non puto. Epistola ad aliquem. Cic. 2. Off. 48. Extant epistola & Philippi ad Alexandrum, &c.

Diligentia epistolarum, vel negligentia. Cic. 8. Att.

Fasciculus epistolarum. Cic. 2. Att. 11.

Frequentia epistolarum. Cic. 4. Att. 15.

Adventoria epistola. V. Adventorius, in ADVENTIO.

Anxia præcipiti venisset epistola penna. Juven. 4. Sat. 149.

Crudelis epistola. Ovid. 15. Epist. 219.

Dives epistola. Ovid. 17. Epist. 65. V. DIVES.

Inanis epistola. Cic. 8. Att. 22. Nec cum epistola inani volui ad te venire Metrodorum.

Insignes amoris notis epistola. V. INSIGNIS.

Intempestiva epistola. V. INTEMPESTIVUS.

Interior epistola. V. INTRA.

Licentior epistola. V. LICET.

Longior epistola. Ovid. 10. Epist. 241.

Loquax epistola. V. LOQUOR.

Minuscula epistola. V. MINOR.

Ponderosa epistola. Cic. 2. Att. 12. Da ponderosam aliquam epistolam, plenam omnium non modo actorum, sed etiam opinionum tuarum.

Pusilla epistola. Cic. 6. Att. 1.

Quotidiana epistola. Cic. 8. Att. 22.

Recens epistola. Cic. 8. Att. 23.

Secreta, & familiares epistola. Quintil. lib. 1. cap. 1. Quare semper & ubique tum præcipue in epistolis secretis, & familiaribus delectabit, ne hoc quidem reliquisset.

Subtiles epistola. Cic. 5. Att. 14. Habes epistolam plenam festinationis & pulveris, reliquæ subtiliores erunt. h. e. Scriptæ diligentius.

Verbosa & grandis epistola. Juven. 10. Sat. 71.

Accipere epistolam. Cic. 5. Fam. 20.

Asserre epistolam. Cic. 11. Fam. 17.

Claudere mandato aliquo epistolam. Ovid. 13. Epist. 165.

Committere epistolam. Cic. 1. Att. 10.

Complicare epistolam. V. COMPLICOR.

Concerpere epistolam. V. CONCERPO.

Concludere epistolam. V. CONCLUDO.

Continet epistola. V. CONTINEO.

Dictare epistolam. Cic. 8. Att. 16.

Dare epistolam. Cic. 2. Att. 12.

Efficere epistolam. Cic. 13. Att. 27. Heri effeci epistolam ad Cæsarem. i. e. Uberrime scripsi.

Elicere epistolam. Cic. 9. Att. 2.

Elucubrare epistolam. Cic. 7. Att. 18.

Exarare epistolam. Cic. 15. Att.

Expectare epistolam, vel Requiere. Cic. 2. Att.

Facere longiorem epistolam. Cic. 6. Att. 4.

Impingere epistolam alicui. V. IMPINGO.

Inscripta epistola alicui. V. INSCRIBO.

Lacessere epistola. Cic. 12. Fam. 30.

Mittere epistolam. Cic. 2. Att. 4.

Momorderunt me epistola tua de Attica nostra: eadem tamen fatentur. Cic. 13. Att. 7. Scripserat Atticam ægrotare, sed putare valetudinem non fore diuturnam.

Narrat epistola. V. NARRO.

Obsignare epistolam. Cic. 5. Att. 19.

Obtundere epistola. Cic. 8. Att. 1.

Perfolvere epistolæ, i. e. Respondere. Cic. 14. Att. 22. Perfolvi me epistolæ, venio ad secundam.

Reddere epistolam. Cic. 2. Fam. 7.

Rescribere epistolæ. Cic. 1. Att. 8.

Resignare epistolam. Cic. 11. Att. 9.

Respondere. ut, Ei nunc epistola literis his respondeo. Cic. 1. Att.

Scribere epistolam. Cic. 9. Att. 18.

Solvere epistolam. i. e. Aperire. Cic. 11. Att. 9. conf. Nep. 23. 3. & 4.

Texere. ut, Epistolas quotidianis verbis texere solemus. Cic. Fam. 21.

Tradit epistolam tabellarius alicui. Cic. 2. Philipp. 77. Confess. ad eam, cujus causa venerat, deducitur, eique epistolam tradit. i. e. Reddidit: subaudi, Tabellarius.

Tradere sermonem epistolis in posteros. Quintil. lib. 1. cap. 1. N. Gracchorum eloquentiæ multum contulisse accepimus Corneliam matrem, cujus doctissimus sermo in posteros quoque est epistolis traditus. Venire epistolam. Cic. 2. Att. 1.

Justinus fere hoc proprium habet, ut Epistolas pl. num. dicat, pro ficut Literæ. V. 1. 61. & 11. 12. 3. item 17. 2. 9. & 20. 5. 12.

Ab epistolis dicitur Minister vel Servus qui epistolis præest. Suet. Clæ. cap. 28. Frequens hoc in vetustis inscriptionibus: V. Gruter. p. 2. n. 5. T. VARIO CLEMENTI AB EPISTVLIS AVGVSTOR. Id. p. 566. n. 4. AVG. LIB. AB EPISTVLIS. Veteres enim Epistolas æque ac Epistolam scripserunt. V. A vel AB. præp.

Epistola, pro Cautione. Scævola l. ult. D. de const. pecun. l. Ti. Sejourm debitor decessit: Hi persuaserunt P. Mævio quod hæredem ad eum pertineret, & fecerunt ut epistolam in eos exponat, debentem se esse quasi hæredem patris sui consistentem: qui & addidit epistolæ suæ, quod in rationes suas, &c.

Epistola, Juriconsultus est Rescriptum Principis, ad relationem ministratus alicujus, de re quapiam dubia emissum, ait Theoph. §. 5. jur. natur. in Instit. Ulpian. de Off. Quæst. §. ult. conf. Lex. Pitif. De Epistolis Adventoriis, Evocatoriis, & Formalibus V. eundem Pitif. De quinque solennibus in Epistolario clausulis V. eundem in v. Epistola.

EPISTOLIUM, i. n. dimin. [ἐπιστόλιον] ut, Conscriptum lacrymis. Catull. 66. 2.

EPISTOLARIS, e. Adj. [ἐπιστολιῆς] ut, Epistolaris charta. Mar. lib. 14. 11.

Epistolares Principis dicuntur, Qui acta in sacro auditorio excipiunt, ut apparet ex l. 36. C. de appellat. Habebant enim Imperatores scribitur facrarum epistolarum, ut ex l. 3. de temp. appellat. & aliis liquet.

EPISTOLARIUS, i. m. Qui epistolam adfert. Salvian. 5. de Gub. I. 174. (Baluz. 110.) Novi epistolarii a summis sublimitatibus missi.

EPISTOLICUS, a, um. ut, Epistolice quaestiones. Gell. 14. 7. In in prof.

EPISTOMIUM, i. n. [ἐπιστόμιον] Ærumentum quo ora fontium salientium obturantur & laxantur quum opus est, dum manu ducitur vertibus illud pertusum, quod admittit vel arceat aquam, prout hoc aut illo modo versatur: epistomium enim Græcum est, quasi Oris obturaculum dicas. Hoc ad hauriendum in quotidianum usum vinum in hypogeis imur, Fontem appellantes. Alii Cannulam vocant: sunt qui Spiritum Vitruv. lib. 10. cap. 13. de hydraulicis organis loquens, Singulis item canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis decorata, quæ manubria quum torquentur, ex arca patefaciunt nare canales. Idem paulo post, Motione vero vectum vehementiore, irritus frequens compressus epistomiorum aperturis influit, & repleta ma canales. Epistomium accepit pro Eo obturaculo quod in multis organis spiritum continet & laxat ut opus est. Sen. ad Lucil. lib. 1. Epist. 1. Nisi aquam argentea epistomia effuderint: & adhuc plebis fitulas eloquor. Varro 3. de R. R. cap. 5. Quum & aqua calida & rigida ex orbe ligneo menisque quam dixi in primis radiis esse, epistomis versis ad unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Exemplaria habent, Epitoniis versis ad unumquemque, factum sit ut sit in convivium. Epitonia enim sunt epistomiorum Vertibula seu verticilli. V. Cæl. Rhod. Ant. Lect. 30. 18. vel potius Lex. Pitif.

EPISTROPHE, [ἐπιστροφή] Rufiniano Figura est ὑπερβασις, quum eadem in verba plures desinunt sententiæ. V. Voss. Inst. Orat. lib. 5. p. 25.

EPISTROPHEUS, [ἐπιστροφῆς] A rei anatomice peritis dicitur Pars ex septem colli vertebra, omnium ut latissima ita & tenuissima, triplicem habens concavitate, capitis convexitatem, sive processum recipientem, cujus articulationis beneficio, caput ad latera circumagitur. A quo uti vertebra hæc Epistropheus appellatur, a verbo (επι)στρέφω, quod inter cetera significat converto, circumago. (Cæl. Rhod. lib. 4. cap. 2.)

EPISTYLIUM, i. n. [ἐπιστύλιον] Columnella quædam quæ super aliam columnam majorem collocatur in ædificiis: vel ut alii volunt, capitulum dicitur. Varro 3. de R. R. cap. 5. In limine, in lateribus dextra & sinistra porticus sunt primoribus columnis lapideis intermediis a fasculis humilibus ordinate, quum a summa macerie ad epistylum tertia porticus sit rete canabina, & ab epistyllo ad stylobaten hæc sunt avulsæ omne genus opplete. conf. Plin. 35. 14. & 26. 14. Vitruv. 1. 1. 12. item 3. 3. adde Bald. p. 47. vel Pitif. p. 718.

EPISYNALCEPHE, es. f. [ἐπισυναλκῆ] Figura est dictionis, eadem cum Synaresi, qua duæ syllabæ iisdem literis remanentibus, in unum conglutinantur: ut Aripedem cervam, apud Dias. pro Acripedi. Huic opponitur Diæresis, qua una syllaba in duas resolvitur, ut Sic trissyl. apud Hor. pro dissyl. Silva. Inter Episynecephem & Synalcephen hoc interest, quod Synalcephe proprie fiat in diversis dictionibus, prima sequentis dictionis vocali ultimam præcedentis absumens, ut Charthas Italiam. Episynecephæ vero, non nisi in eadem fitur.

tionē, nulla litera pereunte, sed duabus tantum in unam coalescentibus. V. Charisium, p. 249.

EPITAPHIUM, [ἐπιτάφιος] proprie dicitur Inscriptio, quæ sit supra sepulcrum in laudem defuncti. V. Scal. Poet. 3. 121. Virg. 1. cl. 42.

Et tumulum facite, & tumulo superaddite carmen, Daphnis ego, in silvis, hinc usque ad sidera notus. Cic. 5. usc. 36. Quid vero in epitaphio, quomodo idem? Et etiam Carmen quod dicebatur ad tumulum. Scalig. Poet. 1. 50. Serv. ad s. Ecl. n. 44.

EPITAPHISTA, æ. m. Epitaphiorum scriptor Sidon. 1. Epist. 9.

EPITASIS, is. f. [ἐπίτασις] in Comœdia, Vehementissimus actus, ut catastrophæ præcedit, in quo omnia quasi feruent & astant ut spem & metum. Apud Grammaticos etiam pro Exaggeratione umitur.

EPITERPUM, [Ἐπίτερπον] Oppidum est prope Ravennam: quod unum minus a paludibus vexetur, modicis sursum navigationibus maricinium est. Strabo lib. 5.

EPITHALAMIUM, [ἐπιθάλμιον] dicitur Sacer hymnus, qui in nuptiis canitur, quasi Juxta thalamum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Catull. Arm. 62. Barth. Advers. 35. 8.

EPITHECA, æ. f. [ἐπιθήκη] Additio, adjectio. Plaut. Trin. 4. 3. 18. Nisi etiam laborem ad damnum epithecā insuper. conf. Cæl. Rhod. 22. 13.

EPITHEMA, ætis. n. [ἐπίθημα ἢ ἐπιθήκη] Operculum. Epithemata apud medicos Medicamenta sunt, quæ parti affectæ foris adhibentur, panniculo aut linteo illita: ita dicta a verbo Græco ἐπιτίθειν, quod est imponere. Scrib. Larg. Compos. 160. Post epithemate uti oportet. conf. Isidor. 4. 9. Alii Epithematia. Theod. Priscian. 2. 20.

EPITHESIS, [ἐπίθεσις] Præter vulgatas illas apud Græcos significaciones, quibus pro Impolitione five aggressionē fumitur, apud Jurisconsultos etiam usurpatur pro Inscriptioe quadam appositiua, in contumeliam fraudemve alicujus facta. Ulp. 1. 5. lex Cornel. D. de injur. & famos. libel. §. 10. Eadem pœna ex Senatusconsulto tenetur is qui epithesin, aliudve quid, five scripturam in aliorum notam prodixerit.

EPITHETON, i. n. [ἐπίθετον] est Nomen adjectivum. De Epithetis, V. Macrob. 1. 4. conf. Idem 6. 5. & Quintil. lib. 8. cap. 2. & 8. 6. & 9. 1. Ubi Latine Appositum reddit: Suppositum Isidor. 1. 6. & supra positum 36. Nisi quid vitii subest.

Exemplum occurrit in Tibull. 1. 8. 17. ubi tria Epitheta uni substantivo sunt adjecta;

— ut volitat crebras intacta per urbes
Alba Palæstino sancta columba Syro. conf. Brœckh. ad Tib.

2. 5. 22.
EPITHIDES, um. f. pl. Suprema membra coronidis, quæ fastigio summo superimponuntur. Vitruv. 3. 3. Bald. Lex. p. 47.

EPITHYMOPHONI, [ἐπιθυμώδεις] Græcis vocantur Qui rerum multarum curis distracti, nihilominus cœnæ cupiditate vocatoribus non negant, etiam si ad præscriptum adesse queant minus. Cæl. Antiq. Lect. lib. 27. cap. 24.

EPITHYMIÆ, æ. f. [ἐπιθυμία] Latine dicitur Concupiscentia, desiderium; a verbo ἐπιθυμῶ, quod est concupisco.

EPITHYMON, i. n. [ἐπιθύμων] h. e. Thymi cuscuta. Cuscuta enim si ramos thymi apprehenderit, sese ita circumligat, ut etiam ab ipsa eadem radice thymi nutrimentum accipiat, & floreat quemadmodum thymus. quod idem in salvia & sarureia efficit. Plin. lib. 26. cap. 8. Epithymon qui est flos e thymo fatureiæ simili. [Epithymum officinarum planta est aphyllus, folis confans filamentis, sed tenuioribus, quam Cuscuta & subrufis, in quibus hoscili exigui hærent. Veteres falso florem Thymi putarunt. V. Diosc. 1. 4. c. 179. & ejusd. Interpp.]

EPITIMIA, æ. f. [ἐπιτιμία] Modest. in l. 21. §. 2. D. de tut. & curat. Sed & siquis a parentibus prohibitus fuerit tutor esse; neque creati hunc oportet. Et si creatus sit, nec recusaverit; prohiberi eum esse tutorem, manente epitimia. Alciat. lib. 2. Parerg. cap. 29. Accipitur ἐπιτιμία inter cetera pro μή ὀπται: μή non ὀπται ignominia, infamia, dedecus. Voluit igitur filium quidem submoveri, sed tamen non ideo notari infamia aliqua, vel dedecore, quo suspecti remotique tutores afficiuntur. Non enim talis fuit mens parentum, ut filio suo vellent ullam notam inurere. Removebitur igitur manente epitimia, i. e. Illibata nominis honorisque sui fama. Cæl. lib. 30. cap. 18. legit Manente epitimio, i. e. Mandato partis mordaci jurgatorioque. Epitimon enim Græci quandoque pro Objurgatione capiunt. Sed V. Henr. Steph. Thef. Græc. hac voce.

EPITOGIUM, i. n. [ἐπιτογιον] Genus pallii quod super togam se-rebatur.

Epitogium. Quintil. lib. 1. cap. 5. de Virt. & Vit. Orat. Junguntur autem aut ex duobus Latinis integris, ut superflui, subterfugi; quamquam ex integris an composita sint, queritur; aut ex integro & corrupto, ut Malevolus; aut ex corrupto & integro, ut Noctivagus; aut duobus corruptis, ut Pediflesquus; aut ex nostro & peregrino, ut Biclinium; aut contra, ut Epitogium, & Anticato; aut ex duobus peregrinis, ut Epirhedium.

EPITOME, es; & EPITOMA, æ. f. [ἐπιτομή] Breviarium Latine dicitur, & compendium, five opus concisum. Nec unquam dicitur neutro genere, Epitomata Flori; nisi ab indoctis; teste Budæo. Cic. 12. Att. 5. Conturbor enim epitome Bruti Fanniana: an Bruti epitoma Fannianorum? Idem 13. Att. 8. Epitomen Bruti Cœliorum velim mihi mittas.

Epitomas & Epitomatores, aliqui laudant, alii vituperant. qua de re V. Rupert. ad Flor. p. 5. seq. J. Gorthofr. Proleg. ad Philostorg. p. 48. Reines. Epist. p. 324. & Salmaf. præf. ad L. Ampel.

EPITOMO, are. uli sunt sequioris ævi scriptores. V. Treb. Poll. de Zenob. 30. Historiam epitomare.

EPITOMATOR, oris. m. Vulgo usurpant etiam docti.

EPITOMATA, a, um. Veget. de Re Mil. cap. 8. extr. Quæ dispersa sunt velut epitomata conscribo. V. Rubric. Leg. 14. Dig. de peric. & comm. rei vend.

EPITONIA, [ἐπιτόνια] ab ἐπιτόνισθαι, i. e. Intendi, sunt Instru-

menta quibus funes intenduntur: Qualia plerisque in Germaniæ locis cernuntur, rota instructa, & puteis applumbata eo ordine, ut terni & quaterni simul aquam eodem ex puteo haurire possint, funiculo per rotam demisso. Ulp. 1. 17. §. 8. D. de act. empt. Castella plumbea, putea, opercula puteorum, epitonia fistulis applumbata, aut quæ terra continentur, quamvis non sint affixa, ædium esse constat. conf. Varr. 3. de R. R. 5. Alii legunt Epistomia, ut est in Vitruv. 9. 9. & 10. 13. V. Bud. Annotat. ad Ulp. legem. p. 230. ed. Episcop.

EPITOXIS, idos. f. Nux ballistæ. Vitruv. lib. 10. cap. 15. & 17. V. Bald. Lex. p. 47. & Turneb. Advers. 2. 4. Qui Crenam, seu sinum interpretatur, cui sagitta imponitur.

EPITRAGI, [ἐπιτραγία] Vermes vitibus infesti: ita dicti quod hircorum more vitium frondes prærodent.

EPITRAGIA, [Ἐπιτραγία] Venus culta & celebrata fuit, teste Plutarcho in parallelis, hac ratione. Nam quum respondisset Apollo Delphicus Theseo, navigationis in Cretam ducem sibi feligeret Venerem, ac is ad mare captam deæ inimicaret, e vestigio in mare ea est deformata. Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 18.

EPITRAPEZIA, [ἐπιτραπέζια] Dicuntur generaliter mensis apta, quæ sunt Vascula & potoria, & escaria.

EPITRITUS, i. m. [ἐπιτρίτης] Lat. Sesquitertius, Pes ex quatuor syllabis constans, quod supra tres syllabas longam brevem unam habeat. Ejus quatuor genera sunt. Primus epitritus est, qui primam syllabam brevem habet, ceteras longas: secundus, qui secundam: tertius, qui tertiam: quartus, qui quartam.

Epitritus etiam Proportio dicitur, continens aliquem numerum, & ejus partem tertiam, ut quatuor epitriti proportionem habent ad tria, duodecim ad novem: quadraginta ad triginta. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. ult. Gell. 18. 14. Vitruv. 3. 1. & Salmaf. de Modo Ufur. p. 17.

EPITROCHASMUS, [ἐπιτροχασμός] Figura est sententiarum, teste Aquila, qua plura inter se distantia velociter percurrimus, eo consilio ut adversarium perturbemus: a verbo ἐπιτροχάζω, quod est velociter percurro. Tale illud Cafaris, Suet. cap. 35. Veni, vidi, vici.

EPITROPÆ, es. f. [ἐπιτροπή] Schema est ἀνοιχίας, teste Rutilio, quum rei alicui vehementer confidentes, Judici permittimus, ut quemadmodum illi visum fuerit constituat, eique nos parituros pollicemur. Rufinianus epitropem esse ait, quum alicui figurate permittimus, ut faciat quod velit, quum tamen id minime sentiamus: profertque exemplum ex 4. Æn. 381.

I, sequere Italiam ventis, pete regna per undas. Ibi enim Dido quamvis liberum Æneæ protectionis arbitrium permittere videatur, re tamen ipsa maxime dehortatur, difficultatem ei & pericula ob oculos ponens. Latine Concessionem vocare possumus.

EPITUS, [Ἐπιτός] Mons in sinu Thermaico, Plin. lib. 4. cap. 10.

EPITUS, Poeta, qui primus Latinorum heroica attigit, adeo victu tenui fuisse fertur, ut in Aventino domuncula, & unius ancillæ ministerio contentus fuerit. Alex. Genial. diæ. lib. 3. cap. 10. At hic Epitum per errorem plex pro Ennio recte tradit Gesner. V. ENNIUS.

EPITUS, EPITYDES. V. ÆPYTUS.

EPITYRUM, i. n. [ἐπιτύρον] Vocabulum est cibi (inquit Varro lib. 6. de L. L. p. 79.) quo frequentius Sicilia quam Italia usa est, (ab ἐπί τῷ τυρῷ, caseus.) Verum huic etymologiæ reclamatur autoritas Catonis cap. 119. quin & Columel. lib. 12. cap. 47. Videtur enim appellari epityrum a confracta oliva, quæ Græce dicitur πίτυρος. Plaut. Mil. 1. 1. 24.

Me sibi habeto, & ego me illi mancupio dabo, Si unum epityrum edam apud illum esurians infane bene.

V. Interpp. [Verba quæ uncinulis inclusimus apud Varronem non leguntur. Falso itaque hic ei affinguntur. Neque tamen usque eo absurdum est alterum etymon, quin forte Epityron dici possit, quia ἐπί τὸν τυρῶν ad caseum adjiciebatur, probante Salmaf. ad Plaut. Ceterum Henr. Stephanus docet ἐπίτυρον in vet. lib. apud Hesych. ἐπιτύρον τι ελαιῶν reddi, ubi vulgo, ut & ap. Phavorin. ἐπιτύρον legitur. Modum conficiendi epityri docet Cato cap. 119. Columella quoque lib. 12. cap. 47.]

EPURUM, Arcadiæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 6.

EPURUS, i. m. [ἐπίουρος] prima notione Custos, Inspector, dein Paxillus, cujus usus est in rebus compingendis & conservandis ne dissepunt. Pallad. 12. 7. de pruno; Oleastri epurum terebratæ insigne radii. Al. Cuneum. V. not. ad l.

EPURENUM, [ἐπίουρον] Stipes est, super quem carnes concidere consueverunt coqui: unde exit Aristophanium illud, in Acharn. ἐπίουρον ἔλασαι τὸν φαλῶν ἔχειν λέγειν. Quo significatur, si vera non dixerō, abscondatur caput mihi. Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 5.

EPIZEPHYRII, [ἐπιζεφυρίαι] Populi in extrema ora Italiæ, quæ olim magna Græcia dicta est, a Locris qui Criffæum incolunt sinum originem trahentes. Dicti Epizephyrii, quod supra Zephyrium promontorium habitarent. V. Strab. lib. 6.

EPIZEXUSIS, [ἐπιζέξις] Combinatio: Figura, quum dictio in versu absque medio aliarum combinatur. Virg. 9. Æn. 427.

Me me, adsum qui feci. Et apud Ter. And. 1. 5. 48. O Myfis, Myfis.

EPIZYGIS, Foramen in quod nux ballistæ inferitur. Vitruv. lib. 10. cap. 15. & 17.

EPOBELIA, [ἐποβελία] Verbum est satis frequens apud Oratores Græcos, ex hoc dictum, quod in quamlibet drachmam calumniam reus obolo muldaretur, quum seni essent oboli in drachma. Erat autem Mulcta, quam dependebant actores, qui perperam aliquem in iudicium vocassent, aut essent calumniati. V. Budæus lib. de Alise.

EPOCHÆ, æ. f. Initium certum aliquod, unde a Chronologis anni numerantur, quod etiam Æra appellatur, rectius Æra. V. Epochas collectas a Jos. Scal. lib. 6. de Emend. Temp.

EPOCHÆ, es. f. [ἐποχή] Academicorum doctrina, quasi dicas Suspend-

fam sententiam, nihilque definitentem, quod est, nulla de re pronuntiare, nec asseverare certo. Galen. lib. de Opt. docend. gener.

EPŌDES, is. m. [*ἐπὸδες*] male olens. Genus Piscis. Plin. lib. 32. cap. ult. Mediam corripit Ovid. Halieut. 126.
Tunc Epodes lati, tunc molles tergoe ranæ.

EPŌDOS, i. m. [*ἐπὸδος*] ab Epi, i. e. post & Ode, quia liber illo ab Horatio post Odas scriptus est. Post enim quatuor libros Odarum, adiecit librum hunc quintum, quem ob id inscripsit Epodon. Alii interpretantur genus esse carminis, quum singulis versibus singulæ clausulæ subjiciuntur; cujusmodi sunt apud Horatium.

Epodium, [*ἐπὸδιον*], quod ode accinitur, ut [*ἐφύμειον*], quod hymno accinitur. Vulgo Verliculum vocant. Budæus. Aufon. Epist. 10. ad Paul. Dactylicos, elegos, choriambum carmen, epodos, Succi & cothurni musicam, Carpentis impone tuis. Sidon. in Paneg. ad Fel. frat. Sermouumque sales, novumque epodon. Carmen est hendecasyllabum.

Epodi, inquit Diomed. Grammat. lib. 3. dicuntur Versus quolibet modo scripti, & sequentes clausulas habentes particularum; quales sunt Epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ accinuntur. ut Od. 15. 1.
Nox erat, & cælo fulgebat Luna sereno
Inter minora sidera. Et Od. 16. 1.
Altera jam teritur bellis civilibus ætas,
Suis & ipsa Roma viribus ruit. & quicumque sunt similes.
Dicti autem Epodi [*ἐπειδὴ*] a partibus versusum, quæ legitimis & integris versibus accinuntur. Hæc Diomedes.

Epodos cur hic liber vocetur, ait Muretus in Horatium, non equidem satis intelligo, ac vidi veterem librum in quo hic quintus Odarum liber inscribatur. Quæ ad hanc inscriptionem confirmandam afferuntur a Grammaticis, levia sane sunt, & hujusmodi ut nullo negotio refelli possint. De hoc V. Bernardinum Lauredanum in suis ad Cic. de Lege Agrar. commentariis, Mureto subscribentem. conf. Scalig. Poet. 1. 44. & Turneb. Advers. 21. 6. [Forte tamen ob materiam titulum hunc libro suo dedit Flaccus, quia revera Invectivi argumenti omnes odæ sunt, licet in nonnullis prima fronte non appareat. Ut autem Latinis Occentare, ita Græcis [*ἐπὸδες*] de eo genere cantilenarum usurpatum fuit, ut sit [*ἐπὸδες*], vel [*ἐπὸδες*], Carmen, quod occentatur.

EPOLONOS dicebant antiqui, quos nunc Epulones dicimus. Datum autem est his nomen, quod epulas indicendi Jovi, ceterisque diis potestatem haberent. Festus.

EPOMEUS, [*Ἐπόμευς*] Collis in medio Pithecusæ insulæ situs, qui per quosdam terræ motus incendia evomuisse traditur, & terram intermediam in pelagus ignes non paucos ejectasse. V. Strab. lib. 5.

EPOMIS, idis. f. [*ἐπώμις*] dicitur Musculus superiorem humeri partem occupans, ut ostendit Galen. lib. de Dissect. venar. conf. Polluc. 2. 4. n. 29. & 31.
Est item Vestimenti species, Auth. Favorino in Lex. V. & Polluc. lib. 7. cap. 13.

EPONA, [*Ἐπιώνα*] Dea quædam olim fuit, equorum curam habens. Sic enim Plutarch. in Parallel. p. 312. Prudent. Apoth. 197.
Nemo Cloacinae, aut Eponæ super astra deabus. Juven. 8. Sat. 157.
Stelam Eponam, & facies olida ad præsepia pictas. Sic enim legendum contendit Turneb. Advers. 24. 4. Equonam vero Barth. Advers. 37. 1. V. Lex. Pitisc. Vulgo Hippona.

EPŌPE, es. [*Ἐπὸπι*, Stephano] Corinthiorum arx, quæ & Acrocorinthus dicitur. Epope dicta a verbo Græco [*ἐπιπέω*], hoc est inspicere. Illinc enim fertur Sisyphus Jovem conspexisse Æginam rapientem.

EPŌPEUS, Piscator quidam fuit, qui quum a Delphinorum Pompilorumque, quos sacros pisces esse dicebant, captura abstinere nollet, ab irruente ceto devoratus perit. Cæl. lib. 12. cap. 12.
Epopeus alius, Gubernator navis. ap. Ovid. 3. Met. 619.
— qui requiemque modumque
Voce dabat remis, animum hortator Epopeus.

EPŌPS, opis. c. [*ἐπὸψ*] Avicula fordidissima est, eaque cristata, unde & [*ἀλεκτρον ἄγχι*] a Græcis appellatur. Latini, a sono quem edit, conficito nomine Upupam vocant. Pollux 5. 13. n. 2. de Avium vocibus. conf. Ovid. 6. Met. 674. & Virg. Cul. 253.

EPŌPTÆ, [*Ἐπὸπτῆς*] In sacris dicebantur Mystæ, qui totum jam annum initiati, ad spectanda sacra admittebantur. A verbo [*ἐπιπίδω*], quod est spectare sive inspicere: unde & sacrorum inspectionem, [*ἐπιπίδω*] Græci appellant. V. Scalig. ad lib. 3. Tibull. & lib. 5. de Emend. Temp. & Casaub. ad Athenæum.

EPŌPTICUS, a, um. ut, Disputationes epopticæ, quas Chalcidius in Timæum Plat. opponit Naturalibus. V. eum p. 220. & 370.

EPŌREDIA, [*Ἐπὸρῆδια* Ptolemæo] Salassiorum oppidum in Gallia Transpadana; olim ex Sibyllinorum librorum oraculo a Romanis conditum, ab Eporediis (eo nomine Galli præstantes equorum domitores sua lingua appellabant) nominatum, ut non obscure innuit Plin. lib. 4. cap. 17. Hodie *lvrea*. conf. Strab. 4. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 3. 6. vel Lex. Pitisc.

EPŌS, [*Ἐπὸς*] Latine dicitur Verbum, versus, poema.
Epos, ut scribit Diomedes, Græce dicitur carmen hexametron, divinarum rerum & heroicarum humanarumque comprehensio. V. Cæl. Rhod. 7. 4. Martial. lib. 12. 94.
Scribebamus epos, cœpisti scribere: cessi. Hor. 1. Serm. 10. 43.
— forte epos acer
Ut nemo, Varius ducit. Persius Robustum carmen dixit.

EPŌSTRACISMUS, i. m. [*ἐπὸστρακισμός*] Lusus puerorum, quo testulam (*ἐστρακον*) seu lapillum distringunt super aquæ æquor, numerumque saltuum quos facit, ineont. V. Min. Fel. cap. 3. & Polluc. 9. 7.

EPŌTIDES, [*ἐπὸτιδῆς*] dicebantur Projecturæ navium, velut aures prominentia tigna, ad eludendos rostrorum ictus. Schol. Thucyd. 7. p. 508. Strab. 3. V. Scheffer. de Mil. Nav. 2. 5. & H. Voss. de Trirem. contr.

EPŌTO, [*ἐπὸτω*] āre. Potando exhaurire. Martial. lib. 2. 29.
Quæque Tyron toties epotavere lacernæ. Verbum rarius occurrit extra Particip. contract. Plin. lib. 28. cap. 14. Succo epoto.
Epoto medicamento. Liv. 8. 18. Cic. pro Cluent. 168. Epoto poculo.

EPŌTUS, Partic. pro Epotatus. [*ἐπὸτωμένος*] ut aqua epota. Ovid. de Rem. Amor. 740.

Venenum epotum. Cic. pro Cluent. 163.
Epotus equus, pro Sanguine equi epoto. Martial. lib. de Spectac. V. Plin. lib. 18. cap. 10.
EPPIA Gens, in Tribu Cornelia censebatur. Urfin. & Patin. Fam. Rom. V. Lex. Pitisc. in GENS.
EPPIA Gens, V. Ferret. Mus. Lapid. 2. 39.

E P S

EPSETHIA, [*ἐψῆθια*] Polluci Ima dicitur in pane crusta, sicut superiorem Attaragum vocat, ut refert Cæl. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 21. S. V. Viris Doctis ad Polluc. 1. 7. S. 23. not.

E P U

EPULÆ, arum. tantum pl. [*ἐπὺλῆς, ἑσῆν*] Cibi ministerio hominum & in nostrum usum comparati. Cic. 1. de Fin. 51. Nec libidinum nec epularum, &c. Idem 3. Philipp. 20. Vino, & epulis retenti & alea est: si epulæ potius quam popinæ nominandæ sunt. V. Val. 4. 23. Epulam antiqui sing. posuere, teste Festo.
Epulæ, pro Ipso convivio accipiuntur, & lautis mensis quæ in convivio offerri consueverunt. Unde, Amplissimæ epulæ apud Cæl. Bell. Gall. 28. Cic. pro Flacc. 95. Sepulchrum L. Catilinæ florib. ornatum, hominum audacissimorum atque domesticorum hostium conventu, epulisque celebratum est. Virg. 6. Æn. 604.
— epulæque ante ora paratæ
Regifico luxu.

Carmina in epulis cantitata a singulis convivis de clarorum virorum laudibus. Cic. de Clar. Orat. 74.
Cogitationum bonarum epulæ. Cic. 1. de Divin. 61.
Discendi epulæ. Cic. in Topic. 25. Translatio est. Pascitur enim minus animus doctrina, quam corpus cibo.
Libationes, epulæque ludorum. Cic. de Arusp. Resp. 21. Tui factotii sunt tensæ, curricula, præcentio, ludî, libationes, epulæ ludorum publicorum.
Regum epulæ. Hor. 2. Serm. 2. 45.
Carnifices epulæ. V. CARNIFEX.
Dulces. Hor. 3. Carm. 8. 6.
Geniales. Claud. 2. de Rapt. Prof. 327.
Lautiores. Stat. 1. Sylv. 6. 32.
Liberales. Tacit. 15. Ann. 55.
Nocturnæ. Lucret. lib. 2. 26.
Regales. Ovid. 6. Met. 488.
Sacræ. Virg. 7. Æn. 175.
Solennes. Tacit. 1. Ann. 50.
Tristes, i. e. Inspidæ. Sil. lib. 3.
De epulis Adjicialibus, Albanis, Capitolinis, Funebribus, Genialit. Militaribus, Nataliis, Nundinariis, Pontificalibus, Saliaribus, Triumphalibus V. Lex. Pitisc. in vocibus EPULÆ & CœNA.
Accipere epulis apparatus. V. ACCIPIO.
Accumbere epulis. V. ACCUMBO.
Adhibere fides ac tibias veterum Romanorum epulis moris f. Quintil. lib. 1. cap. 10. p. 106.
Adhibere aliquem epulis. V. ADHIBEO.
Adire epulas, i. e. Ad convivium. Ovid. 1. Amor. 4. 1.
Apponere in epulis. V. APPONO.
Celebrare largius epulas. V. LARGE.
Decerpere noctes primas epulis. Perf. 5. Sat. 42.
Distinguere epulas. Sil. lib. 7.
Dare epulas alicui. Virg. 4. Æn. 484.
Dare ad epulas. Cic. 2. de Fin. 101.
Dare leges epulis. Ovid. 2. Trist. 488.
Effusi in luxum, & epulas, & nocturnos cœtus. Tacit. 4. Hist. 36.
Extruebantur mensæ exquisitissimis epulis. Cic. 5. Tusc. 62.
Instaurare epulas. Virg. 7. Æn. 146. V. INSTAURO.
Instituere epulas. Sil. lib. 11.
Instruere epulas. V. INSTRUO.
Instructæ epulæ. Sen. Agam. 10.
Invitare ad epulas. V. INVITO.
Marcere gravibus epulis. Claud. 2. in Eutrop. 434.
Onerare mensas epulis. Virg. 2. Georg. 378.
Paratæ epulæ luxu regifico. Virg. 6. Æn. 604.
Ponere epulas. Ovid. 4. Fast. 545.
Profusæ epulæ. Cic. pro Muren. 76.
Recipere aliquem ad epulas. Cic. in Topic. 25.
Rimari epulis, pro Palci epulis, Auth. Serv. apud Virg. 6. Æn. 599.
Saturata mens bonarum cogitationum epulis. Cic. 1. de Divin. 61.
Struere epulas. Tacit. 15. Ann. 55.
Epulæ, etiam Bestiarum cibus quotidianus dicitur. Virg. 4. Æn. 48.
— epulasque draconum Quæ dabat.
Tinearum epulæ. Hor. 2. Serm. 3. 119. — cui fragula vestis
Blattarum ac tinearum epulæ, putrescat in arca.

EPULUM, i. n. [*ἐπὺλον*] significat Solenniores cibos: & propriè Publicum convivium in propatulo numerosis civibus exhibitum, ut in dedicatione templi, sive in triumpho, sive in funere, sive ludora causa, quale imperatores exhibebant apud Romanos, & quale factotii esse constat a pluribus qui testamento legaverunt epulum quotannis sepulchrum rosis & variis respersum odoribus, pro hereditatum facultibus exhibendum. Ex Valla lib. 4. Juven. 3. Sat. 229.
Unde epulum possis centum dare Pythagoreis. Gell. lib. 1.
Solenni die Jovi epulum libaretur. Cic. pro Muren. 75. Is quum epulum Q. Max. Africani patris sui nomine populo Romano daret, rotus est, &c.
Funebre epulum. Cic. in Vatin. 30. Ita enim illud epulum est funebre, ut munus sit funeris, epulæ quidem ipse dignitatis.
Accumbere in epulo. Cic. in Vatin. 30. Qua mente feceris ut in epulo. Atriî familiaris mei cum toga pulla accumberes.
Dare epulum populo. Hor. 2. Serm. 3. 86. conf. Liv. 5. 52. pr. S. Cæl. cap. 38. Liv. 33. 42. Lex. Pitisc. & Salmaf. in Vopisc.

EPULO, onis. [*ἐπὺλον*] Conviva. Apul. 2. Miles. V. Bibo, 01. in BIBE. & Elmenh. Indic. h. v.
Epulones etiam dicebantur tres, quos Pontifices propter sacrificiorum mult.

multitudinem esse voluerunt, ut ludorum epulare sacrificium facerent, uth. Cic. 3. de Orat. 70. Liv. 33. 42. Cic. de Arusp. Resp. 21. Patres conscripti, vosque Pontifices, ad quos Epulones Jovis Opt. Max. iquid est prætermisum aut commissum, afferunt, &c. V. Fest. supra N E P O L O N O S. Primum III. viri, postea facti VII. viri. V. S E P T E M V I R I O, Nomen viri. apud Virg. 12. Æn. 459.
E P U L O N U S, i. m. Idem ac Epulo. Apul. 9. Met. Inter Epulonos eam dividere. [Nisi Epulones legendum est.]
E P U L O N I U S, a, um. Idem. Scriban. de pass. Christ. cap. 18.
E P U L O R, [επιπέλω] āri. Laute & splendide edere, aut convivari. v. 25. 12. extr. Vulgo apertis januis in propatulo epulari sunt. Idem. 16. Cic. 2. de Fin. 16. Quum in voluptate sint qui epulentur. Ilare epulatus. Tacit. 11. Ann. 3.
 Lipsas excubias epulari. Claud. de Nupt. Hon. 196.
 Modice epulari. Cic. de Senect. 45. Epulari igitur cum fodalibus omnino modice, sed erat tamen quidam fervor ætatis.
 Epularem in modum epulari. Cic. 5. Att. 9. V. Salaris in S A L I I.
 Epulis epularum opimis. Virg. 3. Æn. 224.
 Es exquisitissimæ ad epulandum. Cic. 2. de Fin. 90. Negat enim tenuissimo victu, i. e. Contemptissimis escis & potionibus majorem voluptatem percipi, quam rebus exquisitissimis ad epulandum.
 Epularem jus epulandi. V. A D I M O.
E P U L A N D U S, Partic. [ἐπιπέλω] ut, Corpora epulanda. Ovid. 1. Met. 110.
 Epulis ferisque epulandum aliquem trahere. Sen. Thyest. 751.
E P U L A R I S, e. [ἐπιπέλω] Quod ad epulas pertinet, ut Epulare sacrificium. Cic. 3. de Orat. 70. Item epularis sermo, Qui fit in convivio. Suet. Met. 2. p. 123. Jam illatis luminibus epularis sermo percrebuit.
 Epulatio epularis. Cic. de Senect. 45. Bene enim majores accubationem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt.
 Epularis dies dicitur, quo epulum præbatur. Suet. in Domit. cap. 13.
 Epularis apparatus, vel cœna epularis. Budeus.
 Epulares etiam vocabantur, Qui in quibusdam ludis nocte epulabantur, utquit Fest. Varro, Dum epulares nocte epularentur.
E P U L A T I O, ōnis. [ἐπιπέλω] Columel. lib. 12. cap. 9. Quæ ad mensam cotidianam aut epulationem pertinent. conf. Petron. cap. 141. & Suet. lig. cap. 18. item Lucil. Sat. lib. 14.
E P U L A T I U S, Qui epulis dat operam. Gloss. Isidor.
E P U L A T O R I U S, Idem ac Epulo, apud Augustin.
E P U L A T O R I U S, a, um. Quod aptum est ut in epulis comedatur. Perott.
E P U L A T U S, a, um. Partic. [ἐπιπέλω] Cic. 2. Tusc. 113. Post ulatos cum matre adolecentes somno se dedisse.
 Mens epulata novem dies. Virg. 5. Æn. 762.
E P U L I S, idis. [ἐπιπέλω] Dicitur quoties juxta dentes caro excrevit. Suet. Ægineta parvum abcessum esse ait circa gingivas, qui nisi cutiatur, suppuratur. Cæ. Rhod. 4. 1.
E P U L O T I C A, [ἐπιπέλω] Medicamenta appellantur quæ cicatricem ducunt. Nam ἐπιπέλω Græcis est, ad cicatricem perducere. Galen. & Cæ. lib. 3. cap. 14.
E P U L O T I C A, Syennensis Cilicum regis uxor, quam in harmamaxa fedisse bibi primo Ἀναβαστα Xenophon. V. plura apud eum, & Cæ. Rhod. 18. cap. 3.
E P U S, l. m. Albæ rex. Ovid. 4. Fast. 44. alii Epitus. conf. Stat. 10. Ieb. 397. Alius Æpytus, de quo V. f. l.

E Q U

E Q U E S T E R ordo, vel Equestris ordinis. EQ. AVG. N. Eques Augusti. EQ. AVR. Eques auratus. EQ. M. SP. POM. Equitum mater Sp. Pomp. EQ. P. Equalis, vel Equestris persona, vel Equus publicus. EQ. R. Eques Romanus.
E Q U I T I U M, Nonnulli appellaverunt herbam, quam quidam Oulus atrum nominant, existimantes ita transferri posse Græcam vocem ἐπιπέλω, nam nomenclaturam apud idoneum scriptorem non facile reperias: que ἐπιπέλω tam Equinum, quam Magnum, aut prægrandæ apium habet. Nam ἐπιπέλω & βῆς in compositione sæpe vocabulorum significata intendunt, amplitudinemque & magnitudinem demonstrant. Memit Galen. de Alim. facult.
E Q U A, EQUARIA, EQUARIUS, EQUUS, EQUESTER. V. EQUUS.
E Q U I C E R V U S, [ἐπιπέλω] Animal in Oriente, habens cornua & ius per collum descendentes usque ad scapulas, & barbam sub mento, angulas & corpus ad cervi quantitatem. Utitur hac voce Aristotelis in pres lib. de Animal. Al. Alce.
E Q U I D E M, [ἐγώ] Conjunctio affirmativa pro Certe. Cic. de Senect. Equidem non video cur quid ipse sentiam de morte, non audeam dicere vobis. Idem 3. Q. frat. 1. Nam mihi uno die tres sunt redditæ, equidem ut videbantur, eodem abs te data tempore. Idem 13. Att. 26.
 Equidem videtur alicubi esse Ego quidem certe, velut: Ad me quidem certe quod attinet. H. St. [Puto postterius Certe abesse debere.]
 Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innuere terribilia. Cic. 2. de Divin. 26.
 Quod demiror equidem. Cic. 14. Att. 15.
 Equidem certe idem sum, qui semper fui. Plaut. Amph. 1. 1. 291.
 Certe equidem audieram, &c. Virg. 9. Ecl. 7.
 Equidem ecastor. Plaut. Amph. 2. 2. 66. Equidem ecastor vigilo, & vigilans, id quod factum est fabulor.
 Equidem hercle. Plaut. Merc. 3. 3. 5. Quid cogitem? equidem hercle hoc factum existimo.
 Equidem pol in eam partem accipioque & volo. Ter. Eun. 5. 2. 37.
 Equidem ego, & ego equidem. Sallust. ad Cæ. de Rep. Ord. 1. 3. Idem Jugurth. C. 10. Equidem ego regnum vobis trado firmum, si boni sitis: si mali, imbecillum.
 Huc equidem valde me prænitet. Cic. 3. Att. 1.
 Equidem diligentius, sapiusque ista loquemur inter nos. Cic. 3. de Fin. 9.
 Equidem cum verbo secundæ personæ. Perf. 5. Sat. 45.
 Non equidem hoc dubites amborum fœdere certo
 Confutire dies.

Equidem, cum tertia persona conjunctum. Perf. 1. Sat. 110.
 — per me equidem sint omnia protinus alba.
E Q U I R I N E, Jusjurandum per Quirinum. Festus. ut Ecastor, per Castorem.
E Q U I S E L I S, corrupte legitur, pro Equisetis apud Plin. V. E Q U I S E T U M infra.
E Q U U S, [ἐπῶ] Medicis Oculorum affectus quidam est, quum nullo tempore manere possunt requieti, sed in modum intremiscentium subinde nictant. Galen. l. Def. med. & Comment. primo in Prognost. Hippocr.
E Q U U S, i. m. [ἐπῶ] Animal notum. Argumenta generosi equi proponit. Virg. 3. Georg. 75.
 Fabula de cervo & equo. Hor. 1. Epist. 10. 34.
 Acer equo. Virg. 5. Æn. 668.
 — sic acer equo turbata petivit Castra.
 Agitator equorum. Ovid. 3. Amor. 2. 7.
 O quicumque faves felix agitator equorum.
 Anfractus levioris equi. Valer. 6. Argon. 240. i. e. Discursus nunc in hanc partem, nunc in illam.
 Aptus equis. Hor. 1. Epist. 7. 41.
 Dives equum. Virg. 9. Æn. 26.
 Domitor equorum. Virg. 7. Æn. 651.
 Equi & armorum exercitatio. Vide Suet. in Tiberio 13. Equi quoque & armorum solitas exercitationes omisit. Nisi tamen legendum Equitandi, ut in Julio cap. 57. Armorum & equitandi periculissimus. H. St.
 Insignis equis. Virg. 10. Æn. 21.
 Moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48.
 Proles duellica equorum. Lucret. lib. 2. 660.
 Solis equi. Ovid. 2. Met. 154.
 Interea volucres Pyrois, Eous, & Æthon
 Solis equi, quartusque Phlegon.
 Quadrijuges equi solis. Ovid. 3. Amor. 2. 66.
 Quadrijuges æquo carcere misit equos.
 Radiantes equi solis. Ovid. 8. Epist. 105.
 Quum tamen altus equis Titan radiantibus instat.
 Vis fortis equi. Lucret. lib. 3. 763.
 Usus equorum. Virg. 3. Georg. 211.
 Acer equus. Ovid. 3. Met. 704. Virg. 4. Æn. 157.
 — mediis in vallibus acri Gaudet equo.
 Æmonii equi. Ovid. 2. de Arte Am. 136.
 — Æmonios dum vigil optat equos.
 Ætherei equi. i. e. Solis. Ovid. 3. de Arte Am. 388.
 Virginis athereis quum caput ardet equis.
 Alatus equus, i. e. Celer. Sil. lib. 6. Ovid. 3. Fast. 416.
 Phœbus, & alatis athera carpet equis.
 Albus equus. Ovid. 8. Met. 33.
 Ales equus. Ovid. 3. Amor. 12. 24.
 Victor Abantiades alite fertur equo.
 Alipedes equi. Virg. 12. Æn. 484.
 Alipedumque fugam curfu tentavit equorum.
 Anhelii equi. Ovid. 15. Met. 419. Virg. 1. Georg. 250.
 Nosque ubi primus equis Oriens afflavit anhelis. i. e. Curfus
 anhelantibus. Servius.
 Ardenes equi. V. A R D E O.
 Arduus equus Trojanus. Virg. 2. Æn. 329.
 Arduus armatos mediis in mœnibus astans
 Fundit equus.
 Asper equus. Ovid. 1. Amor. 2. 15.
 Asper equus duris contunditur ora lupatis.
 Assidui equi. Ovid. 6. Met. 819. Assiduis pullatus equis.
 Atrati equi. Propert. lib. 3. 5. 34.
 Solis & atratis luxerit orbis equis.
 Attoniti equi. Ovid. 2. Epist. Sabin. 62.
 — cecidit miserabilis ille
 Præceps attonitis per freta raptus equis.
 Bellator equus. Ovid. 15. Met. 368.
 Preffus humo bellator equus, crabronis origo est.
 Bipedes equi marini. Valer. 2. Argon. 508.
 Orion bipedum flatu mare tollit equorum.
 Bipedes equi Protei. Virg. 4. Georg. 389.
 Candentes equi. Claud. 1. conf. Stilich. 370.
 Cæspitatores equi. V. CÆSPES.
 Cærulei equi Thetidis. Stat. 1. Achil. 78.
 Cornipedes equi. Ovid. 1. de Arte Am. 280. Virg. 7. Æn. 779.
 Curules equi. V. C U R U L I S.
 Discordes equi. Sil. lib. 16.
 Dividui equi. Ovid. 2. de Arte Am. 488.
 In furias agitantur equæ, spatioque remoto
 Per loca dividuos amne sequuntur equos.
 Durior oris equus. Ovid. 2. Amor. 9. 30.
 Ut rapit in præceps dominum spumantia frustra
 Frena retentantem durior oris equus.
 Eoi equi. Virg. 2. Æn. 418. V. E O S.
 Feri equi. Hor. 1. Serm. 5. 56.
 Frenati equi. Virg. 5. Æn. 554.
 Fremens equus. V. F u n d e r e e q u u m.
 Generosissimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Ignipedes equi Solis. Ovid. 2. Met. 392.
 Tunc iciet, ignipedum vires expertus equorum,
 Non meruisse necem, qui non bene rexerit illos.
 Impiger. Hor. 4. Carm. 3. 4.
 Inanis equus. V. I N A N I S.
 Indomitus equus. Hor. 2. Serm. 2. 9.
 Inobsequentes equi. Sen. Hippol. 1068.
 Insignis phaleris equus. Virg. 5. Æn. 310.
 Intractatus & novus. Cic. de Amicit. 70. Atqui in ipso equo (cujus modo mentionem feci) si nulla res impediatur, nemo est qui non eo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & novo.
 Lacertosus equus. V. L A C E R T U S.
 Lucentes equi Solis. Stat. 1. Theb. 98.
 Luciferi equi Lunæ. Ovid. 11. Epist. 46.
 Magnanimi equi. Virg. 3. Æn. 704.

Mites equi. Claud. 1. in Ruff. 254.
 Nobiles equi. Ovid. 3. Amor. 2. 1.
 Numidici equi. V. NUMIDIA.
 Optimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Pavidus equi. V. PAVIDUS.
 Pennatus equus. V. PENNA.
 Pernix equus quam maxime. V. PERNIX.
 Primus equus in certamine. Hor. de Arte Poët. 84.
 Publici equi. Plin. lib. 33. cap. 1. V. ORDO.
 Pulverei equi, i. e. Pulverulenti. Valer. 4. Argon. 688:
 — ludo volitans quum turma superbo
 Pulvereis exultat equis.
 Purpurei solis equi. Ovid. 21. Epist. 86.
 — quum jam prope luce peracta
 Demere purpureis sol juga vellet equis.
 Rapidi equi. Ovid. 9. Epist. 28.
 Sitque focer, rapidis qui tonat altus equis.
 Recentes equi. Ovid. 2. Met. 64.
 — & qua vix mane recentes Enituntur equi.
 Regalis equus. Claud. 6. Conf. Hon. 516.
 Rosei equi. Ovid. 1. Amor. 3. 4.
 — nigri non illa parentem
 Memnonis in roseis sobria vidit equis.
 Rubentes equi Phœbi. Claud. in Gigant. 10.
 Semianimes equi. Virg. 11. Æn. 635.
 — permitti cæde virorum
 Semianimes voluntur equi.
 Sequax equus. Ovid. 4. Epist. 46.
 Torquentem frenis ora sequacis equi.
 Spumans equus. Sil. 1. 3.
 Strigosus equus. V. STRIGILIS.
 Supinus equus. Hor. 2. Serm. 7. 50.
 — aut agitavit equum lasciva supinum. De libidine tur-
 pissima.
 Tenax equus. Ovid. 3. Amor. 4. 13.
 Vidi ego nuper equum contra sua frena tenacem
 Ore reluctanti fulminis ire modo.
 Tener equus. V. VETULUS EQUUS.
 Tonantes equi Jovis. Hor. 1. Carm. 34. 8.
 Plerunque per purum tonanteis Egit equos.
 Trepidi equi. Ovid. 16. Epist. 206.
 — qui trepidos a dape vertat equos. Id est Conternatos.
 de Atræi scelere loquitur & Solis equis.
 Veloces equi. Ovid. 8. Met. 554. — nec fortibus illic
 Profuit armentis, nec equis velocibus esse.
 Velocissimus equus. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Venator equus. Claud. de Nupt. Hon. 5.
 Vetulus equus, cui opponitur Tener equus. Cic. de Amicit. 69. Ut
 equis vetulis teneros anteponeat solemus.
 Victor equus. Virg. 3. Georg. 499.
 Virides equi Neptuni. Claud. 3. Conf. Hon. 198.
 Volans equus. Stat. 2. Silv. 2. 38.
 Volucres equi. Ovid. 2. Met. 153.
 — arbitrio volucrum raptatur equorum.
 Volucer equus, i. e. Pegifus qui fingitur alatus. Ovid. 6. Met. 120.
 — te sensit equum crinita colubris
 Mater equi volucris.
 Utiles bello equi. Ovid. 14. Met. 321.
 Rex fuit nilium bello studiosus equorum.
 Abundat equis Asia. Ovid. 16. Epist. 354.
 Nec minor est Asia quam vestra copia terræ,
 Illa viris dives, dives abundat equis.
 Accendere equum stimulis. V. ACCENDO.
 Addere equos. Virg. 3. Æn. 470.
 Addit equos, additque duces.
 Admittere equum. V. ADMITTO.
 Admovere equum. V. ADMOVO.
 Adornati venatui equi. Tacit. 12. Ann. 13. Per quietem monet facer-
 dotes, ut templum juxta, equos venatui adornatos fittant.
 Advchere equo. V. ADVEHO.
 Advectus equo. Cic. 1. de Divin. 58.
 Agere sive agitare equum. V. AGO.
 Agitare spumantem equum. Virg. 6. Æn. 882.
 Seu spumantis equi foderet calcaribus armos.
 Anhelantes equi. Sen. Oeth. 9.
 Apprendere equos. Sil. lib. 16. — nifusque apprehendere primos
 Panchates animofus equos.
 Armantur equi bello. Virg. 3. Æn. 540.
 Bello armantur equi, bellum hæc armenta minantur.
 Ascendere in equum. Cic. de Senect. 34. Quum ingressus iter pedibus
 sit in equum omnino non ascendere: quum equo, ex equo non de-
 scendere. V. ASCENDO.
 Aspirare equis. V. ASPIRO.
 Assistere equos. Stat. 3. Theb. 299.
 Attribuere alicui equum. V. ATTRIBUO.
 Cadere de, vel ex equo. V. CADO.
 Calcari equo. Claud. 1. in Ruff. 376. — calcabitur asper
 Phalis equo, pontemque pati cogetur Araxes.
 Cogere verbere equum anhelum. Claud. 6. Conf. Hon. 226.
 Comere equos. Stat. 4. Theb. 43.
 Concitare equum. V. CONCITO.
 Concutere acres equos. Virg. 8. Æn. 3.
 Conscendere equum. Ovid. 14. Met. 820. V. CONSCENDO.
 Conternantur equi. Ovid. 2. Met. 314.
 Corrupti equi maxie. V. CORRUMPO.
 Corruit equus. Sil. lib. 17.
 Curare equos. Virg. 8. Æn. 607.
 Decidere equo, vel ex equo. V. DECIDO.
 Eludere infantem equo. Sil. lib. 6.
 — alato ni Regulus arte regendi
 Infantem elufisset equo.

Enituntur equi. V. Recentes equi.
 Exercere equos campis. Claud. de Bell. Get. 251.
 Exhortari equos frementes. Ovid. 5. Met. 402.
 Equos exhortari. Virg. 11. Æn. 610.
 Exhortari equos pressos. Ovid. 12. Met. 78.
 Expantantur equi. Ovid. 2. Met. 202.
 Expedire tela, & equos. Liv. lib. 8. Decad. 4. Quum tela equosq;
 expedissent.
 Expeditus in equo. Cic. pro Milon. 28. Obviam fit ei Clodius ex-
 ditus in equo.
 Externati equi. Ovid. in Ibin, 432.
 Exultantes equi ferocitate. Cic. 1. Off. 99. Ut equos propter creb-
 contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus trad-
 soleant.
 Fertur equis auriga. Virg. 1. Georg. 514.
 Ferri equis Trinacriis. Virg. 5. Æn. 574.
 Fingere. Hor. 1. Epist. 2. 64.
 Fingit equum tenera docilem cervice magister
 Ire viam, quam monstrat eques.
 Flectere equum sciens. Hor. 3. Carm. 7. 25.
 Frenare equum auro. i. e. Lupatis aureis, aut freno aureo. Claud.
 Phœn. 86.
 Fundere equum. Virg. 1. Georg. 13.
 — Tuque ô, cui prima frementem
 Fudit equum magno tellus percussa tridentis, Neptune.
 Gaudere equis. Hor. de Arte Poët. 162.
 Gignuntur ad cursum equi. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Habitus male equus. Gell. lib. 4. cap. ult. i. e. Macer & r
 curatus.
 Harere equo & in equo. Hor. 3. Carm. 24. 54.
 — nescit equo rudis Harere ingenuus puer.
 Hortari terribiles equos. Ovid. 5. Met. 421.
 Inmittere equum ad. V. IMMITTO.
 Imperitare equis. Hor. 1. Carm. 15. 25.
 Incitare equos. V. INCITO.
 Insidere equo. V. INSIDEO.
 Infilire in equum. V. INSILIO.
 Instratus equus ornato regio. V. INSTRANS.
 Interjungere equos. V. INTERJUNGO.
 Invehi equo. Virg. 3. Georg. 358. 5. Æn. 571. Idem
 — pulcher lulus
 Sidonio est invectus equo. V. INVEHO.
 Invectus quatuor equis. Virg. 6. Æn. 587.
 Jungere equos. Virg. 3. Georg. 113.
 Jungere equos curru, & ad currum. Virg. 5. Æn. 817. Idem
 Georg. 113.
 Primus Erichthonius currus & quattuor ausus
 Jungere equos. V. JUNGO.
 Labans equus. Valer. 6. Argon.
 Mercari equos. Hor. 1. Serm. 2. 86.
 Merere equo. Plin. lib. 33. cap. 1. Unde mos bullæ duravit, v
 rum qui equo meruissent filii, insigne id haberent, ceteri lo
 V. MEREO.
 Obliquare equos. Stat. 12. Theb. 749. — ille paventes
 Obliquavit equos.
 Ovantes equi. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 307.
 — hæc fatus ovantes
 Exhortatur equos, & tartara micior intrat.
 Pascuntur equi soluti per campum. Virg. 6. Æn. 653. V. PASCO.
 Patens equus vulnere. V. PATEO.
 Præteragere equum locum aliquem. Hor. 1. Epist. 15. 11.
 Mutandus locus est, & diversa nota
 Præteragendus equus. Rectius divisim scribitur, Præter
 Plaudere equum. V. PLAUDO.
 Prævertere equos. Stat. 8. Theb. 598.
 Fallit Atys, prævertit equos, curruque citato Desistit.
 Proculcare aliquem equo. Stat. 8. Theb. 661.
 Prorumpit vis equorum. Lucret. lib. 2. 264.
 Prospectare equo. Stat. 1. Achill. 235. — jam jamque latentes
 Erecto prospectat equo.
 Provehi equo. Virg. 7. Æn. 166.
 Quum provectus equo longævi regis ad aures Nuntius.
 Pugnare ex equis. Cic. 2. de Nat. Deor. 6.
 Religati equi. Virg. 9. Æn. 353. — & religatos rite videbat
 Carpere gramen equos.
 Residere equo. Sil. lib. 11. — sæpe citato
 Dum residet sub casside equo.
 Retentare equos. Ovid. 2. de Arte Am. 414.
 — ut in curru modo det fluitantia rector:
 Lora, modo admissos arte retentet equos.
 Ruens equus. Sil. lib. 7. — salusque ruentis vulnere equi.
 Sedere in equo. Cic. 7. Verr. 27. Ut cum nemo in equo sedere
 videret.
 Senescens equus. Hor. 1. Epist. 1. 8.
 Solve senescentem mature fanus equum.
 Stans equus. Lucret. lib. 4. 424.
 Stantis equi corpus transversum ferre videtur Vis.
 Sustinere equos. Cic. 4. Acad. 94. Ego enim ut agitator callidus, ius
 quam ad finem veniam, equos sustinebo, eoque magis si locus is
 sentur equi, præceps erit.
 Tollere aliquem in equum. Cic. pro Deiot. 28. Deiotarum cam
 plures in equum sustulissent, quod harere in eo posset, adr
 solebamus.
 Transmittere equis fluvium. Cic. 16. Att. 6. Duo sinus fuerunt, ius
 tramitti oportet, Pæstanus & Vibonensis, utrunque pedibus, u
 transmisimus.
 Turbati equi. Virg. 9. Æn. 124. — conterritus ipse
 Turbatis Messapus equis.
 Vehunt auroram Phæthontis equi. Virg. 5. Æn. 105.

Expectata dies aderat, novamque serena
 Auroram Phaethontis equi jam luce vehebant.
 ehi in equo. Cic. 2. de Divin. 40. Quod equus, in quo vehebar,
 necum una demersus rursus apparuerit.
 quo veli, inquit Festus, flumini diali non licebat, ne si longius di-
 grederetur, sacra negligeretur.
 rterere equum. Virg. 11. Æn. 619. — verisque Latini
 Rejiciunt pennis, & equos ad moenia vertunt. Ovid. 1. de
 Arte Am. 330.
 — curruque retorito
 Auroram veris Phoebus adiffet equis. Hor. 1. Carm. 19. 11.
 Et veris animosum equis Parthum dicere.
 incentes equi. Hor. 1. Serm. 1. 115.
 olare citatis equis. Claud. 4. Conf. Hon. 440.
 quus, Signum cœleste. Cic. 2. de Nat. Deor. 11.
 Huic equus ille jubam quatiens fulgore micanti
 Summum contingit caput alvo, stellaque jungens Una. Ex
 Arato.
 quus Trojanus, Proverb. Cic. pro Muren. 78. Intus intus, inquam,
 est equus Trojanus, a quo nunquam me Consule dormientes oppri-
 memini. De Catil.
 quis & quadrigis: i. e. Omni conatu. Cic. 2. Q. frat. Sic ego qui in
 isto homine colendo tam indormivi diu, te me hercule, sepe exci-
 tante, cursu corrigam tarditatem, cum equis, tum vero (quoniam
 scribis poema ab eo nostrum probari) quadrigis poeticis.
 elis, equisque, ut dicitur. Cic. 3. Off. 116. Cum his velis equisque
 (ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est. decertan-
 tum est.
 quus, Machina bellica. Plin. lib. 7. cap. 56. Equum, qui nunc aries
 appellatur, in muralibus machinis Epæum ad Trojam. subandi, Inve-
 nisse dicunt. conf. Barth. ad Stat. Sylv. p. 17.
 e Equis Agminalibus, Avertariis, Circensibus, Curfualibus, Deful-
 oris, Fluvialibus, Funalibus, Jugalibus, Octobribus, Paribus,
 ublicis, Quadrijugis, Sagmaris, Sejugis, Sellaribus, Singularibus
 itque Triumphalibus: nec non Æneis & Ligneis. V. omnino
 Lex. Pitisc.
 U A, a. f. [ἵππος] Plin. lib. 11. cap. 49. Non ostentabat her-
 aphroditas subjugis carpento suo equas.
 qua, teste Priscian. lib. 7. cap. De dat. & abl. plur. primæ decl.
 Equabus facit in dat. & abl. plur. Idem tradit Valla lib. 1. cap. 1.
 re quænter tamen legimus Equis genere fœm. pro Equabus. Varro 2.
 le R. R. cap. 1. In Lusitania ad Oceanum in ea regione ubi est oppi-
 tum Olyssippo monte Tagro, quadam e vento concipiunt certo tem-
 pore equæ. Sed ex his equis qui nati pulli, non plus triennium vi-
 unt. conf. Plin. 3. 41. De equis Lusitanicis. V. Plin. 7. 42. Sil. 3.
 80. & Virg. infra. Columel. lib. 6. cap. 37. Sic nutritus admiffarius
 equas diligere condiscit. Interdum etiam, quamvis materno lacte sit
 educatus, potest a tenero conversatus equis, familiariter earum con-
 vetudinem appetere. De asino admiffario loquitur, qui equas init
 nolorum generandorum gratia.
 octus equæ pullus. Lucret. lib. 3. 763.
 onus equæ. Ovid. 2. Met. 667.
 Mox nec verba quidem, nec equæ sonus ille videtur.
 mentalis equa. V. ARMEMENTUM.
 ata quadrigis equa. Hor. 2. Carm. 16. 31.
 obiles equæ. Ovid. 2. Met. 690.
 — herbofaque pascua Nelei,
 Nobiliumque greges cullos servabat equarum.
 triades equæ Glauci. Ovid. in Ibin, 557.
 Potniadum morsus subeas, ut Glaucus equarum.
 rima equa. Hor. 3. Carm. 11. 9.
 — latis equa trima campis,
 Ludit exultim, metuitque tangi.
 qua equam non amat. Ovid. 9. Met. 730.
 Nec vacca vacca, ne equas amor urit equarum.
 quas vento Zephyro concipere. Virg. 3. Georg. 275.
 ULLA, Mem quod Equa: Antiquæ. Varro, Lege Mænia, Nemo est
 in negligens, quin summa diligentia eligat alinum, qui suam saliat
 quilam. Nonius.
 UES, tris. i. [ἵππος, ἵππων, ἵππων, ἵππων] Proprie Qui in-
 let equo. Plaut. Milit. 2. 5. 54.
 Neque eques, neque pedes profecto quisquam tanta audacia.
 quæ pro Equitandi perito. Hor. 3. Carm. 12. 7.
 Equas ipso melior Bellerophonte.
 quæ qui equo meret, seu militia equestri, ut
 dies equitum. Tacit. 4. Hist. 71. Equitum aciem in collem eri-
 geret.
 exercitus equitum. Hor. 11. Æn. 598.
 urmæ equitum. Hor. 2. Epist. 1. 190.
 arius eques. Tacit. 12. Ann. 27. V. ALA.
 regii equites. Juven. 10. Sat. 95.
 frenati equites. V. INFRENATUS.
 ricati equites. V. LORICA.
 ducere equites in pugnam. V. INDUCO.
 ocare equites pro cornibus. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 quæ, qui Equestri ordini ascriptus est, nomen dignitatis, ab equestri olim
 militia arcessitum, cujus auctor Romulus. V. Lex. Pitisc. Suet. Cæs.
 cap. 39. Ludis Decimus Laberius Eques Romanus mimum suum egit:
 lonatusque quingentis festeriis & annulo aureo, fessum in quatuor-
 decim ex scena per orchestram transiit.
 quites ordini Senatorio dignitate proximi. Cic. pro Cluent. 152.
 uem tu si ex censu spectas, Eques Romanus est. Cic. pro Rosc.
 Com. 42.
 ecus equitum. Hor. 3. Carm. 16. 20.
 rture equitum nomen Romanum victoriam cum laude possidet con-
 unctam. Cic. Anteq. iret in exil. 29.
 ellus eques. Stat. 1. Silv. 3. 42.
 agnus eques. Hor. Epod. 4. 15.
 umerofus ubique Fulget eques. Claud. in Eutrop. 2. 74.
 verus eques. Ovid. 3. Amor. 8. 56.
 Vol. II.

Trabeati equites. Valer. Max. 1. 2. c. 2. extr. In Solemni sollicit trans-
 vatione Idibus Quirial. de qua Dionys. l. 6. Liv. 9. 46. extr. Aurel.
 Vict. de V. l. cap. 32. Aliis jure solemnibus diebus.
 De distinctione Equitum in Illustres, Insignes atque Splendidos V. Pi-
 tisc. p. 725.
 Eques: tria genera loquendi Latini scriptores usurpant, Eques, Eque-
 stris ordinis, Equestri loco natus. quæ utrum ideam significant, an ve-
 ro differant, & quatenus differant, considerandum. Eques & Equestris
 ordinis, idem sunt, nam & Eques quicumque est, & dicitur, idem
 Equestris ordinis, & est, & dicitur: & contra. quod si Eques patre
 natus est qui nunquam senator fuerit, is Equestri loco natus dicitur:
 si in patre natus est senatore, Eques quidem, sed non Equestri loco na-
 tus, qui porro, quum eques fuisset, in senatum est allectus, Eques
 non amplius dicitur, sed assumpto nobilioris ordinis nomine, Senator:
 ornamenta tamen retinet equestria, annulum aureum, & equum pu-
 blicum, itaque M. Cicero, quum equite Romano natus esset, nun-
 quam, posteaquam in senatum pervenit, Eques appellatur, sed Sena-
 tor, atque ipse suis in scriptis, quum de ordine Senatorio loquitur,
 nostrum appellat, quum de Equestri, non item, is igitur non Eques,
 neque Equestris ordinis, sed Senator, & Senatorii ordinis jure diceba-
 tur. Ac mihi venit in mentem, quod in quadam epistola scripsit M.
 Cæc. ad Cic. Nostri, inquit, equites nisi acutius viderent. Nostri,
 ob eam causam dixit, quia uterque patre equite Romano natus erat.
 Potest igitur esse eques Equestri loco natus, & Eques non equestri loco
 natus. itemque potest esse Senator equestri loco natus, & Senator non
 equestri loco natus, cujus vero pater Eques fuit, is, si Senator factus
 est, desinit appellari eques, & equestris ordinis: eadem tamen retinet
 insignia, nisi si ea, ignominie causa notatus a Censoribus, amittit.
 Ex observationibus P. Manutii. conf. omnino Lex. Pitisc. & Gronov.
 in Liv. 5. 7.
 Equites etiam Judices vocabantur, quia judicium decurie ex Equestri
 ordine deligebantur. Budæus Annot. ad l. ult. D. de Senatorib. Qui
 plenius idem persequitur argumentum ad l. ult. D. de Muner. & ho-
 norib. §. Defensores quoque. p. 74. & 368. ed. Eusebop.
 De Equitibus Prætorianis, Promotis, Sacculariis & Singularibus V.
 Lex. Pitisc.
 Eques, pro Equo ipso aliquando ponitur. Virg. 3. Georg. 116.
 Impolite dorso, atque equitem docuere sub armis
 Insultare solo, & gressus glomerare superbos. V. Philarg. in
 loc. Gell. lib. 18. cap. 5. Macrobi. lib. 6. cap. ult. Propert. 4. 3. 38. Min.
 Fel. Oct. cap. 7. conf. Hor. Epod. 16. 11. & Cæs. 2. Bell. Civil. 39.
 Eques num. Sing. per Synecdochen pro Equitatu. Tacit. 1. Ann. 60. 3.
 Flor. 2. 6. 13. & 3. 17. 4.
 Sic pro Ordine equestri Martial. l. 8. Ep. 50. 7. de Epulo Domitiani:
 Vescitur omnis eques tecum, populusque, patresque.
 EQUESITER, tris, tre. [ἵππιος] Quod pertinet ad equitem.
 Voce Equestris, pro Equestri artis perito, quod ἵππιος Græce, utitur
 apud Xen. Lewnel. & Phil. H. St. Nec non Joach. Camerarius p. 401.
 ed. Steph.
 Æs equestre, inquit Festus, Quod equiti dabatur.
 Agmen equestre. Ovid. 9. Epist. 100.
 Censu equestre. Cic. 1. Q. frat. 2. Ecce supra caput homo levis ac
 sordidus, sed tamen equestri censu Catienus. V. Pitisc. Lex. v. CENSUS.
 Copiæ equestres. Cic. 2. de Fin. 112.
 Cunei equestres. Stat. 3. Sylv. 3. 143.
 Curfus equestres ducere. Virg. 5. Æn. 667.
 Dignitas equestris. Nep. 25. 1. 1.
 Disciplina equestris. Cic. 6. Verr.
 Loco equestri ortus. Cic. 1. de Lege Agr. 27. V. paulo ante in EQUIS.
 Ludi equestres. V. Pitisc. Lex. in LUDI & Interpr. ad Sil. lib. 16. 355.
 Ordo equestris. Plin. lib. 33. cap. 3.
 Ordinis equestris princeps. Cic. 11. Fam. 16. Idem pro Cluent.
 Pes equestris, i. e. Equinus. Sen. Phoeniss. 396.
 Prælium equestre. Cæs. 3. Bell. Gall. 20.
 Pugna equestris. Cic. 6. Verr. 122.
 Splendor equestris. Cic. pro Planc. 21.
 Equestris ordo, indicavit Cic. pro Plancio. H. St. [Sane ut Senatorius
 ordo Amplissimus, ita Equestris proprie Splendidissimus vocari con-
 suevit. V. in Dict. ORDO. Equestrem splendorem Cic. pro S. Rosc.
 Am. 140. dixit, pro Planc. vero l. c. Splendidissimos homines, ubi
 sine dubio Equites Ro. intelligit.
 Statua equestris. Cic. 6. Philipp. 12. Aspiciate a sinistra illam equestrem
 statuam inauratam.
 Turma equestris. Claud. de Bell. Get. 579.
 EQUESTRIS, [ἵππιος Ptolemæo] Civitas Equestris in Sequanis col-
 locatur. vulgo *Neufbassel*, vel potius *Nyon* ad lacum Lausonium.
 EQUESTRIA, um. n. pl. [ἵππων] Quatuordecim gradus, in quibus
 equites sedebant, vocat Sen. de Benef. 7. 12. Equestria omnium Equi-
 rum Rom. sunt. Item, Habeo in Equestribus locum: non ut vendam:
 non ut locem, non ut habitem, sed tantum ut spectem. conf. Suet.
 Calig. cap. 26. Lips. de Amphit. C. 14.
 Equestria item pro Locis theatralibus equitum, & modificatis verbis, pro
 Equitibus usurpavit Petronius, quum scripsit, Nunquam tamen nisi in
 equestribus sedeo. i. e. Nunquam est mihi res nisi cum is qui sedent
 in quatuordecim gradibus. V. Turneb. Advers. 4. 19. & 18. 33.
 EQUITIO, [ἵππιος, ἵππιος] Ære. Equo uti. Hor. 2. Serm. 3. 248.
 Ludere par impar, equitare in arundine longa. Cic. 2. Tusa.
 62. Apud quos autem venandi & equitandi laus viget, qui, &c.
 Equitare, & Homo urens equo, & Equus sub homine gradiens, dice-
 batur. Lucilius namque, vir apprimæ lingue Latine sciens, equum &
 currere & equitare dixit his verbis,
 Queis hinc currere equum nos atque equitare videmus,
 His equitat currisque: oculis equitare videmus,
 Ergo oculis equitat. Gell. lib. 19. cap. 5. Macrobi. lib. 6. cap. ult.
 In orbem equitare. i. e. In circulum. Ovid. 12. Met. 468.
 In equuleis equitare. V. mox Equitare pro Ostentare se.
 Equitare, antiqui dicebant Equo publico mereri. Fest. Pomp.
 Equitare, pro Ostentare, jactare se. Cic. 6. Verr. 42. Jactabit se & in
 his equitabit equuleis. i. e. Se ostentabit: qua in significatione verbo
 equitandi etiam usum esse Arnobium alicubi Turnebus scribit. Adv. 8. 10.
 G g EQU

EQUITARI, pass. [*ἰσπιλάειν*] Plin. lib. 8. cap. 18. Omnes autem in iis terris iumentorum dorso funguntur, atque etiam equitantur in praeliis. De camelis. Flor. 3. 4. 5. Dum periculum glacie flumen equitatur. [Forte, Per infidum &c. ut Equitatur forma dicatur Imperf.]

EQUITATIO, ōnis. f. [*ἰσπιτοῦς*] Plin. lib. 28. cap. 4. Equitatio stomacho & coxis utilissima.

EQUITATUS, ūs. [*ἰσπιτόν, ἰσπιτόν*] Equitum manus. Cic. Fam. Equitatum habet magnum. Idem pro Font. Magnos equitatus ad ea bella, &c. Claud. de Laud. Seren. 62.
— dat Gallia robur

Militis, Illyricis fudant equitatibus alæ.
Valere equitatu. Nep. 18. 3. extr.
Victor equitatus. Tacit. 3. Hist. 18.
Abducere ab aliquo equitatum. V. **ABDUCCO**.
Exiit portis equitatus. Virg. 8. Æn. 585.
Instruere aliquem peditatu, equitatu, copiis. Cic. 5. Philipp. 6.
Orbare equitatu. V. **ORBO**.
Equitatus, Actus equitandi. Plin. lib. 28. cap. 15. ad finem, Femina atteri, adurique equitatu notum est. i. e. Equitatione.

EQUARIUS, i. m. Subst. Idem ac Equifio. Solin. cap. 57. de Bucephalo. Cum ab equario suo alias etiam molliter federetur. Gloss. Gr. Lat. *ἰσπιτοῦς* Equarius, Equi pastor.

EQUARIUS, a, um. Adj. [*ἰσπιτός*] Quod ad equum pertinet, ut, Equarius medicus. ex Gr. *ἰσπιτάτης*, qui alias Mulomedicus. Valer. Max. 9. 15. 2.
Equaria pecuaria. Varro in proœm. lib. 2. de R. R. ad fin. Quod & ipse pecurias habui grandes, in Apulia oviarias, & in Reatino equarias.

EQUIFERUS, i. m. [*ἰσπιτὸν ἄρειον*] i. e. Equus non domesticus. Plin. lib. 28. cap. 13. In primis efficax equiferorum sanguis. & cap. 10. De equiferis non scripserunt Græci.

EQUILE, is. n. [*ἰσπιτοῦς*] Stabulum equorum. Varro lib. 2. cap. 7. suadet frenos in equili suspendere. Cato de R. R. cap. 14.

EQUIMENTUM. V. **ÆQUIMENTUM**.

EQUIMULGA, æ. m. [*ἰσπιτοῦς*] Sidon. 4. 1. Equimulgæ Geloni. al. Equimulgi.

EQUINUS, [*ἰσπιτόν*] Adj. possess. Hor. Arte Poët. 1.
Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere si velit.
Caudæ equinæ pilos vellere. Hor. 2. Epist. 1. 45.
Cornu equinum. i. e. Pes corneus equi. Valer. 5. Argon. 153.
Crista equina Galeæ. Virg. 10. Æn. 869.
Ære caput fulgens, crittaque hirsutus equina.
Juba equina. Plin. lib. 2. cap. 25. Ovid. 12. Met. 88.
Nervus equinus. Ovid. 1. de Pont. 2. 21.
At semel intentus nervo levis arcus equino.
Pecus equinum. Varro 2. de R. R. 7. Columel. lib. 6. cap. 27.
Pedibus equinis conculcare. Ovid. 12. Met. 374.
— pedibusque virum conculcat equinis.
Sanguis equinus. Ovid. 9. Epist. 142.
Semivir occubuit vi, Lerniferoque veneno
Nessus, & infecit sanguis equinus aquas.
Seta equina. Cic. 5. Tusc. 62.
Ubera equina. Hor. Epod. 8. 8.

EQUIO, [*ἰσπιτοῦς*] Ære. De coitum appetente equo, sicut Suire, de sue. Plin. lib. 10. cap. 63. Equus domitas 11. diebus equire.

EQUIRIA, orum. [*ἰσπιτοῦς*] Ludi quos Romulus Marti instituit per equorum cursum, qui in campo Martio exercebantur. Festus. V. eundem v. Martialis campus. Ovid. 2. Fast. 859,
Ex vero positum permanit equiria nomen. conf. Varr. 5. de L. L. 3. & late in Lex. Pitisc.

EQUISITUM, i. ab Equus fit; Herba est quæ Græce *ἰσπιτοῦς* dicitur: h. e. Cauda equina: nostri a similitudine setæ equinæ nomen imposuerunt: est enim pilus terræ. V. Plin. lib. 26. cap. 13. vocatur & Equifetis Plin. 18. 28. *ἰσπιτοῦς* vulgus Gallicum vocat.

EQUISO, ōnis. [*ἰσπιτοῦς, ἰσπιτοῦς*] Equorum domitor. Varr. apud Non. 2. 288. Nam ut equus, qui ad vehendum est natus, tamen traditur magistro, ut equifio doceat totum incedere. Idem Marcip. Neque furentem equuleum infanus equifio exhibeat maris fluctibus. conf. Val. Max. 7. 3. ext. 2.
Equifones, veteres vocabant Omnes quibus alicujus rei regimen committebatur: ut Nautici equifones, ex Varr. Marcip. Nonius.

EQUITABILIS, e. [*ἰσπιτοῦς*] ut, Locus equitabilis, in quo facile erati inambulare possint. Liv. Opportuna explicandis copiis regio erat, equitabilis, & vasta planities. conf. Curt. 4. 9. 10.

EQUITATURA, æ. f. S. risb. Ep. 285. Equitaturas & expensas præparare.

EQUITIUM, i. [*ἰσπιτοῦς*] Equorum armentum. Ulpian. in l. 12. Plenum. § Equitii. D. De usu & habitatione. Equitii quoque legato usu, videndumne & domare possit, & ad vehendum sub jugo. uti. adde l. 1. §. ult. Dig. de rei vindicat.

EQUITIUS, i. m. Cognomen familia Romanæ ab equino pecore deductum, auctore Varr. 2. de R. R. 1.

EQUITIARIUS, i. Equitii custos, vel præfectus. Gallice *harasser*. Firmic. lib. 8. cap. 13. Centauro oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor & cultor, vel eorum exercitator, aut mulomedicus, vel equitarius. Gloss. Lat. Græc. Equitarius, *ἰσπιτοῦς*.

EQUULEUS, i. dimin. [*ἰσπιτοῦς*] Pullus equinus & novellus. Cic. Hortensio. Ut fame debilitetur equuleorum nimis effrenata vis. Liv. 23. 31. Ad Sinuessam bos equuleum peperit.
Exagitantur tactu equulei freno injecto. Cic. 3. Tusc. 67.
Equuleus, Tormenti genus. V. **EQUIEUS**.

EQUITUS, i. m. [*ἰσπιτοῦς*] Parvus equus. Cic. 2. de Nat. Deor. 38. Omnia in perfectis & maturis docet esse meliora, ut in equo quam in equulo, in cane quam in catulo, in viro quam in puero.

EQUULA, æ. f. [*ἰσπιτοῦς*] Parva equa. Varro apud Nonium 2. 290. Nemo est tam negligens, quin summa diligentia eligat alinum, qui suam saliat equulam. Al. Equilani. Plaut. Cist. 4. 2. 88. Adhinnire equulam.

EQUUS TOLLICUS, Apuliæ oppidum a Diomede post excidium Trojæ conditum. auctor Serv. in 8. Æn. 9. V. Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 4. 523.

ER. Erunt, vel Erit, vel Ærarii. ER. COL. Ære collato. ER. Ære publico. ER. LEG. Erogatori Legionis.

ERADICO, [*ἐραδίζω*] Ære. Extirpare, Avellere. Ter. And. 4. 5. 2. Di te eradicent, ita me miseram territas. Idem Heaut. 3. 3. 28.
Eradicare aures alterius, pro Obtundere narrando aliquid. Plaut. Epi. 3. 4. 23.
— Pugnīs memorandis meis
Eradicabam hominum aures, quando occæperam. conf. Ru. 5. 2. 59. & Aul. 2. 4. 21. &c.

ERADDO, si, sum, [*ἐραδίζω*] Ære. Notæ significationis. Columel. lib. Poltea furculos, quos inferere voles eradito tam alte quam cuneum commisit. Idem lib. de Arbor. cap. 9.
Albo Senatorio aliquem eradere, i. e. Delere. Tacit. 4. Ann. 1. Cæsar Apidium Merulam, quod in acta divi Augusti non juraverat albo Senatorio erasit.

Eradenda elementa pravi cupidinis. Hor. 3. Carm. 24. 51. Sen. Epi. 11. Eradere vitia.

ERASUS, Partic. [*ἐρασταί*] Plin. in Paneg. cap. 25. n. 3. Datum iis qui post edictum tuum in locum eraforum subditi fuerant. Eraforum i. e. Deletorum e numero eorum qui accipiebant congiarium. Budæ Genæ erase. Propert. lib. 4. 8. 26.
Qui dabit immundæ venaliæ fata saginæ,
Vincet ubi erasas barba pudenda genas.
Timor erasus ex animo. Sen. Thyest. 517.

ERÆA, [*Ἐραία*] Civitas Græciæ, non longe ab Orchomeno & Mantineæ, quam suo jam tempore concidisse, ac vix ullum ipsius apparatus vestigium scribit Strabo lib. 3.

ERANA, Oppidum in Amano monte, a Cicerone captum. Cic. Fam. 4. Eranam autem quæ fuit non vici instar, sed urbis, &c.

ERANA, [*Ἐρανα*] Urbs est Peloponnesi, media inter Pylum & Cypriam, circa quam Pamifus amnis effluit, & quam nonnulli Arenam quondam crediderunt. Strab. lib. 8. in Descr. Eleæ & Messen.

ERANIA [vel potius Eranica] Pecunia quid, & corrupte hæctenus Erania apud Jurisconf. in l. Creditor. D. de solut. lectum esse, Alciatus ostendit lib. Dispunct. 2. cap. 25.

ERANOS, Collectio pecuniæ privata, in usus heterariæ vel amicorum. V. 12. Att. 5. p. 291. Græv. Catanæus apud Plin. 10. Epist. 93. 94. vocat Eranos, [Immo *ἐρανοῦς*] interpretatur, Exactores collationum, dicitur sic Pollucem, Athenæum, & eos secutum Ammonium interpretari. c. Buchner. ibid. Nep. Epamin. c. 3. Causab. ad Theophr. Char. c. 15. Erānos, five Eranios, i. m. Gemma, Jaspis borea Agriculæ, & *ἀρανοῦς*. Vulgo Turcica.

ERANTHEMON, [*Ἐρανθήμεον*] Unum ex nominibus anthemidis herbarum sic dictum, quod vere floreat. Plin. lib. 22. cap. 21.

ERANUSA, Insula in Locris Italiae fronte. Plin. lib. 3. cap. 10.

ERAPHIOPES, [*Ἐραφιόπης*] Bacchus dictus est, ab inducenda corruptione, quoniam vinum iram atque certamen inducit. *ἐραπιοῦς* enim contestationis & *Φύλον* ostendere significant. [Hoc quid monstri sit nescio.]

ERAPHIUS, [*Ἐραφίος*] Ægypti rex, qui obeliscum unum posuit in notis quadragentum octonum cubitorum, ut refert Plin. lib. 36. cap. 10.

ERASINADES, is. m. [*Ἐρασιναδῆς*] Dux quidam, qui, ut Suidas refert, Arginufam obfederat. Infeliciter autem pugnatum est, ad internecioem extinctis tum aliis, tum ipso duce. Hinc vulgo de eo cui res utriusque male procedunt, dicitur, Militavit cum Erasinaide. V. Ad.

ERASINUS, i. m. [*Ἐρασινοῦς*] Achaïæ fluvius, in sinu Argolico, ut i. bit Mela, 2. 3. 85. Is terras subit, rursusque redditur: sicut in a Lycus, in Mesopotamia Tigris. Plin. 2. 103. Ovid. 15. Met. 276.
Redditur Argolicis ingens Erasinus in agris. conf. Herc. t. lib. 6. & Stat. 1. Theb. 357.

ERASISTRATUS, [*Ἐρασιστράτος*] Medicus Dogmaticus eximius e familia Aristotelis natus, in quem sæpius invehitur Galenus. Memini a. jus multis in locis Plin. ut 28. 15. V. Fabric. in Elencho Medicorum.

ERATE, es. [*Ἐρατώ*] al. ERATO, Nympha Oceani & Tethyos a, *ἀπὸ τῆς ἔρατος*, h. e. Ab amore nomen habens. V. Hygin. F. 182. *Ἐρατώ* I. 1. Nerei & Doridis filia, quos Oceanus genuit.

ERATO, [*Ἐρατώ*] una Musarum quam *ἀπὸ τῆς ἔρατος*, h. e. Ab amore nomen habere innuit Ovid. 2. de Arte Am. 16.
Nunc mihi, siquando, Puer, & Cytherea favete:
Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes. Eadem de ista illam in tertio Argonauticōn invocat Apollonius. Diodor. vero lib. 5. cap. 1. id nominis sortitam Erato ait, quod docti homines ab omni amantur. Fulgentius dictam existimat quasi *ἐρατὴν ὀμοίαν*, h. e. Simile inveniens: quia post scientiam & memoriam, justum est ut aliquo de nostro simile inveniamus. At vero Cornutus ab interrogando & respondendo, i. e. *ἐρατὴν ἐξ ἀποκρίσεως*. hæc enim duo maxime disputantibus & ejus facultatis studiosis convenire videmus. Saltatricem Ito Ausonius Eid. extr. noto versiculo describit:
Plectra gerens Erato saltat pede, carmine, vultu. Quæ & ipsam saltandi rationem invenisse, Græci quidam prodidere: alii istam. At Proclus qui in Hesiodum commentarios reliquit, poetæ inventionem attribuit. Eadem & Thamyra mater perhibetur, qui a Thamyra primus cecinit. Nonnunquam pro Calliope, vel quacunque ista ponitur, ut Virg. 7. Æn. 37.
Nunc age, qui reges, Erato, &c. Servius.
Arcades Erato inter Musas non connumerant: sed vatem quamam fuisse ajunt, quæ Arcadi Callistis filio nupsit, & per eam mortuus Pana oracula dedisse. V. Pausan. in Arcad.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, Aristonis Chii & Callimachi poetæ discipulus, Plato minor a quibusdam ob doctrinam vocitatus, præstitit bibliothecæ regiæ Alexandrinæ. Scripsit præter philosophica poemata, historiam, astronomica, de sectis dialogos. Suidas. Quintil. lib. 1. c. 1. adde Cic. 2. Att. 6. Varr. 1. de R. R. 2. Cæf. 6. Bell. Gall. 23. Plin. 208.

ERATUM, [*Ἐρατὸν*] Urbs Sabinorum, quam vicum potius quam vicum cenferi debere tradit Strabo lib. 5.

ERATYRA, [*Ἐρατυρά*] Illyrici civitas, imperio Cadmi nepotæ & Hermionis aliquando subjecta, de qua V. Strab. lib. 7.

ERAVISCI, Pannoniæ populi. Plin. lib. 3. cap. 25.

ERCINIA. V. **HERCYNIA**.

ERCISOROB, cri. Verbum compositum a Coercendo & Ciendo. Flu. E

erctum citumque fit inter confortes, ut in libris legum Romanarum legitur. Erctum a coercendo dictum: unde & Erctifundæ & Erctifici. itum autem est Vocatum, a Ciendo. Haftenus ille. Unde Erctifundæ unilix iudicium dicitur, quod fit in bonorum divisione. V. Lex. Pif. in Familia. p. 758. Alii ab ἐρεϊζεν, quod interfepire & dividere gnificat, deduci contendunt: ideoque aspirandum dicunt. Potius rctifico vel Erctifico tertiæ conjug. quum legamus Erctifundæ partic. ut icundæ, legundæ, quod idem in fecunda conjug. non fit.

erbis erctiferi. Cic. 1. de Orat. 237. V. Strebatum, qui non probat Erctifcere, legitque Hercifcere. [Verba Cic. hæc funt, ut olim quidem edebatur: Idcirco qui, quibus verbis erctiferi oporteat nefciat, idem erctifundæ familiæ caufam agere non poffit. Sed Victorius Var. Lect. 35. 1. probantibus confenfu doctis viris, reposit, Erctum cieri.

offulare aliquem familiæ erctifundæ. Cic. pro Cæcin. 19. rctifundi Stoici. Servius in illud Virg. 3. Æn. 68.

— animamque feputchro
 Condimus. Legimus, inquit, in fepto, infepultorum animas vagas effe: & hunc Polydorum conftat non legitime feputum fuiffe. Rite ergo reddita legitima feputura, redit anima ad quietem feputchri, quam Stoici erctifundi, id efl medium fequentes, tam diu durare dicunt, quandiu durat & corpus. Paulo poft, Ideo autem Stoicos medium fequi diximus, quia Plato perpetuum dicit animam, & ad diverfa corpora tranfium quæcque ftatim pro meritis vitæ prioris. Pythagoras vero non μεταφύζων, fed παλιγενέσιαν effe dicit, hoc efl redire, fed poft tempus. V. Apul. 6. Met. p. 186. & 9. p. 229. extr. Elm. & Burn. ad Petron. cap. 141. p. 664. Inter Steph. Morini Dif fertat. una efl de Hercifcundis. V. eriam Rofin. Ant. Rom. 1. 8. p. 794. Salmaf. Exerc. Plin. p. 891. b. P. Victor. Var. Lect. 35. 1. & Cujac. Obferv. 9. 36. Scalig. & Dacer. ad Feft.

ECTUM, pro Arctum ab Arceo dixerunt veteres. [Nusquam, nifi arte locus Fefti, in ERCTISCI allatus huc trahitur.

E R E

ERBINTHINUS Dionyfus, i. e. Bacchus [Ἐρεβίνθινος Δίονυσος] in contumeliam & derifum dicebatur (quod & in proverbium tranfit) dicere videlicet legumine, vel a pudendo, quando id utrunque ἐρεβίνθος indicat. Hefychius ἐρεβίνθινος δίονυσος ufurpat pro Eo qui nullius ei homo fit, nec tanti, juxta proverbium (inquit) ac Cicerinum jus, ut tamen ad multa medici utuntur. V. Erafm. in Adag. Cicerinus acchus. Sunt qui Ererbinthium Dionyfum ideo dictum putent, quod ex leguminibus ab antiquis vinum conficeretur, ficut zythus Ægyptio um, cælia Hifpanorum, cervifia Gallorum: qui potus, inopia vini apertus fuit in his regionibus quæ minus vitem ferunt.

ERBINTHUS, [Ἐρεβίνθος] Legumen efl ftatuoſum, copioſi nutriment, alvo movendæ habile, ciendæ urinæ idoneum, lacti & femini liberando aptum: prolicit vero & menfes. V. plura apud Galen. lib. 6. e Simpl. medic. facult. & Diofcor. 2. 95. conf. CICER.

ERBINTHUS, [Ἐρεβίνθος] Infulæ nomen, apud Plin. lib. 5. cap. ult. collocat autem eam in Bithynia ultra Heracleam.

ERBUS, i. m. [Ἐρεβός] Erebum Virgilius interdum Obſcuritatem vandam eſſe deſcribit apud inferos, quam ait 6. Æn. 404.

— imas Erebi deſcendit ad umbras. Interdum Flumen ejusdem loci dicens, 6. Æn. 671.

— & magnos Erebi tranavimus amnes. Varro vero Erebo nam noctem ait, Unde eſt & illud, Erebo creata, fuſcis crinibus, Nox te avoco. Feſtus. Sed errat, cum ap. Virg. utroque loco Erebus Inferorum regionem denotet. V. not. ad l. Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Senectus, Mors, Tenebræ, Miſeria, Querela, Gratia, Fraus, Pertinacia, Parcæ, Heſperides, omnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

Eræ Erebi, Furiæ. Sen. Octav. 17.

Regina Erebi, Proſerpina. Ovid. 5. Met. 543.

Ripa profundæ Erebi. Stat. 1. Theb. 298.

ſedes imæ Erebi. Virg. 4. Æn. 26.

Umbræ imæ Erebi. Virg. 6. Æn. 404.

EREBUS, Adj. [Ἐρεβός] Ovid. in Ibin 227.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

ERECTHÆUM, feu ERECTHÆUM, [Ἐρεχθίων] Delubrum Neptuni in Achaia, cujus hoc fertur memorabile, ut aqua in puteo fonte Aſtro fluctet, ceteris vero perflantibus ventis jaceat immota. V. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2. Pauſan. Att.

ERECTHUS, triſyll. [Ἐρεχθός] Rex Athenienſis: cujus filia virgines noctem pro patria contempſiſſe dicuntur. Cic. pro Sext. 48. Mortem juam etiam virgines Athenis, regis opinor Erecthei filia, pro patria contempſiſſe dicuntur: ego vir Conſularis tantis rebus geſtis timerem? dem 5. de Fin. 62. & 1. Tuſc. 116. 3. de N. D. 50. V. Meurf. Reg. Ath. 1. 2. tem pater Orithyia, quam Boreas rapuit. V. Ovid. Met. 6. Fab. 9. infra V. ORITHYA. male ERYTHÆUS in ed. Lugd.

ERECTHUS, idis. f. [Ἐρεχθίς] Procris, Erecthei filia. Ovid. 7. Met. 726.

ERECTHIDES, æ. [Ἐρεχθίδης] Erecthei filius. m. pl. Erechtidæ; Athenienſes, ab Erechttheo dicti. Ovid. 7. Met. 430.

ERECTHÆUS, a, um. [Ἐρεχθίων] ut, Arces Erechttheæ. i. e. Athenæ. Domus Erechttheæ. Ovid. 5. Faſt. 204.

ERECTUS. V. ERIGO.

EREMBI, [Ἐρεμβοί] Populi in Arabia, qui prærupta faxa nudi inhabitant. Strab. lib. 16.

EREMIGO, [Ἐρεμίτις] ære. Enavigare, emetiri. Plin. lib. 2. cap. 67. Circa Caſpium quoque multa Oceani littora explorata, parvoque brevius, quam totus, hinc aut illine Septentrio eremigatus. Sil. 14. 192.

— pedibus tacitas eremigat undas.

EREMODICIUM, [Ἐρεμοδίου] Vadimonium deſertum dicitur a Demothene. Unde uno verbo Eremodicium dicitur, quod in Pandectis, tit. de Minoribus, in l. Ait prætor. §. Idem in eremodiciis. & C. de judiciis. l. Properandum. §. Sin autem. Hermodicium corrupte legitur. Dicitur quaſi Deſolatium ac deſertum, feu Deſertio cauſæ, abſentia, feu negligentia partium facta. Budæus. V. Proverb.

EREMUS, i. f. proprie Adj. & quando in fœm. uſurpamus ſubauditur 2°, quando in maſc. 2°. [Ἐρημος, Att. ἔρημος] Solitudo: Vox Ecclæ

ſtaſticis uſitation. V. Tertull. de Idol. cap. 5. & adv. Jud. cap. 2. Sidon.

7. Epift. 9. Mantuan. Parth. 1. 393. Hinc

EREMICOLA, æ. m. Hieronym.

EREMIPETA, æ. m. Tertull.

ERRMITA, æ. m. [Ἐρημίτης] Qui eremum, h. e. Locum ſolitarium, religionis ergo incolit, paſſim apud Ecclæ.

EREMITICUS, a, um.

EREMITIS, idis. f. Sidon. 9. Epift. 3. Congregationis eremitidis. ubi Savar. V.

ERÉPO, pſi, ptum, [Ἐρέπω] ære. Rependo emergere, vel Difficulter loca aſpera & edita ſcandere: tanquam opus fit repere majus, quam ambulare. Plaut. Aul. 4. 4. 1. Foras lumbrice, qui ſub terra erepliſti modo.

Varro 3. de R. R. cap. 15. Ne ex ea erepere poſſit. Hor. 1. Serm. 5. 79. Sen. Epift. 53. Stat. 2. Silv. 2. 30. Sil. lib. 13. 332. V. Heinf.

ERÉPTO, arc. frequent. Idem. Sen. Epift. 101. Circa paupertatem plurimam moram habet, dum ex illa ereptat.

ERÉPTOR, ERÉPTIO, ERÉPTUS. V. ERIPPIO.

ERES, is. m. Erinacius. Nemeſian. Cyneg. 57.

— Implicatumque ſinu ſpinoſi corporis erem Ferre Domum. V. Ulit. ad loc. Barth. & Reineſ. Var. Lect. 2. 8. p. 18. & infra HERINACIUS.

ERESICHTHON. V. ERISICHTHON.

ERESII, [Ἐρεσίοι] Populi in Æolide, Rhyndaco anni finitimi. Plin. lib. 5. cap. 30. Erezii Hard. q. V.

ERESOS, [Ἐρεσός, Ἐρεσός] Urbs in Inſula Lesbo, de qua Plin. Reſtant Erefos, Pyrrha, & libera Mitylene annis m. d. potens. Hac ille lib. 5. cap. pen.

ERETRIA, æ. f. [Ἐρετρία] Oppidum eſt Eubœæ infulæ, circa quod effoditur terra in medicinæ uſu præſtantiffima, quam ab ea Eretriam vocant. Ejus Dioſc. duas facit ſpecies, unam vehementer albam: alteram ad cineris colorem vergentem. Plin. etiam Eretriam terram inter pictorum colores enumerat lib. 35. cap. 6. V. MOX FRETRIUS.

Hujus urbis meminit & Homer. 2. Il. in Catal. Nav. conf. Plin. 2. 12. & Pomp. Mel. 2. 7. Hinc

ERETRIACUS, a, um. [Ἐρετριεύς] Unde Eretriaci philoſophi. Cic. 4. Acad. 129. Eretriaci philoſophi a Menedemo Eretriate ſic appellati, qui & Megarici. Horum, ut idem inquit, omne bonum in mente poſitum, & mentis acie, qua verum cerneretur. V. MENEDEMUS.

ERETRIENSIS, e. [Ἐρετριεύς] Prov. Eretrienſium Rho, in homines præcipites & violentos. V. Adag. Eraſm.

ERETRIUS, a, um. [Ἐρετριεύς] Eretria terra. Plin. 35. 16. Eretria creta. Idem 35. 6. conf. Vitruv. 7. 13. Celf. 5. 15. Dioſc. 5. 171. Supra in ERETRIA.

ERETUM, i. n. [Ἐρετὸν] Vicus Sabinorum ſupra Tiberim. Virg. 7. Æn. 711. Ereti manus omnis, &c. V. Solin. cap. 8. Brœckh. ad Tibull. 4. 8. 4. Hinc

ERETINUS, a, um. ut Eretinus ager. Tibul. 4. 8. 4. Sed Eretinæ hominum mentes, Fulgent. de Serm. priſc. ſunt ſtupidæ & quaſi argillacæ. V. Turneb. 10. 16. Reineſ. Var. Lect. 3. 1. V. ARETINUS.

ERETALION, [Ἐρετάλιον] Viri proprium, quem Neſtor interemit, dixitque illum cum miraculo corporis, tum excellentia armorum præcipuum in bello Pyliorum & Arcadam fuiſſe. Il. 7. 149.

ERETHRODANUM. V. ERYTHRODANUM.

E R G

ERGA, [ἔς, πρὸς, ἐπί] Præp. accuſ. caſui ſervit, & pro In, vel Contra, aut Adverſus ſumitur. Cic. 1. Fam. 1. Ego omni officio, ac potius pietate erga te, ceteris ſatiſfacio omnibus. Ter. Heaut. 1. 2. 15. Timet omnia, patris iram, & animum amicæ ſe erga ut ſit ſua, &c.

Affecti erga amicum ſimus eodem modo quo erga noſmetipſos. Cic. de Amicit. 56.

Animos eorum, apud quos agitur, conciliari quammaxime ad benevolentiam, cum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicit orator. Cic. 2. de Orat. 181.

Facere erga aliquos aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 60.

Benevolentiam erga aliquos habere. Cic. 1. Off. 47.

Officium & ſtudioſum erga propinquum habere. Cic. pro Quint. 78.

Erga pro E regione. Plaut. Truc. 2. 4. 52. — tonſtricem Suram

Noviſti noſtram, quæ modo erga ades habet. Gronov. Quæ me erga ades ecce h.

ERGANES, idis. Rex fuit Æthiopiæ, qui quum in Meroe Jovis ſacerdotes adeo ſuperſtitione impleſſent animos, ut nonnunquam miſſo nuntio necem regi Æthiopiæ demandarent, nullo detrectante, aut mandato juſſionemque abnegante, re audita & nuntio, ſacerdotes omnes occidit, & ſacerdotium ſuſtulit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 8.

ERGASIME, es. f. Species myrrhæ omnium peſſima. Dioſc. 1. 69.

ERGASTERIA, orum. [Ἐργαστήρια] Vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis & quadraginta ſtadiis a Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, a quibus & nomen accepit, ab officinis videlicet metallorum. Celebratur hic vicus a Galeno lib. 9. Simpl. medic.

ERGASTERIUM, i. [Ἐργαστήριον] Officina ubi aliquid operamur, ut eſt in Decretis diſt. 44. Nulli clerico liceat tabernam aut ergaſterium habere. conf. Iſidor. 15. 16.

ERGASTICUS, a, um. [Ἐργάστικος] Mart. Capell. 6. p. 231.

ERGASTICUS, i. m. Operarius. Jct.

ERGASTULUM, i. n. [Ἐργαστήριον ἀνδραποδίων] Locus in quo mancipia deteriora in vinculis opus facere cogebantur, ut metallarii ſervi ſolent, ut ait Budæus. Juven. 8. Sat. 180.

— Quid facias talem fortius, Pontice, ſervum? Nempe in Lucanos, aut Tuſca ergaſtula mittas. Accipitur interdum pro Iſtis mancipiis quæ in cultodia alligabantur. Juven. 14. Sat. 24. Quem mire afficiunt inſcripta ergaſtula. Varro, Miſitque mox eo nuntium, qui tota ergaſtula donaret libertate. Liv. 2. ab Urbe. Columel. lib. 1. cap. 6. Optime ſolutis ſervis cellæ maridæ equinoctialem ſpectantes ſient: Vinculis quam ſaluberrimum ſubterraneum ergaſtulum, plurimis, idque anguſtis, illuſtratum fenestris. Cic. pro Cluent.

Client. 21. Inter ficarios damnatus est, manus incidit, & apud eum fuit in ergastulo.
 Compedes & ergastulum. Cic. pro Rabir. 20. Quum Saturninus Capitolium teneret, armatus esset una C. Glaucia, C. Saufeius, etiam ille ex compedibus, atque ergastulo Gracchur.
 Solvere ergastula. Cic. 11. Fam. 13. Quacunque iit, ergastula solvit, homines arripuit, constitit nusquam, priusquam ad vada venit.
 Ergastulorum historiam scripsit Lipsius lib. 2. Elector. 15, & Pignorius de Servis, p. 257. V. etiam Lex. Pitisc.
 ERGASTULUS, i. [ἐργαστήριον, ἐργαστήριον] Mancipium in ergastulo. V. Columel. 11. 1. & Plin. 18. 6. Est etiam Custos pœnalis loci. Lucil. lib. 15. Non ergastulus unus & alius iudicem apposuit, ut nemo sententiam libere magis, quam ergastulus dicere possit. Ergastulus ap. Nonium 5. 102. q. V. & Lex. Pitisc.
 ERGASTULARIUS, i. m. [ὁ τῶ ἐργαστηρίου ἐπιστάτης, ἐργαστηριόχης] Qui præest ergastulo & mancipiis. Unde Columel. lib. 1. cap. 8. docet quomodo mancipia ab ergastulariis tractari debeant.
 ERGASTULARIUS, a, um. Ad ergastulum pertinens. Ammian. 14. extr. Et Euanus quidam ergastularius servus ductav in Sicilia fugitivos, i. e. ex ergastulo.
 ERGASTULARIS, e. Idem. Sidon. 7. 9. In tenebris ergastularibus constitutus.
 ERGASYLUS; Nomen viri proprium Tortelio.
 ERGATA, æ. [ἐργάτη] Machina est tractoria, axe recto, quæ non brachiorum ductu, sed ambientibus & obnitentibus vecturariis versatur. Ea mire facit ad exoneranda navigia, prægrandibus faxis, quæ manus humanæ moliri non possunt, onusta. Vulgo vocant *un singe*. V. Vitruv. lib. 10. cap. 4. & Bald. Lex. p. 48.
 ERGAVICA, [ἐργαυική] Oppidum Hispaniæ Tarraconensis, in tractu Vasconum, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Plin. lib. 3. cap. 3.
 ERGETIUM, [Ἐργετιῶν] Oppidum Siciliæ, cuius incolæ dicuntur Ergetini. Plin. lib. 3. cap. 8.
 ERGINUS, Clymeni fil. Minyarum Tyrannus fuit, Orchomeni sedem habens, qui ab Hercule, quum tributum a Thebanis exigeret, occisus fuit. Apollod. 1. 2.
 Erginus Thraciæ fluvius, Auth. Plin. & Pomp. Mela lib. 2.
 ERGO, [ἐν, πρῶτον, πρώτῳ] Illativa five completiva conjunctio: & minoribus conclusionibus competit: poniturque in principio pro Itaque. Plaut. Amph. 1. 1. 20. Virg. 2. Æn. 26.
 Nos abiisse rati, & vento petiisse Mycenæ:
 Ergo omnis longo solvit se Teucra iuctu. Cic. de Amicit. 47.
 Ergo hoc proprium est animi bene constituti & latari bonis rebus, & dolere contrariis.
 Tace dum tabellas pellego. c. ergo quin legis; Plaut. Pseud. 1. 1. 38.
 Ipsus inquam Carmides sum. s. ergo ipse es? Plaut. Trin. 4. 2. 146.
 Ergo secundo loco positum: ut, Tibi ergo. Ter. 5. 2. 9. d. Mihine? s. tibi ergo. Cic. pro Quint. Quid ergo est? Primum magnitudo periculi, &c.
 Ergo, dum nullum fastiditur genus, in quo eniteret virtus, crevit imperium Romanum. Liv. 4.
 Ergo etiam præteritum aliquanto quam cetera gravius atque atrocius fuit. Liv. 2.
 Non ergo. V. NON.
 Num ergo is excæcat nos aut orbat sensibus? Cic. 4. Acad. 74.
 Ergo, tertio loco positum. Liv. 1. 27. Nec manere ergo, nec transire aperte ausus, sensim ad montes succedit.
 Ergo, producte, inquit Festus, idem quod ἄρα, hoc est Gratia, quum scilicet Gratia intelligitur pro Causa. Virg. 6. Æn. 670.
 — illius ergo
 Venimus, & magnos Erebi tranavimus amnes. V. Serv. in loc. Cic. 3. Att. 23. Siquid contra alias leges ejus legis ergo factum sit. Idem. de Opt. Gen. Orat. 19. Eum donari virtutis ergo, benevolentiaque. conf. Nonius 2. 300. Semper cum genet. constituitur.
 Ergo, pro Et sane: ut sit confirmandi nota, non concludendi. Cic. pro Quint. 50. Ergo hercule cuius bona ex edicto possidentur, hujus omnis fama & existimatio cum bonis simul possidetur. Ibid. 61. Qui locus igitur absentis defendendi procuratori primus datus est? quum proscribebas. Ergo ausuit, non passus est. Plaut. Epid. 3. 4. 39. MIL. Quæ te intemperie tenent? quas tu mihi tenebras cedis? quin hincinam produci intus jubes? PERIPH. hæc ergo est fideina: hic alia nulla est. Idem. Bacch. 1. 3. 17. LYD. Non hic placet mihi ornatus. PIST. nemo ergo tibi hoc apparavit: mihi paratum est, cui placet.
 Ergo pro Deinde ponitur fec. Gesner. in Propert. 3. 2. 29. V. Brœckh.
 Pro At, Atvero, in Albinov. de Ob. Macen. 113.
 Redditur arboribus florens revirentibus ætas
 Ergo non homini; quod fuit ante, redit. V. Scalig. in loc.
 Aliquando mera est completiva fec. Priscian. lib. 17. ut in Virg. Cir. v. 29. Ergo Palladiæ texuntur in ordine pugnae.
 Ergo igitur, pleonastice Plaut. Trin. 3. 3. 27. Apul. lib. 1. Miles. pr. V. plura exempla in Indice Elmenhorst.
 ERGOLABUS, i. m. [ἐργολάβος] Operarius, manceps, operarum redemptor. ἐργολάβος, opus faciendum conduco, operam loco, rem periciendam suscipio, redempturas facio, & inde lucrum facio: ἐργολάβος, merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis, & conductio, vel locatio. In Cod. Justin. tit. de Monop. Ædificiorum quoque artifices, vel ergolabi, aliorumque diversorum operum professores, penitus arceantur pacta inter se componere, ut ne quis quod alteri commissum sit opus impleat, aut injunctam alteri sollicitudinem alter interceptat.
 Ergolabi etiam ab Oratoribus dicti sunt Sycophantæ & quadruplatores, quæstui delationes habentes, qui compendia sua comparant ex alienis dispendiis, atque calamitatibus: Interpretes etiam & sequestris, qui iudiciis corruptum, aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locant. Cic. Sequestres appellat. q. V.
 ERIA, [Ἐρία] Græcis Sepulchra dicuntur, ut Theocriti interpres scri-

bit in Pharmaceutria, πρὸς τὴν ἐπιχρησμένην τῆς νεάρας ἔργον, id est ea quæ mortuis injiciuntur terra, quam vocant ἔργον.
 Sunt qui Eria opinentur dici, non surrecta, sed jacentia sepulchra Plura Cæl. lib. 17. cap. 20.
 ERICA, [Ἐρίκη] Macedoniæ urbs Ptolemæo, vulgo *Preffa*.
 Eribea item dicitur Juno, Mercurii noverca, apud Homer. lib. 5. Iliad.
 ERICA, æ, five ERICE, es. [ἔρικη] Frutex non multum a myce differens, colore rosmarini & pæne folio. Plin. lib. 24. cap. V. ERIC. Hinc
 ERICÆUS, a, um. [ἐρικαῖος] ut
 Mel ericaum, Tertium genus mellis vocatur, minime probatum, silvestre. Convehitur post primos autumnii imbres, cum erice floret in silvis, ob id arenoso simile. Plura Plin. lib. 11. cap. 16.
 ERICETUM, i. n. Locus abundans ericis.
 ERICATES, Viri cujusdam Lycaonii nomen, a Messapo Turni cominterfecti, ut Virg. placet 10. Æn. 749.
 Cædicus Alcathoum obruncat, Sacrorum Hydaspem
 Messapus Cloniumque, Lycaoniumque Ericaten.
 ERICHTHÆUS. V. ERICHTHEUS.
 ERICHTHÆO, [Ἐρίχθη] Mulier Theffala, multis veneficiis famosa De qua abunde Lucan. lib. 6. 508. seq. De hac & Ovid. in Epigram. Sapph. 139.
 Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impulit.
 ERICHTHONIUS, [Ἐρίχθων] de quo sic Servius, Vulcanus impetrato a Jove Minervæ conjugio, illa reluctante, effectum libidinis projecit in terram: inde natus est puer draconis pedibus, qui appellatur Erichthonius, quasi de terra & lite procreatus. nam ἔρις, est lis: ἄρῃ, terra. Hic ad tegendam pedum fœditatem, junctis equis utitur curru, quo tegetet sui corporis turpitudinem. Virg. 3. Georg. 11.
 Primus Erichthonius currus, & quattuor ausus
 Jungere equos: rapidisque rotis insistere victor. Idem f. Athenarum rex, & argenti inventor fec. Plin. 1. 7. c. 56. V. Hygin. Fab. 166. conf. Ovid. 2. Met. 553.
 ERICHTHONIUS, a, um. Adj. ut Populus Erichthonius, Atheniensis
 ERICIS PORTUS, Ptolem. Liguriæ oppidum. Plin. Delphini portus
 Vulgo *porto Fino*. [Nisi potius Ricina tab. vet. Vulgo *Recco*. V. Cell.
 ERICIUS, i. m. Idem ac Erinaceus. Gloss. Philox. ἐρίκιος, erici V. Varr. apud Non. 2. 292. & Isidor. 12. 3.
 Est etiam Machina militaris, scil. Trabs ferreis aculeis munita, quæ transversim portæ prætensa inaccessam faciebat. Cæs. 3. Bell. Civ. 1. V. Lips. Poliorc. 1. 5. Dial. 4. extr. Turneb. Advers. 4. 8. Victor. V. Lect. 24. 1. & cl. J. Waffe in Sallust. Fragm. Nonius v. Verutum.
 ERICIMENUS, i. m. Filius Neptuni. V. Hygin. Fab. 157.
 ERICUSA, vel ERICUSSA, [Ἐρικύσσα, Ἐρικύσσα] Una ex septem insulis Lipareis, quam ab arbutis vocatam, & ad pascua profus onfam tradit Strabo lib. 6. Meminit & Plin. lib. 3. cap. 9.
 ERIDANUS, i. m. [Ἐριδανός] (inquit Servius) Solis filius fuit; J a patre impetratum curram agitare non potuit. Et quum ejus error mundas arderet, fulminatus, in Italiæ fluvium cecidit; & tunc a lu ardoris sui Phaethon appellatus est, & pristinum nomen fluvio dedit. Unde mista hæc duo nomina inter Solis filium & fluvium invenimus. Postea ejus foreores, fiendo in populos arbores versa sunt. Hæc Se ad Virg. 6. Æn. 659.
 Inter odoratum lauri nemus, unde superne
 Plurimus Eridani per silvam volvitur amnis. V. PADI
 Conf. Lucan. 2. 409. Stat. 12. Theb. 423.
 Et gemina auratus taurino cornua vultu Eridanus. Virg. Georg. 372.
 Maximus Eridanus. Ovid. 2. Met. 324.
 Pater Eridanus. Sil. lib. 12. 217.
 Fluviorum rex Eridanus. Virg. 1. Georg. 482.
 Venetus Eridanus. Propert. lib. 1. 12. 4.
 Eridanum nonnunquam pro Rhodano poni probare vult Rutgerf. V. Lect. 6. 4.
 Eridanum in cælo etiam Aratus esse dicit, Constellationem Arieti pro mam. Cic. in Arat. V. Hygin. Astron. 2. 32.
 Stellifer Eridanus, sinuatis fluctibus errans
 Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
 Gurgite sidereo subterluit Oriona. Claud. 6. conf. Hon. 175
 ERIGERON, ontis. m. [Ἐριζέρον] Herba, a nostris vacatur Senecio trixaginis specie & mollitia, cauliculis subrubicundis: nascitur & in turgulis & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit Caput ejus numerosa dividitur lanugine. Plin. lib. 25. cap. 13. A quibusdam per aspirationem scribitur: significat autem vox ipsa vernu fenem, quod cito in pappum & lanuginem abeat. Vulgus Gallicus vocat *du fenelon*,
 ERIGIDUS, a, um. Petron. Fragm. p. 681.
 Erigidus strictis qui regnat in ollibus horror. [Forte Frigidus sit. vel Frigidus attrictis.
 ERIGO, exi, ectum, [ἀνέρθω, ἀνέρθω] cre. ab Ex & Rego; significat Elevare. Cic. pro Rosc. Amer. 19. Quem simul atque atigi, statim homo se erexit.
 Abjicere & Erigere, contraria. Cic. 1. de Legib. 26. Nam quæ ceteras animantes abjecisset ad pascuum, solum hominem erexit & ad cæli, quasi cognationis domiciliumque pristini conspectum excitavit Erigere ad gloriam & efferre. Cic. Anteq. iret in exil. 14. Nam n quem paulo ante fortuna erexerat ad gloriam, virtus extulit ad laudem, populus tribuit honorem: eundem Tribuni furor exagitavit depulit ad calamitatem.
 Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Planc. 33. Ubi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa Civilibus extollere jam caput, & alquando recreata se erigere debebat?
 Erigere ad spem, & in spem. Cic. pro Domo sua, 25. Civitatemque fractam malis, mutam, debilitatam, abjectam metu, ad aliquam spem libertatis, & pristinae dignitatis erexit. Liv. 30. 15. extr. 1 honoribus mollitus regis animus, erectusque in spem propinquam sublati Syphace, omnis Numidicæ potiundæ.
 Erigere in gradus. Columel. lib. 8. cap. 15.
 Aciem erigere. Liv. 3. 18. Hunc ducem secuti, nequicquam reclusis mantibus Tribunis, in clivum Capitolinum erigunt aciem. Aculec

Aculeos iudicum erigere in rem, in vitia, in mores, in tempora. Cic. pro Cœl. 29.
 Afflictum erigere. Cic. pro Lege Manil. 23. Diffidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreavit.
 Aliquem erigere, Ad divitias & honores extollere. Lucan. ad Pison. 227.
 Mæcenas tragico quatientem pulpita cæstu Erexit Varum.
 Animum erigere, & spem afferre. Cic. 5. Philipp. 1. Atque ut oratio Consulium animum meum erexit, spemque attulit non modo salutis conservandæ, verum etiam dignitatis pristinae recuperandæ.
 Animum erigere, & respirare a metu. Cic. pro Cluent. 200. Qui nunc primum post illam flammam, aliorum facto & cupiditate excitatam, spe vestrae aequitatis erigere animum, & paulum respirare a metu cepit.
 Animum demissum & oppressum erigere. Cic. pro Cluent. 38.
 Animum erigitur expectatione rerum bonarum. Cic. 2. de Legib. 28.
 Animos erigere. Cic. 1. Att. Quamobrem v. c. erigite animos, retinete vestram dignitatem.
 Animos erigere ad audiendum. Cic. 4. Acad. 11.
 Aures erigere. Stat. 3. Sylv. 1.
 Aures erigere, & animum attendere. Cic. 3. Verr. 28. Quo tempore igitur aures iudex erigeret, animumque attenderet.
 Caput expergefatum erigere. Lucret. lib. 5. 1207.
 Caudam erigere falcata in sublime. Plin. lib. 10. cap. 21.
 Cupiditates omnium erigere, & acere industrias. Auth. ad Herenn. lib. 4. 2. Nam quum res probabiliores, tum hominum studia ad imitandum alacriora reddit, imo erigit omnium cupiditates, & acuit industrias.
 Expectationem alicujus erigere. Plin. Epist. 156. Exegi expectationem tuam, quam vereor ne desituit oratio in manus sumpta.
 Fumus erigitur ad sidera. Virg. 9. Æn. 239.
 Gradum erigere. i. e. Altius tollere, ut solent qui ascendunt clivum aliquem. Sil. lib. 3.
 Quoque magis subire iugo, atque evadere nisi
 Erexere gradum, crescit labor.
 Iras erigere. Sil. lib. 4. 279.
 Tantis femifero Cryxus sub pectore murmur
 Torquet, & horridonis ululatus erigit iras.
 Jubam erigere. Sen. Hippol. 10.
 Cœrulea taurus colla sublimis gerens
 Erexit altam fronte viridanti jubam.
 Mentem erigere, Forti animo esse. Lucan. lib. 8. 76.
 — erige mentem.
 Et tua cum fati pictas decertet.
 Mentis erigere auresque, & attendere. Cic. pro Syll. 53. Erigite mentes auresque vestras, & me de invidiosis rebus, ut ille putat, dicentem attendite.
 Oculos erigere. Ovid. 4. Met. 146.
 Ad nomen Thisbes oculos in morte gravatos
 Pyramus erexit. Cic. pro Sext. 68.
 Patriam erigere. i. e. Celebrem reddere. Claud. Conf. Mal. Theod. 150.
 Pectus erigere. Stat. 1. Achil. 543.
 Perditam provinciam erigere & recreare. Cic. 5. Verr. 212.
 Plebem ad se erexit, i. e. Faventem sibi reddidit. Flor. 3. 17. 5. V. Grav. in loc.
 Rempubliam erigere. Cic. 8. Att. 19. Possumus etiam nunc Rempubliam erigere, si communi consilio negotium administrabimus.
 Scalas erigere ad moenia & ad murum. Liv. 2. Bell. Maced.
 Se erigere. Cic. 2. de Orat. 54. Paululum se erexit, & addidit historiae majorem sonum vocis viri optimus Crassi familiaris Antipater, &c.
 Se rufus erexit Macedonia, i. e. Rebelleavit. Flor. 2. 12. 1. conf. Idem 2. 17. 5.
 Se erigere, & ab omni sollicitudine abstrahere. Cic. pro Deiot. 38. Non dubito quin tuis literis, quarum exemplum legi, quas ad eum Tarracone huic Blesamio dedisti, se magis etiam erexerit, ab omnique sollicitudine abstraxerit.
 Se erigere & confirmare. Cic. 1. Q. frat. 3. Erige te & confirma, si quæ subeunda dimicatio erit.
 Se erigere & parare ad. Cic. in Orat. 122. In quo aut concilietur auditor, aut erigatur, aut pareat se ad dicendum.
 Exfurgere, & erigere se. Cic. 2. de Lege Agr. 86. Hæc quæ procul erant a conspectu imperii, non solum affluerunt, sed etiam nequendo recreata exfurgere atque erigere se possent, funditus, ut dixi, sustulerunt.
 Sese erigere e partibus infernis. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
 Hic sese infernis e partibus erigit hydra. Ex quodam poeta.
 Se contumacius erigere. Quintil. in proœm. lib. 6. Sed vel propter hoc nos contumacius erigemus.
 Serpens erigitur. Ovid. 15. Met. 737.
 Series ususque laborum erigit. Lucan. lib. 1. 124. i. e. Evehit ad summam nobilitatem.
 Studia prima se erigunt ad imitationem condiscipulorum. Quintil. lib. 2. cap. 3. Non excedit mihi, scripsisse me in libro priore, quum petitionem in scholis eruditionem esse, quam domi dicerem, libentius se prima studia, tenerosque profectus ad imitationem condiscipulorum, quæ facilior esset, erigere.
 Silvas erigere. i. e. Ligna in pyram exstruere. Lucan. lib. 7.
 Undas erigit pontus in scopulos. Lucan. lib. 5. 600.
 Vultum erigere. Ovid. 14. Met. 107.
 — illa diu vultum tellure moratum Erexit.
 Erigi. Cic. 4. Acad. 127. Erigimur, altiores fieri videmur, humana despiciamus, cogitantesque supera atque cœlestia, hæc nostra exigua & minima contemnimus.
 In aliquem erigi. Ovid. 12. Met. 374.
 In digitos erigi. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Sub auras erigi. Virg. 8. Æn. 25.

Contra aliquem erigi. Stat. 8. Theb. 693.
 Bonis erigi. Cic. 1. de Fin. 57. Sed ut his bonis erigimur, quæ expectamus, sic lætamur his quæ recordamur.
 ERECTUS, Partic. [ἀνορθωτός]
 Crinis erectus. V. Drakenb. ad Sil. lib. 2. 668.
 Erectus expectatione. Lib. 2. ab Urbe. Quum plebs in foro erecta expectatione flaret. animo scil.
 Μέρτωσθ. Græci simpliciter, μετώσοι, At Lat. Erecti expectatione. H. St.
 Ardens & erectus ad libertatem. Cic. 4. Philipp. 11. Ego vos ardentem & erectos ad libertatem recuperandam adhortabor.
 Celsus & erectus. Cic. 2. de Nat. Deor. 40. Primum eos humo excitatos, celsos & erectos constituit, ut deorum cognitionem cælum intuentes capere possent. Cic. 1. de Orat. 148. Hæc igitur & horum similia jura suæ civitatis ignorantem, erectum & celsum, alacri & prompto ore, ac vultu huc atque illuc intuentem, &c.
 Liber & erectus. Hor. 1. Epist. 1. 59.
 An qui fortunæ te respondere superba
 Liberum & erectum præfens hortatur & optat?
 In auras erectus. Sil. lib. 4. — erectus in auras
 It sonipes. Ovid. 3. Met. 43.
 In spem erectus. Tacit. 1. Hist. 4.
 Animus elacer & erectus. Cic. de Senect. 75.
 Animus erectus & minime perturbatus. Cic. 10. Att. 17.
 Animus magnus & erectus. Cic. pro Deiot. 36.
 Capillo erecto evolare ex aliquo loco. Auth. ad Heren. lib. 4. 69.
 Crinis erectus horret. Sen. Oeth. 6.
 Cristæ erectæ. Sil. lib. 7.
 Equus in armos erectus. Stat. 6. Theb. 502.
 Mens erecta. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Pectore erecto ambulare. Claud. 1. in Eutrop. 306.
 Proræ erectæ. Stat. 1. Theb. 375.
 Pyra sub auras erecta. Virg. 4. Æn. 504.
 Status erectus & celsus. Cic. in Orat. 59.
 Via erecta in arcem. Liv. 4. Perfossa a castris monte, erecta in arcem via est.
 Votum erectum. Stat. 6. Theb. 756.
 Quem vinei haud quisquam, sævo nec sanguine tingi
 Malit, & erecto timeat spectacula voto. Erecto voto, i. e. Suspenso favore propter incertum victoria exitum.
 Vultus erectos ad sidera tollere. Ovid. 1. Met. 86.
 ERECTUS, Nomen ex Partic. [ἀνορθωτός] Compar. Cic. ad Brut. 10. Erectior Senatus erat, non sententiis solum nostris, sed cohortationibus excitatus.
 Minor & Erectior, contraria. Claud. de Aponi Baln. 11.
 Animi erectus, i. e. Erecto & excelso animo. Sil. lib. 13.
 ERECTE, Adv. cuius compar. apud Ammian. 15. 10. Erectius jam loquebatur. i. e. Liberius.
 ERECTIO, ònis. f. Vitruv. 10. 5. extr. Sine tignorum erectionibus. Augustin. Serm. 1. in Vig. Pent. De summa erectione, ultima dejectione damnatus est.
 ERIGONE, es. [Ἐριγόνη] Filia Icarii Atheniensis, & soror Penelopes: quæ patrem suum a rusticis ebriis occisum ita luxit, ut seipsam præ dolore suspenderit. Sed miseratione deorum mutata fuit in cœlesti signum, quod Virgo & Justitia dicitur. Serv. ad Virg. 1. Georg. 33.
 Qua locus Erigonen inter, Chelæque sequentes
 Panditur. V. Hygin. Fab. 130. Apollod. 1. 3.
 Flebilis Erigone. Stat. 11. Theb. 645.
 Erigonen a Baccho compressam fuisse in uvam mutato docet Ovid. 6. Met. 125.
 Liber ut Erigonen falsa deceperit uva. conf. Ampel. de 12. Signis & Min. Fel. 21. 16.
 ERIGONEÏUS, Adj. [Ἐριγόνηος] ut, Canis Erigoneius. Ovid. 5. Fast. 723. i. e. Canis, fidus cœlestis. V. Hygin. Fab. 130.
 ERIGON, [Ἐρίγων] Fluvius, qui multis acceptis amnibus ex Illyricis montibus, & a Lyceitis, & Brigibus & Deuriopis, aliisque compluribus in Axiam irrumpit. Strabo lib. 7.
 ERIGONUS, Pictor insignis. Plin. lib. 35. cap. 11. Namque Erigonus, inquit, tritor colorum Nealæ pictoris intantum ipse profecit, ut celebrem etiam discipulum reliquerit Pasiam, fratrem Æginetæ pictoris.
 ERIMANTHUS, & ERIMANTHIUS. V. ERYMANTHUS.
 ERINACIUS. V. HERINACIUS.
 ERINEOS, & ERINOS, [Ἐρίνειος, Ἐρίνος] Herba quam describit Plin. 23. 7. Sic etiam Græci vocant Caprificum. Unde & locus Troadis a caprifico dictus est Erineus, Ἐρίνειος, ut author est Strabo l. 13. Ceterum Galenus hanc herbam non Erinum, sed Echinon appellat, ut videre est lib. 6. Simplic. conf. Diosc. 4. 29.
 ERINEOS, Achaïæ oppidum. Plin. lib. 4. cap. 5.
 ERINNA, æ. vel ERINNE, es. [Ἐριννα] Teia, vel, ut alii volunt, Lesbia, vel Tenia, vel Rhodia, poetria fuit, carmine illustris, Sapphus contemporanea, æ, ut nonnullis placet, amica. Scripsit Elacaten, i. e. Colum, Æolica & Dorica lingua versibus trecentis. Decem & novem annorum mortuam virginem ferunt. Meminit hujus Eustathius in Navium Catal. apud Homer. repetit in temporibus Eusebii. V. Suid. Steph. in πινθ. conf. Plin. 34. 8. In Erinna elegans est in Anthol. 1. 67. 14. epigramma, cuius hi duo sunt postremi versus,
 Σαπφῶ δὲ Ἐρίνης ὄσον μελίαν ἀμείνων
 Ἐριννα σαπφῶς πῶσον ἢ ἐξαμίττοις. i. e. Quanto Erinna in Lyricis Sappho præstantior, tanto Sapphus gloriam Erinna hexametris præcellit. Meminit & Propert. lib. 2. 3. 22, ut quibusdam placet, sed V. quæ v. ÆQUUS a pr. notavimus.
 ERINNYIS, [Ἐριννῖς] Furia infernalis: dicta quod humanam corrumpat mentem. Gen. facit Erinnyos & Erinnyis, Latine, & per synaresin Erinnyis: accus. Erinnyas & Erinnyas; plur. Erinnes, & Erinnyes.
 Crudelis Erinnyis. Stat. 8. Theb. 686.

- Fera regnat Erinnyes. Ovid. 1. Met. 241.
 Feralis Erinnyes. Lucan. lib. 10. 59.
 Flammifera Erinnyes. Sen. Herc. fur. 11.
 Horrificæ Erinnyes. Ovid. 1. Met. 725.
 Protinus exarsit, nec tempora distulit iræ,
 Horrificamque oculis, animoque objecit Erinnyen.
 Improbæ Erinnyes. Sil. lib. 13.
 Infana regnat Erinnyes. Ovid. 11. Met. 14.
 Nocturna Erinnyes. Valer. 3. Argon. 19.
 Me promuba duxit Erinnyes. Cornelia Pompeji uxor lamentando, ita
 fortem suam detestatur in conjugis fuga, apud Lucan. lib. 8. 90.
 Sæva Erinnyes. Sen. Octav. 4.
 Tragica. Propert. lib. 2. 16. 29.
 Tum me vel tragicæ vexetis Erinnyes.
 Tristis Erinnyes. Virg. 2. Æn. 337. Sen. Octav. 1.
 Ultrix Erinnyes succincta anguibus. Sen. Octav. 5.
 Atræ Erinnyes. Ovid. 11. Epist. 103.
 Civilis Erinnyes, Furor belli civilis. Lucan. lib. 4. 187.
 Patriæ communis Erinnyes. Virg. 2. Æn. 573. De Helena.
 Erinnyes est etiam Cereris epitheton. V. Reines. Inscript. Cl. 1. 35.
 p. 62.
- ERIOPHORUS**, i. m. [*Ἐριόφορος*] Theophrasto teste, Bulbi genus est
 circa ripas annuum nascens, cujus inter summum corticem, eamque
 partem qua vescuntur, lanæ natura est, ex qua impilia, vettesque
 quædam conficiuntur. refert Plin. lib. 19. cap. 2.
- ERIOXYLON**, i. n. [*Ἐριόξυλον*] Lana est seu Lanugo xyli. Ulpian.
 in Lege Si cui lana legetur. D. de Leg. tert. Lana legata etiam
 Ieporinam lanam & asferinam & caprinam credo contineri, & de
 ligno, quam Græci *ἑριόξυλον*, h. e. ligneam lanam appellant. V.
 Plin. 19. 1.
- ERIPHA**, Equæ nomen Marmacis cujusdam, qui primus venit Hippo-
 damiæ procus, antequam alios ab Oenomaos necatus est. Sed & equas
 ejusdem jugulavit, Eripham nimirum & Partheniam, quas postea jus-
 sit sepeliri. V. Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 22.
- ERIPHIA**, [*Ἐριφία*] Veneficæ & fascinatricis cujusdam nomen fuit,
 de qua vide Erasmus. in Adag.
- ERIPHIA**, Herba est, septem lanuginosis ramulis apii modo foliata,
 purpureo flore, & eo quidem perenni, femine fabaceo, totidem radi-
 culis quot ramis. Hanc Magi prodidere in avena scarabeum habere,
 sursum deorsumque decurrentem cum sono hædi: unde & nomen ac-
 cepit. V. Plin. lib. 24. cap. 18.
- ERIPHYLE**, es. f. [*Ἐριφύλη*] Uxor Amphiarai, & foror Adraſti.
 Hæc accepto monili aureo latentem maritum prodidit Polynici: cum
 quo in prælium proficisci coactus, hiatu terræ perijt: cujus filius Al-
 cæon postea matrem necavit, & est Orestis furore correptus. Hæc
 fere Serv. ad Virg. 6. Æn. 445. &c.
 His Phædræ, Procrinque locis, mœstamque Eriphylen,
 Crudelis nati monstrantem vulnera cernit. Cic. 1. de Invent. 94.
 Dicimus etiam Latine Eriphyla, æ. Cic. 6. Verr. 9. Eriphyllam ac-
 cepimus in fabulis ea cupiditate, ut quum vidisset monile, ut opinor,
 ex auro & gemmis, pulchritudine ejus incensa salutem viri proderet.
 V. Brœckh. ad Propert. 2. 13. 29.
- ERIPHYLÆUS**, Adj. [*Ἐριφύλαος*] Stat. 4. Theb. 211.
 Sic Eriphylæos aurum fatale penates
 Irrupit, scelerumque ingentia femina movit.
- ERIPHYZA**, [*Ἐριφύζα*] Insula una ex Æoliis. Strabo lib. 6.
- ERIPYO**, ui, eptum, [*Ἐριπύω*] ère. Est ut ait Pomp. Juris. De
 manibus alicujus quidpiam auferre per raptum. Ter. Heaut. 4. 2. 6.
 Crucior bolum tantum mihi ereptum tam subito e faucibus. Eripio
 (inquit Valla lib. 5.) quoties habet cum accus. dat. fere in mal-
 lam partem accipitur, ut Eripuisti mihi omnes bene vivendi facul-
 tates. Quoties vero abl. cum præp. A vel Ab, five Abs, plerumque
 in bonam: ut, Eripuisti me a periculo. Interdum in malam: ut
 Eripuisti a me filia. Ter. Heaut. 4. 3. 39. Unus est dies dum argen-
 tum eripio.
- Eripi & evolare ex insidiis aliquorum. Cic. pro Muren. 82. Qui lo-
 cus Judices, quod tempus, qui dies, quæ nox, quum ego non ex
 istorum insidiis ac mucronibus non solum meo, sed multo etiam magis
 divino consilio cripiar atque evolem?
 Eriperè & Relinquere, opposita. Ovid. 6. Met. 196.
 Multaque ut eripiat, multo mihi plura relinquet.
 A morte contra fatum alicquem eripere non posse. Cic. 2. de Divin. 25.
 Ab igne eripere aliquid. Ovid. 8. Met. 457.
 Eriperè de. Cic. 7. Verr. Siqua vis istum de vestra severitate eripuerit.
 i. e. Liberaverit.
 Ex custodia eripere alicquem. Cic. Brut. 6.
 Ex omni impetu urbem eripere & conservare. Cic. pro Arch. 21.
 Populi Romani laus est, urbem amicissimam Cyzicenorū ejusdem
 consilio ex omni impetu regio ac totius belli ore ac faucibus ereptam
 esse atque conservatam.
 Ex periculo alicquem eripere. Cic. pro Cluent. 70. Cæf. 4. Bell. Gall.
 cap. 12.
 Per carmen & herbas alicquem eripere furiis. Ovid. 15. Met. 326.
 Per flammæ alicquem humeris suis eripere. Virg. 6. Æn. 111.
 Illum ego per flammæ & mille sequentia tela
 Eripui his humeris, medioque ex hoste recepi.
 Per tela, per ignes alicquem eripere. Virg. 2. Æn. 665.
 Curis eripere alicquem. Valer. 4. Argon. 539.
 Damno eripere. Ovid. 11. Met. 133.
 Dolis alicujus alicquem eripere. Ovid. 3. de Arte Am. 176.
 — Phryxon & Hellen
 Diceris Inois eripuisse dolis.
 Domino alicquem eripere. Ovid. 8. Met. 850.
 Flammis eripere. Ovid. 2. Met. 630.
 — natum flammis uteroque parentis
 Eripuit. De Phœbo, qui Æsculapium ex cæso utero matris jam
 rogo impolite servavit.
 Jugo turpi colla eripere. Hor. 2. Serm. 7. 91. i. e. Repellere a se
 servitutum.
- Jugo se eripere luctantur fonipedes. Sen. Hippol. 10.
 Jugo colla eripiunt equi. Ovid. 2. Met. 315.
 Confertuntur equi, & saltu in contraria facto
 Colla jugo eripiunt, abruptaque lora relinquunt.
 Letho eripere res alicujus. Virg. 5. Æn. 690.
 — da flammam evadere clasti
 Nunc pater, & tenues Teucrum res eripe letho. Acyroglogi
 est, inquit Servius.
 Letho se eripere. Virg. 2. Æn. 134.
 Eripui (fateor) letho me, & vincula rupi.
 Lupo eripere agnum. Plaut. Pœn. 3. 5. 32.
 Litibus implicitum eripere. Hor. in Arte poet. 424.
 Malis alicquem eripere. Virg. 6. Æn. 365.
 Moræ se eripere, Non esse in mora, Festinare. Hor. 3. Carm. 29. 5.
 Moribus canis lepus eripitur. Ovid. 1. Met. 538.
 Morti alicquem eripere. Virg. 12. Æn. 157.
 Accelera, & fratrem, siquis modus, eripe morti.
 Tormento alicquem eripere. Plin. Epist. 87.
 Alicquem in medio versantem turbine lethi eripere. Catul. 62. 149.
 Alicquem domo eripere. Ter. Adel. 2. 1. 44. Domo me eripuit
 verberavit.
 Alicui eripere aliquid per oppressionem. Ter. Adel. 2. 2. 31.
 Hoccine illo dignum est? hoccine incipere Æschinum,
 Per oppressionem ut hanc mihi eripere postulet?
 Adimere, & eripere. Cic. pro Rosc. Amer. 150. Quum ademerit no-
 bis omnia quæ nostra erant propria, ne lucem quoque hanc, quæ
 communis est, eripere cupiat.
 Eriperè & extorquere. Cic. 2. de Lege Agr. 19. Id totum eripere vo-
 bis, atque e manibus extorquere conatus est.
 Eripi & furripi. Cic. in Parad. 6. Quanti est æstimanda virtus, qui
 nec eripi nec furripi potest. De vi illud, hoc de fraude.
 Alimenta alicui eripere. Ovid. 9. Met. 184.
 — favoique alimenta parentis Antæo eripui.
 Amicum eripere alicui. Cic. 11. Fam. 28. Eos qui mihi amicum er-
 puerunt, carpando me, efficere conari, ne quos velim diligam?
 Animam. Ovid. 6. Met. 540.
 Quin animam hanc (ne quod facinus tibi perfide restet)
 Eripi?
 Membris alicujus animam eripere. Ovid. 15. Met. 845.
 Constitit alma Venus nulli cernenda, sui que
 Cæfaris eripuit membris, nec in aëra solvi
 Passa recentem animam, cœlestibus intulit astris.
 Annos eripere mihi Musæ, i. e. Ætatem meam consumpsi in literarum
 studiis. Claud. Conf. Mall. Theod. 139.
 Arbitrium secreta loquendi alicui eripere. Ovid. 4. Met. 224.
 — famulæ discedite, neve
 Eripiæ arbitrium matri secreta loquendi. Vulgo Arripite.
 Auxilium solum alicui eripere. Virg. 9. Æn. 129.
 — his Juppiter ipse Auxilium solum eripuit.
 Causam aliquam eripere alic. Cic. 1. Fam. 5. Sed vereor ne aut er-
 piatur causa regia nobis, aut deferatur.
 Cælum ex oculis eripiunt nubes. Virg. 1. Æn. 92.
 Eripiunt subito nubes cælumque diem que
 Teucrorum ex oculis, ponto nox incubat atra. ut Lucem.
 Conspectum Senatus eripere alicui. Cic. pro Rabir. Post. 48. Vos ot
 fecro, Judices, ut huic optimo viro, quo nemo melior unquam
 fuit, nomen equitis Rom. & usuram hujus lucis, & vestrum conspe-
 ctum ne eripiatis.
 Consulatum alicui. Cic. 2. de Fin. Ut adolescentulus eriperes P. Syllæ
 Consulatum.
 Ex crimine aliq. eripere. Ter. Phorm. 2. 1. 9. Quid ages? p. quid vis
 nisi ut maneat Phanium, atque ex crimine hoc Antiphonem eri-
 piam, &c.
 Curas. Ovid. de Rem. Amor. 810.
 Dolorem eripere aut minuere consolatione. Cic. 9. Att. 4.
 Ensem vagina eripere. Virg. 4. Æn. 579. Et 10. Æn. 896.
 Facultatem. Cic. 5. Fam. 3. Quam facultatem siquis casus eripue-
 rit, mea tamen in te omnia officia constabunt, non secus ac si t
 vidissem.
 Ferrum vagina eripere. Virg. 6. Æn. 260.
 Fidem alicui, Derogare fidem. Ovid. 15. Met. 283.
 — nisi vatibus omnis Eripienda fides.
 Formam. Virg. 9. Æn. 101.
 Mortalem eripiam formam, magnique jubebo
 Æquoris esse deas. De navibus Ænææ, quas Cybele mutavi
 in deas marinas.
 Fugam. Virg. 2. Æn. 618.
 Eriperè nate fugam, finemque impone labori. i. e. Accelera
 raptim fac. Serv.
 Imperium semestre. Cæf. 1. Bell. Civil. 9.
 Ex infamia se eripere. Cic. 5. Verr.
 Jocos &c. anni eripere. Hor. 2. Epist. 2. 56.
 Singula de nobis anni prædantur euntes,
 Eriperè jocos, venerem, convivia, ludum,
 Tendunt extorquere poemata.
 Jus. Plaut. Rud. 3. 4. 6. Jus meum ereptum est mihi.
 Laudem. Cic. 2. Tusc. 35. Quamobrem hortor omnes qui facere id
 possunt, ut hujus quoque generis laudem jam languenti Græciæ eri-
 piant, ut perferant in hanc urbem.
 Libertatem. Plaut. Capt. 2. 2. 61.
 Liberos ex sinu parentum. Cic. 7. Verr. 118.
 Linguam alicui. i. e. Evellere. Ovid. 2. Fast. 608.
 Lucem. Cic. 4. Acad. 30. Nam quid eum facturum putem de abditis
 rebus & obsecris, qui lucem eripere conetur?
 Lucem eripere, & noctem quandam rebus offundere. Cic. 1. de Nat.
 Deor. 6. Multis etiam sensu mirabile videri eam nobis potissimum
 probatam esse philosophiam, quæ lucem eriperet, & quasi noctem
 quandam rebus offunderet.
 Lucem eripiunt tenebræ. Sil. lib. 10. Conf. Cælum.

Mentem. Hirt. Bell. Alex. 18. Terror hominibus mentem confiliumque eripit.
 Mentem confusam alicui eripere. Virg. 2. Æn. 736.
 A miseria se eripere. Cic. 9. Fam. 13. Nulla ratione ab illa miseria se eripere possit. h. e. Eximere.
 Mortem alicui eripere. i. e. Moriendi facultatem. Sen. Theb. 1.
 Nefas oculis eripere. Sen. Thyest. 8.
 Necem eripere. Stat. 3. Theb. 69.
 Noctem eripiunt flammæ. Sil. lib. 11.
 Notitiam alicujus rei alicui eripere. Ovid. 2. de Pont. 10. 5.
 Nubem, quæ mortales heberat visus, alicui eripere. Virg. 2. Æn. 605.
 Oculos. Ter. Adel. 3. 2. 20.
 Oculos eripiet quis citius mihi quam, &c. Hor. 2. Serm. 5. 35.
 Opes partas eripit ignis. Tibull. lib. 2. 4. 40.
 Ornamenta eripere ex urbibus. Cic. 7. Verr.
 Orationem ex ore alicujus. Plaut. Merc. 1. 2. 64. Orationem ex ore tu quidem mihi eripis, &c.
 Oscula. Hor. 2. Carm. 12. 27.
 Pacem. V. PAX.
 Potestatem aliquid faciendi. Cic. de Amicit. 89. Caf. 1. Bell. Civil. 3.
 Præmia eripere. Ovid. 5. Met. 25.
 Pudicitiam. Cic. pro Milon. 9. Pudicitiam quum eriperet militi Tribunus militaris in exercitu C. Marii propinquus ejus imperatoris, interfectus ab eo est cui vini atterebat.
 Rates ab infimis æquoribus eripere, i. e. Servare a naufragio. Hor. 4. Carm. 8. 32.
 Clarum Tyndaridæ sidus, ab infimis Quaslas eripiunt æquoribus rates.
 Respiramen, iterque eripere animæ. Ovid. 12. Met. 143.
 Responiones uno verbo. Plaut. Most. 3. 1. 63.
 Salutem. contr. Dare. Ovid. 2. Trist. 169.
 Eripit interdum, modo dat medicina salutem.
 Sanguinem vitamque. Cic. pro Quint. 77. Non pecuniam modo, verum etiam hominis propinqui sanguinem vitamque eripere conetur.
 Sensus omnes alicui eriperes. Catul. 49. 6.
 Spem nuptiarum. Ter. Heaut. 4. 3. 35. Cic. 4. in Catil. 8. Eripit etiam spem, quæ sola hominem in miseriis consolari solet.
 Tempus cibi eripere. Celf. lib. 2. cap. 8.
 Tempora certa alicui rei eripere. Hor. 1. Serm. 4. 57.
 Timorem alicui. Cic. 3. in Catil. 1.
 Vires omnes animo fominis & alea eripiunt. Ovid. de Rem. Amor. 146.
 Virginem eripere vi ab aliquo. Ter. Eun. 4. 6. 14.
 Vitam. Cic. pro Lege Manil. Vos vitam ereptam negligetis?
 Vitam per crimina alicui eripere. Ovid. 2. Fast. 807.
 — eripiam, dixit, per crimina vitam. Burni. Pro Crimine.
 Vocem ab ore loquentis eripere. Virg. 7. Æn. 119.
 Voluntatem alicui. Cic. 3. Verr. 114. Eripias tu voluntatem mortuis, bona vivis, jus omnibus.
 E complexu patriæ conspectuque aliquorum se eripere. Cic. pro Sext. 53.
 Te hinc eripe. Sen. Medea, 7.
 Possit loqui eripitur. Ovid. 2. Met. 483.
 Vix eripiam quin hoc potius velis. Hor. 2. Serm. 2. 23.
 Eripere, simpliciter usurpatum, pro De periculis eripere. Virg. 3. Æn. 560.
 Hos Helenus scopulos, hæc faxa horrenda canebat, Eripite ô focii, pariterque insurgite remis.
 Tune hinc spoliis indute meorum Eripiare mihi? Virg. 12. Æn. 948.
 Honor eripitur. Ovid. 1. Fast. 621.
 Currendi vires eripiente metu. Ovid. 3. Amor. 6. 70.
 Verbis alicui eripere. Tibull. lib. 1. 10. 35.
 Illis eriperes verbis mihi, sidera cœli Lucere, & puras fluminis ire vias. i. e. Negares & infringeres ea quæ sunt certissima. Gfner.
 Eripere vocabant in Circo quando primus nimio spatio metam evitavisset, & qui tum sequebatur auriga inter metam & priorem breviori spatio delatus, ex secundo primus efficiebatur. Panvin. de Lud. Circ. 1. 14. V. Sil. 16. 389. & Salmaf. Exerc. Plin. p. 635.
ERPTUS, Partic. [ἐρείπυς] Cic. pro Ros. Amer. 149. Ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perfecit, ut S. Roscii vita erepta, de manibus factorum, sententiis judicium permitteretur.
 Æquor Ereptum. V. Sil. Ital. supra.
 Ab undis ereptus. Virg. 1. Æn. 600.
 Annis in primis ereptus. Valer. 3. Argon. 316.
 Enses per medios ereptus. Propert. lib. 1. 21. 7.
 Fato ereptus. Virg. 2. Æn. 738.
 Fluctibus ereptus. Hor. 4. Carm. 8. 25.
 Oculis ereptus. Ovid. 10. Epist. 43.
 Periculis ereptus. Virg. 3. Æn. 711.
 Pugna ereptus. Sil. lib. 17.
 Rebus humanis ereptus. Curt. 10. 5. 10. De Alexandri morte.
 Ruinis alicujus civitatis ereptus. Virg. 3. Æn. 476.
 Thalamis alicujus fœminæ ereptus. i. e. Liberatus illius conjugio. Sen. Med. 2.
 Amor ereptus. Propert. lib. 2. 8. 36.
 Tantus in erepto favit amore dolor.
 Conjux erepta. Virg. 3. Æn. 330.
 Fata erepta. Stat. 3. Theb. 85.
 Honor dolo ereptus alicui. Virg. 5. Æn. 342.
 Ereptumque dolo reddi sibi poscit honorem.
 Jus ereptum restituere. Ovid. 1. Fast. 626.
 Juventa prima fato erepta alicui. Virg. 7. Æn. 51.
 Laus erepta alicui. Sen. OEth. 7.
 Littora erepta. Sil. lib. 7. i. e. Ab hostibus occupata.
 Locus ereptus. Ovid. 4. Trist. 2. 58.
 Merces erepta laborum. Lucan. lib. 1. 340.
 Munera erepta ruinis. Virg. 1. Æn. 651.
 Munera præterea Iliacis erepta ruinis Ferre jubet.
 Pellis erepta juvenco. Virg. 11. Æn. 679.

Cui pellis latos humeros, erepta juvenco Pugnatori, operit.
 Ratis erepto campis deferta profundo. Sil. lib. 3. 56.
 Regnum alicui ereptum. Lucan. lib. 5. 64.
 Sensibus ereptis mens excidit. Catul. 64. 25.
 Solatia sibi erepta lugebant Nymphæ. Claud. Præf. 2. de Rapt. Proserp. 3.
 Sirps erepta, Mortua. Ovid. ad Liviam 65.
 Vidimus erepta moerentem stirpe fororis.
 Tempus ereptum ex fummis occupationibus. Cic. 1. Att. 11. Ita distinebar, ut vix huic tantule epistolæ tempus habuerim, atque id ereptum ex fummis occupationibus.
 Venia scelerum erepta populo nocenti. Lucan. lib. 4. 193.
 Virginitas erepta. Virg. 12. Æn. 141.
 Voluptas urbis alicui erepta. Ovid. 1. de Foto, 8. 39.
 Ereptus, Mortuus. Idem ad Liviam, 200.
 Obvia turba ruit, lacrymisque rigantibus ora Consulis erepti publica damna refert.
ERECTOR, oris. m. Qui eripit. Cic. pro Quint. 30. Iste, homo acerimus, bonorum possessor, expulso, ereptor.
 Ereptor civitatis. Cic. pro Domo sua, 81.
 Tyrannus atque ereptor libertatis. Cic. pro Sext. 109.
 Terrarum ereptores. Tacit. 13. Ann. 55. extr.
ERPTIO, ònis. f. Cic. 6. Verr. 10.
ERICE. V. ERIX.
ERIS, is. Nomen est herbae in Ægypto nascentis, aro similis, nisi quod minor est, & minoribus foliis ac radice, quæ tamen grandis olivæ magnitudinem implet. Hermol.
ERIS, [Ἔρις] Fluvius, quem antea Cleanin vocare, labiturque superne de Apenninis collibus, & agro Vestino, præter vicum Fregellas, clarissimam olim urbem. Excurrit autem in Lucum sacrum, quem magnis honoribus Minturnenses celebrant, oppido incumbentem. Strab. lib. 5.
ERIS Pamphilus, Harmonii filius, quem revixisse cum mortuus esset dixit Plato de Rep. 10. Meminere etiam. Plut. Sympof. 9. 5. Macrob. in Somn. Scip. 1. 1. Augustin. Civ. Dei 22. 28. conf. Huet. Dem. Evang. 9. 142. §. 11.
ERIS, idis. [Ἔρις] Discordiæ dea. De pomo Eridis V. in DISCORDIA.
ERISTICUS, a, um. [ἐριστικός] Litigiosus. De Sophistis sic dictis V. paulo infra.
ERISICHTHON, ònis. [Ἐρισίχθων] Vir fuit Thessalus, qui quum Cereri nemus consecratum, præcipue vero quercum unam in qua Nympha quædam habitabat, succidisset: irata Ceres, Famem ad eum misit: quæ toto exhausto patrimonio, eo coegit etiam, ut membra denique propria absumeret. Fabulam habet Ovid. 8. Met. 823. seqq. Conf. ERSICHTHON.
ERISMA. V. ANFERIS.
ERISMÆ, [Ἐρισμῶν] Pilæ sunt ædificiorum, quæ procurrunt ab imo, mox gradatim contrahuntur. V. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 11.
ERISTALIS, Gemma est, teste Plinio, quæ cum candida sit, ad inclinationes rubescere videtur. Plin. lib. 37. cap. 10. MSS. Eristilla.
ERISTICI, [Ἐριστικοί] dicti sunt Sophistæ quidam. Duo enim genera Sophistarum fuerunt olim, unum simile Oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit: alterum simile Dialecticorum, eorum qui Eristici vocabantur; a quibus Eristicis Dialectica profecta videtur, si Laertii auctoritas id ut credamus meretur, quod mihi quidem videtur. Hos autem Sophistas, qui concertationes sectabantur, in libello contra Sophistas infectatur Isocrates, sed & alteros quoque, qui civiles orationes amplectebantur. Turneb. 4. 2. V. Menag. ad Diog. Laert. 2. S. 106.
ERITHÆCE, es. f. [Ἐριθῆαι] Apum dum operantur cibus, vel Gluten quo favos compingunt. Varr. 3. de R. R. 16. Plin. 11. 7.
ERITHACUS, [Ἐριθακός] Avis est solitaria, formam & colorem mutans cum nomine. Nam hyeme tantum Erithacus, ætate Phœnicurus appellatur, a punice caudæ colore. Plin. lib. 10. cap. 29. Theod. ex Aristot. Rubeculam vertit. alii Rucicillam. V. Gfner. & Proverb.
ERITHALES, [Ἐριθαλαί] Herba est temper virens, quæ alio nomine Sedum five Sempervivum minus appellatur. V. Plin. lib. 25. cap. 13. conf. Apul. de Herb. cap. 123.
ERITHERÆ, [Ἐριθέραι] Servi libertate donati a Lacedæmoniis dicti sunt, ut refert Alex. Genial. Dier. lib. 3. cap. 20.
ERITHYNI, [Ἐριθύναι] Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri vocantur, a colore sic nominati, quorum meminuit Homer. in Catal. Nav. V. Strab. lib. 12.
ERITIUS. V. ERICIUS.
ERITUDO, Servitudo. Festus. Ab antiquo Gr. ἔργον, Erus, Servus. V. Laurenb. Antiq. p. 156. [At in Gloss. διασποράς redditur. Forte hoc tantum innuit Festus, veteres, ut Servitudinem pro Servitute, Sic Heritudinem pro Herili statu dixisse. Nam Erus & Herus promiscue feribi notum est.]
ERIVO, Ære. Rivis factis educere, evacuare. Plin. lib. 17. cap. 26. Ceterum majore in parte orbis etiam pluvias Autumni aquas erivari convenit.
ERINIUS, Mercurius [Ἐρινίου Ἐρμῆς] cognominatus, quod valde profuit hominibus ad lucra: ἔρις enim valde utilis interpretatur. Aristoph. in Ranis inducit Euripidem & Æschylum de Tragedia certantes, ubi & Erinius Mercurii mentionem fecit. Meminit & Phormutus, λῶν τῶ ὀρέων, i. e. a juvenando dictum scribens.
ERIX, icis. Idem ac ERICA. Plin. lib. 24. cap. 9. [Ericen Accus. Græc. est a recto Erice, ἐρίκη. Sic l. 3. c. 21. Erices Genet. Nulla igitur planta ERIX.]

ERO, vel potius **HERO**, [Ἥρω] Puella formosissima fuit ex Sesto Thraciæ urbe, ad Hellepontum sita, & Veneris sacerdos, cujus multo amore correptus Leander Abydenus adolescens, noctu ejus causa Hellepontum solebat trajicere. Verum quum aliquando nimio amate desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, viribus destitutus submersus est. Hujus cadaver quum factum impulsu Sestum esset delatum, Ero doloris impatientia ex editissima sese specula in mare præcipitavit. V. Museum, qui horum amores elegantissimo carmine exequitur. Accus. Hero apud Ovid. 2. Amor. 16. 31. adtrahente Boerman.

EROS, ōnis. m. Erones, inquit Turnebus, Texta quaedam sunt floriarum & tegetum more, in quibus interdum pauperes dormiebant, & fruges reponerentur: sed & Vasa sic viminea vocabantur, tegetibus similia & cophinis: *ερωσι* a Græcis dicuntur. Hæc obliuimus, subdit idem, testimonio interpretis Terentiani, cuius hæc verba sunt, Phormio non a formula, sed phormione dicitur sparreo, quem nos eromen dicimus trivialiter & pro consuetudine. Vetus criticus Eronem interpretatur *ερωσι*. Ex his quod in Vitruv. Plin. & Jctis Berones vel Perones quidam legunt, Turnebus Erones legendum contendit. Quem vide Adv. 24. 2.

ERODIUS, [*ερωδης*] Avis est quæ in coitu sanguinem exudat: qua ex causa argumentantur impositum nomen *ον ερωδου*, nam Ear quandoque sanguinem dicit. Ciconiam putat Suidas, aut Ciconiam similem: dictamque quod in paludibus vesetur, quasi Elodion. Fulicam transfert Augustinus: Ardeolam Theodorus. Cæl. *Un heron*. Bud. conf. Plin. 10. 44. Antonin. Liberal. F. 7.

ERODUS, si, sum, [*ερωδου, απορωδου*] Idem quod Rodere. Plin. lib. 11. cap. 29. Omnia vero morfu erodentes. Columel. lib. 10. v. 323.

Nec solum teneras audens erodere frondes. conf. Cels. 5. 28. 19.

Erofa fide caro. Plin. lib. 9. cap. 31.

ERODIUS, a, um, ab *ερωσ* & *ρωδου*. Theod. Cod. 16. 10. nullus ingem Erogenium Penates odore veneratus accendat.

ERODIUM, [*ερωδιον*] Herba est sic dicta, quod amatoris conveniat. *ρωδου* enim gigno, & *ερωσ* amor dicitur. [a quo?]

EROGATO, [*ερωτω*] are. Vehementer rogare. Plaut. Capt. 5. 1. 32.

Interibi ego ex hac statua verberea volo
Erogitare, meo minore quid sit factum filio. conf. Sil. lib. 10. 475.

EROGO, [*ερωδω*] are. Distribueret, & quasi Rogatoribus effunderet. Plin. Epist. 240. Deinde quam ipsi erogare in oleum soliti, parati sunt in operibus balinei conferre.

Erogare pecunias ex arario. Cic. in Vatin. 29. Erogariæ pecunias ex arario tuis legibus.

Pecunias alicui erogare in rem aliquam. Cic. 7. Verr. 47. Multas pecunias isti erogatas in operum locationes falsas atque inanes esse perferiptas.

Erogare pecuniam in classem. Cic. pro Flacc. 30.

Unde in eos sumptus pecunia erogaretur. Liv. 1. 20.

EROGATUS, Partic. [*ερωδης*] ut, Pecunia publica ex arario erogata. Cic. 5. Verr. 165.

EROGATIO, ōnis. f. [*ερωσις*] Distributio: ut, Erogatio pecuniæ. Cic. 15. Att. 2. Plin. in Paneg. Ut tot impendiis, tot erogationibus sola sufficiat. Atque hic in malum sumitur, quemadmodum apud Suetonium plerisque in locis, nempe pro Largitionibus & Profusionibus pecuniarum. Papin. in l. Seio. D. de annuis legatis, Ea videntur relicta, quæ certam formam erogationis annuæ, non incertam liberalitatis voluntatem habuerunt. Idem Papin. in l. liberto. D. de negotiis gest. Est item Remotio, abolitio, quasi Exrogatio ab Exrogo. Felt. in h. v. Tertull. de Idol. cap. 5. Erogatio Legis. [i. e. Abrogatio.]

EROGATOR, ōnis. m. Qui rogat, ut, Erogator virginis. Tertull. de Pudic. cap. 16. h. e. *ερωτωτης*.

EROGATORIUS, a, um. Frontin. de Aquæduct. p. 233. opponit Erogatorium modulum, Acceptorio.

EROS, ōtis. [*ερωσ*] Comoedus fuit, cujus meminit Cic. pro Rosc. Com. 30. Quod item nuper (inquit) in Erote Comoedo usu venit: qui postea quam e scena non modo libilis, sed etiam convicio explodebatur, sicut in aram confugit in hujus domum, disciplinam, patrocinium, nomen. Idem Servos hujus nominis producit, 12. Fam. 26. item 10. Att. 15: 12. 5. & 18. itidem 15. 5. Est & nomen proprium apud Martialis lib. 10. 80.

EROSUS. V. ERODO.

EROTEMA, atis. n. [*ερωτημα*] Interrogatio Latine dicitur: ut Virg. 2. Æn. 322.

Quo res summa loco Panthu? conf. Mart. Capell. 5. p. 171.

Erotema, Figura quaedam est Aquilæ, quam Cicero Interrogatum vertit, qua utimur ubi exacerbando aliquid interrogamus, ut exaugemus rei invidiam. Differt autem a Pysinate, h. e. Conq̄sito, quod ad Erotema una voce responderi possit negando, vel confitendo: ad Pysina vero, non nisi pluribus.

EROTICUS, a, um. [*ερωτικος*] Amatorius. ut, Carmen eroticum. Subst. Gell. 19. 9. *Ερωτικα* quaedam erotica dulcia & venusta accinerunt.

EROTIUM, i. n. [*ερωτιον*] Mulierculæ nomen est apud Plaut. Men. per diminutionem *ερωτιον*, h. e. Ab amore detortum. Item Puellæ apud Martialis lib. 5. 55. & 38. & lib. 10. 61.

Erotium item Græcis, Cupidinis imagunculam significat.

EROTOPAGNIUM, i. n. [*ερωτοπαγιον*] est Ludicrum opus vel Poëma de amore: *ερωσ* enim amor, *παγιον* ludus. Plin. lib. 5. Epist. 17. Nuntio tibi, fuisse me hodie in auditorio Calphurnii Pisonis: recitabat *ερωτοπαγιον*. Aufon. Centon. Nupt. sub fin. Quid antiquissimi poetæ Livii (alii legunt Lælii) erotopagnion libros loquar? Gell. lib. 2. cap. 24. Hujus legis Lælius poeta meminit in Erotopagnionis. Priscian. lib. 2. cap. De temp. & reformat. Partic. Livius erotopagnion quarto, Meminens Varro corde volutat.

EROTUNDATUS, a, um. Sidon. 9. Epist. 7. Structura (orationis) modis omnibus erotundata.

EROTYLOS, i. m. [*ερωτυλος*] Gemma eadem quæ Amphicomos & Hieronimem dicitur, a Democrito præcipue laudata in argumentis divinationum. Plin. lib. 37. cap. 10. Sed V. Hard.

ERPHOUM, [*ερφοον*] Oppidum ad Euphratem. Strab. lib. 14.

E R R

ERRANOBOAS, Fluvius est navigabilis, qui in Gangem influit. Plin. lib. 6. cap. 18.

ERRO, [*ερωω, ερωω, ερωω, ερωω, ερωω, ερωω*] are. Huc atque illuc ire, Vagari. Cic. 3. Tusc. 63.

Qui miser in campis mœrens errabat Aëlis.
Vagari & errare. Cic. 1. de Orat. 209. Ne vagari & errare cogatur oratio.

Huc & illuc errare. Ovid. 11. Met. 357.

A sedibus suis errare. Claud. 6. Conf. Hon. 408.

— laribus se juncta potestas
Exulat, imperiumque fuis a sedibus errat.

Ad flumina errare. Virg. 6. Ecl. 64.

Ad lacus errare. Tibul. lib. 1. 10. 40.

Circum littora errare. Virg. 3. Æn. 690.

Circum omnia maria errare. Virg. 1. Æn. 36.

Circum villulas errare. Cic. 8. Att. 9. Ego Arpini volo esse pridi
Kalend. deinde circum villulas nostras errare.

In annis multis errare. Ovid. 1. Trist. 5. 59.

Ille brevi spatio multis erravit in annis
Inter Dulichias, Iliacasque domos.

In Silva errare. Virg. 6. Æn. 451.

Inter quas Phœniffa recens a vulnere Dido
Errabat silva in magna.

In undis errare. Virg. 3. Æn. 200.

Excutimur cursu, & cæcis erramus in undis.
Inter audaces lupus errat agnos. Hor. 3. Carm. 18. 13. [Securita
tem & metus remotionem indicat vox hæc, ut
Per agros errat. Propert. lib. 2. 21. 25.

Per herbas teneras armentum errat. Ovid. 15. Met. 14.

Per ignotos errant animalia montes. Virg. 6. Ecl. 40.

Per undas errare. Ovid. 5. Met. 462.

Per ignotas urbes errare. Tibull. lib. 4. 1. 52.

Cum temporis mentione. Ovid. 10. Met. 479. de Myrrha circumvagante
Perque novem erravit redeuntis cornua Lunæ.

Subter supraque errare. Stat. 9. Theb. 433. — omnis anhelat
Unda nefas, subterque animæ supraque recentes Errant.

Procul avius errat. Lucret. lib. 2. 739. V. PROCUL.

Ignari hominumque locorumque Erramus. Virg. 1. Æn. 322.

Vagus errat. Cic. pro Cluent. 175. Quum vagus & exul erraret, atque
undique exclusus, &c.

Toto passim vagus errat in orbe. Ovid. 14. Met. 680.

Cursu sollicito errare. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 29.

Passibus non certis errare. Ovid. 3. Met. 175.

Passibus ambiguus errare. Idem 5. Trist. 8. 15.

Passibus ambiguus fortuna volubilis errat.

Pelago errare. Virg. 3. Æn. 204.

Via errare. Virg. 2. Æn. 739.

Urbibus errare. Virg. 1. Æn. 582.

Errare, pro Pasce aliquando usurpatur: quod pecudes errando pasce
soleant. Virg. 2. Ecl. 21.

Mille meæ Siculis errant in montibus agnæ. Idem 1. Ecl. 9.

Ille meas errare boves (ut cernis) &c. [V. supra, Errare Inter & P
Carmina errant. Tibul. lib. 4. 1. 106.

At non per dubias errant mea carmina laudes.

Colores varii sepe errant in vultu folis. Virg. 1. Georg. 452.

Dolor errat per omnes. Lucan. lib. 2. 21.

Tunc questus tenuere suos, magnusque per omnes
Errabat sine voce dolor.

Flamma per medullas errat. Ovid. 14. Met. 351.

Fluvius errat. Virg. 3. Georg. 14.

— tardis ingens ubi flexibus errat Mincius.

Fulmen errare in aliquos dicitur. Sen. Med. 7.

Halitus. Virg. 4. Æn. 684.

— extremus super halitus errat.

Manus errat circum aures & tempora. Virg. 5. Æn. 435.

Multa cavo lateri ingeminant, & pectore vastos
Dant sonitus; erratque aures & tempora circum
Crebra manus, duro crepitant sub vulnere malæ.

Navis errat amisso magistro. Virg. 5. Æn. 866.

Oculi errant, pro Dormitant. Stat. 10. Theb. 144.

Orbes cæli in quos erret planeta. Virg. 1. Georg. 337.

Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes: Ordo est, in quo
orbes cæli erret Cyllenius ignis. Et bene ERRRET: nam plane
vocatur *ερωω* *ερωω*, i. e. Ab errore. Nam interdum ad A
strum, interdum ad Septentrionem, plerumque contra mundum
nonnunquam cum mundo feruntur. Servius. Conf. Errans Lu
infra.

Spes sollicitæ, trepidique metus errant. Sen. Herc. fur. 3.

Tempora errant. Ovid. 3. Fast. 155.

Sed tamen errabant etiam tum tempora.

Vires errant. Ovid. ad Liviam, 49.

Nec vires errasse tuas campoque foroque. i. e. Ubique spe
ta tua constans virtus.

Errare, Labi a vero: quoniam vagando, sepe a recta via deflectimus.
Cic. 12. Philipp. 5. Cujusvis est hominis errare: nullius nisi in
pientis, perseverare in errore. Idem 5. Verr. Erravit, an pot
insanivit Apronius?

Errare & Erudiri, contraria. Cic. pro Corn. Balb. 64. Honestius
illis ducibus errare, quem hoc magistro erudiri.

Errare & Vera sentire, contraria. Cic. 1. Tusc. 39. Errare meheret
malo cum Platone, &c. quam cum istis vera sentire.

Cum aliquo errare. Cic. 1. Tusc. 39.

In amicitia errare. Hor. 1. Serm. 3. 41.

Licenter errare. Cic. in Orat. 77. Ut ingredi libere, non ut licen
videatur errare.

Licentius errare. Ovid. 4. de Pont. 10. 29.

Longe errat. V. LONGE.

Magnopere errare in re aliqua. Lucret. lib. 1. 712.

Stultitia errare. Hor. 2. Serm. 3. 210.

Probe & vehementer errare. Plaut. Amph. 3. 3. 20. Cic. 4. Ac
ait vehementer errare eos, &c.

Procul errare, Vehementer falli. V. PROCUL.

Propemodum erro. Cic. pro Rosc. Amer. 83. Intelligo me ante te
pus Judices, hæc scrutari, & propemodum errare, qui, &c.

Non ultra verba, ac voces errare. Tacit. 1. Hist. 18.

Erras, si id credis. h. e. Falleris. Ter. Heaut. 1. 1. 53. & Cæs.
Bell. Gall. 40. Errare eos dicunt si quicquam ab iis præsidii sperare
Err-

Errare in aliquam partem. Cic. 8. Fam. 11. Denique malo in hanc partem errare, ut quæ non desideres, audias.
 Errare in aliquam rem, pro Declinare. Liv. 1. Bell. Maced.
 Errare de verbis alicujus, Non assequi aut intelligere quid velit, aut dicat. Ter. Heaut. 2. 3. 22. Hic de nostris verbis errat videlicet, quæ hic fuimus locuti.
 Ne erres. h. e. Ne temere putes aut existimes. Ter. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.
 Scio quid erres. Plaut. Epid. 4. 2. 3. Ter. And. 3. 2. 18. Teneo quid erret: quid ego agam habeo.
 Cælo toto errare. V. Adag. Erasim.
 Re tota errare. Cic. 2. Philipp. 23. In eo non tu quidem tota re, sed (quod maximum est) temporibus errasti.
 Via tota errare. Ter. Eun. 2. 2. 14. Quid tu in his rebus credis fieri? tota erras via.
 Animus sepe in corporis morbis errat. Lucret. lib. 3. 464. i. e. Delirat. Errare de illicitis amoribus dici apud Ecclesiasticos traditur in Theodoro Lipsi. Adducunturque inter alia hæc Hier. aduers. Vigilant. Et tamen paucorum culpa non præjudicat religioni: qui & absque vigiliis possunt errare, vel in suis vel alienis domibus. [Dixerim potius Errare hoc & aliis ejusmodi locis *ἁμαρτία* Peccare positum: ut Error & Erratum sapissime pro Peccato.
 Error, *ἄρι*, pass. Cic. 5. Fam. 20. Quæ cum viderem tot vestigiis impressa, ut in his errari non posset. Forma Imperf.
 Erratur in nomine. Cic. 4. de Fin. 60. Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine.
 Errans, Partic. [*ἄρως*] Ter. Heaut. 2. 3. 16. Dum ego propter te errans, patria carco demens, tu interea loci, &c. Virg. 1. Æn. 326. Vidistis siquam hic errantem forte fororum.
 Terris omnibus & fluctibus errans. Virg. 1. Æn. 760. — nam te jam septima portat
 Omnibus errantem terris & fluctibus ætas.
 Dignis errantibus scindere chelyn. Stat. 5. Sylv. 5. 32.
 Domus errantes. Lucan. lib. 1. 253. — melius fortuna dedisses
 Orbe sub Eoo sedem, gelidæque sub Arcto, Errantesque domos. Alludat ad Scytharum domos, quas plautis trahi dicit Hor. 3. Carm. 24. 10. [Scrib. Gelidave, Errantesve. Gradum errantem in recta desistere. Sen. Theb. 1.
 Greges errantes. Hor. Epod. 2. 14. conf. Curt. 5. 6. 15.
 Hædere errantes. Virg. 4. Ecl. 19. i. e. Passim vagantes: unde antiqui Lyrici dixerunt Flexipedes hederas: quod hac atque illac vagantur. Servius.
 Locum tutum erranti dare. Ovid. 4. de Ponto, 14. 517.
 Læmina errantia. Propert. lib. 3. 14. 27.
 Luna errans. Virg. 1. Æn. 746. Quia (inquit Servius) *ἄρως*, i. e. Obliquo incedit cursu, non recto ut sol, scilicet ne incidat in centrum terræ, & frequenter patiatur eclipsin. Vicinus est enim ejus circulus terræ. V. in Error, Orbes cœli in quos &c. mox Sidera err. & Erraticus.
 Opinio errans. Cic. 2. de Fin. 71.
 Sententia errans & vaga, cui opponitur Stabilis & certa. Cic. 2. de Nat. Deor. 2. De diis immortalibus habere non errantem & vagam, ut Academici, sed ut nostri, stabilem certamque sententiam.
 Sidera errantia, Errantes stelle. Plin. lib. 2. cap. 6. Et Cic. 1. Tusc. 62. [Et 63. Quinque errantes. absolute, subaud. *τῶν* Stellæ.
 Turma errantes sine præside. Stat. 10. Theb. 12.
 Rantia, *ἄρι*, f. [*ἄρως*] Idem quod Error. Accius Neoptemo, Satis jam dictum est, neque ego errantia animi prave mrigabor. Nonius 3. 86. Antiqu.
 Ratus, Partic. [*ἄρως*] Ovid. 3. Fast. 655. Protinus erratis læti vescuntur in agris. i. e. Quos errando ustraverant.
 Littora errata. Virg. 3. Æn. 690. Talia monstrabat relegens errata retrorsum
 Littora Achæmenides. Errata (inquit Servius) participium sine verbi origine, non enim facit Error. Sed V. supra ex Cic.
 Orbis erratus. Ovid. 1. Epist. Sabin. 104.
 Orbis erratus diversis casibus. i. e. Percutatus. Valer. 4. Argon. 447.
 Terræ erratæ. Ovid. 1. Fast. 573. — immensum est erratas dicere terras.
 Vitiæ quidam capi vult in illo Cic. 2. de Lege Agr. extr. Cui errato nulla venia, recte factæ exigua laus, non dubitanti fidele consilium ostenditur. Sed præterquam quod Palat. Cod. habet Cujus errato, &c. Si Cui legas non est *ἄρως*, sed abl. absol. Si erratum sit, &c. V. Urif. Inst. L. L. Tom. 1. p. 418. conf. Dacer. ad Ter. Hec. 5. 1. 11.
 Erratum, i. n. [*ἄρως*, *ἁμαρτία*] Idem quod Error. Minus est Vitio. Cic. pro Cluent. 133. Nullum ob totius vitæ non dicam vitium, sed erratum. Erratum & Recte factum, contraria. Cic. 2. de Lege Agr. 5. Cui errato nulla venia, recte factæ exigua laus. V. paulo ante de h. l. not. Errata ætatis. Cic. 16. Fam. 21. Tantum enim mihi dolorem, cruciatumque attulerunt errata ætatis meæ, ut non solum animus a factis, sed aures quoque a commemoratione abhorreant.
 Commune erratum. Cic. 6. Att. 1. Nam illud de Flavio & factis, si secus est, commune erratum est.
 Obterege errata. V. Obterege.
 Obterege veniam errato alicujus. Cic. pro Sylla 64.
 Erratus, *ἄρι*, m. Idem. Plin. lib. 37. cap. 5. Vitiâ demonstrari oportet in tam proclivi erratu. Theodulph. 2. Carin. 607. — proque meis orare erratibus opto
 Erratio, *ἄρι*, f. [*ἄρως*, *ἁμαρτία*] Proprie est pedum, Error autem animi. Ter. Adel. 4. 2. 41. Sane hac multo propius ibis, & minor est erratio. Cic. 2. de Nat. Deor. 56. Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas inest: contraque omnis ordo, veritas, ratio, constantia. Idem de Univerf. 19.
 Errabundus, *ἄρι*, m. [*ἁρῶν*] Vagabundus. Liv. 1. 29. Nunc in liminibus staret, nunc errabundi domos suas, ultimum illas viti, pervagarentur.
 Errato disperse atque errabundæ naves. Hirt. Bell. Afr. 2.
 Errabundus, pro Errans. Auth. Nonio. Virg. 6. Ecl. 58.

Siqua forte ferant oculis sese obvia nostris
 Errabunda bovis vestigia. conf. Suet. Cæs. cap. 31. Apul. 5. Met. p. 171. Elm. Errabundo gradu.
 Errabilis, e. Idem. ut, Errabiles soni. apud Lactant.
 Erraticus, *ἄρι*, m. [*ἁρῶν*] Qui errat & vagatur. Gell. lib. 2. cap. 2. Interibi aliquot ex iis qui aderant, erraticum esse hominem dicere & nullius rei, incolamque sordentium ganearum. Cic. de Senect. 52. de vite loquens, Quam serpentem multiplici lapsu & erratico, ferro amputans coerces ars agricolarum.
 Delos erratica. Ovid. 6. Met. 333. — quam vix erratica Delos
 Errantem accepit tunc, quum levis insula nabat.
 Herba erratica. i. e. Agrestis, & non sativa, verum passim nascens. Plin. lib. 19. cap. 8. Est & erraticum intubum, quod in Ægypto cichorium vocant. Sic, Erratica brassica, apud Columel.
 Stella erraticæ, Planetæ. Gell. 3. 10. 14. 1. V. Error verb. & nom.
 Erraticus, *ἄρι*, m. Qui errare solet. Fronto Gr.
 Errator, *ἄρι*, m. apud Tertull.
 Erratrix, *ἄρι*, f. Fronto Gr.
 Error, *ἄρι*, m. [*ἄρως*, *ἁμαρτία*, *ἁσπασία*, *ἁρῶν*] Ignorantia. Cic. 1. Acad. & pro Murcell. 13. Est aliqua culpa tenemur erroris humani, a scelere certe liberati sumus.
 Error & infania. Hor. 2. Epist. 2. 113. Hic error tamen & levis hæc infania quantas Virtutes habeat, sic collige.
 Virtus & Error opponuntur. Hor. Arte Poet. 308. Quid deceat, quid non, quo virtus, quo ferat error.
 In magnis tenebris erroris & infipientiæ. Cic. pro Sylla 40. Vos denique in tantis tenebris erroris & infipientiæ clarissimum lumen prætulisti menti meæ.
 Nebula erroris. Juven. 10. Sat. 4.
 Vulgus errori similis. Hor. 2. Serm. 3. 63. — huic ego vulgum
 Errori similem cunctum infamire docebo.
 Rabies erroris, Furor culpæ. Sil. lib. 4.
 Error alicujus rei, Deceptio. Virg. 2. Æn. 48.
 Mentis alienata error. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Nominum error. Liv. 1. 24. Tamen in re tam clara nominum error manet, utrius populi Horatii, utrius Curiatii fuerint.
 Ambiguus error. Stat. 5. Theb. 437.
 Cæcus error. Sen. Herc. fur. 12. Error cæcus quo cœpit eat.
 Dulcis labantibus error. Valer. 4. Argon. 473.
 Falsus error. Plin. lib. 15. cap. 3. Et error hominum falsus, existimantium maturitatis initium, quod est vitii proximum.
 Fanaticus error. Hor. in Arte Poet. 453.
 Felicissimus error. Plin. 7. Epist. 28. ad Septim. Quis invidet mihi felicissimum errorem?
 Feri errores nemorum. Stat. 1. Theb. 230.
 Gratissimus mentis error, Voluptas in stultis rebus. Hor. 2. Epist. 2. 140. — cui sit extorta voluptas
 Et demptus per vim mentis gratissimus error.
 Gravis error. Sen. Octav. 7.
 Honestus error. Quintil. lib. 1. cap. 6. p. 27. Burman.
 Indeprehensus & irremediabilis error Labyrinthi. Virg. 5. Æn. 591.
 Inexplicabilis viarum error. V. INEXPLICABILIS.
 Inextricabilis error. Virg. 6. Æn. 27. V. INEXTRICABILIS.
 Infandus error. Valer. 5. Argon. 574.
 Ingens error. Quintil. lib. 3. cap. 6. Inde vero ingens male interpretantibus innatus est error.
 Inobservabilis error Labyrinthi. Catull. 63. 115. V. INOBSERVABILIS
 Irrevocandus error. Claud. de Bell. Get. 123.
 Longi errores. V. Longis agi err.
 Malus error. Virg. 8. Ecl. 41. Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error. Definitio est amoris, inquit Servius. Nam amor errare plerumque compellit. V. Teneri err.
 Magnus. V. Sunt in err. & Versatur err.
 Nocens error. Sen. Herc. Oeth. 900.
 Novus. V. Deceptus n. err.
 Prophanus error animi. Claud. 1. in Ruff. 75.
 Sacri ratum errores. Sil. lib. 8.
 Simplex error. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Summus. V. Versari in.
 Temerarius error. Ovid. 12. Met. 59.
 Turbulenti errores. Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Quæ res genuit falsas opiniones erroresque turbulentos, & superstitiones pene aniles.
 Vagus error. Valer. 5. Argon. 115.
 Vanus error. Stat. 12. Theb. 582.
 Adjuvare alterius errorem. V. ADJUVO.
 Afferre sic. V. Depellere err.
 Afficere mentis errore. V. AFFICIO.
 Attributus est error suus cuique. Catul. 20. 20.
 Afferre errores alicujus, Rem alicui aperire, Eripere falsam opinionem. Ovid. 5. Fast. 362. Quum sic errores abstulit illa meos.
 Captus errore. Cic. 12. Philipp. Unde autem est ista suspicio? ex pacis patrocinio repentino, quod subito suscepti eodem captus errore quo nos.
 Carere errore. Cic. de Amicit. 22.
 Coarguere errorem alicujus. Cic. 1. Acad. 13. V. COARGUO.
 Commendatum esse falsa opinione errore hominum. Cic. de Senect. 21.
 Consteri errores suos. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Errorem creat similitudo. Cic. 2. de Divin. 55.
 Decipit error. Ovid. 4. Trist. 1. 21. Scit quoque cum perii, quis me deceperit error.
 Deferri in errorem. V. DEFERRO.
 Demere alicui mentis errorem. Hor. 2. Epist. 2. 140.
 Depellere errorem. Cic. 2. de Divin. 60. Enimque errorem, quem tibi rei novitas attulerit, natura ratione depellito.
 Deponere errorem suum. Cic. 8. Philipp. 31. Ceteris autem, si errorem suum deposuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.

Detrahere errorem alicui. Ovid. 4. de Pont. 8. 20.
 Duci errore. Cic. pro Corn. Balb. 30. Quo errore ductos vidi egomet nonnullos imperitos homines, &
 Effugere errorem aliorum. Lucret. lib. 4. 822.
 It error ante oculos alicujus, Decipitur specie. Ovid. 3. Fast. 383.
 Eripere errorem alicui. Cic. 10. Att. 4. Si vera sunt, ignofces: fi falſa, me libente eripies mihi hunc errorem.
 Evellere aliquem ab errore. Cic. 3. Off. 83. [Ita MSS. Al. Avellere vel Divellere. Malim Revellere. En locum, Aut quo potius convicio a tanto errore coner evellere? Una literula repeti debuit.
 Exolvere errorem. Ter. Hec. 5. 2. 26.
 Exorquere errorem. Cic. de Senect. 86.
 Factum aliquid imagine erroris. Ovid. 2. de Ponto 2. 57.
 Num tamen excuſes erroris imagine factum.
 Feſtus errore viarum. Sil. lib. 15.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. lib. 4. 1071.
 Fluitans errore. Lucret. lib. 3. 1065.
 Atque animo incerto fluitans errore vagaris.
 Illudit error. Hor. 2. Serm. 3. 51. — unus utrumque
 Error, ſed variis illudit partibus.
 Imbutæ mentes pravitate erroribus. Cic. 5. Tuſc. 78.
 Implicari urbem ſævis erroribus. Valer. 3. Argon. 31.
 Implicari erroribus. V. IMPLICCO
 Inducere imperitos in errorem. Cic. de Clar. Orat. 292. V. INDUCO.
 Induci in errorem. Cic. in Piſon. 59.
 Inflatus errore. Cic. 4. Acad. 116. Eſtne quisquam tanto inflatus errore, ut ſibi ſe illa ſcire perſuaverit?
 Ineſt quantum erroris animis. Ovid. 2. Faſt. 789.
 Lapius errore. Quintil. lib. 4. cap. 2. Vis te dicam vino impuſum, aut errore lapſum?
 Lapſum eſſe per errorem. Cic. 3. Q. frat. 9.
 Levare errore. Cic. 2. de Orat. 268.
 Liberare animos errore. V. LIBER.
 Mederi erroribus. V. MEDEOR.
 Natus error. V. NASCOR.
 Nocens ſcelerum errore. Stat. 12. Theb. 508.
 Objectus error alicui. Cic. pro Cæcin. 5. Sed ne, ſiquis vobis error in tanta re ſit objectus, omnes potius me arbitrentur cauſæ, quam vos religioni veſtræ deſuiſſe.
 Pendere ex errore imperitæ multitudinis. V. PENDEO.
 Rapimur in errorem opinionibus vulgi. Cic. 2. de Legib. 43.
 Recipere errorem. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Sublati errore. Lucan. lib. 3.
 Suggestere errorem. Cic. 3. Tuſc. 2.
 Suximus errorem cum nutrice lacte. Cic. 3. Tuſc. 2.
 Sunt in magno errore qui ſandæſon vocant. Plin. lib. 37. cap. 7.
 Tardare errorem aliqua re. Propert. lib. 1. 20. 48.
 Et modo, formoſis incumbens neſcius undis,
 Errorem blandis tardat imaginibus.
 Tenet error amantem. Ovid. 3. Met. 447.
 Teneri malo errore. Virg. 10. Æn. 110.
 Trahi aliquo errore. Ovid. 2. Met. 69.
 Utque viam teneas, nulloque errore traharis, &c.
 Verſari in ſummo errore, atque in maxima rerum ignoratione. Cic. 1. de Nat. Deor. 2.
 Verſatur magnus error. Cic. 2. de Lege Agr. 6.
 Error, pro Dolo: ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Virg. 2. Æn. 48.
 Aut aliquis later error: equo ne credite Teucri.
 Error, pro Vagatione etiam accipitur. ut, Errores Ulyſſis. Cic. 1. Off. 148. Proprie Erratio appellatur.
 Error viarum. Liv. 24. 17. Id errore viarum, an exiguitate temporis Nero exequi non potuerit, incertum eſt.
 Longis agi erroribus. Ovid. 4. Met. 566.
 — longisque erroribus actus,
 Contigit Illyricos profuga cum conjuge fines.
 Diffugiunt quo quemque agit error. Ovid. 3. Faſt. 555.
 Pelagi erroribus actus. Virg. 6. Æn. 532.
 Via errore actus. Virg. 7. Æn. 199.
 Deceptus novo errore veterum locorum. Virg. 3. Æn. 181. Ubi Servius, Aut per contrarietatem ſermonum declaravit, aut Novo pro Magno poſuit.
 Ducere in errorem. Ovid. 8. Met. 161.
 Dædalus ingenio fabriæ celeberrimus artis,
 Ponit opus, turbatque notas, & lumina flexu
 Ducit in errorem variarum ambege viarum.
 Implicita errore via. Lucan. lib. 8. 5.
 Palantes error in ſilvis certo de tramite pellit. Hor. 2. Serm. 3. 49.
 Error, apud Jurisconſultos duplex eſt, Juris & Facti. In jure errat, qui exiſtimat ſibi aliquid per leges licere quod non licet, vel verſa vice, falſo ſibi quid non licere exiſtimat. l. 32. §. 1. D. de uſucap.
 In facto vero errat, qui factum vel non factum aliquid errore ductus credit. l. 1. §. 1. D. de Jur. & Fact. ignor.
 Poetis omnis velocior curſus eſt error. V. Barth. ad Claudian. p. 19.
 Error ac Terror ſæpe a librariis confunduntur. V. Burm. ad Quintil. Decl. 17. p. 334.
 ERRO, ōnis. m. [ἔρρος, ἔρρα] Ulp. in l. 17. quis ſit fugitivus. D. de ædilit. edict. Errones appellantur Servi, qui non quidem fugiunt, ſed frequenter ſine cauſa vagantur, & temporibus in res nugatorias conſumptis, ſerius domum redeunt. Arrius Men. l. 4. D. de Re Milit. Levius itaque delictum emanſoris habetur, ut erroris in ſervis: deſertoris gravius, ut in fugitivis. Plin. Epift. 34.
 Fugitivus & erro. Hor. 2. Serm. 7. 112.
 — teque ipſum vitas fugitivus & erro,
 Jam vino quærens, jam ſomno fallere curam Fruſtra.
 Admittere errorem. Ovid. 15. Epift. 53. V. Heinſ. not. ad loc.
 Vocare errorem ſub ſua ſigna. Tibul. lib. 2. 6. 6
 Errones P. Nigidius vocat eas ſtellas, quas multi Erraticas appellant. Gell. 3. 10. & 13. 1.
 ERRONEUS, [ἔρρονος] Idem quod Erro. Columel. lib. 7. cap. 12. Maxime autem debent in cuſtodia vigilaces conſpici, nec erronei, ſed allidui, & circumſpecti magis quam temerarii. De canibus. Ulpian.

in l. Ædiles. D. de ædil. edicto, Si aleator, erroneus vel vinarius factus. Ver. Gloſſ. Erroneus, ἔρρονος, ἔρρονος.
 ERONEUS, a, um, Adj. Vulgo uſurpant pro Falſo, ſed nullo vete præeunte auctore.

ERUBEO, ui, ēre. Joſ. Iſcan. de Bell. Troj.
 Erubeo ſexum, minus hic quam ſœmina poſſum. Idem. v. 1.
 — ſteriliſque vetuſtas Erubeat.
 ERUBESCO, erubui, [ἐρυθίζω, ἔρυναι] ēre. Rubore & verecundia ſuffundi. Ter. Adel. 4. 5. 9. Erubuit falva res eſt. conf. Lamprid. Heliog. cap. 11. Cic. 2. de Fin. 28. Deinde ubi erubuit (vix enim eſt permagna naturæ) conſugit illuc ut neget.
 Erubuit, iramque pudore repreſſit. Ovid. 1. Met. 755.
 Erubiſſe, expalliſſe, titubaſſe, inſtanter locutum eſſe. Aut. ad Heren. lib. 2. 8.
 In aliqua re erubeſcere. Cic. 1. de Legib. 41. O rem dignam, in quo non modo docti, verum etiam agreſtes erubeſcant.
 Epiftola non erubeſcit. Cic. 5. Fam. 12. Quæ nunc expromam abſter audacius: epiftola enim non erubeſcit.
 Genæ erubere. Ovid. 2. Faſt. 828.
 Jura fidemque alicujus erubeſcere. Virg. 2. Æn. 524.
 Ora alicujus erubeſcere. Cic. in Salluſt. 15. Confeſſus eſt vobis ad dientiſ adulterium: nec erubuit ora veſtra. h. e. Non veritus eſt veſtrum conſpectum.
 Preces erubeſcere. Claud. 1. de Rapt. Proſerp. 68.
 Poſce Jovem, dabitur conjux. Vix ille pepercit:
 Erubuitque preces. i. e. Erubuit ſupplex eſſe & precati.
 Voluptates non erubeſcere. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.
 Erubeſco, cum infin. Sen. Oeth. 1706.
 Sed ire ad illos umbra, quos vici, deos, Pater, erubeſco.
 Erubeſco loqui. Cic. 1. de Legib. 50. Erubeſcunt pudici etiam loqui de pudicitia.
 Erubeſcere, cum genitivo. Curt. lib. 5. 5. 17. Dignum eſſe omni malum qui erubeſceret fortunæ. Sed codd. emendd. Fortuita.
 Erubeſcere, cum ablativo. Sen. 3. de Benef. Nunquid jam illa pudio erubeſcit? &c.
 Genis erubuit. Ovid. 1. Amor. 8. 35.
 Senſit te totis erubiſſe genis.
 Malis alterius erubeſcere. Ovid. 5. Trift. 11. 6.
 Teque reor noſtris erubiſſe malis.
 Saxa roratis roſis erubuerunt. Ovid. 2. de Ponto 1. 36.
 Viro erubeſcit uxor. Ovid. 4. Trift. 3. 64. Al. Virum. Sed V. Burr.
 ERUBESCENDUS, a, um. [ἐρυθίζω] ut Amor erubeſcendus, i. Turpis. Sen. Controv. 9. Hor. 1. Carm. 27. 14. Ignes erubeſcendi.
 ERUBESCENS, entis. Partic. [ἐρυθίζων] Cic. 1. de Nat. Deor. 112. Epicurus voluptates quidem non erubeſcens, perſequitur omnino nominatim.
 ERUBESCENTIA, æ. f. Tertull. de Pœnit. cap. 10. pr. Cum erubeſcentia ſua pereunt. Idem ad Nation. 1. 16. Exemplum erubeſcentiæ ſcelerum.
 ERUBRIS, is. m. Fluvius in Moſellam ſe exonerans, hodie Rur. V. Auſon. Scal. Lect. 1. 2. pr.
 ERUCA, æ. f. [ἔρυσση] ab Erudendo dicta; Vermis genus, Campe a nomine dicti, qui in olerum folia repit, abroditque præfertim braſſicæ Columel. lib. 11. cap. 3. Ubi vero aprieis regionibus, poſt pluvioſa inſeſſerunt animalia, quæ a nobis appellantur erucæ, Græci tem ἔρυσση nominantur, vel manu colligi debent, vel matutinis temporibus frutices olerum concuti. Sic enim dum adhuc torpent nocturno frigore, ſi deciderint, non amplius in ſuperiorem partem prorrepunt. Eruca, ſi Apuleio creditur, ab Hærendo venit, quoniam rebus quæ occupat, renaciter inherat. [Hæc unde ſint neſcio.]
 Eruca, [ἔρυσση] Herba eſt quædam virtutis calidæ, Venerem excitat unde Salax appellatur. Columel. lib. 10. 171. conf. Martial. lib. 3. 1.
 Excitet ut Veneri tardos eruca maritos. Gallice De la roquet.
 Juven. 9. Sat. 134.
 Salaces erucæ. Ovid. de Rem. Amor. 402.
 Virides erucæ. Hor. 2. Serm. 8. 51. V. BUZOMOS.
 ERUCIUS, Roſcii accuſator, incerto patre natus, a literis non abhærens, de quo multa Cic. pro Roſc. Amer.
 ERUCTO, [ἐρυσση, ἐρυσση, ἐρυσση] ēre. frequent. ab Erugis; proprie Extra ructum mittere. Feſtus, Erugere ſemel factum ſignificat, quod eructare ſæpius. Cic. in Piſon. 13. Unde nos cum impudentiſſime reſpondendo, tum turpiſſime eructando eſticti.
 Eructare, Foras mittere, eſcicere. Sic Varr. 1. de R. R. cap. 1. Eructare odorem peſtilentem. Et Cic. 2. in Catil. 10. Eructare ſermonibus cædem bonorum.
 Locum hunc aſert Commentator Horatii in Arte (457.)
 Hic dum ſublimis verſus ructatur. H. St. [Aſert & Serv. ad Æn. 575.]
 Rigidos eructat Boſphorus amnes. Valer. 4. Argon. 345.
 Arenam eructare fluvii dicuntur. Virg. 6. Æn. 297. de Acheronte,
 — vaſtaque voragine gurgis
 Aſtuat, atque omnem Coccyo eructat arenam.
 ERUCTANS, antis. Partic. [ἐρυσση] ut, Lucret. lib. 3. 1026.
 Tartarus horriſeros eructans faucibus aſtus.
 Saniem eructans. Virg. 3. Æn. 612.
 — ſaniem eructans, ac fruſtra cruento
 Per ſonnum commiſſa mero. De Polyphemo.
 Scopulos erigit eructans Ætna. Virg. 3. Æn. 575. Ubi Servius; Ructas tantum facit &c. [Lege Eructo, eructans. Nam ſimplex & componentiſ forma ſelectur.]
 ERUCTATIO, ōnis. f. Apul. de Mundo p. 60. extr. Exhalatio terre eructationibus furgit.
 ERUCTUS, a, um pro Eructatus. Eructum vinum, eſt Vinum den ex vinaciis expreſſum apud Gell. 11. 7. [Niſi potius ex ſæcibus perlatum intelligit, ſeu ſæculentum.]
 ERUDERO, [ἐρυσση] ēre. Rudus eſcicere. Sidon. 5. Epift. Aures ſuſurronum ſæce completas eruderat. i. e. Expurgat.
 ERUDERATUS, a, um. Sidon. 5. Epift. 15. Volumen de Supervacuo ſent

sententis eruderatum. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Solum oportet esse eruderatum, & proclivum: ut everri facile possit.
ERUDIO, [εrudion, εrudion, εrudion] Ire. Ex rudi doctum facere. Cic. pro Rosc. Com. 31. Non solum ut Roscii discipulus fuisse diceretur, domum recepit, sed etiam summo cum labore, stomacho, miseriæque erudit. Erudire atque docere. Cic. 1. Off. 156. Studiosos discendi erudiunt atque docent.
 Rhetoricis quibusdam libris aliquem insequi ut erudias. Cic. 2. de Orat. 10. Nec vero te charissime frater atque optime, rhetoricis nunc quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor ut erudiam. Scripta erudiunt. Ovid. 2. Trist. 242.
 Ad deorum cultum erudire. ad jus hominum, &c. Cic. 1. Tusc. 64. Hæc nos primum ad illorum cultum, deinde ad jus hominum, quod situm est in generis humani societate, tum ad modestiam magnitudinemque animi erudit.
 De omni Republ. erudire. Cic. 2. Fam. 12. Obviæ mihi velim sint literæ, quæ me erudiant de omni Republ. ne hospes plane veniam.
 In aliqua re erudire. Cic. 1. de Orat. 253. Oratorem erudire in jure civili.
 In aliquam rem erudire. Ovid. 1. Epist. 111. V. ERUDIENDUS.
 Artes aliquem erudire. Ovid. 8. Met. 215.
 — damnosæque erudit artes.
 Aves infirmas mater erudit artes. Ovid. 2. de Arte Am. 66.
 Instituitis & præceptis suis aliquem erudire. Cic. de Amicit. 13.
 Instituire atque erudire filios ad majorem instituta. Cic. 5. Verr. 161.
 Laboribus juventutem erudire venando, currendo, &c. Cic. 2. Tusc. 34.
 Puerum erudire artibus. Liv. 1. 39. Cic. 1. Fam. 7. Lenulum nostrum eximia spe, summæ virtutis adolescentem cum ceteris artibus, quibus studuisti semper ipse, tum inprimis imitatione tui fac erudias.
 Oculos erudire. Ovid. de Rem. Amor. 690.
 Neve puellarum lacrimis moveare cavero:
 Ut flerent, oculos erudire suos.
 Ufus erudit te. Cic. 1. Q. frat. 7.
 Erudio, cum infinitivo. Sil. lib. 11. 351. — an tristia vincula
 Et Decius non erudiunt componere mentem? Idem lib. 7.
 387.
 Si factis nondum, Minuci, te cauta probare
 Erudit Fortune meis. Ovid. 3. Fast. 294.
 — qua possint erudit arte capi.
 Erudire etiam dicuntur res inanitate. Ovid. 1. Amor. 14. 30.
 Erudit admodos ipse capillus acus.
 In scholis erudiri. Quintil. lib. 1. cap. 2.
ERUDIENDUS, Partic. [εrudientis] Ovid. 1. Epist. 112.
 — qui mollibus annis
 In patrias artes erudiendus erat. Idem 3. de Arte Am. 48.
 Pro Patriis artibus. H. St.
ERUDITUS, Partic. h. e. Doctus, sciens. ut, Eruditus Græcis literis. Cic. 2. de Orat. 28. Et 1. de Fin. 1. Eruditus omni doctrina.
 Ad nimiam assentionem erudit. Cic. 1. Q. frat. 13. Sic vero fallaces sunt permulti, & leves, & diuturna servitute ad nimiam assentionem eruditi.
 Leviter eruditus. V. Leviter in LEVIS.
 Perfecte planeque eruditus. Cic. in Bruto 281. Erat C. Curio cum institutus optime, tum etiam perfecte planeque eruditus.
 Liber liter eruditus. V. Liberaliter, in LIBER.
 Subtiliter eruditus. Cic. de Provinc. Consul.
 Disputationibus alicujus erudicum esse. Cic. 3. de Orat. 137. Nonne Socraticis erant disputationibus eruditi?
 Doctrina atque optimarum artium studiis eruditi. Cic. 1. Q. frat. 18.
 Institutionibus Græcis eruditus. Cic. 1. de Nat. Deor. 8.
 Literis primis eruditus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Lomo de schola, atque a magistro & Græcis literis eruditus. Cic. 2. de Orat. 28.
 Literis aut musicis eruditus. Cic. 4. Att. 16.
 Tipendii & legationibus bellicis eruditus. Cic. pro Corn. Balb. 47.
 Multis experimentis eruditus. Plin. lib. 1. Epist. 5. ad Voconium, sub fin. Vir est gravis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui futura possit ex præteritis providere.
 Eruditus Græcis res. Gell. 2. 12.
 Literas Græcorum vocemque senex jam eruditus. Tertull. de Pall. cap. 3. extr.
ERUDITUS, [εruditus] Nomen ex Partic. ut, Erudita operatio, h. e. cite & composita facta. Plin. lib. 11. cap. 24.
 Erudita disciplinis erudita. Auth. ad Heren. lib. 4. 67.
 Erudito otioso & loquaci & fortasse docto atque erudito. Cic. 1. de Orat. 102.
 Alibi, jure, Eruditus & Doctus, quod Eruditus sit minus. Neque ab hac operationis turpitudine eruditi homines refugerunt. pro M. Caelio 500.
 Videtur pro Literatis simpliciter dici. H. St. Locus est S. 41. ed. Verb.
 Eruditus, pro Docto hom. absol. Non satis politus his artibus, quas sui tenent, eruditi appellantur. Cic. 1. de Fin. 26.
 Eruditissima juris civilis eruditissimus. Cic. 1. de Orat. 180.
 Eruditus h. e. bere. Cic. in Parad. 5.
 Erudita. Cic. in Parad. 1.
 Eruditum eruditum. Columel. lib. 8. cap. 16. Hoc igitur perjurium nultorum subtiliorem fecit gulam, doctaque & erudita palata fastidire docuit fluviale lupum.
 Erudita Ciceronis erudita. Cic. 12. Att. 19.
 Eruditior ad legendum. Ammian. 29. 1.
 Eruditior quam Pilo. Cic. in Pison. 62.
 Eruditioris generis paulo eruditus. Cic. 3. Q. frat. 3.
 Eruditissima Græcorum natio. Idem 2. de Orat. 4.
ERUDITE, Adv. [εrudite] Cujus gradus sunt usitatiores.
 Erudite. Cic. de Senect. 3. Qui si eruditus videbitur disputare. Quintil. lib. 1. cap. 5. Illud eruditus queritur, an, &c. Columel. lib. 1. cap. 1. Volumina de vineis Julius Græcinus composita facetius, eruditius, posteritati tradenda curavit.
 Eruditè. Plin. 1. Epist. 9. Attilius noster eruditissime simul & facetissime dixit. Cic. in Orat. 174. Literæ eruditissime scriptæ.

ERUDITUS, i. [εruditus] dimin. Catul. 58. 7.
 Morbofi pariter, gemelli utrique,
 Uno in lectulo, erudituli ambo.
ERUDITRIX, icis. f. Florus lib. 2. cap. 6. 38. Illam Annibalis eruditricem.
ERUDITIO, ònis. f. [εrudition, εrudition, εrudition] Doctrina. Cic. 1. de Fin. 71. Nullam eruditionem esse duxit, nisi quæ beatæ vitæ disciplinam juvaret.
 Sine eruditione Græca intelligi non possunt. Cic. 1. Acad. 4.
 Homo præclara eruditione atque doctrina. Cic. 1. Off. 110.
 Homo ingenio præstanti & eruditione perfecta. Cic. 2. de Divin. 130.
 Omnis eruditionis expertus atque ignarus. Cic. 2. de Orat. 1.
 Altissima eruditio, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Liberalis eruditio. V. LIBER.
 Attendere eruditioni. Suet. Calig. 53. 1.
 Potior eruditio in scholis, quam domi. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Exercere eruditionem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Intendere eruditionem suam. V. INTENDO.
 Repletus homo eruditione varia. Suet. Aug. cap. 89.
 Plur. Eruditiones aliquoties dixit Vitruv. ut lib. 1. cap. 1. Abundans eruditionibus variis ac pluribus. Ibid. extr. Officium architecti omnibus eruditionibus debet esse exercitatum.
ERUDITUS, ùs. m. Tertull. adv. Valent. cap. 29.
ERUDITOR, òris. m. Tertull. de Pall. cap. 4. Claud. Mamert. 1. 2. B. Hieron. Vit. Hilar.
ERUDIBILIS, e. Fulgent. de Contin. Virg.
ERUDIMENTUM, i. n. Vet. Interp. Iren. 2. 30.
ERUGO, ire. V. ERUGO.
ERUGO, [εrugosus] Ære. quasi Rugas auferre. Plin. lib. 13. cap. 12. Iterum constricta erugatur, atque extenditur malleo. Idem lib. 23. cap. 1. Tunditur ipsa radix cum pingui fico, erugatque corpus si statim bina stadia ambulentur.
 Erugare cutem. Plin. lib. 26. cap. ult. Cacaliæ grana mista ceræ liquida, extendunt cutem in facie, erugantque.
ERUGATIO, ònis. f. [εrugation] ut, Erugatio cutis.
ERUGO, ònis. V. ERUGO.
ERVILIA, æ. f. [εrvilia] Genus est leguminis, folio quam faba longiore, flore apibus gratissimo: ideo rei rusticæ scriptores circa alvearia feri præcipiunt. Columel. lib. 1. Saferna putat agros stercoreari lupino, faba, vicia, ervilia. conf. Varr. 1. de R. R. 32. & Non. 3. 88. Festus Ervum, & Ervilia a Græco sunt dicta, quia illi Ervum ερουσιον, Erviliam ερουσιον appellat. conf. Seren. 587.
 De Ervilia ejusque pifendi ratione. V. Plin. lib. 18. cap. 7. & 10. Scribitur & ERVILLA. q. V. post ERVUM.
ERULLI. V. HERULLI.
ERUMNA. V. ERUMNA.
ERUMPO, ùpi, ùptum, [εrumpon, εrumpon, εrumpon] Ære. Cum impetu exire. Cat. 1. Bell. Civil. 59. Quo paratior essent ad insequendum omnes, sive noctu, sive interdiu erumperent.
 Ad pugnam erumpere. Columel. lib. 9. de apibus.
 Ad fugam erumpere. Pompon. in l. focium. D. pro focio.
 Ab aliquo loco erumpere. Ovid. in Ibin, 155.
 — Stygiis erumpere nititur ab oris.
 Scatere atque erumpere plano campo. Lucret. lib. 5. 950.
 Ex proposito erumpere. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Conjuratio ex latebris atque ex tenebris erupit. Cic. pro Sext. 9.
 In actum erumpere. Cic. pro Domio sua 65. Omnem impetum discordiarum, omnem diu collectam vim improborum, quæ inveterata compresso odio atque tacito jam erumpebat in actum, tam, &c.
 In aliquem erumpere. Stat. 4. Sylv. 4. 36.
 — positus erupit in Hecтора plectris.
 In rem aliquam erumpere. Lucan. lib. 3. 545.
 Dum cupit in sociam Giareus erumpere puppim.
 Effervere atque erumpere aliquo. V. EFFERVESCO.
 In hoc tempus erumpit, in hos dies. Cic. pro Muren. 47. Omnia quæ per hoc triennium agitata sunt, jam ab eo tempore quo a L. Catilina & Cn. Pisone initum consilium Senatus interdicendi scitis esse, in hos dies, in hos menses, in hoc tempus erumpunt.
 In affectum erumpere. Quintil. lib. 8. cap. 3. Sed velut mente captos, & quo in loco essent ignaros, erupisse in hunc voluntatis affectum.
 In omnium perniciem erumpere. Liv. 34. 61. Aristonem quemdam Tyrium advenam, instructum mandatis ab Annibale & ab Antiocho rege venisse, certos homines cum eo secreta consilia ferere, & in occulto colloqui, quod mox in omnium perniciem erupturum esset.
 Active saepe usurpatur. ut, Inter nubila sese erumpunt radii. i. e. Scindit se nubes. Virg. 1. Georg. 446. conf. 4. Georg. 368.
 Lucret. lib. 4. 1110.
 Tandem ubi se erupit nervis conjecta cupido,
 Parva sit ardoris violenti pausa parumper.
 Erumpunt se portis foras. Cat. 2. Bell. Civil. 14. conf. Ter. & Tibul. infra. & Min. Oct. 16. 6.
 Erumpere per castra hostium. Plin. lib. 22. cap. 6.
 Foras erumpere. Lucret. lib. 6. 388.
 Loco aliquo erumpere. Cat. 3. Bell. Civil. 44. Neque loco erumperent Pompeiani, & nostros post tergum adorirentur, timebant.
 Portis erumpere. Virg. 4. Georg. 78.
 Erumpunt portis, concurrunt.
 Subito clamore erumpunt. Virg. 11. Æn. 609.
 Illustrantur & erumpunt omnia. Cic. 2. in Catil. 6. Si neque nox tenebris obscurare cæcus nectarios, nec privata domus parietibus continere vocem conjugationis tunc potest: si illustrantur, si erumpunt omnia, mata jam itam mentem, &c.
 Sed certe videntur hæc aliquo eruptura. Cic. 2. Att. 22. extr.
 Hæc quo eruptura sint, timeo. Cic. 2. Att. 20.
 Odiæ erumpere in aliquem dicuntur. Cic. pro Muren. 47. Ut odiæ occulta civium, quæ tacitis nunc discordiis continentur, in tertanas optimi cujusque erumperent.
 Abiit, excessit, evasit, erupit. Cic. 2. in Catil. 1.

Clades erumpit. Ovid. 7. Met. 562.
 — inque ipsos fava medentes
 Erumpit clades, obfuntque authoribus artes.
 Hæc dominatio quorsum eruptura lit, horremus. Cic. 2. Att. 21.
 Erumpit furor & indignatio. Liv. 4. Cic. 2. Q. frat. Erumpet amentis
 hominis furor.
 Gemitus erumpunt. Stat. 11. Theb. 385.
 Ignes ex Ætnæ vertice erumpunt. Cic. 7. Verr. 106.
 Erumpit ignis ex vaporario. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Ignis erumpit oculis. Sen. Hippol. 4.
 Erumpit lacryma, Erumpit cæcus, Erumpit liquoris plusculum. Plin.
 lib. 10. caps. 55: 12. 17. & 16. 10.
 Malum erumpit ad perniciem civitatis. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 Erupturum illud malum aliquando, si impunitum fuisset, ad perni-
 ciam civitatis.
 Mugitus erupit fluvio. Sil. lib. 6.
 Risus repente erumpit. Cic. de Orat. 235. Quid sit ipse risus, quo
 pacto concitetur, ubi sit, quomodo existat, atque ita repente erum-
 pat, ut eum cupientes tenere nequeamus.
 Sagittæ nervo pulsante erumpunt. Virg. 4. Georg. 313.
 Donec, ut æstivis effusus nubibus imber,
 Erupere, aut ut nervo pulsante sagittæ. De apibus.
 Sermones iniquorum in trum nomen erumpunt. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Sentire potuit sermones iniquorum in suum potissimum nomen
 erumpere.
 Sortes perfractæ saxo eruperunt. Cic. 2. de Divin. 85.
 Terra fontibus erumpit liquores. Tibul. lib. 4. 1. 86.
 Fontibus ut dulces erumpat terra liquores. V. Bræckh. ad loc.
 Ventus erumpit. Lucan. lib. 3. 460.
 Vincula erumpere. Ulpian. in l. siquis. §. subvenitur. D. de Senatusc.
 Silan. Si tamen ita vinciti, ut omnino erumpere vincula, & auxilio
 esse non potuerint, &c.
 Undæ per fontem erumpunt. Lucret. lib. 6. 895.
 Vera & me digna vox aliquando erumpat. Cic. 10. Philipp.
 Vulgus attonitum erumpit subita formidine. Sil. lib. 17.
 Erumpere stomachum in aliquem. Cic. 16. Att. 3.
 Sic Erumpere se. Apud Cic. 1. 8. puto, Epistol. Fam. Erumpere cum
 Accusativo Se: Sed ibi alia exemplaria tollunt hunc Accusativum. H. St.
 Erumpere gaudium. Ter. Eun. 3. 5. 2. Jamne erumpere hoc licet mihi
 gaudium? Donatus, Erumpere, quasi activum verbum posuit pro neu-
 trali, ut sit, Licetne mihi erumpere hoc gaudium? Aut erumpere,
 quasi Exire, Mihi, pro a me. Et paulo post, Utrum me erumpere,
 pro emittere posuit? aut erumpere pro exclamare? ut Erumpere vocem
 dicitur qui exclamat. [Forte pr. legend. Erumpere in h. g.]
 Erumpet in nervum isthæc fortitudo. Ter. Phorm. 2. 2. 10. O vir fortis
 atque amicus: verum hoc sæpe, Phormio, vereor, ne isthæc fortitudo in
 nervum erumpat denique. Ubi Donatus, Ex consuetudine Romana
 dixit: quia sæpe in nervum conjiciebantur ex aliquo maleficio in car-
 cerem milli. An proverbium a sagittariis natum est, quod immoderata
 plerumque vires, adducendo arcu non telum incitent, sed ner-
 vum rumpant? an ex eo, quod sæpe fortius ferientes, nervum sibi ali-
 quem lædant? Ergo fortitudine nimia sæpe vinci, sæpe decipi contingit.
 Erumpere, Repente digredi a proposito. Quintil. 4. 3. extr. V. Egre-
 di, pro Digredi, in EGREDIOR.
 Pass. Lucret. lib. 6. 581. — incita cum vis
 Exagitata foras erumpitur. Scrib. Larg. Comp. 84. Erumpi co-
 gunt sanguinem.
 ERUMPENS, entis. Partic. [ἐρumpens] Cic. de Provinc. Consul. 6.
 Byzantii totum pontum armatum, effervescentem in Asiam, atque
 erumpentem, ægre repulsum & cervicibus suis interclusum sustinuerunt.
 Patere. 2. 66. 3. Erumpens animo & pectore indignatio. conf.
 Lucret. lib. 5. 459.
 ERUPTUS, a, um. Emissus. Scrib. Larg. Comp. 84. Eruptus sanguis.
 Lucret. lib. 1. 724. — faucibus eruptos vis evomit ignes.
 ERUPTIO, ōnis. f. [ἐρρυσις, ἐρρυσις] Exitus cum impetu. Plin.
 lib. 26. cap. 10. Carbonem repente exspuunt cum eruptionis crepitu.
 conf. Sen. 2. Q. Nat. 56.
 Eruptiones dicuntur quando vel Exercitus e castris, vel Præsidia ex
 urbibus in hostes impetum faciunt. Caf. 1. Bell. Civil. 21. Non
 solum ab eruptionibus caveant, sed etiam singulorum hominum oc-
 cultos exitus asserent. & Cic. ad Brut. 2.
 Inopinatæ eruptiones. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Facere eruptionem. Caf. 7. Bell. Gall. 73.
 Pugnare velut eruptione. Quintil. lib. 4. cap. 5. conf. Nep. 8. 4. 4.
 Flor. 3. 20. 14. Tacit. 2. Ann. 7. 1.
 ERUPTIO, [ἐρρυσις] Locus quidam in Ægypto, qui jam inde a
 Strabonis ætate obrutus est, ut idem ipse scribit lib. 16.
 ERUPTOR, ōris. m. Qui erumpit. Ammian. 24. 5. Eruptores perterriti
 reverterunt.
 ERUNCO, [ἐρυνίζω] Ære. Verbum rusticum a Runca instrumento ru-
 stico deductum: h. e. Runca avellere, quod proprie de herbis dicitur
 Exherbare. Columel. lib. 2. cap. 11. Omnes alterius generis herbas
 eruncato. Idem 11. 3. Altera vice dimidias areas eruncet.
 ERUO, ui, ūtum, [ἐρύω, ἐρύω] Ære. Extrahere. Columel. lib. 7.
 cap. 5. Sublucis & intertrigo pice per se liquida, vel alumine & sul-
 phure atque aceto mistis rite eruntur.
 Eruere & ostendere populis aliquid. Lucan. ad Pison. 228.
 Eruere atque proferre in lucem. Hor. 2. Epist. 2. 115.
 Obscurata diu populo, bonus eruet, atque
 Proferet in lucem speciosa vocabula rerum.
 Protrahere & eruere aliquid in luminis oras. Lucret. lib. 5. 1388.
 Sic unum quidvis paulatim protrahit ætas
 In medium, ratioque in luminis eruit oras.
 Eruere ex tenebris. Cic. 1. de Lege Agr. 3.
 Media turba aliquem eruere. Hor. 1. Serm. 4. 125.
 Prudenter aliquid eruere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Hoc quoque tan-
 quam occultum & a se prudenter erutum tradunt.
 Bipennibus arborem eruere. Virg. 2. Æn. 628. i. e. Dejicere: & est
 Acyrolgia. Serv.
 Aurum terra eruere. Ovid. 3. Amor. 5. 83.

Censum conditum templo eruere. Lucan. lib. 3. 156.
 — tunc conditus imo
 Eruitur templo multis intactus ab annis
 Romani census populi.
 Civitatem eruere. i. e. Evertere. Tacit. 4. Hist. 72. Avido militi
 erudenda civitatis.
 Curam eruere. Plaut. Catin. prol. 23.
 Domos antiquas avium cum stirpibus imis eruere. i. e. Arbores. Virg.
 2. Georg. 53.
 Flatibus erunt Boreæ quercum. Virg. 4. Æn. 442.
 Ac veluti annofam valido cum robore quercum
 Alpini Boreæ nunc hinc, nunc flatibus illinc
 Eruiere inter se certant.
 Genas ungue eruere. Propert. lib. 4. 5. 16.
 Herbas & limum eruere. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Latus hasta eruere. Ovid. 12. Met. 477.
 Extentum cursu missa latus eruit hasta,
 Qua vir equo commissus erat.
 Lumina eruere. Sen. Theb. 1. Et Quintil. lib. 6.
 Memoriam eruere alicujus rei. Cic. pro Muren. 16. Itaque non e
 sermone hominum recenti, sed ex annalium vetustate erudenda ei
 memoria nobilitatis tuæ.
 Obrutum eruere. Cic. 4. de Fin. 10.
 Oculum eruere. Plin. lib. 11. cap. 37. Certe nulli sine redundatione
 ejus (stomachi) eruitur oculus.
 Oculos eruitur, Synecdoche. Ovid. 12. Met. 269.
 Figitur hinc duplici Gryneus in lumina ramo,
 Eruiturque oculos.
 Opes & regnum eruere. Virg. 2. Æn. 628.
 Trojanas ut opes & lamentabile regnum
 Eruerint Danaï.
 Segetem ab radicibus imis eruere. Virg. 1. Georg. 112.
 Semina fus rostro eruit. Ovid. 15. Met. 113.
 Silvas manu eruere. Virg. 4. Æn. 329.
 Urbem aut aliquem virum eruere. Virg. 6. Æn. 838.
 Eruet ille Argos, Agamemnoniasque Mycenæ
 Ipsumque Æaciden, genus arripotentis Achilli. De Cæsare.
 Urbem a sedibus eruere. Virg. 2. Æn. 612.
 Fundamenta quatit, totamque a sedibus urbem Eruit.
 Eruiere, pro Perferre & investigando elicere. Stat. 3. Theb. 555.
 Eruius quæ prima dies, ubi terminus ævi, &c.
 Scrutari vetera, & ex his ea quæ scriptores Græciæ prodiderunt
 eruere. Cic. 1. Tusc. 29.
 Cura & cogitatione aliquid eruere. Cic. 2. de Orat. 174.
 Argumenta eruere. Cic. 2. de Orat. 146. Scrutari locos ex quibus
 gumenta eruamus.
 ERUTUS, Partic. [ἐρύτος] Cic. 1. de Divin. 57. Mortuum erutu
 esse: cauponem re patefacta pœnas dedisse.
 Eruta genas ungue. Stat. 10. Theb. 811.
 Aqua eruta remis canet. Ovid. 5. Epist. 54.
 Aurum erutum. Stat. 4. Silv. 7. 15.
 Cæpa eruta. Ovid. 3. Fast. 340.
 Cædenda est hortis eruta cepa meis.
 Freta eruta. Ovid. 3. Amor. 8. 43.
 Non freta demissi vertebant eruta remi.
 Oppida eruta convulsis muris. Sil. lib. 3.
 Radicibus eruta pinus. Virg. 5. Æn. 449.
 Sacra eruta priscis annalibus. Ovid. 1. Fast. 7.
 Tempora cum causis annalibus eruta priscis. Ovid. 4. Fast. 11.
 ERUPTIO. V. ERUMPO.
 ERUS, i. m. Antiquæ pro Servus. Fest. [Immo pro Herus. nec Fe-
 hæc sunt. V. ERITUDO.]
 ERUSCUS, i. m. Idem ac Rubus. Apul. de Herb. cap. 87.
 ERUTUS. V. ERUO.
 ERVUM, i. n. [ἐρύω] Leguminis genus: dictum ab Eruendo: qu
 manibus eruatur & vellatur. Plaut. Catin. 1. 38. Post autem nisi ruri
 erum comederis, &c. vulgo Acervum. Idem Most. 1. 1. 59. Erui
 daturin' estis bubus quod seram? Dioscor. lib. 2. cap. 119. Ervum p
 vus frutex, omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, femina in v
 vulis habens: e quibus farina fit nomine ervina, ad multos meder
 usus conveniens. Ubi Hermol. Ervum, Herbumve, aliud candidu
 aliud rufum. In filiquis grana sine septo habet, quæ se invicem qu
 tangant, ut in Pifo: filiquæ forma teres, & ad rationem grani cyl
 dracea, ut item pifo. Patientissimum vetustatis est atque cicer. Ge
 est & Ervilia leguminis, quam nonnulli falso Durellam vulgo dictam
 terpretantur: propterea quod hodie quoque in Umbria vocant Ervili
 agricolæ, quod in Gallia & Venetia provincia Doram, Durellamqu
 folio crasso, & oblongo leontopodii, sed majore, capitulis semen
 cludentibus minutum, simile nasturtio, tantum exilius flore candi
 Scopas ex ea ruri faciunt. In Ervilia, Silveltris herba est, amaritu
 nis eximie, colore & folio cicerulæ, quanquam minore. Plin. lib.
 cap. 15. Hoc leguminis genere plurimum abundant Delphinat
 vocant autem illi vulgo Des erz. V. ERVILIA & ERVILLA.
 Frecum & aqua maceratum ervum bubus dare convenit. Colum.
 lib. 6. cap. 3.
 Gravedinosum ervum, quod bubus gravedinem faciat. Plin. lib. 18. c.
 15. in fine. Ervum Martio mense fatum, noxium esse bubus aji
 Item autumnò gravedinosum. Innoxium autem fieri primo vere fatu
 Pingue ervum. Virg. 3. Ecl. 100.
 Eheu quam pingui macer est mihi taurus in ervo.
 Tenue ervum. Hor. 2. Serm. 6. 117.
 — me silva cavusque
 Tutus ab insidiis tenui solabitur ervo.
 ERVILIA, æ. f. Idem quod Ervum. Varro apud Nonium 3. 88. ¶
 ut is erat hæc legumina arte parva pauca cicer, ervillam, ac pare
 alia spiria ceteris. [Sic edit. Merc. Sed locus vix sanus videt
 V. ERVILIA, & ERVUM. Porro hoc sine dubio ex Gr. ἐρύω, Bc
 Digamma Æolico permutato.]
 E R Y
 ERYANOS, [ἐρύων] Æolidis fluvius. Plin. lib. 5. cap. 30.
 ERYCIN

RYCINUS, Gracchi fervus fuit, qui domino cum populo agenti, eburneola fistula modos incinebat. Cael. lib. 9. cap. 1.
RYCUS, i. m. Mons est Siciliae, Cic. 4. Verr. 22. Itaque apponit qui petat Veneri Erycinæ illam hæreditatem: non enim Quæstor petit (ut est consuetudo) is qui Erycinum montem obtinebat, &c. [Sed verifimilius est Erycinum Tullium scripsisse, ut doctis placet. V. ERYX.
RYMANTHUS, [Ἐρυμανθός] est Mons silvofus Arcadiæ, ubi ingentem aprum Hercules cepit. Apollodor. 1. 2.
 Erymanthi meminit Virg. 6. Æn. 802.
 Fixerit æripedem cervam licet, aut Erymanthi
 Placarit nemora, &c.
Cupressifer Erymanthus. Ovid. 9. Epist. 87.
 Ut Tegeæus aper cupressifero Erymantho Incubat, &c.
Monstrifer Erymanthos. Stat. 4. Theb. 298. V. Barth.
Juga densa Erymanthi. Sen. Herc. fur. 4.
Nigræ silvæ Erymanthi. Hor. 1. Carm. 21. 7.
Phocæicus Erymanthus. Ovid. 2. Met. 244.
 Est etiam fluvius ab illo monte in Alpheum defluens. Plin. lib. 4. cap. 6.
RYMANTHÆUS, [Ἐρυμανθαῖος] Adj. ut, Monstrum Erymanthæum. Valer. 1. Argon. 374.
 Quique Erymanthæi sudantem pondere monstri
 Amphitryoniadem, &c. De apro Erymanthæo.
RYMANTHIUS, [Ἐρυμανθῖος] aliud Ad. ut, Aper Erymanthius. Cic. 6. Verr. 95. Idem 4. Tusc. 49. Iratumne censes confixisse cum Erymanthio apro, aut leone Nemeæo?
Pestis Erymanthia. i. e. Aper, quem in Erymantho Hercules interfecit. Sil. lib. 3.
RYMANTHIS, ἴδος. [Ἐρυμανθῖς] patronym. Arcadia. Ovid. 2. Met. 500.
 Nexilibusque plagis silvas Erymanthidos ambit.
Erymanthis urfa dicta est Callisto Lycaonis filia, quæ versa est in ursam, ut docet Ovid. 2. Met. 499. Stat. 9. Theb. 549.
 — ut forte jugis longo defessa redibat
 Venatu modo rapta ferox Erymanthidos urfæ
 Ora ferens. Erymanthidos. i. e. Arcadicæ.
Custos Erymanthidos Ursæ, Arctophylax. Ovid. 1. Trist. 3. 103.
Stellæ Erymanthidos Ursæ. Ovid. 3. Trist. 4. 47.
RYMNE, [Ἐρύμνη] Oppidum in Magnesiâ, non longe ab Ælantio promontorio. Plin. lib. 4. cap. 9.
RYNGE, es. f. five **RYNGION**, [ῥύγιον] Herba aculeatæ mordacitatis, spinosa veluti carduus, sativa in cibis probatur, radice tantum, quæ melle, cinnamomo & garyophyllo condita, gustui non injucunda est. Plin. lib. 22. cap. 7. Et lib. 21. cap. 15. Columel. lib. 6. cap. 5. Vulgus Hispanorum, inquit Interpolator Diof. S. 24. vocat hoc cardui genus Centum capita a multitudine capitum in quibus semen reconditur. Pharmacopolæ autem vocant *irringorum* corrupte.
RYSCHTHON, male ponitur in **ERISICHTHON**. H. St. [Ita quidem Pausanias id nomen scribit: Sed alium ille Eryfichthona memorat, Cecropis nimirum filium. V. eum in Att. Callym. Hymn. in Cer. P. Leopard. Emend. 1. 13. c. 19.
RYSIMUM, i. n. [ῥύσιμον] Semen est sesamo corporis substantia quodammodo affine, sed in cibo est insuavius, corporique alimentum parcius exhibet, prædictoque omnino est deterius. V. plura apud Galen. lib. 2. de Aliment. Facult. conf. Cels. 5. 18. §. 25. Diof. 2. 188: 3. 24. & Plin. 22. 25.
RYSPILÆ, arum. f. [ῥυσιπέλας] Morbus. Cels. lib. 5. cap. 26. §. 31. Omnis cancer non solum id corrumpit quod occupavit, sed etiam serpit: deinde, aliis aliisque signis discernitur. Nam modo super inflammationem rubor ulcus ambit, isque cum dolore procedit, *ρυσιπέλας* Græci nominant. Apud eund. Cels. paulo post, §. 31. titulus sic habet, Curatio erysipelarum. Ubi forte pro Eryfipelarum, legendum est Eryfipelatum. Video enim ab aliis passim Eryfipelata genere neutro vocari Sacros ignes, utique a nomin. Eryfipelas, atis. Non ignoro tamen quin & Celsus & Galenus diversum faciunt Sacrum ignem ab Eryfipelate: quamvis Plin. Eryfipelas interpretetur Sacrum ignem. Sed nobis de voce tantum est disceptatio. [Ex errore est in Veterioribus Celsi codd. excusum Eryfipelarum, emendati pridem Eryfipelatum exhibent. Græce autem rectius scribitur ῥυσιπέλας, Acc. in antepen. propter finalem syllab. brevem.
RYSCIPTUM, Frutex. Plin. lib. 24. cap. 13. Sed & frutex humilior aequè spinosus in Nisyro & Rhodiorum insulis, quem alii Eryficeptrum, alii Adipatheon, sive Dipfacon, sive Diacheton vocant. Optimus, qui minime ferulaceus, rubens, & in purpuram vergens, detracto cortice. Nascitur pluribus locis, sed non ubique odoratus.
RYSTHALE, es. f. Herba est flore luteo, foliis acanthi, bibiturque vino. Plin. lib. 26. cap. 13.
RYTHACE. V. **BRITHACE**.
RYTHACUS. V. **BRITHACUS**.
RYTHÆUS. V. **BRECHTHEUS**.
RYTHÆA vel **ERYTHIA**, æ. f. [Ἐρυθραία] Corrupte Erythræa. insula in mari Gaditano, quam sic cognominatam dicit, Plin. lib. 4. cap. 12. quoniam Tyrii aborigines eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. In hac, inquit, Geryones habitasse a quibusdam existimantur, quorum umenta Hercules abduxerit.
 Iunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrantur, eodemque nomine quondam ibi appellatam. V. Melam. lib. 3. cap. 6.
 Ibi scribitur in omnibus fere codicibus apud Ovid. 1. Fast. 543. Erytheidas boves, ibidem legendum videtur, Erytheidas ab Erythia, sive Erythea hac Gaditana insula patria Geryonis, cujus meminit Steph. & Strabo lib. 3. Propert. lib. 4. 10. 1.
 Amphitryoniades qua tempestate juvenos
 Egerat a stabulis, ô Erythia, tuis. Sil. lib. 16. 195.
 — Hercules Erythia ad litora Gades. V. Drakenb.
RYTHÆIS, idis. f. patronym. Ovid. 5. Fast. 649.
 Victor abit secumque boves Erytheida prædam Abstulit.
RYTHIBUS, Apollo cultus est apud Rhodios, quoniam Erychiben appellat ipsi, quam *ῥυσιβος* alii, id est Rubiginem, cui ardeat hunc eum præferebant. Cael. lib. 6. cap. 7. & Alex. Alex. lib. 1. cap. 13.
RYTHINI, [ῥυθῖνοι & ῥυθῖνοι] Pisces sunt, qui ulvas habere credun-

tur, in quorum nimirum genere non sit mas, quum omnes ovis gravidæ capiantur. Plin. lib. 9. cap. 16. & §2. Legunt & Erythricus, ab *ῥυθῖνος* V. RUBELLIO.
ERYTHRÆ, arum. f. [Ἐρυθραία] Vulgo *Cabo bianco*, Civitas Joniæ, ad Aleon fluvium, non longe a Chio, ex qua Sibylla fuit, quam a patria Erythræam nominaverunt: antiqua sane mulier, & divinatricis tempore Alexandri. V. in dictione seq. Erythis Aleos annis pilos gignit in corporibus. Plin. lib. 32. cap. 2.
 De aliis hoc nomine nobil. urbb. V. Steph. Hinc
ERYTHRÆUS, a, um. Adj. [Ἐρυθραῖος] ut Sibylla Erythræa, de qua Servius in illud Virg. 6. Æn. 36. Deiphobe Glauci. Ducitur tamen Varro (inquit) ut Erythræam credat scripsisse libros Sibyllinos, in quibus fata Romana scripta erant: quia post incensum Apollinis templum in quo fuerant apud Erythram insulam, inventa sunt carmina. Idem de eadem paulo post, explicans *TUAS SORTES*, Sibyllina responsa: quæ, ut supra diximus, inquit, incertum est cujus Sibyllæ fuerint: quanquam Cumanæ Virgilius dicat, Varro Erythrææ.
ERYTHRÆA, Inf. & **ERYTHRÆIS**. V. **ERYTHÆA**, **ERYTHÆIS**.
ERYTHRÆUM Mare, [Ἐρυθρὰ θάλασσα] quod Rubrum dixere nostri, Græci Erythræum a rege Erythra. Curt. 8. 9. 14. & 10. 1. 13. aut, ut alii, solis repercussu talem reddi colorem existimantes: alii ab harena terraque, alii tali aquæ ipsius natura. Plin. lib. 6. cap. 23. V. Prolixam Raderi & Freinsh. disquisitionem de hoc nomine ad Curt.
 Alga Erythræa. Martial. lib. 10. 16.
 Gemmæ Erythrææ. Claud. 4. Conf. Hon. 605.
 Lapilli Erythræi, Uniones. Stat. 4. Sylv. 6. 18.
 Nox & Erythræis Tethydis signanda lapillis,
 Et memoranda diu. Proverbialiter dictum.
 Littus Erythræum. Tibul. lib. 3. 3. 17.
 Quidve in Erythræo legitur quæ littore concha,
 Tinctaque Sidonio murice lana juvat?
 Smaragdi Erythræi. Claud. 6. Conf. Hon. 563.
ERYTHRAICON, i. n. [Ἐρυθραῖον ἔρῳθρινόν] Altera est Satyrii herbæ species, semine viticis majore, lævi, duræ radice, cortice rubro intus album includente, sapore subdulci. Invenitur fere in montosis. Plin. lib. 26. cap. 10.
ERYTHRANOS, i. m. Ciffes Erythranos, species herbæ. Plin. 24. 10. & 16. 34.
ERYTHRICUS. V. **ERYTHINI**.
ERYTHROCOMOS, Punici mali species. Plin. lib. 13. cap. 19.
ERYTHRODANUM, [Ἐρυθροδάκτυλον] Herba est, rubram habens radicem, qua tinguntur lanæ. Latini Rubiam appellant. Vulgus *Garenciam*. V. Plin. lib. 24. cap. 11.
ERYTHRODAON, onis. m. Gallus urus. Quibusdam Tetrax vel Tetrax. **ERYTHRÖPUS**, ödus. m. [Ἐρυθρόπους] Avis lib appellata a pedum rubore.
ERYTHROS, [Ἐρυθρός] Frutex, alio nomine Rhus appellatus, cujus folio coriarii in condepandis pellibus utuntur: unde & Excoriarium fruticem quidam appellarunt. V. Plin. lib. 24. cap. 11. Galli *Ἐρυθράν* vocant. conf. Diof. 1. 147.
ERYTHROTAONES, [Ἐρυθροτάωνες] Ex anserum genere Volucres in quibus nitor eximius, absolutaque nigritia, & in superciliis cocci rubor: ita dicti, quasi *ῥυθροί πτεῖνες*, h. e. rubri pavones.
ERYTHROS, Idem qui Erythras. Rex qui Rubro mari nomen dedit. V. **ERYTHRÆUM** mare.
ERYX, ycis. [Ἐρυξ] Butæ & Veneris filius: secundum alios, Neptuni & Veneris. Servius in illud Virg. 5. Æn. 24.
 — nec littora longe
 Fida reor fraterna Erycis, portusque Sicanos. Idem 1. Æn. 574.
 Sive Erycis fines, regemque optabis Acetlem. Eryx (inquit) Veneris & Butæ filius fuit, qui occisus ab Hercule, monti ex sepultura sua nomen imposuit. In quo matri fecerat templum quod Æneæ adscribit poeta, dicens, 5. Æn. 759.
 Tum vicina altris Erycino in vertice sedes
 Fundatur Veneri. In hoc autem monte dicitur Anchises sepultus: licet secundum Catonem in Italiâ venerit.
 Cæstibus fractus suis Eryx. Sen. Herc. fur. 6. Ipsi opus est cæstibus fractus suis Eryx, & Eryci junctus Anteus Libys. Ipsi opus subaudi Herculis. Nam Eryx in Sicilia regnans, vir corporis præstantis viribus, legem hospitibus dederat, ut cum ipso cæstibus certarent: qui tandem ab Hercule redeunte ex Hispania victus occubuit, & in summo montis propinqui Drepano sepulturæ datus, monti nomen dedit.
 Terga Erycis, Cæstus. Virg. 5. Æn. 419.
 Æquemus pugnas, Erycis tibi terga remitte,
 Solve metus, & tu Trojanos exue cæstus.
 Acer Eryx. Virg. 5. Æn. 407.
 — quibus acer Eryx in prælia fuetus
 Ferre manum, duroque intendere brachia tergo.
 Æneæ germanus Eryx. Virg. 5. Æn. 412.
 Hac germanus Eryx quondam tuus arma gerebat. Conf. BUTRÆ.
ERYX, Mons in Sicilia, de quo modo dictum est. Sen. Medea 707. Quæcumque generavit inivius faxis Eryx. In hoc monte celebre templum habuit Venus: unde Erycina est appellata. conf. Suet. Claud. cap. 25. Strab. lib. 6. & Steph. Polyb. 1. 1. c. 55. Liv. 22. 9. Virg. 12. Æn. 701.
 Quantus Athos, aut quantus Eryx.
 Altus Eryx. Ovid. 2. de Arte Am. 420.
 Zephyro semper apertus Eryx. Ovid. 4. Fast. 478.
ERYCINUS, a, um. Adj. ut, Concha Erycina. Propert. lib. 3. 13. 6.
 Littus Erycinum. Virg. 10. Æn. 36.
 Mons. V. **ERYCUS**.
 Tempa Erycina. Stat. 1. Silv. 2. 160.
 Venus. V. **ERYX**.
 Vertex Erycinus. Virg. 5. Æn. 759.
ERYCYNÆA, per Elliptin pro Venere, ubi subaudi. Dea. Catull. Argen. 72. Spinofas Erycina ferens in pectore curas. Hor. 2. Carm. 2. 23. Sive te mavis Erycina ridens.

ESER, [*Ἐσείρις*] Una ex tribus religiosioribus Judæorum sectis, quæ omnino tres erant, teste Josepho, Phariseorum, Esæorum, & Sadduceorum. Ex his Esæi, uxoribus, & vino, & carnibus abstinebant, quotidianumque jejuniū vertebant in naturam. Meminit Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 12. Plin. Effenos vocat. V. Salmas. Exerc. Fuller. Misc. Sacr. 2. 3. Petit. Var. Lect. 4. 9. & 2. 7.

ESAIAS, Propheta V. T. a quibusdam dictus Evangelista. V. Augustin. T. 5. p. 1078. Vox trisyll. ut, Sanctus Esaias. Prudent. Apoth. 663. conf. Tertull. ad. Marc. Carm. 3. 163.

ESALON. V. *ÆSALON*.

ESAR, [*Ἐσάρ*] Ægyptiorum, qui Psammeticum fugerunt, oppidum, dierum duodecim itinere a Meroe distans, in quo produntur annis trecentis habitasse. Plin. lib. 6. cap. 30.

ESAU, Nomen filii Isaac, qui & Edom, h. e. Rufus, & Seir, quod Pilosum significat, appellatus est.

E S B

ESBONTIÆ, Populi, de quorum nomine & Catabanum, & Scenitarum Arabia illa sterilis vocatur. Plin. lib. 5. cap. 10.

E S C

ESCA, Arabiæ civitas, quam Gallus, Augusti Cæsaris legatus in Arabiâ diruit. Plin. lib. 6. cap. 28.

ESCA, æ. f. [*Ἐσκάς, ἔδισμα, βράμα*] ab Edendo dicta; significat Cibum hominum, ac ceterorum animalium. Plaut. Most. 3. 2. 2. Melius hoc anno non mihi fuit domi, nec qui esca una tibi me demeruit magis.

An Esca quasi Vesca a Vescor? An Vescor a βίσκα. H. St. Contemptillimæ esca. V. *CONTEMNO*.

Dulcis esca. Virg. 4. Georg. 17. Ovid. 2. Amor. 19. 26.

Pinguis amor, nimiumque potens in tædia nobis
Vertitur, & stomacho dulcis ut esca, nocet.

Mollicula esca. Plaut. Caf. 2. 8. 56. Sed lepide volo molliculas escas, ut ipsa mollicula est.

Simplex esca. Hor. 2. Serm. 2. 72. — memor illius esca,
Quæ simplex olim tibi federit.

Temperata esca, modicæque potiones. Cic. 1. de Divin. 115. Qui quia vixit ab omni æternitate, versatusque est cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum sunt, videt, si modo temperatis escis medicisque potionibus ita est affectus, ut sopito corpore ipse vigilet. De animo.

Hoc est esca mihi. Ovid. 2. Amor. 6. 31.

Nux erat esca tibi, caufæque papavera somni.

Conficere escas. V. *CONFICIO*.

Vesci escis. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. At quibus bestiis erat is cibus, ut alius generis escis [bestiis, codd. cm.] vescerentur.

Escis & potionibus non vescuntur dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 59.

Esca, Vestus & cibus animantium. Cic. 2. de Nat. Deor. 160. Sus vero quid habet præter escam?

Ignis esca. Liv. 5. Bell. Pun.

Esca, Quæ datur avibus, piscibusve ad decipiendum. Cic. de Senect. 44. Divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat, quod ea videlicet homines capiantur, ut hamo pisces. conf. Plaut. Merc. 5. 3. 2.

ESCALIS, e. Paulus in l. 8. cum quidam. D. supel. leg. Escalæ auren vel potiorum argenti non deberi. Escalæ Vulcanus. Petron. in Pseudepigraph. p. 220.

ESCARIUS, Adj. [*Ἐσκαριός*] Quod ad escam pertinet. ut Escaria vala. Plin. lib. 36. cap. 26. Pro Patinis Escaria absolute dixit Juven. 12. Sat. 46.

Escariæ mensæ, Quadratæ vocantur, vel in quibus homines epulantur. Festus Pom.

Escarium argentum, apud Jurisconsultos est, Quod ad epulandum in ministerio habetur, i. e. Ad esum ac potum, i. cum aurum. D. de aur. arg. leg.

Argentum escarium & potorium. Pompon. in l. in argen. poter. D. de aur. & arg. legat. Quum alteri argentum potorium, alteri escarium legatum esset.

Vitra escaria & potoria in supellectili sunt, sicut stictilia. Paulus in l. 3. D. de supellectile legata. [Sic lego.]

Vincula escaria. Plaut. Men. 1. 1. 18.

Escariæ Vites vel uvæ dicuntur, Quas in pergulis feri moris est, e duricinis, albæ nigraque. Plin. lib. 14. cap. 3.

ESCATILIS, e. Tertull. de Patient. cap. 5. extr. conf. adv. Marc. 1. 1.

ESCATIO, onis. f. Pabulatio. Augustin.

ESCIFER, a, um. Dapifer. Paulin. Nolan. Natal. Fel. 4. 223. de cervic. Eliæ, Esciferae volucres.

ESCIENTOS, Adj. [*Ἐσκιός, ἔδισμα*] Quod ad edendum pertinet, vel Quod edi potest. Varro Catone, vel de liberis educandis, ap. Non. Fortuna se illos non natura præstare, siquid his datum sit esculentum. Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Atque ita eligere ex iis que sunt esculenta. Animalia esculenta, quibus vescimur. Plin. lib. 8. cap. 55. Benigna circa hoc natura, innocua & esculenta animalia fecunda generavit.

Frustra esculenti. Cic. 2. Philipp. 67. Is vomens suavit esculentis vinum redolentibus gremium suum & totum tribunal implevit.

Merx esculenta. Columel. lib. 11. cap. 3. At si esculentiæ merxi præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptum semen ferendum erit.

Os esculentum, Quod plenum est esca. Plin. lib. 8. cap. 25. de crocodilo. Hunc satutum cibo piscium & semper esculento ore, in, &c.

Esculentus & Abstemijs contr. Sidon. 6. 1. Quis esculentus abitemium competenter arguerit?

Compar. Tertull. de Jejun. cap. 5. extr. Tam ingratis gratiora & esculentiora queque detracta sunt. Hieronym. Epist. 22. de Custod. Virg. cap. 5. pr. A vino & esculentioribus abstinere.

Esculentum, absolute: pro Esca ipsa. Cic. 2. de Nat. Deor. 141. Jam gustatus, qui sentire eorum quibus vescimur genera deberet, habitat in ea parte oris, qua esculenti & potulenti iter natura patefecit.

Nihil esculenti. Plin. lib. 10. cap. 10. de milvis, Notandum in his rapacissimam & famelicam semper alitem nihil esculenti rapere ut quam ex funerum ferculis.

ESCO, ære. Solin. cap. 53. extr. Noceri eis, omnibus quidem loci nefas ducunt, sed in Thessalia vel maxime, ubi serpentunt inmanis copia est: quos dum escandi gratia infectantur, regionibus Thessalic plurimum mali detrahunt. De ciconiis.

ESCAMUS, [*Ἐσκαμῶ*] Mœsiæ flumen, ex Hæmo profluens. Plin. lib. 3. cap. ult.

ESCENDO, ære. pro Ascendere, vel Conscendere, sæpius veteres atque classici authores usurparunt, sed quod plerisque in locis immutatum fuit. Id tamen ex MSS. Gruterus aliique iis restituerunt. v. g. Liv. 10. & 29. 11. V. Gronov. & in Not. ad lib. 2. 28. & 8. 17. & Nepo. 2. 8. 6. V. Observ. J. A. Bos. Sic Cic. Escendere pro rostris. Seno. Plin. Escendere equum, in Schurtzfl. Orthogr. p. 14. conf. Tacit. 1. Ann. 59. 1. & Sen. de Tranquill. cap. 11.

ESCENSUS, a, um. Partic. ut, Escensis navigijs. Ammian. 16. 12.

ESCENSUS, is. m. Tacit. 13. Ann. 39. 7. Capta escensu munimenta.

ESCHARA, [*Ἐσχάρα*] proprie Focus, seu Craticula. V. Polluc. l. 1. S. Mechanicis est Basis. V. Vitruv. 10. 16. & 22. conf. Bald. Lex. p. 48. Medicis dicitur Crusta, sive Durities illa, quæ vulneribus per cauter quædam induci solet, quum sanguis aliter sibi non potest. Pollux. S. 192. Celf. Medic. lib. 5. cap. 26. Post exustionem putris ulceri superponendæ sunt, quæ crustas a vivo resolvant. Eas *Ἐσχάρας* Græ vocant. Al. *ἀπυροσπινθῆ* Gr. v. conf. Scrib. Larg. Comp. 25.

ESCHARITES, [*Ἐσχαρίτης*] Panis genus est, de craticula sic dicitur apponi solitum sub coenæ finem. Hinc Plautus Escharulas mulier appellat, de panificii ratione. [ubi?] Hujus panis meminit Athenæi l. 3. Cæl. Rhodig. lib. 26. & Pollux 6.

ESCHAROTICA, [*Ἐσχαρῶτικῆ*] Medicamenta dicuntur Caustica, quæ vim habent escharam, h. e. crustam inducendi. Galen. lib. 5. de Simplic. Medic. Facult. Cæl. Aurel. Chron. 1. 1. 50. V. *ESCHARA*.

ESCHATOCOLION, i. n. id est *Ἐσχάτον κόλιον*, ultimum membrum scil. Schedæ. Martial. lib. 2. 6.

ESCIIT, antique pro Erit. Festus. Plaut. Amph. 1. 1. 14. Lucret. lib. 1. 61.

ESCUA, [*Ἐσκούα*] Hispaniæ civitas in Tarraconensi provincia, inter Bætium fluvium & Oceani oram in mediterraneo sita. Plin. 3. 2.

ESCULPTUM, ESCULUS. V. *ÆSCULUS*, &c.

E S E

E. S. ET LIB. M. E. Et tibi & liberis, vel libertis, monumentum erexit.

ESERNINI, Populi in quarta regione Italiæ a Plinio collocati lib. cap. 12. V. *ÆSERNIA*. Sic & apud Livium perpetuo scribitur V. 10, 31. 16, 48. 27, 10.

E S I

ESIONENSES, [*Ἐσιονῆες*] Populi Asiæ, quorum meminit Strabo lib. 13.

ESIS, Umbriæ fluvius, de quo Plin. lib. 3. cap. 13. V. *ÆSIS*.

ESITERIA, [*Ἐσιτήρια*] Dies celebris & festus Athenis fuit, in quo omnes, qui in magistratu erant, procedebant, unde & nomen fuit. Hanc vero anni primam diem Athenienses existimabant. Meminit Demosthen. in Orat. *ἀπὸ τῆς παρασκευῆς*.

ESITO. V. *EDO*.

E S O

ESOPIA, Sedilia. Festus. Plaut. Truc. 2. 8. 5. Quo pacto excludis quos esopiis planius. V. Meurf. Exerc. Crit. 1. 4. & Guberl. de Saliis.

ESOPIS, [*Ἐσώπις*] Civitas in Locris, in quodam montis supercilio sita ut refert Strabo lib. 6.

ESOPON, Lactuce genus in arvis nascens, cujus folia trita, & cu polenta illita vulneribus medentur. Plin. lib. 20. cap. 7. Harduin legit Cæsapon.

ESOX, Piscis est Rheno fluvio peculiaris, magnitudine insigni. Plin. lib. 9. cap. 15. conf. Gesner.

ESQUILLÆ. V. *EXQUILLÆ*.

E S S

E. S. S. P. Q. R. Ex sententia Senatus populi que Romani. ES VDD. MM. R. Esse vendendum, vel videndum, monumentum regis.

ESSEI. V. *ESÆI*.

ESSE, infin. a Sum, es, est. V. *SUM*.

ESSE, infin. ab Edo. V. *EDO*.

ESSEDONES, [*Ἐσσεδώνες*] Plin. lib. 4. cap. 12. Populi sunt Asiæ utriusque Scythiam incolentes, super Mæotim lacum, non procul Ripheis montibus, quibus, teste Herodot. lib. 4. Hætor. mos fuit perentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis, cadavera ipsorum pecudem admixtis carnibus, comedere: es autem capitis, quod Cranium vocamus, auro cingere, & ad poculum usum asservere.

ESSEDONICUS, a, um. ut, Essedonia phalanges. Val. Flacc. 6. 751.

ESSEDUM, i. n. [*Ἐσσεδών*] Vehiculi genus velocissimi ab equis tractur Gallorum Britannorumque, apud Belgas primo repertum. *Un coch* V. Cæf. 4. Belli. Gall. 37. & Tacit. Agric. cap. 12. Cic. 6. Att. 1. Hædus venit mihi obviam cum duobus essedis & rheda equis junctis & lætica, & familia magna. Idem 2. Philipp. 58. Vehabatur in essedo Trib. pleb. Virg. 1. Georg. 204.

Belgica vel molli melius feret esseda collo. De equo. cor Philarg.

Britanna esseda. Propert. lib. 2. 1. 86.

Multisonora esseda. Claud. de mulabus Gall. 13.

Stridentia esseda. Sidon. lib. 2. ad Hesp.

Stridentum hinc moderator essedorum, Curvorum hinc chorum helciariorum.

Festinant esseda. Hor. 2. Epist. 1. 192.

Tradit equus esseda. Sil. lib. 3.

Ufos fuisse hoc vehiculi genere Imperatores Rom. ostendit Suet. Calig. cap. 26. Galb. cap. 6. & 18. conf. Bræckh. ad Propert. 2. 1. 86. & Lex. Pitife.

Effeda, etiam gen. sœm. legitur apud Sen. Epist. 57. In iis quæ me sine avocatione circumstrepunt, effedas transcurrentes pono.

EFFEDARIUS, [*ἑσθηδάρης*] Qui effeda regit. Cic. 7. Fam. 6. Tu qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab effedariis capiaris, caveo. V. Manut. in loc. Cæs. 5. Bell. Gall. 9. Equites hostium, effedarii que acriter prælio cum equitatu nostro in itinere confixerunt.

Effedarii, Gladiatorum genus, ex effedis pugnans. V. Suet. Calig. cap. 35. Lips. Saturn. 2. 12. & Lex. Pitife.

ESSENI. V. ESÆI.

ESSENTIA, æ. f. [*ἔσση*] Quintil. lib. 8. cap. 3. Quorum dura quædam admodum videntur, ut Ens, & Essentia, quæ cur tantopere aspernemur non video: nisi quod iniqui iudices adversus nos fumus; ideoque paupertate fermonis laboramus. Idem lib. 2. 14. Et hæc interpretatio non minus dura est, quam illa Plauti Essentia atque Entia. V. Burm. Sen. Epist. 58. Sidon. Epith. Pol. Carm. 14. & 15. conf. Voff. 4. Inst. Orat. p. 19. & Parei Lex. Crit. p. 427.

Seneca utitur, in Epist. 58. quæ incipit *Quanta*. Sed male in Vulg. edit. Quid sentiam, pro Essentiam. H. St. [In edit. Grut. est 59. Cupio, inquit, si fieri potest, propitiis auribus tuis, Essentiam dicere, &c. V. Muret. c. ult. Var. Lect. 15.

ESSENTIALIS, e. passim apud Philosophos.

ESSENTIALITER, Augustin. de Trinit. 7. 2.

E S T

ESTIOTIS, [*Ἑσθιωτίς*] Thessalia pars, continens occiduas regiones. & quæ intra Pindum, Macedoniamque superiorem sunt. V. Strabo lib. Geogr. 9.

ESTIMO. V. ÆSTIMO.

ESTO. V. SUM.

ESTOR, ðris. [*ἔστω*] Clavus est, quo temoni coaptatur jugum. Meminit in Alex. Plutarch. & Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 5.

ETRIX. V. EDO, es.

E S U

UBIANI, Populi, qui inter Alpinos a Romanis superatos numerantur a Plin. lib. 3. cap. 20.

EUROPUS, [*Ἐυρώπιος*] Rex Colchorum fuit, qui terram virginem natus, plurimum auri & argenti eruisse dicitur in gente Sannorum, & alioquin velleribus aureis inclyto regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argentæ trabes narrantur, & columnæ atque parastata, victo Sesostris Ægypti rege, tam superbo, ut prodatur annis quibusque sorte reges singulos & subjectis jungere ad currum solitus, sicque triumphare. Plin. lib. 33. cap. 3.

ËULA, æ. f. Oppidum inter Tibur & Præneste. Hor. 3. Carm. 29. 6. Al. Æsula per dipht.

Ësula, est & Officinarum medicarum nomen, quo omne Tithymalorum genus vocant.

ESURIO, ESURITIO, ESURITOR. V. EDO, es.

ESUS, Gallorum Deus. V. HESUS.

E T

ET. Ex testamento. Est, Etiam.

ET, [*ε*] Conjunctio copulativa, atque ideo a Græcis Enclitica appellata: conjungit enim duos casus inter se similes: ut, Cicero eloquens fuit, & philosophus. Cic. pro Cluent. 86. Quod tam ex totam & ejectum est, nunc retulisse demiror. [Encliticae dictiones quæ vocantur in v. ENCLISIS dictum est, in quarum numerum Copulativam hanc etiam, præter hujus Lexici auctorem, quis retulerit nescio.]

Et, duo substantiva ad eandem pertinentia dividens; ut Molem & montes, pro Molem montis. Virg. 1. Æn. 65. Sic ibid. 195. In vada & syrtes, pro, In vada fyrtyum. V. ENDIADYS.

Et duplicatur interdum, ac completiva est in diversis rebus: ut, Te admirantur & cives & hospites. Virg. 1. Æn. 7.

— multum ille & terris jactatus, & alto. Ter. Eun. 1. 1.

25. O indignum facinus, nunc ego & illam scelestam esse, & me miserum sentio: & tædet, & amore ardeo. Cic. pro Quint. 3. Homo & in aliis causis exercitatus, & in hac multum & sæpe versatus. Et copiose & graviter dicere. Cic. pro Cæl. 33.

Et multiplicatum. Hor. 1. Epist. 7. 57.

Et properare loco, & cessare, & querere, & uti Gaudentem parvisque sodalibus, & lare certo

Et ludis, &c. Cic. 1. Off. 109. Quod in Catulo, & in patre, & in filio, itemque & in Q. Mutio Mancino videtur. conf. Ter. And. 1. 1. 22. V. POLYSYNDETON. & in fine hujus dictionis.

Que & Et junguntur. Cic. 5. Tusc. 75. Academici balbutire desinant, aperteque & clara voce audeant, dicere, &c.

Et, adverbativa. Ovid. 4. Met. 613. Virg. 3. Ecl. 61. conf. Stat. 1. Achill. 529.

Et, causalis, pro Etiam. ut Virg. 2. Æn. 425.

— quorum Iphitus ævo Jam gravior, Pelias & vulnere tardus Ulyssi. Virg. 6. Æn. 90. Natus & ipsæ dea. Ex Valla lib. 2.

Et, interrogativa, seu expletiva. Virg. 1. Ecl. 27.

Et quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi?

Et, indignativa, ut apud Græcos *ε*. Virg. 1. Æn. 52.

— & quisquam numen Junonis adoret Præterea? i. e. An justum videretur, ut &c.

Et, confirmativa. Virg. 6. Æn. 806.

Et dubitamus adhuc virtutem extendere factis? Cic. 10. Att. Et dubita, si potes, quin ille, seu victus, seu victor redierit, cædem facturum sit.

Et, deservit etiam affectui, & quasi interrogandi vim habet. Cic. pro Milon. 92. Et sunt qui de via Appia loquantur, taceant de curia? Vall. lib. 2.

Et, pro Id est. Plaut. Annos natus sexaginta, & senex.

Et, pro Nam, vel Quia. Virg. 9. Ecl. 11.

Audieras, & fama fuit. Quintil. lib. 1. cap. 1. Has primum audiet puer, harum verba effingere imitando conabitur: & natura tenacissimi fumus eorum quæ rudibus annis percepimus. Ter. Eun. 2. 2. 60. Non temere est, & properans venit. Ex Valla lib. 2. cap. 58.

Et, plerunque sententiarum initiis competit. Quintil. cap. de Officio Grammatici, Et finitæ quidem sunt partes duæ: quas hæc professio pollicetur. Ex Valla lib. 2. Ter. Phorm. 1. 3. 19. Et si tibi res sit cum eo lenone, quocum mihi est, tum senties. Ubi Donatus, Et modo non connexiva, sed inceptiva conjunctio est. conf. Virg. 1. Ecl. 27. & 1. Æn. 52. & 6. 806. ubi pro Et, Tamen ponitur.

Et, pro Deinde, ordinandi adv. Virg. 6. Æn. 219.

— corpusque lavant frigentis, & unguent. i. e. Deinde unguent.

Et, pro Quamvis. Cic. Defendi legem Voconiam magna voce, bonisque lateribus, & videtis annos meos. i. e. Quamvis sim ita senex. Valla lib. 2. Et videtis annos meos. Ac si dixisset, Defendi legem Voconiam juvenili voce, atque lateribus, & videtis annos meos, & sum ita senex. Locus Cic. qui a Valla citatur, est in libello de Senectute, 15. quo loco, hæc verba, Et videtis annos meos, non leguntur in emendationibus codicibus, quin & reliqua aliter paulo leguntur.

Et, subauditum ante Si. Ter. Eun. 5. 2. 26. Nam si ego digna hac contumelia sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. i. e. Esti ego digna.

Et id scio, quasi dicat, inquit Donat. Nihil est. Ter. And. 2. 2. 12.

Et ni, pro Si non. Ter. Adel. 3. 4. 8. Et ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent. Ita legit Donat. Ubi in omnibus fere exemplaribus legitur solum Ni, sine Et.

Et, pro Sed etiam. Ter. Adel. 5. 5. 5. Servum haud illiberalem præbes te, & tibi lubens bene faxim. Donatus, Et, adjectum est, ut ostendat hanc esse sententiam, Non solum te laudo, sed etiam juvo: illud dicendo, hoc faciendo.

Et, pro Similiter. Hor. 2. Carm. 13. 1.

Illum, & nefasto te posuit die

Quicumque primum, & sacrilega manu, &c.

Illum & parentis crediderim fui

Fregisse cervicem, &c.

Et, redundans. Virg. 1. Æn. 9. Multa quoque & bello passus. V. Et quoque.

Et ille, pro Tunc. Varr. 1. de R.R. cap. 49. Dic, inquit Agrius, de fructibus maturis capiendis. Et ille, primum de pratis summissis, &c.

Et autem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et Demosthenis autem ad Æschinem orationem in præmio convertit. conf. Lucret. lib. 1. 1077. & Suet. Aug. cap. 73.

Et certe. Ter. Eun. 5. 6. 4. Sed estne ille noster Parmeno? & certe ipse est. Cic. pro Marcell. 6. Et certe in armis, militum virtus, locorum opportunitas, &c. multum juvant.

Et ecce. Virg. 5. Æn. 167. — & ecce Cloanthum

Respicit instantem tergo.

Et item. Lucret. lib. 2. 575. Et superantur item.

Et jam. Virg. 1. Æn. 227.

Et jam finis erat, quum, &c. Idem 4. Æn. 584.

Et jam prima novo spargebat lumine terras.

Et etiam, In his duobus videtur compositionis quædam inconcinnitas: ideoque aliquid solet interponi. Cic. 9. Fam. 23. Ut & viderem te & viserem, & cœnarem etiam.

Et, & etiam. Cic. 9. Fam. 25. Autoritate tua nobis opus est & consilio, & etiam gratia.

Et hercle. Cic. de Amicit. 37. Et hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.

Et non, pro Nec vel Ne quidem. Cic. in Topic. 53. Non & legatum argentum est, & non est legata numerata pecunia. Liv. 21. 41. Utinam pro decore tantum & non pro salute esset certamen. V. Varr. 3. de R. R. 14. Pallad. 6. 7. & Cic. frequenter.

Et quidem. Cic. de Amicit. 65. Rarum genus, & quidem omnia præclara rara. Idem 1. Acad. Et eam quidem plenam ac referam.

Et id quidem, in principio periodi. Cic. 1. Off. Et id quidem nemini Græcorum video adhuc contigisse. conf. 14. Att. 11. & 15. 18.

Errabas, Verres, & vehementer errabas. pro Et quidem. Cic. in Verr. Act. ult. 207. Lamb. Nihil addi jam videtur, iudices &c. posse: Et recte nihil videtur. Quidam vero putant totum hoc supposititium. Lamb. 206. H. St. [Locus prior 7. Verr. 115. posterior, 121. utroque loco, Et *αὐτὸς*, pro Et quidem, ponitur.]

Et, parenthetici sequente cum Ut. Cic. de Amicit. 78. Tales igitur amicitia sunt remissione usus levandæ: & (ut Catonem dicere audivi) dissuendæ magis, quam discendæ sunt.

Et quod. Ter. Eun. 1. 1. 19. Et quod nunc tate tecum iratus cogitas, &c.

Et quod dicendum nunc fiet. i. e. Et ut verum dicam: vel Quum jam dicendum sit id quod res est. Ter. And. 2. 6. 23.

Et quoque. Liv. 41. 24. Ne interdictione finium & nos quoque regno arceamus.

Et sæpe alias, & maxime. Cic. 1. de Orat. 58. Quorum pater, homo prudens & gravis, haudquaquam eloquens, & sæpe alias, & maxime Censor salutis Republicæ fuit.

Et tamen. Lucret. lib. 2. 331.

Et tamen est quidam locus altis montibus, &c. Ita Cic. frequenter.

Et vero. Cic. 8. Att. 36. Sæpe præfens & illi ostendisti, & vero etiam mihi.

Et vero etiam. Cic. pro Muren. Magnum est enim te comparare ea, quibus possis hominem e civitate, præsertim non inopem, neque infimum exturbare, qui & per se, & per suos, & vero etiam per alienos defendatur.

Et vero etiam ex Cic. Sic Obstet vero etiam Livius. Vide in VERO. H. St.

Et vero, in initio sententiæ. Cic. in Brut. 107. Vester etiam D. Brutus & dicere non inculce solebat, & erat cum literis Latinis, tum etiam Græcis, satis eruditus. Quæ tribuerat Accius etiam Q. Maximo L. Pauli nepoti. Et vero ante maximum illum Scipionem, Lentulus

Lentulus ille princeps, ad Rempublicam duntaxat quod opus esset, fatis habuisse eloquentiæ dicitur. Rursus lib. eod. 164. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed qua i capita rerum, & orationis commentarium paulo plenius, nulla est enim altercatio clamoribus unquam habita majoribus. Et vero fuit in hoc & popularis dictio excellens. Idem in Orat. 136. Sed sententiarum ornamenta majora sunt, quibus quia frequenter Demosthenes utitur, sunt qui putent idcirco ejus eloquentiam maxime esse laudabilem. Et vero nullus fere ab eo locus sine quadam conformatione sententiæ dicitur. Rursus in Brut. 212. Quid Crasium, inquam, illum centesimis Licinia filium, Crassi testamento qui fuit adoptatus? Summo ille quidem dicitur ingenio fuisse, inquit. Et vero hic Scipio collega meus mihi sane bene & loqui videtur, & dicere.

Et, in eadem periodo duodecies repetitum. Liv. lib. 22. paulo post init. ubi de Prodigis. Deciessexies repetitum apud eundem lib. 27. 10. Signini fuere, & Norbani, Saticulanique, & Brundisini, & Fregellani, & Lucerini, & Venusini, & Adriani, & Firmani, & Ariminenses: & ab altero mari, Pontiani, & Pæstanti, & Cossani: & Mediterranei, Beneventani, & Æterni, & Spoletani, & Placentini, & Cremonenses.

Et cum It permutatur in MSS. Item cum E præp. V. Drakenb. ad Sil. 3. 57. Cum Ut V. idem ad 3. 78. cum Est V. idem ad 5. 157.

E T A

ETERA Venus. V. HETERA.

ETANALOS, [Ἐπιτάλιος] Insula est juxta sinum Persicum, cujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

E T E

ETENIM, [καὶ γάρ] Conj. causalis, quæ plerumque initio ponitur, pro Quia, vel Certe. Plaut. Amph. prol. 26. Ter. And. 2. 6. 11. Etenim eam secum rem recta reputabit via. Cic. 6. Verr. 129. Etenim est primus civitatis. & 7. Verr. Etenim tacite magis, &c.

Etenim, Similiter etiam. Ter. Eun. 5. 9. 44. Cogita modo, tu hercle cum illa Phædria & libenter vivis, etenim bene libenter victitas. Hor. 2. Serm. 5. 60.

Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.

Etenim dicere bene nemo potest, nisi qui prudenter intelligit. Cic. de Clar. Orat. 23.

Etenim, mulieres? i. e. quod vulgo dicitur, De mulieribus quid? Plaut. Most. 3. 2. 121.

Etenim, pro At. Ter. Phorm. 5. 7. 89. Affequere ac retine, dum ego huc servos evoco. c. Etenim nequeo solus, accurre huc.

Etenim, pro Nunc. Cic. 5. Verr. 53. Etenim quoniam summam & numerum injuriarum, Judices, vobis non possum exponere.

Etenimvero. Plaut. Amph. 1. 1. 110. Etenimvero quoniam formam cepi hujus in me & statum, &c.

Etenim quoniam, pro Namque quoniam. Cic. 1. de Fin. 30. Etenim quoniam detractis de homine sensibus reliqui nihil est, &c.

Etenim si. Cic. 4. Verr. 169. Etenim si C. Verres, &c.

Etenim deinceps videamus, Herbitensis civitas honesta, &c. Cic. 5. Verr. 47.

Quippe etenim. Lucret. lib. 2. 547. Quippe etenim fumant oculi, &c.

ETEOBUDÆ, Viri fuere nobiles & perillustres Athenis, a Bute sacerdote propagati, ex qua familia sacerdotes producebantur, umbellamque ferre soliti erant, unumquemque summomentes tacite, tempus ædificandi, & tectum aliquid sibi construendi jamjam appetere. Cæll. Rhod. lib. 14. cap. 13.

ETEOCLES. V. ETHEOCLES.

ETĒOCRĒTES, um. m. pl. [Ἐτιόκρητες] Cretenisim populus indigena, Australem oram incolentes, quorum Præf. (Al. Præf.) est pugillum sane oppidum, ubi Dictæi Jovis fanum extat. V. Strabo lib. 10. conf. Interpp. Sil. 14. 41. Meurs. in Creta.

ETĒONOS, i. Oppidum Bœotiae. Stat. 7. Theb. 269.

ETĒONICUS, i. m. [Ἐτιόνικος] Dux Lacedæmoniorum, de quo Polyænus 1. 45.

ETESIACA, Uvæ genus est fallax, quæ quo plus tulit, eo laudabilius fundit: mirumque, fecunditate cessat. Plin. lib. 14. cap. 3.

ETĒSIÆ, [Ἐτισία] Venti qui certo anni tempore flant, quos Strabo lib. 3. Subsolanos vocat, h. e. Euros. Hi quotannis in vigore ætatis perfiant XI. diebus post Caniculæ exortum. Dicti Etesiæ, i. e. Anni, sive anniversarii. ἔτισις enim annus; ἔτισις, annuus; quod ex omnibus ventis hi maxime statim flant, & singulis annis eodem tempore redeant. V. Gell. 2. 22. & Sen. Quæst. Nat. 5. 10. 11. & 18. Cic. 6. Att. 7. Inde quam primum Athenas, etiam Etesiæ valde reflant. Idem 2. de Nat. Deor. 132. Et rursus Plin. lib. 5. cap. 9. Vulgus nautarum hos ventos vocat Embates.

Nomin. Sing. Etetias [Ἐτισίας] V. ETESIUS. Adj.

Dies Etetiarum. Cic. ad Brut. Ep. 15. Itaque in medio Achaico cursu quum Etetiarum diebus Auster me in Italiam, quasi dissuasor mei consilii, retulisset, &c.

Velifera Etetia. Sen. Thyest. 2.

Morantur Etetia aliquem. Cic. 2. Fam. 15. extr. Ego nisi quid me Etetia morabuntur, celeriter (ut spero) vos videbo.

ETĒSIUS, a, um. Adj. [Ἐτισίος] ut, Flabra Etetia. Lucret. lib. 6. 716. De Etetis ventis, vide eundem lib. 5. 741. Dicit autem Etetia flabra Aquilonum, propterea quod idem sunt venti Etetia & Aquilonis. Plin. lib. 18. cap. 34. Contrarius Aquilo Africo flat. Nec tamen cum toto anno in predictis timet agricola. Mollit sidera ætate media, mutatque nomen, & Etetias vocatur.

ETĒSIUS, [Ἐτισίος] Lapis mortuorum. Plin. lib. 36. cap. 22.

ETĒSTICULARIO, Ænis. f. Calstratio, apud Celsum. [At locum prolatum velim.

E T H

ETHANION, [Ἐθανίον] Vasis ænei genus, quo Ægyptii uti consue-

verunt. Nam, teste Athenæo, in Ægyptiorum omnibus pene domibus, tria erant vasa ænea, cyathus, phiala, & ethanion.

ETHĒCUSA, Insula est in ora Carie, non procul ab Argis insulis. Plin. lib. 5. cap. 31. [Verior lectio Hyetussa, ex Gr. Ἐπεισσα.]

ETHĒLEUM, Fluvius minoris Asiæ, olim Troadis & Myiæ terminus. Plin. lib. 5. cap. ult.

ETHĒLONTES, [Ἐθελόντες] Thebanis dicebantur Histriones, qui comice in lusu, cujus apud eos frequens erat usus, operam navabant. Hæc Lacedæmonii Dicelictas nuncupabant. Cæll. lib. 6. cap. 17.

ETHĒLUS, i. m. Cyzicenus, ingentis stature ab Ancæo interfectus. Val. Flacc. 3. 138.

ETHĒMON, Ænis. m. Nomen viri proprium. Virg. 10. Æn. 126.

Et clarus Ethemon Lycia comitatur ab alta. Nisi forte legendum quis putet apud Virg. Clarus & Ethemon. Ovid. tamen primam corrupit, secunda producta, 5. Met. 169.

— inibat parte sinistra
Chaonius Molpheus, dextra Nabathæus Ethemon.

ETHĒOCLES, is. m. [Ἐθειόκλος] Filius Oedipi regis Thebarum, quum Polynice fratre suo ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Sed Etheocles anno finito, fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adrastum regem Argivorum focerum suum, & alios principes Achaia armavit contra Etheoclem. In quo bello quum multi utrinque occisi essent, tandem fratres ipsi mutuis se vulneribus confecerunt. Quorum cadavera quum eidem rogo essent imposita, flammæ diviæ sunt tanquam illorum nondum cessarent odia.

Rectius sine aspiratione scribitur Eteocles. Id quod aperte docet ipsa compositionis ratio. Nomen enim habet a vera gloria. ἔτιός verus dicitur Etheoclis nefas. Stat. 3. Theb. 214.

— multumque nefas Etheoclis acervat,
Crudelem, infandumque vocans, poenasque daturum.

Sævus Etheocles. Stat. 12. Theb. 91.

ETHĒOC, es. f. [Ἐθειός] Pars philosophiæ ad mores pertinet. Cic. de Fat. 1. Quia pertinet ad mores, quos ἠθῆ Græci vocant, nos eam partem philosophiæ DE MORIBUS, appellare solemus, sed decem augmentem linguam Latinam, nominare Moralem.

ETHĒCUS, a, um. Adj. [ἠθικός] Quod circa moralia versatur. Cic. in Orat. 128. Quod Græci ἠθικός vocant, ad naturam, & ad mores & ad omnem vitam consuetudinem accommodatum. Sidon. Epist. 8. 1. Dicitio ethica, i. e. Morata.

ETHĒCUM, [ἠθικόν] Fabularum genus unum dicitur, in quo brutorum exprimitur mores, sicut Logicum aliud, ubi agere hominem quum priam committitur. Cæll. apud quem plura lib. 18. cap. 7.

ETHINI, [Ἐθίναι] Africae populi, apud Plin. lib. 5. cap. 4.

ETHNICUS, a, um. [ἠθικός] Latine dicitur Gentilis. V. J. Vorst. & Sulp. Sever. p. 4. & Suic. Thef.

ETHNICUS, e. Idem. Tertull. de Spect. cap. 5. pr.

ETHNICE, Adv. [ἠθικός] Tertull. de Pudic. cap. 9.

ETHNICISMUS, i. m. Prudent. Pass. Laurent. 498.

ETHĒLOGUS, [ἠθολόγος] Morum effictor. Cic. 2. de Orat. 24. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscenitas, &c. V. Lex. Pitife.

ETHOLOGIA, æ. f. Quintil. lib. 1. cap. 9. Ethologia personis continentur. Est autem morum, ac effectuum cujusque personæ effictio. A legunt Ætiologia. q. V. f. 1.

Ethologia Rutilio Lupo Figura est sententiarum, cum verbis sonoque vocis exprimitur, ac describitur hominis alicujus consuetudo & mores. V. Idior. 2. 14. Conf. dict. seq.

ETHOPŒIA, [ἠθοποιία] inquit Budæus, idem sunt, ut opinor, atque Ethologi: i. e. Histriones qui mores imitantur ejus personæ quam imitant. Suid. Unde Ethopœia Quintil. lib. 9. i. e. Morum alienorum imitatio: cujus exempla licet apud eundem videre. Meminit Priscian. in Præexercitum. Item Sen. Epist. 2. Conf. dict. anteced.

ETHURRIA, ETHRUSCUS. V. HETRURIA.

ETHUSA, Insula olim fuit in mari Myrto, quæ deinde continenti apud Myndum accrevit. Plin. lib. 2. cap. 89. Rectius Æthusa per Æ. q.

E T I

ETIAM, Conj. [ἔτι] pro Quoque. Cic. de Clar. Orat. 261. Voc motu, forma etiam magnifica.

Quoque etiam. Ter. Hec. 5. 1. 8. Ego pol quoque etiam timida sum quum venit mihi in mentem que sim.

Stultus atque etiam infans. Hor. 2. Serm. 3. 156.

Etiam pro Adhuc. Ter. And. 1. 1. 89. Egomet quoque ejus cau in sinu prodeco, nihil suspicans etiam mali. Ibid. 3. 2. 23. Ne fatis me pernolli etiam qualis sim Simo. V. Donat. conf. Virg. Æn. 485.

Adhuc etiam. Cic. 3. Verr. 194. Sed fortasse adhuc in nullo etiam vindicatum.

Aut etiam. Cic. 1. de Orat. 174. Quinquere me autem, aut etiam majores gubernare didicisti.

Post etiam. Cic. 1. de Orat. 172. Ceteros vero non dubitabo primam inertiam condemnare sententia mea, post etiam invidentia.

Jam nunc, mox etiam. Hor. 2. Epist. 1. 127.

Torquet ab obscenis jam nunc sermonibus aurem,
Mox etiam pectus præceptis format amicis.

Primum, mox etiam. Hor. 2. Epist. 2. 96.

— aspice primum, &c.
Mox etiam, si forte vacas, sequere, &c.

Etiam minus. Hor. 1. Epist. 18. 107.

Sit mihi quod nunc est etiam minus, ut mihi vivam.

Etiam, non solum. Liv. 1. 3. c. 7. Interim Hernici, Latini que pudet etiam, non misericordia solum moti.

Si ulla ratione etiam nunc efficere potes. Cic. 8. Att. 20. Da operam, si ulla ratione etiam nunc efficere potes, ut te explices, hanc quamprimum venias.

Etiam, hortantis. Ter. And. 5. 2. 8. Etiam tu hoc responde. Ubi Donatus, Etiam aut hortatio est, aut conjunctio. Serv. Sulp. 1. 4. Fam. Ep. 5. Etiam tu ab hisce rebus animam ac cogitationem tuam avoca.

Etiam, Præterea. Ter. And. 2. 2. 31. Etiam puerum abiens conueni Chremis. Ibid. 4. 1. 31. Imo etiam, quo tu minus scis arumnas meas, hæc nuptiæ non apparabantur mihi. Donat.

Etiam, pro Præterea. Cic. 1. Att. 13. Novi tibi quidnam scribam? quid? etiam. Messala Consul Autronianam domum emit, &c. quasi diceret, Etiam est quod scribam præter superiora. Et est genus quoddam familiariter scribendi, multis locis usurpatum, ut 2. Att. 6. De muro, statue quid faciendum sit. Aliud quid? etiam, quando te istinc proficisci posse putas, sic ut sciam, quasi diceret, Aliud quid est, quod ad te scribam? unum hoc reliquum est, quando te proficisci, &c. [Rectius itaque qui post Etiam his locis punctum omittunt.]

Etiam, pro Tamen. Cic. 5. Att. 19. Appii tabellarius mihi tuas literas reddidit: ex quibus non dubito, quin, ut Pompejum expectaris, dum Arimino rediret, etiam in Epirum profectus sis. i. e. Etiam si Pompejum expectaris, tamen in Epirum, &c. Malasp. Et jam, q. V.

Etiam, pro Et. Hor. 1. Epist. 16. 15. [Immo pro Quin etiam, ut & in sq. duob. locis.]

Hæc latebræ dulces, etiam (si credis) amcenæ.

Etiam, pro Quin potius. Plin. in Paneg. 77. Nullius ab eo magistratus jus, nullius auctoritas imminuta est, aucta etiam.

Etiam, pro Contra. Cic. in Orat. 236. Ut ea qui utantur, non stulti homines haberi possint, etiam plerumque prudentes.

Etiam, responsio pro Ita. Plin. lib. 4. Epist. 13. Studes inquam? Respondit etiam. Valla lib. 2.

Etiam, Adv. affirmantis, [et] cui Non opponitur. Cic. pro Rosc. Com. 8. Si non, quomodo tabulas conficis? si etiam, quamobrem quum cetera nomina in ordinem referebas, &c. Idem 4. Acad. 97. Quasi aut etiam, aut non, non modo verum esse, sed etiam necessarium. V. Borrich. Cogit. adv. Voss. p. 95. sq.

Etiam mehercule, pro Deinde. Cic. 4. Fam. 4. Uno te vicinus, quod de Marcelli Collegæ tui salute paulo ante quam tu cognovimus, etiam mehercule, quod quemadmodum ea res ageretur, vidimus. [Et hic Quin subaud.]

Jam vero etiam. Cic. de Clar. Orat. 263. Probabilis orator, jam vero etiam probatus, &c.

Et vero etiam. Cic. 16. Att. 17. Et illi ostendisti, & vero etiam mihi. Idem pro Muren. 45.

Vide in VERO. H. St.

Etiam, Inreptantis particula. Plaut. Perf. 6. 4. 4. Scelerate etiam respicis? item 19. Etiam scelus male loquere? Petron. cap. 95. Scelerate etiam minatis? item cap. 137. Etiam loqueris?

Etiam rides? Ter. Eun. 5. 7. 16. Idem Andr. Etiam sententias loqueris carnufex?

Etiam clamat carnufex? Plaut. Amph. 1. 1. 26.

Etiam negas? Plaut. Merc. 4. 4. 23.

Etiam denuo? Plaut. Amph. 4. 2. 9.

Etiam repetit dictionem. Lucret. lib. 2. 5.

— cernere suav' est,

Suave etiam belli certamina magna tueri, &c.

Etiam, geminatum. Virg. 2. Ecl. 9.

Nunc etiam pecudes umbras & frigora captant,
Nunc virides etiam oculant spineta lacertos. Idem 6. Æn. 760.

Idæumque etiam currus, etiam arma tenentem.

Etiam atque etiam, Valde, summpere, diligenter. Ter. Eun. 1. 1. 11. Proin tu, dum tempus, etiam atque etiam hoc cogita.

Quare etiam atque etiam. Lucret. lib. 3. 293.

Quare etiam atque etiam simili ratione necesse est.

Qualem commendas etiam atque etiam aspicere. Hor. 1. Epist. 18. 76.

Diligenter etiam atque etiam facere aliquid. Cic. 1. de Divin. 7.

Etiam atque etiam te hortor ut, &c. Cic. 8. Att. 12.

Te propterea vehementer etiam atque etiam rogo. Cic. 1. Q. frat. 2.

Etiam, sæpenumero ita ponitur, ut in eo intelligatur Non solum. Cic. 10. Fam. 32. Quumque ea contentio mihi magnum, etiam foris, fructum tulisset. h. e. Non solum domi, sed etiam foris. Quasi dicat, Non solum in urbe, sed etiam extra urbem, i. e. Apud externos.

Etiam dum. Plin. lib. 26. cap. 12. Tuberibus illinuntur, quæ etiam dum discuti possunt. Ter. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali non pridem inveni, neque etiam dum scit pater. Plaut. Pseud. 4. 2. 2. Nam nihil etiam dum harpagavit. Idem, Rud. 5. 3. 25. Ni dolo malo insipulatus sis, nive etiam dum siem &c. [In Terentianis istis & Plautinis videtur particula Dum cum Negativa, potius, quam cum Etiam coniungenda, ut sit Neque dum, Nihil dum, Nive dum, quia frequentius hæc junguntur. V. DUM Sic] solidum etiam. Ter. Heaut. 3. 3. 36.

Repetisti tibi quod placeat, non nondum etiam?

Etiam insuper. pro Quin etiam. Ter. Adel. 2. 2. 37.

Præterea colaphis tuber est totum caput:

Etiam insuper defrudet?

Etiamne? Ter. Eun. 1. 2. 53. Sed ego quantum iuspicio, ad virginem animum adiecit. P. N. etiamne amplius? r. nihil. Cic. 10. Att. Etiamne Balbus in Senatum venire cogit? Idem 5. Verr. 202. Etiamne instrumentum pro empto gratis dare? etiamne in cellam quum cupiant gratis dare ultro, pecuniam grandem dare? etiamne, &c.

Etiam pro Nondum dixit Plaut. Pseud. 1. 3. 46. Idem Perf. 2. 4. 7.

Etiamne dicis ubi sit, venefice?

Etiamne si. Cic. de Amicit. Etiamne inquam, si in Capitolium faces ferre vellent?

Non etiam. V. NON.

Etiamnum, ponitur pro Usque tunc, vel Usque ad id tempus. Plaut. Pseud. 99. Neque quicquam cum ea fecit etiamnum stupri? Idem Truul. 2. 5. 58. Perii miser, jam auro contra constat filius, etiamnum nihil pendit. Varro de R. R. Quum etiamnum platanus novella esset, etiamnum ponitur absolute pro Etiamnum. Plaut. Pseud. 1. 3. 111. Etiam quindecim hic habeo minas. conf. Virg. 6. Æn. 485.

Etiam nunc, pro Usque nunc, usque ad hoc tempus. Ter. And. 1. 5. 47. Memor essem? ó Myfis Myfis, etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. pro Muren. 27. Homines tam ingeniosos per ot annos etiam nunc statuere non potuisse, &c. Idem in Orat. 189. De materia loquor orationis etiam nunc, non de genere ipso dicendi.

Etiam etiam nunc in provincia esset. Cic. 10. Fam. 32. Epitistolam

quam Balbo, quum etiam nunc in provincia esset, scripsi, legendam tibi misi.

Etiam nunc hic stas Parmeno? Ter. Eun. 2. 2. 55.

Etiam nunc, geminatum, pro Nunc nunc: extemplo. Plaut. Aulul. 1. 1. 16. Abscede hinc etiam nunc, etiam nunc, etiam ohe istic adesto. Ibid. 2. 2. 77. Quid? nunc etiam mihi despondes filiam.

Etiam quod. Plaut. Milit. 2. 6. 83. Si post hunc diem mutivero, etiam quod ego me certo sciam, &c.

Etiam si, pro Quamvis, licet. subunctivo iunctum. Cic. de Amicit. 101. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis.

Facere omnia aut voluptatis causa, etiam si eam non consequaris: aut non dolendi, etiam si id assequi nequeas. Cic. 5. de Fin. 19.

Etiam si, tamen. Cic. 11. Fam. 21. Etiam si timidi essemus, tamen omnem timorem abjiceremus.

Etiam si, attamen. Plin. lib. 7. cap. 27. Quæ mihi omnia, etiam si non prius, attamen clarius fuisse in Scipione Æmiliano videntur.

Etiam & si. Plaut. Trin. 5. 2. 49. Ego ducam pater, etiam & si quam aliam jubebis.

Etiam tu here, istinc amoves abs te, atque ipse me aggredire? Plaut. Afin. 3. 3. 124.

Etiam tum, pro Usque tunc, vel usque ad illud tempus. Ter. Hec. 1. 2. 70. Me educit foras: narratque ut virgo ab se integra etiam tum fiet. Cic. 2. de Orat. 193. Omnes etiam tum etiam retinebant illum Periclis succum.

Etiam tum. Cic. 4. Verr. 97. Quum isti etiam tum de Sthenio integra tota res esset.

Etiam ut, Etiam si. Cic. 5. Att. 5. Ille quidem periculi causa, quod sibi etiam fuisse dicit: ego autem etiam ut nullum periculum sit.

ETRUSCI, [Etrusci] Siciliæ populi, a Plinio inter stipendiarios numerati, lib. 3. cap. 8.

ETRURIA. V. HETRURIA.

E T S

ETS I, Conj. [εἰ] i. e. Quamvis, indicativo jungitur. Ter. And. 2. 2. 37. Bene mones, ibo: etsi hercle sæpe jam me spes hæc frustrata est. Idem Heaut. 4. 1. 11. Vin' me istuc tibi (etsi incredibile est) credere? Idem Hec. 3. 3. 44. Etsi amor me graviter confuendoque tenet.

Etsi essem. Cic. de Amicit. 104. Etsi illis plane orbatus essem, magnum tamen afferret ætas ipsa mihi solatium.

Etsi pluribus datis tutoribus, unius autoritas sufficiat: tamen, &c. Pompor. in l. 4. D. de auth. tutor.

Etsi, cum interrogatione. Cic. 9. Att. 12. Do, do pœnas temeritatis meæ, etsi quæ fuit illa temeritas?

Etsi quamvis. Cic. 16. Att. 7. Etsi, quamvis non fueris suavor & impulsor protectionis meæ, approbator certe fuisti.

Etsi tamen, pro Tametsi. Cic. 12. Att. Etsi tamen ubicunque sum, illa sunt mecum. V. TAMETS I.

E T Y

ETYMOLOGIA, [ετυμολογία] Latine Veriloquium interpretatur. Cic. 1. Acad. 72. Verborum etiam explicatio probatur, id est qua de causa quæque essent ita nominata, quam etymologia appellabant. Idem in Topic. 35. Quintil. lib. 1. cap. 6. Etymologia quæ verborum originem inquirat, a Cic. dicta est notatio, quia nomen ejus apud Aristotelem invenitur ετυμολογία, quod est nota: nam verbum ex verbo ductum, id est veriloquium, ipse Cicero, qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, Originatorem vocent. V. NOTATIO, in NOTA.

Etymologia a Varr. dicitur Nominalis Origo, Vide in NOMINALIS quæ scripsi. Vide etiam apud Gell. libri 1. cap. 18. ubi de etymologia vocis Locus: Alquot verberum antiquorum Græcorum reddidit causas falsas; pro Etymologias. H. St.

ETYMON, i. n. [ετυμον] Idem quod Etymologia. Varro 1. de R. R. cap. 48. Videtur vocabulum etymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum. De Gluma. V. Gell. 18. 4.

ETYMOLOGUS, i. m. [ετυμολογός] Qui rationem verborum indagare solitus est.

ETYMOLOGICUS, a, um. [ετυμολογικός] ut, Ratio etymologica. Gell. 1. 18.

ETYMOLOGICE, Adv. Varr. 6. de L. L. 1. Cause omnium verborum non possunt dici etymologice.

E V

E. V. Egregio viro, Ejus. E. V. A. Ejus vota accepimus.

EU, [εὐ] Particula approbantis, seu Laudantis. V. Plaut. Most. 1. 4. 26.

EVA, a. f. Prima mulier: mater viventium. Tertull. de Virg. Veland. cap. 5. Prudent. Hamart. 743.

Traxerat Eva virum prima ad consortia culpæ.

EVACUO, [εὐακκίω] Æt. Exinanire significat: ut, Evacuare alvum. Plin. lib. 20. cap. 6. & lib. 32. cap. 9.

EVACUATUS, a, um. i. e. Sublatus. ut, Evacuata obligationis vires reparare. l. 4. C. de Solut.

EVACUATIO, ðnis. f. ut, Fidei evacuatio. Tertull. adv. Marc. 4. 24.

EVACUATUS, a, um. Liem quod Vacuatus. Hieron.

EVADNE, [Ἐβάνη] Martis filia ex Thebe uxore Æsopi, uxor Capanei ducis, quem adeo dilexit, ut in regem ejus se misert, & cum illius cadavere fuerit exulta. Virg. 6. Æn. 447.

His Phædrum, Procrinque locis, mœstemque Eriphylen
Crudelis nati monstrantem vulnera cernit,
Evadnenque, & Paliphaen.

Fida Evadne. Propert. lib. 3. 13. 24. conf. Propert. 1. 15. 21.

EVADRO, li, sum, [ἐβάρω, εὐαδρῶν, εὐαδρῶ] Æt. quasi Extra vadere, & effugere. Donat. Evadere, est Per quancunque difficultatem ad aliquid pervenire. Plin. Epist. 25. Cæsares, quibus suspectus, atque etiam invidus virtutibus fuerat, evasit. Cic. 4. de Fin. 78. Tamen illud in ea causa est, a quo abelle velis, donec evaseris.

Ab improbis iudicibus evadere. Cic. 1. Tusc. 98.
 Evadere ad vel in muros, pro Ascendere. Liv. 4. ab Urbe. & lib. 5. Bell. Pun.
 E custodia evadere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Nec vero Theopompus
 Lacedæmonius, quum permutato cum uxore habitu e custodia ut mul-
 lier evasit, fallam de se opinionem habuit.
 Ex hoc aere animus evasit. Cic. 1. Tusc. 43. & de Senect. 80. Quum
 ex insipienti corpore evasisset.
 Ex iudicio aliquo evadere. Cic. 3. Verr. 13.
 E manibus hostium evadere. Liv. 22. 49.
 E morbo evadere. Cic. 2. de Divin. 13.
 In cacumina vites evadunt. Quintil. lib. 1. cap. 2. Ut vites arboribus ap-
 plicite inferiores prius apprehendendo ramos, in cacumina evadunt.
 In muros evadere pro Ascendere. Liv. 25. 23. extr. Curt. 10. 5. 10.
 In summum evadere. Liv. 7. 34. Idem 28. 20.
 In terram evadere. Liv. 9. Bell. Pun. Injussu Imperatoris scaphis haud
 secus quam naufragos milites sine armis cum ingenti tumultu in terram
 evasisse.
 In tutum evadere. Liv. 26. 17.
 Abiit, excessit, evasit, erupit. V. ERUMPO.
 Aliquid, sicut prædictum est, evasit. Cic. 2. de Divin. 109. i. e. Ve-
 rum evasit, ut ibid. loquitur.
 Annem evadere. Tacit. 12. Ann. 35. h. e. Transire.
 Ardua evadere. Liv. 2.
 Casum evadere. Virg. 4. Georg. 485.
 — casus evaserat omnes. Item Tacit. 14. Ann. 6.
 Clausuris evadere. Valer. 7. Argon. 570.
 — clausuris evasit uterque Taurus.
 Cursum evadere pugna. Virg. 11. Æn. 702.
 Custodiam nostram evasit. Cajus in l. 3. D. de acquir. rer. domin.
 Discrimen evadere. Tacit. 14. Ann. 10. Quod discrimen improvisum,
 & matris facinus evasisset.
 Facinus. V. Discrimen.
 Divos iniquos evadere. Sil. lib. 15.
 Flammam evasit clallis. Virg. 5. Æn. 689.
 Furto evadere. Valer. 8. Argon. 155.
 Gradus altos evadere. Virg. 4. Æn. 685. i. e. Ascendere. Servius.
 Hostes evadere. Virg. 9. Æn. 386.
 — jamque imprudens evaserat hostes.
 Loca mortis evadere. Ovid. 14. Met. 126.
 Manus alicujus evadere. Virg. 9. Æn. 560.
 — nostrasne evadere demens
 Sperasti te posse manus?
 Pestem evadere belli. Virg. 10. Æn. 55.
 Sermonem malignorum evadere, pro Non esse obnoxium sermonibus.
 Plin. Epist. 144. Ac primum conspicuus forma omnes sermones mali-
 gnorum & puer & juvenis evasit.
 Tela evadere. Sil. lib. 7.
 Valetudinem perpetuam evadere, pro Liberari a perpetuo morbo. Plin.
 Epist. 12. Scio evasit perpetuam valetudinem: scio decessit supersti-
 tibus suis, &c.
 Vincla evadere. Sil. lib. 7.
 Et captiva paras moriendo evadere vincla.
 Undis evadere. Virg. 9. Æn. 99.
 — olim quæcumque evaserit undis. i. e. De undis exierit;
 ad eum locum, de quo navigatura jam non sit. Servius.
 Voces alicujus evadere. Valer. 7. Argon. 299.
 Evado, pro Vado. Virg. 2. Æn. 458.
 Evado ad summi fastigia culminis. Nam (inquit Servius)
 E vacat, ut Emortuus.
 Evadere adversus aciem. V. ACIES.
 Omnem viam evadere. Virg. 2. Æn. 730.
 Lapis non evasit spatium. Virg. 12. Æn. 902.
 Tum lapis ipse viri vacuum per inane volutus,
 Nec spatium evasit, totum nec pertulit ictum. i. e. Evacuatus est
 impetus ipsius spatio longiore. Serv. [An distinguendum post v. totum?
 Vana evasit spes. Liv. 5. Bell. Pun. Alia subinde spes, postquam hæc
 vana evaserat, excepit.
 Evasit somnium verum. Cic. 2. de Divin. 146. Siquando aliquod
 somnium verum evaserit.
 Evasit pestilentia in morbos longiores. Liv. 7. Bell. Pun. Eo anno pe-
 stilentia gravis incidit in urbem, agrosque, que tamen magis in mor-
 bos longos, quam perniciosas evasit.
 Evasit, per sync. pro Evasisti. Hor. 2. Scrm. 7. 68.
 Evasisti? credo, metues doctusque cavebis. adde Non. 4. 157.
 Evasset, pro Evalisset. Sil. lib. 15.
 Forsan & evasset rapidi freta sæva pericli.
 Evadere ante oculos, pro Apparere. Virg. 2. Æn. 531.
 Ut tandem ante oculos evasit & ora parentum. i. e. Pervenit.
 Servius. Apparuit. Nonius.
 Evadere, Pervenire. Virg. 6. Æn. 128.
 — superas evadere ad auras.
 Evadere ad superos. Sen. Herc. fur. 7.
 Evadere, Fieri. Cic. de Clar. Orat. 131. Perfectus Epicureus evaserat.
 Idem 5. Verr. 161. Nisi hoc forte deterior est, si fieri potest, quod tu
 ejusmodi evasisti, non in hominis luxuriosi, sed tantum in furis ac di-
 visoris disciplina educatus. Idem, An verebar ne non putarem po-
 tuisse probum evadere?
 Minutatim evadere. Cic. de Petit. Conf. 27. Minutatim ex commu-
 nibus proprii, ex fucolis firmi suffragatores evadunt.
 In dicendo pauci digni nomine evadunt. Cic. de Clar. Orat. 299.
 E Philosophorum scholis tales fere evadunt. Cic. in Orat. 95.
 Summus evasit. Cic. de Clar. Orat. 175.
 Nunquam evades ne te sacrificem. Plaut. Amph. 3. 3. 28.
 Quo evadat nescio. Plaut. Pœn. 1. 1. 44. Intellego hercle: sed quo evadas
 nescio. h. e. Ad quid illud dicas, vel quorum hæc dicas, & quid velis as-
 sequi verbis tuis. Ter. Phorm. 4. 3. 21. Quid hic cœpat? aut quo evadat?
 Quorum evadat. Cic. 9. Att. 12. Videmus hæc quorum evadat. Idem
 7. Att. 10. Sed hæc paucis diebus ex illius ad nostra responsa respon-
 sis intelligentur, quorum evasura sint. Ter. And. 1. 2. 5.
 Et heri sempertentitas verebar quorum evaderet.

Huc evasit. Ter. Eun. 3. 3. 11. — ubi friget, huc evasit,
 Quampridem pater mihi & mater mortui essent?
 Evadere in. Ter. Adel. 3. 4. 64. Profectus evadet in aliquod magnum
 malum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 In infinitum evadit quæstio. Quintil. lib. 2. cap. 17. Itaque potentissi-
 mis eorum breviter occurrat, ne in infinitum quæstio evadat.
 EVASUS, a, um. ut, Evasa mors, apud Alcim. Evasi fulguris ictus.
 Juven. 12. Sat. 17.
 EVASIO, ònis. f. Vulg. Interpr. Judith. 13. 20.
 EVÆMON, [Εὐαίμων] Pater fuit Eurypyli, qui cum Græcis ad Trojam pro-
 lectus, cum quadraginta navibus præfuit Armeniis. Hom. Catal. Nav. 244
 EVÆNEIUS, [Εὐάνειος] Nomen regis Lacedæmoniorum, qui ad cu-
 stodiendum introitum Thestaliæ contra Xerxem, una cum Themistocle
 Athenienlium duce, a Græcis constitutus fuit. Herodot. lib. 7.
 EVAGINO, ære. Vulg. Interpr. Exod. 15. 10. Judith. 13. 8.
 Evaginare frequens apud Ecclesiasticos scriptores. Beroald. in Suetonium
 cap. 53. fol. 178. a. H. St. Desiderabatur hæc vox cum deriv. in edit. Lugd.
 EVAGINATUS, a, um. Justin. 1. 9. 8. Ipse gladio sua sponte evagi-
 nato vulneratus. Hygin. Fab. 164. Aliquem evaginato persequi gladio
 conf. Veget. de Re Milit. 1. 18.
 EVAGINATIO, ònis. f. Anrob. 1. p. 30. Contumaciam canceris sævæ
 ad subeundam cicatricem circumscriptis evaginationibus compulerunt
 V. Meurf. & Desid. Herald. in loc.
 EVAGON ex familia eorum, qui Ophiogenes (ὄφιόγενής) in Cypro ve-
 cantur, cum legatus Romanus venisset a Consulibus in dolium serpentium
 coniectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum
 præbuit. Plin. l. 28. c. 3. Quidam corrupte scribunt Exagon.
 EVAGOR, [Ἐβαγόρας, Ἐπιπόλιος] æri. Idem quod Vagari. Liv. 1.
 Bell. Pun. Frontibus enim adversis concurrentum erat, quia nullo cir-
 cu ad evagandum relicto spatio, &c.
 Evagantur fluvii. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines molem continu-
 tione nidorum evaganti Nilo inexpugnabilem opponunt.
 Evagatur ignis. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si fornicarius. I.
 Ad legem Aquilianam.
 Evagatur longius appetitus. Cic. 1. Off. 102.
 Evagatur in luxuriam prævalens vitis. Columel. lib. 5. cap. 6. Idem 8.
 Evagatur capparitis per agros. Plin. lib. 19. cap. 8.
 Evagata est late vis morbi. Liv. 3. 7.
 Evagari, Extra propositum aliquod dicere. Quintil. lib. 2. cap.
 Verum hæcenus evagari satis fuerit.
 EVAGATIO, ònis. f. [Ἐπιπόλιος] Plin. lib. 2. cap. 17. Ac spæ-
 longitudinis latitudinem evagatione pensant. Sen. Epist. 66. Hæc
 ertas ejus est, hæc evagatio.
 EVAGATUS, a, um. Columel. 8. 5. Juxta cibus ponendus, ne lo-
 gius evagatæ refrigerent ova.
 EVAGATOR, òris. m. apud Senec.
 EVAGATRIX, icis. f. apud Tertull.
 EVAGABUNDUS, a, um. apud Augustin.
 EVAGORAS, æ. m. [Εὐαγόρας] Cypri Rex. apud Nep. 12. 2. 2. &
 fin. 5. 6. 10.
 Evagoras Laco, alius qui Olympionicos Equos magnifice dedit ad
 pulturam. V. Ælian. Hist. Anim. 13. 40.
 EVALEO, ui, [δύναμαι] Ære. Idem quod Valere & posse. Stat.
 Silv. 2. 78. — tibine illa nefanda
 Pocula, letalesque manu componere succos
 Evaluit? Lucan. lib. 1. 500.
 EVALESCO, evalui, [ἐπιπύω, ἐπιπύωνται] Ære. Validum fieri. Pl.
 lib. 15. cap. 29. Quintil. lib. 2. cap. 9. Adjuta cura natura magis ev-
 lescit. Idem lib. 17. cap. 15. Quum evaluissent flagella pedes bin-
 i. e. Excrevissent. conf. Macrobr. 3. Saturn. 17. & Tacit. 14. Ann. 58.
 EVALIDUS, a, um. Sil. 1. 549. Evalidam hastam. al. Et valida
 V. ibi Drakenb.
 EVALLO, [ἐκχαράκιζω] Ære. Extra mittere, excludere; quasi Ex-
 vallum projicere. Titinn. Præl. Qua ego hodie extorrem hanc doi-
 faciam pilatricem, pallia evallavit, ò pulchre. Varro, Donec fo-
 nos intus evallaverunt. Non. 2. 259. conf. Salmast. in Solin. p. 907.
 EVALLO, [ἐπιλαμίζω] Ære. Purgare frumentum, non etiam frange
 Plin. lib. 18. cap. 10. Et ipsa que evalluntur, variam pisturarum
 tionem habent. Et paulo ante, Triticum autem perfundi aqua mu-
 jubet, postea evalli, deinde sole siccatum pilo repeti.
 EVALLEFACIO, Ære. Varro apud Non. 3. 158. V. Salmast. supra cit.
 EVAN, antis. [Ἐβαν] Bacchi nomen. Ovid. 4. Met. 15.
 Lucidus Evan. Stat. 5. Theb. 675. Hinc
 Evantes Orgia circum Ducebat Phrygias. Virg. 6. Æn. 517. Evan
 (inquit Servius) i. e. Bacchantes, a Libero qui Evan dicitur.
 Circum & Evare. H. St. [Græcum certe verbum ἐβαζεν usitatum fi-
 inde noster Lat. EVARE deducit. V. Thes. ejus Græc. v. Ἐβαν.
 Non ille Evantis Massylæ palluit iras. Sil. lib. 1. 101. Ubi Heinf. V.
 Thyades Evantes. Catul. in Argon. 62. 391.
 EVANDER vel EVANDRUS, i. m. [Εὐανδρῶς] Arcas fuit, nep-
 Pallantis regis Arcadiæ. Hic patrem suum occidit, suadente ma-
 Nicoltrata (quæ etiam Carmentis dicta est, quia carminibus vaticin-
 batur) dimissa provincia sua venit ad Italiam: & pulis Aborigi-
 bus tenuit loca, in quibus nunc Roma est, & modicum oppidum
 fundavit in monte Pallatino. Hic autem mons, Pallatinus secun-
 dum Virgilium a Pallante avo Evandri est dictus: secundum Varronem
 & alios a filia Evandri Pallantia ab Hercule vitiata, & postea illic
 pulta: vel certe a Pallante ejus filio illic sepulto. Hæc fere Servius
 Virg. 8. Æn. 51.
 Arcades his oris, genus a Pallante profectum, &c. Dicitur
 etiam nomen. Evandrus in eodem lib. 558.
 Tum pater Evandrus dextram complexus euntis Hæret.
 Boves Evandri. Propert. lib. 4. 1. 4.
 Atque ubi navali stant sacra palatia Phœbo,
 Evandri profuge concubere boves.
 Mœnia Evandri. Ovid. 14. Met. 456.
 — neque Æneas Evandri ad mœnia frustra, &c. Venerat
 Veteres Penates Evandri. Stat. 3. Silv. 4. 48.
 Sedes Evandri. Virg. 9. Æn. 9.
 Sceptra Palatini, sedemque petivit Evandri.

Arcas Evander. Ovid. 5. Fast. 643.
 Arcadis Evandri nomen tibi sæpe refertur.
 Fidus Evander. Stat. 2. Sylv. 1. 93.
 Rex Evandri Romane conditor arcis. Virg. 8. Æn. 313. i. e. Conditor Pallanteæ, ubi nunc palatium est, quod non est re vera arx, sed tenet rerum omnium principatum. Servius. conf. Justin. 43. 1. 6. & Liv. 1. 7. V. etiam Nardin. Rom. Vet. 1. 1. & Lex. Pitific.
 Cum Evandri matre loqui, est Antiquæ & obsolete loqui. Gell. 1. 10.
 Evander alius cælator ac plastes Atheniensis, quem ferunt a M. Antonio Alexandriam perlectum, & inde inter captivos Romam venisse: ut refert Acron in illud Hor. 1. Serm. 3. 90.
 — mensave catillum
 Evandri manibus tritum deiecit. i. e. Calicem nobiliter cælatum. [Sic & Schol. Cruquianus. Verisimilius Laminus de Calice virtute nobili exponit. Miror Cuningamii audaciam, qui Tortum repouit, quali id verbi usquam ea notione lectum sit, pro Tornato scilicet.
 Evander Aulanius, Sculptor insignis, qui signo Dianæ, quod Timothei manu effectum erat Romæ in Palatio, Apollinis delubro, caput reposuit. Plin. lib. 36. cap. 5.
 VANDRIUS, [Εὐανδρία] Adj. ut, Regna Evandria. Sil. lib. 7. 18.
 Evandrius ensis. Virg. 10. Æn. 394. Sic Evandria cura pro Romana, apud Prudent. in Symmach. 1. 551.
 VANESCO, evanui, [σφαιρίζομαι, ἀφαιρῶ, ἀναρῶ] cre. Inanem fieri, & in nihilum redigi. Plin. lib. 9. cap. 51. Vere pectines, limaces, hiradines eodem tempore evanescunt.
 Evanescere ac defluere. Plin. lib. 13. cap. 1.
 Evanescere inter ineptias. Quintil. lib. 1. cap. 7. Verum hæc etiam inter ipsas ineptias evanuerunt.
 Cœpit evanescere. Ovid. 13. Met. 888.
 — rubor evanescere cœpit.
 Ex oculis evanuit in tenuem auram. Virg. 4. Æn. 278.
 In auras tenues evanescere. Ovid. 2. Fast. 509.
 — in tenues oculis evanuit auras. In tenuem ex o. c. auram.
 Heinfr.
 Paulatim evanescere. Lucret. lib. 2. 827. — ut cernere possis, Evanescere paulatim, liguineque colorem.
 Actio furti evanescit. Pompon. in l. Si vendidero. §. Si Titius. D. de furtis.
 Evanuerunt & exaruerunt amnes. Cic. 1. de Divin. 38.
 Ardor animi evanuit. Ovid. 1. Amor. (2. Amorum Elegia 9. est Revanuit ardor. Sed videtur legendum Evanuit. H. St. Al. Relanguit.
 Cornua extreme lunæ evanescunt. Ovid. 2. Met. 117.
 Dolor evanescit. Ovid. in Ibin, 41.
 Quam dolor hic unquam spatio evanescere possit.
 Flos Bacchi evanuit. Lucret. lib. 3. 222.
 Quod genus est Bacchi quum flos evanuit, aut quum Spiritus unguenti suaves diffugit in auras.
 Jus pignoris evanuit. Scævola. in l. lex vectigali. D. de pignor.
 Memoria omnis eorum sensum obscurata est & evanuit. Cic. 2. de Orat. 95.
 Nubes incipiunt evanescere. Ovid. 1. Amor. 2. 107.
 Opera ejus evanuerunt, pro Interciderunt. Cic. de Clar. Orat. 106.
 Isque & orationes reliquit, quæ jam evanuerunt.
 Pignus evanescit conditione existente. Martian. in l. Grege. §. 1. D. de pignoribus
 Præterita evanescunt. Cic. ad Brut. Ep. 16. extr. Non modo reliqui temporis gloriam eriperit tibi, sed etiam præterita evanescere cogit.
 Pruina evanuit, ac colliquesfacta est glacies. Varr. 2. de R. R. 4.
 Rubor evanuit. Ovid. 6. Met. 47.
 — subitusque invita notavit
 Ora rubor, rursusque evanuit.
 Sententia evanescit. Cic. 5. Tusc. 85. Hæ sunt sententiæ, quæ stabilitatis aliquid habeant: nam Arithonis, Pyrrhonis, Herilli, nonnullorumque aliorum evanuerunt.
 Spes extenuatur & evanescit. Cic. 3. Att. 14. Postquam extenuari & evanescere spem nostram vidi, mutavi consilium.
 Virtus herbarum evanuit. Ovid. 14. Met. 356.
 Vetustate evanescere aliquid dicitur. Cic. 1. de Divin. 39.
 Homo evanescere dicitur. Cic. de Clar. Orat. 223.
 VANESCENS, Partic. [ἀφαιρῶ] ut, Evanescens memoria alicujus rei, quæ effluit. Sen. 1. de Benef. 12.
 VANITURUS, a, um. Lactant. 5. 4. extr. Evanituras brevi religiones falsas.
 VANIDUS, Adj. [ἐπιπλῶ] Inane, caducum, & cito perituum. Columel. de Arbor. cap. 17. Nam quæ in proceritatem extenduntur, evanida fiunt, parum fructus ferunt. Plin. lib. 37. cap. 5. Ovid. de Rem. Amor. 653. — in tenues evanidus exeat auras.
 Pectoraque in tenues abeunt evanida rivos. Ovid. 5. Met. 435.
 leve & evanidum gaudium. Sen. Epist. 35.
 VANGELIUM, i. n. [εὐαγγέλιον] Latine Bonum nuntium dicimus. Alcim. 3. 383.
 Clara Evangelii verbiq; ardente lucerna. Primam perperam accipit Tertull. Carm. cont. Marc. 2. 47.
 Tradit Evangelium Paulus, sine crimine mundum.
 Evangelium dicitur etiam Moyses allati jucundi nuntii. Pl. Cic. 2. Att. 12.
 O suaves epistolas tuas uno tempore mihi datas duas, quibus εὐαγγέλιον quæ reddam, nescio, deberi quidem plane fateor. Ulpian. in l. Falsus. §. Qui alienum quid, De furtis, Ergo si ea quæ dicuntur Græci evangelia petat, i. e. Mercedem pro rei inventæ vel repertæ nuntio. Sunt qui hoc loco Menytra (μηνύτρα) legendum existunt: h. e. indicii præmium. conf. Diod. Sic. 15. 74.
 ANGELIA, orum. pl. n. [εὐαγγέλια] dicuntur Sacrificia & Supplicationes, quæ pro jucundo nuntio decerni quondam consueverunt. V. Iren. Steph. Thef. Græc. ut & Suic. Thef.
 ANGELUS, i. m. Vitruv. lib. 10. 7. Honores ei decreverunt, & nomen mutaverunt, ut pro Pixodoro Evangelus nominaretur.
 ANGELICUS, a, um. Tertull. contra Marc. 39. Prudent. Apoth. 5. Paulin. Carm. 19. 155.
 ANGELISTA, æ. m. [εὐαγγελιστής] Scriptor historiæ Evangelicæ. rudent. Cathem. 6. 77. Idem Perist. 10. 16.
 ANGELIZO, [ευαγγελίζω] are. Verbum frequens apud Ecclesiast.

EVANGELIZATOR, ðris. m. Tertull. de Coronæ, cap. 9. Idem de Præscript. cap. 4.
 EVANNO, [εὐαννίζω] are. Ventilare, vel Movere, a Vanno, in quo legumina ventilantur. Pompon. Pannuc. Dixi ego illud futurum in prima valva est, vix haret misera, evanentur, & mea oculus opera ut fiat, fecero. V. Non. 1. 69. Varro 1. de R. R. cap. 52. Ita fit ut quod levissimum est in eo, atque appellatur acus, evanentur foras extra aream.
 EVANTHES, [Εὐάνθης] Nomen authoris satis laudati apud Plin. lib. 8. cap. 22.
 EVANTHIA, [Εὐάνθια] teste Plin. Civitas Asia, Trallis quoque & Seleucia dicta, quam allui Eudone amne, ibique Pygmaeos habitasse refert idem lib. 5. cap. 29.
 EVAPORO, are, vel EVAPORO. Solin. cap. 8. Calor olim acrior exhalatus per tempora evaporavit. Tertull. de Pallio, cap. 5. Has purulentias civitatis quis eliciet & evaporabit? [Exsuppurabit Salmast. q. V. l. Pallive Gell. 19. 5. Id in ea levissimum est quod evaporatur. Idem paulo post, Diffilari atque evaporari ex nive.
 EVAPORATIO, ðnis. f. [ἀναρῶ] Sen. 1. Nat. Quæst. 1. Nec mirum si terris omnis generis & varia evaporatio est. Idem 3. 24. Nec trahit saporem evaporatio, quia clausa perlabitur. Sic Macrobi. 7. Saturn. cap. 12.
 EVAPORATIVUS, a, um. Cæf. Aurel. Acut. 3. 8. Evaporativæ virtutis paroptesis.
 EVARCHUS, [Εὐαρχος] Fluvius est Scythiæ Europææ. Valer. 6. Argon. 102. — Taras, niveumque ferax Evarchus olorum.
 EVARES, [Εὐαρες] Latine Execrabiles, quo nomine dicti sunt Scythæ quidam, eo quod, quum templum in Ascalone expilassent, ira numinis in eos cum posteritate omni foemineus morbus sit immisus. Herod. Hist. lib. 1. Nominativus est Evaris. [Immo Enares, εὐαρες, Pl. εὐαρες vel εὐαρες. V. Henr. Steph. Thef. Gr. Append.
 EVASTO, [ἔβαστω] are. Idem quod Vastare. Liv. 10. 15. Ibi duo Consulares exercitus, diversis vagati partibus, omnia quinq; mensum spacio evastaverant. Idem lib. 8. & 5. 5. Sil. lib. 15. 184.
 — bellorum dira creatrix
 Evastanda tibi tellus.
 EVAX, Nomen regis Arabum, quem de virtutibus Simplicium scripsisse ad Nerone codd. quidam Plinii referunt, l. 25. 2. Sed in melioribus desideratur, teste Hard. ad loc. & Salmast. Prol. ad Hom. hyl. jar. p. 15. Circumfertur quidem sub hujus regis nomine libellus de Gemmis. Verum is est Marbodei, de quo f. l.
 EVAX, [ἔβας] Interjectio exultantis; nihil significat, inquit Varro de analogia: sed effusitium naturaliter est, ut apud Ennium Hehe. Plaut. Bacch. 2. 3. 13. Evax aspersisti aquam. Idem Cas. 4. 4. 13. Evax, nunc pol demum ego sum liber.
 EVAZÆ, [ἔβαζαι] Sarmatarum populi, a Medis orti, & Tanain fluvium accolentes. Plin. lib. 6. cap. 7.

EUEAGES, um. Strabo lib. 4. Οὐάγες. Gallorum vates, scrutantes serâ & sublimia naturæ. Ammian. 15. 9. Valef. ibi legit Eubages. Eubages vero nomen habent, a Persico Eub. i. e. Sanctus, ut Ravius monuit. Paneg. 2.
 EUBIUS, Scriptor incertum quis fuerit, cujus meminit Ovid. 2. Trist. 416. Nec qui descripsit corrumpi femina matrum
 Eubius, impura conditor historiæ.
 EUBŒA, [Εὐβοία] inquit Plin. cap. 12. lib. 4. Insula avulsa Bœotia, tam modico interfluvio Euripo ad pontem jungatur: A meridie promontoriis duobus, Geræsto ad Atticam vergente, & ad Hellepontum Caphareo insignis, a Septentrione Cenæo, nusquam latitudinem ultra XLII. passuum extendit, &c. De Eubœa V. Solin. cap. 18. Eubœa hodie Nigri pontis insula dicitur. V. ABANTIS. Ceterum ipsam Eubœam Bœotia continentem fuisse dicit Plin. 2. 18. §. 90. & 4. 12. §. 21. pr. conf. Bonifac. Hist. Lud. 6. 22.
 EUBŒUS, Adj. [Εὐβοϊκός] ut, Flebs Eubœa. Stat. 5. Silv. 3. 136.
 — Rupit primæva ad carmina plebes Eubœa.
 EUBŒICUS, aliud Adj. [Εὐβοϊκός] ut, Carmen Euboicum Ovid. 4. Fast. 257. i. e. Cumæum, Sibilem.
 Aquarum cultor Euboicus. Ovid. 14. Met. 4.
 Gurgis Euboicus. Ovid. 9. Met. 226.
 Nunc quoque in Euboico scopulus brevis eminet alte Gurgite, & humana servat vestigia formæ.
 Littus Euboicum. Propert. lib. 2. 26. 38.
 Euboicum mare, duplex esse dicitur, aliud in Ægeo, aliud in Campano, seu Thufco. Quod in Ægeo, Eubœæ adjacet insule, a qua denominatum est: quod autem in Thufco, Cumarum, Baiarumque aluit oram, ab Euboicis advenis, & Cumarum conditoribus nuncupatum. V. Drakenb. ad Sil. 11. 293.
 Montes Euboici. Valer. 6. Argon. 321.
 Ora Euboicæ Cumarum. Virg. 6. Æn. 2. Obi Servius, a Colonia, inquit, Cumas appellavit. Nam Eubœa insula est, in qua Calchis civitas est, de qua venerunt qui condiderunt civitatem in Campania quam Cumas vocarunt.
 Penates Euboici. Stat. 3. Silv. 5. 58.
 Anne quod Euboicos festus remeare penates Auguror, & patria sensum componere terra?
 Rupes Euboica. Virg. 6. Æn. 42. de Antro Sibyllæ Cumanæ, Excisum Euboica latus ingens rupis in antrum, Quo lati ducunt aditus centum, ostia centum, Unde ruunt totidem voces, responsa Sibyllæ. Rupem Euboicam exponit Servius Cumanam montem, quem Euboici habitaverunt. Est autem (inquit ille) Acyrologia: Colonia enim Epithetum, rei dedit immobili.
 Sibylla Euboica. i. e. Cumanæ. Stat. 1. Silv. 2. 177.
 — Euboicæ carmen legit ille Sibyllæ.
 Sinus Euboicus. Ovid. 1. Epist. Sabin. 76. & in Ibin, 340.
 Viscera sic aliquis scopulus tua figat, ut olim Fixa sub Euboico Graia fueret linu. Hanc historiæ confirmat Propert. lib. 2. 20. 38.
 Quicunque & venti miserum vexastis Ulyffen, Et Dauuüm Euboico littore mille rates.

Unda Euboica. Sen. Herc. fur. 6. Prinsque multo alternis vicibus fugax Euripus unda itabit Euboica impiger. Nam Euripus est angustum mare inter Phocidem Bœotia partem, & insulam Eubœam. Ovid. 9. Met. 218.

Mittit in Euboicas tormento fortius undas. Urbs Euboica, Cumæ. Ovid. 14. Met. 155. Euboicum Talentum, auctore Festo, nummo Græco, septem millium & quingentorum cistophorum est, nostro, quatuor millium denariorum. V. Eifenschmid. de Pond. S. 1. c. 3.

EUBOICE, es. f. Herba. Alias Ebulus. Apul. de Herb. cap. 91. EUBULE, Filia fuit Leonis cujusdam, Orphei filii (sicut nonnulli existimant) quam cum Phalitheæ & Theope fororibus civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementius premebat, finem secundum oracula caperet. Cæ. Rhod. lib. 13. cap. 7. conf. Ælian. Var. Hist. 12. 28. & ibi Periz.

EUBULUS, i. m. [Εὐβούλος] inter Anaces Athenis ex Jove, Rege Antiquissimo & Proserpina natos. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.

EUBULIA, [Εὐβουλία] Latine Consultatio bona: aliis etiam Promptitudo. Est autem Eubulia Cælio, Directio secundum utilitatem, & secundum id cuius opus est, & ut, & quando. V. cum lib. Antiqu. Lect. 11. cap. 9.

EUBULIDES, is. m. [Εὐβουλίδης] Milesius, sectæ Megarensium Philosophus, Euclidis discipulus, præceptor Demosthenis. V. Diog. Laert. in Euclide S. 108. Et Athen. lib. 8. Aliorum hujus nominis meminit. Cic. 3. Verr. 23. & 5. Verr. 42. & Laert. in Vita Diog. & Socrat.

EUBULUS, i. m. [Εὐβούλος] Nom. propr. Atheniensis civis fuit, contrarias fere Demostheni in Reip. administratione partes fovendis; & interpretatur, Prudens, consultus, boni consilii. Fuit & Ebulus mediæ Comœdiæ Poeta, ut scribit Suidas. conf. Athenæum. Eubulus præterea nomen fuit Historici, qui historiam Mitræ multis voluminibus explicuit. Hieron. lib. 2. adv. Jovin.

Item Philosophus Alexandrinus, Euphranoris discipulus, Ptolemæi magister. V. Diog. Laert. in Timone extr. lib. 9.

EUBURIATES, um. Celeberrimi Ligurum populi, citra alpes habitantes. Plin. lib. 3. cap. 5. Flor. 2. 3. 5.

EUBURO, Oppidum Lusitaniæ. Plin. lib. 4. cap. 21.

E U C

EUCÆRIA, [εὐκαιρία] Opportunitas dicitur. Cic. 3. de Fin. 45. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellamus eucæriam) non fit major productione temporis. Idem 1. Off. 142. Occasionem interpretatur. εὐκαιρίας Opportune habet Idem 13. Att. 9. & εὐκαιρότερον Opportunius 4. Att. 7.

EUCARPENI, [Εὐκαρπῆναι] Populi ad Laodiceam, in conventu qui a Synnada accipit nomen. Plin. lib. 5. cap. 29. Ab

EUCARPIA, [Εὐκαρπία] Urbe Phrygiæ, in qua racemi feracitate ac magnitudine spectabiles sunt: unde & nomen, quasi Uber fructuum proventus. Meminit hujus oppidi Strabo lib. 11.

EVCH. Euchius. i. e. Bonus filius. Sarain. Manut.

EUCHADIA, [Εὐχαδία] Villa in Macedonia, cujus meminit Cic. in Pison.

EUCHARIS, Adj. [εὐχαρίστος] Gratosus. Vulg. Int. Sir. 6. 5.

EUCHARISTIA, æ. [εὐχαριστία] Gratiarum actio. Ita vocatur Cœna Dominica ab Irenæo aliisque. conf. Cyprian. 1. Epist. 2. V. Suic. Thef.

EUCHARISTICUS, a, um, ut, Eucharisticum sacrificium, passim apud Ecclesiast.

EUCHARISTICUM, i. n. Subst. [εὐχαριστικόν] Stat. ad Imp. Aug. Germ. Dom. Silv. 4. 2. Subaudi Carmen.

EUCHATÆ, [Εὐχάται] Scythiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 17.

EUCHETÆ, [Εὐχῆται ἢ εὐχίται] Hæretici quidam erant, quorum dogma nefarium in Syria propagatum fuit. Horum fuit hæresis posse humanam virtutem ac scientiam, non ad Dei modo similitudinem pervenire, sed perfectionem quoque ac æqualitatem, adeo uti sit μοχ αναμύσπιτος, id est, ut sic dicam, impeccabilis, quoniam ne cogitatione quidem aut inficitia ubi perfectionis fastigium contigerit, queat delinquere. Ceterum hoc nomen illis inditum tradunt de orationis assiduitate, quod incredibiliter, ut inquit Augustinus, perpetuo faciebant, adeo ut monachos fovendæ vitæ gratia quidpiam facere impium ducerent, quia interpelleretur orandi facultas. Porro quam scelestissima obire soliti essent cum Gnosticis sacrificia, & quo tempore. V. apud Cæ. Rhod. lib. 2. cap. 16. conf. August. de Hæret. cap. 58. Suic. Thef.

EUCHIUS, [Εὐχίος] Ita Bacchum cognominant Poetæ, ἀπὸ τῆς εὐχῆς, i. e. a voto, ut notant Grammatici, inter quos Perottus. [Sed inscite & falso hanc, aliasque similes exsculpunt Bacchi appellationes ex dict. Evius, εὐχῆ, de qua f. l. v.]

EUCHIR, Statuarii nobilis nomen. Plin. lib. 34. cap. 8.

Fuit & alter Euchir, Pictor. Plin. lib. 35. cap. 12.

EUCHYLA, [Εὐχύλα] dicuntur Quæ sunt boni succi, ut carnes avicularum montanarum, & piscium sexatilium. His opponuntur κακάχυλα, Quæ malum generant, ut Caseus vetus, & salsamenta. χυλὸς enim Græcis succus est, sive liquor.

EUCHYMA, [εὐχύμα] Græca appellatione dicuntur pariter, Quæ boni sunt succi, sive præstantis saporis. Nam χυμὸς Græcis modo succum significat, modo saporem.

EUCLABRIS, dicebatur Mensa quam mactata victima Flamen aut Sacerdos instrui faciebat. Et hinc Vasa sacrificiis inferentia nominabantur Euclabria. V. Choul. de Relig. Vet. Rom. p. 261.

EUCLIA, Dea: de qua sic Alex. Genial. Dier. lib. 1. cap. 24. Bœotiis & Locris nihil erat in sponsalibus firmum, nisi sponsus & sponsa in ara Euclia virgini dicata, prius libarent, haud aliter, nisi more solenni antea libassent, matrimonium esse rati.

EUCLIDES, is. m. [Εὐκλείδης] Megarensis philosophus, auditor Socratis, qui e patria Athenas veniebat, ut Socratem audiret, & tempore belli vestitu muliebui induebatur ne nosceretur. V. Historiam apud Gell. 6. 10. Auctor fuit sectæ Megaricæ. Ejus effigiem exhibet Spon. Misc. Ant. p. 140. adde Sidon. Carni 2. 176. Hujus meminit Cic. 4. Acad. 129. Alter Euclides Elementorum Geom. author tempore Ptolemæi 2di. V. Sidon. in laudibus Narb. Carni. 23. 115. De hoc alisque ejusdem nominis Fabric. B. G. lib. 3. cap. 4.

EUCLIO, ðnis. m. Avari tenis apud Pl. ut. in Aul. nomen, quod ad omnes ejusmodi homunciones vulgo transfertur.

EUCRASIA, [εὐκρασία] Latine Temperamentum bonum, quam Galen. lib. 1. de Sanit. tuend. facit duplicem: Alteram, quæ in animantium saltem corpore cogitatione potius usurpetur, quam vere subsistat: Alteram, quæ in fanis omnibus est, atque apparet.

EUCRATIDIA, [Εὐκρατίδεια] Civitas Bactrianæ regionis ab Eucratide imperante sic cognominata. Strabo lib. 11.

EUCRATIS, ðdis. Bactrianorum rex fuit. Hic, quum ingentes Dementii copias parva manu fudisset, Indianique exterminato hoste, magno consilio subegisset, dum Bacra peteret, a filio impuro & flagitioso, quem socium regno asciverat, ut solus potiretur imperio, imprudens ex insidiis occupatur, turpique nece in via trucidatur: qui patris cæde non contentus, pari scelere & audacia per corpus vulneribus affecti, cæcum agere, & sanguine aspersus paterno, infepulchrum abijcere non dubitavit, ausus facinus, quod in nulla unquam Scythia tyrannus admittit. Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 6.

EUCTERIA, [εὐκτηρία] Loci in quibus orationes actaque provinciarum continentur. Alciat. in l. immunitatis. C. de agric. & censit. lib. 11.

[Locus est precandi. V. Oratorium in o. r. o. H. Steph. & Suic. Thef.]

EUCTICI, [εὐκτικὸι] Hymni dicuntur, qui votum habent & preces sicut Apeuctici, rejicientes deprecationem, quorum exempla passim suppetunt ex poetis. V. Cæ. Rhod. lib. 7. cap. 5.

E U D

EUDÆMON, ðnis. m. [Εὐδαίμων] Ægyptius grammaticus, teste Suida patria Pelusiotes, Libanii sophista contemporaneus. Scripsit varia poemata: item artem grammaticam, & de dictionum orthographia.

Græcis εὐδαίμων, felicem significat: unde etiam Mela 3. 8. 35. illam Arabiæ partem, quæ inter sinum Arabicum & Persicum in pelagus excurrit, servato Græco nomine Eudæmona appellavit, quam nos verbum verbo reddentes, Felicem appellamus.

EUDÆMONIDAS, Nomen viri proprium Tortelio.

EUDAMIDAS, æ. m. [Εὐδαμίδης] Nomen filii Archidami, & fratris Agidis Lacedæmoniorum regis, Plutarch.

EUDAMUS, [Εὐδάμου] Vir quidam fuit professione Philosophus, que annulos quosdam solitum conficere memoriæ proditum est, quorum videret mira adversus dæmonia: item serpentium morsus, & id genus alia pleraque. Inerat iis quoque contra fascinoles virtus præclaræ. Cæ. Antiq. Lect. lib. 6. cap. 12.

EUDEMIA, [Εὐδημία] Insula in Pagasico sinu, non longe a Scyro cladum extrema. Plin. lib. 4. cap. 12.

EUDÆMUS, [Εὐδήμου] Orator fuit Megalopolitanus, Philosophæ præceptor. Plut. in Vita Philop. Alterius Eudemi meminit Cic. 1. de Divin. 53. quem ad Syracusas perliantem occidisse scribit.

Eudemus Naxius, conditor historiæ Astrologicæ, quem eudem faciunt cum Eudemo Pario. V. Voff. de Hist. Gr. 3. p. 283. & de Mathem. cap. 1.

Eudemus, Medicus Livie uxoris Drusi, adulterii inter illam & Senam internunciatus. V. Plin. 29. 2. & Tacit. 4. Ann. 3.

EUDIÆON, [εὐδαίων] Lineum filum, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod κλυσμός emittitur, inquit Festus. Sic Græci vocant Foramen in navi, per quod emittitur sentina: unde & per translationem, ut opinor, medici in clysterio, id est instrumento quo alvum perluitur, sic vocarunt. ab εὐ & δαίωνα humectio. Hæc Dacer. ad l. Suida. V. & Hefych. ac Pollux, qui masc. εὐδαίων efferunt, ut in si dict. ex Cæ.

EUDIÆUS, [εὐδαίου] dicitur Clavus in navium carinis, quo exemptus effluit aqua, ne computrescant. Vocatur & Chimaros. Cæ. Rhod. lib. 13. cap. 9.

EUDIÆLUS, [Εὐδαίελος] submutato nomine Aspledun civitas postea dicta est, a bono crepusculo, quod Græcis δαίλων vocatur. Plin. Strabo lib. 9.

EUDORA, [Εὐδώρα] Nympha, Oceani & Tethyos filia, ut placet Heliod. in Theog.

Item una ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexora, Pitho, Tyche. Cæ. lib. 16. cap. 12. duodecim fuisse scribit, inter quas & hanc connumerat lib. 16. cap. 12.

EUDORUS, [Εὐδούρος] Mercurii filius fuit, ex Polymela Phylantis filio Achillem ad bellum Trojanum fecutus est. Hom. 2. Iliad.

Eudorus, alius Statuarius & pictor fuit, scena depicta, & signis ex æ fabricatis. Plin. lib. 35. cap. 11.

EUDOXIA, æ. f. [Εὐδοξία] Latine Bona fama dicitur. Cic. 3. de Fin. De bona autem fama, quam enim appellant εὐδοξίαν, aptius est hoc loco bonam famam appellare, quam gloriam.

Est & propr. fœm. ut eudoxia prius Athenais dicta, Theodosii 2di In Conjux.

Eudoxia, cogn. Licinia, Uxor Arcadii, quæ Chrysothomum pepulit. Alia erat filia Imp. Theod. Jun. Uxor Valentiniani 3tii.

EUDOXUS, [Εὐδόξος] Æschinis filius, patria Gnidius, Geometra, Astrologus, Iunus Medicus, Socratis auditor, qui primus annum composuit. Hujus meminit Cic. 2. de Divin. Item Lucan. 10. 1. Plin. 6. 31. Petron. cap. 88. Diod. Sic. 3. 13. & Mela 3. 10. conf. Voff. de Hist. Gr. 1. 6. p. 26.

Fuit & alius Eudoxus, Rhodius Historicus.

Alius Siculus filius Agathoclis, Poeta comicus.

E V E

EVECTICE, es. f. [εὐεκτήκη] Medicina pars est, quæ exacte periclitæque valentem accipiens, in hoc ipsum gradu conservat: sic dicitur quasi Boni habitus servatrix. Galen. lib. ad Thrasib.

EVEHO, xi, etum, [εὐεχω, εὐεχούμαι] ère. Extra vehere. Varro. de R. R. 16. Aut flumina propinqua, qua navigari possit, quibus utrisque rebus evehi atque invehi ad multa prædicia fecimus. [An Multa ad? Evehere angusto tramite. Plin. lib. 12. cap. 14.]

Evehere suas merces. Plin. lib. 6. cap. 19.

Evehere aquas ex planis locis. Liv. 1.

Evehi equo. Liv. 1. Evectus extra aciem equo.

Evehere, [εὐεχέω] Extollere, ut ad æthera virtus evehit. Virg. 6. Æn. 14. In altum evehere. Liv. 25. 27. Ubi primum tranquillitas maris altum evehillet.

n cœlum evehere aliquem. Juven. 1. Sat. 38. i. e. Ad summum beatitudinis gradum perducere, ut velut deus habeatur.
 n Consulatum aliquem evehere. Patere. 2. 30. 3.
 Ad Deos evehere. Hor. 1. Carm. 1. 6. V. In cœlum.
E C T U S, Partic. [ἐκτετός] ut, Eloquentia evecta e Peireo. Cic. de Clar. Orat. 51. Nam ut semel e Peireo eloquentia evecta est, omnes peragravit infulas, &c.
 n auras æthereas evectus. Claud. de Paschal. 18.
 Confragolis atque asperis evecti, tota pandere possumus vela. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Jæruleis evectus equis. Sen. Herc. fur. 2.
 Plostris evectum & asportatum esse. Cic. 3. Verr. 53. Omnia ex fanis, ex locis publicis, palam spectantibus omnibus plostris evecta, asportataque esse.
 Evectus [ἐκτετός] elatus. Spe vana evectus. Liv. 42. 62.
 n summum evecti fastigium. Patere. 2. 56. 3.
E C T U S, ūs. [ἐκτετός] h. e. Vectio & portatio quæ fit vel navibus vel curribus in aliquem locum. Plin. lib. 18. cap. 5. Ut operatorum copia prope fit, oppidumque validum: ut navigatorum evectus vel iterum: ut bene ædificatus & cultus. De agro.
E C T I O, ōnis. f. [ἐκτετός] Apul. 5. Met. Sublimis evectio.
 Evectiones (inquit Budæus) dicuntur Diplomata, sive Chartulæ signo principis obliqnata. In tractatu, de Cursu publico, cod. Evectiones ab omnibus postulantur: & tam iudices quam custodes, &c. V. Savar. ad Sidon. Epist. 5. 20. Bergier. de Viis. Mil. 4. §. 15. 1. & Lex. Pitisc.
E C T O, are. frequent. Gloss. Vet. Evecto ἐπτεχόμεν.
E L A T U M, Veteres dixere pro Eventilato. Unde Velabra dicuntur, quibus frumenta ventilantur. Festus. pro Ventilabris scil. V. tamen Vis Dd. ad l. not.
E L L O, velli, (vulsi,) vulsum, [ἐλλω, ἐλλω] ēre. Vi quadam vellere, sive extrahere: ut, Evellere sibi capillum luctu. Cic. 3. Tusc. Et 15. Att. 4. Excisa enim est arbor, non evulsa: itaque quam fruticetur vides.
 Evellere sese ex cœno. Plin. lib. 8. cap. 42.
 Evellere ex complexu. Cic. 3. Att. 9. Versabatur mihi tempus illud ante oculos, quum ille aut lictores dimitteret, aut evelleretur ex complexu meo.
 Evellere arborem radicitus. Ulpian. in l. furtim, §. 1. D. Arbor. furtim cæsarum.
 Castra obsessa evellere. Sil. lib. 7. 335. h. e. Castra obsidione liberare.
 Temur puellæ pulxer evellit. Ovid. de Pul.
 Linguam alicui evellere. Cic. pro Sext. 60. Idem 3. de Orat. 4. Hæc tibi lingua excidenda est, qua vel evulsa, &c.
 Plantam cœno evellere. Hor. 2. Serm. 7. 27.
 Radices evellere. Cic. 10. Att. 13.
 Gela confixis membris evellere. Lucan. lib. 6. 255.
 Evellere, per translationem: ut, Evellere sibi scrupulum ex animo. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Ex memoria evellere. Cic. pro Sext. 33. Si appellandi sunt Consules, quos nemo est qui non modo ex memoria, sed etiam ex factis evellendos non putet.
 Evellere ex intimis mentibus. Cic. 1. de Orat. 230. Omnem eorum importunitatem ex intimis mentibus evellisset vis orationis tuæ.
 Evelli ex ordine. Cic. 4. de Fin. 78. Verba tenent mordicus. Quæ rursus dum sibi evelli ex ordine nolunt, horridiores evadunt, asperiores, duriores & oratione & moribus.
 Evellere aculeum severitatis. V. ACULEUS.
 Mala radicitus evellere. Lucret. lib. 3. 311.
 Odorem e thuris glebis evellere. Lucret. lib. 3. 328.
 Opinione aliquam evellere ex animis hominum. Cic. pro Cluent. 4.
 Inserere novas opiniones, evellere infitas. Cic. in Orat. 97.
 Spinas animo evellere. h. e. Vitia. Hor. 1. Epist. 14. 5.
 Certemus, spinas animone ego fortius, an tu Evellas agro, & melior sit Horatius, an res.
 Evellit in præterito habet Curtius 4. 6. 17. Phædrus 2. 2. 10.
 Canos puella, nigros anus evellerat. conf. Cic. de Orat. supra cit.
 Præter. Evulsi barbarum censetur. V. Heinf. ad Ovid. 6. Epist. 104. & 8. Met. 584. quod confirmat Burm. ad Quintil. Decl. 12. 8. p. 248. [Sane, si analogiam respicias, a Vello præteritum antiquum aut Evulsi fuit, ut Pello, pepuli, Tollo, tetuli; aut Vevelli, ut Fallo, fefelli, unde per arsin Velli, euphoniæ causâ. Si nullum verb. 3tiæ cum l geminato adfiscit. Neque enim Perculli recte dicitur, neque alia idgenus.]
E V U L S U S, Partic. [ἐβουλλός] ut, Sinu matris evulsi filii. Sen. Med. 949. Avulsi MŪS.
 Excisa, non evulsa arbor. Cic. 15. Att. 4.
 Trunci evulsi. Hor. 3. Carm. 4. 55.
E V U L S I O, ōnis. f. [ἐβουλλός, πύλλος] ut, Evulsio dentis. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. Qui primus purgationes alvi, dentisque evulsionem invenit. De Æsculapio.
E V E M E R U S. V. EUHEMERUS.
E V E N T U S. V. EVANETUS
E V E N O R, [ἐβένωρ] Pictor fuit illustri Parrhasii pater & præceptor maximi pictoris, floruitque nonagesima Olympiade. Plin. 35. 9.
E V E N I O, ōni, entum, [ἐβένω, ἐβένω] ire. Idem quod Venire, & accedere, redire. Plaut. Casin. 2. 8. 1. Sine modo rus eveniat, remittam ad te virum.
 Evenire, Accidere, Contingere. Ter. Heaut. 1. 1. 105. Quod si esset factum, hæc nunquam evenissent tibi. Plaut. Afin. 3. 3. 130.
 Accidere & evenire. Cic. 6. Fam. 21. Timebam enim ne evenirent ea quæ acciderunt.
 Evenire & Cadere, fere pro eodem. Cic. 1. de Divin. 125. Ut quum evenerit, ita cadat ut prædictum sit.
 Evenit ex sententia. Ter. Heaut. 4. 5. 17.
 Evenit præter sententiam & spem. Plaut. Merc.
 In aliquid evenire. Cic. 2. Fam. 9. Ex quo vereor ne idem eveniat in meas literas. h. e. Meis literis, vel in mearum literarum perniciem, ne videlicet negligentia tabellariorum tibi meæ non reddantur, quemadmodum nec tuæ mihi sunt redditæ.
 Aliter evenire. Ter. prol. And. 4.
 Bene atque feliciter evenire. Cic. pro Muren. 1. Ut ea res mihi ma-

gistratuique meo, populo, plebique Romanæ bene atque feliciter eveniret.
 Contra evenit. Hor. 1. Serm. 3. 28. — at tibi contra Evenit, inquirant vitia ut tua rursus & illi.
 Omnia fere contra, ac dicta sunt, evenisse. Cic. 2. de Divin. 53.
 Facile evenit. Liv. 1.
 Forte evenit ut. Cic. 2. de Orat. 224. Forte evenit ut in Privernatî effemus.
 Male evenire, cui opponitur Optime evenire. Cic. 3. de Nat. Deor. 81. Dies deficiat si velim numerare, quibus bonis male evenerit: nec minus si commemorem, quibus improbis optime.
 Male illis eveniat. Plaut. Curc. 1. 1. 39.
 Prospere evenire. Cic. 3. Fam. 12. Ego vero velim mihi, Tulliaque meæ (sicut tu amicissime & suavissime optas) prospere evenire ea quæ, &c.
 Evenit ut moretetur ille. Cic. 1. Tusc. Sic de Amicit. 80. Sin tale aliquid evenerit, ut extinctæ potius amicitia, quam oppressæ videantur.
 Ut plerumque evenit. Cic. pro Planc. 15. Nihil, ut plerumque evenit, præter opinionem accidet.
 Eveniunt ea a me tibi. Plaut. Capt. 2. 3. 55.
 Non hæc sine numine divinum eveniunt. Virg. 2. Æn. 778.
 Id evenit ob eam rem, quod, &c. Cic. 16. Att. 6.
 Quare evenit ut, &c. i. e. Quare fit. Cic. 1. de Invent. 60.
 Nihil adversi evenit. Cic. ad Brut. 4. Nihil jam neque opinantibus aut patientibus nobis, adversi evenire potest, in quo non cum omnium culpa, tum præcipue tua futura sit.
 Auspicia secunda evenerunt. Cic. 1. de Divin. 27.
 Amorem alicui evenire. Tacit. 14. Ann. 52. Objiciebant enim eloquentiæ laudem uni sibi adfiscere, & carmina crebrius faciliare, postquam Neroni amor eorum evenisset. Al. Venisset, probe.
 Commodum evenit illi. Ter. Heaut. 4. 3. 7.
 Damnum maximum illi. Plaut. Stich. 1. 3. 57.
 Discessio. Ter. And. 3. 3. 36.
 Divitiæ illi evenere maximæ. Plaut. Men. prol. 67.
 Habitatio bona, faulta, felix, fortunataque eveniat. Plaut. Trin. 1. 2. 3.
 Homo alicui evenire dicitur. Propert. lib. 3. 8. 20.
 Hostibus eveniat lenta puella meis.
 i. e. Eveniat habere lentam. H. St.
 Incommoda eveniunt improbis. Cic. 1. de Fin. 53.
 Iter ut esset in Lemnum senibus ambobus evenit. Ter. Phorm. 1. 2. 15.
 Numinibus secundis evenire. Tacit. 15. Ann. 34. Illic, ut perique arbitrabantur, triste, ut ipse, providum potius, & secundis numinibus evenit.
 Occasio. Plaut. Mil. 2. 1. 31.
 Odio omnibus evenire. Plin. lib. 28. cap. 8. Rursus tali sinistra cinere decocto cum sanguine muscæ perunctos omnibus odio evenire. Legitur & Venire.
 Optata eveniunt. Ovid. 6. Met. 370.
 Partus ut eveniat clam patrem. Ter. Hec. 3. 3. 36.
 Potestas alicuius rei faciunda. Plaut. Cist. 1. 2. 18.
 Usu venire & evenire alicui. Cic. pro Quint. 49. Nam quid hominî potest turpius, quid vero miserius aut acerbius usu venire? quod tantum evenire dedecus, quæ tanta calamitas inveniri potest?
 Usu hoc evenit, ut, &c. Cic. 5. de Fin. Ego autem tibi Piso assentior, usu hoc evenire, ut acrius aliquando & attentius de claris viris locorum admonitu cogitemus.
 Evenire, Evadere. Plaut. Mostel. 2. 1. 48. Hei mihi, quam isthæc blanda dicta quo eveniant, madeo metu! Idem Epid. 3. 1. 2. Expectando exedor miser, atque exenteror, quomodo mihi Epidici blanda dicta eveniant.
 Pulchrior evenit. i. e. Evadit. Hor. 4. Carm. 4. 65.
 Mersus profundo, pulchrior evenit. i. e. Emergit.
 Evenit, pro Sorte contigit. Sallust. Jugurth. c. 43. Q. Metellus & M. Silanus Consules designati provincias inter se paraverunt, Metelloque Numidia cœnerat. [i. e. Concessa ultro a collega fuerat, non Sorte obtigit. V. Cort. ad loc.]
 Evenit, imperf. pro Ita cecidit. Ter. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas insolens? c. evenit.
 Evenat, pro Eveniat: Antiquum. Ennius Hecuba, Senex sum: utinam mortem oppetam, Priusquam evenat quod in pauperie mea Senex graviter gemam. Nonius.
E V E N T Ū R U S, [ἐβενωρός] Partic. ut, Eventura precor. Tibul. lib. 2. 1. 25. i. e. Certe evenient quæ precor.
 Videre procul eventura. Tibul. lib. 2. 5. 11.
E V E N T U S, ūs. m. [ἐβένωτος, ἐβένωτος] Quod casu aut fortuna nobis evenit. Plaut. Rud. 2. 1. 11. Cic. 2. de Legib. 43. Sceleris est pœna eritis, & præter eos eventus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. Liv. 10. Eventus comitorum incertus. Ovid. 2. Epist. 86.
 — careat successibus opto
 Quisquis ab eventu facta notanda putat.
 Eventus accidit. V. ACCIDO.
 Eventu aliquid conjectare. V. CONJECTO, in CONJICIO.
 Non sine eventu. Plin. lib. 5. Epist. 20. Egi ego pro Vareno, non sine eventu: bene an male, liber indicabit. i. e. Prospero successu.
 Casus eventusque rerum. Cic. pro Corn. Balb. 9. Quum etiam ipsi casus eventusque rerum non duces, sed comites ejus consiliorum fuerint.
 Amorum eventus incertus. V. INCERTUS.
 Formæ eventum timere. Propert. 3. 25. 18.
 Eventum formæ disce timere tuæ.
 Orationis eventus. Cic. 1. de Orat. 20. Ut enim quisque optime dicit, ita maxime dicendi difficultatem variosque eventus orationis hominumque pertimescit.
 Rerum eventus. Cic. 1. de Divin. 58. Mihi quæ a peritis in Asia prædictum est fore eos eventus rerum qui acciderunt.
 Senectutis eventus. Cic. 2. de Divin. 22. Si ab adolescentiâ scisset quos eventus senectutis esset habiturus.
 Temporis eventus. Ovid. 5. Fast. 266.
 Poma quoque eventum temporis hujus habent. Sed sanior lectio videtur, quæ jam in vulgatis editionibus reperitur, Pomaque proventum temporis hujus habent.

- Cæci eventus. Virg. 6. Æn. 158. — cæcosque volutat
Eventus animo secum.
- Deterior eventus. Ovid. 2. de Pont. 2. 32.
Nam timor eventus deterioris abest.
- Fatalis eventus. Cic. de Arusp. Resp. 6. P. illæ Scipio natus mihi videtur ad interitum exitiumque Carthagini, qui illam, &c. quasi fatali eventu solus evertit.
- Felix eventus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 42.
— nunquam felicior arti
Contigit eventus.
- Gravis eventus. Ovid. 13. Met. 506.
Eventuque gravi finita est publica clades.
- Hyberni eventus. Tacit. in Vita Agric. 22. Soliti plerumque damna æstatis hybernis eventibus pensare, tum æstate, atque hyeme juxta pellebantur.
- Judicii eventus. Plin. lib. 4. Epist. 10. Disponit qui nuntient sibi quem eventum judicii tulerim. i. e. An secundum me, an vero contra me judicatum sit.
- Incerti rerum eventus. Sil. lib. 8.
- Secundus eventus. Stat. 6. Theb. 802.
- Varii belli eventus. Virg. 10. Æn. 160.
Hic magnus sedet Æneas, secumque volutat
Eventus belli varios.
- Animus deprehenditur eventus. Quintil. lib. 4. cap. 2. Semper tamen eum habuisse animum, qui sit eventus deprehensus.
- Consilia primum, deinde acta, postea eventus expectantur. Cic. 2. de Orat. 63.
- Fortiter quemvis eventum ferre. Cic. 9. Att. 4. Quemvis eventum fortius feram, quam hunc dolerem.
Ad eventum festinare. Hor. in Arte Poet. 148.
- Habere eventum, idem est quod Exitum habere. Cic. 8. Fam.
- Meruisse aliquos eventus. Ovid. 13. Met. 575.
— ut & ipsæ Jovis conjunxque fororque
Eventus Hecubam meruisse negaverit illos.
- Paratus sum ad omnem eventum. Cic. 6. Fam. 21.
- Ponderari non eventis, sed factis, cujusque fortunam. Cic. in Pison. 98.
- Procedere dicendi eventum non satis ex sententia. Cic. 1. de Orat. 123.
- Reservare spei fructum eventui. Cic. 14. Philipp. 5.
- Scire rerum eventus. Lucan. lib. 5.
- Secundare eventus. Virg. 4. Georg. 397.
- Pugnæ eventus suspensum esse. Sil. lib. 3. & 5. Virg. 8. Æn. 16.
- Boni Eventus simulacrum Romæ visitur in Capitolio, quod Praxiteles fecit, dextra pateram, sinistra papaver ac spicam tenens. Meminit Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 36. cap. 5. Varro 1. de R. R. 1. [Ejus Dei imaginem ex Nummis Getæ, Severi & Titi Vesp. exhibet Oisfel. Tab. 41. n. 6. 7. 8. q. V. ut & Vaillant. in numm. arg. Galbæ, & in alio PACIS EVENT. Vespas.]
- EVENTUM, i. n. [ἐπιβραχίον] Cic. in Partit. Si cujusque facti & eventui causa ponetur. Idem 9. Att. 4. Semper causæ eventorum magis movent, quam ipsa eventa. Idem in Hortens. Tu me & alias nonnunquam, & paulo ante adhortatus es, aliorum facta & eventa conquirere. Idem de Orat. Ex aliorum factis, aut dictis, aut eventis. Idem 5. Fam. 12. Fæbulam rerum, eventorumque meorum. Idem 1. Fam. 7. Ut te ex nostris eventis communibus admonendum putarem.
- Predicta aliquorum, re & eventis refelluntur. Cic. 2. de Divin. 99.
- Videre rerum eventa. Lucret. lib. 1. 451.
- VENTILO, [ἐκλιμύω] Ære. Idem quod Ventilare. Plin. lib. 31. cap. 3. Fit & sine his vitis altitudine ipsa gravior aer, quem emendant assiduo linteorum jactatu eventilando.
- VENTILATUS, Partic. Frumenta area silice constrata eventilata mundiora sunt. Columel. 1. 6. extr. adde Justin. 44. 1. 10.
- VENTILATIO, Ænis. f. apud Augustin.
- EVENUS, [Ἐβένος] Ætolie Fluvius est, non procul a Calydone, ut auctor est Plin. lib. 4. Ovid. 9. Met. 104.
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas. Hunc fluvium poete quandoque Centaurum vocant. Dicitur antea fuisse Lycormas V. LYCORMAS.
- Evenus item Philosophus, qui ignem optimum ciborum condimentum esse dicere solebat, ut refert Plutarchus.
- Fuerunt item Eveni duo Parisi eligiarum scriptores, quorum meminit Suidas. V. Fabric. Bibl. Gr. vol. 1. p. 449. not.
- Evenus, Apolloniæ, quæ est in sinu Ionico, civis nobilis, cui quum sacras Soli oves noctu non procul ab urbe custodiret (moris enim erat ut delecti viri, divitiis & genere inter populares splendidissimi, singulis annis singuli eas custodirent) oppresso somno & edormienti, contrucidari oviurum plerasque lupis graffantibus contigit. Quo facto, publico Apolloniatum decreto, quum se is minus tueri quivisset, est exoculatus. V. Cæd. Rhod. lib. 26. cap. 17.
- EVENINUS, Adj. ab Eveno fuv. Ovid. 8. Met. 527.
— matres Calydonides Eveninæ. V. Heinf. ad loc.
- EVERBERO, [καταβίβω] Ære. Idem quod simplex Verberare. Quintil. lib. 2. cap. 4. An credibile sit super caput Valerii pugnantis sedisse corvum, qui os oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret. Virg. 12. Æn. 866. — Clypeumque everberat alis.
- Sen. 5. Nat. Quæst. 12. His intervallis tenuis includitur spiritus, qui majus desiderat spatium, quum everberatus cursu parum libero incaluit.
- EVERGETES, [Ἐβεργέτης] Cognomen Ptolemæi Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, a maximis ejus in Græcas civitates meritis impostum. Nam Ἐβεργέτης a Græcis dicitur, quem nos Beneficum, vel Benemeritum appellamus.
- Evergete item dicti sunt Populi Scythiæ, qui & Arimaspi, quod benefici fuerint in Argonautas, mais tempestate ad eorum litora delatos.
- Irem Gens Asiæ cognomentam hoc a Cyro propter beneficium aliquod insignie promerita. V. Historicos Justin. Curt. & Diod.
- EVERGO, [ἐκβάλλω] Ære. Emittere. Liv. 44. 33. Montes quia nullos apertos evergerent rivos, occultos continere latices, spem faciebant.
- EVERRO, ri, sum, [ἐκκερῶ] Ære. Verrendo nitidum facere. Columel. lib. 7. cap. 4. Stabula frequenter everrenda, & purganda. Cic. 4. Verr.
52. O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quo non attuleris istud diem. etenim quam tu domum, quam urbem adisti, quod sanum denique quod non eversum atque extersum reliqueris? Varro 3. de R. R. 8. Everrite ædes. Titian. apud Non. 4. 491.
- Everrere sermones, pro Curiose excutere. Sen. 3. de Ira.
- EVERRIATOR, dicitur Qui jure accepta hæreditate, iusta facere defuncto debet: quæ si non fecerit, seu quid in ea re turbaverit, suo capite luat. Id nomen ductum a Verrendo. Nam Everræ, sunt Purgatæ quadam domus, ex qua mortuus ad sepulturam ferendus est, quæ per everriatorem, certo genere scoparum adhibito, ab extra verrenda dicitur. Hæc Fest. V. Kirchm. de Funer. Lomej. Epimenid. c. 13.
- EVERRICULUM, i. n. [σάγγυλον] Rete est piscatorium, Sagena a Græcis dictum: Et a Verrenda aqua sic appellatum. V. Non. 1. 146. Ut in l. injuriarum actio. D. de injuriis & famos. libell. Si quis me prohibeat in mari piscari, vel everriculum, quod Græci σάγγυλον dicunt ducere. Varro 3. de R. R. cap. 17. Quum neque everriculo illi in litore educere possent vivam faginam plebeia cœnæ pisces.
- Translate Cic. 6. Verr. 53. Quod unquam, judices, hujusmodi everriculum ulla in provincia fuit? Alludens ad Verris nomen, & ad significationem verbi. Idem 3. de Nat. Deor. 74. Actioem de dolo, Everriculum malitiarum omnium appellat, quæ scilicet everruntur fraudi hominum & vita civili. est enim hæc actio prodita ad terrorem hominum subdolorum, qui ignominiam ejus judicii formidant.
- EVERTO, ti, sum, [καταστρέφω, ἀναστρέφω, καθάρω, καὶ εἰβάλλω] Ære. Destruere. Cic. 1. Off. De eventendis autem diripiendisque urbibus valde illud considerandum est, nequid, &c. Sic Att. 16. Eversæ funditus provincie.
- Ab imo evertere summa. Lucret. lib. 5. 164.
- Sua confirmare, adversaria evertere. Cic. in Orat. 122.
- Evertere aliquem bonis, fortunis, i. e. Spoliare. Cic. 3. Verr. 13. Ne per summam injuriam pupillum Junium fortunis patriis conet evertere. Idem 1. Verr. 21. Evertere aliquem omnibus fortunis, pro Rosc. Amer. 115. Sed hunc funditus evertit bonis. adde Plaut. Tr. 1. 2. 176. Cic. 5. Fam. 2.
- Æquora ventis evertere. Virg. 1. Æn. 47.
- Amicitiam. Cic. 2. de Fin. 80.
- Arces. Sil. lib. 17.
- Civitates miseræ funditus evertere. Cic. in Pison. 86.
- Odiis atque dissidiis civitas funditus evertitur. Idem de Amicit. 2. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti?
- Definitionem evertere, cui opponitur Definitionem retinere. Cic. Acad. 18. Ut retineamus eam definitionem, quam Philo voluit evertere Dialecticam. Cic. 4. Acad. 94. Totam enim evertit dialecticam. h. Corruptit.
- Domum evertere. Sen. Agam. 7. Juven. 10. Sat. 7.
- Firmamenta Reipub. evertere. Cic. 1. Att. 15. Ille annus duo firmamenta Reipub. per me unum constituta evertit.
- Leges. Cic. 4. Verr. 36. Everte leges, testamenta, voluntates mortuorum, jura vivorum: num etiam patriis Heraclium bonis exturbare oportuit?
- Naviculam evertere. Cic. 1. de Orat. 174. Qui duorum scalmorum naviculam in portu everterit. Idem in Parad. 3. Auri navem everte gubernator, an palæa, in re aliquantum, in gubernatoris incitiam nil interest. V. NAVIS.
- Nemora ignava evertere. Virg. 2. Georg. 208. i. e. Arbores inutile & nullum fructum afferentes funditus eruere.
- Opes evertere. Virg. 2. Æn. 603.
— verum inclementia divam
Has evertit opes, sternit aqua a culmine Trojam.
- Pietatem evertere. Lucret. lib. 3. 84.
- Pinum in silvis evertere, i. e. Excidere. Virg. 1. Georg. 256.
- Puppm evertit fluctus. Lucan. lib. 5. 647.
- Rationem. Cic. 1. de Fin. Homines optimi non intelligunt totam rationem everti, si ita res habeat.
- Rempubicam. Cic. 16. Fam. 14.
- Res & gentem evertere. Virg. 3. Æn. 1.
Postquam res Asiæ Priamique evertere gentem
Inumeritam visum superis, &c.
- Statuam. Cic. Brut. 15.
- Virtutem. Cic. 3. de Fin. 10. Quasi virtutis lumen extinxis & virtutem penitus everteris.
- Vitam. Cic. 4. Acad. 3. Hæc ipsa eripiunt vel instrumenta vel ornamenta vitæ, vel potius totam vitam evertit funditus.
- Urbes. Ovid. 2. Fast. 689.
- EVERSUS, Partic. [καθάρω, ἀνάστρω] h. e. Destructus. 1. Eversa urbs. Plin. lib. 15. cap. 18. Eversus bonis. Cic. pro Quint. 9. Aquæ eversa. Ovid. 7. Epist. 42.
Aspice ut eversas concitet Eurus aquas.
- Campus everfus. Valer. 7. Argon. 75.
— everfo jacias dum semina campo. Everfo campo subauditur Vomere, vel Aratro.
- Cervices alicujus eversa dicuntur, Cujus cervices non amplius erectæ sunt, sed depressæ. Ter. Heaut. 2. 3. 131.
Ego te autem novi quam esse soleas impotens,
Inversa verba, eversas cervices tuas.
- Column eversum. Sen. Troad. 1.
- Domus eversa impetu fortunæ. Sen. Octav. 2. Domus funditus eversa. Sen. Agam. 11.
- In eversum cuspidem equum fufus hostis. Propert. lib. 4. 11. 8.
- Fæces everæ. Ovid. ad Liv. 142.
Quos primum vidi fæces, in funere, vidi,
Et vidi everfos, indiciumque mali. Solebant insigni
atque arma defunctorum, in funere inverti. Sic & Virg. 11. Æn. 92
— tum mœsta phalanx, Teucricæ sequuntur,
Tyrrhenique duces, & versis Arcades armis. h. e. inquit
Servius, Lugentum more mucronem hastæ contra terram tenentes.
V. mox Pharerra.
- Foci everfi gentis alicujus. Propert. lib. 2. 1. 29.

Iomo everfus. Sen. Herc. fur. 477. Teuthrantis everfi domus. Sic Phryges everfi. Idem Troad. 864.
haretra everfa. Ovid. 3. Amor. 9. 7.
Ecce puer Veneris fert everfamque pharetram,
Et fractos arcus, & sine luce facem. V. Heinf. ad loc. super.
ex Eleg. ad Liv.

Provincia perdita & plane everfa. Cic. 5. Att. 16. & 1. Verr. 7. Populatae, vexatae, funditus everfae provinciae.
Quercus. Plin. lib. 10. cap. 31.
lantes everfae. Sen. Agam. extr.

eculum everfum. Virg. 1. Georg. 500.
Hunc faltem everfo juvenem succurrere feclo
Ne prohibete.

pes everfa. Ovid. 13. Met. 623.
Non tamen everfam Trojae cum moenibus esse
Spem quoque fata finunt.

Arbs excifa & everfa. Cic. pro Sext. 35. Ruinae urbis everfae. Sen. Troad. 41.

ERSIO, ðnis. f. [εὐερσιον] ut, Everfiones ehiculorum. Plin. lib. 22. cap. 17. & Cic. 1. Philipp. 5. Everfio illius xsecrata columna. Atque hæc proprie, Quæ sequuntur, non item.

erum publicarum everfiones. Cic. de Senect. 40.
verfio vitæ. Cic. 4. Acad. 99. & 5. de Fin. 28.
xcifionem, inflammationem, everfionem, depopulationem, vastitatem tectis & agris inferre. Cic. de Arufp. Refp. 3.

ERFOR, ðris. m. [εὐερφορ] ut, Everfor civitatis. Cic. pro Domo 12, 101. Et in Partit. 106.
tecoris everfor. Sen. Hippol. 8. Quis, ede, nostri decoris everfor fuit? nperii. Cic. pro Sext. 17.

ris humani. Plin. lib. 28. cap. 1. Tecum enim res erit, everfor juris humani, monftrorumque artifex, qui primus ea condidiffi, credo ne vita tui oblivifceretur.
egnorum everfor. Virg. 12. Æn. 545.

— Priami regnorum everfor Achilles.
verfor, pro Prodigio, nepote, diffoluto, qui patrimonium fuum profundit. Cajus lib. Inffit. 1. tit. 8. Sub curatore funt minores ætate, majores everfores, infani. Qui everfores, aut infani funt, omni tempore vitæ fuæ sub curatore effe jubentur. [Quod forte a v. Everro est.]

ESTIGIO, [εὐεστιγιο] V. E præpofitionem.
ESTIGO, are. Gloff. Gr. Lat. εὐεστιγιο. Unde
ESTIGATUS, Partic. Sen. Controv. 2. 9. Post eveftigata fugitivo-um arma ditiffimus.

EXIPPE & Theano, filiae Scedafi fuerunt, qui fortuna pauper Leuctra qui vicus erat prope Thefpias in Bœotia) habitabat. Hæ quum a juvenibus quibusdam Spartanis confupratae effent, moxque interemptæ, i puteum quandam dejectæ funt. Qua re per patrem intellecta, quum acedæmone, quo fe contulerat, conatu judicatuque excidiffet, Diris invocatis, ad filiarum tumulum feifpum confecit. Hinc fequentibus mporibus eodem loco Leuctrica pugna Spartani Græciæ imperium niferunt. Hæc ex Cæl. Rhod. lib. 5. cap. 8. Meminerunt Antiquo-um Plut. in Pelopida, Paufan. in Bœot. qui eas Molpian (al. Milecia) Hippo vocat, Hier. 1. 1. in Jovin.

E U G

GALACTON, [εὐγαλακτων] Herba, Glaux poftea dicta, cytifo & anticulæ foliis fimilis: averfa candidiora. Rami in terram ferpunto uini, fenive, admodum tenues ab radice. Plofculi purpurei exeunt. ivenitur juxta mare. Coquitur in forbitione fimilaginis, ad excitantiam ubertatem lactis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 9.

GANEI, [εὐγανέοι] Italiae populi, qui ad Mare Adriaticum quoniam, Venetorum fedibus locati, mox ab Antenore pulli, ad Alpes refferunt. de quibus Plin. lib. 3. cap. 20. Strabo, Liv. 1. 1. Cluver. ignor. Orig. Patav. &c.

uganei, Montes fupra Patavium Iftriam verfus, abundantes pecudibus molliffimas lanas ferentibus.

GANEUS, Adj. [εὐγανέος] Juven. 8. Sat. 15.
— Euganea quantumvis mollior agna.
ollis Euganeus, dictus ab Euganeis populis, quod ibi olim habitarent. Lucan. lib. 7. 192.

Euganeo (fi vera fides memorantibus) augur
Colle fedens, &c.
ellus Euganea. Sil. lib. 8. 604.

Tum Trojana manus, tellure antiquitus orti
Euganea, profugique facris Antenoris oris.

GE, [εὐγε] Interjectio Græca laudantis, vel exultantis, & affentientis five congratulantis.
audantis. Plaut. Mostel. 3. 1. 59. Idem Epid. 1. 1. 8. Euge, cor-pulentior videre, atque agilior.

xultantis. Plaut. Capt. 2. 2. 24. Euge pol Thalem talento non emam Milefium. Ter. Adel. 5. 7. 13. Euge jam lepidus vocor.
uge, aliter: quasi Obftupefcentis vox. Plaut. Amph. 4. 1. 10. Sed ædeis occluserunt: euge hoc fit pariter atque ut alia facta funt.

GERÆ, Plaut. Amph. 4. 1. 10. & alibi.
GENIÆ, [εὐγενίαι] Uvæ quædam funt, a generofitate fic dictæ. olumel. lib. 3. cap. 2. Frigidum folium, ac roficidum cœlum commo-iffime fufinent, licet eugeniæ, dum funt in Albano colle. Nam mu-to loco, vix nomini fuo respondent. conf. Plin. lib. 14. cap. 2.

GIUM, [εὐγιον] Pellicula quædam in pudendo virginis, quam primo fitu rumpi nonnulli ex antiquis putaverunt. Quamvis revera confitet iter anatomicae rei peritos, pelliculam ejusmodi commentitiam effe, in virginum diffectionibus non inveniri. Nonius, 2. 304. Eugium, quit, pars media inter naturalia muliebria. Nævius, Sine eugio puel-um invenit. Laber. in Centenario. Quare tam arduum afcendis? An oncupiffi eugium feindere? [Locus is Nævii non est ap. Non. Sed alius ucili, & plane unde fit nefcio.]

GOA, [εὐγοα] Oppidum in finu maris Æthiopiæ, ex Africæ latere, : tradit Plin. lib. 6. cap. 29.

GRAMMUS, [εὐγραμμον] Plin. lib. 35. cap. 12. Demaratum vero, quit, ex eadem urbe profugum, qui in Hetruria Tarquinium Prifcum

regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira & Eugram- nus: ab his Italiae traditam plactice.

E U H

EUHĒMĒRUS, i. m. [Εὐήμερος] Antiquus auctor Euhemerus, inquit Lactant. 1. 1. c. 11. qui fuit ex civitate Meffene, res gefas Jovis & ceterorum, qui dii putantur, collegit; hiftoriamque contexuit ex titulis & infcriptionibus facris, &c. Hanc hiftoriam interpretatus est Ennius, & fecutus. V. l. Alii Agrigentinum, alii Tegeatem faciunt. Inter athenes a veteribus relatus est, quia in hiftoria fua Græcorum Deos homines fuiffe demonftravit. V. Voff. de Hift. Græc. 1. 1. c. 11. & quos ibi te- ftes adducit. Add. Alex. ab Alex. 1. 6. c. 26.

EUHIPPÀ, [Εὐίππη] Civitas Magnesiæ, quam aluit Lycus fluvius, Pe- lopia aliquando, nunc Thyatira nominata. Author Plin. lib. 5. cap. 29.

EUNOR, [εὐνορ] Vox Bacchantium. Plaut. Men. 5. 2. 82. Euhoe, Evie, Bromie quo me in filvam venatum vocas? Fortaffe rectius scriberetur Evohe. [Immo vera fcriptio est Eu hoc, ex Gr. εὐνορ, ἕως autem filly- ba afpirata, ut docet Apollon. Syntaxi. 1. 4. c. 5. p. 314. ed. Sylb. V. & Henr. Steph. Thef. Græc. Hinc

EUNYUS, [Εὐνύς] Bacchus cognominatur poetis, & interpretatur Bo- nus filius. Hor. 2. Carm. 11. 17.
Diflipat Euhysus curas edaces. Sic autem dictus est, eo quod quum dii bellum cum gigantibus gererent, primus in leonem converfus occidit gigantem. Ex quo facto eum Jupiter ita laudavit, Euhye, hoc est Bone fili. Græce enim εὐ, Latinis Bene dicitur, ἕως autem filius. Hactenus Acron. Scribitur & Evius, Evous. V. Heinf. ad Ovid. 1. de Arte Am. 563. Burman. ad Petron. cap. 41. Supra in EUCHIUS.

Tener Euhysus. Stat. 2. Theb. 72.
Et tunc forte dies noto signata tonantis
Fulmine, prærepti quum te, tener Euhye, partus
Transmifere patri.

EUNYAS, ædis. [Εὐνύς] Baccha, Sacerdos Bacchi. Hor. 3. Carm. 25. 9.
— non fecus in jugis
E fomnis fupet Euhyas,
Hebrum profpiciens & nive candidam Thracen. Al. Evias.

E V I

EVIANES, Populi, apud quos Bacchi fefta celebrantur, in quibus ludio- nes primo, mox fpectatores multo vino epoto, ad arma concurrunt. Hæc Alex. Genial. Dier. lib. 6. cap. 19.

EVIAS. V. EUHYAS.
EVIBRO, [εὐπάβρω] are. Gell. lib. 1. cap. 11. Excitantur, atque evibrarentur animi. Ammian. lib. 14. Adverfando jurgandoque cum parum congrueret, eum ad rabiem potius evibrabat.

EVICTIO, EVICTUS. V. BVINCO.
EVIDENS, Adj. [εὐιδής] Quod videtur aperte, & intelligitur: non Quod videt & intelligit. Cic. de Univerf. 28. Atque ut effet menfura quædam evidens, quæ in iftis octo curfibus celeritates, tarditatesque declararet.

Siquid est evidens de quo inter omnes conveniat. Cic. 3. de Nat. Deor. Evidentiffimum id fuit, quod quacun- que, &c. Liv. 8.
Quid enim est hoc illo evidentius? Cic. 2. de Nat. Deor. 5.
Argumentum. Plin. 2. c. 52. pr.

Authores evidentiffimi. Plin. lib. 19. cap. 3.
Effectus evidentiffimus. Celf. 7. præf.
Menfura evidens. Cic. de Univerf. 28.

Narrationes evidentes, i. e. Dilucidæ. Cic. in Topic. 97.
Natura evidentiore. Plin. lib. 24. cap. 11.
Profectus evidentiore. Celf. 1. c.

Ratio evidens. Plin. lib. 2. cap. 17.
Res in aliquo evidens. Cic. de Amicit. 27. Quod in homine multo est evidentius. Perfpicuæ & evidentes res. Cic. 4. Acad. 44.

EVIDENTIA, æ. f. [εὐιδένεια] Cic. 4. Acad. 17. Propterea quod nihil clarius εὐιδένεια, ut Græci: perfpicuitatem aut evidentiam nos, fi placet nominemus, fabricemusque fi opus erit, verba. Quintil. lib. 6. cap. 2. Infequitur εὐιδένεια, quæ a Cicerone illuftratio, & evidentiæ nominatur: quæ non tam dicere videtur, quam ostendere.

EVIDENTER, Adv. [εὐιδένως] Quintil. lib. 8. Liv. 6. 26. Vel fatari nobis ea, quum tam evidenter poeniterit, tutum cenfemus.
Compar. Paul. Jct. 1. 11. ff. de lib. & pofth.
Superl. Auguftin. de Civ. Dei, 20. 29.

EVIGESCO, ère. Vigorem amitto, Marcefcio. Tertull. de Anim. cap. 38. Quæ cibis fuflineatur, denique derogatis eis evigefcat.

EVIGILO, [εὐιγίλω] are. Expergifci. Plin. 1. Epift. 5. Evigilaveram: nuntius a Spurina, &c. Catul. [ubi?]
Et duce ftant acies evigilante fuo.

Evigilare in ftudio, Vehementer vigilare, feu attentum effe. Cic. Ep. ad Brut. 15. Tanta autem induftria est, tantumque evigilat in ftudio, ut non maxima ingenio (quod in eo fummum est) gratia habenda videatur.

In quo evigilaverunt curæ & cogitationes meæ? Cic. in Parad. 1.
In undis evigilare. Stat. 5. Silv. 3. 128.
— Graius qua puppe magifter
Excidit, & mediis mifer evigilavit in undis.

Evigilare, Act. pro Elucubrare. Ovid. 1. Trift. 1. 107.
Quos ftudium cunctos evigilavit idem.
Nox evigilanda multis modis. Tibul. lib. 1. 8. 64. h. e. Vigilandæ tranfigenda.

Evigilata confilia. Cic. 9. Att. 14. At quam honefta, at quam expe- dita tua confilia? quam evigilata tuis cogitationibus, qua itineris, qua navigationis, &c.

EVIGORATUS, Adj. Vigore privatus. Tertull. de Pall. cap. 4. Exu- vige mollita & evigorata & exedurata. Idem Apol. cap. 17.

EVILESCO, ui, [εὐιλιέσκω] ère. Defpicatur fieri. Suet. Claud. cap. 15. Propriet quæ ufque eo eviluit, ut paffim ac propalam con- temptui effet. adde Valer. Max. 5. 4. 7.

EVINCIO, nxi, nctum, [εὐινέω] ère. Virg. 8. Æn. 268.
— evincti tempora ramis.
Infigni regio aliquem evincire. Tacit. 6. Ann. 42. extr.

EVINCTUS, Partic. [ἐναιδέμεϊος] ut, Vitta crines evinctus. Ovid. 15. Met. 676.
 Caput foliis evinctus, Habens caput circumdatum foliis. Virg. 5. Æn. 774.
 Ducuntur, Evincti geminas ad sua terga manus. Ovid. 3. de Ponto, 2. 72.
 Vitis, coronisque evinctus. Tacit. 4. Hist. 53.
 Tempora evinctus tenuis. Virg. 5. Æn. 269. i. e. Vitis roseis. Servius.
 Comæ evinctæ. Ovid. 3. Amor. 6. 56.
 Palmis evinctis brachia attollere. Virg. 5. Æn. 365.
 Nunc si cui virtus, animusque in pectore præfens
 Adsit, & evinctis attollat brachia palmis. i. e. Si adsit quis plenus animi. Servius.
 Suræ evinctæ Cothurno. Virg. 7. Ecl. 32.
EVINCIO, ici, ictum, [ἐπιεργάτω] ère. Idem quod Vincere. Liv. 2. 4. Omne id tempus cum conjuratis consultando absumunt: evincuntque instando, ut literæ sibi ad Tarquinius darentur. h. e. Pervincunt, & multa importunitate impetrant. Valer. 1. Argon. 248.
 — dubiisque evincite rebus Quæ meminisse juvet.
 Precibus evincere aliquem. Sen. Med. 4.
 Frerum evincere. Ovid. 15. Met. 706.
 Jura Stygis evincere. Sen. Herc. fur. 7.
 Evincas utinam jura fera Stygis,
 Parcarumque colos irrevocabiles.
 Moles. Virg. 2. Æn. 497. — quum spumeus amnis
 Exiit, oppolitasque evicit gurgite moles.
 Morbum. Columel. lib. 6. cap. 5. Evincendi sunt autem quamvis pestiferi morbi, & exquisitis remediis propulsandi.
 Nemus. ut, Arbor cælo vertice evincit nemus. Sen. Hippol. 4.
 Nubes. ut, Solis imago nubes oppolitas evincit. Ovid. 14. Met. 769.
 Ratio evincit. Hor. 2. Serm. 3. 250.
 Sic puerilius his ratio esse evincet amare.
 Somnos evincere. Ovid. 1. Met. 685.
 Plantanus evincit ulmos. Hor. 2. Carm. 15. 5.
 Evincere, Rem meam ab eo cuius non erat, alteri aut datam, aut venditam, in judicio repetere, & ab emptore per iudicis sententiam ad eam mihi restituendam condemnato extorquere, & abducere. Ulp. l. 1. D. de eviction. Sive tota res evincatur, sive pars, habet regressum emptor ad venditorem.
 Evincere aliquid ab alio. Pompon. l. evicta re vendita. D. de eviction. Ignorantibus nobis, quamdiu eum servum habiturus essem: & an futurum esset, ut eum quisquam aut a me, aut ab eo cui vendidissem, cuive similiter promississem, evinceret.
EVICTUS, pro Convicto. [ἐπιεργατημένος] Cic. 1. Verr. 1. Qui tam nefariis criminibus, tam multis testibus evictus.
 Dolore evictus. Virg. 4. Æn. 474.
 Lacrymis alicujus evictus. Sen. Med. 7. Virg. 4. Æn. 548.
 Longo tempore evictum esse. Ovid. 3. Trist. 1. 76.
 Forlitan & nobis olim minus asper, & illi
 Evictus longo tempore Cæsar erit.
 Æquora evicta. Ovid. 19. Epist. 155.
 — evicta per æquora vectus.
 Arbor vulneribus paulatim evicta, Vehementer concussa. Virg. 2. Æn. 630.
 Virrus paulatim evicta fenescit. Sil. lib. 3. 581.
EVICTIO, ònis. f. Est autem Evictio Jureconsulti, ejus rei quam adversarius legitime jure acquirerat, per iudicem recuperatio. I. non tamen. D. de evict. Quod ut intelligamus, illud scire oportet, olim moris fuisse, ut si res non Quiritium, sed gentium jure abalienaretur, nisi qui eam acquirerat duplam aut simplam stipularetur sibi ab auctore dari, si eam iudicio adimeretur, quemadmodum Varro 11. de R. R. cap. 10. significat. Quum autem mancipio res venderet, tum iudicii periculum præstabat is qui eam vendiderat. Itaque Varronis locus intelligendus est, quum ait, Si mancipio non datur, i. e. Si res non acquiratur per jus Quiritium, h. e. Per mancipationem & nexum. Nam si mancipio res erat data, aut usu capta, aut in jure cessã, nunquam evinci poterat, i. e. Iudicio a possessore auferri.
EVIRATIO, V. EVIRO.
EVIRESCO, [ἐνθαλάω] ère. Viride fieri. Varro Promethæo, Atque ex sanguinibus dolore evirescat colos. Ex Nonio 2. 258.
EVIRO, [ἐνθαλάω, ἐννεχίζω] ère. Virilitatem auferre, & effæminare. Varro Marci pore, Spatula eviravit omnes Venerivaga pueros. Ex Nonio 1. 223.
EVIRATUS, [ἐννεχίζωμένος] Adolescens apud Plautum, pro Molli. Martialis. lib. 5. 42.
 Spadone quum sis evirator fluxo.
EVIRATIO, ònis. f. [ἐννεχίζωσις] ut, Eviratio pilorum. h. e. Deglabratio & virilitatis ablatio, per pilorum abrasionem. Plin. lib. 29. cap. 1. Potus deinde jejunorum ac vomitiones, & rursus perpotationes, ac pilorum eviratio instituta relinquitur eorum.
 Eviratio bonæ spei. Sen. de Vita beat.
 Il faut lire Ejuratio, licet Eviratio sit in Frob. & in Herv. H. St.
EVISCERO, [ἐξεντερίζω] ère. Viscera extrahere. Virg. 11. Æn. 723.
 Compressamque tenet, pedibusque eviscerat uncis. V. Serv. ad loc. videtur pro Dilaniare, Excarnificare dictum.
 Amnes, excepto Nilo, terras abluere & eviscerare, dicit Sen. de Rem. Fortuit. & 4. Nat. Quæst. Quia scilicet humorem exedunt.
EVISCERATUS, Partic. [ἐξεντεριστός] Cic. 2. de Divin. 133. Eviscerata, inanima, cum animali sono. De testudine. Ex Pacuvio.
 Eviscerata corpora. Quintil. Decl. 12. Vidit nos sol vulneribus pattes, & ad eviscerata corpora illuxit. Cic. 1. Tusc. 107. ex Ennio,
 Ipse fummis faxis fixus asperis Evisceratus latere pendens.
 Idem in Pison. 43.
EVIRO, [ἐνθαλάω] ère. Vitam eripere, vel Vita spoliare. Verbum vetus, & plane poeticum. Cic. 3. de Orat. 215.
 Hæc omnia vidi inflammari: Priamo vi vitam evitari. Hæc etiam adducit Idem 1. Tusc. 85. & 3. 45. Apul. 3. Met. Nec enim verisimile est hominem solitarii tres tam validos evitasse juvenes. V. Pric. ad loc.
EVITO, [ἐνθαλάω, ἐξενεϊσθω] ère. Idem ac Simpl. Vitare, Devitare, Fugere. Cic. de Amicit. 90. Est enim varius & multiplex usus amicitia, multaque causæ suspitionum offensionumque damnantur, quas tum evitare, tum elevare, tum ferre sapientis est. Idem 8. Fam. 5. Periculo-

sum & gravem illam dimicationem evitent. Sic Evitare casum, Cæsar. Bell. Gall. 20. Hor. 1. Carm. 1. 3.
 Metaque fervidis Evitata rotis.
 Fugere & evitare. Cic. in Orat. 194. Ut verum fugimus in Oratione sic hi sunt evitandi continuati pedes.
 Dolorem evitare. Cic. 5. de Fin. 20. Ne vitacionem quidem doloris ipsam per se quisquam in rebus expetendis putavit, ne si etiam evitare possent Perfonam, quæ officit, evitare. Hor. 1. Serm. 2. 61.
 Pugnam evitare. Ovid. 1. de Ponto, 5. 37.
 Saucius evitat pugnam gladiator. Al. Ejurat.
 Amictu evitare tela alicujus. Catul. Epig. 113. 7.
EVITATIO, ònis. f. [ἐνθαλάω, ἐξενεϊσθω] Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Malorum evitacionem, &c.
 Incommodorum. Auth. ad Heren. 2. 3.
 Fastidii. Vopisc. Aurel. cap. 22.
EVITABILIS, Adj. [ἐξενεϊστος] ut, Evitabile telum. Ovid. 6. Met. 237.
EVIVUS, V. BUHYUS.

E U L

EULABES, [εὐλαβής] Negotiorum susceptorem significat, ut est apud Suidam. Menoit Alciat. in tit. C. de præpos. labor. lib. 12.
EULAEUS, [εὐλαῖος] Fluvius Mediæ, Plin. lib. 6. cap. 27.
EULOGIA, æ. f. [εὐλογία] Latine dicitur Benedictio, munificentia, beneficentia. Cic. 13. Att. 22. Locum (al. Lucum) hominibus non san- ptebo, quod est desertior, sed habet εὐλογίαν. Ubi interpret, Eulogiam, honestam rationem, vel probabilem: & rationaliter mihi con- modus erit qui desertissima quæro, ac loca inaccessa,
 Qua nulla humano sit via trita pede.
EULOGUS, a. um. [εὐλογος] Rationabilis. V. Cic. 13. Att. 6. 7. & 33. & 14. 2.
 Idem n. proprium Præconis apud Martialis. lib. 6. 8.
 Item Nomen liberti Q. Vitellii. V. Suet. Vitell. cap. 1.
 Martyris item apud Prudent.

E U M

EUM, pro Eorum antiqui dicebant. Festus.
EUMÆUS, [εὐμαιός] Subulcus fuit Ulyssis, qui dominum a bello Troj- no reducem opera sua adjuvit contra procos uxoris. Homer. 22. Odyss.
EUMARIS, [εὐμαρῆς] Calceamenti genus ab induendi facilitate. Na- evmæreia facilitas, εὐμαρῆς, facilis dicitur. Est autem inventum Barb- ricum, e cervina pelle confectum, commune viris & mulieribus, tradit Pollux lib. 7. cap. 22.
EUMARUS, Atheniensis, Pictor egregius, qui primus in pictura mare- feminanque discrevit, omnesque figuras imitari ausus est. Auth. Plin. lib. 35. cap. 8.
EUMECES, [εὐμηκεύς] Balsami genus, levi cortice: ita dictum, quod cet- ris sit procerius. Plin. lib. 12. cap. 26. item Gemma silici similis quæ c- piti supposita nocturna visa ad oraculi similitudinem reddit. Idem 37. 1.
EUMEDĒS, [εὐμηδῆς] Dolonis pater. Homer. Il. 10. 314. cujus memir Ovid. 3. Trist. 4. 27.
 Non foret Eumedes orbus, si filius ejus
 Stultus Achilleos non adamasset equos. Add. Virg. 12. Æn. 34.
EUMĒLIS, Augur nobilis, cujus meminit Stat. 4. Silv. 8. 49.
 Respicens blande felix Eumelis adorat. V. Reinell. Inscr. 1. 3.
EUMĒLUS, Admeti regis Thessaliæ ex Alceide uxore filius.
 Eumelus, Trojanus vir, de quo Virg. 5. Æn. 664.
 Nuntius Anchisæ ad tumulum, cuneosque theatri
 Incensas perfert naves Eumelus. adde Ovid. 7. Met. 391.
EUMĒNES, Cardianus, qui cura, vigilantia, patientia, calliditate celeritate ingenii omnes Macedones superavit, ut ait Nepos, qui ej- vitam luculenta brevitate descripsit. Philippo primum eoque interfect Alexandro Macedoni a manu fuit, ejusdemque fidus in expeditione Pe- ficæ comes & consiliarius, equitum alæ præfectus. Post hujus morte Perdiccæ partes secutus, cum adversariis ejus Cratero & Antipatro d- pugnavit. Quorum illo in acie cæso, hoc deinde duce partium, pe- interfectum in Ægypto Perdiccam, creato, hostis declaratus, & in Phr- giæ castello Nora ab Antigono obsessus, indeque elapsus Olympiadem a- vixit Antigonom adjuvit, cui tandem suorum perfidia deditus, cum i- edia ad mortem adigeretur, a custodibus jugulatus est.
 Fuit præterea hoc nomine Pergami rex, qui Antiochum apud Sardes i- genti prælio vicit, de quo vide Strabo lib. 13.
 Alius Artali F. de quo Strabo l. c. Plutarch. in Cat. & Nepos 22. 10. 2.
EUMNETICA, [εὐμητική] Regio est Ionie, quam Mæander fluvii pervagatur, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 29.
EUMENIA, Caria civitas, Cludro fluminis apposta, teste Plin. lib. 5. cap. 2.
 Est & hoc nomine, Oppidum in Thracia, quod Scythæ Arotres cogno- minati tenuere. Auth. Plin. lib. 4. cap. 11.
EUMENIDES, Coriupte, pro EUMĒDES. q. V.
EUMENIDES, [εὐμηνίδες, ἀλαστρες] Furie infernales: Latine Benevo- & mites dictæ, per contrarium, quasi Non mites εὐμηνες enim benevol- dicitur. Has tres ferunt Acherontis fuisse filias, atque Noctis, uno pe- tu editas. Et apud inferos vocantur Canes. In singulari dicitur Eum- nis, quo utitur Sil. lib. 2. 559. V. de his Cic. 3. de Nat. Deor. 46.
 Agmina Eumenidum. Virg. 4. Æn. 569. [Augente numerum furor- Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.
 Annis severus Eumenidum, i. c. Circa quem habitant Eumenid- Virg. 6. Æn. 375.
 Tu Stygias inhumatus aquas, amnemque severum
 Eumenidum aspicias? Servius.
 Crinibus angues implexæ Eumenides. Virg. 4. Georg. 483. Intorti a- gues Eumenidum capillis. Hor. 2. Carm. 15. 36. Comæ Eumenidum Serpentes. Stat. 5. Silv. 1. 28.
 Nil cantus, nil fila, deis pallentis Averni
 Eumenidumque audita comis, mulcere valerent. adde Catu- in Argon. 192.
 Mater Eumenidum. Virg. 6. Æn. 250. i. e. Nox. ut 7. 331.
 Hunc mihi da proprium, virgo fata nocte, laborem.
 Thalami. Virg. 6. Æn. 280.
 Ferreique Eumenidum thalami, & discordia demens
 Vipereum crinem vittis innexa cruentis. Ubi Servius, Furi- inquit, nunquam nupserunt. unde Thalamos accipiamus in quib- nata sunt.
 Turba severa Eumenidum. Propert. lib. 4. 12. 22.

Vultibus Eumenidum agitari. Ovid. 9. Met. 410.
 Vultibus Eumenidum, matrisque agitabitur umbris.
 Quinta Luna Eumenides fatæ, quibus temporibus operis initium fumere
 vetat. Virg. 1. Georg. 278.
 Ipsa dies alios alio dedit ordine Luna
 Felices operum: quintam fuge: pallidus Orcus
 Eumenidesque fatæ.

Victæ carmine Eumenides. Ovid. 10. Met. 46.
 Tunc primum lacrymis victarum carmine fama est
 Eumenidum maduisse genas.

UMILUS, Unus fuit ex Græcis ducibus, qui ad Trojanum bellum pro-
 fecti sunt.

UMOLPIDÆ. V. sub dict. fq.
 UMOLPUS, [Εὐμόλπος] Nomen Atheniensis viri, quem Suidas Musæi
 poetæ filium fuisse scribit: versificator ante Homerum fuisse traditur. Ab
 hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præfides dictos volunt, quorum
 meminit Æschines in Oratione contra Ctesiphontem. Suid. & alii.
 UMOLPIDÆ, [Εὐμόλπιδαι] dicti Sacerdotes seu Magistratus Athenis.
 V. Alex. ab Alex. 4. 6. Meurf. Eleusin. cap. 13. Nep. 7. 4. 5. Cic. 2. de
 Legib. 35. Eumolpidon πίπεια quæ sint disputatur ad Cic. 1. Att. 9.
 UMONIDES, [Εὐμονίδης] Nomen proprium viri Thebani, cujus me-
 minit Plutarch.

E U N

UNEOS, [Εὐνέος] Gemma, nucleo olivæ similis, striata concharum
 modo, non adeo candida. Plin. 1. 37. c. 10. Al. Euroeos vitiose.

UNÆUS, [Εὐνῆος] Jasonis filius ex Hypsipyle filia Thoantis regis, teste
 Homer. 7. Iliad. 468.

UNICA, [Εὐνίκα] Malis, & Nychia, Nympharum nomina in 13.
 Idyll. Theocrit. quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt.

UNICUS, [Εὐνικός] Stratuarii nomen, apud Plin. lib. 34. cap. 8.

UNOMIA, [Εὐνομία] Eunomia duplex. Una quidem Recta juris le-
 gumque constitutio: Altera vero, recte juri constituto Obtemperatio.
 Neque enim satis est bene institutam positamque esse rationem Reip. nisi
 & hoc omnibus persuasum sit, institutioni tali omnino parendum esse.
 Budæus in Annot.

UNOSTI PORTUS, [Εὐνόστου λιμὴν] dicitur, Qui ab Occidentali insulæ
 Phari parte efficitur, jacetque ante effossum & clausum portum, qui ex
 urri ingressum habens, maximus dicitur. Author Strabo lib. 17.

UNOSTUS, Tanagræorum deus, cujus templum adeo mulieribus inter-
 dictum fuit, ut si quo infortunio aut vastitate Tanagræi opprimerentur,
 diligenter inquirerent, ne qua mulier consulto, aut casu templo ap-
 propinquasset. Ex Alex. Genial. Diar. lib. 6. cap. 2.

UNUCHUS, [Εὐνύχος] Qui eviratus est, & virilibus testiculis caret.
 Dicitur autem ab *εὐνή*, quod est cubile: & *χρῶ* custodia: quia id ge-
 nus hominum adhibebatur fervandis cubilibus regum. V. tamen Scal.
 exercit. 277. §. 3.

— cumque omnibus unica virtus
 Effet in eunuchis thalamos fervare pudicos. Claud. 1. in Eu-
 rop. 98. & rurſ. 419.

Militia Eunuchi nunquam prægressa cubile. Gloss. *εὐνύχου*,
 tubicularii.

Eunuchi aut Spadones vocantur, aut Thlibiæ, aut Castrati. Spadones,
 qui propter aliquod vitium, vel frigiditatem membrorum genitalium
 liberis operam dare non possunt. Thlibiæ, quibus a nutrice, vel forte
 a matre extriti sunt testes. Castrati, quibus virilia exacta sunt.
 Harmenop. de adopt.

apud Orientales horum opera fuit egregia. Unde & Eunuchi dicuntur
 non Sexus conditionis, sed Officii & ministerii habita ratione: etiam
 Mariti qui fuerunt.

Eunuchi e Syria Ægyptoque. Cic. in Orat. 232.
 nem mulierem vocat Eunuchum Ter. in Comæd. cognomine 2. 3. 65.
 Eunuchi imbelles. Juven. 6. Sat. 366.

Sunt quas eunuchi imbelles, ac mollia semper
 Oscula delectent, & desperatio barbæ.
 Eunuchum se facere. Juven. 12. Sat. 33. — decidere jactu

Cœpit cum ventis, imitatus Castora, qui se
 Eunuchum ipse facit, cupiens evadere damno
 Testiculorum.

Eunuchus Lactucæ genus V. MOX EUNUCHION.

EUNUCHO, [εὐνύχου] Ære. Castrare: cujus passivum est Eunuchor.
 atro lege Mænia, Siqui patriam majorem parentem extinguit, in
 est culpa: quod facit pro sua parte is qui se eunuchat, aut aliqui
 veros producit. Ex Nonio 2. 289.

EUNUCHIZO, [εὐνύχίζω] Castro. Hieronymus contra Jovinianum,
 sunt eunuchi, qui de utero matris ita nati sunt: & sunt eunuchi, qui
 hominibus eunuchizati sunt: & sunt eunuchi, qui se castraverunt
 propter regnum cælorum. ex loc. Matth. 19. 12.

EUNUCHINUS, Adj. ap. Hieron. Impudenter erigunt facies eunuchinas.

EUNUCHINATUS, Partic. apud Tertull.

EUNUCHISMUS, i. m. Eviratio. Cal. Aurel. Tard. 1. 4. 118. Euru-
 ismum faciendum probantes.

EUNUCHION, [εὐνύχιον] Lactucæ genus, rotunda ac minima radice,
 is foliis, Atylida vocant: quidamque eunuchion, quoniam hæc ma-
 ne refragret Veneri. Plin. lib. 19. cap. 8. [Atylida ex Eutathio,
 hen. & Geopon. legendum docet Hard. præunte Henr. Strep. Sed
 ut non ex iisdem auctoribus restituit veram lectionem Eunuchon.
 εὐνύχου enim hoc lactucæ genus dictum est; altera vero vox Græca non
 est. Esti *εὐνύχων* quoque legere liceret

EUNUS, [Εὐνός] patria Syrus, qui quum nuce juglande in os inclusa
 siem evomeret, simulans se deæ Syriæ numine afflatum, apud servos
 vinctissimam plebem divinus habitus, primo duo hominum millia in Si-
 cia spe rapinarum ascivit, mox effractus carceribus ad sexaginta mil-
 lia coegit, Manliumque & Lentulum Prætores iusto prælio vicit & pro-
 fudit. Denique a Romanis coercitus, post multiplices clades suæ
 heritatis meritas pœnas dedit. V. Alex. Genial. Diar. lib. 2. cap. 11.
 Idor. & Flor.

E V O

Evoco, [ἐκκαλέω, παρακαλέω] Ære. Extra vocare. Ter. And. 3. 3. 47.

Evocate huc Davum. Cæf. 4. Bell. Gall. 6. Principibus Gallie evoca-
 tis. Cic. 3. Verr. 27.

Arceffere & evocare. Cic. pro Deiot. 13. Venit, vel rogatus ut ami-
 cus: vel arceffitus ut socius: vel evocatus ut is qui Senatui parere
 didicisset.

Invitare & evocare. Cic. 2. de Fin. 99. Indicat innatam esse homini
 probitatem gratuitam, non invitatum voluptatibus, nec præmiorum
 mercedibus evocatum.

Expellere & Evocare. Cic. 8. Att. 2. Non expulsi sed evocati e patria.
 Emittere & Evocare. Cic. 1. Tusc. 74. Tanquam a Magistratu aut ab
 aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit.

Elici & evocari. Cic. in Hortens. Quod dedecus quod non evocetur
 atque eliciatur voluptate?

Evoco idem ac simplex Vocare. Plaut. Amph. 3. 3. 12. Tu gubernato-
 rem a navi huc evoca meis verbis. Ita Evocare ad cœnam. Plaut. Most.
 4. 3. 13. Ad colloquium. Liv. 23. 43. Cæf. 3. Bell. Civil. 108. Ad
 causam dicendam. Liv. In concilio. Id. Sterni triclinia etiam in
 foro jubebat, evocari homines honestissimos. Cic. 5. Verr.

Idem ac Provoco: ut, Hostes ad pugnam. Cæf. 6. Bell. Gall. 56.

Evocare ad arma, inquit Servius, est Ad diversa loca diversos cogere
 exercitus. Cic. pro Rabir. 21. De te ipso, inquam, Labiene quæro,
 quum ad arma Confules ex Senatusconsulto evocassent. Legitur & Vo-
 cavissent. Cæf. 1. Bell. Civil. 23. Magnus numerus Equitum Roma-
 norum & Decurionum, quos ex municipiis Domitius evocaverat. [Hic
 proprie dicitur de his, qui vocantur Evocari. V. infra.

Evocare, pro Citare, inquit Budæus apud Ciceronem in Prætura urbana.
 Nunc In personam citare, dicunt: h. e. Vadimonio obstringere.

Evocare animum a negotio. i. e. Retrahere. Cic. 1. Tusc. 75. Nam
 quid aliud agimus, quum a voluptate, id est a corpore, quum a
 re familiari, quæ est ministra & famula corporis, quum a Republ.
 quum a negotio omni evocamus animum? In vetustioribus codici-
 bus legitur Sevocamus. Evocare animum grate excipiendo. Sen.
 2. de Benef. cap. 28. Evocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat.
 Deor. 21. Non quod difficile sit mentem ab oculis evocare: sed
 quod magis evoco, eo minus id quod tu vis, possum mente compre-
 hendere. In emendationibus Codicibus legitur Sevocare & Sevoco.

Animas orco. Virg. 4. Æn. 242.

Aquas nubibus ficcis. Sen. Med.

Avos atavosque sepulchris, i. e. Elicere. Ovid. 1. Amor. 8. 17.

Auroram. Ovid. 11. Met. 598.

Non vigil ales ibi cristati cantibus oris
 Evocat auroram nec voce silentia rumpit.

Cohortes sparsas. i. e. Colligere & cohibere. Lucan. lib. 1. 395.

Deos. Precibus elicere. Plin. 28. 2. Verrius Flaccus auctores ponit
 quibus credat in oppugnationibus ante omnia solitum a Romanis sa-
 cerdotibus evocari deum cujus in tutela id oppidum esset. Liv. 5.
 Dictator e Veis deos evocans. V. Macrob. Sat. 1. 3. c. 9. de modo
 evocationis.

Herbas evocat Zephyrus. Sen. Hippol. init.

Ignes Auroræ Lucifer. Ovid. 4. Met. 629.

Misericordiam, i. e. Implorare. Cic. pro Deiot. 40. Misericordia tua
 occurrere solet supplicibus nullius oratione evocata. [i. e. Elicita.

Piscem esca. i. e. Elicere. Sil. lib. 7.

Evocat e liquidis piscem penetralibus esca.

Sacra. Certis solennitatibus ex loco in locum transferre. Ulpian. 1. 9.
 §. 2. ff. de rerum divis. & qual.

Testes. Plin. 6. Epist. 91.

Evocare acriter. Cic. 2. Att. 24. Sic te invocabam ut nihil acrius neque
 incitarius fieri posset.

Foras. Ter. Eun. 2. 2. 52. & Plaut. Casin. 2. 3. 54. Vis tu Chalinum
 huc evocem verbis foras.

Intus. V. INTUS. Intus foras. Plaut. Pseud. 2. 2. 10. Ostium pul-
 tabo atque intus evocabo aliquem foras. Idem Men. 1. 3. 35.

Magnopere. Cic. 2. de Orat. 353. Juvenes stant ad januam duo qui
 te magnopere evocant.

EVOCĀTUS, [ἐκκαλημένος] Partic. Unde

Evocati dicuntur, Qui non iusti milites sunt, sed Qui repentina aliqua
 necessitate ex agris in bellum tumultuarie & vocantur & coguntur.
 [Immo V. infra ex Turneb.] Suet. Galb. cap. 10. Delegit & eque-
 stris ordinis juvenes, qui manente annulorum aurcorum usu, evocati
 appellarentur, excubiasque circa cubiculum suum vice militum age-
 rent. ubi Casaub. V. Cic. 3. Fam. 6. Antonium præfectum evocato-
 rum milii ad te, cui si videbitur, cohortes traderes. Cæf. 3. Bell. Ci-
 vil. 53. Quum horum omnium ratio haberetur, ad duorum millium
 ex Pompejanis concidisse reperiebamus, evocatosque & centuriones
 complures. Et lib. 1. cap. 17. Militibus in concione agros ex suis
 possessionibus pollicetur, quadraginta in singulos jugera, & pro rata
 parte centurionibus evocatisve. His duobus locis a Militibus & cen-
 turionibus Evocatos Cæsar distinguit. Evocati autem sunt, Homi-
 nes militia perfuncti, & emeritis stipendiis, qui tamen rurſus milita-
 tum evocantur. Id declarat Dio lib. 45. p. 276. sic scribens, Ἐκ
 τῶν δὲ οὐκ ἔτι ἀνδρῶν καὶ τὸ ἔτι ἠνοκίτων σύστημα (ὡς ἀνακλήτους ἂν πε-
 ῖλαινας, ὅτι πεπωμένοι τὴν στρατῶν ἐπὶ αὐτῶν αὐτῶν ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσθαι
 ἐνοκίτων. i. e. Ex his hominibus evocatorum numerus constitit, quos
 ἀνακλήτους, (id est revocatos) Græce vocare possis, quod militia perfun-
 cti ad eam rurſus revocarentur. Evocatorum autem honestus erat
 ordo in re militari, & in multis inscriptionibus: Evocatum Cæ-
 saris aut Augusti fuisse ambitiose incusum videmus. Hæc tam mul-
 tis scribenda putavi, quo hujus vocis vera vis & potestas ab omni-
 bus parum hæcenus animadversa, jam nunc beneficio Turnebi
 (ut & pleraque alia) studiosius innotesceret. V. ejus Adv. 1. 9.
 conf. Pitisc. Lex.

EVOCĀTOR, oris. m. [ἐκκλητής] Cic. 1. in Catil. 27. Principem
 conjurationis, evocatore & fervorum & civium perditorum exire
 patieris?

EVOCATIO, oris. f. [ἐκκλησις] Plin. lib. 30. cap. 1. Inferam evocatio.
 V. Donat. ad Ter. Eun. 4. 7. 2. Auctor ad Heren. 3. 3. Evocationes
 hominum. Rei etiam ad causam dicendam admonitio, Evocatio dicitur.
 Angl. Sumptus. V. 1. 26. D. de fidei. lib.

EVÖHT, [εὐόη] Vox bacchantis. Virg. 7. Æn. 389.
 Evoie Bacche frenens. Ovid. 4. Met. 522. Evoie Bacche sonat.
Evoc, dissyllabum. Catul. 62. 61.
 Saxea ut effigies Bacchantis prospicit Evoc. Hor. 2. Carm. 19.
 5. Ovid. 6. Met. 597. V. **EVUHO**.
EVÖLO, [ἐπιπλοῦναι] Ære. modo Volare significat, modo Extra volare.
 Plin. lib. 10. cap. 38. Vultur & feræ graviore, nisi ex procurfu aut
 altiore tumulo iamiffæ non evolant.
Evolate & Involare, contraria. Varro 3. de R. R. cap. 11. Columel.
 lib. 8. cap. 15.
Altius evolare. Cic. 1. Fam. 8. Translate de Evectione ad primum di-
 gnitatis gradum.
Evolarit & excurrunt foras animi spretis corporibus. Cic. 1. de Divin. 114.
Evolare plus est quam Excurrere. Cic. de Clar. Orat. 271. Ut evolare,
 non excurrere videretur.
Cursu præpedi evolat. Sen. Hippol. 10.
Ex arbore evolat ales nuntia Jovis. Cic. 1. de Legib. 2.
Nusquam e nostro pectore evolat. Propert. lib. 2. 12. 15.
Madidis Notus evolat alis. Ovid. 1. Met. 264.
Evolarunt ex omnibus partibus silvæ, & in nostros impetum fecerunt.
 Cæs. 3. Bell. Gall. 18.
Evolare ad belli, aut fugæ societatem. Cic. 10. Att. 12.
Evolarat joni, e conspectu fere fugiens, quadriremis, cum etiam tunc
cetera naves suo in loco moliebantur. Cic. 7. Verr. 85.
Evolare, per translationem, pro Eripere se. Cic. 3. Verr. 67. Iste qui
 sua cupiditate tantos tumultus concitatos videret, cupere aliqua evola-
 re si posset.
Evolare ex corporum vinculis, tanquam ex carcere. Cic. Somn. Scip. 5.
Evolare ex flamma. Cic. Anteq. iret in exil. 8. Et 3. Verr. 67. Ibid. 70.
 Tamen ex ea flamma periculoque evolvit.
Eripi atque evolare ex infidiis aliquorum. Cic. pro Muren. 82.
Evolare ex severitate judicis. Cic. 3. Verr. 13. & pro Muren. 82.
Evolare rus ex urbe, tanquam ex vinculis. Cic. 2. de Orat. 22.
Evolare pœnam. i. e. Vitare, Effugere. Cic. de Provinc. Conf. 14.
 Quam pœnam si tum aiorum opibus, non suis, invitissimis vobis evola-
 rant: at aliam multo majorem, graviolemque subierunt.
Evolvit oratio. Cic. 1. de Orat. 161. Tantus enim cursus verborum
 fuit, & sic evolvit oratio.
EVÖLITO, [ἐπιπλοῦναι] Ære. frequent. Columel. lib. 8. cap. 8. Patenti-
 bus fenestris per quas ad requirendos cibos evolitant. De columbis.
EVOLATICUS, Adj. [ἐπιπλοῦναι] ut, Evoltici homines. Plaut. Poen. 2. 28.
 — Ita ut occœpi dicere,
 Lenulle, de illac pugna penthethonica,
 Qua sexaginta millia hominum uno die
 Evolticorum manibus occidi meis. Legitur Volaticorum in
 emendatis codd.
EVÖLO, [ἐπιπλοῦναι] Ære. a Vola, æ; Furari, rapere: quasi In volam
 recipere. Plaut. Cist. 4. 2. 65. Quid queritis? n. cistellam a Iolescens,
 hic mihi evolavit. [Dubitandum non est, quin verior lectio sit:
 — Cistella mihi hic, mi adolescens, evolavit.
 Excipit enim LA. In caveam latam oportuit.
Impune aliquid evolare. Cic. pro Deiot. 30. Ubi enim id, quod intus
 est atque nostrum, impune evolare potest, contraque nos pugnare, fit
 in dominatu servitus, in servitute dominatus. [Sed hunc quoque lo-
 cum ad superius verbum a Volo & præpositione compositum pertinere,
 quis non videt? agitur enim de Servo fugitivo a domino suo abducto.
 Commentitium igitur hoc verbum est, a Vola deductum. Miror tam-
 en unde Galli suum *Volar*, quod Furari significat, arcessant.
EVÖIVO, vi, ūtum, [ἐπιπλοῦναι, ἐπιπλοῦναι, ἐπιπλοῦναι] Ære. De loco
 volvere. Stat. 1. Achill. 243.
 — ex æquore Titan
 Rorantes evolvit equos. Aut proprie Explicare, ut Cic. Te-
 pic. 9. Evolvere id quod involutum est. Idem 3. Off. 76. Si quis
 voluerit animi sui complicatam notionem evolvere. Vel Discernere,
 ut Ovid. 1. Met. pr.
 Quæ postquam evolvit, cæcoque exemit acervo.
Evolvere se, Expedire. Ter. Eun. 4. 4. 56. Hac re & omni te turba
 evolves & illi gratum feceris.
Dicitur de fluminibus in mare effusis. Virg. 5. Æn. 808.
 — nec reperire viam atque evolvere posset
 In mare se Xanthus. Ita Plin. 4. 12. Evolvitur in Pontum sex
 fluminibus Darubius.
Item pro Ejicere seu quodammodo Egerere. Claud. Conf. Mall. Theod. 39.
 — quicquid fluviis evolvitur auri. Liv. 6. 15. Istos, in-
 cubantes publicis thesauris, ex præda clandestina evolves.
Evolvere argentum per jocum pro Corradere. Plaut. Pseud. 1. 3. 83.
 Aut terra aut mari alicunde evolvam id argentum tibi.
**Et denique quoniam Parcæ dicuntur Fata quasi nere & volvere, usurpa-
 tur pro Destinare**. Propert. 1. 7. 16.
 Quod nolim nostros evoluisse deos. V. Bræck. ad loc.
Arcana deum evolvere. Sil. lib. 7.
Deliberationem aliquam totam accuratius evolvere in literis. Cic. 9. Att. 12.
Exitum. Cic. pro Cæcl. 56. Cujus ego criminis neque principium in-
 venire neque evolvere exitum possum.
Faltos evolvere. Ovid. 1. Fast. 657.
 Ter quater evolvi signantes tempora faltos:
 Nec sementina est ulla reperta dies. De hoc & seq. loco
 V. mox Librum evolvi.
Jocos. Ovid. 2. Trist. 238.
 Miror in hoc igitur tantarum pondere rerum
 Unquam te nostros evoluisse jocos.
Librum. Cic. 1. Tusc. 25. Evolve diligenter ejus eum librum qui est
 de animo. Idem in Topic. 9. Uterque nostrum ad suum studium li-
 bellos quos veliet evolveret. Libri Evolvi proprie dicuntur, quia olim
 volumine, i. e. Convoluta charta constabant. V. H. Voss. ad Catull. p. 51.
 conf. Evolvere Faltos, Jocos, Poetas, Versus, Volumina. & infra
 VOLUMEN.
Naturam. Cic. 4. Acad. 11. Evolvere naturam omnium rerum.
Notionem animi complicatam. Cic. 3. Off. 76.
Orbes fedibus. i. e. Oculos extrahere. Lucan. lib. 2. 184.
 — ille cavis evolvit fedibus orbes.

Poetas. Cic. 1. de Fin. 25.
Quæstus pectore. Valer. 4. Argon. 117.
 Ingemit & tales evolvit pectore quæstus.
Saxa. Lucan. lib. 3. 476.
 — nudis evolunt saxa lacertis.
Seriem fati evolvere. Ovid. 15. Met. 152.
 Sic exhortari, seriemque evolvere fati. i. e. Exponere.
Silvas jactas evolvere. Ovid. 12. Met. 518.
 — modo se super aëra frustra
 Tollere conatur, jactasque evolvere silvas.
Tempora & factos mundi evolvere. Hor. 1. Serm. 3. 112.
Versus evolvere. i. e. Legeere. Ovid. 2. Trist. 307.
 Non tamen est facinus molles evolvere versus:
 Multa licet castæ non facienda legant.
Vices. Sen. Med. 402. Nitidusque certas mundus evolvit vices.
Volumina evolvere. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cic. 9. Att. 12. Evolvi
 volumen epistolarum tuarum.
Evoluisse, quinque syllabarum metri necessitate. Ovid. 12. Epist. 4.
 Debuerant fufos evoluisse suos. Catul. 64. 74.
 Conditâ quin veri pectoris evoluam. Adde Propert. 1. 7. 16. supra.
EVÖLUTUS, Partic. [ἐπιπλοῦναι] Liv. 26. 19. de angui loquens, In-
 terventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.
Fluctus evoluti. Sen. Oeth. 731. Rectius excusum Involuti.
Particum pinsum, & evolutum fursure, h. e. Fursure purgatum. Colu-
 mel. lib. 2. cap. 9.
Evolutus, & nudatus integumentis dissimulationis. Cic. 2. de Orat. 350.
 Libenter enim te cognitum jam artificem, aliquandoque evolutum illi
 integumentis dissimulationis tuæ, nudatumque perspicio.
Evolutus bonis. Sen. Epist. 75. Occurrit acti in exilium, & boni
 evoluti. i. e. Deturbati.
EVÖLUTIO, ōnis. f. [ἐπιπλοῦναι] Cic. 1. de Fin. 25. Quid historia
 cognitioque rerum, quid poetarum evolutio?
 Est etiam Evolutio, [ἐπιπλοῦναι] Vox militaris, Certam agminis ve-
 aciei conversionem denotans. V. Tacticos & quæ habet Pitisc. Lex
 in voce.
EVÖMO, vi, ūtum, [ἐπιπλοῦναι] Ære. Extra vomere. Plin. lib. 10. cap. 4.
 Platea calore ventris coctas conchas evomit. Cic. 2. de Nat. Deor. 12.
 Eademque hæc avis scribitur conchis se solere implere, easque quæ
 stomachi calore concocerit, evomere, &c.
Vesbius evomuit ignes. Sil. lib. 17. 598.
Evomere pestem, forasque projicere. Cic. 2. in Catil. 2. Quæ quide-
 letari mihi videtur, quod tantam pestem evomuerit, forasque pro-
 jecerit. de Urbe.
Evomere aliquid in aliquem. Cic. pro Milon. 78. Non timeo, Judice
 ne odio inimicitiarum mearum inflammatus, libentius hæc in illu
 evomere videar, quam verius. Ter. Adel. 3. 4. 65.
 Ibo, ac requiram fratrem: ut in eum hæc evomam.
Evomere iram in aliquem. Ter. Adel. 3. 2. 14.
Evomit se Nilus multis faucibus in Ægyptium mare. Plin. lib. 5. cap.
 Orationem in aliq. evomere. Cic. 5. Philipp. 20. In me absentem or-
 tionem ore impurissimo evomuit.
Talenta: i. e. Reddere male accepta. Cic. in Pison. 90.
Evomere virus apud aliquem. Cic. de Amicit. 89. Apud quem evom
 virus acerbitalis suæ.
EVÖNUS, [Εὐώνυμος] Insula ad Athon, novem m. pass. latitudine, quæ
 hodie Peparethus vocatur. V. Plin. lib. 4. cap. 12.
EVÖNYMOS, [Εὐώνυμος] Vulgo *Luflega*, Insula est una ex Vulcanii
 ita dicta, quod e Lipara, in Siciam navigantibus sinistra offeratur
 Nam *εὐώνυμος* Græci *εὐφώνυμος* vocant sinistra. Auth. Strabo lib.
 adde Plin. 5. 19.
 Est etiam Evonymos, Theophrasto, Arbor infelix, malo punicæ fin-
 lis, in Lesbo insula potissimum proveniens, pecori gustatu lethal.
 V. Plin. lib. 13. cap. 22.

EUPALIA, [Εὐπαλία] Nomen urbis in Locride, apud Plin. lib. 4. cap.
EUPATŌRIA, [Εὐπατρία] Paphlagonia oppidum a Mithridate con-
 ditum, quod Amiso junctum fuisse scribit Plin. lib. 6. cap. 2.
EUPATŌRIA, vel **EUPATŌRIUM**, [Εὐπατρία] Herba genus, cau-
 lignosi, nigricantis, hirsuti, cubitalis aliquando, & amplioris. Plin.
 lib. 25. cap. 6. Omnino ea est herba, quam Dioscorides ait a Latinis
 Agrimoniam vocari, atque ita quoque vulgo appellatur. Nomen hæc
 ab rege Mithridate, cui cognomen fuit Eupator, sec. Strab. lib. 10.
EUPETALOS, [Εὐπέταλος] Gemma est, quatuor habens colores, igneus
 cæruleum, niger, & mali. Auctor Plin. lib. 36. cap. 10. Item,
 Lauri genus, quod alii Daphnoides, alii Pelasgum, alii Stephanon A-
 xandri vocant: est autem, ut inquit Plin. hic frutex ramosus, crassus
 ac molliore quam laurus folio, cujus gustatu accenditur os atque g-
 tur, baccis e nigro rubis. V. eum lib. 15. cap. ult. Diosc. 4. 143.
EUPHŌME, [Εὐφώμη] Mulieris nomen, quæ nutrix Musaram fuit & C-
 ti, sive Crotonis, mater. V. CROTUS.
EUPHŌMIA, [Εὐφώμια] Uxor fuit Justinii Imperatoris, cujus memi-
 Suidas. Græcis item Euphemia, Faustam acclamationem significat,
 qualis fieri solet Principibus recens inauguratis.
EUPHŌNIA, [Εὐφώνια] Sonoritas, bona vox, sonitus vocum jucundi-
 Quintil. Vocalitatem vertit, l. 1. c. 5. V. Sidon. 5. Epist. 5.
EUPHORBĒNI, Asia Populi in conventu Apameno, de quibus Plin.
 lib. 5. cap. 29.
EUPHORBIA, [Εὐφώρβιον] Herba, de qua sic Plin. lib. 25. cap. 7. Inve-
 & patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit euphorbiam, r-
 dici sui nomine & fratris Musæ. Dicitur & Euphorbium neutro gene-
 Plin. lib. 25. cap. 12. Facit & claritatem euphorbium junctis.
EUPHORBUS, [Εὐφώρβος] Trojanus, Panthi filius, qui Patroclum
 neravit, interfectus a Menelao, ut est apud Homerum. Iliad. π. & ε.
 Panthoides Euphorbus. Ovid. 15. Met. 161.
 Fuit & Euphorbus, Medicus, Antonii Musæ frater, a quo Cæsari
 Augustum conservatum esse constat. Plin. lib. 25. cap. 7. V. dict. præc.
EUPHORIŌN, [Εὐφωρίων] Poeta Chalcidentis, cujus amatorias e-
 gias transtulit Cornelius Gallus. Habebat hic quosdam ita dedi-
 sibi amatores, ut eum præferrent Ennio & reliquis poetis. Cic.
 de N

de Nat. Deor. 12. Ille vero nimis etiam obscurus Euphorion: at non Homerus.

UPHRAGIA, Planta est tenuis, quae ad palmi altitudinem affurgit: foliis minutis, crispis, per ambitum serratis, gultu astringentibus, paulatimque amaris. Caule exit tenui, rubentique: flore inter purpuram & aurum albicante, quem emittit abeunte aestate: nascitur in pratis. Mathiol. in Diosc. lib. 4. cap. 38.

UPHRANOR, [Eυφρανωρ] Nomen statuarii laudatissimi, Isthmii, qui de Symmetria & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit centesima quarta Olympiade, plurimaeque signa nobilissima ex aere confecit, quae enumerantur a Plin. lib. 34. cap. 8.

Idem & Fictor, & Marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens: sibi quoque aequalis, teste eodem Plin. lib. 35. cap. 15. Huius meminit & Quintil. Institut. Orat. lib. 12. Item Juven. 3. Sat. 217.

Hic aliquid praeclearum Euphranoris, & Polycleti, &c.

UPHRATES, [Eυφρατης] Fluvius Mesopotamiae in Paradiso oriens. Strabo scribit Euphratem ex Niphate monte Armenia, magnum, profundum, & celere: nasci: exire autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium dividere, & Tigri conjunctum Mesopotamiam facere. Sallustius quoque certissimus auctor asserit, tam Tigri quam Euphratis in Armenia fontes demonstrari. Boethius,

Tigris & Euphrates uno fe fonte resolvunt. V. Plin. lib. 5. cap. 24. Et Solin. cap. 50.

Euphrates, Latine Foecunditas, atque abundantia fructuum dicitur. Ambrosius lib. de Paradiso, Plerique inquit Euphratem dictam b [Eυφρατης] hoc est a fertando: eo quod hominum genus nullo magis quam iustitia & aequitate lateretur. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros invehit.

Altus Euphrates. Virg. 2. Georg. 561.

— Caesar dum magnus ad altum

Fulminat Euphratem bello.

Babylonius Euphrates. Ovid. 2. Met. 245.

Celer Euphrates. Claud. 4. Conf. Hon. 387.

Fertilis Euphrates. Lucan. lib. 3. 260.

— sparsus in agros

Fertilis Euphrates Phariae vice fungitur undae.

Magnus Euphrates. Lucan. lib. 3. 257.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus

Euphrates, quos non diversis fontibus edit

Persis, & incertum, tellus si misceat amnes, &c.

Tumidus Euphrates. Claud. 3. Conf. Hon. 70.

Vagus Euphrates. Stat. 5. Silv. 1. 89.

Euphrates Metonymice capitur pro Orientis populis apud Virg. 1. Georg. 509.

Hinc movet Euphrates, illinc Germania bellum.

Euphrates ibat jam mollior undis. Virg. 8. Aen. 726. i. e. Sentiens quasi se esse superatum. Sic Serv. Significat Orientis populos victos ab Augusto.

UPHRATES, Philosophus Stoicus gravissimus temporibus Adriani principis, voluntaria morte excessit e vita, veniam ei dare Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cum propter senectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere posset; Auctore in Adriani vita Xiphilino.

UPHRONIDES, [Eυφρωνιδης] Statuarius nobilis, qui centesima quarta-decima Olympiade floruit, ut refert Plin. lib. 34. cap. 8.

UPHRONIUS, [Eυφρωνιος] Scriptor nominatur apud Plinium, qui de vino condendo praeccepta dedit. V. lib. 14. cap. 19.

UPHROSINA, & EUPHROSINE, es. f. [Eυφροσυνη] Una ex tribus Gratiis: & interpretatur Hilaritas.

UPHROSINUM, i. n. [Eυφροσινον] Herba quae Buglossos aliis dicitur, sive Buglossum, hoc est Lingua bubula. Plin. lib. 25. cap. 8. Jugitur huic buglossos, boum linguae similis, cui praecipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, & vocatur euphrosinum. Alii autem Euphrosinen vocant.

UPILIS, Lacus Cisalpinæ Galliae, per quem Lambrus in Padum descendit. Auctor Plin. lib. 3. cap. 19. Vulgo Lago di putiano.

UPLEA, & f. Herba, qua perunctos commendatoris esse fama tradunt Magi, auctore Plin. lib. 25. cap. 10. [Salmaf. Eucleam legendum putat, probabili conjectura. licet eam respicit Hard.

UPLOCAMUS, [Eυπλοκαμος] Adj. Cincinnatus, Calamistratus. Lucil. apud Nonium l. 155.

Euplocamo digitis, discerniculumque capillo.

UPLOEA, [Eυπλοια] Insula maris Tyrrheni juxta Neapolim. Stat. 2. Silv. 2. 79.

Inde vagis omen felix Euploea carinis.

UPOLIS, [Eυπολις] pulchra Comediae scriptor fuit, qui vitia populi magna cum libertate reprehendit, de quo Hor. 1. Serm. 4. 1.

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae, &c.

iratus Eupolis. Pers. 1. Sat. 124.

— audaci quicumque assilte Cratino,

Iratum Eupolidem praegrandi cum sene palles. Eupoldem iratum vocat Persus, quali Vehementi ira in heminum vitia invecium.

Eupolin in accusativo dicit Hor. 2. Serm. 3. 12.

UPOLEMUS, [Eυπολεμος] Calactinus, Lucullorum hospes, de quo Cic. 6. Verr.

UPOLIS, [Eυπολις] Thestius, qui, lege adversus athletas lata, poenaque indicta, qui adversarios corrupissent, primus multam subiit, quod adversarios pectas erogatis delinivisset nummis. Refert Cal. lib. 12. cap. 11.

UPOMPUS, [Eυπομπος] Macedo, Arithmeticae & Geometricae peritissimus, sine quibus negabat neminem posse perfici.

Est & Plin. lib. 35. cap. 10. praecleari Fictoris nomen, qui docuit Panphilum Apellis praecceptorem.

UPORIA, [Eυπορια] Urbs Macedoniae, ab Alexandro magno condita, & a soli fertilitate nomen sortita. Auctor Stephan.

UPORUS, [Eυπορος] Servus fuit C. Gracchi, qui dominum ex Avernio fugientem qua potuit ratione tractavit, ut se super occisum animam, scilicet proprio vulnere visceribus effudit, inquit Macrobius. Sat. 1. 11. V. Vell. 2. 6. 6. Val. Max. 6. 8. 3. Aurel. Victori de V. l. cap. 35. Euphorus dicitur.

UPROSOPON, [Eυπροσωπον] Promontorium Phoeniciae ad Byblon ut-

Vol. II.

berm. Nomen habet ab insigni aspectu, ap. Melam. Aliis est Eυπροσωπον. Dei facies. V. Cellar. in Phoenices Deser.

EUPRACHON, i. n. [Eυπραχων] Herba alias Polytrichon. Anul. cap. 51.

E U R

EURANIUM, i. n. [Eυρανιον] Cariae oppidum est, Halicarnasseorum jurisdictioni ab Alexandro magno assignatum. Plin. lib. 5. cap. 29.

EURYOS, V. EUNEOS.

EURETRON, V. NEURETRON.

EURIPIDES, es. f. [Eυριπιδης] Juncti generis. Plin. 21. 18. Diosc. 1. 4. 52.

EURIPIDES, [Eυριπιδης] Atheniensis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ad Salamina ab Atheniensibus fugatus est. Fuit primum in Rhetoricae Prodi discipulus, deinde Anaxagore in Philosphia, ad Tragicam scribendam conversus, a Socrate, licet aetate minori aditus creditur: Athenis discedens venit ad Archelavum Macedoniae regem, apud quem in honore fuit, a venere omnino abstineas, ex quo Euripides, id est odor mulierum, dicitur esse. duxit tamen uxores duas. Excessit noxam, disceptus a canous, ut aliis placet a nauberibus, quibus iniurior in fabula fuit, annum aegens LXXV. Ejus ossa Pelam translata iussu regis ejudem, scripsit fortas LXXV. vicit quinque. Haec fere Suidas. Gell. lib. 15. cap. 20. praeter Fabric. Bibl. Graec. vol. I. p. 439. Wolf. & Fabrum de Poet. Graec.

Centum O. Ciceronis de Euripide, 16. Fam. 3. Euripides, inquit, cui tu quantum credas nescio: ego certe singulos ejus versus, singula ejus testantia puto. [Ironia est, ut ex adjecto poete versiculo direct.

EURIPOEUS, Adj. [Eυριποιος] ut, Cic. 3. Tuto. 59. Euripideum campum. Est item in talis sic dictus Numerus, de quo Rhodig. 20. 27.

EURIPOUS, [Eυριπος] Maris pars inter Aulidem Boeotiae portum & Euboiam insulam, cujus meminit Strabo lib. 6. Et Plin. lib. 2. cap. 97. Et querendum tamen privata natura est, velut Taurominitani Euripi sippius, & in cubo septimo die ac nocte reciprocantis. Haec Plin.

Tam rapida autem convulsione est Euripus, ut quemadmodum auctor est Pomponius Mela, ventos, ac etiam plena ventis navigia secum portet. Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Quid Chalcedico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius?

Euripi (inquit Hemolius) Fossae in ludis circumdatae pro septis, quorum loco temporaria prius clostra fuerunt, auctore Plin. Hinc natum existimo, ut Ludii equestres (quorum modo usus est tam multiplex) vulgari verbo Clostra nuncupentur, h. e. Clostrales. Spartian. in Hellogab. Euripus, inquit, vino plenis navales Centenses exhibuit. Plin. lib. 8. cap. 7. Qua de causa Caesar Dictator postea simile spectaculum editurus, euripis harenam circumdedit, quos Nero sustulit, equiti loca addens. Suet. in J. Caes. 39.

Euripi, Tacitus angusti inter vada, quales Venetiis navigantibus per antrochus degnantur. Plin. lib. 6. cap. 23. Inde vadosa navigatio palustri similis: per euripos tamen quosdam peragitur.

Fretum & Euripus. Cic. pro Muren. 35. Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctum, quantas perturbationes & quantos aestus habet ratio comitiorum?

Priusque multo vicibus alternis fugax Euripus unda stabit Euboica piger. Sen. Herc. fur. 377. De re impossibili.

Euripi etiam & Nilii erant aquae ductus & alvei operis sumptuosi, qui aquam in motem fluviorum deductam conciperent. quod autem fluviorum & freti argutti, quae Euboicum arat. similitudinem haberent, ideo delicati illi splendidi nominibus Nilos & Euripos vocabant. Cic. 2. de Legib. 2. Magnificas villas, & pavimenta marmorea, & laqueata tecta contemno. Erectus vero aquarum, quos isti Nilos & Euripos vocant, quis non, quum haec videat, iriferit? Luxuriam quorundam, ut Luculli, Hortensii, Philippi, notat & incedit, qui in villas aquae ductus maxime impensas perduxerant. De Euripo sic Aufon. in Burdig.

Quid memorem Pario centectum marmore fontem Euripi fervere freti? Sen. Epist. 90. Utrum tandem sapientiore putas, qui invenit quemadmodum in impenitam astitit illam crocum laetentibus istulis exprimat, qui Euripos iussu aquarum impetu implet, aut siccit? Helychius interpretatur Euripos, [Eυριπος] i. e. receptacula vel conceptacula aquarum. De Nilo Cic. 3. Q. frat. 9. non proci a sine, De Arcano, Caesaris opus est, vel mercurio etiam elegantioris alioquus: imagines enim istae, & palatium, & piscina, & Nilus mulorum Philotimorum est, non Diphilorum.

Euripus viridis & gemmeus. Plin. lib. 1. Epist. 5. Quid aut Comum, aut, meaque deliciae? Quid suburbanum amaranthinum? Quid illa porticus verna semper? Quid [Eυριπος] opacissimus? Quid Euripus viridis & gemmeus? Qui subjectus inservit locus? Viridis, refertur ad herbas quas alluit. Gemmeus, ad fove ididem aquae & calculorum.

EURIPYUS, [Eυριπυος] Liber Gracorum veteranos qui ad Hium depugnabant, fortissimus, de quo vide Hom. 11. Illad. Meminit huius Cic. 2. Tusc.

EUROAQUILIO, onis. m. Veritas inter Eurum & Aquilonem. V. Vulg. Act. 27. 14. Ibi Interpo.

EUROASTER, tris. m. Idemque, qui Euro-notus. Columel. 11. 2. Illid. 13. 11.

EUROBIA, es. Oppidum in Cariae, apud Plin. lib. 5. cap. 29. A Stephano Logos [Eυροβια] appellatur.

EUROBOS, [Eυροβος] alio nomine Vulturinus dicitur: Veritas ab Oriente hyberno spirant: quod inter Nocum & Eurum sit. Columel. lib. 11. cap. 2. Illid. Malis sillis mane exierit, Auter, aut Euronotus. adde Apul. de Mund. p. 62.

EUROPA, [Eυροπη] Terra pars orbis. incipiens a Tanai vel Helle-sponto, & desinens in Atlantica fretum. Item Plin. lib. 3. aliamque victoris omnium gentium populi. terrarumque pulcherrimam nominat, Abae & Asiae adparato non magnitudine, sed virtute comparant. Unde hinc terra nomen accepit. aut quis ejus exiterit auctor, a nemine mortalium compertum esse ait lib. 2. Herod. De Europa Indibus Strabonem legito, lib. 3. V. & Cic. 3. de Nat. Deor. 24. Et pro Elaea. 61.

Europam, inquit Festus, tertiam orbis partem ab Europa Aeneas illa certum esse appellat. Sed alii de amore Jovis in tantum verum narrant.

Vol. II.

- narrant. Alii eam a prædonibus raptam, & navem, quæ Jovis tutelam, effigiem tauri habuerit, in eam regionem esse delatam. Quidam ob pulchritudinem regionis per simulationem raptæ filie occupatam eam terram ab Agenore & Phœnicibus ferunt. Hæc ille. Ubi Scalig. V. & Dacer.
- Tanais Europæ & Asiæ terminus. Lucan. lib. 3. 275.
— qua vertice lapsus
Riphæo Tanais diversi nomina mundi
Imposuit ripis Asiæque, & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ.
- Ulrix Europa, pro Græcia. Stat. 1. Achil. 397. in bello scil. Trojano.
- EUROPÆA, vel EUROPE, Folia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter forma bovis, aut vituli, raptam abduxit in Cretam. Fabula est apud Ovid. 2. Met. v. 833. sq. Hor. 3. Carm. 27. 25.
Sic & Europe niveum doloso Credidit tauro latus.
- Tyria Europa, a patria Tyro, quæ urbs est Phœnicis. Sen. Herc. fur. v. 8.
Hinc, qua tepenti vere laxatur dies,
Tyriæ per undas vector Europæ nitet.
- Vilis Europe. Hor. 3. Carm. 27. 57. [Immo, Vilis Europæ pater. i. e. Neglectus.
Europa elusa imagine tauri. Ovid. 6. Met. 104.]
- EUROPÆUS, Adj. [Ἐυρωπαϊός] ut Dux Europæus, Minos Jovis & Europæ filius. Ovid. 8. Met. 23.
- EUROPÆNSIS, Adj. Idem. Vopisc. Aurel. cap. 31. pr. Aureliano rebus Europænsibus occupato.
- EUROPUM, i. [Ἐυρώπη] Syria urbs, olim Thapsacum, postea Amphipolis appellata. Plin. lib. 5. cap. 24.
Est item ejusdem nominis, Oppidum apud Parthos, cognomento Nomas, cujus meminit idem Plin. lib. 6. cap. 25.
- EUROPUS, i. m. [Ἐυρώπη] Oppidum Macedonia ad Axium amnem, teste Plin. lib. 4. cap. 10. ita dictum, si Stephano credimus, ab Euro-po, Macedonis & Orithyæ filio, de quo Justin. 7. 1. 6.
- EUROTAS, [Ἐυρώτας] Fluvius Laconum, qui ab Apolline instructus suas edocet lauros, quibus ejus plenæ sunt ripæ. Hæc Servius enarrans illud Virg. 6. Ecl. 83.
Omnia, quæ Phœbo quondam meditante beatis
Audit Eurotas, iussitque ediscere lauros. Hic, teste Liv. 35. 29.
urbem Lacedæmona præterfluit. V. Ælian. V. H. 2. 34. & Cic. de Invent. 96.
In Eurotæ ripis exercet Diana choros. Virg. 1. Æn. 499.
- Alper Eurotas. Stat. 1. Theb. 119.
Beatus Eurotas. Virg. 6. Ecl. 83.
Frigidus Eurotas. Ovid. 2. Amor. 17. 32.
Olivifer Eurotas. Stat. 4. Theb. 227.
Rigidus Eurotas. Stat. 10. Theb. 492.
Tænarius Eurotas. Ovid. 2. Met. 247.
- EUROTAS, æ. m. [Ἐυρώτας] Gemma est, quæ situ videtur operire nigritiem: ita dicta a Græco verbo Ἐυρώτας, quod est situm trahere. De hac Plin. lib. 37. cap. 10.
- EUROTOS, [Ἐυρώτος] Thessaliæ fluvius, quem Penens accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantem (ut dictum est Homero) brevi spatio portatum abdicat: pœnales aquas dirisque genitas, argenteis suis misceri recusat. Sic Hermol. legit ap. Plin. lib. 4. cap. 8. [Sed V. Hard.]
- EURUS, Ventus ab Oriente flans, & calidus est. Columel. lib. 5. cap. 5.
Quoniam plerumque dicti sideris tempore quædam partes ejus regionis sic infestant Euro, quem incolæ Vulturum appellant, ut nisi tegminibus vites opacentur, velut halitu flammae fructus uratur. Virg. 1. Æn. 143. de Æolo: — Tenet ille immania faxa,
Vestras, Eure, domos.
- Animosi Euri. Virg. 2. Georg. 339.
Ipsæ Caucaseo steriles in vertice silvæ,
Quas animosi Euri assidue franguntque feruntque.
- Aquosus Eurus. Hor. Epod. 16. 54. — ut neque largis
Aquosus Eurus arva radat imbribus.
- Atrox Eurus. Stat. 3. Silv. 3. 96.
Citator Euro. Sil. lib. 3.
- Indomiti Euri. Ovid. 15. Epist. 9.
Uror, ut indomitis ignem exercentibus Euris,
Fertilis accensis messibus ardet ager.
- Latus Eois Eurus equis. Virg. 2. Æn. 417.
- Mites Euri. Claud. ad Seren. 59.
- Niger Eurus. Hor. Epod. 10. 5.
Niger rudentes Eurus, inverfo mari,
Fractosque remos differat.
- Nubifer Eurus. Sil. lib. 10. — ubi nubifer Eurus
Naufragium spargens operit freta.
- Agente nimbo ocyor Euro. Hor. 2. Carm. 16. 24.
- Præceps Eurus. Virg. 4. Georg. 29.
- Protervus Eurus. Ovid. 11. Epist. 14.
- Riphæus Eurus. Virg. 3. Georg. 382.
Gens effrena virum Riphæo tunditur Euro. i. e. Scythico
vento. Riphæi autem montes Scythiæ a perpetuo ventorum flatu nominati. Serv.
- Sævos Eurus pati. Ovid. 2. Epist. Sabin. 93.
- Truculentior Euri. Ovid. 11. Epist. 9.
Ut ferus est, multoque suis truculentior Euri. De Æolo.
- Tumidi Euri. Ovid. 1. Amor. 9. 13.
- Velocior Euri. Sil. lib. 3.
- Rapido velocior Euro. Claud. pro Conf. Prob. & Olyb. 100.
- Volucer Eurus. Sil. lib. 4.
- Adventantibus Euris. Virg. 4. Georg. 192.
- Certantes Euri Notique. Stat. 6. Theb. 310.
- Convulse undis & Euro naves. Virg. 1. Æn. 387.
- Demissa tempestas ab Euro. Hor. 3. Carm. 17. 11.
- Equitat Eurus per undas. Hor. 4. Carm. 4. 42.
Dirus per urbes Afer ut Italas,
Ceus flamma per tædas, vel Eurus
Per Siculas equitavit undas.
- Impulsa cupressus Euro. Hor. 4. Carm. 6. 10.
- Incidit Eurus violentior navigiis. Virg. 2. Georg. 107
- Inhibilat Eurus. Ovid. 15. Met. 604.
- Minatur Eurus fluctibus. Hor. 1. Carm. 28. 25.
- Sic quodcumque minabitur Eurus
Fluctibus Hesperis, Venusinae Plectantur Silvæ.
Parcunt hybernis flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 339.
— ver magnus agebat
Orbis, & hybernis percebant flatibus Euri.
Ruit Eurus. Virg. 1. Æn. 89.
Una Eurusque Notusque ruunt.
Tonat Euri domus. Virg. 1. Georg. 371.
Urget naves in faxa Eurus. Virg. 1. Æn. 114.
Eurus, pro Parte Orientali. Valer. 1. Argon. 538.
Jampridem regio, quæ virginis æquor ad Helles:
Et Tanaim tenuis immenso descendit ab Euro,
Undat equis, floretque viris. Intelligit Asiam.
- EURINUS, Adj. apud Columel. lib. 11. cap. 2. Ventus Eurinus, & interdum Aufter cum grandine est.
- EURYALE, Minois regis filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Appollod. l. 1. ex Pherecyde.
Alia fuit filia Proeti Argivorum regis.
Alii ejusdem nominis inter Gorgones numeratur. V. GORGONES.
Alia item Amazonum Regina. V. Valer. Flacc. 5. 612.
- EURYALUS, [Ἐυρύαλος] Mecistei fil. unus fuit ex ducibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum octoginta navibus profecti sunt. quem dixit Homer. divina pulchritudine fuisse, 2. Iliad. in Catal. nav. 72.
Eurialus alius, in comitibus Ænæ, Nisi amicitia clarus, de quo Virg. 5. Æn. 295. Euryalus forma insignis, viridique juventa.
Fuit & nomen Gladiatoris. Juven. 6. Sat. 81.
Nobilis Euryalum Myrmillonem exprimat infans.
- EURYAMPUS, [Ἐυρύαμπος] Oppidum Magnesiæ apud Stephanum.
- EURYANASSA, [Ἐυρυανασσα] Insula est maris Ægei, e regione Ionie, non procul ab Arginussa. Plin. lib. 5. cap. 31.
- EURYBATES, [Ἐυρυβάτης] Vir Ithacus, Agamemnonis minister, quem Ulysses apud se perpetuum præconem habuit. Is & Talthybius missi sunt ab Agamemnone ad Achillis tentoria ut Briseidem raperent. De quibus Ovid. 3. Epist. 9.
Nam simul Eurybates me Talthybiusque vocarunt, &c. Meminit & hujus Homer. 1. Iliad.
- EURYBATUS, [Ἐυρυβάτος] Latro fuit astutia singulari, quem deprehensum quum custodes vellent cogere ut ostenderet quibusnam modis consueisset domos conscendere: ille aptatis spongiis & stimulis ferreis retinaculis, irrepsit in parietem: & spectantibus illis, artificii novitatem mirantibus, prehensum laqueari per regulas effugit eoque modo periculum evasit. Hinc Ἐυρυβάτης δαίμων, Eurybatiffare: i. e. Quum quis deprehensus sit, arte quapiam elabi. Meminit hujus Homer. 19. Odyss. V. Erasmus. & Suid.
- EURYBIA, [Ἐυρυβία] Nympha, quæ stellas & Luciferum genuit, teste Hesiodo in Theogonia.
- EURYBIANES, [Ἐυρυβιάδης] Lacedæmonius quidam nobilis fuit, Eurycleidæ filius, universæ Græcorum classis dux a Lacedæmonis constitutus adversus Xerxem. V. Herodot. lib. 8.
- EURYCHIDIA, [Ἐυρυχιδία] Mons est in Triphylia, cujus meminit Strabo lib. 8. Casaub. Ἐυρυχιδίον. q. V.
- EURYCLIS, [Ἐυρυκλῆς] Vates fuit, qui de se, suisque incommodis aliquid semper divinabat. Hic per assistentem dæmonem vaticinabatur. Propterea Eurycleidæ dicuntur Omnes divinaculi. Cæc. lib. 5. cap. 1. V. Suid.
- EURYCLÆA, [Ἐυρυκλῆα] Homer. 1. Odyss. 429. Opos Pisenoridis filii pulcherrima, quam Laertes in prima existens pubertate viginti boum pretio emit, ac honore parem uxori domi habuit, Telemachusque nutriendum dedit.
- EURYCYON, Faber argentarius. V. EURYTION.
- EURYDAMAS, [Ἐυρυδάμας] Pugil fuit nobilis, patria Cyrenæus, cum quum inter certandum forte adversarius, quem validum nactus fuisset plagarum vi & frequentia, dentes excussisset, ne talis spectaculo illum adderet, proindeque ut insuperabilis crederetur, omnes devoravit. Author Cæc. Rhod. lib. 21. cap. 41. Ælian. V. H. 10. 19.
Eurydamas, Vir Trojanus somniorum interpret, teste Homer. 5. Iliad.
- EURYDAME, Diactoris filia, & Menii foror, quam Leutychedes Spartatarum rex duxit in uxorem. Herodot. lib. 6.
- EURYOICE, [Ἐυρυόικη] uxor Orphei, pro qua recuperanda feru Orpheum ad inferos descendisse. Fabulam discretissime narrat Virg. Georg. 486. Sen. Oeth. 8. & Ovid. 10. Met. 31.
Alia item fuit Eurydice, Clymeni filia, uxor Nestoris, ex qua ille filii septem & filiam unam suscepit. Homer. 3. Odyss.
- EURYLŌCHUS, Phlegyarum rex, qui, teste Pherecyde, struxit Thebæ antequam Cadmus adveniret, qui eas postea rædificavit.
Fuit etiam hoc nomine unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula gustavit, neque in suis figuram transmutatus est. Ovid. 14. Met. 21.
— suis solum caruisse figura
Vidimus Eurylochum: solus data pocula fugit.
- EURYMACHUS, [Ἐυρύμαχος] Thebanorum potentissimus fuit, cum quum Plataas noctu per prodicionem cepisset, rebellantibus deinde viribus, vivus in hostium potestatem pervenit, unaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucyd. lib. 2.
Eurymachus, Unus ex prociis Penelopes, cujus meminit Ovid. 1. Epist.
- EURYMEDON, [Ἐυρυμέδων] Filius fuit Feuni, ut placet Stat. 11. Theb.:
Proximus Eurymedon, cui pastoralia Fauni
Arma patris, &c.
Est & Eurymedon, Pamphylia fluvius, qui Tauri jugis ortus media Pamphylia tranat, ut est apud Pompon. Melam lib. 1. & Plin. 5. 10.
- EURYMIDES, [Ἐυρυμίδης] Telemus Eurymi filius inter Cyclopas vates fuit egregius, qui Polyphemo prædixerat ea quæ ab Ulyssæ passus est. Ovid. 13. Met. 771.
Telemus Eurymides, quem nulla sefellerat ales, &c.
- EURYNOME, [Ἐυρυνομή] ut scribit in Theogonia Hesiodus, v. 771. Nympha fuit Oceani & Tethys filia, quæ Jovi Gratias peperit, ut est eund. v. 907. Hæc eadem uxor Orchami Achemeniorum regis perhibet. Eurynome alia fuit Apollinis (Al. Iphiti) filia, quæ Ethaliæ (Immo Talao) marito Adrastum Argivorum regem atque Eripylen peperit. V. Hygin. Fab. 69. 70. Mater Leucothoes, cujus speciem induit

indutus Apollo filiam compressit, ut refert Ovid. 4. Met. 210.

— Leucothoe multarum obliuia fecit

Genis odorifera, quam formosissima partu

Edidit Eurynome, &c. ubi Interpp. V.

EURYNOME, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem a matris infidiis liberavit. Justin. 7. 4. 5. [Hæc quoque Eurynome in melioris notæ codd. V. Interpp.]

URYPYLUS, [Εὐρύπυλος] Evæmonis filius ex Ormenio urbe, qui cum quadraginta navibus in expeditionem Trojanam Agamemnona est sequutus, ut scribit Homerus in Catal. nav. 243. Cujus crebro in Iliade mentio fit. de eo Virg. 2. Æn. 114.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phæbi

Mittimus.

Quo ex loco sacerdotis eundem functum munere colligere est. [Quod equidem nego, quum & aliis ducibus demandatum id fuerit officium, quo quiungebantur Græcis proprio nomine ἑρῆσι dicti sunt, nec ideo Sacerdotes.]

Eurypylus ferax. Ovid. 13. Met. 357.

EURYSICHEI, [Εὐρύσιχοι] Populi Acarnaniæ, Strabo lib. 10. Ceterum in mediterraneo Acarnaniæ gentem quandam Eurysicheos esse scribit Apollodorus, cujus apud poetam Alcmænam mentio fit,

Non, inquit, Euryficheus, Calydonisæ sum pastor,

Verum ab extremis Sardibus, &c. Casaub. Eurysichæi.

EURYSTHEUS, [Εὐρύσθης] Rex fuit Græciæ, Persei genus, qui Junonis instinctu imperabat Herculi, ut varia monstra superaret, quibus posset perire, unde cum Durum appellavit Virgilius, qui poëit ad complendum odium novercale sufficere. Servius enarrans illud poetæ 3. Georg. pr.

— quis aut Eurysthea durum,

Aut illaudati nescit Bufiridis aras?

Cruentus Eurystheus. Sen. OEd. 16.

Stheneleus. Ovid. 9. Met. 103.

— neque adhuc Stheneleus iras

Solverat Eurystheus, odiumque in prole paternum

Exercebat atrox. Dicitur Stheneleus, quod est Stheneli Mycenarum regis filius. Hic recepto jam in cœli Hercule, bellum in ejus filios egit, verum ipse profligato suo exercitu, curru fugiens ab Hyllo Herculis filio tandem est interfectus.

Natus Eurystheus proterante partu. Sen. Herc. fur. 10. Homerus scribit, quum Jupiter eo die quo Hercules proditurus in lucem erat, prædixisset nasciturum, qui ceteris esset imperaturus, suspicatum fuisse Junonem id de Hercule dici: quapropter impetrasse primo a Jove, ut id jurejurando affirmaret: deinde missa Lucina dea parturientium, Hercules ortum distulisse, & uxoris Stheneli (quæ septimo jam mense prægnans erat) partum accelerasse, ex quo est natus Eurystheus, qui Mycenis xlv. annis imperavit, semper infestus Herculi: ut Diodor. scribit lib. 5. cap. 2.

EURYTHUS, vel rectius EURYTUS. [Εὐρύθους] Rex OEchaliæ, Iolem filiam denegavit Herculi, victori certamine sagittarum ante promissam, deo quod eum fuerat filius dehortatus. dicens ab Hercule & Megeram uxorem, & ex ea filios interemptos, quod factum fuerat Junonis instinctu. Inde iratus Hercules propter nuptias sibi denegatas, everfa civitate nteremit Eurytum, & Iolem filiam sustulit. Hæc Servius ad hæc Virg. 8. Æn. 291. de Hercule,

Ut bello egregias idem disjecerit urbes:

Trojamque, OEchaliæque. Ovid. 9. Met. 356.

Aut puer Amphissus, namque hoc avus Eurytus illi

Addiderat nomen. Hinc

EURYTIS, idis. patronym. fæm. Ovid. 9. Met. 395. de Dryope Euryti filia.

Eurytidos lacrymas admoto pollice siccant Alcmena.

EURYTION, onis. [Εὐρύτιον] Faber insignis fuit, qui Pallanti Evandri filio arma fabricavit. Virg. 10. Æn. 499.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

E U S

ISERRE, [Ἰερέη] ut ex Theopompo refert Cælius Antiq. Lect. 1. 17. ap. ult. Civitas est extra orbem hunc, cujus incolæ perpetuam duntaxat pacem, divitiis affluentibus, quando ex terra succrescunt fructus citra cultum omnino tulum. Neque vero serendi illis cura incumbit. Perseverant porro sani, ἡσυχίασιν, i. e. sine ægritudinum molestia. Adeo vero sine ambiguitate jussi sunt, ut ne dii quidem indignum optentur eos vel frequenter inviserent.

ISERRES, Gemma, ex qua Tyri in Herculis templo facta fedes, ex qua acile dii surgebant. Plin. lib. 37. cap. 10.

ISERRES, is. m. [Ἰερέης] Viri proprium. Cic. 15. Fam. 2. Ut ego egem Ariobarzanem, Eusebem & Philoromeum tuerer. [Immo non proprium, verum honoris causa regibus quibusdam hoc cognomen, ut lia ejusmodi, Σωτήρ, Εὐεργέτης, Ἐπιπάτωρ, Φιλοπάτωρ, & ipsum quod hic additur Φιλοεργετισμῶν, tributum fuit, ad Pietatem eorum, vel erga Deos, vel erga Parentes declarandam, quemadmodum & Romanorum Cæsarem Antonino Pii cognomen, ac deinceps successoribus ejus datum fuit. V. III. Spanh. de Præst. & Uf. Num. Ant. Diff. 7. S. 3. §. 7. & Diff. 8. S. 4.]

ISERREUS, [Ἰερέσιος] Episcopus Cæsariensis, firmissimo amicitiaæ œdere cum Pamphilo martyre conjunctus, a quo & Pamphili cognomen mutuatus est. Floruit temporibus Constantii & Constantini Cæsarium. Scripta multa reliquit, quorum catalogum vide apud Suidam, Hoff. & Fabric.

ESTATHIUS, [Ἐσταθῖος] Epiphaniensis, scripsit temporum epitome ab Ænea Trojano usque ad Anastasium principem sub quo fuit: Comos etiam septem, & alia quedam, ut Suidas ait Eustathius alius, genere Pamphylius, Præsul Antiochenus adversus Arrianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Trojopolim Thraciæ civitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de anima, epistolæque complures. Hieronymus.

— Ilius fuit ejusdem ecclesiæ Præsul is, qui in Homerum & Dionysium poetas commentarios edidit, patria Constantinopolitanus. Præter hos fuit Eustathius martyr inter aulicos Trajani principis, Placi-

— dus antea vocatus: quum in venatione cervum sectaretur, conspecto inter ejus cornua crucis simulacro, & voce feræ ejusdem audita, Cur me persequeris? domi uxori Theophytæ, & filiis rem manifestavit: factique ex hoc Christiani, ipse una cum uxore, sub Adriano aeneo tauro necatus est. Cujus Romæ templum festumque colitur. Volaterr. lib. 15.

Eustathios plures V. apud Fabric. Bibl. Græc. Vol. 8. p. 290. & 10. p. 189.

EUSERPHEUS, Aphrodisiensis Sophista, scripsit declamationes. Suid.

EUSTROCHIUS, Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadociæ aliorumque gentium antiquitate. Volaterran. lib. 15.

EUSTRETIUS, nomen Philosophi, qui in Ethicæ Aristotelis commentarios edidit.

E U T

EUTANE, Carie oppidum. Plin. lib. 5. cap. 29.

EUTERPE, [Εὐτέρπη] Musa, propter voluptatem quæ ab audientibus ex honesta eruditione percipitur, ut ait Diodor. lib. 5. cap. 1. At Fulgentius, Euterpe, quam nos Latine Benedelectans dicimus, ideo dicta est, quod primum sit scientiam quærere, secundum sit delectari quod quæras. Plerique eam tibiis delectari, & iis præesse scribunt: alii dialecticæ. Apollonii vero Rhodii expostitores, ἡδυστοία, h. e. disciplinas invenisse affirmant. Sunt & qui Rhesi matrem scribant. Euterpe quoque Themistoclis Matris nomen fuit, ut ex Neanthe historico refert Cæsar. Rhod. lib. 14. cap. 12. V. Plutarch. in Vit. & Athen. l. 13.

EUTHERISTON, [Εὐθερίστων] Ballami genus, tenui & capifacea coma, de quo Plin. lib. 12. cap. 25.

EUTHENE, [Εὐθηνή] Asia oppidum, in sinu Doridis, cujus meminit Plin. lib. 5. cap. 29.

EUTHYCRATES, [Εὐθυκράτης] Lyssippi filius & discipulus, ante omnes ætatis suæ laudatos in pictura artifices, excellit. Floruit centesima vicefima Olympiade, constantiamque patris potius æmulatus, quam elegantiam, austero maluit genere, quam jucundo placere. V. Plin. lib. 34. cap. 8. ubi & opera ejus enumerat

EUTHYDÆMUS, [Εὐθύδημος] Rhetor & orator, qui quum ingentes opes a majoribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non solum in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Hæc Strabo lib. 14.

Euthydæmus, alius Philosophus fuit, Tarfensis Apollonii Tyanei præceptor, de quo vide plura apud Suidam.

EUTHYMEDES, [Εὐθυμήδης] Pictor sui temporis non ignobilis, cujus in transcurfu meminit Plin. lib. 35. cap. 11.

EUTHYMIA, [Εὐθυμία] Cic. 5. de Fin. 87. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐθυμία, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas, ea ipsa est beata vita.

EUTHYMUS, [Εὐθύμος] Pugil, Locris Italiæ, qui Epizephyrii nominantur ortus, Afcycleo patre: vel (ut indigenis persuasum est) Cæcino amne genitus, qui Locros a Reginis dividit. Ælianus Var. Hist. lib. 8. 18. Euthymus (inquit) Locros ex Italia, pythæ inclutus & robore insigni fuit, lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locris obtenditur: & Themeseum herosa, quod cuique per vim abstulerat, reddere coegit, etiam cum fœnore: ut inde natum sit adagium de iis qui fordidos & injustos questus faciunt, Affore Themeseum Herosa. Hic, inquit, Euthymus ad annem Cæcinum, oculis hominum apparere desit. Meminit Plin. lib. 7. cap. 47.

EUTHYORIA, [Εὐθυωρία] Rectæ lineæ porrectio, & mensura, non per diverticuli itinerum (quæ obiectu montium, & interventu convallium, aut fluminum flexu plerumque necessaria sunt, sed in directum acta. Bud.

EUTIMUS, Poeta Locris oriundus, oraculi jussu vivus consecratus, & inter divos relictus est, teste Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4. Ceterum tam disertâ scripsit carmina, ut Olympicis ludis semper victor fuerit, semel tantum uni posthabitus, ut refert idem Alex. lib. eod. cap. 19. [Forte Euthymus vel Euthynus.]

EUTRAPLIA, [Εὐτραπλία] Dicitur est Græca, idem forte significans, quod apud nos Urbanitas, lepor, festivitas & faceria. Aristoteles in Rhetoricis Eutrapelian interpretatur πικραίνουσαν ἡδυσιν, h. e. eruditum convivium. Paulus ad Ephes. cap. 5. pro Scurrilitate accipit, sive Scurrili urbanitate, viro gravi indigna. V. dict. sq.

EUTRAPELUS, fuit cognomen Volumniorum. Unde Cic. 7. Fam. 32. ad P. Volumnium scribens, Εὐτραπλία, inquit, literarum fecit, ut intelligerem tuas esse. Est autem Eutrapelus, idem quod Lepidus. Facit mentionem Eutrapeli ejusdam Hor. 1. Epit. 18. 31. & Martial. lib. 7. 83.

EUTRESIS, [Εὐτρέσις] Thespensium Pagus modicus, in quo Zethus & Amphionem, antequam Thebarum regnum tenuissent, habitasse ferunt. Hujus meminit Homer. ut Strabo author est lib. 9.

EUTROPPIUS in compendium redegerat Livium. Vid. LIVIUS. H. St.

EUTYCHE, [Εὐτύχη] Mulier Tralliana, triginta partus enixa, & a viginti liberis rogo illata. Plin. lib. 7. cap. 3.

EUTYCHES, [Εὐτυχής] Constantinopolitanus Abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium affirmabat esse Christum, aliud verbum Dei. Negabatque Christi carnem nostræ similem: nec duas in eodem supposito naturas esse: sed de cœlo corpus descendisse dicitabat, ac in virginis utero tanquam solis radios penetrasse: ut visum sit sane ex muliere generatum, quamvis vere generatum non sit. Suid.

EUTYCHIA, æ. [Εὐτυχία] Insula est Thesaliæ adjacens, ante sinum Pagasicum. Plin. lib. 4. cap. 12.

EUTYCHIDES, [Εὐτυχίδης] Plin. lib. 34. cap. 8. Statuarius, centesima vicefima Olympiade floruit. Hic ut idem author est, fecit Eurotam, in quo Artem ipso amne liquidiorem plurimi dixerent.

E V U

EVULGO, [ἐὐλγῶ] Ære. Idem quod Vulgare significat, sive Notum vulgo aliquid facere. Liv. 9. 46. Civile jus, repositum in penetralibus Pontificum evulgavit.

EVULSIO, EVULSUS. V. EVELLIO.

E U X

EUXENIDAS, [Εὐξενίδης] Pictor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor, ut author est Plin. lib. 35. cap. 12.

EUXINUS, [Εὐξῖνος] Pontus Euxinus, inquit Plin. l. 6. pr. antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus. Græcis ἀξένος inhospitalis dicitur. ὠξένος vero pontum dixere mutatis nominibus hospitatiorem factum. vel per Antiphrasin potius. V. AXENUS. Ammian. lib. 2. Heniochi, Sindi & Achæi, intendente feruitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali: & a contrario per cavillationem, pontus Euxinus appellatur. Ovid. 5. Trist. 10. 13.

Quem tenet Euxini mendax cognomine pontus.

Aquæ Euxinæ. Ovid. 3. de Pont. 2. 60.

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora:

Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Littus Euxinum. Ovid. 4. de Pont. 3. 51.

Littus ad Euxinum (siquis mihi diceret) ibis.

Et metues arcu ne feriare Getæ.

Mare Euxinum. Ovid. 4. de Pont. 6. 46.

Oræ Euxinæ. Ovid. 4. de Pont. 7. 1.

Missus es Euxinas quoniam, Vestalis, ad cras,

Ut possitis reddas jura sub axe locis.

Pontus Euxinus. Ovid. 4. Trist. 4. 55. Cic. 1. de Orat. 174.

EUXYNTHETUS, [Εὐξυνθητός] Flavius ex Lebena orum trahens, Strabo lib. 10.

EUZŌMOS, sive **EUZŌMON**, [εὐζωμός, ἡ εὐζωμον] Eruca herba, ita dicta quod juris saporem commendat. *Carabum* enim jus appellant Græci. Plin. lib. 20. cap. 13. In condiendis obsoniis tanta erucæ est suavitas, ut Græci Euzomon appellaverint. Diosc. 2. 170. V. ERUCA.

E X

EX. A. D. Ex ante diem. **EX. A. D. C.** Ex auctoritate Divi Cæsaris Augusti. **EX. A. Q. I. R. P. V.** & **EX. AVC. Q. JVN. RVS. PF. VR.** Ex auctoritate Q. Junii Rustici Prætoris Urbani. **EX. B. S.** Ex bonis suis. **EX. C. C.** Ex consensu civitatis. **EX. C.** Excursor. **EX. D. D.** Ex decreto Decurionum. **EX. DEC. DEC. MVN. MAL.** Ex decreto Decurionum municipii Malacensis. **EX. DO. AV.** Ex decreto Decurionum municipii Adiacensis. **EX. E.** Ex hædomo Augusti. **EX. D. ORD.** Ex decreto ordinis. **EX. E.** Ex hædomo Augusti. **EX. FIG.** Ex figulina. **EX. PR.** Ex præcepto vel prædio vel Prætorio. **EX. R.** Exactis rebus, Ex regione. **EX. S. C.** Ex Senatus consulto. **EX. S. C. COIR. LIC.** Ex Senatus consulto coire licet. **EX. S. C. T. S. C.** Ex Senatusconsulto terminaverunt. **EX. S. D.** Ex Senatus decreto. **EX. T. F. C.** Ex testamento fieri curavit. **EX. TT. SS. HH.** Ex testamentis supra scriptorum hæredum. **EX. V.** Ex voto, vel visu, vel quinto. **EX. V. P.** Ex voto posuit. **EX. V. XXX.** Ex vetis tricennialibus. **EX. H. S. N. CC. L. D. XL.** Ex festeriorum nummorum ducentis quinquaginta millibus quingentis quadraginta. **EX. H. S. DCDXX.** Ex festeriorum sexcentis millibus quingentis viginti. **EXEMPL. DECR. Q. F.** Exemplum decreti quondam facti. **EXERCITA. N.** Exercitatori numeri. i. e. Legionis. **EXQ.** Exquilina tribus. **EX. V. S. F.** Ex voto suscepto fecit.

EX, [ἐξ, ἐξ] Præp. ablativo casui ferviens, variis verbis jungitur: unde & variam accipit significationem.

Ex locum ostendit. Virg. 6. Æn. 98.

Talibus ex adyto dictis Cumæa Sibylla

Horrendas canit ambages. Serv.

Ex de Materia. Virg. 3. Georg. 26.

In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto

Gangaridum faciam, &c. Idem 8. Æn. 593. Lorica ex ære.

Ex, aliquando significat Propter. Sallust. in Catil. C. 12. Igitur ex divitiis juventutem luxuria atque avaritia una cum superbia invaserunt. i. e. Propter divitias. conf. Suet. Calig. cap. 56. & Cic. 13. Fam. 6. V. Ex injuria.

Ex, causalis. Sen. de Benef. 6. Siquis patriæ meæ pecuniam crediderit, non dicam me illius debitorem: nec ex hoc as alienum profitebor. i. e. Propterea. V. Ex causa, Ex ea re, Ex eo, Hac ex causa, re &c.

Ex, pro Præter. Liv. lib. 29. pr. Scipio posteaquam in Siciliam venit, voluntarios milites ordinavit, centuriavitque: Ex his trecentos juvenes florentes ætate & virum robore insignes, (al. Inermes) circa se habebat, ignorantem quem ad usum neque centuriati, neque armati fervarentur. Ex his, i. e. Extra eos, sive Præter eos quos centuriatos habebat. [Ex his, scil. voluntariis, delectos.

Ex melle resinam vorato. i. e. Cum. Plaut. Merc. 2. 1. 28. Resinam ex melle Ægyptium vorato, salvum feceris. Apud Plin. Cels. atque adeo omnes medicos frequens est hæc genus loquendi. Caro cap. 156. pr. [Sic, opinor, & Terent. Eun. 5. 4. 17.

Quo pacto ex jure hæsterno panem atrum vorent.

Ex, interdum loco Præ accipitur. Cæs. 1. Bell. Gall. 41. Quod ei ex aliis Gallis maximam fidem habebat.

Ex, interdum loco Pro. Tacit. de Germ. 12. 2. Distinctio poenarum ex delicto. i. e. Pro natura, modoque delicti. Cic. 5. Fam. 8. Ex dignitate, i. e. Pro dignitate. Quamobrem tu quantum tuo judicio tribuendum esse nobis putes, statues ipse: &, ut spero, statues ex nostra dignitate.

Ex, pro Secundum ponitur. ut, Ex Platonis sententia. Cic. 1. Tusc. 9.

Ex, pro Post: ut, Cæs. 1. Bell. Civil. 22. Quod provinciam ex prætura habuerat. i. e. Postquam prætura sanctus esset. Ita Nep. 14. 2. 1. Suet. Cæs. cap. 19. Virell. cap. 2. Patro. 2. 33. 1. & 78. 3. E præp. similiter usus est Tacitus. V. Ex die hoc.

Ex, idem significat cum A. Quintil. 6. 1. Ex pædago se vellicari. V. Burm. Flor. 3. 16. In eo tumultu regem se ex satellitibus suis appellatum lætus accepit. V. Idem 2. 6.

Ex in descriptione coloris, pro quo & E, ut E nigro rutilum. Suet. Vide in E. H. St. Luc. V. in Nerone c. 1. Neque hic Coloris descriptio, ut abas, sed mutatio declaratur, Ex nigro in rutilum.

Ex de Morum, Fortune, aut status cujusvis mutatione crebro veturunt. Plaut. Moll. 1. 1. 180.

— Nam eccum herilem filium

Video corruptum hic ex adolescente optimo.

Idem. Rud. 2. 6. 33.

Qui te ex insulso falsum teci opera mea.

Cic. 3. Philipp. 22.

Horum familia deinceps, nonne scitis est mutum esse, quam quod nemo intelligat dicere? hem cur magister ejus ex Oratore orator factus sit: ut possit, &c.

Ex inantibus, parere sunt. Lucrer. lib. 1. 187.

Ex cum verbis, Nati, Gignere, suscipere, vel Tollere, originem indicat cum paternam, una maternam. Suet. passim. Ter. And. 7. 1. 11. Accen? est gemens, ex peregrina? Subaudi, Ut filium suscipiat. Domt.

In compositione hæc particula interdum auget, ut Exclamo: interdum minuit, ut Exsanguis. Contrarias etiam significationes in eadem voce admittit. Sic, Ex amare & Amis privare est, & Amis instruere.

Ex in compositione, Ante c, p, q, f, r; item ante vocales & h, hinc sumitur: ante f, venit in similitudine, ut, Effero: ante reliquis fit E.

Ex abundantiam addere, vel adjicere. Quintil. lib. 4. cap. 5. Tum addit ex abundantiam, etiam si id non fuisset. &c. Idem lib. 5. cap. 6.

Adjicit ex abundantiam hanc quoque conscientie fiduciam.

Ex adversum, Ex opposito. Ter. Adel. 4. 2. 45. Apud ipsum lacum est pistrilla, & ex adversum est fabrica. Idem Phorm. 1. 2. 39. Ex adversum ei loco tonstrina erat quedam.

Ex adverso, vel Ex adverso, antique. Ter. Phorm. 1. 2. 47. Ea sit erat ex adverso. Plaut. Merc. 5. 2. 37. Nonne ex adverso vides? Plin. lib. 4. cap. 13. Ex adverso inranibus geminæ cernebantur.

Ex adverso, cum genit. pro E regione. Plin. lib. 5. cap. 31. Posita est inter Samum & Lesbom, ex adverso maxime Erythrarum. Idem lib. 6. cap. 23.

Ex adverso rem aliquam proponere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Ex adverso inferri. Liv. 8. Bell. Pun.

Ex adverso dicere aut respondere. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Ex adverso, i. e. Per antiphrasin. Plin. lib. 27. cap. 10. Holosteon sine duritia herba, ex adverso appellata a Græcis, sicut sel dulce.

Abire ex matrimonio: h. e. Recedere ab alicujus matrimonii contractione. Plaut. Mil. 4. 4. 28. Quasque istius causa amoris ex hoc matrimonio abierim, Cupiens istius summe nuptiarum.

Ex æquo fœdus facere, pro Ex æquitate. Liv. lib. 2. Decad. 5. Et in animum inducerent, ut ex æquo fœdus fieret, & se visurum qui sibi faciendum esset. [i. e. æquis utrinque conditionibus.

Ex æquo partiri difformem ac periculum. Tacit. 2. Hist. 77. Discrimine ac periculum ex æquo partemur.

Ex æquo agere. Tacit. 4. Hist. 64. Aut ex æquo agetis, aut aliis in peritabitis.

Ex æquo & bono fit: quod vulgus dicit, Ex bona fide & æquitate. Ter. Adel. 5. 9. 29.

Ut id ostenderem, quod te isti facilem, & festivum putant,

Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex æquo & bono:

Sed ex alienando, indulgendo, & largiendo. Conf. infra E bono & æquo.

Ex æquo & bono animo offerre. Sen. 2. de Benef. cap. 34.

Ex æquo fertilis. Plin. lib. 17. cap. 8. De terra columbina.

Ex æquo Venus duobus grata venit. Ovid. 1. Amor. 10. 33.

Quæ Venus ex æquo ventura est grata duobus. i. e. Æqualiter

Ex æquo vivere cum aliquo, i. e. Æqua conditione. Plin. in præf. & lib. 6. cap. 25. Ex æquo degere cum aliquibus.

Alia ex alia facies, atque sequitur. Lucrer. lib. 4. V. ALIUS.

Ex altera parte. Cic. 3. Verr. 76. Grandis natu parens adductus: supplicium, ex altera parte filius ille, &c. hic, &c.

Ex alto repetere aliquid. Sallust. de Rep. Ord. Equidem mihi d crecum est, nihil tam ex alto repeti posse, quod non cogitanti tibi in promptu sit.

Ex animo miser. Plaut. Trin. 2. 6. 40.

— qui nihil aliud, nisi quod tibi soli placet,

Consultit, adversum filium negus agit,

Miser ex animo fit: scilicet nihilo facit sive senectuti.

Ex animo amicus, vereque benevolus. Cic. 11. Philipp. Vulgo: I corde.

Ex animo & Simulate, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.

Ex animo sollicitus. Plaut. Truc. 2. 4. 12. Parelcon esse videtur I animo, eum nemo, nisi ex animo, sollicitus esse possit.

Ex animo dicere. Ter. Eun. 1. 2. 98. Utinam isthuc verbum ex animo ac vere diceret. Cic. in Pison. Equidem dicam ex animo quod senti

Ex animo velle factum. Ter. Adel. 5. 7. 20. Di tibi, Demea, bene faciant, quam te video nostræ familiaris tam ex animo factum velle. Idem Heaut. 1. 2. 6. Nec rationem capio, nisi quod tibi bene animo volo. Cic. 12. Fam. 17. Huic tu libro maxime velim ex animo: si minus, gratia causa, suffragere.

Ex animo amare. Cic. 1. Q. frat. 1. Te autem alienum hominem amant ex animo.

Ex animo facere. Ter. Adel. 1. 1. 47. Ille quem beneficio adjungit ex animo facit. [Scil. Officium suum, quod antecessit.

Vere & ex animo velle. Liv. 10. Bell. Maced. Ita, ut vere, & ex animo velitis evenire.

Ex animi sententia, Conceptio solennis erat jurisjurandi. Cic. 3. O 188. Non enim lassum jurare, pejerare est: sed quod ex animi sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facit perjurium est. Sic 1. Tusc. 17. Liv. 2. Bell. Pun. Ex mei animi sententia juro, ut ego Remp. non deseram, neque alium civem Ro deserere patiar, si sciens falso, tum me Jupiter Optimus Maximus, & Marcus ap. Sallust. Jugurth. 85. 27. Nam ne quidem ex animi sententia nulla oratio ledere potest. Ex animi mei sententia, i. e. Jura bona fide, dice bona fide. Ex animi tui sententia, i. e. Jura bona fide, dice bona fide. Gell. lib. 4. cap. ult. Censor, inquit, agel de uxoris solenne jusjurandum, verba ita erant concepta: Et tu animi tui sententia uxorem habes? Habeo, equidem, inquit, uxorem, sed non hercle ex animi tui sententia. Tum Censor eum, qu intempestive lascivisset, in ærarios retulit. Loco posteriore, Ex animi tui sententia, valet, Ex voto tuo, seu Qualem vis. Hujus I. meminit & Cic. 2. de Orat. 260. Sunt qui legunt, Non hercule animi mei sententia: i. e. Qualem volo. Eaque lectio, teste Grouvio MSS. codd. consensu nititur, ac sine dubio melior est.

Ex ante. Liv. 5. Annona ex ante convecta copia nihil mutavit.

Ex ante diem Nonarum, i. e. Ex die Nonarum: est enim compendit locu

locutio, pro Ante diem Nonarum finitam: sicut Post diem Nonarum, subaud. Coeptum. Cic. 3. Att. 17. De Quinto fratre nuntii nobis tristes, nec varii venerant ex ante diem Nonarum Jun. usque ad pridie Calend. Septemb. i. e. Ex Nonis Junii: erat enim idem: sed figura usus est ea, qua & M. Varro 1. de R. R. cap. 29.

Ex antegesto agere. Paulus in l. Quoties. §. non tantum. D. de peculio.

Ex aperto. Liv. 1. Bell. Pun. Luce prima subit tumulos, ut ex aperto atque interdiu viam per angustias facturus.

Ex argumento. Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eodem genere subulonis ex argumento dictis.

Ex arte dicere, multo maximum: de arte loqui, minimum est. Cic. 1. de Invent. 8.

Astat ex pictura. Plaut. Stich. 1. 3. 114. At hoc vide fatin' ut facete, atque ex pictura hic afficit. i. e. Ut picturam spectare putes.

Iudivi te ex hoc. Plaut. Mil. 4. 6. 50. Nescio tu me ex hoc audieris, an non.

Iudire ex aliquo. Plaut. Epid. 4. 1. 36. Nam postquam audivi ilico ex meo sermo, illam esse captam, continuo argentum dedi, ut emeret.

Ex Aulide Philocrates. Plaut. Capt. 2. 3. 55. Ter. Eun. 1. 2. 28. Ibi tum matri parvulam puellam dono quidam mercator dedit ex Attica hinc abreptam. Ibid. 3. 2. 17. Ex Ethiopia est usque hæc. Ubi V. Daceriam.

Ex autoritate aliquorum & voluntate facere aliquid. Cic. Anteq. iret in exil. 26.

Ex autoritate Pontificum. Plin. Epist. 139.

Ex bono & æquo. V. Ex æquo & bono. Julian. de contract. bonæ fidei, In iis (inquit) alter alteri allegatur de eo quod alterum alteri ex bono & æquo præstare oportet. i. e. Non de eo solo quod cautum est: quod etiam Ex bona fide dicitur alibi ab eodem. Ex Bud.

Ex bonis & In bonis, differunt apud Jurisconf. Nam in bonis esse dicuntur ea, quæ situ & positione intra rem aliquam continentur: Ex bonis vero, quæ naturaliter sunt extra rem, sed tamen ad eam pertinent: ut aliud est, annulum esse In dactylitheca; aliud, Ex dactylitheca. Justin. §. 2. de vi bon. rap. Sane in hac actione non utique expectatur rem in bonis actoris esse. Nam si In bonis sit, si non, si tamen Ex bonis sit, locum hæc actio habebit. Quæ igitur quasi manu non tenentur, sed consequi per actionem possumus, ea Ex bonis nostris dicuntur: at quæ jam intra ditionem ac fines nostros sunt, In bonis. Hotoman.

Ex causa est, i. e. Causa utilis est. Quintil. lib. 4. V. E præp.

Ex ea causa. Plin. lib. 12. cap. 17.

Ex commodo. Columel. lib. 6. cap. 2. extr. de bobus loquens, ideoque robora corporum citra maciem conservant, qui ex commodo, quam qui resiliant mandant. Idem lib. 12. cap. 19. Ut ex commodo, multum ferveat.

Ex compacto aliquid facere, pro Ex composito. Suet. Cæs. cap. 20. extr. X composito, idem significat quod Composito abl. quasi dicas, Dedita opera, & ut convenerat inter eos, ut subaudiri videatur alius datus (negotio) nempe, Ex composito negotio. Liv. 1. 9. Tum ex composito orta vis, signoque dato juvenus Romana ad rapiendas virgines discerret.

Ex capere dolorem ex aliquo. Ter. And. 4. 3. 4. Verum ex eo nunc misera quem capit dolorem.

Conflata amicitia ex malo principio, &c. Ter. Eun. 5. 2. 35. Sæpe ex hujusmodi re quæpiam, & ex malo principio magna familiaritas conflata est.

Condemnatus ex invidia. Plin. de Viris Illust.

Cognoscere aliquem ex aliis. Cic. 1. Q. frat. 2. Eum præsertim hominem quem ego & ex suis civibus & ex multis aliis quotidie magis cognosco nobiliore esse prope, quam civitatem suam.

Cognoscere aliquid ex literis alicujus. Cic. 8. Att. 13.

Comparare sua commoda ex incommodis alterius. Ter. And. 4. 1. 3.

Ex confesso malus vel bonus, pro Palam. Sen. Epist. 77. Quintil. lib. 3. cap. 5. Nihil forte laudare, quæ constat esse honesta, & vituperare quæ ex confesso sint turpia, non est Oratoris officium.

Conjicitur in morbum ex ægritudine. Plaut. Pœn. prol. 69.

Ex consilio jurisperitorum. Cic. pro Rosc. Com. 46.

Ex aurique putat micis consistere posse Aurum. Lucret. lib. 1. 839.

Ex consuetudine tua aliquid facere: i. e. Secundum consuetudinem tuam. Plin. Epist. 2. Cic. pro Cluent. 62. Qui quum unum jam & alterum diem desideraretur, neque in his locis, ubi ex consuetudine quærebatur, inveniretur, &c.

Ex consuetudine omnium aliquid facere. Cic. pro Quint. 12.

Ex officii ratione, atque ex omnium consuetudine rem ipsam & factum alicujus considerare. Cic. pro Quint. 5.

Ex consulere ex. Plaut. Caf. 2. 8. 63. In re præsentis, ex copia piscaria consulere licebit quod emam.

Ex Consule, h. e. Pro Consule, sive Pro Consulari imperio. Valer. Max. lib. 3. cap. 7. tit. De L. Crasso, Quum ex consule provinciam Galliam obtineret. V. supra in Ex pro Post. [In emendatis codd. Ex consulatu legitur, nec aliter Valerii a vo loquebantur. Nam illa Exconsul, vel Exconsule, Ex prætoris &c. sequioris ævi sunt, & aliter exp. debent, ut f. l. dicitur.

Ex constituto. Patric. lib. 2. 110. Dalmatia, omnibus tractus ejus gentibus in societatem adductis, ex constituto arma corripuit.

Ex continenti, pro Starim. Justin. lib. 1. 9. Septem tantum consensu fuere hujus conjugationis, qui ex continenti, ne dato in pœnitentiam spatium res pro quenquam enarraretur, &c. ad regiam pergunt.

Ex contrario, ut E contrario. Cæs. 7. Bell. Gall. 30. Ut reliquorum imperatorum res adverse auctoritatem minuunt: sic hujus ex contrario dignitas, incommodo accepto, in dies augebatur.

Ex contrario stare dicuntur, Quæ sunt inter se opposita. Sen. Epist. 89. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. Ex diverso.

Ex corruptus ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 25.

Ex eligere unum ex cunctis. Cic. 2. de Leg. Agr. 23.

Ex eligendi potestas ex omni populo. Cic. 2. de Leg. Agr. 23.

Ex denunciato. Sen. Epist. 80. Sive ex denunciato videbatur, sive comparatus ac subito.

Ex destinato aliquid facere. Suet. Calig. cap. 47.

Ex disciplina. Plaut. Pseud. 5. 1. 28. Illis satisfacere minime ex disciplina quivi ego, qui lenonem capere didici.

Ex diverso, cui Dissimile opponitur. Plin. Epist. 45. Apud Græcos enim est quiddam, quamvis ex diverso, non tamen omnino dissimile.

Ex diverso agere. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Ex diverso consistere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Invidia consistentis ex diverso patroni.

Ex diverso dicere. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Ex die hoc. Plaut. Perc. 2. 3. 12. Bonus volo jam ex hoc die esse, quod neque fiet, neque fuit. Sic mox Ex eo, Ex eo die, tempore, Ex illo, Ex quo. V. Ex pro Post.

Datus advocatus ex iudiciis. Plin. Epist. 53. Memini tamen me advocatum ex iudiciis datum.

Discrimen adire ex periculo alicujus. Plin. Epist. 199.

Excedere ex pueris. Cic. pro Arch. 4. Nam ut primum ex pueris excessit Archias, atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit. Sic etiam, Excessit ex ephebis, dixit Ter. And. 1. 1. 24.

Ex dignitate sua agere dicitur, Qui locum suum & auctoritatem servat. Liv. lib. 2. Decad. 5. Non tam in pignus fidei obsides desiderati erant, quam ut appareret sociis, nequaquam ex dignitate pari congruere cum legatis. conf. supra Ex, loco Post.

Exducere ex obediens in tutum. Plaut. Moll. 5. 1. 7. Postquam ex obediens in tutum eduxi manipulares meos.

Ex ea re est in culpa, pro De ea re. Ter. Hec. 3. 1. 29. Tum matrem ex ea re, me aut uxorem in culpa inventurum arbitror.

Ex eo, pro Ex eo tempore. Tacit. 12. Ann. 7. Veritas ex eo civitas. Quo modo Suet. quoque loquitur. V. supra in Ex pro Post.

Ex eo die, pro Ab eo tempore. Cic. 3. Verr. 33. Ex ea die ad hanc diem quæ fecisti, in iudicium voco. Sic, Ex eo tempore. Cic. pro Quint. 22. & 1. Philipp. 1. Ex eo die quo in adem Telluris convocati sumus.

Ex eo fit ut. Cic. de Amicit. 46. Ex eo fieri ut mulierculæ magis amicitiarum præsidia quærant quam viri, &c.

Ex eo quod, pro Eo quod, sive Propterea quod. Cic. 3. Q. frat. 1. Quum Romani ex Arpinati revertissem, dictum mihi est Hippodamum ad te profectum esse: non possum scribere me miratum esse, illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis literis ad te proficisceretur: illud scribo, mihi molestum fuisse: jam enim diu cogitaveram, ex eo quod tu ad me scripseras, ut siquid esset quod ad te diligentius perferri vellem illi darem.

Ex eodem genere, pro Eiusdem generis. Cic. 3. Verr. Multa sunt ex eodem genere.

Ex equo pugnare. V. EQUUS. Plin. lib. 7. cap. 56.

Ex aqua. Plaut. Rud. 1. 2. 86.

Ex eventu rerum, i. e. Secundum eventum. Tacit. 4. Ann. 3. Ita compositus ut ex eventu rerum adversa abnueret.

Exire ex urbe. Cic. 4. Fam. 1. Si quem tuorum fidelium voles, ad me mittas: ne aut tibi exire ex urbe necesse sit, aut mihi accedere.

Excipere aliud ex oratione alterius atque ille vult. Cic. 2. de Orat. 137.

Eximere ex reis, h. e. Ex reorum & accusatorum albo delere. Cic. 4. Verr. 113. Quæ tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximere, si ego non adfuissim ad diem.

Expectare diem ex die. Cic. 7. Att. 25. Diem ex die expectabam ut statuerem quid esset faciendum.

Expellere aliquid dictis ex animo. Lucret. lib. 5. 51. De vitiis animi loquitur quæ non ferro, sed præceptis & doctrina extirpantur.

Exponere ex memoria. Cic. 3. Catil. 15. Ex quoniam nondum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis Quirites quid Senatus censuerit, exponam. Idem 4. de Fin. 1. Memoriter exponere dixit. Et de Amicit. 1. Memoriter narrare. Ibi τὸ Ex παλαιῶν videtur.

Ex facili, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3. Eorundem cinis exesit dentibus coniectus, ex facili eos cadere cogit. Idem lib. 22. cap. 15.

Ex fide, pro Fideliter. Plin. lib. 8. Epist. 191. ad Tacit. Et ego nihil magis ex fide quam de te scribo.

Fieri ex vera vita, h. e. Quemadmodum qui bene vivere solent. Ter. Adel. 5. 9. 29. Ut id ostenderem, quod te illi facilem & festivum putant, id non fieri ex vera vita, &c.

Ex fortuna non ponderanda fides. Cic. in Partit. 117. i. e. Secundum crujusque facultates.

Ex gratulando. Plaut. Capt. 3. 2. 5. Vix jam miser ex gratulando eminebam.

Hæres ex bestie relictus. Plin. Epist. 144. Sic Ex Assæ, Dodrante, & ceteris Assis partibus.

Hæc ex causa, pro Ob hanc causam. Ulpian. in l. 1. D. De calumniatoribus.

Hæc ex re. Ter. Eun. 5. 6. 27. Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malum.

Ex hoc sollicita: i. e. Propterea. Ter. And. 1. 5. 34. Laborat e dolore: atque ex hoc misera sollicita est, diem quæ olim in hunc sunt constituta nuptiæ.

Ex hoc ducit res fidem. Lucret. lib. 2. 477.
— pergam connectere rem quæ
Ex hoc apta fidem ducat.

Est ex hoc licentia. Quintil. lib. 4. cap. 1. Cujus rei licentia ex hoc est, quod ante declamationem, illa velut imago litis exponitur.

Ex humeris dependet amictus. Virg. 6. Æn. 301.

Ex illo: subaudi, Tempore. Virg. 2. Æn. 169.
Ex illo fluere, ac retro sublapta referri. Spes Danaum.

Impressa ex annulo imago. Plaut. Pseud. 1. 1. 54. Eaque causa miles hic reliquit symbolum, expressam in cera ex annulo suam imaginem.

Ex improvifo. Cic. 5. Verr. 112. Voluisti ex improvifo, siquæ res natæ essent ex urbano edicto decernere.

Incendium ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 69. Nam ni impetro regem perdidit, ex amore tantum est homini incendium.

Ex industria. Liv. 1. 56. Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se, suaque prædæ esse regi sineret. Plaut. Pœn. 1. 2. 9. Postquam illuxit aurora, nunquam cessavimus ex industria ambæ lavari, atque fricari.

Ex infinito ne causam causa sequatur. Lucret. lib. 1. 996.

Ex injuria insanire. Ter. Adel. 2. 1. 43. Pro supreme Juppiter, minime miror, qui insanire incipiunt ex injuria. h. e. Propter aliquam injuriam sibi illatam. V. Ex pro Propter. Sic Ter. Phorm. 5. 1. 23. Matrem ipsam ex ægritudine miseram mors consecuta est.

Ex insidiis aucupari quam rem agat quis. Plaut. Afin. 5. 2. 31.

Ex insidiis verba dare. Plaut. Aulul. 1. 1. 23.

Ex insidiis capi. Cic. 3. Off. 99.

Ex insidiis interire. Cic. 2. Off. 22. Testis est Phalaris, cujus est præter ceteros nobilitata crudelitas: qui non ex insidiis interit, sed is quem modo dixi Alexander.

Ex insidiis aliquid agere. V. Ex occulto.

Ex insolentia. Liv. 3. Bell. Pun. Et eo impensius, quo avidius ex insolentia in eas se immerferant.

Ex insperato, i. e. Insperate, atque præter spem & opinionem. Liv. 8. Bell. Pun. Quum ex insperato repente misistis nobis hunc P. Scipionem.

Ex integro, idem quod De integro significat. Plin. Epist. 273. Datumque a Senatu jus omnibus, de quibus ille aliquid constituisset, ex integro agendi. Idem Epist. 129. Recalescere ex integro, & refumere impetum fractum omisissumque.

Ex integro aliquid agere, est rursus de novo quippiam, quasi nunquam actum sit, inchoare. Julian. in l. Si is qui. D. De exception. rei jud. Si te negotiis meis obtuleris, & fundum nomine meo petieris: deinde ego hanc petitionem tuam ratam non habuero, sed mandavero tibi, ut ex integro eundem fundum peteres, acceptio rei judicate non obstabit.

Ex integro cavendum erit. Paul. in l. De Die. §. 1. & 2. D. Qui fatisdare cogantur.

Ex integro fatisdandum erit. Paul. in l. Si ab arbitro. D. Qui fatisdare cogantur.

Ex intervallo, Procul. Liv. 8. Bell. Pun. & Cic. 4. Att. 17. Ille Latinus ἀπὸ χρόνου ex intervallo regustandus est.

Ex intervallo, cui opponitur Ex continenti. Ulpian. in l. jurisgentium. §. Quinimo. D. De pactis.

Ex intimis unus. Cic. 13. Fam. 3.

Ex aliorum ingeniis judicare aliquem. h. e. Secundum ingenia. Ter. Eun. 1. 2. 118. Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem, atque ex aliarum ingeniis nunc me judicet.

Ex ipsis cœli rationibus. Lucret. lib. 2.

Ex maxime raro genere hominum judicare debemus & pene divino eum qui gravem, constantem, stabilem se in amicitia præstitit. Cic. de Amicit. 55.

Ex jure, manu confertum vocare, i. e. ad conferendum. Verbum est antiqui juris. Varr. 2. de L. L. Conferere manum dicimur cum hoste: Sic ex jure manu confertum vocare. Gell. lib. 20. cap. 10. de Vindictis loquens, i. e. Rei vindicatione, quæ olim in re præfenti ex duodecim tabulis jure fieri solebat, ita inquit, Sed postquam Prætores propagatis Italiæ finibus, datis (alii legunt, Latis) jurisdictionibus, negotiis occupati, proficisci vindictiarum dicendarum causa longinquas in res gravabantur: institutum est contra duodecim tabulas, tacito consensu, ut litigantes non in jure, id est apud Prætorem manum conferent, sed ex jure manum confertum vocarent: id est alter alterum ex jure ad conferendam manum in rem de qua ageretur, vocaret. h. e. Ex eo loco in quo isti constitissent, apud Prætorem (qui locus, jus appellatur) in agrum controversum descendere: ibique absente Prætore, manum conferent, non in jure, ut antea, neque enim absente Prætore locus controversus, jus appellabatur. Quo facto in jus ad Prætorem redibat. Addit Gell. Atque profecti simul in agrum de quo litigabatur, terræ aliquid ex eo, uti unam glebam, in jus in urbem ad Prætorem deferrent: & in ea gleba, tanquam in toto agro vindicarent. Cic. pro Muren. 26. formulæ verba hujusmodi fuisse ait, Fundus, inquit, qui est in agro, qui Sabinus vocatur. Satis verbosè. Cedo quid postea? Eum ego ex jure Quiritium meum esse ajo. Quid tum? Inde ego te ex jure manu confertum voco. Hæc erant verba ejus qui vindicabat. A quo vero vindicabatur, ejus hæc erant verba, Unde tu me ex jure manu confertum vocasti, inde ibi te ego revoco. Cic. ibid. Idem 1. de Orat. 41. metaphoricè hac locutione usus est in persona Scævola, Quod vero (inquit) in extrema oratione quasi pro tuo jure sumpisti, Oratorem in omnis sermonis disputatione copiosissime posse versari, id, nisi hic in tuo regno esse mus, non tulissim, multisque præfessim, (al. præfissim) qui aut interdicto tecum contenderent, aut te ex jure manu confertum vocarent, quod in alienas possessiones tam temere irruisses. Ejus generis sunt verba Scipionis ad Annibalem apud Liv. lib. 30. cap. 31. Cic. 7. Fam. 13. Tantum metuo ne tibi istic artificium tuum parum proficit: nam ut audio, illic
Non ex jure manu confertum, sed mage ferro
Rem repetunt. i. e. Quod nos diceremus, Per Justitiam. Ex Ennio. Hæc pluraque insuper Budæus Annot. ad Pand. p. 38. Episcop. conf. Lex. Pitisc.

Ex justitia nostrorum temporum non est. Plin. in Epist.

Laborare ex pedibus, pro Laborare podagra. Cic. 9. Fam. 23. Etsi M. Cæparius quum mihi in litva Gallinaria obviam venisset, quæfissimè quid ageres, dixit te in lecto esse, quod ex pedibus laborares.

Lar ex hac familia. Plaut. Aulul. prol. 2.

Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. Cic. 1. Verr. 19.

Ex lege fedet judex. Cic. pro Cluent. 103. Uno judicio multa est ab eo petita, sicut ab Junio, quod non fuit munere decuria, neque ex lege fedisset.

Ex lege jurati judices legibus obtemperare debent. Cic. 1. d. Invent. 70.

Ex legibus omnes Republicæ optime administrantur. Cic. 1. d. Invent. 68.

Ex animo letari toto corpore. Lucret. lib. 3. 110.

Ex libello respondere, i. e. De scripto. Plin. lib. 6. Epist. 5. ad Ursulum, Nam & Celsus Nepoti ex libello respondit, & Celfo Nepos ex pugillaribus.

Ex longinquo revenire. Tacit. 2. Ann. 24. Ut qui ex longinquo revenerat, miracula narrabant. V. LONGUS.

Ex longo, subaud. Tempore. Virg. 9. Æn. 63.
— collecta fatigat edendi Ex longo rabies.

Miser ex amore. Plaut. Caf. 3. 1. 6. Miseriorem ego ex amore, quantè, vidi neminem.

Ex more, h. e. Secundum consuetudinem. Plin. Epist. 62. Sallust Jugurth. Neque id tempus ex aliorum more quieti aut luxuriæ concedit.

Natus ex homine. Ter. Eun. 3. 2. 6. Hem alterum ex homine humanatum dicas.

Ex natura sua aliquid gerere. Suet. de Vitell. 10. In initio imperii egregie profus & magnifice: nisi cetera magis ex natura & priore vitæ sua, quam ex imperii majestate gestisset.

Ex natura avidus. Plin. lib. 10. cap. 9. Ille avidus ex natura, præripit cibos reliquis pullis.

Ex natura sua ceteros fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 108.

Ex navibus loqui. V. LOQUOR.

Ex necessitate, pro Necessario. Cui opponitur Sponte. Plin. lib. 1. Epist. 109. Quum omnes ex necessitate facient, quod ego sponte faciebam.

Noscere potes ex me. Ter. Adel. 5. 4. 7. Facilitate nihil homini est melius, neque clementia, id esse verum, ex me, atque ex fratre cuius facile est noscere.

Ex numero disertorum homo. Cic. 1. de Orat. 168.

Qui ex numero civium depravati hostes patriæ semel esse cœperunt, & Cic. 4. in Catil. 17.

Ex obliquo. Plin. lib. 2. cap. 31. Nec supra ipsum, nec infra, se ex obliquo.

Ex occasione ementium pretia varia. Plin. lib. 12. cap. 16. Caf. 6. Bell. Gall. 31. Neque ex occulto insidiandi & dispersos circumveniendi singulis deerat audacia.

Ex occasione omni laudare amicos. Plin. Epist. 148.

Ex occulto intervenire. Cic. pro Cluent. 47. Multi boni viri quum ex occulto intervenissent, pecuniaque obsignata, quæ, &c.

Ex occulto, & ex insidiis agere aliquid. Cic. 1. Off. 109. Super his alii multum dispares, simplices & aperti, qui nihil ex occulto, nihil ex insidiis agendum putant, veritatis cultores, fraudum inimici.

Ex occulto latrocinari. Plin. lib. 9. cap. 42. Nam pastinaca latrocinatur ex occulto, transeuntis radio (quod telum est ei) figens.

Ex oculis evanuit. Virg. 9. Æn. 658.

Ex oculis subito fugit, i. e. Ex conspectu. Virg. 4. Georg. 451.
Dixit, & ex oculis subito, ceu fumus in auras
Committus tenues fugit diversa.

Ex oculis nostris subducere veritatem. Lucret. lib. 2. 69.

Ex offensa. Lucret. lib. 2. 1058.
Aut juvat egrediens, &c.
Aut ex offensa cum turbant corpore in ipso Semina, &c.

Ex omni. Lucret. lib. 2. 305.
Nam neque quo possit genus ullum materiai
Effugere ex omni quicquam sit, neque rursus in omne.

Unus ex omnibus civibus probus. h. e. Inter omnes. Plaut. Stich. 1. 1. 11.
Spero quidem & volo, sed hoc, foror, crucior,
Patrem tuum, meumque adeo unice, qui unus
Civibus ex omnibus probus perhibetur,
Eum nunc improbi viri officio uti. Idem Most. 1. 4. 23. Num non vis me obviam hisce ire, anime mi? PHIL. Illico ex omnibus optime volo.

Ex omnibus seculis vix quatuor nominantur paria amicorum. Cic. de Amicit. 15. Idque mihi eo magis est cordi, quod ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum. h. e. Inter omnes ætates, vel a prima ætate hucusque.

Ex opinato. Liv. 4. Unde nec ex opinato adversum hostem invadat.

Ex opinione hominum atque fama aliquid scribere. Cic. 12. Fam. 4.

Ex opibus non ex veritate causa pendetur. Cic. pro Quint. 5.

Ex ordine, pro eo quod est Sine intermissione. Virg. 4. Georg. 179.
Septem illum totos perhibent ex ordine menses
Hævisse. Cic. 6. Verr. 143. Ita sententiam dixit ex ordine
Sic pro Lege Agr. 47. Ex ordine dicere.

Ortum ex me, ex te. Plaut. Mil. 2. 6. 17. Ter. Adel. 5. 3. 26. Ite adeo est ortum, ne tu curares meum, neve ego tuum. Idem Eun. 5. 20. Nam hoc putant, quicquid factum est, ex te est ortum.

Ex parte maiore. Plin. lib. 10. cap. 32. Ipsa avis paulo amplior partefere, colore cyaneo ex parte maiore.

Ex parte caput velatum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Ex parte, pro Partim, vice adverbii ponitur. Liv. 6. Bell. Pun. Annibal ingentibus copiis peditum equitumque castra oppugnavit & ex parte cepit.

Non ex pactione verborum, quibus jusjurandum comprehenditur sed ex perfidia & malitia, per quam invidiæ tenduntur alicui, & immortales hominibus irasci & succensere consueverunt. Cic. pro Rosc. Com. 46.

Ex pari coire. Quintil. lib. 2. cap. 19. Sin ex pari coeant, mediocribus quidem utrisque majus adhuc naturæ credam momentum.

Ex pari gratia aliquid alicui dare. Plaut. Trucul. 2. 2. 13. Mea voluptas attuli eccam pallulam ex pari gratia tibi.

Ex paupertate nemo alius parciore. Plaut. Aulul. 2. 2. 29. Neque illiquisquam est alter hodie ex paupertate parciore.

- Ex post delicto. Ulpian. in l. Si servum. §. ult. D. De acquir. hered. Equidem qui semel se abstulit, quemadmodum ex post delicto obligetur.
- Ex post facto. Papin. in l. Dominus. D. De usufruct. Mansisse fructus jus integrum, ex post facto apparuit. Sic saepe alibi apud Jurisperitos.
- Ex praecepto. Plin. lib. 9. cap. 35. Columel. lib. 11. cap. 19. Sacrificia nisi ex praecepto domini facere nesciant. i. e. Nisi praeceperit dominus.
- Ex professio Philosophiam ostentantibus parum decori sunt plerique orationis ornatus. Quintil. lib. 2. cap. 1.
- Ex professio inimicitias cum aliquo gerere. Valer. lib. 4. cap. 1.
- Ex ore alicujus pendere. Lucret. lib. 1. 38.
Equae tuo pendunt refupini spiritus ore. Verba ad Venerem.
- Ex poenitentia. Suet. Othon. cap. 1. Ausus est etiam in Illyrico milites quosdam, quod motu Camilli ex poenitentia praepositos suos quasi defectionis adversus Claudium auctores occiderant, capite punire, &c.
- Ex preparato, vice adverbii ponitur, i. e. Praemeditato. Liv. 8. Bell. Pun. & lib. 2. Tumultuario praelio ac praecursu magis militum, quam ex preparato aut jussu imperatorum orto. i. e. Dedita opera. Sen. Epist. 11. Non enim ex preparato locutus est: sed subito deprehensus.
- Ex praescripto. Columel. lib. 1. cap. 1. Neque enim semper eundem, velut ex praescripto, habitum gerunt. Sic ex praescripto vivere dicitur, Qui servat ea quae fuerunt illi imperata atque praescripta.
- Ex praeterito. Liv. 7. Bell. Pun. Et Romae quidem quum luctus ingens ex praeterito, tum timor in futurum erat.
- Probare ingenium alicujus ex alterius ingenio. Plaut. Trin. 4. 3. 42. Probat eorum ingenium ingenium horum probant.
- Procul ex occulto hostes caedere. Ter. Eun. 4. 7. 17. Fundam tibi nunc nimis vellem dari, ut tu illos procul hinc ex occulto caederes.
- Ex propinquo videre. Liv. 2. Bell. Maced.
- Ex propinquo praesertim, pro Cominus, & collato pede. Liv. 6. Bell. Pun. Ibid. lib. 5. Ex propinquo cognoscit Hannonem cum exercitus parte profectum frumentatum.
- Ex proposito. Sen. Epist. 72. Et quae ex proposito sumenda sunt, & quae subita res tulit
- Ex prora tantum & puppi pugnabatur. Plin. lib. 7. cap. 56.
- Prospicere ex aliquo loco. Virg. 7. Aen. 29.
Atque hic Aeneas ingentem ex aequore lucum Prospicit.
- Ex provocatione dimicare. Plin. lib. 7. cap. 28.
- Ex proximo. Plaut. Aulul. 2. 9. 4. Ego hinc artoptam ex proximo utendam peto. Plin. lib. 5. Epist. 101.
- Ex quo fit. Cic. de Senect. 72. Ex quo fit ut animosior etiam senectus sit, quam adulescentia, & fortior.
- Ex quo nominata amicitia. Cic. de Amicit. 23. Amor enim, ex quo amicitia est nominata, princeps est ad benevolentiam conjungendam.
- Ex quo manifestum. Plin. in Paneg.
- Ex quo palam est, quam turpiter deferat eam partem Rhetorices institutio. Quintil. lib. 2. cap. 1.
- Ex quo. subaud. Tempore. Liv. 1. 40. Duodequadragesimo ferme anno, ex quo regnare coeperat. Huic ex adverso respondet Ex illo: quod Servius exponit Ex illo facto vel tempore. Virg. 2. Aen. 169.
— impius ex quo
Tydides sed enim, scelorumque inventor Ulysses
Fatale agrestis sacro avellere templo Palladium, &c.
Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri Spes Danaum, &c.
- conf. Ex die hoc &c.
- Quaerere ex aliquo, pro Interrogare. Cic. 5. Att. 15. Quaesivit ex eo, placeretne judices a Praetore legi. Idem 1. de Divin. 59. Cajum Marium cum sacribus laureatis quaerere ex te quid tristis esses.
- Ex re tua fuerit: h. e. In tuum commodum. Plaut. Capt. 2. 2. 46. Ter. Phorm. 5. 7. 76. Non hercle ex re istius me intelligasti. Cic. 5. Att. 8. Summa erit haec, statues ut ex fide, fama, reque mea videbitur.
- Ex re garrere aniles fabulas. Hor. 2. Serm. 6. 77. Ex re, Pro Commodo. Acton.
- Ex Republica facere. h. e. In utilitatem & commodum Reipub. Cic. ad Brut. 2. & 5. Si minus id commodum Reip. facere posses, live non existimares ex Republica esse. Sallust. Catil. C. 51. Certo scio quae studio dixerit, e Republica dixisse. Codd. emend. Quae dixerit, studio reip. dixisse.
- Ex Republica Athenis, quam optime gesserat, & ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rabir. Posth. 23
- Ex Reipub. tempestate sententiam aliquam, tanquam aliquod navigium atque cursum, moderari, non est inconstantis. Cic. pro Corn. Balb. 61.
- Ex re & ex tempore constituere aliquid. Cic. 12. Fam. 19.
- Ex re consulere. h. e. Ut occasio tulerit. Simile illi, Pro re nata. Tacit. 1. Ann. 23.
- Ex re ipsa capere dilationem, i. e. Ex natura rei. Paulus in l. interdum. D. de verb. obligat.
- Ex re non est ex amore. Plaut. Merc. 2. 3. 106.
- Ex re aliquo. Ter. Heaut. 3. 1. 2. Cic. 9. Fam. 12. Habuisti in tua potestate, ex quo vel ex sobrio, vel certe ex ebrio scire potes.
- Ex scripto recitare. Liv. 23. 11. Dum haec geruntur Q. Fabius Pictor legatus a Delphis Romam rediit, responsumque ex scripto recitavit.
- Ex mea sententia, Ut volo & opto. Plaut. Capt. prol. 38. Ter. Hec. 5. 4. 32. Spero hanc rem eventuram nobis ex sententia. Cic. 4. Acad. 148. Quid enim conscendens navem sapiens, num comprehensum animo habet, atque perceptum, se ex sententia navigaturum?
- Ex sententia non sum hero: i. e. Non placeo hero. Plaut. Perf. 3. 1. 45. Ego neque lubenter servio, neque satis sum hero ex sententia.
- Ex sententia servire hero. Plaut. Aulul. 4. 1. 3. Nam qui hero ex
- sententia servire servus postulat: in herum matura, in se fera concedet capessere.
- Ex sententia servus: Qui acceptus est, & placet. Plaut. Capt. 2. 2. 96. Nec quenquam fideliorum, neque cui plus credat potes mittere ad eum, nec qui magis sit servus ex sententia.
- Ex sententia amborum fiat. Plaut. Truc. 5. 69. Verum utrique mos geratur, amborum ex sententia fiat, ut rem gratam video: hoc accipiendum est quod datur.
- Ex sententia succedere, pro Ad votum. Cic. Ep. ad Brut. 9. extr. Nos te tuumque exercitum expectamus: sine quo, ut reliqua ex sententia succedant, vix satis liberi videmur fore. Idem 12. Fam. 10. Ter. Phorm. 2. 1. 21. Sed fatin' omnia ex sententia?
- Ex se nimium exhibet negotii. Plaut. Poen. 1. 2. 30. Nimia omnia nimium exhibent negotium hominibus ex se.
- Ex se hunc reliquit filium. Plaut. Aulul. prol. 21. Is ex se hunc reliquit, qui hic nunc habitat, filium.
- Ex se sese aliud magis habet. Ter. And. 5. 4. 52.
- Ex sua quisque parte. Cic. 3. Verr. 123. Se curaturos, ut ex sua quisque parte ne minus dimidium ad Trebonium, &c.
- Ex se & ex natura sua. Cic. 1. de Invent. 102. Inaquaque ex se, & ex sua natura simpliciter consideratur.
- Ex somno. Cels. lib. 2. cap. 4. Neque unquam in acuta febre, aut a somno non est terribilis nervorum distentio. Timere etiam ex somno, mali morbi est.
- Ex somno moliri corpora. Liv. lib. 6. Decad. 4. Affecta labore, ac vigiliis corpora ex somno moliebantur.
- Ex sponso agere. Cic. pro Quint. 32.
- Ex stirpe arborem excidere. i. e. Stirpitis. Ulp. in l. 1. D. de arb. caed.
- Ex supero. Lucret. lib. 2. 248. i. e. E superiori loco.
Ex supero quum praecipitant, &c.
- Ex supervacuo aliquem admonere. Sen. Epist. 64. Liv. lib. 2.
- Suspicio ex ipsa re mihi incidit. Ter. And. 2. 2. 21. Redenti interea ex ipsa re mihi incidit suspicio.
- Ex tabella pronuntiare. i. e. Ex scripto. Suet. Claud. cap. 15.
- Ex tempore. Cic. 2. Off. 33. Quos credimus expedire rem, & consilium ex tempore capere posse. Plin. Epist. 27. Dicit semper ex tempore, sed tanquam diu scripserit. Sallust. Jugurth. c. 70. Cerera uti res posceret, ex tempore parare placuit. Cic. 2. de Orat. 246. Illud egregium Sestii, & ex tempore, Manus lava, inquit, & coena. Ex tempore aliquo. Cic. 3. Verr. Audimus alium non ab initio fecisse, sed ex tempore aliquo confecisse. De tabularum confectioe loquitur.
- Ex illo tempore. Virg. 7. Ecl. 70.
Ex illo Corydon. Corydon est tempore nobis.
- Ex tempore, Ex temporis conditione. Cic. 3. Off. 32. Unius generis quaestiones sunt haec omnes in quibus officium ex tempore quaeritur.
- Ex templo, i. e. Statim. Plaut. Amph. 1. 1. 52. Se exercitum ex templo domum reducturum. Idem Merc. prol. 61. Sese ex templo ex ephebis postquam excesserit. Liv. 1. 6. Ex templo advocato consilio, &c. Cic. 1. de Invent. 59. Affectio est animi, aut corporis ex templo aliqua de causa commutatio, &c.
- Est augurale, vide Servium. V. TEMPLUM. H. St. Serv. ad Aen. 1. 96. & 6. 210.
- Ex toto, pro In totum. Sen. 3. de Ira, Quaedam ex toto evanescent. Sic Plin. lib. 11. cap. 12. Curt. lib. 8.
- Ex toto integer. Cels. lib. 3. cap. 3. Rufus aliae sic desinit, ut ex toto sequatur integritas. Integer autem Celsus dicitur, qui febre omnino caret, quam integritatem Graeci ἀπυρξία vocant.
- Ex transverso quidam adortus transigit. Liv. 2. Et lib. 1. Ex transverso impetu facto.
- Ex tuto. Liv. 1. Decad. lib. 10. Urbemque ex tuto rectis itineribus perviam conspiciunt. Idem 3. Decad. lib. 6.
- Ex tunc poenae reservatus. Apul. 7. Met.
- Ex vano, pro Frustra. Liv. 7. Bell. Pun. Nec spem nec metum ex vano habere. Idem pro Falso. Idem 3. Bell. Maced. Neque tota ex vano criminatio erat.
- Ex verbis tuis. Plaut. Epid. 1. 1. 63. Ex tuis verbis meum futurum corum pulchrum praedicas, &c.
- Ex veritate celebrare facta alicujus. Tacit. 4. Ann. 21. Nec occultum est, quando ex veritate, quando adumbrata letitia facta imperatorum celebrentur.
- Ex vero nomine vocor Robertus. Plaut. Stich. 1. 3. 88.
- Ex vero. Macrob. 7. Saturn. cap. ult. Omnia, inquit Eustathius, a Dilario & Luciente & ex vero dicta sunt. i. e. Vere.
- Venire ex gratia in invidiam. Plin. de Viris Illust.
- Venire ex longinquo. V. LONGINQUUS.
- Ex viribus, &c. Plaut. Merc. 1. 1. 40. Ex summis opibus, viribusque usque experire, necere, herus ut minor opera tua servetur.
- Ex vicini, pro Ex fundo vicini. Figura nota grammaticis, & e Graecis sonantibus derivata. Ulp. l. 1. §. 10. D. de aqua pluv. Aquam superficentiam ex vicini in tuum derivare.
- Ex vicino alicquem observare. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta januam pat. habitatio, ut intrantium exeuntiumque conspectum habeat. Procuratori supra januam, ob eadem causas: & is tamen villicum observet ex vicino.
- Ex vinculis causam dicere. V. Dicere causam, in DICO.
- Ex vino vacillantes. Quintil. lib. 8. cap. 3.
- Ex voluntate sua nancisci fortem. Cic. 3. Verr. 104.
- Valde ex voluntate accidit. Cic. in Fison. 46. Illud etiam accidit praeter optatum meum, sed valde ex voluntate.
- Ex animi voluntate id procedit. Lucret. lib. 1. 339.
- Ex sua voluntate facere sibi summam pecuniae. Cic. 2. de Lege Agr. 64.
- Ex voluntate alterius ingredi aliquid. Quintil. in proem. lib. 6. a pr. Haec, Marcelle Victori, ex tua voluntate maxime ingressus.
- Ex voto. Plaut. Stich. 1. 3. 80. Ut decumam partem ex voto Herculi polliceam.
- Ex utilitate Reipub. idem quod Ex usu. Cic. 1. de Invent. 68. Leges

ex utilitate communi interpretari. Plin. in Paneg. 67. 4. Si bene temp. & ex utilitate omnium rexeris. Plin. lib. 18. cap. 6. Agro empto domum vendendam, inclementer atque non ex utilitate publici status Mago censuit.

Ex unis gemina nuptiæ. Ter. And. 4. 1. 50. Nam fatis credo, si ad vigilaveris, ex unis geminas mihi conficies nuptias.

Ex utraque parte. Lucret. lib. 1. 88.

Cui simul infula virgineo circumdata comptus

Ex utraque pari malarum parte profusa est.

Ex utero. Plaut. Truc. 2. 6. 30.

Quid illi ex utero exitio est, prius quam poterat ire in prælium?

Et vultu cognoscere. Cic. 14. Att. Sed ex vultu & oculis & fronte, ut ajunt, meum erga te amorem perspicere potuisses.

Omnibus ex unus egregius adolescens. Liv. lib. 4. Decad. 5. P. Natica egregius adolescens omnibus ex unus, quibus hesternæ die pugnarum placuit. h. e. Urus ex omnibus.

Ex usu. Tacit. 5. Ann. 6. Qui plebem primoribus tradidit ex suo usu.

Ex usu temporis. Tacit. 4. Ann. 5. Quum ex usu temporis huc illuc mearent.

Ex usu tuo est: h. e. In tuam utilitatem. Plaut. Perf. 4. 4. 14. Ex tuo inquam usu est, eme hanc. Ter. Eun. 5. 8. 47. Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex usu tuo nemo est. Idem Heaut. 1. 2. 9. Hoc scitum est, periculum ex aliis facere tibi quod ex usu fiet.

E X A

EXACERBO, [*ακροβόω*] Ære. Irritare, ad iracundiam provocare. Suet. Galb. cap. 16. Atque eo quidem nomine omnes qui ubique erant, exacerbavit.

Exacerbata superbia. Liv. 9. Bell. Pun.

Exacerbatur supplicium. Claud. Saturn. in l. aut facta. 4. ult. de Pœnis, Nonnunquam evenit ut aliquorum supplicia exacerbentur, quoties nimium multis personis grassantibus exemplo opus est.

Exacerbatur, absolute. Modest. in l. famoli. par. ult. D. ad legem Jul. majest. Crimine majestatis facto, vel violatis statuis, vel imaginibus, maxime exacerbatur in milites.

EXACERBATUS, a, um, ut, Multitudo exacerbata. Liv. 29. 6. conf. Suet. Tiber. cap. 62. & Vitell. cap. 14.

EXACERBATIO, onis. f. Salvian. 4. Gub. p. 116.

EXACERBATRIX, icis. f. Salvian. 3. Gub. p. 91.

EXACERBESCO, ère. Valde acerbus, i. e. asper, fio; quod ab Exacerbo, es, fieri constat, [unde?] licet Acerbeo raro inveniatur. Apul. Apol. p. 327. Quis est tam mitis, quin exacerbescat?

EXACERVO, Ære. Ammian. 23. 5. Plebs exacerbantia in se tela declinans.

EXACESCO, acui, [*εξοξύνωμαι*] ère. Acidum fieri. Columel. lib. 12. cap. 17. de aceto, In dolium vel in amphoras conditur, & ibi finitur fermentari: deinde quum exacuit, & remisit liquorem, quicquid est aceti, diligenter colatur, &c.

EXACON, [*κενταύριον λεπτόν*] Secunda Centaurii species a Gallis appellata est, quoniam omnia mala medicamenta potum e corpore exigat per alvum. Dicitur & Fel terræ, ob insignem amaritudinem. Plin. lib. 25. cap. 6.

EXACTIO, EXACTOR, EXACTUS. V. EXIGO.

EXACUO, ui, utum, [*ἀκύνω*] ère. Acutum facere. Plin. lib. 34. cap. 14. Quippe quum in exacunde oleares cotes & aquariæ æque differant, Exacuere corticem. Varro 1. de R. R. cap. 41. pr. Dentes exacueretiam dicitur fus. Virg. 3. Georg. 255.

— dentesque Sabellicus exacuit fus.

Mentem exacueret ad quid. Sil. lib. 7.

Miscetque exacuens varia ad conamina mentem.

Mucronem in aliquos exacueret. Cic. 3. de Legib. 21. Quis unquam tam audax, tam inimicus nobis fuisset, ut cogitaret unquam de statu nostro labefactando, nisi mucronem aliquem Tribunitium exacuisset in nos?

Spicula exacunt rostris. Virg. 4. Georg. 74.

Vallos exacueret. Virg. 1. Georg. 264.

Exacunt alii vallos, furcasque bicornes. i. e. Repurgant &

reformant in altitudinem pristinam. Servius.

Acetum exacueret. V. ACETUM.

Acem oculorum exacueret. V. ACIES.

Nasurtium exacuit animum. Plin. lib. 20. cap. 13. h. e. Irritat & purgæ facultatem animale que in cerebro est. Unde etiam a naribus torquendis dictum, quod sternutamenta excitet.

Animos in bella versibus exacueret. Hor. de Arte Poet. 403.

— post hos insignis Homerus

Tyransque mares animos in Martia bella

Versibus exacuit.

Sapor exacuit palatum. Ovid. 1. de Ponto, 10. 13.

Non tamen exacuet torpens sapor iste palatum.

Exacunt visum scarabei virides. h. e. Perpicaciorem & magis acutum reddunt. Plin. lib. 29. cap. 6.

Exacuere aliquem, pro Incitare, inflammare. Metaph. sumpta ab iis rebus que dum exacutæ sunt, magis pungunt. Cic. 10. Fam. 23. Idem 1. de Orat. 258. Nec magis ad eos deterrendos qui non possent, quam ad vos qui possentis exacueudos accommodavi orationem meam.

Cohortari & exacueret aliquem. Cic. 12. Att. 35. Et si tibi placebit sic agere de Fano, ut cœpimus, velim cohortere & exacuas Clautium.

Invicem se mutuis exhortationibus exacueret. V. INVICEM.

Stimulis exacueret aliquem. Claud. de Bell. Gildon. 350.

At juvenem stimulis iramonibus æmula virtus Exacuit.

Exacuere aciem oculorum, vel ingenii. Cic. 1. de Legib. 60. Cultumque deorum & puram religionem susceperit, & exacuerit illam, ut oculorum, sic ingenii aciem ad bona dehenda & rejicienda contraria.

EXACUUS, a, um. Plin. lib. 18. cap. 18. Latior hæc quarto generi, sed exactior in mucronem satrigata. Conf. 29. 6.

EXACUTIO, onis. f. Plin. lib. 17. cap. 14. Calami exacutio medullam ne nuder

EXADVERSUM, & EXADVERSO. V. EX.

EXÆDIFICIO, [*ἀνοικοδομῆσι*] Ære. Absolvere ædificationem. Cæs. 1. Bell. Civil. 15. Quod oppidum Labienus constituerat, suaque pecunia exædificaverat.

Exædificare templum Apollini. Cic. 2. Tusc.

Exædificare atque efficere. Cic. 7. Verr. 47. Etenim vel Capitolium sicut apud majores nostros factum est, publice gratis coactis fabris operisque imperatis, exædificari atque effici potuit.

Exædificare institutum opus. Cic. 1. de Orat. 164. Non gravere exædificare id opus quod instituisti.

Mundus divino consilio exædificatus. Cic. 4. Acad. 126.

Exædificare inchoatam ignaviam, per translationem. h. e. Exacervare vel Continuare. Plaut. Trin. 1. 2. 95.

Exædificare, pro Ejicere domo. Plaut. Trin. 5. 2. 3.

Nam exædificasset me ex his adibus, si absque te foret. Antiquum [Quin potius jocus Plautinus, & nove dictum.]

EXÆDIFICATIO, onis. f. [*ἀνοικοδομῆσι*] Cic. 2. de Orat. 63.

EXÆDIFICATUS, a, um. [*ἀνοικοδομηθείς*] Cic. 4. Att. 7. Dimen- & exædificata animo domus.

EXÆQUO, [*ἐξῆκω*] Ære. Æquum facere; ut, Exæquare tumulos tumulis, apud Hirt. de Bell. Hisp. 5.

Exæquare ad regulam, pro Exacte conformare. Sen. Epist. 20.

Exæquari bonis. Cic. Post red. in Senat. 22. Propterea quod superiorem esse contra improbos, minus est negotii, quam bonis exæquari.

Exæquari alteri. Liv. 23. 35. Vetus miles tironi, liber voloni se exæquari sineret.

Exæquare aliquem dignitate cum altero. Cæs. 1. Bell. Civil. 4. Ipse Pompejus ab inimicis Cæsaris incitatus, quod neminem dignitate cum exæquari volebat, totum se ab ejus amicitia averterat.

Exæquare aliquos. Ovid. 3. Amor. 8. 61.

At nunc exæquet tetricas licet illa Sabinas, &c.

Exæquat omnium dignitatem pecunia. Cic. 4. Att. 14.

Exæquare omnia. Cic. 3. de Fin. 37. Videsne verborum gloriæ tibi cum Pyrrhone & cum Aristone, qui omnia exæquant, e communem?

Exæquare pretio omnia jura. Cic. 4. Verr. 121.

Exæquare facta dictis: h. e. Paria factis dicta ostendere. Sallust. Ca. 3. In primis arduum videtur res gestas scribere: primum quod factis exæquanda sint.

Nos exæquat victoria cœlo. Lucret. lib. 1. 80.

EXÆQUOR, Æri. dep. Lucan. ad Pison. 26.

Nos quoque pacata Pisonem laude nitentem

Exæquamur avis. In codd. emend. Exæquamus.

EXÆQUATUS, Partic. Lucret. lib. 5. 1295.

Exæquataque sunt creperi certamina belli.

Exæquato omnium jure. Justin. 43. 1. 4.

EXÆQUATIO, onis. f. Vitruv. 5. 12. Liv. 34. 4. Hanc, inquit, ipsa exæquationem non fero, illa locuples, &c.

EXÆQUAMENTUM, i. n. Tertull.

EXÆQUALITER, Adv. Apul. 2. Met. Cetera corporis exæqualiter regulam. Ita Beroald. sed Elmenh. p. 115. Inexplicabiliter.

EXÆSTUO, [*ἐκχυμῶμαι*] Ære. Æstum emittere, & exhalare. Liv. Bell. Pun. Incertæ altitudinis utcumque exæstuat mare. Plin. lib. 1. cap. 2. Exæstuate oceano.

Fundo exæstuat imo. Virg. 3. Æn. 576.

Exæstuar æstus. Lucret. lib. 6. 816.

Hos igitur tellus omneis exæstuet æstus, Exspiretque foras

igne magno exæstuat. Lucan. lib. 5. 173.

Læsus exæstuat acrior ignis. Ovid. 13. Met. 867.

Exæstuat mens ira. Virg. 9. Æn. 798.

Improperata refert, & mens exæstuat ira. h. e. Vehementer æstuat.

Unda exæstuat vorticibus. Virg. 3. Georg. 240. Conf. Ovid. 13. Met. 867. & 6. 623.

EXÆSTUANS, antis. Partic. ut, Oceanus exæstuanus. Mela 3. 2. Cap. 9. 9. Mare exæstuanus. Curt. 6. 4. 19.

EXÆSTUATIO, onis. f. Solin. cap. 11. Herbesus in medio flumine subita exæstuatione ferefcit.

Tralate Nonius 6. 91. in Fervor, Exæstuatio animi.

EXÆVIO, al. EXSÆVIO, Ære. pro Desævire, h. e. Desinere sævire. Liv. 30. 39. Consullem Claudium atrox vis tempestatis adorta, in tantum ingentem adegit. Populonium inde quum pervenisset, itetisset e ibi, dum reliquum tempestatis exæviret. Budæus.

EXAGGERO, [*ἐπαυξάνω, ἀεζώω*] Ære. Coacervare, & in unum versu aggerem atque acervum cogere. Plin. lib. 19. cap. 8. Exaggera o aliam accumulales. V. Curt. 6. 5. 20. Tralate pro Amplificare.

Exornare & exaggerare. Cic. 2. de Orat. 291. Ut boni quod habet, id amplectar, exornem, exaggerem, &c.

Exaggerare & Extenuare, contraria. Cic. 5. Tusc. 51. Xenocratem illum gravissimum philosophum exaggerantem tantopere virtutem & extenuantem cetera.

Verbis exaggerare aliquod beneficium. Cic. pro Planc. 71. At enim nisi ego magnum beneficium Plancio facio, & ut ais, id verbis exaggeraturiam nostram exaggeramus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Oratione exaggerare. Cic. 1. de Orat. 214. Veritus es nisi istam artem oratione exaggerasset, ne operam perdidisset.

Exaggerare rem familiarem, pro Augere supra modum. Cic. 1. Off. 2.

Exaggerare rem, i. e. Majorem & atrociorum verbis facere. Cic. 9. Carcin. 18. Et quum ipse sextulam nimium suam exaggeraret, nomine hæredis arbitrum familiarie eriscundæ postulavit. Phædr. Prol. 3.

24. Magnas opes exaggerare. Patere. 2. 129. 2. Quibus juverim Germanici exaggeravit honoribus?

EXAGGERANTER, Adv. Tertull. de Carne Christi, cap. 19.

EXAGGERATUS, Partic. [*ἐπαυξάνοντες*] ut, Exaggeratus virtutis animus. Cic. in Parad. 6.

Aucte atque exaggerate fortunæ. Cic. 4. in Catil. 19.

Oratio altius exaggerata. Cic. de Clar. Orat. 66. V. Oratio, in 00. Compar. Gell. 13. 24. Neque ornatus sit, &c. neque exaggerat

AGGERATIO, ōnis. f. [*ἐπιχρυσασμός, ἀμύλας*] Magna coarctatio.
Aggeratio, per transl. Cic. 2. Tusc. 64. Hoc igitur tibi propone, amplitudinem animi & quasi quandam exaggerationem quam altissimi animi, qui maxime eminet in contemnendis & despiciendis doloribus, unam esse omnium rem pulcherrimam. conf. Gell. 13. 24.
AGGERATOR, ōris. m. Hieron. Epist. 22. cap. 12.
AGITO, [*ἀγίζω*] āre. Vehementer venire, & agitando commovere. Plaut. Merc. 4. 5. 25. Suppos. Mala bilis cruciat me atque exagitat. Cic. 5. Verr. 228. Non solum arationes, sed etiam fedes suas patrias, istius injuriis exagitati, reliquorant.
Lenire & Exagitare, contraria. Sallust. Catil. cap. 48. Tamen quia in tali tempore tanta vis hominis magis lenienda, quam exagitanda videbatur. Ibid. cap. 28.
Exagitare & contemnere dicendi exercitationem. Cic. 3. de Orat. 56. Hanc dicendi exercitationem exagitant & contemnerent.
Insectari & exagitare. Cic. 1. Att. 13.
Curas exagitare. Lucan. lib. 8. 43.
 — tristes praesagia curas Exagitant.
Turba Diana exagitat fures. i. e. Canes exagitant fures. Ovid. 5. Fast. 141.
Exagitant & Lar & turba Diana fures.
Furores exagitare. Catul. 65. 94.
Furor aliquem exagitat. Sen. Thyest. 4.
Littora clamor nauticus exagitat. Lucan. lib. 2. 688.
Lustra exagitare ferarum. Sil. lib. 16.
Manes exagitare. Propert. lib. 2. 8. 19.
Exagitet nostros manes, sectetur & umbras.
Mœrorem exagitare. Cic. 3. Att. 7. Ne & meum mœrorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.
Volucres alis Zephyros exagitant. Stat. 3. Theb. 515.
Urben exagitare clamoribus. Stat. 5. Theb. 97.
Di exagitant me, si quicumque. Hor. 2. Serm. 6. 54.
Exagitare rem aliquam, pro Disceptationibus excutere & agitare. Cic. pro Cluent. 100. Exagitabantur omnes ejus fraudes atque fallacia: eo vita in ejusmodi ratione versata aperiebatur.
AGITATUS, Partic. [*διεσπασμένος*] ut, Spoliati & exagitati aratores. Cic. 5. Verr. 119.
Disputationibus aliquorum exagitatus. Cic. in Orat. 12.
Causa alicujus exagitata concionibus improborum. Cic. Post red. in Senat. 16. Qui causam Senatus exagitata concionibus improborum, sic sua diligentia multitudini commendavit, ut, &c.
Dissensio multos jam annos exagitata. Cic. pro Syll. 70. Omnis Pompejanorum colonorumque dissensio delata ad patronos est, quum jam inveterasset, ac multos annos effet exagitata.
Frenis ora exagitata. Sil. lib. 6.
Lepus alis exagitatus. Ovid. 3. de Arte Am. 662.
Credula si fueris, alia tua gaudia carpent.
Et lepus hic alis exagitatus erit. Proverbium.
Res exagitata & in summam invidiam adducta. Cic. 1. Fam. 1. Ut in rebus multo ante quam profectus es ab ipso rege, & ab intimis ac domesticis Pompeji clam exulceratis, deinde palam a Consularibus exagitatis, & in summam invidiam adductis ita versamur.
AGITATOR, ōris. m. [*ἀγιστάτης*] Cic. in Orat. 42. At ea de feniore scribit Plato, & scribit aequalis, & quidem exagitator omnium Rhetorum, hunc miratur unum.
AGITATIO, ōnis. f. Commotio, a nonnullis Tacito tribuitur. [*Adscripsit hanc vocem & H. St. Sed nullo auctore adjecto. Est in Glossario ejus Lat. Græco. Exagitatio, Στάσις.*]
AGIUM, i. n. Idem quod Examen, sive Examinatio libræ per pondera. V. Vet. Inscript. Rom. Gruter. p. 647. n. 6. ubi Sub exagio pecora vendere, est Appensa ad libram pecora vendere. Gloss. Gr. Lat. ἐξάγιον, pensatio. conf. Lex Pitisc. Infra HEXAGIUM.
AGOGA, æ. m. Qui educit & exportat. Plaut. Truc. 2. 7. 2.
Ite hac simul mulieri damnigeruli foras gerrones, Bonorum exagoga. Al. Hamaxagoga. At 4. 2. 6. ibid.
 — iste dum sic faciat
Domum ad te exagoga. Antiquum.
AGOGA, æ. f. [*ἐξαγωγή*] Eductio, proventus, redditus. Plaut. Rud. 3. 2. 17.
 — Teque oro & quaeso, si speras tibi
Hoc anno multum futurum firpe & laserpitium,
Eamque eventuram exagoga salvam & sospitem. Antiquum.
Exagogen, Evectionem interpretatur Festus.
AGOGICA, [*ἐξαγωγική*] Vectigalia quædam erant, mercibus ex agricolatione exportatis, sicut Isagogica alia dicebantur, quum importabantur. Horum meminit Cic. pro Lege Manil. V. Cæsar. Rhod. lib. 10. cap. 8.
AGON. V. EVAGON.
ALBESCO, [*ἀλβέσκω*] ēre. Palescere, & colorem pristinum in album commutare. Cic. 4. Acad. 48. Siqui fremere & exalbescerent. Idem 1. de Orat. 121.
Exalbescere metu. Cic. 3. de Orat. 216. Idem 5. de Fin. 31. Ex antiquo poeta versus citatur.
ALBIDUS, a, um. [*ἀλβίδος*] Idem quod Albidus: nisi Ex præp. aliquid minuatur. Plin. lib. 24. cap. 19. Folia urtica in medio exalbida, eadem procedente tempore tota rubentia. Idem lib. 12. cap. 17. Petunt in Elymas arborem bratum, cupressio fuscæ similem, exalbidis ramis. h. e. veluti Albescentibus.
Vina admodum exalbida. Plin. lib. 23. cap. 1.
ALBO, [*ἀλβός*] āre. Tertul. adv. Marc. 4. 10.
ALBATUS, a, um. [*ἀλβάτης*] Tertul. ibid. 4. 8.
ALBURNARE, [*ἀλβύρα*] Albumum detrahere. Plin. lib. 16. cap. 40. E reliquis arboribus siccissima lotos, quæ Romæ ita appellatur. Deinde robor exalburnatum: & huic nigricans color.
ALTO, [*ἀλτό*] āre. Extollere. Columel. lib. 3. cap. 13. Paribus alternis omittis spatiis, senum pedum latitudinis sulcos dirigunt, fodiuntque, & exaltant in tres pedes. h. e. Erigunt. [*Inscite, pro Ad altitudinem trium pedum deprimunt.*]
ALTATUS, a, um. Vulg. Interp. 1. Reg. 2. 1.
ALTATIO, ōnis. f. Tertul. de Cult. Fœm. cap. 3.
ALUMINATUS, denom. ab Alumine: ut, Unio exaluminatus.

Plin. lib. 9. cap. 35. Summa laus coloris est, exaluminatos vocari. i. e. Ad colorem aluminis accedentes.
EXAMBIBO, īre. Per ambitum assequi, sive eniti: Sicut Eblandiri. Cyprian. lib. 3. Epist. 5. Quum comperissem eos qui sacrilegis contatibus minus suas atque ora maculassent, vel nefandis libellis nihilo minus conscientiam polluisent, exambire ad martyres passim, confessores quoque importuna & gratiosa deprecatione corrumpere, &c. conf. Symm. lib. 7.
Paff. Arnob. lib. 3. p. 114. Numquid Rex poli libamine aliquo exambitur, aut hostia.
EXAMBIRUS, a, um. Partic. Ut Exambita regia. Ammian. 26. 19.
EXAMEN, īnis. n. [*ἐξάμενον*] Nova apum sôboles, quam parentes ex suis alvearibus ad novas sedes quarendas exire cogunt. Dicitur quasi Exagmen, ab exigo, vel, ut aliis placet, quasi ἐξάμενον, i. e. Nexus, quod hæc ita uniantur, ut simul ligatæ appareant. Examen, inquit Festus, est Apum congregatio, vel locutarum. Nec solum de apibus, sed etiam de vespis, piscibus, & aliis. Cic. de Senect. 54. Nec vero de segetibus solum, & pratis, & vineis, & arbutis res rusticæ lætæ sunt, sed hortis etiam & pomariis, tam pecudum pastu & apum examinibus, & florum omnium varietate. Idem 1. Off. 157. Atque ut apum examina, &c.
Stridor examinibus. Ovid. 3. Fast. 747.
Audit in exesa stridorem examinibus ulmo.
Apum examen. Juven. 13. Sat. 68.
Avium examina. Liv. & Justin. 25. 2. 8.
Infantium examina. Plin. in Paneg. cap. 26. Adventante congiarii die, observare principis egressum in publicum, insidere vias examina infantium, futurisque populus soiebat.
Sic examina fervorum. Cic. de Arusp. Resp. 23.
Juvenum recens examen. Hor. 1. Carm. 35. 30.
Mœrorum examina. Arnob. lib. 2. p. 58.
Monachorum examina. Hieron. 2. 16.
Piscium examina. Plin. lib. 31. cap. 1.
Psalmodum. Hieron. 3. 13.
Pullorum examina, de Stirpibus. Lucret. lib. 5. 1363.
 Arboribus quoniam bacca, glandesque caduca
 Tempeliva dabant pullorum examina subter.
Vatum examina. Stat. 5. Silv. 1. 284.
 Ite pii manes, Grajumque examina vatum,
 Illiutremque animam letheis spargite fertis.
Abundate apibus & multo examine. Virg. 4. Georg. 139.
Conduat apes examina. Virg. 2. Georg. 452.
Ducunt novi reges examina prima. Virg. 4. Georg. 21.
 Ut quum prima novi ducent examina reges
 Vere suo, ludetque favis emissa juvenus.
Fugiant examina taxos. Virg. 9. Ecl. 30. Nam taxis pastæ apes mel amarissimum faciunt. Servius.
Ludunt examina. Virg. 4. Georg. 103.
 At quum incerta volant, cœloque examina ludunt,
 Contemnuntque favos, & frigida tecta relinquunt:
 Instabiles animos ludo prohibebis inani.
Fendet examen ramo frondente. Virg. 7. Æn. 67.
Regere examen. Hor. 1. Epist. 20. 23.
Resonant examina e quercu. Virg. 7. Ecl. 13.
Stridula examina. Claud. de 4. Conf. Hon. 180.
Examen, Stilus est in lance, sive statera, qui eo exit, quo pondus vergit. Virg. 12. Æn. 725.
 Juppiter ipse duas æquato examine lances
 Suffinet, &c. Æquum examen. Suet. Vesp. extr. Inæquali examine. Plin. lib. 17. cap. 22. Hæc autem bilancis seu stateræ lingua, ab aliis Æquamentum, ab aliis Libramentum, ab aliis Æquilibrium & Trutina dicitur.
Improbum examen in trutina castigare. Perf. 1. Sat. pr. Hic pro Ipso ponderandi actu accipitur. V. Casaub. in loc.
Examen, metaphoricè, [*ἐξέταξις, ἐξέτασις*] Est & æquamentum & Judicii investigatio, inquit Festus.
Vitæ examina poscere. Stat. 3. Silv. 3. 203.
 Ipse viam morum, longæque examina vitæ,
 Astutusque pius, monitoraque somnia poscam. Solin. cap. 1. pr. Examen opusculi. i. e. Censura.
EXAMINO, [*ἐξάμινω*] āre. Scrutari, & veluti Ponderare. Plin. Epist. 167. Examina singula verba, & expende. Cic. 2. de Orat. 159. Ad ea probanda, quæ non aurificis statera, sed quadam populari trutina examinantur.
Herbas pensas examinare. Ovid. 14. Met. 270.
 Quove sit in folio, quæ sit concordia mistis
 Novit, & adveniens pensas examinat herbas.
Pondera verborum omnium diligenter examinare. Cic. in Orat. 26.
Servum examinare. Suet. Aug. 29. 10.
Verum male examinat omnis corruptus judex. Hor. 2. Carm. 2. 8.
Examinare dicuntur apes, i. e. Vernare, quando Examina emittunt. Columel. lib. 11. cap. 14. Ab exortu Vergiliarum ad solstitium examinant alvei
EXAMINATIO, ōnis. f. hinc, Examinatio civilis apud Jurisconsultos, pro Judicio privato, ac pecuniario. Ulp. l. 1. §. 3. D. de abig. Qui pecora, de quorum proprietate faciebat controversiam, abegit, ad examinationem civilem remittendus est. conf. Vitruv. 10. 8.
EXAMINATOR, ōris. m. Cassiodor. 6. Epist. 18.
EXAMINATORIUS, a, um. Tertul. adv. Gnost. cap. 7.
EXAMINATUS, a, um. [*ἐξετασμένος*] Cæsar. 5. Bell. Gall. 12. Taleæ ferreæ ad certum pondus examinatae. unde Superl. apud Augustin. 7. Confess. 6. Examinatissima diligentia nosse.
EXAMINATE, Adv. [*ἐξεταστικῶς*] Tertul. de Praefec. cap. 23. Sufficit unicuique examine credenti.
Compar. apud Ammian. 25. 23. Dum deliberatur examinatus quid fieri deberet.
EXAMO, [*ἐξάμω*] āre. Valde amare. Plaut. Truc. 2. 2. 22. Ut ego me ruri jam examaverim, patulum moveri. In correctis codd. legitur, Hamaxari mavelim patalem bovem.
EXAMPEUS, Scythiæ fons. Herodot. lib. 4. Inter Boiysthenen & Hypanim flumina, locus est nomine Exampeus, ex quo hic amarus fons ortum habet & nomen.

EXAMPLEXOR, ari. Auth. ad Herenn. 4. c. 52. Tu per Deos hunc ex-
amplexare.

EXAMURCARI, [*ἐξάμωρ*] Oleum dicitur, quando ab amurca
repergatur. Apul. lib. 4. Met. p. 149. Transl. de pelle ursi, Ac dum
coelestis vaporis flammis examurcatur.

EXAMUSSIM, Adv. [*ἐξάμωσσιμος*] Regulariter, inquit Festus: vel
ut ait Nonius 1. 28. Examine ad regulam, recte & castigata.
Plaut. Men. prol. 50. Ut hanc rem vobis examussim disputem. Idem
Amph. 2. 2. 213. Næ ista ædopol, si hæc vera loquitur, examussim
est optima. Ibid. Hic examussim rem enarrat. conf. Most. 1. 2. 19.
ac f. l. AMUSSIM & ADAMUSSIM.

EXANCILLOR, ari. Tertull. Apol. cap. 17.

EXANGLOR, V. EXANTLO.

EXANGELUS, [*ἐξάγγελος*] Cælio citante, Angelum esse scribit Am-
monius eum, Qui extrinsecus quidpiam nuntiat: Exangelum, Qui
quæ intus sunt extimis prodit, quem Diangelum Thucydides vocat.
Autangelum, Qui ex se nuntiat, non ab alio missus. V. Henr. Steph.
Thef. Gr.

EXANGUIS, al. **EXSANGUIS**, e. [*ἀνέμωσ*] Quod est sine sanguine.
Cic. 7. Ver. 29. Ne denique etiam exanguium corpora mortuorum,
ne morer, &c. Liv. 3. Bell. Pun. Prope exanguis ruina superinci-
dentium.

Exanguis atque æstuans. Cic. de Arusp. Resp. 2. Attamen ignarus ille
qui Consules essent, exanguis atque æstuans se e curia repente proripuit.

Exanguis & confectus. Cic. pro Sext. 79. Quem quum jacentem &
confectum plurimis vulneribus extremo spiritu exanguem & confectum
viderent, &c.

Exanguis & mortuus concidit. Cic. in Pison. 88. Quum tu non solum
quod tibi succederetur, sed quod Gabinio non succederetur, exan-
guis & mortuus concidisti. Auxeis.

Metu exanguis. Ovid. 9. Met. 654.

Visu exanguis. Virg. 2. Æn. 212. i. e. Perterrefacti.

Acervi occisorum exanguis. Claud. de 4. Conf. Hon. 471.

Animæ exanguis, Mortuorum animæ. Ovid. 10. Met. 728.

Artus exanguis. Sen. Herc. fur. 6. Lucret. lib. 3. 593.

Catervæ exanguis immissa morte. Lucan. lib. 2. 29.

Color exanguis. Ovid. 3. Trist. 1. 55.

Aspicias exangui chartam pallere colore?

Corpora exanguia. Ovid. 3. de Pont. 2. 31.

Corpora debentur mæstis exanguia bustis.

Corpus frigidum, & exanguis. Quintil. in Proëm. lib. 6.

Corpus exanguis reddere sepulcro. Virg. 2. Æn. 542.

Cuminum exanguis, quod pallidos homines efficit. Hor. 1. Epist. 19. 18.
— quod si
Pallerem casu, biberent exanguis cuminum.

Genæ humore exanguis. Cic. 3. Tusc. 26. Lacrymæ peredere humore
exanguis genas.

Herbæ exanguis. Ovid. 4. Met. 267.

Luridus exanguis pallor convertit in herbas.

Homo enervatus atque exanguis. Cic. pro Sext. 24.

Horror exanguis. Claud. 2. in Ruff. 130.

Membra exanguia. Sil. lib. 7.

Morbus exanguis. Ovid. 15. Met. 627.

Pallidaque exangui squallebant corpora morbo.

Populus exanguis. Stat. 12. Theb. 22.

Itur in exanguem populum, bellique jacentis Reliquias.

Senectus exanguis. Lucan. lib. 1. 343.

Conferet exanguis quo se post bella senectus?

Tumuli exanguis. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 342.

Umbra exanguis. Virg. 6. Æn. 401. i. e. Animæ mortuorum.

EXANGUINATUS, a, um. Vitruv. proëm. lib. 8. Animalia si fuerint
sine humoris potestate exanguinata atque exusta.

EXANIMUS, a, um; & **EXANIMIS**, e. [*ἐξάνημος*, *ἐξάνημος*] i. e.
Mortuus & anima carens. Liv. 8. Ut uno ictu exanimem equo præci-
pitaret. Virg. 1. Æn. 488.

Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. V. Curt. 10.
10. 12.

EXANIMIS, Exterritus, & veluti per animi deliquium consternatus.
Virg. 4. Æn. 672.

Audiit exanimis, trepidoque exterrita cursu, &c.

Pavidus & exanimis. Hor. 2. Serm. 6. 114.

Currere per totum pavidæ conclavæ, magisque
Exanimis trepidare.

Artus exanimis. Ovid. 2. Met. 336. Idem 1. Amor. 7. 53.

Exanimis artus & membra tremantia vidi.

Bos exanimis. Virg. 5. Æn. 481.

Sternitur, exanimisque tremens procumbit humi bos.

Corpus exanime. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Lingua exanimis. Ovid. 11. Met. 53.

Pallor exanimis. Stat. 12. Theb. 739.

Umbra exanimis. Ovid. in Ibin. 144.

Vultus exanimis. Lucan. lib. 2. 25.

Decidit exanimis. Virg. 5. Æn. 517.

EXANIMĀLIS, e. [*ἀναιμικός*] Quod animam eripit, vel Quod est
sine anima. Plaut. Rud. 1. 4. 2.

Ita male vivo, atque ita mihi multæ in pectore sunt curæ exanimales.

Idem Bacch. 4. 8. 7.

EXANIMOR, [*ἐξάνημι*, *ἐξάνημι*, *ἐξάνημι*] Ære. ab Animo deductum;
Perterrefacere, ut animam illi auferamus. H. St.

Exanimor, feror, differor &c. Plaut. Cist. 2. 1. 5. Cic. 9. Fam. 15.

Miraris me tanta perturbatione valetudinis tuæ tam graviter exanima-
tum fuisse? Idem 8. Fam. 16. & 11. Att. 6.

Exanimare aliquem metu. Ter. And. 1. 5. 17.

Oratio hæc me miseram exanimavit metu.

Metuentes verbera exanimantur. Hor. 3. Carm. 12. 3.

Te metus exanimant iudiciorum atque legum. Cic. in Parad. 1.

Avidos vicinum funus ut agros Exanimat. Hor. 1. Serm. 4. 127.

Timentem exanimat. Lucan. lib. 8. 8.

Aliquem exanimare & inflare, contraria. Hor. 2. Epist. 1. 178.

Quem tulit ad scenam ventoso gloria curru

Exanimat lentus spectator, fedulus inflat.

Exanimare, ab Anima, Occidere, necare, anima privare. Curt. 7
3. 13. Multos exanimavit rigor insolitus nivis, multorum adussit pe-
des, plurimorumque oculis præcipue perniciosus fuit. Gell. lib. 3
cap. 15. Anus repente filio viso, copia atque turba, & quasi ruina
incidentis inopinati gaudii, oppressa exanimataque est. Caf. 6. Bell.
Gall. 15. Nep. 15. 9. 4. Conf. Partic. EXANIMATUS.

Exanimare, & interimere. Cic. pro Milon. 94. Me quidem, Iudices
exanimant & interimunt hæc voces Milonis, quas audio assidue, &c.
Gravi vulnere exanimari. Cic. 2. de Fin. 97. Simulatque ipse grav
vulnere, exanimari videret se, ut primum dispexit, quæsit, &c.

EXANIMĀTUS, Partic. [*ἐξάνητος*] five Nomen ex Partic. Timor
conturbatus. Cic. 3. Verr. Hæc ubi filio nuntiata sunt, statim exani-
matus ad ædes contendit. Ter. And. 1. 1. 104. Ibi tum exanimatus Pam-
philus bene dissimulatum anorem, & celatum indicat. conf. Sc. 4. 7
Idem Phorm. 3. 3. 31. Quam ego nunc intus scio esse exanimatam metu
Dolet exanimatus. Stat. 3. Silv. 1. 48.

Conscientia peccati mutus atque exanimatus ac vix vivus. Cic. 4. Verr.
189. Itaque illum injuriæ metu, conscientiaque peccati mutum atque
exanimatum ac vix vivum relinquo.

Nulla conscientia exanimatus. Cic. pro Milon. 62. Pura mente atque
integra Milonem nullo scelere imbutum, nullo metu perterritum
nulla conscientia exanimatum revertite.

Agmina exanimata. Virg. 5. Æn. 805.

Pectora bello exanimata replere. Stat. 4. Theb. 770.
— tu refugas vires & pectora bello Exanimata replere.

Verba exiliter exanimata: quibus opponuntur Inflata & anhelata. Cic. 3
de Orat. 38. Nolo verba exiliter exanimata exire, nolo inflata & an-
helata gravius. Exanimata, i. e. Efflata, quasi ab exanimatis & pen-
mortuis edita.

Exanimatus, ab Anima, Mortuus. Liv. 22. 7. Unam in ipsa port
fospite filio repente oblato in conspectu ejus expirasse ferunt: alte-
ram, cui mors filii falso nuntiata erat, mæstam sedentem, ad pri-
mum conspectum redeuntis filii, gaudio nimio exanimatam. con-
Suet. Othon. 11. 5.

Corpora exanimata. Lucret. lib. 6. 1254.

Exanimis pueris super exanimata parentum
Corpora nonnunquam posses, retroque videre. conf. Curt. 4
15. 17.

Exanimatus, Cui animus non adest, i. e. corpore quidem præsen-
tino vero absens. Plaut. Caf. 3. 3. 10.

EXANIMABILITER, Adv. Næv. apud Nonium 4. 384.

EXANIMATIO, onis. f. [*ἐξάνησις*] est Quæ metum subsequitur,
quasi comes est pavoris, ut ait Cic. 4. Tusc. 19. Et 1. Off. 131. Ne
perturbationes atque exanimations incidamus.

EXANIO, vel **ENSANIO**, [*ἐξάνησις*] Ære. ab Ex & Sanies compo-
significat Saniem & virus exprimere. Cels. lib. 5. cap. 27. Sal quoque
his, (vulneribus) præcipueque ei quod canis fecit, medicamentum est
si manus vulneri imponitur, superque id duobus digitis verberatur: ex-
aniat enim. Columel. lib. 12. cap. 47. Patimur autem nonnunquam tot
nocte, & postero die pondere pressam baccam velut exaniari: tum, &
Apud Senecam reponitur aliquot in locis a Lipsio. H. St.

EXANTE, pro Ante. Cic. 3. Att. 17. Nuncii tristes venerant exante die
Nonarum Junii. Liv. 45. 2. Supplicatio indicta est exante diem quin-
tum Idus Octob. [Rectius duabus vocibus scribitur Ex ante diem. V. ANTI
EXANTHEMATA, [*ἐξάνθημα*] A medicis appellantur Tumores sive Pu-
pulae per totam cutem efflorescentes, præcipue in pueris, idque bene-
ficio nature, corporis profunda expurgant. Horum duo sunt genera
Sublimia, quæ cutem in manifestum attollunt tumorem, eamque exu-
cerant, & pruritus excitant. Vulgus Morbillos appellat. Et Latæ
quæ exiguum quidem faciunt tumorem, non tamen ulcerant, neque
pruritus excitant. Vulgo Variolæ dicuntur, quod maculis per totum
corpus sparsis, variis cutem inficiant coloribus. V. Cels. 5. 28. §. 10
[Cui tamen alius generis pustulae sunt.]

EXANTLO, [*ἐξάνημι*] Ære. Exhaustire, a verbo Græco *ἐξάνημι*, quo
Exhaustire significat. Plaut. Stich. 1. 3. 116.
Næ iste ædopol vinum poculo paucillulo
Sæpe exantlavit submerum scitissime. Al. Exanclavit.
Exantlari, Perfici. Pacuvius Peribæa, Non potest Menalippe hic sin-
tula opera exantlari clavos. Nonius 4. 855.

Exantlare, Perpeti vel Superare. Accius Amph. Pertolerarem vitam
cladesque exantlarem impatibileis. Lucil. lib. 30. Quantasque mod-
arumpas, quintosque labores exantlaveris. ex Non. Cic. 1. Tusc. 118
Idem 2. de Divin. 64.

Tot nos ad Trojam belli exantlavimus annos. Conf. ANCLOR
EXANTLATUS, a, um. Partic. [*ἐξάνητος*] Cic. 4. Acad. 108
Credoque Clitomacho ita scribenti. Herculis quandam laborem exantla-
tum a Carneade. conf. Plaut. apud Nonium 4. 155.

EXAPPO, Ære. Apul. 11. Met. p. 271. Deo exaptare coronas.

EXAPTUS, Adj. [*ἐξάνημι*] pro Valde aptus, vel ut Turneb. expo-
nit, Advers. 29. 20. Ex aliquo pendens & ligatus. Lucil. apud No-
nium 4. 3. Pellicula extrema exaptrum pendere onus. Brachia exapt
validis lacertis. i. e. Aprata & conjuncta. Lucret. lib. 4. 82.

EXARCHIATRI, [*ἐξάρχιατρος*] Qui Archiatri dignitate defuncti sunt
in l. 6. C. de Professorib. & Medic. lib. 10. Cod.

EXARCHUS, i. m. [*ἐξάρχος*] Gloss. Gr. Lat. *ἐξάρχος*. Proceres, Prin-
cipes: Exarchi Italiae, vel Ravennæ, qui ab Imp. Constantinop. in Ita-
liam cum imperio mittebantur. Du Fresne Gloss. Buleng. de Imp. Rom.
8. 84. Panciroli. Not. Dign. Imp. Occid. cap. 1. Novell. Constit. 133
cap. 4. Monasteriorum exarchi. i. e. Inspectores, & gubernatores.

EXARDEO, si, sum, [*ἐξάρθωμαι*] Ære. Valde inflammatum esse
[Nisi plane commentitium hoc verbum est, subjectaque exempla omni-
ad verbum sequens pertinent.] Cic. de Amicit. 78. Nisi quadam ad-
modum intolerabilis injuria ita exarserit, ut neque rectum, neque hone-
stum sit, neque fieri possit, ut non statim alienatio, disjunctioque fa-
cienda sit.

Acrius exarsit. Cic. 1. de Divin. 66. Inest igitur animis præfatio ex-
trinsecus injecta, atque inclusa divinitus: ea si exarsit acrius, furo
appellatur. Ovid. 2. de Arte Am. 354.

Graviter exarsit. i. e. Iratus est. Cic. 3. de Orat. 4.
 Ad cupiditatem libertatis recuperande exarsisse. Cic. 11. Philipp. 3.
 Ad spem libertatis exarsimus. Cic. 4. Philipp. 16.
 Contra aliquem exardere. Cic. 3. Tusc. 83. Contra quorum disciplinam ingenium eius exarsit.
 In omni genere amplificationis exardere. Cic. in Orat. 102. Jus omne retinenda majestatis Rabirii causa continebatur: ergo in omni genere amplificationis exarsimus.
 Exardere in iras. Martial. lib. de Spectac. 9.
 Cupidine exarsit novae formae. Ovid. 4. Met. 347.
 Ira & indignatione exardere. h. e. veluti Excandescere. Liv. 5. Bell. Maced. Cic. 4. Verr. 48. Exarsit iracundia ac stomacho. Plin. lib. 33. cap. 1. Ovid. 13. Met. 545.
 Sibilis vulgi exardere. Cic. 2. Att. 21. Nunc vero sibilis vulgi, sermonibus honestorum, fremitu Italiae vereor ne exarsierit.
 Admiratio exarsit. Plin. lib. 37. in proem. Quae fuerit origo gemmatum, & quibus initiis intantum haec admiratio exarsierit, diximus quadamtenus in mentione auri & annulorum.
 Ambitio exarsit magis quam unquam alias. Liv. 5. Bell. Maced.
 Cinis exarsit. Suet. Tiber. 74. 3.
 Dies exarsit. Martial. lib. 3. 67.
 Dolor exarsit, urgere illi ut nos loco moverent. Cic. 2. Q. frat.
 Dolor exarsit in imis oculibus. Virg. 5. Aen. 172.
 Ignes exarsere animo. Virg. 2. Aen. 575. i. e. Ira subit.
 Repente ista importunitas inauditi sceleris exarsit. Cic. pro Sylla, 75.
 Tota Italia desiderio libertatis exarsit. Cic. 10. Philipp. 19.
 Tempus illud exarsit ad innocentium periculum. Cic. pro Rabir. 13.
 Etiam ad innocentium periculum tempus illud exarsit.
 XARDESCO, [ἐξαρδύομαι] ēre. Ardentem fieri. Cic. 2. de Orat. 190. Nulla materies tam facilis ad exardescendum, quae nisi admoto igni, ignem concipere possit. Plin. lib. 13. cap. 25.
 Excipere flammam & exardescere. Cic. de Arusp. Resp. 45. In me cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum temporum conjiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarsi.
 Ad aliquid, aut ad aliquem exardescere. Cic. 3. Verr. 64. Homo ut haec audivit, sic exarsit ad id quod non modo ipse nunquam viderat, sed, &c. i. e. Amore capi.
 Iracundia exardescere. Cic. 1. Fam. 9.
 Absol. Capitolin. in Maximino 238. Homo natura ferus sic exarsit, ut non hominem sed belluam putares. Sic paulo post, Ardentem iracundia. H. St. conf. Diel. praed.
 Amor & Amicitia exardescit. Cic. de Amicit. 100. Ex quo eorum exardescit sive amor, sive amicitia.
 Exardescit ira. Cic. 2. Tusc. 58.
 Exardescit admirabilis quaedam benevolentiae magnitudo. Cic. de Amicit. 29.
 Belli civilis exarsierunt initia. Patere. 2. 48. 1. i. e. Exorta sunt. conf. Nep. 22. 2. 1. Tacit. 2. Hist. 38. 2. Certamina exarsere.
 Exardescere pretia dicuntur, Quae crescunt & intenduntur. Suet. Tiber. cap. 34. Corinthiorum vasorum pretia in immensum exarsisse graviter conquestus.
 XARSUS, a, um. ut Res vestrae incendio exarsae. l. 11. Cod.
 XARENO, [ἐξαρνώω] āre. Expurgare & arenulas igni vel aliter auferre ex are, quod quidam Exsquammare dicunt. Plin. lib. 33. cap. 3. extr. Postea exarenatur, an satis decoctum sit splendore deprehendente, iterumque exhalatur igni, &c. De are inaurando loquitur.
 XAREO, ēre; sive EXARESCO, [αὐχίνομαι] ēre. Aridum esse, sive fieri. [Non videtur, nisi polterius verbum in usu fuisse].
 Exarescere ex amore. Plaut. Mil. 3. 1. 46. Neque dum exarui ex amore rebusque voluptariis.
 Exaruit diuturna miseria filius. Cic. 10. Att. 16.
 Exaruerunt amnes. Cic. in Pison. 82.
 Sole & vento penitus sicari & exarescere. Columel. lib. 3. cap. 11.
 Exarescere siti. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Silva exaruit. Suet. Galb. 1. 3.
 Lacrymae diuturna miseria exarscunt. Cic. 10. Att. 16. Atque haec ita multis cum lacrymis loquebatur, ut ego mirarer eas tam diuturna miseria non exaruisse.
 Lacus & stagna licet interdum crescant, interdum exarescant, suos terminos tamen retinent. Callistrat. in l. lacus D. de acquir. rer. dominio.
 Facultas orationis exaruisse dicitur. Cic. 9. Fam. 18. Deinde ipsa illa siqua fuit in me facultas orationis, nisi me ad has exercitationes retulisset, exaruisse.
 Translate est Deficere. ut, Exaruit vetustate opinio. Cic. 3. Tusc. Huic erat illa opinio quotidie recens: quae tum denique non appellabatur recens, quum vetustate exaruit.
 Exaruerunt orationes Galbae. Cic. de Clar. Orat. 82. i. e. Jam non videntur propter antiquitatem quam redolent.
 Vetus urbanitas exaruit. Cic. 7. Fam. 24. Vides enim exaruisse jam veterem urbanitatem. conf. Plaut. Mil. 3. 1. 46.
 XAREPTO, [ἐξαρπύω] fieri. Idem. ut de fuco marino dicit Plin. lib. 26. cap. 10. Sed omnibus articularum morbis impositus prius quam exareptat.
 XARGENTARE, In pecuniam redigere significat. Ex Alciato.
 XARIDUS, a, um. ut, Status emortuus & exaridus. Tertul. de Refur. Carn. cap. 30.
 XARMO, [ἀρμολύω] āre. Armis spoliare. Suet. Domit. cap. 15. 6. Minervam quam superstitiose colebat, somniavit excedere sacrario, negantemque ultra se eum tueri posse, quod exarmata esset a Jove. Tacit. 1. Hist. 31. Longinum manibus coercent exarmantque.
 Exarmare ducem. Stat. 9. Theb. 845.
 — turbatos arripit ense Arcadas, exarmatque ducem.
 Legiones exarmare. Tacit. 2. Hist. 76.
 Exarmare navem, Armamentis spoliare. Paulus in l. 2. D. ad l. Rhod. de jactu. Budaeus.
 Exarmare accusationem. Plin. lib. 3. Epist. 9. metaphoricòs dixit, pro Debilitare & infirmare. Budaeus. conf. Pollet. For. Rom. 4. 14.
 Exarmare feras, h. e. Dentes, unguis, vel alia noxia membra eis adimere. Unde Exarmata bestiae, pro Cicuribus & mansuetis ponuntur. Lamprid. in Helio. C. 21. Habuit leones & leopardos exar-

matos in deliciis, &c. Budaeus. adde Sil. 1. 411. Exarmantur ferpentes veneno, Quibus usus veneni ademptus est.
 Edentata bellua, Vide in Edento. Male apud Ber. Exarmata fera, Manufacta. Nam hoc quidem ex altero sequitur, sed interim non idem sonat. H. St.
 Exarmare, pro Mitigare, placare. Sic Mater filium exarmavit. Flor. 1. 22. 3.
 EXARMATUS, a, um. Partic. [ἀφωπλισμένον] ut, Exarmata navis, i. e. Armamentis spoliata. Sen. Conf. ad Helv. extr. Exarmati Leones, i. e. Armis suis, scil. Unguibus ac dentibus exuti. Lamprid. Helio. cap. 21. Stat. 3. Theb. 303.
 — patientes agar exarmatus ad umbras.
 Aequor exarmatum. Claud. Epigr. 35. de Port. Smyrn.
 Hic exarmatum terris cingentibus aequor
 Clauditur, & placidam disceit fervare quietem.
 EXARO, [ἐξάροω, ἀφωπύω] āre. Arare, aut Perfecte arare, vel Arando eruere.
 Exarare frumentum. h. e. Aratione perficere quantum frumenti producere possit ager unus. Cic. 7. Verr. 98. Quorum patres tantum labore suo frumenti exarabant, ut &c. Idem 5. Verr. 45. Eleganter transulit ad causam arationis. Haec litera, Judices, L. Metelli, quas audistis, hoc quantum est ex Sicilia frumenti hornotini exaraverunt. Glebam commollet in agro decumano Siciliae nemo, si Metellus hanc epistulam non misisset.
 Exarare radices. Plin. lib. 17. cap. 18. ex Cat. R. R. c. 61. h. e. Eruere, effodere.
 Exarare, per translationem significat Scribere: Qui enim stylo scribunt in codicillis, hi quasi fulcos instar aratorum ducere videntur. Cic. 12. Att. 1. Undecimo die postquam a te discesseram, hoc literularum exaravi egrediens e villa ante lucem. Plin. lib. 7. Epist. 124. Perquam exiguo temporis momento, id ipsum, quod me ad scribendum sollicitaverat, his verbis exaravi. Cic. 13. Att. 38. Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid ad te, & ante lucem dedi.
 Codicillos exaravit ad forem. Suet. Oth. 10. 4.
 Librum exarare. Phaedr. prol. 3.
 Notas exarare. Ovid. 3. de Ponto, 2. 90.
 Ad fratrem scriptas exarat illa notas.
 Seneclæ frontem rugis exarat. Hor. Epod. 8. 3.
 Exarare, Delere: ductum ex more aratri ducendi, dirutis urbibus. Paul. l. 4. §. 4. D. fin. regund. Si dicantur termini dejecti vel exarati, iudex, qui de crimine cognoscit, etiam de finibus cognoscere potest. Cic. 2. de Legib. 58. Quum multa in eo loco sepulcra fuissent, exarata sunt. conf. ARO.
 EXARATUS, a, um. ut, Exaratus deus, i. e. Arando effusus. Cic. 2. de Divin. 51. Etne quisquam ita desipiens, qui credit exaratum esse deum dicam, an hominem? Et paulo post, De Tagete. conf. idem 2. de Legib. 23.
 EXARATIO, ōnis. f. Mart. Capel. lib. 9. p. 204. Ipsi Tagetis exaratio. Sidon. Carm. 9. 335. Isti exarationi applicari theta.
 EXARTUO, āre. Dissiccare. Cic. 7. Att. 2. V. Boffii Not. in loc.
 EXARTICULO, are. Celf. [ubi?]
 EXARTICULATIO, ōnis. f. Gloss. Lat. Gr. ἐξάρτημα.
 EXASCIO, [πυλκίζω] āre. Dedolare, dissonare, dolabra & afoia parare, nondum tamen expolire. Exasciatum dicitur Quod jam affectum est, quanquam nondum confectum sit. Vulgo *Esbochare* vocant Gall. artifices. Budaeus.
 EXASCIATUS, a, um. per translationem, pro Rudi Minerva expolitus dixit Plaut. Afin. 2. 2. 90. Jam hoc opus est exasciatum. i. e. J. fieri coeptum est.
 EXASPERO, [ἀπαρξίνω, ἐξαρξίνω] āre. Asperiores facere. Plin. 10. 23. cap. 4. Fauces exasperat, & venena omnia hebetat. Varro 1. de R. R. 52. Id fit e tabula lapidibus aut ferro exasperata.
 Exasperata arteria. Plin. lib. 22. cap. 24.
 Ensem exasperare faxo. Sil. lib. 4. 19.
 Concussas Triton exasperat undas. Ovid. 2. Amor. 11. 27. Idem 5. Met. 7.
 Affimulare freto possis, quod saeva quietum
 Ventorum rabies motis exasperat undis.
 Exasperare rem verbis. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exasperare, pro Concitare & irritare. Columel. lib. 9. cap. 15. Celf. 1. 3. Itaque siqua sunt quae exasperatura eorum animos sunt, optimum est ea eorum notitiae subtrahere.
 EXASPERATUS, a, um. ut, Animi exasperati. Liv. 28. 25. Ad quorum primum adventum exasperati animi, mox ipsis placido sermone permulcentibus notos, cum quibus congressi erant, leniti sunt.
 Comprimere, ac sedare exasperatos. Liv. lib. 2. Decad. 5. Magis e Republic. visum erat comprimere, ac sedari exasperatos Ligures. conf. Liv. 40. 20. Idem 37. 12. & Curt. 8. 1. 32.
 EXASPERATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Marc. 2. 16.
 EXASPERATOR, ōris. m. apud Marc. Empir.
 EXASPERATRIX, icis. f. Vulg. Interp. Ezek. 2. 8.
 EXATIO, vel ENSATIO, [κατασάω] āre. Idem quod Satiare. Liv. 8. 54. Pop. Rom. ne morte quidem P. Scipionis exatiari, nisi & ipsius fama sepultri laceretur.
 Enses exatiare cruore. Sil. lib. 7. 535.
 Corda exatiata cruore. Sil. lib. 16.
 Clade domus exatiata. Ovid. 8. Met. 441. De Diana.
 EXATURO, vel ENSATURO, [κατασάω, κατασάω] āre. Idem quod Saturare.
 Exaturare animal alicujus supplicio, &c. per translationem. Cic. 7. Verr. 64.
 Dolorem exaturare damnis. Stat. 6. Theb. 83.
 Exaturavimus tela. Stat. 9. Theb. 14.
 EXATURATUS, a, um. ut, Oculos exaturata. Stat. 6. Theb. 176.
 Exaturata libido. Cic. 5. Tusc. 101. de Sardanapalo,
 Haec habui quae edi, quaeque exaturata libido
 Haurit.
 EXATURANDUS, [κατασάω] Ovid. 5. Met. 19.
 Sed quae visceribus veniebat bellua ponti
 Exaturanda meis.
 EXAUCTORO, [ἀναυχίζω] āre. Auctoratum & adstrictum dimittere, & aore finire, & suo arbitrio reddere: id quod citra ignominiam fieri potest. Liv. lib. 8. 34. Sine comitate vagi milites in pacato,

cato, in hostico errent, immemores sacramenti, licentia sola se ubi velint, exauctorent. Idem lib. 6. Bell. Maced. Postero die concione advocata de rebus ab se gestis quum differuisset, milites exauctoratos dimisit. Idem lib. 5. Bell. Pun. Velut exauctoratus morte ducis, ab signis decellit. Ulp. l. 2. §. 2. Dig. interpretatur Exauctorare, insignia militaria detrahare, quod cum infamia conficitur, ut est apud Lamprid. in Alex. cap. 12. qui de exauctorata una legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post ista fremerent, exclamavit, Quirites discedite, atque arma deponite. mirando exemplo, depositis armis, depositis etiam sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diverforia varia discesserunt. Et paulo post, Eam tamen legionem quam exauctoraverat, &c. loco suo restituit. Ex Budæo. Sed Livii loca, quæ supra afferuntur ad ignominiosam missionem respicere volunt alii. Quemadmodum etiam Trajanus adulterii reum centurionem exauctoravit atque relegavit apud Plin. 6. Epist. 31. conf. Suet. Aug. 24. 4. & quæ mox.

Additur solum interdum ablativus Bello aut Armis: quia per translationem aliis quoque rebus dicitur quis exauctorari. Quintil. Declam. 3. Pater hujus post fractum Jugurtham exauctoratus bellis manus rustico labore subigit.

Exauctorantur proprie Qui solvantur stipendio, neque tamen dimittuntur: sed habentur sub vexillo, non sub aquila, aut signis legionis: neque jam legionarii sunt, retinentur tamen, donec emerita solvantur, aut agri assignentur. Hæc Turneb. conf. Lips. de Mil. Rom. Dial. 19. & ad Tacit. 1. Ann. 36. 4. V. etiam Curt. 10. 4. 7. & Suet. Tiber. cap. 30. [Fere Exauctoratio cum Ignominia conjuncta intelligitur, neque cum Missione simpliciter dicta confundi debet. Videntur tamen Veteres hanc differentiam nonnunquam neglexisse, ut hoc posteriore loco Suet. cujus hæc verba sunt, Etiam de legendo vel exauctorando milite, ac legionum & auxiliorum descriptione. Subaud. Ad senatum referre consuevit.]

EXAUCTORATIO, ònis. f. Vulgo, pro Actu exauctorandi.
EXAUCTORITAS, atis. f. l. 35. Cod. Theodol. Militans exauctoritatem subibit. De cursu publico.

EXAUDIO, òvi, òtum, [ἐκἀκούω, ἑκούω] ìre. Idem quod Perfecite audire. ut, Exaudire vocem alicujus. Varro 1. de R. R. 69. Cic. 4. Att. 8. Dic oro te clarius, vix enim mihi exaudisse videor. Attendere & exaudire. Cic. in Orat. 189. Sed non attendimus, neque exaudimus nosmetipsos.

Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Cic. pro Sylla 34.

Quæ exaudio, dissimulare non possum. Cic. 4. in Catil. 14.

Hinnitum equi exaudire. Cic. 1. de Divin. 73.

Pro Annuere. ut, Tacite mentis exaudi preces. Sen. Hippol. 4.

Supplicis exaudi preces. Ovid. 13. Met. 856. Idem 2. de Ponto, 9. 5.

Supplicis exaudi, juvenum mitillime, vocem.

Verba exaudi mea. Sen. Hippol. 12.

Voces aliquorum exaudire. Cic. 1. in Catil. 21.

Vota & preces alicujus exaudire dicitur Deus. Virg. 11. Æn. 157.

— & nulli exaudita deorum

Vota, precesque meæ. [Videtur tamen his quoque locis non tam pro Accipere, Admittere preces, ut Ecclesiastici fere utuntur, quam pro simplici Audire positum. q. V.]

Exaudio, pro Intelligo. Cels. in l. Lab. D. de supplect. legat. Non enim ex opinionibus singulorum, sed ex communi usu nomina exaudiri debere.

Exaudire idem ac Haberi. Phædr. 5. prol. Fabulæ exaudiant Adeo fucata. al. Et audiant. V. Interpp.

EXAUDITUS, Partic. [ἐκἀκουσμένος] Auth. ad Herenn. lib. 2.

Clamores exauditi. Cic. 1. Att. 9.

Monitor non exauditus. Hor. 1. Epist. 20. 14.

Preces exaudite. Virg. 11. Æn. 156.

Sonitus exauditi. Cic. 1. Att. 14.

Vota exaudita parentis. Stat. 11. Theb. 616.

Vox exaudita per lucos. Virg. 1. Georg. 476.

Vox naturæ exaudita. Cic. 1. de Fin. 71.

EXAUDITIO, ònis. f. Augustin. de Civ. Dei, 21. 24. pt.

EXAUDIBILIS, e. Idem. Aug. Solil. 1. l.

EXAUGEO, xi, ctum, [ἐπαύξω] ìre. Valde augere. Plaut. Stich. 2.

1. 9. Egenti heræ subveni, benefacta majorum tuorum exauge.

Exaugere animum alicujus. Ter. Heaut. 2. 2. 2. Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugeant: locus, occasio, atas.

EXAUGURO, [ἐξαιουρίζομαι] ìre. Ex sacro profanum reddere: cui contrarium est Inaugurare. Liv. 1. 55. Et ut libera a ceteris religionibus area esset tota Jovis, templeque ejus quod inaedificaretur, exaugurare fana facellaque statuit: quæ aliquot ibi a Tatio rege primum in ipso discrimine adversus Romulum pugna consecrata, inaugurataque postea fuerant. Inter principia condendi hujus operis, movisse numen ad indicandam tanti imperii molem traditur deos. Nam quum omnium facellorum exaugurationes admitterent aves, in Terminii fano non addixere, &c. conf. Capitol. in Marc. cap. 4. & Lex. Pitisc.

EXAUGURATIO, ònis. f. [ἐξαιουρισμός] V. EXAUGURO.

EXAUSPICIO, [ἐκἀπείρομαι] ìre. Plaut. Capt. 3. 5. 108.

Exauspicavi ex vinculis, nunc intelligo

Redauspicandum esse in catenas denuo. i. e. Malo auspicio huc processi, utique qui a vinculis, in quibus eram, initium via cepi: propterea redauspicare, h. e. Regredi in catenas, quali iterum auspicandum, & felicioram viam inceptandam mihi necesse video.

E X B

EXBALISTO, [ἐκἀβλήζω] ìre. Balista dejicere, expugnare: tralate Decipere. Plaut. Pseud. 2. 1. 10. Num inimicum ego hunc communem, meum atque nostrorum omnium Ballionem exbalisto lepide? Antiquum, & inulatum.

EXBIBEO, ìre. Idem ac Ebibo. Vox Plautina: Calidum exhibit in prandium. Mil. 3. 2. 19.

EXBRŪMO, ìre. Purgare, depurare. Apic. 6. 2. Al. Expromare. q. V.

E X G

EXCACCO, [ἐκἀφλάω] ìre. Idem quod Cacare, & oculos eruere. Plin. lib. 17. cap. 22. Quidam tunc excacant eum (viz. palmitem) supina falce auferendo oculos. Idem lib. 20. cap. 18. De papavere.

Excacare aliquem, per translationem. Cic. 4. Acad. 47. Num ergo is excacat nos, aut orbat sensibus?

Limus venas excacat in undis. i. e. Obstruit. Ovid. 4. de Pont. 2. 17.

ΕΧΕΛΕΟ, [ἐχέλω] Partic. Ovid. 15. Met. 272.

Flumina profiliunt, aut excecata relidunt. i. e. A terra obruta. V. in ipso v. & Burm. ad loc.

ΕΧΕΛΕΑΡΙΟ, ònis. f. Arnob.

ΕΧΕΛΕΑΤΟΡ, òris. m. Plin. tribuitur in Thef. Lips.

EXCALCEO, [ἐκἀλάω] ìre. Calcæos detrahare. Sueton. in Vitell. cap. 2. Claudium uxoribus libertisque addictum, ne qua non arte demereretur pro maxime munere a Messalina petiit, ut sibi pedes præberet excalceandos. Martial. lib. 12. 89.

Excalceatus ire cepit ad cenam.

EXCALCEOR, pro Excalceo, antiquum. Varro Pseudolo, Nam in opido, quæ est ædes Apollinis, & quæ ibi ad Herculis introeat, nemo si excalceatur. Non. 7. 86.

EXCALDATIO. Capitolin. in Clod. Albino 213. Atque infantulo ad ex-caldationes pueriles dicari. H. St. [Miror sane & EXCALDARE verbum, quo Vulcat. in Cassio c. 5. utitur, & Partic. EXCALDATUS quo sæpe Apicius utitur, pro Excalfactus, vel Aqua calida lotus, & hoc verbale hic omisum fuisse, cum pridem in Lexicis legantur.]

EXCALFACIO, sive EXCALFACIO detracto e ante f, fēci, factum [ἐκἀθερμαίνω] ìre. Vehementer calfacere. Plin. lib. 21. cap. 20. Urina magis excalefacit, quam crocum ipsum. Ibid. cap. 21.

Excalefacere algores. Plin. lib. 22. cap. 23.

EXCALEFFIO, vel EXCALFIO, fiēri. Plin. lib. 24. cap. 7. Quum quis sicari excalferive opus sit.

EXCALFACTIO, ònis. f. [ἐκἀθερμαίνω] Plin. lib. 31. cap. 9.

EXCALFACTORIUS, Adj. [θερμαίνω] ut, Excalfactoria rosa, Quæ excalfacit. Plin. 21. 18. Et Excalfactoria vis. Idem 23. 4.

EXCALPO, vel EXSCALPO, pli, ptum, [ἐκἀλύφω] ìre. Idem quod Scalpere. Cato de R. R. cap. 18. de ædificatione torcularis, Arbores crassas pedes duos, altos pedes novem, cum cardinibus: forami na longa pedes tres semis, & excalpta digitos sex.

Excalpere signum ex molari lapide. al. Exsculpere. Quintil. 2. 19.

EXCANDEFACIO, [ἐκἀπύρω] ìre. Aliquid ita incendere & inflammare, ut candens videatur.

Excandefacere annonam macelli, per metaphoram. Varro 3. de R. R. cap. 2. i. e. Incendere & reddere cariorem.

EXCANDESCO, ui, [ἐκἀπύρομαι, θερμαίνω] ìre. Vehementer incendi, inflammarique. Cato de R. R. cap. 95. Nam si in tecto coquas quum bitumen & sulphur additum est, excandescit.

Excandescere, transfertur etiam ad iram, quod ea velut igne animi incendatur. Columel. lib. 7. cap. 12. Ut nonnunquam etiam conservos iratus intueantur, semper excandescant in exteris. Cic. 8. Fam. 12. Id postquam rescit, excanduit. Plin. lib. 4. Epist. 90.

Ira excandescere. Cic. 4. Tusc. 43. Hæc nullam habent vim, nisi ira excanduit fortitudo.

Verbis excandescere. Quintil. lib. 5. cap. 10.

EXCANDESCENTIA, æ. [θυμωσις] ab Apulejo de Dogm. Platonis appellatur Ea animi pars, quæ irritabilis est, habens domicilium in corde, quam alio nomine Irascentiam nominant. Cic. 4. Tusc. 21. Excandescencia autem sit ira nascens, & modo existens, quæ θυμωσις Græce dicitur.

EXCANTO, [ἐκἀψάω, ἐκἀψαίνω] ìre. Idem quod Incantare. Plin. lib. 28. cap. 2. Qui fruges excantasset.

Excantare, i. e. Cantionibus e loco aliquo evocare. Propert. 3. 2. 49. Ut per te clausas sciat excantare puellas. &c. Hor. Epod. 5. 45.

Quæ sidera excantata voce Theiala,

Lunamque cælo deripit.

Excantare, significat Excludere, inquit Nonius. Plaut. Bacch. Frag. 3. 39. Nam credo cuivis excantare cor potest. Lucil. Sat. lib. 2. Quæ ego nunc Æmilio præcanto, atque exigo, atque excanto. Varro Eumenidibus, Ubi vident se cantando ex ara excantare non posse, deripere incipiunt.

EXCANTATIO, ònis. f. Apul.

EXCANTATOR, òris. m. August.

EXCARNIFICIO, [ἐξαιουίζω] ìre. a Carnifice. Sueton. in Vitell. c. 17. Apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atque confectus est. Cic. 3. de Nat. Deor. 82. Anaxarchum Democriteum a Cyprio tyranno excarnificatum accepimus.

Excarnificare, per translationem Excruciare. Ter. Heaut. 4. 6. 9. Hujusmodi mihi res semper comminiscere, ubi me excarnifices.

EXCARNIFICATUS, Partic. V. in ipso verbo.

Excarnificatus animus. Seneca 3. de Ira, cap. 4. H. St.

EXCARNIFICATOR, òris. m. August.

EXCAVO, [ἐκἀβύω] ìre. Idem quod Cavare. Cic. 6. Verr. 62. Erat etiam vas vinarium, ex una gemma pergrandi trulla excavata, cum manubrio aureo. Varro 3. de R. R. cap. 5. Et natatilia sunt excavata anatum stabula. Plin. lib. 10. cap. 33.

EXCAVATIO, ònis. f. [καύωσις] Sen. 4. Nat. Quæst. Stillicidii casus lapidem cavat: & hæc ipsa excavatio rotunda sit.

EXCEDO, si, ssum, [ἐκἀχρεω, ἀπέχρεω] ìre. Egredi significat, teste Felto.

Abire, excedere, evadere, erumpere. Cic. 2. in Catil. 1. Abiit, excessit, evalit, erupit: nulla jam pernicies a monstro illo atque prodigio moenibus ipsis intra moenia comparabitur.

Excedere acie, prælio, vel e prælio, & ex acie. Liv. 4. 24. Cæf. 4. Bell. Gall. 18.

Cælo excedit Lucifer. Ovid. 11. Met. 571.

De peccore note excessere. Ovid. 6. Met. 670. Al. Effluxere.

E medio. i. e. Mori. Ter. Phorm. 5. 7. 74. — Bono animo es,

Ego redigam vos in gratiam, hoc fretus Chreme,

Quum e medio excessit, unde hæc suscepta est tibi.

Ex loco. i. e. Abire. Ter. And. 4. 5. 21.

Mane, cave quoquam ex isthoc excessis loco.

E via, vel Ex via. Cæf. 5. Bell. Gall. 19.

Ex urbe excedere. Cic. 1. Philipp. 9. Turpe mihi ipsi videbatur, in eam urbem me audere reverti, ex qua Brutus excederet.

E corpore animus excedit. Cic. 1. Tusc. 29.

- x corde cura. Ter. Hec. 3. 2. 12.
 x ephebis. Idem And. 1. 1. 24.
 x pueris. Cic. pro Arch. 4.
 x memoria. Liv.
 x vita, vel Vita. pro Mori. Cic. de Clar. Orat. 562.
 x vita, & Manere in vita, contraria. Cic. 3. de Fin. 60.
 xcedere extra. Cic. de Univerf. 14. Sic in omni mundo partes omnes collocatae sunt, ut nulla pars hujusce generis excederet extra. Al. Excideret.
 xomo. Cæf. 4. Bell. Gall. 14. Nam cum omnibus suis domo excefferant, Rhenumque tranfierant.
 ximibus suis. Cæf. 4. Bell. Gall. 18. Cic. 8. Fam. 32. Finibus meae provinciae nunquam exceffi.
 xoribus excedere. Ovid. 4. Met. 85.
 x locum excedere. Cic. in Sallust. 18.
 x in magnum certamen res exceffit. Liv.
 x Muros patrios excedere. Lucan. lib. 1. 492.
 x patria excedere. Virg. 1. Æn. 361.
 x pestes excedunt. Virg. 6. Æn. 737.
 x pugna excedere. Virg. 5. Æn. 380.
 x Regione viarum excedere. Virg. 2. Æn. 737.
 x Regnis exceffit avitis. Virg. 3. Georg. 228.
 x Roma excedere, vel Italia. Liv. 2. ab Urbe. Cæf. 1. Bell. Civil. 27.
 x sedibus nefandis excedere. Stat. 11. Theb. 695.
 x Tectis excedere. Ovid. 9. Met. 148.
 x Terra scelerata excedere. Virg. 3. Æn. 60.
 x Urbe excedere. Cic. ad Brut. 15.
 x Urbem excedere. Liv. 2. 37. extr. Factoque S. C. ut Urbem excederent Volsci.
 x Excedere, Exsuperare, de tempore dictum, ut, Quatuordecim dies ubi morbus exceffit. Celf. lib. 3. cap. 23.
 x Exceffit annos decem. Columel. lib. 6. cap. 21. Plin. Epist. 25. Annum tertium & octogesimum exceffit in altissima tranquillitate.
 x Excedunt in cum annum: h. e. Reducuntur, & veluti excedentia transmittuntur ex uno anno in alium. Liv. 30. 26. Hæc eo anno in Africa gesta. Insequentia excedunt in eum annum, quo M. Servilius Geminus, qui tum Magister Equitum erat, & T. Claudius Nero coss. facti sunt.
 x Fidem excedit impudens cura, qua &c. Plin. lib. 28. cap. 5. Ovid. 7. Met. 166. Exceffitque fidem meritum summa tuorum.
 x Libræ excedunt quadragenos denarios. Plin. lib. 13. cap. 3. de unguentis.
 x Libras in modium vicenas non excedunt. Plin. lib. 18. cap. 5.
 x Magnitudinem fabæ excedit. Plin. lib. 12. cap. 5.
 x Metum exceffere mea bona. Ovid. 6. Met. 197.
 x Major sum quam cui possit fortuna nocere.
 x Exceffere metum mea jam bona.
 x Modum excedere. Liv. 3. Idem 6. Bell. Pun. Multa alia ejusdem generis, alia vera, alia affimulata, admirationis humanæ in eo juvenile excefferant modum.
 x Nubes excedit olympus, i. e. Cælum est supra nubes positum. Lucan. 2. 271.
 x Officium excedere. Plin. Epist. 264.
 x Pudorem justum excedere. Stat. 5. Silv. 5. 5.
 x Dicor & in lacrymis justum exceffisse pudorem. [i. e. modum, quem pudor præscribit.
 x Sensum aurium excedit. Plin. lib. 2. cap. 3.
 x Excedere, pro Exire, quod Gallie dicitur, *Sortir hors*. Celf. lib. 7. cap. 14. de vitis umbilici, Neque id faris est, sed alvus quoque ei duccenda est, quo facilius omnia quæ excefferunt, intra alvum confidunt.
 x Excedere erat verbum Arenæ. Et Excedere dicebatur Gladiator, qui vitabat petitionem adversarii. Cic. 1. Catil. 15. Parva quadam declinatione &, ut ajunt, corpore exceffi tuas petitiones ita coniectas, ut vitari non posse viderentur. Lips. 2. Saturn. 20. conf. *BXIRE*.
 x Excedere pro Oblivisci. Sil. lib. 15. 35. — palude
 x Mæonius Stygia lacus exceffere Padusque. V. & Brækhus. ad Tibull. lib. 3. 1. 20.
 x Excedere, absolute, pro Mori. Cic. Post red. in Senat. 7. Quo quidem tempore quum is exceffisset qui cædi & flammæ vobis auctoribus restiterat, &c.
 x xCESSUS, ūs. m. [*ἄνεξιπέτης*] ut, Excessus e vita. Cic. 3. de Fin. 60. In his & excessum e vita, & in vita mansionem. Idem 1. Tusc. 29.
 x Excessus, absolute, pro Morte vel Excessu ex hac vita positum invenitur. Cic. 1. de Legib. 3. Certe non longe a tuis adibus inambulans, post excessum suum Romulus Julio Procule dixit se deum esse.
 x Excessus vocabulum Alciatus in Pargis monuit, veteres pro Digressione quadam accipere: vel quum quis alius rem petit: vel quum capta occasione aliquid extra argumentum dicitur. Usus est Marcell. in l. jam dubitari non potest. D. de hæred. instiit.
 x xCELLO, ūi, sum, ēre. est ut ait Festus, In altum tollere. [Immo Extollere id est. Verumtamen apud Festum neutrum legitur.
 x An a *ἔξω*; vide *ἔξωθεν*, vide apud *ἔξωθεν* av. H. St. Videtur ad ea, quæ ad Thef. Græc. suum forsitan notarat, remittere lectorem.
 x Excellere, [*ἀσπίδα, ἀσπίδα, ἀσπίδα, ἐξέρω*] Præstare, antecellere, eminere. Cic. 1. de Divin. 91. Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Idem de Amicit. 75. Non enim tu possis, quantumvis licet excellas, omnes tuos ad honores amplissimos perducere.
 x Excellere & præstare. Cic. pro Planc. 60. Est enim in virtute multis ascensus, uti is gloria maxime excellat qui virtute plurimum præstat.
 x In gloria esse, & excellere. Cic. 1. de Divin. 38. Ut igitur nunc minore gloria est, quia minus oraculorum veritas excellit: sic tunc nisi summa veritate in tanta gloria non fuisset. De oraculo Delphico.
 x Excellere super omnes alios. Liv. 8. Bell. Pan.
 x Multum excelluit. V. *MULTUS*.
 x Excellere in re aliqua. Cic. de Amicit. 75. Idem 1. Acad. Præsertim quum & ipse in eo excellas.
 x Longe aliis excellere in aliqua re. Cic. 2. de Orat. 216.
 x In aliquo genere virtutis excellere. Cic. 11. Fam. 21.
 x In scientia excellere, pulchrum. Cic. 1. Off. 18.
 x Excellere inter aliquos, cui opp. cum iisd. æquari. Cic. 1. de Invent. 2.
 x Ut inter quos posset excellere, cum iis se pateretur æquari.
 x Inter omnes unum excellere. Cic. in Orat. 6. In Oratoribus vero, Græcis quidem, admirabile est quantum inter omnes unus excellat.
 x Præter ceteros in aliqua re excellere. Cic. 2. de Orat. 216.
 x Excellere ceteris, i. e. Excedere ceteros, vel Præstare ceteris. Cic. pro Lege Manil. 39. Hic miramur hunc hominem tantum excellere ceteris, cujus, &c.
 x Excellere animo. Cic. 4. de Fin. Consilio. 1. Att. 12. Ingenio. 1. Off. 71. Dignitate. Cæf. 6. Bell. Gall. 12.
 x Dignitate ceteris excellere. Cic. pro Lege Manil. 41. Ut is qui dignitate principibus excellit, facilitate infimis par esse videatur.
 x Fama bona excellere. Lucret. lib. 6. 13.
 x Ingenio scientiaque excellere. Cic. 4. Acad. 4.
 x Excellere opibus. Liv. 4. Bell. Maced.
 x Rebus omnibus excellere. Lucret. lib. 1. 28.
 x Pluribus rebus excellere. Cic. de Clar. Orat. 84.
 x Excellere, etiam in malam partem accipitur. Cic. in Pison. 94. Quæ cum ita sint, non dubito quin, quum hæc, quæ excellunt, me nosse videas, non existimes, mediam illam partem & turbam flagitiorum tuorum mihi esse inauditam.
 x Vitiis excellere. Cic. 1. de Legib. 51. V. *EXCELLENS* Compar.
 x *EXCELLEBO*, ēre. dixerunt veteres. Sic Macer apud Diomed. Cum laude exceleat omnes. Cic. apud Priscian. Effice & elabora, ut exceleas.
 x *EXCELLENS*, Partic. [*ἄριστος, ἐξέρων*] Cic. 1. Fam. 7. Virum enim excellentem, & tibi tua præstanti in eum liberalitate devinctum &c.
 x Excellens & præstans. Cic. 1. de Nat. Deor. 56. Pie sancteque colimus naturam excellentem atque præstantem.
 x Perfectum & excellens. Cic. in Orat. 266. Ut igitur in formis & figuris est aliquid perfectum & excellens, cujus ad excogitatum, &c.
 x Excellens omnibus vir. Cic. 3. de Fin. 29.
 x Inter tot æquales unus excellens Galba fuit. Cic. de Clar. Orat. 333.
 x Excellens omni genere laudis. Cic. 1. Acad. 12.
 x Excellens animo & forma. Plin. lib. 2. 4. cap. 17.
 x Excellens amicitiae gloria. Cic. de Amicit. 5.
 x Ore excellens, i. e. Eloquens. Sil. lib. 1.
 x Rerum omnium præstantia excellentes dii. Cic. 2. de Divin. 129.
 x Animo & virtute excellenti homo. Cic. pro Arch.
 x Ars & venustas excellens. Cic. pro Arch. 17.
 x Excellentia gratia homines ad conficiendas centurias. Q. Cic. de Pe. tit. Conf. 25.
 x Excellens ingenium. Liv. 2. Ingeniis excellentibus præditi homines spe gloria excitantur. Cic. 2. de Fin. 43.
 x Muliebris formæ pulchritudo excellens. Cic. 2. de Invent. 1.
 x Excellens & singularis scientia. Cic. 4. Fam. 3. Tuæ scientiæ excellenti ac singulari non multo plus, quam nostræ relicto est loci.
 x Tumulus civitatis excellens. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Di deæque immortales, qui excellenti tumulo civitatis sedem Capitolii in saxo incolitis constitutam, &c.
 x Compar. Nep. 7. 1. Nihil Alcibiade fuit excellentius vel in vitiis, vel in virtute.
 x Superi. Cic. 1. de Nat. Deor. 4. Atque haud scio an pietate adversus deos sublata, fides etiam & societas generis humani, & una excellentissima virtus iustitia tollatur.
 x *EXCELLENTIA*, æ. [*ἐξέρω, ἄριστος*] ut, Excellentia & magnitudo animi. Cic. 1. Off. 17.
 x Excellentia & præstantia. Cic. 1. Off. 97. Nobis autem personam imposuit ipsa natura, magna cum excellentia præstantiaque animantium reliquorum.
 x Hominis excellentiæ consentaneum. Cic. 1. Off. 96.
 x *EXCELLENTER*, Adv. [*ἐξέρως*] Cic. 1. Off. 61. Quæ magno animo, & fortiter, excellenterque gesta sunt.
 x Audere excellentius nescio quid. Lucan. ad Pison. 240. [Nisi Partic. est.
 x *EXCELSUS*, Partic. [*ὑψηλός, ὑψηλοφῶς, ὑψηλός*] Magnus, altus. ut, Rupes excelsa. Lucan. lib. 3. 88.
 x Excelsus & altus. Cic. 2. Tusc. 11. Te natura excelsum quandam videlicet, & altum, & humana despicientem genuit.
 x Ab æde excelsa prospectare. Ovid. 15. Met. 842.
 x Ibes aves excelsæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
 x Basis excelsa. Cic. 6. Verr. 74.
 x Excelsissimum viscerum, cerebrum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 x Ab excelsa præceps delapsa fenestra. Tibull. lib. 2. 6. 39.
 x Mons excelsus. Plin. lib. 12. cap. 14.
 x Nemus excelsum, i. e. Quod excelsas habet arbores. Sen. Troad. 3.
 x Porticus excelsa. Cic. 4. Att. 15.
 x Tecta excelsa. Ovid. 16. Epist. 57.
 x Turris excelsa. Sil. lib. 13.
 x Vertex excelsus montis. Virg. 5. Æn. 35.
 x Excelsus & magnificus animus. Cic. 1. Off. 79. Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificoque quærimus, animi efficitur, non corporis viribus.
 x Magnus & excelsus homo. Cic. pro Muren. 60. Finxit enim te natura ad honestatem, gravitatem, temperantiam, magnitudinemque animi, iustitiam, ad omnes denique virtutes magnum hominem & excelsum.
 x Grandis & excelsus orator. Cic. in Orat. 119. Quem etiam, quo grandior sit, & quodammodo excelsior, ut de Pericle dixi supra, ne Phisicorum quidem esse ignarum volo.
 x Amplus & excelsus animus. Cic. 1. de Invent. 106. Sextusdecimus est, per quem animum nostrum in alios misericordem esse ostendimus, & tamen amplum & excelsum, & patientem incommodorum esse, & futurum, si quid acciderit, demonstramus.
 x Excelsus & illustris locus. Cic. 2. Fam. 4. Vel quod excelso & illustri loco sita sit laus tua, &c.
 x Excelsus, illustris, & clerus locus. Cic. in Somn. Scip. 2. Ostendebat autem Carthaginem de excelso, & pleno stellarum, illustri & claro quodam loco.
 x In excelsum emicant rami. Plin. lib. 12. cap. 5.
 x In excelso collocare simulacrum aliquod. Cic. 3. in Catil. 20.
 x In excelso posita statua. Cic. 6. Att. 1.
 x Compar. Geil. lib. 1. Tanto fuisse Herculem corpore excelsiorem.
 x Superl. Plin. lib. 10. cap. 6. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.
 x *EXCELSITAS*, ūtis. f. [*ὑψηλότης*] Altitudo. Plin. lib. 21. cap. 5. Nec ulli horum excellitas major. De lilio Idem lib. 36. cap. 5.
 x Excelsitas

- Excelsitas animi, pro Magnitudine. Cic. 3. Off. 24. Etenim multo magis est secundum naturam excelsitas animi & magnitudo, &c. Alii legunt, Celsitas.
- In excelsitate nascitur. Plin. lib. 16. cap. 36.
- EXCELSUS, ius, illime. Adv. [ἐξέλιος, ἐξέλιος, ἐξέλιος] h. e. Alte & in sublime. Columel. lib. 4. cap. 1. Si modo scandit excelsus, plus alimenti, terræque desiderat.
- Excelsæ & Magnificæ. Cic. in Orat. 119. Omnia profecto, quum se a cælestibus rebus referet ad humanas, excelsius, magnificentiusque & dicet & fentiet.
- EXCENDO, V. EXSCENDO.
- EXCEPTIO, EXCEPTIO, EXCEPTUS, V. EXCIPIO.
- EXCEREBRO, are. [ἐξερρεβρω] Gloss. Gr. Lat. Excerebratus novo vino. Tertul.
- EXCERNNO, crēvi, ciētum, [ἐκκρῖνω, ἀπκρῖνω] ēre. Extra cernere, Purgare. Columel. lib. 2. cap. pen. Itaque in area detrita frumenta sic aggerenda, (al. Aggeranda) ut omni flatu possint excerni. i. e. Expurgari, & ventilari. Idem lib. 8. cap. 4. Furfures a farina excreti. Cels. lib. 4. cap. 1. Quoniam portæ modo, in inferiores partes ea, quæ excreturi fumus, emittit. corf. Vitruv. 7. 6.
- EXCRETIO, ōnis. f. ut, Purulentæ excretiones. Plin. 27. 12. Sed ibi Harduin. legit, Excretiones.
- EXCRETUM, i. n. [ἐκκρημα] Quod excerniculo pro immundo seponitur. Columel. lib. 8. cap. 4. Ubi annona est carior, excreta tritici minuta commode dantur gallinis.
- EXCREMENTUM, i. n. [ἐκκρημα] Purgamentum & stercus. Unde Plin. lib. 10. cap. 43. scribit quod quia corvus excrementis calcemata fœdaverit, a mancipio proxime lutrinæ exanimatus sit.
- Oris excrementum. Tacit. 4. Hist. 81. Precabaturque principem ut genas, & oculorum orbes dignaretur respicere oris excremento.
- EXCERPO, pti, ptum, [ἐκκρῖνω, ἐκκρῖνω] H. St.] ēre. Secernendo extrahere. Ter. Phorm. 4. 4. 17. Tu id quod boni est, excerpis, dicis quod mali est. Cic. 3. Off. 3. Sed quia sic ab hominibus doctis accerpimus, non solum ex malis eligere minima oportere, sed etiam excerpere ex his ipsis siquid inesset boni.
- Excerpere & libare. Cic. 1. de Invent. 4. Omnibus in unum coactis scriptoribus, quod quisque commodissime præcipere videbatur, excerpimus, & ex variis ingeniis excellentissima quæque libavimus.
- De aliquo numero aliquid excerpere. Cic. 2. de Orat. 47.
- Numero aliquorum se excerpere. Hor. 1. Serm. 4. 40.
- Primum ego me illorum, dederim quibus esse poetas,
Excerpam numero.
- Excerpere se vulgo. Sen. Epist. 5. Hominum consuetudini excerpere, pro Eximere.
- EXCERFENS, Partic. [ἐκκρῖνων] Hor. 2. Serm. 3. 272.
- Quid? quum Picenis excerpens femina pomis
Gaudes, &c.
- EXCERPTIO, ōnis. f. Gell. 17. 21. Nunq̄ excerpiones nostras cursim digessimus.
- EXCERPTOR, ōris. m. Invenitur in inscriptione Spon. Miscell. Erud. Antiq. p. 104. L. AVRELIVS MARCELLIANVS AVG. LIBERTVS. EXCERPTOR. V. S. L. M.
- EXCESSUS, V. EXCEDO.
- EXCETRA, æ. [ἐκτρα] dicta est Hydra serpens. Serv. in Virg. 6. Æn. 287. Hydram dicit, serpentem immanis magnitudinis, quæ fuit in Lerna Argivorum palude. Sed Latine Excetra dicitur, quod uno cæso, capita tria excrecebant. Plaut. Perf. 1. 1. 3. Nam cum leone, & cum excetra, cum cervo, cum apro Ætolico, cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim, quam cum amore. Cic. 2. Tusc. 22.
- Est & Convicii nomen in quemvis scelestum & odiosum. Liv. 39. 11. Illius excetra delinimentis & venenis imbutum nec parentis, nec vitrici nec Deorum verecundiam habere. Plaut. Pseud. 1. 2. 82. En excetra tu!
- EXCHALCIO, [ἐκχαλῖω] are. Ære spoliare, ac nummos auferre. Porphyrio in Hor. 1. Serm. 8. 39. Voranus, inquit, Q. Luctatii Catuli libertus, omni loco, omni tempore furacissimus fuisse dicitur. De quo etiam illud traditur: quum deprehensus a nummulario esset, de cuius mensa nummos substractos in calceos sibi infarcierat: quidam jocans, Belle, inquit, te nummularius ille exchalcavit, cum aspiratione scilicet secundæ syllabæ: simul ut Chalco, i. e. Æs ablatum ex calcamento objiceret. Meminit & Cæc. lib. 19. cap. 9.
- EXCIDO, idi, isum. [ἐκπίπτω] ēre. ab Ex, & Cado, significat veluti Ex sublimi in declivem locum cadere. Plaut. Pœn. 1. 2. 48. Huic excidit lingua, ut ego opinor.
- Excidere & elabi. Cic. 1. in Catil. 16. Quoties jam tibi extorta est sica ista de manibus? quoties vero excidit casu aliquo, & elapsa est.
- Excidere & fluere. Cic. 12. Philipp. 8. Excident gladii, fluent arma de manibus.
- Excidere aliquid alicui dicitur, quando Obliviscitur alicuius rei. Cic. 2. de Legib. 16. O miram memoriam Pomponi tuam: at mihi illa exciderant. Martial. lib. 1. 97.
- Quæris quis hic sit? excidit mihi nomen.
- Excidit & Infidet cogitatio, contraria. Cic. 5. Fam. 13. Quæ cogitatio, quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus infederat) vi tamen, &c.
- Excidere alicui. Ovid. 2. Epist. 105.
- Utque tibi excidimus, nullam puto Phyllida nosti. i. e. Sic te arbitror oblitum mei, ut amplius non noris.
- Excidit, Qui memoria labitur. Quintil. lib. 11. Nam etiam excidentis, unius admonitione verbi in memoriam reponuntur.
- Animo excidit causa. Virg. 1. Æn. 30.
- Necdum etiam causæ irarum, sævique dolores
Exciderant animo.
- Ævo primo excidere. i. e. Mori. Propert. lib. 3. 7. 7.
- Aulis magnis excidere. Ovid. 2. Met. 228.
- Cælo excidit dies. Sen. Thyest. 1.
- Cælo exciderunt fulmina. Sil. lib. 7.
- Cura mei tibi excidit. Ovid. 2. de Ponto, 10. 8.
- Curru exciderat. Ovid. 6. Fast. 743.
- Dolori nostro excidit modo vindicatus Nero. Plin. in Paneg. 53.
- E corpore excidunt sagittæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Capras autem in Creta ferax, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quæ quæ Dictamnus vocaretur, quam quum gustavissent, sagittas excidere dicunt e corpore.
- Ex mundo excidere sol videtur. Cic. 9. Att. 12.
- Ex utero elapsum excidit animal. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
- Ex hac familia excidi. Plaut. Men. 4. 2. 104.
- Dii vos perdant: properabo ad forum:
Nam ex hac familia me plane excidisse intelligo.
- Fine excidit. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- Ingenium excidit tantis malis. Ovid. 1. Trist. 1. 48.
- Ingenio alicujus excidere. Ovid. 2. Amor. 1. 18.
- Excidit ingenio Juppiter ipse meo. i. e. Oblitus sum Jovis.
- In vitium libertas excidit. Hor. de Arte Poet. 282.
- In pedem sagitta. Plin. lib. 25. cap. 6.
- In via. Cic. 2. Att. 23.
- Inchoata & rudia exciderunt. Cic. 1. de Orat. 5.
- Memoria hujus rei excidit, vel Hac res excidit e memoria. Liv. 9. Bell. Pun. Ibid. lib. 7.
- Sensibus ereptis mens excidit. Catull. 64. 25.
- Nomen tuum pene mihi excidit. Ovid. 4. Trist. 5. 10.
- Oratio mihi excidit. Cic. 2. Verr. Isti color immutatus est: vultus oratio, mens denique excidit.
- Ore nefas excidit. Virg. 2. Æn. 658.
- Ore scelus excidit. Ovid. 7. Met. 172.
- Officium mihi excidit. Ovid. 5. Fast. 315.
- Pietas excidit. Ovid. 1. Trist. 5. 14.
- Spes excidit. Ovid. 6. Fast. 393.
- Verbum fortuitu excidit. Cic. 10. Philipp. 6. Al. Fortuito.
- Verbum ex ore excidit, Elapsum est, per incogitantiam prolatum est. Cic. pro Sylla 72. Verbum equod unquam ex ore hujus excidit unde quisquam possit offendi?
- Victoria e manibus excidit. Cic. ad Brut. 10. Deinde ita multa peccata, ut quodammodo victoria excideret e manibus.
- Vinculis excidere, pro Effugere. Virg. 4. Georg. 410.
- Vox excidit ore. Virg. 6. Æn. 686.
- Vultus deo excidit. Ovid. 2. Met. 602.
- Uxore excidit. Ter. And. 2. 5. 12. Herus quantum audio, uxore excidit. i. e. Non dabitur ei illa in uxorem.
- Excidere ab aliquo, pro Dissentire, ut ait Nonius. Lucil. lib. 28. Eg ab Archilocho excido.
- EXCIDIUM, i. n. Occasus. Prudent. in Apoth. 627.
- EXCIDIO, idi, isum. [ἐκπίπτω] ēre. ab Ex & Cado.
- Arborem excidere. Cic. 15. Att. 4.
- Arborem ex stirpe excidere, i. e. Stirpitus. Ulpian. in l. 1. D. de art. cædend.
- Columnas excidunt rupibus. Virg. 1. Æn. 433.
- Lapides excidere ex terra. Cic. 2. Off. 13. Eademque ratione nec lapides ex terra exciderentur ad usum nostrum necessarii, nec ferrum, &c.
- Lucum excidere. Cic. 7. Fam. 21.
- Excidere malum. Cic. ad Brut. 4. Neu semper primi cujusque mal excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus.
- Silvas excidere. Lucret. lib. 5. 1065.
- Stagnum excidere in petra. Columel. lib. 8. cap. 17. Id autem stagnum vel exciditur in petra: cujus rarissima est occasio: vel in litore construitur, opere Signino.
- Oppugnare, excidere, incendere ædes. Cic. pro Sext. 95. Ille quum monumenta publica, qui ædes sacras, qui domos inimicorum suorum oppugnavit, excidit, incendit.
- Excidere manibus suis patriam. Plaut. Trucul. 2. 6. 51.
- Verba excidere. Cic. pro Domo sua, 104.
- Excidere & evertere urbem. Cic. pro Sext. 35. Quum omnes nondum urbem excisam & everfam, sed jam captam atque oppressam videremus
- Ex animo excidere. Cic. de Provinc. Conf. 43. Nonne vobis videoi & ultimi temporis recordatione, & proximi memoria, medium illud tristissimum tempus debere, li ex rerum natura non possem evellere ex animo quidem certe excidere? h. e. Memoria evellere.
- Excidere numero civium aliquem. Plin. lib. 8. Epist. 18. Domitius Afer qui illos in nomen adsumpsit, reliquit testamentum, ante octo & decem annos nuncupatum, adeoque postea improbatum sibi, ut patri eorum bona proscribenda curaverit. Mira illius asperitas, mira felicitas horum: illius asperitas, qui numero civium excidit, quem socium etiam in liberis habuit. Felicitas horum, quibus successit in locum patris, qui patrem abstulerat.
- Partum excidere mulieri. Marcell. l. 2. D. de mort. infer. Negat lex Regia mulierem, quæ prægnans mortua sit, humani ante, quam partus ei excidatur.
- EXCISUS, Partic. [ἐκπιπυμένω] ut, Excisa arbor. Cic. 15. Att. 4. Item Excisum caput. Plin. lib. 33. cap. 3. Et apud Virg. 2. Æn. 481. Trabs excisa.
- Domus excisa. Sen. Herc. fur. 11.
- Templa excisa. Stat. 5. Silv. 3. 200.
- Marte excisa. Stat. 11. Theb. 287.
- EXCIDIUM, i. n. [ἀνείσχυσις] Peremptio, & quæ Nex urbis aut provincie. Liv. 7. Bell. Pun. Magnum se excidio ejus urbis terrorem ceteris injecturum.
- Ex eo quod secundam semper corripunt poëta, videtur vel ab Excindendo, vel ab Excido a Cado, originem duxisse. Virg. 10. Æn. 45.
- per everse, genitor fumantia Trojæ
Excidia obtector. & Stat. 6. Theb. 96.
- aderat miserabile luco Excidium.
- Advenat illi excidium. Tacit. 4. Hist. 13. Cui excidium adventabat.
- Dare aliquem excidio. Virg. 12. Æn. 655.
- Excidium auro tenis factum, per translationem dictum. Plaut. Bacch. 4. 9. 1.
- Moliri excidium. Sil. lib. 1. 12.
- Fetere urbem excidiis. Virg. 2. Georg. 505.
- Hic petit excidiis urbem miserisque Penates. [Forte Urbes, nisi alterum auribus suis summus poeta tribuit.
- EXCISIO, ōnis. f. [ἐκπίπτωσις] ut, Excisio tectorum. Cic. pro Domo sua, 146.
- EXCIDIO, ōnis. f. Excidio.

Excisionem urbis a Cædendo dictam, manifestum est. Festus. Plaut. Curc. 4. 3. 2. Excisionem facere oppidis.

EXCISO, [*ἐκπίπρω*] Ære. Lanare, vulnerare, inquit Nonius. Plaut. Cistell. Capillo scisso, atque excisatis auribus. Antiquum.

EXCISOR, Æris. m. [*ἐκκόπτης*] Gloss. Gr. Lat.

EXCISORIOUS, Adj. [*ἐκκόπιμος*] ut, Excisorius scalper, Quo cariosa exciditur caro. Cels. lib. 8. cap. 3. V. Scalper, in SCALPO.

EXCIEO. V. EXCIO.

EXCIET, pro Excitiet dixisse veteres Festus indicat.

EXCINDO, vel EXSCINDO, Ædi, Æsum, [*ἀνακόμω, ἀνακόμω, ἐκκόμω, ἐκκόμω*] Ære. ab Ex & Scindo, is; compositum: Evterere, delere. Cic. in Somn. Scip. 3. Numantium excindes. Liv. Multum interest, alienos populari fines, an priuos, excindique videas. Cic. pro Planc. 97. Quæ se vel potius excindi &c. pateretur.

Domos excindere. Virg. 12. Æn. 643.

Genus aliquod excindere. Valer. 6. Argon. 468. & apud Virg. 9. Æn. 137. Gentem aliquam ferro excindere.

Excindere linguam. Cic. 3. de Orat. 4. Hæc tibi excindenda lingua, qua vel evulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.

Nomen alicujus excindere. Sil. lib. 7.

Rupes excindere. Stat. 3. Silv. 1. 123.

Telis excindere urbem. Virg. 2. Æn. 177.

Nec posse Argolicis excindi pergama telis.

De Participio *Excisum* non satis constat, Forte *Excisissum* facit, ut reliquis a Scindo deductis consonet.

EXCITO, is, Ævi, Ætum, [*ἐκκίτω*] Ære: vel EXCIEO, ies, Ævi, Ætum, Ære. Extra vocare, sive Accire. Plaut. Epid. 4. 2. 1. Quid est, pater, quod me excivisti ante Ædeis?

Animas excire sepulcris. Virg. 8. Ecl. 98.

Ad cupiditatem discendi aliquem excire. Liv. 1.

Canes excivere suem. Ovid. 10. Met. 711.

Cubilibus excire. Liv. 5. Extremos tamen pavor cubilibus suis excitos, quæ aut unde vis esset ignaros, in fugam, & quosdam in hostem ipsum improvidos intulit.

Foras excire. Plaut. Trin. 5. 2. 52. Quis homo tam tumultuoso fonitu me excivit subito foras.

Hostem excire ad dimicandum. Liv. 2. 30. Ad conferenda propius castra dimicandumque excire hostem.

In arma excire aliquem. Stat. 4. Theb. 146.

In pugnam exciri. Lucan. lib. 6. 11.

Ut videt ad nullos exciri posse tumultus
In pugnam generum: sed clauso fidere vallo.

Juventutem excire ex Italia. Cic. 12. Philipp. 16. Idcircone saga sumptimus? arma cepimus? juventutem omnem ex tota Italia excivimus?

Lacrymas excire alicui. Plaut. Cist. 1. 1. 114.

Molem in undis excire. Virg. 5. Æn. 790.

Ipse mihi nuper Libycis, tu testis, in undis
Quam molem excierit subito: maria omnia cælo Misceat.

Somno vel Ex somno excire. Liv. 4. Idem 1. Et Lucret. lib. 4. 41.

Sopore excire aliquem.

Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 329.

Tumultum excire. Liv. 3.

Urbes excire. Lucan. lib. 2. 48.

Nunc urbes excite feras: conjuret in armis Mundus.

Omne Hænicum nomen, omnis militaris ætas excitur. Liv. 7. 7.

EXCITUS, Partic. [*ἐκκίτης*] ab Excieo: sive EXCITUS, ab Excio. Ovid. 2. Met. 779.

Nec fruitur somno vigilantibus excita curis.

Commotis excita facris. Virg. 4. Æn. 301. Idem 10. Æn. 38.

— etosque furentes Æolia excitos.

Excitis longe ab domo principibus. Liv. 1.

Somno longo excita. Claud. in præf. Bell. Get. 1.

Stratis excita juvenus. Lucan. lib. 1. 239.

Mente pavida exciti sonipedes. Sen. Hippol. 10.

EXCITO, [*ἐκκίτω, ἀνεκίτω, ἐκκίτω*] Ære. freq. ab Excieo; significat Commovere.

Allicere & excitare. Cic. 2. Off. 20. Hoc igitur cognito dicendum est quoniam modo hominum studia ad utilitates nostras allicere atque excitare possimus.

Excitare & acuire. Cic. 15. Fam. 21. In excitando autem & in aciendo plurimum valet, si laudes eum quem cohortere.

Excitare & agitare. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur insidiæ, tendere plagas, etiam si excitaturus non sis, nec agiturus?

Commovere & excitare. Cic. pro Muren. 36. Nam ut tempestates sæpe certo aliquo cæli signo commoventur, sæpe improvise nulla ex certa ratione, obscura aliqua ex causa excitantur: sic, &c.

Confirmare & excitare. Cic. 1. Att. 13. Idem inquam, ego recreavi afflictos animos bonorum, unumquemque confirmans, excitans.

Excitare & incitare. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque hæc non eo dicuntur, ut te oratio mea dormientem excitasse, sed potius ut currentem incitasse videatur.

Excitare & inflammare animos imperitorum. Cic. de Arusp. Resp. 2.

L. Saturninus ita fuit effrenatus & pene demens, ut auctor esset egregius & ad animos imperitorum excitandos inflammandosque perfectus.

Excitare & Sedare, contraria. Cic. 1. de Orat. 202. Qui denique quemcumque in animis hominum motum res & causa postuler, eum dicendo vel excitare possit, vel sedare.

Stimulare & excitare. Cic. pro Planc. 69. Nec vides istorum ipsorum charitate ad hujus salutem defendendam maxime stimulari me atque excitari.

Ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Ad actionem. Cic. 4. Acad. 93.

Ad arma excitat. Sil. lib. 5.

Ad arma civitatem aliquam. Cic. 1. de Divin.

Ad decus populam languentem labentemque excitare. Cic. 1. de Orat. 35.

Ad experientiam. Cic. 10. Fam. 18.

Ad laborem & laudem nos & liberos nostros excitare. Cic. pro Planc. 59.

Ad memoriam alicujus rei. Cic. in Topic. 5. Ut mea diligentia mandatorum tuorum, te quoque, etsi admonitore non eges, ad memoriam nostrarum rerum excitarem.

Ad virtutem. Cæf. 7. Bell. Gall. 80.

Alacritate & quasi lætitia ad canendum galli victores excitantur. Cic. 2. de Divin. 56.

A mortuis dicendo aliquem excitare. h. e. velut, Evocare. Cic. 1. de Orat. 245.

Admirationem hominum summam excitare. Cic. de Clar. Orat. 35.

Amores sapientiæ alicui excitare. Cic. 1. Off. 14. Et 2. de Fin. 52.

Animos. Cæf. 1. Bell. Civil. 57.

Ædificium, pro Erigere. Sen. Epist. 53.

Animum excitare, Bono animo esse. Sen. Herc. fur. 5.

Aras sopitas excitare ignibus. Virg. 8. Æn. 543.

Bellum civile tantum & tam luctuosum excitare. Cic. pro Marcel. 18.

Calorem juvenis excitat in amorem belli. Lucan. lib. 2. 325.

Cæsperes excitare dicitur sus, cum rostro prata suffodit. Columel. lib. 2. cap. 18. pr.

Clamorem. Cic. in Orat. 214. Hoc dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset.

Clamorem vulgi & imperitorum. Cic. 5. de Fin.

Cunctantem & diffidentem auctoritate sua excitare. Cic. 6. Fam. 1.

De, E, vel Ex somno excitare. Cic. 4. Acad. 93.

Dormientem. Cic. 7. Verr. 28.

Flammam excitat admoto fomite. Lucan. lib. 8. 776.

Fletum. Cic. pro Sext. 121.

Fletum orator excitat. Catul. 37. 3.

Foculum bucca excitare. Juven. 3. Sat. 262.

Gloriam excitare. Cic. 2. Off. 48. Quæ autem in multitudine cum contentione habetur oratio, ea sæpe universam excitat gloriam.

Jacentem aliquem excitare. Cic. de Clar. Orat. 13.

In curas excitare aliquem. Sil. lib. 7.

In fortunas alicujus excitare incendium. Cic. pro Muren. 51. Si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum.

Iras excitare. Virg. 2. Æn. 594.

Malum ex aliqua re. Ter. Heaut. 5. 3. 10. Non vides quantum mali ex ea re excites?

Memoriam alicujus. Liv. 10. 30. extr. Celebrata inconditis carminibus militaribus non magis victoria Q. Fabii, quam mors præclara P. Decii est, excitataque memoria parentis, æquata eventu publico privatoque filii laudibus.

Memoriam aliorum excitare ad timoris præteriti cogitationem. Cic. pro Sext. 41. Audite literas, & vestram memoriam ad timoris præteriti cogitationem excitare.

Metum alicui. Plin. Epist. 4.

Mortuos excitare. Hor. Epod. 17. 79.

Mortuos ab inferis excitare. Cic. in Orat. 85.

Motus urbanos. Liv. 3.

Opus. Columel. lib. 1. cap. 9. Nam cum certamine opus excitetur, tum in cessante animadverso justa est, & sine querela videtur adhiberi.

Philosophiam. Cic. 1. Tusc. 5. Philosophia jacuit ad hanc ætatem: nec ullum habuit lumen literarum Latinarum: quæ illustranda & excitanda nobis est.

Plausus. Cic. pro Sext. 124.

Rationes omnes fortitudinis & patientiæ. Cic. 4. de Fin.

Reos excitare. Quintil. lib. 11.

Risum. Cic. 3. Philipp. 11. At in rebus tristissimis quantos excitat risus.

Sedibus. Liv. 2. Bell. Maced. Homines qui sequi possent, sedibus excitabat, oppida incendebat.

Sepulcrum e lapide. Cic. 2. de Legib. 68. Extrui autem vetat sepulcrum altius quam quod v. diebus homines v. absolverint, nec e lapidibus excitari plus, nec imponi, quam quod capiat laudem mortui incisam, &c. i. e. Erigi & extrui.

Sermones varios de re aliqua. Cic. 8. Fam. 10. Sed de Parthorum transitu nuntii varios sermones excitantur.

Stomachum, h. e. Vires ventriculi vel stomachi dejectas reparare, & quasi Sopitas suscitare. Plin. lib. 20. cap. 5.

Studium auditor excitat. Ovid. 4. de Ponto, 2. 35.

Suspicionem aliquam literis & nuntiis excitare. Cic. pro Sext. 41.

Tempestates excitare. Cic. de Arusp. Resp. 4. Tum vidi ac multo ante prospexi, quanta tempestas excitaretur, quanta impendèret procella Reipublicæ.

Testes ex annalium monumentis. Cic. 2. de Fin. 67.

Tragedias. Cic. pro Milon. 18. Nunc ejusdem Appiæ nomen quantas tragedias excitat?

Tumulum alicui excitare. Suet. in Claud. cap. 1.

Vapores ex agris tepcfactis, & ex aquis excitat sol. Cic. 2. de Nat. Deor. 118.

Veterum excitare. Catul. 18. 24.

Si pote solidum repente excitare veterum.

Urbem excitare, Ædificare, extruere. Flor. lib. 1. cap. 1. Victor augurio, urbem excitat. De Romulo loquitur.

Excitare, Erigere & quasi Superstruere. Cic. 4. de Fin. 18. Principiis autem a natura datis, amplitudines quædam bonorum excitantur.

Excitari, pass. Cic. 5. de Fin. 69. Excitantur spe gloriæ, quæ habet formam honestatis & similitudinem. h. e. Animantur & commoventur.

De re aliqua excitari. Quintil. lib. 3. cap. 6. Excitari dicebatur in theatro, Qui loco sibi non debito furgere jubebatur. Idem ibid. Si excitatus fuerit de spectaculis, aget injuriarum. Suet. Aug. cap. 14. Cum spectaculo ludorum gregarium militem in xlv. ordinibus sedentem excitari per apparitorem jussisset. V. Pitiæ. in loc. & Lips. de Amphith. cap. 15.

Miles truci excitatur classico. Hor. Epod. 2. 5.

Excitari præmiis & promissis. Cic. pro Rabir. Posth. 42. & pro Cluent. 68. Promissis eum suis excitavit abjectum, & simul desperare vetuit.

EXCITATUS, Partic. [*ἐκκίτης*] ut, Excitatus pietate ad accusandum. Cic. pro Cluent. 172.

Feris excitatus cursu consequi. Sen. Hippol. 2.

Excitatus, & Inclinator ac jacens, contraria. Cic. 2. Fam. 15. Ut excitatus aut me tam improvidum, qui ab excitata fortuna ad inclinatum & prope jacentem desciscere.

Excitatus humo. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Quæ primum eos humo excitatos, celfos & erectos constituit, ut deorum cognitionem, cœlum intuentes, capere possent. De hominibus loquitur.

Odor excitatus. Plin. lib. 20. cap. 17. Optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. h. e. Odoris vehementissimi, & qui cito cerebrum ferit.

Acutus & excitatus sonus, opponitur Gravi. Cic. in Somn. Scip. 12. Summus ille cœli stelliferi curtus, cujus conversio est incitator, acuto & excitato movetur sono: Gravissimo autem hic lunaris atque infimus.

EXCITANDUS, Partic. [*ἐκζητούμενος*] Cic. 1. Off. 103. Excitandamque animadversionem & diligentiam, &c.

EXCITARE, Adv. [*ἐκζητούμενος*] h. e. Vehementer & Incide. Plin. lib. 37. cap. 7. Et in his autem mares excitatius fulgent: semina pinguiora sunt, & crassius nitent. De quibusdam gemmis loquitur. Videtur opposuisse adverbio Excitate, adverbium Crasse.

EXCIPIO, *ἐπι*, eptum, [*ἐκλαμβάνω, ἐκτρέφω, ἐκτρέφω, παρατρέφω, ἐκτρέφω*] etc. Capere. Plaut. Rud. 4. 4. 140.

Sumne ego scelestus, qui illunc hodie excepi vidulum?
Aut quum excepi, qui non alicubi in solo abstracti loco?

Arripere & excipere. Cic. 2. de Divin. 26. Naturale quod animus arripere aut exciperet extrinsecus ex divinitate, unde omnes animos haustos & acceptos, aut libatos haberemus.

Adventum alicujus excipere. Sen. Hippol. 8.

Amplexu excipere aliquem. Ovid. 18. Epist. 101.

Brachiis aliquid excipere. Columel. lib. 9. cap. 15.

Comiter aliquem excipere. Ovid. 2. Fast. 788.

Cum literis aliquem excipere. Cic. 10. Fam. 23.

Clamore aliquem excipere, pro Contra aliquem tumultuari. Cic. 7. Verr. 92. Excipitur ab omnibus ejusmodi clamore, ut ei Lampfaceni periculi similitudo versaretur ante oculos.

Clamoribus, pro Applaudere. Plin. lib. 2. Epist. 38.

Domus excepi reduces. Claud. 4. Conf. Hon. 211.

Gremio alicujus excipi. Claud. 3. Conf. Hon. 129.

Hospitio. Plin. lib. 25. cap. 6. Ovid. 16. Epist. 127.

Hospitia cœli excipient senectam tuam. Sil. lib. 3.

Osculo. Plin. in Paneg. c. 23. pr. Gratulatio erat omnibus, quod Senatuum osculo exciperes, ut dimissus osculo fueras.

Patria, quæ nos excepi, non fecus dulcis est ea, quæ nos genuit. Cic. 2. de Legib. 5.

Planctu excipere aliquem. Virg. 5. Æn. 575.

Sermonibus de industria compositis. Liv. 8. Bell. Pun. Excepti sermonibus de industria compositis.

Vultu benigno excipere. Liv. 10. Bell. Pun. Quos quum pariter ambos & benigno vultu excepsisset, &c.

Excipere, pro Audire. Plaut. Amph. Quid memoret, hinc excipiam, ne propera.

Emittere maledictum, & excipere. Cic. pro Planc. 57. Nihil est autem tam voluere quam maledictum: nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.

Avidis auribus excipere. Plin. Epist. 84.

Adversarium attente audire, atque ejus non solum sententias, sed etiam verba omnia excipere. Cic. 2. de Orat. 273.

Gratia illustri dictum & factum alterius excipere. Cic. 1. Fam. 9. Quintus frater meus legatus est Cæsaris, & nullum meum minimum dictum, non modo factum, pro Cæsare intercessit, quod ille non ita illustri gratia exceperit, ut ego cum mihi devinctum putarem.

Memoria dignum aliquid ex sermone alicujus excipere. Cic. 1. de Orat. 96.

Mandata ac voces excipere. Tacit. in Vita Agric. cap. 45. Excepissem certe mandata, vocesque quas penitus animo figeremus.

Excipere, pro Recipere. ut, Hunc in illo timore & fuga Tigranes, rex Armenius excepi, diffidentemque rebus suis confirmavit, & afflictum erexit, perditumque recreavit. Cic. pro Lege Manil. 23.

Artus excipere collapsos. Ovid. 10. Met. 186.

Auras excipere fluentibus tunicis. Ovid. 3. de Arte Am. 302.

Cadentem molliter excepi. Ovid. 11. Met. 785.

Cicatrices excipere adverso corpore. Cic. 7. Verr. 3. Ut cicatrices populi Romanus Judicesque aspicerent, adverso corpore exceptas.

Dolores & molestias. Cic. 1. de Fin. 33. Qui blanditiis presentium voluptatum deliniti atque corrupti, quos dolores & quas molestias excepturi sunt, occæcati cupiditate, non provident.

Dolores pro patria. Cic. 3. de Fin. 24.

Fatum excipere. Tacit. in Vit. Agric. 45. Constans, & libens fatum excepsisti.

Flammam excipere, & exardescere. Cic. de Arusp. Resp. 45. In me cognitorem harum omnium rerum illa flamma illorum temporum conjiciebatur. Excepi, & pro patria solus exarsi.

Gladio aliquem excipere. Curt. 9. 5. 8. E quibus duos gladio ita excepi, ut ante ipsum exanimis procumberent.

Excipit ictus galea. Ovid. 12. Met. 375.

Impetum alicujus. Cæs. 3. Bell. Civil. 92. Sed Pompejus suis prædixerat, ut impetum Cæsaris exciperent. Cic. pro Domo sua, 63.

Injuriam venti. Columel. lib. 9. cap. 7.

Labentem aliquem excipere, fulcire, & sustinere. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Equitem Romanum veterem amicum suum, &c. Labentem excepi, corrumpere non sivit, fulsit & sustinuit, re, fortuna, fide; hodieque sustinet.

Labores magnos. Cic. de Clar. Orat. 243. Idem 14. Fam. 2. Omnes labores te excipere video: timeo ut sustineas.

Laudem ex re aliqua. Cic. 1. Att. 9. Crassus posteaquam vidit illum excepsisse laudem ex eo, quod hi suspicarentur homines ei Consulatum meum placere, &c.

Memoria viri excipient consequentes anni. Cic. de Senect. 19. Sed memoria illius viri excipient omnes anni consequentes.

Mistilia in vulgus jactata excipere. Cælius in l. qua ratione. §. hoc amplius. D. de acquir. rer. domin.

Molestias. V. Dolores & molestias.

Onera amicorum. Cic. pro Rabir. Posth. Ille onera multorum hujus amicorum excepi unus.

Pericula excipere. Stat. 5. Silv. 1. 69.

Plagas. Cic. 2. Tusc. 41.

Preces blandas molliter excipere. Ovid. 1. de Arte Am. 710.

Pugnam. Liv. 8. Bell. Maced. Ut primis forte deturbatis, secundi & regant pullos, & integri pugnam excipiant.

Rempubliam desertam & omisam. Liv. 4. Desertam omisamque ab hominibus Rempub. deorum providentia, curaque exceptam memorabat.

Rorem nocturnum. Cæs. 3. Bell. Civil. 15. Ex pellibus quibus erant tectæ naves, nocturnum excipere rorem cogerentur.

Rumores. Cic. pro Deiot. 25. At eo, inquit, tempore ipso Nicean Ephesumque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent.

Excipere se in genua, pro Sustinere. Sen. Epist. 67.

Corpus excipere poplitibus. Curt. 9. 5. 9. Ille ad omnes ictus expositus, ægre jam exceptum poplitibus corpus tuebatur, donec, &c.

Semet excipere poplitibus. Curt. 6. 1. 14. Posteaquam deficere se sensit, poplitibus semet excepi, galeaque, &c.

Se in pedes excipere. Liv. 4. Confestim & ipse hasta inixus, se in pedes excepi.

Se pedibus excipere. Curt. 9. 5. 3. Sed forte ita libraverat corpus, ut se pedibus exciperet. Itaque itans iniiit pugnam. de Alexandro deficiente in oppidum Oxdracorum.

Sermonem alicujus. Liv. 2. Sermonem eorum ex fervis unus excepi, qui jam autem id fenserat agi.

Excipere sermonem, idem quod Alicui respondere. H. St.

Spiritus excipitur ore viri. Ovid. 3. de Arte Am. 746.

Spiritum extremum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 17. Matresque miseræ pernoctabant ad ostium carceris, ab extremo complexu liberum excludere: quæ nihil aliud orabant, nisi ut filiorum extremum spiritum excipere sibi liceret.

Tela. Cic. 4. Verr. 177. Aut hoc contendat nunquam esse factum, aut omnia tela excipiat necesse est.

Tela excipere tergo. Sil. lib. 10.

Venabulo excipere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Verba. Cic. 2. de Divin. 50. Tum illum plura loquentum multis audientibus, qui omnia verba ejus exceperint, literisque mandaverint.

Verbera patienter excipere. Ovid. 2. Fast. 427.

Vim frigorum hyememque excipere. Cic. pro Rabir. Posth. 42.

Voces. Liv. 40. 7. Ad has excipiendas voces speculator ex convivis Persei missus, quum incautio observaretur, exceptus a juvenibus forte triclinio egressis male multatur.

Vulnera. Cic. pro Sext. 23. Subeunda pro patria pericula, vulnera excipienda.

Excipere dicuntur, Qui alio dictante aliquid describunt. Sueton. Tit. cap. 3. E pluribus comperi notis quoque excipere velocissime solitum, & cum amanuensibus suis per ludum jocumque certantem, imitari chirographa quæcumque vidisset. Pædianus auctor est orationem Ciceronis pro Milone exceptam esse, quæ adhuc tempore suo extaret.

Budæus. V. Procem. in Orat. pro Mil. ad fin. Conf. Rumores, Sermonem, Verba, Voces excipere.

Excipere, Per dolum capere. Virg. 3. Æn. 332.

Excipit incautum, patriasque obruncat ad aras.

Excipere, pro Intercipere & comprehendere incautum. Cic. 8. Att. 15. Admoniti fumus ut caveremus ne exciperemur a Cæsare. Ibid. 2. 25. Sane sum commotus: quod si ita esset, non modo iter meum interclusum, sed me ipsum plane exceptum putabam. Eidem lib. 7. 34. De Pompejo scio nihil: eumque nisi in navim se contulerit, exceptum iri puto. Cæs. 6. Bell. Gall. 34. Multos ex fuga dispersos excipiunt. Budæus.

Inlidus Capram alicujus excipere. Virg. 3. Ecl. 18. i. e. Furari.

Fugientes excipere. Cic. 3. in Catil. 8.

Excipere furem. Plaut. Aul. 4. 10. 45. Neque partem tibi ab eo indispices, neque furem excipies.

Omnino hominem excipere. Cic. 10. Att. 12.

Excipere, Colligere. Martia. lib. 1. 38.

Ventris onus misero, nec te pudet, excipis auro.

Sanguinem patera, excipere. Cic. de Clar. Orat. 43. Hunc isti ajunt quum taurum immolavisset, excepsisse sanguinem patera, & eo epoto, mortuum concidisse.

Excipere, verbum est etiam in compositionibus medicamentorum usurpatum, quum res confusa aliquo liquore coguntur. Cels. lib. 5. Hæc excipiuntur cerato e rosa facto. Budæus.

Excipere oculos blandius dicitur Res aliqua, quæ delectat. Plin. lib. 16. cap. 30.

Excipere, Succedere, vel Sequi. Flor. lib. 1. cap. 3. Excipit Pompilius Numam Tullus Hostilius. h. e. (ut ita dicam) Immediate succedit Numæ, sive regnat post Numam. Liv. 2. 61. pr. Turbulentio inde annus excepi. Idem 5. 42. Nox diem excipit. Cæs. 2. Bell. Civil. 7. Ac re cognita tantus luctus excepi, ut urbs ab hostibus capta eodem vestigio videretur.

Vitam & virtutem Herculis corpore ejus ambugo immortalitas excepsisse dicitur Cic. pro Sext. 143.

Excipere, pro Demere vel Eximere numero. Cic. 4. Acad. 73. Nihil excipit, de quo non profiteatur. Idem 1. Tusc. 9.

Excipere & fecernere. Cic. 4. in Catil. 15. Hæc ego homines excipio & fecerno libenter.

Hoc unum excipio. Catull. 16. 13.

Excipere de. Cic. 1. de Divin. 87. Excepi de antiquis, præter Xenophontem, neminem.

Per aliquem alicui excipere. Cic. 6. Att. 1. Id vero per te exceperamus negotiatori: quod si cuiquam, huic tamen non.

In summis alicujus laudibus unam excipere iracundiam. Cic. 1. Q. frat. 1.

Sine nomine & Nominatim excipere aliquid, contraria. Cic. 11. Att. 7. Tum ille edixit ita, ut me exciperet & Lælium nominatim: quod sanè nollem, poterat enim sine nomine res ipsa excipi.

excipere forti. Virg. 9. Æn. 271.
 — ipsum illum clypeum cristasque rubentes
 Excipiam forti, jam nunc tua præmia Nise. i. e. Præter fortem dabo, ut ait Servius.
 excipere injuriæ, pro Eximere. Sen. de Tranquil. vitæ.
 excipere, pro Nominatim cavere. Cic. 1. Q. frat. 1. Nominatimque lex exciperet, ut ad templum, monumentumque nostrum capere liceret. Idem pro Cornel. Balb. 32. Ubi est igitur exceptum fœdere Gaditano, ne quem pop. Rom. Gaditanum recipiat civitate? Varr. 2. de R. R. c. 2. In emptionibus jure utimur eo, quod lex præscripsit: in ea enim alii plura, alii pauciora excipiunt. conf. Cic. pro Cluent. 120. Excepta, inquit Budæus, dicuntur, Quæ in fœderibus & in legibus cautæ sunt nominatim.
 excipit me. Plaut. Mil. 2. 2. 13.
 Ita hic senex talos elidi jussit confervis meis.
 Sed me except: nihili facio quid illis faciat ceteris.
 exceptis insularum incolis. Plin. lib. 3. cap. 3.
 excepto patre tuo. Plin. in Paneg.
 excepta. Cic. de Amicit. 104. Vos autem hortor ut ita virtutem vocetis, sine qua amicitia esse non potest, ut ea excepta, nihil amicitia præstabilius esse putetis.
 excepto quod. Plin. lib. 8. Epist. 1. Quintil. lib. 9. c. 4. Et quidem Ciceronem sequar: nam is eminentissimos Græcorum est secutus: excepto quod pedes trifyllabos, &c. i. e. Præter quam quod.
 EXCEPTUS, Partic. [ἐξαιρετός] Cic. 1. Fam. 1. Is, hac regia causa excepta, ceteris in rebus se acerrimum tui defensorem fore ostendit. nistre exceptus. Hor. in Arte Poet. 452.
 — hæ nugæ feriæ ducent
 In mala derisum semel, exceptumque sinistre.
 quo exceptus. i. e. In equo sedens. Sil. lib. 5.
 fronte læta exceptos tectis inducit hospes. Sil. lib. 3.
 ladio exceptus puer, i. e. Occisus. Sen. Thyest. 2.
 EXCEPTURUS, Partic. [ἐκχέουρος] Lucan. lib. 1. 220.
 Primus in obliquum sonipes opponitur annem
 Excepturus aquas.
 EXCIPIENDUS, Partic. [ἐκπιπτός] Ovid. 2. Epist. 130.
 Linquor, & ancillis excipienda cado.
 EXCEPTIO, ònis. f. [παραρρησις] Cic. 1. de Invent. 56. Adscribat ad gem, & addat exceptionem hanc.
 ne ulla exceptione. Cic. de Amicit. 62. Tum sit inter eos omnium erum, consiliorum, & voluntatum, sine ulla exceptione communitas. ibi exceptione. V. SUB.
 am exceptione laudari. Cic. 1. Q. frat. 1. Neque te patiar, quantum erit in me, cum exceptione laudari. V. LAUDO.
 exceptio, Præscriptio. Cic. 2. de Invent. 57. Nam & Prætoris exceptionibus multæ excluduntur actiones. Et paulo post. Sic Ulp. in l. maxima. §. Labeo scribit. D. De fluminibus, Labeo scribit non esse dendum, dandam exceptionem ei, qui interdicto convenitur, aut nisi ipæ tuendæ causa factum sit: sed ita excipiendum ait, extra quamiquid ita factum sit, uti de lege fieri licuit. Budæus.
 exceptio, dicta est quasi Quædam exclusio, quæ (sicuti docet Ulp. in l. secunda. D. de Exceptionibus) interponi actioni cujusque rei solet, ad excludendam id quod in intentionem contentionemque deductum est.
 eorum exceptiones. Cic. 2. de Invent. 140. Confuevisse eos qui legem scribant, exceptionibus uti: deinde oportet recitare leges cum exceptionibus scriptas.
 exceptiones perpetuæ & peremptoriæ sunt, Quæ semper agentibus obstant, & semper rem de qua agitur perimunt, ait Cajus. Temporales atque dilatoriæ sunt, quæ non semper locum habent, sed evitari possunt. l. 3. D. de except.
 exceptio rei judicata conceditur ei, qui quum in judicio ejusdem rei, quæ nunc ab se iterum petitur, causam obtinuerit, denuo tamen in us vocatus est: Nisi rem illam, qua de agitur, judicatam esse appareat. l. 1. & passim. D. de except. rei judicat.
 exceptio non numeratæ pecuniæ conceditur ei qui quasi statim creditor stipulanti spondit, jureque civili obligatus est. Nisi non numeram fuisse pecuniam appareat. Est autem instituto Justiniani biennis acta l. in contrahibus. C. de non numerata pecunia.
 exceptio pacti conventi est quæ adversus actionem opponitur, per quam aliquid a nobis petitur quod nos quidem præstaturus promissimus, sed postea inter nos ne id peteretur convenisse affirmamus, ut docet. Imper. §. 2. de except.
 exceptio procuratoria, inquit Ulp. est Exceptio qua reus dicit non licere procuratorio nomine agi, nec prorsus litem inficiatur, sed personam evitat. l. 2. §. 3. D. de except.
 exceptio quod metus causa, datur ei qui metu adductus stipulanti promittens, jure quidem civili obligatus erat, Prætori tamen, propter iniquitatem & asperitatem juris civilis, dignus hoc præsidio videtur. l. 1. & passim. D. de Dol. mal. & met. Si non metu inductum stipulanti promississe appareat.
 exceptio doli mali conceditur ei qui dolo malo inductus stipulanti promittens, jure civili obligatus erat. Nisi dolo malo inductum eum stipulanti promississe appareat. l. 1. & passim. D. de dol. & met. except.
 exceptio in factum conceditur ei qui errore inductus stipulanti promisserat, & jure civili contra æquum & bonum obligatus fuerat. Extra quam eum justo errore inductum stipulanti spondississe appareat, ut l. Julianus. ff. de dol. except.
 exceptio jurisjurandi permittitur ei qui actore jusjurandum deferente uravit ei se nihil debere. Nisi appareat eum deferente actore jurasse, è nihil debere. l. 3. & 4. D. de jurejur. Item ei datur qui petitore deferente suam esse rem qua de in jure agebatur, juravit. l. Sed est possessori. D. eodem. Nisi appareat eum petitore deferente rem suam esse jurasse.
 acitæ exceptiones. Cic. 2. de Invent. 140. Non ergo omnia scriptis, sed quædam, quæ perspicua sunt, tacitis exceptionibus caveri.
 are exceptionem alicui. Cic. 2. de Fin. 21. Et tamen quid attinet uxuriolis ullam exceptionem dari, &c.
 abere rectam exceptionem. Cic. 6. Att. 1.
 acat exceptionibus. Quintil. lib. 2. cap. 15

EXCEPTIUNCULA, æ. f. dimin. Sen. Epist. 20.
 EXCEPTO, [συχνης εκλαμψου] Ære. frequent. Virg. 3. Georg. 273.
 Ore omnes versæ in Zephyrum stant rupibus altis,
 Exceptantque leves auras. i. e. Frequenter in se trahunt, & capiunt, & velut hauriunt.
 Exceptare, pro Eximium reddere. Sen. 1. de Benef. Eloquentiæ exceptat pretium litum numerus. [Suspectum est.
 EXCEPTANS, Partic. Cic. in Parad. 5. Et videant aliquem summis populi beneficiis usum, barbatulos mullos exceptantem de piscina.
 EXCEPTITUS, Adj. [ἐξαιρετός] Qui excipitur. Plin. lib. 18. cap. 10. Siliginem exceptitiam vocat Laconicam, quæ ab alia siligine ea ratione excipitur, quod sine arista crescat quemadmodum & far.
 EXCEPTOR, pro co, Qui dictata excepta describit, apud Ulp. §. fin. 1. Sed addes. D. locat. Al. Notarius. Vulgus perperam scriptores dicit, quos librariorum dicere deberet, quum scriptores sint ipsi auctores, conditoresque librorum. Quod Beroald. in Sueton. Domit. adnotavit.
 EXCEPTORIUS, Adj. Ulp. in l. Instr. D. De instructo vel instrumento leg. Quali vindemiatorii, exceptoriique.
 EXCESSUS. V. EXCEDO.
 EXCIPIABŪLUM, i. n. Venabulum. V. Servium in Virg. 4. Æn. 131. & quos laudat Burman. ad Quintil. 2. 12.
 EXCIPIŪLUM, i. n. [εκδοχάιον] Plin. lib. 9. cap. 22. de Anguillis. Hiemato lacu, fluctibus glomerate volvuntur, in tantum mirabili multitudine, ut in excipulis ejus fluminis, ob hoc ipsum fabricatis, singulorum millium globi reperiantur.
 EXCIPIUM, [ἐξαιρετός] Quod excipitur: ut Præcipuum, quod ante capitur. Festus.
 EXCISIO, EXCISO. V. EXCİDO.
 EXCISORIUS. V. EXCİDO.
 EXCİTO. V. EXCİO.
 EXCLAMO, [ἐπιφωνία, ἀνακρίζω, ἀνώσομαι] Ære. Vociferari, & quasi medio pectore vocem maximam emittre, quod aut indignationis aut gaudii causa fieri solet. Ter. Adel. 4. 4. 11. Illa exclamat: abi abi jam Æschine. Cic. 2. de Orat. 39. Non enim possum, quin exclamem, ut ait ille in Trinummio.
 Barbare exclamare. Quintil. lib. 1. cap. 6. Tota sæpe theatra, & omnem circi turbam, exclamasse barbare scimus.
 Difertissime exclamare. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Furiose exclamare. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ita cur inilio furiose sit exclamandum, non intelligo.
 Qui volunt exclamare majus &c. toto corpore atque omnibus angulis, ut dicitur, contentioni vocis asserviunt. Cic. 2. Tusc. 56.
 Exclamat maxima cum voce. Plaut. Amph. 5. 1. 12. Ibi nescio qui maxima cum voce exclamat.
 Exclamat maximum. Plaut. Mostel. 2. 2. 57. — Condormivimus: Lucernam forte oblitus fueram extinguere: Atque illè exclamat derepente maximum.
 Aliquem exclamare. Cic. 2. Philipp. 30. M. Brutus, quem ego honoris causa nomino, cruentum pugionem tenens, Ciceronem exclamavit: Ex quo intelligi debet eum confclum fuisse.
 Memoria digna exclamare. Quintil. lib. 2. cap. 11.
 Voce magna exclamat uxorem tuam. Plaut. Amph. 5. 1. 68.
 EXCLAMATIO, ònis. f. [ἐκλάματος, ἀνακρίσις] Actus ipse exclamandi. Est & Schema rhetoricum, de quo Cic. 3. de Orat. 101. Auctor. ad Heren. lib. 4. 22. Exclamatio est quæ conficit significationem doloris, aut indignationis alicujus, per hominis, aut urbis, aut loci, aut rei ejuspiam compellationem, hoc modo, Te nunc alloquor Africane, cujus mortui quoque nomen splendori ac decori est civitati. [Hæc aliis Apostrophe.
 Acutas vocis exclamations evitare debemus. Auth. ad Heren. lib. 3. 21.
 EXCLARO, Ære. Multa luce perfundere. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis ab oriente lumina capiuntur; balneis & hybernaculis ab occidente hyberno: pinacothecis, & quibus certis luminibus opus est partibus, a Septentrione, quod ea cœli regio neque exclaratur, neque obfcuratur Solis cursu, sed est certa & immutabilis die perpetuo. Neque exclaratur, h. e. Neque majore lumine illustratur.
 EXCLUDO, si, sum, [ἀπυλώω, εκκλώω] Ære. Extra claudere, Ejicere, vel potius Non admittre. Ter. Eun. 1. 2. 18. Credo, ut fit, misera præ amore exclusit hunc foras. Ibid. 1. 2. 29. Denique ego excludor ille recipitur.
 Repelli & excludi a gubernaculis civitatum. Cic. 1. de Orat. 46. Multi erant præterea præclari in philosophia & nobiles, a quibus omnibus una penè repelli voce Oratorem a gubernaculis civitatum, excludi ab omni doctrina rerumque majorum scientia, &c. videbam.
 Excludere, Distrahere, segregare aliquem a Republica. Cic. 5. Philipp. 16. Exclusit illum a Republica, distraxit, segregavit, non solum scelus illius, sed etiam ut mihi videtur fortuna quædam Republicæ.
 Conjungere eum aliquo, & Ab eo excludere, contraria. Cic. 8. Att. 18. Eo tibi celerius agendum erat ut te mecum conjungeres, priusquam Casar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere possret.
 Excludere aliquem a negotio. Cic. 5. Verr.
 Ab hereditate. Cic. pro Cluent. 31.
 Amicitias. Cic. de Amicit. 54. Atque ut hujus quem dixi, mores, veros amicos parare non potuere: sic multorum opes præpotentium excludunt amicitias fideles.
 Astra excludere cœlo. Stat. 3. Silv. 2. 12.
 Bellum excludere. Lucan. lib. 3. 368.
 Cappadocia excludi, &c. Cic. 5. Att. 5. Sic excludi a portu & profugio. Cic. 5. Fam. 15.
 Cupiditatem eorum excludite Judices, vestra sapientia. Cic. pro Coel.
 Domo & cubiculo excludi. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Exercitum excludere. Cic. 7. Verr. 23. Quamobrem qui nostros exercitus sæpe evulserant, iis claustra loci committenda non existimavit

Jurgia excludat finis. Hor. 2. Epist. 1. 38.
 Exceptione excludi. Cic. 1. de Orat. 168.
 Honore aliquo nominatim excludi. Idem 2. de Lege Agr. 59.
 Honoribus & premiis excludi. Idem pro Corn. Balb. 24.
 Jure actionis aliquid excludere. Quintil. lib. 7. cap. 2. Si aliud negat reus, aliud defendit, aliud jure actionis excludit.
 Loco excludi. Cic. de Amicit. 19. Amicitia plurimas res continet: quoquo te verteris, praesto est, nullo loco excluditur.
 Mensa exclusus hospes. Liv. 8. Bell. Pun.
 Moenibus excludere aliquos. Cic. pro Corn. Balb. 39. Quos quum maxima bella nobis inferrentur, moenibus excluderunt.
 Oculum alicui excludere, Idem quod Effodere, vel eruere, & ex-rurbare oculum. Plaut. Pseud. 1. 5. 95.
 Radios excludunt frigora. Stat. 1. Silv. 2. 154.
 Reditu excludi. Nep. 2. 5.
 Regionibus excludi. Cic. 8. Att. 13. Neque enim eos solos arbitramur capi qui in armatorum manus incidissent, sed eos nihilominus qui regionibus excludi, intra praedia atque intra arma aliena venissent.
 Sperm pacis a consilio publico excludere. Cic. de Clar. Orat. 329.
 Suavitatem aliquam auribus excludere. Cic. pro Coel. 42. Quamobrem siquem forte inveneritis qui aspernetur oculis pulchritudinem rerum, non odore illo, non tactu, non sapore capiatur, excludat auribus omnem suavitatem.
 Suffragio exclusus. Liv. 1. 43. i. e. Jure suffragii.
 Tempore excludi, aut temporis spatiis, Impediri nequis quid possit agere propter tempus. Cic. 3. Verr. 148. Angustis temporis excluduntur omnes. Idem 3. de Orat. 55. Aut temporibus exclusi, aut voluntate sua feriat. Idem in Vatin. 28. Ut homo Consulatus, exclusus miser puncto temporis, spoliaretur beneficio & aequitate legis tuae? Cas. 5. Bell. Gall. 23. Ne anni tempore, navigatione excluderetur. Idem Ibid. 7. 11. Diei tempore exclusus, in posterum oppugnationem differt. Virg. 4. Georg. 147.
 — spatiis exclusus iniquis. Pompon. de Aedil. edict. 1.
 Si tamen, Non nocebit emptori, si sex mensium exceptione redhibitoria exclusus, velit intra annum aestimatoria agere. Papinian. ad Senatusconsultum Turpil. l. Quærebatur an hi qui ab accusatione tempore exclusi essent, in Senatusconsultum Turpilianum incidere. Et subdit, Qui praescriptione temporis exclusi, causam adulterii perferre non poterunt.
 Vitia culpamque excludere. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. Eam dedisses hominibus rationem, quæ vitia culpamque excluderet.
 Excludere, Repudiare, non admittere quod postulatur aut petitur, sed rejicere. Cic. de Arusp. Resp. 45. Quod anno ante frater Metellus & concors etiam tum Senatus principi Cn. Pompejo, sententiam dicenti, excluderat, acerrimeque una voce ac mente restiterat.
 Excludere, Liberare. Lucil. lib. 27. Primum qua virtute servitutum excluderit. Accius, Qua virtute hic se servitute excludit. Nonius.
 Excludere gemmam, & Includere, contraria. Enchasser, & Desenchasser: Mettre en aurore, & Mettre hors d'aurore. Paulus in l. Gemma. D. Ad exhibend. Gemma inclusa auro alieno, vel sigillum candelabro, vindicari non potest: sed ut excludatur, ad exhibendum agi potest.
 Excludere gallinæ vel aves dicuntur, quum incubando pullum emittunt ac pariunt. Columel. lib. 9. Quoniam aliæ melius excludant, aliæ editos pullos commodius educant. Cic. 2. de Nat. Deor. 12.
 EXCLUDENS, Partic. [ἀπαλείων] Cic. 1. Q. frat. 1. Neque excludentes ab ejus usu suos, potiusque & amicis impertientes & Reipublicæ, siquando usus esset.
 EXCLUSUS, Partic. [ἀποκλεισμένον] Cic. pro Cluent. 31. Quum vagus & exul erraret, atque undique exclusus, &c.
 Amator exclusus. Hor. 2. Serm. 3. 260.
 A cultura fundi sum exclusus. Ulp. in l. 2. D. De annuis legat.
 Ab extremo complexu liberam exclusam matres. Cic. 7. Verr. 117.
 Voces alicujus exclusæ. Cic. 2. Philipp. 73. Itaque exclusis tuis vocibus, & ad te & ad prædas milites mitit.
 Voluptas exclusa animo. Stat. 3. Silv. 3. 106.
 Superl. Plaut. Men. 4. 3. extr. Abiit intro ocyus in aedes, nunc ego sum exclusissimus.
 EXCLUSURUS, [ἀποκλείων] Tibul. lib. 2. 3. 77.
 Nullus erat cultos, nulla exclusura dolentes Janua.
 EXCLUSOR, oris. m. August.
 EXCLUSORIVS, Adj. Ulp. in l. Exceptio. D. De exception. Illud tenendum est, omnem exceptionem vel replicationem exclusoriam esse.
 EXCLUSIO, oris. f. Macrob. 1. Somn. Scip. cap. 20. Exclusionem luminis tenebras in terram refundit.
 ENCLYTE, Populi inter quos Amazones Illyricam regionem incoluerunt. V. Serv. in Virg. 11. Æn. 842.
 EXCODICOR, ari. Festo in Repastinare, est Arborea & virgulta effodere, quam auctoribus rei rusticæ sit Circum codices & stipites arborum ablaqueare. Pallad. pr. l. 2. Aut silvester, inquit, excodicatur. Monuit Turneb. Adv. 13. 25. & 17. 8. extr. Scribitur etiam Excudicor. Tertull. de Pudic. c. 16.
 EXCOGITO, [ἐξοργίζω, ἐπινοῶ] are. Cogitando invenire. Cic. 6. Verr. 88. Novum ac singulare supplicii genus excogitavit. Fingere & excogitare. Cic. 2. in Catil. 7. Quid enim mali aut sceleris fingi, aut excogitari potest, quod non ille conceperit?
 Excogitare diligenter & caute. Cic. 6. Verr. 147.
 Excogitare ingenii aliquid. Cic. 2. de Legib. 5.
 Excogitavit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. Cic. 4. Acad. 69.
 Mira quædam excogitare genera furandi. Cic. 4. Verr. 134.
 Excogitare, pro Vehementer cogitare. Cic. 9. Att. 6. Adhæc igitur, cogita, mi Attice, vel potius excogita.
 EXCOGITATUS, Partic. [ἐπινοημένον] Cic. pro Cluent. 36. Ratio excogitata Larini est.
 Superl. Sueton. in Calig. cap. 22. Templum etiam numini suo proprium, & sacerdotes, & excogitissimas hostias instituit. i. e. Excogitissimas.

EXCOGITATUS, us. m. Gell. 5. 10. Captionis versutæ excogitati frustratus fuit.
 EXCOGITATIO, oris. f. [ἐπινοήσις] Cic. 1. Tusc. 6. Quid illa vis quæ tandem est, quæ investigat occulta, quæ inventio atque excogitatio dicitur?
 Difficilis excogitatio. Cic. 2. de Orat. 120. Quæ ab Oratore pariuntur, excogitationem non habent difficilem, explicationem magis illi frem, perpolitamque desiderant.
 EXCOGITATOR, oris. m. [ἐπινοητής] Quintil. Decl. 10. 7. Si magum protinus, nescia matre, &c. excogitator hic mortis alterius ad vocat.
 EXCŒLIO, colui, cultum, [ἐξοργίζωμαι, ἐπινοῶμαι] ere. Ornare, & expolire. Plin. Epist. 216. Emas marmora, quibus solum, quibus parietes excolantur.
 Dare se philosophiæ excelendum. Cic. 4. Tusc. 84.
 Excolere & expolire. Cic. de Clar. Orat. 95. Cajusque Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque expolitus, tum ejus elegans & habitum etiam orationis genus.
 Mansueti & excoli. Cic. 1. Tusc. 62. Omnes magni, etiam superiores, qui fruges, qui vestitus, qui tecta, qui cultum vitæ, quæ prædia contra feras invenerunt, a quibus mansueti & exculti a necessariis artificibus ad elegantiora defluximus.
 Beneficio excoli. Cic. in Orat. 31. An victus hominum, Atheniesum beneficio excoli potuit, oratio non potuit?
 Cura alicujus excoli. Ovid. 4. Trist. 10. 15.
 Doctrina animos excolere. Cic. pro Arch. 12.
 Disciplinis liberos excolere. Columel. lib. 4. cap. 3.
 Officium excolere, cui opponitur Negligere officium. Cic. 1. Off. 1. In eoque excolendo sita vitæ est honestas omnis, & in negligentiæ turpitudine. Legitur ex vetusto exemplari, Colendo.
 Oratione excoli. Cic. Parad. 1.
 Rura excolere. Claud. 2. in Eutrop. 197.
 Vitam excolere per inventas artes. Virg. 6. Æn. 663.
 Excolere, pro Colere. Cic. 2. Q. frat. 15. Itaque, ut tibi placet dum operam ne cuius animum offendamus, atque, ut etiam; iis ipsis qui nos cum Cæsare tam conjunctos dolent, diligamur, & æquis vero aut etiam a propensis in hanc partem vehementer excolamur.
 Per quem verendos excolit pietas Deos. Phædr. 4. 10. 10.
 Fundum alienum excolere, pro Colere. Cajus in l. Qui alienum. De donat.
 EXCULTUS, Partic. [ἐξοργασμένον] ut, Excultus doctrina. Cic. Tusc. 4.
 Excultus ad humanitatem ex agresti immanique vita. Cic. 2. de Legib. 3. Tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vitæ culti ad humanitatem & mitigati sumus.
 Studiis excultus. Ovid. 4. de Pont. 8. 1.
 Animus excultus & acies curata. Cic. 5. Tusc. 59. Hic igitur si excultus, & si ejus acies ita curata est ut ne cæceatur erroribus, sit perfecta mens, id est absoluta ratio, quod est eadem virtus.
 Ingenia disciplinis exculta. Cic. in Orat. 48. Nihil enim est feracius ingenii, iis præsertim quæ disciplinis exculta sunt.
 Opes exculta. Propert. lib. 4. 1. 130.
 Artibus exculta hominum vita. Cic. 2. Off. 5.
 EXCULTUS, us. m. Festus in v. Conitum.
 EXCULTOR, oris. m. Tertull.
 EX COMPACTO, vel COMPOSITO. V. EX.
 EXCONSUL, illis. m. [ἀνθύπατος, ἢ ἀντιπατρίος] Qui Consulatu functus est. Justinian. in l. 2. §. Nos itaque. C. de Veteri jure enucleand. Omne studium Triboniano viro excelso, magistro officiorum, Exquestori sacri palatii & Exconsuli credidimus, &c. & saepe in eade lege. V. Petr. Crinit. de Hon. Discip. 10. 12. & Ildor. 9. 3.
 Exconsule, & Exquestore, per omnes casus. Justinianus in secunda epistola Pandectis præfixa, Per Tribonianum virum magnificentum, magistrum & Exquestorem sacri palatii, & Exconsule. Idem in epistola tert. Quæ omnia per virum excelsum, necnon prudentissimum magistrum Exquestorem & Exconsule Tribonianum perfecta sunt. L. quendi forma, inquit Haloander, ei seculo familiaris, pro Questorio & Consulari viro, quomodo veteres Latini Proconsule, Salustius Promilite, & Cic. Proquestore uno verbo per omnes casus & numeros dixerunt. V. & Alciatum lib. 4. Dispositionum cap. 3. infra PROCONSULE, & supra EX.
 EXCONSULARIS, Adj. Idem, in l. 3. De proximis sacrorum seniorum, lib. 12. C. Consulari honore fulti inter allectos habeantur hunc honorem dignitatis teneant qui Exconsularibus deferri consuevit. Quædam exemplaria legunt, Ex Consularibus.
 EXCONTINENTI. V. EX.
 EXCŒQUO, xi, etum, [ἐξέψω] ere. Perfectionem significare videtur, remque Perfecte coquere. Ter. Adel. 5. 3. 63. Tam excœcta reddam atque atram, quam carbo est. Columel. Vis frigoris excœquit terram.
 Cruditatem excoquere Laconicis. V. Cruditas, in CRUDUS.
 Ignis excoquit vitium metalli. Ovid. 4. Fast. 785.
 Vitium per ignem excoquitur. Virg. 1. Georg. 88.
 Excoquitur flammis scopolus. Sil. lib. 3.
 Sol terram excoquit. Lucret. lib. 6. 962.
 Excoquere malum alicui. Plaut. Pers. 1. 1. 53. i. e. Excogitare & ad tempus preparare.
 EXCORIO. H. St. Ex Gloss. vet. affertur in Thef. Lipsi. Excorio, ἀνδρα. Sed in Gloss. Steph. Græco Lat. est Discorio, & ἐκδίδω. Decori
 EXCORRECTOR, oris. m. Qui corrector esse desiderat. Urfat. de No. Rom. Thef. Ant. Rom. Græv. T. 11. p. 703. E.
 EXCORS, oris. Adj. [ἐκφρων] Qui veluti corde & animo ac sensu collocant, quam nunc in cerebro ponimus. Cic. 1. Tusc. 11. Quiporro ipse animus, aut ubi, aut unde, magna diffusio est: aliis oculos ipsum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordesque dicuntur. Idem de Amicit. 99. Aperte adulantem nemo non videt, nemo qui admodum est excors. Idem pro Planc. Et quenquam putas fuisse

in excordem, qui vivis his, stante urbe, & curia, reatitum me, viverem, non putaret? Hor. 1. Epist. 2. 25.
 Sub domina meretrice fuisset turpis, & excors
 Vixisset canis immendus, vel amica luto fus.
 Excors & demens. Cic. pro Domo sua, 48. Neque tu eras tam excors, tamque demens, ut nescires hunc Clodium esse qui contra leges faceret.
 Infanus & excors. Hor. 2. Serm. 3. 67.
 Tu ne infanus eris, si acceperis? an magis excors
 Rejcta praeda, quam praesens Mercurius fert?
EXCREMENTUM. V. EXCERNO.
EXCREO, vel **EXSCREO,** [ἐκκρέμωμαι, ἐκπίω] āre. Vi quadam excrevere, & cum tussi. Plaut. Amph. 14. Si minusculo digito increuerint fores, hac tegula, tuum diminuam caput, ut cum dentibus nguam excrees. Cels. 3. 22. Pus excreatur, & interdum cruentum liquid. Ovid. 21. Epist. 24.
 Excreat, & ficta dat mihi signa nota.
EXCREATIO, ōnis. f. [ἐκκρήσις] ut, Sanguinis excreationes. Plin. b. 24. cap. 14.
 Excreations faciles facit in cibo sumptum sinapi. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Excreationes pectoris purgat. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Excreatas excreationes teritur in cyathis duobus aceti & mellis. Plin. lib. 20. cap. 22.
EXCREABILIS, Adj. [ἐκκρήσιμος] Quod excreari potest. Plin. lib. 29. ap. 14. Pulmonum vitia excreabilia facit.
EXCRESCO, ēvi, ētum, [ἐξαιρένω] ēre. Crescere in altum, & cito tque aperte. Columel. lib. 5. Si satis excreverint, jugo supponantur. Plin. lib. 37. cap. 2. Excrevitque in dies ejus rei luxus.
 In altum excrevit. Lucan. lib. 4. 11.
 Colle tumet modico lenique excrevit in altum
 Pingue solum tumulto.
 In caput excrevere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Excrevere in longitudinem. Plin. lib. 16. cap. 30.
EXCRETUS, [ἀξέτης] Partic. Virg. 3. Georg. 397.
 Multi jam excretos prohibent a matribus haedos. Excretos, e. Validiores. Servius.
EXCRESCENTIA, æ. f. Viscerum excrefcentia. Plin. 34. 18.
EXCRETUM. V. EXCERNO.
EXCRIBO. V. EXSCRIBO.
EXCRUCIO, [ἐκρούω] āre. Valde cruciare. Ter. Eun. 5. 3. 11. pro me habere qui hunc meo excruciam modo. Idem Heaut. 1. 4. Proin tu solitudinem istam falsam quæ te excruciat, omittas. Cic. 3. Verr. 45. P. R. focium atque amicum fumo excruciatum semivivum reliquit. Idem pro Lege Manil. 11. Omni supplicio necatum excruciavit.
 Confici & excruciari. Cic. 14. Fam. 3. Conficior enim mœrere mea Terentia: nec meæ me miseræ magis excruciant, quam tuæ vestraque.
 Omni modo excruciare aliquem. Catul. 96. 12.
 Excruciat animum libido. Cic. 1. de Fin. 50.
 Frigus excruciabat nudos. Lucret. lib. 5. 1425.
 Excruciat eam animi. Plaut. Mil. 4. 2. 76. Vide ne sis in expectatione: ne animi illam excrucies. Idem Epid. 3. 3. 8. Vel quali ego met, qui filii causa cœperam me excruciare animi. Ter. Phorm. 1. 4. 10. Eheu me miserum: quum mihi paveo, tum me Antipho excruciat animi.
 Excruciat vicem meam. Plaut. Most. 3. 1. 8. i. e. Dolet infortunium meum.
 Excruciat inopia. V. OPULENTIA.
EXCRUCIABILIS, e. [ἀναιρέσιμος] Dignus qui excrucietur. Plaut. Cist. 1. 1. 1. Nullam ego me vidisse credo magis anum excruciabilem quam illæ est, &c.
EXCRUCIATUS, ūs. m. Prudent.
EXCUBICULARII, Qui cubicularii munere functi sunt. Impp. l. 13. de excus. libert. lib. 10. C. Maximarum culmina dignitatum, Consistoriani quoque comites, notarii etiam nostri, & cubicularii omnes, atque excubicularii, ab omnibus sordidis muneribus vindicentur.
EXCUBO, ui, ūtum, [πεννηζέω, ἀκούρομαι] āre. Vigilare, diligenter custodire. Sallust. in Jugurth. c. 100. Neque fecus, quam si iter faceret, castra munire, excubium in portas cohortes ex legionibus, pro castris equites auxiliosos mittere. Liv. 5. Excubare pro portis.
 Excubare ad portum. Cæf. 2. Bell. Civil. 22.
 In agro armatos excubare. Cic. 1. de Divin. 112.
 In sano Pasiphææ somniandi causa Lacedæmonii excubabant. Cic. 1. de Divin. 96.
 Excubare in muris. Liv. 4. Bell. Maced. Cæf. 3. Bell. Civil. 50.
 Excubant in tutela ruris in aqua fatæ falices. Plin. lib. 16. cap. 27.
 Ante domum excubui. Ovid. 3. Amor. 11. 12.
 Ante fores excubat Cerberus. Tibul. lib. 1. 3. 72.
 Excubare pro pace. Modest. in l. Famosi. D. ad leg. Juliam majest.
 Excubat laurus ante limina, pro Est. Plin. lib. 15. cap. 30.
 Excubare animo, pro Vigilare, & inquieto animo esse. Cic. 4. Tusc. 37.
 Qui semper animo sic excubat, ut ei nihil improvisum accidere possit, nihil inopinatum, nihil omnino novum.
 Excubare & vigilare pro aliquo. Cic. 6. Philipp. 18. Quamobrem Quirites, consilio quantum potero, labore plus pene quam potero, excubabo, vigilaboque pro vobis.
 Excubat Reipub. cura apud nos. Cic. 10. Fam. 8. Ex quo intelligi potest curam Reipub. summæ defendendæ jampridem apud nos excubare.
 Excubatur rerum, non animi, pretiis. Plin. lib. 35. cap. 7.
 Excubare, pro Incubare, seu Ova fovere. Columel. lib. 8. cap. 1. Novellæ gallinæ magis edendis, quam excubandis ovis utiliter fuit. Inhibeturque cupiditas incubandi pinnula per nates trajecta.
EXCUBATIO, ōnis. f. [πεννηζομένη] Valer. lib. 4. cap. 7. Excubatio. Ex. 7. Pro dignitate & salute amicorum perpetuam excubationem.
EXCUBITOR, ōris. m. [ἀκούροισ, πεννηζοισ] Qui excubat. Lucan. lib. 9. 3. Columel. lib. 7. cap. 12. Quis custos incorruptior?

quis excubitor inveniri potest vigilantior? De canibus. Cæf. 7. Bell. Gall. 69. Hæc eadem noctu excubitoribus ac firmis praesidiis tenebantur.
EXCUBIUM, arum. [πεννηζίδες] diurnæ & nocturnæ sunt: Vigiliæ tantummodo nocturnæ, inquit Valla lib. 4. Plaut. Casin. prol. 54. Is sperat si ei sit data, sibi fore paratas clam uxore excubias foris.
 Excubie & custodias. Cic. pro Marcell. 33. Non modo excubias & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositis & corporum pollicemur.
 Excubia & vigilia. Cic. pro Milon. 68. Si hæc arma, si Capitolinæ cohortes, si excubias, si vigiliae, si delecta juvenus, quæ tuum corpus domumque custodit, &c.
 Capituli alicuius excubias. Cic. 7. Philipp. 24. Cujus ego excubias & custodias mei capituli cognovi.
 Custodum excubias. Ovid. 1. Amor. 6. 7.
 Vigiliam excubias. Virg. 9. Æn. 159.
 Excubias miseræ, fiebiles vigiliae, noctes acerbæ, custodia infelix. Cic. pro Planc.
 Tristes excubias. Hor. 3. Carm. 16. 3.
 Agere excubias. Ovid. 3. Fast. 245.
 Habere excubias. Plin. lib. 10. cap. 25.
 Madentes vino excubias. Claud. in Nupt. Hon. 80.
 Excubia in singulari dixit Ambrosius, teste Gulielmo Lilio. H. St.
EXCUBITUS, ūs. [πεννηζομός] pro Excubiis. Hirt. de Bell. Hisp. 6. Partim ut pedestres copias in statione & in excubitu castris praesidio essent.
EXCUDO, excudi, (& Excusi secundum Charisium & Probum) usum, [ἐκκρούω] ēre. Cudendo efficere, inquit Servius. Virg. 6. Æn. 848.
 Excudent alii spirantia mellius æra.
 Excudere, Procudere, & Incus ipsa, a Cudendo dicta sunt, teste Festo. Al. Cadendo.
 Ceras excudent apes. Virg. 4. Georg. 57.
 Artes excudere, per metaphoram. Virg. 1. Georg. 133.
 Ut varias usus meditando excuderet artes. Ubi Serv. Studiose reperiret, & coleret. Alii legunt Extinueret, h. e. Velut extorqueret, & violenter pararet meditando sive exercitando. [Eaque sine dubio vera lectio, maxime cum altero dein versu sequatur,
 Et silicis venis abstrusum Excuderet ignem. Quæ repetitio sane inconcinna foret.
 Excudere ignem. Virg. 1. Georg. 135. h. e. Cudendo elicere.
 Silicis scintillam excudit Achates. Virg. 1. Æn. 172. Ubi Servius, Excudit, Feriendo eiecit: qui cudere, est ferire. Quo loco quidam legunt Excussit: quod etiam stare potest. [Nego. V. EXCUSIO.
 Excudere ova dicuntur gallinæ, & hujusmodi animalia: quod & Excludere dicitur. Columel. lib. 8. cap. 14. Negatur anser aliena excudere ova, nisi subiecta sua quoque habuerit. Varro 3. de R. R. cap. 9. [Ex imitatione Græci ἐκκρούειν Syib. deducit. Forte tamen his & aliis locis Excludere legendum.
 Excudere dicta alicujus. Ovid. in Fragm.
 Excudere aliquid opus, pro Componere. Cic. 15. Att. 26. Librum tibi celeriter mutam, de gloria excudam aliquid ἡγοκλάδειον, quod lateat in thesauris tuis.
EXCUSIO, ōnis. f. tribuitur Apul.
EXCUSOR, ōris. m. [ἐκκρούστης] Idem quod Vascularius. Quintil. lib. 2. cap. 21. Nam si quæram quæ sit materia statuarii, dicetur æs; si quæram, quæ sit excusoris, id est ejus fabricæ, quam Græci ἐκκρούστην vocant, similiter æs esse respondeant.
EXCULCO, [ἐκτελεπέω] āre. Vehementer pedibus calcare. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Simul confirmandi & stabilendi causa singuli ab infimo solo pedes terra exculcabantur.
 Exculcare, pro Calcando exprimere. Plaut. Capt. 4. 2. 30. Ex ipsius dominis, meis pugnis exculcabo fursures.
EXCULCATUS, Partic. [ἐκτελεπέτης] pro Obsoleto, fordentique. Gell. lib. 11. cap. 7. pr. Verbis, inquit, uti aut nimis obsolete, exculcatisque. Idem alibi Invulgata, fordentiaque vocat.
EXCULCATOR, ōris. Dicebantur autem exculcatores milites, qui scilicet missilia & lapides & glandes exculcant & ejiciunt. Usus est Vegetius, 2. 17. apud quem tamen hæctenus Scutatores vel Scultatores corrupte editum est. Turneb. Adv. 24. 12.
EXCULPO, vel **EXSCULPO,** psi, ptum, [ἐκκαύω] ēre. Idem quod Perfecere sculperem. Plin. lib. 33. cap. 9. Quinetiam pocula ita figurantur, exculptis intus crebris ceu speculis, ut vel nro intuentem, populus totidem imaginum fiat. Ex vetusto codice legitur Expullis.
 Exculpere aliquid e quercu. Cic. 13. Att. 28. Tamen nescio quid e quercu exculperem quod videretur simile simulacri. Sic Exculpere ex marmore. Quintil. lib. 2.
 Signum ex lapide exculperem. Quintil. lib. 2. cap. 19.
 Exculpere nidos gabianarum, aut affigere parieti. Varro 3. de R. R. cap. 8. Ita ut in parietibus circum omnia plena sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut afficta hmiter.
 Exculpere alicui oculum, per translationem. Ter. Phorm. 5. 7. 98. V. Oculus. Al. Excludere. q. V.
 Exculpere, pro Eradere. Nepos in Pausania, c. 1. extr. Hos versus Lacedæmonii exculperunt: neque aliud scripserunt, quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persæ erant victi.
 Exculpere, Extorquere. Plaut. Cist. 2. 2. 6. Vix exculpsi ut diceret. Lucil. lib. 2. Sat. Nunc nomen, jamque ex testibus ipse rogando exculpo, hæc dicam.
 Exculpere verum ex aliquo. Ter. Eun. 4. 4. 45.
 Exculpere prædam ex. Lucil. Uti elucenti leoni ex ore exculpere prædam. Nonius.
EXCULTUS. V. EXCOILO.
EXCURIO, āre. [ἐκκρούω] Curia excludere. Varro Hippocrone. Apollonium ideo excuriant, quia nihil habebat. Antiquum. Nonius 1. 164.
EXCURIATI, Exterminatique apud Varronem & M. Tullium leguntur vocabulis sane probis, pro His qui curia & terminis exacti sunt. Cæf. Rhod. lib. 25. cap. 12.

EXCURATUS, Partic. [*ἐκπιρραμμένον*] ab **Excuro**, **Accuratus**, Diligenter & cum cura apparatus: ut, **Excursatus** victus. **Plaut. Pseud.** 5. 1. 8. Ita **excursato** victu, ita magnis munditiis, &c.
Excursatus homo. **Plaut. Calin.** 3. 6. 6.
EXCURRO, curri, & **excurre** apud **Plautum** & **Livium**, **cursum**, [*ἐκτρέω, ἐκτρέω*] ēre. **Extra** currere. **Cic.** 5. **Att.** 15. Ego dum panes & cetera parantur, **excuro** in **Pompejanum**. **Liv.** 1. Quum plures igni quam ferro armati **excucurrissent**, cæde incendioque cuncta complent. **Cic.** 3. **Verr.**
Excurremus legati ad **Pisonem**. **Cic.** 1. **Att.** 1.
Evolare & **excurre**. **Cic.** de **Clar. Orat.** 272. Itaque tantos processus efficiebat, ut **evolare**, non **excurre** videretur. **conf.** mox **Evolant** &c. **Ad** aliquem **excurre**. **Cic.** 3. **Fam.** 7. Mandavi utrique eorum, ut ante ad me **excurre**rent, ut tibi obviam prodire possem.
Ex aliquo loco **excurre**. **Cic.** 2. pro **Lege Agr.** 86.
Excurre dicuntur milites, Quando ex castris **excutes**, in hostilem agrum grassantur. **Liv.** 1. 15. In fines Romanos **excurre**rent populiabundi magis, quam iusti more belli.
Excurre aliquid dicitur, Quum protenditur in longum vel latum. **Liv.** 6. **Bell. Pun.**
Excurret germinationes. **Plin.** lib. 17. cap. 26.
Excurret etiam oratio. **Cic.** 3. de **Orat.** 188. Ne fluat oratio, ne vageatur, ne infirmitat interius, ne **excurret** longius, ut membris distinguantur. h. e. Ne longis divagationibus obruatur.
Insistere & **excurre** dicitur oratio, contraria. **Cic.** in **Orat.** 170. Quid est cur claudicare aut **insistere** orationem malint, quam cum sententia pariter **excurre**re?
In locum **excurre**re. **Quintil.** lib. 4. cap. 3.
In campo **excurret** virtus. **Cic.** pro **Muren.** 18. Nullum enim vobis fors campum dedit, in quo **excurre**re virtus, cognoscique posset.
Excurrens in meridiem planities. **Plin.** lib. 17. cap. 5.
Eventus donationis **excurret** in hoc tempus. **Ulpian.** in l. Qui in hoc. D. De donat. inter virum & uxorem.
Evolant atque **excurret** foras animi. **Cic.** 1. de **Divin.** 114.
In pericula **excurre**re. **Sen.** 2. de **Benef.** cap. 34.
Summa **excurret**. **Paul.** in l. Pub. **Mæv.** §. fin. D. **Depositi** vel contra, **Debetis** mihi decem quos apud **Titium** deposuistis, Item **κυσσοφάων** decent: item ex ratione patris vestri decem & quod **excurret**. i. e. Decem aureos & aliquot denarios vel sestertios. **Excurre**re enim id dicitur, Quod ordinem aut modum, i. e. Mensuram, numerumve egreditur. **Cic.** in **Orat.** 78. de numeris oratoris loquens, **Excursantia** appellat verba, Quæ ultra rythmum legitimum adducuntur. **Hinc**, **Summa** **excurrens** Latine dicitur, quam lingua vulgaris **Ruptam** appellat: ut quum dicunt **Solidos fractos**, i. e. **Brifatos**. **Quadrans** autem **summa** dicitur & **solida**, In qua nihil **excurret**. **Bud.** in dicta l. **Publ. Mæv.**
Excurrere, pro **Digredi**; **V. Egredi**, pro **Digredi**, in **EGREDIOR**.
EXCURSUS, Partic. [*ἐκδρομῆς*] **Ter. Adel.** 5. 4. 6. Prope jam **excursu** spatio, mitto: id quamobrem, re ipsa reperit. **Decurfo** **Bentl.** ex **Prisciano** q. omnino **V.**
EXCURSUS, ūs. m. [*ἐκδρομῆς*] **Plin.** lib. 5. **Epist.** 6. **Vides** ut **Aratus** minutissima etiam sidera confectetur & colligat: modum tamen servat, non enim **excursus** hic ejus, sed opus ipsum est.
Excursus navigiorum. **Hirt.** **Bell. Alex.** 19.
Breves **excursus** tentare. **Virg.** 4. **Georg.** 194.
Excursus, pro **Digressione**. **V. Egredi**, pro **Digredi**, in **EGREDIOR**.
EXCURSIO, ōnis. f. [*ἐκδρομῆς*] **Cic.** de **Senect.** 19. **Nec** enim **excursione**, nec **faltu** uteretur.
Excursio militum. **Cic.** pro **Lege Manil.** 17. Quum una **excursio** equitatus perbreve tempore totius anni vectigal auferre possit.
Excursiones & **latrocinia** hostium. **Cic.** pro **Deiot.** 22. **Sed** quibus fines suos ab **excursionibus** hostium & **latrocinis** tueretur.
Infesta **excursionibus** Barbarorum via. **Cic.** de **Provinc.** **Conf.** 4.
Excursiones invicem facere. **Liv.** 10. **Bell. Pun.** **Inde** jaculis summoti, recurrere ad suos, inde **excursiones** invicem fieri.
Breves **excursiones**. **Scevola** in l. **Mœnia**. §. **ultim.** D. de **annuis** legatis.
Excursio orationis. **Cic.** 2. de **Divin.** 26. **Sed** hæc fuerit nobis tanquam **levis** armaturæ prima orationis **excursio**, nunc, &c.
EXCURSATIO, ōnis. f. ab **EXCURSO** freq. **Idem.** **Valer. Max.** 2. 3.
EXCURSATOR, ōris. m. **Ammian.** l. 24. **pr.**
EXCURSOR, ōris. m. [*ἐκδρομῆς*] **Qui** **excurret**. **Cic.** 4. **Philipp.** 15. **Est** igitur **Quirites** **Pop. Rom.** victori omnium gentium omne certamen cum **excursore**, cum latrone, cum **Spartaco**. **Idem** 4. **Verr.** 22. **Petit** **Nævius** **Turpio** quidam istius **excursor** & **emissarius**.
EXCUSO, [*παραιτιοῦμαι, ἀποφασίζω, ἀπελογίωμαι*] ēre. quasi **Ex** causa **detrudere**, & **absolvere**: significatque proprie **Objectum** crimen **diluere**. **Cic.** 15. **Att.** 27. **Atticæ** meæ **velim** me ita **excuses** ut, &c.
Excuso me tibi in eo ipso, in quo te **accuso**. **Cic.** 2. **Q.** **fiat** pr **Nimis** se aliquibus **excusare**. **Cic.** 9. **Att.** 15. **Verum** (ut scribis) quum **scimus**, **viris** bonis me **nimis** **excuso**.
Excusare aliquem alteri per literas. **Cic.** 11. **Fam.** 15. **Planco** **collegæ** **mandasti**, ut te mihi per literas **excusaret**.
Crimen **excusare** lacrymis. **Stat.** 6. **Theb.** 44.
Excusatum me volo. **Cic.** 3. **Verr.** 105. **His** omnibus qui istius **injurias** **norunt**, hoc est **Pop. Rom.** universo, me vehementer **excusatum** volo, non **negligentia** mea fore ut **multa** **præteream**.
Excusare aliquem apud. **Cic.** 12. **Att.** 15. **De** me **excusando** apud **Apulejum** **dederam** ad te **pridie** **literas**.
Excusatum habere. **V. EXCUSATUS**.
Excusare se de. **Cæs.** 4. **Bell. Gall.** 22. **Morinorum** **legati** ad eum **venerunt**, qui se de **superioris** temporis **consilio** **excusarent**.
Excusare aliquid, est **Afferre** in **excusationem** id quod **peccandi** **causam** **præbuit**, veluti si **latrones** aut **flumina** **impedimento** fuerunt, ne ad diem **adire** possem. **Quintil.** in **Passu** **cadaverum** 25. **Tu** tamen si **interpellatus** **tempellitibus** **serius** **venisses**, **excusares** **mare** & **ambiguos** **flatus**. **Liv.** de **Torquato**, **Oculorum** **valetudinem** **excusavit**. **Sic** **Plin.** lib. 26. cap. 1. **Excusare** **valetudinem**. **Plin.** **Epist.** 1. 7. **Advocacionem**.

Laborem **excusare**. **Hor.** 1. **Epist.** 7. 67. — ille **Philippo**
Excusare **laborem**, & **mercenaria** **vincla**,
Quod non mane **domum** **venisset**
Moras **excusat** **fratri**. **Stat.** 12. **Theb.** 334.
Propinquitatem **excusare**. **Cic.** 8. **Philipp.** 1. **Quamquam** is quidem **antequam** **sententiam** **diceret**, **propinquitatem** **excusavit**. i. e. **Excusavit** se, quod **propinquus** **esset**.
Tarditatem **literarum** **alicujus** **alteri** **excusare**. **Cic.** 15. **Att.** 26. **extr.**
Vires **excusare**. **Ovid.** 14. **Met.** 462.
— **postquam** **mandata** **peregit**,
Auxilium **petiit**; **vires** **Ætholius** **heros** **Excusat**.
Excusari **morbi** **causa**. **Cic.** 12. **Att.** 14. **Sed** **cura** **ut** **excuser** **morbi** **causa** **in** **dies** **singulos**.
EXCUSANS, Partic. [*παραιτιοῦν*] **Cic.** de **Clar. Orat.** 101. **Cu** tamen **Lælius** se **excusans**, non **genero** **minori** **dixit** se **illud**, **sed** **maiori** **hæc** **detulisse**.
Excusantia **dicere**. **Ovid.** 9. **Met.** 215.
EXCUSATIO, ōnis. f. [*παραιτιοῦς, ἀποφασίς, ἀπελογία*] **Cic.** de **Amic.** cit. 37. **Nulla** est igitur **excusatio** **peccati**, si **amici** **causa** **peccaveris**. **Plaut.** **Afin.** 3. 1. 31. **Hic** **dies** **summu**'st apud me **inopia** **excusatio**. **Deo** ne **excusatio** **quidem** **est** **infentia**. **Cic.** 3. de **Nat. Deor.** 90.
Oculorum **excusatio**. **Cic.** 2. de **Orat.** 275. **Ut** ego qui in **delecto** **Metello** quum **excusationem** **oculorum** a me non **acciperet**, & **dixisset** **Tu** igitur **nihil** **vides**?
Idonea & **iusta** **excusatio**. **Cic.** 16. **Fam.** 25.
Sapiens & **probabilis** **excusatio**. **Cic.** 8. **Att.** 16. **Omnia** **sunt** **integra** **nobis**: **nihil** **prætermisum** **est** **quod** non **habeat** **sapientem** **excusationem**, non **modo** **probabilem**.
Accipere **excusationem**. **Cic.** 12. **Fam.** 25. **conf.** **Oculorum** **excusatio**.
Turpis **excusatio** **minime** **accipienda** **est**. **Cic.** de **Amicit.** 40.
Afferre **excusationem**. **Cic.** 10. **Fam.** 4. **Ego** **autem** **præteriti** **temporis** **excusationem** **affero**, quod te **profectum** **audieram**. **V. Afferro**.
Defendere **excusatione** **adulescentiæ**. **vitia** **alicujus** **Cic.** pro **Rabir.** **Posth.** 27.
Defendit **aliquem** **necessitatis** **excusatio**. **Cic.** pro **Rabir.** **Posth.** 27.
Defendere se **excusatione** **stuporis**. **Cic.** de **Arusp. Resp.** 5.
Deprecari **excusatione** **summæ** **stultitiæ**, **summæ** **improbitalis** **odium**. **Cic.** pro **Cæcin.** 30.
Dare **excusationem**. **Cic.** 6. **Fam.** 7. **Sed** **utrique** **rei** **excusationem** **tuæ** **vita** **consuetudo** **dat**.
Dare **alicui** **iustam** **excusationem**. **Cic.** 6. **Verr.** 125. **Sappho**, quæ **sublat** **de** **Prytaneo** **est**, **dat** **tibi** **iustam** **excusationem**, **prope** **ut** **concederet** **dum** **atque** **ignoscendum** **esse** **videatur**.
Errare **posse** **cum** **excusatione**. **Cic.** 11. **Fam.** 28.
Erare **excusationem**. **Sen.** 2. de **Benef.** cap. 30. **Non** **est** **quod** **qui** **quam** **excusationem** **mentis** **ingratæ** **ab** **infirmitate** **atque** **inopia** **erua** i. e. **Non** **te** **ingas** **inopem** **aut** **infirmitatem**, **ne** **ingratus** **videaris**.
Habere **excusationem** **legitimam**. **Cic.** 5. **Philipp.** 14.
Habere **excusationem** **pietatis**, **necessitatis**, & **ætat**. **Cic.** pro **Cælin.** 43.
Non **habet** **excusationem** **stultitiæ**. **Cic.** 1. de **Orat.** 125.
Parare **excusationem** **ad** **aliquem**. **Cic.** 12. **Att.** 25. **Itaque** **idipsum** **de** **bibito**, **an** **excusationem** **aliquam** **ad** **illum** **parem**. **V. Paro**.
Probare **excusationem**. **Cic.** in **Orat.** 230. **Nobis** **autem** **in** **scribendo** **atque** **in** **dicendo** **necessitatis** **excusatio** **non** **probat**.
Quæ **re** **excusationem**. **Cic.** pro **Rabir.** **Perd.** **reo**, 8.
Relinquere **excusationem** **ad** **aliquem**. **Cic.** 9. **Att.** 4. **Hanc** **eram** **ipsam** **excusationem** **relicturus** **ad** **Cæsarem**.
Tegenda **excusatione** **amicitiæ** **confensio** **improborum** **non** **est**, **se** **potius** **omni** **supplicio** **vindicanda**. **Cic.** de **Amicit.** 43.
Valent **apud** **aliquem** **excusationes** **alterius**. **Cic.** pro **Sylla**, 47.
Uti **excusatione** **adversus** **aliquos**. **Cic.** 2. **Off.** 68. **Utendum** **etiam** **et** **excusatione** **adversus** **eos** **quos** **invitus** **offendat**, **quacunque** **possis** **quare** **id** **quod** **feceris**, **necesse** **fuerit**, **nec** **aliter** **facere** **potueris**.
Uti **temporis** **excusatione**. **Cic.** 10. **Att.** 13. **Sed** **si** **mih** **Q. Axis** **in** **hæc** **mea** **fuga** **HS XIII**, **non** **reddidit**, quæ **dedit** **eius** **filio** **mutua**, & **uitu** **excusatione** **temporis**, &c.
EXCUSATIONCULA, æ. **Salvian.**
EXCUSATOR, ōris. m. **Augustin.**
EXCUSATUS, a, um. [*παραιτιοῦμένος*] **Quintil.** lib. 7. **Excusatum** **esset** **ruficum** **qui** **non** **interfuerit** **judicio**. **Et** **Martial.** lib. 2. 79.
Excusatum **habeas** **me** **rogo**, **cæno** **domi**.
Compar. **Plin.** lib. 4. **Epist.** 5. **Oportet** **enim** **nos** **breves** **esse**, quos si **excusatus** **quod** **librum** **ipsum** **non** **tamen** **ultra** **causæ** **amplitudinem** **extendimus**.
Superl. **Sen.** de **Vita Beata** cap. 29. **Excusatissimus** **essem**, **etiam** **non** **præcepta** **illorum** **fequerer**, **sed** **exempla**.
EXCUSATE, Adv. [*παραιτιοῦμένος*] **Plin.** **Epist.** 198. **Licebit** **rursus** **irasci**, si **meruerit**, quod **exoratus** **excusatus** **facies**. **Quintil.** **Et** **fieri** **id** **videtur** **excusate**. i. e. **Citra** **culpam**, **sic** **Budeus**.
EXCUSABILIS, e. [*παραιτιοῦτος*] **ut**, **Crimen** **excusabile**. **Ovid.** 4. de **Pont.** 1. 1.
Pars **delicti** **excusabilis**. **Ovid.** 1. de **Pont.** 7. 41.
EXCUSOR, ōris, **EXCUSUS**. **V. EXCUSO**.
EXCUSARIUS, **EXCUSSE**, **EXCUSORIUS**, **EXCUSUSUS**. **V. EXCUSO**.
EXCURTIO, ōis, flum. [*ἐκτίω, ἀπτεροφασίζω*] ēre. **ab** **Ex** & **Quatio**: **significat** **Movere**, & **dejicere**. **ut**, **Excusse** **in** **terram** **litteræ**. **Cic.** 2. de **Nat. Deor.** 93.
E **manibus** **excute**re **aliquid**. **Perf.** 3. **Sat.** 100.
Sed **tremor** **inter** **vina** **subit**, **calidumque** **trientem**
Excuit **e** **manibus**.
Amplexus **excute**re. **Ovid.** 9. **Met.** 52.
Arcus **sevos** **excute**re. **Ovid.** 3. de **Arte Am.** 29.
Cæsariem **excussit**. **Ovid.** 1. **Met.** 179.
Cerebrum **alicui** **excute**re. **Plaut.** **Aulul.** 2. 1. 29. **Quia** **mifero** **mih** **cerebrum** **excuitum** **dicta** **tua**, &c.
Cibos **excute**re **ore**. **Stat.** 5. **Theb.** 603.
Clavum **lapide** **excute**re. **Plaut.** **Men.** 1. 1. 10.
Conditionem **excute**re **fuæ** **fortis**. **Ovid.** 3. **Trist.** 14.
Vide in **CONDICTIONE**, quomodo sit **expositum** **hic** **Excute**re. **H. St.**
Curf

Cursum excuti, pro A proposito cursu averti. Virg. 3. AEn. 205.
 Excutamur cursu, & caecis erramus in undis.
 Illicitas excutere. Claud. 2. in Eutrop. 147.
 Illicitas & ineptias aliorum excutere. Cic. pro Cal. 67.
 Equis excuti. Ovid. 1. in Ibin. 580.
 Item excutere dicitur equus. Liv. 8.
 Pas excutere cubilibus. Plin. in Paneg. 81.
 Immas pectore excutere. Ovid. 7. Met. 17.
 Idus conceptum excutere. Virg. 12. AEn. 158.
 Idium morituro excutere. Sen. 3. de Benef. cap. 9.
 Invenas excutere per colla jubasque. Ovid. 5. Met. 404.
 Jactationem verborum alicui excutere. h. e. Adimere, auferre. Cic. pro
 V. C. 1. Qui si attulerint neves & indutrias, mihi crede, excutient
 sibi istam verborum jactationem, & te ex somno saepe excitabunt.
 Mem excutere. Plin. lib. 16. cap. 40. [Excudere Hard. recte. Excute-
 re enim est Abjicere, ἀποτίθειν, ut in seq. exemplo, Excudere vero
 lidere, ἀπετίθειν, q. V.
 Mem de crinibus excutit. Ovid. 12. Met. 281.
 Imperatores excutere. Cic. 2. de Lege Agr. 60. Qui non modo reges,
 que exterarum nationum homines, sed etiam imperatores nostros
 excusserunt.
 Jugum excutere, Nolle obedire. Tractum ab equis vel bobus aratoriis,
 ut dum arare nolunt, jugum excutiunt. Plin. Paneg. c. 11. extr.
 Lacrymas excutere alicui, Provocare aliquem ad lacrymas. Ter. Heaut.
 1. 115. Lacrymas excussit mihi.
 Locus genus totum maledicti excussit illa calamitas. Cic. pro Domo sua, 76.
 Mentem excutere alicui, i. e. Adimere. Plin. lib. 1. Epist. 18.
 Mentem excutere de corde. Ovid. 1. Fast. 16.
 Deque meo pavidos excute corde metus.
 Mensa fundo excutiam. Stat. 3. Theb. 249.
 Minus alicui de manu excutere. Ulp. in l. Si servus servum. §. Si
 quis de manu. D. Ad leg. Aquil.
 Mulos excutere alicui, pro Excludere, Eruere. Plaut. Perf. 5. 2. 16.
 At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum.
 Nas excutere visceribus, i. e. Abortum facere. Ovid. 11. Epist. 42.
 Nas excusserat orbi. Lucan. lib. 1. 69.
 Navia excuti. Virg. 8. AEn. 209.
 Quinetiam patria excussos infesta per undas Ausa sequi.
 Nubes excussit Boreas. Ovid. 6. Met. 703.
 Nubes terrore excutitur. Ovid. 4. Fast. 667.
 Nunciam excutere, i. e. Examinare, Conficere & subducere ratio-
 nem militum. Plin. lib. 7. Epist. 31. ad Cornut.
 Num excutere sibi. Hor. 1. Serm. 4. 35.
 Nuptis excuti ab aliquo, i. e. A regno dejecti. Ovid. 1. Fast. 198.
 Nus excutere. Ter. Phorm. 4. 1. 20. Quod si fit: uti me excutiam,
 que egrediar domo, id restat.
 Nus mihi excussit nimius dolor. Sen. Oeth. 10.
 Nus posse excutere. Ovid. 1. Amor. 6. 24.
 Veritatem veterem excutere. Cic. 9. Fam. 10. Tu adeo mihi excus-
 sm severitatem veterem putas, ut ne in foro quidem reliquiae pristi-
 nae frontis appareant?
 Nus excutere undis. Sen. Oeth. 8.
 Nus excuti. Virg. 2. AEn. 302.
 Nus excutere. Ovid. 11. Met. 677.
 Nus de manibus excutere. Cic. pro Muren. 26. Omnia ista nobis
 de manibus excutiuntur.
 Nus pecuniam excutere cupiam. Ulpian. in l. Si fidejussor. §. Si
 debitor. D. Mandati.
 Nus excutere alicui. Ovid. 2. Amor. 5. 52.
 Nus abula restro excussit sus. Ovid. 10. Met. 713.
 Nus abula alicui excutere. Tibul. lib. 2. 6. 12.
 Nus abulum alicui excutere. Plaut. Merc. 3. 3. 15.
 Nus abulum aliquod excutere & explicare. Cic. in Partit. 124. Et Quintil.
 2. 1. cap. 5. Excutere omne scriptotum genus. Et lib. 5. Haec
 omnia Cicero excutit.
 Nus excutere, Commovere se, & spiritus omnes, sensusque suos ad intel-
 gentiam colligere & excitare, quod fit quum res aliqua intellectu dis-
 cili objicitur nobis. Cic. 3. Off. 81. Explica atque excute intelligenti-
 am tuam, ut videas quae sit in ea species, forma & notio viri boni.
 Nus excutere aliquem, [Fouiller. H. St.] Scrutari & diligenter inquirere.
 Nus aut. Aulul. 2. 1. 29. Cic. pro Rosc. Amer. 97. Nihil est Glaucia quod
 excutias, non excutio te: si quid forte ferri habuisti, non serutor.
 Nus in lib. 7. cap. 36. A janitore semper excussa, nequid inferret cibi,
 prehensa est uberibus suis alens eam. Haec Budaeus. Quintil. lib. 7.
 p. 2. Excusserunt illi patrem, & aurum in sinu ejus invenerunt.
 Nus saltatus alicui excutere. Ulp. l. 1. D. De magistrat. conveniendis.
 Nus enim arbitror conveniendum eum, qui hoc suscepit: deinde ex-
 cussis ejus facultatibus, tunc veniendum ad collegam.
 Nus excutere aliquid, Diligentius aestimare, & exactius aliquid expendere.
 Nus in l. si mandavero. D. Mandati, Si tibi mandavero ut excuteres
 res hereditatis. Et paulo post, Si mandavi tibi ut vires excuteres
 us, cui eram crediturus. Cic. pro Planc. 29. Facilis est illa occur-
 sio & blanditia popularis: aspicitur, non attractatur: procul appa-
 ret, non excutitur, non in manus sumitur. Budaeus. Cic. 1. Tusc. 111.
 Nus anc excutere opinionem mihi met volui radicibus. Idem 1. Tusc. 88.
 Nus lud excutiendum est, ut sciatur quid sit carere.
 Nus verba itaque Senatusconsulti excutiamus. Ulp. in l. 2. §. 2. D. ad
 C. Vellei.
 Nus excutere debitorem. Paul. l. 46. §. 6. D. de Administ. tut. Non
 minus pupillus ad magistratus revereri potest, quam omnes tutores
 excussi fuerint. i. e. Quam actione tutelae expertus sit, an ab eis
 num servare possit. Budaeus. Alii legunt Excussati. V. paulo post
 excussio.

pisti, & (ut vulgo dicitur) Deplumem te reliquerunt, Nihil tibi re-
 liqui fecerunt.
 Excutere, Eligere, omnibus excussis angulis. Cic. 12. Philipp. Joven-
 tutem omnem ex tota Italia excullimus.
 Excussio, Partic. [ἐκπυσιος] ut, Pulsis excutiendus digitis.
 Ovid. 1. de Arte Am. 150.
 Rusticitas excutienda. Ovid. 16. Epist. 186.
 Quod male persuades, utinam bene cogere posses:
 Sic mea rusticitas excutienda foret
 Excussus, Partic. [ἐκπυσιος] Cic. pro Syll. 47. Noli aculeos
 orationis meae qui reconditi sunt, excussos arbitrari.
 Agna excussa dentibus lupi. Ovid. 1. Trist. 1. 78.
 Brachia excussa jactare. Ovid. 5. Met. 596.
 Excullum ingenium. Vide meam praefat. in Plinii Epist. H. St.
 Lancea excussa lacertis. Lucan. lib. 3. 382.
 Lumbi exculli. Propert. lib. 2. 16. 27.
 Barbarus excussis agit vestigia lumbis.
 Nubibus excussis ignis elisus. Ovid. 8. Met. 339.
 Navis excussa magistro. Virg. 6. AEn. 353. i. e. De qua magister ex-
 cussus fuit.
 Rudentes excussos laxare. Virg. 3. AEn. 267.
 Togula excussa. Martial. lib. 4. 66.
 Tusci grandine exculli. Plin. Epist. 71.
 Vulgo excussio patuere fedilia. Stat. 6. Theb. 449.
 Pectore nostro excussus dicitur, Cujus obliti fumus. Virg. 5. AEn. 679.
 Excussus, us. m. Prudent. 5. Peristeph.
 Excussio, onis. f. [ἐκπυσιος] Gloss. Vet.] Jctis est Diligens inqui-
 sitio, ac detentio rerum bonorumque principalis debitoris per judicem,
 usque ad peram, ut vocant, & sacculum, id est novissimum quadran-
 tem effecta. Vulgo Discussio.
 Excussor, oris. m. Excussor triticis.
 Excussio, are. frequent. Tertull.
 Excussatus, Partic. V. paulo supra Excutere debitorem.
 Excusse, Adv. [ἐκπυσιως] Accurate. Sen. 2. de Benef. cap. 17.
 Si cum tirone & indocto, non tam rigide, nec tam excusse, sed languidus
 & in ipsam ejus dirigentes manum, remisse occurremus. [i. e. non
 tantopere excussa pila. de Pilae usu enim agit.]
 Excussorius, Adj. [ἐκπυσιος] Plin. lib. 18. cap. 11. Cribrorum
 genera Galli e fetis equorum invenerunt: Hispani e lino excussoria & pol-
 linaria: Aegyptus e papyro atque junco.

E X D

Ex decimo, are. [ἐκδεκάτιον] Decimum quemque eligo, interprete
 Festo: a verbo Decimo, quod est Decimam partem detraho: Et in sae-
 quiorum temporum auctoribus ponitur pro Deligere, excerpere. Sym-
 mach. 5. Epist. 33. scribitur & Edecimo, & Edecumo.
 Ex dorsuo, [ἐκδωρσιον] are. Dorsum confringere, dum apparantur pisces
 & exenterantur. Plaut. Aulul. 2. 9. 2. Dromo desquama pisces: tu
 Macherio congrum, murenam ex dorsua quantum potes.
 Ex durtis, Exuviae, Antiquum. Festus. [Forte Exduta.]

E X E

Execo, ui, etum, [ἐκπέμνω] are. ab Ex & Seco fecas; ideo rectius
 in hodiernis editionibus plerumque scriptum invenimus, Execo. Ex-
 cidere. Columel. lib. de Arborib. cap. 26. Arborem quam inferere
 voles, ferris diligenter execato ea parte qua maxime nitida & sine cic-
 atrice est. Cic. pro Cluent. 187. Nam Stratonem quidem Judices, in
 crocem actum esse execata scitote lingua.
 Sanare & execare. Cic. 2. Att. 1. Non minus probanda medicina qua
 sanaret vitiosas partes Reip. quam qua execaret.
 Armarii fundum excuit. Cic. pro Cluent. 176.
 Execare nervos urbis, per translationem. Cic. pro Lege Agr. 2. 91.
 Nervis urbis omnibus excectis, urbem ipsam solutam ac debilitatam
 reliquerunt. Al. Ejectis.
 Execare mercedes capiti. i. e. de Sorte deducere. Hor. 1. Serm. 2. 14.
 Execare pestem Reipub. Cic. pro Sext. 135.
 Execrus, Partic. [ἐκπυσιος] Cic. 2. de Nat. Deor. 63. Nam vetus
 haec opinio Graeciam opplevit. sc. executum Coelum a filio Saturno. i. e.
 Castratum.
 Cornu execro frons. Hor. 1. Serm. 5. 59.
 Virum execta juvenus. i. e. Spadones, sexum virilem exectum ha-
 bentes. Lucan. lib. 10. 134.
 Lingua execta. Lucan. lib. 2. 131.
 Silva execta. Claud. 1. Conf. Stil. 198.
 Viscera execta viva strigis. Sen. Med. 9.
 Exectus & exemptus honore. Plin. Epist. 36.
 Execi etiam dicuntur, quos veteres Caesares. aut Caesones vocaverunt,
 qui scilicet ex matris mortuo secto utero sunt extracti. Paulus in l.
 anniculus. D. de verb. & rer. signif. Falsum est eam peperisse, cui
 mortuae filius exectus est. Quaedam exemplaria legunt Extractus.
 Executio, onis. f. [ἐκπυσιος] Cic. pro Cluent. 180. Quum executio
 illa fundi in armario animadverteretur, &c.
 Execro, seu potius Exsecro, are. ab Ex & Sacer. Afranius In-
 cendio, Experjurabant, execrabant se ac suos. Nonius 7. 45. & Pri-
 scian. 797. Sed frequentius est,
 Exsecro, [ἐκπυσιος, κατεπέμνω] an. est Verbis diris & execratio-
 ne plenis imprecari. Cic. 3. Off. 11. Itaque accepimus Socratem exe-
 crari solum eos, qui primum haec natura coherentia distrahissent.
 Alii Exsecror. ut Auri Sacra fames, an Exsecror, id est E Sacrorum
 numero eximo? H. St. Quaedam & ex Pontano adscripta, quae cul-
 ter bibliopegi absceidit, paginarum tantum numeris relictis, 596. 598.
 qui neque Aldinis, neque Cratandri respondent.
 Execrari & detestari, apud Liv. lib. 5.
 Execrari, & male precari. Cic. in Pison. 33. Tibi proficiscenti evenit,
 ut omnes execrarentur, male precarentur, unam tibi illam viam &
 perpetuam esse vellent.

Recteque Socrates execrari eum solebat qui primus utilitatem a natura feiunxisset. Cic. 1. de Legib. 33.
 Odiffe aliquem, ei pestem exoptare, & eum execrari. Cic. in Pison. 96.
 Gentem execrari. Ovid. 14. Met. 191.
 Terram execrari. Virg. 3. Æn. 273.
 Execrari, & invocare furias alicui. Liv. 1. 59. extr. Inter hunc tumultum Tullia domo profugit, execrantibus quacunq[ue] incedebat invocantibusq[ue] parentum furias viris mulieribusq[ue].
 Execrari in caput. Liv. 39. 51. extr. Execratus deinde in caput regnumq[ue] Prusæ, & hospitales deos violatâ ab eo fidei, testes invocans, poculum exhausit.
EXECRANS, [ἐπιτιμῶν] Partic. ut Verba execrancia edere. Ovid. 5. Met. 105.
 Vota execrancia nomen alicuius. Ovid. in Ibin. 93.
EXECRATUS, [καταρατῶν] Execratiſſima anguria. Plin. lib. 8. cap. 2. Civitas execrata. Hor. Epod. 16. 18.
 Execratum malum odore & amaritudine. h. e. Ingratum vel gustu vel odore. Plin. lib. 13. cap. 16. Alia est arbor eodem nomine malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine.
EXECRANDUS, Partic. pass. [ἐπιτιμῶν] Cic. 2. Philipp. 65. Deinde quum Pompeji fector, non te execrandum Pop. Rom. non detestabilem, non omnes tibi deos, omnes homines & esse inimicos, & futuros scias?
 Execranda res atque pessima. Plin. lib. 7. cap. 13.
EXECRABILIS, e. [βδελυκός] Detestandum & abhorrendum. Liv. 31. 17. Præeuntibus execrabile carmen sacerdotibus. i. e. Illud quo se devovent.
 Odium execrabile. Liv. 26. 13. Vetus atque usitata res est, in oppugnanda hostium urbe, labores ac pericula pati: illud iræ atque odii execrabilis indicium est.
 Execrabilis, pro Duro. [Immo Diro] Plin. lib. 9. cap. 48. Sed nulum usquam execrabilius quam radius per caudam eminers, &c.
EXECRABILITER, Adv. August.
EXECRABILITAS, atis. f. Apul.
EXECRAMENTUM, i. n. Idem ac Execratio. Tertull.
EXECRATIO, ðnis. f. [ἀρά, κηλίρα, ἀρεῖα, βλασφημία] Sallust. in Catil. c. 22. Fuere ea tempeitate qui Catilinam oratione habita dicerent, quum ad jusjurandum populares sceleris sui adigeret, humani corporis sanguinem vino permixtum in pateris circumtulisse: inde quum post execrationem omnes degustavissent, sicuti in solennibus sacris fieri consuevit, aperuisse consilium suum, atque eo dicitare fecisse, quo inter se magis hdi forent, alius alii tanti facinoris conscii.
 Fides, execratio, dextræ, & complexus. Cic. 7. Verr. 103.
 Malum omen & execratio. Cic. pro Sext. 71. Exierunt malis ominibus atque execrationibus duo vulturii paludati
 Execrationem obtestationemq[ue] in aliquos componere. Liv. 26. 25. Acarnanes ab xv. ad lx. annos conjurant, nisi victores se non redituros: qui victus acie excessisset, eum ne quis urbe, tecto, mensa, lare reciperet. Diram execrationem in populares, obtestationemq[ue], quam sanctissimam potuerunt, adversus hospites composuerunt.
 Cautione, fœdere, execratione aliquem devincire. Cic. pro Sext. 17. Hunc vir clarissimus, mihiq[ue] multis repugnantibus amicissimus, Cn. Pompejus omni cautione, fœdere, execratione devinxerat, nihil in Tribunatu contra me esse facturum.
 Habet execrationem lex. Cic. 2. Att. 18. Habet etiam Campana lex execrationem in coitione candidatorum, si mentionem fecerint, quo aliter ager possideatur atq[ue] ut ex legibus Julii.
 Execrationibus publicis sancitum. Cic. 3. Off. 55. Quid enim est aliud quam viam erranti non monstrare (quod Athenis execrationibus publicis sancitum est) si hoc non est emptorem pati ruere, & per errorem alterum inducere?
EXECUTIO. V. **EXEQUOR**.
EXEDENTULUS, Adj. Idem ac Edentulus; Qui dentibus caret. Tertull.
EXEDO, edis vel es, edi, edum, [ἐξίδω, κατέδω] cre. Consumere. Plin. lib. 26. Nascuntur quoque in sanguine ipso hominis animalia exedura corpus. Ter. Phorm. 2. 2. 4. Tibi omne est exedendum.
 Exedere, lacerare, conficere animum dicitur ægritudo. Cic. 3. Tusc. 27. Lacerat, exest animum, planeq[ue] conficit. De ægritudine.
 Ægritudines exedunt homines. Cic. 5. Tusc. 16.
 Ardor flammeus exederat silvas. Lucret. lib. 5. 1252.
 Argentum vivum exest ac perrumpit vasa. Plin. lib. 33. cap. 6.
 Labor exedit homines. Valer. 4. Argon. 470.
 Malum exedit artus penitus. Sen. Oeth. 9.
 Mors lenta jacentis exedit puerile decus. Stat. 2. Silv. 1. 155.
 Tineæ exedunt caput. Claud. 1. in Eutrop. 114.
 Vincula exedunt aliquem. Lucan. lib. 2. 73. — vincula ferri Exedere fenem, longusq[ue] in carcere pædor.
 Virus exedit artus. Sen. Oeth. 7.
 Exedere aliquem, Ejus facultates consumere. Ter. Heaut. 3. 1. 53. Quid te futurum censes, quem assidue exedent?
 Angor illum exest. Lucret. lib. 3. 1007.
 Sed Tityus nobis hic est, in amore jacentem Quem volucres lacerant, atq[ue] exest anxius angor.
 Cura exedit medullas. Catul. 64. 23.
 Exedunt animos mœrores, conficiuntq[ue] curis. Cic. 1. de Fin. 59.
 Urbem exedere odiis. Virg. 5. Æn. 785.
 Non media de gente Phrygum exedisse nefandis Urbem odiis fatis est.
EXEDOR, edi. pass. Cic. 1. de Fin. 5. Easq[ue] ipsas sollicitudines quibus eorum animi noctes diesq[ue] exeduntur, a diis immortalibus supplicii causa importari putant.
 Expectando exedor miser, atq[ue] exenteror. Plaut. Epid. 3. 1. 1.
EXESUS, [ἐξεδρόμεν] Partic. Cic. 5. Tusc. 65. Apparebat epigramma exesis posterioribus partibus vesicularum dimidiatis fere.
 Curis exesus. Valer. 2. Argon. 137.
 Exese ades. Cic. in Topic. 15. Si ades exese corruerint, vitiumq[ue] fecerint.

Antrum exesum. Sen. Thyest. 1.
 Arboris exese antrum. Virg. 4. Georg. 44.
 Fruges exese in horreo ventilantur. Columel. lib. 1. cap. 6.
 Ligones sili exesi. Claud. in 1. Conf. Stil. 195.
 Mons exesus. Virg. 4. Georg. 419.
 Pila exesa rubigine. Virg. 1. Georg. 495.
 Pumex exesus. Ovid. 4. Fast. 495.
 Rupes exese. Lucan. lib. 3. 226.
 Scopuli exesi. Sen. Herc. fur. 2.
EXESOR, ðris. m. [ἐξέδω] ut Æstus æquoris exesor murorum circum littora. Lucret. lib. 4. 220.
EXEDRA, e. [ἐξέδρα] Locus ad confidendum idoneus. Vitruv. lib. de Palæstrarum ædificatione, Constituantur autem in tribus partibus exedræ spatiosæ, habentes sedes in quibus philosophi, rhetoresq[ue], ac reliqui, qui studiis delectantur, sedentes disputare possunt. Cic. 5. de Fin. 6. Erti multa in omni parte Athenarum sunt in locis indicia summorum virorum: tamen ego illa movere exedram. Modo enim fuit Carneades, quem videre videor. Idem de Provinciis Consularib. 14. Itaque ille alter aut ipse est homo doctus, & Græcis subtilius eruditus, quibuscum jam in exedra belluatur. V. ha fuit Pisonem mordaciter taxantis, quasi sub obtentu philosophi cum Græculis in exedra, id est in loco disputationum pergræcare, id est perperaret verius, quam cum Græcis disereret. Ex antiquo codice in postremo Ciceronis exemplo legitur, In exoftra (al. orchestra) Exedræ hodie dici possunt Loca quæ in peristyllis canonicorum monachorum, id est claustris (vulgo Capitula dicunt) fieri solent. Exedra enim Græce, a Sedium frequentia, & sessitandi commodi nomen accepit. Budæus.
 Exedrarum usum frequentem fuisse apud Romanos, docet Cic. 1. Nat. Deor. 15. Nam quum feriis Latinis ad eum ipsius rogatu, ac siturque venissem, offendi eum sedentem in exedra, & cum Cajo lejo Senatore disputantem. Hic autem pro Cellula studiaria ac videtur, in qua grabatulus ad meridianum accommodatus esse solet. Quo modo & in tertio de Oratore, 17. de meridiana quiete loquitur. Quum dedita (inquit) opera quiescentibus aliis in eam exedram misisset, in qua Crassus lectulo posito recubisset: &c.
EXEDRIUM, i. n. [ἐξεδριον] dimin. ab Exedra. Cic. 7. Fam. 23. Idria quedam mihi nova sunt instituta in porticula Tusculani: eam tabellis ornare.
EXEDRUM, Herba Plin. quæ veterosa curat. V. lib. 24. cap. 19.
EXEGESIS, is. f. [ἐξήγησις] Narratio, expositio.
EXEGETICUS, Adj. [ἐξηγητικός] Ad exegesin spectans. Libri exegeticus vocantur, in quibus aliorum scripta enarrantur. Sic Character
EXEGEMATICS, Adj. [ἐξηγηματικὸς χαρακτήρις] Latine Narrativus Expositivus dici potest, quum scilicet narrationis series nullius per se interlocutione interrumpitur, cujusmodi est apud Virg. in tribus primis libris Georg. & in duabus Ecl. quarum initia sunt, Sicelides Musæ, paulo majora canamus. Et, Prima Syracosio dignata est ludere versu. Dicitur ἐξηγηματικὸν τὸ ἐξηγῆσθαι, quod inter cetera significat Narrare, sive Exponere
EXEGETES, [ἐξηγητῆς] Sacrorum interpres, vel Augur. Strabo, de Ægypto in provinciam redacto agit, Inter municipales autem inquit, magistratus est, qui exegetes dicitur, quasi sacrorum interpres, vel augur in urbe, purpuram gestans, & aliis honoribus provincialibus insignis, earum rerum procuracionem habens, quæ civi conducunt. Ex Bud. lib. de Aste.
EXEMPLUM, i. [παράδειγμα, ὑπόδειγμα] Factum speciale. Cic. Verr. 7. Vetus est quod dicam, & propter severitatem exempli ne ni fortasse vestrum inaudium, L. Domitium Fratorem in Sicilia, Auctoritas & exemplum. Idem 4. Verr. Nullius apud te gravis auctoritas? nullum exemplum quod sequi velles? Inocentia exemplum viri. Cic. 1. de Orat. 229.
 Vitiorem exempla. Hor. 1. Serm. 4. 106.
 Clara & illustria exempla. Cic. 2. de Divin. 8.
 Deforme exemplum. Quintil. lib. 3. cap. 9.
 Detestabile exemplum. Juven. 2. Sat. 48. — non erit ullum Exemplum in nostro tam detestabile sexu.
 Domestica vitiorem exempla. Juven. 14. Sat. 32.
 Dirum exemplum. Patere. lib. 2. 119. Vala Numonius, diri auctoritatis, spoliatum equite peditem relinquens, fuga cum aliis Rhem petere ingressus est.
 Honestæ exempla ludendi. Cic. 1. Off. 104. Suppeditant autem & capus noster & studia venandi, honesta exempla ludendi.
 Immensum exemplum. V. Adducere in crimen, in CRIMEN. Plin. lib. 28. cap. 2.
 Leve exemplum. Ovid. 23. Epist. 31.
 Malum exemplum. Sallust. in Catil. c. 51. in oratione Cæsaris, Omnia mala exempla ex bonis initiis orta sunt. Sed ubi imperium ad ignaros aut minus bonos pervenit, novum illud exemplum ab dignis idoneis ad indignos & non idoneos transfertur. Omnia mala exempla, i. e. Quæ malum habuerunt exitum. Illud novum exemplum sub. Institutum ab optimis. Ad indignos, &c. qui non idem æque feliciter faciunt, quasi diceret, Eos qui nova exempla incipiunt, n tantum prospicere debere quid ipsi aut sui similes possint, sed etiam quid deteriores qui in Republica futuri sunt. Id quod probat exemplo Lacedæmoniorum & Syllæ.
 Nobiliora exempla. Claud. de Laud. Seren. 22.
 Novissima exempla. V. NOVUS.
 Pari exemplo. Ovid. 3. Met. 122.
 Exemploque pari furit omnis turba.
 Perniciosum exemplum. Cic. pro Flacc. 24. In hoc ego reo neque perniciosum exemplum prodatur, pertimescam?
 Pessimum exemplum. Liv. 2. Sub hac pessimi exempli victoria dectus edicitur.
 Venerabile exemplum merum. Ovid. ad Liviam, 13.
 Vivum exemplum. Cic. 3. de Orat. 26. Sed quid ego vetera, conquire quum mihi liceat uti presentibus exemplis atq[ue] vivis? i. e. Sump ab hominibus qui nunc quoque vivunt, præsentibusque adfunt.

Sine exemplo tempora. Quintil. lib. 10. cap. 2. h. e. Quibus temporibus nulla adhuc similia fuerunt.

Si mem exemplum esset: h. e. Si primus illud excogitasset. Martial. lib. 1. 29.

Ad illud exemplum fit. Plaut. Mil. 3. 1. 162. P. A. Fit pol illud ad illud exemplum, ut docte & perfecte sapit? i. e. Procul dubio ita fit ut dieis.

Quod ad exemplum est, conjectura si reperire possumus? i. e. Qualis, qua facie est, quo statu corporis, & cui similis. Plaut. Trin. 4. 2. 58.

Ad exemplum ambarum, mores earum existimans. Ter. Hee. 1. 2. 88. Ubi Donatus, Quasi ad imaginem & collationem, & speciem comparationis.

Apponere exemplum. Cic. in Parad. 1.

Addere se melioribus exemplis. i. e. Eos sequi qui res suas melius administrarint. Claud. de Sext. Conf. Hon. 58.

Capere exemplum de aliquo. Ter. And. 4. 1. 27. Quid isthuc tam mirum est, si de te exemplum capit? Ubi Donatus, Utrum, si te imitatur, an si de te exigit poenas?

Nullum caruit exemplo nefas. Sen. Hippol. 554.

Docere aliquem exemplo. Ovid. 1. de Rem. Amor. 684.

Expetere exemplum. Plaut. Most. 1. 2. 20.

Laudant fabrum, atque ædeis probant: sibi quisque Inde exemplum expetunt.

Facere exemplo alicujus. Ter. prol. Heaut. 20. Plin. lib. 2. Epist. 7. Facit hoc Homerus, multique ejus exemplo.

Facere aliquid exemplo. Cic. 4. Verr. 41. Et in sermone multis demonstraret, licere nomen recipere absentis: se exemplo fecisse id quod fecisset. Idem 4. Fam. 3. Quod exemplo fit, id etiam jure fieri putant.

Facere aliquid auctoritate & exemplo alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 31. Cujus auctoritate & exemplo nunquam est intermissa a majoribus nostris largitio & communicatio civitatis.

Facere exemplo atque instituto veteri optimi cujusque. Cic. pro Syll. 49.

Facere aliquid exemplo. i. e. Novum aliquid facere & inauditum. Cic. de Senect. Liv. 4. Bell. Maced. Statuere apud animum meum possum utrum pejor ipsa res, an pejore exemplo agatur. i. e. ut vulgo dicunt, Cum majore scandalo. Bud.

Facere aliquid novo exemplo. Idem. Cic. 12. Fam. 15. Binæ profectæ erant ad Dolabellam legationes eorum: & quidem novo exemplo & contra leges eorum.

habere exemplum. Plaut. Mil. 3. 1. 43. Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris.

habere domesticum exemplum ad imitandum. Cic. pro Muren. 27.

imitari exemplum alicujus. Plin. Epist. 131. Nec vero coguntur imitari meum exemplum: non enim illis eadem cum Corellia jura sunt.

instituire exemplum: reducere exemplum. V. INSTITUO.

Monere aliquem ad exemplum alicujus: i. e. Hortari aliquem ad imitationem alicujus. Stat. 5. Silv. 1. 121.

Ille dapes modicas, & sobria pocula tradit, Exemplumque ad herile monet.

Monere exempla mala. Ovid. 2. de Arte Am. 575.

Jocere exemplo plus, quam peccato. Cic. 2. de Legib. 45.

Pertinet ad exemplum hæc res. Ulp. 1. 3. D. de alim. vel cibar. legat.

Sciens ad exemplum istam rem pertinere.

etere fortitudinis, & justitiæ exemplum ab aliquibus. Cic. 3. Off. 16.

Et pro Deiot. 28. Neque eum virum, unde pudoris pudicitiaque exempla peterentur.

ingere exemplum. Plaut. Pœn.

habere exemplum. Liv. 2. Bell. Maced. Satis exemplorum nobis alienæ clades præbent: ne quæramus quemadmodum ceteris exemplo simus.

habere grave exemplum. Hor. 4. Carm. 11. 26.

rodere exemplum. Patere. lib. 2. cap. 119. At e præfectis castrorum duobus, quam clarum exemplum L. Eggius, tam turpe Ceionius prodidit: qui, quum longe maximam partem absumpsisset acies, auctor deditiois, supplicio quam prælio morti maluit.

repositum alicui exemplum ad imitandum. Cic. pro Muren. 66.

Imitare ad unum exemplum & regulam omnes. Cic. in Sallust. 5.

Primum igitur quoniam omnium majores Cincus Salutius ad unum exemplum & regulam quarit, velim mihi respondeas, &c.

elinquere exemplum. Cic. 2. Philipp. 114.

renovare exemplum. Cic. 1. Philipp. 1.

reperire exemplum. Plaut. Most. 3. 1. 148.

requisi exemplum. Cic. 4. Verr.

scripta pluribus exemplis. Ovid. 1. Trist. 3. 24.

Quæ quoniam non sunt penitus sublata, sed extant, Pluribus exemplis scripta fuisse reor. V. mox Exemplum pro Forma.

statuere exemplum in aliquo. Ter. prol. Heaut. 51. Exemplum statuere in me, ut adolescentuli vobis placere studeant, potius quam sibi.

imitari exemplo. h. e. Aliquid facere quod alii subinde imitentur. Ter. Heaut. 5. 1. 58. Propert. lib. 2. 15. 27.

Exemplo junctæ tibi sint in amore columbæ. Cic. de Amicit. 82.

Jarent amicitia per se, & propter se expetita, nec sibi exemplo sunt.

angere exemplo. Ovid. 15. Epist. 326.

Exemplo tangi non proprio potes.

collere exemplum. Cic. 1. Fam. 9.

conferre in exemplum. Ovid. 4. Fast. 243.

Venit in exemplum furor hic, mollesque ministri

Cædunt jactatis vilia membra comis.

imitari exemplum. Cic. pro Sext. 19. Nunc me restituto vivit mecum simul exemplum fidei publicæ, exemplum Reipublicæ defendendæ.

exemplo uno vivere. i. e. Simili modo, & genere. Plaut. Milit. 3. 1. 129.

Ino exemplo ne omnes vitam viverent. Idem Bacch. 3. 6. 11. Multi nore isto atque exemplo vivunt.

exempla, pro Præjudiciis, apud Quintilianum accipiuntur, ut Juris peritis. Budæns.

exemplum, pro Forma & eo quod in literis continetur. Vulgus Codiam vocat. Sallust. Cat. c. 34. extr. Literas quas sibi nomine Catilinae redditas dicebat, earum exemplum infra scriptum est. Paul. Jusconf. Si legatum certum petatur, non jubet Prætor verba testam.

menti edere. ideo fortasse, quia hæredes solent habere exemplum testamenti. Cic. 7. Att. 2. Epistolam ad me Cæsaris ostendi, eam cujus exemplum ad te antea misi, &c. Ex Valla lib. 6.

Exemplo eodem literæ binæ: i. e. Eiusdem formæ, inquit Valla lib. 6. Cic. 2. Q. frat. Misi ad Cæsarem eodem exemplo literas. Idem 12. Fam. 29. Hæc fere ad eas literas quas eodem exemplo binas accepi.

Componere exemplum literarum quarundam. Cic. de Lege Agr.

Exemplum, pro Chirographo, aut exemplari, quod ex aliquo scripto descriptum est. Plaut. Pseud. 1. 2. 3. Nam hic quoque exemplum reliquit ejus.

Exempla Veneta, verum genuina &c. pro Exemplaria Lambinus passim, ut in Æmilius Probum p. 101. H. St.

Exemplum & imago antiquitatis. Cic. pro Sext. 19. Unum aliquem te ex barbatis illis, exemplum imperii veteris, imaginem antiquitatis, columnen Reipub. diceris intueri.

Animale exemplum. Cic. 2. de Invent. 2. Præbete igitur mihi quæso, inquit, ex istis virginibus formosissimas, dum pingo id quod pollicitus sum vobis, ut mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferatur.

Exempla (inquit Donatus ad Eun. Ter. 5. 4. 26.) Poenæ graves dicuntur, quæ possunt ceteris documento esse. Plaut. Most. 5. 1. 67. Exempla ædepol faciam ego in te. Ter. Adel. 5. 1. 10. b. exemplum omnibus curarem ut esses. Idem Phorm. 4. 4. 7. Ut te quidem omnes dii, deæque, superi, inferi malis exemplis perdant.

Uterque exempla in te edent. Ter. Eun. 5. 7. 21. Ubi Donatus, Nova ac mira tormenta quæ pro exemplis narrantur, aut quæ documenta sint ceteris, ne delinquant, exempla dicuntur. Cic. 1. Q. frat. 2. Simile in superiore parte provinciæ edere exemplum severitatis tuæ. Cæs. 1. Bell. Gall. 32. Oblides nobilissimi cujusque liberos possedere, & in eos omnia exempla cruciatuque edere, &c.

Recentis exempli terror. Claud. 2. in Eutrop. 547.

Cavere exemplo aliquid. Ovid. 10. Met. 685.

— subitam convertor in iram,

Contemptuque dolens, ne sim spernenda futuris

Exemplo caveo: meque ipsam exhortor in ambos.

Metuere exemplum. Ovid. 8. Met. 117.

Finitimi exemplum metuunt. i. e. Verentur ne idem faciam illis, quod patri feci, & meis civibus.

Premitur suo exemplo nocens. Sen. Herc. fur. 736.

Statuere exemplum in aliquo. V. STATUO.

Exemplum, Quod adhibetur rei aut probandæ aut ornandæ causa. Unde pars probationis vocatur ab exemplis. Ex Valla lib. 6. Quintil. lib. 10. cap. 2. Iis quæ in exemplum assumimus, subest natura & vera vis.

Exempli causa ponatur aliquid quod pateat latius. Cic. Off. Miter Snet. in Tiber. cap. 67. Sed exempli causa cavendum, ne se Senatus in acta cujusquam obligaret. Ne exemplum scil. posteris officiat

Exempli gratia. Plin. lib. 2. cap. 17. Multa promi amplius circa hæc possunt secreta naturæ legesque, quibus ipsa serviat. Exempli gratia, in Martis fidere, cujus, &c.

Definitiones & exempla. Cic. 3. de Orat. 106. Quæ quidem te Cræte video, inquit Cotta, quod nota esse nobis putes, sine definitionibus & sine exemplis effudisse.

Familiaria exempla. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Mediocre exemplum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Perficuum exemplum. Cic. 1. de Invent. 88.

Exemplum continentia. Ter. Adel. 1. 1. 65. Idem Adel. 5. 1. 5. Illud sis vide exemplum disciplina. Sic Exemplum innocentia apud Cic. 1. de Orat. 229.

Singularis exempli uxor. Plin. lib. 9. Epist. ad Geminium.

Singularis exempli juvenis. Quintil. in Corpore projecto, Parum est quod juveni singularis exempli, causa mortis sui.

Rarissimi uxor exempli. Quintil. in Corpore projecto

Exempli mulier. Quintil. in Decl. 6. seu Corpore projecto, Jam inimici mei triumphant, jam passim loquuntur: Illa exempli mulier, illa seculi decus virum redimi noluit, nec filium sepeliri.

In exemplis saepe. H. St.

Sub exemplo. Plin. in Paneg. c. 53. Licet nobis & in præteritum de multis imperatoribus quotidie vindicari: & futuros sub exemplo premovere. h. e. Proposito exemplo. Ibid. c. 76. pr. Jam quam antiquum, quam Consulare, quod triduum totum Senatus sub exemplo tui sedit. h. e. Ad imitationem tui.

Interesse exempli. Plin. lib. 9. Epist. 13. ad Quadratum, Verane hæc, affirmare non ausim. Interest tamen exempli, ut vera videantur.

Refert exempli. Plin. lib. 9. Epist. 22. ad Geminium

Pertinet ad exemplum. Plin. lib. 10. ad Trajanum. Sic lib. 6. ad Quadratum.

Trahi ad exemplum. Ulp. in l. 1. D. de constitut. principum.

Usque in exemplum. Quintil. in Sepulchro incantato, Illo ipso languore quo filius caducum illud & fragile corpus amisit, quam perditæ mulier & usque in exemplum, modo super ora pallentis infelices lacerabat oculos, nunc siccata frustra ubera querebatur, nunc, &c.

Exemplum, Rem ornatiorem facit, quam nullius rei nisi dignitatis causa sumitur. Apertioem, quam id quod sit obscurius, magis dilucidum reddit. Probabiliorem, quam magis verisimilem facit. Ante oculos ponit, quam exprimit omnia perspicere, ut res dicta prope manu tentari possit. Auctor ad Heren. lib. 4. 63.

Adjungere exempla rebus. Cic. 1. de Orat. 190.

Agere exemplis. V. AGO.

Capere exemplum ex similitudine aliqua. Cic. de Amicit. 33. Atque earum rerum exemplum ex similitudine capiebat ineantis ætatis, &c.

Confirmare aliquid exemplo aliquo. Cic. 1. de Divin. 64. Divinare autem morientes, illo etiam exemplo confirmat Posidonius, &c.

Facere exemplum. Quintil. lib. 5. cap. 2. Et ipse pronuntiaturus, exemplum non libenter, quod in se fortasse recidat, facit.

Fingere sibi exempla. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Monstrare exemplum ad imitationem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Siquid tamen exemplum ad imitationem monstrandum est.

Penere exemplum ex diverso. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Ponere exempla ex aliqua scientia. Cic. in Topic. 1.
 Subjicere aliquid in exemplum. Suet. in Tiber. cap. 21. Ex quibus in
 exemplum pauca hinc inde subijci. h. e. Exempli causa.
 Uniuscujusque rei exemplum supponere. Cic. 2. de Invent. 156.
 Uti exemplis grandioribus. Cic. 1. de Divin. 39. Declarant illa qui-
 dem acumen interpretis, sed exemplis grandioribus decuit uti.
 In exemplis auctoritatem habet antiquitas. Cic. in Orat. 169. Habet
 autem ut in acutibus auctoritatem senectus, sic in exemplis antiquitas,
 quæ quidem apud meipsum valet plurimum.
 Exemplum, est Alicujus facti, aut dicti præteriti cum certi auctoris
 nomine propositio. Auct. ad Heren. 4. 63.
 Monumenta rerum gestarum & veritatis exempla, Oratori nota esse
 debent. Cic. 1. de Orat. 251.
 Commemoratio antiquitatis exemplorumque prolatio, summa cum
 delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem. Cic. in
 Orat. 120.
 Exemplum, Id quod aliquando fuit. Plin. lib. 28. cap. 9. Sunt inter
 exempla qui alinum h. e. bibendo liberati sunt podagra, chirograve.
 i. e. Scriptum legimus, aliquos liberatos fuisse.
 Est in exemplis prodigium Dionysio evenisse. Plin. lib. 2. cap. 100.
 Inventer inter exempla. V. INVENTIO.
 Exemplum, pro Consequentiis, ut quom dicitur, Ad exemplum con-
 ditur onces trihi, i. e. Producti ad consequentias. l. i. D. de const.
 princip. §. quod principi. Instit. de iur. natur.
 Exemplum, pro eo quod vulgus Monstram vocat. Auct. ad Heren.
 lib. 4. 78. Sapis purpuram aut aliud quippiam vendens, dicit, Sume
 a me: sed hujus exemplum aliunde rogabo, tibi quod ostendam.
 Si merces isti qui venditant, aliunde exemplum quærent aliud mercis,
 acervis se dicunt trahere, & eorum exemplum pugno non
 habeant quod ostendant.
EXEMPLAR, Tris. n. [*ἀντίγραφον, ἀντίγραφον, ἀντίγραφον, ἀντίγραφον*]
 Species ad imitandum proposita: Plin. in Paneg. c. 48. pr. Non te
 ad exemplar ejus voco, qui continuis Consulatus fecerat longum
 quendam & sine discrimine annum: iis te confero, quos certum est,
 quoties Consules fuerant, non sibi prestitisse. Hor. 2. Epist. 1. 58.
 Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.
 Vitæ morumque exemplar. Hor. in Arte Poet. 317.
 Respicere exemplar vitæ morumque jubebo
 Doctam imitatore, & veras hinc ducere voces.
 Ingens exemplar. Sen. Oeth. 14. Matribus miseris adhuc exemplar
 ingens deerat, Alcmena dabit.
 Utile exemplar. Hor. 1. Epist. 2.
 Sui aliquod exemplar intuetur qui amicum intuetur. Cic. de Ami-
 cit. 23.
 Decipit exemplar vitæ imitabile. Hor. 1. Epist. 20. 17.
 Imitari exemplar. Cic. de Univerf. 30.
 Proponere alicui exemplar. Hor. 1. Epist. 2. 18.
 Rursus quid virtus, & quid sapientia possit,
 Utile proposuit nobis exemplar Ulyssæ.
 Proponere tibi exemplar speciem aliquam. Cic. de Univerf. 3.
 Exemplar, pro eo quod ex aliquo scripto transcribitur, vulgus Du-
 plum vocat. Plin. Epist. 291. Exemplar testamenti, quamquam
 mendosum, mihi tibi. Suet. de Clar. Gram. 23. Multaque exem-
 plaria contra ita emendare ac distinguere & adnotare curavit. Cic. 10.
 Fam. 21. Exemplar ejus ephographi Titio misi. Idem 10. Fam. 31.
 Exemplar literarum.
 Græca exemplaria. Hor. in Arte Poet. 268.
 Exemplar, pro Exemplo positum legitur, ita ut parum inter se
 differant Exemplum, & Exemplar. Cic. de Orat. Illa oratio fuit
 mihi exemplar bene dicendi. Quintil. l. 10. c. 1. Cornelius autem Se-
 verus etiam si veritator quam poeta melior: si tamen (ut est
 di cum) ad exemplar primi libri bellum Siculum perferisset,
 vendicaret sibi secundum locum. Cic. pro Muren. 68. Ad imi-
 tandum vero tam mihi propositum exemplar illud est, quam tibi.
 Hac ex Valla lib. 6. Legitur in posteriore loco Ciceronis etiam
 Exemplum

EXEMPLARE, is. n. Idem: sed primitivum, & unde Exemplar per
 apocopen est formatum. Lucret. lib. 2. 122
 Quotaxat rerum magnarum parva potest res
 Exemplare dare, & vestigia notitia.

EXEMPLARIUM, i. pro Exemplo reperitur, teste Valla lib. 6. Ubi. in
 l. 3. in fine. D. quemadm. testament. aperiant. Si in duobus exem-
 plariis scriptum sit testamentum. Sic habent Haloander & Pandectæ
 Florentinæ.

EXEMPLARIS, e. Adj. Secundum exemp'ar. Macrobr. 1. Somn.
 Scip. 8. Virtutes exemplares. ut a quarum exemplo reliquæ, inquit,
 desunt.

EXEMPTILIS, **EXEMPTIO**, **EXEMPTOR**, **EXEMPTUS**. V.
EXIMO.

EXENTERO, [*ἐξεντίζω*] Ære. Interiora auferre, quod proprie de
 piscibus dicitur quæ apparatus, sed de aliis etiam. Justin. lib. 1. 5.
 Epistola, quæ palam ferri nequibat, exenterato lepori inferitur, le-
 pusque in Persas Cyro ferendus fido seruo traditur. Per translationem
 dixit. Plaut. Epid. 2. 2. Acutum cultrum habeo, qui seni exenterem
 marsipium.
 Exenteravit mihi opes argentarias. Plaut. Epid. 5. 2. 7.
 Exenteror miser, h. e. Angor nimis & exercucior. Plaut. Epid. 3. 1. 1.

EXEO, is, ivi, itum, [*ἐξίωμι, ἐξίωμι, ἐξίωμι, ἐξίωμι*] Ære.
 Egredi significat. Ter. Adel. 4. 4. 17. Fieri potis est ut ne qua
 exeat.
 Domo exire. Cic. 1. Fam. 9.
 Exire foras. Plaut. Amph. 1. 2. 75. Ter. Eur. 4. 4. 1. Exi foras
 fecissete.
 Foras exire ex adibus. Lucret. lib. 3. 1073.
 Exire limen. Ter. Hec. 3. 18.
 Limine exire. Lucan. lib. 1.
 Exire Roma. Cic. 1. Att. 1. Sic Exire cavis, pro E cavis. Plin. lib.
 11. cap. 25.
 A patria exire. Cic. in Pison. 33.

Exeo ad te. Plaut. Bacch. 4. 6. 24. Mane parumper, dum jam ad te
 exeo Chrysale.
 De balneis exire. Cic. 2. de Orat. 233.
 De tridinio exire. Cic. 2. de Orat. 563.
 Ex poru. Cic. 7. Verr. 71. Postquam e portu piratæ non metu aliquo
 affecti, sed satietate exierant.
 Ex urbe. Plaut. Amph. 1. 3. 35. Tempus est, exire ex urbe prius
 quam Incefeat volo. Cic. 4. Fam. 9. Siquem tuorum fidelium vo-
 les, ad me mittas, ne aut tibi exire ex urbe necesse sit, aut mihi
 accedere.
 In solitudinem. Cic. 1. Off. 118.
 Per ferrum exire. Lucan. lib. 1. De leone.
 Exire continuo. V. CONTINUUS.
 Intus exit. V. INTUS.
 Exire in aliquem Lancea dicitur. Stat. 2. Theb. 638.
 Erit & in fratrem, cognataque pectora telo Conferit.
 Idem aliter 11. 353. — a nostris in fratrem amplexibus exis?
 In aciem. V. ACIES.
 Exire alieno, h. e. Liberari. Cic. 11. Philipp. 13. O hominem ridicu-
 lum, qui se exire ære alieno putaret posse, quum venderet aliena.
 Ærumna, pro Liberari. Cic. Ut tandem e tot miseris atque ærumnis
 exiremus.
 Ab amplexibus alicujus. V. In aliq. exire paulo supra.
 Et animo exire dicitur res aliqua, pro Effluere, & oblivioni dari.
 Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Sed At. Exuri. V. EXURO.
 Animus exiit ephebis ætate. V. EPHEBUS.
 Arbor exire dicitur in altitudinem. Plin. lib. 13. cap. 4. de Palmis.
 Et apud eundem lib. 14. cap. 1. pr. Quoniam ibi ad præcipuam am-
 plitudinem exeunt. Scil. vites. Virg. 2. Georg. 81.
 Exiit ad cælum ramis felicibus arbos.
 Ad bellum exire. Sen. Here. fur. 4.
 Ex Italia ad bellum civile exire. Cic. 2. Fam. 15.
 E contemptibus exire. Lucret. lib. 5. 831. V. CONTEMNO.
 Exiit dies, pro Præterit tempus præstitutum. Liv. 4. Idem 10. Bell.
 Pun. Necdum exierat induciarum dies. Ulp. Ex quibus causis, &c.
 l. 1. Si cujus quid de bonis quum his metu, aut sine dolo malo Rei
 pub. causa abesset, siue in vinculis, servitute, hostiumve potestate
 esset, posteaue ejus actionis eorum cui dies exisse dicitur.
 Exit annus. African. in l. & hæc distinctio. D. locati.
 Exire in alias domos. Cic. 1. Off. 54. Qui quum una domo jam cap-
 non possint, in alias domos, tanquam in colonias exeunt.
 In fabellam. Quintil. Si historicus narret fabulam eleganter, exit i
 fabellam.
 In diversos flexus exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. Quid vero, quæ tot
 positionis ejusdem in diversos flexus exeunt?
 In angulos exire dicuntur folia. Plin. lib. 16. cap. 23. Vetustiora i
 angulos exeunt. De foliis populi arboris loquitur.
 De gremio exire dicitur puer. Quintil. lib. 1. cap. 2. Sed nobis jam
 paulatim accrescere puer, & exire de gremio, & discere feri
 incipiat.
 Exire in herbam fruges, aut radicem dicitur granum. Plin. lib. 11
 cap. 7. Idem lib. 11. cap. 30. Semina arrosa condunt formicæ, r
 rufus in fruges exeant e terra.
 De imperio exire. Tacit. 3. Hist. 68. Nec quisquam adeo rerum hi
 monarum immemor, quem non commoveret illa facies, Romanu
 principem, & generis humani paulo ante dominum, relicta fortun
 suæ sede, per populum, per urbem, exire de imperio.
 In iram exire. Lucan. lib. 3.
 In longum exire. Quintil. lib. 1. cap. 2. Si tamen adhibitis quoq
 his artibus, in longum exierit ordo rerum, erit non inutilis in e
 tremâ parte communitio.
 In medium. Plaut. Amph. 1. 1. 68. Deinde utrinque imperatores i
 medium exeunt.
 Exire ab hominum memoria. Sen. 3. de Benef.
 Modum exire. Ovid. 9. Met. 631.
 Ab aliquo exire nummos. Cic. 4. Verr. 61.
 Exire obvium alicui. Liv. 1. 24. c. 16. Beneventani omnes turba eff
 fa quum obviam ad portas exissent, conplecti milites, gratular
 vocare in hospitium. Cas. Bell. Civil. 1. 18.
 Odorem acrem exire. i. e. Vitare fetorem. Lucret. lib. 6. 1215.
 Exire ad opus, aut ad privatum negotium. Plin. lib. 11. cap. 10.
 Exire & emanat in vulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 3. Ego etian
 omnia quæ dicenda sunt, libere dixero, nequam tamen similit
 oratio mea exire, atque in vulgus emanare poterit.
 Liber exit. i. e. Publicatur. V. LIBER. Cic. 13. Att. 13. Libri qu
 dem ita exierunt, nisi forte me communis amentia decipit, ut
 tali genere, ne apud Græcos quidem simile quiddam. i. e. Editi fur
 & in lucem emittit.

Ex ore exire dicuntur verba. Cic. de Clar. Orat. 265. Quanta sev
 ritas in vultu, quantum pondus in verbis, quam nihil non consider
 tum exibat ex ore!
 In oras luminis exire, i. e. Enasci. Lucret. lib. 1. 171.
 Exire de ovo a cauda. V. A præpositionem.
 Exire passum. Varro 3. de R. R. cap. 6. Præterea locum habere an
 se, quo passum exeant diebus apricis.
 Exire de, vel ex potestate, est Mentis impotem fieri. Cic. 3. Tusc. 1
 Itaque nihil melius, quam quod est in consuetudine sermonis Latini
 cum Exisse ex potestate dicimus eos, qui effrenati feruntur aut libidi
 aut iracundia. & p. p. Qui igitur exisse ex potestate dicuntur, id
 ce dicuntur, quia non sunt in potestate mentis, cui regnum toti
 animi a natura tributum est.
 In prælium. Liv. 4. Bell. Maced. Per vallum castra invadere par
 erant, si in prælium hostis non exiret.
 In aliquam provinciam legatum exire. Cic. in Vatin. 12.
 Ad pugnam exire. Virg. 4. Georg. 67.
 In rigorem, i. e. Definere, Transire. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit l
 animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatemque natu
 duram & inflexibilem.

Servitio exire. Virg. 1. Ecl. 34.
 Spiritus exit in auras. Ovid. 5. Trist. 6. 20.
 Stratis exire. Stat. 2. Achil. 128.
 Exire tela corpore, pro Vitare. Virg. 5. Æn. 438. Serv. Unde de Tarchonte, lib. 11. 750.
 Sustinet a jugulo dextram, & vim viribus exit. V. paulo infra.
 Exiit tempus induciarum. Liv. 4.
 Exire e vita, pro Mori. Cic. 1. de Fin. Æquo animo e vita, quum ea non placeat, tanquam e theatro exeamus.
 Exire de vita. Cic. de Amicit. 15. Quamobrem cum illo quidem, ut supra dixi, actum optime est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, ut prius introieram in vitam, sic prius exire de vita.
 Longius exire, pro Longius digredi a proposito. V. Egredi, pro Digredi, in EGRBDIOR.
 In vulgus exierat, eum dixisse. Suet. in Galb. cap. 20. Maxime irritati ad talem jocosum petulantiam quod ante paucos dies exierat in vulgus, laudanti cuidam formam suam, respondisse eum, &c.
 Quod tempus exit in urbis nostræ CCXLIX. annum. Plin. lib. 33. cap. 2. h. e. Quod tempus refertur, & reduci potest ad annum CCXLIX. ab Urbe nostra condita.
 Exire in tertium diem, pro Differri. Plin. Epist. 35. Hujus actionem vespera inclusit, non tamen sic ut abrumperet: itaque in tertium diem probationes exierunt.
 Exire supra mille annos. Sen. de Brevit. vit. cap. 6.
 Super aliquem exire, i. e. Majorem esse illo. Stat. 6. Theb. 856.
 — levat ardua contra
 Membra Cleonæ stirpis jactator Agylleus,
 Herculeæ non mole minor: sic grandibus alte
 Infurgens humeris hominem super improbus exit. i. e. Major est aut procerior statura justa hominis.
 In eadem literas exire, pro Finiri. Quintil. lib. 1. cap. 5. Quia hoc nostris nominibus accidebat, quorum prima positio in eadem, quas Castor, literas exit. i. e. Terminatur.
 Per eandem literam exire. Quintil. lib. 1. cap. 6. At quæ o solam habent dummodo per eandem literam in infinito exeant, brevia sunt, lego, dico, curro, legere, dicere, currere.
 Exire, de fluvii dictum. Virg. 8. Æn. 65. verba Ænæ ad Tiberim, Quo te cunque lacus miserantem incommoda nostra Fonte tenent, quocunque loco pulcherrimus exis.
 Fluvius exit septem aquis. Valer. 8. Argon. 187.
 Exire, ad sortitionem pertinet. Cic. 4. Verr. 127. In qua scriptum erat, ut quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conjicerentur: cujus nomen exisset, ut is haberet sacerdotium. Budæus.
 Jors mea exit. Cic. 1. Att. 16. Quum de Consulibus mea prima fors exisset, una voce Senatus frequens retinendum me in urbe censuit.
 Exire, in re gladiatoria Vox est vitandi & cavendi. Nam cum declinatione quadam corporis petitiones adversarii frustramur, & eludimus, Exire dicimur. Manil. 5. 163.
 Illo cito motu rigidos eludere cæstus,
 Nunc exire levis missas, nunc mittere palmas. Et Virg. 5. Æn. 438.
 Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit. Et Lucret. 5. 1329.
 Nam transversa feros exhibant dentis adactus Jumenta. V. Lips. 2. Saturn. 20. Cerda in Virg. Supra Exire tela, & in EXCEDERE.
 Patriiis exire. Cic. pro Domo sua, 37. Non ut ille filius instituat, sed ut e Patriiis exeat, ut Tribunus plebis fieri possit.
 Exitur, imperf. Plaut. Casin. 4. 3. 15. Crepuit ostium, exitur foras.
 Exitum huc nollem. Ter. Adel. 5. 1. 12. Quidam legunt Hunc exitum: ut sit (exitum) accusativus.
 FIENS, Partic. [ἐξέρχου] Cic. 1. de Divin. 53. Quinto autem anno exeunte, quum esset ex illo somnio, &c.
 EIRUS, [ἐκρουσέν] aliud Partic. apud antiquos. Unde apud Fænum, Ad exitam ætatem, ad ultimam ætatem.
 EIRUS, us. [ἐξέρχου, ἐξέρχου] Egressio.
 Iussum rerum & exitus. Cic. 4. Fam. 2. Neque solum ea perspicis quæ geruntur, quæque jam gesta sunt: sed etiam qui cursus rerum, qui exitus futurus sit.
 Initium & Exitus, contraria. Cic. 1. Tusc. 91. Quomodo initium nobis rerum omnium ortus noster afferat, sic exitum mors.
 Principium & Exitus, contraria. Cic. pro Lege Manil. 3. Hujus autem orationis difficilium est exitum, quam principium invenire.
 Exitus anni. Liv. 10. Bell. Pun. Ceterum exitu superioris anni, quum legati sociarum urbium ex Græcia questii essent.
 Exitus exitus semper incerti & timendi. Cic. 7. Att. 3.
 Exitus orationis. Cæf. 4. Bell. Gall. 7. Ad hæc Cæsar quæ visum est, respondit: sed exitus orationis fuit, sibi nullam cum iis amicitiam esse posse, si in Gallia remanerent.
 Exitus studii. Ovid. 5. Trist. 12. 62.
 Scribimus & scriptos absumimus igne libellos,
 Exitus est studii parva favilla mei.
 Emporis exitus. Hor. 3. Carm. 29. 30.
 Prudens futuri temporis exitum
 Caliginosa nocte premit Deus.
 Exitus exitus. Propert. lib. 3. 5. 47.
 Exitus principio simillimus. Cic. 4. Verr. Itaque fecit ut exitus principio simillimus esset.
 Exitu scædum. Liv. 1. Proœm. Inde tibi tuæque Reipub. quod imitere, capias: inde scædum incæptu, scædum exitu, quod vites.
 Exitum, pro Ad postremum. Cic. 3. Fam. 42. Peto ut ea quæ initio ostendisti, deinde quæ fecisti, ad exitum augeri & cumulari per te velis.
 Exitus exitus. Lucret. lib. 1. 101.
 Exitus exitus. Cic. 2. Fam. 9. Hæc æstas habuit hunc exitum satis felicem: ea quæ sequitur, magno est in timore.
 Exitus exitus & anceps fortuna belli. Cic. pro Marcell. 15.
 Exitus exitus. Virg. 5. Æn. 523. — Docuit post exitus ingens.

Inopinati exitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Miserabilis exitus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Secundi exitus. Hor. 4. Carm. 14. 38.
 Fortuna lultro prospera tertio
 Belli secundos reddidit exitus.
 Segnis exitus. Stat. 5. Silv. 3. 99.
 Superbus exitus. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Tristes exitus habuit Consulatus. Cic. de Clar. Orat. 128.
 Accessit exitus verbis, i. e. Ita factum est ut prædixerat. Ovid. 6. Fast. 565.
 Adducere & profligare aliquid ad exitum. Cic. 5. Tusc. 15.
 Claudere exitum. V. CLAUDO.
 Concludi notabili exitu. Cic. 5. Fam. 12. Si vero exitu notabili concluduntur, expletur animus jucundissima lectionis voluptate. De ca-sibus viri excellentis.
 Contigit exitus quem optamus. Cic. ad Brut. 7.
 Datur facilis exitus. Virg. 6. Æn. 894.
 Liber vota bonos ducit ad exitus. Hor. 4. Carm. 8. 34.
 Expectare exitum. Cic. 16. Att. 14.
 Expedire exitum institutæ orationis. Cic. 3. Fam. 12. Itaque quem admodum expediam exitum hujus institutæ orationis, non reperio.
 Habere contrarios exitus. Cic. 2. de Divin. 53. Quid ego aruspicum responsa commemorem? possum equidem innumerabilia, quæ aut nullos habuerint exitus, aut contrarios.
 Habere exitus exitiales. Cic. 7. Verr. 12. Perdite civitates, desperatis omnibus rebus hos solent exitus exitiales habere, ut damnati, &c.
 Habere exitus meliores. Cic. 2. Fam. 15.
 Habent casus similes in exitu verba. Cic. in Orat. 164.
 Imponere exitum alicui rei, aut sermonibus. V. IMPONO.
 Indicat exitus rei. Cic. 3. de Legib. 25.
 Liber patet exitus. Lucret. lib. 4. 724.
 Pervenire ad exitum. Cic. in Orat. 116.
 Præstare exitu pollicita. Cic. 10. Fam. 8. Ut quæ Reipublicæ bonisque omnibus polliceremur, exitu præstaremus.
 Probat exitus acta. Ovid. 2. Epist. 85.
 Reperire nullum exitum. Cic. 4. Verr. Adversarii non audebant contradicere: exitus nullus reperiebatur.
 Sequitur verba exitus. Ovid. 3. Fast. 347.
 Spectare in unum exitum. Cic. 1. de Orat. 92. Artem vero negabat esse ullam, nisi quæ cognitis penitusque perceptis, & in unum exitum spectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur.
 In exitu esse. Cic. pro Muren. 80. In exitu est jam meus Consulatus. V. IN.
 In dubio est exitus. Ovid. 2. Fast. 782.
 Veniunt ad eundem exitum utriusque. Cic. de Fato 44.
 Exitus, pro Morte. Tacit. 4. Ann. 11. Atrociore semper fama erga dominantium exitus verteret. Et 2. Hist. 5. Exitu denum Neronis positus odiis in medium consulere.
 Hominis exitus. Juven. 10. Sat. 271.
 Exitus ille utcumque hominis: sed torva canino
 Latravit rictu, quæ post hunc vixerat uxor.
 Fatales exitus. Cic. 2. de Divin. 24. Non igitur fatales exitus habuerunt?
 Gravior auspicio exitus. Ovid. 10. Met. 8.
 Gravissimi exitus clarissimorum hominum. Cic. 2. de Divin. 8.
 Honesti civium exitus. Tacit. 16. Ann. 25.
 Miseri cruciabilique exitu perire. Gell. lib. 3. cap. 9.
 Suos exitus cogitare. Cic. 2. de Divin. 24. Quid enim possit iis esse lætum, exitus suos cogitantibus?
 Sævus exitus illum eripuit. Juven. 10. Sat. 127.
 Virilem patris exitum imitata est Porcia Catonis filia. Valer. Max. lib. 4. cap. 6.
 Nonnunquam bonos exitus habent boni. Cic. 3. de Nat. Deor. 89.
 Hic exitus illum Sorte tulit. Virg. 2. Æn. 554.
 Exitus alveorum. Plin. lib. 21. cap. 14.
 EXITIUM, i. n. [ἐξίτιον, ἔξ. ἔξ. ἔξ.] Festus, Exitium antiqui ponebant pro Exitu: nunc Exitium, Pessimum exitum dicimus. Plaut. Truc. 2. 6. 30. Quid illi exitio in utero est? i. e. Quid exit. Al. Ex utero. Ter. Phorm. 1. 4. 23. Quod ego nunc subito huic exitio remedium inveniam miser? Plaut. Bacch. 4. 9. 29. Alexander qui erit exitium rei patriæ suæ. Idem Capt. 3. 3. 4. Neque exitium exitio est. Cic. 1. Q. frat. 4.
 Interitum & exitium urbis. Cic. 1. in Catil. 9. Qui de nostro omnium interitu, qui de hujus urbis, atque adeo orbis terrarum exitio cogitent.
 Pernicium & exitium Reipub. Cic. 4. in Catil. 10. Largitorem Lentulum & prodigum non putat, quum de pernicie Reipub. & exitio hujus urbis tam acerbe, tamque crudeliter cogitarit, etiam appellari posse popularem.
 Crudele exitium. Valer. 3. Argon. 302.
 Detestabile exitium. Gell. lib. 3. cap. 9.
 Dirum exitium. Sil. Ital. lib. 2.
 Furiale exitium. Valer. 2. Argon. 292.
 Magnum exitium. Virg. 2. Æn. 131.
 Afferre exitium alicui rei. Plaut. Capt. 4. 2. 72. Aperite hæcæ ambas foris, prius quam assulatim pulsando foribus exitium affero.
 Comparare exitium. Cic. pro Syl. 33. Quum exercitus perditorum civium clandestino scelere conflatus, crudelissimum & luctuosissimum patriæ exitium comparasset.
 Dare exitio. Lucret. lib. 5. 96.
 Tres species tam dissimiles, quia talia texta,
 Una dies dabit exitio, multosque per annos
 Sustainata ruet moles ac machina mundi.
 Imminere exitio alicujus. Ovid. 1. Met. 146.
 Imminet exitio vir conjugis, illa mariti.
 Machinatus insolita exitia. Sen. Hippol. 12.
 Mereri exitium. Ovid. 2. Met. 290.
 Mittere exitium alicui, pro Immittere. Virg. 4. Georg. 534.

Moliri exitium. Cic. Exitium Reipub. intra mœnia molitur.
 Parare exitium. V. PARO.
 Ponere modum exitiis. Virg. 7. Æn. 129.
 Refrenare ab exitio. Lucret. lib. 1. 850.
 — æque laborant,
 Et pereunt: neque ab exitio res ulla refrenat.
 Sternere aliquem gravi exitio. Hor. 1. Carm. 16. 17.
 Iræ Thyestæ exitio gravi Stravère.
 Esse exitio alicui, i. e. Causam esse mortis alicui. Virg. 3. Georg. 511.
 Esse exitium alicui. Idem. Virg. 3. Ecl. 101.
 Idem amor exitium est pecori pecorisque magistro.
 Sunt omnia præcipitia ad exitium. Sed omnia in eo præcipitia ad exitium fuerunt. Livius. Vide in PRÆCIPITIA quod scripsi H. St.
 Exitium superat opem, i. e. Morbi vis superat medicinæ auxilia.
 Ovid. 7. Met. 526.
 — pugnatum est arte medendi:
 Exitium superabat opem, quæ victa jacebat. De peste loquitur.
 Exitium, de homine dicitur. Hor. 1. Carm. 15. 21.
 Non Laertiden, exitium turæ
 Genti, non Pylium Nestora respicis?
 Exitium Trojæ, Achilles. Ovid. 13. Met. 500.
 EXITIABILIS, e. [ἐξίθλιος] Quod est mortiferum, calamitosum, damnosum: ut, Exitialis eventus. Liv. 7. Bell. Pun. Cic. 7. Verr. 12.
 Exitiales exitus. Plin. lib. 8. cap. 38. Ille contra urinam spargit prudens, hanc quoque leoni exitialem.
 Aurum exitiale. Stat. 4. Theb. 192.
 Donum exitiale. Virg. 2. Æn. 31.
 Pars stupet innuptæ donum exitiale Minervæ. De equo Trojano.
 Malum exitiale. Sil. lib. 8.
 Motus exitiales. Lucret. lib. 2. 569.
 Nec superare queunt motus utique exitiales
 Perpetuo, neque in æternum sepelire salutem.
 Præmia exitialia. Stat. 2. Achil. 344.
 — petit exitialia iudex Præmia.
 Scelus exitiale. Virg. 6. Æn. 311.
 Sed me fata mea, & scelus exitiale Lacæne
 His mersere malis.
 EXITIABILIS, e. [ἐξίθλιος] Idem quod Exitiale. Liv. 7. Bell. Pun.
 Exitialis prodigiorum eventus venit. Ovid. 6. Met. 257. Exitiabile telum. Plaut. Epid. 4. 2. 36. Exitiabilem ego illi faciam ut hunc sciat diem. Cic. 10. Att. 4. Exitiabile bellum.
 Caput exitiabile serpentis. Ovid. 8. Met. 425.
 Clades exitiabilis, pro Internevia. Suet. in Aug. cap. 23.
 Eventus. Paterc. lib. 2. 21. Cujus prælii eventus quam fuerit exitiabilis, vix verbis exprimi potest.
 Homines exitiabiles morte multavit. Paterc. lib. 2. 12.
 Leges perniciosas & exitiabiles tulit. Paterc. lib. 2.
 Monstrum exitiabile dictu. Stat. 1. Theb. 395.
 Nomen exitiabile. Sil. lib. 15.
 — jacet exitiabile nomen
 Aufonii columen regni.
 Telum exitiabile. Ovid. 6. Met. 257.
 EXITIOSUS, Adj. [ἐξίθος] Idem. Cic. 4. Catil. 6. Exitiosa conjuratio. Et 8. Att. Exitiosum bellum.
 Prodigium exitiosum. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 Fore exitiosum aliquid. Cic. 6. Fam. 1. Sed quod & fieri posse, & exitiosum fore, si evenisset, videbam, id ne accideret, timebam.
 EXEQUOR, & EXSEQUOR, ūtus sum, [ἐπιπέλω, ἀποπληρόω, ἀπικατέχωμαι, διεξέχωμαι, ἀφικνέομαι, ἀποδίδωμι] equi, Perficere, absolvere. Plaut. Truc. 2. 5. 10. Nullam rem oportet aggredi dolose, nisi astute accurateque exequare. Ter. And. 1. 5. 24. Sed nunc quid primum exequar? Exequi certum est ut. Plaut. Most. 3. 2. 18. Odiosa hæc exequi certum est, ut abeam potius hinc ad forum, quam nunc domi cubem.
 Divine aliquid exequi. Quintil. lib. 1. cap. 6. Quæ Tullius in Oratore divine, ut omnia exequitur.
 Verbosius exequi. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Hoc tamen unum exequere mihi. Virg. 4. Æn. 421.
 Actionem exequi. Ulp. in l. finali. D. de privatis delictis, Siquis actionem, quæ ex maleficiis oritur, velit exequi.
 Ærumnam exequi, Ærumnam pati vel ea defungi. Plaut. Capt. 5. 4. 12. Di immortales id voluerunt, vos hanc ærumnam exequi: decet id pati animo æquo.
 Æternitatem exequi. Cic. de Univerf. 5. Non igitur est dubium quin æternitatem maluerit exequi, quandoquidem neque mundo quicquam pulchrius, neque ejus ædificatore præstantius.
 Aspectum alicujus. Plaut. Epid. 4. 2. 3. Quam matrem meam? p. quæ exanimata exequitur aspectum tuum. i. e. Conjectos in te habet oculos. quasi dicat, Te oculis sequitur.
 Beneficium exequi. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 25.
 Consilium. Ter. Phorm. 2. 3. 21. Frater est expectandus mihi: is quod mihi dederit de hac re consilium, id exequar.
 Crimina exequi. Callistrat. in l. divi fratres. D. de accusationibus, Divi fratres rescripserunt, non debere cogi hæredes accusatorum exequi crimina.
 Decreta. Liv. 5. Bell. Maced. Prætorem decreta eorum cum fide & cura executurum.
 Delicta exequi, pro Punire. Suet. in Jul. cap. 67. Delicta neque observabat, omnia neque pro modo exquebatur.
 Delicta exequi, pro Crimen persequi & deferre, l. 1. & 2. cum pluribus aliis. D. de accusat.
 Dicta alicujus. Liv. 4.
 Egestatem, i. e. Pati. Plaut. Trin. 3. 2. 60.
 Tanto meliust te fororis causa egestatem exequi,
 Atque eum agrum me habere, quam te, tua qui tolere mœnia.
 Fatum alicujus. Cic. 9. Att. 4. Miseros nos cur non omnes fatum illius una executi sumus? i. e. Non sumus una in eodem periculo, & sequuti sumus eum in periculis.
 Fugam, Fugere. Cic. 2. Philipp. 45. Omnes Consulates, qui per valetudinem exequi fugam illam clademque potuissent.
 Funus. Gell. lib. 10. cap. 15. V. infra Exequi, pro Funus exequi.

Imperium celer exequitur. Sil. lib. 10.
 Imperium heri, Facere quod herus imperat. Liv. 5. Bell. Pun. Plaut. Men. 2. 1. 20. Ter. Heaut. 4. 1. 22. Nam jam primum si meum imperium exequi voluisses, interemptam oportuit.
 Incepta. Liv. 10. Bell. Pun.
 Injurias exequi, pro Ulcisci. Plin. lib. 3. Epist. 4. Veniebat in mentem priores nostros etiam singulorum hospitem injurias accusationibus voluntariis executos.
 Itiner, pro Iter, antique. i. e. Conficere. Plaut. Merc. 5. 2. 88. Quin tu ergo itiner exequi meum me finis? conf. mox Perficere.
 Jus suum. Cæs. 1. Bell. Gall. 7. Quum civitas ob eam rem incitata, armis jus suum exequi conaretur.
 Justa. Liv. 1. ab Urbe.
 Laudes brassicæ longum est exequi, i. e. Persequi & enumerare. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Mandata, vel rem mandatam. Plaut. Bacch. 3. 3. 75. Ille amico & benevolentis suo sodali sedulo rem mandatam exequitur. Cic. 9. Philipp. 9.
 Ministeria. Liv. 9. Bell. Pun.
 Modum rationis nulla ex parte exequi posse. Cic. 5. Verr. 46.
 Mortem, Mori. Plaut. Pseud. 4. 2. 38.
 Nam necesse est hodie Sycioni me esse, aut cras mortem exequi:
 Ita herus meus est imperiosus.
 Mortem alterius exequi, pro Ulcisci, vel Judicio persequi. Pompon. in l. 1. D. de accusat. & Papin. in l. 2. eod. tit. Ulp. in l. 4. eod. tit.
 Munus suum, i. e. Officium. Cic. 3. Tusc. 15.
 Munus officii tueri & exequi. Cic. de Senect. 72. Senectutis autem nullus certus est terminus: recteque in ea vivitur, quoad munus officii exequi & tueri possis.
 Negotium. Cic. 1. Off. 79.
 Numerum. Liv. 3. Interfecta inde quatuor millia, & exequendo subtiliter numerum, ccc ait & xxx.
 Officia & studia. Cic. 3. Att. 15.
 Officia & munera. Cic. de Senect. 34. Itaque exequi omnia regis officia & munera &c. De Mafiniffa. Conf. Munus. in 2. 2. 2. 2. 2.
 Patronam, i. e. Precibus sollicitare, ut adfit, & adjuvet. Plaut. Rud. 1. 5. 4.
 Perficere itiner exequar. Plaut. Merc. 5. 2. 72.
 Ut, si hæc non sint vera, inceptum hoc itiner perficere exequar.
 conf. supra Itiner.
 Pergam exequi. Plaut. Amph. 1. 1. 106.
 Præcepta alicujus exequi. Virg. 6. Æn. 236.
 — prope exequitur præcepta Sibyllæ.
 Probrum. Plaut. Truc. 2. 5. 9.
 Lucri causa avara probrum sum execututa; alienos dolores
 Mihi suppositivi.
 Procurationem exequi. Ulp. in l. quæ omnia. §. sed etfi. D. de Procuratoribus, Nisi forte purgare magis convicium, quam procuratorem exequi maluerit.
 Sermonem, Loqui. Plaut. Trin. 2. 2. 5.
 — Per pietatem nolo ego cum improbis te viris,
 Gnate mi, neque in via, neque in foro ullum sermonem exequi.
 Viam scelerati consilii. Liv. 8. Bell. Pun. Viam consilii scelerati, se non ad ultimum dementis exequi volo.
 Vota exequi. Virg. 5. Æn. 54.
 Annua vota tamen, solennesque ordine pompas
 Exequeret.
 Exequi aliq. absol. pro Funus exequi alicujus: unde Exequiarum nomen, quod inde natum est, quod multi cadaver ejus qui efferebatur sequebantur. Cic. 1. Tusc. 115. ex vet. poetâ,
 At qui labores morte finisset graves,
 Hunc omnes amicos laude & lætitia exequi. Annotavit Turnell.
 Exequi; pro Exponere, vel Narrando persequi. Liv. lib. 5. Exequatur deinde, quæ solennis derivatio esset.
 Verbis aliquid exequi. Cic. 11. Fam. 27. Nam præter hæc quæ commemoravi, quæ testata sunt & illustria: habeo multo occultiora quæ vix verbis exequi possum.
 Exequi, pass. Ulp. in l. quum quædam. D. de jurisdic. omn. ju. Quærebatur an prioris judicis sententia exequi possit.
 EXEQUENS, Partic. [ἐξεχόμενος] Gell. 10. 12. Philosophus memoriarum veterum exequentissimus.
 EXEQUUTUS, vel EXECUTUS, Partic. [ἐξεχόμενος] Catul. 61. 15. Sectam meam executæ duce me.
 EXEQUUTIO, vel EXECUTIO, ōnis. f. [ἐπιπέτεια] Plin. lib. 3. cap. 8. Neque enim instituti operis est talis exequutio. Tacit. 3. Ann. 31. Exequutionem ejus negotii lubens suscepit.
 Exequutio obligationis, i. e. Actio quæ ex ea consequitur, & exactio. Paul. l. 66. D. de verb. oblig. Si minor viginti annis a debitore stipulerit servum manumissurum, non est exequutio stipulationis danda. Idem eod. tit. In exequutione obligationis sciendum est, quatuor causas esse.
 EXECUTOR, vel EXECUTOR, ōnis. m. [ἀποπληρωτής] ut Executor inimicitiarum, pro Vindice. Suet. in Vespas. cap. 14.
 Executores, Apparitores, qui Magistratus imperio reos in jus vocant inde dicti, quod ejus sententiam in bonis pignorumque capiendi exequerentur. V. VIATORES. Utitur Martianus imperator, l. cur clericis. C. de episc. & cleric.
 EXEQUITE, vel EXSEQUIE, arum. tantum pl. [ἐπιπέτεια] Funebre officium, quod scilicet in funere alicujus exequimur: ab eadicta quod homines pompam funebrem sequuntur. Ter. Phorm. 5. 8. 37. Exequias Chremeti, quibus est commodum ire, jam tempus est. Cic. 2. de Legib. 42. Sepultura & justis exequiarum caruerunt.
 Exequiæ, pro Ordine ducentium pompam funebrem. Tacit. 2. Ann. 32. Silens agmen, & velut longæ exequiæ.
 Præclari funeris exequiæ. Ovid. 3. Trist. 5. 40.
 Mites exequiæ. Stat. 3. Silv. 3. 6.
 Mitibus exequiis ades, & lugentis Hetrusci
 Cerne pios fletus, laudataque lumina terge.
 Mœstæ exequiæ. Tibul. lib. 2. 4. 44.
 Seu veniet tibi mors, nec erit qui lugeat ullus,
 Nec qui det mœstas munus in exequias.

- Tristes exequiæ. Stat. 8. Theb. 210.
 Ceu, flammæ, ac dona rogo, tristesque rependant
 Exequias.
- Carere exequiis. Ovid. ad Liv. 168.
 Exequiis caruit Livia pene fides.
- Exequias celebrare. Liv. 25. 17.
- Cohonestare exequias. Cic. pro Quint. 50. Si funus id habendum sit, quo non amici conveniunt ad exequias dishonestandas, sed bonorum emptores, ut carnifices, ad reliquias vite lacrandas & distrahendas.
- Comitari exequias. Plin. lib. 11. cap. 18. V. Comitor, in COMES.
 Dignas funere Magni Exequias fortuna dedit. Lucan. lib. 3. 292.
- Exequias ducere alicui. Plin. Jun. lib. 3. Ep. 16. Huic illa ita funus paravit, ita duxit exequias &c. Plin. lib. 8. cap. 42. Propter quæ rex defuncto ei duxit exequias. Scil. Bucephato.
- Ire exequias. Ovid. 2. Amor. 6. 2.
 Pittacus Eois ales mihi missus ab Indiis
 Occidit, exequias ite frequenter aves.
- Largiri exequias. Stat. 12. Theb. 81.
 Et nunc heu quæ digna tibi solennia, quasve
 Largiar exequias?
- Proficui exequias funeris. Cic. pro Cluent. 101. Postremo etiam fortassis mater exequias illius funeris profecuta est. Ovid. 1. Trist. 7. 14.
- Reddere exequias alicui. Ovid. ad Liviam, 218.
- Exequiis rite solutis. Virg. 7. Æn. 5.
- Spoliare aliquem exequiis. Cic. pro Milon. 34. Tu spoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.
- EXEQUIALIS, Adj. [ἐπιταφιακός] Ovid. 14. Met. 430.
 Carmina jam moriens canit exequialia cygnus.
- Iusta exequialia. Stat. 11. Theb. 610.
- EXEQUIOR, [ἐπιτάφιος] āri. pro Exequias facere, Obsoletum. Varro Binargo, Ipsum propter vix liberti semiarrati exequiantur. Nonius, 2. 298.
- EXERCIO, ui, itum, [ἀσπάζω, γυμνάζω, ἐπιπαιδών, ἀσπάζω, μολιπάζω] ĩre. ab Ex & Arceo compositum; quasi Extra arcere, premere, fatigare. Ter. Adel. 4. 2. 48. I sane, ego te exercere hodie, ut dignus es, silicernium. Cic. 12. Fam. 4. Nunc me reliquæ vestræ exercent, & quidem præter ceteros me.
- Exercere aliquid, pro Facere. Virg. 1. Georg. 268.
 Quippe etiam festis quædam exercere diebus,
 Fas, & jura sinunt. Variis nominibus jungitur. ut, abactus hospitem. V. ABIGO.
- Acies pueriles exercere, i. e. Bella puerilia. Juven. 15. Sat. 59.
 Ludere se credunt ipsi tamen, & pueriles
 Exercere acies, quod nulla cadavera calcant.
- Adulteria. Suet. Aug. 69.
- Ætatem exercere, Vivere. Plaut. Milit. 3. 1. 32.
 Hanc ætatem exercere me mei amoris gratia?
- aliquem in aliquo studio. Cic. de Clar. Orat. 230. Me adolescentem nactus octo annis minorem, quam erat ipse, multos annos in studio ejusdem laudis exercuit.
- Amorem aliquorum exercere. Catul. 69. 3.
 Æmulus iste tuus, qui vestrum exercet amorem.
 mores exercere ad aliquam. Catul. 66. 69.
 Isque domum nobis, isque dedit dominam,
 Ad quam communes exerceremus amores.
- animos exercere in armis. Ovid. 1. Amor. 8. 41.
 quas fluvius exercet. Ovid. 8. Met. 166.
- Arceum. Claud. de Conf. Mall. Theod. 188.
- Arma. Claud. in præf. Paneg. 3. Liv. Nam Sardos, Corfosque & Histros lacessisse magis quam exercuisse Romana arma.
- Arma juvenis exercet. Virg. 4. Æn. 87.
 Artem. Hor. 1. Epist. 14. 44.
 Quam scit uterque libens censebo exercent artem.
- Archanalia. Plaut. Amph. 1. 1. 32.
- Aratum agni exercent. Virg. 9. Æn. 62.
- Arachia. Ovid. 4. Fast. 699.
- Armos, Colere. Plin. Epist. 20. Virg. 1. Georg. 99.
 Exercetque frequens tellurem, atque imperat arvis. i. e. Colit.
- Arantus exercere. Virg. 1. Georg. 403.
 — de culmine summo
 Nequicquam seros exercet noctua cantus.
 Aroras. Claud. de Laud. Seren. 143.
 Aroras Diana exercet per juga Cynthi. Virg. 1. Æn. 503.
 Arrolles exercere vomere. Virg. 7. Æn. 798.
- Arromercium alicujus rei. Plin. lib. 12. cap. 14. Minæ primi commercio thuris fecere, maximeque exercent.
- Arrodelitatem insatiabilem exercere non solum in vivo sed etiam in mortuo. Cic. 11. Philipp. 8.
- Arroalta pingua exercere. Virg. 10. Æn. 142.
 — ubi pingua culta Exercentque viri.
- Aroras. Sil. lib. 11.
 Arorem. Virg. 10. Æn. 808. i. e. Per diem exerceri. Servius.
 Arroscipulos. Suet. de Clar. Rhet. 1.
 Arroscordias cum hostibus. Sallust. Catil. 9. Jurgia, discordias, simulates cum hostibus exercebant.
- Arrocolorem ferro exercere. Ovid. 12. Met. 534.
- Arroquos campis. Virg. 7. Æn. 782.
 Filii ardentes haud fecius æquore campi
 Exercebat equos, curruque in bella ruebat. Claud. de Bell. 109.
- Arroceptionem exercere. Ulp. in l. si fidejussor conventus. §. j. D. mandat.
- Arromas. Stat. 5. Silv. 5. 84.
 — jam jamque natantes
 Exercere genas, dulcesque accersere somnos.
 Arroctur inani cibo exercet. Ovid. 8. Met. 826.
- Arromum in messem. Virg. 1. Georg. 220.
 At si triticam in messem, robustaque farram
 Exercebis humum, folisque instabis arifitis, &c.
- Imperia dura. Virg. 2. Georg. 370.
- Ingenium exercere. Auct. ad Heren. lib. 3. 34.
- Inimicitias. Liv. 8. Bell. Maced. Itaque collega meus vel in alia causa inimicitias exercent.
- Inimicitias nimium familiariter exercere. Cic. 1. Verr. 13.
- Iracundiam in superatos. Cic. Brut. 2.
- Iras plus quam civiliter exercet. Ovid. 12. Met. 583.
- Judicium. Cic. 3. Verr. 155. Atque etiam judicium in Prætura publicum exercuit.
- Jus civile exercere. Cic. 1. de Legib. 14.
- Justitiam. Plin. Epist. 10.
- Juventam. Catul. 59. 235.
- Linguis turpes litibus exercent. Ovid. 6. Met. 375.
- Malitiam præmiis. Sallust. de Repub. Ordin. Malitia præmiis exercetur: ubi ea dempseris, nemo omnium gratuito malus est.
- Manus in sua dona. Propert. lib. 3. 3. 34.
 Exercent teneras in sua dona manus.
- Medicinam. Plin. lib. 22. cap. 25.
- Membra exercent in palastris gramineis. Virg. 6. Æn. 739.
- Munera militiæ togatæ. Lucan. ad Pison. 27.
- Memoriam. Cic. de Senect. 21. At memoria minuitur, credo, nisi exercent eam, aut etiam si sis natura tardior.
- Navem, cauponam, stabulum. Ulp. in l. 1. & ult. D. naut. caup. stabul. ut recept. restit.
- Nomen patris, Facere officium patris. Plin. in Paneg.
- Odiū in aliquem. Ovid. 9. Met. 275. Idem 5. 245.
- Odi præciosæ. Ovid. 7. Epist. 44.
- Odiis exercere stirpem aliquorum & genus omne futurum. Virg. 4. Æn. 622.
- Opes. Liv. 9. Tum in minime pertinaci genere pugne sic fortuna exercuit opes, ut insignis utrinque clades, & clara ipsorum ducum ederet funera.
- Palastras. Virg. 3. Æn. 281.
- Pacem. Virg. 4. Æn. 100.
 Quia potius pacem æternam, pactosque hymenæos
 Exercent?
- Pœnas malorum. Virg. 6. Æn. 543.
 Hæc iter Elysiū nobis, at læva malorum
 Exercent pœnas, & ad impia tartara mittit.
- Populationem, Populari. Liv. 1. Bell. Maced. Quum priorem populationem sepulchris circa urbem diruendis exercuisset.
- Principem exercere, h. e. Præstare se principem & exhibere. Suet. in Liber. cap. 33. Al. Exerere. V. PRÆSTO, AS.
- Pugnos exercere in aliquem. Plaut. Amph.
- Quæstionem. Cic. 2. de Fin. 54. Qui quum Prætor quæstionem interficarios exercuisset, &c.
- Quæstionem in aliquem. Liv. 9. In me primum & hunc M. Follium quæstiones exercentis.
- Quæstionem de Sicariis. Suet. in Cræf. 11.
- Regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. Regnum in quacunque sunt domo, exercent. De gallis gallinacis.
- Scelus, libidinem, & avaritiam in socios. Liv. 9. Bell. Pun.
- Simultates cum aliquo: h. e. Inimicitiarum & simultatam signa præbere. Cic. pro Flacc. 88. An simultates nescio quas cum libertis vestris Flaccus exercuit?
- Solum sub presso vomere. Virg. 2. Georg. 356.
- Spicula, i. e. Sagittare. Ovid. 13. Met. 54.
 Debata Trojanis exercet spicula fatis.
- Studia Dianæ exercere. Ovid. 4. Epist. 87. i. e. Venari.
- Stilum. Plin. lib. 17.
- Sumptum suum. Ter. Heaut. 1. 1. 91. — corrafi omnia,
 Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
 Faciundo, facile sumptum exercent suum,
 Omnes produxi ac vendidi. Alii legunt Exercent per tertiam vocalem, h. e. Suo labore facerent quicquid sumptus iis alendis faceret dominus. Vulgo dicunt, Qui gagnent bien, leurs despens. Exercent, inquit Fest. lib. 5. Sarcirent. Est itaque Exercio compositum ex præpositione Ex & verbo Sarcio. Verum prior lectio haud est improbanda, quum etiam D. Ambros. Terentium imitatus, Exercent sumptum lib. 2. Off. usurpet. [V. Benti. ad loc. qui priori sententiæ, ut verissimæ, subscribit.
- Tauros. Virg. 1. Georg. 210.
 Exercent viri tauros, ferite hordea campis. i. e. Ad aratra tauros jungite. Servius.
- Aranea telas exercet. Ovid. 6. Met. 145.
- Tellurem. Virg. 1. Georg. 99. ut Solum.
- Vectigalia atque exigere. Cic. pro Lege Manil. 16. Quo tandem animo esse existimatis, aut eos qui vectigalia urbis pensitant, aut qui exercent atque exigunt?
- Velitationem. Plaut. Rud. 2. 6. 42. Equidem meam velitationem exerco: nam omnia corusca præ tremore fabularum Al. rectius Me ad velitat.
- Verba exercere, pro Exercere se ad orationem extemporalem. Sen. Epist. 40.
- Vices. Virg. 9. Æn. 175.
 — exercetque vices quod cuique tuendum est. i. e. Exercet unusquisque vices ad id quod accepit tuendum. Servius.
- Vires suas exercere, linguæ celeritatem incitare, verborum frequentia delectari. Cic. 1. de Orat. 149.
- Vires omni cura. Virg. 3. Georg. 229.
- Vitam hominum curis. Lucret. lib. 5. 1423.
 Tunc igne pelles, nunc aurum & purpura curis
 Exercent, hominum vitam, belloque fatigant.
- Undas exercet Auster. Hor. 4. Carm. 14. 21.
- Undas exercere lussibus. Ovid. 14. Met. 536.
- Vocem. Plaut. Pæn. prol. 14.
 Exerce vocem quam per vivis & colis:
 Nam nisi clamabis, ita te obrepet fames.
- Cura alicujus rei nos exercet. Virg. 2. Georg. 415.
 — inculcitur exercet cura salicis. i. e. Cura nos etiam sponte nascentium rerum fatigat.

- In omni genere belli Pompejum fortuna Reipublicæ exercuit. Cic. pro Lege Manil. 16.
- In casibus variis me fortuna exercet. Cic. 5. Tusc. 1.
- Strenua nos exercet inertia. Hor. 1. Epist. 11. 28.
- Iræ alicujus dicuntur quempiam exercere. Virg. 4. Georg. 453.
- Non te nullius exercet numinis iræ,
Magna lues commissa.
- Labor exercere aliquos dicitur. Virg. 1. Æn. 435.
- Qualis apes ætate nova per florea rura
Exercet sub sole labor.
- Ad hanc te amentiam natura peperit, voluntas exercuit, fortuna servavit. Cic. 1. in Catil. 25.
- De aliqua re exerceri. Cic. 13. Att. 22. Te de prædio aviæ exerceri moleste fero. [Subaudi Litibus, vel Negotiis.
- Pœnis exerceri, Pœnas pati. Virg. 6. Æn. 739.
- Discere & exerceri. Cic. 6. Att. 1. Cicerones pueri amant inter se discunt, exercentur.
- Apud magistros pueri exercentur. Cic. 1. de Orat. 244.
- Ad morem alterius aliquos exercere. Cic. in Orat. 46. In hac Aristoteles adolescentem, non ad philosophorum morem tenuiter differendi, sed ad copiam rhetorum in utramque partem, ut ornatus & uberius dici possit, exercuit.
- Ad pugnam exerceri. Quintil. lib. 5. cap. 12. Quia declamationes, quibus ad pugnam forensem velut præpilatis exerceri solebamus, olim jam ab illa vera imagine orandi recesserunt.
- In aliqua re exerceri. Ovid. 13. Met. 921.
- Studiosissime in diædica exerceri. Cic. de Clar. Orat. 309.
- In venando exerceri ad similitudinem bellicæ disciplinæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
- Agris exerceri. Virg. 4. Georg. 159.
- Armis exerceri. Cic. 6. Verr. 56.
- Pueri & primævo flore juvenus Exercentur equis. Virg. 7. Æn. 163.
- Exercere se & studere. Cic. in Orat. 99. Aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet uni.
- Acerrime quotidianis commentationibus sese exercere. Cic. de Clar. Orat. 249.
- Arcu se exercere. Tibul. lib. 2. 1. 69.
- Cogitare aliqua, & ad ea se exercere. Cic. 1. Fam. 7. Hæc cogites, ad hæc te exerceas.
- Exercere se ad cursuram. Plaut. Mostel. 4. 1. 5.
- Ad versus alicujus poetæ se exercere. Cic. 1. de Orat. 154.
- Vehementissime se in aliqua re exercere. Cic. 1. de Orat. 152.
- Exercere naturam suam in optimis rebus. Cic. in Somn. Scip. 21.
- Nam hæc est natura propria animæ atque vis: quæ si est una, ex omnibus quæ sese moveat, neque nata est certe, & æterna est. Hanc tu exerce in optimis rebus.
- Exercere se in agro. Ter. Heaut. 1. 1. 94. Agrum hunc mercatus sum: hic me exerceo.
- In consultationibus se exercere, & in utramque partem differere. Cic. 9. Att. 3.
- Gravi judicio multaque arte se in verissimo genere dicendi exercere. Cic. ad Brut. 15.
- Multis se in laboribus exercere. Cic. pro Arch. 28. Quid quod in hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam brevi, tantis nos in laboribus exerceamus?
- Exercere se alicui Deo, i. e. in honorem ejus. Cic. 2. Tusc. 40. Jovem Olympium, eum ipsum cui se exercebit, implorabit, ferre non posse clamabit.
- Exercere figlinas, arenarias, & argentifodinas, l. 15. §. Inde quæsitum. D. de usufr.
- Exercere litem, i. e. Persequi, l. 32. §. item si qui Romæ. D. de arbit. Inde fidejussor de exercenda lite, l. 1. C. ad Turpil.
- Exercere pecunias, in l. 35. in fine. D. de hæred. instit. Et Exercere fœnus, l. 49. D. de administ. tutor.
- EXERCENS**, Partic. [ἐγχεῖν] Cic. 2. de Orat. 287. M. Lepidus quum, ceteris in campo exercentibus, in herba ipse recubisset, vellem hoc esset, inquit, laborare.
- Athletæ se in curriculo exercentes. Cic. de Senect. 27.
- Otia molli cura exercent. Sil. lib. 15.
- Eurus ignem exercent. Ovid. 15. Epist. 9. i. e. Iluc illuc jactans.
- Telum Jupiter. Lucret. lib. 2. 1102. Sæviat exercent telum, &c.
- EXERCENDUS**, a, um. Partic. [ἐκκεῖν] ut, Æquabilitas juris exercenda. Cic. 1. Off. 88.
- Arcenda atas adolescentis a libidinibus, exercentaque in labore patientiaque & animi & corporis. Cic. 1. Off. 79.
- Corpus exercendum est, & ita afficiendum, ut obedire rationi possit. Cic. 1. Off. 79.
- Crudelitatis exercendæ libido. Cic. 5. Verr. 143.
- Memoria exercenda est in edificandis. Cic. 1. de Orat. 157.
- EXERCITUS**, a, um. Partic. [ἐκκεῖν] Exercitatus. Plin. Epist. 99. Unquamne vidisti quenquam tam laboriosum, tam exercitum, quam Varenium meum?
- Exercitus in re militari, longo bellorum usu. Cic. pro Font. 32. Postremo ipse, cum in omnibus vitæ partibus honestus atque integer, tum in re militari cum summi consilii & maximi animi, tum vero usu quoque bellorum gerendorum, imprimis eorum hominum qui nunc sunt, exercitus. i. e. Peritus.
- Exercitus in mundo rustico. Plaut. Merc. prol. 65. [Immo. Opere immundo rustico. V. Grænov.
- In re agenda. Gell. lib. 19. cap. 13. Homo sane perquam in noscendis veteribus scriptis exercitus. Sic apud Plin. lib. 2. Epist. 9. Exercitus in agendis causis.
- Curis exercitum esse. Ovid. 15. Met. 768.
- Dissidiis crebris exercitus esse aliquos. Lucret. lib. 2. 119.
- Lectione multa exercitus. Gell. Aderat forte ibi amicus noster, homo lectione multa exercitus, cui pleraque omnia veterarum literarum quæstia, meditata, vigilataque erant.
- Exercitus, jactatus, vexatus, calamitatibus agitatus. Cic. pro Planc. 78. Quo quidem etiam magis sum non dicam miser, sed certe exercitus. Et pro Milon. 5. Quid enim nobis duobus laboriosius, quid magis sollicitum, magis exercitum dici aut fingi potest. V. Plaut.
- Merc. 2. 1. 4. itemque Casaub. ad Suet. p. 137.
- Militia exercita. Tacit. 1. Ann. 35. 3. Finem tam exercitæ militiæ &c. orabant. i. e. tot Stipendiorum, seu tam diuturnæ.
- Ærumna exercita. Plaut. Epid. 4. 1. 3. Simul ærumnam multiplex exercitam habet paupertas. [Immo Multiplex ærumna me e. h.
- Animalia exercita motu. Lucret. lib. 4. 860.
- Corpora alliduo varioque exercita motu. Lucret. lib. 2. 96.
- Flumina cursu exercita. Virg. 3. Georg. 529.
- Gens vario ludo fatorum exercita. Stat. 3. Theb. 179.
- Sæpe quidem infelix, varioque exercita ludo
Fatorum gens nostra ruit.
- Manus innumeris castris exercita. Stat. 1. Silv. 4. 72.
- Manus exercita furtis. Claud. 1. in Eutrop. 193.
- Exilio, rebusque exercita egenis Membra. Stat. 11. Theb. 57.
- Quæstio exercita aspere. Sallust. Jugurth. cap. 40.
- Pectora rebus exercita. Ovid. 13. Met. 265.
- Probitas exercita rebus adversis. Ovid. 5. Trist. 5. 49.
- Vestis Veneris fudorem exercita potat. Lucret. lib. 4. 1121.
- EXERCITUS**, Adv. Compar. Apul. 11. Met. extr. p. 272. Mecum ipse cogitationes exercitius cogitabam.
- EXERCITOR**, ðris. m. [ἐκκεῖν, γυμναστής] Qui docet & exercet alterum in re aliqua. Plaut. Trin. 4. 3. 9. Hic quisquis est, Curculio est exercitor, is hunc hominem cursuram docet. Et Trin. 2. 1. 3. & Macrobi. 2. Somn. Scip. 14.
- Exercitorem eum dicimus (inquit Ulp. in l. 1. §. Exercitorem. D. de Exercitoria actione) ad quem obventiones & reditus omnes perveniunt, sive is dominus navis sit, sive a domino navem per everfionem conduxit, vel ad tempus, vel in perpetuum.
- EXERCITORIUS**, a, um. Adj. [ἐκκεῖν] ut Actio, Quæ in Exercitorem instituta. Africanus in l. finali. D. de exercitoria actione, Lucius Titius Stichum magistrum navi præposuit: is pecuniam mutuatus, cavil se in refectorem navis eam accepisse. Quæsitum est, an non aliter Lucius Titius exercitoria teneretur. subaud. Actione. sic toto illo titulo. V. Dict. præced.
- Jacula exercitoria. i. e. Lusoria. Tertull. de Pœnit. cap. ult.
- EXERCITIUM**, i. n. [ἐκκεῖν] Exercendi actus, ut apud Gell. lib. 19. cap. 4. Exercitium dicendi. Sallust. in prima oratione de Repub. Ordin. non procul a fine, Porro in quibus bis die ventrem onerare, nullam noctem sine scorto quiescere mos est, ubi animum quem dominat decebat, servitio oppressere, nequaquam eo postea hebeti atque claudere pro exercitio uti volunt. Al. Exercito.
- Ludicra exercitia. Gell. lib. 6. cap. 15.
- Perpetua exercitia. Vellej. 2. 109. Imperium perpetuis exercitiis prænit ad Romanæ disciplinæ formam redactum.
- EXERCITIO**, ðnis. f. Idem. [ἐκκεῖν] Ulp. in l. Si tamen. D. de Exercitoria actione, Si tamen plures per se navem exercent, proportionibus exercitiorum conveniuntur.
- Exercitio judicii. Papinian. l. 1. D. de offic. ejus cui mandat. est jurisdictionem errare magistratus, qui quum publici judicii habeant exercitiorum, lege vel Senatusconsulto delatam, jurisdictionem suam mandant exercitiorum exerciti dicebant antiqui, Exercitiorum exercitiorum Item Exercitorem, exercitissimum, sicut ab Exercitato, Exercitatio rem, exercitissimum. Fest.
- In libro qui inscribitur, Collatio legum Mosæicæ & Rom. Titul. 15. Ulp. lib. 7. de Off. Procof. sub titulo de Mathem. & vaticin. Sed fuit quæsitum, utrum scientia horum hominum puniatur, an exercitio & profellio. H. St.
- EXERCITUS**, ðs. m. [ἐκκεῖν, ἐκκεῖν, ἐκκεῖν, ἐκκεῖν] Veget. lib. 2 Numerus militum exercitatur, unde & re ipsa ab opere exercitus nomen accepit, ut ei nunquam liceret oblivisci quod vocabatur. Ulp. Exercitum dicimus non unam cohortem, neque unam alam, sed numeros multos militum.
- Exercitus, & Militum copia dicitur: & homo multis negotiis exercitus sed superius quarti ordinis, hoc secundi est. Fest.
- Omnis equitum exercitus. Virg. 11. Æn. 171. & 9. 25.
- Jamque omnis campis exercitus ibat apertis
Dives equum, dives pictæ vestis & auri.
- Fortissimorum militum exercitus. Cic. 4. Philipp. 6.
- Advena exercitus. Virg. 7. Æn. 39.
- Annullissimus exercitus. Plin. lib. 2. Epist. 13.
- Circumfluens exercitus. V. CIRCUMFLUO.
- Collectivus exercitus. V. COLLIGO.
- Contractus exercitus. V. CONTRAHO.
- Insolens exercitus. Hor. 1. Carm. 16. 21.
- Insolitus ad laborem exercitus. V. INSOLITUS.
- Instructus exercitus. Cic. de Provinc. Conf. 9.
- Integer exercitus. V. INTEGER.
- Intentus exercitus. V. INTENDO.
- Justus exercitus. V. JUSTUS.
- Maximus & fortissimus exercitus. Cic. pro Muren. 32.
- Mutilatus exercitus. V. MUTILUS.
- Pedestris exercitus. V. PEDESTRIS.
- Tumultuarius exercitus, V. Tumultuarius, in TUMULTUS.
- Turbati exercitus. Quintil. lib. 7. cap. 1.
- Abducere exercitum. Cic. 10. Philipp. 9.
- Accipere exercitum. V. ACCIPIO.
- Adducere exercitum. Cic. 7. Att. 9.
- Amittere exercitum. Cic. in Pison.
- Augere exercitum. Sallust. in Jugurth.
- Carpere exercitum. V. CARPO.
- Cogere exercitum. Sallust. in Jugurth. cap. 54.
- Collocare exercitum. Cic. 12. Fam. 23.
- Concidere exercitum. V. CONCIDO.
- Conducere invictum exercitum. Cic. 4. Philipp. 6.
- Conficere exercitum. V. CONFICIO.
- Conficere exercitum, & ei præesse. Cic. pro Lege Manil. 61. Qui tam novum, quam adolescentulum privatum, exercitum difficili Reip. tempore conficere? conficit. huic præesse? præfuit.
- Confirmare exercitum. Sallust. in Jugurth.
- Conflare exercitum. V. CONFLO.
- Conscribere & comparare exercitum. Cic. 5. Philipp. 36.

Continere exercitum castris. V. CONTINEO.
 Deducere exercitum. V. DEDUCO.
 Deponere exercitum. Cic. in Pison.
 Ductare exercitum. Sallust. Catil. cap. 17. & 19.
 Corrumpere largiendo exercitum. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Distinare exercitum. Cic. 15. Fam.
 Distribuire exercitum. Cæf. 5. Bell. Gall. 24.
 Dimittere exercitum. Cic. in Pison. 47.
 Ducere exercitum. Cic. pro Muren. 20. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Educere exercitum ex aliqua provincia. Cic. in Pison. 36.
 Exponere exercitum. Cæf. 3. Bell. Civil. 57. In terram scilicet ex navibus.
 Facere exercitum. Cic. 5. Philipp. 23. pro Conficere.
 Habere exercitum. Cic. 1. Fam. 9.
 Impulit exercitum Brundisii. V. IMPONO.
 Incidens portis exercitus. V. INCIDO.
 Increpare exercitum. V. INCERPO.
 Lustrare exercitura. V. LUSURUM.
 Multiplicare exercitum. Liv. Bell. Pun.
 Parare exercitum. Sallust. in Jugurth.
 Permutare exercitum. Liv. Bell. Pun.
 Recensere exercitum. Liv. lib. 1. & Suet. Calig. cap. 44.
 Reficere exercitum. Liv. lib. 3.
 Regere amplissimum exercitum. Plin. lib. 2. Epist. 13. ad Priscum.
 Scribere exercitum. Liv. lib. 3.
 Scribere supplementum exercitui. Sallust. in Jugurth.
 Supplere exercitum. Liv. lib. 2.
 Transferre exercitum in aliquem locum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Transportare exercitum in aliquam provinciam. Cic. in Pison. 47.
 Corvorum increpuit densis exercitus alis. Virg. 1. Georg. 382.
 Phorci exercitus omnis. Virg. 5. Æn. 824. i. e. Dii marini.
 Exercitus etiam pro Qualibet exercitatione ponitur. Plaut. Rud. 2. 1. 7.
 Pro exercitu gymnastico & palæstrico hoc habemus.
 Item pro Angore & cruciatus, qui nos exercet. Plaut. Cist. 1. 1. 60.
 Noli obsecro lacrymis tuis mihi exercitum imperare. conf. Epid. 4.
 1. 3. Afranius apud Nonium 1. 16. Qui mei est animi exercitus.
 Exercitus edendi remissus. Plaut. Capt. 1. 2. 50. ubi V. Interpres.
 Genitivum Exerciti pro Exercitū, ex Accio & Varr. adducit Nonius 8. 14.
 XERCITIO, [ἀσκήσιον] Ære. Mela, 2. 1. Achilles se ac suos cursu exercitavisse memorat. Sallust. de Rep. Ord. 2. 18. Corpus atque ingenium exercitabat patriæ conf. ibid. 1. 7.
 XERCITĀRUS, a, um. Partic. [ἀσκήσιος] Qui longa exercitatione doctus, & melior ac validior est. Plin. Epist. 53. Solet dicere Claudius Restitutus, qui mihi respondit, vir exercitatus & vigilans, & quamlibet subitus paratus. Cæf. 2. Bell. Gall. 20. Superioribus præliis exercitati.
 Exercitatus ad rem aliquam. Ter. Hec. 3. 3. 47. O fortuna, ut nunquam perpetuo es bona, sed jam prior amor me ad hanc rem exercitatum reddidit.
 In causis exercitatus & versatus homo. Cic. pro Quint. 3. M. Junius qui hanc causam, Aquilli, aliquoties acute egit, homo & in aliis causis exercitatus & in hac multum & sæpe versatus, hoc tempore abest, &c.
 In dicendo exercitatus. Cic. pro Cluent. 52. Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus. Sic 14. Att. 12. Exercitatus in Arithmeticis. Et 3. Acad. 110. Item Cæf. 1. Bell. Civil. 57. Exercitati in armis.
 In rebus maximis gerendis & sustinendis exercitatus animus. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Bello exercitatus. Nepos 15. 5. 4.
 Curis exercitatus & agitatus. Cic. in Somn. Scip. 21. Sunt autem optimæ curæ de salute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & domum suam pervolabit.
 Disciplina bona exercitati. Cic. in Orat. 200.
 Glebis subigendis exercitati. Cic. pro Lege Agr. 23. Totus enim ager Campanus & possidetur & colitur a plebe optima & modestissima, at illi miseris, nati in illis agris & educati, glebis subigendis exercitati, quo se subito conferant, non habebant.
 Exercitatus usu. Liv. 5. Is tum jam non promptus ingenio tantum, sed usu etiam exercitatus talem orationem habuit.
 Syrtis exercitata vento. Hor. Epod. 9. 31.
 Exercitatus aut petit Syrtis Noto,
 Aut fertur incerto mari.
 Vultus exercitati senex. Petron. cap. 83. p. 412. i. e. Ob vigilias in studiis pallidi, macilentus, austeri.
 Compar. [ἀσκήσιος] Cic. 2. Off. 53. Deinde consuetudine beneficentia paratores erunt, & tanquam exercitatiores, ad bene de multis promovendum.
 Sopiæ exercitatiores. Nepos 11. 2. 1.
 Superl. Cic. pro Lege Manil. 53. Omnibus navalibus pugnis Carthaginienses homines in maritimis rebus exercitatisimos paratissimosque vicerunt.
 Lucus exercitatisimi atque peritissimi. Cæf. 3. Bell. Civil. 73.
 Interpres exercitatisimus. Cic. 1. de Divin. 43.
 Valentissimus & ad verberandos homines exercitatisimus licitor. Cic. 7. Verr. 141.
 EXERCITATE, Adv. Compar. apud Senecam Epist. 90. Multa facit ut peritius aut exercitatus. Superl. Arnob. lib. 3. p. 113. Præcepta abeat cognita & rationem teneat exercitatisime comprehendam.
 EXERCITATIO, onis, f. [ἀσκήσιον, γυμνασία, μύσθη] Cic. 1. Off. 30. Neque id in philosophia solum, sed etiam in dicendi exercitatione feci.
 exercitatione ludoque campestri uti. Cic. pro Cæcl. 11.
 ludia & exercitationes. Cic. 1. Fam. 9.
 su forensi & exercitatione tiro, non ætate. Cic. 1. Verr. 47.
 labores corporis minuendi senibus, & exercitationes animi augendi. Cic. 1. Off. 133.
 genii exercitationes & curricula mentis. Cic. de Senect. 38.
 ris Civilis exercitatio. Cic. 1. de Orat. 243.
 alorum exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Scholarum exercitationes. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Virtutum artes & exercitationes. Cic. de Senect. 9. Aptissima omnino sunt, Scipio & Læli, arma senectutis, artes, exercitationesque virtutum, quæ in omni ætate cultura, quam diu multumque vixeris, mirificos afferunt fructus. Idem pro Milon. 34.
 In dialecticis exercitatio. Cic. 3. de Fin. 41.
 Laboriose exercitationes. V. LABOR.
 ludicra exercitatio. Cic. 1. de Nat. Deor. 103. At ipsi tamen pueri, etiam quum cessant, exercitatione aliqua ludicra delectantur.
 Medica exercitationes. V. post MODUS.
 Non parva exercitatio. V. NON.
 Primæ exercitationes. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Puerilis exercitatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Quotidiana dicendi exercitatio. Cic. pro Lege Manil. 1.
 Subite ad propositas causas exercitationes & accurate & meditate commentationes. Cic. 1. de Orat. 257.
 Accommodata exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Acuere linguam dicendi exercitatione. Cic. de Clar. Orat. 331.
 Acuit consuetudo & exercitatio & intelligendi prudentiam, & eloquendi celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat. 90.
 Assuefieri stuprorum & scelerum exercitatione. Cic. 2. in Catil. 9.
 Augere exercitationes. V. AUGEO.
 Conficere exercitatione. V. CONFICIO.
 Firmari atque ali memoriam exercitatione. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam & maxime necessaria est Oratori memoria, & ea præcipue firmatur atque alitur exercitatione.
 Formanda oratio exercitatione & stilo ad certam legem. Cic. 3. de Orat. 188.
 Munire convicii exercitationem cum intolerabili petulantia, tum etiam diuturna impunitate. Cic. pro Domo sua, 3.
 Recalescent motu & exercitatione corpora nostra. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.
 Sustulerunt meditatione atque exercitatione multi naturæ vitium. Cic. 2. de Divin. 96.
 Tuendus color corporis exercitatione. Cic. 1. Off. 130.
 Urendum est modicis exercitationibus, & ratio valetudinis habenda. Cic. de Senect. 36.
 EXERCITAMENTUM, i, n. Idem ac Exercitatio. Apul. Florid. 2. p. 351. Mentium documenta, corporum exercitamenta.
 EXERCITATOR, ōris, m. [ἀσκήσιος, γυμνασιος] Qui exercet. Plin. lib. 23. cap. 7. Pythagoras exercitator, primus ad carnes eos transtulit. De athleticis. Idem lib. 35. cap. 11. Lecythion agilitatis exercitator.
 EXERCITATRIX, icis, f. [ἀσκήσιος] Quintil. lib. 2. cap. 15. Quod duas partes civilitatis corpori assignet, medicinam, & quam interpretantur exercitatricem. γυμνασιον.
 EXERCIO, ire, compositum ex præpositione Ex, & verbo Sarcio. V. Sumptum suum exercere, in EXERCEO.
 EXERO, live EXSERO, ui, ertum, [ἐξέρω] Ære. ab Ex & Sero compositum; Extrahere, quasi dimovere.
 Herba exerit cacumen e tepida humo. Ovid. 3. Trist. 12. 13.
 Herbaque quæ latuit cerealibus obruta fulcis,
 Exerit e tepida molle cacumen humo.
 Exerere caput. Columel. lib. 8. cap. 7. Verum habeat ex utraque parte foramina: unum quo caput exeratur, alterum quo cauda & clunes.
 Caput exerere ab. Lucan. lib. 5. 598.
 Primus ab oceano caput exeris Atlanteo
 Core movens ætius.
 Caput Galatea ponto exerit. Ovid. 13. Met. 838.
 Caput Neptunus imis exerens undis. Sen. Agam. 6.
 Caput Phœbus illustre lætis exerit terris. Sen. Herc. fur. 8.
 Caput altius vitis exeruisse. Ovid. ad Liv. 46. i. e. Excelluisse virtutibus.
 Caput Roma magnanimis urbibus alte exerit. Sil. lib. 1.
 Cochleæ exerere se domicilio dicuntur. Plin. lib. 9. cap. 32.
 Ensem exerere. Stat. 9. Theb. 330.
 — fulgentemque exerit ensē.
 Humerum exerere. Ovid. 1. Fast. 409.
 Exerit hæc humerum, vestes trahit illa per herbas. De Nymphis.
 Latentem exerere. Lucan. ad Pison. 245.
 Tu nanti protende manum, tu Piso latentem
 Exere. Proverbialiter.
 Linguam exerere. Plin. lib. 10. cap. 23. Liv. 7. 10. Linguam etiam ab insula exerentem producant.
 Manum exerere. Sen. 2. de Benef. cap. 30.
 Manu subter togam ad mentum everta. Liv. 8. 9.
 Ora delphin fidus exerit patriis vadis. Ovid. 1. Fast. 458.
 Radicem exerere. Columel. lib. 12. cap. 56. Prius quam olusatrum coliculum agat, radicem ejus exerito mense Januario. i. e. Evellito.
 Secreta mentis exerere. h. e. Efferre. Sen. Oeth. 4.
 Vincula exerere. Columel. lib. 8. cap. 8. Nam dum vincula exerere conantur, non conquiescunt.
 Exerit vultus rubicunda Phœbe. Sen. Hippol. 747.
 Exerere aliquem, pro Exhibere aliquem & proferre. Claud. de Piis Frat. 15.
 Exerere principem, pro Exerere vim principatus, & se principem ostendere. Suet. in Tiber. 33. Paulatim principem exeruit. In editis legitur Exeruit: verum non est perinde elegans. Turneb. Plin. 8. Epist. 7. Sumam tamen personam magistri: exeramque in librum tuum jus quod dedisti.
 EXERTUS, live EXSEREUS, a, um. Partic. [ἐξέρως] Plin. lib. 11. cap. 37. Dentes exerti sunt apro, hippopotamo, elephanto. Stat. 9. Theb. 132.
 Amazon unum exerta latus pugna. Virg. 11. Æn. 649.
 Humeros exertus. Sil. lib. 8. Stat. 4. Theb. 235.
 Exerti ingentes humeros.
 Humeros exertaque brachia velat. Stat. 1. Achil. 346.
 Cethegus exertus. Lucan. lib. 2. 543. Ab Hor. Cinctus dicitur. Solebat enim Cethegorum familia in publicum & pugnam prodire humero & brachio exerto, i. e. Nudato.

Ensis exertus. Stat. 5. Theb. 439. Ovid. 3. Fast. 814.
 Ensilibus exertis bellica lata dea est.
 Lacerati exerti. Sen. OEth. 12. Virg. 1. Æn. 496. Exertti mamma.
 Et 11. 803. Papilla exerta.
 Medulla exerta. Hor. Epod. 5. 37. Heinf. & Bentl. legunt Exefa.
 EXERTE, Adv. Apul. 1. Met. p. 24. Janitor introrupit exerte clamitans. Spartian. Vita Severi cap. 3. Tribunatum feverissime exertiffimeque egit, i. e. Exactissime.
 EXERBO, Ære. Stat. 6. Theb. 444.
 Spargitur in Gyros, dexterque exerrat Arion.
 EXERRATIO, ðnis. f. Gell. 15. 2. Non defugiendas esse neque refpuendas hujuscemodi exerrationes. Ita legit Lipsius Elect. 1. 7. al. Exhortationes vel Exercitationes.
 EXERTO, [απειρίω] Ære. Virg. 3. Æn. 425.
 At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris
 Ora exertantem, & naves in saxa trahentem.
 Humeros exertare, i. e. Nudare. Stat. 1. Theb. 41.
 EXESUS. V. EXERBO.

E X F

EX FACILI, [ἔπιπυς] V. EX.
 EXFIBRO, Ære. Fibras evellere. tribuitur Columel.
 EXFIBRATUS, a, um. Cato, si fides Thef. Lipf.
 EXFILATUS, Extra vestimentum filo contextum. Fest. Alias legitur Effafilatum. q. V.
 EXFIO, is. [ἐξορίζω] Ære. Purgare, ut Suffio, A quo
 EXFIT, Purgamentum, unde adhuc manet Suffitio. Fest. Fabius Pictor apud Nonium, 3. 197. Exfit, inquit, est fal fordidum, quod utum est, & in ollam rudem fictilem abjectum, &c. Ed. Gothof. Tesfit & fale, quo fale fordidum &c. Mercer. Muries fit ex fale, quod fal fordidum tunsum est.
 EXFODIO, ðdi, offium, [ἐξορύττω] Ære. Quod fossum erat extrahere. Plaut. Aulul. 4. 8. 9. Exfodio aulam auri plenam. Antiquum est, magis enim est in usu Effodio.
 EXFOLIO, Ære. Apic. 4. 2. Exfoliare rosas.
 EXFORNICATUS, a, um. Vulg. Interpr. Epist. Judæ v. 7. Sodoma & Gomorra & finitimæ civitates exfornicatæ.
 EXFUNDO, [ἐκποθύμιον] Ære. A fundo evertere. Cæl. Antipat. ap. Non. Respub. amisso exfundato pulcherrimo oppido.
 EXFUNDATIO, ðnis. f. Jct. in Cod.
 EXFUTUTUS, a, um. ut, Latera exfutata. Catul. 6. 13. V. EFFUTUO.
 EXFUTI, Exfusi; ut Mertat, pro Mersat. Fest.

E X G

EXGREGIUS, i. e. E grege lectus. Fest. V. EGREGIUS.
 EXGRUMO, [ἐκγρομίζω] Ære. Exgrumare dicuntur cochleæ grumos eruentes, & ex grumis exilientes. Grumus enim est Terra collectio, a congerie dictus. Varro 3. de R. R. cap. 14. Denique ipsæ exgrumantes ad propalam vitam diu producant, quum ad eam rem pauca laurea folia interjiciant, & aspergant furtives non multos. Alii legunt Exgruminantes. Scalig. malit Exgruminantes.
 EXGURGITO, [ἐξαιπιρίζω] Ære. Extra gurgitem emittere. Unde per translationem, Exgurgitare argentum domo dixit Plaut. Epid. 4. 2. 11. Proh deum atque hominum fidem, quid ego lenocinium facio: qui quidem habeam alienos domi, atque argentum exgurgitem domo prorsum? Alii legunt Egurgitem. V. Non. 2. 265.

E X H

EXHÆRÈDO, [ἀπακληρώω] Ære. Extra hæreditatem abjicere, & proscribere. V. ABDICO. Martial. lib. 3. 10.
 Exhæredavit te, Philomuse, pater. Cic. pro Cluent. 135.
 Exhæredare filium. Proprie Exhæredari filii dicuntur, mortuo patre: qui si vivente adhuc patre depelluntur paternis bonis, Abdicari dicuntur. Itaque abusive verbo Exhæredare usus Nepos est in pr. Themist. cum eum a patre Exhæredatum scribit: de quo cum Valer. Max. 6. 9. exponeret, recte Abdicatum dixit.
 EXHÆREDANS, Partic. [ἀπακληρών] Cic. 2. Philipp. 41. Igitur fratrem exhæredans, te faciebat hæredem.
 EXHÆREDATUS, a, um, [ἀπακληρωμένον] alind Partic. Auct. ad Heren. lib. 4. 34. Sed a necessariis omnibus exhæredatus est. Plin. Epist. 119.
 EXHÆRDATIO, ðnis. f. [ἀπακληρώσις] Quintil. lib. 7. cap. 2. Tu impie fecisti, quum exhæredationem meruisti. Et 1. 20. pr. Dig. de Bon. possess. contra tabb.
 EXHÆRES, ðdis. [ἀπακληρώω] Qui privatus est hæreditate quæ ad eum pertinebat. Cic. 1. de Orat. 1757. Nempe in ea causa quælitum est de jure Civili, possitne paternorum bonorum exhaeres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque exhæredem scripisset nominatum. Exhæredem se facere bonis suis. Plaut. Most. 1. 3. 77. Utinam nunc meus mortuus pater nuntiatur, ut ego exhæredem meis me bonis faciam, atque hæc sit hæres.
 Scribere sine elogio exhæredem filium. Ulp. in l. 1. §. Pomponius. D. de Carboniano edicto, Idem ait, quum quidam exhæredem scripisset filium, quod diceret eum ex adulterio conceptum, &c. ex hac parte edicti ei bonorum possessionem competere: quum si sine elogio exhaeres scriptus esset, non haberet bonorum possessionem.
 Exhæredem vitæ suæ aliquem facere, per translationem dictum a Plaut. Bacch. 4. 8. 8. pro Occidere.
 EXHÆREDIGO, Ære. pro Exhæredare: inusitatum est. Salvian. lib. 3. contra Avarit. p. 117.
 EXHÆRESIMUS, vel potius EXHÆRESIMUS. i. m. [ἐξαιρήσιμος] i. e. Exemptissimus. Cic. 4. Ver. 28. Est consuetudo Siculorum, ceterorumque Græcorum, quod suos dies, mensesque congruere velint cum Solis Lunæque ratione, ut nonnunquam liquid diserepet, exinant unum aliquem dies, aut summum biduum ex mense, quos illi ἐξαιρήσιμος dies nominant. Budæus.

EXHĀLO, [ἀναθυμιάζω, ἀποπνέω, ἀπνέω, ἀπνέω] Ære. Expirare, & veluti Per halitum emittere acrem. Plin. lib. 17. cap. 4. Quæ tenues exhalat nebulas. Virg. 7. Æn. 84.
 — sevamque exhalat opaca Mephitin.
 Multa per os exhalantur. Lucret. lib. 4. 862.
 Altaria vapore exhalant. Lucret. lib. 3. 433.
 — ubi cernimus alta
 Exhalare vapore altaria, ferreque fumum.
 Animam exhalare. Mori. Ovid. 6. Met. 247. Juven. 10. Sat. 281.
 Crapulam exhalare. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam inquam & exhalat. conf. Vinum.
 Lucem supremam exhalare, Mori. Sil. lib. 10. 153.
 — supremam Telestinus in auras
 Exhalat lucem, & dubitantia lumina condit.
 Metalla exhalant. Lucret. lib. 6. 811.
 Quidve mali sit, ut exhalent aurata metalla?
 Nebulam fumosque volucres exhalat terra. Virg. 2. Georg. 217.
 Nebulæ caligine mistæ exhalantur humo. Ovid. 11. Met. 596.
 Terra pulveris exhalat nebulam, nubesque volantes. Lucret. lib. 5. 254.
 Ventos solum exhalat. Lucan. lib. 5. 83.
 Ut vidit Pæan vastos telluris hiatus
 Divinam spirare fidem, ventosque loquaces
 Exhalare solum.
 Vestes exhalant. Stat. 10. Theb. 102. — tapetis
 Incubat: exhalant vestes: & corpore pigro
 Strata calent.
 Vinum exhalare, idem quod Crapulam exhalare. Cic. 2. Philipp. 42
 Quamquam tu quidem (ut tui familiarissimi dictitant) vini exhalandi non acuendi ingenii causa declamatis.
 Vitam exhalare. Virg. 2. Æn. 562.
 Ut regem æquævum crudeli vulnere vidi
 Vitam exhalantem. conf. mox seq.

EXHĀLANS, [ἀπνέων] Partic. ut, Spiramenta exhalantia flammam Ovid. 15. Met. 343.
 Vitam exhalans. Ovid. 5. Met. 62.
 Postquam exhalantem sub acerbo funere vitam
 Vidit Atyn.

EXHALĀTUS, a, um. Partic. ut, Anima exhalata. Ovid. 11. Met. 43.
 Pruina exhalata. Varro 2. de R. R. cap. 2. Reliquæ passionis hybernæ ac verno tempore hoc mutant, quod pruina jam exhalata propellunt in pabulum, & pascunt diem totum.

EXHALATUS, ðs. m. Idem ac Exhalatio. Mart. Capel. 2. p. 40. F calore superno atque exhalatu.

EXHALATIO, ðnis. f. [ἀπνέσις, ἀναθυμίασις] Plin. lib. 31. cap. Certior multo nebulosa exhalatio est.
 Exhalationes terræ, Tenues spiritus qui per æstum maximum ter diffusa exhalantur, & sursum in aerem feruntur. Cic. 1. Tusc. 4
 Quod & humidum & caliginosum est, propter exhalationes terræ.

EXHAURIO, si, stum, [ἐξαιρέω, ἐξαιρώ, ἀφύσσω, ἐκκενέω] Ære. Prorsus evacuare significat.
 Poculum exhaurire, Hauriendo evacuare & ebibere. Liv. 9. Bell. Mæced. Ovid. 5. Fast. 513. Sic, Exhaurire sanguifugam, Plin. lib. 2. cap. 13.
 Poculum mortis exhaurire. Cic. pro Cluent. 31.
 Exhaurire vini multum. Cic. 2. Philipp. 63. Tu istis faucibus, istis lateribus, ista gladiatoria totius corporis firmitate, tantum vini Hippiae nuptiis exhauseras, ut tibi necesse esset in Populi Romæ conspectu vomere postridie.

Exhaurire, per translationem. ut, Exhaurire ærarium. Cic. Verr. 164.
 Dilapidare pecuniam & exhaurire ærarium. Cic. ad Octav. Pub. cum dilapidabat pecuniam, ærarium exhauriebat, &c.
 Ægrum exhaurit cubantem fluens alvus. Cels. lib. 7. cap. 3.
 Ærarium exhaurire, & compilare Remp. Cic. in Vatin. 5. Num regiones polluerit, ærarium exhauserit, Rempub. compilarit.
 Amorem liquorum exhauriri nulla injuria posse. Cic. 2. Att. 2
 Tamen tantus fuit amor, ut exhauriri nulla posset injuria.
 Aratores exhaurire & pene perdere. Cic. 5. Verr. 77. Aratores funtus evertentur, & eo magis, quod jam superioribus annis exhaurerant, ac pene perditii.

Bellis maximis exhauriri. Cic. de Provinc. Conf. 6.
 Civitatem aliquam exhaurire. Lucan. lib. 3. 181.
 Exhauserit totas quamvis delectus Athenas. i. e. Militum ingentes copię educæ sunt e civitate.
 Bonis exhaurire & evertere miseris funditus civitates. Cic. in Veron. 86.
 Copias exhaurire maximas. Cic. in Parad.
 Dolorem exhaurire. Cic. 5. Fam. 16. Non facile exhauriri tibi istum dolorem posse universum puto. i. e. Minui & omnino adimi.
 Domum alicujus exhaurire & exinanire. Cic. 7. Verr. 36.
 Domos exhaurire, & Replere, contraria. Cic. de Provinc. Conf. Ut domos exhaustas replere possent, perempta pace bellum non prope justum intulerunt.
 Facultates donatoris exhaurire. Pomponius in l. Quum ex causa. D. de re judicat.

Genas citius exhauriet Sipyloia genitrix, i. e. Niobe, de re impropabili. Stat. 5. Silv. 1. 33.
 Hæredem exhaurire legatis, Oncrare, & legatis hæredem vexare, ut nihil ei reliquum fiat. Plin. Epist. 96.
 Humum lignonibus exhaurire. Hor. Epod. 5. 31. h. e. Fodere, aperiretum exhaurire. Stat. 5. Theb. 563.
 — nam mollia colla refusus
 In tergum serpens venientem exhauserat ictum.
 Laborem exhaurire. Sil. lib. 17. — ipsa malorum
 Non plus Carthago tulit, exhaustusque laboris.

Exhaurire laborem in re aliqua. Plin. lib. 3. Epist. 9. Idem lib. 5. Epist. 5. Quod me recordantem miseratio subit quantum vigilanti quantum laboris exhauserit frustra.

Labores exhaurire posito cum sole. Stat. 6. Theb. 237. significat Finem imponere laboribus discedente jam sole, & ipso quoque functo suis laboribus.

Partem aliquam laudum alicujus exhaurire. Cic. 9. Fam. 14. Libentius omnes meas, si modo sunt aliqua mea laudes, ad te transfuderim, quam aliquam partem exhauserim ex tuis. h. e. Abstraxerim.

Mandata exhaurire alicujus, pro Absolvere & perficere, conficere. Cic. 5. Att. 13. Deinde exhaui mea mandata.

Minas inanes exhaurire. Stat. 10. Theb. 289.

Pecuniam omnem ex arario exhaurire. Cic. 2. pro Lege Agr. 97.

Plebem exhaurire. Cic. 2. pro Lege Agr. 69.

Potionem exhaurire. Quintil. lib. 7.

Prædam ex fortunis aliquorum, ex agris urbibusque fociorum exhaurire. Cic. in Pison. 48.

Provinciam sumptu exhaurire. Cic. 1. Q. frat. 1. & Suet. Neron. 38. 6. Quæstus immanes M. Antonii tota exhaustit domus. Cic. 5. Philipp. 11.

Regionem aliquam fluvius exhaurire dicitur, Quæ omnia secum rapit & depopulatur. Lucan. lib. 2. 410.

Eridanus fractas devolvit in æquora silvas,
Hesperiamque exhaurit aquis.

Scrupulum exhaurire. Cic. 5. Att. 13. Sed varia lectio est. V. not. ad loc.

Sentinam exhaurire furum ex urbe. Cic. 1. in Catil. 16.

Solicitudines exhaurire sermone. Cic. 1. Att. 18. Multa enim sunt, quæ me sollicitant anguntque: quæ mihi videor aures nactus tuas, unus ambulationis sermone exhaurire posse. i. e. Sermone & colloquio adimere atque auferre.

Spiritum reliquum exhaustit plaga. Cic. pro Sext. 60. Plaga una illa extrema defuit: quæ si accessisset, reliquum spiritum exhaussisset.

Supplicia exhaurire. Sil. lib. 6.

Vires exhaurire. Plin. 1. 3. Epist. 19. Dum reliqua colonorum minuit ad tempus, vires in posterum exhaustit, quarum defectione rursus reliqua creverunt.

Vitam sibi exhaurire. Cic. pro Sext. 48. Ne videret victorem vivus inimicum, eadem sibi manu vitam exhaussisse, qua mortem sepe hostibus obtulisset.

Urbem civibus exhaurire. Lucret. lib. 6. 1138.

EXHAUSTUS, a, um. Partic. [ἐξωστῆς] ut, Exhaustus fons, in quo nihil amplius est aquæ. Cæs. 8. Bell. Gall. 43.

Omnibus jam casibus exhaustus. Virg. 1. Æn. 603.

Exhaustus magnificentia publicorum operum. Liv. 1. 57.

Sonitu inani exhaustus, i. e. Fatigatus alicuius labore sonum ciendi, apud Claud. de Sext. Conf. Hon. 262.

Lumbos exhaustus. Juven. 9. Sat. 59.

Quantum erat exhausti lumbos donare clientis
Jugeribus paucis? [Immo Lumbos donare exhausti clientis, pro Donare clientem, qui lumbos præbendo exhaustus est. Obscænum. Rebusque exhausta fenectus. Stat. 3. Silv. 3. 156.

Excussum & exhaustum dimittere aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 37. Non ignovit, mihi crede, non: nisi forte tibi esse ignotum putas, quod te iudices dimiserunt excussum & exhaustum, suo iudicio absolutum, omnium condemnatum.

Actio consumpta & exhausta motu. Cic. 3. de Orat. 102. In quo tanta commoveri actio non possit, si esset consumpta superiore motu & exhausta. de Roscii gestu loquitur.

Ærarium inops & exhaustum. Cic. 5. Verr. 164.

Amnes solibus exhausti. Stat. 3. Theb. 259.

Anno exhausto. h. e. Transacto. Lucan. lib. 5. 44.

Apes exhaustæ, Imminutæ numero. Virg. 4. Georg. 248.

Aqua exhausta. Cic. 2. de Nat. Deor. 27.

Bella exhausta. h. e. Finita, terminata. Servius. Virg. 4. Æn. 14.

Benignitas amicorum exhausta. Cic. 4. Att. 2.

Civitates bonis exhaustæ. Cic. in Pison. 86.

Equus cursu exhaustus. Lucan. lib. 8.

Femina visceribus lassis, partuque exhausta. Lucan. lib. 2. 340.

Flumine exhausto vincere æstum, Pota aqua vincere sitim. Propert. lib. 4. 9. 63.

Hortus floribus lectis exhaustus. Ovid. 3. de Pont. 4. 63.

Italia delectibus exhausta. Suet. Jul. 79. 3.

Juventus multo sudore exhausta. Lucan. lib. 4. 303.

Labor frustra exhaustus. Lucan. lib. 3. Quintil. lib. 4. cap. 5. Nam & exhausti laboris nosse mensuram, voluptati est: & hortatur ad reliqua fortius exequenda, scire quantum superstit.

Laboris pars est exhausta. Ovid. 1. Fat. 771.

Opes exhaustæ. Propert. lib. 3. 13. 2.

Orationis pars magna est exhausta. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Pax exhausta. Lucan. lib. 3. 132.

Pacis ad exhaustæ spoliis non cogit egestas.

Pericula exhausta commemorare. Ovid. 12. Met. 161. Virg. 10. Æn. 57. Totque maris, vastæque exhausta pericula terræ.

Pharetra telis exhausta. Ovid. 1. Met. 443.

Plebs exhausta impensis. Liv. 6.

Pudore exhausto scurra. Auctor ad Heren. lib. 4. 15.

Sermo enim exhaustus est hominum, & multæ emissæ jam ejusmodi voces, &c. Cic. 1. Q. frat. 2. i. e. Consumptus, ut etiam rumor conticescat.

Turba sanguine exhausta, pro Senibus. Lucan. lib. 5. 333.

Vos despecta senes, exhaustaque sanguine turba.

Ubere exhausto mulctra spumat. Virg. 3. Georg. 309.

EXHAUSTUM, i. n. [ἐξωστῆς] Virg. 2. Georg. 398.

Est etiam ille labor curandis vitibus alter,
Cui nunquam exhausti fatis est. i. e. (inquit Servius) Exhaustionis, finitionis, quod quia asperum visum est, se ad figuram transulit, & ait Exhausti, ut Servantissimus æqui, pro Æquitatis.

EXHAUSTANT, Effertunt. Festus.

EXHEBENS, i. n. [ἐξέβη] Gemma speciosa & candida, qua auribus aurum poliunt, ut ex Zoroastris sententia tradit Plin. lib. 37. cap. 10. Harduinus legit Exebenens, rectius.

EXHERBARE, [ἐξέρβω] Ære. Herbas extirpare, & evellere. Columel. lib. 4. cap. 31. Et quum germinavit, ad unam perticam summittitur, Vol. II.

crebroque foditur atque exherbatur, nec minus quam vinea pampinatur. Idem lib. 11. cap. 3. Exherbandus est locus.

EXHERBARE nō, ðnis. f. Herbarum extirpatio. apud August.

EXHIBERE, ui, itum, [ἐπιβάλλω, ἀποβάλλω] Græc. Proferre, & in publicum deducere, & (ut ait Ulpianus in l. Quod & lex. D. de liber. homin. exhibend.) Videndi tangendique facultatem præbere. Proprie autem Exhibere, ut ibidem ait idem Ulp. est Evra secretum habere. Plaut. Mil. 9. Exhibeas herum volo. Cic. 7. Verr. 162. Is omnino servus in familia non erat: cum statim exhiberi jubet.

Exhibere, inquit Paul. Juresconf. in l. exhibere. D. ad exhibend. est Facere in publico potestatem, ut ei qui agit experiundi sit copia. V. mox Pupillum, Reum &c. exh.

Affectum parentis exhibere alicui. Plin. 1. 2. Epist. 1.

Argutias alteri: pro Irritare & laceffere. Plaut. Most. 1. 1. 2. Exi e culina sis foras maestigia, qui mihi inter patinas exhibes argutias.

Antem junctam cum viribus exhibere. Ovid. 10. Met. 181.

Auctorem salutis alicujus & supplicem alicui se exhibere. Cic. pro Sext. 102.

Curam alicui. Tibull. lib. 2. 1. 61.

Dotes exhibere. Ovid. 2. Amor. 4. 33.

Ornata est, dotes exhibet illa suas.

Faciem parentis. Plin. lib. 15. cap. 13. Peculiaris impudentia est nubicus initorum, quæ faciem parentis, succumque adoptionis exhibent, appellata ab utroque nucipruna.

Fidem ac benevolentiam domino suo. Columel. lib. 11. cap. 1. Nec solum an perdiderit disciplinam ruris, sed an etiam domino fidem ac benevolentiam exhibeat: sine quibus nihil prodest summa villici scientia.

Focos vivos carbasus exhibuit Claudiæ Vestali. Propert. lib. 4. 5. 54.

Formam. Columel. lib. 5. cap. 2. Ager nonnunquam plurium angulorum formam exhibet.

Honorem alicui exhibere. Ulp. in l. apud Cels. §. adversus. D. de dol. mal. except.

Horam in re aliqua agenda. Cic. 6. Philipp. 7. Succurrendum est D. Bruto, omnes undique copiarum colligendæ: horam exhibere nullam in tali cive liberando sine scelere non possumus. alii legunt Eximere.

Imperium, i. e. Dominari alicui, & imperare. Plaut. Catin. 2. 6. 57. Patiendum est si quidem me vivo mea uxor imperium exhibet.

Justitiam. Plin. in Paneg.

Laborem difficilem colonis exhibere dicitur cultura, Quæ difficulter peragitur. Columel. lib. 5. cap. 5. Superest reliqua illa cultura prostrata vineæ, quæ nisi violentissimo statu cæli suscipi non debet: nam & difficilem laborem colonis exhibet.

Librum promissum exhibere. Plin. 1. 1. Epist. 2.

Medicinam exhibere. Ulp. in l. 1. §. 1. D. de variis & extraordin. cognitionibus.

Molestiam, Molestare. Cic. 12. Fam. 29. Noli impudens esse, nec mihi molestiam exhibere. ut Negotium.

Naumachiam exhibere. i. e. Edere. Suet. Neron. 12. 4.

Negotium alicui, quod & Faceffere negotium dicitur, vulgus dicit, Faceffere pœnam. Plaut. Most. 3. 1. 38. Cic. 1. de Nat. Deor. 45. Quod beatum æternumque sit, id nec habere ipsum negotii quicquam, nec exhibere alteri. Cic. 3. Off. 112. Quod quum audisset adolescens filius negotium exhiberi patri. [Hic proprie, ut sæpe alias, de Reo factio. Notam lingue baccis oleaster amaris exhibet. Ovid. 14. Met. 525. Maledicæ scilicet genitivus est Linguae.

Omnia integra exhibere. Cic. 7. Verr. 162.

Opus exhibere alicui. Ovid. 3. de Pont. 5. 22.

Quod legi, tua vox exhibuisset opus.

Populo exhibere. Cic. 1. Acad. 18. Quid me inquam putas, qui philosophiam jam professus sim, populo nostro exhibiturum?

Pupillum exhibere. Cic. 5. Att. 18. extr. ubi Gronov. V.

Rationes. Plin. Epist. 126.

Rem salvam. Plaut. Afin. 2. 4. 61. Da modo meo periculo, rem salvam ego exhibebo.

Reverentiam alicui exhibere. Ulp. in l. apud Cels. §. adversus. D. de dol. mal. exception.

Reum exhibere quid sit, patet in l. Siquis. D. de exhibitione reorum, Siquis reum criminis, de quo satisdedit, non exhibuerit: pœna pecuniaria pleclitur, puto tamen si dolo malo non exhibeat, etiam extra ordinem esse damnandum. Est enim quod dicitur, Ducere personaliter. Budæus.

Se exhibere, cum Adj. Ovid. 17. Epist. 116.

Tres tibi se nudas exhibere Decæ. i. e. Exponere. V. Burm. in loc.

Judicium hominum se. Plin. in Paneg. c. 63. extr. Ut te & religioni deorum & judiciis hominum exhiberes.

Sonos. Ovid. 3. Trist. 11. 54.

Spectaculum insigne &c. Plin. 1. 2. Epist. 1.

Sidera clara nox exhibuit pulchra die. Ovid. 19. Epist. 34.

Vicem spodii. Plin. lib. 23. cap. 7. Spodii vicem exhibet fruticum a radice eventium cinis.

Vires. Ovid. 1. de Pont. 3. 11.

Nec tamen exhibuit tantas facundia vires. Ut, &c.

Virum civilem qui vere exhibeat. Quintil. lib. 12. cap. 2. omisso Se.

Vultus. Ovid. 2. de Arte Am. 348.

Te semper videat, tibi semper præbeat aures,
Exhibeat vultus nonque diesque tuos.

Exhiberi ad ferrum dicebantur, qui in arena operam gladiatoriam exhiberent. Suet. Neron. c. 12. pr.

Exhibere, minus est quam Restituere, inquit Gajus. Nam Exhibere est Præsentiam corporis præbere: Restituere est etiam Possessorem facere, fructusque reddere l. 22. D. de verb. signif.

Exhibere quoque, Mandare & cedere actiones significat, l. 35. §. si res vendita. D. de contrah. empt.

Exhiberi culpa, pro Præstari, in l. 3. §. nunc videndum. D. Commodat.

Exhibere, est etiam Alimenta suppeditare Jurisconsultis. Paulus in l. Nefennius. D. de Negotiis gestis, Pone peregre patrem ejus obisse: & matrem, dum in patriam reverteretur, tam filium, quam filiam ejus exhibuisse. Scævola in l. penult. & ult. D. De in rem verso. Sine quibus aut se ueri aut seruos paternos exhibere non potuisset. i. e. Alere. Idem Scævola in l. Creditor. §. Si inter maritum & soceram. D. mandati: Ut onus exhibendæ uxoris ad maritum rediret. Ulp. in l. Si quis. in princ. D. De agnoscendis vel alendis liberis, Siquis a liberis ali deideret, vel liberi, ut a parente exhibeantur: iudex de ea re cognosceret. Sed utrum eos tantum liberos qui sunt in potestate, cogatur quis exhibere: an vero etiam emancipatos, vel ex alia causa sui juris constitutos: videntum est, & magis puto, etiam si non sunt liberi in potestate, alendos a parentibus: & vice mutua alere parentes debere. Ibid. §. Idem. Idem respicit, ut filium suum pater exhibeat, si confiterit apud iudicem iuste eam procreantam. Sed et si filius possit se exhibere: astimare iudices debent, ne non debeant ei alimenta decernere. Kurf. §. Alimenta. Alimenta autem pro modo facultatum erunt præbenda, egentibus scilicet patronis. Ceterum si sit unde se exhibeant, cessabunt partes iudicis.

EXHIBITUS, a, um. Partic. Ovid. 17. Epist. 194. In non exhibitis utraque lusa toris. i. e. In illegitimis. [Immo delusa falsa spe legitimi tori promissi. Thetis exhibitæ est. Ovid. 11. Met. 264. i. e. Vera specie apparuit.]
EXHIBITIO, ðnis. f. [ἐπιδείξις] Gell. 12. 2. Probari apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expensatione, mensæ rationibus, chirographi exhibitionibus, &c. Ulp. l. 3. §. 1. Dig. de Liberis exhibendis. Ad exhibitionem liberorum.
 Item Sufsentatio. V. Lindebrachium allegato supra loco. Tertull. de Monog. cap. 8. Victuaria exhibitio.

EXHIBITOR, ðnis. m. ut, Ludorum exhibitor. [ἐπιδείκτης] Arnob. lib. 7. p. 247.
EXHIBITORIUS, a, um. Adj. Ulp. in l. deinde. D. de liber. exhibend. item ducend. Superiora interdicta exhibitoria sunt. h. e. Pertinentia ad exhibitionem liberorum, ceterorumque, de quibus supra diximus.

EXHILARO, [ἠδαινώ, ἀειδέω] ðre. Idem quod simplex Hilaro. Columel. lib. 6. cap. 24. Quoniam nimietate verni pabuli pecudes exhilarata læscivunt. Idem lib. 11. cap. 1. Plin. lib. 22. cap. 25. S. 74. Ha. exhilarant arbores. Plin. lib. 16. cap. 25.

EXHILARATUS, a, um. Partic. [ἀειδωμένης] Cic. 1. Fam. 26. Miraris tam exhilaratam esse servitutem nostram? Et Columel. l. c.

EXHILARATIO, ðnis. f. Augustin. de Genesi ad lit. lib. 8. c. p. 3. Voluntatis exhilaratio.

EXHILARATOR, ðnis. m. apud Celsum. [Ubi tandem?]

EXHOLCISMUS, [ἐξολκισμός] Galeno dicitur Ossis translatio a superficie in profundum: Phragma vero, ex profundum in superficiem. Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 29. [Scribendum Exolcismus ut Exorcismus.]

EXHONORO, ðre. apud Ecclesiast. Auctores.

EXHORREO, ui, ðre. &

EXHORRESCO, ui, [ἐξορῶ] ðre. Expavescere, & præ timore horrere & contremiscere. Cic. 10. Fam. 18. Sed non possum non exhorrescere, siquid intra cutem subest vulneris. Cic. 1. de Fin. 43. Quæ nos exhorrescere metu non sinat.

Exhorrescere in aliquo. Cic. 3. de Orat. 50. In quo igitur homines exhorrescunt? quem stupefacti dicentem intuentur?

Æstus exhorreat. Columel. 10. 154. de Planta. [Nisi legendum Sitientes horreat æstus. pro Sitiens exhorreat, ut in MS.]

Furores exhorrescere. Sil. lib. 3. 146.

Ne tamen incautos laudum exhorresce furores.

Ut serpentem patrias exhorruit iras. Sil. lib. 3.

Vultus alicujus exhorrescere. Virg. 7. Æn. 265.

Adveniat, vultus neve exhorrescat amicos.

Exhorrescere, pro Fremere. Ovid. 4. Met. 135.

— exhorruit aquoris instar,
 Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura.

EXHORTOR, [ἐπιτιμῶ] ðri. Vehementer hortari. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexander Magnus Arabia potitus, thure onustam navim misit Leonidi, exhortatus ut large deos adoraret.

Exhortari ad virtutis studium. Cic. 1. Acad. 16.

Cives exhortari in hostem. Ovid. 13. Met. 234.

Equos exhortari. Ovid. 5. Met. 403.

Raptor agit currus, & nomine quemque vocando
 Exhortatur equos.

Tauros in aliquem exhortari. Ovid. 7. Met. 35.

EXHORTANS, antis. Partic. [ἐπιτιμῶν] ut, Cuneos exhortans. Stat. 8. Theb. 673.

EXHORTATUS, a, um. aliud Partic. [ἐπιτιμῶς] Virg. 12. Æn. 159. — sic exhortata reliquit
 Incertam, & tristi turbatam, vulnere mentis.

Exhortatus, passive aliquando accipitur. Cic. de Senect. 42. Ille enim quum esset Consul in Gallia, exhortatus est in convivio a seorto, ut securi ferret aliquem eorum, &c. Maluit Gruterus legere Exoratus.

EXHORTATIO, ðnis. f. [ἐπιτιμῶν] Quintil. lib. 1. cap. 3. Exhortatio docentium. Et Columel. 11. 1.

EXHORTAMENTUM, i. n. Idem. Nonius Marcellus in Portifculus, Portifculus inquit, est hortator remigum, qui eandem perticam (pergulam Scalig. ad Sil. 6. 361.) tenet, quæ portifculus dicitur, qua excursum & exhortamenta moderatur.

EXHORTATOR, ðnis. m. &
EXHORTATORIUS, a, um. [ἐπιτιμῶν] Ad exhortationem faciens. apud Scriptores Ecclesiasticos.

EXHORTATIVUS, a, um. Idem. Quintil. 3. 6. Exhortativus status suavioris est proprius.

EXHUBERO. V. EXUBERO.
EXHUMORO, ðre. Cæl. Aurel. Tard. 4. 1. 12. Cutis vulnerationem affectandam probant, qua corpus exhumoretur. i. e. Humor e corpore educatur.

EXHYDRIÆ, [ἕξηξη] Venti sic dicti post imbrem effusum. Apul. de Mundo p. 62.

EXHYRIO, sive **EXHYRIO**, [ἐξηξη] ðre. Proprie de scenicis actoribus, qui si minus prebarentur spectatoriibus sibilo notari & explodi solebant. Cic. in Parad. 3. Histrion si paulum se movit extra numerum aut si versus pronuntiatus est syllaba una brevior aut longior, exhibitur, exploditur. Populus me exhibat, puto apud Horatium. H. St. [Immo Sibilar. Sat. 1. 1. 66.]

EXICCIO, vel **EXSICCIO**, [ἐξικκῶ] ðre. Idem quod Siccare, aut Valde siccare significat. Cic. 2. de Divin. 33. Arboresque ut hyemali tempore, cum luna simul senescentes, quia tum exiccatae sunt, tempestive credi putentur. Plin. lib. 18. cap. 26. Cic. 16. Fam. 26.

EXICCATUS, a, um. Partic. [ἐξηκκαμένω] Stat. 5. Silv. 1. 55.

Exiccatum genus orationis. Cic. de Clar. Orat. 290. Sin autem acutum, prudens & idem sincerum & solidum, & exiccatum genus orationis probant, nec, &c.

EXIGO, ðgi, actum, [ἐξέρω, ἐξέρω, πέρω] ðre. ab Ex & Ago compositum; Excludere, ejicere, expellere, quasi extra agere. Plaut. Aulul. 3. 1. 9. Exegit omnes foras. Virg. 2. Æn. 357.

— quos improba ventris
 Exegit cæcos rabies. Plin. lib. 3. cap. 5. Exegere Umbros.

Exigit a se virum uxor, cum Divortium facit. Plaut. Mil. 4. 6. 62. Egone illam adeam quæ nupta sit? virum ejus metuere æquum est. m. quin tua causa exegit virum a se. conf. Uxorem exegere.

Exigere e: ut, Exercitum e campo. Liv. 3. 61.

Ferum e corpore cantu exigere. Sil. lib. 5. 353.

Exigere ex. Plaut. Perf. 1. 3. 63. Exigam ego hercle te ex hac decuria.

Exigere ex corpore mæores, pro Abigere tristitiam. Plaut. Capt. 4. 4. 61. Pol mæores mihi antevortunt gaudiis. r. noli irascier: jam ego ex corpore exigam omnes maculas mæorum tibi.

Exigere ex civitate reges. Cic. 2. de Orat. 199. Tum illa, quæ modo Crassus commemorabat, egi, neque reges ex hac civitate exigi, neque, &c.

Exigitur fabula, inquit Donatus, Quum displicet, cui opponitur Stare. Ter. in prol. Hec. 14.

In his quas primum Cæcili didici novas,
 Partim sum earum exactus, partim vix steti.

Exigere atque eximere aliquem honoribus. i. e. Privare. Plin. l. 2. Epist. 12.

Hostem exigere. Plin. in Paneg. c. 29. pr. Exactus hostis mari.

Lassitudinem exigere ex corpore. Plaut. Capt. 5. 4. 4. Illic ibi demum est locus, ubi labore lassitudo est omnis exigunda ex corpore.

Sues pastum exigere. Varro 2. de R. R. 4.

Uxorem exigere matrimonio. Plaut. Merc. 4. 6. 6. Uxor viro clam domo egressa est foras, viro sit causa, exigitur matrimonio. Cic. 2. Philipp. 69. Mimam illam suam res sibi habere iussit, ex xii. Tab. causam addidit, exegit. conf. supra Exigit a se virum.

Exigere ærumnam. Plaut. Capt. 5. 4. 12. i. e. Perferre & pati.

Exigere, ad tempus relatum, pro Transigere: ut, Ætatem exigere. Plaut. Caf. 2. 5. 12.

Ævum exigere. Virg. 7. Æn. 777. & Ovid. 12. Met. 208.

Annos exigere. Ovid. 3. Trist. 4. 43.

Vive sine invidia, mollesque inglorios annos
 Exige, amicitias & tibi junge pares.

Juppiter annum quatuor spatii exegit. Ovid. 1. Met. 118.
 Perque hyemes, æstusque, & inæquales autumnos,
 Et breve ver spatii exegit quatuor annum. i. e. quasi ad statum dispertit.

Quum fummas exiget horas consumpta dies. i. e. Quum erit ultimum tempus vitæ ac finis. Sen. Oeth. 17.

Mediam dies exigit horam, Meridies est. Ovid. 1. Amor. 5. 1.

Prona dies longos super æquora fines Exigit. Stat. 2. Theb. 42. Periphrafs est Occidentis solis, quem fingunt immergere sese mari. [Nihil post v. Dies distinguendum, ut sq. ad Umbra referas.]

Phœbus æstivos spatiosus exigit igneis. Propert. lib. 3. 19. 3.

Tempus exigere. Plin. Epist. 3. 1. Nescio an ullum tempus jucundius exegerim.

Vitam exigere. Ter. Hec. 2. 1. 19. — nescire arbitramini,
 Quo quisque pacto hic vitam vestrorum exigat.

Exigere, Petere, rogare. Plin. Epist. l. 8. 20. Exegerat profocer meus ut Amerina prædia sua inspicerem.

Exigere ab aliquo. Quintil. lib. 2. cap. 13. Nemo autem a me exigat id præceptorum genus.

Exigere ab aliquo. Plin. in Paneg. c. 78. pr. Imperii hoc verbum, no adulationis esse, obsequio tuo crede, quod non alia in re magis at Senatus exigere a te, aut ru præstare Senatui debes.

Ad numeros exige quidque faos. Ovid. de Rem. Amor. 372. i. e. Judicium de argumento ex carminis genere fac. V. infra Exigere pro Æstimare.

Dare & Exigere, contraria. Cic. 2. Off. 63. Convenit autem cum i dando municipium esse, tum in exigendo non acerbum.

Expectare & Exigere, contraria. Cic. de Clar. Orat. 7. Ego vero expectabo ea quæ polliceris, neque exigam, nisi tuo commodo, erunt mihi pergrata si solveris.

Exigere aliquid acerbius. Cic. 1. Tusc. 93. Ab hoc acerbius exigit natura quod dederat.

Æs exigere. Hor. 1. Serræ. 5. 13.

Amicitiam exigere. Catul. 97. 6.

Aurum exigere, Repetere creditum aurum. Plaut. Bacch. 4. 8. 6. Hodie exigam aurum hoc? a. exige, ac suspende te.

Aurum exigit de. Plaut. Bacch. 2. 2. 45. Qui de amittenda Bacchid aurum hic exigit. i. e. Petit.

Benefacta pre debitis exigimus. Cic. Brut. 16.
 Brachia ad planctus exigere. Lucan. lib. 2. 24.
 — nec mater crine soluto
 Exigit ad favos famularum brachia planctus.

Collectam a conviva exigere. Cic. 2. de Orat. 233.
 Creditum exigere. Suet. in Vesp. cap. 11.
 Damna exigere. Ovid. 5. Fast. 314.
 Exigerem nostræ qualia damna nota?
 Facta alicujus exigere. Ovid. 2. de Arte Am. 130.
 Exigit Odryli facta cruenta ducis. i. e. Petit ab Ulysse ut i citet. Emendati codd. legunt Fata.
 Fructus prætermissos exigere. Cic. 4. Att. 1. Ac nili etiam prætermisof fructus tuæ suavitatis præcriti temporis exegero, profecto, &c.
 Gratii

Gratiam exigere. Cic. de Amicit. 30.
 Jura tori exigere. Ovid. 21. Epist. 140.
 Exige polliciti debita jura tori.
 Mercedem. V. mox Voluptatem.
 Munera pacta cum plena fide exigere. Ovid. 16. Epist. 376.
 Nomina exigere, Ad dissolutionem cogere. Cic. 7. Verr. 28. Reperiret pecunias sumpsisse mutuas, nomina sua exegisse. Paulus De usuris, l. Cajus, Quæ secundum formam ab his exigi soleant, etiam si omnia nomina idonea sint.
 Operam exigere. Cic. 4. de Fin. Et hæc quidem primam exigam a te operam, ut audias me quæ a te dicta sunt resellentem.
 Operam exigere, aliter. Cic. 1. Off. 41. Est autem infima conditio & fortuna fervorum, quibus non male præcipiunt, qui ita jubent uti, ut mercenariis, operam exigendam, iusta præbenda.
 Opus exigere oculis, Spectare, videre. Ovid. 11. Epist. 8.
 Ipse necis cuperem nostræ spectator adestet,
 Auctorisque oculis exigeretur opus. h. e. ut quidam exponunt, Perficeretur in conspectu auctoris, alii sic, Cædes expresse ageretur & exhiberetur coram oculis auctoris.
 Opus exigere, aliter. Columel. lib. 1. cap. 8. Nam non est nostri negotii, alterum imperare, & alterum docere, neque enim recte exigere opus valet, qui quid aut qualiter faciendum sit ab subjecto discit. *Examiner & exiger des ouvriers, s'il y a autant de besogne faite, & celle qu'elle doit estre.*
 Pecuniam imperatam exigere. Cæf. 3. Bell. Civil. 32.
 Pecunias desperatas exigere. Cic. pro Muren. 142.
 Pensionem exigere. Cic. 6. Fam. 18.
 Piacula exigere. Liv. 9. Bell. Pun. Sed & nunc & sæpe alias, dea suam sedem, suumque templum aut tutata est, aut a violatoribus gravia piacula exegit.
 Pœnam vel pœnas exigere, Sumere pœnam. Ovid. 4. Met. 190.
 Exigit indicii memorem Cythereia pœnam. De Veneris ultione in Vulcanum. Idem 4. Fast. 230. Item 5. Trist. 8. 9.
 Exiget ah dignas ultrix Rannusia pœnas,
 Imposito calcas quod mea fata pede.
 Pœnas de aliquo exigere. Ovid. 8. Met. 530. & 14. Met. 478.
 — & antiquo memores de vulnere pœnas
 Exigit alma Venus.
 In pœnas usque nocentum exigi. Stat. 1. Theb. 216.
 Pretium exigere. Ovid. 1. Amor. 8. 69.
 Promissum exigere. Cic. 3. Off. 94.
 Supplicium exigere ab aliquo, Punire aliquem. Plin. de Vir. Illust.
 Tributa exigere. Cic. 3. Fam. 7.
 Vectigal exigere. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Voluptatem exigere. Cic. 2. de Fin. 73. Hoc enim ille tuus non vult, omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit.
 Votum exigere. Suet. Calig. c. 27. Votum exegit ab eo, qui pro salute sua gladiatoriam operam promiserat. Paulo post Votum reposcere dixit.
 Exigere ut recitetur carmen. Ovid. 3. de Pont. 5. 40.
 — nisi si crudelis id ipsum
 Exigis, ut percat. Ovid. 5. Met. 21.
 Est qui nequitiam locus exigit. Ovid. 3. Amor. 14. 17.
 Exigit necessitas. Columel. lib. 7. cap. 12.
 Quum exigit usus epularum. Columel. lib. 9. in præm.
 Exigere etiam pro Examinare, Explorare, seu Æstimare; five id pondere, five regula fiat; ut, Ad libram, ad stateram exigere.
 Columnas ad perpendicularum exigere. Cic. 1. Verr. 133. hinc
 Opes ad suas vires exigere. Ovid. 2. de Arte Am. 502.
 Ad veritatem legitimum jus exigere. Cic. 8. Fam. 6. Nunc si ad illam summam veritatem legitimum jus exegeris, cavendum tibi erit ne parum simpliciter & candidè posuisse inimicitias videaris.
 Ad vestras leges atque instituta exigere ea quæ Lacedæmone fiunt. Liv. 34. 31. Conf. ad finem h. dictionis.
 Ad cœlestia ritus exigere humanos. Ovid. 9. Met. 500.
 Pondus margaritarum manu exigere. Suet. Cæf. cap. 47.
 Exigere stilo, pro Exacte scribere. Quintil. lib. 1. cap. 9. Deinde eandem gracilitatem stilo exigere condiscant. i. e. Eadem gracilitate stili uti. [Alii Expellere, Dediscere exponunt. Mihi videtur pro Exequi, Elaborare, Perficere stilo positum.
 Exigere, Exorquere. Cic. 1. Verr. 30. Et quum esset tritici modius sestertii quinque, pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse. Idem pro Font. 9. Itaque Titurium Tolosæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorii nomine exegisse. V. Vectigal exigere.
 Exigere ab aliquo veritatem. Plin. Epist. 247. Cic. 1. de Legib. 4.
 Exigere ex aliq. & cogere. Cic. 2. de Fin. 119. An exigerem ex te, cogeremque ut responderes, nisi vererem ne Herculem ipsum ea quæ pro salute gentium summo labore gessisset, voluptatis causa gessisse diceres?
 Exigere & Rogare, opponit Cic. 2. Fam. 5. Grave est enim homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se bene meritum putet: ne id quod petat, exigere magis quam rogare, &c. videatur.
 Facile exigere. Cic. 2. de Orat. 128. Quo facilius id a te exigam quod peto, nihil tibi a me postulanti recusabo.
 Exigere opus, Perficere, Absolvere. Ovid. 15. Met. 871.
 Jamque opus exegi, quod nec Jovis ira, nec ignes,
 Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas. Sic Hor. 3. Carm. 30. 1.
 Exegi monumentum ære perennius.
 Exigere, pro Compensare. Cic. de Petit. Conf. 35. Beile negandum est, ut ostendas necessitatem, demonstres quam moleste feras, aliis te id rebus exacturum esse persuadens. i. e. Cumulate compensaturum. Budæus.
 Ferrum exigere, Trajicere enses. Ovid. 9. Epist. 15.
 Exegit ferrum sua per præcordia mater.
 Ferrum per illa exigere. Ovid. 4. Met. 733.
 Ferrum exegit per pectus. Stat. 10. Theb. 303.

Gladium per omnes exegit gentes. Lucan. lib. 10. 32. i. e. Omnes populos bello fatigavit. De Alexandro.
 Ensem exigere per medium juvenem. Virg. 10. Æn. 815.
 — validum namque exigit enses
 Per medium Æneas juvenem.
 Aliquem hasta exigere. Valer. 6. Argon. 572.
 Exigere, Transire, trajicere, Decurrere. Plin. lib. 12. cap. 19. Præterea hybernum mare exigunt circa brumam, Euris tum maxime flantibus. Hi recto cursu per sinus impellant, &c.
 Exigere de re aliqua. i. e. Disceptare, vel potius Deliberare. Plin. l. 9. Epist. 26. extr. Destines diem, quo & de illis & de his coram exigere possimus, i. e. Deliberare, examinare, ac ponderare singula. Cic. 10. Fam. 24. extr. Ut exigeret cum eo. h. e. Ut ageret, transigeret cum eo. adde Not. Gronov. ut & Ed. Stutg. p. 436.
 Est etiam Exigere inter alia Accurate observare, dijudicare. Quintil. lib. 1. cap. 5. An cujuslibet auris est exigere literarum sonos? non hercle magis quam nervorum. Et Virg. 4. Æn. 475.
 — tempus secum ipsa modumque Exigit. conf. Non. 4. 152. Servius ad locum Virg. Exigit, exponit per Definit.
 Exigor, pro A me exigitur. Cæcilius Æschino,
 Ego illud minus nihilo exigor portorium. Nonius.
 Exigi mancipia quis dicitur in l. 5. C. de serv. fugit. eadem forma, qua Exigi pecunias, vel portorium apud Gell. lib. 15. cap. 14. q. V.
 EXACTUS, Partic. [παγελλυθως] Finitus, prope finem adductus.
 Æstas exacta erat media. Liv. 4. Bell. Pun.
 Ætate exacta. Ter. Adel. 5. 4. 16. Cic. 7. Verr. 21. Hoc tantum exacta ætate laboris, itinerisque suscepit.
 Exactæ ætatis vir. Liv. 1. Venerabilis viri atque adeo exactæ jam ætatis.
 Ætates exactæ. Virg. 3. Georg. 190.
 At tribus exactis, ubi quarta accesserit ætas, &c.
 Annos per exactos, Quotannis. Hor. 3. Carm. 22. 6.
 Errore exacto, Finito errore. Propert. lib. 2. 11. 3.
 Nec sic errore exacto lætatus Ulysses,
 Quum tetigit caræ littora Dulichinæ.
 Frigore exacto. Plin. lib. 17. cap. 25.
 His demum exactis. Virg. 6. Æn. 637.
 Hora exacta multis trientibus. Propert. lib. 3. 8. 29.
 Quum fuerit multis exacta trientibus hora, &c. Potando scil.
 Lux exacta solis, Finitus dies. Stat. 2. Silv. 2. 47.
 Maturitate exacta. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Mens exactus. Virg. 1. Georg. 435.
 Totus & ille dies, & qui nascuntur ab illo
 Exactum ad mensem, pluvia ventisque carebunt. Sic 3. Georg. 139.
 Annus exactis completur mensibus orbis. Virg. 5. Æn. 46. Quia menses (inquit Servius) in se recurrunt, & annum faciunt.
 Sideribus exactis, Diluculo fugatis. Propert. lib. 1. 3. 38.
 Namque ubi longa meæ consumpsisti tempora noctis,
 Languidus exactis hei mihi sideribus.
 Tempore exacto. Hor. 1. Serm. 1. 118.
 — exacto contentus tempore, vita Cedat &c.
 Temporibus exactis. Cic. 3. Verr. 49.
 Vigilia exacta. Cic. 3. in Catil. 6.
 Voluntas exacta. Ovid. 17. Epist. 177.
 Et libet, & timeo, nec adhuc exacta voluntas
 Est fatis: in dubio pectora nostra labant. Ubi Burm. V.
 Pecunia exacta. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
 Ensis exactus, Trajectus. Sen. Oeth. 7. Eat per artus ensis exactus meos. Ovid. 5. Met. 171.
 Sagitta exacta per summum latus. Ovid. 12. Met. 572.
 Exactus, Expulsus: ut, Liberi regis exacti. Liv. 1. 60.
 Reges exacti. Cic. 1. de Orat. 37. Et Pompon. l. 2. §. 3. D. de Orig. Juris.
 Furiis exactus, i. e. Agitatus. Ovid. 4. Trist. 4. 70.
 Quo postquam, dubium est pius an sceleratus, Orestes
 Exactus furiis venerat ipse suis.
 Exactus tenui pumice versus eat. Propert. lib. 3. 1. 8.
 Exactus, [επιπλῆς] Nomen ex Partic. Perfectus, consummatus. Hor. 2. Epist. 1. 72. — emendata videri
 Pulchraque & exactis minimum distantia, miror.
 Acies falcis exacta. V. ACIES.
 Effigies exacta. Propert. lib. 3. 9. 10.
 Exactis Calamis se mihi jactat equis. i. e. In equis eleganter sculpendis gloriam quærit: nam Calamis, insignis sculptor fuit.
 Fides exacta. Ovid. 4. de Pont. 9. 46.
 Forma exacta. Ovid. 1. Met. 406.
 Notæ exactæ. Ovid. 3. Fast. 162.
 Ille moras solis, quibus in sua signa rediret,
 Traditur exactis disposuisse notis.
 Ratione exacta. Hor. 2. Serm. 4. 36.
 Nec sibi cœnarum quivis temere arroget artem,
 Ni prius exacta tenui ratione saporum. i. e. Exacte cognita.
 Compar. Martial. lib. 4. 42. Nil exactius, eruditiusque.
 Superl. Plin. Epist. 176. Quod ille obsequium Serviano exactissimo viro præstitit?
 Et cum genit. ut, Artis exactus, cujus comparativum est exactior. Ovid. 3. Fast. 383.
 Mamurius morum, fabræne exactior artis
 Difficile est ulli dicere, clausit opus.
 EXACTUM, i. n. Ovid. 2. de Pont. 3. 33.
 Te nihil exacto, nisi nos peccasse fatentem
 Sponte sua probitas obiciumque juvant. Alii legunt Ex acto, i. e. Ex factio. V. Burm. [Locum varie tentatum, adhuc a nemine perfanatum puto.
 Exacta referre. Virg. 1. Æn. 313.
 Quarere constituit, fociisque exacta referre.
 EXACTUS, Æs. m. [διπραγτος] pro Venditione: quia merx dum venditur, exigitur a nobis, id est emititur. Quintil. Decl. 1. 2.

- Sacrofanctus mercator opportunum mercis exactum puto invenit. Sic, in pecuniæ exactu, legit Grav. apud Cic. 5. Fam. 20. ubialii, In pecunia exacta.
- EXACTOR**, ōnis. m. [*εξακτωρ*] Qui tributum, seu pecuniam exigit. Caf. 3. Bell. Civil. 32. Erat plena lictorum, & imperiorum provincia, conferta prefectis atque exactoribus.
- Fiscalium præstationum exactores. Firmic. lib. 6. cap. 3.
- Exactores, in l. 2. & 3. de conveniend. fisci. debit. lib. 10. C. dicebantur, Quibus exigenda fiscalia nomina mandata erant: qui ad tributorum, & fiscalium debitorum exactorem destinati erant. Quo in significato sapius hoc verbum reperitur apud Salvianum Massil. in lib. de vero Dei judicio. *Δημοσιος εξακτωρ*, *ητοι οπρακτωρ* Justinianus appellat in Novella 12.
- Item Qui rem peragit; ut, Supplicii exactor. Liv. 2. 5. Qui spectator erat amovendus, eum ipsum fortuna exactorem supplicii dedit. i. e. Qui exequeretur, & ferneret supplicium.
- Exactor, Qui aliquid explorat. Suet. de Illust. Gramm. cap. 22. Sermone Latini exactor molestissimus. i. e. Observator. Columel. lib. 3. cap. 13. Opus autem est perito ac vigilante exactore. Ibid. extr. Nec patitur exactorem operis decipi. [Et apud Liv. & his locis Exactor est, Qui ab aliis exigit, seu reposit aliquid. Sic]
- Disciplina exactor. Suet. Caf. cap. 65. & Studiorum assiduus exactor. Quintil. lib. 1. cap. 3.
- Asper exactor. Quintil. lib. 1. cap. 7. An ideo minor est M. Tullius orator, quod idem artis hujus diligentissimus fuit, & in filio, ut in epistolis apparet, recte loquendi usquequaque aspei quoque exactor?
- EXACTIO**, ōnis. f. [*εξακτωρις*]
- Capitum exactio. V. EPICEPHALUM.
- Nominum exactio. i. e. Debitorum. Cic. 5. Att. 1. De Oppio factum est ut volui, & maxime quod deo aperisti, quæ quidem ego utique vel versura facta solvi volo, ne extrema exactio nostrorum nominum expectetur.
- Operum publicorum exactio. Cic. pro Domo sua, 51.
- Operis exactio. Columel. lib. 1. cap. 8. Nulla est autem major vel nequissimi hominis custodia, quam operis exactio.
- Ostiorum exactio. i. e. Tribui in singula ostia imperati. V. EPICEPHALUM.
- Pecunia exactio. Cic. 2. de Legib. 51. Eaque pecunia non minor esset facta cum superiore exactione.
- Publicæ exactiones. Cic. 10. Fam. 32.
- Acerbissima exactio. Cic. 3. Fam. 8.
- Exactio regum, Expulsio. Cic. 1. de Orat. 37.
- Exactio, Perfectio, absolutio. Aufon. in Ternario, Forma hominis cœpti, plenique exactio partus.
- EXACTE**, Adv. Pompon. Mela lib. 1. c. 4. extr. Nunc exactius oras litusque dicturo, inde est commodissimum incipere, unde terras, &c. & Gell. 1. 3.
- EXIGUUS**, a, um. Adj. [*μικρος*] Parvus, modicus.
- Ingens immensusque, & Exiguus, contraria. Cic. 3. de Orat. 67. Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum sane gyrum compellitis conf. Fines exigui.
- Major & Exiguus, contraria. Cic. pro Deiot. 22. Atque antea quidem majores copias alere poterat, nunc exiguas vix tueri potest.
- Ager exiguus. Virg. 2. Georg. 413.
- Aqua exigua. Ovid. 3. Met. 450. Exigua prohibemur aqua.
- Aura exigua. Ovid. 4. de Pont. 8. 17. Quamlibet exigua si nos ea juverit aura.
- Campis exiguis equitare. Hor. 2. Carm. 9. 24.
- Casa exigua. Ovid. 4. Fast. 526. — nec exiguæ despice testa case.
- Census exiguus. Hor. 1. Epist. 1. 43.
- Ceres exigua. Virg. 7. Æn. 113. — ut vertere morsus Exiguam in Cererem penuria adegit edendi. i. e. Menfas paniceas. Serv.
- Cibus exiguus. Ovid. in Ibin, 114.
- Exigua amicorum copia. Cic. pro Quint. 2.
- Contractum aliquo morbo, bovis exile, exiguum, & vietum cor, & dissimile cordis fuisse. Cic. 2. de Divin. 37. Al. Contactum.
- Corporis exigui homo. Hor. 1. Epist. 20. 24.
- Exiguus, de Agefilao Æmil. Probus, 276. Exiguus, & claudus altero pede. H. St. V. Nep. Agef. c. 8. pr.
- Dapes exiguæ. Ovid. 2. Fast. 362.
- Diem exiguum præfinire operi. Cic. 5. Verr.
- Discrimen exiguum. Plin. lib. 11. cap. 45.
- Elegi exigui. Hor. in Arte Poet. 78.
- Fines exigui. Cic. 1. de Orat. 264. Tu autem quoniam exiguis quibusdam finibus totum oratoris munus circumdedisti, hoc facilius, &c.
- Finis exiguus libidinum. Hor. 1. Carm. 18. 10. Quum fas atque nefas exiguo sine libidinum Discernunt avidi. Sed rectius post ÷ sine, distinctio ponitur.
- Foramen exiguum. Ovid. 2. Fast. 672.
- Fortuna exigua. Cic. 1. de Fin. 6.
- Fumus exiguus. Ovid. 15. Met. 351.
- Gestus exiguus. Ovid. 3. de Arte Am. 275. Exiguo signet gestu, quodcumque loquatur, Cui digiti pingues, & scaber unguis erit.
- Haustrus exiguus. Ovid. 3. Fast. 274. Defluit incerto lapidosus murmure rivus: Sæpe sed exiguis haustribus inde bibi.
- Hora exigua & angusta. Cic. pro Rabir. 9. Ergo ad hæc crimina quæ patroni diligentiam desiderant, intelligis mihi semihoram istam nimium longam fuisse: illam alteram partem de nece Saturnini, nimis exiguam atque angustam esse voluisti, quæ non oratoris ingenium, sed Consulis auxilium implorat & flagitat.
- Humor exiguus. Virg. 1. Georg. 70. Hic sterilem exiguus ne deserat humor arenam.
- Ignis exiguus. Virg. 1. Georg. 195. Et quamvis igni exiguo properata maderent Initis ab exiguis profecta. Liv. præf.
- Intervalla exigua. Lucret. lib. 2. 100.
- Lapis exiguus. Ovid. 2. Amor. 6. 60.
- Lapillus exiguus. Ovid. 8. Met. 18. — exiguo resonantia faxa lapillo.
- Iaus exigua. Cic. pro Lege Agr. 2. 5.
- Legatum exiguum. V. Superl. infra.
- Limen exiguum. Ovid. 10. Met. 691. Liminis exigui fuerat prope templa recessus.
- Locus exiguus. Ovid. 6. Fast. 263.
- Merum exiguum. Ovid. 1. Epist. 32.
- Munus exiguum. Ovid. 2. de Arte Am. 286.
- Murmur exiguum. Ovid. 18. Epist. 19. Talibus exiguo dictis mihi murmure verbis, &c. Murmure exiguo verba loqui. Ovid. 5. Fast. 458. Conf. Sonus.
- Mus exiguus. Virg. 1. Georg. 181. — sæpe exiguus mus Sub terris posuitque domos, atque horrea fecit.
- Nox exigua. Virg. 2. Georg. 202.
- Numerus exiguus. Cic. 12. Fam. 2. Qui numerus etiam bonis rebus exiguus esset.
- Numero exigui. i. e. Pauci. Virg. 5. Æn. 754. Exigui numero, sed bello vivida virtus.
- Ope exigua. Ovid. 1. de Pont. 1. 78. Forlitan exigua dignus habebor ope.
- Opus exiguum. Ovid. 2. Fast. 4.
- Orbis exiguus. i. e. Gyros. Ovid. 4. Epist. 80. Sive ferocis equi lestantia colla retorques, Exiguo flexos miror in orbe pedes.
- Pars exigua. Virg. 10. Æn. 128. ●●
- Pectus exiguum. Propert. lib. 4. 1. 59. — exiguo quodcumque & pectore rivi Fluxerit, hoc patriæ ferviat omne meæ.
- Fes exiguus. Ovid. 3. Amor. 3. 7.
- Preces exiguæ. Ovid. 1. de Arte Am. 440. — nec exiguas, quisquis es, adde preces.
- Pulvis exiguus. Virg. 4. Georg. 87. Pulveris exigui factu compressa quiescent. Hor. 1. Carm. 28. 3
- Requies exigua. Ovid. 4. Met. 629.
- Res exiguæ. Ovid. 2. Trist. 216.
- Sermone tenui & exiguo disputare. Cic. 1. de Orat. 57. Aliter Propert lib. 3. 1. 31. Exiguo sermone fores nunc, Ilion, &c.
- Significatio voluntatis unius erga alterum exigua. Cic. 5. Fam. 7.
- Solatia exigua. Virg. 11. Æn. 63.
- Solum exiguum. Tibul. lib. 1. 1. 22. Nunc agna exigui est hostia parva soli.
- Sonus exiguus. Ovid. 14. Epist. 52. Exiguo dixi talia verba fono.
- Spes exigua. Liv. 5. Bell. Pun. Cujus adventu, qui ante in exiguo spe vocati sæpe ad transitionem ab hostibus per colloquia erant, ultra ad transeundum hostes vocabant, sollicitabantque.
- Sumptus ad fructum & scœnus exiguus. Cic. in Parad. 6.
- Tactus levis & exiguus. Lucret. lib. 1. 436.
- Tempus ad exiguum. Cic. de Senect.
- Tempus exiguum alicui concedere. Ovid. 3. Amor. 1. 67.
- Tempore exiguo liber eris. Ovid. 2. Amor. 2. 40.
- Torques exigui. Hor. 3. Carm. 6. 11.
- Veltes exiguæ, pro Modicis & vilibus. Spartian. Sever. cap. 19. Ta exiguis vestibus usus est, ut vix tunica ejus aliquid purpuræ habere & cum hirta chlamyde humeros velaret. adde Bynckersh. Observ. Ju Rom. 2. 13. p. 156.
- Vindemiæ exiguæ. Plin. Epist. 193.
- Vires exiguæ. Ovid. 2. Trist. 532.
- Umbra exigua. Ovid. 3. Met. 50. Fecerat exiguas jam sol altissimus umbras.
- Vocem exiguam tollere. Virg. 6. Æn. 493.
- Urbs exigua. Virg. 4. Æn. 212.
- Ufus exiguus cum aliquo. Ovid. 4. Trist. 7. 6. Exiguus nobis cum quibus usus erat.
- Animi exiguus. Claud. 2. in Eutrop. 381. Acer in absentes, lingua jactator, abundans Corporis, exiguusque animi
- Compar. Ulp. l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Proinde si c rivetur aqua, ut exiguior facta minus sit navigabilis: vel si dilatetur ut diffusa aquam brevem faciat: si contra sic coangustetur, ut tardius flumen faciat: interdicto locus erit. Id. l. 75. D. de legatis lib. Nummi exiguiores.
- Superl. Ovid. 14. Epist. 115. De fratrum turba pars exiguissima restat. Plin. l. 7. Epist. 10 Legata exiguissima.
- Exiguum i. n. Substantivo more positum. Sil. lib. 4. 248. — ut in tenui spes, exiguumque salutis Jam videt esse suæ. Sed versus hic pro Spurio habetur.
- Aquæ exiguum. Ovid. 5. Trist. 2. 20. Exiguum pleno de mare demat aquæ.
- Campi exiguum. Liv. 27. 27.
- Exiguum temporis medium, & rursus, simile aliud priori fidem fecit. Plin. Epist. 147.
- Intra temporis exiguum. Ovid. 13. Met. 888.
- Exiguo post, pro Paulo post. Plin. lib. 31. cap. 2.
- Exiguum aliquando, pro Exigue capitur. Plin. Epist. 50. Quantum ego sapio, qui fortasse in omni re, in hac certe perquam exiguum sapio.
- Exiguum dormire. Plin. lib. 10. cap. ult.
- EXIGUE**, Adv. [*φειδουμένως*] i. e. Parco & tenuiter. ut, Exiguerere sumptum. Ter. Heaut. 1. 2. 32. Sic, Exigue suppeditare i. quid. Liv. 9.
- Tribuere exigue. Cic. 10. Fam. 9. Nihil aut fero, aut exigue a priore civi tributum potest videri.
- Celeriter exigueque dicere. Cic. 3. de Orat. 142. Quumque de 12-105

his primis nobis quidem satis, sed ut ipse dicebas, celeriter exigueque dixisses, duas tibi reliquas feceras, &c.

Exiguae & celeriter ad calculos vocare amicitiam. Cic. de Amicit. 58.
Exiguae scripta epistola. h. e. Stilo exiguo & non elaborato, sed simplici. Cic. 11. Att. 16. Non meo vitio fit hoc quidem tempore (ante enim est peccatum) ut me ista epistola nihil confoletur: nam & exiguae scripta est, & suspiciones magnas habet.

Exiguae se habere frumentum dierum xxx. i. e. Vix. Caes. 7. Bell. Gall. 71.
EXIGUITAS, atis. f. [μικρότης] ut, Exiguitas lactis. Varro 2. de R. R. cap. 4.

Castorum exiguitas. Caes. 4. Gall. 30. conf. Bynkersh. l. c.
Cibi exiguitas. Columel. lib. 7. cap. 5.
Copiarum exiguitas. Cic. 3. Fam. 10. Nunc haec exiguitas copiarum, recessum, non dimicationem tibi tuam praeferebat.

Pellium exiguitas. Caes. 4. Bell. Gall. 1.
Temporis exiguitas. Liv. 24. 17. & Caes. 2. Bell. Gall. 21. & 3. 33.
Voluptatum exiguitas. Cic. 4. de Fin. 29.

EXILIO, vel EXSILIO, vi, iui vel ii, ultum, [ἐπιπέδω, ἀναπηδῶ, ἐξορία, ἐξομοίω] ire. ab EX & SALIO compositum; Idem quod Sublilire, nonnunquam Prae nimio gaudio salire significat. Cic. 16. Fam. 16. Mihi crede, tuis & illius literis perceptis, exilii gaudio. Idem 7. Verr. 164.
Perniciter exilire. Catul. 60. 8.

Cathedram exilire. Plin. l. 3. Epist. 16. extr. Dum haec dicit, exiluit cathedram, adversoque parieti caput ingenti impetu impedit. Nili forte in ablativo legendum.

Recte adnotatum. Ipse quoque, antequam legissem, adnotaram in Praefatione Plinii. H. St. Sic & Grut. ex MS. Palat.

Domo levis exilit. Hor. 2. Serm. 6. 98.
Fors emergere & exilire. Lucret. lib. 2. 200.

Sedibus exilire. Lucan. lib. 1. 488. — sed curia, & ipsi Sedibus exilire patres.

Stratis exilire. Ovid. 5. Met. 35.
Exilire e vel de, pro Exire & prodire. Plaut. Amph. 5. 1. 63. Postquam conspexit angues ille alter puer, citus e cunis exilit. Cic. 4. Verr. 94. Ita properans de sella exiluit.

Exilire ad aliquem. Ter. Heaut. 4. 1. 43. Non advorti primo: sed postquam aspexi, ilico cognovi: ad te exilui. h. e. Veluti saliendo & gestiando cucurri.

In arma exilire. Stat. 9. Theb. 111.
Ipse nec ire retro, nec in obviam concitus arma Exilit.

Arundo in caelum exilit. i. e. Sagitta. Sen. Oeth. 7.
Crines exiliunt. Stat. 1. Achil. 522. i. e. Steerunt.

Deus ad superos volucer exilit. i. e. Mercurius revolat ad superos. Stat. 2. Theb. 56.

Equi exiluerunt. Ovid. 5. Fast. 16.
Ferus exiluit e medio vulnere saxi. Ovid. 6. Met. 77.

Lumen exilit. Lucret. lib. 6. 162. — lapidem si Percutiat lapis aut ferrum: nam tum quoque lumen Exilit.

EXILIS, e. [λεπίς] i. e. Tenuis. Plin. lib. 11. cap. 51. Bubus tantum feminis vox gravior, omni in alio genere exilior quam maribus: in homine etiam castratis.

Exilia, Plenis opponit Plin. Epist. 114. Item Cic. 2. de Divin. 30. Aliae pecudis jecur nitidum atque plenum est, aliae horridum & exile.

Tenuis & exilis. Cic. pro Muren. 47. Commoti animi sunt tenuiorum, exilium in nostrum ordinem. h. e. Plebeculae. [Male in Verburg. Exilium, puncto interjecto. An, Et exilium?]

Aper exilis, Gracilis & male signatus. Varro 3. de R. R. cap. 2.
Artus exiles. Ovid. 1. de Pont. 10. 27.

Copia exilis, cui Uberrima opponitur. Cic. 4. de Fin. 29.
Digni exiles. Ovid. 6. Met. 143.

Domus exilis. Hor. 1. Carm. 4. 17.
Et domus exilis Plutonia: quo simul mearis,
Nec regna vini fortiter talis, &c. V. ad loc. Interpp. & Dacer. ad Fest. h. v.

Genus hermonis exile, aridum, concisum, ac minutum: cui opponitur Liquidum, fufum, profluens. Cic. 2. de Orat. 159.

Membra exilia. Ovid. 5. Met. 433.
Nam brevis in gelidas membris exilibus undas
Transitus est.

Oratio spinosa & exilis. Cic. 1. de Orat. 83.
Pectus exile. Stat. 11. Theb. 642.

Regio aliqua glebis exilis. Lucan. lib. 3. 204.
— nimum glebis exilis Arisbe.

Res exiles, i. e. Calamitosas, de difficultatibus a Fortuna adversante objectis, dixit Nepos 18. 5. 1.

Solum exile & macrum. Cic. 2. de Lege Agr. 66.
Terra exilis, i. e. Macra. Columel. lib. 1. cap. 4. In exili terra, cultoris prudentia ac diligentia maciem foli vincere potest.

Exilia dicere de virtute. Cic. 4. de Fin. 29.
Exiles, inquit Festus, & Illia a subtilitate viarum, (al. Inarum) quas Graeci in chartis ita appellant, videntur esse dicta. V. & Voff. Etymol.

EXILITER, Adv. [λεπίτης] Cic. 1. de Orat. 49. Etenim videmus iisdem de rebus sepe quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum ferunt Chrysiptum disputasse. Idem lib. 3. 38. Verba exiliter examinata. & de Clar. Orat. 106.

EXILITAS, atis. f. [λεπίτης] denom. ut, Foliorum exilitas. Plin. lib. 21. cap. 6.
Vitis exilitas. Columel. lib. 5. cap. 5. Ne oneretur exilitas vitis.
Vocis femineae exilitas. Quintil. 1. 11. pr.

Exilitas in dicendo. Cic. de Clar. Orat. 28. Unde erat ista exilitas, quam ille de industria conseruebat.

Copia & Exilitas in dicendo, contraria. Cic. 1. de Orat. 50. Quid ergo interest? aut qui discernes eorum quos nominavi, ubertatem in dicendo, & copiam, ab eorum exilitate qui hac dicendi varietate & elegantia non utantur?

Exilitas & Pinguitudo literarum, opponuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11. Quarundam enim vel exilitate, vel pinguitudine nimia laboramus.

EXILIUM. V. EXUL.

EXIMIUS. V. EXIMO.

EXIMO, omni, emptum, [ἐξίμο, ἐκείνω] ere. ab EX & EMO compositum; significat Auferre.

Cupressos eximere cum radicibus. Cato cap. 28.
Eximere e dolio aliquid. Cato cap. 112.

Eximere alicui quod eum angit. Cic. 2. Tusc. 29.
Lapides eximere sub terra. Plaut. Capt. 3. 5. 72.

Eximere in libertatem. Liv. 1. Bell. Maced. Messanae ut auxilio essent, primo in Siciliam conscenderunt, iterum ut Syracusas, oppressas ab Carthaginensibus, in libertatem eximerent.

Actionem eximere quando dicatur iudex, declarat Ulpianus l. sed et si per Praetorem. §. ait Praetor. D. ex quibus causis majores, Sive cui, inquit, per magistratus factum sine dolo malo ipsius actio exempta esse dicitur. hoc quoque, ut si per dilaciones iudicis effectum sit ut actio eximatur, fiat restitutio. Actio autem exempta sic erit accipienda (ut paulo post inquit) si desit agere posse.

Ambitus longos eximere. Stat. 4. Silv. 3. 22.
Conjunctionem benevolentiae ex rerum natura eximere. Cic. de Amicit. 23.

Curam eximere. Plaut. Capt. 3. 1. 3. Curam erue, curam exime.
Diem eximere ex mense. Cic. 1. Verr. 129. V. EXHÆRESIMUS.

Diem eximere, pro Auferre intercessione. Liv. 25. 3. Interim publicani Caesae intare, ut concilio diem eximeret.

Diem eximere, Consumere. Capito apud Gell. 4. 10. Eius rei gratia ducenda, longa oratione utebatur, eximebatque dicendo diem.

Dubitationem eximere. Liv. 5. Bell. Pun. 10.
Horam eximere. Cic. 6. Philipp. 7. Horam eximere nullam in tali cive liberando sine scelere non possumus. Alii legunt Exhibere. [Forte, Horam exigere n. i. t. c. non liberando sine scelere possumus.]

Labem concretam eximere. Virg. 6. Aen. 7. 6.
Donec longa dies perfecto temporis orbe
Concretam exemit labem.

Lassitudinem eximere. Plaut. Merc. 1. 2. 17. Nunquam edepol omnes balneae mihi hanc lassitudinem eximent.

Mendas eximit ipsa dies omnes de corpore. Ovid. 2. de Arte Am. 653.
Onus eximit ebrietas sollicitis animis. Hor. 1. Epist. 5. 18.

Otium eximere. Hor. 4. Carm. 15. 18.
Cust. de rerum Caesare, non furor
Civilis aut vis eximet otium. Al. Exiget.

Exemisti rite huic pateram. Plaut. Amph. 2. 2. 164.
Praenomen e familia eximere. Ouintil. lib. 3. cap. 7. Et post mortem adjecta quibusdam ignominia est, ut Melio, cuius domus solo aequata est: Marcoque Manlio, cuius praenomen e familia in posterum exemptum est.

Sensum rei gestae eximere. Flor. 4. 7. 13.
Scrupulum eximere icui. Plin. lib. 3. Epist. 17. ad Servianum.

Tempus eximere si iae. Ulpian. in l. sed & si per Praetorem. §. si ferre. D. ex quibus causis majores, Sed quum ferre tempus eximunt, restitutio duntaxat ipsorum dierum facienda est, non totius temporis.

Tempus eximere, Consumere. Cic. 4. Att. 3. Metellus calumnia discendi tempus exemit.

Tempus aliquod studiis eximere. Plin. l. 3. Epist. 5. In secessu solum balinei tempus studiis eximebatur.

Conjicere in ordinem, & Eximere, contraria. Cic. in Pison. 94. Nulli conjiciuntur in ordinem, nulli eximentur.

Inde non eximam te. Ter. And. 1. 2. 29.
De feritate alicujus loci eximi. Ovid. 2. de Ponto, 2. 112.

Eximar ut Scythici de feritate loci.
Eximere de vel ex reis, in criminalibus causis id dicitur quod nunc vulgo dare congelidum dicimus. Cic. 6. Verr. 41. Condemnare Diodorum non audeat, absentem de reis eximit. Idem 4. Verr. 99. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non affuisssem ad diem. i. e. Ne tu necessitate observandi publici iudicii abolvereris. Budæus.

Eximere agrum de vectigalibus. Cic. 2. Philipp. 101. Agrum Campanum qui cum de vectigalibus eximebatur, ut militibus daretur, tamen infligi magnum Reip. vulnus putabamur.

Nomen alicujus de tabulis eximere. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Contrarium ejus est, Referre in proscriptos. [Utique, si Tabulae proscriptio hic intelliguntur. Sed non liquet.]

E vinculis alicquem eximere. Cic. in Orat. 77. Primum igitur eum tanquam e vinculis numerorum eximamus.

Ex arariis eximere, est Condonare multam, i. e. Quittare emendam. Cic. 2. de Orat. 268. Is enim qui te ex arariis exemit, iustum condidit, & taurum immolavit. Budæus. [Immo quid sit V. in Aetariis post 28.]

Ex culpa eximere. Cic. 2. de Invent. 24. Postremo quas ad defensionem rationes reo dabimus, iis accusator ad alios ex culpa eximendos abutetur.

Ex manu manubrium eximere. Plaut. Aulul. 3. 4. 12.
Ex miseris eximere. Plaut. Capt. 5. 1. 3. Et Epid. 5. 1. 5.

Ex obsidione aliquos eximere. Cic. 5. Fam. 6.
Eximere, cum ablativo: ut, Eximere metu. Plaut. Rud. 1. 4. 13.
Exime hoc miseram metu.

Obsidione eximere. Plin. lib. 7. cap. 28. Cremonam obsidione eximit. i. e. Liberavit.

Servitio eximere. Liv. 1. 28. c. 39. Quod Saguntum restituerat, civisque Saguntinos servitio exemerunt.

Servitute eximere. Liv. 4. Bell. Maced. 10.
Vinculis eximere. Plaut. Capt. 2. 1. 10. At postea pigeat nostrum herum, si vos eximat vinculis.

Umbis infernis alicquem eximere. Sil. lib. 15.
Quis deus infernis quenquam nostrum eximat umbris.

Eximere, cum dativo constructum: ut, Eximi noxae, Absolvi vel Evadere condemnationem. Liv. 8. 35. Non noxae eximitur Q. Fabius, qui contra edictum imperatoris pugnavit; sed noxae damnatus, donatur populo Romano.

Honoribus eximere & exigere. Plin. l. 2. Epist. 12. i. e. Excludere.
Memoriae tempus aliquod eximere. Sueton. Claud. cap. 11. pr.

Nota eximere. Gell. lib. 4. cap. 20.
Numero eximere, i. e. Rejicere & excludere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

- Numero beatorum aliquem eximere. Hor. 2. Carm. 2. 19.
 Pœnæ aliquem eximere Tacit. 14. Ann. 40. Alinium Marcellum præces Cafaris, pœnæ magis quam infamiae eximere
 Eximere in jus vocatum quomodo dicatur, docet Paulus in l. sed eximendi. D. nequis eum, qui in jus vocabitur, vi eximar. Sed eximendi, inquit, verbum generale est, ut Pomponius ait. Fripere enim, est De manibus auferre per raptum: Eximere, Quoquomodo auferre: ut puta, siquis non rapuerit quem, sed moram fecerit quominus in jus veniret, ut actionis dies exiret, vel res tempore amitteretur, videbitur exemisse: quamvis corpus non exemerit. *Retenir & empêcher celui qui est assigné de ne comparaitre à son assignation.* [Sed hæc differentia negligitur.
 Reum eximere. Ulpian. in l. si interveniente. D. ad Senatusconsultum Turpillianum, Nec enim videtur desistere, qui exemptum reum non desert. Eximitur autem reus publica abolitione interveniente. *Donner grace à un criminel, Le décharger de toute accusation, & mettre hors de procès.*
 Eximere, Interimere. Propert. lib. 3. 18. 27.
 Nireæ non facies, non vis exemit Achillem. h. e. A morte (ut dicunt) *preservavit.* τὸ Interimere merito induxit, adscriptitque ἐξείλετο H. St.
EXEMPTUS, vel **EXEMPTUS**, a, um. Partic. [ἐξέμπτω] ut Exemptus dies. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Fames exempta epulis. Virg. 1. Æn. 220.
 Finibus exemptis. Lucret. lib. 1. 1006.
 Jus exemptum. Ovid. 1. Fast. 626.
 Lapis exemptus. Paul. in l. pen. D. pro socio.
 De spinis pluribus una exempta. Hor. 2. Epist. 2. 212. i. e. Unum tantum de multis sublatum vitium.
 Terra exemptus lapis. Marcell. in l. Pro regione. D. de acquirendo rer. dom.
EXEMPTILIS, e. [ἐξέμπτω] Quod auferri & eximi potest. Columel. lib. 8. cap. 11. Sed ideo sunt exemptiles, ut quum res exigit, a paxillis deductæ liberum aditum converentibus stabulum præbeant.
 Margaritæ exemptiles. Ulp. in l. argumento. §. Margarita. D. de arg. & aur. leg.
EXEMPTIO, vel **EXEMPTIO**, ònis. f. [ἐξέμπτω] Columel. lib. 3. cap. 18. extr. Quum enim per exemptionem imæ partes eorum perfractæ sunt, aperta medulla deponuntur. Ibid. cap. 19. Ne depressus altius, quum adoleverit, exemptionem difficilem præbeat.
EXEMPTUS, ùs. m. Idem. Vitruv. 9. 9. Quarum (horarum) brevitates aut crescentias cuneorum adjectus, aut exemptus, in singulis diebus & mensibus, perficere cogit.
EXEMPTOR, òris. m. [ἐξέμπτω] Qui eximit quidpiam. Plin. lib. 36. cap. 15. Et inter plurima alia Italiæ miracula, ipsa marmora in lapicidinis crescere, auctor est Papius Fabianus, naturæ rerum peritissimus. Exemptores quoque affirmant, compleri sponte illa montium ulcera. Teitium exemtor. Apul. Apol.
EXIMIUS, a, um. Adj. [ἐξίμω] Donatus, ad illud Ter. Hec. 1. 1. 9. Utin' eximium neminem habeam? Separatum ex omnibus. Proprie Eximius porcus est, exemptus a [Forte e] grege, atque signatus macula aut nota. Idem ibid. Eximia pecora dicuntur, Quæ a grege excepta sunt ad usus dominorum suorum, ut uberius pascantur. Sed proprie Eximii sunt Porci majores, qui ad sacrificandum excepti liberius pascuntur. Etenim Boves qui ad hoc electi sunt, Egregii dicuntur: & Oves Lectæ, ut Virg. 4. Æn. 57.
 — mactant lectas de more bidentes. Idem 4. Georg. 538.
 Quatuor eximios præstanti corpore tauros. Hactenus Donatus.
 Eximium, inquit Festus, inde dici cœptum, quod in sacrificiis optimum pecus e grege eximebatur: vel quod primum erat natum.
 Eximium & præstans. Cic. 2. de Orat. 125.
 Eximia & præclara ducere parva. Cic. 1. Off. 67.
 Eximium unum esse alteri. Cic. 1. Verr. 52. Neque enim esset verisimile, quum omnibus Siculis faceret injurias, te illi unum eximium, cui consuleret, fuisse. i. e. Intactum, & ex omni numero exemptum.
 In pugna eximius. Lucan. lib. 3. 692.
 Decus eximium. Catull. 62. 323.
 — virtus quoque,
 Et ingeni solertis eximium decus Periere.
 Facies eximia. Cic. 7. Verr. 81. Erat Nice facie eximia.
 Facultas dicendi eximia. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Honos eximius & prope singularis. Cic. de Provinc. Conf. 29.
 Ingenium eximium. Cic. 6. Fam. 1.
 Injuria eximia. Cic. 6. Verr. 68. Sin hanc vos in rege tam eximiam injuriam, tam acerbam neglexisse. [Codices emendati exhibent; Sin hoc vos in rege tam nobili, in re tam eximia, in injuria tam acerba, neglexisse audiverint. Nec sane memini me usquam id epitheton nisi in bonam partem, ad præstantiam declarandam, adjunctum videre, sicut Præstans, Excellens &c.
 Laudes eximie. Catul. 108. 2.
 Odor eximius. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Opera eximia. Cic. pro Rosc. Amer. 137.
 Pompæ eximia. Ovid. 9. Epist. 83.
 Spe eximia adolescens. Cic. 1. Fam. 7. Lentulum eximia spe, summæ virtutis adolescentem, cum ceteris artibus quibus studuisti semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.
 Sumptus eximius. Plaut. Trin. 2. 4. 9. Nimis hercle in hisce rebus sumptus est eximius. Meliores codd. exhibent Minus h. i. h. r. sumptum est lex minis.
 Tauri eximii. Virg. 4. Georg. 538.
 Velocitas eximia. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Virtus eximia. Cic. pro Rosc. Amer. 127.
EXIMIS, Adv. [ἐξίμω] Excellenter. Lucret. lib. 2. 643.
 Quæ bene & eximie quamvis disposita ferentur.
 Feroces eximie. Claud. [Suspectum].
 Ornatum eximie templum. Liv. 25. 40.
 Utilis eximie. Plin. lib. 20. cap. 22.
 Cœnare eximie. Juven. 11. Sat. pr.
 Atticus eximie si cœnat, lautus habetur:
 Si Rutilus, demens.
 Diligere eximie. Cic. pro Arch. 20.
EXIMIETAS, atis. f. Symm. 3. Epist. 3. Spondeo, tuam eximietatem

reperire posse multa, quæ tacui. Et Ambros. Epist. 69. & Augustin. Epist. 32.

EX IMPROVISO, [ἐκ τῆ ἀφαινης] V. EX.

EXIN, five EXINDE, Adv. ordinis, inquit Servius, significat Deinde, sine Continuo & protinus. Cic. in Orat. 154. Dein etiam, sepe, & Exin, pro Deinde & pro Exinde dicimus. Festus, Exin metri causa dicitur pro Exinde. Virg. 7. Æ. 341.

Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis, &c. Cic. 2. de Nat. Deor. 111.

Exin contortis aries tum cornibus hæret. Ex antiquo poeta.

Exinde, Una pars orationis est & in tertia a fine accentum habet, licet penultima longa sit. Quod factum est, ut ostenderetur una pars esse orationis, ne præpositio jungeretur adverbio, quod vitiosum esse non dubium est, Serv. ad Virg. 6. Æn. 743.

Quisque suos patimur manes, exinde per amplum

Mittimur Elysiū. Cic. 3. de Legib. 7. Exin pecunias, ævitates, ordines partiunt.

Exinde, Ex eo tempore. Justin. lib. 1. de Semiram. Igitur brachia ac crura velamentis, tiara caput tegit: & ne novo habitu aliquid occultare videretur, eodem ornatu & populum veltri jubet: quem morem vestis exinde gens universa tenet.

EXINANIO, ïvi, itum, [ἐκκενω] ïre. Verbum ab Inanis nomine formatum: modo Evacuare significat, modo Attenuare, modo Ad nihilum redigere.

Alvum exinanire. Plin. lib. 27. cap. 8. Ad exinaniendas alvos mensesque mulierum.

Ovum exinanire. Plin. lib. 10. cap. 60. Ova fale exinaniri creduntur.

Urinam exinanire. Plin. lib. 8. cap. 37.

Exinanire aliquem re. Cic. 5. Verr. 100. Imacharenfes jam omni frumento ablato, jam omnibus injuriis tuis exinanitos, tributum ferre (al. facere) miseros ac perditos coegisti.

Depopulari, vastare, exinanire, spoliare. Cic. 1. Verr. 11. Siciliam provinciam C. Verres per triennium depopulatus esse, Siculorum civitates vastasse, domos exinanisse, fana spoliasse dicitur.

Vallare atque exinanire agros vectigales. Cic. 5. Verr. 119. Quum senserit istum omne instrumentum aratorum, omnia subsidia vectigalium vendidisse, omnem spem posteritatis avaritia sua sustulisse, arationes & agros vectigales vastasse atque exinanisse.

EXINANITUS, a, um. Partic. [ἐκκενωθεις] Cic. 2. pro Lege Agr. 71.

Vectigalibus abalienatis, sociis vexatis, regibus atque omnibus gentibus exinanitis, illi pecunias habebunt, vos agros non habebitis.

Navis exinanita. Cic. 7. Verr. 104. In eum dissolutus, qui solus habuerit confratram navem, & minus exinanitam.

EXINANITIO, ònis. f. [ἐκκενωσις] Plin. lib. 13. cap. 22. Succurrit aliquando præceptis alii exinanitio.

EX INDUSTRIA, [ἐκ προμελεως] & reliqua id genus. V. EX.

EXINFULARE, Exerere est, inquit Festus, Infulas enim sacerdotum filamenta vocabant.

EXISTIMO, [δοκέω, ἰσχυραίσω, λογιζομαι, φημι, πεισλογιζω] ãre. ab Æstimo fit, diphthongo in i longam conversa: quod Decernere aut Itatuere significat post æstimationem, Valla auctore §. 20. vel simpliciter Judicare, ut docet Gronov. ad Liv. 34. 2. p. 197. Vetusta in tabula apud Gruterum p. 500. legitur EXAESTVMAVERIT.

Nam ea res tum dedit existumandi copiam

Quotidianæ vite consuetudinem. Ter. Heaut. 2. 3. 41.

Aliquid parvi auditus existimare. Cic. 1. de Invent.

Aliquem suis moribus existimare. Cic. in Sallust. 22. Define unumquemque moribus tuis existimare. i. e. Ad mores tuos exigere.

Aliter sentiant atque ego existimo. Cic. pro Domo sua, 51. Proinde quasi isti aut de Cn. Pompejo aliter atque ego existimo, sentiant.

De artibus aliquid existimare. Cic. 2. de Orat. 3.

De consilio alicujus existimare. Cic. 1. Fam. 7. Sed ex sententia scio & illi & nobis probabatur, ut ex eventu homines de tuo consilio existimatos videremus.

De causa omni vere judicare. Cic. pro Cœl. 2.

De impudentia existimare. Cic. 4. Verr. 18.

De ingenio ejus ex his existimari potest. Cic. de Clar. Orat. 82.

Tum ipse L. Cotta veterator habitus, sed C. Lælius & P. Africanus in primis eloquentes, quorum extant orationes ex quibus existimari de ingenio Oratorum potest.

De religione vere existimare. Cic. 6. Verr. 16.

De scriptoribus existimare. Cic. 1. de Legib. 1.

Male de aliquo existimare, non raro auctoribus est, Male de aliquo sentire non tantum, verum & loqui, λαιδρείν. Nepos 10. 7. 3. Non æquo animo ferebat, de se ab iis male existimari. conf. OPIOR.

De omnibus bonis male existimare. Cic. 2. Verr. 8.

De Rege suo homines male existimant. Senec. de Ira 3. 22. Sic Idem Epist. 31. Macrobr. 2. Saturn. 4. Contra, Bene existimare de aliquo dixit Cic. 15. Fam. 21. & 16. 4.

Existimare aliquid in probro. Plin. 6. 13. Capillus juxta feminis virisque in probro existimatur.

Infantissimus & impudentissimus existimor. Cic. pro Cluent.

Domi suæ quum primis honestus existimatus est M. Fulcinius. Cic. pro Cæcin. 10.

Quid existimandum in causis, &c. Cic. in Orat. 51. Quod si in Philosophia tantum interest, &c. quid tandem in causis existimandum est, quibus totis moderatur oratio?

In existimando prudens. Cic. de Clar. Orat. 329. L. Torquatus elegans in dicendo, in existimando admodum prudens, toto genere perurbanus. Regali nomine dignus existimatus est Deiotarus. Cic. de Arusp. Resp. 29.

Ut existimabatur. Cic. 2. de Orat. 268. Ut cum C. Fabricio P. Cornelius homo, ut existimabatur, avarus & furax, sed, &c.

Quorum quidem, que fuerit &c. ex eo, quod dicam, existimari potest. Cic. de Clar. Orat. 138.

Nam ego sic existimo, hos oratores fuisse maximos &c. Idem ibid.

Existimatu facile. Liv. 3. Bell. Pun. Accitumque ad se benigne appellat: multos eum invidios inter populares habere: inde existimatu facile esse, quod nemo civis, &c.

EXISTIMANS, tis. Partic. [λογίζων] Cic. in Orat. 76. Orationis subtilitas imitabilis illa quidem videtur esse existimanti: sed nihil est experienti minus. Bene.

Benevolū & bene existimantem facere aliquem sua oratione. Cic. 2. de Orat. 322. Ex his autem, apud quos agetur, ut benevolos, beneque existimantes efficiamus: quod agendo efficitur melius quam rogando. i. e. De reo bene judicantes.

Homo de se bene existimans. Cic. 3. Off. 31.

Falsa existimans. Sallust. Catil. cap. 52.

Satius existimans. Nep. 3. 3. 3.

EXISTIMATIO, onis. f. [*ἔκδοσις, ἐπίδοσις, εἰσις*] quando accipitur active, est Opinio, quæ differt a Judicio: est enim existimatio iudicium tacitum. Cic. pro Cluent. 7. Itaque nunc quemadmodum audiar, sentio, non modo ab his quorum iudicium atque potestas est, sed etiam ab illis quorum tantum est existimatio. i. e. A corona. Idem pro Cael. Nam quod de pietate dixistis, est quidem ista nostra existimatio, sed iudicium certe parentis.

Communis existimatio est. Liv. 4. 20. Idem 23. 47. Huic pugnae equestri rem, quam satis certam communis existimatio est, mirabilem certe, adjiciunt quidam annales. [i. e. Pro se quisque existimet.

Condemnari re & existimari, opponitur Lege & pronuntiatione. Cic. pro Cluent. 56. Oppianico re, & existimatione jam, lege & pronuntiatione nondum condemnato.

Tacita existimatione reprehendi. Cic. de Provinc. Conf. 40. Sed non alienum esse arbitror, quo minus sepe aut interpellari a nonnullis, aut tacita existimatione reprehendar, explicare breviter quæ mihi sit ratio aut causa cum Casare.

Existimatio & Reprehensio. Cic. 5. Verr. 109. In hoc genere facilius est existimatio, quam reprehensio.

Lædere existimatione. Suet. Tiber. cap. 58. Capitale erat, dictum illum factumve ejus existimatione aliqua læsisse. Ubi Existimatione lædere, idem ac, Male existimare, de quo supra.

Satisfecisse omnium existimationi. Cic. 1. Verr. 3.

Existimatio, passiva. [*δέξις*] ut, Homo magnæ existimationis, i. e. Famæ & nominis. quod eum homines magni existimant. Hæc Valla lib. 3.

Ingenii existimatio. Cic. 2. de Orat. 192.

Existimatio, inquit Callistratus, est Dignitatis illæsa status legibus ac moribus comprobatus, qui ex delicto nostro, auctoritate legum, aut minuitur, aut consumitur. l. 5. D. de extraordinar. criminib.

Caput & existimatio. Cic. 4. Verr. 57. Quid enim debuit Prætor, quum consilio re cognita, quum comperisset suum comitem, juris, decreti, iudicii corrupendi causa, qua in re ipsius Præteris caput, existimatioque ageretur, pecuniam accepisse, &c. Cic. pro Rosc. Com. 16. Si qua enim sunt privata iudicia summæ existimationis, pæne dicam capitis: tria hæc sunt, fiducia, tutellæ, societatis.

Dignitas & existimatio. Cic. 3. Verr. 59. Nemo enim ignorat, quo hic in civitate sua splendore, qua apud omnes Siculos dignitate, atque existimatione sit. De Stenio.

Fama & existimatio hominum. Cic. pro Cael. 6. Equidem ut ad me revertar, ab his fontibus profluxi ad hominum famam: & meus hic labor forensis vitæque ratio dimanavit ad existimationem hominum paulo latius commendatione ac iudicio meorum.

Opinio & existimatio. Cic. Anteq. iret in exil. 23. Utique si hinc abiero, si hinc oppressus: ea maneat opinio & existimatio, quæ virtute parva, non quæ infelicitate illata est.

Honor, studium virtutis, & fructus bonæ existimationis. Cic. pro Cluent. Non ille honorem a pueritia, non studia virtutis, non ullum existimationis bonæ fructum unquam cogitat.

Sine honore, sine existimatione, sine censu homo. Cic. pro Flacc. 52.

Existimatio bona. Cic. pro Font. 31. Nep. 17. 4. 3. Opulentissimo regno præposuit bonam existimationem.

Illæsa existimatio. Ulp. in l. que omnia. D. de procurat.

Integra existimatio. V. **INTEGRER**.

Præclaræ existimationis studiosus. Cic. 4. Verr. 117.

Sanctissima alicujus existimatio. Cic. pro Rosc. Com. 15.

Secunda existimatio, idem ac Bona. Sueton. in Claud. cap. 7. Sub Cajo demum fratris filio, secundam existimationem circa initia imperii omnibus lenociniis colligente, &c.

Summa existimatio. V. Caput & existimatio. conf. Gronov. ad Liv. 26. 10. infra Venire contra existim.

Turpis existimatio. Cic. pro Cæcin. 9.

Agitur existimatio. Cic. 4. Verr. 57. conf. Caput & existim.

Accipere existimationem. Cic. 9. Fam. 16. Ut cum me hospitio recipies, existimationem te aliquam putes accipere. [Immo Existimationem, q. f. l. v.]

Amittere existimationem. V. **AMITTO**.

Colligere existimationem. Cic. 1. Verr. 72.

Committere existimationem suam alicui. Cic. 1. Q. frat. 1. Si quis est in quo tam offenderis, de quo aliquid fenseris, huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris.

Conferre existimationem. Cic. 8. Fam. Ulp. in l. quid ergo. §. ex compromisso. D. de iis qui not. infam.

Consulere existimationi suæ. Cic. 1. Q. frat. 1. Si habes eos tecum quos possis recte facientes, facile diligere: minus consulentes existimationi tuæ, facillime coercere.

Damnatus existimatione homo. Cic. pro Flacc. 35. Quid ergo unius Aſclepiades, fortuna egens, vita turpis, existimatione damnatus, &c.

Defendere existimationem dignitatemque alicujus ab inimicis. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.

Dimanare ad existimationem. V. Fama & existim.

Esse existimatione. Cic. ad Q. frat.

Esse contra rem aut existimationem alicujus. Cic. 5. Fam. 20. pr.

Florere existimatione innocentiae. Cic. pro Font. 31. Tum autem continuæ praturæ, quæ & ceteris ornamentis, & existimatione innocentiae maxime floruerunt.

Imminere existimationem. Cic. In quo dii immortales violati, existimatio atque auctoritas Populi Romani imminuta est.

Lacerata existimatio. Suet. Cæf. 75.

Lædere existimationem. Ulpian. l. 2. §. sed & si. D. de iis qui not. infam.

Offendere existimationem alicujus. Cic. pro Planc. 6. V. **OFFENDO**.

Oppugnare existimationem. Cic. 3. Fam.

Parare existimationem. Cic. pro Syl. 77. Quod ad tempus existimationis paratæ fructus reservabitur, si in extremo discrimine ac dimica-

tionem fortunæ deseruerit, si non aderit, si nihil adjuvabit?

Perdere aliquid de existimatione. Auct. ad Heren. lib. 4. 58.

Reconciliare existimationem iudiciorum amissam. Cic. 2. Verr. 2.

Servire existimationi. Cic. 5. Att.

Venire contra Summam existimationem alicujus. Cic. 1. Att. 1. i. e. Omnem eius existimationem in discrimen vocare.

Venire in discrimen existimationis. Cic. 1. Verr. 71.

Venire falso in existimationem aliquam. Cic. 2. de Invent. 37.

Vendicare se existimationi hominum. Cic. 5. Verr. 132. Non aliqua simulatione existimationi se hominum vendidisset. Ita Græv. q. v.

Vereri existimationem omnium. Cæf. 5. Bell. Gall. 44.

Violare existimationem alicujus. Cic. 13. Fam. 73. Nisi quid existimationem in ea re violari existimationem tuam.

EXISTIMATOR, oris. m. Qui existimat. [*δοξιστής, ὑποδοξιστής*] Cic. 3. de Orat. 83. Neque ea quum dicerem, me esse histriionem necesse esset, sed fortasse non stultum alieni artificii existimatorem.

Existimator & Magister, quid differant, constat ex Cic. in Orat. 112. Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi causa esse dicturos: atque ita potius acturos, ut existimatores videamur loqui, non magistris. Quasi velit Magistrum eum esse, Qui docet ut est res: Existimatorem, Qui ut putat, & existimat. [Dicamus potius Magistrum esse qui artis scientiam proficitur; Existimatorem, qui quasi de alieno artificio iudicium suum interponit, ut in exemplo priore.

Doctus & intelligens existimator. Cic. de Clar. Orat. 320. V. **INTELLIGO**.

Existimator metuendus. Cic. de Clar. Orat. 146. In augendo, in ornando, in refeliendo magis existimator metuendus, quam admirandus orator.

EXISTIMABILIS, e. [*ὑποδοξιμὸς*] Cæf. Aurel. Acut. 2. 5. Existimabile, non certum aut probatum est. Idem 3. 17.

EXISTO, sive **EXSISTO**, titi, titum, [*ἔσται, ὑπόδοξα, ἐπίδοξα, ἀναδοξα, ἐξαναδοξα*] Græ. Valla lib. 5. Existit atque existat, quorum verborum unum atque idem præteritum est, simile quiddam significant, quod est Emire & superest. Sed primum eum motu, alterum sine motu: ut illud sit Prodit vel Exurgit: hoc vero, Superstat. [Verissime Valla. Quare cum illud cavendum est, ne Utrumque verbum temere confundamus, (V. quæ infra, & in **EXRO**, notavi) tum ne, quod vulgo quasi Synonymo verbi Substantivi, h. e. ἀπὸ τῆς οὐσίας, ὑποδοξιστοῦ, utuntur, id veterum exemplo fieri putemus; a quibus potius vel τῆς Exorior Synonymum jungitur, V. Cic. 1. de Orat. 11. vel τῆς Emireo, quo sensu propius ad significationem τῆς Extare accedit, quemodo in Vet. Gloss. Existit, ὑπερίσσει.]

Existit & apparet. Cic. 1. Tusc. 33. Sed nescio quomodo inhæret in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum: idque in maximis ingeniis, altissimisque animis & existit maxime, & apparet facillime.

Extare & existere. Cic. 2. de Divin. 60. Quicquid enim oritur, quæcumque est, causam habeat a natura necesse est: ut etiam si præter consuetudinem extiterit, præter naturam tamen non possit existere. [Videtur idem utrinque verbum.]

Existere & esse. Cic. 3. Fam. 11. Nec tam gloriosum exitum tui iudicii extitisse, sed tam pravam inimicorum tuorum mentem fuisse mirabar.

Creari, existere, & erumpere. Cic. pro Rosc. Amer. 75. In urbe luxuriosus creatur, ex luxuria existat avaritia necesse est, ex avaritia erumpat audacia.

Existere ab inferis. Liv. 39. 37. pr. Et si existat hodie ab inferis Lycurgus, gaudeat ruinis eorum. Et apud Cic. 3. Verr. 94. Idem pro Cael. 33. Existat igitur ex hac ipsa familia aliquis; ac potissimum Cæcus ille. Dixerat paulo supra, Aliquis mihi ab inferis excitandus est, ex barbatis illis &c.

Ex latebris existere. Liv. 25. 21. pr. Qui, signo dato, simul omnes ex latebris existerent. i. e. Exsilerent, Consurgerent.

In auras existere. Lucret. lib. 5. 213.

In lucem existere. Lucret. lib. 2. 795.

— quoniam nequeunt sine luce colores

Esse, neque in lucem existunt primordia rerum.

Sabito existere. Cic. de Clar. Orat. 31. Tum etiam magistri dicendi multi subito extiterunt.

Plures in omnibus artibus, quam in dicendo admirabiles extiterunt. Cic. 1. de Orat. 6.

Unde & amicitia existebat, & iustitia, & æquitas. Cic. 1. Acad.

Animo Consulari in Rempub. existere. Cic. 10. Fam. 6.

Beneficia unius in alterum existere. Cic. 2. Fam. 6. Sed quia tua in me, vel nota omnibus, vel ipsa novitate meorum temporum clarissima & maxima beneficia extiterunt.

Copiam minimam egregiorum poetarum extitisse. Cic. 1. de Orat. 8.

Corona in capite statuae alicujus extitit ex herbis. Cic. 2. de Divin. 68.

Crudelior ne in eum existam. Cic. 10. Att. 13. i. e. Sim. [vel potius Fiam vel Appaream.]

Delectatio extitit. Cic. 7. Fam. 1.

Eloquentiam existere talem qualis fuerit in Crasso. Cic. 2. de Orat. 6.

Summerfus equus voraginibus non extitit. Cic. 1. de Divin. 73.

Exitium existere. Cic. Anteq. iret in exil. 10. Itaque quod putavi fore gaudium, id extitit exitium.

Factorem & adiutorem cujusque dignitatis existere. Cic. 1. Fam. 9.

Fidem in aliquo existere. Cic. pro Rabir. Posth. 1. Si extitisset in rege fides, nihil sapientius Postumo; quia sefellit rex, nihil hoc amentius dicitur. [videtur a v. Extare.]

Sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum nisi ipsa insulitas rideatur. Cic. 2. de Orat. 217.

Latet extitit. Cic. 1. de Divin. 58.

Magnitudo quoque animi existebat. Cic. 4. de Fin.

Nihil sine principis potest existere. Lucret. lib. 1. 199.

Officium extitit amico in periculis aut adeundis aut communicandis. Cic. de Amicit. 24. [Forte & hic ab Exto Præteritum est.]

Patronum alicui cause existere. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Poetam bonum neminem sine inflammatione animorum existere posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cic. 2. de Orat. 104.

Questio quodam existit autem hoc loco subdificilis. Cic. de Amicit. 69. i. e. Oriatur.

Senectus diuturnitate temporum existit. Cic. 4. Acad. 2.
 Similem avorum existere. Lucret. lib. 4. 1211.
 Species infinita simillimarum imaginum ex innumerabilibus individuis
 existit. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
 Studium philosophandi unde nobis subito extitisset. Cic. 1. de Nat. Deor. 6.
 Sudor existit toto corpore. Lucret. lib. 3. 155.
 Tyrannus existit ex victoria. Cic. 7. Att. 5. i. e. Emanabit, enascetur.
 Varietates in animis existunt. Cic. 1. Off. 107. Ut enim in corporibus
 magne dissimilitudines sunt, &c. Sic in animis existunt etiam majores
 varietates.
 Virtute & consilio praestanti existere. Cic. pro Sext. 86.
 Vita e virtutibus beata existit. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.
 Vox extitit ex aliquo loco. Cic. 1. de Divin. 105.
 Utilitas existit ad. Cic. 5. Tusc. 72. Ex qua cum summa existit uti-
 litas ad res ponderandas.
 Existunt haec ei. Cic. 2. de Nat. Deor. 86. Siqui dentes & puberta-
 tem natura dicat existere, ipsam autem hominem cui ea existant, non
 constare natura.
 Existere conditio Jureconsultis dicitur, Quando mora amplius dilui
 non potest. Ex cap. 9. lib. 3. pareg. Alciat.
 Existere, Operari est & efficere. Monuit Zasius in gloss. novis ad l. in
 ratione. D. ad l. Falcid.

EXISTENS, entis. hinc
EXISTENTIA, a. f. est, Qua res existit. Vox Scholasticis philosophis
 usitata.
EXISTENTIALIS, **EXITIUM**, **EXITUS**. V. **EXEO**.
EXIÛRO, [ἐξιουρω] are. Antiquum, pro Juramento asserere & affirmare.
 Plaut. Amph. 3. 3. 8. Quando exjurasti te mihi dixisse per jocum. Sed
 abest a plerisque, etiam Gronov. V. Non. 2. 286. & supra **EJURO**.

E X L

ELECEBRA, æ. f. Plaut. Bacch. 4. 9. 20. Elecebra fiet hic equus
 hodie auro fenis. V. etiam **ELECEBRA**.
EXLEX, ægis. Adj. [ἐνευθ] Qui sine lege vivit, vel Legibus exemptus
 & solutus. Lucil. Sat. lib. 2. Non dico, vincat licet, & vagus exulet,
 erret exlex. Varro, Postremo quero, parebis legibus an non? anne
 exlex solus vivis? Cic. pro Cluent. 94. Non quo illi aut exlegem
 esse Syllam, aut causam pecunie publicæ contemptam atque abjectam
 putarent, sed, &c. Hor. in Arte Poet. 224. — & potus & exlex.
 Et Liv. 9. 34. An hoc dicis, Appi, Æmilia lege populum teneri, te
 unum exlegem esse.
EXLOQUOR, Æris. [ἐξωδῶ] õqui. pro Palani atque aperte ac distincte
 dicere usurpavit Plaut. Mil. 3. 3. 32. Nempe ludificari militem tuum
 herum vis? PA. exlocuta es. V. **ELOQUOR**.

E X O

EXOBRO, Ære. Invertere. ut, Dolium exobrutum. Apul. 9. Met.
 (Elemenh. p. 219. Pricei p. 190.) atque ita etiam MS. Oxon.
EXOBSCURO, [ἐκλιπρω] are. Vehementer obsecrare. Plaut. Afin. 1. 3.
 93. Supplicabo, exobsecrabo, ut quemque amicum videro. Antiquum.
EXOCURO, are. Saresb. 1. 4. hinc,
EXOCURATUS, a, um. apud eundem.
EXOCÆTUS, Piscis. [ἐξοκαίτ] Plin. lib. 9. cap. 19. Miratur & Ar-
 cadia suum exocætum, appellatum ab eo quod in siccum somni causa
 exeat. Circa Clitiorum vocalis hic traditur, & sine branchiis: idem
 aliquibus Adonis dictus.
EX OCCULTO. V. **RX**.
EXOCHAS, adis. [ἐξοχᾶς] Tuberculum in ano apud August. Epist. 49. hinc
EXOCHADIUM, i. n. [ἐξοχῆδιον] dimin. Idem. ut, Exochadia aceto
 illinere, Marcell. Emp. cap. 30. conf. Theod. Prisc. 2. Med. cap. 30.
EXOCULO, [ἐξοφθάλμω, ἐξοφθαλμίζω] are. Exturbare sive Offendere
 oculum, &
EXOCULASSO, Ære. Plaut. Rud. 3. 4. 26. Vos adeo, ubi ego innuero,
 si non ei caput exoculassitis, &c. Ibid. 3. 5. 30. Si hercle illic illas
 hodie digito tetigerit invitas, nisi tunc illum vos exoculassitis, &c.
EXOCULATUS, a, um. Oculis privatus. Apul. 8. Miles. p. 207. Thra-
 sylly convulnerat tota lumina, eumque prorsus exoculatum relinquens.
 Fortuna caeca & prorsus exoculata. Idem 7. p. 188.
EXODIUM, i. n. [ἐξοδῖον] Exitum, Fest. Exodium, inquit Nonius,
 dicitur Finis, a Græco tractum, quasi ἐξω πῆς ὁδῶ: i. e. Extra viam.
 Varro. Quum in vinculis publicis esset, & jam bibisset *κῆρας* in exo-
 dium vite. Idem, Vita cursum ut cognoscere possem, & quæ servitu-
 tis & libertatis ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod ceperas
 modo in via narrare, ut ad exodium ducas. Apul. Nullum ego ejus rei
 exodium inveniebam.
 Exodia erant Ridicula versibus intexta & Atellanis inserta, quæ quod
 penitus extra fabulam essent, nomen acceperunt: ut, Atellanicum
 exodium, Suet. Tiber. cap. 45. & Scenicum exodium, Idem Domit.
 cap. 10. Originem docet Liv. 7. 2. his verbis, Postquam lege hac fa-
 bularum ab risu, ac soluto joco res avocabatur, & ludus in artem pau-
 latim verterat, juvenis histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa in-
 ter se more antiquo, ridicula intexta versibus jactitare cœpit, quæ in-
 de exodia postea appellata, confertaque fabellis potissimum Atellanis
 sunt, quod genus ludorum ab Officiis acceptum tenuit juvenis: nec
 ab histrionibus pollui passa est. Hæc ille. Juven. 6. Sat. 71.
 Urbicus exodio risum movet Atellanæ
 Gestibus Autozoos. V. Vet. Schol. ad loc. & ad 3. Sat. 174.
EXODIARIUS, i. m. Ammian. Marc. 28. 4. Ut in omni spectaculo,
 exodiariorum, venatori, aurigæ, & histrionum generi omni &c. V. Valer.
 not. & Schol. ad Juven. Sat. citat.
EXODIOSUS, a, um. Valde odiosus. Gloss. Gr. Lat. Exodiofa, *μεμισθημένη*.
EXODORATUS, a, um. Tertull. de Pallio cap. 4. pro Exeduratus. V. Salm.
EXODUS, i. f. [ἐξοδῶ] Exitus. Hoc nomen secundus liber Moysis ex
 ea causa accepit, quia exitum ab Ægypto vel egressum Istaël dixerit,
 Ildor. 6. 2. & Tertull. adv. Judæos cap. 11.
EXOLERSCO, ui & tvi, ctum, [ἐξίτρωμαι, ἀπαρχαίωμαι, ἀγλαπίζω] Ære.
 Veterascere, Deficere. Columel. lib. 2. cap. 18. Multa sunt, ut dixi,
 quæ negligentia exolefcant, & fiant sterilia.
 Exolefcere & deficere. Plin. lib. 37. cap. 18. Carchedonii nescio an
 in totum exoleverint, postquam metalla aris ibi defecerunt.

Ætas exolevit ad. Cic. in Sallust. Ætas tua jam ad ea patianda, quæ
 alteri facere collibuisse, exoleverat.
 Amictus exolevit. Tacit. 14. Ann. 21. Græci amictus, quos per eos
 dies plerique incefferant, tum exoleverant
 Clades exolevit. Tacit. 4. Ann. 64. Nondum ea clades exoleverat.
 Dies nullo exolefcet avo. Stat. 1. Silv. 6. 99.
 Quos ibit procul hic dies per annos?
 Quam nullo facer exolefcet avo?
 Disciplina exolefcit. Tacit. 11. Ann. 15. Ne vetustissima Italia disci-
 plina per desidium exolefceret.
 Dolor exoleverat. Tacit. 6. Ann. 25.
 Favor exolevit. Liv. 2. 52. Quum & patres haud minus quam pro Corio-
 lano annixi essent, & patris Agrippæ favor haud dum exolevisset.
 Injuria exolevit. Ulp. in l. item si cum exceptione. §. j. D. quod met.
 caus.
 Instituta exolefcunt. Tacit. 4. Hist. 8. Nihil evenisse, cur antiquitas
 instituta exolefcerent.
 Metus exolefcit. Plin. l. 1. Epist. 4. Nam mitium dominorum apud servos
 ipsa consuetudine metus exolefcit, novitatibus excitatur: probarique
 dominis per alios magis, quam per seipfos laborant.
 Vetustate exolefcere. Quintil. 6. 1.
EXOLERSCENS, entis. Partic. Suet. Aug. cap. 7. Literis pene jam exole-
 fcenibus scriptum. Inscriptio Ancyra. MAIORVM, EXOLESCEN-
 TIA, EXEMPLA.
 Metu exolefcente. Macrobr. 2. Saturn. 13.
EXOLETUS, a, um. Partic. [ἐξολέτῃ] Quintil. lib. 8. Obscuritas
 fit in verbis etiam ab usu remotis: ut si commentarios quis Pontificum,
 & vetustissima scædera, & exoletos scrutatus auctores, idipsum petat.
 Exempla annalium vetustate exoleta. Liv. 27. 15. Prætor non exole-
 tis vetustate annalium exemplis stare jus, sed recentissimæ cujusque
 consuetudinis usu volebat.
 Histrion exoletus. Vellej. 2. 28. 3. i. e. Impudicus.
 Memoria jam exoleta. Liv. 7. Decad. 4. Res aut nova, aut vetustate
 exemplorum memorie jam exoleta.
 Mos exoletus. Suet. Galb. cap. 4.
 Odium exoletum vetustate. Liv. 2. 35. Arte agendum in exoleto jam
 vetustate odio, &c.
 Stirps exoleta. Liv. lib. 7. Decad. 4. Bellicosiores ea tempestate eram
 Gallogræci adhuc, nondum exoleta stirpe, gentis fervantes animos.
 Virginem exoletam reliqui domi. Plaut. Fragm. ex Priscian. l. 9. p. 872
 i. e. Quæ adolefcere, id est crescere desit. Festus.
EXOLETUS, i. m. [ἐξολέτῃ] pro Scorto masculo ponitur, præcipue
 jam adulto, apud Suet. in Tiber. cap. 43. Cic. pro Milon. 56. Ille
 qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat
 Curt. 6. 7. 2. Exoleti amore flagrare. & Senec. de Provid. cap. 3.
EXOLVO, vel **EXSOLVO**, vi, ūtum, [ἐκλύω, δακύνω] Ære. Idem
 quod Solvere. Plaut. Capt. 3. 2. 13. Jussi ilico hunc exolvi, nunc se
 quere me. Idem Epid. 1. 4. 49. Aliqua ope exolvam, extricabor aliqua
 Exolvere cistellam. Plaut. Amph. 2. 2. 151.
 Nexus exolvere. Lucret. lib. 1. 221.
 Exolvere ærumnas duas uno labore. Plaut. Amph. 1. 2. 26. Pater cu-
 ravit uno ut festu fieret, uno ut labore exolveret ærumnas duas.
 Exolvere æs alienum. Plin. l. 3. Epist. 11. Cic. 5. Verr. 55. Hac ille vi &
 hoc metu adductus, tantum Decumanis, quantum iste imperavit
 exolvit. Liv. 6. Ea res si palam fiat, exolvi ære alieno posse.
 Amictus exolvere. Stat. 1. Silv. 5. 53.
 Beneficia exolvere. Tacit. 4. Ann. 18.
 Culpa exolvenda. Tacit. 4. Hist. 62. Conjectis in eum telis, initium
 exolvende in postem culpa fecere.
 Dotem exolvere uxori. Auct. de Viris Ill. c. 56. Ob hujus continentiam &
 paupertatem post mortem ejus dos uxori, nisi venditis possessionibus
 non potuit exolvi.
 Fidem exolvere. Plin. l. 2. Epist. 12. Liv. 4. Bell. Pun. Nunc exoluta jam
 fide publica, ne discrimen omne virtutis ignaviaeque pereat, &c.
 Glaciem exolvere. Lucret. lib. 6. 878.
 Mutat & exolvit glaciem, nodosque relaxat.
 Gladios exolvere culpa. Lucan. lib. 7. 262.
 Nunc pugnate truces, gladiosque exolvite culpa.
 Grates exolvere. Valer. 7. Argon. 294.
 Honores exolvere. Valer. 5. Argon. 290.
 Metus exolvere. Lucan. lib. 5. 259.
 — quippe ipsa metus exolverat audax
 Turba suos.
 Nervis ex omnibus, atque ossibus, articulisque exolvere aliquem
 Lucret. lib. 3. 696. Et lib. 1. 811.
 — amissõ jam corpore, vita quoque omnis
 Omnibus e nervis atque ossibus exolvatur.
 Nodum exolvere alicujus erroris, per translationem. Liv. 10. Bell.
 Maced.
 Obsidium exolvere. Tacit. 3. Ann. 39. Ipse robar peditum ad exol-
 vendum obsidium ducit.
 Pœnas exolvere, i. e. Luere. Patere. lib. 2. Ille quidem male con-
 sultorum pœnas exolvit.
 Pœnas morte exolvere. Tacit. 1. Ann. 10.
 Pœnas exolvere, præmiaque. Liv. 6. Bell. Pun. Quarum civita-
 tum principibus quum pro cujusque merito eos præmia, pœnasque
 exolvisset.
 Pondere exolvi. Sil. lib. 13. 629.
 Pretium exolvere. Plaut. Men. 5. 2. 25. Prope est quando herus quit
 quod faciam, pretium exolvit mihi.
 Promissa exolvere. Tibul. lib. 4. 7. 5.
 Exolvit promissa Venus mea gaudia.
 Quod promissum exolvere. Cic. 3. Off. 7.
 Pugionem a latere exolvere. Tacit. 3. Hist. 68. Postremo fletu præpe-
 diente, assistenti Consuli (Cæcilius Simplex erat) exolutum a latere
 pugionem, velut jus necis, vitæque civium, reddebat.
 Venas exolvere. Tacit. Ann. 16. 17. At Mella (quæ tum promptissimi-
 mortis via) exolvit venas.
 Vota exolvere. Liv. 21. 21. Gadeis profectus Herculi vota exolvit.
 Exolvere item cum ablativo rei: ut.

Curis aliquem exolvere. Virg. 4. Æn. 652.
 Errore aliquem. Ter. Hec. 5. 2. 26.
 Nam illas errore & te simul suspitione exolvēs.
 Jure ac dignitate matronali exolvi. Suet. Tiber. 35.
 Nodis religionum animum exolvere. Lucret. 1. 931.
 Pœna aliquem exolvere. Tacit. 14. Ann. 12.
 Pondere exolvi. Sil. lib. 13. 629.
 Pudore cunctos exolvere. Tacit. 3. Hist. 61.
 Religione populum exolvere, contr. Obligare. Liv. 9. 8. Exolvamus religione populum, si qua obligavimus.
 Sollicitudine aliquem exolvere. Plin. 1. Epist. 22.
 Suspitione se. V. Errore exolvere.
 Vinculis exolvere. Plaut. Truc. 4. 7. 10.
 At si verum mihi eritis fassē, vinculis exolvemini.
 Exoluisse, Sic Dissoluisse. Vide DISSOLVO. H. St.
 XOLŪTUS, vel EXOLŪTUS, a, um. [ἐξολυτός] Partic. ut, Alvus exoluta. Tacit. 13. Ann. 15. 6. Compede exoluta. Stat. 1. Silv. 6. 4.
 Saturnus mihi compede exoluta,
 Et multo gravidus mero December, &c. Adfint.
 Nexus legis exoluti. Tacit. 3. Ann. 28. i. e. Obscuritas explanata.
 XOLUTE, vel EXOLUTE, Adv. i. e. Absolute, libere; ut, Exolulte finem facere. Auct. de Calis litt. x. p. 241. Gœf. V. Gloss. Rigoliti.
 XOLUTIO, vel EXSOLUTIO, ōnis. f. Scævola l. 31. D. de Pignori- bus, Exolutione vectigalis. Et Tertull. de Anima cap. 35.
 XŌMĀTĒ, ārum. m. pl. Populi Sarmatiæ Asiaticæ. Val. Flac. 6. 146. & 569. Mela 1. 22. Jaxamathas vocat.
 XŌMĪDES, um. f. pl. Numeri, sunt, auctore Festo, comici vestitus exer- tis humeris. scribitur ἐξωμίς.
 XOMIUM, i. Tunica brevis, desinens circa humeros, a græco ὠμίον, humerus. Quintil. 5. 10. Exomium pullum. alii aliter legunt. V. In- terpr. ad loc.
 XOMNIS, vel EXSOMNIS, e. [ἐξωπνός] Idem ac Infomnis, Sine somno, pervigil. Patere. lib. 2. 127. 4. Tiberius Cæsar Sejanum Ælium singularem principalem onerum adiutorem in omnia habuit atque ha- bet, virum severitatis latissimæ, vultu vitæque tranquillum, animo ex- fomnem. & 2. 88. 2.
 Exfomnis stupet Euhias. Horat. ubi vulgo Ex fomnis. H. St. [Nil ve- rius hac lectione est Flor. 3. Carm. 25. 9. quam pridem Stephanus in Scholiis ad h. l. adstruxit, firmæque vetus Scholiales Cruquianus, nec video, cur commentatores mustei dissentiant.
 XOMNIO, vel EXSOMNIO, āre. Evigilare. Gloss. Gr. Lat. ἐπιζομαι, Exfomnio, expersifcor. Eadem Gloss. in ἐξωπνίζομαι. [Nili utro- bique legendum, Ex fomno expersifcor.
 XOMOLOGĒSIS, is. [ἐξομολογίσι] Confessio. Tertull. de Pœnitenti- cap. 9. Et Salvian. ad Eccles. proœmio.
 XOMPHALUM, i. n. [ἐξομφαλον] Umbilici vitium, quum plus æquo extat. Celsus, l. 6. c. 17. Umbilicum prominentem: Plinius, l. 20. c. 20. Prociduum appellat.
 XONĒRO, [ἀποφορτίζω] āre. Allevare, & quasi Onus detrudere. Plin. lib. 11. cap. 10. Excipiunt ea ternæ aut quaternæ, atque exonerant. Corpus exonerare. Plin. lib. 8. cap. 26. Atque ita profluvio sanguinis morbidum aliās corpus exonerat.
 Colos plenas exonerare. Ovid. 3. Fast. 818.
 — lanam mollite puellæ
 Discite jam plenas exonerare colos.
 Conscientiam exonerare. Curt. lib. 6. 8. 12.
 Curas Bacchus exonerat graves. Sen. Hippol. 4.
 Fidem suam liberare & exonerare. Liv. 5. Decad. lib. 2. Functus neces- sario mihi officio, & quodammodo liberata atque exonerata fide mea.
 Pignus suum exonerare. Florent. in l. quum & fortis. D. de pignori. action.
 Exonerare pios modo, nunc onerare nocentes. Lucan. ad Pison. 85.
 Quæstus exonerare. Lucan. lib. 9. 883.
 — sic dura suos patientia quæstus Exonerat.
 Ventrem exonerare. Martial. lib. 10. 48.
 Exoneraturas ventrem mihi villica malvas
 Attulit, & varias, quas habet hortus, opes.
 In aures aiterius aliquid exonerare. Sen. Epist. 4.
 Fastos adulatione temporum fœdatos exonerare. Tacit. 4. Hist. 40.
 Metu vano civitatem exonerare. Liv. 2. 2.
 Odiis fugam exonerare. Ovid. 1. Trist. 3. 36.
 Attamen hanc odiis exonerate fugam.
 Sollicitudine animum exonerare. Curt. 4. 3. 32.
 XONERATOS, a, um. ut, Multitudo exonerata in proximas terras. Tacit. 5. Hist. 2. 4.
 XONERATIO, ōnis. f. Actus ipse exonerandi. Ulp. in l. ex conducto. §. ubicunque. D. locati.
 XOPINATO. V. EX.
 XOPTO, [ἐξοπτό, ἐπιζομαι] āre. Vehementer optare. Ter. And. 5. 5. 6. Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc nar- rem, dari?
 Exitium exoptare. Cic. pro Cluent. 69.
 Maxime exoptare. Cic. 1. Q. frat. 2. Nunc ea cognosce, quæ maxi- me exoptas.
 Gratulari alicui, & ut sempiternæ laudi ipsi sit aliquid exoptare. Cic. 2. Fam. 7. pr.
 Exitum alicquem exoptare. Cic. 9. Att. 14.
 Iestem alicui exoptare, & ipsum execrari. Cic. in Pison. 96.
 Exoptare, cum infinitivo. Cic. 4. Fam. 6. Ego autem cum multis de causis te exopto quamprimum videre, &c.
 XOPFANS, Partic. [ἐξοπίζω] Sil. lib. 10. — in illa
 Exoptans animam certantem ponere dexetra.
 XOPTATUS, a, um. Partic. [ἐξοπτετός] Cic. pro Rosc. Amer. 16.
 Non modo ut exoptatum inimico nuntium primum afferret, sed etiam cruorem inimici, &c. Idem 5. Att. 15. pr. Nihil exoptatius adventu meo, nihil carius.
 Gratulatio exoptatissima. Cic. 4. Att. 1. pr.
 XOPTABILIS, e. Adj. [ἐπιζωμιος] ut, Tempus exoptabile. Sil. lib. 11. 387.
 Nuntium exoptabilem nunciare. Plaut. Stich. 2. 2. 67. conf. Lucil. apud Non. 2. 458.
 XOPTATIO, ōnis. f. apud August.

EXORABILIS, EXORABULA. V. EXORO.
 EXORBEO, vel EXSORBEO, ui & pli, ptum, [ἐκχερέειν] ēre. Idem quod Sorbere & exhaurire. Plaut. Epid. 2. 2. 4. Jam ego me ventum in hiru linem, atque horum exorbebo sanguinem. alii legunt Exfugebo, futur. antiq. pro Exfugam.
 Avidis linguis aliquid exorbere. Ovid. 6. Fast. 145.
 Exhaurire & exorbere. Cic. de Arusp. Resp. 59. Quæ tantos exhau- rire gurgites possit, quantas ipse Byzantium, Bregitarorumque præ- das exorbuit?
 Ovum exorbuit quisque. Plin. lib. 26. cap. 2.
 Exurbere, per translationem. Juven. 10. Sat. 225.
 — quot longa viros exorbeat uno
 Maura die.
 Difficultatem exorbere. Cic. pro Muren. 19. Arrogantiam pertulit, difficultatem exorbuit, vixit ad aliorum arbitrium, non ad suum. i. e. Superavit.
 Sanguinem civilem exorbere. Cic. 2. Philipp. 71. Gustaras civilem sanguinem, vel potius exorbueras. Cic. 2. Tusc. 20.
 Jam decolorem sanguinem omnem exorbuit.
 EXORBITO, [περιεπιτεμαι] āre. Ab eo quod rectum est aberro, quasi Ex orbita recedo. August. lib. 9. de Civitate Dei, Non eis credentes ad aliquid approbandum, vel perpetrandum, quod exorbitet ab itinere sa- pientiæ, & lege justitiæ. Et Tertull. adv. Marc. 3. 2. Et laciant. 2. 5.
 EXORBITANS, Partic. [Cui Ex-orbitantia interpretantur Extradimitanea, irregularia, & propemodum absurda. V. Tertull. ad Nationes, 2. 2.
 EXORBITATIO, ōnis. f. &
 EXORBITATOR, ōris m. apud Scriptor. Eccles.
 EXORBO, [ἐκπιθώω] āre. Privare oculorum luce, & veluti Cæcum & oculis orbem facere. [Unde, aut quo auctore? Potius est idem ac simplex Orbare.
 Exorbare animam alicujus. Plaut. Bacch. 4. 8. 28.
 Jam illorum ego animam amborum exorbabo oppido. Antiqua loquutio. Alii legunt Exforbebo. [An Exturbabo? V. EXTURBO.
 EXORCISMUS, i. m. [ἐξορκισμός] Idem quod Adjuratio, quum scilicet homini demonive cuiquam magico carmine, vel efficacibus sacra scriptu- rarum verbis necellitas imponitur proloquendi ea de quibus rogatur. Quo genere adjurationis qui utuntur, Exorcistæ Græco vocabulo appellantur. Tertull. de Coron. cap. 11. Et Isidor. 6. 19. V. Suic. Thef.
 EXORCISO, vel EXORCIZO, [ἐξορκίζω] āre. Adjurare & execrari. Ulp. l. 1. D. de extr. cognit. Non tamen si incantavit, si imprecatus est, si, ut vulgari verbo impostorum utar, exorcifavit, non sunt ista medicinæ genera, tamen si sint qui hos sibi profuisse cum prædicatione affirmant. Frequenter apud scriptores Ecclesiasticos.
 EXORCISTA, æ. [ἐξορκιστής] Qui exorcizat. Paulinus Nolanus, Epist. 21. Et Isidor. 7. 12.
 EXORDESCO. V. ENSORDESCO.
 EXORDINE. V. EX.
 EXORDIUM, i. n. [ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή] Principium. ab Ordior. Plin. lib. 6. cap. 33. Univerfus autem circuitus per sinus dictos ac eod- em exordio colligit ad Mæotin lacum CLVI. m. passuum.
 Fit exordium rei. Lucret. lib. 2. 333.
 Magnarum rerum fierent exordia semper.
 Cunctarum rerum exordia, Elementa. Lucret. lib. 3. 381.
 Primis feminibus exordia omnia concreverunt. Virg. 6. Ecl. 34.
 — ut his exordia primis
 Omnia & ipse tener mundi concreverit orbis.
 Mali exordium. Cic. 1. de Invent. 3. Atque hujus quoque exordium mali, quoniam principium boni diximus, explicemus.
 Principatus exordium. Suet. Claud. 11. Quamvis exordium princi- patus sui, &c.
 Pugnæ primæ exordia. Virg. 7. Æn. 40.
 Expediam, & primæ revocabo exordia pugnæ.
 Rationis. ut, Difficillimum est in omni conquisitione rationis exor- dium. Cic. de Univers. 5.
 Urbis exordium. Suet. Vesp. cap. 8. Quo continebantur pæne ab ex- ordio urbis Senatusconsulta, &c.
 Ducere a prudentia totius vitæ exordium. Cic. 5. de Fin. 18.
 Inducit sempiternæ sapientisque vitæ exordium animus. Cic. de Uni- vers. 23. V. INDUCO.
 Sumere novum audiendi exordium. Quintil. lib. 4. cap. 4.
 Exordium, est Principium orationis, per quod animus auditoris vel judi- cis constituitur, vel apparatus ad audiendum. Auct. ad Heren. 4. 4.
 Genera exordiorum describit Cic. 2. de Orat. 35. Postremum solleo cogitare quo utar exordio. Nam siquando id primum invenire volui, nullum mihi occurrit, nisi aut exile, aut nugatorium, aut vulgare atque commune.
 In dicendi exordio summos etiam Oratores permoveri animadversum est. Cic. 1. de Orat. 112.
 Capere scribendi exordium aliquibus temporibus. Cic. 1. de Legib. 8.
 Dare exordium, pro Incipere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Virgilius apud nos auspiciatissimum dederit exordium.
 Ducere exordium ab aliquo. Quintil. lib. 4. cap. 1. Exordium duci nonnunquam etiam ab actore causæ solet.
 Nasctur ita exordium. Cic. 1. Tusc. 8. V. NASCOR.
 Repetita exordia retro. Sil. lib. 7.
 — repetita exordia retro Incipit, &c.
 Sumere prima exordia. Virg. 4. Æn. 284.
 — quo nunc reginam ambire furentem
 Audeat assatu? & quæ prima exordia sumat?
 EXORDIOK, orlus sum, [ἐξόρδιον, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή] i. i. Incipere significat. Cic. 4. Acad. 11. Quom ita esset exor- sus, ad audiendum animos ereximus. Ibid. lib. 1. 15. Tum Varro ita exorsus est.
 Exordiri & Retexere, contraria. Cic. 2. de Orat. 158. Multa quæ- rendo reperitur, non modo ea que jam non possint ipsi dissolvere, sed etiam quibus ante exorsa, vel potius detecta, prope retexantur. Sumpta est a Textoribus metaphora.
 Exordiri & Terorare, contraria. Cic. 2. de Orat. 80. & 311.
 A re ipsa exordiri in parvis atque frequentibus causis commodius est. Cic. 2. de Orat. 230.
 Non gloriose exordiri, magisque a veritate quam a dignitate. Cic. 2. de Orat. 31.

- Ab adversarii dicto exordiri, & ab eo maxime quod ille nuperrime dixerit. Auct. ad Heren. lib. 1. 10.
- A principio exordiri. Cic. 2. de Divin. 101.
- Pertexere quod exorsus est aliquis. Cic. 2. de Orat. 145.
- Exordiri, cum infinitivo. Cic. 1. de Fin. 29. Tum dicere exorsus est. Argutias exordiri. Plaut. Bacch. 1. 2. 19.
- Etiam me adversus exordire argutias,
Qui si decem habeas linguas, mutum esse addecat?
- Bellum exordiri. Liv. 4. 17. Cum Veientibus, Fidenatibusque, præterquam finitimis populis, ab causa etiam tam nefanda bellum exorsis, atrox dimicatio infatbat.
- Confilia exordiri. Plaut. Afin. 1. 1. 102.
- Quin te quoque ipsum facio haud magni, si hoc patro:
Pergam quo occæpi, atque ibi confilia exordiar.
- Facinus exordiri. Plaut. Bacch. 4. 4. 71.
- Nescis quid ego acturus sim, neque facinus quantum exordiar.
- Orationem exordiri. Cic. 1. de Orat. 119. In exordienda oratione perturbantur.
- EXORSUS, a, um. Partic. [ἐξορσῦς] Cic. pro Coel. 36. Quid tumultuaris foror? quid infanis? quid clamore exorsa, verbis parvam rem magnam facis? [An Clamare?]
- Exorsus rem. Plaut. Perf. 4. 1. 7. Hanc ego rem exorsus sum facete & callide.
- Passive. Plaut. Bacch. 2. 3. 116. Exorsa hæc tela non male omnino mihi est. Hinc
- EXORSA, òrum. n. pl. [ἐξορσῆς] Virg. 10. Æn. 111.
— sua cuique exorsa laborem
Fortunamque ferent. Exorsa (inquit Servius) i. e. Initia, actus hodiernæ diei.
- Longa exorsa. Virg. 2. Georg. 46.
— non hic te carmine ficto,
Atque per ambages & longa exorsa tenebo. i. e. Simpliciter univërfa describam: neque ut in Æneide, aliquibus figmentis aut ullis utar ambagibus. Longa autem exorsa, dicit Procæmia longe repetita: quæ constat esse vitiosa. Servius.
- EXORSUS, ùs. m. [ἐξορσῦς] Idem Cic. pro Lege Manil. 11. Sed pro vestri imperii dignitate atque gloria, quoniam is est exorsus orationis meæ.
- EXORIOR, ùris vel èris, ortus sum, [ἐξορσίζω] ùri. Emergere, exurgere. Lucret. lib. 2. 506.
Namque aliis aliud præstantius exoreretur.
- Exoriri, Sutgere. Fest.
- Exoriri & nasci, Extingui & opprimi, contraria. Cic. 2. pro Lege Agr. 89. Hic vero in oculis Senatus Populique Rom. nihil posse existere, quod non ante extingui atque opprimi posset, quam plane exortum ac natum esset. conf. EXISTO.
- Ex alienigenis quæ terris exoriuntur. Lucret. lib. 1. 870.
- In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1. 24.
- Proclivius exoriri de. Lucret. lib. 2. 791.
— multo proclivius exoriantur
Candida de pullo, quam nigro nata colore.
- Canicula exoritur. Cic. 2. de Divin. 93. Post solstitium canicula exoritur.
- Clamor exoritur. Ovid. 1. Trist. 3. 77.
Tunc vero exoritur clamor, gemitusque meorum.
- Color viridis exoritur illi ex temporibus atque fronte. Plaut. Men. 5. 2. 76.
- Dies exoritur. Lucan. lib. 1. 234.
- Discordia exoritur inter cives. Virg. 12. Æn. 583.
Exoritur trepidos inter discordia cives.
- Dolores exoriuntur utero. Plaut. Amph. 5. 1. 40.
- Fama exoritur. Liv. 6. 21. extr. De Prænestinorum quoque defectione eo anno primum fama exorta.
- Fragor exoritur. Stat. 3. Theb. 124.
- Honestum ex virtutibus exoritur. Cic. 5. de Fin. 64.
- Immanitas. ut, Nova quædam illa immanitas exorta est. Cic. pro Sylla, 75.
- Injuria unde exorta est, ad eam plerumque revertit. Lucret. lib. 5. 1152.
- Libido mulieris importunæ repente exorta est. Cic. pro Cluent. 12.
- Mora nulla exoritur quominus, &c. Cæf. 2. Bell. Civil. 12. Nullam exoriri moram posse, quominus quum venisset, si imperata non facerent, ad nutum e vestigio diriperentur, &c.
- Motus novus vetere semper exoritur. Lucret. lib. 2. 252.
- Proles exorta est. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
- Promulgatio Catonis nefaria subito exorta est. Cic. 1. Fam. 5.
- Ratio Antipatri ex alia parte exoritur. Cic. 3. Off. 52.
- Stella exoritur. Plaut. Rud. prol. 4.
- Timor exortus ex conscientia peccatorum. Cic. in Parad. 5. 3.
- Vis veneris membris omnibus dicitur alicui exoriri. Lucret. lib. 4. 1166.
- Exoritur rex, pro Fit & creatur rex. Cic. 3. Off. 38. Sic repente annuli beneficio rex exortus est Lydia.
- Gloria commotus Epicurus exoritur. Cic. 5. Tusc. 31.
- Exorta sunt hæc omnia a te. i. e. A te proveniunt. Ter. Hec. 4. 4. 10.
A Myrrha hæc sunt mea uxore exorta omnia.
- Exoriri dicitur, Qui non expectatus invadit aliquem, inquit Donatus, ad illud Ter. Hec. 2. 1. 16.
Tu sola exorere, quæ perturbes hæc tua imprudentia. Ubi item Donatus; Exorere, Existis.
- Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor. i. e. Exoriatur. Verba Didonis imprecantis perfidis Trojanis. Ostendit autem Annibalem. Virg. 4. Æn. 625.
- Exoriri, Recreari. Cic. 7. Att. 26. pr. Non venit idem usu mihi, quod tu tibi scribis, quoties exorior? ego enim nunc paulum exorior, & maxime quidem his litteris quæ Roma afferuntur. Sensus est, Non mihi accidit quod tibi. scribis enim te sæpe exoriri, i. e. A metu adversæ fortunæ respirare: ego autem nunc paulum exorior: quod ante mihi usu non venit.
- EXORIENS, entis. Partic. [ἐξορσίζων] pro Oriente quando cœli partem significat. Varro 3. de R. R. cap. 9. Duæ cavæ magnæ constitucndæ, quæ spectent ad exorientem versus.
- Annis exoriens. Lucret. lib. 6. 723.
- Annus exoriens. Tibul. lib. 3. 1. 2.
Exoriens nostris hic fuit annus avis.
- Anrota exoriens vagi sub lumina folis. Catul. 62. 271.
- Auster exoriens media ab regione diei. Lucret. lib. 6. 723.
- Sol exoriens. Virg. 1. Georg. 438.
- EXORTUS, a, um. [ἐξορσῦς] aliud Partic. Lucret. lib. 1. 188.
E terraque exorta repente arbutta salirent.
- Cædes exorta subito. Cic. 2. Att. 9.
- Jubare exorto, i. e. Nato Lucifero. Virg. 4. Æn. 130. Servius.
- Lætitia ingens exorta. Virg. 3. Æn. 99.
- Lis exorta. Stat. 2. Achil. 341.
- Monstra exorta sub antris Siculis. Stat. 12. Theb. 553.
- Pestis exorta, opimas aves &c. devorandi. Plin. lib. 10. cap. 50.
- Sol exortus. Lucret. lib. 3. 1058.
- Sidera longos obitus exorta revifunt. Lucret. lib. 4. 394.
- EXORTUS, ùs. m. [ἐξορσῦς] ut, Exortus solis. Plin. lib. 12. cap. 11. Et lib. 11. cap. 12. Siderum exortus.
- Exortus & Occafus solis, contraria. Auct. ad Heren. 3. 36.
- EXORTIVUS, Adj. [ἐξορσῖνός] Plin. lib. 18. cap. 34. A parte exortiva solstitialem habebit exortum. i. e. Orientem versus.
- Exortiva mensura. Plin. lib. 7. cap. 49. Negavere illi quenquam no-naginta partium exortivam mensuram (quod anaphoras vocant) transgredi. De varietate nascendi loquitur. Exortivam igitur mensuram i. e. Eam quæ ortus nostri spatium complectitur.
- Oceanus exortivus. Plin. 37. 2. Fluere a Septentrione in exortivum Oceanum.
- EXORMISTON, i. n. [ἐξορμίστων] Murenæ genus. Cassiod. Var. 12. Epist. 14. Exormiston inter pisces regium genus, compar murenis corpore conf. Salmat. de Pallio p. 445. & Jos. Scalig. Lect. Aufon. 1. 26. p. 75.
- EXORNO, [ἐξορσίζω] ùre. Idem quod Valde ornare, & magnifice instruere. Plaut. Perf. 3. 1. 7. Ea causa ad hoc exemplum te exornavi ego, venibis tu hodie virgo. Cic. 7. Fam. 24. Ea enim signa ego emere soleo, quæ ad similitudinem gymnasiorum exornen mihi in palæstra locum. Sic pro Arch. 27. Atii carminibus templorum ac monumentorum aditus exornavit suorum.
- Exornare & Deformare, contraria. Auct. ad Heren. lib. 3. 37.
- Exornari graphice. Plaut. Trin. 3. 3. 38.
- Privatim & publice præstantissimæ & institutis & artibus exornavit eam Græciam quæ Magna dicta est, Pythagoras. Cic. 5. Tusc. 10.
- Acie[m] exornare. Sallust. in Jugurth. V. ACIES.
- Donis exornare aliquem. Stat. 3. Silv. 1. 132.
- Aliquem magistratu exornare. Plin. Epist. 10. 14.
- Aliquid gratia & venere exornare. Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrationem, ut si ullam partem orationis, omni qua potest gratia & venere exornandam puto.
- Morem communis sermonis, decore quodam scenico exornant. Quintil. lib. 2. cap. 10.
- Mulier nequaquam exornata est bene, si morata est male. Plaut. Most. 1. 3. 132.
- Nuptias exornare. Plaut. Aul. 4. 10. 54.
- Opus verbis exornare. Propert. lib. 4. 5. 19.
- Orationem exornare & illustrare. Cic. 3. de Orat. 50.
- Philosophiam exornare. Cic. 2. Tusc. 13. Exornare philosophiam falsa gloria. Cic. 2. Tusc. 33. Si modo est aliqua patientia: si nulli est, quid exornamus philosophiam?
- Se exornare lepidis moribus. Plaut. Most. 1. 3. 12. Quin tu te exornas moribus lepidis, quum lepida tota es? Plaut. Stich. 5. 5. 3. Nisi me vobis exornare.
- Triclinium exornare. Cic. 6. Verr. 62. Exornat ample, magnificeque triclinium.
- Urbem donis & monumentis exornare. Cic. 3. Verr. At vero urbem totam, templa deorum, omnesque Italiae partes, illorum donis ac monumentis, exornatas videmus. Idem 4. Verr. Urbes signis, monumentisque pulcherrimis exornavit.
- EXORNATUS, a, um. Partic. [ἐξορσῖνός] Cic. de Arusp. Resp. 44. Nisi eum mulieres exornatum ita deprehendissent. Ter. Heaut. 5. 1. 78.
— si vivo, adeo exornatum dabo,
Adeo depevum ut, dum vivat, meminerit semper mei. i. e. Probe verberatum, vel interprete Nonio, sædatum.
- Exornatus comitatu. Plin. lib. 30. cap. 1.
- Equestri militia exornatus. Papin. in l. pen. D. de milit. testament.
- Veste exornatus. Ter. Eun. 4. 4. 16. Ita visus est dudum, quia varia veste exornatus fuit.
- Domus exornata & instructa. Cic. 4. Verr. 84. Quod domum ejus exornatam atque instructam fere jam iste reddiderit nudam atque inanem. Gratiam decoris reddunt exornatam & naufragam, i. e. Ornatu spoliatam. Tertull. de Cult. Fem. cap. 9.
- Trophæum clarum atque exornatum. Cic. 1. de Invent. 69.
- EXORNATOR, òris. ni. [ἐξορσῖνός] Cic. 2. de Orat. 54. Ceteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.
- EXORNATRIX, ùcis. f. Apud Marcell. Empir.
- EXORNATIO, ònis. f. [ἐξορσῖνός] Columel. lib. 12. cap. 3. Inde quæ ad lavationem, quæ ad exornationem, quæ ad mensam quotidianam atque epulationem pertinent, exponebantur.
- Exornatio, Color rhetoricus. Cic. 2. de Invent. 11. Hic tantum ipsa inventa unamquamque in rem exponitur simpliciter sine ulla exornatione. Exornationis genera leges in Partitionibus ejusdem 11.
- Verborum exornatio est, Quæ ipsius sermonis insignita continetur perpositione. Sententiarum exornatio est, Quæ non in verbis, sed in ipsis rebus quandam habet dignitatem. Auct. ad Heren. lib. 4. 9.
- EXORO, [ἐξορσίζω] ùre. Obtinere ac impetrare orando, si ad rem refertur, inquit Valla in Raud. Plaut. Pseud. 1. 1. 74. Pumiceos oculos habeo, non queo lacrymam exorare. i. e. Non possum lacrymam elicere ex oculis. Ter. And. 5. 3. 30. Sine te hoc exorem. Idem Heaut. 5. 5. 5. Da veniam, Chreme, sine te exorem. i. e. Perfuadeam, & illud a te impetrem.
- Deterrere & Exorare, contraria. Cic. 8. Philipp. 19. Ante deterrere te, ne popularis esses, non poteramus: ut nunc sis popularis, exorare non possumus.

Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octav. Illę ea tamen exorabat, quę volebat auferre: tu extorques.

Impetrare & exorare. Hirt. ap. Cic. 15. Att. 6. Brutus & Cassius utinam quam facile a te de me impetrare possunt, ita per te exorentur, ne quod calidius ineant consilium.

Exorari & placari. Cic. pro Muren. 61. Viri non esse, neque exorari, neque placari.

Unum exorare. Plaut. Capt. 2. 1. 17. Unum exorare vos finite nos. Aliquid exorare ab aliquo. Plaut. Trin. 2. 2. 44. Res quędam est, quam volo ego me abs te exorare.

Exorare ut. Ter. Adelph. 4. 4. 21. Exorasset ut eam ducerem. Cic. 1. de Legib. Exoremus ut fileat. Et 1. de Orat. 133. Nunc te jam exoremus necesse est, ut nobis explices.

Facile exorari. Cic. pro Deiot. 9. Exorare aliquem aliquid, pro Impetrare ab eo quod postulamus. Stat. 5. Silv. 3. 274.

Cur nihil exoret, genitor, chelys aut tua Manes, Aut mea? Facies exorat amorem. i. e. Digna est, quę ametur ob pulchritudinem. Ovid. 3. Amor. 11. 43.

Facta merent odium, facies exorat amorem. Deos sæpe magnos exorat carmine. Ovid. 2. Trist. 22.

Pacem divum exorare. i. e. Precibus impetrare. Virg. 3. Æn. 370. Puellam exorare. Ovid. 1. de Arte Am. 37.

Tristitiam alicujus exorare. Plin. 1. 2. Epist. 5. Quod tamen si quis extiterit, qui putet nos latius fecisse quam orationis feveritas exigat, hujus (ut ita dixerim) tristitiam reliquę partes actionis exorare debent.

i. e. Reliquę partes inducent eum ut desinat esse tristis & austerus censor. Veniam sine exorem te illis. i. e. Mea gratia da illis veniam. Plaut. Bacch. 5. 2. 82.

Exorare, Vehementer aliquem orare. Plaut. Mil. 4. 1. 13. Veneri pol habeo gratiam, tandemque exoro & quaso, ut ejus mihi sit copia, quem amo, quemque experisso.

Exorare aliquem alteri, pro Placare vel reconciliare. Tranquil. in Tib. cap. 11. Officii esse duxit, exorare filię patrem. i. e. Patrem exorare, ut filię ignosceret.

EXORANDUS, a, um. [αἰδέσθαι] Ovid. 21. Epist. 128. Exoranda tibi, non capienda fui.

Exorandus mihi es. Ter. And. 1. 1. 140. Restat Chremes, qui mihi exorandus est. i. e. Inducendus mihi est, ut faciat quod postulo.

EXORANS, Partic. [ἔξορας] ut, Thura exorantia divos. Ovid. 3. Trist. 13. 23.

EXORATUS, a, um. [ἡδέσθαι] aliud Partic. Cic. pro Cluent. 69. Post exoratus, initio permagnam pecuniam poposcit. Adamas non exoratus. Propert. lib. 4. 11. 6.

Quum semel infernas intrarunt funera leges, Non exorato stant adamante vię. i. e. Non est reditus ad vitam ullis precibus concessus.

ARÆ non exorata. Ovid. 7. Met. 591. — dum verba precantia dixit, Non exoratis animam finivit in aris? Cytherea exorata. Tibul. lib. 4. 7. 3.

Exorata meis illum Cytherea caecoenis Attulit in nostrum, deposuitque sinum.

EXORATIO, ðnis. f. Interpr. Vulg. Sirac. 16. 11. Potens exoratio. Fulgent. Epist. ad Venant. Ipse est exoratio pro peccatis nostris. conf. Declam. Tribun. Mar. quę Quintil. tribuitur, cap. 8. p. 81. Burm.

EXORATOR, ðris. m. Ter. Hec. 2. prol. 1. Orator ad vos venio, ornato prologi: Sinite exorator sim. Tertull. de Pudicit. cap. 9.

EXORATRIX, icis. f. Salvian. lib. 3. p. 89. EXORABILIS, e. [ἔξορατός] Qui exorari potest, & a quo facile obtinemus quod petimus. Cic. 1. Q. frat. 32. Nam si implacabiles iracundię sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa levitas: quę tamen (ut in malis) acerbitati anteponenda est.

Minus exorabilem aliquem experiri. Cic. 1. Att. 2. Nulli exorabilis. Sil. lib. 5. 132.

Postrema aptabat nulli exorabilis arma. Non exorabilis auro. Hor. 2. Epist. 2. 179. Deus exorabilis. Propert. lib. 2. 30. 11.

Et jam si pecces, deus exorabilis ille est. Numen exorabile. Stat. 5. Silv. 1. 164. Populus exorabilis & facilis. Cic. pro Domo sua, 45. Deinde exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute.

Exorabilis. Active: ut, Carmen exorabile, Quod exorare potest aliquid & impetrare. Valer. Flacc. lib. 1. 782. — Stygiasque supremo

Obsecrat igne domos, jamjam exorabile retro Carmen agens.

EXORABULUM, i. n. Argumentum, quo exoramus. Plaut. Truc. 1. 1. 6. Quotque exoretur exorabulis. Apul. 4. Florid. p. 360. Postquam cuncta illa exorabula judicantium &c. facile perdidit.

EXORSUS, V. EXORDIOR. EXORTIVUS, EXORTUS, V. EXORTIOR. EXORS, vel EXORS, crtis. om. gen. [ἄκαρτος] Sine sorte, inquit Servius.

Amicitia alicujus exors. Liv. 23. 10. Unum esse exortem Punicę amicitia, fœderisque secum facti. i. e. Qui non est particeps amicitia.

Culpę exors. Liv. 22. 44. Se omnis culpę exortem, omnis tamen eventus participem fore diceret.

Matrimonii exors. Plin. lib. 5. cap. 8. Garamantes matrimoniorum exortes, passim cum feminis degunt. i. e. Non contrahentes matrimonium.

Dulcis vitę exors. Virg. 6. Æn. 428. Cos exors secandi. Hor. in Arte Poet. 305. — ergo fungar vice cotis, acutum

Reddere quę ferrum valet, exors ipsa secandi. i. e. Quę non habet munus & officium secandi a natura tributum. Acron. Honorem exortem ducere. i. e. Sine sorte: ἀκαρτος. Virg. 5. Æn. 534. Servius.

Exors interdum Optimum & præcipuum significat. Virg. 8. Æn. 552. Dantur equi Teucris, Tyrhena petentibus arva; Vol. II.

Ducunt exortem Æneę, quem fulva leonis Pellis obit totum, præfulgens unguibus aureis. Servius.

EXORTIUM, vel EXORTIUM, i. n. [ἀκλασία] Apul. de Deo Socrat. Incerta vacatione, ceu quodam exfortio punitur. V. Salmat. in Solm. p. 891. Elmenh. p. 50. ex veteri codice legit, Incerta vagatione, e. q. exilio.

EXOS, offis. Adj. [ἄσος] Qui est sine offe. Plaut. Men. 5. 2. 105. Faciam quod jubes, securim capiam ancipitem, atque hunc ego fenem exoffem reddam. al. Exoffabo. i. e. Offa ei comminuam. Lucret. lib. 3. 721.

— atque unde animantium copia tanta Exos & exanguis tumidos perfluat artus? Salutationem enervam atque exoffem. Apul. 1. Met. p. 104. Sed Elemenhorstius legit Exoffam, qui tamen in Emend. p. 125. tertię decl. agnoscit.

EXOSSO, [ἔσσειζομαι] Ære. Offa confringere sive comminuere: aut Offa remove. Plaut. Amph. 1. 1. 163.

Exoffatum esse oportet, quem probe percusseris. s. Mirum ni hic me quasi murenam exoffare cogitat, Ulro istic qui exoffat homines. Columel. lib. 12. cap. 53. Ergo

sitientem suam quum occideris, bene exoffato. Exoffare pisces, Donatus Purgare interpretatur. Ter. Adel. 3. 3. 24. Aliis Exdorsuare. q. V. Apulejus, Exquammatus atque exoffatus piscis vix palpitat amplius.

EXOSSĀRUS, a, um. Partic. [ἔσσεισμένον] Gallinę exoffata. Petron. cap. 65. Ager exoffatus Persio 6. Sat. 51. est Probe cultus & lapidibus purgatus. V. ibi Casaub. p. 501.

Transl. Lucret. lib. 4. 1264. Atque exoffato ciet omni pectore fluctus. i. e. Pectore sin flexo & incurvato, ut ossibus carere videatur. Alii legunt Exoffatim.

EXOSSATIO, ðnis. f. apud Apicium. EXOSCŪLOR, [ἔξοσκώλω] Æri. Idem quod Deofculari, Diffuaviari. Suet. Ner. cap. 28. Sporum identidem exofculans.

EXOSCULARUS, a, um. Gell. 2. 26. Scientiam, verborumque ejus elegantiam exofculatus. h. e. Blande approbans. Papillas exofculatus. Suet. Neron. cap. 34.

Passive idem ac Ofculo exceptus. Ammian. 22. 7. Exofculatum susceptumque reverenter secum induxit. Manuque ejus exofculata. Apul. 4. Met. p. 154.

Vestigijs Deę exofculatis. Idem 11. p. 265. EXOSCULATIONIO, ðnis. [ἔξοσκώλησις] Plin. lib. 10. cap. 12. Sed illam exofculationem quę sæpe cernitur, qualem in columbis, esse.

EXOSUS, a, um. Adj. [μισόμηνος] active dicitur, Qui odio habet. Virg. 5. Æn. 687.

Jupiter omnipotens, si nondum exofus ad unum Trojanos, liquid pietas, &c. Idem 12. Æn. 818. Hostes exofus. Stat. 9. Theb. 75.

Templa exofa oculos viriles. de Templo Bonę deę. Ovid. 5. Fast. 153. Exofus opes. Stat. 2. Silv. 1. 164.

Exofus aliquando passive accipitur pro Odioso: ut apud Gellium lib. 2. cap. 18. Ejus Epicteti etiam de se scripti duo versus feruntur: ex quibus latenter intelligas, non omnes omnimodo diis exofos esse. Eutrop. 7. 24.

Ob scelera universis exofus. conf. Macrobr. 1. Saturn. 11. Ammian. 18. 3. EXOSTRA, æ. f. [ἔξωστρα] Machina est lignea, qua quę in scena intus geruntur & fiunt, versatione rotarum spectatoribus ostenduntur, quę eadem dicebatur ἐγκύκλιμα. Cic. de Provinc. Conf. 14. Itaque ille alter, aut ipse est homo doctus, & a suis Græcis subtilius eruditus, quibuscum jam in exoftra helluatur, antea post siparium solebat. Sic enim ex manuscriptis legit Turnebus, non Orchestra, ut sit sensus, Qui ante velut cum histrionibus & mimis in scena post siparium & velum solitus erat helluari, id jam propalam in exoftra remoto sipario faciebat. Al. In exedra. q. V. Numerator & a Vegetio de Re Mil. 4. 21. in machinis militaribus oppugnatorijs Exoftra, sed nihil ad hunc locum Ciceronis.

Exoftra dicitur pons, inquit, qui de turri in murum repente protenditur. [Conf. omnino Henr. Steph. Thef. Gr. vol. 4. col. 769.]

EXOTICUS, a, um. Adj. [ἔξωτικός] Peregrinus, adventitius, inquit Nonius, & aliunde adeductus. Plaut. Most. 1. 1. 41.

Non omnes possunt olere unguenta exotica. Cic. 3. de Orat. 133. Adventitia Latine vocat, ut ait Budæus. Plin. lib. 13. cap. 3. Certum est P. Licinium Crassum, L. Julium Cæsarem Censores edixisse, ne quis venderet unguenta exotica: sic enim appellaverit.

Exotica Græcia. Plaut. Men. 2. 1. 11. Quia est etiam Italica, quę Magna est appellata. [Immo hæc ipsa h. l. intelligitur, ex persona quippe Græci servuli, in fabula Palliata.]

Vinum exoticum. Gell. 13. 5. EXOTERICUS, a, um. [ἔξωπερικτός] Ad externos sive Extraneos, pertinet. Quas eo nomine appellavit disputationes suas Aristoteles docet Gell. 20. 5. Add. Cic. 5. de Finib. c. 5. ubi Populariter scriptos libros interpretatur. conf. 4. Att. 16. & supra ACROATICUS.

E X P

EXPED. AVG. Expeditio Augusti. EXPE. VRB. Ex Præfecto, vel Expræfectus urbis. EXPLO. LEG. VI. VICTR. Explorator legionis sextę victricis

EXPALLEO, ðre; vel EXPALLERSCO, ðre. [ἔξωπαλέω] Pallidum esse, sive fieri. Plaut. Curc. 2. 3. 32. Vide ut expalluit. Plin. 1. Epist. 5. Expalluit notabiliter, quamvis palliat semper.

Expalluisse, signum est conscientia. Auct. ad Heren. lib. 2. 8. Fulgore auri magis expalluit. Catul. 62. 100. Metu expallescere. Stat. 11. Theb. 327.

Horruit infelix, totoque expalluit ore. Ovid. 6. Met. 602. Viribus absumptis expalluit illa. Ovid. 1. Met. 543.

Umbræ Phœbe subita expalluit. Lucan. lib. 1. 534. [Omnino primitivum verbum, ut multa ejusdem generis, frustra quæras, nec dubito quin solum posterius, inchoativum nenpe, obtinuerit. De præterito, an a primitivo sit. V. Voss. de Analog. 3. 43.]

EXPALLIDUS, a, um. ut, Corpus frigidum expallidum. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 57. Et apud Suet. Calig. cap. 50. in nonnullis libris legitur, Expallido colore.

EXPALLIO, [ἔξωπαλλίζω] Ære. Pallium auferre. Plaut. Caf. 4. 10. 6. Neque quibus modis purgem scio me meę exori, expalliatu sum miser.

EXPALPO, [ἔξωπαλλίζω] Ære. Elicere palpando significat, & ut ait Nonius, P p 2

- Nonius, vel Quasi blandis quibusdam attractionibus, quales equis fieri solent, impetrare. Plaut. Pœn. 1. 2. 144. Quid faciam? a g. exora, blandire, expalpa. Pomponius, Si quid expalpare possim ab illo. Expalpabitur, pro Expalpabit, quod est Extorquebit. Plaut. Vidular. 12. Seivus a patre argentum expalpabitur. Nonius, 2. 227.
- EXPALPATIO**, ōnis. f. apud Tertullianum.
- EXPALPONES**, is. m. Plaut. Perf. 4. 6. 22. Nummorum expalponides. Compositio ficta, a Palpone, ut alia ibid. ad imitationem Græcorum.
- EXPANDO**, andi, ansum, vel assum, [ἐκπᾶνω, ἐκπᾶνωμαι] ċre. Aperire, extendere. Columel. lib. 12. cap. 13. Hæ herbæ diligenter purgantur, & sub umbram expanduntur. Alas expandere. Plin. lib. 10. cap. 38. Ficos expandere in sole. Columel. 12. 15. Florem expandere dicitur rosa. Plin. lib. 12. cap. 11. Naturam expandere dicitur, pro Pandere, i. e. Aperire, explicare. Lucret. lib. 1. 126.
- EXPASSUS**, a, um. Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Fores expassæ. Tacit. 5. Hist. 13. Flammeum expassum. Gell. 15. 15.
- EXPANSUS**, a, um. Idem. ut, Capillus porrectus & expansus. Gell. l. c.
- EXPANSIO**, ōnis. f. Pandalio. Cal. Aurel. Tard. 5. 11. 139. Corporis expansio ex thalamo.
- EXPANDITOR**, ōris. m. ut, Vagus ille, expanditor amnis. apud Plin. in Paneg. de Nilo, cap. 30. n. 4. [In vet. Expandatur. unde Lips. & Vir-dung. Exspatiator, Livin. Et palator, Rittersh. Et spatiator. Sane analogia Expanfor requiret, ut Expansio, non Expanditio. Forte Ex-palator, sublata distinctione, vel Expenfor, quia Ægypto fertilitatem quasi expensat amnis.
- EXPANGO**, angī, actum, [ἐκπᾶνωμαι] ċre. Figere seu Constituere. Plin. lib. 2. cap. 26. Idemque ausus, rem etiam deo improbam, annu-merare posteris stellas, ac fidera ad normam expangere. De Hippar-cho loquitur. Sed Hard. Ad nomen expungere, ex MSS. q. V.
- EXPAPILLO**, [πυπίλω] ċre. Nudare. Unde
- EXPAPILLATUS**, a, um. ut, Brachio expapillato. Plaut. Mil. 4. 4. 44. est quasi Usque ad papillam renudato. uti exponit Nonius, 2. 266. vel secundum Festum, Ita exerto, ut papilla nudetur.
- EX PARTE**. V. EX.
- EXPASSUS**. V. EXPANDO.
- EXPATOR**, vel **EXPATIATOR**, [ἐκπᾶσθαι] ċri. Errare. Plin. lib. 16. cap. 30. Latissima expatiantium umbra, & vicinas domos sæpe transi-entium. De lotu arbore. Quintil. lib. 2. cap. 10. Et poetica (ut vere dixerim) themata, juvenibus pertractare permittemus, ut expati-entur & gaudeant materia, & quasi in corpus eant, erit optimum. Expatriari in aliqua parte. Quintil. lib. 2. cap. 17. Finis non erit, si expatiari parte in hac, & indulgere voluptati velim. Longe expatiari. Ovid. 15. Met. 454. Nec tamen oblitus ad metam tendere longe Expatiemur equis. Equi expatiantur. Ovid. 2. Met. 202. Quæ postquam summo sensere jacentia tergo, Expatiantur equi, nulloque inhibente per auras Ignota regionis eunt. Ignes clare expatiantur in auras. Sil. Ital. lib. 17. Expatiari, pro Digredi Oratorum more. V. Egredi, pro Digredi, in EGREDIOR.
- EXPATIANS**, antis. Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Expatians lacus. Plin. lib. 16. cap. 36. Expatiantia tecta. Plin. lib. 3. cap. 5. De Romæ suburbis.
- EXPATIATUS**, a, um. aliud Partic. [ἐκπᾶσθαι] ut, Flumina expatiata. Ovid. 1. Met. 285.
- EXPATTO**, ċre. In locum patentem me do, sive in spatium me con-fero, ut interpretatur Festus. Pacuvius, Expatant se omnes, publiceque se ostendunt. Antiquum.
- EXPATRIUS**, i. m. Qui Patriatum deposuit. Zeno l. 3. C. de le-nat. vel patrit. Quoties viro forte patritio, vel expatritio, vel ei quem Pratorianæ, &c.
- EXPATRO**, [ἐκπᾶσθαι] ċre. Idem quod simplex Patrare. Catul. 27. 16. Quid est? an hæc sinistra liberalitas Parum expatrat? V. Scalig. in loc.
- EXPAVEO**, ċvi, [ἐκπᾶνναι] ċre. sive **EXPAVESCO**, ċre. Terreri. Cum præpositione. Liv. 6. 34. Quum ad id moris ejus insueta expa-visset minor Fabia, risui forori fuit. Ad comitum lacrymas expavescere. Stat. 3. Theb. 19. Ad ferramentum raptum nec mercenarius expaverat. Petron. cap. 94. A primo conspectu ejus expavescent. Plin. lib. 21. cap. 11. Domus tumultu expavit. Stat. 8. Theb. 638. — subito quum pigra tumultu Expavit domus. Sine præpositione, subaudita tamen. Expavere, sive Expavescere aliquid. Plin. lib. 9. cap. 30. Idem lib. 17. cap. 24. Non æstuum, non frigorum, non grandinum, aut nivis in-juriam expavescit. Expavere, Attributum inanimatis. ut apud Sil. lib. 3. 463. At gregis allapsu fremebundo territus acris Expavit moles Rhodanus. De Elephantis trajectis. Non expavescet circumventus? Quintil. lib. 6. cap. 2. Crimen non expavesendum est. Idem lib. 9. cap. 4. Ensem non muliebriter expavit. Hor. 1. Carm. 37. 23. Famam expavescere. Stat. 11. Theb. 316. Fratrem expavescat frater, & natum parens. Sen. Thyest. 40. Gradus expavere. i. e. Non auli sunt ultra progredi. Stat. 1. Silv. 3. 57. Nomen nuptiarum ne puella quidem expaverat. Petron. cap. 26. Novitatem expavere custodes. Plin. lib. 9. cap. 30. Vocem truce expavere. Sil. lib. 1. 67. Sæpe etiam famuli turbato ad lumina somno Expavere truce per vasta silentia vocem. [His omnibus locis ad Expavere Præteritum est ab Expavesco, nec puto usquam lectum alterum verbum. V. in EXPALLEO not.]
- EXPAVENS**, & **EXPAVESCENS**, entis. ut, Aquatilia ad tumultum aliquem expaventia. Plin. lib. 10. cap. 75. Rectius al. Expavescentia.
- Repente expavescentes. Idem lib. 23. cap. 1.
- EXPAVESCENTIA**, ō. f. Vet. Interpr. Irenzi 1. 1. De expavescentia & aporia elementa facta esse
- EXPAVIDUS**, a, um. Gell. 1. 8. Expavidus ictusque pecuniæ magni-tudine. Auger Ex particula.
- EXPAVIFICATIO**, ċre. Sen. Epist. 86. Expavificare ad occursum hominem.
- EXPAVIFACTUS**, a, um. Partic. ut, Equi expavificati. Hyginus Fab. 47.
- EXPECTO**, sive **EXPECTO**, [ἐκπᾶνω, ἀναμένω, ἀσπᾶνω, ἀσπᾶνωμαι, ἔσπᾶνω] ċre. ab Ex & Specto compositum; significat Præsolari: quia dum venturum aliquem prætolamus, frequenter aspiciere solemus an veniat. Expectare epistolas, & Exigere, contraria. Cic. 15. Fam. 16. Lon-giores enim expectabo; vel potius exigani. Expectare & postulare. Cic. 11. Fam. 5. A te hoc civitas, vel omnes potius gentes non expectant solum, sed etiam postulant. Expectetis ad extremum, & me meum dicendi ordinem servare patia-mini. Cic. pro Cluent. Dum relique naves eo convenirent, ad horam 1x. in ancoris exspe-ctavit. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Ad mensem Januarium aliquem expectare. Cic. 1. Att. 1. Ad mediam usque noctem expectare aliquem. Hor. 1. Serm. 5. 83. In aliud tempus. Cic. 1. Att. Multa sunt: sed in aliud tempus ex-pectare velis. In totas horas expectare aliquem. Propert. lib. 2. 29. 13. Hæc te non meritum totas expectat in horas. Expectare dum. Ter. Eun. 1. 2. extr. Concedam hinc intro atque ex-pectabo dum venit. Cic. de Amicit. Amicorum causa honesta facia-mus, ne expectemus quidem, dum rogemur. conf. loc. Cæf. supra. Expectare donec. Plin. Epist. 342. Nec dubitandum fuisset, si ex-pectaffes, donec me consuleres. Expectare si. Cæf. 2. Bell. Gall. 9. Hanc si nostri transirent, hostes expectabant. Secure, ac prope negligenter aliquem expectare. Plin. 1. 1. Epist. 4. Temere expectare. Ovid. 3. Trist. 5. 27. Seu temere expecto, sive hoc contingere fas est. Expecto quid velis, i. e. Cupio scire quid velis me facere: atque ob-id prætolor. Ter. And. 1. 1. 7. Me tranquilla senectus expectat. Hor. 2. Serm. 1. 58. — seu me tranquilla senectus Expectat, seu mors atris circumvolat alis. Expectare de, pro Sperare, vel potius Metuere. Cic. de Amicit. 41. De Caji Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. Ab aliquo omnis expectare. Cic. 11. Fam. 5. Ab omni terra expectari. Lucan. lib. 5. 671. Dum metuar semper, terraque expecter ab omni. Quæ a summa virtute summoque ingenio expectanda sunt, expectare. Cic. 2. Fam. 2. Acriter aliquid expectare. Cic. 8. Fam. 2. Hoc ideo scripsi, quod scio te acriter nuntium nostrorum comitorum expectaturum. Avidissime aliquam rem expectare. Cic. 14. Philipp. 1. Ante vero quam ea res, quam avidissime civitas expectat, allata sit, lætitiæ, &c. Ætatem expectemus Tartessiorum regis. Cic. de Senect. 69. i. e. Spe-remus tandem nos victuros, quamdiu vixit Tartessius. Expectare alicujus adventum in aliquo loco. Cæf. 1. Bell. Gall. 22. Magna cum spe aliquid expectare. Cic. 16. Att. 20. Non expectare purpureum amictum, Non moveri cupiditate splendida vestis. Hor. 1. Epist. 18. 27. Alter purpureum non expectabit amictum. Arcus pressos expectant. Virg. 2. Georg. 26. Silvarumque aliæ pressos propaginis arcus Expectant. Sic Falcem oleæ, mox. Aures expectant, ut verbis colliguntur sententiæ. Cic. in Orat. 168. Auxilia. Cæf. 6. Bell. Gall. 6. Cursum expectare. Cic. 5. Att. Diem ex die expectare. Cic. 7. Att. 26. Tibi autem ad me scribent de ejus officio, nihil rescripti, quod diem ex die expectabam, ut sta-tuerem quid esset faciendum. Falcem oleæ non expectant. Virg. 2. Georg. 421. — non ulla est oleis cultura, neque illæ Procurram expectant falcem, rastroque tenaces. Hostem expectare. Virg. 9. Æn. 46. Armatique cavis expectant turibus hostem. Litteras alicujus expectare ut. Cic. 8. Att. 4. Ego navem paravi, tua litteras tamen expecto, ut sciam quid respondeant consultationi meæ. Malum. Nescio quod magnum hoc nuntio expecto malum. Ter-Phorm. 1. 4. 16. i. e. Nescio quod magnum malum hunc mihi nuntia-turum arbitror. Donat. Messes frustra expectant promissas horrea. Ovid. 8. Met. 293. Mortem alicujus. Ter. Adel. 5. 4. 20. Illum ut vivat optant, meam autem mortem expectant scilicet i. e. Oprant ut moriar. Et Hec. 4. 2. 20. Mortemque expectet meam Nuntios expectare. Cic. 16. Att. 20. Pœnam expectant. Virg. 6. Æn. 614. Præmia merita palmæ expectare. Virg. 3. Æn. 70. Principia hæc tam longe repetita quo spectent expectare te arbitro Cic. 13. Fam. 30. Reditum alicujus expectare. Cic. 15. Fam. 21. Signum intenti expectant. Virg. 5. Æn. 137. Testamentum expectare. Cic. Parad. 6. Si testamenta amicorum e-spectas, aut ne expectas quidem, at ipse supponis. i. e. Optas quis moriatur, ut tu hæreditatem cernas, aut legatum promissum co-ssequaris. conf. paulo ante Mortem. Transitum tempestatum expectare. Cic. 2. Att. 21. Ventos ferentes, & facilem fugam expectare, i. e. Facilem navigati-nem. Virg. 4. Æn. 430. Expecto te, ut hoc facias, pro expecto, ut tu hoc facias. Liv. lib. Decad. 5. Nos expectari arbitror, ut respondeamus tuis literis. Expectando, gerund. [ἐκπᾶνω] Propert. lib. 2. 9. 8. Illum expectando facta remansit anus. de Penel. & Ulyff. Ultima semper expectanda dies homini est. Ovid. 3. Met. 135. Expecta, [ἐκπᾶνω] Formula attentionem parandi. V. Calaub. l. Perf. 4. 18. p. 332.

EXPECTANS, Partic. [*απεκδοῦν*] ut, Puella expectans virum. Propert. lib. 1. 2. 20.
 Alius alium expectans cunctantini. Sallust. in Catil. cap. 52.
 Omnia magis, quam praelium expectantes. Idem in Jugurth. cap. 58.
 Sro expectans, si quid imperent. Ter. Eun. 3. 5. 46. Conf. Expecto ſi.
EXPECTATUS, a, um. Partic. [*απεκδοῦν*] Cupitus, desideratus. Plaut. Amph. 2. 2. 25. Certe enim me illi expectatum, optatum venturum scio. Idem Most. 2. 2. 11. Credo, expectatus veniam familiaribus. Carus & expectatus omnibus venies. Cic. 16. Fam. 7. Nemo nos amat, qui te non diligit: carus omnibus expectatusque venies.
 Expectatus ad summam dignitatem. Cic. de Senect. 97. Sensi ego tum in optimo filio meo, tum in expectatis ad amplissimam dignitatem fratribus tuis, Scipio, omni aetati mortem esse communem. i. e. Quos sperabant omnes in summa dignitate sese visuros.
 Artis expectatus. Virg. 8. Aen. 38. Dat effectum etiam locis (inquit Servius) ut — ipsa te, Tityre, pinus,
 Ipsi te fontes, ipsa haec arbuta vocabant.
 Aqua non expectata venit imber. Pluit derepente. Ovid. de Nuc. 120.
 Dies expectata aderat. Virg. 5. Aen. 103.
 Ersem non expectatum alicui defegere. Sil. lib. 10.
 Lunina diu expectata. Catul. 60. 2.
 Manus longum expectata. Valer. 4. Argon. 437.
 Parentes expectati dicuntur, Mali & odiosi, ut docet Donatus: quorum mors in dies singulos expectanda sit. Ter. Adel. 1. 2. 29. Si esset homo, fineres nunc facere, dum per aetatem licet, porius, quam ubi te expectatum eiecisset foras. V. Expecto Mortem, Testamentum.
 Pietas filii expectata parenti. Virg. 6. Aen. 687. i. e. Sperata.
 Seges expectata. i. e. Sperata. Virg. 1. Georg. 226. — sed illos Expectata seges vanis elusit avenis.
 Vulcanus non expectatum, Subitum. Ovid. 5. Fast. 710.
 Expectate venis. Virg. 2. Aen. 283. pro, Expectatus. Serv.
 Compar. Expectatio illo nemo venit. Plaut. Most. 2. 2. 12.
 Nimio edepol ille potuit expectatio venire, qui te nuntiaret mortuum. Cic. Nihil unquam expectatio fuit.
 Superl. Adventus suavissimus & expectatissimus alicujus. Cic. 4. Att. 4. Litterae expectatissimae. Cic. 16. Fam. 9. Intellexi enim te laborare, ut ad me mihi expectatissimae litterae perferrentur.
 Triumphus expectatissimus. Caes. 8. Bell. Gall. 51. i. e. Magna hominum expectatione desideratus.
EXPECTATUM, i. n. absol. ut, Expectato maturius. Vellej. 2. 123. 2. Ante expectatum, i. e. Expectatione citius. Virg. 3. Georg. 348.
 Ante expectatum positus stat in agmine castris. Ubi Servius: Ante expectatum, Dicto citius, i. e. Antequam ejus expectetur adventus: & est una pars orationis, hoc est adverbium. V. etiam Drakenb. ad Sil. 2. 31. & Burm. ad Ovid. 4. Met. 789.
EXPECTATIO, ōnis. f. [*απεκδοῦν*] Desiderium. Ter. in prol. Hec. 26. Funambuli eodem accessit expectatio.
 Expectatio, inquit Donatus ad 1. Eun. 2. Certorum est, Spes vero incertorum, & Expectatio propinquarum rerum, Spes longinquarum, & Expectatio destinata tempus, Spes non destinata.
 Animi & ingenii alicujus tanta expectatio. Cic. 2. Fam. 1.
 Nihil aliorum expectatione dignum, nihil reconditum, nihil aut inauditum, aut cuiquam novum dicere. Cic. 1. de Orat. 137.
 Plenus expectatione. Cic. 3. Att. 13. Ex tuis literis plenus sum expectatione de Pompejo quidnam velit aut ostendat.
 Vacua periculo, & periculi expectatione nulla hora relinquitur. Cic. Anteq. iret in exil. 19.
 Præteritorum recordatio est acerba, & acerbior expectatio reliquorum. Cic. de Clar. Orat. 266.
 Contra omnium expectationem. V. CONTRA.
 Cæca expectatio. V. CÆCUS.
 Indigna homine libero expectatio. Cic. pro Rabir. perd. 16. Harum enim omnium rerum non solum eventus, atque peripetio, sed etiam conditio, expectatio, mentio ipsa denique indigna cive Romano, atque homine libero est.
 Mirifica expectatio alicujus. Cic. 7. Att. 7.
 Majore expectatione hominum, quam spe, Camillus ab urbe profectus Vejos. Liv. 5. 19.
 Summa alicujus expectatio est. Cic. ad Brut. 15. Summa est expectatio tui: quod si Italiani attigeris, ad te concursus fiet omnium.
 Tanta fuit expectatio vitendi Alcibiadis. Nepos. 7. 6. 1
 Accidere præter expectationem aliquid. Cic. 2. de Orat. 284.
 Adducere alicquem in summam expectationem. Cic. 1. Tusc. 30.
 Afferre expectationem. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Afferre non parvam expectationem alicui. Cic. 3. Att. 18.
 Angi expectatione. Cic. 9. Att. 1. Angebar singularum horarum expectatione.
 Audire alicquem cum expectatione. Cic. 3. de Nat. Deor. 1. Nescis quanta cum expectatione, Cotta, sim te auditurus.
 Commovere aliquis expectationem. Cic. 2. Q. frat.
 Commovere crebras alicujus expectationes. Cic. 1. Att. 3.
 Concitare sui expectationem, hanc sustinere & tueri. Cic. 2. Fam. 1.
 Non conturbat ne expectatio tua. Cic. 4. Acad. 10.
 Crucuari expectatione. Cic. Nunc expectatione crucior.
 Decipere expectationem alicuius. Cic. 2. de Orat. 289.
 Dare alicui expectationem convivii. Cic. 2. Att. 8. Quantam portio mihi expectationem dedisti convivii istius.
 Derivare expectationem. Cic. 2. Att. 14.
 Explere expectationem omnem diuturni desiderii nostri. Cic. 1. de Orat. 105.
 Facere expectationem. Cic. 3. Att. 15. Varrenis sermo facit expectationem Cæsaris.
 Facere sui expectationem. Cic. 4. Acad. 10.
 Habere expectationem. Cic. 7. Att. 16.
 Non habere magnam expectationem in respondendo. Cic. in Sallust. 2.
 Movere expectationem, pro Excitare desiderium. Cic. 2. Att. 14. Quantam tu mihi moves expectationem de sermone Bibuli? V. Commovere.
 Occurrere expectationi alicujus. Cic. pro Cluent. 63.
 Pendere obscura spe & cæca expectatione. Cic. 2. de Lege Agr. 65.

Suspendere oratione unius expectationem alterius. Cic. pro Cluent. 54. Sum. ut, In rerum omnium expectatione esse. Cic. 10. Fam. 4. In aliquibus expectationem nostram esse. Cic. 8. Att. 5. In summa expectatione res est. Cic. 3. Att. 15.
 Sustinere non parvam expectationem imitandae alicujus industrie, magnam bonorum, nonnullam fortasse nominis. Cic. 3. Off. 6
 Tenet major expectatio alicquem. Cic. 2. de Orat. 74. Quo ista majora ac mirabilia fecisti, eo me maior expectatio tenet, quibuscum rationibus, quibusve præceptis ea tanta vis comparetur, &c.
 Torqueri expectatione. Cic. ad Att.
 Vincere expectationem omnium: h. e. Opinionem & exultationem. Cic. 7. Verr. 11.
 Vocat me ianidudum alio tacita vestra expectatio. Cic. pro Cluent. 63.
EXPECTAMEN, ōnis. n. Idem. Claud. Mamert. 2. 12. Convenientia vel jucunda expectantini. uti ibi adscripsit Barth. p. 157.
EXPECTATRIX, icis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 16.
EXPECTATOR, ōnis. m. Paulinus Nolanus Epit. 31. n. 51. extr.
EXPECTARE, [*ἐκσπείρω*] are. Est Extra pectus eicere. Accius Phœniſis, Inculant ultro, a fortuna opibusque omnibus desertum, abjectum, afflictum ex animo expectant. Idem Epigono. Eloquere propere, ac pavorem hunc meum expectora. Cic. 3. de Orat. 152. Tum pavor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat. Et 4. Tusc. 19. Ex Enn. Hæc Nonius. Quod verbum non omnino antiquum & remotum ab usu videtur: proprie enim dicitur Expectorare, Id quod expectare aliquid educit, ut quum Medicamentum aliquod pituitam in pectore, hoc est in cavitatibus pulmonum infarctam educit: proprie Expectorare dicitur; atque Expectorans, Medicamentum vocabitur. Fabius tamen lib. 8. cap. 3. videtur repudiare, tanquam nimis antiquum Sic & Elimino, eodem modo compositum, antiquis in usu erat. H. St. Adscripsit idem Inquirendum esse, cujus hæc sint, quæ novissimo loco leguntur; [Quibus non equidem subscribo. Extullire vet. Dixerunt, q. V.
EXPECTULATI Servi, a Plauto dicuntur, Qui peculio sunt exhausti.
EXPEDIO, ōvi, ōtum, [*ἀπέπρω, ἀπελευθερώ, ἀπολύω*] ire. Liberare, & quasi Pedum ligamenta dissolvere, unde & pro Explicare, & proferre ponitur. Expedire, Donato teste, dicitur Qui pedem retentum liberat. Cic. in Pison. 74. Harerem enim, nisi tu me expedisses. Hor. Epod. 11. 37.
 Unde expedire non amicorum queunt
 Libera consilia. Siferena lib. 3. Hist. Inermes armat, inexpeditos expedit.
 Impedire & Intricare, contraria verbo Expedire. Ter. And. 3. 5. 11. Viden' me tuis consiliis miserum impeditum esse? n. at jam expediam.
 Plaut. Perf. 4. 1. 10. Cic. 9. Fam. 19. Me quotidie aliud ex alio impedit, sed si me expediero, ut in ista loca venire possim, &c. V. IMPEDIO.
 Expedire ab. ut, Te ab omni occupatione expedisti. Cic. 3. Att. 20.
 Expedire se de re aliqua. Cic. 6. Verr. 27. Nunc de peripetasmatis quemadmodum te expedias non habes.
 Expedire se de commisso adulterio. Cic. 6. Verr.
 Ex laqueis se expedire. Cic. 4. Verr. 101.
 Ex turba se expedire. Ter. Adel. 4. 4. 5.
 Ex servitute alicquem expedire. Plaut. Capt. 2. 3. 94. inter flammam & hostes expediri. Virg. 2. Aen. 633.
 Expedias me hinc te rogo. Cic. 11. Att.
 Expedire illigatum. Hor. 1. Carm. 27. 24.
 Vix illigatum te triformi
 Pegasus expediet Chimæra. V. in CHIMÆRA.
 Expedire panes: i. e. Proferre. Virg. 1. Aen. 706.
 — Cereremque canistris
 Expediunt.
 Expedire virgas dicuntur liciores, ad supplicium sumendum. Cic. 7. Verr. 86. Quum repente hominem proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expediri jubet.
 Pyxidem expedire, manum porrigere, venenum tradere. Cic. pro Cœl. 65.
 Expedire se arumnis. Ter. Hec. 3. 1. 8. Qui te expedias iis arumnis? Cura se expedire. Idem Phorm. 5. 4. 4.
 Crimine se expedire. Ibid. 5. 1. 28.
 Aditum expedire. Caes. 7. Bell. Gall. 86. Aggere & cratibus aditus expediunt.
 Agrum lectione lapidum. Columel. lib. 2. cap. 2. At saxosum facile est expedire lectione lapidum, &c.
 Alimenta arcu expedire. Tacit. 6. Ann. 47. Isque in Hyrcanis reperiuntur est, iluvie oblitus, & alimenta arcu expediens. i. e. Parans.
 Animum impeditum expedire. Ter. Hec. 3. 1. 17. Vix me illinc abstraxi, atque impeditum in ea re expedi vi animum.
 Animum metu expedire. Hor. 3. Carm. 24. 8.
 — non animum metu,
 Non mortis laqueis expedies caput.
 Arcus expedire. Stat. 9. Theb. 864.
 Arma tamen, frustra superos, Triviamque precatus,
 Molitur pallens, & surdos expedit arcus.
 Arma expedire. Tacit. 2. Ann. 72. Virg. 4. Aen. 592.
 Non arma expedient? Verba iuvenis Didonis.
 Causam alicujus expedire. Cic. de Arusp. Resp. 18
 Comas expedire. Stat. 3. Silv. 4. 89.
 Consilia expedire. Tacit. 2. Hist. 52. Neque alienis consiliis regi, neque sua expedire.
 Consilia se expediunt. h. e. Explicant. Valer. 8. Argon. [Suspect.
 Contos expediunt nautæ. Virg. 5. Aen. 209.
 Convivia rectis expediunt. i. e. Apparant. Valer. 2. Argon. 342.
 Tectis, in tectis.
 Copias expedire. Tacit. 13. Ann. 7. Duosque veteres reges Agrippam & Jocchum expedire copias. Iubaud. Juber
 Fallaciam. Plaut. Capt. prol. 40. Hic hodie expedit hanc docte fallaciam.
 Ferrum. Liv. 4. Bell. Pun. Ferrum enim quosdam expediens cernebat.
 Jaculum expedire. Hor. 1. Carm. 8. 12.
 — sepe disco,
 Sæpe trans finem jaculo nobilis expedito. h. e. Expedite jacto & jaculato ultra metam.
 Iter expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Iter fugæ non expediens.
 Labores alicujus expedire. Valer. 7. Argon. 277.

- Manus expedire. Virg. 12. Æn. 258.
 Tum vero augurum Rutili clamore salutant,
 Expediuntque manus. i. e. Dimicare se velle significant.
 Hæc enim est consensio militaris. Lucan. lib. 1. 387.
 Etasque alre quæcunque ad bella vocaret,
 Promisere manus. Hæc Servius.
 Expedire manus per acuta belli. Hor. 4. Carm. 4. 75. i. e. Exercitum.
 [Non puto. V. loc. & Schol. Ant. & f. l. MANUS.
 Merces expedire. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Inffitor ad dominam veniet disinctus emacem,
 Expediet merces teque fedente tuas.
 Molestia expedire aliquem. Cic. 2. Att. 25.
 Naves. Cæf. 2. Bell. Civil. 4. Ad Nasidium perveniunt, ibique naves
 expediunt.
 Negotia alicujus explicare & expedire. Cic. 13. Fam. 27.
 Nodum. Cic. 5. Att. 21. Ex his rebus hoc veter, ne quum Pompejus
 propter metum rerum novarum nusquam dimittatur, Cæsari nullus ho-
 nos a Senatu habeatur: dum hic nodus expediatur, non putet Sena-
 tus, nos ante quam successum sit, oportere decedere.
 Nomina. Cic. 16. Att. 6. Nomina mea per deos expedi, exolve: bella
 reliqua reliqui.
 Pecuniam expedire, pro Conficere. Suet. in Julio, cap. 4. Nam co-
 mites fervosque ceteris initio statim ad expediendas pecunias, quibus
 redimeretur, dimiserat.
 Pluteos, crates &c. expedire. Tacit. 2. Hist. 21. Vitelliani pluteos,
 cratesque & vineas: Othoniani fudes, & immensas lapidum, plumbi,
 ærisque moles expediunt.
 Prævisa expedire. Tacit. 14. Ann. 8.
 Rem expedire, i. e. Impeditam explicare. Cic. 2. Off. 33.
 Salutem. Cic. pro Milon. 10. Honestæ ratio esset expediendæ salutis.
 h. e. Eum absolvendi.
 Subita expedire. Tacit. 14. Ann. 55. Id primum tui muneris habeo,
 qui me non tantum prævisa, sed subita expedire docuisti.
 Tela animosque expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Et expedire tela,
 animosque equitibus iussis.
 Tela equosque expedire. Liv. lib. 8. Decad. 4. Quum tela equosque
 expeditissent.
 Expedire, pro Exponere. Ter. Eun. 4. 4. 27. Agedum hoc mihi ex-
 pedi. Primum, istam quam habes, unde habes vestem? taces. Cic.
 10. Fam. 33. Itaque proximis literis consilium meum expeditur.
 Dictis expedire, i. e. Enarrare breviter. Virg. 3. Æn. 379. Lucret. lib. 5. 114.
 Multa tibi expeditam doctis solatia dictis.
 Altius expeditam. Virg. 4. Georg. 286. — altius omnem
 Expeditam, prima repetens ab origine, famam.
 Dilucide & perspicue aliquid expedire. V. PERSPICUE.
 Plane expedire. Cic. 4. Att. 16. Nondum est plane expeditus.
 Promptius expeditam. Juven. 10. Sat. 220.
 — quorum si nomina quæras,
 Promptius expeditam: quot amaverit Hippiæ mæchos.
 Capita rerum. Plaut. Truc. 4. 3. 16.
 Causam adventus. Liv. 34. Ceterum nec causam adventus satis ex-
 pediebat.
 Initium rei expedire. Sallust. in Jugurth. c. 5. pr. Sed prius quam hu-
 juscemodi rei initium expeditio, pauca supra repetam.
 Naturas apium expedire. Virg. 4. Georg. 149.
 Expedire iudicibus rem suam. Ter. Phorm. 2. 3. 52. Dilucide expe-
 divi, quibus me oportuit iudicibus. i. e. Probavi, inquit Donatus.
 Exitum institute orationis expedire. Cic. 3. Fam. 12.
 Expedire uno verbo. Ter. Phorm. 1. 4. 20. Atque si pctes, verbo
 expedi uno.
 Expedire, pro Constituere. Liv. 39. Non modo cetera, sed ne in
 proximam quidem noctem ubi tuto custodiretur, expeditabant.
 Expedire, Absolvere aliquid, & liberari aliquo negotio. Cic. 7. Fam. 3.
 Ego, si quæ volo expeditero, brevi tempore te, ut spero, videbo.
 Expedire & conficere res. Cic. de Clar. Orat. 154. Balbi docti & eru-
 diti hominis in utraque re consideratam tarditatem vicit, expediendis
 conficiendisque rebus.
 Expedire, pro Parare, sive Preparare. Tacit. 1. Hist. 88. Multos e
 magistratibus, magnam Consularium partem secum expedire jubet.
 [Lego Expediti, ut in sq. exemplo.
 Ad bellum expediti. Tacit. 2. Hist. 99. Cæcinam, ac Valentem ad
 bellum expediti jubet.
 Expedire se ad prælium, seu ad pugnam. Liv. 5.
 Expeditio me ad Drufum, inde ad Scaurum. Cic. 4. Att.
 Expedibo, pro Expeditam. Plaut. Truc. 1. 2. 36. Quid jam amabo?
 d. expedibo. Ennius Eumenidibus, Id ego æquum aptius fecisse expe-
 dibo atque eloquar. Pluribus Nonius idipsum probat. Sed antiquum est.
 Ab hoc est Inexpeditibilis, de quo suo loco. Nam ibi addidi. H. St.
 EXPEDIT, [συμψιγες, χερσημίδες] impersonale in tertiis personis, pro
 Utile est. Ter. Heaut. 2. 3. 96. Nihil satis firmi video, quamobrem ex-
 cipere hunc mihi expedit metum. Cic. 5. Verr. 44. Post hominum
 memoriam fuisse arbitrer, cui damnari expeditet.
 Optimum esse & expedire. Cic. pro Marcell. 31. Multi dubitabant
 quid optimum esset: multi quid sibi expeditet: multi quid deceret:
 nonnulli etiam quid liceret.
 Utile esse & expedire. Cic. 3. Off. 76. Non igitur faciat (dixerit quis)
 quod utile sit, quod expeditat? Imo intelligat nihil nec expedire, nec
 utile esse quod sit injustum.
 Ad diuturnitatem victoriæ & dominationis alicujus expedit. Cic. 7. Att. 21.
 Hoc mihi expedit. Ovid. 2. Fast. 591.
 — vitatque, quod expedit illi.
 Expediunt. Plaut. Trin. 2. 1. 10. — Omnium primum
 Amoris artes eloquar, quemadmodum expediunt.
 Si ita expedit, pro Si commodum est, vel necesse est ita fieri ut melius
 res se habeat. Cic. 2. Q. frat.
 Expedit, cum infinitivo. Cic. pro Cæcin. 16. Quum pecunia Cæsen-
 nite ex illa hæreditate deberetur, eam porro in prædiis collocari ma-
 xime expeditet.
 Expedit studio lumen abesse meo. Ovid. 1. Trist. 8. 56.
 An nihil expedit tale movere vide. Ovid. 2. de Ponto, 2. 58.
 Expedit bonos esse vobis. Ter. Phorm. 5. 2. 1.
 Expedit esse deos. Ovid. 1. de Arte Am. 637.
 Pacem reduci velle victori expedit. Sen. Herc. fur. 6.
 EXPEDITUS, Partic. vel Nomen ex partic. [ἀπὸ χηρῶν, ἀπὸ πρὸς ἀποδοῦ,
 ἐπιπλοῦ, ἐπιπλοῦ] Paratus. Curis expeditus. Hor. 1. Carm. 22. 11.
 Cæf. 2. Bell. Gall. 19. Cæsar sex legiones expeditas ducebat.
 Expeditus & paratus. Cic. 11. Philipp. 25. Expedito nobis homine &
 parato p. c. opus est.
 Expeditus, solutus, liber, nulla re implicatus. Cic. 4. Acad. 105.
 Expeditus eo proficiscitur. Cic. pro Quint. 23.
 Expeditum facere se ex impedito. Plaut. Epid. 1. 1. 79. Quomodo me
 expeditum ex impedito faciam?
 Facilis & expeditus ad dicendum. Cic. de Clar. Orat. 180.
 Argumenta expedita statim depromere. Cic. 2. de Orat. 117.
 Celeritas expedita & profluens. Cic. de Clar. Orat. 220.
 Cæna. i. e. Brevis & succincta. Plin. lib. 3. Epist. 12.
 Consilia. Cic. 9. Att. 12.
 Dimicatio expeditissima. Cic. 10. Fam. 24.
 Disciplina. Cic. de Clar. Orat. 265. C. Sicinius igitur, &c. probabilis
 orator, jam vero etiam probatus, ex hac inopi ad ornandum, sed ad
 inveniendum expedita Hermagoræ disciplina.
 Excusatio. Cic. 16. Att. 7. Nam si a Phædro nostro expedita excusatio
 esset, nunc quid responderemus. Interruptus sermo.
 Exercitus ad mutandum expeditus. Cic. 5. Att. 18.
 Homines acres, ad vim prompti, ad seditionem parati, armati in civem
 & expediti ad cædem. Cic. 2. pro Lege Agrar. 81.
 Intellectus. Paul. in l. Si servum. §. sequitur. D. de verb. obligat.
 Expeditum intellectum habet constitutio. i. e. Manifestum.
 Iter. Cic. 8. Att. 12. Omnibus copiis conductis, te implicet, ne a
 me iter expeditum tibi sit, &c.
 Juventus expedita. Liv. 2. 11. ut Legio Exercitus &c.
 Labor expeditior, Facilior. Columel. lib. 2. cap. 4. Expeditior autem
 labor ejusmodi solo est, eo quod pauciores impenduntur operæ.
 Legio expedita, Exercitus expeditus, Subsidia expedita, in quibus mi-
 lites sunt levis armaturæ, & qui facile huc illuc perducuntur. Liv. 2.
 41. Cic. 15. Fam. 4. & 10. 24. [Sed vide paulo infra notata.
 Expediti etiam absolute dicuntur Milites levis armaturæ. Liv. 22. 11.
 Successit tamen Pœnus cum expeditis equitibusque. V. Fest. in Adve-
 litatio. Expedita auxilia. Idem Liv. ibid. 21. Adversus eos tribum
 militum, cum expeditis auxiliis a Scipione missi.
 Expediti equites. Sallust. Jugurth. 68. Legionem, cum qua hiemaba-
 & quamplurimos potest Numidas equites, pariter cum occasu soli
 expeditos educit.
 Cum expeditis manipulis. Sallust. Jugurth. 105. V. Salm. de Re Mil.
 Rom. cap. 17. [Immo parum de Expeditis expedit rem Salmasti
 Ut enim nonnunquam de Velitibus seu Antesignanis præcipue usurpaf-
 id verbum Scriptorum videantur; Satis constat tamen juxta de Gravis:
 Levis armaturæ militibus, ac prorsus de omnibus dici consueffe, q-
 non essent sub onere, sive sub sarcinis, nihilque præter arma sua
 eademque expedita. i. e. detractis tegumentis, quibus alioqui gale
 scutaque inducta erant, gestarent, ita ut ad pugnam quovis momen-
 parati essent. Hinc toties mentio fit Legionum expeditarum. V. e-
 mpla præmissa. conf. Cort. ad Sall. Jugurth. c. 50.
 Manus. i. e. Soluta. Nep. 14. 6. 2. de Manu militari, Tacit. 2. Hist. 83.
 Motus navium expeditior. Cæf. 4. Bell. Gall. 25.
 Negotia. Cic. 1. Fam. 3. Aulo Trebonio qui in tua provincia mag-
 negotia & ampla & expedita habet, multos annos utor valde f-
 miliariter.
 Oratio. Cic. de Clar. Orat. 227.
 Pecunia expeditissima. Cic. 11. Fam. 24. extr.
 Ratio. Columel. lib. 6. cap. 2.
 Res ad explicandum expeditissima. Cic. 2. Q. frat. 14.
 Reditus expeditissimus ad cælum optimo & justissimo cuique. Cic. c.
 Amicit. 13. Idem semper animos hominum esse divinos, iisque quæ
 e corporibus excessissent, reditum in cælum patere, optimoque & j-
 stissimo cuique expeditissimum.
 Remuneratio expeditior & celerior. Cic. 2. Off. 68.
 Senatusconsultum expeditum. Cic. 5. Att. 4. Sed non dubito quin S-
 natusconsultum expeditum sit, in quo præsertim sit compendium p-
 puli. paulo ante dixit, S. C. si crit factum.
 Via ad honores expeditior. Cic. pro Flacc. 104.
 Vir acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus. Cic.
 de Orat. 131.
 Vir doctus ex disciplina, & a natura ad dicendum satis solutus atque
 expeditus. Cic. de Clar. Orat. 245.
 Unguentorum expeditissimum, Quod citissime apparatur, & præfe-
 titissimum est. Plin. lib. 13. cap. 1.
 Expeditum, i. n. absol. ut Expeditum erat. Plin. Epist. 155. Ide-
 1. 10. Epist. 69. Quorum si nihil nobis loci natura præstaret, expec-
 tum tamen erat cataractis aque cursum temperare. Sic
 In expedito positum. Quintil. lib. 10. cap. 7. V. 1. N.
 In expedito esse. Plin. lib. 4. cap. 23. Ulp. in l. Si dubitet. D. c.
 Fidejussoribus, Nec enim semper facilius est nominis emptio, quæ
 numeratio totius debiti non sit in expedito. Curt. 4. 2. 22. Cum a-
 pellere scaphas in expedito esset.
 EXPEDITIO, Adv. [ἐπιπλοῦς] Celeriter, facile. Cic. 2. de Invent. 6.
 Sed ut expeditus ratio tradatur, ea quæ proposuimus, brevi nominabuntur
 Expedito navigare. Cic. 6. Att.
 Expedito explicare. Cic. de Clar. Orat. 237.
 Celeriter & expedito percipere. Cic. 5. de Fin.
 Expeditissime purgari sic poterit. Columel. lib. 2. cap. 10.
 EXPEDITIO, onis. f. [ἐπιπλοῦς, ἄνους] appellatur Quum exeunt mi-
 tes belli gerendi gratia: h. e. Ipse Militaris apparatus: quod explicæ
 atque expeditat se a ceteris negotiis. Curt. Omnem expeditione
 ac militarem apparatus adduxit. Cæf. 8. Bell. Gall. 7. Liv. 24. 1.
 mittentibus & missis ea læta expeditio fuit.
 Expeditionem conficere ternis mensibus. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Educere exercitum in expeditionem. Cic. 1. de Divin. 76.
 Apes noctu deprehensæ in expeditione, excubant supinæ. Plin. lib. 1.
 cap. 8. extr.

Mittere in expeditionem. Cæs. 13. Bell. Gall. 5. 10.
 Est etiam Perfectio; uti Auct. ad Herenn. 4. 68. Habet paucis comprehensa brevitatis multarum rerum expeditionem.

EXPEDITIONALIS, Adj. Castrensis. Spartian. in Nigr. c. 10. & Ammian. Marcell. 31. 16.

EXPELLO, ūli, ūlum, [ἐξώθειν, ἐκκρῖναι, ἐξελῶναι, ἀπικρῖναι, ἀπικρῖναι] ēre. Ejicere.

Expellere & Evocare, contraria. Cic. 8. Att. 2. Non expulsi sed evocati e patria.

Exturbari & expelli. Cic. pro Lege Agrar. 83. Sic enim dico, si Campanus ager dividatur, exturbari, & expelli plebem ex agris, non constitui & collocari.

Expellere & ejicere aliquem ex prædio. Cic. pro Quint. 28.

Omnia ex animo expuli. Sen. Med. 7.

Expelli, exterminari, ejici ex urbe. Cic. pro Milon. 102. Hæc tanta virtus ex hac urbe expelletur, exterminabitur, ejicietur?

Pondus uteri seipsum in auras expulit. Ovid. 9. Met. 704.

Expellere in opus. Plin. lib. 11. cap. 11. Apes fucos primos in opera expellunt. [Emendati codd. In opere.]

Ævo expelli. Lucret. lib. 3. 359.

Multaque præterea perdit, quum expellitur ævo. h. e. Quum excluditur vita, quum moritur.

Bonis expellere. Cic. pro Milon. 51. Deinde ubi multi ab illo violati, spoliati, bonis expulsi, multi etiam hæc timentes in suspitionem caderent.

Bonis & fortunis omnibus expellere. Cic. 4. Verr. 62. Expulsi bonis omnibus Romam venerunt. Idem pro Rosc. Amer. 27.

Civitate aliquem expellere. Cic. 10. Att. 4.

Domo expellere, & Domum compellere, contraria. Cic. in Pison. 16.

Finibus. Cæs. 4. Bell. Gall. 3.

Finibus patriis expulsum esse. Virg. 1. Æn. 620.

Ex matrimonio. Cic. pro Cluent. 188. Mitto illam primam libidinis injuriam, mitto cupiditate matris expulsum ex matrimonio filiam.

Regno. Cæs. 3. Bell. Civil. 103. Quam paucis ante mensibus per suos propinquos atque amicos regno expulerat.

Animam expellere. Ovid. 6. Met. 618.

Aut linguam, aut oculos, & quæ tibi membra pudorem abstulerant, ferro rapiam, aut per vulnera mille Sontem animam expellam.

Cincianos ex cerebro. Plaut. Truc. 2. 2. 33.

Curas pectore. Lucan. lib. 3. 52.

Desidiam ex corde. Plaut. Trin. 3. 2. 24.

Dubitationem. Cæs. 5. Bell. Gall. 46. Quæ res omnem dubitationem adventus legionum expulit.

Lætitiâ ex omni pectore. Catul. 74. 22.

Memoriam beneficiorum. Cæs. 1. Bell. Civil. 34. Ne nova Cæsaris officia veterum suorum beneficiorum in eos memoriam expellerent.

Mentem priorem expulit. Lucan. lib. 5. 167.

Morbum helleboro. Hor. 2. Epist. 2. 137.

Naturam furca. Hor. 1. Epist. 10.

Quietem. Sil. lib. 15.

Sententiam, pro Rejicere. Plin. Epist. 167.

Somnos. Ovid. 14. Epist. 72.

Tussim pectore. Catul. 42. 7.

Vitia ex animo dictis. Lucret. lib. 5. 51.

Urbem e sedibus. Lucan. lib. 2.

EXPULSUS, Partic. [ἐξωρισμένος] Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum genialem, quem biennio ante filia suæ nubenti straverat, in eadem domo sibi ornati & sterni, expulsa atque exturbata filia, jubet.

Ira expulsa. Claud. de Conf. Mal. Theod. 221.

Oculi sedibus. Lucan. lib. 3. 712.

Pudor expulsum. Sen. Med. 12.

Quies expulsa. Ovid. 8. Met. 828.

Seges ab radicibus imis expulsa. Virg. 1. Georg. 320.

Senatu expulso. Lucan. lib. 5. 270.

Cepimus expulso patriæ quum tecta Senatu.

Virtus. Lucan. lib. 2. 242.

Omnibus expulsa terris, olimque fugata
 Virtutis jam sola fides.

EXPULSION, ōnis. f. [ἐξωρισμός] Cic. 2. Off. 16. Atque ob eas benemeritorum sæpe civium expulsionones, &c.

Expulsionones vicinorum. Cic. in Parad. 6.

EXPULSOR, ōris. m. [ἐξωριστής] Qui expellit. Cic. pro Quint. 10.

EXPULTRIX, ūcis. f. [ἐξωριστρια] ut, Vitiatorum expultrix Philosophia. Cic. 5. Tusc. 5. ubi in MSS. legitur Excultrix. [Qua recepta ectione τὸ Vitiatorum expellendum, ut sit: Virtutis indagatrix, expultrixque. An Evultrixque vitiatorum?]

EXPULSUM, Adv. dictum a Frequenti pulsu. Varro apud Nonium, 2. 81. Purgatum scito, quoniam videbis Romæ in foro pueros pila expulsum ludere.

EXPULSO, [ἐξωρισμένος] āre. frequent. Martial. lib. 14. 46.

Si me nobilibus scis expulsa sinistris,
 Sum tua: si nescis rustice, redde pilam. [Lege Mobilibus.]
 Jam læva iners inexercitatis in hoc ludo.

EXPULSĀRUS, Partic. Ammian. 23. 6. Seleucia per duces Veri Cæsaris xpulsa. i. e. Expugnata.

EXPERDO, di, sum, [ἐπιδοκῶμαι, ἐπιδοκῶ, λογίζομαι] ēre. Conderare. Plaut. Afin. 2. 2. 34. Quot pondo te censet esse nudum? non edepol scio. L. R. scibam ego te nescire. at pol ego qui te expendi scio. Nudus vincetus centum pondo es.

Expendere autum auro. Plaut. Rud. 4. 4. 43. Quid istic tuo? aurum uro expendetur, argentum argento exæquabimus.

Uro aliquem expendere. Plaut. Merc. 2. 4. 19.

Pecunia expendere atque aestimare. Cic. 7. Verr. 23. Nam quæ iste in Ippollonio fecit, ea primum breviter cognoscite quot & quanta sint, leinde hoc expendite atque aestimate pecunia.

Expendere, Examinare, considerare. Cic. 1. Off. 113. Quæ contemplantur expendere oportebit quid quisque habeat.

Expendere & feligere. Cic. in Orat. 27. Nec vero utetur imprudenter ac copia, sed omnia expendet & feliget.

Judicio expendere. Cic. pro Rabir. Posth. 43. Hæc mira laus est, quæ

non poetarum carminibus, non annalium monumentis celebratur, sed prudentum judicio expenditur.

Arte aliqua quædam expendere. Cic. de Clar. Orat. 186.

Causas expendere. Virg. 12. Æn. 21.

Causam meritis. Ovid. 13. Met. 150.

Pretium dignum expendere. Sil. lib. 7.

Tentem diligenter. Cic. pro Flacc.

Viros spectare atque expendere bello. Sil. lib. 3.

Voluptates expendere & aestimare. Cic. Post red. in Senat. 14. Idem expendunt atque aestimant voluptates: sententiamque dicunt & judicant, quantum cuique libidini tribuendum esse videatur.

Pœnas expendere alicui. Cic. 2. Tusc. 23. Unde igitur ignis lucet mortalibus clam divinus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fato expendisse supremo.

Pœnas scelerum expendere. Virg. 12. Æn. 258.

Supplicia & scelerum pœnas expendimus omnes. i. e. Luimus omnes pœnas quæ sunt statuta sceleribus. Servius.

Pœnas capite expendere. Tacit. 12. Ann. 19.

Scelus expendere. i. e. Perolvere sceleris pœnas. Virg. 2. Æn. 229.

— & scelus expendisse merentem
 Laocoonta ferunt.

Supplicia veterum malorum expendere. Virg. 6. Æn. 740.

Ergo exercentur pœnis, veterumque malorum
 Supplicia expendunt.

EXPENSUS, Partic. [ἐπιπονημένος] Ponderatus. ut, Aurum expensum. Cic. pro Flacc. 68.

Expensio gradu ire. Propert. 2. 4. 6.

Ibat & expensio planta morata gradu. Fortasse quod Terentius
 Suspensio gradu dixit. V. Broekhuif. ad loc.

EXPENSA, æ. f. [ἀνάλογος, δαπάνη] Sumptus.

Non indecories expensæ lassant æraria. Claud. 2. de Laudib. Stilich. 146.

Alii legunt, Laxant.

EXPENSUM, i. n. Idem. Plaut. Truc. 1. 1. 54. Usuraria accipiat ilico expensa. Codex accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Com. 4. Non habere se hoc nomen in codice accepti & expensi relatum confitentur.

Publicis expensis iter facere. Ulpian. in l. Ex eo tempore. D. de militar. testam.

Expensum ferre, est Scribere, te pecuniam dedisse, inquit Afconius in 3. Verr. 102. ut Quum per singula expensi nomina, Summam quandam pecuniæ expensam ascribimus: Nomina autem vocantur in rationibus, quos nunc Articulos dicimus. i. e. ipsi Debitorum. Cic. ibid. Satis te elapsurum omni suspitione arbitrare, si quibus pecuniâ credebas, iis expensum non ferres? neque in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptum Curtii referrent? quid proderat tibi te expensum illis non tulisse? Gell. lib. 14. cap. 2. Probare apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expeditione, mensura rationibus, chirographi exhibitione, &c. Hactenus Budæus. Cic. pro Cæcin. 33. Hac emptione facta pecunia solvitur a Cæcennia, cujus rei putat iste rationem reddi non posse, quod ipse tabulas non averterit, se autem habere argentarii tabulas in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaque relata. Idem 3. Verr. 92. Quod minus Dolabella Verri acceptum retulit, quam Verres illi expensum tulerit. Idem pro Rosc. Com. 1. Qui pecuniam expensam tulerunt. Et paulo post, Ille si non jussu hujus expensum tulisset? non scripsisset hic. Idem 2. Att. 4. Pro eo tibi præsentem pecuniam solvi imperavi, ne tu expensum muneribus ferres. i. e. inquit Budæus, Ne te donasse eum mihi aestimares: volo enim eum emptum mihi esse. Idem 6. Philipp. 15. Quis unquam in illo Jano inventus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum? Idem pro Rosc. Com. 14. Hæc pecunia necesse est, aut data, aut expensa lata, aut stipulata sit. Ulp. ad Senatusconf. Trebellianum, l. Mulier, Dicendum est potius fructibus hoc expensum ferendum, quam fideicommissio. legitur & Fiendum. Liv. Homines prope quatercentum produxisse dicitur, quibus sine scenore expensas pecunias tulisset.

Expensum ferre; non solum de pecunia, sed etiam de aliis rebus dicitur. Cic. 8. Fam. 4. Mentio facta est de legione ea, quam expensam tulit Cajo Cæsari Pompejus. Marcellus ad l. Juliam repetundarum. l. Lex Julia, Illud quoque cavetur, ne expensum ferat opus publicum faciendum, frumentum publice dandum, præbendum, apprehendendum, facta tecta tuenda, ante quam perfecta, probata, præstita legerunt. Jabolenus de Supellectili legata, l. Qui vestem omnem, & res plurium generum supellectilis nomine expensum ferre solitus erat. legitur & Expensio. Scævola, Quæ in fraud. l. Pupillus, Creditores suæ negligentia expensum ferre debent. Plin. lib. 2. cap. 7. Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta & in tota ratione mortalium, sola utramque paginam facit. i. e. Quicquid lucri aut damni, quasi expensi aut accepti mortales faciunt, omnia fortunæ ascribunt. Conf. Acceptum referre in ACCIPIO.

EXPENSIO, ōnis. f. apud Symmach. Epist.

EXPENSIO, āre. pro Expensum ferre in conficiendis rationibus, lectum apud eruditos scribit Cæli. Antiq. Lect. lib. 12. cap. 21. Scævola in l. Thais. §. Libertatem. D. de fideicommiss. libertat. Post mortem testatoris tutores Cupito exactionem commiserunt, isque nummos redactos expensavit eisdem tutoribus. Plaut. Pseud. 2. 2. 32. Argentum accepto, expensio. [i. e. Ergo, vice domini.]

EXPENSITATIO, ōnis. f. apud Jctos & Gell. 14. 2.

EXPERGO, vel **EXSPERGO**, si, sum, [ἐπιπείρω] ēre. est Madefacere; compositum a verbo Spargo. Lucret. lib. 3. 828.

— expergi quo possit vis animarū. Ni hoc rectius ad vocem sequentem referatur [i. e. Dispergi & in primordia sua resolvi.]

Expergo. Idem 5. 372. & Apul. de Herb. cap. 114.

EXPERTUS, Partic. [ἐπιπείρω] Idem quod Madefactus. Virg. 3. Æn. 625.

— sanieque expensa natarent
 Limina. Ubi Servius, Expensa: hæc fuit vera lectio, i. e. Madefacta. Nam si Aspersa dixeris, i. e. Inrorata, Tapinosis & Hyperbole junguntur. V. Voss. Etym. in Spargo.

EXPERGO, irexi, rrectum, [ἐπιπείρω, διεπιπείρω] ēre. Idem quod Excitare, Expergefacere. Accius Antigonæ apud Nonium 2. 278. Heus vigiles properate, expergite: pectora tarda sopore exurgite. Gell. lib. 6. cap. 10. Ista re animos juvenum expergebat.

EXPERGITUS, [*ἐπιπρόχθις*] ut inquit Festus, dicitur Ab alio excitatus, quem solemus dicere Expergefactum. Lucil. — Ergo
 E fomno pueros cum mane expergitus clamo. Lucret. lib. 3. 943.
 — nec quisquam expergitus extat,
 Frigida quem semel est vitali paula secuta. adde Diomed. l. 1. p. 372. Gronov. ad Liv. 7. 36. & Apul. 2. Met. p. 121.
EXPERGITRE, Adv. Idem. Apul. 8. Met. p. 216. Expergitre aufcultare. Idem 2. p. 125. Expergitre munus obire.
EXPERGISCO, activam significationem habet, pro Excitare. Plin. lib. 22. cap. 13. Urtica lethargicos expergitcit. Sic enim legit Perottus. Quamquam bona pars exemplarium, quæ hodie in manibus versantur, Expergitci modo infinito legendum ostendunt, ut dependeat a Cogit superioris clausule verbo.
 Legitur & Expergitco neutrum absolutum, pro Expergitcor. Pomponius Agamemnone supposito, Nequis miraretur, quum tam clare tonuerit, ut si quis dormitaret expergitceret. Nonius 7. 40.
EXPERGISCOR, [*ἐπιπρόχθις*] Excitari. Cic. 13. Att. 38. Simul cum sole expergitci. Idem 2. Att. 38. Si dormis, expergitcere: si stas, ingrediere.
 Ut te ipsum ferves non expergitceris? Hor. 1. Epist. 2. 33.
 Noctu lumine appolito expergitci. Cic. 1. de Divin. 79. Noctu lumine appolito experrecta nutrit animadvertit puerum, &c.
 Est etiam per metaphoram, Alacriorem & incitatioem fieri. Sallust. Catil. cap. 20. Quin igitur expergitcimini. Idem de Rep. Ordin. Expergitci ad libertatem. Ter. Adel. 4. 4. 21.
 Cessatum usque adhuc est, nunc porro, Æschine, expergitcere. Hinc,
EXPERRECTUS, Partic. Sallust. Experrecti fomno. Experrectus, inquit Festus, est Qui per se vigilare cepit, quo modo differt ab Expergitus. Metaphorice item ut verbum. ut, Nobilitas experrecta. Cic. pro Rosc. Amer. 15. Virtus. Idem in Pison.
 Compar. ut, Experrectiores apes. Columel. lib. 9. cap. 7.
EXPERGEFACIO, [*ἐπιπρόχθις*] ère. Excitare. Plaut. Curc. 1. 3. 42.
 Flagitium probrumque magnum, Phædrome, expergefacias. Per translationem dixit.
 Se expergefaceret. Cic. 7. Verr. 38.
 Experge te facias scripsit Cicero, pro Te expergefacias. [ubi?]
 Terrore subito expergefecit Italiam tumultus. Auct. ad Herenn. lib. 4. 45.
EXPERGEFIO, [*ἐπιπρόχθις*] èri. Excitari. Suet. Calig. cap. 38. Somno expergeheri.
EXPERGEFACTUS, Partic. [*ἐπιπρόχθις*] Lucret. lib. 2. 413.
 Ac musæa mele, per chordas organici quæ Mobilibus digitis expergefata figurant.
 Caput expergefatum erigere. Lucret. lib. 5. 1207. Justin. 15. 8. 17. Expergefatum blande reliquit.
EXPERGEFACTIO, ònis. f. Augustin. de Vera Relig. cap. 51. A fomno expergefactio.
EXPERGITICO, Idem quod Expergefaceret. Gell. 17. 12.
EXPERGITICUS, Adj. Apul. Flor. p. 149. Galli expergitico carmine occidunt.
EXPERIOR, ertus sum, [*περιερώμενος, δοκιμάζω, ἀπειρωρόμενος*] Irri a Peritia derivatur, teste Perotto: & significat Probare, & Tentare, ac periculum facere. Plaut. Merc. 2. 2. 18. Benignitatem tuam mihi experto prædicas. Idem Amph. 1. 3. 14. Experiri istuc mavellem me, quam mihi memorarier. Virg. 8. Ecl. 67.
 Conjugis ut magicis fanos avertere facris Experiar sensus.
 Experiri, & assequi. Cic. 7. Att. 2. Idem in Orat. 32. Experiri id nollent, quod se assequi posse dissident.
 Experi & perficere. Cic. in Orat. 2. Quod quoniam me sæpius rogas aggrediar, non tam perficiendi spe, quam experiendi voluntate.
 Experi & probare. Cic. 4. Fam. 3. Quæ ego experiens quotidie sic probo, ut ea mihi salutem asferre videantur.
 Conjectura prospicere & experi. Cic. pro Domo sua, 11. Neque id conjectura prospiciebamus, sed jam experti videbamus.
 Experi & tentare. Cic. ad Brut. 36. Experiarque & tentabo omnia, neque desistam, &c.
 De aliquo experi. Cic. 14. Att. 20. Quid tu Bruto putas & ingenioso & erudito? de quo etiam expertus sum nuper in edicto, &c.
 De seipso experi. Cic. 12. Philipp. 6. Ego id nunc experior de me. Plaut. Amph. 2. 2. 7.
 De injuriis experi. Cic. pro Cæc. 20.
 In aliquo experi. Plaut. Mostel. 1. 3. 80. In te hercle certum est principium, ut sim parvus, experi.
 In nobis experi aliquid. Cic. pro Planc. 65. Omnia quæ dico de Plancio, dico expertus in nobis.
 In parvis experi. Plin. lib. 8. cap. 40.
 In seipso experi. Cic. 13. Fam. 19. Ego quod in meipso experi potui, ad te deferam.
 Inter nos quid possit uterque vicissim Experiamur. Virg. 3. Ecl. 28.
 Experi quanti. Plaut. Amph. 1. 3. 10. Idem Truc. 2. 4. 44. Nunc huc remisit nuper ad me epistolam, Sese experturum quanti sese penderem.
 Experi quid. Plaut. Pseud. 1. 1. 70.
 Nunc ego te experiar, quid ames, quid simules. Doufa Re.
 Experi an vivat. Plin. lib. 3. Epist. 14.
 Experi ut. Plaut. Amph. 2. 2. 30. — An ille me tentat sciens? Atque si id volt experi, suum abitum ut desiderem, &c.
 Experi domo, pro In re domestica. Plaut. Amph. 2. 2. 7.
 Nam ego id nunc experior domo.
 Opera & factis. Plaut. Capt. 2. 3. 69. Idem Afin. 1. 3. 92. Nunc pergam ad forum, atque experiar opibus, omni copia.
 Periculo, idem quod Experi fortunam, etiam cum periculo, vel periculum facere cum damno. Cic. 9. Att. 10. Nunc si sine periculo experiundum erit, experiar certe, ut sine avolem. Quædam exemplaria hic legunt, Pericula in accusativo plurali: ut sit ea forma dictum qua, Pacemque ab rege petendum.
 Reipfa. Ter. Adel. 5. 5. 7. Cic. de Senect. Ut ea quæ ex me audistis, re experti, probare possitis.
 Viribus intentis experi aliquem. Valer. 3. Argon. 103. Al. Opperiar.
 Æquora & vias experi. Valer. 8. Argon. 51.

— tecum æquora, tecum
 Experiar quascunque vias.
 Amorem alicujus in certo tempore experi. Cic. 16. Att. 18.
 Amores amarus experi. Virg. 3. Ecl. 110.
 Arma. Stat. 11. Theb. 339.
 Aves, Captare auguria. Ovid. 4. Fast. 814.
 Magna fides avium est, experiamur aves.
 Carmina. Virg. 5. Ecl. 16.
 Certamen. Liv. 31. Prius quam experirentur certamen, metu in de- ditionem venerunt. i. e. Congrederentur.
 Deos iniquos experi. Ovid. 3. Trist. 2. 27.
 Extrema. Sallust. in Catil. 26. Constituit bellum facere, & extrema omnia experi.
 Fidelem experi aliquem. Hor. 4. Carm. 4. 3.
 Cui rex deorum regnum in aves vagas Permisit, expertus fidelem
 Juppiter in Ganymede flavo.
 Fidem alicujus. Plaut. Capt. 2. 2. 99.
 Fortunam. Cæf. 1. Bell. Gall. 31. Fortunamque quæcunque accidat, experiantur.
 Jus. Paulus in l. 1. D. de In jus vocando, In jus vocare est juris experiendi causa vocare. adde Plaut. Mostel. 5. 1. 41.
 Laborem. Virg. 4. Georg. 157.
 Libertatem. Sallust. in Jugurth. Certe ego libertatem experiar, quæ mihi a parente meo tradita est.
 Monitus alicujus. Ovid. de Rem. Amor. 804.
 Quid tibi præcipiam de Bacchi munere quæris?
 Spe brevius monitus experiere meos. Sed V. in BREVIS.
 Omnes omnia experi par est, qui res magnas & magnopere expetendas concupiverunt. Cic. in Orat. 4.
 Frustra omnia experi. Catul. 19. 6.
 Perfidiam alicujus. Cic. 3. Verr.
 Pœnas. Ovid. 3. Trist. 11. 74.
 Pueros. Cic. 2. de Divin. 97. Nam quod ajunt, quadringenta septuaginta annorum in periclitandis experiendisque pueris quicumque essent nati, Babylonios possuisse, fallunt.
 Servitutum alicujus experi. Scævola in l. Thais. §. 1. D. de fidei com. libert.
 Taciturnitatem alicujus experi. Cic. de Clar. Orat. 231.
 Terram facilem. Virg. 2. Georg. 222.
 — illam experiere colendo
 Et facilem pecori, & patientem vomeris unci.
 Vim veneni experi in aliquo, & ejus perceleri interitu venenus comprobari. Cic. pro Cæc. 58.
 Vires suas experi. Ovid. 2. de Arte Am. 180.
 Ultima experi. Liv. 24. Persuadent ut traduci se in Locros paterentur, nec ultima experi vellent.
 Experi, cum Infinitivo. ut Ovid. 18. Epist. 194.
 Ire per invitas experiemur aquas.
 Experi curis & dare verba meis. Ovid. 5. Trist. El. 7. (v. 40.) Volu exprimere *περιερώμενος*. H. St.
 Experi, pro Experi, antique apud Plaut. Afin. 3. 3. 132. Ut quemque amicum videro, dignos indignos adire, atque experire certum est mihi Experi, Actionem intendere in judicio. Ulp. Jureconf. l. Prætor ai D. Ubi bonorum rapt. In cum in anno quo primum de ea re experiendi potestas fuerit, in duplum: post annum in simplum actionem dabitur. Cic. pro Quint. 8. Siquid in controversiam veniret, aut intra parites, aut summo jure experiretur.
 Liberali judicio experi. Ulp. in l. Siquis ne. D. de Quæstionibus Siquis, ne quæstio de eo agatur, liberum se dicat: divus Adrianus r scripsit, non esse eum ante torquendum quam liberali judicio experiatu Actione experi. Paulus in l. Quum Sponfus. §. finali. D. de Publiciana in rem actione. Sed etiam is qui momento possedit recte h actione experietur.
 Lege experi. Nep. 20. 5. 2.
 Expertum est, pro Experimento comprobatum est. Gell. lib. 15. cap. 7. 1. Observatum in multa hominum memoria, expertumque est &c. Ca cap. 157. Cito sanum facies hac cura: expertum hoc est.
EXPERIENDUS, Partic. [*περιερώμενος*] Plin. lib. 16. cap. 35. Ede mira proditur natura ad experienda vina.
 Brachia experienda dare per lusus. Ovid. 2. Fast. 368.
 Cæstibus & jaculis, & misso pondere saxi
 Brachia per lusus experienda dabunt.
 Experiendi juris gratia. Cic. pro Cæc. 13. Homines inermes, qui constitutum, experiendi juris gratia, venissent.
 Experiendum est. Cic. de Amicit. 64. Experiendum autem est in ij amicitia, ita præcurrit amicitia judicium.
EXPERIENS, entis. Adj. [*ἐπιπρόχθις*] ut, Parum experiens. Ovid. de Ponto, 7. 12. — quæ scilicet in me
 Quam proba, tam timida est, experiensque parum.
 Ingenium experiens. Ovid. 1. Amor. 9. 33.
 Ergo desidiarum quicumque vocabit amorem
 Definat: ingenii est experientis amor.
 Vir experiens, Qui multa expertus est. Cic. pro Cluent. 23. Quæ literas A. Auris vir fortis & experiens, & domi nobilis, &c. recit. Et 6. Verr. 37. Promptus & experiens homo. Hor. 1. Epist. 17. 4. Et decus & pretium recte petit experiens vir.
 Experiensissimus & diligentissimus homo. Cic. 5. Verr. 53. Nympha est Centuripinus, homo gnavus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator.
EXPERIENTIA, æ. f. [*πείρα, δόκιμος, ἱκανοσία, δοκιμασία*] Per- clitatio. Cic. 10. Fam. 18. Quæ si adventus meus represserit, agi gratias fortunæ, constantique meæ, quæ ad hanc experientiam citavit. Virg. 1. Georg. 4.
 — atque apibus quanta experientia parcis.
 Veri experientia. Ovid. 1. Met. 225.
 Impigra mentis experientia. Lucret. lib. 5. 1451.
 Nova experientia. Virg. 4. Georg. 316.
EXPERITOS, veteres dixisse Imperitos, testis est Festus.
EXPERTUS, Partic. [*ἐπιπρόχθις*] Experientia doctus & prudens factus.

Virg. 1. Æn. 206. — vos & Cyclopa faxa
 Experti, revocate animos. Cic. de Amicit. 62. Et iudicare,
 difficile est sane, nisi expertum.
 Doctus & expertus. Cic. 2. de Orat. 102. Dicam enim tibi, Cæule,
 non tam doctus, quam (id quod est majus) expertus.
 In rebus suis & alterius expertus. Cic. 1. Fam. 9. Te autem, etsi mal-
 lem in meis rebus expertum, quam etiam in tuis, tamen, &c.
 Expertus, Exploratus, manifestus. ut, Vir pro causa plebis expertæ vir-
 tutis. Liv. 3. 44. Cic. pro Corn. Balbo, 16. Cujus igitur audita virtus
 dubitationi locum non daret, hujus præfens, experta atque perfecta,
 obtractatorum voce lædatur?
 Homo expertæ audaciæ. Liv. 8. 25. Virtutis. Tacit. 3. Ann. 74.
 Expertæ prodimus. Plin. lib. 16. cap. 13.
 Loquor expertus. Sen. Thyest. 453. — Expertus loquor,
 Malam bonæ præferre fortunam licet.
 Expertus variis calibus servit. Nam primo Accusativum post se trahit,
 ut cetera turba participiorum. ut,
 Labores Lucinæ experta. Virg. 4. Georg. 340.
 Manum favam. Sen. Hippol. 29.
 Pericula mille. Lucan. lib. 1. 299.
 Vim. Liv. 42. 63. pr. Quidam vim superbiamque experti, læti eam fa-
 mam accipere.
 Virum expertæ puellæ. Hor. 3. Carm. 14. 10.
 Expertus jungitur cum ablativo, ut
 Bello expertus. Virg. 7. Æn. 235. Non idem ac Belli expertus, sed:
 Sive fide, seu quis bello est expertus & armis. H. St.
 Bellis animus expertus. Tacit. in Agric. 41.
 Defensionibus expertum ingenium. Tacit. 4. Hist. 42. 6.
 Honoribus expertus vir. Plin. Paneg. cap. 61. In summum discrimen
 adducta Resp. expertum honoribus virum posceret.
 Expertus, cum genitivo. Liv. 24. Servitudinis indignitatisque homi-
 nes expertos adversus notum malum irritatos esse.
 Belli expertus. Virg. 10. Æn. 173. Tacit. 4. Hist. 76. 2.
 Certaminum expertus. Liv. lib. 10. Decad. 4. Expertos inter fratres
 certaminum.
 Sagittæ expertus. Sil. lib. 8.
 Ceterum videtur Expertus cum ablativo junctum in passiva notione ac-
 cipi, cum genitivo fere, non nisi active sumi. V. Borrich. Cogitat. p. 98.
 Superl. Suet. Tiber. cap. 19. Confidens offento sibi ac suis expertissimo.
EXPERTIO, ðnis. f. Probatio. Vitruv. 8. 5. pr. Experimentones & pro-
 bationes eorum sic fuit providendæ. Subaudi Fontium.
EXPERTOR, ðnis. m. Qui aliquid experitur, aut expertus est. Sil.
 Ital. lib. 12. 501.
 Non ita me experti Fabius, Fabioque magister
 Turbarum expertor, quum clausos milite colles, &c. Ita cod.
 Plant. alii aliter legunt. V. Coment. ad loc. [Legendum videtur altero v.
 Turbarum asperior, quum &c. ut est in MSS. mutata tantum distinctione.
 Ruidicæ quidam Turbarum asperior conjungunt, Cum sit Asperior Fabio
 turmarum, i. e. Equitum scil. Magister.
EXPERIMENTUM, i. n. [ἐπειρα] Plin. in Paneg. c. 31. Discat igitur Ægyptus,
 credatque experimento, non alimenta se nobis, sed tributa præstare.
 Longa magnaue experimenta. V. LONGUS.
 Agere experimenta, i. e. Periculum facere. V. AGO.
 Capere experimentum. V. CAPIO.
 Deprehendere experimentis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Duci experimentis ad consentiendum. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Facere certissimum morum experimentum. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Inspicere aliquem experimentis. V. INSPICIO.
EXPERIMENTO, ðre. Veget. Mulom. 3. 2. 27. Experimentare remedium.
EXPERIMENTATUS, Partic. Theod. Priscian. 3. 5. Experimentatum
 remedium.
EXPERTS, ertis. Adj. [ἐμπειρος] Quidam ab Experiore deductum volunt:
 alii ab Ex & Pars, quasi Sine parte. [Quod verisimilius, ut Græco
 ἐμπειρος respondeat, unde & Cic. diferte τὸ Particeps opponit. q. d. Extra
 participationem. V. ad fin. not.] Est autem Experts, Ignarus, rudisque, &
 nullam rerum experientiam habens: item Qui non sentit: unde Expertem
 doloris dicimus, Qui non sentit dolorem; Expertem mortis, Qui non mori-
 tur. Cic. 6. Verr. 23. His quidem temporibus, in omni orbe terrarum, vacui,
 expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptu, molestia, munere.
 Experts & ignarus eruditionis. Cic. 2. de Orat. 1. Antonium omnino
 omnis eruditionis expertem atque ignarum fuisse.
 Amicitia. Cic. de Amicit. 88. Serpit enim nescio quo modo per
 omnium vitam amicitia: nec ullam ætatis degendæ rationem patitur
 esse expertem sui. h. e. Sine amicitia esse.
 Experts amoris gnati, Qui nescit & ignorat gnatum amare. Plaut. Pseud. 1. 5. 83.
 Belli experts. Ovid. 5. Met. 91.
 Consilii, Qui caret consilio, aut Alterius consilium ignorat. Cic. 3. Att. 8.
 Consilii vis experts. Hor. 3. Carm. 4. 65. Cic. pro Sext. 47. Tam erant
 rudis, tam ignarus rerum, tam experts consilii, aut ingenii?
 Corporis, Qui non habet corpus. Cic. 4. Acad. 38.
 Cupiditatum & amulationum. Cic. 1. Tusc. 44.
 Cura. Liv. 1. 25. Confederant utrinque pro castris duo exercitus pe-
 riculi magis præfentis, quam curæ expertes.
 Curarum. Stat. 2. Silv. 2. 71.
 Decoris. Ovid. 2. Met. 381.
 Discriminis. Lucan. lib. 5. 194.
 Ferri expertes virgei anuli. Plin. lib. 15. cap. 29.
 Fraudis. Claud. de Nupt. Honor. 17.
 Funeris. Ovid. ad Liviam, 59.
 Honestatis experts ratio aut voluptas. Cic. 2. de Fin. 38.
 Humanitatis. Cic. ad Octav. Idem 2. de Divin. 81.
 Imperii matris. Plaut. Afin. 3. 1. 2. i. e. Que mater imperat negligens.
 [Immo simpliciter, Ut qui experts matris imperii fies, pro, Ut quæ
 matrem non habeas, cujus obtemperandum sit præceptis.
 Injuriarum & commodorum. Cic. 3. Verr.
 Irarum. Sil. lib. 7.
 Juris. Sen. Troad. 12.
 Laboris. Plaut. Amph. 1. 1. 16.
 Liberalitatis. Plin. in Paneg. c. 25. Ne quis experts liberalitatis tuæ fieret.
 Metus. Lucan. lib. 2.
 Nominis. Lucret. lib. 3. 242.

Nuptiarum. Hor. 3. Carm. 11. 11.
 Opis. Lucret. lib. 5. 996.
 Ornamenti. Cic. 1. de Orat. 264.
 Pacis. Ovid. 1. de Ponto 9. 5.
 Periculorum. Cic. 4. Fam. 14.
 Præmiorum, beneficiorumque expertes aliq. facere. Cic. pro Corn. Balb. 37.
 Rationis. Cic. 1. Off. 50.
 Ratione utens & Rationis experts, contraria. Cic. in Topic. 69.
 Rationis & cogitationis particeps, & Experts contraria. Cic. 1. de Legib.
 22. Solum est enim ex tot animantium generibus, atque naturis, par-
 ticeps rationis & cogitationis: quum cetera sint expertia.
 Roboris. Ovid. 15. Met. 202.
 Sceleris. Liv. 2. 6.
 Sepulchri. Ovid. 4. de Ponto 8. 47.
 Somni. Sen. Herc. fur. 3.
 Sui. V. Amicitia.
 Terroris. V. ACHILLES.
 Thalami. Virg. 4. Æn. 550.
 Tributorum. Tacit. 4. Hist. 17.
 Turpitudinis. Cic. 4. Verr. 191. Nemo ita vivebat, ut nulla ejus vitæ
 pars summæ turpitudinis esset experts.
 Virtutis. Virg. 10. Æn. 552.
 Virtutum. Vellej. 2. 74. 2.
 Undæ cibusque experts per novem lucas. Ovid. 4. Met. 262.
 Experts, ablativo etiam jungitur. Plaut. Perf. 4. 3. 40. Ea res me domo
 expertem facit. i. e. Me abesse domo facit.
 Experts patria, fama, fortunis. Sallust. in Catil. 34. Neque quo peri-
 culum aliis faceremus, sed uti corpora nostra ab injuria tuta forent,
 qui miseri, egentes, violentia atque crudelitate foeneratorum, ple-
 rique patria, sed omnes fama atque fortunis expertes sumus.
 Metu. Plaut. Afin. 1. 1. 31. Dono te ob istud dictum, ut experts sis metu.
 More. Plaut. Amph. 2. 2. 81.
 Eo more expertem te factam adveniens offendi domi.
 Somno. Lucret. lib. 6. 1179.
 Lumina versarent oculorum expertia somno. Idem lib. 2. 1098.
 Natura Diis experts.
 Unguentis coma experts. Catul. de Com. Beren. 77. V. Voss. ad loc.
 Porro notetur hanc vocem inter paucissimas hoc obtinere, ut diversam
 ex diametro significationem induat. Sapere hoc maris experts, dixit Perf.
 6. Sat. 38. de eo Quod transvectionem est expertum. Atque hoc vere
 ab Experiore. Vet. Gloss. Experts, ἐμπειρος ἢ ἐμπειρος. V. Casaub. ad
 Perf. loc. cit. [Sunt qui Perfii verba ita distinguunt:
 — postquam sapere Ubi
 Cum pipere & palmis venit, (nostrum hoc maris experts)
 Fœnificæ crasso vittiarum unguine paites. Ut opponat Sapere
 nostrum ac patrium Sapientia advectitiæ Græcicæ. Non dissimu-
 landum tamen, etiam Experts & Asluerus sæpe invicem opponi.
EXPERTS, vel potius EXPERS, [ἐμπειρος] Sine spe. Accius Euryface,
 Ille orbus, expes liberum. Idem Medea, Exul inter hostes, expes,
 experts, desertus, vagus. Hæc Nonius. Tacit. 6. Ann. 24. 3. Mox
 ubi expes vitæ fuit, meditatae compositasque diras imprecabatur. Hor.
 in Arte Poët. 20. — quid hoc, si fractus enatat expes
 Navibus, ære dato qui pingitur? Hoc tamen melius Extra
 (i. e. Præter) spem quam Sine spe. [Si diis placet, utique. Alioquin
 suspicatur quis, Naufragi, & ope ac spe omni destituti, stipemque ne-
 cessario mendicantis tabulam intelligi.
EXPEIRO, ivi, tum, [ἐπειραίνω, ἐπιθυμῶ, ἀεζομαι] ðre.
 Vehementer petere, & concupiscere. Cic. 1. Off. 25. Expetuntur di-
 vitia tum ad usus vitæ necessarios, tum ad perfuendas voluptates. Ter.
 And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetivi.
 Inter Appetere & Expetere. V. APPETO.
 Expetere & Abjicere, contraria. Cic. 6. Att. 9. Nec me κενὸν in expe-
 tendo cognosces, nec ἐπιθυπὸν in abjiciendo.
 Expetere & assequi. Cic. 2. de Orat. 134. Certe hoc quod tu expetis,
 nemo unquam assequetur.
 Expetere & Fugere, contraria. Cic. 2. de Fin. 30. Cetera aut omnino
 nihil habere momenti, aut tantum ut nec expetenda nec fugienda, sed
 eligenda modo aut rejicienda sint.
 Optare & expetere. Cic. 1. Off. 66. Quum persuasum sit nihil homi-
 nem, nisi quod honestam decorumque sit, aut admirari aut optare,
 aut expetere oportere.
 Expetere & postulare. Cic. pro Lege Manil. 57. Ne legaretur A. Gabi-
 nius Cn. Pompejo expetenti ac postulanti.
 Vitare & Expetere, contraria. Cic. pro Milon. 50. Atque ut illi no-
 cturnus ad urbem adventus vitandus potius quam expetendus fuit.
 Expetere aliquid bona venia ab aliquo. Ter. Phorm. 2. 2. 31. Adole-
 scens primum abs te hoc bona venia expeto.
 Deposcere & expetere aliquem imperatorem ad bellum. Cic. pro Lege
 Manil. 30.
 Expetere est etiam Verbum de Jure tractum, Lege deposcere. Liv. 3. 40.
 Jus ab invitis expetiturum Kemp. si a volentibus nequeat. Unde clades
 vel pœnas expetere est, Supplicium sumere. V. Liv. 1. 22. Ut in eum
 omnes expetant hujusce clades belli. Subaudi Dii. adde cap. seq.
 Idem 6. 29. pr. Adesse Dii & expetite pœnas simul debitas vobis viola-
 tis, nobisque per vestrum numen deceptis. Ad quod videtur respexisse
 Plaut. Amph. 2. 1. 42.
 Cujus ego hodie in tergo faxo ista expetant mendacia. Acidal.
 In tergum, vel Tergo. Dicitur enim eadem forma. V. quod seq.
 Expetere item Recidere. Plaut. Amph. 1. 2. 52. Delictum suum expe-
 tere in mortalem ut sinat. Idem ibid. 3. 1. 11. Mea sit culpa quod
 ego contraxerim, si id Alcumene innocenti expetat. Idem ibid. 3. 2. 14.
 Nunc infanti mihi illius ira in hanc & maledicta expetent.
 Expetere, Accidere, usi venire. Plaut. Amph. 1. 1. 20. In servitute expetunt
 multa iniqua. Idem Mil. 2. 4. 40. In vigilantes expetunt visa in somnis.
 A natura expetere aliquid. Cic. 1. de Orat. 86.
 Vehementer aliquid expetere. Cic. 1. Off.
 Summa cupiditate expetere aliquid. Cic. 6. Verr. 108.
 Maxime aliquem expetere. Cic. de Clar. Orat. 207.
 Expetere magnopere aliquid. Plaut. Caf. 2. 7. 7.
 Atque id non tam ægre est jam vicisse villicum,
 Quam id expetivisse opere tam magno senem.

- Expetam alterum præ te. Plaut. Merc. 2. 4. 21. Pol fanus si sim, præ te medicum mihi expetam. Al. Non te &c.
- Expetere auxilium. Cic. pro Milon.
- Conjux expetitur tauro. Ovid. 9. Met. 48.
- Jus alicujus expetere, pro Curare ut alicui fiat jus, & jus suum obtineat. Plaut. Rud. 5. 3. 37. Mirum quin tuum jus meo periculo expetam.
- Pacem. Plaut. Amph. 5. 1. 75. Ut Jovis supremi multis hostiis pacem expetam.
- Pœnas ab aliquo. Cic. pro Muren. 18. Ut mihi quidem videantur dii immortales, etiam si pœnas a pop. Rom. ob aliquod delictum expetierint.
- Preces a deo, pro Precari deum. Plaut. Rud. 1. 5. 1.
- Qui sunt qui a patrona preces mea expetentes sunt? Al. Expetebunt.
- Reditum. Cic. 3. Fam. 10.
- Sapientiam. Cic. 1. de Fin. 42.
- Supplicium. Liv. 26. Tanta aviditas supplicii expetendi, tanta sanguinis nostri hauriendi est litis.
- Vitam alicujus expetere. Cic. pro Deiot. 30.
- Vita ea expetitur quæ sit animi corporisque expleta virtutibus. Cic. 5. de Fin. 37.
- Voluptatem natura expeti. Cic. 1. de Fin. 32.
- Ætatem expetit. Plaut. Pœn. 3. 3. 23.
- Malo liquid benefacias, id beneficium interit: Bono liquid malefacias, atatem expetit.
- Audire expeto. Sen. Hippol. 9.
- Cognoscere expeto. Ovid. 7. Met. 476.
- Expeditur unguentis radix aspalathi. h. e. Prodest in unguentis. Plin. lib. 12. cap. 24.
- EXPETENDUS**, [ἐπιθυμητός] Dignus qui expetatur. Plaut. Perf. 4. 3. 5. Forma expetenda & liberali mulier. Cic. 3. Fam. 10. Amicitia expetenda.
- Magis expetendus. Catul. 59. 47. Alii melius, Est petendus.
- Vulgo expetenda atque optabilia dicendo amplificat atque ornat orator. Cic. 1. de Orat. 221.
- Quod optabile expetendum est: quod expetendum, laudabile. Cic. 4. de Fin. 50.
- Magnopere expetendum nihil esse in vita nisi laudem atque honestatem. Cic. pro Arch. 14.
- Magnas & magnopere expetendas res concupiscere. Cic. in Orat. 4.
- Expetenda per se virtus. Cic. 1. de Fin. 30.
- EXPETENS**, Partic. [ἐπιθυμῶν] Plin. lib. 12. cap. 17. Capræ maleficum frondibus animal, odoratorum vero fruticum expetentius. Alii Appetentius.
- Consilia sana expetens. Sen. Hippol. 139.
- EXPETITUS**, Partic. [ἐπιπεθυμημένος] ut Complexus expetiti. Sen. Thyest. 509.
- EXPETITOR**, ōris. m. apud Symmach. Epist.
- EXPETIBILIS**, e. Adj. Tacit. 16. Ann. 21. 2. Juvenalium ludicrum parum expetibilem operam præberat.
- EXPETESSO**, & **EXPETISSO**, [ἐπιθυμῶμαι] ēre. Idem quod Petere, five Desiderare. Plaut. Trin. 2. 1. 3. Sed hoc non liquet, nec satis cogitatum, utram potius harum mihi artem expetessam. Idem Mil. 4. 1. 13. A festiva femina, quæ te amat tuamque expetiffit pulchram pulchritudinem. Idem ibid. 4. 6. Illam multæ libi expetiffunt. V. Parei Lex. Crit.
- EXPIABILIS**, **EXPIAMENTUM**, **EXPIATIO**, V. **EXPIO**.
- EXPILO**, [ἐπιπύλω] āre. Deripere, deprædari, furtive fraudare: quasi Ne pilum quidem relinquere. Quidam existimant dictum a Pilis Romanorum telis, vel a Græco πύλω, i. e. Complano: quod qui aut e facie pilos, aut e domo suppellectilem detrahunt, atque ac complanare omnia videntur. Inde apud Jurisconsultos titulus est, De crimine expilatae hereditatis: & qui alienam hereditatem expilaverit, extraordinarie solet coerceri. Cic. in Parad. 6. 1. Si focios spoliis, ærarium expilas. Suet. in Neron. cap. 26. Tabernulas etiam effringere & expilare, quintana domi constituta, &c. Cic. 6. Verr. 119. Quum in fufpicionem veniffent suis civibus, fanum expilasse Apollinis.
- Oculos genis expilare. Ovid. 13. Met. 562. [Ita MSS. aliquot, sed Heinf. Expoliare, quod est in aliis, prætulit. Spiritum nempe fuit Expoliataque, unde alii Expellit, alii Expilat finxerunt.]
- Socios expilare, & provincias diripere. Cic. pro Lege Manil. 57.
- Spoliare & expilare regem. Cic. 6. Verr. 63.
- Thefauros expilare. Liv. 31.
- EXPILATUS**, Partic. [ἐπιπυλωμένος] Cic. 3. de Orat. 12. Quæ quoniam jam aliunde non possumus, sumenda sunt nobis ab iis ipsis a quibus expilati sumus.
- Armarium expilatam, pecunia ablata. Cic. pro Cluent. 179.
- EXPILATOR**, ōris. m. [ἐπιπυλωτής] Asconius, Expilatores sunt Atrociores fures, qui ne pilum quidem relinquunt in corpore spoliatorum. Cic. 1. Q. frat. 1. Quum urbs custodem, non tyrannum: domus hospitem, non expilatorem recepiffit videatur?
- EXPILATIO**, ōnis. f. [ἐπιπύλωσις] Cic. 3. Off. 36. Tanta sublatis legibus & judiciis expilatio, direptioque fociorum. Sic 5. Verr. Expilatio Asiæ.
- EXPINGO**, inxi, ictum, [ἐπιπιγγω] ēre. Idem quod Pingere significat. Plin. lib. 35. cap. 7. Quoniam & pericula expingimus, nequis miretur & rogos pingi. Translate Cic. 5. Tusc. 114. Qui motus hominum, qui ferarum non ita expictus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus effecerit? De Homero cæco.
- EXPIO**, [ἀφοσιώω] āre. Purgare, & mundum ac purum facere. Valer. lib. 1. cap. 7. de Somniis. ext. 4. Supplicem sacrificio expiaverat. Ibid. sæpius. Liv. 1. 26. de Horatio, qui Horatiam sororem interfecerat. Imperatum patri ut filium expiaret pecunia publica. Plin. lib. 33. cap. 11. de Luxu in lectis argenteis, Quæ omnia expiavit bellum civile Syllanum. Perf. 2. Sat. 31.
- Ecce avia aut metuens divum matertera, cunis
Exemit puerum, frontemque, atque uda labella
Infami digno, & iustralibus ante falvis
Expiat, arentes oculos inhibere perita.
- Procurare & expiare. Cic. 2. de Divin. 130. Officium autem esse ejus, prænoscere dei erga homines mente qua sint, quidque significant, quemadmodumque ea procurantur atque expientur.
- Expiare eadem cæde, & sanguinem sanguine. Sallust. de Republ.
- ord. cap. 3. extr. Neque barbaro ritu cæde eadem, & sanguine sanguinem expiandum.
- Crimen expiare morte. Sen. Med. 647.
- Dedecus ferro. Flor. 2. 18. 17.
- Egestates latrocinii. Cic. 11. Philipp. Si vero coloniarum & municipiorum sine ulla dubitatione hostis est: quid tandem hujus cenfets urbis, quam ille ad expiandas egestates latrocinii sui concupivit? Ex vetusto codice legendum, Ad explendas, &c. & quidem rectius.
- Errata. Cic. de Arusp. Resp. 23.
- Errorem. Plin. lib. 8. Epist. 10. Quem errorem magnis documentis expiavit, in summum periculum adducta. i. e. Luit.
- Forum ab illis nefariis sceleris vestigiis expiare. Cic. pro Rabir. 11.
- Injuriam. Plin. Epist. 159. Injurias legatorum. Liv. 1. 14.
- Luxum. V. supra.
- Manes mortuorum. Cic. in Pison. 16.
- Manus cæde. Sen. Herc. fur. 11.
- Numen Cereris supplicio alicujus expiare. Cic. 6. Verr. 111.
- Ostenta cæde aliqua illustri. Suet. Neron. 36. Plin. 11. 17. Ostenta sæpe expiata magnis eventibus.
- Periculum hostia. Phædr. 3. 3. 11.
- Religiones. Cic. pro Milon. 74.
- Religionem ædium expiare. Cic. de Arusp. Resp. 10.
- Sacrum commissum quod expiari poterit, sacerdotes expiatio. Cic. 2. de Legib. 22.
- Scelera, i. e. Punire. Cic. in Pison. 85. Tua scelera dii immortales in nostros milites expiaverunt. i. e. Propter te affixerunt nostros. Hor. 1. Carm. 2. 29.
- Cui dabit partes scelus expiandi Juppiter?
Somnium. Valer. de Somn. lib. 1. cap. 7. aliquoties.
- Violata expiabuntur. Cic. 1. Att.
- Voluptates miseras unco & ignibus. Plin. Paneg. cap. 33.
- EXPIATUS**, Partic. Cic. 1. Philipp. 30. Quem potes recordare in vita tibi illuxisse diem lætiorem, quam quum expiato foro, dissipato concursu impiorum, &c.
- Cruoribus nondum expiatis uncta arma. Hor. 2. Carm. 1. 4.
- Clades expiata ingentibus victoriis. Flor. 1. 12. 3.
- Exempla expiata Gracchorum calibus. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
- EXPIATUS**, ōs. m. pro Expiatione. Tertullianus.
- EXPIATIO**, ōnis. f. [ἀφοσιώσις] Cic. 2. de Legib. 40. At vero scelerum in homines atque impietatum nulla expiatio est. Liv. 5. 17. Unam expiationem eorum esse, ut &c. Idem 9. 1. Expiatio fœderis.
- EXPIABILIS**, e. Adj. [ἀφοσιωτός] ut Bellum expiabile. Cic. 13. Philipp. 2. i. e. Necessarium & expiandi gratia susceptum piacula admiffa, sed legendum Inexpiable cum Grutero & aliis. Vifitur tamen vox apud Tertullianum.
- EXPIATOR**, ōris. m. Qui expiat. Tertul. de Pudicit. cap. 15. extr. Impuritatis expiator.
- EXPIATRIX**, icis. f. V. Fest. in Piatrix.
- EXPIATORIUS**, Adj. ut, Expiatorie pœnæ, apud Augustin. de Civ. Dei 21. 13.
- EXPIRO**, vel **EXSPIRO**, [ἐπιπύω, ἐκπύω, ἐξαπύω] āre. Spiritum emittere: dictum, ut ait Nonius, vel a Spiritu effuso, vel a Spiraminibus. Lucil. lib. 3.
- Expirans animam pulmonibus æger agebat. Liv. 2. 20. Intes primam curationem expiravit.
- Foras expirare. Lucret. lib. 6. 817.
- Hos igitur tellus omnes exaltu æstus:
Expiratque foras in aperta promptaque cæli.
- Expirare per artus dixit Sallust. fragm. 6. 29.
- Animam expirare, pro Mori. Virg. 11. Æn. 883.
- Confixi expirant animas. Hirt. Bell. Afr. 88. Qui dum anima nondum expirata concidiffet, &c.
- Auras expirare dicitur amnis. Plin. lib. 5. cap. 9.
- Auras expirare dicitur etiam homo, pro Mori. Ovid. 3. Met. 121.
- Flammæ translixo pectore. Virg. 1. Æn. 48.
- Ilum expirantem, translixo pectore, flammæ
Turbinem corripuit, scopuloque infixit acuto. Ubi Servius, Non animam dicit flammæ: sed cum anima, fulminis flammam evomentem.
- Flammam expirare ruptis caminis dicitur Ætna. Virg. 3. Æn. 580.
- Odorem gravem expirare de corpore. Lucret. lib. 4. 123.
- Saniem expirat serpens. Sil. lib. 6.
- Vermes expirant cadavera. Lucret. lib. 3. 720.
- Expiravit libertas, per metaphoram. Plin. in Faneg. cap. 57.
- Expiratur, imperit. Plin. lib. 11. cap. 37. Eandem esse ei naturam, quam cerebro colligunt, quoniam prætenui ejus membrana modo incilla statim expiretur. De spinæ medulla.
- EXPIRANS**, Partic. [ἐκπύων] ut Pectoris expirantes iræ. Catul. in Argon. 193. Eumenides, quibus angineo redimita capillo
Frons expirantis præponat pectoris iras.
- Sanguinis expirans calidum de pectore flumen. Lucret. lib. 2. 354.
- Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 2. p. 524.
- EXPIRATURUS**, Partic. [ἐκπύουσαν] ut Flos expiraturus ad primos Austros. Stat. 2. Silv. 1. 106.
- EXPIRATIO**, ōnis. f. [ἐκπύωσις] Cic. 2. de Nat. Deor. 83. Ejesdemque expirationibus aer alitur & æther, & omnia supra.
- EXPISCOR**, [ἐπιπύω, ἐκπύω] āri. est Diligentissime querere ubinam pifces lateant, auctore Donato.
- Expiscari, per metaphoram, pro Indagare. Ter. Phorm. 2. 2. 35. Proinde expiscare, quasi non nosfes. Verbum tractum a Pifcatoribus, ut ait Donatus. Sic Cic. 9. Fam. 19. Nescis me ab illo omnia expifcatum? Idem in Pison. 69.
- EXPISSO**, vel **EXPISSO**, [ἐπιπύω] āre. Spiffum facere. Plin. lib. 25. cap. 13. Semine trito expiffus, & sole denfatus in pastillos, necat sanguinem expiffando. Ex vetusto codice legitur, Sanguine spiffando. Idem lib. 20. cap. 7. Expiffatum lac. Legitur & hic Spiffatum lac.
- EXPIANO**, [ἐπιπύω, ἐκπύω, ἐξαπύω, διπύω] āre. Planum facere. ut, Explanatus in denos pedes cortex. Plin. lib. 16. cap. 8.
- Explanare, Declarare, manifestare, exponere. Ter. Phorm. 2. 2. 33. Quem amicum tuum ais fuisse istum? explana mihi. Cic. 7. Verr. Explanandum est enim diligentius eorum cautela, qui locum ignorant.

Docere & explanare quid faciendum. Cic. 1. Off. 101. Altera in ratione, quæ docet & explanat quid faciendum fugiendumque.
 Ille omnia tibi explanavit. Cic. 3. Fam. 1.
 Quod non intelligitur explanare. Cic. 13. Att. 10.
 Apertius aliquid explanare. Cic. 2. de Fin. 60.
 Diligentius aliquid explanare. Cic. 14. Att. 5.
 Conjectura quædam explanare longe aliter atque sunt. Cic. 2. de Orat. 280.
 Maxime rem aliquam explanare. Cic. in Orat. 8.
 Rem universam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram explanare interpretando. Cic. de Clar. Orat. 152.
 Vim legis cælestis explanare. Cic. 2. de Legib. 9.
 Explanare verba, pro distincte pronuntiare. Plin. in Paneg. Inde apud Sen. lib. 1. de Ira 3. Explanabilis vox, contraria Confuse.
EXPLANATUS, Partic. [ἐξηγησάμενος] Cic. 1. Acad. 19. In lingua etiam explanatam vocum impressionem. Al. Expressionem.
EXPLANATE, Adv. [ἐξηγησάμενος] Aperte. Explanate scriptum. Gell. lib. 16. cap. 8. Compar. Cic. in Orat. 117. Erit igitur hæc facultas in eo quem volumus esse eloquentem, ut definire rem possit: neque id faciat tam presse & anguste, quam in illis eruditissimis disputationibus fieri solet, sed cum explanatius, tum etiam uberius, & ad commune iudicium popularemque intelligentiam accommodatus.
EXPLANATIO, ðnis. f. [ἐξηγησις, ἐπισημείωσις] ut, Adhibere explanationem. Cic. 1. de Divin. 119. Plin. lib. 10. cap. 68. Arduæ explanationis omnia. V. INTERPRETOR.
 Explanatio animi, quæ nos distinxit a feris. i. e. Sermonis usus. Plin. lib. 11. cap. 51.
 Portentorum explanationes. Cic. de Arusp. Resp. 18. Ubi legendum, Expiationes. [Immo parum liquet utra potior lectio sit, & illam firmant MSS. V. Lamb. & Græv. ad loc]
 Explanatio, Figura est rhetorum, quæ reddit apertam & dilucidam orationem. Auc̃t. ad Heren. lib. 4. 18.
 Uniuscujusque propositionis explanatio. Auc̃t. ad Heren. lib. 4. 24.
 Emendata explanatio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Illustris explanatio & commoratio una in re, permultum movet. Cic. 3. de Orat. 220.
EXPLANATOR, ðris. m. [ἐξηγητὴς, ἑρμηνεύς] Qui interpretatur & exponit. Cic. 1. de Divin. 116. Sunt enim explanatores, ut grammatici poetarum. Idem 2. de Divin. 131. Si ea nobis obijciunt, quorum nec scientiam, neque explanatorem habeamus. Quo loco quædam exemplaria legunt Explanationem. adde Lact. 6. 8.
EXPLANATORIUS, a, um. Adj. Cæ. Aurel. Acut. 3. 1. 5. Liber explanatorius aphorismorum Hippocratis.
EXPLANABILIS, e. Adj. V. paulo ante, Explanare verba.
EXPLANTO, [ἀπαφυτεύω] ðre. contrarium est simplici Planto. Columel. lib. 4. cap. 14. Pampini se capreolis illigent suis, ne ventis explantentur. Idem lib. 5. cap. 9. Ante quam explantes arbusculam, &c.
EXPLAUDO, Idem atque Explodo, quod vide. Aufon. in Sapient. Lucret. lib. 4. 711.
 — gallus noctem explaudentibus alis
 Auroram clara consuetus voce vocare.
EXPLENDESCO, sive **EXSPLENDESCO**, ni. [ἐκλάμπω] ðre. Emingere. Sueton. in Tit. cap. 3. In puero statim corporis animique dotes explenduerunt. adde Nep. 25. 1. 3. Sen. Nat. Quæst. 2. 23.
EXPLENDESCENS, Partic. Plin. lib. 11. cap. 12. Venit hoc ex aere, & maxime siderum exortu, præcipueque ipso sirio explendescente fit.
EXPLEO, ðvi, ðtum, [ἐκπληρόω, ἀπλοπληρόω, ἀναπληρόω] ðre. Implere significat. Virg. 3. Georg. 431. — piscibus atram
 Improbus ingluviem ranisque loquacibus explet.
 Explere, Satiare. Ter. Heaut. 1. 1. 77. Hem, tot mea folius foliiciti sunt causa, ut me unum expleant?
 Expleri & Satiari, hanc habent differentiam. Expleri, est Tantummodo plenum esse: Satiari, Supra modum & abundantiam. Lucret. lib. 3. 1017.
 Deinde animi ingrati naturam pascere semper
 Atque explere bonis rebus, satiarique nunquam. Nonius.
 Explere & satiari. Cic. in Partic. 96. Ad commovendos animos maxime proficere si incitandi erunt, hujusmodi sententiæ, quæ ad explendas cupiditates, aut ad odium fatiandum, aut ad ulciscendas injurias pertinebunt.
 Explere & saturare. Cic. 5. Verr. 100. Decumanis lucra data sunt ut aliquando ex eorum agris atque urbibus expleri atque saturati, cum hoc cumulo quæsit decederent.
 Explere & cumulare. Cic. 2. Off. 18. Quorum ea quæ natura desiderat, expleta cumulataque habeamus.
 Explere aliquem scribendo. Cic. 2. Fam. 1. Sed de litteris hætenus: non enim vereor ne non scribendo te explcam. h. e. Scribendo satisfaciam.
 Quod aliquibus deficit, explere. Cic. de Clar. Orat. 154.
 Animum alicui explere, pro Satisfacere. Ter. Hec. 5. 1. 19. Exple animum his, teque hoc crimine expedi.
 Animum suum explere, pro Satisfacere animo. Ter. And. 1. 2. 17. Dum tempus ad eam rem tulit, sivi animum ut expleret suum. V. ANIMUS.
 Annos ducentos. Plin. lib. 7. cap. 48. Sic Columel. lib. 8. cap. 11. Quum trimatum explevit, optime progenerat.
 Annos triginta explere imperio. Virg. 1. Æn. 274.
 Triginta magnos volvendis mentibus orbes
 Imperio explebit. i. e. Annos triginta regnabit.
 Annum Luna quater plenis explevit cornibus. Ovid. 7. Met. 530.
 Annos fatales explevimus. Tibul. lib. 1. 3. 53.
 Avaritiam pecunia. Cic. pro Rosc. Amer. 150.
 Centurias non explere dicuntur candidati, cum non possunt suffragiorum legitimum numerum ferre. V. Liv. 3. 64. extr. & 37. 47. extr.
 Cicatricem. Plin. lib. 36. cap. 21. Ulcera oculorum purgat leniter, expletque cicatrices, & emendat.
 Consilium, pro Exequi. Cæ. 1. Bell. Civil. 78. Ibi se reliquum consilium expleturos confidebant. [Immo Explicuros.
 Cupiditates multa opera & impensa. Cic. 1. de Finib. 45.
 Cupido jejuna expletur. Lucret. lib. 4. 874. i. e. Fames.

Damnationem. Cic. pro Cæcin. Non ad cognoscendam causam, sed ad explendam damnationem præsto fuisse.
 Desiderium alicujus. Liv. lib. 1. cap. 9. extr. Eoque melioribus usuras viris, quod annexurus pro se quisque sit, ut quum suam vicem fundus officio sit, parentum etiam patriæque expleat desiderium.
 Diem supremum explevit. Tacit. 1. Ann. 6.
 Digtos quatuor explere longitudine. Plin. lib. 18. cap. 27.
 Dolorem. Ovid. 4. Trist. 3. 38.
 Expletur lacrymis, egeriturque dolor.
 Expectationem explere. Cic. 1. de Orat. 205.
 Famem. Cic. in Vatin. 32. Fausi, adolescentis nobilissimi, paulo ante ex epulo magnificentissimo famem illam veterem tuam non expleras?
 Jejunia explere. Sen. Thyest. 1.
 Infaniam. V. Libidinem.
 Intemperantiam alicujus explere. Cic. de Arusp. Resp. 42.
 Legiones supplemento. Liv. 1.
 Libidinem suam. Cic. 6. Verr. Nonne vobis id egisse videtur, ut non unius libidinem, non suos oculos, sed omnium avarissimorum infanias, quum Romanæ revertisset, expleret?
 Mentem expleri nequit. Virg. 1. Æn. 717.
 Mortalitem explere. Tacit. 6. Ann. 50. Interclusa anima creditus est mortalitatem explevisse.
 Mundum bonis omnibus explevit Deus. Cic. de Univerf. 7.
 Munus. Cic. de Provinc. Conf. 25. Et malit tamen tardius ad suorum laborum fructus pervenire, quam non explere susceptum Reipub. munus.
 Numerum. Cic. 6. Vert. 76. Sperabat iis militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum nautarum & remigum posse.
 Numerum legitimum consuetudinis. Cic. 7. Vert. 56. Honestius est ei nullum dare, quam illum quasi legitimum numerum consuetudinis non explere.
 Numeros in fidibus explere, & conficere versus. Cic. 4. Acad. 22.
 Oculos. V. Libidinem.
 Odium. Liv. lib. 4. Factis simul dictisque odium explet.
 Officium scribendi explere. Cic. 16. Fam. 25. Noli committere ut excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate epistoliarum.
 Opus alterius explere. Ovid. 3. Met. 648.
 Partem relictam explere. Cic. 3. Off. 34.
 Rimas explere. Cic. in Orat. 231. Neque inferciens verba, quasi rimas expleat.
 Se explere. Plaut. Curc. 3. 16. Edepol næ ego hic me intus explevi probe.
 Se largitionibus explere. Cic. 2. Philipp. 50. Ibi te quum & illius largitionibus, & tuis rapinis explevisset (si hoc est explere quod statim effundas) advolas egens ad Tribunatum.
 Sententias dilatare verbis, & mollioribus numeris explere. Cic. in Orat. 40.
 Sententias apte explere concludereque. Cic. in Orat. 230.
 Sitim diuturnam explere. Cic. de Senect. 26.
 Stipendia explere. Tacit. 3. Ann. 33. Quanquam ipse pluris per provincias quadraginta stipendia explevisset.
 Summam. Liv. 38. 24. Ubi aurum offenderent, quod summam talenti Attici exleret.
 Summam explevit ad trecentorum. Liv. 2.
 Tecta frugibus exple. Catul. 32. 20.
 Tenebras explere. Stat. 9. Theb. 754.
 — alio geminatum lumine vulnus
 Explevit tenebras. i. e. Effosso etiam altero oculo fecit ut totus evaderet cæcus.
 Vitam beatam. Cic. 2. de Fin. 42. Id autem ejusmodi est, ut aditum ad virtutem, auctoritatemque videatur habiturum, & expleturum cumulate vitam beatam.
 Urbes trecentenas explere erroribus. i. e. Pererrare. Tibul. lib. 1. 4. 63.
 Explere, aliquando pro Minuere usurpatur. Gallice, *Desemplir*. nam Ex præpositio nonnunquam privativa particula est. Ennius, Navibus explebant sese, terrasque replebant. Virg. 6. Æn. 545.
 — explebo numerum, reddarque tenebris ubi V. Serivium. Hor. 2. Carm. 7. 21.
 Oblivioso lævia Massico Ciboria exple. Atque ita interpretatur Donatus illud Ter. Hec. 5. 1. 29. Exple animum iis, i. e. Exonera. conf. 5. 2. 19. & 21. [Vide tamen & quæ in contrariam sententiam Taubmannus disputat ad Virgil. Quin & Schol. Vet. Horatii Imple, non Deple exponit] Exple poetæ, qui & alioqui sapius plena pecula amicis minatur. Itaque merito duorum Magistrorum, quamvis his & Nonius accedit, auctoritas suspecta est, quæ uno Enniani versus exemplo nititur, in quo & diversa constructio, & parum certa lectio est, forsitan enim Ennius scripsit:
 Navibu' deplebant sese. ultima littera more veterum suppressa.
EXPLENUNT, pro Expleunt, scripsere veteres. Festus.
EXPLETUS, Partic. [ἐκπληρωμένος] ut, Expletum omnibus suis partibus, sive omnibus suis numeris. Cic. 3. de Fin. 32.
 Spectando expletus. Catul. 62. 268.
 Dapibus expletus. Virg. 3. Æn. 630.
 Finis expletus pudoris, i. e. Præterierunt anni virginitatis. Stat. 1. Achil. 291.
 Fines expleti humani ævi. Stat. 5. Silv. 1. 260.
 Mundus perfectus & expletus omnibus suis numeris & partibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Idem 2. de Fin. 48. Habes undique expletam & perfectam, Torquate, formam honestatis
 Munus amicitie expletum fit. Cic. de Amicit. 69.
 Naribus corruptus sanguis expletis ibat. Lucret. lib. 6. 1201.
 Querela expleta annis. Ovid. 2. Amor. 6. 8.
 Expleta est annis ista querela fuis.
 Vita animi & corporis virtutibus expleta expetitur. Cic. 5. de Fin. 37.
 Voluptas expleta fendi. Stat. 2. Silv. 1. 15.
EXPLETIO, ðnis. f. [ἐκπλησις] Cic. 5. de Fin. 40. In ea expletione natura summi boni finem consistere, &c.
EXPLEMENTUM, i. n. [ἐκπληρωμα] Sen. Epist. 111. Si scieris cacumina arborum, explementum esse ventris. adde Plaut. Stich. 1. 3. 19.

EXPLICITO, ui & avi, itum & atum, [ἐπιπλοῦσα] āre. Extendere atque evolere. Plaut. Mil. 4. 8. 7. Orant te, ut eas, ventus operam dum dat, ut velum explicent. Virg. 2. Georg. 335.
 Sed trudit gemmas, & frondes explicat omnes.
 De praterito hujus verbi. V. Gell. lib. 1. cap. 7. circa finem.
Est etiam Explicare, Explanare & ostendere, item Ad finem perducere, quoniam quæ extenduntur perfectius videri solent. Cic. 1. de Orat. 163. Perfice ut Crassus hæc quæ coarctavit & peranguste referit in oratione sua dilatet nobis atque explicet. Dilucide, expedite, aperte, planissime, &c. explicare apud eundem.
Explicare acies, & Explicare agmen dicuntur Imperatores exercituum, quum milites suos in patentem locum exponunt ad concertationem ineundam. Liv. 4. [Explicari dicuntur copiæ, quum dilatantur, ut porrectior acies fiat, minusque conferta. Sic Agmen, Cohortes, Legiones, Naves, Ordines, Turmas explicare infra. V. Curt. lib. 4. cap. 9. §. 10. & 14. 12.]
Agmen. Liv. 30. 5.
Alas. Martial. lib. 13. 70.
 Miraris quoties gemmantes explicat alas. De pavone. conf. Pennas.
Bellum. i. e. Perficere. Flor. 1. 17. 5.
Campum tumulus diffusio vertice explicat, i. e. Summitate planitiem latam exhibet. Lucan. lib. 3. 377.
Captiones. Cic. 2. de Divin. 41. Cur igitur vos inducitis in eas captiones quas nunquam explicetis.
Carmina explicare alicui. Catull. 51. 3.
Causam rei. Cic. 3. Att. 3. Rerum novarum causas explicare. Cic. 5. Fam. 12.
Cœnas duas explicat una mensa. Martial. lib. 1. 104.
Cohortes legio explicuit. Virg. 2. Georg. 280.
Consilium. Cæs. 1. Bell. Civil. 78.
Cursum explicare citatis passibus. Sen. Hippol. 10.
Ensem, Evaginare. Ovid. [ubi tandem?]
Epistolam, pro Aperire, & clausam referare. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Quum hanc jam epistolam explicarem, tabellarii a vobis venerunt.
 Sed hic legendum Complicarem: & ita habent codices emendati.
Fabricam naturæ incredibilem explicare. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Forum ad alium locum explicare. Cic. 4. Att. 16. Ut forum laxaremus & usque ad Atrium Libertatis explicaremus, contempimus sexcenties H. S.
Frontem sollicitam explicuere. Hor. 3. Carm. 29. 16.
Intelligentiam explicare atque excutere. Cic. 3. Off. 81.
Interpretationem. Cic. 1. de Divin. 39.
Irer. i. e. Perficere. Plin. Epist. 154.
Latus explicare. Sen. Thyest. 9.
Leges interpretari & explicare. Cic. 9. Philipp.
Legiones. Cæs. 2. Bell. Civil. 26.
Ligna explicat natura in flammis, i. e. Resolvit. Lucret. lib. 2. 881.
Litteras proferre atque explicare. Cic. 4. Verr. 106. Omnium Prætorum litteras, qui ante fuerunt profer, explica: si unum inveneris, ego hoc tibi quemadmodum in tabulis scriptum habes, ita gestum esse concedam.
Luxus suos explicuit Cleopatra. Lucan. lib. 10. 109.
Mare turbidum apud Sen. in OEth. 456. pro Turbatum componere & ferenare, & quasi corrugatum explicare.
Mentem verbis. Cic. in Orat. 116.
Naves explicare. Hirt. Bell. Alex. 14. Inter has spatium quadringentorum passuum reliquit, quod satis esse ad explicandas naves videbatur.
Negotium explicare atque expedire. Cic. 13. Fam. 27.
Nomen explicare & Debitor, & Exactor ejusdem dicitur. Cic. 13. Att. 29. Si Faberius nobis nomen illud explicat. Et paulo post, Si Faberianum explicas, emamus vel magno. subaudi Nomen. V. EXPROBITUS.
Orationes Græcas summorum Oratorum. Cic. 1. de Orat. 155. Orationem longam & verbis valde bonis explicare. Cic. 2. de Lege Agr. 13.
Orbes explicare, dicuntur serpentes quum repunt. Ovid. 15. Met. 720. de Æsculapio in serpentem mutato,
 — deus explicat orbem, &c.
Ordines explicare. Liv. 2. 46. & 37.
Ordines temporum. Cic. de Clar. Orat.
Onera explicare, Sumptus sc. qui necessario erant faciendi. Suet. Domit. 12. Neque eo secius in explicandis oneribus omnibus hæreret.
Pecuniam, quod Græci μελίσθησι, Latini Curare dicunt. Callistratus 1. 31. D. de re judic. Si qui tamen per contumaciam magis, quam quia non possint explicare pecuniam, differant solutionem. i. e. In promptu non habeant.
Pennas suas explicat pavo. Ovid. 2. Amor. 6. 55. conf. Alas.
Philosophiam. i. e. Scribere philosophica. Cic. 2. de Divin. 6.
Provinciam periculis cinctam celeritate consilii explicare. Cic. pro Lege Manil. 30. i. e. liberare.
Rationem belli. Cic. de Provinc. Conf. 35.
Rem dictione. Cic. de Orat.
Pulchre ego hanc explicatam tibi rem dabo. Plaut. Pseud. 4. 1. 18.
Rempublicam liberare & explicare. Cic. 12. Fam. 25.
Scholam explicare. Cic. 2. de Fin. 1. V. SCHOLA.
Sententiam. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cic. 1. de Divin. 6.
Serpentem explicare, est Occidere serpentem. Mortuus enim serpens explicatur, & in longum porrigitur. Lucan. lib. 5. 80.
 — adhuc rudibus Paean Pythona sagittis Explicuit.
Turmas omnes explicuit Cæsar. Lucan. lib. 6. 9.
Vestem explicare. Cic. 1. de Orat. 161.
Virtutem. Cic. Quæ virtus præter ceteras, totam se ad alienas utilitates porrigit atque explicat. h. e. Tota est in alienis utilitatibus.
Vitam alterius totam explicare, atque eam, non modo in animis Judicium, sed etiam in oculis conspectuque omnium exponere. Cic. 1. Verr. 27.
Umbram porticus explicat. Martial. lib. 1. 2.
 Claudia diffusas ubi porticus explicat umbras.
Undas spatiosas in longum explicat fluvius. Ovid. ad Liv. 251.
Volumen suum explicare. i. e. Evolvere. Cic. pro Rosc. Amer. 100.
Voluptatem explicare. Cic. 2. de Fin.
Se explicare. Cic. 5. Att. 12. Quare da operam, si ulla ratione etiam nunc efficere potes, ut te explices, ut huc quam primum venias.
Se laqueis explicare. Cic. 7. Verr. Unde metaph. A periculo, a mor-

bo explicari, i. e. Liberari. Liv. Epit. 49. Cum neglectos ab una parte muros duo tribuni cum cohortibus irrupissent, & ab oppidanis graviter cæderentur a Scipione explicati sunt. Sen. de Tranq. Anim. cap. 2. Admoneor exemplo eorum qui ex longa & gravi valetudine explicati motuunculis levibusque interim offensis perfringuntur.
EXPLICITUR, in fine librorum, &c. pro Explicitus vel Explicitum est. Martial. 14. 1. extr.
 Verbis explicatum est omne duobus opus. Hieron. Epist. 138.
 Solemus completis opusculis ad distinctionem rei alterius sequentis medium interponere Explicit, aut Feliciter, aut aliquid istiusmodi.
EXPLICITUS, Partic. [ἐπιπλοῦστος] Cic. 9. Att. 3. Sed ita meruisse illum de me puto, ut ἀρχαίας crimen subire non audeam, quanquam a te ejus quoque rei justa defensio est explicata. i. e. Explicata.
 His explicitis rebus, duas in castris legiones retinuit. Cæs. 3. Bell. Civil. 76.
Tractatus explicatus. Ulp. in l. 1. D. ad Senatusconf. Trebel. Explicato tractatu, qui ad fideicommissa singularum rerum pertinet: transeamus nunc ad interpretationem Senatusconf. Trebel.
Compar. Cæs. 1. Bell. Civil. 78. Sed ex propositis consiliis duobus, explicitus videbatur, ad lherdam reverti.
EXPLICITURUS, Partic. [ἐπιπλοῦστος] Stat. 1. Theb. 146.
 Montibus aut late Graiis effulta nitent
 Atria, congestos satis explicitura clientes. h. e. Large admittura venientum turbam.
EXPLICATUS, Alterum Partic. Cic. 9. Att. 6. Salutare te mihi litteras misisse, neque solum has longiores, quibus nihil potest esse explicatius, nihil perfectius.
 Facilis & explicata causa. Cic. pro Planc. 5. Sed mihi in causa facili atque explicata, perdifficilis, Judices, & lubrica defensionis ratio proponitur.
 Cognitio de aliquibus rebus explicata. Cic. de Univerf. 33.
 Opinio explicata uberius & ornatus. V. Ornate in ORNO.
 Illustris & explicatus locus. Cic. 2. de Orat. 358.
 Explicata diligentissime philosophia Græcis litteris. Cic. 1. Acad.
 Reliqua explicata. Cic. 1. Att. 3. Maxime autem me angit ratio reliquorum meorum: quæ quanquam explicata sunt, tamen quod & Dotalæ nomen in his est, & attributione mihi nomina ignota, conturbor. i. e. Quanquam sint solvendo qui mihi debent, vel non sit controversa persequitio. Ibid. 10. Me res familiaris movet: rem dico? imo vero existimatio, quum enim tanta reliqua sint, ne Terentiæ quidem adhuc quod solum expeditum est. Sic, Impedita nomina dicuntur, Quæ non sunt expedita. conf. supra Nomen expedire.
 Explicata & explorata ratio salutis suæ. Cic. 6. Fam. 1.
 Veteris cujusdam memoriæ non satis explicata recordatio. Cic. 3. de Orat. 4.
 Explicata & Addubitata res, contraria. Cic. 1. Off. 83. Eoque magis, si plus adipiscare re explicata boni, quam addubitata mali.
 Explicata tota Carneadis sententia. Cic. 4. Acad. 19.
 Planissimo loco explicata urbs. Cic. 2. pro Lege Agr. 95.
EXPLICATUS, ūs. m. [ἀναπτύχης] Plin. lib. 8. cap. 42. Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio.
 Explicatus, pro Declaratione. Cic. 3. de Nat. Deor. 94. Ut intelligeretis quam esset obscura, & quam difficiles explicatus haberet.
EXPLICATIO, ōnis. f. [ἀναπτύξις] ut, Rudentis explicatio. Cic. 1. de Divin. 127.
 Explicatio, [ἡγεσίγνωσις] Declaratio. Cic. 3. de Fin. 14. Multumque ad ea quæ quærimus, explicatio tua ista profecerit.
 Facilis aliquid rerum explicatio. Cic. 7. Philipp. 1.
 Illustris & perpolitæ explicatio. Cic. 2. de Orat. 120.
 Explicatio fabularum, & Enodatio nominum. Cic. 3. de Nat. Deor. 62.
 Naturæ explicatione aliquid interpretari. Cic. 1. de Divin. 129.
 Verborum explicatio probabatur, i. e. Qua de causa quæque essent nominata, quam Etymologia appellabant. Cic. 1. Acad. 32.
EXPLICATOR, ōnis. m. [ἀναπτύκτης] Qui exponit. Cic. in Orat. 31.
 At laudatus est ab omnibus, fateor: sed ita ut rerum explicator prudens, severus, gravis, non ut in judiciis verfaret causas, sed ut in historiis bella narraret.
EXPLICATRIX, ūis. f. [ἀναπτύκτης] ut, Explicatrix orationis perpetua, est vis dicendi. Cic. 1. Acad. 32.
EXPLICABILIS, e. [ἀναπτύκτης] ut, Explicabilis mensura. Plin. lib. 4. cap. 13. Toto autem hoc mari ad Scaldin usque fluvium, Germanica accollunt gentes, haud explicabili mensura.
 Difficilis & explicabilis res. Cic. 8. Att.
 An Inexplicabilis? H. St. Ita plane exhibent codd. emendati Ep. 3.
 O rem, inquis, difficilem atque inexplicabilem! Atqui explicanda est
EXPLICATE, Adv. [ἀνεπιπλοῦστος] Clare & aperte. Cic. 3. de Orat. 50.
 Qui distincte, qui explicat, qui abundanter, qui illuminate & rebus & verbis dicunt.
EXPLODO, ūis. m. pro EXPLAUDO. q. V. [ἐκκοπῆ, ἀπκοπῆ] ēre Non tantum significat (inquit Valla lib. 5.) Ejicere manibus, & quidem cum sono pulsantibus: qualiter Quempiam e domo e theatre, ex aliquo concilio injectione manuum, aut pulsatione ejicimus. Quod apparet ex aliis a Plaudo compositis, Applaudo seu Appludo, Complodo & Supplodo. Cic. 1. de Orat. 259. Itaque nos raud eos sæpe attentissime audiri video: tenet enim res ipsa atque causa: a Æsopum, si paulum irraucuerit, explodi. Idem 2. de Divin. 86. Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis explosit.
 Explodere & ejicere. Cic. pro Cluent. 86. Te vero illud idem quod tum explodum & ejectum est, nunc retulisse demoror.
EXPLORSUS, Partic. [ἐκκεκοπῆστος] Cic. 2. Q. frat. 11. Multa dis in ignobilem regem, quibus totus est explorsus.
 Explorsa sententia. Cic. 1. Off. 6.
EXPLOSION, ōnis. f. Cic. 8. Fam. 13. Ludorum explosiones.
EXPLORO, āre. Exclamare, & veluti Fletu quodam vociferari. Varr. Gemit, explorat, turbam omnem concitat. Festus Pompejus, Explorare antiqui pro exclamare uli sunt: sed postea, prospicere & certum cognoscere, cepit significare.
 Explorare, [ἡρεσκόπῆ, ἀρεσκόπῆ, ἐπισκοπῆ] Sagaciter inquirere, tertare, observare. Cic. ad Brut. 16. Futura quoque, nisi ante sit opus cursum, explores, ne se intinent. Plin. Epist. 311. Locus suspectus & mollis: quem ego interim explorare modico impendio jullan recipere & sustinere opus possit.

Amenta explorare in digitis. Stat. 11. Theb. 440.
 Animos alicujus explorare. Ovid. 1. de Arte Am. 456.
 Animum stimulis explorare. Tacit. 1. Hist. 15. Secundæ res acrioribus stimulis animum explorant.
 Bonitatem panis explorare gustu. Columel. lib. 1. cap. 8.
 Consilium hostium. Hirt. 8. Bell. Gall. 18.
 Cornua explorat in truncis. Lucan. lib. 2. 603.
 Dexteram explorare. Sil. lib. 11.
 Fines & littora gentis explorant. Virg. 7. Æn. 150.
 Fugam. Cic. 7. Verr. 43. Quæ quidem omnibus qui aspexerant, prospectare jam exilium, atque explorare fugam domini videbatur.
 Insidias explorat lupus circum ovilia. Virg. 3. Georg. 537.
 Iter. Liv. 3. 8. Eo solutione cura in Lucretium incidunt Consullem, jam ante exploratis itineribus suis instructum, & ad certamen intentum.
 Iter cæcum explorare. Ovid. 10. Met. 456.
 It tamen, & tenebræ minuunt, noxque atra pudorem:
 Nutricisque manum læva tenet, altera motu
 Cæcum iter explorat.
 Locos novos explorare. Virg. 1. Æn. 311.
 Maleficia atrociora non aliter explorari & investigari possunt, quam per fervorem quæstiones. Paulus in l. edictum. D. de quæstio.
 Mentis explorare. Sil. lib. 5. 60.
 Portas. Virg. 9. Æn. 170.
 Necnon & trepidi Troes formidine portas
 Explorant.
 Provinciam. Cic. pro Lege Manil. 34. Qui Siciliam adiit, Africam exploravit, inde Sardiniam cum classe venit.
 Rem totam explorare. Cic. 6. Att. 8.
 Ventos explorare. Virg. 3. Æn. 514.
 Vias explorare. Tibul. lib. 2. 1. 78.
 Vires explorare. Stat. 8. Theb. 42.
 Explorare, Siccare, auctore Nonio. Virg. 1. Georg. 175.
 Et suspenfa foci explorat robora fumus.
EXPLORANS, Partic. unde
EXPLORANTER, Adv. Ammian. 16. 5.
EXPLORĀTUS, Partic. [επιεξερασμένος] significat Certum: ut, Explorata falus: cujus contrarium est, Salus deplorata. Cic. 6. Fam. 12.
 Consulatus exploratus & domi conditus. V. **CONSULATUS**.
 Fides explorata. Stat. 3. Silv. 5. 44.
 Litteræ exploratæ a timore. Cic. 3. Att. 17. Sed postridie Sextii pueri venerunt, qui a te litteras attulerunt, non tam exploratas a timore, quam sermo Livineji fuerat. h. e. Quæ me non tam timore liberarent, quam Livineji sermo.
 Pacem exploratam habere. Cic. 7. Philipp. 16.
 Principia. Cic. 1. de Legib. 38.
 Ratio explorata atque provisa. Cic. 3. Verr. Mea quidem ratio quum in præteritis est rebus cognita, tum in reliquis explorata atque provisa est.
 Ratio ad aliquid confirmandum explorata. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
 Spes alicujus explorata. Cic. 3. Off. 117.
 Spe magna & prope explorata, libertatis causam suscipere. Cic. 10. Philipp. 19.
 Victoria explorata. Cic. 6. Fam. 1.
 Exploratum & provisum. Plaut. Capt. 3. 4. 111. Quin exploratum dico, & provisum hoc tibi.
 Perfecta & explorata perscribere. Cic. 3. Art. 15.
 Exploratum est mihi. i. e. Certum, Compertum. Cic. de Senect. 66.
 Quis est tam stultus, quamvis sit adolescens, cui sit exploratum se ad vesperum esse victurum? Ter. Phorm. 4. 3. Jam id exploratum est.
 Lucil. lib. 29. Certum scio esse ut dicis: nam mihi erant de illo explorata omnia.
 Satis est exploratum. Ovid. 5. Met. 362.
 Postquam exploratum factis est, loca nulla labare, &c.
 Exploratum est mihi de hac re. Cic. pro Cæ. 16.
 Exploratum habeo, idem significat quod Exploratum est mihi. Cic. de Amicit. Idem 3. Off. 75. Hac vi non utatur, ne si exploratum quidem habeat, id omnino neminem unquam suspicaturum. Cic. 1. de Nat. Deor. 51. de Deo; Habet exploratum fore se semper cum in maximis, tum in æternis voluptatibus. conf. Hirt. 8. Bell. Gall. 6.
 Esse pro explorato. Cic. 9. Fam. 10. Id erit mihi pro explorato.
 Compar. Cic. 16. Att. 2. Facilior enim & exploratior devitatio legionum fore videtur, quam piratarum.
 Superl. Cic. Post. red. ad Quir. 15. An ego, quum mihi esset exploratissimum, P. Lentulum proximo anno Consullem futurum, &c.
EXPLORĀTO, Ablativus absolute positus, ut Comperto. Tacit. 2. Hist. 49. Et explorato, jam profectos amicos, noctem quietam, utque affirmatur, non insomnem egit. i. e. Postquam exploratum illi & cognitum fuit.
EXPLORĀTE, Adv. h. e. Certo. Cic. 2. Q. frat. 14. Hæc ita sentio, judico, & ad te explorete scribo. Cic. 10. Fam. 8. Non solum bene sperare de nobis homines, sed explorete judicare volumus.
 Explorete percipere & cognoscere. Cic. 1. de Nat. Deor.
 Compar. Cic. 6. Fam. 1. Exploratius possum promittere.
EXPLORĀTIŌ, ōnis. f. Macrob. 2. Saturn. 2. Adulterii exploratio. Surculi. Columel. 3. 9.
EXPLORĀTOR, ōris. m. [σκοπός, καλέσκοπος, ἐπίσκοπος, ἀπεικτής] Qui explorat & observat. Cæf. 1. Bell. Gall. 22. Plaut. Pseud. 4. 7. 71. Exploratorem hunc faciamus ludo supposititium.
 Pelagi exploratores. Claud. de Nupt. Hon. 136.
 Eques explorator. Sil. lib. 16. 80.
 Explorator, auctore Festo, a Speculatore hoc distat; quod Speculator hostilia silentio perspicit: Explorator pacata clamore cognoscit. De hac Festi distinctione, & plenius de Exploratoribus agit Spanhem. de Usu & Præst. Num. dissert. 10. p. 235. V. Suidam in verbo ἐπιλογάτωρ. [Exploratores, (Nam pl. numero plerumque utuntur scriptores,) sunt ἐφοδευταί, qui palam ac turmatim ad propius cognoscendos hostium conatus mittuntur, Speculatores vero, qui fere singuli clam ad explicanda hostium consilia summittuntur. Sed hanc differentiam nonnunquam negligunt scriptores.
 Exploratores, Qui secreta nuntiant hostibus, l. 6. §. exploratores. D. de re milit.
EXPLORĀTORIUS, Adj. Suct. Calig. cap. 45. Coronas distinctas solis ac Lunæ siderumque specie, exploratorias appellavit.

EXPLOSUS. V. **EXPLODO**.
EXPOLIO, vel **EXPOLIO**, [λαποδύω] āre. Idem quod Spoliare. Cic. pro Deiot. 25. Quo tum erga te rex animo fuit, qui auctionatus sit, sefeque & filium suum expoliare maluerit, quam tibi pecuniam non subministrare?
 Expoliare sefectione naturam rerum. Cic. 2. de Fin. 43. Dum enim in una virtute sic omnia esse voluerunt, ut eam rerum sefectione expoliant, &c.
 Expoliare aliquem provincia & exercitu. Cic. 10. Att. 1.
 Expoliare omni honore & dignitate. Hirt. 8. Bell. Gall. 50.
EXPOLIATIO, ōnis. f. apud Augustin. de Civ. Dei.
EXPOLIĀTOR, ōris. m. apud Salvian. de Gubern. Dei.
EXPŌLĪO, ūvi, itum, [ξίω, ἀποξίω, εκλειάνω] īre. Idem quod Polire significat & ornare. Plaut. Mil. 4. 4. 38. Meum opus ita dabo expolitum, ut improbare non queas. Cic. 2. de Divin. 48.
 Expolire unguium scabritias. Plin. lib. 24. cap. 4.
 Expolire consilium, per translationem. Plaut. Pœn. 1. 1. 60.
 A G. Placet consilium. M I. Immo etiam ubi expolivero
 Magis, hoc tum demum dices; nunc etiam rude est.
 Expolire aliquem, & hominem reddere. Cic. 2. de Orat. 40. Nox te, inquit, nobis Antoni expolivit, hominemque reddidit.
 Doctrinis omnibus aliquem expolire. Cic. 3. de Orat. 137.
 Inventum expolire, & expedite pronuntiare difficillimum est. Auc̄. ad Heren. lib. 2. 27.
 Nihil simplici in genere omni ex parte perfectum natura expolivit. Cic. 2. de Invent. 3.
 Expoliendum limandumque se alicui viro docto permittere. Plin. 1. Epist. 10. extr.
EXPŌLĪTUS, Partic. [εξερασμένος] ut, Libellus pumice expolitus. Catul. 1. 2.
 Excultus atque expolitus omni vita atque victu. Cic. de Clar. Orat. 95.
 Pictum & expolitum orationis genus. Cic. in Orat. 95.
 Compar. Catul. 40. 24. Dens expolitor.
 Superl. Gell. 2. 20. Villæ expolitissima.
EXPOLITIO, ōnis. f. [εκλειάνσις, ἐπιεξερασία] Cic. 3. Q. frat. 1. Urbanam expolitionem urget ille quidem & Philotimus, &c.
 In verbis inest quasi materia quædam, in numero autem expolitio. Cic. in Orat. 185. De iis quæ condiunt orationem.
 Artificiosa inventi expolitio. Cic. 1. de Invent. 74.
 Artificio & expolitione distincta oratio. Cic. 1. de Orat. 50.
 De expolitione orationis. V. Cic. in Orat. [Puto, innuit ea, quæ leguntur d Heren. l. 4. c. 42. Est enim Schema, quod Græcis ἐξερασία dicitur.
EXPŌNO, sui, situm, [ἐκβάλλω, ἐκπῆμι] ēre. Quasi Extra ponere. ut, Fœnum in sole exponere ut siccescat. Columel. lib. 12. cap. 28.
 Vasa exponere. Cic. pro Muren. 75. Sic 6. Verr. 33. Quum essent triclinia strata, argentum expositum in adibus.
 Exponi cum homines, tum res dicuntur, quum ex navibus in terram transferuntur. Cic. 1. Att. 3. Signa quæ nobis curasti, ea sunt ad Cajetam exposita. Virg. 10. Æn. 288.
 — focios de puppibus altis
 Pontibus exponunt. Cæf. 4. Bell. Gall. 37. Quibus ex navibus quum essent expositi milites. Hor. 1. Serm. 5. 23.
 Jamque dies aderat cum nil procederet lintrem Sentimus; &c.
 — quarta vix demum exponimur hora. Cæf. 5. Bell. Gall. 9.
 Cæsar exposito exercitu, ac loco castris idoneo capto.
 Copias exponere in terram. Quod alias subauditur. Liv. 3. Bell. Pun. Exercitum exponere in Africam. Liv. 28. 44. Nequid interim dum trajicio, dum expono exercitum in Africam, dum castra ad Carthaginam promoveo, &c. Al. In Africa.
 Neque affectum valetudine filium exponere in terram patitur. E navi scil. Cæf. 1. Bell. Civ. 31.
 Frumentum exponere. Cic. 3. Off. 51. Advexi, exposui, vendo meum, &c. Nisi subauditur Venum, vel Venale.
 Exponere, Abjicere, & forti ac fortunæ committere. Unde, Infantes abjecti a parentibus, Expositi dicuntur. Ter. Heaut. 4. 1. 37. Quum exponendam do illi, de digito annulum detraho: & cum dico ut una cum puella exponeret. Liv. 1. 4. In proxima alluvie, ubi nunc ficus Ruminalis est (Romularem vocatam ferunt) pueros exponunt.
 Exponere ad necem. Plaut. Cist. 1. 3. 18. Dat eam puellam ei fero exponendam ad necem.
 Exponere pro Objicere. Plin. 1. 5. Ep. 7. extr. Epistola malignitati interpretantur exponitur.
 Exposita provincia ad prædandum: h. e. Prædæ & directionibus obnoxia. Cic. 5. Verr. 6. Quum tibi exposita esset omnis ad prædandum Pamphylia, contentus his tam opimis rebus non fuisti.
 Expositum medentis arbitrio animal. Columel. lib. 6. cap. 19.
 Exposita domus cupiditati & voluptatibus. Cic. pro Quint. 93.
 Exposita mors victo. Cic. 8. Philipp. 29. Aut libertas parata est victori, aut mors exposita victo. i. e. Prompta. V. **EXPOSITUS** Partic.
 Exposuit nemet populo fortuna videndum. Ovid. 3. de Pont. 1. 49.
 Exponere, [ἐξηγήσασθαι, ἀφηγήσασθαι] Eloqui, Declarare, Explicare, Interpretari. Cic. 1. Acad. Cujus quas acceperim disputationes, si vultis exponam.
 Exponam vobis breviter quid hominis sit. Cic. 4. Verr. 35.
 Exponere omnia ordine. Liv. 30. 17.
 Edere & exponere apud aliquos. Cic. 3. de Legib. 47. Apud eosdem, qui magistratu abierint, edant & exponant quid in magistratu gesserint deque iis Censores præjudicent.
 Exponere & explicare. V. **EXPLICŌ**.
 Referre & exponere. Cic. 3. de Legib. 48. Quocirca melius est rationes referri, causamque exponi Censoribus.
 Ex memoria aliquid exponere. Cic. 3. in Catil. 13. Et quoniam nondum est perscriptum Senatusconsultum, ex memoria vobis, Quirites, quid Senatus censuerit, exponam.
 Memoriter exponere. V. **MEMOR**.
 Fufus & ornatus res posset exponi. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Planius exponere aliquid. Cic. 1. Fam. 9.
 Planius se loco suo expofitum esse promittat. Quintil. lib. 4. cap. 2. extr.
 Verbofus exponere. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Artes rhetoricas exponere. Cic. 3. de Orat. 72.

Beneficia alicujus in se exponere. Cæs. 1. Bell. Civil. 22.
 Causam veram verbis exponere. Lucrēt. lib. 3. 964.
 Consilium profectiois & reversionis suæ exponere. Cic. 1. Philipp. 1.
 Crimina alterius exponere. Cic. pro Cæll. 35.
 Errores suos exponere alicui. Ovid. 3. Fast. 626.
 Facinus alicujus manifesto deprehensum atque compertum exponere.
 Cic. pro Cluent. 142.
 Formam optimi exponere difficillimum est. Cic. in Orat. 26.
 Indignitatem alicujus rei exponere. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
 Mandata alicujus exponere. Cic. 2. de Fin. 49.
 Merita in aliquem exponere. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Narrationem exponere. Cic. in Orat. 210.
 Orationem suam exponere. Cic. 1. de Orat. 227.
 Præcepta enodata diligenter exponere. Cic. 2. de Invent. 6.
 Præmium sceleris exponere. Cic. pro Quint. 74.
 Rationem alicujus rei reddere & exponere. Cic. pro Cæll. 35.
 Rem verbis exponere. Lucret. lib. 1. 833.
 Rem gestam breviter exponere. Cic. pro Milon. 23.
 Sententiam. Cic. de Amicit. 3. Ejus disputationis sententias memoriæ
 mandavi, quas hoc libro exposui meo arbitrato.
 Sermonem secum habitum de aliqua re alicujus exponere. Cic. de Amicit. 3.
 Summam cogitationum suarum breviter exponere. Cic. 1. Fam. 9.
 Vitam alterius explicare: atque eam in animis judicium, & in oculis,
 conspectuque omnium exponere. Cic. 1. Verr. 27.
 Exponere, pro Numerare. Cic. 5. Att. 4. De Oppio bene curasti,
 quod ei dccc. exposuisti.
 Exponere, pro Ludibrio proponere, *λεγειν*. Sulp. Sever. Dial. 1. de
 Vit. Mon. Orient. cap. 8. Nihil penitus omisit quod non carperet, lace-
 raret, exponeret; Præcipue avaritiam, nec minus vanitatem in-
 festatus est.

EXPOSITUS, Partic. five Nomen ex partic. [*ἐκτεθειμένος*] ut
 Expositus folibus locus. Plin. lib. 15. cap. 5.
 Expositus ventis. Plin. lib. 17. cap. 22.
 Expositus sub divo. V. Divi & Divum in **DIUS**.
 Actiones ab aliquo expositæ. Cic. 1. de Orat. 186.
 Colores pictorū, ad variandum expositi. Cic. 3. de Orat. 210.
 Exposita ante oculos causa. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Totam causam
 Judices explicemus, atque ante oculos expositam consideremus.
 Expositum factum ad imitandum. Cic. 2. Philipp. 114. Quod quum
 ipsum factum per se præclarum atque divinum est, tum expositum ad
 imitandum: præfertim, &c.
 Dicta & exposita & demonstrata omnia. Cic. pro Cluent.
 Prompta, expositaque fides. Cic. pro Cæcin. 78. Qui tot annos inge-
 nium, laborem, fidem suam Pop. Rom. promptam, expositamque
 præbuerit.
 Expositum cunctis, nullique negatum Numen. Lucan. lib. 5. 102.
 Exposita vasa, & demissa in terram, contraria. Plin. lib. 14. cap.
 21. Imbecilla vina demissa in terram doliis servanda, valida ex-
 positis.
 Conquirenda conditio est communis periculi, si ingenis hominum cri-
 minosorum sit exposita vita innocentium. Cic. in Partit. 44.
 Expositus est etiam peculiari sensu idem ac Comis, promptus, facilis
 atque omnibus obvius. Plin. 1. Epist. 10. Amari ab eo laboravi,
 etsi non erat laborandum. Est enim obvius & expositus, plenusque
 humanitate. Ita Stat. 5. Silv. 3. 246.
 Quid referam expositos, servato pondere mores. Expositos
 mores vocat Faciles, & quasi omnibus obviam benevolentiam, servata
 tamen interim decenti gravitate.

EXPOSITUM, i. n. Apud de Syllog. Categ. p. 38. Appellaturque a Stoicis
 Prima constitutio, vel Primum expositum.
EXPOSITA, Adv. Gell. 3. 2. Non exposite & aperte ostendere.
EXPOSITIO, ðnis. f. [*ἐκθεσις, ἐκθεσις*] Explicatio. Cic. 5. de
 Fin. Junctæ autem & duplices expositiones summi boni, tres omnino
 fuerunt.
 Expositio, Narratio. Plin. lib. 9. cap. 36. Quod si hæcenus transcur-
 rat expositio, fraudatam profecto se luxuria credit.
 Expositio apud oratores pro Propositione quæ & Intentio dicitur, & est
 Prima propositio ratiocinationis. Quintil. in proœm. lib. 8.
 Sententiæ suæ expositio. Cic. 3. de Orat. 201.
 Rerum gestarum expositio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Circumcisa expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Credibilis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Elegans & venusta expositio. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Perspicua, & dilucida, cum gravitate expositio. Auçt. ad Heren.
 lib. 4. 52.
 Longior sequetur, ac perplexa magis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Distinguere brevi interfectione expositiones. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Facere credibilem expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Simplicem & dilucidam expositionem debet habere narratio defensoris.
 Auçt. ad Heren. lib. 2. 3.
 Retroagere expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Ideoque & retro-
 agere expositionem, & ea media in utramque partem discutere, sane
 merito cogantur. De pueris.
 Variare figuris expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. In quo genere
 plurimis figuris erit varianda expositio ad effugiendum tadium
 audientis.
 Expositio infantis. Justin. lib. 1. 4. 9. de Cyro puero, Pastori regii
 pecoris puerum exponendum tradidit. Forte eodem tempore & ipsi
 pastori filius natus erat. Ejus igitur uxor audita regii infantis expo-
 sitione, summis precibus, &c. Idem 1. 5. 4.
 De Expositione infantium. V. late in Lex. Pitisc.

EXPOSITIONCULA, æ. f. dimin. Hieron. adverb. Jovian. 1. 22.
EXPOSITOR, ðnis. m. Qui Exponit. Augustin. Epist. 80. Idem
 Epist. 107.
EXPOSITIVUS, Adj. [*ἐκθετικός*] Qui est abjectus ut pereat. Plaut.
 Calin. prol. 79. Revertar ad illam puellam expositivam.
EXPOSITIVUS, a, am. ut, Expositivus status controversiæ. Aggen.
 Urb. de Lim. Agr. p. 63.
EXPORELOS, [*ἐξυπαρέλω*] ðri. Idem significat, quod simplex Popu-
 lari: nisi præpositio Ex aliquid addat. Unde

EXPOPULATIO, ðnis. f. [*ἐξουπάρισις*] Columel. lib. 3. cap. 2. de
 Apianis vitibus, Pluvii ventisque & apibus afferunt prædam: quatum
 vocabulo propter hanc expopulationem cognominantur.
EXPOPULATOR, ðnis. m. apud Marc. Empir.
EXPORRIGO, exi, ectum. [*ἐκπορέω*] ère. quod & Exporgere dicitur,
 significat Porro agere, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 48. Solidipe-
 dum crura statim justa nascuntur mensura, postea exporrigitia se ve-
 rium quam crescentia. Hirt. Bell. Afr. 42. Postero die propius eorum
 aciem instituit exporrigere munitiones. h. e. Extendere. Plaut. Pseud.
 prol. 24. Exporgi meliùs lumbos, atque exurgier.
 Exporrigere frontem dicitur, Quum hilarescimus: Contrahere autem,
 Quum ringimur. Ter. Adel. 5. 3. 53. Da te hodie mihi, exporrige
 frontem. Ubi Donat. Exporrige frontem: quia Contrahi in verbo di-
 citur. Et verbo isto ostenditur quanto conatu opus sit ad explicandam
 tantam contractionem senectutis & feveritatis.
 Exporrigere sibi, Prorogare cogitatione. Sen. de Brevit. Vitæ, cap. 9.
 Quid menses tibi, & annos, & longam temporis seriem exporrigis?
EXPORRECTUS, a, um. Festus, ut legit Gronov. ad Liv. 7. 36. Ex-
 porrectus a porrigendo se vocatus, quod fere facimus recentes a fomno.
 Vulgo Experrectus, a corrigendo. Prudent. Hamart. 856.
 Illic purpureo latus exporrecta cubili.
EXPORTO, [*ἐκπορίζω*] ère. Extra portare, five Ex loco portare, aut
 Elferre. Cic. 6. Verr. 23. Per istos quæ volebat, in navem clam im-
 ponenda, occulte exportanda curabat.
 Exportare ex oppido. Cic. 6. Verr. 72. Et 7. Verr. Ex provincia
 secum exportare.
 Ex Italia &c. Hierosolymam aurum quotannis exportari solere. Cic.
 pro Flacc. 67.
 Sub lucem exportant calathis. Virg. 3. Georg. 402.
 Tum corpora luce carentum exportant tectis. Virg. 4. Georg. 256.
 Frumentum in fame exportare. Cic. pro Flacc. 17.
 Exportavit Syracusis magnam vim mellis. Cic. 4. Verr. 176.
 Exportandum in ultimas terras portentum. Cic. 3. Verr. 40.
EXPORTATUS, a, um. Partic. Justin. 11. 15. 3. Darius clauso vehiculo ex-
 portatus. Suet. Domit. 17. Cadaver ejus Sandapila per vespillones ex-
 portatum. i. e. Elatum.
EXPORTATIO, ðnis. f. [*ἐκπορίσις*] Cic. 2. Off. 13. Jam vero & earum
 rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus
 inventio, certe nulla esset. Sic 4. Verr. 185.
 Exportatio, pro Exilio. Sen. de Tranq. Vitæ, cap. 11. Quæ digni-
 tas, cujus non prætextam, & augurale, & loca patricia comitentur
 & sordes & exportatio, &c.
EXPORTATOR, ðnis. m. Jct. in Dig.
EXPOSÇO, poposci, [*ἐξωπίτω*] ère. Multum & cum instantia siv
 obnixè poscere.
 Fidem alicujus exposcere ne, &c. Liv. 10. Bell. Pun. Itaque quum
 modo dextram amplectens, in id, ne cui Romano traderetur, fideri
 exposceret, propiusque, &c.
 Misericordiam implorare & exposcere. Cic. pro Milon. 93.
 Open exposcere. Ovid. 9. Met. 545.
 Pacem exposcere precibus & votis. Liv. 1. 16. Virg. 3. Æn. 261.
 Sed votis precibusque jubent exposcere pacem.
 Supplicium exposcere factis. Catul. 62. 203.
 Veniam irarum caelestium, finemque pelti exposcunt. Liv. 3. 7. extr.
 Victoriæ a diis exposcere. Cæs. 2. Bell. Civil. 5.
 Exposcere aliquid deos. Liv. 7. 40. Quod deos immortales inter nur-
 cupanda vota exposcisci, ejus me compotem voti vos facer
 potestis.
 Exposcere, & deposcere aliquem, est Dedendum aliquem ad pœnar
 petere. Liv. 8. Bell. Maced. Legatos deinde misit ad deposcendo
 auctores defectionis, civitatem in pace futuram, si id fecissent, po-
 licens. Nep. 2. 8. 5. Nam cum ab Atheniensibus & Lacedæmoni
 exposceretur publice, supplicem non prodidit. Idem 23. 7. 6. He
 Hannibal sui exposcendi gratia missos ratus.
EXPOSTULO, [*ἐξωπίτω*] ère. Vehementer petere. Cic. pro Rosc.
 Com. 50. Vix, medius fidius, tu Fanni, a Ballione, aut aliquo eju-
 simili, hoc expostulare audes, & impetrare posses. Plaut. Perf. 4. :
 25. Benedicis benefacta aures meæ auxilium expostulant.
 Expostulare computationem. Plin. lib. 9. cap. 35. Magnificam alia
 cœnam, ne dies periret, sed quotidianam Antonio apposuit irridens
 computationemque expostulanti.
 Expostulare, [*ἐξωπίτω, διεξιολογῆσαι*] Conqueri, seu Querelas
 apud eum ipsum deponere qui fecit injuriam, inquit Donatus. Te
 Adel. 4. 3. 4.
 Nisi si me in illo credidisti esse hominum numero, qui ita putant,
 Sibi fieri injuriam, ultro siquam fecere, ipsi expostulant,
 Et ultro accusant.
 Expostulare & queri. Cic. 5. Tusc. 14. Virtutes autem noli vereri
 ne expostulent & querantur se a beata vita esse relictas.
 Expostulare de. Cic. 5. Verr. 207. Queruntur omnes liberi popul
 regna denique jam omnia de nostris cupiditatibus & injuriis e-
 postulant.
 Expostulare cum. Plaut. Mil. 3. 1. 102. Tum obstetrix expostulav
 mecum parum missum sibi.
 Cujus ex oratione ne illum quidem Juventium tecum expostulavi. Ci-
 pro Planc. 58.
 Expostulare cum altero injuriam. Ter. And. 4. 1. 15.
 Sed quid agam? adeamne ad eum, & cum eo injuriam hanc e-
 postulem?
 De aliqua re cum aliquo expostulare. Cic. 3. Fam. 10.
 Iracundius & vehementius expostulare. Cic. pro Sylla 44.
 Minaciter expostulare. V. post **MINUS**.
 Verecunde expostulare. Ulp. in l. 1. §. quod autem. D. de offic.
 prefecti urbi, de servis contra dominos loquens, Sed si verecu-
 de expostuleris: si sevitiam, si duritiam, si famem, qua eos con-
 primant: si obscenitatem, in qua eos compulerint vel compellant
 apud præfectum urbi exponant.
 Locus expostulandi. Cic. 2. Fam. 16. Tacit. 13. Ann. 37. Mittebatq
 Oratores, qui suo Parthorumque nomine expostularent; Cur &c.
EXPOSTULANS, antis. Tacit. 1. Hist. 82. Ostendi sibi Othonem e
 postulantes. **EXPOST**

EXPOSTULATUS, a, um. ut Expostulata ad supplicium Galvia. Tacit. 1. Hist. 73.
CAUSAS expostulatus, Christianus sum respondit. Tertull. de Corop. cap. 1.
EXPOSTULATIO, ōnis. f. [*ἐκπύλωσις*] est Adversus eum quem accusamus cum exprobratione conquestio. Cic. 1. Q. frat. 2. Fuerunt nonnulli aculei in C. Cæsarem, contumeliæ in Gellium, expostulationes cum absente Pompejo.
ÆQUITAS expostulationis. Cic. 3. Fam. 7.
BONORUM expostulatione flagitabar, improborum convicia sustinere non poteram. Cic. pro Domo sua, 16.
Facere expostulationem. Cic. pro Cluent. 161.
Inferere expostulationes suas. V. **INSERVO**.
EXPOSTULATUS, ūs. m. Expostulatus modum facere. Symmach. 9. Epist. 13.
XPŌTUS, a, um. [*ἐκπύω*] Idem quod Eporus. Plaut. Trin. 2. 4. 5. Quid factum est eo? s. comestum, expotum, exutum, elotum in balineis.
EX PRÆCEPTO, EX PRÆPARATO, EX PRÆSCRIPTO, EX PRÆTERITO. V. **EX**.
EXPRESSE, EXPRESSIO, EXPRESSUS, V. EXPRIMO.
EXPRIMO, effi, effum, [*ἐκπιέω, ἐκθάλω*] ēre. Premendo extrahere & elicere: ut **Exprimere** liquorem. Plin. lib. 12. cap. 21. Sunt qui Æthiopicam glandem præferant, nucleo gracili, liquore qui exprimitur odoratori.
Exprimere oleum. Plin. lib. 12. cap. 21. Sic, **Exprimere** vinum palmis, apud eund. lib. 6. cap. 28.
Exprimere per aures sanguinem. Plin. lib. 7. cap. 44.
Exprimere per linteum, pro Transcolare. Plin. lib. 28. cap. 9. Dein liquatæ per linteum exprimuntur, ac reponuntur in fictili locis frigidis.
Exprimere, Vi & necessitate extorquere & auferre. Ut enim Extorquere, sic **Exprimere** dicitur, Quasi manibus pressis auferre & extundere. Cic. pro Quint. 47. Extorquendum est invito, atque ingratum quod non debet: eripiendum atque exprimendum est: de fortunis omnibus P. Quintius deturbandus est. Liv. 3. Exprefsit hoc necessitas patribus.
Exprimere & cogere. Cic. 4. Verr. 165. Jam igitur est ita perspicuum, &c. nullam pecuniam statuarum nomine nisi vi expressam, & coactam.
Exprimere confessionem culpæ. Liv. 1. Bell. Pun. Tunc enim Annibal & insimulabatur, & deposcebatur: nunc a nobis & confessio culpæ exprimitur, & ut a confessis res extemplo repetitur.
Expressa deditio necessitate. Liv. 8. 2. conf. Tacit. 1. Ann. 19. 5.
Expressa Senatusconsulta, apud Suet. in August. 57. Omitto Senatusconsulta, quæ possunt videri vel necessitate expressa, vel verecundia. i. e. Extrusa & extorta, teste Budæo.
Aripere, haurire, exprimere ex natura ipsa legem aliquam. Cic. pro Milon. 10. [Nisi hic **Exprimere** est ἀπειρίζειν. V. infra
Expressi, ut conficere tabulas se negaret. Cic. 5. Verr. 112.
Exprimere pecuniam ab aliquo. Cic. 5. Verr. 71. An quum magno decumas vendidisset, te expressisse ab invitis Liparenfibus hanc pecuniam?
Voces exprimere metus dicitur. Plin. Paneg. c. 2. Quare abeant ac recedant voces illæ, quas metus exprimebat.
Vocem nullam ab aliquo exprimere. Cæs. 1. Bell. Gall. 32. Quum ab his sæpius quæreret, neque ullam omnino vocem exprimere posset. i. e. Elicere.
Exprimere, ad alia transfertur: ut Exprimi dicitur fons, quum per multis veluti ramis aut rivis diffunditur & transcolatur in diversa loca. Plin. Epist. 161. Hunc subter fons exit, & exprimitur pluribus venis, sed imparibus.
Animam exprimere. Sen. OEdip. 342.
 — at taurus, duos
 Perpressus ictus, huc & huc dubius ruit:
 Animamque feilus vix reluctantem exprimit.
Gemitus exprimere. Lucret. lib. 3. 494.
Exprimitur porro gemitus, quia membra dolore afficiuntur.
acrymam vi exprimere. Ter. Eun. 1. 1. 23.
 Hæc verba, una mehercle falsa lacrymula,
 Quam oculos terendo misere, vix vi expresserit,
 Restinguer, & te ultro accusabit.
litteras putidius exprimi, & obscurari negligentius non vult. Cic. 3. de Orat. 38. V. Appellare litteras, in **APPELLO**. & **MOX EXPRESSUS**.
isum exprimere alicui. Plin. Epist. 7. lib. 4. Est enim tam ineptus, ut risum mihi possit exprimere magis, quam gemitum.
sermonem exprimere dicitur lingua. Plin. lib. 71. cap. 37. Ceteris septimo ferme anno sermonem exprimit.
vocem aliquam exprimere. Lucret. lib. 4. 553.
 Has igitur penitus voces cum corpore nostro
 Exprimimus, rectoque foras emitimus ore.
Exprimere [*ἀπειρίζειν, ἐκπιέω*] tabella alicujus effigiem dicitur pictor, quum ejus similitudinem in ea reddit. Martial. lib. 1. 110.
 Hanc ne lux rapiat suprema rotam,
 Pictam Publius exprimit tabella. i. e. Depingi curat accuratissime.
simulare & exprimere. Cic. 4. Verr. 189. Litteræ lituræque omnes simulate, expressæ, de tabulis in libros transferuntur. [An Assim. expresser?
Exprimere & reddere aliquem. Plin. Epist. 199. Præterea in litteris veteres amulatur, exprimit, reddit.
loquendi & exprimendi genere alios superare. Cic. 3. Q. frat. 5.
liquem satis diligenter libris suis exprimere. Cic. 8. Att. 1.
ellum exprimit poeta. Cic. pro Arch. 21.
exemplar exprimere. Plin. lib. 33. cap. 12. Sed e quibus ne exemplaria quidem liceret exprimere. Hard. Exempla.
exercitatione aliquem imitando effingere & exprimere. Cic. 2. de Orat. 90.
sciem alicujus exprimere. Plin. Epist. 153.
ornam alicujus exprimere & effingere. Auct. ad Heren. lib. 4. 64.
ornulas exprimere. Cic. pro Rosc. Com. 24. Expressæ sunt enim
 x uniuscujusque damno, dolore, incommodo, calamitate, injuria,
 publice a Prætoribus formulæ, ad quas privata lis accommodatur.

Imago expressa vitæ quotidiana. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Anim hæc confecta arbitror a poetis esse, ut effectos nostros mores in animis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ viderentur.
Imago alicujus expressa in cera ex annulo. Plaut. Pseud. 1. 1. 54. [Hic est in prima ac propria significatione, ἐξέσφραγμαίειν.
Incessum alicujus exprimere, i. e. Imitari. Ovid. 11. Met. 636.
Exprimere jus litteris. Cic. pro Cæcin. 49. An tu qui tam diligenter & tam callide verbis controversias, non æquitate dijudicas, & jurum non utilitate communi, sed litteris exprimis: poterisne dicere dejectum esse eum qui tactus non erit?
Mores alicujus oratione exprimere. Cic. 2. de Orat. 184.
Expressa in hujus moribus natura, vitæque, persona illa lutulenta, invisita, &c. Cic. pro Rosc. Com. 20.
Orationem longam exprimere de aliqua re. Cic. pro Rabir. 7. Al. **Expromere**.
Sermones aliquos exprimere. Cic. 8. Fam. 1. Sane quam eos sermones expressit qui de eo tum fuerant, quam Romæ essemus.
Sermo expressus omnibus verbis. Cic. 9. Att. 18. Sed tibi omnem illius meumque sermonem, omnibus verbis expressum, statim mittam. i. e. Exacte ad verbum relatum, ut ait Budæus.
Similitudinem exprimere. Plin. lib. 13. cap. 24. Breviterque siquis exprimere similitudinem velit, angustioris trifolii frutex.
Similitudinem exprimere ex membris alicujus dicitur pictor. Plin. lib. 34. cap. 4.
Similitudinem orationis exprimit actio. Plin. lib. 1. Epist. 20. med. Cum est ita elaborata, ut Scripta atque edita videatur.
Speciem aliquam verbis exprimere, i. e. Similitudinem rei alicujus representare. Cic. 1. de Divin. 79. Atque hanc speciem Praxiteles cælavit argento, & noster exprefsit Archias verbis.
Exprimere ad verbum de Græcis litteris. Cic. 1. de Fin. 4. Quum iidem fabellas Latinas ad verbum de Græcis expressas non inviti legant.
Verbum verbo exprimere. Cic. 3. de Fin.
Verbum Latinum de vel e verbo exprimere. Cic. 4. Acad. 31. Amplectitur maxime cognitionem & istam κατέληψιν, quam, ut dixi, verbum e verbo exprimentes, comprehensionem dicemus. Ter. prol. Adel. 11. Verbum de verbo expressum extulit.
Vestigia sceleris expressa. Cic. pro Rosc. Amer. 62.
Vim Græcorum poetarum exprimere. Cic. 1. Acad. 10.
Vitam & consuetudinem alicujus exprimere. Cic. pro Rabir. Posth. 4. Cum magnitudine animi, tum liberalitate vitam patris & consuetudinem expresserat.
Vultum alicujus digne exprimere. Quintil. lib. 2. cap. 13. Non reprensens quo digne modo patris vultum posset exprimere, velavit ejus caput, & suo cujusque animo dedit æstimandum.
Exprimere, Significantius eloqui. Plin. Epist. 203. Sunt enim maxime mirabilia quæ maxime inspectata, maxime periculosa, quæ ut Græci magis expriment *παράβολα*.
Exprimere aliquid, Exprefse dicere. Plin. Epist. 292. Omnis vis & ratio dicendi in eorum, qui audiunt mentibus aut sedandis aut excitandis exprimenda est. Cic. 1. de Orat. 17.
Ad sensus animi exprimendos oratio reperta. Cic. in Orat. 185.
EXPRIMENS, Partic. [*ἀπειρίζων*] Cic. 3. de Orat. 218. Manus autem minus arguta, digitis subsequens verba, non exprimens.
EXPRESSUS, Partic. sive Adj. ex Partic. [*ἀπειρασμένος*] ut, **Expressum signum Corinthium effingens fenem**. Plin. Epist. 50. Catull. 63. 16.
 Sed tamen in tantis mœroribus, Ortale, mitto
 Hæc expressa tibi carmina Battiadæ. i. e. In Latinam linguam translato Callimachi Græcos versus.
Expressum & Adumbratum, contraria. Cic. pro Coel. 12. Habuit enim ille, sicuti meminisse vos arbitror, permulta maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.
Expressum atque effectum. Cic. 1. Acad. 27. Materiam quandam expressa omnia expressa atque effecta. Al. Effecta.
Expressum & illustre. Cic. 1. Fam. 7. Hæc profecto vides quanto expressiora, quantoque illustriora futura sint. V. **ILLUSTRIS**.
Solidum, expressum, eminens. Cic. 1. de Nat. Deor. 75. Species ut quædam sit deorum, quæ nihil concreti habeat, nihil solidi, nihil expressi, nihil eminentis, sitque pura, lenis, perlucida. Cic. 3. Off. 69. Sed nos veri juris germanæque justitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus. V. **BMINENS**.
Ardor nubium conflictu expressus. Cic. 2. de Divin. 44.
Caput ruptum expresso cerebro. Sen. Troad. 1114.
Convicia expressa arbullo. Hor. 1. Serm. 7. 29.
Effigiem virtutum nostrarum summis ingeniis expressam & politam relinquare. Cic. pro Arch. 30.
Fulmen expressum ventis per nubila. Lucan. lib. 1. 151.
Litteræ neque expressæ, neque oppressæ. Cic. 1. Off. 133. Litteræ neque expressæ, neque oppressæ, ne aut obscurum esset aut putidum.
Vitium imitatione ex aliquo expressum. Cic. 3. de Orat. 44.
Vultus expressi per ahenea signa. Hor. 2. Epist. 1. 248. V. plura in **EXPRIMO**.
Compar. Plin. lib. 10. cap. 42. Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit, sed expressior loquacitas certo generi picarum. V. supra **Expressum & illustre**.
EXPRESSE, Adv. [*ἄπειράως*] ut, **Exprefse dicere**. Plin. Epist. 14. lib. 2. Ut mihi Artilius noster exprefse dixisse videatur, sic in foro pueros a Centumviralibus causis auspicari, ut ab Homero in scholis. i. e. Apposite, proprie.
Conscripta exprefse oportet ponere exempla. Auct. ad Herenn. lib. 4. 7.
Compar. [*ἀπεικαστέρον*] Plin. Epist. 110. Quia omni genere laudis ad exemplar antiquitatis exprellius. conf. Columel. 11. 1. Val. Max. 8. 7. ext. 1. & Macrob. Somn. 1. 6.
EXPRESSIM, aliud Adv. Idem. Ulp. in l. venditor. D. 98. de hæred. vel actio. vendit. Si vero nihil expressim inter eos convenit, sed tantummodo peculii mentio facta est: cessare ex vendito actionem constat.
Immo videtur esse quod dicitur Exprefsement. H. St. i. e. Nominativum.
EXPRESSIO, ōnis. f. [*διέκκρισις*]
Expressionem Plin. lib. 9. & Celsus Latine vocant, quam barbari medici Colaturam appellant. Gallice, *Espreinte*. conf. Vitruv. 1. 1.
 EXPRESSOR,

EXPRORSUS, ōris. m. Tertull. Apol. cap. 46. V. ibi not. Jun. p. 53.
EXPRORSUS, ūs. m. Vitruv. 8. 7. Efficere & decursus & circumductio-
 nes & ventres & exprellus.
EXPRETA, Fectus, Expreta antiqui dicebant, quasi Expertia habita.
 Iuc illud Plaut. Bacch. 3. 3. 42. explicandum est.
 It magister quasi lucerna, uncto expretus linteo. i. e. Exper-
 tus. Experimentum enim lucernas uncto linteo, quam bene luceant accenso
 ellychnio. Non me latet tamen quosdam in Festo emendare Experta,
 V. Gronov. ad Plaut. qui pro simplici Spretum dici vult, a Spero.
EXPROBRO, [ἐπιτιμῶ, ἀποφθεῖω] āre. Probro objicere, & qualem-
 cunque culpam impropere. [Immo quicquid alteri palam imputamus
 & objicimus, Exprobrare ei dicimur.] Plaut. Most. 1. 3. 142.
 Triginta minas pro capite tuo dedi. PHILF. cur exprobas?
 PHILF. egene id exprobre, qui mihi meto cupio id opprobriat?
 conf. Trin. 2. 2. 37. Cic. de Amicit. 74. Odiosum sane genus homi-
 num officia exprobrantium, quæ meminisse debet is in quem collata
 sunt, non commemorare qui contulit.
 Queri & exprobrare aliquid. Cic. de Amicit. 73. Quorum plerique aut
 queruntur semper aliquid, aut etiam exprobrant.
 Vehementius exprobrari. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Exprobrare aut objicere casus bellicos. Cic. 7. Verr. 131.
 Fugam exprobravit illi. Ovid. 13. Met. 69.
 Languorem & soporem alicui exprobrare. Cic. in Sallust. 15.
 Meritum exprobrare alicui. Ovid. 12. Epist. 21.
 Vitia in adversarios exprobrare. Cic. 2. de Orat. 305. Al. Adversariis.
 De uxore desine mihi exprobrare. Nep. 15. 5. 5.
 Exprobrandi causa dicere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 45. Non enim
 exprobrandi causa, sed commonendi gratia dicam. i. e. Non ut tibi
 objiciam turpitudinem. Budæus.
 Exprobrare, Rejicere. [Immo Objicere.] Plin. lib. 8. cap. 51. Jam
 Catonis Censoris orationes exprobrant callum aprugnum.
 Exprobrare, Indicare & prodere. Suet. Tiber. cap. 67. Nihil honoris
 adjiciet mihi patris appellatio: vobis autem exprobrabit aut temeri-
 tatem delati mihi ejus cognominis, aut inconstantiam contrarii de me
 judicii. Tacit. 15. Ann. 16. Corbulo cum suis copiis ad ripam Eu-
 phratis obvius Pato, non eam speciem insignium & armorum prætulit,
 ut diversitatem exprobraret. i. e. Ut pudore afficeret Patum ob
 dissimilitudinem apparatus. Plin. lib. 1. Epist. ult. Nam mala emptio
 semper ingrata est, eo magis quod exprobrare domino stultitiam vi-
 detur. Bud. [His locis est Tacite exprobrare, vel, ut Cicero alicubi
 loquitur, Tacitum convicium facere.]
EXPROBRABILIS, e. [ἐπιτιμῶ] Vulg. Interpr. Prov. cap. 18. 1.
EXPROBRATIO, ōnis. f. [ἐπιτιμῶ] Plin. lib. 19. cap. 4. Et Ter.
 And. 1. 1. 17. — Nam istæ commemoratio
 Quasi exprobratio est immemoris beneficii. Bentl. Immemori.
 Crudelitatis exprobratio. Justin. 1. 8. 13.
 Tanta impotentie exprobratio. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Esse in exprobratione, i. e. Vitio verti. Plin. lib. 19. cap. 4. Nama
 gari desideria etiam in exprobratione erant. Budæus.
EXPROBRATOR, ōris. m. Sen. Controv. 21. Oderant me patres quasi
 publici mali fegregem exprobratorem. Idem de Benef. 1. 1. Exprobra-
 tores & exactores.
EXPROBRATRIX, icis. f. Sen. Benef. 7. 22. Ut hæc nimia & expro-
 bratrix memoria subsideret.
EXPROMITTO, ūi, ūitum, [ἐξπρόμειψω] ēre. Fidejubere, & pro alio
 promittere. Varr. 2. de R. R. 2. Cum emptor dixit, Tanti sunt mihi
 emptæ? & ille respondit, Sunt, & expromisit nummos. al. Expromisit.
 Julian. l. 104. §. 1. Ulp. de Jure dot. Debitor mulieris jussu ejus pec-
 uniam viro suo expromisit. Idem de Donat. l. hoc jure, Siquis servo
 suo pecuniam crediderit, deinde liber factus eam expromiserit. [Quic-
 quid afferunt Viri docti de usu hujus verbi in Jure Civili Rō. non tamen
 adducor, ut Varronis avo jam tritum fuisse putem. Qui enim fieri posset,
 ut nusquam apud Ciceronem, postulante licet argumento sapius, neque
 apud quenquam alium, Tridoniano antiquiorem, occurreret? Opus au-
 tem fuisse in Stipulatione exprompta pecunia vel ex eodem illo Varronis
 loco constare poterit, cum nominatim Pretii redditionem necessariam
 fuisse doceat, ut emptor ex empto agere posset: Quare veterem lectio-
 nem retinendam censeo. Priora tamen verba ita distingui velim, Et
 ille respondit Sunt, & expromisit nummos emptor, stipulatur prisca for-
 mula sic, &c.]
EXPROMISSOR, ōris. m. [ἐξπρόμισθω] Fidejussor, qui pro alio promittit.
 Pompon. de verb. obligat. l. 5. Satis acceptio est stipulatio, quæ ita
 obligat, ut expromissores quoque ab eo accipiantur: i. e. Qui idem
 promittunt. Budæus.
 Expromissoris nomen, ait Connanus, ponitur pro Eo qui non accedit
 obligationi, sed eam totam in se suscipit, quasi alienæ obligationis vi-
 carius, ut pro servo adversus dominum, qui domino obligari non po-
 test, ideoque nec fidejussorem dare: at expromissorem recte dat, qui
 suo loco promittat. Ulp. lib. 4. Pandect. tit. 3. de dolo malo. l. & ele-
 ganter: Servus, pactionis pro libertate reum domino dedit ea condi-
 tionem, ut post libertatem transferatur in eum obligatio: manumissus
 non patitur obligationem in se transferri. Hæc Ulp. Reum pactionis
 pro libertate domino dedit, i. e. Expromissorem, qui loco ejus esset
 apud dominum obligatus. Et si post libertatem acceptam servus in se
 obligationem recipiat, dicitur esse Expromissor sui expromissoris, sic
 enim subjungit Ulp. Atqui patronus tunc submovebitur, si nolit ex-
 promissorem ipsam manumissum accipere. Expromissori plane adver-
 sus Manumissum dari debet de dolo actio: aut si non sit solvendo ex-
 promissor, domino dabitur. Expromissorem vocat Eum quem servus
 domino reum dederat. Idem de condict. causa data. l. 4. Siquis acce-
 pto tulerit debitori suo, quum conveniret ut expromissorem daret, nec
 ille det, potest dici condici posse ei qui accepto sit liberatus. Eum Ex-
 promissorem appellat, qui loco promissoris est apud creditorem, nec
 accedit obligationi, sed solus obligatur liberato debitor. Sic melius
 est Expromissorem quam Fidejussorem accipere, quoniam ille statim,
 Fidejussor nisi excusio debitoris conveniri non potest. Unde licet qui
 damnatus est pecuniæ, debeat statim solvere, aut satisfacere: dicitur
 satisfacere, si det expromissorem locupletem, non si velit dare fide-
 jussorem. Est enim Expromissor, Qui locum intrat condemnati, &
 eo liberato, ejus vice obligatur. At Fidejussor accedit obligato, ut ei

quasi subsidio sit, si non fuerit solvendo. Itaque non dicitur Expro-
 mittere, sed Adpromittere. conf. Salmaf. de Mod. Usur. cap. 16.
EXPRŌMO, pŭi, pŭum, [ἐξπρόμω, ἐξπρόμω] ēre. Exua prome-
 re, & efferre atque educere. Plaut. Mil. 3. 1. 169. Neque equidem
 heminas octo exprompsi in urcenum.
 Expromere nummos. Varr. 2. de R. R. cap. 2. Quum emptor dixit,
 Tanti sunt mihi emptæ: & ille respondit, Sunt: & exprompsit num-
 mos. al. Expromisit. V. paulo supra, in EXPROMITTO.
 Expromere supplicia in cives, quæ constituta erant in convictos malefi-
 cū servos. Cic. 7. Verr. 19.
 Expromere, [ἐκφέρειν] pro Loqui & dicere ponitur; & Manifestum fa-
 cere atque enuntiare. Cic. 4. Acad. Expromam primum illa invidio-
 sa, quod eos omnes qui, &c. Liv. 20. 1. Expromerent quid sentirent
 cum bona venia se auditurum. conf. Curt. 4. 10. 4.
 Confetre causas, & quid in quamque sententiam dici possit expromere
 Cic. 2. de Divin. 151.
 Quæ nunc expromara absens audacius. Cic. 5. Fam. 12. pr.
 Apud eos quod ab iis didicerimus expromere. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Causas expromere tantarum rerum. Lucan. lib. 1. 67.
 Confilia pectore expromere. Plaut. Bacch. 4. 4. 9.
 Crudelitatem alicujus expromere. Cic. pro Milon. 34.
 Finem rerum expromere. Lucan. lib. 5. 68.
 Mens expromit foetus Musarum. Catul. 63. 3.
 Odium alicujus expromere. Cic. 2. Att. 8.
 Perfidiam alicujus expromere. Plaut. Merc. prol. 47.
 Quereias mente expromere. Catul. 62. 223.
 Vim eloquentiæ expromere. Cic. in Orat. 125.
 Voces mœstas expromere. Virg. 2. Æn. 280.
 Vocem anhelam expromit. Claud. 2. in Eutrop. 390.
EXPROMITUR, pass. [ἐξπρόμωμαι] Cic. 2. in Catil. 22. Quorum
 omnis industria vitæ, & vigilandi labor in antelucanis cœnis ex-
 promitur.
EXPRŌMOR, āri. Idem, quod Expromi. Apic. 6. 2. Rapas quoque
 Expromari possunt, levabis de oila. Al. Exbromari. q. V.
EXPROMPTUS, Partic. [ἐξπρόμπτω] In medium prolatus, inqu
 Donat. Ter. And. 4. 4. 2. Myfis, nunc opus est tua mihi ad hanc re-
 exprompta memoria, atque altutia.
EXPROMPTO, āre. frequent. Fulgent. de Cont. Virg. Mens expro-
 ptare desit quæ didicit.
EXPROPINQUO, V. EX.
EXPROXIMUS, Qui Proximi dignitate functus est, l. unic. C. de m-
 gist. sac. scrip. lib. 12.
EXPRUGNO, [καταπλημνύω, ἀπυρρῶμαι, ἀναμρῶμαι] āre. Pugnare
 vel Oppugnando, capere, & evincere: ut Expugnare urbem, ad
 castellum. Ter. Eun. 4. 7. 3. Primum ædeis expugnabo. Plaut. Amp
 1. 1. 36. Expugnatum oppidum est. Caf. 3. Bell. Gall. 14. Complu-
 bus expugnatis oppidis.
 Expugnare aurum alicui, metaphorice, pro Extorquere nummos:
 aliquo. Plaut. Bacch. 4. 9. 7. Expugnavi amanti herili filio a-
 rum ab suo patre. i. e. Technis tantum effeci, ut pater dai
 pecunias.
 Expugnare carcerem, pro Effringere. Plaut. Pseud. 4. 7. 76.
 Castella expugnare. Cic. de Clar. Orat. 255.
 Cœpta expugnare. i. e. Pugnando & instando assidue, incepta pei-
 cere. Ovid. 9. Met. 618.
 Domos expugnare. Hor. 3. Carm. 15. 9.
 — filia rectius
 Expugnat juvenum domos.
 Expugnare fortunas patrias alicujus. Cic. pro Cluent. 36. Tanque
 aliqua machina admota, capere Afini adolescentiam, & fortun-
 ejus patrias expugnare posse.
 Cupiditate & allegationibus legationem aliquam expugnare. Cic.
 Verr. 44.
 Violare & expugnare pecunia. Cic. 2. Verr. 4. Nihil esse tam fe-
 ctum quod non violari: nihil tam munitum, quod non expugn-
 pecunia possit.
 Expugnare pertinaciam legatorum. Liv. 7. Bell. Maced.
 Expugnare propositum alicujus postulatione frequenti. Columel. lib.
 in præf. 3.
 Expugnare pudicitiam feminae. Cic. pro Cœl. 49. Utrum hic tibi
 Herennii adulter, an amator, expugnare pudicitiam, an explere
 bidinem voluisse videatur? Auctor de Viris Illust. c. 9.
 Reges expugnare. i. e. Vincere. Lucret. lib. 4. 1007.
 Vinci & expugnari. Cic. in Parad. 4. Sapientis animus magni-
 dine consilii, tolerantia rerum humanarum, contemptione for-
 næ, virtutibus denique omnibus ut moribus septus, vincetur &
 pugnabitur.
 Ratione aliqua expugnaret, ut &c. Cic. 4. Verr. 130. Liv. 4. 35. ex-
 De actionibus tribunitiis. Summa vi expugnatum est, ut tribuni mi-
 tum consulari potestate crearentur. Forma Imperf
EXPRUGNASSERE, Futurum infinitivi modi usitatum prisca, nobis
 solitum, pro Expugnatum esse. Plaut. Amph. 1. 1. 55. Sese igit-
 summa vi virisque eorum oppidum expugnassere. i. e. Expugnatum
 esse, Annotavit Turnebus.
EXPRUGNANS, Partic. [καταπλημνύων] ut,
 Herba expugnans. Ovid. 14. Met. 21. 21. Expugnans.
 — five expugnans herba est,
 Utere tentatis operose viribus herbæ.
EXPRUGNATUS, Partic. [καταπλημνύμενος] ut,
 Castellis expugnatis. Caf. 3. Bell. Gall. 1.
 Loca expugnata. Nep. 17. 3. 5. conf. 4. 2. 2.
 Mens expugnata fuscit fardici auguris. Stat. 4. Theb. 187.
 Mœnia expugnata. Lucret. lib. 2. 1144.
EXPRUGNATIO, ōnis. f. [καταπλημνύσις] Cic. pro Lege Manil. 1.
 Non multum ab hostili expugnatione differant. Idem de Senect. 1.
 Ut urbium expugnationes recedantur. Expugnatio castrorum. Caf.
 Bell. Gall. 40.
 Nocturnæ expugnationes. Cic. 11. Att. 23.
EXPRUGNATOR, ōris. m. [καταπλημνύων] Liv. 6. Ibi eum ex-
 gnatores colonie haudquaquam percussit fidentes militum numero, 2.
 Expugn

Expugnator pudicitiae. Cic. 3. Verr. 9. Idem 1. de Invent. 50. conf. Plin. 7. 38.

EXPUGNATORIUS, a, um. Tertull. de Anima cap. 57. Expugnatoria dominatio.

EXPUGNABILIS, e. [αποπλευντις] Stat. 4. Theb. 836.

— & nullo ruis expugnabilis astro.

Robur non expugnabile. Stat. 6. Theb. 103.

EXPULSIO, EXPULSO, EXPULSOR, EXPULSUS, EXPULTRIX. V. EXPELLO.

XPYMIKO, are. Pumice expolire. Tertull. adv. Prax. cap. 16. Ab omnibus injuriis passionis expumicatur.

XPYMO, vel EXSPYMO, [εξαφελω] are. Cels. lib. 6. cap. 7. 8. de cura sonitus aurium intra seipfas, Si ex gravedine est, purgare aurem oportet, & spiritum continere, donec inde humor aliquis expumet. h. e. Spumae similis exeat.

XPUNGO, xxi, nctum, [αποσινω, αποσινω] ere. Idem quod Foras dispungere significat. [Immo Quod punctis notatum fuit delere.

Expungere, Expellere. Perf. 2. Sat. 13.

— pupillumve utinam, quem proximus haeres Impello, expungam: namque est scabiosus, & acri Bile tumet.

Nomen expungere. Plaut. Cistel. 1. 3. 41. — volo perfolvere: Ut expungatur nomen, nequid debeam.

Diem expungere, i. e. Tempus creditori praestitutum. Sen. Epist. 9. Decurias expungere. Suet. Claud. cap. 15. est Discutere, & qui in iudicio numero retinendi, qui removendi statuere. V. ibi Torrent. & Pitisc. Gloriam partam expungere. In Suppositis Plaut. Amph. p. 59. Gronov. i. e. Privare gloria.

Rationes expungere: est Ultimam manum calculo & disputationi imponere. Modestini. de Administ. rerum, Calcularii erroris retractatio etiam post decenniis aut vicenniis tempora admittetur, sed si gratiose expunctae dicentur, non retractabuntur. Hermogen. de Divers. & temp. Praef. Reip. Rationes subscriptae & expunctae adversus eum quidem qui administraverit ultra viginti: adversus vero haeredem, ultra decem annos retractari non possunt. Expungere enim, est Punctis circumducere & tollere, & quasi jam rem confectam eximere e codice. Budaeus. Expungere stipendii militem. i. e. Privare. Paulus in l. ex causa. D. de re militari.

Expungi etiam Milites dicebantur cum praescriptis punctis in albo notabantur: vel cum nomina eorum primo inducebantur. V. Ver. Schol. ad Perf. 2. 13. vel cum munere aliquo donabantur. V. Tertull. de Cor. Mil. pr. vel cum a militia missi & exauctorati, vel etiam caesi ac mortui essent. V. Lips. Anal. Mil. Rom. p. 261. & Paul. Jct. l. penult. de Re Mil. vel Gather. de Off. Dom. Aug. 3. 1. Item Calcagn. de Signif. Verb. p. 371.

Expungere, significat etiam Pungere. Martial. lib. 8. 52. de Tonfore, Expungitque cutem, facitque longam Detontis epaphaerem capillis. [Non est Pungere, sed Repurgare, ita ut singulos quasi pilos, repetita refectione, auferat.

XPUNCTUS, a, um. ut, Manipulus expunctus. Plaut. Curc. 4. 4. 29. i. e. Exauctoratus. V. Calcagn. loc. cit.

Rationes Reipub. subscriptae & expunctae. Hermog. lib. 13. de div. temp. praef. i. e. Ad liquidum perductae.

Expunctus miles dicitur: Qui e numeris exemptus est, & aere dirutus. Budaeus. V. supra in ipso verbo.

XPUNCTIO, onis. f. Tertull. de Idol. cap. 16. Operae meae expunctio.

XPUNCTOR, oris. m. Gloss. Gr. Lat. διαζητης, divisor, expunctor. Tertull. de Orat. cap. 1. Expunctor totius retro vetustatis.

XPUS, vel EXSPUS, ui, utum, [δυσπυσ] ere. Extra pus mittere, inquit Donat. Nam Pus est omnis humor corpori onerosus. [Quid igitur fiet simplici Spuo? Sed vix haec a manu Donati videntur.] Plin. lib. 7. cap. 23. Expuit in os tyranni. Varro 3. de R. R. cap. 3. Expuitur ignis caelestis in sidera. Plin. lib. 2. cap. 20.

Lacrymam expuunt oculi. Plaut. Pseud. 1. 1. 74. Pumiceos oculos habeo, Non quo lacrymam exorare ut expuant unam modo.

Mare expuit illum. Catull. 62. 155.

Miseriam ex animo expuere. Ter. Eun. 3. 1. 16. Scio, quasi ubi illam expuere miseriam ex animo. Ubi Donatus; Expuere, Cum fastidio aliquid rejicere & expellere. conf. Sen. Troad. 1169.

Rationem expuere ex animo. Lucret. lib. 2. 1046.

XPURTIO, onis. f. Plin. lib. 23. cap. 1. Et ad expuitionem sanguinis quoque adhibent.

XPURUS, a, um. Sidon. 1. Epist. 7. extr. A rebus humanis veluti vomitu fortunae nauseantis expurus.

XPURGO, [αποκαθαίρω, αποκαθαίρω] are. Idem quod Purgare significat, aut Omnino purgare. Columel. lib. 2. cap. 9. Quum rursus amplior messis proveniret, quicquid exteretur, capititerio expurgandum erit. Idem lib. 4. cap. 24. Dolabella convenit expurgari quicquid emortuum est.

Sermonem expurgare. Cic. de Clar. Orat. 258. Barbarie scilicet. Expurgare & dimovere suspicionem. Cic. Antequam iret in exil. 21. Expurgare se, idem quod Se vitio aliquo purgare. Plaut. Mil. 2. 6. 17. conf. Ter. Andr. 5. 3. 29.

XPURGATIO, onis. f. [αποκαθαρσις]

Expurgationem habere, i. e. Se purgare. Plaut. Amph. 3. 3. 10. Habui expurgationem, facta pax est.

XPURGATOR, oris. m. apud Cels.

XPURGATORIUS, a, um. apud eund. [Sed ego apud Celsum neutrum legere me memini. Quin plerumque verbo simplici Purgare utitur.]

XPYTO, [αποκαθαίρω] are. ab Ex & Puto compos. Verbum rusticum quo significatur Putatio & incisio superfluum ramorum aut famentorum, quae aut ex arboribus aut vitibus runca eximuntur. Columel. lib. 11. Palos una opera caedere, & exputatos acvere centum numero potest. Idem lib. 3. cap. 15. Deinde eam velut veteranam vitem totam exputare. Exputare, per transl. [αναλογίζομαι] pro Putare & mente volvere. Plaut. Trin. 2. 1. 8. Cic. 10. Fam. 24. Quae mens eum, aut quorum consilia a tanta gloria, sibi vero etiam necessaria ac salutari avocavit, & c. exputare non possunt.

XPUTRESCO, putrusi, [κατασπύρω] ere. Putridum fieri. Plaut. Curc. 2. 1. 26. Quin tu aliquot dies perdura, dum intestina expurescant tibi.

EXQUAESTUM, ere. Plaut. Stich. 1. 2. 50. Huc exquaestum mulierum mores venis. Sic aliqui habent Exquare & Exquaestivo in ejusd. Aulul. 4. 10. 70. & Capt. 2. 2. 4. V. EXQUIRO.

EXQUAESTOR, indecl. Qui quaestura functus est. V. in EXCONSULRE, vel Lex. Pitisc. in Ex. & Cael. Rhod. 25. 12.

EXQUILIA, seu ESQUILIA, arum. f. Mons est & vicus Romae: dictus quod ibi erat arx & excubiae regis Tulli, qui illum montem urbi addidit. V. Lex. Pitisc. Ovid. 3. Fast. 246.

Adde quod excubias regi Romanus agebat, Quae nunc Exquiliis nomina collis habet. Propert. lib. 4. 8. 1. Discite quid Exquiliis hac nocte fugarit aquosas. Hinc

EXQUILIVS, Adj. ut Exquilius mons. Ovid. 2. Fast. 435. Monte sub Exquilio multis incæduis annis, Junonis magnae nomine lucus erat.

EXQUILINUS, aliud Adj. ut, Pontifex Exquilini venefici, pro Veneficii. Hor. Epod. 17. 58. Potro extra portam Exquilinam erant sepulcra: inter quae maleficae mulieres noctibus sua veneficia conficiebant. Porphy.

Alites Exquilinae. Hor. Epod. 5. 99. Post insépulta membra different lupi, Et Exquilinae alites. Quod ita dictum quia ante portam Exquilinam, vel Metiam supplicia fumebantur de damnatis. V. Lips. ad Tacit. 2. Ann. 32. extr.

Porta Exquilina. i. e. Quae in Exquiliis ducit. Cic. in Pison. 55. Tribus Exquilina. Plin. lib. 18. cap. 3. V. TRIBUS.

EXQUIRO, sivi, situm, [εξπειρω, εξελγω] ere. ab Ex & Quaero. Diligenter inquirere & investigare. Ter. Andr. 1. 2. 15. Nunc ea me exquirere, iniqui patris est. Cic. 4. Acad. 7. Neque nos studium exquirendi defatigati relinquemus.

Intro exquire sine ita ut ego praedico. Plaut. Aulul. 4. 10. 70. Quid omni in munere vitae optimum & verissimum sit exquirere. Cic. 1. de Fin. 11.

Quid in aliquo peccatum sit exquirere. Cic. 1. Off. 147. Nihil certi exquirere. Cic. 7. Att. 12.

Exquirere ab aliquo. Plaut. Caf. 3. 5. 49. Est quod volo exquirere a te. Ab stripe exquirere: i. e. A principio. Plaut. Trin. 1. 2. 180. De aliquo exquirere. Cic. pro Deiot. 42. Exquire de Blesamio, num quid ad regem contra dignitatem tuam scripserit.

Exquirere ex aliquo. Plaut. Capt. 2. 2. 1. Cic. 5. de Fin. Et complures jam menses Athenis haec ipsa te ex Antiocho videamus exquirere. Constantissime exquirere. V. CONSTO.

Diligenter quid alicui de alio placeat exquirere. Cic. 13. Att. 22. Non nimis ab aliquibus quicquam exquirere. Cic. 7. Att. 17. Argumentis ex aliquo exquirere. Plaut. Rud. 4. 4. 136. — Eamus mea gnata ad matrem tuam, Quae ex te poterit argumentis hanc rem magis exquirere. Causas alicujus rei exquirere. Cic. 2. de Divin. 46. Consilium exquirere. Cic. 4. Fam. 2. Quod meum consilium exquiris: id est tale, ut capere facilius ipse possim, quam alteri dare. Cursuram sibi exquirere. Plaut. Merc. 1. 2. 10. Quid illud est, quod ille tam expedite exquirat cursuram sibi? Facta alicujus exquirere ad antiquae religionis rationem. Cic. 6. Verr. 10. Frigus sceleratum exquirere terrae. Virg. 2. Georg. 256. Honores singulares exquirere alicui, i. e. Exquisitos decernere. Cic. 4. Philipp. 5. Judicium alicujus exquirere. Cic. 8. Att. 3. Jus aliquorum exquirere. Cic. pro Domo sua, 39. Mores alicujus exquirere. Cic. pro Flacc. 12. Mores testium exquirere. Cic. pro Flacc. 12. Officium ex tempore exquirere. Cic. 3. Off. Oratione exquirere. Cic. 1. de Orat. 21. Ut non desideret Philosophorum descriptiones, neque exquirat oratione, summum illud bonum in animo ne sit, an in corpore.

Pacem exquirere. Virg. 4. Aen. 57. — pacemque per aras Exquirunt. Pretium alicujus rei exquirere. Cic. 5. Verr. 76. Pretium palam exquirere. Cic. 4. Verr. 133. Rationes agitare & exquirere. Cic. 5. Tusc. 66. Alterius mens rationibus agitandis exquirendisque alebatur. Religionis rationem exquirere. Cic. 6. Verr. 10. Sententiam alterius exquirere. Cael. 3. Bell. Gall. 3. Vallem umbrosam exquirere mediis aestibus. Virg. 3. Georg. 331. Verba alicujus sententiae exquirere. Cic. pro Cæcin. Veritatem exquirere. Cic. pro Lege Manil. 51. In vero exquirendo cogitatio maxime versatur. Cic. 1. Off. 132. Voluntatem alterius exquirere. Ulp. in l. in concedendo, & Paulus l. proxima. D. de aqua pluv. arcend. Exquirere, Quærendo invenire. Plin. lib. 2. cap. 41. Quin & foricum fibras respondere numero lunae, exquillivere diligentiores. h. e. Annotarunt, deprehenderunt. Exquisitum, supin. [εξεπιστων] Plaut. Stich. 1. 2. 50. Quid istuc, quod exquisitum mulierum mores venis? h. e. Quid mores mulieris tam diligenter indagari? Idem Amph. 2. 1. 81. Mi istuc primum exquisito opus est. V. eund. 2. 159.

EXQUIRO, pass. Ulp. l. in conced. D. de aqua pluv. arcend.

EXQUIRENS, Partic. [εξπειρων] Cic. de Fato 2. Multum una eramus, maxime nos quidem exquirentes ea consilia, quae ad pacem & ad concordiam civium pertinerent.

EXQUIRENDUS, a, um. ut, Sedes exquirenda aliis oris. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 122.

EXQUISTUS, a, um. [εξεπιστων] Electus; quasi Diligenter quaesitus. Consulta & exquisita. Cic. 1. de Orat. 250. Ipsi omnia, quorum negotium est, consulta ad nos & exquisita deferunt. Lautum, elegans, exquisitum, sumptuosum nihil apud aliquem praeter libidines esse. Cic. in Pison. 67. Adhortationes exquisitae. Plin. lib. 1. Epist. 8. Adulatio exquisitor. Tacit. 12. Ann. 26. Caeterum actae principi gratas, exquisitorum in Domitium adulatione. Argumenta philosophorum exquisita. Cic. 1. de Divin. 4.

Ars exquisita. Cic. 2. de Orat. 175.
 Difficultas lapidis exquisita. Plin. lib. 27. cap. 11.
 Doctrina exquisita philosophus. Cic. 1. de Fin. 1.
 Doctrina & ratio exquisita. Cic. 4. Fam. 13.
 Doctrina exquisita & singularis alicujus industria. Cic. de Clar. Orat. 22.
 Epula exquisitæ, i. e. Lautæ. Plin. lib. 9. cap. 35.
 Fulgor exquisitus. Plin. lib. 33. cap. 1.
 Genus dicendi accuratius & exquisitius. Cic. de Clar. Orat. 282.
 Ingenia cœnarum exquisita. Plin. in Paneg. cap. 49.
 Judicio exquisito vir. Cic. 1. Off. 133.
 Littere alicujus multæ, & hæc quidem reconditæ & exquisitæ. Cic. de Clar. Orat. 252.
 Magistri exquisiti. Cic. de Clar. Orat. 104.
 Munditia non odiosa, neque exquisita nimis, adhibenda est. Cic. 1. Off. 130.
 Rationes exquisitæ. Cic. 1. de Fin. 30.
 Sententiâ principis non exquisita. Tacit. 12. Ann. 23.
 Sententiæ reconditæ & exquisitæ. Cic. de Clar. Orat. 273.
 Subtilitas exquisitissima. Plin. lib. 6. cap. 33.
 Supplicia exquisita. Cic. 3. Off. 100. Neque vero tum ignorabat se ad crudelissimum hostem, & ad exquisita supplicia proficisci.
 Verbis exquisitissimis aliquos laudare. Cic. 4. Philipp. 6.
EXQUISIRE, Adv. [ἐπιμαρμένως] h. e. Diligenter. Quintil. lib. 8. cap. 2. Eleganter atque exquisite dictum. Cic. de Clar. Orat. 276. Deque eo crimine accurate atque exquisite disputavisset.
 Colligere exquisitis aliquas rationes. Cic. 1. Tusc. 116. Idem de Clar. Orat. 93. Omnia exquisitissime scribere. Gell. 14. 3. Rem exquisitissime referre. Idem 22. 7.
EXQUISITIM, Adv. Varro, Ajace sramentitio, Acre æger medicos exquisitum convocabas, ut convalesceret. Non. 11. 35.
EXQUISITIO, ònis. f. Just. Imp. C. 7. t. 17. l. 1. Ipsius judicium ad secundamquisitionem minime deducetur. Item 5. t. 9. l. 9. §. 1.

E X R

ERADICO, [ἐρίζω] Ære. Verbum rusticum, pro Usque ad radices avellere & extirpare. Varro 1. de R. R. cap. 27. Terram rudem profcindere oportet: quæ sunt ex ea enata prius, quam ex iis quid feminis cadat, ut sint extradicata. Frequentius tamen in usu est Eradicare. V. ERADICO.
EROGO, [ἔρω] Ære. Ex lege vetere aliquid eximere per legem novam. Festus. V. ERGO.

E X S

EXSACRIFICIO, [ἀπὸ θύων] Ære. apud Cic. 1. de Divin. 42. Ex Ennio, Exsacrficat hostiis balantibus. Antiquum est pro Sacrificio immolare.
EXSÆVIO. V. EXÆVIO.
EXSANO, as. V. EXANIO.
EXSANGUIS. V. EXANGUIS.
EXSARCIO, Ære. Q. Cic. de Petit. Conf. cap. 12. Aliis te id rebus exsarturum esse. & Ter. Heaut. 1. 1. 90. Qui opere rustico faciendo facile sumptum exsarcirent. Muret. Ita legendum pro vulgato Exercent docent & libri MSS. & hæc explicatio Eugraphii, Qui opere suo sumptus tolerarent. V. Guyet. Comm. Ter. p. 119. & supra in EXERCEO.
EXSATIO. V. EXATIO.
EXSATURO. V. EXATURO.
EXSCALPO. V. EXCALPO.
EXSCINDO. V. EXCINDO.
EXSCENDO, Ære. Enavi in terram descendere. Div. 29. 9. Legati Asiam petentes cum exscendissent. V. ESCENDO. Unde
EXSCENSUS, ùs. m. Liv. 22. 20. Itaque ad Honoscam classe provecti, exscensu e navibus in terram facto, quum vi urbana cepissent, captamque diripuissent, Carthaginem inde petunt. ita Gruter. sed Gronov. Exscensione facta.
EXSCENDENS. Liv. Decad. 5. lib. 5.
EXSCENSIO, ònis. f. Liv. 28. 8. Inde quinqueremibus septem, & lembis viginti amplius, profectus ad Erythras Ætolorum, exscensionem fecit. Idem 27. 29.
EXSCREO, Ære. Vi quadam exspuere. Plaut. Amph. suppos. Tuum diminuum caput ut cum dentibus linguam exscrees. Ovid. 21. Epist. 24. Exscreat & ficta dat mihi signa nota. conf. Celf. 2. 7. & 3. 22. V. EXCREO.
EXSCREABILIS, e. ut, Pulmonum vitia exscreabilia facit. Plin. 39. 14.
EXSCREATIO, ònis. f. ut, Exscreatio sanguinis. Plin. 24. 14. ut Exspitio. Idem 20. 22.
EXSCREATUS, ùs. m. Cæl. Anrel. Tard. 2. 11. Cum quodam exscreatu despuitur.
EXSCRIBO, pli, ptum, [ἀπὸ γράφω] Ære. est Exemplum sumere de scripto. Varro 2. de R. R. cap. 5. 16. De sanitate sunt complura quæ exscripta e Magonis libris armentarium meum crebro ut legat curo. Cic. 3. Verr. 98. Perinde quasi exscribendi potestatem non haberet. Sic, Exscribere tabulas. Cic. 4. Verr. 169.
 Exscribere aliter positum. Plaut. Rud. prol. 15.
 Forum referimus nomina exscripta ad Jovem. Et 21.
 Bonos in aliis tabulis exscriptos habet.
 Exscribere alicui. Columel. lib. 12. cap. 3.
 Exscribere patrem similitudine. Plin. Epist. 16. lib. 5. i. e. Effingere, & vivam patris effigiem reddere.
EXSCRIPTOR, òris. m. Qui nihil de suo edit, sed aliena describit. Cic. 1. de Fin. 2. Ferreum scriptorem, verum opinor, exscriptorem, tamen ut legendus sit, &c. Ita emendavit Scalig. apud Gruter. qui retinuit Scriptorem. V. Parei Lex. Crit. p. 454.
EXSECO, EXSECTIO. V. EXECO.
EXSECO, EXSECTATIO, &c. V. EXECO.
EXSEQUO. V. EXEQUO.
EXSERO, EXSECTO. V. EXERO, EXERTO.
EXSIBILO. V. EXIBILO.
EXSICCO. V. EXICCO.
EXSIGNO, [ἐπισημαίνω] Ære. Idem quod Signare. Liv. 1. 20. Eique sacra omnia exscripta exsignataque attribuit. Plaut. Trin. 3. 2. 29. Ego omnia istic quæ dixisti scio, vel exsignavero.
EXSILIO, EXSILIUM. V. EXILIO, EXICIUM.

EXSINUO, Ære. velut Ex sinu emittere. Virg. five Aufon. in Rosis, 14. 29. Vertice collectos illa exsinuabat amictus, Jam meditans foliis se numerare suis. Exsinuabat amictus, i. e. Explicabat folia. Prudent. Hippol. 222. Qui laterum feriem jugiter exsinent.
EXSINUATUS, a, um. Paulin. Nolan. Epist. 49. n. 3. Velum exsinuatum in contos suos.
EXSOLVO. V. EXOLVO.
EXSOMNIS. V. EXOMNIS.
EXSŌNO, Ære. Petron. cap. 19. Omnia mimico risu exsonuerant.
EXSORDESCO, ui. Ære. Vilescere. Gell. lib. 9. cap. 2. Cur ergo nos patimur nomen Philosophiæ illustrissimum in hominibus deterrimis exsordescere?
EXSORS. V. EXORS.
EXSPATIO. V. EXPATIO.
EXSPECTO. V. EXPECTO.
EXSPERGO. V. EXPERGO.
EXSPICIO, (cujus frequens est Expecto) ab Ex & Specio inusitato verbo.
EXSPIRO. V. EXPIRO.
EXSPUMO. V. EXPUMO.
EXSPUO. V. EXPUO.
EXSTERNO. V. Externo post EXTRA.
EXSTILLO, EXSTIMULO. V. EXTILLO, EXTIMULO.
EXSTINGUO. V. EXTINGUO.
EXSTIRPO, &c. V. EXTIRPO.
EXSTO. V. EXTO.
EXSTRINGO. V. EXTRINGO.
EXSTRUO, &c. V. EXTRUO.
EXSUCCUS. V. EXUCCUS.
EXSUDO. V. EXUDO.
EXSUGO. V. EXUGO.
EXSULTO. V. EXULTO.
EXSUPERO. V. EXUPERO.
EXSURDO. V. EXURDO.
EXSURGO. V. EXURGO.
EXSUSCITO. V. EXUSCITO.
EXSYNCERASTI, apud Plautum dici videntur, quasi Emedullos dixeris, & citra ullam pinguedinem: Quando Varronis Terentii astipulatu, Syncerastum antiquo Græcorum verbo Medullam dicebant. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 24. [Immo Edulium. V. SYNCERASTUS. Apud Plaut. Most. 4. 1. 11. ex Camerarii quidem conjectura legitur, Quam ut meum tergum exsinceratum fiat. Sed locus inutilis & longe aliter in MSS. legitur.

E X T

EXTA, òrum. pl. tantum. [ἔσχα] proprie Cor & pulmo dicuntur, qui in parte superiore locantur, ab Exendo: & lien, item jecur & ventriculus hoc nomine appellatur, quoniam supra inferiora intestina locantur. Festus, Extâ dicta quod ea diis profecerunt, quæ maxime extant eminentque. Plin. lib. 30. cap. 5. Præcordia, inquit, vocamus uno nomine exta in homine. Sed aliis tamen locis Præcordiorum voci aliam significationem tribuit. V. Hard. ad l. 11. S. 77. Plaut. Aulul. 3. 6. 29. Quin exta inspiciere in sole etiam vivo licet, Ita is pellucet quasi laterna Punica.
 Regalia exta appellantur, Quæ potentibus insperatum pollicentur honorem: privatis & humilioribus hæreditates: filiofamilie dominatio nem. Fest. lib. 16.
 Ab extis animalium divinabant veteres, ut testis est Cic. 2. de Nat. Deor. Unde tales divinationes Extispicia appellavit ab Extis inspiciendis. V. infra in ipsa dictione, & hic subjecta.
 Arguta exta. V. ARGUTUS.
 Argutissima exta gallinacei. Cic. 2. de Divin. 29.
 Fatidica exta. Ammian. Marcell. 21. 1.
 Fumantia exta. Virg. 2. Georg. 194.
 Lancibus & pandis fumantia reddimus exta. Sacerdotum usu est verbo. Reddi enim dicebantur exta, Quum probata & elixa ar superponebantur. Servius.
 Lustralia exta. Valer. 1. Argon. 232.
 Lustralia exta. Stat. 1. Theb. 507. h. e. Pinguia. Lustralia enim Pecora sunt, Quæ per quinquennale tempus devota sacrificiis nutriuntur, & ideo pingua. Lactant.
 Muta exta appellabant, Ex quibus nihil divinationis animadvertabant. Fest. V. Drakenb. ad Sil. 1. 138.
 Pinguia exta torrere. Virg. 2. Georg. 396.
 Puerilia exta. Ovid. 6. Fast. 159.
 De extis replicatis. V. Casaub. ad Suet. August. 95.
 Spirantia consilia exta. Virg. 4. Æn. 64. V. CONSULO.
 Stridentia exta veribus detrahere. Ovid. 2. Fast. 373.
 Transita exta veribus salignis. Ovid. 2. Fast. 364.
 Tumida exta. Stat. 2. Achil. 302.
 His spumante salo jacens tumida exta, profatur.
 Cum puerorum extis deos manes mactare. Cic. in Vatin. 14.
 Per exta inventa presensio. Cic. in Topic. 77.
 Pecudum extis moveri. Cic. 1. de Divin. 12.
EXTALIS, is. m. Intestinum rectum, Longanum. Gloss. Vet. Extali ἔσχα. conf. Veget. Mulomed. 3. 11.
EXTAR, aris. n. Olla ubi exta coquebantur. Vet. Gloss. V. Gronov. ad Liv. 25. 16.
 Extar. Charif. lib. 1. Omnia que AR syllaba terminantur, neutral sunt: ut Exemplar, jubar, instar, extar, ἑταρῶν ἄρῶν, locinar, & similia. [Sed locus suspectus est. Probabiliter Lucar emendant docti, quo de f. l. V.
EXTARIS, e. Adj. Aulam extarem petunt. Plaut. Rud. 1. 2. 47. i. Ollam extis coquendis.
 Olle extares. Liv. 25. 16.
EXTISPES, icis. m. [ἑσπεύων] Qui & proprie Haruspex dicitur, quæ exta inspicit, auctore Nonio 1. 53. Varro Serrano: Sed extispici disputar relinquo. Accius Medea, Principio extispicum ex prodigiis congrue ars te arguit. Cic. 2. de Divin. 26. Artificiofa divinationis illa se genera ponebas extispicum, eorumque &c.
EXTISPICIUM, i. n. [ἑσπεύων] Extispicum ars. Suet. Nero cap. 56. Attendit & extispicio, nec unquam litavit.

EXTABESCO, vi, [*ἔταβω*] ēre. Tabes & marcore confici.
 Extabit macie corpus. Cic. 3. Tuscl. 26. & lib. 2. ex antiquis poetis.
 Extabit opinio, per translationem. Cic. 2. de Nat. Deor. 5. Etiam
 videmus ceteras opiniones fictas atque vanas diuturnitate extabuisse.
 h. e. Mortuas & vanas omnino fuisse.
EXTEMPLE, EXTEMPORE, V. EX.
EXTEMPORĀLIS, e. [*ἄπροσβλεπτος*] Subitaneus, ut, Extemporalis ora-
 tio, Impræmeditata. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Actio extemporalis. Quintil. lib. 10. cap. 7.
 Dictiones extemporales. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Facultas extemporalis. Suet. Aug. cap. 84.
 Garrulitas extemporalis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Rhetor extemporalis. Martial. lib. 5. 54.
 Temeritas extemporalis. Quintil. lib. 10. cap. 6.
EXTEMPORALITER, Adv. Sidon. 9. Epist. 14.
EXTEMPORALITAS, ātis, f. [*ἄπροσβλεπτον*] Promptitudo. Suet. in
 Tit. cap. 3. Latine Græcæque lingua vel in orando vel in fingendis poe-
 matibus promptus facilisque vel ad extemporalitatem usque. V. Burm.
 ad Petron. cap. 6. p. 23. & Quintil. 2. 4. p. 140.
EXTEMPORANEUS, a, um, pro Extemporalis, pervulgatum, improbat
 Voss. de Vit. L. L. 1. 19. Gloss. Lat. Gr. Extemporaneum, ἀμελέτητον.
EXTENDO, di, tum & sum, [*ἐκτείνω, ἀνατείνω, ἀποτείνω, πτείνω*] ēre.
 Explicare. Columel. lib. 5. Quare quum ad summum palmum
 recta vitis extensa est, capistro constringitur.
 Extendere in proceritatem. Columel. de Arbor. cap. 17.
 Acies extenditur. V. ACIES.
 Ætatem suam. Plaut. Bacch. 3. 3. 26.
 Ævum extendere. Sil. lib. 3.
 Agros extendere. I. e. Augere ditionem. Hor. in Arte Poet. 202.
 Amplitudinem extendere dicitur lacus. Plin. lib. 36. cap. 56.
 Aures extendere dicitur oratio, quæ nimis lenta est: Obrueri, quæ
 nimis rapide volvitur. Sen. Epist. 40.
 Bellum extendere. Sil. lib. 17.
 Colos extendere. Stat. 3. Silv. 1. 172. V. COLUS.
 Consulatum extendere, Prorogare. Plin. in Paneg. cap. 61.
 Curas extendere in annum venientem. Virg. 2. Georg. 405.
 Cursus extendere. Virg. 12. Æn. 909.
 Dies extendere & Contrahere, contraria apud Sen. 4. de Benef. cap. 13.
 Epistolam. Plin. lib. 7. Epist. 9. ad fin.
 Famam factis extendere. Virg. 10. Æn. 468. V. OPUS.
 Iter. Liv. Quantum extendere iter posset, in castra properaret. i. e.
 Quam maximis itineribus.
 Nomen suum late extendere in ultimas oras. Hor. 3. Carm. 3. 45.
 Partitionem ultra tres propositiones extendere. Quintil. lib. 4. cap. 5. pr.
 Prælia extendere. Sil. lib. 3.
 Preces. Plin. lib. 2. Epist. 13. ad fin.
 Pugnam in longum spatium. Liv. 7. Bell. Pun.
 Rura longa extendere sub ignotis colonis. Lucan. lib. 1. 170.
 Se extendere magnis itineribus. Cæs. 3. Bell. Civil. 77.
 Se extendere supra vires. Liv. 4. Bell. Maced.
 Spem extendere in regionem aliquam. Liv. 4. Bell. Pun.
 Ventus extenditur. Plin. lib. 18. cap. 34. Vulturnus, si a ferena cæli
 parte cõperit flare non durabit in noctem: At Subfolanus in majorem
 partem noctis extenditur.
 Vires extendere omnes imperii. Liv. 7.
 Virtutem extendere factis. Virg. 6. Æn. 806.
EXTENSUS, a, um, Partic. [*ἐκτεταμένος*] Cic. 4. Acad. 145. Quum ex-
 tensis digitis adversam manum ostenderat, visum, inquebat hujusmodi.
 Compar. Quintil. 11. 3. p. 1024. In rebus magnis, lætis, atrocibus
 manus extensiores sunt.
 Superl. Liv. 21. 32. Castra quam extensissima potest valle locat.
EXTENSE, Adv. Producte. Tertull. de Idol. cap. 2.
EXTENSIO, vel **EXTENTIO**, õnis, f. ut, Radii extensionibus por-
 recti. Vitruv. 9. 4.
EXTENSIVUS, a, um, Jcti.
EXTENTUS, a, um, aliud Partic. [*ἐκτετατός*] Cic. 2. de Orat. 242.
 Per flatuus vero quum dixit, & extento brachio paululum etiam de
 gestu addidit, &c.
 Ævo extento vivere, Prolongato, vel In perpetuum, ut ait Schol. vet.
 Hor. 2. Carm. 2. 5.
 Funem per extentum ire. Hor. 2. Epist. 1. 210.
 Itinera extenta, pro Magnis. Liv. (13. 19. 11.)
 Pedes extentos ferre, i. e. Erecte incedere. Ovid. 3. de Arte Am. 302.
 Al. Extensos. V. BURM.
 Sonus extensus, Altus & acutus. Plin. lib. 10. cap. 29.
 Spatiũ vitæ extentum, i. e. Longum. Patere. lib. 1. cap. 11.
 Vallis extensissima. Liv. 21. 32. Al. Extensissima.
EXTENTE, Adv. Idem quod Extense. Compar. Ammian. 23. 7. in Bali-
 sta descriptione: quadratus eminentis stilius extentius.
EXTENEBRO, [*ἐκτενεύω*] āre. i. e. Curiosius ex tenebris in lucem
 protrahere. Varro. [Ubi?] Atque omnes adeo perquirat atque exte-
 nebrat artes. Rob. Stephanus legit Extenebrat. Sic & Perotti Cornu p. 691.
 Jos. Ifcanus Daretis Phrygii interpres lib. 1. v. 303.
 Occulta extenebrat, reddiditque latentia luci. De Fama.
EXTENTO, [*ἐκτετατός*] āre. frequent. Plaut. Bacch. 4. 2. 3. Alieno
 vires tuas extentes ostio? h. e. Extendas. [Nisi potius a Tento *τετατός*.]
EXTENTANS, antis, Partic. ut, Homo brevis, humeros extentans
 angustus. Ammian. 22. 14. Semet extentans. Idem 27. 1.
EXTENTATUS, a, um, Plaut. Mostel. 3. 1. 66. Venisti huc te exten-
 tatum. Alii aliter legunt. conf. EKTENTO.
EXTENUO, [*ἐκτείνω, ἐκτείνω, ἐκτείνω, κατατείνω*] āre.
 Inminuere, detrahere, exilius & tenuius aliquid facere: ut, Exte-
 nuare in pulverem inutilem. Plin. lib. 18. cap. 16.
 Augere & Extenuare contraria. Cic. 3. de Orat. 104. Summa autem
 laus eloquentiæ est, amplificare rem orando, quod valet non solum
 ad augendum aliquid & tollendum altius dicendo, sed etiam ad exte-
 nuandum atque abjiciendum.
 Extenuare & Adaugere. Cic. 2. de Invent. 75. Hoc extenuando, ma-
 lefici magnitudinem simul adaugere.
 Aciem extenuare. V. ACIES.

Causam vehementer extenuare. Aucl. ad Heren. lib. 2. 4.
 Censu extenuare. Cic. 4. Verr. 138.
 Cibus extenuatur dentibus. Cic. 2. de Nat. Deor. 134. Dentibus in ore
 constructis manditur, atque ab his extenuatur & rutilur cibus.
 Corpus. Plin. lib. 15. cap. 3. h. e. Gracile facere.
 Crimen, cui opponitur Omnino tollere. Cic. 7. Verr. 83. Statuit si
 hoc crimen extenuare vellet (nam omnino tolli posse non arbitrabatur)
 navarchos omnes testes sui sceleris vita esse privandos.
 Famam belli. Liv. 5.
 Laudes bellicas verbis extenuare. Cic. pro Marcell. 6.
 Mala extenuare. Ovid. 3. Trist. 3. 57.
 Quod potes, extenua forti mala corde ferendo.
 Molestias extenuare & diluere. Cic. 3. Tusc. 34.
 Munus extenuare verbis. Cic. 2. Off. 70.
 Spes extenuatur & evanescit. Cic. 3. Att. 14.
EXTENUATUS, a, um, Partic. [*ἐκτενωτός*] cui opponitur Concretus.
 Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Exin mari finitimus aer die & nocte distin-
 guitur: isque tum fufus & extenuatus sublimis fertur, tum autem con-
 cretus in nubes cogitur. Catull. 62. 295.
 Extenuata gerens veteris vestigia pœnæ. i. e. Vix apparebant
 vestigia catenarum in manibus & pedibus. De Prometheus.
 Superl. Brutus apud Cic. 11. Fam. 13. Recurri ad meas copias: sic
 enim vere eas appellare possum: sunt extenuatissimæ, & inopia
 omnium rerum pessime acceptæ.
EXTENUATIO, õnis, f. [*ἐκτενωσις*] Cic. 3. de Orat. 200. Et plus ad
 intelligendum, quam dixeris, significatio, & distincte concisa brevitatis,
 & extenuatio.
EXTENUATRIX, icis, f. Adjective. Macer. de Sulph. 4. 19.
 Virtus est ejus, ut dicunt, extenuatrix.
EXTENUATORIUS, a, um, ut, Virtus extenuatoria. Theod. Prisc.
 de Diæta cap. 15. & 10.
EXTENUATISSIME, Adv. apud Sen. Controv. 1. 4. [Non reperi. an
 Extenuatissime?
EXTER, āra, ērum, [*ἐξωτερός*] Idem quod Exterus & Externus. Unde Stat.
 11. Theb. 429. Exter honos dixit, pro Extraneo. [Extet tamen rectius
 legitur in omnibus codd. licet altera lectio firmetur auctoritate Prisciani
 1. 3. init. V. Exterus in EXTRA.
EXTERCERO, vel **EXTERCORO**, āre. Purigare. Ulp. in l. Sed &
 siquid inædificaverit. §. 1. D. De usufruct. Vel de Palæstra exterco-
 randis latrinis præponat. Ubi alia exemplaria legunt Extergendis, alia
 Stercorandis. Hinc
EXTERCORATOR, õris, m.
EXTEREBRO, [*ἐκτερεύω*] āre. Terebrando trahere. Cic. 1. de Divin. 48.
 Itaque ex eo auro quod exterebratum esset, buculam curasse faciendam.
 Exterebrare, per translationem, Extorquere aliquid, scrutari, & curio-
 sius querere. Plaut. Perf. 2. 2. 55. Lubet: nunquam hercle istuc ex-
 terebrabis tu ut sis prior quam ego siem. Conf. EXTREBRO.
EXTERGEO, si, sum, [*ἐκτερίζω*] ēre. Idem quod Tergere pur-
 gare, & mundum facere. Plaut. Rud. 5. 2. 14. Ita quanto magis ex-
 tergeo, rutilum atque tenuius fit. Cato cap. 162. De tertio extergeto
 spongia bene. Et cap. 26. Varro item 2. de R. R. cap. 5.
EXTERGO, si, sum, [*ἐκτερίζω*] ēre. Ejusdem significationis. Plaut.
 Mostel. 1. 3. 110. Linteum cape, tuque exterge tibi manus. Cato de R. R.
 cap. 162. Post diem omnino duodecimum pernas eximito, & falem omnem
 detergeto, & suspendito in ventum biduum, tertio extergito. Al. Extergeto.
EXTERSUM, a, um, Partic. [*ἐκτερομήνους*] ut, Extersum æs, h. e.
 Expolatum. Plin. lib. 34. cap. 9.
 Eversum atque extersum relinquere aliquid. Cic. 4. Verr. 52. Etenim
 quam tu domum, quam urbem adiisti, quod sanum denique, quod
 non eversum atque extersum reliqueris? Eversum, ab Everro, non
 ab Everto.
EXTERIOR. V. EXTRA.
EXTERMINO, [*ἐξέρω, ἐξολοθρεύω*] ēre. Extra terminos mittere, ejicere.
 Cic. 2. Off. 80. Ex coque tempore tantæ discordiæ secutæ sunt, uti &
 tyranni existerent, & optimates exterminarentur. Idem pro Flacc. 25.
 Ejicere aliquem ex urbe, & illum exterminari velle. Cic. 3. in Catil. 3.
 A diis penatibus cives exterminare. Cic. pro Sext. 30.
 Venire in civitatem, & De civitate exterminari, contraria. Cic. pro
 Corn. Balb. 51.
 Auctoritatem aliquorum e civitate exterminare. Cic. de Provinc. Conf. 3.
 Ex hominum communitate. Cic. 3. Off. 47.
 Ex numero hominum aliquem ejicere, & ex finibus humanæ naturæ
 exterminare. Cic. 13. Philipp. 1.
 Ex urbe virtutem exterminare. Cic. pro Milon. 102.
 In totum exterminare. Columel. lib. 9. cap. 15. Et sine præpositione,
 ut, Urbe atque agro exterminari. Cic. 1. de Nat. Deor. 65.
 Morbum exterminare. Plin. lib. 31. cap. 10. Regium quoque morbum
 in vino exterminari potum.
 Peregrinos prohibere uti urbibus, & eos exterminare. Cic. 3. Off. 47.
 Quæstiones exterminare. Cic. 4. Acad.
EXTERMINATUS, a, um, Partic. [*ἐξερωτός*] Cic. Post red. ad
 Quir. 14. Itaque neque Repub. exterminata, mihi locum in hac urbe
 esse duxi. conf. pro Domo sua, 141.
EXTERMINATIO, õnis, f. Jcti. in Dig.
EXTERMINATOR, õris, m. [*ἐξερωτής*] Cic. pro Domo sua, 141. Res
 vero publica, quanquam erat exterminata necum, tamen obversabatur
 ante oculos exterminatoris sui. i. e. Everforis & expugnatoris. [Sed
 Grut. ex codd. antiq. Exterminatoris edidit. q. V.
EXTERMINATRIX, icis, f. Saresb. 8. 17. Injustitia caritatis exterminatrix.
EXTERMINATORIUS, a, um, Irenæus 4. 41.
EXTERMINUS, a, um, Tertull. de Sodom. cap. 3.
EXTERMINIUM, i. n. Expullio, overfio, apud Scriptores Ecclesiast. Et
EXTERMINABILIS, e.
EXTERNO & **EXTERNUS** cum derivatis. V. post EXTRA.
EXTERO, tĩvi, tritum, [*ἐκτερο, ἐκτερο*] ēre. Idem significat quod
 Comminuere terendo, aut valde terere. Plin. lib. 24. cap. 7. Item
 mastice lentisci replicandis palpebris & ad extendendam cutem in facie.
 Ex antiquo exemplari legitur, Ad extendendam. Al. Extergendam.
 V. Hard.
 Cibum exterere. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. V. Alvus multiplex & tor-
 tosa, in ALVUS. Rr 2 frontem

- Frontem calcibus exterere. Phædr. 1. 22. 9.
 Grana exterere. Varro 1. de R. R. cap. 52. Apud alios exteritur grege jumentorum inacto, & ibi agitato percicis, quod unguis e spica exteruntur grana. [Forte Quoad &c. exterantur.
 Litteram exterere, pro Expungere. Varro 2. de R. R. cap. 1. A quo post balare dicunt, extrita e littera, ut fit in multis. i. e. *κατ' ἐξελίξιν*.
 Opus poliat lima, non exerat. Quintil. 10. 4. extr.
- EXTRITUS**, a, um. Partic. [*ἐκπεπημένῳ*] ut, Ignis extritus. Lucret. lib. 5. 1097. De fulgure.
 Littera extrita. V. in ipso verbo.
 Syllaba extrita, (*κατὰ σὺ κερπήν*) Quintil. lib. 9. cap. 3.
- EXTRERRANEUS**, inquit Festus, Ex alia terra. Extrerraneus quoque dicitur, & Qui ante tempus natus, vel potius ejectus est. Dicitur autem Extrerraneus, Quod eum mater extrerrita alvo ejecit. Is ergo est qui a Græcis *ἠλιπερηνός* vocatur, qualem fuisse Euryftheum Homerus canit. Sed V. Dacer. Qui Extrerricineus cum quibusdam codd. legit. [Extrerraneus an usquam alias lectum sit dubito; Sed Extrerraneus dixerunt veteres, ut Interaneus, unde per Syncopen factum Extrerraneus. V. post EXTRA.
- EXTRERRO**, ui, itum, [*ἐκφοβῶ*] ère. Idem quod Terrere, nisi quid addit particula Ex. Cic. 2. Off. 37. Et dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterruntur.
 Aspectu exterreri. Cic. 1. de Divin. 79.
 Metu exterreri. Liv. 4. 23.
 Mugitu nemora exterrit taurus. Sil. lib. 16.
- EXTRERRITUS**, a, um. Partic. [*ἐκπεφοβημένῳ*] Cic. 1. de Divin. 40.
 Talia commemorat lachrymans, extrerrita fomno. Ex quodam poeta.
 Falsa extrerritus. Tacit. 4. Ann. 28. Adseverabatque innocentem Cornutum, & falsa extrerritum. [An Falso?
 Æstu anguis extrerritus. Virg. 3. Georg. 434.
 Armenta extrerrita diffugiunt silvis. Virg. 3. Georg. 149.
 Novitate extrerritus. Lucret. lib. 2. 1039.
 Ovis extrerrita. Columel. lib. 7. cap. 4.
- EXTERSUS**. V. EXTERGO.
- EXTERUS**. V. EXTRA.
- EXTEXO**, ui, xum, [*ἐξυφαίνω*] ère. Destruere quod textum est.
 Extexere aliquem per translationem. Plaut. Bacch. 2. 3. 5. Extexam ego illum pulchre jam, si di volunt. i. e. Spoliabo illum auro. Extexere est, Telam sua textura, aut lana nudare.
- EXTILLO**, vel EXSTILLO, [*ἀποσείζω*] àre. Idem quod simplex Stillare. Plaut. Pseud. 3. 2. 29.
 Teritur sinapis scelerata cum illis: qui terunt Prius quam triverunt, oculi ut extillent facit. Columel. lib. 12. cap. 48. Sicque triginta dies pati confudascere, atque omnem amurcam extillare. i. e. Extra stillare.
 Extillare lacrymis, i. e. Totum in lacrymas converti, & ex toto stillare corpore. Ter. Phorm. 5. 7. 82.
 Hifce ego illam dictis ita tibi incensam dabo, Ut ne restinguas, lacrymis si extillaveris. [Malim post Lacrumis colo distinguui.
 Liquorem extillare. Columel. lib. 12. cap. 48.
- EXTIMBO**, ère. vel potius EXTIMESCO, ère. [*φοβέομαι*] Valde timere. Ter. Hec. 5. 3. 26. Extimui ilico. Cic. 4. Acad. Cur non extimefcam opinandi temeritatem? Ter. Phorm. 1. 3. 1.
 Adeon' rem redisse, ut qui mi consultum optime velit esse, Phædría, patrem ut extimefcam, ubi ejus adventi venit in mentem? Cic. de Senect. 75. Quod igitur adolescentes, & ii quidem non soium indocti, sed etiam rustici contemnunt, id docti senes extimefcant? De fortunis communibus extimefcere. Cic. de Fato, 31.
 Adventum alicujus extimefcere. Cic. 9. Fam. 26.
 Formidines extimefcere. Cic. 5. de Fin.
 Magistrum extimuit. Hor. in Arte Poet. 415.
 — qui Pythia cantat Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum.
 Minas aliquas extimuisse. Tibul. lib. 2. 6. 50.
 Vultus extimuit loquentis. Stat. 9. Theb. 156.
 Paffive. Tacit. 11. Ann. 16. Frustra Arminium præscribi: cujus si filius hostili in solo adultus, in regnum venisset, posse extimefcí.
- EXTIMESCENDUS**, a, um. Cæs. 3. Bell. Gall. 13. Quarum rerum omnium nostris navibus casus erat extimefcendus. Cic. 3. Tusc. Nequam ex opinione vulgi esse extimefcendas.
 Periculum ab Antonio majus extimefcendum est. Cic. 7. Philipp. 2.
- EXTIMULO**, sive EXSTIMULO, [*κινέω*] àre. idem quod Stimulare. Columel. lib. 6. cap. 27. Id præcipue armentum, si prohibeas libidines, extimulatur furis. De equis. Plin. lib. 2. cap. 39. de Sideribus, Quoties errantium accessu impulsa, aut conjectu radiorum extimulata sunt. Dicitis extimulare aliquem. Ovid. 6. Fast. 588.
 Furore bellandi extimulare corda. Sil. lib. 1. 32.
- EXTIMULATUS**, a, um. Partic. [*κκεντημένῳ*] ut, Fame extimulata tigris. Ovid. 5. Met. 164. V. Plin. lib. 2. cap. 39.
- EXTIMULATOR**, oris. m. [*κκεντητής*] ut, Acerrimus extimulator. Tacit. 3. Ann. 40.
- EXTIMUS**. V. EXTRA.
- EXTINGUO**, sive EXSTINGUO, nxi, nctum, [*σβέννω, σβέννυμι, ἀποσβέννω*] ère. Proprie dicitur de iis quæ incensa sunt. Plaut. Perf. 5. 2. 22. Da illi cantharum, extingue ignem si cor uritur.
 Incendere & Extinguere, contraria. Cic. pro Milon. 73. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriam publicæ recensionis, tabulis publicis impressam, extingueret.
 Extinguere ignem, flammam, incendium. Plin. lib. 34. cap. 10. Cic. 4. Fam. 13.
 Inter Extinguere & Opprimere (inquit Nonius) interessè Cic. voluit de Amicit. 78. ut sit majus Opprimere, quam Extinguere amicitiam, quum inquit, Quamobrem primum danda opera est, nequa amicorum dissidia fiant: sin tale aliquid e venerit, ut extinctæ potius amicitia, quam oppressa videantur. i. e. Ufu defuetæ, non repente abruptæ. Budæus.
 Elucere & Extinguere, contraria. Cic. 4. Fam. 3. Omnes cives sic existimant, quasi lumen aliquod, extinctis ceteris, elucere sanctitatem, & prudentiam, & dignitatem tuam.
 Extingui & opprimi antequam plane exortum & natum sit. Cic. 2. pro Lege Agrar. 90.
- Opprimi & extingui. Cic. de Senect. 71. Adolescentes mori sic mihi videntur, ut quum aqua multitudine vis flammæ opprimatur: Senes autem, sicut sua sponte nulla adhibita vi consumptus ignis extinguitur.
 Extinguere & reprimere. Cic. pro Coel. 71. Audetisne excitare tanti flagitii memoriam, non extinctam illam quidem, sed repressam vetustate? Plane extingui quæ antea scripsimus. Cic. 4. Verr. 172.
 Extinguere & funditus delere aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 6.
 Animam alicui. Ter. Adel. 3. 2. 16. Seni animam primum extinguerem ipsi.
 Animus & mens, nisi tanquam lumini oleum infilles, extinguntur senectute. Cic. de Senect. 36.
 Bellum. Plaut. Perf. 5. 1. 2.
 Bellum domesticum extingui. Cic. de Arusp. Resp. 49.
 Consuetudinem. Cic. pro Coel. 61. Sin autem jam suberat simultas, extincta erat consuetudo, dissidium extiterat. i. e. Abolita.
 Crimina sua, testes interficiendo, extingui. Cic. 7. Verr. 112.
 Dignitas formæ aut morbo deflorescit, aut vetustate extinguitur. Auct. ad Heren. lib. 4. 38.
 Famam prodicionis. Liv. 27. 16. Brutii quoque multi passim interfecí, seu per errorem, seu vetere in eos insito odio, seu ad prodicionis famam, ut vi potius atque armis captum Tarentum videretur, extinguentiam.
 Fama malorum vet. extinguitur. Virg. 6. Æn. 527.
 Scilicet id magnum sperans fore munus amanti, Et famam extingui veterum sic posse malorum.
 Familiaritates. Cic. de Amicit. 35. Eorum querela inveterata non modo familiaritates extingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna. Sic Amicitias 80.
 Formam. Ter. Phorm. 1. 2. 58. Ut ni vis boni in ipsa inesset forma, hæc ipsam extinguerent.
 Furorem alicujus extingui, & audaciam opprimere. Cic. 6. Philipp. 18. Gloriam. V. Salutem.
 Gratiam. Cic. 1. Fam. 1. Gratiam autem nostram extinguit hominum suspicio, quod Pompejo se gratificari putant. i. e. Opprimat, abolet.
 Improbritatem alicujus extingui & delere. Cic. 1. Verr. 26.
 Infamiam re aliqua. Cic. 4. Verr. 142. Quum eorum nominibus in statuarum inscriptione positus omnem te sperabas invidiam atque infamiam tuam extingui posse?
 Inimicitias in fortissimis viris non solum extingui, sed etiam ad amicitiam consuetudinemque traducere. Cic. de Provinc. Conf. 22.
 Invidiam extingui mors. Cic. pro Corn. Balb. 15.
 Leges. i. e. Abolere. Cic. 3. pro Lege Agr.
 Liberos extingui alicujus. Nep. Vit. Attic. cap. 9.
 Motus animorum Inflammare & Extinguere, contraria. Cic. 1. de Orat. 60.
 Nomen aliquorum extingui. Cic. 4. in Catil. 7.
 Oblivione extingui. Cic. in Somn. Scip. 18. Sermo autem omnis ille & angustiis cingitur his regionum quas vides, nec unquam de ullo perennis fuit, & obruitur hominum interitu, & oblivione posteritatis extinguitur.
 Potentiam alicujus extingui & opprimere. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
 Religionem extinguit cupiditas. Cic. 3. Verr. 48.
 Reliquias belli extingui. Cic. 10. Fam. 25.
 Rumorem. Cic. 15. Att. 1. De regina rumor extinguitur.
 Salutem. Ad ejus non salutem modo extinguentiam, sed etiam gloriam per tales viros infringendam. Cic. pro Milon. 5.
 Sensus extinguitur morte. Cic. 2. de Fin. 52.
 Sol hominibus extingui visus est. Cic. in Somn. Scip. 7.
 Tentata & concepta. Cic. 7. Verr. 112.
 Vestigia urbis. Liv. 8. Bell. Pun. Adeo vestigia quoque urbis extingui, ac delere memoriam hostium fedis cordi est.
 Urbem aliquam. Cic. pro Lege Manil. 11. Corinthum patres vestri, totius Græciæ lumen, extinctum esse vulerunt.
 Extinguere aliquem, Occidere. Virg. 4. Æn. 606.
 Extingui, Mori. Cic. de Senect. 60. Extingui homini suo tempore optabile est. Budæus.
- EXTINCTUS**, a, um. Partic. [*ἀπὸσβεδής*] Cic. de Clar. Orat. 2. Vir egregius, conjunctissimusque mecum consiliorum omnium societate, alienissimo Reip. tempore extinctus, & auctoritatis & prudentiæ suæ triste nobis desiderium reliquerat.
 Extincti occiderunt. Cic. pro Corn. Balb. 34. Quum duo fulmina nostri imperii subito in Hispania Cn. & P. Scipiones extincti occidissent, &c.
 Funere crudeli extinctus. Virg. 5. Ecl. 20.
 Artus extincti. Ovid. 4. de Ponto, 16. 51.
 Calores extincti. Sen. Hippol. 3.
 Calore refrigerato & extincto occidimus ipsi & extingui. Cic. 2. de Nat. Deor. 23.
 Civis extinctus. Ovid. de Rem. Amor. 731.
 Flamma extincta reluxit. Ovid. 7. Met. 77.
 Homo extinctus dicitur, Qui mortuus est. Cic. 1. Tusc. 116.
 Lumen extinctum est. Ovid. 1. Met. 721. Lumen. i. e. Vita.
 Principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se aliud creabit. Cic. in Somn. Scip. 20.
 Pudor extinctus. Virg. 4. Æn. 322.
 Res extinctæ vocantur, Quarum forma mutata est, vel quarum dominium amissum, ita ut in judicio exhiberi nequeant, in §. 27. Inst. de rer. div.
 Sitis extincta bihendo. Ovid. 7. Met. 569.
 Spes extincta. Liv. 23. 45.
 Virtus extincta. Cic. 3. de Orat. 1.
 Vita extincta. Ovid. 7. Met. 569.
 Vox omnium silentio. Liv. 3. Bell. Pun.
 Vox Q. Hortensii extincta est fato suo, nostra publico. Cic. de Clar. Orat. 328.
- EXTINCTIO**, vel EXSTINCTIO, oris. f. [*ἀπὸσβεσις*] Cic. 1. Tusc. 117. Nam si supremus ille dies non extinctionem, sed commutationem affert loci, quid optabilius?
EXTINCTUS, us. m. Idem. Plin. lib. 7. cap. 7. Quum plerumque ab ortus causa fiat odor a lucernarum extinctu.
EXTINCTOR, vel EXSTINCTOR, oris. m. [*ἀπὸσβεστής*] ut, Extinctor conjurationis & sceleris. Cic. pro Domo sua, 101.
 Belli. Cic. pro Coel. 61. Bell

Belli domestici extingtor. Cic. de Arusp. Resp. 49.
 Hominis. Lactant. de Falsa sapientia lib. 3. cap. 18. Nam si homicida nefarius est, quia hominis extingtor est. H. St.
 Incendii extingtor. Cic. in Pisina. 26.
 Patriæ extingtor. Cic. pro Sylla 88.
EXTINGUIBILIS, e. Lactant. 7. 20. Si non extingui-biles, tamen cruciabiles fiant, &c.
EXTIRPO, vel **EXSTIRPO**, [*ἐκφύρω*] āre. proprie significat Radicitus evellere, & cum stirpe ipsa totam plantam ex terra abstrahere. Columel. lib. 2. cap. 2. Et extirpandis radicibus.
 Arborem extirpare radicitus. Ulp. in l. Furtim. D. Arbor. furt. caesarum.
 Extirpare pilos corporis. Martial. lib. 6. 56.
 Per metaph. ad alia transfertur. ut, Extirpare humanitatem ex animo. Cic. de Amicit. 48. Quamobrem si cadit in sapientem animi dolor, qui profecto cadit, nisi ex ejus animo extirpatam humanitatem arbitremur: quæ causa est ut amicitiam funditus tollamus e vita, &c.
 Perturbationes extirpare. Cic. 4. Tusc. 42.
 Vitia extirpare, & funditus tollere. Cic. de Fato, 11.
EXTIRPATIO, ōnis. f. [*ἐκφύρωσις*] Columel. lib. 2. cap. 2. Filicis frequens extirpatio vel aratro fieri potest.
EXTISPRIX, **EXTISPICIUM**. V. **EXTA**.
EXTO, sive **EXSTO**, īti, ūtum. [*ἐξίστω*] āre. Eminere, superesse. Virg. 3. Georg. 370.
 Torpent mole sua, & summis vix cornibus extant.
 Longa trabe rectior extat. Ovid. 3. Met. 78.
 Humeris extantem fuscipit altis. Virg. 6. Æn. 668.
 Extat capite solo ex aqua. Cæf. 5. Bell. Gall. 18.
 Extare paululum supra terram. Columel. lib. 5. cap. 10. Fasciculos sarmenorum brachii crassitudinis demitto, ita ut supra terram paululum extent.
 Edificia extant modice ab humo. Plin. lib. 6. cap. 22.
 Navis extat aquis. Ovid. 5. Trist. 11. 14. i. e. Super aquas.
 Surculi extant de arbore fex digitis. Columel. de Arbor.
 Extat e terra sesquipedale. Columel. lib. 5. cap. 11.
 Extat duos digitos. Plin. lib. 17. cap. 14.
 Extare & eminere. Cic. 3. de Orat. 99. Sed habeat tamen illa in dicendo admiratio ac summa laus umbram aliquam & recessum, quo magis id quod erit illuminatum, extare atque eminere videatur.
 Numerus non item extat in oratione ut in versu. Cic. in Orat. 202.
 Apparet atque extat utrum. Cic. 1. de Orat. 72. Sic sentio, neminem esse in Oratorum numero habendum, qui non sit omnibus iis artibus quæ sunt libero homine dignæ, perpolitus: quibus ipsis si in dicendo non utimur, tamen apparet atque extat utrum finis earum rerum rudes, an didicerimus. h. e. In dicendo ostenditur, & facile declaratur.
 Id extat. Cic. 5. Fam. 19. Extatque id quod mihi ostenderas quibusdam litteris, hoc te studiosiorem, &c.
 Officium. Cic. de Amicit. 24. Itaque si quando aliquod officium extitit amici in periculis aut audeundis, aut, &c.
 Procurfus fluidorum in proclive volubilis extat. Lucret. 2. 452.
 Studium. Cic. 1. Fam. 8. Nostrum studium extabit in conveniendis magistratibus & Senatoribus.
 Extant libri, orationes, statuar, & hujusmodi: h. e. Superfunt.
 Extare & Intercidere, contraria. Plin. lib. 35. cap. 8. pr. Sive extant, sive interciderent.
 Aliquid extabit, ne tibi plane cessasse videamur. Cic. 2. Att. 8.
 Auctor non extat ejus pecuniæ. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Auctor non extat alius. Liv. 1. 18. Auctorem doctrinæ ejus, quia non extat alius, falso Samium Pythagoram edunt.
 Epistolæ extant Philippi ad Alexandrum. Cic. 2. Off. 48.
 Exempla extant. Cic. 2. de Legib. 62. Alioqui multa extarent exempla majorum. Sed ex antiquo codice rectius legitur, Extarent ampla majorum. subaudi, Sepulcra.
 Inimicitia inter eos. Cic. de Amicit. In optimis quibusque honoris certamen & gloriæ: ex quo inimicitias maximas sæpe inter amicissimos extitisse.
 An ab Existo? H. St. [Sine dubio. V. quæ in Eo verbo annotavimus supra.]
 Indicium cædium & libidinum extat & ad inignem memoriam turpitudinis, & pæne ad justum odium nostri imperii. Cic. de Provinc. Conf. 6.
 Littera nulla extat. Ovid. in Ibin, 3.
 Nullaque quæ possit, tot scriptis millibus, extat,
 Littera Nafonis sanguinolenta legi.
 Si litteræ non extarent, magnopere eas requireremus. Cic. 1. de Invent. 70.
 Litteris extat. Cic. 1. Tusc. 38. i. e. In litterarum monumentis.
 Memoria extat, sunt tabulæ publicæ: redargue me si mentior. Cic. pro Cluent. 62.
 Samum extat in me tuum meritum. Cic. pro Planc. 2. i. e. Memoria meritum.
 Monumenta præteritarum rerum certa in litteris extant. Cic. 1. de Invent. 39.
 Munus oculorum extare sine oculis non potest. Cic. 1. de Divin. 71.
 Opera peregrinationis hujus extabit. Cic. 15. Att. 13. extr.
 Opus. Ovid. 3. de Arte Am. 338.
 Quo nullum Latio clarius extat opus.
 Opus peregrinationis alicui extare. Cic. 2. Att. 24. Curabo ut hujus peregrinationis aliquid tibi opus extet.
 Oratio. Cic. Quæ, ut scis, extat oratio. Idem de Senect. 16.
 Et tamen ipsius Appii extat oratio.
 Otii non minus quam negotii clarorum virorum atque magnorum rationem extare oportere. Cic. pro Planc. 66.
 Scriptura extat in iisdem litteris. Cic. 7. Verr. 147.
 Scripta Demadis nulla extant. Cic. de Clar. Orat. 36.
 Senatusconsultum. Cic. 1. Fam. 7. Quoniam Senatusconsultum nullum extat, quo reductio regis, &c. Cic. 5. Fam. 2. Jam illud Senatusconsultum quod eo die factum est, ea præscriptione est, ut dum id extabit, officium meum in te obscurum esse non possit.
 Vestigia. Liv. 1. Bell. Maced. Cic. pro Rosc. Amer. 62. Hæc quum sint omnia, tamen extent oportet expressa scelervis vestigia, &c.

Voces extant graviora judicia de potentissimis hominibus quam tabellæ. Cic. 3. de Legib. 34. Al. Vocis.
 Extat, pro Est & apparet. Cæf. lib. 8. cap. 22. de talo, Ubi huic contrarius talus, contrarium etiam signum extat. Ita antiquiores legunt. Sed Lind. exhibet Contrarius casus, & Signum est.
 Extat, pro Est. Cic. pro Arch. 15. Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitum prope divino, per seipfos & moderatos & graves extitisse fateor. Budæus. [Sine dubio ab Existo, pro Exorior, Evado. V. in EXISTO notata.]
 Duo quoque subjecta loca sic accipienda videntur. Ceterum alterum non inveni, in altero pro Extitit, in quibusd. MSS. legitur Fuit.
 Quales tibi sæpe scripsi, Consules extiterunt. Cic. ad Brut. h. e. Sese eo pacto gesserunt. Quintil. lib. 10. cap. 1. Tullius ut ubique, etiam in hoc opere, Platonis æmulus extitit.
 Extat, cum infinitivo, pro Auctorum libris testatum est. Cic. in Brut. 57. Quem vero extet, & de quo sit memoria proditum eloquentem fuisse, & ita esse habitum, primus est M. Cornelius Cethegus: cujus eloquentiæ est auctor, & idoneus mea quidem sententia, Q. Ennius, &c. Alii exponunt Extet, Appareat. quale est illud lib. 1. de Orat. 72. Apparet atque extat.
 Pro Supereminere, præstare, excellere, cum accusativo posuit Statius Silv. 1. 2. v. 116. de Violantilla sponsa,
 — Latias, metire, quid ultra
 Emineat matres, quantum Latonia nymphas
 Virgo premit, quantumque egomet Nereidas exsto.
EXSTANS, antis. Virg. 6. Æn. 668.
 — humeris exstantem fuscipit altis.
 Compar. Stat. 9. Theb. 455.
 Jamque super ripas utroque exstantior ibat
 Aggere.
EXTANTIA, æ. f. [*ἐξάντη*] Columel. lib. 5. cap. 5. Ipsa capita sine ulla extantia, neque aratro, neque bubus obnoxia sunt. & Cæf. Aurel. Tard. 4. 3. & 1. 5.
EXTATŪRUS, [*ἐξέτων*] a supino Extatum. Plin. lib. 17. cap. 22. Ideo nec vitis minor transferri debet, extatura etiamnum duabus gemmis.
EXTOLLO, extūli, elātum, [*ὑπερβάλω, μεταύω, ἔκω*] ēre. Efferre. Virg. 2. Georg. 169.
 Extulit hæc Decios. Plaut. Amph. 5. 1. 52. Continuo extollunt ambo capita.
 Extollere armatum in sublime. Hirt. Bell. Afr. cap. 84.
 Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Planc. 33. Ubi illa antiqua libertas, quæ malis oppressa civilibus extollere jam caput, & aliquando recreata se erigere debebat?
 In gremium suum liberorum ex se genus extollere. Cic. in Orat. 155.
 Ex quodam poeta.
 Lumbos extollere. Plaut. Epid. epilog. 2. Plaudite, valet: lumbos extollite, atque exurgite.
 Onera in jumenta. Varro de R. R. lib. 2. cap. 10.
 Os sacrum extulit cælo Lucifer. Virg. 8. Æn. 591.
 Percussum ipsa Resp. manibus suis extolleret. Cic. pro Domo sua, 119.
 Pugionem extollere. Cic. 2. Philipp. 28.
 Vites erigere & extollere. Cic. 5. de Fin. 39.
 Sic urgetur ut nequeat se extollere. Cic. 2. Tusc. 54.
 Extollere indignationem, Vehementer irasci. Plin. Epist. 159.
 Extollere liberos. Plaut. Most. 1. 2. 41.
 Primum, dum, parentes fabri liberum sunt,
 Et fundamentum substruunt liberorum:
 Extollunt, parant sedulo in firmitatem.
 Extollere, Differre in aliud tempus. Cæcilius Plocio, Abi intro, atque isthæc aufer, tamen hodie extollat nuptias. Nonius.
 Extollere verbis, Exaltare prædicatione, Magnificere. Sallust. Catil. cap. 8. Ita eorum, qui fecere, virtus tanta habentur, quantum eam verbis potuere extollere præclara ingenia.
 Extollere verbis in majus. Liv. 8. Bell. Pun. Defectionem fociorum in majus verbis extollentes.
 Unius in alterum meritum verbis extollere. Cic. pro Planc. 95. Ubi subauditur In majus.
 Deprimere & Extollere contraria. Cic. in Pison. 41. Vos meam fortunam deprimitis, vestram extollitis.
 Quem virtutis gloria cum summa laude ad cælum extulit, eundem inimicorum invidia indignissime oppressum deprimit ad supplicium. Cic. Anteq. iret in exil. 1.
 Submittere se & Extollere, contraria. Cic. de Amicit. 74. Quamobrem ut ii qui superiores sunt, submittere se debent in amicitia, sic quodammodo inferiores extollere.
 Eum gloria ad cælum extulit. Cic. 3. Tusc. 39.
 Mature ad imperium extollere. V. **MATURUS**.
 Laudando aliquem extollere. Aucl. ad Heren. lib. 1. 8.
 Ad cælum laudibus aliquem extollere. Cic. 12. Fam. 25.
 Animum extollere. Cic. in Partit. 81.
 Jacentem non modo extollere, sed etiam amplificare ejus pristinam dignitatem. Cic. pro Muren. 8.
 Supra modum nihil se extollere. Quintil. lib. 1. cap. 9.
 Extollere se gloriando, & prædicatione. Cic. Parad. 1. 4. An quisquam in potiundis voluptatibus gloriando sese & prædicatione extollit? Al. Effert.
 Egredia facta tuorum te extollunt. Cic. in Sallust. 20.
EXTORQUEO, si, tum, [*ἐκτοραίνω, ἐκτοραίνω*] ēre. Vi aliquid auferre, & eripere. ut, Extorquere clavam e manibus Herculis. Per Proverbum dictum. Erasim. ex Macrob. Sat. 5. 3. Ubi tamen, Clavam Herculi subtrahere, non Extorquere, legitur.
 Abjicere & Extorquere, contraria. Cic. pro Ligar. 16. Suam citius abjiciet humanitatem, quam extorquebit tuam.
 Exorare & Extorquere, contraria. Cic. Octav. Ille ea tamen exorabat, quæ volebat auferre, tu extorques. V. **EXORO**.
 Exprimere & extorquere. Cic. de Provinc. Conf. 5. Postquam nihil exprimere ab egentibus, nihil ulla vi a miseris extorquere potuit, cohortes in hiberna milit.
 Extorquere e manibus. Cic. pro Cluent. 52. Sed ut quidquid ego apprehenderam, statim accusator extorquebat e manibus.

- Arma e manibus iratorum civium extorquere posset auctoritas &c. Cic. de Clar. Orat. 7.
 Quod populi R. beneficium sibi per contumeliam ab inimicis extorqueretur. Cal. 1. Bell. Civil. 9.
 Extorquere ex animis cognitiones verborum, quibus imbuti sumus. Cic. 2. de Fin. 16.
 Errorem alicui extorquere. Cic. de Senect. 86.
 Ferrum de manibus. Cic. 1. Catil. 16.
 Opinionem. Si denique veritas extorquebit: ne repugnetis, &c. Cic. pro Cluent. 6. Subauditur Eam opinionem vobis, ex præced.
 Pecuniam ab aliquo extorquere & eripere. Cic. pro Cluent. 78.
 Sententias de manibus iudicum vi quadam orationis extorquere. Cic. 2. de Orat. 74.
 Suffragium populo per vim. Liv. 25. 4. i. e. Jus suffragii ferendi.
 Talenta a Cæsare. Cic. 6. Att. 1.
 Veritatem extorquere. Cic. in Orat. 161.
 Ut faterer extorsisti. Cic. 1. Tusc. 14.
 Extorquere, pro Luxare. Sen. Epist. 18. Fregit aliquis crus, aut extorsit articulum.
- EXTORTUS**, Partic. [*ἐκστρατός*] Cic. pro Milon. 18. Extorta est confitentia de manibus.
 Voluptas extorta alicui. Hor. 2. Epist. 2. 139.
 Vi & metu extortum frumentum. Cic. in Pison. 86.
 Voces extortæ. Claud. 2. in Ruff. 170.
 Extortus, pro Excruciato. Sen. Epist. 66. His opponere ferro transfossos, aut exanimatos serpentum morfu, aut fractos ruina, aut per longam nervorum contractionem extortos minutatim.
 Extortus pro Distorto ac debili. Plin. 8. Epist. 18. Omnibus membris extortus & fractus, tantas opes solis oculis obibat.
- EXTORTOR**, oris. m. [*ἐκστρατορεύων*] Qui quid extorquet, i. e. Vi rapit & aufert. Ter. Phorm. 2. 3. 27. Bonorum extortor, legum contortor.
EXTORTORIS, is. m. [*ἐκστρατορεύων*] Qui est extra patrium solum, seu terram patriam eieclus, sicut exul. Gell. lib. 2. cap. 13. Exul, extorrisque esto. Ab ignis interdictione, torrisque communiōe ductum esse vocabulum potius quam a Terra, nonnulli putant, etiam si Exul a solo est. Liv. Extorrem urbe, domo, penatibus, foro, congressu æqualium. Extorris dicitur, Extra terram, vel Extra terminos. Nonius. Liv. 2. 6. Ne se ortum ejusdem sanguinis, extorrem, egentem, ex tanto modo regno, cum liberis adolescentibus ante oculos suos perire sinerent. [Legendum Ortu ejusdem sang.]
 Hinc **EXXVVI**. patresfamilias extorres profugerunt. Cic. 5. Verr. 120.
 Extorris finibus. Virg. 4. Æn. 616.
 Extorris patria. Sallust. Jugurth. cap. 14. Sicuti videtis, extorrem patriam, domo, inopem & cooperum miseris effecit.
 Extorris regno, exturbatus mari. Accius apud Nonium.
 Extorris sedibus. Tacit. 6. Ann. 36. 4.
 Exul atque extorris ab solo patrio. Liv. 5. 30.
- EXTRA**, [*ἐξω, ἐκτός*] Præpositio accusativo casui serviens, cujus relativum est Intra vel Intus. Item reperitur aliquando sine casu, & tum quasi adverbium fit. Plin. lib. 12. cap. 9. Magnitudo miranda est, species similis unedoni, pomum amygdalis extra, intus contortis nucleis. Significat vel Remotionem loci, ut, Extra portam, urbem; Vel Remotionem naturæ, id quod alias dicimus Ultra. ut, Extra modum, fatum, &c. Utriusque generis exempla simul proferemus.
 In & Extra contraria. Cic. 2. de Fin. 68. Et in corpore, & extra esse quædam bona.
 Eminere foras, & ea quæ extra erunt, contemplari, & quam maxime se corpore abstrahere. Cic. in Somn. Scip. 21.
 Sensibus & animo ea quæ extra sunt, percipimus. Cic. 2. de Nat. Deor. 148.
 Excedere extra. Cic. de Univerf. 14. Sic in omni mundo omnes partes collocatæ sunt, ut nulla pars hujusce generis excederet extra.
 Extra omnem ingenii aleam positus. Plin. præf. Nat. Hist. de Cicerone. Causam. Cic. pro Cæcin. 94. Id tamen extra causam est, percurram tamen brevi.
 Conjuratorem. i. e. In conjuratis, sive De numero conjuratorum non esse. Cic. pro Syll. 39. Extra conjurationem hunc esse se scire dixisset. Extra culpam causamque sese ponere. Cic. de Univerf. 39. Extra culpam esse. Cic. 7. Verr. 133. Dico aut omnes extra culpam fuisse: aut si uni attribuenda culpa fit, in eo maximam fuisse.
 Fatum. Cic. 2. de Divin. 25.
 Jocum. i. e. Serio. Cic. 7. Fam. 16. Sed mehercule extra jocum homo bellus est. Idem 7. 32.
 Modum, pro Supra modum. Cic. 1. Off. 140. Cavendum autem præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu & magnificentia prodeas. Idem 3. de Orat. 48. Vox extra modum absona.
 Numerum. ut, Extra numerum es mihi. Plaut. Men. 1. 3. 1. Extra numerum, modumque agere aliquid. Hor. 1. Epist. 18. 59.
 Ordinem. i. e. Ordine non observato. Gell. lib. 4. cap. 10. Extra ordinem rogare sententiam honoris gratia. Cic. pro Domo sua, 19. Quibus ille quum esset extra ordinem ad patriam defendendam vocatus, auxit nomen pop. Rom. imperiumque honestavit. Ibid. sepius.
 Ostium. i. e. Foris. Ter. Phorm. 5. 6. 36. Sed me censent potuisse omnia intelligere extra ostium, intus quæ inter se ipsi egerint?
 Periculum. Cic. 11. Att. 24. Poteris eam monere ut alicui committat, cujus extra periculum hujus belli fortuna sit.
 Portam. Cic. 2. de Legib. 58. Extra portam Collinam ædes Honoris est.
 Pretium. i. e. Tanti est, ut pretium excedat. Plaut. Pæn. 1. 2. 119.
 Ruinam. Cic. 11. Att. 24.
 Teli jactum. Curt. lib. 4. 2. 23. Al. Ictum.
 Turbam. h. e. Scorum a turba. Plaut. Amph. 1. 1. 69.
 Urbem. Cic. 4. Att. 17. Sum futurus extra urbem Idibus Januariis.
 Extra universa quid potest esse? Cic. 4. Acad. 73.
 Extra, pro Præter elegantissime ponitur, exceptionis gratia: ut, Extra te unum. Plaut. Amph. 2. 2. 203. Ter. Phorm. 1. 2. 84. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. Cic. 1. in Catil. 13. Nemo est, extra istam conjurationem perditorum hominum, qui te non metuat. Idem 1. Verr. 37. Extra hanc contentionem, certamenque nostrum. Idem 7. Fam. 3. Extra ducentem, paucosque prætere. Idem pro Domo, 108. Extra contaminatam illam & cruentam P. Clodii manum. Idem 5. Philipp. 53.
- Extra tumultum Gallicum Italicumque. Varro 1. de R. R. 18. Præterea, extra familiam, debuit dicere villicum & villicam. Liv. 26. Extra filias quæ nupissent. Cic. in Orat. 188. Nullus est numerus extra poeticos. [Hoc novissimo loco non ponitur Exceptionis gratia. Intelligi enim vult, Nullum numerum non esse poeticum.]
 Extra quam, pro Nisi, Verbum est quod ponebatur in concipiendis exceptionibus. Cic. 2. de Invent. 59. Agit is cui manus præcisæ est, injuriarum: postulat is quicum agitur, a Prætoris exceptionem, **EXTRA QUAM IN REUM CAPITIS PRÆJUDICIUM FIAT.** Ubi (si) particula deesse videtur, Extra quam si: ut Ulp. in l. prima. §. Labeo scribit. D. de Fluminibus, Sed ita excipiendum ait, extra quam siquid ita factum sit, uti de lege fieri licuit. Liv. 26. 34. & 38. 38. Cic. 6. Att. 1.
- EXTRACLUSUS**, Ager dicebatur, Qui intra finitimam lineam & centurias interjacebat: ideoque extracclusus, quia ultra limites finitimæ lineæ clauderetur. & extracclusa loca sunt æque juris subsecivorum, ultra limites, & ultra finitimam lineam. Quod genus agrorum si reipub. populi Romani, aut ipsius colonie cujus sine circumdatur, sive peregrinæ urbis, aut locis sacris, aut religiosis, æque ad populum Romanum pertinentibus, datum non est, jure subsecivorum in ejus, qui assignare potuerit, remanet potestate. Ex Frontino de Agrorum qualitate, p. 39. Gæfii Edit.
- EXTRAORDINARIUS**, Adj. [*ἐξαιρετικός*] Quod præter ordinem fit, vel est.
 Cupiditates extraordinariæ. Cic. 7. Verr. 35. Ut omnia semper quæ jucunda videntur esse, non modo his extraordinariis cupiditatibus sed etiam ipsi naturæ ac necessitati denegarem.
 Cura. Liv. 26.
 Honores. Cic. ad Brut. 4. & 10. Item 5. Att. 4.
 Imperium. Cic. 11. Philipp. 17. & 20.
 Milites. Liv. 35. 5.
 Munus. Cic. 5. Att. 9.
 Pecunia. i. e. Quæ in tabulas non refertur. Cic. 3. Verr. 100. & pro Rosc. Com. 4.
 Petitio consulatus. Cic. de Clar. Orat. 226.
 Potestas. Cic. pro Domo sua, 22.
 Præsidium. Cic. 11. Philipp. 20.
 Reus. Cic. 8. Fam. 8.
 Species fructuum. Varro de R. R. 2. 1. fin.
 Extraordinaria crimina Jureconsulti dicuntur, Quæ non lege aliquo publicorum iudiciorum, sed extra ordinem magistratus imperio, a potestate exercentur. Unde, Legitima crimina Extraordinariis opponuntur ab Ulpiano, l. 3. D. de crimin. stellionat.
- EXTRARIUS**, Adj. [*ἐξαρῆς*] ab Extra, ut a Contra Contrarius. Alienus, Qui extra focum, sacramentum, jusque est, inquit Festus [Legendum videtur, Sacra gentis, pro Sacramentum.]
 Extrarius pro Eo qui non sit domesticus, & ex eadem familia. Apuleji Apologia pag. 318. Præterea minabatur, si extrario nupisset, nihil filii ejus ex paternis eorum bonis testamento relicturnum.
 Canis extrarius, apud Suet. Vesp. 5. pro Non domestico.
 Defensio extraria. Auct. ad Herenn. 2. 19. Absoluta juridiciali constitutione utemur, quum ipsam rem, quam nos fecisse confitemur, juratam dicemus, sine ulia assumptione extrariæ defensionis.
 Extraria lux, i. e. (ut quidam ajunt) Extrinseca. Lucret. lib. 4. 277.
 Res extraria. Cic. 2. de Invent. 176. Utilitas aut in corpore positæ est, aut in extrariis rebus. V. **EXTRANÆUS** paulo post.
 Extrarium dicitur, Quicquid est extra rem de qua agitur, ut apud Quintil. lib. 7. cap. 2. Quum in personam certam transfertur accusatio, aut in extrarium, aut in ipsius qui perit voluntatem, &c.
- EXTRANÆUS**, Adj. [*ἀλλοδαπός*] dicitur (ut ait Festus) Qui ex alia terra est. [Apud Fest. scribitur Exterraneus, de quo V. l. l. Scribitur autem Extraneus per Syncopen, pro Exteraneus, ut Interaneus, idque formatur ab Exterus, cui proin postponi debet, sicut & Externus. Extraneus & Domesticus, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 9. Pax & concordia extraneis gignetur, quum jam domesticis non infideat sed publice providenti eripiatur.]
 Causa extranea. Auct. ad Herenn. lib. 3. 2.
 Cognomine extraneo demonstrare id, quod suo nomine appellari non potest. Auct. ad Herenn. lib. 4. 42.
 Extraneus hæres apud Suet. Claud. cap. 4.
 Res extraneæ, & corporis & animi diversæ. Auct. ad Herenn. lib. 4. Cic. 2. de Invent. 177. Sin distributius tractare quis voler, partiatu in animum & corpus & extraneas res licebit. Animi est, virtus, & Corporis, valetudo, &c. Extraneæ, honos, pecunia, afinitas, genus, amici, patria, potentia, & cetera quæ simili esse in genere intelliguntur. In al. Extrariæ. [Vix usquam distingui utramque dictionem videas, licet Festus nominatim distinguat. Utraque autem terminatio Analogia nititur. Extrarius ab Extra, ut Contrarius a Contra, Extraneus ab Exterus, ut dictum est.]
- EXTRANEO**, are. Facere extraneum. Apul. Apol. si constat lectio.
EXTERUS, a, um. Adj. [*ἀλλοδαπός*] pro Alienigena: ut, Extrane nationes. Cic. pro Font. 25.
 Exterus hostis atque longinquus. Cic. 2. in Catil. 29.
 Regna extera querere. Virg. 4. Æn. 350.
 Res extera. Lucret. lib. 2. 277. Conf. **EXTER**.
- EXTERIOR**, [*ἐξωτερικός*] compar. ab Exter vel Exterus, cui opponitur Interior. Cic. de Univerf. 21. Atque ita quum alterum esset exterior rem amplexus orbem, &c.
 Comes exterior. Hor. 2. Serm. 5. 17. i. e. Sinisterior, in sinistra parte positus. Porphy. Aut exterior, hoc est in exteriori parte sive distantiore a domibus, quæ inferior est: aut alibi, in sinistra.
 Exterior sis, pro Extra, apud Plaut. Men. 2. 2. 59. Exterior sis, observato modo. Sic Inferior & Superior apud Phædr. Fab. 1. 1. Aliter tamen legitur in emendatis codd.
- EXTERIUS**, Adv. Idem, ut, Urbes exterius sitæ. Ovid. 6. Met. 420. V. Apul. de Herb. cap. 79. [Ovidii versus desideratur in bonæ notæ codd. Nec sane apud antiquiores exempla talia obvia sunt in his adverbis, quæ ex præpositionibus facta sunt. Præpositiones enim non moventur. Unde & Superius, atque alia id genus inusitata pronuntiat Turfellinus Ciceri

Cicero certe, Caesar, Sallustius & reliqui aevi eiusdem vel sola præpositione utuntur, vel adjunctis adverbis Longe, Multo, Paulo &c. V. de singulis f. l.

EXTREMUS, [ἐξῆτος, ὑπερ] superl. ab Exter. Plaut. Ab extremo narrare incipiam.

Ab extremo. V. A. B.

Extremus, Ultimus. Virg. 10. Ecl. 1.

Extremum hunc Arethusa mihi concede laborem.

Cælum, quod extremum atque ultimum mundi est. Cic. 2. de Divin. 91.

Dies extremus fati. Ovid. 1. Epist. 114.

Digitis extremis tangere. Locutio proverbialis. Cic. pro Coel. 28.

Multos vidi & audiui non modo qui primoribus labris gustassent hoc genus vitæ, & extremis, ut dicitur digitis attigissent, sed, &c. Explicit Abram. ad loc.

Finis extremus laborum. Virg. 4. Georg. 116.

Fortuna extrema stare. Cic. in Sallust. 14. de ambusto iudicio.

Gemitus extremos eiere. Virg. 3. Georg. 517.

Halitus extremus. Virg. 4. Æn. 684.

Hora extrema. Virg. 8. Ecl. 20.

— extrema moriens tamen alloquor hora.

Hieme apparuit extrema. Cic. pro Lege Manil. & Virg. 1. Georg. 340.

Litteræ, quibus in extremis erat. subaudi Scriptum. Cic. 14. Att. 8.

In extremo tertio libro. Cic. 1. de Divin. 9. Satis enim defensa religio est in secundo libro a Lucilio, cuius disputatio tibi ipsi, ut in extremo tertio scribis, ad veritatem est visa propensior.

Lumen. Petron. cap. 22. Lucernæ humore defectæ tenue & extremum lumen spargunt. V. Burm. ad loc.

Manus extrema non accellit operibus ejus. Cic. de Clar. Orat. 261.

V. MANUS.

Mensis. Cic. 2. de Legib. 54. Februarius mensis extremus anni.

Morte in extrema. Virg. 2. Æn. 447. — his se, quando ultima cernunt, Extrema jam in morte parant defendere telis.

Oratio. Cic. 2. de Orat. 322. Est id quidem in totam orationem confundendum, nec minime in extremum. Idem 1. de Orat. 41. Quod vero in extrema oratione quasi tuo iure sumpsi.

Pars extrema & conclusio muneris & negotii. Cic. 1. Q. frat. 1.

Pueritia extrema miles fuit summi imperatoris. Cic. pro Lege Manil. 28.

Recessu penitus extremo abditus. Sen. Hippol. 8.

Spiritum extremum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 117.

Spiritu in extremo. h. e. Usque ad mortem, & extremum spiritum. Cic. 2. de Fin. 99. Summorum officiorum in extremo spiritu conservatio, indicat innatam esse homini probitatem gratuitam.

Supplicium extremum. Cic. 7. Verr. 38. Italia autem alumnus suum, servitutis extremo summoque supplicio affixum videret.

Extremus, Perditus & nequam. Virg. 4. Æn. 179.

Illam terra parens, ira irritata deorum
Extremam (ut perhibent) Cæo, Enceladoque sororem
Progeniuit. h. e. Pessimam. Quod non sine ratione esse videtur: quandoquidem medici affirmant deteriores esse qui ultimi nascuntur. Perottus, ex Servio. Sic, Extremum ingenium apud Liv. 22.

Extremus, Remotus. Hor. 1. Epist. 1. 45.

Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Compar. etiam Apul. 1. Met. p. 105. Siquid est novissimo extremus. Et lib. 7. pr. Quod cunctis est extremus.

Superl. Tertull. Apol. cap. 9. Extremissimi propheta.

EXTREMUM, i. n. pl. **EXTREMA**, ut Cic. de Amicit. 14. Cujus disputationis fuit extremum fere de immortalitate animorum.

Ad extremum. Hor. 1. Epist. 1. 9.

Solve senescentem mature fanus equum, ne
Peccet ad extremum ridendus, & illa ducat. Usurpatur adverbialiter, pro Tandem, Ultimo. Cic. 13. Philipp. 45. Sed jam se colligit & ad extremum incipit philosophari. Idem 2. Att. 22. Ad extremum manus dedit.

Ad extremum, pro In extrema parte. Liv. 23. Missile telum hastili oblongo, & cetera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum extabat.

Ad extremum, pro Postremo. Tacit. 1. Hist. 46. Ad feditionem & discordias, & ad extremum, bella civilia ruebant.

Ad extrema defendere. Cic. 10. Fam. 33.

Eis τὸ ἐξῆτος. H. St.

Vitam adducere in extremum. Tacit. 14. Arn. 61. Sed vitam ipsam in extremum adductam a clientelis & servis Octaviæ.

Durare in extremum. Ovid. 7. Epist. 111.

Usque in extrema obstinatus. Tacit. 3. Hist. 56. Acerrimum militem, & usque in extrema obstinatum.

In ea Pompeji epistola erat in extremo ipsius manu. subaudi Scriptum. Cic. 8. Att. 2.

In extremis esse. Scævola in l. alumnae. D. de adimend. legat. Cognovi Priscianum filium meum in extremis esse. Julianus in l. si pater. D. de fideicom. libert. eadem utitur loquendi forma. Sed & eodem significatu ibidem dicit, Esse in extrema valetudine.

Quod finitum est, inquit, habet extremum. Cic. 2. de Divin. 103.

Extremum omnium rerum, mors. Cic. 6. Fam. 21.

Quid sit extremum, quid ultimum bonorum. Cic. 1. de Fin. 29. [Lego Quod sit. Sic 42. Quoniam autem id est vel summum bonum, vel ultimum, vel extremum, quod Græci ἐξῆτος nominant. Ut sit Epitheton Extremum.]

Sed hoc extremum eorum est. postulant ut excipiantur hæc inexplicabilia. Cic. 4. Acad. 97.

Videtur significare, C'est leur dernier refuge. H. St.

Curarum extrema. Sil. lib. 17.

Extremum tunicæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

Extremo anni, pro Extrema parte anni. Tacit. 6. Ann. 27. Idem 3. Hist. 47. In extremo Ponticæ oræ. Item 5. Hist. 12. Extrema, & lastissima mœnium.

XTREMO, Adv. [ὑπερ] Cic. 12. Att. 35. Quod enim scribis extremo, vide, &c. Legitur & Extremi. Nep. 22. 2. 3. Sed extremo Hamilcarem imperatorem fecerunt. [Ut Postremo. Apud Cic. alii legunt Extremi, ut subaudiatur vox Locum, quæ præcesserat.]

XTREMO, Idem. Ovi. l. 1. Trist. 3. 15. Stat. 10. Theb. 935.

XTREMITAS, [τὸ ἄκρον] Quod in quaque re extremum est, ut, Extremitas ciculi. Plin. lib. 2. cap. 17.

Ora & extremitas regionis. Cic. 2. de Fin. 102. Hæc non erant ejus qui innumerabiles mundos, inhriskasque regiones, quarum nulla esset ora, nulla extremitas, mente peragravisset.

Cæli extremitas. Cic. de Univerf. 23.

Mundi extremitas paribus a medio radiis attingitur. Cic. de Univerf. 15.

Ille infinitatem omnem peregrinabatur, ut nulla in extremitate confisteret. Cic. 5. Tusc. 114. In MSS. Peragrabat. V. paulo ante Ora &c.

Extremitas in agro [ἐξῆτος] ita definitur ab Aggeno; Extremitas, Finitima linea est, quæ intervenit aut per iter publicum, quod transcendi non potest, secundum legem colonicam: quia omnis limes itineri publico servire debet: aut per limites sive terminos aliaque signa quibus territoria finiuntur: aut ubi insoluta loca remanserunt. hæc autem sunt loca quæ insoluta dicuntur: quæ aut in saxolis & sterilibus locis sunt, aut in paludibus, ubi nulla potuit exerceri cultura: quia, dum non esset quod excipi potuisset, nullis necesse fuit limitum regulis obligari.

EXTERNUS, a, um. Adj. [ἐξωθεν, ἐξῆτος] ab Extra præpositione; significat Advenam, quasi Ex aliena terra. Externus, est Alienæ terræ. Festus. Plin. lib. 12. cap. 25. In totum alia est natura ballami, quam nostri externique prodiderant.

Arcebatque suis externos finibus omnes. Ovid. 4. Met. 647.

Canum amor in dominos, odium in externos. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.

Amore externo laesus vir. Ovid. 5. Epist. 102.

Armis in externis animos exercet. Ovid. 1. Amor. 8. 47.

Bona externa. Ovid. 2. de Ponto, 3. 36.

Commoda externa. Cic. in Topic. 89.

Corpore externo mens eingitur. Cic. 1. de Nat. Deor. 26.

Gentes externæ. Ovid. 3. Amor. 4. 34.

Gratias externas & ipsi quæsivere. Tacit. 12. Ann. 15.

Homines externos non egere, ornamento est Reipub. Cic. 2. Off. 64.

Hortibus externis magis quam domesticis laboramus. Cic. Brut. 10.

Locis in externis minor est ad facinus verecundia. Cic. 4. Fam. 9.

Malum externum. Nep. 22. 2. 1.

De parte externa. Lucret. lib. 4. 930.

Principio externa corpus de parte necessum est, Aëris quoniam vicinum tangitur auris, Trudier.

Populus apud externos valere opibus & gratia, vehementer utile est iis qui honeste multum posse volunt. Cic. 2. Off. 64.

Pulsus, ut, Inanimum est enim omne quod pulsu agitur externo. Cic. in Somn. Scip. 21.

Religio. Cic. 6. Verr. 114.

Rerum externarum, & ad corpus pertinentium domina fortuna. Cic. 5. Tusc. 25.

Robur externum. Ovid. 14. Met. 454.

Auget uterque suas externo robore vires,
Et multi Rutulos, multi Trojana tuentur. Castra.

A sede externa profectus. Virg. 7. Æn. 255.

Tepor externus & adventitius. Cic. 2. de Nat. Deor. 26.

Thalami externi. Virg. 6. Æn. 94.

Venere externa lædere socialia federa. Ovid. 14. Met. 380.

Vir externus. Virg. 7. Æn. 68.

— externum cernimas, inquit,
Adventare virum.

Visione externa & adventitia animos pulsari. Cic. 2. de Divin. 119.

EXTERNO, [ἐξῆτος] āre. Veteres usurparunt pro Alienare, Dementem facere. Pacuvius, Sed eccam miseram, quam frequens iuctus externavit. Catul. 62. 71.

Ah miseram alliduis quam luctibus externavit
Spinofas Erycina ferens in pectore curas. V. in **EXTERNATOR** not.

EXTERNATUS, a, um. Partic. [ἐξῆτος, ἐξῆτος] Catul. 62. 165.

Sed quid ego ignaris nequiequam conqueror auris
Externata malo?

Externatus, pro Eo quod Gallice dicitur *Effarouché, essonné, esseré*. Ovid. 11. Met. 77.

Externata fugam frustra tentabat. i. e. Consternata, perterrita. Codd. Emend. Externata.

Equi externati. Ovid. in Ibin, 432. Hic quoque Externati in iisdem codd.

EXTERNATIO, ōnis. f. Et

EXTERNATOR, ōris. m. apud Ecclesiast. [Sed omnes hæc dictiones Spuria videntur. Cum potius Externo, Externus &c. scribendum sit, ut ad Thema **STERNO**, referantur, quod plures Græci ἐξῆτος respondet. Quomodo & apud Ovidium edium diximus.]

EXTIMUS, [ἐξῆτος, ὑπερ] similiter ab Exterior: opponitur Citimo. Plin. lib. 2. cap. 78. Iisdem imperia quæ nunquam extimis gentibus fuerint.

Sed per extimos quosdam latrones, amnique confines. Marcell. lib. 30. p. 499. principio. Vide indicem Franc. H. St. locus est cap. 6. pr.

Extimum, auctore Feilo. Extremum significat, ita ut Intimo sit contrarium. Ita Cic. de Somn. Scip. 9. Orbium unus est cœlestis extimus qui reliquos omnes complectitur.

Extimum promontorium. Plin. lib. 6. cap. 28.

EXTRAHO, xi, ctum, [ἐξάγω, ἀναχωρῶ] ere. Extra trahere. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus a Manilio

A vita extrahere aliquem. Sen. Theb. 1. v. 5. — Melius inveniam viam
Quam quæro solus: quæ me ab hac vita extrahat.

Extrahere vi aliquem in publicum. Liv. 26. 13. Ni venirent in Senatum, circa domos eorum ituros se, & in publicum omnes vi extracturos esse.

Aculeos corpore extrahere. V. **ACCULEUS**.

Attentionem ex animis. Cic. 4. Acad. 108.

Cupiditates tollere atque extrahere radicibus. Cic. 2. de Fin. 27.

Religionem ex animo radicibus extrahere. Cic. 1. de Nat. Deor. 122.

Scelus in lucem ex occultis tenebris. i. e. Prodere & manifestare. Liv. 39. 16. Omnia diis propitiis volentibusque ea faciemus, qui quia sumnum scelerebus libidinibusque contaminari indigne ferebant, ex occultis ea tenebris in lucem extraxerunt.

Extrahere se, aut alium incolumem. i. e. Subducere. Nep. 18. 5. 7. Prefectis

Præfæcis Antigoni impofuit, feque ac omnes fuos extraxit incolumes. Se ex negotio. Ter. Phoin. 1. 4. 3.
 Se rebus humanis. Ur. puta, fi laqueum torfit, fi medicamentum pro veneno bibit, præcipitemve fe ex alto mifit. Verba funt Ulpiani in l. Quum autem §. Capitalem. D. de Ædilit. edict.
 Secreta mentis. Sen. Hippol. 881. Vincite ferro, verberum vis extrahat secreta mentis.
 Serpentes cantu. i. e. Mulcere & delinire. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Telum e corpore. Cic. pro Rofc. Amer. cap. 19.
 Venena corpori. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Urbem ex periculis. Cic. pro Sext. 11.
 Item, Extrahere pro Consumere, producere, trahere in longum, & differre: ac proprie Procaftinare. Cæf. 1. Bell. Civil. 32. Catone vero acerrime repugnante, & priftina confuetudine dicendi mora diem extrahente. Liv. Cunctando extraxeram diem.
 In infinitum aliquid extrahere. Quintil. 4. 1.
 Æft. Liv. 32. 9. exit. Sine ullo effectu æftas extraheretur. i. e. Tempus æftivorum. Idem 22. 18. Extracta æftate. Vel, ut alii Codd. Exacta. V. Sigon. & Gronov. ad loc.
 Bellum. Liv. 3. 2. Extractum in tertium annum bellum eft.
 Certamen usque ad noctem. Liv. 4. 41.
 Judicium. Paul. l. ad exhibend. l. fi optione intra certum tempus data judicium extractum eft, &c.
 Mentem. Stat. 1. Theb. 323. — spes anxia mentem Extrahit & longo confumit gaudia voto.
 Mortem extrahit vates dulci teftudine. Valer. 1. Argon. 278.
 Populum. Stat. 3. Theb. 574. — populumque ducesque Extrahit incertis.
 Pugnam in posterum extrahere. Tacit. 4. Ann. 73. Mox compertura a transfugis nongentos Romanorum apud lucum, quem Baduhennæ vocant, pugna in posterum extracta, confectus.
 Rem extrahere. Cic. 1. Fam. 4. Res ab adverfariis noftis extracta eft variis calumniis. Idem 2. Q. frat. 2. Per obrectatores Lentuli res calumnia extracta eft. V. Gronov. ad Cic. 1. Fam. 4. Extrahi rem in suum adventum, vel In adventum Cofl. Liv. aliquoties.
 Extrahere aliquem, pro Inducere, & vehementer follicitare ut aliquid faciat. Liv. 2. Bell. Pun.
EXTRACTUS, Partic. [ἐξελχθῆς] Rure in urbem extractus. Hor. 1. Serm. 1. 11. Pars major anni certaminibus extracta. Liv. 4. 43.
EXTRACTORIUS, Adj. [ἐξελκτικός] Plin. lib. 24. cap. 11. Vulgaris arundo extractoriam vim habet. h. e. Evocatoriam & eductoriam.
EXTREMISCO, apud Minut. ex quorundam lectione. MS. Cod. qui superest unicus non agnofcit. Attamen legitur apud Sedul. 4. 286. Extremuit letale chaos.
EXTREMITAS, **EXTREMUS**. V. EXTRA.
EXTRICO, [ἐντριχίζω, ἀπυλίσσω, ἀπυλίζω] Ære. a Tricis compositum; significat Liberare tricis, feu Difficultate.
 Extricare fe. Plaut. Epid. 1. 2. 49. Aliqua ope exolvam, extricabo me aliquo.
 Extricare filveftrem agrum, pro Purgare frutetis. Columel. lib. 3. 11.
 Nummos unde unde extricare. Hor. 1. Serm. 3. 86. Odisti, & fugis, ut Drufonem debitor æris: Qui nili, quum triftes misero venero Calendæ, Mercedem, aut nummos unde unde extricat, amaras Perrefto jugulo, hiftorias, captivus ut, audit.
 De Diorifto tuo adhuc nihil extrico. Vatin. ad Cic. 5. Fam. 10. pr. Cervæ extricata denfis plagis. Hor. 3. Carm. 5. 31.
EXTRICATUS, Partic. ut, Extricata margaritæ, i. e. Perpurgatæ, mundatæ, expolitæ. Ulp. l. 27. §. 19. D. ad l. Aquiliam, Si quum maritus uxori margaritas extricatas dediffet, eaque invito marito perforaffet, &c. [Legerem, fi quid codd. juvarent, Non exterebratas. Extricata folutio. Cic. 15. Att. 20. extr. Al. Explicata, quod ibidem Synonymum jungitur.
EXTRILIDUS, Adj. Extra metum vel laffionem. Gell. 19. 1. Conspicuum hominem impavidum & extrilidum. [Sed merito fufpectum eft. V. Gronov. ad loc. Quin potius Pavidum & expallidum scribendum esse, ex fequentibus colligere licet.
EXTRINGO, vel **EXSTRINGO**, inni, icum, [ἐφίγω] Ære. Idem quod Stringere. Cic. 4. Acad. 145. Deinde quum paulum digitos extrinxerat. Quo in loco ex vetuftis exemplaribus legitur Contraxerat; alii Constringerat.
EXTRINSECUS, a, um. Boethius lib. 3. de Differentiis Topicis, A comparatione majoris vel minoris idem locus eft, qui apud Themiffium inter extrinfecos locos penitur a majore & minore. V. Vorft. de Latin. mer. fufp. cap. 18.
EXTRINSECUS, Adv. [ἐξἔν] quasi dicat Externe, vel Ab extra. Cic. 5. de Fin. 68. Et nunc quidem quod eam tuetur, ut de vite potiffimum loquar, eft id extrinfecus. Idem 1. de Orat. Adhibita eft igitur ars quædam extrinfecus ex alio genere quodam. Varro lib. 1. de R. R. cap. 41. Ut non denudes medullam, ne extrinfecus umbres noceant. Accipere extrinfecus aliquid. Cic. 3. de Nat. Deor. 29. Adhærent corpora funt extrinfecus. Lucret. lib. 2. 1106. Adhibentur extrinfecus corporum adjumenta. Cic. 5. Tusc. 58. Allapfus extrinfecus humor. Cic. 2. de Divin. 58. Affumere auxilia extrinfecus. Quintil. lib. 7. cap. 5. Affumuntur extrinfecus loci. Cic. in Topic. 8. Complecti extrinfecus aliquid. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Ducunt extrinfecus fpiritum pulmones & cor. Cic. 2. de Nat. Deor. 136. Excitari vi extrinfecus. Cic. de Fato 42. Imminens bellum extrinfecus. Liv. 2. 33. Sine ullo metu extrinfecus imminentis belli. Inaurata extrinfecus columna. Cic. 1. de Divin. 48. Injecta extrinfecus præflagitio, atque inclufa divinitus, inest animis. Cic. 1. de Divin. 66. Intrare extrinfecus. Perf. 5. Sat. 123. — fervitium acre Te nihil impellit? nec quicquam extrinfecus intrat Quod nervos agitet? Irrumpunt extrinfecus in animos noftros per corpus imagines nobis dormientibus. Cic. 4. Acad. 125. Obrepere. ut, Nullæ imagines obrepunt in animos dormientium extrinfecus. Cic. 2. de Divin. 139.

Quærere aliquid alicunde extrinfecus. Cic. 2. de Orat. 318. Vestivit extrinfecus animum Deus & circumdedit corpore. Cic. de Univerf. 18.
 Extrinfecus, pro Extra propofitum. Columel. lib. 1. cap. 6. ubi de Curculionibus meminit, Sed hæc, etfi extrinfecus, non tamen intempeltive videor hoc loco retuliffe.
EXTRURO, [ἐξέρω] Ære. Verbum ab Extra formatum; significat Egredi. Sicut enim Intrare, Ingredi eft: fic Extrare, Exire. Afranius, Simul limen intrabo, illi extrabunt ilico. Nonius 2. 279.
EXTRURO, fi, fum, [ἐξέρω, ἐξαιρίζω] Ære. Extrudere proprie dicitur qui Manibus expellit, & veluti Extra trudit, auctore Donato. Effe in numero, & Extrudi, contraria. Cic. 7. Fam. 6. Quo in numero tu certe fuiffes, nifi te extruiffemus.
 Extrudere ædibus. Plaut. Aulul. 1. 1. 31. Me miseram ad hunc modum decies die uno fepe extrudit ædibus.
 Extrudere ex ædibus. Plaut. Cofin. 4. 1. 18.
 Extrudere foras. Plaut. Truc. 1. 1. 68. Ter. Eun. 4. 5. 11. Correxit miles, quod intellexi minus: nam me extrufit foras.
 Extrudere invitum. Ter. Hec. 1. 2. 98. Eo amantem invitum Pamphium extrudit pater. Ubi Donatus, Hic translatione ufus eft Terentius, ut offenderet tantum importunitatis verbis fenis fuiffe, quantum impulfio manu efficere potuiffet.
 Extrudere & ejicere aliquem in viam. Cic. 2. de Orat. 234.
 Extrudi, per translationem, pro Abalienari. ut, Extrudi ab aliquo. Cic. 3. Att. 14. Sed jam extrudimur, non a Planco, (nam is quidem retinet) verum ab ipfo loco minime appofito, &c.
 Extrudere domo fua aliquem. Cic. 7. Verr. 37. Itaque non modo domo tua Chelidonem in Prætura extrudere voluiffi, fed in Chelidonis domum Præturam tuam totam detuliffi.
 Extrudere aliquem, pro Impellere ad iter accelerandum. Cic. 14. Fam. 2. Extrudere tabellarios, litterasque ad aliquem. Cic. ad Brut. 14. Merces extrudere. i. e. Vendere. Hor. 2. Epift. 2. 11.
EXTRUSUS, Partic. Lucret. lib. 3. 978. Rerum novitate extrufa vetuftas.
EXTRUO, vel **EXSTRUO**, xi, ctum, [κατασκευάζω] Ære. ab Ex & Struo; Confluere, ædificare. Cæf. 3. Bell. Gall. 29. Omnem eam materiam quæ erat cæfa, converfam ad hoftem collocabat, & pro vallo ad utrumque latus extruebat.
 Extruere & Evertere, contraria. Cic. pro Domo fua, 101. In ea poffim intueri domum meam everfam non ab inimico meo, fed ab hofti communi & ab eodem extructam & pofitam in oculis civitatis.
 Acervum magnum ad pedes alicujus extruere. Cic. 2. Att. 2. Ædificium in alieno. Cic. pro Milon. 75. Aggerem in altitudinem. Cæf. 2. Bell. Civil. 1. Alitudinem excellentiamque virtutum animo extruere. Cic. 5. de Fin. 71. Cafas extruere ex virgis. Tibul. lib. 2. 1. 24. Difciplinam fundare & extruere. Cic. 4. de Fin. 1. Focum lignis. Hor. Epod. 2. 43. Mensas epulis. Cic. 5. Tusc. 62. Mensæ conquiffiffimis cibus extruebantur. Cic. de Senect. 44. Caret epulis, extructisque menfis, & frequentibus poculis. Mensas feftas extruere. Tibul. lib. 2. 5. 99. Montem extruere. Cic. in Pifon. 48. Hyperbole eft. conf. Villam. Montes extruxit in æthera. Valer. 2. Argon. 20. Monumentum. Cic. 14. Philipp. 33. Rogum. Cic. 3. de Fin. 76. Sepulcrum. Cic. 2. de Legib. 64. Stramenta in acervum. Columel. lib. 6. cap. 3. Thermas de marmore. Martial. lib. 9. 77. Toros. Virg. 3. Æn. 224. Tumulum. Cæf. 6. Bell. Gall. 16. Verba in quendam numerum. Auct. ad Heren. lib. 4. 44. Villam ad cælum. Cic. pro Domo fua, 124. Urbem extruere. Virg. 4. Æn. 267.
EXTRUCTUS, Partic. [κατασκευαμένον] Cic. in Pifon. 67. Extructa menfa non conchyliis aut pifcibus, fed multa carne fubrancia. Foci extructi. Ovid. 1. Trift. 3. 44. Sed varia lectio eft. V. Heinf. Menfe extructæ dapibus. Ovid. 11. Met. 119. Superl. Apul. de Deo Socrat. p. 54. Extructiffimæ & ornatiffimæ adificiorum fpecies.
EXTRUCTIO, ðnis. f. [κατασκευή] Cic. 14. Philipp. 34. Eaque extructione, quæ fit ad memoriam æternitatis. Extructio tectorum. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.
EXTRUCTORIUS, Adj. Terull. de Carne Chrifti, cap. 17.
EXTUBERO, [ἐπιθώροω] Ære. a Tuber derivatum; significat Excrefcere, inflari: & quasi Tuberis figuram efficere. Plin. lib. 21. cap. 16. Neque in omnibus terris eft, radice foliofa, ex qua media veluti malum extuberat. Idem 37. 8. Utrouque autem in rupibus inviis & gelidis, oculi figura extuberans leviterque adhærens. Extuberare, activum, pro Tuberibus afperare. Sen. lib. 6. Nat. Quæft. Defert montes, fubrigit plana, valles extuberat, novas in profundo infulas erigit. Ficium caudices in orbem extuberantur. Solin. cap. 65. Extuberantes gemmæ: quibus opponuntur Cavæ. Plin. lib. 37. cap. 12
EXTUBERATUS, Partic. Ammian. 22. 15. Aviditate nimia extuberatus venter. Idem 25. 10. Extuberatum caput.
EXTUBERATIO, [ἐπιθώροσις] Plin. lib. 31. cap. 9. Luxatis imponitur cum farina & melle, item extuberationibus. h. e. Tuberculis per corpus enafcentibus.
EXTUMERO, Ære. vel **EXTUMESCO**, [ἐξυμέω] Ære. Idem quod Tumefcere, & in tumorem redigi. Plin. lib. 37. cap. 5. Democritus in hoc genere pofuit Hermoneos & Perficos illos extumefcentes pinguius Plaut. Truc. 1. 2. 96. Uterum illi nunquam extumere fenti.
EXTUMIDUS, Adj. [ἐξυμίδως] ut, Extumida media area. Varro 1. de R. R. cap. 51.
EXTUNC, Ex illa hora. Apul. lib. 7. Afini aurei, Extunc pœnæ refervatus
EXTURDO, tûli, tûfum, [ἐκστρω, ἐκβαζομαι] Ære. Extorquere vel Invenire. Nonius. Plaut. Mofl. 1. 3. 63. Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum ut impetravi, Atque olim, prius quam id extudi, quum illi fubrlandiebar. Suet. Vefp. cap. 2. Ea demum extudit, magis convicio, quam precibus. Ufus extundit artes. Virg. 1. Georg. 133. & 4. 315.

Labor extudit fastidia. Hor. 2. Serm. 2. 14.
 Extundere aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Extundere, Studiose facere. Virg. 8. Æn. 665.
 Lanigerosque apices, & lapsa ancilia cælo
 Extuderat. Servius.
 Extundere, Tandendo deformare. Cassius Severus lib. 6. Controvers.
 apud Senecam, Alterius diminutas scapulas in deforme tuber extundit.
EXTURBO, [ἐξέρω] Ære. Violenter ejicere ab aliquo loco. Metaphora
 sumpta a Turbine vento, qui dum perflat, pulverem veluti in globum
 violenter sursum erigit. [An ergo in simpl. Turbo & ceteris compositis
 eadem metaphora?
 Expellere atque exturbare aliquem. Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum
 genialem, quem biennio ante filie suæ nubenti straverat, in eadem
 domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia jubet.
 Exturbare, Ejicere, expellere. Cic. pro Muren. 45. Magnum est enim
 te comparare ea, quibus possis hominem et civitate, præsertim non
 inopem, neque infirmum, exturbare, qui & per se & per suos, &
 vero etiam per alienos defendatur.
 Exturbare & Manere, contraria. Cic. 8. Att. 25. Itaque quæro qui sint
 isti optimates qui me exturbent Cumis, ipsi domi maneant.
 Ædibus & Ex ædibus aliquem exturbare. Plaut. Trin. 1. 2. 100. & 3. 3. 76.
 Ex agris expelli & exturbari. Cic. 2. contra Rull. 83.
 Bonis patriis. Cic. 4. Verr. 46.
 Domo exturbari & expelli. Cic. pro Cluent. 14.
 Foras. Plaut. Trin. 4. 4. 77.
 Fortunis omnibus. Cic. pro Quint. 93.
 E navi populum exturbare, Senatam a gubernaculis dejicere. Cic. pro
 Domo sua, 24.
 Ex numero vivorum. Cic. pro Quint. 49.
 Penatibus. Plin. Paneg.
 E possessionibus. Cic. pro Syll. 71.
 E provincia, præcipitem. Cic. 6. Verr. 67.
 Sede. Columel. 8. 17.
 Ægritudinem ex animo exturbare. i. e. Excudere. Plaut. Curc. 2. 1. 9.
 Calculos exturbat radix herbæ. Plin. 20. 10. i. e. Confringit, expellit.
 Civem e civitate. Cic. Anteq. iret in exil. 16.
 Comas. Stat. 5. Theb. Disturbare, vexare, uti sæpe occurrit usurpa-
 tum. ut exempl. seq.
 Mentem. Cic. 1. Q. frat. 4. Multa convenerunt, quæ mentem extur-
 barent meam.
 Noctem vociferando. Stat. 10. Theb.
 Oculos & dentes; pro quo dixit Ter. Exsculpere. Idem quod Effo-
 dere. Plaut. Pœn. 1. 2. 168. Non ego homo trioboli sum, nisi ego illi
 mastigia exturbo oculos atque dentes.
 Silentia noctis. Stat. 1. Theb.
 Spem pacis. Liv. 6.
EXTURBATUS, Partic. [ἐξωθημένῳ] ut, Radicibus exturbata pinus.
 Catul. 65. 108.
EXTURBATIO, ònis. f. apud Hieron.
EXTURBATOR, òris. m. apud Augustin.
EXTUSSIO, òni, ii, itum, [ἐκτύπαι] Ære. Idem quod Tussire, & cum
 tussi aliquid ejicere. Plin. lib. 35. cap. 15. Purulenta quoque extus-
 sionibus, & contra scorpionum ictus. Idem lib. 23. cap. 3. Cels. lib. 2.
 cap. 8. Nisi vomitum aliquam excitavit sic, ut pus extussiretur.
EXTUSSITUS, a, um. Partic. Cæli. Aurel. Acut. 2. 13. Extussita sputa.

E X U

EXUBERRO, [ἐπιπέω] Ære. quasi Superabundare.
 Annus exuberat. Plin. Paneg. c. 29. Nonne cernere datur, ut sine
 ullius injuria omnis usibus nostris annus exuberet? Virg. 2. Georg. 516.
 Pomis exuberat annus.
 Humor malus membris exuberat. Claud. de Aponi Baln. 95.
 Terra. Columel. in præf. In Asia, Mysiaque densa & glutinosa terra
 maxime exuberat.
 Umbra exuberat luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 191.
 Astu exuberans. Sil. lib. 1. de Annibale.
 Exudat & exuberat eloquentia. Tacit. Orat. 30. 5.
 Active, pro Cumulare. Columel. 9. 4. Quæ herbæ favorum ceras exu-
 berant. Idem 2. 16. Melioremque censabat esse materiam vindemiis
 exuberandis.
EXUBERANS, Partic. Laët. 4. 29. Ille quasi exuberans fons est.
 Superl. Gell. 3. 9. Haud credibili pulchritudine vigoreque & colore
 exuberantissimo.
EXUBERANTIA, æ. f. Gell. 2. 26. Phœniceus color exuberantiam
 significat coloris.
EXUBERATIO, ònis. f. Idem. Vitruv. 1. 4. Exuberationibus aut
 deflectionibus laborare.
EXUBER, Ita enim legit Scal. ad Fest. Exuberet, pro Exuberet; sunt In-
 fantes ablati ἐπιβλακτοι quibus opponuntur Sububeret, ut ipse in-
 venit in Gloss. quibusdam. Alii vulgatam lectionem acriter defendunt.
EXUCCO, vel **EXSUCCO**, [ἐκχυρίζω] Ære. Succum exprimere. Cæli.
 Aurel. Tard. 2. 13. Exuccare mala. Idem Acut. 2. 29. Exuccans interiora.
 Al. Exiccans. Idem Tard. 4. 8. Exuccatum sinapi.
EXUCCUS, vel **EXSUCCUS**, Adj. [ἐκχυλῶ] Qui fucce caret. Sen.
 Epist. 30. Scis illum infirmi semper & exucci corporis fuisse. Quintil.
 lib. 12. cap. 10. Unde nunc quoque aridi, & exucci, & exanguis.
EXUCCIDUS, Tertull. de Anim. cap. 32. Illa quæ arida & exuccida.
EXUDO, [ἐξιδύω] Ære. veluti Per sudorem emittere. Plin. lib. 24.
 cap. 9. Unum arbor ipsa exudat gummi modo. Columel. lib. 12. cap.
 48. Quum oliva quicquid habuit amurcæ, exudavit. Et Exudare li-
 quorem. Idem lib. 7. cap. 8.
 Humor exudat. Virg. 1. Georg. 88. — five illis omne per ignem
 Excoquitur vitium, atque exudat inutilis humor. Nove lo-
 quitus est: nam non ipse humor, sed terra defudat. Unde exudat
 pro exudatur accipimus. Servius.
 Exudare laborem. Liv. 5. 5. Relinquendane hæc censetis, ut ad æsta-
 tem de integro his instituendis exudetur labor? i. e. Exantletur.
 Edomiti exudatique labores. Sil. lib. 3. 531.
 Exudare causas, pro Magno labore agere. Hor. 1. Serm. 10. 28.
XVÉLO, Ære. Idem quod Revelo, Velum reterege. Propert. 3. 13. 3.
 Ut mihi prætextæ pudor exvelatus amictu.
XVERRÆ. V. supra in **EVERRIATOR**.
 VOL. II.

EXVERRRO. V. **EVERRRO**.
EXUGO, vel **EXSUGO**, xi, ctum, [ἐκχυζω] Ære. Succum omnem fu-
 gendo extrahere. Legitur & Exugebo in secunda. Plaut. Rud. 4. 3. 69.
 Ego jam te hic itidem, quasi penicillus novus folet exugere,
 Ni hunc amittis, exugebo quicquid humoris tibi est. Ita & Du-
 za. Sed Gronov. Exurgeri solet, & Exurgebo. i. e. Exprimam. Idem
 Epid. 2. 2. 5. Non. 7. 94. Plaut. Pœn. 3. 2. 37. Jam nunc ego illi egre-
 dienti sanguinem exugam procul. Columel. lib. 4. cap. 24. Sed ab
 uno latere exugitur. de vite.
 Exucto sudore sitim quærimus. Columel. in præf. lib. 1. §. 16. Erasmus
 in Proverb. Qui mori nolit ante tempus, legit Exulto sudore. Al. Ex-
 hausto. [Foran Exeocto sudore Columel. scripsit. V. loc.
 Exugere, pro Succum exprimere usurpat Cato, Cap. 156. quod verbum
 aliis scriptoribus non perinde usitatum tritumque est, quo tamen in loco
 non desunt qui Exurgeto scribant. Turneb. Adv. 10. 19. [Idque aptius.
EXUGENTES, Exprimentes. Festus. [Sed hic quoque Exurgentes le-
 gendum videtur.
EXUCUS, Partic. Gell. lib. 20. cap. 7. Luna nunc videlicet senescit, ea
 re ostrea quoque, sicuti alia quædam, tenuia exuctaque sunt. h. e. Sine
 fucce & humore. Vitruv. præf. lib. 8. Exsanguinata & exucta animalia.
 Varr. 2. de R. R. 7. Segetes exuciores. [Forte tamen Exfucca & Ex-
 fuciores legendum est, cum & eos quos Græci ἐκχυλῶνες vocant, i. e.
 pingues, Infuccos veteres appellarint. V. Salmast. ad Tert. de Pall. p.
 197. supra **EXUCCUS**. & f. l. **SUCCUS**.
EXUL, ūlis. c. [Φυγῆς, ἀπὸ πατρίδος, ἐξορίας] Is dicitur qui ex patria eje-
 ctus est: quasi Extra solum, quod non leviter confirmat Cic. Partit. 4.
 Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt.
 Festus, Exules dicuntur loco patriæ suæ pulsi. Cic. pro Domo 72. Quid
 est enim exul? Ipsum per se nomen calamitatis, non turpitudinis.
 Mentis domusque exul. Ovid. 9. Met. 410.
 Attonitusque malis, exul mentisque, domusque.
 Patriæ exul. Hor. 2. Carm. 16. 19.
 Vagus exul. Ovid. 11. Met. 408.
 Exul agor. Ovid. 7. Epist. 115. in gen. fem.
 Vagum exulem errare aliquem, atque undique exclusum. Cic. pro
 Cluent. 175.
 Reducere exules. Cic. 12. Fam. 1. Et pro Sext. 56.
 Vi ejectos exules reducere. Auct. ad Heren. lib. 2. 45.
 Restituere exules. Cic. 1. Philipp. pr.
 Venit exul ad Antiochum Ephefum Annibal, Carthagine expulsum. Cic. 2.
 de Orat. 75.
EXILIUM, i. n. [Φυγῆς, ἐξορία] dicitur Ipsa privatio soli patrii. Cic. 5.
 Tusc. 105. Exilium credo quod in maximis malis ducitur. Idem in
 Parad. 4. Nescis exilium, scelerum esse pœnam?
 Exilii species tres ponit Martianus in l. exilium. D. de interdict. & releg.
 Exilium, inquit, triplex est: aut Certorum locorum interdictio: aut
 Lata fuga, ut omnium locorum, præter certum locum: aut Insula vin-
 culum, id est relegatio in insulam. Exilium autem Pœna est judicii capi-
 talis. Paulus in l. 2. D. de publicis judiciis, Capitalia judicia sunt, ex
 quibus pœna mors, aut exilium est, hoc est aquæ & ignis interdictio,
 per has enim pœnas eximitur, caput de civitate. Nam cetera, non Exi-
 lia, sed Relegationes proprie dicuntur, tunc enim & civitas retinetur.
 Mentionem civium Romanorum exulantium sæpe fieri videmus; quum
 tamen nulla lege damnatis civibus exilium sit irrogatum, quod ne vo-
 cari possit in dubium, ponam verba Ciceronis in oratione pro Cæcin.
 100. Exilium, inquit, non supplicium est, sed perfugium, portusque
 supplicii, nam, qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calami-
 tatem, eo solum vertunt: hoc est sedem, ac locum mutant. Itaque
 nulla in lege nostra reperietur, ut apud ceteras civitates, maleficium
 ullum exilio esse multatum. Sed, quum homines vincula, neces,
 ignominiasque vitant, quæ sunt legibus constitutæ, confugiunt, quasi
 ad aram, in exilium, qui si in civitate legis vim subire vellent, non
 prius civitatem, quam vitam, amitterent: quia nolunt, non admittit
 iis civitas, sed ab iis relinquitur, atque deponitur. Nam, quum ex
 nostro jure duarum civitatum nemo esse possit; tum amittitur hæc civi-
 tas denique, quum is, qui profugit, receptus est in exilium, hoc est
 in aliam civitatem. Hæc Cicero: quæ tum, non esse exilium ulla in
 lege nominatum, aperte docent, tum vero, ideo multos in exilium an-
 te damnationem sua voluntate profugisse, quia legis pœnam, quam
 præsentis corpore subirent, ut vincula, neces, ignominiam aliquam
 omnino vitare vellent. nam etsi reo in exilium profecto, nihilominus
 causa peragebatur, & sententiæ ferebantur (id exemplo Fabricii, de
 veneficio condemnati, ex oratione pro Cluentio constat: qui quum,
 absolutione desperata, a subfelliis sua sponte discessisset, eum tamen
 latis sententiis, absentem iudices condemnarunt: idemque de Verre
 Pœdianus significat, & in commentario Miloniano, quum ait: Multi
 præsentis, & quum citati non respondiissent, damnati sunt) tamen,
 quum, quod ad corpus attinet, aut ad præsentem ignominiam, ipse
 sibi jam reus caverat; leviora ducebat reliqua, sive sibi absentis aqua
 & igni interdicere, sive bona publicarentur, sive aliqua infamiæ
 nota inureretur. At idem Cicero ipse sibi quasi repugnare in Para-
 dox. 4. videtur: ubi de Exilio, tanquam pœna legum, ita loquitur:
 Omnes scelerati, atque impii, quorum tu te ducem esse profiteris,
 quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non muta-
 runt, an, quum omnes leges exulem te esse jubeant, non eris tu exul?
 in oratione autem pro Muren. 46. nova ambitus lege, quam ipse tulit,
 senatores in exilium missos, his verbis demonstrat: Legem ambitus
 flagitasti, quæ tibi non deerat: erat enim severissime scripta Calpur-
 nia. gestus est mos & voluntati, & dignitati tuæ, sed tota illa lex ac-
 cusationem tuam, si haberes nocentem reum, fortasse at masset, pe-
 titiōni vero refragata est. Pœna gravior in plebem tua voce efflagitata
 est: commoti animi tenuiorum. exilium in nostrum ordinem: con-
 cessit senatus postulationi tuæ, sed non libenter duriorum fortunæ
 communi conditionem te auctore constituit. Atque hac ipsa de lege,
 deque exilio x. annorum loquitur & Dio libro xxxviii. nec desunt
 alia de civibus Romanis exulantibus exempla: quos tamen a lege, vel
 a iudicibus, qui ministri legum sunt, nominatim in exilium esse ejectos,
 non debemus opinari. quo modo igitur exules? Sciendum est, exilii
 duo genera fuisse, voluntarium, & legitimum: & voluntarii rursus
 duo genera, unum, quum reus ante latus a iudicibus sententias in exi-
 lium abibat, vel ut legis pœnam vitare, quod jam diximus; vel quia,
 quum

quam se damnatum iri perspicue videret, sponte vellet eam poenam subire, quam paulo post leges ei sine dubio illature viderentur; quod ii, quos paulo ante nominavi, Verres, Fabriciusque, omni prorsus absolutionis abjecta spe, fecerunt. non enim ante damnationem ideo discesserunt, ut legis poenam viarent: quandoquidem Fabricius nihil exilio gravius timere a iudicibus poterat: quum Oppianicum qui mox eodem crimine praefens damnatus est, nullam omnino, praeterquam exilii, calamitatem tulisse constet. nec de repetundis, quo crimine damnatus est Verres, alia, praeter exilium, & litis aestimationem, nocentes reos poena sequebatur; quam utramque poenam, post profectionem damnatus Verres tulit. Alterum exilii voluntarii genus fuit, quum reus, post damnationem, quia multam a iudicibus dictam solvere non posset, ex urbe discedebat, quod ut putem ei legibus, ad effugiendam multae solutionem, fuisse permisum, adducor iis verbis, quae sunt in oratione pro Cæcin. 98. In colonias nostras sæpe nostri cives aut sua voluntate, aut legis multa profecti sunt: quam multam si sustinere voluissent, tamen manere in civitate potuissent. Legitimum autem exilium erat, quum reus, non ille quidem verbo, re tamen ipsa in exilium mittebatur, vetus enim consuetudo fuit, inducta legibus, more confirmata, quæ non modo in rep. sed imperatorum quoque ætate, multisque post sæculis, viguit: ut, si quis exilii poena dignus videretur, ei, nulla exilii facta mentione, tecto, aqua, igni interdiceretur: ita earum rerum, quæ maxime sunt ad vitam sustentandam necessarie, usu privatus cum uno aeris alimento contentus esse non posset, abire cogebatur, ex quo exulare cives Romani dicebantur. Patet hoc in oratione pro Domo 78. in qua ita scriptum est: Qui erant rerum capitalium condemnati, non prius hanc civitatem amittebant, quam erant in eam recepti, quo vertendi, hoc est mutandi soli causa venerant. id autem ut esset faciendum, non ademptione civitatis, sed tecti, & Aquæ & ignis interdictione faciebant. Ac ne cives quidem omnium improbillimi, atque audacissimi, quum in suos inimicos, acerrimo incitati odio, non leges, sed privilegia ferrent, exilium nominabant, sed iis Aqua & igni interdicerent. itaque & de ipso Cicerone, quod in eadem oratione legimus, P. Clodius trib. pleb. cui nihil in tota vita modestiæ fuit, qui in tribunatu pro sua libidine, neglecto more majorum, abjectis legibus cuncta gessit, ita populum rogavit: Velitis, jubeatis, ut M. Tullio aqua & igni interdiceretur. neque solum Clodius, sed antea quotquot homines maxime seditiosi, C. Gracchus, & L. Apulejus Saturninus de suis inimicis eodem modo tulerunt. est enim eadem in oratione ita scriptum: Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me tua lege fenatorem. ubi enim tuleras, ut mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popillio, Saturninus de Metello tulit. & minorem, five mediam capitis diminutionem, quum civitas etsi non verbo, re tamen adimebatur, ita fieri solitam, tradit Justinian. Instit. lib. 1. de capitis diminutione, his verbis: Minor, five media capitis diminutio est, quum civitas quidem amittitur, libertas vero retinetur: quod accidit ei, cui aqua & igni interdictum fuerit, vel ei qui in insulam deportatus est. Ergo quum dixit Cicero adversus Clodium in Parad. 4. Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares, hoc significavit; ut tibi aqua & igni interdiceretur. & quum de ambitu damnatis x. annorum exilio puniendis, Dio locutus est, non aliud intellexit, quam, ut iis in x. annos aqua & igni interdiceretur. Erat autem, ut neque flagitia sunt paria, sic hoc poenæ genus neque loci spatium, neque temporis æquale. quibusdam enim tantum intra urbem, hoc est intra pomerii fines, aliis longius, aqua & igni interdicebatur. crediderim tamen, actum satis leniter ac misericorditer cum reis, neminemque, aut certe paucos admodum, extra Italiæ terminos aquæ & ignis interdictione summotos; qui videam Oppianicum, de veneficio, quod capitale crimen erat, damnatum, impune tamen ad urbem habitare potuisse. notavimus enim hæc in oratione pro Cluent. 175. Quum vagus, & exul erraret Oppianicus, & huc ad urbem profectus esset, cecidisse ex equo dicitur, & latus offendisse vehementer, & posteaquam ad urbem cum febris venerit, paucis diebus esse mortuus. Quid, quod Q. Pompejum Rufum, & T. Plancum Rufum, utrumque de vi damnatum, quod ex Dionis historia constat, alterum Baulis fuisse, alterum Ravennæ scribit M. Cælius in epistola 1. lib. 8. Fam. ad Ciceronem? nam Cicero ipse quadringentis millibus passuum, non ulla communi lege, neque iudicum sententiis, sed iniquissimo P. Clodii privilegio, per operas Clodianas lato, abesse iussus est, aqua & igni citra illum terminum interdictis. Milonis autem Massiliæ exulantis exemplum vix cum altero licet exemplo conjungere. grave enim facinus occiso in Appia via Clodio, a fenatu iudicatum est: & fuit satisfaciendum populo, Clodii cæde concitato, ideoque nova lex perlata, & extra ordinem quaesitum, nec tamen satis habeo compertum, Massiliamne seditio exilii Milo delegerit, quod citra esset interdictum aqua & igni, an vero, quod, quum propius urbem, concedente lege, posset habitare, Massiliam tamen probaverit, ac voluerit. nec puto leges, aut iudices præscripsisse cuiquam, ubi esse deberet, sed non posset, nec vero iis, de quibus & Cicero in oratione pro Balbo, & hiliuræ loquuntur, Q. Maximo, P. Popillio, Q. Philippo Nuceria, aut C. Catoni Tarraco, aut Q. Capioni & P. Rutilio Smyrna locus exilii definitus est: sed ipsi, quum Romæ esse non liceret, eas urbes, ut jucundas, aut quietas, aut commodas, aut sibi fortasse benevolas, ad habitandum legerunt. Memorabile illud fuit, quod legimus in Polybio: capite damnatis egredi palam ex urbe licuisse; quod si tribuum una, quæ scilicet ad damnationem deesset, suffragium de reo nondum tulisset, facultatem reo esse datam exilii suo sibi arbitrato deligendi. exulibus autem commorari tuto licebat in qua vellent urbe fœderata, ut Neapoli, Præneste, Tibure. hæc Polybius: cujus ætate populus de capitalibus criminibus iudicabat. nam postea prætores quaesierunt, excepto crimine perduellionis, aut si quando tribunus pl. diem alicui diceret, suffragiumque de reo mallet a populo, quam sententias a iudicibus, & prætore, ferri. Quod autem exilii tempus disparibus in culpis diversum fuisse dixi; id ita verisimile est, ut exemplis probari multis non debeat, quare unum ponam, etsi minime necessarium. Damnatis de ambitu aqua & igni per x. annos tantum interdiceretur: quod antea demonstravi. at damnatis de corrupto iudicio, in universum vite tempus: quod in oratione pro Cluentio licet conicere: hujus in extremo, periturum extra patriam Cluentium, si damnatus erit, his verbis significat: Quid enim profectum, nisi ut hujus ex mediis mortis infidiis vita

ad luctum reservata, mors sepulchro patris privata esse videatur? Ac de duobus exiliis, voluntario ac legitimo, utrum fuerit gravius, venit in mentem quaeri posse. legitimum exilium: primum quod eos, quibus aqua & igni interdictum est, recipi tecto intra spatium interdictum leges vetant, quod iis non contingit, qui sua sponte in exilium profugerunt: deinde, quod, ut ego arbitror, aliquanto turpius est, exulare legibus ejectum, quam, exulare non ejectum. eicitur enim civitate, cui aqua & igni interdicitur; qui vero sua voluntate discedit, non is civitate pellitur, sed eam ipse deserit, ac relinquit. huc adde, quod quibus interdicitur, si fenatores postea non sunt; & eos legi suo loco a Censore in Senatum leges prohibent: quibus vero non interdicitur, si, etiam si urbe carent, fenatores tamen sunt. hoc in oratione pro Domo, 82. didicimus in qua hæc sunt, Ne tum quidem, quum aberam, negare poteras esse me fenatorem. ubi enim tuleras, ut mihi aqua & igni interdiceretur? quod Gracchus de P. Popillio, Saturninus de Metello tulit, homines seditiosissimi de optimis ac fortissimis civibus, non ut esset interdictum, quod fieri non poterat, tulerunt, sed ut interdiceretur. ubi cavisti, ne meo me loco censor in fenatum legeret? quod de omnibus etiam quibus damnatis interdictum est, scriptum est in legibus. Ergo quum de poenis capitalibus loquimur, aut exilium inter eas nominandum non est; quod lex nulla, nullum ob malefactum irrogabat: aut eo de exilio dicendum, quod etsi non nominaretur, necessario tamen, quum damnatis interdiceretur aqua & igni, consequeretur. Hæc ex P. Manut. libro de Legibus Romanis.

Exilii causa solum vertisse aliquem, nec postea esse restitutum. Cic. 5. Philipp. 14. V. SOLUM.

Infelix exilium. Virg. 10. Æn. 850.

Molle exilium. Plin. lib. 4. Epist. 11.

Terribile exilium illis quibus quasi circumscriptus est habitandi locus, non iis qui omnem orbem terrarum unam urbem esse ducunt. Cic. in Parad. 2.

Pœna scelerum, exilium est. Cic. in Parad. 4.

Affici exilio. ut, Quos leges exilio affici volunt, exules sunt, etiam si solum non mutarunt. Cic. in Parad. 4.

Afficiunt exilio sceleratos & impios leges. Cic. in Parad. 4.

Agere in exilium. Plin. lib. 7. cap. 30. Thucydidem Imperatorem Athenienses in exilium egere. Liv. 25. 2. extr. Aliquot matronas apud populum probris accusarunt: quasdam ex eis damnatas in exilium egerunt.

Confiscare sibi exilium. V. CONSCISCO.

Confesecere in exilio. V. CONSENESCO.

Delitescere exilio. Ovid. in Ibin, 12.

Dare in exilium. V. DO.

Depellere in exilium, & agere. Plin. lib. 7. cap. 30.

Exigere in exilium. Justin. Quod per injuriam se in exilium exegissent

Fugere in exilium. Juven. 10. Sat. 160.

Imperare exilium alicui. Sen. Med. 7.

Ire in exilium. Cic. pro Muren. 89. & 10. Att. 16.

Irogare exilium. Papinian. in l. Imperator. D. De postulando.

Liberatus exilio. V. LIBER.

Meditari exilium. V. MEDITOR.

Mutare exilio maleficium. Cic. pro Cæcin. 100. Idem pro Sylla 74.

Mutare domos exilio. Virg. 2. Georg. 511.

Pati exilium. Virg. 2. Æn. 638.

Pellere in exilium. Pulsus in exilium Thucydides. Cic. 2. de Orat. 56. V. PELLO.

Pendere poenam exilio. Ovid. 10. Met. 232.

Pergere in exilium. Cic. 1. in Catil. 23.

Petere exilium. Lucan. lib. 3. 111.

Proficisci in exilium. Cic. 1. in Catil. 20.

Projicere. Cic. Anteq. iret in exil. 30.

Reducere de exilio. Cic. 9. Philipp. 18.

Sum, In exilio esse. Cic. 3. de Nat. Deor. 80.

Venire ab exilio. Plin. lib. 1. Epist. 5. ad Voconium, Nondum enim ab exilio venerat. V. Suet. Tib. cap. 59.

Venire in exilium Romam. Cic. 1. de Orat. 177.

EXULO, [μετακείω, φεύγω] Ære. In exilio, seu Patria privatum, esse. Cic. 4. Fam. 8. Sin autem nulla sit, hunc tamen aptissimum esse ac exulandum locum. Idem 3. Tusc. 39. Aut Telamonem pulsum patri exulantem.

Exulare a patria sua. Plaut. Mostel. 3. 1. 68.

— An id mavis, ut abeat foras

Urbem, exuletque a patria sua causa tui? Alii legunt

Urbem exul linquat factus hic causa tui?

Exulare domo. Ter. Eun. 3. 5. 62. Ubi mutem? perii: nam domo exulo i. e. Sum extra domum. [Immo Domum redire non audeo.]

Exulat avaritia ex urbe, per translationem. Plaut. Pers. 4. 4. 7. Pulchrum munitionis arbitror, perfidia & peculatus ex urbe, & avaritia si exulant

In oris ignotis exulare. Virg. 3. Georg. 225.

Per externas profugus pater exulat oras. Ovid. 3. Trist. 14. 11.

Rempublicam discessu meo exulasse omnes putent. Cic. in Parad. 4.

Rome exulare jus esse alicui. Cic. 1. de Orat. 177.

Exulatum abiit res patris. Plaut. Merc. prol. 43.

Amare valide ceppi hic meretricem: ilico

Res exulatum ad illam abibat clam patris. V. ABRO.

Exulare, active apud lequiores avii scriptores: i. e. In exilium eicere

EXULANS, Partic. [μετακείων] Cic. 2. de Divin. 52. Rex Prusias, quum Hannibali apud eum exulanti depugnari placeret, negabat se audere quod extra prohiberet.

EXULĀRIS, e. Adj. Ad exilium spectans. Ammian. 15. 3. Exulari poenā damnare aliquem.

EXULĪCUS, a, um. Idem. Festus, Exilica causa, quæ adversus exulē agitur.

EXULĀTUS, ūs. m. apud Mess. Corvin. p. 19. In exulatum perrexit.

EXULĀTIO, ōnis. f. Idem. Florus lib. 1. cap. 22. Quod clarissimo principes, quum adversarentur voluntati suæ, exulatione multavit de Pop. Ro.

EXULCĒRO, [ἐξυλίζω] Ære. proprie est Ulcus facere vel exasperare Plin. lib. 20. cap. 6. Lepras, lichenas, lentigines exulcerat. Varro 2. de R. R. cap. 9. Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt aures & inter digitos: quod muscæ, & ricini, & pulices soleant (si hoc unguine non sis usus) ea exulcerare.

Exulcerare, per translationem, significat Exasperare, exacerbare, & deterius facere. Cic. 2. de Orat. 303. Quum aut adverbiorum adjectiva confirmant, aut ea que sanare nequeunt, exulcerant.

Exulcerare dolorem. Plin. lib. 1. Epist. 12. Decessit Corellius Rufus, & quidem sponte, quod dolorem meum exulcerat.

Exulcerare gratiam alicujus. Cic. de Clar. Orat. 156. Simul illud gaudeo, quod & æqualitas vestra, & pares honorum gradus, & artium studiorumque quasi finitima vicinitas tantum abest ab obtreccatione, & invidia, quæ solet lacerare plerosque, uti ea non modo non exulcerare vestram gratiam, sed etiam conciliare videatur. Æqualitas vestra, i. e. Vestrarum ætatum. Vicinitas, quæ est inter eloquentiam & jus civile tanta, quanta lib. 1. de Oratore a L. Crasso demonstratur.

Suspicionibus hominum & scelere exulcerari. Cic. pro Domo sua, 28.

EXULCERATUS, Partic. [ἐξυλκεμένος] Cic. 1. Fam. 1. fin. Ut in rebus multo ante quam profectus es, ab ipso rege, & ab intimis & domesticis Pompeji clam exulceratis, deinde palam a Confularibus exagitat, &c. Exulceratus animus, i. e. Læsus, irritatus, laceratus. Cic. pro Deiot. 8. In exulcerato animo facile fictum crimen insideret.

EXULCERATIO, ñnis. f. [ἐξυλκωσις] Plin. lib. 20. cap. 3. Sed omnium confensu, stomacho utilissimæ judicantur, & interaneorum vesicularumque exulcerationibus. adde Cels. 4. 25. Plin. 20. 3. & 28. 12.

EXULCERATORIUS, Adj. [ἐξυλκωτικός] Quod exulcerat: ut, Exulceratorium medicamentum. Plin. lib. 23. cap. 7. §. 64.

EXULCERATRIX, ñcis. f. [ἐξυλκωτις] Plin. lib. 27. cap. 12. Vis ei exulceratrix.

EXULTO, vel EXSULTO, [ἐξυλλώνω, ἐπαινεύωμαι, κυδώνω] Ære. frequ. ab Exilire, ab Ex & Salto compositum: estque veluti Gestu corporis lætitiã ostendere. Nonius, Exultare est Supra modum exilire & æfferri. Cic. de Rep. Est igitur quiddam turbulentum in hominibus singulis, quod vel exultat voluptate, vel molestia frangitur. Idem 6. Atr. 3. Lecta tua epistola gaudio exultat.

Exultare nimiumque gestire. Catull. 49. 14.

Otio exultas, nimiumque gestis.

Exultare, immoderateque jactari. Cic. 1. de Divin. 60.

In herbis exultat vacca. Ovid. 1. de Arte Am. 315.

Inter medias cædes exultat. Virg. 11. Æn. 648.

Improbis alacris exultat in victoria. Cic. 1. Att. 13.

Oratio exultat. Cic. 4. Acad. 112. Cum sit enim campus, in quo possit exultare oratio, cur eam in tantas angustias & in Stoicorum dumeta compellimus?

Oratio mea in hoc exultat & triumphat. Cic. 2. in Catil. 3. Sic 1. de Fin. 54.

Pavor exultat circa pectus. Lucret. lib. 3. 142.

Re in aliqua audacius exultare. Cic. in Orat. 26.

Morte alicujus exultare. h. e. Ob alicujus mortem vehementer gaudere.

Plin. lib. 1. Epist. 5.

Exultare, Cum jactantia gloriarì. Cic. de Senect. 10. Hannibalem juveniliter exultantem, patientia sua mollebat. Idem 1. in Catil. 23.

Infer patriæ bellum, exulta impio latrocinio. Nonius.

Gestis in suam famam exultare. Tacit. Agric. 8. Nec Agricola unquam in suam famam gestis exultavit.

Læticia exultare. Cic. 15. Att. 21.

Nobilitatis victoria exultare. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Nimis exultare secundis rebus. Sen. Hippol. 2.

Exultare, Gestu vel Dicto injuriam facere. Lucil. lib. 30. Quin totum purges, debelles me, atque deuras, exultes, sollicites. Nonius.

Injuriam unius in alium exultare. Cic. 7. Att. 2. Quomodo exultat Catonis in me ingratiissimi injuria?

Exultare, Savire. Cic. de Rep. Quæ sanguine alitur, quæ in omni crudelitate exultat, ut vix hominum acerbis funeribus fatietur. Nonius.

Exultare, Extra saltare, exilire. Virg. 3. Æn. 557.

Exultantque vada, atque æstu miscentur arenæ. i. e. Fluctibus crebris affurgunt.

EXULTANS, Partic. [ἐξυλλώνων] Cic. 3. de Orat. 164.

Erras, erras: nam exultantem te & præfidentem tibi

Reprimunt valde legum habenæ. Ex quodam poeta.

Elatu levitate, inanique læticia exultans & temere gestiens. Cic. 5. Tusc. 16.

Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Successu exultans. Virg. 2. Æn. 386.

Contra exultans in ora erupit. Sil. lib. 5.

Equos ferocitate exultantes domitoribus tradere. Cic. 1. Off. 90.

Furorem exultantem ex parte reprimere. Cic. pro Sext. 95.

Læticiam exultantem comprimere. Cic. in Topic. 86.

Gubernatores cum exultantes loligines viderint, &c. tempestatem significari purant. Cic. 2. de Divin. 145.

Sanguis alte exultans e corpore emicat. Lucret. lib. 2. 195.

Verbum exultantissimum. Quintil. lib. 9. cap. 4.

EXULTANS, Adv. [ἐξυλλώνως] Plin. 3. Epist. 18. Quum ea potius quæ pressius & attrictius, quam illa quæ hilaris, & quasi exultantius scripsi, possint videri accessita & inducta.

EXULTANTIA, ñ. f. [ἐπιρροήσις] Idem quod Exultatio. Gell. lib. 12. cap. 5. Cum petulantia morbi dolorisque exultantia colluctantem. i. e. Eruptione violenta. Solinus cap. 45. Verum omnem excessus originem de sole fieri, primamque exultantiam tumoris concipi, quum per Cancrum sol vehatur. De incremento Nili.

EXULTATIO, ñnis. f. [ἐξυλλώνωσις] Plin. 8. 54. Cava luna tristes esse: quibus in eo genere cauda sit, novam exultatione adorare. De simiis.

Indecora exultatio. Quintil. lib. 2. cap. 2.

EXULTABUNDUS, Adj. Justin. 18. 7. 10. Lugentia castra vel exultabundus intrare. conf. Solin. cap. 5.

EXULTIM, Adv. [ἐκκευδισμένως] i. e. Exultando & saliendo. Hor. 3. Carm. 11. 9.

Quæ, velut latis equa trima campis,

Ludit exultim, metuitque tangi,

Nuptiarum expers, & adhuc protervo

Cruda marito.

EXULULUS, [ἐξυλλούλος] Ære. pro Valde ululare. Ovid. 1. Met. 237.

Territus ipse fugit, nactusque silentia ruris Exululat.

Comis scillis exululare. Ovid. 15. Epist. 114. conf. 4. Met. 520. Sil.

lib. 12. 599. & Drakenb. ad loc.

Vol. II.

EXULULATUS, Partic. [ἐξυλλούλος] Ovid. 4. Trist. 1. 41.

Utque suum Bacche non sensit faucia vulnus,

Dum ille supet Idæis exululata jugis.

EXUNDO, [ἐκχυμάνω] Ære. Alveum exire, vel Extra alveum undas pro-

ferre. Plin. lib. 2. cap. 103. In Tenedo insula fons, semper a tertia noctis hora in sextam ab æstivo solstitio exundat. Columel. lib. 8. cap. 17.

Dolor exundat alte merfus. Sen. OEdip. 924.

Eloquentia. Tacit. de Orat. 30. Exundat, & exuberat illa admirabilis eloquentia.

Furor exundans. Stat. 10. Theb. 603.

Pelagus præruptum exundat. Sil. lib. 3.

Pestis exundat. Sil. lib. 17.

Terra exundavit chelydri. Sil. lib. 3.

Vapor exundat antro. Sen. Hippol. 102.

EXUNDATIO, ñnis. f. [ἐκχυμάνωσις] Plin. lib. 19. cap. 2. Negant nasci nisi exundatione fluminum.

EXUNGO, ñxi, ñctum, [ἐκλύω] Ære. Ungere. Plaut. Rud. 2. 7. 22.

Eluas tu, an exungare siccus. V. Taubm. ad Trin. 2. 4. 5.

EXUNCTIO, ñnis. f. apud Celsum. [Nisi temere hoc quoque huic auctori tribuitur, ut alia plurima in Thef. Lips.]

EXUNGUIS, e. Adj. Sine ungue. Tertull. de Pall. cap. 5. Bestia edentula & exunguis & excornis. De piscibus loquitur.

EXUNGULO, [ἐκχυμάνω] Ære. Ungues auferre. Plaut. Trucul. 2. 2. 57.

Hem, tuos exungula, male vivitis. Editt. aliæ, Hem tu ô sexungula.

Passive. Veget. Mulom. 2. 57. Si exungulaverit jumentum.

Exunglare, Manil. propter metrum 4. 234.

Exunglare tigres, rabiemque auferre leoni.

EXUO, vi, ñtum, [ἐκχύνω, ἐκχύνω, ἐκχύνω] Ære. contrarium habet

Induo. Exuere vestem alicui. Sen. Epist. 91. Dicitur non rarius Exuere se veste. & absolute, Exuere. ut Martial. lib. 3. 68. Exuimur.

Ægrotudinem exuere. Cic. 3. Tusc. 27. Hanc nisi exuimus, sic ut ab-

diciamus, miseria carere non possumus.

Æqualitas exuitur. Tacit. 3. Ann. 26. At postquam exui æqualitas,

& pro modestia ac pudore ambitio & vis incidebat, provenire dominationes &c.

Agro paterno exuere. Liv. 2. 23. Æs alienum fecisse: Accumulatam usuris, primo se agro paterno avitoque exuisse, deinde fortunis aliis.

Amicitiam alicujus exuere. Tacit. 6. Ann. 8. Sejani amicitiam ceteri falso exuerant.

Animam exuit poenã. Ovid. 14. Met. 777.

Animam memet pariter ac scelere exuam. Sen. Hippol. 12.

Animum silvestrem exuere. Virg. 2. Georg. 52. De arboribus.

Animus exuitur. Stat. 10. Theb. 942.

Annos. Tibul. lib. 1. 4. 31.

— serpens novus exuit annos.

Armis exuere aliquem. Sil. lib. 3.

Arrogantiam, & avaritiam exuere. Tacit. Agric. 9.

Aspectum alicujus exuere. Tacit. 16. Ann. 28. extr. Abrumperet vitam,

ac ea civitate cujus caritatem olim, nunc & aspectum exuisset.

Astus exuere. Sil. lib. 7.

Castris hostem, pro Expellere. Liv. 29. 2. & lib. 3. cap. 68. extr. Nisi paucis diebus hos populatores agrorum fufos fugatosque castris exuero.

i. e. Abitulero eis castra. Auctor lib. de Viris Illust. cap. 51. Regem Philippum prælio fudit, castris exuit.

Caritatem exuere. V. Aspectum.

Cives nostros exuimus. i. e. Perdidimus, aut Orbati sumus illis. Stat. 3. Theb. 208. — nunc regis iniqui

Ob noxam, immeritos, patriæ tot culmina, cives Exuimus.

Cupido gloriæ alicui exuitur. Tacit. 4. Hist. 6. Quando etiam sapien-

tibus cupido gloriæ novissima exuitur.

Ensem humero. Virg. 9. Æn. 303.

Ensem vagina. Stat. 9. Theb. 76.

Fastus exuere. Ovid. 2. de Arte Am. 241.

Feritas exuitur. Ovid. 3. Fast. 281.

Ferociam. Tacit. 2. Ann. 72. Per communes liberos cravit, exueret ferociam, &c.

Fidem. Tacit. 1. Ann. 35. At ille moriturum potius, quam fidem exueret, clamitans.

Fœdus. Claud. de Bell. Get. 364.

Gratiam novitatis jam exuerunt libelli. Plin. 1. Epist. 2. extr.

Habitus regales exuere. Stat. 11. Theb. 434.

Hominem. Ovid. 10. Met. 105.

— siquidem Cybeleius Atys

Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 35. Ut si aut manibus ingredia-

tur quis, aut non ante, sed retro; fugere plane se ipse, & hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.

Humanitatem. Cic. pro Ligar. 14. & 13. Att. 2.

Jugum & Se jugo exuere. Liv. 35. 17. & 34. 13. extr. pro Se liberare a servitute.

Jus, fasque. Tacit. 3. Hist. 5. Ac majore ex diverso mercede, jus fasque exuerent.

Jussa. Tacit. 11. Ann. 19.

Justitium. Tacit. 3. Ann. 7. Tum exuto justitio reditum ad munia.

Lacertos. i. e. Nudare. Virg. 5. Æn. 423.

Hæc fastus duplicem ex numeris rejecit amictum:

Et magnos membrorum artus, magna ossa, lacertosque

Exuit.

Laqueis, vel Ex laqueis se exuere. i. e. Liberare. Cic. 7. Verr. 150.

Si ex his laqueis te exueris ac te aliqua vi ac ratione explicaris, in illas tibi majores plagas incidendum est.

Magistrum. Tacit. 14. Ann. 52. Exuere magistrum, satis amplis doctoribus instructus majoribus suis.

Mentem exuere, Animum vel Affectum deponere. Virg. 4. Æn. 319. — atque hanc

Siquis adhuc superest precibus locus, exue mentem.

Montes. i. e. Denudare silvis. Stat. 4. Silv. 3. 50.

Hi cædunt nemus, exuuntque montes.

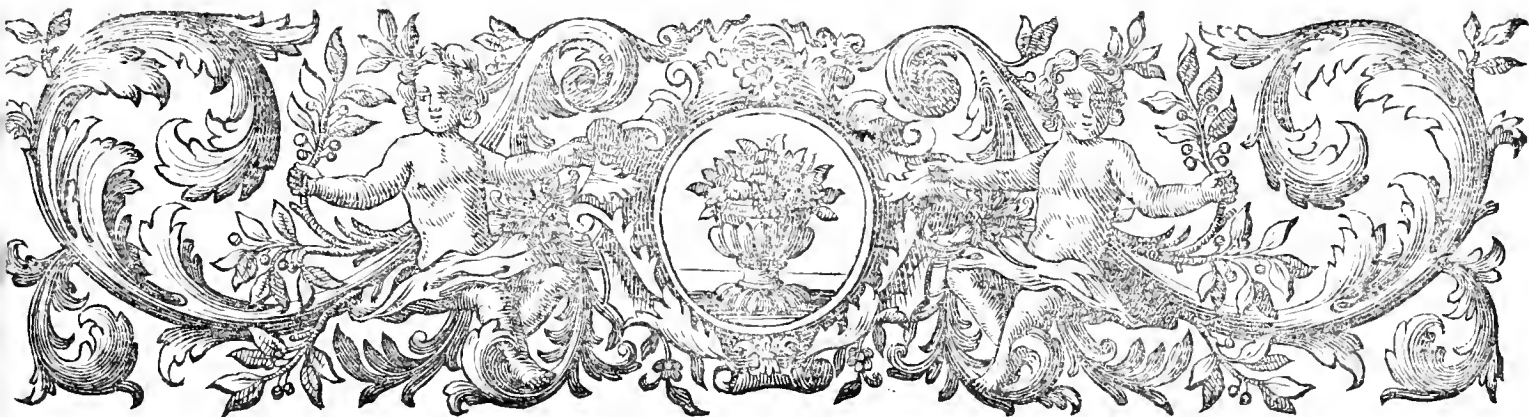
Mores. Martial. lib. 1. 106.

Exuit annosa mores, nomenque senecta.

Sf 2

Mores

- Mores antiquos. Liv. 27. Ita repente exiit antiquos mores.
 Munia. Tacit. 4. Ann. 39.
 Obsequium erga imperatorem exiit. Tacit. 3. Ann. 12.
 Otium exuere. Tacit. 11. Ann. 20. Ut tamen miles otium exueret.
 Ordinem Senatorium. Tacit. 2. Hist. 86. Prima iuventa quietis cupidine Senatorium ordinem exuerat.
 Ossa. V. supra in Lacertes exuere.
 Pædorem. Tacit. 6. Ann. 47.
 Pacem. Tacit. 4. Ann. 72.
 Pacta. Tacit. 6. Ann. 43. Dedit spatium exuendi pacta.
 Patriam. Tacit. 5. Hist. 5. Nec quicquam prius imbuuntur, quam contemnere deos, exuere patriam, parentes, liberos, fratres vilia habere.
 Patrimonio exuere. Suet. de Clar. Gram. cap. 11.
 Pectus exuere curis. Stat. 4. Silv. 4. 28.
 Polium exuerat Tithonia. i. e. Aurora cælum reliquerat. Valer. 3. Argon. 2.
 Promissa exuere. Tacit. 13. Ann. 44. Repertaque spe ditioris conjugis, promissa exuere.
 Regno aliquem exuere, pro Privare, & auferre ei regnum.
 Reverentiam imperii exuere. Tacit. 1. Hist. 55. Ac ne reverentiam imperii exuere viderentur.
 Ritus profanos exuere. Tacit. 2. Ann. 85. Nisi certam ante diem profanos ritus exuissent.
 Sacramentum exuere. Tacit. 2. Hist. 42. Cujus sacramentum cunctis circa hostilibus non exuerat.
 Sedibus aliquem exuere. Tacit. 13. Ann. 39.
 Senectam exuere dicuntur serpentes. Plin. 20. 23. Fœniculum nobilitate serpentes, gustatu (ut diximus) senectam exucendo.
 Servitutum. Liv. 34. 7. extr. Nunquam salvis suis exiit servitus muliebris.
 Servitium exuere. Tacit. 4. Hist. 25. Et si exuissent servitium cupidine imperitandi.
 Societatem exuere. Tacit. 4. Hist. 70. In civitates quæ societatem Romanam non exuerant.
 Spiritum inimicum exue, i. e. Animum qui te excruciat. Sen. Phœniss. 44. Al. Exspue. V. Gronov.
 Tributa exuere. Tacit. 1. Ann. 59. Aliis gentibus, ignorantia imperii Romani, inexperta esse supplicia, nescia tributa. Quæ quando exuerint, &c.
 Tunicas exuerat. Ovid. 2. Fast. 171.
 Vestem. Lucret. lib. 4. 59.
 Vetustas exiit anguibus. Ovid. 3. de Arte Am. 77.
 Virtutes exuere. Tacit. 1. Ann. 75. Quam virtutem diu retinuit, quam ceteras exueret.
 Vitia exuere. Tacit. 6. Ann. 20. Virilibus curis seminarum vitia exuerat.
 Vultus feveros exuere. Ovid. 3. Amor. 4. 43.
 EXUENS, Partic. Cic. 5. de Fin. 35. Et hominem ex homine exuens, naturam odisse videatur.
 EXURUS, Partic. [ἐπιδουρῆς] Plin. lib. 35. cap. 11. Herculem ab OETA monte Doridos, exuta mortalitate, consensu deorum in cælum euntem. Bonis exutus. Tacit. 4. Ann. 21.
 Campis exutus. Tacit. 12. Ann. 45. Territum, exutumque campis Mithridatem.
 Diademate exutus crines. Stat. 9. Theb. 163.
 Forma exutus. Sil. lib. 8.
 Exutum forma volitare per æthera iussit.
 Pudorem castum exuta. Sil. lib. 5.
 Pedem unum exuta vinclis. Virg. 4. Æn. 518.
 Vitis exuta cœmam. Stat. 11. Theb. 460.
 Anguis exutus annis. Quia depolita pelle dicuntur serpentes in iuventutem redire. Stat. 4. Theb. 98. V. in ipso verbo.
 Dignitas exuta. Tacit. 3. Ann. 17. M. Piso exuta dignitate.
 Luctus exuti morte. Sil. lib. 6.
 Mens exuta vitiiis. Cic. 5. Tusc. 70.
 Mulæ exuta laqueis. Claud. de Mulabus Gallicis, 16.
 Palmæ exuta vinclis. Virg. 2. Æn. 153.
 Pectus exutum. Claud. in Epithal. Pallad. 7.
 EXUM, vel EXUM, Extra sum. Sic enim licet in quibusdam sacris clamitabat, Hostis, vincetus, mulier, virgo exesto. hoc est non introito, quia scilicet ingredi ea sacra prohibebantur. Ex Festo.
 EXUPERO, sive ENSUPERO, [ἐπιεραίνω, ἐπιεραίνω] Ære. Idem quod Superare & excellere. Cic. 4. Tusc. 77.
 Quis homo te exuperavit unquam gentium impudentia? Ex poeta antiquo.
 Quod fore paratum est, id summum exuperat Joveni. Carmen traductum e Græco a Cic. 2. de Divin. 25.
 Ardua exuperare. Sil. lib. 3.
 Dolor exuperabat. Lucret. lib. 6. 1275.
 Flammæ exuperant, furit æstus ad auras. Virg. 2. Æn. 759.
 Genus exuperat nobilitate morum. Ovid. 4. Trist. 4. 2.
 Laudes alicujus exuperare. Liv. lib. 1. & 28. 43.
 Materia exuperat vires. Ovid. 1. Trist. 5. 56.
 Non tamen idcirco complecterer omnia verbis,
 Materia vires exuperante meas.
 Exuperare anima, pro Superfitem esse, ut simpl. Supero. cui Mortuum esse opponitur. Cic. Post redit. ad Quir. 24. Quapropter memoriam vestri beneficii colam benevolentia sempiterna, non solum dum anima exuperabo mea, sed etiam cum mortuo monumenta vestri in me beneficii permanebunt. Ubi ex vetusto codice legitur Superero anima. Al. Spirabo.
 EXUPERANS, Partic. Gell. 6. 8. Darii uxorem exuperante forma.
 Compar. Idem Gell. 14. 3.
 Superl. Apul. de Mund. & Infer. apud Spon. Misc. Erud. Antiq. p. 71.
 I. O. M. SVMMO. EXUPERANTISSIMO.
 EXUPERANTIA, Æ. f. [ἐπιεραίνω] Eminentia. Cic. 5. Tusc. 105.
 Nonne omnem exuperantiam virtutis oderunt?
 EXUPERATUS, [ἐπιεραίνω] Lucret. lib. 2. 234.
 Sed citius credunt gravioribus exuperatis.
- EXUPERATIO, Æ. f. [ἐπιεραίνω] Auct. ad Heren. lib. 4. 68. Per exuperationem quam plus dictum est, quam patitur veritas, augenda suspitionis causa.
 EXUPERATORIUS, Adj. Lamprid. in Commod. cap. 11. Mensum docet Novembrem in honorem ejus Exuperatorium vocatum fuisse, inde cap. 12. Quinto Kalendas exuperatorias. Quasi dicas Triumphalem.
 EXUPERABILIS, e. [ἐπιεραίνω] Qui potest superari. Stat. 1. Theb. 214.
 — nec exuperabile diris
 Ingenium mortale queror.
 Vallum non exuperabile. Claud. 2. in Ruff. 127. Virg. 3. Georg. 39.
 — tortosque Ixionis angues,
 Immanemque rotam, & non exuperabile faxum.
 Active, Qui vincere potest. Gell. 17. 2. ex Quadrigario, Quem cumprime fortem atque exuperabilem Resp. sensit.
 EXUPERA, Æ. f. Nomen herbæ. Apul. de Herb. cap. 65. & 72.
 EXURDO, vel ENSURDO, [ἐκκαίω] Ære. Cujus passivum posuit Valer. Max. lib. 2. 2. 3. Græcis actionibus aures curiæ exurdantur. i. e. Obtunduntur. Plin. lib. 32. cap. 10. Paniculæ flos, si aures intraverit, exurdat. Sen. Epist. 94. Ea scilicet quæ tibi tantis clamoribus exurdato salubria infusurret verba.
 Vina fervida exurdant palatum. Hor. 2. Serm. 8. 38. h. e. Surdum faciunt ut non sentiat saporem. Acron.
 EXURGO, sive EXSURGO, [ἐξέρχουμαι, ἐξάνισχυμαι] Ære. E loco surgere. Plaut. Mostel. 2. 1. 29. Quæso exurge, pater advenit.
 Exurgere a genibus. Plaut. Rud. 1. 5. 22.
 Manus mihi date, exurgite a genibus ambæ.
 Exurgere de nocte impigre. Plaut. Rud. 4. 2. 10. Nam ut de nocte multa, impigreque exurrexi, lucrum præposui sopori & quieti.
 Exurgere foras. Plaut. Mil. 2. 1. 3. Foras abite.
 Exurgere ex infidiis. Liv. 27. 41. Tempus exurgendi ex infidiis, & aggrediendi hostem.
 Paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemorationis non necessariæ. Cic. pro Cluent. 168.
 Exurgere atque crigere se, per translationem, pro Trigere sese, & afflictionibus liberari. Cic. pro Lege Agr. 36. Idem 7. Att. Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando? Idem 13. Philipp. 38. & pro Planc. 102.
 Exurget Resp. Cic. 12. Fam. 10. Auctoritate vestra Resp. exurget, & in aliquo statu tolerabili consistet.
 Exurgit mons ab Indico mari. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Colles exurgunt vertice. Sil. lib. 7.
 Dolor exurgit gravior. Sen. Med. 2.
 Oratio exurgit naturali pulchritudine. Petron. cap. 2.
 Exurgere adificiis dicitur urbs. Liv. 6. 4. Et Roma cum frequentia crescere, tum tota simul exurgere adificiis.
 Voluntas exurgendi. Lucret. lib. 3. 175.
 EXURO, [ἐκκαίω] Ære. Idem quod Urere, & igne profus consumere significat. Cic. in Pison. 96. Epirus excisa, Locri, Phocii, Bœotii exusti.
 Ex animo exuri. Cic. 3. de Nat. Deor. 7. Mihi quidem ex animo exuri non potest esse deos. Al. Exire. Forte legendum est Exui, vel Erui.
 Exui MS. Reg. unde al. probabiliter Eximi. V. Davif. ad loc.
 Igni exuritur scelus. Virg. 6. Æn. 742. De pœnis inferorum.
 Sitis exurit miseros. Lucret. lib. 3. 930.
 Sol graciles exurit artus. Tibul. lib. 2. 3. 9.
 EXUSTUS, Partic. [ἐκκαυμένω] ut, Media vero terrarum, qua folis orbita est, exusta flammis & cremata. Plin. lib. 2. cap. 68.
 Vivus exustus est. Cic. 3. Verr. 70.
 Ager exustus morientibus aestuat herbis. Virg. 1. Georg. 107.
 Cæsus exustus sole. Columel. lib. 7. cap. 8. Quorum vitiorum, primum solet accidere, si parum pressus: secundum, si nimio sale sit imbutus: tertium, si sole exustus est.
 Corpus exustum. Sil. lib. 3.
 Flos exustus siti veteris ubertatis exaruit. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Palus exusta. Virg. 3. Georg. 432.
 EXUSTIO, Æ. f. [ἐκκαυσίς] Cic. in Somn. Scip. 16. Propter eluviones exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, &c.
 Exustio folis. Plin. lib. 17. cap. 24.
 EXUSCITO, vel EXUSCITO, [ἐξάνισχυμαι, ἐξέρχω] Ære. Idem quod Suscito. Cic. pro Muren. 22. Te gallorum, illum buccinarum cantus exuscitat. Idem 3. de Orat. Quietum exuscitat.
 Exuscitari & commoveri. Auct. ad Herenn. lib. 3. 36.
 Clamorem aliquem exuscitare. Auct. ad Herenn. lib. 3. 22.
 Exuscitare animos. Cic. 1. Off. 12. Quæ cura exuscitat etiam animos, & majores ad rem gerendam facit.
 Incendium ingens exuscitat parvus ignis. Liv. 21. 3. extr.
 Memoriam naturalem exuscitare. Auct. ad Heren. lib. 3. 34.
 Se exuscitare. Cic. ad Brut. 16. Quare non Octavius est rogandus, ut velit nos salvos esse, magis tu te exuscita, ut eam civitatem, in qua maxima gessisti, liberam atque honestam fore putes.
 EXUSCITATIO, Æ. f. Commotio. 4. Auct. ad Heren. 59. Si sententiam trahicemus aut ad fermocinationem, aut ad exuscitationem.
 EXUSTUS, V. EXUO.
 EXUVIÆ, Ærum. f. pl. [λάφυρα, ἐναρα] dicuntur Spolia hostibus detracta, ab Exuendo quidem dictæ, ut inquit Festus. Cic. pro Lege Manil. 55. Quum eum vobis majores vestri exuviis nauticis & classium spoliis ornatum reliquissent. Virg. 2. Æn. 275.
 — qui redit exuviis indutus Achillis.
 Bellorum exuvia. Juven. 10. Sat. 133.
 Bellorum exuvia, truncis affixa trophæis
 Lorica, & tracta de casside buccula pendens, &c.
 Bubula exuvia. Plaut. Mostel. 4. 1. 6. Lori ex corio bubulo. V. Nonium.
 Capitis exuvia. Sen. Hippol. 1181. intelligit Capillos.
 Dulces exuvia. Virg. 4. Æn. 651. ubi V. Cerd.
 Hostiles exuvia. Tibull. lib. 1. 1. 54.
 Leonis exuvia. Virg. 9. Æn. 308.
 Nauticæ exuvia. V. NAVIS.
 Serpentis exuvia. Virg. 3. Georg. 417.

F

LITTERA sexta ordine alphabeti, quam veteres aliquando aspirationis loco scribebant, Fordeum dicentes, Trafo, Veso, Fircus, Forreum; pro Hordeum, Traho, Veho, Hircus, Horreum, & vicissim. Quam Falisci Habam, nos Fabam appellamus ait Scaur. de Orthograph. V. Priscian. quoque l. 1. Ita hodie obtinet aspirandi vim, ut in Frango vicem Græcæ aspirationis *ἠσπασω* gerit. V. Felt. in Fedum. & Barth. Advers. l. 7. Aliquando ejus loco, priora quædam sæcula pronuntiantur B, Bruges scribentia, & alia, quæ posteri per F, Fruges scribere maluerunt. Formam sine dubio mutuatur ex Æolico digamma, V. DIGAMMA. Potestatem hodie consonæ V obtinet. Quæri solet quo pacto differat in potestate a φ Græcorum? Si vero nihil interesse dicimus, ut dici debet, cur Ph Latinorum adicienda erat supervacanea F? Diomedes & Priscian. Grammatici antiquiores contendunt in vocibus quæ sunt mere Latine usurpari F Latinorum, in peregrinis ubi obtinebat φ Græcorum, obtinere etiam Ph: ut, Orpheus, Phaeton, Facio, &c. At cum difficile sit indigere propter arctam necessitudinem istarum linguarum quoniam sint voces mere Latine, tum quid de iis erit dicendum quæ sunt ἀναφασιστικὰ Græcæ originis ut Fama, Fero, Fugio & sexcentis aliis? Pro nominibus peregrinis rectius dixissent propriis Grammatici isti, quod ad veritatem propius accedit. Coniunctissima esse F & Ph constat ex Nummis ubi indifferenter usurpari solent. TRIVMFATOR. GENTT. BARBAR. DN. FOCAS. Vide Spanheim. Dissert. 11. p. 81. & Noltenii Lexic. Antibarbarum. Permutantur etiam F & V propter eandem affinitatem: sic, pro Gravare factum Gratfare. V. Sahr. Exerc. Plin. p. 775. Item F & E propter figuræ affinitatem in libris Vett. V. Pitisc. Lex. in E.

F præponitur solis L & R conson. ut Fluctus, Frango. In F mutantur consonæ B D S & X in præpositionibus ante verba a littera F ordientia: ut, Officio, Afferro, Differo, Effero, pro Obficio, Adferro, Disfero, Exfero. Hanc notitiam de mutatione B non cepere Grammatici recentiores. Antiquos non fugit.

F. Faciundum, Factum, Familia, Famula, Fastus dies, Februarius, & in fine perumque Fecit, Felicitas, tum Felix, Femina, Fides, Fieri, Filia, Filius, vel Filii. V. Marm. Felt. Sect. 7. c. 12. Finis, Flamen, Forum, Frater, Frons, Fuit, Fulvo. 4 & 5. Filia.

F. A. Filio amantissimo. F. AB. HEREDIB. TEST. FIE. IVS. Factum ab heredibus testamentum fieri iussit. F. AN. X. E. C. Filie (vel Filio) amorum decem faciendum curavit.

F. B. M. Fecit bene merenti, Filie (vel Filio) bene merenti.

F. C. Facere curavit, Faciundum curavit, Fecit cinerarium, Fecit conditorium, Fidei commissum, Fieri curavit, Fidei causa, Fraude creditoris. F. CAS. Fecit Cassio. F. C. E. T. I. I. Faciundum curavit & titulum fieri iussit. F. C. F. Fecit carissimæ feminae, filio, filie, fratri. F. C. H. Fieri curavit hæres. F. C. I. Q. P. Faciundum curavit idemque probavit. F. C. L. Fecit contra legem. F. C. M. Faciundum curavit monumentum vel mœrens, vel Fecit conjux marito. F. C. R. Fieri curavit requietorium. F. C. SVO. B. Fecit Conjugi suo bono.

F. D. Factum dedicavit, Fides data, Filia (vel Filius) dedit, Flamen Dialis. F. DD. Factum dedicaverunt, Fieri decreverunt. F. D. D. Factum decrero Decurionum. F. D. S. Fecit de suo. F. D. M. Factum Dis Manibus, Filie (vel Filio vel Fratri) dedit monumentum. F. D. Q. M. Flamen Dialis Quirinalis Martialis.

F. E. Fecit erigi, Fides ejus, Filius ejus. F. E. C. Faciundum ei curavit, Filie (vel Filio, vel Fratri) erigi curavit. F. E. D. Factum esse dicitur. F. ED. Factum Edicto. F. E. H. Filius & hæres. F. EQVOR. PROB. Ferie equorum probandorum. F. E. S. Fecit e suo, Fecit & sibi. F. ET. S. Fecit & scriavit, Fecit & sibi.

F. Fabrefactum, Fabricaverunt, Fecerunt, Fratres, Fundaverunt. F. F. Fabricaverunt, Fabricari fecerunt, Fidem fecit, Fieri fecit,

Filia fecit, Filius-familias, Filii duo, Flando feriendo. F. FA. & F. FAM. Filius-familias. F. F. C. Filio faciundum curavit. F. F. J. Flavium duorum conliberta. F. F. E. Fiat fides ejus. F. FE. Fortuna felici. F. F. F. Ferro, flamma, Fanie: Flavium filius fecit, Fortior fortuna fato. F. FF. Fabricare fecerunt. F. FL. & F. FL. Fratris filius. F. EQ. Filiis filiabusque. F. FS. Filiusfamilias.

F. H. Fecerunt hoc, Fecit hæres, Femina honesta, Filius hæres. F. H. F. Fieri hæres fecit. F. H. IV. Fieri hæres iussit.

F. I. Fieri instituit, Fieri iussit. F. I. A. P. Felix Julia Augusta fia. F. I. D. P. S. Fieri iussit de pecunia sua. F. I. L. IN. F. Fieri iussit locum in fronte. F. I. S. Fieri iussit sibi. F. ITEMQUE D. D. Fecit itemque dedicavit.

F. L. Fecit locum, Fecit libens. F. L. B. Fecit liberto bono. F. L. F. Fieri libens (vel lugens) fecit. F. L. I. N. T. A. L. CO. M. ORD. PR. Felix liber inunctus notariis Tribunis a laterculo continens mandata Ordinis primi. F. L. LIB. LIBERTAB. Q. SVIS OMNIB. Fecit libens libentibus libertabusque suis omnibus. F. L. L. P. S. Fecit libentissime pecunia sua, vel Fecit libertis libertabus posteris suis. F. L. M. Fecit libens merito. F. L. V. A. L. CO. S. T. R. L. IVSS. D. Felix liber vindicandus a laterculo continens sacros titulos rerum largitionum iussu d vino. F. L. V. A. L. E. MAG. MEM. IVSS. D. Felix liber venit a laterculo edendus magistro memoriae iussione divina. F. L. V. A. LL. P. N. EIVS. IVSS. DD. Felix liber venit a laterculo Primitivorum ejus iussu dominorum. F. L. V. A. L. MAG. EP. IVSS. DD. Felix liber vindicandus a laterculo magistris epistolarum iussu dominorum. F. L. V. A. L. P. N. P. N. IVSS. AVG. Felix liber veniens a laterculo principis nostri ejus numinis iussu augustali.

F. M. Fati munus, Fecit monumentum vel memoriam, Fieri mandavit, Filio matri, Flamen Martialis. F. MART. CAR. MONET. Ferie Martis Carnæ monetæ. F. MAXSV. Fabius Maximus. F. M. D. D. D. Fecit monumentum datum decreto Decurionum. F. M. I. Fati munus implevit, Fieri monumentum iussit. F. M. S. Fecit monumentum sibi.

F. N. Fecit nobis, Fides nostra. F. N. C. Fidei nostræ commisit, Fieri nobis curavit.

F. O. Filio (vel Fratri) optimo, Filie optime.

F. P. Fastus primo, Fecit publice, Filius patri, Forma publica. F. P. C. Filius ponendum curavit. F. P. D. Filius patri dedit. F. P. D. D. L. M. Fecit publice decreto Decurionum locum monumenti. F. P. H. C. Filius patri hoc curavit. F. P. I. Filius poni iussit. F. P. P. Filius patri posuit.

F. Q. Flamen Quirinalis.

F. R. Fecit requietorium, Finibus regundis. F. R. P. C. Filius requietorium ponendum curavit.

F. S. Fecit sibi vel Suis, Forum Sempronii. F. S. E. Fieri sibi elegit. F. S. ET. L. M. Fecit sibi & libertis monumentum. F. S. ET. S. Fecit sibi & suis.

F. T. Fecit titulum, vel tumulum. F. T. C. Fieri testamento curavit.

F. V. Fecit vivens. F. V. C. Fieri vivens curavit, Fraudisve causa. F. V. F. Fieri vivens fecit. F. V. S. Fecit voto suscepto. F. V. S. L. M. Fecit voto soluto libens merito.

Geminum FF. vel F. Jctis, Digesta notat; sed unde, variant Eruditi. Sive quod Justinianus fieri fecit ut autumat Scopp. Coll. 1. 9. five ortum sit ex errore pro pp, seu PP, ob similitudinem, qua nota dualitatis Pandectæ olim significabantur. five ex causa alia. V. Barth. Advers. 2. 17. Argol. in Panvin. de Lud. Circens. 1. 17. Baud. Cent. 1. Epist. 97. Voil. de Idol. 4. 96. Forcatul. in Necyomant. p. 28. Cujac. Observ. 12. 40. Alciat. 2. Disputat. 11. Coraf. 5. Miscell. 15. n. 6. Hotoman. in Memor. 4. Pandect. p. 7. Diney. præfat. ad Delectum LL.

F A

FA. Familia, Femina, Filia. FAB. Faber, Fabia, Fabius, Fabrum. FABR. Fabricius, Fabrum, Fabrorum. FABROR. NAVAL. VIRICLAR. Fabrorum navalium Uticiorum. FABR. TIC. Faber tigrinarius. FAC. Faciundum, Factum. FAC. B. Factum bene. FAC. C. Faciundum curavit. FAC. F. Factum feliciter. FACIUND. S F 3 PROCV.

- PROCVRAV. Faciendum procuravit. FACT. Factio, Factum, Factus. FACTION. VENET. Factionis Venetæ. FAC. RVSSAT. Factionis Ruffatæ. FA. CV. L. L. M. Faciendum curavit libentissime merito. FAL. Falerina. FAM. Familia, Familiaris. FAMĀ. Familia. FAV. FAVS. Faustus.
- FABA, æ. f. [κύνια] Legumen nctum. Ter. Eun. 2. 3. 89. At erim isthæc in me cudetur faba.
Dura faba. V. Culmen.
Pallens faba. Martial. lib. 5. 79.
Et pallens faba cum rubente lardo.
Refrina, & Refriva; V. in littera R suo loco.
Fabam nec tangere nec nominare Diali flumini licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere. Nam & lemuralibus jacitur larvis, & parentalibus adhibetur sacrificiis, & in flore ejus luctus litteræ apparere videntur. Auct. Fest.
De Faba Pythagorica. V. Gell. 4. 11. Cic. 1. de Divin. 62. & 2. 119. Plin. 18. 12.
Faba Ægyptia, teste Theophrasto lib. 4. cap. 10. de Plantar. histor. in paludibus stagnisque exit. Caulis ejus, qui longissimus, quaterna cubita perficit; crassitudo digitalis est, similis calamo molli, non geniculato. Rimas intrinsecus habet tendentes per totum, lili modo. Caput in cacumine orbiculatum, vesparum favo non abimile: Inque singulis cellis, singulæ fabæ continentur, paulo super id eminentes, multitudine plurimum terdenæ. Flos papavere duplo major, colore roseus in plenum caput. Nascitur hæc etiam in Syria, Ciliciaque. Hactenus Theophrast. V. & Plin. lib. 21. cap. 15. Meminit quoque Dioscorid. lib. 2. cap. 99. Athen. 3. 1.
Græca faba [λαπὴς] Plin. lib. 16. cap. 30. Faba Græca, quam Romæ a suavitate fructus silvestris quidem, sed cerasorum pæne natura, loton appellant. adde 24. 2.
Porcina, quam vulgus depravato vocabulo Jusquiamum vocat. V. latinus in dictione HYOSCYAMUS.
- FABŪLA, æ. f. dimin. [κύνια] Plaut. Stich. 5. 4. 8.
Pro opibus nostris satis commodule, nucibus, fabulis, ficulis.
- FABULUM, i. n. apud Gell. lib. 4. cap. 11. Opinio vetus falsa occupavit & convaluit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animabus. Item abstinuisse fabulo, quem κύνια Græci appellant. Paulo post Fabam appellat.
- FABACEUS, Adj. Macrobr. 1. Saturn. 12. Puls fabacea.
- FABACIA, æ. f. Genus cibi e fabis confecti a veteribus dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Quin & prisco ritu fabacia suæ religionis diis in sacro est.
- FABAGINUS, Adj. [κύνια] ut, Fabaginum acus. Cato cap. 54.
- FABĀLIS, e. Adj. Stipula fabalis, five grandis ille culmus, de quo pendit siliquæ fabaceæ. Plin. lib. 18. cap. 12. adde Ovid. 4. Fast. 723.
Certe ego de vitulo cinerem, stipulamque fabalem
Sæpe tuli plena februa tosta manu.
Fabalium siliquarum cinis ad coxendices prodest. Plin. lib. 18. cap. 12.
Videtur etiam esse substant. Fabale. pl. Fabalia. Columel. 2. 10. 20.
Cato de R. R. 37. Plin. lib. 18. cap. 12. & 22.
- FABARIUS, Adj. [κύνια] Quod ad fabam pertinet. Cato cap. 10. extr. Pilum fabarium unum.
Fabariæ Caleidæ, Junæ dicebantur, quia hoc mense adultæ fabæ divinis rebus adhibebantur. Macrobr. 1. Saturn. 1.
Fabaria, Infusæ in mari Germanico, non procul a Cimbrico Cheroneso, alio nomine Burchana dicta: Fabaria a Romanis appellata propter similitudinem frugis sponte ibi provenientis. Auct. Plin. lib. 4. cap. 13. & 18. 12. Fabariæ num. pl.
- FABATUS, a, um. Adj. ut Puls fabata. Fest. in Refriva. V. Hard. ad Plin. 18. 12.
- FABATARIA, pl. n. Vasa, aut Patellæ, in quibus puls fabata ponebatur, & laribus offerebatur. Lamprid. Heliogab. cap. 20. Ut pro nasturtiis apiastris & facularibus & scenograeco exhiberet plenis fabatariis & discis. Sic legit & interpretatur Turnebus. V. Salm. ad Hist. Aug. p. 187.
- FABĀRIS, [Φάβριος] (inquit Servius) Italiæ fluvius, qui per Sabinos transit. Virg. 7. Æn. 715.
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, &c. Fabaris, eodem Servio auctore, etiam Farfarus dicitur. Ovid. 14. Met. 330.
— & amœnæ Farfarus umbræ.
- FABELLA. V. FABULA, infra.
- FABER, [Ζελλεύς Athen.] Pifcis est, alio nomine Zeus appellatus, quem Gadibus principatum obtinere auctor est, Plin. lib. 9. cap. 18. pr.
- FABER, bri. m. [πικτων] a Faciendo nomen accepit: Idemque significat quod adjectivum sibi adjunctum: Nam est omnis artifex qui labore corporis aliquid artificum facit: five qui e quavis materia facit aliquid, excepto gypso, argilla, cera, & similibus. Nam hi plastæ dicuntur. Plaut. Most. 4. 2. 11.
Tacefis faber, qui cudere soles plumbeos Nummos.
Æris, eboris, & marmoris fabri. Hor. 2. Epist. 1. 96.
Marmoris aut eboris fabros, ut æris amavit.
Ærarius. V. æs, æris.
Aurarius. V. AURUM.
Ferrarius, Qui cudit, & tractat ferrum. Plaut. Rud. 2. 6. 47.
Tignarius faber. Cic. de Clar. Orat. 257.
Faber, pro Structore. Cic. 9. Fam. 2. Siquis adhibere volet non modo ut architectos, verum etiam ut fabros ad ædificandam Rempub. Idem 9. Fam. 15.
Fabrum in genitivo plurali rectius dicitur quam Fabrorum. Cic. in Orat. 156. Fabrum & procum audeo dicere, non fabrorum & procorum. Cæsar apud Cic. 9. Att. 8. Jam duo præfecti fabrum Pompeii in meam potestatem venerunt. [Apud Vegetium tamen lib. 2. cap. 11. Præfectus fabrorum, quem omnino de Fabrum in legione opera Confule, ut & Liv. 1. 43. ubi a Ser. Tullii regis temporibus institutum arcessit. Sævus faber. Tibul. lib. 1. 3. 48.
Non acies, non ira fuit, non bella; nec enses
Immiti sævus duxerat arte faber.
- FABER, a, um. Adj. Ovid. 8. Met. 159.
Dædalus ingenio fabræ celeberrimus artis.
Superl. Faberrimo signaculo. Apul. 2. Florid.
- FABRE, Adv. [τεχνικῶς] Artificiose. Plaut. Pœn. 3. 1. 74. Basilice exornatus incedit, & fabre ad fallaciam. Idem Men. 1. 2. 23. Hoc lepidum est, hoc factum est fabre. Sed jam ab usu recessit: magis enim utimur alio adverbio, Affabre.
Superl. utitur Apul. Uva faberrime politæ, 2. Miles. ab init. & alibi. Ammian. quoque 28. 18.
- FABREFACIO, eci, [τεχνικῶς] ẽre. Artificiose aliquid componere vel ædificare. Pass. Fabreficio. Plaut. Cas. 5. 1. 8. Nec fallaciam astutiorum ullus fecit poeta, atque ut hæc est fabrefacta a nobis. Aur. Vict. de Viris illust. c. 38. Classem magis validam quam decoram fabrefecit. ut legit Grut. Liv. 34. Fabrefacta vasa. Legitur, & disjunctim, Fabre facta.
- FABRICO, [πύργω, τεχνικῶς, τεχνικῶς, κηροποιῶν, κίβη, χαλκῶν] ẽre. Ovid. 13. Met. 683.
Craterem Æneæ, quem quondam miserat illi:
Miserat hunc illi Therfes, fabricaverat Alcon.
Animum fabricare & formare Philosphia dicitur. Sen. Epist. 16.
Gladium fabricare. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Moras fabricare. Sil. lib. 16.
Navem. Martian. in l. Quod quis. D. de privileg. creditor.
Signa. Cic. 1. Off. 147.
Verba. Cic. 4. Acad. 17.
Fabricari, passivè. Quintil. 2. 16. pr. Non fabricetur militi gladius.
- FABRICOR, [κηροποιῶν] Dep. Idem. Cic. 3. de Orat. 180. Capitolii fastigium illud & ceterarum ædium non venustas, sed necessitas ipsa fabricata est.
Gladium fabricari. Cic. pro Rabir. Posth. 7. V. Quintil. 9. 3. p. 800.
Naves fabricari. Tacit. 14. Ann. 79. Navesque fabricatur plano alveo adversus breve litus, & incertum.
Fabricari, etiam ad animum refertur. Curt. Multa interea fabricatus ingenio, quomodo avertere inde hostem posset. [Sed hunc locum vellem indicassent, qui huc adscriperunt.
Fingere & fabricari. Cic. 4. Acad. 86. Etiamne hoc affirmare potes, Luculle, esse aliquam vim, cum prudentia & consilio scilicet, quæ finxerit, vel (ut tuo verbo utar) quæ fabricata sit hominem? qualis ista fabrica est? ubi adhibita? quando? cur? quomodo?
Quæ terra gignit, talia sunt, ut ea ipsi dii immortales ad usum hominum fabricati pæne videantur. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.
Quanto quasi artificio natura fabricata est primum animal omne, deinde hominem maxime. Cic. 4. Acad. 30.
- FABRICĀTUS, Partic. [κηροποιῶν] Cic. de Univerf. 15. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδὲς Græci vocant. De mundo.
Arma fabricata. Claud. in pr. Conf. Stil. 105.
Clavis fabricata. Vellej. 2. 79. 2.
Cuniculi. Idem, 2. 27. 4.
Machina fabricata. Virg. 2. Æn. 46.
Pocula fabricata fago. Ovid. 8. Met. 669.
- FABRICATIO, õnis. f. [κτίσις, δημιουργία] Cic. 2. de Nat. Deor. 133.
Hominis fabricatio perfecta.
Immutatio in verbo fabricationem non habet, sed in ratione. Cic. 3. de Orat. 165.
- FABRICĀTUS, õs. m. apud Sidon. 3. Epist. 13.
- FABRICATOR, õris. m. [καροποιῶν, κτίσις, τεχνικῶς] ut, Fabricator minutorum opusculorum Myrmeceides. Cic. 4. Acad. 120.
Doli fabricator Epeus. Virg. 2. Æn. 264.
Lethi fabricator morbus. Lucret. lib. 3. 473.
Mundi fabricator. Quintil. lib. 2. cap. 16. Et hercle deus ille princeps, parens rerum, fabricatorque mundi, nullo magis separavit hominem a ceteris, quæ quidem mortalia essent, animalibus, quam dicendi facultate.
Fabricator imitatus exemplar. Cic. de Univerf. 3.
- FABRICATRIX, icis. f. apud Lactant. sapienscule V. 6. 22: 7. 12. &c.
- FABRICA, æ. f. [πικτων] proprie est Fabri lignarii officina: verumtamen & de aliorum fabrum officinis dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 55. De Vulcanis quatuor loquens, Tertius ex Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuisse.
Fabrica, Ars, & ut ita dicam, Fabricatio alicujus rei, & machinatio. V. Vitruv. 1. 1. a pr. Cic. 2. de Nat. Deor. 36. Pictura & fabrica, ceteraque artes habent quandam absoluti operis effectum.
Fabrica carpentaria. Plin. lib. 16. cap. 8.
Ferreæ. Plin. lib. 7. cap. 56. Fabricam ferream invenere Cyclopes.
Materiaria. Plin. lib. 7. cap. 56.
Æris & ferri fabrica. Cic. 2. de Nat. Deor. 159.
Confectionis materia fabrica. Cic. 1. de Divin. 116. Materiave quid juvaret, nisi confectionis ejus fabricam haberemus?
Fabricam, pro Fabricatione & officio posuit Cic. 1. Off. 127.
Hanc naturæ tam diligentem fabricam imitata est hominum verendumia.
Admirabilis fabrica membrorum animantium. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.
Expliciter incredibilis fabrica natura. Cic. 2. de Nat. Deor. 138.
Fabricam apparatus metaph. pro Dolo, Fallacia. Plaut. Pœn. 5. 2. 139. Nunc hoc consilium capio, & hanc fabricam apparo, ut te allegemus qui filias dicas tuas.
Admovere. Plaut. Cist. 2. 2. 5.
Fingere ad aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 34. Nonne ad senem aliquam fabricam fingit?
- FABRĪCUS, a, um. Adj. [πικτων] Paulus in l. Si mancipia. D. De instructo vel instrumento leg. Servum vero arte fabrica peritum, &c.
- FABRICENSES, in Imperatorum constitutionibus appellantur, Qui in facris fabricis arma eudebant. Justinian. Novell. 85. συνέδριον τὸ τῆς ἱστορίας ἔργον μηδὲνα μὲν ἰδιώτην ἐργάζεσθαι· μόνως δὲ οὐδὲν τὸ ἔργον κατασκευάζειν τῆς ἐν ταῖς δημοσίαις καταλεγομένης ἱστορίας, ἢ ταῖς λειτουργίαις φασκεῖν. Fabricæ autem in Imperio Romano 19. præcipuæ erant, videlicet in Illyrico 5, in Italia 6, in Galliis 8, erantque sub dispositione magistris officiorum. Ex Brissonio. V. Vales. ad Ammian. lib. 31. p. 620.
- FABRĪLIS, e. Adj. [πικτων, χαλκῶν, χειροτεχνικῶν] Quod est fabri, five ad fabrum pertinet: ut, Opus fabrilis. Hor. 1. Epist. 1. 117.
— tractant fabrilia fabri. Sic, Fabrilis ministerium.
Plin. lib. 16. cap. 41.

Dextra fabrilis. Ovid. 4. Met. 175.
 Erratum fabrite, in Statuæ subscriptione. Cic. 6. Att. 2.
 Flamma fabrilis. Claud. 2. Conf. Stil. 176.
 Glutinum. Plin. lib. 28. cap. 11.
 Manus. Martial. lib. 11. 78.
 Officina. Trebell. Poll. xxx. Tyr. c. 8.
 Scalprum. Liv. 27. 49.
 Usus fabriles. Plin. lib. 32. cap. 9. Aut squatinæ piscis cutis combusta. Hæc est qua diximus lignum poliri, quia & e mari fabriles usus exeunt.

FABRILITER, Adv. Prudent. Apoth. 519.
FABRIO, pro Fabricare: apud Venant. Fortun. 2. 9. 23.
FABIANUS, **FABIENSIS**. V. post. seq. dict.

FABIUS, [Φαβίος] nomen Gentile Ro. quod alii aliunde deducunt. Plutarch. in vita Fabii Max. Quidam, inquit, Herculem apud fluvium Tiberim cum muliere ejus loci incola congressum habuisse asserunt, & Fabium virum optimum, a quo Fabiorum familia Romæ initium habuit genuisse. Quidam autem priuscos hujus generis viros, quod primum venandi per fossas morem induxerint, a fodiendo Fodios olim appellatos memoriam tradiderunt; deinde mutatis litteris, lapsa loquendi consuetudo Fabius cognomen fecit. Festus lib. 6. Fovii, inquit, qui nunc Fabii dicuntur, dicti, quod princeps gentis ejus ex ea natus sit, cum qua Hercules in fovea concubuit. Alii putant eum primum ostendisse quemadmodum urfi & lupi foveis caperentur. Hæc ille. Sunt qui scribunt Fabium, a quo Fabiorum familia propagata est, ex Hercule cum Vinduna Evandri filia concubitu procreatum. V. Sil. Ital. lib. 6. v. 633. Hinc ait idem, lib. 2. 3. — Fabius Tirinthis proles. Ad quod respicit Ovid. 3. de Pont. 3. 99. Fabium amicam alloquens, Conveniens animo genus est tibi: nobile namque Pectus, & Herculeæ simplicitatis habes. Non enim animo duplici fuit Hercules, verum ingenuo & candido. Plinius lib. 18. cap. 3. innuit a Fabis nomen esse Fabii impositum. Cognomina, inquit, etiam prima inde: Pilumnii, qui pilum piltrinis invenerat: Pisonis, a pisendo: Jam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, ut quisque aliquod optime genus fereret.

Fabii, Remi fuere socii, sicut Quintilii Romuli, qui dum sacrificarent Fauno caesa capella, & a pastoribus nuntiatum esset, pecora parte diversa abacta, in hostes exiverunt, & prior Remus recepta præda cum Fabiis rediens, exta & viscera capellæ immolata absumpsit, & ossa tantummodo Romulo servavit. Quare commotus Romulus indoluit, quod Quintilii sui neglecti fuissent, & tantum Fabiis licuisset: a qua, ajunt, licentia, Licentes Fabii posthac appellati fuere, & in Lupercalibus principes habiti. Propert. 4. 1. 26.

Verbera pellitus fetosa movebat arator,
 Unde licens Fabius sacra Lupercus habet. Ovid. 2. Fast. 377.
 Risit, & indoluit Fabios potuisse, Remumque Vincere, Quintilios nun potuisse suos.

Tercenti (inquit Servius) in Fabiorum familia fuerunt, qui conjurati, cum servis & clientibus suis, contra Veientes dimicarunt, & insidiis apud Cremeram fluvium intercepti sunt. de quibus Ovid. 2. Fast. 235.

Una dies Fabios ad bellum miserat omnes,
 Ad bellum missos abstulit una dies. Ex his unus tantum superstiti Fabius Maximus, qui propter teneram adhuc pueritiam in civitate remanserat. Hic postea Dictator creatus, quum Annibal impetum ferre non posset, mora eum elusit, & ad Campaniam traxit, ubi deliciis ejus virtus obtorpuit. De quo ait Ennius, Unus homo nobis cunctando restituit rem. Hæc Servius illud, Virg. 6. Æn. 846. explicans,
 Quo scellum rapitis Fabii? V. Liv. 1.2. c. 48. sq. & Dionys. 9. 22.

Vidtrices moræ Fabii. Propert. lib. 3. 3. 9.
 Hujus gentis sex familiæ fuere, ut Fasti Capit. & Nummi testantur, Ambusti, Maximi, Vibulani, Buteones, Dorfones, Pictores. [Immo & Gurgites, Hadriani, Labeones, Sange, &c. V. Urfin. Fam. Ro. & Scriptores. Rerum Ro. passim.]

Fabius Pictor, homo nobilissimus, juris & litterarum antiquitatis bene peritus. Cic. in Brut. 81. Quintil. lib. 1. cap. 6. Ennium, Pictoremque Fabium secutus. [ubi Annalium scriptorem intelligit, sine dubio alium ab eo, quem Cic. laudat.]

Fuit & alius Fabius, Allobrox cognominatus a rege Allobrogum ad Isaram flumen intercepto, vel potius Allobrogicus, cognomine triumphali. Is fuit Q. Fabius Maximus, A. V. C. 632. cum C. Opimio cos.

Fabius Dorfenus, vel potius Doffenus, Poeta comicus, cujus testimonium citat Plin. lib. 14. cap. 13. de vinis antiquorum verba faciens. V. Hard. in Ind. Auct.

Fabius Perficus, quem impurissimum & obscenissimum omnium mortalium describit Seneca, & perpetuis inurit stigmatis. V. Lib. de Benef. 2. 21. Is plane est, quem Juvenalis perstrinxit Sat. 8. 13. quum scripsit,
 Cur Allobrogicis & magna gaudeat ara,
 Natus in Herculeo Fabius lare, &c.

ABUS, a, um. Adj. ut, Gens Fabia apud Ovid. 4. de Pont. 6. 9. Tribus Fabia. Sueton. Aug. cap. 40. Fornix Fabius. Cic. pro Planc. 17. V. 2. de Orat. 267.

ABIANUS, a, um. Adj. [Φαβιανός] ut, Arcus Fabianus, qui constructus est juxta regiam in Sacra via.

Fabiana formula a Fabio dicta, ad eorum reverentiam pertinens, quæ in fraudem patroni alienata sunt. Ex Jac. Spiegel. Lexic. Jur. Civ. Fornix Fabianus. Cic. 2. Verr. 19.
 Luperci Fabiani apud Fest. V. supra in FABIIUS.
 Milites Fabiani, discipline nomine clariores. Nep. 11. 2. 4.

ABIANUS, i. m. Martyris nomen, qui una cum Sebastiano, quod Christum profiteretur, supplicio affectus est.

Fabianus Papius, Auctoris nomen apud Plin. quem naturæ rerum peritissimum prædicat lib. 36. cap. 15. Hujus quoque meminit Seneca in epist. 40. & 100.

ABIANUS, [Φαβιανός] Pagus in Sulmonensi Italiæ agro, ubi vites & arva rigabantur, teste Plin. lib. 17. cap. 26. q. V.

FABIENSIS, In monte Albano, Italiæ populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

FABRATERIA, Oppidum Campaniæ, juxta quod Trerus amnis fuit. Sil. lib. 8. 397. Cic. 9. Fam. 24. Juven. 3. Sat. 224.

FABRATERNI novi, & Fabraterni veteres, Populi inde cognominati. Plin. 3. 5.

FABRE, **FABRICA**, **FABRICATIO**, **FABRICENSIS**. V. **FABER**.

FABRICIUS, [Φαβρίκιος] Nom. gent. Ro. ex qua C. Fabricius Luscinus, A. V. C. 471. cum Q. Emilio Papo cos. qui contra Samnites & Pyrrhum regem bella gessit: valde sobrius, & fidelis. Nam munera hostium sprevit, & regis medicum sibi pollicentem necem domini sui, legatum remisit ad regem, scribens etiam quid illi facere voluisset. V. Cic. 3. Off. 16. & 86.

Parvo potens Fabricius. Virg. 6. Æn. 844.
 Pauperis Fabricii animosa umbra. Claud. 1. in Eutrop. 452.

FABRICIUS, a, um. Adj. [Φαβρίκιος] ut, Pons Fabricius. Hor. 2. Sermon. 3. 36. — tempore quo me Solatus jussit sapientem pascere barbam, Atque a Fabricio non tristem ponte reverti. Pons Fabricius dictus est, junctus insule Tiberinæ, quia a Fabricio consule factus est, postea Lapideus. Ex Schol. vet. ad loc.

FABRICO, **FABRILE**. V. **FABER**.

FABŪLA, æ. f. [μῦθος] Proprie est Res passim vulgata, etiam si vera sit: a Fando dicta, ut ait Varro lib. 5. de L. L. Juvenalis, It nova, nec tristis, per cunctas fabula cœnas. Ter. Hec. 4. 3. 14. Jam nos fabulæ fumus, Pamphile, senex atque anus. Hor. 1. Sermon. 1. 70. de Tantali fabula, avarum alloquens, — quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Martial. lib. 1. 91. Quod nunquam maribus junctam te Bassa videbam, Quodque tibi mœchum fabula nulla dabat: Effæ videbaris, fateor, Lucretia nobis.

Hieron. 1. Epist. 38. Et ne veteres replicando historias longum faciam & excedam mensuram epistolæ, brevem tibi fabulam referam quæ accidit infantie meæ temporibus.

Fabula, est in qua nec vere, nec verisimiles res continentur: cujusmodi est, Angues ingentes alites juncti jugo. Cic. 1. de Invent. 27. Auct. ad Heren. lib. 1. 13.

Fabula, Res ad utilitatem, sive delectationem hominum conficta, ut sunt Poetarum fabulæ, & hæc, quæ licet ab Hesiodo poeta initium acceperint, nomine tamen dicuntur Æsopiæ, qui Græcis Apologi dicuntur. Ex Cæli Rhodig. 18. 7. Cic. 3. de Nat. Deor. 61. Jam vero quid vos illa delectat explicatio fabularum, & enodatio nominum, exectum a filio Cælium, vinctum itidem a filio Saturnum?

Fabulæ dicuntur etiam, non Tragicorum duntaxat poetarum, ex alius generis fabulis accessita, sed multo frequentius Comicorum ad imitationem vitæ communis conficta Dramata. Hæc diversa fortuntur nomina, pro Habitu & qualitate personarum quæ in eis introducuntur. Aliæ enim Togatæ dicebantur, quarum personæ togis & Romanorum cultu erant ornatae: aliæ Palliatæ, quum personæ Græco more palliis indutæ in scenam prodibant. Erat enim pallium Græcis peculiare, quemadmodum Romanis toga. Togatarum genera sunt quatuor. Sunt enim Togatæ, quæ Prætextatæ dicuntur, in quibus reges Romani, vel duces inducuntur, personarum dignitate & sublimitate Tragœdiis similes. Prætextatæ autem dicuntur, quia fere regum vel magistratum prætexta utentium in hujusmodi fabulis personæ introducebantur. Secundum genus togatarum, Tabernariæ dicuntur, humilitate personarum & argumentorum similitudine comœdiis pares, in quibus non magistratus, sed humiles & private personæ induci solebant, quales fere sunt mercatores, aut insitiores, qui in tabernis merces suas vendere consueverunt. Erant præterea Fabulæ Atellanæ, jocos & salibus quam proxime ad Satyræ accedentes, ab Atellis Campaniæ oppido, in qua plurimæ actitate sunt, nomen sortitæ. Aliæ præterea erant Planipedæ, a planis actorum pedibus dictæ, qui ob humilitatem argumenti, & vilitatem personarum neque cothurnis utebantur, neque foccis. Hæc fere ex Donat. de Tragœd. & Comœd. ad Ter.

Varias fabularum species exhibet Voss. Instit. Orat. 2. p. 313.

Fabulæ comicorum. Ter. prol. And. 3. Populo ut placerent quas fecisset fabulas.

Apologus, fabula, irrisio. Cic. 1. de Invent. 25.

Nutricularum fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Ampla fabula. Festus Rufus in Pleiadibus.

Aniles fabulæ. Quintil. lib. 1. cap. 8. V. ANILIS.

Commentitia. Cic. 3. Off. 39.

Convivales fabulæ. Tacit. 5. Ann. 6.

Ficta fabula. Propert. lib. 3. 5. 45.

An ficta in miseris descendit fabula gentes? adde Cic. pro Milon. 8.

Incredibilis. Cic. in Partit. 40.

Lepida fabula. Apul. lib. 1. de Afin. Aur. Lepidæ fabulæ scititate nos avocavit.

Mendax fabula. Virg. in Ætna, — si firma manet tibi fabula mendax.

Monstræ turpisque relatu fabula. Claud. 2. in Eutrop. 550.

Motoria fabula, & Stataria. V. STATARIUS.

Notissima fabula. Ovid. 4. Met. 189.

Par fabula somnio. Sen. Troad. 5.

Peritæ fabulæ. Aufon. sect. 3. ad lib. ut eat ad Probum, Suescat peritis fabulis Simul jocari & ludere.

Personata fabula. V. PERSONATUS.

Poeticæ fabulæ. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Puerilis fabula. Stat. 2. Achill. 273.

Vera fabula. Phædr. 2. 5.

Vulgaris fabula. Sil. lib. 4.

Accommodare fabulas. V. ACCOMMODO.

Agere fabulam. Sen. Epist. 77. fin.

Conficere totam fabulam. Cic. 2. Philipp. 34. Si meus filius ille fuisset, ut dicitur: mihi credere non solum unum actum, sed totam fabulam conficissem.

Contaminare. V. CONTAMINO.
 Credere fabulis. Cic. 2. de Div. 113. Num igitur me cogis etiam fabulis credere, quæ delectationis habeant quantum voles, verbis, sententiis, numeris, cantibus, adjuventur?
 Dare. V. modo in Docere.
 Decantata erat fabula, sed complere paginam volui. Cic. 13. Att. 37.
 Docere fabulam, Agere sc. Cic. de Clar. Orat. 72. & 79. alibi, sc. 1. Tusc. 3. Dare. Livius fabulam dedit. i. e. Populo spectandam præbere. Græci *καθίστημι*, item *διδάσκω*. V. Casaub. ad Athen.
 Sum fabula. Cic. de Petit. Conf. fin. Efficere ne sis ridiculus & aliorum fabula. Hor. Epod. 11.
 Heu me per urbem Fabula quanta fui! Idem similiter
 1. Epist. 13. 6. — paternum
 Cognomen veritas in risum & fabula fias.
 Inceptare. V. INCËPTO.
 Inferere. V. INSERRO.
 Peragere. Cic. de Senect. 64. Quibus qui splendide usi sunt, ii mihi videntur fabulam ætatis peregisse. Ibid. 69. Nec histrioni, ut placeat, peragenda est fabula
 Serere fabulam argumento primus ausus est Livius. Liv. 7. 2. ubi de Origine Ludorum Scenicorum & Atellanarum fabularum Romæ.
 Lupus in fabula Proverbio dicitur. Atque eccum tibi Lupum in ferri-one. Plaut. Stich. 4. 1. 71. Ter. Adel. 4. 1. 21. & Cic. 13. Att. 37.
 Lupus in fabula. V. LUPUS.
 Fabula. Verbum in responsione poni solitum, quum negamus veram esse quod quis dicit, veluti per tædium. Ter. Heaut. 2. 3. 95. Idem And. 1. 3. 13. — Ibi tum hanc ejectionem Chrysidis
 Patrem recepisse orbam, parvam. fabulæ:
 Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque iis commentum placet.
 Fabula quoque peculiari modo de Manibus dicitur. Hor. 1. Carm. 4. 16.
 Jam te premet nox fabulæque manes. Perf. 5. Sat. 152.
 — cinis & manes & fabula fies.
 Fabula est etiam, Dramatis pars non ignobilis. Græc. *μῦθος*. V. Aristot. de Arte. Et, Dramatis argumentum non inscite dici possit. unde Quintil. 5. 10. Fabulæ ad actus scenarum composita argumenta dicuntur.
 FABELLA, f. dimin. [*μυθιδιον*] Cic. pro Cael. 64. Verum hæc rota fabella veteris & plurimarum fabularum poetriæ.
 Bella fabella. Apul. 6. Met.
 Brevior fabella. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Commentitiæ fabellæ. Cic. 2. de Divin. 80. Nihil debet esse in philosophia commentitiis fabellis loci.
 Agere festive fabellam. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Narrare fabellam. Cic. 2. de Orat. 244. Siquando quid tanquam aliqua fabella narratur.
 Fabellas Phædrus ad Apologos detrufit, de quibus modo actum est, ita ut Fabulæ nomen ad Drama suo iure pertinere possit. V. 4. Fab. 6.
 FABELLATOR, òris. m. Apul.
 FABELLATRIX, icis. f. Afran.
 FABULO, ònis. m. Macrob. 2. Saturn. 1. Planipes & fabulo impédica & prætextata verba jaciens. Ita restit. Salmast. Isidor. Gloss. Fabulo, Congerero, & fabulas componens. V. Voff. Instit. Poët. 2. 2.
 FABULO, [*μυθῶ*] Plaut. Mil. 2. 5. 33. Mala es. PH. immo ecastor stulta multum, quæ vobiscum fabulem.
 Fabulandi sermones conferre. Plaut. Pœn. prol. 34.
 Canora hic voce sua tinnire temperent,
 Domum sermones fabulandi conferant.
 FABŪLOR, [*μυθηλογῶ, μυθουομαι*] ãri. a Famen derivatur; & significat Loqui. Plaut. Capt. 3. 4. 3. Quid fabulabor? quid negabo, aut quid fatebor? Idem Merc. 2. 3. 30. Quid illud quod solus sectim fabulatur filius?
 Inter se fabulari. V. INTER.
 Fabulari falsa. Plaut. Epid. 2. 2. 53.
 Fabulari, Joco excipere, & habere ludibrio. Plaut. Truc. 1. 2. 80.
 Non isthæc nœa benignitas docuit te fabulari.
 Fabulari aliquando pro Inepte garrere sumitur. Liv. 45. 39. Ft tu Centurio, miles, quid de Imperatore Paulo Senatus decrevit potius, quam quid Sergius Galba fabuletur, audi.
 FABULATIO, onis. f. Mart. Capell.
 FABULĀTOR, òris. m. [*μυθηπιος*] Facundus & facetus congerro. Suet. in Aug. cap. 78. Lectoribus aut fabulatoribus arcessitis.
 Item, Qui ficta narrat, & dupliciter. Sive pro Nugatore ut Gell. 3. 10. Herodotus homo fabulator. Sive in bonam partem pro Eo qui Apologos scribit, ut ap. eund. 2. 29. Æsopus ille e Phrygia fabulator.
 FABULĀTORIUS, Adj. Cathol.
 FABULĀRIS, e. [*μυθικος*] ut Historia fabularis. Suet. in Tiber. cap. 70. Maxime tamen curavit historiæ fabularis notitiam usque ad ineptias atque derisum.
 FABULINUS, Deus qui pueris primo fari incipientibus præesse putabatur, cui etiam Romani sacrificabant, quum primum liberi eorum fari incipient. Auctor Nonius, 12. 56. citans testimonium Varro-nis de Liberis educandis.
 FABULŌSUS, Adj. [*μυθῶδης*] dicitur Celeberrimum, de quo omnes fantur: vel de quo multa finguntur, vel denique Qui multa fingit. Hor. 1. Carm. 22. 7.
 — vel quæ loca fabulosus Lambit Hydaspes.
 Colitur illic fabulosa Derceto. Plin. lib. 5. cap. 13.
 Fabulosa antiquitas. V. Plin. 12. 19.
 Fabulosus etiam, Garrulus qui fabulis delectatur, quales sunt Anicula. Atque ita interpretantur illud Horatianum, 3. Carm. 4. 9. de Nutrice linguæ, ut solent, impotenti.
 Me fabulose Vulture in Appulo
 Altricis extra limen Apulicæ
 Ludo fatigatumque fomno
 Fronde nova puerum palumbes Texere. V. Torrent.
 ad loc.

Compar. Plin. lib. 33. cap. 1. Midæ quidem anulum, quo circum-acto habentem nemo cerneret, quis non etiam fabuliosorem fateatur?
 Apul. 1. Met. p. 111. Nihil hac fabula fabulosius.
 Superl. Plin. 5. 1. Fabulosissimus Atlas.
 FABULŌSE, Adv. [*μυθικῶς*] h. e. Mendose. Plin. 7. 48. Fabulose multa de hominum ævo referens.
 Compar. Ammian. 23. 25. ut Homerus fabulosus canit.
 Superl. Plin. 5. 1. Fabulosissime ab antiquis narrata.
 FABULŌSITAS, denom. [*μυθολογια*] Plin. lib. 36. cap. 13. Sed quum excedat omnia fabulositas. Idem lib. 7. cap. 52.
 Poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 28.
 FABULUM. V. FABA.

F A C

FACĒLA, æ. f. Olusculum aceto maceratum. Epigr. Vet.
 Quem recreat fessum gillo, facela, melo. Hinc
 FACĒLĀRE, is. n. Acetarium. Lamprid. Heliog. cap. 20.
 FACĒLĪNA, Dianæ cognomentum. Drakenb. ab Sil. Ital. lib. 14. 260.
 FACĒSSO. V. FACIO.
 FACĒTUS, Adj. [*εὐχεπέλιος, εὐχερας, φιλοσοπίης, συμύλιος*] a Fando deduci videtur, & Is dicitur qui verbis facit quod vult: auctore Donato. Cic. pro Quint. 11. Nam neque parum facetus scurra Sex. Nevius. Plaut. Mil. 3. 1. 47. Cavillator facetus, vel commodus conviva item ero.
 In altercando cum aculeo, & maledicto facetus. Cic. de Clar. Orat. 173.
 Genus jocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 104.
 Homo facetus inducis etiam sermonem urbanum ac venustum. Cic. pro Domo sua 92. Acuti sunt, elegantes, faceti, breves. Cic. de Clar. Orat. 63. Homo minime ineptus & facetus. Cic. de Clar. Orat.
 Ironia faceta & elegans. Cic. de Clar. Orat. 291.
 Lepore faceto solers. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Narratores faceti. Cic. 2. de Orat. 219.
 Poeta facetissimus veteris comœdiæ Aristophanes. Cic. 2. de Le-gib. 37.
 Sales facetissimi. Plin. lib. 35. cap. 10.
 Sermo facetus, & nulla in re rudis. Cic. 1. de Orat. 32.
 Facetum, i. n. [*πὲ εὐχεπέλιον*] pro Elegantiæ exulta. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 532. Burn. Facetum quoque non tantum circa ridicula opinor consistere. Neque enim diceret Horatius Facetum carminis genus natura concessum esse Virgilio. Decoris hanc magis, & exultæ cujusdam elegantie appellationem puto. Ideoque in Epistolis Cicero hæc Bruti refert verba: Næ illi sunt pedes faceti, ac delicias ingredienti molles. Quod convenit cum illo Hor. Serm. — molle atque facetum Virgilio. Hæc Quintil. Quæ verba sic quidam legunt: Bruti refert verba, quærentis, an illi sint pedes faceto ac deliciis ingredienti molles. Horatii locus est lib. 1 Serm. 10. 44. — Pollio regum
 Facta canit pede ter percusso, forte epos acer
 Ut nemo, Varius ducit. molle atque facetum
 Virgilio annuerant gaudentes rure Camœnæ. Molle atque facetum Porphy. interpretatur, Molle atque elegans. Tale est illud ad Heren. lib. 4. 19. Qui non possunt in illa facetissima verborum attenuatione commode versari, veniunt ad aridum & exangue genus orationis. h. e. Exulta, & quasi rotunda constructione. Sic enim exponit Capidurus.
 FACĒTIÆ, ãrum. f. [*εὐχεπέλια, λαμυρία, συμυλία*] Deliciæ quædam sermonis, & dicta urbana sine scurrilitate: quæ etiam in factis intelligi possunt. Cic. 2. de Orat. 248. Quod facete dicitur id alias in re, alias in verbo habere facetias.
 Duo sunt genera facetiarum, Alterum æquabiliter in omni sermone fufum, Alterum peracutum & breve: illa a veteribus superior Cavillatio, hæc altera Dicacitas nominata est. Cic. 2. de Orat. 218. Idem in Orat. 87. dicit Facetiis genus esse salium.
 Leporum ac facetiarum disertus puer. Catull. 12. 9. Al. Differtus.
 Facie magis quam facetiis ridiculus. Cic. 1. Att. 13.
 Facietiarum & urbanitatis oratorius non scurrilis lepos. Cic. de Clar. Orat. 143.
 Acerbæ facetiæ. Tacit. 5. Ann. 2.
 Asperæ facetiæ. Tacit. 15. Ann. 68.
 Accedat eodem oportet lepos quidam, facetiæque, & eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat. 17.
 Capi mirifice facetiis. Cic. 9. Fam. 15.
 Conditus sale & facetiis Cæsar. Cic. 1. Off. 133.
 Oblitæ Latio facetiæ. V. OBLINO.
 Pellicere aliquem sale, lepore, politissimis facetiis. Cic. 1. de Orat. 243.
 Præstare æqualibus suis festivitate & facetiis. Cic. de Clar. Orat. 177.
 Superabat sale facetiisque omnes Scipio. Cic. de Clar. Orat. 128.
 FACĒTE, Adv. [*λαμυριῶς, συμυλιῶς*] Urbane, & festivo atque eleganter. Plaut. Afin. 3. 2. 35. Ut assimulabat Sauriam me esse, quam facete! Ter. Eun. 2. 2. 55. Eho numnam tu hic relictus custos, ne quis forte internuntius clam a milite ad istam curaret? p. facete dictum. Cic. 6. Verr. 95. Nunquam tam male est Siculis, quin aliquid facete & commode dicant. Idem 1. de Fin. 39. Ut e patre audiebam, facete & urbane Stoicos irridente.
 Compar. Cic. 2. de Orat. 217. Ego vero omni de re facetius puto posse ab homine non inurbano quam de ipsis facetiis disputari.
 Superl. Idem ibid. 223. Noster hic facetissime tres patris Bruti de iure civili libellos tribus legendos dedit.
 Quod facete dicitur, id alias in re habere, alias in verbo facetias. Cic. 2. de Orat. 248.
 Colligere multa non modo acute sed etiam ridicule ac facete. Cic. 1. de Orat. 143.

ΑΓΕΤΩΣΟΣ, Adj. [*ἄγετῶσος*] Cic. 2. de Fin. 107. In quantum hominum facetosam urbanitatem incurritis non dico. Alii legunt, Facetorum.

Beroald. sic usus est Comment. in Suet. Vespasianum, dicens, Cavillationem ibi (c. 23.) accipi pro cavillo dicaculo & facetosa urbanitate. Sic & alii usi sunt, sed male. Neque enim Cic. diceret Quantum facetosam, sed Quantum facetosam. H. St.

ΑΓΕΤΩΣΟΣ. apud Pontan. Facetudo virtus est quaedam de Serm. lib. 3. cap. 20. p. 416. Utitur & alibi, ut 360. Facetudo & Comitas. H. St. Vide omnino primam pag. ejusdem libri. An ex antiquo auctore?

ΑΓΙΟΣ, ἔϊ. f. [*ἄγιος*, ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος] Anterior pars humani capitis, in qua Frons, oculi, nasus, os, genæ, mentum partes, unde constat. Plin. lib. 11. cap. 37. Facies homini tantum, ceteris os aut rostra. frons & alis, sed homini tantum tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index. Ter. Eun. 2. 1. 24. Pape honesta facie. Sallust. in Catil. cap. 15. extr. Prorsus in facie, vultuque recordia inerat. Plaut. Mil. 4. 2. 36. Collaudato hujus formam & faciem. V. VIRTUS.

ΑΓΙΟΣ aliquando Totius corporis forma, & habitus. Plaut. Trin. 4. 2. 58. Qua facie est homo? s. sesequipedem quidem est quam tu longior. Ter. Eun. 2. 3. 5. O faciem pulchram. Ubi Donat. Faciem modo non partem corporis dicit, sed totam speciem quæ apparet & cernitur. Facies, inquit Gell. lib. 13. cap. 28. est Forma omnis, & modus, & factura quaedam corporis totius, a faciendo dicta, ut ab aspectu species, & a fingendo figura. Itaque Pacuvius in tragedia, quæ Niptra inscribitur, Faciem dixit hominis pro Corporis longitudine; Ætate integra, feroci ingenio, facie proceram virum. Hæc ille.

Forma & facies. Cic. 1. Off. 14. Formam quidem ipsam, Marce fili, & tanquam faciem honesti vides.

Facies & statura. Cic. 2. Philipp. 41. Velim mihi dicas, nisi molestum est, L. Turfilius qua facie fuerit, qua statura, quo municipio, qua tribu.

Insignis facie juvenis. Virg. 9. Æn. 583. Ovid. 5. Epist. 125.

Prelignis facie puella. Ovid. 3. de Arte Am. 773.

Facies non solum in hominum corporibus, sed etiam rerum cujusmodi aliarum dicitur: ut auctor est Gell. lib. 13. cap. 28. Nam montis, & cæli, & maris facies, si tempestive dicatur, probe dicitur. Sallust. 2. Hist. Sardinia in Africo mari, facie vestigii humani, in Occidentem, quam in Orientem latior prominet. V. infra FACIO.

Adversa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Cadaverosa. V. CADAVER.

Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Decora facies. Hor. 1. Serm. 2. 87.

Egregia facies. Lucret. lib. 5. 1169.

Flammata facies. i. e. Iracunda. Sen. Med. 6.

Formosa. Martial. 3. Epigr. 5.

Hispida facies. i. e. Barbata. Hor. 4. Carm. 10. 5.

Humana facies. Ovid. 2. Met. 661.

Impar. Ovid. 4. Fast. 306.

Nec facies impar nobilitate fuit.

Incelta facies. Lucan. lib. 10. 105. De Cleopatra.

Informis facies. Lucan. lib. 6. 225.

Ingenua facies. Plin. 1. Epist. 14.

Inscripta facies, i. e. Signata vel ferro, vel alia quavis re, quod fervis fugitivis fiebat. Claud. 2. in Eutrop. 344.

Iavisa facies. Virg. 2. Æn. 601.

Irata facies. Lucan. lib. 8.

Liberalis facies. Plin. 1. Epist. 14.

Mala facies. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 537. Qui malam faciem habet, liber non est? i. e. Turpem.

Mendosa facies. Ovid. 12. Met. 399.

Mæsta facies. Lucan. lib. 8. 665.

Mæstissima facies. Valer. 2. Argon. 493.

Peregrina facies. V. PEREGRINUS.

Præstante facie puella. Ovid. 3. Fast. 467.

Prima facie. Cajus in l. aliquando. D. ad Senatusconf. Veliejan. Prima facie quidem alienam, re vera autem suam obligationem suscipit. Paul. in l. Quam servus fecit. Si Titius. D. de leg. 1. Videtur quidem is prima facie rem mihi meam legasse: sed, &c. Idem in l. Alieno. D. de fideicom. libertat. Quod non prima facie videtur esse iniquum. Quod alii Prima fronte dicunt, vel Prima specie.

Puerilis facies. Ovid. 8. Met. 223.

Pulchra facies. Ovid. 14. Met. 827.

Rara puella facie. Ovid. 14. Met. 337.

Rara quidem facie, sed rariore arte canendi.

Recta facies. Quintil. lib. 1. cap. 11. Observandum erit etiam, ut recta sit facies dicentis.

Rugosior facies passa uva. Claud. 1. in Eutrop. 111.

Sacræ facies. Perf. 2. Sat. 56. Deorum.

Sæva ac deformis facies. Tacit. 3. Hist. 83.

Torva viriliter facies. Sen. Hippol. 6.

Tristis facies. Ovid. 2. de Pont. 8. 73.

Truces facies, oculique minaces. Lucan. lib. 7. 291.

Varia ac nova facies. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Virginea facies. Ovid. 8. Met. 323.

Afferre novam faciem, nomen vetus. Cic. pro Flacc. 70.

Cogitare faciem alicujus. Cic. 2. de Divin. 143. Num igitur quum aut muros Babylonis, aut Homeri faciem cogito, imago illorum me aliqua pellit?

Non dimovere faciem ab aliquo. Hor. 4. Carm. 5. 14.

Fingere faciem, vultum, sonum. Cic. 1. de Orat. 127.

Habere liberi hominis faciem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Facium habere ad omnem rem. Plaut. Mil. 4. 2. 36.

Collaudato formam & faciem, & virtutes commemorato.

M. Ad eam rem habeo omnem faciem, ut dudum jam tibi demonstravi.

In codd. emendat. legitur Aciem.

Induere pulchram faciem turpi animo. Sen. Hippol. 919.

Laudaret faciem livor quoque. Ovid. 10. Met. 515.

Mutatus faciem & ora. Virg. 1. Æn. 662.

Neglecta facies. Ovid. 3. Amor. 105.

Cura dabit faciem, facies neglecta peribit.

Nosse aliquem de facie. Cic. in Pison. 81. Habet hoc virtus (quam tu ne de facie quidem nosse) ut viros fortes species ejus & pulchritudo etiam in hoste posita delectet. V. NOSCO.

Offendere faciem propriam. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Perfricare faciem. V. PERFRICO.

Proflituere faciem suam lucro. Ovid. 1. Amor. 10. 42.

Torquere faciem. Quintil. lib. 5. cap. 11. Quis istam faciem planipedis fenis torquens?

Vexant faciem frigora. Sen. OEdip. 6.

Velut victa in urbe facies. Tacit. 1. Ann. 41. Non fierentis Cæsaris, neque suis in castris, sed velut in urbe victa facies.

Arboris facies. Plin. lib. 12. cap. 14. Nec, arboris ipsius quæ sit facies, constat.

Armorum civilium facies. Tacit. 1. Ann. 85. Diversa omnium, quæ unquam accidere, civilium armorum facies. Aliter Virg. 2. Æn. 412.

Armorum facie & Grajarum errore jubarum.

Belli. Plin. 35. 4. Super omnes divus Augustus in foro suo celeberrima in parte posuit tabulas duas quæ belli pictam faciem habent & triumphum.

Civitatis facies expressa in persona alicujus. Cic. pro Flacc. 53.

Consilii publici facies. Tacit. 2. Hist. 54.

Honesti. V. Forma & facies.

Loci. Tacit. 14. Ann. 10. Antequam Vesuvius mons ardescens faciem loci verteret.

Montis in faciem curvata unda circumstetit. Virg. 4. Georg. 361.

Maris. Virg. 5. Æn. 767.

— quibus aspera quondam

Vifa maris facies.

Pacis. Tacit. 13. Ann. 83. Dum positis loriceis, & galeis, in pacis faciem veniretur.

Pugnæ. Tacit. 2. Hist. 42. Ea enim pugnae facies erat.

Pulveris. Gell. lib. 10. cap. 18. Contusaque (ossa) in faciem pulveris aquæ indidit, ebibitque.

Scelerum quæ facies? i. e. Quæ species ob scelera punitorum apud inferos? Virg. 6. Æn. 560. Aliter 1. Georg. 506.

— tot bella per orbem,

Tam multæ scelerum facies.

Senatus faciem secum afferre. Cic. 8. Philipp. 23. Senatus enim faciem secum attulerat, auctoritatem Reipub. cui qui non paret, &c. De C. Popillio loquitur.

Sermonis simplicis facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. Et facie simplicis, sumptique ex proximo sermonis fidem quoque acquirit.

Solæcissimi faciem habere. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Stagni facies. Tacit. 5. Hist. 23. extr. Superflvus amnis palustrem, humilemque insulam, in faciem stagni opplevit.

Victoriæ. Tacit. in Vita Agric. cap. 38. Proximus dies faciem victoriæ latius aperuit.

Urbis. Sallust. Catil. cap. 31. pr. Quibus rebus permota civitas, atque immutata urbis facies erat.

Facies, in plurali numero. V. Scelerum facies.

Vertere se in omnes facies, i. e. Experiri omnia sua consilia, aut vires. Virg. 12. Æn. 891.

Verte omnes tete in facies; & contrahe quicquid,

Sive animis, sive arte vales.

Facies, hujus facies in genitivo apud antiquos. Gell. lib. 9. cap. 14. Quod autem supra scriptum est in Quinti Claudii verbis, Propter magnitudinem atque immanitatem facies: id nos aliquot veteribus libris inspectis exploravimus, atque ita esse ut scriptum est, compertimus. Sic enim pleraque aras veterum declinavit, hæc facies, hujus facies: quod nunc propter rationem grammaticam, faciei dicitur. Corruptos autem quosdam libros reperi, in quibus faciei scriptum est, illo quod ante scriptum erat, oblitterato. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca invenire nos in eodem Claudii libro, scriptum utrumque facies & facii. Sed facies in ordine scriptum fuit, & contra per ii geminum facii. Neque id abesse a quadam consuetudine prisca existimavimus. Nam & ab eo quod est hic dies, tam hujus dies, quam dii: & ab eo quod est hæc fames, tam hujus fames, quam famii dixerunt. Et paulo post, In casu autem dandi, qui purissime locuti sunt, non faciei, uti dicitur nunc, sed facie dixerunt. Lucilius in Satyris, Et primum (inquit) facie honestas accedit. Idem lib. 7. Qui te diligit, ætati facieque tue se fauctorem ostendat, fore amicum polliceatur. Sunt autem non pauci qui utrobique facii legant. Sed Cajus Cæsar in lib. de Analogia, 2. hujus die & hujus specie dicendum putat.

FACILIS, FACILITAS, FACINUS. V. FACIO.

FACIO, FĒCI, factum, [*ποιῶ, δράω, πράττω, ἵκίζω, πύζω*] ēre. Proprie is dicitur facere, Qui rei quam facit, faciem quandam imponit, unde a Faciendo Facies vocitata. Qui ergo vas facit, vasis faciem illi imponit: qui vestimentum, faciem vestimenti. Agere vero exillimatur, qui aliquid ita operatur, ut nullum extet opus quod sub sensum veniat. Hinc, Qui aliquid animo moliantur, agere proprie, non facere dicuntur. Confundantur tamen sæpe hæc verba, & Facere ad omnia transfertur. Nam & Facere verba dicimus, i. e. Loqui; & Facere viam, &c. V. Varro de L. L. 5. 8. Ter. And. 1. 1. 28. Quod plerique omnes faciunt adolescentuli.

Compositum Aurifex ex Auro & Facio improprie. Non enim facit aurum. H. St.

Facit hoc argentum. Plaut. Trin. 4. 2. 15. i. e. In causa est. Sic Ter. Phorm. 2. 3. 11. Vide, avaritia quid facit.

Facere suo arbitratu, vel arbitrio. Cic. 1. de Fin. 72. Quæ mihi facultas ut id meo arbitratu facerem, ante, &c. Idem 6. Philipp. 4. Quid enim ille unquam arbitrio suo fecit?

Quid fecisti scipionem? pro Quid fecisti de scipione? Plaut. Caf. 3. 4. 30. Quid agis tu marite mi vir? unde ornatu hoc advenis? quid fecisti scipionem, aut quod habuisti pallium?

Facere, pro Sacrificare. Plaut. Aul. 4. 2. 15. Si reperero, ô Fides, nulli congialem plenam faciam tibi fideliani. Virg. 3. Ecl. 77.

Quum faciam vitula pro frugibus, ipse venito. Cic. pro Muren. 90. Nolite a facris patriis Junonis hospitæ, cui omnes Confu-

- les facere necesse est, domesticum & suum Consulem potissimum avellere.
- Facere arc terram, pro Arefacere, apud Lucret. lib. 6. 962.
- Principio terram sol excoquit, & facit arc. [Anastrophe est.]
- Facere per Trajectionem, ut Rareque facit. Lucret. (6. 232.) Puto & Facere ne. H. St. Posterius quid sit non assequor.
- Facere, Verbum apud Jurisconsultos, inquit Papinianus, omnem omnino faciendi causam complectitur, dandi, solvendi, numerandi, iudicandi, ambulandi. l. 218. D. de verb. signif.
- Non videri fecisse. Cic. 4. Att. 15. Quid queris aliud? Judicia, credo. Drusus, Scantus non fecisse videntur. h. e. Absoluti sunt. Reus enim a iudicibus absolutus, his verbis innocens pronuntiabatur, Non videri fecisse.
- Factum; in responione. Ter. Eun. 4. 4. 14. Chereane tuam vestem detrahit tibi? D. o. factum. P. H. & ea est indutus? D. o. factum.
- Facio & Do iisdem loquendi generibus. ut, Facio potestatem, & Do potest. Facere transitum. H. St.
- Facere cum Infinitivo. Virgil. (2. Æn. 538.)
— qui nati coram me cernere letum
Fecisti. Plato 264. circa principium; πεπίνκε γὰρ ἡμῶν ἃ νῦν πείθειν ἢ ἡγεῖν τῶν ἀπορροισίων μύθων. H. St.
- Facio, cum præpositionibus A vel Ab, pro eo quod est Pro. V. A vel AB præpositionibus.
- Ab aliquo facit aliquid. Cic. 1. de Invent. 90. Commune est, quod nihilo magis ab adversariis, quam a nobis facit, &c. i. e. Pro advers. &c.
- A se aliquid facere. Cic. 1. de Orat. 111.
- Ad difficultatem utinam facit; i. e. Prodest. Plin. lib. 22. cap. 18. Et, Facit præclare coeliacis, Ibid. cap. 19.
- Ad ipsum force facta. Liv. 28.
- Ad pullatum circulum mire facit. Quintil. lib. 2. cap. 12.
- Ad bonos mores ars nostra facit. Ovid. 3. de Arte Am. 540.
- Ad nutum. Cæs. 1. Bell. Gall. 31. Si qua res non ad nutum aut ad voluntatem eius facta sit.
- Ad omne scelus manus illius faciunt. Ovid. 6. Epist. 128. de Medea.
- Ad perpendiculum facere aliquid. V. PERPENDICULUM.
- Ad stomachum non facit nostra lagena teum. Mart. lib. 10. 45.
- Ad unguem factus homo. Hor. 1. Serm. 5. 32.
- In aliquid vas facere quidpiam. Columel. lib. 12. cap. 6. Si aliam muriam in id vas facere volueris, hanc in vasa bene picata diffundes. Verba In id vas facere defunt in codd. quibusd.
- Abortum facere. V. ABORTUS.
- Acorem. Columel. lib. 4. V. ACOR.
- Accessionem sibi. Cic. 10. Fam. 18. Magnam etiam perdit hostes accessionem sibi fecissent.
- Aditus ad causam. V. ADITUS.
- Aditum facere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Aditorium in aliquam rem alicui. Suet. de Clar. Gramm. 10.
- Admirationem auri & argenti. Sen. Epist. 1. lib. 21. [Sic in Lugd.]
- Adulterium. Gell. lib. 14. cap. 2. Desiderisne facere adulterium?
- Æs alienum. Liv. Egestate coacti dicuntur æs alienum fecisse.
- Æstimationem. Cæs. 6. Bell. Gall. 18. Viri quantas pecunias ab uxoribus dotis nomine acceperunt, tantas ex suis bonis, æstimatione facta, cum doribus communicant.
- Agrum honestiorem. Varr. lib. 4. pr. Ea quæ faciunt honestiorem agrum, i. e. Elegantiorem.
- Alienationem. Cic. de Amicit. 78. Neque fieri possit, ut non statim alienatio, disjunctioque facienda sit. De amicitias.
- Ambitus circa rem aliquam. h. e. Ambages. Liv. 27. 27. extr. Multos circa unam rem ambitus fecerim, si, quæ de Marcelli morte variant auctores, omnia exequi velim.
- Amicitiam. Cæs. 4. Bell. Gall. 8. Ad Cæsarem legatos miserant, amicitiam fecerant, obsides dederant.
- Amicum me tibi fecit tua virtus. Hor. 2. Serm. 5. 33.
- Animum alicui, Incitare, & animum augere. Liv. 25. 11. Missum a Metaponto presidium Romanis fecit annum, ut nocte ex improvviso opera hostium invaderent.
- Animum bonum. Plin. Epist. 150.
- Animos facere alicui in aliquid. Ovid. 5. Trist. 8. 3.
Quæ tibi res animos in me facit improbe?
- Animos faciunt divitiæ. Liv. 1. 34.
- Apertum aliquid facere alicui, i. e. Demonstrare, & docere illum. Lucret. lib. 2. 182.
- Arbitrium. Hor. 4. Carm. 7. 22.
Quum semel occideris, & de te splendida Minos
Fecerit arbitria. i. e. Pronuntiarit. Aliter vero apud Livium, pro Ferre potestatem accipitur, lib. 43. 17. Prætores Consuli in eligendo arbitrium fecerunt. V. ARBITRIUM.
- Arbitrum. V. Judicem.
- Ardorem animis, pro Inflammare. Liv. lib. 8.
- Argentariam. Auctor de Viris Illust. cap. 72. Cic. 7. Verr. 64. Is quem ille argentariam Lepti fecisse dicit. V. ARGENTARIA.
- Artem ludicram. Plaut. Aul. 4. 3. 3.
Continuo meum cor cœpit artem facere ludicram.
- Ascensionem ad locum aliquem. Plaut. Rud. 3. 1. 7.
- Assulas foribus. Plaut. Merc. 1. 2. 20.
At etiam adsto? at etiam cesso foribus facere hisce assulas?
- Auctionem. V. AUGEO. Cic. 5. Philipp. 11. Ut feliciter vir auctionem faciebat.
- Auctoritatem. Cic. pro Lege Manil. 43. De quo homine vos (id quod maxime facit auctoritatem) tanta & tam præclara iudicia fecistis?
- Aucupium auribus, Aufcultare. Plaut. Mil. 4. 1. 43.
- Audaciam hosti. Liv. 29. 34. Aut ipsis obequitabat porris, aut cedendo, cum timoris simulatio audaciam hosti faceret, ad insequendum temere eliciebat.
- Audiantiam. Cic. de Senect. 28. Facitque persepe ipsa sibi audientiam deserti senis compra oratio & mitis. V. AUDIO.
- Augurium. Plaut. Stich. 3. 2. 10.
- Aurium populum. Plaut. Asin. prol. 4.
Face jam nunc tu præco, omnem aurium populum. i. e. Fac audientiam.
- Auspicium dicitur avis. E qua auspiciam capitur. Liv. lib. 1. 34.
- Eam alitem ea regione cœli, & ejus dei nunciam venisse, circa summi culmen hominis auspiciam fecisse. — cui si vitiosa libido
Fecerit auspiciam. Hor. 1. Epist. 1. 86. i. e. Si libido ceperit.
Auxilia mercede facere. Tacit. 6. Ann. 33. Mittit, qui auxilia mercede facerent.
- Bardum se facere. Plaut. Epid. 3. 3. 40. Ego illic me autem assimum quasi stolidum, quum bardum me faciebam.
- Bellum. Cic. 1. Off. 35. Ne posset aliquando ad bellum faciendum locus ipse adhortari.
- Bellum patriæ facere. Tacit. 3. Ann. 18.
- Bellum pecunia, pro Parare: apud Sallustium, ut citat & interpretatur Sen. Epist. 115.
- Bombum. V. BOMBUS.
- Bonum alicui, pro Conferre beneficium. Ter. Heaut. 4. 5. 15.
Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens.
- Boves convivas, Plautinus dicit coquus Pseud. 3. 2. 23. eos, Qui totum ex herbis apparant convivium.
- Bustum. Cic. 1. Philipp. 5. Idemque bustum in foro facerent, quum illam insepultam sepulturam effecerant.
- Cadaver, Occidere. Apul. lib. 8. Cadaver quod ipse fecerat, avido complexus est.
- Cædem. Cic. pro Milon. 12. Obviam sit ei Clodius expeditus in equo nulla rheda, nullis impedimentis, nullis Græcis comitibus, ut solebat, sine uxore, quod nunquam fere: quum hic insidiator qui ite illud ad cædem faciendam apparasset, cum uxore veheretur in thed penulatus. Idem pro Sext. 11. Cædem maximam facias.
- Calorem, pro Excitare. Plin. lib. 11. cap. 16. Tum maxime murmurantes, caloris (ut putant) faciendi gratia. de Apibus.
- Capitale facere dicuntur leges. Plin. lib. 12. cap. 14. Digredi via capitale leges fecere. h. e. Legibus interdictum est capitali supplicio ne qui thus Sabotam deserunt, via digrediantur: hoc est alia via præterquam per urbis portam eant.
- Caput facere dicuntur folia herbæ. Plin. lib. 26. cap. 12. Remedia sunt pycnocomi folia trita cum polenta, si nondum caput fecerint. h. e. Si nondum excreverint in semen.
- Carmina facere. Virg. 3. Ecl. 86.
- Carnificiam. Plaut. Capt. 1. 2. 29. Sed si ullo pacto ille huc concitari potest, vel carnificiam hunc facere possum perpeti.
- Castra. Cic. 15. Fam. 4. Castra in Lycaonia apud Iconium facere Idem 8. Att. 17. Neque ipse fatis firmus esset ad castra faciendum. Tacit. 4. Hist. 26. Jamque sero diei subducit ex acie legionem faciendis castris.
- Caulum, pro Emittere & producere. Columel. lib. 11. cap. 3.
- Cautiorem aliquem. Cæs. 8. Bell. Gall. 23. Ne tentando cautiorem facerent.
- Celerem se facere, Festinare. Plaut. Trin. 4. 3. 1.
Stalime, sic te propere celerem, recipe te ad dominum domum.
- Censuram vini in epulas regis. V. CENSURA.
- Certamen. Liv. 6. 19. extr. Quid patrum & plebis certamen facimus quod civitatis esse adversus unum pestiferum civem debet?
- Certiorem. V. CERTUS.
- Chlamydem undantem quassando. h. e. Sese agitando, facere chlamys undulata videatur. Plaut. Epid. 3. 3. 55.
Sed hic quis est, quem huc advenientem conspicio,
Suam qui undantem chlamydem quassando facit?
- Ciadem, pro Inferre. Liv. lib. 8. 2. Plus populationibus, quam præliis cladum fecit.
- Clamores. Cic. de Clar. Orat. 109. Itaque Hortensius utroque genere clamens clamores faciebat adolescens.
- Claritatem facere oculis. Plin. lib. 29. cap. 6. Claritatem oculis facinis bubonis.
- Classem. Cæs. 4. Bell. Gall. 21. Huc naves undique ex finitimis regionibus, & quam superiore ætate ad Veneticum bellum fecerat classis jubet convenire. conf. Naves, Rates.
- Cœnam, pro Apparare. Plaut. Merc. 4. 2. 3. Quid si igitur cœna faciam?
- Cœnas facere & obire. Cic. 9. Att. 13. ad fin. Quas enim eos cœnas & facere & obire scripsit ad me Sextus? quam lautas, quam temperivas? Facit cœnas qui recipit, Obiit qui recipitur.
- Cognomen loco. Liv. 1. 3. Is sepultus in eo colle, qui nunc est præ Romanæ urbis, cognomen colli fecit. h. e. Ab hujus nomine collis vocatus est Aventinus.
- Commentarios. Cæs. 8. Bell. Gall. 1. Scio Cæsarem singulorum auctorum singulos commentarios fecisse.
- Commercium sermonum. Liv. 5. Jam per longinquitatem belli commercio sermonum facto.
- Commodo Reipub. Cæs. 5. Bell. Gall. 45. Scribit Labieno, si Reipub. commodo facere posset, cum legione ad fines Nerviorum venia h. e. Si sine periculo Reipub. sibi liceret.
- Commutationem rerum. Cæs. 1. Bell. Civil. 21. Jam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio.
- Compendium, Compendiose & breviter aliquid assequi. Plaut. Rud. 1. 2. 90.
Si ad saxum quo capeffit, ea deorsum cadit,
Errationis fecerit compendium. [Non est Assequi errationem sed Evitare, Lucri facere. V. COMPENDIUM.]
- Compendii paululum. Cic. pro Rosc. Com. 49. Et si quando me videris pejerare, ut paululum tu compendii facias, paratum fore scito.
- Compendii operam, pro Operæ compendium facere. Plaut. Pseud. 7. 42. Quisquis es adolescens, operam fac compendii querere. [i. e. Fac compendii operam in querendo infumendam.]
- Compotem votorum, Alicui concedere quod petit. Plin. in Panæt. cap. 78. extr.
- Conceptum. Columel. lib. 7. cap. 6. Huic pecudi nocet æstus, se magis frigus, & præcipue fetæ, quæ gelicidie hiemis conceptum fecit. h. e. Quæ concepit hieme per gelu.
- Concilia. Liv. 3. 10. Ecce Antiatas colonos palam concilia facere.
- Concitationes. Cæs. 3. Bell. Civil. 106. Hoc sedato tumultu, crebris continuis diebus ex concursu multitudinis concitationes fiebant.
- Concu

Concursum. Cic. pro Deiot. 28. Quos concursus facere solebat? quam se jactare? quam se ostentare? &c.

Confidentem, Animum augere alicui. Plaut. Merc. 5. 2. 14. Nam tu quemvis confidentem facile tuis factis facis, Eundem ex confidente actutum diffidentem denuo.

Conjecturam. Cic. 4. Verr. 181. Ut vos rogarem ut conjecturam faceretis, qualem in iis rebus in me L. Metellum fuisse putaretis.

Conjecturam de odore. Plaut. Men. 1. 2. 54. Ecquid tu de odore possis, siquid forte olfeceris, facere conjecturam?

Conjecturam de me facio. Cic. 2. de Orat. 299. Facit enim de se conjecturam: cujus tanta vis ingenii est, ut neminem, nisi consulto, putet quod contra seipsum sit dicere.

Conjecturam facere de moribus alicujus, &c. Plin. in Paneg. Cic. 5. Verr. 106. Quo facilius vos conjecturam de triennio & de tota Sicilia facere possitis.

Conjecturam ex re aliqua facere. Ter. Heaut. 3. 3. 13. Cic. 13. Att. 9. Quam tu conjecturam faciebas ex litteris Messalæ.

Conjecturam ex hoc. Plin. Jun. lib. 4. Ep. 27. extr. Possis ex hoc facere conjecturam, quam sit emendatus adolescens.

Conjecturam ex, de. Cic. in Verr. Ex quibus conjecturam facere de omnibus possitis. Idem 3. Verr. 125. Verum ut ex uno de ceteris conjecturam facere possitis.

Conjecturam secum. Plaut. Rud. 3. 1. 20. Quum conjecturam ego met mecum facio, hæc illa est simia, &c.

Conjecturam facere. h. e. Divinare. Plaut. Curc. 2. 1. 31. Hoc responde quod rogo, potin' conjecturam facere, si narrem tibi hac noctu quod ego somniavi dormiens?

Conjuracionem, Conjurare. Cas. 4. Bell. Gall. 30. Itaque rursus conjuratione facta, paulatim ex castris discedere, ac suos clam ex agris deducere cœperunt.

Conquisitionem. Liv. 25. 5. Ex hoc Senatusconsulto creati Triumviri bini, qui conquisitionem ingenuorum per agros fecerunt. Al. Habuerunt.

Consilium, pro Dare. Liv. 35. 42. Exulem illum & Pœnum esse, cui mille in dies nova consilia, vel fortuna sua, vel ingenium facere possit.

Consilio alterius aliquid, pro Sequi consilium. Plaut. Rud. 4. 3. 22. Cic. 1. Fam. 7. dicit De consilio alicujus facere.

Conspirationem, Conspirare. Liv. 26.

Consuetudinem alicui cum altero. Cic. 13. Fam. 23. pr. Nam & inter nosmetipfos vetus usus intercedit, & Atticus noster majorem etiam mihi cum Cossinio consuetudinem fecit.

Consulem. Cic. de Senect. 14. Anno enim undevigesimo post ejus mortem hi coss. T. Flaminius & M. Atilius facti sunt.

Contentionem alicujus rei. Cic. in Pison. 51. Sed quoniam fortunarum contentionem facere cœpimus, de reitu Gabinii omitamus.

Contentionem facere. Etiam in illis contentionibus, quæ cum inimicissimis sunt. Cic. de Off. lib. 1. circa finem. (137.) Hic aliud significat contentio, quam altero in loco, ubi dicit Fortunarum contentionem. H. St. In Pison. est Instituire comparisonem, de Off. Exercere inimicitias concertando. V. CONFENDO.

Controversiam. Liv. 3. 40. Aut quid ita, quum per tot menses, vacua civitate nemo justine magistratus summæ rerum præessent, controversiam fecerit: nunc demum, quum hostes prope ad portas sunt, civiles discordias ferant.

Controversiam alicui de re aliqua, pro Contendere cum aliquo. Sen. Epist. 111.

Controversiam facere dicuntur verba. Cic. in Orat. 121. Nihil ambigi potest, in quo non aut res controversiam faciat, aut verba.

Contumeliam, quod & Contumelia afficere dicitur. Ter. Phorm. 5. 7. 78. Quin tu novo modo ei faceres contumelias? Cato apud Geil. lib. 10. cap. 14. In hac contumelia, quæ mihi per hujusce petulantiam factum itur. Cic. 3. Philipp. 22. videtur hoc genus loquendi reprehendere, quum ait, Quid est porro facere contumeliam? quis sic loquitur? Et subdit, Nonne fatius est mutum esse, quam quod nemo intelligat, dicere? Quintil. lib. 9. cap. 3. Et contumeliam fecit: quod a Cicerone reprehendi, notum. Affici enim contumelia dicebant.

Conviciium, Conviciari. Plaut. Merc. prol. 59. Male mihi precatur, & facit conviciium. Plin. Epist. 98. lib. 6. Cic. 11. Att. 11. Conviciium Pisoni Consuli mirificum facit.

Copiam argenti facere alicui, pro Pecunias dare mutuo. Plaut. Asin. 5. 1. 20. Sic, Frumenti. Cas. 1. Bell. Gall. 28. Allobrogibus imperavit ut his frumenti facerent copiam.

Copiam puellæ. Ter. Phorm. 1. 2. 63. Obsecrat ut sibi ejus faciat copiam. i. e. Eam det sibi, vel faciat ut illa ad se veniat.

Copiam sui non facere dicitur, Qui latitat ut evitet creditorem, nec se exhibet. Ulpianus in l. eum qui circa columnas. D. de privileg. credit. Item,

Copiam sui facere dicitur, Qui omnium horarum homo est. Plin. Paneg. 39.

Copiam consilii sui facere. Cic. 3. de Orat. 131. Quod erat insigne, eum qui id faceret, facere civibus omnibus consilii sui copiam.

Copiam facere, alicui ejus quod cupiat. Plaut. Cas. 2. 8. 14. Ut tibi ego invencus sum obsequens: quod maxime cupiebas, ejus copiam feci tibi.

Copia facta est petenti. Catull. 66. 39.

Copiam facere, pro Facere potestatem. Liv. 7. 13. extr. Te, Imperator, milites tui oramus, ut nobis pugnandi copiam facias.

Copiam & potestatem facere alicui. Plaut. Capt. 2. 3. 14. Gratiam habeo tibi, quum copiam istam mihi, & potestatem facis, ut ego ad parentes hunc remittam nuntium.

Curiam. Plin. lib. 34. cap. 6. h. e. veluti Senatam quendam erigere. [Immo de ædificio curiæ a Sulla factæ dictum.]

Damnum, pro Periclitari, & damnum & incommodum ex re aliqua accipere. Plaut. Capt. 2. 2. 77. Est etiam ubi profecto damnum præstet facere, quam lucrum. Cic. de Clar. Orat. 125. Damnum enim illius immaturo interitu res Romanæ, Latinæque litteræ fecerunt.

Puto & Damnum facere pro Asferre damnum. H. St. Idem adnotavit has Locutiones, in quibus Facere est Pati, a ceteris separandas fuisse. V. Facere Detrimentum, Jacturam, Naufragium, Vitium,

Deditionem alicujus facere hosti. Liv. 31. Perjuriumque aliis alii exprobrantes, & sacerdotibus maxime, qui quos ad mortem devovissent, eorum deditionem vivorum hosti fecissent. Cas. 2. Bell. Gall. 33. Deditione facta.

Deditionem ad hostem. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dejectionem. Cic. pro Cacin. 57. Qui illam vim, dejectionemque tuo rogatu aut tuo nomine fecerit.

Delectum studiorum. Quintil. lib. 2. cap. 9. Sic quoque Facere delectum militum apud Cas. 1. Bell. Civil. 11. legitur pro eo quod est, Milites ad bellum legere. V. DELECTUS.

Delicias. Plaut. Pœn. 1. 2. 68. V. DELICIE. Ovid. 2. Trist. 349. Sic ego delicias, & mollia carmina feci.

Delirantes. Plaut. Amph. 2. 2. 157. i. e. Ad insaniam redigere.

Descensionem, Quam e navi in continentem descendimus. Liv. 28. Ex vetusto codice legitur Excensionem. Idem 2. Bell. Pun. Prius quam in continentem descensiones faceret. V. EXCENSIO.

Desiderium alicujus rei alicui. Liv. 38. Idem 7. 24. extr. Moram triumpho vulnus Consulibus attulit: eademque causa Dictatoris desiderium Senatui fecit.

Detrimentum. Cic. 6. Verr. 20. Resp. detrimentum fecit, quod, &c. Dicta facere, i. e. Præstare quæ promiseras. Ovid. 3. Fast. 515. Diem, pro Transigere. Sen. Epist. 67.

Differentias. Plin. lib. 16. cap. 6. Differentias faciunt & folia.

Dignitatem alicui rei. Plin. lib. 33. cap. 3. Cujus sceleris nos coarguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit.

Dignum factis suis. Ter. Phorm. 2. 2. 83. Quin quod est ferendum feras: tuis factis dignum feceris.

Discessionem. Plin. Epist. 167. V. DISCEDO.

Discrimen. Plin. lib. 11. cap. 51. Sed ante omnia explanatio animi quæ nos distinxit a feris, inter ipsos quoque homines discrimen alterum, æque grande quam a belluis, fecit.

Disertum rhetor facit. Cic. 2. Philipp. 101. Medico tria millia jugerum, quasi te sanum fecisset: Rhetori duo, quasi disertum facere potuisset.

Dividuum. Ter. Adel. 2. 2. 33. Servasne an perdas totum, dividuum face. h. e. Divide.

Divitias ex re aliqua. Plaut. Perf. 4. 4. 100. Divitias tu ex isthac facias.

Divortium. Cic. 12. Att. 51. Sed quid, quod audio, Spintherem fecisse divortium?

Dolorem. Cic. 5. Fam. 15. Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quam quæ sunt salutaria. Idem 11. Att. 8.

Dubium in utraque parte facere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Dulcedinem. Sen. Epist. 112.

Duritias facere. V. post Tædium facere.

Eloquentem aliquem facere. Cic. in Orat.

Emolumentum. Cic. 2. de Fin. 59. Cujus mors tibi emolumentum factura est. Legitur ex vetusto exemplari, Emolumentum futura est.

Errorum, pro Erroris causam dare. Sen. Epist. 68.

Eruptionem. Cas. 3. Bell. Gall. 22. Cic. 7. Att. 14. Eruptionem facturi fuisse dicebantur.

Excisionem oppido. Plaut. Curc. 4. 3. 2. Sed easse illa qua excisionem facere condidici oppidis.

Excursionem in agrum hostilem. Liv. 4. Cic. 1. Att. 19. Helvetii sine dubio sunt in armis, excursionemque in provinciam faciunt.

Exemplum, pro Edere. Quintil. lib. 5. cap. 2. Et ipse pronuntiaturus, exemplum non libenter, quod in se postea fortasse recidat, facit.

Exempla faciam in te; i. e. Ita puniam, ut sis aliis exemplo. Plaut. Most. 5. 1. 67. Exempla edepol faciam ego in te.

Exercitum. Auctor de Viris Illust. cap. 67. Mox Cinnana dominatio ne revocatus, ruptis ergastulis exercitum fecit.

Exilium sibi met. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 21. Nunc ut fert Achantio, sibi met faciet exilium.

Exitum. Sen. Epist. (1. lib. 21.) Petens ut videret, quem admirator auri exitum faceret. i. e. Qui esset exitus & finis ejus qui tantopere aurum admiraretur & laudaret.

Expectationem. Cic. 3. Att. 15. Varronis sermo facit expectationem Cæsaris.

Expectationem sui. Cic. 4. Acad. 10. Ut etiam majorem expectationem mei faciam, quam modo fecit Hortensius.

Expeditum ex impedito. Plaut. Epid. 1. 1. 79. Quomodo me expeditum ex impedito faciam?

Facetas. Plaut. Stich. 5. 2. 25.

Facetum. Plaut. Asin. 2. 2. 84. Exemplo facio facetum me atque magnificum virum.

Facinus. Cic. 2. de Fin. 95. Vide ne facinus facias, quum mori suadeas. Liv. 4. Bell. Pun. Facinus memorabile fecistis. V. FACINUS.

Facultatem, pro Dare potestatem & permittere. Plin. Epist. 159. Cic. 4. Verr. Si facultatem vere atque honeste judicandi fide & diligentia mea fecero.

Facultatem facere hæredi petere. Ulpian. in l. Arist. D. de acquir. hæred. Arist. existimat, Prætorem aditum facultatem facere debere hæredi rationes defuncti ab eo petere, penes quem depositæ sunt, deliberanti de adeunda hæreditate.

Facundum faciebat amor. Ovid. 6. Met. 469.

Fallaciam in re aliqua. Ter. And. 1. 3. 7. Me infensus servat, ne quam faciam in nuptiis fallaciam.

Famam. Quintil. lib. 11. cap. 2. Memoria autem facit etiam prompti ingenii famam.

Familiam unam. Ter. Adel. 5. 8. 3. Ego vero jubeo, & in hac re & aliis omnibus Quam maxime unam facere nos hanc familiam, Colere, adjuvare, adiungere.

Fastidium. Liv. 3. 1. Fecit statim, ut sit, fastidium copia.

Favorem apud aliquos, pro Conciliare. Liv. 42. 14. extr. Eumeni vero conspiratio adversus eum favorem apud Romanos fecit.

Ferocem. Plaut. Curc. 4. 3. 7. Ne te mihi facias ferocem, aut supplicare censeas.

Ferventem flagris. Plaut. Amph. 4. 2. 10.

Quem poi ego hodie ob isthac dicta faciam ferventem flagris.

Fidem, est Facere ut quis credat. Cic. 3. in Catil. 4. Ut quoniam auribus vestris, propter incredibilem magnitudinem sceleris, minorem fidem faceret oratio mea. Idem in Pison. 59. Non facies fidem scilicet, quum hæc disputabis. Idem de Orat. Fidei faciendæ causa. Idem pro Milon. 66. Quoniam vita talis & civis & viri fidem non faciebat. Idem in Brut. 187. Credit iis quæ dicuntur qui audit oratorem, vera putat, assentitur, probat, fidem facit oratio. Plin. Epist. 198. In summa, fecit mihi fidem pœnitentiæ. Quintil. lib. 5. Fides verbis tuis non fit.

Fidelem hero. Plaut. Mil. 2. 4. 55.

Dum te fidelem facere hero voluisti, absumptus es pœne.

Finem, Definere. Plaut. Epid. 1. 1. 37. Ter. And. 5. 1. 2. Satis periculi cœpi adire, orandi jam finem face. Idem Adel. 5. 9. 40. Sino habeat, in istac finem faciat. Idem pro. Heaut. 21. Nisi finem maledictis facit. Cic. pro Cn. Planc. 75. Idem 2. in Rull. 12. Finem feci ostendendi mei.

Finem studii fecere procellæ. Claud. de Laudib. Seren. 207.

Finem facere vitæ, atque laboris. Lucret. lib. 3. 956.

Flagitium. Plaut. Poen. 5. 2. 5. Ter. Eun. 2. 3. 90. Ah flagitium facimus.

Fletum facere. Columel. in Hort. v. 122.

Seque laceffenti fletum factura sinapis. i. e. Lacrymas elicitura.

Florentem. Plaut. Men. 2. 3. 21.

Nam cœstor solus beneficiis tuis me florentem facis.

Fœdus cum aliquo. Cic. pro Sext. 24. Fœdus fecerunt cum Tribuno plebis palam, ut ab eo provincias acciperent, quas ipsi velent, &c.

Fœdus ex societate. Liv. 24. 6. Hieronymus legatos Carthaginem misit, ad fœdus ex societate cum Annibale faciendum.

Fœdus inter se. Cic. 2. de Fin. 83. Possuisti etiam, dicere alios, fœdus quoddam inter se facere sapientes, ut quemadmodum sint in se ipsos animati, eodem modo sint erga amicos.

Formam alicujus facere. V. FORMA.

Formidinem facere. Tacit. 3. Hist. 10. Vanam formidinem, ut hostes fecere.

Fortunam. Liv. 24. Facile esse momento quo quis velit, cedere possessione magnæ fortunæ: facere & parare eam, difficile atque arduum esse.

Fortunam malam facere sibi. Columel. lib. 1.

Fortunatum. Plaut. Capt. 4. 2. 78.

Fossam. Cæf. 1. Bell. Civil. 41. extr. Sed a fronte contra hostem pedum quindecim fossam fieri iussit.

Fractum. Plaut. Mil. i. e. Frangere. [Suspectum est.]

Fraudem legi Talaris. Plaut. Mil. 2. 2. 9. ubi Gronov. V.

Frugem. Plaut. Poen. 4. 2. 70.

Fugam. Ter. Eun. 4. 7. 17. Cic. pro Domo sua, 67. Quas iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. Liv. 8. Fugam ac vastitatem late fecerunt.

Aliter apud Terentium, vide Fugam facere ex Cicer. H. St. Sane apud illum Fugam facerent, pro Mandarent se fugæ, apud hunc vero Fugas fecerit, pro Conjecerit, Dederit in fugam plurimos. Priori modo Liv. 25. 34. Fuga confestim ex acie, duce amisso, fieri cœpta est.

Funus alicui. Cic. pro Cluent. 28. Et ibi de integro funus jam sepulto filio fecit. Liv. 25. 17. extr.

Funus alicui facere, pro Occidere, & causam mortis afferre. Plaut. Afin. 3. 3. 5.

Acerbum funus filis faciet, si te carendum est. Scil. mater.

Funus prandio facere, pro Exedere & consumere prandium. Plaut. Men. 3. 2. 27.

Quid de te merui, qua me causa perderes?

Ut furrupuisti te mihi dudum de foro?

Fecisti funus absenti me prandio.

Furtum. Plaut. Poen. 5. 4. 75. Ter. pro. Eun. 28. Cic. pro Cluent. 179. Hoc ipso fere tempore Strato ille medicus domi furtum fecit, & cædem ejusmodi. Plaut. Bacch. 1. 2. 60. Ædopol fecit furtum in ætatem malum, ubi Lamb. & Salmast. V.

Genium meliorem. Plaut. Stich. 4. 2. 42.

Nam hic quidem meliorem Genium tuum non facies.

Gloriam alicui rei. Plin. lib. 14. cap. 1.

Gloriosum. Plaut. Pseud. 2. 3. 8.

Atque ego nunc me ut gloriosum faciam.

Gradum, Ambulare. Plaut. Curc. 1. 2. 25. Cic. 2. de Orat. 249.

Quin prodis, mi Spuri? Quotiescunque gradum facies, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem.

Gradum ad aliquid, non est (inquit Valla lib. 5. cap. 26.) Translitum facere, sed Aliquam rem gradum, & quasi Scalam ad alia facere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Gradum facere, pro Promovere. Liv. 6. Cic. 4. Verr. 3. Itaque majoribus in Africam ex hac provincia gradus imperii factus est.

Gratiam jurisjurandi. Plaut. Rud. 5. 5. 58. Suet. in Tiber. cap. 35. Vulgo dicunt, De juramento dispensare.

Gratiam facere, pro Permittere, potestatem facere. Suet. Aug. cap. 17. Liv. 3. 41. Factaque per Cornelium Valerius dicendi gratia quæ vellet, quum libertas non ultra vocem excessisset, Decemviri propositum tenere.

Gratiam delicti, pro Ignoscere. Sallust. in Jugurth. cap. 104. extr. Ceterum Boccho, quoniam pœnitet, delicti gratiam facit, i. e. Ignoscit.

Gratiam criminis. Suet. in Calig. cap. 15. Tale est illud Liv. 3. 56. Omnium igitur tibi, Appi Claudi, quæ impie nefarieque per biennium alia super alia es ausus, gratiam facio.

Gratiam aliquam partem argenti. Plaut. Pseud. 5. 2. 23.

Gratulationem ad omnia deorum templa nomine alicujus. Cic. 11. Fam. 18. Sed tamen tam recenti gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus, renovatio timoris magnam molestiam afferbat. V. SUPPLICATIO.

Gratum, Gratificari. Ter. Eun. 4. 4. Cic. 1. Att. 20. Per mihi, per inquam, gratum feceris.

Gravidam. Plaut. Amph. prol. 103. Ter. And. 1. 1. 15. Gravida facta est e Pamphilo.

Hæredem. Cic. 2. Verr. 17. Viros bonos & honestos complures fecit hæredes. Idem 3. Verr. 111. Testamento fecit hæredem filiam.

Hæitationem alicui facere dixit Plin. Jun.

Malitum jucundiorum facere. Plin. lib. 20. cap. 17.

Haruspiciam. Cic. 6. Fam. 18. Neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruspiciam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

Hilarum. Ter. Adel. 4. 7. 38. Hilarum, ac lubentem fac te in nuptiis, adde Plin. 16. 6.

Histrioniam. Plaut. Amph. prol. 90.

Honorem mortuo. Cic. 9. Philipp. 25. Nulla dubitatio relinquatur, quin honorem mortuo, cui injuriam vivo fecimus, faciamus.

Hospitium. Cic. pro Corn. Balb. 41. Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum sit fundus, quum scita ac jussa nostra sua sententia comprobatur, quam quum hospitium fecit?

Hostem aliquem alicui. Lucan. lib. 1. 203.

Hostilia. Plin. in Paneg. 30. Tacit. 15. Ann. 13. Quod pro Armeniis hostilia faceret.

Jacturam, quod & Damnum facere dicitur. Plin. Epist. 12. Sic Facere jacturam rei familiaris. Cic. 2. de Fin. 79. Et 1. Off. 84. Facere jacturam gloriæ.

Jacturam in unius mulierculæ animula. Idem 4. Fam. 5.

Jactus. Hirt. de Bell. Hispan. 9. Nostri quum appropinquassent, clamore repentino telorumque multitudine jactus facere cœperunt. [Videtur aliquid deesse.]

Ignem ex lignis viridibus. Cic. 3. Verr. 45.

Impensam & impensas. Cic. 6. Philipp. 14. Nam possessores animo æquiore discedent: nullam impensam fecerant, nondum instruxerant, &c. Liv. 2. Bell. Pun.

Impensam in re aliqua. Cic. 13. Att. 25. Et id quoniam impensam fecimus in Macrocolla, facile patior teneri.

Impensas in stipendia militum. Liv. 4. Meliore conditione alios militare, quam si ipsi militassent, & eosdem in sua stipendia impensas fecisse, & in aliorum facere.

Imperatum & Imperata. Plaut. Pseud. 1. 3. 152. Cæf. 5. Bell. Gall. 37. pr. Jussu arma abjicere, imperatum facit. In plur. num. fere Deditiois periphrasis est.

Imperium. Plin. lib. 36. cap. 15. Nimirum sic habitaverunt illi qui hoc imperium fecere. i. e. Ex minimo maximum reddidere, ut est apud Suet.

Impetum, Insultare, vel Insilire in aliquem. Plaut. Capt. 4. 4. 4. Idem Men. 5. 2. 116. Me jubes impetum facere in cum qui stat, atque occidere. Auctor de Viris Illust. cap. 26. extr. Impetu in hostes facto, victoriam suis reliquit. Cic. 15. Fam. 3. Armenium regem in Cappadociam impetum esse facturum. Idem pro Milon. 29.

Statim complures cum telis in hunc faciunt de loco superiore impetum.

Impressionem. Cæf. 8. Bell. Gall. 5. Ut omni multitudine in fines Sueffionum, qui Rhemis erant attributi, facerent impressionem. Liv. 3.

Incendia. Cæf. 5. Bell. Gall. 19. Plaut. Merc. 3. 4. 3. Ita mihi in pectore atque in corde facit amor incendium.

Incertum, h. e. Verbis rem incertam esse significare. Liv. 4. Plin. lib. 12. cap. 14. Qui mea ætate legati ex Arabia venerunt, omnia incertiora fecerunt.

Incertum. Cic. 1. de Invent. 73. ut Stuprum, Adulterium, &c.

Incurfionem in agrum Romanum. Liv. 3. 38. Sabini magna manu incurfionem in agrum Romanum fecere.

Indicium, Indicare. Plaut. Aul. 4. 6. 5.

Inducias, quod barbari Facere treugas dicunt. Liv. 29. 12. Cum Romanis quoque, sicut cum Ætolis, cupiens pacem, si posset: sin minus, inducias facere. Cic. 8. Philipp. 20.

Inducias, metaphorice, pro Spatii aliquid dare, donec quippiam fiat. Plaut. Amph. 1. 1. 233. Immo induciæ parumper fiant, siquid vis loqui.

Ineptiarum aliquid facere. Catul. 6. 14.

Infamiam facere dicitur judex, Dum infamiam irrogat. Ulpian. in l. quid ergo par. Ex compromisso. D. de his qui not. infam.

Infectum quod factum est. Plaut. Truc. 4. 2. 17.

Inimicum tibi aliquem. Ter. Eun. 4. 7. 32. Miseret tui me, qui hunc tantum hominem facias inimicum tibi.

Inique facias. V. INIQUUS.

Initium, i. e. Incipere. Cic. 9. Att. 11. Si hic qua ratione initium fecit, eadem cetera agat sincere, temperate, prudenter, valde videro.

Initium armorum. Cic. 7. Att. 3.

Initium cædis. Cic. 5. Philipp. 20.

Initium colloquendi. Liv. 25. 23. Sic, Confligendi. Cic. 14. Philipp. 36. Fugæ. Cæf. 3. Bell. Civil. 69.

Injuriam, Damnum inferre, vel Injuria laceffere. Ter. Adelph. 1. 2. 68. Etli Æschinus nonnullam in hac re nobis facit injuriam. Cic. 1. Verr. 54. Quid dices? an id quod dicitas, injuriam tibi fecisse Verrem? Hor. 2. Serm. 6. 28.

Luctandum in turba, faciendæ injuria tardis.

Injuriam contumeliosè. Ter. Phorm. 2. 2. 1.

Infantum ex stulto. Ter. Eun. 2. 2. 23.

Scitum hercle hominem, hic homines profus ex stultis infanos facit.

Insidias, Insidiari. Ter. Phorm. 2. 1. 44.

Sed siquis forte, malitia fretus sua,

Insidias nostræ fecit adolescentiæ,

Ac vicit: nostran' culpa ea est, an judicum? Cic. pro Milon. 88. Hic di immortales (ut supra dixi) mentem dederunt illi perditæ ac furiosæ ut hæc faceret insidias. Sic ibid. 6. 23. 32. 60.

Insigne. Ter. Eun. 5. 6. 31.

Nam jam diu aliquam causam querebat senex,

Quamobrem insigne aliquid faceret iis: nunc reperit. [Bentl. Ægre faceret. Sed, quantum ego intelligo, Aliquid ægre facere parum convenit irato seni, qui id agebat potius, ut insigne exemplum pœnæ in meretrices ederet.]

Infomnia. Plin. lib. 18. cap. 12. Fabacia existimatur infomnia facere. h. e. Nocturnas illusiones provocare.

Intercapedinem scribendi, Intermittere scribendi officium. Cic. Fil. 16. Fam. 21. Itaque me jam non pœnitebat intercapedinem scribendi fecisse, sed potius katabar.

Intercessionem, Intercedere. Gell. lib. 13. cap. 12. extr. refert Tribunus pleb. creatos faciendis intercessionibus.

Intervallum. Temporis scil. Varro lib. 3. de R. R. cap. 7. ad fin. Liv. 24. 7. Tanquam laxaret elatum pedem ab stricto nodo, moratus turbam Diomenes, tantum intervalli fecit, ut, &c.

Introitum sol in Geminos facit, pro Ingreditur signum Geminor. conf. Transitum infra. Columel. lib. 11. cap. 2. Sic in Cancro. ibid.

Invidiam. i. e. Onerare invidia, vel Odiosum reddere. Liv. 38. 43. pr. Itaque ad invidiam ei faciendam, legatos Ambracientes in Senatum, subornatos criminibus, introduxit. Ovid. 4. Met. 547.

Utque parum justæ, nimiumque in pellice favæ,
Invidiam fecere deæ.

Invidiam gratia, odium turpitudine, iram offensio judicis facit. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Iratum aliquem alic. Cic. 1. de Orat. 20. Quum iratum adversario judicem facere vellet.

Irrita verba alicujus virtute, pro Redarguere. apud Plaut. in Amph. 3. 2. 44.

Iruptionem, Impressionem seu IncurSIONem hostilem. Cic. pro Lege Manil. 15. Cum hostium copie non longe absunt, etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.

Iter, Ambulare, ire aliquo. Cic. pro Cn. Plans. 65. At ego, quum casu diebus iis, itineris faciendi causa, decedens e provincia Poteolos forte venissem. Idem 1. de Divin. 57. Quum duo quidam Arcades familiares iter una facerent.

Iter fecit a portu navita. Ovid. 18. Epist. 10. Al. Movit iter.

Iter ad pratorium. Liv. (55.)

Iter ad superos. Sen. Herc. Oeth. 16.

Iter infestum. Lucret. lib. 5. 1123.

Iter sibi occultum mus fecit. Ovid. 2. Fast. 574.

Iter pedibus. Cic. 5. Att. 9. Actio maluimus iter facere pedibus, qui incommodissime navigassemus.

Iter per regionem aliquam. Cic. 3. Att. 4. Sive per Epirum iter esset faciendum, &c.

Iter per auras. Ovid. 3. de Pont. 2. 62.

Iter quacunque fecit. Cic. 3. Verr. 44.

Iter sceleri, Quod alias dicitur Feneram aperire. Ovid. 15. Met. 105.

Iter secundum mare facere. Cic. 16. Att. 13.

Judicatum facere, Judicis sententiæ parere. Verbum est duodecim Tabularum, Ni judicatum faxit, secum ducito. Cels. l. 42. D. si cert. petat. At si judicatum fecerit Titius, nihil ultra Sejus tenebitur. Cic. pro L. Flacc. 48. Itaque recuperatores contra istum rem minime dubiam prima actione judicaverunt. Quum judicatum non faceret, adductus Hermippo, & ab hoc ductus est.

Judicatum debitorem facere creditor dicitur, quum eum condemnari facit. Martianus in l. grege. §. etiam. D. de pignorib.

Judicem, aut arbitrum, Judicium arbitriumve alicujus rei ad aliquem deferre. Plin. Epist. 150. Non desunt enim qui me aut judicem, aut arbitrum faciunt.

Judicium, Judicare. Cic. 13. Fam. 30. Ut primum per ætatem judicium facere potueris, quanti quisque tibi faciendus esset.

Judicium de aliquo. Cic. pro Lege Manil. 43. De quo homine vos (id quod maxime facit auctoritatem) tanta & tam præclara judicicia fecistis.

Judicium de virtute alicujus. Cic. 11. Fam. 29. extr. Gravissimum vero judicium de mea fide & de constantia fecisti.

Jugulationem magnam. Hirt. Bell. Hispan. 22. Quum bene magnam manum fecisset, & nocturno tempore per fallaciam in oppidum esset receptus, jugulationem magnam facit.

Juramentum in verba alicuj. Jurare. Sen. 2. de Clement. In cujus verba principes regesque juramentum faciunt.

Jus, i. e. Possessionem. Liv. 32. Rerum suarum quas possent, ferendarum secum dominis jus fiebat, &c.

Justa, i. e. Facere quæ justus es. Ovid. 2. Met. 154.

Justa alicui. Cic. pro Flacc. 95. Justa Catilinæ facta sunt. V. JUSTA. Latentem aliq. Plaut. Stich. 3. 1. 6. Eos nunc latentem faciam adventu meo.

Læticiam. Cic. 1. de Fin. 25. Recta & honesta quæ sint, ea facere ipsa per se læticiam.

Læticiam ingentem. Liv. 28.

Lapidationes. V. Fugam.

Largitionem, sive Largitiones; Largiri, Corruptere pecunia judices vel Suffragatores. Cic. 3. Tusc. 48. Et quidem C. Gracchus quum largitiones maximas fecisset, & effudisset ararium: verbis tamen defendebat ararium.

Lenocinium. V. LENO.

Librum. Plin. Epist. 147.

Lites. Ter. Eun. 4. 5. 8. Lites sunt inter eos factæ maximæ.

Litem suam facere, Interponere se liti. Gell. lib. 10. cap. 1. Ego adversus eum qui doctus esse dicebatur, litem meam absens facere nolui.

Litteras. i. e. Exarare, Scribere. Plaut. Afin. 4. 1. 22.

Tuus arbitratus sit, comburas si velis,
Ne illi sit cera, ubi facere possit litteras. Cic. 4. Acad. 6.

Sed ne litteram quidem unam facimus, nisi forenssem.

Lituram. Ovid. 4. de Pont. 1. 14. Idem 3. Epist. 3.

Quascunque aspicias, lacrymæ fecere lituras.

Locum alicui rei, aut facinori. Sen. de Benef. Ut devotioni fortissimæ locum ultima necessitas faceret. De Decio opinor. Ovid. 2. Amor. 19. 6.

Et faciat voto rara repulsa locum.

Locupletem se verbis. Cic. pro Flacc. 10. Quum verbis se locupletem faceret, haberet nihil præter illam impudentiam, quam videris.

Longum. Hor. 1. Serm. 3. 127. Ne longum faciam. Formula abrupte orationis.

Longius aliquid exemplis facere. Cic. 5. de Fin. 40. Nihil opus est hoc exemplis longius facere: est enim perspicuum, &c.

Loquentem aliquem, pro Introducere in oratione quasi loq. Cic. in Orat. 85. Non faciet temp. loquentem.

Lucrum. Plaut. Most. 2. 1. 7. Facere aliquantum lucri argenti. Cic. pro Flacc. 91. Minus igitur lucri facit.

Ludos alicui, Irridere aliquem. Plaut. Most. 2. 1. 80. Ter. Phorm. 1. 7. 52. Ut ludos facit.

Ludos sibi, pro Ineptiendo se deludere. Sen. Epist. 114.

Ludos facere, i. e. Ludere. Lucret. lib. 4. 794.

Ludos facere, idem quod Ludos edere. Cic. 3. Q. frat. 8. Quanta tandem pecunia penderetur, si omnium nomine quicumque Romæ Ludos faceret? Idem Att. Ludos facere absens malebat.

Maciem. Ovid. 11. Met. 793. Fecit amor maciem.

Maculas, Contaminare, conspurcare, & maculis aspergere. Plin. lib. 12. cap. 25. Summa probatio est, ut in veste maculas non facit.

Magnum, i. e. Rem magnam. Hor. 1. Serm. 10. 20.

Ac magna fecit quod verbis Græca Latinis
Millevit.

Magnam me faciam. Plaut. Mil. 3. 2. 10. Magnum me faciam, nunc, quoniam illac me collaudavit.

Malum aut bonum in re quap. Cic. ad Brut. 15. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in everrenda boni.

Mandata. Plaut. Afin. 5. 2. 63.

Ibo ad Diabolum, mandata dicam facta ut voluerit.

Manum, pro Colligere milites. Cic. pro Cæcin. 33. Quum manum fecerit, copias paravit, &c. conf. Jugulationem.

Manubias sibi. Cic. 3. Verr. 154. Dubitamus quid iste in hostium præda molitus sit, qui manubias sibi tantas ex L. Metelli manubiis fecerit?

Matres. Ovid. 2. Trist. 289.

— Jovis succurret in æde,
Quam multas matres fecerit ille deus.

Maturum. V. MATUREUS.

Medicinam, Mederi & juvare præsentis auxilio. Plaut. Men. 1. 1. 23.

Cic. pro Quint. 8. Medicinæ faciendæ locus non erit. Idem 14. Fam. 7. Ita sum levatus, ut deus mihi aliquis medicinam fecisse videatur.

Mel facere dicuntur apes. Plin. lib. 11. cap. 13.

Meliorum aliquem alicui facere. Ovid. 2. de Rem. Amor. 761.

Me certe Sappho meliorem fecit amicæ.

Mentionem, Commemorare. Plaut. Most. 3. 3. 126. Cic. pro Cluent. Quo tandem igitur ore mentionem corrupti judicii facitis?

Mentionem cum aliquo. Plaut. Aul. 4. 7. 3.

Fac mentionem cum avunculo mater mea. Plaut. Cist. 1. 2. 15.

Quod sepe mecum mentionem fecerit,
Puerum aut puellam alicunde ut reperirem sibi.

Mentionem de re aliqua. Cic. 2. Q. frat. 11. De te magis ab Sipylo mentio est honorifica facta. Plaut. Aul. 2. 2. 27. Credo hercle ubi mentionem ego fecero de fili, mihi ut despondeat. se a me derideri rebitur. Idem Pers. 1. 3. 29. Sed equid meministi here, qua de re ego tecum mentionem feceram?

Mercaturam. Plaut. Rud. 3. 2. 26. Cic. in Parad. 6. Nam ut iis qui honeste rem querunt mercaturis faciendis.

Mercem beneficium, i. e. Loco mercis habere. Sen. de Benef. lib. 5. cap. 14.

Meretricium. Suet. in Calig. cap. 40.

Messum. Columel. lib. 2. cap. 11. Tardius messum primam ejus facere oportebit.

Metum, pro Inferre. Tacit. 6. Ann. 36. Inanem metum fecerant. Ovid. 5. Met. 322.

Missum. Ter. Eun. 5. 2. 25. Missa hæc faciamus. i. e. De hac re ne loquamur amplius. Idem Andr. 4. 1. 56. Vel tu melius aliud reperi, me missum face. Cic. 3. Off. 112. Juravitque se illum statim interfeciturum, nisi jusjurandum dedisset, se patrem missum esse facturum. Hic est Accusatione desistere.

Misilum facere legiones ad aliquem. Cic. 8. Att. 12. Equum est me a te impetrare, ut cohortes quæ ex Piceno & Camerino venerunt, quæ sortunas suas reliquerunt, ad me missum facias. i. e. Proficisci ne prohibeas.

Modum, Idem pæne ac Finem facere. Cic. 10. Fam. 3. Sciebam enim ex iisdem te hæc haurire sortibus, ex quibus ipse haueram. Quare modum faciam. Cic. 10. Fam. 3. Legib. 53. Ut aliquando controversiarum aliquem facerent modum.

Modum iræ. Liv. 4. 50. Postremo quum modum iræ nullum faceret, &c.

Modum Veneris sibi facere in aliqua. Ovid. 4. Met. 258. conf. Finem.

Modum, Abiter. Liv. 3. Neque suum cuique jus modum faciebat, sed virum spe, sed manu obtinendum erat.

Modos, Cantare. Cic. de Orat. 158. Neque id actores prius videntur, quam ipsi poete, quam denique illi etiam, qui fecerunt modos. [Non est Cantare, verum Melodiam componere, ut vulgo loquuntur, ad quam Canticum, vel Fabula decantetur ab Actoribus. V. MODUS.]

Momentum. Liv. 23. 39. Tantum navis una capta cum legatis momentis fecit ad dilationem imminenti Romanis belli. Sic lib. 24. Facere momentum annonæ, pro Juvare annonam, vel Levare pretium annonæ.

Moram. Plaut. Most. 1. 1. 72. Cic. pro Sext. 74. Ille se affirmare, postero die moram nullam esse facturum.

Moram certamini. Liv. 3. & 24. Nec hostes moram dimicandi fecerunt.

Moram in agendo facere. Paul. in l. si is qui. D. de jure dot. Neque maritus in agendo moram fecisset. Ibid. Etiam maritus moram fecerit in exigendo. Marcell. in l. qui decem. §. 1. D. de solutionibus, Si in solvendo moram fecisses. Et Paul. in l. si servum. §. sequitur. D. verb. oblig.

Moram facere legatario. Ulpian. in l. quum res legata. D. de legatis primo.

Moram facere libertati, i. e. Libertatem differre. Ulpian. in l. statu-
liberos. §. non solum autem. D. de statutis liberis.
Moram facere manumissioni, i. e. Manumissionem differre. Ulpian.
in l. si pecuniam, non procul a fine. D. de conditione causa data.
Moram facere quo minus. Julianus in l. si quis arbitratu. D. de ver-
bor. obligat.
Morem sibi. Liv. 35. 35. Fecerat sibi morem Alexamenus, nunc cum
tyranno inter paucos ordines circumcundi, &c.
Morem facit usus. Ovid. 2. Met. 345.
Illæ, more suo, nam morem fecerat usus, &c.
Mortem. Columel. lib. 2. cap. 2. Nam ille mortem facit: hic teter-
rimani comitem mortis, famem.
Motus. Liv. 28. 46. Inde ad oram Ligurum Alpinorum, siquos ibi
motus facere posset, classem appulit.
Multam. i. e. Imponere. Gell. lib. 7. cap. 14. & 11. 1.
Munditias. Cato de R. R. cap. 2. Pratum purgari, virgas vinciri,
spinas runcari, expinfi far, munditias fieri.
Mutuum cum altero. Plaut. Curc. 1. 1. 47. Ego autem cum illa face-
re nolo mutuum, i. e. Nolo eam deperire ut me deperit. Turneb.
vero sic, Parum illi videtur mutuum facere, quod in mutuo jus no-
strum reinanet: proprium facit, ut jam alieni juris sit, & totum ad
aliud transeat dominium.
Naturam ulicujus rei, pro Consuetudinem & usum facere. Quintil.
lib. 2. cap. 4.
Navem facere, pro Ædificare navem. Plaut. Mil. 3. 3. 43. Cic. 3.
Verr. 46. Decem enim naves iussu L. Murenæ populus Milefius ex
pecunia vectigali populi Romani fecerat.
Naufragium. Cic. 3. de Nat. Deor. 89. Illi enim nusquam picti sunt,
qui naufragium fecerunt, in marique perierunt.
Naufragium gloriæ, &c. per metaphoram, pro Gloriam amittere. Cic. 7.
Verr. 69. Hic primum opes ipsius civitatis victæ, comminutæ, de-
pressæque sunt: in hoc portu Atheniensium nobilitatis, imperii, glo-
riæ naufragium factum existimatur.
Naviculariam. Cic. 7. Verr. 45. Quid existimare eos qui audie-
bant, arbitrare? Inanem te navem esse in Italiam deducturum?
Naviculariam te, quum Romam venisses, esse facturum? V. NAVIS.
Nefas. Cic. 1. Philipp. 10. Facit sibi quisque nefas. Ovid. 8.
Met. 483.
Ulciscor, facioque nefas, fera bella sequutus.
Nefas sibi quisque fecit, i. e. Pro se quisque operam dedit, ut nefas-
rium scelus aliquod perpetraret. Lucan. lib. 2. 147.
Ne facere, apud vet. quendam. At Despaut. ex Ennio in Annalibus
affert, Quod neque, ut facere audent. Vide
apud Lucretium Facere ita positum, cum quadam particula. H. St.
V. supra Facere per trajectionem.
Negligentem. Ter. Andr. 2. 3. 23. Sed si te æquo animo ferre acci-
piet, negligentem feceris.
Negotium alicui facere, pro Exhibere. Quintil. lib. 5. cap. 12. Cic. pro Lege
Agr. 2. 102. Illos quibus otiosi negotium facessimus, otiosissimos reddam.
Nidum. V. NIDUS.
Nobilem, Nobilitate. Plin. lib. 10. cap. 26. extr. Meleagri tumulus
nobiles eas fecit. Gallinas scil.
Nobilitatem, ut, Longinquitate nobilitas facta. Plin. lib. 10. cap. 47.
Nocentem aliquem. Lucan. lib. 2. 203.
Nomen, Nominare. Plaut. Men. 1. 1. 1. Idem Bacch. 4. 9. 21. Ei
profecto nomen facio ego Hio. Liv. 8. 15. Scelerato campo (credo
ab incesto id ei loco nomen factum.) Virg. 1. Georg. 137.
Navita tum stellis numeros, & nomina fecit.
Nomen alicui facere, pro Conciliare famam & celebritatem. Liv. 28.
Ovid. 1. Fast. 597.
Et mortem & nomen Druso Germania fecit. [Immo proprie
nomen fecit, quia Germanici cognomen ipsi, posterisque ejus sena-
tus decrevit, teste Sueton. in Claud. cap. 1. & Dione l. 55. Sic for-
tassis & apud Liv. Locum enim perquirere non licuit.
Nomina, idem quos Æs alienum facere, & debitorem se constituere.
Cic. 3. Off. 59. Emit homo cupidus & locuples, tanti quanti Pythius
voluit: & emit instructos, nomina facit, negotium conficit. Idem 7.
Fam. 23. Accepi Avianii litteras, in quibus hoc inerat liberalissimum,
nomina se facturum, qua ego vellem die. i. e. Pecuniam crediturum,
in eam diem solvendam, quam ego postularem. Sic Sen. lib. de Vita
Beata cap. 24. pr. Nunquam magis nomina facio, quam quum
dono. [Quod paulo supra, cap. 20. dixerat, Nihil magis possidere
me credam, quam bene donata. conf. eundem lib. 1. de Benef. a pr.
Unde liquet Nomina facere dici de Creditore, cum pecuniam nume-
rat debitori, & nomen ejus inscribit in tabulas expensæ: itemque de Ven-
ditore, quum negotium conficit, stipulatione facta de in diem solu-
tione. V. Grav. & Gronov. ad utrumque Cic. loc. notata, & f. l.
NOMEN. Planissime & Columella loc. seq.
Nomen cum vineis. h. e. Facere supputationem redditus vinearum. Co-
lumel. lib. 3. cap. 32. [Immo & hic est Quasi credere summam vineæ.
En verba, Quod quasi nomen, si, ut fenerator cum debitore, ita
rusticus cum vineis suis fecerit ejus summæ, ut in perpetuum prædi-
ctam usuram semissium Dominus constituat, &c. unde apparet de pec-
unia vel maxime fenebri, seu quæ cum usuris creditur, veteres hunc
loquendi modum, contra ac Salmasius putabat, usurpasse.
Nominationem. Liv. 26. 23. extr. Otacilius Crassus Pontifex quia ex-
acto anno mortuus erat, ideo nominatio in ejus locum non est facta.
i. e. Novus suffectus non est.
Notum. Plin. Epist. 238. Ovid. 12. Met. 64.
Noxia lumina sua facere. Ovid. 2. Trist. 103. i. e. Suos oculos.
Numerationem, pro Numerare. Sen. Epist. 26. extr. Scis cujus arca
utar. expecta pusillum & de domo fiet numeratio.
Nuptias. Ter. Andr. 3. 2. 42. Tu tamen has nuptias perge facere ita
ut facis. conf. Justin. 7. 3. 9.
Obnoxium sibi aliquem. Plaut. Trin. 2. 1. 33. Sunt tamen quos misero-
ros, maleque habes, quos tibi obnoxios fecisti.
Obscurum orbem facit nox. Ovid. 2. Met. 514.
Mentiar, obscurum nisi nox quum fecerit orbem,
Nuper honoratas summo mea vulnera cœlo
Videritis stellas.

Obsequelam. Plaut. Afin. 1. 1. 50. Qui mihi auscultabunt, facient
obsequelam. h. e. Gratum.
Obsidium, Obsidere Plaut. Bacch. 4. 9. 24. Gell. lib. 11. cap. 30. Cui
a peritia, disciplinaque faciendi obsidii &c. cognomentum Peliorcetes
fuit.
Obsonium. Plaut. Bacch. 1. 1. 63. Tu facito opulentum obsonium.
Ego obsonabo. Aliter in codd. emendatis. V. loc.
Odium vitæ, Facere ut aliquis vitæ tædio tangatur. Plin. lib. 20.
cap. 18.
Odium, pro Generare. Sen. 1. de Ira.
Officium suum. Ter. Phorm. 4. 5. 12. Non fat tuum te officium fe-
cisse, si non id fama approbat? Ter. Eun. 4. 5. 3. Postquam sur-
rexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit.
Officia alicui, pro Exhibere honorem & obsequium. Gell. lib. 5.
cap. 13. Quum quaereret, quibus nos officia prioribus potioribusque
facere oporteret. conf. Justin. 16. 2. 9.
Omen. Plin. lib. 15. cap. 19.
Operæ alicujus pretium. Liv. 27. Quales ex hac die experiundo co-
gnoverit, perinde operæ eorum pretium faciat.
Optionem. Cic. 1. Verr. 45. Quoties ille tibi potestatem optionemque
facturus sit, ut eligas utrum velis.
Opus, Laborare, operari. Plaut. Trin. 2. 4. 180. Ter. Eun. 2. 1. 14.
Opus faciam, ut defatiger usque, ingratis ut dormiam.
Orationem. V. ORATIO.
Orbem facere. Cæf. 4. Bell. Gall. cap. 37. Quum illi orbe facto sese
defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex
convenerunt.
Orbes. num. pl. Sallust. in Jugurth. cap. 97. extr. V. ORBIS.
Ostenta de re aliqua. Cic. 8. Fam. 14. Scis Appium Cenforem hic
ostenta facere de signis & tabulis.
Otium, pro Dare otium. Virg. 1. Ecl. 6.
O Melibœe, Deus nobis hæc otia fecit.
Ova, pro Ponere. Varro 3. de R. R. cap. 9. Neque serè in villis ova
ac pullos faciunt, sed in filvis.
Pactiones, Pacifici. Cic. 4. Att. 17. V. PANGO.
Pactionem cum aliquo de re aliqua. Cic. de Provinc. Conf. 10. Idem
pro Rosc. Com. 40. Quum de tota lite pactionem faceret.
Pactionem ut. Cic. pro Rosc. Com. 26. Dic pactionem fecisse ut ab-
solveretur: non pepigit. V. Justin. 15. 2. 2. & 4. 21.
Pactum inter eos factum est. Modest. in l. Cajus. D. de pignorat.
actione.
Par. Plaut. Amph. 1. 2. 32. Idem Trin. 2. 2. 4. Feceris par tuis ce-
teris factis, patrem tuum si percoles. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.
Quod siquando cum influentibus negotiis paria fecisti, instar refectionis
existimas mutationem laboris. i. e. Si satisfecisti, & officium tuum
fecisti.
Paria, Æquare, & unum atque idem ex duobus facere, aut æqualem
facere unius atque alterius rationem. Cic. 3. de Legib. 19. Omnia
infima summis paria fecit, turbavit, miscuit. Pro hoc Sen. Epist. 19.
dixit Facere parem rationem. V. PAR.
Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Æn. 79.
Parricidium facere, pro Committere. Justin. 1. 9. 5.
Partem facere in lusu pile. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 32.
Partes, Partiri & fortiri. Cic. 2. de Orat. 366. Primum quis Antonio
permisit, inquit, ut & partes faceret, & utram vellet, prior ipse
sumeret?
Participem consilii sui. Plaut. Pseud. 1. 1. 9.
Neque tui consilii participem quenquam facis?
Partum. Plin. lib. 27. cap. 12. de phyllo herba, Hæc sui sexus fa-
cit partus.
Pavorem. Liv. 3. Alibi pavorem, alibi gaudium ingens facit. subaud
Clamor.
Pausam. Plaut. Pœn. 2. 13. Quando id quod fat erat, satis habere
noluit, ego pausam feci.
Pacem. Cæf. 2. Bell. Gall. 29. Consensu eorum omnium pace facta
Ovid. 3. Fast. 673.
Pace domi facta, signum posuere perenne.
Pacem fecere cum Samnitibus Romani. Cic. 3. Off. 109. Et Liv. 24.
Adde Justin. 3. 9. 13: 8. 4. 2. & 30. 1. 7.
Pecuniam facere, pro Exercere. Suet. Jul. cap. 42.
Peculatum in aliq. Plaut. Cist. 1. 1. 74. Cic. pro Rabir. perduel. 7.
Peculium a malo. Plaut. Most. 4. 1. 7. Sed hi si reprehensi sunt, fa-
ciunt a malo peculium. i. e. Duplo puniuntur.
Pecuniam, pro Lucrari, accumulare, colligere. Cic. 4. Verr. 17.
Quærere ipse secum, & cogitare cum suis cœpit, quibusnam rebus
in ea provincia maximam uno anno pecuniam facere posset. Idem
5. Verr. 21. Et ista ratione innumerabilem pecuniam facere posset, &c.
Periculum, Tentare, experiri. Plaut. Mil. 3. 1. 41. Ter. Andr. 3. 3.
33. Qui scis ergo istuc nisi periculum feceris?
Periculum ex aliis. Ter. Heaut. 1. 2. 36.
Scitum est, periculum ex aliis facere, tibi quid ex usu fiet.
Periculum in re aliq. Ter. Eun. 3. 2. 23. — Fac periculum in litteris
Fac in palestra, in musicis: quæ liberum
Scire æquum est adolescentem, sollertem dabo.
Periculum diligentia. Cic. 2. Verr. 34.
Periculum legionum. Cæf.
Periculum sui. Cic. 1. Verr. 27. ubi Afcon. V.
Periculum summæ rei. Tacit. 4. Hist. 71. Crebris interim nuntiis
Valentinum monuere, ne summæ rei periculum faceret.
Periculum facere alicui, pro Adducere in discrimen & periculum.
Tacit. 13. Ann. 33. Eousque ambitus prævaluit ut quidam accusato-
rum ejus exilio multarentur, tanquam infanti periculum fecissent.
Peritum me fecere dolor & lacryma. Propert. lib. 1. 9. 7.
Permutationem cum aliquo. Cic. 5. Att. 13. Ego præterea rationem
Philogeni permutationis ejus, quam tecum feci, edidi.
Perniciem alicui facere. Tacit. 2. Hist. 70. Quæ læta in præsens mo-
perniciem ipsis fecere.
Perpiscia sua consilia. Cic. 1. Verr. 5. Nam ut apertus in corripier-
dis pecuniis fuit, sic in spe corrupendi judicii perpiscia sua consi-
lia, conatusque omnibus fecit.

Perturbationem. Cæf. 4. Bell. Gall. 29.
 Pestilentiam. Columel. lib. 6. cap. 5. Et id præcipue, quod egerit fus-
 ægra, pestilentiam facere valet.
 Piraticam. Cic. Post. red. in Senat. 10. Egestate & improbitate co-
 ætus piraticam ipse fecisset.
 Plagam. Cic. in Orat. 228. Sic oratio nec plagam gravem facit, nisi
 petitio fuerit apra.
 Planum, pro Ostendere & declarare. Cic. pro Rosc. Com. 54. Quid
 si tandem planum facio, post decisionem Roscii, &c.
 Plenum fastidii, Implere fastidio. Plaut. Mil. 4. 2. 43.
 Plurimum facit, i. e. Confert. Quintil. lib. 6. cap. 5. p. 570.
 Poema. Cic. in Pison. 70. Poema porro facit ita festivum, ita con-
 cinnum, &c. Hor. in Arte Poet. 303.
 Pondus. ut, Minimum ponderis. Plin. lib. 12. cap. 19.
 Pontem. Cic. 10. Fam. 15. Ponte uno die facto, exercitum ad 1111.
 Id. Maii traduxi.
 Populationes, Popularem. Liv. 28. 4. extr. Eodem anno classis Roma-
 na, cum M. Valerio Lævino Proconsule ex Sicilia in Africam transmissa,
 in Uticensi, Carthaginienisque agro late populationes fecit.
 Potestatem; Concedere, vel Permittere. Cic. 3. in Catil. 11. Siquid
 de his rebus dicere vellet, feci potestatem. Idem pro Cluent. Re-
 spondendi Fiduciano potestas facta non esset.
 Potestatem tabularum & litterarum facere. Cic. 6. Verr. 149. Hic ego
 postulare cœpi, ut mihi tabulas obsequare, ac deportare liceret:
 ille contra, instare ego, omnium mihi tabularum & litterarum fieri
 potestatem oportere.
 Potestatem pugnae. Justin. 2. 5. 10. & 32. 3. 5.
 Potestatem sui, quod & Facere sui copiam dicitur; h. e. Se ad alte-
 rius arbitratum accommodare, aut alterius precibus obtemperare.
 Cic. 1. Q. frat. 2. Quod quum Gabinium de ambitu vellet postulare,
 neque Prætores diebus aliquot adiri possent, vel potestatem sui fa-
 cerent. Idem 8. Philipp. 31. Facere omnibus sui conveniendi pote-
 statem. [Hoc subauditur verbum in ceteris locis. Inepta igitur exe-
 gesis superior.
 Potestatem sui facere dicuntur magistratus. Ulpian. in l. pridie. D.
 de Feriis. Vulgo Dare audientiam.
 Præconium, pro Profiteri, Agere præconem. Cic. 6. Fam. 18. Aliter
 Ovid. 16. Epist. 139.
 Magna quidem de te rumor præconia fecit.
 Prædam. Cic. 5. Verr. 117. Et Cæf. 4. Bell. Gall. 34. Et quanta
 prædæ faciendæ, aut in perpetuum sui liberandi facultas daretur.
 Prædas magnas facere. Nep. 12. 2. 3.
 Prægnantem. Plaut. Aulul. 2. 1. 41.
 Si eam fenex anum prægnantem fortuito fecerit.
 Prælium. Cæf. 1. Bell. Gall. 13. Hoc prælio facto, &c.
 Prælium adversum; h. e. Malis avibus & adverso Marte pugnare.
 Cæf. 2. Bell. Civil. 18. Sæpe ex tribunali prædicavit adversa Cæsa-
 rem prælia fecisse.
 Prælia secunda; h. e. Marte prospero & secundo belli eventu. Cæf. 1.
 Bell. Civil. 7. Hortatur, cuius Imperatoris ductu novem annis rem-
 publ. felicissime gesserint, plurimaque prælia secunda fecerint, &c.
 Præsentiam sui facere. Paulus in l. de unoquoque. D. de re iudicata,
 Si sæpe conventi præsentiam sui facere noluerint. Hermogenianus in
 l. contumacia, eodem titulo. Præsentiam sui facere contemnit.
 Præcations, quomodo & Supplicationes facere dicitur. Liv. 39. 18. pr.
 Qui tantum initiati erant, & ex carmine sacro, præeunte verba sa-
 cerdote, præcations fecerant.
 Pretium, Æstimare. Plaut. Perf. 4. 4. 37. Plin. lib. 12. cap. 20.
 Pretium Daphnoidis faciunt x. ccc.
 Principium. Liv. 24. 24. Qui quum ordine omnia edocuisset, & prin-
 cipium conjurationis factum ab Harmoniæ Gelonis filiae nuptiis, &c.
 Professionem, Proficisci. Cæf. 5. Bell. Gall. 47. Veritus, si ex hiber-
 nis fugæ similem professionem fecisset, ut hostium impetum sustinere
 non posset. V. Cellar. Ciacc. & Davif. not.
 Profectum. Plin. Jun. Nec minorem sub eo præceptore profectum
 fecit. i. e. Nec minus profecit.
 Progressum in studiis. Cic. 4. Tusc. 43. Philosophiæ denique ipsius
 principes, nunquam in suis studiis tantos progressus sine flagranti cu-
 piditate facere potuissent.
 Promissum. Cic. 3. Off. 95. Promissum potius non faciendum, quam
 tam tetrum facinus admittendum fuit. Ergo promissa non facienda
 nonnunquam.
 Pronuntiationem. Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 25. Qua pronuntiatione
 facta, temporis puncto, sublatis anchoris, omnes Uticam relinquunt.
 Paulo supra dixerat, Curio pronuntiari iussit.
 Propaginem. Plin. lib. 12. cap. 5. Rami novam sibi propaginem fa-
 ciant circa parentem in orbem.
 Propitium aliquem facere. Plaut. Pœn. 1. 2. 165. Ibid. 2. 6. Nec
 potui tamen propitiam Venerem facere uti esset mihi.
 Proventum majorem, h. e. Exuberantiores fructus dare. Columel.
 lib. 2. cap. 15. Nec solum ea res majorem facit proventum, sed etiam
 saporem & odorem vini pomorumque reddit meliorem.
 Pugnam. Tacit. 3. Ann. 21. Prosperam adversus Numidas pugnam
 facit. conf. Prælium.
 Pugnam ex auro, i. e. Sculptere in auro. Virg. 3. Georg. 27.
 In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto
 Gangaridum faciam, victorisque arma Quirini.
 Pugnum, h. e. Digtos ita componere, ut pugnum faciant. Cic. 4.
 Acad. 145. Tum quum plane compresserat, pugnumque fecerat,
 comprehensionem illam esse dicebat.
 Pullos facere dicitur volucris. Varro 3. de R. R. cap. 5. Non enim
 ut advenæ volucres faciunt pullos, &c.
 Querimonias, gemitus, ejulatus. Gell. lib. 1. cap. ult.
 Quæstum, Lucrari. Quæstum octavarium. Plaut. Capt. 1. 2. 26.
 Quæstum precarium. Cic. ad Octav. Cujus avus fuerit argentarius,
 ad stipulator pater, uterque vero precarium quæstum fecerit.
 Quæstum facit corpore suo meretrix. Liv. 26. Corpore sæpius sub-
 auditur. Ter. Heaut. 4. 1. 27.
 Nempe illi anui prodiva abs te filia est planissime
 Per te, vel uti quæstum faceret, vel uti veniret palam.

Quæstum furtis. Cic. 7. Verr. 140.
 Quamplurimum, pro Multum lucrari. Ter. Adelph. 5. 4. 15.
 — Nati filii:
 Alia cura: porro autem dum studeo illis ut quamplurimum
 Facerem, contrivi in quaerendo vitam, atque ætatem meam.
 Quietem. Liv. lib. 21. 28. extr. Donec quietem ipse timor, circum-
 spicientibus aquam, fecisset.
 Quietem infestam alicui facere, i. e. Impedire aliquem ne securus dor-
 miat. Lucret. lib. 5. 981.
 Ratum. Liv. 28. 39. extr. Quæ nobis Imperatores vestri commoda
 tribuerunt, ea rata atque perpetua auctoritate vestra faciatis.
 Vota alicuius rata facere. Ovid. 4. Met. 388.
 Rates. Cæf. 1. Bell. Gall. 12.
 Rebellionem. Cæf. 4. Bell. Gall. 30. Optimum factu esse duxerunt,
 rebellionem facta, frumento commeatuque nostros prohibere.
 Recte, & sapienter aut commode. Plaut. Amph. 1. 1. 133.
 Redempturam. V. REDIMO.
 Reducem, Reducere. Ter. Heaut. 2. 4. 18.
 Ergo, mea Antiphila, tu nunc sola reducem me in patriam facis.
 Reliqui nihil sibi ad celeritatem facere. Cæf. 2. Bell. Gall. 26. extr.
 Reliquos aliquos. Cæf. 8. Bell. Gall. 24. Si quos fortuna fecisset reliquos.
 Rem, Parere opes. Ter. Adel. 2. 2. 12.
 Nunquam rem facies, abi, nefcis inescare homines, Sannio. Hor.
 1. Epist. 1. 64.
 Rem liquis fecit ad alium pervenire. Ulpian. in l. Julian. D. ad ex-
 hibendum.
 Rem divinam, Sacrificare. Ter. Eun. 3. 3. 7.
 Ait rem divinam fecisse, & rem seriam
 Velle agere mecum. Cic. 6. Verr. 18. Res illum divinas apud
 eos deos in suo sacratio prope quotidie facere vidit. Liv. de Bell.
 Maced. Res divinas facere majoribus hostiis iustitunt.
 Rem facilem. Plaut. Pseud. 2. 1. 12. Si hoc expugno, facilem ego
 hanc rem meis civibus faciam.
 Rem meliorem. Cic. 14. Fam. 14. Labienus rem meliorem fecit.
 Rem palam, Rem ipsam aperire. Ter. Heaut. 4. 3. 43.
 Quo velis in tempore ut te exolvas, rem facias palam.
 Rem unam ex duabus. Cic. 2. de Fin.
 Remedium leni; h. e. Leni dolori remedium adhibere. Plin. lib.
 30. cap. 6. Pecudis lien recens magicis præceptis super dolentem
 lienem extenditur, dicente eo qui medeatur, leni se remedium
 facere.
 Remissionem. Ulpian. lib. 49. l. 1. titulo. Quando appellandum
 sit, An vero a remissione quam Præfes fecerit, appellatio sit in-
 terponenda.
 Rempublicam magnam ex parva. Sallust. in Catil. cap. 52. Nolite
 existimare majores nostros Rempublicam ex parva armis magnam
 fecisse.
 Reversionem. Plaut. Bacch. 2. 3. 62. Reversionem ad terram faciunt
 vesperi.
 Reum facere; h. e. Accusare, sive Reum agere. Cic. pro Cluent.
 56. Tamen Habitus Oppianicum reum statim non fecit. Et 4. Fam. 7.
 Alienæ igitur, inquit, culpæ me reum facies? Legitur ex vetusto
 exemplari, Subjicies.
 Risum. Quintil. lib. 5. Idem lib. 6. cap. 2. Ea sæpius risum fecit.
 i. e. Movit.
 Robur aliquod in silo, pro Robur acquirere. Quintil. lib. 10. cap. 2.
 Ruina facta est tibi. Ovid. 5. Trist. 13. 23. Locum valde corruptum
 pronuntiant critici, q. V.
 Rumorem. Quintil. Decl. 19. Dum nimium libertati vocis indulges,
 potest populus aliquem de me facere rumorem.
 Sacrificium facere & sacra. Cic. de Clar. Orat. 56. Liv. 1. 45. extr.
 Quidnam tu hospes paras, inquit? incesti sacrificium Dianæ facere?
 Ibidem, (an 2. 2?) Qui sacra publica Pop. Rom. faceret.
 Sacra Jovi facturus erat. Ovid. 3. Met. 26.
 Salutationem. Hirt. Bell. Afr. 85. Atque armis dimissis salutationem
 more militari faciunt.
 Sanguinem, pro Fundere. Liv. lib. 5. Bell. Maced. Nondum indicto
 bello, aut ita commisso, ut strictos gladios, aut sanguinem usquam
 factum audissent.
 Sanum, Morbum sanare. Plaut. Men. 5. 4. 5. Quin ea causa duco
 te, ut id dicas mihi: atque illum ut sanum facias.
 Sapienter. Plaut. Pœn. 5. 2. 132.
 Satis alicui, pro Ejus voluntati obtemperare. Cic. de Clar. Orat. 1.
 Ego vero inquam si potero, faciam vobis satis. V. SATISFACIO.
 Scelestæ. Plaut. Rud. 1. 3. 13. — Nam me si sciam fecisse,
 Aut parentes scelestæ, minus me misererent.
 Scelus. Cic. 1. de Orat. 220. Scelus eos nefarium facere, &c. di-
 cunt. Ovid. 7. Met. 340. Tacit. 15. Ann. 67. Faciendis sceleribus
 promptus.
 Schema facere per imprudentiam. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Scire. Plaut. Perf. 2. 2. 42. Quando ita certa res est, nihil facio
 scire, valeas.
 Scriptum, i. e. Scribam esse. Liv. 9. 46. pr. Neque accipi nomen,
 quia scriptum faceret; tabulam posuisse, & jurasse se scriptum non
 facturum: quem aliquanto antea desuisse scriptum facere arguit Macer
 Licinius.
 Se intimum apud aliquem. Plaut. Mil. 2. 1. 30.
 Itaque intimum ibi se miles apud lenam facit.
 Se versipellem. Plaut. Amph. 1. 2. 4. Ita versipellem se facit quan-
 do lubet.
 Se vilem. Plaut. Mil. 4. 6. 28.
 Nam ture vilem feceris, si te ultro largibere.
 Secestionem, Secedere. Liv. 4. Bell. Pun. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 Non cum populo agi cœptura, nulla secessio facta.
 Securitatem, quod barbari Aflicurare dicunt. Liv. 36. 41. pr. Dum
 hæc in Italia geruntur, Antiochus Ephesi securus admodum de bello
 Romano erat, tanquam non transituris in Asiam Romanis: quam
 securitatem ei magna pars amicorum, aut per errorem, aut assen-
 tando faciebat.
 Seditionem. Cæf. 1. Bell. Civil. 87. Petreius, atque Afranius
 quum

quum stipendium ab legionibus, pæne seditione facti, flagitaretur, &c.
 Sedulo, Diligenter. Ter. Phorm. 5. 8. 12. Factum est abs te sedulo. Liv. 4. Bell. Maced.
 Sementem. Liv. 5. Bell. Pun. Cic. 2. de Orat. 261. Ut sementem feceris, ita metes. ubi Proverbiū speciem habet.
 Sementem in ore alicui, joco dixit Plaut. Men. 5. 7. 23.
 Hicce ego jam sementem in ore faciam, pugnosque offeram.
 Semitam. Plaut. Curc. 1. 1. 36.
 Dum ne per fundum septum facias semitam.
 Senatusconsultum. Cic. 9. Att. 18. Voleat enim, credo, Senatusconsultum facere, voleat Augurum decreta.
 Sermonem. Cic. 3. Verr. 66. Mature veniunt, discumbitur: fit sermo inter eos, & invitatio, ut Græco more biberetur.
 Sermonem facere, aliter. Cic. 9. Fam. 8. Feci igitur sermonem inter nos habitum in Camano, quum esset una Pomponius. i. e. Dialogum composui ex illo sermone.
 Significationem, Dare signum. Caes. 2. Bell. Gall. 33. Celeriter (ut ante Cæsar imperaverat) ignibus significatione facta, ex proximis castellis eo concursum est.
 Silentium. Plaut. Amph. prol. 15. Liv. 24. 8. extr. Tum Q. Fabius, silentio facto, tali oratione est usus. Phædr. 5. 5.
 Silentium per præconem: h. e. Jubere per præconem ut omnes sileant: quod a majoribus magistratibus fieri solebat. Liv. 3. Silentium factum per præconem.
 Sobolem. Plin. lib. 11. cap. 18. Infidiantur apibus aquantibus rane, quæ maxima est earum operatio tum, quum sobolem faciunt.
 Societatem cum aliquo. Liv. 4. Bell. Pun. Ad eum Centuriones tres legatos miserunt, qui cum eo amicitiam, societatemque facerent.
 Societatem rerum quarundam. Cic. pro Quint. 12.
 Somnum, pro Provocare & conciliare. Plin. lib. 20. cap. 7. Pecuniares earum vires partim jam dictæ sunt somnum faciendi, veneremque inhibendi.
 Sonitum. Lucret. lib. 6. 132.
 Speciem cruentæ victoriæ. Liv. 39. 31. extr. Tribuni militum quinque amissi, & pauci Equites Romani, cruentæ maxime victoriæ speciem fecerunt.
 Spem, pro Excitare. Liv. 2. Cic. 3. Att. 6. Tuæ quidem litteræ quo sapius a me leguntur, hoc spem faciunt mihi minorem. conf. Justin. 22. 1. 12.
 Spiritus, Augere animum vel concitare, & ex imbecillo atque impotenti animo, alacrem atque ingentem facere. Liv. 30. 11. pr. Et ita viris equisque abundabat, ut subjectæ oculis regni per multos florescentes annos vires, etiam minus barbaro atque impotenti animo spiritus possent facere. V. SPIRITUS
 Sponsonem dicimus, Quum alius alium fore victorem affirmat, pignoribus depositis. Martian. lib. 11. de Aleatorib. Quibus rebus sponsonem facere licet.
 Sponsonem cum aliquo. Cic. 7. Verr. 140. Cogere eum cœpit, quum ageret nemo, nemo postularet, nisi duobus millibus sponsonem facere cum lictore suo.
 Sponsonem de re aliqua. Cic. pro Quint. 9. Qui, quum de re agendi nullo recusante potestas fuisset, sponsonem de probro facere maluerit.
 Sponsonem si, vel nisi. Cic. pro Quint. 84. Jubet P. Quintium sponsonem cum Sex. Nævio facere, Si bona sua ex edicto, &c. Idem 3. Off. 77. Quum is sponsonem fecisset, Ni vir bonus esset.
 Sponte sua. Lucret. lib. 2. 193.
 Stadia facere quingenta cursu, i. e. Conficere. Justin. 11. 8. 2.
 Statum. Quintil. lib. 3. cap. 6. de orationis statu.
 Stercus, pro Cacare. Columel. lib. 2. cap. 25.
 Stipendia sub aliquo, idem quod Militare. Auctor de Viris Illust. cap. 72. Liv. 5. Factaque dicendi potestate, equis se suis stipendia facturos promittunt. Justin. 24. 4. 10.
 Stipendiarios: Cogere ad solvendum tributum. Caes. 1. Bell. Gall. 36. Hædus sibi, quoniam belli fortunam tentassent, & armis congressi & superati essent, stipendiarios esse factos.
 Stomachum alicui, Commovere aliquem, & bilem excitare. Cic. 5. Att. 11. Ita mihi videtur non minus stomachi nostro Cæsari fecisse.
 Stragem hostium. Cic. 3. Philipp. 31. Ille autem ex Mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit strages ubicunque posuit vestigia? Liv. 3. Bell. Pun. Facere stragem hostium. Additur etiam interdum datus. Liv. 40. 2. pr. Atrox cum vento tempestas coorta, multis facis prophanisque locis stragem fecit. [Immo Ablativus est, pro in locis.
 Stulte. Plaut. Pseud. 1. 3. 9. Non jucundum est, nisi amans facit stulte.
 Stuprum cum sore. Cic. pro Milon. 74. Liv. 22. 57. Qui cum Floronia stuprum fecerat.
 Suavium alicui, Suaviari. Plaut. Asin. 4. 1. 52.
 — tu labellum abstergeas
 Potius, quam cuiquam illa suaviū faciat palam.
 Summam alicujus rei. Cic. 1. Fam. 9. Summam feci cogitationum mearum omnium.
 Sumptum, quod alias Facere expensas, vel Expendere dicitur. Plaut. Capt. 4. 2. 76. Quin ita faciam, ut te cupias facere sumptum. Ter. Hec. 4. 4. 63.
 Quam longum spatium amandi amicam tibi dedi?
 Sumptus quos fecisti in eam, quam animo æquo tuli? Idem Heaut. 1. 1. 79. Sumptus domi tantos ego solus faciam? Hor. 1. Serm. 2. 19. — ut in se
 Pro quaesitu sumptum facit hic. Cic. 5. Att. Ita vivam ut maximos sumptus facio.
 Sumptum ad rem aliquam de suo. Plaut. Bacch. 1. 1. 65.
 — Nam id fugitum sit meum, mea te grati
 Et operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.

Sumptum in. Cic. pro Lege Manil. 39. Non modo ut sumptum faciam mihi iterum, nemini vis affectum: sed ne cupienti quidem cuiquam permittatur.
 Sumpti restim. Plaut. Culin. 2. 7. 1.
 Si nunc me suscipendam, meam operam luserim,
 Et præter operam restim sumpti fecerim.
 Vel conjuncte Sumptifecerim. Vide quæ scribo in RESTRIS.
 Facio in quibusdam nominibus & Conjuncte & Separatim ponitur, ut Lucrum facio & Lucrifacio, Sumptum facio & Sumptifacio, Floccifacio. Abifacio Despau. sine exemplo. Sed & aliter jungitur, ut Labefacio, Candelacio, Tabefacio, Terrefacio, Quatefacio. Et potest quidem in multis videri junctum infinitivo, ut dixi in lib. de Str. Tabere facio, Candere facio, sed non in omnibus. H. St.
 Superbum. Faciam ego hodie te superbum, nisi hinc abis. i. e. Mortuum. Plaut. Amph. 1. 1. 201. Superbos, inquit Nonius, citans hunc locum, veteres Mortuos dixerant: propter pompam funeris, quia mortui sublati in altum, ad sepulcrum ferri soliti sunt. [Explicant jocum hunc Plauti sequentia verba. q. V.
 Superstitiose aliquid facere. Quintil. lib. 1.
 Suspicionem, pro Excitare & movere. Cic. pro Flacc. 83. Nunc facis suspicionem: ita enim dixisti, ut nescio quid abs te impetratum esse videatur.
 Syngraphas, quod vulgus Obligationes, Schedulas, & Signa dicit. Cic. 3. Verr. 95. Præterea pecunias occupat apud populos, & syngraphas fecerat: argenti optimi, cælati grande pondus secum tulerat.
 Tadium facere: h. e. Fastidia, vel Nauseam movere, aut Facere ut statim quis animo angatur. Liv. 4. Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebejis candidatos, omnium etiam dignorum tadium fecerant, &c. Plin. lib. 31. cap. 3.
 Technam adversus aliquem. pro Calumniari vel Infidari. Plaut. Bacch. 3. 2. 8. Condigne his technam de auro adversum meum fecit patrem, ut mihi amanti copia esset.
 Telam facere. Ovid. 6. Met. 31. — tibi fama petatur
 Inter mortales faciendæ maxima telæ.
 Templum alicui. Plin. lib. 15. cap. 19. Radicem ejus magni ponderis videmus in palatii templo, quod fecerat divo Augusto conjux Augusta, aureæ patere impositam.
 Temulentiam. Plin. lib. 14. cap. 2. Siquidem temulentiam sola non facit.
 Tenebras facere nubibus. Lucret. lib. 2. 1099.
 Terrorem. Liv. 7. ab Urbe, & 2. Bell. Maced.
 Testamentum. Cic. 2. de Legib. Quod si hoc, qui testamentum faciebat, cavere noluisse.
 Testem facere aliquem. Ovid. 5. Fast. 683.
 Testes facere, Convocare, seu Advocare. Plaut. Curc. 4. 4. 9. Ter. Adel. 2. 1. 49. Ubi me dixerō dare tanti, testes facier ilico, vendidisse me. Liv. 4. Bell. Maced. Deos hominesque se testes facere, invitos, &c.
 Testudinem facere dicuntur milites. Liv. 5. Inde clamore facto, ac testudine facta subeunt. V. TESTUDO.
 Timorem. Cic. 10. Fam. 18. Non ullam rem aliam extimescens, quam eandem que mihi quoque facit timorem.
 Topiarium facere. Cic. 3. Q. frat. 1. V. TOPIARIUM.
 Totum facere, pro Vim, potestatemque omnem habere, Omnia in sua potestate posita habere. Ulpian. l. 35. § 3. D. de hered. instit. Rerum autem Italicarum, vel provincialium significatione, quæ res accipiendæ sint, videndum est. Et facit quidem totum voluntas defuncti: nam quid senserit, spectandum est.
 Ex ea pendunt omnia. Omnia in ea posita sunt. H. St.
 Tranquilitatem. Plaut. Merc. 5. 2. 36.
 Hic facit tranquillitatem, iste omnes fluctus conciet.
 Tranquillum animum. Plaut. Epid. 4. 1. 35. Habe animum lenem & tranquillam face.
 Transium alicui, quod & Viam facere dicitur. Liv. 26. 25. pr. Inde Dardanorum urbem, sitam in Macedonia, transitum Dardanis facturam, cepit.
 Dicitur & Transitum dare. Vide TRANSITUS. H. St.
 Transitum in. Columel. lib. 11. cap. 2. Quintodecimo Calendas Martii sol in Pisces transitum facit. conf. Introitum.
 Transitionem. Hirt. Bell. Hist. 26. Qui nuntiaverunt equites Romanos conjurasse omnes qui in castris Pompeji essent, ut transitionem facerent. ad Adversarios scilicet.
 Trepidationem. Liv. 3. Nec opinata etiam res plus trepidationis fecit tristem memoriam alicujus rei. Liv. 4. 29. Peregrie Dictaturæ trister memoriam faciunt, qui filium ab A. Posthumio, &c. victorem secum percussum tradunt.
 Tumorem facere. Ulpian. in l. si servus servum, §. rupisse. I. ad legem Aquiliam, Qui vel virgis, vel loris, vel pugnis ceciderit, vel telo, vel quo alio sciderit alicui corpus, vel tumorem fecerit.
 Tumulum. Justin. 12. 12. 12. Virg. 5. Ecl. 42.
 Turbam, Commovere multitudinem, aut ita rivari, ut multa concurrat turba. Plaut. Perf. 4. 7. 19. Ter. Eun. 4. 1. 2.
 — Nonnihil timeo misera,
 Ne quam ille hodie infans turbam faciat, aut vim Thaidi.
 Tussim, pro Generare. Sen. Epist. 76.
 Tirocinium, & Ponere rudimentum Latine dicitur, id quod vernacula lingua, Caput operis facere dicunt, i. e. Initium operis: quum opifices specimen artis edentes, magisterio decorantur. Bu [Immo V. Tirocinium, in TIRCO.
 Vadimonium facere, quod & Promittere dicitur. Plaut. Epid. 5. 2. 1. Cic. pro Quint. 57. Ait vadimonium desertum, quæ sivit a te statim ut Romam rediit Quintius, quo die vadimonium istuc factum est diceret. V. Vadimonium, in VADIS.
 Vecturam, pro Exercere. Quintil. Decl. 12. Navis nostra vectura facit, & vicinarum civitatum copias reconduunt.
 Vela, i. e. Velificare. Virg. 5. Æn. 281.

Vela facit tamen, & plenis subit ostia velis. Cic. 4. Tusc. 9. Utrum igitur mavis, statimne nos vela facere, an quasi e portu egredientes, paululum remigare?

Vellaturam. Varro 1. de R. R. cap. 2. Item dicuntur qui vecturis vivunt, vellaturam facere. V. VELLATURA.

Ventrem facit paries. Alfenus in l. si quando. D. si servitus vindicetur, Si quando inter aedes binas paries esset, qui ita ventrem faceret, ut in vicini domum semipedem aut amplius procumberet.

Ventum. Plaut. Curcul. 2. 3. 35. Obsecro, hercle, facite ventum ut gaudeam.

Ventulum pallio. Plaut. Casin. 3. 5. 14. Ter. Eun. 3. 5. 47. Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamur.

Verbum, sive verba facere; pro Loqui & dicere. Cic. 6. Verr. 147. Nam antequam verbum facerem, de sella surrexit, atque abiit. Ovid. 4. de Pont. 9. 47.

Verba alicui. Ter. And. 1. 2. 7. Nunquam cuiquam nostrum verbum fecit. i. e. Ne unum quidem verbum cuiquam dixit de ea re.

Verba ad populum. Gell. 13. 15. extr.

Verba apud. Cic. 5. Verr. 138. Scandilius vero negat sese apud Artemidorum Recuperatorem verbum esse facturum. Liv. 35. 49. pr. Ad hæc Quintius, Coram quibus magis, quam apud quos verba faceret, dicere Archidamum rationem habuisse.

Verba contra legem. Cic. pro Lege Manil. 52. Et ex hoc ipso loco permulta idem contra legem verba fecisti.

Verba de. Cic. 2. Att. 3. Idem affirmat verbum de me illum non esse facturum.

Verba in partem eam. Cic. 8. Att. 3. Quod plura in eam partem verba fecerim. Sic in sententiam passim.

Verba pro aliquo. Cæs. 2. Bell. Gall. 16. Pro his Divitiacus fecit verba.

Verba ut. Cic. in Philipp. Quod Trib. pleb. verba fecerunt, ut Senatus Cal. Januariis haberetur.

Verba cogitare. V. COGITARE.

Verba commode. V. COMMODOUS.

Verba indocte. Plaut. Perf. 4. 4. 14. Verba quidem haud indocte fecit.

Verba ita fecit. Liv. 1. 52. alias Ita inquit.

Verba lepide facere. Plaut. Aul. 3. 5. 23. Nimis lepide fecit verba ad parcimoniam.

Verborum quantum facere audivi. Plaut. Mil. 2. 6. 13. Metuo illæc mihi res ne magno malo fuat, Quantum hunc audivi facere verborum senem. i. e. Prout hunc audivi verba facere

Verbum non facere. Catull. 72. 6. conf. Verba alic.

Verba divina, pro Sacra facere, vel supplicationes. Cato cap. 14. Si de celo villa tacta fiet, de ea re verba divina fiant procuret.

Verba Latina. Gell. lib. 13. cap. 16. pr. Qui verba Latina fecerunt, quique his probe usi sunt, Humanitatem non id esse voluerunt &c.

Verba multa. Plaut. Pseud. 1. 3. 27. Cic. 2. de Divin. 46. Multa verba fecisti.

Verfuram. Cic. 5. Att. 1. Quæ quidem ego utique vel verfura facta solvi volo. V. VERSURA.

Verfus. Hor. 2. Epist. 2. 51. — paupertas impulit audax Ut facerem versus. Cic. 2. de Divin. 116. Pyrrhi temporibus jam Apollo versus facere desierat.

Verfus in cupiditatem alicujus. Cic. 7. Verr. 80.

Verficuli facti magis & euntes mollius. Hor. 1. Serm. 10. 58.

Verum. Plaut. Rud.

Vestes lineas. Plin. lib. 12. cap. 6.

Vestigium, Ambulare & progredi. Cic. pro Rabir. Posth. 48. Hic vos aliud nihil orat, nisi ut rectis oculis hanc urbem sibi intueri, atque in hoc foro vestigium facere liceat. [i. e. Pedem ponere, Consistere in foro.

Vestigium in possessionem. Cic. pro Cæcin. 39. Ut ista re aliquid cum aliqua ex parte differre videatur, utrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar atque deiciar?

Vestigium aliter. Plin. lib. 7. cap. 44. pr. Simiarum pedes sunt ut manus, prælongi, sed vestigium palmarum simile faciunt.

Viam ad aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 41. Ut ad senem etiam alteram facias viam. pro Adoriaris altera via senem.

Viam ruina. Quicquid obstat prouendo. Lucan. lib. 1. 150.

Viam sceleribus. Sen. Oeth. 7.

Viam sibi ad castra. Liv. 3. 50.

Victoriam. Plin. lib. 23. cap. 1. Hæc tamen facere constantissime videatur sententia victoriam, quorum mentionem fecimus, siquis hoc quoque discrimen exigat.

Victum aliquem facere ex victore. Justin. 14. 4. 3.

Vim corpori. Liv. 38. 24. pr. Is primo ejus animum tentavit. Quem quum abhorrentem a voluntario videret stupro, corpori, quod servum fortuna erat, vim fecit.

Vim resistenti facere. Tacit. 2. Ann. 64.

Vindemiam. Varro de R. R. 1. 34. Uvas autem legere, & vindemiam facere inter Æquinoctium Autumnale & Vergiliarum occasum.

Vires, Colligere vires. Quintil. lib. 10. cap. 3. p. 930. Vires faciamus ante omnia, quæ sufficiant labori certaminum.

Viriliter facere. Hor. 1. Epist. 17. 38.

Vitam bonam alicui. Plaut. Perf. 4. 8. 4. Ne ego hodie tibi bonam vitam feci? n. fateor habere gratiam.

Vitiose in scholis facimus. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Vitium, Corruere, vel vitari, & aliqua parte labefactari, & præorie de ædificiis dicitur. Cic. in Topic. 15. Si aedes exesæ corruerunt, vitiumve fecerunt. Labeo locati & conducti, l. quod si, Alfenus hujus domus mercedem, quæ vitium fecisset, deberi putat. Ulpian. De damno infecto. l. si finita.

Vitium, Active pro Vitare. Vitruv. 1. 6. Si venti frigidi sunt, lædunt: si calidi, vitiant: si humidi, nocent: iidem faciunt vitia pavimentis. [Sed in cod. Junt. aliisque postrema hæc verba desiderantur.

Umbram. Plin. lib. 19. cap. 1. Postea in theatris tantum umbram fecere. Umbras sol altissimus fecerat exiguas. Ovid. 3. Met. 50.

Unguentariam, pro Illinere oleo & unguentis, quod balneatores vel ante balneum, vel post balneum facere solebant. Plaut. Pœn. 3. 3. 90. Ibi te replebo usque unguentum echeumatis, Quid multa verba? faciam, ubi tu laveris, Ibi ut balneator faciat unguentariam. [i. e. Myropola quasi fiat. Non enim alia forma dicitur ac Facere Argentariam, Medicinam, Pecuariam, Præconium. V. plura supra. Melius tamen Tibi ut b. legeretur, ut Steph. exegefi respondeat.

Voces. Gell. lib. 2. cap. 23. Has apud Menandrum voces facit. h. e. Dicit & recenset.

Volup animo suo. Plaut. Afin. extr. Hic senex siquid ciam uxorem, suo animo fecit volup, Neque novum, neque mirum fecit, nec secus quam alii solent. Non. 2. 905.

Voluptatem. Plaut. Truc. 2. 6. 38. Videor facere mihi voluptatem, eja, ubi quippiam me poscas. [Falsa citatio est. Sed Truc. 2. 4. 72. legitur Lucrum hercle videor facere mihi, voluptas mea, Ubi quippiam me poscis.

Vota, Supplicare. Cato de R. R. 83. Marti Silvano in silva interdus in capita singula boum votum facito. Cic. pro Milon. 41. Dein subito vultu Milonis perterritus, fugeret ad Tiberim: vos & omnes boni vota faceritis, v' Miloni uti virtute sua liberet?

Vota de ægroto. Cic. 8. Att. 25. Ut quum de illo ægroto vota faciebant.

Vota deis facienda. Valer. 1. Argon. 323.

Vota pro. Plin. lib. 17. cap. 2. Ergo qui dixit hiemes serenas optandas, pro arboribus vota facit.

Urinam, Mingere. Columel. lib. 6. cap. 30. Plerunque jumenta morbos concipiunt lassitudine & æstu: nonnunquam & frigore: & quum suo tempore urinam non fecerint.

Usum sibi facere scelerum. Lucan. lib. 2. 97.

Ut. Ter. Eun. 2. 1. 1. Facite ut iussi, deducantur isti. Ibid. r. 2. 94. Potius quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris. Cic. 2. Att. 1. Facito ut sciam.

Ut non. Cic. Att. Et si non potuisti ullo modo facere ut mihi illam epistolam non mitteres: tamen mallem non esse missam. i. e. Quin mitteres.

Ut vigilarem. i. e. Præcepit ut vigilem. Plaut. Amph. 1. 1. 142. — Nunc propterea quod me meus herus Fecit ut vigilarem, hic pugnis faciet hodie ut dormiam.

Ut difficilior esset fecisti. Plaut. Trin. 3. 2. 20.

Ut alias res solet facit. Plaut. Stich. 2. 4. 16.

Ut habeas facturum es. Ter. Adel. 4. 7. 32. Ita me di ament, ut video tuam ego ineptiam, Facturum credo ut habeas quicum cantites.

Ut lubet fac. Plaut. Amph. 1. 1. 240. Ut lubet, quod tibi lubet, fac, quoniam pugnis plus vales.

Ut potero faciam. Cic. de Senect. 3. Faciam vero, Læli, præsertim si utriusque vestrum gratum, ut dicis, futurum est. L. Volumus sane, nisi molestum est Cato. c. Faciam ut potero, Læli.

Utiliter. Quæ consilioque manueque Utiliter feci. Ovid. 13. Met. 206.

Vulnera facere, quod & Vulnera inferre dicitur. Liv. 31. 34. Nam qui hastis sagittisque, & rara lanceis vulnera facta vidissent, &c. Ovid. 3. Met. 232.

Facere cum aliquo. Cic. 2. de Fin. 44. Et nescio quomodo, is qui auctoritatem minimam habet, maximam vim, populus cum illis facit. Fac esse, non esse, &c. i. e. ut Vulgo loquuntur, Da vel Pone. Cic. 9. Fam. 16. Verum, fac esse omnia. Idem 2. Philipp. 24. Sed fac te dedisse mihi.

Fac pateant. Plaut. Aul. 3. 1. 2. Ter. Eun. 2. 3. 18. Fac sis nunc promissa appareant.

Fac si facis, Proverbiale apud Martial. lib. 1. 46. Sen. de Benef. 2. 5. Fac si quid facis.

Face pro fac. Ovid. 2. de Pont. 2. 64. Verba face, ut vita quam dedic ipse, fruatur. Plaut. Perf. 1. 3. 66. Hoc si facturum, face.

Factum est jamdudum quum. Plaut. Afin. 5. 2. 40. Jube dare vinum, jamdudum factum est quum primum bibi.

Factum est biennium postquam abii domo. Plaut. Merc. prol. 12. Biennium jam factum est postquam abii domo.

Dolo factum. Hor. 1. Serm. 6. 90.

O factum male. Catul. 3. 16.

Dare factum. Quintil. lib. 2. cap. 13. Flexus ille, &, ut sic dixerim, motus dat actum quendam & factum. De statuis ac picturis. [In emendatis codd. est, Quendam effectis. Al. Et fictis, quod præfero.

Notare factum, pro Pœna infamie notare, teste Bald. in l. Quid ergo. §. cum autem factum. D. de infamibus.

Velle factum alicui. Plaut. Bacch. 3. 3. 91. & Ter. Adel. 5. 7. 21. Ita, Nolle factum. 2. 1. 8.

Facile est factu. Lucret. lib. 4. 887.

Inutile factu. Hor. 1. Serm. 4. 124.

Quod optimum factu videbitur, facies. Cic. 7. Att. 22.

Locare faciendum. V. LOCUS.

Faciendum fuit: h. e. Factum oportuit. Ter. Eun. 1. 2. 17. Non pol quo quenquam plus amem, aut plus diligam, eo feci: sed ita res erat, faciendum fuit. Idem Adel. 5. 3. 54. Scilicet, ita tempus fert, faciendum est. Idem Hec. 4. 3. 3. Ubi Donatus; Dicendo faciendum, ostendit se Cogi necessitatibus.

Facior in passivo veteres dixisse patet partim ex partic. Factus, partim ex compositis Afficior, Efficior, &c. partim ex Nonio 10. 17. ubi Nigid. $\pi\alpha\iota\sigma\tau\alpha\iota$, reddit Facitur, & Titinn. ait, Consilium parvi facitur. conf. Goelen. Probl. Gramm. 2. 83.

FACIENS, Partic. [$\pi\alpha\iota\sigma\tau\alpha\iota$] ut, Vino ingenium faciente. Ovid. 7. Met. 433.

Venti facientes frigora. Ovid. 1. Met. 56.

Passus strepitum non faciens. Ovid. 3. Trist. 7. 36.

FACTUS, aliud Partic. [*παράγυλιος*] de re absoluta. ut Facta & transacta omnia. Ter. Andr. 1. 5. 14. Factus ad ludum & jocum: h. e. Natus, quasi a natura factus. Cic. 1. Off. 103. Neque enim ita generati a natura fumus, ut ad ludum & jocum facti esse videamur, sed ad feveritatem potius.

Ad imitationem stultitiæ factus, pro Compositus. Liv. lib. 1. 56. de Bruto, Ergo ex industria factus ad imitationem stultitiæ, quum se suaque prædæ esse regi sineret, &c. [Forte tamen Fictus legendum.]

Ad unguem factus homo, i. e. Perfectus. Hor. 1. Serm. 5. 33.

Agmine factio ruere. Virg. 1. Æn. 86.

Argentum factum, & signatum. Illud, dicitur Fabrefactum, ut numeretur in supellecile: Hoc, Percussio forma publica, vel In numeros formatum. Sen. 1. de Benef. cap. 12 Libentius donabo argentum factum, quam signatum: libentius statuas, quam vestem, & quod usus brevis deterat. conf. ARGENTUM.

Argentum bene factum. Cic. 4. Verr. 83.

Argentum optime factum. Cic. 6. Verr. 37.

Crepuscula modo facta terris. Ovid. 14. Epist. 21.

Funus egregie factum. Hor. 2. Serm. 5. 105.

Homo totus ex fraude & mendacio factus. Cic. pro Cluent. 72.

Honos factus aris. Virg. 5. Æn. 763.

Oratio facta. V. ORATIO.

Pax facta. Virg. 5. Æn. 587.

Pocula summo artificio facta. Cic. 7. Verr. 38.

Prodigium divinitus factum. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Scelus palam factum. Quintil. lib. 5. cap. 10.

FACTUM, i. n. [*παράγυλιος*]

Acute, venuste, stulte, iracunde, timide dicta, ac facta. Quintil. lib. 6. cap. 3. Neque enim acute tantum, ac venuste, sed stulte,

iracunde, timide dicta, ac facta ridentur.

Conscius facti, ut, Mens sibi conscia facti. Lucret. lib. 3. 1031.

Dux femina facti. Virg. 1. Æn. 368.

Fides certa facti est. Ovid. 6. Fast. 609.

Index facti. Ovid. 6. Met. 574.

Os mutum facti caret indice.

Præmia facti. Ovid. 2. de Pont. 3. 13.

Audacis facti conscius. Virg. 11. Æn. 812.

Bonum factum. V. BONUS.

Detestabile factum. Juven. 13. Sat. 126.

Dira facta. Ovid. 6. Met. 533.

Honestum factum. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Immitia facta. Ovid. 14. Met. 714.

Impia facta. Catul. 21. 10.

Lætabile factum cunctis. Ovid. 9. Met. 255.

Mirabile factum. Ovid. 4. Met. 746.

Modestum factum. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Perexiguum factum. V. PEREXIGUUS.

Recens factum. Ovid. 1. Met. 164.

Trux factum. Sen. Thyest. 8. Hæret in vultu trucis imago facti.

Turpia facta. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Pariter facta atque infecta canebat. Virg. 4. Æn. 190. de Fama.

Cedere ad factum. V. CEDO.

Celare factum. Virg. 1. Æn. 355.

Convincere turpia alicujus facta. V. CONVINCIO.

Comprobare factum. V. COMPROBO. Sen. Octav. 448.

Ut facta superi comprobent semper tua.

Contundere facta alicujus. V. CONTUNDO.

Dammandus in uno facto. Ovid. 7. Met. 402.

Detegere facta alicujus. Ovid. 2. Trist. 432. al. Furta.

Excusare factum. Ovid. 4. Fast. 597.

Miscere dictis facta. Sil. lib. 13.

Mutare factum, pro Sententiam mutare. Ter. Andr. 1. 1. 13.

In memoria habeo. s. i. haud muto factum. V. MUTO.

Notare facta alicujus. Ovid. ad Liv. 351.

Notatus tantis sceleribus & factis. Cic. pro Domo 72.

Piget facti. Ovid. 12. Epist. 209.

Pœnitet facti. Ovid. 17. Epist. 32.

Probare verba & facta alicujus. Hor. 1. Epist. 17. 16. Ovid. 3. Met. 629.

Impia turba probant factum.

Prodere facta alicujus. Ovid. 14. Met. 740.

Pudet facti. Sen. Med. 12.

Purgari factum alicujus aliquo teste. Ovid. 3. de Pont. 2. 24.

Reportare alicui facta, i. e. Renuntiare quæ acta fuerunt. Stat. 10.

Theb. 443.

Reprehendere factum alicujus. Ovid. 20. Epist. 49.

Requirere facta alicujus. Ovid. 13. Met. 211.

Facta, Res gestæ. Virg. 1. Æn. 645. Fortia facta patrum.

Conspicuis factis. Stat. 3. Theb. 161.

Inclutus factis. Ovid. 12. Met. 173.

Illustria & gloriosa facta. V. ILLUSTRIS.

Non illaudata. Stat. 11. Theb. 11.

Ingenua facta. V. INGENUUS.

Insignia. Ovid. 3. Epist. 121.

Martia. Sil. lib. 13.

Memoranda. Stat. 11. Theb. 10.

Splendida. Hor. 2. Epist. 1. 237.

Veneranda veterum facta. Valer. 1. Argon. 12.

Antistant facta Herculis. Lucret. lib. 5. 22. h. e. Sunt majora.

Canere regum facta. Hor. 1. Serm. 10. 43.

Carpere facta alicujus. Ovid. 3. de Pont. 1. 64.

Celebrare domestica facta. Hor. in Arte Poet. 287.

Damnare facta alicujus decreto Senatus. Ovid. 2. Trist. 131.

Dicere facta alicujus. Virg. 4. Ecl. 54.

Extendere virtutem factis. Virg. 6. Æn. 806.

Illustrare humiliter genus factis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Linere facta splendida fœdo carmine. Hor. 2. Epist. 1. 237. i. e. Contaminare.

Peribunt mortalia facta. Her. in Arte Poet. 68.

Revolvare facta alicujus. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 35.

Sequebatur livor ingentia facta. Claud. 2. Conf. Stil. 38.

Factum, idem jurisconsultis quod Casus, species, sine cujus recta notitia impossibile fuerit certum juris & actionis rationem colligere.

Quippe quod in causa & facto jus esse positum Julianus respondit, & exemplo declarat in l. Si ex plagis. §. in clivo. D. ad l. Aquil. & Ulpian. in l. cum duobus, in princip. D. pro socio.

Factum vel simplex, vel multiplex est, veniuntque in ejus consideratione circumstantiæ rerum, personarum, temporis: unde non unam aut alteram ejus partem, sed totum expendere oportet, l. Bona fides. D. deposit.

Factum item dicitur apud Jurisconsultos, Quod est redditum. Pomponius, Faciendi verbo reddendi causa etiam continetur, & quod non factum comprehendit, l. 2. §. si in facto. & l. Ubi autem. §. Quod id quod in faciendo. D. de verb. obligat.

FACTIO, ònis. f. [*πάρις*] Ea res quæ fit a quopiam. Cic. in Topic. 50. Quas is instituit, cui testamenti factio nulla esset.

Factio, [*αἰρεσις, ὄλιος*] Factio & factiosus, inquit Festus, initio honesta vocabula erant, unde adhuc Factiones histrionum & quadrigariorum dicuntur. Modo autem nomine Factionis Seditio & arma vocantur.

Factio dicitur malorum consensus & conspiratio. Nonius. [Mallem Civium, qui sunt eodem in rep. sensu, pro partium defensionem copulatio. Non enim omnis factio Malorum est necessario.]

Galliæ totius factiones esse duas. Cæs. 1. Bell. Gall. 31. Sallust. in Jugurth. 31. Sed hæc inter bonos amicitia, inter malos factio est. Idem ibid. 41. Ceterum nobilitas factione magis pollebat. Tertull. Apolog. cap. 40. pr. Quum boni coeunt, quum pii, quum casti congregantur, non est factio dicenda, sed curia. At e contrario illis nomen factionum accommodandum est, qui in odium bonorum & proborum conspirant.

Factionem comparare. Nep. 10. 6. 3. Idem 16. 1. 4. Factionis principes. Nobilitas factio. Liv. lib. 2. 27. Adeo in alteram causam non Collega solum præcepit ierat, sed omnis factio nobilitas. Vefana factio nobilissimorum juvenum. Apul. lib. 2. Afin. aur.

Optimatum factio. Suet. Jul. cap. 11. Nec obtinuit, adversante optimatum factione. Huic opponitur Factio popularis. V. Liv. pallim.

Licitæ & illicitæ factiones. Tertull. Apol. cap. 38. pr. Proinde nec paulo levius inter licitas factiones sectam istam deputari oportebat a qua nihil tale committitur, quale de illicitis factionibus timeri solet.

Ibid. cap. 39. pr. Edam jam nunc ipse negotia Christianæ factionis ut qui mala refutaverim, bona ostendam.

Factiones aurigarie [*πρὸς αὐρῶν κίτριον*] fuerunt quatuor, totidem coloribus distinctæ, Præfina viridi, Venetæ cæruleo, Albata candido, Russæa vel Russata rubro. Suet. Calig. cap. 55. Præfinae factioni ita addictus & deditus, ut cenaret in stabulo assidue & maneret. Idem Vitell. cap. 14. Quosdam & de plebe ob id ipsum quod Venetæ factioni clare maledixerant interemit. Meminit & Neron. cap. 22. Nomen habebant hæ factiones a tunicarum quibus induebantur equorum agitantes coloribus.

Suet. Domit. cap. 7. Duas Circensibus gregum factiones aurati purpureique panni ad quatuor pristinas addidit. Cassiodorus Variar. 3. 51. Quatuor colores totidem factionum in Circensibus fuisse commemorat propter quatuor anni tempora. Nam Præfina, inquit, virenti Venetæ Venetæ, nubila Hiemi, Rosæus, flammæ Æstati, Albus, pruinosi Autumni dicatus est. [Inde etiam spectatores in totidem factione divisi fuerunt, quibus singuli favebant, iisque proprie magis factioni nomen, quam ipsis cursoribus convenit, a Præfina Præfianiani, a Venetæ Venetiani &c. appellati.]

Plin. lib. 9. Epist. 6. Circenses erant quo genere spectaculi ne levissime quidem teneat. Nihil novum nihil varium, nihil quod non semel spectasse sufficiat. Quo magis miror tot millia virorum, tam pueriliter identidem cupere, curretes equos, insistentes curribus homines videre. Si tamen aut vel citate equorum, aut hominum arte traherentur, esset ratio nonnulli.

Nunc sævunt panno: pannum amant. Et si in ipso cursu, medioque certamine, hic color illuc, ille hic transferatur, studium foveatque transibit: & repente agitantes illos, equos illos quos procul noscunt, quorum clamitant nomina, relinquunt. Tanta gratia, tant auctoritas in una vilissima tunica. Jul. Capitolin. in Vero Imperator cap. 4. Amavit & aurigas, Præfina favens. & cap. 6. Circensium tantam curam habuit, ut frequenter provincialibus literas causa Circensium & miserit & acceperit. Deique etiam præfens & cum Marc sedens, multas a Venetianis est passus injurias, quod turpissime contra eos faveret. Venetianis appellat, Aurigas Venetæ factioni.

[Immo Spectatores, ut paulo supra dictum est, qui Venetæ factioni favebant. Non raro autem ab Acclamationibus ad convicia, a conviciis ad rixas & verbera, ac seditionem denique progressi fuerunt. V. M. Fel. octav. 37. 12. ibique Interpp. & Cassiod. l. c.]

Porro quatuor colores agitatorum totumque Circi apparatus elegantissime describit Sidonius Apollinaris in Narbonensis urbis laudibus. Carr. 23. a v. 310. ubi de iisdem V. Savaron. & auctores quamplurimos, Lex. Pitife.

Factio, pro Caterva. Suet. Neron. cap. 20. Quinque millia juvenum elegit, qui divisi in factiones, plausuum genera condiscerent.

[Non erant in Circo duntaxat factiones, verum etiam in Amphitheatro & Theatro Spectatores plerumque in factiones certis studiis inter se divisi erant. Quum illic alii alii armaturæ gladiatorum, hic alii alii min vel histrioni faverent. Hic vero Nero ex tribus plausuum generibus totidem factiones plausuum instituerat sibi.]

Factio, Opulentia, & auctoritas alicujus in civitate. Plant. Aul. 1. 45. Istas magnas factiones, animos, dotes dapiles nihil more conf. Idem Cist. 2. 1. 17. Idem Trin. 2. 4. 51.

Cum vestris nostris non est aqua factie, Afinitatem vobis aliam querite.

Factio interdum, Confensio quedam est, & amicitia. Cato, apud Sospat. lib. 2. Gram. Utrinde iram, utrinde factiones tibi parat. i. e. Iram & amicitiam tibi parat. Turnebus 3. 20. Advers.

FACTIONARIUS, Adj. Factionarii autem vocabantur Qui ex factio erant, puta vel Venetæ, vel Russata, vel Albata, vel Præfina, de quibus supra. Id ex epigrammate quodam prisco apparet, ubi sic legitur teste Turnebo, Adv. 11. 11. PRIMO ET SOLO FACTIONARI.

Gloss. Gr. Lat. ὁ τῶν αἰρεσῶν ἡγούμενος, factionarius.

FACTIOSUS, [*σαθώδης, σαθός*] pro Seditioso & inquieto. Nep. 1.

1. 3. Semper factiosus audaxque. Id. 17. 1. 5. Factiosus & potens. Sallust. in Catil. cap. 18. Erat eodem tempore Cn. Piso adolescens nobilis, summæ audaciæ, egens, factiosus: quem ad perturbandum remp. inopia atque mali mores stimulabant.

Factiosus, Opulentus & dives. Plaut. Aulul. 2. 2. 50. Venit hoc mihi in mentem, Megadore, te esse hominem divitem, factiosum: &c. Sallust. Jugurth. cap. 8.

Factiosi olim dicti Impigri aptique ad res gerendas, qui Græcis ἀπαισιῶν, ut Plaut. Bacch. 3. 6. 13. Lingua factiosi, inertes opera. i. e. Qui multa se facturos promittunt. V. Taubm. ad loc. p. 370.

Factiosior. Aur. Vict. Schotti in Caracalla. Cum illa factiosior, aspectui adolescentis &c. de Julia Severi. [ubi Factiosam pro Ambitiosa dixisse videtur.

Factiosissimus. Plin. 4. Epist. 9.

FACTIOSUS, Adv. Sidon. Epist. 4. 24. Sacerdotio fungi, quo recusantem factiose ligasset civicus amor. Tribuitur item Livio.

FACTUS, ūs. m. [ποίησις] Varro 1. de R. R. cap. 24. Hostium vocant, quod ex uno factu olei reficitur: Factum dicunt, quod, uno tempore conficiunt. Cato cap. 67. Factoribus det in singulos factus, olei sextarios, & in lucernam quod opus fiet.

Factum neutro genere, eodem sensu. Columel. lib. 12. cap. 50. extr. Caro ait, in tabulato corrugari olivam, minoremque fieri: propter quod quam facti unius mensuram rusticus sub tecto reposuerit, & post multos dies eam molere voluerit, &c. Ibid. fin. Semperque quum expresserint facta, statim ferventissima debent aqua bis aut ter elui. Est autem factus, seu factum, quantum olei una torculi expressione (vulgo dicunt Galli *dun marc*) exprimitur.

Factus villæ, pro Structura ex ædificatione & opere. Varro 3. de R. R. cap. 1. Ego quoque quo exornatio villa esse posset fructu, quam factu, hæc ad te misi.

FACTOR, oris. m. [ποίησις, ποιητής, ἔκπληρ] Quid aliquid facit. Cuparum doliorumque factores. Pallad. de R. R. 1. 6. V. Barth. Advers. 39.

Pro Creatore apud Prudent. Hymn. 10. 129. Factoris ab ore creatae. Tertull. Adv. Marc. Tres mihi nuinera Deos Marcionis, Factorem, & Locum, & Materiam. Ita hac voce usus Lactantius 3. 9. Factorem rerum omnium contemplerur. conf. Idem 7. 6. pr.

Quem parentem omnium, quem factorem, altoremque viventium confessus es. Lact. de Justitia lib. 5. p. 267. Cicero diceret potius Conditorem H. St. locus est cap. 3. extr. Deerat hæc ex Tert. & Lact. petita in edit. Lugd.

Factor non significat Eum qui gerendis negotiis præest, sed Eum qui vel vinum vel oleum facit aut aliud simile. Cato cap. 13. Idem cap. 64. Leguli volunt uti olea caduca quamplurima sit, quo plus legatur: factores, ut in tabulato diu sit, ut fracidia sit, quo facilius oleum efficiant. V. Scalig. Poet. 1. 1. extr.

Factores, pro Criminum auctores. Macer l. 7. D. de custod. & exhibit. Solent præfides provinciarum, in quibus delictum est, scribere ad collegas suos, ubi factores agere dicuntur.

Factores, verbo nondum recepto a Latinitatis professoribus, vocamus Eos qui rem alicujus privatam administrant. Hos veluti indecoros a Perfectissimatus dignitate repellit lex, & simul tanquam inmemores libertatis & generis notat, l. 1. C. de Perfect. dignit. lib. 12. Ex Alciat.

Factores etiam sunt in pilæ lusu, Qui faciebant, i. e. feriebant; Quique in factiones, i. e. partes, erant divisi. Plaut. Curc. 2. 3. 18. Et datores & factores omnes subdam sub solum. V. Turneb. Advers. 7. 4. & 14. 22. Et Scalig. in Manil. p. 117.

FACTORIUM, i. n. [ἐλαιουργεῖον] R. R. auctoribus Locus ubi oleum exprimitur, Pallad. de R. R. 1. Idem Oct. 10. conf. Dict. præced.

FACTURA, æ. f. [ποίησις, οὐδωσις] est Ipsa compositio rei quam facimus. Plin. lib. 34. cap. 14. Aliubi vena bonitatem hanc præstat, ut in Noricis: alibi factura, ut Salmone aqua, uti diximus. De bonitate ferri. Gloss. ποιησις, Factura.

Etiam Opus factum, creatura; apud Prudent. Apoth. de Anima v. 792. Factura Dei est. Idem 855.

FACTORIS, it. [πράξις] indicativi modi est, futuri temporis, pro Faciam: dicimus etiam, Faxim, is, it. plur. Imus, ius, int, pro Faciam, as, at, &c. vel Fecerim, is, it. V. Voff. de Arte Gram. 2. 41.

FAXO. Plaut. Aul. 3. 6. 42. Ego faxo, & operam & vinum perdiderit simul. Idem Amphit. 2. 1. 85. Virg. 9. Æn. 153. Haud sibi cum Danais rem faxo & pube Pelasga Esse putent. Ter. Eun. 2. 2. 53. Næ tu istas faxo calcibus sape insultabis frustra. Idem And. 5. 2. 13.

FAXIM. Plaut. Truc. 1. 1. 43. Faxim lenum & scortorum, minus, & minus damnosorum hominum.

Faxim sit vilior, pro Eveniet ut sit vilior. Prisca quidem illa est, non injucunda tamen nec inamœna loquendi ratio. Plaut. Aul. 3. 5. 20. Ego faxim muli pretio qui superant equos, sint viliores Gallicis canteris. Et in Pers. 1. 2. 21. Næ isti faxim nusquam appareant, qui hic albo reti aliena oppugnant bona. Monuit Turnebus.

Faxis. Ter. Heaut. 1. 2. 13. Cave faxis, non est opus pater. Hor. 2. Serm. 6. 5.

— nihil amplius oro, Maia nate, nisi ut propria hæc mihi munera faxis. Sil. lib. 15. Faxit. Cic. de Senect. 73. ex Ennio, Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit.

Faxitis. Liv. 6. Quod faxitis, deos velim fortunare. i. e. Ut faciatis, vel facere possitis. Idem 29. 27. Faxint. Ter. Heaut. 1. 1. 109. Utinam ita di faxint.

Faxem pro fecissem. Plaut. Pseud. 1. 5. 84. Factit, pro Faxit semper est in Inscrip. Antiq.

FACTOR, ære. frequent. pro Facere, ut, Lucrum ingens facto. Plaut. Merc. 1. 1. 94. conf. Epid. 5. 1. 54. Truc. 3. 2. 22. & 5. 1. 23. in MSS. pro Facto, aliqui Plauto tribuunt Factorio, sed perperam. Usitatus est

ACTITO, [πειδευμα] ære. alterum frequentat. Saepe facere. Ter. prol. Eun. 43. VOL. II.

Quare æquum est vos cognoscere, atque ignoscere, Quæ veteres factitarunt, si faciunt novi.

Accusationem factitare. Cic. de Clar. Orat. 130. V. ACCUSO. Artem factitare. Cic. in Orat. 147. Pervagatissimus ille versus, qui vetat artem pudere proloqui, quam factites, dissimulare non sinit.

Carmina in aliquem factitare. Tacit. 14. Ann. 48. Anritius Sostanus factitatis in Neronem carminibus probrosis, exilio, ut dixi, multatus.

Coactiones argentarias factitare, pro Coactorem publicum esse. Suet. Vespas. cap. 1. V. Torrent. ad loc. & Coactio in GOGO. Delationes factitare, pro Accusationes exercere. Tacit. 2. Hist. 10. Qui temporibus Neronis delationes factitaverat.

Hæredem factitare. Cic. 2. Philipp. 41. Medicinam factitare. Quintil. lib. 7. cap. 4. Pollio contra, servisse eum Pisauri, medicinam factitasse manumissum.

Versus factitare. Hor. Arte Poet. 470. Nec satis apparet cur versus factitet.

FACTITATUS, a, um. Partic. Cic. 2. Off. 24. Hæc apud majores nostris factitata. conf. 12. Fam. 21.

FACTITATIO, ōnis. f. Corporum factitatio. Tertull. adv. Hermog. cap. 32.

FACTITATOR, ōris. m. Tertull. adv. Prax. cap. 18. Idolorum factitantes. & in Apol. cap. 21.

FACTITATRIX, apud Hieronym.

FACTITAMENTUM, i. n. Opus. Tertull. de Anima, cap. 18.

FACTITIUS, Adj. [οὐδωσις, ποιησις] Ad alicujus similitudinem factus, vel artificis cujusdam opera factus. Plin. lib. 12. cap. 17. Ergo in utraque gente bina genera terrenum, & factitium. De Jadano.

Color factitius. Plin. lib. 31. cap. 7. Fabricæ factitiæ. Plaut. Mil. 2. 1. 69. Quem concubinæ miles custodem addidit, ei nos factitiis fabricis, & doctis dolis, &c. al. Facetis.

Gemmæ factitiæ. Plin. 37. 7. Ita Sal factitium, & Vina factitia. ibid.

Verba factitia dicuntur, quæ & Fictitia; Quæ ad soni alicujus similitudinem effecta sunt, ut Crocire, Hinnire, Classis, Timinnabulum, & similia. Perott.

FACTITIOSUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. ποδυμῆχανος, dædalus, factitiosus.

FACESSO, faceffi, faceffitum fec. Priscian. faceffum vero fec. alios, quidam dicunt carere supine, V. infra. [ἀπερχέσθω, ἀπερχέσθω] faceffere. Idem quod Facere & adimplere. Virg. 4. Georg. 548.

Haud mora, continuo matris præcepta faceffit. Dictum faceffere. Plaut. Men. 2. 1. 24.

Dictum faceffas elatum, & discaveas malo. pro Elatum al. Doctum. Dicta faceffere. Non. 4. 196. q. V.

Jussa faceffunt. Virg. 4. Æn. 295. Negotium alicui faceffere. Cic. 3. Fam. 10. Quum est ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium facefferent. i. e. Accusarent, insectarentur, & ad pœnam vocarent.

Periculum alicui faceffere. Cic. 1. Verr. 45. Ipse profecto metuere incipies, ne innocenti periculum facefferis? Tacit. 1. Ann. 74. Mox clarissimo cuique periculum faceffit.

Præcepta faceffunt. Virg. 9. Æn. 356. Hujus passivum protulit Cic. pro Cluent. 158. Sed hoc polliceor omnibus, si cui forte hac lege negotium faceffetur, qui lege non teneatur, si is uti me defensore voluerit, me ejus causam legis præfidio defensurum.

Faceffere, [ἀπαλλάττειν] Discedere. Ter. Phorm. 4. 3. 30. Hæc hinc faceffat, tu molestus ne sies. Ubi Donatus, Faceffat, pro Hinc se faciat, id est, abeat. ut, Huc se faciat, Huc accedat, significat. conf. Apul. 5. Met. pr. Cic. Hortens. Faceffant igitur qui docere nihil possunt quo melius, sapientiusque vivamus. Idem pro L. Flacc. 97. Quare inquis illuc me vocat, venio: populum Rom. disceptatorem non modo non recuso, sed etiam deposito: vis abfit, ferrum ac lapides removeantur: opera faceffant, servitia sileant. Liv. 4. Ni facefferent prope urbe, sinibusque, &c. Et lib. 1. 47. Faceffe hinc Tarquinius. Lucret. lib. 6. 957.

Paulisper faceffere. V. PAULISPER. & Nonium. u. f. Ab omni societate Reipublicæ faceffere. Cic. 1. de Legib. 29. Atque etiam ab omni societate Reipub. cujus partem nec norunt ullam nec unquam nosse voluerunt, paulisper faceffant rogemus.

FACESSITUS, Partic. [ἀπερχέσθης] Cic. 6. Verr. 142. Safe antea quam audissent, ei negotium faceffitum, &c. Penult. ionga, ut Lacellus.

FACILIS, e. [εύχλητος, ῥέδιος, ἀπὸ εὐχῆτος, εύχλητος, εύχεσις, εύχεσις] cujus contrarium est Difficilis. Ter. Heaut. 5. 5. 15. Hæc dum incipias, gravia sunt, dumque ignores: ubi cognoris, facilia.

Volens facilisque fequetur. Virg. 6. Æn. 146. Inanibus facilis. Tacit. 2. Ann. 27. i. e. Comes, benignus. Aditus facilis. Tibul. lib. 2. 4. 19. V. ADITUS.

Aditus faciles & libera querimoniarum. Cic. pro Lege Manil. 41. Adversarius facilis. Cic. 4. Acad. Pugnas omnino, sed cum adversario facili. h. e. Imbecilli.

Amicitia facilis. Sallust. Jugurth. 05. extr. Animi juvenum faciles, & mobilis ætas. Virg. 3. Georg. 165. Mobilis ætas quod addit, videtur notare πικροῦ, quod Dio vocat etiam πικρόλιον lib. 51. pag. 308. de Ægyptiis, τὸ ῥαδίον τότε κέρδιον τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν. Sic alibi εύχεσις. vide in Thef. II. St.

Appullus facilis. Tacit. 2. Ann. 6. Aquæ faciles. Martial. de Spect. 26. Et vario faciles ordine pinxit aquas. Benum facile. V. BONUM.

Causa facilis & explicata. Cic. pro Planc. 5. Cera facilis. Ovid. 15. Met. 169. Urque novis facilis signatur cera figuris. al. Fragilis. Cervix facilis, Quæ facile inclinat, & facile fert onus. Martial. de Spect. 21.

Ille tulit geminos facili cervice juvencos. De Carpophoro confectore bestiarum noto. [Perperam quidam interpp. Facili cervice ad verbum Tulit referunt, cum sit juvencorum generosorum epitheton, quos bestiarum ille ferro victor confecit.]

Cibi faciles, i. e. Facile comparabiles, vel Paratu faciles. Sen. Hippol. 516. *ἑυπρόσπιστα*.

Conceptus facillimus. Plin. lib. 7. cap. 16. Incipiente autem hoc statu, aut desinente, conceptus facillimi traduntur.

Copia facilis. Propert. lib. 1. 9. 15.

Cursum da facilem, atque audacibus annue coeptis. Virg. 1. Georg. 40.

Defensio facilis & prompta. Cic. 1. de Orat. 237.

Deliciae faciles, vulgataque munera. Ovid. 13. Met. 831.

Descensus facilis Averni. Virg. 6. Æn. 126.

Deos faciles habere. Ovid. 5. Met. 559.

Di faciles in tua vota. Ovid. 16. Epist. 280.

Dies facilis atque impetrabilis. Plaut. Epid. 3. 2. 6.

Pro di immortales mihi hunc diem dedistis luculentum!
Ut facilem atque impetrabilem. i. e. In quo facile impetravi quod volui.

Distinctio facilis & expedita. Cic. 1. de Fin. 33.

Exitus facilis. Virg. 6. Æn. 894.

Fortuna facillima. Virg. 11. Æn. 716.

Fuga facilis. Virg. 4. Æn. 430.

Expectet facilemque fugam, ventosque ferentes.

Hauftus facilis aquarum. Lucret. lib. 2.

Jactura facilis. Virg. 2. Æn. 636.

— facilis jactura sepulcri est.

Iræ faciles. Lucan. lib. 1. 173.

Judicio faciliore & commodiore ad jus suum pervenire. Cic. pro Cæcin. 8.

Labor facilis. Virg. 1. Georg. 79.

Sed tamen alternis facilis labor.

Manu facili aliquid agere. Tibull. lib. 1. 1. 8.

Ipse feram teneras maturo tempore vites

Ruficus, & facili grandia poma manu.

Maritus blandus facilisque. Sil. lib. 17.

Materia facilis ad exardescendum. Cic. 2. de Orat. 190.

Mens facilis, & apta capi. Ovid. 1. de Arte Am. 958.

Ministri faciles. Ovid. 2. Fast. 5.

Ipse ego vos habui faciles in amore ministros. Alloquitur e-
gos suos.

Mores facillimi. Cic. de Amicit. 30. Quid dicam de moribus facillimis, de pietate in matrem?

Oculi faciles. i. e. Agiles. Virg. 8. Æn. 310.

Miratur: facilesque oculos fert omnia circum

Æneas, capiturque locis. conf. Manil. 1. 68.

Partus facilis. Plin. lib. 7. cap. 6.

Parens placidus facilisque, veniaque paratus. Ovid. 2. de Pont. 2. 117.

Pater facilis, contrarium est Duro & inexorabili sive moroso. Ter. Heaut. 2. 1. 43.

Mihi si unquam filius erit, nã ille facili me utetur patre.

Pater facilis & liberalis, cui opponitur Difficilis, avarus & illepidus. Cic. 3. de Nat. Deor. 73.

Pectus facile. Sen. Hippol. 447.

Populi ad juga faciles. i. e. Ad subjugandum. Lucan. lib. 2. 314.

Provincia facilis divisui, pro Ad dividendum. Liv. lib. 5. Dec. 5.

Ratione facili & celeri geruntur. Lucret. lib. 4. 144.

Rifu facili mollescere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 313.

Sævitia facilis. Hor. 2. Carm. 12. 26. Oxymoron.

Sanguis facilis. i. e. Vilis profundenti. Martial. lib. 1. 9.

Nolo virum, facili redimit qui sanguine famam.

Somnus facilis. Hor. 2. Carm. 11. 8.

Suffragatio facilis, pro salute. Cic. pro Domo 45.

Terra facilis frugum. Claud. de Laud. Seren. 54.

Titulus facilis. Ovid. 10. Met. 602.

Quid facilem titulum superando quæris inertes? i. e. Gloriam quæ cuivis facile contingit.

Tramite facili vos sistam. Virg. 6. Æn. 676.

Venia deprecationis facilior. Quintil. in proem. lib. 1.

Venus parabilis facilisque. Hor. 1. Serm. 2. 119.

Via facilis. Virg. 1. Georg. 266.

— pater ipse, colendi

Hand facilem esse viam voluit.

Via facilis & plana. Plaut. Trin. 3. 2. 19.

Tibi paterque, avosque facilem facit & planam viam.

Vicum facilem fundit tellus. Virg. 2. Georg. 460.

Vitam facilem ducere. Sil. lib. 6.

Uterus facilis, Qui facile egerit quicquid continet. Plin. lib. 8. cap. 32.

Facile & pronum. Juven. 9. Sat. 43.

Minimum, facillimumque. Catull. 36. 4.

Facillimus & liberalissimus homo. Cic. 13. Fam. 7. Hominem facillimum, liberalissimumque cognosces.

Lenis & facilis homo. Cic. 5. Fam. 2.

Vir non facilis mirari nova. Claud. 4. Conf. Hon. 514.

Facilis impetrandæ veniæ Claudius, Fulvii durior sententia erat. Liv. 26. 15. pr.

Mollis in obsequium, facilisque rogantibus. Ovid. 2. Amor. 3. 5.

Dare se facilem. Ovid. 16. Epist. 195.

Da modo te facilem, nec dedignare maritum

Rure Therapneo nata puella Phrygem. Idem 1. Fast. 17.

Habere populum facilem. Cic. 7. Fam. 1.

Habere aliquos faciles ad concedendum. Cic. 2. de Divin.

Præbere se facilem in hominibus audiendis admittendisque. Cic. 1. Q. frat. 1.

Facilis tepissime jungitur supino posteriori, ut Facilis decussu. V. DE CURIO.

Facilius dictu nihil est. Ter. Phorm. 1. 5. 70. Sic, Cic. 1. Fam. 7. pr. difficile dictu est de singulis.

Facile factu. Ter. Heaut. 3. 3. 26.

Bonam, atque iustam rem oppido imperas, & factu facilem.

Facile inventu. Cic. de Amicit. Quid (hæc ut omitam) quam graves, quam difficiles plerisque videntur calamitatum societates, ad quas non facile inventu qui descendat.

Facile tritu. Plin. lib. 12. cap. 13.

Facilis visu. Virg. 3. Æn. 621.

Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.

Facile cum inf. act. ut,

Nunquam est ille miser, cui facile est mori. Sen. Herc. Oeth. 111.

Facilis cum Inf. pass. ut Capi facilis. Lucan. lib. 2. 656.

Corrumpi facilis. Tacit. 4. Hist. 39. Ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta.

Legi facilis epistola. Gell. lib. 17. cap. 9. Incorruptam epistolam, & facilem legi præstabant.

Facilis ad. Cic. 1. Tusc. 13. Quod non modo facile ad credendum est, sed, &c. Sic Liv. 2. lib. 32. cap. 12. Verterat periculum in Romanos, temere in loca iniqua, nec faciles ad receptum angustias profregios.

Vir facilis & expeditus ad dicendum. Cic. de Clar. Orat.

Ad intelligendum faciliora. Quintil. lib. 2. cap. 3. Quid si plerunque accidit, ut faciliora sint ad intelligendum, & lucidiora multo, quæ a doctissimo quoque dicuntur.

Facilis in. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam contra plures reperias & faciles in excogitando & ad discendum promptos. Cic. de Clar. Orat. 85. In suum cuique tribuendo faciles antiqui.

De facili, pro Facile, adv. Firmic. lib. 5. cap. 6. Tunc inimicos suos timeant, nam de facili quidem ab eis superabuntur.

Ex facili, adverbialiter positum pro Facile vel Faciliter, si dici possit. Columel. lib. 6. cap. 1. Quæ vitanda non ex facili dixerim. Tacit. Agric. 15. 2. Nihil profici patientia, nisi ut graviora tanquam ex facili tolerantibus impenterur. Plura exempla suppeditat Cl. Wasse ad Sallust. Catil. cap. 27. a. V. ex præp.

In facili. Liv. 3. 8. extr. V. in præp.

FACILIS, Adv. [*ἡσυχίαι, ἡσυχίαι*] Sine labore.

Agere facile, i. e. Vivere. Ter. Adel. 3. 4. 56.

Sed Demea hoc tu facito tecum animo cogites,

Quam vos facillime agitis, quam estis maxime

Potentes, dites, fortunati, nobiles, &c.

Carere quibus facile possis, Desiderabilibus opponuntur. Cic. in Top. 69.

Cedere facile alicui. Suet. Aug. 21. extr.

Cernerer facile. Ter. And. 1. 1. 108.

Tum illa, ut consuetum facile amorem cernerer,

Rejecit se in eum, flens quam familiariter.

Consequi facile aliquid. ut, Perverse dicere homines, perverse dicendo, facillime consequi. Cic. 1. de Orat. 150.

Credere facile. Plaut. Rud. 5. 3. 10. Istuc facile non credo tibi.

Dare consilium facile. Ter. And. 2. 1. 11.

Facile omnes, quum valeamus, recta consilia ægrotis damus.

Defendere facile. Cic. 2. de Fin. Non est facile defendere.

Deterrere facile. Ter. prol. 2. Hec. 19.

Deterruissim facile, ne alias scriberet.

Effingi facillime, nullo negotio flecti ac detorqueri voluntas testium potest. Cic. pro Cæl. 22.

Emergere facile ex malis. Ter. And. 3. 3. 30.

Deinde facile ex illis sese emersum malis.

Evadere facilius. Cic. 1. Tusc. 43.

Evenit eis facile & fortunato. Plaut. Epid. 2. 2. 59.

Facere facile. Plaut. Amph. prol. 139. Ter. Heaut. 3. 2. 36.

Facile equidem facere possum, si jubes.

Fit facile. Ter. Eun. 3. 1. 57. Jamdudum illi facile fit, quod doleat

Indicabit facile ipsa natura vim suam, quum homines quod facere ipsi non possent, id recte fieri in altero judicarent. Cic. de Amicit. 19.

Involare facile in aliquem. Ter. Eun. 4. 3. 5.

— Qui nunc si detur mihi:

Ut ego unguibus facile illi in oculos involem venefico?

Memini facile. Plaut. Capt. 2. 3. 33. Istuc non præcipias, facile memoria memini.

Novi facile. Plaut. Curc. 5. 2. 57. Tam facile novi, quam me.

Obtingent facile. Plaut. Afin. 3. 3. 136. Animo sis bono, facile ex optata obtingent.

Pati facile dicentem de aliqua re errare. Cic. 1. Tusc. 81.

Passus sum facile me deludier. Ter. And. 1. 2. 32.

Ubi facilis passus sum, quam in hac re me deludier. Cic.

pro Rosc. Amer. 56. Quare facile omnes patimur, esse quamplurimo accusatores, &c.

Perspicio facile quo intendat animus. Cic. 2. Verr. 10.

Pervenire facilius & proclivius ad laudem nobilitatis. Cic. Anteq. ire in exil. 13.

Querere victum facile. Ter. Eun. 2. 2. 19.

Ille ubi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, &

Tam facile victum querere, ibi homo coepit me obsecrare, &c.

Reperitur facile. Plin. lib. 7. cap. 15.

Spectatur facillime. Plaut. Stich. 1. 2. 59.

Ubi facillime spectatur mulier, quæ ingenio est bono?

Tutor facile mores. Ter. Hec. 5. 1. 9.

Ne nomen mihi quaestus obftet apud te: nam mores facile tutor.

Vincere facile. Cic. de Amicit. 96. Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium, nobis defendendibus, facile vincerebat. V. que infra in Facile princeps H. St. adnotavit.

Vincere facile aliquem aliqua re. Cic. 3. de Orat. 40.

Vivere facile. Plaut. Curc. 5. 2. 6. Nugas garris. c. soleo. na

prepter eis vivo facilius. conf. Epid. 2. 2. 59.

Usurum se facile Antonio ex voluntate. Sallust. Catil. 27. pr.

Facile, pro Libenter. Cic. 12. Att. 34. pr. Ego hic vel sine Sica facillime possem esse, ut in malis. Et lib. 13. 39. Ego, ut tempus nostrum, locum habeo nullum, ubi facilius esse possem, quam Astur: sed quia qui mecum sunt, &c. h. e. Libentius. Idem 2. Fat. 15. Quod autem in maritimis facillime sum, moveo nonnullis suggestionem, velle me navigare. Et 2. de Orat. 346. Gratissima autem la

eorum factorum habetur, que suscepta videntur a viris fortibus si emolumento ac præmio: que vero etiam cum labore & periculo ip

rum, hæc habent uberrimam copiam ad laudandum, quod & dici ornatissime possunt, & audiri facillime. Ter. Heaut. 5. 5. 16. Gnate mi, ego pol tibi dabo puellam lepidam, quam tu facile ames. Facile, inquit Donatus, aliquando adverbium confirmantis est, i. e. Liquido & manifesto. Ter. And. 4. 3. 5.

Facile hic plus mali est, quam illic boni.

Facile princeps, & facile primus. Donat. Veteres dicebant Facile pro Certo. Cic. 6. Fam. 10. Illius civitatis facile princeps. h. e. Sine controversia. Idem pro Rabir. Posth. 23. Virum unum totius Græciæ facile doctissimum Platonem. Quintil. de Euripide lib. 10. cap. 1. Facile præcipuus. Plaut. Perf. 5. 2. 2.

Facile miserrimus hominum. Cic. pro Rosc. Amer. 77.

Facile optimus Imperator Cato. Cic. 3. de Orat. 40.

Sic Facile vincere pag. præced. Facile excellere Sadolet. Gabrieli Paleoto Bononiensi: Cognovi enim semper vestram familiam, cum ingenii & litterarum laudibus, tum probitate &c. facile excellere. Vide an ex Cicerone. H. St. Est pr. Ep. 14. lib. 16. Sadol.

ACILITER, Adv. ex quo est Difficiliter. Vitruv. 1. 1. extr. Itaque facilliter contra eas disciplinas disputate possunt. Idem 2. 1. Quintil. 1. 6. hanc adverbii formam non laudat, sed permittit. V. Burm. & Borrich. Vindic. p. 69. Antiqui Faculter dixerunt V. paulo infra.

ACILITAS, âtis. f. [*ἰσχυρία, ἰσχυρία*] Illius est (inquit Donatus) qui cito iram deponit, nempe Placabilitas. Ter. Heaut. 4. 1. 35. Maie docet te mea facilitas multa. Idem Eun. 5. 8. 18. An fortunam colaudem, quæ gubernatrix fuit, &c. quæ tot res, tantas, tam opportune in unum conclusit diem: an mei patris festivitatem & facilitatem? Cic. de Amicit. 66. Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem, facilitatemque proclivior. Idem 4. Tusc. 28. Sed hæc in bonis rebus, quod alii ad alia bona sunt aptiores, Facilitas nominetur, in malis Proclivitas, ut significet lapsionem; in neutris habeat superius nomen. [Dubitare licet, an non Cic. Facultas scripserit, nisi forte Græcum vocabulum *ἰσχυρίας* exprimere voluit. Facilitas Imperii. Tacit. Agric. 3. 1. In emendatis codd. Felicitas. Facilitas sermonis. Cic. 12. Att. 39. i. e. *ἰσχυροσύνη*. Aliter apud Suet. Gram. 23. 2. pro Prompta & extemporanea eloquii facultate. Abuti immoderate facilitate alicujus. Cic. 1. Fam. 1. V. ABUTOR. Adjungenda est facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. Cic. 1. Q. frat. 1.

Auget famam ingenii facilitate exordium tale. Quintil. lib. 4. cap. 1. Multum gratiæ exordio est, quod ab actione diversæ partis materiam trahit, hoc ipso, quod non compositum domi, sed ibi, atque e re natum, & facilitate famam ingenii auget, &c.

Contigit id magis facilitate, quam alia ulla culpa mea. Cic. 2. de Orat. 15. Facilitas & altitudo animi. In liberis vero populis & in juris æquabilitate exercenda, est etiam Facilitas & Altitudo animi, quæ dicitur. Cic. 1. Off. 88. Sunt qui ante Exercenda distinguunt.

Parare facilitatem. Quintil. lib. 2. cap. 4. Eric suum parandæ facilitatis tempus.

Qui dignitate, principibus excellit, facilitate par infimis esse videatur. Cic. pro Lege Manil. 41. Facilitatem vocat Virtutem qua libenter multis gratificamur.

Facilitas verba in fastidium. Tacit. 11. Ann. 26. Jam Messalina facilitate adulterorum in fastidium versa, ad incognitas libidines profluebat.

Sen. Epist. 11. corpori tribuit. ut, Naturali in hoc facilitate corporis pronos. [ubi planissime Facilitas est *ἰσχυρία*, de Rubore enim loquitur. Pro Expedita facultate ponit Tacit. Germ. 26. 2. Facilitatem partiendi camporum spatia præstant. de agrorum divisione. Conveniendi facilitas. Ulp. 1. 2. ff. Qui Satisd. Cog.

Orationis facilitas. Justin. 9. 8. 10. Ut nec ornatui facilitas, nec facilitati inventionum deesset ornatu. de Philippi Mac. eloquentia.

ACUL, & FACULTER, Antiqui dixere pro Facile, unde videntur dicta Facultas & Difficultas; sed postea, Facilitas morum facta est, Facultas rerum. Festus. Utrum sit magnum an parvum, facul an difficul. Varro. Haud facul (ut ait Pacuvius) femina invenitur bona. [adscripfit H. St. In ista civitate] Accius Meleagro, Erat virile isthuc, ferre adversam fortunam facul. V. plura apud Non. 2. 331. & Perott.

ACULTAS, âtis. f. [*ἰσχυρία, ἰσχυρία, δύναμις*] proprie Facultas agendarum rerum, ut docet Festus. Cic. 2. de Invent. 40. Facultates sunt, aut quibus facilius sit, aut sine quibus aliquid confici non potest. Ter. And. 1. 4. 5. Dii date facultatem obsecro huic pariundi, atque illi in aliis potius peccandi locum. Cic. de Amicit. Sed quis ego sum? aut quæ in me est facultas? Idem 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum facultas erit, quibus recte dem, (subaud. litteras) non præmittam. Et pro Rosc. Amer. 92. Age nunc, ceteras facultates quoque consideremus. Budæus.

Manendi facultas nulla Miloni. Cic. pro Milon. 46.

Restandi nulla facultas. Lucret. lib. 1. 111.

Vindictæ nulla facultas. Ovid. 4. Trist. 9. 15.

Accidit facultas. V. ACCIDO.

Adimere facultatem aliquid faciendi. Cic. 7. Verr. 126. Nunc vero jam adempta est, non modo resistendi, verumetiam suppeditandi facultas. V. ADIMO.

Arripere libenter lædendi facultatem. Cic. pro Flacc. 19. V. ARRIPIO.

Dare facultatem: h. e. Auctoritatem & licentiam quam vocant. Cic. 1. de Fin. 72. Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem ante hoc tempus nunquam est data.

Dare facultatem omnibus sui irridendi. Cic. 2. de Divin. 39. Doleo, tantam te omnibus irridendi tui facultatem dare.

Eripere facultatem dicitur casus. Cic. 3. Fam. 5. Utriusque nostrum magni interest, prius ut te conveniam quam decedas: quam facultatem siquis casus eripuerit, mea tamen in te omnia officia constabunt.

Habere facultatem ut. Cic. 1. Fam. 7. Si res facultatem habitura videatur ut Alexandriam tenere possis, &c.

Habet alius nemo facultatem decipiendi nos. Cic. 11. Fam. 2.

Oblata facultas. Cic. 3. in Catil. 4. Facultatem mihi oblatam putavi, &c.

Prætermittere facultatem alicujus rei. Cic. 8. Att. 15.

Si facultas erit. Cic. 1. de Invent. 6. Quare illa nobis alio tempore, si facultas erit, explicabuntur.

Præsentis tui facultas optabilis. Cic. 10. Fam. 4. Neque si facultas

optabilis mihi quidem tui præsentis esset, unquam a tuis consiliis discreparem.

Facultas, est Vis quædam, quæ facit ut id facilius fieri possit, quod de unaquaque arte præcipitur. est enim Genus omnium artium: quia sic definitur potest, Dialectica est facultas differendi, &c.

Facultatem a Facilitate sic distinguit Plin. quod Illam vocat Gratiam eloquentiæ ac virtutem: Hanc, Promptitudinem duntaxet. Sic enim lib. 6. Epist. 29. inquit, Quia scilicet nimia assiduitate facilitas magis quam facultas: nec fiducia, sed remeritas paratur.

Facultas & copia causæ. Cic. pro Rosc. Com. Sed ego copia & facultate causæ confisus, vide quo progrediar.

Prona facultas. Claud. ad Olybr. 3.

Oratoris facultas. Cic. 1. de Orat. 214. Crassus vero mihi noster visus est oratoris facultatem non illius artis terminis, sed ingenii sui finibus immensis pæne describere.

Ingenii facultas, pro Arte seu Disciplina quæ ingenio tractatur. Cic. pro Arch. 2. Ac nequis a nobis hoc ita dici forte miretur, quod alia quædam in hoc facultas sit ingenii. h. e. Quia Archias poeticam artem profiteatur, non autem oratoriam, ut ego. Unde & dicendi Facultas pro Arte ipsa oratoria. Ceteræ quoque artes interdum Facultates appellantur.

Tantis facultatibus ingenii, consilii, gratiæ. Cic. 3. Att. 10.

Orationis facultas. Cic. 1. Off. 2.

Dicendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr.

Dicendi amplior facultas. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Dicendi eximia facultas. Quintil. in præem. lib. 1.

Dicendi maturior facultas. V. MATURUS.

Judicandi. Si facultatem vere atque honeste judicandi fide & diligentia mea fecero. Cic. 4. Verr. 18.

Orandi facultas. Quintil. lib. 3. cap. 5.

Perfuadendi non docendi facultas. Quintil. lib. 2. cap. 15. Cui Socrates perfuadendi, non docendi concedit facultatem.

Adipisci facultatem. Cic. 2. Off. 19.

Concedere facultatem. Cic. pro Rabir. Posth. 18. Utinam mihi hanc facultatem causa concederet, ut possem hoc prædicare, &c.

Comparare facultatem. Cic. 1. de Orat. 30.

Contingere stilo facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Deest facultas. Cic. 2. de Orat. 49. Non deerit ipsi facultas ex ceteris rebus comparata.

Desperata facultas. Quintil. lib. 2. cap. 11. Eaque diu secum ipsi clareque meditati desperata connectendi facultate deserunt.

Distributa vis & facultas oratoris in quinque partes. Cic. 1. de Orat. 142.

Excellere in arte aliqua & facultate. Cic. 2. de Orat. 30.

Exercere dicendi facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Exigere in aliquo eximiam dicendi facultatem. Quintil. præem. lib. 8.

Expetere facultatem. Cic. pro Domo 146.

Habere facultatem in dicendo. Plin. Epist. 9. lib. 2.

Largiri copiam & facultatem dicendi alicui dicitur natura. Cic. pro Quint. 8. Q. Hortensius, cui summam copiam facultatemque dicendi natura largita est.

Offerre facultatem. Cic. 3. in Catil. 4.

Perfectus scientia, & omni facultate dicendi. Quintil. in præem. lib. 1. Inst. Orat. pag. 10.

Sum. ut, Utinam esset facultatis meæ. Cic. 1. de Legib. 58. Est hujus vero disputationis, Quinte, proprium id quod expectas, atque utinam esset etiam facultatis meæ. h. e. Utinam & dicendi facultate illud assequi possem.

Suppeditare facultatem. Cic. 2. de Orat. 215.

Tradere scientiam declamandi ac facultatem. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Verfatur oratorum facultas in his rebus. Cic. 1. de Orat. 90.

Ut tulit facultas, vel Quoad tulit, i. e. Quantum potui. Cic. 1. de Invent. 49. Ut facultas tulit fecimus.

Facultas, pro Copia. Vet. Gloss. Facultas, *ἰσχυρία*. Cic. pro Syll. 42.

At quos viros? non solum summa virtute & fide, cujus generis in Senatu facultas maxima, sed etiam quos sciebam memoria, scientia, consuetudine, & celeritate scribendi facillime quæ dicerentur, perfecti posse. Budæus. Cæf. 1. Bell. Gall. 38. Nantique omnium rerum quæ ad bellum usui erant, summa erat in oppido facultas. Ita Cic. 11. Fam. 20. Legionibus iis video facultatem fore ex agris Sylianis.

Nummorum facultas. Cic. pro Quint. 16.

Operæ facultas. Plaut. Truc. Sic Cic. 7. Verr. 126. Facultas suppeditandi.

Facultas a Cels. lib. 5. pr. accipitur pro eo quod vulgo *Virtutem* in medicina vocant, Omnia (inquit) medicamenta proprias facultates habent, ac sepe simplicia opitulantur, sæpe mista. Budæus.

Facultas secreta certis in rebus inest. Lucret. lib. 1. 174.

Facultas, pro Facili potestate. I. Si quis posth. D. de lib. & posth. cum simul.

Facultates, in plur. tantum, sunt Divitiæ, opes. Cic. 11. Att. 7. Si quas habuimus facultates, eas tum Pompejo, quum id videbamur sapienter facere, detulimus.

Facultates & copie. Cic. 4. Verr. 135.

Facultates rerum, copie, opes. Cic. 1. Off. 9.

Medicus facultatibus. V. MODUS.

Excutere facultates alicujus. Ulp. in l. 1. §. Si inter magistratus. D. de magistratibus conveniendis, Prius enim arbitror conveniendum eum qui hoc suscepit: deinde excussis facultatibus, tunc veniendum ad collegam.

Implere facultates equestris ordinis. Plin. 1. Epist. 19. V. IMPLERO.

Labi facultatibus. Ulp. in l. 1. §. Si magistratus ab initio. D. de Magistratibus conveniendis. Quod si satis exegit, & idoneum exegit quamvis postea facultatibus lapsi sunt tutores, vel fideiussores: nihil est quod ei, qui dedit, imputetur. V. LABOR.

Præparare aliis facultates patrimonii sui. Quintil. præem. lib. 6. extr. Nos miseri, sicut facultates patrimonii nostri, ita hoc opus aliis præparamus, aliis relinquemus.

Superfunt large illi facultates. V. LARGIOR.

Facultas, in sing. num. pro Divitiis. Paul. in l. Cum pluralis. §. ult. D. de admin. tut. Non quas minimas poterit, sed pro facultate

cultate patrimonii. Nisi malis exponere, pro Copia patrimonii. conf. Justin. 38. 2. 7.

FACULTATŪLA, æ. f. dimin. Hieronym. Epist. 27. ad Eustoch. cap. 4. Pro facultatula sua.

FACINUS, Æris. [ἀνδραγαθήμια] Vet. Gloss. Facinus, δράμα, δουρὶς, ἔργον, ἀτόμιον. aliquando Factum significat. Sallust. Catil. cap. 2. extr. Qui aliquo negotio intentus, præclari facinoris, aut artis bonæ famam querit.

Facinus istud non est mihi conducibile: i. e. Non profuerit mihi, si istud egero. Plaut. Bacch. 1. 1. 18. Non ego isthuc facinus mihi mulier conducibile esse arbitror.

Basilica facinora. V. **BASILICUS**.

Clarum. ut, Ad omne clarum facinus audaces manus. Senec. Herc. fur. 4.

Egregia facinora ingenii, sicuti anima, immortalia sunt. Sallust. Jugurth. cap. 2.

Forte facinus. Ovid. 9. Met. 150.

Immortalia facinora. V. **IMMORTALIS**.

Lepidum facinus. V. **LEPIDUS**.

Luculentum facinus. V. **LUCULENTUS**.

Mirum facinus. V. post **MIROR**.

Nobile facinus. V. **NOBILIS**.

Facinus quos inquinat aquat. Lucan. lib. 5. 290.

Aggredi facinus. V. **AGGREDIOR**.

Appetere exempla facinorum. Sen. Theb. 2.

Credere facinus timido pectori. Plaut. Pseud. 2. 1. 3. V. **CREDO**.

Edita facinora habent. Liv. lib. 9. Dec. 4.

Efficere mirabilia facinora. Cic. 3. Philipp. 109.

Facere facinus, Latinum esse probat Burm. ad Quint. Decl. 2. 8. p. 46. Cic. 2. Fam. 8. Non edepol quantam egeris rem, neque quantum facinus feceris. [Est autem ad imitationem Græcorum dictum. V. quæ in **BELLIGERO** adnotavi. conf. infra.]

Incipere facinus. V. **INCIPIO**.

Invenire facinus. V. **INVENIO**.

Moliri facinus. Sil. lib. 11.

Obire aliquod facinus. Cic. 1. in Catil. 26.

Facinus, pro Scelere & flagitio. Ter. Adel. 3. 4. 113. Idem Heaut. 2. 1. 8. Is mihi ubi adbibit plus paulo, sua quæ narrat facinora! Liv. 39. 13. Nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermisum.

Crimen facinoris. Cic. pro Cael. 56. Primum ad se revocarent maximi facinoris crimen. Idem pro P. Syll. 68. Neque enim istorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen, Judices, P. Sylla persona suscipit.

Formæ tot facinorum. Sen. Octav. 157.

Non rudis facinorum. Tacit. 12. Ann. 51.

Series facinorum. Sen. Octav. 143.

Atror facinus. Sen. Troad. 4.

Audax facinus. V. **AUDAX**.

Capitale facinus. V. **CAPUT**.

Cruentum facinus. Sen. Hippol. 4.

Dignum morte facinus. Sen. Hippol. 12.

Fœdum ac ferum facinus. Liv. lib. 28. cap. 22.

Horrendum facinus. Sen. Theb. 2.

Horridum facinus. Sen. Hippol. 169.

Expelle facinus mente castifica horridum.

Ignotum, efferum, inuitatum facinus. Sen. Theb. 1.

Illiberale facinus. V. **ILLIBERALIS**.

Incognitum facinus, ac dirum nefas. Sen. Med. 12.

Indignum facinus. V. **INDIGNUS**.

Ingens facinus. V. **INGENS**.

Lene facinus. Her. 1. Epist. 16. 56.

Mala facinora. Tacit. 12. Ann. 8. At Agrippina, ne tantum malis facinoribus notesceret. V. **MALUS**.

Mortale facinus pro facinoribus mortalium. Ovid. 1. Fast. 249.

Nefarium facinus. V. **NEFARIUS**.

Nullum non facinus. V. **NULLUS**.

Obscenum facinus. Claud. 2. in Eutrop. 119.

Sceleris facinus. Cic. 7. Verr. 169.

Tetrum facinus. Sen. Thyest. 8.

Triste parat facinus. Ovid. 6. Met. 623.

Adducere ad facinus. V. **ADDUCO**.

Admittere facinus aliquod. Juven. 10. Sat. 255. V. **ADMITTO**.

Animadvertere facinus. V. **ANIMADVERTO**.

Audere facinus. Tacit. lib. 2. Hist. 85. In eo motu Aponius Saturninus Mœtiæ rector pessimum facinus audet.

Committere facinus. V. **COMMITTO**.

Consciscere in se facinus. V. **CONSCISCO**.

Facere facinus. Cic. 2. de Fin. 95. Si enim ita est, vide ne facinus facias, quum mori suadeas. V. **Supra**, ubi de Facinore in bonam partem.

Geminare facinus. Ovid. 10. Met. 471.

Habere facinus in oculis. Ovid. 2. Trist. 526.

Utque sedet vultu fassus Telamonius iram
Inque oculis facinus barbara mater habet.

Inceptare facinus. V. **INCÆPTO**.

Jurare in facinus. Ovid. 1. Met. 242.

Luere pœnas facinorum. Sen. Octav. 5.

Natum est facinus novum. V. **NASCOR**.

Oritur facinus. V. **ORIO**.

Parare facinus aliquod. Ovid. 9. Met. 150.

Parrare facinus. V. **PATRO**.

Præ se ferre & confiteri scelus & facinus manibus cruentis. Cic. pro Milon. 47.

Repellere facinus. Ovid. 15. Met. 777.

Reposcere facinus. Stat. 5. Theb. 489. V. **REPOSCO**.

Suadere malum facinus. Tibul. lib. 2. 4. 25.

Suasit amor facinus. Ovid. 8. Met. 90.

Suscipere facinus. Cic. pro Cluent. 170.

FACINOROSUS, a, um. [καταβροχθῆς] Facinoribus pollutus, Scelustus, flagitiosus. Cic. 4. Catil. 29. Quintum genus est parricidarum, ficiariorum, denique omnium facinorosorum.

Culpa facinorosa. Val. Max. 2. 6. 3.

Vita facinorosa. Cic. 1. de Legib. 40.

Facinorosior redditus exilio. Justin. 16. 4. 6.

Facinorosissimus sicarius. Cic. pro Sext. cap. 38.

FACINOROSE, Adv. apud Augustin.

FACULA. V. **FAX**.

FACUNDUS, a, um, [εὐφραδὺς, δεκτικός, εὐπῆς, ἐπιπῆς] Qui facile fantur Facundi dicti, inquit. Varr. lib. 5. de L. L. p. 54. ed. 3. Steph.

Facundus, Difertus, a Fando: Qui ea quæ mente conceperit, ac audientes facile atque ornate profert. Ovid. 2. de Arte Am. 123.

Non formosus erat, sed erat facundus Ulysses. Quintil. lib. 12. cap. 12. In omnibus gentibus alius alio facundior habetur & in eloquendo dulcis magis. Idem 12. 2. extr. In exemplum benedicendi facundissimum quemque proponet sibi ad imitandum. Prudent. 2. adv. Symmach. v. 19.

— Aufoniæ vir facundissime linguæ.

Dicta facunda. Ovid. 13. Met. 127.

Juvenis facundus. Lucan. ad Pison. 97.

Os facundum. Ovid. 5. Fast. 698.

Otia facunda. i. e. In quibus studetur facundiæ. Claud.

FACUNDIA, æ. f. [εὐφραδία, εὐπῆς, ἐπιπῆς] Facultas differendi cum gratia. Gell. lib. 4. cap. 9. Plin. lib. 7. cap. 30. extr. Facundiæ Latinarumque litterarum parens Cicero.

Arma facundiæ. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Linguæ facundia. Ovid. 3. Trist. 5. 29.

Compta facundia. Tacit. 6. Ann. 15.

Digna principe facundia. Ovid. 2. de Pont. 5. 55.

Mortifera facundia. Juven. 10. Sat. 10. torrens dicendi copia multis, Et sua mortifera est facundia.

Multiplex & multiformis facundia Virgilio. Macrobr. 5. Saturn. cap. 1.

Præcepta facundia. Hor. in Arte Poet. 217.

Alere facundiam. Quintil. in proœm. lib. 1. extr.

Juvit mandatam facundia causam. Ovid. 7. Met. 505.

FACUNDITAS, atis. f. Idem. Plaut. Truc. 2. 6. 13.

Facile sibi facunditatem virtus argutam invenit.

Pontanus de Sermo lib. 3. capite primo. Virtutem eam Facundiam quam Plautus, quo Romanam locupletaret linguam, etiam Facunditatem appellavit, a faciunda videlicet oratione. H. St. Non erit hæc vox in ed. Lugd.

FACUNDE, Adv. [φευδῶς] Diferte. Liv. 28. 18. Sed hostem etiam infestissimum facunde alloquendo sibi conciliavit. conf. Gell. 13. 1. & Val. Max. 3. 3. extr. in Superl.

FACUNDIOSUS, Adj. [εὐπῆδης] Sempronius Afellio usurpavit, test. Gell. lib. 4. cap. 9. quum sic ait; XIII rerum gestarum, facta sunt spectari oportere: non dicta, si minus facundiosa essent. Antiquum.

FACUNDO, ære. Facundum facere. Sidon. & Apul.

F A D

FADIUS, Nomen gentile Ro. Fadius quidam Pompejanus miles, quem Balbus Quæstor in ludo defossus gladiatorio, vivum combussit, cujus munit Alinius Pollio apud Cic. 10. Fam. 32. Al. Fabius. [Eadem varietas in Cic. codd. 2. de Fin. 55. aliisque locis. Sed & Fadium gentem fuisse apparet ex diminutivo Fadilla, quod cognomen fuit Matris patris ac Sororis Antonini Pii, teste Capitol. c. 1. ut & filiæ Marci Aurelii apud Vulcat. in Avid. c. 10.]

F Æ

FÆSULÆ, arum, & **FÆSULA**, æ. f. Etruriæ urbs, ad Apennini rades, Romanorum colonia, castris Catilinariis nobilitata. V. Sallust. cap. 27. & Cic. 2. Catil. 6. Sil. lib. 8. 478.

Fæsula & antiquus Romanis moribus horror.

FÆX, fæcis, per æ dipt. ut docet Appulejus, tam m. quam f. g. et sed frequentius f. [τῆξ, κραιπνὸν μί] Excrementum cujusvis liquoris in fundo residens, frequentius tamen Vini. Hor. 1. Carm. 35. 2.

— diffugiunt, cadis

Cum fæce siccatis amici.

Dies sine fæce. V. **DIES**.

Facium inunctio pro Persona in scena olim fuit usitata. Scholia Aristoph. Nub. ait, Poetas ne noti essent, fæcibus unctos, poema per vicos cantasse plautris insidentes. Sidon. Carm. 9. 232.

Pictum facibus Æschylon fecutus. V. Horat. Art. Poet. 27.

Mariscot. de Perf. & Larv. cap. 7. vel Lex. Pitisc.

Fæx civitatis: Homines viles & abjecti, vitam agentes fordidam. Cic. pro Flacc. 18. Opifices & tabernarios, atque illam omnem faciem civitatum, quid est negotii concitare? Idem 2. Q. frat. Nam apud illam perditissimam atque infimam faciem populi propt. Milonem suffocendit.

De fæce haurire, pro eo quod est, Sordida quæpiam ac plebeja, ruisque humilia persequi. Cic. in Brut. 244. Tum Atticus, Tu quidem de fæce, inquit, hauris, idque jam dudum, sed tacebam: hoc verum non putabam, te usque ad Stajeros & Anronios esse venturum. Dictum ab Attico in Ciceronem qui tempus tereret in commemorandis oratoribus quibusdam obscuris, ac nullius pæne nominis.

Pannosam faciem morientis forbet aceti. Perf. 4. Sat. 32.

Liquida fæx. Ovid. 8. Met. 665.

Conditaque in liquida corna autumnalia fæce. Videtur de Fæce condimento intelligendum, quo de p. p.

Fæx Romuli, pro Plebe Romuli, h. e. Populo Romano, quem idem faciem vocat Cic. 2. Att. 1. quod collectus esset ex confusa & turbata multitudine. Loquitur autem illic de Catone, quem reprehendit quod ita se gereret quasi esset in Repub. Platonis, & non de fæce, h. e. feculenta plebe Romuli.

Sordes & fæx urbis. Cic. 1. Att. 13.

Fæx, Condimenti sive Liguaminis genus. Hor. 2. Serm. 4. 73.

— ego fecem primus, & alec.

Primus & inveni piper album cum sale nigro Incretum puris circumposuisse catillis.

Scribitur & sine Diphthongo Fæx, quod improbat Manut.

FACULA, æ. f. dimin. Lucret. lib. 2. 430.
 Facula jam quo de genere est. Quo in loco fumitur pro
 Condimento seu liquamine subacido subamaroque. conf. Hor. 2.
 Serm. 8. 9.
FACULENTUS, Adj. [*περὺλης*] Quod est fecis plenum. ut Faculenta
 aqua. Plin. lib. 31. cap. 3. Vinum. Columel. 2. 2. Pus. Cels. 5. 26.
 Tabes. Macrobr. 7. Saturn. 12.
 Superl. apud Augustin. de Relig. vera cap. 40.
FACULENTE, Adv. apud Cels. [ubi?]
FACULENTIA, æ. f. Fulgent. in Contin. Virg. p. 156. V. ibi Mun-
 ker. not. Sidon. 3. Epist. 13. Faculentia par cloacali. conf. Claud.
 Mamert. 1. 7.
FACURIUS, a, um. Cato de R. R. cap. 11. Sporte facuriæ.
FACATUS, a, um. [*περὺτης*] ut, Facatum vinum. Cato de R. R.
 cap. 154. Quod e fecibus expressum est, h. e. quod inter vina ope-
 raria numeratur, quum sit aquatum.
FACINIUS, a, um. Idem. ut, Faciniæ vine, [*πέτρων πεδουλά*]
 Quæ plus quam ceteræ facis afferant. Alio nomine, a Colore Rubel-
 lanæ vocantur. Columel. lib. 3. cap. 2.
FACINUS, a, um. Idem. ut, Facinum vinum. Columel. 12. 48.
FACOSUS, a, um. Idem. Martial. 13. Ep. 102. 2.
FACUTINUS, Adj. [*περὺτης*] Gell. lib. 13. cap. 10. Non eas fi-
 nitiones prærancidas, neque facutinas grammaticas spectaveris, sed
 aurem tuam interroga, quo quid loco conveniat dicere. Alii legunt
 Fœtutinas.

F A G

FAGUS, i. f. [*φάγος*] Arbor glandifera: *ἀπὸ τῆς φάγεω*, quod est come-
 dere. Virg. 1. Ecl. 1.
 Tityre, tu patula recubans sub tegmine fagi. V. Taubm. ad
 Virg. Ecl. p. 6. Galli vocant *Fau*, Fructum autem *Faine*. Cels. 5. Bell.
 Gall. 12. Plin. lib. 22. cap. 23.
 Alta fagus. Virg. 1. Georg. 173.
 Ardua fagus. Stat. 6. Theb. 98.
 Densa fagi. Virg. 2. Ecl. 3.
 Patula fagus. Virg. 1. Ecl. 1.
 Rudibus fagis texuntur tigna. Claud. in Sex. Conf. Stil. 324.
 Veteris jam fracta cacumina fagi. Virg. 9. Ecl. 9.
 Viridis fagus. Virg. 5. Ecl. 13.
FAGINEUS, Adj. [*φάγινος*] Quod ex fago factum est. Ovid. 8.
 Met. 653.
 — erat alveus illic Fagineus, &c. Columel. lib. 12. cap. 45.
 Fagineæ arculæ. Ovid. 4. Fast. 656.
 Bis sua faginea tempora fronde premit.
FAGINUS, a, um. [*φάγινος*] Idem. Virg. 3. Georg. 172.
 Post valido nitens sub pondere faginus axis. Plin. lib. 16.
 cap. 38.
 Pocula fagina. Virg. 3. Ecl. 37.
 Scyphus faginus. Tibull. lib. 1. 10. 8.
FAGEUS, [*φάγειος*] Idem. Plin. lib. 16. cap. 5. Alia fageæ glandi
 figura, alia quernæ, alia ilignæ. Idem lib. 16. cap. 6. Glans fagea
 suam hilarem facit, carnem coquibilem ac levem, & utilem stomacho.
FAGIFULANI, Populi, in quarta regione Italiæ a Plinio collocati,
 lib. 3. cap. 12.
FAGUTAL, [*φάγυταλ*] fuit Romæ Sacellum Jovis, in quo erat fagus
 arbor, quæ Jovi sacra habebatur. Fest. conf. Plin. lib. 16. cap. 10.
 & Varr. 4. de L. L. 32.
FAGUTALIS, e, ut, Fagutalis Jupiter. ibid. conf. Lex. Pitisc.

F A I

FIDA, Vox origine Teutonica, (*Veld*) in jure Longobardorum modo
 pro Injuria, ut l. Si caballus. tit. de Pauper. modo pro Hostilitate, ut
 l. in omnibus tit. de plag. liber. homi. usurpatur. Observatur item ex
 constitutione Caroli magni ad legem Salicam adjectis capitulis quatuor,
 appellari Faidosum, Qui hostis est publicus.

F A L

FALACER, Unus fuit ex quindecim Flaminiis, quos post aliquas
 tempestates, aucta civitate, quam augeri quoque sacerdotia oport-
 teret, Romani constituerunt. Hoc autem cognomen Flamen hic
 sortitus est, a Falacre pomorum deo, cui sacra faciebat. Alex.
 ab Alex. lib. 6. Turnebus autem credit divum Falacrem, deum
 fuisse, qui loco cuidam, qui Falacer, aut Falacrinus vocabatur,
 præerat: sunt enim cognomines & gentiles locorum dii, ut Cli-
 tumnus & fontis, & dei nomen erat. Falacrinus autem locus re-
 censetur ab Antonino in Itinerario Italiæ, non præcal Roma. [An
 Falacrinum?] Quispiam fortasse etiam existimet a Phalis circi nomen
 habuisse, sed alterum credibilis videtur. V. Varr. 4. de L. L.
 15. & 6. 3.
FALACRUM, [*Φαλάκρον*] Promontorium Siciliae, teste Ptolemæo:
 hodie *Melazo*.
FALÆ, inquit Festus, ab altitudine dictæ, a Falando, quod apud
 Etruscos significat Cælum. Nonius 2. 351. Falæ turres sunt ligneæ.
 Enn. lib. 15.
 Malos defendunt, sunt tabulata, falæque. Hæ sunt & Circo,
 quæ apud veteres propter Spectatores e lignis erigebantur. Hæc ille.
 conf. Ferrar. Elect. 2. 15. Lips. 1. Elect. 2. & in Poliorc. 5. 5. Ste-
 wech. ad Veget. 4. 18. Plant. Most. 2. r. 10. Subeunt sub falas.
 Scribitur etiam Phalæ. ut Juvenal. 6. Sat. 589.
 Consulit ante Phalas, Delphinorumque columnas. [Ubi de
 Ovis ligneis a M. Agrippa ad Circensia curricula distinguenda inventis
 exponunt. Quam vere, ipsi viderint. Nec certiora tamen alii affe-
 runt. V. Pitisc. Lex. Malim simpliciter dicere, Non liquet.]
FALARICA, æ. f. [*χαροβαλλίτρα* Gloss. vet.] inquit Festus, est Genus

teli missile: quo utuntur ex falis, id est ex locis extractis, dimicantes.
 Virg. 9. Æn. 706.
 Sed magnum stridens contorta falarica venit. ubi Serv. V.
 Ennius. Quæ valido venit contorta falarica missu. Dicitur hoc
 genus teli, (ut Auctor est & Nonius 18. 20.) a Falis, i. e. turribus
 ligneis. Liv. 21. 8. Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili
 oblongo, & cetera tereti, præterquam ad extremum, unde ferrum ex-
 tabat. V. Gell. 10. 25. Lucan. 6. 189. Sil. 1. 351. &c. item Stewech.
 ad Veget. u. f. & Casaub. ad Æn. Tactic. cap. 34. Scribunt etiam
 Phalarica.
FALARIENSES, [*Φαλαρείοι*] Populi, quos in quinta regione Italiæ
 collocat Plin. lib. 3. cap. 13.
FALCARIUS, FALCATUS, FALCULA. V. FALX.
FALCIDIVS, Nom. Gent. Romanæ non ignobilis, ex qua memoratur.
 C. Falcidius anno proximo post Tribunatum plebis legatus. Cic. pro Lege
 Manil. 58. Hujus filium fuisse Falcidiæ legis latorem existimat Ursinus.
FALCIDIVS, a, um, Adj. ut
 Falcidia lex, Quæ amputat legata, quando saltem quarta pars bono-
 rum non superfit hæredibus: a P. Falcidio Tribuno plebis a. u. c. 712.
 lata. V. tit. 22. instit. lib. 2. conf. Lex. Pitisc. in voce Lex.
FALCO, ðnis. m. [*Φάλακκος* Suid.] Avis est ex accipitrum genere, ita
 dicta (ut Festus innuit) quod unguis more falcis habeat introrsum flex-
 osus. Avis hujus volatus a veteribus in auguriis maxime observabatur.
 Felicissimum siquidem omen ad res agendas putabant si falco a sinistra
 volasset, unde & a Græcis *ίεραξ*, quasi Sacra avis vocatur. Campani
 Capyn olim vocabant, a qua etiam nonnulli volunt Capuæ nomen esse
 impositum, quod ex volatu falconis, de ea ædificanda sumptum fuerit
 augurium. V. supra in CAPUA. Sunt autem Falcones omnes (ut
 hodie a Principum aucupibus observatum est) feminae. Mares vero
 sunt; quos vulgus hodie vocat *Moscardinus*. [Isidorus 12. 7. Hispani-
 cam vocem agnoscit. Est potius Teutonica *Falk*, a Suevis forsan in
 Hispaniam illata. Apud Fest. vero in Falco & Capua, non avis, sed
 hominis cognomen est a curvis pedum digitis arcessitum. V. & Serv.
 ad 10. Æn. 145. & Suid.]
 Falco, Mathematicis, est Sidus cæleste, quod aliis est Lyra vel Vultur
 cadens.
FALCUNCULUS, i. m. dimin. Plinio tribuitur, sed non occurrit in
 Ind. Harduin.
FALERE, is. n. Varro de R. R. 3. cap. 5. Subter columnarum stylo-
 batem est lapis a falere pedem & dodrantem altus, ipsum falere ad
 duos pedes altum a stagno, latum ad quinque, ut in culcitra & co-
 lumnellas conviva pedibus circumire possint. Infimo intra falere
 stagnum cum margine pedali, & insula in medio parva. Circum
 lere & natatilia sunt excavata anatum stabula. Verbum architecturae
 incognitum. V. Scaliger. ad Varr. loc. cit.
FALERII, otum. [*Φαλιέριον* Steph.] Oppidum fuit Faliscorum in Tuscia
 mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. Festus, Faleri oppidum a fale
 dictum. V. FALISCI.
FALERINA tribus. V. TRIBUS.
FALERNUS, a, um, ut, Falernus ager, [*Φαλιέρητος*, *Φαλιέρητος*] a
 ponte Campano incipit læva potentibus urbanam coloniam Syllanam,
 antea Capuæ contributam. Illic enim vitiferi colles incipiunt, & te-
 mulentia succo nobilis per omnes terras inclyto, atque ut veteres di-
 xere, summum Liberi patris cum Cerere certamen. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Idem 14. 6. Summis collibus Gauranum gigni, (vinum) mediis Fau-
 stianum, imis Falernum. & paulo supra eum loc. Falerno inter gene-
 rosa vina Italiæ secundam nobilitatem tribuit. Tibul. lib. 1. 10. 34.
 — Bacchi cura Falernus ager. conf. Macrobr. 3. Saturn. 16.
 Varr. de R. R. 1. 65.
 Cellæ Falernæ. Virg. 2. Georg. 96.
 Vina Falernæ. Hor. 2. Serm. 4. 55.
 Vites Falernæ. Hor. 1. Carm. 20. 10.
 Uvæ Falernæ. Hor. 2. Carm. 6. 19.
FALERNUM, i. n. pro Vino quod in Falerno monte crescebat. Mar-
 tial. lib. 3. 108.
 Attica nectareum turbatis mella Falernum. Idem lib. 1. 19.
 — scelus est jugulare Falernum.
 Tibul. m. g. protulit, lib. 2. 1. 27.
 Nunc mihi sumofos veteris proferte Falernos
 Consulis, & Cnio solvite vinela cade. [Immo subauditur
 Cados, & est Adj. V. Brœkhuf.]
 Acre Falernum. Juven. 13. Sat. 216.
 Ardens Falernum. Hor. 2. Carm. 11. 19.
 Forte Falernum. Hor. 2. Serm. 4. 24.
 Indomitum Falernum. Perf. 3. Sat. 3.
 Liquidum Falernum. Hor. 1. Epist. 14. 34.
 Severum Falernum. Hor. 1. Carm. 27. 10.
 Vetus Falernum. Hor. 2. Serm. 3. 115.
 Vetulum Falernum. Catull. 25. 1.
 Originem fabulosam hujus vini atque nominis adfert Sil. 7. 166. sq.
FALISCA, Colonia intus Tiberim, Argis orta, ut auctor est Cato, quæ
 cognominatur Hetruscorum. V. Plin. lib. 3. cap. 5.
FALISCI, [*Φαλιέσκιοι*] vulgo *Monte Fiascone*, Populi sunt Hetrurix,
 quos Virgilius Æquos appellavit, quia Populus Romanus missis De-
 cem viris inde multa jura collegit: & nonnulla supplementa duode-
 cim tabularum accepit. Nam ab Atheniensibus decem habuerunt
 tabulas. Servius ad Virg. 7. Æn. 695.
 Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos. Falisci habuerunt
 urbem Falerios, quam Camillus dux obsedit. Liv. 5. 26. & 27.
 V. Keuchen. ad Frontin. p. 93. Et Spanh. de usu & præst. Num. diff.
 2. p. 107.
FALISCUS, Adj. [*Φαλιέσκιοι*] ut, Faliscus venter, quod eum sarcire
 a Faliscis didicere, inquit Varr. de L. L. Martial. lib. 4. 46.
 Et Lucanica ventre cum Falisco. Papin. lib. 4. Silv. 9. 35.
 Non Lucanica, non graves Falisci. V. Bacc. de Vin. & Conviv. 4.
 p. 162. Nonn. de Re Cib. 2. 14. & Voss. Lex. Etymol.
 Faliscæ præsepis item a Catone cap. 4. & 14. dictæ, Quæ in Falisco
 agro, vel a Faliscis, aut falisco ligno optime fiebant. Turnebus
 Faliscas interpretatur, in quibus ponitur pabulum gramineum, &
 herbaceum, ut Fœnum, farrago, & reliqua: quod quidem præsepis
 genus *raffellatum* vulgo vocamus. FALLIAM,

FALLAM, pro Fallacia dixere veteres, ut annotavit Non. 2. § 16. Nævii vel potius Novii, antiqui poetæ locum citans ex Decumis. Me ne vocavit, ob eam rem hanc feci fallam.

FALLACIA, FALLAX. V. FALLO.

FALLIENATES. Populi in sexta regione Italiæ, quos jam ætate sua interitisse refert Plin. lib. 3. cap. 14.

FALLUS. V. PHALLUS.

FALLO, fefelli, fallum, [ψῶδω, παρεκτρέμω, σφίζομαι, δολιβομαι] Æt. a Fando deducitur, ut Varroni placet, propterea quod qui fallit fando quem decipit, ac contra quam dixit, faciat. Nam si quis re fallit, in hoc non proprio nomine Fallacia, sed translatione. Hæc Varr. Ter. Heaut. 3. 1. 61. Falli te finas technis per servulum. Cic. pro Rosc. Amer. 112. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissolvere, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset. In aliquo fallere. Quintil. præem. lib. 4. Ne fefellisse in his videar principem.

Naturaliter fallere. Quintil. lib. 2. cap. 12. Sed sunt in hac partè, quæ imperitos etiam naturaliter fallant.

Ab arte quadam fallere aliquem. Ovid. 2. Trist. 462. Multaque dat talis furti præcepta, docetque Qua nuptæ possint fallere ab arte viros.

Amaritudinem ut fallerent dederunt absinthium in fico sicca pueris. Plin. lib. 27. cap. 7.

Alea hæc peraro fallit. Hor. 2. Serm. 5. 50.

Animi fallunt sub vulpe latentes. Hor. de Arte Poet. 437. Lucret. lib. 5. 98. Nec me animi fallit, quam res nova, &c. h. e. Non me latet, non ignoro: pro Animo. V. infra, Sermonis falli, ubi similis constructio.

Credentem fallere. Ovid. 2. Epist. 63.

Curam fallere somno aut vino. Hor. 2. Serm. 7. 114.

Curas labor fallebat. Ovid. 3. Trist. 2. 16. conf. idem 4. Pont. 10. 67. & 4. Trist. 1. 14.

Custodes fallere. Ovid. 4. Met. 85.

Deceptam fefellit, pro Decepti & fefellit. Virg. 4. Æn. 17. Postquam primus amor deceptam morte fefellit. Serv. Fefellit, Frustratus est, ut dicitur Fallit Spes. H. St.

Depositum fallere, pro Fraudare in deposito. Ovid. 5. Met. 480. — arvaque iussit Fallere depositum, vitataque semina fecit.

Dextram alicujus fallere, i. e. Promissam fidem. Virg. 6. Æn. 613.

Divinatio fallit fortasse nonnunquam, sed tamen ad veritatem sapiissima me dirigit. Cic. 1. de Divin. 25.

Dolis fallere. Ter. And. 3. 2. 13. Itane tandem idoneus tibi videor, quem tam aperte fallere incipias dolis?

Faciem alicujus fallere, i. e. Effingere vultum. Virg. 1. Æn. 688. Tu faciem illius noctem non amplius unam Falle dolo, & notos pueri puer indue vultus.

Fidem fallere, Pejorare. Cic. 1. Off. 39. Ad supplicium redire maluit, quam fidem hosti datam fallere.

Fraude omni & perfidia fallere. Cic. pro Rosc. Amer. 117.

Horas sermonibus fallere. Ovid. 8. Met. 651.

Hostem fallere. i. e. Elabi hosti. Quum abire inde & fallere abiens hostem vellet, &c. Liv. 31. 38. extr. Hor. 4. Carm. 4. 52. Sectamur ultro, quos opimus Fallere & effugere triumphus.

Imperium fallere. Plin. lib. 7. cap. 37. Nisi fefellisset imperium militaris imprudentia. h. e. Nisi milites per imprudentiam contra fessissent, quam sibi erat imperatum a Marcello.

Judicium alicujus fallere. Hirt. Bell. Alex. 15. Nobis rem committe, nos prælium sustinebimus, neque tuum iudicium fallemus, dum reliqui subsequantur.

Jura fori fallere, Adulterium committere. Ovid. 16. Epist. 284.

Jurata fefellit. Ovid. de Rem. Amor. 303. Sic mihi juravit, sic me jurata fefellit.

Liberos fallere parentibus. Plaut. Rud. 3. 4. 43. Tune his fallis virginales liberos parentibus, Subjectos habebis, atque indigno quaestu conteres? i. e. Abducis liberos a parentibus, &c. Fortasse legendum, Falsis parentibus: tunc alia esset constructio. [Immo, ut in emendatis codd. Felles, (i. e. Felis) virginalis, vocandi casu, ac dein Parentibus sublectos. V. Turneb. 21. 12. & Lips. ad Persæ 4. 9. ejusd.]

Mandata alicujus fallere. Ovid. 9. Met. 696. i. e. Non facere quod dedit in mandatis.

Memoria falli. Plin. lib. 10. cap. 42. Constat emori victas difficultate verbi, ac nisi subinde eadem audiant, memoria falli. i. e. Oblivisci.

Mendacio fallere. V. MENDACIUM.

Mentem fallunt simulacra in somnis. Lucret. lib. 5. 63.

Moras arte fallere. Ovid. 19. Epist. 38.

Nec me adeo fallit. Virg. 4. Æn. 96. h. e. Non ignoro.

Nihil me fefellit. Ter. Heaut. 4. 3. 4. Idem And. 1. 2. 33. Irrides, nihil me fallis. Ubi Donatus; Non te ignoro, Non me decipis. Et rursum. Nihil me fallis, figura est εἰρησμός. Fallis, Lates: ut sit εἰδέναι με λίσσῃς.

Non pol me multum fallit, quin quod suspicor, fit quod velit. i. e. Non multum erro, quin, &c. Ter. Hec. 5. 1. 32.

Nisi fallor. Virg. 5. Æn. 49.

Nisi me fallit animus. Ter. Heaut. 4. 1. 1. Nisi me animus fallit, hic profecto est annulus, quem, &c. Idem Phorm. 5. 1. 8. Cic. pro Rosc. Amer. 48.

Nisi me fallo. Cic. 12. Philipp. 21. Is enim sum (nisi me fallo) qui, &c.

Nisi omnia me fallunt. Cic. 8. Att. 7.

Nisi quid me fallit. Cic. 5. Fam. 20. Te certe in pecunia exacta ita asserre ex meis rationibus relatis non oportuit, nisi quid me fallit. Ter. Heaut. 3. 2. 3.

Novitate quadam aliquem fallere, i. e. Nova arte. Ovid. 2. Trist. 505.

Numen fallere. Virg. 6. Æn. 324.

Stygiamque paludem,

Di cuius jurare timent, & fallere numen.

Oculos littera fallit, i. e. Non potest videri ut legatur. Ovid. 3. de Arte Am. 627.

Omnia fallere aliquem, pro Fallere in omnibus. Sen. Epist. 96.

Opera fallere. Plaut. Pseud. 1. 2. 9. At faciem quum aspicias eorum, hand videntur mali, opera fallunt. i. e. Ipsorum operibus apparet eos esse deceptores.

Opinio fefellit. Cic. pro Cluent. 142. Confiteare necesse est te opinionem multum fefellisse, &c. Curt. 4. 5. 16.

Opinionem tuam fefellit ea res. Cic. 2. de Invent. 46. Cæf. 3. Bell. Civil. 86. extr. Ne usu manque reliquorum opinionem fallerent.

Opinio de te multum me fefellit. Cic. pro Syll. 41.

Opinio falli. Cic. in Sallust. 3. Longe vero fallitur opinione.

Promissum fallere, pro Non implere. Curt. 7. 10. 9.

Quem quaeso nostrum fefellit, ita vos esse facturos? Cic. in Orat. 55.

Retia fallere, i. e. Captiones alicujus eludere. Ovid. 20. Epist. 45.

Sermonis falli, pro Sermonem non percipere. Plaut. Epid. 2. 2. 55.

Socium confortem fallere. Hor. 3. Carm. 24. 60.

Spes fefellit, i. e. Decepit, & longe aliter quam sperabamus evenit. Cic. 1. Fam. 3. Quæ ne spes cum fallat, vehementer te rogo. Et 4. Verr. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitiae fefellerit ut vindicemus. Ovid. 17. Epist. 34.

Fallitur augurio spes bona saepe suo.

Spem fallunt casus. Cic. 1. de Orat. 2. Quam spem cogitationum & consiliorum meorum, cum graves communium temporum, tum varii vestri casus fefellerunt.

Spem meam fefellit atque superavit improborum vis. Cic. 4. in Catil. 23.

Superstitione multa fallere. Cic. 2. de Divin. 31. Non necesse est fateri partim horum errore susceptum esse, partim superstitione multa fallendo. [Sed emendati codd. distinguunt post Superstitione Tempus fallere, & detinere curas. Ovid. 4. de Pont. 10. 67.]

Vestigium fallunt saxa. Curt. 4. 9. 18. Prærupta saxa vestigium subinde fallentia

Vetustatem non fallunt vites. Plin. lib. 14. cap. 2. Aliquando tamen celi aut soli opera non fallunt vetustatem, sicut Feceria, &c. h. e. Sentiunt vetustatem, deteriores sunt vetustate.

Visum fallere. Plin. lib. 9. cap. 50. Pifces attritu ventrium coeure tanta celeritate, ut visum fallant. h. e. Ut visu percipi non possit coitus eorum.

Visu falli. Stat. 4. Silv. 3. 117.

Umbra pietatis fallitur. Ovid. 9. Met. 459.

Vota nec fefellit eventus. Claud. Sex. Conf. Hon. 87.

Volucres vicata fallite virga. Ovid. 15. Met. 474.

Fallere, pro Latere. Tacit. 3. Hist. 73. Fallendi artes circumspiciant, hoc est latendi, ne videlicet deprehenderentur. Nam Fallere, pro Latere saepe reperias apud hunc scriptorem, quæ elegantissima verbi hujus significatio. Idem lib. 13. Ann. 13. Quam mutatio neque Neronem fefellit. Idem 2. Hist. 98. conf. Curt. 4. 2. 21. Patere. 2. 53. 4. Hor. 1. Epist. 17. 10. & Ovid. supra Custodes. Add. Fallere holtem &c.

Falsus sum, i. e. Decipior. Plaut. Men. 5. 2. 3. Ter. And. 4. 1. 2. Heu me miserum qui tuum animum ex animo spectavi meo. p. falsi es. Plaut. Truc. 4. 3. 11. Mihi etiamnum quid sit negoti, falsi incertusque sum.

Falli igitur possumus. Cic. 1. de Fin.

Possum falli, ut humanus. i. e. homo. Cic. 13. Att. 21. V. Græ ad loc.

Spes fallendi. Hor. 1. Epist. 17. 54.

Via mille fallendi. Tibul. lib. 4. 6. 12.

FALLENS, [ψῶδω] cui opponitur Constans. Cic. 2. de Fin. 46. Hæc initii inducti, omnia vera diligimus, id est fidelia, simplicia, constantia: tum vana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, &c.

Clivus fallens. Plin. Epist. 101. lib. 5.

Retia fallentia. Ovid. 2. de Arte Am. 198.

Vestigium fallens. Plin. 2. Epist. 1.

Vita fallentis semita. Hor. 1. Epist. 19. 103. h. e. Vita solitaria.

FALLENTER, Adv. Novatian. de Trin. cap. 26.

FALSUS, a, um. [ψῶδω] ut, Falsus amicus. Claud. de 4. Cot. Hon. 277.

Omnibus verax, sibi falsus uni. Sen. Med. 8.

Falsus sodalibus, i. e. Qui fidem sodalibus non servat. Catul. 28. 1.

Auditiones false. Tacit. 4. Ann. 11.

Causa falsa. Ter. And. 1. 5. 32.

Obstupui, censeri me verbum potuisse ullum proloqui? aut Ullam causam, saltem ineptam, falsam, iniquam? obmutui.

Codex falsus. Cic. 3. Verr. 157. Quod falsum codicem protuleris.

Crimine falso accusare aliquem. Ovid. 13. Met. 308.

Cupidine falso decipi. Hor. 1. Serm. 1. 61.

Gaudium falsum. Ter. And. 1. 2. 9.

Id voluit, nos sic nec opinantes duci falso gaudio.

Gaudia falsa, Non sincera. Virg. 6. Æn. 513.

Gratiam falsam inire. Ter. Heaut. 2. 3. 61.

Perge obsecro te, & cave ne falsam gratiam Studeas inire.

Honor falsus, Qui indigno exhibetur. Hor. 1. Epist. 17. 39.

Imaginem falsam celare culpam. Ovid. 2. Met. 37.

Lacrimula falsa. Ter. Eun. 1. 1. 22.

Hæc verba una, mehercle, falsa lacrimula,

Quam oculos terendo misere vix vi expretierit, Restinguet.

Lingua falsa. Ovid. 2. Met. 83.

Litterarum falsarum & corruptarum poena gravis. Cic. pro Flacc. 39.

Lites false. Plaut. Rud. prol. 13. Noscamus ut quemque adjuvet opulentia: qui falsas lites falsis testimoniis petunt, &c.

Odium falsam affimulat. Ovid. 7. Met. 298.

Opprobriis falsis morderi. Hor. 1. Epist. 16. 38.

- Os falsum. Ovid. 10. Met. 291.
Si licet, & falsi positus ambagibus oris
Vera loqui finitis.
- Pavores falsi. Tacit. 2. Ann. 27. Falsos pavores induerat.
- Proditio falsa. Virg. 2. Æn. 83.
- Pudor falsus. Ovid. 2. de Arte Am. 556.
- Querelis falsis incusare aliquem. Claud. de Sex. Conf. Hon. 429.
- Scriptor falsus. Martial. lib. 3. 20.
An quæ Neroni falsus asruit scriptor.
- Sol falsus, pro Fallace. Virg. 1. Georg. 463.
— solem quis dicere falsum
Audeat? Serv.
- Solicitudo falsa. Ter. Heaut. 1. 2. 3.
Proin tu sollicitudinem istam falsam, quæ te excruciat, omittas.
- Somnium falsum. Plaut. Milit. 2. 4. 28.
Mihi haud falsum eveniat somnium, quod noctu hac somniavi.
- Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp. 6.
- Spem falsam ponere. Ovid. ad Liv. 37.
- Spe falsa aliquem producere. Ter. And. 4. 1. 24.
- Terror falsus. Lucret. lib. 3. 68.
- Testamentum falsum, Quod testamentum non est, inquit Paul. Jure-
conf. 1. 221. D. de verb. signif. Sic,
- Tutor falsus, Qui tutor non est. Ulpian. in l. 1. D. Quod fals. tut.
auctor gest. est. dicit.
- Verbis falsis perjuriam addit. Ovid. 11. Met. 206.
- Vitis falsis & mendacibus mentes mortalium concitare. Cic. 2. de
Divin. 127.
- Voculae falsæ, de fracta & contra naturam quasi elisa voce. Cic. 3. de
Orat. 25.
- Falsus animi dicitur is, Cui longe aliter cecidit, atque opinabatur.
Ter. Eun. 2. 2. 43.
- Falsum habere, i. e. Decipere. Sallust. Jugurth. cap. 10. pr. Nec ea
res (me) falsum habuit.
- Falsum esse, vel Fieri. Sallust. Catil. 1. 10. Ambitio multos mortales
falsos fieri subegit. Ubi usurpatur pro Fictio & simulato. conf. Tacit. 1.
Ann. 7. 1. & 3. 3. 1.
- De Compar. ita Festus, Falsius & Falsior cum rationabiliter dici pos-
sint, non tamen sunt in consuetudine. Habet tamen Petron. cap. 132.
Nihil est inepta persuasione falsius. & Augustin. Civ. Dei, 7. 5. Quan-
to est abjectior & falsior ista.
- Superl. Columel. 1. 6. Idem falsissimum est.
- FALSUM, i. n. [ψεῦδος] Ter. Eun. 1. 2. 23.
Quæ vera audivi, taceo, & contineo optime:
Sin falsum, aut vanum, aut fictum est, continuo palam est.
dem Heaut. 3. 1. 12.
- Visi falsum & imitatione simulatum nihil est in eo. Cic. 2. de
Orat. 189.
- ntelligens falsi. Tacit. 12. Ann. 26.
- Veri falsique notitia. Lucret. lib. 4. 478.
- Mentita, falsa & plena erroris. Cic. 2. de Nat. Deor. 65. Quæ ordi-
ne & ratione vacant, ea mentita, & falsa, plenaque erroris sunt.
- oclinis falsis animus. Hor. 2. Serm. 2. 6. h. e. Proclivis & inclina-
tus ad falsas opiniones.
- lucta in falsum. Tacit. lib. 3. Ann. 56. Modica de moribus adole-
scentis, neque in falsum aucta retulit.
- Addere falsa veris. Ovid. 9. Met. 138.
- admiscere veris falsa per artem. Sil. lib. 11. 129.
- convincere falsi. V. CONVINCIO.
- convincere falsum resuratu accipiti. Lucret. lib. 3. 524.
- distinguere falsum vero. Hor. 1. Epist. 10. 29.
- acere tela in falsum. Tacit. lib. 4. Ann. 50. Telisque in falsum jactis.
ingravescere falsis. Tacit. lib. 1. Ann. 42. Quum e contrario omnia
læta fingeret, falsis ingravescebat.
- unire falsa, i. e. Ea quæ commissa non fuerant. Sen. Hippol. 12.
- remiscere veris falsa. Hor. de Arte Poet. 151.
- renidens falsum vultu. Tacit. 4. Ann. 60. Enimvero Tiberius torvus,
aut falsum renidens vultu, seu loqueretur, seu taceret.
- scripseram ad te falsum ante de iis. Cic. 7. Att. 14.
- verum, falsumve sit, vira non decreverit. Plin. lib. 8. cap. 16.
- falsum pro Iniquo & absurdo. Petron. cap. 71. Valde enim falsum
est, vivo quidem domos cultas esse, non curari eas ubi diutius habi-
tandum sit.
- FALSO, Adv. [ψεῦδῶς] quod Vero contrarium est. Plaut. Bacch. 3. 3.
o. Non maneo, neque tu me habebis falso suspectum. Ter. Heaut.
3. 27. Nam mihi nunc nihil rerum omnium est quod malim, quam
ie hoc falso suspicari. conf. Cic. 3. Off. 18.
- falso, in respondendo. Ter. And. 3. 2. 25. Continuo dari tibi verba
censes. s. falso. Ubi Donatus, Potest & ἐρριχῶς Falso pronuntiar.
Potest & Falso loqueris; ut Sallust. Jugurth. pr. Falso queritur de
natura sua genus humanum.
- itavi numina Jovis falso, i. e. Perjuravi. Ovid. 5. Fast. 683.
redita fama falso. Sen. Octav. 6.
- audata falso femina. Ovid. 3. Amor. 12. 43.
- roditum memorie falso videbatur. Cic. pro Lege Manil. 41.
- romittere falsis. Ovid. 20. Epist. 195.
- FALSE, Adv. Idem. Plaut. Capt. 3. 4. 79. Ego te Philocrates false faciam,
tverus hodie reperire Tyndarus. Antiquum. V. Augustin. Conf. 10.
3. pr. & Epist. 222. [Apud Plautum vocativus est.]
- FALSIDICUS, Adj. [ψευδολόγος] Qui falsa loqui consuevit. Plaut.
apt. 3. 5. 13.
Qua me, meamque rem, quod in te uno fuit,
Tuis scelestis falsidicis fallaciis Dilaceravi. conf. Idem
rin. 3. 3. 40. & Aufon. Epigr. 118. 17.
- FALSIIFICUS, aliud Adj. [ψευδοποιός] Qui facit fallacias. Plaut. Mil.
2. 36. Domi habet animum falsiloquum, falsificum, falsijurium.
- FALSIFICO, Ære. Jct.
- FALSIFICATUS, a, um. Prudent. Hamart. 549.
- FALSIFICATIO, Ænis. f. Jct.
- FALSIFICATOR, Ænis. m. Jct.
- FALSIFURIUS, Adj. [ψευδομύθος] Qui falsa juret. Plaut. Mil. 2. 36.
- FALSILŌQUUS, Adj. [ψευδολόγος] Qui falsa loquitur. Plaut. Mil.
2. 2. 36. Idem Capt. 2. 2. 14. Quorum rerum te falsiloquum mihi esse
nolo. Prudent. Apoth. 107.
- FALSILOQUAX, Æcis. Idem. apud Fortunat.
- FALSILŌQUUM, i. n. Pigmentum. Augustin. prol. in Lib. Retract.
- FALSIMONIUM, i. n. [ἐξαπατήσιον] Plaut. Bacch. 3. 6. 12. Quos quum
censeas esse amicos, reperiuntur falsi fallimoniis. [Potius a Fallimo-
nia, æ. f. est.]
- FALSIPARENS, Æntis. c. [ψευδοπάτρων] Is dicitur qui falsum habet pa-
rentem, i. e. Cujus pater is esse creditur, qui minime tamen est.
Sic Catullus vocat Herculem, quem ex Jove & Alcmena natum,
plurimi credebant Amphitryonis esse filium, quia is verus erat
Alcmena maritus. Catul. 66. 112.
— falsiparens Amphitryoniades.
- FALSITESTIS, is. Gloss. Gr. Lat. ψευδομάρτυς, Falsitestis.
- FALSITAS, Ætis. f. [ψευδῆς] cui opponitur Veritas. Cic. pro Cluent. 5.
Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas
habet: sic in hoc loco falsa invidia inbecilla esse debet. conf. Arnob.
lib. 1. p. 33.
- FALLAX, Æcis. Adj. [ἀπατηλὸς, σφαλῆρος] Qui fallit sæpe, seu decipit.
Alea fallax. Ovid. 4. de Pont. 2. 41.
Amica fallax. Ovid. 2. Amor. 9. 38.
Amicitie fallax. Tacit. 16. Ann. 32. Sic specie bonarum artium fal-
los, & amicitie fallaces.
Amor fallax. Sen. Hippol. 5.
Astrologi vani & fallaces. Cic. 1. de Divin. 37.
Aula fallax. Sen. Octav. 2.
Conjectura fallax. Plin. lib. 22. cap. 23. Quoniam in his naturam esse
apparet, in illis conjecturam sæpius fallacem.
Convallis fallax. Plin. lib. 8. cap. 8. Convallis manu facta, & longo
tractu fallax.
Fiducia fallax. Ovid. 16. Epist. 321.
Hamus fallax. Martial. lib. 4. 56.
Sic avidis fallax indulget piscibus hamus.
Hamo fallaci læsus piscis. Ovid. 2. de Pont. 7. 9.
Herbæ fallaces, Quæ parum aut nihil afferunt fructus. Cic. de
Amicit. 70. Novitates autem si spem afferunt, ut tanquam in
herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illæ quidem re-
pudiandæ.
- Herba fallax veneni. Virg. 4. Ecl. 24.
- Homines fallaces. Catul. 28. 4.
- Imitatio fallax. Cic. 4. Acad. 140.
- Indiciæ fallaces. Valer. 5. Argon. 631.
- Interpres fallax. Cic. ad Brut. 10.
- Judicia fallacia. Cic. 3. Off. 6.
- Loquenti fallax. Cic. 4. de Fin.
- Merces fallaces & fucosæ. Cic. pro Rabir. Posth. 40.
- Norma fallax. Lucret. lib. 4. 517.
- Observatio fallax aut dubia. Plin. lib. 18. cap. 26.
- Pueila fallax. Tibul. lib. 3. 7. 19.
- Sensu fallacissimo judicare. Cic. 2. de Divin. 91.
- Sententia hominum fallax. Ovid. 5. Fast. 191.
- Servus fallax. Ovid. 1. Amor. 15. 17.
- Silva fallax, Quæ perplexas vias multas habet. Virg. 9. Æn. 392.
- Simulacrum fallax. Sil. lib. 17. 536.
- Spes fallax. Liv. 6. Nec diutius patiar a te multitudinem fallaci spe
concitari.
- Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp. 6.
- Spes heu fallaces, &c. Sil. lib. 7. 57. Cic. pro Milon. 94. O spes
fallaces! o cogitationes inanæ meæ!
- Tenebræ fallaces. Valer. 3. Argon. 186.
- Vates non fallax. Tibul. lib. 3. 4. 49.
- Vitæ fallaces. Ovid. 2. Amor. 11. 8.
- Vita fallax. Sen. Hippol.
- Vultu fallaci blandita fortuna. Sen. Octav. 7.
- Undis fallacior. Ovid. 13. Met. 799.
- Fallacissimus. Hirt. Bell. Alex. cap. 24. At regius animus, discipli-
nis fallacissimis eruditus &c.
- Homio fallacissimus. Cic. pro Domo 23.
- FALLACIA, æ. f. [προφή, ῥαδιόχημα, ῥαδιουργία] Techna, dolus ma-
lus. Ter. And. 4. 5. 39. Fallacia alia aliam trudit. h. e. Dolus dolo
connectitur. Sumptum a consuetudine conantium fallere, ac dolos
dolis confarcinantium ne deprehendantur. Unde Confutis dolis dicit
Plaut. Cic. 2. de Divin. 85. Tota res est inventa fallaciis aut, ad fu-
perstitionem, aut ad errorem.
- Fraudes & fallaciæ. Cic. pro Cluent. 100.
- Doli, machinæ, fallaciæ, præstigiæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 75.
- Sine fuce & fallaciis homo. Cic. 1. Att. 1.
- Astutior fallacia. V. ASTUTUS.
- Componere fallacias. V. COMPONO.
- Contat totus ex fraude, fallaciis, mendaciis. Cic. pro Rosc.
Com. 20.
- Excogitare fraudes & fallacias. Cic. pro Cluent. 100.
- Intendere fallaciam in aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 2. V. INTENDO.
- Invenire fallaciam. V. INVENIO.
- Falla, pro Fallacia. V. supra FALLAM.
- FALLACIES, Æi. Apul. Met. 5. Fallacie germanitatis inducta.
- FALLACITER, Adv. [δολοῦρος] Cic. 1. de Divin. 35. Fallaciter por-
tenta interpretari. Idem 3. Off. 68. Ratio ergo hoc postulat, nequid
insidiosæ, nequid simulate, nequid fallaciter.
- Imitando fallaciter naturam boni. Cic. in Partit. 90.
- Fallacissime. Plin. 12. 16. Fallacissime adulteratur Indica myrrha.
- Venditare se alicui fallacissime. Cic. de Arusp. Resp. 48.
- FALLACIOSUS, Adj. [δολικός] Quod est plenum fallaciis. Gell. 14. 1.
Veterum testimonia, quibus hujusmodi ambages fallaciöse consu-
tantur. Idem lib. 7. cap. 3. ex epistola Tironis Tullii. conf. Apul.
Met. 8. p. 205.
- FALLACILOQUENTIA, æ. f. Cic. 4. de Fin. 58. Ex ea difficul-
tate illæ fallaciloquentiæ (ut ait Accius) malitiæ natæ sunt. Sic enim
legit Non. Marcell.

FALLIBILIS, e. Qui fallit, non Qui fallitur. Adducit ex Gloss. Vet. Salmat. in Solin. p. 615.

FALSO, [παραπαιω] Ære. Modestin. in l. penult. D. ad legem Cornel. de falsis, Decretoque divi Adriani præceptum est, in insulam eos relegari, qui pondera aut mensuras falsassent. conf. Hieron. Epist. 65. 4. Tertull. adv. Marc. 5. cap. 3.

FALSATUS, a, um. Sulp. Sever. Dial. de Virt. Monach. Orient. Dial. 1. cap. 6.

FALSARIUS, i. m. [παραπαιωτης] Suet. Claud. cap. 15. Proclamante quodam, præcidendas falsario manus. Idem Neron. cap. 17. Adversus falsarios tum primum repertum, ne tabulæ, nisi pertusæ, ac ter lino per foramina trajecto obliquarentur. Significat Falsum signatorem. Idem clarius in Tito cap. 3. conf. Lex. Pitisc.

FALX, falcis. f. [δρεπανον, ἀρπη, δρεπανον] a Farre littera commutata, ut Varro existimat, 4. de L. L. 32. est Qua secantur frumenta, herbæ, & similia. Virg. [ubi?]

Falce nec agricolæ duri refecanda. Plin. lib. 18. cap. 28. Falcium duo genera: Italicum brevius, ac vel inter vepres quoque tractabile. Galliarum latifundia majoris compendii, quippe medias cædunt herbæ, brevioresque prætereunt. Cic. 5. Tusc. 65. Immissi cum falcibus multi purgarunt, & aperuerunt locum.

Falces arborariæ, fœnaræ, rufcaræ, itramentariæ, sylvaticæ, vineaticæ. Cato cap. 10. & cap. 11. conf. etiam Lex. Pitisc.

Falx lumaria, Qua fecanus lumeta, cum in agris serpunt spinæ: quas quod a terra agricolæ solvunt, i. e. luunt, Lumecta dicuntur. Varr. 4. de L. L. 31. Festus. Luma genus est herbæ, vel potius spinæ. V. Scal. in loc. & Turneb. Advers. 30. 23.

Fron datorum falx. Catull. 62. 41.

Ahenæ falcis curvamen. Ovid. 7. Met. 227.

Acuta falx. Ovid. 9. Met. 383. V. ACUO.

Adunca falx. Ovid. 14. Met. 628.

Agræstis falx. Juven. 13. Sat. 39.

Ahena falx. Virg. 4. Æn. 543.

Curvæ falces. V. CURVUS.

Mala falx, Noxia. Virg. 3. Ecl. 11.

Nigræ rubigine falces. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 194.

Procurva falx. Virg. 2. Georg. 365.

Rapaces falces. Lucret. lib. 3. 650.

Sirpiculæ falces sunt, Quibus sirpabantur & alligabantur dolia veterum, quæ fictilia erant, tum quum erant fracta. Turneb. Advers. 7. 23. Meminit Cato cap. 11. conf. & Varr. L. L. 4. 31. Salmat. ad Solin. c. 35. Sarpicula, a primitivo Sarpa, quod etiamnum Galli de certo falcis genere usurpant, une Serpe.

Supina falx. Juven. 8. Sat. 201.

Vericulatæ falces. Columel. lib. 2. cap. 21. Al. Vericulatæ. Utraque lectio difficultate non caret.

Vinitoria falx. Columel. lib. 4. cap. 25. V. CULTER.

Adhibere frondibus falcem. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Amputare ramos falce. Hor. Epod. 2. 13.

Armarus curva falce deus. Tibul. lib. 1. 4. 8. Saturnum intelligit. [Immo Priapum. V. loc. & Interpp. ad Virg. 4. Georg. 110.]

Attenuat falx umbram arboris. Catull. 62. 41.

Avertere falces laqueis. V. AVERTO.

Detondent æstivæ Gargara falces. Claud. fex. Conf. Hon. 389.

Incidere vites falce. Virg. 3. Ecl. 11.

Curare vitem falce. Plin. lib. 17. cap. 22.

Metere frumenta denticulatis falcibus. Columel. lib. 2. cap. 21.

Metere frumenta rostratis falcibus. Columel. lib. 2. cap. 21. Alii pro Rostratis legunt Nostratibus.

Premere vitem falce. Hor. 1. Carm. 31. 9.

Premere umbram falce. Virg. 1. Georg. 157.

Refecanda feget falce. Ovid. 1. Epist. 53.

Refecta Ceres incurva falce. Ovid. 1. Amor. 15. 12.

Supponere falcem ariflis. Virg. 1. Georg. 348. conf. Martial. lib. 14. Epigr. 34. de falce rurali.

Falx, Bellica machina, quæ adunco præfigebatur ferro: sic dicta quod incurvata esset, ut ex muris lapides extraherentur. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Una erat magno usui res preparata a nostris, falces præacutæ, insertæ affixæque longuriis, non ablimili forma muralium falcium. Paulo post dicit, Fumes abscessisse fuisse falcibus. conf. Idem 7. Bell. Gall. 86. Veget. 4. 46. & Lex. Pitisc.

FALCULA, æ. f. dimin. [δρεπανιον] Columel. lib. 12. cap. 18. Nec minus falcula & unguis ferrei quamplurimi parandi. Cato cap. 54. Quod falcula secueris, non renascetur. conf. Pallad. 1. 43.

Falcula pantherarum & pardorum dicuntur Extremitates unguium, in falcis formam incurvatæ, quibus dum appetunt, etiam integra corpora dilaniant, a quibus etiam falculis, Falcones dictos putat Festus. V. supra FALCO, nis. Plin. lib. 8. cap. 15. conf. Solin. cap. 40.

FALCICULA, æ. f. Idem quod Falcula.

FALCARIUS, i. m. [δρεπανιφορος] Qui falce utitur. Turneb. 30. 15. pro eo qui falces conficit, sumit. Cic. 1. in Catil. 8. Dico te priori nocte venisse inter falcarios. Priscianus hunc locum exponens, ait, Inter falcarios, i. e. In locum ubi sunt falcarii.

FALCARIUS, a, um. Adj. ut Falcariæ cotes, quibus Falces acuuntur. Perott.

FALCIFER, [δρεπανιφορος] Falcem ferens. Martial. lib. 5. 16.

Nam si falciferi defendere templa tonantis. i. e. Saturni. Ovid. in Ibin, 216.

Te fera nec quicquam placidum spondentia Martis

Sidera prefferunt, falciferique fenis. conf. Idem 5. Fast. 627.

Covinus falcifer. Sil. lib. 17. 422. V. COVINUS.

Manus falciferæ. Ovid. 13. Met. 930.

FALCIGER, a, um. Idem. Aufon. Ecl. de Fer. Rom. 36.

FALCIPEDIUS, a, um. Cui sunt crura simulant quæ cornua lunæ. ut jocatur Martial. 2. 34. Ita Timaldion uxorem vocat Falcipedium apud Petron. cap. 75. V. Reines. in Fragm. Petron. p. 115. Aliis est Fulcipedia.

FALCO, [δρεπανιζω] Ære. Falce profcindere. Unde partic. Falcatus. Plin. lib. 17. cap. 10. de Amygdalis. Serendas quam maxime falcatas, & e novella. [Viderur potius de figura fructus istius intelligendum, referendunque ad dict. feq.]

FALCATUS, Adj. [δρεπανειδης] Quod formam falcis habet. Plin. lib. 10. cap. 21. de gallo gallinaceo loquens, In sublime caudam quoque falcatam erigens. Idem, 15. 24. pr. Falcatam ait filiquis esse longitudinem.

Cauda falcata, Delphino. Ovid. 3. Met. 681.

Entis falcatus. Sil. lib. 3. 278.

Sinus maris falcatus in arcus. Ovid. 2. Epist. 131.

Falcatus, Falcibus instructus. Unde Falcati currus dicti sunt, Liv. 37. 41. Macrob. Inducebat etiam currus cum falcibus, & elephantos cum turribus. Stat. 10. Theb. 544.

Quadrigæ falcatae. Curt. 4. 9. 4.

FALCATOR, ðris. m. Affertur ex Columel.

FALCASTRUM, i. n. Instrumentum ferreum curvum cum manubrio a refecandam veprium densitatem. Isidor. 20. 14.

F A M

FAMA, æ. f. [φῆμη, βᾶσις, ἕχη, φάσις] Sermo quidam in populo, sine certo auctore, de re aliqua recenti, five bona, five mala: Val. lib. 4. Idem autem sunt Rumor & Fama, præterquam quod alterum Latinum est, alterum e Græco, eodem Valla teste. Fama a Fando dicta Fest. Ter. And. 1. 1. 72. Omnes uno ore omnia bona dicere, & laudare fortunas meas, qui gnatum haberem tali ingenio præditur quid verbis opus est? hac fama impulsus Chremes, ultro ad me veni. Virg. 4. Æn. 173.

— magnas it fama per urbes,

Fama malum, quo non aliud velocius ullum, &c. Quo in loco exhibet pulcherrimam famæ descriptionem.

Fama, abl. Ter. Hec. 2. 1. 21.

Multo melius hic quæ fiunt, quam illic ubi sum assidue, scio:

Ideo quia ut vos domi mihi eritis, proinde ego ero famæ foris.

i. e. Ut vos habueritis domi, ita ero foris fama, hoc est ex rumore

Vulgata bella per orbem fama. Virg. 1. Æn. 209.

Inclita gloria fama. Virg. 2. Æn. 82.

Notissima insula fama. Virg. 2. Æn. 21.

Illustris virgo fama. Virg. 7. Æn. 79.

Notus super æthera fama. Virg. 1. Æn. 383.

Prior fama. i. e. Cui est majus nomen. Hor. 2. Serm. 5. 30.

— fama civem, causaque priorem

Sperne.

Diminutio famæ. Firmic. lib. 5. cap. 6.

Egregio famæ testimonio semper ornatus. Firmic. lib. 6. cap. 1. sub finem.

Reverentia famæ. Ovid. 9. Met. 555.

Nec nos aut durus pater, aut reverentia famæ,

Aut timor impediet.

Famæ commendatioris homo. Plin. lib. 25. cap. 10. Similiter eam quam euplemam vocant, traduntque ea perunctos commendatioris esse famæ.

Ingenii fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Judiciorum fama. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Sapientiæ fama. Cic. de Amicit. 15. Itaque non tam ista me sapientiæ (quam modo Fannius commemoravit) fama delectat, falsa præfertim, quam quod amicitia nostræ memoriam spero sempiternam fore. Sic, Fama eloquentiæ. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Vulgi fama, quoddam multitudinis testimonium. Cic. in Topic. 76.

Fama de. Sallust. Jugurth. cap. 55. De Metello fama præclara esse.

Adversa fama. Tacit. 1. Hist. 73. Adversam de Domitiano famam accipit.

Æmula fama Herculei laboris. Sil. lib. 4. 4.

Anus fama. Catull. 79. 10.

— & quis sis fama loquetur anus.

Atrocior fama. Tacit. 4. Ann. 11.

Audax fama novis terroribus. Stat. 8. Theb. 152.

Bona fama. V. BONUS.

Calamitosa fama. V. CALAMITAS.

Castra sterilisque fama. Stat. 6. Theb. 70.

Communi fama atque sermone audire de re aliqua. Cic. pro Fla. 13. Siquid ipsi audistis communi fama atque sermone de vi, armis, &c.

Conspicua fama. Juven. 10. Sat. 125.

Egregia fama. Tacit. Agric. 20.

Exigua fama. Firmic. lib. 5. cap. 6. Homines erant modici nominis & exiguæ famæ.

Fallax. Mantuan. Ecl. 9. 169.

Fœda fama. Juven. 14. Sat. 156.

Garrula fama. Sen. Herc. fur. 3.

Illustris fama. V. paulo post, Vetus & illustris.

Impia fama. Virg. 4. Æn. 298.

Inanis fama. Tacit. 4. Hist. 11. Erantque &c. qui principatus in nemi ei famam circumdarent.

Incertæ murmura famæ. Ovid. 9. Epist. 41. conf. Liv. 21. 32.

Incolomis fama, i. e. Illæsa exultimatio & nomen integrum. Cic. Fe. 13. 37. pr. Gratulor tibi quod ex provincia salvum te ad tuos recepisti, incolomis fama & Republica.

Incredibilis rerum fama. Virg. 3. Æn. 294.

Insulta fama. Sil. lib. 13. 96.

Infelix fama. V. INFELIX.

Lepida fama. V. LEPIDUS.

Levis fama. Virg. 7. Æn. 232.

— nec veltra feretur

Fama levis, tantique abolefcet gratia facti.

Loquax fama. Lucan. lib. 8. 782.

Mala fama. V. MALUS.

Minor factis fama. Stat. 12. Theb. 499.

Mirabilis fama. V. MIRROR.

Miratrix fama senioris avi. Sen. Hippol. 6.

Mœsta fama. Tacit. Hist. 2. 46. pr. Mœsta primum fama, dein prope e proelio perditas res patefaciunt.

Obscurior fama. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Obscurior fama ævo. Ovid. 6. Fast. 104. Ævo, propter ævum.
 Perennis fama. Virg. 9. Æn. 79. V. PERENNIS.
 Perobscura fama. V. PEROBSCURUS.
 Perpetua fama & commendatio. Cic. 2. Off. 72.
 Popularis fama. Cic. 5. Tusc. 46.
 Prospera fama. Tacit. 1. Hist. 14.
 Recens fama. Stat. 5. Theb. 140.
 Secunda fama. Liv. lib. 4. Decad. 5. Suum imperium mirari per vanitatem populi maluit, quam secunda fama male rem gerere.
 Sinistra fama. Juven. 14. Sat. 1.
 Tristis fama. Cic. 14. Philipp. 15. Hoc triduo vel quadriduo tristis a Mutina fama manarat.
 Vaga fama. Ovid. 8. Met. 267.
 Validissima fama. Tacit. 13. Ann. 8. Ut famæ inserviret, quæ in novis coeptis validissima est.
 Vetus fama. Hor. 2. Serm. 1. 36.
 Vetus & illustris fama. Cic. pro Muren. 38.
 Vitrea fama. Hor. 2. Serm. 3. 222. i. e. aut Fragilis, aut Splendida. Porphy.
 Volucris præconia famæ. Ovid. 17. Epist. 207.
 Vulgaris fama. i. e. Vulgi rumor. Stat. 4. Silv. 8. 34.
 Abjicere famam ingenii. Cic. 9. Fam. 16. Effugere autem si velim nonnullorum acute aut facete dictorum offensionem, fama ingenii mihi est abijcienda. V. ABJICIO.
 Accendere famam. Quintil. Decl. 17. Est autem hoc iniquissimum de loquacitate populi, quod plerumque famam accendit contentio non credentium.
 Accidit fama. V. ACCIDO.
 Accipere fama & auditione factum esse aliquid. Cic. 2. de Nat. Deor. 95.
 Affectare famam eloquentiæ. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Afferre famam. V. AFFERO.
 Amittere famam & existimationem. Cic. pro Quint. 50.
 Atterere famam. V. ATTERO.
 Aucupari famam. V. AUCUPOR.
 Auferre famam docti, i. e. Celebrari pro docto. Hor. 2. Epist. 1. 56.
 Bacchatur fama per urbem. Virg. 4. Æn. 666.
 Canit fama. V. CANO.
 Captare famam dicacis. Hor. 1. Serm. 4. 83.
 Cedere famæ. V. CEDO.
 Celebrata fama per orbem. Ovid. 2. de Arte Am. 429. Cic. 1. Q. frat. 1. Constanti fama atque omnium sermone celebratum est ita esse.
 Circumdare famam alicui. Tacit. in Dial. Orat. 37. Catilina & Milo, & Verres, & Antonius, hanc illi famam circumdederunt. conf. supra Inanis fama.
 Collocat fama in concilio caelestium. Cic. 3. Off. 25. Hercules, quem hominum fama, beneficiorum memor, in concilio caelestium collocat.
 Committere famam suam alicui. Hor. 2. Serm. 7. 67.
 Comprimere famam. V. COMPRIMO.
 Conficere famam alicui. Cic. de Clar. Orat. 259. Catulo suavitas vocis, bene loquendi famam confecerat. V. CONFICIO.
 Consentiens fama de aliquo. V. CONSENTIO.
 Consequi famam malignitatis. V. CONSEQUOR.
 Conservare collectam famam. Cic. 2. Verr. 71. Qui ut ante collectam famam conservet laborat.
 Constans fama. V. CONSTO.
 Consulere famæ. V. CONSULO.
 Consulere late famæ cujuspiam. V. LATUS.
 Convalescit fama. Curt. lib. 9. 6. pr. Quum audisset convaluisset apud barbaros famam mortis suæ.
 Crebrescens fama. Tacit. 4. Hist. 12. Iisdem diebus crebrescentem cladis Germanicæ famam nequiquam moesta civitas excipiebat.
 Dedita pro provinciis fama. Tacit. 11. Ann. i. e. Divisa, dissipata. [Ergo Didita legendum, a Dido, q. V. ut & DEDO.]
 Denigrare famam. V. DENIGRO.
 Deperdere bonam famam. Hor. 1. Serm. 2. 61.
 Deponere famam collectam diu. Claud. de Conf. Mall. Theod. 184.
 Depeculari famam alicuius. Auct. ad Heren. 4. 52.
 Deportare famam alicujus rei. Tacit. 4. Ann. 16. Bellique confecti famam deporterat.
 Deseret multo tardius fama Curium, Fabricium &c. Cic. 1. Tusc. 110.
 Detrahere de fama. Cic. 3. Fam. 8.
 Discurret fama tota urbe. Curt. lib. 4. 1. Fama, ut solet, strenue tota urbe discurret.
 Dispergere famam. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle, Famamque dispersit se emere, ut pro suis venderet.
 Dissipare famam. Cic. 14. Philipp. 15. Famam istam fascium dissipaverunt. i. e. Sparserunt, divulgaverunt.
 Dissipare famam, pro Perdere. Firmic. lib. 5. cap. 12. Mars homines faciet seiplos destruentes, patrique substantiam perdentes, honorem quoque ac famam suam penitus dissipantes.
 Dare famæ, pro Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 7. Dabat & famæ, ut vocatus, electusque potius a Repub. videretur, quam per uxorum ambitum & senili adoptione irrepsisset. [Est igitur Famam captare, Tribuere famæ, non In vulgus spargere. V. in DO.]
 Dare verba famæ, dicitur, quæ Cum casta audiat, furtivis amoribus indelget. Ovid. 17. Epist. 170. V. Burni.
 Elevare famam, pro Minuere, & leviori reddere. Tacit. 4. Ann.
 Emanat fama. Cic. 3. Verr. 1. Quæ fama non idcirco solum emanarat, quod iste certe statuerat ac deliberaverat non adesse &c.
 Est fama, V. infra in Sum. & ad fin.
 Excitare famam. Cic. 5. Tusc. 46. Omitto nobilitatem, famamque popularem, stultorum improborumque consensu excitatam.
 Exit fama. Nepos 17. 2. 1.
 Expetere vel desiderare famam. Cic. pro Sext. 139.
 Extendere famam. V. EXTENDO.
 Extenuare famam belli. Liv. 1. Decad. lib. 5.
 Extinguere famam. Liv. 3. Decad. lib. 7. Virgil. 6. Æn. 527.
 Et famam extinguere veterum sic posse malorum.

Facere famam alicujus rei. Quintil. lib. 11. cap. 2. Memoria facit & proprii ingenii famam. i. e. Conciliat.
 Ferit fama moesta remotas terras. Lucan. lib. 5. 775.
 Fert fama. Liv. 2. 7. Regnum eum affectare fama ferebat. conf. Idem 21. 32. Ovid. 12. Met. 197. & 200.
 Frui fama optima & meritissima. Plin. 5. Epist. 15.
 Fundere famam latius. Quintil. lib. 11. cap. 2. Quem secutus, Cicero hanc famam latius fudit.
 Furit fama. Sil. lib. 7. 485.
 Gliscens fama. Tacit. 2. Hist. 83. Gliscentem in dies famam fors discussit.
 Hæsit fama ad metas. Cic. pro Cæl. 75. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo, fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas, notitia nova mulieris, & infelici vicinitate & insolentia voluptatum.
 Jactatur fama. Sil. lib. 4. 4.
 Incessit fama. Tacit. 13. Ann. 54. Ceterum continuo exercitum otio fama incessit, ereptum jus legatis ducendi in hostem, &c.
 Increscit fama. V. INCRESCIT.
 Infixa fama vulgo. Plin. lib. 8. cap. 22. Unde tamen ista vulgo infixa sit fama in tantum, ut in maledictis versipelles habeat, indicabitur.
 Inquinare famam alicujus. V. INQUINO.
 Intervire famæ. Tacit. 13. Ann. 8.
 Instandum famæ. Tacit. Agric. 18.
 Inurere famam superbiæ alicui. V. INURO.
 It fama per urbes. Virg. 4. Æn. 173.
 Lacerare famam alicujus. V. LACERO.
 Lædere famam. Plin. 3. Epist. 7. V. LÆDO.
 Loquitur fama. Patere. lib. 2. cap. 93. Profectus in Asiam (ut fama loquitur) ob tacitas cum Marcello offensiones. V. LOQUOR.
 Mandare quidpiam alicui ex fama. Tacit. 4. Ann. 6. Res suas Cæsar spectatissimo cuique, quibusdam ignotis ex fama mandabat. i. e. Rebus suis præficiat fama solum secunda cognitos.
 Manet fama. V. MANEO. Lucan. lib. 8. 74.
 — Habes aditum mansuræ in sæcula famæ.
 Manat fama, Manat rumor. V. MANO.
 Mentita est fama. Ovid. 10. Met. 28.
 Merere famam. V. MEREO.
 Moritur fama. V. MORIOR.
 Narrat fama. Patere. lib. 2. cap. 121. extr. Eminentissimos hostium duces non occisos fama narravit, sed victos triumphus ostendit.
 Nasci famam. Auctor ad Heren. lib. 2.
 Nuntiat fama. Cic. 12. Fam. 4. Fama nuntiabat te esse in Syria.
 Obliterare famam. V. OBLITERO.
 Oblitus melioris famæ. Virg. 4. Æn. 221.
 Obruere famam alterius. Tacit. Agric. 17. Et quum Cerealis quidem alterius successoris curam, famamque obruisset, sustinuit quoque molem Julius Frontinus, vir magnus quantum licebat.
 Patefacere famæ januam. V. JANUA.
 Parcere famæ. Cic. Quod si semper una fuisset, tamen summa cura tum multo etiam magis suæ famæ pepercisset.
 Penetrare in alicujus famam. Tacit. 4. Hist. 7. pr. Ut in cujusque vitam famamque penetrarent.
 Peragravit fama. Cic. pro Milon. 99. Fama de interitu Clodii fines imperii Roman. peragravit.
 Percrebuit fama. Cic. 10. Fam. 10. Tamen ipsa fama quæ de tua voluntate percrebuit, magnam es laudem consecutus.
 Perdere famam. V. PERDO.
 Perlata est fama. Curt. lib. 9. 5. 19. Inter hæc ad Macedonas, regem cecidisse, fama perlata est.
 Pervaserat interim circumventi exercitus fama. Tacit. 1. Ann. 69.
 Pervenit fama ad aures. Cic. pro Syll. 12. Vix ad meas aures istius suspicionis fama pervenit.
 Possidere famam & existimationem. Cic. pro Quint. 15.
 Premere famam alicujus. Tacit. 15. Ann. 49. Lucanum propriæ causæ accendebant, quod famam carminum ejus premebat Nero. V. PREMIO.
 Querere dicendi famam. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Redire in gratiam cum fama. Æl. Spartianus in Antonino Geta. Atque ideo utcunque rediit cum fama in gratiam parricida. H. St. Locus est cap. 2. extr.
 Relinquere magnam sui famam. Nepos 2. 1. 3. Idem 6. 1. 1.
 Reprimere famam. Cic. 11. Philipp. 23. Hanc quæso, pro tua singulari sapientia, reprime famam.
 Ruit volitans. Virg. 9. Æn. 473.
 — volitans perinata per urbem
 Nuntia fama ruit. Poeticum.
 Sepulta fama. Ovid. 7. Epist. 92.
 Servire famæ. Plin. præf. extr.
 Spoliare fama. Cic. 3. Off. 77.
 Studere famæ. Quintil. lib. 3. cap. 4. Et fortasse tutissimum erat modo famæ studentem, nihil ex eo mutare, quod multis annis non sensibile modo, verum etiam approbasset.
 Subire famam temeritatis, pro Temerarium dici. Cic. ad Brut. 18. Itaque ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem, ne famam subeam temeritatis.
 Sum. ur, Fama fuit quosdam ex Fidenatium juventute participes ejus populationis fuisse. Liv. 4. conf. 27. 32.
 Si vera est fama, i. e. Si credere fas est. Virg. 4. Georg. 42.
 Esse in fama. Tacit. 2. Hist. 73. Etsi vagis adhuc & incertis auctoribus, erat tamen in ore famæque Vespasianus: ac plerumque ad nomen ejus Vitellius excitabatur. conf. Idem 3. Hist. 13. 4.
 Intra famam esse. Quintil. lib. 11. cap. 3. i. e. Non maximæ existimationis aut famæ.
 Surrexit fama. Cic. 8. Fam. 8. Magna ilico fama surrexit, & de damnatione ferventer loqui est coeptum.
 Suscipere famam alicujus, i. e. Tuere. Plin. 2. Epist. 4. ad Calvinam. Debes adire hæreditatem paternam; pudoremque suscipere. hoc est, debes adire hæreditatem paternam; hoc enim pacto tueberis famam & pudorem patris tui mortui; quod si non faceres, declarares eum omnia sua dilapidasse: quæ res non parvo dedecore & intamia illum afficeret.

Tenere famam sine labe. Ovid. 17. Epist. 69.
 Terret fama. ut, Adversa fama populi te nihil terret? Sen. Thyest. 204.
 Tradere famæ. Curt. lib. 6. cap. 3. extr. Egregium me hercule opus,
 & inter præmia gloriæ vestra numerandum, posteritati famæque tradetis.
 Transgressa est in univ. famam. Tacit. Agric. 10.
 Tuerc incolument famam. Hor. 1. Serm. 4. 118.
 Vagatur fama. Virg. 2. Æn. 17.
 Venit fama. Cic. 9. Fam. 16. Fama ad te de mea lautitia veniet.
 Venit major fama post cineres. Ovid. 4. de Pont. 16. 3.
 Vigilare famæ. Ovid. 3. de Arte Am. 413.
 Volat fama. Virg. 3. Æn. 121.
 Vulgata per urbes fama. Lucan. lib. 2. 634.
 Vulgavit fama. Curt. lib. 8. cap. 11. pr. Hanc ab Hercule frustra ob-
 fessam esse, terreque motu coactum abfistere, fama vulgaverat.
 Fama eriam dicitur de Re inveterata, firmataque in hominum opinione,
 incerta tamen, teste Valla. Virg. 6. Æn. 14.
 Dædalus (ut fama est) fugiens Minoia regna, &c. Martial.
 de Spect. 5.
 Quicquid fama canit, donat arena tibi.
 Hæc fama celebrantur. Cic. pro Sext. 102.
 Neve operis famam possit delere vetustas. Ovid. 1. Met. 445.
 Priscæ titulos præcedite famæ, i. e. Contendite ut honoribus majores
 vestros vincatis. Stat. 2. Silv. 2. 146.
 Ut hominum fama est. Cic. de Arusp. Resp. 20. Mitto illam veterem
 ab ipsis diis immortalibus, ut hominum fama est, Hetruria datam
 disciplinam.
 Fama est, infidentes arietum caprarumque dorsis, armatos sagittis,
 veris tempore univ. agmine ad mare descendere. Plin. lib. 7. cap. 2.
 de Pygmæis. V. Sum supra.
 Fama, Opinio. Plin. (puto, Jun.) Huc eum liberalitatis tuæ fama
 perduxerat.
 Famæ, in plur. Plaut. Trin. 1. 2. 149. Hæcine me propter res ma-
 ledictas f. mas ferunt? Sed non convenit inter Criticos de hac le-
 ctione. Al. Res maledicta differunt. Al. Maledictæ famæ ferunt.
 Al. Maledictis famis. V. Gronov. in loc.
 Fama, teste Pausania, ab Atheniensibus culta, quam deam describit
 Hesiod. in ἑρπιδί τῆς ἡμέρας. Scribit & Plutarch. in Camillo, templum
 etiam Famæ constructum fuisse. Hujus etiam domus elegans descri-
 ptio est apud Ovid. 12. Met. Fab. 2.
FAMO, Ære. Fama vulgare. Hieron.
FAMATUS, a, um. Chalcid. Maximus & famatissimus.
FAMOSUS, Adj. [παλιφημοῦ] De quo est celebris fama. ut Causa fa-
 mosa. Plin. 6. Epist. 23. ad Marcum. Idem 9. Epist. 13. Nominat
 quandam, qui tunc ad Orientem amplissimum & famosissimum exerci-
 tum, non sine magnis dubiisque rumoribus obtinebat. Sed verba, Et
 famosissimum in MSS. & vet. edd. defunt.
 Mors famosa. Hor. de Arte Poet. 469.
 Regna famosa. Lucan. lib. 7. 277.
 Urbs famosa, i. e. Celebris. Tacit. 3. Hist. 37. Sed quia famosæ ur-
 bis supremum diem tradituri fumus, congruens videtur primordia
 ejus aperire.
 Famofus, [δύσφημοῦ] Infamis & turpis. ut, Famofa mulier, pro Im-
 pudica, inquit Valla, lib. 1. Cic. 2. de Orat. 277.
 Nam me ad famosas vetuit mater accedere. Ex quodam poeta.
 Sallust. Jug. 15. Is postquam videt regis largitionem famosam impu-
 dentemque. Tacit. 5. Ann.
 Actiones famosæ dicuntur, Quæ justam ignominiam irrogant juste con-
 demnatis. Sunt hæc, furti, bonorum raptorum, injuriarum, de dolo
 malo. Item tutelæ, mandati, depoliti, scilicet directa, non con-
 traria: item pro socio, quæ quum utrinque directa sit, ultro citroque
 damnatum infamia notat. Et generaliter omnium publicorum judi-
 ciorum accusationes. §. ex quibusdam. insit. de poen. temere litig. l. 1.
 de his qui not. infam.
 Carmen famosum. Hor. 1. Epist. 20. 31.
 Epigrammata famosa, quod vulgus dicit Diffamatoria. Suet. Cæs. cap. 73.
 Judicium famosum. Ulp. in l. nam postea. D. de jurejur. Si damnatur
 quis post injurandum ex famoso judicio: famosum esse magis est.
 Libelli famosi. Suet. Aug. cap. 55. conf. Tib. cap. 28. De injuriis,
 & famosis libellis, tit. decimus est lib. 47. Pandect.
 Famofa, n. pl. in eadem significatione, quod etiam Græci historici re-
 tinuerunt. Vide Suidam in φάμασσα. Ita enim cum ω. H. St.
 Pudor famosus. Ovid. 3. Amor. 6. 78. Sed l'cilio dubia, V. Burn.
 Famofum, vocabulum medium, in Malam tamen partem frequentius.
 Imperator cum laude utitur in §. jura quoque. Auctor. jusjur. quod
 præstat. ab his. Secus Jurisconf. nam apud eos legitur Famofos fu-
 res, latrones, mulieres, pro Infamibus, improbiioribus, impudicis.
 l. 3. §. 1. D. de offic. Prefect. vigil.
 Superl. Gell. 7. 3. Famofissima superbia Rhodiensium. Scribere famo-
 sissimas litteras. Apul. Apol. p. 324. conf. Spartian. Hadr. cap. 15.
FAMOSÆ, Adv. Tertull. adv. Marc. 1. 22.
FAMOSITAS, Ætis. F. Tertull. de Spect. cap. 23.
FAMIGER, a, um. Varr. L. L. 5. 7. V. Laureberg. Antiquar.
FAMIGERO, Ære. Gloss. Gr. Lat. ἀμφημιζω, Famigero. Hinc
FAMIGERATUS, a, um. ut, Famigeratum antiquitus sanum, i. e. Celebre.
 Apul. 2. Florid. Mela 2. 7. De Crera, Multis famigerata fabulis.
FAMIGERATOR, Æris. m. [ἀμφημισή:] denomi. Qui fert famam, ru-
 migerulus, qui sermones distipat in vulgus. Plaut. Trin. 1. 2. 1-8.
 Ego de verbis eorum famigeratorum infcius, profilui, &c. Rurlus
 ibid. 1. 2. 182. Famigerator ne sit cum damno & malo. Al. Fami-
 geratori res sit.
FAMIGERATRIX, Ætis. f. Rumorum feminatrix. Apul.
FAMIGERATIO, Ænis. f. aliud denomi. [ἀμφημισή:] Plaut. Trin. 3.
 2. 66. Hæc famigeratio te honestet, me autem conlutelet. Quæ duo
 nomina Plautus suo more emixisse visus est.
FAMIGERABILIS, e. Adj. [ἀμφημισή:] Celebris, clarus, fama notus.
 Apul. de Atin. Aur. Satis famigerabilis confector. Præhium famige-
 rabile, apud Zenon. Apul. 2. Milet. p. 271. Provincia famigerabilis.
 Idem 1. Milet. p. 67.
FAMA JULIA, alio nomine Seria, Hispaniæ Batiçæ oppidum est.
 Plin. lib. 3. cap. 1.

FAMEL, apud Oscos Servus dicebatur. Festus, in Famuli. [Sed vide-
 tur Famul legendum q. V.
FAMELLA, diminutivum a Fama, inquit Festus. [Sed suspicor A Famula
 legendum, sicut Fabula Fabella. Male Famelia excusum in ed. Amst.
FAMEN. V. FARI.
FAMEO. V. FAMERS.
FAMES, is. f. (tertiæ Decl. Antiquis vero quintæ, ut testatur Gell. 9. 14.
 unde & in sexto casu ultimam producit) [λιμός, πείνα] Edendi ma-
 gna cupiditas. Non a fando, sed ἀπό τῆς φάμα deducitur, quod est edo.
 Plin. lib. 10. cap. 72. Nullum interit fame aut fiti venenatum. Anti-
 qui famis dicebant q. V.
 Ora pallida fame. Virg. 3. Æn. 217.
 Patientia famis & frigoris. Cic. 1. in Catil. 26.
 Condimentum cibi fames. Cic. 2. de Fin. 90.
 Auri fames. Sen. Octav. 425. & Virg. 3. Æn. 57.
 Ciborum voritorum fames. Ovid. 15. Met. 138.
 Arcta vel Arta fames. Sil. lib. 7. 279.
 Atra fames. Claud. 1. in prim. Conf. Stil. 279. [Nisi hic quoque Arta
 legendum.
 Dura fames. Ovid. 8. Met. 845.
 Dura fames. Hor. 1. Serm. 2. 6.
 Idonea fames. i. e. utilis. Celf. lib. 1. cap. 3.
 Jejuna fames. Ovid. 8. Met. 791.
 Ignea fames. Quintil. Decl. 12. p. 249. Postquam omnem patientiam
 vicerat ignea fames. i. e. Acerrima & vehementissima.
 Imperiosa fames auri. Lucan. ad Pison. 208.
 Inattenuata manebat fames. Ovid. 8. Met. 844.
 Inexplebilis honorum fames. Flor. lib. 3. cap. 21.
 Inextincta fames. Ovid. in Ibin, 428.
 Infana fames; i. e. Maxima, vel Quæ ad infaniam redigit homines
 Lucan. lib. 7. 413.
 Malefuada fames. Virg. 6. Æn. 276.
 Misera fames. Hor. 1. Carm. 21. 13.
 Obscena fames. Virg. 3. Æn. 367.
 Pestifera fames. Ovid. 8. Met. 784.
 Rabida fames. Virg. 6. Æn. 276.
 Sacra fames auri. Virg. 3. Æn. 57. Tralate.
 Sæva fames. Lucan. lib. 4. 93.
 Vefana fames. Virg. 9. Æn. 340.
 Violenta fames. Lactant. in Phœn.
 Absumi fame. V. ABSUMO.
 Commovit eum fames. Cic. 1. Att. 16. Triginta fuerunt, quos si-
 mes magis, quam fama, commoverat.
 Compescere famem. Sen. Hippol. 515.
 Comprimere feros fame, i. e. Opprimere & vexare. Ulpian. in l.
 §. quod autem. D. de offic. Prefect. urb. Hodie legitur, Si famem
 qua eos premant. simplici verbo.
 Confici inextincta fame. Ovid. in Ibin 428.
 Confectus fame. V. CONFICIO.
 Consumit famem in tenera agna. Stat. 8. Theb. 576. De leone loquitur
 Depellere duram famem. Hor. 1. Serm. 2. 6.
 Depulsa fames & fitis cibo & potione. Cic. 1. de Fin. 37.
 Deponere longam famem. Ovid. 6. Fast. 530.
 Dominante fame: h. e. Fame regente appetitum, & cogente edem
 voluntatem. Cic. pro Cluent. 67. Jam hoc non ignoratis, Judices, i.
 etiam bellie, fame dominante plerumque ad eum locum, ubi pass
 aliquando sint, revertantur? Al. Monita. [An Domante?
 Enecta fame avis, in ossam pulvis invadit. Cic. 2. de Divin. 7.
 Exempta fames epulis. Virg. 1. Æn. 220.
 Explere famem. Cic. pro Domo, 61. Neque porro illa manus, o-
 queque Catilinæ, cæmentis ac tegulis (al. testis) tectorum meoru-
 se famem suam expleturas putaverunt.
 Extimulata fame tigris. Ovid. 5. Met. 165.
 Ferre famem & frigora. Catul. 26. 5.
 Hians semper fames. Sen. Thyest. 1.
 Jacens mœsta fames rabido rictu. Sen. Herc. fur. 9.
 Implere famem gazis. i. e. Avaritiam. Sen. Herc. Oeth. 621.
 Incessit fames. V. INCESSO.
 Inferre famem civibus. V. INFERO.
 Infixa fames intimis medullis. Sen. Thyest. 97.
 Invasit fames Sicyonios. V. INVADO.
 Laborare fame. V. LABOR.
 Levare famem fronde. Ovid. 14. Epist. 96.
 Luxuriata fames multo sanguine. Stat. 2. Theb. 677.
 Necare plebem fame. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Necatus fame. V. NECO & ENECO.
 Obsonare ambulando famem. Cic. 5. Tusc. 97. V. OBSONIUM.
 Pati famem. Ovid. in Ibin, 617.
 Pellere glande famem. Tibul. lib. 2. 1. 38.
 Perduci ad exitabilem famem. Paterc. lib. 2. 112.
 Perferre famem. V. PERFERRO.
 Premere. V. Comprimere.
 Relevat copia nulla famem. Ovid. 11. Met. 129.
 Solari famem confligueru. i. e. Glandibus vesci. Virg. 1. Georg. 15.
 Solvere famem ad mentas. Sen. Thyest. 64.
 Stimulante fame furens. Tibul. lib. 1. 5. 53.
 Stimulante fame rapax lupus. Ovid. 1. Trist. 5. 9.
 Sustinere famem. V. SUSTINERO.
 Sustainere famem. V. SUSTENRO.
 Tolerare famem sitimque. Ovid. 1. de Pont. 2. 87.
 Quodque sitim didicere diu tolerare, famemque. De Scyl
 loquitur, qui (ut ex Erasistrato refert Gell. lib. 16. cap. 3.) inedia
 diu perferunt. Si enim sit utus, ut famem longius tolerant, falc
 ventrem strictissime circumligant: qua ventris compressione esurit
 nem depellunt.
 Tolerare famem, aliter. V. TOLERO.
 Torpent tristi membra fame. Claud. de Magnete, 20.
 Uti fame. Celf. lib. 8. cap. 10.
 Fames interdum accipitur pro Caritate, ex annonæ penuria nascen-
 tum tollit plerique aliquo in loco, alimento deficienter, de vita perit-
 tant.

tantur. Cic. 14. Fam. 14. Etiam illud verendum est, ne brevi tempore fames in urbe sit. Idem pro Flacc. 17. In fame frumentum erat exportare aufus. Claudian. de Laudib. Stil. 1. 279.

FAMELICUS, Adj. [πενετός, γαστρικός, ἐπιμαστικός] Qui fame agitur. Plaut. Rud. 2. 2. 6. Maritimi, famelica hominum natio. Ter. Eun. 2. 2. 29. Ille ubi miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, &c.

FAMELICOSUS, a, um. [βελιμιάδης] Qui frequenter famelicus est: unde Famelicofam terram veteres vocabant, teste Festo, Quæ palustris est.

FAMESCO, ère. Alcimus. Ora famescendum satiare. etiam FAMEO affert Perott. sine exemplo. Famescere. Picas M. in Astrol. lib. 4. p. 548. H. St. desiderabatur hæc dictio in ed. Lugd.

FAMIS, is, f. Idem quod Fames. Varro 2. de R. R. 5. Algor cas & famis macrescere cogit. Prudent. Psychom. 479.

— spoliatque suos famis improba natos. conf. Barth. Advers. 41. 3. & 51. 9.

FAMIGERATOR, FAMIGRATIO, FAMIGRABILIS, &c. V. FAMA. FAMILIA, æ, f. [οἰκία, οἰκετή, πατρία] antea (inquit Festus) in Liberis hominibus dicebatur, quorum dux & princeps generis vocabatur Pater, & Mater familiæ. Unde Familiæ nobilium Pompiliorum, Valeriorum, Corneliorum; & Familiæ, Ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam Famuli appellari cœperunt, permutata i cum u littera. Hactenus Festus. Ubi manifeste Familiam pro Gente posuit, quæ in Familias more Romano dissepserunt. V. infra.

Paul. Jureconf. Familiæ appellatio & in res, & in personas deducitur. In res, ut puta in lege XII Tab. his verbis, Agnatus proximus familiam habeto, i. e. Hæreditatem. Ad personas autem refertur Familiæ significatio ita, quum de patrono & liberto loquitur lex familiæ, In ea (inquit) familia. & hic de singularibus personis legem loqui constat. Varro 1. de R. R. cap. 16. Si ab fundo longius absint oppida aut vici, fabros parent, quos habeant in villa, sic ceteros necessarios artifices, ne de fundo familia ab opere discedat. Ulp. in l. Ædiles. D. de Ædil. edict. Familiæ appellatione omnes qui in servitio sunt, continentur: etiam liberi homines, qui bona fide ei serviunt, vel alieni servi. Accipe eos quoque qui in potestate ejus sunt. Idem in l. 2. §. familiæ. D. vi bonorum raptorum, Familiæ autem appellatio servos continet: hoc est eos qui in ministerio sunt, etsi liberi esse proponantur, vel alieni bona fide nobis fervientes. conf. Lex. Pitisc.

Familia quasi Famulia, Cœtus famulorum in una domo. de servis enim proprie dici, post Doufam, Biffonium aliosque offendit Salmas. p. 891. Exerc. Plin. V. & Voss. Int. Orat. 4. p. 151. Quintil. lib. 7. cap. 3. Manumissum alienæ se familiæ venali immiscuisse: ac rogantem ut eis serviret captum. Familia, quæ constat ex servis pluribus. Cic. pro Cæcin. 55. V. totum illum Cic. locum.

Gladiatorum familia, quæ uno in ludo habebatur. Cic. pro Syll. 55. Cæs. 3. Bell. Civ. 5. V. Lex. Pitisc.

Familia, Pars est gentis, & cognomine proprio distinguitur. Suet. Neron. cap. 1. Ex gente Domitia duæ familiæ clauerunt, Calvinorum, & Ænobarborum. Sic Jabolen. in l. vacatio. D. de muner. & honor. Vacatio itemque immunitas, quæ liberis & posteris alicujus data est, ad eos duntaxat pertinet, qui ejus familiæ sunt. Et in Inst. imperial. §. 1. & §. sed neque.

Familiæ, cognationis, nominis commune dedecus. Cic. pro Cluent. 16. Amplæ & honestæ familiæ plebeje. Cic. pro Muren. 35.

Imperiosissima & superbissima familia. V. IMPERO. Luculenta familia. V. Luculentus, in LUX.

Patricia familia. V. PATRICIUS. Speciosa familia. Patere. lib. 2.

Collocare familiam. V. COLLOCO. Conjicere se in familiam alienam. V. CONJICIO.

Ducere familiam. Cic. 7. Fam. 6. De quo tibi homine hoc spondeo, probiorem hominem, meliorem virum, pudentiorum esse neminem. Accedit etiam (quod familiam ducit) in jure civili singularis memoria, summa scientiæ. Quod familiam ducit, i. e. Quod caput est, quod in eo summum est. Quum enim Trebatium a multis rebus laudasset, memoriam & scientiam in jure civili, ceterarum laudum quibus Trebatius abundaret, quasi familiam dixit ducere: translatione sumpta a rectoribus familiarum, quos domestici omnes velut duces sequuntur. [Sed melius dicit. Quod familiam ducit in jure civ. i. e. Facile princeps est J.C.] Sic 5. Philipp. 30. Lucius quidem frater ejus, utpote qui peregre depugnavit, familiam ducit. Idem 4. de Fin. 45. dicit Sententiam ducere familiam, quæ majorem vim habet, & majoris est ponderis, & quasi caput aliarum. Sed primum, inquit, illud vide, gravissimam illam vestram sententiam, quæ familiam ducit, Honestum quod sit, id esse solum bonum: honesteque vivere, bonorum finem: communem fore vobis cum omnibus, qui &c. V. Muret. Var. Lect. 4. 17.

Natus ex familia. V. NASCOR. Natus familia amplissima. V. AMPLUS.

Nubere in familiam. V. NUBO. Summovere aliquos familia. Quintil. lib. 1. cap. 5. Tanquam subditios summovere familia permiserunt sibi

De variis Romanorum familiis. V. Lex. Pitisc.

Familia complectitur etiam eos qui ex eadem sunt cognatione. Plin. lib. 12. cap. 14. Ferunt MMM. non amplius esse familiarum, quæ jus per successorem id sibi vendicent.

Familia, pro Secta. Cic. 2. de Divin. 3. Magnus locus, Philosophique proprius, a Platone, Aristotele, Theophrasto, totaque Peripateticorum familia tractatus uberrime. conf. Familiam ducere paulo supra.

Familie eriscunde iudicium apud Jurisconsultos est, quod inter cohæredes ideo redditur, ut & Familia, i. e. hæreditas dividatur, & Quod eo nomine alterum alteri dare facere oportebit, præstetur. Qua igitur ex parte divisio postulat, ea ex parte in rem actio est. Alia vero ex parte personalis actio est, adversus eum, qui nobis ad dandum faciendum perinde obligatus est, ac si conventum pactumque inter nos fuisset, ut nobis obligatus esset. Hotoman. V. ERISCO, & Paul. J.Ct. supra. Add. Lex. Pitisc. in Familia.

Familia funesta, dicebatur quamdiu iusta defuncto non fecisset hæres. Varro de L. L. 4. Guther. de Jur. Man. 1. 7.

Familiās, antiq. gen. ut, Paterfamilias, &c.

FAMILIARIS, æ, Adj. [οἰκίαν, οἰκίαν, συνήθη, ἰδέσθαι, ἡγεῖσθαι]

Quod ad familiam pertinet. Aucr. ad Heren. lib. 1. 11. Etsi negotiis familiaribus impediti. Sic, Res familiaris. Cic. 2. de Fin.

Aditus familiarior. Liv. 4. Bell. Pun. Tres ex iis, quibus solis aditus in domum familiarior erat.

Arbor familiaris Italiæ, Quæ passim in Italia crescit. Plin. lib. 13. cap. 5. Utramque jam familiarem Italiæ.

Focus familiaris. Columel. lib. 11. cap. 1. Consuecat rusticos circa larem domini, focumque familiarem semper epulari.

Funus familiare. Cic. in Vatin. 31.

Pecunia familiari tenui esse. Gell. lib. 3. cap. 17. Memoriam mandatum est, Platonem Philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse. V. Res familiaris.

Rationes familiares. Tacit. 6. Ann. 16. Rationes familiares quoque componerent.

Res familiares & domesticæ. Cic. 1. Tusc. 2. [Alias Res familiaris sing. num. pro Facultatibus sepeissime ponitur, estque idem ac Pecunia familiaris apud Gellium, vel Patrimonium, vel Res simpliciter. V. Sall. Catil. 20. Consuetus, solitus. Plin. 4. Epist. 24. n. 7. Mihi familiare est omnes meas cogitationes tecum communicare. Idem 2. Epist. 5. n. 10. In presentia & ista tibi familiariora sent. Ita, familiaris oculis meis. Petron. cap. 12. p. 46. Est, quem alias vidisse mihi videor. V. Schult. ad Quintil. Decl. 1. 8. p. 21.]

Sermones familiares conferre. Cic. 2. Off. 39. [Non videntur Soliti, verum fiducia pleni, quales inter familiares esse solent, intelligi sermones.]

Familiarissimum hoc platanis. Plin. lib. 16. cap. 31.

Familiaris, Qui ex eadem familia est, ut Filius familiaris. Plaut. Capt. 2. 2. 13. Quanquam non multum fuit molesta servitus, nec mihi servus erat, quam si essem familiaris filius.

Servus. Sen. Epist. 41.

Sella familiaris, Sella pertusa ad excrementa reddenda, quæ Latinis Lafana dicitur. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua influat, eo nomine faciunt: sic enim maxime retinetur succus in eo. Quidam & fellas familiares ponunt. De sterquilinio faciendo loquitur. Vetus tamen exemplar. habet Familiaricas. V. Scalig. ad loc. & f. l. SELLA.

Vita familiaris. Plaut. Perf. 1. 3. 45. Marsupium habeat, inibi paululum præsidii, qui familiarem suam vitam oblectet modo.

Familiaris, Amicum significat, multum nobiscum versantem, & diuturna consuetudine nobis strictum: quasi in eadem familia nobis conjunctum. usurpaturque Adjective & Substantive. Cic. de Amicit. 89. Sed nescio quo modo verum est quod in Andria familiaris meus dixit, Obsequium amicos, veritas odium parit. Cic. 1. Q. frat. 2.

Æsopi tragœdi, nostri familiaris, Licinius servus, tibi notus, aufugit.

Familiaris & necessarius: cui opponitur Alienus. Cic. 2. Philipp. 3. An ego non venirem, contra alienum pro familiari & necessario meo? V. NECESSE.

Intimi familiares. Cic. 3. Fam. 1. Is est ex meis domesticis atque intimis familiaribus.

Familiarior. comp. Aut hunc etiam, qui familiarior nobis propter scriptorum multitudinem est, Demosthenem. Cic. 3. de Orat. 71.

Familiarissimus homo, & mihi omnibus rebus conjunctus. Cic. 16. Fam. 21. M. Emilius unus est ex meis familiarissimis, atque intimis. Cic. 3. Fam. 1.

Familiarissima angustia, id est Familiarissimus angor. Vide p. seq. in Familiariter ferre. H. St.

Fieri familiarem alicui. Cic. 2. Philipp. 78.

In familiaribus alicujus esse. V. IN.

Familiaria sepulcra dicuntur, Quæ quis sibi, familiæque suæ constituit. Hæreditaria autem, Quæ quis sibi hæreditibusque suis constituit. Verba sunt Caji. D. de religiof. l. familiaria.

Familiaria vestimenta, Quæ ad familiam vestiendam parata sunt. Ulpian. l. vestis par familiaria. D. de aur. & arg. leg.

FAMILIARITAS, ætis, f. [οἰκεῖσθαι, συνήθεια] Ea consuetudo, quæ est inter familiares amicos. Ter. Heaut. 1. 2. 9. Mihi magna cum eo, jam inde usque a pueritia, semper fuit familiaritas. Cic. de Amicit. 39. Sic quum accepissemus a patribus maxime memorabilem C. Lælii & P. Scipionis familiaritatem.

Affert familiaritatem consuetudo. Cic. pro Deiot. 39.

Applicare se ad alicujus familiaritatem. Cic. pro Cluent. 46. V. in APPLICO.

Augere familiaritatem. Cic. 13. Fam.

Complecti arcta familiaritate. V. COMPLECTOR.

Confiare familiaritatem. V. CONFLO.

Conjunctus summa familiaritate. Cic. 1. de Orat. 24.

Consequi familiaritatem. Sallust. Quorum hic familiaritatem eximiam consequutus fuerat.

Contractæ consuetudines & familiaritates, multæque cum multis res rationesque. Cic. 1. Off. 53.

Dedere se bene penitus in familiaritatem alicujus. Cic. 4. Verr. 169.

Devincere familiaritate. Cic. 13. Fam. 19.

Disjungere aliq. ab alicuj. familiaritate. Cic. 2. Philipp. 23. In quo Cæsar fuit felicior, ipse enim Pompejum a mea familiaritate disjunct.

Habere familiaritates fidas amantium nos amicorum. Cic. 2. Off. 39.

Implicari familiaritatibus alicujus. V. IMPLICO.

Inductus consuetudine & familiaritate Quintus fecit. Cic. pro Quint. 12.

Insinuare se in familiaritatem alicujus. Cic. pro Cæcin. 13. V. INSINUO.

Intercedit familiaritas. V. INTERCEDO.

Intrare in familiaritatem alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1. In provincia vero ipsa siquem es nactus qui in tuam familiaritatem peritus intravit, qui nobis ante fuerit ignotus: huic quantum credendum sit vide.

Recipere alicum in familiaritatem. Cic. 1. Q. frat. 2.

Venire in familiaritatem alicujus. Cic. 7. Fam. 15. Et 4. Verr. 169.

Versari in familiaritate alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 58.

FAMILIARESCO, ère. Sidon. Epist. 7. 2. Summatibus innotescere, familiarifcere.

FAMILIARICUS, a, um. Ad familiam pertinens. Cellæ familiaricæ. Vitruv. 6. 10. conf. Varro 1. de R. R. 13. V. paulo supra FAMILIARIS.

FAMILIARIFER, [οἰκίαν, γνοσθῆναι] Adv. i. e. Ad similitudinem familiarium, & (ut ita dicam) Domesticæ. Plaut. Rud. 2. 4. 6. Ah nimum

mium familiariter me attrahat. V. post NIMIS. Ter. And. 1. 1. 84.
 Rejecit se in eum flens, quam familiariter!
Affigere aliquid animo suo familiariter. Quintil. lib. 2. cap. 7. Quæ ipsi composuerunt, jam familiariter animo suo affigent.
Amicus familiariter. Quintil. lib. 1. cap. 2. Et in primis ea habenda cura est, ut is omnino fiat nobis familiariter amicus.
Familiariter ignotum compellere. Plaut. Men. 2. 3. 23.
 Certo hæc mulier aut infana, aut ebria est, Messenio,
 Quæ hominem ignotum compellet me tam familiariter.
Diligere aliquem familiariter. Plin. 9. Epist. 19. ad Rufonem, Ipse sum testis, familiariter ab eo dilectus probatusque, semel omnino me audiente provectum, ut &c.
Ferre mortem alicujus familiariter. i. e. Graviter, interprete Donato. nam quæ nobis sunt familiaria, gravia sunt animo nostro. Ter. And. 1. 1. 84. Hic parvæ consuetudinis causa mortem hujus tam fert familiariter.
Vopiscus in Numeriano, Nimia, utpote familiarissima, confectus angustia. i. e. nimio angore, nam loquitur de morte patris. Vide ibi totum locum. Credo esse imitationem Terentii. H. St. conf. p. p. Prædicatus familiariter.
Inspicere familiariter. Plin. in Paneg. Vos quoque, quos parens nosser familiariter inspicere dignatur, fovete iudicium ejus quod de vobis habet: hic vester labor.
Loqui familiariter cum aliquo. Plaut. Aul. 2. 1. 15. Ut tuam rem ego tecum hic loquerer familiariter. Sic Cic. 1. Verr. 29. Familiariter tecum loquar.
Monere familiariter. Ter. Heaut. 1. 1. 4.
 Tamen vel virtus tua me, vel vicinitas,
 Quod ego in propinqua parte amicitia puto,
 Facit, ut te audacter moneam, & familiariter.
Nosse causam alicujus familiariter. Quintil. lib. 5. cap. 7. Is verissime præcipit, primum esse in hac parte officium Oratoris, ut totam causam familiariter norit: quod sine dubio ad omnia pertinet.
Prædicatus familiariter. Plaut. Trin. 2. 2. 54.
 Edepol hominem prædicatum ferme familiariter. [Puto dictum, ut Ferre familiariter supra, i. e. Cum affectu familiari nimis.
Scribere familiariter. Cic. 9. Att. 3. Quæ soluto animo familiariter scribi solent, temporibus his excluduntur.
Vivere familiariter cum aliquo. Cic. 6. Att. 6. Nihil enim tutius, quam cum eo bellum gerere, quicum familiariter vixeris.
Vivere familiarissime atque amicissime. Cic. 1. Verr. 29.
Uti aliquo familiariter. Cic. 6. Verr. 43. Præsertim quum is L. Sifenna defensore tuo tam familiariter uteretur. Sic apud Plin. Jun. Familiariter complecti, pro eodem.
Familiariter, idem ac Per familias. Frontin. de Colon. p. 119. extr. Agros in montibus Romani acceperunt familiariter, qui montes Romani appellantur, per Manilium Nepotem &c. [Pro Familium. Sed forsitan cum v. Appellantur conjungendum hoc adverbium, mutata distinctione.]
FAMINO, Dico. Fest. V. Scalig. not.
FAMOSUS, V. FAMA.
FAMUL, sive FAMULUS, i. n. [δδλ, οίκειος, μιθροδός] significat Servum. Festus, Famuli origo ab Oscis dependet: apud quos Servus, Famel [an Famul?] dicebatur. Unde & Familia vocata est. Idem, Familiares, Ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam Famuli appellari cæperunt permutata cum v littera.
Famulus a Servo hoc distat, quod hic in dominio nostro, ille vero non est. Alciat. Quod non perpetuum, Cic. 2. de Legib. 22. Feris jurgia amovendo, easque in famulis, operibus patris, habento. Martial. lib. 9. 67.
 Argolico famulum non te fervire tyranno
 Vidissent gentes, favaque regna pati.
Famul, pro Famulus, apud Lucret. lib. 3. 1048.
 Scipiades belli fulmen, Carthaginis horror
 Ossa dedit terræ, proinde ac famul infimus effet. Alii legunt
 Famul improbus. Famul, inquit Nonius, Famulus. Enn. lib. 8.
 Mortalem summum fortuna repente,
 Reddidit, summo regno famul ut optimus effet. Non. 2. 322.
 Sic Volup, Vesperug. Vide in DOMUS. H. St.
 Herifigæ famuli. Catul. 61. 52.
 Servitium in famulos adhibere. Cic. 2. Off. 24.
 Vinculis arcere famulos. Cic. 2. Tusc. 48.
FAMULA, æ. f. [ἑσπερίαινα] Ancilla. Cic. 5. Tusc. 2. Sin autem virtus, subjecta sub varios incertosque casus, famula fortunæ est. Virg. 8. Æn. 411. Ministra & famula corporis est res familiaris. Cic. 1. Tusc. 45.
 Fideles famulæ. Lucan. lib. 8. 63.
 Immunes operum famulæ. Ovid. 4. Met. 5.
 Urgent famulas laboribus. Ovid. 4. Met. 35.
FAMULUS, a, um. Adj. [οικειός] Ovid. 2. de Pont. 2. 80.
 Cæsareum famulo vertice ferre pedem. Idem 1. Fast. 286.
 Tradiderat famulas jam tibi Rhenus aquas.
 Dextas famulas ad prælia excitat. Lucan. lib. 4. 207.
FAMULOR, [δδλεις] Æri. Inservire. Plin. lib. 2. cap. 63. Ut alimentis famuletur nostris. Ibid. cap. 7. Externis famulantur sacris.
 Labore jucundo famulari. Catul. 62. 161.
FAMULANS, Partic. ut, Fortuna famulante aliquid agere, i. e. Adjuvante fortuna. Claud. de Bell. Get. 513.
 Famulantis fitula Phœbi. Stat. 3. Silv. 3. 58. V. Cic. apud Non. 2. 313.
 Famulare active utitur Tertull. Apol. cap. 21. Cum elementa (Christus) ipsa famularet. i. e. Famulari sibi cogeret.
FAMULANTER, Adv. [οικειωμένως] Idem est quod Suppliciter, & in modum famuli. Non. 2. 331. Famulante, suppliciter. Accius Tereo, Semele natum affare, & famulante pete.
FAMULĀRIS, i. e. Adj. [οικειός] Quod pertinet ad famulum sive famulam. Cic. 1. Tusc. 48. Qui se in medios immisit hostes famulari veste. Jura famularia dare, pro Imperare populo regia potestate. Ovid. 15. Met. 597.
 Si Romam intrarit, famularia jura daturum.
 Manus famularis. Sen. Oeth. 564.
 Turba famularis mensas intruit. Stat. 2. Achil. 67.
 Famulare, [οικειός] neutrum, pro Adv. ut, Timens famulare, i. e. More famuli. Stat. 3. Silv. 1. 40.

FAMULĀTUS, ūs. m. [ἑσπερία] Cic. de Amicit. 72. Qui aliquamdiu propter ignorantiam stirpis & generis in famulatu fuerint. Idem 3. Off. 117. Quam miser virtutis famulatus, fervientis voluptati! Colum. præf. Miserrimo famulatu.
 Gravis famulatus. Sen. Hippol. 991.
FAMULITAS, ātis. f. Idem quod Servitus. Accius: Nam, postquam parvos vos oppressit famulitas. Pacuv. Quos vexat famulitas, vis, egestas, fames, formido, pavor. V. Non. 2. 319.
FAMULITIUM, i. n. Idem. [δδλεις] Famulitium antiquitus dicebatur, quod nunc Servitium. Fest. In ed. Amst. est Famulitium. Varro, Apud ignavum dominum, duro famulitio astrictus.
 Famulitium, Servorum copia. Macro. 1. Saturn. cap. 7. pr. Unus e famulitio, cui provincia erat admittere volentes dominum convenire.
 Famulitium aulicum, Spartian. in Severo cap. 6. appellat Famulos omnes Imperatoris, quos Justin. Ministeriales domus, & hospitii & palatii vocat. Pyrrhus de Roman. magistr. Apul. Apol. p. 285. Famulitii paucitatem opprobare.
FAMULATIO, ōnis. f. [δδλεις] Famulorum, famularumque multitudo. Apul. lib. 2. pr. Et ecce mulierem quampiam frequenti stipatam famulatione. Gloss. Vet. Famulatio, δδλεις. Onomast. Vet. Famulatio, ἑσπερία.
FAMULATOR, ōris. m. apud Stat.
FAMULATRIX, icis. f. Donat. ad Ter. And. 1. 1. 3. Coquina medicinæ famulatrix est. Sidon. Carm. 2. 128. Famulatrix penna.
FAMULATORIUS, a, um. Tertull. ad Nation. 2. 14.
FAMULABUNDUS, a, um. Idem adv. Marc. 3. 7.

F A N

FANATICUS, V. PANUM.
FANDUS, V. FARIS.
FANESII, populi in Oceano Septentrionali, qui (ut ait Plin. lib. 4. cap. 13.) tam grandes habent aures, ut eorum nuda corpora auribus contegantur.
FANESTRIS, [Φάνων Φορτῆται] Colonia Pomponio est, 2. 4. quam Plin. Fanum Fortunæ appellat, cap. 14. lib. 3. & item Ptolem. lib. 3. Porro ea Colonia sita est non procul a flumine Metauro, ut ibidem Plin. auctor est. Fano vulgo.
FANNIUS, Nom. gent. Ro. Fannii duo inter Oratores a Cicerone numerantur in Bruto 99. Horum, inquit, ætatibus adjuncti duo C. Fannii C. & M. filii fuerunt; quorum Caji filius C. Fannius, qui eos. cum Domitio fuit, unam orationem de focis & nomine Latino, contra Gracchum reliquit, sane & bonam & nobilem. Et p. p. Alter autem C. Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus, & ipso dicendi genere durior. De his plura ibidem Cic.
FANNIA Lex, [Φαννίου νόμος] Quæ (ut ait Gell. lib. 2. cap. 24.) ludis Romanis, item ludis plebejis & Saturnalibus & aliis quibusdam diebus in singulos dies centenos æris infum concessit: decemque aliis diebus in singulis mensibus tricenos: ceteris autem omnibus diebus denos. V. Macro. lib. 3. Saturn. cap. 17. Et Lex. Pitisc.
FANNIANUS, a, um. ut Fanniana epitome Bruti. Cic. 12. Att. 5.
FANUM, i. n. Templum [τῆλυον, ναός] dictum, ut inquit Festus, Fando, quod fando consecratur. vel a Fanno, qui primus, auctor Probo grammatico, fani conditor fuit. Varro 5. de L. L. p. 54. extr. ed. tert. Steph. Fana nominata, quod Pontifices in sacando fati sint finem. Liv. lib. 10. 37. extr. Inque ea pugna Jovis Satoris ædem votam, ut Romulus ante voverat: sed fanum tantum, id est, locus templo effatus, jam sacratum fuerat. Fanum differt a Templo quod sit Ære templi & solum, Templum vero Ædificium. Turneb. Adverf. 3. 5. V. plura in Lex. Pitisc. ubi agitur de Fanis Carmentæ, Dominarum Febris, Herculis, Rediculi, Vaticani Dei, atque Veneris Murciae. Nonnulli scribunt per PH, PHANUM. δδπ τῆ Φανης, quod significat manifestum, quod e fano responsa dabantur.
 Religio fani. Cic. 1. de Invent. 1.
 Putre fanum Vacunæ. Hor. 1. Epist. 10. 49.
 Sancta fana. Lucret. lib. 5. 76.
 Depeculari fana. Cic. 2. Verr. 11.
 Expilare fanum. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Dionysius, de quo ant dixi, quum fanum Proserpinæ Locris expilavisset, &c.
 Expoliare fana. Cic. 1. de Nat. Deor.
 Pro fanis atque delubris propugnare. Cic. pro C. Rabir. perd. r. 30.
 Fanus etiam masc. recte dici contendit H. Voss. ad Melam p. 147. qui ipse antiquissimo Cod. Cic. de Nat. Deor. 3. 18. legitur, Eumentum Athenis fanus est.
FANUM Fortunæ Senonum urbs. V. FANESTRIS.
FANÆ, vel etiam FANTUÆ, Dæe sunt. Mart. Capell. lib. 2. p. 41. Fanæ, a quibus Fana dicta sunt, quod soleant divinare. videtur igitur olim fuisse Adj. Fanus, a, um. ut Gr. φανός. V. FOR.
FANOR, Æri. Varro L. L. 5. 7. ubi supra. Herculi decuma data ab e est, quod sacrificio quodam fanatur, id est, ut fani lege sit.
FANATICUS, a, um. Adj. [ἑσπερίαινος, ἑσπερία, ἑσπεριεύς] Fanatici olim dicti sunt Homines numine afflati, qui verbo Græco Enthetæ dicuntur, & Theophoromeni, quod non sua sponte, sed divino numine ferantur. Cujusmodi Cuma Sibylla a Virg. 6. Æn. 46. describitur, — cui talia fanti
 Ante fores subito non vultus, non color unus, &c. Juven. 1. Sat. 113.
 — & crine senex fanaticus albo
 Sacrorum antistes. Liv. lib. 39. 13. de Bacchanalibus loquent
 Viros velut mente captos cum jactatione fanatica corporis vaticinat
 Idem 4. 33. pr. Velut fanatico inflincta cursu, in hostem ruit. Quirtil. in 11. 3. Frequens etiam capitis nutus non caret vitio, adeo capite jactare, & comas excutientem rotare, fanaticum est. Budæus.
 Superstitiosi & pæne fanatici Philosophi. Cic. 2. de Divin. 118.
 Fanaticus homo. Cic. pro Domo 105. Quid tibi necesse fuit antiperstititione, homo fanatice, sacrificium, quod, &c.
 Fanatico carmine vaticinari. Liv. 38. 18.
 Fanatica dicitur Ardor fulmine icta. Auct. Fest.
FAN, farris. n. [ἕα, ἕαα] apud Dionys. Halicar. Apud veteres e omnibus frugibus dicebatur, quia id ferret terra; vel a Prangendo sive vel, ut placet Varroni de Ling. Lat. lib. 4. p. 27. extr. ed. tert. Stepl
 a Fi

a Faciendo, quod in pristino fit. Columel. lib. 8. cap. 5. Posthæc ca-
vea cum matre claudendi sunt & farre hordeaceo cum aqua incocto, vel
adoreo farre, vino asperso modice alendi. V. Plin. lib. 18. cap. 8.
Duo farris genera Gallia alit: unum rutilo colore, quod agricolæ Ru-
brum frumentum appellant: alterum candidius, quod Cusinum pu-
tatur: *blancæ* rura nostra adhuc cognominant, quod & Plinius Gallis
ita testatur appellari. Utrumque communi vocabulo Barbatum fru-
mentum, seu potius *bladum*, confuerunt nominare. sed rubens par-
tim *Locar* quasi loculare, quod pluribus tunicis perinde quasi loculis in-
volutum condatur, partim appellant (a pulligine ut arbitror) pullare,
quia ex rubro in pullum degeneret colorem. Candidum rubro longe
minoribus aristis est munitum. Hæc & plura Ruell. lib. 2. cap. 17.
Acervus ingens farris. Virg. 1. Georg. 185.
Bilibræ farris. Liv. 4. 15.
Seges farris. Liv. 2. 5. pr. Forte ibi tum seges farris dicitur fuisse,
matura messi.
Asperum far. Stat. 4. Silv. 9. 31.
Calidum far. Ovid. 6. Fast. 170.
Canini farris sordes mordere. Juven. 5. Sat. 11. i. e. Sordidum panem.
Flava farra. Virg. 1. Georg. 73.
Lætissima farra hiberno pulvere. Virg. 1. Georg. 101.
Modicum far. Perf. 3. Sat. 25.
Pium far dicebatur Mola falsa, quæ a Virginibus Vestalibus parabatur.
V. Heinf. epit. ad Balsac. p. 185. & Brækh. ad Tibul. 3. 4. 10.
Robusta farra. Virg. 1. Georg. 219.
Salsa farra. Ovid. 3. Fast. 284. i. e. Mola falsa.
Torrida farra. Ovid. 2. Fast. 24.
Triticum far. Columel. lib. 6. cap. 10.
Vegrandia farra. Ovid. 3. Fast. 445. Vegrandia, Non grandia.
V. VEGRANDIA.
Vernaculum far. Columel. lib. 11. cap. 2. Eodemque mense ante Ca-
lend. Feb. fariendæ segetes autumnales, sive illæ feminis adorei sunt
(quod quidam far vernaculum vocant) seu tritici. Ruell. lib. 2. cap.
17. Ante Calendas, inquit, Februarias farienda seges feminis ado-
rei, quod quidam far vernaculum vocant: ejusque tempestitiva farratio,
quum quatuor fibrarum esse cœperit. Frumenti itaque genus est, quod
veteres Ador & Edor, & semen adorem & far vernaculum video no-
minasse, ab edendo, vel quoniam adurebatur ut tostum fieret: ex quo
mola falsa in sacrificiis, & Adorea pro laude. Hæc & plura Ruell.
Membra gruis, sparsi sale multo, non sine farre. Hor. 2. Serm. 8. 87.
Far, pro Farina. Columel. lib. 8. cap. 4. de cibariis gallinarum:
Potest etiam lolium decoctum objici, nec minus furfures modice a
farina excreti, qui si nihil habent farris, non sunt idonei, nec tan-
tum appetuntur.
Farre contrahebantur nuptiæ. Servius, ad Virg. 1. Georg. 31. q. V.
ARRACEUS, a, um. Adj. [*ἄρακος*] ut, Farraceus pollen. Plin. lib.
24. cap. 7.
Seges farracea. Varro 1. de R. R. 31.
Legitima farræque matrimonia veteres Farracea vocarunt a farris nimi-
um communiõne, quod farreo libo adhibito genus id matrimonii con-
trahi sit solitum, ut Festus & Boetius scribunt: Unde sit dicta Far-
reatio, sicuti quum dissolverentur nuptiæ, Diffarreatio. V. infra in
FARRATIO.
ARRARIUS, a, um. Adj. Scævola in l. Defuncta. D. de usufructu,
Sempronio do lego ex reditu fructum holeris & porrinæ, quem habeo
in agro farrario, partem sextam.
Fistula farraria. Cato de R. R. cap. 10. Sed lectio dubia est.
ARRARIUM, i. n. Vitruv. 6. 9. Horrea, fœnilia, farraria, pistrina,
extra villam facienda videntur.
ARRARIUS, a, um. ut, Pilum farrarium. Cato de R. R. cap. 10.
[Al. Pilam farrariam, quod Analogiæ melius responderet.
ARRBUS, a, um. Adj. ut, Farreus panis. Columel. lib. 7.
cap. 12.
Mensæ farreæ. Aur. Vict. de Orig. gent. Rom. cap. 10. extr.
ARREUM, i. n. [*ἄραιον*] Genus libi ex farre factum, inquit Fest.
Plin. lib. 18. cap. 3. Quin & in fœris nihil religiosus confarreatio-
nis vinculo erat: novæque nuptæ farreum præferebant.
Farreum, veteres Horreum a Farre: sicut Granarium a Grano, &
Horreum ab Herdeo. [Nisi potius Farrarium sit, q. V.
ARRICULUM, i. n. dimin. Pallad. Octob. t. 21. Ex novo tritico
purgato farriculum facias.
ARREO, Ære. in Dig.
ARREATUS, a, um. in Cod.
ARREATIO, Ænis. f. [*ἄραιος*] Genus sacrificii, quod fiebat e farreo
libo, quoties nuptæ ducebantur in templum. Hæc etiam Confarreatio
dicebatur. V. CONFARREATIO.
ARREATOR, Ænis. m. in Cod.
ARRĀTUS, a, um. Adj. ut, Olla farrata, i. e. Puls in olla ex farre
cocta. Perf. 4. Sat. 31.
— & farratam, pueris plaudentibus, ollam. conf. Juven.
11. Sat. 109.
ARRĀGO, Ænis. f. a Farre; est Id quod ex pluribus fatis, (ut hordeo,
vicia, & leguminibus) pabuli causa datur jumentis, ut ait Festus. Varro
de R. R. lib. 1. cap. 31. Inde quod far ferro cæsum, farrago dictum, aut
quod primum in farracia segete feri cœptum: ea equi & jumenta cetera
verno tempore purgantur, ac faginantur. Perf. 5. Sat. 77.
Vappa & lippus, & in tenui farragine mendax. i. e. Etiam
in minimis rebus mentiri solitus.
Farrago, pro eo quod Secale quoque vocatur. *Du seigle*. Plin. lib. 18.
cap. 16. Id autem quod fecale atque farrago appellatur, occari tan-
tum desiderat. V. SECALE.
Crassa farragine corpus crevit. Virg. 3. Georg. 205.
Farrago etiam accipitur pro Quacunque commistione. Juven. 1.
Sat. 86.
Quicquid agunt homines, votum, timor, ira, voluptas,
Gaudia, discursus, nostri est farrago libelli. i. e. Materia &
argumentum. [Vel quasi Seges.
ARRAGINARIA, orum. pl. Columel. lib. 11. cap. 2. Farragina-
ria quoque, pecori futura per hiemem præsidio. Si modo vitiosa le-
ctio non est.

FARRINA, Æ. f. [*ἄραρον, ἄραρον, ἄραρον*] a Far dicitur, appellaturque
Id quod a farre exprimitur, vel mola vel pedum concalcatione. Plin.
lib. 18. cap. 9. Nam quæ sicca moluntur, plus farinæ reddunt.
Martial. lib. 13. 62.
Pascitur & dulei facilis gallina farina. Ovid. de Med. faciei, 61.
Nam quæ pulvereæ fuerint confusa farinæ.
Avenaria farina. V. AVENA.
Decussa eribro farina. Perf. 3. Sat. 112.
Nigra farina. Martial. lib. 9. 3.
Convivam pascit nigra farina tuum.
Ordeacea farina. V. ORDEACEUS.
Facere farinam. Martial. lib. 8. 16.
Et panem facis, & facis farinam.
Farina etiam Aliarum rerum pulvis non Frumenti tantum, dicitur.
Sic,
Marmoris farina. Plin. 32. 7.
Pumicis farina. Plin. 14. 22. & 23. 9. Folia (myrti) siccantur in Fa-
rinam, quæ inspergitur ulceribus.
Proverbiales locutiones sunt, Ejusdem farinæ, Nostræ farinæ. i. e.
Ejusdem generis aut gregis, plane similes. Perf. 5. Sat. 115.
Si tu, cum fueris nostræ paulo ante farinæ.
FARINULA, Æ. f. dimin. Vulg. Interpr. 1. Reg. 17. 13.
FARINACEUS, a, um. [*ἄρακός*] Quod factum est ex farina. Vet.
Onomast.
FARINARIUS, a, um. Adj. [*ἄρακός*] Quod ad farinam per-
tinet. Plin. lib. 18. cap. 11. Farinario eribro subcernunt. Cato de
R. R. 76.
FARINARIUM, i. n. Locus ubi asservatur farina. Vet. Onomast.
FARINOSUS, a, um. Farina conspersus. Veget. Mulom. 2. 30.
Atheroma est tuber, in quo farinosa congeries reperitur. [i. e. Pultis
similis.
FARINULENTUS, a, um. Idem. Apul. 9. Met. p. 222. Farinulento
cinere fordide candidati.
FARCIO, si, tum, vel (ut alii volunt) ctum, & sum, [*ἑμπεριπλήω, συ-
σπρίφω*] Ære. proprie est Saturare, quasi Farre implere.
Farcire, Saginare, pingue & obesum facere. Columel. lib. 8. cap. 7.
extr. Nam illi qui volunt non solum opimas, sed etiam teneras aves
efficere, mulsa recente aqua prædicti generis farinam conspergunt,
& ita farciant. Sic Varro 2. de R. R. cap. 5. Farcire pecudes ad
victimas. Et Cato cap. 89.
Lignum farcire in gulam. Sen. Epist. 71. Lignum totum in gulam
farsit, & vi præclusis faucibus spiritum elisit. Sic
Pannum farcire in os, pro Inferere. Sen. 3. de Ira, cap. 19.
Farcire, per metaphoram, Implere significat. Plin. Epist. 256. Pa-
rietes medii cæmento farti. Vitruv. 2. 8. Sed nostri, celeritati stu-
dentes, erecta coria locantes frontibus serviunt, & in medio farciant
fractis separatim eum materia cæmentis. Ita tres fulciantur in ea stru-
ctura crulle, duæ frontium, & una media farta.
Farcire alicui centones. Plaut. Epid. 3. 4. 19. Hic non est locus:
quin tu alium quæras, cui centones farcias. i. e. Quem tu gloriosis
mendaciis & confarreatis fabulamentis expleas. V. CENTO. sed
ibi legendum est Sarcias. V. Gronov. ad locum.
FARTUS, sive FARCUS, a, um. Partic. [*ἑμπεπλησμένον*] Cic. 7.
Verr. 27. Lectica octophoro ferebatur, in qua pulvinus erat perluci-
dus Meliteni rosa farta. Martial. lib. 8. 44.
Fartus papyro dum tibi torus crevit.
Ceres farta. Martial. lib. 3. 58.
Hic farta premitur angulo Ceres omni.
Ventriculus fartus coriandro. Plin. lib. 29. cap. 4.
Farta opimo jecore, & satiata affatim. Cic. 2. Tusc. 24. Ex quo-
dam poeta.
FARSUS, a, um. Idem. Hygin. Fab. 126. Victor capiet ventriculum
farsum. Et Apic. 8. 8. Lepus farsus.
FARTOR, Ænis. m. [*ἄρακός*] Qui farcimina facit ex secta carne
& adipe & hujusmodi: sive Qui aves farcit & faginat. Columel. lib. 8.
cap. 7. Pinguem quoque facere gallinam, quamvis fartoris, non ru-
fici sit officium. Et in veteri inscriptione, quam Gruterus p. 580.
n. 15. adduxit, FARTOR AVIVM legimus. Ter. Eun. 2. 2. 26.
Cetarii, lanii, coqui, fartores, piscatores. [ubi Donat. Qui
insicia & farcimina faciunt. Moveor tamen hic adductis, aliisque locis,
ut dubitem, iidem ne fuerint Fartores ac Botularii. In vet. Gloss.
utroque etiam Fartores, *Σαρπηταί*.
Fartores (ait Festus) Nomenclatores, quia clam velut infarcirent no-
mina saluatorum in aurem candidati.
FARTILIS, e. Idem quod Fartus. Plin. lib. 10. cap. 22. Nostri fa-
pientiores, qui eos jecoris bonitate novere. Fartilibus in magnam am-
plitudinem crevit, exemptum quoque lacte mulso augetur. Fartiles
vocat Anferes, fartos & faginat, quibus dicitur secur augetere fartura.
V. Harduin. in h. loc. [Sed errat Haid. cum sit ablativus, a recto
Fartilia, cibumque, non animal denotet. V. seq. dict.
FARTILIA, orum. n. pl. Cibus quo farciantur aves. Tertull. adv.
Valent. cap. 27. Fartilia nescio quæ comenti. Add. in dict. præced.
Plinii locum.
FARSILIS, e. Idem, ac Fartilis. Apic. 8. 7. Porcellus farsilis. V. 5. 3.
& 8. 8. conf. Borrich. Cogit. p. 103.
FARTUS, Ænis. m. Esca qua quid farcitur vel fartum est. Columel.
lib. 5. cap. 10. Ea res elicet uberiorem fructum, & fartum fici ple-
niorem, ac meliorem. Farrum fici Palladius vocat Pulpam. Sic enim
ait in Martio: Subinde ficus, sicut est divisa, vertatur, ut ficornum
coria siccantur, & pulpæ tunc duplicatæ in cistellis ferventur, aut lo-
culis. *C'est la chair de la figue*.
Fartum vestis, pro Ipso corpore dixit Plaut. in Most. 1. 3. 13.
Non vestem amatores mulieris amant, sed vestis fartum.
FARTURA, vel FARCURA, Æ. f. Columel. lib. 8. cap. 7. Sed si
fastidiet cibum, totidem diebus minuire oportebit, quot jam farturæ
præcesserint. V. & Farcire, per metaphoram.
FARSURA, Æ. f. Idem. Tertull. adv. Valent. cap. 27. Macrefcit re-
liqua fartura.
FARTIM, Adv. [*σποράδην*] Simul, sive Una in uno cumulo. Apul. lib. 3.
Miles. p. 130. Et tectum omne fartim stipaverunt.

FARCIMEN, inis. n. [*φαρμίς*] Intestinum varia ac minutim concisa carne refertum. Vatro 4. de L. L. 22. Ab eadem fartura farcimina extis appellata: a quo quod in eo tenuissimum intestinum fartum, Hila ab hilo dicta, id est minimo, quod ait Ennius: Neque dispendii facit hilum.

FARCIMINUM, i. n. Morbus jumentorum: ut, Affectus farcimino. Veget. Mulom. 1. 7. [Nisi forte Farcimine legendum.]

FARCIMINOSUS, a, um. Laborans farcimino. Veget. 1. 14.

FARCINO, are. Mart. Capell. 9. Carm. ult. p. 336. Fandis tacenda farcinat.

FARCINOMA, ätis. n. Veget. Mulom. 8. 28. Farcinomata præcidere; nisi forte legendum Carcinomata.

FARFARUS, i. m. sive FARFAR, Syriæ fluvius, qui e radicibus Libani montis emittitur, & per Antiochiam fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, ut transiri vado non possit. [Auctor quis? Farfarus, Fluvius qui per Sabinos transit: de quo Ovid. 14. Met. 330. — & amoenæ Farfarus undæ. Dicitur & Fabaris. Virg. 7. Æn. 715. Qui Tiberim, Fabarimque bibunt. ubi Serv. V.]

FARFARUM, vocat Plaut. in Pœn. 2. 32. Populum arborem, inquit, Ea præsternebant folia farfari. quæ levi pulsu venti alicujus autumnò univërfa aliquando cadunt. Sic, Marcell. Virg. in lib. 3. Diofco. Al. Farferi. V. dict. duas seq.

FARFENUM, Virgulti genus est, inquit Fest. conf. Turneb. Advers. 15. 7. Farfarum Plin. 24. 15. Al. Farferum.

FARFUGIUM, i. n. Planta quæ & Chamæleuce dicitur. Plin. lib. 24. cap. 15. Chamæleucen apud nos farfarum sive farfugium vocant: nascitur secus fluvios, folio Populi, sed ampliore. Hactenus Plin. Quidam putant Arborem esse, quæ Populus alba vulgo dicitur, *Du tremble*. Nonnulli vero eam esse herbam putant, quæ Bechion & Tussilago appellatur. Habet enim folia subtus alba, & circa fluvios nascitur, vulgo *Pas d'afne*.

FARINA, FARINARIUS V. FAR.

FARIS, vel fare, fatur, [*φαρ, φάρ*] a Fero deductum est, nihil enim aliud est Fari quam Ferre, i. e. Loqui. Quanquam Varro inter Fari & Loqui hoc interesse scribit; quod Fatur is, Qui primus significabilem vocem ore emittit; nullo verborum ordine servato: unde pueri, ante quam id faciant, Infantes dicuntur. Loquitur autem is, Qui suo loco unumquodque verbum sciens ponit. Proprium Vatum est: qui inde & Fatui appellati. V. infra VATUUS.

Fari. Virg. 6. Æn. pr. Sic fatur lachrymans, clasique immittit habenas. Cic. 2. Tusc. 39. Non potest hæc fari tantum dictis, quantum factis suppetit laboris. Ex vetusto codice legendum Esfari.

Fari ad. Cic. de Univerf. 35. Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, fatur, Hæc vos, &c.

Græce fari. Cic. 5. Tusc. 116. Epicurei nostri Græcæ fari nesciunt, nec Græci Latine.

Fare age. Virg. 3. Æn. 360. Age fare vicissim. Virg. 6. Æn. 531.

Puer nescius fari. Hor. 4. Carm. 6. 18.

FARIOR, ari, etiam pro Fari veteres usi sunt, teste Diomede. V. x11 Tabb. & Rosin. Ant. Rom. lib. 8. edit. Dempst. p. 793.

FANS, Partic. [*φάν*] Propert. lib. 3. 7. 62. Subtrahit hæc fantem torta vertigine fluctus.

FATUS, a, um. aliud Partic. [*άπών*] ut, Sic fatus, deinde. Virg. 2. Æn. 392. — sic fatus, deinde comantem Androgei galeam, clypei que insigne decorum Induitur. Breviter fata est. Virg. 6. Æn. 321.

FATUS, us. m. Virg. 12. Æn. 25. — haud mollia fatu. Paulinus Nolanus Poem. 17. ad Nicetam v. 246. & Sidon. 9. Epist. 13. Grammatici Supinum posterius esse dicunt.

FANDUS, a, um. Adj. & Partic. [*φάντε*] Quod fari dignum est & justum. Liv. Ita resperæ fando, nefandoque sanguine aræ. Virg. 1. Æn. 543. At sperate deos memores fandi atque nefandi. i. e. Justi & injusti, ait Servius. Doctissima fandi. Virg. 10. Æn. 225. Tempora fandi mollissima. Virg. 4. Æn. 293. Fanda fata. Cic. 1. de Divin. 66. Neque me Apollo fatis fandi invitam ciet. Fando eleganter usurpatur Cic. 1. de Nat. Deor. 82. At vero ne quidem fando auditum est, crocodilum, aut ibim, aut telem violatum ab Egyptio, i. e. Alio dicente. Et Virg. 2. Æn. 81. Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures. sed Ibid. v. 6. — quis talia fando &c. Temperet a lacrymis? i. e. Dum ipse dicit, vel narrat.

FAMEN, inis. n. apud Recentiores.

FARIO, onis. m. Piscis, qui alias Trutta dicitur. Aufon. Mofella, v. 130. Amborum medio fario intercepte sub ævo.

FARNUS, i. f. Arbor de genere quercuum. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Namque de cerro, aut fago, seu farno, nullus ad vetustatem potest pervenire. Conf. Pallad. lib. 1. cap. 9. Nomen hodieque servat in Italia.

FARNUS, a, um. ut, Fungi farnei. Apic. 7. 13.

FARRACEUS, FARRAGO, FARRAGINARIA, FARREATIO, FARREUM, FARRICULUM. V. FAR.

FARTILIS, FARTIM, FARTOR, FARTUM, FARTURA, FARTUS. V. FARCIO.

FAS, [*ἄγιος, ἁγιών, ἁγίασται*] n. indecl. in nominat. accusat. & vocat. tantum invenitur; Quod pium est, & religiosum, & fari dignum & ad deos referat, sicut iustum ad homines. Virg. 1. Georg. 268.

Fas & jura solent, i. e. Divina & humana jura permittunt. Idem 1. Georg. 505.

Quippe ubi fas verum atque nefas, &c. Ubi Servius, Spernunt licita, appetentes illicita.

Per profopoeam Livius quasi Deam facit, 1. 32. in formula Fecialis, Audiatur Fas!

Fas mihi sic audita loqui. Virg. 6. Æn. 266.

Abrumperet omne fas. Virg. 3. Æn. 55. V. ABRUMPO.

Magnum fas nefasque. Hor. Epod. 5. 87.

Jus & fas omne delere. Cic. 1. Att. 13.

Si fas dixisset. Stat. 2. Achil. 221.

Exuere jus fasque. Tacit. 3. Hist. 5. Ac majore ex diverso mercede, jus fasque exuerent.

Contra fas, contra auspicia, contra omnes divinas atque humanas religiones aliquid facere. Cic. 7. Verr.

Contra fas factus filius. Cic. pro Domo 35. Jure Quiritum legitimo tutelatum & hereditatum relicto, factus es filius contra fas, cujus per atatem pater esse voluisti. De adoptivo filio.

Contra jus fasque interfecti oratores. Cic. de Arusp. Resp. 34.

Fas est, i. e. Licitum. Plaut. Afin. 3. 1. 11.

Neque edepol te accuso, neque id me facere fas existimo.

Per naturam fas. Cic. pro Milon. 44. Clodium nihil delectat, quod aut per naturam fas sit, aut per leges liceat.

Quoad fas esset. Cic. 2. contra Rull. 19. Ut id quoad posset, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret.

Fas habere. Plaut. Trinum. 2. 2. 11.

— Quod manu non queunt

Tangere, tantum fas habent quo manus abstineant.

Habetur fas. Quintil. lib. 3. cap. 8. In judiciis enim vulgo fas habetur indulgere aliquid studio suo.

FASCĒLIS, idis. f. dicta est Diana, a Fasce lignorum, in quo absconditum ejus simulacrum Orestes & Iphigenia ex Taurica regione Ariciam attulerunt. V. Serv. ad Virg. 2. Æn. 116. Heinf. Facelitis, *φακέλιος* a *φάκελος*, quod Lignorum fascem Græcis denotet. V. dict. seq.

FASCĒLINUS, a, um. Adj. ut, Fascelina fedes, apud Silium 14. 260. Locus in quo templum hujus Dianæ. V. ibi Cellarium. Alii legunt Facelina, in quibus Heinf. q. omnino adi.

FASCIA, æ. f. [*ἐπίδησιμος, ἀράχωνος, ἐρόφιον*] Linteolum est ad ligandum aptum; dicta a Græco *φάσμα*. Plin. lib. 20. cap. 15. Vel penicillis fervens adprimitur fasciis. Cic. de Clar. Orat. 217. Devinctus erat fasciis.

Fascia lecti. Cic. 2. de Divin. 134. Defert ad conjectorem quidam somniasse se ovum pendere ex fascia lecti sui cubicularis.

Candida fascia pro Diademate. V. DIADEMA.

Circumlita fascia. Juven. 9. Sat. 14. Sed varia lectio est. V. Grang. ad loc.

Cretatæ fasciæ. V. DIADEMA.

Lata fascia. Ovid. 3. de Arte Am. 622.

Mollis fascia. Propert. lib. 4. 10. 49.

Pectoralis fascia: Qua mulieres mammas tegunt. Martial. lib. 14. 134. Ovid. Remed. Amor. 338.

Fasciæ, proprie pro Tegumento crurum, pedumque poni consueverunt. Ulpianus l. Tegumento sunt. D. De aur. argent. mund. leg.

Fasciæ crurales, pedalesque, vestis loco sunt, quia partem corporis vestiunt. Plin. scribit lib. 8. cap. 57. mures portendisse exitium Carboni imperatori, arrosis fasciis, quibus in calceatu utebatur. Cic. 7. Att. 3. Etenim mihi caligæ ejus, ut fasciæ cretatæ non placebant.

V. Casaub. ad Suet. Aug. cap. 82. & Salmast. Hist. Aug. & Vof. Inf. Orat. 4. p. 159. & Pitisc. Lex.

Fasciæ junci. Plin. lib. 15. cap. 17.

Fasciæ orbis, pro iis quas Astrologi Zonas vocant. Mart. Capell. lib. 6. Orbis terræ in quinque Zonas, sive melius fascias, discernitur.

Fascia aliquando ponitur pro Nube, in modum fasciæ cælum præcurrente. Juven. 14. Sat. 294.

Nil color hic cæli, nil fascia nigra minatur.

Fascia usurpatur Celf. lib. 7. cap. 20. pr. de intestini curatione, pro eo quod Gallice dicitur *un braver*.

FASCIOLA, æ. f. dimin. [*σασαλίον*] Cic. de Arusp. Resp. 44. P. Clodius a crocota, a mitra, a muliebribus soleis, purpureisque fasciolicis, a strophio, a psaltrio, a flagitio, a stupro, est factus repente popularis. Hic videtur significare Subligaculum tibialium. Hor. 2. Serm. 3. 247.

— ponas insignia morbi

Fasciolas, cubitale, focalia. Turneb. locum hunc Horatii explanat de hominibus qui morbo laborarunt, quo liberati recuperatis refocillatisque viribus, ponunt fasciolas, in quibus crura obvolvunt, &c.

Absque enim morbo fasciis crura pedesque involvere, viris indecorum erat, molleque censebatur.

FASCIO, [*σασαίνω*] are. Fascia ligare. Spartianus de Antonino Pio, cap. 13. pr. Sed quum esset longus & senex, incurvareturque, tiliaceis tabulis in pectore politis fasciabatur, ut rectus incederet.

FASCIARUS, a, um. Partic. Martial. 12. 57. Nec fasciato naufragus loquax trunco.

FASCIATOR, oris. m. Hieron.

FASCIATRIX, icis. f. Idem.

FASCICULUS. V. FASCIS.

FASCINUM, i. n. & **FASCINUS**, i. m. [*ἄσκαρία*] a Fando; Quoddam incantationis genus, quo homines ita ligantur, ut liberi non sint nec mentis compotes; sepeque ad extremam maciem deveniant, ve a Fasciis dicitur, quibus ligabant quos fascinabant. Duplex autem habetur Fascinus, alius qui Oculo, alius qui Lingua fit. De primo Virg. 3. Ecl. 103.

Nescio, quis teneros oculus mihi fascinat agnos. De altero 7 Ecl. 27.

Aut si ultra placitum iaudarit, baccare frontem

Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.

Fascina dicebantur & ipsa remedia contra fascinum, seu amuleta, quæ & Præbia dicebantur antiquis, & membri virilis sive mentule figuris pueris suspendebantur e collo. Hinc Varro ait de L. L. 6. 5. Pueri turpical

turpicula res in collo quæ suspenditur, nequid obfit bonæ servæ causa. Atque hinc Ipsum membrum virile, seu Vererum perinde Fascinum appellatum. Cujusmodi non unum exemplum in Priapii licet notare, ubi & Fascinosum pro Bene vasato legere licet. V. infra.

Fascinus etiam Dei nomen apud veteres. Plin. lib. 28. cap. 4. Quamquam illos religione tutatur & Fascinus, Imperatorum quoque, non solum infantium, custos, qui deus inter sacra Romana a Vestalibus celitur, & currus triumphantium, sub his pendens, defendit, medicus invidiæ. V. Th. Barthol. de Puerp. Vett. sub fin.

FASCINO, [*βασκίνω*] are. Virg. 3. Ecl. 103.

Nescio quis teneros oculos mihi fascinat agnos.

Lingua mala fascinare aliquid. Catull. 7. 12. V. dict. superior.

FASCINANS,antis. [*βασκινών*] Qui fascinat. Plin. lib. 13. cap. 4. Quibusdam osseum lunatumque, dente contra fascinantes religione positum. De palmularum ligno, seu nucleo.

FASCINATIO,ōnis. f. [*βασκινωσις*] Plin. lib. 28. cap. 2. Cur & fascinationibus adoratione peculiari occurrimus? Idem lib. 19. cap. 4.

FASCINATOR,ōris. m. Vet. Gloss. Fascinator, *βασκινωτής*.

FASCINATRIX,icis. f. Apulej.

FASCINAMENTUM, i. n. apud eundem.

FASCINOSUS, i. m. Qui magno Priapo præditus. Priap. Carm. 79.

Non es poeta fascinosior nostro. Editum tamen a Sciop. Sarcinosior.

FASCIS, is. m. [*φάσκιον*, *ἰατρικὸν*] Lignorum aut alterius cujuscunque rei ligata congeries, quam ligando facimus. Unde Fascem ocularium vocare possumus, id quod Galli Parisienses vocant *Une bourrée*. Nam cocula, ut Festus ait, sunt ligna minuta quibus facile coquantur opsonia. Cæs. 8. Bell. Gall. 15. Fasces stramentorum ac virgultorum. Sic, Fasces calamerum. Martial. lib. 14. 38.

Fascis, Onus: ob id dictum, quod fasces lignorum seu aliarum rerum, graves sunt portantibus. Virg. 9. Ecl. 65.

— ego hoc te fasce levabo. Idem 3. Georg. 347.

— injusto sub fasce viam dum Carpit.

FASCES, pl. Insignia dicebantur, quæ Magistratibus Romanis lictores præferbant. Erant autem fasciculi colligati ex virgis seu bacillis de betula arbore, Plin. 16. 18. inter quas obligata securis ita erat, ut ferum in fummo fasce emereret. Hos fasces Romulus instituit Auctore Dionysio lib. 3. & Liv. 1. 8. Sed Flor. 1. 5. 5. Tarquinius, inquit duodecim Tusciæ populos frequentibus armis subegit. Inde fasces, &c. Habebant autem Consules duodenas fasces, Prætorum erant seni. tam in urbe, quam in provincia, sed hic additis, detractis illic securibus. Dictatorum erant 24. cum securibus etiam in urbe. Decemvirorum tantum ille primum fasces habebat, qui tum jus diceret. Liv. 3. 33. Dein singuli duodenas cum securibus corripuerunt. Idem cap. 36. V. Spanhem. de Usu & Præst. Num. diff. 10. a p. 88. ad 172.

Bijuges fasces, Fratrum una coll. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 233.

Atque uno bijuges tolli de limine fasces.

Fracti fasces, In luctu. Ovid. ad Liv. 177.

Laureati fasces C. Marii, ex victoria. V. LAURUS. Cic. 1. Divin. 59.

Lictorii fasces. Auct. de Vir. Illust. cap. 20.

Pulchri fasces. Lucret. lib. 5. 1233.

Superbi fasces. Hor. 1. Carm. 12. 35.

Attolliere primos fasces. Virg. 7. Æn. 173.

Præeunt novi fasces. Ovid. 1. Fast. 81. de Kal. Jan. die, qua magistratum inibant solenni processione coll.

Præferuntur Prætoribus fasces. Cic. 7. Verr. 22.

Submittere fasces populo. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Fasces submittere, Insignia vimque imperii, majestati vel reverentiæ alicujus submittere; ut Publicola, qui primus hoc instituit. Quum enim posset imperii summi, i. e. Consulatus jure uti agendo cum populo, fasces tamen majestati Populi Romani submittit: h. e. Lictores a se tantisper abire iussit, quoad concionatus esset, ut auctor est Liv. lib. 2. ab Urbe. 7. Hæc Bud. [Quem errare vel ex hoc liquet, quod sepe per Lictores astantem prehendi ac duci quempiam Quiritium Consules jussissent. V. Liv. 2. 29. iidemque sepe in tribuniciis procellis fascibus fractis discesserunt. V. eund. 2. 55. Quare Fasces submitti potius eadem ratione, atque Arma, Vexilla aliæque id genus, dicebantur, quum Supina non Erecta præferbantur. V. quæ infra in SUBMITTO dicemus, & adde omnino quæ Gevart. Lect. Papinian. 4. 4. proposuit.

Fasces etiam, [*φασκίνωσις*] pro Magistratibus & honoribus, qui a populo præstantur alicui. Virg. 2. Georg. 495.

Non illum populi fasces, non purpura regum Flexit.

Extraordinarii fasces. Cic. pro Domo 24. Nullus locus orbe terrarum vacuus extraordinariis fascibus atque imperio Clodiano fuisset. De usurpato contra leges magistratu.

Petere fasces. Lucret. 3. 1009. i. e. Honores.

Fasces ingenii. Plin. in tot. oper. præfat. Perfricui faciem, nec tamen profeci: quando alia via occurris ingens, & longius etiam submoves ingenii fascibus. A lictoribus est ductum, qui ante magistratum incidentes, turbam submovebant. Sensus est: Si fasces Consulares & summi honoris insignia me non terrent, nec submovent a te, at submovet acre & excellens ingenium, cujus judicium subire intrepidus nemo potest.

ASCERTIM, [*φασκίληδι*] Quintil. lib. 1. cap. 4. Adiciebant & asseverationem, ut heu: & attractionem, ut fasceatim. V. ATTRACTIO in ATTRAHO.

ASCICULUS, i. m. dimin. [*φασκίλλιον*] Parvus fascis: ut, Fasciculus epistolarum. Cic. 2. Q. frat. 7. Sic Cic. 16. Fam. 26. Quod fasciculus alter ad me jam sine teis litteris perlatus est.

Manualis fasciculus. V. MANUS.

Librorum fasciculus. Hor. 1. Epist. 13. 13.

Colligere in fasciculos manuales. V. COLLIGO.

Fasciculus, Olfactoriolum. Cic. 3. Tusc. 43. Fasciculum ad naves admovebis, incendes edores, & fertis redimiri jubebis & rosa.

ASCICULARIS, e. Veget. 2. 19. extr. Fascicularia, id est Lignum, fœnum, aquam, stramen, etiam legitimi milites in castra portabant.

ASELLUS, sive FASELUS, FASELUS. V. PHASELUS.

ASSUS. V. FATEOR.

ASTI, orum. vel FASTUS, uum. pl. m. Liber in quo continetur dierum festorum, profestorumque observatio. Lucan. lib. 10. 187.

VOL. II.

Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus. Varro in Fj. heme. rite, Cæsar fastus correxit. apud Priscianum, lib. 6. fol. 61. a. extr. Ald. qui & auctor est, eadem forma dici Fastus vel fasti, qua Senatus vel senati. Frequentius tamen illud secundæ, hoc quartæ reperitur.

Fasti dispescuntur in Majores & Minores. Illos & Consulares vocant, in quibus consulum series per annos singulos digesta fuit: Illos Kalendares, quod præcipue dierum cujusque mensis computationem continerent, quod genus & Calendarium vocatur; aliudque rursus Urbanum, aliud Rusticum. De Majoribus Cic. 4. Att. 8. Ut non minus longas jam in codicillorum fastis futurorum consulum paginulas habeat, quam factorum.

Enumeratio factorum. Cic. 5. Fam. 12.

Evellere consules ex fastis. Cic. pro Sext. 33. Consules non modo ex memoria, sed etiam ex fastis evellendi.

Ferre hanc legem ulli fasti possunt? Cic. in Pison. 30.

Fastos Kalendares olim Pontifices soli curabant. Eos primum circa forum in albo proposuisse Flavium scribam, Liv. 9. 46. scribit; ut quando lege agi posset, sciretur. Meminit hujus rei & Cic. 6. Att. 1. Quare cum in Fastis pontificum omnis dierum, quibus lege agere liceret ratio conineretur multum ex eo facto popularis gratiæ Flavius ille scriba reportavit. Cic. pro Muren. 25. Possent agi lege, nec ne pauci quondam sciebant: fastos enim vulgo non habebant. Erant in magna potentia qui consulebantur &c.

Addere diem fastis. Capitolin. in M. Aurelio 154. Fastis dies judicarios addidit. H. St. locus est cap. 10. extr.

Eximere dies de fastis. Cic. 4. Verr. 132.

Notant dies factorum accretione & diminutione luminis sol & luna. Cic. 1. Tusc. 68.

Picti fasti. Ovid. 1. Fast. 11.

Signantes tempora fasti. Ovid. 1. Fast. 657.

Signata tempora fastis. Ovid. 2. Fast. 7.

Tollere de fastis diem festum. Cic. 6. Verr. 151. Quum diem festum Judorum de fastis suis sustulissent.

Factorum libris etiam totius anni res Pop. Rom. inscriptæ continentur, & causæ festivitatum explicabantur, ut in fastis Ovidii: ceteris idem lib. 1. Fast. 7.

Sacra recognoscens annalibus eruta priscis, &c. V. Suet. Tib. ber. 5. & ibi Torrentium.

Plura de Fastis V. in Lex. Pitisc. & Menolog. Fabric. ejusdemque Fabricij. Antiq. cap. 10. Adde Comment. ad Fast. Ovid.

FASTUS, a, um. Adj. ut Dies Fasti, per quos Prætoribus omnia verba sine piaculo licet fari. Varro de L. L. 5. 4. Quibus opponuntur Nefasti, per quos, ut idem ait, nefas fari Prætorum. Hinc Ovid. 1. Fast. 47. Ille nefastus erit per quem tria verba silentur:

Fastus erit per quem lege licebit agi. Sunt autem hæc verba prætoris solennia Do, dico, addico.

FASTIDIO, FASTIDIUM. V. FASTUS pro Superbia.

FASTIGIUM, i. n. [*μεταφωτισμένον*, *ῥῶα*] Altitudo ac summitas alicujus operis, vel Ædificij summum, inquit Fest. Cæs. 7. Bell. Gall. 69. Mediocri interjecto spatio, pari altitudinis fastigio. Virg. 1. Æn. 442.

— & fastigia suspicit urbis.

Culminis summi fastigia. Virg. 2. Æn. 458.

Delubrorum fastigia. Ovid. 1. Met. 373.

Fastigiorum multorum tectum. Cic. 3. Q. frat. 1. §. 4. extr.

Operum fastigia spectantur, latent fundamenta. Quintil. in proem. lib. 1. pag. 6.

Tecti fastigia summi. Virg. 2. Æn. 302.

Aurea fastigia templi. Ovid. 15. Met. 672.

Declive fastigium. V. DECLIVIS.

Leve fastigium. Curt. lib. 6. cap. 6. 23. Prærupta rupes erat, qua spectat Occidentem: eadem, qua vergit ad Orientem, leviore submissa fastigio. i. e. Sensim sese attollente, sive non arduo. Budæus. Al. Leniore.

Sublime fastigium. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Summa fastigia. Virg. 2. Æn. 758.

Illicet ignis edax summa ad fastigia vento

Volvitur. Fastigia, inquit Servius, modo de Summitate proprie dixit; alibi per contrarium de Imo. Inde est, Cælumque profundum: quasi, cujus sit porro fundus; quum de imo profundum, de summo fastigium dicatur. Hæc ille.

Fastigium, Pars ima alicujus rei etiam dicitur. Virg. 2. Georg. 288.

Forsthan & scrobibus quæ sint fastigia quæras. Fastigium, inquit Servius, & Summæ & Imæ partis possumus dicere, sicut Altum & mare & cælum dicimus. Hinc est, Cælumque profundum; quum & puteus sit profundus. Hactenus ille. Varro de R. R. lib. 1. cap. 14. Fossa ita idonea, si omnem aquam quæ e cælo venit, recipere potest, aut fastigium habet, ut exeat e fundo. i. e. Declivitatem.

Fastigium, Primordium. Virg. 1. Æn. 346.

— sed summa sequar fastigia rerum. Servius. [Immo illud est, quod Summa capita attingere Plantus dixit. V. CAPUT.]

Sed & Ædificiorum summa, Fastigia appellantur. Unde,

Operi fastigium imponere; cui opponitur Jacere fundamenta. Cic. 3. Off. 33. Sed quoniam operi inchoato, prope tamen absoluto tantquam fastigium imponimus. V. IMPONO.

Submittitur Hircaniæ fastigium perpetua valle. Curt. lib. 6. 4. 19.

Fastigium domus in honoribus divinis numerabatur. Cic. 2. Philipp. 110. Quem is majorem honorem consecutus erat, quam ut haberet pulvinar, simulacrum, fastigium, flaminem? V. Græv. ad hunc loc.

Fastigium pro Honore & dignitate ponitur, ut,

Fastigium tenere inter homines. Plin. in Paneg. 85. hic Fastigium est Dignitas & majestas hominis, a Fastigio, i. e. Altitudine paulatim gracilescente, deducta significatio. Idem Plin. 2. Epist. 1. Summum fastigium privati hominis implere. Liv. lib. 2. 27. Quod facile appareret, non tam ad honorem ejus, cui curatio altior fastigio suo data esset, factura, quam ad Consulatum ignominiam. Vellei. 2. 69. 1.

In consulare fastigium provectus. Nepos, 25. 14. 2. Pari fastigio (dignitatis) stetit in utraque fortuna

Vulgus Statum vocat, id quod Fastigium Romani vocaverunt; ut Liv. quodam loco, Ejusdem fastigij civis vocat. Ex Bud.

Fastigium, idem quod Genus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 6. pr. Igitur quum tria genera sint a specie simplicia agrorum, &c. E quibus

Y y

bus

bus tribus fastigiis simplicibus, &c. Paulo post, Propter hæc tria fastigia formæ, discrimina quædam sunt rationum.

FASTIGIO, vel **FASTIGO**, [καρυσφόω] Ære. Acuminare, & quasi In fastigium erigere. Plin. lib. 18. cap. 7. Frumenta hieme in herba sunt, verno tempore fastigiantur in stipulam. Fastigantur Hard. hic & aliis locis. V. If. Voff. ad Melæ 1. 4. & Gronov. ad Liv. 1. 38.

FASTIGANS, Partic. apud Sil. lib. 5. 50.
— mediamque per alvum
Sensim fastigans, compressa cacumina nescit. i. e. Acuens.

FASTIGATUS, sive **FASTIGIATUS**, a, um. ut, Collis, in fronte leviter fastigiatus, paulatim ad planitiem redibat. Cæs. de Bell. Gall. 2. 8. 3. al. Fastigatus. Liv. 37. 27. Collis in modum metæ in acutum cacumen a fundo fatis lato fastigatus.
Pyramides sunt turres fastigatæ. Solin. cap. 45. de Ægypt. extr. al. Fastigiatæ. V. Isaac. Voff. ad Melam p. 17. & Drakenb. ad Sil. 5. 50. Confulares fastigatissimi. Sidon. 1. Epist. 9. i. e. Superbissimi.

FASTIGATE, Adv. apud Boethium.

FASTIGATIO, ðnis. f. Plin. lib. 17. cap. 14. Calami exacutio medullam ne nudet; tenui tamen fistula detegat, ut fastigatio levi descendat cuneo, tribus non amplior digitis.

FASTOSUS. V. **FASTUS**, pro Arrogantia.

FASTUS, pluralis numeri, pro Fastis. V. **FASTI**.

FASTUS, ðs. m. [φρόνημα, τὸ γαυρόν] Superbia, & elatio quædam cum jaçantia verborum: & proprie Indigna sui ipsius per superbiam existimatio. Plin. lib. 11. cap. 37. Hæc maxime indicant fastum. De Superciliis loquens. Ovid. 1. Fast. 419.
Fastus inest pulchris, sequiturque superbia formam.
Alto fastu turgidus. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 159.
Superbus fastus ac procax Cleopatæ. Plin. lib. 9. cap. 35. Superbo simul ac procaci fastu, ut regina meretrix.
Tumidi fastus. Ovid. 1. de Arte Am. 715. al. Flatus.
Vani fastus. Claud. de Bell. Get. 551.
Contemnere aliquid suo fastu. Propert. lib. 1. 7. 25.
Exuere fastus. Ovid. 2. de Arte Am. 241.
Ponere fastus. Ovid. de Rem. Amor. 411.
Fastus etiam pro Contemptu, qui ex superbia est. Tacit. 2. Ann. 2. 5. Accendebat dedignantes & ipsæ, diversus a majorum institutis, raro venatu, fegni equorum cura, quoties per urbes incederet, lecticæ gestamine, fastuque erga patrias epulas. V. ibi Pichenam. conf. lib. 4. 74; & Lips. Var. Lect. 2. 22.

FASTOSUS, a, um. [γαυρότης, φρονιματώδης] Qui magno fastu contemnit. Martial. lib. 10. 13.
Ad nocturna jaces fastosa limina mœchæ.
Domus fastosa. Lucan. ad Pison. 107. Fastuosus Vett. non agnoscunt.

FASTIDIO, ðvi, ðtum, [βδελύσσω, βδελύσσειν, ἀπρεπεία, παροργία] Ære. Cum fastu quodam & superbia contemnere. Plaut. Stich. 5. 4. 34. Quid hic fastidis? quod faciundum vides esse tibi, quin bibis?
Fastidire, & irasci. Cic. pro Milon. 43. Qui non modo improbitati irascuntur candidatorum, sed etiam in recte factis sæpe fastidiunt.
Fastidire & odisse aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 22.
Fastidire, cum infinitivo. pro Recusare. Quintil. lib. 5. cap. 11. Repetere tamen auctoritatem a plurimis litteris non fastidierunt.
Aliquem fastidire. Virg. 2. Ecl. 73.
Invenies alium, si te hic fastidit Alexis. Sic, Fastidire precece alicujus. Liv. 4. Bell. Maced.
Æstus fastidit amictum. Claud. in Epithal. 6.
Minores non fastidire. Claud. de 4. Conf. Hon. 302.
Mei fastidit. h. e. Sum illi tedio. Plaut. Aul. 2. 2. 67.
Abiit, neque me certiore fecit, fastidit mei. Lucil.
Difficiles sumus, fastidimus bonorum.
De Cibis usus Horatius est, 1. Epist. 17. 15.
— si feiret regibus uti,
Fastidiret olus
Omnia fastidis præter pavonem. Idem 1. Serm. 2. 115.

FASTIDIENS, [βδελύσσομαι] Partic. ut
Fastidientis stomachi est multa degustare. Sen. Epist. 2.

FASTIDITUS, a, um. [βδελυχθῆς] Partic. a Fastidior passivo.
Lucan. 7. 844.
— pars magna Senatus
Fastidita jacet. Plin. in præf. 6. Fastiditis gratiam dare.
Dominationibus fastiditus. Tacit. 13. Ann. 1.
Domus fastidita. Ovid. de Rem. Amor. 542.
Verba fastidita repellere. Ovid. 4. de Pont. 1. 19.
Viri non fastiditi, i. e. Aliquo in pretio habiti. Ovid. 2. Trist. 120.

FASTIDIENDUS, a, um. aliud Partic. Columel. lib. 2. cap. 9. in fine, Milium cum lacte pultem non fastidiendam præbet.

FASTIDIENTER, Adv. Apul. 5. Met. p. 166. Parentibus fastidienter appellatis.

FASTIDIUM, ð. n. [βδελυγμῆ] Contemptus ille dicitur atque etiam tædium. Cic. pro Lege Agr. 2. 20. Superbia nata inibi esse ex Campanorum fastidio videtur.
Fastidium in re aliqua. Cic. de Opt. Gen. Orat. 18.
Fastidium in cibis, redundatio stomachi, indices sunt hominis inchoati. Plin. lib. 7. cap. 6.
Citra fastidium. V. **CITRA**.
Cibi satietas & fastidium. Cic. 1. de Invent. 25.
Rerum domesticarum fastidium. Cic. 1. de Fin. 10.
Stomachi fastidium. Cic. 2. Fam. 16. Nosti enim non modo stomachi mei, cujus tu similem quondam habebas, sed etiam oculorum, in hominum insolentium indignitate, fastidium.
Superbia, & fastidium, & arrogantia. Cic. 1. Off. 90. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, superbiam, fastidium, arrogantiamque magnopere fugiamus. Hic est Fastus.
Delicatissimum fastidium. Cic. 1. de Fin. 5. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitæ est, aut fastidii delicatissimi. Insolens fastidium. V. **INSOLENS**.
Audiendi fastidium. Cic. de Opt. Gen. Orat. 12. Sin autem intelligentiam ponunt in audiendi fastidio.

Abigere fastidium. V. **ABIGO**.
Abstergere fastidium. V. **ABSTERGO**.
Adducere in fastidium rem aliquam. Plin. in præfat. 6. Alia vero ita multis prodita, ut in fastidium sint adducta.
Adharefcunt fastidiis, quæ prava sunt: quæ recta sunt, probantur. Cic. 1. de Orat. 258.
Afferre fastidium. V. **AFFERO**.
Aliter stomachus pluribus cibis minore fastidio. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Auferre fastidium. V. **AUFERO**.
Creare fastidium. V. **CREO**.
Fastidio aliquid damnare. V. **DAMNO**.
Deducere fastidium. V. **DEDUCO**.
Detrahere fastidium. Plin. lib. 22. cap. ult.
Excutere fastidium. Sen. Epist. 120. fin.
Extundit fastidia labor. Hor. 2. Serm. 2. 14.
Ferre fastidium. Cic. 10. Philipp. 8. Quorum, si essent arrogantes, non possem ferre fastidium.
Fert eloquentia ex amplitudine fastidium. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Levare fastidium. Quintil. lib. 9. cap. 3. Quotidiani, & semper eodem modo formati sermonis fastidium levat.
Movere fastidium. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Movere fastidia stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 78.
Pati superba fastidia alicujus. Virg. 2. Ecl. 15.
Purgare fastidium. Plin. lib. 8. cap. 27. Palumbes, graculi, merulæ, perdices, lauri folio annuum fastidium purgant.
Subeunt mihi fastidia. Ovid. 16. Epist. 97.
Sum. ut, Fastidio esse. Plin. lib. 7. cap. 1. Potiusque ad auctores relegabo, qui dubiis reddentur omnibus: modo ne fit fastidio Græcos sequi.
In fastidio esse. Plin. lib. 12. cap. 19. Ipsum vero lignum in fastidio est propter origani acrimoniam.
Vincere fastidia varia cena. Hor. 2. Serm. 6. 86.
Fastidium meum, Quo ego alios fastidio: Fastidium mei, Quo ego ab aliis fastidior. Quintil. Declam. 14. Vanitatem fastidio mei, despectuque captavit.

FASTIDIOSUS, a, um. Adj. [βδελύσων] Qui fastidit. Cic. de Clar. Orat. 207. Propterea quod Antonius, qui maxime expetebatur, facilis in causis recipiendis erat: fastidiosior Crassus, sed tamen recliebat. Plaut. Mil. 4. 6. 18. Istius metus me macerat, quod ille fastidiosus est jam. Hor. 3. Carm. 1. 37.
— dominusque, terræ Fastidiosus. [Sic nisi distinguas friget sententia.]
Fastidiosus litterarum Latinarum. Cic. de Clar. Orat. 247. C. Memmius L. filius perfectus litteris, sed Græcis, fastidiosus sane Latinarum, argutus orator, &c.
Aurium sensus fastidiosissimus. Auctor ad Heren. lib. 4. 33. ubi idem fere est ac Delicatus.
In æquos & pares fastidiosus. Auctor ad Heren. lib. 4. 53.

FASTIDIOSE, Adv. [παροργισμένος] Cic. pro Planc. 65. Huic ego jam stomachans fastidiose, immo ex Sicilia inquam.
Fastidiosus facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 364. Quem ego paulo sciebam, vel prudentius, vel invitius, (nolo enim dicere de tam suavi homine fastidiosus) ad hoc genus sermonis accedere.
Fastidiose judicare. Cic. 1. de Orat. 118. Quam diligenter, quam prope fastidiose judicamus? Sic, Fastidiose spectare aliquid in aliquo. Idem 1. de Orat. 258.
Probare lente & fastidiose aliquid. Cic. 2. Att. 1.
Spectare fastidiose. Cic. 1. de Orat. 258.

FASTIDIBILIS, e. Tertull. de Anima, cap. 33. Judicia fastidibilia.

FASTIDILITER, Adv. Idem quod Fastidiose: Antiquum. Varro, Cras credo hodie nihil, Quibus instabilis animus, ardens habere & non habere, fastidiliter inconstanti pectore. Nonius 2. 396.

FATALIS, **FATARI**. V. **FATUM**.

FATEOR, ðris, factus sum, [ὁμολογῶ, ὁμολογῆμα, σίμφημι] ðri. est (inquit Servius) Coactorum & culpabilium. Virg. 4. Æn. 20.
Anna (fatebor enim) miseri post fata Sichæi, &c. Donatus item, Fateri non rellis est, sed rei. Ter. Eun. 4. 4. 46. Non potest sine malo fateri, video. Cic. 7. Ver. 160. Quum tute factus esses te id crimen tanto ante metuiffi si eum diceres mortuum, qui te audiret?
Fateri, est etiam Sponte affirmare, ut vult Perottus. Cic. 6. Ver. Hæc sum rogatus, navei debeantne? fatebuntur. præbueritne Prætor C. Verre? negabunt. Ter. And. 5. 3. 25.
Ego me amare hanc fateor: si id peccare est, fateor id quoque.
Fateri de re aliqua. Cic. Anteq. iret, &c. 7. Qui quum de scelere fateretur, non tamen sententiis prius judicum convinceretur, quam supplicio addiceretur.
Fateri de se. Liv. 24. 5. De se ipse haud cunctantur factus, conficios celabat.
Non solum fateri, sed etiam profiteri aliquid. Cic. pro Cæcin. 24. Et pro Rabir. 17. Quamobrem fateor, atque etiam profiteor, & præ me fero, perduellionis judicium a me fuisse sublatum.
Animum pallore fateri. Ovid. 6. Fast. 19.
Fidem fateri & animum alicujus. Cic. 1. Fam. 23. Laterensis nostri & fidem & animum in Rempub. singularem semper fatebor. Subaudi Fuisse.
Culpa fatenda est. Ovid. 2. Trist. 315.
Delicta fateri. Ovid. 4. Met. 684.
Errores suos fateri. Claud. 2. in Eutrop. 7.
Falsum fateri. Cic. in Partit. 50. Morique maluerunt falsum fatendo, quam inficiando dolere.
Peccatum fateor. Hor. 2. Serm. 4. 4.
Subigere aliquid fateri, i. e. Cogere ut fateatur. Virg. 6. Æn. 567.
Nulline faterier audes? Hor. 2. Epist. 2. 148.

FASSUS, a, um. Partic. [ἄμελογοικός] ut, Ignoscere factus. Ovid. 13. Met. 189.

Da veniam fasso. Ovid. 4. de Pont. 2. 23.
 Parcere fasso. Ovid. 16. Epist. 11.
 Manus fassa. Idem 3. Amor. 8. 22.
 Pudor fassus. Idem 2. de Arte Am. 556.
 Voces fassa sua gaudia. Idem 2. de Arte Am. 689.
F ASSURUS, a, um. Partic. [ἀσσυρίων] Ovid. 14. Met. 353.
 Quid cuperet fassura fuit.
FATHISCO. V. FATISCO.
FATIDICUS, FATIFER. V. FATUM.
FATIGO, [ἰσχυλῶ, ἡσπασπῶ] āre. Ad lassitudinem deducere. Virg. 5. Æn. 253.
 Veloces jaculo cervos, cursumque fatigat. Liv. 8. 10. pr. Qui aliquandiu pugna atroci quum & semetipsi fatigassent, & hastas aut præfregissent, aut hebetassent.
 Fatigari aestu. Cæs. 3. Bell. Civil. 95.
 Fatigare, Cogere. Virg. 9. Æn. 63.
 — collecta fatigat edendi
 Ex longo rabies, & liccæ sanguine fauces.
 Fatigare, Excitare, hortari. Virg. 4. Æn. 572.
 — fociosque fatigat,
 Præcipites vigilate viri.
 Fatigare hasta, Percutere. Virg. 9. Æn. 610.
 — versaque juvenum
 Terga fatiganus hasta. i. e. Pro stimulo hasta pungimus. V. Turneb. Adverb. 29. 25.
 Fatigare, Perturbare, commovere. Virg. 1. Æn. 284.
 Quæ mare nunc, terrasque metu, cælumque fatigat.
 Animum fatigare. Hor. 2. Carm. 11. 12.
 Bella fatigare. Sil. lib. 7. 125.
 Corda fatigat spe laudum Juno. Sil. lib. 1. 63.
 Curas fatigare. Stat. 5. Silv. 1. 72.
 Cura fatigat me. Claud. in Conf. Prob. 64.
 Dentem in dente fatigare. Ovid. 8. Met. 825.
 Dextram alicujus oculis fatigare. Tacit. 15. Ann. 71.
 Discentem per ambages fatigare. Quintil. lib. 3. cap. 11.
 Fame fatigari. Nepos 18. 12. 4.
 Fortuna quæ te fatigat. Virg. 6. Æn. 533.
 Jovem fatigare votis. Martial. lib. 7. 59.
 Quum votis sibi quisque te fatiget. h. e. Vehementer oret.
 Martem fatigare, pro Prælium cum clamore deposcere. Virg. 7. Æn. 582.
 Undique collecti coeunt, Martemque fatigant. Serv.
 Membra jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 490.
 Mora longa fatigat. Ovid. 2. Amor. 2. 23.
 Questu superos fatigat. Valer. 7. Argon. 315.
 Silvas fatigare. Virg. 9. Æn. 605.
 Venatu invigilant pueri silvasque fatigant. i. e. Ipsi fatigantur in silvis: aut pro Feris, Silvas posuit. Serv. in loc. V. etiam Drakenb. ad Sil. 2. 74.
 Fatigare vinculis & carcere, i. e. Cohibere. Cic. 3. Off. 73. Qui non verbis sunt & disputatione philosophorum, sed vinculis & carcere fatigandi. Al. Castigandi.
 Fatigare, pro Fatigari. Virg. 8. Æn. 94.
 Olli remigio, noctemque diemque fatigant.
 Fatigare etiam τῶ Titillare jungitur in Vet. Gloss. Lat. Gr.
FATIGATUS, a, um. Partic. [ἡσπασπῶτος] ut, Ludo & somno fatigatus. Hor. 3. Carm. 4. 11. i. e. Victus & oppressus.
 Fessum veromimo, Fatigatum corpore dicimus. Servius.
 Fortuna, velut fatigata, destituit eos. Vellej. 2. 69. 6.
 Lacerti fatigati. Ovid. 18. Epist. 83.
 Pectus fatigatum. Ovid. 3. Amor. 11. 2.
 Aestu magno fatigatus. Cæs. 3. Bell. Civil. 95.
 In cursu fatigatus. Petron. cap. 6.
FATIGATIO, onis. f. [ἡσπασπῶσις] Columel. lib. 4. cap. 18. Quir-etiam ipsa hortorum descriptio quanto est minoribus modulis confita, fatigationem veluti minuit, &c. Quintil. lib. 1. cap. 12. Minus afficit sensus fatigatio, quam cogitatio.
 Pro Facetis & diceris, Fatigationes: ut & verbum Fatigare pro Cavillari posuit Sidon. 1. Epist. 8. ubi V. Savaronem.
FATIGATOR, oris. m. apud August.
FATIGATORIUS, a, um. Facetofus. Sidon. 5. Epist. 17. Verba erant dulcia, jocosa, fatigatoria.
FATIGABILIS, e. Tertull. de Anim. cap. 32.
FATILOQUUS. V. FATUM.
FATIM, Adv. est antiquum, idem significans quod Abunde, copiose. [ἀφθονῶς] Fulgent. 2. Mythol. A quo Affatim compositum ejusdem significationis, & verba Fatisco, & Fatigo, quæ vide suo loco.
FATISCO, [ἡσπασπῶσκω] ēre. Dehiscere. Virg. 1. Æn. 127.
 Accipiunt inimicum imbrem, rimisque fatiscunt. Ubi Servius, Fatiscunt, Abundanter aperiuntur. Fatim enim Abundanter dicimus, unde & Affatim. Hiscere autem, Aperire. Proinde non desunt qui Fatisco putent scribendum.
 Area fatiscit. Virg. 1. Georg. 180.
 Fatiscor a Fateor deducit A. Gellius lib. 17. cap. 2. ut Fruniscor a Fruor. Significatione tamen parum convenit.
 Fatiscuntur, pro Fatiscunt. Varro Antiquit. Human. lib. 14. Altera ira, altera vulneribus fatiscuntur. Pacuvius Duloreste, Vereor si unquam fatiscar facere quidquam, quod quibo, boni Nonius.
 Fatiscere, Desidere in rugas & sulcos. Gell. 12. 1. Ne æquor illud ventris irrugetur, & de gravitate oneris a labore partus fatiscat. Prudent. Cathem. 9. 51.
 Nec fatiscit unda sanctis pressa sub vestigiis. Loquitur de Christo incedente per aquas.
 Fatiscere, [δυσχερῶσαι, ἀπασπασθῆναι] Deficere. Columel. lib. 2. cap. 14. Sed omni solo quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit, una præfens medicina est. Virg. 1. Georg. 180.
 — neu pulvere victa fatiscat. Plin. de rege apum, lib. 11. cap. 16. Hunc esse solum marem existimant, præcipua ma-

gnituline, ne fatiscat. i. e. Latiscat & deficiat in conu. Idem lib. 17. cap. 2.
 Animæ natura fatiscit fessa ævo. Lucret. lib. 3. 459.
 Fatiscit laxaturque chelys. Stat. 4. Silv. 4. 32.
 Carneli & equi sine calceatu in longiore itinere fatiscunt. Plin. lib. 11. cap. 45. ad finem.
 Clamore fatiscere. Stat. 5. Silv. 5. 21. i. e. Fletu & ejulatu debilitari.
 Corda longo sudore fatiscunt. Stat. 11. Theb. 92.
 Mens expugnata fatiscit. Stat. 4. Theb. 187.
 Seditio donec fatisceret. Tacit. 3. Hist. 10.
FATUA, æ. f. sive FAUNA, quæ & Bona dea vocabatur [Ἄρτυνη θεός] & ut alii volunt, Senta, dea dicta est terra: quod infantes partu editi, non prius vocem edunt, quam terram attigerint. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitie fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum, mas viderit: nec nomen ejus audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & Bonam deam nominabant. V. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 12.
 Fatua perhibetur Fauni uxor. Justin. 43. 1. 8. Fauno fuit uxor nomine Fatua. V. dict. seq. & f. l. FAUNUS.
FATURILLUS, sive FAUNUS, [Φαυρίλλος] Pici filius fuit, & pater Latini, qui regnavit in Latio, cujus uxor Fatua & Fauna dicta est, ut ait Servius in illud Virg. 7. Æn. 47.
 Hunc Fauno, & Nympha genitum Laurente Marica
 Accipimus: Fauno Picus pater, &c. Dicti sunt autem Faunus & Fauna in vaticinando. Unde dicitur
 Fatidicus Faunus. Virg. 7. Æn. 82. V. FAUNI.
FATUM, i. n. [παρρησιάζομαι, εὐμαρτυρίαν, μάστιγος] a Fatus, Partic. secundum Priscianum in passiva significatione, id est dictum. Unde Fatum, Jussum, & dictum Dei. Cic. 1. de Divin. 125. Fieri igitur omnia fato, ratio cogit fateri. Fatum autem id appello quod Græci εὐμαρτυρίαν, id est ordinem, feriemque causarum, quum causæ causâ nexa, rem ex se gignat. ea est ex omni æternitate fluens veritas sempiterna. Quod quum ita sit, nihil est factum quod non futurum fuerit: eodemque modo nihil est futurum, cujus non causâ id ipsum efficientes natura contineat. Ex quo intelligitur, ut fatum sit, non id quod superstitiose, sed id quod phylice dicitur, causâ æterna rerum: cur & ea quæ præterierunt facta sint, & quæ insistant fiant, & quæ sequuntur futura sint. Hæc Cic. Gell. lib. 5. cap. 2. ex Chrylippo, Sempiterna quedam est, & inclinabilis rerum series. Plaut. Bacch. 4. 9. 29. Hic tria audivi fuisse fata. quæ illi exitio forent, &c. Priscianus lib. 6. fol. 254. b. Ald. Idem esse dicit Plato Fatum, Voluntatem, & Justionem Dei.
 Fatum, Oraculum. Virg. 5. Æn. 703.
 Oblitus fatorum, Italasne capelleret oras. Servius.
 Fatum, pro Casu & calamitate. Cic. 1. Q. frat. 4. Amabo te, mi frater, nisi si uno meo fato & tu & omnes mei corruissetis. Ex vetusto codice legitur Facto.
 Non tanta cælo societas nobiscum est, ut nostro fato mortalis sit ille quoque siderum fulgor. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Arcana fatorum. Virg. 1. Æn. 266.
 Fati dies ultimus. Valer. Max. lib. 7. cap. 2. ubi de Solone, Ad ultimum usque fati diem ancipiti fortunæ subjecti sumus.
 Stabile fatorum numen. Virg. 4. Ecl. 47.
 Invisus fatis. Virg. 4. Georg. 324.
 Præter fatum. Cic. 1. Philipp. 10. Siquid mihi humanitas accidisset: multa enim impendere videbantur præter naturam, præterque fatum.
 Arcana fata. Virg. 6. Æn. 72.
 Benignum fatum. Juven. 16. Sat. 4.
 Cæca fata. Hor. 2. Carm. 13. 16. i. e. Quæ videri non possunt.
 Crudelia fata. Virg. 4. Georg. 495.
 Celerrima fata. Virg. 12. Æn. 507.
 Dira fata. Sen. Octav. 5.
 Horrida belli fata. Virg. 11. Æn. 96.
 Invida fata piis. Stat. 10. Theb. 378.
 Miserabile fatum. Ovid. 6. Met. 90.
 Mutabile fatum. Stat. 9. Theb. 661.
 Nova fata dicebant veteres, Quum insolitæ & insperatæ felicitates cui contigissent. Juvenal. 7. Sat. 189. — exempla novorum
 Fatorum transi. Adde Pacit. Paneg. cap. 27.
 Rapacia fata. Valer. 5. Argon. 2.
 Sibyllina fata. Cic. 3. in Catil. 9. Lentulus autem confirmavit ex fatis Sibyllinis, Aruspicumque responsis, se esse tertium illum Cornelium, &c. Hic sunt Libri Sibyllini, qui & Fatales vocabantur.
 Sinistro fato genitus. Juven. 10. Sat. 129.
 Triste fatum. Hor. 1. Serm. 9. 29.
 Vivacia fata senectæ. Lucan. lib. 2. 65.
 Volucris fatum. Hor. 2. Cumm. 17. 24.
 — te Jovis impio
 Tutela Saturno refulgens
 Eripuit, volucrisque fati
 Tardavit alas.
 Abdita fata. V. ABDITUM.
 Agunt Romanos acerba fata. Hor. Epod. 7. 17.
 Appetebant fata. V. APPETRO.
 Canere fatum. Cic. 2. de Divin. 98. Lucius Tarquius urbis nostræ fata canere non dubitabat.
 Circumstant nos dies & noctes fata omnia undique. Cic. 10. Philipp. 20.
 Consumunt ignava fortes fata vires. Sen. Agem. 6.
 Continentur omnia fato quæ hant, & iutura fant. Cic. 2. de Divin. 19.
 Ereptus fatis. Ovid. 1. Met. 358.
 Evertere leges fatorum. Stat. 2. Achill. 11.
 Excipere. Tacit. Agric. 45. Constant, & libens fatum excepisti.
 Execui, pro Subire. Cic. 9. Att. 4.
 Excerrita fatis Dido. Virg. 4. Æn. 150.
 Facere fato. Ulp. in l. 2. D. de cond. & demonst. in fin. Nam si fato fecerit, non videtur obtemperasse voluntati.
 Fati fatum. Cic. 1. Divin. 65.
 Neque me Apollo tatis sandis demerentem in vitam ciet. Ex antiquo poeta.

Festinantia fata. Stat. 3. Silv. 4. 25.
 Fieri Confulem fato: h. e. Veluti divino quodam nutu & favore. Cic. 2.
 Verr. 29. Nam hoc Verrem dicere aiebant, te non fato, ut ceteros
 ex vestra familia, sed opera tua Confulem factum.
 Fieri quoniam me fato dicam? ut, &c. Cic. 2. Philipp. 1.
 Flectere fatum. Cic. 3. in Catil. 19.
 Jactatus fati. Virg. 4. Æn. 14.
 Impendet fatum. Cic. 2. in Catil. 11. Quibus ego confido impendere
 fatum aliquod & poenam jamdiu improbitati debitam.
 Impendent fato odia amicitiis. Cic. de Amicit. 2.
 Inclinant jam fata ducum. Lucan. lib. 3. 752.
 Ingruente fato. V. INGRUO.
 Instat fatum. Hor. 1. Serm. 9. 29.
 Inscribere fato, sive Fata scribenda advocare, dicebantur veteres eo
 die, quo pueris nomina imponebant, cum bona omnia captarent,
 & ex nomine, & ex iis omnibus, quæ ab ejus horoscopo ad lustrum
 cum diem usque contigerant. V. Tertull. de Anima cap. 37. & 39.
 Scalig. Lect. Aufon. 2. 22. p. 148.
 Liventia fata. i. e. Invida. Stat. 5. Silv. 1. 145.
 Manent immota fata. Valer. 5. Argon. 87.
 Minitantia fata. Sil. lib. 13. 170.
 Mutari fata non possunt. Cic. 2. de Divin. 20.
 Prædicere, quid cuique eventurum, & quo quisque fato natus esset.
 Cic. 1. de Divin. 2.
 Natus hoc fato Milo, ut ne se quidem servare potuerit, quin una
 Remp. fervaret. Cic. pro Milon. 30.
 Pendentia fata. V. PENDO.
 Potens fatum. Claud. de 4. Conf. Hon. 220.
 Sequutus extrema fata. Virg. 9. Æn. 204.
 Succumbere fati. Lucan. lib. 3.
 Sum. ut, In fati esse. Ovid. 1. Met. 256.
 Esse quoque in fati remissetur, affore tempus
 Quo mare, quo tellus, correptaque regia cæli Ardeat.
 Si fatum tibi est, ex hoc morbo convalescere. Cic. de Fat. 28.
 Daphnitæ farum fuit de equo cadere, atque ita perire. Cic. de
 Fat. 5.
 Singulari fato esse in re aliqua. Cic. 6. Fam. 7. Qua quidem in re
 singulari sum fato.
 Tardare alas volucris fati. Hor. 2. Carm. 17. 25.
 Trahebant me mea fata. Ovid. 6. Epist. 51. al. Mala. Virg. 5. Æn. 709.
 — quo fata trahunt, retrahuntque, sequamur.
 Venit extremum fatum Reip. Cic. 3. Philipp. 35.
 Vocamur alia ex aliis in fata. Virg. 3. Æn. 494.
 Utere melioribus fati. Virg. 6. Æn. 546.
 Fatum, Mors: quod nihil tam necessarium impendat homini quam
 mors. Sed, ut Gell. Observat. 13. 1. veteres non Quamlibet mor-
 tem, sed quæ Violentæ & inopinatæ opposita est Fatum appella-
 verunt: quod is ex Cic. 1. Philipp. 10. & Virg. 4. Æn. 696. probare
 fatagit. V. exempla hic subjecta.
 Exitium & fati dies. Cic. 3. in Catil. 17.
 Lethum præcocis fati. Sen. Theb. 1.
 Acerbissima fata. Quintil. in proem. lib. 6. Quamvis acerbissimis
 rapta fati, felix decessit.
 Novissima fata. Sen. Oeth. 9.
 Tarda fata. Valer. 6. Argon. 288.
 Ultimum fatum. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Abrumpere sua fata. Sen. Oeth. 7. V. ABRUMPO.
 Areessere sibi fatum ferro. Lucan. lib. 7. 252.
 Cedere fato. V. CEDO.
 Componere fatum alicui. i. e. Exitium parare. Propert. lib. 3.
 11. 63.
 Concedere fato, Mori. Plin. in Paneg. cap. 11. V. CONCEDO.
 Fungi fato. Quintil. lib. 3. cap. 7. In his autem, qui fato sunt fun-
 di, etiam quod est insequutum. h. e. Qui sunt mortui.
 Implere finem vitæ fato. Tacit. 2. Ann. 42. Finem vitæ sponte, an
 fato implevit.
 Interiturus gravi fato. Ovid. 2. Met. 305.
 Intercipiunt aliquem fata. Quintil. in proem. lib. 6.
 Præcipere fata veneno. L. Florus de Ptolemæo Cyprio rege, lib. 3.
 Epitom. cap. 9. h. e. Mortem antevertere.
 Præcipitare sua ac publica fata. Lucan. lib. 7. 51.
 Ruit in miseræ fata parentis. Sen. Octav. 364. de Nerone matricida.
 Venire ad fatum suum. Sen. OEdip. 994.
 Venire fatum. Cic. 3. Philipp. 35.
 Fata pro Reliquiis & residuo cadaveris poni observat Passeratius ad
 Propert. 1. 17. 11.
 An poteris siccis mea fata reponere ocellis.
 Fatum & Factum infinitis locis miscuere librarii. V. Burman. & Quin-
 til. Decl. 338. p. 702. Drakenb. ad Sil. 1. 277. & 11. 9.
 Fata & Facti in obliquis confunduntur. V. Drakenb. ad Sil. 16.
 151.
 FATALIS, e. [μῆρσιμ] Quicquid nobis debetur ex fato, sive bo-
 num, sive malum. Cic. 2. de Divin. 24. Non igitur fatales exitus
 habuerunt
 Certa & fatalia. Cic. 2. de Divin. 25. Sin autem idcirco possunt provi-
 deri, quia certa sunt & fatalia.
 Fatalis ad. Cic. 4. in Catil. 2. Meus Consulatus ad salutem Reip.
 prope fatalis fuit.
 Fatale alicui. Cic. 2. Philipp. 11. Quod fuit illorum utrique fatale.
 Annus fatalis ad rei alicujus interitum. Cic. 3. in Catil. 9. Eun-
 demque dixisse fatalem hunc esse annum ad interitum hujus urbis
 atque imperii
 Annos fatales explevimus. Tibul. lib. 1. 3. 53.
 Bellum fatale. Cic. pro Mar. 32. Respub. perfuncta est hoc misero,
 fatalique bello.
 Casus fatalis & Voluntarius, contraria. Cic. 6. Philipp. 19. Fuit
 aliquis fatalis casus, ut ita dicam, &c. nunc siquis erit, erit vo-
 luntarius.
 Continuatio fatalis & immutabilis ordinis sempiterni. Cic. 1.
 Acad. 29.

Damnum fatale. Ulp. in l. 3. §. 1. D. Naut. caupon. &c. appellat,
 Quod hominis prudentia præcaveri ac provideri non poterat, quale
 est, naufragii, latrocinii, aut piratarum.
 Dere fatales, i. e. Parca. Ovid. 1. de Pont. 8. 46.
 Eventus fatalis. Cic. de Arusp. Resp. 6. Scipio quasi fatali eventu so-
 lus Carthaginem evertit.
 Juvenem fatalem vocat Scipionem Livius 22. 53.
 Lege fatali tenemur. Ovid. 10. Met. 316.
 Locus victoriæ fatalis. Vellej. 2. 52. 1.
 Malum fatale terrarum. Lucan. lib. 10. 34.
 Monstrum fatale. Hor. 1. Carm. 37. 21.
 Responsa fatalia. Virg. 9. Æn. 133.
 Stamina fatalia nentes Parca. Ovid. 5. Trist. 3. 26.
 Stellæ fatales omnium rerum. Gell. lib. 14. cap. 1. Stellæ istas quas
 erraticas dicerent, quæ esse omnium rerum fatales dicerentur. h. e.
 Omnium rerum fata præscriberent.
 Studium fatale. Ovid. 5. Trist. 13. 51.
 Umbra fatalis & necessitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Ait enim vim
 divinam in ratione esse positam, &c. tum fatalem umbram, & neces-
 sitatem rerum futurarum. conf. 55.
 FATALITER, Adv. [περιμίνως] Cic. 2. de Divin. 19. Et omnia
 quæ sunt, quæque futura sunt, ex omni æternitate definita dicis esse
 fataliter.
 FATALITAS, atis. f. Casus vi humana major. Zeno Imp. l. 1. Cod.
 de Jure emphyteut. Quod fatalitate ingruerat.
 FATUS, i. m. Idem quod Fatum. Inscript. Vet. Grut. p. 661. FRV.
 CTVM. ALIVM. MERITORVM. SVOR. REPORTARE. FA.
 TVS. MALVS. NEGAVIT. & p. 663. VIRGINEM. ERIPVIT.
 FATVS. MALVS. conf. Scheff. & Burman. ad Petron. cap. 42.
 p. 191.
 FATOR, ari. est quasi frequentativum a Fari. Festus Fatantur exposuit
 Multa fantur. Hinc
 FATATUM, apud Sallust. Catil. cap. 48. Cui fatatum foret urbis po-
 tiri. Alii legunt Fatum. V. cl. Wasse in loc.
 FATUITO, Adv. Idem ac Fataliter; apud Priscian. p. 1016.
 FATICANUS, a, um. [ἡσυχαστός] Qui fata canit. Ovid. 9. Met. 417.
 Hæc ubi faticano venturi præscia dixit
 Ore Themis, &c. Sed vera lectio est Faticino, nec alibi le-
 gendum esse Faticanus existimare possum. V. Burm. in loc. qui Fati-
 cano tamen retinuit.
 FATICINUS, a, um. [ἡσυχαστός] pro Fatidico. Ovid. 15. Met. 436.
 — sic dicere vates,
 Faticinasque ferunt sortes. In aliis exemplaribus legitur Fati-
 dicas, & Vaticinas.
 FATIDICUS, a, um. Adj. [ἡσυχαστός] Qui nobis fata, i. e. De-
 creta Dei exponit. Plin. Epist. 161. Præfens numen atque etiam fati-
 dicum indicant sortes. Virg. 8. Æn. 340.
 Quam memorant nymphae præfatum Carmentis honorem,
 Vatis fatidicæ, &c. Plin. lib. 15. cap. 29. Fatidico quidem &
 memorabili augurio.
 Fatidicorum & vatum effata incognita interpretari. Cic. 2. de
 Leg. 20.
 Anus fatidica Stoicorum ἀνοία. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
 Carmen fatidicum. Claud. de Bell. Get. 232.
 Deus fatidicus. Ovid. 2. Fast. 262.
 Lauri fatidicæ. Claud. in 6. Conf. Stil. 59.
 FATIFER, era, erum. Adj. [θανατοφόρος] Quod mortem affert
 Virg. 8. Æn. 621.
 — interque manus & brachia versat
 Terribilem cristis galeam, flammisque vomentem,
 Fatiferumque enssem.
 FATILĒGUS, a, um. Lucan. lib. 9. 821.
 Toxica fatilegi carpunt matura Sabæi.
 FATILOQUUS, a, um. Adj. [ἡσυχαστός] Idem quod Fatidicus
 Liv. 1. 7. Venerabilior divinitate credita Carmentæ matris, quam fa-
 tiloquam ante Sibyllæ in Italiam adventum miratæ hæc gentes fuerant
 [Videtur substantivè positum, ut Fatiloquus in seq.
 FATILOQUUS, i. m. Apul. Florid. p. 795. Epimenidem, inclytum
 fatiloquum & poetam sectatus.
 FATILOQUIUM, i. n. Apul. de Deo Socrat. p. 677. Vel Sibyllæ fa-
 tiloquia versificet.
 FATUA, V. FATUELLUS.
 FATUUS, a, um. Adj. [ἀνοήτος, ἄσους, μαγός] Simplex, insulsus
 inspiens. Tractum a sapore ciborum, qui quum non sapiunt, Fatu-
 dicuntur: ut vult Valla lib. 4. Unde Martial. lib. 13. 13. Fatuæ be-
 tæ, i. e. Insipidae & inconditæ. Cic. 2. de Fin. 70. Ipse negat, v
 ante dixi, luxuriosorum vitam reprehendendam, nisi plane fatui sint
 Id est nisi aut cupiant, aut metuant.
 Fatuus & insullus. Ter. Eun. 5. 8. 49. Fatuus est, insullus, ta-
 dus. Ubi Donarus; Fatuus, Inepta loquens: a Fando, Fatue
 dicitur. Inde, Fauni fatui, & Nymphæ fatuæ dictæ sunt. Et ite-
 rum, Fatui sunt qui verbis & dictis fatui sunt: Insulli vero cord
 & animo.
 Fatuus, a Fando, inquit Varro, Qui fatur quod puer primo fatu
 hoc est qui inepta loquitur.
 Fatuus & amens. Cic. pro Deiot. 21.
 Ne cum periculo fatuus sis. Cic. 10. Fam. 26.
 Non fatuus. Cic. 2. de Orat. 99. Hoc præceptum est, magisque me-
 moris non fatui, quam eruditi magistri.
 Mores fatui. Plaut. Trin. 2. 2. 18.
 — quæ ego tibi præcipio, ea facito: nihil ego istos
 Moror fatuos mores & turbidos, quibus boni dedecorant se.
 Puer & fortasse fatuus. Cic. 6. Att. 6.
 Quomodo Fatuus a Stulto & stolido differat. V. Vallam 4. 11
 Jos. Scalig. Conjectan. in Varronem notat, Vates primum Fa-
 tuos dictos, a Fando scilicet, vel a φάω, φάω, unde Latinorum
 Vates, qui quia furore correptus Vaticinabatur, Fatuus a
 pellatus.
 Ignis fatuus Physicis dicitur Species meteori noctu flammam præ-
 ferentis & circa viatorem saltantis instar hominis fatui.

FATUINUS, a, um. Idem. ut, Rosa fatuina, i. e. Pæonia. Apul. de Herb. cap. 64.
FATUITAS, ātis. f. [ἐπιθεμία, σκαίτης] Ineptia, stoliditas. Cic. 11. Att. 11. Ego huius miserrima fatuitate confictor. Cic. 2. de Invent. 99. Et definitionibus ostendere non hauc imprudentiam, aut casum, aut necessitudinem; sed inertiam, negligentiam, fatuitatem nominari oportere.
 Stolido fatuitatis stupore confectus. Firmic. lib. 8. cap. 19.
 Fatuitas, pro Simplicitate ac Animi puritate usurpatur a Canonum conditoribus, cap. pen. ext. quod met. caus. A Jurisconsultis vero, pro Imprudentia.
FATUE, Adv. Quintil. lib. 6. cap. 4. p. 570. De Altercatione, Alioqui & tacendum est sæpe, & aliis subjicientibus, plerumque studio loquendi, fatue modo accedendum.
FATUOR, [ἐπιθεμιέμαι] āri. dep. pro Fatuum agere, Ineptire. Sen. de Morte Claud. Audi me & desine fatuari. Quod de ipso Claudio dicit apud Suet. 33. Nero, Morari, prima longa. Justin. lib. 43. 1. 8. Fauno fuit uxor nomine Fatua, quæ assidue divino spiritu fuit impleta, velut per furorē futura præmonebat, unde adhuc qui inspirari solent, fatuari dicuntur.

F A U

AUCES, ium. pl. [λάρυγγος, ἀσφάγγος] Superior pars gulæ, mento proxima: sed interior, ubi os angustatur: quam partem Græci λάρυγγα vocant: unde nos quoque Laryngem vel Pharyngem dicimus. Plin. lib. 11. cap. 37. Summitum gulæ, fauces vocantur: extremum, stomachus. Cic. 1. Tusc. 37. Has tamen imagines loqui volunt: quod fieri nec sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium laterumve & pulmonum vi & figura potest.
 Hinc Suffoco, mutato au in o, ut Plostra pro Plaustra. H. St. V. SUFFOCO. Reperitur interdum & numerus singularis. Ovid. in Ibin 551.
 Utve Syraculio præstricta fauce poetæ,
 Sic animæ laqueo fit via clausa tuæ.
Raucæ fauces. Lucret. lib. 6. 1187.
Siccæ sanguine fauces. Virg. 9. Æn. 64.
Arent fauces, vixque est via vocis in illis. Ovid. 6. Met. 355.
Diducere fauces. Sil. lib. 3. 194.
 — immani fauces diducit hiatu.
Elidere fauces. Ovid. 14. Met. 738.
Eripere bolum e faucibus. Ter. Heaut. 4. 2. 6.
 Crucior bolum mihi tantum ereptum tam subito e faucibus.
Eripere ex faucibus Belli, Fati, &c. eleganter etiam per metaphoram dicitur pro E discrimine atque periculo Belli &c. ut, Cic. pro Arch. 21. Urbem ex omni impetu hostium, ac totius belli ore ac faucibus ereptam esse servatam. Idem 3. in Catil. 28. Laboribus, consiliis, periculis meis ex flamma atque ferro, ac pæne ex faucibus fati ereptam, & vobis conservatam ac restitutam videtis.
Exuberat ægris faucibus gravis halitus. Perf. 3. Sat. 89.
Frangere fauces laqueo. Lucan. lib. 2. 154.
Infundere faucibus. V. INFUNDO.
Innectere fauces laqueo. Ovid. 10. Met. 278.
Intortæ fauces. V. INTORQUEO.
Oblisæ fauces. Tacit. 5. Ann. 9. Exin oblisæ faucibus, id ætatis corpora in Gemonias abjecta.
Obfessæ fauces, i. e. Clausæ. Virg. 3. Georg. 503. Servius.
Præstricta fauce laqueo. Ovid. in Ibin, 551. V. supra.
Premi faucibus. Cic. pro Cluent. 84.
Resolvere fauces in verba. Ovid. 2. Met. 282.
 Vix equidem fauces hæc ipsa in verba resolvo.
Strangulare fauces. Celf. lib. 2. cap. 10.
Teneri faucibus. Plaut. Caf. 5. 3. 4.
 Omnia palam sint probra, omnibus modis occidi miser:
 Ita manifesto faucibus teneor. h. e. Sum raucus. [Immo Capus. Proverbium videtur de eo, Qui sic tenetur, ut elabi nequeat.
Tussientes fauces. Celf. lib. 5. cap. 26.
Urit litis fauces. Hor. 1. Serm. 2. 114.
Fauces, [πύλαι] per translationem, dicuntur Angustia, seu Stricti ingressus valium, seu alterius loci. Curt. 3. 4. Alexander fauces jugi, quæ pylæ appellatur, intravit. Cic. 2. contra Rull. 86. Corinthus erat sita in angustis & faucibus Græciæ.
Fauces, [σείρα] Introitus. Cic. 5. Verr. 145. Albam Æmilium, sedentem in faucibus macelli.
Fauces, Ora sive ostia fluviorum, quibus in mare se exonerant. Plin. de Nilo verba faciens, lib. 5. cap. 9.
AUCIA, Tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus insignem si quando prima in comitiis rogabatur, velut tristi omine infamem & detestabilem, omnes abominandam putasse, auctores memorant. Constat enim hanc Fauciam, tempore captæ urbis, quo ad Alliam foede pugnatum est, & Caudinæ pacis, & ad Cremeram infelicis pugnae, primam rogatam fuisse. Ideo siquando rogabatur prima, tristitiam & calamitates, exitialeque omen adferre credita est. Auctor Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 7. [Immo Curia id nomen. V. Liv. 9. 38. extr.
AVENTIA, [Φαβεντία] Hispaniæ oppidum, ut auctor est Plin. lib. 3. cap. 1. quod & Vesci, Ptolem. lib. 2. cap. 4. Vescis dicitur.
 Faventia, Italiæ civitas cis Padum, unde Faventini populi. Ptolem. lib. 3. cap. 1. Vulgo *Fienza*. Sil. lib. 8. 597.
 Tum Verona Atheni circumstua, & undique solers
 Arva coronantem nutrire Faventia pinum.
AVENTINI, Italiæ populi in octava regione, Fidentinis vicini, ut scribit Plin. lib. 14. cap. 15. Et Martial. 2. 74.
AVEO, favi, fautum, [συμπάσσω, ἀσπείρωμαι, ἀσπάζω] ēre. Bona fari, seu Bene cupere. Ter. Eun. 5. 3. 7.
 Bene edepol narra: nam illi faveo virgini.
Favere & Odisse, contraria. Cic. de Clar. Orat. 331.
Dolori suo favere. Ovid. 2. Amor. 5. 11.
Honori alicuius favere. Cic. 8. Att. 3.
Industriae gloriaeque alicuius favere. Cic. pro Ligar. 8.

Innocentiæ favere. Cic. Anteq. iret in exil. 24.
 Laudi alicuius & gloriae favere. Cic. 1. Fam. 7. Qui mihi quum semper tuæ laudi favere visus est, tum vero, &c.
 Male favere alicui. Ovid. 2. Epist. 104.
 Pœnae faverunt. Subaudi Hominiibus. Plin. lib. 19. in proœmio, Præterea, ut sciamus fuisse pœnas, nihil gignitur facilius.
 Sententiæ isti faveo. Cic. 1. Tusc. 64.
 Sibi favere. Cic. 3. Fam. 6. pr. Eri non magis mihi faveo, in nostra amicitia tuenda, quam tibi.
 Vapulanti favebam. Petron. cap. 96. i. e. Gaudebam illum vapulare.
 Favete linguis, Proprium sacrorum verbum erat; quæ cum peragerentur, præco jubebat Favete linguis, h. e. Silere. Sen. de Vit. Beata cap. 26. Quoties mentio sacra litterarum intervenerit, Favete linguis. Hoc verbum non, ut plerique existimant, a Favore trahitur: sed imperatur, ut rite peragi possit sacrum, nulla voce mala obtrepente. Hæc Sen. Hinc
 Mente favere apud Sil. 16. 295. Et
 Ore favere. Virg. 5. Æn. 71. pro Silere. V. Interpretes in loc. utrumque. Terent. prolog. And. 24. Favete; adeste a quo animo: & rem cognoscite. Ubi Donat. Favete, filete. Sic & Pontifices dicunt, Favete linguis, Favete verbis unde Virgil. Ore favete omnes. [Puto tamen proprie Favorem theatralē flagitare poëtam, quem Spectatores, cum Silentio, tum Plausu quoque subinde repetito, & clamore testificabantur.
Faucibus favere, antiquum pro Silere. Cic. 2. de Divin. 57. Galli silentio noctis, ut ait Ennius, favent faucibus rullis cantu, plausuque premunt alas.
 Aliquando tamen Favere linguis, est Bona verba dicere, h. e. Obsecris verbis abstinere, bene ominatis uti, quod fiebat in sacris. V. Festum in Faventia. Ovid. 1. Fast. 71.
 Prospera lux oritur, linguis animisque favete
 Nunc dicenda bono, sunt bona verba, die. adde Tibull. 2. 2. pr. & Propert. 4. 6. pr.
Favere, Cupere. Ovid. 6. Epist. 99.
 Adde, quod adscribi factis procerumque tuisque
 Se favet. Et Ennius Annal. 13.
Favere pro Prodesse posuit Solinus cap. 5. Dat India (curaliachatem) quem oculis vidisse faveo. V. Heinf. ad Ovid. 6. Epist. 99.
Favetur, [συμπάσσω] imperf. cui contrarium est Invidetur. Cic. 2. de Orat. 207. Invidetur enim commodis hominum ipsorum; studiis autem eorum ceteris commodandi favetur. Idem 2. Off. 45. Non modo non invidetur illi ætati, verum etiam favetur.
FAVENS, entis. [συμπάσσω] Partic. Ovid. 2. Epist. 19.
 — venti celo pelagoque faventes.
Auspicium favens. Ovid. 3. de Pont. 1. 160.
 Manu favente plaudere alicui. Ovid. 1. de Arte Am. 148.
 Ventis faventibus navigare. Ovid. 15. Met. 49.
FAVENTIA, æ. f. ut inquit Festus, Bonam ominationem significat. Nam præcones clamantes populum sacrificiis favere jubebant. Favere enim est Bona fari.
 Adhibere faventiam. Accius apud Nonium 3. 93.
FAUTORUS, a, um. [συμπάσσω, ἀσπείρωμαι] Cic. pro Cn. Planc. 1. Quum autem audirem meos partim inimicos, partim invidos, huic accusatori esse fauturos, &c. In MSS. Fautores rectius.
FAUTOR, ōris. m. [ἀσπείρωμαι] Qui favet alicui, vel alicuius sententiæ. Plaut. Curc. 2. 3. 18.
 Et datores & fautores omnes subdam sub solum. al. Factores.
 V. Interpp. ad loc. Liv. 1. 48. Clamor ab utriusque fautoribus oritur.
 Varr. 3. de R. R. cap. 5.
Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum. Hor. 1. Epist. 18. 66.
Fautor & adjutor alicuius ab adolescentia. Cic. 1. Fam. 9.
Honoris fautor alicuius. Cic. pro Planc. 1.
Immortalitatis fautor virtute partæ. Liv. 1. 7. extr.
Laudis fautores alicuius. Cic. pro Planc. 55. Idem in Orat. 240. Non invidos solum, sed fautores etiam laudum mearum.
Optimatum fautores. Nepos 7. 5. 3.
Victoriæ illius studiosi ac fautores. Cic. 1. Att. 16.
FAVITOR, ōris. m. Idem quod Fautor. Lucil. apud Non. 2. 326.
 Favito rem me tibi, amicum, amatorem putes. Et Plaut. prol. Amph. v. 79. Sat habet favitorum, semper qui recte facit.
Favitor, unde Fautor; ut Tutor, pro Tuitor. Favitoribus apud Plautum, ubi vulgo Fautoribus, in Amphitru. prologo.
 Virtute ambire oportet, non favitoribus. H. St. Versus est hic adscriptum præcedens. Deerat autem hæc dictio in Lugd.
FAVISSOR, ōris. m. Idem. Apul. Apol. 2. p. 219. Ego quietis & concordia & pietatis auctor, conciliator, faviissor. Lipsius navult Favitor.
FAUTRIX, icis. f. [ἀσπείρωμαι] Ter. Eun. 5. 9. 22. Nihil est Thaide tua dignius quæd ametur, ita nostræ est omni fautrix familiæ.
 Fautrix suorum regio. Cic. pro Planc. 22.
Amicitia fautrices voluptatum. Cic. 1. de Fin. 67. Amicitia non modo fautrices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum, tum amicis, quam tibi.
Naturam fautricem habuerat in tribuendis animi virtutibus. Nepos 17. 8. 1.
Viri fautrix. Ovid. 1. Met. 101.
FAVOR, ōris. m. [ἀσπείρωμαι] Vox est bene precans alicui, sive alicuius commodum, & laudem tuens. Ovid. in Ibin, 121.
 Sit quoque (quod rarum est) solito defecta favore,
 Fortunæ facies invidiosa tuæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. Favorem & Urbanum Cicero nova credit. V. plura ibid.
Stedium & favor. Cic. pro Rosc. Com. 29. Quam expectationem, quod rudium, quem favorem secum in scenam attulit Pa-nurgius?
Tutus favore alicuius. Ovid. 9. Met. 246.
Divisus favor. Claud. in 6. Conf. Stil. 45.
Fragilis favor. Sen. Hippol. 4.
Manifesti signa favoris. Ovid. 3. Trist. 5. 19.
Mirus apud populum favor. Tacit. 1. Ann. 7.
Naturalis favor. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Propensus favor. Ovid. 14. Met. 706.
 Publicus favor. Ovid. 4. de Pont. 14. 56.
 Secundus numinum favor. Sen. Hippol. 2.
 Sperandus favor non respondet meritis. Hor. 2. Epist. 1. 9.
 Nunquam stabilis favor. Sen. Thyest. 4.
 Captare favorem ex aliqua re. Quintil. lib. 6. cap. 1. Ergo & ille captavit ex illa praestantia animi favorem.
 Conspirare in ducis eximium favorem. Claud. 2. in Ruff. 119.
 Elicere favorem alicujus. Tacit. 15. Ann. 53. Comitante Antonia Claudii Caesaris filia ad elicendum vulgi favorem.
 Emereri favorem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Faciunt favorem & illa pane communia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Habet aliquem favor. Tacit. 2. Ann. 44. Arminium pro libertate pugnantem favor habebat.
 Imbutus favore alicujus. Tacit. 2. Hist. 85. Octava erat, ac septima Claudiana, imbuta favore Othonis. Subaudi Legiones.
 Merere favorem candore. Ovid. 3. Trist. 5. 53.
 Pascere ac nutrire favorem. Sil. lib. 7. 497.
 Permutare favorem odiis. Claud. Epist. ad Hadrian. 2.
 Poscere favorem populi. Ovid. 4. Fast. 868.
F A V O R A B I L I S, e. [αρεδουζομένης] Plenus favoris apud omnes. Suet. Calig. cap. 4. Sic vulgo favorabilis, ut plurimi tradant, quoties &c. Plin. lib. 20. cap. 8. Adjuvunt magi, succo totius cum oleo perunctos favorabiliores fieri, & quae velint facilius impetrare.
 Invidiosus & Favorabilis, contraria. Quintil. lib. 11. cap. 1.
 Modus frequens, & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Oratio favorabilis. Tacit. 12. Ann. 37.
 Personae favorabiles. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Favorabilis, Qui favet. Liv. 22. 26. Haud parum callide auram favorabilis populi ex Dictatoria invidia petiit. In codd. emendatis est, Auram favoris popularis.
F A V O R A B I L I T E R, Adv. [αρεδουζομένης] Quintil. lib. 4. cap. 3. Quam maxime possint favorabiliter excurrere. i. e. Ad captandam benevolentiam & plausum. Sic Trojam favorabiliter lufit. Suet. Neron. cap. 7.
 Recitando favorabiliter exceptus est. Macrobius. 7. Saturn. 1.
 Compar. Favorabilis. Dig. 40. t. 4. l. 10. & 18. t. 7. l. 9.
F A V I A N I, & Quintiliani appellabantur Luperci, a Favio & Quintilio praepositis suis. Fest. Sic apud Alex. lib. 4. Genial. diem. cap. 12. Sed legendum cum emendatis codd. Fabiani. V. plura in FABUS.
F A V I I. V. FOVIL. Sic enim scribendum. conf. FABUS.
F A V I L L A, e. f. [αἰζυλάς, Ἰπυλάς] dicitur Cinis extinctus, quod ignem tectum foveat, quasi Fovilla. est enim Deserta igne scintilla. Ter. Adelph. 5. 3. 60. Favillae plena, fumi ac pollinis coquendo fit faxo. Plin. lib. 36. cap. 25. Dein spisse calcatis carbonibus inducitur fabulo calce ac favilla mitis. Idem lib. 18. cap. 35. Quum contactus ignis a se favillam discutit.
 Ardentes favillae. Stat. 5. Silv. 5. 17.
 Atra favilla. Ovid. 13. Met. 604.
 Bibula favilla. Virg. 6. Aen. 227. V. BIBO.
 Calens. Hor. 2. Carm. 6. 23.
 Cana. Ovid. 8. Met. [Error videtur, ut in Velans].
 Candens. Virg. 3. Aen. 573.
 Ejectata favilla. Ovid. 2. Met. 231.
 Mollis. Ovid. 3. Fast. 561.
 Nigra. Ovid. 6. Met. 325.
 Nigra etiam favilla, pro Fuligine. Columel. lib. 10. 354.
 Innatave laris nigra fatiare favilla. Quam hic Favillam vocat, hunc ipsum locum repetens oratione soluta, lib. 11. cap. ult. Fuliginem appellat.
 Prima favilla madi, i. e. Scintilla, Fomes. Propert. lib. 1. 9. 18.
 Rapidis ambusta favillis. Claud. de Bell. Get. 24.
 Tepida favilla. Ovid. 14. Met. 575.
 Velans favilla. Ovid. 8. Met.
 Vivens favilla. Stat. 2. Silv. 1. 2.
 Volitant faville super ora. Ovid. 2. Met. 284.
F A V I L L A C R U S, a, um. Adj. Solinus cap. 48. Nam fuliginem intrinsecus favillaceam ambitio tantum extimae cutis cohibet, quae vel levi tactu pressa, fumum exhalat.
F A V I L L A T I C U S, a, um. ut, Humus favillatica. Solin. cap. 27.
F A V I L L E S C O, ere. Fulgent. de Cont. Virg. Auctoritas sepulta in oblivionis cinere favillefuit.
F A V I S S E, arum. f. Gellius inquit ex Varronis verbis lib. 2. cap. 10. fuisse Cellas quasdam & cisternas quae in area sub terra essent, ubi reponi solerent ligna vetera, quae ex eo tempore collapsa essent, & alia quaedam religiose donariis consecrata. V. Fest. hac voce, & Voff. Eym. p. 207.
F A U A, Herculis seortum fuit, quae postea pro dea coli crepit. Lactantius 1. 20. quum de Laurentia Faustuli loquutus fuisset, subdit, Nec hanc solum Romani meretricem coluerunt, sed Faulam quoque, quam Herculis seortum fuisse Verrius scribit.
F A U N A Dea. V. FATUA.
F A C N U S, [Φαῦνος] V. FATUELLUS.
 Fauni, Agrorum & Silvarum putati sunt dii: qui post prolixum tempus moriuntur, quod e terra geniti sint. Fauni apud Latinos, ii sunt qui apud Graecos αἰνυγοί, filii Saturni. Plin. lib. 12. cap. 1. Quin & Silvanos, Faunosque, & deorum genera Silvis, ac sua numina tanquam e caelo attributa credimus.
 Fauni, inquit Varr. lib. 6. de L. L. 3. dei Latinorum, ita ut Faunus & Fauna sint in versibus, quos vocant Saturnios. In silvestribus locis traditum est forsibus feri; quo a fando Faunos dictos. [Sic lego.] Servius in illud 7. Aen. 47.
 — rex arva Latinus, & urbes
 Jam senior longa placidas in pace regebat.
 Hunc Fauno & Nympha genitum Laurente Marica
 Accipimus: Fauno Picius pater, isque parentem
 Te, Saturne, refert. Quidam, inquit, deus est Fatuellus; hujus uxor est Fatua. Iidem sunt Faunus & Fauna. Dicti autem sunt a vaticinando, id est fando. Unde & Fatuos dicimus, Inconsiderate loquentes. Ergo Faunae & Fatuae nomen quali aspe-

rum fugit Poeta, & Maricam dixit uxorem fuisse Fauni, quae est dea litoris Minturnentium, juxta Lirim fluvium. Idem in illud lib. 6. 775.
 Pometios, Castrumque Inui. Inui, i. e. Panos, qui illic colitur. Inuus autem Latine appellatur, Graece Πῆνος item Φοιδάτης Graece, Latine Incubus. Idem Faunus, item Fatuus, Fatuellus. Dicitur autem ab incundo passim cum omnibus animalibus; unde & Incubus dicitur. Rursus idem in illud lib. 7. Aen. 8.
 At Rex sollicitus monitrorum, oracula Fauni
 Fatidici genitoris adit. Faunus, ait, δὲ τῆς Φαῦνης dictus est, quod voce, non signis futura ostendit. Lactant. lib. 1. cap. 22. Ut Numa Pompilius apud Romanos institutor ineptiarum religionum fuit, sic ante Pompilium Faunus in Latio; qui & Saturno nefaria sacra constituit, & Picum patrem inter deos honoravit; & forem suam Fatuam, Faunam, eamque conjugem consecravit. Quam C. Bassus Fatuum nominatam tradit, quod mulieribus fata canere consuevisset, ut Faunus viris. V. & EPHEALTES.
 Faunorum meminit Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 15.
 Agrestum praesentia numina Fauni. Virg. 1. Georg. 10.
 Amator Nympharum Faunus. Hor. 3. Carm. 18. 1.
 Bicornis Faunus. Ovid. 5. Fast. 99.
 Custos virorum Mercurialium Faunus. Hor. lib. 2. Carm. 17. 28.
 Lascivi Fauni. Claud. in Epithal. Pallad. 20.
 Rustica numina Fauni. Ovid. 1. Met. 193.
 Ruricola silvarum numina Fauni. Ovid. 6. Met. 392.
 Silvicolae Fauni. Stat. 5. Theb. 582.
 Velox Faunus. Hor. 1. Carm. 17. 2.
F A U N A L I A, Festa erant, in quibus Nonis Decembr. Fauni sacrum pervigili anniversario Romae celebrabant. Schol. Vet. Hor. in Od. 3. 18. Meminit & Alex. Genial. lib. 3. cap. 18.
F A U N I G E N E, arum. m. pl. Itali aut Latini, a Fauno Aborigenum rege. Silius 8. 357.
 Faunigenae socio bella invasere Sicano.
F A V O N I U S, i. m. [Ζεφύρου] Venti nomen adversus Eurum flantis. Dicitur a Fovendo, quia genitale esse dicitur spiritum mundi; a Graecis Zephyrum nuncupatum. Plin. lib. 15. cap. 3. Nisi ante Favonium collectae novas vires resumunt. V. ZEPHYRUS.
 Genitabilis aura Favonii. Lucret. lib. 1. 11.
 Candidi Favonii. Hor. 3. Carm. 7. 2. i. e. Sereni, prosperi. Acron.
 Liquidi clementior aura Favoni. Claud. in Conf. Prob. 272.
 Nascente Favonio, purpureum videtur mare. Cic. 4. Acad. 105.
 Tenuis Favonius. Stat. 3. Silv. 1. 72.
 Tepidi Favonii secunda aura. Catul. 62. 282.
 A Favonio initium Veris notare. Cic. 7. Verr. 27. Veris initium non a Favonio notabat: sed quum rosam viderat, tum incipere vel arbitrabatur.
 Spirans lene Favonius. Ovid. 9. Met. 660.
 Favonius est etiam nomen gentis Ro. ex qua M. Favonius, in Pompejanorum partium ducibus clarus. Is, quia Stoicam sectam professus instituta Catonis ridicule amulabatur, Simia Catonis appellatus est V. Valer. Max. 2. 10. Suet. Aug. cap. 13. & Plutarch. in Bruto.
F A V O N I A L I S, e. Gloss. Vet. Favonialis, Ζεφύρου.
F A V O N I A N U S, a, um. Ut, Pira Favoniana, a Favonio quodam in store dicta. Plin. 15. 15.
F A V O N I E N S E S, Populi in sexta regione Italiae, Nucerinorum cognomen, ut refert Plin. lib. 3. cap. 14.
F A V O R, FAVORABILIS. V. FAVEO.
F A V O R I N U S, i. m. [Φαῦσταίου] Philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor fuit, praeterea eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tri de se mira narrare solebat, se Gallum Graeciffare, eunuchum moechum putari, & inimicum imperatori vivere. Ob quam causam statum ejus disjecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, haeresque librorum ab eo factus est. Haec e Philostrato. Gellius hujus saepe meminit. Aelianus de varia historia, dicit hunc quandoque in disputatione quadam Adriano cessisse admirantibusque proximis, Nonne cedam, inquit, ei qui xx habet legiones? [Immo Spart. in Hadr. c. 15. extr.
F A U S T I A N U S, a, um. ut Faustianum vinum. Quod in mediis collibus Falerni agri gignebatur. Nam quod in summis jugis nascebatur, Gauranum vocabant: quod in mediis collibus, Faustianum quodque in ima radice gignebatur, Falernum appellabant. Aucto Plin. lib. 14. cap. 6.
F A U S T U L U S, i. m. Pastor, Accae Laurentiae maritus, quae Romulum & Remum, inventos a Faustulo, aluit, ut scribit Servius in 1. Aen. 277. V. Liv. 1. 4.
 Faustulum Porcellum, feturam porcorum vocat Festus.
F A U S T U S, a, um. Adj. [ἐυτυχής] a Faveo dicitur; nempe Is et omnes favent, prosper ac propitius.
 Faustum & Festum differunt; nam Faustum quasi a Favendo dictum ac per hoc prosperum & propitium. Unde contra Infaustum, minus & improperum: Festum vero solemniter latum, & feriatum Virg. 6. Aen. 70.
 — festosque dies de nomine Phoebi. Ter. And. 5. 4. 54.
 O faustum & felicem hunc diem.
 Annus faustus. Ovid. 1. Fast. 63.
 Dies horribilis & faustus, contraria. Cic. 1. Tufcul. 118.
 O nox illa fausta hinc urbi. Cic. pro Flacco 103.
 Omen faustum. Liv. 7. 25.
 Fausta, n. pl. substantiva, Faustae appellationes sunt, quae acclamata a Senatu Principibus solitae, apud Capitolin. in Maximo & Balbin cap. 13.
 Faustus, i. m. Praenomen fuit filii P. Cornelii Sullae Felicis. Hic minus gladiatorum in patris defuncti honorem exhibuit, populo epulum, balnea & oleum dedit. Dio. lib. 37. Hic quum post bellum Africanum in Hispaniam fugeret, a P. Sittio captus occisus est. Dio. lib. 43. Meminit Caes. 1. Bell. Civil. 6. V. Eutrop. 6. 18.
 Appianus de cognomine Sylla loquens de Bell. Civil. lib. 1. p. 19. Ἐπὶ τῆς Φαῦνης ἐπισημασθέντος δυνάται δὲ τὸ μῖστος καὶ ἐπισημασθέντος ἀρχιστρατηγὸς ἦν καὶ τὸ ὄνομα. H. St.

AUSTRA, Adv. [*εὐτυχῶς*] Cic. pro Muren. 1. Ea res fauste, feliciter, prospereque eveniret.
AUSTRIAS, ātis. f. [*εὐτυχία*] nove pro Felicitate capitur apud Hor. 4. Carm. 5. 18.
 Nutrit rura Ceres, almaque faustitas. i. e. Felicitas producendi. [Quidam proprie sic dictam Deam intelligi putant. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. in Faustulum.
AUSTRIUM, inis. f. Idem. Jo. de Janua in Cathol.
AVUS, i. m. [*αὐτός*] Apum domus & cellula; a Fovendo, quod in his foveam foveant. Plin. lib. 11. cap. 5. Virg. 4. Georg. 161.
 Prima favis ponunt, &c Plin. Epist. Buccellam panis dedit, & favum mellis. h. e. Frustum operis apiarii melle plenum. Cic. 1. Off. 157. Apum examina non fingendorum favorum causa congregantur; sed quum congregabilia natura sint, fingunt favos.
Candidus favus. Ovid. 8. Met. 677.
Melle complet favos apis. Tibul. lib. 2. 1. 50.
Construere favos. V. **CONSTRUO**
Favus, [*κνέλον*] Medicis, Cutis est affectio, ad similitudinem illius quæ achor appellatur, accedens, majoribus tantum foraminibus, in quibus humor hymettio melli similis continetur. Auct. Galen. lib. de Composit. pharmac. secund. locos. V. Cels. 1. 5. cap. 28. Segm. 13. Qui tamen Latinum morbi nomen non apposuit.

F A X

AX, fācis. f. [*ἀξίς, λαμπρίς*] Fustis incisus, & cera vel oleo inunctus, ac compositus ad lumen faciendum. Fitque præcipue ex arundinibus aridis, & piceis arboribus, & tæda. Faces prius dicebatur, postea Fax. Fest. Varro, Gerontodidasc. Confluit mulierum tota Roma, quæ noctu fieri initia solita, etiam nunc picea fax indicat. Idem de Vit. Pop. Rom. lib. 2. Quum a nova nupta ignis in face afferretur, foco ejus sumptus, fax ex pinu ablata esset, ut eam puer ingenuus afferret. Ex Nonio. [Mercer. Ex pina alba. Sed legendum Ex spina alba, ut ex Plinii loco subjecto liquet, ibidemque abunde confirmat Harduin.
Faces, quibus incensa L. Bellieni domus deflagavit. Cic. 2. Philipp. 91.
Facem in nuptiis in honorem Cereris antiqui præferbant, aquaque spargebatur nova nupta, sive ut calta puraque ad virum veniret, sive ut ignem atque aquam cum viro communicaret. Hæc Fest.
Faces nuptiarum. Plin. lib. 16. cap. 18. Spina, nuptiarum facibus auspiciatissima.
Faces etiam in funeribus ferebant Antiqui. Servius ad 6. Æn. 224. Per noctem autem urebantur; unde permanfit, ut mortuos faces antecederent. V. Tacit. 3. Ann. 4. 1.
sepulchralis fax. Ovid. 2. Epist. 120.
Jtramque facem conjunxit. Ovid. 21. Epist. 172.
 Et face pro thalami, fax mihi mortis adest.
 Per translationem autem in varias significationes traducitur, ut Fax accusationis, i. e. Auctor & incrimentum; &, ut Nonius loquitur, Suscitabulum. Plin. Epist. 74. Fax accusationis & origo.
Cruentæ faces Bellonæ. Stat. 10. Theb. 523.
Corporis faces. Cic. 1. Tusc. 44. Quumque corporis facibus inflammari soleamus ad omnes fere cupiditates, &c
dicendi faces. Cic. 2. de Orat. 205. Neque parvis in rebus adhibendæ sunt hæ dicendi faces.
dicendi ad studia subdere faces. Quintil. 1. 2. Id acriores ad studia dicendi faces subdidisse, quam exhortationes docentium, &c. contenderim.
Dolorum faces. Cic. 2. de Offic. 37. Dolorum quum admoventur faces, præter modum plerique exterruntur.
Incendiorum Antonii fax Clodius. Cic. 2. Philipp. 48.
Invidiæ faces. Cic. pro Milon. 98. Omnes a suis inimicis faces invidiæ meæ subjiciantur.
fax mentis honestæ, gloria. Sil. lib. 6. 332. h. e. Stimulus & incitamentum animi generosi.
ditionis faces. Cic. pro Domo 1. Nonne Senatui providendum fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis ista funesta fax adhaeresceret?
acriores faces. Quintil. lib. 1. cap. 2. V. **ACER**.
træ faces. Virg. 9. Æn. 74.
vidæ faces. Ovid. 14. Met. 530.
xigua fax. Stat. 10. Theb. 422.
lammifera fax. Ovid. 16. Epist. 46.
lebilis fax. Sen. Octav. 142. de Face nuptiali.
ulgens fax. Tibul. 1. 2. 38.
rgales faces. Valer. 2. Argon. 344.
egitimæ faces. i. e. Nuptiæ. Sen. Med. 67.
uciferas faces crinita nox. Valer. 5. Argon. 370. V. **NOCTIVAGÆ**.
uctifera fax, Hecates. Sen. Med. 842.
laritæ faces, i. e. Nuptiales. Ovid. 11. Epist. 101.
octivagæ faces cæli. i. e. Sidera nocturna. Lucret. lib. 5. 1190. Nisi de Prodigio exponendum de quo infra.
uptiales faces. Cic. pro Cluent. 15. V. post **NUBO**.
hæbea fax, Sol. Sen. Hippol. 379.
ofanæ faces Eumenidum. Claud. 2. de Raptu Proserp. 215.
ofea fax solis. Lucret. lib. 5. 974.
ranquillæ faces oculis nitent. Stat. 1. Achil. 164.
ddere faces alicui. Tacit. 1. Hist. 24. Flagrantibus jam militum animis velut faces addiderat Mevius Pudens, e proximis Tigillini.
flarunt tepidæ pectora vestra faces. Ovid. Rem. Amor. 434.
nbulare cum facibus. Hor. 1. Serm. 4. 51.
deficit trifulca face mundus, i. e. Fulmine. Sen. Hippol. 5.
matus sagittis ac face. Quintil. lib. 2. cap. 4.
nata facibus. Virg. 4. Æn. 472.
ollucent faces. Virg. 4. Æn. 567.
emare faces. Ovid. 8. Met. 338.
tarfit facibus igneis litis. Sen. Thyest. 170. Al. **Faucibus**.
icitat incendium fax. Cic. 7. Philipp. 3. Sed quæ provincia est, ex qua illa fax excitare non possit incendium?
tinguere faces. Sen. Oeth. 4.

Ferre faces in Capitolium, pro Incendere Capitolium. Cic. de Amicit. 37. Causam afferrebat, quod tanti Tibertium Gracchum fecisset, ut quicquid ille vellet, sibi faciendum putaret. Tum ego, Etiamne (inquam) si in Capitolium faces ferre vellet?
Ferre faces in tecta, i. e. Accendere tecta. Ovid. 14. Met. 531.
Flagrare face mutua. Odii scilicet. Sen. Octav. 51.
Jaculani incensas faces. Sen. Oeth. 7.
Jaculata facem. Valer. 4. Argon. 671.
Imilli in tecta nostra servi cum facibus. Cic. 14. Att. 10.
Incide novas faces, tibi ducitur uxor. Virg. 8. Ecl. 29. V. **Servium**.
Inferre faces tectis. V. **INFERO**.
Inspicere faces acuto ferro. Virg. 1. Georg. 292.
Lucet fax novæ nuptæ. V. in **LUX**.
Pandit infestam facem cometa. Sen. Octav. 5.
Præferre facem adolescentulo ad libidinem. Cic. 1. in Catil. 13. h. e. Ducem esse.
Sonere faces. Valer. 5. Argon. 33.
Succensus face, tædaque jugali. Sil. lib. 17. 78.
Pudoris facibus succensa mens. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 221.
Ventilare faces. Ovid. 1. Amor. 1. 8.
Faces in cælo visæ inter prodigia sæpe memorantur. Cic. 1. in Catil. 18. Visas nocturno tempore ab Occidente faces, ardoremque cæli &c. Idem 2. de Nat. Deor. 14. Tum facibus visis cælestibus.
FACŪLA, æ. f. dimin. [*λαμπιδιον*] Propert. lib. 2. 29. 5.
 Quorum alii faculas, alii resinere f. gutas, &c
Faculam allucere alicui, pro Occasionem & facultatem esse parvulam. Plaut. Perf. 4. 3. 46.
FACULARIUS, i. m. apud Hieron.
FAXO. V. **FACIO**.

F E B

FEBR. vel. **FEB**. Februarius.
FEBRIS, is. f. [*φεβρίς, φεβρία*] a Feritate dicta: vel, ut Servius docet, a Fervere. Est, ut medici vett. docent, calor natus versus in ignem. Efficacissimum in febribus. Plin. lib. 8. cap. 7.
Accessio febris. Cels. lib. 3. cap. 3. & alibi frequenter.
Accessus febris. V. **ACCEDO**. Plin. lib. 28. cap. 4.
Ardor februm. Plin. lib. 23. cap. 1.
Circuitus februm. Cels. lib. 3. cap. 12. & alibi frequenter.
Cohors nova februm. i. e. Morborum. Hor. 1. Carm. 3. 30. Synecdoche.
Curatio februm. Cels. lib. 3. cap. 3.
Decessio febris, & Accessio contraria. V. **Instat febris**. Cels. lib. 3. cap. 12. & lib. 2. cap. 4.
Decessus febris. Cels. lib. 3. cap. 12. pr.
Horrores februm. Plin. lib. 24. cap. 10. Decoquantur & contra horrores februm.
Impetus febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
Incredibilis ardor februm. Plin. 1. Epist. 22. ad Catilium Severum.
Genera februm innumerabilia. Senec. Epist. 96.
Intentio febris. Cels. lib. 3. cap. 18.
Motus februm constans. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
Reliquiæ februm. Cels. lib. 3. cap. 4.
Remissio febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
Reversio februm. Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
Valetudo februm. Plin. lib. 23. cap. 1. Quod ad februm valetudines attinet, certum est non dandum in febre, nisi veteribus agris vinum; nec nisi declinante morbo.
Acuta febris. Cels. lib. 2. cap. 6. Idem lib. 3. cap. 22. & lib. 2. cap. 5. Inter febres non acutas.
Amphemerina [*ἀμφιμερής*] febris. i. e. Quotidiana. Plin. lib. 28. cap. 16.
Arida febris. V. **ARIDUS**.
Affidua febris, quæ & cibi tempora eripit, & siti affligit. Cels. lib. 2. cap. 8.
Contractæ febres. Plin. lib. 23. cap. 7.
Contagiosa febris. V. **CONTAGIUM**.
Continenti febre si caput dolet. Cels. lib. 2. cap. 8.
Continua febris vehemensque. Cels. lib. 2. cap. 7.
Domestica febris. V. **Torret febris**.
Flagrantium februm languores. Firmic. lib. 6. cap. ult.
Fortuita febris. Suet. in Tiber. cap. 73. Alii in remissione fortuitæ febris cibum desideranti negatum. [Sed rectius legitur Fortuita, ut ad v. Remissione referatur. Solebant eis temporibus medici potissimum abstinencia contra febres pugnare, & solite captare tempus cibi dandi in remissione, quam fors daret, ne ager inedia deficeret. V. Cels. lib. 3. cap. 4. & 5. Aliter tentat h. l. Torrentius, cujus lententiæ nemo facile accedet, qui ea, quæ diximus, perpenderit.
Frigidæ febres. Plin. lib. 23. cap. 8. Idem lib. 26. cap. 11. Febres frigidæ leviores facit agaricum potum in calida aqua.
Gravior febris. Cels. lib. 3. cap. 4. & 12.
Inordinata febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
Intervallata febris biduo medio. Gell. lib. 17. cap. 12. **Quartanam** intelligit.
Lentæ febres. Cels. lib. 2. cap. 17.
Levior sit febris. Cels. lib. 3. cap. 5. Idem lib. 2. cap. 7. Febris quæ interdiu levior est.
Levissima febris. Cels. lib. 3. cap. 20.
Longa febris. Plin. lib. 28. cap. 7. Cels. lib. 2. cap. 7.
Longinquæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4. Prodest & contra longinquas febres.
Magnæ febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
Nocturnæ febres. Plin. lib. 29. cap. 4.
Periodicæ febres. Plin. lib. 20. cap. 3. V. **PERIODICUS**.
Perniciosa febris. Cels. lib. 5. cap. 26. Illa febris perniciosa est, quæ vel levi vulnere supervenit, vel ultra tempus inflammationis durat, vel delirium movet.
Perpetua quibusdam febris est, ut C. Mæcenati. Plin. lib. 7. cap. 51. V. **PERPETUUS**.

Prima febris. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Quartana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Quotidiana febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Rabida febris, & quercera. Al. Rapida. Gell. lib. ult. cap. 1.
 Recens febris. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Recidua febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Stata febres. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Stegnæ febres, quæ & constrictæ vocantur. Plin. lib. 23. cap. 7. Græcum est *στυγναι*, alterum Latinum nomen.
 Tertianæ febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Tertianarum febrium & quartanarum reversione & motu quid potest esse constantius? Cic. 3. de Nat. Deor. 24.
 Tutillimæ febris. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Vagæ febris. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Vehemens febris. Cels. lib. 2. cap. 7. & cap. 10.
 Abigere febres. Plin. lib. 25. cap. 9.
 Accedit febris. Cels. lib. 2. cap. 17. Quisquis febre liberatus est, simul atque ea uno die non accellit, eo, qui proximus est post tempus accessions, tuto lavari potest. V. ACCENDO.
 Accessit febris, & Desiit, contraria. Cels. lib. 3. cap. 16.
 Accendere febres. Cels. lib. 3. cap. 9. V. ACCENDO.
 Adducere febris. V. ADDUCO.
 Adjicere febris. V. ADJICIO.
 Adjecta febris. Cels. lib. 2. cap. 6. Quæ quibus temporibus danda sint, ex ratione vel adjectæ vel levatæ febris apparebit. [Forte Auctæ, vel Adautæ legendum. Sed quia erratum in numeris est, hunc locum non reperi. conf. Instat febris.
 Admittunt febres curationes. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Aduri nimio febris ardore. Firmic. lib. 3. cap. 5.
 Afferre febrem. Cels. lib. 7. cap. 18.
 Antecedit febris horror. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Antecedunt febrem signa aliqua. Cels. lib. 2. cap. 2.
 Arcere febres. Plin. lib. 28. cap. 16. Febres arcet cervorum caro.
 Arcere stas febres. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Ardens febris. Cels. lib. 2. cap. 15. V. ARDEO.
 Augetur febris. V. Instat febris.
 Bibitur contra febres frigida, &c. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Calere febre. Juven. 10. Sat. 218.
 Præterea minimus gelido jam corpore sanguis
 Febre calet sola.
 Carere febrim. Cic. 16. Fam. 15. Is est mihi nuntiavit te plane febrim carere, & belle habere, &c.
 Carere febrim negatur capra. Plin. lib. 28. cap. 10. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Cœpit febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Comitatur & febris tales injurias. Plin. lib. 22. cap. 7.
 Concipit sese febris. Cels. lib. 3. cap. 6. [Nisi pro Sese, legendum Esse.
 Concitata febris. Cels. lib. 2. cap. 4. Pessimum est, si ne levatur quidem febris, sed aque concitata continuat.
 Conquievit febris protinus. Cels. lib. 2. cap. 8.
 Consistit febris. V. Instat febris.
 Continentes febres sine remissione sunt. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Continuant febres. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Continuatur febris. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Continuata febris. Cels. lib. 3. cap. 18.
 Coorta febris superante bili. Lucret. lib. 4. 668.
 Corripit febre. Plin. lib. 7. cap. 51. Antipater Sidonius poeta, omnibus annis uno die tantum natali, corripiebatur febre, & eo consumptus est, fatis longa senecta.
 Crescere desiit febris. Cels. lib. 2. cap. 10.
 Damnantur in febrim recentes uvæ. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Decellit subito febris, quum biduum cibo se abstinuisset. Cic. 5. Att. 8. V. Instat febris.
 Decedens febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Decoqui paulatim tardo febrium ardore. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Decrescit febris. Cels. lib. 2. cap. 10. Idem lib. 3. cap. 6. Febris fuit atque decrevit.
 Deducere corpore febres. Hor. 1. Epist. 2. 48.
 Depalcitur arida febris artus. Virg. 3. Georg. 458.
 Depellere febrem. Plin. lib. 25. cap. 4. Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur.
 Desinit febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Detineri diu lentis febriculis. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Febris non dimittit. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Discessit quartana a te. Cic. 7. Att. 2.
 Discurrere febrem. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Discurrere febrem genere victus. Cels. lib. 2. cap. 24.
 Dare febris alicui. Juven. 10. Sat. 283.
 Provida Pompejo dederat Campania febris
 Optandas.
 Datur in febrim, &c. Plin. lib. 22. cap. ult.
 Dolere febre. Cels. lib. 2. cap. 8. [Immo In febre caput dolet.
 Durat febris. Cels. lib. 5. cap. 26.
 Elicendus est post febrem vomitus. Cels. lib. 3. cap. 7.
 Febris evanuit. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Excitare febriculas. Cels. lib. 3. cap. 18. Leves deinde febriculas excitat.
 Expectatur febris illo die. Cels. lib. 3. cap. 14.
 Experiri aque magnas febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Extorret aliquem febris ardens. Cels. lib. 3. cap. 7. Segm. 2. [Nisi Exterret legendum, ut alias Celsus loqui assuevit.
 Facere febrem. Martial. lib. 2. 16.
 Zoilus ægrotat: faciunt hanc stragula febre.
 Facere febres leviores. Plin. lib. 33. cap. 4.
 Finiunt sudores febre. Cels. lib. 2. cap. 14.
 Finita febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Finita est febris eodem die. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Habere febrem. Cels. lib. 3. cap. 4. Cic. de Fato 15. Si cui venæ sic moventur, is habet febrem: sed potius illo modo, non ei venæ sic moventur, & febre is non habet?
 Habent certum circuitum aliqua febris. Cels. lib. 3. cap. 12.
 Habere circuitum solita febris. V. Accedit febris.

Hærens febris. Cels. lib. 3. cap. 4. & lib. 2. cap. 7.
 Jactari æstu, febrigue. Cic. in 1. Catil. 31.
 Impedit intentio febris fomnum. Cels. lib. 3. cap. 18.
 Imponitur cum polenta ardentibus febribus. Plin. lib. 20. cap. 20.
 Imponitur contra ardorem febrium, &c. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Imponuntur in febris ardoribus pectori, &c. Plin. lib. 23. cap. 6.
 Incidere in febris. Cels. lib. 3. cap. 6.
 Incipit febris. V. Instat febris, & in verbo INCIPIO. Plin. lib. 7. cap. 50. Quadrini circuitu febrem, nunquam hiberna, nunquam hibernis mensibus incipere.
 Incipiens febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Incitare febrem. Cels. lib. 3. cap. 8. extr. Tum dari cibus, qui neque incitet febrem, & tamen longum ejus spatium sustineat.
 Inclinat se febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Inclinata febris. Ibid.
 Increfcunt febres. Cels. lib. 2. cap. 4. & cap. 7.
 Incurrit febris tempus in aliquam rem. Cels. lib. 3. cap. 15. Quo die febrem expectabit, ante surgere & exerceri: dareque operam oportet, ut in ipsam exercitationem tempus febris incurrat: sic enim saepe illa discit.
 Ingressit tussim incidens febris. Plin. 7. Epist. 19. Ita quidam codd Sed V. p. p. Infidens febris.
 Iniit unquam te febris? V. INEO.
 Inhæret affidue febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Infidens febris. Plin. 7. Epist. 19. h. e. Continua, vel latens, qual Intus sedens. Codd. emendati habent, Infidens febris, tussis increfcit
 Instat febris. Cels. lib. 3. cap. 5. Quum vero febris instet, incipiat augeatur, consistat, decedat, deinde in decessione consistat, au finiat; scire licet, optimum cibo tempus esse febre finita; deind quum decessio ejus consistit, &c.
 Intenditur saepe ex eo febris. Cels. lib. 3. cap. 9. & cap. 11. Minu febris videtur, & rursus intenditur.
 Intermittit ex toto febris. Cels. lib. 3. cap. 14.
 Junguntur febres. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Laborare sine febrim. Cic. 5. Att. 8.
 Lenita est accessio febris. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Levatur febris. Cels. lib. 3. cap. 6. Et dum febres quidem increfcunt hic solus idoneus cibus est. Ubi vero aut desinunt, aut levantur saepe quidem incipiendum est, &c. Idem lib. 2. cap. 4. Febres qu tertio quoque die non levantur.
 Levata est febris. Cels. lib. 3. cap. 4.
 Liberare aliquem febre. Cels. lib. 3. cap. 9.
 Liberari a febre. Plin. lib. 26. cap. 11.
 Liberatus febre. Cels. lib. 2. cap. 15. & cap. 17.
 Minuere febrem. Cels. lib. 3. cap. 5.
 Minui febris videtur, & rursus intenditur. Cels. lib. 3. cap. 11.
 Minuit frigora febrium cor ranæ adalligatum. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Mitigare febrem quiete, & abstinentia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Molliri febris. Cels. lib. 2. cap. 4. Febres quæ per decessiones tantum molliantur, nec unquam integrum corpus dimittant.
 Movere febris. Cels. lib. 5. cap. 28. Quoniam & febres movent, nunquam facile maturefcunt. De Strumis.
 Nancisci febrim. Suct. in Tit. cap. 10. Deinde ad primam statim mansionem febrim nactus, quum in lectica transferretur, &c.
 Occupat aliquem febris. Cels. lib. 2. cap. 3. Ubi vero febris aliquem occupat, scire licet, &c.
 Oritur febris. Cels. lib. 2. cap. 4.
 Pati febrim. V. PATIOR.
 Perfunctus a febrim. Varr. 2. de R. R. cap. 4.
 Permanet febris. V. Torret febris.
 Perustus ardentissima febrim. Plin. lib. 7. Epist. 1.
 Præstat tertiana febris unum diem integrum, tertio redit. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Prodest & febrim ranarum fellis cinis. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Profundit in febribus fluviales cancri. Plin. lib. 32. cap. 10.
 Quievit febris. Cels. lib. 2. cap. 8. Idem lib. 3. cap. 16.
 Quievit febris ex toto. Cels. lib. 2. cap. 3.
 Querere remedium febrim. Plin. lib. 28. cap. 7.
 Recessit accessio febris ex toto. Cels. lib. 2. cap. 17.
 Recurrens febris quartis diebus. Gell. lib. 17. cap. 12.
 Recidunt febres. Plin. lib. 28. cap. 16.
 Redeunt quædam febres longiore circuitu. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Redeunt inordinate febres. Cels. lib. 3. cap. 3. Neque de re, sed verbo controversiam movent, qui quum aliter, aliterque in eodem morbo febres accedant, non easdem inordinate redire, &c.
 Reducere febrim alicui. Hor. 2. Serni. 3. 294.
 Refrigerat ardore febrium succus cucurbitæ. Plin. lib. 20. cap. 3.
 Relinqui a febrim. Cic. 8. Att.
 Remanent febres. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Remittit febris. Cels. lib. 2. cap. 14. Idem lib. 3. cap. 18. Et continuata quoque febris habet tempora, quibus, etli non remittit, non tamen crescit.
 Remittit se febris. Cels. lib. 3. cap. 10. Quum se febris remittit, frictione utendum est.
 Remittitur febris ex toto. Cels. lib. 3. cap. 9. & cap. 12. Febres ex toto remittuntur.
 Renuntiat febrium medicina placitis eorum. Plin. lib. 30. cap. 11.
 Repetit febris. Cels. lib. 2. cap. 8.
 Resistere nocturnis febribus prodiderunt. Plin. lib. 29. cap. 4.
 Revertitur febris. V. Accedit febris. Cels. lib. 3. cap. 3.
 Solvere febris. Plin. lib. 24. cap. 9. Semen potum, vini quendam saporem habet, & dicitur febris solvere.
 Submovere febrim. Cels. lib. 3. cap. 21. Sed si febris quoque hæc in primis submovenda est.
 Sum. ut, Si febris sit. Plin. lib. 22. cap. 20. Et lib. 32. cap. 10.
 Supervenit febris levi vulneri. Cels. lib. 5. cap. 26.
 Sustineri spatium febris. V. Incitare febrim.
 Tenent febris corpus. Cels. lib. 3. cap. 9. Nonnunquam etiam tæ febris sine ulla remissione corpus tenent.

Tenuata febris. Celf. lib. 3. cap. 7. Ubi febris aut tenuata, aut levata est, vomitu pectus purgare.

Torret febris. Celf. lib. 5. cap. 26. Ac ne febris quidem terrere debet, si in magno vulnere dum inflammatio est permanet.

Tollit circuitus februm, jecur delphini gustatum ante accessiones. Plin. lib. 32. cap. 10.

Tollere febrem. Celf. lib. 2. cap. 12. Si febrem non sustulit prima inedia.

Torret febris. Juven. 9. Sat. 17.
Quid macies ægri veteris, quem tempore longo
Torret quarta dies, olimque domestica febris?

Vacare febre. Celf. lib. 2. cap. 14. & cap. 15.

Venit febris subito. Celf. lib. 3. cap. 21.

Venientes cum horrore febres perunctis leviores facit. Plin. lib. 23. cap. 4.

Ventura febris. Celf. lib. 3. cap. 12.

Veterascunt febres. Celf. lib. 3. cap. 12.

Urget vehemens febris. Celf. lib. 2. cap. 10.

Urgent magnæ febres. Celf. lib. 7. cap. 26.

Uror anhelis febribus. Ovid. 1. de Pont. 11. 5.

Febris, Dea culta est a veteribus, ne noceret. Val. Maxim. 2. 5. 6. Febrem autem, inquit, ad minus nocendum templis colebant, quorum adhuc unum in Palatio, alterum in area Marianorum monumentorum, tertium in summa parte vici Longi extat: in eaque remedia, quæ corporibus ægrorum annexa fuerant, deferebantur. Meminit hujus & Cic. 3. de Nat. Deor. 63. Et 2. de Legib. 28.

FEBRICŪLA, æ. f. diminut. [*φεβρίδιον*] ut,
Lentæ febriculæ. Celf. lib. 2. cap. 17.
Levis febricula. Celf. lib. 3. cap. 22.
Longæ, difficilesque febriculæ. Celf. lib. 3. cap. 22.
Consumit hominem febricula. Celf. lib. 3. cap. 25.
Finitur febricula eo die. Celf. lib. 2. cap. 3.
Habere febriculam. Cic. 6. Att. 9. Id videbatur approbare, quod erat in extremo, febriculam tum te habentem scripsisse.
Incidit febricula. Celf. lib. 3. cap. 21. Ne febricula incidat.
Incidere in febriculam, Qui ex labore in febriculam incidit, assiduum, & fatis molestam. Planc. ad Cic. 10. Fam. 21.
Incurfat febricula. Celf. lib. 3. cap. 22.
Manet si semper febricula. Celf. lib. 3. cap. 5.
Medendum febriculæ. V. Febricula incurfat.
Oritur febricula. Celf. lib. 3. cap. 25. Idem lib. 4. cap. 15.
Præcessit febricula. Celf. lib. 2. cap. 7.
Quievit febricula. V. Levis febricula.
Repetit febricula. V. Levis febricula.
Febricula aut soluta erit, aut levior. Celf. lib. 8. cap. 4.

FEBRICULARIUS, a, um. & **FEBRICULARIS**, e. apud Boethium.

FEBRICULENTUS, a, um. Marc. Emp. cap. 22. Febriculento potionem dare.

FEBRICULŌSUS, a, um. Adj. [*φεβριώδης*] Qui habet multam febrem. Gell. lib. 20. cap. 1. Nam morbus in lege ista non febriculofus, neque nimium gravis, sed vitium aliquod imbecillitatis atque invalentiæ demonstratur.

Scortum febriculofum. Catull. 6. 4.

FEBRICULOSE, Adv. Idem apud Boethium.

FEBRICOSUS, a, um. Veget. Mulom. 1. 38.

FEBRILIS, e. [*φεβρικός*] quasi Ad febrem pertinens. Apul. Ardore æstuans febrili.

FEBRILIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 4. 8. 113. Vivos lumbricos excludi febriles dixit. [Sed legendum Febribile, ut paulo ante Perniciosum.

FEBRESCO, Ære. Solin. cap. 31. extr. Patuit nunquam eos febreferere.

FEBRIO, [*φεβρίω*] Ære. Laborare febre. Celf. lib. 6. cap. 11. Potiones si febricit puer, aquæ; si sine febre est, vini diluti. [Lind. Si febricitat, quomodo alias Cellus loquitur, nisi sicubi vetus lectio pariter corrupta fuit.

FEBRIENS, Partic. [*φεβρίων*] Columel. lib. 6. cap. ult. Febrienti mulæ cruda brassica datur. Et Macrob. 7. 4. Febrienti simplicem cibum darent.

FEBRICITO, [*φεβρίτω*] Ære. Febrem pati, vel Febre corripi & tentari, ut,
Febricitat æger. Celf. lib. 3. cap. 6.
Febricitavit aliquis, aut inhorruit. Celf. lib. 2. cap. 7.

FEBRICITANS, Partic. Celf. lib. 2. cap. 6. Et Curt. 10. 4. 11. Illis diebus Hephæstion febricitans moritur.

Baliare febricitantem. Martial. 11. 99.

Bovi febricitanti convenit abstinere cibo. Columel. 6. 9.

FEBRIFUGUS, a, um. Febrem fugans. ut, Medicamentum febrifugum, quod & Antifebrile Medici vocant.

FEBRIFUGIA, æ. f. Herba, Centauria minor. Apul. de Herb. cap. 35. [An Febrifuga?

FBRUO, [*καθάρω*] Ære. Lustrare, purgare. a Fervco: hoc enim adolendo & flammis ferventibus fieri solebat. Vel a Sabinorum lingua, qui Februum, Purgamentum dicunt. Hinc (ut auctor est Festus) Februarius mensis dictus est, quod tum, i. e. extremo anni mense, populus februareretur, id est lustraretur ac purgaretur. Per XII enim dies continuos Februarii, celebrabantur februa. Hisque diebus pro impetranda mortuorum manibus quiete, omnis populus piaculis sacrificiisque circa sepulchra, accensis facibus, cereisque intentus erat. Varro de Vic. Pop. Rom. lib. 1. apud Non. 2. 355. In eorum enim facris liba quum sint facta, incerni solent farris semine, ac dicere se ea februarere, id est Pura facere.

FBRUATUS, a, um. Purgatus. Varro de L. L. 5. 3. Rex cum ferias mensuales nonis Februariis edicit, hunc diem februarum appellat. conf. Fest. in Februarius, de Junone februat, & die februat.

FBRUATIO, ðnis. f. Lustratio. Varro l. c. (Sca. p. 46.) Nam & Lupercalia februat, ut in antiquitatum libris demonstravi.

FBRUUS, a, um. Idem ac Purgans, pians. Censorin. cap. 22. Est februum, quicquid piat purgatque.

FBRUUS, i. m. Deus, qui lustrationum potens creditur. Macrob. 1. Saturn. 13. Hunc plerique Plutonem vel Plutonis patrem arbitrantur. V. Serv. ad 1. Georg. 43. conf. Varro de L. L. 5. 4.

FEBRUA, æ. f. Juno, quæ & Februialis. V. Mart. Capell. 2. p. 37. & infra **FERRULIS**.

FEBRUA, orum. n. pl. [*καθάρματα*] appellantur, Quæcunque purgamenti causa in quibuscunque sacrificiis adhibentur, inquit Festus l. c. Ovid. 2. Fast. 19. latius hujus vocis significationem persequitur, Februa Romani dixere piamina patres, &c.
Casta februa. Ovid. 4. Fast. 726.
Sæpe tuli plena februa casta manu. Plura de his V. in Lex. Pitife.

FEBRUAMENTUM, i. n. Purgamentum. Censorin. de Die Nat. cap. 22. Est februum, quicquid piat purgarque, & februaimenta, purgamenta.

FEBRUARIUS, Mensis, [*φεβρουάριον*] Extremus anni mensis fuit veteribus. V. Cic. 2. de Legib. 54. Serv. & Fest. l. c.

FERRULIS, item **FEBRUALIS**, is. f. Juno, a Romanis dicta, quod ipsi mense februario sacra fiebant; ejusque ferie erant Lupercalia, quo die mulieres februarantur a Lupercis amico Junonis, i. e. pelle caprina. Fest. u. f. Februtis est apud Arnob. 1. 3. p. 118. Februialis. Mart. Capell. 2. p. 37.

F E C

FECINIA, vel **FECINIA**, æ. f. Vitis, quæ & Rubella. Fæce nimia, Plin. 14. 2. V. **FÆX**.

FECIALIS, is. m. [*φειάλιος, εφηνωδιός*] pl. Feciales, ium, Appellati sunt, Sacerdotes, pacis vel belli denunciatores, ut Festo placet, A Feriendo, vel Faciendo, quod belli, pacisque faciendæ apud eos jus erat. Nonius, Feciales apud veteres Romanos erant, qui sancto legatorum officio ab his, qui adversum populum Romanum vi, aut rapinis, aut injuriis hostili mente commoverant, pignora facto foedere jure repetebant: nec bella indicebantur, quæ tamen pia vocabant, prius quam quid fuisset fecialibus denuntiatum. Varro de Vit. Pop. Rom. lib. 2. Itaque bella & tarde & nulla (al. magna) licentia fuscipiebant, quod bellum nullum, nisi pium, putabant geri oportere. Prius quam indicerent bellum iis a quibus injurias factas sciebant, feciales legatos res repetitum mittebant quatuor, quos oratores vocabant. Idem lib. 3. Si cuius legati violati essent, qui id fecissent, quamvis nobiles essent, ut dederentur civitati, statuerunt: fecialesque viginti, quid de his rebus cognoscerent, judicarent, & statuerent, & constituerent. Feciales per scribit Fest. & Non. Sed Varro de L. L. 4. 15. extr. per c. Græci constanter per 7. Gruterus ex lap. p. 1107. **FECIALIS** profert. In manibus fecialium educatus homo. Cic. 7. Verr. 48. Habemus hominem in fecialium manibus educatum: unum præter ceteros, in publicis religionibus foederum sanctum ac diligentem. Hi apud Livium de jure belli indicendi consuluntur. Bud.

FECIALIS, e. Adj. [*φειάλιος*] ut Jus feciale. Cic. 1. Off. 39. Belli quidem æquitas sanctissime feciali Populi Romani jure perscripta est.

F E L

FEL, fellis. n. [*χολή*] Humor in corpore, qui quod flavus est, a medicis Bilis flava appellatur. Continetur autem sub ima parte hepatis in vesicula quadam, quæ ob id cystis fellis appellatur. Plaut. Truc. 1. 2. 77. In melle sunt linguæ litæ voltræ, atque orationes, Lacteq: corda felle sunt lita, atque acerbo aceto.

Gallinaceum fel. Cic. 2. de Divin. 29.

Vipereo felle tela lurida. Ovid. 5. Trist. 7. 16.

Ardet jecur siccato felle. Sen. Oeth. 9.

Armata veneni felle fagitta. Virg. 12. Æn. 857.

Suffusi felle sales. i. e. Joci mordaces. Ovid. 2. Trist. 565.

Tincta mordaci felle spicula. Ovid. 3. de Pont. 3. 106.

Ponitur etiam pro Quacunque fortunæ acerbitate. Tibul. 3. 4. 12.
Omnia jam tristi tempora felle madent.

Fel terræ, Genus herbæ. Plin. lib. 25. cap. 6. Centaurion nostri fel terræ vocant, propter amaritudinem summam.

FELIUS, a, um. Adj. [*χολώδης*] Plin. lib. 26. cap. 12. Sudores enim felleos movent.

FELLITUS, a, um. [Gloss. Vet. *χολικός*.] Felle imbutus. Festus Avienus Epist. ad Flavian. Myrmecium,
— penitus fellitus amaranus
Ore sapor nil dulce meo sinet esse palato. Ufus & Macer, 1. 7.

FELLŌSUS, a, um. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 4. 6. Fellofus & saniosus.

FELLIDŪSUS, a, um. [*χολαρωδής*] Cæl. Aurel. Tard. 3. 4. Medicamenta fellidusa.

FELLIFLUUS, a, um. Idem Acut. 3. 19. de Cholera: Passio felliflua.

FELIGINATES, Populi numerantur a Plinio in sexta regione Italiæ. lib. 3. cap. 14.

FELINUS, Jurisconsultus. Ferrariæ natus, jus civile tum in patria, tum etiam Pisis complures annos magna auditorum celebritate docuit, monumentisque ingenii sui compluribus relictis, circiter annum D, decessit. Ex Hotonian.

FELIS, is. m. f. [*αἰλώς, πικρὸν τὸ ἀνώγειν τὸν ἐγγὺν*] Id animal est quod nobiscum in domibus retinentur ad murium venationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. Possunt de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longus. Cic. 5. Tusc. 18. Plin. lib. 10. cap. 73. Felis quidem, quo silentio, quam levibus vestigiis obrepunt avibus? Columel. lib. 8. cap. 3. Varro 3. de R. R. cap. 11. Alii declinant, Feles, is. Felles apud Plaut.

Feles pullaria: Extar Aufonii epigramma in Marcum pullariam, sed integrior esset titulus. Turnebo judice, in Marcum pullariam se em, vel ipso auctore Aufonio, qui ita scribit,
Quis Marcus? feles nuper pullaria dictus. Nam ut Feles virginialis a Plauto Rud. 3. 4. 43. dicitur Virginum raptor, a felis rapacitate: sic Feles pullaria, Raptor est puerorum & corruptor, Nam veteres Pueros etiam Pullos vocabant: hinc Pullipræmo, Compressor puerorum & pædico, quo usus est Lucilius.
Felem pro Deo coluere Ægyptii. V. Herod. 2. 66. & Cic. 1. de Legib. 32.

FELINEUS, a, um. Quod felium est, vel de felibus. ut, Felineis oculis, apud Serv. in 3. Georg. 83. [Nisi Felinis legendum.]
FELINUS, a, um. Idem. ut, Stercus felinum. Ceil. 5. 18.
FELIO, ire. Auctor Philomelæ, v. 50. Pardus hiando felit.
FELIX. V. **FELIX**.
FELLATOR, **FELLEBRIS**, **FELLITO**. V. **FELLO**.
FELLO, five (ut Salmast. p. 662. ad extr. cap. 45. Solini contendit) **FĒLO**, Ære. est Lac fugere, a *φύλον*. Varro apud Nonium 2. 344. Lac humanum fellasse. Hoc verbum etiam ad fœdum libidinis genus translatum est, quod ore patrabatur, ut & verbum Irrumare. Martial. lib. 7. 9.
 Pædicatur Oros, fellat Linus, Ole, quid ad te. & passim.
FELLATOR, Æris. m. [*λελλωτής*] Martial. 14. 74.
 Corve saluator, quare fellator habebis?
FELLEBRIS, e. Solin. cap. 8. Calabria Boam gignit, quem anguem in immensum molem ferunt coalescere. Captat primo greges bubulos: & siquæ plurimo lacte rigua bos est, ejus se uberibus innectit: Inctaque continuo faginata, longo seculo ita fellebri fatietate ultimo extuberatur, ut oblitere ejus magnitudini nulla vis queat. Fellebrem fatietatem vocat, Copiosum lactis suctum.
FELLITO, & **FĒLITO**, Ære. Freq. Solin. cap. 57. Nequaquam mater pullo ubera prabet fellitanda. Gloss. Isidori: Fellitat, fugit. adde Salmast. ad Solin. l. c.
FELLITANS, Partic. ut, Mammæ fellitantes exurgerent. Arnob. 2. p. 70.
FELONIA, æ. f. Barbara vox Feudistarum; dicitur Delictum, noxia, perfidia vassalli erga dominum suum. Hæc nec expresso pacto remitti potest, quod vassallus eo ad delinquendum invitaretur, contra l. convenire. D. de pact. dotalib.
FELSINA, æ. f. Italiæ urbs. Plin. lib. 3. cap. 15. in descriptione octavæ regionis Italiæ: Intus colonia Bononia, Felsina vocitata. quum princeps Hetruriæ esset.

F E M

FĒMEN, Ænis. n. [*μῆνός*] a Ferendo. Femora (inquit Valla lib. 4. cap. 57.) partem illam anteriorem significant: Femina, partem anteriorem, mollioremque, qua se contingunt. [Sed viderit Valla de auctore idoneo hujus differentie. Corn. Celsus certe, auctor, si quisquam alius, idoneus Femoris & Feminis, & quidem de ossi, quod Crux excipit, promissive usurpat. V. lib. 8. cap. 1. Idem tamen Femur in recto sing. & Femina in pl. ut placet Grammaticis, constanter.]
 Femur, rectum sing. Drakenb. ad Sil. 1. 540. ex Saxone Gramm. profert. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Stipites feminis crassitudine. Cic. 6. Verr. 93. Signum Apollinis pulcherrimum, ejus in femine litterulis minutis argenteis nomen Myronis erat inscriptum.
 Femina de bestiis Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Prioribus pedibus femina onerant, propter id natura scabra. Columel. lib. 6. cap. 2. Ventri quoque, & sub femina, manum subjicere, ne ad hujusmodi tactum postmodum pavefiant.
 Femina etiam Inferiores partes significant. Nam a flexu dicta videntur. ubi etiam junctura cum flexu pedis est, femina dicuntur. Plaut. in Afr. 2. 2. 73.
 — Sed tamen tu nempe eos afinos prædicas,
 Vetulos, claudos, quibus obritæ ad femina jam erant unguæ. [Hyperbole est ridiculi causa. V. Lambin.]
 Redundare pedibus, feminibus, cruribus, dicitur Deus humana specie. Cic. 1. de Nat. Deor. 100. V. & Lucret. lib. 4. 826.
FĒMINĀLIA, orum. pl. [*ἀνδρῶν*] Tegumenta feminum, & subligula. His & mulieres utuntur, ut etiam viri, ut videre est Exod. cap. 28. Levit. 6. & 16. & Ezech. cap. 44.
 Feminalibus muniebatur. Suet. Aug. cap. 82. Ubi Casaubonus longa dissertatione contendit ea quæ hodie Feminalia vel Femoralia vocantur, plane abfuisse a consuetudine veterum Ebræorum, Græcorum, Romanorum. V. etiam Salmast. Hist. Aug. p. 223.
 Braccas appellat Feminalia. Vide in BRACCÆ ex Ambrosio. H. St.
FĒMUR, oris. n. [*μῆνός*, *κῆρ*] a Ferendo. Plaut. Mil. 2. 2. 49.
 Dexterâ digitis rationem computat, feriens femur Dexterum. Cic. de Clar. Orat. 277. Frons non percussa, non femur, pedis (quod minimum est) nulla supposito.
 Femur leporis. Martial. 6. 75.
 Quam mittis turdumve mihi, quadramve placentæ,
 Sive femur leporis, sive quid his simile.
 Cædere femur. Quintil. lib. 2. cap. 12. Femur, pectus, frontem cædere, mire ad pullatum circulum facit.
 Haulit femur rostro adunco. Ovid. 8. Met. 371. de Apro Calydonio.
 Plangere femur. Ovid. 11. Met. 81.
 Et conata femur mœrenti plangere dextra.
 Femina & Femora sæpe confundi a librariis observat. Drakenb. ad Sil. 1. 540. [Nec sane apparet significatione quicquam differre. V. FĒMEN.]
 Femur bubulum, Herba ignota, nervis utilis. Plin. lib. 27. cap. 9.
FĒMORĀLIA, ium. n. pl. [*ἀνδρῶν*] Quibus pudende partes corporis teguntur. Suet. in Aug. cap. 82. Hieme quaternis cum pingui toga tunicis, & subucula thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur. Legitur & Feminalibus. V. paulo supra not.

F E N

FĒNDICÆ, arum. f. Hiræ five ilia, a Findo, quod a fissis carnibus fierent. Arnob. 7. p. 230.
FĒNDO, Ære. verbum antiquatum, cujus sola supersunt composita. Priscian. lib. 11. p. 923. Offendo, quasi a Fendo verbo componitur, quod non est lectum. Fendo Vossius Etym. p. 266. interpretatur Ad iram concito. Hinc
FĒNSUS, a, um. Partic. quod in Gloss. Isidori. Iratus redditur.
FĒNSTRĪLLA post seq. dict.
FĒNSTRĀ, æ. f. [*φῆνισ*] *ἀπὸ τῆς φάνειν*, quod est lucere: fit enim ad lucem reddendam fenestra. Cic. 1. Tusc. 46. Non eas partes, quæ quasi fenestræ sunt animi. Martial. lib. 1. 87.
 Angustiar fenestrarum. Cic. 2. Att. 3.
 Alta, caligantesque fenestræ. Juven. 6. Sat. 31

Armata. Stat. 10. Theb. 531.
 Cavæ fenestra. Virg. 9. Æn. 534.
 Ingens fenestra lato ore. Virg. 2. Æn. 482.
 Patulis tectum sublime fenestris. Ovid. 14. Met. 752.
 Fundit plena per infertas se luna fenestras. Virg. 3. Æn. 152.
 Indere fenestras tecto dicitur ventus. V. INDO.
 Patent vigiles te prætereunte fenestræ. Juven. 3. Sat. 275.
 Fenestram ad nequitiam patefacere alicui, pro Dare occasionem. Ter. Heaut. 3. 1. 72. — Hui,
 Quantam fenestram ad nequitiam patefeceris.
FĒNSTRĪLLA, æ. f. dimin. ut, Per quandam fenestram proficere gestio. Apul. lib. 9. fin.
FĒNSTRĒLLA, æ. f. alterum dimin. [*φῆνιστῶν*] Columel. lib. 1. cap. 1. Granaria modicis fenestrellis Aquilonibus inspicientur.
 Fuit & cognomen Ro. L. Fenestella, historicus, sæpe a Plinio citatur testis. Mortuus est Cumis Augusti tempore, ut tradit Eusebius.
 Fenestella alius fuit, cujus de magistratibus Roman. liber non illepidus extat. Sed sub ficto hoc nomine verus libelli auctor est Andr. Don. Floccus, seculi 15, scriptor, quod post Giraldum aliosque observat Fabric. B. L. P. 1. p. 745.
FĒNSTRĒTRO, [*φῆνιστῶν*] Ære. Velut fenestra aperire. Plin. lib. 11. cap. 37. Media oculorum cornea fenestravit pupilla.
FĒNSTRĒTRĀTUS, a, um. [*φῆνιστῶν*] i. e. Apertus, perforatus. Plaut. Nulla est fenestrior domus.
 Pectora fenestrata & aperta. Vitruv. lib. 3. præfem.
FĒNSTRĒTRĀLIS, e. Adj. [*φῆνιστῶν*] ut, Porta fenestralis. Ovid. 6. Fast. 578.
 Nocte domum parva solita est intrare fenestra,
 Unde fenestralis nomina porta tenet. De Fortuna. alii legunt Fenestellæ, vel Fenestratæ, quin & aliis modis codd. variant.
FĒNSTRĒTRĒ, [*φῆνιστῶν*] Oppidum est ad ortum spectans, Cinæthio ac Tanaro Laconicis urbibus confine. Auct. Strab. lib. 8.

FĒRA, æ. f. [*φῆρ*, *φῆρῶν*, *φῆρ*, *κνέδαιλοι*] dicta est quod sine ratione feratur: aut quod naturali utatur libertate, & pro desiderio feratur. Cic. 4. Acad. 108. Quod ut feram & immanem belluam, sic, &c.
 Agmen ferarum. Ovid. 11. Met. 21.
 Concilium ferarum. Ovid. 10. Met. 144.
 Domitor ferarum Hercules. Sen. Herc. Oeth. 17.
 Genus omne ferarum. Virg. 3. Georg. 242.
 Genus horrifera ferarum. Lucret. lib. 5. 219.
 Genus montivagum ferarum. Lucret. lib. 2. 1080.
 Latebræ ferarum. Ovid. 1. Met. 216.
 Præda rapidarum ferarum. Ovid. 11. Epist. 111.
 Rabies horrenda ferarum. Sil. lib. 16. 104.
 Secla ferarum. Lucret. lib. 3. 753. V. SECVLUM.
 Serpentina secla ferarum. Lucret. lib. 6. 766.
 Spelea ferarum. Virg. 10. Ecl. 52.
 Stabula alta ferarum. Virg. 6. Æn. 179.
 Tecta densa ferarum. Virg. 6. Æn. 7.
 Acres feræ. V. ACER.
 Expertes rationis & orationis feræ. i. e. Bestiæ. Cic. 1. Off. 50.
 Horribilis fera. Virg. 4. Georg. 462.
 Immanis fera. Ovid. 8. Met. 422.
 Matutina feræ. Martial. lib. 13. 95.
 Montanæ feræ. Ovid. 2. Fast. 216.
 Montivagæ feræ. Lucret. lib. 1. 405.
 Pernix fera. Sen. Herc. fur. 4.
 Rabidarum more ferarum. Stat. 8. Theb. 71.
 Vasta feræ. Ovid. 2. Met. 194.
 Valtarumque videt trepidus simulacra ferarum.
 Agitare & excitare feras. Cic. 3. Off. 68.
 Agitare errantes feras. Claud. in Gigant. 122.
 Agitare feras silvis. Virg. 11. Æn. 686. V. AGITO.
 Consequi cursu excitas feras. Sen. Hippol. v. 110.
 Degere vitam more feræ. Virg. 4. Æn. 551.
 Ducere feras. Quintil. lib. 1. cap. 10. Non feras modo, sed fax etiam, silvasque duxisse, memoriæ proditum est.
 Interficere feras. Lucret. lib. 5. 1248.
 Mulcere feras. Ovid. 14. Met. 339.
 Sequi acres cursu feras. Sen. Octav. 7.
 Vestigare feras. Sen. Thyest. v. 497.
FĒRINUS, a, um. Adj. [*φῆρινος*] Quod ferarum ritu vel fit, vel f. habet. Apul. Ferino, ac belluino ritu.
 Caro ferina. Sallust. Jugurth. cap. 18. Gætulis eibus erat caro ferina.
 Cædes ferina. Ovid. 7. Met. 675.
 Domus ferinæ. i. e. Corpora ferarum. Ovid. 15. Met. 457.
 Lacte ferino nutritus. Ovid. 3. Trist. 11. 3.
 Sapor ferinus. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Victus ferinus. Cic. 1. de Invent. 2. Nam fuit quoddam tempus quum in agris homines passim bestiarum more vagabantur; & sil victi ferino vitam propagabant. i. e. Bestiarum.
 Vox ferina. Ovid. 5. Trist. 13. 55.
 Vultus ferinus. Ovid. 7. Met. 270.
 Ferina absolute aliquando usurpatum: & subintelligitur Caro. Virg. 1. Æn. 215.
 Implentur veteris bacchi, pinguisque ferinæ. [Celso Venatio dicitur
FĒRUS, a, um. Adj. [*φῆριος*] Atrox, severus, qui ferinum animu habet: ut, Fera gens. Cic. 1. Tusc. 30.
 Ferus & Ferox hanc habent distantiam. Ferus est Sævus, Ferox e Fortis. Sallust. Jugurth. cap. 106. Ille animo feroci, negat se totum fufum Numidam pertimescere. Virg. 2. Æn. 326.
 — ferus omnia Juppiter Argos
 Transulit. Ex Nonio. V. FERROX.
 Ferus & Immanis, Mitis & Mansuetus, contraria. Cic. 1. de Invent. 2. Deinde propter rationem atque orationem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & mansuetos.

Indomita cervice ferus. Hor. 1. Epist. 3. 34.
 Vultu torvo ferus. Hor. 1. Epist. 20. 12.
 Acies feræ. V. ACIRS.
 Ager ferus, Incultus. Feft.
 Animi feri. Ovid. 4. Epist. 165.
 Ardor ferus animi. Ovid. 8. Met. 469.
 Arma fera. Ovid. 5. Met. 4.
 Bellua fera. Ovid. 13. Met. 917.
 Bellua immanis & fera. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
 Bestiæ feræ. Cic. de Amicit. 83.
 Cædes fera. Sen. Octav. 8.
 Capræ feræ. i. e. Capræ. Virg. 4. Æn. 152.
 Conjugium ferum, Conjux intractabilis. Tibul. lib. 3. 4. 74.
 Corda fera. Virg. 6. Æn. 49.
 Ensis ferus. Ovid. 8. Epist. 60.
 Equus ferus. Hor. 1. Serni. 5. 57.
 Fructus feri, Silvestres. Virg. 2. Georg. 36.
 Gaudia fera. Ovid. 5. Trist. 8. 21.
 Gens immanis atque fera. Cic. 1. de Legib. 24.
 Hiems fera. Ovid. 1. Trist. 1. 42. Stat. 5. Theb. 13.
 Homo ferus & agrestis. Cic. pro Rosc. Amer. 74.
 Hostis ferus. Ovid. 1. Met. 185.
 Incola ferus luci. Stat. 5. Theb. 567.
 Juvenis ferus. Catul. 59. 56.
 Montes feri. Virg. 5. Ecl. 28.
 Mores feri. Sen. Octav. 7.
 Mores feros immanemque naturam alicujus ostendere. Cic. pro Rosc. Amer. 38.
 Scabies fera. Cels. 5. 28. 16. Quo asperior est, quoque prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaque eam, quæ talis est, ἀσπερτα Græci appellant, id est feram. [Si modo postrema hæc verba a Celsi manu sunt.]
 Tela fera. Lucret. lib. 2. 48.
 Tempestas fera. Ovid. 1. Fast. 495.
 O fera tempora, quum dubitet Curtius Consulatum petere. Cic. 12. Att. 49. In codd. emendatis est, O tempora! fore cum &c.
 Tyrannus ferus. Ovid. 6. Met. 549.
 Vastator ferus. Ovid. 11. Met. 395.
 Venus fera. Sen. Hippol. 8.
 Vitis. V. p. p. FERABITIS.
 Ferus, aliquoties Phædro quasi substantivè positum est, sed reverà substantivum masculini generis subauditur. Sic 1. Fab. 12. 9. Exceptit ferum silva. h. e. Cervum. Lædi ferum impune. 1. Fab. 21. 8. i. e. Leonem. Add. Virg. 2. Æn. 51. & 7. 489. Et Hor. 1. Epist. 13. 8.
FÉRITAS, acis. f. [ἡρώδης] Naturæ quædam asperitas. Marcial. lib. 1. 18. Postquam inter nos est, plus feritatis inest. De Tigride.
 Feritas atque agrestis immanitas. Cic. 1. de Divin. 60.
 Immanitas & feritas. Cic. 3. Tusc. 12.
 Fructus regni feritas. Sil. lib. 1. 148.
 Inamabilis feritas. Ovid. 1. de Pont. 7. 5.
 Inamœna feritas. Stat. 2. Silv. 2. 33.
 Infita feritas. V. INSERO.
 Deponere feritatem. Ovid. 4. Fast. 103.
 Civitas cultu & feritate non multum a Germanis differebat. Cæs. 8. Bell. Gall. 25.
 Expellere feritatem. Cic. 2. Tusc. 20.
 Mollita feritas. Ovid. 4. Fast. 217.
 Traducere ex feritate ad mansuetudinem. Cic. pro Sext. 91.
FERABITES, is. f. dicitur Agrestis. Sisenna apud Nonium 2. 347. Partim ferabite, partim lauro &c. [Sed cum Merc. scribentium divise Fera bite, pro Vite scil. V. & not. Gothofr.]
FERACULUM, i. n. Ulpian. in l. quemadmodum. §. si navis. D. ad legem Aquil. Parvi refert, navem immittendo, an feraculum ad navem ducendo, an tua manu damnium dederis. Sunt qui non Feraculum, sed Serraculum, Verriculum, Servaculumve legant.
FERĀLIS, e. [ἡρώδης, ἡρώδης] Quod mortuorum funeribus adhibetur; ut, Feralis cœna. Apulejus, Rogum demolirentur, cœnam feralem a tumulo ad mensam referrent.
 Dies ferales. Ovid. 2. Fast. 34.
 Officia feralia. Apul. 1. Met. p. 11.
 Feralis, Dirus, exitialis. Virg. 4. Æn. 462.
 Solaque culminibus ferali carmine bube Vifa queri.
 Arbor feralis. Plin. lib. 16. cap. 10. Picea montes amat, atque frigora: feralis arbor, & funebri indicio ad fores posita.
 Arma feralia, i. e. Mortifera. Lucan. lib. 2. 261.
 Cædes ferales. Claud. de Bell. Gild. 124.
 Carmen ferale. Virg. 4. Æn. 462.
 Dona feralia. Ovid. 9. Met. 213.
 Epulæ ferales. Plin. lib. 20. cap. 11.
 Idus Martiæ Cæsari ferales. Plin. 18. 26.
 Murmur ferale. Claud. 1. in Ruf. 131.
 Præcones ferales, quos Anteambulones atratos Latine appellare possumus, ex quorum genere festi Funerum indictores. Budæus.
 Tabula feralis. Florus 3. 22. 2. Quæ nempe proscriptorum nomina tenebat.
 Tedæ ferales. Lucan. lib. 1. 112.
 Urna feralis. Tacit. 3. Ann. 1.
FERĀLIA, orum. n. [ἡρώδης, ἡρώδης] Diem diis manibus sacratam veteres dixerunt; a Ferendis epulis in tumulum ad cœnam; quam & ipsam Feralem nuncupabant, auctore Festo. Ovid. 2. Fast. 569.
 Hanc quia iusta ferunt, dixerunt Feralia lucem, &c. Cic. 8. Att. 22. Eodem enim die video Cæsarem a Cornifio post meridiem profectum esse, Feralibus, quo Canusio mane Pompejum. conf. Varro de L. L. 5. 3. Alex. Genial. Dier. 3. 12. & Lex. Pitisc.
FERĀLITER, Adv. Fulgentius Mythol. 3. 1. Dum amor noviter venit, ut leo feraliter invadit.
FERATRINA, æ. f. Nonius 1. 320. Sed quid sit non docet. Vivarium exponunt.
FERAX, FERULUM. V. FERRO.
FERCTUM. V. FERCTUM.

FERRE, [ἡρώδης ἡρώδης δῆν, ἡρώδης] Adv. significat Pæne, ut inquit Valla, lib. 2. cujus significatio est, Paulum absuit quin: ut, Fere hominem occidit, h. e. Parum absuit quin occideret. Ter. Heaut. 1. 1. 70. Domum revertor mœstus, atque animo fere perturbato. Cic. 4. Acad. 17. Scripsit igitur his fere verbis.
 Quam fere. Cic. pro Cluent. 46. In quibus quantus splendor sit, quam prope æquabilis, quam fere omnium constans & moderata ratio vitæ, &c.
 Satis fere diximus. Cic. 1. Off. 60. Quemadmodum ducatur honestum, ex quo aptum est officium, satis fere diximus.
 Semper fere cum Scipione solitum rusticari. Cic. 2. de Orat. 22.
 Fere ruri se continere. i. e. Non semper, sed plerumque. Ter. Phorm. 2. 3. 16.
 Pauper, cui in opere vita erat, ruri fere Se continebat.
 [Hic Fere tantundem est ac Semper fere.]
 Nec adhuc fere. Cic. 7. Att. 6. Nec adhuc fere inveni, qui non concedendum putaret Cæsari quod postulare.
 Non fere multum. Ætates vestræ, ut illorum, nihil aut non fere multum differunt. Cic. de Clar. Orat. 150.
 Non fere quisquam. Ex victoria bellica non fere quemquam est invidia civium consecuta. Cic. pro Sext. 51. V. NON.
 Fere in diebus paucis, pro Paulo post. Ter. And. 1. 1. 77. Fere in diebus paucis quibus hæc acta sunt, &c.
 Fere amplius. Ter. Heaut. 1. 1. 3. Nec rei fere sane amplius quidquam fuit, &c.
 Fere, subaudita aliqua universalitate. Quintil. His fere veteres facultatem dicendi exercuerunt. i. e. Fere omnes. Cic. 1. Acad. Hæc fere de moribus, &c. [Refertur ad pronomem ἢ Fere, in utroque exemplo.]
 Fere multi. Cic. de Amicit. 2. In eum sermonem illum incidere, qui tum fere multis erat in ore. Subaudi, Memini. Al. Fere omnibus. Valla lib. 2. corruptum hunc locum esse censet, & legendum putat, Qui tum fere erat in ore. i. e. Fere omnibus. Et sane utramque vocem assumentum esse, assentiens Vallæ, censet etiam Gruter.
 Fere omnes. Columel. lib. 2. cap. 1. pr. Veterum opinionem fere omnium. Et lib. 3. cap. 5. Tametsi fere omnes auctores.
 Fere plerique. Cic. 3. Tusc. 34. Non sunt vitiosiores, quam fere plerique qui, &c.
 Fere plerumque, pro Fere semper. Ter. Phorm. 1. 2. 39. Hic solebamus fere plerumque eam opperiri, dum inde iret domum.
 Fere non difficile est invenire, quid sit causæ adjumento. Auctor ad Heren. lib. 2. 27.
 Ut fere fit. Cic. 2. de Invent.
 Quod fere fieri solet, probabile est. Cic. 2. de Invent. 46.
 Fere (inquit Valla lib. 2.) de loco, de tempore, similibusque dicitur: ut, Utor fere hac veste in faciendis sacris. i. e. In omni fere tempore. Fere Romani orbem subegerunt. i. e. Fere totum orbem. Fere fit ut juvenes ament. i. e. Fere ubique.
 Eadem fere hora. Cic. 14. Att. 22. A Lucullo postridie eadem fere hora, qua veni, vii Idus Ianuatio datas.
 Hora fere nona. Cic. 7. Att. 16. Calibus tuas litteras hora fere nona accepissem.
 Ornatu fere militari videmus statuas. Cic. 1. Off. 61. Declaratur autem studium bellicæ gloriæ, quod statuas quocque videmus ornatu fere militari.
 De quantitate ultimæ syllabæ ambigi possit. Virgilius & veteres producunt, corripit contra Aufonius. [Tutius igitur producitur.]
FERENTANI. V. FERENTANI.
FERENTARI. V. FERRO.
FERENTINA, æ. f. Dea fuit, sic dicta ab oppido Latii Ferento. Lucii Ferentina T. Livius meminit 1. 50. & 52.
FERENTINUM, i. n. Oppidum quod Plinius collocat in prima Italia regione in qua Roma est: a qua
FERENTINATES dicti sunt. De quibus Liv. 9. 42. & 43.
FERENTINUM aliud Tusciæ oppidum, unde
FERENTINI, orum. pl. Sil. lib. 8. 394.
 Sulla Ferentinos, Præternatumque maniplos Duccebat. [At hic eosdem intelligi putat Cellarius, ac Livii Ferentinates. V. Geogr. Ant. 2. 9. 3. 291. & de Ferentino Etruriæ Sect. 2. 188. ejusd. lib. & cap.]
FERENTUM, Oppidum Sabinorum seu Samnitum: a quo Ferentani. Horat. 3. Carm. 4. 15. — arum Pingue tenent humilis Ferenti. [Sed hic Forenti legit Cuning. Secutus MSS. & Cellar. 1. c. Sect. 4. 572. q. V.]
FERETRIUS, i. m. dictus est Jupiter, quod pacem ferre putaretur. Propert. lib. 4. 11. 1.
 Nunc Jovis incipiam causas aperire Feretri. Sunt alii, qui sic dictum putent, quia Fulmine feriat. Alii, quod Feretro, id est ferule ad id apte fabricato suspensa opima spolia ferentur, ut scribit Livius 1. 10. Alii, quod Dux ducent in certamine ferit. Alii, quod Victor suis humeris opima spolia ferebat in templum ipsius dei. Liv. 1. c. Jupiter Feretri, inquit, hæc tibi victor Romulus, rex regia arma fero, &c.
FERETROM. V. FERRO.
FERROLA Vitis. Columel. lib. 3. cap. 2. Irtiolam, fereolamque non facile asseverem quo gradu habendæ sint. Est autem hujuscemodi vitis nomen, quemadmodum & multa alia secundum regionis morem inditum, fortassis a ferendo ductum. Al. Ferreola.
FERIÆ, arum. f. pl. [ἡρώδης, ἡρώδης] sunt Dies cessationum ab opere, a Ferendis victimis; vel ab epulis ferendis: in his enim epulæ fiebant, ex pecorum, frugumque proventibus. Festus, Ferias antiqui Festa vocabant. & alia erant sine die festo, ut Nundinæ: alia cum festo, ut Saturnalia: quibus adungebantur epulationes ex proventu fetus pecorum, frugumque.
 Feriarum festorumque dierum ratio in liberis requiemet habet litium & iurgiorum, in fereis operum & laborum. Cic. 2. de Legib. 29.
 Belli feriæ, A bello cessatio & vacatio. Gell. lib. 1. cap. 25. Inducia, inquit, sunt belli feriæ. Ex M. Varro in lib. Humanarum, qui est de bello & pace.
 Conceptivæ feriæ, Quæ quotannis a magistratibus vel sacerdotibus concipiuntur in certos vel in incertos dies, ut sunt Latina, Sementina, Paganalia, Compitalia. Auct. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 16.

- Denicales feriæ sunt Privatarum sacrorum propriorum. Festus. Denicales feriæ celebrantur, cum hominis mortui causa familia purgabatur. V. DENICALIS.
- Esuriales feriæ. i. e. Dies jejunii. Plaut. Capt. 3. 1. 8.
- Imperativæ feriæ, Quas Consules vel Prætores pro arbitrio indicebant. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16.
- Latinæ feriæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 15. Cæs. 3. Bell. Civil. 2. His rebus & feriis Latinis, comitiisque omnibus perficiendis XL dies tribuit. V. LATIUM.
- Nundinæ, paganorum, ac rusticorum, quibus ad negotia & merces conveniebant. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16.
- Piscatorum feriæ. Cic. 3. Off. 59.
- Repentinæ feriæ sunt, Quas re feliciter gesta Principes indicunt. I. 1. C. de feriis. Add. 1. 3. C. de dilatione.
- Solennes feriæ sunt Anniversariæ. I. ead. & Gell. 2. 24. & Varr. L. L. 5. 3.
- Sementinæ feriæ sunt, Quæ a pontificibus edicebantur, & appellabantur a Semente, quod rationis causa susceptæ. Varro l. c. Festus, institutæ fuerunt, quasi ex iis fruges grandescere possint. V. Ovid. 1. Fast. 657. & seq.
- Statæ vel Stativæ feriæ, Universi populi communes, quæ certis & constitutis diebus ac mensibus fiebant, in quibus præcipue servabantur Agonalia, Carmentalia, Lupercalia. Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 16. Add. Fest.
- Addere alicui dies feriarum. Cic. 13. Att. 43.
- Amovendo feriis jurgia. Cic. 2. de Legib. 19.
- Celebrare ferias ac jocos. Liv. 1. 4. extr. Sed codd. corr. **Seria ac jocos.**
- Habere ferias triduum. Cic. 2. de Legib. 57.
- Imperare ferias. Cic. 1. de Divin. 102.
- Indicere ferias. V. INDICO.
- Feriarum, pro Vita otiosa. Plaut. Capt. 4. 1. 3.
- Feriarum alicujus possidere. Plaut. Epid. 3. 4. 33. Tuas possidebit mulier faxo ferias. i. e. Tua erit, tecum ferias celebrabit, tecum ociabitur, sedebit, feriabitur. Possidebit, i. e. Sedebit: Sedere autem est Feriari; vult igitur dicere Plautus, Tecum erit. Salmast. Respondebit. q. V.
- Feriarum etiam appellantur, Singuli dies hebdomadis: Cujus rei causam narrat Scalig. lib. 1. de Emend. Tempor. p. 6. Veteres, inquit, annum ecclesiasticum a Pascha incipiebant, quod ea de re Annus novus appellabatur. Erant autem paschalis septimanæ dies feriati. Inde obtinuit, ut boni omnis causa omnium consequentium septimanarum dies, primi Domini, reliqui Feriarum appellarentur. Hinc, Feria prima, Dies Dominicus, Feria secunda, Dies Lunæ.
- Veteres nunquam singulari numero (uti Festus habet) appellasse Ferias, observat Gell. 19. 8. ad fin.
- FERRIO**, ære. [*φερῖον, φερῖον ἔργον*] vel **FERRIOR**, āri. dep. Vacare ab aliquo opere vel studio.
- Fornacalibus feriari. Varro de L. L. 5. 3. Ludo feriari. Macrobius. Saturn. 1. 2.
- Ab armis feriari. Macrobius. Somn. Scip. 1. 7. Achilles ab armis feriabatur.
- Feriari a studiis. Cic. 12. Fam. 16. Illud quoque erit nobis curæ, ut Cratippus una cum eo sit, ne putes in Asia feriatum illum ab iis studiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum.
- FERIATUS**, a, um. [*φερῖατος*] Qui otiosus est, & nihil agit. Plaut. Mil. 2. 2. 62. Martial. 3. 47.
- Nec feriatus ibat ante carrucam.
- Feriatum voluntate sua a negotiis publicis. Cic. 3. de Orat. 55.
- Deum feriatum volunt cessatione torpere Epicurei. Cic. 1. de Nat. Deor. 102.
- Feriatum dies, In quibus feriæ aguntur. Plin. lib. 18. cap. 6. Plin. Epist. 3. 14. Quid præterea novi? Quid? nihil, alioqui subjungebam. Nam & charta adhuc superest, & dies feriatum patitur plura contemni, i. e. Festus dies.
- Dies feriatum ad quicquam agendum. Liv. 26. 17. Eum diem Carthaginensibus religiosum, ad quicquam agendum feriatum esse. [Sed emendati codd. habent, Religiosum ad agendum quicquam rei feriarum esse.]
- Familia feriatum. Varro 1. de R. R. cap. 16. Ne de fundo familia ab opere discedat, ac profectis diebus ambulet feriatum potius, quam opere faciundo agrum fructuosorem reddat.
- Machara feriatum, Qua quis non utitur. Plaut. Mil. 1. 1. 7.
- Musæ feriatum. Stat. 1. Silv. 6. 2.
- Toga feriatum. Plin. Epist. 123.
- Male feriatum, i. e. Ignavo, inutilique otio vacans, ait Budæus, Gell. lib. 10. cap. 22.
- Troes mali feriatum. i. e. Infelicitur. Hor. 4. Carm. 6. 14.
- FERIATICUS**, a, um. ut Feriatici dies, pro Feriati, vel festi. Ulpian. l. 2. D. de feriis, Divus Marcus effecit de aliis speciebus Prætorum adiri, etiam diebus feriatricis. Appellantur autem sub eodem titulo Feriarum, dies omnes, quibus magistratus propter vacationem publicam jus non dicit, veluti propter messem aut vindemias, aut depositum magistratum, ut quum in l. 5. Ulpianus scribit, Prædixie calendæ Januariæ magistratus neque jus dicere, nec sui potestatem facere consueverunt.
- FERIATIO**, ðnis. f. apud Boethium.
- FERINUS**. V. FERRA.
- FERRIO**, [*φερῖον, φερῖον, φερῖον*] Ferire, teste Festo, dictum, quod ferientes feruntur. præteritum mutuatur a Percutio, percussus, & idem significat. Acron. tamen Ferii præteritum usurpavit exponens illud Hor. 1. Carm. 7. 11.
- Nec tam Larissæ percussit, &c. Plaut. Amph. 2. 2. 72.
- Ex infana infaniorum facies, feriet sapius?
- Ferire & repellere adversarium. Cic. 2. de Orat. 72.
- Æthera ferit clamor. Virg. 5. Æn. 140.
- Aures ferire, pro Excitare. Cic. 2. de Orat. 344. Feriunt enim aures hominum, cum illa quæ jucunda & grata, tum etiam illa quæ mirabilia sunt in virtute laudari.
- Crebris ferunt ululatus aures. Lucan. lib. 2. 33.
- Calce feritur a fellis. Ovid. 3. Fast. 754.
- Cornu ferit caper. Virg. 9. Æn. 25. — & inter agendum
- Occursare capro, cornu ferit ille, caveto.
- Taurus ferit uncis cornibus hostem. Propert. lib. 2. 5. 19.
- Ferire fœdus, quod & Percutere, & Icere dicitur. h. e. Facere, Inire fœdus. Virg. 10. Æn. 153.
- haud mora Tarchon
- Jungit opes, fœdusque ferit. Cic. pro Domo 129. Sed non tempore cautiones fiebant pecuniarum, fœdera feriebantur provinciarum. Idem pro Rabir. Posth. 6. Quicum fœdus feriri in Capitolio viderat. Ob id autem dictum videtur, quod dum antiqui fœdus & pacem solenni ritu cum hostibus inirent, porcam saxo filice feriente diis immolarent. V. Liv. 1. 24.
- Fores ferire, Pulfare. Plaut. Men. 1. 2. 63. Expedite fabulatus, janua fores ferio. m. feri.
- Frigore aliquem ferire, pro Occidere. Hor. 2. Serm. 1. 61.
- ô puer, ut sis
- Vitalis metuo, & majorum nequis amicus
- Frigore te feriat.
- Frigus ferit nos. Lucret. lib. 4. 261.
- Frontem ferire dicuntur Stomachantes. Cic. 1. Att. 1. Puto te in hoc aut risisse, aut ingemisse; ut frontem ferias, sunt qui etiam Caspium putent. V. FRONS, itemque CAPUT.
- Hostem ferire, Occidere. Cic. pro Corn. Balb. 51.
- Latus ense ferit. Virg. 12. Æn. 304.
- Montes fummos fulmina ferunt. Hor. 2. Carm. 10. 11.
- Munere alio ferietur. Ter. Phorm. 1. 1. 13. Porro autem Geta ferietur alio munere, ubi hera pepererit. Ferietur, i. e. Emungetur. Significanter dictum; nam damnum plaga censetur. Cogetur Geta aliud ex alio munus dare.
- Oculi spectris feruntur. Cic. 15. Fam. 16.
- Oculos ferire, dicuntur quæcumque conspici possunt. Lucret. lib. 4. 329. V. Burman. ad Quintil. 301. p. 584.
- Pectus Venus igne ferit. Sen. Hippol. 3.
- Pectora ferire manu. Ovid. 3. Trist. 3. 48.
- Pectora plangere ferire. Ovid. 4. Met. 589.
- Pecunias ferire. Plin. 33. cap. 3. Constitutumque ut asses sextantarii pondere fererentur.
- Porcam ferire. V. Ferire fœdus.
- Pugno vel calce ferire. Quintil. lib. 2. cap. 8.
- Rostro ferire dicitur navis rostrata. Liv. 30. 25.
- Securi ferire. Cæs. 8. Bell. Gall. 38. Et Cic. 3. Verr. 75.
- Terras remotas fama ferit. Lucan. lib. 5. 775.
- Ferire & Petere sæpe a librariis confusa. V. Burm. ad Quint. Decl. 301. p. 584.
- FERRIENS**, [*φερῖων*] Partic. ut, — conceptum pectore numen
- Humanam feriens animam. Lucan. lib. 5. 97.
- Tinnula plectro feriente chordæ. Sen. Troad. v. 83.
- Sagittæ cuncta ferientes. Ovid. 3. de Pont. 3. 59.
- FERRIENDUS**, Partic. [*φερῖονος*] ut, Ille mihi feriendus apud Ovid. 3. Met. 715.
- Colla rudes operum præbent ferienda juveni. Ovid. 1. Fast. 83.
- FERRIO**, as. V. FERRIÆ.
- FERRITAS**. V. FERRA.
- FERRIOR**, Fluvius in Liguria, non procul a Genua, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.
- FERME**, [*φερῖος, μὴ δῆν*] Adverb. ejusdem prope significationis cum Fere. Ter. Heaut. 1. 2. 30. Idem And. 1. 5. 49. Jam ferme morier me vocat; accessi. Ubi Donatus, Ferme est adverbium festinanti Sallust. in Jugurth. cap. 74. extr. Nam ferme Numidas in omnibus praeliis magis pedes, quam arma tutata sunt. Cic. ad Brut. Ep. 2. extr. De me possunt idem quod Plautinus pater in Trinummo, Mihi quidem ætas acta ferme est; tua istuc refert maxime.
- Haud ferme. Ter. And. 3. 1. 2. Fidelem haud ferme mulieri inveniam virum. Ubi Donat. Ferme pro Facile posuit, & Ferme, Facilitate significat; quia sunt adverbia extenuationis.
- Sapientis autem cogitatio non ferme ad investigandum adhibet oculos advocatos. Cic. 5. Tusc. 111.
- FERMENTUM**, i. n. [*ζύμη, φέουμα*] Portio farinæ subacta acidæ, dictum quod Ferendo crescat. Plin. lib. 18. cap. 7. Spuma ita concreta pro fermento utuntur. Virg. 3. Georg. 380.
- & pocula læti
- Fermento, atque acidis imitantur vitea forbis.
- Jacere in fermento, pro Iratum esse, per translationem dixit Plautus in Merc. 5. 3. 3.
- Nam mea uxor propter illam tota in fermento jacet.
- Ad alia quoque transfertur. Sic Solin. cap. 1. libro suo Fermentum confectionis inesse dixit.
- Solum in fermentum congerere atque componere. Columel. lib. 3. cap. 11. h. e. Ut fermentescat & putrescat. V. dict. seq.
- FERMENTO**, [*φουάω, ζυμῶω*] ære. Miscere, facere ut panis acescat Plin. lib. 18. cap. 11. Quum fieret autem panis hordeaceus, erviliæ aut cicerculæ admittance fermentabatur.
- Fermentare terram, putavit Calepinus, & post eum multi, idem esse quod Pinguetate, citatque illud Columellæ, lib. 2. cap. 15. de stercore columbino loquentis, Maxime tamen columbinum probamus quod modice sparsum terram fermentare comperimus. Porro (ne sine longior) quemadmodum Fermentare farinam subactam aut massam est Eam admisso fermento resolvere & inflare; sic Fermentare terram est Eam non finire addensari spissarique & durescere, sed in pulverem redigere ac resolovere. Quod quum sit, tum velut inflator & tumidus efficitur terra. Gleba enim terræ densæ & compactæ, si resolveris loci multo plus capiet. Sed hoc ex ipsius Columellæ verbis luculentius intellexeris. Sic autem ait lib. 2. cap. 2. Sed ex his nihil nisi melius resoluta humo, quam densa provenit. Quod noster quoque Virgilius quum & alias fœcundi arvi laudes retulisset, adjecit.
- Et cui putre solum; namque hoc imitatur arando. Neque enim aliud est colere, quam resolvere & fermentare terram. Rursus eodem cap. non procul a fine, Atque ejusmodi terram pinguis arenis putrem veluti cinerem solutam, quamvis levissimo dente moveri fati est. Idem lib. 4. cap. 1. non procul a fine, Quid quod repasti nata humus, dum est recens soluta, laxaque, velut fermentum quodam intumescit: cum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensat

denſata ſubſidit? Ex omnibus his Columellæ verbis palam eſt, eandem terram vocari ſolutam, reſolutam, putrem, & levem; eamque oppo-
 poni ſpiſſæ, & denſæ. Præterea terram fermentari nihil aliud eſſe
 quam in pulverem reſolvi, & levioſam, ſolutioſamque effici. Id
 quod præſtat diligens cultura, calores æſtivi, gelicidia hiberna, &
 ſtercus columbinum, idque ob inſitum & nativum calorem. Varro de
 R. R. 1. cap. 38. De hiſce præſtare columbinum, quod ſit calidiſſi-
 mum, ac fermentare poſſit terram. V. Turneb. Adverſ. 10. 3.

F E R M E N T A T U S, a, um, ut, Panis fermentatus. Celf. 2. 25. Is ma-
 gis alere dicitur. Plin. 18. 11.
 Mores fermentati metaphorice, Mali & acerbi ſunt, Prudentio Apoth.
 v. 354.

F E R M E N T A T I O, ònis. f. apud Chymicos & Hieron.

F E R M E N T A T O R, òris. m. apud Auguſt.

F E R M E N T A R I U S, Adj. ut, Panis fermentarius, Fermentis conſectus.
 Iſidor. 20. 2.

F E R M E N T E S C O, [ζυρῶμα] ãre. Idem quod Fermentari. Plin. lib. 28.
 cap. 8. Optimaque eſt, quæ candidiſſima & friabilis, minimeque ponde-
 roſa; quum teratur inter digitos, fermentefcens. De Crocodilea.

Fermentefcere etiam tellus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 2. Tellus quoque
 illo modo fermentefcit; & fucci plena, ac lacteſcentibus fatis non ef-
 focta, quum tempus aperit; tepidis aridit horis. V. F E R M E N T O ſupra.

F E R O, ſers, tili, lãtum, [φῆρα, ἰνὴρα, ἀρνίον] ferre, Portare. Anti-
 que Tetuli fecit in præterito.

Ferre ad aliquem argentum. Plaut. Afm. 2. 2. 80. Pater nos ferre
 hoc juſſit argentum ad te.

Ferre ab altero argentum. Plaut. Afm. 3. 3. 110. Tune hoc ſeras ar-
 gentum hinc aliter a me? i. e. Auferas, Accipias?

Ferre quod poſcimus. Plaut. Merc. 2. 3. 106.

Intro ferre. V. I N T R O.

In aliquem locum lectica ferri. Cic. 2. Q. frat. 5.

Lectica per oppidum ferri. Cic. 2. Philipp. 106.

Ferre, Afferre, vel Dare. Plaut. Moſt. 3. 3. 9. Si Hercle nunc ſerat
 ſex talenta magna argenti pro iſtis præſentaria, nunquam accipiam.

Ferre, Offerre. V. infra, Judicem ferre.

Ferre, Producere. Plin. lib. 12. cap. 8. Saccharum & Arabia fert,
 ſed laudatius India. Cato cap. 6. Sin in loco craſſo aut caldo ſeveris,
 hoſtus nequam erit, & ferundo arbor peribit.

Non feret quin vapulet, pro Non abibit quin vapulet. Plaut. Amph.
 1. 1. 152.

Ferre, pro Dicere. Tacit. 13. Ann. 28. Quippe erant, qui Cn. quoque
 Pompejum inculſatum a ſenioribus, ferrent. Idem lib. 15. 72. Ex
 C. Cæſare genitum ferebat.

Ferre, Pati. Cic. pro Roſc. Amer. 16. Quod tametſi grave eſt,
 tamen aliquo modo poſſe ferri videtur. Ter. Heaut. 1. 2. 27.

Fortaſſe aliquanto iniquior erat præter ejus libidinem:
 Pateretur; nam quem ferret, ſi parentem non ferret ſuum?

Ludificatio iſta jam ferri non poteſt. Liv. lib. 38. 14.

Acceptum ferre. V. in A C C I P I O, Acceptum ferre.

Acerbe ferre, Dolere, & iniquo animo ferre. Cic. pro Planc. 2.
 Dolebam, Judices, & acerbe ferebam, ſi hujus ſalus, &c.

Aciam ferre. V. A C I E S.

Aditum ferre. V. A D I T U S.

Adoleſcentia fert. Ter. Adel. 1. 1. 28. Quæ fert adoleſcentia, ea ne
 me celet conſuefecit filium. i. e. Quæ ſolet juvenus facere.

Adverſa. Cic. de Amicit. 22. Adverſas vero res ferre difficile eſſet
 ſine eo, qui illas gravius etiam quam tu ferret.

Ægre. Ter. Heaut. 4. 8. 19.
 Ne ſentiat me ſenſiſſe, atque ægre ſerat?

Ætas fert: h. e. Per ætatem licet. Ter. And. 2. 6. 12. Dum licitum
 eſt ei, dumque ætas tulit, amavit. Ubi Donatus, Tulit, duo ſigni-
 ficat: atulit & abtulit, paſſus eſt & perulit. Cic. pro Cluent. 168.

Quum ad illud prandium crudior veniſſet, & ut ætas illa fert, ſibi
 tum non peperciſſet, &c.

Animus fert. i. e. Cupit. Ovid. 1. Met. 1.
 In nova fert animus mutatas dicere formas
 Corpora. Lucan. lib. 1. 67.

Fert animus cauſas tantarum exponere rerum.
 Animus iſta modeſte fert. Ter. Phorm. 1. 3. 18. Beatus: ni unum
 hoc deſit, animus qui modeſte iſthæc ſerat.

Animus in conſilium ferre. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Animo æquo ferre. Ter. Phorm. 1. 2. 88. Quod fors feret, feremus æquo
 animo. Sic, Ferre animo forti mortem alicujus. Cic. 15. Fam. 10.
 Animo quieto & æquo. Cæſ. 1. Bell. Civil. 75.
 Animo iniquo. Cic. 15. Att. 25.
 Annos ferre & vetuſtatem, ſive Perferre, dicuntur Vina proprie: Attamen
 ad alia transfertur; eſtque Vetuſtate non exoleſcere. Quintil. lib. 2.
 cap. 4. Quare mihi ne naturitas quidem ſeſtinet, nec multa in lacu
 ſtatim auſtera ſint; ſic & annos ferent, & vetuſtate proficient. Idem
 lib. 10. cap. 1. Sumpta a vinis metaphora quæ non fugiunt. conf. infra
 Vetuſtatem.
 Apertius ferre dolorem. i. e. Præ ſe ferre. Cic. pro Planc. 34.
 Apte & quiete ferre quemcumque caſum fortuna invexerit. Cic. 4.
 Tuſc. 38.
 Arma contra patriam. Cic. de Amicit. 36. Num ſi Coriolanus habuit
 amicos, ferre contra patriam arma illi cum Coriolano debuere? Cic. 5.
 Fam. 10. Simius, non ſemillis homo, contra me arma tulit, & eum
 bello cepi.
 Ad vel In aſtra aliquem, pro Vehementer laudare. Virg. 5. Ecl. 51.
 — Daphninque tuum tollemus ad aſtra:
 Daphnin ad aſtra feremus. Cic. 2. Att. 25. At hercule alter
 tuus familiaris Hortalus, quam plena manu, quam ingenue, quam
 ornate noſtras laudes in aſtra ſuſtulit? Conf. Ad Cælum.
 Atrociter ferre, pro Ægre ferre. Cic. pro Milon. 21. Multa etiam alia
 vidit, ſed illud maxime quamvis atrociter ipſe tuliſſet, vos tamen
 fortiter judicaturus. Budæus.
 Auras, eſt Aſſueſcere aeris mutationi. Virg. 2. Georg. 422.
 Quum ſemel hæſerunt arvis, aurasque tulerunt.
 Auriga fertur equis, Auferitur ab equis. Virg. 1. Georg. 514.
 Auxilium alicui, Juvare, ſubvenire. Ter. Adelph. 2. 1. 1.

Obſecro populares ferte miſero, atque innocenti auxilium.
 Bella ferre. Hor. 1. Epift. 18. 55.
 — denique favam

Militiam puer, & Cantabrica bella tulifti,
 Sub duce, qui templis Parthorum ſigna reſixit.

Belle ferre aliquid. i. e. Æquo animo. Cic. 4. Att. 3.
 Ad vel In cælum ferre, eſt Ita aliquid laudare, ut laudibus quaſi ad
 cælum tollatur. Cic. 7. Verr. Juvat me, hæc præclara nomina arti-
 ficum, quæ iſti ad cælum ferunt. Cic. 1. Tuſc. conf. Ad aſtra.

Calumniam ferre. V. in C A L U M N I A.
 Canem & furcam. Plaut. Caſin. 2. 6. 37. Supplicium fervile. Cic. 1.
 de Divin. 55. V. de utroque ſ. 1.

Caſum. Cæſ. 6. Bell. Gall. 8. Atque eundem omnes ferant caſum.
 Centuriam ferre, Habere centuriam ſibi ſuffragantem in alicujus ma-
 giſtratus petitione. Cic. pro Planc. 49.

Clam iram adverſus aliquem. Liv. 31. 47. Haud clam tulit iram ad-
 verſus Prætorem, quod abſente ſe rem geſiſſet.

Clasſis fertur cita gurgite. Virg. 5. Æn. 33.

Clementer. Cic. 6. Att. 1.

Commentarii ferunt. Tacit. 6. Ann. 47. Tormentis fervorum Macro-
 nem præſediſſe, commentarii ad Senatam miſſi ferebant.

Commodum ſi ita veſtrum fert. Cic. pro Lege Agrar. 2. 76.
 Conditionem, quod & Offerre dicitur, & Ponere, apud Ter. & eſt
 victoris & ſuperioris. Plaut. Rud. 5. 3. 51. Ter. Phorm. 4. 1. 13.
 Cic. pro Roſc. Amer. 30. Hanc conditionem miſero ferunt, ut optet
 utrum malit, cervices Roſcio dare, an inſutus in culeum, (ſuppli-
 cium parricidarum) per ſummum dedecus vitam amittere. Sic 16.
 Fam. 11. Et pro Quintio, Quo in loco conditionem tuli, ſi vellet, &c.
 Idem 7. Att. 21. Liv. 8.

Conſtanter & fedate ferre. V. C O N S T O.

Conſuetudo fert. Cæſ. 6. Bell. Gall. 6. Majore ſtrepitu & tumultu
 quam Pop. Rom. fert conſuetudo, caſtra moveri jubet. Cic. Brut. 9.
 Gravioribus verbis per litteras accuſaſti me, quam tua conſuetudo
 ferebat.

Contumelias, pro Pati. Plaut. Merc. 4. 3. 5.
 Hem, cui decem talenta dotis detuli,
 Hæc ut viderem, ut ferrem has contumelias!

Fero convivam Dionyſium mihi que & tibi. Plaut. Stich. 5. 2. 13.
 Crimina in aliquem ferre. Tacit. 12. Ann. 4. Hoc Livius dicit, Ferre
 aliquem ſermonibus. In codd. emend. Tac. eſt Serere crimina.

Damna tulere ſuo peccato. Ovid. 2. Faſt. 522.

Deſiderium ferre alicujus. Cic. de Amicit. 84. Quarum rerum recor-
 datio & memoria, ſi una cum illo occidiſſet, deſiderium conjuncti-
 ſimi viri atque amantiſſimi ferre nullo modo poſſem

Deſiderium diutius civitas ferre non poteſt. Cic. 10. Philipp. 14.
 De aliquo ferre aliquid. Cic. 11. Fam. 2. Quod de commodis eorum
 menſe Junio laturus eſſes. Subaudi ad populum.

Deorum ferri ſuo pondere. Cic. 1. de Nat. Deor. 69.

Diſſidium aliquod acerbiſſime tuliſſe. Cic. 4. Att.

Dolenter ferre aliquid. V. Dolenter, in D O L O R.

Dolorem ferre alicui. Virg. 6. Æn. 464.

Dolorem in eundem moeſta, & miſeranda diu ferret. Tacit. 5. Ann.

Exequias ferre. Ovid. 2. Faſt. 847. In codd. noviſſ. eſt
 Fertur in exequias.

Exitum eundem. Cæſ. 3. Bell. Gall. 8. Inter ſe conjurant, nihil niſi
 comuni conſilio acturos, eundemque omnis fortunæ exitum eſſe
 luros. Omnis, pro Omnes.

Expensum ferre. V. in E X P E N D O. Cic. 6. Philipp. 15.

Extra cauſam ferre. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Ut ferunt fabulæ. Cic. 3. Off. 38.

Prout facultates ferebant, fatiſ. Cic. 4. Verr. 83.

Fallaciam. Plaut. Poen. 1. 1. 67.

Abeamus intro, ut Collybiſcum villicum
 Hanc perdoceamus ut ſerat fallaciam.

Famam, pro Spargere. Plaut. Perf. 3. 1. 23.
 Nam inimici famam, non ita ut nata eſt, ferunt.

Ita fama ferebat. Liv. 3. Bell. Pun.

Ferundum ſeras. Ter. Phorm. 2. 3. 83. Quin quod eſt ferundum ſeras,
 tuis factis dignum feceris.

Fidem ferre alicui rei. Virg. 10. Æn. 792.

Siqua fidem tanto eſt operi latura vetuſtas.

Finem ferre laborum. Virg. 7. Æn. 117.
 — ea vox audita laborum

Prima tulit finem.

Flagitia ad aliquem, pro Indicare & narrare. Ter. Adel. 4. 7. 3.
 m. quidnam? n. fero alia flagitia ad te ingentia
 Boni illius adoleſcentis.

Flumina ferunt claſſem. Virg. 5. Æn. 832.

Fortiter, pro Conſtanti animo moleſtiam, vel malum perferre. Cic.
 de Senect. 67. Quem ego meum caſum fortiter ferre viſus ſum: non
 quod æquo animo ferrem, ſed, &c.

Fortuna ita tulit. Cic. 4. Fam. 13.

Fraudem. Cic. 7. Att. 26. Non quin rectum eſſet, ſed quia quod re-
 ctus fuit, id mihi fraudem tulit. Liv. 24. 38. extr. Ut ita nobis volen-
 tes propitiis aditici, ſi vitandæ, non ferendæ, fraudis cauſa hoc conſi-
 lio capimus. [Sed puto tollendam eſſe diſtinctionem utramque, ut ſit,
 Vitandæ non ferendæ fraudis cauſa. i. e. Plane intolerandæ.

Frigoraque & famem tuliſtiſ. Catul. 26. 5.

Fructum ferre dicuntur arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. Palmæ ferunt
 in maritimis Hiſpaniæ fructum.

Fructum terre, pro Recipere. Plin. 8. Epift. 6. ad Montanum.
 Fructum alicui. Cic. 1. Fam. 9. Quumque ea contentio mihi ma-
 gnum etiam foris fructum tuliſſet. h. e. Attuliſſet.
 Fructum ex aliquo. Cic. 10. Fam. 32. extr. Sed reſp. ſi me fatiſ noviſſet,
 & major pars ſenatus, majores ex me fructus tuliſſet. i. e. Reportaſſet.
 Fructus neceſſitudinis. Cic. 7. Verr. 125. Quos tandem fructus hujusce
 neceſſitudinis in iſtus imperio tulit?
 Gloriam ferre belli perpetrati. Liv. 38. 53. extr. Punici tamen belli
 perpetrati, quo nullum neque majus neque periculoſius Romani geſ-
 ſere, unus præcipuum gloriam tulit.

Ad gloriam ferri. Cic. 3. Tusc. 3. Nihil præstantius honoribus, imperiis, populari gloria judicaverunt, ad quam fertur optimus quisque. Gradum ferre, & conferre pedem poetice; pro Ire & aliquo progredi. Plaut. Merc. 5. 2. 41.

Religionem illic objecit: recipiam me illuc. R. lapis

O Charine, contra pariter fer gradum, & confer pedem.

Gratiam ferre, pro Referre. Liv. lib. 5. 44. pr. Vobis fortuna oblata est, Ardeates, pro tantis Pop. Rom. beneficiis, quanta meministis, ferendæ gratiæ. Veteres tamen codices habent Referendæ.

Gratiam & gloriam haud immeritam annonæ levatæ tulit. Liv. 4. 12.

Graviter. Ter. Adel. 1. 2. 20. Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt.

Graviter & acerbe. Cic. 3. Verr. 153. Hoc ab isto prædone ereptum esse, graviter & acerbe homines ferebant.

Graviter molesteque ferre aliquid. Cic. 4. Fam. 5.

Gressus ferre aliquo. Ovid. 3. Fast. 174.

Humaniter ferre aliquid. Cic. 1. Att. 2. & lib. 4. 16.

Ignominiam ferre animo. Cæf. 1. Bell. Civil. 84. extr.

Ignominiam & infamiam sine dolore ferre. Cic. 4. Tusc. 44.

Imaginem alicujus: h. e. Aliquem repræsentare & referre. Plaut. Capt. prol. 30. Hujus illic, hic illius hodie fert imaginem.

Immoderate res adversas & secundas ferre, levitatis est. Cic. 1. Off. 90. V. IMMODERATUS.

Immodice ferre aliquem casum. V. IMMODICUS.

Impetum. Cæf. 3. Bell. Gall. 19. Ut ne unum quidem impetum nostrorum ferrent.

Impune. Cæf. 1. Bell. Gall. 14. Quodque se tam diu impune tulisse injurias admirarentur.

In aliquo quidpiam ferre. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Incommoda. Cic. 1. Q. frat. 2. Atque ita mihi dicebat Flavius scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis tuis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Indifferenter ferre. V. INDIFFERENS.

Indigne. Plin. lib. 18. cap. 3. Ut non invita ea, & indigne ferente, credatur id fieri.

Infortunium. Ter. Adel. 2. 1. 24.

Tetigin' tui quicumque? æ. si attingisses, ferres infortunium.

Ingrate aliquid ferre. Tacit. 1. Hist. 52. Oppressa Capitonis consilia ingrate tulisset.

Injuriam. Cic. 13. Fam. 1. Sapientia tua, qua fers injuriam.

Inultum, Non puniri. Ter. Heaut. 5. 1. 45.

At næ illud haud inultum, si vivo, ferent.

Inultam fugam ferre. Cic. Anteq. iret in exil. 19. Isti modo videant qua ratione hanc inultam meam fugam ferre possint.

Iracunde. Plin. lib. 11. cap. 37. Divus Augustus suos oculos diligentius spectari, iracunde ferebat.

Judicem. Liv. 3. 24. Judicem ferre, inquit Budæus est Cujusqueque judicio acquiescere. Cic. pro Rosc. Com. 45. Quem ego si ferrem judicem, refugere non deberet: quum testem producum reprehendere audebit? Liv. 8. 33. Provoco ad Populum: eumque tibi fugienti exercitus tui, fugienti Senatus judicium, judicem fero. Hoc solent homines facere in magna causæ fiducia adversarium provocantes, quum aut judicem ei ferunt, id est offerunt, aut ab eo petunt. Sæpe enim Romani sic Judices fumebant, quos Prætor non dabat.

Judicem ferre, ni, &c. *Prendre a prouver.* Budæus. Liv. lib. 3. cap. 24. Ni ita esset, multi privatim ferebant Volscio judicem. Al. Judices.

Jugum ferre. Hor. 1. Carni. 35. 27.

— diffugiunt, cadis

Cum face siccatis, amici

Ferre jugum pariter dolosi.

Laborem ferre. Cæf. 6. Bell. Gall. 30. Ætate iam confectus, quum Laborem aut belli, aut fugæ ferre non posset, &c.

Laborem pro cunctis ferre. Cic. Anteq. iret in exil. 13.

Laborem ferre aut fugere. Virg. 6. Æn. 892.

Læte atque insolenter ferre. Cic. 10. Philipp. 7.

Lætitiam aperte. Cic. 14. Att. 13. Quemcumque hæc pars perditorum lætatum Cæsaris morte putabit (lætitiam autem apertissime tulimus omnes) hunc in hostium numero habebit.

Laudem, Reportare honorem. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Qui diutissime impuberes permanferint, maximam inter suos ferunt laudem.

Laudem mihi mea facta ferent. Virg. 11. Æn. 793.

Laudibus, Laudare. Plin. Epist. 171. Alii contra, hoc ipsum laudibus ferunt, quod sit frustratus improbas spes hominum.

Legem, idem quod Ferre ad populum legem. Cic. 1. Fam. 9. ad fin. Postea dixit etiam in Senatu palam, sese, si licitum esset, legem Curiatam ferre, sortiturum esse cum collega provinciam, &c. Cic. 2. Off. 73. Perniciose enim Philippus in tribunatu, cum legem agrariam ferret.

Lenissime ferre aliquid. Cic. 5. Fam. 18.

Lente ferre. V. LENTUS.

Leviter ferre. V. LEVIS.

Leviter ferre & negligenter defendere aliquid. Cic. pro Rosc. Com. 16.

Libertatem ferre. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Libido fert: h. e. Fit aliquid per libidinem. Ter. Heaut. 3. 3. 12. Multa fert libido: ea prohibet facere tua præsentia. i. e. Multa optent facere, quæ te præsentem non audebunt.

Libido quantum tulit, tantum relictum est. Cic. 5. Verr. 56.

Libri sub nomine alicujus feruntur. Quintil. in proœm. lib. 1. Atque eo magis, quod duo jam sub nomine meo libri ferebantur.

Lucem. Plin. Epist. 141.

Mandata alicujus ferre. Virg. 10. Æn. 840.

Manum ferre. Plaut. Truc. 1. 2. 24. Et tu fer contra manum, & pariter gradere. i. e. Da manum.

Manum ferre, pro Contendere. Virg. 5. Æn. 403.

Ferre manum, duoque intendere brachia ferro. Servius.

Me fer, Patere meos mores. Ter. Heaut. 4. 3. 14.

Quid faciam Syre mi? gaudeo: fer me. 57. Fero hercle vero.

Me ferres, si ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 72.

Mediocriter ferre quippiam. Cic. 5. Verr. V. MEDIOCRIS.

Miserias. Ter. Adel. 4. 2. 6.

Nisi me credo huic esse natum rei, ferendis miseris.

Mitius ista feres. Ovid. 15. Met. 495.

Moderate ferre. V. MODERUS.

Moderate & modice ferre aliquid. Cic. 4. Tusc. 40.

Moderate ferre dolorem. Cic. de Amicit. 22. Sed ego id respondeo, quod animadverti te dolorem, quem acceperis tum summi viri, tum amicissimi morte, ferre moderate.

Modice. Cic. 11. Philipp. 7. Est enim sapientis quicquid accidere homini possit, id præmeditari: ferendum modice, si advenerit, esse.

Modice ferre dolorem. V. MODUS.

Modice ferre injurias fortunæ. Cic. 1. de Fin. 46.

Molestæ. Cic. de Senect. 7. Quorum ego multorum cognovi senectutem sine querela, qui se a libidinum vinculis laxatos esse, non molestæ ferrent, nec a suis despicerentur. V. MOLESTUS.

Molestias. Ter. Eun. 1. 1. 32.

Neque præterquam quas ipse amor molestias

Habet, addas: & illas quas habet, recte feras.

Molliter: h. e. Patienter & facile. Cic. de Senect. 5. Sed tamen necesse fuit aliquod esse extremum, &c. quod ferendum est molliter sapienti. V. MOLLIS.

Monstrum ferre. Tacit. 14. Ann.

Munus ferre, i. e. Auferre. Hor. 4. Carm. 8. 4.

Natura aut studium fert: i. e. Per alicujus naturam vel studium fit. Cæf. 3. Bell. Civil. 61. Sed hi cognitis omnibus rebus, seu quid in munitionibus perfectum non erat, seu quid a peritioribus rei militaris desiderari videbatur &c. prout cujusque eorum, qui negotiis præerant, aut natura, aut studium ferebat, hæc ad Pompejum omnia detulerunt.

Natura fert ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acutè sonent. i. e. Natura comparatum est. Cic. in Somn. Scip. 11.

Quis hoc timeret, quod neque acciderat antea, nec videbatur naturæ ferre, ut accidere posset? Cic. 13. Att. 27.

Vereor ne gravioribus utar verbis, quam natura mea fert. Cic. pro Quint. 57.

Nomen alicujus. Cic. 3. Off. 93. Sed quum Basilus Marcum Saturni fororis filium nomen suum ferre voluisset, eumque fecisset hæredem &c. i. e. In nomen suum adoptasset.

Nomen ferre infani. i. e. Vocari insanum. Hor. 1. Epist. 6. 15.

In notitiam alicujus. Plin. 10. Epist. 38. i. e. Declarare.

Obscure ferre aliquid, pro Celare, dissimulare, & occultare. Cic. i. Parad. 6. Istam paupertatem, vel potius egestatem ac mendicitatem tuam nunquam obscure tulisti.

Occulte. Ter. Adel. 3. 2. 30.

Neque id occulte fert: a lenone ipse eripuit palam.

Oculos, manus, ora sic. Virg. 3. Æn. 490.

Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat.

In oculis alicujus, pro Vehementer & præcipue amare. Cic. 3. Q. frat. 1. Idem de Arusp. Resp. de Clodio loquens homine sibi invisito

Ferebant in oculis hominem quidam boni viri & de me optime merit Terentius verbum Fero omisit in Eun. 3. 1. 11. Rex te ergo in oculis

Ex Budæo.

Odium pro labore: h. e. Odium pro labore reportare. Ter. Adel. 5. 4. 16.

Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero.

Onus impositum ferre. Ovid. 3. Trist. 4. 62.

Onus cum labore. Plaut. Amph. 1. 1. 20.

Habendum & ferendum hoc onus est cum labore.

Opem, dicitur, inquit Donatus, in malis rebus, & iis qui de salutè dubii sunt. Ter. Adel. 3. 4. 41. Juno Lucina, fer opem. Cic. 4. Tusc. 45. Reliquas quoque partes ægritudinis utiles esse dicunt

Misericordiam ad opem ferendam, & calamitates hominum indignorum sublevandas.

Opem ferre alicui. Hor. de Arte Poet. 461.

Opem atque auxilium. Cic. 4. Verr. 9.

Opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 118.

Opinio ut fert mea: h. e. Puto & existimo. Cic. 13. Fam. 67. Quo si Romæ fuisset, etiam salutem A Cæcinnæ effemus (ut opinio me fert) per te consecuti.

Opinio quam mea tulerit aut voluntas mea plura dixi. Cic. pro Domo 32.

Opiniones hominum & religiones ferunt. Cic. 7. Verr.

Per ora hominum ferre, pro Celebrare, apud Plin. in Epist.

Ora ad ora ferre, Osculari. Ovid. ad Liv. 138.

Osculum, Osculari. Plaut. Epid. 4. 2. 4. Quis istæc est, quam t osculum mihi ferre jubes?

Oscula favæ tulit divæ. Valer. 7. Argon. 216.

Pacate & moderate ferre aliquid. Cic. 6. Fam. 1.

Palam ferre. Plaut. Mil. 4. 8. 40.

Metuoque & timeo, ne hoc tandem palam fiat nimis.

py. Quid id est? PA. nos palam ferre nunc per urbem hæc omnia

Nequis tibi hoc vitio vertat. AL. Nos secundum ferre.

Palam. Cic. 4. Att. 14. Ne diutius pendeas, palmam tulit.

Partem alicui. Ter. Adel. 1. 2. 36. Ego illi maximam partem feram i. e. Sultinebo, tolerabo, inquit Donatus.

Partum ferre dicitur femina quando prægnans est. Plin. lib. 8. cap. 3. Octonis mensibus ferunt partus, & interdum geminos. Idem lib. 8. cap. 5. Gerere partum dixit. Conf. Ventrem ferre.

Passibus rapidis ferri. Virg. 7. Æn. 157.

Patienter ferre. V. PATIENS IN PATIOR.

Patienter & æquo animo difficultates. Cæf. 3. Bell. Civil. 15.

Patienter ferre potentiam alicujus. Cic. 1. Fam. 8.

Pecuniam ferre alicui. Tacit. 11. Ann. 6. Sic fori tabes pecuniam at vocatis ferat.

Pedem, poetice, pro Aliquo progredi & ire. Plaut. Men. 3. 3. 3. Virg. 2. Æn. 756.

Inde domum, si forte pedem, si forte tulisset,

Me refero.

Permolestæ ferre. V. PERMOLESTUS.

Personam alienam. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo jam inde vivere ingenio cœpit.

Pignus fidei. Liv. 25. 16. Ceterum ab ipso Graccho eadem hæc audire malle eos, præsentisque contingere dextram: id pignus fidei secum ferre.

Plagas silentio. Cic. 2. Tusc. 46. Tunc cum pueros Lacedæmone, adolescentes Olympiæ, barbaros in arena videris excipientes gravissimas plagas, & ferentes silentio, &c.

Ad plebem ferre. Cic. 2. de Fin. 54. Anno proximo P. Scævola Tribunus plebis ferret ad plebem, vellent necne de ea re quæri.

Pœnam ambitus ferre. Cic. pro Syll. 63.

Pœnam stultitiæ gravius. Cic. 3. Att. Existimato me stultitiæ meæ pœnam ferre gravius, quam eventum.

Pompam. Plaut. Stich. 5. 4. 1.
Agite ite foras, ferte pompam, cado te præficio, Stiche.

Ad populum ferre, subaud. Legem, legislator tum dicitur, quum legem in medium profert, unde legislator dicitur. Liv. lib. 2. Decad. 5. Cic. pro Corn. Balb. 1.

Præ se ferre aliquid, Monstrare. Fiduciam igitur orator præ se ferat. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Prædam ferre. Ovid. 13. Met. 626.
— mediique per æquora ponti
Fert prædam.

Præmium. Ter. Eun. 5. 9. 26.
Quodvis donum præmium a me optato, id optatum feres.

Præmia digna ferre. Virg. 1. Æn. 609.

Præsidium ferre labenti & inclinatæ Reip. Cic. ad Brut. 18. [Malim Labanti.

Preces deo. Virg. 8. Æn. 60.
Junoni fer rite preces: irasque, minasque
Supplicibus supera votis.

Pretium ob stultitiam. Ter. And. 3. 5. 4.
Ego pretium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam a me auferet.

Pretia medentibus ferre. Tacit. 11. Ann. 6. Ut quomodo vis morborum pretia medentibus, sic fori tabes pecuniam advocatis ferat. i. e. Afferat.

Primas, Primum locum habere. Cic. de Clar. Orat. 183. Ex his Cotta & Sulpicius cum meo iudicio, tum omnium facile primas tulerunt. Subauditur Partes.

Privilegium de aliquo. Cic. in Parad. 4. Sed quid ego communes leges profero, quibus omnibus es exul? Familiarissimus tuus de te privilegium tulit, ut si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares. V. PRIVILEGIUM.

Punctum omne ferre, Omnium suffragiis probari. Hor. de Arte Poet. 345.
Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci.

Quæstionem ferre, est Legem ferre qua populus jubeat de crimine aliquo quæri. Cic. pro Milon. 21. Non fuit ea causa, Judices, non fuit, cur tibi censeret Pompejus quæstionem ferendam. Idem 15. Quid ergo tulit? nempe ut quæreretur. i. e. Ut iudicium exerceretur.

Quæstionem de morte alicujus ferre. Cic. pro Milon. 17.

In quæstionem servum. Cic. pro Cluent. 181. Mulieri crudelissimæ servum fidelissimum, non in quæstionem tulit, sed plane ad supplicium dedit.

Rationes meæ ita ferunt. Cic. 7. Verr. 103. Dicit ei se ita tulisse animadvertere in omnes navarchos: ita sui periculi rationes ferre ac postulare.

Rationes meæ ita tulerunt. Cic. 5. Fam. 2.

Repulsam ferre, Repelli, & repulsam pati. Liv. 35. 24. Qui priore anno repulsam tulerat. Cic. 5. Att. 19. Quod scribis libente te repulsam tulisse eum qui cum fororis tuæ filii patuo certaret, magni amoris signum.

Res acerbas ferre. Cic. 2. de Orat.

Res fert, Tempus, vel opportunitas, aut etiam facultas postulat & patitur. Ter. And. 5. 1. 13.
— Incepi dum res tetulit: nunc non fert, feras.

Res si ita tulisset. Cic. 4. Philipp. 14.

Rem ferre vulgo, Divulgare. Liv. 8. Bell. Pun. Et quum ceteri lætitia gloriaque ingenti cum rem vulgo ferrent, &c.

Responsum. Liv. 3. Cic. 1. in Catil. 19. Quum a me quoque id responsum tulisset, me nullo modo posse, &c.

Rogationem, idem quod Ferre ad populum, & populum rogare. Cic. 1. Att. 13. In hac causa Piso amicitia P. Clodii ductus, operam dat, ut ea rogatio, quam ipse fert, & fert ex s. c. & de religione, antiquetur.

Salutem ferre alicui. Virg. 1. Æn. 467.

Sapienter casus adversos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus adversis dignitatem. Cic. 2. de Orat. 346.

Se ferre aliquo, pro Ire. Virg. 2. Æn. 456.

Sese obviam alicui. Cic. pro Planc. 69.

Se tractandum: i. e. Pati. Plin. lib. 9. cap. 8. De delphinis. Ex vetusto codice legitur Præbensque.

Sententiam ferre, est, Censere in consilio & confesso. Cic. de Amicit. 56. Constituendi autem sunt qui sint in amicitia fines, & quasi termini diligendi: de quibus tres video sententias ferri, quarum nullam probo. [Ferri, i. e. Proponi, Tradi. Non est hic Censere, vel Judicare, ut in seq. exemplo.

Sententiam de hominum fortunis ferre. Cic. pro Cluent. 72.

Servitum. Plaut. Capt. 2. 2. 26.

Servitium ferre. Ovid. 1. Amor. 2. 18.

Signa. Cæf. 1. Bell. Gall. 39. Nonnulli etiam Cæsari renuntiabant, quum castra moveri, & signa ferri jussisset, non fore dicto audientes milites, nec propter timorem signa laturos.

Similitudinem. Plin. lib. 12. cap. 7.

Sinu. Martial. lib. 2. 6.
Hæc sunt, singula quæ sinu ferebas.

Sitim. Plin. in Paneg.

Sitim trium dierum continenter ferre. V. CONTINERO.

Solicitudinem. Plin. Epist. 5.

Sors quemcumque tulerit casum subire. Cic. 8. Att. 1. [In codd. emend. Fors legitur Porro tulerit, pro Obtulerit

Spem ferre alicujus. i. e. Sperare de aliquo. Virg. 9. Æn. 291.
Hanc sine me spem ferre tui: audentior ibo
In casus omnes.

Sponte sua ferri in aliquid. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 14.

Sublimem aliquem. Plaut. Men. 5. 7. 13.
Herum meum indignissime nescio qui sublimem ferunt.

Ferri sublime, aliter. Plin. lib. 20. cap. 22. pr. Pythagoras principatum habere ex his, quorum sublime vis feratur, judicavit. De sinapi.

Subsidium, pro Auxiliari. Cæf. 5. Bell. Gall. 43.

Suffragium ferre, pro quo vulgo Votum ferre dicunt. Cic. pro Domo 46. Quid indignius, quam qui neque adesse sit iussus, neque citatus, neque accusatus, de ejus capite, liberis, fortunis omnibus, conductos ficarios egentes & perditos suffragium ferre. & eam legem putare?

Suffragium de re alicujus. Cic. 1. Att. 14.

Suffragium gratuita ferre. Cic. pro Planc. 16.

Supplicium, pro Puniri. Cæf. 1. Bell. Civil. 84. Sed fatis jam fecisse officio, fatisque supplicii tulisse, perpeffos omnium rerum inopiam.

Suppetias, Auxiliari. Plaut. Epid. 5. 1. 52. Sed memento, siquid faciunt fenes, suppetias mihi cum fore ferre.

Susque deque fero. Gell. lib. 16. cap. 9. V. SUSQUE, &c.

Tabellas ferre alicui, pro Litteras deferre. Plaut. Bacch. 4. 9. 60.
Nunc hæc tabellas ferre me iussit tibi.

Tempus tulit: h. e. Licuit per temporis opportunitatem. Ter. And. 1. 2. 17.
Dum tempus ad eam rem tulit, sivi animum ut expleret suum.

Ut tempora nostra, non ut amor tuus fert, vere perferre. Cic. 1. Q. frat. 4.

Terra fert tales viros. Virg. 11. Æn. 286.

Tormenta ferre. Quintil. lib. 2. cap. 20.

Tribum ferre, Habere tribum sibi suffragantem in alicujus magistratus petitione. Cic. 2. Philipp. 4.

Tributum ferre, pro Pendere. Curt. lib. 3. cap. 1. extr. Datisque obfidibus, tributum, quod ne Persis quidem tulissent, pendere ne cogentur, impetrarunt.

Vana ferre ad aliquem. Liv. 3. 3. Ab his proximi audita incerta, eoque vaniora, ferre ad alios

Veniam ferre. Liv. 8. 9. Veniam peto feroque. i. e. Auferre, impetrare cupio.

Ventrem ferre dicitur femina. Varro 2. de R. R. cap. 1. Equa enim ventrem fert xii menses, vacca x.

Verbera. Martial. lib. Spect. 10.
Et qui non tulerat verbera, tela tulit.

Verbera ferre alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 533.

Verbera plura ferre. Ovid. 1. Amor. 2. 13.

Vestigia sua ferre ad aliquem. Ovid. 2. Met. 21.

Vestigia eo ferunt. h. e. Illucunt. Liv. 1. 7.

Vetustatem ferre dicitur Vinum, quum diu affervari potest integrum & purum. Cic. de Amicit. 69. Non enim amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, fatietates: veterissima quæque (ut ea vina quæ vetustatem ferunt) esse debent suavissima. conf. Annos ferre.

Viam ferre per æquora. Claud.

Vin fert. Virg. 6. Æn. 205.

Victoriam ex re aliqua. Liv. 39. 51. extr. Nec magnam, nec memorabilem ex inermi, proditoque Flaminius victoriani feret.

Vim alicujus. Ter. And. 1. 5. 42. Haud verear, si in te solo sit situm: sed vim ut queas ferre.

Virtus ad majora te tulit. Ovid. 5. Met. 269.

Voluntas si veltra feret. Cic. pro Lege Manil. 70.

Voluntas ita fert. Virg. 6. Æn. 675.

Voluntas quamdiu tulit. Cic. 5. Verr. 57.

Voluptatem. Ter. Hec. 4. 2. 17. Nihil jam mihi isthæc res voluptatis ferunt.

Vox fertur ad aures. Virg. 3. Æn. 40.

Voces alicujus ad aliquem ferre. Ovid. 5. Fast. 478.

Ufus fert. Cic. de Orat. Ut eorum fert usus.

Vultu ferre. Tacit. 4. Hist. 85. Quos spiritus geississet, vultu ferebat. h. e. Offendebat.

Fertur ad terram vitis. h. e. In terram demittitur. Cic. de Senect. 52. Vitis quæ natura caduca est, & nisi sulca sit, ad terram fertur, eadem ut se erigat, &c.

Fertur, imperf. Dicitur, fama est. Cic. de Amicit. 53. Quod Tarquinius dixisse fertur, tum quum exul esset, se intellexisse, &c. Vetera exemplaria habent, Dixisse ferunt.

Fertur Juno coluisse Carthaginem. Virg. 1. Æn. 20. h. e. Dicitur.

Ferunt fuisse. Cæf. 6. Bell. Gall. 16. Hunc omnium artium inventorem ferunt. Liv. 1. 4. Faustulo fuisse nomen ferunt.

Inter Ferri, Portari, & Agi. Ferri, inquit Cajus, proprie dicimus, Quæ quis suo corpore bajulat: Portari, Ea que quis jumento secum ducit: Agi ea, Quæ animalia sunt, l. 235. D. de verb. signif.

Ferri, Distrahi. Plaut. Cist. 2. 1. 5. Exanimor, feror, differor, distrahor, dripior.

Dubius feror. Lucan. ad Pison. 1.
Unde prius crepti surgat mihi carminis ordo,
Quosve canam titulos, dubius feror.

Infinite fertur ut flumen oratio. Cic. in Orat. 128.

Laxissime ferri. V. LAXUS.

Oblique ferri. V. OBLIQUUS.

Præceptum fertur per mala. Hor. 1. Serm. 4. 31.

Rapide ferri. Cic. in Orat. 97.

In arma feror. Virg. 2. Æn. 337.

In hostes moriturus fertur. Virg. 2. Æn. 511.

In præceptum feror. Ovid. 2. Met. 69.

In pugnas feror. Ovid. 4. Trist. 9. 27.

Æstu fertur judex. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Avaritia fervere & ferri. Cic. pro Quint. 38. Nævius non faceret? qui usque eo fervet ferturque avaritia, ut de suis commodis nolit aliquam partem omittere.

Cursu magno sonituque ferri. Cic. in Orat. 97.

Mente ferri aliquo. Ovid. 18. Epist. 30.
Et quo non possum corpore, mentis feror.

Rabie ferri. Plin. lib. 10. cap. 33.

Salta supra venabula fertur. Virg. 9. Æn. 553.

Volatu ferri. Catul. 53. 25.

FERRENDO, & FERENDUS, a, uni.
Superanda omnis fortuna ferendo. Virg. 5. Æn. 710.
Mala ferendo minuit. Sil. lib. 15. 822.
Ferendo honori esse. Liv. 4. 35. extr. Experiendam rem denique in uno aut in altero esse, sine aliquis plebejus ferendo magno honori. h. e. Idoneus ad honorem ferendum.
Esse oneri ferendo. Liv. 2. 9. Portorii quoque & tributo plebe liberata, ut divites conferrent, qui oneri ferendo essent: pauperes fatis stipendii pendere, si liberos educarent. Ovid. 15. Met. 403.
Leniter ex merito quicquid patiari ferendum est. Ovid. 5. Epist. 7.
Nimium tibi fumit, nec est ferendus. Cic. 3. in Catil. 22.
Fortuna viriliter ferenda. Ovid. 1. Fast. 480.
Verba dedit ferenda tabellis. Ovid. 14. Met. 707.
FERENS, entis. Partic. [φέρων] ut, Oculos passim per cuncta ferens. Virg. 2. Æn. 570.
Dona ferentes. Virg. 2. Æn. 49.
Dura ferens animus. Hor. 2. Epist. 1. 141.
Janua laxa ferenti. Ovid. 1. Amor. 8. 77.
Surda sit oranti tua janua, laxa ferenti. i. e. Afferenti munera.
Capita alta ferentes Cervi. Virg. 1. Æn. 19.
Infantes Teucros, lethumque ferentes. Virg. 11. Æn. 872.
Laborum ferentia corpora. Tacit. 5. Hist. 6. Corpora hominum salubria, & ferentia laborum. i. e. Patientia.
LATUS, Partic. [πρὸς μέρους] proprie Idem ac Portatus. Cic. 2. Philipp. 41. Operta lectica latus est, ut mortuus.
Item, Pronunciatus, decretus: ut, Lex per vim lata. Cic. pro Sext. 37. Pœna lata. Cic. pro Corn. Balb. 33.
LATURUS, aliud Partic. [λάων] ut, Grandia laturus meritorum præmia. Hor. 2. Epist. 2. 38.
LATIO, ònis. f. [λήσις] Cic. 3. Att. 26. Mihi in animo est legum lationem expectare.
Latio suffragii. Liv. 38. 36.
LATOR, òris. m. [λήτης] Qui portat. Sen. Tranq. Anim. cap. 5. Debet plus virium esse in latore, quam in onere.
Lator legis, Qui legem tulit, hoc est promulgavit vel instituit: qui & Legislator uno verbo dicitur. Cic. 3. de Nat. Deor. 90. Ferretne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset?
Legum lator. Quintil. lib. 2. cap. 4. Liv. 3. 31. extr.
Lator, pro Tabellario. Suet. Calig. cap. 44. Quasi universa tradita insula, magnificas Romam litteras misit: monitis sæpe latoribus, ut vehiculo ad forum usque & curiam pertenderent. Budæus.
LATORIUS, Adj. ut, Latoria lex. Cic. 3. Off. 61. Atque iste dolus malus etiam legibus erat vindicatus, ut tutela XII tabulis, & circumscriptio adolefcentium lege latoria. Quo in loco antiquissimi codices scriptum habent Lege Pletoria, a Pletorio lata: atque ita legendum putant doctissimi quique. [Immo Latoria V. not. F. Fabrit.
LATURARIUS, i. m. Bajulus. apud Augustin. Tom. 10. p. 688.
FERAX, acis. Adj. [εργάζων] Quod abundantem ex se producit fructum. Et proprie quidem de Agro dicitur. Plaut. Epid. 2. 3. 2. Nul- lum esse ego agrum opinor in agro Attico æque feracem, &c.
Lætum & ferax. Liv. 6. 1. [Adverbium est, q. V. infra.
Asia ferax miraculorum. Plin. lib. 8. Epist. 20. pr. Quæ si tulisset Achaia, Ægyptus, Asia, aliaque qualibet miraculorum ferax, commendatrixque terra, &c.
Ad laudem ferax. Plin. in Paneg. cap. 43. Tene Cæsar hunc cursum, & probabitur experimento, sine feracius & uberius, non ad laudem modo, sed ad pecuniam principi, si hærede illo mori homines velint, quam si cogantur.
Agri feraces. Cic. 5. Verr. 104.
Animus ferax. Lucan. ad Pison. 205.
Ingenium ferax. Cic. in Orat. 48. Nihil est feracius ingeniis.
Ferax locus. Cato, cap. 44.
Locus feracior & uberior in philosophia nullus est quam de officiis. Cic. 3. Off. 5. translate.
Rus ferax. Ovid. 1. Met. 693.
Saltus ingentium belluarum feraces. Tacit. 4. Ann. 72.
Seculum, ferax bonarum artium. affertur, tanquam ex Plin. 5. Ep. 15. in Theb. Lips.
Segetes feraces. Hor. 1. Carm. 31. 4.
Solum ferax. Ovid. 7. Met. 416.
Terra. Ovid. 2. Amor. 16. 7.
Terra ferax Cereris, multoque feracior uvæ.
Venenorum ferax Iberia. Hor. Epod. 5. 22.
FERACITAS, atis. [εργασία] Columel. lib. 3. cap. 2. extr. Feracitatem potius sequemur, &c.
FERACITER, Adv. Compar. apud Liv. 6. 1. Clariora deinceps, certioraque ab secunda origine, velut ab stirpibus lætius, feraciusque renatae urbis, militiæque exponentur.
FERALIA, FERALIS. V. supra f. l.
FERTILIS, e. Adj. [εργάλλος, εύφορος, πάμφορος, γόνιμος, γόνιμος]
Idem quod Ferax. Columel. lib. 3. 6. pr. Ut ex his partibus trunci sumantur, quæ & genitales sunt, & maxime fertiles.
Ager fertilis. Ovid. 5. Trist. 12. 23. Fertilissimus. Liv. 29. 25.
Agros uberrimos maximeque fertiles incolere. Cic. 1. de Divin. 94.
Agros fertiles, qui multo plus efferunt quam acceperunt, imitari debemus. Cic. 1. Off. 48.
Annus fertilis. Propert. lib. 4. 8. 14.
Arbos fertilis. Virg. 4. Georg. 142.
Arvum fertile. Ovid. 4. de Pont. 15. 7.
Bacchus fertilis. Hor. 2. Carm. 6. 19.
Campus frequens herbis, & fertilis ubere. Virg. 2. Georg. 185.
Cura fertilis. Plin. in proœm. lib. 14. Tanto priscorum cura ferti- lior, aut industria felicior fuit.
Gramen fertile. Ovid. Rem. Amor. 178.
Herba fertilis. Ovid. 2. Amor. 16. 6.
Horæ fertiles. Tibul. lib. 4. 1. 51.
Hortus fertilis. Tibul. lib. 2. 1. 44.
Loca fertiora. Ovid. 1. de Arte Am. 90.
Pectus fertile. Ovid. 4. de Pont. 2. 11.

Fertile pectus habes, interque Heliconæ colentes

Uberius nulli provenit ista seges.

Quæstus fertilis. Plin. in proœm. lib. 14.

Seges fertior est alienis semper in agris. Ovid. 1. de Arte Am. 349.

Syria opima & fertilis. Cic. pro Domo 25.

Uva fertilis. Virg. 2. Georg. 191.

Fertilis, cum gen. Cic. 2. de Nat. Deor. 131. Multaque alia in aliis locis commemorabilia proferre possunt, multos fertiles agros alios aliorum fructuum.

Vinea fertilis generosæ uvæ. Ovid. Rem. Amor. 567.

Fertilis frugum hominumque Gallia. Liv. 5. 34. pr. Et Plin. lib. 6. cap. 10. Fertilissimi sunt auri Dardæ, Setæ vero argenti.

Fertilissima baccarum. Plin. lib. 15. cap. 30. Hanc quæ vulgatissima est baccarumque fertilissima.

Locus doctrinæ fertilissimus. Val. Max. 8. 7. ext. 3.

FERTILITER, Adv. [εὐφράως] Plin. lib. 10. cap. 7. Rutam furtivam tantum provenire fertilius putant. h. e. Uberius.

FERTILITAS, atis. f. [εὐφροσύνη, πολυφροσύνη] Fecunditas. Columel. Id enim non accidit palmitis fertilitate. Cæf. 2. Bell. Gall. 4. Fertilitas loci. Cic. 1. de Divin. 131.

Fertilitas, Vox est ita trita, ut usu prope detrita sit, quæ tamen nescio quid aliud quam in quotidiano & domestico usu nobis apud Ciceronem ostendit 2. Tusc. 36. Locum proferam: Illi autem voluerunt nihil horum simile esse apud Lacenas virgines, quibus magis palestra, Eurotas, sol, pulvis, labor, militia in studio est, quam fertilitas barbara. Ego hic Fertilitatem puto Delicias ornatus luxumque significare, quibus Trojanorum & Medorum nurus & virgines ornatae magnifice comptæque erant, ut quemadmodum fertilitas in solo feraci & fecundo dicitur frugum copias gerente: ita Fertilitas dicatur in illis quæ cultum vestitumque eximium gestant, gemmisque & margaritis, torquibus & catenis aureis ornatae sunt. Ex Turneb. Advers. 4. 18. Cui subscribit Davif. [Malim tamen cum Camerario de Proli generandæ studio, seu Fecunditate exponere. Porro Labos militiæ conjuncte legendum puto. Neque enim revera Lacenis ipsa Militia, sed Militaris exercitatio, armorum, equi &c. in studio fuit.

FERTOR, òris. m. a Ferendo, antique pro Lator. V. Varro de L. L. 7. 32. Vet. Gloss. Fertores, Ferto libantes. [V. Fest. in Ferctum.

FERTORIUS, a, um. Gestatorius, ut, Lectus fertorius. Cæf. Aurel. Tard. 5. 1. Sella fertoria. Idem 1: 4. Et absolute Fertorium. Idem 1. 2.

FÉRITO, are. frequent. Solin. cap. 56. Palmeta Caryotas feritantia.

FERENTARIUS, i. m. [ἀποβολήτης] Ferentarii, Milites levis armaturæ, ut ait Festus: auxiliatores, a ferendo auxilio, ut quicquid opus esset, auxilio ferrent, excursu leves, armis gravibus non impediti, sed enses & telis tantum instructi. Vel dicti sunt Ferentarii, teste Varrone. L. L. 6. 3. quod fundis lapidibusque pugnabant: quæ tela feruntur, non tenentur. Sallust. in Catil. 60. Postquam eo ventum est unde a ferentariis prælium committi posset. Cato eos Ferentarios dixit, Qui tela ac potiones [Miror, ni error est.] militibus pugnantis ministrabant. Hi & Velati vocabantur, ut inquit Festus: quod vestiti inermes sequerentur exercitum. Hæc fere ex Festo & Nonio. conf. Salmast. de Re Milit. cap. 14. & 16. & quos Cort. ad Sall. citat. V. Ascriptitius in ASCRIBO. Ferentarius amicus, Qui fert auxilium. Plaut. Trin. 2. 4. 55. Nam illum tibi

Ferentarium esse amicum inventum intelligo. i. e. Auxiliarium, subsidiarium, qui tibi egenti subinde opituletur, velut dives pauperi.

FERCULUM, i. n. [φορτίον, ἰδομας] Fercula Dapes dicuntur: quia in mensam feruntur. Juvenal. 1. Sat. 94. — quis fercula septem

Secreto cœnavit avus? Nonius, Ferculum dicitur Missus car-

nium. Petron. pag. 674. Postquam ferculum allatum est.

Pagana fercula. Propert. lib. 4. 4. 76.

Fercula nullis ornata macellis. Juven. 11. Sat. 64.

Multaque de magna superessent fercula cœna. Hor. 2. Serm. 6. 104.

Ferculum, Gestamen, quod in pompa ferri solet. Suet. Cæf. 37. Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum, Veni, vidi, vici. Hoc nomine continentur Simulacra deorum, spolia hostium, coronæ, machinæ, & id genus alia, quæ ferri solent in pompa triumphali: sicut Fercula ludorum, Quæ in ludis: & Fercula sacrorum, Quæ in sacris ferebantur.

Ferculum, Instrumentum, in quo quid fertur. Liv. 1. 10. Spolia ducis hostium cæsi suspensa fabricato ad id apte ferculo gerens, in Capitolium ascendit.

Fercula, Acron. etiam docet esse Pulpita super quibus deorum simulacra reposita erant: quia in pompa Circensium, hujusmodi simulacra deorum ferebantur. Cic. 1. Off. 13. Cavendum est ne tarditatibus utamur in ingressu mollioribus, ut pompæ ferculis similes esse videamur. Sen. Oeth. 110.

Nec pompæ veniet nobile ferculum.

Ferculum interdum Vas est ad ferendum obsonium, vel pulmentarium. Annotavit Bayf. de culinariis exacte differens.

De variis Ferculis, V. omnino Lex. Pitisc.

FERICULUM, i. n. pro Ferculo apud Petron. legit Reines. cap. 60 ubi editur, Sacrum esse periculum tam religioso apparatu perfusum. Receperat etiam in contextum Hadrian. Ita etiam Heinlius, cap. 39. pr restituit pro Fericulusta, quæ vox in Nodot. Ed. plane omissa est, red- dita in Burm. sed non explicata.

FÉRÉTRUM, i. n. [φέρετρον] Lectus, vel quid aliud simile quo mortuus ferri solet, qui & alio nomine Capulus dicitur a capiando: seu in quo aliquid cum pompa fertur. Plin. lib. 7. cap. 52. Varro quoque auctor est, xx viris agros dividendis Capulæ, quemdam qui esterretur feretro, domum remeasse pedibus. Ovid. 14. Met. 747.

Luridæque arfuro portabat membra feretro.

Cruentum feretrum. Sil. 5. 168.

Ingenti subiere. Virg. 6. Æn. 222.

Molle. Virg. 11. Æn. 149.

Puerile feretrum. Stat. 1. Silv. 1. 19. & 6. Theb. 55.

FERRERIUS Jupiter. V. suo loco.

FERONIA, [*Φεργονία*] Nemoris dea, a Ferendis arboribus. Tradunt enim quam nemus ejus aliquando fortuito arsisset incendio, & ob id transferre inde simulacrum incolæ vellent, subito nemus eviruisse. Virg. 7. Æn. 800. — & viridi gaudens Feronia luco. Est hæc etiam Libertorum dea, in cujus templo raso capite pileum accipiebant. V. Varro L. L. 4. 10. Alex. ab Alex. 4. 10. Dalechamp. ad Plin. 2. 55. Serv. ad Virg. 8. Æn. 562.

Ut Epitheton Junonis occurrit in Inscript. apud Fabrett. p. 411.

IVNONI FERON. Item **IVNONI REG. ET FERONI.** Alii ex Dionys. lib. 3. Antiq. Rom. deam quandam florum a Junone diversam credunt, inter quos Jac. Oiselius in Thef. Numism. Antiq. ad Tab. 48. n. 4. conf. Reines. Inscr. cl. 1. 11. 31.

Dives Feronia. Sil. 13. 84. conf. Liv. 22. 1. Et Lex. Pitisc.

Feronia etiam Civitas sub monte Soracte: in qua ejusdem nominis dea erat: quam finitimi magna religione venerabantur.

Feronia, Fons fuit in Campania juxta Tarracinam, qui aliquando Anxur est dictus. Perott.

FEROX, ōcis. Adj. [*ἄργυρος, ἀνιδύς*] a Fero, fers derivatur; & significat Fortem, præanimosum ad decertandum cum altero, & ad vim alteri faciendam, atque ad nocendum; ut ait Valla, lib. 4. Hor. 1. Carm. 35. 10.

Urbes, gentesque & Latium ferox. Sallust. Jug. 106. Ille animo feroci, negat se toties fufum Numidam pertimescere. Ferocior, i. e. Bellicosior. Nep. 2. 2. 1. conf. Tacit. 2. Hist. 24. 3. Et Non. 4. 192. Item Freinshemii Indicem Curtianum.

Immo Ferox a . . . five a Ferus. Liv. de Hispanis lib. 34. (cap. 17.) Ferox genus nullam vitam rati sine armis esse. Quasi Ferocia hoc efficiat, five hoc proprium sit ferocium, amare arma. Liv. lib. 7. p. 130. (cap. 27.) Volsci, ferocior ad rebellandum, quam ad bellandum gens. Quasi ferocia ad rebellandum impellat. H. St. In summa pag. quædam cultro secta sunt. Delectatur hoc Epitheto Livius.

Ferox, Sævus, indomitus, a Feritate, ut vult Nonius 4. 192. Virg. 4. Æn. 135.

Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mandit. Ter. Eun. 3. 1. 25. Eone es ferox, quia habes imperium in belluas?

Ferocem fortasse ac arrogantem & infestum facit indulgentia, non mendacem, aut avarum, aut non amantem suorum. Cic. 10. Att. 11.

Reddit hominem ferociorem impotentiorumque victoria. Cic. 4. Fam. 9.

Nimum vehemens feroxque natura homo. Cic. in Vatin. 4.

Animi ferox. Tacit. 1. Ann. 32.

Mentis ferox. Ovid. 8. Met. 613.

Scelerum ferox. Tacit. 4. Ann. 12.

Unda ferocior. Ovid. 4. Epist. 133.

Globus ferocissimorum juvenum. Liv. 1. 12.

Poetæ frequenter hoc Epitheton Deabus & Heroinis, pro Virginitate nihil non aufuris tribuunt. V. Barth. ad Stat. Theb. p. 639. Plura Lambin. de hac voce ad Hor. 1. Carm. 15.

Ætas ferox. Hor. 2. Carm. 5. 13.

Animus ferox. Sen. Med. 12.

Corda ferocia ponunt. Virg. 1. Æn. 306.

Discordia ferox. Sil. lib. 16. 101.

Gentes ferocissimæ. Plin. lib. 33. cap. 11.

Impetus feroces animo geris. Sen. Agam. 3.

Lacertus ferox. Ovid. 4. Epist. 82.

Manus ferox. Sen. Oeth. 4.

Populi feroces. Virg. 1. Æn. 267.

Turme feroces. Virg. 3. Georg. 179.

Vagitus ferox. Claud. 4. Conf. Hon. 151.

Animo ferocior. Plaut. Mil. 4. 8. 13.

Et quia tecum eram, propterea animo eram ferocior.

Acer erat, belloque ferox. Ovid. 11. Met. 294.

Corde ferox. Sen. Med. 7.

Ferox sum illa re, dicitur, ut illa re sum fretus, vel arrogans. Non. ut

Forma ferox, Qui ob formam gloriatur. Plaut. Milit. 4. 9. 13.

— in imitatione stat senex,

Ut adoriatur mœchum, qui forma est ferox.

Fortunis ferox. Accius, Neque vi tanta quisquam est, neque tam abundans fortunis ferox.

Robore corporis stolide ferox. Tacit. 1. Ann. 3. de Agripp. Posth.

Victoria & viribus ferox. Liv. 1.

Virtute feroci exuperans, i. e. Fortitudine. Virg. 12. Æn. 19.

Ferox fuit & cognomen Rom. a Moribus olim tractum.

le Magurio Feroce. V. Inscript. Paravin. a Reines. illustrat.

ulium Ferocem cum laude meminit Plin. 2. Epist. 11.

Iomen item Canis apud Columel. 8. 12.

FEROCULUS, dimin. [*ἄργυρος*] Hirt. de Bell. Afr. 16. Quid tu inquit, miles tiro, tam feroculus es?

FEROCIA, æ. f. [*ἄργυρος*] pro Ferocitate. Cic. lib. 6. de Repub. qui comperit ejus vim & effrenatam illam ferociam. Idem pro Lege gr. 2. 90. Itaque illam Campanam arrogantiam atque intolerantiam ferociam ratione & consilio majores nostri ad inertissimum & desidiosissimum otium perduxerunt.

Impetum gladiatoris ferociamque comprimere. Cic. de Arusp. Resp. 1. suere ferociant. Tacit. 2. Ann. 72. Per communes liberos oravit, sueretur ferociam.

frænata ferocia. Cic. Fragm. apud Non. 8. 15. Cato apud Gell. 7. 3.

ferociam & Superbiam conjungit, sicut Virtutem & Ferociam, Tacit. Agric. 31. 6. Et Liv. 9. 6. extr.

FEROCITAS, aitis. f. [*ἄργυρος*] Cic. 1. Off. 90. Ut equos propter abras contentiones præliorum ferocitate exultantes domitoribus trare soleant, &c.

ferocitas & audacia. Cic. in Vatin. 2. Ferocitatem tuam istam comimerem, & audaciam frangerem.

firmitas puerorum, ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis tatis. Cic. de Senect. 33.

fortia ferocitatem extimescere. Cic. pro Marcell. 16.

ntæ ferocitatis victorem extimescere. Cic. pro Deiot. 15.

primere ferocitatem alicujus. Cic. 2. Off. 40.

in contumacia conjungit Suet. Vitell. cap. 12. Meliorem in partem inhibuit Val. Max. 3. 2. 7. Numantino Theogeni ad virtutem capefent-

dant quasi magistra gentis suæ ferocitas exitit. V. quæ H. St. in FEROX.

FEROCITER, cius, cissime. Adv. [*ἀργυρος*] Plaur. Amph. 1. 1. 58. Nimis ferociter. V. NIMIS.

Aspere, ferociter, & libere maledicta in aliquem dicere. Cic. pro Planc. 33.

Ferociter aequitare aliquo. Liv. 9. 22.

Paulo ferocius inquit. Cic. 2. Q. frat. 13.

Ferocissime. Liv. 23. 8. Cum quo ferocissime pro Romana societate adversus Punicum fœdus feterat.

FEROCIO, [*ἀργυρος*] Tre. Ferociam & sevitiâ exercere. Gell. lib. 1. cap. 11. Non immodice ferocirent. Ovid.

Mox intractati more ferocit equi. Sed non est in Indice Burm.

Ferocit apud Catonem, Ferociter agit. Festus.

FEROCIENS, entis. Partic. Gell. 1. 11. Orationem ferocientem savientemque cohibere.

FERRARIA, [*Φεργονία*] Urbs Italiae ad Padum fluvium sita. Nomen retinet.

Est & Ferraria, Hispaniæ promontorium, Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quod ferrarias effusiones admodum feraces habeat. V. Melan in descriptione Hispaniæ, lib. 2. 6. Olivarius dicit nunc vocari *El Cabo de Martin*.

FERRUM, i. n. [*σίδερος, αὐλός*] a Ferendo dicitur, ut nonnulli volunt: quod in agros colendi gratia feratur. Vel a Feriendo: quod cetera eo feriantur, id est domentur. A Farre deducit Ilidor. 16. cap. 20. a Ferus Voss. Etymol. Plin. lib. 12. cap. 25. Ferro lædi vitalia odit. Ferrum vivum, Quod in magnete extritum ferrum attrahit.

Ferrum Indicum, Sericum, ex India in proximas Asiæ regiones delatum vult Joh. Bapt. Tabernar. Persic. 5. 12. Et ex eo Bynckersh. Obs. 4. 5. p. 353.

Ferrum tuum in igni est: formula proverbiali dixit Seneca Lud. de Morte Claudii, pro Negotium tuum agitur. V. in CALEO.

Ferrum, per metonym. materiæ, aliquando pro Telo ferreo quocunque, sæpius pro Gladio accipitur. Cic. 1. Tusc. 86. In fervorum ferrum & manus incidisset. Sic pro Rofc. Amer. 90. Vulneratus ferro Phrygio. Nep. 15. 9. 3. Si ferrum, quod ex hastili in corpore remanerat, extraxisset, &c.

Ferrum, pro Catenis, ut In ferrum atque in vincula conjecti. Cic. 7. Verr. 107.

Æs atque ferrum, duelli instrumenta sunt, non fani. Cic. 2. de Legib. 45.

Pectus ferro durius. Ovid. 21. Epist. 229.

Velox ferro. Stat. 3. Theb. 399. De medico.

Acies ferri. Virg. 2. Æn. 333. V. ACIES.

Gens ferri patiens, ac læta domare labores. Sil. lib. 3. 575.

Rigor ferri. Virg. 1. Georg. 143.

Stridor ferri. Virg. 6. Æn. 558.

Acutum ferrum. Virg. 10. Æn. 479. V. ACUO.

Aduncum. Ovid. 9. Met. 128.

Candens. Lucret. lib. 6. 147.

Debile. Stat. 10. Theb. 280.

Duri robora ferri. Lucret. lib. 2. 449.

Ferrum. Ennius apud Gell. 16. 10.

Grave. Sen. Octav. 7.

Hebes. Juvenal. 11. Sat. 140.

Infandum. Lucan. lib. 2.

Infestum. Ovid. 11. Epist. 19.

Injustum. Ovid. 13. Met. 44.

Lethale. Juvenal. 15. Sat. 165.

Nefandum. Ovid. 8. Met. 440.

Nocens. Ovid. 1. Met. 141.

Rigidum. Claud. de Rapt. Proserp. 3. 94.

Rubens igne. Ovid. 12. Met. 276.

Solido tabularia ferro. Ovid. 15. Met. 810.

Splendens. Ovid. 3. Met. 53.

Absumere ferro aliquem. Virg. 4. Æn. 60. V. ABSUMO.

Accipere ferrum pectoribus. Sil. lib. 10. 7.

Acuere ferrum. Hor. 1. Carm. 2. 21.

Adegit ferrum in viscera. Sil. lib. 7. 626.

Adactum ferrum per pectus. Ovid. 6. Met. 271.

Aperire pectus ferro. Sen. Agam. 4.

Applicatum ferrum. V. APPLICO.

Ardens ferrum, i. e. Splendidum. Valer. 1. Argon. 488.

— ardenti Æsonides retinacula ferro

Abfcidit.

Armata gracili ferro. Sen. Hippol. 4.

Armare ferrum veneno. V. ARMO.

Cedere aliquid ancipiti ferro. Lucret. lib. 6. 167.

Cæsus ferro. Sen. Octav. 17.

Capessere ferrum imbelli. Valer. 1. Argon. 759.

Cernere ferro. V. CERNO.

Collapsus ferro. Virg. 4. Æn. 664.

Collocati certis locis cum ferro homines. Cic. pro Cæcin. 41.

Compefcere culpam ferro, Occidere pecus contagio nocens. Virg. 3. Georg. 468.

Condit ferrum sub adverso pectore. Virg. 12. Æn. 950.

Conjectum in guttura ferrum pressit. Ovid. 3. Met. 90.

Consumere ferrum pectore. h. 2. Accipere. Stat. 12. Theb. 745.

Convellere aliquid ferro. Virg. 6. Æn. 148.

Convertere ferrum ab uno in alium. Ovid. 8. Met. 768.

Crispans manu bina bastilia lato ferro. Virg. 1. Æn. 317.

Decernere ferro. i. e. Armis. Virg. 12. Æn. 695. V. DECERNO.

Defringere ferrum ab hasta. Virg. 11. Æn. 748.

Demetere aliquid ferro. Hor. 1. Serm. 2. 46.

Demittere ferrum in artus. Ovid. 4. de Pont. 16. 51.

Deregere ferrum, Evaginare. Lucan. lib. 3. 128.

Distringere in mortem alicujus ferrum. Tacit. 14. Ann. 8.

Do. ut, Tot ferro seva dedisset Funera. Virg. 8. Æn. 570.

Dedit obvia ferro Pectora. Virg. 12. Æn. 540. Priore loco Ferrum festus, altero tertius casus est.

Ducere ferrum vagina. Ovid. 4. Fast. 929.

- Elicere ferrum e terræ cavernis, rem ad colendos agros necessariam. Cic. 2. de Nat. Deor. 151.
- Eripere ferrum vagina. Virg. 6. Æn. 260.
- Excindere portam ferro. Virg. 6. Æn. 553.
- Excipere ferrum adverso pectore. Sen. Agam. 4.
- Excutere ferrum alicui. Lucan. lib. 1. 118.
- Exigere spiritum ferro, Vitam sibi eripere, Se occidere. Sen. OEdip. 14.
- Exegit ferrum per viscera domini. Lucan. lib. 2. 149. Ovid. 9. Epist. 157.
- Exolvere brachia ferro. Tacit. 15. Ann. 63. Eodem ictu brachia ferro exolvunt. De Seneca & uxore venas sibi incidentibus.
- Fœdare aliquid ferro. Virg. 3. Æn. 241.
- Fodere uterum ferro. Tacit. 14. Ann. 8. Hic est, hic est fodiendus ferro. Verba Agrippinæ uterum ostendentis. Sen. Octav. 6.
- Gliscere dulci ferro. Stat. 12. Theb. 649.
- Hautit pectora ferro. Ovid. 8. Met. 440.
- Jacet ferro meus conjux. Sen. OEdip. 14.
- Icta mordaci ferro pinus. Hor. 4. Carm. 6. 9.
- Immori ferro. Sen. OEth. 7.
- Impulit ferrum in meos penates. Ovid. 12. Met. 551.
- Incombere ferro. Ovid. 14. Met. 81.
- Induere semet opposito ferro. i. e. Irruere in ferrum. Sen. OEdip. 4.
- Inspicat acuto ferro faces. Virg. 1. Georg. 292.
- Instructi ferro. Virg. 12. Æn. 124.
- Interimi ferro. Quintil. lib. 3. cap. 8. Qui in legatione ferro sunt interempti.
- Invadere cum ferro aliquem advenientem. Cic. pro Cæcin. 25.
- Irruimus ferro. Virg. 3. Æn. 222.
- Lacerare ferro aliquem. Hor. 3. Carm. 27. 46.
- Laceffere aliquem ferro. Virg. 12. Æn. 185.
- Lædere ferrum scabiæ & rubigine. Virg. 2. Georg. 220.
- Liventia ferro crura. Claud. 2. in Eutrop. 343.
- Macrare hostiam ferro. Virg. 3. Georg. 489.
- Maculatum sanguine ferrum. Ovid. 15. Met. 107.
- Mergere ferrum jugulo. Sen. Agam. 13.
- Militari patriæ igni ferroque. Cic. 14. Philipp. 34.
- Mitigat agrum silvestrem ferro & flammis. Hor. 2. Epist. 2. 186.
- Moliri ferrum in aliquem. Ovid. 3. Fast. 35.
- Mollit ignis ferrum. Hor. 1. Serm. 4. 20.
- Mori ferro. Sen. Octav. 6.
- Obfistere ferro, ne quis accedat. Cic. pro Cæcin. 25.
- Occisus ferro. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Occumbere ferro. Ovid. 12. Met. 207.
- Parcere temerando ferro. Lucan. lib. 1. 147.
- Patefacere viam ferro. Tacit. 1. Ann. 32. Et animi ferox, inter obstantes & armatos, ferro viam patefecit.
- Perfufum ferrum gemina cæde. Sen. Thyest. 8.
- Petere aliquem ferro. Ovid. 13. Met. 444.
- Petita ferro bellua. Hor. Epod. 5. 10.
- Recludere pectus ferro. Sen. Troad. 10.
- Reformidare ferrum. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quod etiam rusticis notum est, qui frondibus teneris non putant adhibendam esse falcem, quia reformidare ferrum videntur, & nondum cicatricem pati posse.
- Reponere ferrum. Stat. 9. Theb. 81.
- Rescindere aliquid ferro. Virg. 3. Georg. 453.
- Referare pectus ferro. Sen. Octav. 6.
- Resolvit jugulum ferro. Ovid. 6. Met. 643.
- Retundere ferrum jugulis, Hebetare. Lucan. lib. 6. 161.
- Retufum ferrum. Virg. 2. Georg. 301.
- Satiare ferrum sanguine. Ovid. 5. Fast. 575.
- Secare collum ferro. Virg. 9. Æn. 331.
- Sequi aliquem nudo ferro. Ovid. 6. Met. 666.
- Sequi extrema ferro. Virg. 6. Æn. 457.
- Sternere ferro aliquem. Sen. Troad. 6. Hor. 2. Serm. 3. 202.
- Stringere ferrum. Stat. 8. Theb. 140.
- Superare ferrum duritia. Ovid. 2. Epist. 137.
- Tentare aliquem inertis ferro. Claud. de Bell. Get. 389.
- Trajecta ferro pectora. Virg. 1. Æn. 359.
- Violabere ferro nullo. Ovid. 5. Met. 226.
- Uritur ardenti ferro. Juvenal. 14. Sat. 22.
- FERRUS**, Adj. [σιδερός] Quod est ex ferro. Plin. lib. 10. cap. 42.
- Pfittacus verberatur radio ferreo.
- Fabricam ferream invenerunt Cyclopes. Plin. lib. 7. cap. 56.
- Ferrei coloris atque duritiæ marmor. Plin. lib. 36. cap. 7.
- Ager ferreus horret hastis. Virg. 11. Æn. 601.
- Annulus ferreus. Ovid. 1. de Arte Am. 473.
- Bella ferrea. Ovid. 13. Epist. 64.
- Claustris ferreis cohibere portas. Sen. Thyest. 7.
- Ensis ferreus. Lucret. lib. 5. 1292.
- Imber ferreus. Virg. 12. Æn. 284.
- it toto turbida celo
- Tempestat telorum, ac ferreus ingruit imber.
- Mucro ferreus. Virg. 11. Æn. 817.
- Seges ferrea telorum. Virg. 3. Æn. 45. Idem 12. Æn. 664.
- Turris ferrea. Virg. 6. Æn. 554.
- Ferreus, per translationem, pro Duro & inexorabili. Cic. 15. Fam. 21. Ferreus esse, si te non amarem.
- Ferreo, qui frarris carissimi atque amantissimi præsentis mœrore non moveat. Cic. 4. in Catil. 3.
- Ferus ac ferreus. Cic. 1. Q. frat. 3.
- Durus ac ferreus, Inhumanus. Cic. 7. Verr. 120.
- Patiens & ferreus. Juven. 1. Sat. 31.
- Decreta ferrea veterum fororum. i. e. Parcarum. Ovid. 15. Met. 781.
- Jura ferrea, Inexorabilia. Virg. 2. Georg. 501.
- Negotium ferreum, Compedes. Plaut. Ferl. 1. 1. 21.
- Os ferreum, Impudentissimum. Cic. in Pison. 63.
- Præcordia ferrea. Ovid. 12. Epist. 183.
- Scriptor ferreus. Cic. 1. de Fin. 5. De quo Licinius, Ferreum scriptorem, verum opinor scriptorem tamen, ut legendus sit.
- Secula ferrea. Tibul. lib. 2. 3. 39. V. Ovid. 1. Met.
- Somnus ferreus, Mors. Virg. 12. Æn. 309.
- Sors ferrea vitæ, Durissima. Ovid. 5. Trist. 3. 28.
- Vox ferrea. i. e. Fortis instar ferri. Virg. 2. Georg. 44.
- FERRA**, æ. f. Instrumentum rusticum. Cato R. R. cap. 10. & Varr. 1. 22. al. Furca, quod verbum subintelligendum esse videtur.
- FERRARIUS**, a, um. Adj. [σιδεραῖος] Quod ad ferrum attinet.
- Aqua ferraria, Qua utuntur fabri ferrarii ad extinguendum candens ferrum. Plin. lib. 28. cap. 16. Quidam urinam equi aquæ ferrariæ ex officinis miscent.
- Faber ferrarius. Plin. lib. 14. cap. 4.
- Metallum ferrarium. Plin. lib. 34. cap. 14.
- Officina ferraria. Plin. lib. 13. cap. 23. Idem lib. 8. cap. 57.
- FERRARIA**, æ. f. [σιδεραρία] Fodina ex qua ferrum extrahitur. Cæf. 7. Bell. Gall. 23. Apud eos magna fuit ferrariæ. Liv. 34. 21. Pacata provincia, vectigalia magna instituit ex ferrariis, argentariisque.
- Ferraria item Herba, quæ & Peristereos. V. Apul. de Herb. cap. 65. & 72.
- FERRARIUS**, i. m. pro Opifice ferrario. Firmic. lib. 4. cap. 7. Coquos, ferrarios, atque ex igne vel ferro artes suas officiaque complentes. Inscriptio vetus apud Spon. Misc. E. A. p. 66. COLL. FERRARIOR. i. e. Collegium ferrariorum.
- FERRATILIS**, e. Hinc, Genus ferratile, in Plaut. Most. 1. 1. 17. legimus de fervis dici, qui compediti habentur, i. e. qui annulatis cruribus atterunt assidue ferrum. Verba Plaut. sunt hæc, Cis, hercle, paucas tempestates, Tranio, Augebis ruri numerum, genus ferratile. V. Lipf. Elect. 2. 15. & Muret. Var. Lect. 5. 9.
- FERRATUS**, a, um. Adj. [σιδερατός] Cui ferrum inditum & applicatum est. ut, Ferrata hasta. Liv. 1. 32. Et apud Plin. lib. 36. cap. 23. Ferratis vectibus. Et apud Columel. lib. 10. 45.
- ferrato robore palæ. Virg. 3. Georg. 361.
- Undaque jam tergo ferratos sustinet orbis. i. e. Rotas plaustrorum.
- Agmina ferrata barbarorum. Hor. 4. Carm. 14. 30.
- Calce ferrata cruentat cornipedem. Sil. lib. 17. 541. V. CALX.
- Portæ ferratæ. Stat. 10. Theb. 504.
- Ferratus in pistrino. i. e. Catenis ferreis vinctus. Plaut. Bacch. 4. 6. 11.
- Ferrati absolute sunt Cataphracti, aut validius armati. Tacit. 3. Ann. 45. extr. In fronte statuerat ferratos, in cornibus cohortes, a tergo femeros. Dicuntur Ferrati viri apud Claud. de 6. Conf. Honor. 571.
- Aquæ ferratæ sunt Acidulæ Scrib. Lærg. Compos. 146. Hoc traxi at aquis caldis, quæ sunt in Tuscis ferratæ.
- FERRAMENTUM**, i. n. [σιδεραῖον] Instrumentum ferreum. Varro R. R. 1. 22. Ferramentorum varietas. Tacit. Germ. 30. 4. Peditem super arma ferramenti quoque coonerant. Martial. 14. 36. Ferramenta tomforia. Cæf. 5. Bell. Gall. 41. utitur pro his quibus terra foditur. Cic. 3. Catil. 10. pro Gladiis & telis: Cethegus dixit se bonorum ferramentorum studiosum esse. Petron. cap. 94. Eodem ferramento ad mortem viam quæro. Cic. 1. de Nat. Deor. 10. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tant muneris fuerunt? Budaus.
- Ferramenta agrestia. Liv. 1. 40. i. e. Secures.
- Ferramenta vetera. Columel. lib. 2. cap. 4.
- Ferramenta fabricorum. Hor. 1. Epist. 1. 85.
- FERRAMENTARIUS**, i. m. Idem ac Ferrarius. Firmic. lib. 3. cap. 1. sub finem. In Solis vero aut Lunæ domo, faciunt ararios, ferramentarios, itatuarios, &c.
- FERRUGO**, inis. f. [ῥῆσ σιδερός] Rubigo ferri. Plin. lib. 23. cap. 1. Sudor virge corni arboris, lamina ferrea candente exceptus, non contingente ligno, illitaque inde ferrugo, incipientes lichenas sanat.
- Ferrugo, per translationem, Compressæ purpuræ color rufus, nigris ruboris, quasi violacei, vulgo morellum dicunt, similitudine coloris ferri, dum est rubiginosum. Virg. 9. Æn. 582.
- Pictus acu chlanidydem, & ferrugine clarus Ibera. Ubi Servius, Ferrugo, inquit, Coloris genus est, qui vicinus est purpure subnigræ. Donatus vero, Alio loco, Tyrioque ardebat murice lerd sed illic purpura significata est confecta ex murice, hic autem ferrugine dicitur aerii coloris. Hæc Donatus. Plin. lib. 15. cap. 1. Vestitus alia ferruginis tunica.
- Atra ferrugo. Ovid. 15. Met. 788.
- Dulcis violas ferrugine pingit. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 93.
- Mala ferrugine purus animus. Lucan. ad Pison. 95.
- Obscura ferrugo. Virg. 1. Georg. 467.
- Peregrina ferrugine clarus & ostro. Virg. 11. Æn. 772.
- FERRUGINEUS**, Adj. [σιδεραειδής] Quod est coloris ferruginis, et etiam color castaneus dicitur. Plin. lib. 29. cap. 6. Et ferruginas maculas habentes. De lacertis.
- Ferrugineum colorem, inquit Nonius, Ferri similem esse voluit. Vere autem Ferrugineus color Cæruleus est. Virg. 4. Georg. 183.
- & ferrugineos hyacinthos. Plaut. Mil. 4. 4.
- Palliolum habeas ferrugineum, nam is colos thalassicus est. Hæc Nonius.
- Amictus ferrugineus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 275.
- Cymba ferruginea Charontis. Virg. 6. Æn. 303. i. e. Nigra, tristes Servius.
- Livor. Aufon. Epist. 10. 62.
- Livor ubi iste tuus, ferrugineumque venenum
- Opportuna tuis inimicat pectora fucis. V. If. Voss. ad Catul. p. 217.
- Nemus ferrugineum. Stat. 2. Theb. 13. i. e. Horridum. Lactantius Ferrugineus sapor. Plin. lib. 31. cap. 10. Tungri civitas Galliæ nemem habet insignem, plurimis bullis stillantem, ferruginei saporis quod ipsum non nisi in fine potus intelligitur.
- FERRUGINANS**, tis. Ferrum sapore referens. Tertull. adv. 1. cap. 15. Guttae bituminosæ, ferruginantes & sulphurantes.
- FERRUGINOSUS**, a, um. ut, Ferruginosum ferrum, apud Sido.
- FERRUMEN**, inis. n. quasi Gluten, junctura ferri ligatura, quæ ferri incrementis vel ramentis, vel quavis alia materia fieri solet.

Plin. lib. 36. cap. 23. Ruinarum urbis ea maxima causa, quod furto calcis sine ferrumine suo camenta componuntur.

Ferrumen in auro, Chryfocolla vocatur agglutinando auro, inquit Plin. lib. 33. Aliter hodie legitur. V. cap. 5. Segm. 29. Hard. conf. Petron. cap. 102.

FERRUMINO, [συνάμιω] āre. Conglutinare, quando conglutinatio fit ex ipsa materia quæ conglutinatur. Pompon. in l. Quicquid. D. de Acquirendo rerum dominio, Si tuum scyphum alieno plumbo plumbaveris, alienove argento ferruminaveris: non dubitatur, scyphum tuum esse, & a te recte vendicari. Plin. lib. 27. cap. 4. Fabulosa arbitror quæ adjiciuntur: recente ea si uratur, ferrum aut æs ferruminari.

Ossa fracta, confusa. Plin. lib. 31. de aquis marinis, cap. 6. Quæ calefiunt ad nervorum dolores, ferruminant & fracturas, ossaque confusa. Idem lib. 36. cap. 28. Vitrum sulphuri concoctum ferruminatur in lapidem. Idem lib. 35. cap. 15. Calcis quoque usum bitumen præbuit, ita ferruminatis Babylonis muris.

Ferruminare labra labellis. de oculantibus. Plaut. Mil. 4. 8. 25.

FERRUMINATUS, a, um. Ferruminato alvi glutino furculo. Plin. 10. 33. V. Vall. 6. 58. Porticuli ferruminati. Petron. cap. 31. Idem cap. 32. Annulus aureus ferreis veluti stellis ferruminatus.

FERRUMINATIO, ōnis. f. [συνάμιω] Paulus in l. In rem actio. §. Item quæcunque. D. de rei vendicatione, Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura vero non idem efficit.

FERRUMINATOR, ōnis. m. Qui ferruminat, apud Vitruv.

FERRICRĒPĪNUS, a, um. finxit Plaut. Afin. 1. 1. 21. Apud ferricrepinas infulas. i. e. Ubi ferreæ compedes crepant, ut in ergastulis.

FERRIFŌDĪNA, æ. f. Idem quod Ferraria, ubi foditur ferrum. V. Varro de L. L. 7. 33.

FERRITĒBUS, i. m. Servus qui ferrum terit quo vincit est. Plaut. Trin. 4. 3. 14. Ferriteri mastigia.

FERRITĒBIUM, i. n. Carcer ubi ferreæ compedes teruntur. Plaut. Most. 3. 2. 55. Inde in ferriterium, postea in crucem recta.

FERRITĒBAX, æcis. Idem qui Ferriterus. Plaut. Most. 2. 1. 9.

FERTILIS, **FERTILITAS**, **FERTILITER**. V. **FERO**.

FERTINI, Populi Rhætorum in Istria, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 19.

FERTUM, i. n. Genus libi, a Ferendo dictum: quod sæpe ad sacra ferebatur. Festus. conf. Isidor. 6. 19. Perf. 2. Sat. 48.

Attamen hic extis & opimo vincere fertō
Intendit. i. e. Pingui libo: vel Fertili, copioso, & abundantanti sacrificio. Alii sic dictum putant, quod pluribus variisque rebus factum sive factum esset. V. Factum in **FARTIO**. Alii scribunt Ferctum.

Fertum Jovi moveto & mactato sic. Cato cap. 134. Vetus codex habet Ferctum. conf. Voss. Lex. Etymol. & Turneb. Advers. 28. 28.

FERTUS, a, um. Idem quod Fertilis: ut, Frugifera & ferta arva. Cic. in Orat. 163. Ex antiquo poeta.

FERVĒO, vi & bui, [ζέω, βούζω] ēre. Ex incendio calere, bullire. Deservit & Deservit, vide **DEFERVĒO**. Malo sine b, nam dicitur Fervidus, non Fervidus, nec potest esse a φέρωμαι, quod aliud significat. H. St.

Æquor fervet. Virg. 1. Georg. 327.

Cor mero fervet. Ovid. 2. Fast. 732.

Lingua mero fervet. Ovid. 2. Fast. 732.

Fervet vinum, quum ex musto in vinum transit. Plin. lib. 14. cap. 9. Budæus.

Mare fervet aquis. Ovid. 18. Epist. 26.

Pelagus æstu fervet. Cic. de Orat. 155.

Pontus vertigine fervet. Ovid. 11. Met. 549.

Fervere item, Molestiis quibuscunque perturbari, ferri & agitari. Martial. lib. 2. 64.

— fora litibus omnia fervent.

Fervet opus. Virg. 1. Æn. 440.

Opere omnis femita fervet. Virg. 4. Æn. 440.

Fervere & ferri avaritia. Cic. pro Quint. 38. Usque eo fervet ferturque avaritia, ut de suis commodis velit aliquam partem amittere. Lethi fervebat amore. Sil. lib. 17. 567.

Pectus avaritia, miseraque cupidine fervet. Hor. 1. Epist. 1. 33.

Fervere ab ira. Ovid. 2. Met. 602.

— utque animus tumida fervebat ab ira,
Arma assueta rapit.

Ira totus fervet. Sen. Herc. fur. 11.

FERVO, vi, ēre. Idem. Ter. Adel. 4. 1. 18.

Quum fervit maxime, tam placidum, quam ovis est, reddo. Virg. 1. Georg. 455.

Omnia tunc pariter vento nimisque videbis
Fervere. Idem 9. Æn. 693.

Fervere cæde nova. Propert. 2. 28. 4.

Incipit & sicco fervere terra cane. Valer. lib. 7. Argon. 150.

Atque iterum infestæ se fervere cæde Lacenæ
Credidit. Virg. 8. Æn. 677.

Fervere Leucaten, auroque effulgere fluctus.
Memoria igitur Quintilianum fallit, cum Fervere sibi inauditum tradit, 1. 6. p. 73.

Fervat, pro Ferveat. Pompon. Fullonibus, Facite ut ignis fervat, ligna insupite, far concidite. Nonius.

FERVENS, entis. [ζέω] Quod bullit, aut calidum est. Plaut. Curc. 4. 2. 25. Quasi aquam ferventem frigidam esse, ita vos putatis leges. Et Columel. lib. 12. cap. 50. Ferventissima aqua.

Lucri cupidine fervens. Claud. 1. Russ. 100.

Ferventem flagris facere. Plaut. Amph. 4. 2. 10.

Quem pol ego hodie ob isthæc dicta faciam ferventem flagris.

Fervens gustu radix. Plin. lib. 12. cap. 12. Radix colti, gustu fervens, odore eximio.

Æstus ferventissimus. Plin. lib. 31. cap. 3.

Animus fervens. Cic. 1. Off. 46. Nam fortis animus & magnus in homine non perfectio nec sapientia ferventior plerumque est.

Aqua fervens. Cic. 3. Verr. 67.

Aquis ferventibus mollit artus. Ovid. 1. Met. 228.

Foculi ferventes. Plaut. Capt. 4. 2. 57.

Iaridum atque epulas feveri foculis ferventibus.

Horæ diei ferventes, pro Meridianis. Plin. lib. 17. cap. 22.

Jecur fervens. Hor. 1. Carm. 13. 4.

Ingenium rapido ferventius anni. Hor. 1. Serm. 10. 62.

Natura ferventissima. Columel. lib. 12. cap. 15.

Pavimentum fervens, Quod fervore balnearum incaluerat. Plin. Epist. 1. 3. 14. Lavabatur in villa Formiana: repente eum servi circumstant: alius fauces invadit, alius pectus & ventrem, alius os verberat: & quum exanimem putarent, abijciunt in fervens pavementum, ut experirentur an viveret.

Rota fervens. Ovid. 1. de Ponto 8. 68.

Sanguis fervens. Sil. lib. 17. 489.

Undæ ferventes æstibus. Ovid. 14. Met. 48.

Vulnus fervens. Ovid. 4. Met. 120.

FERVENTER, Adv. [φερμῶς] Cic. 8. Fam. 8. Et de damnatione ferventer loqui est cœptum.

Compar. Augustin. de Genes. ad lit. 2. 5. Quæ celerius, utique ferventius aguntur.

Superl. Paulus Christum ferventissime prædicabat. Idem de Civ. Dei. Cic. 8. Fam. 6. Curio ferventissime conceperit.

FERVESCO, [ζέωμαι] ēre. ut, Terræ fervefcunt sole. Lucret. lib. 6. 851.

Ventus mobilitate sua fervefcit. Lucret. lib. 6. 176. conf. Sen. Nat. Quæst. 4. 2.

FERVEFACTIO, ōci, actum, [ζερμασία] ēre. Facere fervere, seu bullire. Cato de R. R. cap. 157. Eo addito oleum &c. & pollinem polentæ. Postea ferve bene facta.

Fervefacere sese, Calidum fieri. Plaut. Pseud. 3. 2. 44.

Æ ipsæ sese patinæ fervefciant illico.

FERVEFACTUS, a, um. Plin. 20. 3. Vinum fervefactum.

Fervefacta jacula. Cæf. 5. Belli. Gall. 42.

FERVĪDUS, Adj. [ζέω] Idem quod Fervens & maxime calidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 27. Jam vero reliqua quarta pars mundi, & ea ipsa tota natura fervida est. h. e. Ardens maxime.

Æstus fervidus. Hor. 1. Serm. 1. 38.

Aqua fervida. Curt. 4. 7. 22.

Cinis fervidus. Sen. Froad. 2.

Flamma fervida. Hor. Epod. 17. 32.

Spuma fervida. Ovid. 8. Met. 287.

Vina fervida. Hor. 2. Serm. 8. 38.

Fervidus, Diligens ac vehemens. Liv. 27. 33. extr. Cum toto eo bello damnosa, præpropere ac fervida ingenia imperatorum fuisse: tum &c.

Furto fervidus. Virg. 9. Æn. 350.

— hic furto fervidus instat.

Ingenio fervidus. Ovid. 14. Met. 485.

Adolescentia fervida. Sen. Octav. 8.

Animi fervidi vir. Liv. 2. 52.

Bella fervida. Sil. lib. 3. 365. V. Drakenb.

Cura fervida. Tibul. lib. 4. 12. 1.

Dicta fervida. Virg. 12. Æn. 894.

Genus dicendi fervidum quoddam & petulans & furiosum. Cic. de Clar. Orat. 241.

Oratio fervida. Cic. de Clar. Orat. 108. Appii Claudii volubilis, sed paulo fervidior erat oratio.

Virtus fervida. Catul. 62. 218.

Fervidus, cum gen. Sil. lib. 17. 414.

Fervidus ingenii Masaniſſa, & fervidus ævi.

Compar. V. Oratio fervida. Cic. de Clar. Orat. 108.

Superl. Tempus diei fervidissimum. Curt. 3. 5. 1.

FERVĪDE, Adv. [ζέω] Plaut. Trucul. 2. 4. 2. Fervide, ut tota floret, ut oleum nitide nitet. Al. Ver vide. & Ut olet, ut nitide n.

FERVOR, ōris. m. [ζέω] Calor vehemens. Plin. lib. 11. cap. 21. Indi furantur activo fervore aurum, erutum a formicis tempore hiberno.

Ætatis fervor. Cic. de Senect. 45.

Maris fervor. Cic. de Prov. Conf. 31.

Mentis fervor. Cic. 1. de Orat. 220.

Pectoris fervor. Hor. 1. Carm. 16. 24.

igneus fervor. V. **IGNIS**.

Prono nimium fervore petitæ Italiæ. Claud. de Bell. Get. 476.

Siccis aër fervoribus ustus. Ovid. 1. Met. 119.

Accessit fervor capiti. Hor. 2. Serm. 1. 25.

Insidet in venis & medullis fervor. V. **INSIDRO**.

Torret nimis fervoribus atherius sol. Lucret. lib. 5. 216.

Fervores, Altra dixit Vitruvius 9. 4. Faciat, inquit, in his fervoribus retentiones. Alias & huic & Ciceroni Fervor est Æther & calor. Turnebus Advers. 22. 29.

FERVUNCŪLUS & **FERRUNCŪLUS**, i. m. Arnob. 2. p. 49. Fervunculum, scabiem sanare. Elmerh. mavult Furunculum. Fervunculus est Th. Prisciano 1. 10.

FERŪLA, æ. f. [φάρμακον] Herba quæ Græcis Narthex dicitur, foli Africa cognita: fœnicule similis foliis & caule, nisi quod caulem habet multo altiore & crassiore, unde Clearchus ferulam esse dixit lignum & non lignum: tum propter crassitudinem caulis, tum quia caulis intus esset medullofus quemadmodum fœniculus, atque idcirco minus solidus & compactus. quapropter eo caule utebantur magistri ludi literarii apud antiquos ad feriendos pueros. Plin. lib. 13. cap. 22. Ferula calidus nascitur locis, atque trans maria, geniculatis nodata scapis. Duo ejus genera, Nartheca Græci vocant affurgentem in altitudinem: Narthecyan vero semper humilem. A genibus exeuntia folia maxima, ut queque terra proxima. Cetero natura eadem quæ anetho, & fructu similis. Nulli fructum levitas major, ob id gestata facilius baculum usum senectuti præbet. Columel. lib. 3. de Arborib. cap. 22. ad finem.

Cædere ferula. Hor. 1. Serm. 3. 120.

Florentes ferule. Virg. 10. Ecl. 25.

Florentes ferulas & grandia lilia quaffans.

Frangere ferulas dicitur is, In quo ferulæ franguntur. Juven. 6. Sat. 478.

— hic frangit ferulas, rubet ille flagellis.

Et nos ergo manum ferulæ subduximus. Juven. Sat. 1. 15. i. e. Nos quoque litteras didicimus, & præceptorum opera uli sumus. Nam antiquitus litteratores discipulorum manus ferula cædebant. Hinc Martialis lib. 14. 80. de ferulis. Invisæ nimium pueris, &c. Idem lib. 10. 62. Ferulæque tristes, sæptra pædagogorum, Cessent. Notavit id eleganter Columel. in carmine lib. 10. 21. Nec manibus mites ferulas. Ibid. 119.

— ferulæque minaces

Plantantur.

A feriendo ferulam dicunt. Hac enim pueri vapulare solent. conf. Isidor. 17. 9. Turneb. 11. 5.

Translate utitur Plin. lib. 8. cap. 32. §. 50. de Cervorum cornibus, Terneris incescunt ferulis, molli plumata lanugine.

Ferula nominabatur etiam rudis lanifæ, qua fecernebatur & cognoscebatur. Dio. 72. p. 826. Pugnabat cum eo lanista quispiam, vel etiam gladiator ferulas habens. conf. Lips. Saturn. 1. 15.

Ferulæ etiam aptæ continendis ossium fracturis. Cels. lib. 8. cap. 10. Budæus.

Ferula est quod Paul. Ægineta, lib. 6. *υποθυκίου* dicit, i. e. Levis illa lignea tabula, quæ fractis ossibus solet circumponi. Nunc solent chirurgi ex densiori papyro ferulas illas facere.

Accommodare ferulas, vulgus chirurgorum dicit *mestre des tringles, eschiffes, ou attelles*. V. ACCOMMODO.

FERULACEUS, Adj. [*υαθυκαειδης*] In modum ferulæ, vel Ferulæ similis. Plin. lib. 15. cap. 7. Et in Hispania provenit repente altitudine oleæ, caule ferulaceo. Idem lib. 18. cap. 7.

FERULAGO, inis. f. [*υαθυκα*] Frutex, quem ferula humiliorem Theophrastus, ceterum omnino similem tradit. Cæl. Aurel. Acut. 2. 12. Thapsia, quam nos ferulaginem dicimus.

FERULEUS, a, um. Ex ferula factus. Cæl. Aurel. Tard. 2. 1. Alearis tabella, aut ferulea.

FERUS, a, um. V. FERA.

FERUS OCLUS, Herba est, Asyla aliter dicta, quam in remedio pecora quarunt, siquando anagallida feminam gustaverint. V. Plin. lib. 25. cap. 13.

F E S

FESCENNIIUM, i. n. Sive Fescennia, orum. pl. Oppidum Campaniæ, inquit Servius, ubi nuptialia inventa sunt carmina. Plin. 3. 5. Fescennia Hetruriæ civitas dicitur: cujus populi ducunt originem ab Atheniensibus.

FESCENNINUS, a, um. ut Virg. 7. Æn. 695.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos.

Fescennini versus, dicebantur Qui in nuptiis canebantur. Dicti quod ex urbe Fescennina allati essent: sive quod fascinum putantur arcere. Hæc Festus. Liv. 7. 2. Qui non, sicut ante, Fescennino versu similem incompositum temere, ac rudem alternis jaciebant. Erant hi versus omni obscenitate & opprobriis pleni. Macrobius lib. 2. Saturn. 4. Temporibus triumviralibus Pollio, quum Fescenninos in eum Augustus scripserit, ait, At ego taceo: non est enim facile in eum scribere qui potest scribere. Budæus.

Licentia Fescennina. Hor. 1. Epist. 1. 145.

Locutio Fescennina. Catull. 62. 126.

Apud Prudent. in Symmach. 1. 261. Fescennina absolute sunt Cantica nuptialia, ut non adeo semper versus obscenitate pleni denotentur. De his auctores vide complures in Lex. Pitisc.

FESCENNIA, orum. n. pl. Joci lususque nuptiales. Plin. 15. 22. Juglandes, nuptialium Fescenniorum comites. Hard. Fescenniorum.

FESCENNICOLA, æ. c. Sidon. 12. 2. Carmen Fescennicolæ Diones.

FESNOÆ, vocabantur, Qui depellere fascinum credebantur. Alii legunt, Fescennina, vel Fescennonea. Ex Festo, Scalig. Fascinoe, i. e. Fascini.

FESSUS, arum. f. pl. Reines. Var. Lect. 3. 4. p. 394. Fessas ovium vocat Pediculos ovæ infestantes, quas Plin. cum creta necari dicit. [Ubi? Immo carere pediculis dicit oves. lib. 11. 33. extr.]

FESSONIA Dea apud veteres colebatur, ut fessos juvaret: sicut Pellonia placabatur, ut hostes depelleret. Utriusque meminit August. lib. 4. de Civit. Dei, 21.

FESSUS, Adj. [*απειρηκός, κεικρηκός*] a Fero, fers derivatum; h. e.

Fatigatus: Quoniam qui continue ferunt onera, facile fatigantur. Participium verbi Fatiscor, ut docet Priscianus. Dicitur autem tam de Animo quam de Corpore, auctore Valla lib. 4. 99. Virg. 2. Ecl. 10.

Thestylis & rapido fessis messoribus æstu. Sic Plin. lib. 7. cap. 52. Puerum æstu & itinere fessum.

Fessus de via. Cic. 1. Acad. 1.

Ætate fessus. Virg. 2. Æn. 596.

Bello fessus. Cic. 1. de Divin. Virg. 2. Æn. 109.

Curis fessus. Sen. Hippol. 247.

Curfu fessus. V. Vulnere fessum corpus.

Errore viarum fessus. Sil. lib. 15. 720.

Hieme fessi atque inopia. Tacit. 3. Hist. 56. 5.

Inedia fluctibusque fessum recreare. Cic. pro Planc. 26.

Luctu fessa. Ovid. 14. Met. 426.

Plorando fessus. Cic. 15. Att. 9.

Senecta fessus. Lucan. 3. 724.

Studiorum pondere fessus. Lucan. ad Pison. 178.

Videndi fatierate fessus. Lucret. lib. 2. 1037.

Valetudinibus fessi. Tacit. 3. Hist. 2. Circo quoque ac theatris, & amenitate urbis emolliros, aut valetudinibus fessos.

Via fessus. Ovid. 14. Met. 426.

Vita fessus. Plin. lib. 5. cap. 17.

Vulnere fessum corpus. Liv. 1. 25. Alter fessum vulnere, fessum curfu trahens corpus.

Fessus rerum. Virg. 1. Æn. 182.

Tum Cererem corruptam undis, Cereliaque arma

Expediant fessi rerum. Ubi Servius, Fessi rerum, h. e. Penuria fatigati. Et Fessus generale est: dicimus enim Fessus animo:

ut Virg. 3. Æn. 232.

— ter fessus valle refedit. nimirum, Egens consilii. Et

Fessus corpore: quod magis est proprium. Et Fessus rerum, a for-

tuna venientium. Hætenus Servius. Fessi rerum, inquit Turnebus, sunt Fatigati naufragii calamitate & tempestatis jactatione: sic dixit, sunt læcymæ rerum, id est calamitatum & rerum advenfarum.

Artus fessi. Virg. 4. Georg. 190.

Caput fessum viridi summisit in herba. Ovid. 3. Met. 502.

Corpora fessa. Virg. 4. Æn. 522.

Dies fessa. Stat. 2. Silv. 2. 48.

Genis fessis obrepsit fomnus. Sen. Troad. 6.

Latus fessum deponere sub lauru mea. Hor. 2. Carm. 7. 18.

Membra fessa. Ovid. 4. Epist. 90.

Naves fessæ. Virg. 5. Æn. 29.

Quoque magis fessas optem dimittere naves. Ubi Servius

Fessas naves, pro Nos fessos.

Oculos fessos furari labori. Virg. 5. Æn. 845.

Pectus fessum curis. Sen. Hippol. 2.

Senectus fessa. Lucan. lib. 2. 128.

Viator fessus. Hor. 1. Serm. 5. 17.

Virtus fessa. Sen. Hippol. 7.

Vox mihi fessa loquendo. Ovid. 3. Trist. 3. 85.

FESSÛLUS, a, um. dimin. Pseudepigr. Petron. p. 228. Animula fessula.

FESTI, [*Φεστι*] Locus erat in ipsis urbis Romæ primordiis appellatus, intra quantum ab urbe & sextum lapidem, ubi Romani tunc terminus monstrabatur agri. V. Strab. lib. 5.

FESTINO, [*αειδω, επειρω, φως, απροσμευ*] ære. Properare, & accelerare gressum. Plaut. Epid. 1. 1. 73. Idem Afin. 1. 3. 5. Remigio veloce quantum poteris festina & fuge. Cic. 14. Att. 21. pr. Eros autem festinavit, ut ad me litteras Dolabellæ perferrentur. Ter. Heaut. 1. 1. 73. Video alios festinare, &c.

Properare & festinare. Cic. 9. Philipp. 6.

Festinas adversum Marium. Auc. de Viris Illustr. cap. 76. Plin. lib. 7. cap. 20. Festinat ad fratrem.

Ad eventum festinare. Hor. de Arte Poet. 148.

In provinciam festinare. Quintil. lib. 6. cap. 3. At M. Cælius de illa

C. Lælli, Collegæque ejus in provinciam festinantium contentione.

Nihil festinare. V. NIHIL.

Animus festinat ad aliqua. Cic. 2. Philipp. 47.

Ad singulare alicujus factum festinat oratio. Cic. 1. Philipp. 3.

Esseda festinant, pilenta, petitoria, naves. Hor. 2. Epist. 1. 192.

Festinare, Festinanter conficere. Ovid. 11. Met. 575.

— & jam, quas induat illa Festinat vestes.

Fugam festinare. Virg. 4. Æn. 575.

Mortem in se festinavit. Tacit. 4. Ann. 28.

Festinare, Properare, turbari, trepidare. Sallust. Festinantibus in summa inopia patribus. Ter. Adelph. 3. 2. 25. Quid festinas mi Geta? animum recipe. Donatus.

Festino, cum infini. Juven. 9. Sat. 126.

— festinat enim decurrere velox

Flosculus, angustæ nimis miseraque brevissima vitæ Portio.

Festinabimus emundare. Columel. 4. 27. pr.

Festino effugere. Plin. lib. 9. cap. 8. Quintil. lib. 9. cap. 4. Finem imponere egresso destinatum modum volumini festino.

Festinare & Properare veteres voluerunt habere distantiam. Cato in oratione quam de suis virtutibus scripsit, Aliud est properare, aliud festinare. Qui unum quid mature transigit, (al. Transit) is properat: qui multa simul incipit, neque perficit, is festinat. Verum utrorumque verborum ratio sub hac significatia proxima est veritati, ut fit sepe animi Properare studiose ad res aliquas contententis: Festinare corporis necessitatibus obsequentis. Virg. 4. Æn. 310.

Et mediis properas Aquilonibus ire per altum. Ibid. 2. 373.

Festinate viri: nam que tam fera moratur

Segnitias? Nonius 5. 81. conf. Gell. 16. 14.

FESTINOR, [*αειδωμαι*] pass. Tacit. de Mor. Germ. cap. 20. Nec

virgines festinantur. i. e. Cito ad conjugium abripiuntur.

FESTINANS, Partic. [*αειδων*] Plin. in Paneg. cap. 4. Ad hoc ætatis inflexa maturitas, nec sine quodam munere deum festinantis fenectus insignibus ad augendam majestatem ornata cæsaries.

FESTINATUS, Partic. [*αειδουμαι*] Plin. in Paneg. Quinimmo festinatis honoribus amplificat atque auget, &c.

Calor festinatus. Claud. 6. Conf. Hon. 224.

Honores festinati. Lucan. lib. 8. 24.

Iter festinatum facere. Ovid. 4. de Pont. 5. 8.

Labores festinati. Stat. 1. Achil. 160.

Maturitas festinata. Quintil. in proem. lib. 6.

Mors festinata. Tacit. in Vita Agric. 44. Ita festinatæ mortis grande

solatium tulit.

Prælium festinatum. Tacit. 3. Hist. 15. 3.

FESTINABUNDUS, a, um. Val. Max. 2. 8. 5. Festinabunda manu.

FESTINANTER, Adv. [*αειδωντως*] Celeriter, & cito. Cic. 5. de Fin. 77. Illud mihi a te nimium festinanter dictum videtur, sapientes omnes esse beatos. Idem 3. Att. 7.

Compar. Tacit. 15. Ann. 3. Occulto præcepto positus cuncta quam festinantius agerent. Suet. Aug. cap. 29. festinantius publicatum. Plin. 5. Epist. 17. pr. Festinantius nuncio tibi. Plin. lib. 17. cap. 11. Quia festinantius germinant.

Superl. Augustin. Paulin. Epist. 250. Festinantissime respondisse.

FESTINANTIA, æ. f. J. 22. Cod. Theod. de Hæret. Et Bernard. in Vita Malachia.

FESTINATUS, us. m. Zeno, Veron. Quantus festinatus populi.

FESTINATIO, ðnis. f. [*επειγεις, αειδω*] Cic. pro Milon. 49. Quæ causa cur Romam properaret? Cur in noctem se conjiceret? Quid afferebat festinationem? i. e. Quæ causa festinationis fuit?

Festinatio & Otium, contraria. Cic. 3. de Orat. 209. Quales ipsi quoque oratores, qua sint atate, honore, auctoritate debet videri: tempus pacis an belli, festinationis an otii.

Celeritas & festinatio. Cic. pro Rosc. Amer. 97. conf. Liv. lib. 5. extr. Festinationis plena epistola & pulveris. Cic. 5. Att. 14.

Ambitiosa festinatio. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Adhibere festinationem. Columel. lib. 11. cap. 2. Quo cautior villicus vel abstinere possit operibus, vel festinationem adhibere.

Ignoscere festinationi alicujus. Cic. 5. Fam. 12.

Perdit divisionem festinatio. Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Præcipere festinatione deorum immortalium beneficium. Cic. 14.
 Philipp. 5.
 Properare ventis remisque in patriam omni festinatione. Cic. 12.
 Fam. 25.
 In festinationibus non suscipiendæ nimix celeritates. Cic. 1. Off. 21.
 Tollere alicui festinationem alicujus rei. Cic. 13. Att. 1.
FESTINATOR, ðris. m. [*φειδωτός*] Quintil. 2. Decl. 19. Ecce cubiculi
 vestri fores, trepide festinatoris effringuntur impulsu. Ubi rectius le-
 gitur Trepidæ festinationis.
FESTINARE, Adv. Tacit. 15. Ann. 3. Occulto præcepto, compositus
 cuncta, quam festinatus agerent.
 Compar. Gell. 10. 11. Cum significandum est, coactius quid factum
 & festinatus. [Nisi Festinantius apud utrumque legendum.
FESTINATIM, pro Festinanter. Pompon. Asin. Exilivi de nocte ad
 molam fullone festinatim. Sisenn. Hist. lib. 4. Prætor festinatim
 de castellis ad castra maxima pedes conduxit. Nonius, 11. 37.
FESTINATO, [*επισπεύων*] Adv. Plin. lib. 18. cap. 10. Quintil.
 lib. 4. cap. 2. Quam nihil præparato, nihil festinato fecisse vide-
 tur Milo!
FESTINUS, [*επιπευής*] Adj. Celer.
 Canities festina venit. Claud. de Nupt. Hon. 325.
 Cursu festinus anhelo. Ovid. 11. Met. 348.
 Senectus festina. Valer. 4. Argon. 470
 Virtus cruda festinaque. Stat. 9. Theb. 716.
FESTINUS, e. Adj. antiquum, pro Festinus. Titinn. lib. 5. Nunc
 hoc uror, nunc hæc res me facit festinem. Nonius 8. 3.
FESTINE, Adv. Cic. 4. Att. 14. Siquid forte de comitiis, de Repu-
 blica (soles enim tu hæc festine odorari) scribas ad me.
FESTIVITAS, **FESTIVUS**. V. **FESTUS**.
FESTRAM antiqui dicebant, quam nos Feneſtram. Auctor Festus.
 Festra, Ostium minusculum in sacratio, ab Feneſtra, per detractio-
 nem mediæ syllabæ. Festus. Macrobi. 3. Saturn. 12. Antonius Gniphon in
 eo volumine quo disputat quid sit Festra, quod est ostium minusculum
 in sacratio, quo verbo etiam Ennius usus est. Sic interpretes legen-
 dum censent in Plaut. Caf. 1. 1. 44. Concludere in festram firmiter.
 Adde ad h. l. Lipf. Elect. 2. 15. p. 53.
FESTUCA, æ. f. [*φειδωτόν*] dicitur Arboris novellæ, & cujusque fati
 pullulus. A Fœnore deducit Festus, atque ideo per æ a nonnullis
 scribitur. Columel. lib. 8. cap. 15. Per quos festucæ, furculique in
 aviariis passim spargendi sunt, ut colligere possint aves, quibus nidus
 construant. Plin. lib. 9. cap. 10. Feminam coitum fugere, donec
 mas festucam aliquam imponat averſæ. Idem 18. 27. Cum herba cre-
 verit in festucam.
 Festuca item Avena inanis. Plin. 18. 17.
 Festuca quoque dicebatur Virga quam solebant Romani injicere in cor-
 pus ejus, quem manumittebant, servi: ut docet Plutarchus in libel-
 lo de His qui sero puniuntur a Deo. Plaut. Mil. 4. 1. 15.
 Quid eam ingenua: an festuca facta e serva libera est?
 Perf. 5. Sat. 88.
 Non in festuca licitor quam jactet ineptus. Eadem etiam Vindi-
 cta dicebatur, eo quod hominem libertati vindicet. V. Voff. Lex.
 Etymol. vel Politian. Miscell. cap. 98.
FESTUCULA, æ. f. dimin. Pallad. 5. 8.
FESTUCO, ære. Cato R. R. cap. 18. Fundamenta prius festucato.
 rectius Fistucato. V. **FISTUCO**.
FESTUCARIUS, Adj. Gell. lib. 20. cap. 10. extr. Idcirco Ennius signi-
 ficare volens bellum, non, ut ad Prætores solitum est, legitimis
 actionibus, neque ex jure manu confertum, sed bello, ferroque &
 vera vi atque solida. Quod videtur dixisse conferens vim illam civili-
 lem & festucariam, quæ verbo diceretur, non quæ manu fieret, cum
 vi bellica & cruenta.
FESTUS, Cognomen Romanarum aliquot familiarum. Festus Domitiani
 amicus, qui cum mentagra usque ad desperationem laboraret, gladio
 se trajecit, prius tamen amicos consolatus. Ejus mortem Martial.
 lib. 1. 79. describit,
 Indignas premeret pestis quum tabida fauces, &c.
 Pompejus Festus. V. **POMPEJUS**.
FESTUS, Adj. [*εὐφροσύνη*, *εὐφροσύνη*] Solenniter lætum & feriatum
 significat, inquit Nonius. Proprie ad diem pertinet. Festi itaque dies
 erant, in quibus vel sacrificia diis offerebantur, vel dies diurnis epu-
 lationibus celebrabantur, vel ludi in honorem deorum fiebant, vel
 feriæ observabantur. V. Lucret. 5. 1166. Plaut. Aulul. 2. 8. 10. Festo
 die siquid prodegeris, profesto egere liceat, nisi pepereeris. Liv. 2. 21.
 His coss. ædes Saturno dicata: Saturnalia institutus festus dies.
 Virg. 1. Georg. 268.
 Quippe etiam festis quædam exercere diebus
 Fas & jura sinunt.
 Festus dies hominis. Ter. Eun. 3. 5. 12. O festus dies hominis: ami-
 ce salve. Donatus, O festus dies, Utrum quia causa est festi ac læti
 diei? an quia ipse tantus sit quantus est festus dies? vel pro, Homo festi
 diei. Turnebus vero sic, Festus dies hominis, mira quadam & nova
 dicendi ratione, pro Fausto homine, & auspicio, & optato dicitur,
 translatione ducta a diebus festis: contra, Profestum facere, refe-
 rente Festo, dicebatur, Qui ferias vitabat, & profanabat inauspica-
 tasque reddebat & profanas. Hæc ille. conf. Plaut. Caf. 1. 49. [Di-
 citur, ut Mea festivitas. V. infra.
 Agere festum diem, est Genio & voluptatibus indulgere, apud
 Justin. 38. 7. 6.
 Agere adventus alicujus dies festos. Cic. pro Sext. 131.
 Acti & instituti dies festi. Cic. pro Milon. 9.
 Agitantur dies festi. Cic. 4. Verr. 154. Virg. 2. Georg. 527.
 Agere anniversarios dies festos. Cic. 6. Verr. 107.
 Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Arch. 13.
 Festi atque solennes dies sunt adventu redituque alicujus celebrati.
 Cic. in Pison. 51.
 Sub dies festos aliquid esse. Cic. 2. Q. frat. 1.
 Arces festæ Palladis. Ovid. 2. Met. 712. In quibus celebrabantur
 festa Palladis.

Aures festæ vocantur Claudiano, Quæ jocis, & lætis sermonibus
 audiendis commodantur. Sic enim de Bell. Get. 206.
 Mandemusque Noti flabris quoscunque timores
 Pertulimus, festæ doleant ne tristibus aures?
 Cervix festa, pro Læta & jucunda. Plin. lib. 3. cap. 5. de Italia lo-
 quens, Urbs Roma, vel sola in ea, & digna tam festa cervice facies,
 quo tandem narrari queat opere?
 Choreæ festæ. Ovid. 8. Met. 746.
 Clamor festus. Plin. 2. Epist. 17.
 Convicia festa. Lucan. lib. 2. 369. de Catonis & Martiæ nuptiis,
 Non soliti iusere sales, nec more Sabino
 Exceptit tristis convicia festa maritus. h. e. Ridicula dicteria,
 & versus sefcenninos atque procaces in nuptiis cantari solitos.
 Corona festa tegi. Ovid. 10. Met. 598.
 Cultus festus. Sen. Troad. 10.
 Dapes festæ. Hor. Epod. 9. 1. V. **DAPS**.
 Fronde festa velare delubra deorum. Virg. 2. Æn. 249.
 Licentia festa. Quintil. lib. 6. cap. 3. p. 530. Quin illæ ipse, quæ dicta
 sunt, ac vocantur, quas certis diebus festæ licentiæ dicere soleba-
 mus, &c.
 Lux festa. Tibul. lib. 2. 1. 29. Hor. 4. Carm. 6. 42.
 Pagus festus, Festa celebrans. Hor. 3. Carm. 18. 11.
 Pax festa. Plin. lib. 2. cap. 46. Nunc vero pace tam festa, tam gau-
 dente proventu rerum artiumque principe, omnino nihil addisci
 nova inquisitione, immo ne veterum quidem inventa perdisci. Ovid.
 2. Met. 795.
 Ritus festi lætique. Tacit. 5. Hist. 5. extr.
 Tempus festum. Hor. 2. Epist. 1. 140.
 Compar. Claud. 3. Conf. Hon. 3. Festior annus eat.
 Superl. Festissimi dies, apud Vopisc. in Tacit. cap. 11.
FESTUM, i. n. [*εὐροτή*, *πανηγυρις*, *πελοτή*] ut, Solenne festum. Ovid.
 2. Fast. 247.
 Annua festa celebrare. Ovid. 10. Met. 431.
 Catta festa. Ovid. 2. Amor. 13. 3.
 Conjugialia festa. Ovid. 5. Met. 3.
 Florale festum. Ovid. 4. Fast. 947. Al. Florale sacrum.
 Matralia festa. Ovid. 6. Fast. 533. V. Matralia, in **MATER**.
 Palilia festa. Ovid. 14. Met. 774. Al. Parilibus. V. **PABILIA**.
 Quinquaria festa. Hor. 2. Epist. 2. 197. V. **QUINQUATRIA**.
 Terminalia festa. Hor. Epod. 2. 59. V. **TERMINALIA**.
 De Festis ancillarum, Cybeles, Fortunæ, Jani, Vestæ, Vindemia-
 rum, Virtutis atque Honoris. V. **LEX**. Pitific.
 Agere festum genialiter. Ovid. 11. Met. 95.
 Celebrare festum. Ovid. 4. Met. 113.
 Parare festa alicui. Ovid. 2. Fast. 247.
FESTIVO, ære. Onom. Festivo, *εὐφροσύνη*. Quidam Lucretio tribuunt,
 sed non occurrunt.
FESTIVUS, Adj. [*εὐφροσύνη*, *εὐφροσύνη*, *πελοτή*] Jucundum & læ-
 pidum significat. Plaut. Mil. 2. 1. 5. Ter. Adelph. 5. 9. 26. O mi
 pater festivissime. Cic. 5. Verr. 29. Quid isto festivius fore arbitra-
 mur, qui, &c.
 Aeroama festivum. Cic. 6. Verr. 49.
 Area festiva. Plin. 2. Epist. 17. Quibus parvula, sed festiva area
 includitur.
 Caput festivum, per ironiam, pro Lepido & jucundo homine. Ter.
 Adelph. 2. 3. 8. Quid sit? illius opera, Syre, nunc vivo, festi-
 vum caput.
 Dies festivus. V. paulo post in **FESTIVITAS**.
 Filius festivus. Cic. pro Flacco, 91.
 Homo festivus. Cic. 2. de Orat. 277.
 Locus festivus. Plaut. Mil. 2. 1. 5. Idem Pseud. 5. 1. 9. Ita magnis
 munditiis digni habiti, atque loco festivo festive accepti fumus.
 Ludi festivi. Plaut. Calin. 4. 1. 2.
 Puer festivus. Cic. 1. Att. 12.
 Sermo festivus. Cic. 1. Off. 108. De Græcis autem dulcem & face-
 tum, festivique sermonis.
FESTIVITAS, ætis. f. [*εὐφροσύνη*] Jucunditas & lætitia quædam
 in dictis. Plaut. Capt. 4. 1. 3. Idem Calin. 3. 3. 14. Quid agis mea
 festivitas? Ter. Eun. 5. 9. 18. An fortunam collaudem, &c. an
 mei patris festivitatem & facilitatem? Festivitas (ait Donatus) in
 dictis, Facilitas vero in animo & factis. Festivitatem, lætiti-
 am: ut
 Festivus dies est.
 Festivitas, splendor, concinnitudo in oratore. Cic. 1. de In-
 perpetua festivitas. Cic. 2. de Orat. 177. Festivitate igitur & facetiis, &c.
 Abuti insolentius festivitatibus. Cic. in Orat. 176.
 Imaginem antiquæ & vernaculæ festivitatis in aliquo agnoscere. Cic. 9.
 Fam. 15.
 Festivitate, & venustate conjuncta vis dicendi. Cic. 1. de Orat. 243.
 Sermonis festivitatem debet habere narratio. Auctor ad Heren. lib.
 1. 13.
FESTIVE, [*πελοτή*] Adv. Cic. 2. Q. frat. 15. Quanquam a te actam
 fabellam video esse festive, nullo modo probavi.
 Contextitur festive crimen. Cic. pro Deiot. 19.
 Dicere belle & festive. Cic. 2. de Orat. 99.
 Dissolvere festive aliquid. Cic. 2. de Divin. 35.
 Tradit festive elementa loquendi Dialectica. Cic. 4. Acad. 92.
 Superl. Gell. 9. 15. extr. Atque ibi Julianus, festivissime, Nolite
 querere, inquit. Idem 13. 4. Olympiadem festivissime rescripsisse
 legimus Alexandro.
FESTIVITER, Adv. antiquum pro Festive. Nævius Geminis, O domus
 parata pulchræ familiæ festiviter. Ex Nonio, 11. 10. Hoc in primis
 delectatus est Gellius. V. lib. 1. cap. 2. & 22. 18. 8. &c.
FESULÆ. V. **FASULÆ**.

FIBUDUM, a Fide deductum putatur verbum, quam hi qui vassalli appelluntur, hoc est, quasi coloni, ei a quo prædium accipiunt, dant, se pro illius salute vitam, si res postulet, & sanguinem profusuros. Quam consuetudinem Franciscus Connanus ab antiquis Gallis deductam existimat, de quibus Cæsar lib. 3. Bell. Gall. 22. scribens, dicit eos, qui opibus valent, multos habuisse devotos, quos secum in bellum ducerent, *solvurios* sua lingua nuncupatos: quorum hæc erat conditio, ut omnibus in vita commodis una cum his fruerentur, quorum se amicitia dedidissent. Quod si quid his per vim accidisset, aut eundem casum ferrent ipsi, aut mortem sibi consciscerent. Vossius de Vit. L. L. hanc Gothicam vocem nominat, eamque tolerari posse feribit.

FIBUDALIS, e. &

FIBUDARIUS, a, um. apud Jurisconf.

FEX, V. **FAX**.

FI, Imperativus ex **FIO**. q. V.

FI, **FI**: Vocula, qua foetidos abigimus.

FIBER, fibri. m. [*κόςμυρ*] Animal in Ponto frequens: sic dictum ab extremis oris annium quas colit, & ubi maxime solet videri. Plin. lib. 8. cap. 30. Easdem partes sibi ipsi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc se peti gnari: castoreum id vocant medici, alias animal horrendi morfus, arbores juxta flumina ut ferro cædit, hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concreperint ossa, morfus resolvit. Cauda piscium iis, cetera species lutræ. Utrumque aquaticum, utriusque mollior pluma pilus. V. **CASIOR**. Copsie Gesnerus, Hist. Quadrup. p. 344. Fiber, Genus bestiae quadrupedis, ut inquit Festus. Plaut. 2. Fragm. 10. Sic me fubes quotidie, quasi fiber salicem. V. p. p. **FIBRA**. Avius fiber. Sil. lib. 15. 486.

FIBRINUS, Adj. [*καρόρειος*] Plin. lib. 17. cap. 28. Fibrina pelle detergent. Sic lib. 32. cap. 9.

FIBRA, æ. f. [*ίβιον, λεός*] Extrema fluminum ora, teste Festo, quasi Finibra. Item Jecoris & cordis & cujuscunque visceris extremae partes, Fibrae dicuntur. Varro de L. L. 4. 13. Fiber, inquit, ab extrema ora fluminis dextra & sinistra, maxime quod solet videri: & antiqui Fibram dicebant Extremum; unde & in toga extrema, Fimbria, & in jecore extremum, Fibra: hinc Fiber dictus. Lucan. lib. 1. 618.

— pulmonis anhelii

Fibra latet. Et Fibras litantes, pro ipsis visceribus, sive Extis viscerum dixit, lib. 6. 524. conf. Voss. Lex. Etymol. Virg. 6. Æn. 600.

— nec fibris requies datur ulla renatis. Cels. lib. 4.

— Pulmo spongiosus, ideoque spiritus capax, & a tergo spirina ipsi junctus, in duas fibras unguæ bubulæ modo dividitur. Pers. 1. Sat. 47.

— neque enim mihi cornea fibra est. i. e. Non sunt mihi ita dura præcordia, ut laudis amore non capiar. Budæus. [Hic Fibrae non sunt extrema visceris, sed ipsius partes in quas scinditur, Græci *λεός* & *λεός χίρεις* vocant. Sic memini me alicubi & de unguis fissis quadrupedum positum legere, nisi fallor, ut Cels. l. c. innuit.

Fibra in sanguine, sunt partes crassiores concretioreque, quales sunt quas lanii & sanguine porcino eximunt hodie, ut farcimina fiant. Bud.

In extis fibra quid valeat. Cic. 1. de Divin. 16.

Vena calentes fibrarum. Lucan. lib. 1. 582.

Pecudum fibræ. i. e. Extæ. Virg. 10. Æn. 176.

Quod latet arcana non enarrabile fibra. Pers. 5. Sat. 29.

Conficia fibra deorum. Tibul. lib. 1. 8. 3. V. Brækh.

Minaces fibræ. Virg. 1. Georg. 484.

Pellucentes numerare in pectore fibras. Ovid. 6. Met. 391.

Fibræ, Venarum prætenues meatus, per quos sudor transpirat. Plin. lib. 11. cap. 37. Murium jecurculis fibræ ad numerum lunæ in mentè congruere dicuntur, totidemque inveniri, quotum lumen ejus lit. [Immo Lobi, ut supra.]

Fibræ, Minutæ radices arborum, herbarumque extrema velut fila. Plin. lib. 17. cap. 10. de arborum fationibus ait solum eligi oportere quam minime rimosum, ne penetrans sol exurat fibras. Virg. 1. Georg. 120.

— & amaris intuba fibris. Columel. lib. 6. cap. 10.

Porti etiam succus cum oleo vel ipsa fibra. Cic. de Senect. 51. Idem 3. Tusc. 3. Radicum fibras evellere.

FIBRATUS, Adj. [*ίβριος*] ut, Fibrata radix ceparum modo. Plin. lib. 25. cap. 5. Idem lib. 27. cap. 12. Radix digitali crassitudine, multis & pillamentis fibrata.

FIBRATUS, Fluvii in Latio nomen, apud Cic. 2. de Legib. 6. qui in Latio præcipit. Idem ibid. 1. In Fibreno flumine insula. Al. Fibrinus.

FIBRATA, s. f. [*ίβριος, ίβριος*] Quicquid stringit ac connectit. V. Hudon. 20. 31. In Gloss. antiq. *ίβριος*, & *ίβριος*, & *ίβριος* exponitur. Aliquando est, Circulus, & proprie Ornamentum cinguli ad vestem subligandum. Virg. 4. Æn. 139.

Auræ purpuream subnectit fibula vestem. Plin. lib. 33. cap. 1. Fabricam etiam deum fibulas, & alia muliebris cultus. Fibula est, quæ vulgo *ίβριος* dicitur. Budæus. Accipitur etiam pro Cingulo: tanquam a parte totum intelligimus. [ubi Nam?] Fenebra fibula. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Rafilis huic summam mordebat fibula vestem. Ovid. 8. Met. 318.

Tereci gemma fibula. Virg. 5. Æn. 313.

De fibulis plura V. apud Pignor. de Serv. p. 82. & Joh. Rhodii diatrib. de Acia Corn. Celsi.

Fibulis aureis donabantur antiquitus milites. Liv. 39. 31. Quinti alter prætor suos equites catellis ac fibulis donavit. Idem 27. 1. V. Hug. de Mil. Equestr. 5. 1.

Fibula, Circulus æneus. Columel. de Bobus, lib. 6. cap. 5. Æne fibula pars auriculæ latissima circumferbitur, ita ut manante sanguine tanquam O litteræ, ductus appareat orbiculus. Quo in loco recti ex vetusto codice legitur, Ænea subula.

Fibula, Quibus vulnera contrahuntur. Cels. lib. 5. cap. 26. §. 23. glutinatione vulnerum, Si veto in carne vulnus est, hiatque, neque in unum eræ facile attrahuntur: futura quidem aliena est: impone vero fibulae sunt (*ίβριος* Græci nominant) quæ oras, paulatim tamen, contrahant, quo minus lata postea cicatrix sit. V. Rhodium 1.

Fibulae in adificiorum structurae sunt, quas vocant *Claves*, trajectæ veluti transtilla per trabium capita. Nostri ferreis subscudibus armatae trabium capita trajiciunt, atque ita retinent. Parisini artifices *Anchoras* vocant. Vitruv. lib. 1. cap. 5. Tum in crassitudine ejus perpetuæ taleæ oleagineæ ustulatæ quam creberrime instruantur, ut utraque muri frontes inter se (quemadmodum fibulis) his taleis colligatæ, æternam habeant firmitatem.

Est & Fibula, quam Græci *ίβριος* vocant, veluti Axiculus, sive Subscudicula, aut Claviculus, quo trajiciuntur tignorum capita ut duci possint, quo imæ partes divaricentur. Vitruv. lib. 1. cap. 2. pr. Tigna tria ad onerum magnitudinem ratione expediuntur, & a capite fibula conjuncta, & in imo divaricata, eriguntur funibus in capitibus collocatis, & iis item circa dispositis eræ retinentur.

Fibulis tigna conjuncta. Cæf. 4. Bell. Gall. 17. V. Lipf. Poliorc. 2. & Turneb. Advers. 8. 6.

Fibula item usui fuit ad reprimendum coitum. Unde scribit Cels. lib. 7. cap. 25. extr. Adolescentulos infibulari solitos, interdum vocis, interdum valetudinis causa. Ejus autem infibulationis rationem eodem auctore hæc fuit. Cutis, quæ super glandem est, extenditur, notaturque utrinque a lateribus atramento, qua perforetur deinde remittitur. Si super glandem notæ revertuntur, nimis apprehensum est, & ultra notari debet: si glans ab his liber est, is locus idoneus fibulae est. Tum qua nota sunt, cutis ac filum ducente transtulit, ejusque fili capita inter se deligantur, quæ tidieque id movetur, donec circa foramina cicatriculae fiant. Utrum hæc confirmatæ, exempto filo fibula additur, quæ quo levior, & melior est. Hæc Cels. conf. Ulit. ad Nemes. 93. Ferrar. de Re V. fliar. part. 2. 1. 16. seq. vel Smet. in Antiq. Neomag. p. 8r. Rhodius l. c. & f. l. **INFIBULO**. Erat autem hæc fibula, Annulus tenuissimus vel aureus, vel argenteus, vel æneus, qui præputio utrinque super glandem perforato inferebatur. Juvenal. 6. Sat. 73. de mulierum histiones amantium impudicitia, Solvitur his magno comœdi fibula. Rurfus ibid. 378.

Si gaudet cantu, nullius fibula durat

Vocem vendentis Prætoribus. Nec solum Annulus erat hæc fibula, sed Subligaculum quoque, quo histiones utebantur tum in inguina tegenda, tum ut a coitu cohiberentur, ne vox eorum coitum raucesceret. Martial. lib. 7. 81.

Menophili penem tam grandis fibula vestit,

Ut sit comœdis omnibus una fatis.

Hunc ego credideram (nam sepe lavamur in uno)

Sollicitum voci parcere, Flacce, suæ.

Dum ludit media, populo spectante, palestra,

Delapsa est misero fibula: verpus erat. Verpus. i. e. Jucundus recitatus, proinde nolebat inspicere.

Utrum sexagenarius factus est, & illi lex Popia fibulam imposuit? Lucan. de falsa rel. lib. 1. cap. 16. H. St. Ex Seneca de Jove hæc profer liberos tollere delinente.

FIBULA, æ. f. contracte legitur apud Apic. 8. 7.

FIBULO, [*ίβριος*] Ære. Velut fibula conjungere. Columel. lib. 1. cap. 1. Omnesque parietum & soli juncturae testaceis pulvinis fibulantur. Fibulantur, h. e. Alligantur, & quibusdam quasi fibulis coagmentata connectuntur. Testacei autem pulvini in pavimentis dicuntur Coagmenta spicata, & loricatones, quibus ad regulam perfricantur, ut nullæ lacunæ infint. Et sunt quasi extantes cumuli.

FIBULATIO, Ænis. f. Vitruv. lib. 10. cap. 3.

FIBULATUS, a, um. Fibulis instructus, ut Pallia fibulata. Vopisc. in Prob. cap. 3.

FIBULATORIUS, vel **FIBLATORIUS**, a, um. Quod fibula stringitur. ut, Saga fibulatoria. Treb. Poll. in Regulan. Tyrann. Indumentum etiam fibulatum. Gloss. Gr. Lat. absolute *ίβριος*, Fibulatorium. [Hic est ipsa Fibula, vel id quod fibula in vestibus.]

FIBULABENSES, Hispanie ceterioris populi, in conventu Cæsariano gustano, inter stipendiarios a Plinio collocati, lib. 3. cap. 3.

FICANA, [*ίβριος*] Oppidum in Latio, Romæ propinquum, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.

FICARIA, **FICARIUS**, **FICATUM**. V. **FICUS**.

FICEDULA, æ. f. fec. ancip. [*ίβριος*] Avis a ficu sic dicta: quod ea, ut inquit Varro de L. L. 4. 11. ficu pinguis fiat. Gell. lib. 19. cap. 8. Hæc negat ullam avem præter ficedulam totam comessisse oportere. Budæus conf. Gell. 15. 8. Martial. lib. 13. 49. sub hoc lemma:

Quum me ficus alat, quum pascat dulcibus avis:

Cur potius nomen non desit uva mihi? Plin. lib. 10. cap.

29. Alia ratio ficedulæ. Nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen nonnisi Autumnino habent, postea Melancoryphi vocantur.

Carea ficedula, h. e. Carei coloris præ pinguedine. Martial. lib. 13. 5.

Carea quæ patulo lucet ficedula lumbo. Quo loco secundi syllaba producitur, quam tamen Juven. 14. Sat. 9. corripit,

Mergere ficedulas didicit nebulone parente. V. Pitisc. in Suet.

Tiber. cap. 42. n. 6.

Fuit & Vicus Romæ ita vocari solitus. [Nisi cum Ficeliis confunditur.]

FICULNEUS, e. Plinio est, Qui id genus aves curat. Plauto contra, Qui Romæ in vico hoc nomine insignito degit, Capt. 1. 2. 60. [Ita in Jps. Thef. Verum Plinio Ficolentes, qui Ficilienses Frontino de Col. b. Oppido Ficulnea, de quo infra. V. Plautus autem, solito sibi joci genere, paulum detorto eodem nomine, ad Ficedularum venditores alludit.]

FICELIÆ, arum. f. pl. Locus in monte Quirinali, ubi habitabat Nepos vicinus Martialis: qui lib. 6. 27. sic scribit,
Bis vicine Nepos, nam tu quoque proxima Floræ
Incolis, & veteres tu quoque Fielias. conf. Donat. de Urb. Rom. 3. 15. Nardin. Rom. vet. 4. 9. vel Lex. Pitifc.

COLEA, Palus ficulneus. Festus.
COLENSIS. V. FICULNEA.
CTE, FICTILIS, FICTOR. V. FINGO.
CTUS, barbaro vocabulo pro Emphyteutica pensione, mercedeque meliorationis accipitur, videturque Alciato Latine dici posse Colonarium.
CUS, secundæ vel quartæ decl. f. [συκή, σύκον] Arbor ficus ferens. Plin. lib. 16. cap. 26. Fructum perdunt facillime ante maturitatem, palma, ficus, amygdala, malus, pyrus. Idem lib. 16. cap. 31. Quidam brevitate radicum celerius senescere arbores putant: quod coaruant fici, quarum radices longissimæ, & senectus ocyssima. Sic Cato cap. 42. Juvenal. 10. Sat. 145. — ad quæ

Discutienda valent sterilis mala robora fici.
Arbor fici. Cic. pro Flacc. 41. Homini enim Phrygi, qui arborem fici nunquam vidisset, ficinam ficorum objecit.
Quartæ decl. Cic. 2. de Orat. 278. Cui quum quidam familiaris quereretur, quod dixerat uxorem suam suspendisse se de ficu.
Densissima pomis ficus. Ovid. 2. Fast. 253.
Inarefcens ficus a rore. V. INARESCO.
Ficus, fructus, secundæ etiam decl. & quartæ, fem. similiter gen. Plin. lib. 15. cap. 18. E reliquo genere pomorum ficus amplissima est. Martial. 7. 70.

— ficus non habet unus ager. Al. Ficos. Hor. Epod. 16. 46.
Suamque pulla ficus ornat arborem. Varro 1. de R. R. cap. 41.
Fici, inquit, semen naturale intus in ea fico quam edimus. Et paulo post, Tum enim resticulas per ficos, quas edimus, maturas perferunt, & eas quum inaruerint complicant.
Ficum, pro fructu, masc. gen. probant nonnulli ex corrupto loco Plin. lib. 16. cap. 25. qui nunc fic legitur, In ficis mirabiles sunt & abortus, qui nunquam maturefcunt.

Ex fici tantulo grano terra tantos truncos ramosque procreat. Cic. de Senect. 52.

Aridæ ficus. V. ARIDUS.
Ficus anus. V. ANUS.
Pinguet fici. Hor. 2. Serm. 8. 88.
Ficus biferas, nove dixit Suet. in August. cap. 76. pro Fructu arboris bifera, de qua V. Torrent. & Turneb. Advers. 18. 4.
Ficus Cypria, ut Theophrastus auctor est lib. 4. cap. 11. de Plant. hist. fycomoros similis est, fructum edens caudice ramisque crassissimis. Differt tamen ab illa, quod germen quoddam emittit sine ullis fœlis, radiculæ simile, cui fructus præpilatur. Caudex arboris magnus, & Populo albæ proximus, ejusque folia ulmum repræsentant. Quater anno fructum fundit, sed nullum ad maturitatem perducit, nisi pomo ipso immaturo inciso, emissoque lacte. Dulcedo ficibus non abfimilis, & interna grossis plane conveniunt: magnitudo autem pruni est. Hæc Theophrastus.

De Ficu Navia, Ruminali & Velabrensi, V. Lex. Pitifc.

Ficus, Morbus, de cuius decl. jocatur. Martial. lib. 1. 66. Al. 33.
Dicemus ficus, quas ficinus in arbore nasci
Dicemus ficos, Cæciliane, tuos. Sunt qui hoc loco Ficus legant, & superiore versu Ficos. Corn. Cels. lib. 6. cap. 3. Est etiam ulcus quod a fici similitudine, Græcis σῦκωσις nominatur. Caro excrefcit, & id quidem generale est. Sub eo vero duæ species sunt, Alterum ulcus durum & rotundum est, alterum humidum & inæquale. Ex duro, exiguum quiddam & glutinosum exit: ex humido, pus mali odoris. Fit vero utrumque in his partibus quæ pilis conteguntur. Sed id quidem quod callosum & rotundum, maxime est in barba: Id vero quod humidum, præcipue est in capillo. V. Dalechamp. ad Plin. lib. 15. cap. 20.
FICULUS, i. m. dimin. [συκιδιον] pro Parva ficu. Plaut. Stich. 5. 4. 8.
— hoc convivium est

Pro opibus nostris, fatis commodule nucibus, fabulis, ficulis. conf. Curt. 4. 1. 19. [Sic in Lipf. Thef. At frustra hunc locum Curtii quæres.]

FICETUM, i. n. [συκων] Locus ficis confitus. Varro 1. 41. Ficusque densa materia non est, ideo sequitur calidiorum: quo fit ut in locis frigidis ficeta fieri non possint. Martial. 12. 33.

Nil nisi ficetum nunc Labienus habet. Hic pro Corpore ficoso, sive ficis pleno, ambigue dictum videtur

FICARIUS, Adj. [συκαργος] Qui libenter comedit ficos. Plin. lib. 11. cap. 35. Ficarios culices caprificus generat.
Ficariæ crates. Cato cap. 48. Eo furmenta aut ficarias crates imponito, quæ frigus arceant & solem.

FICARIA, æ. f. [συκία] pro Ficu arbore, vel potius Ubi fici conferuntur. Pallad. lib. 4. 10. Aliqui inter ficarias caprifici arborem ferunt.

FICARIA, æ. f. Insula Sardinia propinqua. Plin. lib. 3. cap. 7. Hodie *Isola rossa*.

FICATUM, i. n. [συκαπεν] Jecur aprugnum, aut Suillum arida ficu faginatam. V. Apic. 7. 3. & Plin. 8. 51. conf. Marcell. Empir. Gloss. lib. Turneb. Advers. 13. 17. Lex. Ety. Mart.

FICITAS, ætis. f. dictum ut Olivitas; i. e. Fructus fici. Nævius, Ficitores omnes cupiunt ficitatem, merx est sine molestia. Ex Nozio, 2. 317.

FICITOR, ðris. m. [συκοφιλος] Ficorum amator, seu Ficorum collector. Nævius l. c. [An potius Cultor fici, ut Vinitor vineæ?]

FICOSUS, æ, um. Ulceribus, quæ fici vocantur, plenus. Martial. 7. 70.

Ficosa est uxor, ficosus & ipse maritus.
Superl. in Priapeis Carm. 50. Ficosissima me puella ludit. [Puto, Ficosissima legendum. V. FUCOSUS.]

FICOSITAS, Ipsa hujusmodi ulcerum copia. Perott.

FICULNUS, Adj. [συκινός] Quod est arboris fici, aut ex fico arbore.

Hor. 1. Serm. 8. princ.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum.

Machæra ficulna, Præfidium ficulnum, atque Viri ficulni, proverbialiter dicuntur pro Infirmis atque inutilibus. Ficus enim mollis est planta, & ligna ejus nullius usus. V. Mich. Apost. Cent. 17. Prov. 79.

FICULNEUS, Adj. [συκινος] Idem quod Ficulnus. Plin. lib. 15. cap. 28. Sunt & ficulnei caules. Legitur & Ficulni. Cato R. R. cap. 31. Fibulæ unde fiant aridæ, iligneæ, ulmeæ, nuceæ, ficulneæ. Sic Varro 1. de R. R. cap. 16. Ficulneæ ligna.

Arbor ficulnea. Columel. lib. 5. cap. 11.

Cacumina ficulnea. Pallad. Mart. cap. 10.

FICULNEUS Portus [Συκινός λιμὴν] est Straboni, Euxino mari propinquus, & a quodam promontorio, quod fretum quinque stadiorum angustat, stadiis quinque & triginta distans. Hæc ille lib. 7.

FICULNEA, æ. f. Vetus Latinorum oppidum, a Tarquinio Prisco captum. Liv. 1. 38. Hinc

FICULNENSIS, **FICULENSIS**, vel **FICOLENSIS**. Adj. Incola ejusd. Via Ficulnensis olim dicta, post Nomentana ad sacrum montem duens. Liv. 10. 3. & 3. 52. pr.

Ficolenses. Plin. lib. 3. cap. 5. & 12. ubi V. Hard.

Ficulense, scil. Prædium. Cic. 12. Att. 34.

F I D

FID. Fides, Fidelis, Fiducia. **FID. D.** Fide dignus. **FID. EXERCIT.** Fides exercituum. **FID. F.** Fidelis filius, vel frater; Fideliter factum. **FID. IMP.** Fides imperatoria. **FID. INTEM.** Fides intermerata. **FID. INTER.** Fides interposita. **FID. M.** Fides mea, vel militum. **FID. P. C.** Fides Patrum Conscriptorum. **FID. P. R.** Fides populi Romani. **F. I. D. P. S.** Fieri jussit de pecunia sua. **FID. R.** Fide regia. **FID. R. P.** Fide Reipublicæ. **FID. S.** Fidelis servus. **FIDVC. HER.** Fiduciarius heres.

FIDEICOMMISSUM, **FIDEJUREO**, **FIDEJUSSOR**. V. FIDES, fidei.

FIDELIA, æ. f. Genus vasæ Samii. V. Non. 15. 5. & Buleng. de Conviv. 4. 16. Perf. 3. Sat. 73.

Difce, nec invideas, quod multa fidelia putet

In locuplete penu. Plaut. Aul. 4. 2. 15. Multi congialem plenam faciam tibi fideliam. Columel. lib. 12. cap. 38. In fictili fidelia sicco loco reponuntur.

Non cocta fidelia. Perf. 3. Sat. 22.

Tumet alba fidelia vino. Perf. 5. Sat. 183.

Vitrea fidelia. Columel. lib. 12. cap. 56. Medullam ejus concisam in fideliam vitream, vel novam fictilem conjicito. Fideliam lingua Gallica *Filiotam* corrupto vocabulo dici Budæus in lib. 5. de Asiæ dicit.

Fidelia, Chordæ genus creta illitæ, qua utuntur fabri lignarii, vel alii ad lineas sui operis designandas. [Hæc temere posita sunt.]

De eadem fidelia duos parietes dealbare, Proverbium pro eo quod est eadem re duplicem inire gratiam, eademque opera duos pariter demereri. Cic. 7. Fam. 30. Sed amice magne, noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, & putare me virum bonum esse, nec folere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Tractum videtur ab his, qui parietibus opus albarium superinducunt. Erasmus. [q. d. De eadem olla.]

FIDELIS, &c. V. FIDES, ei.

FIDENÆ, æ. f. & frequentius **FIDENÆ**, arum. plur. Urbs Latino-rum mediterranea in Sabinis, olim colonia Romana. Liv. 14. 17. princ. V. Sigon. de Ant. jur. Ital. 2. 5. Virg. 6. Æn. 773.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemque Fidenam. ubi Serv. V. Juven. 6. Sat. 57.

Vivat Fidenis, & agello, cedo, paterno. Propert. lib. 4. 1. 36.

Hæc, ubi Fidenas longe erat ire, via. Hor. 1. Epist. 11. 8.

— Gabiis desertior, atque Fidenis vicus.

FIDENAS, ætis. Adj. Fidenas bellum, id scil. Quod inter Romanos & Fidenates fuit. Liv. 1. 15.

Fidenas etiam Cognomen L. Sergii. Liv. 4. 17.

FIDENATES, Populi Sabinorum in Italia, auctore Plin. lib. 3. cap. 12. Liv. 4. 31. & plurimis locis.

FIDENTIA, æ. f. [Φιδέντια] Vulgo *Fiorenzola*, Oppidum est in octava regione Italiae, cujus incolæ dicuntur Fidentini, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 15.

Est & Fidentia Hispaniæ Bæticæ urbs, inter Bætim annem & Oceanum sita, alio nomine Julia appellata, auctore eodem Plin. lib. 3. cap. 1.

FIDENTIA. V. FIDES, ei.

FIDES, æi. f. [πίστις] est auctore Cic. 1. Off. 23. Dictorum conventorumque constantia & veritas. Ex quo (quanquam hoc videbitur fortasse cuiquam durius, tamen ut audeamus imitari Stoicos, qui Ituliose exquirunt unde verba sint ducta) credamus, quia fiat quod dictum est, appellatam fidem. Verum hic Tullius Στανικωτέρω: εν-μεδοζίζω ex mente Vossii Inst. Orat. 2. p. 243. cum Fides sit a Fido, atque hoc ex Græco σείδω. Ter. And. 5. 2. 16.

Tritius severitas inest in vultu, atque in verbis fides.

Fidēi, apud Lucret. lib. 5. 103.

— via qua munita fidei.

Fide pro Fidei, apud Hor. 3. Carai. 7. 4.

Constantis juvenem fide Gygen.

Ad fidem. V. AD.

Absonum fidei. V. ABSONUS.

Constans fidei. Tacit. 3. Hist. 57. Neque fidei constans, neque strenuus in perfidia.

Lapsus fidei. V. LABOR verbum.

Motus fidei. Stat. 1. Silv. 2. 164.

Obstinatio fidei, in bonam partem, pro Obfirmatione. Tacit. 3. Hist. 39. Bæsto super claritatem natalium, & elegantiam morum, fidei obstinatio fuit.

Plenus fidei, Fide dignus. Cic. de Senect. 1. Licet enim verbis iisdem mihi affari te, Attice, quibus affatur Flaminius ille vir haud magna cum re, sed fidei plenus.

Præclarus fidei. Tacit. 4. Ann. 34.

Sinister fidei, Perfidus. Sil. lib. 11.
 Causarum fides. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Judicis fides & religio. Cic. pro Rosc. Com. 45.
 Probationum fides. Quintil. in proem. lib. 4.
 Solutionis fides. Plin. Epist. 155.
 Tabularum fides, i. e. Auctoritas, quo modo accipitur in titulo De fide instrumentorum. Cic. pro Arch. 9. Quum Appii tabulae negligentius asservatae dicerentur, Gabinii, quamdiu incolumis fuit levitas, post damnationem calamitas, omnem tabularum fidem resignasset.
 Testimoniorum fides & religio. Cic. pro Flacc. 9.
 Fides Auxilium saepe, vel potius Patrocinium ac Tutelam, significat. ut, Fidem alicujus implorare, invocare, Accipere in fidem, Esse in fide, &c. V. in suis locis.
 Fides etiam idem quod Sollicitatio, promissio. Unde, Fidem dare, accipere, servare, praestare, &c. V. infra.
 Fides est quod vulgo Conscientiam dicimus. Cic. pro Coel. 21. Ideo vobis quoque vos causam putare esse justam, alieno dolori potius, quam vestrae fidei consulendi. Licet hoc Cicero dicere videri possit propter jusjurandum judicium. Inde Fidei commissum dictum videtur. Idem pro Arch. 8. Adest vir summa auctoritate, & religione, & fide, M. Lucullus, qui, &c. Budæus.
 Fides est justitia in rebus creditis. Cic. in Partit. 78.
 Constantia promissi & fides. Cic. 4. Att. 16.
 Fides, est Commendatorum fida executio vel observantia. Ter. And. 1. 1. 7.
 Nihil isthac opus est arte ad hanc rem quam paro,
 Sed his quas semper in te intellexi fitas,
 Fide & taciturnitate. Donatus.
 Fides & fiducia. Plaut. Trin. 1. 2. 80.
 Apud sacros scriptores Fides saepe ponitur per Fidei formula scripto comprehensa. Hilar. lib. ad Constant. Imp. Periculofum, inquit, nobis admodum atque miserabile est, rot nunc fides existere, quot voluntates, &c.
 Alma fides. Ennius apud Cic. 3. Off. 104.
 O fides alma, apta pinnis, & jusjurandum Jovis.
 Ambigua fides. Liv. 6. 2. pr. V. AMBIGUUS.
 Ambulans male fides rerum venalium. Petron. cap. 12. i. e. Claudicans.
 Angusta fides. Cæs. 3. Bell. Civil. 1. Quum fides tota Italia esset angustior, neque creditae pecuniae solverentur, &c. Hic est pecuniae credendae fiducia. V. Ciacon. & infra Concidit fides, fueri fidem &c.
 Bona fides, & Dolus malus, contraria. Cic. in Topic. 66.
 Bona fides Romanis Jusjurandum. ὁμολογία τὸν ἐπιχθόνιον τοῖς Ῥωμαίοις ἐν ἀρχαῖς ἔχον. Illic quidem εἰαυτὴ πῖστιν Dionys. Halic. 567. At libro xi. dicit tantum ἡ ἐστὶν ἰαυτῶν πίστις διαμνησθησαί. H. St. In libri mentione forsan erratum.
 Bonae fidei emptor. V. BONUS
 Bonae fidei possessor, Qui ignoravit rem, quam emit, alienam esse: aut putavit eum qui vendidit, jus vendendi habere. Budæus.
 Bona fide, Elegans formula apud Terent. Plaut. aliosque cum quid vere & sine astu dictum factumve significant. Hinc transfertur ad alia quae vere ac serio, & largiter, nec tralaticie aut maligne facta denotamus. Apud Petron. cap. 11. & 110. Ocula bona fide exigere. Basium bona fide dare. Flor. 2. 1. Populus Romanus cum bona fide adolevisset. Gell. 16. 7. Tollet bona fide vos Orcus in Catonium. adde Burm. ad Quintil. Decl. 12. 1. p. 241. Sen. Epist. 22. Si deponere servitutem in animo est, & libertas bona fide placuit, &c. V. BONUS.
 Bona fide dicere. Plaut. Aulul. 4. 10. 42. Dic bona fide, tu id aurum non surripuisti?
 Bona fide emere. Plaut. Mostel. 3. 1. 140
 Bonae fidei esse. Suet. in August. cap. 42. Augustus populo promissum congiarium reposcenti, bonae fidei se esse respondit.
 Cana fides. Virg. 1. Aen. 296. V. CANUS.
 Certa fides. V. CERTUS.
 Clauda fides. Sil. lib. 13. 33. V. Ambulans male Fides.
 Contumax etiam adversus tormenta, servorum fides. Tacit. 1. Hist. 3.
 Difficillima est gravissimi cujusque sceleris fides. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Dubia fides. Ovid. 19. Epist. 200.
 Fluxa fides. Tacit. 4. Hist. 23. extr. Et fluxa fervitiorum fides, ac fortuita belli sperabantur.
 Graeca fide mercari, Plaut. Asin. 1. 3. 47. est Praesenti pecunia mercari; quod scil. Graeci leves ipsi inter se non nisi praesenti pecunia mercarentur. V. Scallig. Aufon. Lect. 2. 6. & Voss. Instit. Orat. 1. p. 186. conf. Turneb. Advers. 4. 13. & 12. 18.
 Illibata fides. Firmic. in praef. lib. 7.
 Incolumis fides. Liv. 6.
 Impolluta fides. Sil. lib. 13. 679.
 Incorrupta fides, nudaque veritas. Hor. 1. Carm. 24. 7.
 Integra fides. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Liquida fides. V. Liquidus in LIQUOR.
 Longa tenaxque fides. Ovid. 2. Amor. 6. 14.
 Manifesta fides. Virg. 2. Aen. 309. Liv. 6. 13. extr. & 10. 34. extr.
 Magna fides avium. Ovid. 4. Fast. 814.
 Magna cum fide vir. V. CUM.
 Maxima rerum, verborumque fides. Virg. 9. Aen. 280.
 Mea fide. Plaut. Pseud. 1. 3. 81. Fac hoc quod te rogamus, Ballio, mea fide, si isti formidas credere. Cic. in Pison. 59. Quum accepta pecunia a Dyrhachinis ob necem hospitis tui Platonis, ejus ipsus domum evertisti, cujus sanguinem addixeras, eumque servis symphoniacis & aliis muneribus acceptis, timentem & multum dubitantem confirmasti, & Thessalonicam fide tua venire iussisti. Idem 13. Fam. 29. Cures ut fatidetur fide mea. Budæus.
 Exemplar ejus, quod Vetranii fide proponam. Lipsius in Tacitum 301. in fine. H. St.
 Miranda fides. Stat. 1. Silv. 3. 20.
 Muliebris fides. V. MULIER.
 Notaque fide celeberrimus unus. Stat. 2. Achil. 61.
 Nuda fides, i. e. Non lucata. Valer. 5. Argon. 498.
 Obstinata fides, i. e. Obfirmata. Tacit. 5. Hist. 5. Et quia apud ipsos fides obstinata, misericordia in promptu, &c.

Optima & spectatissima alicujus fides. Cic. pro Flacc. 62.
 Parva fides. V. PARVUS.
 Perennis fides. V. PERENNIS.
 Perpetua fides. V. PERPETUUS.
 Prodigia arcani fides, perlucidior vitro. Hor. 1. Carm. 18. 16.
 Prodigiosa fides, Prodigii instar, rara. Juven. 13. Sat. 62.
 Publica fides, quae Publice datur. Liv. 38. 33. pr. Quos nominatim Philopœmen depoposcera, ipsi se ituros professi sunt, fide accepta a legatis, vim abfuturam, donec causam dixissent. Sallust. in Catil. 47. Primo fingere alia, dissimulare de conjuratione. Post, ubi fide publica dicere iussus est, omnia uti gesta erant, aperit. Idem 48. Is quum se diceret indicaturum de conjuratione, si fides publica data esset iussus a Consule, quae sciret, edicere: eadem fere quae Vulturcius dicitur hostium, &c. Idem Jug. 35. Comes ejus, qui Romae fide publica venerat. Nostri *Salvum conductum vocant*. Securitas autem in hoc significato vernacula est locutio, non Latina: hoc est, Plebis fidei potestatem facere, impunitate promissa. Budæus.
 Pura fides. Ovid. 1. Amor. 3. 6. i. e. Simplex & incorrupta.
 Rara fides albo velata panno. Hor. 1. Carm. 35. 21. V. Fides Dea infra
 Sancta fides. Sen. Octav. 398.
 Pro Sancta fides, legitur apud Cic. Vincita fides, in Orat. pro M. Fonteio. Ille Juppiter, cujus nomine majores nostri sanctam testimonio rum fidem esse voluerunt. Vide in VINCTUS a me notatum. H. St. [Locus est cap. 10. pr. ubi V. Grav.
 Sincera fides. Claud. in Epithal. Pallad. 92.
 Tenax fides. Ovid. 2. Amor. 6. 14.
 Plena fuit vobis omni concordia vita:
 Et stetit ad finem longa, tenaxque fides. Stat fides, quum integra & incorrupta manet: contra, violata Jacere dicitur.
 Timida fides. Ovid. 9. Met. 791.
 Tuta nusquam fides. Virg. 4. Aen. 373.
 Vana fides. Virg. 4. Aen. 12.
 Abducere aliquem a fide; i. e. Pellicere ad se aliquem, & ab adversa parte divellere. Cic. pro Flacc. 83. Ita scitote, judices, esse cetera vel quod ait Lucejus, L. Flaccum sibi dare cupisse, ut a fide se abduceret, festerium vicies. V. ABDUCO.
 Abiit fides. V. ABEO.
 Abhorre a fide. V. ABHORREO.
 Abrogare fidem. V. ABROGO.
 Abrumpere fidem. Tacit. 4. Hist. 60. Querente sane Civile, & increpante Germanos, tanquam fidem per se abrumperent. V. ABRUMPO
 Absolvere fidem. Tacit. 2. Hist. 60. Et Vitellius credit de perfidia & fidem absolvit. V. ABSOLVO.
 Accipere in fidem. Liv. 38. 31. extr. Orarentque eum, ut venire in Peloponnesum, ad urbem Lacedaemonem in fidem dationemque populi Romani accipiendam.
 Accepta fide. V. Fides publica.
 Accipere aliquem in fidem suam. Cic. pro Arch. 31.
 Accipe daque fidem. Virg. 8. Aen. 150.
 Acquirere fidem. Cic. 2. in Catil. 18. V. ACQUIRO.
 Addictam pretio habere fidem. V. ADDICO.
 Addere fidem. Tacit. in lib. de German. 3. Ex ingenio suo quisque demat vel addat fidem. V. ADDO.
 Addere fidem dictis sola mens potest. Ovid. 21. Epist. 136.
 Adhibenda fides somniantium visis non est. Cic. 2. de Divin. 124. V. ADHIBEO.
 Adimere fidem. V. ADIMO.
 Adjungere fidem & auctoritatem rebus commentitiis nullam debemus. Cic. 2. de Divin. 113. V. ADJUNGO.
 Admittere fidem. Claud. 2. in Eutrop. 70. V. ADMITTO.
 Afferre fidem alicui rei, pro Fidem facere, & facere ut aliquis credat & existimet. Plin. lib. 9. cap. 58. Omnibus his fidem Nili inundatio affert, omnia excedente miraculo.
 Afferre fidem dubiis. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Afferre fidem & auctoritatem orationi exemplorum prolatio. Cic. in Orat. 120.
 Affecta fides. Tacit. 3. Hist. 65. Hic dicit Affectam fidem pro Laeta. quemadmodum Livius dixit res affectas, lib. 6. Decad. 1. V. AFFECTUS.
 Afflicta fides. Tacit. 1. Hist. 88. Afflictam fidem hic dicit, quam lib. 19. Affectam, hoc est Collabefactam, diminutamque vocat.
 Agnoscere bonam fidem. Ulpian. in l. quoties tutor. §. sicut autem. D. de administratione & periculo tutorum, &c. Nec enim prohibentur tutores bonam fidem agnoscere.
 Alligare fidem juramento. Sen. Troad. 6.
 Alternant spesque timorque fidem, h. e. Variant credulitatem & incertam faciunt. Ovid. 6. Epist. 38.
 Appeller fides tantum auctores. h. e. Fides sit penes auctores. Plin. lib. 28. cap. 1.
 Astringere fidem suam, Promittere fidem, inquit Donatus. Ter. Eun. 1. 2. 22. Verum heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem.
 Auferre fidem telti, i. e. Facere ne credatur. Quintil. lib. 6. cap. 6. Matri, cujus filium premebat auctoritas, fidem abstulit.
 Capere in fidem devictas bello nationes. Cic. 1. Off. 35.
 Capiunt vix fidem majora monstris veris, i. e. Vix creduntur. Sen. Troad. 3.
 Carere fide. V. CAREO.
 Carent fide verba. Ovid. 2. Epist. 26.
 Cogere fidem. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 15.
 Culta fides. Valer. 1. Argon. 338. V. COLO.
 Commendare aliquem fidei alterius. V. COMMENDO. Cic. pro Flacc. 62. Optima & spectatissima fidei alicujus salutem urbis & civium commendare.
 Committere fidei alicujus, & ejus potestati permittere. Cic. pro Font. 30.
 Commissa sunt jura fidei magistratum. Cic. 1. Off. 124.
 Committere se in fidem vel fidei alicujus. V. COMMITTO.
 Commutare fidelem pecunia. V. COMMUTO.
 Concedere fide optima alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 144.
 Concidit fides. Cic. pro Lege Manil. 19. Tum quum in Asia res magnas permulti amiserunt, scimus Romae solutione impedita fidem

- fidem concidisse. De eo dicitur qui jam veruram facere non potest. Budæus, *On ne veut plus rien presfer.* V. Angusta fides.
- Conferre se in fidem alicujus. V. CONFERO.
- Conferre se in fidem ac clientelam alicujus, h. e. In patrocinium. Cic. pro Rosc. Amer. 93. Nam quum multos veteres a majoribus Roscii patronos hospitesque haberent, omnes eos colere atque observare destiterunt, ac se in Chryfogoni fidem ac clientelam contulerunt. Budæus.
- Confirmat omnem sibi fidem sensibus oratio nostra, id est, incorruptis atque integris testibus. Cic. 1. de Fin. 71.
- Confirmare & Refellere fidem, opponuntur. Quintil. lib. 5. cap. 7. Aliter enim oraculorum, aliter aruspicum, augurum, conjectorum, mathematicorum fides confirmari aut refelli potest.
- Confugere ad alicujus fidem. V. CONFUGIO.
- Conservare fidem. V. CONSERVO.
- Constitit fides, Certum est & probatum. Columel. lib. 3. cap. 6. Sed ubi plurium velut emeritis annorum stipendiis fides furculo constitit, nihil dubitandum est de fecunditate.
- Constringi fidem. Cum Græci homines spectati viri noluerint religione videri potius quam veritate fidem esse constrictam. Cic. pro Corn. Balb. 12.
- Consumere fidem. V. CONSUMO.
- Crede fide alterius, est Fidejussorem accipere. Cic. pro Flacc. 46. Pecuniam sumpsit mutuum a Sex. Stola, &c. qui tamen creditit P. Fulvii Veratii lectissimi hominis fide. Vulgo tamen mendose scriptum est, Fidei. Conf. Jubere fide sua esse.
- Cum fide. Columel. lib. 1. cap. 7. Sed nec conditum frumentum cum fide rationibus inferunt. i. e. Fideliter. V. CUM præpositio.
- Curare fidem suam. V. CURO.
- Debet fidem. Quintil. lib. 5. cap. 10. i. e. Fidelis esse debet.
- Decedere fide. Liv. lib. 34. 11. Potuisse se extra id periculum esse, si decedere fide, si conjurare cum ceteris voluissent. V. DECEDO.
- Decipi fide alicujus ac potius perfidia. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
- Deficere eos fides nuper coepit, res jam pridem. Cic. 2. in Catil. 10.
- Demere fidem. Tacit. de German. 3.
- Deme fidem in verum falso crimine. Ovid. 2. Amor. 2. 38.
- Derogare fidem & auctoritatem alicujus virtuti &c. in testimonio. Cic. pro Font. 13.
- Deferere fidem alicujus. Cic. 13. Philipp. 3. Omitto alia: fidem De- labellæ sanctissimi viri deferere homo pius non potest.
- Detrahere fidem. Quintil. lib. 5. cap. 7. Per quæ non a se tantum dictis detrahat fidem, sed ceteris quoque, qui profuerant, auferat auctoritatem.
- Dissidet a veri fide illa fama. Ovid. 3. Fast. 662.
- Dare fidem, Sancte promittere. Ter. Eun. 5. 9. 30. Do fidem ita futurum. i. e. Juro, confirmo, spondeo, inquit Donatus. V. DO.
- Dare fidem alicui. Cic. 2. de Fin. 65. Nulla fides, quæ infideli data sit. Cic. 3. Off. 102.
- Dasque negasque fide ambigua. Ovid. 2. Amor. 9. 50.
- Dare fidem & violare, & in ea non stare. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 28.
- Dare fidem alicui de altero. Cic. 1. Fam. 9. Pompeji fides, quam de me Cæsari dederat. Hic est Promissio.
- Dare fidem publicam. Cic. 3. in Catil. 8. Introduxi Vulturcium sine Gallis: fidem ei publicam jussu Senatus dedi: hortatus sum, ut ea quæ sciret, sine timore indicaret. V. Publica fides supra.
- Ducere fidem ex aliquo, Trahere fidem, sive Nos ad credendum allicere. Lucret. lib. 2. 478.
- Eligere fidem, est Deponere apud hominem quem fidelem censeas. Callistratus in l. non intelligitur. §. tacita autem. D. de jure fisci, Tacita autem fideicommissa frequenter sic deteguntur, si proferatur chirographum, quo se cavisset is, cujus fides eligitur, quod ad eum ex bonis defuncti pervenit, restitutum. Budæus.
- Empta fides. Claud. de 4. Conf. Hon. 500.
- Eripere fidem alicui. Ovid. 15. Met. 283.
- Ex fide scribere: i. e. Rem, ut est scribere. Plin. Epist. 191.
- Excellitque fidem meritorum summa tuorum. Ovid. 7. Met. 283.
- Excedere humanam fidem. Patere. lib. 2. 56. pr. Cæsar omnium victor, regressus in urbem (quod humanam excedat fidem) omnibus qui contra se arma tulerant, ignovit.
- Exolvere fidem. Plin. 2. Epist. 12.
- Experiri fidem & benevolentiam alicujus erga se. Cic. 1. Fam. 5.
- Explorata fides & nota per tot usus. Stat. 3. Silv. 5. 44.
- Exuere fidem. Tacit. 12. Ann. 14. At ille moriturum potius, quam fidem exuere, clamitans.
- Facere fidem causis ex sua bonitate. Quintil. lib. 6. cap. 2.
- Facit aspectus fidem judicii sui. Cic. 4. Acad. 19.
- Non facit fidem nutus tuus. Cic. 7. Att. 8.
- Fac fidem, te nihil nisi populi utilitatem querere. Cic. 2. de Lege Agr. 22.
- Fallere fidem. Idem quod Deferere fidem. Cic. 13. Philipp. 42. Mihi quidem constat, nec meam quidem contumeliam, nec meorum ferre: nec deferere partes quas Pompejus odivit, nec veteranos sedibus suis moveri pati, nec singulos ad cruciatum trahi, nec fallere fidem, quam dedi Dolabellæ.
- Fallere fidem hosti darum. Cic. 1. Off. 39.
- Firmare fidem. Tacit. de German. 39. Fides antiquitatis religione firmatur.
- Frangere fidem, perfidiosum & nefarium est. Cic. pro Rosc. Com. 16.
- Habere fidem. Ter. Eun. 1. 2. 59. Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi apud me. Ubi Donatus; Si fidem habeat, Si credere cogatur. i. e. Si credat. Unde Fidejussor dicitur, h. e. Auctor credendi.
- Habere pensi fidem. Tacit. 13. Ann. 15.
- Habere fidem alicui. Ter. And. 3. 4. 7. Propemodum habeo jam tibi fidem. Cic. 7. Verr. 152.
- Habemus his fidem, quos plus intelligere quam nos arbitramur. Cic. 2. Off. 33.
- Habenda etiam parvis fides. Quintil. lib. 2. cap. 4.
- Habere alicui fidem pecuniæ. Plaut. Pers. 5. 2. 8. Ita miserum Toxi-
Vol. II.
- lus me hic constituit, qui ei fidem non habui argenti, eo mihi eas machinas molitus est.
- Habere auctoritatem & fidem res dicitur. Cic. pro Flacc. 21.
- Habit res fidem, i. e. Credita est. Ovid. 9. Met. 705.
- Non habere fidem dicuntur, Quæ non sunt verisimilia, nec credenda. Cic. 4. Acad. 58. Quasi vero non specie visa judicentur, quæ fidem nullam habebunt, sublata veri & falsi nota.
- Habere fidem, pro Credi. Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 342. Ab adversario quoque, quia non est in habiturus negando fidem.
- Hæsuræque mihi tempus in omne fide. Ovid. 3. Trist. 4. 36.
- Imminuere auctoritatem & fidem alicujus. Cic. 2. de Orat. 156.
- Impulit me fides ejus in eam mentem. Cic. 1. Fam. 9.
- Impetrare fidem. Plin. lib. 10. cap. 49. Nec Syrenes impetraverint fidem, licet affirmet Dino, Clitarchi celebrati auctoris pater, in India esse, mulcerique, &c. i. e. Non credetur, aut non est verum Syrenes, &c.
- Implere fidem peractæ mortis. Plin. lib. 3. Epist. 14.
- Implese fidem omnis videbantur. Tacit. 2. Hist. 78.
- Implorare fidem alicujus. i. e. Auxilium. Ter. Adel. 3. 4. 43. Illæc fidem nunc vestram implorat, Demæa. Hist. Bell. Afr. 26. Liv. 31. 7. pr. Si Saguntinis obfessis, fidemque nostram implorantibus impigre tulissetis opem. Idem 2. 23. Ex Budæo.
- Implorare fidem alicujus in aliquo negotio. V. IMPLORO.
- Infirmare fidem alicui. Cic. 15. Att. 26. Ille tamen dolet, dubitans utrum morem gerat Leptæ, an fidem infirmet Silio.
- Infirmare fidem telis apud judicem. V. INFIRMUS.
- Inspicienda fides duro tempore. V. Aurum spectatur in ignibus, in verbo SPECIO.
- Infum. ut Ovid. 17. Epist. 130.
- Tarda solet magnis rebus inesse fides.
- Interponere fidem. Cic. de Clar. Orat. 89. Quæ quidem vis tum maxime cognita est, cum Lusitanis a Ser. Galba Præt. contra interpositam, ut existimabatur, fidem, interfectis. i. e. Contra affecturamentum, ut vulgus nostrum vocat. V. INTERPONO.
- Interponere fidem suam in aliquem. V. INTERPONO.
- Interposita fide publica. Sallust. in Jugurth. cap. 32. pr. Hæc atque alia hujuscemodi sæpe dicendo, C. Memmius Pop. Rom. persuadet, uti L. Cassius, qui tum Prætor erat, ad Jugurtham mitteretur, eumque interposita fide publica Romam duceret.
- Invocans nequicquam pastorum fidem. i. e. Auxilium. Liv. 1. 7.
- Jubere fide sua esse. i. e. Sponsorem se constitutere, & periculum in se recipere. Ulpianus in l. ubi autem. De verborum obligation. Paulus, Si filiusfamilias ita stipulatus fuerit, Quantam pecuniam Titio credidero, fide tua esse jubes? Ulpian. in l. Græce. §. siquis Stichum. D. de fidejussoribus, Siquis Stichum stipulatus, fidejussorem ita acceperit: Stichum aut decem fide tua jubes? i. e. Sponsione. Budæus. Conf. Credere fide alterius.
- Labefactare fidem. Budæus. V. LABES. Suet. in Vespas. cap. 4.
- Levant fidem multa promissa. i. e. Elevant & imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides. Hor. 2. Epist. 2. 10.
- Liberare fidem, pro eo dicebant antiqui, quod nunc negotiatores & coactores Tenere promissum dicunt, & Non deesse promisso. Cic. pro Flacc. 46. Ipse tamen Fulvius satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. Ulpian. in l. si vero. D. mandati. Budæus.
- Locare in fide alicujus civitatem. Cic. 6. Att. 1.
- Mandare quippiam fidei alicujus. V. IN MANDO.
- Manere in fide Pop. Rom. Cic. 7. Verr. 82. Si civis Romanus dignus isto negotio nemo fuit, quid civitates quæ in amicitia fideque Pop. Rom. perpetuo manserant? V. MANEO.
- Manere in fide, & Frangere foedus, contraria. Cic. pro Domo, 66.
- Mercari Græca fide. V. Græca fides, supra.
- Mereri fidem. Quintil. lib. 9. cap. 2. Nec meretur fidem qui sententiae gratia jurat.
- Meruit fidem vetustas. Lucan. lib. 3. 406.
- Minuere fidem alicujus. Quintil. lib. 5. cap. 7.
- Movere fidem. Ovid. 4. Fast. 204. Acceptam parce movere fidem.
- Mutare fidem, Pactum rescindere, & violare promissum. Sallust. in Jugurtha. V. MUTO.
- Mutare fidem cum altero. Ter. Phorm. 3. 2. 7.
- Negata magnis sceleribus semper fides. Sen. Hippol. 2.
- Novavit fidem mutata fortuna. Virg. 5. Æn. 604.
- Obligare fidem. Liv. lib. 22. cap. 22. Vult sibi quisque credi, & habita fides ipsam plerumque obligat fidem. V. OBLIGO.
- Obstringere fidem suam. Plin. lib. 7. cap. 13.
- Obtestari hominum fidem. Liv. Hæc simul jurgans, querensque, deam, hominumque fidem obtestans.
- Facta fides. Ovid. 6. Epist. 41.
- Perdere fidem. Quintil. lib. 9. cap. 4. Perdidisset gratiam simplicis atque inaffectedi coloris, perdidisset fidem quoque. V. PERDO.
- Perit fides. V. PEREO.
- Perpicere fidem. V. PERSPICIO.
- Petere & dare fidem pacis. Ovid. 3. Met. 128.
- Porrigere fidem, & spem salutis supplici ostendere. Cic. 7. Verr. 252.
- Præbere fidem singularem alicui. Nep. 25. 4. 4.
- Præstare fidem. Cic. 2. de Divin. 78.
- Præstare bonam fidem. Ulpian. in l. ita autem. §. Julianus. D. de administratione & periculo tutorum. Et ait Julianus, tutores nisi bonam fidem in administratione præstiterint, damnari debere.
- Præstare fidem alicui. Ovid. 3. Fast. 497.
- Præstruere sibi fidem. Liv. 28. 42. V. PRÆSTRUO.
- Privare fide aliquem. Stat. 2. Theb. 425.
- Prodere fidem. Propert. lib. 4. 4. 87.
- Prodere commissa fidei. Horat. 1. Serm. 3. 95.
- Pugnat hinc fides, illinc fraudatio, contraria. Cic. 2. in Catil. 25.
- Recipere fidem de aliquo, & eam servare. Cic. 2. Att. 22.
- Recipere aliquem in fidem suam, & commendatum habere. Cic. 15. Att. 15.
- Redde nunc pactam fidem. i. e. Sta promissis. Sen. Hippol. 8.
- Renovata fides. Lucan. lib. 4. 204.
- Resignare fidem quarundam tabularum. Cic. pro Arch. 9.

Rupissent elementa fidem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 43.
 Sacrata fides conjugii. Sen. Agam. 2.
 Sequi bona fide aliquid. Cic. 6. Att. 1.
 Sequitur verba fides. Ovid. 1. Fast. 357.
 Sequi fidem alicujus. Ufus est Ulpian. in l. 1. De reb. cred. Omnes enim contractus quos alienam fidem sequuti instituimus, complectitur. Est etiam exemplum in l. 2. C. de bonis auctoritate judi. possid. Budæus.
 Servare fidem. Plaut. Trin. 4. 3. 41. Male fidem servando, illis quoque abrogant etiam fidem, qui nihil meriti. Virg. 2. Æn. 161.
 Servare veritatis fidem. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Servare in aliqua re fidem. Cic. in Vatin. 15.
 Servanda cum hoste sepe jurisjurandi fides. Cic. 3. Off. 107.
 Sollicitare donis pudicam fidem. Ovid. 7. Met. 720.
 Soluta fides morte. Ovid. 10. Epist. 78.
 Spondeo fide mea futurum, ut omnia longe ampliora quam a me prædicantur, invenias. Plin. 1. Epist. 14.
 Spondere fidem. Ovid. 10. Met. 395.
 Stare in fide. Cic. pro Rabir. 28.
 Stat fides. V. paulo ante, Tenax fides.
 Sum. ut, Fides illi est. Ter. Phorm. 5. 7. 11.
 Adhuc curavi unum hoc quidem, ut mihi esset fides.
 Fides nuntianti fuit. Liv. 1. 16. extr. Mirum, quantum illi viro, nuntianti hæc, fidei fuerit.
 Fide nulla es: h. e. Fidem sæpe mutas, neque præstas quod polliceris. Plaut. Mil. 4. 8. 59. V. NULLUS.
 In fide alicujus esse. i. e. In patrocinio. Cic. 13. Fam. 66.
 In fide & clientela alicujus esse. Cic. pro Rosc. Amer. 160.
 In nullius fide esse, est Nullum soli dominum agnoscere, nec patronum. Cic. pro Planc. 97. Eorumque preces & vota de meo reditu exaudiens, Dyrrhachium, quod erat in fide mea, petere contendit. Hæc Budæus. Cic. 2. Q. frat. 14. extr. Et quod est ex municipio Atelano, quod scis esse in fide nostra. i. e. Cujus fumus patroni.
 Fides apud te nulla mihi: i. e. Tu non fidis mihi. Plaut. Amph. 2. 1. 5. Ter. Heaut. 3. 3. 10.
 At fides mihi apud hunc est, nihil me istius facturum, pater. Idem Phorm. 5. 3. 25.
 Sumere fide alicujus: subaud. Argentum. i. e. Non sua, sed aliena cautione. Cic. pro Flacc. 85. Budæus. V. Credere fide alterius.
 Superesse fide. Tacit. 3. Ann. 47. pr. Sed fide, ac virtute legatos, se consiliis superfuisset. h. e. Viciff. Aliter Freinsh. in Paraphr. q. V. Sustainere fide amicos. i. e. Sponsione. Cic. pro Rabir. Post. 4. Nec interea locupletare amicos unquam suos destitit, mittere in negotium, dare partes, augere, fide sustentare.
 Tenere fidem. Cic. 13. Philipp. 27.
 Tentare fidem polliciti. Ovid. 11. Met. 107.
 Tollere fidem. V. TOLLO.
 Tribuere fidem testimonio alicujus. Cic. pro Sulla, 10.
 Tribuere fidem rebus. i. e. Auctoritatem. Cic. 1. de Divin. 5.
 Tueri fidem suam, est Servare illæfam famam locupletis debitoris. Cic. 11. Att. 2. Idem 11. 1. Ego in cistophoro in Asia habeo ad festertium bis & vicies, hujus pecuniæ permutatione fidem nostram facile tuebere. Budæus, Fidem nostram tuebere, nimirum præstando quod promisi. Fides enim verbum est proprium debitorum, & sæpe cum verbis translatis apte conjungitur, ut apud Cæs. initio lib. 3. Bell. Civil. V. Angusta fides, Bonæ fidei esse, Mea fide &c.
 Turbata fides. Claud. in 3. Conf. Hon. 63.
 Vacillat fides testium. V. VACILLO.
 Vendere fidem gemmis. Tibul. lib. 1. 9. 32.
 Venit prona cupidis in sua vota fides. Ovid. 3. de Arte Am. 674.
 Venire in fidem alicujus, pro In ditionem & dominium, vel in tutelam & amicitiam. Liv. lib. 10.
 Venire fide publica. V. Publica fides.
 Violare fidem. Lucret. lib. 2. 465. Cic. pro Rosc. Amer. 111.
 Uti fide alicujus. V. UTOR.
FIDES, Dea a Romanis culta, testibus Cicerone de Nat. Deor. 2. 23. Lactantio, & August. Dion. Halicarn. in 2. Hist. lib. de Numa scribens, Primus, inquit, ipse omnium templum Fidei publicæ erexit, sacrificiaque ei statuit sumptu publico, sicut de aliis. Idem fere Plutarchus. Servius in 1. & 8. Æneid. scribit, quod Fidei albo panno involuta vel velata manu sacrificabatur: per quod ostendebatur, Fidem debere esse tectam, & secretam: unde Hor. 1. Carm. 35. 219.
 — & albo, rara Fides colitur
 Velata panno. Acron vero, Albo panno, ait, caput velasse eos, qui Fidei sacrificarent. Plura V. apud Porphy. & Varr. de L. L. 4. 10. extr. vel Lex. Pitisc.
FIDEICOMMITTO, Ære. Alterius fidei præstandum aliquid demandare. Tertull. de Præscr. adv. Hær. cap. 37. Sicut Apostoli caverunt, sicut fidei commiserunt, sicut adjuraverunt, ita teneo.
FIDEICOMMISSUS, Adj. [πεπιστευμένος] ut, Libertas fideicommissa. i. e. Fideicommissio relicta. Ulpian. in l. Titius. D. de actionibus empti, Titius quum decederet, Seixæ Stichum, Pamphilum, Arescufan per fideicommissum reliquit: ejusque fidei commisit, ut omnes ad libertatem post annum perduceret, &c. Heres eadem mancipia Sempronio vendidit, nulla commemoratione fideicommissæ libertatis facta, &c.
FIDEICOMMISSUM, i. n. [πεπιστευμένον] Species est dispositionis ultimæ alicujus voluntatis: qua præcatur heredem aut alium dare aut facere aliquid, quod nunc per omnia legato exæquatum est. Ulpian. in l. 1. D. de Legat. 1.
 Petere fideicommissum. Quintil. lib. 3. cap. 6. conf. Suet. Claud. cap. 23. 2.
 Fideicommissorum, alia singularia sunt, alia universalia: Singularia sunt, quæ singularum rerum sunt, veluti, Rogo te heres ut fundum illum Sempronio reddas, restituas. Universalia vero, totius hereditatis, veluti, Peto a te ut hereditatem illi meam restituas. Hotom. conf. Briffon. de Form. 7. p. 669. vel Lex. Pitisc.
 Commissa fide, pro Fideicommissa. Hor. 1. Serm. 3. 94.
 — si furtum fecerit, aut si
 Prodidit commissæ fide. Ubi Fide pro Fidei dixit antique.

FIDEICOMMISSARIUS, i. m. Cui fideicommissum relictum est. Ulpian. de Legat. 3. l. fideicommissa, Paulatim igitur admitemus & si ex parte pecuniæ rem comparavit, quam non hoc anno exegit, ut fideicommissarium privaret fideicommissio, posse adhuc fideicommissi petitionem superesse.
FIDEDICTOR, Æris. m. Idem qui Fidejussor. Augustin. Epist. 23. ad Bonific. Quando ad Baptismum offeruntur, pro eis parentes, tanquam fidedictores respondent. ul. Spondent.
FIDEJUBRO, Ære. [ἐξουχία] Ulpian. in l. si dubitet. §. filiusfamiliæ. D. de fidejussoribus. Filiusfamiliæ pro patre poterit fidejuberere, nec erit sine effectu hæc fidejussio. Idem in l. 1. D. de solutionibus. In rem suam fidejuberere. Paulus in l. de die. in princ. D. qui satisdare cogantur. Sed nec miles, nec minor viginti quinque annis probandi sunt: nisi hæc personæ in rem suam fidejubeant, ut pro suo procuratore. V. Lex. Pitisc.
FIDEJUSSIO, Æris. f. [ἐξουχία] Jabolenus in l. sed etfi. D. de fidejussoribus, Quum servus fidejussionis nomine obligari non possit.
FIDEJUSSOR, Æris. m. [ἐξουχίης, ἀνάδελφον] Auctor credendi, inquit, Donatus, alium aliquid daturum, facturumve sua fide, suoque periculo promittens. Ulpian. in tractatu de Fidejuss. l. Græce, Siquis Stichum stipulatus, fidejussorem ita acceperit, Stichum aut decem fide tua jubes? Budæus. Ejus compositum Confidejussor, V. suo loco.
 Fidejussores assidui. V. ASSIDUUS.
 Fidejussor, Jurisconsultus dicitur, Qui fide ac periculo suo suadet, ut id de quo agitur, fiat, quoniam ejus eventum præstat, ut l. Lucius. D. de fidejuss. Peto de ei nummos, fide ac periculo meo. Itaque quum has passim formulas legimus, Stichum aut decem fide tua jubes? Quantam pecuniam credidero, fide tua esse jubes, & similes, subauditur perpetuo, Isti credita. Nam Jubere, pro Velle suadere, cupere, hic usurpatur, ut veteres in his locutionibus annotarunt, Jubeo te salvere: Jubeo te bono animo esse, &c. Ex Hotomiano. conf. Mecrob. Saturn. 5. 19.
FIDEJUSSORIOUS, Adj. Papin. in l. tribus. D. de usufruct. ear. rerum, quæ usu consu. Si cohæredes ex causa fidejussoria convenirentur.
 Obligatio fidejussoria. l. 50. ff. de Fidejuss.
FIDEIPROMISSOR, Æris. m. Idem qui Fidejussor. Gloss. Lat. Græc. Fideipromissor, πιστοδότης.
FIDO, sisus sum, [πιστώ, διαπίσω, πέποιθα] Ære. Fidem habere, credere, spem ponere.
 Cum dat. Plin. Epist. 174. Ita solemus, qui ingenio parum fidimus fatietatis periculum fugere. Virg. 9. Æn. 378.
 — & fidere nocti.
 Cum abl. Virg. in 7. Æn. 290.
 Moliri jam tecta videt, jam fidere terra.
 Curfu fidere. Ovid. 7. Met. 545. sic,
 Pecunia fidere. Nep. 6. 3. 5. Et
 Victoria. Idem 12. 1. 2. conf. Cic. 4. Acad. 20. Et 2. de Na. Deor. 41.
 Fidebo, futurum antiquum, teste Nonio, Nævii testimonium citant ubi ait, Tibi quum fidebo, fidelis ero.
 Fidere absolute. Phileph. ex Theocrito,
 Fidere, Batte, decet, melius cras forsitan habebit.
FIDENS, entis. Partic. [πιστῶν, πιστάριον] Cic. 1. de Nat. Deor. 9. Istisne fidentes somniis, non modo Epicurus & Metrodorus, Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, &c.
 Dubitans & Fidens, contraria. Cic. 10. Att. 7. Istum enim victore magis relinquentium puto, quam victum; & dubitantem magis, quam fidentem suis rebus.
 Fortis & fidens. Cic. 3. Tusc. 14. Qui fortis est, idem est fiden quoniam confidens mala consuetudine loquendi in vitio positum ductum verbum a confidendo, quod laudis est. Qui autem est fiden is profecto non extimefcit.
 Animus prudentia consilioque fidens. Cic. 1. Off. 81.
 Animo fidenti gradi ad mortem. Cic. 1. Tusc. 110.
 Brachiis juvenus fidens. Hor. 3. Carm. 4. 50.
 Fuga fidens Parthus. Virg. 3. Georg. 31.
 Puer bene sibi fidens. Cic. 6. Att. 6.
 Præsidio fidens. Hor. 1. Epist. 19. 81.
 Voce fidenti loqui. Cic. 2. de Divin. 64. Ex quodam poeta.
 Animi fidens. Virg. 2. Æn. 61.
 Compar. Apul. Met. 5. pr. Psyche paullo fidentior intra limen se facit. Ammian. 16. 31. Romanus fidentior.
 Superl. Idem 27. 24. Fidentissimo impetu.
FIDENTER, Adv. [πιστάριος] h. e. Tuto & cum fiducia. Cic. 2. Orat. 80. Tum ille fidenter homo peritissimus confirmare, &c.
 Timide & fidenter, contraria. Cic. 2. de Divin. 67. Timide fortassis ignifer evellebat, quod fidenter infixerat.
 Fidenter agere. Cic. 4. Acad. 24. Et 2. de Fin. 21. At ille non pertimuit saneque fidenter, istis quidem ipsis verbis, inquit.
 Compar. Fidentius scribere alicui. Cic. 6. Att. 1.
 Superl. Ammian. 17. 2. Ausi omnes accedere fidentissime. Idem 19. 8. Dimentes fidentissime. Augustin. de Vera Rel. cap. 3.] Fidentissime dixerim.
FIDENTIA, æ. f. [πίστις, πίστις] Cic. 4. Tusc. 80. Et si fidentia id est firma animi confissio, scientia quædam est & opinio grav non temere assentiens; metus quoque est diffidentia expectati & independentis mali. Idem 2. de Invent. 162. Fidentia est, per quam nignis & honestis in rebus multum ipse animus in se fiducia, certa cu spe, collocavit.
FIDELIS, e. [πιστός, εὐοικῶν] Cui fides tuto adhiberi potest; vel Cui fidem servat. Plaut. Capt. 2. 3. 79. Cic. 4. Fam. 1. Aut siquem tuum fidelium voles, ad me mittas.
 Ad vetustatem fidelis. V. AD PRÆP.
 In amicitia fidelis. Cic. 2. de Fin. 81.
 Imperio fidelis. Cic. de Arusp. Resp. 29.
 Officiis fidelis. Cic. 5. Verr.
 Pice fidelior explendis rimis arundo contusa. Plin. lib. 16. cap. 36. Amic.

- Amicitia fidelis. Cic. de Amicit. 54.
 Animo fideli & clementi in aliquem esse. Ter. Hec. 3. 5. 22.
 Animo fideli in dominum servus. Cic. pro Milon. 29.
 Auxilia fidelissima. Cic. ad Brut. 16.
 Comprehensio fidelis & vera. Cic. 4. Acad. 401.
 Conjux fidelis. Ovid. in Ibin. 356.
 Conjux fidelissima. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Consilium fidele dare. Cic. pro Cluent. 85.
 Cura fidelior. Ovid. 1. de Arte Am. 555.
 Desideriis icta fidelibus. Hor. 4. Carm. 5. 15.
 Doctrina, domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest. Cic. 16. Fam. 17.
 Familiaritates Græcorum parum fideles. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Gratia fidelissima mihi conjunctus homo. Cic. pro Milon. 76.
 Intentio fidelis, pro Seria. Sen. Epist. 72. Si quicquam ex studio, & fideli intentione laxaverint, retro eundem est.
 Lacrymæ fideles. Ovid. 13. Epist. 127.
 Medicus fidelis. Hor. 2. Serm. 3. 147.
 Mente fideli casta sis. Tibul. lib. 1. 6. 75.
 Monitus fidelis. Ovid. 13. Met. 722.
 Oculis subjecta fidelibus. Hor. in Arte Poet. 181.
 Opera fidelis. Plaut. Perf. 1. 1. 49. Obsecro te, rescroque, operanda hanc mihi fidelem.
 Pax fidelis. Ovid. 4. de Pont. 9. 77.
 Servus egregie fidelis. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Silentium fidele. Hor. 3. Carm. 2. 25.
 Socius fidelissimus. Cic. pro Font. 3.
 Fideles substantivè, Servi ministrique appellantur. Cic. 4. Fam. 1. Si quem tuorum fidelium velis ad me mittas. Vet. Gloss. Fidelis, *πιστός δὲ δὲ*, conf. Taubm. ad Plaut. p. 263. v. 79.
 Fidelem se hero suo facere. Plaut. Mil. 2. 4. 55.
 Dum te fidelem facere hero voluisti, pæne absumptus es.
 Nemo credit ei, nisi quem fidelem putat. Cic. pro Rosc. Amer. 112.
 De Servis quem habuit fidelissimum. Nep. 2. 4. 3.
 Fidelis, Ecclesiasticis dicitur, Qui Christianus est factus. V. Prudent. Perist. 2. 443. & 5. 334.
FIDELITAS, *πίστις*. f. [*πίστις*] Fiducia, & credulitas, vel etiam fidei perfolutio. Cic. 1. Q. frat. 2. Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod profus credo, &c. Sic 5. Verr. Tanta auctoritas est in eorum hominum fidelitate.
 Erga patriam fidelitas. Cic. 10. Fam. 17.
 Operam & fidelitatem alicujus desiderare. Cic. 16. Fam. 11.
 Fidelitate & benevolentia alicui satisfacere. Cic. 13. Fam. 21.
 Amicorum fidelitate servata alicujus vita. Cic. pro Planc. 71.
FIDELITER, [*πίστις*] Adv. Æque & juste. [Immo potius Cum fide.] Cic. 1. Off. 92. Hæc præscripta servantem licet graviter, magnifice, animoseque vivere, atque etiam simpliciter, fideliter, & vitæ hominum amice. Curare fideliter merces alicui. Cic. 15. Att. 20.
 Discere fideliter artes. Ovid. 2. de Pont. 9. 47.
 Inaurato ibi fidelissime simulacro. Plin. 33. cap. 3.
 Monere aliquem fideliter. Ovid. 15. Epist. 67.
 Permanere constanter & fideliter in amicitia Populi Romani. Liv. 33. 35.
 Retinere commissa fideliter. Hor. 1. Epist. 19. 70.
 Nec retinent patulæ commissa fideliter aures.
 Servire alicui fidelius. Ovid. 7. Met. 563.
 Valere fidelius constantiusque. Gell. 17. 12.
 Fidelissime narrare. Plin. Paneg. cap. 56.
FIDELER, Adv. [*πίστις*] pro Fideliter. Plaut. Fragm. 3. 27. Fac fidele: cave fluxara fidem feras. ex Non. 11. 25. Antiquum. Prudent. in Romano 426.
 ——— nunquam pro salute & maximis Fortissimisque principis cohortibus Aliter precabor, quam fidele ut militent. Potest Enallage esse, ut Dulce ridere.
FIDUS, Adj. [*πίστις*] Cui fidendum est. Plin. in Paneg. 79. Virg. 2. Æn. 281.
 ——— spes o fidissima Teucrum. Cic. de Amicit. 53. Quos fidos amicos habuisset, quosque infidos.
 Amicus fidus. Catul. 99. 1.
 Animus fidus. Liv. 25. 15. Quo ubi ventum est, coorti cum clamore equites, prope inconditam Thurinorum turbam, nec satis fido animo unde pugnabat stantem, exemplo in fugam averterunt.
 Aures fida. Ovid. 10. Met. 382.
 Conjux fidissima. Ovid. 1. de Pont. 4. 45.
 Cultor fidissimus imperii Romani. Liv. 26. 32.
 Custos fidissima. Ovid. 5. Fast. 45.
 Custodia fida. Cic. 2. de Fin. Inest ad humanam societatem justitiæ fida custodia. Sic 2. de Nat. Deor. 158.
 Demus fida. Ovid. 1. Trist. 3. 64.
 Ensis fidus. Virg. 6. Æn. 524.
 Familiaritas fida. Cic. 2. Off. 30.
 Interpretes fidus. Hor. de Arte Poet. 133.
 Medicus fidus. Hor. 1. Epist. 8. 9.
 Minister fidus. Ovid. 2. Met. 837.
 Pax fida Romanis fuit cum Porfena. Liv. 2. 15. extr.
 Pectora fida. Ovid. 9. Met. 249.
 Servus fidissimus domino. Liv. 33. 28. extr.
 Silentia fida. Virg. 3. Æn. 112.
 Sodalis fidus. Ovid. 1. de Arte Am. 752.
 Subsidium fidissimum. Tacit. 5. Ann. 8. Quasi fidissimum ad subsidium perfugisset.
 Terra fida. Ovid. 5. Met. 491.
 Uxor fidissima. Cic. 14. Fam. 4.
 Compar. Justin. 16. 5. 2. Ut eos sibi fidiore redderet.
 Superl. Fidissimi nostris rebus. Hirt. Bell. Afric. cap. 79.
FIDUSUS, a, um. a Fidus; ut a Vetus, Vetusus. Festus, Fiduista a Fide denominata. ea que maxime fidei erant. [Lego Maximæ.
FIDE,issime. Adv. [*πίστις*] Idem ac Fideliter. Cic. 2. Fam. 16. Nec me ista terrent quæ mihi a te ad timorem fidissime atque amantissime proponuntur.
FIDAMEN, *πίστις*. n. pro Fiducia apud Tertul. Carm. ad Senat. 83. Corrige delictum fidamine.
FIDUCIA, *πίστις*. f. [*πίστις*, *πιστεύω*] Audacia, securitas. In bonum fere semper accipitur, quamvis aliquando in malum. Plin. Epist. 342. Merito habuisti, Secunde carissime, fiduciam animi mei. Propter tuam fiduciam. Plaut. Bacch. 3. 3. 9.
 Nunc propter te, tuamque pravos factu' fiduciam.
 Judicia fiducia, tutelæ, societatis. Cic. pro Rosc. Com. 16. & 3. de Nat. Deor. 74. V. infra de dictionis hujus signif. in jure.
 Formæ fiducia. Ovid. 8. Met. 435.
 Juris fiducia. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Minimæ fiducia manus, Cui parum fiditur. Liv. 8. 8.
 Fiducia mea, h. e. Meo periculo. Plaut. Poen. 5. 4. 39.
 Mea fiducia hercle haruspex, patruæ, his promisit, scio, Libertatem: quia me amare hanc scit.
 Fiducia mei, Idem. Plin. Epist. pen. lib. 4. Virg. 8. Æn. 395.
 ——— fiducia cessit
 Quo tibi diva mei?
 Fiducia sui. Liv. 25. 37. Mirabundique, unde tot hostes tam subito exorti prope deleto exercitu forent: unde tanta audacia, tanta fiducia sui, victis ac fugatis, &c.
 Qua fiducia id facere audeam, nec quid me nunc faciam scio. Ter. And. 3. 5. 7. Virg. 1. Æn. 136.
 Tantane vos generis tenuit fiducia vestri? Idem 9. Æn. 188.
 Cernis quæ Rutulos habeat fiducia rerum.
 Audax fiducia. Stat. 6. Theb. 393.
 Falsa formæ fiducia. Propert. lib. 3. 24. 1.
 Mendax fiducia. Ovid. 2. de Pont. 4. 31.
 Mutua inter se fiducia. V. MUTUUM.
 Pallens fiducia. i. e. Metu mixta. Stat. 6. Theb. 393.
 Tenuis in volucris fiducia cursu. Stat. 5. Theb. 167.
 Vana pedum fiducia. Ovid. 10. Met. 120.
 Addere fiduciam alicui. V. ADDO.
 Afferre fiduciam. V. AFFERO.
 Fraudare quempiam per rationem fiducia. Cic. pro Cæcin. 7.
 Habere orationis fiduciam. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Jactare fiduciam. Quintil. lib. 4. cap. 1. Adversarius enim fiduciam partis suæ jactat.
 Præ se ferre fiduciam. Quintil. lib. 5. cap. 13.
 Stabilis benevolentie fiducia in vita tyrannorum esse non potest. Cic. de Amicit. 2.
 Tangit fallax animum fiducia. Ovid. 11. Met. 430.
 Fiducia in virtute alterius, Existimatio quam de fide & virtute alterius habemus. Liv. 24. 5. extr. Conficiorum nemo, quum diu focius consilii torqueretur, aut latuit, aut fugit: tantum illis in virtute ac fide Theodoti fiducia fuit, tantumque ipsi Theodoto virium ad arcana occultanda.
 Facere fiducia alicujus quod facimus. Cic. 7. Verr. 175.
 Alicujus fiducia spoliarum provinciam. Cic. 2. Verr. 40.
 Fiduciam eam diligentiam tibi habeo, ut credam te omni ratione id acturam, ne sint obnoxii injuriis. Plin. Epist. 299. Barbari dicunt. Credo quod tu eris tam diligens quod.
 Possit sic dici etiam Fidem. H. St.
 Fiducia a Spe differt, ut major & certior. Sen. Epist. 16. Jam de te spem habeo nondum fiduciam.
 Fiduciam veteres pro Crimine etiam & Audacia posuisse Servius ad 2. Æn. 61. notat. conf. Non. 4. 205.
 Fiducia, est Quum res aliqua, sumendæ mutæ pecuniæ gratia, vel nuncupatur, vel in jure ceditur.
 Fiduciam accipere. Cic. in Topic. 42. Si tutor fidem præstare debet, si focius, sicuti mandaris, sicuti fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Boetius in quarto commentario Topicorum, Fiduciam (inquit) accepisse dicitur cuicumque res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando remancipet. Veluti si quis tempus dubium timens, amico potentiori fundum mancipet, reddidit quum tempus illud dubium præterierit. Cic. pro Flacc. 51. Pecuniam adolescentulo grandi fenore, fiducia tamen accepta, occupasti. Hanc fiduciam commissam tibi dicis, tenes hodie ac possides. Eum tu testem spe recuperandi fundi paterni venire ad testamentum dicendum coegisti. Hæc Cic. Pecuniam (inquit) fenoravit a te sumpsit adolescens, ob eamque fundum fiduciarium dedit. i. e. Fiduciarium mancipatione. Budæus. V. ACCIPIO. conf. Liv. 32. 38. & Sigon. de Judic. 1. 5.
 Committere fiduciam, quid sit, ex præcedenti Ciceronis exemplo intelligitur.
 Conducere opus fiducia sua. V. Adversio, in ADVERSUS.
 Fiducia, est Contractus, quo fidem alterius sequuti, rem ei aliquam simulandi tantum causæ mancipamus: inde ducta appellatione, quod nulla alia re, quam fide ac probitate emptoris freti, eam venditionem interponimus. Unde Fiduciarium emptor ille recte appellabitur, quemadmodum hæres Fiduciarium dicitur, cujus fidei suam hereditatem testator ad tempus tantum credit. V. plura apud Hotomanum, in Comment. verb. juris.
 Fiduciæ, arum. pl. sunt Pignora & Hypothecæ. Cic. 3. Off. 17. Fidei bonæ nomen existimabant manere latissime idque versari in tutelis, societatis, &c. Idem pro Rosc. Com. 16. Si qua sunt privata judicia summæ existimationis, & pæne dicam capitis, tria hæc sunt, fiducia, tutela, societatis. [Hic est genet. sing.] Hinc apud veteres jurisconsultos Fiduciæ judicium est, quod Trebonianus dixit Pignoratitium judicium. V. Salmaf. de Modo Usur. cap. 14.
 FIDUCIALITER, Adv. Cum fiducia. Gloss. Vet. *πιστολόγως*, fiducialiter ago. Ambros. Virg. Iap. 3. Fiducialiter intueri. conf. Augustin. Confes. 9. 13.
 FIDUCIARIUS, Adj. [*πιστορός*] Budæus, Omnino fiduciarium mancipationem vel venditionem, venditionem hodie vocamus sub reddimendi, redhibendique lege factam. Idem alio loco, Fiduciarium possessionem appello, quam sub manu regia possidere vocant, quasi fide data acceptam, a fiducia tamen dictam. Liv. 32. 38. Optimum ratus Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno, velut fiduciarium dare,

dare, ut victori sibi restitueret: siquid adversi accidisset, ut ipse haberet. De Corintho loquens quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut si victor ex bello redisset, Nabid ei restitueret. Sic Cas. 2. Bell. Civil. 17. Neque se ignorare quid sit officium legati, qui fiduciarum operam obtineret. Legatum pro Vicario, i. e. locum tenente intelligendum, quem propterea fiduciarum operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore aut Consule, cedere eum oportet. Curtius etiam eodem modo usus est, s. 9. 8. Inde Fiduciarus hæres a Jaboleno vocatus est fideicommissarius, in l. Sejus, ad Trebel.

Fiduciarus servus, pro Oppignerato. Paul. lib. Sent. 2. cap. 12. Quicquid creditor per fiduciarium servum quaesivit, fortem debiti minuit.

Fiduciarus tutor. V. Tutor, ōris, in TUTOR.

FIDUCIO, ōre. Verbum Jurisconsultorum veterum. Unde Tertul. de Idololat. cap. 23. Fiduciare pignoribus. V. Rigalt. in loc. Vet. Gloss. Fiduciat, *ὑποθήκη*. Fiduciat *ὑποθήκη*. Vetus inscriptio in vinea Card. Carpenfis, DIS MANIBVS. M. VLPIVS AVG. LIB. SYMPHOR. FLATVRARIVS AVRI ET ARGENTI MONETAR. SIBI ET VLPIAE HELPIDI, &c. FECIT, ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE VTRIVSQVE SEXVS, &c. EA CON-DITIONE NE FIDUCIENT, NE VENDANT, NEVE ALIO QVO GENERE ID SEPVLCHRVM SIVE MONVMENTVM EST, ALIENARE VLLI POTESTAS SIT. V. Gruter. Inscript. p. 638. n. 4.

FIDUCIATUS, a, um. Tertul. & Gloss. vet. in superiori dict.

FIDES, is. f. [*πίστις, κισθήρα, λύρα*] Genus citharæ, quæ & Lyra dicitur, Chordæ. Cic. in Hortens. Ponendæ sunt fides & tibiæ. Sic 3. de Orat. 214. Festus, Fides, genus citharæ, dicta quod tantum inter se chordæ ejus, quantum inter homines fides, concordent. Perf. 6. Sat. 4.

Atque marem strepitum fidis intendisse Latinæ. Hor. 1.

Carm. 17. 18.

— fide Teia Dices.

Conspicuus fide, Apollo. Ovid. 5. Epist. 139.

Canoræ fides. Virg. 6. Æn. 120. V. CANORUS.

Adhibere fides epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Allumptæ fide pulsus luctus. i. e. Cithara. Val. Flac. 4. Argon. 88.

Canere fidibus. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. CANO.

Cecinisse fidibus præclare dicitur Epaminondas. Cic. 1. Tusc. 4.

Contentæ & incontentæ fides. Cic. 4. de Fin. 75. Ut, inquit, in fidibus pluribus, si nulla earum ita contenta numeris sit, ut concentum servare possit, omnes æque incontentæ sint: sic peccata quia discrepant, æque discrepant: paria sunt igitur.

Difcebant fidibus antiqui. Cic. de Senect. 26.

Docere aliquem fidibus. V. paulo post FIDICEN.

Jungere vocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Movere fides. Lucan. ad Pison.

Scire fidibus. Ter. Eun. 1. 2. 53.

Fidis, ut & Fidicula, Sidus est Lyra. Columel. lib. 11. cap. 2. Cal. Febr. Fidis incipit occidere.

FIDICŪLA, æ. f. [*κισθιδιον, λυζιον*] Parva lyra. V. Vall. 1. 5. Gell. lib. 1. 11. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fidicularum, tibiaramque concentu conspiratum. Cic. 2. de Nat. Deor. 22. Quid si platani fidiculas ferrent numerose sonantes?

Fidicula, Sideris nomen. Plin. lib. 18. cap. 26. Pridie nonas Januarii Cæsari Delphinus matutino exoritur, & postero die Fidicula, quo Ægypto Sagitta vesperi occidit. Ibid. cap. 25. Fidicula occasus Autumnum inchoat. Hoc sidus Arato dicitur & Chelys & Lyra.

Fidicula item Capillaris herba, Trichomanes. [Immo Filicula.

FIDICULÆ, arum. f. numero tantum plur. sumitur pro Instrumento torquendi, ex duobus, ut putatur, obliquatis lignis compacto, ab extorquenda veritate ac fide. V. Isidor. 5. 27. Vel a nerveis funibus, vineulisque, quibus ad illum modum homines torquendi alligantur. Hæc Valla lib. 1. Sed verius putatur esse tormentum quo fontes a tortore funibus alligati, vulgo torquentur. Sen. lib. 3. de Ira, Equuleus, & fidicula, & ergastula, & cruces. Suet. in Tiber. cap. 62. Excogitaverat autem inter genera cruciatus etiam, ut larga meri portione per fallaciam oneratos, repente verteris deligatis, fidicularum simul, urinæque tormento distenderet. Idem Calig. cap. 33.

Fidiculæ, quæ in tormentis numerantur, videntur Turnebo Advers. 4. 3. lascivia quadam joci nomen invenisse, quod ut in fidibus nervi, item quoque ut nervi hine & inde multis funibus homines distendebantur. Sed & illa machina funes multos, ut nervos habebat. V. Ferrar. Elect. 1. 6. Durant. Var. Lect. 1. 15. Sigon. de Judic. 1. 17. vel Lex. Pitisc.

FIDICEN, inis. m. [*κισθηροδης, κισθηρης*] Qui canit fidibus. Cic. 9. Fam. 22. Socratem fidibus docuit nobilissimus fidicen.

Fidicen & tibicen mundus. Cic. 3. de Nat. Deor. 22.

Romanæ fidicen lyra. Hor. 4. Carm. 3. 23.

Ut Tibicen, Tubicen. H. St. Add. Cornicen, Liticen, Cicuticen, Pflmicen, Siticen. Sambucen, Lyricen &c. & cum Præpositione Ofcen. de quibus f. l. V.

FIDICINA, æ. f. Mulier fidibus canens. Ter. Eun. 3. 2. 4. Equid nos amat de fidicina istac? Ibid. 5. 6. 15. Quandam fidicinam amat hic Chærea.

FIDICINIUS, Adj. [*κισθηροδης*] Quod pertinet ad fidicinem, ut Ludus fidicinus. Plaut. Rud. prol. 43. Eam vidit ire e ludo fidicinio domum.

FIDICINARIUS, i. m. Idem qui Fidicen. Gloss. Gr. Lat. *κισθηρης*, Fidicinarius.

FIDICINO, ōre. Fidibus canere. Mart. Capell. lib. 9. & Gloss. Gr. Lat. *κισθηρα*, fidicino.

FIDICULANIUS Falcula, Senator, Populi Romani splendor, decus atque ornamentum judiciorum, exemplar antiquæ religionis. Hæc Cic. pro Cæcin. 28. per ironiam.

FIDIUS Deus, [*Ἰδίου θεός*] Jovis filius, a Fide dictus, ut nonnullis placet. Deus Sabinorum tribus diversis appellatus nominibus; Sanei, Sangi, & Sabi, per quem jurari solitum, Medius Fidius. V. Varr.

de L. L. 4. 10. & Fest. conf. Plin. 4. Epist. 3. & Lex. Pitisc. Plaut. Afin. 1. 1. 8.

Per deum Fidium quaeris: jurato mihi

Video necesse esse eloqui.

Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo ut templa cum sacrificiis meruerit. Culus est a veteribus in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. 6. Fast. 213.

Quarebam, Nonas Sanco, Fidione referrem, &c. V. MEDIVS FIDIUS. & DIUS.

FIDO, **FIDUCIA**, **FIDUCIARIUS**, **FIDUS**, &c. V. FIDUS, ei. **FIDULUS**, Viri proprium, de quo Cic. in Vatin. 31. Cum C. Fidulo atrato. Al. Figulo vel Figulio. [Possit & Vibullio legi, vel Vitulo, quod est cognomen gentis Voconia.]

FIDUSTA. V. FIDES.

FIDIUSTIUS, M. Senator, temporibus Syllæ vixit, ab eoque proscrip-tus, non alia de causa a M. Antonio iterum proscrip-tus est, quam quia pro-scrip-tus fuisset. Meminit Plin. lib. 7. cap. 43. Dioni Philuscius au-dit lib. 47. Nisi erratum est.

FIG. Figulina, Figulus, Figura.

FIGMEN, **FIGMENTUM**. V. FIGO.

FIGO, xi, xum, [*πιγνίω, σκιμαπία, πιγνίω*] ōre. Diomedes Fictum probat ex Scauro, his verbis, Sagitta confictus. Est autem Figere, Immittere. Columel. Palum humi fixit. Virg. 4. Georg. 115.

— ipse feraces

Figat humo plantas.

Figere in poste. Cic. 3. Att. 15. Ast tute scripsisti ad me quoddam caput legis Clodium in curiæ poste fixisse, ne referri, neve dici liceret. Adversarios figere & amicitias parcere. Cic. in Orat. 89.

Apros cuspidate fixit. Ovid. 2. de Arte Am. 190.

Carnes figere verubus. Virg. 1. Æn. 216.

Cervos figere. V. CERVUS.

Gradus figere. Valer. 7. Argon. 559.

Gravidam fixisset quum levis hasta fuern. Martial. lib. Spectac. 12.

Imbrices figere clavulis. Cato cap. 21. Plin. lib. 10. cap. 40.

Mucrones figere in aliquo. Cic. 14. Philipp. 6.

Mucronem laevo tempore fixit. Ovid. 5. Met. 116.

Notas in collo figere dente. Tibul. lib. 1. 8. 38.

Palum figere in parietem. Plaut. Mil. 4. 4. 4.

Pedem figere. Virg. 6. Æn. 159.

It comes, & paribus curis vestigia figit.

Ubi Servius, Aut simili sollicitudine detentus incedit. Aut figit vestigia, id est stat sub-ito: quod cogitantes facere conseruerunt.

Tela figere. Propert. lib. 2. 9. 38.

Telis diversis nostri figebantur. Hirt. Bell. Alex.

Figere, Affigere: h. e. Applicare, & quasi ad aliquid firmare. Unde omnia militia, sive gladiatura, milites seu gladiatores, arma figere dicebantur, quia ea in templis suspendebant, vel templorum parietibus affigebant. Liv. 4. 20. Spolia in æde Jovis Feretrii, prope Romuli spolia, quæ prima opima appellata, sola ea tempestate erant, cum folenni dedicatione dono fixit. de Cossio. Unde tractum est, ut Figere arma sit Securum esse. Virg. 1. Æn. 248.

— armaque fixit

Troja: nunc placida compositus pace quiescit.

Figere ad statuam. Plin. Epist. 159.

Legem figere. Cic. 14. Att. 12. Veruntamen ecce autem Antonius, accepta grandi pecunia fixit legem a Dictatore comitiis latam: qua, &c. Virg. 6. Æn. 622.

— fixit leges pretio, atque refixit.

Ubi Servius, Fixit ideo quia incisæ in æreis tabulis affigebantur parietibus. V. Brisson. Form. 2.

Senatusconsultum ære publico figere. Tacit. 12. Ann. 53. Et fixum est ære publico Senatusconsultum, quo libertinus Sertertii ter millies possessor, antiquæ parimonie laudibus cumulabatur.

Tabulas figere, idem quod Figere leges. Cic. 12. Fam. 1. Tabula figuntur, immunitates dantur. Idem 1. Philipp. 3.

Figere aliquem maledictis, per translationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Zeno quidem non eos solum, qui tum erant, Apollodorum, Syl-lum, ceteros figebat maledictis: sed Socratem ipsum, &c.

Arcana murmura figit auribus. Stat. 1. Achil. 380.

Beneheum trabali clavo figere. Cic. 7. Verr. 52. Proverbialis loquutio: nam beneficium quod Mamertinis fecerat, volebat Verres clavo trabali, i. e. Indissolubili, figere. Ejusdem sensus est Herculanus nodus. Quadrat in eos qui sunt archilima necessitudine conjuncti & copulati. V. Erasim. in Chiliad.

Dicta hæc mea figite. Virg. 10. Æn. 104.

Mentem figere in re aliqua. Cic. 2. Fam. 5. Mentem denique omnem in Milonis consulatu fixi.

Modum figere, pro Imponere. Hor. 3. Carm. 15. 2.

Tandem nequitie fige modum tuæ.

Oculos figis in virgine. Ovid. 4. Met. 196. In terram. Sen. Epist. 11.

Oscula figere. Virg. 2. Æn. 490. Ovid. ad Liv. 95.

Querelas nostras intra te fige tacitus. Joven. 9. Sat. 94.

Tela deorum in impiorum mentibus figuntur. Cic. de Arusp. Resp. 9. Vultus fixit in imagine divæ. Ovid. 4. Fast. 318.

FIXUS, Partic. [*πιπηγμένον, πιπηγός*] Plaut. Trin. 4. 3. 33. Ad parietem sunt fixa elavis ferreis.

Fixus & fundatus. Cic. 1. Att. 16. De statu Reip. Bonorum omnium conjunctione, & auctoritate consulatus mei fixus & fundatus videbatur.

Arma parietibus fixa. Cic. 1. de Divin. 74.

Dolor fixus medullis. Sen. Herc. Oeth. 4.

Mala fixa. Cic. 14. Fam. 4. Si hæc mala fixa sunt, ego vero te quantum primum, mea vita, cupio videre.

Saxis asperis fixus aliquis naufragio expulsus. Cic. in Pison. 43. e vet. poeta.

Sententia fixa menti. Valer. 1. Argon. 548.

Studium salutis alicujus, & testimonium dignitatis in monumentis publicis fixum. Cic. pro Sext. 128.

Fixum

Fixum, per translationem, pro Firmato. unde Fixum consilium. Cic. 8. Att. 22. Et simul scito labare meum consilium illud, quod jam fati fixum videbatur.

Ratum, firmum, fixum. Cic. 4. Acad. 27.

Fixum & statutum est. Cic. pro Muren. 62.

Sicut quid ille promissit, id erit fixum. Cic. 1. Philipp. 17.

Maneat, ac fixum sit, quod neque moveri, neque mutari potest. Cic. pro Rabir. Post. 25.

Fixa animo. Cic. 10. Fam. 34. Quæ perpetuo animo meo fixa manebunt.

Stabile & fixum bonum. Cic. 5. Tusc. 40.

Stabile, Fixum, & ratum decretum. Cic. 3. Acad. 27.

Fixum immotumque animo sedet. Virg. 4. Æn. 15.

Animis fixum tenere aliquid. Cic. pro Corn. Balb. 68.

Convellere aliquid fixum. Cic. pro Cluent. 26.

Compar. apud Arator. in Act. Apost. cap. 4.

Arva tremunt concussa locis, tu fixior hæres.

IXE, Adv. Compar. Augustin. Epist. 6. extr. Ubi tenacius habitabit & fixius, nili unde se Deum visurum esse præsumit?

IXIO, ðnis. f. Vet. Gloss. Fixio, *κρίσιμος, κρίσις*.

IXURA, æ. f. Idem. Vulg. Interp. Joh. 20. 25. Fixura clavorum. conf. Vet. Interp. Irenæi 5. 10. & Tertul. adverb. Gnost. cap. 1.

IGLINA, FIGULARIS, FIGULUS, FIGURA. V. FIGO.

F I L

ILATIM. V. FILUM.

ILIA, FILIALIS, FILIASTER, FILIATIO. V. FILIUS.

ILICTUM, FILICULA. V. FILIX.

ILIPNDULA, Herba est, quæ urinæ remoratur, ejusque stillicidio auxiliatur: Item renum tum calculis, tum doloribus. Eadem stomachi inflationes discutit. Medetur suspiciosi & anhelantibus, omnibusque in universum morbis quos causa frigida excitaverit. Ex Matthioli. in Diosc. lib. 3. conf. Tragus de Stirp. Hist. lib. 2. cap. 122.

ILIPPI Nummi. V. PHILIPPUS.

ILIUS, i. m. [*ἰλῆς, πάϊς, πῆλον, πένον, κλέον, γένον*] Notum vocabulum. Filium *ἰλῆος* & *φίλων* dictum volunt, hoc est ab amore: quod omnium constantissimus amor sit parentum in filios. Perottus. Martinius ducit a *φύλον*, i. e. *γένον*, genus, natio. ex *φύω* nascor, ut transeunte in *i*, sicut ex *φύω* etiam est Fio. A Filo generationis deducit Suid. vet. Diction. V. eund. Martin. & Isidor. 5. 5. ubi quatuor modis Filii appellari docet, natura, imitatione, adoptione & doctrina.

Effigies probitatis paternæ, filius. Cic. 2. de Fin. 58.

Imago animi & corporis, filius. Cic. 6. Fam. 6.

Fratris filius. Ter. Phorm. 2. 1. 23.

Phædriam mei fratris video filium mihi ire obviam.

Blandus filius. V. BLANDUS.

Herilis filius. Plaut. Cist. 4. 2. 83. Bacch. 2. 2. 55.

Infans filius. Juven. 14. Sat. 49.

Iustus filius, pro Verbo. V. JUSTUS.

Minor filius. V. MINOR.

Adoptare filium, sive Pro filio. V. ADOPTO.

Amittere vel perdere filios vel liberos. Cic. 5. Fam. 16.

Cohibere filium. V. COHIBEO.

Condemnare. Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Lex ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset.

Educare filium. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Eniti filios. Quintil. in præm. lib. 6.

Pietate filius, consiliis parens, amore frater in me inventus est. Cic. Post. redit. in Senat. 36.

Acerbum est parentum scelera, filiorum pœnis lui. Cic. Brut. 12.

Probum filium ex patre improbo nasci. Cic. pro Resc. Com. 30.

Orbatus filio. V. ORBATUS.

Percutere filium securi. V. PERCUTIO.

Essè loco filii per atatem. Cic. pro Domo. 35.

Filii etiam in bestiis & rebus inanimatis dicuntur. Columel. lib. 6. cap. 37. Ejusmodi admistrarius nepotibus, quam filiis utilior. De equis. conf. Vet. Interp. Juven. 10. Sat. 230.

Cæli filius est: Cujus virtutem miramur, vel Qui repentino advenerit. Lactant. 1. 11. conf. Tertul. Apol. cap. 10.

Filius familias. Cic. pro Cœl. 39. Illum filium familias, patre parco ac tenaci, habere tuis copiis devinctum non potes. Sallust. cap. 43.

Filii familiarum, quorum ex nobilitate maxima pars, parentes interferent. Ubi notandum Sallustium dicere Filii familiarum, non Filii familias, quia sermo est de diversis familiis. Sic Tacit. 1. Ann. 26. & 11. Ann. 13. V. Varr. de L. L. 7. p. 98. Ed. tert. Steph. Lex. Pitisc.

Filios familias appellat in Vesp. cap. 11. Suetonius. Neve filiorum familias sceneratoribus exigendi crediti jus unquam esset.

Filiifamiâs & filiæ dicuntur, Qui sunt in aliena potestate. Nam qui ex me & uxore mea nascitur, in mea potestate est. L. 4. D. de his qui sunt sui.

Fortunæ filius dicitur is, Cui omnia prospero fortunæ eventu succedunt. Hor. 2. Serm. 6. 49.

Inconstantia filius. Varr. V. Casaub. in Matth. 26. 15.

Medicorum filii. i. e. Medici. ad quam rationem & illud Plaut. Bacch. 2. 3. 74. Megabobuli, vel ut al. Megabyzi filius. i. e. Megabyzus. V. Taubm. & Meurf. ad loc.

Terræ filii, dicuntur Penitus ignoti. Cic. 1. Att. 10. Sed hæc scribam ad te alias subtilius: nam neque adhuc mihi fati nota sunt: & huic terræ filio nescio cui, committere epistolam tantis de rebus non audeo. V. TERRA.

Filii, num. pl. etiam Filias comprehendunt. Quintil. 9. 3. p. 517. V. Burm. conf. Paul. l. 84. de verb. signif.

Fili in vocativo usitatum est unice. Sed antique Liv. apud Priscian. dixit, Jupiter Saturni filie.

FILIOLUS, i. m. dimin. [*τέκνον*] Plaut. Truc. 4. 3. 31. Cic. 1. Att. 1. Filiolo me auctum scito, salva Terentia. V. AUGEO.

Filiolus tibi nascitur. Juven. 9. Sat. 84.

FILIA, æ. f. [*θυγάτηρ, πάϊς*] notissimum verbum.

Adultera filia. Juven. 14. Sat. 26.

Integra filia. V. INTEGRER.

Matura viro filia. Virg. 7. Æn. 52.

Sola domum, & tantas fervabat filia fedes,

Jam matura viro, jam plenis nubilis annis.

Nubilis filia. Ovid. de Rem. Amor. 571.

Auctus est ibi filia in subsidium & solatium simul. Tacit. in Vit. Agric. 6. V. AUGEO.

Collocare alicui filiam.

Collocare filiam nuptui, vel in matrimonium. V. COLLOCO.

Despondere filiam suam alicui. Cic. pro Cluent. 179.

Incestare filiam. Tacit. 5. Ann. 19. Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, desertur incestasse filiam, & saxo Tarpejo dejectur.

Locare filiam. V. LOCUS.

Filiafamilias, f. Sen. ad Helv. cap. 14. & l. 21. §. 3. ff. de Pactis. & l. 195. §. 2. ff. de verb. signif. V. dict. super.

Filiabus, in testamentis ob discrimen sexus, ait Plin. dici consuevisse: quum his tantum nominibus adjici soleat, quæ numero plurali es, litteris terminantur, ut Cupiditates, Dignitates, vel quæ us, ut Manus, Senatus, Fluctus. Hæc Charisius lib. 1.

Filiis in dat. & abl. pl. pro Filiabus habet Plaut. Pœn. 5. 3. 9. & Stich. 4. 1. 61.

FILIOLA, æ. f. dimin. [*θυγάτηρον*] Plaut. Rud. prol. 39. Cic. 1. de Divin. 103. Filiolam suam Tertiam, quæ tum erat admodum parva exofculans, animadvertit trifliculam. Idem. 1. Att. 15.

FILIALIS, e. Adj. Augustin. Serm. 2. fest. Pentecost. Cui non filiali obediebat amore.

FILIASTER, quo quidam utuntur pro Privigno, non Parvus filius est, sed Imitans filium. Auctor Valla lib. 1. Gloss. Gr. Lat. *θυγατρίδης*, neptis, filiafter. Inscript. vet. D. M. EPITYNCHANO FILIASTRO M. ANTONIVS HERMEROS B. M. F.

FILIATIO, ðnis. f. Agnitio filii. Jct.

FILIX, icis. f. [*πέρας*] Herba passim in silvis, atque in agris crescens. a Findendo ducit Martinius, quia fissa habet folia. conf. Isidor. 17. 9. & Cic. 6. Att. 1. p. 581. Grav. Columel. lib. 2. cap. 2. Junci & graminis pernicis repastinatio est: filicis frequens extirpatio. Plin. lib. 27. cap. 9. Filicis duo genera nec florem habent, nec semen, &c. conf. Diosc. 4. 178. Virg. 2. Georg. 189.

Et filicem curvis invisam pascit aratris.

Manipulis filicum dura humus. Virg. 3. Georg. 297.

Neglectis urenda filix innascitur agris. Hor. 1. Serm. 3. 37.

De Pils locorum obsecorum transl. postit Perf. 4. Sat. 40. V. Turneb.

FILICULA, æ. f. [*περίδρον*] Herba similis filici, quæ super muros antiquos, aut etiam juxta quercus crescere solet. Plin. lib. 26. cap. 8. Detrahit bilem polypodium, quam nostri filiculam vocant: similis enim est filici. Radix in usu, pilosa, coloris intus herbacei, crassitudine digiti minimi, &c.

Felicula dicitur a Catone R. R. cap. 158. Nisi mendum est. V. Grav. in seq. dict.

FILICATUS, a, um. Adj. Cic. in Parad. 1. 5. Quid autem Numa Pompilius? minusne gratas diis immortalibus capedines ac fictiles urnulas fuisse, quam filicatas aliorum pateras arbitramur? Alii legunt Felicatas, al. Deliacas. Filicata patera dicta, quod ad filicis herbe speciem sit calata. Fest.

Filicatae lances. Cic. 6. Att. 1. V. Grav. p. 581. Turneb. Adverb. 1. 14. extr.

FILICINA, æ. f. Herba similis filici, alias Radiolum. Apul. de Herb. cap. 83.

FILICO, ðnis. m. Filicones, Mali & nullius usus, a Filici dicti. Fest.

FILICTUM, i. n. [*περίδρον*] Locus filicibus confusus. Columel. lib. 2. cap. 2. Juncos sit, an gramine velutis, an filictis, aliisve frutetis impeditus. conf. Pallad. 9. tit. 3. ubi Filictum, per e, scribitur.

FILTRUM, i. n. Vet. Diction. Filtrum dicitur a Filum, quia ex filis, i. e. pilis animalium fit. Colum chymicum, pannus scil. villosus, vel charta emporctica. Hinc

FILTRATUS, a, um. Et

FILTRATIO, ðnis. f. quæ est Distillatio per filtrum. al. Feltrum. V. Martin.

FILUM, i. n. [*νήμα, ἰσχυρὸν, κλωστήρ, μίτρον, κορόνη*] proprie Quod ex lino lanave trahendo ducitur: h. e. Linamentum, quali minimum hilum. Varr. L. L. 4. Isidor. Fila dicta, vel quia ex pilis animalium sunt, vel quia lanificium filis tenuibus constat, in modum pilorum, id est quasi florum. Lucilius, Surge mulier, duce filum non malum. Liv. 1. 32. Legatus ubi ad fines eorum venit, unde res repetuntur, capite velato (hilum lanæ velamen est) Audi Juppiter, inquit, &c. Al. Filo.

Filum etiam dicebant veteres, teste Arnobio lib. 1. p. 36.

Atra fila trium fororum. Hor. 2. Carm. 3. 16. i. e. Pareatum.

Damnosa fila senectæ exiit. Stat. 1. Silv. 4. 7.

Improba fila. V. IMPROBUS.

Pendula fila. Claud. de Torpedine 20.

Tenuia fila aranei. Lucret. lib. 3. 384.

Tenui filo suspensa filas. Val. Max. 6. 4. 1.

Deducere fila. V. DEDUCO.

Deducere aranea filum pede. Ovid. 1. Amor. 14. 7.

Deducere filum pollice. Ovid. 4. Met. 25.

Intexuit albis purpureas notas filis. Ovid. 6. Met. 577.

Intexere filis canis frondes. Ovid. 15. Met. 372. de Bombycibus.

Legere fila. Virg. 10. Æn. 815.

Movere sonantia fila, Citharæ chordas ferire. Ovid. 10. Met. 89.

Relinquit incepta fila. Ovid. 6. Met. 34.

Resolvent fila tua triplices deæ. Ovid. 2. Met. 654.

Trajicere filum in acu. Celf. lib. 7. cap. 16. Al. Conjicere in acus.

Fila suprema horæ. Martial. lib. 10. 5. Parcarum respicit fila.

Filum, Linea. Varro, Sumptoque atramento futuro, hilum duxit.

Filum, Lineamenta faciei, & venustas. Gell. lib. 14. cap. 4. Forma ac filo virginali dixit imaginem justitiæ fieri solitam. Idem lib. 1.

cap. 9. tradit Pythagoram explorare solitum discipulos ex totius corporis filo atque habitu. Quidam Phylionomiam, vel Tractum faciei vocant.
 Pari filo esse, & simili figura. Lucret. lib. 2. 341.
 Subrili prædita filo. Lucret. lib. 4. 86. conf. Salmaf. in Capitol. Max. jun. cap. 1. & Non. 4. 214. Plaut. Merc. 4. 4. 15. Satis scitum filum mulieris, i. e. Lineamentum oris, forma, vel species. Apul. 4. Miles. Virginem filo liberalem.
 Filum orationis, pro Stilo, & dicendi forma genereque, ac compositione ipsius orationis. Gell. lib. 20. cap. 4. Amavi in utriusque epitola brevitatis elegantissimæ filum tenuissimum. Tractum est a textoribus, qui telam tenuissimo filo textentes, probatissimam conficiunt. Cic. de Amicit. 25. Sed aliud quoddam experimus filum orationis tuæ. h. e. Aliud dicendi genus. Idem lib. 3. de Orat. 101. Primum silva rerum ac sententiarum comparanda est. Qua de parte dixit Antonius. Hæc formanda filo ipso & genere orationis. Silva: i. e. Materia & copia. Filum tenor est & perpetuus ductus orationis, quo materia subjecta continuatur, atque redigitur in unum corpus. V. Erasmi. in Adag. Tenui filo.
 Crassum filum. Cic. 9. Fam. 12. Munusculum mittere volui levidense, crasso filo. V. LEVIDENSUS.
 Tenuè filum argumentandi. Cic. in Orat. 124.
 Tenui deducta poemata filo. Hor. 2. Epist. 1. 225. i. e. Stilo subtiliori, minusque grandiloqua oratione.
 Uberius filum. Cic. 2. de Orat. 93. Omnes etiam tum retinebant illum Periclis fucum, sed erant paulo uberiore filo. i. e. Abundantiore genere dicendi.
FILĀYIM, Adv. [*φιλαίμω*] Lucret. lib. 2. 830.
 Filatim quum distrahitur, disperditur omnis.
FĪLO, [*φιλον, φιλώω*] āre. Filum ducere: cujus passivum est Filior. A quo fit compositum Effilo. Perott. conf. Fortunat. de Mart. 3. 112.
FILĀMRNTUM, i. n. apud Medicos.
FILĀTUS, a, um. Sidon.

F I M

FIMBRIA, Cognomen fuit Romanæ gentis Flaviæ. Ex qua familia C. Fimbria crudelitate insignis, qui quum Q. Scævola, quem gravior vulnerandum curaverat, diem insuper dixisset, quærentibus quid in Scævola esset accusaturus, Quod (inquit) non totum corpore telum receperit. V. Cic. pro Rosc. Amer. 33.
 Alius Fimbria consularis apud Cic. 3. Off. 77. & L. Fimbria. 7. Verr. 181.
FIMBRIA, æ. f. [*πίζα, ἵσανθ, κλάσσειδον, κισσός*] Vestimento extremis. Non. 2. 318. Fimbriæ sunt omnis extremis. Nomen est a Fibro, quod antiquis Extremum erat. V. Varr. de L. L. 4. 13. Plin. lib. 7. cap. 51. Jam signa letalia: in furoris morbo risum: sapientiæ vero agritudine, fimbriarum curam & stragula vestis plicaturas.
 Fimbriæ cincinnorum. Cic. in Pison. 25. Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbriæ, & fluentes, cerussatæque buccæ.
 Laticlavie mappæ, fimbriis hinc atque illinc pendentibus. Petron. cap. 32. conf. Salmaf. ad Spartian. Pertin. cap. 8.
FIMBRIĀTUS, Adj. [*φισσανατός*] Plin. lib. 17. cap. 10. Partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Idem de urtica, lib. 21. cap. 15. Caule quoque mordaci, fimbriatis foliis. i. e. Serratis, denticulatis.
 Videtur significare Replicatum, quod dicitur Gallice *fronzé*. Suet. in Cæs. cap. 45. Ufum ferunt lato clavo ad manus fimbriato. V. ibi Casaub. & Oct. Ferrar. de Re vestitaria 2. 1. 19. & Lex. Pitisc.
FIMBRIĀTŪRIO, ĩre. Quintil. lib. 8. cap. 3. i. e. Ferri amore in Fimbriam. [vel potius Fimbriam æmulari. Sed V. Burm. not. p. 690.]
FĪMUS, i. m. [*πίμος, ἴμος*] a *φίω* gigno, quia agros feraces facit. Isidor. 17. 2. Dicitur fimus, quod fiat imus. i. e. Stercus, quod vulgo Lætamen vocatur, &c. Apulejus, Fimo fistula exussio. Plin. lib. 17. cap. 9. M. Varro principatum dat turdorum fimo ex aviariis.
 Columbinus fimus. V. COLUMBUS.
 Gallinæ fimus. Veget. Mulom. 3. 2. 13.
 Ovillus fimus. in OVIS.
 Reddere fimum, Excrementa ventris egerere. Plin. lib. 8. cap. 15. V. REDDO.
 Pingui fimo saturare sola. Virg. 1. Georg. 80.
 Fimus, fem. dixit Apulejus, quum ait, Liquida fimo frictum egesta.
FĪMUM, i. n. Plin. lib. 28. cap. 12. Dolorem inflexibilem (Opisthoronon vocant) levat urina capræ auribus infusa, aut fimum cum bulbis illitum. Idem lib. 29. cap. 5. Prodest & fimum gallinaceum. Ibid. 5. Remedium est fimum caballinum.
 Fimum bubulum. Columel. lib. 9. cap. 14.
FĪMĒTUM, i. n. [*φίμητον*] pro Stercorario, vel sterquilinio. Plin. lib. 24. cap. 19. & 17. 9. Fimeta sub dio concavo loco, & qui humorem colligat, stramento intacta, ne in sole arefcant, palo e robore depacto fieri jubet Virgilius.
FĪMĀRIUS, i. m. apud Firmicum.
FĪMŌSUS, a, um. in Digest.

F I N

FĪNDO, fidi, fissum, [*φίνδω, φίνδωμι, φίνω*] ĩre. Scindere & dividere veluti in duas partes. Columel. lib. 3. Curabis ut præacutissima falce, ab ea parte qua bifurca est, findas eam. Plin. lib. 10. cap. 23.
 Findere & dividere. Cic. 2. de Legib. 6.
 Aera findit. Ovid. 4. Met. 666. de Volante Perseo.
 Agros Sirius findit. Tibul. lib. 1. 7. 21.
 Cælum findere aratro. Ovid. 1. Trist. 8. 3. de Re impossibili.
 Cor meum finditur. Plaut. Bacch. 2. 3. 17.

Heu cor meum & cerebrum, Nicobule, finditur, Iltius hominis ubi si quaque mentio.
 Euphrates illic finditur. h. e. Dividitur in alveum geminum & ramum efficit. Plin. lib. 6. cap. 26.
 Freta findere classe. Propert. lib. 3. 4. 2.
 Humum solidam findere carmine. Ovid. 1. Amor. 8. 18.
 Mare findo cirina. Propert. lib. 3. 9. 35.
 Rura finduntur vomere. Claud. 1. in Eutrop. 112.
 Terras findunt radices arborum. Cic. in Arat.
 Via finditur in solidum cuneis. Virg. 2. Georg. 79.
 Via se findit in ambas partes. Virg. 6. Æn. 540.
 Findi, Præ indignatione rumpi, & dissilire. Perf. 3. Sat. 9.
 — turgescit vitrea bilis.
 Finditur: Arcadiæ pecuaria rudere dicas. Al. Findor, ut h. e.
 Usque adeo fuccenfer atque stomachatur, quod non tam cito adfit minister, ut propemodum crepet. V. 811. 15.
FĪSSUS, a, um. Partic. [*φιστός*] ut, Lignum fissum. Virg. 9. Æn. 413.
 Lingua fissa in duas partes. Ovid. 4. Met. 586.
 Pariet fissus tenui rima. Ovid. 4. Met. 65.
FĪSSUM, i. n. vocabulum Haruspicinæ proprium. Cic. 2. de Divin. 32.
 Fissum familiare, inquit, & vitale tractant. Ex quo loco apparet fissum duplex fuisse, unum familiare, ut opinor in jecore, alterum vitale, in aliis extis credo, ut pulmone, de quo Lucan. 1. 618.
 — parvisque fecat vitalia limes. Ex Turneb. V. FISSUS, ūs
 Fissa ani. i. e. Rimæ in ano, [*φισσῶδης*] Cels. lib. 5. cap. 20. 5. Proprie autem ad ani fissâ, vel ora venarum fontentia sanguinem, ve cancrum, &c. Idem 7. 30. Si qua fissa in eo induruerunt.
FĪSSIO, ōnis. f. [*φισσις*] Idem. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quibus quum terræ subigerentur fissione glebarum, &c.
FĪSSUS, ūs. m. Idem. Cic. 3. de Nat. Deor. 14. Unde porro ista divinitatio? quis invenit fissum jecoris? [Videtur potius Fissum, i. n. esse, q. V.]
FĪSSURA, æ. f. [*φισσῶρα, φισσῶρη*] Divisura. Columel. lib. 4. cap. 25. Quod tum & totius obruncatione vitis & cum ejusdem refectionis fissura præcipit fieri. Plin. lib. 10. cap. 63. Idem lib. 5. cap. 2. Fissur Nili, i. e. Divisio.
FĪSSICULO, āre. Findendo rimari. Apul. de Deo Socratis, p. 45. Ve somniis conformandis, vel extis fissiculandis. V. Scalig. in Catalece p. 193.
FĪSSĪLIS, e. [*φισσῆς*] Quod fissum est, aut findi potest. Plant. Au. 3. 2. 25. Ad focum si adesces, non fissile haberes caput. Plin. lib. 10. cap. 38. Columel. lib. 9. cap. 1. Erat fissilis stipes.
 Robur fissile cuneis scinditur. Virg. 6. Æn. 181.
FĪNDIBĪLIS, e. Idem. apud Jctos.
FĪNGO, finxi, fectum, [*φινγω, φινγωμαι, φινξιδωμαι, φινξιδωμαι, φινξιδωμαι, φινξιδωμαι*] ūre. Componere, formare, proprie de figulo dicitur, qui vasa format ex luto. Inde generale fit vocabulum ad cetera quæ ingenio, manuque hominis artificiosè formantur. Quintil. lib. 12. cap. 12. Statuorum artifices, pictoresque clarissimi, quum corpora quæ speciosissima fingendo, pingendoque etingere cuperent. Idem lib. 3. cap. 11. Nec pingere quisquam aut fingere cœpit a pedibus.
 Fingere dicuntur etiam Itatuarii. Pictores pingunt, non fingunt. Cic. 5. Fam. 12. Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lyippo fingi volebat. Paulo post, Nec minus est Spartiatus Agelilaus ille perhibendus, qui neque pictam neque fictam imaginem suam passus est esse.
 Facere & fingere. Cic. pro Domo 79. Quid te aut fieri aut fingi dementius potest?
 Fingere & formare. Cic. 1. Acad. 6.
 Fingi, gignique multa in agris propter fecunditatem possunt. Cic. de Divin. 94.
 Quæ natura prona atque ventri obedientia finxit. Sallust. in C. til. 1.
 E cera fingere. Cic. 6. Verr. 30. Cybiratæ sunt fratres qui iam Tleptemus & Hiero; quorum alterum fingere opinor e cera solitum esse alterum esse pictorem
 In ceris fingere. Cic. 1. de Nat. Deor. 71.
 Dici, aut fingi. Cic. pro Milon. 5. Quid enim nolis duobus J. dices, laboriosius, quid magis sollicitum, magis exercitum dici & fingi potest, &c.
 Animo fingere, Concipere, & mente excogitare. Cic. de Senec. 41. Quod quo magis intelligi posset, fingere animo aliquem iubebat tanta incitatum voluptate corporis, quanta percipi possit maxima.
 Animo & cogitatione aliquid fingere. Cic. 5. Tusc. 68.
 Cogitatione igitur fingite imaginem hujus conditionis meæ. Cic. pro Milon. 79.
 Fingere ex sua natura ceteros: h. e. Ceteros ex suo ingenio judicare. Cic. pro Rosc. Amer. 26.
 Suscipe paulisper meas partes, & eum te esse finge, qui sum ego. Cic. 3. Fam. 12.
 Finge aliquem nunc fieri sapientem, nondum esse. Cic. 4. Acad. 8. Ulpianus t. cum quidam. D. de acquirenda hæredit. Finge obtuleres dicere.
 Fingere aliquem voto. Plin. Epist. 112. lib. 6.
 Amicitias fingere, pro Simulare. Cic. de Amicit. 51. Atque etiam mihi quidem videntur, qui utilitatis causa fingunt amicitias, ambilissimum nodum amicitie tollere. [Nisi Fingunt h. l. est Commiscuntur, Contrahi, nascique statuunt amicitias utilit. c.]
 Fingere, dissimulare, obterege. Cic. 1. Att. 15. Quicum ego conloquar nihil fingam, nihil dissimulem, nihil obtegam.
 Animos audientium fingere. Quintil. lib. 3. cap. 4.
 Animi inopis me finxerunt dii. Hor. 1. Serm. 4. 18.
 Di bene fecerunt, inopis me quodque pusilli Finxerunt animi.
 Carmina fingere. Hor. 4. Carm. 2. 32. V. CARMEN.
 Causas fingit ne det: h. e. Cavillatur. Ter. Eun. 1. 2. 58.
 Is venit: postquam sentit me tecum quoque Rem habere, fingit causas ne det, sedulo.
 Causas fingere ad discordiam. Ter. Hec. 4. 4. 71.
 Quum fingis falsas causas ad discordiam. Al. Conffingis.
 Comas auro finxerat. Stat. 5. Theb. 228.

- Corpora fingere lingua: h. e. Lingendo efformare quemadmodum leones & urli solent suos catulos. Virg. 8. Æn. 634.
- Credibilis fingere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Crimen fingere. Cic. 5. Verr. 141.
- Equum fingere. Hor. 1. Epist. 2. 64.
- Fingit equum tenera docilem cervice magister Ire viam.
- Fabricam fingere ad fenem. Ter. Heaut. 3. 2. 34.
- Nonne ad fenem aliquam fabricam fingit?
- Faciem, vultum, sonum nobis non possumus fingere. Cic. 1. de Orat. 127.
- Fallaciam fingere. Plaut. Afin. 2. 1. 2. Ter. Heaut. 3. 2. 22.
- Aliquid reperiret: fingeret fallacias,
Unde esset adolescenti, amice quod daret.
- Falsum quidpiam fingere, pro Commisisci. Ter. Eun. 1. 2. 126.
- Ego pol quæ mihi sum conscia, hoc certo scio,
Neque me finxisse falsi quicquam, &c.
- Favos fingere dicuntur apes, pro Artificiose facere. Cic. 1. Off. 157.
- Apum examina non fingendorum favorum causa congregantur: sed quum congregabilia natura sint, fingunt favos.
- Filium tuum ille Syrus mire finxit. Ter. Heaut. 5. 1. 25. V. Drakenb. ad Sil. 1. 445.
- Formas apte fingitur in omnes. Ovid. 14. Met. 685.
- Fortuna suis cuique fingitur moribus. Cic. in Parad. 5. conf. Plaut. Trin. 2. 2. 84.
- Fugam fingere, pro Simulare. Plaut. Capt. 2. 1. 14.
- At fugam fingitis: sentio quam rem agitis.
- Futura ex eventis fingere. Cic. 6. Fam. 6.
- Hominem fingere & fabricare. Cic. 4. Acad. 86. Etiamne hoc affirmare potes, Luculle, esse aliquam vim cum prudentia & consilio, scilicet quæ finxerit, vel (ut tuo verbo utar) quæ fabricata sit hominem.
- Homines imitatores & narratores facetos natura fingit & creat. Cic. 2. de Orat. 219.
- Jocum fingere tristi mente. Tibull. 3. 7. 2.
- Libere & impune aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Maleficium fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 116.
- Mentem, ut, Actor enim moderatur & fingit non modo mentem & voluntates, sed pæne vultus eorum, apud quos agit. Cic. 3. de Legib. 40.
- Miserum finxit aliquem fortuna. i. e. Reddidit. Virg. 2. Æn. 80.
- Mores fingere. Cic. 4. Acad. 114. Tantum tibi arroges ut exponas disciplinam sapientiæ, naturam rerum omnium evolvas, mores fingas, fines bonorum malorumque constituas.
- Nidos fingere. Plin. lib. 11. cap. 21.
- Nidos fingere & construere volucres videmus. Cic. 2. de Orat. 23.
- Opprobria fingere quælibet in quemvis. Hor. 1. Epist. 16. 30.
- Opus luteum fingit sub trabe Hirundo. Ovid. 1. Fast. 157.
- Orationem institutis aliorum commode fingere. Cic. de Clar. Orat. 119.
- Oratorem summum fingere. Cic. in Orat. 7.
- Parricidia fingere, i. e. Struere, parare. Sen. Consol. ad Marc. 26.
- Pocula finguntur de humo. Ovid. 2. Trist. 489.
- Ad rectum fingi. Hor. in Arte Poet. 367.
- quamvis & voce paterna
Fingeris ad rectum, & per te sapi.
- Religiones novas fingere sibi ex loco. Caf. 6. Bell. Gall. 36.
- Rhetora se fingere. Martial. lib. 2. 64.
- Ridicula fingere ex tempore. Cic. in Orat. 87.
- Se totum ad arbitrium & nutum eorum qui audiunt fingere & accommodare. Cic. in Orat. 24.
- Sermonem fingere ad voluptatem alterius. h. e. Componere & accommodare. Cic. de Amicit. 98. Hos delectat assentatio, his fictus ad ipsum voluptatem sermo quum adhibetur, orationem illam vanam testimonium esse laudum suarum putant. [Malim, Ad ipsum voluntatem.
- Somnia sibi fingere. Virg. 8. Ecl. 108.
- Stultitiam fingere. Vict. de Vir. Illust. cap. 10. de Bruto.
- Timores fingere. Ovid. 2. Amor. 8. 23.
- Venusissime aliquid fingere. Quintil. lib. 6. cap. 3.
- Verba, sicut mollissimam ceram, ad arbitrium nostrum fingere & formare. Cic. 3. de Orat. 175.
- Verba inania fingis. Propert. lib. 3. 20. 5.
- Versus fingere. Hor. in Arte Poet. 382.
- Virtutes fingere. Tacit. 6. Ann. 51. Occultum ac subdolum fingendis virtutibus.
- Vultum fingere. Caf. 1. Bell. Gal. 39. Hi neque vultum fingere, neque interdum lachrymas tenere poterant.
- Vultum & incessum sibi fingere. Cic. 2. de Fin. 77. Quod si vultum tibi, si incessum fingeres, quo gravior viderere, non esses tui similis: verba tu fingas, & ea dicas quæ non sentias.
- Vultum alterius fingere. Ter. Heaut. 5. 1. 13. Vultus quoque hominum fingit scelus.
- ICTUS, Partic. [παρασμένος, παρσις] sive Nomen ex partic. pro Simulato. Ter. Eun. 1. 2. 24. Cic. de Amicit. 79. In amicitia autem nihil est fictum, nihil simulatum.
- Fictus & astutus. Hor. 1. Serm. 3. 62. i. e. Simulator.
- Ab aliquo deo fictus quidam. Cic. 1. de Orat. 115. Sunt autem quidam ita naturæ muneribus in iisdem rebus habiles, ita ornati, ut non nati, sed ab aliquo deo ficti esse videantur.
- Amore ficto suspirare. Lucret. lib. 4. 1185.
- Causa abs te per summam fraudem & malitiam ficta est. Cic. pro Quint. 56.
- Cincinnati ficti. Plaut. Truc. 2. 2. 32.
- Jam ego istus fictos, compositos, crispas, cincinnos tuos, Unguentatos, usque ex cerebro expellam.
- Crimina ficta. Tacit. 3. Ann. 37.
- Cunctatio ficta. Tacit. 1. Ann. 46.
- Deus fictus & commentitius. Cic. 2. de Nat. Deor. 70.
- Ebrietas ficta. Ovid. 1. de Arte Am. 597.
- Fabula ficta & commentitia. Cic. 3. Off. 39.
- Fabula ficta in vanum jocum. Tibull. lib. 3. 4. 68.
- Gemitus dat fictos. Ovid. 6. Met. 565.
- Gratia ficta linguæ. Ovid. 12. Epist. 12.
- Homullus ex argilla & luto fictus Epicureus. Cic. in Pison. 59.
- Imago picta & ficta. Cic. 5. Fam. 12.
- Materia non inerudite ad declamandum ficta. Quintil. lib. 1. cap. 10.
- Mulier ficta, i. e. Culta. Plaut. Stich. 5. 5. 4.
- Bene quum lauta est, terfa, ornata, ficta est; infecta est tamen. [Videtur de cute capilli potissimum exponendum. V. Viris doctis ad Phædri 2. 2. notata. Conf. Cincinnati ficti & FICTOR.
- Officio ficto, simulataque sedulitate conjunctus. Cic. pro Cæcin. 14.
- Orationes fictæ. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Pectore ficto satur. Virg. 2. Æn. 107.
- Religio ficta. Cic. 1. Fam. 4.
- Res fictæ & adumbratæ. Cic. de Amicit. 79.
- Res fictæ & commentitiæ. Cic. pro Muren. 23.
- Testis fictus subornari solet & imponi falsæ tabulæ. Cic. pro Cæcin. 71.
- Voce ficta gloriam sibi quærere. Ovid. 9. Met. 54.
- Tenax ficti pravique. Virg. 4. Æn. 188. de Fama loquitur.
- FICTOR, ðris. m. [φάσγος, φασγος] Qui ex creta atque argilla opera facit. Cic. 2. de Nat. Deor. 72. Reliquos deos ea facie novimus, qua pictores, fictoresque voluerunt.
- Fictor legum. Plaut. Epid. 3. 4. 86.
- Fictor appellatur, Isidor. 10. litt. F. a Fingendo & componendo aliquid: sicut Qui capillos mulierum linat & pertractat, & ungit & nitidat. Sed & dii habebant suos Fictores, hoc est qui simulacra eorum exornabant. Sen. apud August. de Civ. Dei 6. 10. Alius nomina Deo subjicit, alius horas Jovi nunciat, alius fictor est (ita enim cum Lipsio legendum) alius auctor. Sic & FICTORES PONTIFICVM & VESTALIVM in antiquis lapidibus leguntur; & hi erant vel Qui de pane aut cera fictas hostias faciebant pro tenuioribus, vel Qui inter ministeria sacerum liba fingeant.
- Fictores etiam dicebantur Dulciarii operis factores. V. Casaub. ad Suet. Aug. cap. 4. extr. & Varr. de L. L. 6. 3.
- FICTRIX, icis. f. [φάσγος] Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Ejus autem universæ fictricem & moderatricem, divinam esse providentiam.
- Fictrices & Vertrices olim dictæ mulieres veneficæ & sagæ, de quibus Scalig. in Cirin.
- FICTIO, ðnis. f. Lactant. de Opific. Dei cap. 12. In avium foetibus primum oculos fingi, dubium non est: quod in ovis saepe deprehendimus. Unde fieri non posse arbitror, quin fictio a capite sumat exordium. Idem Inst. 1. 21. Ut aliquis poetarum fictioibus credat. Arnob. lib. 4. Inducere Deorum nescio quas fictiones. Usus est & Quintil. 5. 10. & 8. 6. item 9. 3. ubi Profopopœan appellavit Personæ fictionem.
- FICTURA, æ. f. i. e. Vocis formatio. Gell. 10. 5.
- FICTUS, ðs. m. Sarisb. 2. 27. Disciplinæ fictum effugere.
- FICTE, Adv. [φάσγος] Simulate. Cic. 3. Fam. 12. Nam ut vetus nostra similitas antea simulabat me ut caverem, ne cui suspicionem fecte reconciliatæ gratiæ darem.
- Ficte & fallaciter, Vere & sapienter, contraria. Cic. pro Domo, 77.
- Jus a majoribus nostris qui non fecte & fallaciter populares, sed vere & sapienter fuerunt, ita comparatum est, &c.
- Ficte & simulate loqui. Cic. 1. Q. frat. 1.
- FIGMEN, inis. n. Prudent. Apoth. 798.
- Factor utroque hominem meditans de figmine junctim Ædificare sui similem. Et 1035.
- Os capere & fabro deitatis figmine nasci.
- FIGMENTUM, i. n. [φάσμα] Quod fictum est. Cic. 2. de Orat. 188.
- Tantum est summen gravissimum, optimorumque verborum, tam integræ sententiæ, tam veræ, tam novæ, tam sine figmentis, fucisque puerili, ut mihi, &c. Gell. 5. 12. Capræ figmentum. conf. Lactant. 7. 22. & Apul. Met. 4.
- FIGULUS, i. m. [κρομμύς, κρομμύς] Idem quod Fictor. Plin. lib. 35. cap. 12. Fingere ex argilla similitudines Dibutades, Sicyonius figulus, primus invenit Corinthi, filia opera. Columel. lib. 11. cap. 1.
- Figulus, Cognomen gentis Marcie nobilis in Romana historia familia. V. Cic. Brut. 20. & 2. de Legib. 25.
- FIGULINA, æ. f. [κρομμύς] seu, quod magis a doctis usurpatur, per syncopen, Figlina; Officina est in qua figulus opera facit. Plin. lib. 7. cap. 56. Figlinas Corrhæbus Atheniensis invenit. & lib. 35. cap. 12. Figlinarum opera imbricibus tubulis, regulisque ad balineas humatis, vel ad tecta coctilibus laterculis frontatisque, aut quæ rota sunt. Varr. 1. de R. R. cap. 2.
- FIGLINUS, a, um. Adj. [κρομμύς] ut, Figlina creta, Qua figuli utuntur. Plin. lib. 10. cap. 21.
- Figlinum opus, Quale figuli facere solent. Plin. lib. 31. cap. 3. Ollisque e figlino opere crudis. conf. Vitruv. 5. 10.
- FIGLINUM, i. n. [κρομμύς] Opus ipsum figuli. Plin. lib. 34. cap. 18.
- Alii limatam scobem, in fictili crudo coquunt in caminis, donec percuquatur figlinum.
- FIGLINARIUS, i. m. Idem qui Figulus in Digest.
- FIGULARIS, e. [κρομμύς] Quod pertinet ad figulum. Plaut. Epid. 3. 2. 35. Versutior es, quam rota figularis.
- Figularis creta, Qua figuli utuntur. Columel. lib. 6. cap. 16. V. ARGILLA, & paulo infra FIGURALIS.
- Figularia. n. pl. abfol. ut, Figularibus tritis, & picis liquidæ & fricti falis singulos sextarios infundunt. Columel. lib. 7. cap. 5. Figularia vocat, Fragmenta testacea, vel lateritia.
- FIGULO, ære. pro Fingere. Tertull. adv. Valent. cap. 24. Figulat hominem Demiurgus.
- FIGULATUS, a, um. Partic. Idem de Carne Christ. cap. 9. Corpus hoc nostrum de limo figulatum.
- FIGULATIO, ðnis. f. Idem de Refurr. Carn. cap. 5. Et de Anima, cap. 25.
- FIGULATOR, ðris. m. Idem ac Figulus. Gloss. vet. Græco Lat. κρομμύς. Faber figulator.

FIGULARIUS, i. m. Idem. Gloss. Lat. Gr. Figularius, *κατασκευαστής*.
FICTILIS, e. [*πλαστικός, ὑφαντικός*] Adj. Quod est factum a figulo. Plin. lib. 35. cap. 12. Quæ rota sunt, etiam fictilibus dolis ad vina excogitatis, & ad aquas. aliter Harp. q. V. Ibid. paulo supra, Fictilem eum fuisse, & ideo miniari solitum, fictiles in fastigio templi ejus quadrigas. Di fictiles. Propert. lib. 4. 1. 5.
 Figure fictiles. Cic. 1. de Nat. Deor. 71.
 Imago fictilis. Propert. lib. 3. 3. 30.
 Pocula fictilia. Tibull. lib. 1. 1. 38.
 Simulacra deorum fictilia in delubris dicata. Plin. 34. 7.
 Vasa fictilia. Cic. 6. Att. 1.
 Urna fictilis. Cic. in Parad. 1.
FICTILE, is. n. [*κτερίμιον*] Quicquid ex terra fingitur. Plin. lib. 35. cap. 12. Quoniam eo pervenit luxuria, ut etiam fictilia pluris contentent, quam murrhina.
 Gulosum fictile. Juvenal. 11. Sat. 20.
 Pura fictilia. Tibull. lib. 1. 1. 38.
 Fictilibus cœnare pudet. Juvenal. 3. Sat. 168.
 Nulla aconita bibuntur fictilibus. Juvenal. 10. Sat. 25. V. Brœck. ad Tibull. 1. 1. 30. conf. Sen. Epist. 5. & Aufon. Epigr. 8.
 Ad Simulacra etiam refertur. Liv. 34. 4. Fictilia deorum.
FICTILIARIUS, i. m. Idem ac Figulus. Gloss. Gr. Lat. *ὑφαντικός*, Fictiliarius.
FICTITIUS, a, um. Plin. 23. 1. Fictitium non potest appellari quod bion appellavimus. Scil. Vinum. Jul. Firmic. de Error. prof. Rel. Videtis ut ventros ementitos & fictitios deos turbulentus error excogitaverit.
FINGIBILIS, e. Fingiptus. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. 104. Præ oculis scintillarum fingibilis visus. [i. e. Imaginarius, Apparens falso].
FINGĒRA, a. f. [*ἰδέω, ἄνωγε, πίπτω, χαράσσει*] a Fingendo. Gell. 12. 28. Est, ut ait Afconius ad 3. Verr. 57. circa gestum, situmque membrorum. Cic. 1. Off. 126. Principio corporis nostri magnam natura ipsa videtur habuisse rationem, quæ formam nostram, reliquamque figuram in qua esset species honesta, eam posuit in promptu.
 In figura hominis feritas belluæ. Cic. 3. Off. 12.
 Figura & species humana. Cic. 1. de Nat. Deor. 47. Idem pro Rosc. Amer. 20.
 Corporis. ut, Corporis igitur nostri partes, totaque figura, & forma, & statura quam apta ad naturam sit apparet. Cic. 5. de Finib. 35.
 Formæ figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 90.
 Oris. ut, Conformatio quædam & figura totius oris & corporis. Cic. 1. de Orat. 114.
 Negotii figura. Cic. 1. de Invent. 41. Majus & minus, & æque magnum, ex vi & numero, & ex figura negotii, sicut ex statura corporis consideratur.
 Vocis figura. Auct. ad Herenn. lib. 3. 25.
 Concors figura. V. CONCORDS.
 Flebiles figuræ, i. e. Litteræ flebiles. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 15.
 Mœsta figura. Ovid. 10. Epist. 134.
 Muliebres figura. Cic. de Univerf. 39.
 Muliebrum in figuram habitumque formata statua. Cic. 4. Verr. 87.
 Nova figura oris. Ter. Eun. 2. 3. 24. in laudem puellæ dictum; Ipsas quoque puellas Figuras nonnunquam dictas docet Burm. ad Quintil. Decl. 12. 2. p. 307.
 Simillimæ figuræ. Cic. de Univerf. 39.
 Adimire figuram alicui. Ovid. 2. Met. 474.
 — adimam tibi namque figuram,
 Qua tibi, quaque places nostro importuna marito.
 Animare aurum impressis figuris. Stat. 5. Silv. 1. 2.
 Confidere fallaci figuræ. Ovid. 2. de Arte Am. 143.
 Dedit natura habilem & aptam ingenio humano figuram corporis. Cic. 1. de Legib. 26.
 Ducere veri figuram, Ad naturam ipsam propius accedere. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 43.
 Effingere varias figuras. Lucret. lib. 2. 588.
 Exprimere quandam formam figuramque dicendi. Cic. 2. de Orat. 90.
 Immutata figura alicujus. Ovid. 7. Met. 722.
 Signatur cera figuris. Ovid. 15. Met. 169.
 Sumere figuras varias. Ovid. 12. Met. 556.
 Trahere figuram aliquam. Ovid. 3. Met. 399.
 — ossa ferunt lapidis traxisse figuram.
 Variata figuris multigenis. Lucret. lib. 2. 335.
 Versa figura. Ovid. 10. Met. 234.
 Vincit hominis figura omnium animantium formam. Cic. 1. de Nat. Deor. 91.
 Figura, [*ἄνωγε*] apud Grammaticos, est Conformatio quædam orationis, remota a communi & primum se offerente ratione, ut ait Quintil. lib. 9. cap. 1. [Eandemque definitionem Rhetores adoptant. Quamquam longe alius generis Grammaticorum sint, ac Rhetorum figuræ. De quibus utriusque generis commentaria consule].
 Sequi Græcam figuram malit. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Variare, ac versare aliquid mille figuris. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Figura, pro Scœmmatibus. Suet. in Vespas. cap. 13. Amicorum libertatem, Causidicorum figuras, philosophorum contumaciam lenissime tulit. Idem Domit. cap. 10. Occidit & Hermogenem Tarsensem propter quasdam in historia figuras, &c. V. Casaub. ad loc. & Voss. Inst. Orat. 5. 6. 7. [Ita καὶ ἔξω] dici cœpit, Dictum acutum, oblique in aliquem jactum, ita ut Scœmmatis aculeus verbis ambiguis occuleretur. Nec ante Neronis principatum ejus significationis hujus vocabuli exemplum me reperire memini.
 Figura Geometris est, Quæ sub aliquo, vel aliquibus terminis comprehenditur. Eucl. primo Element.
 Figura, Juris forma & species. V. LEX.
FIGURĀTE, Adv. significat Per figuram. Afcon. Ped. proœm. Act. Verr. Figurate dixit.
 Compar. Sidon. 5. Epist. 8. Figuratus quem pungere.
 Superl. Figuratissime, apud Mart. Capell.
FIGURĀTO, Idem. apud Tertull. adv. Jud. cap. 9. & adv. Marc. 3. 14.

FIGŪRO, [*ἄνωγε*] āre. Fingere & formare. Cic. de Univerf. 15. A quo enim animante omnes reliquos contineri vellet animantes, hunc ea forma figuravit, qua una omnis forma reliqua concluditur. Sic Plin. lib. 9. cap. 51. Idem cap. 63. Postea lambendo calefaciunt foetus & figurant.
 Formare, figurare, colorare, animare non possunt atomi. Cic. 1. de Nat. Deor. 111.
 Æs figurare in habitum statuæ. Sen. Epist. 66.
 Cafeum figurare. Plin. 16. 38.
 Figurare os pueri, per translationem. Hor. 2. Epist. 1. 126. h. e. Optimo sermoni affuefacere. conf. Lucret. 4. 550. & 2. 412.
 Figurare, Imaginari. Quintil. in Gladiatore, §. 6. extr. Figurare tamen potestis, qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. Curt. lib. 7. 1. 36. Utinam prudentius esset felicitas pro filio, & non inanes quoque species anxio animo figuraret.
 Figurare orationem, Figuris distinguere & aspergere. Quintil. lib. 9. cap. 1.
FIGURĀTUS, Partic. [*ἄνωγε*] Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata.
 Corpus figuratum ita est, ut excellat aliis. Cic. 5. de Fin. 34. De corpore hominis.
 Signum in modum Liburnæ figuratum. Tacit. Germ. 9. 2.
 Stercus. Celf. lib. 2. cap. 3. Venter ei, qui a periculo tutus est, reddidit mollia, figurata.
 Verba figurata, apud Quintil. lib. 1. cap. 8.
FIGURĀTIO, ōnis. f. [*ἄνωγε*] Plin. lib. 11. cap. 37. Ut in uno quoque poscit figuratio. Vitruv. 9. 4. Depicta figuratio.
 Figuratio, pro Imaginatione, apud Quintil. Decl. 6. Si quisquam figuratione quadam in hac malorum conditione judicem ponat, &c. i. e. Imaginetur.
FIGURĀTOR, ōris. m. Qui figurat. Arnob. 6. Vobis ducibus & figuratoribus Luna femina est.
FIGURĀLIS, e. Celf. 1. 3. Creta figuralis corpori illita. Sed forfar legi debuit Figularis. [Nec aliter legitur in codd. emendatis, lice alteram lectionem afferere Celfo conetur Guil. Pantinus, qui tamen lib. 5. cap. 1. veram lectionem retinuit. V. supra FIGULARIS].
FIGURĀLITER, Adv. Idem quod Figurate. Gloss. Gr. Lat. *ἄνωγε*, *παρμένιος*, Figuraliter. Sidon. 8. Epist. 14. Quicquid Legis diebus figuratiter immolabatur. i. e. Typice. conf. Augustin. de Genes. lib. 1. pt & Tertull. de Test. Animæ, cap. 2.
FIGURĀNTER, Adv. i. e. Figurate. apud Diomed. Gramm.
FIGURĀNTIA, a. f. apud Augullin.
FINIS, is. m. & f. [*πέρας, τέλος, ὄρος, ὅριον, μέτρον*] Id in quo unaquæque res terminatur: dicitur a Finis, qui agrorum fines funiculis sunt divisi, Isidor. 15. 14. vel a Fio, ut vul Martinius in Lex. Phil. Scalig. de causis L. L. cum Isidoro facit Virg. 1. Æn. 245.
 — quem das finem rex magne, laborum? Idem 2. Æn. 554. Hæc finis Priami fatorum, hic exitus illum forte tulit. Cic. 2. de Legib. 55. Neque necesse est edisseri a nobis, quæ fini funestæ familiæ, &c.
 Imperium sine fine. Virg. 1. Æn. 283.
 Anni sine. Tacit. 3. Ann. 30. Fine anni concessere vita insigni viri.
 Fugæ finis. Plaut. Merc. 3. 4. 67.
 Quis modus tibi exilio tandem eveniet? quis finis fugæ?
 Operum longorum finis. Hor. de Arte Poet. 406.
 Angusti fines ævi. Lucret. lib. 2. 1168.
 Certa finis. Lucret. lib. 1. 562. conf. Astat finis.
 Honestissimus finis. Quintil. lib. 2. cap. 12.
 Idoneus finis. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Legitimus finis. Ovid. 1. de Arte Am. 282.
 Unus judicati finis, Una sententia. Paulus in l. Singulis. D. de eo cept. rei judicatæ, Singulis controversiis singulas actiones, & unum judicati finem sufficere, probabili ratione placuit.
 Accipere finem. Quintil. lib. 2. cap. 18.
 Addere finem alicui rei. V. ADDO.
 Afferre finem alicui rei. Quintil. lib. 5. cap. 10. Si finem Prætoris edicto afferunt Calendæ Januarii, cur, &c. V. Afferro. Tributorum finem unius imperatoris præda attulit. Cic. 2. Off. 76.
 Certa quidem finis vitæ mortalibus astat. i. e. Fixa est & decretæ. Lucret. lib. 3. 1091.
 Capere. Virg. 10. Æn. 106.
 — nec vestra capit discordia finem.
 Constituere controversiæ judicariæ finem aliquando. Cic. 3. Verr. 5.
 Dare finem laborum. Virg. 1. Æn. 145.
 Dedit finem ore loquendi. Virg. 6. Æn. 76.
 Dempto sine carendus. Ovid. 1. Epist. 50.
 Expeditus finis. Celf. lib. 6. cap. 6. De Xerophthalmia.
 Expletus finis pudoris. Srat. 1. Achill. 291.
 Facere finem maledictis. Ter. prol. Heaut. 34.
 De illius peccatis plura dicit, quum dabit
 Alias novas: nisi finem maledictis facit.
 Facere finem libidini & impudentiæ. Cic. 5. Verr. 207. & 6. 118.
 Facere finem sermoni, Tacere. Plaut. Trin. 3. 3. 15.
 Sermoni jam finem face tuo: hujus sermonem accipiam.
 Facere sollicitudinis finem quamprimum. Cic. 16. Fam. 342.
 Facere finem vite atque laboris. Lucret. lib. 3. 956.
 Fecit finem vite & victoribus & victis idem dies. Cic. 7. Verr. 76.
 Facto sine quievit. Virg. 3. Æn. 718.
 Facere finem orandi. Ter. And. 5. 1. 1.
 Satis, jam satis, Simo, spectata erga te amicitia est mea,
 Satis pericli cœpi adire: orandi jam finem face.
 Ferre finem rebus fessis. Virg. 3. Æn. 145.
 Habeat necesse est vivendi finem, qui finem habet motus. Cic. 1. Somn. Scip. 20.
 Habet finem iustus. Ovid. 3. de Arte Am. 809.
 Implere finem vitæ. Tacit. 2. Ann. 42.

Imponere finem bello. V. **IMPONERE**.
 Imponere finem curis. Virg. 4. *Æn.* 639.
 Invenire finem dicitur res. V. **INVENIRE**.
 Lecta oratione aliqua ad eum finem, quem memoria possem comprehendere. Cic. 1. de Orat. 154. V. paulo infra Quem ad finem?
 Orare finem malorum. Ovid. 1. Met. 733.
 Pete finem certum voto. Hor. 1. Epist. 2. 56.
 Ponere sibi finem vitæ, Se occidere. Tacit. 6. Ann. 40. extr.
 Ponere finem vitæ. Sen. Agam. v. 608.
 Reperire finem sollicitudinis. Cic. 10. Fam. 15.
 Reperire finem & exitum alicujus rei. Cic. pro Cluent. 7.
 Statuere finem cladi. Sen. Herc. fur. 4.
 Statuere finem timoris. Lucret. lib. 6. 25.
 Sum. ut, Nec finis in illa est. i. e. Non definit. Ovid. 10. Met. 471.
 Discordiarum finis sit aliquando. Cic. de Arusp. Resp. 54.
 Finis absol. pro Morte, ut, Plus in tuo fine claritatis. Tacit. 15. Ann. 63.
 Sumere sponte finem. Tacit. 6. Ann. 25. Nisi si negatis alimentis, adsimulatus est finis, qui videretur sponte sumptus. conf. Idem 1. Hist. 37. 6.
 Finis, quo referri omnem rationem oportet. Cic. 2. de Invent. 156.
 Illud cujus causa facere debemus, finem appellabimus. Cic. 1. de Invent. 6.
 Officium & finis oratoris. Cic. 1. de Invent.
 Quem ad finem? ad quid? quod vulgus dicit, Ad quam occasionem. Cic. 7. Verr. 75. Piratam vivum tenuisti, quem ad finem? dum cum imperio fuisti? quamobrem? quam ob causam, &c. (*A quelle fin?* H. St. [Immo Quem ad finem hoc loco dicitur pro Quam diu, ut supra Lecta oratio ad eum finem, pro Usque eo, Eatenus. Trita Tullio phrasus est. V. Bos. ad Nepot. Epam. cap. 2. extr.]
 Finis ædificata domus, usus. Cic. 1. Off. 138. Dicendum est etiam qualem hominis honorati & principis domum placeat esse: cujus finis est usus.
 Æquitas, finis est in judiciali genere. Cic. 2. de Invent. 155.
 Finem stipendiorum patris victoriam ac triumphum fuisse, felicitatis fuit. Cic. pro Muren. 12.
 Vulgaris liberalitas, referenda est ad illum Ennii finem, Nihilominus ipsi luceat. Cic. 1. Off. 52. [i. e. Eum ad finem, non ultra extendenda, ne obit datori.]
 Finis pro Definitione, quæ & Finitio & Finis est apud Quintil. 5. 10. p. 412. Burm. Idem 2. 16. p. 188.
 Finem, sæpe Jurisconsulti pro Modo accipiunt, ut est a Franc. Duar. lib. 1. Annivers. disput. notat. Itaque Fini, & Ad finem, Ad modum & quantitatem significat, in l. 19. D. de compenf. l. 1. §. pacto. D. de usur. l. 5. D. de Coll. dot. cum similibus. Sic Fini peculii, Fini legitimæ usuræ.
 Finis in ling. num. pro Terminis, seu Finibus. Liv. lib. 33. cap. 37. Redeuntes inde Ligurum extremo fine, cum agresti prada in agmen incidunt Romanum. In numero multitudinis idem usurpavit lib. 35. cap. 4. pr. Consul alter L. Cornelius Merula per extremos Ligurum fines exercitum in agrum Boiorum induxit. V. p. p. Fines.
 Finis imperii. Plin. lib. 12. cap. 4.
 Nullo sine crescent vites. V. **NULLUS**.
 Dirigere finem. Liv. lib. 39. cap. 27. extr. De jure etiam finium pauca adjecerunt. Q. Fabium Labronem, quum in ea regione fuisset, direxisse finem Philippo veterem viam regiam, quæ ad Thraciæ paroreian subeat: nusquam ad mare declinantem.
 Excidere sine alicujus rei. Quintil. lib. 2. cap. 17. Dum ipse omnia secundum rationem fecerit, medicina sine non excidit.
 Ingredi intra finem alicujus loci. Cic. pro Cæcin. 22.
 Tenere finem. Tacit. Agric. 18. Finem Britanniæ non fama, nec rumore, sed castris & armis tenemus.
 Transeunt appetitus finem & modum. Cic. 1. Off. 102.
 Fines, ium. [*περὶ τῶν ὁρίων*] pl. sæpius, pro Terminis & limitibus. Ter. Heaut. 3. 1. 93.
 Vicini nostri hic ambigunt de finibus:
 Me cepere arbitrum. Plin. Epist. 258.
 Prorogatio finium imperii. Cic. de Provinc. Conf. 29.
 Tutor finium Silvanus. Hor. Epod. 2. 22.
 Adigere arbitrum regendis finibus. Cic. in Topic. 43.
 Arcere alicum suis finibus. Virg. 1. *Æn.* 304.
 Arceri otii finibus videbam non posse. Cic. de Arusp. Resp. 4.
 De finibus controversiam esse. Cic. in Topic. 43.
 Constituere sibi certos fines terminosque, extra quos egredi non possit. Cic. pro Quint. 35. Cic. de Amicit. 56. Constituendi autem sunt, qui sint in amicitia fines & quasi termini diligendi
 Continere se finibus rerum suarum. V. **CONTINERE**.
 Continetur suis finibus exiguis Latina lingua. Cic. pro Arch. 23.
 Contingere fines. V. **CONTINGERE**.
 Defendere regiones suas finesque. Cic. in Orat. 141.
 Describere aliquid ingenii sui finibus immensis. Cic. 1. de Orat. 314.
 Exire fines senectæ. Stat. 4. Silv. 2. 59.
 Expulsus patriis finibus. Virg. 1. *Æn.* 624.
 Habere tantos provinciarum fines, quantos optaverimus. Cic. in Pison. 49.
 Incolere fines civitatum aliquarum. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Pangere fines. Cic. in Pison. 37. Obtulisti provinciam Consularem finibus iis, quos lex cupiditatis tuæ, non quos lex generi tui pepigerat.
 Præscribere fines. Cic. 1. Q. frat. 3.
 Profere fines officiorum. Cic. pro Muren. 22. Etenim isti ipsi mihi videntur vestri præceptores, & virtutis magistri, fines officiorum paulo longius, quam natura vellet, protulisse.
 Propagare & regere fines. Cic. pro Muren. 22.
 Terminare fines agri. Cic. 1. Off. 33. Idem 3. in Catil. 26.
 Transcendere juris fines. Lucret. lib. 3. 60.
 Transcendere præscriptos fines. Claud. in 4. Conf. Hon. 303.
 Tueri fines suos ab excusationibus. Cic. pro Deiot. 22.
 Vivere intra fines naturæ. Hor. 1. Serm. 1. 50.
 Fines templares dicuntur, Qui in quadriennio positis possessionibus finem faciebant. Var. Auct. de Limit. p. 295. Guther. de Vet. Jur. Pontif. 3. 5.
 Fine & Fini in ablativo facit: sæpius tamen per F. Gell. lib. 7. cap. 3. Ea fini facere nolle aliquid. Idem lib. 10. Hac fini hominem dimisit.

F I N I O, īvi, ītum, [*πέλω, πέλω, πελώριον, βολήσται*] Ire. Perficere, absolvere. Apulejus, Sine opus finem quod incepti.
 Initium fumere, & Finire, contraria. Quintil. lib. 8. cap. 6. Quo ex genere comperis translationis, hoc definias. Multi enim quum initium a tempestate semperint, incendio aut ruina finiunt.
 Animum finivit, h. e. Vitam. Ovid. 7. Met. 591.
 Cursus annuus, sacerdotes finiunt. Cic. 2. de Legib. 20.
 Dolores finire. Virg. 12. *Æn.* 880.
 Dolorem gladio finire. Ovid. 1. de Ponto, 6. 41.
 Doleres morte finire. Cic. 1. de Fin. 27.
 Errorem finire. Liv. 1. 1. extr. Ea res utique Trojanis spem affirmat tandem stabili certa que sede finiendi erroris.
 Famem finire cæde boum. Ovid. 11. Met. 370. al. Satiare.
 Jurgia finire. Ovid. 1. Amor. 13. 47.
 Morbo finire, Interire, mori. Plin. 1. Epist. 12.
 Prandia finire moris. Hor. 2. Serm. 4. 22.
 Rem finire, paucorum certamine. Auctor de Vir. Illust. cap. 4. pr. Quum inter Romanos & Albanos bellum fuisset exortum, ducibus Hostilio & Suffetio, placuit rem paucorum certamine finire.
 Sententiæ verbis finiuntur. Cic. 3. de Orat. 191.
 Sitim finit copia lymphæ. Hor. 2. Epist. 2. 146.
 Spiritum finire. Tacit. 14. Ann. 51. Tumescitibus paulatim faucibus & impedito meatu, spiritum finiebat. [An finierat?
 Verba ratione componantur & finiuntur. Cic. in Orat. 164.
 Vitam finire ense. Ovid. 3. Trist. 7. 49.
 Vitam finire inedia. Plin. lib. 8. cap. 42.
 Vitam laqueo finire. Sen. Hippol. 2.
 Vitam finire suspensio, pro Suspendere se. Suet. in August. 63.
 Finivit, absolute, pro Finitus est, vel Obiit. Tacit. 6. Ann. 50. extr. Sic Tiberius finivit octavo & septuagesimo ætatis anno.
 Finire provinciam alicui certo tempore. i. e. Certum tempus præstitueret, intra quod provincia decedat. Cic. 8. Att. 3. Marcoque Marcello eos finient provincias Gallias Calend. Martij, restitit.
 Finire animo aliquid. Liv. 1. 18. Signum contra, quo longissime conspectum oculi ferebant, animo finivit.
 Finire diem, Præstitueret. Liv. 35. 7. Cujus coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit, Feralia quæ proxime fuissent: ut qui post eam diem, &c.
 Modum sepulcris novis finivit Demetrius. Cic. 2. de Legib. 66. i. e. Statuit, præfixit.
 Finire lege tempus alic. Cic. 15. Fam. 7. Nequid accedat temporis ad id, quod tu mihi & Senatus consulto & lege finisti. conf. Gell. 16. 8.
 Finire, pro Definire. Quintil. lib. 2. cap. 26. Ante omnia quid sit rhetorice, quæ finitur quidem varie.
 Utilitate finiri. Quintil. lib. 3. cap. 8. pr. Deliberativas quoque miror a quibusdam sola utilitate finitas. i. e. Sola quaestione, an sit utile? Cupiditates fatietate sua, non divisione Epicuri finiebat L. Thorius Balbus. Cic. 2. de Fin. 64.
 Finitur vitæ honos. Plin. lib. 18. cap. 2. Honosque is, non nisi vitæ finitur.
F I N I T U S, Partic. [*περὶ τῶν ὁρίων*] pro eo quod Ut latvit, & finem fecit. ut, Finitum frigus. Plin. lib. 18. cap. 27.
 Ætas, qua petantur honores, est finita certis legibus. Ovid. 5. Fast. 65.
 Carthaginem finitam, dixit Florus, 2. 15. 1. i. e. Sublatam & everfam.
 Lingua dentibus finita. Cic. 2. de Nat. Deor. 149.
 Postulata finita cuique, Limitata & præscripta. Lucret. lib. 1. 77.
 Via finita est, & opus requievit eundi. Ovid. 3. Trist. 2. 17.
F I N I T E, Adv. [*περὶ τῶν ὁρίων*] Cic. 2. de Fin. 27. Ergo & avarus erit, sed finite. i. e. Non immodice.
F I N A L I S, e. ut, Finalis quaestio, Quæ de finibus est & terminis. Papinianus l. 11. D. finium regundorum, In finalibus quaestionibus vetera monumenta, census, auctoritas sequenda est.
F I N I T I O, ōnis. f. [*περὶ τῶν ὁρίων, ὅριον, ὁρίων*] Idem quod Definitio. Quintil. lib. 2. cap. 16. Huic substantiæ maxime convenit finitio, Rhetoricen esse bene dicendi scientiam.
 Finitionem. Gell. lib. 15. cap. 9. extr. accipit pro ea quam Regulam vulgo dicunt Grammatici. Sic lib. 13. cap. 19. pr. Non finitiones illas præteritas, atque sæcutinas grammaticas spectaveris, &c. Ubi de vocabulorum terminationibus quidam exponunt.
 Finitio quid sit, latissime explicat Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Paum plena finitio. Idem ibid.
 Movet finitionem. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Confirmare & Solvere finitionem, opponuntur. Quintil. lib. 5. cap. 10. Propriis confirmatur finitio, differentibus solvitur
 Item, Terminatio, divisio. Vitruv. 9. 9. Sol mensuris finitionibus imagines efficit horarum & dierum. Hygin. Astron. 1. 6. extr. Si non in partes hemispherium dividatur, sed in alias quotlibet finitiones.
F I N I T O R, ōris. m. [*περὶ τῶν ὁρίων*] Agrorum mensor dicitur. Plaut. Pœn. prol. 49. Ejus nunc regiones, limites, cœntia determinabo: ei rei finitor factus sum ego. conf. Non. 1. 37. Cic. pro Lege Agrar. 35. Interea dissolvant judicia publica, de consiliis abducant quos velint, singuli de maximis rebus iudicent: Quaestori permittant: finitorem mittant: ratum sit quod finitor uni ulli a quo missus erit, renuntiaverit.
 Finitor rerum maximus. Stat. 8. Theb. 19.
 Finitorem item vocant Latini, quem Graeci βολήσται, hoc est Circulum, partem caeli conspicuam nobis a non conspicua dirimentem. V. Sen. Nat. Quaest. 5. 17. & Cenform. cap. 17.
F I N I T I M U S, Adj. [*περὶ τῶν ὁρίων*] Vicinus & propinquus. Liv. 1. 32. Jam res Romana adeo erat valida, ut cœlidet finitimarum civitatum bello par esset. Sic, Fingina oppida. Cic. 7. Verr.
 Bellum finitimum. Suet. Aug. cap. 1.
 Vicini & finitimi. Cic. pro Sull. 58.
 Aer mari finitimus est. Cic. 2. de Nat. Deor. 107.
 Falsa veris finitima sunt. Cic. 4. Acad. 68.
 fletus acritudini finitimus est. Cic. 4. Tusc. 64.
 Oratori finitimus poeta est. Cic. 1. de Orat. 70.
 Inferre bellum finitinis. Cic. pro Lege Manil. 9. Cæf. 1. Bell. Gall. 2.
 Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. Cic. 2. de Orat. 185

Armis finitimis circumsonor. Ovid. 4. Trist. 10. 111.
Loci finitimi. Ovid. de Remed. Amor. 626.
Regnum vectigalibus nostris finitimum. Cic. pro Lege Manil. 5.
Pertinacia perseverantiae finitima est. Cic. 2. de Invent. 165.
FINITIVUS, a, um. Quintil. lib. 12. cap. 2. Unde etiam status caufarum dicitur Finitivus. Mart. Capell. 5. p. 150. Finitiva quaestio, scilicet. Quae definitione clarescit. Idem 3. p. 54. Vocalis finitiva.

F I O

FIO, [*ῥίνομαι, γίγνομαι, ποίεω, φέρομαι*] fieri. i. e. Efficior: passivam enim verbi Facio significationem habet. Irregulariter autem Fierem pro Fierem facit, & Fieri pro Firi: praeteritum est Factus sum vel fui: praesens imperativi capit a futuro optativi, Fias, at; amus, atis, ant: quia Fi raro dicitur. V. tamen infra. & Fitote Amphit. Plaut. Fiens & Fiendus barbata sunt: veteres Fitur dixere, & Facitur, Parvifaciatur, Facefsetur, ut probat Priscianus; quae exoleverunt. In reliquis Fio per quartam conjugatur. In Fio vocalis ante vocalem producitur: (licet contra Prudent. Perist. 10. 815.) Sed ubi R inferitur, ut in Fierem, Fieri, &c. corripitur prima, ut Ovid. 1. Trist. 7. 7.

Omnia jam fient, fieri quae posse negabam.

Fio ad tempus relatam. Ter. Eun. 1. 2. 103.

— Siquidem biduum:

Verum ne fiant isti viginti dies.

Constare & fieri. Cic. in Orat. 191. Quod alter ex longis constaret, alter e brevibus fieret.

Fieri & fingi. Cic. pro Domo, 76. Quid te aut fieri aut fingi de mentius potest?

Fieri, accidere, evenire. Cic. 2. de Divin. 19. Si enim nihil fieri potest, nihil accidere, nihil evenire, nisi quod ab omni aeternitate certum fuerit esse futurum rato tempore: quae potest esse fortuna?

Abinthium fit in Arabia: i. e. Gignitur, & producitur. Plaut. Trin. 4. 2. 88.

Omniū primum in Pontum advecti ad Arabiam terram fumus.

c. Eho, an etiam Arabia fit in Ponto? s. est, non illa, thus ubi gignitur, Sed ubi abinthium fit.

Acceptum fiet tibi, pro Referetur. Plin. Epist. 120. Sed licet cessaverint illae tempestate detentae, tu tamen meruisti ut acceptum tibi fieret: quod quo minus non exhiberes, non per te stetit.

Aglis fio. Hor. 1. Epist. 1. 16.

Anus fis. Hor. 4. Carm. 13. 2.

Avarum fieri. Hor. 1. Serm. 1. 104.

Causa fit, nascitur. Plaut. Merc. 4. 6. 5.

Uxor viro si clam domo egressa est foras,

Viro fit causa, exigitur matrimonio.

Cibi aliquid fiet. Plaut. Truc. 2. 4. 15.

Commodioris valetudinis fio. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Contumelia fit. Ter. Hec. 3. 5. 20.

Ego scio me cavisse, ne ulla merito contumelia

Fieri a vobis posset.

Conviciū fit. Cic. 10. Fam. 16. Quum ei magnum conviciū feret cuncto a Senatu. i. e. Ab omnibus obstreperetur.

Detrimentum fit. Cic. 10. Fam. 11. Nequid detrimenti fiat, dabitur a me opera.

Dives fit, Evadit in divitem, vel ditatur. Plaut. Trin. 2. 4. 26.

Quas sponione pronuper tu exactus es

Pro illo adolescente, quem tu ajebas esse divitem factum. [Sed in emendatis codd. π Factum responsive ponitur, & annuenti superiora Lesbionico tribuitur. V. in FACIO.]

Ex otio fit. Ter. Heaut. 1. 1. 57.

Nulla adeo ex re istuc fit, nisi ex nimio otio.

Ex vera vita fit. Ter. Adel. 5. 9. 29.

Ut id ostenderem, quod te isti facilem & festivum putant,

Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex aequo & bono,

Sed ex assentando, indulgendo, & largiendo, Micio.

Ex ea re fit. Ter. And. 2. 3. 11. Ex ea re quid fiat, vide.

Excusate fieri videtur. Quintil. lib. 2. cap. 1.

Exempla fient in illum. Ter. Eun. 5. 4. 26. Quid isthuc Pythias? quid ais? in quem exempla fient?

Gemitus fit. Virg. 6. Aen. 220.

Honorificentius fieri non potuit de aliquo quam fecerim. Cic. 12. Att. 18. extr.

Insidiae fiunt. Ter. Eun. 3. 3. 26. Dico ego mihi insidias fieri. Sic Hor. 1. Serm. 2. 104.

Ita si factum esset, magno usui causae nostrae fuisset. Cic. 7. Att. 12.

Liber fit. Plaut. Aul. 2. 4. 31.

Censen' talentum magnū exorari potesse

Ab isthoc sene, ut det qui hiamus liberi?

Moderate fieri. V. MODERO.

Modum fieri non video, quod vulgus dicit, Nullam rationem.

Ter. Heaut. 4. 5. 7.

Verum ubi videbit tantos sibi sumptus domi

Quotidianos fieri, nec fieri modum,

Optabit rursum ut abeat ab se filius.

Mora fit. Paulus in l. sed si ex stipulatu. D. de verb. oblig. Non videbitur per eum mora fieri. Hor. 3. Carm. 14. 24.

Si per invisum mora janitorem Fiet, abito.

Morigeri fiunt pessuli. h. e. Crepitant. Plaut. Curc. 1. 2. 70.

— Sentio sonitum:

Tandemque edepol mihi morigeri pessuli fiunt.

Obviam fieri. Cic. 16. Att. 13. Obviam mihi fit tabellarius.

Pecunia fieri proprie dicebatur, auctore Donato ad Phorm. 1. 1. Ubi & probat his Sallustii. Quae pecunia ad Hispaniense bellum Metello facta erat. V. CONFICERE.

Possum. ut, Fieri non potest quin. Ter. Hec. 3. 3. 37. Sed si fieri id non potest quin sentiant, dicam abortum esse. Cic. de Amicit. 54.

Neque quicquam insipientem fortunato intollerabilius fieri potest. Ibid. 78. Nisi quaedam admodum injuria exarserit, ut neque rectum,

neque honestum fit, neque fieri possit, ut non statim alienatio disjunctioque facienda fit.

Potestas fit. Cic. 2. Fam. 16. De rationibus referendis non erat incommodum te nullam referre, quam tibi scribis a Bibulo fieri potestatem.

Quasi. ut, Fit idem quasi. Cic. de Amicit. 14. Sensu enim amisso fit idem quasi natus non esset omnino.

Quod. ut, Fiet quod optaveris. Plaut. Afin. 3. 3. 133.

Exopta id, quod vis maxime tibi evenire, fiet.

Reus factus. Auct. de Vir. illust. cap. 24.

Satias fit. Ter. Eun. 5. 6. 3. Ubi satias coepit fieri, commuto locum.

Scrupulus fit in hac re. Ter. Phorm. 5. 8. 30.

Ea mortem obiit: e medio abiit, qui fit in hac re scrupulus?

Al. Fuit.

Sonitus fit in aethere. Virg. 4. Georg. 78.

Streptus fit tectis. Virg. 1. Aen. 729.

Sumptus fit. V. Modum fieri.

Verisimile non fit. Ter. And. 1. 3. 20.

Mihi quidem hercle non fit verisimile: atque ipsis commentum placet.

Verum fit. Cic. de Amicit. 67. Ita fit verum illud quod initio dixi, Amicitiam nisi inter bonos esse non posse.

Via fit vi. Virg. 2. Aen. 209.

Vir factus ex muliere. Liv. 24. 20. ubi de prodigiis, Ex muliere Spoleti virum factum.

Vis fit in eum. Ter. Eun. 5. 4. 41. Ne quam in illum Thais vim fieri finat.

Ut fit. Cic. in Orat. 177. Praesertim quum, ut fit, fortuito saepe aliquid concludere, apteque dicerent.

Fit, ut de eadem re saepe alius aliud decreverit, aut judicaverit. Auct. ad Heren. lib. 2. 19.

Hoc nisi fit, puerum ut tu videas: nihil moventur nuptiae. Ter. And. 3. 2. 36.

Hiscie in locis Fit ponitur pro Est.

Cum abl. Plaut. Truc. 1. 2. 67.

Vestra hercle factum injuria, quae properaveritis olim Rapere.

Cum dat. ut, Factum est tibi nomen Menæmo. Plaut. Men. 2. 2. 23. Ovid. 1. de Arte Am. 536.

Quid mihi fiet? — [Sic & Quid me fiet, sexto casu apud

Comicos. V. Terent. Heaut. 4. 3. 37.]

Fimus, pl. Ter. Heaut. 3. 1. 74. auctore Mureto. Deteriores omnes fimus licentia. al. Sumus.

Fi, imperat. apud Plaut. Curc. 1. 1. 87. Fi mihi obsequens. Horat. 2. Serm. 5. 38. Fi cognitor ipse.

Fite, imperat. Cato de praeda militum dividenda, Tu dives fite Crassus lib. 16. Iliad. O focii nunc fite viri. Nonius, 17. 62.

Plaut. Curc. 1. 1. 89. Fite mihi volentes propitia.

Fieri, pro Sacrificari. Cic. 1. Att. 10. Credo enim te audisse, quum apud Caesarem pro populo fieret, venisse eo muliebri vestitu virum idque sacrificium quum virgines instaurassent, &c. Hinc Exfio, Suffio conf. Priscian. l. 8. 10. & Voss. Etym. p. 215.

Fieri, pro Aestimari. Cic. de Amicit. 59. Ut quanti quisque seipsum faciat, tanti fiat ab amicis.

Fieri istud solet. Plaut. Trin. 2. 2. 72. i. e. Evenire & contingere inquit Donatus.

Fit illud saepe. Plaut. Mostel. 1. 2. 27.

Fiat. Particula est permittentis ac concedentis, aut annuentis aliquid Plaut. Most. 4. 3. 43. I mecum hercle obsecro te, una simul. s. fiat.

F I R

FIRMANEN, FIRMAMENTUM, &c. V. infra in **FIRMUS**.

FIRMANI, vel FIRMIANI. V. **FIRMUM**.

FIRMIDIUS, Homo factionis Clodianae, ut scribit Cic. pro Sext. 112.

FIRMUM, ut Ptol. vel **FIRMUM**, i. n. ut Liv. Strabo & Mela 2. 4 Piceni in Italia oppidum, Plin. lib. 3. cap. 13. Firmanorum castellum Lactantii patria. vulgo *Fermo*. Hinc

FIRMANI Populi. Cic. 7. Philipp. 23. Firmani ad oppugnandum Antonium pecuniam polliciti. Sic & Liv. Lactantius vero Firmianus constanter scribitur. Forfan sequiori aeo hoc ulitatus.

Firmanus Saltus. Catull. 111. 1.

FIRMUS, a, um. Adj. [*ῥάσμιμος, ἰσχυρός, ἔμμεδος, ἐπίσπιδος*] Stabilis, constans: a Ferendo dictus, quod constanter omnia ferat. Plaut. Trin. 4. 4. 18

Hic meo hero amicus solus firmus restitit:

Neque demutavit animum de firma fide.

Accufator firmus, Qui sibi non pugnat, & constanter arguit. Cic. 1. Verr. 29. Deinde accusatorem firmum, verumque esse oportet.

Acies oculorum firma. V. **ACIRS**.

Acta alienus firma. Cic. 1. Philipp. 16.

Amicitia firma, Constans & stabilis. Ter. Hec. 4. 1. 18.

Ex quo firmiorem inter nos fore amicitiam posthac scires.

Amore firmo vincetus. Ovid. 20. Epist. 86.

Amores firmos rumpere. Ovid. 2. de Arte Am. 386.

Animo firmiore in praelium prodire. Cic. Topic. 25.

Animus firmus. Amores autem & haec deliciae quae vocantur, quae firmiore animo praeditis diutius molestae non solent esse. Cic. pro Caelic. p. 500. edit. Lamb. vide **INFIRMITAS**. H. St. n. 44. Verburg.

Argumenta firma ad probandum. Cic. de Clar. Orat. 171.

Asensio firma & constans. Cic. 1. Acad. 41.

Carina firma. Ovid. 2. Epist. 46.

Catuli firmiores. Phaedr. 1. 19. Subaudi *Ætate*.

Cibus firmus, Multi nutrimenti, cui opponitur Imbecillus. Celf. lib. 2. cap. 18. Varro Abhilem vocat lib. 2. de R. R. cap. 11.

Civitas stabilis & firma. Cic. de Amicit. 23. Quae autem domus tan stabilis, quae tam firma civitas est, quae non odiis atque dissidiis funditus possit everti?

Civitas valens & firma. Cic. de Arusp. Resp. 60. conf. Cæs. 5. Bell. Gall. 20

Copiae firmae. Nep. 18. 3. 3.

Corpore satis firmo nondum esse. Cic. 11. Fam. 27.

Duces exercitus omnino firmos habere. Cic. ad Brut. 10.

Exercitus firmus. Patere. 2. 29. 1.

- Fides firma. Plaut. Capt. 5. 1. 6.
 Quumque hæc reperta est fides firma nobis.
- Fundus nec vendibilis, nec pacere firmus. Hor. 1. Epist. 17. 47.
- Gener firmus. Ter. And. 3. 3. 39
 Tibi generum firmum, & filia invenies virunt.
- Janua firma. Ovid. 2. Amor. 12. 3.
- Juvenis firmus. Hor. Epod. 12. 3.
- Mens firma permanet in suo voto. Ovid. 16. Epist. 168.
- Nuptiæ firmæ. Ter. Hec. 1. 2. 26.
- Opinio firma & stabilis de aliqua re. Cic. de Clar. Orat. 114.
- Pectus firmum. Plaut. Afin. extr.
 Nec quisquam est tam ingenio duro, nec tam firmo pectore,
 Quin ubi quicquam occasionis sit, sibi faciat bene.
- Pectus firmius. Ovid. 1. Trist. 4. 53.
- Pectore firmo nunc opus est. Virg. 6. Æn. 261.
- Poplite nondum firmo constitit. Ovid. 15. Met. 223.
- Populi potentissimi ac firmissimi. Cæf. 1. Bell. Gall. 3.
- Potestas firma rerum. Valer. 4. Argon. 12.
- Potio firma, h. e. Multi nutrimenti. Cels. lib. 2. cap. 13. Firmior
 ex frumento potio est, quo firmius fuit ipsum frumentum. Firmior
 ex eo vino, quod bono solo, quam quod tenui natum est.
- Præsidia firmissima vitæ sine metu degendæ. Cic. 1. de Fin. 35.
- Regnum futurum firmius. Justin. 21. 1. 2. conf. Sallust. Jugurth. 10. d.
- Robora firma. Virg. 2. Æn. 482.
- Rumor firmus. Cic. 12. Att. 49. Illum discessisse Alexandria rumor
 est non firmus, ortus ex Sulpicii litteris.
- Spe in firmiore esse. Cic. 8. Att. 13.
- Valetudo firmior. Plin. lib. 11. cap. 37. Hominum paucis non est,
 quorum valetudo firmior & vita longior.
- Vina firmissima, Quæ ætatem ferunt. Virg. 2. Georg. 97.
- Vincula firma. Ovid. 1. Fast. 370.
- Vires firmæ. Ovid. 3. Fast. 39.
- Firmum ad defensionem. Cic. 7. Verr. 74. Idem 4. de Fin. 52. Disce-
 det tamen nihilo firmior, ad dolorem ferendum, quam venerat.
- Quæ omnia illis eo firmiora videbantur. i. e. Firmius probata. Sallust.
 Jugurth. 64. extr.
- Firmum stabileque. Cic. 1. Off. 6. Idem de Amicit. 63. Sunt igitur
 firmi, & stabiles, & constantes eligendi, &c.
- Fideliter firmum. Quintil. lib. 6. cap. 4. Nam quod fideliter firmum
 est, &c.
- Ratum, firmum, fixum aliquid esse. Cic. 4. Acad. 27.
- Satis firmi nihil video. i. e. Certi. Ter. Heaut. 2. 3. 96.
 Nihil fati firmi video, quamobrem accipere hunc mihi expediat
 metum.
- Tenere aliquid firmum. Cic. in Orat. 237. i. e. Certum.
- Firmus, Ex morbo restitutus. Cic. 16. Fam. 8. Te penitus rogo,
 ne te tam longæ navigationi & viæ per hiemem, nisi bene firmum
 committas.
- Firmus a gravi valetudine. Suet. Aug. 8. 3.
- Firmus ab equitatu. Cic. 10. Fam. 15. Me ut venirem, copiasque
 conjungerem rogavit, eoque magis quod & Antonius ab equitatu fir-
 mus esse dicebatur, & Lepidus non mediocrem quidem equitatum
 habebat. V. A vel AB præp.
- Ad aliquid faciendum non satis firmus aliquis. Cic. 8. Att. 17. ad
 Marcellum.
- Firmior ad dolorem ferendum. Cic. 4. de Fin. 51.
- Ad vivendum firmus. V. AD præp.
- Firmissimus contra pericula & insidias. Sallust. Jugurth. 30. V. ibi
 Cl. Waffe.
- Firmus adversus largitionem. Tacit. 11. Hist. 82.
- Firmiores in sententia. Cic. pro Corn. Balb. 61.
- Firmissimus pro veritate. Plin. 2. Epist. 11.
- Ira firmissimus. Ovid. 7. Met. 457.
- Parum firmus & imbellis. Hor. Epod. 1. 16.
- Proposito firmus. Patere. 2. 63. 3.
- Firmum, ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς dictum videtur. Fest. V. Voff. Etymol.
- IRMB, Adv. [ἰσχυρῶς] Stabiliter, inconcussè. Plaut. Mil. 4. 2. 25.
 Infidos celas, ego sum firme tibi fidelis. Al. Sum tibi firma fide.
- Firme accurare rem suam, i. e. Non segniter, sed acri & diligenti
 cura. Plaut. Perf. 4. 1. 3.
 Atque edepol firme ut quisque rem accurat suam,
 Sic ei procedit.
- Firmius. Flor. 3. 5. 8.
- Asseverare aliquid firmissime. Cic. 10. Att. 14.
- Firme graviterque vocem naturæ comprehendere. Cic. 1. de Fin. extr.
- Satis firme animo concipere & comprehendere aliquid. Cic. 2. de Fin. 6.
- Non firme tantum continere, verum etiam cito percipere oportet multa
 acturos. Quintil. lib. 11. cap. 1.
- Firme respondere, h. e. Absque ullo timore aut pavore. Plin. Epist.
 99. lib. 6.
- Sustinere firme aliquid. Cic. 3. de Fin. 31.
- IRMITER, aliud Adv. [ἰσχυρῶς] Idem. Plaut. Cæf. 1. 4. 4. Con-
 cludere in fenestram firmiter. Varro 3. de R. R. cap. 9. Circum
 omnia posita sint cubilia gallinarum, aut exculpta, aut afficta firmiter.
 Firmiter insilire. Cæf. 4. Bell. Gall. 26.
- IRMITAS, ais. f. [ἰσχυρῆς, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς] Stabilitas, constantia.
 Cic. de Amicit. 46. Itaque ut quisque minimum firmitatis habeat,
 minimumque virium, ita amicitias appetere maxime.
- Firmitas & constantia. Cic. 9. Fam. 11. Firmitatem tamen & con-
 stantiam, si modo fuit aliquando in nobis, eandem cognosces quam
 reliquilli.
- Animi firmitas. Quintil. in proem. lib. 6.
- Sapientis firmitas. Cic. 4. Acad. 67.
- Vinorum firmitas, pro eo quod vulgus Potentiam & durabilitatem vocat.
 Plin. lib. 14. cap. 2. Principatus datur Amineis, propter firmitatem,
 senioque proficientem vini ejus ubique vitam.
- Gladiatoria totius corporis firmitas. Cic. 2. Philipp. 63. Et Nep. 15. 3. 1.
- Obnixa firmitas. V. OBNIxor.
- Non satis firmitatis habent. Cic. de Amicit. 19.
- Intendere se ad firmitatem. V. INTENDO.
- Nancisci aliquid firmitatis. Cic. 11. Fam. 12.
- Constantia & firmitas nec animi nec orationis requiretur. Cic. 12. Att. 37.
- Firmitas materiæ sustinet ictum. Cæf. 2. Bell. Civil. 11.
- FIRMITUDO, inis. f. [ἰσχυρῆς] Idem. Plaut. Afin. 2. 2. 54. Si istam
 animi firmitudinem obtines salvi sumus.
- Firmitudo animi. Cic. 10. Att. 10. Idem 5. Fam. 13. Tu nihil plus,
 quam quod firmitudinem gravitatemque animi tui perspexi.
- Vocis firmitudo. Auct. ad Heren. lib. 3. 20.
- Minus firmitudinis habere. Cic. 2. de Invent. 58.
- Obtinere animi firmitudinem. Plaut. Afin. 2. 2. 54. V. OBTINEO.
- FIRMO, [ἰσχυρῶς, ἐπιβῆσαι, ἐπιβῆσαι, ἰσχυρῶς, ἐπιβῆσαι, ἐπιβῆσαι] are.
 Stabilire, & quod vulgus dicit Fortilicare. Liv. 21. 22. Firmatque
 cum Africis maxime prædiis. Firmare aciem subsidii. Idem 2. 31. pr.
 Firmare & docere. Cic. de Arusp. Resp. 30. Tabulis hoc Cenforum,
 memoria multorum firmabo ac docebo.
- Ad spem aliquem firmare. Tacit. 14. Ann. 10. Atque eum auctore Bur-
 ro prima Centurionum Tribunorumque adulatio ad spem firmavit.
- Acie firmare. V. ACIES.
- Aditus firmare. V. ADITUS.
- Æstuaria proxima aggeribus & pontibus, traducendo graviore agmini
 firmat. Tacit. 4. Ann. 73.
- Agrum firmare sepibus, Claudere. Plin. lib. 13. cap. 6.
- Alvum firmare, pro Astringere. Plin. lib. 14. cap. 18.
- Animum firmare alicui. Ovid. 9. Met. 744.
- Animum adversum suprema firmat. Tacit. 15. Ann. 59.
- Castra firmarunt robore. Sil. lib. 8. 448.
- Cohortes firmare. Tacit. 11. Ann. 31. Iret in castra, firmaret Præ-
 torias cohortes.
- Corpus firmare. Plin. de Vir. Illust.
- Corpora cibo firmare. Liv. 27. 13. extr.
- Corpora juvenum firmare labore. Cic. 2. Tusc. 36.
- Dotem firmare. Ter. Heaut. 5. 5. 4. Ehem Menedeme, cur non ar-
 celli jubes filiam, & quod dixi dotis, firmas?
- Fidem suam apud aliq. firmare. Subaudi Datam. Ter. Hec. 5. 1. 23.
 Aliud si scirem, qui firmare meam, apud vos possem fidem
 Sanctius, quam jusjurandum, id pollicerer tibi, Laches. conf.
 Andr. 3. 1. 4.
- Fidem firmare alicui rei, Facere ut magis credatur. Ter. Hec. 4. 3. 5.
 Teque ante quam me amare rebar, ei rei firmasti fidem. Ubi
 Donatus, Ordo & sensus hic est, Et quod ante rebar, ei rei firmasti
 fidem meam: neque me sefellit, quod ante rebar, te me amare:
 nam Ei rei firmasti fidem, i. e. Probationem attulisti. Suet. de Clar.
 Rhet. cap. 1. Sæpe fabulis fidem firmare aut demere, quod genus,
 ἰσχυρῆς, &c.
- Fides antiquitatis religione firmatur. Tacit. de Germ. 39.
- Fœdera firmare dictis. Virg. 12. Æn. 212.
- Imperium firmare. Cic. pro Sull. 32.
- Militem firmabant ceteris belli meditantibus. Tacit. 4. Hist. 26.
- Mœnia urbis firmavit. Tibul. lib. 2. 5. 24.
- Omen & augurium firmare, i. e. Confirmare. Omen enim & augu-
 rium non videbatur Romanis hominibus satis habere ad persuaden-
 dum fidei: proinde ad confirmationem prioris augurii, secundum
 poscere solebant: hinc Virg. 2. Æn. 690.
 — & si pietate meremur,
 Da deinde auxilium, pater, atque hæc omina firma. Sil. 4. 127.
 Adfis, ô firmesque tuæ, pater, alitis omen. In Silio tamen vi-
 detur esse Non alio omine confirmare: nullum enim præterea suc-
 cedit: sed Eventu factisque id quod augurium portendit promissitque,
 præstare. Turneb. Advers. 13. 16.
- Opes latronum firmat & auget etiam justitia. Cic. 2. Off. 40.
- Orationem gravitate quadam & contentione firmare. Cic. 2. de
 Orat. 212.
- Pacem firmare. Cæf. 4. Bell. Gall. 28. His rebus pace firmata.
- Præsidia alicujus firmare. Cic. ad Brut. 10.
- Promissa numine firmat. Ovid. 10. Met. 430.
- Provinciam pace prædiisque firmare. Cic. 1. Fam. 7.
- Soporem firmare alicui. Ovid. 1. Met. 715.
- Valetudinem firmare. Tacit. 3. Ann. 31. Ejus anni principio Tibe-
 rius, quasi firmandæ valetudini, in Campaniam concessit.
- Vestigia firmat pinus. Virg. 3. Æn. 611.
- Vires industria firmat. Virg. 3. Georg. 209.
- Vocem firmare. Cic. 3. de Orat. 225.
- Firmare, pro Confirmare. Tacit. 3. Ann. 60. Ut basilicam Pauli,
 Æmilia monumenta, propria pecunia firmaret, ornaretque.
- Firmare, pro Asseverare. Tacit. 1. Ann. 80. Vix quicquam firmare
 ausim. Et 6. Ann. 28. Nihilque usurpavisse ex his, quæ vetus me-
 moria firmavit.
- Firmare aliquid jurejurando. Cic. 2. de Legib. 16.
- Vim & naturam fati & divinationis ratione firmare. Cic. de Fato 11.
 Idem 1. de Invent. 67. Per quam id quod assumtum est rationibus
 firmatur.
- Quum sit promptius, de certis incerta firmare. Lactant. in sine cap. 5.
 libri de Ira Dei. H. St.
- FIRMATUS, Partic. [ἰσχυρῶς] Cic. pro Domo. 47. Collegia me-
 diusædii Tribunorum plebis tota reperientur, hoc jure firmato, quæ &c.
 Acies firmata. V. ACIES.
- Ætas firmata. Cic. pro Cœl. 43. Virg. 4. Ecl. 37.
- Animus adolescentis consilio & ratione nondum firmatus. Cic. pro
 Cluent. 13.
- Leges pacis firmatas dissolvere. Claud. 1. de Rapt. Proferp. 63.
- Mens firmata. Ovid. 1. Fast. 497.
- Opinio vetus & omnium gentium firmata consensu. Cic. 1. de Divin. 5.
- Stirps virtutis jam firmata. Cic. pro Cœl. 79.
- Vires firmatæ cibo: h. e. Roboratæ. Liv. 9.
- Vox firmata. Cic. 2. Att. 19. Sed est jam una vox omnium, magis
 odio firmata, quam præsidio.
- FIRMATOR, oris. m. [ἰσχυρῶς] ut, Pacis firmator. Tacit. 2. Ann.
 46. 7. Missus tamen Drusus, ut retulimus, pacis firmator.
 Disciplinæ firmator. Plin. 10. Epist. 38.
- FIRMAMEN, inis. n. [ἰσχυρῶς] Ovid. 10. Met. 491.
 — ruptosque obliqua per unguis
 Porrigitur radix, longi firmamina trunci.

FIRMAMENTUM, i. n. [*στέγμα*] Soliditas & stabilitentum. Cic. pro Cluent. 5. Etenim sicut aliis in locis parum firmamenti & parum virium falsitas habet, sic in hoc loco falsa invidia inbecilla esse debet. Firmamentum ac robur. Cic. pro Lege Manil. 10. Disciplinæ firmamentum. Cic. 4. Tusc. 7. Imperii firmamentum. Cic. 3. Att. 13. Firmamentum, pro Praesidio. Cic. 1. Att. 18. Sic ille annus duo firmamenta Reip. per me unum constituta everit. Stabilitatis constantiaque ejus quam in amicitia querimus, firmamentum, est fides. Cic. de Amicit. 65. Flos equitum Romanorum, ornamentum civitatis, firmamentum Reipublicæ, Publicanorum ordine continetur. Cic. pro Planc. 23. Ordo ceterorum ordinum firmamentum. Cic. pro Lege Manil. 17. Ponere firmamentum in aliquo. Cic. pro Flacc. 92. Firmamenta, pro Nervis. Geil. lib. 13. cap. 21. Vincula & firmamenta membrorum. Firmamentum & continens causæ dicitur Latine, quod, Punctum litis decisorium, vocant. Quintil. lib. 3. cap. 13. *Στεγαν*, autem quod continens alii, firmamentum alii putant. Budæus.

FIRMUS, inter minusculos Romanorum tyrannos connumeratus, tanta præditus fuisse fertur firmitate, ut superpositam pectori incudem, aliis tudentibus perferret. Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 13. Ex Vopisc. cap. 4.

F I S

FISCUS, i. m. [*δυσίσιον βαλάντιον*] Alconius ad 2. Verr. 22. Fisci, fiscinæ, fiscellæ, sparteæ sunt utensilia ad majoris summae pecunias capiendas. Unde quia major summa est pecuniæ publicæ quam privæ, ut pro censu privato loculos & arcam & fassellos dicimus, sic pro publico thesauro ararii dicitur fiscus. Ciceronis Verba hæc sunt: Reperiebam fiscos complures cum pecunia Siciliensium a quodam Senatore ad Equitem Romanum esse translatos, &c. Idem 2. Verr. 24. Ei quoque negotio fisci Siciliensium minabantur. Fiscus tamen, ut nonnullis placet, est Pecunia Imperatoris. Plin. in Paneg. cap. 36. At fortasse non eadem severitate fiscum, qua ararium cohibes: immo tanto majore, quanto plus tibi licere de tuo, quam de publico credis. Fiscus Principis, ærarium populi. Spartian. in Adrian. cap. 7. Damnatorum bona in fiscum privatum redigi vetuit, omni summa in ærario publico recepta. conf. Lex. Pitisc. Tollere fiscum. Cic. 5. Verr. 183. Ex fisco in cistam pecuniam transferre. Cic. 5. Verr. 195. Fiscus item pro Qualo oleario, qui cervici torcularis supponitur, ne fraces in lacum cum oleo defluant. Vel etiam pro Qualo in quo olivæ ponuntur quum prælo supponuntur: ut, Amurca, id est oleum crassius aliquantisper exanietur, id est exudet, & per vimina perfluat. Columel. lib. 12. cap. 50. Fiscis autem non hisdem probum & cibarium oleum premi oportebit. Idem eod. lib. cap. 49. Deinde intrica oliva, novo fisco includitur, & prælo subjicitur, ut tota nocte exprimat. Et rursus, cap. 47. Budæus. Lineus fiscus. Columel. lib. 12. cap. 38.

FISCALIS, e. [*δυσίσιος*] Quod ad fiscum pertinet: ut, Loca fiscalia. Callistrat. in l. non intelligitur. §. ult. D. de jure fisci. Calumniæ fiscales. Suet. Domit. 9. extr. Fiscales calumniæ magna calumniarum pœna repressit. i. e. Delationes falsas adversus cives pro fisco intentas. Ita Marcus apud Oros. 7. 15. Omnia simul fiscalium negotiorum calumniola monumenta congesta in foro jussit incendi. Calumniæ fisci Judaici sublata in Nervæ nummo. V. Spanh. de Num. dist. 9. p. 811. Fiscales calumniæ, Ex quibus damnatorum bona ad fiscum Imperatorum devolvebantur, inquit Beroald. & alibi duobus locis, Calumniæ, (in Calig. & in Nerone) De Fiscalibus puto intelligi. H. St. Debitorum fiscales. Paul. in l. in fraude. D. de jure fisci. Fundus fiscalis. Paul. ibid. Negotia fiscalia. V. supra.

FISCARIUS, i. m. Firmic. lib. 3. cap. 13. Mercurius faciet imperatorum exactores, & qui annuas fiscalium præstationes repetant. Fiscalios appellat eos qui fisco principis aliquid debent. V. Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 29.

FISCINA, æ. f. [*πίδαριον*] Idem quod Fiscus. Virg. 1. Georg. 266. Et facilis rubea textatur fiscina virga. Plin. lib. 18. cap. 31. Frondarias fiscinas quatuor implere frondatorem, jultum esse autumat. Varro de R. R. lib. 1. cap. 22. Ista fere sunt quæ ex viminibus & materia rustica fiunt, ut corbes, fiscinæ, tribula, mallei, & rastelli. Columel. lib. 11. cap. 2. Fiscina ficorum. Cic. pro Flacc. 41. Homini enim Phrygi, qui arborem hinc nunquam vidisset, fiscinam ficorum objecti.

FISCICELLA, æ. f. [*πυλαρίον*] dimin. a Fiscina. Virg. 10. Ecl. 71. — & gracili fiscellam texit hibisco. Columel. lib. 12. cap. 18. Si ager amplus, aut vineta, aut arbuta grandia sunt, perennæ fabricandæ decimodiæ, & trimodiæ, & fiscellæ texendæ & picandæ. conf. Barth. ad Olymp. Nemes. Bucol. Ecl. 1. pr. & Advers. 36. 23. Fiscella etiam viminibus funiculive contexta, dicitur Qua boum ora faucesque capitulantur. Cato de R. R. cap. 54. Et fiscellas habere oportet, ne herbas sectentur quum arant. Plin. lib. 18. cap. 19. Fiscellis capitulari boves oportet, ne germinum tenera præcitant. Milii fiscella. Ovid. 4. Fast. 743. V. Voss. Lex. Etymol.

FISCICELLUM, i. n. [*πυλαρίον*] pro eodem. Columel. lib. 12. cap. 38. Mox fiscello ligneo inclusas exprimito.

FISCICELLUS, i. m. Casei mollis appetitor; ut Catillones, Catillorum figuritores. Festus. Forte Fiscello. [Nili potius Fiscellarius scripsit. Qui Casei scilicet recens presso, ex fiscella delectatur, quasi Fiscellam amans Fiscellarius dicebatur. Nihil enim opus est eadem terminatione, cum id modo innuat, Sicut a Catino Catillones, sic a Fiscella Fiscellarios dictos. Ea scilicet forma, qua Carnarius, Pinguarius, Piscinarius, & similia dicuntur.

FISSILIS, FISSIO, FISSIPES, FISSUM, FISSURA, FISSUS. V. FISSO.

FISTUCA, æ. f. Vulgo *Pilotum* dicitur. Fistuca machina vulgo nota, qua pavores utuntur, utriusque anata: hæc etiam pali magna vi in terram adiguntur.

Pavimenta fistucis pavita. Plin. lib. 36. cap. 25. Fistuca alia est magnæ molis, qua trabalis materies in terram pangitur, aut in alveum fluminis, quæ funibus tollitur, & pondere suo remissa alliditur. Cujus generis intelligendum est fuisse illud Cæs. in 3. Bell. Gall. 17. Hæc quum machinationibus immissa in flumen deflexerat, fistucisque adegerat, non sublicæ modo direxerat, &c. Budæus.

FISTUCO, Ære. Fistucis exæquare, vel pavire, vel palos in terram adigere. Plin. lib. 36. cap. 25. Deinde rudus, in quo duo quintæ calcis misceantur, pedali crassitudine fistucari. Quidam Festucam, & Festucare legunt per r. conf. *FRSTUCO*.

FISTUCATUS, Adj. Fistuca exæquatum. Plin. 36. 25. extr. Solo fistucato injicitur rudus &c. conf. Vitruv. lib. 7. cap. 4. Fistucato absol. Plin. lib. 17. cap. 11. extr. Sicuti terram circa radices fistucato spissandam. Al. Fistucatio.

FISTUCATIO, Ænis. f. Actus ipse fistucandi. Vitruv. 7. cap. 1. Si plano pede erit ruderandum, quaratur solum si sit perpetuo solidum, & ita exæquetur, & ita exæquetur cum frutamine rudus. Sin autem omnis, aut ex parte congestitius locus fuerit, fistucationibus cum magna cura solidetur. Budæus. Idem 10. 3.

FISTULA, æ. f. [*ὄρχηστρον, σφῆρα, σφῆραξ, δόναξ, αὐλός*] Proprie dicitur, ut Pomp. inquit, Per quam aqua educitur fusa: a fundendo sive ferendo, sicut tubi a tubore, canales a canna. [Puto a Tumore scribendum. Sed locum, vel Legem Pomponii vellem indicasset Robertus.] Cic. pro Rabir. reo, 31. Et si C. Marius, quod fistulas, quibus aqua suppedabatur Jovis Opt. Max. templis ac sedibus, præcidi imperat, &c. Varro 3. de R. R. cap. 5. Ovid. 4. Met. 122. Non aliter, quam cum vitiato fistula plumbo Scinditur &c. Angustæ fistulæ. Quintil. lib. 5. cap. 14. Fistula, Instrumentum musicum. V. Barth. ad Script. Ven. p. 184. Barthol. de Tib. Vet. 3. 6. Turneb. Advers. 12. 7. & 28. 15. Virg. 2. Ecl. 36. Est mihi disparibus septem compacta cicutis Fistula. Conf. *CICUTA*. Plin. lib. 7. cap. 56. Fistulam Patinvenit. Fistula, non idem quod Tibia. V. *TIBIA*. conf. Buleng. de Theatr. 2. 23. Arguta. Virg. 7. Ecl. 24. Cava. Valer. 4. Argon. 384. Dispar septenis fistula cinnis. Ovid. 2. Met. 683. Eburneola. Cic. 3. de Orat. 225. Garrula. Tibul. lib. 2. 5. 31. V. ibi Broekhuif. Juncta cera. Virg. 3. Ecl. 25. Pastoria. V. *PASTOR*. Pastoritia. Cic. 1. Att. 13. Rustica. Ovid. 8. Met. 191. Inflare sonum cum fistula. Cic. 3. de Orat. 223. Dulci fistula personuere saxa. Hor. 1. Carm. 17. 10. Fistula ferraria, apud Caton. cap. 10. Al. Farraria. [Forte Fistula scribendum, cujus instrumenti & alias meminit. V. cap. 18. & 28. Hic vero, inter majora ferramenta, opportune Cuneo subjicit, quæ fere fistucis adigi consuevit.]

FISTULA, Vorticis genus. Plin. 2. 49. extr. Ex eodem genere & in longam veluti fistulam nubes aquam trahit. Dicitur autem vortex fistula quia rotatus & vibratus suo turbine impetuque in mare interdum in pingitur & illiditur, & reverberatus repercutissusque retro rejicitur cui aquæ rapina, unde a nauticis Siphon appellatur, quem Plin. Fistulari interpretatus est. Quod autem fistula sit vortex, docet Olymp. i Aristot. Meteora. V. Turneb. Advers. 4. 20. Fistula, Per quam spiratur. Plin. lib. 9. cap. 7. Branchiæ non sunt balenis, nec delphinis: hæc duo genera fistulis spirant, quæ a pulmonem pertinent.

FISTULA, penetrabilis terra. Justin. 4. 1. 2. Fistula, Arbor aromatica, quæ & Casia fistula a medicis appellatur, cujus succo utuntur ad emolliendum ventrem. V. *CASIA*.

FISTULA, Ulcus altum, angustum, & callosum in corpore: sive e vulnere sit, sive ex vitio intus orto, quod ad suppurationem pervenerit. Plin. lib. 20. cap. 6. Extrahit fistulas vitia cum sulphure & resina, etiam harundines cum pice. Ibid. cap. 9. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores evocari, quæque discuti opus sit. Nepos 2. 21. 3. Subito tanta vis morbi in innum intestinum prorupit, ut tremore tempore per lumbos fistula putris eruperit. Al. Puris. V. Cel. lib. 5. 28. 12. & lib. 7. cap. 4.

FISTULATIM, Adv. Apul. Met. 4.

FISTULARIS, e. Adj. ut, Fistulare medicamentum. Veget. Mulom. 2. 1. Fistularis versus, Qui ab una syllaba ad plures surgit, in modum Fistularis pastoralis. Biomed. Quale carmen Syrinx, post Theocr.

FISTULARIUS, i. m. Idem ac Fistulator, vel Organi pneumatici structor. Gloss. Gr. Lat. *ὄρχηστρον*, Fistularius. Vet. Inscript. apud Fabret. p. 625. Q. GRISIDIO. Q. F. SABINIANO. FISTULARIO CANTORIO. IMAGINARIO.

FISTULOSUS, Adj. [*πυλαρίων*] Quod est foraminibus plenum vel spongiæ modo factum. Columel. lib. 7. cap. 8. de caseo, Sic neque fistulosus, neque falsus, neque aridus provenit. Cancer fistulosus, Morbus. Cato cap. 15. Lapis fistulosus. Pallad. 1. 10. Saxum fistulosum. Vitruv. 1. 5. Spongia fistulose densitatis. Plin. lib. 27. cap. 8. Spongia aquarum dulcium verius, quam muscus, aut herba, villosa densitatis atque fistulose. de Conserva. Terra fistulosa. Plin. lib. 17. cap. 5.

FISTULO, Ære. Fistula canere. Vet. Onomast. Fistulo *σφῆραξ*. Ite: Fistulas agere, & in modum spongiæ fistulosum esse, &c. Plin. lib. 11. cap. 11. Terra ejus pulverea summa, inferior bioula, & pumicis vic fistulans: montium quoque culpa in bonum cedit.

FISTULATUS, a, um. Cavatus in memem fistulæ, vel fistulis apertus. Suet. Neron. cap. 31. 8. ut ex MSS. emend. Salmas. in Vopisc. Cœntiones laqueate tabulis eburneis versatilibus, ut, flores; fistulatis, unguenta desuper spargerentur. Vulgo, Fistulis. Æra fistulata. Sidon. 9. Epist. 13. Venæ fistulata. Arnob. 2. 84.

FISTULATIO, ōnis. f. apud Sidon.
FISTULĀTOR, ōris. m. Qui fistula canit. Cic. 3. de Orat. 220. Sed fistulatore domi relinquetis.
FISTULATORIÆ, Adj. ut, Fistulatoriæ artes. Arnob. adverb. gentes, lib. 2. p. 73.
FISTULESCO, ěre. Fulgent. Myth. 2. Ligna fursuraceis tineatum terebraminibus fistulescunt.
FITILLA, Pulvis species quædam est, qua olim in sacrificiis veteres esse usos, auctor est Arnob. lib. 7. Idem lib. 2. Meminit Plin. lib. 18. cap. 8. §. 19. sed Harduin. ex MSS. Fritilla, & mavult ipse Fictile a Frigendo. Apud Senecam de Benef. lib. 1. cap. 6. ubi antea Fictili. Farre ac fictili, pro Farre ac fitilla. Vide Mur. in var. lect. H. St. Locus est, lib. 12. cap. 1. V. & Grut. not. ad loc.
FIVBRE, pro Fugere, Antiquum. Fest. [ubi?]
FIXULA, pro Fibula antiqui usurparunt: a Figendo nomine deducto. Perott. ex Fest.
FIXUS. V. FIGO.

F L A

FL. Flavius, vel Filia. FL. vel FLAM. Flaminius.
FLABELLIFER, FLABELLUM, FLABELLIS, FLABRUM, &c. V. FIO.
FLACCRO, sive FLACCESCO, ūi, [ζαλαρω] ěre. Languescere & marcescere. Colum. lib. 12. cap. 7. Fœniculum quum legeris, sub tecto exposito dum flaccescat. Varro de R. R. cap. 13. Quod enim infertur recens minus bonum: id quum flacuit, melius. De sterquilinio. Flaccesceit oratio, per translationem, Quæ nullas habet dicendi vires. Cic. de Clar. Orat. 93. Dein quum otiosus stilum prehenderat, motusque omnis animi, tanquam ventus hominem defecerat, flaccescebat oratio. h. e. Languescebat, & quasi decidebat, ac vires amittebat. An scepra jam flaccet. Attius. V. Non. 2. 323.
Flaccente sententia. Claud. Mamert. 1. 3.
FLACCĪDUS, Adj. [ζαλαρός] Languidus. Plin. lib. 15. cap. 30. Hanc esse folio maximo, flaccidoque & albicante.
Flaccidæ aures. Plin. lib. 8. cap. 51. Varro 2. de R. R. cap. 9. Caputibus & auriculis magnis & flaccidis. De canibus.
Metaphorice de Vestimento. Apul. 7. p. 191. Sumpta veste muliebri florida in sinus flaccidos abundante.
Flaccidior, compar. Languidior, tardior. Lucret. lib. 5. 631.
Flaccidiore etiam quanto jam turbine fertur
Inferior, quam sol, tanto magis omnia signa, &c.
FLACCIDE, Adv. apud Symmach.
FLACCUS, a, um. Adj. Languidus ac pendulus. ut, Aures flaccæ. Cato 2. R. R. 9. Hinc Flacci dicti, Quibus aures flaccæ erant sive pendule, ut docet Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 1. de Nat. Deor. 8. Redeo ad deos: equos insigni nota strabones, aut pæulos esse arbitramur, equos nævum habere, equos filios, flaccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?
Flacco habere, inquit Perott. pro Ad terendum habere. Plaut. Fragm. 3. 30. Perii: flacco habebit jam illic homo lumbos meos. Sed Gronov. p. 586. Floccæ exhibet.
FLACCUS, cognomen fuit usitatissimum apud Romanos, & commune Avianis, Aviliis, Calpurniis, Flaviis, Fulviis, Horatiis, Hordeoniis, Valeriis & Verris. V. dict. super. & Sigon. de Nom. Rom. cap. 5. vel Lex. Pitisc. Hinc
FLACCIANUS, Adj. Ad Flaccum pertinens. Valer. Max. lib. 6. cap. 3. 1. Flacciana area, quum diu penatibus vacua mansisset, a Q. Catulo Cimbricis spoliis adornata est. M. Fulvii Facci dirutarum ædium aream intelligit.
FLACES. V. FRACES.
FLAGELLUM, FLAGELLO, &c. V. FLAGRUM.
LAGĪTIUM, i. n. [ἀνομιμία, μοχθηρία, ὕβρις] est (inquit Valla lib. 4.) proprie in libidine, quasi Flagris dignum crimen: sed pro ceteris quoque peccatis accipitur, non tantum turpibus, verum his etiam quæ per negligentiam, imprudentiam, oblivionemque committuntur. Sic & ego alicubi dixi, quasi Flagitium, antequam Vallam legitsem. H. St. Flagitium, inquit Donat. ad Ter. Eun. 2. 3. 90. more militari dicitur Res flagitatione, hoc est increpatione digna. Cic. de Senect. 40. Stupra vero & adulteria & omne tale flagitium, nullis aliis illecebris excitari nisi voluptatis. Flagitium, inquit Non. 4. 215. veteres Vitium quod virgini infertur, dici voluerunt. Plaut. Afin. 5. 2. 3.
Meoque sciente filio id facere flagitium patrem?
Ter. Heaut. 5. 4. 14. — ea causa magis
Patiar, Clitipho, flagitiis tuis me infamem fieri.
Luxuries in flagitiis, vide locum Ciceronis in LUXURIIS. H. St.
Vitia atque flagitia domestica. Cic. 1. Tusc.
Stupra & flagitia. Cic. 7. Verr. 26. Ita diei brevitatis conviviis, noctis longitudo lupris & flagitiis contrebatur
Flagitium recte videtur Porphyrio exponere Turpitudinem apud Horat.
Ode 5. lib. 3. Flagitio additis damnum. H. St.
Maculas furtorum & flagitiorum. Verr. act. ult. pag. 207. Lamb. H. St. V. 7. Verr. 121.
Flagitium, pro Dedecore, vel probro. Liv. lib. 42. cap. 60. Consul moveri flagitio timoris fatendi; victus tamen ratione, silentio noctis transductis copiis, castra in ulteriore ripa communit. In XII. Tab. Si quis carmen occentassit, quod alteri flagitium faxit, capital esto. Sic & Nepos 22. 1. 6. Periturum se potius dixit, quam cum tanto flagitio domum rediret. Sic Plin. 3. Epist. 11. n. 4. Effugere flagitium. Et Propert. 2. 34. 12.
Posses in tanto vivere flagitio?
Flagitium, pro Errore. Cic. 1. de Nat. Deor. 66. Ista enim flagitia Democriti, sive etiam ante Leucippi, esse corpuscula quædam levia, alia aspera, rotunda alia, &c.
Princeps omnium flagitiorum & vitiorum. Cic. in Verrem. Vide indicem editionis Lamb. an pro Et aliorum vitiorum? H. St.
Promptus flagitio, i. e. Ad faciendum flagitium. Tacit. 15. Ann. 45.
Compertus flagitii. Tacit. 1. Ann. 3. Nam senem Augustum devinxerat adeo, uti nepotem unicum Agrippam Posthumum in insulam Planasiam projiceret, rudem sane bonarum artium, & robore corporis stolidè ferocem, nullius tamen flagitii compertum.
Ratus flagitii. Tacit. 3. Ann. 2. Et illam obsidionem flagitii ratus.

Gravissima flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Ingens flagitium. Hor. 2. Serm. 4. 82.
 Insignitius flagitium. Tacit. 4. Ann. 51.
 Manifesta flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Abest a corpore. Cic. 1. Catil. 13. Quæ libido ab oculis, quod facinus a manibus unquam tuis, quod flagitium a toto corpore abfuit?
 Accommodatus ad flagitium. V. ACCOMMODO.
 Addere damnum flagitio. Hor. 3. Carm. 5. 26.
 Admittere flagitium. Cic. 9. Att. 10. Spes quædam me obtentabat, fore ut aliquid conveniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitii admitteret. i. e. Italiam relinqueret cum timoris confessione. V. Obtento in GERINRO.
 Admittere rei militaris flagitium. Cic. pro Cluent. 128.
 Ardere flagitio. Plaut. Caf. 5. 3. 1. V. ARDEO.
 Committere flagitium. Cic. de Clar. Orat. 219. Ut ne legens quidem unquam senferit quantum flagitium commississet.
 Concipere flagitium. Cic. pro Stull. 16. Quod flagitium Lentulus non cum Autronio concepit?
 Conficere flagitium. V. CONFICIO.
 Deprehendere flagitia. Quintil. lib. 2. cap. 16.
 Facere flagitium, pro Peccare, & crimen ac facinus, vel Turpe quid committere. Ter. Eun. 2. 3. 90. Ah, flagitium facinus. Plaut. Pœn. 5. 2. 5. c. o. Fores hæ fecerunt magnum flagitium modo. AD. Quid id est flagitii? c. o. Crepuerunt clare, ubi ad Ventris crepitum alludit.
 Facere scelera & flagitia. Cic. pro Rosc. Amer. 25.
 Gliscere flagitio, & infamia. Tacit. 14. Ann. 15.
 Imprimere totam Italiam flagitiorum vestigiis. Cic. 2. Philipp. 58. Horum flagitiorum iste vestigiis omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impreffit.
 Ingurgitare se in flagitia. V. INGURGITO.
 Inquinare flagitiis. Cic. pro Rosc. Amer. 50.
 Navare flagitium. Tacit. 4. Hist. 59. Ceteros, ut quisque flagitium navaverat, præmiis attollit.
 Nobilitate aliquem flagitiis. Ter. Eun. 5. 7. 21.
 Tu jam pendebis, qui stultum adolescentulum nobilitas Flagitiis, & eundem indicas.
 Occultare flagitia sua. Auct. ad Heren. lib. 2. 5.
 Polluere incesto flagitio. V. INCESTUS.
 Sum. ut, Flagitium est. h. e. Male est actum. Plaut. Caf. 2. 1. 8. Ter. Adel. 3. 3. 68.
 Nam id nobis tam flagitium est, quam illa, Demea,
 Non facere vobis quæ modo dixi. Cic. 3. Off. 86. Dedecus & flagitium magnum est. Plaut. Pœn. 5. 2. 5. Flagitium tuum est.
 Suscipere flagitium. Cic. pro Muren. 9.
 Teneri flagitiis. Tacit. 3. Ann. 13.
 Volutari in flagitio. Cic. 9. Fam. 3. Ne quum omnes in omni genere & scelerum, & flagitiorum volutentur, &c.
 Flagitium, aliquando Periculum significat, ut vult Nonius. Lucil. lib. 29. Qui & poscent minus, & præbunt rectius multo, & sine flagitio. Plaut. Epid. 3. 4. 79.
 Flagitio cum majore post reddes tamen. Hic apud Plaut. Damnum sive Dispendium videtur significare. [vel potius Dedecus, Turpitudinem, ut supra dictum est.]
FLAGITIŌSUS, a, um. Adj. [μοχθηρός, λαθητιο, ὑβρις] Sceleratus, Vitiis omnibus abundans. Cic. de Amicit. 47. Itaque videas rebus injustis iustos maxime dolere, imbecillibus fortes, flagitiosis modestos. Sallust. Catil. cap. 14. pr. Omnium flagitiosorum atque facinorosorum circum se, tanquam stipatorum, catervas habebat. MSS. Flagitiosorum atque facinorum. quomodo Cort. edidit. q. v. Cic. 2. de Fin. 93. Libidines flagitiosæ. Cic. 4. Verr. 134.
Possessio flagitiosa. Cic. pro Rosc. Amer. 24.
Vita flagitiosa. Cic. 2. de Fin. 93.
Verbis flagitiosa dicere, quæ turpia non sunt reprehendunt & irident Stoici. Cic. 1. Off. 128.
Compar. Sallust. Jugurth. 85. Quanto illorum vita præclarior, tanto horum socordia flagitiosior.
Superl. Homo flagitiosissimus. Cic. 2. Verr. extr.
FLAGITIŌSE, Adv. [μοχθηρῶς] Perperam & inique. Cic. 2. Verr. 44. Patres Conscriptos iudicia male & flagitiose tueri.
Defecit flagitiose a Stoicis propter oculorum dolorem. Cic. 5. de Fin. 14.
Dicta flagitiose & turpiter. Cic. 1. de Orat. 217.
Factum flagitiose. Auct. ad Heren. lib. 1. 8.
Obire legationes flagitiose. Cic. pro Font. 24.
Servire aliorum amoris flagitiosissime. Cic. 2. in Catil. 8.
Sum. ut, Flagitiose & turpiter fuit gladiatoribus. Cic. 6. Att. 5.
Vivere impure ac flagitiose. Cic. 3. de Fin. 38.
FLĀGITIO, [ἐπιπτώ, ζυγυζω] ěre. a Flamma deductum videtur, ut sit, quasi Flammæ agito. Flagitare enim, proprie est Vehementer, & veluti quadam inflammatione animi petere. Plaut. Pseud. 1. 5. 143. Clamore magno & multum flagitare.
Flagitare plus est quam Postulare. Cic. pro Quint. 13. Tametsi causa postulat, tamen quia postulat, non flagitat, præteribo.
Rogare & flagitare. Cic. 9. Fam. 8. Ex ea igitur mediâ excitatos nisi, qui metuo ne te forte flagitent, ego autem mandavi ut rogarent.
Flagitatur stipendium. Caf. 1. Bell. Civil. 87. Petrejus atque Afranius, quum stipendium ab legionibus, pene seditione facta, flagitaretur, cujus illi diem nondum venitiæ diarent, Cæsar ut cognosceret postulatum est.
Desiderare, postulare & flagitare. Cic. 7. Verr. 71. In tanto conventu nemo erat, quin rationem numerumque haberet, & reliquos non desideraret solum, sed etiam postuleret & flagitaret.
Quid acta vita, quid studia tua a te flagitant, videbis. Cic. 4. Fam. 13. Quæ tempus & necessitas flagitat apparare. Cic. 5. Philipp. 54.
Flagitare alicubi ab. Caf. 1. Bell. Gall. 17. Cic. 7. Verr. 127. Flagitabat abs te filium.
Flagitare aliquem, Precibus ab aliquo quidpiam petere. Cic. 9. Fam. 16.
Implorare & flagitare auxilium Consulibus. Cic. pro Rabir. perduel. reo. 9.
Flagitare clamore aliquem. Plaut. Men. prol. 46.
Etiam atque etiam instare, urgere, insectari, postulare atque adeo flagitare crimen. Cic. pro Flanc. 48.

Flagitas me ut eloquar. Plaut. Merc. 1. 66.
 Non admodum quid flagitare. Cic. 1. de Fin. 13.
 Pretium flagitare cava manu. Tibul. lib. 2. 4. 14.
 Flagitare promissum ab aliquo per litteras. Cic. 3. Fam. 11.
 Instare & flagitare testes. Cic. pro Font. 1.
 Ad victum quæ flagitat usus. Lucret. lib. 6. 9.
 Flagitare ut. Cic. 5. Philipp. 30. Ut primum libere Senatus haberi potuit, semper flagitavit ut convocaremur.
 Flagitare, pro Accusare. Tacit. 1. Hist. 53. Mox compertum, pecuniam publicam avernisse: ut peculatorem flagitari iussit.
 Admonitum te, non flagitatum venimus. Cic. 3. de Orat. 17. V. Valla de Diff. verb. 5. 58.
 Flagitare, cum duobus accus. Cic. pro Domo 14. Me frumentum flagitabant? Quali vero ego aut rei frumentariæ præfuissem &c.
 Largiora alicquem flagitare. Hor. 2. Carm. 18. 13.
 Flagitat me id. h. e. Id a me obnixè contendit. Cic. pro Cn. Planc. 6. Sin hunc illi antepono, contumeliosa habenda est oratio, & dicendum est, id quod me ille flagitat.
 Flagitare, inquit Michael Thomasius in Lactantium, hac in significatione est de stupro instantius aliquam virginem appellare. Qua significatione utitur hoc verbo Ulpianus in l. 2. (§. 5.) de priv. delic. ff. Item siquis ancillam alienam subripuit, & flagitaverit, utraque actione tenebitur. Sed apud Lact. est Pudicitiam. . . H. St. reliqua, quæ cultro resecta sunt, suppleat lector. Apud Lact. lib. 6. cap. 23. 8. Cellarius cum MSS. & Betul. Pudicitiam profligavit legendum censet, idque sine dubio aptius h. l. verbum.
FLAGITANS, Partic. [*ἰξαιτών*] Cic. de Arusp. Resp. 46. Qui cupientem Italiam, flagitantes vos, Populum Romanum desiderantem, non auctoritate sua solum, sed etiam precibus ad meam salutem excitavit.
FLAGITATUS, a, um. Felt. Inter cutem flagitatos dicebant antiqui mares, qui stuprum passi aliquando essent.
FLAGITATIO, ònis. f. Cic. Topic. 5. Nolui deesse ne tacitæ quidem flagitationi tuæ. conf. Justin. 2. 3. 16.
FLAGITATOR, òris. m. [*ἰξαιτήτης*] Qui assidue petit. Plaut. Most. 3. 2. 81. Ducite ex animo curam, arque alienum æs, ne quis formidet flagitatorum suum. Pro Creditore accepit reposcente identidem debitum. Cic. de Clar. Orat. 18. Nam hunc qui negat, video flagitorem non illum quidem tibi molestum, sed assiduum tamen & acrem fore. Acer flagitator. V. ACER.
FLAGITATRIX, icis. f. apud Arnob.
FLAGITAMENTUM, i. n. Fulgent. Myth. 1.
FLAGRANTIA, **FLAGRATORES**, **FLAGRIONES**. V. FLAGRO.
FLAGRO, [*φλέγω, φλέγμα*] Ære. Ardere. a Flamma, vel a Flatu, quo alitur incendium, quando flatu excitatur, ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 714.
 Flagrantesque dei vultus. Plin. lib. 14. cap. 20. Fax vini siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.
 Ignis flagrabant ignibus. Ovid. 6. Fast. 439.
 Flagrare libidinibus, per translationem, pro Libidinosum esse & libidinibus plenum. Suet. de Clar. Gram. cap. 23.
 Flagrabat diligentiae æmulatione mulier pulcherrima. Columel. in proœm.
 Amentia flagrare. Amentissimum esse. Cic. pro Cluent. 12.
 Amore flagrare. Cic. 4. Tusc. 72. Et pro Marcel. Immortalitatis amore flagravit. Hor. Epod. 5. 81.
 Amore pilæ flagrare. Martial. lib. 10. 86.
 Ardore alicujus rei flagrare. Columel. lib. 6. cap. 27.
 Bello flagrat tota Italia. Cic. 7. Att. 17.
 Cupidine rei alicujus flagrare. Ovid. 2. Met. 104.
 Cupiditate flagrare. Cic. 1. de Orat. 134. Idem 6. Verr. 76.
 Desiderio tui, aut urbis flagrat. Cic. 7. Att. 4.
 Gratia flagrare. Tacit. 11. Ann. 29.
 Infamia flagrare. Cic. 4. Att. 7. Coss. flagrant infamia, quod Memmius candidatus pactionem in Senatu recitavit, quam, &c. Idem 2. Verr. 5.
 Inopia flagrare & cupiditatibus. Sallust. in Orat. Philippi.
 Invidia flagrare. Cic. pro Cluent. 136. Quum invidia flagraret ordo Senatorius, potuit nihil decerni?
 Odio alicujus rei flagrare. Plin. lib. 15. cap. 18. Cato perniciali odio Carthaginis flagrans. Cic. 2. de Orat. 190.
 Odio flagrant tua pectora nostro. Ovid. 4. Trist. 9. 7.
 Odio flagrant mutuo mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62.
 Rumore malo flagrare. Hor. 1. Serm. 4. 125.
 Studiis flagrare. Cic. de Senect. 50. Atqui eos omnes, quos commemoravi, his studiis flagrantes fenes vidimus.
 Studium flagrat. Sallust. in Catil. cap. 14. Nam ut cujusque studium ex ætate flagrabat, aliis scorta præbere, aliis canes atque equos mercari.
 Studio flagrare incredibili dicendi. Cic. 1. de Orat. 14.
 Stupris & flagitiis flagrant convivia. Cic. 6. Verr. 71.
 Vitia libidinis flagrant apud eum. Cic. pro Coel. 22. Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigeant etiam studia rei militaris.
 Flagrare & Fragrare ita discernuntur; quod Flagrare est Incendi, & ardere; Fragrare vero Olere: & in plurimis invenitur ista discretio. Nonius. Confunduntur in MSS. V. Burman. ad Quintil. Decl. 295. p. 574. & Drakenb. ad Sil. 15. 117.
FLAGRANS, antis. [*φλεγόμενος, φλεγέος*] Partic. ut, Flagrans pinus. Virg. 9. Æn. 72.
 Eximio litterarum amore flagrans. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Sidereo flagrans clypeo, & caelestibus armis. Virg. 12. Æn. 167.
 Amor flagrans. Propert. lib. 1. 13. 23.
 Arma flagrantia. i. e. Fulgentia. Sil. lib. 3. 117.
 Canicula flagrans. Hor. 3. Carm. 13. 9.
 Cupiditas flagrans. Cic. 4. Tusc. 43.
 Genæ flagrant, Rubentes præ pudore & fletu. Valer. 7. Argon. 412.
 Ofcula flagrantia. Hor. 2. Carm. 12. 25.
 Serta flagrantia. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 470.
 Compar. Fax flagrantior. Patere. 2. 48. 3. Juvenal. 13. Sat. 11.
 ——— flagrantior æquo
 Non debet dolor esse viri nec vulnere major. conf. Solin. cap. 46.

Superl. Cic. de Fato 3. Nec enim, quod recte existimas, oratoria illa studia deferui, quibus etiam te incendi, quanquam flagrantissimum acceperam.
 Æstus flagrantissimus. Liv. 44. 36.
 Libidines flagrantissimæ. Tacit. 2. Hist. 31.
 Sol flagrantissimus. Plin. 34. 12.
FLAGRANTER, Adv. [*φλεγμαίνως*] Tacit. 1. Ann. 3. Destinare Cori-fules specie recusantis flagrantissime cupiverat.
 Exarsere flagrantius. Ammian. 31. 26.
FLAGRANTIA, æ. [*φλογμός*] Gell. lib. 17. cap. 10. Quod de natura atque flagrantia montis ejus compositum est.
 Flagrantia oculorum, pro Ardore. Cic. pro Coel. 49. Si denique ita sese geret non incesu solum, sed ornatu atque comitatu: non flagrantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam, &c.
FLAGRATORES, dicebantur genus hominum, quod mercede flagris cædebantur. Festus. [Immo hi sunt Flagriones, quomodo fortassis scribendum est.]
FLAGRUM, i. n. [*μάστιξ*] Idem quod Flagellum ejus dimin. Virg. loris instructa, qua cædi consueverunt servi. Juvenal. 5. Sat. 173.
 ——— nec dura timebis
 Flagra pati. Idem 10. Sat. 109. ——— & illum
 Ad sua qui domitos deduxit flagra Quirites. Suet. in Othon. 2.
 Ut sæpe flagris objurgaretur a patre. Liv. 28. 11. Ob quam causam cæsa flagro est Vestalis.
FLAGRIONES, [*μαστίγιαι*] auctore Nonio 1. 117. dicti sunt Servi, quod flagris subjecti sint, ut Verberones a verberibus. Afranius Vopisco, Tu flagrionibus privigno jucunditatis plus inest in te mihi, quam commercatis conquiste edulibus. Vet. Onomast. Flagriones, *μαστίγιαι*.
FLAGRIFER, a, um. Qui flagellum gestat. Aufon. 14. Epist. 10. Flagrifer Automedon.
FLAGRITRIBA, æ. m. Qui assidue flagris teritur. Plaut. Pseud. 1. 2. 5. Eo ingenio sunt flagritriba.
FLAGELLUM, i. n. [*πλοκάμιον, μαστίγιον*] dimin. a Flagris. Flagella, Summa arborum partes, inquit Servius: & virgæ five capita minorum farmentorum, ubi nascitur uva: quod caro his percussa flagret. Quamvis idem auctor a Flando potius dici velit, quod ventorum crebros sustineant flatus. Columel. lib. 5. Varro 1. de R. R. cap. 31. Juncidum enim farmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest ejicere vitem, quam vocant minorem flagellum, majorem etiam unde uvæ nascuntur, palmam: prior, littera una mutata, declinata a venti flatu. Similiter flabellum ac flagellum. Posterior, &c. Virg. 2. Georg. 399.
 Neve inter vites corylum fere: neve flagella
 Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas. conf. Catul. 52. Epithal.
 Flagellum, Virga quæ sonat in morem flagelli. Virg. 5. Æn. 579.
 Lustrare in equis, signum clamore paratis
 Epitides longe dedit, insonitque flagello. Serv. [Inepte.]
 Martial. lib. 14. 55.
 Horribile flagellum. Hor. 1. Serm. 3. 119.
 Inusta flagella. Catul. 23. 11.
 Sanguineum flagellum Bellonæ. Virg. 8. Æn. 703.
 Accinctus flagello. V. ACCINGO.
 Admonere flagello. V. ADMONEO.
 Cæsus flagellis ad mortem. Hor. 1. Serm. 2. 41.
 Cædi flagellis, plus est quam fustibus. Marcel. in l. in fervorum. D. de pœnis, Ex quibus causis liber fustibus cæditur, ex his servus flagellis cædi, & domino reddi jubetur. Cic. pro Rabir. reo, 16 Porcia lex virgas ab omnium civium Romanorum corpore amovit hic misericors flagella retulit, Budæus.
 Erecta flagello torto furiarum. Valer. 8. Argon. 20.
 Quatit ira flagelli ipsum horrifoni. Valer. 7. Argon. 149.
 Rubet ille flagello. Juven. 6. Sat. 478.
 Sectus flagellis. Hor. Epod. 4. 11.
 Tangere alicquem sublimi flagello. Hor. 3. Carm. 26. 11.
 Terrere flagellis alicquem. Lucret. lib. 3. 1032. de conscientia dixit.
 De Flagellis Eumenidum, V. Disp. H. Voss. ad Catul. p. 222. Genaratum per Flagella intelliguntur Verbera fervilia. Justin. 1. 5. 2
 Hinc flagella fervorum. Sen. de Ira 3. 28.
FLAGELLO, [*μαστίγιον*] Ære. Flagris, vel Flagellis cædere. Martial. lib. 4. 42.
 Lunna fideribus certent, mollesque flagellent
 Colla comæ. Sic Plin. lib. 25. cap. 8.
 Flagellare periculis frumentum. Plin. lib. 18. cap. 30. Messis ipsa alibi tribulis in area, alibi equorum gressibus exteritur, alibi periculi flagellatur.
 Annonam flagellare, inquit Hermol. dicuntur præmercatores, quæ Græcæ Timiopolæ appellantur. Plin. lib. 33. cap. 13.
 Flagellare opes dicitur area a Martial. lib. 5. 13.
 Quippe rogabatur fidusque verusque fodalis:
 Et cujus laxas area flagellat opes. i. e. Arcat, continet.
FLAGELLATUS, a, um. ut, Flagellatus aer multiformi radiorum jactu. Plin. lib. 2. cap. 45.
FLAGELLATIO, ònis. f. Tettul. ad Martyr. cap. 4. conf. Salvian. l. 5. p. 179. & l. 2. ff. de Pœnis.
FLAGELLATOR, òris. m. Secta flagellatorum sæculis superioribus celebrata.
FLAGELLATIVUS, vel **FLAGELLATIVUS**, a, um. Flagri dignus. Gloss. Gr. Lat. *μαστίγιος*, Verberosus, flagellativus.
FLAMEN, inis. n. A Flo, flas. V. FLO.
FLAMEN, inis. m. [*ἱεροφάντης, φλαμίν*] Sacerdos dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. Varro flaminem faba non vesci tradit. Varro L. I. lib. 4. 15. Flamines, quod in sacro capite velato erant semper, a caput cinctum filo habebant, flamines dicti. Horum singuli cognomina habent ab eo deo, cui sacra faciunt. Sed partim sunt aperta, partim obscura. Aperta, ut Martialis, Vulcanalis: obscura, ut Dialis, Furinalis. De reliquis infra V. Servius, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid. Quo quum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare cœperunt: nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat: unctum a filo quo utebantur, flamines dicti sunt, quasi flamines. Verum festi diebi

diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere; quæ secundum alios ad ostendendam sacerdotii eminentiam sunt reperta; sicut columnæ moriuis nobilibus superponuntur ad ostendendum eorum columnen. Alii dicunt, non propter eminentiam dignitatis hoc factum, sed quia quum sacrificarent apud Laurolavium, & eis extra frequenter aves de vicinis venientes lucis abriperent, eminentia virgarum eas terrere voluerunt. Exinde etiam consuetudo permanfit, ut apud Laurolavium ingentes haberent virgas, non breves, ut in Urbe. Sunt etiam qui Flamines a gestamine pilei dictos ajunt, quasi Pilamines. Hæc Servius in illud 8. Æn. 663.

Lanigerosque apices & lapsa Ancilia cælo.
Flamen, est unus dei sacerdos. Cic. 2. de Legib. 29. Divisusque aliis alii sacerdotes, omnibus pontifices, singulis flamines funto. Varro de L.L. 6. 3. Flamines a Numa Pompilio institutos affirmat; cum quo sentit etiam Liv. lib. 1. 20. Numa, inquit, flaminem Jovi assiduam sacerdotem creavit; insignique eum veste, & curuli regia sella adornavit; huic duos flamines adjecit; Marti unum, alterum Quirino.

Majores flamines appellabantur Patricii generis; Minores, Plebeji. Hæc Sext. Pomp. Fest. lib. 11.

Augusti flamen legitur in Inscript. V. Panvin. de Civ. Rom. cap. 27. Cæsaris flamen. Suet. Jul. cap. 76. Cic. 2. Philipp. 48. Est ergo flamen, ut Jovi, ut Marti, ut Quirino, sic divo Julio M. Antonius. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? Quibus quidem verbis appareret, morem fuisse, ut flamines etiam inaugurarentur.

Carmentalis flamen. Cic. de Clar. Orat. 56.

Claudialis. V. Flaminium.

Curiales flamines. V. CURIA.

Deorum omnium flamen, occurrit in Inscriptionibus. V. Turneb. Adverf. 11. 10.

Dialis, de quo tam multa Gell. lib. 10. cap. 15. conf. Liv. 5. 52. extr. Varro de L. L. 4. 15. Turneb. Adverf. 27. 7.

Falacer, a divo patre Falacre. Varro L. L. 4. 15. & 6. 3. [An Falacro? Floralis, Floræ. Idem 6. 3.]

Furinalis, a Furina dea. Idem 4. 15. & 6. 3.

Hadrianales. Panvin. de Civ. Rom. cap. 27.

Martialis, Martis. Varro 4. 15. & 6. 3. Cic. 1. de Divin. & de Arusp. Resp. 12. V. Laurent. Var. Sacr. Genit. cap. 1.

Palatalis, Palatue. Varro L. L. 6. 3.

Pomonalis, Pomonæ. Idem ibid.

Quirinalis, Quirini. Cic. de Arusp. Resp. 12.

Virbialis. Laurent. Var. fac. supra cit.

Volcanalis, Vulcani. Varro ibid. 4. 15.

Voltornalis, Voltorni. Varro ibid. 6. 3. & Turneb. Adverf. 6. 5.

De Flaminibus. V. complures auctores congestos in Lex. Pitisc.

AMINIA, æ. f. Eiusdem dignitatis mulier. Reines. Inscript. 49.

FLAVIA FLAMINA FLAVIAL. Adde Spanhem. de Numism. p. 611.

AMINIALES, dicebantur Viri flaminis honore functi; ut Consulares, Qui consulatum pridem sunt consecuti. V. Guther. de Vet. Jur. Pont. 1. 32.

AMINIA, æ. f. [Φλαμίνια] Flaminis domus. Gell. lib. 10. cap. 15.

Ignem e flaminia, id est flaminis Dialis domus, nisi sacrum, offerri jus non est. V. Ovid. 2. Fast. 27.

Item Uxor flaminis, aut Femina sacerdos. Inscript. Reines. 48. C. A. FLAMEN MARTIALIS ET FLAMINIA AEMILIA VX.

Flaminia, inquit Festus, dicebatur Sacerdotula quæ flaminicæ Diali præministrabat; eaque patrimis & matrimis erat, id est Patrem matremque adhuc vivos habebat. Al. Flaminica. [Puto Flaminia Camilla Festum scripsisse, ut p. p. Flaminium Camillus.]

AMINICA, [ἱεροφάνεια] Sacerdotissa. Gell. lib. 10. cap. 15. Eadem ferme ceremoniæ sunt quas flaminicas, sacerdotissas dialeis, seorsum ajunt observitare.

Dialis flaminica. Tacit. 4. Ann. 16. Sed lata lex, qua flaminica Dialis, sacrorum causa in potestate viri, cetera promiscuo feminarum jure ageret.

AMINIUM, i. n. [ἱεροφάνεια] pro Sacerdotio ipso. Gell. lib. 10. cap. 15. Uxorem si amisit, flaminio decedit. hic nota, Abire & dedere flaminio, eo modo dictum quo Abire magistratu, officio, &c. Liv. 26. 23. Plural. Cic. 13. Philipp. 41. Homo ingrattissime, flaminia cur reliquisti? Vetus exemplar habet flaminium.

Claudiale flaminium. Tacit. 13. Ann. 2.

Diale flaminium. Suet. Aug. 31. 4.

AMINIUS, a, um. Adj. Quod pertinet ad flaminem sive ad flaminium.

It, Flaminius lictor, Qui flamini Diali sacrorum causa præsto erat; t auctor est Fest.

Flaminus Camillus, puer ingenuus, patrimus & matrimus, qui flaminis Diali ad sacrificia præministrabat. Antiqui enim ministros Camillos dicebant. Festus.

Flaminia prata. Liv. 3. 54. extr. & 63. med. conf. Panvin. de Civ. Rom. cap. 22. [Nisi potius a nomine Gentili sic dicta fuerunt, de quo infra, ut Circus Flaminus, teste Festo, cujus ibidem Liv. meminit.]

AMINIUS, Cognomen fuit Quinctiorum, & Claudiorum, ortum ortasse ab insigni aliqua re gesta in flaminio. Nonnulli scribunt Flaminus, quasi deducatur a Flamma, ut verum videatur quod nonnulli scriptum reliquerunt, Flaminis proprium fuisse, ne flammam, id est ignem e domo sua, nisi sacrorum causa offerri paterentur. Sed hanc scripturam veteres libri & lapides, item Græcorum auctorum (qui semper Φλαμίνιος scribunt) auctoritas repudiat. [Immo Flaminus Romæ nomen, Quinctiorum vero cognomen Flaminus, adoptivum, ex eadem illa gente tractum, ut videtur.]

Flaminus Consul cum Annibale pugnans ad Thrasimenum lacum interfectus est; ejus cadaver ab Annibale inter mortuos questum, nec inventum. Liv. lib. 22. a pr. ad cap. 8. Florus lib. 2. cap. 7.

Hic viam stravit quæ ab eo dicta est Flaminia.

QUINTIUS FLAMINIUS annos natus xxx, cos. cum Sexto filio factus, Philippum Macedoniae regem prælio fudit, & castris exiit. einde Thessaliam, quæ est vicina Macedoniae, juvantibus Ætolis & carnantibus, vexavit; civitates quoque Græciæ, quæ sub rege Philippo erant, per præconem liberatas esse pronuntiavit. Plutarch. in ejus vita.

Liv. lib. 34. Hujus frater fuit, Flaminus, qui a Catone cenfore, quod quum Proconsul in Galia esset exoratus in convivio a sorto, aliquem eorum qui in vin-

culis essent, damnati rei capitalis, securi feriendi jussisset, Senatu motus est. Aliter Liv. lib. 39. cap. 42. V. Plurarch. in Flaminio. Cic. de Senect. 42. Plin. lib. 7. cap. 27. Valer. lib. 2. cap. 4. & lib. 4. cap. 5.

FLAMINIUS, a, um. Adj. Quod est Flaminiorum. Ut, Flaminia via a C. Flaminio dicta, qui eam stravit lapidibus e Roma Ariminum usque. Cic. 12. Philipp. 22. Ovid. 1. de Pont. 8. 44.

— Flaminia Claudia juncta vice. Flaminia absolute apud Juvenal. 1. Sat. 61. & 170. A Flaminio quoque Arcus Flaminus & Forum Flaminium nomen habet.

FLAMINIANS, a, um. Idem. ut, Flaminiana orienta. Cic. 2. de Divin. 67.

FLAMONIUM, i. n. Idem quod Flaminium, flaminis Sacerdotium. Sidon. 5. Epist. 7. Invidit flamoniam municipibus. V. ibi Sirmund. qui ex Glossis & Inscript. Dacia idem confirmat, p. 56.

FLAMMA, æ. f. [Φλαξ, πυρός, αετήρ] a Græco dicitur φλαξ, quod est ardeo. Plaut. Curc. 1. 1. 53.

Semper, tu scito, flamma fumo est proxima.

Alimenta flammæ, pix & cera. Ovid. 14. Met. 532.

Apices flammæ. Stat. 1. Achil. 521.

Agris flamma. V. AGRÆ.

Fabrilis flamma. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 176.

Hostiles flammæ. Claud. 2. in Eutrop. 571.

Mitis flamma. Sil. lib. 16. 121.

Rapida flamma. Ovid. 2. Met. 123.

Tremulæ flammæ. Virg. 8. Ecl. 105.

Aspice, corripuit tremulis altaria flammis Sponte sua.

Trifida flamma. Ovid. 2. Met. 325.

Naiades Hesperia trifida fumantia flamma Corpora dant tumulo. Flammam intelligit fulminis trifiduli, quo Phaethon ab Jove interfectus est.

Accensa est flamma, apicemque per area duxit. Ovid. 10. Met. 279. V. ACCENDO.

Adolere penates flammis. Virg. 1. Æn. 708.

Affixit flammam lateri turris. Virg. 9. Æn. 536.

Afflata flammis ora. Sil. lib. 17. 114.

Aggeitis vigilant altaria flammis. Stat. 10. Theb. 55.

Alere flammam re aliqua. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Applicare ad flammam. V. APPLICO.

Cingere mœnia flammis. Virg. 9. Æn. 160.

Circumdare flammis urbem. Virg. 10. Æn. 74.

Collucet flammis mœnia. Virg. 5. Æn. 4.

Compescere flammam mero. Ovid. 16. Epist. 229.

Concidit flamma. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Concipere flammam. V. CONCIPIO.

Conflagrare flammis. CONFLAGRO.

Convalescit flamma magna congerie. Quintil. lib. 5. cap. 13. V. CONVALRO.

Corripitur flammis tellus. Ovid. 2. Met. 210.

Crepitante flamma cremari. Virg. 7. Æn. 74.

Celeri flamma degustant tigna ignes. Lucret. lib. 2. 193.

Dabit sonitum flammæ, i. e. Flamma fiet. Virg. 4. Georg. 409. de Proteo.

Excoquitur flammis scopulus. Sil. lib. 3. 642.

Expirant lumina flammis. Stat. 10. Theb. 111.

Extinguere flammam. Ovid. 15. Met. 778.

Exuperant flammæ, furit æstus ad auras. Virg. 2. Æn. 759.

Fundit terra egestas flammam. Sil. lib. 7. 373.

Hautit flamma multos. Liv. 30. 5.

Hebetare flammam. Ovid. 7. Met. 210.

Jactant flammam ad culmina. Virg. 2. Æn. 478.

Jaculatur flammam Polus. Sen. Herc. fur. 13.

Induitur tota Africa flammis. Sil. lib. 17. 196.

Injicere aliquid flammis. Quintil. in proem. lib. 6.

Involvit flammis nesus. Virg. 2. Georg. 309.

Lustras opera omnia flammis. Virg. 4. Æn. 607. de Sole.

Mollire cibum vapore flammæ. Lucret. lib. 5. 1101.

Opprimere flammam. Cic. 2. de Orat. 227. Dicere enim ajunt Ennium, flammam a sapienti facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat.

Opprimat unda flammam. Sen. Med. 12.

Percurrit trabes agilis flamma. Sen. Hippol. 5.

Populatur flamma capillos. Ovid. 2. Met. 319.

Posuere vires flammæ. Virg. 5. Æn. 680.

Quievit flamma. Virg. 6. Æn. 226.

Rapuit in fomite flammam. Virg. 1. Æn. 180.

Rapiente cursu orior flamma. Sen. Hippol. v. 738.

Retinguere flammam. Lucret. lib. 4. 1081.

Rotant cavis flammam fornacibus. Lucret. lib. 6. 201.

Signare viam flammis. Virg. 5. Æn. 526.

Spargit rutilas per nubila flammam. Ovid. 3. Fast. 285.

Stupea flamma spargitur. Virg. 8. Æn. 694.

Suffusus rubra lumina flamma. Ovid. 11. Met. 368.

Torrere flammis aliquem. Sen. Hippol. 2.

Trepidant flammæ fordidum rotantes vertice fumum. Hor. 4. Carm. 11. 11.

Volvere globos flammam. Virg. 1. Georg. 473.

Voluntur furentes flammæ per culmina. Virg. 4. Æn. 670.

Flamma, Periculum aliquando significat. Cic. 2. Tusc. Idem in Brut. 90. dixit Galbam eripuisse se flamma. Al. Flammæ, quum significare vellet eum liberatum esse a periculo judicialis damnationis. Ter. Eun. 3. 2. 38.

E flamma petere te cibum posse arbitror. Cic. 16. Fam. 11.

Sed incidi in ipsam flammam civilis discordiæ, vel potius belli.

Flamma amoris turpissimum flagrare. Cic. 7. Verr. 136. Una æque eadem nox erat, qua Prætor amoris turpissimi flamma, ac classis pop. Rom. prædonum incendio conflagravit.

Pervida flamma. Ovid. 1. Amor. 2. 46.

Infanz flammæ. Sen. Hippol. 4.

Pronuba flamma. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 131.

Abire in flammam. Ovid. 1. Met. 493.

Ut facibus sepes ardent, quas forte viator

Vel nimis admovit, vel jam sub luce reliquit;
Sic deus in flammis abiit, sic pectore toto
Uritur, & sterilem sperando nutrit amorem.
Abrumpere flammam. V. **ARRUMPO**.
Assumere novas flammam. Ovid. de Rem. Amor. 485.
Concepit toto pectore flammam. Catul. 62. 92.
Concitat Venus feroces juvenum flammam. Sen. Hippol. 3.
Corripi flamma. V. **CORRIPIO**.
Demanat tenues sub artus flamma. Catul. 49. 10.
Discedite obscenæ flammæ. Ovid. 9. Met. 508.
Excute conceptas pectore flammam. Ovid. 7. Met. 17.
Extinguere favas flammam. Ovid. de Rem. Amor. 53.
Subdita flamma medullis. Virg. 3. Georg. 271.
Urit medullas serpens flamma. Sen. Med. 10.
Invidiæ flamma. Cic. 3. de Orat. 11. Sulpicius autem, qui in eadem
invidiæ flamma fuisset, quibuscum privatus conjunctissime vixerat,
hos in Tribunatu spoliare instituit omni dignitate. Idem 1. Catil. 1.
Vis & flamma oratoris. Cic. de Clar. Orat. 93. Ardor animi non sem-
per adest, isque quum confedit, omnis illa vis & quasi flamma Oratoris
extinguitur.
Flammæ apparentes, Latos successus & claritudinem præsignificant.
V. Freinshem. ad Curt. 3. 3. 3. & ad Flor. 1. 6. 1. Dalechamp. ad
Plin. 2. 36. Gruter. ad Liv. 25. 39. & Lex. Pitisc.
FLAMMULA, æ. f. dimin. [*φλόγυλα*] Columel. lib. 12. cap. 53. Postero
die mactantur, & vel aqua candente, vel ex tenuibus lignis flammula
facta glabratur. de Porcis loquitur. Cic. 4. Acad. 80. Idem 9. 14.
Flammulae etiam dicuntur, Vexilla equitum ex contis suspensa. V.
Veget. de Re Mil. 3. 5. & 2. 1. conf. Cedren. Suid. Lipf. de Mil. Ro.
4. 5. Thyf. Rom. Illust. 4. p. 93.
Flammula, Herba est foliis, floribus, ac semine nihil a clematide dif-
ferens, quemadmodum nec accerrimo gustu. Attamen neque sepibus
circumvolvitur, neque arbores scandit, quum recticaulis assurgat.
Plures autem hæc ex se mittit caules bicubitales, subrubentes, & in
his folia simlacis, quibus intolerabilis inest acrimonia, unde Flammula
sibi nomen accepit. V. Matthioli. ad Diosc. lib. 4. cap. 7.
FLAMMEUS, a, um. Adj. [*φλόγεος*, *φλόγιος*] Quod flammæ naturam,
vel colorem refert. Plin. lib. 35. cap. 10. Cic. 1. de Divin. 44.
— Dextrorsum orbem flammeum
Radiatum folis liquier cursu novo. Ex Accio poeta. Columel.
lib. 5. 5. Velut halitu flammeo fructus uratur.
Lumina flammea. Virg. 7. Æn. 448.
Stellæ natura sunt flammeæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 46.
Flammeus imber de Fulmine dicitur a Claudiano Panegyri in vi. conf.
Honorii (v. 342.)
— nam flammeus imber in hostem
Decidit: hunc dorso trepidum flammante ferebat
Ambustus sonipes. Al. Fumante. H. St.
Tralate Flammeum dicitur Quicquid concitata celeritate peragitur.
Siden. 1. 7. Acres & flammei viri. Catul. de Nupt. Pel. v. 337.
Flammea prævortet celeris vestigia cervæ. Ita Varro, Flam-
meos versus dixit, Ardore extemporalis prolatos.
Flammea Viola Plinio dicitur, ut testatur Ruel. lib. 3. cap. 57. quæ
Lychnis coronaria dicitur. Galli *Candelariam* vocant. Plin. 21. 26. extr.
FLAMMEUM, i. n. vel **FLAMMEUS**, i. m. apud Non. Marcel. 14.
31. [*φλόγιος*] Genus vestimenti lutei coloris, quo amiciebatur nova
nupta boni ominis causa; sic dictum, inquit Festus, quod eo assidue
utebatur Flaminica, id est Flaminis uxor, cui non licebat facere divortium.
Et eodem modo tegebatur nupta flammeo, ut perpetuo
cum viro maneret. Lucan. 2. 361.
Lutea demissos velarunt flammea vultus. Plin. lib. 21. cap. 8.
Lutei video honorem antiquissimum in nuptialibus flammeis totum se-
minis concessum. Martial. lib. 12. 42. Juvenal. 6. Sat. 224. Flammea
conterit, i. e. Saepè nubit. conf. Lex. Pitisc.
FLAMMEOLUM, dimin. [*φλόγιόλιον*] Juven. 10. Sat. 333.
— fedet illa parato
Flammeolo.
FLAMMEARIUS, i. m. [*φλόγεις*] Infector flammeorum: h. e. Qui
flammea colore luteo tingit atque inficit; aut Qui flammea facit vel
vendit. Plaut. Aul. 3. 5. 36.
Ciniffones, patagiarii, indusarii,
Flammearii, violarii, carinarii. V. Taubm. & Voss. Lex.
Etymol.
FLAMMEOLUS, Adj. [*φλόγιος*] Quod flammæ colorem aliquan-
tulum habet. Columel. lib. 10. 307.
Præstaque flammeola rumpatur fuscina caltha.
FLAMMOSUS, a, um. Cæl. Aurel. Acut. 2. 32. Febris celerrima &
flammosa. Ibid. 3. 17. Carbones non flammosi.
FLAMMO, [*φλόγιω*] ære. Flammam producere. Virg. 3. Georg. 433.
Exiit in siccum; & flammantia lumina torquens.
Flammare; pro Inflammare, seu Ira accendere. Tacit. 2. Hist. 74.
Idem 4. Hist. 24. His inter se vocibus insistentes, flammavere insu-
per allate a Vespasiano litteræ.
Facem flammantem nubila direxit. Valer. 1. Argon. 568.
FLAMMATUS, a, um. Flammatum Jupiter. h. e. Flammam dextra
manu tenens pro sceptro. Cic. 1. de Divin. 17.
Principio ætherio flammatus Jupiter igni
Vertitur, &c. V. Virg. 1. Æn. 54.
Juventus flammata pudere. i. e. Inflammata, incensa. Valer. 2. Ar-
gon. 470.
Flammata toga. Martial. 5. 20. Togam flammata Domitius inter-
pretatur Rubram, a colore flammæ.
FLAMMANDUS, a, um. Tacit. 15. Ann. 44. 7. Crucibus affixi aut
flammandi.
FLAMMATIO, ðnis. f. apud Apul.
FLAMMATO, ðnis. m. apud Stat.
FLAMMATIUM, ðcis. f. Mart. Capel. 5. p. 137. In elatione flammatrix.
FLAMMABUNDUS, a, um. Mart. Capel. 1. p. 22. Subfellia flamma-
bunda.
Flammabundæ æstati. Beroald. in Sueton. 179. in fine, ex Cassio-
doro. H. St. Non erat in Lugd. hæc dictio.

FLAMMESCO, [*φλόγομαι*] ðre. est Accendi & flamma corripit.
Lucret. lib. 6. 669.
— flammescere cælum.
FLAMMIDUS, a, um. Idem quod Flammeus. Apul. de Mundo p. 66.
Glacialibus flammida confundit. Idem lib. 2. Miles. pr. Rofeo rû-
bore flammida.
FLAMMICOMANS, antis. Epitheton tædarum apud Juven. in Matth.
cap. 25.
FLAMMICOMUS, a, um. Prudent. Pſych. 776.
FLAMMICREMUS, a, um. Fortunat. 1. Carm. 15. 47.
FLAMMIFER, æra, ærum. [*φλόγοφορος*] Ferens flammam, & commo-
vens, live excitans. Cic. 4. Acad. 89.
Fer mihi auxilium, pestem abige a me,
Flammiferam hanc vim quæ me excruciat. Sil. 1. 257.
Flammiferis tellus radiis cum exulta dehiscit. Idem 461.
Crine ut flammifero terret fera regna cometes. Val. Flac. 1.
Argon. 4. — flammifero tandem confedit Olympo.
FLAMMIGENA, æ. c. [*φλόγιγενής*] E flamma genitus. Perott.
FLAMMIGER, Adj. ut, Sol flammiger. Valer. 5. Argon. 581.
Flammigeri folis proles. Stat. 8. Theb. 676.
Flammiger ales, i. e. Aquila flammantia Jovis arma gestans.
FLAMMIGERO, [*φλόγιγος*] ære. Flammam producere & emittere. Gell.
lib. 17. cap. 10. Interdium fumare Ætnam, noctu flammigerare. Ubi
alia exemplaria habent Flammigare. V. Macrob. 5. Saturn. 17.
FLAMMIPES, ædis. Juven. lib. 2. in Matth. 11.
FLAMMIPOTENS, entis. Vulcani cognomen. Arnob. lib. 3. p. 112.
FLAMMIVOLUS, a, um. Arator in Act. Apost. cap. 18.
FLAMMIVOMUS, [*φωσφοροσολος*] Quod flammam vomit. Perott. conf.
Juven. proem.
FLAMMONIENSES, Istriæ populi. Plin. lib. 3. cap. 19.
FLANATES, Populi Illyrici. Plin. lib. 3. cap. 21. de conventu Scardo-
nitano agens, subdit, Jus Italicum habent eo conventu Alutæ, Flanates,
a quibus sinus nominatur.
FLANATICUS, Sinus juxta Istriam est, in quem a tergo Istriæ Iapidia
regio promoveri dicitur. Plin. lib. 3. cap. 19.
FLANDRIA, æ. f. Regio est in finibus Belgarum, ad litora Oceani
Septentrionalis posita, in qua sunt urbes inignes Gandavum & Bruga.
V. Geogr. Juniores.
FLASCA, æ. Vas vinarium. Isidor. 20.
FLATOR, **FLATUS**, &c. V. **FLO**, **FLAS**.
FLAVO, &c. V. **FLAVUS**.
FLAVIA, **FLAVIALIS**, **FLAVIANUS**. V. **FLAVIUS**.
FLAVINA, æ. f. Etruriæ oppidum sub Soracte monte. Sil. 8. 491. Hin-
FLAVINIUS, a, um. Virg. 7. Æn. 696.
Hi Soractis habent arces, Flavinaque arva, &c.
FLAVIOBRIGA, [*φλαβιόβριζα*] Oppidum Vardulorum in Hispani-
citeriori. Plin. lib. 4. cap. 20.
FLAVIOPOLIS, [*φλαβιόπολις*] Thraciæ oppidum, eo in loco condi-
tum ubi antea Zela fuerat. Plin. lib. 4. cap. 11.
FLAVISSÆ, ab antiquis Latinis dicebantur, quos Thefauros Græc
nomine appellamus, quod in eos non rude æs, argentumque, se-
flata signataque pecunia conderetur. Gell. lib. 2. cap. 10. V. & No-
nium 2. 341.
FLAVIUM, [*φλαβιον*] Norici oppidum est, apud Plin. lib. 3. cap. 24.
FLAVIUS, [*φλαβιος*] Romanæ familiæ principio obscuræ nomen fuit
sed quam Impp. T. Vespasianus & filii ejus Titus, & Domitianus
fatis illustrarunt. V. Suet. Vesp. cap. 1. conf. Lex. Pitisc. de Leg
atque Tribu Flavia, in **LEX** & **TRIBUS**.
Flavium feburbanum. V. Suet. Vesp. 5. 1.
Flavii quoque dicti sunt Imperatores Constantinopolitani, a Flavi
Constantino. V. Revard. Confect. 3. 17.
De pluribus Flaviis. V. Burn. ad Quintil. 9. 3. p. 816.
FLAVIA Colonia, Palestinæ urbs, primum ab Herode condita, & i-
gratiam Tiberii Cæsaris, Cæsarea appellata. Postea deducta eo ab Fl-
vio Vespasiano Colonia, Flavia appellata est. Plin. lib. 5. cap. 13.
FLAVIA Julia, urbs in Cellaicorum & Bracarum confinio sita, nur-
vocata *Charvæ*. V. Lex. Pitisc.
FLAVIALIS. is. m. Divis Flavia sacra operantes Flamines, five Sace-
dotes Flaviales dicti. V. Inscript. Gruteri, p. 359. n. 4. Spon. Mis
p. 177. pr. Flavianum Collegium. Suet. Domit. 4. 11.
Milites Flaviales a Divo Vespasiano legionibus additi. Veget. 2. 7.
FLAVIANUS, Africæ Proconsul, Delphinum in Hipponis Diarrhyti
tore ex hominis manu vescentem, arguento perunctum, odoris nov-
tate consopivit, ita ut fluctuans similis exanimi, post ad se reversu
per aliquot menses hominum conversatione caruerit, ut injuria fugatu
Refert Plin. lib. 9. cap. 8.
FLAVIANUS, a, um. Adj. derivatum a Flaviis. Flaviana pate
Tacit. 2. Hist. 67. & 3. 1.
FLAVONA, æ. f. [*φλαβωνα* Ptolemæo] Oppidum est Illyrici, apud
Plin. lib. 3. cap. 21.
FLAVUS, Adj. [*ελαθός*, *πυρός*, *μελίχρως*] Color est, viridi, rubi
& albo concretus, hoc est fulvo clarior, qualis est color auri.
Achilles flavus. V. **ACHILLES**.
Arva flava. Virg. 1. Georg. 95.
Saepè ego quum flavis melleorem induceret arvis
Agricola. i. e. Maturis. Servius.
Cæsaries flava. Valer. 6. Argon. 225.
Capilli flavi. Ovid. 2. Fast. 763.
Forma placet, niveusque color, flavique capilli.
Ceres flava, a Virgilio dicitur, propter Aristarum maturitatem, ut i-
quit Servius lib. 1. Georg. 96. — neque illum
Flava Ceres alto nequiquam spectat Olympo.
Crinis flavus. Virg. 4. Æn. 698.
Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat.
Mare flavum. Cic. 4. Acad. 105.
Mella flava. Martial. lib. 1. 56.
Oliva flava. Virg. 5. Æn. 309.
Pulvis flavus. Martial. lib. 14. 71.

Rura flava. Claud. 1. in Eutrop. 112.
 Tiberis flavus dicitur propter arenam. Virg. 7. Æn. 31. conf. Hor. 1. Carm. 2. 13. & 8. 8.
FLAVUS. Adj. a Flavo derivatum; sicut & a Flacco, Flaccidus; & a Ravo, Ravidus dicitur. Plin. 18. 13. de Rapaciis. Et flavidorum quoque, & in horreis enecatorum. Hodie fere Flaccidorum editur, sed Flavidorum Turnebus Advers. 1. 20. extr. tuetur. Ubi Harduin. ita exhibere MSS. omnes testatur. [Sciendum autem est quod Flavidus & Flavens synonyma esse, idemque plane significare, ut alia id genus, e. g. Liquidus & Liqueus, Candidus & Candens, Languidus & Languens &c. quibus passim promiscue utuntur poetæ. conf. in FLOREUS not. Arida autem rapicia Plinius intelligit, non Flaccida. V. not. Hard. LAVEO, [ξανθίζω] Ære. Flavum colorem referre. Columel. lib. 2. cap. 21. Idem 10. 311. Virg. 3. Georg. 350.
 Turbidus & torquens flaventes Hister arenas.
 Flavens malas. Virg. 10. Æn. 324. Comæ flaventes. Idem 4. Æn. 590.
 LAVESCO, [ξανθίζω] Ære. Flavum fieri. Cato, cap. 151. Maturum est ubi ordeum flavescit. Subaud. Semen cupressi. Virg. 4. Ecl. 28.
 Molli paulatim flavescet campus arista. Plin. lib. 9. cap. 35.
 LAVĒDO, inis. f. Flavus color. Apul.
 LAVĪCŌMANS, antis. Prudent. Apoth. 495.
 LAVĪCŌMUS, a, um. Flavicomum Corymbion. Petron. cap. 110.

F L E

LEBĪLIS. V. FLEO, fles.
 LECTO, xi, xum, [καμπύλω, κλάμπω, ἐπικαμπέω, ἰμύω, ἰδύω, ἐπιπέτω] Ære. Terquere & curvare.
 Flectere in gymum. Ovid. 2. Met. 718.
 Flectere in diversum & in aversum. Plin. lib. 11. cap. 45. de Elephantio.
 Aciem oculorum flectere. V. ACIES.
 Currum flectere de foro in Capitolium. Cic. 7. Verr. 77.
 Cursum flectere ad aliquid. Liv. 1. 4. Ad puerilem vagitum cursum flexisse. de Lupa.
 Gyro brevior flecti. Sen. Hippol. 3.
 Iter flectere. Liv. 8. 19. extr. Ad Privernum c. o. s. fexit iter.
 Juvenum flectere. Virg. 2. Georg. 357. — & ipsa
 Flectere luctantes inter vincta juvenos. Ubi Servius; Flectere, Cum quadam moderatione ducere, ne tenera adhuc virgulta concutiantur.
 Membra contorquet & flectit quo vult omne animal. Cic. 1. de Divin. 120.
 Promontoria flectere. Cic. 2. de Divin. 94. Qui navigant, maxime animadvertunt: quum in flectendis promontoriis, ventorum mutationes maximas sæpe sentiant. Cic. 5. Att. 9. Actio malivus iter facere pedibus, qui incommodissime navigassemus: & Leucaten flectere molestum videbatur. [i. e. Circuire navibus. Expressum ex Græco καμπέν ἀκροθέρων, quod ipsum verbum Ennius retinuit, Leucaten campant. V. CAMPSO. Perperam igitur Steph. exposuerat, Dirigere cursum ad Leucaten.
 Ratem flectere. Ovid. 10. Epist. 36.
 Viam flectere. Cic. 11. Att. 18. Martial. lib. 1. 71.
 Flecte vias hac, quas madidi sunt tecta Lyæi.
 Viam flectere velis. Virg. 5. Æn. 28.
 Flectere, per translationem: ut, Flectere animum. h. e. Attendere & advertere. Ter. Hec. 4. 3. 2. Isthuc est sapere, qui ubicunque opus est possis animum flectere.
 A vero flectere animum. Liv. in proem.
 Ad consilium flectere casu oblata. Liv. 28. 44. Et id est viri & ducis, non deesse fortunæ præbenti se, & oblata casu flectere ad consilium.
 Ad aliquid flectere. Tacit. 1. Ann. 34. Tunc a veneratione Augusti orsus, fexit ad victorias triumphosque Tiberii.
 In ambitionem flexisse arguebatur. Tacit. 4. Ann. 37.
 Animos omni ratione flectere & commutare. Cic. 2. de Orat. 211.
 Animos teneros & rudes flectere & inficere. Cic. 1. de Legib. 47.
 Animo flecti atque frangi. Cic. pro Sull. 18.
 Fata flectere. Cic. 3. in Catil. 19. Nisi dii immortales omni ratione placati, suo numine prepe fata ipsa flexissent.
 Imbecillitatem animorum varietas opinionum torquet & flectit quocunque cœpit. Cic. 1. de Legib. 29.
 Judicium suum flectere & dirigere adversus alios. Cic. ad Brut. Ep. 16. extr. Idem Cicero si flexerit adversus alios judicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio: non modo reliqui temporis gloriam eripuerit sibi, sed etiam præterita evanescere coget.
 Mentis ad omni studio sensuque Pœnorum, ad nostrum imperium nomenque nostrum flexerunt. Cic. pro Corn. Balb. 39.
 Minas alicujus flectere. Valer. 1. Argon. 216.
 Naturam suam versare & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Cic. pro Cœl. 13.
 Oratione alicui flectere, Persuadere, & alicujus animam nostra oratione ad voluntatem nostram inclinare. Cic. 4. Acad. 1. Si te, inquit, Luculli oratio flectit, quæ est habita memoriter, &c. Idem 1. de Legib. 47. Qui teneros & rudes quam acceperunt, inficiunt & flectunt ut volunt. Cic. 1. Philipp. 35.
 Puella flectitur assiduis minis. Propert. lib. 1. 19. 24.
 Precibus flecti. Virg. 2. Æn. 289.
 Sensus alicujus flectere. Valer. 7. Argon. 172.
 Superos flectere. Virg. 7. Æn. 312.
 Vocabulum flectere de Græco. Gell. lib. 4. cap. 3. Hoc vocabulum de Græco flexum est.
 Flectere, absolute. Tacit. 1. Ann. 13. extr. Fessus clamore omnium, exploitulatione singulorum, flexit paulatim, non ut &c.
 FLEXUS, [καμπύλωσις, κλῆσις] Partic.
 Flexus in obliquum. V. OBLIQUUS.
 Aditus flexus. V. ADEO.
 Animus flexus. Catul. 62. 330.
 Arcus flexos incurvant. Virg. 5. Æn. 500.
 Coma flexa nitidus vagaris. Martial. lib. 10. 65.
 Dies in vesperam flexus. Tacit. 1. Ann. 16.
 VOL. 11.

Genu flexum summissit. Ovid. 4. Met. 340.
 Motus flexi fractique. Cic. 5. de Fin. 35.
 Os in mœstitiam flexum. Tacit. 3. Ann. 16. Casar flexo in mœstitiam ore, suam invidiam tali morte questam, &c.
 Pedes exigue flexos in orbe. Ovid. 4. Epist. 80.
 Sonus flexus. Cic. 3. de Orat. 214. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene, asperum, contractum, diffusum continenti spiritu, intermisso, fractum, scissum, flexo sono, attenuatum, inflatum.
 Supercilia flexa juxta nasum. Plin. lib. 11. cap. 52.
 Compar. ut, Zodiacus flexior. Mart. Capell. 8. p. 297.
 FLEXUM, i. n. Min. Fel. 17. 12. Collium flexa. conf. Turneb. Advers. 29. 20.
 FLEXIO, ðnis. f. [κλίσις] Actus ipse flectendi.
 Flexiones, & diverticula. Cic. in Pison. 53. Quos tu mæandros, dum omnes solitudines persequeris, que diverticula, flexionesque, quaesisti? Virilis laterum flexio. Cic. in Orat. 59. Gestus est oratoris.
 Flexiones modorum. Cic. 2. de Legib. 39. Illa quidem, quæ solebant quondam compleri severitate jucunda Livianis & Navianis modis, nunc ut eadem exultent, cervices, oculosque pariter cum modorum flexionibus torqueant.
 Vocis flexiones. Cic. in Orat. 57.
 FLEXUS, ðs. m. [καμπύλωσις, κλῆσις] Curvatio, conversio. Plaut. Men. 5. 2. 114. Facitote in flexu sit pernicitas pedum. Quintil. lib. 9. cap. 2. Qui cursu parum valent, flexu eludunt. Flexus & artes in actione. Quintil. lib. 5. cap. 13. Idem lib. 7. cap. 10. Fit ambiguitas per flexum, Quinquaginta ubi erant, centum inde occidit Achilles, &c. Ubi Flexus, pro Vocis commutatione, accipitur: nam ubi distinguendum est, vox in pronuntiando flecti solet.
 Etatis flexus, Quum ætas vergere incipit, & inclinari. Cic. in proem. de Orat. Idem pro Cœl. 75. In hoc flexu quasi ætatis (nihil enim occultabo fretus humanitate ac sapientia vestra) fama adolescentis paulum hæsit ad metas. i. e. Quum jam curriculum juvenilium studiorum permenfus esset, ibi in voluptatis licentiam delapsus est: aliquantisperque immoratus est, ut illi qui in meta insisterent, non flectentes cursum, nec finem, præmiumque assequuntur laboris. Budæus.
 Autumni flexus. Tacit. 5. Hist. 23. Flexus autumnus est, quum autumnus vergere incipit, & inclinari.
 Capillorum flexus. Quintil. lib. 2. cap. 2. Propter flexum capillorum, pars est summa capitis, scilicet vertex.
 Membrorum flexus. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Suffraginum flexus. Plin. lib. 8. cap. 15.
 Vocis flexus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Lunati flexus. Sil. lib. 4. 310.
 Mollis flexus. Perf. 3. Sat. 36.
 Sinuoso flexu anguis. Virg. 1. Georg. 244.
 Flexus ille, & ut sic dixerim, motus, dat actum quandam, & factum. Quintil. lib. 2. cap. 13. de statuis & picturis.
 Cum multis flexibus introitus habent aures duros & quasi corneolos. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.
 Mutare flexam. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Ad iter flexus est. Cic. 16. Att. 13. In quo flexus est ad iter Arpinas, obviam mihi sit tabellarius.
 FLEXUOSUS, a, um. [καμπύλωσις, πολυκαμπύλιος] Quod varios vel multos habet flexus: ut, Flexuosa vitis. Cato, cap. 33.
 Compendia flexuosa metæ. Sidon. Carm. 23. 394.
 Impulsus corporum flexuosus. Plin. lib. 9. cap. 20.
 Iter flexuosum habet auditus ne quid intrare possit, si simplex & directum pateret. Cic. 2. de Nat. Deor. 144.
 Mons flexuosus. Plin. lib. 5. cap. 27.
 Volatus flexuosus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24.
 Flexuosissimus. Plin. lib. 11. cap. 37. Hominique flexuosissimis orbibus.
 FLEXUOSUS, Adv. [καμπύλιως] Plin. lib. 18. cap. 35. Si flexuose veliter flamma.
 FLEXURA, a. f. [καμπύλωσις, κλῆσις] Flexus, curvatio. Columel. lib. 5. cap. 5. Ut flexura materias profundat. Flexuræ vicorum. Suet. Neron. 38. 2. Lucret. lib. 4. 312.
 Quinetiam quæcunque latifcula sunt speculorum
 A simili lateris flexura prædita nostri, &c. conf. Varro L. L. 9. 1. & Sidon. Epist. 71.
 FLEXO, Ære. frequent. Cato de R. R. cap. 49. Flexatoque uti fuerit, crebroque fodito.
 FLEXIBILIS, a. [καμπύλιος, ἕνηκαμπύλιος] Quod torqueri, & facile in quavis partem curvari potest.
 Mollis, tenerum, fragile, flexibile. Cic. pro Milon. 13. Nihil enim est tam molle, tam tenerum, tam aut fragile, aut flexibile, quam voluntas erga nos, sensusque civium.
 Flexibile & devium. Cic. de Amicit. 94. Quid enim potest esse tam flexibile, tam devium, quam animus ejus qui ad alterius non modo sensum ac voluntatem, sed etiam vultum atque nutum convertitur?
 Flexibile & durum, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Vocis genera permulta, canorum fuscum, lene asperum, grave acutum, flexibile durum.
 Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Cic. 10. Att. 13.
 Etas flexibilis. Cic. ad Brut. 18. Videtur enim esse bona indoles, sed flexibilis ætas, multoque ad depravandum parati.
 Arcus flexibiles. Ovid. 3. Amor. 3. 183.
 Genus flexibile vocis. Cic. 2. de Nat. Deor. 146.
 Hederae flexibiles. vide FLEXIPES. H. St.
 Ingenium flexibile. Plin. 1. Epist. 16. Laudabam ejus ingenium, etiam ante quam scirem quam varium, quam flexibile, quam multiplex esset. Materie omnium rerum flexibilis & commutabilis. Cic. 3. de Nat. Deor. 92.
 Nihil est tam tenerum, tam flexibile, necue quod tam facile sequatur, quocunque ducas, quam oratio. Cic. 3. de Orat. 174.
 Oratio mollis, tenera. & ita flexibilis, ut sequatur quocunque torqueas. Cic. in Orat. 52.
 Rictus equi flexibiles. Lucan. ad Pison. 53.
 — modo torquet in auras
 Flexibiles rictus.
 FLEXIBILITER, apud Augustin.

FLEXIBILITAS, ōtis. f. Solin. cap. 65. (al. 52.) Circumferunt cornua flexibilitate.

FLEXIBULUM, i. n. Instrumentum ad flectendum. Turneb. Advers. 18. 24. ait Varronis fuisse Saturam Flexibulorum nomine, in qua de flectendis regendisque provincialibus differuerit. Sed in Plin. præf. Varronis Saturæ Sesculivæ & flexibula. Al. Flexabula, vel Flextabula, pl. neut. vel Flex tabula. [Forte Flexitabula, a frequentativo Flexito.]

FLEXIBILIS, Adj. [καμπύλος] Quod facile flecti potest. Plin. lib. 11. cap. 37. Item omnium auriculæ ac nares, quæ modicum eminent, flexili mollitia.
Cornu flexile. Ovid. 5. Met. 38. de arcu.

FLEXAMINO, ōre. antiquum, Idem quod Flectere. Pacuvius, Flexaminat aquam lymphatam. Meminit Varro lib. 6. de L. L. 5. [At in ed. Gothotr. Flexanima, tanquam Lymphata.]

FLEXANIMUS, a, um. [ψυχανόμος] Flexanima oratio. Quæ animum flectere possit. Cic. 2. de Orat. 44. V. Non. 2. 349. & Catull. de Nupt. Pel. & Thet. 330.

FLEXILOQUUS, Adj. [καμπύλοφος] Qui ambigua & obscura loquitur. Cic. 2. de Divin. 115. Tuis enim oraculis Chrylippus totum volumen implevit, partim falsis, ut ego opinor: partim casu veris, ut fit in omni oratione sepiissime: partim flexiloquis & obscuris, ut interpres egeat interprete.

FLEXIPES, ōdis. Quod pedibus flexis & curvis errat. Ovid. 10. Met. 99. Vos quoque flexipedes hedera, &c. Quum enim hedera flexuosus & errabundis flagellis per humum serpat, velutque pedibus curvis & flexis erret, flexipes accommodatissime dicta est, ut & βλαστὶς a Græcis appellatur. Alii Flexibiles legunt. Turneb. Advers. 1. 23.

FLEXIVICE, Adv. i. e. Flexivice, Per multos flexus. Pacuv. apud Non. 4. 68. Quorsum flexivice contenderet.

FLEXUMINES, Equites Romani appellati sunt, qui prius Celeres dicebantur. Plin. lib. 33. cap. 2. Quidam legunt Flexamines. Al. Flexumentes.

FLEGMA. V. PHLEGMA.

FLEGMEN, inis. n. [φλεγμῶν] Plaut. Epid. 5. 2. 5.
— Dum te sequor,
Lassitudine invaserunt miserum in genna flegmina. Idem Pseud. 4. 7. 92. & Pœn. 3. 1. 67. V. Taubm. & Parei Lex. Crit. p. 492. Scribitur a nonnullis Flemina: ab aliis Flegmona.
Flegmina dicuntur, inquit Festus, Quum ex labore viæ sanguis desluit circa talos.

FLEGMON, onis. [φλέγμα] dicitur Inflammatio, quoties sanguis utilis & mediocriter crassus fertur fubitus in aliquam corporis partem, & pro sua copia figitur. Perott. [Immo Phlegmone, φλεγμονή.]

FLEO, flēvi, flētum, [κλάω, κλάω, ἤρνω] flēre. Lacrymas emittere. Ovid. de Rem. Amor. 690.
Ut fleret oculos erudire suos. Virg. 4. Georg. 514
— at illa
Flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen &c.
Flere de morte alicujus. Cic. 3. Verr. 76.
Flere drachmis argenteis, Joco dixit Plaut. Pseud. 1. 1. 98.
Funera alicujus flere. Ovid. in Ibin, 16.
Lapides omnes coegisset flere ac lamentari. Cic. 1. de Orat. 243.
Delicuit flendo. Ovid. 7. Met. 180. i. e. Abiit tota in lacrymas.
Diffundere dolorem flendo. Ovid. 9. Met. 142.
Diffundimus iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61.
Rubent ocelli turgiduli flendo. Catull. 3. 18.

FLETUR, [κλαίεται] Imperf. Ter. And. 1. 1. 103. In ignem posita est; fletur. [Potest & ad mortuam referri. V. FLETUS, FLETURUS.]

Longo Æneadis quod flabitur ævo. Sil. lib. 5. 187.

FLENS, entis. Ovid. 1. Trist. 3. 17.
Uxor amans flentem flens acrius ipsa tenebat. conf. Nep. 25. 22. 1. Curt. 3. 5. 5. Tibull. 4. 72.

FLERDUS, a, um. Ovid. 3. Trist. 11. 37. Idem Rem. Amor. 494.

FLETUS, Partic. [κλαίεται] Virg. 6. Æn. 481.
Hic multum flenti ad superos, belloque caduci.

FLETURUS, [κλαίεται] Partic. Ovid. 4. Trist. 10. 79.
Non aliter flēvi, quam me flēturus ademptum Ipse fuit.
Multa flēturus caput. Hor. Epod. 5. 74.

FLETUS, ōs. m. [κλαίω, κλαίω, ἤρνω] Actus flendi. Cic. 14. Fam. 2. Id quod ego maximo cum flētū legi.
Fessa flētū lumina. Sen. Octav. 4.
Humida flētū littera. Ovid. 4. Trist. 1. 96.
Lacrymæ & flētus cum singultu. Cic. pro Planc. 76.
Mulierum flētus & lamentationes. Cic. 6. Verr. 47.
Assiduus flētus, quotidianæ querimonie. Cic. pro Cluent. 26.
Dulcior risu flētus. Ovid. in Ibin, 210.
Inanes flētus. Virg. 4. Georg. 375.
Modestus flētus. Stat. 5. Theb. 28.
Supplex flētus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 266. al. Subitus.
Abstergere flētum. V. ABSTERGO.

Acuere flētum. V. ACUO.

Adducere ad, vel in flētum. V. ADDUCO.

Adhibere flētum. V. ADHIBEO.

Ciebat longos flētus. Virg. 3. Æn. 345.
Comprimere flētus. Ovid. ad Liv. 467.
Ducere flētum invitis luminibus. Propert. lib. 1. 15. 40.
Effusi flētus. Valer. 4. Argon.
Erumpit flētus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Excitat flētum orator. Catull. 37. 3.
Fieri flētum, gemitumque tota urbe. Cic. pro Rosc. Amer. 24.
Quod Amerinis usque eo visum est indignum, ut urbe flētus tota gemitusque fieret. [Hic est Comploratio, ut in seq. aliquot exemplis.]
Fundere flētus. Ovid. 11. Met. 672.
Impediri flētum. V. IMPEDIO.

Lugubris lamentatio flētusque mœrens. Cic. 1. Tusc. 30.

Movere flētum. V. MOVEO.

Movetur nullis flētibus. Virg. 4. Æn. 439.
Ortus ab omni turba flētus. V. ORTUS.

Petitur flētus perorationibus. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Prosequi natos flētibus. Quintil. lib. 5. cap. 11. An vero me de in-

commodis vitæ differentem non adjuvabit earum persuasio nationum, quæ flētibus natos, flētibus defunctos prosequuntur?

Rigare genus flētū. Sen. Oedip. 12.
Rigabat ora largo flētū. Virg. 6. Æn. 699.
Rigat ora mœstis flētibus. Sen. Octav. 6.
Rumpe jam flētus. Sen. Troad. 8.
Scinduntur verba flētū. Ovid. 3. de Pont. 1. 157.
Siste tuos flētus. Ovid. 14. Met. 835.
Suspendere flētum. Ovid. 4. Fast. 849.

FLEBILIS, e. [ἤρνω] Plenum lacrymis, vel Dignum quod flēatur.
Hor. 1. Carm. 24. 9.
Multis ille bonis flebilis occidit,
Nulli flebilior quam tibi, Virgili.
Cantus flebilis. Plin. lib. 10. cap. 23.
Carmen flebile. Ovid. 15. Epist. 7.
Clamor flebilis. Sen. Troad. 6.
Elegia flebilis. Ovid. 3. Amor. 9. 3.
Gemitus flebilis. Cic. 2. Tusc. 57.
Modi flebiles. Hor. 2. Carm. 9. 9.
Murmur truncum ac flebile. Stat. 8. Theb. 619.
Questus flebilis. Claud. 1. in Ruff. 127.
Species flebilis. Cic. 11. Philipp. 7. Ponite ante oculos p. c. miseram quidem illam & flebilem speciem, sed ad incitandos animos vestros necessariam.
Vigiliæ flebiles. Cic. pro Planc. 1.
Ululatus flebilis. Stat. 5. Theb. 554.
Voces flebiles referre. Cic. 2. Tusc. 33.
Resonando multum flebiles voces refert. Ex quodam poeta.
FleBILE absol. pro Adv. ut, Cantare flebile. Ovid. de Rem. Amor. 36.
Ulularunt flebile ripæ. Sil. lib. 6. 285.

FLEBILITER, Adv. [ἤρνω] Cic. 2. Tusc. 49. Vide quam non flebiliter respondeat.
Canere aliquid flebiliter. Cic. 1. Tusc. 85.
Gemens flebiliter. Hor. 4. Carm. 12. 5.
Compar. Paulin. Nat. Fel. 7. 62. Flebilisusque ululant.

FLEBIFER, a, um. Aufon. Idyll. 6. 74. — inque paventem Gemmea flētiferi jaculatur succina trunci.

FLEVO, Rheni fluminis ostium, ut scribit Mela, lib. 3. cap. 2. ext. Plin. lib. 4. cap. 15. alterum ostiorum Rheni, Flevum, alterum Helinum appellatum scribit. Tacit. 4. Ann. 72. Flevum castellum esse ait prope Rheni in Oceanum exitum, a quo aut sumptum nomen quod alveo daretur, aut certe mox ab alveo natum, retentum est.

FLEXANIMUS, **FLEXIBILIS**, **FLEXIBULUM**, **FLEXILE**, **FLEXIO**, **FLEXUMINES**, **FLEXURA**, **FLEXUS**. V. FLECTO.

F L I

FLIGO, xi, ctum, [ἀρρίσσω] ēre. verbum antiquum, a quo compositum Affligo. Liv. Ægypto, Ipse se in terram faucius figit cadens Non. 2. 328. Lucret. lib. 2. 85.
— nam cita superne
Obvia cum flixere, &c. Antiquum.

FLECTUS, ōs. m. [ἀρρίσσω] Virg. 9. Æn. 667.
Dant sonitum galeæ flectu: pugna aspera furgit. Ubi Servius:
Flectu, pro Afflictu, id est ictu, nam detraxit more suo præpositiōnem. Sil. 9. 322.
— galea horrida flectu
Adversæ ardescit galea.

F L O

FLO, [πνέω, πνέω, πνέω, ἀπνέω] flāre. Spirare; quia spiritus omnes calore humorem diffundente proveniunt. Plin. lib. 17. cap. 24. Hic enim si flaverit circa brumam, frigore exurit arefaciens. Cic. 9. Fam. 24. Tum quum Favonius flaret.
Belle nobis flavit ab Epiro lenissimus Ausfer mitis. Cic. 7. Att. 2.
Flare simul & forbere. Plaut. Most. 2. 2. 104. Adagium est, de ii qui duo negotia eodem tempore conficere nequeunt.
Omisso magna flandi semper tumore. Ubi magna flare est jaçantiu agere. Quintil. 12. 6. Hinc
Flare pro Spernere. Prudent. Eulal. Virg. 21.
Spernere succina, flare rosas,
Fulva monilia respuere.
Flare nummos, est Signare, quod æs flando, i. e. per fiamum calefaciendo signatur. Ita notantur in nummis Triumviri A. A. A. F. F. h. e. Auro, argento, æri, flando, feriundo. V. Ulp. l. 9. de l. Cornel. de falsis.

FLOR, flari. pass. Plin. lib. 36. cap. 19. ad finem, Uritur ante vinum perfusus, flaturque follibus, donec rufescat.
Tibia flatur. Ovid. 4. Fast. 341.

FLATUS, a, um. Hirt. de Bell. Afr. cap. 52. Pulvisque vento flatu omnium prospectui offecisset. conf. Paulin. ad Cyther. 731. [Forte apud Hirt. Elatus legendum.]
Item, Fufus. ut, Æs antiquissimum, quod est flatum, pecore est notatum. Varro R. R. 2. 1.

FLATUS, ōs. m. [πνέω, πνέω] Cic. 2. Off. 19. Nam & quum prospero flatu ejus utimur, ad exitus provehimur optatos.
Hebetatus flatus. Plin. lib. 11. cap. 10. Juxta vero terram volant in adverso flatu vepribus hebetato. De apibus.
Aprici flatus. V. APRICUS.
Fulminei flatus. Valer. 7. Argon. 583.
Lenissimus flatus. Plin. lib. 19. in proœm. 3.
Mollissimus flatus. Plin. lib. 19. in proœm. 4.
Multivagi flatus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 75.
Segnis flatus. Valer. 8. Argon. 99.
Complere tibia sedilia flatu dicitur Hor. de Arte Poet. 205.
Erumpere validis flatibus. Cic. in Arat. 111.
Æstiferos validis erumpit flatibus ignes. De Cane fidere.
Ostendit

Ostenditur flatus, ut, Unde aliquis flatus ostenditur, vela do. Cic. 1. de Orat. 187.
 Parcelant hibernis flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 339.
 Permulcere flatu aliquem locum. Cic. in Arat. 184.
 Aram, quam flatu permulcet spiritus Ausfri.
 Refedit flatus repente. Virg. 7. Æn. 28.
 Contorto flatu rotare aliquid. Sil. lib. 3. 527.
LĀTOR, ōris. m. [ἀλλοτρός] ab antiquis dicebatur quem nos Tibicinem vocamus, ab inflatu tibiaram deducta appellatione. Fest. Vet. Gloss.
 Flat, Flator, φουῶ, ἀλλοτρός. Et ἀλλοτρός flator, tibicinator.
 Flatores æris, argenti, auri, dicuntur Triumviri monetales, Qui curam cudendæ monetæ habebant. Pompon. l. 2. de Orig. jur. §. 30.
LĀMRN, inis. n. [λαῦρος] Flatus dicitur. Hor. 3. Carm. 19. 19.
 Infanire juvat: cur Berecynthia
 Cessant flamina tibia? Virg. 10. Æn. 97.
 Abactum flamen. V. **ABACTUS**.
 Contraria classis flamina. Ovid. 13. Met. 183.
 Rauca flamina. Lucan. lib. 5. 217.
 Ducitur ingenti flamine puppis. Ovid. 3. Fast. 599.
 Fugant inductas flamina nubes. Ovid. 1. Met. 263.
 Portant Mercurium supra terram & aquora rapido cum flamine talaria. Virg. 4. Æn. 241.
 Pulsant aliquem ab regione Aquilonis flamina. Cic. 2. de Nat. Deor. 112.
 Rapturus silvas sonoro flamine. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 73.
 Spirant flamina. Ovid. 4. Fast. 17.
 Vibrant flamina vestes. Ovid. 1. Met. 528.
LABĪLIS, e. [λαβίλος] Cic. 1. Tusc. 66. Nihilne aut humidum quidem, aut stabile, aut igneum? Flabile dixit pro Aëreo.
 Flabiles pulvisculi. Arnob. lib. 2.
LĀBRUM, i. n. [λαβρὸν] vel ut vult Servius, Flabra tantum plur.
 Virg. 2. Georg. 293.
 Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbres
 Convellunt. Propert. lib. 2. 27. 12. Boreæ flabra. Lucret. lib. 1. 276. — montesque supremos
 Silvifragis vexat flabris. i. e. Flatibus.
Etesia flabra. Lucret. 6. 716.
 Lenibus flabris horrescunt venti. Virg. 3. Georg. 199.
LABELLUM, i. n. pr. ancip. [λαβέλλιον] dimin. a Flabro, accipitur pro Instrumento quo fit ventilatio per æstatem ad refrigerandam corpus: ut ait Perott. Ter. Eun. 3. 5. 47.
 Cape hoc flabellum, & ventulum huic sic facito, dum lavamur.
 Multa de ea re Casaub. in Suet. Aug. p. 107. fq. Propert. 2. 25. 11.
 — pavonis caudæ flabella superbæ. Martial. lib. 3. 81.
 Et æstuanti renue ventilæ frigus
 Supina prasino concubina flabello.
 Tenui ventos movisse flabello. Ovid. 1. de Arte Am. 161. ubi Nic. Heinf. ex MSS. Codd. legit, Tenui ventum movisse tabeila, negatque priorem hujus vocis syllabam corripisse posse.
 Mota flabella manu. Ovid. 3. Amor. 2. 38. Hic quoque Tabella. Heinf. Flabellum seditionis, per translationem. Cic. pro Flacc. 54. Cujus lingua, quali flabello seditionis, illa tum est egentium concio ventilata.
LĀBELLŪLUM, i. n. dimin. Ter. Eun. 3. 5. 50.
LĀBELLĪFER, Adj. [λαβέλλιον φέρων] Plaut. Trin. 2. 1. 22.
 Vestispicæ, unctor, auri custos, flabelliferæ, sandaligerule, &c.
LĀBELLO, Ære. Flabello ventilare. Tertull. de Pall. cap. 4.
LĀBRĀLIS, e. Prudent. Apoth. 841.
 Cum libet in gelidum flabrali frigore ventum &c. Sic edit.
 Georg. Fabric. V. dict. seq.
LĀBRO, Ære. Sic apud Prudent. l. c. alii legunt, Flabrare, pro Flabrali.
LĀTO, Ære. frequent. a Flo. Arnob. lib. 2. Cantores tuba, tibia, calamoque statantes.
LĀTĪLIS, e. Ammian. 30. 4. Flatili sonitu. conf. Arnob. 6. & Prudent. Hamartig. 531.
LĀTŪLENTUS, & **FLATUŌSUS**, a, um. [φουῶντος, λαβουῶντος] Adjectiva Medicis in frequenti usu.
LĀTUŌS, Adv. apud Celsum. [Merito dubito, an ea voce usquam Celsus utatur, qui ne Flatum quidem, sed Spiritum dicit, Instantia vero, quæ vulgo Flatulenta.
LĀTURĀ, æ. f. Vitruv. 2. 7. In æris flatura.
LĀTURĀLIS, e. Tertull. de Anima, cap. 10. Quia flaturalibus artibus structa non sint. [Lego instructa.
LĀTURĀRIUS, i. n. [λαβουῶντος] Qui flando aliquid conficit. Gruter. Inscript. p. 638. n. 5. Præcipue monetam. l. 5. Cod. Theod. de fals. mon.
LĀVISSÆ. V. suo loco.
LOCCUS, i. m. [λοκός] Particula lanarum divisa a velleribus inutiliter evolans. Varro de R. R. lib. 2. cap. 11. Diligentiores tegetibus subiectis oves tondere solent, nequi flocci intereant. Plin. lib. 10. cap. 33. Hirundines nidum mollibus plumis floccisque confervunt.
 Flocci, quasi Nibili. Plaut. Frag. 2. 26. Flocci est, quid rerum geras.
 Nonius. Plaut. Most. 1. 1. 73. Neque flocci æstimat. Idem Trin. 4. 2. 152. Floccum non interdum. [Ex his, similibusque locis colligere licet, sine dubio Flocci facio & Flocci vendo rectius etiam divise scribi, quæ tamen suo loco reliquimus.
 Flocci nomine, intelligitur etiam Habitus habens manicas longas & amplas: Cuculæ vero nomine, Habitus longus & amplus sine manicis, ut in Clem. ne in agro. §. verum. de stat. monach.
LOCCULUS, i. m. dimin. [λοκουλίδιον] Plin. lib. 16. cap. 7. Nascuntur in robore pilulæ nucibus non abfimiles, intus habentes flocculos molles, &c. Sic Froben. at Harduin. Floccos molles.
LOCCIDUS, a, um. Apul. Met. 7. Vestis in sinu floccidos abundans. al. Flaccidos.
LOCCIFĀCIO, ēci, [λαβέλλιον ἔργω] ēre. Idem significat quod Nihili facere. Idem autem significant Floccifacere aliquem, & Non flocci facere, divisa compositione. Ter. Eun. 2. 3. 10.
 Ut illum di, deaque senium perdant, qui me hodie remoratus est:
 Meque adeo, qui restiterim: tum autem qui illum non floccifecerim.
 Ubi Donatus, Floccifacere (inquit) & contemnere & non contemnere significat. Quæ verba sic sunt intelligenda: Floccus pro re accipitur, si non prorsus nullius, at minimi profecto momenti. Itaque qui floccifacit, contemnit ille quodam modo, & parvi æstimat, sed non pro

nihilo tamen omnino putat: quum floccus utcumque parvi ponderis res, hand utique nihil esse videatur. conf. Plaut. Truc. 4. 2. 56.
 Fidem floccifacere. Plaut. Rud. 1. 27.
 Mulierem cave nullam floccifaxis. Plaut. Most. 3. 2. 121.
 Rempub. floccifacere. Cic. 4. Att. 15. Totam denique Rempub. flocci non facere. h. e. Ne flocci quidem.
 Tergum floccifacere suum. Plaut. Epid. 3. 2. 12.
 Floccum facere. Idem. Plaut. Trin. 4. 2. 150. codd. emend. Floccifacio.
FLOCCIFACTEON. Cic. 1. Att. 16. Quare, ut opinor, φιλοσφαιτίον, id quod tu facis, & istos Consulatus non floccifacteon. [Ad Græcorum imitationem ficto vocabulo. Alii tamen codd. aliter legunt. Non abhorret ab ejusmodi joco Ciceronis consuetudo.
FLOCCIPENDO, di, [λαβέλλιον ἔργω] ēre. Idem quod Floccifacere. Ter. Eun. 3. 1. 21. — Invidere omnes mihi,
 Mordere clanculum: ego non floccipendere.
FLOCCŌSUS, a, um. Apul. de Herb. cap. 62. Floccosis vel lanuginis adnationibus.
FLOCCES, um. pl. Uvarum purgamenta. Fax vini e vinaceis expressa, inquit Gellius. Add. Nonius, 2. 354. Cæcil. Adpol. Ego neque florem, neque floces volo mihi, vinum volo. Gell. lib. 11. cap. 7. Apludum edit, & floces bibit. q. V.
FLŌRA, [ἄρθρη] Dea quædam a Romanis in honore habita. Hæc enim quum magnas opes ex arte meretricia quævisset, pop. Rom. scripsit heredem: certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur, editione ludorum quos appellant Floralia, sive ludos florales. Quod quia Senatus flagitiosum visum est, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur: deam finxerunt esse quæ floribus præsit: eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus aut vitibus bene prospereque florescerent. Lactant. 1. 20. Varro 1. de R. R. cap. 23. Plin. lib. 18. cap. 29. conf. Lex. Pitisc. Chlorin prius dictam fuisse indicat Ovid. 5. Fast. 195.
 Chloris eram quæ Flora vocor, &c. Martial. lib. 6. 79.
 Tantus veris honos & odoræ gratia Floræ.
 Floram matrem populo plebique Romanæ ludorum celebritate placandam. Cic. 7. Verr. 36.
 Flora jocosa. Martial. lib. 1. 3.
 Nostes jocose dulcæ quum sacrum Floræ,
 Festosque lusus, & licentia vulgi:
 Cur in theatrum Cato severe venisti?
 An ideo tantum veneras, ut exires? V. Interpretes.
FLORĀLIS, e. ad Floram pertinens: ut, Floralis flamen. Varro de L. L. 6. 3. Festum Florale. Ovid. d. l. Fulgent. 1. Myth. Flor. li lascivius virguncula petulantia.
FLORALIA, orum. pl. [ἄρθηλια] Dies Festi, ludique in honorem Floræ instituti, quæ florum dea habita fuit. Quintil. lib. 1. cap. 9. Quædam tamen & faciem solœcisim habent, & dici vitiosa non possunt, ut Tragedia Thyestes, & Ludi Floralia, ac Megalesia. De hoc Festo atque Ludis V. Patere. 1. 14. 8. Lactant. 1. 20. Sen. Epist. 97. Valer. Max. 2. cap. ult. & Spanh. de Numism. diff. 10. p. 145. seq. vel Lex. Pitisc.
 Floralia etiam dicuntur Loca, in quibus sunt flores. Varro 1. de R. R. cap. 23. Nec minus ea discriminanda in conferendo, quæ sunt fructuosa, ab his quæ fiunt propter voluptatem, ut quæ pomaria, aut floralia appellantur.
FLORALĪTIUS, Adj. Martial. lib. 8. 67.
 Et floralitas lasset arena feras.
FLORA, Cataplasmatidis genus est apud Galen. lib. 2. de Dynamidiis. [Error videtur. V. ANTHERA. id enim compos. nomen. Lar. Florida.
FLŌRENTIA, [φλορεντία] in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quod ad Arni fluentia extracta sit, dicta: & Fluentini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspiciato vocantur. V. Politian. 1. Epist. 2. Firenzeza, Italis, Gall. Florence.
FLŌRENTIA, Vitis genus, Thufois peculiare. Plin. lib. 14. cap. 2.
FLŌRENTUS, i. m. Nummus aureus, a Florentinis primo cufus, ac floris signo insignitus. V. Voss. de Vit. L. L. 3. 12. p. 449.
FLŌRIANUS, [φλωριανός] Imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiæ peritum a magna exercitus parte esse electum, sibi ipsi venas incidit, effusoque sanguine consumptus est. Aurel. Vict. Epit. cap. 36.
FLORIFERTUM, [ἄρθησφορία] Dies erat festus apud Romanos, ita dictus, quod eo die spicæ ad sacrarium ferebantur, teste Festo. V. ANTHESPHORIA.
FLORIUS, [φλωρίων] Fluvius Hispaniæ citerioris, in conventu Lucensi. Plin. lib. 4. cap. 20.
FLOS, flōris. [ἄρθη] a dictione Græca φλόξ dicitur: quia emicat, scintillatque ut flamma. Plin. lib. 12. cap. 10. Flos arboribus suavitate inenarrabili.
 Varietas florum. Cic. de Senect. 54.
 Blandi flores. Virg. 4. Ecl. 23.
 Breves rosæ flores. Hor. 2. Carm. 3. 14.
 Improbus flos. Stat. 2. Silv. 1. 107.
 Lectissimi flores. Cic. 6. Verr. 107.
 Obnoxius flos. V. OBNOXIUS.
 Odorus flos. Ovid. 9. Met. 87.
 Purpureus flos. Plin. lib. 26. cap. 10. V. ORCHIS.
 Purpureus flos rosæ. Hor. 3. Carm. 15. 15.
 Adhibere flores. V. ADHIBEO.
 Afferre florem. V. AFFERO.
 Afflantur e floribus suavitates odorum. Cic. de Senect. 59.
 Aperit florem suum arbor. V. APERIO.
 Canescit flos. V. CANESCO.
 Carpere recentes flores. Hor. 3. Carm. 7. 44.
 Comprimere florem. V. COMPRIMO.
 Decerpere novos flores. Lucret. lib. 1. 927.
 Desideret flos. Catul. 60. 43.
 Exitus flos siti veteris ubertatis exaruit. Cic. de Clar. Orat. 16.
 Fundere flores. Virg. 9. Ecl. 41.
 — varios hic flumina circum
 Fundit humus flores.

- Induit se in florem nux. V. **INDUO**.
 Legere flores. Virg. 3. Ecl. 92.
 Metunt purpureos flores. V. **METUO**.
 Morituri flores. Stat. 6. Theb. 58.
 Necte flores apricos. Hor. 1. Carm. 26. 7.
 Ornatus crines floribus. Virg. 6. Ecl. 68.
 Reddit flores arbor. Plin. lib. 16. cap. 26.
 Spirabunt odoratis floribus aræ. Stat. 3. Silv. 3. 211.
 Non semper idem floribus est honos. Hor. 2. Carm. 11. 9.
 Flos, pro Optimo quoque & præstantissimo per metaph. crebro usurpatur.
 Ætatis & fortunæ flos. Curt. lib. 10. V. Paterc. 2. 29. 2.
 Adolescencia flos ætatis. V. **ADOLBO**.
 Ævi perpetuus flos. Ovid. 9. Met. 435.
 Calcei flos. Pallad. 1. 41.
 Civium flos & robur. Cic. in Orat. 34.
 Dignitatis flos. Plin. lib. 7. cap. 44.
 Eloquentiæ flos. Cic. in Bruto.
 Græciæ in ipso flore, i. e. Quum floreret Græciæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 80. Quam multas ante hunc in ipso Græciæ flore, Pisistratus ac Phalaris, ac Apollodorus, poenas sustulit, &c.
 Hominum flos. Plin. lib. 7. cap. 37.
 Ingenii flos. Apul. Apol. p. 317.
 Italiæ flos, firmamentum imperii, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philipp. 13.
 Nobilitatis & juventutis flos. Cic. 2. Philipp. 37.
 Olei flos. Plin. lib. 15. cap. 6.
 Orationis flos. Cic. in Parad. 1.
 Pigmentorum flos & color. Cic. de Clar. Orat. 298.
 Populi flos delibatus. Cic. de Clar. Orat. 58.
 Poetarum flos. Plaut. Casin. prol. 18.
 Ea tempestate flos poetarum fuit,
 Qui nunc abierunt hinc in communem locum. i. e. Excellentissimi tum fuerunt poætæ.
 Sanguinis Italici flos. Flor. 4. 2.
 Vini flos. i. e. Odor. Plaut. Curc. 1. 2. 1.
 Vini flos, aliter. Plin. lib. 14. cap. 21. Flos vini candidus probatur, rubens triste signum est, si non is vini color sit. Item vasa incalescentia, operculave sudantia. Quod celeriter florere cœperit, odoremque trahere, non fore diutinum. V. Columel. lib. 12. cap. 30. conf. infra Bacchi flos evanescit.
 Juvenilis flos. Claud. in Conf. Prob. 69.
 Primavera flore juvenus. Virg. 7. Æn. 162.
 Viridissimo flore puella. Catul. 18. 14.
 Amittere florem dicitur puella, Quando corrumpitur. Catul. 60. 46.
 Quum castum amisit polluto corpore florem,
 Nec pueris jucunda manet, nec cara puellis.
 Ætatis flore, non virtutis specie collecta gratia. Cic. 2. Philipp. 3.
 Ætatis flore frui. Lucret. lib. 4. 1098.
 Bacchi flos evanescit. Lucret. lib. 3. 222.
 Quod genus est, Bacchi quum flos evanuit, aut quum
 Spiritus unguenti suaves diffugit in auras. **Florem** Bacchi appellat Auram & odorem vini.
 In filigine flos. Plin. lib. 18. cap. 10. Pollinem appellant in tritico, quod florem in filigine.
 Flores, pro Stellis etiam ponuntur; & Stella pro Floribus, quia quod in celo sunt stellæ, id in terra sunt flores. Manil. 5. 726.
 Tunc conferta licet cæli fulgentia templa
 Cernere, feminibus densis totisque micare Floribus.
 Flores illis spargebantur, qui honore aliquo insigni mactari meruerant. Flor. 2. 7. 14. Quid forum in Consulem profuderunt? Ovid. 4. Trist. 2. 49.
 Quaque ibis manibus circumplaudere tuorum,
 Undique jactato flore tegente vias. conf. Lex. Pitisc.
FLOSCULUS, i. m. dimin. [*ῥοσκούλιον*] Cic. 2. Off. 43. Ficta omnia celeriter, tanquam flosculi, decidunt.
 Lascivia flosculi. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ne recentis hujus lasciviæ flosculi capti, voluptate quadam prava deliniantur.
 Velox flosculus vite. Juven. 9. Sat. 126.
 Flosculos carpere atque delibare. Cic. pro Sext. 119. Non sum tam ignarus. Judices, causarum, non sum tam insolens in dicendo, ut omni ex genere orationem aucuper, & omnes undique flosculos carpam atque delibem.
 Ostendere flosculos. Quintil. in proem. lib. 6.
FLOSCULE, Adv. Cæsar. Aurel. Acut. 1. 6. 50. Corpus floscule vividum.
FLOSCULUS, i. m. alterum dimin. Apul. de Herb. cap. 49. Ad solis cursum floscelli se vertunt. Et mox sol cum oritur, floscelli se aperiant.
FLOREUS, Adj. [*ῥοιδεός*] Quod totum ex floribus est: ut, Florea corona. Plaut. Men. 4. 2. 68. Non ego te modo hic ante aedes cum corona florea vidi astare? Martial. lib. 8. 77.
 — & cingant florea ferta caput.
 Rura florea. Virg. 1. Æn. 434. i. e. Florida. Servius. V. ad dict. seq.
FLORIDUS, Adj. [*ῥοιδεός*] Quod floret, vel floribus abundat. Tibul. lib. 1. 2. 14.
 — quum postea florida ferta darem. [Sed Florea legendum jure contendit Brækh. Floridus idem est ac Florens. V. quæ in **FLAVIDUS** dixi: Florens vero de eo dicitur, quod ex floribus totum constat, vel floribus simile est, ut Spiceus, Gramineus, Herbaceus atque ejusdem formæ. Similiter apud Græcos *ῥοιδεός* & *ῥοιδεός* distant. Ætas florida. Catul. 66. 16.
 Color floridus. Plin. lib. 35. cap. 6. Sunt autem colores austeri, aut floridi. Utrumque natura, aut mixtura evenit. Floridi sunt quos dominus pingenti præstat, minium, armenium, cinnabaris, chrysolilla, Indicum, purpurissimum. Ceteri austeri.
 Forma florida. Suet. Galb. 20. 7.
 Genus floridius. Subaudi Dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Hybla florida. Ovid. 5. Trist. 6. 38.
 Orator floridus. Cic. de Clar. Orat. 284. At est floridior, ut ita dicam, quam Hyperides, quam Lysias, i. e. Orator.
 Puella florida. Catul. 59. 57.
 Ramuli floridi. Catul. 59. 21.
 Serta florida. V. Supra.
 Prato floridior. Ovid. 13. Met. 791.
 Floridum & varium. Cic. 3. Tusc. 43. Siquem tuorum afflictum more videris, huic acipenserem potius, quam aliquem Socraticum libellum dabis? hydraulici hortabere ut audiat voces potius, quam Platonis? Expones quæ spectet, florida & varia? &c.
 Differunt Floridus & Florens, quod hoc de iis proprie dicitur, quæ ex floribus constant: illud translationem fere habet ad jucunditatem significandam. V. Bræckh. ad Tibul. 1. 1. 16. & quæ paulo supra adlevimus.
FLORIDUS, Adv. Apul. 11. Met. extr. Vestis floride depicta.
 Compar. Lactant. de Mort. Perf. cap. 3. Ecclesia clarius ac floridius enituit.
FLORIDULUS, Adj. dimin. ut, Ore floridulo nitens. Catul. 59. 193.
FLORICOLOR, oris. Psefid. Epigr. Petron. p. 217.
 Hoc tibi lufit de flamine floricolore.
FLORICOMUS, a, um. Floricomæ Ætnæ. Aufon. 4. Epist. 47.
FLORIFER, item Adj. [*ῥοιδεός*] ut, Saltus floriferi. Lucret. lib. 3. 11. Laboris floriferi studium repetunt apes. Lucan. 9. 290.
FLORIFERTUM. V. supra f. l.
FLORIGER, a, um. Idem quod Florifer. Sedul. lib. 2. pr. Expulerat primogenitum sævissimus anguis
 Florigera de sede virum.
FLORILEGUS, Adj. [*ῥοιδεός*] ut, Florilegæ nascuntur apes. Ovid. 15. Met. 366. Florilegæ vocat a legendis floribus.
FLORIPARUS, a, um. ut, Ver floriparum. Aufon. Technopægn.
FLORULENTUS, Floribus plenus. Perott. conf. Solin. cap. 7. & Per. vig. Ven. v. 19.
FLORUS, a, um. antique pro Florens vel Florens. Virg. 12. Æn. 605. ex antiqua lectione apud Servium,
 — flores Lavinia crines
 Et roseas lacerata genas. pro Flavos, quod hodie receptum est. Pacuv. apud Fest. in Genas;
 Nunc primum opacat flora lanugo genas. Macrobr. 2. Saturn. 7. Si tibi erit libitum litterarum laudibus forum cacumen nostræ famæ frangere. Quod antiquum est. V. Voss. Inst. Orat. 4. p. 197. 198.
FLOREO, ui, [*ῥοιδεός*] ēre. In flore esse, & flores habere. Cic. 1. Tusc. 69.
 Segetes largiri fruges, florere omnia, Fontes scatere.
 Particulatim florere. V. **PARS**.
 Arbor floret. Cic. 1. de Divin. 16.
 Segetes florent. Ovid. 5. Fast. 322.
 Vineæ floruit. Ovid. 5. Fast. 264.
 Florere, pro Splendere, prospere se habere, sive excellere. Cic. de Amicit. 4. Catonem induxi disputantem: quia nulla videbatur aptior persona quæ de illa ætate loqueretur, quam ejus qui & diutissime senex fuisset, & in ipsa senectute præ ceteris floruisse. Ovid. 5. Trist. 8. 19.
 Nos quoque florimus: sed flos fuit ille caducus.
 Florere & vigere. Cic. 11. Philipp. 39. Nihil enim semper floret; ætas succedit ætati. Diu Cæsaris legiones viguerunt, nunc vigent Panfæ, vigent Hirtii, &c.
 Admodum florere. Cic. 4. Acad. 16.
 Florere in re aliena. Cic. 1. Fam. 9. In sententiis Senatoriis, & in omni actione atque administratione Reipublicæ, floruissemus.
 Florere in foro. Cic. 4. Acad. 1.
 Floruerunt in Græcia musici. Cic. 1. Tusc. 4.
 In generis sui gloria florere. Cic. pro Flacc. 25.
 Peræque florere. V. **PERÆQUE**.
 Florere inter aliquos. Cic. pro Quint. 80.
 Accessus meus ad urbem incredibili hominum gratulatione florebat. Cic. pro Sext. 131.
 Cum acumine ingenii, tum admirabili quodam lepore dicendi florere. Cic. 4. Acad. 16.
 Ætate & forma florere. Liv. 6. Bell. Pun. & lib. 9.
 Florere integerrima, optimo habitu in Republica florere. Cic. pro Cæl. 59.
 Auctoritate & gloria in urbe florere. Cic. 4. Fam. 13.
 Exultatione florere. Cic. pro Font. 31.
 Familiaritatis doctissimorum hominum florere. Cic. 1. de Nat. Deor. 6.
 Omni genere virtutis floruit Pericles. Cic. de Clar. Orat. 28.
 Gratia, auctoritate, & gloria florere. Cic. 4. Fam. 13. conf. Nep. 1. 1. 1.
 Gratia atque hospitii nobilissimorum hominum florere. Cic. pro Rosc. Amer. 115.
 Honoribus & rerum gestarum gloria florere. Cic. 1. de Orat. 1.
 Laudibus florere. Cic. 9. Fam. 14. Mibi vero gloriosum, te juvenem cos. florere laudibus, quasi alumnus discipline meæ.
 Laude bellica florere. Cic. pro Flacc. 25.
 Laude ingenii & privatis beneficiis florere. Cic. 3. de Orat. 7.
 Leges sub Cæsare florent. Ovid. 2. Fast. 141.
 Memoria florere. Cic. 2. de Legib.
 Obsoletis floret Epicurus. Cic. 3. Off. 116.
 Quæstura floret. Cic. pro Planc. 64.
 Studiis & artibus a pueritia florere. Cic. 4. Fam. 13.
 Verba florent modo nata, vigentque. Hor. de Arte Poet. 62.
 Virtutibus multis ac beneficiis florere. Cic. 7. Verr. 127.
 Urbes pueris florere. Lucret. 1. 256.
FLORENS, entis. Partic. [*ῥοιδεός*] Sæpius occurrit transl. ut, Florens & potens. Cic. pro Domo, 49. Itaque quum tu florens ac potens per medium forum popularis volitares, &c.
 Beatum & florens. Cic. in Parad. 2. Quicquid est laudabile, idem & beatum, & florens, & expetendum videri decet.
 Florens & integer. Cic. pro Planc. 86. Quos ego florentes atque integros sine ferro viceram?
 Ætate

Etate, opibus, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affinis, amicis florens homo. Cic. 2. Fam. 12.
 Etatibus florentes ambo. Virg. 7. Ecl. 4.
 Studiis otii florens. Virg. 4. Georg. 564.
FLORENS, [*ὄζυμνος*] Nomen ex partic. ut, Florens juvenis. Cic. 6. Verr. Florentissima fortuna. Cic. 10. Att. 4.
 Afflictus & Florens, contraria. Cic. pro Quint. 93. Ab afflictâ amicitia transfugere, atque ad florentem aliam devolare.
 Evo florente puella. Lucret. lib. 3. 1022.
 Anni florentes. Stat. 3. Silv. 5. 23.
 Arva florentia. Ovid. 2. Met. 791.
 Civitas armis florentissima. Cic. 1. de Orat. 32.
 Corona florente cinctus. Ovid. 2. Met. 27.
 Nihil florentius. Cic. 1. de Legib. 58. Qua nihil a diis immortalibus uberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum vitæ datum est. de Philosophia.
 Præstanti florentique fortunæ invidetur. Cic. 2. de Orat. 210.
 Herbarum florentes. Virg. 9. Ecl. 19.
 Juventa florente fervidus. Hor. de Arte Poet. 115.
 Poma florentia. Ovid. 14. Met. 764. [Immo Florentia n. pl. absolute, pro floribus, si recte distinguas. V. ed. Burnm.]
 Rebus florentissimis. Cæc. 1. Bell. Gall. 30.
 Respublica florens. Cic. pro Cluent. 109.
 Temporibus florentissimis. Justin. 41. 1. 7.
 Urbs florentissima. Cic. 2. Catil. extr.
 Florente Antonio. Cic. ad Brut. 11. Etenim quum te incluso spem maximam omnes habuissent in tua virtute, florente Antonio, quis erat, &c.
FLORENTER, Adv. Hieron. Chron. ad numer. 2371. Alcimus & Delphidius Rhetores in Aquitania florentissime docent.
FLORENTIA, **FLORENTUS**. V. supra.
FLORESCO, [*ἀνθίσκω*] Ære. Floridum fieri. Columel. lib. 4. 19. Ventique nebulam & rorem pestiferum celeriter adsciscant, multumque ad florendum & ad bonitatem vini conferunt. Al. Desflorescendum. Cic. 2. de Divin. 33. Nam & muscutorum jecuscula bruma dicuntur augeri, & pulejum aridum florescere brumali ipso die. Lucret. 5. 669.
 — florescunt tempore certo Arbuta.
 Florescere, transl. Inclarescere. Cic. de Clar. Orat. 303. Hoc florescente Crassus est mortuus.
 Florescere, per metaph. pro Augeri sive crescere. Cic. pro Marcel. 19. At vero hæc tua justitia & lenitas animi, florescet quotidie magis.
 Ad summam gloriam eloquentiæ florescenti ferre erepta vita est. Cic. 3. de Orat. 11.
 Senescere & Florescere, contraria. Lucret. lib. 2. 73.
 Illa senescere, at hæc contra florescere cogunt
FLORESCENS, Partic. [*ἀνθίσκων*] Cic. pro Cæl. 79. Nolite Judices, &c. hunc nunc primum florescentem firmata jam stirpe virtutis tanquam turbine aliquo, aut subita tempestate pervertere.
FLORETUM, i. n. Locus ubi flores abundant. Cathol.
FLORETIUM, i. n. Idem. Zeno Veron. Serm. de Laz.

F L U

LUCTIFRAGUS, **FLUCTIVAGUS**, **FLUCTUO**, **FLUCTUOSUS**, **FLUCTUS**, **FLURNUM**, **FLUENTISONUS**, **FLUIDUS**, **FLUITO**, **FLUMEN**. V. FLUO.
LURNINI, [*Φλαεονίνοι*] Italiae populi, præterfluenti Arno apposti. Plin. lib. 3. cap. 5. V. FLORENTIA.
LUMENTANA Porta. V. Flumen in FLUO.
LUO, xi, xuni, (olim fluctum & flutum) [*λύω, λύω, λύω, λύωμαι, συλλέγω*] Ære. Decurrere. Virg. 2. Georg. 166.
 Hæc eadem argenti rivos, ærisque metalla Ostendit venis, atque auro plurima fluxit.
 Lutulentum fluere. Hor. 1. Serm. 4. 11.
 Fluunt in contrarias partes flumina. Cic. 1. de Divin. 78.
 Annis fluit per. Cic. 6. Verr. 96. Chrysis est annis, qui per Afforinorum agros fluit.
 Fluvius Eurotas fluit propter Lacedæmonem. Cic. 2. de Invent. 96.
 Fluvius sanguine fluxit aratus. Cic. 1. de Divin. 98.
 Legitimum fluere. Ovid. 3. Amor. 6. 85.
 Lachrymæ fluunt. Ovid. 2. Met. 364.
 Sudor fluit undique rivis. Virg. 5. Æn. 200.
 Pleno alveo fluere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
 Arma fluunt de manibus. i. e. Elabuntur. Cic. 12. Philipp. 8. Ipsa illa Martia caelestis & divina legio, hoc nuntio languescet & mollietur, atque illud pulcherrimum nomen Martium amittet, excident gladii, fluent arma de manibus.
 Crines intonsi longa cervice fluebant. Tibull. lib. 3. 4. 27.
 Fluunt sudore & lassitudine membra, labant arma, mollia corpora, &c. Liv. 38. 17.
 Ex fonte consiliorum alicujus fluere. Cic. ad Brut. 10. De me tantum dico, Cæsarem hunc adolescentem, per quem adhuc sumus, si verum fateri volumus, fluxisse ex fonte consiliorum meorum.
 Totis vallibus fluere. Quintil. lib. 5. cap. 14.
 Jarmen vena pauperiore fluit. Ovid. 4. de Pont. 2. 20.
 gnis fluere dicitur. V. Cerd. ad Virg. 3. Æn. 572. & Jac. Gronov. ad Gell. 17. 10.
 Oratio fluit ex lingua alicujus melle dulcior. Cic. de Senect. 31.
 Oratio ab aliquo fluxit. Cic. de Clar. Orat. 201.
 Rami fluere dicuntur, Latius, atque uberius crescere. Virg. 2. Georg. 370.
 — tum denique dura
 Exerce imperia, & ramos compesce fluentes.
 lates fluere dixit Martial. 4. 66.
 Ratio fluit a capite. Cic. 2. de Fin. 24. Atque ab ipso capite fluere necesse est omnem rationem bonorum & malorum.
 Rationes quorsum fluant. Cic. 9. Att. 10. Sed videamus & Cn. quid agat, & illius rationes quorsum fluant.
 Res prosperæ fluunt ad voluntatem nostram. Cic. 1. Off. 90. Atque etiam in rebus prosperis, & ad voluntatem nostram fluentibus, su-

peritiam, fœdium, arrogantiamque magnopere fugiamus. Sen. 3. de Ira, Fluunt ex destinato proposito nostra.
 Res fluit ad interregnum. h. e. Tendit. Cic. 4. Att. 16. Interrex autem creabatur, quum urbs sine Consulibus esset, ut is haberet comitia Consularia. Cic. 5. Q. frat. 8. Res prolata, ad interregnum comitia adducta.
 Sermo fluit. Cic. 1. de Nat. Deor. 6. Multum autem fluxisse video de libris nostris, quos complures brevi tempore edidimus, variumque sermonem, partim admirantium unde hoc philosophandi nobis subito studium extitisset, partim quid quæque de re certi haberemus, scire cupientium. i. e. Manasse. Budæus.
 Spes retro fluit. Virg. 2. Æn. 169.
 Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri
 Spes Danaum. Fluere, inquit Servius, ἢ μίσην est; ideo addidit Retro. [h. l. est Dilabi, ut p. p. Occidere, fluere, labi, &c.]
 Tarda mihi fluunt, ingrataque tempora. Hor. 1. Epist. 1. 23.
 Voluptas corporis fluit. Cic. 2. de Fin. 106. i. e. Labitur.
 Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodem statu esse. Cic. in Orat. 10.
 Fluere & avolare. Cic. 2. de Fin. 106. Fluit igitur voluptas corporis, & prona quæque avolat, ut ajebat.
 Fluxit & permanavit doctrina. Cic. 4. Tusc. 12. Pythagoræ autem doctrina quum longe lateque flueret, permanavisse mihi videtur in hanc civitatem.
 Fluere faceris, Affluere, Abundare. Plaut. Mil. 4. 8. 12.
 Fluere mollitia & luxu: h. e. Mollem & luxuriosum esse. Cic. 2. Tusc. 51. Opinio est enim quædam effeminata ac levis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate; qua quum liquefcimus, flui-musque mollitia, apud acieum sine clamore ferre non possumus. Liv. 7. Curt. 10. 3. 9. Tibull. 2. 6. 33. Patere. 2. 88. 2.
 Fluere & Effluere, active interdum poni observat Burm. ad Petron. cap. 71. p. 355. sq. Amphoras gypatas, ne effluent vinum. i. e. Non contineant. Al. Effluat.
FLUENS, Partic. [*ῥέων*] ut, Aqua fluens. Ovid. 3. de Arte Am. 62.
 Buccæ fluentes. Cic. 2. de Orat. 266. Demonstravi digito pictum Gallum in Marius scuto Cimbrico sub nodis distortum, ejecta lingua, buccis fluentibus.
 Brachia sudore fluentia. Ovid. 9. Met. 57.
 Membra fluentia. i. e. Languida. Curt. 8. 14. 3.
 Nauseam fluentem coercere. Hor. Epod. 9. 35.
 Oratio libere fluens. Cic. de Clar. Orat. 75.
 Pueri soluti ac fluentes. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Rami. V. supra.
 Rivus fluens. Virg. 8. Ecl. 101.
 Silva fluens. Martial. 11. 42.
 Cedentes oneri ramos, silvamque fluentem
 Vicit concussas ipse secutus opes.
 Tunicis fluentibus auras excipit. Ovid. 3. de Arte Am. 308.
 Vestis fluens. Propert. lib. 3. 17. 32.
 Et feries nudos veste fluente pedes.
FLUENTER, Adv. Lucret. lib. 4. 226.
 Usque adeo omnibus ad rebus res quæque fluenter
 Fertur; & in cunctas dimittitur undique partes. Apul. 2. Miles. p. 1. Capillo fluenter undante. Et forsan Cic. 7. Att. 14.
 Fluenter lippire, ubi vulgo Leviter.
FLUENTIA, Æ. f. Fluxus, Fluor. Ammian. 30. 12. Eloquentiam inanis quædam imitatur fluentia loquendi. Cæl. Aurel. Tard. 2. 3. Fluentiam retinere.
FLUENTUM, i. n. [*ὄζυμνος, ῥέων, ῥέωμα*] Parvum flumen, sive Aquæ decursus: ut, Xanthi fluenta. Virg. 4. Æn. 144.
 Lubrica fluenta. Lucret. lib. 5. 947.
 Rauca fluenta. Virg. 6. Æn. 327.
FLUENTISONUS, Adj. [*ὄζυμνος*] ut, Litus fluentisonum. Catull. 62. 52.
FLUENTO, Ære. Venant. Fortun. de Vit. Mart. 4. 641.
 Pergis ad Augustam, qua Virgo & Licca fluentant.
FLUCTUS, Æ. m. [*σάλμα, ῥέων, κύμα, κλύδων*] Aquæ discurrentis moles atque impetus, quæ & Unda dicitur. Cic. 6. Verr. 118. Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum, a mari disjunctus esset.
 Adversa fluctuum. Tacit. in Vit. Agric. 25. Montium profunda, tempestatum, ac fluctuum adversa.
 Motus & agitatio fluctuum. Cic. pro Muren. 35.
 Atri fluctus Aquilone. Virg. 5. Æn. 2.
 Carulei fluctus. Sil. lib. 17. 51.
 Decumani fluctus. V. DECUMANUS.
 Discordes fluctus. Sen. Med. 12.
 Fluminis ingentes fluctus. Lucret. lib. 4. 1030.
 Salsi fluctus. Virg. 5. Æn. 182.
 Sonori fluctus. Stat. 2. Silv. 2. 50.
 Variis fluctibus agi. Sen. Agam. 3.
 Canent æquora immodicis fluctibus. Ex Sparta scil. Ovid. 18. Epist. 337.
 Confidunt tumidi fluctus. Sil. lib. 17. 291.
 Declamabat ad fluctum Demosthenes, ut fremitum afflueret voce vincere. Cic. 5. de Fin. 5.
 Dedere ratem fluctibus. Sen. Agam. 3.
 Egerit hic fluctus, æquorque refundit in æquor. Ovid. 11. Met. 487.
 Ire per longos fluctus. Hor. 3. Carm. 27. 42.
 Feriant infani fluctus littora. Virg. 9. Ecl. 43.
 Ferre fluctum. Cic. 5. Att. 12.
 Frangit evolutos fluctus opposita Leucas. Sen. Oeth. Frangi fortunam tanquam fluctum a saxo oportere. Cic. 9. Fam. 16.
 Fracti fluctus. Hor. 2. Carm. 14. 14.
 Jactari fluctibus. Cic. in Orat. 107. V. JACTO.
 Illidit fluctus. V. ILLIDO.
 Impacti fluctus. V. IMPINGO.
 Languentes fluctus. Sil. lib. 7. 259.
 Percussa fluctu littora. Virg. 5. Ecl. 83.
 Secare fluctus nave. Ovid. 1. Fast. 498.

- Sedatis fluctibus & tempestate commutata. Cic. 2. de Invent. 154.
 Spumabant carula cano fluctu. Virg. 8. Æn. 672.
 Submersus medio in fluctu. Virg. 1. Æn. 588.
 Tumidis fluctibus tunditur saxum. Virg. 5. Æn. 125.
 Fluctus; pro Impetu vel Multitudine. Cic. 7. Att. 1. Fluctum enim totius Barbariæ, ferre urbs una non poterat.
 Civiles fluctus. Nepos 25. 6. 1. V. Quintil. 7. 6.
 Concionum fluctus. Cic. pro Milon. 5. Et quidem ceteras tempestates & procellas in illis duntaxat fluctibus concionum, semper putavi Miloni esse subeundas.
 Infanos curarum comprime fluctus. Sil. lib. 8. 32.
 Volvere curarum tristes in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 33. h. e. Agitationes & turbationes curarum multiplicium.
 Fortunæ fluctus. Plin. lib. 5. cap. 17. Large frequentantibus, quos vita tessos ad mores eorum fortunæ fluctus agit.
 Harum fluctus. Lucret. lib. 3. 299.
 Fluctus, i. Antiquum. Accius Clytemnestra, Flucti immisericores jacere, & atra ad saxa illidere. V. Non. 8. 37.
FLUCTICŪLUS, i. m. dimin. Apul. Apol. p. 296. Quamlibet leviter motis flucticulis.
FLUCTICŪLA, æ. c. In fluctibus habitans. Sidon. Carn. 10. 1. Flucticolæ cum festâ nurus Pegasea per antra.
FLUCTICŪLOR, ðris. Mart. Capell. 1. p. 18. Flucticolarum hiacynthi profunditas.
FLUCTIFRĀGUS, Adj. [συνελαγής] ut, Litus fluctifragum, i. e. Fluctus ipsos frangens. Lucret. lib. 1. 386. Epitheton est poeticum.
FLUCTIGĒNA, æ. c. In fluctibus natus. Mart. Capell. lib. 1. p. 9. Fluctigena spectans quali sub gurgite Nereus.
FLUCTIGĒNUS, a, um. Idem. Avien. in Arat. 1159. Fluctigeni speciem monstri superinvehit Auster.
FLUCTIGER, a, um. Ferens aut patiens fluctum. Tunc se fluctigero tradit mandatque paroni. Cic. apud Isidor. 19. 1.
FLUCTISŌNUS, a, um. Sil. 12. 355. Infula fluctisono circumvallata profundo.
FLUCTIVĀGUS, a, um. [κυματιπλοηγής] ut, Nautæ fluctivagi. Stat. 3. Silv. 1. 84. Unda fluctivaga. Stat. 1. Theb. 279. Idem 9. Theb. 360.
FLUCTUO, [κυμαίνω, σαλεύω, κλυδωνίζομαι] Ære. Fluctus agitare. i. e. Undas facere. Plaut. Rud. 2. 1. 14. Atque ut nunc valide fluctuat mare, nulla nobis spes est.
 Fluctuare, Fluctibus agitari & jactari. Cic. pro Rosc. Amer. 72. Quid tam est commune quam spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus eiectis? Idem 7. Verr. 90. Quadrirememque in falo fluctuantem reliquerat.
 Fluctuare, jactari, commoveri, in dubio esse, & instar navis fluctibus agitari. Virg. 2. Georg. 281. Directaque acies, ac late fluctuat omnis Ære residentem tellus.
 Acies fluctuans. V. ACIES.
 Causa admodum dubia fluctuare. V. CAUSA.
 Curarum fluctuat altu. Virg. 8. Æn. 19.
 Animus fluctuat. Plaut. Merc. 5. 2. 49.
 Animi incerti fluctuantur. Liv. 34.
 Fluctuare animo. Liv. 34. 49. extr. Ephesi regem est consecutus, fluctuantem adhuc animo, incertumque de Romano bello.
 Fluctuat incertis enotibus ardor amantum. Lucret. lib. 4. 1070.
 Tota res etiam nunc fluctuat. Cic. 2. Att. 8.
 Magnis curarum fluctuat undis. Catull. 62. 62.
 Fluctuare in re aliqua. Cic. 4. Acad. 20. Non debere eos in suo decreto, sicut in ceteris rebus fluctuare. h. e. Marinorum fluctuum ritu, huc atque illuc ventorum impetu commoveri.
 Fluctuo, & Fluctuor dicimus. Quintil. lib. 9. cap. 3. Pleraque verba utroque modo efferunt, luxuriatur, luxuriat: fluctuatur, fluctuat: assentior, assentio. Curt. 4. 12. 21. Fluctuari animo rex, & modo suum, modo Parmenionis consilium expendere. V. Gronov. Liv. 1. 27. Fluctuansque animo, ut tereret tempus, explicat ordines. Idem 23. 33. pr. & 32. 13. pr. Rex fluctuatus animo est, utrum &c.
 Fluctuare, pro Fluitare, Innatare aquæ. Plin. lib. 36. cap. 17. Lapidem e Scyro insula integrum, fluctuare tradunt: eundem comminutum, mergi. Quaedam exemplaria habent Fluctuari. Idem lib. 16. cap. 38. Lignum in longitudinem fluctuatur.
FLUCTUANS, Partic. [σαλεύων] Cic. 1. Att. 7. Quum hominis amplissima fortuna, auctoritate, gratia, fluctuantem sententiam confirmasset, h. e. Dubiam.
 Genus orationis fluctuans & dissolutum, eo quod sine nervis & articulis fluctuat huc & illuc. Auct. ad Herenn. lib. 4. 11.
FLUCTUĀTES, Adj. [σαλεύεις] Jactatus & agitato, item Innatans. Plin. lib. 4. cap. 12. Delos diu fluctuata, ut proditur, sola motum terre non sensit. Idem lib. 9. cap. 8.
FLUCTUĀTIM, Adv. [κλυδωνιζόν] Jactanter & solute, ut ait Non. 2. 333. Atrianus Pompa, Tene tu, in medio nemo est; magnifice volo fluctuatim ire ad eum, accipe hoc, tene tu, & sustine.
FLUCTUĀTIŌ, ðnis. f. [ζώνη, κύμασις, κλυδών] Fluctuatio stomachi dicitur, Quando stomachus, sive ventriculus cibum non amplexatur: & quidam veluti fluctus audiuntur huc atque illuc ferri dum incedimus. Plin. lib. 20. cap. 8.
 Fluctuatio animorum. Liv. 9. 25. In ea fluctuatione animorum operimi incautos posse.
 Torius corporis fluctuatio. Sen. de Ira, 2. 35.
FLUCTUŌSUS, Adj. [κλυδωνιζός] Mare fluctuosum. Plaut. Rud. 4. 2. 5. Pentus fluctuosus atque fervens. Mela, 1. 19. si sunt fluctuosi, & rerum imagines complexi, ut verbi gratia, pappaverum aut avium, &c. Plin. 37. 5. De smaragdus.
FLUOR, ðnis. m. [βύρρασις] Idem ac Fluxus. Scribon. Larg. 52. Faciunt ad stomachi, & dejectumculas, & ad omnem fluorem. Sic Cels. lib. 4. cap. 16.
 Annium fluores. Apul. 2. Florid. de Aere, Arnob. 5. Intelligimus omnes ventos, aeris esse fluorem pulli.

- FLUXUS**, Adj. [ῥοδός, ῥοτός] dicitur Quod fluit. Plin. lib. 9. cap. 38. Quoniam quum fertificavere, fluxus habent succos.
 Fluxum perculumque vas. Lucret. lib. 6. 19. h. e. Transmittens, nec continet humorem.
 Fluxa vestimenta, Amplissima, & minime astricta, quasque libere fluentia. Lucan. lib. 8. 367.
 Illic & laxas vestes, & fluxa virorum Velamenta vides. Eadem ratione Virg. dixit Vestium sinus fluentes, 1. Æn. 324. Suet. Cæs. cap. 45. Fluxiore cinctura cineretur.
 Fluxa pro Irritis dicuntur. Tacit. 15. Ann. 23. 3. Quæ fluxa fuere, quartum intra mensem defuncta infante.
 Fluxa dicitur, Momentanea, instabilia, & cito peritura. Unde, Fluxam fidem gerere. Plaut. Capt. 2. 3. 79. Sallust. in Catil. 1. Nam divitiarum & formæ gloria fluxa & fragilis est. Virg. 10. Æn. 88.
 Auctoritas fluxa. Tacit. 1. Hist. 21.
 Fides servitiorum fluxa. Tacit. 4. Hist. 23.
 Fortuna belli fluxa. Cic. ad Brut. 10. Hujus belli fortuna, ut in secundis, fluxa: ut in adversis, bona.
 Mens senio fluxa. Tacit. 6. Ann. 38.
 Studia fluxa. Tacit. 3. Ann. 50.
 Fluxi, Libidinosi, molles, effeminati. Suet. in Tiber. cap. 52. Drusus animi fluxioris, remissiorisque vitæ erat. Animi molles & ætate fluxi. Sallust. Catil. 14. 3. V. ibi Cl. Wasse. Martial. lib. 5. 42. Spadone cum sis evirator fluxo. conf. Tacit. 2. Hist. 76. 3.
FLUXE, Adv. [ῥοδός] Varro 2. de R. R. 11. pr. Et eo magis fluxe ex herba, quæ eadem ipsa sumpta, perpurigare corpora nostra solet. i. e. Abundanter, large.
FLUXIO, ðnis. f. [ῥοή, ῥοτός] ut, Fluxio aquarum. Cic. 1. de Divin. 111. Alvi fluxiones, quos Rheumatismos vocant. Plin. lib. 22. cap. 23. Sanguinis fluxiones. Plin. lib. 20. cap. 14. Vulvæ ac ventris fluxionem sistit decoctum ejus. Plin. lib. 23. cap. 5.
FLUXŪRA, æ. f. Columel. lib. 3. cap. 2. de Apianis vitibus loquens, Nam duæ, inquit, lanatæ quamvis frondibus & palmitum pari facie, fluxuræ qualitate sunt dispariles, quum tardius altera recipiat cariem vetustatis. Ibid. in fine, Propositum est enim docere qua ratione vineæ pariter feraces & pretiosæ fluxuræ possint constitui.
FLUXUS, ðis. m. Onomast. Vet. ῥοή, Fluxus, fluxio. Quintil. 11. 3. Fluxus aquarum. Sen. Epist. 5. 2. Ventris fluxus. Cels. 4. 22. Fluxus oculorum. i. e. Celer motus. Sen. Epist. 52. Vestium fluxus. Tertul. de Pall. cap. 4. conf. Vitruv. 9. 6. Fluxus & refluxus. H. St.
FLUXIBILIS, e. Vet. Interp. Iren. 2. 29. Eliquatio cum fluxibili materia.
FLUXILIS, e. Tertul. adverb. Valent. cap. 24.
FLUXIPĒDUS, a, um. ut, Fluxipeda vestis. Avien. Arat. Phænomen. v. 288.
FLUXUŌSUS, a, um. Columel. lib. 8. cap. 17. Fluxuosi specus.
FLUITO, [επιπλάζω] Ære. frequent. Sæpe & continue fluere. Liv. 1. 4. Tenet fama, quum fluitantem alveum, in quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque disparia, partim submersarum, partim fluitantium, & innatantium belluarum, partim ad saxa nativis teitis inhaerentium? Liv. 1. 37. Quorum fluitantia arma ad Urbem cognita in Tiberi, &c. Plin. lib. 7. cap. 17. Fluitant locustæ reptantium modo. Plin. lib. 9. cap. 30. Fluitant tauri & cameli. Plin. lib. 5. cap. 16. Fides fluitat. i. e. Labascit. Tacit. 2. Hist. 93. extr. Unde primum creditur Cæcinæ fides fluitasse.
 Spe fluitare. Hor. 1. Epist. 13. 109.
 Fluitare, pro Navigare. Plin. 8. Epist. 8. Adeo validus, ut illa qua properat, ipse tanquam per solum planum remis non adjuvetur: idem ægerime remis contisque superetur adversus. Jucundum utrumque per jocum ludumque fluitantibus, ut Rexerint cursum, laborem ocio, ocium labore variare. Ubi etiam observabis, Jocum usurpari de Facto. Conf. FLUITO infra.
FLUITANS, Partic. [επιπλάζων] Cic. pro Sext. 46. Quum vero in hanc Reip. navem, ereptis Senatui gubernaculis, fluitantem in alto tempestatibus seditionum ac discordiarum armata tot classes, &c. Tranquillus & quietus, Immoderate agitato & fluitans; contraria. Cic. de Univerf. 7. Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id libi assumptis non tranquillum & quietum, sed immoderate agitato & fluitans.
 Amictus fluitans. Catul. 62. 68.
 Belluæ fluitantes. Cic. 2. de Nat. Deor. 100.
 Carmina fluitantia ludenti versu necere. Lucan. ad Pison. 152.
 Cæca fluitantia forte. Hor. 2. Serm. 3. 269.
 Cumuli farinarum passim fluitantes. Curt. 4. 9. 19. Subaudi In amne.
 Lora fluitantia. Ovid. 2. de Arte Am. 433.
FLUITANTER, Adv. apud Mart. Capell.
FLUITO, Ære. Idem quod Fluito. Antiquum. Lucret. lib. 3. 190. Namque movetur aqua, & tantuilo momine fluat. Ita Lambin. Al. Fluctat. conf. lib. 4. 75.
FLUITA, æ. f. Fluita, Murenæ in freto Siculo, in summo supernatantes, & nunquam sese mergentes. Macrob. 3. Saturn. 15. Græce πλωτα dictæ, quasi Navigabiles: sunt pisces anguillis non dissimiles. conf. Columel. lib. 18. cap. 17. & Vell. Etym. p. 218.
FLUITUNDUS, a, um. Mart. Capell. lib. 1. extr. Fluitunda luxu puella
FLUIDUS, Adj. [ῥετός] modo Fluidentem significat, modo Humectum modo Molle. Plin. lib. 9. cap. 30. de locustis, Unum hoc animal nisi vivum ferventi aqua incoquatur, fluida carne non habet callum Liquor fluidus. Virg. 3. Georg. 484.
 Fluidus pro Languido, seu marcido, ut, Calore fluido tabescunt corpora. Ovid. 15. Met. 362. Calorem fluidum vocat ab effectu, quod mollia & fluida reddat corpora.
 Lacerti fluidi pendens. Ovid. 15. Met. 231. Sic Liv. 34. 47. voca corpora Gallorum, Mollia & fluida. V. in ipso verbo.
FLUIDO, Ære. Fluidum reddere. Cæl. Aurel. Tard. 5. 12.

FLUESCO, vel **FLUISCO**, ēre. Diacont. Hexaem. v. 577. August. de Civ. Dei 21. 5. & 7.

FLUVIUS, Idem quod Fluidus. Sedul. in MSS. 4. 186. de Hydropic. — fluidus mox viscera morbus. Lucret. lib. 2. 463.

Sed quod amara vides, eadem quæ fluida constant, Sudor uti maris: est minime mirabile cuiquam. i. e. Liquida. Habet autem primam longam, aut certe Proceleumaticus pes est quatuor brevibus constant. Quidam Tribachum malunt. V. Lex. Lucr. Parei.

FLŪMEN, īnis. n. [ῥοτιμός] significat Annem, vel Aquam continue fluentem. Varro 4. de L. L. 5.

Nomen hoc singulare adicitur singularibus seu individuis. Nep. 5. 2. 2. Apud flumen Strymona. Et 18. 5. 1. Apud flumen Nilum. Et 20. 2. 4. Apud Crimifium flumen.

Flumen rivi. i. e. Fluxus seu cursus rivi. Plin. Ne flumini ejus rivi esset impedimento. [Non est in Indice Hard.

Prima flumina Nili bibere. Martial. de Spectac. 3. Et qui prima bibit deprensi flumina Nili. h. e. Aquam e prima Nili scaturigine.

Accessus fluminum. V. **ACCEDO**.

Alveus fluminis. Virg. 7. Æn. 33.

Adverso flumine lembum remigiis subigit. Virg. 1. Georg. 201.

Altum flumen. Virg. 4. Georg. 333.

Cava flumina. Virg. 4. Georg. 427.

Declivia flumina. Ovid. 1. Met. 39.

Dulce flumen ovibus. Hor. 2. Carm. 6. 10.

Frigida flumina. Virg. 5. Ecl. 25.

Fugientia flumina. Stat. 5. Silv. 5. 63.

Herbosum flumen. Virg. 2. Georg. 199.

Lata flumina. Virg. 3. Georg. 213.

Latebrosa flumina. V. **LATRO**.

Limosa flumina. Ovid. 1. Met. 634.

Magnum flumen. Hor. 1. Serm. 1. 55.

Molle flumen. Catul. 65. 33.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela Brixia. i. e. Fluxu non rapido, sed lento.

Nobile flumen. Ovid. 3. Amor. 6. 89.

Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Æn. 31. i. e. Fluore. Servius.

Publicum flumen. Cic. de Arusp. Resp. 59.

Rapidum flumen. Quintil. lib. 6. cap. 2. Hor. 2. Serm. 3. 242.

Sacrum flumen. Virg. 2. Georg. 147.

Sanctum flumen. Virg. 8. Æn. 72.

Secundum flumen. Tacit. 5. Hist. 23.

Septemflua flumina Nili. Ovid. 15. Met. 753.

Sonora flumina. Virg. 12. Æn. 139.

Vaga flumina. Hor. 1. Carm. 34. 9.

Validum flumen. Lucret. lib. 1. 292.

Vivum flumen. Virg. 2. Æn. 319. i. e. Semper fluens & naturale.

Avertere flumen. V. **AVERTO**.

Concita flumina. Ovid. 7. Met. 154.

Constiterunt gelu flumina. Hor. 1. Carm. 9. 4.

Decrescentia flumina prætereunt ripas. Hor. 4. Carm. 7. 4.

Diducere in rivus maxima flumina. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Devehitur flumine. Tacit. 2. Hist. 59.

Effuso flumine stagnans Nilus. Virg. 4. Georg. 288.

Errans languido flumine Cocytus. Hor. 2. Carm. 14. 17.

Increverunt flumina. Ovid. 11. Met. 48.

Innatare flumini. V. **INNATO**.

Interveniente flumine. V. **INTERVENIO**.

Invehi flumine. V. **INVERHO**.

Labentia flumina. Ovid. 1. Met. 189.

Mergere se in flumen. V. **MERGO**.

Ruunt per apertos flumina campos. Ovid. 1. Met. 285.

Subsident flumina. Ovid. 1. Met. 344.

Superare flumina. Ovid. 9. Met. 115. Tranare intelligit.

Torrentia flumina. Virg. 7. Ecl. 52.

Trudent glaciem flumina. Virg. 1. Georg. 310.

Vomens calidum de pectore flumen. Virg. 9. Æn. 414. i. e. Ingentem vim cruoris.

Flumen de Lacrymis. Largoque humectat flumine vultum. Virg. 1. Æn. 469.

Flumen, pro Fluxu. Virg. 2. Æn. 305

— rapidum montano flumine torrens. i. e. Fluxu. Servius.

Flumen, Fluxus aquæ ex vicini demo aut alio loco fluens, cui quis per domum suam cursum dare tenetur, ut in vicum aut cloacam defluat. Pompon. in l. Cum in lege. D. de contrahenda emptione.

Fluminum, ait Ulpianus, quædam sunt perennia, quædam torrentia. Perenne est, quod semper fluit, ῥοτιμός: Torrens, ὁ χειμαρρῶς, id est hieme fluens. Si tamen aliqua æstate exaruerit, quod aliqui perenne fluebat, non ideo minus perenne est. Fluminum rursus quædam publica sunt, quædam non. Publicum autem esse Cælius definit; quod Perenne sit. Hæc ex l. 1. §. 1. D. de fluminibus.

Orate. Ingenii flumen. Cic. pro Marcel. 4. Nullius tantum est flumen ingenii, nulla dicendi aut scribendi tanta vis, tantaque copia, quæ non dicam exornare, sed enarrare, C. Cæsar, res tuas gestas possit. Pulchra est translatio, Flumen perpetuo redundat cursu, nunquam arefcit, aut exsiccat: sic ingenii fecunditas semper redundat.

Orationis flumen & varietas. Cic. 2. de Orat. 62. i. e. Copia dicendi, verborum flumen. Cic. in Orat. 53. Flumen alii verborum, voluntasque cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam. Idem 2. de Orat. 188. Magna dicendi copia, per translationem flumen vocatur. Unde Juven. etiam 10. Sat. 9. dixit,

Et torrens dicendi copia. Homerus quoque Ulyssis eloquentiam nivibus hibernis comparat, ostendens eam fuisse crebram, assiduam, & largam.

FLUMICELLUS, i. m. dimin. Innocent. de Casis p. 227. Goef. Habet ab via flumicellum, & trans flumicellum aquam vivam.

FLUMINIA, æ. f. Innocent. de Casis p. 227. In ipsum jugum fluminia xcurrit. al. Flaminia.

FLUMINÆUS, Adj. [ῥοτιμός] ut, Aqua fluminea. Ovid. 2. Fast. 596. vis fluminea. Ovid. 1. Amor. 3. 22.

Portus fluminei. Claud. 2. Fescen. Nupt. Honor. 29. Al. Ortus.

Unda fluminea. Ovid. 4. de Ponto 7. 27.

Volucres fluminea. Ovid. 2. Met. 253.

FLUMINĀLIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 1. 1. Fluminales navigationes. Idem 1. 4. Fluminales cancri.

FLUMENTĀNUS, a, um. Idem. ut, Porta flumentana Romæ, sic appellata quod Tiberis partem ea fluxisse affirmant. Felt. Hujus minerunt Varro 3. de R. R. 2. Cic. 7. Att. 3. Liv. 6. 20. & 35. 9. conf. Lex. Pitisc. in Porta.

FLUMINŌSUS, a, um. [ῥοτιμός] Quod fluminibus abundat: ut Regio fluminosa. i. e. Fluminibus multis irrigua. Perott

FLŪVIUS, i. m. [ῥοτιμός] dicitur Annis perpetuo fluens. Plaut. Curc. 1. 1. 86.

Quisnam hic fluvius est, quem non recipiat mare? Hoc quoque nomen, ut Flumen, cum propriis conjungitur. Cic. 1. Tusc. 39. apud Hypanim fluvium. conf. Idem 2. de Invent. 31.

Amœnus fluvius. Virg. 8. Æn. 31.

Liquens fluvius, Liquidus. Virg. 4. Georg. 442.

Truces fluvii. Stat. 5. Silv. 4. 5.

Vivens fluvius, Aqua profluens. Stat. 9. Theb. 574.

Decurrens fluvius. V. **DECURRO**.

Deficiente fluvio sedet alveus in limo. Ovid. 2. Fast. 410.

Dare membra ardentia in fluvios gelidos. Lucret. lib. 6. 1170.

Fluxit atratus fluvius sanguine. Cic. 2. de Divin. 98.

Impactus infulus fluvius. V. **IMPINGO**.

Influit fluvius in Pontum. V. **INFLUO**.

Innatare in fluvium. V. **INNATO**.

Innatat terræ fluvius. V. **INNATO**.

Innare fluvios rapaces. Virg. 3. Georg. 142.

Irrumpens fluvius. V. **IRRUMPO**.

Mersare gregem salubri fluvio. Virg. 1. Georg. 272.

Solari gravem fluvii ætium. Hor. 2. Carm. 5. 6.

Strepunt fluvii turgidi nive. Hor. 4. Carm. 12. 3.

Tentare minaces fluvios. Virg. 3. Georg. 77.

Fluvii pallium simulacris culti. V. Spanh. ad Callim. p. 10. & Perizon. ad Ælian. 2. 32.

FLUVIA, æ. f. antiquis. Sifen. Histor. lib. 4. Quod oppidum tumulo in excelso loco, propter mare, parvis mœnibus, inter duas fluvias, intra Vesuvium collocatum. V. Non. 3. 100.

FLUVIĀLIS, e. [ῥοτιμός] Quod ex fluvio est: ut, Aqua fluvialis. Columel. lib. 6. cap. 22. Et lib. 8. cap. 16. Fluvialis Lupus piscis, pro Fluviatili.

Anas fluvialis. Ovid. 11. Met. 773.

Arenæ fluviales. Pallad. 11. 17.

Arundo fluvialis. Virg. 2. Georg. 414.

Lympha fluvialis. Virg. 4. Æn. 635.

Ripa fluvialis. Ovid. 5. Epist. 25.

FLUVIATĪLIS, e. [ῥοτιμός] Quod in fluvio est, aut vivit: ut, Piscis fluviatilis. Plin. lib. 19. cap. 4. Et Liv. 10. 2. Fluviatiles naves. Fluviatilis arena. Plin. lib. 36. cap. 23. Arenæ tria sunt genera; fossilia, cui quarta pars calcis addi debet; fluviatili, aut marinæ, tertia.

Testudines fluviatiles. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.

FLUVIATĪCUS, [ῥοτιμός] Idem quod Fluviatilis. Columel. lib. 8. cap. 15. Ubi delitescunt fluviatricis animalibus insidientur.

Arena fluviatica. Vitruv. 1. 4. extr.

FLUVIĀTUS, Adj. [ῥοτιμός] Plin. lib. 16. cap. 39. Hæc qua diximus ratione fluviate decorticatur. i. e. Macerata in aqua fluviatili. Sic dicere possumus Cannabem fluviatam.

FLUVIŪ, ære. pro Fluitare. ex MSS. Solin. cap. 35. Produxit Salmac. Exerc. p. 407. & ex Plin. lib. 16. cap. 40. Exerc. p. 726.

FLUVŌNIA, Juno dicta est, quam mulieres colebant, quod eam sanguinis fluorem in conceptu retinere putabant. Felt. V. Bocat. in Genealog. Deor. Fluvionia est apud Arnob. lib. 3. p. 118. & Fluvonia apud Mart. Capel. 2. p. 37. [Dicendum potius fuit In partu, quam In conceptu.

FLUSTRA, dicuntur Quæ in mari fluctus non moventur; quam Græci *μαδακίαν* vocant. Felt. conf. Tertul. de Pall. cap. 2.

FLUVIALIS, **FLUVIATICUS**, **FLUVIATILIS**, **FLUVIATUS**, **FLUVIUS**, **FLUXIO**, **FLUXUS**, &c. V. **FLUO**.

F O

FŌBII, qui nunc dicuntur Fabii. V. **FABII**, **FODII** & **FOVIL**, suis locis.

FŌCĀLIS, is. n. [ἀρφαλαγῶν] Genus ligaminis ad fauces, velut fascia quædam collum ambiens, quod fauces ac collum perfrigere non lineret, & pronuntiationi conduceret. Quintil. lib. 11. 3. Palliolum, sicut fascias, quibus crura vestiuntur, & focalia, & ligamina aurium sola excusare potest valetudo. Focale a faucibus, AU diphc. in o longum mutata. Martial. lib. 14. 142.

Hoc focale tuas asserat auriculas. adde 4. 41. Videtur tamen Seneca usurpare pro Vestis genere, quo ad focum utebantur. Sic enim lib. 4. Nat. Quæst. 13. extr. Videbis quosdam graciles, & palliolo, focalique circumdatos, pallentes & agros. V. Turneb. Advers. 7. 10.

Focale, Ferrum ignitum, quo crispantur crines. Hor. 2. Serm. 3. 254.

— ponas insignia morbi.

Fasciolas, cubitale, focalia. Sed tunc a Focus descendit, ut indicat prima syllaba correptio. [Immo omnibus his locis Focale unum idemque intelligitur, Faucium adversus frigus laneum munimen. Primam autem perpetuo longam habet, nam apud Horat. legendum Cubital, focalia, ut est in codicibus emendatis]

FŌCĀNEUS, a, um. [ἀρφαλαγῶν] Columel. lib. 4. cap. 24. Vocatur etiam focaneus palmes, qui solet in bifurco medio prorepere, & deinceps eum predicto vocabulo rustici appellant, quod inter duo brachia, qua se dividit vitis, enatus, velut fauces obsidet, atque utriusque duramenti alimenta præripit. Idem lib. 5. cap. 6.

FŌCĀRIUS,

FŌCARIUS, FOCARIA. V. FOCUS.

FŌCĪLO, āre. Vet. Gloss. Focilat, *φωτίζω*. Lucan. Paneg. in Pison. v. 112.

Sed miserum parva stipe focilat, ut pudibundos, &c. Casaub.

a Faucibus derivat, ut, Focilare proprie sit Ægras fauces appolita lana fovere. Scalig. legit, Mumerat

FŌCĪLŪ, [*ἀνολαμάνω*] āre. Calefacere, recitare, restaurare. Sen. Epist. 13. Pudet me sic tecum loqui & tam levibus remediis te focillare.

Focillatur, pro Fovet. Varro de Vit. pop. Rom. lib. 2. Propter fecundas sublatu metu, non in communi spectant, sed suum quisque, diversi, commodum focillatur. Non. 7. 108.

FŌCĪLLĀTUS, a, um. Plin. 3. Epist. 16. Focillata, Dixeram, inquit, vobis inventuram me quamlibet duram, ad mortem viam, si vos facilem negassetis. Suet. in Aug. 17. M. Antonii societatem semper dubiam & incertam, variisque reconciliationibus male focillatam abruptit.

FŌCĪLLĀTIO, ōnis. f. Focillationes, inquit Festus, a Fovendo, i. e. calefaciendo dicta sunt.

FŌCĪLLĀTOR, ōris. m. Digest.

FŌCĪLLĀTRIX, icis. f. apud Plin.

FŌCULA, FŌCULUS. V. FOCUS.

FŌCUNĀTES, Populi sunt in Alpibus. Plin. lib. 3. cap. 20.

FŌCUS, i. m. [*ἴσσις*, *ἴσσις*] a Fovendo: In quo ignis servatur. Serv. in 12. Æn. 118. Quicquid ignem fovet, focus vocatur, sive ara fit, sive quid aliud, in quo ignis fovetur. Ovid. 6. Fast. 301.

At focus a flammis, & quod fovet omnia, dictus. Cato de

R. R. Folia subdito, in foco calido sub testa coquito leviter.

Ara & foci. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Vis autem ejus ad aras & focos pertinet.

Accensi foci. V. ACCENDO.

Breves foci. Juven. 11. Sat. 79.

Casti foci. Ovid. 3. Fast. 698.

Familiaris focus. Columel. lib. 8. cap. 1. V. OPULENTUS.

Fumosi foci. Ovid. 21. Epist. 94.

Graminei luxere foci. Lucan. lib. 4. 199.

Humilem grato calcacit igne focum. Ovid. 4. Fast. 698.

Luceus focus. Stat. 1. Silv. 2. 255.

Publicus focus. Cic. 2. de Legib. 20. Virginesque Vestales in urbe custodiunt ignem foci publici sempiternum.

Pudici foci. Stat. 3. Silv. 1. 60.

Sanciti foci. Ovid. 4. Fast. 206.

Extrudere lignis focum. Hor. Epod. 2. 43.

Splendet focus. Hor. 1. Epist. 5. 7.

Focus, Privata cujusque domus; quemadmodum Ara aliquando Templum significat. Plaut. Amph. 1. 1. 71. Urbem, agrum, aras, focos, seque uti dederent.

Foci patrii. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Pro aris & fociis pugnare. Cic. 3. de Nat. Deor. 95.

Repetebant præterea deos patrios, aras, focos, larem suam familiarum. Cic. 2. Philipp. 75. conf. 72.

Focus, Fomenta, Focillationes, Foculi, a Fovendo, i. e. calefaciendo dicta sunt. Festus. V. Barth. Advers. 41. 21.

FŌCŪLUS, i. m. dimin. [*ἱσθίδιον*] In quo ignis accenditur ut cibis coquantur, eos enim habebant ferreos, ut ignitabula: *ἱσθίδιον* Græci appellant. Plaut. Capt. 4. 2. 67.

Laridum atque epulæ foveri foculis ferventibus? Plin. lib. 35.

cap. 10. Atrepto carbone extincto e foculo. Cic. pro Domo, 124.

Accenso ad sacrificium foculo. Liv. lib. 2. 12.

Foculum excitare bucca. Juven. 3. Sat. 262.

FŌCULA, ōrum. Focula ventris, pro Nutriments, auctore Nonio, dixit Plaut. Perf. 1. 3. 24.

FŌCULO, āre. dictum ut Fovere. Nonius.

FŌCĀRIUS, a, um. Adj. [*ἱσθίσις*] ut, Focarius panis, i. e. In foco aut cinere coctus. Hidor. 20. 2.

FŌCĀRIUS, i. m. Qui focum curat. V. supra, & Atriarius, in ATRIUM.

Focarii, qui & Medieffini dicti sunt a Jurisconsultis, inter species Servorum numerantur. V. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 25. Pignor. de Serv. & Turneb. Advers. 8. 9.

FŌCĀRIA, æ. f. Concubina etiam libera. In l. 3. C. de donationibus inter virum & uxorem, Si ancillam nummis tuis comparatam esse Præfidi provinciam probaveris: donationisque causa focariæ tuæ nomine instrumentum emptionis esse conscriptum; eam tibi restitui jubebit. Nam licet cessante jure matrimonii donatio perfici poterit: milites tamen meos a focariis suis hac ratione hæctisque adulationibus spoliari nolo. Et in l. si ea. C. de conditionibus inferitis. V. Lex. Pitife.

F O D

FŌDĪO, fōdi, fossum, [*δρύπω*, *σκάω*, *σκάπω*, *σκαλίζω*, *τεφρεύω*] āre. Cavare, & quasi foras dare. Virg. 6. Æn. 881.

Seu spumantis equi foderet calcaribus armos. Cic. 2. de Di-

vin. 134. Respondit conjector, thesaurum defossam esse sub lecto: fodit, invenit auri aliquantum.

Argentum fodere. Liv. 28. 3. pr. Ager frugifer, argentum etiam incolæ fodiunt.

Arva fodiebant coloni. Ovid. 11. Met. 33.

Guttura cultro fodit. Ovid. 7. Met. 314.

Hortum fodere. Plaut. Pæn. 5. 2. 59.

Humum fodere. Virg. 2. Georg. 408.

Jugulum ense fodere. Martial. lib. 1. 7.

Metallum fodere. Plin. lib. 2. cap. 63.

Ora fodere hæctis. Liv. 8. 10. Hæctisque ora fodientes, primo robore virorum caeso, per alios manipulos velut inermes prope intacti evasere.

Puteos fodere. Caf. 3. Bell. Civil. 49.

Sibi ipsi fodere aliquid. Cic. 2. de Orat. 174.

Stimulis fodere. Cic. 2. Philipp. 86. Num expectas dum te stimulis fodiam?

Terram fodere, Arare. Plaut. Pæn. 5. 2. 59. Ter. Heaut. 1. 1. 19. Cic. 1. de Fin. 3. Nam, ut Terentianus Chremes non inhumanus, qui novum vicinum von vult

Fodere, aut arare, aut aliquid ferre denique. Cato, cap. 2.

Fodit dolor. Transl. Cic. 2. Tusc. 33. Pungit dolor, vel fodiat sane, si nudus es, da jugulum; sin tectus Vulcaniis armis, id est fortitudine, resiste.

Foditur cor stimulo. Plaut. Bacch. 5. 2. 39. Tactus sum vehementer visco, cor stimulo foditur.

Fodiri, a quarta conj. Columel. lib. 11. cap. 2. Runcari, & adhuc fodiri possunt. Idem de Arborib. cap. 30. Sed omnibus annis fodiri ante Calend. Martias, & interputari oportet.

FŌDIENS, entis. Partic. Ovid. 11. Met. 535.

— aliis murum fodientibus extra.

FŌDĪCO, [*ρύπω*] āre. pro Pervellere, pungere, sive fodere, hoc est dolore afficere. Cic. 3. Tusc. 35. Non enim est in nostra potestate fodiantibus his rebus, quas malas esse opinamur, dissimulatio vel obliquo. Hor. 1. Epist. 6. 51.

Mercemur Servum, qui dicitur nomina, lævum

Qui fodicet latus. Al. Fodiat, in prior. edit. ut Cruquius ad-

monet. H. St. Omnino hic vim Frequentativi habet hoc verbum, uti Claudio ab obsoleto Claudio formatum, Frico a Frio. Fodicet, pro Saepè fodiat.

Fodicare alicui animam. Plaut. Bacch. 1. 1. 30.

Eadem in usu, atque ubi periculum facias, aculeata sunt,

Animum fodiant, bona distimulant, facta & famam fauciant.

FŌDICATIO, ōnis. f. apud Celsum.

FŌDICATOR, ōris. m. apud Hieronym.

FŌDĪI, ōrum. m. pl. Idem antiquitus qui postea Fabii. nam apud Romanos primi Fabianæ gentis eo quod in venatione fossis utebantur, Fodii nominati fuere. Sed duabus litteris immutatis, Fabiorum nomen exstitit. V. Plut. in Vit. Fab. Max. pr.

FŌDĪNA, æ. f. Locus ubi quid foditur. Plin. lib. 33. cap. 6. Odor ex argenti fodinis, inimicus omnibus animalibus, sed maxime canibus. Legitur & conjunctim, Argentifodina.

Crete fodina. I. fed & ii. de Publ. Cajus Jurisconf.

FŌDO, āre. pro Fodere dixerunt veteres. Fest.

FŌSSA, æ. f. [*πέφρω*, *διόρυξ*, *σκαπάνη*, *ρύπιον*, *λάκκη*] Notum. Ulpian. in l. unica. D. Ut in flumine publico navigare liceat: scribit fossam esse receptaculum aquæ manufactum: aut ad castra, seu urbes, oppidave, aut alia hujusmodi munienda. Columel. de Arborib. cap. 18. Prius quam pomarium constituas, quam magnum habere voles, circummunto maceria, aut fossa, &c.

De fossis & cloacis interdicti Prætor. Cic. pro Cæcin. 36.

Perpetua fossa. V. PERPETUUS.

Redundans gurgitibus fossa Rheni. Cic. in Pison. 81.

Circumdare latam fossam alicui rei. Cic. 5. Tusc. 59.

Complere fossas. V. COMPLERO.

Conjungere transitum fossæ ponticulo ligneo. Cic. 5. Tusc. 59.

Obcæcare fossas in agro. V. OBCÆCO.

Percutere fossam. V. PERCUTIO.

Perducere fossas in altitudinem. V. PERDUCO.

Vallo & fossa munire castra. Caf. 2. Bell. Gall. 5. Castra in altitudinem pedum duodecim vallo, fossique duodeviginti pedum munire jubet. Cic. 15. Fam. 4. Vallo & fossa circumdedi. Idem 9. Att. 14. Fossa & vallo septum tenet.

Fossam premere, deprimere, percutere, argenteæ ætatis sunt. V. Burm. ad Quintil. Decl. 3. 16. p. 72. [Deprimere & apud Hirt. 8. Bell. Gall. 9. 3. & 40. 3. Sic Locus depressus, apud Sall. Opus depressum apud Cic. V. DEPRIMO.]

Cæca fossa, cui Patens & aperta opponitur. Columel. lib. 2. cap. 2. Si humidus sit, abundantia uliginis ante ficcetur fossis. Earum duo genera cognovimus, cæcarum & patentium. Spillis atque cretosis regionibus aperte relinquuntur: at ubi solutior humus est, aliqua sunt patentibus, quedam etiam obcæcantur, ita ut in patentes oriantia cæcarum competant. Sed & patentibus latius, & apertas summa parte declivesque, & ad solum coarctatas, imbricibus supinis similes, facere convenit; nam quarum recta sunt latera, celeriter aquis vitiantur, & superioribus foliis lapibus replentur.

De Fossis Cluiliis, Drufinis, & Quiritium V. Lex. Pitife.

FŌSSŪLA, æ. f. dimin. [*τεφελίδιον*] Cato cap. 161. Deinde fossulas facito, qua radices aparagi demittas. Columel. lib. 11. cap. 3. Singulis fossulis disponas.

Fossula circumdari. Columel. lib. 11. cap. ult. ubi de Cappare verba facit.

FŌSSO, āre. Frequent. pro Fodere Ennius dixit apud Varro 6. de L. L. 5. Decretum est fossare corpora telis.

FŌSSĀTUM, i. n. [*ὄρυγμα*] pro Fossa. Plin. lib. 17. cap. 21. Fossatum purgari, & extendi, ne crudum relinquatur.

Fossatum, recentiores scriptores vocaverunt Castra, quia fossa cing solebant. Capitol. in Gordian. cap. 28. Castra omnia fossato circumibat. V. ibi Salmas. Quin & apud Suidam hoc vocabulum reperitur, & apud Leonem imperatorem, teste Turnebo.

Sed male a Suida exponitur & ὁ στρατός & τὸ στρατόπεδον. H. St. V. Can gii utrumque Glossar.

De Urbis Fossæ mœnibus circumdata, dixit Veget. 4. 16. V. ibi Stewech De Hortis. Pallad. lib. 11. cap. 13. conf. Gæfii Ind. ad Rei agrar scriptores; ubi etiam

FŌSSĀTUS, i. m. Terminus in fossato positus. p. 254. Constitutum fossatos, quos Augusteos appellamus. Et p. 267. Fossati alii finale majores.

FŌSSOR, ōris. m. [*σκαπτήρ*, *σκαλῆς*, *σκαπανήτης*] Qui fodit. Virg. 2. Georg. 264.

Et labefacta movens robustus jugera fossor. Columel. lib. 3.

cap. 13. &c. Martial. lib. 7. 70. Rigidus fossor. Hor. 3. Carm. 18. 15. Juven. 11. Sat. 79. Catul. 22. Fossor & caprimulgus conjunguntur ut Rudes & agrestes.

FŌSSIO, ōnis. f. [*διωρυχῆ*, *σκάμμα*] Columel. lib. 5. Deinde maleolo inter ordinesposito, crebris fossionibus paltinatum resolvere. Idem 4. 33.

Fossionibus terra ut fecundior. Cic. de Senect. 54.
 Agri fossiones & repassinationes. Idem ibid.
 Recenti fossione terram fumare calentem videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. conf. Vitruv. 8. 7.
 OSSURA, æ. f. [οσούρα] Idem quod Fossio. Columel. lib. 5.
 Hanc planam fossuram maxime nos probavimus. Suet. Calig. cap. 37.
 Compladata fossuris montium juga. conf. Vitruv. 8. 1.
 OSSILIS, e. [ὀσσίλις] Quod foditur: ut, Ebur fossile. Plin. lib. 36. cap. 18. Idem lib. 33. cap. 6. Tunc falem fossilem adjiciunt. Varro 2. de R. R. cap. 11.
 Fossile atramentum futorium. Plin. lib. 34. cap. 12. Cujus in astringendo tanta vis est, ut si urforum & leonum ora eo aspergantur, mordere non possint. Perott.
 OSSITIUS, Adj. [ὀσσίτιος] Quod foditur: ut, Arena fossitia. Plin. lib. 36. cap. 13.
 Sal fossitius. Scribonius Largus, 59. & 60.

F O E C

FECUNDUS, vel potius FÆCUNDUS, a, um. Adj. [ἔντυκος, πελοποιός, πείσοφος] Quod fructum facit & ferax est, a Faciendo seu Ferendo. Columel. lib. 8. cap. 14. Id neque fœcundum est, nec tam pretiosum. Ovid. 4. Fast. 631.
 Ferda ferens bos est, fœcundaque, dicta ferendo.
 Fœcundus, Abundans, & plenus. Hor. 1. Epist. 5. 15.
 Fœcundi calices, quem non fecere disertum?
 Fœcundus & uber. Cic. de Arusp. Resp. 42. Quæstum illum maxime fœcundum, uberemque campellrem, totum ad se ita redegit, &c.
 Fœcundissimus melle & felle amor. Plaut. Cist. 1. 1. 72.
 Namque ecastor amor & melle & felle est fœcundissimus,
 Gustu dat dulce, amarum ad fatietatem usque aggerit. Al. Oggerit.
 Pecorum fœcunda terra. Tacit. lib. de Germ. 5.
 Frugum fœcundum solum. Tacit. in Vit. Agric. 12.
 Annonæ fœcunda provincia. Tacit. 1. Hist. 11.
 Pectoris fœcundi artes. Cic. 1. de Divin. 22. Pectus fœcundum, i. e. Plenum malitiæ. Serv. in Virg. 7. Æn. 338.
 Ib Anaxagora uber & fœcundus Pericles. Cic. in Orat. 15.
 Iue nihil genuit natura fœcundius. Cic. 2. de Nat. Deor. 160.
 Fœcunda metallorum terra. Plin. lib. 33. cap. 4. Italiæ parvum est vetere interdico Patrum, ut diximus: alioquin nulla fœcundior metallorum quoque erat tellus.
 Fœcunda esse Mulier dicitur, Quæ fert uterum. Ovid. 2. Met. 472.
 Ut fœcunda fores, fieretque injuria partu Nota, &c.
 FÆCUNDITAS, vel potius FÆCUNDITAS, ætis. f. [ἐντυχία, πολυμία] Ubertas ac copia. Plin. lib. 20. cap. 6. Fœcunditatem etiam eminarum hoc cibo augeri, &c.
 Importare fœcunditatem feminis. Plin. lib. 14. cap. 18.
 Equarum inductionibus terris fœcunditatem damus. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.
 Expertæ fœcunditatis femina. Tacit. 12. Ann. 2. extr.
 Mulieris miseræ fœcunditas calamitosa. Cic. 2. Philipp. 58.
 Terrarum fœcunditas, Cæli temperatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 13.
 Propter fœcunditatem multa in agris fingi, gignique possunt. Cic. 1. de Divin. 94.
 Offerat se in adolescente fœcunditas. Quintil. lib. 2. cap. 4. ex Cic. 2. de Orat. 88.
 Fœcunditas animi. Plin. in præf. 3.
 Quasi numini, Fœcunditati templum in gratiam Augulæ Poppæ erectum testatur. Tacit. 15. Ann. 23. adde Spanh. de Num. 3. p. 148.
 FÆCUNDE, Adv. [πλουτόκως] Apul. de Mundo p. 250. Pulchre & fecunde horæ procreantur.
 Compar. Atque etiam recisa fœcundius resurgit. Plin. lib. 16. cap. 36.
 Superl. Nascuntur fœcundissime in fraxino. Idem 29. 4.
 FÆCUNDO, [πλουτόγειν πινώ] ære. Abundantem seu fructiferum facere. Virg. 4. Georg. 290.
 Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena. Pallad. 12. tit. 1.
 Fœcundat terra. conf. Mamertin. Paneg. Julian. cap. 22.
 FÆCUNDITO, ære. Vox aureæ ætatis, ex fragmento orationis funebris eprompta, apud Fabret. Inscript. p. 169.
 FÆCIALIS. V. FÆCIALIS.

F O E D

FÆDUS, Antiqui dicebant pro Hædo; Fœlus, pro Olere; Fœstem, pro Hoste; Fœstiam pro Hostia. Fæst.
 FÆDUS, æris. n. [ἔρκυν, αὐθυσία, αὐθύκη, ἐμφορία, ἀπινδὴ] Pax est inquit Servius) quæ fit inter dimicantes. Dicitur est autem vel a Fœalibus, per quos fiebant fœdera: vel a porca fœde, id est lapidibus, fœsa, ut Virg. 8. Æn. 641.
 — & cæsa jungebant fœdera porca. Vel quia in fœdere terponatur Fides. Fæst.
 Fæderunt Fœdus, Pactio, & Sponsio; quod Fœdus pactio, pactio ponsione firmior sit atque stabilior. V. Liv. 9. 5. pr. & Lex. Pitifc.
 Fæderis faciendi morem, vide apud Liv. 1. 4.
 Fæderia genera fœderum. Liv. 34. 57. Esse autem tria genera fœderum, quibus inter se pacificerentur amicitias civitates, regesque. Unum, quum bello victis dicerentur leges. Ubi enim omnia ei, qui armis plus posset, dedita essent, quæ ex iis habere victos, quibus multari eos velit, ipsius jus atque arbitrium esse. Alterum, quum pares illo æquo fœdere, in pacem atque amicitiam venirent; tunc enim epeti, reddique per conventionem res: & si quarum turbata bello offensus sit, eas aut ex æquo simul, aut ex formula juris antiqui, ut ex partis utriusque conimodo componi. Tertium esse genus, quum qui hostes nunquam fuerint, ad amicitiam sociali fœdere inter se jungendam coeant. eos neque dicere, neque accipere leges, id est vim victoris & victi esse.
 Fœdus pro Vinculo necessitudinis, quod priore patrocinio quis contractit. Plin. 3. Epist. 4. Legati rursus inducti, iterum me jam præ-

sentem advocatum postulaverunt, implorantes fidem meam, quam essent contra Massam Bæbium experti, allegantes patrociniū fœdus.
 Fœdus, pro Amore. Non æquo fœdere amantes. Virg. 4. Æn. 520. conf. Ferire fœdera.
 Sanctio fœderis. Cic. pro Corn. Balb. 36.
 Publicæ religiones fœderum. Cic. 7. Verr. 49. Cic. 2. de Legib. 16.
 Amicitia fœdus. Ovid. 3. Trist. 6. 1.
 Amorum fœdera. V. Ferire fœdera.
 Lecti fœdus. V. Sociata fœdere.
 Naturæ fœdus. V. Polluere fœdus.
 Veneris fœdus. V. Inire fœdus.
 Æquum Fœdus. V. supra Tria genera fœdd. Æquissimo jure & fœdere civitas. Cic. pro Arch. 6.
 Certum fœdus. Hor. 3. Carm. 24. 23.
 Claustrinum fœdus. Sil. lib. 7. 267. V. CLAM.
 Conjugii fœdus. Ovid. 11. Met. 743.
 Ferali fœdera. i. e. Exitialia. Lucan. lib. 1. 86.
 Genialia fœdera. i. e. Connubialia. Stat. 2. Achil. 354.
 Illibata fœdera tori. h. e. Conjugium castum & pudicum. Lucan. lib. 2. 312.
 Immunes ac libera fœdere civitates. Cic. 5. Verr. 13.
 Inidum fœdus. V. INFIDUS.
 Ratum & religiosum fœdus. Cic. 13. Philipp. 4.
 Sacrosanctum fœdus est. Cic. pro Corn. Balb. 35.
 Socialia fœdera. Ovid. 4. Epist. 17.
 Accipere fœdera. V. ACCIPIO.
 Agere fœdus. Liv. de Bell. Pun.
 Adscribi fœderi. Liv. 29. 12. In eas conditiones, quum pax convenisset, ab rege fœderi adscripti Prusias Bithyniæ rex, Achæi, Bæoti, &c.
 Adscribere fœderibus pœnam. Cic. pro Corn. Balb. 20. O præclarum interpretem juris, auctorem antiquitatis, correctorem atque emendatorem nostræ civitatis, qui hanc pœnam fœderibus adscribit, ut omnium præmiorum, beneficiorumque nostrorum expertes faciat fœderatos.
 Calcare fœdus. Sil. lib. 3. 85.
 Cavere fœdere de aliqua re. Cic. 1. de Lege Agrar. 10.
 Coire in fœdus. V. COIRO.
 Componite placitum læti fœdus. Virg. 10. Æn. 15.
 Concipere fœdus. V. CONCIPIO.
 Conceptum fœdus excutere. Virg. 12. Æn. 158.
 Confirmare fœdere societatem. Cic. 2. Philipp. 89.
 Confundere fœdus, Turbare, Rumpere. Virg. 12. Æn. 290.
 Dare fœdus. Liv. de Bell. Pun.
 Devinciter fœderibus etiam cum hoste fides. Cic. 3. Off. 112.
 Facere fœdus cum aliquo. Cic. de Senect. 16. Quum sententia Senatus inclinaret ad pacem & fœdus faciendum cum Pyrrho.
 Faciunt fœdus. Tacit. 11. Ann. 9.
 Facere inter se fœdus. Cic. 2. de Fin. 83.
 Facere contra fœdus. i. e. Contra populi Romani religionem & fidem. Cic. pro Corn. Balb. 10.
 Ferire fœdera, Facere vel inire. Cic. pro Cæli. 34. Ideone ego pacem Pyrrhi diremi, ut tu amorum turpissimorum quotidie fœdera ferires? Virg. 10. Æn. 154.
 Firmabant fœdera dictis. Virg. 12. Æn. 212.
 Frangere fœdus. Sil. lib. 1. 268. Al. Rumpere.
 Frangere fœdus, & In fide manere, contraria. Cic. pro Domio sua 66. Hinc Fœdisfragus q. V. infra.
 Frangere fœdus sanguine alicujus ictum. Cic. in Pison. 28.
 Icere fœdus cum aliquo. Cic. pro Corn. Balb. 34. V. ICO. Claud. de Bell. Get. 497.
 Inire fœdus Veneris. Ovid. 3. Met. 294. — qualem Saturnia, dixit, Te solet amplecti, Veneris cum fœdus initis, Da mihi te talem. Preces sunt Semeles ad Jovem.
 Infirmare fœdus. Cic. pro Corn. Balb. 14.
 Jungere fœdera. Virg. 8. Æn. 641. V. JUNGO.
 Jungi fœdere alicui. V. JUNGO.
 Juratum fœdus Jovi. Sil. lib. 1. 9.
 Læsum fœdus. Virg. 12. Æn. 496.
 Negligere, violare, rumpere fœdera. Cic. pro Corn. Balb. 13.
 Pepigit fœdera mihi tecum. Virg. 10. Æn. 902.
 Pactum fœdus. Cic. pro Sext. 33.
 Percutere fœdus. V. PERCUTIO.
 Petere fœdus. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Polluere fœdus naturæ concubitu vetito. Ovid. 10. Met. 353.
 Polluta dolis fœdera. Sil. lib. 11. 323.
 Renovare fœdus. Cic. pro Corn. Balb.
 Reposcere fœdus. Virg. 12. Æn. 573.
 Rescindere fœdus dicitur Senatus, cum ratum habere recusat. Patere. lib. 2. 90. extr.
 Rumpere fœdera. Virg. 8. Æn. 540.
 Rumpere fraternum fœdus. Hor. 1. Epist. 3. 35.
 Sacrare fœdus. V. SACRO in SACER.
 Sancire fœdera. Virg. 12. Æn. 200.
 Sancire fœdus ictum sanguine alicujus. Cic. pro Sext. 24.
 Sancire pactiones, fœdera, reconciliationes sanguine alicujus. Cic. Post redit. ad Quir. 13.
 Servare promissa fœdera. Ovid. 2. Fast. 159.
 Sociata conjux perpetuo lecti fœdere. Ovid. in Ibin. 15.
 Solvere fœdera. Virg. 10. Æn. 91.
 Stare fœdere. Liv. de Bell. Pun.
 Stare adversus fœdus. Idem ibid.
 Temeratum fœdus. Sil. lib. 11. 161.
 Transire in fœdus. Liv. ibid.
 Veniunt ad fœdus amantes. Ovid. 2. de Arte Am. 579.
 Violare fœdus. Cic. 13. Philipp. 4.
 Violare communia fœdera pacis. Lucret. lib. 5. 1154.
 Fœdus, pro Lege. Virg. 1. Æn. 66.
 — regemque dedit, qui fœdere certo Et premere, & laxas sciret dare jusus habenas.

- Æterna fœdera certis imposuit natura locis. Virg. 1. Georg. 60. conf. Columel. præf. & in Horto 16.
- FœdĪFRĀGUS, [ἐκαστοῦ] Ruptor fœderis. Cic. 1. Off. 38. Pœni fœdĪfragi, crudelis Annibal. conf. Gell. 19. 7.
- FœDERO, Ære. Fœdus facere. Hieron. Epit. Paul. Epist. 27. cap. 10. Jurgantes inter se lentissimo sermone fœderabat. Ammian. 31. 12. Cum fœderaretur concordia. Idem 25. 24. Fœderata pace.
- FœDERATUS, a, um. [δυσαστοῦ] Fœderati dicuntur Populi, qui fœdere icto cum aliis populis societatem coierunt. Namque inter civitates provinciarum, aliæ civium Romanorum, aliæ Latinorum veterum, aliæ fœderatorum, aliæ stipendiariæ dicebantur. Suet. in Calig. cap. 3. Domi, forisque civilis, libera ac fœderata oppida sine licitoribus adibat. Idem Aug. 47. Cic. 7. Verr. In oppido fœderatorum.
- Fœderatæ civitates, Aliis fœdere quodam conjunctæ. Cic. pro Arch. 7. Siqui fœderatis civitatibus ascripti essent. & Nep. 23. 3. 2.
- Populus fœderatus. Cic. 1. de Orat. 18.
- Socii & fœderati populi. Cic. pro Corn. Balb. 20.
- Fœderatum ac pacatum solum. Cic. 6. Verr. 26. In Mamertinorum solo, fœderato atque pacato, monumentum istius crudelitatis constitutum.
- FœDERATIO, ònis. f. Jct. in Dig.
- FœDERATOR, òris. m. Jct. in Cod.
- FœDERATICUM, i. n. Stipendium fœderatorum. in Novel. Just.
- FœDUS, a, um. Adj. [δυσαστοῦ, μισῆς] Deformis. Ter. Eun. 4. 4. 17. Nunc eo tibi videtur fœdus, quia illam non habet. Scil. Vellem.
- Adulationes fœdæ. Tacit. 15. Ann. 59.
- Adulterium fœdum. Ovid. 8. Met. 156.
- Amor fœdus. Ovid. 10. Met. 319.
- Animalia fœda capitis, Pediculi. Plin. lib. 22. cap. 24.
- Avaritia, & libidine fœdus, ac maculosus. Tacit. 1. Hist. 7.
- Aura fœda. Stat. 2. Theb. 4.
- Caput fœdum impexa porriginē. Hor. 2. Serm. 3. 126.
- Carmine fœdo splendida facta linunt. Hor. 2. Epist. 1. 236.
- Cicatrix fœda. Hor. 1. Serm. 5. 6.
- Consilium fœdum. Liv. 26. 38. pr. Id fœdum consilium cum incepto, tum etiam exitu fuit.
- Convivia fœda. Ovid. 1. Met. 165.
- Corpora fœda podagra. Tibul. lib. 1. 9. 73.
- Culpa fœdior. Sil. lib. 7. 556.
- Exemplum fœdum. Liv. 27. 6. pr. Qui neque magistratum continuari satis civile esse ajebant: & multo fœdioris exempli, eum ipsum creati qui comitia haberet.
- Genus mortis fœdum. Cic. 15. Att. 20.
- Hiems fœda. Tacit. 3. Hist. 59. 3.
- Imber fœdus rigat ora. Sen. OEdip. 12.
- Luxuria fœdissima fenectuti. Cic. 1. Off. 121.
- Latrones fœdissimi. Cic. 10. Fam. 6.
- Laceratos fœdum in modum verberibus occiderant. Liv. 9. 31. pr.
- Monstrum immanissimum & fœdissimum. Cic. in Pison. 31.
- Odor fœdus. Plin. lib. 11. cap. 18. Apes odere fœdos odores, proculque fugiunt, sed & infectos.
- Pædor fœdus. Sen. Herc. fur. 9.
- Persona fœda fenectutis. Cic. 15. Att. Parumne fœda persona est ipius fenectutis?
- Sapor fœdus. Lucret. lib. 2. 402.
- Tempestate fœdissima lacerata navis. Liv. 9. Bell. Pun.
- Victus fœdus. Hor. de Arte Poet. 392.
- Fœdum, Execrandum. Virg. 7. Æn. 619.
- Observarunt docti Virg. & Liv. Fœdum & Fœdare de vulneribus ferè & strata acie dixisse. Liv. 3. 69. Vulnerati fœdiora iis, quæ oculis subjicebantur, nuntiantes. Idem 7. 33. Strages ipsa cæde fœdior. conf. Virg. 2. Æn. 502.
- De pestilentia. Liv. 3. 32. pr. Fœda homini, fœda pecori.
- Fœdum, Crudele. Ter. Eun. 5. 4. 21. Proh fidem deum facinus fœdum. Virg. 4. Æn. 195.
- Hæc passim dea fœda virum diffundit in ora. De Fama. Sallust. Catil. cap. 15. extr. Colos exanguis, fœdi oculi.
- Bellum fœdissimum. Cic. 7. Att. 25.
- Exitum iudicii fœdum & perniciosum levissime tuli. Cic. 3. Q. frat. 9.
- Nihil miserius, nihil perditius, nihil fœdus fieri potest. Cic. 8. Att. 11.
- Fœdior & inquinatior. Cic. de Arusp. Resp. 31. Fœdior atque inquinatior in Cn. Pompejo accusando, quam in universo Senatu vituperando fuit.
- Fœdum relatu. Ovid. 9. Met. 167.
- Fœdum ac ferum facinus. Liv. 28. 22.
- Fœdus, subst. pro Fœditas. Paulus l. 47. D. de rit. nuptiar. Senatoris filia, quæ corpore quæstum vel artem ludicram fecerit, aut iudicio publico damnata fuerit, impune libertino nubit. Neque enim honos ei fervatur, quæ se in tantum fœdus deduxit. al. Scelus.
- FœDO, [μεινὰ, ῥυπαρὰν, φοβῖνα] Ære. Polluere, inquinare. Plaut. Amph. 1. 1. 91. Fœdant & proterunt hostium copias. Virg. 2. Æn. 286.
- quæ causa indigna ferenos
- Fœdavit vultus. i. e. Cruentavit, inquit Servius. Ibid. 502.
- Sanguine fœdantem, quos ipse sacraverat ignes.
- Romam vero ipsam fœdavit adventus tuus. Cic. in Pison. 53.
- Ora unguibus fœdans. Virg. 4. Æn. 55.
- Fœdare aliquem appellatione. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. Nos quoque dicitant barbaros, & spurcius nos, quam alios opicos, appellatione fœdant.
- Nefario scelere fœdare aliquem. Cic. de Arusp. Resp. 46.
- Verberibus fœdare. Tacit. 3. Hist. 77.
- Fœdare, Dilacerare. Virg. 2. Æn. 55.
- Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras.
- FœDĀTUS, a, um. Liv. 3. 32. pr. Multipliciter clade fœdatus annus. Virg. 7. Æn. 575.
- fœdati ora Galefi. Ovid. 14. Met. 190.
- fœdataque brachia tabo. conf. 5. Met. 59.
- FœDĀTIO, ònis. f. apud Symmach.
- FœDĀTOR, òris. m. apud Gell.
- FœDE, Adv. [μιαρῆς] Turpiter, vel Crudeliter. Liv. 3. 51. Non minore motu animorum Sicci cædis memoria renovata, quam quem
- nova fama de Virginia adeo fœde ad libidinem petita, accenderat. Fœde pugnatum est. Liv. 6. 1. conf. Val. Max. 5. 3. 1.
- Tempestat perquam fœde turbida. Lucret. lib. 4. 170.
- Admissum fœde, dictumque superbe. Lucret. lib. 5. 1123.
- Fœde divexari. Cic. 1. Tusc.
- Fœde interemptus. Liv. 25. 8. pr.
- Fœdusque inde pulsus, quam pridie pepulerat. Liv. 2. 51. extr.
- Fœdissime causam agere. Cic. 9. Att. 6. Causa igitur non bona est? immo optima: sed agatur (memento) fœdissime.
- FœDITAS, Ætis. f. [αἰσχρότης, μιαιφία] Turpitudine. Liv. 31. 34.
- Divisa a corpore capita, patentiaque viscera, & fœditatem aliam vultu viderunt.
- Fœditas & turpitudine. Cic. 3. de Fin. 38. Nisi eos per se fœditate sua turpitudine ipsa deterreat.
- Animi turpificati depravatio & fœditas. Cic. 3. Off. 105.
- Morientium fœditas. Justin. 2. 13. 13.
- Odoris fœditas. Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Sic, Pediculorum fœditas. Plin. lib. 11. cap. 33.
- Spectaculi fœditas. Liv. 1. 28. extr. Avertère omnes a tanta fœditate spectaculi oculos.
- Vestitus fœditas. Cic. 12. Philipp. 12. Quando enim obliviscetur ulla posteritas, cujus scelere in hac vestitus fœditate fuerimus? i. e. In luctu ac squalore.
- Vultus notabilis fœditas. V. NOTA.
- Pl. Fœditatibus exquisitis, expofito scelere. Pet. Chrysol. Serm. 155.

F O E L

- FœLIX, rectius FELIX, icis. Adj. [εὐτυχῆς, εὐδαίμων, εὐήμερος, ἡ κληροῦ, ἡ ποτῆρος, ἡ ἀλῆος] a Fœnus quidam deducunt, conversione in L, quasi Beatus; h. e. Dives & fœnore plenus: sed scribitur plerumque [Inno perpetuo] sine diphthongo. Dicitur Qui prosperitatem habet. Virg. 3. Æn. 493.
- Vivite felices, quibus est fortuna peracta Jam sua.
- Fœlices ter & amplius. Hor. 1. Carm. 13. 17.
- O fœlix una ante alias. Virg. 3. Æn. 321.
- Ab omni laude fœlix. Cic. de Clar. Orat. 63. Est nonnulla in i etiam inter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes, faceti, breves. Sed ille Græcus ad omni laude fœlicior: habet enim, &c. De Lyf & Timæo.
- Ad casum fortunamque fœlix vir. Cic. pro Font. 31.
- Cum gen. Curarum fœlix. Stat. 4. Silv. 4.
- Fama fœlix. Sil. 4. 731.
- Leti. Sil. 4. 398.
- Necis. Sil. 2. 570.
- Uteri. Sil. 4. 359.
- Cum abl. Fœlix & nato, fœlix & conjuge. Ovid. 11. Met. 266.
- Fœlix, Commodum, utile. Martial. lib. 1. 102.
- Ille manus quondam studiorum fida meorum, Et fœlix domino, notaque Cæsaribus.
- Quod bonum, faustum, fœlix, fortunatumque esset, præfabantur tibus omnibus agendis antiqui. Cic. 1. de Divin. 102.
- Ætas fœlicior. Ovid. 14. Met. 142.
- Fœlices arbores Cato dixit, Quæ fructum ferunt: Infœlices, Quæ non ferunt. Festus.
- Audacia fœlix. Ovid. 18. Epist. 195.
- Auspicii fœlicibus ibat. Virg. 11. Æn. 31.
- Exitus fœlix. Lucret. lib. 1. 101.
- Fœlix illa dies. Lucan. ad Pison. 147.
- Oliva fœlix. V. OLIVA.
- Omen fœlix. Ovid. 10. Met. 5.
- Populus fœlix. Ovid. 4. Trist. 2. 65.
- Via fœlici ire. Ovid. 1. Fast. 432.
- Fœlix, Pingue, fœcundum, fructuosum, ferax. Virg. 2. Georg. 81.
- Exiit ad cœlum ramis fœlicibus arbos. Varro de Vit. P. lib. 2. conf. Non. 4. 184.
- Arabia fœlix quare dicta sit, V. Plin. lib. 12. cap. 13.
- Industria fœlix. Plin. in præm. lib. 14. Tanto priscorum cura fœtilior, aut industria fœlicior fuit.
- Horti fœlices. Martial. lib. 13. 20.
- Hos Amiternus ager fœlicibus educat hortis.
- Hostia fœlix, Fœcunda & pinguis. Virg. 1. Georg. 345.
- Terque novas circum fœlix eat hostia fruges.
- Silvæ fœlices. i. e. Fertiles. Virg. 4. Georg. 329. Servius.
- Fœlix, Propitius. Virg. 1. Æn. 334.
- Sis fœlix: nostrumque leves quæcunque laborem. Ubi Servius fœlix, Propitia. Fœlix enim dicitur & Qui habet fœlicitatem, Qui facit esse fœlicem. Idem 5. Ecl. 65.
- Sis bonus ò fœlixque tuis: en quatuor aras. Deos enim fœces vel infelices, ex rebus quas præstant, vocamus.
- Fœlix aliquando dicitur Mortuus, more Græcorum, qui defunctos vocant *μακαρίται*. Hor. 1. Serm. 9. 27.
- Omnes composui fœlices; nunc ego resto. conf. Idem Carm. 4. 14. Virg. 3. Æn. 321.
- O fœlix una ante alias, &c.
- Compar. Virg. 9. Æn. 722.
- quo non fœlicior alter.
- Superl. Illi, fœlicissimo omnium ante civilem victoriam, nunquam super industriam fortuna fuit, multique dubitavere fortior an fœlicior esset. Sallust. Jugurth. cap. 95.
- FELIX, Cognomen Sullæ Dictatoris. conf. FAUSTUS. V. Spanh. de Num. Diff. 10. 72. Item Imperatorum quorundam. V. Idem Diff. 12. p. 4.
- FELIXVILIA, Colonia Libano monti subjecta, Plin. lib. 5. cap. 1. Alias Berytus. q. V.
- FœLICITAS, Ætis. f. [εὐτυχία, εὐδαίμονια, εὐκλεισία, ἡ ποτῆρια, ἡ εὐπραγία] Cic. pro Font. 32. Videor hoc leviter pro mea ceteritate vobis præcipere posse, ut ex eo genere homines, quorum cognita virtus, indultria, fœlicitas in re militari sit, diligenter vobis retinendos existimetis.

Adversa felicitas. V. ADVERSUS.
 Bona felicitates. V. BONUS.
 Solida felicitas. V. in SOLIDUS & in CRUSTA. H. St.
 Summa alicujus felicitas. Cic. de Clar. Orat. 4. Dedit illi fortuna
 felicitatem, huic industria virtutem. Auct. ad Heren. lib. 4. 28.
 Felicitas terræ, Fœcunditas. Plin. 3. Epist. 19.
 Præstare felicitatem de seipso nemo potest, meminisse & commemo-
 rare de altero possumus. Cic. pro Lege Manil. 47.
 Plur. Felicitates. Ter. Eun. 2. 3. 33.
 Felicitas, ponitur pro Dea, quam Romani venerabantur. August. lib. 4.
 de Civ. Dei, Quid Felicitas? dea est, ædem accepit, aram meruit,
 sacra ei congrua perfoluta sunt
 FELICITER, vel potius FELICITATE, Adv. [*εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως*] Cic. 3.
 de Fin. 26. Necessario sequitur, omnes sapientes semper feliciter, ab-
 solute, fortunate vivere, nulla re impediri, nulla prohiberi, nulla egere.
 Audere feliciter aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 166.
 Evenit res fauste, feliciter, prospere. Cic. pro Muren. 1.
 Gesta Respub. bene & feliciter. Cic. 5. Philipp. 40.
 Vide in BENNE quæ notavi. H. St.
 Implere suos annos feliciter. Ovid. 7. Epist. 161.
 Navigare satis feliciter anni jam adverso tempore. Cic. 4. Verr. 95.
 Sapit is feliciter, qui alieno periculo sapit. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 40.
 Feliciter, usitata est & Bene precandi & gratulandi formula. V. Brisson.
 l. 8. Form. solenn. p. 719. & Lips. Elect. 2. 10. vel Lex. Pitisc. Suet.
 Claud. cap. 7. extr. Prædeditque nonnunquam spectaculis in Caji vicem,
 acclamante populo, Feliciter partim patruo Imperatoris, &c. conf.
 Phædr. 5. Fab. 2. 13. Flor. 3. 3. extr. & Muret. Var. Lect. 9. 8.
 Compar. Felicitus, [*εὐτυχέστερον*] Virg. 1. Georg. 54.
 Hic fegetes, illic veniunt felicitus uvæ.
 Superl. Decertare cum aliquibus felicissime. Cic. de Provinc. Conf. 33.
 Felicissime res gerere. Liv. 10. Bell. Pun. conf. Cæf. 1. Bell. Civil. 7.
 FELICITRO, [*εὐκλειῶ*] Ære. Felicem reddere, cuius contrarium est In-
 felicito, quod est Destruo. Plaut. Pœn. 2. 1. 1. Dii illum infelicitent
 omnes. Donat. in Vit. Virg. Rogat quam ad felicitandos homines
 facultatem haberet.

Horæque præteritos felicitat una labores. Mantuan.

F O E M

FÆMINA. V. FÆMINA.
 FÆMINA, vel potius FÆMINA, æ. f. [*ἡμεῖς, ἡμεῖς, ἡμεῖς*] a Fæ-
 minis mollitie, ut quidam putant: sive a Fœtu, ut nos potius remur.
 conf. Hidor. 2. 2. Plaut. Perf. 4. 3. 6.
 — Qui Atticam hodie civitatem
 Maximam majorem feci, atque auxi civi fœmina.
 In mare & in fœmina commiscendorum corporum miræ libidines.
 Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
 In natura fœminarum sentiant mulieres omnem castitatem pati. Cic. 2.
 de Legib. 26.
 Bestiæ aliæ mares, aliæ fœminæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 128.
 Eximia pulchritudine fœmina. Cic. 1. de Divin. 52.
 Præstantissima omnium fœminarum uxor tua. Cic. 5. Fam. 8.
 Varium & mutabile semper fœmina. Virg. 4. Æn. 469.
 Bona fœmina. Cic. 3. Philipp. 16.
 Cultissima fœmina. Ovid. 1. de Arte Am. 97.
 Decennis fœmina. V. DECENN.
 Dux malorum fœmina, & scelerum artifex. Sen. Hippol. 4.
 Lectissima fœmina. V. LECT.
 Luculenta & festiva fœmina. V. LUCULENTUS.
 Nitida fœmina. V. NITIDUS.
 Primaria fœmina. Cic. 5. Fam. 11.
 Princeps fœmina. Plin. Epist. 144.
 Probatissima fœmina. Cic. pro Cæcin. 10.
 Prudentissima & diligentissima fœmina. Cic. in Brut. 18.
 Sanctissima & optima fœmina. Cic. 3. Philipp. 16.
 Coniungere fœminam matrimonio. V. CONIUNGO.
 Calere fœmina aliqua. h. e. Ardere amore alicujus fœminæ. Hor. 4.
 Carm. 11. 33.
 Non enim posthac alia calebo Fœmina.
 Implere fœminas. V. IMPLEO.
 Insolitæ fœminæ prodire in conventum. V. INSOLITUS.
 Anguis fœmina. Cic. 2. de Divin. 62.
 Piscis fœmina coitus tempore marem sequitur. Plin. lib. 9. cap. 50.
 Porcus fœmina. Cic. 2. de Legib. 57. C. Cotta cenfet habendas tri-
 duum ferias, & porco fœmina piaculum dare.
 FÆMELLA, æ. f. dimin. Catul. 56. 7.
 Fœmellas omnes amice preñdi.
 Fœmella apud quosdam nostris Seculi. Qui nescio, an auctoritate ali-
 cujus veteris scriptoris nitantur, aut qui saltem non sit ex omnino neo-
 tericis. Certe Cæsar Scaliger eo utitur. lib. 13. de Causis L. Latine,
 cap. 189. Proprium femellæ nubere est. H. St. Deerat hæc dictio
 in ed. Lugd.
 FÆMINAL, Ælis. pro Genitalibus muliebribus. Apul. Met. 2. p. 122.
 Glabellum fœminal. al. Glabella fœmina.
 FÆMINAMAS, Æris. [*ἀνδρογυνή*] Tertul advers. Valent. cap. 10. In
 imagine sua fœminamare. Id quod hrenus lib. 1. cap. 1. his verbis
 exprimit, In imagine sua sive conjuge masculofœmina.
 FÆMINATIO, Ænis. f. Conf. Afer. 6. 1. Causa in fœminis fœminationis.
 FÆMINUS, a, um. Adj. [*ἡμεῖς*] Quod pertinet ad fœminam.
 Amor fœmineus. Virg. 11. Æn. 782.
 Fœmineo prædæ & spoliolum ardebat amore. Ubi Servius,
 Fœmineo, Impatienti, irrationabili. Ibid. 878.
 Fœmineum clamorem ad calli fidera tollunt. Ubi idem Ser-
 vius, Impatientem interpretatur.
 Ars fœminea. Ovid. 19. Epist. 38.
 Corpus molle ac fœmineum. Plin. lib. 25. cap. 5.
 Dolor fœmineus. Ovid. 9. Met. 151.
 Doli fœminei. Stat. 1. Achil. 527.
 Mens fœminea. Ovid. 10. Met. 244.
 Nomina fœminea. Quintil. lib. 1. cap. 5. al. Fœminina.
 VOL. II.

Pectus fœmineum. Ovid. 13. Met. 693.
 Plangor fœmineus. Auct. ad Heren. lib. 3. 15.
 Sidus Lunæ molle ac fœmineum. Plin. lib. 2. cap. 101.
 Sors fœminea. Ovid. 13. Met. 651.
 Quatuor ille quidem juvenes, totidemque creatur
 Fœminæ fortis. i. e. Quatuor fœminas.
 Stirps fœminea. Ovid. 13. Met.
 Ululatus fœmineus. Virg. 2. Æn. 488.
 Voce fœminea modulatur carmina. Ovid. 14. Met. 341.
 Vulgus fœmineum. Lucan. lib. 7. 39.
 Fœminæ Calendæ, Martiæ appellantur, quia fœminis solennes erant.
 In iis enim munera illis missitari solebant. Juven. 9. Sat. 53.
 En cui tu viridem umbellam, cui fuccina mittas
 Grandia, natalis quoties redit, aut madidum ver
 Incipit, & trita positus longæque cathedra
 Munera fœminis tractas secreta Calendis.
 FÆMININUS, a, um. Adj. [*ἡμεῖς*] Quintil. lib. 1. cap. 4. pag. 47.
 Nec statim diligentem putabo, qui promiscua, quæ & epicœna (*επι-
 κœνα*) dicuntur, ostenderit, in quibus sexus uterque per alterum appa-
 ret; aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas signifi-
 cant; qualia sunt Murana & Glycerium.
 Fœmininus sexus. Plin. lib. 27. cap. 2. conf. Arnob. 1. p. 36.
 FÆMININUS, Adv. Charif. lib. 1. p. 55. &c. Mendum neutro Varro in
 Admirandis dixit, Magnum mendum: sed Ovid. 1. de Arte Am. 249.
 fœminine, Nocte latent mendæ. Sic alibi frequenter. conf. Arnob. l. c.

F O E N

FÆNARIUS. V. FÆNUM.
 FÆNEBRIS, FÆNEBARIUS, FÆNEBRATITUS, FÆNEBRO,
 V. FÆNUM.
 FÆNICULUM, vel FENICULUM, i. n. [*καρόφλλον*] quidam a Fœno-
 re deductum volunt, quasi Parvum fœnus; quod semen ejus terræ man-
 datum, magno fœnore reddat fructum. Herba est quam Græci Mara-
 thron vocant. Plin. lib. 20. cap. 23. Fœniculum nobilitare serpentes
 gustatu senectam exuendo, oculorumque aciem succo ejus reficiendo.
 Ustus inrelectum est hominum quoque caliginem præcipue eo levare.
 Fœniculum silvestre Hiji emarathron vocant & Myrsinum. conf. Diof.
 3. 82.
 A Fœnum aliqui Fœniculum deducunt, quia ubi exaruit fœno simile
 sit. Sed Hidor. 17. 11. Fœniculum ait vocari, quod thyrsi ejus, seu
 radicis, succus vitum acuat quasi sit a *φαινας*.
 FÆNICULARIUM, i. n. Cic. 12. Att. 8. Scribe quæso, quid referat
 Celer egisse Cafarem cum candidaris, utrum ipse in Fœnicularium, an
 Martium in campum cogit. In fœnicularium campum, i. e. In aciem
 ad exercitum, quando fœnum succiditur a militibus fœnicularium fa-
 cientibus; vel In fœnicularium, i. e. Non in campum liberis olim suf-
 fragiis dicatum, sed tanquam in fœnicularium & ad fœni sectionem;
 vel In fœnicularium, i. e. Ad fœnus exercendum. Hoc postremum
 Turnebo (12. 2.) placuit. V. Lips. Elect. 2. 21. & Jo. Fred. Gronov.
 ad loc. qui de Campo nominatim in Batavia prov. sic dictæ exponit.
 FÆNUM, vel sine diphth. FENUM, i. n. [*χρῆμα, κρόφον*] dictum
 Quod sine cura fœnus præbeat; vel quod herbe eadem manentes,
 quotannis novas pariant, ut ait Perott. ex Fest. Scribitur rectius sine
 diphthongo FENUM. quod & de derivatis ab eo intelligas.
 Meta fœni. V. META.
 CORDUM FÆNUM. V. CHORDUS.
 Fœnum habet in cornu. Hor. 1. Serm. 4. 34. Fœnum nempe alligare
 cornibus boum cornupetarum solebant veteres, ut obviam prodeuntes
 cavendum sibi admonerentur. V. Chiliad.
 Coarctare fœnum in struem. Columel. lib. 2. de R. R. cap. 19. pr.
 Colligere fœnum. Idem ibid.
 Congerere fœnum sub tectum. Idem ibid.
 Componere fœnum in tabulata. Columel. 3. 22. pr.
 Construere fœnum. Plin. lib. 18. cap. 28.
 Demetere fœnum. Columel. lib. 2. de R. R. cap. 19.
 Extruere fœnum in metas. Idem ibid.
 Facere fœni metas. Idem ibid.
 Secare fœnum. Plin. lib. 18. cap. 28.
 Versare fœnum furcillis. Varro 1. de R. R. 49. pr.
 Plur. In asini faciem fœna rodebam. Apul. de Afin. Aur. 3. extr.
 FÆNARIUS, Adj. ut, Falces fœnarie. Ulp. in l. instrum. D. de in-
 structo vel instrum. leg. Varro de L. L. 4. 31.
 FÆNICIUM, videtur Scribon. Comp. 267. pro Miscella posuisse in ma-
 lagmate ad podagram, ex eo translatione ducta, quod in fœno varia
 sunt & promiscua herbarum genera. Eius verba sunt, Ultimum nitrum
 & Alius lapis fœnicio inducitur. i. e. Illi variæ & multiplici impense
 additur: quo tamen de vocabulo amplius pronuntiandum ait Turneb.
 18. 16. Sunt qui melius Phœnicium Corium rubrum accipiunt, ut in
 Pseud. Plaut. 1. 2. extr. ad operiendum. [Ita quidem scribendam hanc
 vocem puto. Sed intelligo de Sindone rubra, quæ acri malagmati in-
 ducenda est, ne nudum corpus exedat. Utuntur hodie quoque eadem
 cautione medici.]
 FÆNILE, is. n. [*χρῆμα*] Locus in quo servatur fœnum. Columel.
 lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria dividitur in cellam oleariam,
 torculariam, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, paleariaque,
 Virg. 3. Georg. 321.
 — nec tota cludes fœnilia bruma. Ovid. 6. Met. 457.
 [In sing. num. me legere non memini.]
 FÆNISËCA, æ. c. [*χρῆμα*] Qui fecit fœnum. Columel. lib. 2.
 cap. 19. Ur necubi ferramentum fœnificæ possit offendere. Ibid.
 Tum fœnificam messem oportet inducere, & defectam herbam reli-
 gare & exportare. Varro 1. de R. R. cap. 47. Ibid. cap. 49. ad fœnem,
 Sicilienda prata, id est fœlicibus confectanda, quæ fœnificæ præterierunt.
 conf. Perf. 6. Sat. 40.
 FÆNISËCTOR, Æris. n. Idem. Columel. lib. 11. cap. 1. [Sed re-
 ctius divise scribitur Fœni Sector, ut Fœni sectio. Nisi etiam dicitur
 Fœnificare, unde aliqui necessario deduci deberet.]
 FÆNISËCIUM, i. n. vel, ut alii scribunt FÆNISËCIUM, [*χρῆμα*]
 Ipsa fœni sectio, & veluti messis fœni. Plin. 18. 28. Nec prime anno
 rigari,

rigari, nec pasci ante secunda foenificia, ne herbae vellantur, tritumque hebetentur. Varro R. R. lib. 2. cap. 11. Columel. lib. 2. cap. 18.

FŌNISĒX, ēcis. c. [*φοινίσκος*] Idem quod Foenificia. Plin. lib. 18. cap. 28. Igitur cornu propter oleum ad crus ligato foenifex incedebat.

FŌNISĒCIA, ē. f. Idem ac Foenificium. Varro 1. de R. R. cap. 49. Tum de pratis stipulam rastellis eradi, atque addere foenificia cumulum. Idem 47. & 56. Cato de R. R. cap. 53. Tit. Foenificia.

FŌNUMGRĒCUM, [*πένος*] Herbae genus, quod Telin vocant, alii Carphos; alii Buceras, alii Aegoceras, quoniam corniculis femina est simile, nos Siliciam. Plin. lib. 24. cap. 17. Columel. Siliquam appellare videtur lib. 11. cap. 2. Itemque siliquam, quod rustici Foenumgræcum vocant. conf. Pallad. 2. tit. 7. Vulgo autem dicitur Gallis, *du fenegré*.

FŌNEUS, a, um. [*φοινός*] Adj. ut Foenei homines. Afcon. ex Orat. Cic. pro Cornel. de majestate. pr. Quod exponit de simulacris hominum ex foeno, quæ fieri solebant ad irritandos in spectaculis tauros.

FŌNUS, vel potius **FĒNUS**, ōris, n. [*δένειον, τέκος*] appellatur, inquit Festus, Naturalis terræ foetus, ob quam causam & Nummorum foetus, Foenus est vocatum; & de ea re leges Foenebres. Ut imitetur Græcum. H. St. nempe *τέκος*. V. Non. 5. 70. & Voss. Etymol. Foenus, ut ait Gell. lib. 16. cap. 12. a Foetu dicitur, & quasi a Foetura quadam pecuniæ parientis, atque incrementis. Quidam a Fundo dictum putant: quia cum o, non u, apud antiquos scribebatur, quod (ut ait Valla lib. 4.) sit Naturalis terræ fructus: postea vero ad usuram translatum, quasi pecunia per se fructum producat, sicut terra. [Hæc non congruunt, & male confusa videntur.]

Foenus est Res ipsa quæ mutuo data est sub usuris, Aēs alienum sub usura contractum; si aliquando Usuram pecuniæ credite significat, hoc fit improprie. V. Salmast. de Usur. cap. 2. & 5. Cui junge Gronovii Mantiss. Pec. vet. cap. 1.

Grave foenus. Cic. pro Flacc. 51.

Hæreditarium foenus. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Iniquissimo foenore versuram facere Aurelius coactus est. Cic. 16. Att. 14.

Perpetuum foenus. V. Centesima, in **CENTUM**.

Quinquagesimum foenus. Plin. lib. 18. cap. 17.

Tolerabile foenus. Cic. 6. Att. 1.

Trientarium foenus. V. **TRIENS**.

Unciarium foenus. Tacit. 6. Att. 16. Nequis unciario foenore amplius exerceret. V. Unciarius in **UNCIA**. & Usuræ centesimæ in **CENTUM**.

Foenore accipere. V. **ACCIPIO**.

Accipere foenus ab aliquo. Cic. 5. Verr. 169.

Crede foenus argenti. Plaut. Mostel. 3. 1. 34. Ab eo etiam argenti foenus creditum audio.

Dare foenori pecuniam. Cic. 4. Verr. 170.

Ducere quaternis centesimis foenus. V. Centesima, in **CENTUM**.

Facere. ut, Foenus ex triente Idibus Quintilibus factum erat besibus. Cic. 4. Att. 14. Sensus est: Idibus Quintilibus foeneratores pecuniam dederunt besibus; id est, ut pro centenis octoni amplius usura nomine redderentur: quum antea supra trientem, quod est dimidium besis, usura non fuisset. Eam pecuniam ambitiosa candidatorum manus fumebat, ut tribus pro magistratu alius alio plus promitteret. Idibus autem ut usura solverentur, in consuetudine fuisse, & Hor. 2. Epod. 4. testatur, & Cic. ipse in Catil. & Philipp. Hæc P. Manut.

Magno & iniquissimo foenore versuram facere. Cic. 16. Att. 14.

Laborare foenore. V. **LABOR**.

Levari foenore. V. **LEVIS**.

Obligatus foenore. V. **OBLIGO**.

Occupare alicui pecuniam grandi foenore, Collocare. Cic. pro Flacc. 51.

Posiri in foenore nummi. Hor. de Arte Poet. 421. Idem 1. Serm. 2. 13.

Quæritare argentum in foenus. Plaut. Afin. 2. 4. 23.

Quia triduum hoc unum modo, foro operam assiduam dederim, Dum reperiam qui quærent argentum in foenus.

Reddere foenus. Plaut. Most. 3. 1. 53. Reddeturne igitur foenus? **TR**. reddetur.

Reddit ingenti foenore ager hordea. Ovid. 1. Fast. 694.

Reddere cum foenore quinquagesimo. Plin. lib. 18. cap. 17. Sic quoque cum quinquagesimo foenore messes reddit felicitas soli.

Renovare in singulos annos foenus. Cic. 5. Att. 21.

Trucidari foenore. Cic. pro Cecin. 42.

Venire. Propert. 1. 7. 26.

Sæpe venit magno foenore tardus amor.

Foenus nauticum, ut Pollux ait lib. 8. duorum generum est; Heteroplum & Amphoteroplum. Heteroplum est, quum commeatus tantum periculum foenerator suscepit. Amphoteroplum, quum remeatus quoque. Budæus.

De Foenore Assario, Semunciario, & Unciario. V. & Lex. Pitife.

FŌNUSCŪLUM, i. n. dimin. [*δενείδιον*] Plaut. Pseud. 1. 3. 53.

Ad danitam devenires, adderes foenusculum.

FŌNĒRO, [*δανείζω*] āre. activum verbum; a quo Foenerator pass. dat. & aliquando accus. jungitur; Dare ad usuram. Cic. de Amicit. 30. Ut enim beneficii, liberalesque sumus, non ut exigamus gratiam, nec enim beneficium foeneramus, &c. Legitur & Foeneramur. Liv. 7. 42. pr. Præter hæc invenio apud quosdam, L. Genucium Tribunum plebis tulisse ad populum, ne foenerare liceret.

Communem pecuniam foenerare. Paul. in l. si unus. §. 1. D. pro focio, Si unus ex focii qui non totorum bonorum focii erunt, communem pecuniam foeneraverit, usurasque perceperit, ita demum usuras partiri debet, si societatis nomine foeneraverit.

Pecuniam publicam sub usuris soliris foenerare. Paulus in l. Cajus. D. de Usuris, Cajus Sejus qui Rempublicam gerebat, foeneravit pecuniam publicam sub usuris soliris, &c.

Foenerari & diripere provincias. Cic. Parad.

Tralite. Foeneratum beneficium. Ter. Phorm. 3. 2. 8.

Foeneratum istuc beneficium tibi pulchre dices. Paulo post exponit quid velit, dicens, v. 31.

Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicaverit.

Idem Adel. 2. 2. 9.

Metuisti, si nunc de tuo jure concessisses paululum, atque Adolescenti esses morigeratus, hominum homo stultissime, Ne non tibi isthuc foeneraret. Ubi Donat. Foeneratum, est Cum lucro redditum, & multiplicatum. Foeneraret ergo, non Aeschinus, sed res ipsa in qua foeneratio est.

Hæc sapit, hæc omnes foenerat una deos. Martial. lib. 1. 77.

Foenerat sol lumen suum ceteris sideribus. Plin. lib. 2. cap. 6. i. e. Mutuat.

Foenero apud Plinium secundum, ubi male mutatum fuit in Foenore. Plin. Epist. 19. libri tertii. Sum quidem prope totus in prædiis, ali- quid tamen foenero, nec molestum erit mutuari. Accipiam a focru, cujus arca non fecus ac mea utor. Verum quibus novum erat hoc vocabulum Foenero, mutarunt in Foenore. H. St. Cafaubonus hanc conjecturam Jac. Lectio tribuit J. C. Genevensi, qui fortassis ex istis H. St. hypomnematis habuit.

FŌNĒROR, [*δανείζομαι*] āri. dep. abl. cum præp. junctum, Ad usuram (Foenore, H. St.) accipio, ut in 31. lib. Digest. Si autem aliquis eorum voluerit vendere partem suam, vel foenerari super eam, potestatem habeat vendere cohæredi suo, & foenerari ab eo. V. Vallam lib. 5. cap. 25.

Foenerari etiam, pro Dare ad usuram abl. junctum. Cic. 4. Verr. 70. Idem præterea pecunias istius extraordinarias grandes suo nomine foenerabatur. Idem 5. Verr. 165. Primum eam, quum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis foeneratus est. conf. Gell. 18. 12.

FŌNĒRĀTUS, a, um. pass. a Foenero; Compensatus, cum foenore redditus. Ter. Phorm. 3. 2. 8. V. in ipso verbo.

FŌNĒRĀTOR, ōris. m. [*δανειστής, ποιστής, χεήνης*] Qui dat ad usuram, Græce Danista dicitur. Cic. 1. Off. 150. Primum improbantur ii quæstus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut foeneratorum. V. Gell. 16. 12.

Acerbissimi foeneratores. Cic. 6. Att. 1.

Foenerator Alphius. Hor. Epod. 2. 67.

Nec putant ei nummos deesse posse, qui foeneratores ex obsidione emerit. Cic. 5. Fam. 6. conf. Idem 7. Att. 7.

FŌNĒRĀTRIX, icis. f. Valer. Maxim. lib. 8. cap. 2. 2. Ex amica obsequenti subito districtam foeneratricem agere cepit. Glareanus exponit, Apertam ac manifestam: quomodo scilicet dicimus Ensem districtum. Nummos enim publico judicio repetebat Otacilia a Vifellio

FŌNĒRĀRIUS, i. m. Idem quod Foenerator. Firmic. lib. 3. cap. 8. exte

Facit delatores, abconfos, subdolos, malitiosos, maleficos, foenerarios

FŌNĒRĀTUS, ūs. m. Idem quod Foeneratio, id est mutuatio ad usuram. Perott.

FŌNĒRĀTIO, ōnis. f. [*δανεισμός*] Cic. pro Flacc. 56. Hæc pecunia ab honoribus translata in quæstum & foenerationem, recuperata est multis post annis. Idem 2. de Fin. 117.

FŌNĒRĀTO, Adv. [*δανειστικῶς*] Plaut. Afin. 5. 2. 52. Idem Men. 4. 2. 40. Ne illam mecastor foenerato abstulisti. h. e. Hoc furtum magno tibi constabit.

FŌNĒRĀTĪTIUS, Adj. [*δανειστικός*] ut, Res foeneratitia, Quæ dat est foenori, live accepta, aut ad foenus pertinet.

Pecunia foeneratitia. Val. Max. 1. 11.

FŌNĒRĀTŌRIUS, Adj. [*δανειστικός*] Val. Max. 2. 6. 10. Avara & foeneratoria Gallorum philosophia.

Foeneratorios substantivè pro Foeneratoribus posuit Jul. Firmic. 3. 8.

FŌNĒRĀLIA, ōrum. [*ποιστικῶν*] Tempus quo foenus cessabat, & finiebatur, reddebaturque pecunia. Liv. 35. 7. Instabat enim cura alia quod civitas foenore laborabat; & quum multis foenebribus legibus contracta avaritia esset, via fraudis inita erat, ut in focios qui non tenerentur iis legibus, nomina transcriberent. Ita libero foenore obruebant debitores; cujus coercendi quum ratio quæreretur, diem finiri placuit

Foeneralia quæ proxime fuissent; ut qui post eam diem focii civibus Romanis credidissent pecunias, prosterentur; & ex ea die pecuniæ creditæ quibus debitor vellet legibus, jus creditori diceretur. Quo i loco in codd. emendatis Feralia legitur. V. Gronov. in loc.

FŌNĒRĪS, e. [*ποιστικός*] Ad foenus pertinens. ut, Foenebres lege V. **FŌNĒRĀLIA**.

Malum foenebre. Tacit. 6. Ann. 16. Sane vetus Urbi foenebre malum Pecunia foenebris. Paul. in l. præfidis. 34. D. si cert. petat. Prædis provinciæ officiales, qui perpetui sunt, mutuam pecuniam dare, & foenebrem exercere possunt. Præfes provinciæ mutuam pecuniam foenebrem fumere non prohibetur. conf. Suet. Claud. 41. & Callig. 41.

Res foenebris. Liv. 7. 21. Inclinatissimè in concordiam animis, non coss. foenebrem quoque rem, quæ distinare unanimes videbatur, l vate aggressi, solutionem alieni aris in publicam curam verterunt.

FŌTEO, [*κινουράω, βραμέομαι*] ēre. Male olere. Plaut. Afin.

2. 44. Dic amabo, an foetet anima uxori tuæ? Idem Cal. 3. 6.

Foetet tuus mihi fermo. Martial. lib. 5. 4.

Foetere multo Myrtale solet vino. Idem 1. 29.

Hæsterno foetere mero.

FŌTENS, entis. Ammian. 22. 7. Foetentes Judæi.

FŌTESCO, ēre. Isidor. Orig. 20. 3. Aqua foetescit vetusta.

FŌTĪDUS, Adj. [*δυσώδης, βραχέομαι*] Male olens. Plaut. Merc. 3. 3. 1.

Quum sis jam ætatis plenus, anima foetida,

Senex hircosus. Al. Jejunitatis plenus. Idem Capt. 4. 2. 3.

Tum piscatores, qui præbent populo pisces foetidus. Apud Cic.

Pison. 13. Foetidum os.

Compar. Cell. 3. 2. Foetidiores dejectiones.

Superl. Salvian. 1. de Gub. Dei p. 36. Foetidissimo ceparum atq

alliorum amore ægredientes

FŌTĪDITAS, ātis. f. [*κινουράω, βραχέομαι*] pro Foetore. Sen. Epi

110. At mehercule ista sollicitè scrutata, varietate condita, quum ve

trem subierint, una atque eadem foetiditas occupavit. al. Foeditas.

FŌTĪDO, āre. Foetidum reddere. Pareus hoc verbum afferuit Plat

Me

Merc. 3. 3. 13. Jejunatis plenam animam fetidas. Gronov. Anima fetida. V. FÆTIDUS. conf. Reinef. Var. Lect. 2. 8. & 3. 18.
 FÆTOR, Ætis. n. [δυσωμία, βρελυμύς] Columel. lib. 12. cap. 18. Cella quoque vinaria omni stercore liberanda, & bonis odoribus sufficienda, ne quem redoleat fetorem, acore nive. Plur. Plin. 28. 8. Fetores oris emendare.
 FÆTOSUS, a, um. Zeno Veron. Panni feterosi. Idem, Prandia feterosa. [Puto scribendum Feterosus, ut Humorosus, Dolorosus & antepen. longa.
 FÆTULENTUS, a, um. Arnob. 7. p. 225. Huic ovilla fetulenta fuit viscera.
 FÆTULENTUS, Adv. Veget. Mulom. 3. 4. Fetulenter mingere. Al. rectius Fæculentum.
 FÆTUTINÆ, arum. f. pl. Loca fetida. Apul. Apol. p. 278. Semper in fetutinis & olenticetis suis jacet.
 Fetutinus, Adj. Cæl. Calcagninus lib. 1. Epist. 31. Quorum (grammaticorum) observationes recte quidam plurima ex parte fetutinas & prærancidas vocat. H. St. V. Gell. 13. 20. & supra Fæcutinus in FÆX.
 FÆTIFER, FÆTIFICO, &c. V. infra in FÆTUS.
 FÆTUS, vel potius FÆTUS, Ætis. m. [ζωή, ἐπιζωή, γέννησις, κύρισις, ἐκζωισις, ἐμζωισις, βλάστη, κύσις] Partus, ut animalium. Plin. de homin. 7. 3. Legimus mulierem Ægyptiam binos fetus quater enixam. Aliter Hard. q. V. Idem de feris, lib. 8. cap. 18. Totus tigridis fetus, qui semper numerosus est, ab infidiatore rapitur equo.
 Arborei fetus. Virg. 1. Georg. 55.
 Fetus nemorum. Virg. 2. Georg. 429.
 Nec minus interea fetu nemus omne gravefcit. Ubi Servius,
 Fetu, i. e. Utilitate, nam omnis utilitas fetus est.
 Fetus terræ. Virg. 1. Georg. 195.
 Grandior ut fetus siliquis fallacibus esset.
 Adulti fetus. Quintil. lib. 2. cap. 6. Adultos educunt fetus. Virg. 4. Georg. 163. de apibus.
 Dubii fetus, Opponuntur Vitalibus apud Plin. lib. 10. cap. 31.
 Dulces fetus & pabula lata. Lucret. lib. 2. 1159.
 Frugiferi fetus. Lucret. lib. 6. 1.
 Gravidus fetus. Ovid. 8. Met. 294.
 Lætifici fetus telluris. Lucret. lib. 1. 194.
 Maturus edere fetus. Ovid. de Nuce, 93.
 Teneri, infirmique fetus. Quintil. lib. 2. cap. 6.
 Vitales fetus. Plin. lib. 10. cap. 31.
 Abigere fetum. V. ABIGO.
 Auferre fetum uberibus. V. AUFFERO.
 Decerpere fetus arborum. Plin. lib. 4. cap. 12. V. DECERPO.
 Depellere fetus teneros. Virg. 1. Ecl. 22. i. e. A lacte remove. Servius.
 Dare fetum. Virg. 2. Georg. 442.
 Edunt fetus nixibus. Virg. 4. Georg. 199.
 Edit fetus meliores & grandiores ager non semel aratus, sed novatus & iteratus. Cic. 2. de Orat. 131.
 Facere fetus. Plin. lib. 10. cap. 31. Ofcines, præter exceptas, non temere fetus faciunt ante æquinoctium venum.
 Procreare multiplices fetus. Cic. 2. de Nat. Deor. 128. Quæ multiplices fetus procreant, ut fues, ut canes, his manumarum data est multitudo.
 Profunduntur nobis terræ fetus. Cic. 1. de Legib. 25.
 Pubescit vinea fetu. Virg. 2. Georg. 390.
 Animi fetus triplex. Cic. 5. Tusc. 68. Ex quo triplex ille animi fetus existit: unus in cognitione rerum positus, &c.
 Oratorum fetus. Cic. de Clar. Orat. 182. Sic omnis fetus repressus, exustusque flos sici veteris ubertatis exaruit.
 Fetus, pro Ovis. Columel. lib. 8. cap. 4. de cibariis gallinarum, Vinacea quamvis tolerabiliter pascant, dari non debent, nisi quibus temporibus anni avis fetus non edit: nam & partus rarus, & ova faciunt exigua. Sed quum plane post Autumnum cessant a fetu, possunt hoc cibo sustineri. Quod hic ait Fetus edere, cap. 3. & rursus, cap. 5. frequenter dicit Ova edere, & Partum edere: nos vulgo, Ova ponere.
 Fetus, pro Fœtura. Cic. 3. de Fin. 62. Atque etiam in bestiiis vis naturæ inspici potest, quarum in fetu & in educatione laborem quum cernimus, naturæ ipsius vocem videmur audire. Budæus. Plaut. Amph. 1. 2. 25. & 3. 1. 18. Uno fetu, i. e. Uno partu.
 FÆTUS, vel FÆTUS, a, um. Adj. [ἐγκύσις, ἐγκύσιον, τριμύσις] Servius; Fœta dicitur & Gravidæ, & Partu liberata.
 Ager fetus. Ovid. 1. Fast. 662. i. e. Gravidus.
 Canis fœta. Plaut. Most.
 Colla serpentis fœta veneno. Sil. lib. 17. 448.
 Loca fœta furentibus Aultris, i. e. Plena. Virg. 1. Æn. 55.
 Luridæ fœtæ. V. LURIDUS.
 Ovis gravida, Fœta dicitur. Virg. 1. Ecl. 50.
 Non infueta graves tentabant pabula fœtas. Ubi Servius,
 Fœtas accusativus pluralis est, quasi graves: id est gravidas, scilicet non enixas. Columel. lib. 7. cap. 6. ubi de captis loquitur. In quem locum sic ait Beroaldus: Fœtas fere semper idonei scriptores appellant Puerperas, hoc est eas quæ pepererunt. Inclytus tamen poeta dixit 1. Æn. 55.
 — loca fœta furentibus aultris. pro Plena. Idem 1. Ecl. 50. ait,
 Non infueta graves tentabant pabula fœtas. pro Prægnantes.
 Verum alio in loco posuit Fœtam, pro Ea quæ jam peperisset: sic enim ait, 8. Æn. 630.
 Fecerat & viridi fœtam Mavortis in antro
 Procubuisse lupam. Plinius noster Fœtam semper usurpat, pro Ea, quæ a partu cubat. Hæc Beroaldus. Huc facit illud Virg. 2. Æn. 238.
 — scandit fatalis machina muros
 Fœta armis. h. e. Armatis viris prægnans & gravida. De equo ligneo loquitur, in quo Græci erant inclusi. Sil. Ital. lib. 11. 203.
 Multa fœta gerens ira præcordia Pœnus. Fœta, i. e. Plena. de Annibale verba facit, qui vehementer irascebatur Decio.
 Pecus fœrum, Prægnans. Virg. 3. Ecl. 83.
 Præcordia fœta belli, i. e. Amore belli. Sil. lib. 17. 380.
 Fœta, Partu liberata, hoc est quæ peperit. Columel. lib. 6. cap. penult. sub fin. Equa quum ex alino conceptum edidit, parvum sequenti anno vacua nutrit: id enim utilius est, quam quod quidam faciunt,

ut & fœtam nihilominus admisso equo impleant. Idem lib. 7. cap. 3. ad fin. Opilio neque tardiores, & gravidas, dum concantur: neque agiles, & fœtas, dum procurant, separari a ceteris sinat. Hic manifeste Fœtas, Gravidis opponit. Sic
 Vacca fœta. Virg. 3. Georg. 176. — nec tibi fœta,
 More patrum, nivea implebunt mulctralia vaccæ,
 Sed tota in dulces confument ubera natos. [Sic licet & 1. Ecl. 50. accipere. Nam Graves sunt Invalidæ, Ægræ ex partu.
 FÆTOSUS, a, um. idem quod Fœtus, ut, Oves fetosæ. Sarisb. 8. 17. & Vulg. Psal. 143. 13. V. post dict. seq.
 FÆTUSUS, a, um. [ἐγκύσις] Quod est plenum fœtu. Hieronym. contra Jovinian. Lippientem jam deformem, atque fœtuosum synagogæ typum prætulisse. Retinet hoc nomen v, quoniam Fœtus est quartæ declinationis. Sic, Sumptuosus, fructuosus, luctuosus, actuosus, quæstuosus. Quæ autem veniunt ab aliis declinationibus, non habent v ante o; ut Fabulosus, dolosus, vitiosus, portentosus, & hujusmodi. conf. Goclenii Probl. Gramm. 5. 8.
 Fastuosus, & tamen alii Fastosus, Montosus. Fætosus in vet. Interprete Bibl. Vide Concord. H. St. Desuit ea dictio in ed. Lugd. V. de ingulis f. 1. [Apud Hieron. forte Fætorosum legendum.
 FÆTURA, vel FÆTURA, Ætis. f. [κρίσις] Genitura & pariendi tempus. Varro lib. 2. de R. R. cap. 5. Nunc appello fœturam a conceptu ad partum; hi enim prægnationis primi & extremi fines.
 Ætas fœturæ habilis. Virg. 3. Georg. 62.
 Fœtura domino suo decoxit. V. DECOQUO.
 Fœtura, Animalium proventus, sive Fœtus ipse. Virg. 7. Ecl. 36.
 Si fœtura gregem suppleverit, aureus esto. Ubi Servius, Si tot agnos habuero, quot oves; hoc enim est gregem suppleri per fœturam. Fœtura enim est proventus. id est ipse fœtus. Plin. 10. 53. extr. Optima fœtura est ante venum æquinoctium. Columel. lib. 7. cap. 6. Cui fœtura gregem pecoroso vere novavit. Stat. 10. Theb. 223.
 Fœtura, Pratorum etiam dicitur.
 Fœturam ad Opus suum transtulit Plin. quum dicit in ipso statim initio præf. Opus natum apud me proxima fœtura, licentiore epistola narrare constitui.
 Fœtura humana. Varro lib. 2. cap. 10. Quod ad fœturam humanam pertinet pastorum, qui in fundo perpetuo manent, facile est, quod habeant conservam in villa. [Forte, Pertinet; pastorum, qui in fundo perpetuo manent, facilis est, quod habent, &c.
 FÆTURATUS, a, um. Tertull. adv. Valent. cap. 25. Semen fœturatum in corpore.
 FÆTIFER, vel FÆTIFER, a, um. Fecundus. Plin. lib. 7. cap. 31. Ubi fœtifer potu Nilus.
 FÆTIFICUS, Adj. [κρητικός] ut, Fœtificus humor. Plin. lib. 9. cap. 51.
 FÆTIFICO, vel FÆTIFICO, Ætis. f. [κρίσις, λοχίσις] Fœtum facere, parere. Plin. lib. 10. cap. 8. Accipit totius Mæfælyiæ humi fœtificant. Idem lib. 9. cap. 38. Solin. cap. 22. extr. de Thyppo. In ponto, nec alibi pæne fœtificant.
 FÆRO, vel FÆRO, Ætis. f. [λοχίσις] Idem. de avibus. Columel. lib. 8. cap. 15. sub fin. Circa paludes, in quibus plerumque fœtant. Ibid. cap. 8. & 12.

F O L

FØLIUM, i. n. [φύλλον, πέταλον] est tam Arborum, quam Herbarum & Florum; a Græco venit, inquit Fœtus, quod illi φύλλον dicunt. Simpliciter autem L, ideo scribitur, quod antiqui consonantes non geminabant. In arboribus truncus, rami, folia. Cic. 3. de Orat. 177. Idem 8. Att. 15. Qui ipsi pluma, aut folio facilius moventur.
 Acanthi folia. V. ACANTHUS.
 Aculeata folia aquifolio, & ilicum generi. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Aculeata per extremitates folia. Plin. lib. 24. cap. 12.
 Acuta folia. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Adversa in se folia. V. ADVERTO.
 Æterna folia, i. e. Non decidentia. Plin. lib. 21. cap. 17.
 Amara folia. Plin. lib. 27. cap. ult.
 Amplum folium. Plin. lib. 24. cap. 15. ubi de Chamæleuce.
 Amygdalaceum folium. Plin. lib. 26. cap. 11.
 Angulosa folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Angusta folia. Plin. lib. 25. cap. 8. & lib. 20. cap. 22.
 Argenteum folium. V. ARGENTUM.
 Arida folia. Cic. in Pison. 97.
 Asperum folium. Plin. lib. 19. cap. 5. ubi de Epimenidio. & lib. 22. cap. 18.
 Brevia folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Canaliculata folia. V. Canaliculatus, in CANALIS.
 Capillaceum folium. Plin. lib. 13. cap. 25.
 Capillata folia pino. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Carnosa folia. Plin. lib. 16. cap. 6. & lib. 27. cap. 13.
 Circinata folia pyro. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Concava cephæ folia. Plin. lib. 19. cap. 6. V. CONCAVUS.
 Concavum folium, ut coxendices. Plin. lib. 25. cap. 13. de Cotyledone.
 Constrictius angustiusque folium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.
 Convexa in terram folia. Plin. lib. 25. cap. 10.
 Crassa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. & lib. 27. cap. ult.
 Crassissima folia alno. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Crispa folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & cap. 8.
 Decidua folia. Plin. lib. 16. cap. 24. & lib. 18. cap. 25. extr.
 Densa folia. Plin. lib. 27. cap. ult.
 Densissima folia. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Disposita folia myrto. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Pchinata folia, pinguis, tactuque gummofa. Plin. lib. 22. cap. 9.
 Exilia folia. Plin. lib. 20. cap. 17.
 Extenta folia, quibus opponuntur Crispa. Plin. lib. 19. cap. 8.
 Famulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24. [Error est, pro Ramulosa. q. V. Non est enim Latina vox Famulosus.
 Fimbriata folia. Plin. lib. 21. cap. 15. ubi de Urtica.
 F e e 3
 Flave-

Flavescentia dum cadunt folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Fruticosa folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Fufca folia. Plin. lib. 22. cap. 21. ubi de Adianto.
 Gracile folium. Plin. lib. 19. cap. 8. ubi de Sinapi.
 Grandia folia. Plin. lib. 20. cap. 9. & lib. eod. cap. 21.
 Gravia folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Gummosa tactu folia. Plin. lib. 22. cap. 9.
 Harundinaceum folium. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Hirsuta folia. Plin. lib. 20. cap. 9. & lib. 22. cap. 22.
 Horrida folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Horrida angulis. Ibid.
 Imbricatum folium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.
 Impliatum folium. V. IMPLICIO.
 Incisurae foliorum plures. Plin. lib. 25. cap. ult. extr.
 Inordinata sunt folia pomis. V. INORDINATUS.
 Labentia ventis folia. Virg. 2. Georg. 133.
 Laciniosa folia. V. LACINIA.
 Lavia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & lib. 20. cap. 9.
 Languida folia. Sen. Thyest. 2.
 Languidiora folia. Plin. lib. 22. cap. 20.
 Lata folia e caule exeuntia. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Laurina folia. V. LAURUS.
 Longa folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Luxuria foliorum exuberat umbra. Virg. 1. Georg. 191.
 Minuta folia. Plin. lib. 12. cap. 24. in fine.
 Mobilia folia. Hor. 1. Carm. 23. 6.
 Mollia folia. Virg. 5. Ecl. 31. Plin. lib. 19. cap. 8. ubi de Lepidiv.
 Mordacia folia urticis. Plin. lib. 16. cap. 24. V. MORDEO.
 Mucronata folia. V. MUCRO.
 Nigra folia. Plin. lib. 25. cap. 8. & lib. 20. cap. 9. in fine.
 Oblonga folia. Plin. lib. 27. cap. 5. & cap. 12. 2.
 Odorata folia. Plin. lib. 22. cap. 22.
 Oleacea folia. V. OLEACEUS.
 Pampinosa folia. V. in PAMPINUS.
 Perforata crebro folia. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Pilosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. & lib. 27. cap. 5.
 Pinguia folia & simplicia, atque non rigentia. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Pinguia folia. Plin. lib. 27. cap. ult. Smyrnion caulem habet apii,
 folia latiora, & maxime circa stolones multos, quorum a sinu exi-
 liunt pingua, ad terram infra. Idem lib. 25. cap. ult. Folia car-
 nosa, pingua, largo succo, latitudine pollicari, alia in terram con-
 vexa, alia stantia.
 Pinnata folia. Plin. lib. 27. cap. 9. ubi de Filice.
 Pinnato folio densa abies. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Plumosa folia. Plin. lib. 25. cap. 6. ubi de Eupatoria.
 Porracea folia. Plin. lib. 20. cap. 9. ad fin.
 Prægnantia folia. i. e. Succu plena. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Prætenue capillamenti modo folium, longumque & mucrone aculea-
 tum habent pinus atque pinaster. Plin. lib. 16. cap. 10.
 Procera folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Puffilla folia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Pungentia folia pino. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Ramosus f. lium. Plin. lib. 21. cap. 10. ubi de Conyza.
 Ramulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Rariora ficioraque piceæ folia, & tenuiora, ac magis argentia.
 Plin. lib. 16. cap. 10.
 Rotunda folia, in terra jacentia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Rubra folia. Plin. lib. 20. cap. 21.
 Sanguinea irioni folia. Plin. lib. 18. cap. 7.
 Scabra sunt hordeo folia, ceteris levia. Plin. lib. 18. cap. 7. Add.
 Plin. lib. 10. cap. 5.
 Simplicia folia. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Sinnosa lateribus folia. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Sinuosa roto ambitu folia robori. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Sordida folia. Plin. lib. 25. cap. 13. ubi de Cotyledone.
 Spinosa cardui folia. Plin. lib. 20. cap. 23. sub fin. & lib. 22. cap. 7.
 Spinosa cute folia rubo. Plin. lib. 16. cap. 24. & lib. 27. cap. 8. ubi
 de Cirfo. & cap. 11. ubi de Hippoglossa.
 Suavia folia. Plin. lib. 19. cap. 6.
 Subalbida folia. Plin. lib. 21. cap. 25. V. in SUBALBICO.
 Succosa folia. Plin. lib. 25. cap. ult.
 Tenuia folia. Plin. lib. 19. cap. 5. & lib. 22. cap. 20.
 Trianguia folia. Plin. lib. 26. cap. 8.
 Trientalia folia. Plin. lib. 27. cap. 5. ubi de Aspleno.
 Triftiora folia. Plin. lib. 19. cap. 5.
 Varia folia. Plin. lib. 12. cap. 24. in fine.
 Venosa folia. Plin. lib. 25. cap. 10. V. Venosus, in VENA.
 Amisisse dicitur arbor folia. V. AMITTO.
 Cadunt folia arborum. V. CADDO. — Folia nunc cadunt,
 Præut si triduum hoc hic erimus, tum arbores in te cadent.
 Plaut. Men. 2. 3. 24. i. e. Injuriz leves toleratz, alias graviorez
 invitant.
 Decerpere folia. V. DECRERO.
 Decidunt arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 21.
 Demittere folia. Idem ibid.
 Deperdere folia. Plin. lib. 16. cap. 22.
 Dimittere folia. Plin. lib. 16. cap. 13.
 Exire in folia, Emittere folia. Plin. lib. 23. cap. 7.
 Mittere folia. V. MITTO.
 Ornata arbusa tegmine foliorum. Cic. in Arat.
 Ofcitant folia ad solem. Plin. lib. 16. cap. 24.
 Septi pulli tegmine foliorum. Cic. 2. de Divin. 23.
 Folia sunt artis & nugæ meræ. i. e. Res nullis pretii. Apul. lib. 1. Met.
 Vesci foliis amaris. Hor. 2. Serm. 3. 114.
 Viduantur omni foliis. Hor. 2. Carm. 9. 8.
 Folium $\mu\eta\tau\ \epsilon\zeta\theta\chi\theta$ de Malobathro dicitur. Quod & interdum Folium
 barbaricum nuncupatur, ut l. 16. §. 7. de Publ. Veclig. conf. Byn-
 ckersh. Observ. 4. 5. p. 352. & V. FOLIATUM.
 FOLIACEUS, Adj. [$\pi\epsilon\pi\lambda\epsilon\tau\iota\varsigma$] Quod ex foliis factum est, vel Foliis

simile. Plin. lib. 19. cap. 7. Paucis foliacea & ista, ut atriplici sunt
 femina

FOLIARUS, a, um. Apul. lib. 4. Met. init. Arbores prolixè foliatæ.
 Pallad. 4. 10. Rami foliati. de Citro.

FOLIATUM, i. n. Unguentum quo matronæ Romanæ utebantur ad
 gratiam & delicias, dictum a folio. i. e. Malobathro, siquidem folio-
 rum ejus plurima recipit. itaque etiam Malobathrinum dicebatur.
 Martial. lib. 11. 28

At mea me libram foliati poscat amica. conf. Plin. lib. 13.
 cap. 1. & Barth. ad Claud. 1. in Eutrop. 226. conf. FOLIUM. ad fin.

FOLIATIO, ònis. f. Germinatio. Columel. [Nisi error est.]

FOLIATURA, æ. f. Ratio & modus foliorum. Vitruv. 2. 9. de Cedro.
 Arbores ejus sunt similes cupressæ foliaturæ.

FOLIATILIS, e. Fortunat. de Vita Martini 4. 535.

Vento motus iners simulans foliatis umbra.

FOLIOSUS, Adj. [$\phi\omega\lambda\acute{o}\varsigma$] Foliis plenus. Plin. lib. 24. cap. 15. Cha-
 mæcissos spicata est tritici modo, ramulis quinque fere, foliosa. Idem lib.
 21. cap. 15. & lib. 12. cap. 11. Foliolior tamen roseique floris. & 25. 13.

FOLLIS, is. m. [$\phi\acute{o}\sigma\sigma\alpha\ \eta\lambda\lambda\acute{\iota}\varsigma$] Quicquid ex corio factum est, ut
 impleatur: cujusmodi Saccus, crumena, & alia. Præcipue tamen
 Instrumentum, quo attrahitur ventus atque emittitur, ad ignem ex-
 citandum. a flatu nomen habens: sive quod veteres follem, pellem
 dicebant. Virg. 8. Æn. 449

— alii ventosis follibus auras

Accipiunt, redduntque. Idem 4. Georg. 171. & Cic. 1. de
 Nat. Deor. 54.

Fabrilis follis. Liv. 38. 7.

Hircini folles. Hor. 1. Serm. 4. 19.

Cavi spirant mendacia folles. Juven. 7. Sat. 111. Folles per meta-
 phoram appellat Ora caudicorum, qui lucri cupiditate falsas agniti-
 causas, in quibus effundunt magnas offas mendaciorum.

Follis, Pilæ genus ex pelle vento inflata confectum, qua antiqui ute-
 bantur. Dicitur & per diminutionem Follculus. V. Mercurial. Art
 Gymnast. 2. 5. & 5. 4. Buleng. de Lud. vet. cap. 9. vel Lex. Pitisc.
 Martial. lib. 14. 47.

Ite procul juvenes, mitis mihi convenit atas:

Folle decet pueros ludere, folle fenes. Plaut. Rud. 3. 4. 16

Follis pugillatoris dicitur. Al. Pugillatoris legunt. V. PUGIL.

Follis ventris, pro Stomacho. V. VENTER.

In folle offerre. V. Erafmi Chiliad. 4. 9. 37.

Follis pro Crumena. Juven. 14. Sat. 281.

— ut tenso folle reverti

Inde domum possis. Idem 13. Sat. 61.

Si reddat veterem cum tota ærugine follem. conf. Plaut. Au

2. 4. 23.

Pro ipsa tandem Pecunia cœpit accipi & ad Æs, Argentum, atque
 Aurum significandum adhiberi. De cujus valore V. Gronov. d
 Pecun. vet. 4. 13. & 16. conf. Auctores in Lex. Pitisc. sub voc
 Follis.

Follis etiam Pulvillus dicebatur, qui sedentibus subjectus, non tu-
 mento aut pluma inferiebatur, sed vento impletus. Lamprid. He-
 liog. cap. 25. V. ibi Casaub. conf. Rhodig. Ant. Lect. 28. 8. v
 Lex. Pitisc.

FOLLICULUS, i. m. dimin. [$\phi\omega\lambda\acute{\iota}\kappa\upsilon\lambda\omicron\varsigma$] Saccus. Auctor ad Here-
 lib. 1. 23. Malleolus judicatus est matrem necasse: eo damnato
 statim folliculo lupino eo obvolutum est. Cic. 2. de Invent. 14
 Liv. 9. 13. Ceterum adeo exigue, (commeatus suppedabantur
 ut militi occupato &c. eques folliculis in castra ab Arpis frumentum
 veheret.

Follculus, Pilæ vento plenæ genus, idem ac Follis. Suet. in Au-
 cap. 83. Post bella civilia, ad pilam primo, folliculumque transit.

Follculus, Theca frumenti, vel lini, vel cujuslibet alterius rei quæ
 granum continet involutum. Columel. lib. 2. cap. 8. Quonia
 folliculum quo continetur, firmum & durabilem adversus lo-
 gioris temporis humorem habet. Ex Sen. Epist. 124. apparet et
 Pelliculam, ut ita loquar, e qua spica enascitur: Est aliquid b-
 num tritici, inquit, hoc nondum est in herba latente, nec quæ
 folliculo se exerit spica mollis, sed quæ frumentum æstas & d-
 bira maturitas coxit. Idem Quæst. Nat. 5. 18. Nisi esset quod l-
 tentem frugem ruptis velamentis suis, quæ folliculos agricolæ vocat
 adaperiret.

Follculus, in arboribus. Plin. lib. 13. cap. 6. Fert & follicul-
 emittentes quedam animalia. De terebintho

Follculus, Theca seu pellicula acinorum uvæ. Columel. lib. 12. ca-
 43. Tum vinaceorum pes bene prælo expressus proruit, & mo-
 ce separatis scipionibus, resolutaque intrita folliculorum in dol-
 subternitur.

Follculum pro corporis humani Cute accepit Lucil. lib. 26. Et quæ
 folliculo nunc sum indutus non queo. Non. 2. 317. Arnob. 2. p. 9

In caruncula hujus folliculo constituti

Scrotum quoque Follculus folliculorum a nonnullis dicitur.

FOLLICULARE appellatur Pars remi, quæ folliculo tecta est, a quæ
 Vita follicularis. Fest. V. not. ad loc.

FOLLIVUS, Adj. [$\phi\omega\lambda\acute{\iota}\nu\tau\iota\varsigma$] Obvolutus corio. Plaut. Epid. 3. 2. 1
 Para tu ductare, atque ego follitum ductitabo. al. Peratim duct.
 Follitum, ut alludat ad Peram & follem. conf. Parei Lex. Crit. p. 49.

FOLLEO, ère. Hieron. ad Eustoch. Epist. 21. cap. 12. Si pes laxa pe-
 non folleat. Salmasius ad Tert. de Pallio, p. 199. mavult Folla
 Nam

FOLIATUS, a, um. Inflatus, tumens. ut, Calcei follati. Isidor. 1.
 34. & Vela follata.

FOLLICO, Ære. Follium more reciproco spiritu nares agito. Ap-
 lib. 9. Met. p. 222. Nares follicantes languidas.

Est item Follium laxitatem & cavitatem imitari: Unde Hiero-
 Caligæ monachorum follicantes dixit, quales hypocritas gestare
 ut humani cultus contemptores videantur.

FOLLICOSUS, a, um. Follculis refertus. ut, Papaver follicosum

Apul. de Herb. cap. 53.

FOMENTATIO, FOMENTUM, FOMES. V. FOVEO.

ONES, Dii silvatici in Gloss. Isidor. conf. Mart. Capell. 2. p. 41. Idem forte qui Fauni: nisi plane ex hoc corrupta vox. Alii apud Capellam legunt Fines, quod non displicet Grotio.

ONS, fontis. m. [πηγή, κρήνη, πίδαξ] a Fundendo dicitur, inquit Festus. Plin. lib. 12. cap. 1. Nunc est arbor clara in Lycia gelidi fontis focia amœnitate.

Aquæ dulcis fons Syracusis est, cui nomen Arethusa est, incredibilem magnitudine, plenissimus piscium. Cic. 6. Verr. 138.

Aquæ jucunde olentis fons. Plin. lib. 31. cap. 3.

Origines fontium. Hor. 4. Carm. 14. 45.

Acidalius fons. V. ACIDALIA.

Amœnus fons. Lucret. lib. 4. 1018.

Augustus fons. V. AUGUSTUS.

Argentus fons nitidis undis. Ovid. 3. Met. 407.

Caballinus fons. V. CABALLUS.

Conspicuus fons in planitie. V. CONSPICUUS.

Contracti fontes. Ovid. 2. Met. 273.

— contractosque undique fontes.

Egregius fons. Juvenal. 12. Sat. 41.

Frigidi fontes. Celf. lib. 4. cap. 4.

Gelidi fontes. Virg. 10. Ecl. 42.

Illimis fons. Ovid. 3. Met. 407.

Instabilis fons. V. INSTABILIS.

Integri fontes, i. e. Illibati. Lucret. lib. 1. 926.

Irriguus fons. Virg. 4. Georg. 32.

Largi fontes. Lucan. lib. 9. 610.

Medicati fontes. Celf. lib. 4. cap. 4.

Montani fontes. Lucan. lib. 2. 485.

Mucosi fontes. Virg. 7. Ecl. 45.

Nobiles fontes. Hor. 3. Carm. 13. 13.

Pellucidus fons. Ovid. 3. Met. 161.

Perennis fons. V. PERENNIS.

Perpicuus fons. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 253.

Putealis fons. Columel. lib. 11. cap. 3.

Rapidus fons. Sen. Herc. Oeth. 5.

Sacros fontes polluere. Ovid. 2. Met. 464.

I procul hinc dixit, nec sacros pollue fontes.

Spumiger fons. Ovid. 11. Met. 140.

Vivi fontes. Ovid. 3. Met. 27.

Aspergere ex fonte. V. ASPERGO.

Bibere a fonte. Martialis. 9. 102.

Multum, crede mihi, refert a fonte bibatur,

Qui fluit, an pigro quæ stupet unda lacu.

Corrumpere fontes. V. CORRUMPO.

Exiliunt fontes. Plin. lib. 2. cap. 103. ad fin.

Manare fontibus. V. MANO.

Nascuntur fontes decisis plerumque silvis, quos arborum alimenta confumebant. Plin. lib. 31. cap. 4.

Obstreput fontes manantibus lymphis. Hor. Epod. 2. 27.

Oritur fons in monte. V. ORIOR.

Prorumpere fons dicitur. Cæsar. 8. Bell. Gall. cap. 41. Sub ipsius enim oppidi murum magnus fons prorumperebat.

Suppressis fontibus aret fluvius. Ovid. 15. Met. 280.

Surgentes fontes. i. e. Scaturientes. Quintil. lib. 8. cap. 3. An ego fundum cultiorem putem, in quo mihi quis ostenderit lilia & violas, & amœnos fontes surgentes, quam ubi plena messis, aut graves fructu vites erunt?

Fontem pro Aqua posuit Virg. lib. 12. Æn. 119. a parte totum,

— alii fontemque ignemque ferebant.

Fons, per translationem: ut, Fons mœroris, i. e. Origo & causa. Cic. 3. Tusc. 26. Non rem ipsam causam atque fontem esse mœroris.

Fons & caput philosophorum Socrates. Cic. 1. de Orat. 42.

Caput & fons rerum. Hor. 1. Epist. 17. 45.

Principium & fons. Hor. de Arte Poet. 309.

Incertus fons. V. INCERTUS.

Argumentorum fontes. Cic. 2. de Orat.

Consiliorum fons. Cic. ad Brut. 10. Nec in Senatu, sceleratissimo- rum consiliorum fontes aperire dubitavi.

Durarus fons. Lucret. lib. 3. 82.

Eloquentiæ fontes aperire. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. APERIO.

Ingeniorum fons Homerus. Plin. lib. 17. cap. 5.

Ingenii exundans fons. Juvenal. 10. Sat. 119.

Ingenii infecundus fons. Ovid. 3. Trist. 14. 34.

Luminis fons largus sol. Lucret. lib. 5. 282.

Philosophiæ fontes aperire. Cic. 1. Tusc. 6. V. APERIO.

Rerum fontes non videre, & rivulos consecrari, tardi ingenii est. Cic. 2. de Orat. 117. Rerum omnium omnes fontes animo & memoria continere. Cic. 1. de Orat. 94. V. CONTINEO.

Veritatis certus fons. Phædr. 3. 10.

Vitii & perjurii fons. Plaut. Truc. 2. 7. 51.

Fonte deductio rivorum. Cic. in Topic. 33.

Ex eodem fonte hæc omnia fluxerunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 48.

Lauriant potius a fontibus, quam rivulos consecratur. Cic. 1. Acad. 7.

Patent vel inimicis fontes alicujus. Cic. pro Muren. 9.

Patent fontes: proverbialis loquutio. Cic. 3. Q. frat. 1. Tibi quod

rogas, quoniam ipsi fontes jam sitiunt, si quid habeo spatii, scribam.

ons, gen. fem. apud Plaut. Stich. 5. 4. 26. Tibi propino decuma

fonte, tu tibi inde. Lipsius ita corrigit. Tibi propino decem: affen-

de tu tibi inde. Sed vetus Grammaticus, Ter. Scaurus observavit

fontem pro cratera, urna scilicet esse femininum. Decuma fons itaque

ingens cratera. Inde autem est imperativus ab Indo, ère.

ons baptismi. Ambros. de Sacram. Venisti ad fontem, ingressus es.

In vas nempe baptizandi descendebant.

e Fonte Albudino, Egeriæ, Lolliano, Mercurii, atque Olei, V.

Lex. Pitisc. Conf. AQUA.

FONTICULUS, i. m. [πηγάδων] dimin. Plin. lib. 31. cap. 10. Lacus est

strosus exiliente e medio dulci fonticulo. Hor. 1. Serm. 1. 55.

— magno de flumine mallem

Quam ex hoc fonticulo tantundem sumere.

Fonticulus, Ulcus cauterio excitatum ad derivandos humores, apud Medicos juniores.

FONTANUS, Adj. [πηγαῖος] Quod ex fonte est. Plin. Fontanæ aquæ cyathos duos. Sic Columel. lib. 12. cap. 8. Ovid. 1. Fast. 269.

FONTALIS, e. [κρηναῖος] Idem Plaut. Stich. 5. 4. 17. V. FONTINALIS.

FONTANĀLIS, e. Idem. Vitruv. 8. 3. pr. Aquam (prope Romam) ab Camœnis fontanalem dixit, quæ erat ad portam Capenam. V. Juven. Sat. 3. v. 11. seq. & MOX FONTINALIS.

FONTANEUS, a, um. Idem. Solin. cap. 50. extr. Enydros exsudat, ut clausam in eo pute fontaneam scaturiginem. Innocent. de Caf. p. 239. Fontanea pars.

FONTINĀLIS, e. Adj. ut Porta Fontinalis, sic dicta est Romæ, quæ alio nomine Capena dicitur, ob propinquitatem scaturientium fontium. Juven. 3. Sat. 11.

Substitit ad veteres arcus, madidamque Capenam. Conf. FONTANĀLIS. Liv. 35. 10. extr. Alteram (porticum) a porta Fontinali, ad Martis aram, qua in campum iter effet, perduxerunt. V. Rolin. Antiq. Rom. 4. 14.

FONTINĀLIS, is, m. Deus antiquis dicebatur, qui fontibus præerat. Plaut. Stich. 5. 4. 17. Quid istud est provinciæ. s. t. utrum Fontinali, an Libero imperium te inhibere mavis? Fontali factenus lectum est, sed & trochaici versus dimensio, & Fontinalium factorum nomen, de quibus post, sic emendandum monent. Turnebus.

FONTINĀLIA, Festo; Fontanalia, Varro de L. L. 5. 3. Feriæ erant fontibus dicatæ, quibus & coronæ in fontes conjici, & putei coronari solebant. conf. Lex. Pitisc.

FONTICŪLA, æ. c. Qui fontes adorat. Cyprian. in Vit. S. Cæs. Arel. conf. Cluver. Germ. Ant. 1. 34.

FONTIGĒNÆ, arum. f. pl. Musæ, Nymphæ. Mart. Capell. lib. 6. Carm. 1.

O sacra doctarum prudentia fontigenarum. conf. lib. 9. p. 308.

FONTIGER, a, um. Fontes habens. ut, Numen fontigerum, pro Neptuno, in ara, undis & aquis dicata Romæ apud Ferret. Mus. Lapid. p. 32.

FONS SOLIS, [κρήνη τῆς Ἡλίας] in Cyrenaica sic dictus, quod Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Meminere Diodorus, Arrianus, & Herodotus. Ovid. lib. 15. Met. 309.

— medio tua corniger Ammon

Una die gelida est, ortuque, obituque calefcit. Hermolaus duos fontes hujusce ingenii illic esse credidit, Plinii auctoritate motus. Jovis, inquit, Ammonis fons interdiu frigidus, noctibus fervet. In Troglodytis fons Solis appellatur dulcis, & circa meridiem maxime frigidus: mox paulatim tepescens, ad noctis media fervore & amaritudine infestatur. Hæc Plin. lib. 2. cap. 103. Sed V. Hard. conf. Sil. lib. 3. 669.

FONTĒIA [Φωνηία] Gens Romana nobilis. V. Gens, in Lex. Pitisc.

Fonteia, Vestalis virgo, Fontei foror, cujus meminit Cicero in Orat. pro Font. 37. Prospicite (inquit) ne ignis ille æternus nocturnis Fonteiæ laboribus, vigiliisque servatus, sacerdotis Vestæ lacrymis extinctus esse dicatur.

C. Fonteius Crassus in Hispania, cum tribus hominum millibus prædatum profectus, locoque iniquo circumventus ab Hasdrubale, ad primos tantummodo rdines relato consilio, incipiente nocte (quo tempore minime expectabatur) per stationes hostium erupit. Frontin. Strat. 1. 5. 12.

P. Fontei. Cic. pro Domo, 35. & 77.

Fontei. Hor. 1. Serm. 5. 32.

Fontei. Tacit. 3. Hist. 46.

FONTĒIANUS, a, um. Adj. Cic. de Arusp. Resp. 57. Fonteianum nomen Clodio adoptato inditum.

F O R

FOR. Forum, Fortuna, Fortunata. FOR. B. Forum boarium. FOR. COR. Forum Cornelii. FORD. Fordicidia. FOR. FEL. Fortunæ felici. FOR. I. Forum Julii. FOR. L. Forum Livii. FOR. PRIM. Fortunæ primogeniæ. FOR. RE. vel FOR. RED. Fortunæ reduci. FOR. T. Forum transitorium.

FOR, unde Faris, Vide FARIS. H. St.

FORĀGO, ïnis. f. Filum est, auctore Festo, quo textrices opus diurnum distinguunt: a Forando dictum.

Illud filum alterius coloris, quod mulier ponit in capite, vel in fine, vel in latere telæ, ad distinctionem, vel ornatum faciendum. In Guar. Veron. vocabulario. H. St.

Foragines puellarum. Synmach. 6. Epist. 97.

FŌRĀMEN, ïnis. n. [πύμα, πύμα, ἰπή] quasi Parvæ fores. Columel. de Arborib. cap. 8. Cavatum foramen. Cic. 1. Tusc. 47. Foramina illa, quæ patent ad animum a corpore, callidissimo artificio natura fabricata est. [Verbale est a v. FORO, coque rejici debet.

Foramina naturæ leporum. Varro 3. de R. R. cap. 12.

Foramen auditus. Plin. lib. 10. cap. 70. Pisces quidem auditus nec membra habent nec foramina.

Foramen ad excrementa corporis. Plin. lib. 11. cap. 26.

Parva foramina. Lucret. lib. 4. 938.

Præclusa foramina. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Tenuè foramen. Ovid. 4. Met. 123.

FORAMINĀTUS, a, um. Quod foramina habet. Sidon. 2. Epist. 2. Foraminatus paries. conf. 3. Epist. 5.

FORAMINŌSUS, [περίματιδής] Quod foraminibus abundat. Calep. Foraminosa caro. Tertul. de Patient. cap. 14.

FŌĒRIA. V. FORUM.

FŌRAS, [ἐξω, εἰς, ὑγὰς] Adv. ad locum, a Foris pro spectaculis, ut ait Servius; quasi Ad forum, inquit Perott. post Festum.

Ambulare foras. Plaut. Epid. 1. 2. 62. Adolescentem dic nostro herili filio, ne hinc foras ambulet.

Dari foras scripta mea nolo. i. e. Promulgari. Cic. 13. Att. 22.

Editus aer per os foras. Lucret. lib. 3. 123.

Ejecta foras anima. Lucret. lib. 4. 915.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 21.

ire foras. Hor. 1. Epist. 7. 31.
 Exire foras. Plaut. Casin. 5. 2. 52.
 Inde foras tacitus, praeficiunt, ex eo hoc ornato, quo vides.
 Exire foras ex aedibus. Lucret. lib. 3. 773.
 Locitare agellum foras. Ter. Adel. 5. 8. 26. Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras. ubi Donatus, foras dixit, locum pro persona ponens: quasi diceret, Nescio cui alieno.
 Praevirti foras. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 2. 34. Fores enim clausit, ne praevorteretur foras.
 Proferre foras aliquid. Cic. pro Coel. 57.
 Projicere foras pestem. Cic. 2. in Catil. 2.
 Protrudi foras. Phaedr. 5. 7.
 Vadere foras. Phaedr. 4. 17.
 Vendere foras. Plaut. Stich. 1. 3. 66.
 Vocari foras. Plaut. Capt. 1. 2. 69.
F O R I S, [*ῥορις*, *ἔκτερις*] Adv. in loco, vel de loco.
 Foris & Domi, contraria. Cic. 1. Off. 76. Parvi enim sunt foris arma, nisi est consilium domi.
 Extrinsecus & foris. Cic. 2. de Orat. 163.
 Intus & Foris contraria. Cic. pro Sull. 17. Ille relictus intus, expectatus foris.
 Inesse, & Foris petere, contraria. Cic. 3. de Fin. 24.
 Foris occludere fores. Plaut. Most. 2. 1. 58.
 Foris, pro Extra patriam. Justin. 2. 4. 20. Idem 31. 5. 8.
 Foris est. Plaut. Merc. 1. 1. 18. Ter. Eun. 5. 4. 12.
 Quae dum foris sunt, nihil videtur mundius. i. e. In publico.
 Abstrudere foris. V. ABSTRUDO.
 Adjungere foris argumentum. Cic. 2. de Invent. 71. Assumptiva igitur tunc dicitur, quum ipsum ex se factum probari non potest, aliquo autem foris adjuncto argumento defenditur.
 Assumi foris argumenta, & Ex sua vi atque natura, contraria. Cic. 2. de Orat. 163.
 Coenare foris. Plaut. Stich. 1. 3. 36.
 Deferre foris, pro eo quod De foris dicunt. Cic. in Partit. 48. Illa vero indigent; nec eo dicuntur sine arte, quod ita sunt, sed quod ea non parit oratoris ars, sed foris ad se delata, tamen arte tractat, & maxime in testibus.
 Effusus foris. Plin. lib. 9. cap. 33.
 Effutire aliquid foris. Ter. Phorm. 5. 1. 19.
 — verum isthoc de nomine
 Eo perperam olim dixi, ne vos forte imprudentes foris Effutiretis, atque id porro aliqua uxor mea rescisceret.
 Est animus foris. Plaut. Merc. 3. 4. 2.
 Querere foris. Plaut. Bacch. 4. 4. 6. Cic. 5. Verr. 10.
 Sapere foris. Ter. Heaut. 5. 1. 50.
 A foris. Plin. lib. 17. cap. 24. Quoniam in ulcus penetrat omnis a foris injuria. V. AFORIS.
 De foris in Vet. Lapide legitur.
 E foris esse dicitur apud Plin. 17. 23. [Puto per errorem, E foris, pro A foris scriptum, & 23. pro 24. V. A foris.]
 Foris quandoque pro Passim usurpatur. Cic. ad Q. frat. Foris valde plauditur: i. e. Non solum in senatu, sed apud ceteros etiam. & in Epist. 1. Fam. 9. Quum ea contentio mihi magnum etiam foris fructum tulisset. In vulgus, idem alibi dixit, eadem sententia. Ex P. Manut. commentario ad Q. frat.
F O R I N S E C U S, Adv. [*ἐξωθεν*] Plin. lib. 13. cap. 22. Quoniam quarundam naturae lignum omne corticis loco habent, hoc est forinsecus. Columel. lib. 8. cap. 3. Sed ab cohorte forinsecus praedictis fenestellis scandulae similiter injungantur.
F O R A T H, [*Φόραθ*] Arabiae oppidum. Plin. lib. 6. cap. 28. in descriptione Arabiae. Deinde, inquit, est oppidum, quod Characenorum regi parit, in Pasitigris ripa, Forath nomine, in quod a Petra conveniunt, Characemque inde XII. M. pass. secundo estu navigant.
F O R B E A M antiqui omne genus cibi appellabant, quam Graeci *φόρεον* vocant. Festus.
F O R C I P E S, ipis. [*συνεργα*, *καρκίνου*] tam m. quam f. secundum Priscianum; (saepius tamen f. & rectius uti censet Voss. de Anal. 1. 17.) Instrumentum fabrilis quo forum, id est calidum tenetur. V. Festsus. Virg. 4. Georg. 175.
 — versantque tenaci forcipe ferrum. Columel. lib. 6. cap. 26. Deinde prius quam ferrum admoveas, duabus angustis ligneis regulis veluti forcipibus, apprehendere testium nervos.
 Forcipes, quibus aliquid forum tenemus, quasi forcipales. Ser. Vide **F O R F E R X** H. St. [Forte a Capite furcato, vel quod Furca capiat, Forcipes pro Furceps dicitur. V. ANCEPS.]
 Auctorem & inventorem forcipis Cyniram commemorat. Plin. lib. 7. cap. 56.
 Curva forceps. Ovid. 12. Met. 277.
 Denticulatae forcipes cancrorum. Plin. lib. 9. cap. 31. conf. Lex. Pitisc. & **MON FORFERX**.
F O R C I L L O, are. Plaut. V. Furcillo in **FURCA**.
F O R C T I S, e. i. e. (Fortis) frugi & bonus, sive validus. Fest. conf. eundem in Sanates.
F O R C T U S, a, um. Idem, apud Fest. in Horctum. a Gr. *ἑρκτός*, munitus. Scalig. Horctem & Forctem legit. q. V. In XII Tab. Forcti, fanatici eundem jus esto.
F O R C U L U S. V. FORICULUS.
F O R D A, ae. f. [*κνοφορέσσα*] Bos praegnans, a Ferendo dicta. Ovid. 4. Fast. 631.
 Forda ferens bos est, foecundaque, dicta ferendo. Columel. lib. 6. cap. 24. Post unum coitum fonda non admittit taurum. Servius in 2. Aen. 140. nisi error est, Fortam appellat.
F O R D I C I D I A Sacra, de quibus Varro 5. de L. L. 3. Fordicidia, inquit, a Fordis bobus dicta sunt. Bos fonda, quae fert in ventre, quod ea die publice immolabantur boves praegnantes in curiis complures. a Fordis cadendis, Fordicidia dicta. Haec & Hordicidia & Fordicalia dicta fuere, & 17. Cal. Maias celebrabantur. V. Fest. & Ovid. 4. Fast. 629. conf. Lex. Pitisc.
F O R E M, es, et. [*ῥοριον*] Verbum defectivum. Optativo modo, tempore praesenti, & praeterito imperfecto, & Coniunctivo modo, tempo-

re praeterito imperfecto, Utinam, vel quum Forem, fores, foret. & plur. forent. i. e. Essem, esses, esset. Infinitivo, Fore, i. e. Futurum esse. Ceteris caret. Plaut. Merc. 3. 4. 37. Quin percunctatus hominis quae facies foret. Ter. Heaut. 2. 4. 2. Sallust. in Jugurth. cap. 24. Nam ego quidem vellem, & haec quae scribo, & ea quae antea in Senatu questus sum, vana forent.

Jam jamque fore. Cic. 7. Att. 20. Mihi dubium non erat, quin illi jam jamque foret in Apulia.

Damno dedecorique foret sibi. Hor. 1. Serm. 2. 53.

Noxiae fore. Liv. 10. 19. pr. Siqua clades incidisset, desertori magis quam deserto noxiae fore.

Fore, [*ἔσται*] significationem habet participii quod est Futurum una cum infinitivo Esse: idem est enim Fore, quod Futurum esse: ideo jungitur cum nomine, non cum participio. Haec Valla lib. 1. Plaut. Capt. 3. 4. 44. Cic. 7. Fam. 8. Scripsit ad me Caesar perhumaniter, nondum te sibi satis esse familiarem propter occupationes suas, sed certe fore.

Fore & esse. Cic. 3. de Orat. 227. Fore dicis, inquit, ego vero esse jam judico.

Audientem non fore dicto. Caes. 1. Bell. Gall. 39. Nonnulli etiam Caesari nuntiabant, quum castra moveri, aut signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites.

Affirmans fore ut aliquid accidat. Suet. in Domit. cap. 15.

Existimo fore. Cic. 7. Att. 26. Dionysio, dum existimabam vagos nos fore, nolui molestus esse.

Expetendum fore. Cic. 3. Fam. 13. Quasi divinarem tali in officio fore mihi aliquando expetendum studium trinum.

Puto fore. Cic. 16. Att. 18. Nunquam putavi fore ut supplex ad te venirem.

Scio fore. Plaut. Afin. 5. 2. 19. Cic. 1. Fam. 5. Spero fore ut conringat id nobis.

Spem habeo nihil fore aliter quam deceat. Cic. 6. Att. 3.

Ne spes quidem ulla ostendatur fore melius. Cic. 11. Att. 11.

Video fore. Cic. 7. Att. 26. Sin erat bellum, ut video fore, mea partes non desiderabuntur.

Vifuros fore. Cic. pro Milon. 79. Spero multa vos, liberosque vestros in Repub. bona esse visuros. In his singulis ita semper existimabit, vivo P. Clodio, nihil horum vos visuros fore. Ubi ex vetusto codice legitur Vifuros fuisse. Idem 5. Att. 21. Te ad me fore venturum Fore cum Possum. Gell. lib. 15. cap. 1. Siquid autem posset remedi fore, ut ne tam assidue domus Romae arderent. Al. Ferri vel Fieri [Gronov. ante Fore distinguendum putat. Ita Possit, pro Valeret accipiendum.]

F O R E N S I S. V. FORUM.

F O R E S. V. FORIS.

F O R E T A N I, Plinio Istriae populi, de quibus meminit lib. 3. cap. 19.

F O R E T I I, [*Φορητίαι*] Latii populi, de quibus Plin. lib. 3. cap. 5.

F O R F E X, icis. f. [*τομής*, *ψαλίσ*] Servius ad 8. Aen. 453. Forfex sunt quibus incidimus; Forcipes quibus aliquid forum tenemus quasi forvi-capiens. Nam forum est calidum. Unde & formos dicimus, quibus calor sanguinis ex rubore pulchritudinem creat.

An Filum incidimus, & Forum capimus? At Forpex qua incidit pilus, in Voc. Guarini Veronensis. H. St.

Alii quum legerunt uvam, siqua sunt in ea vitiosa grana, forcibus an putant. Columel. lib. 12. cap. 43.

Forlex, Instrumentum chirurgicum, quo evelluntur dentes. Cels. lib. 7. cap. 12. Dens haerens cum summo periculo evellitur, ac nonnullam maxilla loco movetur. Paulo post, Tum si fieri potest, manu sin minus, dens forcice excipiendus est. Ac si exesus est, ante i foramen vel linamento, vel bene accommodato plumbo replendum est, ne sub forcice confringatur. Recta vero forlex ducenda est, & Galli vocant, *Un davier*. [Sed recte pridem emendate excusi lib. Forcipe exhibent. Confundi haec solent. V. Heinrad Ovid. 6. Met. 55. Facta forcice ad id. Cels. lib. 7. cap. 12. l. Forcipe.]

Forcices etiam Vox militaris erat. V. Gell. 10. 9. Dicitur cum contraria cuneo acies instruitur, latioribus primis & apertis, ac paulatim in angustum desinentibus. Usus erat cuneum solvere & atterere. Veget. 2. 19. conf. Lex. Pitisc. in voce Forceps. [Ita enim & h scribendum est. V. Fels. in SERRA.]

F O R F I C U L A, dimin. [*ψαλιδίων*] Plin. lib. 32. cap. 11. Elephantum custarum generis nigri, pedibus quaternis, bifurcis. Praeterea brach duo, binis articulis, singularibus forciculis denticulatis. Hard. Forcibus. V. FORCEPS. Idem lib. 25. cap. 5. Insculum forciculis.

F O R I, orum. m. pl. [*ῥοριον*, *κατασπράματα*] sunt Tabulara navium vel locus in navi aptior, qui iter navem perambulantibus praebet ab eo quod incessus ferant, inquit Festus. V. Forum. cui iunge Ser. ad 4. Aen. 605. Cic. de Senect. 17. Ut siqui gubernatorem in navigatione agere nihil dicant, quum alii malos scandant, alii per foros cursiter alii sentinam exhauriant. conf. Non. 5. 104. & Tacit. 2. Hist. 35. Virg. 6. Aen. 412.

— laxatque foros, simul accipit alveo

Ingentem Aeneam.

Forus in singulari dixit Ennius,

Multa foro ponens, ageaque ionga repletur. Gell. lib. 1. cap. 19. de Arione, Stansque in summae puppis foro, carmen quorthium dicitur, voce subtilissima cantavit.

Fori, Loca spectaculorum, & ut Festus l. c. dicit, Circensia spectacula; h. e. Loca erecta, & tabulis composita in amphitheatro quibus populus ludos spectabat. Liv. 1. 56. V. omnino Lex. Pitisc. Fori, Parvi sulci & oblongi in agris. Columel. lib. 10. cap. 92.

Angustosque foros adverso limite ducens

Rursus in obliquum distinguas tramite parvo.

F O R U L I, orum. m. pl. dimin. [*ῥοριον*] Armariola, sive Capsula in quibus reponuntur libri. Suet. in Aug. cap. 31. Quicquid foridicorum librorum Graeci Latiniq. generis, nullis vel parum incanis auctoribus, vulgo ferebatur, supra duo millia contracta, dique cremavit, ac solos retinuit Sibyllinos, hos quoque delectu Joven. 3. Sat. 219.

Hic libros dabit & forulos, mediamque Minervam.

FORIA, OTUM. n. pl. [*ἀφοδιώματα ὑγρότερα*] Stercora liquidiora, ut ait Nonius 2. 352. Unde Conforire verbum, quod vide suo loco.

FORIO, ire. Verbum quod Scholiastes Juvenalis 3. Sat. 38. interpretatur Ventrem deonerare, & Foras ejicere.

FORIOLUS, i. m. Qui foria facile emittit, foleti scilicet ventris; auctore Nonio. l. c. Laberius in Panilicis, Foriolus esse videris, in coelos cacas.

FORICA, æ. f. [*ἀφοδιστήσιον*] Locus in quem alvi stercora dejicimus. Juven. 3. Sat. 38. — inde reverſi
Conducunt foricas. Proprie de publicis dicitur, Latrina de privatis.

FORICARIUS, i. m. Scævola. l. quum quidam. D. de usuris, Ficus ex suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit: ut solet a foricariis, qui tardius pecuniam inferunt: item ex vectigalibus. Budæus tamen legit, a Fornicariis.

FORICULA, FORICULUS. V. FORIS, is. f.

FORINA Dea, in Romanorum notis legitur FORIN. ROM. AR. D. D. Forinæ Romæ aras dedicavit. V. Sertor. Urfat. & infra Furina in FURORINÆ, arum. f. pl. Gruer. p. 9. 5. GENIO FORINARVM. Tubos ajunt & canales fuisse, per quos fordes & foria, hoc est, liquidiora stercora ex urbe emittebantur.

FORINSECUS, FORIS, Adv. V. FORAS, Adv.

FORIS, is. f. [*ὄρος*] proprie Foramen est, unde Foro, are. Columel. lib. 8. cap. 17. Foribus exiguis cancelli Sed frequentius Janua. Ter. Adel. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? Ovid. 12. Epist. 150.
Constitit ad geminæ limina prima foris. Hor. 1. Serm. 2. 67.
Exclusus fore. Plaut. Foris nostra, Valer. Max. Forem apertam dixit. H. St. Forem, in accusativo dixit Plaut. Caf. 5. 2. 17. Forem obdo, ne fenex me opprimeret. Cic. pro Cornel. Aperuit forem scalarum. Liv. 6. 24. Cum Licor forem virga percuteret. Catull. 59. 168.
Rafilenique subi forem. Oſſerata fore. Apul. Met. 10. p. 248.
Fores pl. num. ufus frequentioris est, ut
Fores limenque carceris. Cic. 5. Tusc. 80.
Fores in liminibus profanarum ædium januæ nominantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 67. a Jano scil.
Cæcæ fores, Occultæ, paucis notæ. Virg. 2. Æn. 453. *Un huis de derriere.*
Dura fores. Ovid. 2. Amor. 1. 22.
Accedere ad fores. V. ACCEDO.
Adire ad fores. V. ADEO.
Aperire fores. Cic. 3. Off. 38.
Aperire fores, proverbio dicebatur, Qui rei cujuspiam ingressum, initiumque patefaceret. Plin. lib. 2. cap. 8. de lignifero seu Zodiaco loquens, Obliquitatem ejus intellexisse, hoc est rerum fores aperuisse, Anaximander Mileſius traditur. Erasimus.
Aperire fores amicitia. i. e. Amicitiam auspiciari. Cic. 13. Fam. 11.
In omnibus novis conjunctionibus interest qualis primus aditus sit, & qua commendatione quasi amicitia fores aperiantur.
Assistere ad fores. V. ASSISTO.
Auscultare ad fores. V. AUSCULTO.
Claudere fores cubiculi. Cic. 5. Tusc. 58.
Clausit amica fores. Ovid. 2. Amor. 1. 17.
Concuſſæ fores. Ovid. 1. Amor. 6. 50.
Confertæ fores. Ovid. 1. Amor. 6. 74.
Effringere fores. Cic. pro Cœl. 38.
Excedere foribus. Ovid. 4. Met. 85.
Exclusus fore. Hor. 1. Serm. 2. 67.
Expaffæ repente delubri fores. Tacit. 5. Hist. 15.
Moliri fores. Tacit. 1. Ann. 39. Concurſuque ad januam facte, molitur fores.
Obditæ fores ferratis trabibus. V. OBDO.
Oſſerare fores. Juſtin. 19. 3. 12.
Operiri fores juſſit. Tacit. 3. Ann. 15.
Pulfare fores. Ovid. 5. Met. 448.
Percutere fores. V. PERCUTIO.
Reſerare fores. Ovid. 10. Met. 384.
FORICŪLA, æ. f. [*ὄρελον*] dimin. a Foribus. Varro 1. de R. R. cap. 59. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut fenestras habeant, atque ut aere perſentur, curant, neque tamen sine foriculis: ne quum humorem amiſerint, pertinaci vento vieta fiant.
FORICULUS, Deus putabatur qui foribus præerat: sicut Cardinea, Dea quæ cardinibus: Limentinus, Deus qui limini. Al. Forculus. V. Lex. Pitife.
FORMA, æ. f. [*ἄρμος, ἰδέα, μορφή, τύπος*] Facies cujusque rei, quæ immobilis est & naturalis, inquit Donatus ad Andr. 1. 1. 92. Plaut. Pœn. 5. 2. 154. Formam quidem hercle verbis depinxisti mihi. Ter. Hec. 4. 1. 57. Forma in tenebris noſci non quita est. Cic. 1. de Nat. Deor. 47. Suam quodque animal formam & speciem diligit.
Forma & quasi naturalis nota cujusque. Cic. 3. de Orat. 113.
Animalis forma. Lucret. lib. 5. 142.
Animantium forma, & hominis figura. Cic. 1. de Nat. Deor. 48.
Cognitio formarum ex pictura. Cic. 6. Verr. 123.
Figura formæ. Cic. 1. de Nat. Deor. 91.
Hominis forma. Cic. pro Flacc. 12.
Imagines formæ notæ, simulacra. Auſt. ad Heren. lib. 3. 29.
Litterarum formæ. Quintil. lib. 1. cap. 1. Neque enim mihi illud ſaltem placet, quod fieri in plurimis video, ut litterarum nomina & contextum prius quam formas pueri diſcant.
Species formæ. Cic. 5. Tusc. 114.
Appollita ad dignitatem forma, species & ſtatura. Auſt. ad Heren. 4. 60.
Diſſimilis forma. Tacit. 2. Ann. 39. Nam ætate & forma haud diſſimili in dominum erat.
Eburnæ formæ litterarum. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Humana forma. Quintil. lib. 7. cap. 4. Epicurus humanam deo formam, locumque inter mundos dedit.
Impares formæ. Hor. 1. Carm. 33. 11.
Mala forma. V. MALUS.
Mendax forma. Ovid. 3. Met. 430.

Nuda forma. Ovid. 4. Met. 346.
Rotunda forma nullam negat eſſe pulchriorem Plato. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.
Terribiles formæ nocturno tempore viſæ. Cic. 1. de Divin. 18. De prodigiis noctu in celo viſis, aut diris forſan animalibus. conf. ad finem h.v.
Virilis forma. Ovid. 4. Epist. 76.
Capere alicuius formam. V. CAPIO.
Cælaror ahenæ formæ. Propert. 4. 2. 61. De ſtatuario.
Detrahere aliquid formæ. Quintil. lib. 1. cap. 10. Quicquid formæ quadrati detraxeris, amplitudine quoque peribit.
Exprimere formam, quam mente acceperis. Quintil. lib. 2. cap. 7.
Facere formam alicujus. Cic. in Orat. 9. Nec vero ille artifex quum faceret Jovis formam, aut Minervæ, contemplabatur aliquem, e quo ſimilitudinem duceret: ſed ipſus in mente inſidebat ſpecies pulchritudinis eximia quadam, quam intueris, in eaque deſexus, ad illius ſimilitudinem, artem & manum dirigebat. Phidiam intelligit, qui egregiam illam Jovis & Minervæ formam ex ebore finxit. Proprie autem loquutus eſt. Non enim materiam, ſed formam artiſtes faciunt: ut ſaber non ligna, ſed lectum & menſam facit; & ſtatuarius non marmor, ſed hominem & equum e marmore.
Fingitur in omnes formas. Ovid. 14. Met. 685.
Fit minor annis forma. Ovid. 2. de Arte Am. 113.
Fucata formam. Lucan. lib. 10. 137.
Immutata forma. V. IMMUTO.
Indutæ forma hominum bellæ. V. INDUO.
In formis aliis dignitas ineſt, aliis venuſtas. Cic. 1. Off. 107.
Novi formam. V. NOSCO.
Removeatur a forma omnis viro non dignus ornatus. Cic. 1. Off. 130.
Forma, Pulchritudo. Ter. Eun. 2. 3. 81. Virg. 11. Æn. 70.
Cui neque fulgor adhuc, necdum ſua forma reſſit.
Veteres, inquit Donatus, in Phorm. 1. 2. 58. Ignem & calorem quendam, quaſi fervorem, dixerunt formam: & ideo fornaces, forcipes, formam, & formoſos: ex quibus ignis amoris exoritur. conf. infra ex Feſto.
Clariffima forma. Ovid. 4. Met. 793.
Conſpicuus forma. V. CONSPICUUS.
Decora forma. Ovid. 2. Met. 773.
Divitior forma. Ovid. 6. Met. 452.
Egregius forma juvenis. Virg. 6. Æn. 861.
Inignis forma. Virg. 5. Æn. 295.
Laudatiſſima forma. Ovid. 19. Epist. 151.
Præſtantiſſima forma. Ovid. 15. Met. 130.
Perfectiſſima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Pulcherrima forma. Virg. 1. Æn. 76.
Quarum, quæ forma pulcherrima, Deiopejam
Connubio jungam ſtabili, propriamque dicabo.
Quotidianæ formæ. Ter. Eun. 2. 3. 6. Tædet harum quotidianarum formarum. Pro Puellis paſſim Formas dicunt poætæ, nimirum ut Galli *Beautez*. V. Burm. ad Quintil. Decl. 15. p. 307.
Candor formæ. Ovid. 1. Met. 743.
Decus eximium formæ. Stat. 1. Achil. 290.
Dignitas formæ coloris bonitate tuenda eſt. Cic. 1. Off. 130.
Dotes formæ. Ovid. 16. Epist. 305.
Gratia formæ. Ovid. 7. Met. 44.
Pulchritudo formæ. Quintil. lib. 2. cap. 15.
Veneratio formæ. Juſtin. 5. 2. 5.
Forma & ſpecies liberalis. Cic. pro Cœl. 6.
Bona forma. Ter. And. 1. 1. 92. Interea inter mulieres quæ ibi aderant, forte unam aſpicio adoleſcentulam, forma. s. o. bona fortaffe. V. BONUS.
Egredia forma. Ter. And. 1. 1. 45.
Interea mulier quadam abhinc triennium
Ex Andro commigravit huic vicinia,
Inopia & cognatorum negligentia
Coacta, egredia forma, atque ætate integra.
Eximia forma puer. Cic. 5. Tusc. 61.
Eximia correptus imagine formæ. Ovid. 4. Met. 675. al. Viſæ formæ.
Fugax forma. Sen. Hippol. 6.
Honeſta & liberalis forma. Ter. And. 1. 1. 95. Et quia erat forma præter ceteras honeſta & liberali.
Indigna eſt pigro forma perire ſitu. Ovid. 2. Amor. 3. 14.
Lululenta forma. V. LUCULENTUS.
Neglecta forma. Ovid. 1. de Arte Am. 500.
Nidida forma picturæ. V. NITEO.
Stata & uxoria forma. Gell. lib. 5. cap. 11. Inter enim pulcherrimam feminam & deformiſſimam media quadam forma eſt, quæ a nimia pulchritudinis periculo, & a ſummo deformitatis odio vacat: qualis a Quinto Ennio in Menalippa, perquam eleganti vocabulo Stata dicitur, quæ neque *καρφή*, id eſt communis, futura ſit, neque *μορφή*, id eſt pœna, quam formam modicam & modestam Favorinus non mehercule inſcite appellat uxoriam. Ennius autem in iſta, quam dixi, tragœdia, eas ſere feminas ait incolumi pudicitia eſſe, quæ ſtata forma ſorent.
Superba forma. Ovid. 21. Epist. 33.
Virginea forma puer. Ovid. 3. Met. 607.
Adjuvare formam cura. V. ADJUVO.
Auſſere formam. V. AUſſERO.
Laudare formam alicujus. Cic. 1. Fam. 9. Ex Terentio.
Laudata forma. Ovid. 15. Epist. 131.
Perdere formam. V. PERDO.
Polluere formam. Tibul. lib. 1. 9. 17.
Populabitur ætas formam. Ovid. de Medicam. faciei, 45.
Superbire forma. Ovid. 3. de Arte Am. 103.
Forma dei munus, formâ quota quæque ſuperbit?
Tangi forma. Ovid. 10. Met. 614.
Nec forma tangor, poteram tamen hac quoque tangi.
Forma, eſt Delineatio futuri ædificii. Cic. 2. Fam. 8. Ut ex tuis litteris, quum formam Reipublicæ viderim, quale ædificium futurum ſit, ſcire poſſim. Budæus. Auſon. Moſell. 298.
Randere tectonicas per ſingula prædia formas. Architecçi
Ichno-

Ichnographias vocant. V. Plutarch. in Marcell. p. 313. Formam scribere dixit Plin. 9. Epist. 39. V. Buchner. ad loc.

Forma, metaphorice pro Effigie vel idea. Cic. 1. Off. 14. Formam quidem ipsam, Marce filii, & tanquam faciem honesti vides. Idem 2. de Fin. 44. Et quas *ιδεα*. Græci vocant, Cic. in Topic. Formas appellat. In brevem formam contrahi. Ovid. 5. Met. 457.

Ad formam. Plin. lib. 9. cap. 23.

Innumerabiles pæne sunt formæ figuræque dicendi, specie dispares, genere laudabiles. Cic. 3. de Orat. 31.

Exprimere quandam formam, figuramque dicendi. Cic. 2. de Orat. 98.

Formæ sententiarum & orationis. Cic. in Brut. 69. Ornari orationem Græci putant, si verborum immutationibus utantur, quos appellant *πεποιες*; & sententiarum orationisque formis, quæ vocant *μορφωται*. Ipse Cicero alibi Sententiarum ornamenta, & lumina, & in Bruto 140. Conformationes vocavit.

Formæ vero quædam sunt orationis, in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus necessario. Cic. in Oratore 127. H. St. No. 220. Verburg.

Forma honestatis & similitudo. Cic. 5. de Fin. 69.

Ingenii forma admodum impolita & plane rudis. Cic. de Clar. Orat. 294.

Ingenii forma lucebat, & exercitatione perfecta erat. Cic. de Clar. Orat. 327.

Latrocini in formam. Liv. 2. 49. Res proxime in formam latrocini venerat. Vetera exemplaria scripta non habent præpositionem *IN*.

Laudationum, scriptorum, historiarum, & suasionum formæ. Cic. in Orat. 37.

Officii forma. Cic. 1. Off. 103.

Propositi operis forma. Patere. 1. 16. 1. & 2. 66. 3. conf. Idem 2. 49. 1. & 2. 96. 3. i. e. Scriptionis modus.

Rerum publicarum forma. Cic. 6. Att. 3.

Senatusconsulti forma ultimæ necessitatis. Liv. 3. 4. extr. Tantum terrorem incussere Patribus, ut, quæ forma Senatusconsulti ultimæ semper necessitatis habita est, Posthumio alteri Consulium negotium daretur, videret ne quid detrimenti Resp. caperet.

Temporum & Reipub. forma. Cic. 3. Fam. 11.

Tyrannorum habetis formam & speciem ipsam. Cic. de Lege Agr. 2. 32.

Forma, Species apud oratores. Quintil. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formæ sunt duæ: altera criminis perfecti, altera imperfecti, &c.

Scelerum omnes comprehendere formas. Virg. 6. Æn. 626.

Forma, Regula. Virg. 6. Æn. 615.

— ne quare doceri,

Quam pœnam, aut quæ forma viros, fortunave merfit. Ubi Servius; Forma, Regula; singulis enim sceleribus statuta sunt supplicia ex more Romano, quem sequitur.

Censualis forma, Qua cavebatur ut agri in censum referrentur. Ulp. in l. Forma. D. de Censibus.

Jurisdictionis forma, Callistratus in l. Divus Pius. D. ad legem Corneliam de falsis, Si pius eos meruisse videatur quam ex forma jurisdictionis pati possint, &c.

Formæ dicuntur Constitutiones & rescripta principum, unde dictæ Formales & Formæ epistolæ.

Provincia forma, significat Fines & contributa loca. Ulpian. in l. Relegatorum. D. de interdicitis & relegatis, In insulam relegare Præfides provinciarum possunt: sic tamen ut liquidem insulam sub se habeant, id est ad ejus provinciam formam pertinentem, quam administrant, etiam specialiter insulam assignare possunt, inque eam relegare. V. Redigere in formulam prov. in FORMULA.

Forma, apud Columel. In qua exprimitur caseus, lib. 7. cap. 8. de conficiendo caseo, Liqueor in fiscellas, aut in calathos vel formas transferendus est. Ibid. Vel manu figuratur, vel buxeis formis exprimitur. conf. FORMELLA.

Forma, Monetarium vocabulum. *Un moule*. Plin. lib. 36. cap. 22. Ex iis formæ fiunt, in quibus æra funduntur. Forma dicitur tum Signaculum archetypum, tum ipse Nummus: quemadmodum Formas quinaris, denarias, Lamprid. pro Nummis quinaris, denariis, hoc est quinos denosque aureos valentibus, dixit. V. Salmast. ad Alexandr. Lampr. & Trebell. Poll. in xxx Tyrann. Sen. Epist. 34. extr. Omnia facta dictaque tua inter se congruant & respondeant sibi, & una forma percussa sint.

Formæ futurum. Hor. 2. Serm. 3. 106.

Siquis emat citharas, emptas comportet in unum,
Nec studio citharæ, nec Muse deditus ulli;
Si scalpra & formas, non futor, &c.

Forma calcei cervicem percussit. D. ad l. Aquilianam. l. 5. §. Sed et si, &c. conf. l. 13.

Capacillima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Accipere formam aratri dicitur ulmus. Virg. 1. Georg. 170.

Continuo in silvis magna vi flexa domatur
In burim, & curvi formam accipit ulmus aratri. i. e. Formatur in aratrum, ab ipso scilicet arthice.

Accipere formam recte loquendi. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Dare formam loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Habere formam suadendi. Quintil. lib. 3. cap. 4.

In formam cadere. V. CADDO.

Per litteras vel formas distinguere. Columel. lib. 7. cap. 6. Sive per litteras, sive per formas unumquemque fetum cum matre distinguat.

Forma significat modo Faciem cujusque rei: modo Calidam, ut quum exta que dantur, deforma appellantur: & Cato ait de quodam edificio attate frigido, hieme formido. Item Forma appellatur Puls miliacia ex melle. Hæc Festus. De priori significato consentit Donat. cujus verba supra leguntur V. Forma, Pulchritudo. Posterioris nusquam alibi mentio fit.

Formæ, pro Ordinibus & decuriis quibusdam intelliguntur. l. Scliniis. C. de palatin. lib. 12. Ex Pyrrho.

Formæ etiam vocantur Structiles rivorum canales, quibus aqua ducitur; quo sensu Aquas formarum dixit Cassiod. Var. 3. Epist. 31. & 53. Roma formarum inundatione ditissima. V. Fabret. de Aquæduct. p. 20. & Pallad. 9. 11. conf. Lex. Pitisc.

De Forma Trajana V. auctores in Lex. supradiet.

Denique vox Forma aliquando meris periphrasibus poeticis infervit. Virg. 7. Æn. 18.

— ac formæ magnorum ululare luporum. conf. Drakenb. ad Sil. 15. 86. & supra ex Cic. 1. de Divin. 18.

FORMULA, re. f. dimin. Paiva forma. Plaut. Perf. 2. 2. 47.

Tempori hanc vigilare oportet formulam atque ætatulam.

Formula dicendi, pro Stilo & ratione loquendi. Cic. de Opt. gen. Orat. 20.

Nota cujusque generis & formula. Cic. in Orat. 75.

Cantor formularum. V. Cantor in CANO.

Componere certam quandam formulam disciplina. Cic. 1. Acad. 17.

Constituere formulam, quam sequamur. Cic. 3. Off. 29. Formula quædam constituenda est: quam si sequemur in comparatione rerum, ab officio nunquam recedemus.

Scribere formulam aliquam de re aliqua. Varro 1. de R. R. cap. 18. De familia, Cato dirigit ad duas metas, ad certum modum agri, & genus rationis, scribens de olivetis, & vineis, ut duas formulas. Unam, in qua præcipit quomodo olivetum agri jugerum *οοχλ*, instruere oporteat, &c.

Formulam alicui scribere; quod vulgo dicitur Libellum mittere. Quintil. lib. 6. cap. 4. Colaphum, inquit, tibi ducam, & formulam scribam, quod caput durum habeas. [i. e. Actionis formulam intendam, Dicam impingam, ut recte Turneb. exposuit.]

Formulæ, sunt Legum & institutorum certæ conceptiones, sive comprehensiones, quibus sic actiones hominum, ut opera artificum, formulis quibusdam diriguntur.

Præscriptum aliquod aut formulam exprimere. Cic. in Orat. 36. i. e. Regulam generalem, qua possimus omnia quæ sunt ejusdem generis intelligere.

Redigere in formulam provinciam. Patere. lib. 2. cap. 33. pr. Haud absurdum videtur, paucis percurrere, quæ cujusque ductu gens ac natio redacta in formulam provinciam, stipendia pacta sit. Idem auctor, In formam pæne stipendiaria redigeret provinc. lib. ejusd. cap. 97. extr. Conf. Suet. Jul. cap. 25. V. in PROVINCIA.

Censendi formula. Liv. 4. 8.

Cognitionis formula. Liv. 40. 12. extr. Vis hanc formulam cognitionis esse, ut uter timeret, ne alter videretur digniori regno, is consilium opprimendi fratris judicetur cepisse?

Deditionis formula. Liv. 1. 38. pr. Deditos Collatinos ita accipio, eamque deditionis formulam esse, Rex interrogavit, Estisne, &c. Hic est Ritus deditionis & Verba solennia, quibus deditio peragitur.

Fiduciar formula. Cic. 7. Fam. 12. Ubi porro illa erit formula fiducia, ut Inter bonos bene agere oportet. h. e. Lex fiduciaria, inquit interpres. Formula enim pro Lege & institutione ponitur.

Norma juris, aut iudicii formula. Cic. 2. de Orat. 173. Plura enim multo homines judicant odio, aut amore, aut cupiditate, aut iracundia, aut dolore, aut latitia, aut spe, aut timore, aut errore, aut aliqua peremotione mentis; quam veritate, aut præscripto, aut juris norma aliqua, aut iudicii formula, aut legibus.

Pacti & conventi formula. Cic. pro Cæcin. 51. Quæ lex, quod Senatusconsultum, quod magistratus edictum, quod fœdus aut pactio, quod testamentum, quæ judicia, aut stipulationes, aut pacti & conventi formula, non infruari aut convelli potest, si ad verba rem delectere velimus; consilium autem eorum qui scripserunt, & rationem relinquamus?

Postulationum formulæ usitatæ. Cic. 4. Verr. 147.

Sponsionis formula. Cic. pro Rosc. Com. 12.

Testamentorum formulæ. Cic. 1. de Orat. 180.

De Fœderibus & pactis gentium, sæpe hac voce utitur Liv. ut 26. 24; 32. 33; 38. 9; 44. 16; &c.

Cadere formula. Quintil. lib. 3. cap. 6. V. Excidere formulæ.

Componere stipulationum & iudiciorum formulas. Cic. 1. de Legib. 14.

Constituta jura & formulæ de omnibus rebus. Cic. pro Rosc. Com. 24.

Edita formula damni dati. Plin. lib. 9. cap. 59.

Excidere formulæ, apud Suet. in Claud. cap. 14. idem ac Cadere causa, vel formulæ, quod vide in CADDO.

Intendere formulam, significat quod alio loco expositum est, Dicam impingere, vel Dictare actionem. Suet. in Vitell. cap. 7.

Protulit de dolo malo formulas Aquilius. Cic. 3. Off. 60.

Tenet hæc formulæ multos. Hor. 2. Serm. 3. 45.

— hæc magnos formulæ reges

Excepto sapiente tenet.

FORMULARIS, vide FORMALIS. H. St.

FORMULARIUS, i. m. Qui formulas tractat & dictat vel scribit aliis.

Quintil. lib. 12. cap. 3. extr. Quorum alii se ad album ac rubricas transtulerunt; & formularii, vel, ut ait Cicero, Legulei quidam esse maluerunt.

FORMACEUS, a, um. Plin. 35. 14. §. 48. Quid? non in Africa Hispanique ex terra parietes, quos appellant formaceos, quoniam in forma circumdatis utrimque tabulis inferuntur verius quam instruntur, avis durant? Male quidam hic legunt Fornaceos. V. Idior. 15. 9.

FORMOSUS, Adj. [*εὐμορφος*, *εὐαδής*, *εὐαίμων*] Pulcher. Cic. 1. de Nat. Deor. 80. Quotus enim quisque formosus est. Virg. 2. Ecl. 1.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim. Cic. 3. Verr.

Multicrum nobilium & formosarum gratia.

Formosus & Deformis, contraria. Cic. 1. de Invent. 35.

Formosus & pulcher. Cic. 1. de Nat. Deor. 24.

Acies formosa. V. ACIES.

Adonis formosus. V. ADONIS.

Annus formosissimus. Virg. 3. Ecl. 57.

Boves formosæ. Ovid. 1. de Arte Am. 256.

Comæ formosæ. Ovid. 1. Amor. 14. 31.

Dies formosus. Ovid. 15. Epist. 124.

Mulier formosa. Hor. de Arte Poet. 4.

Os formosum. Ovid. 3. Met. 461.

Puella formosa. Tibul. lib. 1. 1. 55.

O formose puer. Virg. 2. Ecl. 17.

Virgines formosæ. Cic. 2. de Invent. 2.

Vultus formosus puellæ. Al. Formosæ vultus puellæ. Ovid. 2.

Amor. 1. 37.

Compar. Hedera formosior alba. Virg. 7. Ecl. 38.

Superl.

Superl. Formosissimus ætatis suæ Alcibiades. Nep. 7. 1. 2.
FORMOSULUS, Adj. dimin. Varro apud Nonium in dictione Strabones, Formosula uxor. Non. 1. 109. Hieron. Epist. 47. cap. 4. pro Amisio posuit. Iste formosulus tuus, quia cito senescunt mulieres, vel ditiores reperiet vel juniorem.
FORMOSUS, Adv. Apul. 5. Met. p. 68. Edic. Elmenh. Videt Cupidinem, formosum deum, formose cubantem. Et lib. 6. p. 183. Venus suavi musicæ suppari gressu formose saltavit.
Compar. Surgere formosius arbutus, dicitur Propert. 1. 2. 11.
Superl. Formosissime qui formas omnia. August. Confess. 1. 7.
FORMOSITAS, Ætis. f. [*εὐμορφία*] Cic. 1. Off. 126. Idque positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. De decore loquitur.
FORMALIS, e. [*ἀδύτης*] Suet. in Domit. cap. 13. Pari arrogantia, quam procuratorum suorum nomine formalem dicitaret epistolam, sic cœpit, Dominus & Deus noster sic fieri jubet. Formalem, i. e. Ex formula.
Vide & Torr. Ego Formularem legendum puto. H. St. Priora hujus Annotationis verba cultro resecta sunt.
Formalis temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. Appellatur etiamnum & formalis temperatura æris tenerrimi, quoniam nigri plumbi decima portio additur, &c.
Formale pretium. Ulp. in l. In lege falcidia hoc. D. Ad legem falcidiam. Corpora, si qua sunt in bonis defuncti, secundum rei veritatem æstimanda erunt, hoc est secundum præfens pretium; nec quicquam eorum formali pretio æstimandum esse, sciendum est. ubi V. Interpp.
FORMALITER, Adv. Et
FORMALITAS, Ætis. f. Philosophis & Jurisconsultis usitatæ voces.
FORMABILIS, e. Idem ac Formalis. Prudent. Apoth. 1034.
 Solus homo meruit Domini formabile dextra
 Os capere.
FORMASTER, Qui formosum aut calentem hominem imitatur. Nam Formus est Calidus lingua Latina; unde & Formosus. Verficulus est antiquus, apud Festum in Obstrudant.
 Aut hic lætaster aut formaster frigidus. Ex Turneb. 12. 4. conf. Isidor. 20. 13.
FORMUS, a, um. Calidus, ut, Formis calamistris vibrare cæsariem. Arnob. 1. 2. p. 72. V. ibi notas Canteri p. 12. & Schotti Observ. 10. 13. & Formucalis ex Festo.
FORMELLA, æ. f. dimin. In culinario instrumento vas ad formam piscis effigiatum, apud Apic. 9. 11. In formella piscem formabis.
V. FORMA.
FORMO, [*μορφαίνω*, *μορφοῦμαι*] Ære. Cic. 4. Acad. 118. Parmenides ignem, qui moveat terram, quæ ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap. 63.
Formata in offam. Columel. lib. 6. cap. 25. Potest etiam cum arida fico & ervo conteri herba fantonica, & formata in offam, sicut salviatum demitti.
Classem formare, Ædificare. Virg. 9. Æn. 80.
 Tempore, quo primum Phrygia formabat in Ida
 Æneas classim.
Imaginem formare. Cic. pro Sext. 18.
 Quæ inter se discrepant, iisdem præceptis atque in una institutione formari non possunt. Cic. 3. de Orat. 31.
Ad studium formare aliquem. Virg. 3. Georg. 163.
In muliebrem figuram, habitumque formari. Cic. 4. Verr. 27.
Animos iudicium in eum, quem volumus habitum formare, & velut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Capillos lapsos formare. Propert. lib. 1. 3. 23.
Carmen formare, epistolam, orationem alieno ingenio; quod nostrates dicunt *chifrare*, *facere fabricari*. Suet. in Domit. cap. 20.
Consuetudinem formare exercitationis assiduitate. Cic. 1. Acad. 20.
 Morum autem putabant studia esse, & quali consuetudinem, quam partim exercitationis assiduitate, partim ratione formabant.
Corpora ad quosdam membrorum flexus formari nisi tenera non possunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Disciplinam formare. Quintil. lib. 4. in prol. Ut tui, meique filii disciplinam formare satis putaremus.
Gaudia formare tacita mente. h. e. Imaginari, cogitare, sibi fingere. Ovid. 3. Amor. 7. 63.
Aliquem formare dietis. Ovid. 3. Met. 288.
 Talibus ignarum Juno Cadmeida dictis
 Formarat. i. e. Informarat, instruxerat.
Mentes formandæ studiis. Hor. 3. Carm. 24. 54.
Mores juventutis formare. Plin. in Paneg. cap. 47. pr.
In mores alicujus se formare. Liv. 1. 21. Et quum ipse se homines in regis, velut unici exempli, mores formarent. Sic
Aliquem formare in suos mores. Liv. 3. 36. pr.
Orationem formare, eamque variare & distinguere, oratoris est. Cic. 2. de Orat. 36.
Oratio exercitatione & stilo formanda nobis est. Cic. 3. de Orat. 88.
Pueri formantur atque animantur. Cic. 2. de Divin. 86. Perinde utcumque temperatus sit aer, ita pueros orientes animari atque formari, ex eoque ingenia, mores, animum, corpus, actionem vite, casus cuiusque eventusque fingi.
Studia alicujus formare. Quintil. in præm. lib. 1.
Verba recte formare. i. e. Proferre & eloqui. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Verba, ut mollissimam ceram, fingere & formare. Cic. 3. de Orat. 175.
Verba præterito tempore varie formari, prima persona o littera terminata, ipsa analogia consistetur. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Verba, quæ formari nulla similitudine possunt. Cic. 2. de Orat. 359. de Memoria arte.
Formare, Ministrare thema & argumentum. Suet. in Aug. cap. 89. Ne Græcarum quidem disciplinarum leviori studio tenebatur: in quibus & ipsis præstabat largiter. Paulo post, Non tamen ut aut loqueretur expedite, aut componere aliquid auderet. Nam & siquid res exigeret, Latine formabat, vertendumque alii dabat. conf. in partic. **FORMATUS**.
 Utimur hoc verbo de iis qui fingunt aliquid & simulant. ut Hor. de Arte Poet. 125.
 Vol. 11.

Si quid in expertum scenæ committis, & audes
 Personam formare novam.
 Est etiam Describere, delineare; ut architecti opera, quæ constructuri sunt, in charta ante depingunt. V. Buchner. ad Plin. 9. Epist. 39. n. 5. Usurpatur etiam hoc verbum de Nummis signandis. V. Salmat. ad Hist. Aug. p. 218. & 321.
FORMATUS, Partic. [*μορφοποιέω*] ut, Ad morem Dialecticorum formata conclusio. Quintil. lib. 6. cap. 4.
Formatus pro Informatus, edoctus. Justin. 18. 3. 10.
In admirationem formatus. h. e. Admirationem simulans, admirari se fingens. Suet. in Claud. cap. 37.
Notiones deorum in animis nostris formatae. Cic. 3. de Nat. Deor. 16.
Signum formatum e marmore. Ovid. 3. Met. 419.
Sermo hac de re formatus, inventus est in Neronis scrinio. Suet. in Neron. cap. 47. V. in ipso verbo.
In animo ea formata habemus, quæ nunquam vidimus. Cic. 2. de Divin. 118.
FORMATIONE, Ætis. f. Vitruv. præf. lib. 2. Formationem puto probandam. conf. eund. 3. 1. & 5. 1. Sen. Epist. 117. Minut. Fel. p. 124. & Mart. Capel. 2. p. 58. & 9. p. 312.
FORMATOR, Ætis. m. [*εἰδοποιός*, *μορφοποιός*] Qui instruit & format: ut, Formator animi. Columel. in præf. lib. 1. Formator morum. Plin. lib. 8. Epist. 23. pr. Formator universi. Sen. ad Helv. cap. 8.
FORMATRIX, Ætis. f. Tertul. de Monog. cap. 17. Regina tantæ civitatis formatrix. Claud. Mamert. de Statu animæ 1. 16. Accede formatrici formæ, quo possis esse formosior.
FORMATURA, æ. f. [*μόρφωσις*] Lucret. lib. 4. 557.
 Servat enim formaturam, servatque figuram. Ibid. 552.
 & Arnob. lib. 2. p. 59.
FORMAMENTUM, i. n. Lucret. lib. 2. 17.
 ——— omnia principiorum
 Formamenta queunt in quovis esse nitore. i. e. Simulacra & formationes, in quas formantur & transmutantur prima principia.
FORMIÆ, arum. pl. [*Φορμιαί*] Campaniæ urbs, sedes olim Lastrygonum, quorum memoria a nonnullis horridæ dictæ sunt. Nam hi ab humanis visceribus non abstinuerunt, ut eleganter scribit Ovid. 14. Met. Formiæ, inquit Servius ad Æn. 7. 695. quæ ante Hormiæ, *ὄπισθ' ἰσθμῶν ὀπίσθ' ἰσθμῶν*, (id est ab impetu) dictæ. Formiæ, Ptolemæo Formæ; hodie Nola.
 Meque, propter Vitruvii sepulcrum, Molam, quæ in Formiano est litore, atque inde Sueffam contuli. Pontanus in Antonio Dialogo, ubi colloquuntur Supparius & Herculicus. Sed legendum Nolam, non Molam. H. St. V. fol. 88. a. Aldi. Sed errat Stephanus, eratque potius iste compilator ex Pontano emendandus, cum Mola sit oppidulum maritimum, ex Formiarum rudibus extractum, prope Cajetam, ut pulcre norat doctissimus ille Umber, longeque distans a Nola, in mediterraneis Campaniæ sita.
Formiæ, inquit Festus, Oppidum appellatur ex Græco, velut Hormiæ, quod circa id crebræ stationes, tutæque erant, unde proficiscerentur navigaturi. conf. Strab.
Moenia Formiarum. Hor. 3. Carm. 17. 6.
FORMIĀNUS, a, um. ut, Colles Formiani. Hor. 1. Carm. 20. 11.
FORMIĀNUM, i. n. subaudi, Prædium. Villa Ciceronis in agro Formiano sita. Cic. 2. Att. 4. Nos circiter Calendas aut in Formiano erimus, aut in Pompejano.
FORMICA, æ. f. [*μορμικῆ*] a Ferendis micis dicta. Mica vero proprie Pulvisculus ille qui in arena quasi argentum fulget, a quo & panis, & omnium rerum minimæ partes, micæ dicuntur. Perott. & Guarin. Veron. Plaut. Trin. 2. 4. 8. Confit cito, quam tu si objecias formicis papaverem. Hor. 1. Serm. 1. 33.
 Parvula (nam exemplo est) magni formica laboris. V. Plin. lib. 11. cap. 30. & Virg. 1. Georg. 186.
Frugilegæ formicæ. Ovid. 7. Met. 624.
Formica esteponenda pulcherrimæ urbi, quod in urbe sensus sit nullus, in formica non modo sensus, sed etiam mens, ratio, memoria. Cic. 3. de Nat. Deor. 21.
Inopi metuens formica senectæ. Virg. 1. Georg. 186.
Inda cavis aurem mittit formica metallis. Propert. 3. 13. 5.
Formicæ semitas quarere, idem est ac Rem intricatam & impervestigabilem exquirere. V. Taubm. in Plaut. p. 741.
Formicæ olim augurium fecere, ut patet ex Cic. 1. de Divin. 36. Suet. Neron. cap. 46. n. 2. & Tiber. cap. 72. n. 5. conf. Potter. Archaeol. Græc. 2. 15.
Formica, Arabibus Morbi genus est, qui Græcis Herpes, Latinis Ignis sacer, Scribenio Zona, Plinio Zoster & Circinus. V. Hier. Mercur. Var. Lect. 4. 9.
FORMICŪLA, æ. f. dimin. Arnob. 7. Quod si cernerent, nec inter formiculam plurimum seseque esse discriminis. August. Civ. Dei 22. 24. Plus formicularum & apicularum opera stupemus, quam immanis corpora balænarum.
FORMICINUS, Adj. [*μορμικινός*] Qued ad formicam pertinet. Plaut. Men. 5. 3. 19. Atque eecum incedit, movet formicinum gradum.
FORMICO, Ære. Adhibetur de motu celeri sed exiguo, qualis est incessus formicarum. Plin. 12. 30. §. 41. Donec formicet cutis. i. e. Pruriat.
FORMICANS, antis. Partic. [*μορμικινίζω*] Quod formicarum currentium modo sentitur: ut, Pulsus formicans; qui omnium maxime iethalis est. Plin. lib. 7. cap. 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. i. e. Arteriarum sese attollentium & demittentium, ita ut veluti formicæ currentes sentiantur in pulsu. Formicantem pulsum Galen. cap. 3. lib. de tactu pulsus, intelligit Minutum, densum, ac summe debilem: qui velocitatis opinionem exhibeat, quum sit minime velox. Ralis decimo Almanforis, pulsui nuper editi infantis esse similem tradit. Philaretus quærit, quo distet a formicante formiculus percussus: & hunc quidam putat quandoque converti demutarique in melius, ejus item amplius patere inæqualem: formicantem vero virtute prorsum intermortua fieri, & interitum prænuntiare.
FORMICĀRIO, Ætis. f. [*μορμικία*] Vitium corporis, quum parva tubercula rotunda & pingua corpus infestant. Plin. lib. 28. cap. 7. Capilli mulierum si crementur, &c. cinere eo panos, &c. sanguinemque

liffit illico, & fornicationes corporum. Fornicatio dicta: quod velut exesse carnem fornicæ videantur. Idem lib. 30. cap. 8.

FORMICĀLIS, e. Idem quod Formicans. Cæl. Aurel. Tard. 2. 14. Formicalis pulfus.

FORMICĀBĪLIS, e. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 27. Pulfus latens aut fornicabilis, quem Græci *μυρμηκίοντα* vocant.

FORMICĒRUM, i. n. Caverna formicarum. Apul.

FORMICŌSUS, Adj. [*μυρμηκός*] Plenum formicis. Plin. lib. 10. cap. 74. Formicosam arborem forices cavent.

FORMĪDO, inis. f. [*φόβος*, *φόβος*] a Formis, five spectris: nisi veteres Formus dixere pro Calidus, atque inde Formido, quia nonnullis præ metu sudor prorumpit. V. Voil. p. 2. Inst. Orat. p. 28. Cic. 4. Tusc. 19. Formidinem, metum permanentem definiunt. Hor. 1. Epist. 16. 53.

Tu nihil admittes in te formidine pœnæ.

Plenus formidinis homo. Cic. 9. Att. 12.

Fugæ & formidines. Cic. 8. Att. 21. Omnino intelligo, nullum fuisse tempus post has fugas & formidines, quod magis debuerit mutum esse litteris.

Acerrima formido. Aucl. ad Heren. lib. 2.

Atra formido. Lucret. lib. 4. 174.

Cauta formido. Sil. lib. 16. 600.

Subita & improvifa formido. Cic. de Provinc. Conf. 43.

Turpis formido. Virg. 2. Æn. 400.

Agitare animis formidines. Liv. 30. 28.

Caligans lucus nigra formidine. Virg. 4. Georg. 468.

Contrahitur animus formidine divum. i. e. Comprimitur. Lucret. lib. 5. 1217.

Diriguit sanguis subita formidine. Virg. 3. Æn. 259.

Existunt horribiles formidines ex ignoratione rerum. Cic. 1. de Fin. 63.

Impendent formidines a nostris. V. IMPENDEO.

Injicere formidinem alicui. V. INJICIO.

Intendebat formidinem. Tacit. 2. Hist. 54.

Opponere formidines, jactare minas. Cic. pro Quint. 47. V. OPONGO.

Perterritus animus formidine. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Posita formido in vita improbis. Cic. 4. in Catil. 8. Itaque ut aliqua in vita formido improbis esset posita, apud inferos ejusmodi quædam illi antiqui supplicia impiis constituta esse voluerunt, &c.

Pressus ancipiti mentem formidine. Virg. 3. Æn. 47.

Proponere formidines incommodorum. Cic. 7. Verr. 24. Reperietis idcirco hæc in uno homine pecunioso tot constituta, ut ceteris formidines similibus incommodorum, atque exempla periculorum proponerentur.

Rumpit immiffa formidine fomnis. Sil. lib. 3. 167.

Sulpet perpetua formidine terras. Virg. 4. Ecl. 14.

Terrere aliquem formidine. Ovid. 4. Met. 801.

Torpens casta formidine. Lucret. lib. 3. 994.

Formido pro Religione aliquando ponitur. V. Drakenb. ad Sil. 1. 82.

Formido, Dea pingebatur cum capite leonino, ut in scuto Agamemnonis. [Apud Pausan. Eliac. p. 167. Wech. est *Φοβος*. Terrorem, ibidemque p. p. Pavorem convertit interpr.] Pausanias, Legimus, inquit, apud Lacedæmonios, Ephoros Formidinis facellum construxisse prope trichinum, quo ipsi tribunal habebant, ut essent ceteris majori formidini. [Hunc posteriorem locum non reperi.]

Formido, venationis proprium etiam vocabulum, idem quod Linea significans, de qua vide suo loco, ubi & hujus interpretationem reperies. De hac Virg. 3. Georg. 372. his verbis,

— puniceæve agitant timidos formidine pennæ. conf. Lucan. 4. 437. V. omnino Lex. Pitisc.

FORMĪDO, [*φόβος*, *φόβος*, *φοβισμός*] Ære. Pavere, timere. Plaut. Cist. 4. 2. 20. Nam & intus paveo, & formido foris. Cic. 2. Philipp. 64.

Formido mihi, Ne scilicet aliquid mali mihi accidat. Plaut. Amph. 1. 1. 148. Al. Formido male. q. V.

Formidat auro, ne furripjatur. Plaut. Aul. arg. 6.

Auro formidat Eucio, abstrudit foris.

Animus formidat, tamdiu, &c. Plaut. Bacch. 2. 3. 3.

Iracundiam alicujus formidare. Cic. 8. Att. 25.

Malum formido. Plaut. Amph. prol. 27.

Non minus quam vestrum quivis formidat malum.

Male formido ne. Plaut. Amph. 1. 1. 148. — Formido male, Ne ego nomen commutem meum, & Quintus fiam e Sofia.

Nimis male illum formido. Plaut. Capt. 4. 4. 5.

Verbera formidavere. Stat. 5. Silv. 3. 184.

Formido interdum idem est atque Renuo, nolo. Plaut. Pseud. 1. 3. 81.

Fac hoc mea fide, si isti formidas credere. conf. Afri. 2. 4. 55.

FORMĪDANS, Partic. [*φοβισμός*] ut, Cervi formidantes. Ovid. 15. Met. 475. Al. Formidatis.

FORMĪDĀTUS, aliud Partic. [*φοβιστός*] ut, Classe formidatus. Hor. 3. Carm. 6. 15. Idem 2. Epist. 1. 256. Formidata Parthis Roma. conf. Ovid. 1. Pont. 3. 24. & Virg. 3. Æn. 275. Item Sallust. 1. Catil. 10. a.

Manus formidata. Ovid. 1. Amor. 7. 62.

FORMĪDŌLŌSUS, Adj. [*φοβολός*, *φοβολός*] Active & passive fumitur. Active, Qui formidat, Ter. Eun. 4. 6. 19. Apagelis, Ego formidolofus? nemo est hominum, qui vivat, minus. Columel. lib. 6. cap. 2. Nec ad ingredienda flumina, aut pontes formidolofi. Ut Meticulosus. H. St. q. V. in METUS. Videtur utrumque forma prolatum diminutivi, scribendumque Formidolofus.

Formidolofus exercitus hostium. Tacit. 1. Ann. 62. Subaudi Exercitu.

Passive, Qui formidatur. Sallust. Catil. cap. 7. Regibus boni quam mali suspiciores sunt: semperque iis aliena virtus formidolofa est. Cic. 4. Tusc. 52. Conservatio itabilis iudicii in iis rebus quæ formidolofa videntur.

Bellum formidolofissimum. Cic. in Pison. 58. Idem pro Lege Manil. 62. Eques Romanus ad bellum maximum, formidolofissimumque pro Consule mitteretur?

Facinus nimis formidolofum, Maxime timendum. Plaut. Amph. 5. 1. 65.

Locus & confessus formido'ofus. Hunc locum, confessumque vestrum, quem illi horribilem A. Cluentio, ac formidolofum fore putaverunt. Cic. pro Cluent. 7.

Dubia & formidolofa tempora. Cic. 7. Verr. 1. Ita enim causa constituitur, provinciam Siciliam virtute ejus & vigilantia singulari, dubiis formidolofisque temporibus, a fugitivis atque a belli periculis tutam esse servatam.

Formidolofissima videre. Suet. Aug. 91. 3. Per quietem scilicet.

FORMĪDŌSUS, Adv. [*φοβός*] Cic. pro Sext. 42. Eos qui plurimum possent, opponi omnibus concionibus falso, sed formidolofe tamen, auctores ad perniciem meam.

Compar. Formidolofus. Catonis est apud Charif. 1. 2. p. 196.

FORMĪDĀBĪLIS, e. [*φοβίος*] Ovid. 2. Met. 857.

Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen.

Orcus formidabilis. Ovid. 14. Met. 116.

Serpens formidabilis. Ovid. 2. Met. 174.

Ridens formidabile. Stat. 8. Theb. 581.

Compar. Formidabilior; apud Petron. p. 114.

FORMĪDĀMEN, inis. n. Apul. Apol. p. 315. Edit. Elmenh. Notum occurfacula, buftorum formidamina, sepulchrorum terriculamenta.

FORMĪDĀTĪO, ōnis. f. [*φοβία*] Cic. in Partit. 11. In suafione autem, aut spem, aut formidationem deliberantis. Quædam exemplaria legunt Reformidationem; quædam Reformationem. Vet. Gloss. Formidatio, *δαλιά*.

FORMĪDUS. V. FORMA, a pr.

FORMĪO, [*φορμίον*] Ptolemæo, Istriæ fluvius; hodie Cifanus, Vulgo *Cefano*.

FORMĪO, ōnis. m. Storea *φόρμιον* a *φέρω*, quia in eo aliquid fertur. L. 33. §. 18. ff. de instrum. leg.

FORMO, Ære. FORMOSUS, FORMULA. V. FORMA.

FORMUCĀLES, Forcipes dictæ, quod forma capiant, id est ferventia. Festus. Scalig. Formucapes.

FORNAX, acis. f. [*φούριον*, *φούριον*, *φούριον*] Latine dicitur quod Græce Caminus. Fornum [an Furni?] & Fornaces, inquit Nonius 12. 52. dicuntur a Furno, quod est calido: inde Forcipes, quod candens teneant ferrum. Varro de Vit. Pop. Rom. lib. 1. Cocula, qui coquebat panem, primum sub cinere, postea in forno: cujus utriusque vocabulum a Furno ductum, id est a calore. Al. a Formo.

Ærariæ fornaces. Plin. lib. 11. cap. 36. In Cypri ærariis fornacibus, &c.

Ardentes fornaces. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Sunt quædam etiam quæ igne nasci putentur, apparentque in ardentibus fornacibus sæpe volitantes.

Calidæ fornaces. Lucret. lib. 6. 277.

Cavæ fornaces. Lucret. lib. 6. 201.

Longinqua fornax. Plin. lib. 9. cap. 38. Longinquæ fornacis cuniculus. V. in LONGUS.

Profunda fornax. Ovid. 2. Met. 229.

Sulfureis ardet fornacibus Ætna. Ovid. 15. Met. 340.

Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Silv. 3. 45.

Fornax, Dea etiam existimata, quoniam ante triticum & ejus usum farra fornacibus torrebantur; unde est dea Fornax constituta, ut Festus & Lactantius volunt. Plura in Ovid. 2. Fast. 525.

Facta Dea est Fornax, læti Fornace coloni

Orant, ut vires temperet illa suas.

Curio legitimis tum fornacalia verbis

Maximus indicit; nec stata sacra facit. conf. 6. 311.

FORNĀCŪLIA, æ. f. dimin. [*φορνικία*] ut, Magna est fornacula. Juven. 10. Sat. 82. Figura est Oxymoron. conf. Vitruv. 7. 10. pr. Fest. in Fornacalia.

FORNĀCĒUS, Adj. [*φορνικεύς*] Factum in modum fornacis. Plin. lib. 35. cap. 14. Quid? non & in Africa Hispaniaque ex terra parietes, quos appellant fornaceos, &c. Gelenius legit Fornaceos V. FORMACEUS, & Harduin. in loc.

FORNĀCĀRIUS, i. m. [*φορνικάρης*] Qui fornaci præest; idem servus qui & Pistrinarius dicitur & Pistor, teste Budæo. Ulp. D. ad leg. Aquil. l. Si servus servum, Si fornacarius servus coloni ad fornacem obdormisset, & villa fuisset exusta; Neratius scribit, &c. conf. Turneb. Advers. 8. 9. & omnino Lex. Pitisc.

FORNĀCĀFOR, eris. m. Servus qui balneo curam habet succendend ignis. Paulus in l. Taberna. D. de fund. instruct. &c. Instrumeto balneario legato, etiam balneatorem contineri, Neratius respondit Continetur autem & fornacator.

FORNĀCĀLIS, e. Fornacem inter numina habitam, Fornacalem deam vocat Ovid. 6. Fast. 314.

FORNĀCĀLIA, orum. n. plur. [*φορνικαία*] Feriæ sunt (inquit Festus) institutæ farris torrendi gratia, quod ad fornacem, quæ in pistrinis erat, sacrificium fieri solebat. Idem alibi, Fornicalia sacra erant, quum far in fornaculis torrebant. Plin. lib. 18. cap. 2. Is è fornacalia instituit. Ex Budæo. V. Ovid. 2. Fast. 527. Idem 6. Fast. 314. conf. Lex. Pitisc.

FORNĪX, icis. m. [*φορνίξ*, *φορνίξ*] Arcus in ædificiis, & quodcumque opus concumeratum. Cic. 2. Verr. 9. Idem in Topic. 21. Non de bibit præstare quod fornix vitii fecerit. Plin. lib. 33. cap. 4. Relinquantur itaque fornices crebri montibus sustinendis. Virg. 6. Æn. 631.

Mœnia conspicio, atque adverso fornice portas.

Fornices, [*φορνίξ*] erant Arcus in memoriam rerum a triumphalibus viris gestarum extracti, quasi monumenta victoriarum. Cic. 2. de Orat. 267. Ita sibi ipsum magnum videri Memmium, ut iorum descendens caput ad forniceum Fabii demitteret. Hæc Budæus.

De Fornice Septimii & Stertini V. Lex. Pitisc.

Fornix, aliquando pro Lupanari ponitur, quod sub fornacibus habitare consueverunt meretrices. Vet. Gloss. *φορνίξ*, fornix. V. Vos Lex. Ety. mol. Juven. 3. Sat. 156.

Lenonum pueri quocumque in fornice nati. Idem 11. Sat. 171.

Omenti in fornice rantem. Hor. 1. Serm. 2. 30.

FORNĪCĀRIUS, i. m. dicitur Opifex & Propola five institor, qui tabernas a fisco conducit sub fornacibus, ut ibi merces suas venale habeat.

habeat: cujusmodi esse solent in porticibus fori venalium, id est macelli, quas fallas [an *ballas*?] appellabant. Scævola in Pandectis, l. Quam quidam. §. Ficus. D. de usuris, Ficus in suis contractibus usuras non dat, sed ipse accipit, ut solet a fornicariis, qui tardius pecuniam inferunt. Budæus.

Fornicarius, Scortator. Salvian. 7. Gub. Dei p. 279. Quis in illo numero castus fuit? Castum dico? Quis non fornicarius, non adulter? conf. Vulg. Interp. 1. Tim. 1. 10. & Tertul. de Anima, cap. 35.

FORNICARIA, æ. f. Prostitutionum. Vet. Gloss. πορνή, ἀπό καυώσεως, ἢ ἰσπαντα. Isidor. lib. 10. V. in FORNICATRIX. Voss. Lex. Etymol. & Tertull. de Pudicit. cap. 16.

FORNICO, [καμάρω] Ære. Fornices facere. Plin. lib. 11. cap. 10. Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis a solo fornicatis, ne desit aditus ad faciendum. De apibus. Idem lib. 16. cap. 42. Populus contra omnia inferiora pandatur, palma e contrario fornicatur. h. e. Sursum versus curvatur, in modum fornices.

FORNICOR, Æri. dep. Scortari, meretricari. Vet. Gloss. πορνίζω, Fornicor, scortor. Sed hoc sensu tantum Vulg. Interp. & Ecclesiastici utuntur. [In fornice prostrare significat, vi vocis.

FORNICATUS, a, um. Partic. [καμάρωτος] ut, Paries fornicatus, cui opponitur Scidus. Cic. in Topic. 22. Liv. 22. 36. extr. In via fornicata, quæ ad campum erat. Plin. lib. 11. cap. 10. V. in ipso verbo. Ammian. Marcell. 26. 24. Ædificium fornicatum. Plin. lib. 12. cap. 5. Ambitu fornicato.

FORNICATIO, Ænis. f. [καμάρωσις] Fornicis structura. Sen. Epist. 95. Societas nostra lapidum fornicationi similis est, quæ casura, nisi invicem obstant, hoc ipso sustinetur. adde Vitruv. 6. 11.

Fornicatio, Scortatio. Vet. Gloss. πορνεία, Fornicatio. Tertull. de Pudicit. 1. extr. & contra Marc. 5. 7.

FORNICATOR, Æris. m. Tertull. de Pudicit. cap. 1. Limitem meretricis & fornicatoribus figimus. Salvian. lib. 7. de Gub. Dei p. 283. Una meretrix multos fornicatores facit.

FORNICATRIX, Ænis. f. Isidor. lib. 10. Fornicatrix est cujus corpus est publicum. Hæc sub arcuatis prosternebantur, quæ loca fornices dicuntur, unde & Fornicariæ.

FORO, [τρέω, τρηπίω, τρηπίω] Ære. Penetrare, & quasi in forum exire. a Foris enim derivatur. Plaut. Mostel. 1. 1. 53.

O carnificum cribrum, quod credo fore: Ita te forabant patibulum per vias Stimulis. Columel. lib. 5. cap. 10. Amygdala si parum ferax erit, forata arbore lapidem adjicito, & ita librum arboris inolescere finito. Idem lib. 8. cap. 3. Forare aurem. Macrob. 7. Saturn. 3.

FORABILIS, e. Adj. [τρηπίδης] ut, Nullo forabilis ictu. Ovid. 12. Met. 170.

FORAMEN, Ænis. m. [τρηπίς] Idem fere quod Foramen, vel potius ipsa Perforatio. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Oculorum orbis concavis foraminibus conclusit: A quo foratu frontem nominatam Varro existimavit.

FORAMEN. V. supra f. l.

FOROAPPII, FORO AUGUSTANA, FOROBREMITIANI, FOROFLAMINIENSES, FOROFULVI, FOROJULIENSES, FORONERONIENSES, FOROPOLIENSES, FOROSEMPRONIENSES, FOROVIBIENSES. V. FORUM.

FORPAX, Ænis. f. Instrumentum quo pili inciduntur. Isidor. 20. 13. & Cassiodor. Orthogr. cap. 4. ex antiquiore Grammatico Papiriano, discrimen faciunt inter Forficem & Forpicem, ut illa Sartoris sit, hæc Tonforis, quasi Forpiceps, a Pili capientis. Sidon. Carm. 15. 184.

Rupit odoratam redolenti forpice barbam. Ita in castigatissimis libris scriptum est, quod addo quia Vossius alique de Latinitate hujus vocis dubitarunt. adde Caton. de R. R. cap. 10. Vetus Onomasticon, τριπίδες, Forpices. [Immo Forfices, ut ex Vet. Lexico Henr. Steph. in Thef. Gr. exhibet. Solent ista confundi, ut supra V. FORFEX annotavimus. Ego nullus dubito, quin vox hæc spuria sit, quicquid dicunt magistrelli. De Sidoniano loco non magnopere contenderim, cum multa ævi illius scriptores ex Grammaticorum, nusterorum tum, placitis nimis faciles arripuerint, Catonem vero Forpices, non Forpices scripsisse dubitandi causa nulla est, cum eas post Cuneos, Fistucamque ferrariam, uti quidem legendum esse v. FISTULA diximus. inter Ferramenta rustici instrumenti memoret, nequam vero in Tonforia supellectili, ubi locum Forpici proprium assignant.

FOR, ò fors, a forte. f. [τρέω] est, ut inquit Nonius 5. 15. Casus temporalis: Fortuna, ipsa dea. Accius Andromeda, Multi iniquo, mulier, animo sibi mala auferre in malis, quibus natura prava magis, quam fors aut fortuna obfuit. Lucil. Sat. lib. 13.

Cui parilem fortuna locum, fatumque tulit fors. Virg. 1. Æn. 381.

Forte sua Libycis tempestas appulit oris. conf. Ovid. 6. Fast. 773.

Domina campi fors. Cic. in Pison. 3. V. FORTUNA.

Fors in aliquibus rebus plus quam ratio potest. Cic. 14. Att. 12.

Fors fuat pol. Ter. Hec. 4. 3. 4. Ubi Donatus; Fors fuat, Fortuna faveat, quasi τὸ ἐπιφαινεῖν adversus triste dictum usa est: nam Fors, Fortuna bona est: & Fuat, Sit significat. dixerat enim, Quod faciendum sit fortasse. Et iterum, Fors fuat pol. i. e. Bona eveniat: quali τὸ ἐπιφαινεῖν dicat. Bona dicere potius. An bona fortuna sit per Pollucem? Idem Adelph. 4. 7. 23. Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Ubi Donatus; Forte, pro Fortuna intelligendum. Idem Phorm. 5. 1. 19.

Forte an, Fors et, Forsit, vide post FORSAN. apud Propertium, puto, in sine versus, Fors &. H. St. V. FORSIT.

Fors, pro Fortuna. Cic. 14. Att. 12. Sed hæc fors viderit ea, quæ talibus in rebus plus quam ratio potest. Idem lib. 7. 14. Sed hæc ut fors tulerit. Liv. 1. 45. Uni se ex Sabinis fors dare visa est, privato consilio imperii recuperandi.

Mala fors. Cæf. 8. Bell. Gall. 12. Cujus mala fors incidit Rhemis, quibus illa dies fungendi muneris obvenerat. In codd. ex MSS. correctis est Cujus mali fors.

Fors fortuna, pro Felici casu & prospero. Ter. Phorm. 5. 6. 1.

O fortuna, ò fors fortuna, quantis commoditatibus, Quam subito, hero meo Antiphoni ope vestra hunc onerastis diem.

Ubi Donatus; Fortuna, dicta est incerta res: Fors fortuna, Eventus fortunæ bonus. Idem; Aliud Fortuna est, aliud Fors fortuna. nam Fors fortuna, est cujus diem festum colunt, qui sine aite aliqua vivunt: hujus ædes trans Tiberim est. Ter. Hec. 3. 3. 26.

Quæque fors fortuna est, inquit, nobis quæ te hodie obtulit. Ubi Donatus; Fors-fortuna, ἰφίς, id est subita fortuna. Et Fortuna, in incerto; Fors-fortuna, in bono ponitur.

Forte fortuna. Ter. Eun. 3. 5. 20. Ibid. 1. 2. 54. Forte fortuna adfuit hic meus amicus. Ubi Donatus, Forte fortuna, i. e. Bona fortuna. Cic. 2. de Divin. 18. Quid est tandem quod casu fieri, aut forte fortuna putamus? [Ex quo apparet, nugari grammaticum, quum Bonæ Fortunæ eventum præcipue significare putat.

Fors pro adv. idem ac Forte; ut Charilinus lib. 2. p. 165. notat, & Priscian. lib. 15. p. 1815. & quidem ex Virg. 5. Æn. 232. & 11. 50. adde ibid. 2. 139; 6. 537. & 12. 183.

Cesserit Aufonio si fors victoria Turno. Adscripsit hunc locum H. St.

FORTE, Adv. [ἴσως, ἄρα, σίμειαν, τρέω] h. c. Casu & veluti Per fortem. Plaut. Amph. 2. 1. 74. Ter. And. 1. 1. 52.

Qui tum illam amabant, forte (ita ut sit) filium Perduxere illuc secum, ut una esset, meum. Ibid. 1. 1. 91.

— Interea inter mulieres, Quæ ibi aderant, forte unam aspicio adolescentulam. Sic Virg. 7. Æn. 112.

Forte evenit, &c. Cic. 2. de Orat. 224. Liv. 1. 22. Forte evenit, ut agrestes Romani &c.

Ne forte hoc magnum ac mirabile videatur. Cic. 2. de Orat. 91.

Ne forte me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. Cic. 1. Q. frat. 2. 2.

Forte, usurpatur in his rebus, quæ acciderunt illæ quidem, sed incerta de causa; præterquam cum his dictionibus, Si, Nisi, & relativo Quis vel quæ.

Nisi forte. Cic. pro Flacc. 20. Nepos 10. 9. 2. Si forte consiliis obstitisset fortuna.

Siquis vestrum Judic. aut eorum qui adfunt forte miratur. Cic. 1. Verr. 1.

Si forte, pro Fortasse. Cic. 3. de Orat. 47. Ex quo vereor, ne nihil sim tui nisi suppletionem pedis imitatus, & pauca quædam verba, & aliquem, si forte, motum.

Forte pro Fortasse, dubitandi, non etiam eventus adverb. Cruquius in Horat. Epod. Altera jam teritur, assertque & Lamb. H. St. V. Epod. 16. 15.

Forfan, forsitan, fortassis & fortasse, dubitationem habent [Forte revera nomen potius, quam Adverbium esse docet Voss. de Analog. 1. 2.

FORTEAN. Lips. in Tac. 311. H. St.

FORSAN, Adv. [τρέω] Ter. And. 5. 5. 1. Aliquis forfan putet. Virg. 1. Æn. 203.

— forfan & hæc olim meminisse juvabit. [Videntur veteres divise scripsisse Fors an, ut Forte an.

FORSIT, Idem. Lucret. lib. 6. 735.

Forfit & Æthiopum penitus de montibus altis Crescat. Virg. 11. Æn. 50.

Forfit vota facit. Ita quidam Codd. alii Fors & vota. V. Broeckh. ad Propert. 2. 7. 33. & supra in FORS. Hor. 1. Serm. 6. 49.

— quia non, ut forsit honorem

Jure mihi invadeat quivis. [Equidem non dubito, quin Veteres Fors sit divise scripserint, & Fors sit an, pro Forsitan. Et si per Apocopen Forfit, pro Forsitan positum, vet. Schol. ut & Cruquius ex Prisciani sententia lib. 15. fol. 171. Aldi, contendunt.

FORSITAN, aliud Adv. [τρέω] Ter. Eun. 1. 2. 117.

Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem. Cic. Forsitan quispiam dixerit, numne igitur, &c. Quintil. lib. 3. cap. 9. Frugalitas apud Sybaritas forsitan odio foret. conf. Ovid. 3. Trist. 3. 25. & Burm. ad Petron. cap. 130.

FORTASSIS, aliud Adv. [ἴσως ἄρα] Cic. 2. Fam. 15. Sed ego fortassis vaticinor, ut hæc omnia meliores habeat exitus. conf. Plaut. Afin. 2. 4. 86. [Dictum videtur per Syncopen primum. Forte an si vis, deinde Fortassis, postremo Fortassis, ut alia id genus. Hinc Fortassi per apocopen.

FORTASSE, Idem. [ἴσως ἄρα] Plaut. Afin. 2. 4. 92. Ter. Eun. 5. 9. 31. Tu fortasse quæ facta hic sint nescis. Idem Heaut. 4. 3. 37. Cic. 2. Fam. 5. Raras tuas quidem, fortasse non perferuntur, sed suaves accipio litteras. Idem 7. Fam. 3. Habes epistolam verbosiosem fortasse, quam velles. Idem 1. Verr. 40. Fortasse dices, Quid? ergo hæc in te sunt omnia. Græculus otiosus & loquax, fortasse doctus. Cic. 1. de Orat. 102. Puerum inquit, fortasse fatuum, & non gravem, & non continentem. Cic. 6. Att. 6.

Paulatim mercaris agrum, fortasse trecentis. Hor. 2. Epist. 2. 164.

FORTASSEAN, Idem. Apul. Apol. Fortassean adhuc vidua antequam nupta domi sedisset. Gell. 7. 3. extr. Ea omnia distinctius numero. susque ac comptius fortassean dici potuerunt. Idem 11. 9. pr. Fortassean auxilii petendi gratia. In his dubitandi particula AN, eleganter ἁποσπασθησαίνεσσι. V. Parei Lex. Crit. p. 498.

FORTAX. V. post FORTITUDO.

FORTIS, e. Adj. [ἀνδραῖον, κρατερός, ἀξιωμαῖον, ἰσχυρός, κραταῖος] proprie Is dicitur qui est validis viribus præditus. Borrichius Cogit. p. 108. &c. adversus Vossium ostendit, vocem Fortis & Fortissimus pro Munio ac Firmo usurpari a multis scriptoribus classicis.

Fortis, Frugi & bonus sive validus. Festus.

Ad opera fortis. Columel. lib. 6. cap. 2. Idem 1. 8. & Plin. 10. Epist. 89. & 7. Epist. 23.

Contra audaciam fortissimus. Cic. pro Rosc. Amer. 85.

Contra pruinas fortissimæ vites. Plin. lib. 14. cap. 2.

In armis fortis. Tibul. lib. 1. 10. 31.

Manu fortis. Ovid. 13. Met. 360.

Fortis & Ignavus, contraria. Cic. 2. de Nat. Dep. 45. Iratum, pro-pitium; lætantem, dolentem; fortem, ignavum; audacem, timidum cognoscunt. V. IGNAVUS.

Achilles fortis. V. ACHILLES.

Adjutor fortissimus. Cic. pro Domo 17.

Ætas fortior. Ovid. 1. Epist. 107. Fff 3

Aspirat fortuna labori. Virg. 2. Æn. 385.
 Ausa est fortuna aliquid adversus absentem ducem. Flor. 4. 2. 30.
 Committere se fortunæ. V. COMMITTO.
 Committere se timidius fortunæ. Cic. 10. Att. 4.
 Conculsit illum fortuna. Patere. lib. 2. 79. Sed virum humana ope
 invictum, graviter eo tempore fortuna concussit.
 Coniuncta virtuti fortuna. V. CONIUNGO.
 Constituit aliquem mearum ineptiarum testem fortuna. Cic. 1. de
 Orat. 12.
 Contingere aliquid casu & fortuna. Cic. 2. Off. 44.
 Crescens fortuna. Stat. 5. Silv. 1. 119.
 Dari fortunam. Q. Cic. de Petit. Conf. 9. Quanto melior tibi fortuna pe-
 titiois data est, quam nuper homini novo C. Cœlio?
 Devenire in fortunam. Cic. 4. Fam. 5.
 Deijci ad humilem tristemque fortunam. Firmic. lib. 5. cap. 6. Homi-
 nes erunt variæ fortunæ: quandoque enim ex vilibus alti, quandoque
 ex dominis atque principibus ad humilem fortunam tristemque dejecti.
 Destruï per hæc fortunam suam Cæsar, imparemque tanto merito re-
 batur. Tacit. 4. Ann. 18.
 Dilabitur fortuna. Auct. ad Heren. 4. 24. Simul ac fortuna dilapsa est.
 Domare virtutibus fortunam. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 38.
 Esse fortuna. Cic. in Brut. 1. Fortuna optima esse debet.
 Excipere fortunam, Subire. Cic. de Provinc. Conf. 41. Excipere for-
 tunam, subire vim atque injuriam malui, &c.
 Elargitur res fortuna. Cic. 1. Fam. 5.
 Facere periculum fortunæ. Cic. de Provinc. Conf. 35.
 Ferre bene magnam fortunam. Hor. 3. Carn. 27. 75.
 Ferre pulcherrime secundam fortunam & æque adversam. Cic. 4. Fam. 7.
 Functus omni fortuna prospere. Cic. pro Muren. 1.
 Gubernans fortuna. Lucret. lib. 5. 108.
 Habuit fortunam dies fati. Ovid. 3. Met. 149.
 Habere fortunam reverenter. Auson. in Exhortatione ad modestiam,
 epigr. 8.
 Habet vim fortuna maximam. Cic. in Parad. 5.
 Inclinat se fortuna ut. V. INCLINO.
 Infectari miserorum fortunam. Cic. ad Brut. 4.
 Insequitur eadem fortuna viros. Virg. 1. Æn. 224.
 Insidians fortuna. Quintil. in proem. lib. 6. Illud vero insidians,
 quo me validius cruciaret, fortuna fuit.
 Inventa fortuna Caesarum. Flor. 4. 7. 10.
 Invidet fortuna Populo Romano. Flor. 4. 2. 1.
 Invidentem fortunam continere. V. LABOR.
 Invenire fortunæ. V. LARGO.
 Invenire fortunam. Cic. Fam. Nullo loco deero, neque ad consolan-
 dum, neque ad levandum fortunam tuam.
 Moderandum fortunæ. Tacit. 15. Ann. 5.
 Mutatur fortuna. V. MUTO.
 Mutat fortuna. V. NUTO.
 Obsequi fortunæ. Cic. 14. Att. 17. Si non fortunæ obsequutus fueris,
 male tecum agetur.
 Offendere ad fortunam. Phædr. 4. 14.
 Offendere ex fortuna. V. PENDEO.
 Offendebat belli fortuna. Ovid. 8. Met. 12.
 Offusum in fortuna omne consilium. Cic. 14. Att. 11.
 Offusum fortunam. Tacit. 1. Hist. 62. Torpebat Vitellius, & for-
 tunam principatus inertis luxu, ac prodigijs epulis præsumebat.
 Orrogata potestas fortunæ in aliquos. Cic. 1. Q. frat. 1. 4.
 Provocare fortunam. i. e. Periculis se exponere. Lucan. lib. 9. 885.
 Processit fortuna. Virg. 3. Æn. 53.
 Prolegit fortuna vitam non sapientia. Cic. 5. Tusc. 25.
 Prorenascens fortuna. Hor. 3. Carn. 3. 62.
 Proresponfare superba fortunæ. Hor. 1. Epist. 1. 67.
 Proresponfare constantiam amica varietate fortuna. Cic. 2. de Nat. Deor. 43.
 Proresponfare non potest fortuna ab inconstantia & temeritate. Cic. 3. de
 Nat. Deor. 61.
 Proresponfare fortunam suam Cæsar, pervectus in Africam, ibi primo variam
 fortunam expugnavit, inclinæque hostium copiarum. [Hæc Seneca
 videntur.
 Proresponfare fortuna extrema. Cic. in Sallust. 14. Bis ad iudicii subfella
 attractus, extrema fortuna stetit, & ita decessit, ut non hic innocens
 esse, sed iudices pejerasse existimarentur.
 Proresponfare, ut, Esse infelicem, fortunæ est: esse deteriorem, improbitatis.
 Cic. de Provinc. Conf. 8.
 Proresponfare nihil est tam contrarium rationi & constantiæ, quam fortuna. Cic. 2.
 de Divin. 18.
 Proresponfare in casu sunt atque fortuna, bona corporis, & quæ extra corpus sunt.
 Cic. 5. Tusc. 25.
 Proresponfare inferiorem fortuna alio esse. Cic. 13. Fam. 5.
 Proresponfare magnam esse vim in fortuna in utramque partem, vel ad secundas res,
 vel ad adversas, quis ignorat? Cic. 2. Off. 19.
 Proresponfare subire fortunam. Cic. 13. Fam. 5.
 Proresponfare tentare fortunam. Lucan. lib. 3. 510.
 Proresponfare tentare fortunam, pro In fortuna esse. Cic. Anteq. irect in exil. 14.
 Proresponfare Ut tutam, tranquillamque fortunam traheretis, mea perferi vigilantia.
 Proresponfare exilla fortunæ modelle summittere. Stat. 4. Silv. 2. 43.
 Proresponfare Uiderit hoc fortuna, quoniam consilio non multum uti licet. Cic. 6. Att. 4.
 Proresponfare Ubi fortuna. Virg. 9. Æn. 240.
 Proresponfare Ubi fortuna est fortuna nemo dexterior. Hor. 1. Serm. 9. 45.
 Proresponfare Ubi fortuna, Dea credita est antiquis. Juven. 10. Sat. extr.
 Proresponfare Nullum numen abest, si sit prudentia: sed te
 Proresponfare Nos facimus, Fortuna, deam, cæloque locamus. Plaut. Aul. 1.
 Proresponfare 22. Si bona Fortuna veniat, ne intrumiseris. Cic. 13. Philipp. 10.
 Proresponfare Deinde obsecro vos, Patres Conscripti, quis hoc vestrum non videt,
 proresponfare Ubi fortuna ipsa, quæ dicitur cæca, vidit?
 Proresponfare or. lib. 1. Ode 34. in fine de Deo & de Fortuna idem dicit. ubi Cruq.
 proresponfare fortuna, πύχη δαίμωνος, Sors dæmonis, i. e. Dei voluntas. Hero-
 proresponfare otus saepe θεὰ πύχη aliquid evenisse dicit. H. St.
 proresponfare nomina rerum Fortuna. Cic. pro Marcel. 7.
 proresponfare Ubi fortuna, invidiosa Fortuna. Ovid. in Ibin. 122.
 proresponfare Ubi fortuna. Hor. 2. Serm. 6. 49. V. FILIUS.

Injuria Fortunæ. Ovid. ad Liv. 51.
 Ludus Fortunæ. Hor. 2. Carn. 1. 3.
 Multari a Fortuna. V. MULTA.
 Vultum servat Fortuna benignum. Hor. 1. Epist. 11. 20.
 Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi,
 faxoque instare globofo prædicant volubili. Auct. ad Heren. lib. 2. 36.
 Ex Pacuvio.
 Muneribus Fortunæ amplissimis ornari. Cic. de Provinc. Conf. 35.
 Fortunæ multa templa Romæ fuerunt, ut scribit Plutarchus in libello de
 Fortuna Romanorum: In Capitolio, Fortunæ primigeniæ: ad fontem
 musæosum, Viscatrici: in Palatio, Privatæ: item Virginis, Masculæ,
 cum aliis cognomentis non paucis, quorum Ser. Tullius rex bonam
 partem sacravit, animadvertens in administrandis rebus humanis ma-
 ximum vel potius unicum fortunam momentum esse: quod ipse vel
 maxime expertus esset, ex hostili captivoque genere ad regium fasti-
 gium evehctus.
 Varia ejus nomina habes apud Rosin. Ant. Rom. 2. 16. & Alex. ab Alex.
 1. 12. adde Dalechamp. ad Plin. 1. 7. & præcipue Lex. Pitisc.
 Fortuna, vel Fortunæ, Divitiæ. Cic. de Amicit. 59. Sæpe enim in
 quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificandæ fortunæ
 fractior. Hor. 1. Epist. 5. 12.
 Quo mihi fortunæ, si non conceditur uti?
 Abundare fortuna. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Fortuna, sing. & Fortunæ, pl. [τυχή] Felicitates vel Rationes & con-
 ditio hominis. Ter. And. 1. 1. 70. Idem Phorm. 1. 4. 24. Quod
 si eo meæ fortunæ redeunt, &c. Cic. 1. Tusc. Plenus fortunarum.
 i. e. Bonorum & pignorum. Liv. Pleni fortunarum gloriæque trium-
 phantes domum redibatis.
 Possessiones & fortunæ. [επιτήδεα] Cic. pro Rosc. Com. 33. Tum enim
 propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ:
 nunc deum immortalium benignitate, omnium fortunæ sunt certæ.
 Conditio & fortuna hominum infimi generis. Cic. pro Milon. 93.
 Infima conditio & fortuna fervorum. Cic. de Off. 1. 41.
 Omnis fortunæ mulieres ac loci. Cic. in Pison. 52.
 Defensor fortunarum alicujus. Cic. 1. Verr. 54.
 Habitus fortunarum. Hor. de Arte Poet. 109.
 Format enim natura prius nos intus ad omnem
 Fortunarum habitum.
 Periculum fortunarum. Quintil. lib. 2.
 Adefse fortunæ. Tacit. 13. Ann. 21. Nec si Iturius & Calvisius adefis
 omnibus fortunis, &c. V. ADEDO.
 Amplissimæ fortunæ. Cic. 7. Verr. 18.
 Florentissima fortuna. Cic. 5. Tusc. 25.
 Immundæ fortunæ. V. IMMUNDUS.
 Infima fortuna homines. Cic. 5. de Finib. 52. V. INFERUS.
 Integra fortuna. Cic. pro Sull. 89. Hic vos orat, Judices, parvus,
 ut se aliquando, si non integra fortuna, at afflicta patri suo gratu-
 lari finatis.
 Secunda aut adversa cadat fortuna. Virg. 9. Æn. 283.
 Sordida fortuna. Sen. Herc. fur. 3.
 Accessiones fortunæ & dignitatis. V. ACCEDO.
 Afflicta alicujus fortuna. Cic. pro Sull. 37. V. AFFLIGO.
 Afflicta & mala fortuna. Cic. 1. Fam. 9.
 Amittere secundas fortunæ, & in adversis sine ullo remedio permanere.
 Cic. pro Sull. 66. V. AMITTO.
 Amplificare fortunam. Cic. de Amicit. 59. V. AMPLIFICO.
 Auctus fortunis. V. AUGEO.
 Concedere alicui fortunæ. V. CONCEDO.
 Conferre spoliatam fortunam alicujus cum florente alterius. Cic. in
 Pison. 38.
 Conqueri fortunæ suas. V. CONQUEROR.
 Consulere fortunis. V. CONSULO.
 Conturbare fortunæ. V. CONTURBO.
 Decernere pro fama & fortunis. Cic. 2. de Orat. 201.
 Defendere fortunæ nostras per aliquem, cujus fides est nobis cognita.
 Cic. 1. Verr. 20.
 Dimisit morte fortunæ suas Crassus. Cic. 1. Tusc. 12.
 Egens fortuna, vita turpis Asclepiades. Cic. pro Flacc. 35.
 Evertere aliquem fortunis omnibus. Cic. 1. Verr. 21. Cur de quibus
 in provincia non optime es meritis, eos nunc plane fortunis omnibus
 conatibus evertere?
 Fieri prædonum impetum in fortunæ alicujus. Cic. 4. Fam. 7.
 Frui dignitate tua & fortunis licebit. Cic. 6. Fam. 2.
 Jactari, ut, Misera, multumque jactata alicujus fortuna. Cic. pro
 Cluent. 7.
 Impertire fortunæ aliis. V. IMPERTIO.
 Invadere in fortunæ alicujus. V. INVADO.
 Locupletare fortunis. V. in LOCUS.
 Lugere fortunæ meas bonos viros malui, quam suis desperare. Cic.
 Post redit. in Senat. 33.
 Obtinere fortunæ. Cic. 4. Fam. 7.
 Ornatus Imperator honoribus amplissimis fortunisque maximis. Cic.
 in Brut. 18.
 Parare magnas fortunæ. V. PARO.
 Prodere fortunæ. Auct. ad Heren. lib. 4.
 Relinquere domum & fortunæ. Cic. 12. Fam. 6.
 Succurrere saluti fortunisque omnibus. Cic. pro Rabir. perd. reo 3.
 Fortuna Imperii, Fortuna Pop. Romani: non simpliciter pro Fe-
 licitate accipitur, sed Auspicium majestatis notat, de que Grut.
 Disc. ad Tacit. 1. & Bæcker. de Ausp. Regio, & Phil. Olear. de
 Fortuna Pop. Rom.
 FORTUNOSUS, a, um. [εὐδαίμων, ὑπερῆς, πυχρὸς, ἀγαθὰ δαίμων, μέ-
 γιστος] Adj. Felix. Ter. Adelph. 5. 3. 66. Derides? fortunatus, qui
 isthoc animo fies. Idem Eun. 2. 2. 53. Ibid. 5. 9. 1. Equis me vivit
 hodie

hodie fortunator? Idem Heaut. 4. 8. 1. Factum me nunc omnium fortunatissimum esse intelligo. Virg. 5. Ecl. 59.
 Fortunata puer, tu nunc eris alter ab illo.
 Ab ea signif. qua Fortuna dicitur de Fortuna prospera. Sic Moratus, Bene moratus. H. St.
 Integrorum & fortunatorum promissa. Cic. pro Muren. 50.
 Fortunatus in gratia. Gell. lib. 16. cap. 19. In gratia, pecuniaque magna fortunatum esse.
 Fortunatus & potens. Cic. 2. Off. 62.
 Fortuna fortunator. Cic. 2. de Divin. 87.
 Comiratu nobilium juvenum fortunati quidam. Cic. de Senect. 29.
 Athenæ fortunata. Plaut. Pers. 4. 4. 1.
 Satin' Athenæ tibi vise fortunatae atque opiparæ?
 Civitas fortunatissima. Eumen. Paneg. Const. 10. cap. 22.
 Conjugium fortunatum. Ovid. 2. Met. 803.
 Domus fortunata. Propert. lib. 3. 20. 9.
 Exitus alicujus fortunatus. Cic. de Clar. Orat. 329.
 Gens fortunata. Virg. 4. Georg. 287.
 Homo fortunatus. Cic. pro Quint. 180.
 Homo fortunatus & nobilis. Cic. 2. de Orat. 352.
 Ingenium fortunatus. Hor. de Arte Poet. 595.
 Insulae Fortunatae, [Μαργαρον νήσι] a fructuum ubertate dictæ sunt. de quibus Strabo lib. 1. sic inquit, Fortunatae insulae contra Mauritaniam finem ac Occidentem sunt. Quam quidem ad partem & Hispaniam terminus concurrunt. Ex ipso autem nomine manifestum est, quoniam & has ipsas felices existimabant, quia hujusmodi locis propinque forent. Plin. lib. 4. cap. 22. Ex adverso Celtiberiam complures sunt insulae, Cassiterides dictæ a Græcis, a fertilitate plumbi, & e regione Arrotrebarum promontorii, deorum fex, quas aliqui fortunatas appellaverunt. Vulgus autem nostrum hodie vocat *Insulas Cannarias*, a fertilitate cannarum, in quibus erectis faccarum. V. Hor. Epod. 16. 41. & Muretum Var. Lect. 5. 1. & Flor. 3. 22. 2.
 Nemora fortunata. Virg. 6. Æn. 639. De campis Elysiis.
 Prælio fortunatissimo decertare. Patroc. 2. 12. 5.
 Respublica fortunata. Cic. 2. in Catil. 7.
 Senex fortunatus. Virg. 1. Ecl. 47. & 52.
 Vita fortunata. Hor. 1. Epist. 11. 14.
FORTUNATA, æ. f. Æon hæreticorum. Tertull. adv. Valent. cap. 8.
FORTUNATE, Adv. [ευδαιμόνως, πηχέως] Feliciter. Cic. 3. de Finib. 26. Necessario sequitur omnes sapientes semper feliciter, absolute, fortunata vivere. Liv. 10. 18. Quod ductu Consulibus quicquam ibi satis scite aut fortunata gestum.
 Compar. Columel. proem. p. 5. An putem fortunatius a catenato repullum janitore.
FORTUNATIM, Adv. [εὐτυχῶς] Prosperè. Ennius in Annalibus, Mihi reliquæ lidæi regno, vobisque Quirites, se fortunatim, feliciter ac bene vortat. Non. 2. 334.
FORTUNATIO, ònis. f. apud Augustin.
FORTUNATOR, òris. m. apud eundem.
FORTUITUS, Adj. pen. ancip. [τυχεῖος] Quod casu accidit. ut, Fortuitus concursus. Cic. 1. de Nat. Deor. 66. Quintil. lib. 6. cap. 6. Infidiarum invidiam in Clodium vertit, quanquam revera fuerat pugna fortuita.
 Fortuitus, inquit Servius in illud 6. Æn. 179.
 Itur in antiquam silvam, &c. ab Eundo est, & a Fortuna compositum. Producit autem pen. i, & corripit. Juvenal. 13. Sat. extr. Non quasi fortuitu, nec ventorum rabie, sed Iratus cadat in terras, & vindicet ignis. Contra Hor. 2. Carm. 15. 27.
 Nec fortuitum spernere cespitem
 Leges sinebant. Hic enim nisi i littera longa sit, non stat versus.
 Hactenus ille. Versus Horatii est alcaicus dactylicus: τ υ ι, secundus pes, est jambus.
 Divinum & Fortuitum, contraria. Cic. 7. Fam. 5. Ut illud nescio quod non fortuitum, sed divinum videretur.
 Bella fortuita sperabantur. Tacit. 4. Hist. 5.
 Boni fortuiti quippiam nacti sumus. Cic. 3. de Nat. Deor. 87.
 Calamitas fortuita, Ulpianus in l. 2. non procul a fine. D. Si quis caution.
 Concurfus quidam fortuitus. Cic. 1. de Nat. Deor. 66.
 Eventus fortuitus. Plin. 14. 6. Genera autem vini alia aliis gratiora esse quis dubitet? aut non ex eodem lacu aliud præstantius altero germanitatem præcedere, sive testa, sive fortuito eventu?
 Mors fortuita. Tacit. 2. Ann. 4.
 Mortes fortuitæ. Justin. 19. 3. 6.
 Oratio fortuita, pro Extemporali. Cic. 1. de Orat. 150. Nam si subitam & fortuitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit, hanc ipsam profecto assidua ac diligens scriptura superabit. Budæus.
 Pugna fortuita. Quintil. lib. 6. cap. 5.
 Rerum fortuitarum concursio. Cic. in Topic. 73.
 Sermo fortuitus. Quintil. lib. 10. cap. 7. Nec tumultuarii, nec fortuiti sermonis contextum mirabor.
FORTUITO, Adv. [τυχεῖος] i. e. Casu. Cic. 5. de Finib. 33. Sive hoc ita sit fortuito. Sic 2. de Divin. 62.
 Temere & fortuito. Cic. in Orat. 186. Itaque Herodotus & eadem superiorque ætas numero caruit, nisi quando temere & fortuito.
 Accidit fortuito. Cic. 1. Tusc. 99.
 Dicere fortuito aliquid conclusæ apteque. Cic. in Orat. 117. Quæ sic aperta est, ut mirer veteres non esse commotos, præsertim quum, ut sit, fortuito sæpe aliquid conclusæ apteque dicerent.
 Incidere fortuito in aliquem sermonem. Cic. 1. de Orat. 111.
 Non repentina aliqua voluntate, neque fortuito incidere ad aliquid agendum. Cic. 5. Fam. 8.
 Casu aut fortuito futurum quid sit scire. Cic. 2. de Divin. 108.
 Cur Aut fortuito? Alibi Casu & fortuito, paulo post. H. St. Locus Cic. falso noratus est.
FORTUITU, [τυχεῖος] aliud Adv. idem significans. Cic. 10. Philipp. 6. Quod verbum tibi non excidit, ut sæpe sit, fortuito: scriptum, meditatam, cogitatum atulisti.
 Fortuito & sine consilio. Caf. 7. Bell. Gall. 20.

Casu & fortuito navis in portum delata est. Auct. ad Herenn. lib. 1. 16.
 Casu & fortuito factum. Cic. 1. de Divin. 18.
 Temere, fortuito, inconsiderate, negligenterque facere aliquid. Cic. 1. Off. 103.
FORULI, V. FORI.
FORULI, Urbs Italiae. Virg. 7. Æn. 74.
 Casperiamque colunt, Forulosque & flumen Hymcilæ. Forul & Casperia, civitates sunt. Servius.
FORUM, i. n. [ἀγορῆ] Negotiationis locus, quo venalia feruntur, ut ait Festus. Sallust. in Jugurth. 47. Erat haud longe ab eo itinere, quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum venalium totius regni maxime celebratum: ubi & incolere, & mercari consueverant Italici generis multi mortales. Cic. pro Cluent. 40. L. Clodius, qui properaret, cui fora multa restarent, simul atque introductus est, rem conficit. Loquitur de Circumforaneo pharmacepola. Charilius lib. 1. Forum neutro genere dicimus Locum rebus agendis destinatum, aut quum Commercium significamus. Masculin autem Tabulata navium, & semper pluraliter, quamvis Gellius Forum navium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum Forum masculin extulerit lib. 3. Forus olim ornatus lucernis. Meminit & Nonius Marcellus. V. FORI.
 Forum & Trivium amplitudine sola differunt: est siquidem Trivium velut Puffillum forum. Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 11.
 Aleatorium forum. Suet. August. 71.
 Boarium forum, In quo boves venduntur. Liv. 29. 37.
 Cupedinis forum. Apul. Met. 1. p. 32.
 Duilium forum. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Olitorium forum. V. OLITOR.
 Piscarium forum. Varro L. L. 4. 32.
 Pistorium forum. Aurel. Vict. Cæs. cap. 13. n. 5.
 Solicitum forum. Ovid. 1. de Arte Am. 164.
 Suarium forum, In quo fues venduntur; & Boarium, in quo boves & Piscarium, Olitoriumque, in quo pisces oleraque: sicut Forum cupedinis, in quo cupedinarii negotiantur. Quæ omnia, inquit Varro lib. 4. de L. L. 32. in unum locum contracta, postquam ædificata est locus, appellatur Macellum.
 Vinarium forum, de quo Varr. 1. de R. R. cap. 54. Itaque lectæ j defertur in forum vinarium, unde in dolium inane veniat, electa secretam corbulam, unde in ollulas addatur, & in dolia plena vinæorum contrudatur. [Hic locus varie scribitur in editis & MS Ceterum Forum h. l. accusativus est sing. a recto Forus. q. V. in suo loco, etsi Colum. neutraliter extulit, ut p. p. sequitur.
 De Foris in Urbe omnibus V. Lex. Pitisc.
 Per medium forum. V. MEDIUS.
 Circum omnia fora aliquem sectari. Cic. 4. Verr. 169.
 Foro uti, Præsentem rerum statum boni consulere, & utcumque se obtulerit fortuna, ita animum applicare. Ter. Phorm. 1. 2. 2.
 Cæpi his omnia facere: obsequi quæ vellent. d. scilicet uti foro. D natus vulgare proverbium admonet esse: ductantque metaphoram mercatoribus, qui non ante locum commercii præscribunt quam vendant quæ advehunt, sed secundum annonam fori, quam deprehenderit, consilium de non vendendis aut vendendis mercibus munt. Senec. Utamur foro: & quod fors feret, æquo feramus amo. Ex Erasmo.
 Fora, Vasa quibus antiqui utebantur in torculariis. Columel. lib. 1. cap. 18. Tum lacus vinarii, & torcularii, & fora, omniaque va si vicinum est mare, aqua marina: si minus, dulci eluenda sunt & commundanda, & diligenter assiccanda, ne humorem habeant. Opinor esse quod vocant Galli, *la met des pressoirs*.
 Forum, [ἀγορῆ, δημοσίον, δημοκρατικόν] In quo judicia publicæ exercebantur. Cic. pro Sext. 78. Idem 12. Att. 21. Quod me forum vocas, eo vocas unde etiam bonis meis rebus fugiebam. Fuerunt autem Romæ Fora, ubi jus dicebatur, tria: Romanum, Julius Augustum. Suet. in Aug. cap. 29. Fori extruendi causa fuit horum & judiciorum multitudo, quæ videbatur, non sufficientibus de bus, etiam tertio egere. Itaque festinantius, necdum perfecta Marti aede, publicatum est, cautumque, ut separatim in eo publica judicia, & sortitiones judicium fierent. [Sed hæc eadem fora & rebus emendis vendendis serviebant. Judicia autem in Comitio, & fori silicis potillimum habebantur.
 Tabes fori. Tacit. 11. Ann. 6. Fori tabes pecuniam advocatis fera Veritas fori. Quintil. lib. 6. cap. 1. Non admittit hoc idem veritas fori.
 Argutum forum. Ovid. 1. de Arte Am. 80.
 Litigiosa fora. Ovid. 4. Fast. 188.
 Orbum litibus forum. Hor. 4. Carm. 2. 44.
 Verbose garrula verba fori. Ovid. 3. Trist. 12. 18. Al. Bella.
 Adducam herum a foro: subaud. Huc. Plaut. Mil. 3. 2. 44.
 Agere forum. Cic. 5. Att. 16. Appius, ut audivit nos venire, in ultimam provinciam se coniecit Tarsum usque, ibi forum agit. Idem 3. Fam. V. A G O. [Quod alias Conventus agere dicunt. V. in CONVENTU
 Attigit forum. Cic. 15. Fam. 16. Puto te suppudere: Quicum loquor cum uno fortissimo viro, qui posteaquam attigisti forum, nihil fecit nisi plenissimum amplissimam dignitatis. i. e. Ex quo in foro versari coepisti. [Dicitur proprie de die tirocinii, quo togam virilem, seu purpuram, quæ & Libera, in Capitolio votis nuncupatis sumebant, & deinde frequenti necessariorum officio, seu comitatu, deducebantur in forum, ut ibi res civiles primum attingerent. Quod plerumque xv. anno faciebant. V. Pitisc. Lex. v. Toga virilis, & viris doct. not. Cic. 5. Fam. 8. Et Casaub. ad Suet. Aug. c. 26.
 Cedere foro. V. CRDO.
 Dare operam foro. Plaut. Afin. 2. 4. 22.
 Destinari foro. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Indicere forum. Virg. 5. Æn. 758.
 Litigare in alieno foro. Martial. præf. lib. 10. i. e. Novo versari negotio.
 Merfus foro. V. MERGO.
 Parare se foro & honoribus. Sen. lib. 2. Controv. proem.
 Sublatæ fides de foro. Cic. 2. de Lege Agrar. 8.
 Vertitur res in meo foro. Plaut. Most. 5. 1. 10.
 Ubi ego video rem vorti in meo foro, quantum potest, Facio idem quod plurimi alii, &c.

Forum a Subfelliis & Judiciis distinguit Cic. 1. de Orat. 32. Age verò ne semper forum, subfella, rostra, curiamque mediteris, &c. i. e. Causas civiles, publica iudicia, conciones & opiniones in Senatu dicendas. Et paulo post, Quod remoto foro, concione, iudiciis, Senatu, statuiti oratorem in omni genere sermonis & humanitatis esse perfectum. Quare Forum, Hastam Centuriam intellexisse videtur. Budæus.

Forum sex modis intelligitur. Primo Negotiationis locus: ut Forum Flaminium, Forum Julium, ab eorum nominibus, qui ea fora constituenda curarunt, quod etiam locis privatis, & in agris, & in viis fieri solet. Alio, In quo iudicia fieri, cum populo agi, conciones haberi solent. Tertio, Quum is, qui Provincia præest, forum agere dicitur, quum civitates vocat, & de controversiis eorum cognoscit. Quarto, Quum id forum antiqui appellabant, quod nunc Vestibulum sepulchri dici solet. Quinto, Locus in navi, sed tum masc. generis est, & plur. (conf. Non. 5. 104.) Sexto, Fori significant Circensia spectacula, ex quibus etiam minores Forulos dicimus. Inde & Forare, & Foras dare, & Foras, & Foras, & Forecula, id est, ostiola dicuntur. Hæc Fest. conf. Voss. Inst. Orat. 1. 6. 3.

Forum cum propriis diversis conjunctum, Oppidum significat: ut, Forum Appii. In agro Falerno. Cic. 2. Att. 10. Cujus civis Forappii Plin. lib. 3. cap. 5.

Foroaugustana, Libisofona cognomine dicta, civitas Hispaniæ Citerioris, juris Italiæ. Plin. 3. 3.

Forum Aurelii. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 2. 15. Aurelium. Cic. 1. Catil. 24. Forum Balarum, [Φόρος Βαλλάντων Ptolemæo] Hispaniæ urbs, vulgo *Fomillan*.

Forobremetiani, in sexta Italiæ regione a Plinio lib. 3. cap. 14. locati. Hard. Forobrentani. [Sed utraque lectio dubia est.]

Forum Claudii, Centrum civitas in Alpibus Ptolemæo, hodie *Tarantaise*, ducis Sabaudia.

Forum item Claudii Tuscorum, in septima reg. Plin. 3. 5. an idem Ptolemæo? vulgo *Iolfa*.

Forum item Claudii in Octava, apud Plin. lib. 3. cap. 15.

Forum Cornelii, Galliæ Togatae urbs, Ptolem. lib. 3. cap. 1. vulgo *Imola*. Forocorneliensis agri meminit Plin. lib. 3. cap. 16.

Forum Egorrorum, Ptolemæo, urbs Hispaniæ Tarraconensis, vulgo *Medina de Ruseco*.

Foroflaminienfes Populi in sexta regione Italiæ a Plinio collocati lib. 3. cap. 14.

Forum Fulvii in Liguribus. Sigon. de Ant. Jur. Ital. 2. 15. Alio nomine Valentinum dictum V. Plin. lib. 3. cap. 5.

Forum Julii vel Foro Julium, Galliæ Narbonensis urbs, non longe distans a Massilia, & Octavanorum colonia, ut scribit Pompon. Melæ lib. 2. 5. Nunc vulgo *Frejo*, vel *Frejus*. V. Cic. 10. Fam. 15. Hinc Foro Julienfes, cognomine Conubienfes in Umbria, populi, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14. in descriptione sextæ regionis.

Forum Julium, Carnorum colonia, Ptolem. Hodie *Friuli*. Gallice, *Le pais de Friol*. Unde Foro Julienfes cognomine Transpadani Plin. 3. 19.

Forum Laccini, Italiæ civitas, in octava regione a Plinio collocata lib. 3. cap. 15. Al. Licinii. Hard. abesse a MSS. testatur.

Forum Livii, Galliæ Togatae urbs Ptolem. Plin. l. c. hodie *Ferli*.

Foroneronienfes qui & Lutevani Galliæ Narbonensis populi Plin. 3. 4.

Foropopulienfes vel potius Foropopillienfes, ex Falerno Plin. 3. 5.

Forum Segusianorum, oppidum Galliæ Ptolem. vulgo *bourg en Bresse*.

Forum Sempronii, Umbrorum civitas, Ptolemæo auctore. vulgo *Fosfumbone*. & populi Forosempronienfes in sexta Italiæ Plin. 3. 14.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Gallia juxta Rhenum, apud Ptolem. quod nunc in rudibus jacet, prope Certiacum, quod vulgo *Zurzach*.

Forum Tridentinum, Plin. Italiæ urbs, in octava regione. V. lib. 3. cap. 15. Rectius Druentinarum, per D.

Forovibienfes, Populi ex quorum agro Padum iterum exoriri tradit Plin. lib. 3. cap. 10.

De his omnibus, aliisque insuper, V. omnino Cellarium, vel Lex. Pitife.

FRANCI sunt qui Circumforanei apud Commentatorem anonymum Horatii, 375. col. priore. H. St. pag. 6d. Plant.

FRARIA appellatur Mulier, quæ fructus villæ venales defert in forum. Blond. Rom. triumph. 9. p. 182. A.

FORENSIS, e. Adj. [ἀγορῆς] Quod ad forum pertinet.

Forensis & Domesticus, contraria. Cic. 5. Fam. 8. Sic utantur in omnibus publicis, privatis, forensibus, domesticis tuis, amicorum, hospitem, clientum tuorum negotiis.

Actiones forenses; quæ alibi Civiles, five Rei familiaris, Privatæ aut Pecuniariæ dicuntur. Ulpian. l. 1. D. de incend. naufr. Et quanquam sint de his facinoribus etiam criminum executiones, attamen recte Prætor fecit, qui forenses quoque actiones criminibus istis præposuit.

Asperitas forensis. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Causæ forenses. Cic. 3. de Nat. Deor. 51.

De causis Forensibus dicitur a Firmico, Caninæ contentionis jurgiosa certamina, ut annotatur in CONTENTIO. H. St.

Genus dicendi forense. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Genus forense, concertatorum, & judiciale non tractavit Thucydides. Cic. de Clar. Orat. 286.

Homo forensis, Causidicus, vel qui se in foro exercet. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Latrocinium forense. Cic. in Pison.

Litteræ forenses & senatoriæ. Cic. 2. Off. 3. i. e. Studium eloquentiæ in foro & senatu.

Marte forensi valere, i. e. Eloquentia. Ovid. 4. de Pont. 6. 29.

Opella forensis. Hor. 1. Epist. 7. 8.

Oratio judicialis & forensis. Cic. in Orat. 170.

Quæstus forensis. Cic. pro Cluent. 72.

Ratio forensis. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Rhetorica forensis. Cic. 2. de Fin. 17.

Turba forensis. Ovid. 3. Fast. 94. al. Curenfis. V. Burma. Liv. lib. 9. extr. de Q. Fabio Maximo loquens, Ne humillimorum, in manu comititæ essent, omnem forensium turbam excretam in quatuor tribus conjecit, Urbanasque eas appellavit.

Vestimenta forensia, Vestes quibus in foro utuntur, vel foris, id est

extra domum. Columel. lib. 12. cap. 45. Arculæ saginæ, vel etiam tiliacæ, quales sunt in quibus vestimenta forensia conduntur.

Forensia, absolute. Suet. in Aug. cap. 73. V. ibi Casaub.

Ufus forensis & publicus. Cic. in Parad. 1. Animadverti, Brute, sæpe Catonem avunculum tuum, quum in Senatu sententiam diceret, locos graves ex philosophia tractare, abhorrentes ab hoc usu forensi & publico.

FORUS, est Locus ubi uva calcatur, apud Isidor. 15. 6. V. supra Varonis locum perperam eo relatum in FORUM. conf. FORI.

FORVUS, Calidus. vide supra FORFEX. H. St.

F O S

FOSSA, FOSSILIS, FOSSIO, FOSSITIUS, FOSSOR, FOSSURÆ; V. FODIO.

FOSSÆ CLÆLIÆ, vel potius CLULIÆ, fuerunt extra urbem in via Latina. Liv. 2. 39. conf. Nardin. Rom. Vet. 3. 3.

FOSSÆ MARIANÆ, [Φόσσαι Μαρίνας Ptolemæo] Galliæ Narbonensis urbs. vulgo *Agues mortes*. Dicitur Pomponio Melæ Fossa Mariana.

FOSSÆ PAPIRIANÆ, [Φόσσαι Παππειανῶν] Tuscorum civitas, Ptolem. hodie *Fossuovo*.

FOSSÆ, & Insulæ parvæ sunt in extremis Corsicæ, a quibus fretum ipsum Taphros nominatur. Plin. lib. 3. cap. 6.

FOTIO, FOTUS, FOTURA. V. FOVEO.

F O V

FOVEA, æ. f. [βότρες, βόθυνος] Notum. Plaut. Pœn. 1. 1. 59. Ita decipimus fovea lenonem Lycum. Plin. lib. 10. cap. 38. Itaque anates in foveas, quibus feras venamur, delapsæ solæ evadunt. Lucret. 5. 1249.

Nam fovea, atque igni prius est venarier ortum, Quam sepire plagis saltum, canibusque ciere. Hor. 1. Epist. 16. 50.

Cautus enim metuit foveam lupus. Idem de Arte Poet. 459.

Hic, dum sublimes versus ructatur, & errat, Si veluti merulis intentus decidit auceps

In puteum foveamve.

FOVOLA, æ. f. est Cavum ulcus, ac parum in nigro oculi, ut auctor est Galen. lib. Finit. medic.

FOVEO, fōvi, fōtum, [θάλπω, ἀναθάλπω, θάλπω, θάλπωσσι, θάλπωμαι] ēre. proprie est Calidum tenere, five calefacere. Plaut. Capt. 4. 2. 67.

Juben' an non jubes astitui aulas, patinas elui, Laridum atque epulas foveri foculis ferventibus?

Humum fovet coluber. Virg. 3. Georg. 418.

Nidos fovent. Virg. 4. Georg. 56.

Ova fovere. Plin. lib. 8. cap. 36. Fœtus rigentes apprimendo pectori fovent, non alio incubitu, quam ova volucres. Idem lib. 9. cap. 10.

Ova fovere plumis. Ovid. 1. Fast. 443.

Pennis pullos suos fovent aves, ne frigore lædantur. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.

Gremio fovere aliquem. Virg. 1. Æn. 722.

Fovere, Nutrire, provehere. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 6. Alios enecat, extinguit, alios suo lacte fovet & erigit.

Amorem fovere, quod Alere alias dicitur. Cic. 3. Q. frat. 1. Scribis de Cæsaris in nos amore: hunc & tu fovebis, & nos quibuscumque poterimus rebus augebimus.

Arma fovere. Ovid. 1. Trist. 5. 41.

Bella fovere. Virg. 10. Æn. 838.

Bona nature fovere. i. e. Alere & vegetare. Bud.

Castra fovere. Virg. 9. Æn. 57.

Non æquo dare se campo, non obvia ferre Arma viros, sed castra fovere. i. e. Tueri, ut ait Nonius.

vel potius, Tenere se castris.

Dolores fovere. Cic. 12. Att. 19. Nam dum illud tractabam, de quo antea scripsi ad te, quasi fovebam dolores meos.

Fanam fovemus inanem. Virg. 4. Æn. 218.

Judicium fovere, quod de aliquo habemus. Plin. in Paneg.

Partes fovere. Tacit. 1. Hist. 8.

Periculum alterius fovere. V. PERICULUM.

Rem Romanam fovere. Liv. 6. Bell. Pun.

Senectutem fovere. Plaut. Stich. 4. 1. 62.

Postea ibo lavatum in pilum: ibi fovebo senectutem meam. Al. Pylum. i. e. Labrum balneare.

Sensus hominum fovere, definire animos. Cic. pro Muren. 74.

Spes improbas fovere. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 4. Virg. 4. Æn. 218.

— spemque fovemus inanem.

Spes vitam fovet. Tibull. lib. 2. 7. 2.

Spe foveri. Liv. 8. Bell. Maced. Et prope certa fovebantur spe. Alia exemplaria habent, Fovebant spe.

Voluntatem Patrum novi tribuni plebis foverunt. Liv. 3. 65. pr.

Fovere in pectore. Plaut. Bacch. 4. 10. 1.

Quam magis in pectore meo foveo, quas meus filius turbas turbet. i. e. Quanto magis cogito.

Gaudia fovere mente. Ovid. ad Liv. 29.

Vota mea animo fovebam, Ovid. 7. Met. 633.

Fovere aliquem, pro illi favere. Virg. 1. Æn. 285.

— mecumque fovebit

Romanos rerum dominos, gentemque togatam. Aliquem non modo fovere, sed & illi pecuniam dare. Cic. 11. Att. 9.

Peculiariter fovere aliquem in suam gloriam. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Fovere vulnus aqua aut oleo, Madefacere, aspergere. Virg. 12. Æn. 420.

Fovit ea vulnus lymphæ longævus J. p. ix. Nonius.

Artus fovendos accipit. Ovid. 8. Met. 654.

Exulceratas nares vapore aquæ calidæ fovere. Cels. lib. 6. cap. 8. Nares vero intus exulceratas fovere oportet vapore aquæ calidæ, id est spongia expressa, &c.

Fovere es multa aqua frigida. Cels. lib. 1. cap. 2.

Fovere, Constituere. Virg. 4. Georg. 43.

Sub terra fovere larem. Nonius.

Puto Fodere. H. St. At codd. emendati Nonium sequuntur, V. Pierium.

Fovere aliquem, pro amplecti. Virg. 3. Ecl. 4. — ipse Nearam Dum fovet, ac ne me sibi præferat illa, veretur. Servius.

Fovere & osculari aliquem. Cic. 1. Fam. 9.
F O R U S, Partic. [ἀναστρέφω] Cic. 2. de Nat. Deor. 124. Quin-
 etiam anatum ova gallinis sæpe supponimus, ex quibus pulli orti pri-
 mum aluntur ab his, ut a matribus a quibus exclusi fotique sunt.
 Honoribus fotus. Arnob. lib. 1.
F O T U S, ūs. m. [φάσις] Idem quod Fomentum significat. Plin. lib.
 23. cap. 1. Decoctum eorum veteres dyfentericos & cœliacos juvat &
 potione & fotu. Idem 23. 9. Prudent. contra Symmach. 2. 584.

— queis gloria fotibus aucta
 Sic eluat, impositis ut mundum frenet habenis?

Blandis fotibus. Idem Hamartig. 303.
 Benignis fotibus. Idem Perist. 5. 330.
F O T O R pro Foviter, ut Fautor, pro Favior. H. St. Adscriperat &
 locum aliquem antiqui forsan auctoris, sed ea cultro resecta sunt.
F O T U R A, ū. f. Gloss. Idem quod Fotus.
F O T I O, ōnis. f. Idem.
F O V E L A, ū. f. Tertull. de Anima, cap. 7. Immunis a prœna & a fovelâ.
F Ō M E N T U M, i. n. [ἐπιπείθειον] Fomenta dicuntur Applicationes re-
 rum, potissimum quidem calidarum, ceterum & frigidarum quoque, ad
 partes corporis læsas, medendi gratia. Columel. lib. 6. cap. 30. Fri-
 gori fomenta adhibentur, caputque & spina tepenti adipe vel vino
 illinuntur.
 Fomentum, quasi Fovimentum, ut Momentum Movimentum. H. St.
 Calida fomenta. Celf. lib. 2. cap. 17. Fomenta quoque calida sunt,
 milium, fal, harena: quodlibet eorum calefactum, & in linteum
 coniectum.
 Calida, sicca, lenta, valida fomenta. Celf. lib. 4. cap. 17. Ubi is
 dolor cœpit, admovere sicca & calida fomenta oportet: sed primo
 lenta, deinde validiora. Al. Levitâ.
 Frigidis & humidis fomentis fovere. Celf. lib. 4. cap. 14. Si vero tor-
 mina sunt, oportet frigidis & humidis fomentis stomachum fovere:
 vel si venter dolet, iisdem egelidis. [Legendum Nisi, pro Si, vel
 Non sunt. Nam in Torminibus frigus, ipso Celfo auctore, summe
 inimicum. V. Cæl. Aur. Acut. 3. Segm. 199. seq. nec de emenda-
 tione dubitabis.
 Humidum fomentum, siccum fomentum. Celf. lib. 4. cap. 4.
 Fomentum, per translationem. Cic. 2. Tusc. 59. Hæc sunt solatia,
 hæc fomenta fumorum dolorum. Idem 2. de Fin. 29.
 Nutricis fomentum. pro ipsa Nutricatione accipit Sen. lib. 3. de Benef.
 [Sic olim lectum fuit cap. 29. extr. sed vocem ultimam negant extare
 in MSS. Pinc. & Grut. cujus not. V.
 Frigida curarum fomenta. Hor. 1. Epist. 3. 26.
 Ingrata fomenta, vulnus nil malum levantia. Hor. Epod. 11. 16.
 Parare fomenta. Hor. 1. Scrm. 1. 82.
 Præmolire alperum fomentis. Quintil. lib. 4. cap. 3.
F O M E N T O, Ære. Gloss. Lat. Gr. Fomento, [καταιπλω]. Veget. Mu-
 lom. 2. 8. Caput fomentando vaporare. Cæl. Aurel. Acut. 1. 9. Caput
 oleo fomentare. conf. Apul. de Herb. cap. 80. 1.
F O M E N T A T I O, ōnis. f. Idem quod Fomentum. Ulp. in l. Si cui. §.
 Lanæ appel. D. De leg. 3. Nec ea quidem, quæ fomentationis gratia
 parata sunt, vel medicinæ, lanarum appellatione continentur.
F O M E S, ūtis. m. [ζοπιρον, ζουσιμα] a Fovendo, hoc est nutriendo
 ignem dicitur: est enim Assula ex arbore excussa dum cæditur, ut
 ait Festus. Ponitur & pro omni Materia sicca quæ facile igni inflam-
 matur. Virg. 1. Æn. 77.
 — rapuitque in fomite flammam. Plin. lib. 16.
 cap. 40. Excipiente materia aridi fomitis. V. ibi Dalech. p. 744.
 Fomes, per translationem, dicitur Quicquid excitat nos & accendit
 ad aliquid agendum. Gell. lib. 15. cap. 2. Fomitem esse quandam
 — dicens & incitabulum ingenii virtutisque, si mens & corpus hominis
 vino flagraret. Apul. 2. Florid. extr. Fomites disciplinarum.
F O V I I, qui nunc Fabii dicuntur, dicti, quod princeps gentis ejus ex
 ea natus sit, cum qua Hercules In fovea concubuit. Alii putant eum
 primum ostendisse, quemadmodum urfi & lupi foveis caperentur.
 Auctor Festus. conf. FABII & FODII.

F P

F. P. Factus primo, Fecit publice, [vel Poni] Filius patri, Forma
 publica. F. P. C. Filius ponendum curavit. F. P. D. Filius patri
 dedit. F. P. D. D. L. M. Fecit publice decreto Decurionum locum
 monumenti. F. P. H. C. Filius patri hoc curavit. F. P. I. Filius po-
 ni iussit. F. P. P. Filius patri posuit.

F Q

F. Q. Flamen Quirinalis.

F R

FR. Fortis, Forum, Frater, Fronte, Frumentarius. F. R. Fecit re-
 quietorium, Finibus regundis. FR. A. Frater amantissime, Frater
 ave. FRA. C. Frande creditoris. FR. D. Frumenti dandi. FR. E.
 Fratris filius. FR. I. Forum Iulii. FR. L. Forum Livii, Frumenta-
 rius Legionis. FRMS. Fortissimus. [vel Forum Sempronii] F. R.
 P. C. Filius requietorium ponendum curavit. FR. PO. Forum Po-
 pillii. FRS. Fortis. FR. S. Forum Sempronii. FRV. Frugalis,
 Frugi. [vel Forum Vibii.

F R A

FRACRO, Ære; sive **FRACESCO**, fracui, [συνφύθραμαι, ἐξίσταμαι] Ære.
 Caldore & verustate putrefieri, ut ait Nonius 1. 308. Columel. lib. 1.
 cap. 6. Oleum quod minus provenit, si congelatur, fracescet. Vario
 lib. 1. de R. R. cap. 55. Hæc de qua fit oleum, congeri solet acervatim
 per dies singulos in tabulata, ut ibi mediocriter fracescat. Cato cap. 128.
 Sinito quadrimum fracescat: ubi bene fracuerit, rutro concidito.
 Fracebunt, Displicebunt. Festus. [An Fracecebant, Displicebant?
FRACIDUS, Adj. [φρακιδος] Plus quam maturum & jam putrescens.
 Cato cap. 64. & cap. 55. Fractores volunt ut oliva in tabulato diu sit,
 ut fracida sit, quo facilius efficiant.

FRACRES, ium. f. [σέμφρα] Plin. lib. 15. cap. 6. Oleum in tabulato
 muni, deteriusque fieri. item in amurca, & fracibus: eæ sunt carnes,
 & inde faces: quare sepius die decapulandum. Columel. lib. 6. cap.
 13. Gell. lib. 11. cap. 7. Item flocces audierat prisca voce significare
 vini facem e vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis. Apud Plin.
 corrupte Flacibus legebatur olim.

FRAC T U S. V. FRANGO.

FRÆNUM, i. n. [φρέμιον, χαλινός] a Frangendo; Instrumentum quo
 equus retinetur & domatur. Dictum quod equorum ora frangat, & ideo
 per æ scribendum. [At qui a Frango Frænum derivetur, non intelligo.]
 Manutius mavult sine diphthongo scribi vetustis monumentis fretus.
 cui subscribit Cellarius, q. V. Idior. 20. 16. Frenum dictum ait
 quod equos fremere cogat, vel quod hoc equi frendant, id est impi-
 mant dentibus & obmordeant. In plur. Fræni, vel Fræna declinatur.
 Ovid. 1. de Arte Am. 472.

Tempore lenta pati fræna docentur equi. Cic. pro Milon. 65.

Sonantes fræni. Virg. 3. Georg. 184.

Sonantia fræna. Ovid. 2. Met. 121.

Accipere frænum, metaphoricè, pro Dedere se alicui. Virg. 12. Æn. 568.

Ni frænum accipere, & victi parere cogantur.

Addere fræna equis. V. ADDO.

Adhibere frænos alicui, Retrahere. Cic. de Clar. Orat. 204. Alteri
 se calcaria adhibere, alteri frænos.

Coercuit ora frænis. Ovid. 5. Met. 643.

Compescere animum frænis. Hor. 1. Epist. 2. 63.

Currere concordia fræno. Sil. lib. 16. 381.

Depulit ore frænum. Hor. 1. Epist. 10. 36.

Dare fræna, i. e. Laxare habenas. Sen. Agam. 3.

Dare cauta fræna juventæ. Claud. in 6. Conf. Stil. 120.

Domare fræna. Plin. lib. 8. cap. 42. At illum indignatione accensum
 domitis frænis, ne regi posset, præcipitem in abrupta iisse.

Ducere fræna, i. e. Reducere, retrahere. Ovid. 15. Met. 519.

Præcipitant currum scopulis, ego ducere vana

Fræna manu, spumis albetibus oblita, luctor:

Et retro lentas tendo refupinus habenas.

Eget frænis alter, alter calcaribus. Cic. 6. Att. 1.

Ferre, Pati. Virg. 3. Æn. 542.

— & fræna iugo concordia ferre.

Flectere ora mobilibus frænis. Lucan. ad Pison. 50.

Impediuntur equi frænis. Ovid. 2. Fast. 736.

Induit amor frænos obstinatis. Sen. Hippol. 4.

Inhibere frænos. V. INHIBEO.

Injicere frænos alicui, pro Cohibere alicujus conatum. Valer. Max.

lib. 2. Fræni sunt injecti nobis.

Injicere alicui frænos furoris. Cic. 13. Philipp. 20. V. INJICIO.

Injecit fræna vaganti licentiz. Hor. 4. Carm. 15. 10.

Laxat frænos populis furentibus. Lucan. lib. 7. 124.

Mandit sonipes spumantia fræna. Virg. 4. Æn. 130.

Moderari imperii fræna. Ovid. 2. de Pont. 9. 33.

Moderandis frænis docta manus. Sen. Hippol. 12.

Mordere frænum, Cic. 11. Fam. 23. posuisse videtur pro eo quod est

vel Leviter repugnare fervituti, dicens, Si frænum momorderis, per-

eam, si te omnes quotquot sunt, conantem loqui ferre, poterunt

h. e. Si utcumque significaveris te fervitutum iniquo animo ferre. Ad

hanc sententiam faciunt quæ respondet Cicero sequente epistola, S-

timidus, inquit, essem, tamen ista epistola omnem mihi metum ab-

sterfisses. Sed ut omnes, frænum momordit. Etenim qui te inclusit

omnem spem habuerim in te, quid nunc putas?

Mordere frænum. Statius in Epithal. Stellæ & Violantillæ (1. Silv. 2

28.) in diversum sensum usurpavit, nempe pro eo quod est Servitu-

tem accipere, frænumque recipere.

Fama tace, subit leges, & fræna momordit. i. e. Admisit vir-

cula matrimonii. conf. Martial. 1. 104.

Momordit equus ore frænos. Tibul. lib. 1. 2. 42.

Oblita fræna spumis albetibus. Ovid. 15. Met. 519.

Patitur equus fræna. Ovid. 4. Epist. 24.

Recipit fræna equus. Cic. in Topic. 15.

Regere frænis aliquem. Sen. Troad. 4.

Temperat ora frænis lupatis. Hor. 1. Carm. 8. 7.

Teneri frænis dotis. Justin. 3. 3. 8.

Uti fræno in uno, in alio calcaribus. Cic. 3. de Orat. 33.

Frænum, apud Celsum lib. 7. cap. 25. est Morbi genus, quod Græci

φρέμισιν appellant. Est autem, cum glans penis ita contexta est, ut

nudari non possit. [Immo Frenum Celfo l. c. est, quod juniores anatomi-

mici diminutive Frenulum frequentius vocant, ligamentum exile, quod

præputium alligat glandi penis.

FRÆNO, [χαλινός] Ære. Frænis cohibere. Cæs. 8. Bell. Gall. 15.

Equites frænatæ equis in stationibus disponit.

Frænare, per translationem, usurpatur pro Coercere, & continere.

Cic. 5. Verr. 30. Quum ejus animum ad persequendum non negligenti-

ta tardaret, sed conscientia sceleris, avaritiæque suæ frænaret.

Curfus aquarum frænare, Inhibere. Virg. 4. Georg. 136.

— & glacie curfus frænaret aquarum. Liv. 37. 15. pr.

Ubi demersis navibus frænassent claustra maris.

Gentes justitia frænare superbas. Virg. 1. Æn. 527.

O regina, novam cui condere Juppiter urbem,

Justitiaque dedit gentes frænare superbas.

Iras frænare. Sen. Med. 11.

Populos frænare. Virg. 1. Æn. 523.

Spes avidas frænare. Sil. lib. 10. 341.

Vinclis & carcere frænare. Virg. 1. Æn. 38.

Luctantes ventos, tempestatesque sonoras,

Imperio premit, ac vinclis & carcere frænât.

Voluptates frænare. Liv. 30. 14. Qui eas voluptates sua temperantia

frænavit ac domuit, multo majus decus majoremque victoriam sibi

peperit, quam nos Syphace victo habemus.

FRÆNĀT U S, Partic. [χαλινωτής] ut

Acies frænata. V. ACIES.

Equi frænati. Virg. 5. Æn. 554. Instruati, frenatique. Liv. 21.

27. extr. [Forte Instrati.

Os frænatum equi. Hor. 1. Epist. 15. 13. V. supra.
FRÆNATOR, ðris. m. Pin. Paneg. cap. 55. Infinitæ potestatis domitor ac frænator animus. Stat. 1. Theb. 27. Ignipedum frænator equorum.
FRÆNATRIX, icis. f. apud Sidon.
FRÆNIGER, ðra, ðrum. Adj. [ῥαυνοφόρος] ut, Ala frænigera. Stat. 5. Silv. 1. 98. h. e. Equites.
FRAGA, ðrum. n. pl. Mora quæ in herbis nascuntur, inquit Servius, odoris & saporis optimi. Virg. 3. Ecl. 92.
 Qui legitis flores, & humi nascentia fraga. Plin. lib. 21. cap. 55. Idem lib. 15. cap. 24. Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni, quod solum pomum simile fructui terræ gignitur. Hard. Frutici, terræque, ex MSS. [Sensus est, Solum hoc pomum simile & in frutice & in terra gigni. Alioqui malim cum ellipsi præpositionis, Frutice, terræque, sexto casu.]
 Mellia fraga leges. Ovid. 13. Met. 816.
 Montana Ovid. 1. Met. 104.
 Arbuteos fectus, montanaque fraga legebant.
RAGARIA, Planta est fraga ferens, nemini fere non cognita. De qua V. plura apud Matthiol. in Diosc. lib. 4.
RAGESCO, **FRAGILIS**, **FRAGILITER**, **FRAGMEN**, **FRAGOR**, V. **FRANCO**.
RAGRO, [ῥῶ] ðre. Odorem reddere: quia (inquit Servius) specie fracta odor redditur major. Virg. 1. Æn. 440.
 — redolentque thymo fragrantia mella. Martial. 1. 87.
 Ne gravis hesternò fragres, Fescennia, vino. conf. Idem 3. 65.
 Odor fragrat acerbus. Valer. 4. Argon. 493.
RAGRANS, Partic. [ῥῶν] ut, Domus fragrans odore Assyrio. Catull. 66. 144.
 Mella fragrantia. Virg. 1. Æn. 436.
 Castitatis fragrantissimum incensum in thuribulis cordis adolere. Sidon. 8. Epist. 14.
 Unguentum fragrantissimum. Apul. 10. Met. p. 544. adde Catul. 69. 144. & Sil. 15. 117.
RAGRANTER, Adv. apud Apul. Compar. Solin. cap. 52. Salmat. 38. Crocum spirat fragrantius.
RAGRANTIA, ð. f. Odor suavis. Sic enim ἰωδίων vertit Erasmus. Eph. 5. Bonam fragrantiam. Vet. Gloss. Fragrantia, ὀσμὴ καλὴ. Val. Max. 9. 1. ext. 1. Unguentorum fragrantia.
RAMBA, ð. f. [ῥαμβία] factum videtur, transpositione litterarum, ut φ præcedat, quod in f versum est; Lancea, sive telum oblongum. Tacit. in lib. de Morib. German. 6. 2. Hastas, vel ipsorum vocabulo frameas gerunt angusto & brevi ferro, sed ita acri, & ad usum habili, ut eodem telo, prout ratio possit, vel cominus vel eminus pugnent: & eques quidem scuto frameaque contentus est. Juven. 13. Sat. 78.
 Et Martis frameam, & Cyrrhæi spicula vatis. conf. Gell. 10. 25. & Lex. Pitisc.
RANCIUS Accursius, Jurisconsultus Florentiæ natus, jus civile Bononiæ, anno a Christo nato MCCXXXV, cum ingenii atque industriæ laude professus est. Glossas in omnes juris civilis libros scripsit, magno opere adjutus his, quas superiores jurisperiti Irnerius, Bulgarus, Martinus, Placentinus, Joannes, Azo multifariam ascripserant. Præceptoribus usus est Joanne, qui Glossator vulgo nominatur, & Azore. Filio autem erudito Francisco Accursio, qui eodem in loco jus civile interpretatus est, patrisque glossas locupletavit, relicto, ibidem vita est functus. Ex Hotomano. [Alieno valde loco hæc posita.]
RANCONES, Germaniæ populi, qui a Meridie Suevos & Bavaros habent: ab Occasu Rhenum; ab Ortū Boemos. Alluitur regio flumine Megano, Ptolemæo Menio vocatæ. Franconum meminit Cic. 14. Att. 10. Rideo ad Thebassos, Suevos, Francones. Al. Tebassos, Scævus, Frangones, ex MSS. [An Rideo ad te, Bassos, &c? Locus valde dubius. Propria certe nomina, & quidem obscuriora sub his latent. Franconum primus Treb. Pollio mentionem fecit, Franconum nemo veteri scriptorum meminit, nedum Cicero meminerit.]
RANCI, ðrum. pl. Germaniæ populus. V. Cluver. Germ. Ant. 3. 20. Ceterum Francorum olim nomen non unius populi, sed plurium Germanicarum gentium, quæ inter se conspirarunt, a Romano jugo semet vindicaturæ, imposito sibi communi vocabulo, a libertate ducto. V. If. Pontan. de Orig. Franc. lib. 1. 2. Barth. ad Briton. Armore. p. 28. 36. A Trojanis descendere feruntur. V. Æn. Sylv. de Europa cap. 38. & Sabell. Ennead. 2. 10. conf. Lex. Pitisc.
RANCIA, ð. f. Magna pars Germaniæ & Galliæ, regio Francorum. Claud. de Laud. Stil. 1. 276.
 — provincia missos
 Expellet citius, fallax quam Francia reges.
RANGO, frēgi, fractum, [ῥάγγωμι, ῥαυπίω, κλάω, ῥαύω, φλάω] ðre. Quidam putant factitium esse verbum a sono quem res fracta reddere consuevit: alii a Græco ῥαυγίω deducunt. Est autem Frangere, Illidere, & rumpere. Plaut. Afin. 2. 3. 4. Quis nostras sic fregit fores? Aulas frangere in caput alterius. Plaut. Capt. 1. 1. 21.
 Brachium fregit. Cic. 2. de Orat. 253. Excusavit Vespæ Terentius, quod eum brachium fregisse diceret.
 Cervices alicui frangere. Cic. 7. Verr. 146. Cervices in carcere frangebantur indignissime civium Romanorum. V. CRÆVIX.
 Comam in gradus frangere. Quintil. lib. 1. cap. 6.
 Coxam fregit. Plin. lib. 2. Epist. 1.
 Gleba frangenda versis bidentibus. Virg. 2. Georg. 400.
 In micæ frangere. Plin. lib. 12. cap. 14. Item ne thus dentem recipiat potius quam in micæ frangatur.
 Molis frangere. Plin. lib. 18. cap. 7. Deinde molis frangunt.
 Navem fregit, pro Naufragium passus est. Ter. And. 1. 3. 17.
 — Navem is fregit apud Andrum insulam.
 Ova frangit alter alterius milvus & corvus. Cic. 2. de Nat. Deor. 125.
 Patinam frangere. Hor. 2. Serm. 8. 72.
 Ad saxum aliquid frangere. Virg. 3. Æn. 625.
 Sivas Euri frangunt. Virg. 2. Georg. 441.
 Frangere ad Incorporea transfertur: ut, Frangere animum alicujus. Cic. pro Corn. Balb. 56. Sed id factum est, non ut vobis rem tam perspicuam dicendo probaremus: verum ut omnium malevolorum, iniquorum, invidorum animos frangeremus.
 Frangere & abjicere alicquem. Cic. 10. Fam. 12.

Frangere & comminere hostem aliquem. Cic. 2. Off. 40.
 Frangere, atque concidere quicquid est in oratione generosius. Quintil. in proœm. lib. 1.
 Frangas enim potius, quam corrigas, quæ in pravum induruerunt. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Animum pietas, maternaque nomina frangunt. Ovid. 8. Met. 508.
 Audaciam alicujus frangere. Liv. 25. 38. Non enim frangere audaciam vestram, sed differre in majorem gloriam, atque opportunitatem volui.
 Audaciam latronis contundere & frangere. Cic. 13. Philipp. 24.
 Auctoritatem veteris discipline frangere. Cic. 1. Acad.
 Bella frangere. Ovid. ad Liv. 452.
 Bellum aliquorum præliis frangere & domare. Cic. de Provinc. Conf. 32.
 Consilia alicujus frangere. Cic. 1. Fam. 9. Nec mihi aliter potuisse videor hominum perditorem de me consilia frangere.
 Consilium meum hoc fregit. Cic. 4. Fam. 4.
 Contentiones frangere. Cic. 3. de Orat. 7.
 Corda fortia frangit dolor. Tibul. lib. 3. 2. 6.
 Cupiditates frangere. Cic. 1. de Orat. 86.
 Deum morantem mero frangere. Hor. 2. Carm. 7. 7.
 Dignitatem suam frangere. Cic. 9. Fam. 16. Ut neque offendam animum cujusquam, nec frangam dignitatem meam.
 Doli circum hæc demum frangitur inanes. Virg. 4. Georg. 400.
 Fidem frangere. Cic. pro Rosc. Com. 16.
 Fluctus frangere, Vincere remis. Plin. in Paneg. cap. 81. extr.
 Fluctum saxo frangere. Cic. 9. Fam. 16.
 Foedus frangere. Cic. in Pison. 28.
 Furorem & petulantiam alicujus frangere. Cic. in Pison. 39.
 Gemitu supplice frangere aliquem. Stat. 11. Theb. 375.
 Gulam frangere laqueo alicui. Sallust. Catil. 54.
 Hominem frangere, pro Vincere. Cic. 11. Fam. 12. Itaque homines alii fracti sunt: nonnulli etiam queruntur. In emendatis libris est, Alii facti sunt.
 Imperium frangere populus dicitur, Hor. 1. Carm. 35. 16.
 Impetus advenientes frangere. Cic. 3. Tusc. 26. Quare accipio equidem a Cyrenais hæc arma contra casus & eventus, quibus eorum advenientes impetus diuturna præmeditatione frangantur.
 Ingenium mala fregere meum. Ovid. 3. Trist. 14. 32.
 Ingenio & industria frangere aliquem. Cic. 10. Fam. 3. Eaque adeptus es adulescens, multis invidentibus, quos ingenio, industriaque fregisti.
 Judicio alicujus frangere, non vi superare. Cic. Post redit. in Senat. 15.
 Leges alicujus frangere. Cic. 12. Fam. 14.
 Libidinis alicujus frangere. Cic. 3. de Legib. 31.
 Mandata frangere, Negligere. Hor. 1. Epist. 11. 19.
 Morbum frangere & vincere. Plin. lib. 1. Epist. 12.
 Nationes frangere & domare. Cic. de Provinc. Conf. 32.
 Opes aliquorum frangere. Liv. 2. 21. Mortuus est Cumis, quo se post fractas opes Latinorum ad Aristodemum tyrannum contulerat.
 Opes frangere & infirmare. Cic. pro Rabir. Poeth. 28.
 Patientia frangere aliquem. Cic. de Clar. Orat. 95.
 Pectora fregit sublimia vinum. Ovid. 1. Fast. 301.
 Pœnas frangit Venus inter amorem. Lucret. lib. 4. 1078.
 Se laboribus frangere. Cic. pro Arch. 29.
 Se calor frangit. Cic. 1. de Orat. 265.
 Sententiam alicujus frangere. Cic. 1. Fam. 4. Quod jam illam sententiam Bibuli de tribus legatis pridie ejus diei frageramus.
 Studium scribendi fractum. Cic. 6. Fam. 7. Sic tot malis tum victum, tum fractum studium scribendi.
 Ventum frangere. Plin. Epist. 2. 17. ad Gallum.
 Vim aliquam debilitare & frangere. Cic. pro Marcel. 8.
 Vim alicujus furiosam superare & frangere. Cic. pro Domo 55.
 Vires frangere. Cic. 3. Tusc. 36. Quæ ut pervellere te forsitan poterit, & pungere, non potuit certe vires frangere.
 Vires & robur frangit minutatim. Lucret. lib. 2. 1131.
 Vultum risu frangit, i. e. Mellem reddit. Petron. cap. 128. p. 614. V. Burm.
 Urbes liquæ contumaces essent frangerentur. Justin. 34. 1. 5.
 Frangi, Debilitari, succumbere. Cic. 2. de Fin. 95. Potius ergo illa dicantur, Turpe esse viro debilitari, dolore frangi, succumbere.
 Æstu mare frangitur. Lucret. lib. 6. 143.
 Dolore frangi. Cic. 2. Tusc. 35.
 Metu frangi. Cic. 1. Off. 68.
 Minis nullis frangitur. Stat. 9. Theb. 471.
 Molestia animos frangi & debilitari non oportet. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Pudore frangi. Cic. 2. Tusc. 48.
 Frangere, pro Interimere eleganti sensu usurpat Sossius cap. 25. de caribus Albanis, Apud hos, inquit, populos nati canes omnibus feris anteponuntur, frangunt tauros, leones permunt, &c. Vide quæ de hoc verbo notat Casaub. ad Perf. Sat. & Barth. ad Stat. Silv. p. 96.
FRACTUS, [κράσμενός] Partic. Plaut. Milt. 1. 1. 7. Quæ misera gelit & fractum facere ex hostibus. Sed varia est lectio.
 Animo fractus. Cic. 12. Att. 22. Deformatus corpore, fractus animo, quo se conferat nescit.
 Bello fracti. V. infra, Ductores.
 Calamitate fractus & afflicus. Cic. pro Sull. 15.
 Detrimto aliquo fractus. Hirt. Bell. Alex. 12.
 Labore multo membra iam fractus. Hor. 1. Serm. 1. 5.
 Matis fracta civitas, muta, debilitata, abjecta metu. Cic. pro Domo 25.
 Prælio fractus. Cæf. 1. Bell. Gall. 31.
 Anus fractus & humilis, pro eodem. Cic. in Pison. 62. Ita nescio quid illic fractum, humile, demissum, sordidum, inferius etiam est, quam ut Mediolanensi præcone avo tuo dignum esse videatur. Budæus.
 Animo afflicus & fractus. Cic. 12. Att. 22.
 Animo fracto atque afflicto loqui. Cic. pro Domo 97.
 Animo fracto & demisso esse. Cic. 1. Fam. 9.
 Animo fracto & debilitata virtute esse. Cic. Post red. in Senat. 19.
 Annulus aureus fractus & comminutus. Cic. 6. Verr. 56.
 Crus fractum. Hor. 1. Epist. 18. 59.
 Dolor fractus. Sen. Herc. Oeth. 7.
 Domus conjectu lapidum fracta. Cic. 4. Att. 3.
 Ductores fracti bello. Virg. 2. Æn. 13.
 Fluctus fracti. Hor. 2. Carm. 14. 14.

Foedera fracta. Sil. lib. 17. 350.
 Fluminis fracti undae. Lucan. lib. 1. 222.
 Furor fractus. Sil. lib. 7. 253.
 Homo fractus & prope dilipatus. Cic. Post red. in Senat. 23.
 Navis fracta. Hor. de Arte Poet. 20.
 Nomen Graeciae fractum & debilitatum. Cic. pro Flacc. 62.
 Partibus Brutianis fractis. Paterc. 2. 74. 1.
 Pronuntiatio, i. e. Enervata, mollis, scenica. Plin. lib. 14. Epist. 2.
 Ratio fracta, apud Quintil. Decl. 261. p. 489. i. e. Turbata. V. Burm.
 Res fractae. Plaut. Perf. 4. 4. 103. Nam et si res sunt fractae, amici sunt tamen.
 Sapientia fracta cadet. Ovid. 5. Trist. 12. 14.
 Sonitus fractos imitata vox tubarum. Virg. 4. Georg. 72.
 Spes fractior. Cic. de Amicit. 59. Saepe enim in quibusdam aut animus abjectior est, aut spes amplificandae fortunae fractior.
 Vires fractae. Virg. 2. Aen. 170.
 Virtus fracta. Hor. 2. Carm. 7. 11.
 Voces ad littora fractae. Virg. 3. Aen. 53.
 Fractum, minutum, & puerile. Cic. de Clar. Orat. 286. At quid est tam fractum, tam minutum, tam in ipsa (quam tamen consequitur) concinnitate puerile?
FRACTIO, ōnis. f. apud Plaut. [Si fides Lipf. Thesaurο.
FRACITOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. κλάσσης, fractor. Sidon. 3. 13. Fractor ferularum.
FRACŪRA, e. f. [κλάσσις, θραύσις] Plin. lib. 29. cap. 6. Item minutae & laetae fracturis aurium illinuntur cum melle. Idem lib. 22. cap. 8. Idem quod Fragmentum. Plin. 33. 4. §. 21. Fracturis c. l. libras argentibus.
FRACILLUM, i. n. Instrumentum ad frangendum piper, in Gloss. Isidor. [Miror cur non potius Frangibulum dixerit, quod occurrit in compositis, ut Dentifrangibulum, Nucifrangibulum. vel diminutive Frangillum, contr. Fragillum. Sed saepius ab analogia recedunt haec glossae.
FRAGMEN, inis. n. [κλάσμα, ἄγρμα, θραύσμα, σπίνδελμα] est Fragmentum, seu pars fractae rei. Virg. 12. Aen. 741.
 — fulva resplendent fragmina arena. Columel. lib. 9. cap. 15. Mox deinde fragmina favorum quae in sacco remanserunt, retractata exprimuntur.
 Fragmina silvarum. Lucret. lib. 1. 285.
 Fragmina conjiciens silvarum, arbutaque tota.
FRAGMENTUM, i. n. Idem significat: sed Fragmen magis peeticum est. Carinae collecta lacerae fragmenta. Lucan. lib. 8. 755.
 Galeae fragmenta. Lucan. lib. 6. 193.
 Lapidis fragmentum. Cic. 2. de Nat. Deor. 81. Martial. lib. 8. 57.
 Panis fragmentum. Plin. lib. 9. cap. 8.
 Ramea fragmenta. Virg. 4. Georg. 304.
 Septorum fragmentum. Cic. pro Sext. 79.
FRAGILIS, e. [θραύσις, ψαθυρός, ψαθυρός, ἐπίκηρος, ὑθραύσις] Caducum, debile, quod facile frangi potest. Cic. de Amicit. 102. Sed quoniam res humanae fragiles caducaeque sunt.
 Aevum omne & breve & fragile est. Plin. Paneg. cap. 37. pr.
 Anni fragiles, & inertior aetas. Ovid. 4. Trist. 8. 3.
 Bonum fragile. Ovid. 2. de Arte Am. 113.
 Cicuta fragilis. Virg. 5. Ecl. 85.
 Corpus fragile & caducum. Cic. 1. de Legib. 24.
 Corpore in fragili odiosa omnis offensio est. Cic. de Senect. 63.
 Glacies fragilis. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
 Mortalitas fragilis & laboriosa. Plin. lib. 2. cap. 4.
 Muri fragiles. Claud. de Bell. Get. 214.
 Res humanae, fragiles caducaeque sunt. Cic. de Amicit. 102.
 Sonitus fragiles chartarum. Lucret. lib. 6. 111.
 Vita fragilior. Plin. praef. cap. 7.
 Fragile & caducum. Cic. 2. de Fin. 86. Quis enim confidit semper sibi illud stabile & firmum permanens, quod fragile & caducum sit?
 Fragile cum Ablativo, ut Fragile dentibus. Plin. lib. 12. cap. 8. Gell. lib. 6. cap. 1. Ictibus, offensionibusque parvis fragile.
 Fragilius. Plin. lib. 12. cap. 7. Est etiam in India piperis grani simile, quod vocatur gariophyllon, grandius, fragiliusque.
 Fragilis, pro Mollis, qui muliebria patitur, qui pathicus est. Frangere enim etiam turpe verbum veteribus fuit, ut & Dividere. Hor. 1. Serm. 8. 39.
 Julius, & fragilis Pedacia, furque Voranus. Sic Turneb.
 Fragile, adverbialiter. Pallad. Mart. t. 1. Ne motus aliquis fragile procedentis farmenti quasset aetatem. Sed al. rectius Fragilem, ut ad Aetatem referatur adjectivum.
FRAGILITAS, ōtis. f. [τὸ ὑθραύσιον] Debilitas & imbecillitas. Plin. lib. 3. Epist. 7. Illud etiam notabile, ultimus ex Neronianis Consulibus obiit, quo Consule Nero periit: quod me recordantem, fragilitatis humanae miseratio subit.
 Imbecillitas & fragilitas generis humani. Cic. 5. Tusc. 3.
 Fragilitatis humanae memor. Plin. lib. 7. cap. 7. ad fin.
 Naturae communis fragilitas. Cic. pro Marcel. 23.
 Duratur ferrum in fragilitatem. Plin. lib. 34. cap. 14. Tenuiora ferramenta oleo restingui mos est, ne aqua in fragilitatem durentur.
FRAGILITER, [ἀσθενῶς] Adv. Inconstanter, debiliter. Vulgo recepta vox.
FRAGIUM, i. n. Apul. Met. 9. p. 368. Crurum ejus fragium abominata. V. Composita Crurifragium, Lumbifragium, Naufragium in Nominibus, unde componuntur.
FRAGOR, ōris. m. [κλάσσις] Sonitus qui ex arbore, aut re alia fracta redditur: estque fictitium verbum a sono. Virg. 1. Georg. 356.
 — & horridus altis
 Montibus audiri fragor. Ubi Servius; Horridus fragor, Sonitus qualis fieri solet ex aridis, quum franguntur, arboribus. Liv. 1. 29.
 Gravi fragore strepitus. Ovid. 11. Met. 365.
 Vocis horrendae fragor. Sen. Herc. fur. 9.
 Aridus fragor. Virg. 1. Georg. 358. V. ARIDUS.
 Fulmineus fragor. Valer. 2. Argon. 501.
 Praeceptus fragor Oceani. Valer. 3. Argon. 404.
 Raucus fragor. Claud. 2. in Eutrop. 162.
 Subitus fragor. Virg. 2. Aen. 692.
 Vastus illic fragor, canumque circa mare. i. e. Spumescens. Plin. lib. 6. Epist. 31. extr.

Cecidit fragor pelagi. Virg. 1. Aen. 158.
 Dat fragorem propulsa silva. Ovid. 8. Met. 340.
 Exoritur miserrimus fragor. Stat. 3. Theb. 123.
 Fit fragor. Ovid. 1. Met. 269.
 Intonat ingens fragor. Virg. 8. Aen. 527.
 Sentire fragorem belli. Lucan. lib. 5. 228.
 Succidere horrifono fragore. Lucret. lib. 5. 110.
 Tonat caelum omne fragore. Virg. 9. Aen. 541.
 Fragor, pro Plausu. Quintil. lib. 8. cap. 3. pr. Nec fortibus modo, sed etiam fulgentibus armis praeliatus in causa est Cicero Cornelii: qui non assequutus esset docendo iudicem tantum, & utiliter demum ac Latine perspicueque dicendo, ut Populus Romanus admirationem suam non acclamationem tantum, sed etiam plausu confiteretur. Sublimitas profecto, & magnificentia, & nitor, & auctoritas expressit illum fragorem.
FRAGOROSUS, a, um. Plenus fragoris. V. Augustin. adv. Petilian. 3. 16.
FRAGOSUS, Adj. [παχιδύς] Asper, ac praeruptus, ut locus fragofus.
 Oratio fragosa, cui contraria est Lenis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Rabies ventorum fragosa. Val. Flacc. 2. 622.
 Torrens fragofus. Juvenc. 3. 22.
 Vada fragosa. Valer. 2. Argon. 198.
 Mollia, lenta, fragosa, putricava, corpore rara. Lucret. lib. 2. 859.
FRAGOSE, Adv. [παχιδύς] Cum fragore exp. Harduin. ap. Plin. lib. 16. cap. 10. Quippe respuunt, & fragosius fidunt, aegrius revelluntur. Subaudi Secures. [Puto ligni resistentiam innuere.
FRAGESCO, [χαλάω] ēre. ab antiquo verbo Frageo, cs; Frangor, lan. guesco. Accius Aegitho, ut citat Nonius 2. 329. Neque fera hominum pectora fragescunt donec vim persenserint imperii. Idem Euryface, Nunquam erit tam immanis, quum mea opera extinctum sciet, quin fragescat.
FRAGISCO, ēre. Idem. Pacuv. Fragifcit animus miseris.
FRATER, tris. m. [ἀδελφός, κείσις, κείσιν, ἀντικείσιν] Nota significationis, diciturque quasi Fere alter. Gell. lib. 13. cap. 10. Fratris autem vocabulum, P. Nigidius homo impense doctus, non minus arguto subtilique ἐτύμω interpretatur. Frater, inquit, dictus est quasi Fere alter. conf. Non. 1. 156. & Cic. 2. Fam. 15. extr.
 Frateris mei gnatus. Plaut. Poen. 5. 4. 25.
 Quid est, fratris mei gnate? Mi gnate, quid vis? expedi.
 Fratris filia. Plin. Epist. 164.
 Fratres nostri Hedui. Cic. 7. Fam. 10. Una mehercule nostra vel fere ra vel jocosa congressio pluris erit, quam non modo hostes, sed etiam fratres nostri Hedui. V. Appellare Regem in APPELLO.
 Fratres patruales, Filii patrum. Cic. pro Cn. Planc. 27. Hic est enim qui adolescentulus cum Aulo Torquato profectus in Africam, sic ab ille gravissimo & sanctissimo, atque omni laude & honore dignissimo vire dilectus est, ut & contubernii necessitudo, & adolescentuli modestissimi mi pudor postulabat, quod si adesset, non minus ille declararet, quam hic illius frater patruelis. Suet. Caes. 29. Qui fratri patrueli suo Marco in Consulatu successerat. V. Patruelis in PATER.
 Fratres gemini, non Gemini fratres, ut docet Quintil. lib. 9. cap. 4. Cic. pro Cluent. 45. C. & L. Fabricii fratres gemini fuerunt, ex municio Aletrinate, homines inter se, cum forma, tum moribus similes municipium autem suorum dissimillimi. Hor. 1. Epist. 18. 41.
 Gemelli fratres. Ovid. 8. Epist. 77.
 Frater germanus. Cic. 3. Verr. 128. Sunt alii qui dicant: notae res a manifesta prolatae sunt, & proferuntur. Dicit C. Fannius Eques Romanus, frater germanus Q. Titinii iudicis tui, sibi se pecuniam de disse. Idem pro Domo 108. Et pro Cael. 38.
 Hoc fratri mecum, & Cum fratre, convenit. V. CONVENIO.
 Lugere fratrem ademptum. V. ADIMO.
 Quatuor modis Fratres dici, natura, gente, cognatione, affectu, ostendit Isidor. 9. 6.
 Fratrum appellatione etiam Sorores continentur. Paul. 1. 38. D. Fam. erisc. Lucius & Titia fratres emancipati a patre. Alibi, Tres fratres Titius & Mavius & Seja. Tacit. 12. Ann. 4. Fratrumque non in cestum sed incustoditum amorem ad infamiam traxit. V. Bentlej. ac Hor. 1. Serm. 1. 100. Adde Burm. ad Quintil. 9. 3. p. 817.
 Frater inter Lasciva & ἐρώτις. Lipf. Lect. Var. 2. 1. conf. Pitisci Lex. Per metaph. Omnia paria, Fratres & sorores non invenisse dicuntur. V. Solin. cap. 27. & Taubm. ad Plaut. Poen. 1. 3. 8. Moxque in seq. dicit Fratres arvales, apud Varr. de L. L. 4. 15. sunt Sacerdotes sacra publico facientes, ut fruges arva ferant. conf. Lex. Pitisc. V. ARVALES s. l.
FRATERCULUS, i. m. [ἀδελφούλιον] Dimin. Parvus frater. Juven. 4. Sat. 98. Unde fit ut malim fraterculus esse gigantum. Ubi, Fraterculus gigantum, dicitur Homo obscurus, cujus majores sunt incogniti tanquam e terra subito fuerit enatus, quemadmodum de gigantibus Poetae fabulantur.
 Est & vox blandientis. Cic. 5. Verr. 155. Ex epistola Timarchidis ad Apronium: Volo mihi, fraterculo tuo, credas. Al. Mi frater, fraterculus. Subjicit autem Tullius, ut joci causa dictis, Conforti quidem in lucri atque furtis, gemino & simillimo nequitia, improbitate, audacia.
FRATRIA, ae. f. [ἀδελφή] Uxor fratris, inquit Festus. Fratricia, inquit Nonius 19. 6. vocantur, Fratrum inter se uxores.
FRATRISAM, Eandem fratris uxorem vocari ait Isidor. 9. 6.
FRATERCULO, are. V. FRATRO, infra.
FRATERNUS, possess. [ἀδελφικός] ut, Fraternalis amor. Cic. 1. C. frat. 1. Sic, Fraternalis invitatio. Idem 9. Att. 14.
 Acies fraternalis, apud Stat. 1. Theb. 184.
 Animi fraternalis. Hor. 1. Epist. 10. 4.
 Foedus fraternalis rumpere. Hor. 1. Epist. 3. 35.
 Haereditas fraternalis. Cic. pro Cluent.
 Mors fraternalis. Virg. 9. Aen. 736.
 Necessitudo fraternalis. Cic. pro Quint. 16.
 Parricidium fraternalis. Cic. pro Cluent. 31.
 Pacis fraternalis fides. Ovid. 3. Met. 128.
 Sodalitium fraternalis. Catul. 97. 4.
FRATERNE, Adv. [ἀδελφικός] Ad similitudinem fratris. Cic. 2. C. frat. 14. Quare facis tu quidem fraternalis, quod me hortaris. Ibid. 1. Huic tu epistola non fraternalis scripta, fraternalis debes ignoscere.
FRATERNITAS, ōtis. f. [ἀδελφότης] Quintil. Decl. 16. A primis sitim aetatibus in eandem coire vitam, habet aliquem fraternalitatis affectum.
FRATRICIDA, ae. n. [ἀδελφόνόμος] Qui fratrem occidit. Cic. p. Dom

Domo 26. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio, quid de me, quod tulisse te dicis parricida, fraticida, fororicida, nonne extra ordinem tulisti? conf. C. Nep. 20. 1. 5.

F R A T R I C I D I U M, i. n. Tertul. de Monog. cap. 4. Salvian. de Gub. Dei lib. 1. p. 21.

F R A T R I M O N I U M, i. n. i. e. Bona fraterna. in Gloss. & Cujac. ad lib. 2. Inst.

F R A T R U E L I S, is. m. Fratris filius. Hieron. in Epist. Vet. Gloss. ἀδελφίδης, fratruelis, fratris filius. Sed Isidor. 9. 6. Fratruelles, Materteræ filii sunt.

F R A T R O, vel **F R A T E R C U L O**, Ære. de puerorum mammis dicitur, quod velut fratres pares oriantur, quod etiam in frumento spica facere videtur. Pro eodem veteres dixerunt Fraterculare. Hæc Festus. Idem, Sororiarie mammæ dicuntur puellarum, quum primum tumescunt, ut Fraterculare puerorum. Plautus in Fribolaria Tunc fororiabant papillæ primum, sed illud volui dicere, fraterculabant, quid opus est verbis.

F R A T I L L I, Villi fordidi in tapetis, quod per terram ferantur. Auctor Festus.

F R A T U R T I U M, Italia oppidum, ab Hydrunte non longe distans. Plin. lib. 3. cap. 11.

F R A U S, fraudis. f. [ἀπίστη, φευκία, σέψιμος, ἀειχρυσή, χλεύη] Deceptio, Circumventio. Cic. 1. Off. 42. Fit injuria vi aut fraude: fraus quasi vulpeculæ, vis leonis videtur: utrumque ab homine alienissimum, sed fraus odio digna majore.

Fraus & Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.

Cæcus fraude. Liv. 8. 27. extr.

Inaperta fraudi senectus, Quæ falli non potest. Sil. lib. 7. 26.

Præcipuus fraude rex fraude capitur. Flor. 3. 1. 2.

Crimina fraudis. Ovid. 3. de Arte Am. 32.

Impia fraus. V. IMPIUS.

Inexpiabiles fraudes. V. INEXPIABILIS.

Mala fraus, est Furtum. Hor. 1. Carm. 3. 28.

Ignem fraude mala gentibus intulit.

Muliebris fraus. Tacit. 2. Ann. 71.

Nefanda fraus. Juven. 13. Sat. 174.

Affruere fraudem. Sen. Herc. OEt. v. 718. Al. **Struere**.

Captus fraude. V. CAPTUS.

Cogitare fraudem alicui. Hor. 2. Epist. 1. 122.

Componere fraudes. Propert. lib. 2. 9. 3.

Concipere fraudes. V. CONCIPIO.

Conjicere in fraudem. Cic. Att. 2.

Deducere alicquem in fraudem. Cic. 10. Fam. 23. V. DEDUCO.

Delabi in fraudem quandam in Republica. Cic. 3. de Orat. 226.

Doleo illos viros, in eam fraudem esse delapfos. Delatos alii.

Exagitare fraudes & fallacias alicujus. Cic. pro Cluent. 101.

Facere fraudem legi. Plaut. Mil. 2. 2. 9.

Facere fraudem Senatusconsulto. Cic. 4. Att. 11.

Fingere aliquid per summam fraudem & malitiam. Cic. pro Quint. 16.

Innexa fraus clientis. Virg. 6. Æn. 609. i. e. Clientis fraude circumventus.

Instruendæ fraudi intentus. V. INSTRUO.

Nectere fraudem. Sil. lib. 6. 326.

Nudare fraudem alicujus. Claud. de Bell. Gild. 272.

Objicere nubem fraudibus, Fraudem occultare. Hor. 1. Epist. 17. 62.

Oppressus fraude loci. Virg. 9. Æn. 397.

Petere alicquem fraude. Virg. 4. Æn. 675.

Struere fraudes alicui. Sen. Hippol. 4.

Suscipere fraudem. Cic. in Pison. 43.

Vetus formula, Sine fraude, i. e. Vere & ex animo. Cæs. 1. Bell. Civil. 22. Massilienses sese dedere sine fraude constituunt. conf. Liv. 24. 47.

Fraus, pro Fraudatore. Ter. Heaut. 5. 4. 10.

At ego, si me metuis mores cave in te esse istos sentiam.

C. L. Quos? CH. si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus; &c. [Nisi Fraus hic pro damno est & bis idem dicitur.

Fraus, ut & Furtum dici putatur ἀπὸ τῆς φίσειν, quod de alieno auferat aliquid & detrahat, unde apud Terentium, Suum defraudare genium dicitur avarus, Qui meritis eum & debitis bonis privavit. Est igitur Fraus proprie Damnum: & utriusque vocabuli, ut similis est significatio, ita est origo eadem. Illud enim ab Auferendo, Damnum autem est a Demendo. Ulpian. D. si quid in fraud. patron. l. 1. Fraus in damno accipitur pecuniario. Et verba illa fecialium Roman. in pasciscendis foederibus, Quod sine fraude mea populi que Quiritium fiat, i. e. Sine damno: quod dicimus, salvo jure nostro & alieno. inquit Budæus. Liv. 1. 24. Feccialis regem interrogavit, Rex, facisne me tu regium nuntium, Populi que Romani Quiritium, vasa comitesque meos? Rex respondit, Quod sine fraude mea, populi que Quiritium fiat, facio. i. e. Sine damno, &c.

Ne ea res mihi sit fraudi: i. e. Ne ea res mihi adscribatur, neve vitio detur, unde pœna aliqua proveniat. Antiqui enim Fraudem, Pœnam vocabant. Cic. pro L. Muren. 73. Id erit ejus vitrico fraudi ac crimini. Idem 5. Philipp. 21. Duos Cn. Pompeji summi ac singularis viri filios, incolumes haberemus, quibus certe pietas fraudi esse non debet. Fraus aliud est, aliud Pœna, inquit Ulpianus: Fraus enim sine pœna esse potest: Pœna sine fraude esse non potest. Pœna, est noxæ vindicta: Fraus & ipsa noxa dicitur, & quasi pœnæ quædam præparatio, l. 131. D. de verb. signif. In quem locum variae sunt interpretum explicationes. Ajunt enim quidam fraudem sine pœna esse, quum crimen ejusmodi est, ut pœnam non mereatur, aut quum probari non potest. Alii diversam fuisse mentem Ulpiani contendunt, qui fraudem sine pœna esse posse dixerit, quia fraus omnis damnum affert: & quicquid damno afficit, fraus appellatur: at non omne damnum pœna dicitur, quum hæc ad vindictam criminis solum imponatur. Damnum autem est, quicquid detrimentum aut molestiam exhibet alicui, etiam si non ulciscendi sceleris causa. Pœna vero sine fraude nequit esse, quoniam nulla pœna non damnum dat. Altera differentia est, quod pœna tantummodo est commissi criminis vindicta: at fraus & crimen ipsum, & criminis pœnam significat. Unde Fraudem capitalem admittere, id est crimen capitale: quod qui hoc genere criminis peccat, alium in quem peccavit, videtur capitaliter fraudasse: ut si eum occidit, aut ejus uxori stuprum obtulit, aut quid ejusmodi

scelerum commisit, quæ homines solent vita sua æstimare. Sic Plin. lib. 29. cap. 1. incitiam medicorum vocat capitalem, quia nos vitæ damno aticit. Crimen igitur quodcumque, etiam si nulla ipsum pœna consequatur, fraus appellatur tamen, quia non potest non detrimentosum fuisse illi, contra quem est perpetratum. Et quum vindicandi criminis causa pœna solet imponi, nec fit pœnæ locus, si non antecedant delicta, recte Ulpianus Fraudem, quum pro Crimine ponitur, Præparationem pœnæ appellat. Itaque ex genuina Fraudis significatione nihil requiritur, dolum inesse: imo & sine dolo Fraus dicitur Damnum quomodocumque illatum.

Agere alicquem in fraudem. Virg. 10. Æn. 72.

Qui deus in fraudem, quæ dura potentia nostra Egit? Ubi Servius; In fraudem, i. e. In periculum. Ita enim in jure lectum est: Fraudis est illa res, i. e. Periculo. Alii negant usquam in jure Fraudem accipi pro Periculo, sed semper pro Damno: & ita hunc Virgillii locum exponunt.

Ferre fraudem alicui. Cic. 7. Att. 25. Ego me duces in civili bello quoad de pace ageretur, negavi esse: non quin rectum esset, sed quia quod multo rectius fuit, id mihi fraudem tulit. i. e. Damnum attulit.

Ferre illi fraudem hæc res. Virg. 11. Æn. 522. h. e. Damnum affert. V. Serv. ad loc.

Impelli in fraudem. Cic. de Amicit. 89. Maxima autem culpa in eo est, qui & veritatem aspernatur, & in fraudem obsequio impellitur.

Incidere in fraudem spe aliqua. Cic. 11. Att. 16. Ter. Heaut. 3. 1. 33. In eandem fraudem ex hac re atque ex illa incidet.

Inferre fraudem. V. INFERO.

Injicere in fraudem. V. INJICIO.

Fraus, pro Piculo; & quasi pro Crimine, vel potius Noxa gravi. Cic. 1. de Divin. 7. Est enim periculum, ne aut neglectis his impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur. Sic Horat. 1. Carm. 28. 31.

Negligis immeritis nocituram

Postmodo te natis fraudem committere. Cic. 1. Tusc. 72. Vel in republica violanda fraudes inexpiabiles concepissent.

Vortere fraudi, ut Vitis. Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 1.

Fraus capitalis, Noxa. Liv. 23. 14. Qui capitalem fraudem ausi, quique pecuniæ judicati in vinculis essent; qui eorum apud se milites fierent, eos noxa pecuniæ que sese exfolvi jussuram. Al. Fraus V. infra.

[Hi sunt Rerum capitalium condemnati, Sall. Catil. cap. 36.

Creare fraudem capitalem suis cruribus. Plaut. Mil. 2. 3. 23.

Tuis nunc cruribus, capitique fraudem capitalem hinc creas:

Nam tibi jam ut pereas paratum est dupliciter, &c.

Admittere capitalem fraudem, est Tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit qui deliquit. Veteres enim Fraudem pro Pœna ponere solebant. Hæc Ulpianus de Ædil. edict. l. quum autem §. excipitur. Cic. pro Rabir. perduel. reo, 26. Si C. Rabirius fraudem capitalem admisit, quod &c.

Carere peculatus fraude. Cic. 12. Philipp. 12. i. e. Noxa vel Crimine.

Scelus fraudemque nocentis dicendo subjicere odio civium, supplicioque constringere. Cic. 1. de Orat. 202.

Servant nonnunquam dii pœnas fraudis præsentis in diem. Cic. pro Cael. 59.

Fraudem in bonam partem acceptam notat Barth. Advers. 12. 12.

Ita Ovid. 3. de Arte Am. 491.

Judice me fraus est concessa repellere fraudem.

Pia fraus. Ovid. 9. Met. 710. in Iphidis fabula.

Fallere procos pudica fraude. Ovid. 3. de Pont. 1. 107.

FRAUS, Dea dicta apud Mart. Capel. lib. 1.

FRAUDOSUS, a, um. Accius in Fab. Ætop. 45.

— fraudosam viscus inescat avem.

FRAUDIGER, Æra, erum. Tertull. Genes. cap. 30.

Fœmina fraudigeris misere decepta loquelis.

FRAUDULENTUS, Adj. [κροδάλειος] Plenus fraudis. Cic. 2. Off. 36.

Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. [Maledicos, puto a Tullii manu fuisse.

Fraudulenti & mendaces Carthaginenses. Cic. pro Lege Agr. 94.

Curator fraudulentus. Columel. lib. 9. cap. 5.

Homo fraudulentus. Auctor ad Heren. lib. 2. 41.

Populus & dux fraudulentus. Hor. 3. Carm. 3. 24.

Venditiones fraudulentæ. Cic. 3. Off. 83.

Compar. Fraudulentior. Augustin. Confess. 3. 3. Tertul. adv. Marc. 2. 21. Tanto fraudulentior Deus venter.

Superl. Pessimus & fraudulentissimus sunt. Plaut. Capt. 2. 1. 38.

Fraudulentissimus regum. Flor. 3. 1. 17.

FRAUDULENTER, Adv. [κροδάλειος] Cum fraude. Columel. lib. 1. cap. 8. Sæpe etiam querendi potestatem faciat de iis qui aut crudeliter eos, aut fraudulententer infestent. Plin. lib. 30. cap. 17. Quoniam nullum animal fraudulentius invidere homini tradunt. De stellione. [Nisi distinguendum post hanc vocem, ut sit Adjectivum.

FRAUDULENTIA, æ. f. Plaut. Pseud. 2. 1. 7. Fretus malitia, fraudulentia. Idem Mil. 2. 2. 34.

Os habet, linguam, perfidiam, malitiam, atque audaciam, Confidentiam, confirmatam, fraudulentiam.

FRAUDULOSUS, a, um. Paul. Jct. l. 1. §. 3. D. de Furtis. Furtum est contractatio rei fraudulosa. i. e. Cum fraude conjuncta.

FRAUDO, [κροδάλειος, κροδάλειος, κροδάλειος, κροδάλειος] Ære. pass. Fraudor. Significat Decipere, & ut plurimum Privare. Plin. lib. 11. cap. 16. Æquitas quidem etiam in eis obstringitur: feruntque societate fraudata alveos mori. De apibus.

Fraudare & fallere. Cic. pro Rosc. Cem. 16. Æque enim perfidiosum & nefarium est fidem frangere, quæ continet vitam: & pupillum fraudare, qui in tutelam pervenit: & socium fallere, qui se in negotio conjunxit.

Vadimonium alicui deferere, & eum fraudare. Cic. pro Quint. 75. In hujusmodi sponsonem testes dare oportebat ex eo numero, qui hæc dicerent, vadimonium mihi deferuit: me fraudavit: a me nominis ejus quod innotiatum esset, diem petivit: ego experiri non potui: latitavit, procuratorem nullum reliquit.

Animum fraudare & offendere. Cic. in Orat. 178. Mutila sentit quædam, & quasi decurtata: quibus, tanquam debito fraudetur, offenditur.

Creditores fraudare, domo profugere, propter æs alienum venire ad arma. Cic. 6. Philipp. 11.

- Decumanum fraudare, ne grano quidem uno sine maxima poena potest arator. Cic. 5. Verr. 20.
Genium fraudare, Naturæ appetitui & voluptati non satisfacere. Plaut. Aul. 4. 9. 15.
Maritum fraudare liberis. Martian. in l. 4. De extraord. crimin. De ea loquitur, quæ data opera partum abegerat.
Mutuationibus fraudare. Cic. pro Flacc. 47. Itaque quum Roma clam esset profectus, multosque minutis mutuationibus fraudavisset, in Asiam venit.
Nomine veteri fraudare. Cic. 5. de Fin. 91. Audebo igitur cetera, quæ secundum naturam sunt, bona appellare, nec fraudare suo veteri nomine: quam aliquid potius novum exquirere.
Pecunia fraudare aliquem. Cic. 1. Att. 1. Cæcilius avunculus tuus a P. Vario quum magna pecunia fraudaretur, agere cepit cum eius fratre.
Populum improbissime fraudare. Cic. de Arusp. Resp. 42.
Regno fraudare aliquem. Virg. 4. Æn. 355.
Quam regno Hesperie fraudo, & fatilibus arvis.
Societate hæreditaria fraudare aliquem. Cic. pro Quint. 76.
Somno fraudare aliquem. Ovid. 1. Amor. 13. 17.
Stipendium equitum fraudabant, & prædam omnem domum avertent.
Cæs. 3. Bell. Civil. 59.
Testimonio suo non fraudare aliquid. i. e. Debita laude. Columel. lib. 3. cap. 7.
Per tutelam fraudare aliquem, aut societatem, aut, &c. Cic. pro Cæcin. 7.
Viros bonos palam fraudare. Cic. pro Quint. 55.
Voluptate fraudare aliquem. Plin. Epist. (96.) lib. 5.
Victu suo fraudare se. V. FRAUDANS partic.
Spe fraudandi sublata, solvendi necessitas consequitur. Cic. 1. Off. 24.
Data corripere fraudando. Catul. 107. 6.
FRAUDANS, Partic. [φροδίζων] ut, Fraudans se ipse victu suo. Liv. 2. 10. extr. In magna inopia pro domesticis copiis unusquisque ei aliquid, fraudans se ipse victu suo, contulit. Ovid. 3. Fast. 829.
— turba feri censu fraudante magistris. al. Fraudata.
V. not. Burm. ad locum.
FRAUDATUS, Partic. [φροδιστός] Cic. 3. Off. 70. Uti ne propter re, fidemve tuam captus fraudatusve sim.
Conjugio fraudata. Ovid. 6. Epist. 163.
Juventa prima fraudatus, i. e. Spoliatus. Ovid. 10. Met. 196.
Lucernis fraudatis. Subaudi Oleo. Hor. 1. Serm. 6. 24.
Nuptiæ fraudatæ, i. e. Fraude interceptæ. Justin. 43. 1. 19.
FRAUDATIO, ðnis. f. [φροδισμός] Cic. 3. Off. 70. Quam illa aurea, ut Inter bonos bene agere oportet, & sine fraudatione.
Fides & Fraudatio, contraria. Cic. 2. in Catil. 25.
FRAUDATOR, ðris. m. [φροδιστής] Cic. pro Flacc. 48. Nolite existimare, Judices, non unam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inficiatorum impudentiam.
Beneficiorum ingratus fraudator est. Sen. Benef. 4. 26.
Creditorum fraudator. Cic. 13. Philipp. 26.
Prædæ interceptor & fraudator. Liv. 4. 50. or.
FRAUDATRIX, ðcis. f. Tertul. de Resur. Carn. cap. 12. Mira ratio; de fraudatrice servatrix.
FRAUDATORIUS, a, um. ut, Fraudatorium interdixtum, Quo Prætor ea, quæ in fraudem cuiuspiam gesta sunt rescindit, l. 96. ff. de Solut. Et l. 69. ff. ad SC. Tr.
FRAUSUS, a, um. Qui ad fraudis fructum venit, secundum Non. 2. 339. Nam veteres & Fraudor deponentis forma dixerunt, unde præteritum Frausus pro Fraudatus. Et Frausus erit, Qui fraudem commiserit, auctore Festo. Plaut. Asin. 2. 2. 20. Metuo in commune, nequam fraudem frausus fiet.
Qui capitalem fraudem frausit. Liv. 27. 14. Gronov. ex MSS. legit Aufi.
FRAXINUS, i. f. [φραξίνα] Arbor. Plin. lib. 16. cap. 13. Materiam enim causa reliquis arboribus natura genuit; copiosissimamque fraxinum: procerâ hæc ac teres; pinnata & ipsa folio, multumque Homeri præconiô & Achillis hasta nobilitata.
Amicior undis fraxinus. Stat. 9. Theb. 494.
Campestris fraxinus. V. CAMPUS.
Proceras manibus vertere fraxinos. Hor. 3. Carm. 25. 16.
Pulcherrima fraxinus in silvis. Virg. 7. Ecl. 65.
Stridula fraxinus. Claud. 1. in Rufin. 218.
Umbrosa fraxinus. Stat. 4. Theb. 281.
FRAXINEUS, Adj. [φραξίνος] Ex fraxino: ut, Frons fraxinea. Columel. lib. 6. cap. 3. Et lib. 11. cap. 2.
Hæsta fraxinea. Ovid. 12. Met. 369.
Sudes fraxinæ. Virg. 2. Georg. 359.
Trabes fraxinæ. Virg. 6. Æn. 181.
FRAXINUS, Adj. [φραξίνος] ut, Virga fraxina. Ovid. 11. Epist. 76.
FRAXINELLA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 1159.
FRAXINÆFUM, i. n. Locus ubi fraxini abundant. Cath.
FRAXO, ære. Vigiliis circumco, quod eo labore homo frangatur, auctore Festo.
FRAXATOR, ðris. m. Vigiliis circumciens. Fest.
- F R E
- FREGELLÆ**, auctore Festo, Locus in Urbe, in quo civitatis illius hospites habitavere.
FREGELLÆ, Vetus Italiæ, & quidem Latii, oppidum ad Lirim fluvium situm, olim florentissimum, quum a Romanis defecisset dirutum, & ad vicum usque ad Strabonis tempora redactum jacuit. Sil. lib. 8. 477.
— obsestæ campo squalente Fregellæ. Al. Fregenæ. Inde
FREGELLANI, Populi dicti, quorum meminit Liv. lib. 9. cap. 12. Cic. 5. de Fin. 62. Quis Pullum Numitorum, Fregellanum proditorum, quanquam Reipubl. nostræ profuit, non odit? [Sed puto Fregellarum legendum.
FREGELLANUS, a, um. Adj. ut, Fregellana vitis. Columel. lib. 3. cap. 2.
FREGENÆ, [φρεγγία Strab.] Hetruriae oppidum, in tractu Umbriæ, ut auctor est Plin. lib. 3. cap. 5. conf. FREGELLÆ.
FREGINATES, Italiæ populi. Plin. lib. 3. cap. 5.
FREMO, ui, itum, [φρατώ, φρεμίσω, φρεμίσωμαι, φρεμίσωμαι] ære. Factitium verbum, significat Immaniter sonare: [vel Ore strepere potius] proprie de Leonibus dicitur. Hinc Varro 6. de L. L. 5. cum monuisset multa ab animalium vocibus translata in homines, ad illud Ennii
— pausam fecere fremendi: a Leone tractum ait. Per Metaph. Indignari. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 10. Fremunt, perstrepuntque. Virg. 1. Æn. 563.
— cuncti simul ore fremebant. [Hic Fremitum tamen cum assensu significat.
Fremebant principes in omnium Etruriæ populorum conciliis, æternas opes esse Romanas, nisi &c. Liv. 2. 44.
Fremet ereptum sibi Consulatum. Cic. 2. Att. 7.
Non fremit in infantes leo, nisi magna fame. Plin. lib. 8. cap. 16.
Fremunt gaudio erecti de pace Reip. Liv. 6.
Leo fremit ore cruento. Virg. 9. Æn. 339.
Magno circum clamore fremebant. Virg. 6. Æn. 175.
Plebs hæc fremit. Liv. 3. 62. Ubi hæc fremere militum in castris consul sensit.
Provincia tota fremebat. Cic. 5. Verr. 132.
Superi vario sermone fremebant. Ovid. 9. Met. 418.
Torrentes immane fremunt. Claud. de Conf. Mal. Theod. 237.
Turba misto murmure fremit. Lucan. lib. 7. 45.
Venti fremunt immani murmure. Ovid. 1. Trist. 2. 25.
Undæ montesque fremunt. Stat. 12. Theb. 478.
Fremant omnes licet, dicam quod sentio. Cic. 1. de Orat. 195.
FREMENS, entis. [φρεμίσων] ut, Sæviti acerba fremens. Valer. 3. Argon. 229.
Bello fremens Italia. Virg. 4. Æn. 229.
Equis fremens. Virg. 1. Georg. 12. Idem 7. Æn. 638.
Lupi circum stabula alta frementes. Ovid. 5. Met. 627.
Prohibere fremendum ora nequit. Val. Flac. 1. 594. de Ventis.
Perducere ad frementes. Suet. Claud. 10. Hinc ad alios commilitones, fluctuantes, nec quicquam adhuc quam frementes, perduxit.
FREMBUNDUS, Partic. [φρεμυκτός] ut, Clamor fremendus. Stat. 12. Theb. 762.
FREMITUS, ðs. m. [φρομυκτός, φρομυκός] Ingens sonitus, ut æstuantis maris, aut murmurantis populi, aut hominis excandescens in iram. Cic. 2. Att. Qui fremitus hominum? quam irati animi? Idem 1. de Fin. 5. Quo in loco ad fluctum ajunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum afflueret voce vincere.
In agro Lavinienti auditus est strepitus cum fremitu. Cic. de Arusp. Resp. 20.
Æquoris nigri fremitus. Hor. 3. Carm. 27. 23.
Egentium fremitus. Cic. pro Flacc. 23.
Æquorum fremitus. Cæs. 3. Bell. Civil. 38. Ex fremitu equorum illata suspicione, ad suos se recipere ceperunt. Virg. 11. Æn. 607.
Fremitusque ardescit equorum.
Maris murmurantis fremitus. Cic. 5. Tusc. 116.
Marino fremitu affurgens Renacus. Virg. 2. Georg. 160.
Plausu fremituque secundo. Virg. 5. Æn. 148.
Acri cum fremitu perfurit ventus. Lucret. lib. 1. 277. V. ACRI.
Denso circumstant fremitu. Virg. 4. Georg. 216.
Flebilis fremitus. Sen. Hippol. v. 850.
Horribilis fremitus armorum. Cic. de Arusp. Resp. 20.
Horrissono fremitu sequuntur. Virg. 9. Æn. 55.
Inconditus fremitus. V. INCONDITUS.
Mugienti fremitu loca cuncta retonant. Catul. 61. 82.
Rapidi fremitus. Lucret. lib. 5. 1192.
Raucus fremitus. Valer. 2. Argon. 307.
Semiferi fremitus virorum. Valer. 6. Argon. 233.
Truces fremitus tubæ. Sen. Octav. 6.
Fremitum, inquit Festus, dictum, velut Ferimentum. [Nisi menda est
FREMBUNDUS, a, um. [φρεμυκτός] Qui fremit. Cic. 2. de Nat. Deor. 89.
— tanta moies labitur
Fremebunda ex alto, ingenti sonitu & Spiritu. Ex Accio poeta.
Sil. 3. 463. de Elephantis,
At gregis allapsu fremebundo. Arnob. lib. 6. p. 196. Fremebundis hiatibus, torvis ricibus. Per Metaph. Indignabundus. Ovid. 12. Met. 128.
Tum vero præceps curru fremebundus ab alto Desilit.
FREMIDUS, a, um. Idem. ut, Fremida turba. Ovid. 5. Met. 2. V. Not. Heinlii.
FRENDRO, frndui, fressum, [φραδών] ære. Frangere, auctore Festo, unde & Faba fressa. Varro 2. de R. R. cap. 16. Amisso nomine lactentis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum fabam frendere possunt. i. e. Frangere.
Frendere, [φρεγγων] aliquando accipimus pro eo quod est, Simu concussis & frictis dentibus, veluti cum iracundia sonum elidere. Plaut. Capt. 4. 4. 5.
— Nimisque hercle ego illum male formidabam, ita frondebat dentibus Dicitur & Stridere.
Inter Frondere, & Fremere hoc interst: quod Fremere est magnum sonare: Frondere vero, alicubi cum gemitu, vel iracundia, miserum aut minax sonare. V. Nonium 5. 103.
FRENDO, [φρεγγωμαι] ære. per tertiam conjug. etiam legitur. Plaut. Truc. 2. 7. 41. Hoc vide dentibus frendit, icit femur.
FRENDENS, entis. Partic. [φρεγγων] ut, Frondens leo, h. e. Sævius. Cic. 2. Tusc. 22. Ex antiquo poeta.
Aper frondens. Ovid. 1. de Arte Am. 46.
Leo frondens. Sil. lib. 10. 23.
Dolor frondens. Sen. Herc. fur. 9.
Graviter frondens. Virg. 4. Georg. 452.
FRESSUS, Al. FRESSUS, a, um. V. Fest. in FRENDRO. Plin. lib. 22. cap. 25.
Cicera fressa. Columel. lib. 2. cap. 11. Cicera bubus, ervi loco fressa datur in Hispania Batica.
Faba fressa. Cels. lib. 5. cap. 18. 21. conf. Martial. 1. 152. Al. 4. 46. adde Colum. 6. 24. extr. & 6. 3. V. Cornar. in Galen. pag. 412.
FRENDOR, ðris. m. Veget. Mulom. 3. 31. Tremorem frendoremque pati. Adde Tertull. de Resur. Carn. cap. 35. & adv. Marc. 4. 30.
FRENETICUS, pro Phreneticus. V. in PHRENES.
- FRENTAN

FRENTANI, [*Φρενταῖοι*] Italici populi, Daunis & Picentibus vicini. Flor. 1. 18. 7. Alii a Ferentinis qui in Tuscia sunt, & Ferentinatibus qui Latium habitaverunt: de quibus disputat Hermol. ad cap. 5. lib. 3. Plinii: Illorum regio, Frentana Plinio dicitur. Nunc *Franca Villa*, ut scribit Olivarius in Melam.

FRENTANOS Strabo lib. 5. Sagro amne a Pelignis separari docet, & lib. 6. non procul a Teano Apuliae collocat. Sic vocantur a Frentana regione, quæ nomen habuit a Frentone amne. Eorum oppidum Larinum. V. Hard. ad Plin. lib. 3. cap. 11. extr. [In ed. Lond. hujus Thef. falso Ferentanum oppidum & Ferentani populi ex Strab. exhibebantur. Solent cum iisdem & Forentani Apuliae confundi.]

FRENTO, Flumen portuosum in Apulia, ut totidem verbis indicat Plin. lib. 3. cap. 11.

FRENUM, indeque derivata. V. **FRENUM**.

FREQVENS, entis. Adj. [*ἄρκετος, συνεχής, ἀδύνατος, ἀσβήλυμος, περιετός*] Multus, assiduus, creber, plenus; tum subjectorum numerum, tum repetitionem actionis notat. Valla, Frequentem locum dicimus, Quem frequentare multi solent: ut, Urbs frequens, Oppidum frequens, Platea frequens; Ubi multi homines aut habitant, aut versantur. Frequentes & Pauci, contraria. Cic. 3. de Orat. 209. Refert etiam, qui audiant, Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli.

Ædes frequentissima. Plin. Epist. 216.

Auditor Platonis frequens Demosthenes. Cic. in Orat. 15.

Auditorium frequens, Quo multi conveniunt. Plin. lib. 2. Epist. 18.

Collegium frequens. Cic. de Arusp. Resp. 15.

Compita frequentia. Hor. 2. Serm. 3. 25.

Conviva frequens, i. e. Multi conviva. Ovid. 2. Amor. 5. 21. Jamque frequens ierat mensa conviva relicta.

Imitatio frequens. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Latrocinia frequentia. Cic. 10. Fam. 31.

Loca frequentia ædificiis. Liv. 31. 23.

Modus frequens & favorabilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Municipium frequens. Cic. 2. Philipp. 106. Quum inde Romam proficiscens ad Aquinum accederet, obviam ei processit, ut est frequens municipium, magna sane multitudo.

Numerus frequens. Cic. 11. Fam. 10. Est numerus veteranorum & armatorum satis frequens cum Ventidio.

Opera frequens. Plaut. Cist. 1. 1. 7. Ita omnibus relictis rebus Mihi frequentem operam dedistis. i. e. Frequentissime juvistis me.

Pocula frequentia. Cic. de Senect. 44. Caret epulis, extractisque mensis, & frequentibus poculis.

Senatus frequens. Cic. 1. Fam. 4. Causam enim frequenti Senatu, &c. obtinebamus.

Silva frequens trabibus. Ovid. 8. Met. 329.

Theatro frequentissimo, incredibili plausu comprobatum est. Cic. 1. de Divin. 59.

Via frequens & tuta. Ovid. 1. de Arte Am. 585.

Urbs populis frequens. Lucan. lib. 1. 506.

Frequens aliquis Romæ, & qui in ore omnium quotidie versatur. Cic. pro Rosc. Amer. 16.

Secretis frequens, Sape adhibitus. Tacit. 4. Ann. 3. Sumitur in conscientiam Eudemus, amicus ac medicus Liviæ, specie artis frequens secretis. Frequens est, i. e. Confectum, receptum. Paulus in l. Singulis. D. de exception. rei jud. Parere ergo exceptionem rei judicate, frequens est. Adest frequens. Ter. And. 1. 1. 80. Cum illis qui anabant Chrysidem, una aderat frequens. Comparebo frequens tibi benefactis. Plaut. Milit. 3. 1. 67. Tu me ut latere faciam esse adolescentem moribus: Ita apud omnes comparebo tibi res benefactis frequens. Convenire frequentes. Cic. 4. Verr. 38. Et in consilium frequentes convenissent. Est frequens cum eo. Cic. 2. Off. 46. Quibuscumque si frequentes sunt, opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi delegunt ad imitandum. Sumus frequentes, ad ducentos. Cic. 2. Q. frat. 1. Obviam prodeunt frequentes, gratiasque agunt. Cic. 4. Verr. 65. Venit frequens. Cic. de Senect. 38. Adsum amicis, venio in Senatum frequens, ultroque afferro res multum & diu cogitatas, easque tueor, animi non corporis viribus. Venerunt frequentissimi ad hoc iudicium mercatores. Cic. 7. Verr. de multitudine loquitur. Sic Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 11.

FREQUENTIA, æ. f. [*ὑψηλός, ἀδύνατος*] Qualiscunque hominum multitudo. Cic. de Amicit. 89. Atque hoc maxime iudicaretur, si liquid esse posset contingere, ut aliquis nos deus ex hac hominum frequentia illeret, & in solitudine uspiam collocaret. micorum quotidiana assiduitas & frequentia. Cic. de Petit. Conf. 3. pistolarum frequentia. Cic. 4. Att. 15. choliarum frequentia. Quintil. lib. 1. cap. 2. gere aliquid in foro summa hominum frequentia. Cic. 4. Verr. 189. Sic in foro celeberrimo, tanta frequentia. Cic. 5. Verr. 133. circumfusum frequentia hominum. V. **CIRCUMFUSUM**. fertur magna frequentia. Cic. pro Flacc. 41. mare ac celebrare frequentia egressum alicujus. Cic. in Pison. 31. abere solidam, & robustam, & assiduum frequentiam. Cic. pro Planc. 21. ipari frequentia. Cic. pro Milon. 1.

FREQUENTER, Adv. [*ὑψηλός, συνεχής, ἀδύνατος*] Auct. ad Heren. lib. 4. Ut frequenter & assidue consequamur artis rationem studio, & exercitatione. Cic. in Orat. 81. Translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnis utitur non modo urbanorum, sed etiam rusticorum. nce frequenter. Ovid. 4. Trist. 7. 25. equenter etiam significat id quod sit a multis, licet semel & simul. Græv. ad Cic. 1. Att. 19. p. 152. Huic frequenter interceditur. equentius evocari. Suet. Aug. 40. 3. equentissime ludos edere. Idem ibid. 43. 5.

FREQUENTO, [*ὑψηλός, φορτικός*] ære. Sape & frequenter adire, aut visere. Sallust. in Jugurth. cap. 73. Denique plebs sic est accensa, ut opifices, agricolæque omnes, &c. frequentarent Marium. [i. e. Frequentes ipsi in comitiis adestent consularibus suffragatores.

Aliquem frequentare, pro Invisere, & ei adherere. Tacit. lib. 2. Hist. 16. Digressis, qui Pacarium frequentabant, nudus & auxilii inops in balneis interficitur.

Dies solennes alicujus frequentare Suet. Octav. cap. 53.

Domum alicujus frequentare. Cic. 5. Fam. 21. Sallust. Bell. Catil. cap. 14. Juventutem quæ domum Catilinæ frequentabat.

Domum conventu frequentare. Catull. Argon. 62. 32.

Ludos frequentare. Cic. 1. de Invent. 40.

Sacra frequentare. Ovid. 3. Met. 691.

Solitudinem alicujus loci frequentare. Cic. 1. Att. 14.

Templa frequentari decet. Ovid. 4. Fast. 117.

Urbes sine coetu hominum nec ædificari, nec frequentari potuissent. Cic. 2. Off. 5.

Studia frequentare. Capitolin. in Marc. Philos. cap. 6.

Distinguenda & frequentanda est omnis oratio luminibus verborum. Cic. 3. de Orat. 199.

In animo primas quasque partes rhetoricæ frequentare. Auct. ad Herenn. lib. 3. 40.

Vitem frequentare, *Peupler la vigne*. Columel. lib. 4. cap. 15. Sublato fructu protinus frequentanda est, & prædiarii malleoli propagandi sunt.

Frequentare etiam est Crebrum facere. Cic. de Clar. Orat. 94. Idem pro Domo 89. Quem tu tamen populum, nisi tabernis clausis, frequentare non poteras. i. e. Qui non multus fuisset in comitiis, nisi tabernas occludi jussisset. Budæus. H. St. Frequentem reddere & hic exponit.

Frequentare, pro Frequentem reddere. Sueton. in Aug. 46. Italiam duodeviginti coloniarum numero deductarum a se, frequentavit. Tacit. 3. Ann. 25. Nec ideo conjugia, & educationes liberorum frequentabantur. Cic. 4. Catil. 7. Quos cum casu hic dies ad ararium frequentasset. i. e. Congregasset. conf. omnino de hac significatione atque constructione Gron. ad Plaut. Cistell. 1. 1. 10. & ad Sen. Consol. ad Marc. cap. 3. ubi Frequentare sibi aliquem, est Facere ut aliquis nos frequentet.

Frequentare, pro Geminare. Gell. lib. 13. cap. 25. Quæ a Poetis vel Oratoribus celebrandæ & ornandæ rei gratia, duobus eadem pluribusve nominibus frequentantur.

Frequentare, pro Celebrare. Sen. Epist. 80. Ad nos quidem nihil pertinebit posterorum sermo: tamen etiam non sentientes colet ac frequentabit.

Triumphum frequentare, Augere. Liv. 36. 39. Nunc ad triumphum frequentandum deductos esse milites, qui egregiam navare operam Reipub. potuissent.

Frequentare commercium epistolarum, Sen. dixit, Epist. 38.

Frequentare accipitur pro Celebrare; sicut Celebrare pro Frequentare. Sulp. in Sat. Diva, quibus numeris herbas, & arma frequentas. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 164.

Et sicut Celebrare etiam pro Notum facere & fama ac laude tollere; ita & verbo Frequentare usi sunt nonnulli, quali Frequenter referre, commemorare. Priapeorum Poeta Carm. 75.

Ætneæ Cererem nurus frequentant. Ita saepe hoc verbo usum esse Sedulium observat Barth. Advers. 11. 23. [Hoc loco est Colere.

FREQUENTOR, ūri. Plin. 2. Epist. 9. Diligeris, coleris, frequentaris. Frequentari domus dicitur Quæ a multis aditur, vel cum multis. Cic. 1. Off. 139.

Frequentabantur loca pecore atque cultoribus. Sallust. Jugurth. 48. extr.

FREQUENTANS, antis. Partic. [*ὑψηλός*] Cic. in Orat. 85. Non facit Rempublicam loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acervatim multa frequentans, una complexione devinciet.

FREQUENTATUS, a, um. Cic. in Brut. 325. Aliud genus non tam sententia frequentatum, i. e. Repletum. Idem 3. de Orat. 155. Translatio inlicita inopie causa, frequentata delectationis. i. e. Crebro usurpata.

FREQUENTATIO, ōnis. f. [*συνδρομή*] Cic. in Partit. 122. Atque hæc quidem utriusque maxime in peroratione faciendæ: alteri, frequentatione argumentorum, & coacervatione univèrsa, &c.

Frequentatio, est Figura oratori propria, ut definit Auct. ad Herenn. lib. 4. 53. Quum res in tota causa dispersæ, coguntur unum in locum, quo gravior, aut acrior, aut criminiosior oratio sit. conf. cap. 40. Densa & continens frequentatio verborum. Auct. ad Heren. 28.

FREQUENTATOR, ōris. m. Apul. in Trismegist. p. 94. Sol frequentator & dispensator vivacitatis vitalium. Paulina. Nolan. Epist. 38. n. 10. (al. 29.) Rarus urbium frequentator. Tertull. de Monog. cap. 8. Prandiorum & cœnarum frequentator.

FREQUENTATRIX, icis. f. Tertull.

FREQUENTARIUS, Adj. [*ὑψηλός*] Veteres dixerunt pro Frequentæ. Festus.

FREQUENTAMEN, inis. n. i. e. Frequentatio; apud Siden.

FREQUENTAMENTUM, i. n. [*συνδρομή*] Idem. Gell. lib. 1. cap. 11. Numeros & modos & frequentamenta quedam varia, tibicen incineret. Idem lib. 5. cap. 1. Existimo esse quod Galli musici vocant *Fredon*.

FREQUENTATIVUS, a, um. Assiduitatem significans. ut, Verba frequentativa apud Grammaticos. Priscian. 8. de Specieb. Verb. Est alia species derivatorum in ro quæ frequentiam actus significant. Ea quoque, id est frequentativa, plerumque a supinis derivantur, mutatione extreme u in o. ut Scriptu, scripto; Dictu, dicto, &c. Hanc quoque vocem, quæ in Legd. desideratur, H. St. adscripserat.

FREQUENTARIO, Adv. Apul. Met. 9. p. 375. Imprecatus & iterato rufus, & frequentato sepius. [Error videtur.

FRESSUS, vel **FRESSUS**. V. **FRENDO**.

FRETUM, i. n. [*σπυγγή*] Locus angustus in mari; a similitudine (ut Varro existimat L. L. 6. 2.) serventis aquæ, quod in fretum saepe concurrat ætus, atque effervescat. Inde omnia freta navigantibus sunt invisa. Angustias illas maris, quas nos Fretum; Græci *σπυγγή* appellant, id est trajectum, a verbo *σπυγγή*, quod est trajectio. Hunc fervorem vulgus vocat *Corrente*: alii *Far*. Significat enim *Far*, strictum seu angustum maris. Itali dicunt *Stretto*: Galli *Desfroit*, ou *Estroit*. ut Thracius Bosphorus, nunc dicitur *El far*, o *le Stretto de Constantinopoli*. Gallus diceret, *L'estroit*, ou *le Desfroit de Constan-*

Constantinople. Cic. 7. Verr. 28. Hi ne in freto ante sua tecta & domos navigarent.
Adolescentiæ fretum. Florus lib. 1. cap. 26. 9. per Metaph. Quo verbo adolescentem concito mari comparat.
Ætatis freta. Lucret. lib. 4. 1024.
Oceani freta. Cic. 1. Tusc. 45. Ex quodam poeta.
Freta & maritimi æstus. Cic. 2. de Divin. 34.
Æstuosa. Hor. 2. Carm. 7. 16.
Alta. Sen. Hippol. 10.
Carula. Virg. 10. Æn. 210. V. CÆRULUS.
Curva. Valer. 1. Argon. 615.
Imbelle fretum torpentibus undis. Stat. 3. Silv. 5. 84.
Infana. Ovid. 18. Epist. 28.
Lene fretum. Ovid. 17. Epist. 237.
Mollia. Ovid. 14. Met. 558.
Navifraga. Ovid. 14. Met. 6.
Triste fretum. Ovid. 18. Epist. 212.
Tumida. Sen. Herc. fur. 11.
Valtum fretum. Sen. Hippol. 2.
Concita terris crebris freta. Virg. 3. Æn. 127. Servius. Al. Consta.
Concutiunt freta venti. Ovid. 6. Met. 691.
Currentia freta. Hor. 1. Epist. 3. 4.
Disiunctus effes freto ab Italia. Cic. 3. Verr. 154.
Distrahere venti fretum. Sil. lib. 7. 572.
Fervet fretis spirantibus æquor. Virg. 1. Georg. 327.
Findere fretum carina. Ovid. 16. Epist. 31.
Inclinatum fretum æstu. V. INCLINO.
Indignantia freta miscent venti. Ovid. 11. Met. 491.
Inire fretum. Ovid. 14. Met. 437.
Secare freta. Virg. 10. Æn. 147.
Solicitant remis cæca freta. Virg. 2. Georg. 503.
Sorbet fretum Charybdis. Ovid. 7. Met. 64.
Spumant adductis freta versa lacertis. Virg. 5. Æn. 141.
Sævior freto surgente. Ovid. 14. Met. 711.
Segne torpescit fretum. Sen. Herc. fur. 9.
Transire freto ad aliquem locum. Cic. 7. Verr. 5.
Tumescere incipiunt agitata freta. Virg. 1. Georg. 356.
Mare item ipsum dictum est Fretum, per Synecdochon, quod frequentissimum apud Poetas. v. g. Virg. 1. Ecl. 61.
Et freta destituent nudos in litore pisces. Idem 1. Æn. 607.
In freta dum fluvii current. Huc pertinent & pleraque supra.
FRETUS, ùs. m. dixerunt veteres. Lucret. lib. 6. 363.
Nam fretus ipse anni permiscet frigus ad æstum. Nonius 3. 92.
Dubiis faventem per fretum intoccurimus. Cic. 7. Verr. 169. Ut ille in dolore, cruciatuque moriens, perangusto freto divisa, fervituti, ac libertatis jura cognosceret. Ita legit Geil. 13. 12. V. Lucret. 1. 720.
FRETENSIS, e. Adj. Cic. 10. Att. 7. Adriatico mari Dolabella, fretens Curio. Sic reponit Turnebus Advers. 18. 10. quum emendatorum opera duæ voces in unius sedem irrepserint; & in editis sit, Freto Siciliensi. Sed is ait, quemadmodum mare Adriaticum dicitur, sic & mare Fretense dici, quod Siculum fretum est. Nam & milites qui ex illa ora eligebantur, Fretenses appellabantur, & in veteribus monumentis Fretensem legionem legimus. Hæc ille. conf. Græv. ad Cic. 2. Att. 1. p. 172. & Corp. Gruter. p. 194. n. 2.
FRETALIS, e. Ad fretum pertinens. Ammian. 28. 14. A Rhatiarum exordio adusque fretalem Oceanum. i. e. Fretum Belgicum.
FRETALIS, is. subst. Sartaginis genus apud Apic. 7. 5. Infunditur in fretali piper. Hoc a Fervendo dictum videtur, & firmare Varronis etymologiam supra propositam in FRETUM.
FRETUS, Partic. V. FRUOR.

F R I

FRIABILIS. V. FRIO, arc.
FRIBOLLUM, i. n. apud Isidor. 10. 8. est Genus divortii, cum conjuges eo animo separantur ut rursus ad se invicem revertantur. Nam ut addit ipse, Fribolum est velut quassæ mentis, & effluxæ, nec stabilis, &c. Hinc dimin.
FRIBUSCULUM, Discessiuncula conjugum non diuturna. Ulpian. l. 32. §. 8. ff. De donat. inter vir. & uxor. Quod si divortium non intercesserit, sed fribusculum, profecto valebit donatio, si fribusculum quiescit. Haloander legit Fribusculum, quam puto veram lectionem, quasi sit Parvum frigus. Alii Fribusculum a Fivolo deducunt. al. Friviculum. Has varietates & H. St. adnotarat.
FRICO, fricui & aliquando fricavi, frictum & fricatum, [φρίκω, ἐν-φρίκω, ἔρω, ἐναφίω] arc. Notæ significationis. Plaut. Afin. 3. 3. 88. Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares. Plin. Epist. 8. 18. Quinctiam (fœdum, miserandumque dictu) dentes lavandos, fricandosque præbebat.
Fricare corpus oleo. Martial. lib. 4. 90.
Costas fricare arbore. Virg. 3. Georg. 256.
Fricus, pro Fricatus. Juvenal. 6. Sat. 577.
 — si prurit frictus ocelli
Angulus, inspecta genasi collyria poscit.
Fricari vento. Plin. lib. 36. cap. 22. de tofo, Exercetur halitu maris, fricatur vento, & verberatur imbri.
FRICTIO, ònis. f. [φρίξις] Plin. lib. 33. 6. Frictiones inhibet oculorum. Fluxiones Hard. Celsus lib. 1. cap. 1. Hunc rehidit in ipso quoque itinere, frequens frictio. [Ita quidem codd. Est vero perquam ridiculum Ambulanti in ipso itinere Frictionem, tanquam remedium fatigationis præcipere, quasi vero Frictio eo sensu, quo Celsus alias utitur, & plenius lib. 2. cap. 14. exponit, omnino in ipso itinere adhiberi possit. Quare non dubito, quin mendum librarii sit, legendumque potius Mictio, ut olim conjectaveram. Quam conjecturam, cum rationalis Γραμματικῆς præceptis, tum vet. medicorum consensu, & ipsius quoque Celsi auctoritate firmare brevitate lege, quæ hinc animadvertionibus posita est, prohibeor. De Frictionis usu apud Veteres, V. Stuck. Ant. Conviv. 2. 24. Fab. Agon. 3. 15.]
FRICATIO, ònis. f. [φρίξις] Idem. Columel. lib. 6. cap. 12. Sed si sanguis adhuc supra ungulas in cruribus est, fricatione assidua discutitur. Sic Plin. lib. 28. cap. 4. Fricatio vehemens.

FRICATUS, ùs. m. [φρίξις] Idem. Plin. lib. 23. cap. 7. Lusciosos ex oleo illitus emendat, dentiumque vitia crebro fricatu
FRICATURA, æ. f. Idem. Vitruv. 7. 1. Super fricaturam incernatur marmor.
FRICAMENTUM, i. n. Idem. Cæl. Aurel. Acut. 2. 6. pr. Blando etiam articulorum fricamento utendum est.
FRICATOR, òris. m. apud Cels. [ubi nam?
FRICTRIX, icis. f. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 16. & de Pallio, cap. 4. sub fin.
Fricatrix pro φρίξις ex Tertulliano asseritur. H. St. Salmat. Victrix ex MSS. reponit & Lenam interpretatur V. pag. 345. de Pall.
FRICIUM, i. n. Plin. Valer. 1. 36. Albi bulbi cinis dentibus fricium est. Alias una voce Dentifricium q. V. in DENS.
FRIGEO, FRIGIDUS. V. FRIGUS.
FRIGO, frixi, frixum, vel frigui, frictum, [φρίξω] ere. Torrere. Cato de R. R. cap. 106. Sesquilibrium falsi frigito. Plant. Bach. 4. 5. 7. Tam frictum ego illum reddam, quam frictus est cicer. Cornel. Cels. lib. 2. cap. 18. Tum res eadem magis alit, jurulenta quam asla, magis asla quam frixa. Plin. lib. 18. cap. 7. Poltero die fringunt, deinde molis frangunt. Sic Columel. lib. 7. cap. 5. Frictum fal. Et Varro 2. de R. R. cap. 4. Frictum triticum.
Fricus ex oleo. Plin. lib. 29. cap. 3. de linteis ovorum. Item ex oleo fricta terna, totis ovis pridie maceratis in aceto.
Festus derivat a Græco φρίξω, & Non. 4. 200. ex Accio notat quod Frigit correpta prima syllaba significat Erigit.
An Phrygo, à φρίξω? H. St. φρίξω & apud Festum legit Dacerius.
FRICTUS vel **FRIXUS**, a, um. Partic. Hor. de Arte Poet. 249.
 Nec si quid fricti ciceris probat aut nucis emptor.
Fricæ nuces. Plaut. Pœn. 1. 2. 113. V. supra. Vet. Gloss. φρίξω, frigo. φρίξω, frictum. φρίξω, sartago.
FRICTORIUM, i. n. Patella in qua fringuntur carnes. Vet. Gloss. φρίξω, frictorium.
FRIXORIUM, i. n. Idem. Glossæ aliæ vet. φρίξω, Frixorium: & Onomast. Frixorium, φρίξω. conf. Plin. Valer. 2. 7.
FRIGULO, arc. Auctor Philomelæ apud Ovid. v. 28.
 — graculus at frigulat.
FRIGUS, òris. n. [φύξις, φρίξω, φρίξω, φρίξω, φρίξω, φρίξω] contrarium est Calori. Virg. 2. Georg. 344.
 — frigusque caloremque Inter.
Infames frigoribus Alpes. V. INFAMIS.
Rugosus frigore pagus. Hor. 1. Epist. 18. 105.
Acerbum. Hor. 1. Epist. 17. 53.
Acre. V. ACER.
Amabile Fontis. Hor. 3. Carm. 13. 10.
Brumale. Virg. 6. Æn. 205.
Conclamati frigoris herbas pipere temperare. Macrobi. lib. 7. Saturni cap. 5.
Durum. Lucret. lib. 5. 816.
Gelidum. V. Anhelare frigus infra.
Ignavum. Ovid. 2. Met. 763.
Immodicum. Ovid. 3. Pont. 1. 14.
Iners. Ovid. 8. Met. 790.
Matutinum. Hor. 2. Serm. 6. 45.
Mediis frigoribus. i. e. Media hieme. Virg. 10. Ecl. 65.
Intolerabile. Cic. pro Rosc. Amer. 131.
Opacum frigus. V. OPACUS.
Pallidum. Stat. 5. Silv. 1. 129.
Penetrabile. Virg. 1. Georg. 93.
 — aut Boreæ penetrabile frigus adurat. V. PENETR.
Penetrabile, Eodem sensu. Lucret. lib. 1. 495.
Sceleratum. Virg. 2. Georg. 256.
Admittere frigus. V. ADMITTO.
Adurit frigus. Virg. 1. Georg. 93.
Affligi frigore. V. AFFLIGO.
Anhelare gelidum valido de corpore frigus. Cic. in Arato, 58. c. Capricorno.
Arcere male frigora hirsutis pellibus. Ovid. 3. Trist. 10. 19.
Astringi frigore. V. ASTRINGO.
Captare frigus opacum. Virg. 1. Ecl. 53.
Captare umbras & frigora. Virg. 2. Ecl. 8.
Cavere frigora. Ovid. 2. de Arte Am. 302.
Colligere frigus, Contrahere. Hor. 1. Epist. 11. 13.
Concrevit frigore sanguis. Virg. 12. Æn. 905.
Contracto frigore pigre. Virg. 4. Georg. 259.
Contristat pluvio frigore calum. Virg. 3. Georg. 279.
Defendo teneras a frigore myrtos. Virg. 7. Ecl. 6.
Depellere frigus. Hor. 1. Serm. 2. 6.
Dissolvere frigus. Hor. 1. Carm. 9. 5.
Excruciabat frigus. Lucret. lib. 5. 1425.
Excipi frigore. Cels. lib. 2. cap. 1.
Ferit acre frigus. Lucret. lib. 4. 261.
Gelat frigora. Plin. lib. 15. cap. 6.
Ingruit frigus. V. INGRUO.
Impendet maximum frigus. Cic. 2. Q. frat. 12. ext.
Labitur frigus per unguis. Ovid. 2. Met. 823.
Laborare a frigore. V. LABOR.
Lædit me frigus. V. LÆDO.
Minuunt Zephyri frigora. Ovid. 3. Trist. 12. 1.
Mollire frigora. Sen. Hippol. 1.
Munire a frigore. V. MUNIO.
Obfessum glaciali frigore cotpus. Ovid. 9. Met. 581.
Perferre frigus. V. PERFERO.
Pellitur vis frigorum tectis, & calorum molestiæ sedantur. Cic. Off. 13. V. PELLO.
Quaticur tremulo frigore corpus. Cic. in Arato 68.
Remedium aliquod sibi comparare ad magnitudinem frigoris. Cic. Verr. 26.
Sustinere vim frigorum hiememque urbis tectis. Cic. pro Rabir. Post. 1.
Uri frigoribus. Justin. 2. 2. 9.
Vitare frigus. Cic. 16. Fam. 8.

Frigus pro Timore. Virg. 1. Æn. 96.
 Extemplo Æneæ solvuntur frigore membra. Ubi Servius; Frigore, i. e. Timore. conf. Non. 4. 207
Gelido frigore attrictum pectus Ovid. 5. Epist. 112.
Concurrit frigus per ossa. Ovid. ad Liv. 153.
Frigus, pro Morte, ut Servius interpretatur. Virg. 12. Æn. 951.
 — ast illi solvuntur frigore membra.
Ferire aliquem frigore, i. e. interficere aliquem. Hor. 2. Serm. 1. 62.
 Auctore Schol. vet.
Extremum frigus, i. e. Mors. Stat. 8. Theb. 734.
Supremum frigus animæ. Stat. 3. Silv. 3. 20.
Frigus, & Languorem in amando, seu Remissionem amoris affectusque significat. Suet. Aug. cap. 66. Levi frigoris suspicione, & quod Marcellus sibi anteferebat, Mitylenas se, relictis omnibus, contulisset V. ibi Casaub. & Torrent. Adde Lips. ad Vell. Paterc. 2. 83. & Rupert. ad Sallust. Catil. 13.
Curarum frigus lentum. Ovid. 3. de Pont. 9. 25.
Frigus etiam id appellatur, Quum pro risu & gratia vel favore sperato, res in diversum exit. Cic. 2. Q. frat. 1. Pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset, tantum fuit frigus, ut populi convicio nos coactus sit dimittere Quintil. lib. 6. cap. 1. Nam & impericia, & rutilitas, & rigor & deformitas afferunt interim frigus: diligenterque actori hæc sunt providenda. i. e. Eo patronum adducunt, ut confusus obmutescat, & expectatione plausus aut favoris sperati destituitur.
Frigus his in locis Absurdum rei speciem significat, quam incommodus eventus consequitur. Budæus. conf. Burm. Torrent. & Casaub. in Suet. Claud. cap. 44. Plin. 6. Epist. 15. extr. Paulo aliena deliratio aliquantum frigoris attulit. V. & mox FRIGEO & FRIGIDE.
Quæstionum & argumentorum frigus. Quintil. lib. 2. cap. 12. Itaque illud quæstionum & argumentorum apud corrupta judicia frigus evitant.
Non leve frigus. Quintil. lib. 5. cap. 7. Quod interrogantis non leve frigus est.
FRIGUSCULUM. V. FRIBUSCULUM. H. St. Qui & alia quædam hic annotarat, quæ cultro resecta fuerunt.
FRIGEO, gui, & xi, secundum Donatum, [κρυῖναι, καταψύχειν] Ære. h. e. Frigore confici & horrere. Priscian. Syllaba vero naturaliter longa ante GEO, mutat GEO in XI, ut Lugeo, luxi; Frigeo, frixi. A Græco venit φριγῆν, auctore Festo. Cic. de Clar. Orat. 187. Quare tibicen Antigenidas dixerat discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane, & Musis. i. e. Parum feliciter populo se approbanti ut ait Valer. Max. lib. 3. cap. 7. De Antigenida.
Plane nunc frigeo. Cic. 11. Fam. 14.
Frigent hic homines. Ter. Eun. 2. 2. 37. Ibid. 3. 3. 11. Ubi friget, huc evasit, quam pridem pater mihi & mater mortui essent. i. e. Ubi nihil erat quod amplius diceret.
Frigent iudicia omnia. Cic. 4. Verr. 60. Quum omnia iudicia frigerent; admonitu istius, &c. Al. Confilia.
Sine Cerere & Baccho friget Venus. Ter. Eun. 4. 5. 6. Cic. 2. de Nat. Deor. 60. Ex quo illud Terentii, Sine Cerere & Libero friget Venus.
Vires effœtæ frigent. Virg. 5. Æn. 396.
In re frigidissima cales, in ferventissima friges. Auctor ad Herenn. lib. 4. 22.
FRIGENS, Partic. [φριγῶν] ut, Frigens animis turba. i. e. Timida. Sil. lib. 16. 598.
Lumina frigentia torpent. Stat. 2. Silv. 1. 146.
Mortuum notat. Virg. 6. Æn. 219.
 — corpusque lavant frigentis & unguunt.
FRIGERO, [κρυῖναι] Ære. Frigefacio. Catul. 62. 30. Frigerans Aganippe. Composita ejus magis sunt in usu, ut Refrigero, Perfrigero. q. V.
RIGERATIO, ðnis. f. apud Apul.
RIGERATOR, ðris. m. apud Apic.
RIGESCO, [κρυῖναι] Ære. Frigidum fieri. Cato cap. 156. Infundito in catinum uti frigeat. Idem cap. 95.
Frigescere frigore. Cic. 8. Fam. 6. Si Parthi vos nihil calfaciunt, nos hic frigore frigesimus. Al. Rigesimus.
Opus frigescit. Quintil. lib. 6. cap. 1.
RIGEFACIO, FRIGEFACIO, FRIGEFACITOR, FRIGEFACITUS, apud Celsum. [Immo Celsus Refrigerare τῶν Calfacere opponit, V. lib. 1. cap. 3. & lib. 2. cap. 27. nec hæc apud ipsum me legere usquam memini.
RIGEFACTO, [κρυῖναι] Ære. frequent. a Frigefacio. Plaut. Pœn. 3. 5. 15.
LY. Calidum prandidisti prandium hodie? dic mihi.
A. quid jam? **L.** quia os nunc frigefactas, quum rogas. conf. Rud. 5. 2. 39. Aliqui legunt Frigide factas.
RIGIDO, Ære. Lucilius dixit. Cæl. Aurel. Acut. 3. 17. Frigidare corpus tactu.
RIGIDUS, a, um. [ψυχρός, ἰσχυρός, κρυῖος, κρύσιος, ἄψυχος] Adj. notæ significationis. Ovid. 1. Epist. 22.
 Frigidus glacie pectus amantis erat.
Aer frigidus. Cic. 2. de Nat. Deor. 27.
Annis frigidus. Tibull. lib. 4. 8. 4.
Aura frigida. Propert. lib. 1. 16. 24.
Auster frigidus. Propert. lib. 2. 20. 36. ubi V. Brœkhh.
Corpus frigidum, Exanguæ. Quintil. in præem. lib. 6.
Fons frigidior. Hor. 1. Epist. 16. 13.
Gravedo frigida. Catull. 42. 13.
Horror frigidus. Virg. 3. Æn. 29.
Imber frigidus. Virg. 1. Georg. 259.
Lingua frigida. Virg. 4. Georg. 525.
Lumina labuntur frigida letho. Virg. 11. Æn. 818.
Mors frigida. Virg. 4. Æn. 385.
Oscula frigida. Ovid. 11. Epist. 117.
Pausa frigida vitæ, i. e. Mors. Lucret. lib. 3. 943.
Pellis frigida. Lucret. lib. 6. 1192.
Quartana frigida. Hor. 2. Serm. 3. 290.
Rura frigida, Matucina. Virg. 3. Georg. 324.
Sanguis frigidus. Virg. 2. Georg. 483.
Sudor frigidus. Virg. 3. Georg. 501.
Vesper frigidus. Virg. 3. Georg. 336.
Umbra frigida noctis. Virg. 8. Ecl. 14.

In Venerem frigidus. Virg. 3. Georg. 97.
Frigidus, per translationem: ut, Homo frigidus, pro Lento, tardo & remisso. Cic. 1. Verr. Alii etiam frigidiores erant: sed quia stomachabantur, ridiculi videbantur esse. &c.
Accusatores frigidissimi. Cic. 3. Q. frat. 3.
Affectatio frigida & puerilis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Argumentum frigidum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Calumnia frigida & jejuna. Cic. pro Cæcin. 61.
Cura frigida. Lucret. lib. 4. 1054. al. Fervida.
Fomenta frigida curarum. Hor. 1. Epist. 3. 26.
Litteræ frigidae. Cic. 10. Fam. 16. Quum is frigidus sane, & inconstantes recitasset litteras Lepidi.
Mens frigida. Lucret. lib. 3. 300.
Negotia frigida. Plin. 9. Epist. 2. i. e. Nullius momenti.
Solatia frigida. Ovid. 4. de Pont. 2. 45.
Verba frigidiora vitanda sunt. Cic. 2. de Orat. 256.
Frigidum, cui Facetum & plausibile opponitur. Cic. in Bruto, 236. de P. Lentulo, Habuit a natura genus quoddam acuminis, quod etiam arte imaverat, quod erat in reprehendis verbis versutum & solers: sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum & facetum. Bud. Frigidum est dicere. Suet. Calig. 26. pr. Leve ac frigidum fit his addere, &c.
Frigidus, Segnis. Virg. 11. Æn. 338.
 — sed frigida bello
Dextera. Non. 4. 208.
Lentus in dicendo, & pæne frigidus. Cic. de Clar. Orat. 178.
Virgo non frigida. Ovid. 2. Amor. 1. 5.
Frigidus, Perniciosus & nocens; eo quod frigida, nostræ temperaturæ sunt perniciosæ. Virg. 3. Ecl. 93.
Frigidus, ð pueni, fugite hinc, latet anguis in herba. Servius. Vel quod Leth. his est.
Frigidus, Moriens, cujus extrema jam frigent. ut, Volvitur ille frigidus. Virg. 9. Æn. 415.
Frigida, substitutive positum, ubi subauditur Aqua. Plaut. Most. 1. 3. 1. Jam pridem me calor frigida non lavi mihi libenter. Plin. Epist. 3. 5.
Intravimus balneum & sudore calfacti, momento temporis ad frigidam eximus. Petron. cap. 18.
Frigidam suffundere, Blaudicis incitare. Plaut. Cist. 1. 1. 37. Translationi apparet ab iis, qui certaminibus equestribus aquam equis aspergebant, quo resuscitati cuerent acrius, atque hoc pacto ad cursum instigabant. Ex Erasmo boxhornius ita interpretatur: Matronæ frigidam suffundunt mihi reticibus, h. e. Clandestinis refectionibus & convitiis, amatores bulis deterrent, & frigus adeo iis injiciunt.
**FRIGIOS, Adv. [ψυχρῶς] Quintil. lib. 5. cap. 1. pag. 511. Tum ille alioqui vir ficandus, inopinata rei casu obmutuit, & infantem suam frigidissime reportavit. i. e. Ita ut minime placeret, aut moveret iudices. Pro Remisse usus est Gell. 19. 1. Exigue atque frigide laudari. conf. Quintil. 6. 3. Et Sen. Controv. 1. 4.
FRIGIDUS, [ψυχρῶς] Adj. dimin. Catul. Argon. 62. 131.
 Frigidus uo singultus ore cientes
FRIGIDO, ðnis. f. [ψυχρότης] Idem quod Frigus. Varro, Atque ut igni fervido medullitus Aquiloniam intus servat frigidinem. Non. 2. 544.
FRIGIDARIUS, a, um Adj. ut, Frigidaria cella. V. in CELLA.
Athenum frigidarium. Vitrov. lib. 5. cap. 10. Athena supra hypocaustum tria sunt componenda, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium: & ita collocanda, uti ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat. De frigidario in tepidarium ad eundem modum.
Balneæ frigidariæ. Pallad. de R. R. 1. tit. 41.
Cisterna frigidaria. Petron. cap. 72.
FRIGIDARIUM, i. n. Apodyterium prope lavacrum. V. Mercur. Gymn. 1. 10. Et Dempster. paralip. ad Rosin. Ant. Rom. 1. 14. [Sed perperam Mercurialis, Frigidarium cum Apodyterio confundit, & piscinam habuisse negat, cum fuerit ipsa Frigida piscina, sive Lavatio. In Gloss. vet. ὀψοψύχων convertitur. in Græco Lat. ψυχροφόρον. Immo & ipsum nomen id satis evincit, quum non ab Adj. Frigidus, sed a Subst. Frigida proxime derivetur, ut Caldarium a Calda. q. f. l. V.
FRIGIDITAS, Æris. f. [ψυχρότης] Idem ac Frigus, si modo auctor extat.
FRIGIDUSCULUS, a, um. Gell. 3. 10. Sed alia ibidem congerit frigidiuscula.
FRIGUSCULUS, a, um. Tertull. de Anima cap. 25. extr. Ita Froben. Rigalt. & alii. Conf. FRIGUS.
FRIGORIFICUS, Adj. [ψυχροποιός] Gell. lib. 17. cap. 8. Acetum omnium maxime frigorificum est, atque id tamen nunquam concrevit. V. ACETUM.
FRIGURIO, [ψύχω, φρίτω] Ære. a Frigeo deducit Fest. Cum sono erigi, atque exilire. Plaut. Cal. 2. 2. 49. Nam quid frigitis? quid isthuc tam cupide cupis? Non. 4. 700. Frigere & figurare & ferrinare, subillire est cum sono, vel erigi & excitari: quod quæcumque fringuntur, vel frigent, nimio calore vel frigore cum sono susum subillunt. Al. Fringuntur q. V. Param hic sibi Grammaticus constat.
**FRINGILLA, vel FRIGILLA, vel FRINGUILLA, ð. f. [αμίγα] Avis est, dicta, ut inquit Festus, quod frigore cantet & vigeat. Martial. lib. 9. 55.
 Nunc sturnos inopes, fringillarumque querelas
 Audit, & arguto passere vernat ager.
FRINGILAGO, ðnis. f. Parorum genus.
FRINGULTIO, Ære. est Præpedite ac obscurius verba enuntiare. Apul. in Magia p. 296. Qui eloquentiæ patrocinium vulgo profiteatur, etiam honesta dictu ferdide blateret, sæpe in rebus nequaquam difficilibus fringuliat, vel omnino obmutescat. Et pag. 326. Audisti privignem meum vix singulas syllabas fringultientem. V. & Fest. in Fringilla. & Cæl. Rhod. lib. 3. cap. 1.
FRINGUTIO, Ære. M. Actius in Cal. 2. 2. 49. Quid fringutis? quid isthuc tam cupide cupis? Varro a Fringilla deduci putat lib. 6. de L. L. 5. conf. Fulgent. de Puisse. Serm. n. 19. & Sidon. 7. Epist. 9. V. FRIGURIO.
FRIO, [ψύχω] Ære. Conterere, comminere. Plin. lib. 13. cap. 4. In ipsa quidem Æthiopia friatur hæc (tanta ea Siccitas) & farinæ modo spissatur in panem. Varro 1. de R. R. 9. Si sit terra alba, si nigra, si levis, quæ quum fodiat, facile frietur.****

FRIATUS, a, um. Lucret. 1. 886.

Sollicet & glebis terrarum saepe friatis.

FRIATIO, ōnis. f. Apic.

FRIABILIS, e. [*φραγνός, ἐφραγνός, κρημνός, ψαθυρός*] Quod facile friatur, & quasi manibus minutim conteritur. Plin. lib. 20. cap. 8. Optimaque est, quæ candidissima, & friabilis, minimeque ponderosa: quum teratur inter digitos, fermentescens. Idem lib. 34. cap. 18. Et 17. 4.

FIRITUS, ūs. m. Strepitus. Cic. de Nat. Deor. ex Accio. Sed legitur ibi Fremitus. [Ex Thef. Lipf.]

FRISIABONES, Galliae Belgicae populi. Plin. lib. 4. cap. 17.

FRISIORUM Insulae, in Gallico Oceano, de quibus Plin. lib. 4. cap. 15.

FRISII, [*Φρισια* Ptol.] Populi sunt protinus ultra Rhenum, Oceano adpositi, ut Ptolemæus ait, ut Plinius l. c. inter Helium & Flevum ostia Rheni.

FRIT, quid significet, declarat Varro 1. de R. R. cap. 48. Illud autem summa in spica jam matura, quod est minus quam granum, vocatur frit. Forte quia facile est friatu.

FRITILLA, æ. f. Quoddam pulvis genus apud Arnob. p. 230. V. Elmenhorst. ad loc. p. 186. Al. Fitilla. q. V.

FRITILLUS, i. m. putatur a multis esse Tabula lusoria, sive Alveolus aleatorius. Est vero Fritillus, qui & Pyrgus, & Orca dicitur, & Turricula; Vasculum, quo conjecti tali agitatique mittuntur in alveolum. V. PYRGUS, & Turricula, in TURRIS, & Talus pro ludo, in TALUS. Fritillum autem idem esse quod Pyrgum, ostendit aperte Porphyrio in illud Hor. 2. Serm. 7. 17.

Mitteret in pyrgum. Pyrgum (inquit) quod nos Fritillum dicimus, quo conjecta tesseræ, agitataque mittuntur. Quibus verbis docet, Tesseræ conjici fritillo tanquam vasculo, quo agitatae deinde mittuntur in alveolum. Hoc idem indicat Juven. 14. Sat. 5.

— parvoque eadem movet arma fritillo. Illud enim epithetum Parvo, demonstrat de Turricula dictum esse, non de Tabula lusoria, quæ lata & spatiosa esse consuevit. Dicitur Fritillus, ut quidam putant, a Fritinnio, vel ab ipso Crepitu tesserarum, vel quod super eo tesseræ ferantur. Martial. lib. 4. 14.

Dum blanda vagus alea December Incertis sonat hinc & hinc fritillis. V. Turneb. 6. 3. Salmast. ad Hist. Aug. p. 470. Barth. Advers. 35. 10. vel Lex. Pitisc.

FRITINNIUS, ire. Subsilire. Varro apud Non. 1. 21. Et pullos peperit fritinnientes. Turnebus. Proprie de avium pullis dicitur. Auctor Philomelæ habet primam productam, v. 35.

— fritinnit rauca cicada. Ad homines dein seu pueros transfertur. Epigr. Senecæ tribut. 8. De Marco filiolo,

Sic dulci Marcus qui nunc sermone fritinnit. V. plura apud Nonium, l. c.

FRIVICULUM. V. FRIBUSCULUM. H. St.

FRIVOLUS, a, um. Adj. [*ἐριδωδός*] Plin. lib. 7. cap. 7. de generatione hominis loquens, Miseret, atque etiam pudet, æstimantem quam sit frivola animalium superbissimi origo, quum plerumque abortus causa fiat odor a lucernarum extinctio. Frivolum pro Fragili & infirmo dixit, & veluti Friabili. Nam & Frivolum a verbo Frio dictum non immerito existimatur, id est contero, comminuo. Plin. lib. 7. cap. 53. Frivolum dictum, &c. Gell. lib. 15. cap. 30. Oppido quam sunt in litterarum ostentatione inepti & frivoli. Idem lib. 16. cap. 12. Quædam utilia & frivola. Quintil. lib. 7. cap. 3. Eoque fatius est, omni se antea vite abstinere convicio, quam levibus aut frivolis, aut manifesto falsis reum incesse. Suet. Claud. cap. 14. Nonnunquam frivolus amenitque similis. Vet. Gloss. *κενός, ἑδαιμνός*.

Aura frivola Favor. Phædr. 5. 7.

Auspicium frivolum. i. e. Vanum & mendax. Suet. Neron. cap. 12.

Jactantia in parvis frivola. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Infolentia frivola. Phædr. 3. 6.

Labor frivolus. Sen. Epist. 31.

Sermo frivolus & illiberalis. Auct. ad Herenn. lib. 4.

FRIVOLA, orum. n. plur. [*φροπέλια*] Festus; Frivola, Vasa sunt proprie scitilia, quassa. Unde, Verba frivola dicta, Quæ minus sunt fide subnixæ. Ulpian. in l. Solutum. §. Solutam. D. de Pignor. action. Non enim credibile est hoc convenisse, ut ad universam pensionem insulæ frivola mea teneantur. Hic Frivola pro Supellectili tenui & vili accipiuntur: qualis eorum esse solet qui in cœnaculis habitant: quo modo & Juvenalis usus est 5. Sat. 58.

Et ne te teneam, Romanorum omnia regum

Frivola. Quibus verbis paupertatem regum Romanorum significavit, quos etiam Samiolis vasus usos esse constat. Idem 3. 198.

— jam frivola transfert

Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant. A Græcis *φροπέλια* dicuntur, id est *πρὸς τὴν οὐκίαν οὐδὲν ἔχοντα*. Unde & Grytopolæ ab eis dicuntur, Qui hujusmodi supellectilia venditant: quos Latine Frivolarios appellare possumus. V. Fragm. Plaut. Nonnulli Frivolarios dicunt; ut Albeolos pro Alveolis. Nostrate vulgus *quinquallarios* eos appellat. Hæc Budæus. conf. Lipf. ad Sen. de Tranquill. cap. 1.

FRIXORIUM, FRIXUS. V. FRIGO.

F R O

FRONDARIUS, FRONDATOR, FRONDEO, FRONDESCO, FRONDOSUS. V. FRONS, frondis.

FRONDITUS, Miles quidam Romanus, sic dictus, quod præclara facinora, Vulturum transactans, fronde capiti imposita, adversus Annibalem ediderit. Plin. lib. 17. cap. 1. Harduin. legit, Fronditius. V. Sigon. de Nom. Rom. p. 1433.

FRONS, frontis. f. [*κρίτων, ὄψ*] a Ferendo dicitur, ut nonnulli volunt, quod indicia animi præ se ferat: est enim tristitiæ, hilaritatis, clementiæ, severitatis index, ut ait Plin. lib. 11. cap. 37. Varro tamen a foraminibus potius oculorum dictam existimat. conf. Isidor. 11. 1.

Vide Lactantius de Ira Dei cap. 8. Ac primum, quod oculorum orbis concavis foraminibus conclusit, a quo foratu frontem oculonam Varro existimavit. H. St. Immo est de Opific. Dei cap. 8. V. Foratus in FORO.

Frons m. g. proferebatur antiquis, ut docet Gell. lib. 15. cap. 9. conf. Fest. & Non. Marcell. 3. 89.

Janua animi, frons est. Cic. 2. de Petit. Consul. 32.

In fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur. Cic. 2. de Finib. 77.

Ex vultu, & oculis, & fronte, unius erga alium amorem perspicere.

Proverbialis locutio, cujus sensus fati liquet ex verbis Cic. ad Anton.

14. Att. 14. Quod mecum per litteras agis, inquit: unam ob causam mallem coram egisses: non enim solum ex oratione, sed etiam ex vultu, & oculis, & fronte (ut ajunt) meum erga te amorem perspicere potuisses.

Adducta frons, i. e. Rugata & severa. Lucan. ad Pison. 128.

Apera cornu frons. Ovid. 10. Met. 222.

Attrita frons. Juven. 13. Sat. 242.

Brevis frons. V. BREVIS.

Caperata, Contracta, Corrugata frons. V. Porrectiore, &c.

Castigata collecta modestia frontis. Stat. 2. Silv. 1. 43.

Exanguis & ferrea frons. i. e. Summe impudens, ac Rubore omni de-

stituta. Plin. Paneg. cap. 35.

Ferox frons. Sen. Herc. fur. 6.

Generosa frons. Lucan. lib. 8. 680.

Hirta frons. Sen. Hippol. 6. Sil. lib. 6. 21.

Humana frons. Sen. 2. de Benefic. cap. 12. Jucunda sunt, quæ hu-

mana fronte, leni, placidaque tribuuntur.

Inverecunda frons. V. INVERECUNDUS.

Læta frons. Virg. 6. Æn. 862.

Lævis frons. Virg. 6. Ecl. 51.

Matutina frons. Martial. lib. 13. 2.

Nec matutina si mihi fronte venis. Matutinam frontem appellat, Parum hilarem. Nam matutina frons tristior est: contra post cœnam exhilarata. [Nempe, quia Mane negotiis operam dabant Romani, ut idem pulcre lib. 4. Epigr. 8. ad Euphemum docet.

Minax frons. Sen. Oedip. 12.

Mœsta fronte queri. Claud. 6. Conf. Hon. 158.

Mollis supra modum frons. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Nivea pendebant fronte capilli. Ovid. 10. Met. 138.

Nubila frons. Martial. 2. 11.

Obducta frons. Juvenal. 9. Sat. 2. V. Porrectiore &c. infra.

Placida frons. V. paulo ante, Humana frons.

Porrectiore fronte loqui. Plaut. Caf. 2. 4. 3. V. paulo post.

Proterva frons. Hor. 2. Carm. 5. 16.

Rigida frons. Lucan. lib. 2. 375.

Rugosa frons. V. Rugosus, in BUGA.

Serena frons. Sil. lib. 3. 298.

Setigera frons apri. Stat. 8. Theb. 532.

Setosa frons lævi oris. Hor. 1. Serm. 5. 61.

Solicitam explicuere frontem. Hor. 3. Carm. 29. 16.

Spatiosa frons. Ovid. 3. Met. 20.

Tenera frons. Virg. 2. Georg. 372.

Tenuis frons. Hor. 1. Carm. 33. 5.

Torva frons. Virg. 3. Æn. 636.

Tristis frons. Tibull. lib. 2. 3. 37.

Trunca frons Acheloi, Defracto cornu. Ovid. 9. Met. 1.

Turbida frons. Sen. Hippol. 4.

Turgida frons cornibus primis hædo. Hor. 3. Carm. 13. 4.

Urbana frons, est Fiducia, & petendi audacia. Hor. 1. Epist. 9. 11. Budæus.

A fronte præcipitium, a tergo lupi: Proverb. V. in A, vel AB præpositionibus.

A fronte. Ovid. 1. Met. 173.

Plebs habitat diversa locis, a fronte potentes Calicolæ.

A fronte, a tergo, a lateribus teneri. Cic. 3. Philipp. 32. V. A vel AB præpos.

A frontibus, pro A fronte. Justin. 1. 6. 11.

In fronte disertus. Ovid. 1. de Arte Am. 463.

Sed lateant vires, nec sis in fronte disertus.

Fronte an mente, h. e. Vultu an animo. Cic. 4. Att. 14. Pompejus fre-

mit, queritur, Scauro studet: sed utrum fronte an mente, dubitatur

Æquata fronte, & concordia currere freno. Sil. lib. 16. 381.

Astricta frons. V. ASTRINGO.

Attollere frontem. Stat. 4. Theb. 307.

Cedere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 12. V. CÆDO & mox Ferire frontem.

Concurrunt nubes frontibus adversis. Lucret. lib. 6. 116.

Contegere fronte & supercilio, non pudore & temperantia. Cic. de Provinc. Conf. 8.

Contractæ feriæ frontis. Hor. 2. Serm. 2. 125.

Contrahere frontem, i. e. Rugare. Cic. pro Cluent. 72.

Conversis frontibus incurrunt tauri. Virg. 12. Æn. 717.

Detecta fronte pugnare. Quintil. lib. 5. cap. 13. Toto corpore eniten-

dum: & ut sic dixerim, detecta fronte pugnandum est. i. e. Aperte.

Exarat frontem rugis senectus. Hor. Epod. 8. 4.

Explicare vel exporrigere frontem dicimur, quum hilarescimus: Contra here, quum ringimur, hoc est ubi quid molestum est. Ter. Adel. 5

3. 53. Hor. 3. Carm. 29. 16.

Solicitam explicuere frontem.

Exterere vel Extundere frontem calcibus. Phædr. 1. 21.

Ferire frontem. Cic. 1. Att. 1. Puto te in hoc aut rississe, aut ingemuisse ut frontem serias. Rississe (inquit) stultitiam Cornificii de Consulatu cogitantis. Ingemuisse temporum conditionem: quum ea quæ summæ

viris patere solis debeant, etiam infimi sperare audeant. Frontem ferias, videlicet præ dolore, & rei indignitate. Gemitus enim dolorem indicat, percussio frontis etiam indignationem. Oratores, qui frontem ferirent Cicero laudat in Bruto 278. Quintilianus improbat lib. 11

quod scenicum id magis sit, quam oratorium.

Ferre aliquid fronte & vultu bellis, sed intimis sensibus angere. Cic. 5. Att. 10

Inscribere in fronte. V. INSCRIBO.

Inverecunda frons. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Obducere frontem, pro Contrahere. Quintil. lib. 10. cap. 3. V. OBDUCCO

Obducta fronte tristis. Juven. 9. Sat. 2.

Obducta fronte senectus. Hor. Epod. 13. 7.

Obstant frontem albam. Virg. 5. Æn. 567. de equo.

Peccat frons pluribus generibus. Quintil. lib. 1. cap. 11. de gestu.

Perfricare frontem, pro Deponere pudorem. Plin. lib. 1. cap. 1. Per-

fricui frontem, & nihil profeci. Calvus apud Quintil. 9. 2.

Perit illi frons. Perf. 5. Sat. 104. i. e. Pudor.

Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Apud Plautum in Casin. 2. 4. 3

Item Obducta fronte, Corrugata fronte, Contracta fronte, Caperata fronte aliquid facere. Plaut. Epid. 5. 1. 3. Caperata frons feveritudine. Quod quidam a Caprinis cornibus translatum volunt. V. Caperio in CAPRE.

Nubila frons: cui contraria sunt, Serena frons, Explicata frons. Præcinctus arundine frontem. Ovid. 1. de Arte Am. 223.

Premere frontem corona. Lucan. lib. 2. 358.

Promittere aliquid fronte. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Remittere frontem. Plin. lib. 2. Epist. 5. Ego tamen qui a te hanc severitatem exigo, cogor id quod diversum est, postulare, ut in ple-risque frontem remittas. i. e. Rugas feveritatis indices.

Vallatus frontem radiis. Ovid. 4. Epist. 159. de Sole.

Verissima fronte verum dicere. Cic. pro Rabir. Posth. 35.

Frons, pro Severitate & gravitate. Cic. 9. Fam. 10. Tu adeo mihi excusam feveritatem veterem putas, ut ne in foro quidem reliquæ pristinæ frontis appareant?

Frons causæ, Principium & ingressus. Quintil. lib. 4. cap. 29. Insinuatio surrepat animis, maxime ubi frons causæ non satis honesta est.

Prima fronte, i. e. Prima facie. Quintil. lib. 7. cap. 2. Dura prima fronte quaestio.

Frons, est Aciei illa pars quæ adversus hostem spectat. Veget. de Re Mil. 3. 14. Gell. 10. 9. Hinc

Æqua fronte ad pugnam accedere. Liv. 36. 44.

Æquare frontes. Idem 5. 38. Æquatis frontibus. Tibul. 4. 1. 102.

Castrorum frons. Cæs. 3. Bell. Civil. 57.

Constituit octo cohortes in fronte. Sallust. Catil. 59.

Dirigere frontem. Quintil. lib. 2. cap. 13. de acie, Quid enim si præcipias imperatori, quoties aciem instruet, ut dirigat frontem, cornua utrinque promoveat, equites pro cornibus locet?

In frontem statuerat ferratos. Tacit. 3. Ann. 46.

Adversis frontibus. V. ADVERTO.

Pugnare in frontem. Tacit. in vita Agric. cap. 35. Veritus, ne simul in frontem, simul & latera suorum pugnaretur. Aliter Idem 33. 8.

Frons, de rebus etiam inanimatis dicitur, pro Parte anteriore, vel Initio alicujus rei. Virg. 1. Æn. 170.

Fronte sub adversa scopulis pendentibus antrum, &c. Plin. lib. 12. cap. 7. In fronte Caucaei solibus opposita, gigni, &c. Idem lib. 4. cap. 21.

Januæ frontes. Ovid. 1. Fast. 135.

Librorum frontes. Ovid. 1. Trist. 1. 11.

Nec fragili geminæ poliantur pumice frontes.

Spectaculorum frons. Suet. Claud. cap. 4.

Navis frons est Prora. Schol. Thucyd. 2. conf. Scheffer. Mil. Nav. 1. 6. & 3. 5.

Ex disciplina militari translatum est ad Agrimenforiam. ut, In frontem significet In latitudinem. Passim in sepulchralibus inscriptionibus, IN. FR. IN. AGR. i. e. In fronte, In agro; ut interpretatur Valer. Prob. conf. Interpr. ad Hor. 1. Serm. 8. 10. & Lex. Vitifc.

FRONTĀLE, is. n. [μεφωλέπτερον, μεφωλεπτιδον] Ornamentum quod fronti equorum, sive elephantorum imponi solebat. Plin. lib. 37. cap. 12. Quondamque tantæ magnitudinis fecere, ut equis regum in oriente frontalia, atque pro phaleris pensilia facerent. Liv. 37. 40. conf. Grapald. de Partibus æd. 1. 8. 15.

FRONTĀNUS, a, um. Adj. Hinc Frontani lapides in parietibus dicuntur, (quos Græci μεφωλεπτιδον appellant, velut extentos dicas) Qui perpetua crassitudine utraque parte religando, parietum soliditatem confirmant. Cæl. Antiq. Lect. lib. 26. cap. 32.

FRONTĀTUS, a, um. Adj. [μεφωλεπτιδον] ut, Frontati lapides, apud Vitruv. 2. 8. Lapidem utraque parte frontati, sunt Qui utraque parte parietis, faciem certam ostendunt, ex quibus fiunt quæ vulgo catene & crura dicuntur, quibus totius operis firmitas consistat: quæ eam rationem in ædificio habent, quam ossa in homine. Græce Diarori dicuntur; quasi perpetua soliditate utrinque extantes: vel, ut in quibusdam exemplaribus legitur, Diatoni; id est ab una parietis parte ad aliam pertinentes pertendentesque. Artifices ob hoc Perpennas appellant, quasi perpetuo lapide constantes, id est solido. Hæc Budæus. Plin. lib. 35. cap. 12. Vel ad testâ cocillibus laterculis frontatisque.

FRONTŌ, ðnis. m. [μεφωλεπτιδον] Qui magnam habet frontem. Cic. 1. de Nat. Deor. 81. Equos nævum habere, equos filos, fæccos, frontones, capitones, quæ sunt in nobis?

FRONTŌSUS, a, um. Adj. a Fronte derivatum: quod nonnulli pro Impudente usurpant. Perott. Onomast. Frontofus, ευφωλεπτιδον. Augustin. Serm. 58. Quæ prius frontofa erat ad perditionem, postea frontofior facta est ad salutem. Idem de Civ. Dei, 7. 4.

FRONTISPICIUM, i. n. Pars rei anterior; & in ædibus, Anterior fastigium domus in acumen surgens. Vox forsân apud recentiores solum occurrens. Mantuan. 8. Fast.

In frontispicio templi nivis albicat imber.

FRONS, frondis. f. [φύλλον] a Ferendo, quod frondes arborum hæc atque illuc a vento ferantur. Frondes, inquit Valla 4. 73. Arborum sunt tantum: Folia autem & arborum, & herbarum, & foliorum quoque. Virg. 2. Georg. 372.

Præcipue dum frons tenera, imprudensque laborum. Cic. pro Cæl. 42. Ergo hæc deserta via & inculta, atque interclusa jam frondibus & virgultis relinquatur.

Fecundæ frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 446.

Arboræ frondes. Ovid. 4. Met. 636. conf. Non. 2. 350. & 8. 20.

Aridæ frondes. Hor. 1. Carm. 25. 19.

Cupressinæ frondes. V. CUPRESSUS.

Densæ frondes. Virg. 9. Ecl. 6c.

— hic, ubi densas

Agricolæ stringunt frondes, hic, Mœri, canamus.

Festa frons, Serta frondea, quibus ornabantur templa festis diebus. Virg. 2. Æn. 249. conf. Lex. Pitifc.

Glauca frons salicti. Virg. 2. Georg. 13.

Iligneæ frons. V. ILEX.

Teneræ frondes. Virg. 3. Æn. 449. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Abditus fronde levi. Ovid. 2. Met. 557.

Abdita fronde levi, densa specular ab ulmo.

Agere frondem. V. AGO.

Avellere frondes. Ovid. 2. Met. 350.

Tertia quum crinem manibus laniare pararet, Avellit frondes.

Canentia glauca fronde salicta. Virg. 2. Georg. 13.

Carpendæ manibus frondes. Virg. 2. Georg. 366.

Consternunt frondes terram. Virg. 4. Æn. 444.

Detonfæ frigore frondes. Ovid. 3. Fast. 537.

Explere bovem strictis frondibus. Hor. 1. Epist. 14. 28.

Horrent opaca fronde comæ. Sen. Herc. fur. 9.

Hirsutis frondibus pafus taurus. Virg. 3. Georg. 231.

Jucudissimam frondem ulmus ministrat ovibus, ac bubus. Varro 1. de R. R. cap. 15.

Levandum fronde nemus. Virg. 2. Georg. 401.

Requiescere viridi super fronde. Virg. 1. Ecl. 81.

Spargit agrestes tibi silva frondes. Hor. 3. Carm. 18. 14.

Vincti fronde comas. Hor. 2. Epist. 1. 110.

Virere nova fronde. Virg. 6. Æn. 306.

Volitant caducæ frondes. Virg. 1. Georg. 363.

FRONDĒUS, a, um. Adj. [φύλλον] Quod totum ex frondibus est, ut, Frondea corona. Plin. lib. 16. cap. 4.

Nemora frondæca. Virg. 1. Æn. 191. pro Frondofa.

Tefta frondea petunt apes. Virg. 4. Georg. 61.

FRONDŌSUS, a, um. Adj. [φουφώδης] Quod frondibus abundat. ut, Frondofos montes. Varro 2. de R. R. cap. 5. Frondofos ramos per terram trahebant. Liv. 10. 41.

Æftas frondofa. Virg. 3. Georg. 296.

Lucus frondofus. Virg. 4. Georg. 543.

Taxus frondofior. Sil. 13. 596.

FRONDĀRIUS, a, um. Adj. [φουφώδης] Quod ad frondes pertinet. Plin. lib. 18. cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias fîscinas complere in die justum habet.

FRONDĒO, ui, [φουφώ] Ære. dicuntur arbores. Virg. 3. Ecl. 57.

Nunc frondem silvæ, nunc festinosissimus annus. Idem 2. Georg. 15.

— nemorumque Jovi quæ maxima frondet

Æsculus.

Lætius frondere. V. LÆTUS.

FRONDĒNS, entis. Partic. [φουφών] ut, Arbuta frondentia. Virg. 3. Georg. 300.

Campus frondens. Lucan. lib. 6. 83.

Ramo frondenti tempora implicat. Virg. 7. Æn. 135.

Vitis frondens. Columel. lib. 3. cap. 1.

FRONDĒSCO, [φουφώσκω] Ære. arbores dicuntur, quum frondes emittunt. Columel. lib. 5. Nihilominus enim paucis frondescet pampinis. Cic. 1. Tusc. 69.

Ramos arboribus frondescere. Lucret. lib. 1. 1092.

Virga frondescit. Virg. 6. Æn. 144.

FRONDĒO, [φουφώνω] Ære. Frondes amputare. Unde

FRONDĀTIO, ðnis. f. Columel. lib. 5. cap. 6. Atque in frondatione cavendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui est amputatis virgis relinquuntur. Et

FRONDĀTOR, ðnis. m. [φουφώτιμος] Tria genera sunt frondatorum. Frondator, qui arbores amputat, & qui e frondibus maniculos facit hiemis tempore, animalibus ad pafum offerendos: & Qui manibus vitium folia avellit, quo ardor solis uvam maturiorem reddat, aut Avis quæ in frondibus habitat & his vescitur, vel etiam Palumbes, quæ in frondibus nidificant. Hactenus Servius ad illud Virg. 1. Ecl. 57.

Hinc alta sub rupe canet frondator ad auras.

Falx frondatorum. Catul. Argon. 62. 41. conf. Ovid. 14. Met. 649. & Turneb. Adverf. 1. 26. & supra FRONDARIUS.

FRONDĒICO, Ære. Idem ac Frondescere. apud Eutychem Grammat. p. 2161.

FRONDĒICŌMUS, a, um. Adj. ut, Frondicomis habitare locis. Prudent. Cath. 3. 102.

FRONDĒIFER, Æra, Ærum Aðj. [φουφώφρος] Frondes ferens. Lucret. lib. 1. 19.

Frondiferasque domos avium.

Nemus frondiferum. Lucret. lib. 2. 259.

FRONDĒIFLUUS, a, um. Adj. Boethius Metro 5. lib. 1.

Tu frondifluæ frigore brumæ

Stringis lucem brevioræ moræ. Tunc enim frondes ab arboribus fluunt caduntque.

FRONDITIUS, i. m. Cognomen militis Romani. V. FRONDITUS, f. I.

FRONTINUS, Cognomen Ro. Notus S. Julius Frontinus, qui Strata-gematum libros collegit. Florini sub Nerva, ut patet ex ejus praefatione. An ejusdem sit libellus Aqueductuum dubitari potest. V. Ruben. Elect. 2. 35. conf. Stewech. in Veget. 2. 3. & Keuchen. in præf. Frontini.

FRONTĒ, ðnis. V. FRONS, frontis.

Fuit & Cognomen [φουφώτιμος] Glandorpio teste in Cognom. Ind. com-mune Æterninis, Aufidiis, Corneliis, Juliis, Gentibus Romanis. Addit & Cajis. Verum cum Cajus fere semper prænomen, non au-tem nomen gentilitium noverim, in gentibus tantum quæ a nitore Romano alienæ sunt admitto. Urfat. de Not. Rom.

Frontonis Juli, clari sub Nerone meminere Tacit. Hist. 1. 20. & 2. 26. & Juven. 1. Sat. 12. Martial. item 1. 6.

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Fronto alius, Cornelius, Orator nobilis & Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeo ab illo dilectus, ut statuan- ei a Senatu statui peteret. J. Capitolin. cap. 2. Vit. Marci.

Aliorum de industria mentionem omittimus.

FRUCTUS, &c. V. post FRUOR.

FRUGALIS, FRUGALITAS, FRUGAMENTA. V. in FRUGES post FRUGIPERDA.

FRUGES, is. f. Charifio P. 1. p. 26. vel FRUX, frugis. f. Prisciano [φραγίων, φρων] Generale nomen est: non modo ad frumenta, legumi-naque, sed etiam ad omnes fructus terre, quos in alimoniam verti-mus; unde Frugifera arbores dicte sunt, quæcunque fructum ferunt. Varro de L. L. 8. 31. Fruges a Fruendo. Festus, Servius, & Dona-tus, Frugis vocabulum a Frumine, eminente sub mento gutturis feu

gurgulionis parte, qua cibus in alvum demittitur, a ferendo cibum appellari dicunt. V. FRUMENTUM.
 Fruges a Frumento nihil differre, satis docet Cic. 5. Verr. 18. his verbis, Lucio Octavio & C. Cotta Consulibus Senatus permisit ut vini & olei decumas, & frugum minutarum, quas ante te Quactores in Sicilia vendere consueverunt, Romæ venderent. De leguminibus dicit: ut ostenderet etiam frumenta fruges vocari. Hæc Servius in 1. Æn. 182. conf. Paul. Jctum l. 77. D. de verb. Sign. & Lex. Pitisc. Liv. 5. 33. pr. de Gallis, Eam gentem traditur fama, dulcedine frugum, maximeque vini nova tum voluptate captam, Alpes transisse. V. Theod. Marc. in l. xii Tab. cap. 60. Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerferent, fundit frugem, spicæ ordine fructam. Virg. 10. Ecl. 76.

— nocent & frugibus umbrae.
 Feta frugibus terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 236.
 Infelix frugibus tellus. Virg. 2. Georg. 239.
 Locuples frugibus annus. Hor. 2. Epist. 1. 137.
 Copia frugum & Inopia, contraria. Cic. pro Domo 17.
 Diva petens frugum, i. e. Ceres. Ovid. 3. Amor. 10. 35.
 Parens frugum tellus. Virg. 2. Georg. 173.
 Perceptio & conservatio frugum, fructuumque reliquorum. Cic. 2. Off. 12.
 Ubertas frugum & fructuum. Cic. 3. de Nat. Deor. 86.
 Gravidæ fruges. Virg. 2. Georg. 143.
 Lætæ fruges. Virg. 1. Georg. 69.
 Naturæ fruges. Virg. 3. Ecl. 80.
 Med catis frugibus ossa. Virg. 6. Æn. 420. V. MEDICO.
 Minutæ fruges. V. MINUO.
 Uberes fruges. Hor. 4. Carm. 15. 5.
 Diffundit Copia fruges pleno cornu. Hor. 1. Epist. 12. 29.
 Efferre fruges uberiores. V. Efferre dicitur ager, &c. in EFFERRO.
 Ferebat tellus fruges. Ovid. 1. Met. 109.
 Iundere fruges. Cic. 1. de Divin. 15.
 Gemit tonsis area frugibus. Virg. 3. Georg. 133.
 Percipere fruges. Cic. 1. Off. 50.
 Placare lares horna fruge. Hor. 3. Carm. 23. 4.
 Serere fruges. Cic. 2. de Nat. Deor. 152.
 Surgunt nitidæ fruges. Lucret. lib. 1. 253.
 Cererem fruges appellamus, Vinura autem Liberum. Cic. 2. de Nat. Deor. 60.

Ad frugem perducere. Quintil. lib. 6. cap. 3. Generate atque ad frugem perducere.
 Hæc vox frequentissime transfertur ad homines, qui Bonæ frugis, & contra Nullius frugis passim dicuntur. Invenitur etiam Homo frugi, quod per ellipsin videtur dici subintellecto Idoneus: nisi Frugi pro Frugis dictum putemus antiquorum more, quos & Herculi, Themistocli, Fami; pro Herculis, Themistoclis, Famis dixisse constat. V. Voll. de Anal. 1. 46. & infra in FRUGI.
 Corrige aliquem ad frugem: h. e. Ita emendare ut frugi homo evadat. Plaut. Trin. 1. 2. 81.

Quin eam restituis; quin ad frugem corrigis?
 Evadere ad frugem bonam; de Eo dicitur, qui ante nequam fuerat. Lactant. lib. 6. cap. 3. De Pythagorea littera loquens. Budaus.
 Recipere se ad frugem bonam, dicebant antiqui, pro eo quod vulgaris sermo dicit, Ex nihili homine fieri hominem de bono, i. e. Frugil. Cic. pro Cael. 28. Sed qui totam adolescentiam voluptatibus deditissent, emertisse aliquando, & se ad frugem bonam (ut dicitur) recepisse, gravesque homines atque illustres fuisse. Bud.
 Pedire ad frugem bonam. Lamprid. in Heliog. cap. 15. pr. Bud. Ter. Heaut. 3. 3. 19.

FRUGI, [φρούριον] a Fruge dicitur, quod indeclinabile est: compositum tamen cum Bonæ, antiqui quandoque ponebant, ut Servus bonæ frugi, Homo bonæ frugi. Frugi bonæ (inquit Budaus) quum dicebant, Probum, officiosumque consummate significabant: quanquam apud Gell. lib. 7. cap. 11. Frugis bonæ legitur, cui contrarium est Homo nequam. Plaut. Capt. 5. 2. 3.
 Fui ego bellus, lepidus, bonus vir nunquam, neque frugi bonæ. Idem Trin. 2. 2. 39. Ulpian. ad legem Aquil. l. Neratius, Sed si bonæ frugi servus intra annum mutatis moribus occisus sit.
 Permodestus ac bonæ frugi homo. Cic. 4. Att. 8.
 Frugi es. Ter. Fun. 3. 5. 66. i. e. Utilis & necessarius, inquit Donatus, ut fruges humano generi. Frugi est ergo, In quo est aliquid quo fruamur, id est utamur. Plaut. Pæn. 3. 4. 11.
 Factus frugi aliquis. Cic. 12. Philipp. 69.
 Frugi homo. Cic. 3. Tusc. 16. Sed quia nec qui propter metum prælium reliquit, quod est ignavie: nec qui propter avaritiam clam depositum non reddidit, quod est injustitiæ: nec qui propter temeritatem male rem gessit, quod est stultitiæ, frugi appellari solet, &c. Et paulo infra. Qui sit frugi igitur, vel si mavis, moderatus & temperans, cum necesse est esse constantem &c. Idem 5. Fam. 6. Ter. Adel. 5. 9. 2. Idem Heaut. 3. 3. 19.

Hominis frugi & temperantis sanctus officium.
 Homo frugi omnia recte facit. Cic. 4. Tusc. 36.
 Homines frugi. Alfenus in l. si vendita. D. de peric. & commod. rei vendit. Si diligentiam venditor eam adhibuisset in insula cultodienda, quam debent homines frugi & diligentes præstare.
 Atrium frugi, nec tamen fordidem. Plin. lib. 2. Epist. 17. h. e. Utile, & quod vilio dicitur, Bene appropriatum, & ad utilitatem. [Immo Non sumptuosum, ut recte Cat. exponit. Sic Frugalitas villa ap. Varron.
 Mancipes frugi. Plin. lib. 3. Epist. 19.
 Servus frugi, Cui curæ est commodum domini. Plaut. Amph. 3. 3. 3. Plin. lib. 1. Epist. 21. Omittis jocis, credo decentes esse servos, qui sunt empti mihi ex consilio tuo: superest ut frugi sint.
 Frugi atque integer servus. Cic. pro Client. 47.
 Vita alicujus frugi severaque, tum etiam jucundissima convictio. Cic. 16. Fam. 21.
 Frugi, cui Nequam opponitur. Cic. pro M. Font. 29. Qui tanta virtute atque integritate fuit, ut etiam illis optimis temporibus, quum hominem invenire nequam neminem posses, solus tamen Frugi nominaretur: quem quum in concionem Gracchus vocati juberet, & viator quaereret Quem Pisonem? (quod erant plures) Cogis me, inquit, dicere inimicum meum frugi. Idem 2. de Fin. 90. Ut Frugi ille Pilo. conf. 3. Tusc. 16. & Plin. Paneg. cap. 88.

Frugi & Nequam servus, contraria. Cic. 2. de Orat. 248. In hisdem verbis & laudare frugi servum possumus: & si est nequam joculari.
 Homo frugi & modestus. Cic. 13. Fam. 71.
 Sum bonus & frugi. Hor. 1. Epist. 17. 49.
 Populus frugi, castusque. Hor. de Arte Poet. 207.
 Frugi, Is etiam dicitur, qui in victu, vestitu, similibusque temperans est, ut ait Valla in Raudensium. V. Frugi homo, paulo ante. Plaut. Afin. 5. 2. 6.
 At scelestæ ego, præter alios meum virum fui rata
 Siccum, frugi, continentem, amantem uxoris maxime.
 Frugi ac sobrii homines. Cic. 5. Verr. 67.
 Cornula frugi. Juven. 3. Sat. 167.
 Frugi victus, cui Luxuriosus opponitur. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Victus luxuriosus, an frugi, an fordidus.
 Frugis, in genitivo dixit Plaut. in Mil. 4. 8. 50. Fac sis frugis. In codd. correct. Frugi legitur.

FRUGIFER, a, um, Adj. [φρουροφόρος, φρουροφόρος, φρουροφόρος] Fructum ferens: ut, Arbores frugiferæ. Unde apud Plin. lib. 15. hic est titulus, Naturæ frugiferarum arborum. Ibid. cap. 2. Vicina bonitas provincis, excepto Africæ frugifero solo.
 Ager frugifer. Lucan. lib. 1. 13. Cic. 2. Tusc. 136. Et 2. de Nat. Deor. 161. Cineres jam spatia frugifera atque immensa camporum.
 Arva frugifera. Lucan. lib. 3. 65.
 Frugifera & ferta arva. Cic. in Orat. 163. Ex antiquo poeta.
 Infula frugifera alimentis incolarum. Liv. 26. 40.
 Messes frugiferæ. Ovid. 5. Met. 656.
 Philosophia frugifera & fructuosa. Cic. 3. Off. 5. Sed quum tota philosophia, ni Cicero, frugifera & fructuosa, nec ulla pars inculta ac deserta sit, &c.
 Frugiferum & salubre. Liv. in præf. lib. 1. Hoc illud est præcipue in cognitione rerum salubre ac frugiferum, exempli documenta in illustri posita monumento intueri.

FRUGIFER, Deus ita dictus. Arnob. lib. 6. & Apul. de Mundo p. 75. Elmenh.
 FRUGIFERENS, entis. Partic. [φρουροφῶν] Poeticum epitheton, præ Frugifero. Lucret. lib. 1. 3.
 Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes
 Concelebras. Sed antiquum est.

FRUGILEGUS, a, um, Adj. [φρουρολόγος] Ovid. 7. Met. 622.
 Hic nos frugilegas aspeximus agmine longo
 Grande onus exiguo formicas ore gerentes.

FRUGIPARENS, entis. Fortunat. 3. Carm. 11.
 — frugiparensque manet.

FRUGIPARUS, a, um, Adj. Idem. Avien. Phænom. Arat. 1054.
 Singula frugiparos attollant tempora fructus.

FRUGIPERDA, æ, c. [φρουροπέρδα] Plin. lib. 16. cap. 26. Ocyssimè autem falx amittit semen, ante quam omnino maturitatem ientiat. ob id dicta ab Homero frugiperda. V. Odyss. x. 510.
 Officiperda apud eum, qui scripsit Disticha, quæ Catoni olim tribuebantur. H. St. Dicitur eadem forma ac Saperda, Publicola &c. Frugiperda, a, um, est in Liplenti Theauro. Sed nullo idoneo auctore.

FRUGALIS, e. [ευπράγος, ευπράγος, λιτός, ευπράγος, ἀκαμψός] Qui est temperans. Gloss. Cyril. Frugalitas, χρησιμότης, χριστός. Apud Cic. 3. Tusc. 16. idem ac Frugi. V. omnino loc. Cic. 3. Verr. 13. Frugalissimus homo. Ter. Heaut. 4. 3. 3. Dedo me patri nunc jam, ut frugalior sim quam vult. Cic. 1. Att. 16.
 Frugalitas & integer. Cic. 4. Verr. 25. Nihil aliud in eo quod reprehendi possit, invenio, nisi quod homo frugalissimus atque integerrimus, te hominem plenum stupri, flagitii, sceleris, domum suam invitavit. Nequillimus & Frugalissimus, contraria. Cic. 1. Att. 16. Quum accusator, tanquam censor bonus, homines nequissimos rejiceret, reus, tanquam clemens lanista, frugalissimum quemque fecerneret, &c. Optimus colonus, parcissimus, frugalissimus. Cic. 2. de Orat. 287.
 Aratores laboriosissimi frugalissimique homines. Cic. 5. Verr. 120.
 Homo frugalissimus sui ordinis. Cic. 3. Verr. 13. i. e. Probus & honestus, ait Budaus.

Frugalissimi & sanctissimi homines. Cic. pro Flacc. 71.
 Magister pecoris frugalitas. Columel. lib. 1. cap. 9. Magistros pecoribus oportet præponere sedulos ac frugalissimos.
 Villa frugalitas. Varro 3. de R. R. cap. 2. Sed non hæc, inquit, villa, quanquam edificaverunt majores nostri, frugalior ac melior est, quam tua illa perpolitata in Reatino? [Notam interrogationis adjecimus, ut necessarium. Puto etiam Quam legendum, pro Quanquam.
 Ventre nil novi frugalius. Juven. 5. Sat. 6.
 Usus est Apulejus alia notione, quasi ad fruges pertinens, de Mundo p. 71. Elmenh. Maturitas frugalitas. i. e. Frugum.

FRUGALITAS, atis, f. [λιτότης, εὐπράγεια] Temperantia, five moderatio in rebus agendis. Cic. 3. Tusc. 16. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci σωφροσύνη appellant: eamque virtutem σωφροσύνην vocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare: nonnunquam etiam modestiam, sed haud scio an recte ea virtus frugalitas appellari possit, quod angustius apud Græcos valet. &c. Et paulo post, 18. Frugalitas, ut opinor, a fruge, qua nihil melius e terra: nequitia ab eo, et si hoc erit fortasse durius, (sed tentemus, & lussisse putemur, si nil sit) ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem Nihili dicitur.
 Frugalitas virtutum genetrix. Justin. 20. 4. 10.
 Singularis & admiranda frugalitas in rege. Cic. pro Deiot. 26.
 Ingenerata alicui frugalitas. V. INGENERO.
 Ex frugalitate sua peculium servus acquirit. Cajus in l. liquid. §. 1. D. de adhl. edict. conf. & Sen. Epist. 58.

FRUGALITER, Adv. [λιτῶς] Sobrie & modeste. Plaut. Epid. 4. 1. 38. Ille eam rem adeo sobrie & frugaliter accuravit, ut alias res est impense improbus. i. e. Aliis in rebus. Plin. Epist. 248. Frugaliter, modesteque viventes. Cic. pro Domo 111. Sic 2. de Fin. 25. Cur igitur non bene? Quia quod bene, id recte, frugaliter, honeste.
 Paice & frugaliter vivere. Hor. 1. Serm. 4. 107.
 FRUGAMENTA a Frugibus appellata, inquit Festus. [Puto Frugmenta vel Frugimenta scribendum. V. seq. dict.
 FRUGMENTUM, olim ita dicebant, nunc Frumentum profertur. Val. Max. Epit. lib. 10. de Nominum ratione. V. FRUMENTUM.
 FRUSCOR. V. FRUOR. FRUMEN,

FRUMEN, īnis. n. [*σπυρίς ἡ αἰ, ἀράνη, βρώμη*] est, ut inquit Donatus in Ter. Adel. 5. 8. 27. Summa pars gulæ, vel summa gula, tractusve gulæ, qui cibum lingua demittit in ventrem. Serv. in 1. Æn. 182. Frumen emittens sub mento, gutturis pars. conf. Isidor. 20. 2.

FRUMENTUM, ī. n. [*σπυρίς*] Servus Frumenta dici putat Quæcunque emittunt aristas, a Fruendo dictum, vel a Frumine. Plin. lib. 18. cap. 7. Et quoniam præparatus est ager, natura nunc indicabitur frugum. Sunt autem duo prima earum genera, frumenta, ut triticum, hordeum: & legumina, ut faba & ciceri. Frumenti ipsius totidem generi: per tempora fatu divisa. Hiberna, quæ circa Vergiliarum occasum fata terra per hientem nutriuntur, ut triticum, far, hordeum. Æstiva, quæ æstate ante Vergiliarum exortum feruntur, ut milium, panicum, sesama, horminum. In eod. cap. 9. separat Frumentum ab hordeo, dicens, Frumentum & hordeum utrumque. conf. Lex. Pitisc. Acervus frumenti ingens. Hor. 2. Seim. 3. 111. Copia frumenti. Hor. 1. Epist. 15. 14. Luxuriosa frumenta. Cic. in Orat. 81. V. LUXUS. Potio ex frumento. Flor. 2. 18. 12. Triticeum frumentum. Martial. Lemni. lib. 13. 12. Abripere frumentum. V. ABRIPIO. Abundare copia frumenti. V. ABUNDO. Æstimare frumentum. Cic. in Pison. 86. Æstimarum frumentum ternis denariis. Cic. 5. Verr. 188. V. ÆSTIMŌ. Carpes fata frumenta manu. Virg. 3. Georg. 176. Comprimere frumentum, pro Supprimere. Cic. 5. Att. 21. Perfeci, ut & Græci & cives Romani, qui frumentum compresserant, magnum numerum populis pollicerentur. Emetere multum frumenti agris. Hor. 1. Epist. 6. 21. Exarare frumentum. Cic. 5. Verr. 98. Nonne plus lucri nomine eripitur, quam quantum frumenti omnino exararent? Imperare sibi in cellam frumentum. V. IMPERO. Inferere frumentum arboribus. V. INSERO. Metiri frumentum. V. METIOR. Trudunt grandia frumenta formicæ. Virg. 4. Æn. 406. Turgent lætentiæ frumenta. Virg. 1. Georg. 315. Frumenta, in ficis, i. e. Grana. Plin. lib. 15. cap. 19. Ficus mollis omnibus tactus: maturis frumenta intus. Idem lib. 17. cap. 27. De Frumento Æstimato. Decumano, Empto, Honorario, conf. Lex. Pitisc. **FRUMENTÆCRUS**, a, um. Adj. [*σπυρίς*] Quod ex frumento est. Veget. Mulom. 2. 57. Frumentacea farina. conf. Hieron. Epist. 133. ad Marcellam. **FRUMENTARIUS**, a, um. aliud Adj. [*σπυρίς*] Quod ad frumentum pertinet. Ager frumentarius. Columel. 2. 11. Causa frumentaria. Cic. 5. Verr. 10. & 11. Largitio magna frumentaria. Cic. 2. Off. 52. Lex frumentaria. Cic. 3. Tusc. 48. Piso ille Frugi semper contra legem frumentariam dixerat. Quæ & Agraria. Lex frumentaria de feminilibus. Auct. ad Herenn. lib. 1. 21. V. Lex. Pitisc. Locus frumentarius, i. e. Ferax frumenti. Cæs. 1. Bell. Gall. 10. Ut homines bellicosos, Pop. Rom. inimicos, locis patentibus, maximeque frumentariis, finitimos haberet. Lucrum frumentarium. Cic. 5. Verr. 85. Naves frumentariæ. V. NAVIS. Negotiator frumentarius. Cæs. 8. Bell. Gall. 35. Plin. lib. 8. cap. 44. Pecunia frumentaria. V. PECUNIA. Prædo frumentarius. Cic. 5. Verr. 76. Porta frumentaria. V. Lex. Pitisc. in Porta. Provinciæ frumentariæ. Cic. 9. Att. 11. Omnis hæc classis Alexandria, &c. ad intercludendos comæatus Italiæ, & ad occupandas frumentarias provincias comparatur. V. Lex. Pitisc. Res Frumentaria. Cic. 5. Verr. 11. Neminem vestrum præterit, Judices, omnem utilitatem, opportunitatemque Provinciæ Siciliæ, quæ ad commoda Pop. Rom. adjuncta sit, consistere in re frumentaria maxime: in ceteris rebus adjuvamus ex illa provincia, hæc vero alimur ac sustinemur. Re frumentaria laborare. V. LABOR, laboris. Solum frumentarium, In quo feritur frumentum. Plin. lib. 18. cap. 6. Et Columel. lib. 1. cap. 2. Tessera frumentaria, erat Signum, sive symbolum quoddam, in quo nomina accipientium frumentum ex publico, & quantum quisque acciperet inscriptum fuit. V. Suet. Neron. 11. 7. conf. Lex. Pitisc. in Tessera. **FRUMENTARIUS**, ii. m. Mercator comparans sibi frumenta, ut inde lucrum faciat. Plaut. Pseud. 1. 2. 54. — Quæ amica est frumentariis, Quibus cunctis montes maximi acervi frumenti sunt domi. Cic. 3. Off. 57. Non igitur videtur nec frumentarius ille Rhodius, nec hic ædium venditor celare emptores debuisse. Frumentarii dicebantur & Qui appositi horreis, quæ Romæ in quavis urbis Regione plura erant, ad capiendum frumentum publicum, admetiebantur populo. Lucil. apud Non. 1. 66. Frumentarius est, modium hic secum atque rutellum Unum habet. Fuit & aliud genus Frumentariorum, Speculatores quidam principum, qui quicquid in provinciis gereretur explorarent principique deferrent. Qui & Agentes in rebus. V. AGENS partic. De utrisque plura vide apud Lipf. Elect. 1. 8. Laurent. de Conviv. cap. 7. conf. item Casaub. & Salmast. in Adrian. Spart. cap. 11. Aurel. Vict. de Cæs. cap. 39. Parei Lex. Crit. p. 505. vel Reines. Inscript. 1. 15. **FRUMENTOR**, [*σπυρίς, ἐπισπυρίζουσα*] āri. Frumentum colligere. Cic. 8. Att. 19. Neque solus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris, ut frumentatum eas. Cæs. 4. Bell. Gall. cap. 9. Prædandi, frumentandique causa. Liv. 31. 36. Quum in propinquo agro frumentarentur Romani. Frumentatum missus. Sallust. Jugurth. 60. **FRUMENTATIO**, ōnis. f. [*σπυρίς, ἐπισπυρίζω*] Frumentorum demessio, vel collectio. Cæs. 7. Bell. Gall. 16. Omnes nostras pabulationes, frumentationesque observabat. Ibid. lib. 6. 38. Interim confecta frumentatione, milites nostri clariorem exaudiunt. Liv. 31. 36. Octo ferme inde millium intervallo tutiorem frumentationem habituros.

Frumentatio etiam vocabatur Distributio, seu largitio frumenti, quod Romæ per tesseras singulis mensibus populo dabatur, postquam principes receperant curam publicæ annonæ. Suet. in Aug. c. p. 42. Inpetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi. V. Lipf. Admir. 2. 10.

FRUMENTATOR, ōris. m. [*σπυρίς*] Liv. 31. 2. Improviso impetu Gallorum cum frumentatoribus est circumventus. Sic 22. 24. Intentum esse ad frumentatores tutandos. Frumentatores, etiam sunt Qui frumenta aliunde coemunt & apportant. V. Liv. 12. 34.

FRUNISCOR. V. FRUOR.

FRUOR, ōris, fructus & fructus sum, & ut aliqui volunt, fretus, [*ἀπολαύω, καρπούμεν, ἐπιβουλεύω*] Frui est (ut ait Donatus in Eun. Ter. 4. 7. extr.) Vesci; a Frumine, quæ est summa pars gulæ. A qua re etiam his, quæ nec cibo nec poculo sunt, Frui dicimur *καὶ ἐπιβουλεύω*. Frui, Alii. Ter. Adel. 5. 8. 20.

— Agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras, Huic demus qui fruatur. i. e. Qui fructum capiat, non proprietate potitur, inquit Donatus; Proprie ergo & quasi de jure dixit Fruatur. Est autem Fruatur, alatur; Quia Frumen &c.

Fruī, proprie, inquit Donatus, [ubi?] est Voluptatem capere ex usu, & delectari.

Fruī (inquit Augustin. de Doctrina Christi 1. 4.) est Amore alicui rei inhaerere propter seipsum. Uti autem, quod in usum venerit, ad id quod amas obtinendum referre. Hinc Idem ibid. Utendum est hoc mundo, non fruentum. Flor. 2. 6. 21. de Hannibale, cum post victoriam relicta Roma, ubi caput rerum, Campaniam peteret deliciis affluentem: cum Victoria, inquit posset uti, sui misit.

Hinc fruī pro Delectari, apud auctores invenitur. Plin. Paneg. cap. 34. de Delatoribus, Agnoscebamus & fruebamur, cum velut piaculares publice sollicitudinis victimæ, supra sanguinem noxiorum, ad lenta supplicia graviusque pœnas ducerentur. Tacit. 3. Hist. 83. extr. Velut festis diebus id quoque gaudium accederet, exultabant, fruebantur, nulla partium cura, malis publicis læti. Claudian. Conf. Mall. Theod. 224. Qui fruatur pœna ferus est. i. e. Qui delectatur. V. Barth.

hic & ad Stat. 7. Theb. 704. & Gronov. ad Sen. Herc. fur. 34. Incendii spectaculo fruī. Justin. 13. 6. 3.

Fruī liceat quod amo: ut Fruī quiete. Ter. Phorm. 1. 3. 13. Ita me Di bene ament, ut mihi liceat tamdiu quod amo fruī.

Ubi Eo deesse putat Donat. ut sit Eo, quod amo, fruī. Potest tamen & τὸ Id subaudiri, ut construatur cum Acc. V. Faern. ad Heaut. 2. 4. 21. Fruor dum licet, opto ut semper liceat. Cic. 9. Fam. 17.

Palam & libere fruī. V. PALAM. Æternitate fruuntur animi. Cic. 2. de Nat. Deor. 62.

Ævo sempiterno beati fruuntur in celo. Cic. in Somn. Scip. 4. Beneficiis atque honoribus fruī. Cic. Brut. 16.

Bonīs fruī, Utamfructum percipere. Cic. pro Cæcin. 11. Utamfructum omnium bonorum suorum Cæcennæ legat, ut fruatur una cum filio.

Cæcis fundis patre vivo fruatur filius. Cic. pro Rosc. Amer. 44. Colloquio fruī deorum. Virg. 7. Æn. 90.

Et variis audit voces, fruaturque deorum Colloquio. Ubi Servius; Fruatur, Pasceatur: quod de rebus tantum bonis dicimus.

Contemplatione fruī. Quintil. lib. 2. cap. 18. Gaudio fruī. Plin. in Paneg.

Gratia & opibus alicujus fruī. Cic. 1. Fam. 9. Homine Non fruī, & Carere, Synonyma. Cic. 2. Att. 1. Neque nos te fruimus, & tu nobis cares.

Ingenio suo fruī, Secundum naturam suam vivere arbitrio suo. Ter. Heaut. 2. 4. 21. Hoccine me miserum non licere meo modo ingenio fruī? Al. Ingenium.

Licentia liberiore quadam fruī. Cic. in Orat. 37. Lucem qua fruimur, commoda quibus utimur, spiritum quem ducimus, a Deo nobis dari videmus. Cic. pro Rosc. Amer. 151.

Marito meliore fruitor. Ovid. 2. Epist. 79. Otio fruī. Plin. Epist. 127.

Pace fruī. Cic. 7. Philipp. 19. Paratis fruī. Hor. 1. Carm. 31. 17. Parto fruī. Virg. 1. Georg. 300.

Præsentibus fruitor sapiens. Cic. 1. de Fin. 72. Recordatione alicujus rei fruī. Cic. de Amicit. 15. Sed tamen recordatione nostræ amicitie sic fruor, ut beate vixisse videar, quia cum Scipione vixerim.

Sermone alicujus fruī. Cic. de Senect. 13. Cuius sermone ita tum cupide fruebar, quasi jam divinarem id quod evenit, illo extincto, fore unde discerem neminem.

Somno fruī. Ovid. 2. Met. 779. Nec fruitor somno vigilantibus excita curis.

Suis utatur oportet & Equatur, qui beatus est. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Vectigalibus fruī. Cic. de Arusp. Resp. 60.

Virginitate perpetua fruī. Ovid. 1. Met. 486. Viro aliquo fruī. Plin. lib. 1. Epist. 10.

Vita fruī. Cic. 2. de Fin. Dum vita fruebatur. Vita & communi spiritu fruī. Cic. 4. in Catil. 7.

Voluptatibus fruī. Ter. Heaut. 1. 1. 57. Cic. de Senect. 47. Quod si istis ipsis voluptatibus bona ætas fruatur, libentius primum parvulis fruitor rebus, ut diximus: deinde iis quibus senectus, etiam si non abunde potitur, non omnino caret.

Voluptatibus præsentibus fruī. Cic. 3. Tusc. 38. Ufu amici & moribus fruī. Cic. de Amicit. 15. Ut & usu ejus, quem diligere coeperunt, fruuntur & moribus.

Fruitor hanc alternas noctes. Plaut. Afin. 5. 2. 68. Fruor antique cum quarto casu compositum esse ex Plauto notum est, quem, ut alibi, ita in hoc imitatus est Apulejus, lib. 8. p. 296. Caritatem non tenebis, nuptiasque non fruoris. conf. bina Ter. loca supra.

FRUENDUS, a, um. [*φιλοφρονέω*] Cic. de Senect. 38. Agro bene culto nihil potest esse nec usu uberius, nec specie ornatus: ad quem fruendum non modo non retardat, verumetiam invitatur atque allecat senectus.

Justitiæ fruendæ causa videntur olim bene morati reges constituti. Cic. 2. Off. 41. H h h 3 Fruenda

- Fruenda sapientia est. Cic. 1. de Fin. 3. Idem 2. Q. frat. 14. Suavitatis equidem nostræ fruendæ causâ, cuperem te ad id tempus venire, quod dixeras.
- Frueris**, a, um. Partic. [*διδρασκῶν*] Cic. 3. Tusc. 38. Zeno Stoicorum acutissimus contendere magna voce solebat, eum esse beatum, qui presentibus voluptatibus fruere, consideretque se fruentem.
- Frueris**, aliud Partic. [*διδρασκῶν*] Dixerunt Antiqui Fructam & Fructum. Fest. Cic. in Hortens. Amœnitate summa fructus est. Patere. 2. 104. 4. Neque illi spectaculo, quo fructus sum, simile conditio mortalis recipit.
- Fretum** etiam opinione quorundam, maxime Vallæ, in supino facit. V. infra.
- Fretus**, aliud Partic. [*διδρασκῶν*] Ulp. in l. Pompon. D. de usu fructu eorum rerum, quæ usu consumuntur, Licet proprietarius mihi pensiosem solverit, tamen usufructum amittit, quia non meo nomine, sed suo fructus est emptor. conf. Sen. Epist. 93. Remittit hic H. St. ad Pontanum p. 308. quæ nec Aldi, nec Cratandri est. Inquirat B. L.
- Fretus**, a, um. Adj. [*πειθῶς*] i. e. Confusus. Participium esse volunt nonnulli a Fruor: alii nomen esse contendunt. Plaut. Men. 5. 2. 17. Quæ viros subservire sibi postulant, fretæ dote, feroces.
- Fretus** & munitus. Cic. de Petit. Consul. 21. Et quanquam partis & fundatis amicitii fretum ac munitum esse oporteret, tamen in ipsa petitione amicitie, &c.
- Conscientia officii mei benevolentiaque fretus, hæc ad te scripsi liberius. Cic. 3. Fam. 7.
- Consiliis fretus, & innixus. Plin. in Paneg.
- Diis fretus, & deos sperare. Plaut. Caf. 2. 5. 38. Sallust. in Jugurth. cap. 90. pr. Igitur consul, omnibus exploratis, credo diis fretus, &c.
- Fiducia tua fretus. Plaut. Aul. 3. 6. 50.
- Ibo ad te, fretus tua, Fides, fiducia.
- Fuga, auxilive fretus. Cic. 3. Tusc. 44. Ex quodam poeta.
- Gratia fretus. Cic. pro Quint. 8. Si fretus gratia postulabat aliquid iniquus Alphenus.
- Humanitate tua freti tibi consilium dabimus. Cic. 9. Att. 19.
- Ingenio fretus. Plaut. Capt. 2. 2. 100. Ter. in prol. Heaut. 14. Cic. 1. de Invent. 84. Tum ingenio freta malitia pervertere urbes, & vitas hominum labefactare affuevit.
- Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia fulti. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
- Intelligentia vestra fretus, dissero brevius quam causa desiderat. Cic. 1. de Nat. Deor. 49.
- Juventa fretus. Virg. 5. Æn. 430.
- Malitia sua fretus. Ter. Phorm. 2. 1. 43.
- Sed si quis forte malitia fretus sua, &c.
- Pietatem fretus. Nævius apud Priscian. 770.
- Viribus fretus. Columel. lib. 6. cap. 23.
- Virtute fretus. Plaut. Amph. 1. 1. 57. Sic
- Vobis fretus. Ter. Eun. 5. 8. 33.
- Cûr ergo in his te conspicio regionibus?
- T. Vobis fretus. Ph. scis quam fretus? miles, edico tibi, &c.
- Voce fretus. Cic. 1. Off. 133.
- Fretus cum Dativô apud Livium lib. 4. tanquam constantissimæ rei, Fortunæ fretus. p. 101. Frob. Sed 162. lib. 7. Occasione magis, quam virtute fretos. H. St. Priore loco, qui est cap. 37. & ipse Frob. Fortuna exhibet, & emendati codd. etiam Constantissima re. Aliter locus est cap. 12. libri cit.
- Frueris**, us. m. pro Fiducia. ut, Fretu animi tui. Symmach. Epist. 2. 83.
- Fruiscor**, eris, [*διδρασκῶ*] fruisci. Idem quod Fruor. Gell. lib. 17. cap. 2. Dubitatum est ab imperitis antiquitatis, an Latinum foret Fruisci; non modo autem Latinum, sed jucundius amœnissimeque etiam verbum fruiscor factum est quæ fruor: & ut fatiscor a fateor, ita fruiscor a fruor.
- Q. Metellus Numidicus, qui caste pureque lingua usus Latina viderur, in epistola quam exul ad Domitios milit. ita scripsit, Illi vero omni jure atque honestate interdicti, ego neque aqua neque igni careo, & fumma gloria fruiscor. Nævius in Attellana, quæ Partus inscripta est, hoc verbo ita utitur,
- Quod magnopere quæsierunt, id fruisci non queunt:
- Qui non parcat apud se, fructus est.
- Fruisci, accusativo junctum. Plaut. Rud. 4. 3. 37. Hinc, tu, nisi malum, fruisci nihil potes. conf. Non. 2. 343.
- Frunisci**, [*διδρασκῶν*] pro Frui, antiqui dixerunt. Lucil. lib. 18. Æque fruniscor ego, ac tu. Cœl. lib. 2. Domus suas quoque ire jubet, & sua omnia frunisci. apud Non. 2. 343. Festus, Fruniscor & Frunitum dixit Cato; nosque quum adhuc dicimus Infrunitum, certum est antiquos dixisse Frunitum.
- Frunitus**, [*φρόνιμος*] inquit Perottus, dicitur Prudens, h. e. Is quo perfrui licet: sicut e contrario, Infrunitus, Inspiciens, ac stolidus, qui nulli usui est. Sed nos Frunitum & Infrunitum a Græco potius deducta existimamus: nam Græci φρόνιμος prudentem, ἄφρονα dementem dicunt. Apud Fabrett. Inscript. p. 237. FILIIS SVIS INFELICISSIMIS QVI ALTATE SVA NON SVNT FRVNITI FECIT MATER SCELERATA. Manifeste a Fruor. V. dict. præced.
- Frueris**, fructus, vel fructus & fructi, dat. fructui. m. [*κέρως*] a Fruendo dicitur: ut inquit Varro, & Donatus, quod his fruimur. Alii a Ferendo, Fructus deduci volunt: & dicuntur hinc res quas fundus fert, & quæ in fundo feruntur.
- Fructi, genet. Ter. Adelph. 5. 4. 16. Nunc exacta ætate, hoc fructi pro labore ab his fero, odium. Cato de R. R. cap. 4. Fructi plus capies.
- Fructus. Varro 1. de R. R. cap. 2. Ejus enim salivam esse fructus venenum. conf. Non. 8. 61.
- Fructus apum, pro Melle. Phædr. 3. 13.
- Acidus fructus. V. ACIDUS.
- Apyrinus fructus. V. APYRINUS.
- Brevis fructus. Lucret. lib. 3. 927.
- Certi, atque deformati fructus. Quintil. in proœm. lib. 6.
- Craftinus fructus. V. CRAS.
- Incertus fructus. Varro 1. de R. R. cap. 4. V. ORCUS.
- Novi fructus. Cic. de Clar. Orat. 16.
- Obnoxius feris fructus. V. OBNOXIUS.
- Perpetuus fructus, nec fortunæ subiectus. Quintil. lib. 1. cap. 12.
- Fructus, pro Cibo; interprete Donato. Ter. Phorm. 2. 2. 16.
- Non rete accipitri tenditur, neque milvio.
- Qui male faciunt nobis: illis qui nihil faciunt, tenditur;
- Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. [Immo, pro Lucro, seu Quæstu.
- Fructus, pro Fruitione & voluptate. Valla lib. 5. cap. 5. Cic. pro Sext. 143. Præsentes fructus negligamus: posteritati & gloriae serviamus. Idem pro Cæcin. 12.
- Auctoritatis fructus. Cic. de Senect. 62.
- Divitiarum fructus in copia est. Cic. in Parad. 6. Idem 2. Off. 56.
- Jucunditatis fructus. Cic. pro Muren. 40.
- Laboris fructus. Quintil. in proœm. lib. 6. Ovid. 12. Epist. 174.
- Libertatis fructus jucundissimus. Cic. Anteq. iret in exil. 3.
- Libidinis fructum pollicebatur. Sallust. Catil. 2. 4.
- Pecuniæ fructus maximus. Cic. 2. Off. 64.
- Pietatis cujusdam fructus. Cic. pro Sext. 68. conf. Nep. 25. 5. 1.
- Prædiorum fructus. Cic. 11. Att. 2.
- Virtutis fructus gloria. Cic. in Pison.
- Fructus & commoda. Cic. 1. de Nat. Deor. 113.
- Acquirere aliquid ad vitæ fructum. Cic. 3. in Catil. 28.
- Afferre ad communem fructum. V. Afferro.
- Alere suis fructibus exercitum. Cic. in Parad. 6.
- Aufert voluptatum fructum solitudo. Cic. de Amicit. 89. V. AUFFERO.
- Capere fructum ex aliquo: h. e. Utilitatem & commodum. Cic. de Amicit. 79. Et amicos tanquam pecudes, eos potissimum deligunt, ex quibus sperant se maximum fructum esse capturos. V. CAPIO.
- Capere fructum oculis ex casu alicujus. i. e. Delectationem. Nep. 18. 11. 2.
- Capere diligentia fructum. Cic. de Clar. Orat. 212.
- Capere fructum dulcedinis. Lucret. lib. 2. 970.
- Capere laborum & vigiliarum suarum fructum maximum. Cic. Brut. 3.
- Capere tempestivos fructus ex Rebus inanimis, ex Bestiis &c. Cic. 2. Off. 14.
- Capere uberes & diuturnos fructus. Cic. pro Cœl. 80.
- Cepi immortalem fructum vestri in me amoris. Cic. in Pison. 31.
- Claudicat fructus. V. CLAUDICO.
- Condere fructum. V. CONDO.
- Conferre fructum. V. CONFERO.
- Consequi amplissimum fructum. V. CONSEQUOR.
- Coquere fructus. V. COQUO.
- Creare fructus. Quintil. lib. 5. cap. 11. Terra neglecta, sentes atque dumos: exulta, fructus creat.
- Decerpere fructum ex re aliqua. Hor. 1. Serm. 2. 79.
- Demerere & percipere fructus. Cic. de Senect. 70.
- Duci spe posteritatis & fructu. Cic. pro Rabir. perduel. 29.
- Edunt nullum fructum ex se sine hominum cultu oves. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.
- Esse in fructu. V. HASTULA, in HASTA.
- Esse fructui. Suet. de Clar. Gram. 24.
- Explemur vitæ fructibus. Lucret. lib. 3. 1020.
- Ferre fructum ex aliquo. Cic. 10. Fam. 32.
- Ferre latus & uberes fructus ex Repub. sed magna acerbitate permistos. Cic. pro Planc. 92.
- Inducere fructum. V. INDUCO.
- Indui fructu. V. INDUO.
- Invisere res rusticas causa fructus aut delectationis. Cic. 1. de Orat. 249.
- Manufecunt feri fructus terra. Lucret. lib. 5. 1367.
- Meterere fructum. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
- Minuere fructus. V. MINUO.
- Mittere fructum. V. MITTO.
- Mollire feros fructus colendo. Virg. 2. Georg. 36.
- Percipere gloria magnum fructum ex rebus gestis. Cic. pro Arch. 23.
- Percipere modestiæ fructum aliquem. Cic. pro Silla, 1.
- Percipitur ex litteris fructus. Cic. 15. Fam. 14.
- Perdere vitæ superioris fructum. Cic. 2. de Divin. 14.
- Perferre fructum. V. PERFFERO.
- Perere fructum non ex stipe advocacy, sed ex animo suo, & contemplatione, ac scientia. Quintil. lib. 1. cap. 12.
- Repetere premium & fructum officii. Cic. Anteq. iret in exil. 4.
- Repetere fructum, dictum de rebus ad animum pertinentibus. Cic. pro Arch. 2. Earum rerum omnium vel in primis hic A. Licinius fructum a me repetere prope suo jure debet. Est autem metaphora a villico a quo villa dominus rationem fructuum foret exigere.
- Respondens labori fructus. Ovid. 4. Fast. 641.
- Serere, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 24.
- Sustulit magnos fructus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
- Procreate sunt pecudes ad fructum partim, partim ad usum hominum, partim ad velocendum. Cic. 1. de Legib. 25.
- Permagnum hoc est ad animi fructum & læticiam. Cic. de Lege Agrar. 2. 5.
- Fructus, apud Jurisconsultos in quocumque possessore intelliguntur, qui deductis necessariis impensis circa eos factis, superfluit, l. 36. §. ult. D. de hæred. petit. l. 7. D. solut. matrim.
- Fructus, pro Usufructu. Ulpianus l. 14. §. 1. D. de usu & habit.
- Fructus & Usus hoc differunt; quod fructui & usui inest, usui fructus deest: & fructus quidem sine usu esse non potest, usus sine fructu potest, ut si tibi fructus deducto usu legatus sit, inutile sit legatum. Et si usufructu legato fructus adimatur, totum ademptum sit: sed si fructus sine usu, videatur constitutus, qui & ab initio constitui potest. Sed si fructu legato, usus adimatur, nulla sit ademptio.
- Fructuum alii Pendentes, alii Percepti dicuntur. Pendentes sunt, qui terra adhuc continentur, qui terræ & fundo coherent, l. 44. D. de re vendic. l. 12. §. Julianus. D. de usu. Appellantur & stantes fructus in l. 7. §. interdum. D. solut. matrim. His opponuntur Percepti, qui scilicet jam a solo separati sunt. §. is vero. instit. de ter. divis.
- Fruentarius**, a, um. Adj. [*κέρως*, *καρπῶν*] Cujus est fructus vel ad fructum pertinens, aut Ferens fructum. Columel. lib. 1. cap. 6. Et dividitur in tres partes, urbanam, rusticam, & fructuariam. Idem lib. 5. cap. 5. Varro 2. de R. R. cap. 4. Scrofam parere tot oportet porcos, quot mammas habeat: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse.
- Agri fruentarii. Cic. 8. Fam. 9.
- Fruentarius**, i. m. ut

Fructuarius servi. Qui usum fructum habet in servo. Paul. l. 63. D. de solut. Si debitor sit servi fructuarius, potest is servus per acceptilationem liberare eum.

Fructuarius fundus, passive: nimirum Cujus quispiam est fructuarius. Ulpian. in l. usufrui. D. si usufruct. petat. Nam et si fundo fructuarius servitus debeat, fructuarius non servitutum, sed usum fructum vindicare debet adversus alterius vicini fundi dominum.

FRUCTUOSUS, a, um. Adj. [ἐργαστος, πολυεργαστος] Qui fructum, hoc est utilitatem praestat. Cic. 2. Tusc. 13. Ager quamvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest.

Aratio fructuosa, Mercatura quaestiosa dicitur. Cic. 5. Tusc. 86.

Arationes grandi foenore & fructuose. Cic. 2. Philipp. 101.

Ars fructuosa. Cic. 1. de Fin. 72. Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam, tamque operosam, & perinde fructuosam relinqueret.

Ars medicinae fructuosissima. Plin. lib. 29. cap. 1.

Beneficia fructuosa. Cic. Anteq. iret in exil. 4.

Locus fructuosissimus. Caes. 1. Bell. Gall. cap. 30. Locumque domicilio ex magna copia delegerat, quem ex omni Gallia opportunissimum ac fructuosissimum judicassent. Sic apud Cic. 5. Verr. Sicilia fructuosissima & opportunissima.

Prædia fructuosa. Cic. 2. de Fin. 18.

Res rustica bene culta & fructuosa. Cic. pro Quint. 12.

Saturnalia fructuosiora. Martial. 4. 46.

Segetes fructuosae. Varro 1. de R. R. cap. 9.

Virtutes fructuosae. Cic. 2. de Orat. 344.

Fructuosus, de homine. Cic. pro Lege Manil. 16. Putatisne vos illis rebus frui posse, nisi eos qui vobis fructuosi sunt, conservaveritis? Multis esse fructuosum. Quintil. lib. 1. cap. 6. Ut quum M. Caelius se esse hominem frugi vult probare, non quia abstinens sit (nam id ne mentiri quidem poterat) sed quia utilis multis, i. e. Fructuosus: unde sit dicta Frugalitas.

Non modo liberale, sed interdum etiam fructuosum est, paulum nunquam de jure suo decedere. Cic. 2. Off. 63.

FRUCTUOSE, Adv. Augustin. Epist. 77. pr. Hoc nec dici brevius, nec audiri lætius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius potest.

FRUCTUO, Ære. Quando attendit segetem, & fructuare perspicit ubertatem. August. apud Dadraem 384. a. H. St.

FRUCTESCO, Ære. Marius Victor.

— vario fructescere factu.

FRUCTIFER, Æra, Ærum. Adj. [κρησποφόρος] Ferens fructum. Plin. lib. 12. cap. 3. Quæ ex hic incolarum numero esse cœpere, dicentur inter fructiferas. conf. Columel. 11. 2. & Pallad. Febr. t. 29.

FRUCTIFICUS, a, um. Adj. [φρουτικός] Idem quod Fructuosus, qui facit fructum, hoc est, qui utilitatem praestat. Unde verbum Fructifico, quod est Fructum facio; & Fructifica, Fructuum dea. Perott.

FRUCTIFICO, Ære, & FRUCTIFICANS, antis. Frequenter in Vulg. Interpr. Lat. & apud Tertull. e. g. de Resurr. Carn. cap. 52. & de Præscript. cap. 36: improbat vero Vollius de L. L. 4. 8. & mavult Fructum ferre vel edere.

FRUCTIFICATIO, Ænis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 39. Fructificationes signa sunt æstatis.

FRUS, frundis. f. pro Frons, dis. Sic ab Ennio esse declinatum ait Sospater p. 105. ubi ex 7. Annal. Rarefiant frundes. & in Aufonii Monosyll. Populea frus. conf. Lucret. 1. 118. &c. & Priscian. p. 554. Alii malunt Fruns. Hinc

FRUNDESCO, Ære. pro Frondescere. Lucret. 1. 1092.

FRUNDIFER, a, um. pro Frondifer. Idem 1. 18. & 256. &c.

FRUNDOSUS, a, um. pro Frondosus. Ennius apud Macrobi. 6. 2.

FRUSINO, Ænis, vel FRUSINUM, i. n. [Φρουσίων] hodie Frusinona, vel Frustrilona. Civitas Campaniæ, a qua Frusinate populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5. Juven. 3. Sat. 124.

— optima Soræ

Aut Fabrateriæ domus, aut Frusinone paratur. Sil. lib. 8. 400.

Idem 12. 532.

Bellator Frusino. Sed hic Populum significat. [Immo de opido accipimus, masc. enim gen. est, ut Narbo.

FRUSTRA, Adv. [ἄλλως, ἄσπῳς, ἄσπῳς, ἄσπῳς] Incaustum, nequicquam. Quod a Frusto Perottus deductum existimat. Cic. de Senect. 19. Nec me vixisse pœnitet, quoniam ita vixi, ut non frustra me natum existimem. Ter. Adelph. 2. 1. 54.

Sed nemo dabit: frustra egomet mecum has rationes deputo.

Idem Heaut. 4. 3. 15. Frustra operam hanc, opinor, fumo. Cic. 5. Att. 11. Ut aut quoad dem posthac litteras sciam, aut ne dem frustra.

Fortissimus frustra. Virg. 5. Æn. 389.

Frustra, pro eo quod est Re infecta, id est, sine ullo rei effectu. Sallust. in Jugurth. cap. 25. extr. Multa tamen oratione consumpta, frustra legati discessere. Nisi forte malis legere, Consumpta frustra.

Conterere tempus frustra. Cic. pro Rosc. Com. 4.

Describere aliquid frustra. Cic. 13. Att. 13.

Nec frustra ac sine causa quid facere, dignum deo est, quod abhorret ab hominis constantia. Cic. 2. de Divin. 125.

Implorare frustra auxilium alicujus. Cic. 2. de Orat. 144.

Suscipere frustra laborem. Cic. de Univerf. 33.

Frustra habere aliquem, pro Decipere & circumvenire. Plaut. Amph. arg. 2. 5. Is advenientes servum & dominum frustra habet.

Habitus frustra. Tacit. 13. Ann. 37. Igitur Corbulo, quaesito diu prælio, frustra habitus. Et paulo post cap. 51. Quæ brevi servata, dein frustra habitata sunt. Ammian. 18. 6. & 24. 4.

Frustra esse, pro Frustrari, Decipi, falli. Plaut. Perf. 1. 3. 60.

Nunquam hercle hodie hic prius edis, nec frustra fies? Sallust. in Jugurth. cap. 85. Quo mihi acrius adnitendum est, ut neque vos capiamini, & illi frustra sint.

Frustra esse, Non prodesse. Cels. lib. 3. cap. 2. Quia curatio minus tuis prodest, in quibus assidue frustra fuit.

Frustra esse dicitur, Quod exitum speratum non habet, quodque non ex sententia evenit. Sallust. in Jugurth. cap. 7. extr. Cujus neque consilium, neque inceptum ullum frustra erat. Budæus. Apul. Apol. Erras, Æmiliane, & lence hujus animi frustra es. conf. Aufon. Popm. lib. 2. de Differ. Verb.

FRUSTRO, [ψυδω] Ære. Decipere. Caes. in Fragm. Non frustrabo vos

milites. V. Diomed. lib. 1. de Verbo sub fin. p. 395. Plaut. Mil. 3. 3. 9. — Quin ego frustro,

Postquam adbibere aures meæ tuam moram orationis. conf. Non. 7. 44.

FRUSTROR, [ψυδωμαι, ἀποτυγχάνω, καταλείπω, ἐπιπερικρίζω] Æri. Verbum commune secundum Priscianum lib. 8. de gen. verb. Idem quod Frustro. Alii tamen deponens esse volunt. Plaut. Amph. 2. 2. 200. Ter. in prol. Eun. 14. Dehinc ne frustretur ipse se, &c. Cic. 12. Att. 19. Frustrari ab aliquo; passive. Auct. de Viris illust. cap. 42. Sed Schott. Fractus ex MSS. Ceterum V. Voff. de Anal. 3. 6.

Imaginem verbi frustratur. Lucret. lib. 4. 574.

Frustrantur tenuissima spe ignavissimi quique. Sallust. Jugurth. 3. 10.

Frustror, active. Paul. in l. sed ad eos. D. ex quibus causis majores, Sed ad eos pertinet, qui conventi frustrantur: & qualibet tergiversatione & solertia efficiunt ne cum ipsis agi possit.

Expectationem alicujus frustrari: h. e. Non præstare quod quis expectat. Plin. Epist. 34. Idem Epist. 171.

Impensas frustrari. Columel. lib. 1. cap. 1. In agricultura, in qua voluntas, facultasque citra scientiam sæpe magnam dominis adferunt jacturam, quum imprudenter facta opera frustrantur impensas.

Lacrymulis frustrantur falsis gaudia. Catul. de Coma Beren. 64. 16.

Laborem frustrari. Columel. in Præfat.

Se frustrari. Hor. 2. Serm. 3. 32.

— ô bone ne te

Frustrère, insanis & tu.

Seipsum frustrari de re aliqua. Cic. 4. Acad. 65. De omni statu, consilioque ejus totius vitæ aut certare cum aliis pertinaciter, aut frustrari cum aliis, tum etiam meipsum velim.

Tempus frustrari. Ulpian. in l. sed et si. D. ex quibus causis major. Proinde si dum vult apud sequentem Prætozem agere, tempus frustratus est: non ei subvenietur.

FRUSTRATUS, Partic. [ἀποτυγχανών, ἄερον] ut, Nunquam frustrata sagitta. Stat. 1. Silv. 2. 62.

Frustrata nos est fides tua. Ter. Adelph. 4. 4. 11.

Satis diu dedisti verba: sat adhuc tua nos frustrata est fides.

Frustrata est hæc me spes. Ter. And. 2. 2. 38.

Ibo, est hercle sæpe jam me spes hæc frustrata est. Vale.

Cic. 12. Fam. 14. Liv. 2. 13. Patere. 2. 43. 2.

FRUSTRATUS, Æs. m. ut, Habere frustratui aliquem. Plaut. Menæch. 4. 3. 21.

FRUSTRATIO, Ænis. f. [μταίωσις] Deceptio. Cic. 10. Fam. 23. Tanto majorem his frustratio dolorem attulit.

Frustratio cupiditatis. Columel. lib. 11. cap. 1. Nec supplicium grandius, quam frustrationem cupiditatis existimat.

Frustrationem injicere in aliquem. Plaut. Amph. 3. 1. 14.

— Atque in horum familiam

Frustrationem hodie injiciam maximam.

Frustrationes dare. Plaut. Most. 5. 2. 30.

Dicito his quo pacto tuus te servus iudicaverit: Optimas frustrationes dederis in comœdiis.

Per frustrationem. Liv. 5. Bell. Pun. Quum longo sermone habito dilatus per frustrationem esset.

Frustratio est, non Cultura. Varro 1. de R. R. cap. 1. Quoniam sine aqua, omnis arida ac misera agricultura: sine successu, ac bono eventu, frustratio est, non cultura.

Frustratio, pro Mora, dilatione, cunctatione. Afric. in l. hominem. D. mandat. Nisi forte aut per promissorem steterit, quo minus sua die solveret: aut per creditorem, quo minus acciperet. Etenim neutri eorum frustratio sua prodesse debet.

Frustratio ἀτυχία, ἀμείωσις. Fabius. Qualis illius fuit, qui grana ciceris, ex spatio distante missa, in acum continuo & sine frustratione inferebat. Expono, sans faillir un seul coup. H. St. Locus est Fabii lib. 2. Inst. cap. 20.

FRUSTRATOR, Ænis. m. [ψυδωδωμω] a Frustro; Morator, cunctator. Papin. in l. liberto vel amico. D. negot. gestor. Litem, inquit, in judicium deductam, & a reo desertam frustratoris amicus ultro egit, causas absentiae ejus allegans. Idem l. 19. D. de vi & vi armata, Frustrator debitor constitutus est. Symmach. 10. Epist. 51. Frustrator judicium.

FRUSTRATORIUS, a, um. Adj. Tertull. de Anima cap. 47. Frustratoria somnia. Arnob. 7. p. 219. Aures frustratoriae.

FRUSTRABILIS, e. Adj. Arnobius lib. 6. adversus Gentes p. 206. Res agere vacua imaginatione frustrabiles. Idem lib. 2. p. 58. Res frustrabili expectatione præsumpta.

FRUSTRANEUS, a, um. Adj. Idem vulgo, sed absque auctore. V. Cellar. Antib. p. 40.

FRUSTUM, i. n. [ψαμμός, κάρδιον, περίφωτον, ἄγρια, ἴγρια, κίβρις] Rei cujuscunque particula, sive fragmentum, dictum a Frango. Perott. Cic. 2. Philipp. 63. In cœtu vero populi, negotium publicum gerens, Magister equitum, qui ructare turpe esset, is vomens frustis esculentis vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal implevit. Virg. 1. Æn. 212.

Pars in frusta secant. Cato, Frusto panis conducit potest vel uti taceat, vel uti loquatur. apud Gell. 1. 15. Cic. 1. de Divin. 27. Necessse enim est ossa objecta, cadere frustum ex pulli ore, quum pascitur.

Ampla frusta casei ovilli proximi anni facito. Columel. lib. 12. cap. 42.

Librarium frustum. V. LIBRA.

Mucida frusta carulei panis. Juven. 14. Sat. 128.

Mucida frusta solidæ farinae. Juven. 5. Sat. 68.

Semefa lardi frusta. Hor. 2. Serm. 6. 86.

Frusta meri bibunt, i. e. Vinum congelatum. Ovid. 3. Trist. 10. 24. de Getis.

Frustum pueri, per jocum dixit Plaut. Perf. 5. 2. 67. Loquere tu etiam, frustum pueri.

Rogare frusta, Panem mendicare. Juven. 3. Sat. 210. al. Frustra. [Imperite, repugnante versu.

FRUSTULUM, i. n. dimin. [κρηματόν] apud Plaut. Vet. Gloss. Frustrulum, πρῶτον. Apul. 1. Miles. p. 110. Frustrulum panis.

FRUSTULENTUS, Adj. [κρηματόδης] Plenum frustis. Plaut. Cure. 2. 3. 34. Vin' aquam? c. si frustulenta est, da obsecro, hercle absorbeam.

FRUSTILLUM, i. n. aliud dimin. Arnob. 2. p. 84. Frustilla ignea. & l. 7. p. 231. Frustilla parvula.

FRUSTATIM, Adv. [*ἄς κέρματα*] i. e. Minutatim & per frustra. Plin. lib. 20. cap. 9. Coquitur plurimis modis in olla, quæ conjiciatur in clibanum aut furnum, vel adipe aut luto illita, aut frustatim in patinis.

FRUSTILLATIM, dimin. Adv. [*κροκοῦν*] Plaut. Curcul. 4. 4. 20. Jam ego te faciam ut hic formicæ frustillatim differant. conf. Non. 2. 335

FRUSTO, Ære. In frustra conscindere. Flor. 2. 2. 52. Cum Punicæ prædæ omnibus promontoriis, insulisque frustarentur & fluitarent. Ita Salmat. Græv. & Freinsh. pro Frustrarentur. V. Not. Duker. & Græv. Heinf. Eructarentur. [Forte Fluctuarentur. Id enim & convenit naufragio verbum, & alteri illi aptissime jungitur.

FRÛTEX, icis. m. [*φρύξινος, φρυζανός*] dicitur (inquit Valla lib. 4. 27.) Qui ad justam magnitudinem arboris non assurgit, & statura similis est multis herbis, sed non demoritur, neque arefcit ut herba, verum perennis est. Plin. lib. 14. cap. 16. Et fruticum vero e genere, cedri utriusque, cupressi, laurus, juniperi, terebinthi, calami, lentifici. Varro 2. de R. R. cap. 1. Ut capras in montosis petius locis & fruticibus, quam in herbidis campis.

Frutex crassa radice. V. CRASSUS.

Genus omne fruticum. Virg. 2. Georg. 21.

Aquaticus frutex. Plin. lib. 6. cap. 36.

Buxeus frutex. V. BUXUM.

Luteus frutex. V. LUTUM.

Nefasti frutices. V. NEFAS.

Oleraceus frutex. V. OCLUS.

Frutex & Arbor eadem stirps vocata. Plin. lib. 13. cap. 53. Cedro similis in Arcadia est Arbor: in Phrygia frutex vocatur.

Frutex, de Lupino. Columel. lib. 2. cap. 12. Ut latius se frutex humi diffundat. De frumentis & leguminibus. Idem lib. 2. cap. 15. Frutex lupini succifus, optimi stercoreis vim præbet. Idem lib. 11. cap. 3.

Translate. Tertul. adv. Gnost. cap. 11. Hæreditarii discipuli & Apostolici feminis frutices.

Per contumeliam Frutex dicitur Homo stupidus & infulsæ mentis. Plaut. Molt. 1. 1. 12. Nec veri simile loquere, nec verum, frutex. Apul. Apol. pag. 317. Ne huic fruticis credam, non modo odium peccatorum, sed saltem intellectum inesse.

FRÛTICÛETUM, i. n. [*φρυζανόν*] Locus fruticibus confitus. ut, Arcetum fruticetum. Hor. 3. Carm. 12. 12. Suet. Neron. cap. 48. Dimissis equis inter fruticeta ac vepres evasit.

FRÛTÛETUM, sive **FRÛTECTUM**, i. n. [*φρυζανόν*] Idem Plin. lib. 18. cap. 6. Fruteta igni optime tolluntur. Columel. lib. 6. cap. 22. Nam melius nemoribus herbidis & frutetis & carectis, quam lapidosis locis durantur unguæ. Plin. 23. 1. In frutectis & arundinetis. Prudent. Psych. 442. Non piget attritis pedibus per acuta fruteta Ire.

FRÛTÛTÛSUS, sive **FRÛTECTOSUS**, a, um. Adj. [*φρυζανώδης*] Fruticibus abundans. Plin. 18. 14. Frutectoso solo. Idem lib. 19. cap. 1. Siccis hæc fere & sabulosis locis, frutetosisque nascuntur. Columel. lib. 2. cap. 2. Nemorosi, frutetolique tractus duplex cura est.

FRÛTÛCO, [*βλαστῶν*] Ære. Pullulare; & quasi Frutices emittere. Plin. lib. 17. Quod supra terram est, e matre radi jubetur, ne fruticet. Columel. lib. 5.

Latius fruticare. V. LÆTUS.

Fruticare pluribus culmis. Columel. lib. 2. cap. 9. Ubi ex uno femine pluribus culmis fruticavit. h. e. Plurimos culmos ex eodem femine emisit. Sidon. Carm. 15. 29.

Cernas ramosis palmas fruticare lacertis. Tertul. primam male producit de Judic. Dom. 135.

Tempore nuda suo foliis quoque fruticat arbor.

FRÛTÛCOR, [*βρωίω*] Æri. dep. Frutices emittere. Cic. 15. Att. 4. Animis enim uti fumus virilibus, consiliis (mibi crede) puerilibus. Excisa enim est arbor, non evulsa: itaque quam fruticetur vides.

FRÛTÛCANS, tis. ut, Fruticans pilus. Juven. 9. Sat. 15. & Sil. 9. 205. — seu sunt Byzacia cordi

Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

FRÛTÛCATIO, ðnis. f. [*βλάστησις*] In arboribus dicitur, quum multos ramos fruticantes producunt. Plin. lib. 17. cap. 1. Ita enim appellatur in ipsis arboribus, fruticatio inutilis.

FRÛTÛCRÛSCO, [*βρωίω*] Ære. Idem. Plin. lib. 17. cap. 27. Vitis tantum tonsuram annuam quærît: alternam myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticescunt.

FRÛTÛCÛSUS, a, um. [*φρυζανώδης*] dicitur Quod longe, lateque fruticat, & multos habet fruticantes ramos. Plin. lib. 12. cap. 4. Duo genera ejus. Rarum id quod melius, arboreum: alterum fruticofum. i. e. Late admodum fruticans.

Fruticofum arboribus mare. Plin. lib. 6. cap. 22. Mare id colore perviridi, præterea fruticofum arboribus, jubar earum gubernaculis deterentibus. [An Jubar earum gubernacula &c?]

Smilax spinosis fruticosa ramis. Plin. lib. 16. cap. 35.

Vimina fruticosa. Ovid. 6. Met. 344.

Fruticofiores rami. Plin. lib. 20. cap. 13. Latiora fativæ folia, rami fruticofiores. h. e. Foliis & furculis abundantiores.

Fruticofissimus, qui vocatur **Donax**. Plin. lib. 16. cap. 36.

FRÛTÛNAL, dictum est Templum Veneris frutæ. Festus. Al. Frutis, vel Frutis. Quod ex Solino & Augustino tueri Scaliger conatur. [Sed ap. Solin. cap. 8. *Ἀφροδίτην* legitur. Festum puto Frutine scripsisse.]

FRÛX, frugis. [*ἀφροδίτη*] dixerunt antiqui, auctore Festo. Varro de L. L. 8. 31. Frux, legumen, triticum.

Frux, in nominativo singulari reperitur apud Aufonium in monosyllabis. Idyll. 12.

Ante equidem campis quam spicea suppeteret frux.

FS. Fecit sibi, Fecit suis, Forum Sempronii. **FS**. Filii Familias, Foffores, Fratres. **FS**. Fratres. **FSC**. Fuscum. **F. S. D.** Filio, vel Fratri salutem dicit. **F. S. E.** Factum sic est, Fieri sibi elegit, Fecit sibi et. **FS. E.** Factus est. **F. S. E. L. M.** Factum sic est lege Manilia, Fecit sibi & liberis (vel libertis) monumentum.

F. S. E. S. Fecit sibi & suis. **F. S. S.** Fecit sibi suis. Fecit supra scriptis. **FSS**. Fallitas. **F. S. S. L.** Fecit sibi sepultura locum.

FT. Fecit titulum, Fecerunt, Fundaverunt. **F. T. C.** Fieri testamento vel titulum curavit, Familia testimonii causa, Familia, vel Famule testis causa. **F. T. C. S.** Fieri testamento, vel titulum curavit sibi Fecit testamento coactus facellum. **F. T. M. CO.** Fecit titulum monumentum conjugis, vel marito conjux. **FT. S.** Facta sunt.

F. V. Fecit vivens. **FV**. Filius, Fuerit, Fundus. **FV̄**. Fuit. **FVA**. Fuvia. **FV. AG.** Fundus agri. **F. V. C.** Fidei vestrae commissum, Fraudisve causa, Fieri vivens curavit. **FVL**. Fulvius. **FVNC**. Functus. **F. V. R. C. E. P. E. M.** Fines ultra rigorem cipporum & parietis & maceriae. **FVR**. Furius. **FVRR**. Furinalia. **F. V. S.** Fecit vivens sibi vel voto succpto. **F. V. S. L. M.** Fecit voto soluto libens merito.

FUAT, [*ἄω*] pro Sit, dixerunt veteres, auctore Donato. Virg. 10. Æn. 10. Troas, Rutulusve fuat, nullo discrimine habebō. Ubi Servius Fuat, i. e. Fuerit, futuri temporis verbum defectivum. Ter. Hec. 3. 4. Fors fuat pol. Plaut. Amph. 3. 4. 2. Nec quisquam tam audax fuat homo, qui obviam obstitat mihi. Tibul. 1. 1. 67. Ferreus ille fuat. V. ibi Scalig. & Non. 2. 230.

FUCA, Piscis saxatilis, in petrosis promontoriis, ubi saxa sunt, deltescens ac pariens, molli carne præditus, proptereaque facilis confectio, teste Galeno lib. 3. de Aliment. facult. cap. 28. & 30.

FUCÆ, arum. f. pl. Macula in facie. Columel. 10. v. 125. de Herb. Dejectura quidem fronti data signa fucarum. Al. Fugarum. Comment.

FUCENTES, Populi in quarta regione Italiae, quos Marforum esse dicit Plin. lib. 3. cap. 12.

FUCILIS. V. FUCUS.

FUCINUS, [*φουκίνα λίμνη*] Lacus in quarta regione Italiae, prope Albes Marforum populos. Quo etiam nomine dicitur lacus Volcorum Martial. lib. de Spectac. 28. Sen. Quæst. Nat. 3. 3. Virg. 7. Æn. 75. Suet. Cæs. cap. 44. & Claud. cap. 10. & Spartian. in Hadrian. cap. 22.

FUCUS, i. n. [*φύκος*] Genus apis sine aculeo. Virg. 4. Georg. 168. Ignavum fucus pecus a præsepibus arcent. Plin. lib. 11. cap. 1. Sunt autem fuci sine aculeo velut imperfectæ apes, novissimæque a fucis, & jam emeritis inchoatæ, ferotinus fœtus, & quasi servitia veterum apum. Quamobrem imperant iis, primosque in opera expellunt tardantes sine clementia puniunt. Neque in opere tantum, sed in festu quoque adjuvant eas, multum ad calorem conferente turba. Contr. Varro 3. de R. R. cap. 16. Itaque insectantes a se eiciunt fucos, qui hi neque adjuvant, & mel consumunt. Columel. lib. 9. cap. 5. Fucus genus amplioris incrementi, simillimum apis, & immune, sine dctrina, favis assidens.

Immunis sedens aliena ad pabula fucus. Virg. 4. Georg. 244.

Fucus pro Cera posuit Virg. 4. Georg. 39. — fucosque & floribus oras

Explant. Fucus genus est herbae, unde tinguntur vestes. Fucus autem & flores pro Cera posuit, quam ex his colligunt rebus. Sen. Fucus marinus, [*φύκος θαλάσσιος*] Herba quæ & Alga marina dicitur Plin. lib. 26. cap. 10. Præcipue vero liberat eo malo phycos thalassios i. e. Fucus marinus, lactucæ similis, qui conchyliis subternitur: non podagræ modo, sed omnibus articularum morbis impositus, priquam exarehat. Tria autem genera ejus, latum, & alterum longi quadamtenus rubens. Tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur, omnia ejusdem usus. Idem tamen lib. 13. cap. 25. Non habet, inquit, lingua alia nomen, quod Græci vocant phycos: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur: hic autem est frutex, &c. conf. Isidor. 17. 9.

Fucus, [*φύκος*] Unguentum aut pigmentum quo mulieres tingunt & colorantur, ut vitia corporis emendant. Plaut. Molt. 1. 3. 11. Vetula, edentula, quæ vitia corporis fucis occultant, &c. Hinc Fucus, [*φύκος*] Fraudem aliquando significat & insidias, intercepte Donato: sub quibus occultatur veritas. Plaut. Capt. 3. 3. 6. Ter. Eun. 3. 5. 4. Deum sese in hominem convertisse, atque per alienas tegulas Venisse clanculum, per impluvium fucum factum mulieri.

Facere fucum. Cic. de Petit. Conful. 28. Si enim qui tibi promiserit fucum, ut dicitur, facere velle senseris.

Sine fucis, i. e. Simpliciter & aperte. Cic. 1. Att. 1. Prenfat unus Galba sine fucis ac fallaciis, more majorum. Idem de Clar. Orat. 16. In his omnibus inest quidam, sine ullo fucis, veritatis color.

Sententia vera, sine pigmentis fucosque puerili. Cic. 2. de Orat. 188.

Fucus & cinnini poetæ. Cic. 3. de Orat. 98.

Fucus roseus. Catul. 62. Argon. 49.

Tincta tegit toseo conchilii purpura fucis.

Gestat mercem sine fucis. Hor. 1. Serm. 2. 83.

Illitus fucis color. Cic. 3. de Orat. 197.

Medicata lana fucis. Hor. 3. Carm. 3. 28.

Mentiri colorem fucis. Quintil. lib. 2. cap. 25. conf. Idem 12. 1. & Erhard. ad Petron. 24.

Perfusa gloria fucis. Ovid. 1. Fast. 303.

Splendente fucis ornare comas. Tibul. lib. 1. 8. 11.

Fucus, pro Medicamine sive sanie purpure. Plin. lib. 9. cap. 38. Bucinum per se damnatur, quoniam fucum remittit.

FUCO, [*φουκίζω, αὐτοχρῆζω*] Ære. Colorare. Virg. 2. Georg. 465. Alba neque Assyrio tucatur lana veneno. Cic. 1. de Nat. Deorum. 111. Formare, fucare, colorare, animare non possent. Alia exemplaria legunt Figurare.

Stercore tucatus crocodili color. Hor. Epod. 12. 11.

Immodice formam fucata. Lucan. lib. 10. 137.
Sermo non fucatur pompa facundiae & gratiae. Min. Fel. cap. 16. extr.
Cum fucatur atque praenititur fit praestigiosum. Gell. 7. 14. extr.
Vellera fucare. Solin. cap. 36.

FUCATUS, a, um. Adj. [*φουκατός*] Fucatae mulieres dicuntur, Quae vel unguentis quibusdam colorantur, vel vitia corporis inductis coloribus tegunt.

Candoris & ruboris fucati medicamenta omnia repellentur, elegantia modo & munditia remanebit. Cic. In Orat. 79.

Nitor fucatus, cui opponitur Naturalis. Cic. de Clar. Orat. 36. Haec enim aetas effudit hanc copiam: & ut opinio mea fert, fucus ille & sanguis incorruptus, usque ad hanc aetatem oratorum fuit, in qua naturalis inesset, non fucatus nitor.

Signa probitatis non fucata specie forensi. Cic. pro Planc. 29.

Vellera hyali faturo fucata colore. Virg. 4. Georg. 335.

Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. Cic. pro Planc. 22.

Fucata & simulata, Sincera & vera, contraria. Cic. de Amicit. 95. Secerni autem blandus amicus a vero & interno socii tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata a sinceris atque veris.

Fucata ineptiis omnia. Cic. pro Muren. 26.

FUCATR, Adv. Aufon. prosa post Idyll. 3. Fucatus concinnata.

FUCATIO, ōnis. f. Apul.

FUCILIS, e. Falsus, fucatus. Festus. Fucilia falsa, dicta autem quasi fucata. al. Futilia. [In ed. Scalig. & Daer. Fucilis, falsa, &c. forte fucalis. ut a Locus Localis. Videtur autem Veteris poetae locum aliquem respicere, ubi ea vox f. g. posita fuit.

FUCOSUS, a, um. Adj. [*φουκός*] Vitiatum, quasi fucō tectus, non sincerus, ut, Fucosa merces. Cic. pro Rabir. Posth. 40. Audite, visaque merces fallaces quidem & fucosa, chartis & lintæis & vitro delatae.

Fucosa amicitiae, pro Ambitiosis, & specie splendidis. Cic. 1. Att. 18. Nam illa ambitiosa nostrae, fucosaeque amicitiae sunt in quodam splendore forensi, fructum domesticum non habent.

F U E

F, Interjectio ructum exprimentis. Plaut. Most. 1. 1. 37.

F U F

FUGIA Gens. V. Gens in Lex. Pitife.

FIDIA Gens V. l. c. Ex hac L. Fufidius Orator, cujus meminit Cic. 1. Bruto, 113. Ipse etiam Fufidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit. Ad quem etiam M. Scaurus tres libros de vita sua scripsit, et Cic. ibidem & Plin. testatur lib. 33. cap. 1.

Fufidius, Jurisconsultus celeberrimus fuit, cujus auctoritate Paulus usus est in l. Fufidius. D. de bon. auct. judic. poss. Forfitan hic ille est L. Fufidius, de quo Tullius in Bruto scribit.

F U G

FUGA, FUGAX. V. FUGIO.

FUGALIA, Festa fuerunt Romae in memoriam exactorum Regum, libertateque Reipub. instituta. Censorin. de Die Natali cap. 20. testum hoc regifugium vocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porfenam Heroscorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario, post exacta terminalia. August. lib. 2. de Civit. Dei. 6. Sed deontrentur talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludgerentur obsceni, vocibus & moribus lustrionum, nec ubi fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & vere fugalia, sed udoris & honestatis. conf. Lud. Viv. not. V. REGIFUGIUM.

Fugalius videtur dies Populifugia apud Varr. L. L. 5. 3.

FUGIA, Dea laceritiae, a fugatis hostibus. Perott.

FUGIO, fugi, itum, [*φύγω, φύγισα, ἀλείνω, ἀλύω, λάλω, ὑπαλύω, ἀπυτύω*] ēre. A Graeco φύγω. Cum cursu & celeritate abire & recedere. Virg. 1. Ecl. 4.

Nos patriam fugimus. Idem 8. Ecl. 52.

Nunc & oves ultro fugiat lupus.

Insipientis fugere negant Stoici. Cic. ad Brut. 15.

Fugere de cavea. Martial. lib. 9. 90.

De cavea fugiat ne male passus aper.

Fugere de civitate. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Fugere e conspectu. Ter. Hec. 1. 2. 107.

— Siquando ad eam accesserat

Confabulatum, fugere e conspectu illico, Videre nolle.

Fugere e manibus. Cic. pro Cael. 65. Mimi ergo est jam exitus, non confabulæ: in quo quum clausula non invenitur, fugit aliquis e manibus.

Fugere e fumo, seu fumus, in auras. Virg. 5. Æn. 740

Fugere bellum fugitur. Lucan. lib. 1. 504. de Pompejanis. ubi forma Imperf. ponitur.

Fugere longe fugere. V. LONGUS.

Fugere maxime fugiebam. Plaut. Amph. 1. 1. 44.

Nam quum pugnabant illi maxime, ego fugiebam maxime.

Fugere wide fugere. V. PAVIDUS.

Fugere oppido fugere. Cæf. 3. Bell. Civil. 29. Octacilius sibi timens, oppido fugit, & ad Pompejum pervenit.

Fugere, Vitare, & respuere. Plaut. Afin. 1. 3. 60.

— Quod nolebam ac veteram de industria,

Fugiebatis: neque conari id facere audebatis prius.

Fugere quem odiate & fugere. Hor. 1. Serm. 3. 86.

Fugere quid omni contentione fugere. V. OMNIS.

Fugere congressus hominum fugere. Cic. de Amicit. 87. Quinetiam si quis speritate ea est, & immanitate naturæ, congressus ut hominum fugiat, atque oderit.

Fugere conspectum alicujus fugere. Cic. pro Lege Agrar. 2. 6. Nec quom oculis offendeat, eorum ipsorum conspectum fugere ausus est.

Fugere Ovid. 2. Met. 504. Conspectum lucemque fugit.

Fugere curam fugere. Cic. de Amicit. Quod si curam fugimus, virtus fugienda est.

Fugere sciplinam omnes fugit. Quintil. lib. 2. cap. 174

VOL. II.

Facta aliqua fugere. Plaut. Mil. 3. r. 28.

Hominem fugere oculis, Aspectum ejus vitare. Cic. in Pisōn. 45. Nemo bonus, nemo denique civis est, qui modo se civem esse meminerit, qui vos non oculis fugiat, auribus respuat, animo aspernetur.

Infamiam fugere. Cic. 1. Fam. 1.

Iter fugere, h. e. Fugiendo conficere. Cic. 11. Fam. 13. Biduo me Antonius antecessit, itinera multo majora fugiens, quam ego sequens. Codd. emendati habent, Itinera fecit &c.

Laborem fugere. Ter. Heaut. 1. 1. 114.

Non convenit, qui illum ad laborem impulerim,

Nunc me ipsum fugere. Virg. 3. Æn. 459. Cic. 5. de Fin. 57.

Nec voluptatem relinquentes, nec fugientes laborem.

Munus omne fugere. Idem 11. Att. 1.

Nomen invidiosum voluptatis fugere. Cic. 4. Acad. 138.

Nuptias aliquas fugere. Ter. And. 4. 4. 27. Recte ego semper fugi has nuptias.

Recordationes, quæ morsu quodam dolorem efficiunt, fugere. Cic. 12. Att. 19.

Suspicionem fugere. Cic. 15. Att. 22.

Tædium fugere. Plin. lib. 36. cap. 15.

Fugere cum Inf. Neque enim illum fugerim dicere, ut Cælius, Quæ tempestate &c. Cic. de Orat. lib. 3. p. 196. Potius dicere solet Cicero, Neque dubitarim dicere. H. St. Locus est 153. Verburg.

Fugere, de his qui navigant etiam dicitur. Virg. 3. Æn. 268.

Tendunt vela Noti, fugimus spumantibus undis.

Item de Avibus. Virg. 3. Æn. 243.

— celerique fuga sub sidera lapsa, Semesam prædam, & vestigia sæda relinquunt. De Harpyis loquitur.

Ventis ocior fugit. Sil. lib. 13. 343.

Acie fugit tenuitas animi. Cic. 1. Tusc. 50. Casurusne in conspectum videatur animus, an tanta sit hujus tenuitas ut fugiat aciem. h. e. Ut videri non possit, de acie enim oculi loquitur.

Fugere, pro Latere, & præterire & oblivisci. Cic. pro Cæcin. 33. Alia siqua forte est actio, quæ nos fugiat, dic quæ sit? discere cupio. Bud. Fugere & prætervolare aliquos. Cic. in Orat. 197. Eaque dum animis attentis admirantes excipiunt, fugit eos & prætervolat numerus: qui si abesset, illa ipsa delectarent.

Nulla res est in usu militari posita, quæ hujus viri scientiam fugiat. Cic. pro Lege Manil. 28.

Fugiat hæc me, i. e. Non recordor, non memini, aut ignoro. Cic. 1. Tusc. 22. Idem pro Cæcin. Non enim sum id dicturus, quod ego in venerim, sed quod illos non fugerit.

Me fugit, i. e. Nescio. Ovid. 5. Fast. 445.

Dicta sit unde dies, quæ nominis existit origo,

Me fugit: ex aliquo est inveniendæ deo.

De Cæsare fugerat me ad te rescribere. h. e. Non memineram ad te rescribere de Cæsare. Cic. 2. Q. frat. 12.

Neminem fugit illud. Julian. in l. 1. D. de divers. & temporal. præscript. i. e. Nemo ignorat.

Non te fugit. Cic. 11. Fam. 10. Quantamque cupiditatem hominibus injiciat vacuitas, non te fugit. i. e. Non ignoras.

Siquid te fugerit. Ter. Heaut. 2. 3. 75.

Ubi si paululum modo quid te fugerit, ego perierim. i. e. Si vel tantillum peccaveris oblivione, aut aliquo alio modo.

Fugit te ratio. Plaut. Amph. 1. 1. 230.

Ad Herenn. lib. 2. Nam qui se propter vinum, aut amorem aut iracundiam fugisse rationem dicit, &c. H. St. Locus est 24. Verburg. ubi V. Lambin.

Fugere, Cedere est. Unde, Vina quæ aetatem ferre non possunt, i. e. Fugientia, Annis cedere dicuntur: ut Cedere oneri dicimus, Onus non perferre. Atque eadem quoque ratione Facilitæ gemmæ scarificationi cedentes, Fugere dicuntur. Plin. lib. 37. cap. 13. Facilitæ gemmæ scarificationis candicantiam fugiunt. Ubi forte Candicantia sexto casu legi debet. Budæus ex Hermolao. Hard. Scarificationes candicantium. q. V. Vinum fugiens. Cic. 3. Off. 91. conf. Non. 2. 397. Sic Sen. Epist. 12. Gratissima sunt poma cum fugiunt. V. infra in FUGIENS.

Fugere aliquando est Cavere vel Nolle. Hor. 1. Carm. 9. 13.

Quid sit futurum cras fuge querere. conf. 2. 4. 22.

Passive usurpavit Augustin. de Civ. Dei, 22. 22. Vitia quibus labor fugitur.

Fugiendo. Propert. lib. 1. 1. 9.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores,

Sævitiæ duræ contudit Jafidos.

Genus dicendi vitiosum longa animi provisione fugiendum. Cic. in Orat. 189.

Injuria fugienda. Cic. 1. Off. 25.

Satietas audientium oratori fugienda. Cic. 5. Verr. 102.

Turpitudō fugienda, adipiscendæ honestas. Cic. 2. Tusc. 58.

FUGIENS, entis. Partic. [*φύγων*] Qui timet & fugit aliquid. Ter. And. 5. 4. 33.

Is hinc, bellum fugiens, meque in Asiam persequens proficiscitur.

Confilire fugientibus. Tacit. 3. Ann. 46. Tanto magis imbelles Æduos evincite, & fugientibus confilite.

Obfistere fugienti. Ovid. 2. Fast. 595.

Securus est fugientem voce. Virg. 1. Æn. 410.

Fugiens opprobria culpæ. Hor. 1. Epist. 9. 10.

Vinum fugiens: i. e. Dubium, & in vitium inclinans. Et Fugere in vino Latine dicitur, quod vulgo non servari dicimus. Cic. 3. Off. 91.

Qui vinum fugiens vendat sciens, debeatne dicere? Fugiens Cicero pro Ætati cedente dixit. Budæus. V. Turneb. Advers. 10. 17.

Fugiens etiam litteræ dicuntur exolescentes, Quæ vetustati cedunt. i. e. ἐξήβουστα γράμματα, quasi diffuentes, dilabentesque. Quod fit etiam quum membranæ præpingues, litteras non retinent. Budæus.

Spicula converso fugientia dirigit arcu. Virg. 11. Æn. 604.

Fugiens laboris. [*φύγμων*] Cæf. 1. Bell. Civil. 69. Nemo erat adeo tardus, aut fugiens laboris, quin, &c.

Ætas fugiens Catul. 69. 43. Inconstans.

Flumina fugientia. Hor. 1. Serm. 1. 68.

Hora fugiens. Idem 3. Carm. 29. 48.

Somnus fugiens. Idem 3. Carm. 27. 43. i. e. Cedens.

Fugient

- Fugientia captare. Idem 1. Serm. 2. 108.
 Fugiens, pro Reus, figura dicendi Græca usurpatur a Justiniano in l. 2. C. de juram. propter calum. Non aliter neque actorem, neque fugientem in primo exordio litis exercere certamina. id est *φύγιον*.
FUGITURUS, a, um. Partic. [*φύγιον*] Ovid. 2. Epist. 47.
 Remigiumque dedi, quo me fugiturus abires.
FUGITOR, ōnis. m. [*φύγιον*] Timidus, & qui protinus fugit. Plaut. Trin. 1. 2. 97.
 Credo ad fummos bellatores acrem fugitorem fore.
 Et capturum spolia ibi illum, qui meo hero adversus venerit.
 V. ACER.
FUGITO, [*φύγιον*] āre. frequentat. a Fugio. Apulejus, Huc atque illuc fugitando, ad stabulum tandem perveni.
 Fugitare patrem. Ter. Phorm. 5. 5. 7.
 Vicissim partes tuas acturus est. A. quas? P. ut fugitet patrem. i. e. in conspectu patris.
 Conspectum patris fugitare, Idem Heaut. 3. 1. 25.
 Non vult te seire se redisse: etiam & tuum
 Conspectum fugitar, propter peccatum hoc timet.
Oculus alterius fugitare. Plaut. Capt. 3. 4. 10.
 Quid istuc est, quod meos te dicam sic fugitare oculos, Tyndare?
 Fugitant omnes hanc provinciam. Plaut. Capt. 1. 2. 53.
 Questionem fugitare, Formidare & fugere tormentum. Cic. pro Rosc. Amer. 78. Dubitate etiam nunc, Judices, si potestis, a quo sit Sext. Roscius occisus: ab eone qui propter illius mortem in egestate & insidiis versatur, cui ne querendi quidem de morte patris potestas permittitur: an ab iis qui questionem fugitant, bona possident, in caede atque ex caede vivunt.
FUGITO, āre. frequentat. a Fugo, āre. Idem ac Propellere. Plaut. Pseud. prol. 7. Semper odistis males, & lege & legionibus hos fugitastis.
FUGITANS, antis. Partic. Qui sepius, aut huc atque illuc solet fugere. Fugitans litium, Nomen. Ter. Phorm. 4. 3. 18. Herus liberalis est, & fugitans litium. conf. Priscian. p. 1202.
FUGITARIO, ōnis. f. Jct. in Digest.
FUGITATOR, ōnis. m. apud Firmic.
FUGA, æ. f. [*φύγη, φύξις, φύξις, δρασιμὸς*] Professio, abcessus cum celeritate. Virg. 3. Æn. 160.
 — longumque fugæ ne linque laborem. Idem lib. 4. 400. Fugæ studium. Servius.
 Fugam, Nonius 4. 199. distincte exponit etiam de Cito cursu, de volatu, de navigatione, & de vehementi afflatu.
 Fuga, Cursus. Virg. 1. Æn. 320.
 — vel qualis equos Threïssa fatigat
 Harpalice, volucrumque fuga prævertitur Hebrum. Servius.
 Fuga, Celeritas. Virg. 11. Æn. 706.
 — dimitte fugam: & te coninus æquo
 Mecum crede solo. Servius.
 Fuga, Impetus. Virg. 3. Georg. 201.
 Ille volat, simul arva fuga, simul æquora verrens. V. Non. supra.
 Fuga, pro Exilio. Cic. 3. de Orat. 9. Tenemus enim memoria Q. Catulum viram omni laude præstantem, quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium & fugam deprecaretur, esse coactum ut vita se ipse privaret. Budæus.
 Immo potius Exilium & fugam, q. d. Ne cogeretur exulare & se in fugam dare. Sed alia Exempla habes apud Ovid. & Senec. in Thebaide actu 4. (v. 486.)
 Ferat ut reverso post fugam nato oscula.
 Quod ante dixerat Exilium. H. St. Priora verba hujus observationis in summo margine reflecta fuerunt. Forfan eos resellebat, qui apud Cic. Exitium legunt. conf. Consciscere fugam.
 Lata fuga, Libera vagandi potestas, quasi exilium vagum: quo qui damnari sunt, locam subinde mutare possunt, modo ne eo revertantur unde exulare jussi sunt. Martian. l. exil. D. de interdict. & releg. Exilium triplex est: aut certorum locorum interdictio: aut lata fuga, ut omnium locorum, præter certum locum: aut insulæ vinculum, id est relegatio in insulam.
 Acer fugâ. V. ACER.
 Honoris fuga. Liv. 3. 67. pr. Hanc ego ignominiam, vel exilio, vel morte, si alia fuga honoris non esset, vitassem. i. e. Alia effugiendi honoris ratio. Sic
 Mortis & vulnerum fuga. Liv. 38. 40. extr. Jam nox appetebat, quum prælio excedunt Thraces: non fuga vulnerum aut mortis, sed quia fati prædæ habebant.
 Laboris fuga desidiam coarguit. Cic. pro Muren. 9.
 Laborum ac dolorum fuga. Cic. 2. de Fin. 33.
 Lucis fuga. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Operarum fuga. Cic. 2. Q. frat. 3.
 Calamitosa fuga. V. CALAMITAS.
 Celeri fuga suo sidera lapsæ. Virg. 3. Æn. 243.
 Ignominiosa fuga. V. IGNOMINIA.
 Inimicitia fuga. Sen. in Med. 6.
 Nuda fuga. Paterc. 2. 61. extr. Antonius turpi ac nuda fuga coactus deserere Italiam.
 Nulla fuga malefactis meis. Plaut. Capt. 3. 3. 7. i. e. Non possum vitare peccatum.
 Occulta fuga. Sil. lib. 7. 331.
 Præceps fuga. Liv. 30. 5. extr.
 Trepidæ duxque comesque fugæ. Ovid. 1. Trist. 9. 18.
 Turpis fuga. Tacit. 3. Hist. 9.
 Turpissima ab urbe fuga. Cic. 7. Att. 20.
 Volucris fuga. Sil. lib. 17. 589.
 Ardet abire fuga. Virg. 4. Æn. 281. V. AZEO.
 Abscondere furto fugam. V. ABSCONDO.
 Accelerare fugam. Stat. 5. Theb. 278.
 Agere in fugam. V. AGO.
 Agitare fugam. Virg. 2. Æn. 640.
 Amittere fugam. V. AMITTO.
 Aperuit lux fugam hostium. Liv. lib. 27. 2. extr.
 Aperire fugam inclusis. Claud. de Bell. Get. 97.
 Apparare fugam. V. APPARO.
 Avertere in fugam. V. AVERTO.
 Auferre fugam. i. e. Fugæ potestatem. Flor. 3. 10. 3.
 Capere fugam. Cæs. 7. Bell. Gall. 26. V. in CAPIO. Ovid. Fast. 867.
 Capeffere fugam. V. CAPESSO.
 Celerare fugam. Virg. 1. Æn. 361. V. CELERO.
 Claudere alicui fugam. V. CLAUDO.
 Claudit fugam custodia. Ovid. 6. Met. 572.
 Cohibere fugam. V. COHIBEO.
 Commendare se fugæ. V. COMMENDO.
 Commisit se fugæ fortunæque. Paterc. lib. 2. 72.
 Compscere fugam alicujus. Claud. de Bell. Get. 315.
 Conferre se in fugam. Cic. pro Cæcin. 22.
 Conjicere se in fugam. Cic. pro Cœl. 63. V. CONJICIO.
 Consciscere fugam. Tacit. 3. Hist. 9. Liv. 5. 53. Exiliumque, a gam nobis ex eo loco conscisceremus.
 Consternari in fugam. Liv. 10. 43. Incerti quam in partem intendent iter, in fugam consternantur.
 Convertere se in fugam. V. CONVERTO.
 Convertere fugam clamore. V. CONVERTO.
 Convertunt clamore fugam. Virg. 12. Æn. 252.
 Dare se incertæ & periculosa fugæ. Cic. 7. Att. 22.
 Dare sese in fugam. Cic. 6. Verr. 95.
 Dare fugam, Fugæ facultatem. Virg. 7. Æn. 24.
 Desperata fuga latronis. Cic. 5. Philipp. 30.
 Dictare fugam. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Disjicere [Immo Pellere.] aliquos in fugam. Tacit. in vita Agric.
 Quantoque ferocius accurrant, tanto acrius pulsos in fugam disjicif.
 Donare fugam, Dare fugæ facultatem. Sil. lib. 15. 724. Poëticum.
 Extinguere fuga ac ferro. Sallust. Jugurth. 46.
 Facere fugam. V. FACERR.
 Inclinare in fugam. V. INCLINO.
 Injicere fugam inimicis. V. INJICIO.
 Intendere fugam. V. INTENDO.
 Intendere fugam ad mœnia. Lucan. lib. 4. 262.
 Intercludere fugam. V. INTERCLUDO.
 Mandare se fugæ. V. MANDO.
 Maturate fugam. Virg. 1. Æn. 140. Sallust. Jugurth. 1. 21.
 Meditari fugam. V. MEDITOR.
 Moliri fugam. Virg. 2. Æn. 108. V. MOLIO.
 Nudant terga fugæ. Virg. 5. Æn. 586.
 Nutare in fugam. Flor. 3. 10. 4.
 Occultare fugam. V. OCCULTO.
 Ornare fugam. V. ORNO.
 Parare fugam. V. PARO.
 Penetrare se in fugam. V. PENETRO.
 Perdere fugam implicitam visco. V. IMPLICO.
 Petere fugam, Fugere. Claud. 2. in Rufin. 132.
 Præbere terga fugæ. Ovid. 10. Met. 706.
 Quærere fugam. Cic. 5. Philipp. 30.
 Repressa est fuga quæ parabatur. Cic. 7. Att. 25.
 Simulata fuga. Quintil. lib. 2. cap. 13.
 Siltere fugam alicujus. Stat. 9. Theb. 874. Flor. 1. 1. 13.
 Sum. ut, in fuga esse. Cic. 7. Att. 22.
 Texuntque fugas & prælia ludo. Virg. 5. Æn. 593.
 Vertere in fugam. Liv. 37. 27. Posteaquam videre ex alto classem, fugam verterunt. i. e. Aufugerunt. Idem 30. 33. extr. Carthaginensium equites in fugam verterunt. i. e. Fugarunt.
FUGELA, æ. f. Idem. Apul. Apol. p. 336. Ab iis nunc magna fugelaneum fugit. Sic in Catonis fragmentis, edente Popma, Maxima gela dicitur, pro Maxima fuga.
FUGAX, æcis. Adj. [*φύγιος*] Qui propter timiditatem facile fugat.
 Fugax, Fugiens, nomen pro partic. Virg. 11. Æn. 713.
 Haud mora, conversisque fugax aufertur habenis. Servius.
 Fugacia poma, Persica appellat Plin. quod cito deflorescant, & diu servari non possint; lib. 15. cap. 12. Budæus.
 Fugax, Velox. Virg. 10. Æn. 697.
 — prolem Dolicoonis Hebrum
 Sternit humi: cum quo Latagum Palmumque fugacem. Servius.
 Anni fugaces. Hor. 2. Carm. 14. 1.
 Aves fugaces. contr. Fortes. Plin. lib. 10. cap. 52. Tribuit hoc avium generi natura, ut fecundiores essent fugaces earum, quam fortes.
 Aura fugacior. Ovid. 13. Met. 808.
 Capree fugaces. Ovid. 1. Met. 442.
 Cervi fugaces. Virg. 3. Georg. 539.
 Crocodilus contra infrequentes fugax. Plin. lib. 8. cap. 25.
 Dux fugacissimus. Liv. 30. 28.
 Hostis fugacissimus. Liv. 5. 28.
 Miles. Paterc. 2. 85.
 Res fugax ac lubrica tempus. Sen. Epist. 1.
 Gloriæ fugacissimus. Sen. de Benef. 4. 32.
 Sequi fugacem. Hor. 2. Serm. 7. 115.
 Brevia, fugacia, & caduca existima. i. e. Caduca & temporaria. Cic. 10. Fam. 12.
FUGACITER, Adv. More fugientium. apud Jct. in Cod.
 Compar. Liv. 28. 8. Utrum ab se audacius, an fugacius ab hostibus geratur bellum.
FUGACITAS, atis. f. Gloss. Cyrill. Fugacitas, ἡ φύγη.
FUGITIVUS, a, um. Adj. [*φύγιος, φύγιος*] Qui aufugit: ut, Fugitivus servus, Qui a domino ea mente recedit, ne ad eum redeat, iam mutato consilio ad eum revertatur. Plaut. Men. 1. 1. 4.
 Et qui fugitivis fervis indunt compedes.
 Amor fugitivus. Ovid. de Rem. Amor. 358. al. Fugandus.
 Argentum fugitivum. Ter. Heaut. 4. 2. 11.
 Retraham hercle opinor ad me illud idem fugitivum argentum tam.
 Erro & fugitivus. Hor. 2. Serm. 7. 113.
 Gaudia fugitiva, Quæ cito evanescent & abeunt, ac parum durabilia. Martal. lib. 7. 46. Idem lib. 1. 16.
 Gaudia non remeant, sed fugitiva volant.
 Lapis fugitivus. Plin. lib. 36. cap. 15. Eodem in oppido est lapis fugitivus appellatus: Argonautæ eo pro anchora usi, ibi reliquerant.
 Servus fugitivus. Cic. 5. Fam. 9. Qui & Fugitivus absolute. Hor. 1. 10. 10.

A jure & legibus fugitivus. Cic. 6. Verr. 112.
 Finium fuorum. Flor. 3. 1. 12.
 Fugitivus rei familiaris. Plin. Epist. 205.
 Fugitivus loci alicujus. Plin. lib. 18. cap. 16. In tantum columbis gra-
 ta, ut pastas ea negent illius loci fugitivus fieri.
 Princeps fugitivorum. Cic. 5. Verr. 66.
 Fugitivus, pro Perfuga Saturn. in l. aut facta. D. de poen. Tempus
 discernit emanforem a fugitivo, & effractorem vel furem diurnum
 a nocturno. Subaudiendo Militem. V. EMANSOR, & Lex. Pitisc.
FUGITIVARIUS, i. m. [*φουγιτιβάριος*] Fugitivarii, apud antiquos, fugi-
 tivorum fervorem Reprehensores erant: qui eam operam profitebantur,
 ut fugitivos investigatos reducerent. Ulpian. in l. si apud te. D.
 de præscript. verbis. Non enim ambo pecuniam ego & fugitivarius de-
 posuimus, ut quasi apud sequestrem esset depositum. Varro hoc verbo
 metaphorice quodammodo usus est lib. 3. de R. R. cap. 14. Budæus.
 Flor. 3. 19. 7. Itaque qui per fugitivarios retrahi debuissent, prætorios
 duces, profugos prælio ipsi sequebantur.

FUGO, āri. [*φουγάδιον*] āre. significat Expellere, & in fugam convertere.
 Plaut. Amph. prol. 156.
 Memorat, legiones hostium ut fugaverit.
 Fugare e. Plaut. Poen. 1. 2. 110.
 Ita sunt turpes, credo ecastor Venerem ipsam e sano fugent.
 Cedere & fugare aliquem. Cic. ad Brut. 6.
 Repellere, fugare, avertere. Cic. pro Cæcin. 33. Homines inermes
 qui ad constitutum experiundi juris gratia venissent, armis, viris, ter-
 rore, periculoque mortis repulerit, fugarit, averterit.
 Fugat astra Phœbus. Hor. 3. Carm. 21. 24.
 Lapidibus aliquem fugare & ferro. Cic. de Arusp. Resp. 6.
 Somnos classica pulsa fugant. Tibul. lib. 1. 1. 4.

FUGOR, āri. Plin. lib. 11. cap. 53. Vultures, unguento qui fugantur,
 alios appetunt odores.
FUGANS, antis. Propert. 3. 2. 11.
 Annibalemque lares Romana fede fugantes.
FUGĀTUS, a, um. Partic. ut,
 Concio fugata. Cic. 6. Philipp. 3.
 Equitatu fugato. Cæs. 7. Bell. Gall. 68.
 Hostis fugatus. Cic. ad Octav.
 Virtus fugata. Lucan. lib. 2. 242.
 Longe fugati ex conspectu hominum. Lucret. lib. 3. 48.
FUGATŪRUS, Partic. [*φουγαδιώσιμος*] Ovid. 18. Epist. 11.
 Jamque fugatura Tithoni conjuge noctem, &c.
FUGĀTIO, ōnis. f. apud Mart. Capell.
FUGĀTOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5.
 cap. 10. Mortis fugator.
FUGĀTRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.

F U L

FULCIO, si, tum, [*φουλιζω, ἰσχύω*] īre. Sustentare, Munire, fortifi-
 ficare. Juvenal. 3. Sat. 193.
 Nos urbem colimus tenui tibicine fultam. Martial. lib. 2. 43.
 Fulcitur testa fagina mensa mihi
 Cibis fulcire ac omnia sustentare. Lucret. lib. 1. 1137. V. CIBUS.
 Benevolentia fulcire imperium. Cic. 3. Off. 88.
 Litteris aliquem fulcire, pro Onerare. Cic. 5. Att. extr. Thermum, ut
 rogas, creberrimis litteris fulcio. [An potius pro Commendo?
 Re, fortuna, fide, labentem fulcire & sustinere. Cic. pro Rabir. Posth. 43.
 Undique fulcire aliquid. Cic. de Arusp. Resp. 60.
 Porticum Stoicorum fulcit Chrysippus. Cic. 4. Acad. 75. Sed quid
 eos colligam, quum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porti-
 cum Stoicorum? V. CHRYSIPPUS.
 Rempubicam fulcire. Cic. 2. Philipp. 51. Nam quum L. Lentulo, C.
 Marcello Consulibus, Calendis Jan. labentem & prope cadentem Rem-
 publicam fulcire cuperetis. Idem Post. red. in Senat. 17.
 Rempubicam subsidiiis magnis fulcire. Cic. 12. Fam. 5.
 Salutem fulcire. Lucret. lib. 3. 126.
 Fulciri cibis. Columel. lib. 6. cap. 24. V. CIBUS.

FULTUS, a, um. Partic. ut,
 Amicitii fultus. Plin. Epist. 190.
 Ope fultus. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Pede molli fulta facies decora. Hor. 1. Serm. 2. 88.
 Potentia amicorum fulti, nobilitate nixi. Cic. Anteq. iret in exil. 11.
 Talis male fultum pravis. Hor. 1. Serm. 3. 48.
 Caput fultum mortui. Virg. 11. Æn. 39.
 Causa pluribus & gravissimis rebus aliquorum fulta est. Cic. pro Corn.
 Balb. 35.
 Domus fulta columnis. Propert. lib. 3. 2. 11.
 Imperium gloria fultum. Cic. 3. Off. 88.
 Partes mundi calore. Cic. 2. de Nat. Deor. 25. Fultæ calore omnes
 partes mundi sustentantur.
 Vitis fulta, Sustentata. Cic. de Senect. 52. Vitis, quæ natura caduca
 est, & nisi fulta sit, ad terram fertur.
FULTOR, ōris. m. Qui fulcit. Venant. Fortunat. 2. Carm. 2.
 Ecclesiæ fultor, laus regni, fultor egentum.
FULTŪRA, æ. f. [*φουλιζω*] Idem. Plin. lib. 36. cap. 15. Ut eximantur
 trabes sine fulturis. Plin. 10. Epist. 39. de theatro Nicæensium, Nam
 fulturæ ac substructiones, quibus subinde suscipitur, non tam firmæ
 mihi, quam sumptuosæ videntur. Columel. lib. 1. cap. 5. Sed & pro
 fultura & substructione surgentur adversus ea, &c.
 Ingens accedit stomacho fultura ruenti. Hor. 1. Serm. 3. 154.

FULCIMEN, inis. n. Ovid. 6. Fast. 269.
 Terra pilæ similis, nullo fulcimine nixa.
FULCIMENTUM, i. n. [*φουλιζω*] Quod aliquid sustinet: alio modo
 sustentaculum. Macrobi. 7. Saturn. 9. Desertum fulcimentis suis labi-
 tur in ruinam. Apul. 1. Met. p. 109. Dum pede altero fulcimentum,
 quo sustinebar repello. Solin. cap. 33. de Alce, Dum fera assuetis ful-
 cimentis innititur.
FULMENTUM, i. n. Fulcimentum. Nonius 3. 98. Fulmenta lectum
 candunt, Proverbium celebre & vetus fuisse e Varrone tradit, nec ex-
 plicat tamen. Ego eo adagio significari existimo: Quod subesse debet

præesse velle: quod subijci, imperare conari. Nam quod lectum su-
 stinet ac fulcit, subijci lecto non imponi debet. Sed Nonii verba sub-
 jiciamus, Fulmentum neutro, ut est in proverbio veteri, quo Varro uti-
 tur sæpius, Fulmenta lectum scandunt. conf. Adagia Hadriani, & Tur-
 neb. 15. 5. & Scalig. in 2. Manil. v. 877. pag. 175. ed. Arg.
 Porticus fulmentis Aquitanicis superba. Sidon. Carm. ad 2. Epist. 10.
 v. 17. V. Not. Sirmond.

Uni pedi lecti fulmentum subijcere Celsus 2. 15.
FULMENTA, æ. f. Lucil. lib. 28. Fulmentas eis atque æneis subducere.
 Nonius 3. 98. conf. Plaut. Trin. 3. 2. 94. & Voff. 5. Inst. Orat. p. 258.
FULCRUM, i. n. [*φουκρον, κενωσις*] Sustentaculum. pro Pede lecti, Virg. 6.
 Æn. 604. ——— lucent genialibus altis
 Aurea fulcra toris. Gell. lib. 20. cap. 15. Neque apud ejus
 lecti fulcrum, capsum esse cum strue aut ferro oportet.
 Nobile fulcrum. Juvenal. 11. Sat. 93.
 Fulcro sternatur lectus eburno. Propert. lib. 2. 13. 21.
 Fulcrum lecti. Suet. Claud. cap. 32. Hinc Synecdochice,
 Pro Ipso lecto. Juven. 6. Sat. 22.

————— sacri Genium contemnere fulcri.
 Scribitur etiam Fulcrum & Fultrum in Gloss. & apud Varronem.
 V. Lex. Pitisc.
FULCRARIUS, i. m. [*εκουκρωσις*] Qui spondas & fulcra lectorum fa-
 bricatur, & hujuscemodi opera tornatilia, ut placet Budæo in annotat.
 in Pandect. p. 177. quæ est 249. Episcop.
FULCIBILIS, e. apud Veget.
FULCIPEDIA, æ. f. est Convicium in mulierem loripedem apud Pe-
 tron. cap. 75. Ita tibi videretur, fulcipedia. al. Falcipedia. i. e. Milva.
FULCO, ōnis. m. Andegavenium princeps fuit, quintus rex Hieroso-
 lymorum, qui equo in caput verso occubuit, quum regnasset annis
 undecim. Volaterr.

FULFINĀTES, Populi Illyrici, qui in conventu Scardonitano jus Ita-
 licum habent, ut refert Plin. lib. 3. cap. 21. Ita Hermol. Sed MSS.
 Fertinates. V. Hard.
FULGENTIUS, Proprium nomen viri in omni disciplinarum genere eru-
 diti, qui rerum sacrarum volumen eleganti carmine scripsit. Perott.
 De Fabio Planciade Fulgentio Grammatico, cujus extat de Continentia
 Virgiliana liber. V. Fabric. Bibl. Lat. lib. 1. cap. 12.
FULGEO, si, [*φουλιζω, ἰσχύω*] ēre: & aliquando Fulgeo, ēre.
 Scribitur etiam Fulgero. V. Diomed. p. 366. Lucere & splendorem
 emittere significat, a φλόξ, quod flammam significat. Lucan. lib. 10. 122.
 Fulget gemma toris, & jaspide fulva supellex.

FULGĒTOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5.
 cap. 10. Mortis fugator.
FUGĀTRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.
FULGĒTOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5.
 cap. 10. Mortis fugator.
FUGĀTRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.
FULGĒTOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5.
 cap. 10. Mortis fugator.
FUGĀTRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.
FULGĒTOR, ōris. m. Tertull. seu potius Cyprian. Carm. adv. Marc. 5.
 cap. 10. Mortis fugator.
FUGĀTRIX, icis. f. Tertull. adv. Gnost. cap. 12. Dilectio fugatrix timoris.

FULGEO, ēre. tertiæ conjug. Lucret. lib. 5. 1094.
 Multa videmus enim cælestibus incita flammis
 Fulgere, quum cæli donavit plaga vapores. Lucil. Sat. lib. 7.
 Primum fulgit, uti caldum & fornaceum ferrum. Nonius.
 conf. Priscian. p. 838.
 Tremulo tempestas impete fulgit. Lucret. 6. 177. Virg. 6. Æn. 827.
 Illæ autem, paribus, quas fulgere cernis in armis.
FULGENS, entis. Partic. [*σπλαγίζων, σπλάγγων*] ut, Arma fulgentia.
 Virg. 2. Æn. 749.
 Imperio fulgens. Hor. 3. Carm. 16. 31.
 Celi fulgentis imago. Ovid. 2. Met. 17.
 Circus lacteus candore nimio fulgens. Cic. in Art. 249.
 Fax fulgens. Tibul. lib. 1. 2. 38.
 Gladios hostium fulgentes videbant Decii, quum in aciem eorum ir-
 ruebant. Cic. 5. Tusc. 62.
 Juppiter fulgens. Cic. in Vatin. 20.
 Nomina Romanas inter fulgentia gentes. Lucan. ad Pison. 4.
 Oculi lucidum fulgentes. Hor. 2. Carm. 12. 15.
 Tecta fulgentia ebore & auro. Cic. in Parad. 1.
 Vespis fulgens. Tibul. lib. 4. 1. 121.

FULGENTER, Adv. unde Compar. Plin. 10. 20. Colores fulgentius
 radiant.
FULGESCO, ēre. Idem quod Fulgere. Firmic. 1. 4. Solis radiatione
 fulgescere. Et in fragmento Halieut. quod dedit Hesselius ad novam
 Ennii editionem p. 154.

————— crebris nebes fulgescere flammis.
FULGĒTRUM, i. n. [*φουλιζω*] dicitur Lux illa, & quasi Vibratio lami-
 nis, quæ ante cernitur quam tonitru audiat, quum simul fieri cer-
 tum sit. Plin. lib. 2. cap. 43. Hinc nasci procellas. Et si in nube
 licetetur flatus, aut vapor, tonitrua edi: si erumpat ardens, fulmina:
 si longiore tractu nitatur, fulgerra. His hndi nubem, illis pertrampi.
 Ibid. cap. 54. Idem Plin. lib. 35. cap. 10. Piasit, & quæ pingi non
 possunt, tonitrua, fulgetra, fulguraque, &c.
FULGĒTRA, æ. f. [*φουλιζω*] fem. gen. etiam dicitur. Plin. lib. 28.
 cap. 2. Fulgetras popylinis adorare, consensus gentium est.
FULGĒDUS, a, um. Adj. idem ac Fulgens partic. Lucret. 3. 364.
 Fulgida præsertim cum cernere sæpe nequimus. Solin. cap. 37.
 Ad speciem fulgidi sideris. Prudent. Cath. 5. 129. Fax fulgida. For-
 tunat. Carm. 8. 5. extr.
 Fulgidior radio, dulcior ore fave.
FULCĒDUS, a, um. Idem. Marr. Capell. 6. p. 189. [Nisi mendum est.

FULGILĀTUS, a, um. Adj. i. e. Sideratus, apud Vitruv. [Locum prolatum velim.]
FULGOR, ōris. m. [σέλας, τὴν αὐγῆσιν] Splendor dicitur. Plin. lib. 7. cap. 15. Speculorum fulgor aspectu ipso hebetatur. Virg. 5. Æn. 88. — maculosus & auro Squammam incendebat fulgor.
 Armorum fulgor. Hor. 2. Carm. 1. 19.
 Jovis fulgor. Cic. in Somn. Scip. 9.
 Dextri fulgores. Cic. 2. de Divin. 82.
 Prospera Juppiter his dextris fulgoribus edit. Ex quodam poeta.
 Eximio fulgore corona. Cic. 2. de Nat. Deor. 107. Ex quodam poeta.
 Morralis fulgor fiderum. V. MORIOR.
 Nubilans fulgor carbunculi. V. post NUBES.
 Tepidus fulgor. Plin. lib. 9. cap. 31. Quia nocte sidus tepido fulgore mitiscat.
 Tremulo fulgore micantes oculi. Ovid. 2. de Arte Am. 721.
 Fulgores & tonitrua. Cic. 2. de Divin. 44. Quam autem se in nubem induerint, ejusque tenuissimam quamque partem ceperint dividere ac disumpere, idque crebrius facere & vehementius, tum & fulgores & tonitrua existerent: si autem nubium conflictu ardor expressus se emiserit, id esse fulmen.
 Collucere atque illustrari fulgore. Cic. 6. Verr. 71. Cujus fulgore col- lucere atque illustrari Jovis Opt. Max. templum oportebat.
 Elucent alia & fulgore coruscant. Virg. 4. Georg. 98.
 Stupet infans acies fulgoribus. Hor. 2. Serm. 2. 5.
 Subnixus fulgore gloria. Val. Max. lib. 8. cap. 1. 11. De L. Cotta.
 Fulgor Alexandri Magni, pro Splendore & gloria. Plin. lib. 7. cap. 26. Equato non modo Alexandri Magni rerum fulgore, sed etiam Hercu- lis prope, ac Liberi patris.
FULGORA, æ. f. Dea quæ colebatur ne fulmina fierent. Augustin. de Civ. Dei 6. 10. Quædam sunt viduæ, ut Fulgora. V. Moretell. de Fer. Rom. Dial. 21.
FULGUR, ūris. m. [στρουπή, φλογμός, ἀστρουπή] Idem quod Fulgetrum. Vis fulgurum. Cic. 1. de Divin. 16.
 Cæli fulgura. Cic. 2. de Legib. 21.
 Flamma nictantia fulgura. i. e. Sese aperientia & subinde claudentia, more oculi nictantis. Lucret. lib. 6. 181.
 Rapidam fulgur. Ovid. 1. Fast. 574.
 Triste fulgur galeæ, h. e. Splendor. Claud. 3. Conf. Hon. 32.
 Claudit oculos ingesto fulgure. Lucan. lib. 7. 157.
 Interpretari fulgura. Cic. 1. de Divin. 12.
 Pervolgant solis fulgura calum. i. e. Solis lumen. Lucret. lib. 2. 163.
 Pro Fulmine. Virg. 1. Georg. 488.
 Non alias cælo ceciderunt plura sereno Fulgura. Suet. Domit. 15. & Aug. 29. Quum lecticam ejus fulgur pertrinxisset. V. ibi Casaub.
 Transcurfu fulguris consternari. Suet. Aug. 90. 1.
 De Fulgure Cælesti, Condito, Dio, Peremptali, Pestifero, Postulari, Proverso, Renovativo atque Summano, &c. in Disciplina Augurali. V. omnino Lex. Pitisc.
FULGURĀLIS, e. Adv. [στρουπήσιν] Cic. 1. de Divin. 72. Quod Hetruscorum declarant, & Aruspici, & fulgurales & rituales libri, nostri etiam Augurales. h. e. Libri qui de fulgurum inspectionibus tractant.
FULGURITAS, ātis. f. [σέλας] Splendor. Lucil. apud Non. 2. 324. Luptorum aciem claram & fulguratatem arborum.
FULGURIO, [ἀστρουπή] Ære. Fulgur emittere. Plin. lib. 18. cap. 35. Quum ex omnibus quatuor partibus cæli fulgurabit.
 Oculis fulgurat ignis. Sil. lib. 12. 724.
 Auro fulgurat domus. Stat. 4. Theb. 191.
 Fulgurare, ac tonare, ad Orationem transl. Quintil. lib. 2. cap. 6. Ut non loqui, & orare, sed (quod Pericli contigit) fulgurare, ac tonare videatis. V. FULMEN.
 Jove tonante & fulgurante comitia populi habere nefas. Cic. 2. de Divin. 43.
 Fulgurat, imperf. Plin. lib. 9. cap. 35. Si fulguret, comprimi conchas.
FULGURITASSUNT, pro Fulgure percutiuntur, assertur ex Plaut. Trin. 2. 4. 138. Nam fulguritassunt alternæ arbores. Sed Gron. Fulgurita sunt.
FULGURATIO, ōnis. f. [ἀστρουπή] & Fulminatio, apud Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.
FULGURĀTOR, ōris. m. [ἀστρουπήσιν] Fulgurum inspector, ut docet Nonius 1. 319. Cato de moribus Claudii Neronis, Aruspicum fulguratore siquis adducat. Cic. 2. de Divin. 109. Nonne intelligis eadem uti posse & Aruspices, & fulguratores, & interpretes ostentorum, &c. conf. Plin. 2. 8. & 54. & Turneb. 29. 35.
FULGERĀTOR, ōris. m. E pro u in Vet. Infeript. Jovis cognomen. Gruter. p. 21. n. 3. ARAM JOVI FULGERATORI DEDICAVERVNT. & n. 4. DEO FULGERATORI ARAM — POS.
FULGURĀTUS, a, um. Adj. ut, Locus fulguratus. Varro L. L. 4. 32.
FULGURIO, [ἀστρουπή] Ære. Fulgur jacere. Navius, Sane a suo fonitu claro fulguravit Juppiter. Non. 2. 324. Hinc
FULGURĪTUS, a, um. Partic. Plaut. Trin. 2. 4. 78. Nam fulguritæ sunt hic alternæ arbores.
FULGURĪTUM, i. n. [ἀστρουπήσιν] Id quod est fulmine ictum. Qui locus statim fieri putabatur religiosus, quod eum deus sibi dicasse vide- retur. Nonius 5. 33.
FULMEN, inis. n. [κρουνίς, σπείρη, σπυρίδις] Ignis excitatus e nubibus. Plin. lib. 2. cap. 49. Quod si simul rupit nubem, exarsitque, & ignem habuit, non postea concepit, fulmen est. Fulmen est, si nubium conflictu ardor expressus se emiserit. Cic. 2. de Divin. 45.
 Flammeus imber de Fulmine. V. FLAMMEUS. H. St.
 Desigrare ictu fulminis. Cic. 3. Off. 94.
 Examescere jactus fulminum & tonitrua. Cic. 2. de Divin. 42.
 Percussa fulminis ictu. Ovid. ad Liv. 11.
 Sævior ira fulmine. Ovid. 13. Met. 858.
 Ira fulminis. Ovid. 15. Met. 816.
 Vis corusca fulminis. Cic. 2. Tusc. 21.
 Bruta fulmina. V. BRUIUS.
 Caduco fulmine sustulit immanem turmam Juppiter. Hor. 3. Carm. 4. 44.

V. Caducus in CADDO.
 Cælestis fulminis ignis. Lucret. lib. 2. 384.
 Crispiflucans fulmen. V. CRISPUS.
 Horrificum fulmen. Valer. 2. Argon. 97.
 Inevitabile fulmen. Ovid. 3. Met. 301.
 Addidit & tonitrus & inevitabile fulmen.
 Inimica fulmina. Hor. 1. Carm. 12. 60.
 Iracunda fulmina. Hor. 1. Carm. 3. 40.
 Obliqui via fulminis. Sen. Thyeste, 4. Fulmina quippe in obliquum ferantur.
 Penetrabile fulmen. Ovid. 13. Met. 857.
 Præfaga fulmina. Valer. 3. Argon. 354.
 Rutili fulminis æstus. Valer. 7. Argon. 647.
 Sinistrum fulmen, optimum auspicium est. Cic. 2. de Divin. 74.
 Terribili fulmine percussus aliquis. Cic. 1. de Divin. 18.
 Triflucata fulmina. Sen. Oeth. 17.
 Vaga fulmina. h. e. Non in rectum, sed in obliquum euntia. Ovid. 1. Met. 569.
 Afflare fulmine. Suet. Tiber. 69. 2. V. AFFLO.
 Concidit ictu fulminis. Lucret. lib. 3. 487.
 Disjecit fulmine montes. Virg. 1. Georg. 283.
 Expressum ventis per nubila fulmen. Lucan. lib. 1. 151.
 Fabricati sunt Jovi fulmen Cyclopes. Cic. 2. de Divin. 44.
 Feriant fulmina montes. Hor. 2. Carm. 10. 11.
 Fregerunt fulmina nubes. Lucan. lib. 7. 154.
 Jactare fulmen vibratum. Ovid. 2. Met. 308.
 Unde movet tonitrus, vibrataque fulmina jactat.
 Ictus fulmine. Liv. 1. 3. Aventino, fulmine ipse ictus, regnum per manus tradidit.
 Molitur fulmina Juppiter. Virg. 1. Georg. 329.
 Percutit fulmine Juppiter. Cic. 3. de Nat. Deor. 84. V. PERCUTIO.
 Quassare fulmen. Phædr. 4. 17.
 Spargere fulmina in terras. Ovid. 1. Met. 253.
 Tenens fulmen. Suet. Jul. 52. 2.
 Terret fulmine Juppiter. Virg. 1. Æn. 234.
 Torquet fulmina Juppiter. Virg. 4. Æn. 208.
 Vibrata fulmina jactat Juppiter. Ovid. 2. Met. 308.
 Volant fulmina. Lucret. lib. 2. 213.
 Fulmina apud veteres ut multiplicia erant, ita diversa fortiebantur no- mina. Nam quædam erant Postulatoria, quibus sacrificia intermissa, aut non rite facta, repetuntur. Alia Monitoria, quibus docetur quid cavendum sit. Nonnulla Pestifera, quæ mortem exiliumque porten- dunt. Fallacia, quæ per speciem alicujus boni nocent, ut puta dan- do Consulatum perniciosum futurum gerentibus. Ventanea, quæ spe- ciem periculi sine periculo alserunt. Al. Dentanea. q. V. Perempta- lia, quibus tolluntur priorum fulminum minæ. Attestata, quæ prio- ribus consentiunt. Atteranea, quæ in incluso fiunt. Obrutanea, qui- bus prius percussa, neque procurata feriuntur. Regalia, quorum vi tangitur vel comitium, vel principalia urbis liberæ loca, quorum signi- ficatio vel civitati minatur. Inferna, quum e terra exiliunt ignes. Hospitalia, quæ sacrificiis Jovem arcessunt. Auxiliaria, quæ invocata, sed invocantium bono veniunt. Sunt etiam qui fulmina ita distin- guunt, ut aut Perpetua sint, aut Finita, aut Prorogativa. Perpetua, quorum significatio in totam pertinet vitam. Finita, quæ utique ad diem respondent. Prorogativa, quorum minæ differri possunt, averti, tollique non possunt. Hæc ex Peroto. V. plura & accuratiora in Lex. Pitisc.
 Fulmen, dictum a Fluore flammæ. Festus.
 Tralate. Belli fulmina. Virg. 6. Æn. 842.
 — geminos, duo fulmina belli, Scipiadæ; &c. Quicquid vehementem impetum habet, ab ora- toribus & poetis Fulmini comparari solet. Pericli orationem Fulmini- bus comparabat Aristophanes poeta: ut enim fulmen omnia facillime penetrat, ita sublimis oratio facile mentem subit & permeat.
 Fortune fulmina. Cic. 2. Tusc. 66. Nam si omnia rugienda turpitu- dinis, adipiscendæque honestatis causa faciemus, non modo stimulos doloris, sed etiam fulmina fortunæ contemnere licebit.
 Verborum fulmina, h. e. Vehemens impetus. Cic. 9. Fam. 21. Infan- tie tibi videris, quod imitere verborum meorum, ut scribis, fulmina. Columel. in præfat. lib. 1. Nec Brutum aut Cælium, Pollionemve cum Messala & Catulo, deterruere fulmina illa Ciceronis ab eloquen- tiæ studio.
 Pro Clade & infortunio. Liv. 45. 41. Quod duo fulmina domum meam per hos dies perculerint. Flor. 2. 6. Ubi semel se in Hispania movit illa gravis & luctuosa Punici belli vis atque tempestas, destina- tumque Romanis fulmen Saguntino igne consavit. Et paulo post Tralimenus lacus, tertium fulmen Annibalibus. Allegoria est.
 Pro Damnatione ac poena. Juvenal. 8. Sat. 92. — quam fulmine justè Et Capito & Numitor ruerint, damnante Senatu.
FULMINO, [κρουνίω, σπυρίδι, κρουνοδολίω] Ære. Fulmen emittere vel fulmine percutere, aut afflare. Plin. lib. 2. cap. 7. Fulminantem pejerant Jovem.
 Fulminat per totum orbem Fortuna, Tralate. Ovid. ad Liv. 374.
 Oculis fulminare. Propert. lib. 4. 9. 32.
FULMINANS, antis. Procella fulminans. Justin. 29. 3. 1.
 Fulminantis magna manus Jovis. Hor. 3. Carm. 3. 6.
 Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1. Trojanè itaque temporibus & Chironis medicinis contenta & solo Marte ful- minante, minor equidem Achillis populis famam ejus in tantum ad- hæsisse, &c. Virg. 4. Georg. 560.
 — Casar dum magnus ad altum
 Fulminat Euphraten bello. Idem 12. Æn. 654.
 Fulminat Æneas armis.
FULMINANDUS, a, um. passiv. Dignus qui fulmine percutiatur. Ser- Herc. Oeth. v. 6. Fregimus quicquid fuit Tibi fulminandum.
FULMINĀTUS, a, um. Partic. [κρουνοδολίω] Fulmine ictus. Hieronym. Epist. 17. Rupes Tarpeia de cælo sæpius fulminata. Plin. lib. 2. cap. 5. Vulnera fulminatorem frigidiora reliquo corpore sunt.
 Est & Conteramus, territus. Petron. cap. 80. Fulminatus hac pu- nitione.
FULMINATIO, ōnis. f. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit. FULM

FULMINATOR, ōnis. m. Arnob. 6. p. 207. Cum Capitolium toties edax ignis absumeret, Jovenique ipsum Capitolinum cum uxore corripuisset ac filia, ubinam Fulminator illo tempore fuit, ut sceleratum illud arceret incendium. conf. Apul. de Mundo p. 75. Elmenh.

FULMINATRIX, ōis. f. ut, Legio fulminatrix. Gruter. Ant. Inscript. p. 547. n. 6. & p. 567. n. 10. LEG. XII. FVLMINAT. V. Programm. Cellar. 44.

FULMINATUS, a, um. Adj. [νεφελιμύτης] ut, Dentes fulminei apri. Phedr. 1. 21.

Ductor fulmineus. Sil. lib. 17. 540.

Itu potentius fulmineo. Hor. 3. Carm. 10. 11.

Ignis fulmineus. Ovid. 2. de Pont. 2. 118.

Mnestheus fulmineus. Virg. 9. Æn. 812. i. e. In morem fulminis impetum faciens in hostes.

Os, Apri. Ovid. 2. Fast. 232.

Fulmineo celeres dissipat ore canes.

Sues fulminei. Stat. 6. Theb. 865.

FULMINOSUS, a, um. Adj. Sarsib. 11. 13. Fulminosus aer.

FULGINIA, [Φαλγίνια] Herbs est Umbriae patentibus sita camois, inter Spoleum, Mevaniam, Ispellam, atque Nucerniam: a qua Fulginiates dicti, propter continuam Solis fulgorem. Ex Perotto. conf. Sil. 4. 547. Hinc

FULGINATES, [Φαλγινάται] Populi sunt Umbriae in Italia, ut scribit Plin. cap. 14. lib. 3. Foro Haminienses.

FULICA, æ. f. [Φυλξ, κίρκος] Avis quæ & Fulix dicitur, marina vel stagnensis, paulo supra magnitudinem columbæ. Dicta a furvo, id est nigro. Virg. 2. Georg. 353.

In sicco ludent fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35. Et fulicæ matutino clangore tempestatem nuntiant. Vulgus Lingonum vocat *une foulque*. Parisini autem *diabolam* vocant, quod furva sit. Bellonius dicit esse *une poule d'eau*. Cic. 1. de Divin. 14.

Canis fulix itidem fugiens e gurgite ponti,

Nuntiat horribiles clamans iurare procellas. Ex quodam poeta.

Palustres fulicæ. Ovid. 8. Met. 627. conf. Aufon. Epist. 13.

FULIGO, ōnis. f. [αφύγη, αφύγη, κηπίς] a Furvo dicitur. Est autem Nigrum illud excrementum, quod ex fumo caminis aut furnis adhæret. Plin. lib. 35. cap. 6. Adulteriter fornacum balnearumque fuligine. Plaut. Poen. 5. 4. 23.

Si tibi illic non os oblitum est fuligine? Columel. lib. 1. cap. 6.

Quoriam fumo & fuligine sapor olei corrumpitur.

Ardentis massæ fuligo. Juven. 10. Sat. 130.

Affidua potes fuligine nigri. Virg. 7. Ecl. 49.

Madida fuligo, Pimentum. Juven. 2. Sat. 92.

Abtergere fuliginem. Cic. 2. Philipp. 91. Idem tamen, quasi fuligine absterfa, reliquis diebus, in Capitolio præclara Senatusconsulta fecisti. De Antonio incendiario.

Lucubrationum fuligo bibenda. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Verborum & argutarum fuliginem ob oculos audiendum jacere. Gell. lib. 1. cap. 2. i. e. Quasi fumum, aciem hebetantem.

FULIGINOSUS, a, um. Adj. Petron. cap. 108. Omnia lineamenta fuliginea nube confundere.

FULIGINOSUS, a, um. Adj. Fuligine obfusus. Prudent. Rom. 261.

Fuliginosi ture placantur Lares.

FULIGINOSE, Adv. apud Apul.

FULIGINO, ære. Denigrare. Cathol.

FULIGINATUS, a, um. Adj. apud Hieronymum.

FULLA. V. FULICA.

FULLO, ōnis. m. [φουλλός, κρηφός] a Fovendis aqua calida vestibus; Qui (ut ait Ulpianus) curanda, poliendave vestimenta accipit. Plaut. Aul. 3. 5. 14. Stat. fullo, phrygio, aurifex, lanarius. Plin. lib. 28. cap. 6. Urina virilis podagris medetur, argumento fullonum, quos ideo tentari eo morbo negant. Martial. lib. 12. 59.

Est item Fullo, Scarabei species, albis guttis distincta, ut refert Cal. lib. 8. cap. 5.

Fullo item Piscis.

Fullo fuit etiam Apuftiorum cognomen. Liv. 31. 4. Plebeji Iudi ter toti instaurati ab ædilibus plebis L. Apuftio Fullone & Q. Minucio Rufo. conf. Macrob. 2. Saturn. 2. & Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.

FULLONIUS, a, um. Adj. [φουλλωνίος] ut, Fullonia ars. Plin. lib. 7. cap. 56. Plaut. Pseud. 3. 1. 16.

Cras mihi potandus fuctus est fullonius. Al. Fructus. Plin. lib. 16. cap. 44. Quod vero in spina fullonia, hippophastron vocant, &c.

Fulloniae tenere. Plin. lib. 27. cap. 10. [Forte Fullonia æna. V. not. Hard.

Fullonia urina vetus. Plin. 28. 11.

FULLONICUS, a, um. Adj. [φουλλωνικός] Idem. Plaut. Afin. 5. 2. 58. Si non didicisti fullonicam. subaudi Artem. Cato cap. 14.

Fullonica pila, apud eundem Catonem, cap. 10. est Qua tunduntur vestes & panni ut poliuntur, quod hodieque opera rotarum aquariorum sublati pilis fieri videmus. Turneb. Advers. 7. 22. conf. Vitruv. proem. lib. 6.

FULLONICA, æ. f. [φουλλωνίον] Taberna fullonum. Ulpian. in l. Apud Trebat. D. de Aqua pluvia arcenda, Apud Trebatium relatum est: num, in cujus fundo aqua oritur, fullonicas circa fontem instituisse, & ex his aquam in fundum vicini immittere cœpisse, &c. conf. Cato de R. R. cap. 14. & Cujac. Observ. 23. 2.

FULLONICUM, i; vel FULLONICA, orum. n. [κρηφών] reperitur apud Ulpian. in l. Si cujus. §. Item si domus. D. de Usufructu, & quemadmodum quis utatur & fruatur. Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe quæ vulgo diverforia vel fullonica appellantur. Frontin. de Aqueduct. lib. 2. Hæc (aqua) non alium [in] usum, quam in balnearum aut fulloniarum dabatur.

FULLONIA, æ. f. Idem. Plin. 27. 10. Ænea fullonia. Idem 28. 11. Fullonia vetus calefacta. [Immo in utroque loco adjectivum est Fullonia. V. FULLONIA supra.

FULLONIUM, i. n. Idem. Ammian. 14. extr. Hæc Adramytenum Afriscum, in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. ubi V. indenb.

FULMEN, FULMINARE, &c. V. FULGEO.

FULMINATES, [Φαλγινάται] Populi sunt Illyrici, ut scribit Plin. cap. 1. lib. 3. in descriptione Illyrici. [Et hæc falsa lectio est. V. FULGINATES supra.

FULVIA. V. FULCIO.

FULVIUS, Gentile Romanum nomen.

Q. Fulvius Flaccus Censor, regulis marmoreis Junonis Laciniae templum spoliavit ut aedem quam Romæ Eques tri Fortuna faciebat, his tegeret. Liv. lib. 42. cap. 3. Cuius cum ex S. C. reportare iussus esset, biennio post sibi laqueo gulam fregit, ut idem cap. 28. refert.

Fulvius Hippus, primus animalibus, quæ gires vocantur, vivaria in doliis instituit, quemadmodum & apris, ut scribit Perott. Ex Varro lib. 3. de R. R. cap. 12. & Plin. lib. 8. cap. 52. Ubi Lupinus id cognomen scribitur. Al. Hirpinus. V. Hard. not.

Sunt & Feminae ex eadem gente celebratae in historiis, e quibus præcipue famosa est Fulvia M. Antonii uxor, pars civilium bellorum. V. Flor. 4. 5. de bello Perulino. & Patere. 2. 74. 3.

FULVIASTER, Imitans Fulvium. Cic. 12. Att. 45. Solet omnino esse Fulvianer. al. Fulvianaster. de Philotimo. Dubia lectio & obscura.

FULVIANA, a, um. Adj. ut, Fulviana stola. Val. Max. 3. 5. 2.

FULVIANA, Herba. Plin. lib. 26. cap. 8. Et herba fulviana tria ex visio: & hæc nomen inventoris habet, nota tractantibus, urinas ciet.

FULVUS, a, um. Adj. [δελφικός, πυρρός] Color est rufus ac viridi mistus. Unde Fulvi leones dicuntur. Fronto apud Gell. lib. 2. cap. 26. Fulvus videtur de rufo atque viridi mistus, in aliis plus viridis in aliis plus rufi habere. Sic poeta verborum diligentissimus fulvam aquilam dicit, & jaspidem, fulvos galeros, & fulvum aurum, & arenam fulvam, & fulvum leonem. Sicque Ennius in Annalibus, Fulvo ære dixit. Hactenus Fronto. Plin. lib. 13. cap. 9. Cui fulvus color. Idem lib. 8. cap. 21. Sed atrocissimos habet tauros silvestres majores agrestibus, velocitate ante omnes, colore fulvos, oculis cæruleis.

Aquila fulva. Virg. 11. Æn. 752.

Aper fulvus. Ovid. 2. de Arte Am. 373.

Arena fulva. Virg. 5. Æn. 110.

Aurum fulvum. Virg. 7. Æn. 279.

Lumen fulvum. Virg. 7. Æn. 76.

Lupus fulvus. Ovid. 11. Met. 771.

Nuntia fulva Jovis miranda visa figura. Cic. 1. de Legib. 2. i. e. Aquila.

Pellis fulva leonis. Virg. 8. Æn. 553.

Setæ pecudum fulvæ. Virg. 3. Georg. 383.

Sidera fulva. Tibul. lib. 2. l. 88.

Fulvus, Viridis. Virg. 4. Æn. 261.

— atque illi stellatus jaspide fulva

Ensis erat. Ubi Servius, jaspide fulva, pro Viridi: ut, 5. Æn. 309. — fulvaque caput nectentur oliva. Idem 12. Æn. 792.

— fulva pugnas de nube tuentem.

FULVASTER, tia, trum. ut, Radix fulvastra. Apul. de Herb. cap. 109.

FULVEDO, ōnis. f. Color fulvus. Cathol.

F U M

FUMARIA, æ. f. [καμώδης] Fruticosa herbula est, prætenera, coriandro similis: foliis candidioribus, undique numerosis, cineracei coloris, flore purpureo. Fumaria vero nomen sibi ascrivit, quod ejus succo oculis immisso, quibus mirifice claritatem conciliat, lacrymas, quemadmodum & fumus, ciet. Officinis passim vocatur *Fumus terra*. Ex Diosc. lib. 4. cap. 105. Meminit Plin. lib. 25. cap. 13. & Galen. lib. 7. Simplic. medicam.

FUMUS, i. m. [καμώδης, φάσγανος] a Furvo deducitur: notæ significationis. Plin. lib. 12. cap. 17. Fumumque ejus contra ligna alia esse remedio.

Nidor atque fumus ganearum. Cic. in Pison. 3. Paulisper Stetinus in illo ganearum tuarum nidore atque fumo.

Amarus fumus. Virg. 12. Æn. 588.

Calidus. Ovid. 1. Met. 232.

— calidæque involvitur undique fumo.

Undans fumus misto pulvere. Virg. 2. Æn. 609.

Volucres fumi. Virg. 2. Georg. 217.

Cælum subtexere fumo. Virg. 3. Æn. 582.

Fumum dare. Hor. de Arte Poet. 143.

Non fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem Cogitat, &c.

Fumos vendere, est Principum benevolentiam, simulato commendationis officio, per occasionem familiaritatis, pretio vel gratia vendere. Nam fumus initio quidem magnum quiddam esse videtur, verum evanescit illico. Martial. 4. 5.

Vendere nec vanos circum palatia fumos, Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro. conf. Lamprid. Alex. cap. 36. & Heliogab. cap. 10.

Fumum vendere Bud. etiam ex Mart. in hoc ipso versu, item ex Spart. in Alex. sed locum non afferens. Fumorum venditores Lamprid. in Heliog. 29. H. St. Bud. Spartianum pro Lampridio posuit.

Fumo comburi. Cic. 1. Q. frat. 2. Sed quid opus fuit ejusmodi litteris, quas ad ipsum misisti? illum crucem sibi ipsi constituere, ex qua tu eum ante detraxisses, te curturum fumo ut combureretur, plaudente tota provincia. V. Lex. Pitisc. in Crucearius.

FUMARIUM, i. n. [καμωδών] Locus ubi vina fumo medicabantur. Martial. lib. 10. 36.

Improba Massilicæ quicquid fumaria cogunt, Accipit aciem quicquid ab igne cadit. Nam vini fumo præcociem trahunt maturitatem, & celerius vetustescunt, ut docet Columel. lib. 1. cap. 6.

FUMARIOLUM, i. n. dimin. Tertull. de Penit. cap. ult. Thesaurum ignis æterni æstimamus, cum fumariola quaedam ejus tales flammarum ictus suscitant, ut proximæ urbes, aut jam nullæ existant, aut idem sibi de die sperent.

FUMOSUS, a, um. [καμωδών, φάσγανος] Adj. Fumo velut tinctum. Cato de R. R. cap. 130. Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perfergato, & in sole ponito, perhibant bene. Ita neque fumosa erant, & bene ardebunt.

Cado vina fumoso condita. Ovid. 5. Fast. 518.

December fumosus. Martial. lib. 5. 31.

Flamma fumosa. Cato cap. 38. Item infami lapides cocti cadent, & minus flamma fumosa.

Foci fumosi. Ovid. 21. Epist. 92.

Perna fumosa. Hor. 2. Sermon. 2. 117.

Tecta fumosa. Virg. 2. Georg. 449.
Fumosa imagines. Cic. in Pison. 1. Sed ne notum quidem factum aut militia aut doimi: obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil, præter colorem. Fumosas imagines appellavit, Antiquissimi generis stemma: ut legi omnino debeat apud Juven. 8. Sat. 8.
Fumosos equitom cum dictatore magistris. ubi Al. Famofos. Budæus. conf. Sen. Epist. 44. V. IMAGO & STEMMA.
FUMBUS, a, um. Adj. [*ὑμῖνος*] ut, Acheron fumeus. Valer. 4. Argon. 595. V. ACHERON.
Flatus fumeus. Macrobius. 7. Saturn. 10.
Fomite fumeo intepuit. Prudent. præf. in Symmach. 25.
Lumina tædis fumea. Virg. 6. Æn. 593.
FUMICUS, a, um. Aliud Adj. Sidon. 1. Epist. 11. Fumicæ culinæ.
FUMIDUS, aliud item Adj. [*ὑμῖνος*] Plin. lib. 37. cap. 7. Sunt qui præferant Arabicas Indiciis: fumidæque chrysolitho illas similes dicunt. Idem lib. 14. cap. 20. Vitia præter supradicta, acor, aut fumidum virus.
Altaria fumida. Ovid. 12. Met. 259.
Cantes fumidæ. Plin. lib. 5. cap. 9.
Tæda fumida. Virg. 9. Æn. 75.
Vortex fumidus. Plin. lib. 2. cap. 43. De tonitru.
FUMIO, [*ὑμῖνος*] Ære. Fumum emittere. Virg. 1. Ecl. 83.
Et jam fumina procul villarum culmina fumant. Cic. 7. Verr. 43.
Quum fumantes etiam nostras naves reliquissent. Ovid. 1. Met. 242.
— & mediis Tanais fumavit in undis.
Aper fumare dicitur. Martial. lib. 14. 221.
Ære fumantes. Catull. 62. 393.
Atria fumant ignibus. Ovid. 12. Met. 215.
Bitumen fumans. Ovid. 14. Met. 792.
Colla fumantia equum. Virg. 2. Georg. 542.
Excidia Trojæ fumantia. Virg. 10. Æn. 45.
Nafum fumantem urfi ne tentaveris. Martial. 6. 64.
Taurus fumans sub vomere. Virg. 3. Georg. 315.
Terraque calenti fuffure fumantes. Ovid. 14. Met. 86.
Mandere fumantia opsonia. Suet. Vitell. 13. 6.
FUMATIO, ðnis. f. Augustin.
FUMATOR, ðnis. m. Sidon.
FUMIGO, [*ὑμῖνος*] Ære. Suffire. Varro 3. de R. R. cap. 16. Vernò tempore & æstivo fere ter in mense, mellarius inspiciere debet, fumigans leniter. Adde Columel. 8. 5.
FUMIGATUS, a, um. Adj. Apul. Apol. p. 312. Parietes fumigati.
FUMIGABUNDUS, a, um. Interpr. Vulg. Sapient. cap. 10. 7.
FUMIGIUM, i. n. Th. Priscian. 3. cap. 5. Fumigia vaporatis partibus supponere.
FUMIFER, a, um. [*ὑμῖνος*] Adj. ut, Fumiferi ignes. Virg. 9. Æn. 522.
Pinum & fumiferos infert Mezentius ignes. Idem 8. Æn. 255.
Fumiferam noctem. i. e. Fumofam caliginem.
FUMIFICO, [*ὑμῖνος*] Ære. Plaut. Mil. 2. 5. pr.
Inde ignem in aram, ut Ephesiae Dianæ lauta laudes, Gratesque agam, eique ut Arabico fumificem odore amœne.
FUMIFICUS, a, um. Adj. [*ὑμῖνος*] Ovid. 7. Met. 114.
Fumificisque locum mugitibus implevere. De tauris Colchicis.
Plaut. Fragm. 2. 1. 1. Epeum fumificum cocum. Ab Epeo illo, inquit Varro, qui dicitur ad Trojan fecisse equum Trojanum Argivis, & apte cibum curasse. Ideo ait Epeum fumificum, qui legioni nostræ habet coctum cibum. V. lib. 6. de L. L. 3. & Sidon. 8. Epist. 11. v. 43.

F U N

FUNALIA, FUNAMBULUS. V. FUNIS.
FUNCTIO, FUNCTUS. V. FUNGOR.
FUNDA, æ. f. [*σφενδύνη, ἐκπύλον*] Instrumentum e funiculo factum, quo funduntur, hoc est jactantur lapides. Ter. Eun. 4. 7. 16. Fundam tibi nunc nimis vellem dari, &c. Liv. 1. 43. Virg. 1. Georg. 309.
Stupea torquentem Baleris verbera funde. Ovid. 2. Met. 728.
Non fecus exarfit, quam quum Balearica plumbum Funda jacit. Adjicit autem Balearica, eo quod Baleares insulæ peritissimos mitterent funditores.
Cita funda. Tibull. lib. 4. 1. 97.
Lata funda. Ovid. 14. Met. 825.
Teretes fundæ. Stat. 4. Theb. 66.
Torta funda. Propert. 4. 3. 65.
More fundæ rotare aliquem. Ovid. 14. Met. 517.
Funda, Retis genus quod in orbem spargitur, & Reticulum dici solet. Virg. 1. Georg. 141.
— funda jam verberat amnem. Servius.
Funda, Sacculus, seu marsupium in modum retis factum, in quo pecunie & alia geruntur. Macrobius. lib. 2. Saturn. cap. 4. in fine, Quumque accessisset ad fellam, demissa in fundam pauperem manu, paucos denarios protulit, quos principi daret. V. Cujac. Obs. serv. 10. 26.
Funda, Circulus ex auro sive alio metallo, quo gemmæ ita nectuntur, ut aurum non nisi margines amplectatur. Plin. lib. 37. cap. 8. ad finem, Quamobrem præstantiores funda clauduntur, id est, patentes, nec præter margines auro amplectente.
FUNDALIS, e. Adj. Ad fundam pertinens. Prudent. Psych. 294.
Dextera fundali torfit stridor lapillum.
FUNDITO, Ære. Ammian. 24. 14. Funditare spicula.
FUNDITOR, Æri. Funda petere. Plaut. Pæn. 2. 36. Eos volantes jussi funditarius. Turneb.
FUNDITOR, ðnis. m. [*σφενδύνη*] Qui funda dimicat. Sallust. in Jugurth. cap. 46. Ipse cum expeditis cohortibus, item funditorum & sagittariorum delecta manu, apud primos erat. Liv. 2. Bell. Gall. 7. Liv. 36. 18. & 38. 29.
FUNDIBULARIUS, i. m. [*σφενδύνη*] Idem.
FUNDIBULATOR, ðnis. m. Veget. de Re Mil. 3. 14. V. Not. Stewech.
FUNDIBALUS, i. m. & FUNDIBALUM, i. n. Balista. Hidor. Orig. 18. 10. Balista & Fundibalus, quasi fundens & emittens. Rectius

a Funda. V. Vulg. Interpr. 1. Maccab. 6. extr. Et Lipsei Policro. lib. 3. Dial. 3.
FUNDULA, æ. f. dimin. Varro L. L. 4. 32.
FUNDAMENTUM. V. FUNDUM.
FUNDANIA Gens Romana, cujus meminit. Liv. 25. 2. & alias. Ex hac Fundanius, Amicus Horatii, 2. Serm. 8. 19.
FUNDI, [*ὑμῖνος*] Oppidum Italiæ prope Cajetam, quod intercidit, juxta quod lacus est Fundanus, cujus meminit, Plin. lib. 3. cap. 5. Inde generosa vina Fundana scriptoribus commendata. Olivarius in Melam dicit nunc vocari *Fondi*. Hor. 1. Serm. 5. 34. Sil. 8. 530.
FUNDANUS, a, um. Adj. ut, Montes Fundani. Tacit. 4. Ann. 59. 2. V. dict. superior.
FUNDITUS, & FUNDO, as. V. FUNDUM.
FUNDO, fudi, fufum, [*ῥέω, ῥύω, ῥύμι, ῥέω*] Ære. proprie est Liquefacere vel liquida emittere. Quintil. lib. 7. cap. 1. Neque enim, quanquam fulis omnibus membris, statua sit, nisi collocetur. Fundere ex ære imaginem. Plin. lib. 34. cap. 8. Theodoros qui Labyrinthum fecit Sami, ipse se ex ære fudit, præter similitudinem mirabilem, fama magnæ subtilitatis celebratus.
Vina funduntur. Propert. 4. 6. 73.
Jordanis in lacum se fudit. Plin. 5. 15.
Minus proprie de aliis rebus, ut,
Fundi & dilatari. Cic. 3. de Fin. 49. Sed quanquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere, & tamen utrumque eorum fundi quodam modo, & quasi dilatari putant.
Fundet se latius Orator. Cic. in Orat. 125. Quum vero ea causa in ciderit, in qua vis eloquentiæ possit expromi, tum se iatius funde Orator, tum reget & flectet animos, &c.
Fusus in corpore humor & calor. Cic. 2. de Nat. Deor. 101.
Funditur fulgor lucis in digitos. Plin. lib. 37. cap. 6.
Fundet se iustitia in ceteras virtutes. Cic. 5. de Fin. 65.
Fusa per gentes superstitio. Cic. 2. de Fin. 148.
Flores fundere. Virg. 4. Ecl. 20.
Ipfa tibi blandos fundent eunabula flores. i. e. Abundante præbebunt. Sic Cic. 5. Tusc. 37.
Frugem fundit. Cic. de Senect. 51. E quibus quum emerferit, fundit frugem spicæ ordine structam. i. e. Emittit. Etiam de Partu animalium adhiberi notat Elmenh. ad Arnob. p. 12.
Lacrymas fundere. Plin. lib. 8. cap. 42. Sic
Sanguinem fundere. Cic. 1. de Divin. 46. V. in SANGUIS.
Multitudinem minorum silvestrium fundit Africa. Plin. lib. 8. cap. 30.
Pastus fundit varios ex sese terra. Cic. 2. de Fin. 110.
Sagittam fundere. Sil. lib. 7. 646.
Uinam fundere, pro Meiere. Plin. lib. 24. cap. 19.
Fundere corpora humi, Prosternere. Virg. 1. Æn. 196.
Nec prius abfistit, quam septem ingentia victor Corpora fundat humi.
Fusus humi toto corpore. Martial. lib. 8. 75.
Exercitum fundere, Delere & vincere. Liv. 1. 10. Auc. de Viris illustrious cap. 51. Rægem Philippum prælio fudit. Sic, Fundere opias. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. Cic. pro Rabir. 29.
In fugam fusa primo concursu acies. Liv. 5. 32. pr.
Funduntur turpi fuga. Liv. 4.
Fusi fugatique. Liv. 2.
Fundere, Abundanter loqui. Virg. 3. Æn. 344.
Talia fundebat lacrymans. Idem 8. Æn. 584.
Cantus fundere ex gutture dicitur rana. Cic. 1. de Divin. 14.
Carmen fundere. Cic. 1. Tusc. 64.
Clangorem vastum fundere. Cic. 2. Tusc. 24.
Jocularia fundere inconditis versibus. Liv. 7. 2.
Iras inanes fundere. Valer. 3. Argon. 696.
Loquelas has fudit ore. Virg. 5. Æn. 842.
Mendacia fundere. Plaut. Pseud. 4. 1. 33.
Oracula fundere. Cic. 1. de Divin. 34. Et 1. de Nat. Deor. 65.
Orationem numerose & volubilter fundere. Cic. in Orat. 210.
Preces fundere. Virg. 5. Æn. 234.
Septenarios ad tibiam fundere. Cic. 3. Tusc. 106. Non intelligo qui metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam.
Verba fundere. Ter. Adelph. 5. 1. 7.
Ohe, jam tu verba fundis hic, sapientia? Ubi Donatus, Fundis, utrum sine ulla cessatione profers? an perdis? secundum illum — nam quid tu hic agas,
Ubi siquid boni præcipias, nemo obtemperat?
Verba fundere poetarum more. Cic. 4. de Fin. 30.
Versus fundere extempore. Cic. 3. de Orat. 194.
Vocem fundere. Cic. 2. Tusc. 56. Quid? qui volunt exclamare minus, nam satis habent latera, fauces, linguam intendere: e quibus elici vocem & fundi videmus? Virg. 4. Æn. 621.
— extremam fundo cum sanguine vocem.
Incondite fundere. Cic. 3. de Orat. 175. Neque est ex multis res una quæ magis oratorem ab imperito dicendi, ab ignaroque distingua quam quod ille rudis incondite fundit, quantum potest, &c.
Fusa latius oratione. Cic. 1. de Legib.
Fundere in Tiberim, Immergere. Liv. 2. 5. pr. Defectam cum stramento fegetem magna vis hominum simul immissa corbis fudere Tiberim.
Funditur in Rhenum fluvius. Plin. lib. 4. cap. 10.
Funditur latissime. Cic. 5. de Fin. 1. Semper enim ex eo, quod maximas partes continet, latissimeque funditur, tota res appellatur.
Fundi in latitudinem. Plin. lib. 38. cap. 13.
Funditur in omnes partes vitis. Cic. de Senect. 52.
**Vide an apud Virg. Funditur in lacrymas. Dicitur alioqui potius E fundi in lacrymas. H. St. Obversatur nomini Gallo popularium puto, barbaries. Ceterum quod Galli dicunt *Fondre en larmes*, id Ovi 15. Met. 549. expressit Liquitur in lacrimas.
Fundere (inquit Servius) est Supina manu libare, quod fit in faci supernis. Virg. 4. Æn. 245.
— media inter cornua fundit. Et apud Martial. lib. 9. 9
Fundere tex cyathos.
Vina liquentia fundam. Virg. 5. Æn. 238.**

FUSUS, a, um. Adj. ut, Fusa ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Dispositio pars Rhetorices, & per omnes materias, totumque earum corpus æqualiter fusa. Quintil. lib. 3. cap. 9.
 Per herbam fusi, Jacentes. Virg. 1. Æn. 218.
Aer fusus & extenuatus. Cic. 2. de Nat. Deor. 101. Evin mari finitimus aer die ac nocte distinguitur. Isque tum fusus & extenuatus sublimetur, tum autem concretus in nubes cogitur, humoremque colligens, terram auget imbribus, tum effluens huc & illuc, ventos efficit.
Corpus fustum, pro Lavi & molli. Liv. 38. 21. Detegebat vulnera eorum, quod nudi pugnant: & sunt fusa & candida corpora: ut quæ nunquam nisi in pugna nudentur. Contrarium Rugoso vel calloso.
Crines fusi. Virg. 10. Æn. 137. i. e. Sparfi.
Cupressus fusa. Plin. lib. 12. cap. 17.
Decorum late fustum, Late patens. Cic. 1. Offic. 98.
Membra fusa toro. Ovid. 3. de Pont. 3. 8.
Opus late fustum. Quintil. lib. 2. cap. 13.
Vulnere multo fusus. Sil. lib. 4. 233.
Humi fusus. Virg. 6. Æn. 440.
 Idem ac Copiolus. Gell. 2. 26. Græca lingua prolixior fustiorque, quam nostra. Cic. 2. de Orat. 15. Genus orationis fustum atque tractum.
FUSÆ, Adv. [χρῆσις] h. e. Abundanter & copiose. Cic. 3. de Fin. 26. Potest id quidem fusc & copiose, & omnibus electissimis verbis gravissimisque sententiis rhetorice & augeri & ornari.
Populus fusc in tribus convocatus. Cic. 1. de Legib. 7.
Fusc lateque. Cic. 4. Tusc. De cujus excellentia multa quidem dici quamvis tusc lateque possint, sed brevissime illo modo.
Fusc lateque dicere. Cic. in Orat. 113.
FUSIM, aliud Adv. Idem est quod Sparfim: Fusc autem, ut supra diximus, significat Late & copiose. Perott.
FUSIO, ðnis. f. [χρῆσις] Cic. 1. de Nat. Deor. 39. Ipsumque mundum deum dicit esse, & ejus animi fusionem universam.
Tenuis fusio stellarum. Vitruv. 9. 7.
Fusio, apud Ulpian. l. 23. §. 3. D. de usufr. significare videtur Profusam quandam largitionem, qua uti solent erga fiscum hi, qui in iis locis possessiones habent, per quos exercitus transit: quomodo idem testatur moris fuisse, ut ob eam causam municipio frugum suarum copiam vilissimo pretio largiantur. Ergo, inquit, & quod ob transitum exercitus confertur ex fructibus, sed & si quid municipio. Nam solent possessores certam partem fructuum municipio viliori pretio addicere: Solent & fisco fusiones præstare. Hæc onera ad fructuarium pertinebunt. Vulgati codices functiones habent, quod intellectu multo est facilius. [Sed cave mutes. Gloss. Lat. Gr. Fusio. Ἰλισμός, ἐπιπέφυκτος δὲ μισθίασιν. (Sic enim, sublata distinctione, legendum) Fusiones, Ἰλισμοί, σιωπῆλαι, ἐπιπέφυκτος. In iisdem Glossis fusionaticum, Ἰλισμὸν. Quod hinc abesse non debuit vocabulum. Macer in Hierol. Indictio, inquit, appellata est Distributio & Fusio.
FUSOR, ðnis. m. [χρῆσις] ut, Fusor aramentarius. Fusores, qui ex metallo quoriam statuas, aliave opera fundunt. Et Ars fusoria, ars fundendi, miscendi, transmutandique metalla. Et Fusorium vas, in quo metalla funduntur, hoc est liquefunt. Ex Perotto. [Sed nullum afferunt veteris auctoris locum. Nam qui in Thef. Lips. ex Pallad. afferebatur, eum nos ad dict. FUSORIUM, quo pertinet, rejecimus. In Gloss. Gr. Lat. χρῆσις, Conflator.
FUSORIUS, a, um. V. supra.
FUSORIUM, i. n. Pallad. 1. 37. Coquinæ fusoria. Idem 1. 42. Balnearum fusoria. Idem 1. 17. Relicto fusoriis loco.
FUSŪRA, a. f. [χρῆσις] Plin. lib. 31. cap. 6. Molybditis plumbi ipsius fusura, quæ fit Puteolis, & inde habet nomen. conf. Vulg. Interpr. 3. Reg. 7. 37.
FUSILIS, e. Adv. Quod fustum est. ut, Aurum fusile. Ovid. 11. Met. 126.
Sal fusilis. Columel. 6. 33.
FUNDĪTO, [χρῆσις, ἀπορροή] Ære.
Funditare, Multum & frustra verba proferre. Plaut. Afin. 5. 2. 52. Næ ille ecastor fœnerato funditat.
Funditare verba. Plaut. Pœn. 1. 2. 61.
 En monstrum mulieris, tantula tanta verba funditat. Idem Amph. 4. 2. 13. V. Turnebi Advers. 15. 7. qui a Funda arcessit. q. V. Funditare rem, pro Consumere, & prodigere ac profundere. Plaut. Merc. [Hunc locum frustra quaero.
FUNDUS, i. m. [συνθεσίν, βέβαιον, βέβαιον] proprie est ima pars uniuscujusque rei, quæ aliquid in se liquoris contineat, vel ad continentum facta sit; ut doli, navis, alvei, fluminis, lacus, maris. Male distinguunt aliqui Lexicographi inter Fundum & Fundus, ut prius de Imo cuiusque rei, posterius de Agro dicatur: cum prius Latina Lingua non agnoscat. Fundus usurpatur a Servio ad 2. Æn. 758. pro Infima parte. Cum de imo, inquit, fundus, de summo fistigium dicatur. In Vet. Gloss. item Fundus de Imo pariter atque Agro exponitur. Fundus, χωρίον, ἀγρός, ἐξ ἀπορροῆς. Sen. Epist. 1. Sera in fundo partitionia.
Arenosus fundus fluvii. Sil. lib. 3. 465.
Imo Nereus ciet æquora fundo. Virg. 2. Æn. 419.
Armani fundum exsecuit, & festertium* & auri quinque pondo abstulit. Cic. pro Cluent. 179.
Relidere in fundo. Cic. pro Corn. Balb. 20.
Largitio fundum non habet. Cic. 2. Off. 55.
Fundus pro Auctore. Plaut. Trin. 5. 1. 7. Et rei fundus pater sit potior eo. V. Taubm. in loc. Fetus, Fundus dicitur populus esse rei, quam alienat, hoc est auctor. Celebris est Ciceronis formula; Populus fundus, populus hic fundus: pro Balbo 20. Quid enim potuit dici imperitius, quam fœderatos populos fieri fundos oportere? nam id non magis proprium est fœderatorum, quam omnium liberorum: sed totum hoc, Judices, in ea fuit positum semper ratione atque sententia, ut quum iussisset Prætor aliquid, si id adficerent focii populi ac Latini: et si ea lex quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo resedisset: ut tum lege eadem is populus teneretur, non ut de nostro jure aliquid minueretur, sed ut illi populi aut jure eo, quod a nobis esset contitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio uterentur. Ibid. 42. Potuit magis fundus popu-

lus Gaditanus fieri, si tum fit fundus, quum scita ac iussa nostra sententia comprobatur, quam cum hospitium fecit? V. Sigon. d. Jure Italiae 1. 4. & Græv. ad loc. & paulo post. Gell. 19. 8. Sed hæc ego, inquit Fronto, non ut hujus sententiæ legisque fundus, subscriptorque fierem.
FUNDĪTUS, Adv. [ἀπόρροη] Cic. 6. Verr. 79. Qui non obrufit aliqua ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus sustulit ac delevit. i. e. Prorsus, omnino, penitus, & velut ab ipso fundo.
Funditus interire. Cic. 6. Fam. 2. Necessè est enim aut armis urgeri Rempub. sempiternis, aut his postis recreari aliquando, aut funditus interire.
Evertere funditus amicitiam. Cic. 2. de Fin. 80.
Eversa funditus civitas. Cic. de Amicit. 23. Quæ autem domus tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti?
Miscetur omnia funditus. Sallust. ad Cæs. de Repub. ordin. 6. 51. Sed non inscius, neque imprudens sum, & quæ mea res agetur, quæ favicia, quæve tempestates hominum nobilium futurae sint, quum indignabuntur omnia funditus misceri, antiquis civibus hanc servitutem imponi.
Perdere aliquem funditus. Plaut. Merc. 5. 4. 63. Ter. And. 1. 5. 9. Quod si fit, pereo funditus. Cic. 1. Fam. 9. Quem ego funditus peridi.
Perdere funditus civitatem. Cic. 6. Att. 1.
Perent urbes funditus. Hor. 1. Carm. 16. 20.
Tollere amicitiam funditus e vita. Cic. de Amicit. 92. Quæ causa est cur amicitiam funditus tollamus e vita, ne aliquas propter eam suscipiamus molestias?
Trahere Remp. funditus. Tacit. 3. Ann. 54. Hanc p. c. curam sustinet princeps; hæc omissa, funditus Rempub. trahet.
Versæ leges funditus. Tacit. 3. Ann. 6.
Virtus funditus. Justin. 25. 3. 8.
Funditus, pro Prorsus. Cic. 3. de Orat. 193. Neque carum rerum quenquam funditus natura voluit esse expertem.
Funditus tollere fidelem. Cic. in Orat. 209.
Ne spondæus quidem funditus est repudiandus. Cic. in Orat. 216.
FUNDO, [ἐπιπέφυκτος, καὶ ἀπορροή] Ære. Firmare, & quasi fundamentum facere, stabilireque. Virg. 8. Æn. 478.
 Haud procul hinc saxo colitur fundata vetusto, Urbis Agyllinæ sedes.
Arces fundantem, ac tecta novantem. Virg. 4. Æn. 260.
Civitas fundata legibus, cui opponitur Eversa. Plin. in Paneg. cap. 34. Excidisti intestinum malum, & provida severitate cavisti, ne fundata legibus civitas, eversa legibus videretur.
Disciplina accuratè fundata & extracta. Cic. 4. de Fin. 1.
Domum fundatam paternis, avitisque opibus exhaurit. Quintil. in Decl. 9. seu Gladiatore.
Fides leviter fundata. V. LEVIS.
Imperium magnis laboribus fundatum. Cic. 4. Catil. 19.
Imperium illud maxime vestrum fundavit. Cic. pro Corn. Balb. 31.
Jus civile fundare. Pomponius in l. 2. §. Post hos fuerunt. D. de Origine juris, Post hos fuerunt P. Mucius, & Brutus & Manilius, qui fundaverunt jus civile.
Navam fundare, Facere, constituere. Plaut. Mil. 3. 3. 43.
Significat & Firmare in mari. Virg. 6. Æn. 4.
 ----- tum dente tenaci
 Anchora fundabat naves.
Opes bene fundatæ. Ovid. 14. Met. 583.
Respublica præclare fundata. Cic. in Parad. 1. Qui hanc Rempub. tam præclare fundatam nobis reliquerunt.
Sceptra fundare. Sil. lib. 1. 44.
Urbem fundabit legibus. Virg. 6. Æn. 812.
FUNDĀTUS, a, um. Adj. ex Partic. V. in ipso verbo. Hor. 1. Epist. 15. 45.
Conspicitur nitidis fundata pecunia villis.
Fixus & fundatus Reip. status. Cic. 1. Att. 13.
Fundatum veritate. Cic. pro Facc. 26. Nihil religione testatum, nihil veritate fundatum, nihil dolore expressum, &c.
Compar. Quo fundatior erit ex arenato directura, eo firmier erit ad vetullatam soliditas tectorii. Vitruv. 7. 3.
Superi. Imperia fundatissima. Arnob. 3. p. 115.
Ecclesia fundatissima. Augustin. Epist. 56.
Fides fundatissima. Idem Epist. 28.
Familia fundatissima, Antiquissima & ditissima. Cic. pro Domo 96.
Quod quum judicasset, deservi conjugis miserae dissidium, liberorum carissimorum solitudinem, fratris absentis amantissimi atque optimi casum, subitas fundatissime familiæ ruinas.
FUNDĀMBEN, ðnis. n. [ἐπιπέφυκτος] Idem quod Fundamentum, apud Poetas. Ovid. 5. Met. 361.
Ambibat Sicule cautus fundamina terræ.
Jacere fundamina. Ovid. 4. Fast. 835.
Augurio lati jaciunt fundamina cives.
Ponunt favis apes fundamina. Virg. 4. Georg. 161. conf. Manil. 1. 726.
FUNDAMENTUM, i. n. [ἐπιπέφυκτος, βέβαιον, ἰσχυρὰ, δὲ ἀπορροή, ἐπιπέφυκτος] notæ significationis.
Initia & fundamenta. Cic. pro Sext. 5. Non ageredia ad illa maxima & amplissima prius, quam docuero, quibus initiis ac fundamentis hætantæ summis in rebus laudes excitatæ sunt.
Adolescentiæ fundamentis constituta senectus. Cic. de Senect. 62.
Defensionis firmissima fundamenta meæ sunt, si nitantur iudicio suorum. Cic. pro Cæl. 30.
Dialecticæ fundamentum. Cic. 4. Acad. 7.
Iustitiæ fundamentum, fides. Cic. 1. Off. 23.
Libertatis firmissima fundamenta. Cic. pro Corn. Balb. 31.
Orationis fundamentum præclare jactum. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
Virtutum omnium fundamentum, pietas. Cic. pro Planc. 29.
Sedes & fundamentum constituenda fidei, narratio. Cic. in Partit. 31.
Solem quoddam atque fundamentum est, verborum usus & copia bonorum. Cic. 3. de Orat. 149.

Cæmentitia fundamenta. V. CÆMENTUM.
 Stabili fundamento manet fortuna. Lucret. lib. 5. 1120.
 A fundamento. V. A PRÆP.
 Agere fundamenta. Cic. pro Milon. 76. V. AGO.
 Convellere fundamenta. V. CONVELLO.
 Disjecit a fundamentis arcem. Nep. 20. 3. Idem 23. 7. 7.
 Emota fundamenta quatit. Virg. 2. Æn. 610.
 Habere mali fundamentum & radices altiores. Cic. ad Brut. 17.
 Jacere fundamenta. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Jacere causæ fundamenta. Cic. pro Flacc. 4. Nihil est præterea quo fugere possumus, nisi forte quæ res hoc iudicio tentetur, quid agatur, cui causæ fundamenta jacentur, iudices, videtis.
 Jacere fundamenta Reipub. Cic. 12. Fam. 25. Ego mi Cornifici, quo die primum in spem libertatis ingressus sum, & cunctantibus ceteris a. d. xlii Calend. Jan. fundamenta Reipub. jeci, eo ipso die providi multum, atque habui rationem dignitatis tuæ.
 Jacere fundamenta salutis alicujus. Cic. 10. Fam. 29. Illi mihi necesse est concedant ut tibi plus quam ipsi hoc tempore prodesse possim; quod quidem nec desisti facere, nec desistam, & jam in maxima te feci, & fundamenta jeci salutis tuæ.
 Jacta defensionis fundamenta. Cic. pro Muren. 14.
 Jacere fundamenta pacis. Cic. 1. Philipp. 1. Quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis.
 Jacere fundamenta & Perficere opera, contraria. Cic. pro Marcell. 26. Tantum abes a perfectione maximorum operum, ut fundamenta quæ cogitas, nondum jeceris.
 Latent fundamenta. Quintil. in præm. lib. 1.
 Locare alii fundamenta, pars ducere muros. Virg. 1. Æn. 432.
 Locare fundamenta in stabili loco. Plin. lib. 56. cap. 14.
 Ordini fundamenta ex depresso loco. V. ORDIO.
 Positum est philosophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorum. Cic. 2. de Divin. 2.
 Ponere fundamenta Consulatus. Cic. in Pison. 9.
 Ponere virtutum omnium fundamenta in voluptate tanquam in aqua. Cic. 2. de Fin. 72.
 Substruere fundamentum. Plaut. Most. 1. 2. 40.
FUNDAMENTALIS, e. Solido fundamento innixus. Unde
FUNDAMENTALITER, Adv. Sidon. Epist. 3. 8. extr. Fundamentaliter erueri. [i. e. A fundamentis.
FUNDUS, i. m. [*χρῆμα, ἀγρὸς*] est Quiddam minus quam ager: singula enim proprie præta (ut inquit Valla) singulæ vineæ, singuli horti, singula oliveta, pomaria, salicta, arbutta, pascua, nemora, loca aucupatoria, venatoria, piscatoria, sive villam atque ædificium, sive piscinam atque alvearia, sive vivaria habeant, sive non habeant, singuli fundi sunt: & hoc quidem in agro. Itaque fundus est possessio rustica. Plaut. Capt. 1. 2. 78.
 Quasi fundum vendam, meis me addicam legibus.
 Fundum & Prædium idem esse declarat Scævola in l. ult. D. Quib. mod. pig. vel hypoth. solu. Primi creditoris, qui pignori prædia acceperat: & posterioris, cui quidam ex eisdem fundis dati erant: ad eandem personam hæreditas devenerat. Palam est, quæ prius Prædia vocarat, postea Fundos appellari.
 Cultus fundus. Hor. 2. Serm. 5. 13.
 Lati fundi. Virg. 2. Georg. 468.
 Mendax fundus. Hor. 3. Carm. 1. 30.
 Optimus maximusque fundus. V. Optimus in BONUS.
 Ornatissimus fundus. V. Ornatus in ORNO.
 Conducere fundum. V. CONDUCO.
 Ingredi in fundum. V. INGRADIO.
 Obire fundos nostros cui non licet, aut res rusticas vel fructus causa vel delectationis invisere? Cic. 1. de Orat. 249.
 Occiderunt fundi. V. OCCIDIO.
 Fundi appellatione (inquit Florentinus Jureconf.) omne Ædificium, & omnis Ager continetur. Sed in usu, urbana ædificia, aedes: rustica, villæ dicuntur. Locus vero sine ædificio in urbe Area: rure autem, Ager appellatur. idemque ager cum ædificio, Fundus dicitur. l. 211. D. de verb. signific.
 Fundus, inquit Festus, dicitur Ager, quod planus sit, ad similitudinem fundi vasorum. Usurpatur generaliter de Bonis immobilibus in l. xlii Tab. V. Rosin. Ant. Rom. l. 8. p. 802.
 Fundus, Varroni, vel a Fundamento, vel a Fundendo, Ager dicitur. Servius, Fundus dicitur ab eo, quod sit rerum omnium fundamentum.
 Fundus, metaphoricòs, pro Fundamento in quoque negotio, a Plauto usurpatur, in Trin. 5. 1. 7. V. Fundus pro Auctore supra.
FUNDULUS, i. m. dimin. Vitruv. 10. 13. Ærei moduli cum fundulis ambulatilibus. V. Lex. Vitruv. p. 52.
 Fundulus, Intestinum, a fundo, quod non ut reliquæ partes, sed ex una parte sola apertum. Varro 4. L. L. 22.
 Fundulus, Piscis sic dicitur quia fundo adhæret. ad. Gobius fluviatilis. V. Johnston. de Pisc. p. 139.
FUNEBS, FUNESTUS, FUNERO, & C. V. FUNUS.
FUNGO, functus sum, [*πρωτῶν, ἔμπεδω*] fungi. Officium, munusque agere, inquit Valla lib. 5. Accus. & frequentius Ablat. jungitur. Plaut. Most. 1. 1. 45.
 Tu tibi istos habeas turtures, pisces, aves:
 Sine me alliati fungi fortunas meas.
 Advocatione injuncta fungi. Plin. 2. Epist. 35.
 Diem fungi, i. e. Mori. Tertull. in l. Proponebatur. D. de Castrensi peculio, Proponebatur filiusfamilias miles testamento facto extraneum hæredem scripsisse, deinde superflue decessisse: pater deliberante hærede instituto ipse diem functus est, deinde hæres, &c.
 Epulis functi. Ovid. 4. Met. 764.
 Fato functus, pro Mortuus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Fortuna prospere fungi. Cic. de Clar. Orat. 243.
 Gaudio fungi. Tacit. 2. Hist. 55. Additæ erga Germanicos exercitus laudes, gratesque, & missa legatio, quæ gaudioungeretur.

Honore functus. Liv. 4. 57. extr. Quatuor creati sunt, omnes jam functi eo honore. conf. Nep. 2. 7. 3.
 Laboribus functus. Hor. 2. Carm. 18. 38.
 Legationibus fungi. Quintil. lib. 3. cap. 2.
 Loco primo fungi. Quintil. lib. 3. cap. 6.
 Mandatis fungi. Tacit. 13. Ann. 21. Burrus iis mandatis Senecæ coramungebatur.
 Militia fungi. Suet. de Clar. Gramm. 9.
 Ministerio fungi. Plin. lib. 8. cap. 5. Non potuisse effici, ut crudelitatis alienæ ministerio fungeretur.
 Morte functus, Mortuus. Ovid. 11. Met. 583. conf. Paterc. 2. 49. 1.
 Munus alicujus fungi. Plaut. Men. 1. 4. 5.
 Nam parafitus, hominum octo munus facile fungitur.
 Muneris aliquid fungi & sustinere in Rempub. Cic. 5. Verr. 199. Hoc vobis est statuendum, quid aratorum ipsum arationis nomine muneris in Rempub. fungi, ac sustinere velitis.
 Munere aliquo fungi. Cæs. 7. Bell. Gall. 25. Hunc ex proximis unus jacentem transgressus, eodem illo munere fungebatur.
 Munere interpretis fungi. Cic. 1. de Fin.
 Munere fungi amici. Hor. 1. Epist. 9. 5.
 Muneribus corporis fungi. Cic. de Amicit. 22. Denique ceteræ res quæ expetuntur, opportuna sunt singulæ rebus fere singulis: divitiæ, ut utare, &c. valetudo, ut dolore careas, & muneribus fungare corporis.
 Munere fungi, pro Donare. Cic. 2. Off. 70. Neque vero verbis auget suum munus, si quo forte fungitur, sed etiam extenuat. i. e. Si beneficium inops collocavit. Budæus.
 Munera fungi. Tacit. 3. Ann. 17. Suprema erga memoriam filii sui muneraungerentur.
 Officio suo fungi, quod vulgus dicit *facere suum debitum*. Ter. Adolph. 4. 3. 12. Cic. Brut. 9. Et pro Cæl. 21.
 Officio justitiæ fungantur, qui adipisci veram justitiæ gloriam volunt. Cic. 2. Off. 43.
 Officio ministerioque fervorum fungi. Plin. Epist. 24.
 Officiis civilibus. Majorem partem ætatis ejus, qua civilibus officiis fungantur homines. Liv. 1. 35.
 Officiis vernaliter fungi. Hor. 2. Serm. 6. 109.
 Officium alicujus fungi. Ter. Heaut. 3. 3. 19. Idem Adolph. 3. 4. 18.
 Quem iratri adoptandum dedisti neque boni, Neque liberalis functus officium esse viri.
 Opera mediastini fungi. Ulpian. l. 1. D. Naut. Caupon. &c.
 Partibus iudicis fungi. Plin. 3. Epist. 5. ad Macrum.
 Pignorum fungi in vicem satisfactionis, i. e. Loco fidejussorum pignora præstare l. 7. D. de Prætor. stipulat.
 Stipendio fungi. Cæs. 8. Bell. Gall. 8. Quæ (Legio) octavo jam stipendio functa, tamen collatione reliquarum, nondum eandem vetustatis & virtutis ceperat opinionem.
 Vice cotis fungar. Hor. de Arte Poet. 304.
 Vicem fungi alienam. Liv. 1. Idem 1. 9. extr. Quum suam vicem functus officio sit.
 Virtute functos duces canere. Hor. 4. Carm. 15. 29.
 Vita fungi. Papinianus in l. Filiusfamilias. D. de Castrensi peculio. h. e. Mori.
 Vita fungi, idem quod Agere vitam. Val. 5. 5.
 Fungi, pro Statui. Paul. l. 63. D. ad l. Falcid. Pretia rerum non ex affectu, nec utilitate singulorum, sed communiter funguntur. i. e. Statuantur, æstimantur, definiuntur.
 Fungi pro re aliqua. Columel. lib. 1. cap. 5. Quisquis ædificia volet in declivibus areis extruere, semper ab inferiore parte auspicietur: quia quum ex depresso loco fuerint orsa fundamenta, non solum superficiem suam facile sustinebunt, sed & pro futura & substructione fungentur adversus ea quæ mox, si forte villam prolatare libuerit, ad superiorem partem applicabuntur.
FUNCRUS, a, um. V. supra in FUNGOR. Stat. 2. Silv. 1. 209.
 — omnia functa
 Aut moritura vides. i. e. Defuncta.
 Functi, dicti ab eo, quod fungantur honore & officio aliquo. Idior. 9. 4.
FUNCTIO, ðnis. f. [*ἐπιπέδωσις*] Cic. 2. Tusc. 35. Labor est functio quadam vel animi, vel corporis gravioris operis & muneris.
 Muneris functio, pro Penititione. Cic. 5. Verr. 15. Ita decumas lege Hieronica semper vendendas censuerunt, ut iis jucundior esset muneris illius functio, si ejus regis, qui Siculis carissimus fuit, non solum instituta commutato imperio, verumetiam nomen maneret.
 Recipere functionem in suo genere dicuntur res quedam, Quæ & Fungibiles. Paul. in l. 2. §. Mutui datio. D. De rebus creditis. Mutui datio consistit in iis rebus, quæ pondere, numero, mensura constant: quoniam earum rerum datione possumus in creditum ire: quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quam specie. i. e. Vicem mutuam, per solutionem magis quam per speciem. Nam in ceteris rebus (ut subdit Paulus) ideo in creditum ire non possumus, quia aliud pro alio invito creditori solvi non potest. Bud.
FUNGIBILIS, e. Adj. Jurisconsultis familiare. Fungibiles enim res vocant, Quæ consistunt in numero, pondere, & mensura: ut Pecunia frumentum, vinum, oleum. Cetera corpora in universum omnia omnesque aliæ species, dicuntur Res non fungibiles. V. FUNCRIO.
FUNGUS, i. m. [*μύκης*] Terra tuber; a Funere dicitur, ut nonnulli volunt, quod periculosus sit vescentibus. Plin. lib. 22. cap. 23. Fungorum lentior natura, & numerosa genera. sed origo non nisi ex putrita arborum. Tutillimi, qui rubent callo, minus diluto rubore quam boleti. Mox candidi, velut apice flammis insignibus pediculis Tertium genus fuilli, venenis accommodatissimum.
 Fungus etiam in lucernis dicitur. Virg. 1. Georg. 392.
 — testa quum ardente viderent
 Scintillare oleum, & putres concretere fungos. Servius
 Nam ut dicit Plin. quum aer humidus esse cœperit, favilla quæ cur fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis reïdet, & quasdam velut fungorum imitatur imagines. V. Plin. 18. 35.
 Albos fungos colligit. Ovid. 4. Fast. 697.

Ancipites fungi, ob periculum edendi. Juven. 5. Sat. 146.
 Pluviales fungi. Ovid. 7. Met. 393.
 Prætenfes fungi. Hor. 2. Serm. 4. 20.
 Fungus, Arborum morbus. Plin. lib. 17. cap. 24. Olea præter vermiculationem, quam aque ac ficus sentit, clavum etiam patitur, five fungum placet dici, vel patellam. hæc est folis exustio.
 Fungus, item in auribus pugilum, Tuber prominens ex ictibus caestuum, sic a similitudine dictus. Tertull. de Spect. cap. 23. extr. Tales enim cicatrices caestuum, & callos pugnorum, & aurium fungos a deo cum suo plasmate accepit. Al. Cum plasmaretur.
 Fungi, præterea, apud Hippocratem & Galen. lib. & comm. 3. de morbis vulgar. sunt Excrefcenciæ, quæ quandoque in palpebris, quandoque in pudendis enafuntur. Quin & Fungi dicuntur a Galen. lib. 1. de Loc. affect. Adnafcentiæ capitis, ubi hoc fracto, mening, quæ est membrana cerebrum cultodiens, fuerit affecta. Nec alia sane de causa hos affectus fungos vocari crediderim, quam quod fungorum imaginem referant, quemadmodum & ii qui in lucernis concrefcunt. Ex Matthiol. in lib. 4. Dioscor.
 Fungam hominem, pro Stupido, & infulto posuit Plaut. Bacch. 4. 7. 23. & 5. 1. 2.
FUNGULUS, i. m. dimin. De Spongiolis five fungulis, Apic. 3. 20. & 5. 2.
FUNGIVUS, a, um. Gloss. Gr. Lat. σμφος, fungidus, fungofus.
FUNGIVUS, Adj. [μυκηρός] Pertinens ad fungos. Plaut. Trin. 4. 2. 9. Pol hic quidem fungino genere est, capite se totum tegit. Penult. corrept. ut probat Borrich. Cogit. p. 313.
FUNGOSUS, a, um. Adj. [μυκητός] Quod est rarum & leve, ad similitudinem fungi. Plin. lib. 13. cap. 22. Fungosa medulla. & Columel. 4. 29. Sic, Fungosa terra. Idem lib. 11. cap. 13. Compar. Fungosior natura. Plin. lib. 16. cap. 36.
FUNGOSITAS, atis. f. [μυκητής] a Fungoso dicitur. ut, Tota fungositas derasa. Plin. [Puto, Valerianus].
FUNIS, is. [χρῖνον, κέλιος, μήρανθρον, σπάρτον] tam m. quam f. gen. teste Gell. lib. 13. cap. 20. citante versus Lucretii ex lib. 2. 1153. Haud, ut opinor, enim mortalia secla superne Aurea de caelo demisit funis in arva. V. Non. 3. 91. Macrob. Somn. Scip. 1. 14. & Turneb. Advers. 5. 25. Plin. lib. 16. cap. 1. Ulva & palestri junco funes necunt.
 Canabinus funis. V. CANABIS.
 Laxi funes. Virg. 8. Æn. 708.
 Tortos incidere funes. Virg. 4. Æn. 575.
 Convellere funem a terra. V. CONVELLO.
 Reducere funem. Perf. 5. Sat. 118. Quæ dederam supra repeto, funemque reduco. h. e. Muto sententiam, repetens ea quæ tibi dederam supra, sapientiam & libertatem, vinculisque servitutis iterum te abstringens. Tractum a jumentis, quæ laxato fune aut habenis, liberius vagantur.
 Religare funem. Lucan. lib. 7. 860.
 Trajectus funis, i. e. Extentus. Virg. 5. Æn. 488. Servius.
 De Funibus antiaris, Loreis, & Subdactariis. V. Lex. Pitisc. vel Turneb. Advers. 8. 6.
FUNALIS, e. Adj. [χρῖνοφόρος] ut, Funalis cereus. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 6. 4. Idem ac Funale. q. V. Funales equi dicuntur Suet. Tiber. cap. 6. 6. Qui funibus alligati currum triumphantis traherent, quibus præeuntibus fummi Imperatores vecebantur triumphi die, in iisque ingenui pueri federe veteri more solebant. Quidam dictos putant, quod in his insident equi funalia præferrebant & faces: nam pervulgatum fere est, faces & lumina tam in apparatu triumphi, quam juxta triumphantem deferri consueffe. Julius enim Cæsar ad lumina quadraginta in Capitolium triumphans ascendit, elephantis lynchuchos dextra sinistraque gellantibus. Quod eo constitutum ferunt, tum ut spectatori triumphi apparatus & conspectior fieret, tum ut lumina, si forte tenebris obortis, pompæ triumphali non sufficeret dies, ad arcendas tenebras præsto forent: ipseque triumphans, luminibus circa adhibitis conspectior fieret. Unde Funales equos, a Funalibus, quæ in equis triumphalibus præferrebant, dici putat Alex. lib. Genial. diæ. 5. cap. 20. A quo dissentiant Interpp. in Suet. conf. Stat. 6. Theb. 460. Aufon. Epitaph. 35. 10. & Rutgers. Var. Lect. 1. 10. [Planissime Isidorus. V. loc. in FUNARIUS].
FUNALE, is. n. [κρηρός, δαλός] Fax ex fune cerato confecta. Cic. de Senect. 44. Delectabatur crebro funali, & tibicine. Auctor de Viris illust. cap. 38. Duillio concessum est, ut prælucente funali, & præcinate tibicine, a cœna publice rediret.
 Hic ponite lucida funalia. Hor. 3. Carm. 26. 6.
 Denfum funale coruscis lampadibus. Ovid. 12. Met. 247.
 Noctem flammis funalia vincunt. Virg. 1. Æn. 727.
 Funale, pro ipso Fune, apud Liv. 42. 65. extr. Funda media duo funalia imparia habebat.
FUNARIUS, i. m. [χρῖνοπώλης] Qui funem tractat. unde cognomen Gratiano majori apud Aurel. Vict. in Epit. cap. 69. & Ammian. 30. 24. Funarii etiam dicti Equi, a genere vinculi, quo currui alligabantur. V. Isidor. de Orig. 17. 35. [Idem ac Funales, & proinde Adj. conf. CIRCUS].
FUNETUM, i. n. Plin. 17. 22. Quam breviores palmites sarmento junguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur.
FUNAMBULUS, i. m. [χρῖνοβάτης] Ter. in prol. Hec. 4. Ita populus studio stupidus, in funambulo Animum occupat. conf. Idem ibid. 34. Mcßlala Corvinus primus Funambuli nomen intulit, & post eum Terentius. Auctor Acron in Hor. 1. Serm. 10.
FUNIREPUS, i. m. Idem significat quod Funambulus. Apul. Flor. 4. pr. Comædus sermoenatur, Tragædus vociferatur, Funirepus periclitatur.
FUNICULUS, dimin. [χρῖνιον] Plin. lib. 12. cap. 17. Atque attractis funiculis herbam eam convolvi, atque ita offas fieri. Cic. 2. de Invent. 154. Ponitur quoque Funiculus, pro Mensura quadam Persica sexaginta continente Itadia, ut placet Herodoto. Quanquam Plinius ex Eratosthenis sententia, quadraginta tantum stadiorum esse tradit. In hac tamen significatione frequentius utitur Græco nomine Schœnus.
FUNUS, eris. n. [κηδεία, νεκρία, κτεῖνον] Donatus; Funus a Funalibus dictum est: & est Pompa exequiarum. Ter. And. 1. 1. 100.

— Funus interim
 Procedit, sequimur, ad sepulcrum venimus;
 In ignem posita est, fletur. Cic. de Amic. 11. Quam autem civitati carus fuerit, mœrore funeris indicatum est.
 Funus, Mortem aliquando significat. Virg. 4. Æn. 308. Nec moritura tenet crudeli funere Dido. Plaut. Amph. 1. 1. 35. Quod multa Thebano populo acerba objecit funera. i. e. Multos occiderat.
 Reipublicæ funus, Casum suum & discessum vocat Cic. de Provinc. Conf. 45.
 Imaginarium funus, Græci νεοτάφιον vocant, quum mortuo iusta, absente cadavere, perfolvuntur: Legitimum vero dicitur, quum defuncti corpus adest. Ex Spieg. conf. Lex. Pitisc.
 Solenne funeris. Tacit. 15. Ann. 64. Exin balneo illatus, & vapore ejus exanimatus, sine ullo funeris solenni crematur. De Seneca.
 Solennia funerum. Tacit. 3. Ann. 2.
 Funus pro Cadavere ipso, seu mortuo etiam ponitur. Sic Inhumatum funus. Lucan. 7. 820. Virg. 2. Æn. 539. — & patrios fœdasti funere vultus. Ubi Servius; Funere, Cadavere, ab (forfan Pro) eo quod procedit, id quod sequitur: Funus enim jam ardens cadaver. Sic usum Manilium isto vocabulo, Scaliger, & Claudianum, Barthius in Comm. notarunt.
 Funus item pro Sepulchro. Virg. 3. Æn. 62. Ergo instauramus Polydoro funus. V. Serv.
 Funus pro Extinctione, seu deletione item dicitur. Lucan. 4. 231. — pro dira pudoris Funera. Et Prudent. Agnet. 69. Qui me pudoris funere perderet.
AMPLUM FUNUS. V. AMPLUS.
 Ardentia funera. Stat. 2. Silv. 1. 158.
 Atrum funus. Lucret. lib. 2. 580.
 Crudeli funere extinctus. Virg. 5. Ecl. 20.
 Familiare funus & domesticus fuctus. Cic. in Vatin. 30.
 Funestum funus. Cic. pro Domo 42.
 Inmaturum funus. Quintil. in proœm. lib. 6.
 Inhumatum funus. Lucan. lib. 7. 820.
 Lacrymosa funera. Hor. 1. Carm. 8. 15.
 Lamentabilia funera. V. LAMENTOR.
 Maturum propior funeri. Hor. 3. Carm. 15. 4.
 Miserandum funus. Lucan. lib. 1. 104.
 Medicum ejus funus. Tacit. 5. Ann. 1. i. e. Tenuis.
 Perfluosum funus. Cic. 3. Q. frat. 8.
 Plebeji funeris arca. Lucan. lib. 8. 736. Da vilem Magno plebeji funeris arcam. i. e. Da Pompejo saltem plebejum funus.
 Præclarum funus. Perf. 2. Sat. 10.
 Profanatum funus acerbo vulnere. Stat. 9. Theb. 8.
 Suprema funera. Ovid. 3. Met. 136. — dicique beatus Ante obitum nemo, supremaque funera debet.
 Trifida funera. Hor. 2. Epist. 2. 74.
 De Funere acerbo, censorio, collativo, communi, familiari, imaginario, immaturo, Imperatorio, indictivo, lacero, larvato, militari, plebejo, publico, Regio, simpludiaro, tacito, translatio, triumphali, atque vulgari. V. omnino Lex. Pitisc. in voce Funus.
 Celebrare funus alicui. Plin. lib. 10. cap. 43. Liv. 8. 10.
 Concelebrare funus. V. CONCELEBRO.
 Conficere funera. V. CONFICIO.
 Congerere funera. V. CONGERO.
 Conveniunt ad funus amici, ad exequias cohonestandas. Cic. pro Quint. 50.
 Dare fœva funera. Virg. 8. Æn. 570.
 Dare operam funeri. Cic. 15. Att. 1.
 Deducere funus. V. DEDUCO.
 Denfantur funera mista senum ac juvenum. Hor. 1. Carm. 28. 19.
 Dotari funeribus. Ovid. 13. Met. 523.
 Ducere funus acerbissimum vivo videntique. Cic. pro Quint. 50. Al. Indicere.
 Ducere funus. Plin. 10. 43.
 Efferre funere regio. Suet. Neron. cap. 30.
 Elata funere Resp. Cic. pro Domo 42. Video quosdam clarissimos viros, principes civitatis, aliquot locis judicasse, te cum plebe jure agere potuisse, qui etiam de me ipso, quum tua rogatione funere elatum Rempub. esse dicerent, tamen id funus, etiam miserum, atque acerbum fuisset, jure indictum esse dicebant.
 Expers funeris anima. i. e. Immortalis. Lucret. lib. 3. 712.
 Facere amplum funus. Cic. 4. Fam. 2.
 Facere funus prandio, pro Consumere epulas prandii. Plaut. Mœn. 3. 2. 27. Fecisti funus me absent. prandio: Cur ausus facere, quoi ego æque ac hæres, eram?
 Factum funus egregie. Hor. 2. Serm. 5. 105.
 Fecit de integro funus jam sepulto filio mater. Cic. pro Cluent. 28.
 Indicere funus Reipublicæ. V. Elata funere resp. & INDICO.
 Indicere funus. Cic. 2. de Legib. 61. V. INDICTIVUS.
 Instare funeri. V. INSTO.
 Instaurare funus alicui. Virg. 3. Æn. 62. V. INSTAURO.
 Locare funus. V. LOCUS. Cic. 7. Verr. 119.
 Maturare funus. V. MATURUS.
 Merfit acerbo funere. Virg. 6. Æn. 429.
 Pati funera. Virg. 1. Æn. 236.
 Plangere funera alicujus. Stat. 12. Theb. 383.
 Procedit funus. Ter. And. 1. 1. 100.
 Reviviscere in funeribus. Cæll. lib. 2. cap. 6.
 Solvere iusta paterno funeri. Cic. pro Rosc. Amer. 23.
 Solvere arbitraria funeris. Cic. Post red. in Senat. 17.
 Sum tibi auctor funeris. Ovid. 10. Met. 199.
 Causa funeris tibi sui. Virg. 6. Æn. 458.
 Tradere animam funeri. Sen. Troad. 5.
 Venire in funus. Cic. 15. Att. 1.
FUNERÆ, arum. apud majores dicebantur, Illæ ad quas funus pertinet, ut Sororem, Matrem. Nam præfica sunt planctus principes, non doloris. Funeras autem dicebant, quasi Funereas, ad quas pertinet funus.

Servius in Virg. 9. Æn. 487. — nec te tua funera mater
 Produxit, preflve oculos, aut vulnera lavi. Cic. de Senect. 73.
 Nec funera fletum faxit. Sed alii codd. Funera fletu, vel Funere fletum. conf. Lex. Pitisc.
FUNEREUS, a, um. Adj. [κρηρός] ut, Funeræ mulieres. V. dict. præced.
 Bubo funereus. Ovid. 10. Met. 453.
 Epulæ funeræ. Sen. Epist. 12.
 Fax funerea. Martialis lib. 8. 43.
 Funereamque toris quassat uterque facem.
 Frons funerea. Virg. 4. Æn. 507. i. e. Cupressus. Servius.
 Homo funereus opponitur Vitali apud Barth. p. 1127. qui observat etiam Funerum esse nonnunquam Dirum, qui oculos videntium contaminet.
FUNEBRIS, e. Adj. [ἐπιφρίδιος, ἐπιφρίδιος] Idem ac Funereus.
 Bellum funebre. Hor. 1. Epist. 20. 49. i. e. Cruentum, plenum cadibus.
 Concio funebris. Cic. 2. de Orat. 341. V. Laudationes funebres.
 Cupressi funebres. Hor. Epod. 5. 18.
 Epulum funebre. Cic. in Vatin. 30. Cedo quis unquam coenavit atratus? ita enim illud epulum est funebre, ut munus sit funcri, epulæ quidem ipsæ dignitatis.
 Iusta funebria. Liv. 1. 20. extr. Nec caelestes modo cæremonias, sed iusta quoque funebria, placandosque manes, ut idem Pontifex edoceret. Iusta, sunt Exequiæ, i. e. Sacrificia quæ mortuis impenduntur, & funerandi solennitas.
 Laudationes funebres. Quintil. lib. 3. cap. 7. Sen. Epist. 102. V. Berneg. ad Suet. Caf. cap. 6. & Voff. Inst. Orat. 3.
 Ludi funebres. Liv. 28. 21. extr.
 Paratus funebris. Tacit. 13. Ann. 17. pr.
 Pompa. Quintil. in Ægro red. pag. 120. Funebrum longus ordo pompæ.
 Pompa funebris. a qua dicti sunt Superbi qui Mortui erant. V. in SUPERBUS. H. St.
 Sacra funebria. Ovid. 4. Trist. 4. 85.
 Tibiæ funebres, auctore Festo, dicuntur, Cum quibus in funere canitur, quas flammæ audire putabant illicitum.
 Vestimenti funebris genus. Cic. 2. de Legib. 59.
FUNERARIUS, a, um. Adj. ut, Funeraria actio, Quæ de impensis funeris causa factis datur, l. 14. §. hæc actio. D. de relict. & sumpt. fun. Appellatur funeraria actio in l. 30. D. de relig. Inde Funerarium privilegium, in l. ult. D. eod. tit.
FUNERARIUS, i. m. Qui funus curat, Funerator. Julius Firmic. lib. 3. cap. 6. Si per noctem fuerint inventi Sol, Mercurius, & Saturnus: lapidarios facient, pollinctores, aut funerarios, vel quibus sepulcrorum cura mandetur. Gloss. Gr. Lat. ἐπιμελητής κηδείας, Funerarius.
FUNERO, [κρηύω] Ære. Sepelire. Plin. lib. 33. cap. 10. Qui funerari se iussit festertis undecim milibus. Suet. Domit. cap. 17. Sen. ad Helv. cap. 2. In oculis tuis mortuum funeraveras. conf. ibid. cap. 12.
 Deponenti forma usus est Capitolinus in Pertinace cap. 14. Successor corpus ejus quanto potuit honore funeratus est.
FUNERATUS, a, um. Partic. Morti vel sepulcro datus. Petron. cap. 129. Funerata est pars illa corporis, qua quondam Achilles eram.
 Prope funeratus arboris ictu. Hor. 3. Carm. 8. 7.
FUNERATIO, ònis. f. Mart. Capel. lib. 6. p. 224. Funeraciones negligunt.
FUNERATOR, òris. m. Gloss. Gr. Lat. κηδεύτης νεκρῶν, Funerator.
FUNERATIUS, a, um. Adj. Idem ac Funerarius. ut, Actio funeraria. Tit. l. 30. ex Pomponio. V. FUNERARIUS, Adj.
FUNERATICUM, i. n. Pecunia funeribus impensa. Spon. Misc. Erud. §. 2. art. 11. p. 54. ex marmore, INFERAT ARKAE N. PARTEM DIMIDIAM FUNERATICI.
FUNESTUS, a, um. Adj. [φανερήσιος] Quod est funere inquinatum. Plin. in Paneg. 88. Quare ego te, Cesar, muneribus omnibus tuis, omnibus comparo, multis antepono: quod licet nobis & in præteritum de malis imperatoribus quotidie vindicari, & futuros sub exemplo præmonere, nullum locum, nullum esse tempus, quo funestorum principum manes a posterorum execrationibus conquiescant.
 Funestum, Mortiferum, cruentum. Seneca, Vox illa funesta Reip. Perniciosum & funestum. Cic. 1. in Catil. 24. Aquilam illam argentam, quam tibi ac tuis omnibus perniciosam esse confido, & funestam futuram.
 Funestum est a forti atque honesto viro jugulari: funestius ab eo cujus vox in præconio quæssum præstitit. Cic. pro Quint. 95.
 Acies funesta. V. ACIES.
 Arma funesta induere. Ovid. 1. Fast. 521.
 Auscio funesta. Cic. pro Lege Agr. 1. 7.
 Bellum funestum. Liv. 35. 32.
 Bella funestissima. Eutrop. 5. 6.
 Campus funestior æquore. Sil. lib. 8. 259.
 Consilia funesta. Valer. 6. Argon. 431.
 Curæ funestæ. Metus mortis. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 277.
 Dies funesta Alientis pugnæ. Cic. 9. Att. 4.
 Dies aliquibus funestus. Cic. 7. Verr. 122.
 Domus funesta. Ovid. 7. Met. 575.
 Ensis funestus. Cic. in fragm. Arat. V. Grot. & Gruter.
 Epistola funestæ. Paterc. 2. 117. 1.
 Facem funestam a templis repellere. Cic. Anteq. iret in exil. 24.
 Familia funesta. Quæ luctum & exequias celebrat. Liv. 2. 47. Cajus in l. Si ex re. §. Illud quæsitum. D. de stipulatione fervorum. Quæ ratio illo argumento commendatur: quod hæredis familia ex tempore mortis funesta facta intelligitur, &c.
 Hora funesta. Lucan. lib. 6. 6.
 Ignes funestos templis deorum inferre. Cic. 3. in Catil. 22.
 Malum funestum. Ovid. 3. Trist. 6. 28.
 Mors funestum. Ovid. 2. Met. 88.
 Nox alicui funesta. Cic. pro Flacc. 103.
 Nuptiæ funestæ. Liv. 4. 9. Velut contacta civitate rabie duorum juvenum, funestas nuptias ex occasu patriæ petentium.
 Omen funestum. Propert. lib. 2. 28. 38.
 Omnibus funestis aliquid agere. Cic. pro Cluent. 14. Nubit genero focus nullis auspiciis, nullis auctoribus, funestis omnibus omnium.
 Pestis Reipublicæ funesta. Cic. pro Domo 5.

Principes funesti. V. supra.
 Tædæ funestæ. Virg. 7. Æn. 322.
 Tribunatus pestifer & funestus. Cic. pro Domo.
 Tuba funesta. Propert. lib. 2. 7. 12. Quia funeribus Tubicines addit.
 Vestis funesta. Catul. 62. 234.
 Victoria funesta. Cic. 10. Fam. 8.
 Vox funesta. V. supra.
FUNESTE, Adv. apud Firmic. unde Compar. Funestius, apud Gellium.
FUNESTO, [μικροφονεω] Ære. Funere inquinare. Cic. pro Font. 21. Idem pro Milon. 91. Sedem, ab universo populo concessam uni ordini inflammari, excindi, funestari. Idem pro Rabir. perd. reo, 11. Funestare aliquem. Catul. 62. 201.
 Tali mente deæ funestet seque suosque. Sen. ad Helv. cap. 35.
 Fortuna implacabilis ipsa funestavit pulvinaria.
FUNESTATUS, a, um. Salvian. adv. Avarit. lib. 3. Mirum est quod hoc ipsum finis, ut funestato te tua habeat.
FUNESTATIO, ònis. f. apud Firmic.
FUNESTATOR, òris. m. Idem qui Funerator, apud Augustinum.
FURO, is. V. FURAT.

FUR, fûris. c. [φῶρ, κλέπτης, πυρρῶρ, κλάψ, φιλήτης] Nonius 1. 250. Fures significantiam habent a Furvo, quod Romani veteres Atrum appellaverunt: & quod per obscuras atque atras noctes opportuna sit ejus mali effectio, eos dictos Fures testatur Varro Rerum Divin. lib. 14. Quibusdam tamen magis placet Furem a Fero derivari, quod ferat, id est auferat res alienas. Alii a Græco φῶρ, deductum volunt. Paulus, l. 1. D. de furtis; Furtum a Furvo, id est nigro dictum Labeo ait, quod clam & in obscuro fiat, & plerumque nocte. Vel a Fraude, ut Sabinus ait. Vel a Ferendo, & auferendo. Vel a Græco fermone, qui φῶρας appellant fures. Immo & Græci δὸς τῶ φεραν, φῶρας dixerunt. Inde sola cogitatio furti faciendi non facit furem.
 De Furum generibus, & varia punitione. V. Gell. lib. 11. cap. ult. Fur mihi es. Plaut. Aulul. 4. 10. 38. i. e. Furaris mea. Idem Rud. 2. 3. 54.
 Furem vocat Plaut. Aulul. 2. 4. extr. Hominem trium litterarum.
 Fures ambæ. Plaut. Pœn. 5. 4. 65. de duabus Meretriculis loquens.
 Fur a Varrone dicitur, qui Fucus in apibus nominatur, lib. 3. de R. R. cap. 16. conf. Plin. 11. 17.
 Balnearius fur. V. BALNEUM, & Lex. Pitisc.
 Mali fures. Hor. 1. Serm. 1. 77.
 Manifestarius fur. V. MANIFESTUS.
 Nocturnum furem quoquo modo, diurnum autem, si se telo defendarit, interfici impune duodecim tabulæ voluerunt. Cic. pro Milon. 9. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 Commutant fures signa earum rerum quas ceperunt. Cic. 5. de Fin. 74.
 Fur priscorum verborum. Suet. de Clar. Gramm. cap. 15.
 Fures pro Militibus. Plaut. Afin. 2. 4. 15. V. MANIPULUS.
 Fures etiam Servi dicti sunt. Virg. 3. Ecl. 16.
 Quid domini facient, audent quum talia fures? Servius. conf. Ter. Eun. 4. 7. 6.
FURCULUS, i. m. [κλεπίδιον] secundum Priscian. dimin. a Fur.
FURUNCULUS, i. m. item dimin. [κλωπίειον] Cic. in Pison. 76. Nam quod vobis iste tantummodo improbus, crudelis, olim furunculus, nunc vero etiam rapax.
 Furunculus, [δελιαν] Tuberculum (inquit Hermolaus) acutum cum inflatione ac dolore in carnosis maxime partibus Galeno. Provenit ex humoribus crassis. Plin. lib. 20. cap. 13. Furunculos concoquit cum fermento. Idem lib. 26. cap. 12.
 Furunculus accipitur etiam quandoque pro Mustela silvestri, qua in cavernis cuniculi capiuntur. Alio nomine dicitur Viverra, Græce κηπί. Perottus.
 Furunculus etiam in vitibus dicitur Extuberantia quædam in modum verrucæ, quæ sit dum germen ex cicatrice procedit. Columel. lib. 4. cap. 22. Pterumque autem germen de cicatrice procedit, quod five longius profuerit, in flagellum submittitur, five brevius in pollicem, five admodum exiguum in furunculum, is ex quolibet vel minimo capillamento fieri potest. Idem cap. 14.
FURINUS, a, um. Adj. [κλεπίνοσ] Quod ad furem pertinet. Plaut. Pseud. 3. 2. 2. Nam non coquinum est, verum furinum est forum.
FURINA, æ. f. Dea, cujus honos apud antiquos, nam ei sacra instituta annua, & flamen attributus, nunc vix nomen notum paucis. Varro de L. L. 4. 15. & 6. 3. conf. Cic. 3. de Nat. Deor. 18. & Lex. Pitisc. adde Turneb. Advers. 6. 5. conf. FORINA. Hinc
FURINALIS, e. Adj. ut, Flamen furinalis. Varro l. c. &
FURINALIA, um. Furinæ Deæ sacra. Varro ibid. Fust. Furnalia. Nisi mendum est. In Calendario vet. FVRR. N. P. LVDI. i. e. Furinalia nefastus primo, ludi. Nardin. Rom. Vet. 7. 2. conf. Lex. Pitisc.
FURA, æ. f. Eadem Dea. Mart. Capel. lib. 2. [Nisi mendum est.
FURIPPUS, i. m. a Furando, primam producens; corripiens, a Furendo, [φύρο] autem est equus, quæ vox in compositione interdum [φύρο] seu Intentionem tantum, & Valde magnum significat, uti docet Budæus in Comm. Ling. Græc. Adeo ut Furippus, vel Insignem furem, vel Hominem valde furiosum denotet. V. Aufon. Epigr. 108. & Vineti Not. p. 235.
FURTUM, i. n. [φῶρον, κλεψύθη, κλέμμα, κλοπία, κλοπή] est (inquit Paulus Jureconf. D. de furt. l. 1.) Contrectatio rei fraudulosa, lucri faciendi gratia, vel ipsius rei, vel etiam usus ejus possessionisve, quod lege naturali prohibuit esse admittente. Cæf. 6. Bell. Gall. cap. 15. Qui in furto aut latrocinio, &c.
 Apertum furtum. Cic. pro Quint. 26.
 Balnearium furtum. V. BALNEUM.
 Impudentissimum furtum. Cic. 3. Verr.
 Jocofum furtum. Hor. 1. Carn. 10. 8.
 Manifestum furtum. V. MANIFESTUS.
 Abactus turro. V. ABACTUS.
 Abest mihi res aliqua furto, pro Deest, subrepta est. Ulpian. D. de furtis. l. In actione furti, Signati argenti numerum debebit complecti: veluti

veluti aureos tot, pluresve, furto ei abesse. Paulus, D. de verborum signif. l. Labeo & Sabinus, Item si dominus rem, quæ sibi furto aberat, ignorans emerit: recte dicitur res abesse, etiam si postea id ita esse scierit: quia videtur res ei abesse, cui pretium abest.

Martial. (6. 19.) Vicini queror has abesse furto. H. St. Idem ad mox subjecta ex ff. adscripsit: Nihil erat necesse citare hos locos.

Admittere furtum. Sabinus, D. de furtis. l. Si is cui commodata res erat, furtum admisit: agi cum eo & furti & commodati potest, & si furti actum est, commodati actio extinguatur, si commodati, actioni furti exceptio objicitur. Ulpian. D. Si familia furtum fecisse dicitur. l. 1. Utilissimum id edictum Prætor proposuit, quo dominis prospiceret adversus maleficia fervorum: videlicet, ne quum plures furtum admittant, evertant domini patrimonium, si, &c.

Agere furti. Sabinus, D. de furtis, l. Si is cui commodata res erat, furti agere potest is, cujus interest rem non subripi. Idem lege proxime sequenti, Furtivam ancillam bona fide duobus aureis emptam quum possiderem, subripuit mihi Attius, cum quo & ego & dominus furti agimus. Pomponius lege proxime sequenti, Furti cum eo agere non possum conf. ago.

Alligare se furti. V. ALLIGO.

Astringere se furti. V. ASTRINGO.

Concipere furtum. Justinian. lib. 4. Institut. tit. 1. Conceptum furtum dicitur, quum apud aliquem testibus præsentibus furtiva res quaesita & inventa sit, nam in eum propria actio constituta est, quamvis fur non sit, quæ appellatur Concepti. Oblatum furtum dicitur, quum res furtiva ab aliquo tibi oblata sit, eaque apud te concepta sit: utique si ea mente tibi data fuerit, ut apud te potius quam apud eum qui dedit, conciperetur. Nam tibi apud quem concepta sit, propria adversus eum qui obtulit, quamvis fur non sit, constituta est actio, quæ appellatur oblata. Est etiam prohibiti furti, actio adversus eum, qui furtum quaerere testibus præsentibus volentem prohibuerit. Præterea pœna constituitur edicto Prætoris per actionem furti non exhibiti, adversus eum qui furtivam rem apud se quaesitam & inventam non exhibuit. Sed hæ actiones, scilicet concepti, & oblata, & furti prohibiti, necnon furti non exhibiti, in desuetudinem abierunt. Gell. lib. 11. cap. ult. Ea quoque furta quæ per lancem liciumque concepta essent, perinde ac si manifesta forent, vindicaverunt. Paulo post, Furti concepti, item oblata, tripli pœna est. Lex duodecim tabularum sic habet ad verbum: Furta quæ per lancem liciumque concepta erunt, sicut manifesta vindicata. Quam legem sic interpretatur Oldendorpius: Ingeniosa est hominum malitia ad peccandum. Quare & fures, ut propositam alienarum rerum contrectationem interdum commodius expedirent, non aperta facie domum intrabant: sed licio seu filo cincti, lancem duobus foraminibus aptam ante oculos habebant: ut matres familiarum, aut virgines, aliæve ancillæ in domo forte fortuna obvix, terrerentur, fugerentque potius quam quod de cognoscendo vel observando fure essent sollicitæ, ac interim illi res subriperent. Tattius Alpinus per lancem & licium furtum intelligit, quod fures quasi sacrorum ministris licio cincti per domos alienas irerint: & quod propter mulieres, ne illæ extimescerent, ipsos, vel ad viros, vel ad liberos suos publice excipiendos venisse (quod ob solum licium, cum licioribus commune, suspicari potuissent) & ut munificentiores etiam ad promovendam rem divinam forent, ideo sacras quoque lances in conspectum protulerint, atque ante oculos ipsarum tenuerint: iisdemque lancibus res a feminis datas ad sacrificia exceperint, atque inde tandem furtum illud ita quaesitum fecerint: ac denique propter dolum in re sacra fructum tantas pœnas dederint. Licium itaque ad ostentationem religiosi ministerii referendum est: lances vero ad oculos & visum feminarum, tum eximendi timoris gratia de suis, tum invitandæ ad pietatem ipsarum prodigentiæ. Hæc & plura in hanc rem Tattius. Incite uterque. V. Fest. in Lance, ibique Dacer. item Lex. Pitisc.

Committere furtum. Modestinus, D. de furtis. l. Sempronia, Modestinus respondit, si clam subtraxit, furtum commissum. Justinian. lib. 4. Institut. tit. 1. Si is qui rem utendam accepit, in alium usum eam transferat, quam cujus gratia ei data est: furtum committit. Paulo post, Placuit eos qui rebus commodatis aliter uterentur, quam utendas acceperint, ita furtum committere, si se intelligant id invito domino facere. Sic ibidem frequenter.

Condemnare furti. Gell. lib. 11. cap. ult. in fine, Quocirca ne id quidem Sabinus dubitare se ait, quin dominus furti sit condemnandus, qui servo suo uti furtum faceret, imperavit.

Damnatus furti. Cic. pro L. Flacc. 43. Pari felicitate una legatus venit Nicomedes, qui neque in Senatum ulla conditione pervenire potuit, & furti, & pro socio damnatus est.

Deprendere furta alicujus. Ovid. 3. Met. 7.

Facere furtum ætati. Plaut. Bacch. 1. 2. 60. Metaphoricòs dixit. Al. in ætatem. V. Lamb. & Salmaf.

Facere sui furtum. Africanus in l. Ancilla. D. de furtis, Ancilla fugitiva quemadmodum sui furtum facere intelligitur, ita partum quoque contrectando furtum facit.

Facere furtum alicujus rei. Ulpian. D. de furtis. l. Siquis uxori, Si Titius alienam rem vendidit, & ab emptore nummos accepit, non videtur nummorum furtum fecisse. Celsus eodem tit. l. Inciando, Infans apud furem adolevit, tam adolescentis furtum fecit ille, quam infantis. Papinianus eodem titulo, l. Si vendidero, Falsus procurator ita demum furtum pecunie fecit, si nomine quoque veri procuratoris, quem creditor habuit, assumpto debitorem alienum circumvenerit.

Facere furtum alicui. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis in servitute furtum fecerit: Ceterum si quum tibi furtum facerem, de domo tua abscondisti te, ne te occidam, etiam tu vidisti, &c. Idem eodem tit. l. Si quis uxori: Sed si filius meus, qui habet castrense peculium, furtum mihi fecerit: an possim actione utili adversus eum agere videndum est. Paulo post, Non tantum igitur faciet furtum filio, sed etiam furti tenebitur.

Facere furtum. Cic. pro Cluent. 170. Hoc ipso fere tempore Strato ille medicus domi furtum fecit. Idem de Nat. Deor. lib. 3. 74. Ope consilioque tuo furtum afo factum esse. Ulpian. D. de furtis. l. Siquis uxori, Servus qui se liberum affirmavit, ut sibi pecunia crederetur, furtum non facit, namque hic nihil amplius, quam idoneum se debitorem affirmat. Lege eadem, sub finem, Si quis juraverit se furtum

non fecisse, deinde rem furtivam contrectet, &c. Cajus eodem tit. l. Si pignore, Ex quo satis apparet, furtum fieri, & si quis usum alienæ rei in suum lucrum convertat. Paulus quoque frequenter eod. tit. l. Si is qui rem pignori dedit.

Liguriæ furta. Hor. 2. Serm. 4. 79. Mensæ feil.

Obligari, & obligare se furti. Cajus, D. de furtis. l. Si pignore, Eum qui quod utendum accepit, ipse alii commodaverit, furti obligari responsum est. Sabinus eodem tit. l. Si is qui pignori rem accepit, de vendendo pignore nihil convenisset, vendidit: furti se obligat. Sic Ulpian. D. de verb. signific. l. 174. & Paulus, l. 3. D. Rerum amotarum. Obstringi furti. Masurius Sabinus apud Gellium lib. 11. cap. ult. Qui alienum quid jacens lucri faciendi causa sustulit, furti obstringitur, sive scit ejus sit, sive nescit.

Participare furtum, pro Participem esse furti. Ulpian. Si familia furtum fecisse dicitur. l. 1.

Solvitur vitium furti. Julianus, D. de furtis. l. Interdum, Si res peculiaris subrepta in potestatem servi redierit: solvitur furti vitium, & incipit hoc casu in peculio esse, & ita a domino possideri.

Solutum esse furtis noxaque. Ulpian. D. Si familia furtum fecisse dicitur. l. Quoties. Idem, D. de verb. significat. l. 174. Aliud est promittere furem non esse, aliud furto noxaque solutum. Qui enim dicit furem non esse, de hominis proposito loquitur: qui furto noxaque solutum, nemini esse furti obligatum promittit.

Subducere aliquid pavido furto. Lucan. 2. 168.

Subtrahere aliquid furto. Cajus, D. de verborum signific. l. Mulieris, Desinere autem abesse res tunc videtur, quum sic rediit in potestatem, ne amittere ejus possessionem possimus ob hoc, quod furto pridem subtracta est.

Teneri furti. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis uxori res mariti subtrahenti opem consiliumve accommodaverit, furti tenebitur, sed & si furtum cum ea fecit, tenebitur furti, quum ipsa non teneatur. Ipsa quoque si opem furi tulit, furti non tenebitur, sed rerum amotarum.

Teneri furti alicui. Ulpian. D. de furtis. l. Si quis uxori, Idem dicendum est & in filiofamilias milite, nam ipse patri non tenebitur furti. Rursus lege eadem. §. Si majora quis tibi pondera commodavit, quum emeret ad pondus: furti eum teneri venditori, Mela scripsit. Paulus eodem titulo, l. Creditoris, Dominus qui rem subripuit, in qua usufructus alienus est, furti usufructuario tenetur.

Furtum veteres dicebant Quicquid clam factum esset. Virg. 4. Georg. 346. Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta. Servius pro Adulterio interpretatur.

Furtum pro omni Fraude. Vide Donatum in Terent. H. St. ad Eun. 4. 7. extr.

Furto fugam abscondere. Virg. 4. Æn. 337.

Is qui nocte miserorum furtum deprehenderat. Petron. cap. 104.

Cessationis furtum. Cic. 16. Fam. 26. extr. Tu etiam si quod scribas non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quaesivisse videaris.

Creatus Pontifex in ejus locum furto. Patere. 2. 63. 1.

Fugæ furta. Lucan. 4. 416.

Latitantia furta. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 106.

Modestum furtum. Ovid. 2. de Arte Am. 389.

Furtum, pro Adulterio. Tibulli. 1. 2. 34.

— celari vult sua furta Venus. Virg. 6. Æn. 24.

Hic crudelis amor tauri, suppositaque furto

Pasiphae. Servius. Ovid. 2. Met. 423.

Hoc certe furtum conjux mea nesciet, inquit.

Puer furto conceptus. Ovid. 2. Fast. 183.

E furto genitus. Sil. 7. 485.

Jucundum furtum. Ovid. 2. Amor. 8. 3.

Furtum, Insidiæ. Virg. 11. Æn. 515.

Furta parò belli convexo in tramite silvæ. Idem 10. 150.

— haud furto melior, sed fortibus armis. Sallust. lib. 11.

Hist. Metu gentis ad furta peridoneæ. Servius. conf. Non. 4. 230.

Furtum unius diei. Liv. lib. 26. extr. Deinde ut clarior res erat quam ut regi ac dissimulari posset, elevabant verbis: nec opinato adventu, ac prope furto unius diei urbem unam Hispaniæ interceptam.

Furtum generaliter Omne malum factum, præcipue Clam perpetratum, includit. Virg. 6. Æn. 568.

Quæ quis apud superos furto lætatus inani

Distulit in feram commissa piacula mortem. V. Donat. in Ter.

Eun. 4. 7. 39. Ubi Alligare se furti, est Reum se facere maleficii.

FURTIVUM, i. n. dimin. Cathol.

FURTO, Adv. pro Furtim. Gloss. Gr. Lat. κλέπτα clam, clanculo, clandestino, furto. [Nisi est Ablativus, tollendaque forsitan distinctio.

FURTIVUS, Adv. [κλεπτικῶς] i. e. Clam: cujus contrarium est Palam. Cic. 2. de Nat. Deor. 157. Itaque bestia furtim, ut dixi, fraudenter: domini palam & libere. Idem 2. pro Lege Agr. 41. Quid Alexandria, cunctaque Ægyptus? ut occulte lateat? ut recondita est? ut furtim tota Decemviris traditur?

Facere aliquid furtim. Cic. pro Domo 131.

Latent furtim. Ovid. 14. Met. 275.

Succedere ad montes furtim. Liv. 22. 16. conf. Virg. 2. Æn. 18. &c.

FURTIVUS, Adj. [κλεπτικῶς, κλεπτικῶς, κλεπτικῶς] Quod furto est raptum. Plaut. Pers. 4. 3. 53. Idem Pœn. 4. 2. 77. Et qui eas vendebat, dixit se furtivas vendere.

Res furtiva. Quintil. lib. 5. cap. 3.

Furtivum, Clandestinum. Gell. lib. 17. cap. 9. Res quasdam occultas nuntiare regi furtivo scripto volebat.

Amor furtivus. Virg. 4. Æn. 171. Catull. 7. 8.

Artes furtivæ Cupidinis. Ovid. 1. de Pont. 4. 41.

Excursiones. Liv. 24.

Joci furtivi. Ovid. 3. de Arte Am. 640.

Iter furtivum in Italiam. Cic. in Pison. 97.

Mentis furtivæ conscia littera. Ovid. 17. Epist. 265.

Munus furtivum. Catull. 63. 19.

Venus furtiva. Ovid. 1. de Arte Am. 275.

Vix furtivæ. Ovid. 2. de Arte Am. 246.

Voluptas furtiva. Ovid. 4. Met. 327.

FURTIVE, [κλεπτικῶς] Adv. pro Furtim. Plaut. Pœn. 5. 2. 62. Certiorum esse te volui, nequid furtive clam accepisse censeas.

FURTIVICUS, aliud Adj. [*Φαρτικὸς*] Qui furtum facere solet. Plaut. *Perf.* 2. 2. 44. Ubi illa altera est furtifica læna? Idem *Pseud.* 3. 2. 97. Ut prærodatis veltras furtificas manus. Idem *Epid.* 1. 1. 10. Antiquum.

FUROR, [*κλεῖται, κλοπῆ, κλοπῶν, κλοπῶν*] āri. Clam alienum auferre. Plin. lib. 12. cap. 14. Nemo furatur alteri. Cic. 6. *Verr.* 50. Tum primum intellexi ad eam rem istos fratres Cybirates fuisse, ut iste in furando manibus suis, oculis illorum uteretur.

Furari clam alicui. aut eripere. Cic. 2. *Off.* 40. Al. omittunt Clam. Rapere & furari. Cic. 4. *Verr.* 60.

Furari. Quintil. lib. 3. cap. 6. Qui pecuniam publicam ex templo furatus est.

Festos oculos furare labori. Virg. 5. *Æn.* 845.

Furari, pro Furtim assequi, & furtim obrepere ad aliquid. Cic. pro *Corn. Balb.* 5. Non enim furatus esse civitatem, non genus suum ementitus. Bud. *Apul. Flor.* 4. pr. Prestigiator furatur, i. e. subducit hominum oculis quæ videre se putant.

Furatum venire. Plaut. *Rud.* 1. 2. 23.

FURATUS, a, um. Aufon. *Mosell.* 175. — mediis furata e collibus uvas Panope. *Vulg. Interc.* *Exod.* 21. 16. Furatus hominem.

FURATIO, ōnis. f. *Jct.* in *Dig.*

FURATOR, ōris. m. Tertull. *Apol.* cap. 46. extr. Furator veritatis Philosophus.

FURATRINA, æ. f. Idem quod Furacitas, furtum. *Apul. lib.* 6. *Aur. Afin.* p. 178. Furatrina facili. Et lib. 10. p. 245. Diu quidem pulcherrime mihi furatrinae procedebat artificium.

FURATRINUS, i. m. Mercurius sic dictus. V. Beroald. ad *Varr.* 4. de *L. L.* 15.

FURAX, ācis. Adj. [*ἐπικλοπῶν, κλεπτικός*] Qui facile furatur, & furtis faciendis animum applicuit.

Homo avarus & furax. Cic. 2. de *Orat.* 268. conf. *Gell.* 4. 8.

Lepus furax. *Martial.* lib. 1. 16. al. melius Fugax.

Manus furaces. *Martial.* lib. 8. 40. Et Cic. in *Pison.* 74. Nam quum tu timidus ac tremens, tuis ipse furacissimis manibus detractam cruentis fascibus lauream, &c.

Servus furax. Cic. 2. de *Orat.* 248.

Compar. *Martial.* 8. 59. — nihil est furacius illo.

Superl. *Aurel. Vict.* de *Or. Gent. Rom.* cap. 7. Cacus furacissimus.

FURACITAS, ātis. f. [*τὸ κλεπτικόν*] Plin. lib. 10. cap. 29. Cui soli avi furacitas auri argentique præcipue mira est.

FURACITER, Adv. [*κλεπτικῶς*] Cic. in *Vatin.* 15. Quumque omnium domos, apothecas, naves furacissime scrutarere, &c. V. *Charif. Gram.* p. 179 & *Fronto* p. 2194.

FURCA, æ. f. [*ἀραυῖα*] a Ferendo; dictum Instrumentum quo stramenta feruntur. de cuius figura V. *Varr.* de *L. L.* 4. 24. ubi de Vallo. *Hor.* 1. *Epist.* 10. 24.

Naturam expellas furca licet, usque recurret. Conf. **FURCILLA**.

Bicornes furcæ. *Virg.* 1. *Georg.* 264.

Ferrea furcæ, apud *Catonem* cap. 10.

Furca [*σημαίνει, ἀπεργίτης*] dicitur Omne id quo quid sustentatur in modum furcæ factum. Plin. lib. 14. cap. 2. Furcas subdere his necessarium. Idem lib. 9. cap. 8. Tunc piscatores circumdant retia, furcisque sublevant.

Furca, Lignum erat, ut Plutarchus refert, plautri, quod temoni subiciebant, quasi Græce diceret *ἀπεργίτην* & *σημαίνα*, quam furcam maledicti gerebant servi. In furca etiam, sed alia, suspendebantur, & alia ad supplicium trudebantur ignis. *Prudent.* 10. *Peristeph.* 851.

Et jam retortis brachiis furca eminus, Romanus actus ingerebatur rogo. *Turneb.* *Advers.* 4. 3.

Sub furca. *Liv.* 1. 26. Hunc cœne ajebat, quem modo decoratum, ovantemque victoria incidentem vidistis, Quirites, eum sub furca vincitum, inter verbera, & cruciatu videre potestis?

Figebantur furca grassatores. *Collustratus* in *l. Capitolium.* §. *Famofos.* D. de pœnis, Famofos latrones in his locis, ubi grassati sunt, furca figendos quam pluribus placuit: ut & conspectu deterreant alii ab iisdem facinoribus, & solatio sit cognatis & adhibitis interemptorum, eodem loco pœna reddita, in quo latrones homicidia fecissent.

Pixus in furcas. Plin. lib. 29. cap. 4.

De hoc supplicii genere apud Romanos. conf. *Lex Pitisc.*

Furca, Instrumentum bellicum in scalas usurpatum. *Liv.* 28. 3. V. *Lipf. Poliorc.* 5. *Dial.* 1.

Furca item dicebatur Instrumentum bajulatorum tergo applicatum, in quo fascinas gestabant servi. *Plaut. Casin.* 2. 8. 2.

Si modo rus veniat, ego remittam ad te virum
Cum furca in urbem tanquam carbonarium. Nam servi gestabant in furca carbones, quos Romæ vendebant in foro. V. *Turneb.* *Advers.* 16. 3. & *Lipf. de Cruce.* 3. 4.

De Furcis sepulcralibus. V. *Lex Pitisc.*

FURCULA, æ. f. dimin. [*ἀραυῖον*] apud *Varr.* 1. *R. R.* 8. & *Columel.* 2. 10. *Liv.* 32. 7. Momento enim ad inane, suspenso furculis ab hostibus muro, pervenerunt. Ita *Gronov.* In quibusdam codicibus legitur *Fulteris.* Furcula Caudinæ, Ubi Romanus exercitus sub jugum missus est. V. *Liv.* 9. 2.

FURCILLA, æ. f. [*ἀραυῖδον*] Instrumentum quo frumenta cillantur, id est moventur. [Immo alterum dimin. formate a Furcula, ut a *Catenua Catella.*] *Varro* 1. de *R. R.* cap. 49. Herba quum crescere desit, & altu arefcit, subfcari falcibus debet; & quoad perarefcit, furcillis versari. *Columel.* lib. 2. cap. 10. Baculis, furcillisve contundant. V. *Vitruv.* 10. 12.

Furcillis ejicere, expellere & Latinis & Græcis proverbialiter dictum. *Catull.* 106. 1.

Muse furcillis præcipitem ejiciunt. Cic. 16. *Att.* 2. Sed quoniam furcilla extrudimur. Ex *Emend. Lambin.* & *Turneb.* V. **FURCA.**

Furcilles, sive furcilla, quibus homines suspendebant. *Festus.* [V. *Dacer.* ad loc. & *Fest.* in *Ærumnula.*]

FURCILLO, āre. Furcillis movere. *Plaut. Pseud.* 2. 2. 36.

Væ tibi, tu inventus vero meam qui furcilles fidem. *Palmerio.* Furcillare fidem, est, in dubium vocare. *Salmaf.* in *Ed. Gron.* dubitat utrum legendum Suggiltes, an *Forioles*, id est collutales, infamia adspersas. *Pallerat.* interpretatur Furcillare fidem, Infirmitatem judicare, ideoque quasi admota furcilla stabilire.

FURCULOSUS, a, um. Adj. *Apul.* de *Herb.* Herba ramis furculosa.

FURCOSUS, a, um. Idem. *Apul.* c. 7. Herba thyrſis bipalmis, furcolis.

FURCIFER, ēri. m. [*δικρανοφόρος*] dicebatur (inquit ad *Ter. And.* 5. 5. extr. *Donatus*) Servus qui ob leve delictum cogebatur a domino, ignominia magis, quam supplicii causa, circa vicinos, furcam in collo ferre, subligatis ad eam manibus, & prædicare peccatum suum, simulque monere ceteros nequid simile admitterent. *Hactenus* *Donat.* Unde (inquit *Calepinus*) *Plutarch.* in *vita Cicerolani*, Furcifer huic nomen est, quod maxima pœna apud antiquos servo peccanti erat, ut is plauftri lignum, cui temo affigitur, spectante vicinia, ferens circumageret. Quod ubi factum erat, infidus a domesticis & vicinis existimatus, furcifer appellabatur: nam Latini, lignum illud, furcam appellant.

Hinc usurpari pro convicio cepit. Cic. in *Vatin.* 15. Idem pro *Deiot.* 26. Quid inde furcifer? quo progreditur? *Ter. And.* 3. 5. 12. Oh, tibi ego ut credam, furcifer? conf. *Eun.* 4. 3. 28. &c. *Plaut. Amph.* 1. 1. 129. *Afin.* 3. 3. 87. &c.

FURENS, **FURENTER**. V. **FUROR**, ōris.

FURFUR, ūris. m. [*πίθρα*] Purgamentum & sæx farinae; a *Far* reduplicato, *Furfur*, *Scalig.* in *Varr.* Melius forsan a *Foris* & *Far*; est enim externum illud in quo verum far includitur. *Plaut. Capt.* 4. 2. 27. Tum pistores scrophipasci, qui alunt furfure fues.

Furfuribus confertus panis. *Phædr.* 4. 16. 4. conf. *Varr. R. R.* 2. 6.

Furfures in capite & tota facie dicuntur, Fuliginosa illa excrementa sicca & alba ac tenuia, quæ super poris colliguntur. *Plin.* lib. 20. cap. 9.

Furfures capitis & ulcera manantia illita ex oleo cocta. V. **FORRIGO**.

FURFURACEUS, a, um. Adj. Furfuribus similis. *Fulgent.* 2. *Myth.* Furfuracea tinearum terebramina.

FURFUREUS, a, um. Adj. Ex furfure: ut, Panis furfureus. *Gell.* 11. 7.

FURFUREUSUS, a, um. Adj. [*πιθυράδης*] Plin. lib. 12. cap. 25. Colos in quacunque natione præfertur rufus, & pinguius lentus, deterior furfureosus. h. e. Qui veluti furturibus permixtus apparet.

FURFURICŪLA, æ. f. dimin. *Marc. Empir.* cap. 5.

FURFURACŪLUM, i. n. *Arnob.* lib. 6. Restituit *Salmaf.* in *Solin.* & sic dictum putat Terebrum, quod furtures in ligno perforando faciat, i. e. *Scobem* furfuribus similem.

FURIA, **FURIALIS**, **FURIOSUS**, **FURIBUNDUS**, **FURIO**, **FURIO**. V. **FUROR**, ōris.

FURNALIA. V. **FURNALIA**.

FURNIUS, i. m. Nomen Ro. gentile, ut, *Furnius Amicus* *Horatii.* V. 1. *Serm.* 10. 86. conf. *Sen. de Benef.* 2. 25.

Alius postulatus adulterii, & veneniorum in *Tiberium*. V. *Tacit.* 4. *Ann.* 52.

FURNIANUS, a, um. Adj. ut, *Furniana* vasa, a *Furnio* inventore fortassis dicta. *Plin.* lib. 33. cap. 11. *Harduin.* *Firmiana.*

FURNUS, i. m. [*καλνός, ἰπίος*] Locus in quo panis decoquitur. A *Furvo*, id est nigro colore, propter fuliginem, vel propter obscuritatem quam intus habet. al. a *Forno*, id est calido. V. *Non.* 12. 52. *Plin.* Cortices quoque decussi ligni, clibanis & furnis præbent usum. *Plaut. Caf.* 2. 5. 1. Una edepul opera in furnum calidum condito.

Furnos & balnea laudat. *Her.* 1. *Epist.* 11. 13. conf. *Juven.* 7. *Sat.* 3. *Mersus* furno. V. **MERGO**.

FURNACEUS, Adj. [*ἰπυρός*] ut, *Furnaceus* panis, Qui in furno coquitur. *Plin.* lib. 18. cap. 9. Nam furnaceis panibus binas adjiciunt libras.

FURNARIA absolute dicitur, sicut *Cœnacularia* & *Sagaria*.

Furnariam exercere, dicitur Qui ex furno, panisque coctura questum facit, vel Qui furnos locat conductoribus. *Suet. Viteli.* cap. 2.

FURNARIUS, i. m. Qui furnariam exercet. *Paulus* in *l. Fluminum.* §. *Præterea.* D. de damn. infect. Præterea si furni nomine damni infecti fuerit cautum, deinde furnariū culpa damnatum datum fuerit, &c. *Gloss. Vet.* *Furnarius, κερμενοκάωτος, ἰπυρπίος.*

FURO, is. V. **FUROR**, ōris.

FUROR, āri. V. **FUR**.

FUROR, ōris. m. [*μωρία, θυμός, ἐπιθυσιότης*] Infamia; a *Feror*, quod qui furore agitantur, huc atque illuc temere ferantur. Cic. 3. *Tusc.* 11. Itaque non est scriptum si infans, sed si furiosus esse incipit. Infantiam enim censuerunt esse inconsistentiam mentis, fanitate vacantem, posse tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum, atque usitatum: furorem autem esse rati sunt, mentis ad omnia cecitatem. Idem de *Arusp. Resp.* 2. A diis quidem immortalibus, quæ potest homini major esse pœna, furore atque dementia?

Cæcus furore. *Virg.* 2. *Æn.* 241.

Torvus furore vultus. *Sen. OEdip.* 12.

Bellorum furor. *Lucan.* lib. 5. 36.

Cæli furor æquinotialis. *Catull.* 41. 2.

Violenti signa furoris. *Lucret.* lib. 2. 621.

Brevis furor. *Hor.* 1. *Epist.* 2. 62.

Cæcus furor. *Hor. Epod.* 7. 13.

Efferatus, & præceptus furor alicujus. Cic. 1. de *Arusp. Resp.* 2.

Impius furor. *Virg.* 1. *Æn.* 298.

Impotens furor. *Sen. Agam.* 8.

Incauti furores. *Sil.* lib. 3. 136.

Incitatus furor. V. **INCITO**.

Indomitus furor. *Lucan.* lib. 3. 303.

Indomiti furores. *Catull.* 65. 54.

Inflammatu atque ignitus furor. Cic. pro *Domo* 141.

Insignis furor. *Virg.* 3. *Georg.* 266.

Mœstus furor. *Virg.* 12. *Æn.* 601.

Perjurus furor. *Claud.* in 6. *Conf. Hon.* 206.

Vecors furor. *Catull.* 16. 14.

Abstitero furore. V. **ABSTITO**.

Accensus furor. V. **ACCENDO**.

Additus animis furor. *Virg.* 2. *Æn.* 355.

Augere furores. *Lucan.* lib. 10. 62.

Captus furore. V. **CAPIO**.

Cede furori currenti. *Ovid.* de *Rem. Amor.* 119. V. *Voss. Inst. Orat.* 2. p. 200.

Confedit ejus furor. Cic. 4. *Acad.* 87.

Extimulat corda bellandi furore. *Sil.* lib. 1. 33.

Exundans furor. *Stat.* 10. *Theb.* 603.

Fractus furor. *Sil.* lib. 7. 253.

Gerens indomitos in corde furores. *Catull.* *Argon.* 62. 54.

Inflammati furoribus. V. **INFLAMMO**.

Invadere aliquem furore. Cic. 16. *Fam.* 12.

Gliscit furor. Lucret. lib. 4. 1062.
 Amare furorem. Horat. 1. Carm. 37. 12.
 Ponere furorem. Lucan. lib. 1. 327.
 Precipitant furor iraque mentem. Virg. 2. Æn. 316.
 Quatibat corda furore pretumido. Claud. 1. in Ruff. 225.
 Redire ad furorem. Cic. 10. Fam. 11.
 Sistere furorem. Stat. 5. Theb. 665.
 Sopor ubique furor armorum. Patere. lib. 2. 89.
 Versatur mihi ante oculos aspectus & furor Cethegi, in vestra cæde bacchantis. Cic. 4. in Catil. 11.
 Furor, Mens vi quadam divina concitata, qualis est Furor poetarum. Cic. 1. de Divin. 80. Ibidem paulo ante, Inest igitur animis praefugio extrinsecus injecta, atque inclusa divinitus. Ea si exarsit acrius, furor appellatur, quum a corpore animus abstractus, divino instinctu concitatur.
 Varios concepit mente furores. Ovid. 2. Met. 640.
 Decoris furorem dixit Sil. 2. 324. pro Cupiditate glorie; quod ex Graecis fontibus derivat Dan. Heinlius.
 Furor fingitur a Poetis catenis vinculus. Unde Virg. 1. Æn. 298.

— furor impius intus
 Sæva sedens super arma, & centum vinculis ahenis
 Post tergum nodis, fremit horridus ore oruento.
 Interdum describitur solutus vinculis, ut a Petronio cap. 124.
 Quos inter Furor, abruptis ceu liber habenis,
 Sanguineum late tollit caput, oraque mille; &c.
 FURIA, æ. f. [Ἐμυρία, Σκοπία] vel FURIA, arum. Furia (inquit Servius) Dixit in cælo, Furia in terris, Eumenides apud inferos; unde & tres esse dicuntur, Acherontis & Noctis Filia; Megara, Tisiphone, Aleco. Canes etiam vocantur, ut est apud Virg. 6. Æn. 258.

— visaque Canes ululare per umbram
 Adventante dea. Lucan. 6. 733.
 — Stygiasque Canes in luce superna
 Destituunt. Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Sin hæc dea est, cur non Eumenides? quæ si deæ sunt, quarum & Athenis sanum est, & apud nos, ut ego interpretor, Incus Furia: Furia deæ sunt, speculatrices, credo, & vindices facinurum & sceleris.
 Furia, Veteribus Sceleratæ mentis tormenta erant. Cic. pro Rosc. Amer. 67. Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis sæpenumero videtis, eos qui aliquid impie scelerateque commiserint, agitari & perterri Furiarum tædis ardentibus. Sua quemque fraus & suus terror maxime vexat: suum quemque scelus agitat, amentiaque afficit: suæ malæ cogitationes conscientiaque animi terrent. hæc sunt impiis alidæ domesticæque furia; quæ dies noctesque parentum pœnas a conceleratissimis filiis reperant.

Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sext. 33.
 Clodium furiam appellat Cic. 3. Q. frat. 8. Primum est, de Clodii ad Casarem literis: in quo Casaris consilium probo, quod tibi amantissime petenti veniam non dedit, uti ullum ad illam furiam verbum referberet.
 Honestæ furia. Stat. 4. Silv. 6. 83.

— immeritasque domos ac templa Sagunti
 Polluit, & populis furias immisit honestas. Furias honestas vocat, Saguntinorum impetum, quo maluerunt perire cum civitate sua, quam a Romanis desciscere.
 Iustæ furia. Virg. 8. Æn. 494. conf. Comm. ad Petron. proem.
 Tristes furia. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 219.
 Accensus furia. V. ACCENDO.
 Actus malis furia. Hor. 2. Serm. 3. 135.
 Agitatus amor furia. Virg. 10. Æn. 872.
 Agitata doloris furia. Ovid. 6. Met. 595.
 Agitant & infectantur impios furia, non ardentibus tædis, sicut in fabulis, sed angore conscientia, & fraudis cruciatu. Cic. 1. de Legib. 40.
 Agitatus scelerum furia. Virg. 3. Æn. 331. conf. Furia veteribus &c.
 Concepit furias. Virg. 4. Æn. 474.
 Consiistere usquam impios non patiuntur furia. Cic. pro Rosc. Amer. 66.
 Exagitari verberibus furiarum. Suet. in Neron. cap. 34.
 Incessa furia. Virg. 4. Æn. 376.
 Invenit in furias, ignemque. Virg. 3. Georg. 35. Videtur figura esse in 2. g. dicitur, quasi dicat Furicium ignem. Intelligit enim Amorem.
 Invenit tædis ardentibus furiarum. Cic. in Pison. 46.
 Invenit horrendas in furias. Stat. 5. Theb. 90.
 Invenit Poetarum poeticas dabit Broeckh. ad Tibul. 1. 3. 96.
 Invenit Lampadibus Furiarum gestamine, V. Drakenb. ad Sil. 2. 610.

FURIALIS, æ. Adj. [Ἐμυριακός] Quod ad Furias pertinet, vel Quod ardentibus & insanis proprium esse solet.
 Furia furialia. Ovid. 6. Met. 591.
 Furia furialia. Ovid. 11. Met. 12.
 Furia furialis. Ovid. 6. Met. 657.
 Furia furiale. Hor. 2. Carm. 11. 17.
 Furia furiale. Liv. 10. 41. Et dicta execratio ac furiale carmen deestanda familia stirpique compositum.
 Furia furiales. i. e. Amores nefarii. Ovid. 2. Fast. 761. Al. Furiali.
 Furia furialis. Liv. 7. 17. Inde terror maximus fuit, quod faceret eorum, facibus ardentibus, anguisque prælatis, incessu furiali, nilitem Romanum insueta turbaverunt specie.
 Furia furiale serpentis. Virg. 7. Æn. 375.
 Furia furialis. Cic. 2. Tusc. 20. Ex Sophocle. Vestem intelligit, quam Hercules versus est in furorem.
 Furia furiale. Claud. 2. in Eutrop. 188.
 Furia furialis. Cic. pro Planc. 86.

FURIALE MINATUR, Adverbialiter. Stat. 6. Theb. 429.
 Furia furiale. Adv. [Ἐμυριακός] Ovid. 3. Fast. 637.
 Furia furiale. Non tamen exactum ovid agat, furialiter odit.
 Furia furiosus, Adj. [Ἐμυριακός, ἄσπυρος, ἄσπυρος] A quo furor nunquam dedit, inquit Servius ad 2. Æn. 407. Cic. 3. Tusc. 11. Itaque non scriptum, Si insanus, sed Si furiosus esse incipit. Idem pro Cluent. 2. Mulier jam non morbo, sed scelere furiosa.
 Furia furiosus, mente captus. Cic. in Pison. 47.
 Furia furiosus & furiosus homo. Cic. pro Domo 3.
 Furia furiosa. Sumptibus sed. Cic. 2. Q. frat. 2. Spero eum in

officio fore: sed omnia sunt tardiora, propter furiosæ ædilitatis expectationem.
 Amor furiosus. Ovid. 9. Met. 736.
 Conciones furiosissimæ, Turbulentissimæ. Cic. 4. Att. 3.
 Cupido opum furiosa. Ovid. 1. Fast. 211.
 Cupiditas alicujus effrenata & furiosa. Cic. 1. in Catil. 25.
 Impetus furiosus. Sen. Hippol. 2.
 Libido furiosa. Ovid. 1. de Arte Am. 281.
 Peccatum furiosum. Hor. 1. Serm. 3. 83.
 Vis furiosa Tribuni facile superari frangique potest. Cic. pro Domo 55.
 Vultus furiosus & acer. Lucret. lib. 6. 1182.
 Furiosum Jurisconsulti appellant, Qui mentis ad omnia lumine, id est sensu communi caret: quales non modo Athamantem, Alcmaonem, Ajacem, Orestem fabulæ memorant, verum etiam Margitem, Melitidem, Choræbum, Morychum. Dementem vero, Qui non usquequaque, sed ex parte tantum mentis errore ducitur, veluti is, de quo D. Pius loquitur in l. Is qui. D. de tut. & curat. dat.

FURIOSUS, Adv. [Ἐμυριακός] Furiosus in modum. Cic. 13. Philipp. 39. Partes furiose dicuntur in foro, in curia. [Hic Furiosus vocativus est. Solet eum, cum aliquid furiosus fecit præterire. Idem 8. Att. 5. Compar. Spartian. Hadr. cap. 12. Servo in se cum gladio furiosius irruente.
 Furiosus, [ἐμυριακός] ære. Cum furore concitare. Hor. 1. Carm. 25. 13. — flagrans amor, & libido, Quæ solet matres furiare equorum. h. e. In libidinis furorem urgere. Acron. Sil. 14. 281. Vaniloquo pubem furiantem insuper ore.
 FURIOSUS, æ. um. Adj. [Ἐμυριακός] Furore concitatus. Virg. 2. Æn. 407. Non tulit hunc speciem furiantem mente Choræbus. Ubi Servius, Furiosus, Qui ex causa furit.
 Ignis furiosus. Ovid. 2. Fast. 761. — juvenis furiosus regius ignes Concipit. Al. Furiales.

Juventus furiosa. Sil. lib. 11. 132.
 Furiosa mente ferebar. Virg. 2. Æn. 407.
 FURIATILIS, æ. Adv. Fortunat. 3. Mart. Furiatile cornu.
 Furo, [ἔμυρια, ἐμυριακός, παρκενικός, κωπιζόμενος] ære. Furore agitari. Carere præterito, & forte etiam prima persona Furo dicitur. V. Diomed. lib. 1. Sedulius tamen lib. 1. de Daniele cum leonibus, — furuerunt iussa Tyranni. Apul. Furit, enses corripit, fertur in eum præceps, nihil tale timentem aggreditur. Cic. 3. Tusc. 11. Quo genere Athamantem, Alcmaonem, Ajacem, Orestem furere dicimus.
 Furere, Insanire. Cic. 1. Off. 108. Versutum & callidum factum Solonis, qui quo tutior vita ejus esset, & plus aliquanto Reipub. profecisset, furere se simulavit. Idem in Pison. 47. Quid est aliud furere, nisi non cognoscere homines, non cognoscere leges, non Senatium, non civitatem?

Bacchari & furere. Cic. Arusp. Resp. 39. conf. Hor. 2. Carm. 7. extr.
 Insanire & furere. Cic. 6. Verr. 19.
 Furit ad. Cic. 4. Att. 16. Res furit ad interregnum, & est nonnullus odor Dictaturæ. Ex vetusto codice legendum, Fluit.
 Apud sanos furere, & quasi apud sobrios bacchari videtur vinolentus. Cic. in Orat. 99.
 De aliquo fur. re. Cic. 14. Att. 21.
 Arenis furit æstus, fervet. Virg. 1. Æn. 111.
 Dolore furit. Ovid. 12. Met. 478.
 Lymphara mente furebat. Catul. 62. 254.
 Furere aliquid, pro Ob aliquid. Liv. 8. 31. Et nunc id furere, id ægropati: quod sine L. Papirio non inermes, non manci milites fuerint.
 Furebat a Racio se contumaciter urbaneque vexatum. Cic. 2. Q. frat. 1. De Clodio.

FURENS, entis. Partic. ut, Animi furens. Virg. 5. Æn. 202.
 Audacia furens Catilina. Cic. 2. in Catil. 1.
 Contumelia furens. Plin. lib. 7. cap. 12.
 Ense furens. Valer. 1. Argon. 144.
 Libidinibus inflammatus & furens. Cic. 5. Tusc. 16.
 Cedere furenti. Cic. Anteq. iret in exil. 27.
 Continere furentem & exultantem. Cic. de Arusp. Resp. 1.
 Mollire furentem ira. Ovid. 13. Met. 322.
 Bella furentia. Sil. lib. 7. 571.
 Flamme furentes. Virg. 4. Æn. 670.
 Impetus furentes & violenti. Cic. de Arusp. Resp. 46.
 Populus furens. Lucan. lib. 2. 249.
 Rabie furenti stimulatus animus. Catul. 61. 4.
 Venti furentes. Virg. 10. Æn. 37.
 Unde furentes. Lucan. lib. 3. 195.
 Compar. Claud. Fescenn. 26.

Quis belluarum corde furentior.
 FURENTER, Adv. [Ἐμυριακός] Idem ac Furiosus. Cic. 6. Att. 1. Dionysius mihi quidem in amoribus est: pueri autem ajunt eum furenter irasci.
 FURIBUNDUS, a. um. Adj. [Ἐμυριακός, παρκενικός] Qui vehementer furit. Cic. pro Sext. 117. At quam ille furibundus incitatus illa sua vecordi mente venisset, &c. Idem 3. Philipp. 29. Cesaris enim incredibilis ac divina virtus, latronis impetus crudeles ac furibundos retardavit. conf. Virg. 4. Æn. 616. & Mand. 1. 411.
 Canis furibundus. Hor. 1. Epist. 10. 17.
 Magistratui furibundo cedere. Cic. Anteq. iret in exil. 27.
 Mens alicujus furibunda. Cic. Anteq. iret in exil. 25.
 Prædictiones vatum furibundæ. Cic. 1. de Divin. 4.
 Taurus furibundus. Ovid. 13. Met. 871.
 Furibunda ruit. Ovid. ad Liv. 373.

FURINA, æ. f. V. supra ante FURUM. [Quamquam ex loco Cic. qui in FURIA affertur, huc potius pertinere censetur.
 FURIPPUS, i. m. V. ibid.
 FURTIVUS, FURTIVUS, FURTIVUS FURUNCULUS. V. FUR.
 FURVUS, a. um. Adj. [αἰθέριος] Nigrum vel atrum dicitur, a tore Fes'o.
 Antra furva. Ovid. 5. Met. 541.
 Color furvus. Solin. cap. 33. pr. (al. 46.)
 Culpa furva. Prudent. Cathem. 1. 74.

Hostiæ fuvæ. Val. Max. 2. 4. 5.
 Hostiæ nigræ, antiquitus Fuvæ dicebantur. *ibid.*
 FURVESCO, ère. Mart. Capel. lib. 1. p. 20. Tartaræ noctis obfcuritate fuvescens.

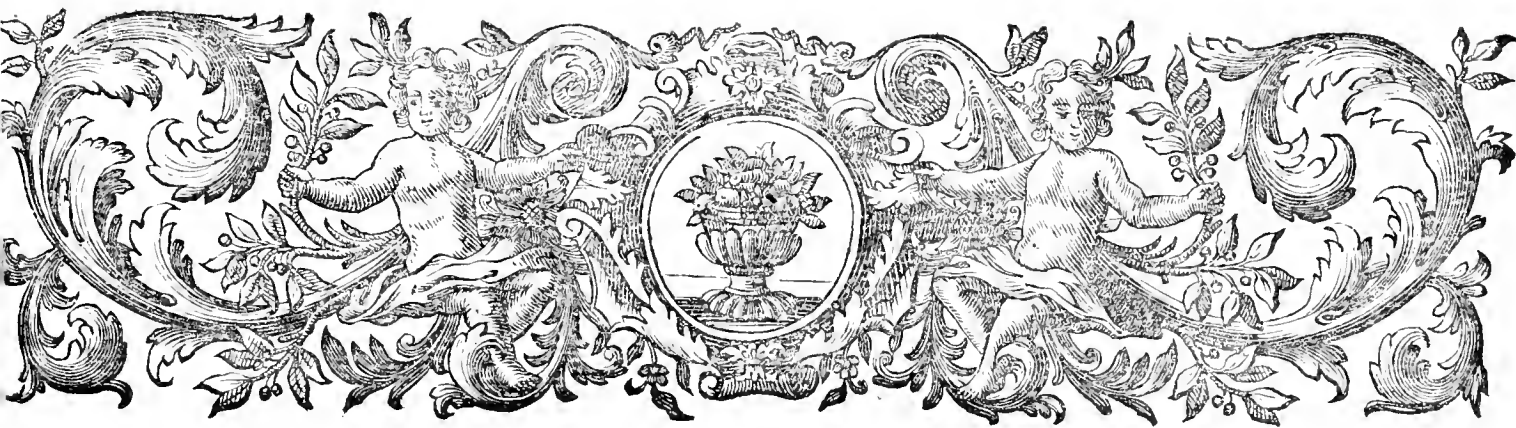
F U S

FUSCINA, æ. f. [*Ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς*] Telum tridens sive trifidum piscatorium, quod fundo natantia capiat. Cic. 1. de Nat. Deor. 102. Dant etiam deo arcum, sagittas, hastam, clypeum, fuscina, fulmen. Neptuni tridens. Accius in Argon. apud Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Aut forte Triton fuscina varrens specus. Sic Martial. lib. Spect. 26. Fuscina dente minax, &c.
 Fuscina utebantur Retiarii gladiatores. Juven. 2. Sat. 143.
 Vicit & hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi. V. FUSTIARIUS.
 FUSCINŪLA, æ. f. dimin. Parva fuscina. Perott. Vulg. Interp. Exod. 27. 3.
 FUSCUS, a, um. Adj. [*φῶς*] Quod est subnigrum: cujusmodi est color Indorum meridionalium & Æthiopum. Columel. lib. 6. cap. 1. Colore rubro vel fusco.
 Amictus fuscus. Tibul. lib. 3. 4. 55.
 Caligo fusca. Martial. lib. 8. 51.
 Cella fusca. Martial. lib. 3. 30.
 Color fuscus. Ovid. 2. Amor. 4. 40.
 Cornix fusca. Cic. 1. de Divin. 14. Ex quodam poeta.
 Equus fuscus. Ovid. 2. Fast. 314.
 Falernum fuscum. Martial. lib. 2. 40.
 Nubila fusca. Ovid. 5. Met. 286.
 Pars inferior Delphini fusca videtur. Cic. in Arat. 99.
 Pilus fuscus. Plin. lib. 8. cap. 21.
 Violæ fuscæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 128.
 Vox fusca. Cic. 2. de Nat. Deor. 146. Et vocis genera permulta, canorum, fuscum: lene, asperum: grave, acutum: flexibile, durum.
 Fuscior, Comp. ut Laterna fuscior. Martial. lib. 14. 62.
 Cornea si non fum, nunquid fum fuscior?
 FUSCO, [*ἀμαυρῶ*] Ære. Fuscum facere.
 Fuscentur corpora campo. Ovid. 1. de Arte Am. 513.
 Diem fuscare. Ovid. 1. Trist. 9. 15.
 Fuscat nube diem. Valer. 1. Argon. 396.
 Lanugine fuscante malas. Lucan. lib. 10. 135.
 Fuscandi cura coloris. Ovid. 2. Trist. 487. Al. Fuscandi rectius. Inteligit enim medicamina faciei.
 Sol perpetuo squalore fuscabitur. Lact. Div. Inst. Epit. cap. 8. H. St.
 FUSCATIO, ðnis. f. Arnob.
 FUSCATOR, ðnis. m. [*ἀμαυρωτής*] ut, Cæli fuscator Eoi Corus. Lucan. lib. 4. 66.
 FUSE. V. FUNDO.
 FUSCIUS, Viri nomen, de quo Cic. 4. in Verr. 31. C. Fuscicus a C. Verre duci iustus. in codd. emendatis Fuscicus. [Forfan Fufidius aut Fulcinius legendum.
 FUSIDIUS, Feneratoris nomen apud Hor. 1. Serm. 2. 12.
 Fufidius, vappæ famam timet, ac nebulonis, &c. Sed in Ed. Bentleji & plerisque aliis legitur Fufidius.
 FUSILIS, FUSIM, FUSIO, FUSOR, FUSORIOUS. V. FUNDO.
 FUSIUS, pro Furius antiqui dixerunt, ut Valetius, pro Valerius. Auctor Festus.
 FUSIUS, Nomen gentile Ro. Fufii cujusdam, qui ita viribus præstitit, ut mulum suum tolleret, ob id Rusticellus Hercules appellatus, meminit ex Varrone Plin. lib. 7. cap. 20. Fufius Hard. in Indice.
 Fufius, Oratoris nomen, cujus meminit Cic. 2. de Orat. 91. Fufius, inquit, nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non assequitur: oris pravitate, & verborum latitudinem imitatur. Al. Fufius.
 FUSTERNA, æ. f. Pars abietis superior, durior, & nodosior. Nam inferior, minusque nodosa, Sapius dicitur. Plin. lib. 16. cap. 39. Abietis quæ pars a terra fuit, enodis est, hacque quam diximus ratione fluviata decorticatur, atque ita sapius vocatur: Superior pars nodosa duriorque, fusterna. Non desunt qui malint legere Susterna. V. ABIES, Rhodig. lib. 5. cap. 6. & Vitruv. 2. 9.
 FUSTIBĀLUS, i. m. Instrumentum est bellicum, longum pedes quatuor, cui per medium ligatur funda de corio, & utraque manu impulsam, prope ad instar onagri dirigit faxis. Hinc
 FUSTIBALATŌRES, Milites, qui fustibalis lapides jaciunt. Auctor Modestus, de Vocab. rei milit. pag. 254. Plant.
 FUSTIBUS, is. m. [*φόσφορος*] Lignum teres. Plin. lib. 7. cap. 56. Prælium Afri contra Ægyptios primi fecere fustibus, quos vocant phalangas. Cic. pro Cæcin. 60. Quid igitur si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris?
 Longus fustis. Hor. 2. Serm. 3. 112.
 Non opus est verbis, sed fustibus. Cic. in Pison. 73.
 Agere aliquid formidine fustis. Hor. 2. Epist. 1. 154.
 Agitare fustibus equos prohibet imperator, in l. prima. C. de cursu publico, lib. 12. Equos qui publico cursui deputati sunt, non lignis vel fustibus, sed flagellis tantummodo agitari decernimus.
 Aperire caput fuste. Juven. 9. Sat. 98. i. e. Findere.
 Coercere aliquem fuste. Hor. 1. Serm. 3. 134.
 Impingere fustem alicui. Cic. 8. Fam. 8. Quid si filius meus fustem mihi impingere volet?
 Pugnare fustibus. Hor. 1. Serm. 3. 101.
 Repellere male mulctatos clavibus & fustibus. Cic. 7. Verr. 94.
 Fustibus cædi, pro Fascibus bacillorum, cujusmodi olim civitate libera Magistratibus præferebantur, Jurisconsulti dixerunt. Itaque liberorum hæc hominum poena, posteriorum Imperatorum tempore fuit, quum servi flagellis caderentur. Macer l. 10. D. de poen. Ex quibus causis liberi fustibus cæduntur, ex his servus flagellis cædi, & domino reddi juberetur. Quo ex loco apparet minus turpe fuisse fustibus, quam flagellis cædi.
 FUSTICŪS, i. m. dimin. Apul. Met. 6.
 FUSTIARIUS, i. m. [*ἰσχυρὸς*] Quo loco c. It. Vet. Gloss.

Nominis instar adiectivi occurrit in Fabretti inscriptionibus, p. 529.
 FVSTIARIO SVPLIPIO SE NOVER T ESSE SVBDENOVIM.
 FUSTIM, Adv. Val. Max. 6. 3. 9. Uxorem, quod vinum bibisset, fustim interemit.
 FUSTITUDINUS, a, um. Adj. Plaut. Afsn. 1. 1. 21.
 Apud fustitudinas, ferricrepinas infulas. Fustitudinas vocat, quod illic Fustibus adigerentur fervuli. [Immo Tunderentur.
 FUSTIARIUM, i. n. [*μυστήριον*] Supplicii genus ob falsum testimonium, furtum, & multa alia crimina. Valla lib. 1. cap. 6. interpretatur Fultigationem. Cic. 3. Philipp. 14. Nam si ille Consul, fustuarium meruerunt legiones, quæ Consulm reliquerunt, &c. Liv. 5. 6. Fustuarium meretur, qui signa relinquit aut præsidio discedit.
 FUSTIGO in vet. Gloss. βακχίζω. Al. ζυλοντιώ. Hinc Fustigatio apud J. C. Tor.
 FUSURA. V. FUNDO.
 FUSUS, i. m. [*ἀπυρρῶ*] Quo nent mulieres: a Fundo, dictum: quod dum trahitur volvendo, quasi liquefieri videtur. Plin. lib. 11. cap. 23. Lanificia mox in fila tenuantur junceo fuso.
 Fufis mollia pensa devolvunt. Virg. 4. Georg. 348.
 Versato ducentem flamina fuso. Ovid. 4. Met. 220.
 Torquere fusos. Plin. lib. 28. cap. 2. Pagana lege in plerisque Italiæ prædiis cavetur, ne mulieres per itinera ambulantes torqueant fusos, aut omnino detectos ferant.
 Teretem veribat pollice fufum. Ovid. 6. Met. 22.

F U T

FUT, Nomen fluvii in Mauritania, non longe ab Atlante monte, de quo Plin. lib. 5. cap. 1. in descriptione Mauritaniae.
 FUTILE, Adv. [*χυδαῖον*] Vas erat, quod non deponabant ministrorum, quod erat acuto fundo, & patulo ore, eoque instabile erat. Utebantur eo in sacrificiis deæ Vestæ, quia aqua ad sacra hausta in terra non ponebatur: quod si fiebat, piaculum erat. Unde excogitatum vas fuit quod stare non posset, sed positum statim effunde retur. Ex Donato in Ter. Andr. 3. 5. 3. & Servio in Virg. 11. Æn. 339 V. & Vet. Schol. in Stat. 8. Theb. 297. Ab hoc
 FUTILIS, e. [*χυδαῖον, ἀκαῖον*] i. e. Vanus vel Inutilis: Festus Futilis dicuntur, Qui silere tacenda nequeunt, sed ea effundunt Sic & Vasa futilia a Fundendo vocata.
 Ætas futilis, imbellesque anni. Sil. lib. 16. 656.
 Alacritas futilis. Cic. 4. Tusc. 37. Nec scitienter quid expetens, arde desiderio, nec alacritate futili gestiens deliquescat.
 Aruspices vani & futilis. Cic. 1. de Divin. 36. Irrideamus aruspices vanos, futilis esse dicamus.
 Auctor futilis. Virg. 11. Æn. 339.
 — consiliis habitus non futilis auctor. Ubi Servius
 Non futilis, Bonus in consiliis, non inanis.
 Causa futilis, Vana & levis. Plin. lib. 33. cap. 2.
 Canes futilis. Phædr. 4. 17. 33. Qui alvum continere non possunt.
 Homo futilis, Qui est ejusmodi, ut tacenda continere non possit, se continuo effutiat: qui commissa (inquit Servius) non retinet. Te Adel. 3. 3. 41. Ille futilis, somnium. Cic. 3. de Fin. 38. Quis non odit sordidos, varios, leves, futilis? Apulejus, Levis homo & futilis, & rimarum plenus.
 Lætitia futilis. Cic. 5. Tusc. 16.
 Murmur futilis. Valer. 8. Argon. 354.
 Sententia futilis commentitiæque. Cic. 1. de Nat. Deor. 18.
 Tempus futilis. V. TRMPUS.
 Votum futilis. Sil. lib. 10. 340.
 FUTILITAS, Ætis. f. [*ἐπιμαυρόν*] Cic. 2. de Nat. Deor. 70. Hæc dicuntur, & creduntur stultissime, & plena sunt futilitatis, summæque levitatis.
 FUTILITER, Adv. Apul. Futiliter blaterata. V. Non. 11. 39.
 FUTILIS, Adv. [*ψυδής*] pro Futiliter. Ennius in Phœnice, ut cit. Nonius, 11. 39.
 Ut quod factum est futilis, amici nos feramus fortiter. conf. Plaut. Stich. 2. 2. 73.
 FUTIO, [*ἐχέω*] Ære. Effundo; a quo componitur Effutio quod vid. Obsoleto.
 FUTIO, [*ἀνέχομαι*] Ære. Arguere interpretatur Festus. Antiquum est unde Confutare, & Refutare.
 FUTURIM, Adv. [*χυδαῖον*] i. e. Profusim. Plaut. Truc. 4. 4. 29. Futurim nomen commemoravi ter. Antiquum.
 FUTUM, i. n. Vas aquarium, quo aqua in triclinium infundebatur Varro de L. L. 4. 25.
 FUTURO, ui, utum, ère. Verbum obsænum. Martial. lib. 6. 91.
 Sancta ducis summi prohibet censura, vetatque
 Mœchhari: gaude Zoile, non futuis. Idem lib. 9. 42.
 Nempe semel futuit, generare Horatius ut tres. Et lib. 10. 1.
 Infantem tibi vir, tibi Gallia remisit adulter;
 Hi puto non dubie se futuisse negant. Lib. eod. 81.
 Quum duo venissent ad Phyllida mane fututum.
 FUTUROR, pass. Martial. lib. 9. 5.
 Aureolis futui quum possit Galla duobus,
 Et plus quam futui, si totidem addideris.
 FUTURUS, Partic. Martial. lib. 3. 87.
 Narrat te rumor Chione nunquam esse fututam. Sic lib. 11. 1.
 FUTUTOR, ðnis. m. Martial. lib. 1. 91. in Bassam tribadem,
 At tu, pro facinus! Bassa fututor eras. Sic lib. 11. 88.
 FUTURIO, ðnis. f. Catull. 30. 8.
 Sed domi maneat, paresque nobis
 Novem continuas fututiones.
 FUTURIX, ðcis. f. Martial. lib. 11. 62.
 Arrigere linguam non potest futuricem. Lib. eod. Epigr. 23.
 Pædiconem macturbantem,
 — inguina saltem
 Parce futurici sollicitare manu.
 FUTURUS. V. SUM.
 FUVI, pro Fui apud Comicos antiquos sæpe reperias addito v productivis gratia. Plaut. Pœn. prol. 110. Quo genere gnata, qui parentes verint. Turnebus. Et Enn. apud Cic. de Orat. 3. Adde Lucret. 1. 3.

G

LITTERA veteribus Latinis ignota; ejus inventionem Sp. Carvilio adscribit Plutarchus Problematum Rom. 54. Ubi de Macelli appellatione disquir. Novam consonam vocat Diomedes. Itaque apud antiquos pro G ubique C ponebatur, ut patet ex columna Dutiliana. V. supra in C. Enimvero C ita ipsius G vices sustinet, ut per G aliquando sonaret, ut Cajus, a *Γαῖος*.

Quæri potest, unde sit ut G locum haberet inter F & H, cum > Græcorum secundæ litteræ in alphabeto locum obtineat. Videtur quidem inter has litteras magna intercedere necessitudo. Quid enim naturæ magis consentaneum esse potuit, quam ut Diganima F, implex Gamma G, & spiritus H, se mutuo consequerentur. Et sane, > pro F interdum scribitur, sic *Γένος*, *Γένος* (pro *Γένος*, *Γένος*; Velis, Venter) apud Hesychium scriptum invenimus *Γένος*, *Γένος*. Et imiliter, H pro G; sic a *Γένος* Hinnus, a *Γένος* Traho, unde & rursus G redeunte postliminio Tragula. [A Trajiciendo tamen arcessit Varro. V. TRAGULA.

& C mutuas operas tradunt; nam ut a *Γένος*, Congrus; a Jungo, luncus; a Pertingo, Pertica; a Viginti, Vicelinus: sic vice versa, a *Κύβητος*, Cygnus; a *Κύβητος*, Gubernio; a Centum, Quingenti; & a Nec & Otium, Negotium.

& N invicem permutantur. Nam in iis vocibus, ubi > præcedit <, < vel ξ, istud prius > Græce sonat >, Latine vero vertitur in N. ut *ἄγγελος*, Angelus; *ἄγκυρα*, Anchora; *Ἀγκύρα*, Anchises; *ἄγκυρα*, sphinx. Quamquam veteres, inter quos Attius, Græcos imitantes crispserunt, Anchises, Agcora. e contra, N ante G vel C ipsam G ponebant veteres, ut Varro monet in L. L. lib. 1. Sic Aggulus pro ingulus, Iggerunt pro Ingerunt, Agceps pro Anceps. Est & aliud rgumentum hujusce inter litteras G & N cognationis, nempe quod > gaudet subsequi ipsam N; ut a Centum, Quadringenti, Quingenti; ubi C post N mutatur in G, quod alias non fit; ut Ducenti, excenti. Gaudet item præcedere, ut Gnoscio, Gnotus, Gnotus; nam nonnulli quidem Prosthesis dicere amant: at si vocum originem inspiciamus, potius dicenda est Aphæresis, cum scribas sine G, uam Prosthesis cum per G; nempe a *Γένος*, *Γένος*, *Γένος* erum ducunt. [Unde & in compositis g retentum, ut Ignoscio, Ignavus. singulariter scripta sepe invenitur. G. Gaudium, Gens, Gelus, enus, Gesta, Gratia, Gratis. G. AVG. Genio Augusti. G. B. enio bono, Gens bona. G. B. D. M. P. Genio bono dicavit momentum publice. G. C. Gajus Cæsar, Genio civitatis, vel Cæris. G. D. Gens desolata, Germanicus Dacicus, Gratis dedit. D. Gaudium. G. F. Gemina fidelis vel felix, Gula florum, ermanus frater. GG. Gemina, Gesserunt. G. L. Genio loci. L. Gloria. G. L. F. Genio loci factum. G. M. Genio malo. M. Germanicus, Germanus. G. M. V. Gemina Minervia Victrix. N. Gens, Genus, Genere, Gnaus. GNT. Gentes. G. P. Gal- e Procurator, Genio posuit. G. P. F. Gemina Pia fidelis. G. P. R. enio vel Gloria populi Romani. GR. Gratis, Grex. G. S. Ge- o sacrum, Genio Senatui. G. T. Genio tutelari, Gravitas tua. T. A. Genio tutelari Augusti. G. V. Genio Urbis, Gravis Valerius. V. S. Genio Urbis sacrum, Gratis votum solvit. GX. Grex.

GAA, [*Γάα*] Galilææ oppidum est, ut ait Josephus lib. 5. Anti- quat. Judaicarum.
GAAA, Syriæ urbs. V. interpretationem nominum Hebraicorum.
GAAIUM, i. n. Planta. Plin. 12. 21.
GAAIUS, i. m. [*Γαίος*] apud veteres Crux sive Patibulum dicebatur. V. apud Non. 2. 373. Nos barbari, quod innocentes in gabalum figimus homines: vos non barbari, quod noxios absolvitis. V. Lips. d. ruce, 1. 2. Vossii Etym. [Germanis Furcam denotat, unde Cel- tum esse suspicari licet. in Gloss. *Γαίος* redditur.
GABATE, ærum. Vasa concava, edulis, pulmentariisque aptissima. Martial. lib. 7. 47.
 Transcurrunt gabate, volantque lancee. Idem lib. 11. 32.
 Gace *Une Jate*.
GABENUS, Cæsaris classarius fortissimus. Plin. 7. 52.
GABINUS, Ærum. [*Γαβίνος*] Urbs Volscorum fuit, septuaginta millibus passuum ab urbe distans, a Galacto, & Bio Siculis fratribus condita. Gatorum meminit & Virg. 6. Æn. 768.

GABINENSIS, e. Adj. [*Γαβίνος*] Plin. lib. 2. cap. 94. Quædam vero terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul urbe Roma, &c. Alii legunt Gabiensi.
GABINUS, a, um. Adj. [*Γαβίνος*] ut, Gabina Juno. Virg. 7. Æn. 612. Gabinus cinctus. V. Servium in loc. & Liv. 5. 46. Urbs Gabina. Ovid. 2. Fast. 706. Robore freta Gabino. Claud. in 6. Conf. Stil. 83.
GABINIUS, [*Γαβίνος*] Nomen gentis Romanæ. Ex qua notus, A. Gabinius, sub quo consule Cicero in exilium missus est. V. Cic. de Prov. Conf. 2. Qui deinde Syriæ provinciæ præfuit, & rebus Orientis ordinatis Ptolemæum, quanquam injussu senatus, in regnum reduxit, ut est apud Cic. pro Sext. 81. Ob id ex provincia revocatus, & majestatis postulat, eo quidem judicio absolutus, sed mox repetundarum postula- tus condemnatusque, exilii causa solum vertit. Novissime in bello civili Cæsarem secutus, ab eodemque in Illyricum missus est, ubi male re gesta, amissoque exercitu, omnibus difficultatibus circumventus Salone, quo confugerat, morbo perit. Ex Cic. Dione, & Hirt. de Bello Alex.
GABINIUS, a, um. Adj. Cic. 5. Att. 21.
GABINIANSUS, aliud Adj. ut, Milites Gabiniani. Val. Max. 4. 1.
GABRIEL, elis. Nomen Angeli. Isidor. 7. 5.

G A D

GADERA, [*Γάδαρα*] Civitas Syriæ non longe ab Ascalone: a qua Theo- dorus rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadarenus dictus est.
GADIRS, ium. f. [*Γάδιρα*] Insula est Oceani, nunc vulgo dicta *Cadix*, ultra Baticam Hispaniam, circa columnas Herculis, longa XII millia passuum, lata tria millia, Plin. 5. 22. Ibid. duarum videtur meminisse exiguo intervallo distantium, quarum altera Erythræa vel Erythia dicta sit ob Tyrios, quorum origo ad Erythraum mare relata est: Altera major Cotinussa, ab oleatri copia, qui a Græcis *κόπινος* dicitur. Hæc etiam *Gadir* est appellata, quod *Gadira* lingua Punica Sepem, vel se- ptum significat. Hermolaus non Gadir, sed Gadiruta legit apud Plin. Jocosæ Gades. Martial. lib. 1. 62. Occidit Gades. Claud. de Bell. Gildon. 43. Remota Gades. Hor. 2. Carm. 2. 11. Minorum finis Gades. Sil. lib. 1. 141. Et lib. 17. 642. Terrarum finis Gades. Tyriæ Gades. Lucan. lib. 7. 187. Gaditarorum moenia, delubra, agros, Hercules ipse itinerum, & la- borum suorum terminos esse voluit. Cic. pro Corn. Balb. 39.
GADITANUS, a, um. Adj. [*Γαδερῆος*, *Γαδερῆος*, *Γαδερῆος*] ut Fœ- dus Gaditanum. Cic. pro Corn. Balb. 34. Civitas Gaditana. Cic. pro Corn. Balb. 43. Ita Gaditana civitas, quod beneficiis suis erga Rempubl. nostram consequi potuit, quod impera- torum testimoniis, &c. id abest.
 Fretum Gaditanum. *L'estroit, ou le Destroit de Gibraltar: El Stretto, ò el Far de Gibaltar*. Sunt qui proferant *Gibraltar*. Antea *Gibel* lingua Ara- bica dicebatur, quæ dictio Montem significat. Ex Olivario in Melam.
GEON, [*Γαίον*] a Josepho dicitur esse Nilus. Rectius scripseris Gehon.
GETULIA. V. GETULIA.
GÆSUM, vel GÆSUM, vel GÆSSUM, i. n. [*Γαίον*, ð *Γαίον*] Teli genus, quod alii Gallicum, alii Hispanicum esse velunt. Afris vero tribuit Sil. 2. 444. ubi V. Drakenborch. Virg. 8. Æn. 661.
 — duo quisque Alpina coruscant
 Gæsa manu. Ubi Serv. Hastas viriles, inquit, Nam etiam vi- ros fortes Galli *Gæses* vocant. Quasi Gallica nimirum vox esset. Gæsum, grave jaculum, Festus. Telum Galliarum tenerum Nonio. Missile certe fuit, unde bina gerebant, Virg. I. c. & Varro de Vita P. R. apud Non. Qui gladiis cincti sine scuto cum binis gæsis essent. Quæ peri- phrasis est Leviter armati & apud Liv. 8. 8. Leves autem qui hastam tantum, gæsq; gererent vocabantur. Idem 9. 36. Iere pastorali ha- bitu, aggressibus telis, gæsisque binis armati. Meminit & 26. 6. Plura V. apud Lips. Poliorc. 4. 4. Voss. de Vit. Serm. 1. 2. Emmeneff. ad Virgil. conf. Polluc. Hesych. Suid.
GAGATES, m. seu GAGES, [*Γαγάτης*] Fluvius in Lycia, & Lapidis nomen pretiosi in eo primum reperti, quamvis etiam in Britannia abun- det. Plin. lib. 36. cap. 19. Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ. Gallice, *Du Gayet*.

G A L

GAL. Galeria. GAL. Gallus. GALL. Gallice. GAL. VAL. Galerius Valerius.
GALACTITES, m. Lapis pretiosus, de quo Plin. lib. 37. cap. 10.

GALACTOPŌTA, æ. m. [*γαλακτοπότης*] Qui lac potat. Columel. lib. 7. cap. 2. Quibusdam nationibus frumenti expertibus victum commo- dat: ex quo Nomadum Getarumque plurimi *γαλακτοπότης* dicuntur.

GĀLANTHIS, [*Γαλανθίς*] ut est in fabulis, Alcmenæ ancilla fuit in Galen, id est in mustelam a Junone mutata. V. Ovid. 9. Met. 306.

GALATA, Insulæ nomen non procul a Melita, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. Geogr. 7.

GĀLĀTĒA, [*Γαλάτεια*] fuit Nympha, filia Nerei & Doridis, ut est apud Ovid. 13. Met. 742.
At mihi, cui pater est Nereus, quam cœcula Doris Enixa est, &c.

GĀLĀTIA, [*Γαλατία*] Regio minoris Asiæ. Hæc ab Oriente Cappadociam & Halym fluvium, ab Occidente Bithyniam & Asiam, a Meridie Pamphyliam, a Septentrione Pontum Euxinum habet: quam olim Galli ex Europa venientes habitaverunt, & Gallogræcia dicta est. V. Plin. lib. 5. cap. 32.
Καλαπὴ, Vide **CELTÆ**. *Ἐν πελαγονίᾳ, τῆς νῦν Ἰταλίας, τότε δὲ ἐν Γαλατίας.* Dio libro 41. pag. penult. quæ est 118. edit. Paris. H. St.

GALĀTÆ, ærum. m. Incolæ Galatiæ. ut, Galatarum auxilia. Cic. 6. Att. 5.

GALATICUS, Adj. Spinæ Galatiæ. Plin. 24. 12. Columel. 2. 9.

GALATICOR, Æri. fictum Tertulliani verbum, ut apud Latinos veteres Græcari. de Jejun. cap. 14. pr.

GALATIUM, i. n. [*γαλάτιον*] Herba. Dioscor. 4. 96. Idem ac Gallium. q. v.

GALBA, Cognomen Sulpiciorum, de cuius origine Suetonius in Galba cap. 3. varias sententias proponit: ubi etiam multorum, qui hæc cognomen tulerunt, mentionem facit. Nobilissimus vero omnium Sêrvius Sulpicius Galba imperator, qui occisus est ab Othone, quum regnasset menses VII. ut author est Cassiodorus. V. Tacit. 1. Hist. & Sueton. in ejus vita.

Galbam Gallis pinguem significare docet ibid. Suet.

GALBÆ, [*γαλαῖα*] Animalia in esculis nascentia; miræ exilitatis. Unde qui primus Sulpiciorum cognomen Galbæ tulit, ab Exilitate ita vocatus est, ut quibusdam placuit. V. Suet. in Galba, cap. 3.

GALBĀNUS, i. f. vel **GALBĀNUM**, i. n. [*γαλαβάνη*] Succus est, sive Lacryma cujusdam herbæ, similis ferulæ, quæ in ipso frutice æstate prorumpit. Plin. lib. 12. cap. 25. Dat & galbanum Syria, in eodem Amano monte e ferula, quam ejusdem nominis resinæ modo sagonitim appellant. quod maxime laudant, cartilaginofum, purum, ad similitudinem ammoniaci, minimeque lignofum. Quid sit Galbanum cartilaginofum. V. in **CARTILAGO**.

Galbanum, Genus vestimenti delicatiorum, a Colore albo ac sublucido, quod nullus habet pilos. Juven. 2. Sat. 97.
Cœrulea indutus scutulata, aut galbana rafa. Al. Galbina.
[Et quidem rectius, opinor, a Galbino colore, de quo V. Torrent. ad Suet. d. l. Quem floridiorum certe intelligi ex Martialis loco infra adducto apparet, ubi Fulco opponit. Quin plane Flavum dilutiorem esse, qui & Germanis *Galle* dicitur, diferte Veget. de Re Vet. 3. 2. exprestit, Florem habet quasi aureum vel galbincum, inquit.]

GALBĀNĀTUS, [*γαλαβανῶτης*] Nomen simile participio formavit Martialis, i. e. Galbano indutus: accipiturque pro Homine molli & effeminato, lib. 3. 40.
Jacet occupato galbanatus in lecto. Et hic al. Galbinatus rectius.

GALBĀNEUS, Adj. [*γαλαβανῆος*] Ex Galbano. Virg. 3. Georg. 415.
Galbanoque agitare nidore chelydros. Idem 4. Georg. 264.
Hic jam galbanoque fradebo incendere odores.

GALBĪNUS, vel **GALBINEUS**, a, um. Adj. Color. Vegetius in Veterinaria florem Eryngii ait esse galbini coloris, quem herbarius eruditissimus mihi dixit, inquit Turnebus Advers. 17. 8. esse coloris cœrulei dilutioris & pallentis. Color galbinus dedecere viros censebatur, ut mollior & effeminatior: hinc Galbini mores. Martial. lib. 1. 97. Galbinos habet mores. al. Galbanos. V. in Galbanum not.

GALBERUM, Pecto, Muliebris ornamentum genus est: sed & eidem Galbæ, Armillæ sunt, quibus etiam triumphantes utebantur, atque adeo & milites donabantur virtutis ergo. Cato, Coronas aureas rufæa facie, galbeas lineas, pelles, redimicula. Galbeum Tranquillus l. c. Remedia lana involuta interpretatur: ut autem sulpicior, a colore nomen inabuere Galbæ: nam Galbus in Latinogræco lexico explicatur *γαλβός*, i. e. Viridis, pallidus, flavus: hinc, Galbula avis, quæ hujus coloris erat: inde & Galbanus color, & Galbinus. Verba sunt Turneb. l. c. [In vet. Gloss. Galvus scriptum, pro Gilvus puto.]

GALBŪLUS, i. m. [*γαμβύλιον*] Pila cupressi. Varro 1. de R. R. cap. 40. pr. Quædam enim ad genendum propterea usque adeo parva, ut sint obscura, ut cupressi. non enim galbuli, qui nascuntur, id est tanquam pilæ parvæ corticæ id semen, sed in his intus primigenia femina dedit natura. Globulos vocat Turnebus, Theophrasti auctoritate motus, qui *σφαίρα* appellat, & sic emendandum Varronem putat, Advers. 20. 16. Sed V. Comment. ad loc.

GALBŪLA, æ. f. [*γαμβύλιος*] Avis. Martial. lib. 13. 68.
Galbula decipitur calamis & retibus ales:
Turget adhuc viridi quum rudis uva mero. V. Harduin. ad Plin. 10. 33. conf. **GALGŪLUS**.

GALR, [*γαλρ*] Latine Mustela dicitur, teste Donato. Diof. 2. 27.

GĀLPA, æ. f. [*γαλπός*, *καλπός*, *καλπός*] Munimentum capitis est, e corio quondam fieri solitum, nunc e ferro lit. Plin. lib. 7. cap. 56. Galeam, gladium, hastam Lacedæmonii invenerunt.
Nitor galcæ dato radiantis ab auro. Ovid. 13. Met. 105.
Ærea galea. Virg. 5. Æn. 491.
Aurea galea. Virg. 9. Æn. 50.
Comans galea. V. **COMA**.
Cristata galea. V. **CRISTA**.
Insignis galea. Virg. 3. Æn. 468.
Teretes galeæ. Stat. 3. Theb. 223.
Terribilem cristis galeam. Virg. 8. Æn. 624.
Venatoria. Nep. 14. 3.
Imponere galeam alicui. Ovid. 12. Epist. 140.
Induere galeam. Cæf. 2. Bell. Gall. 21.
Induitur galeam comantem. Virg. 2. Æn. 392.
Resolvere galeam. Ovid. 13. Epist. 147.

GALRĀRIUS, i. m. Veget. de Re Mil. 3. 6. Sed variæ sunt lectiones.

GALBO, [*γαλβός*] Ære. Galeam induere. Hirt. Bell. Afr. 12. Milites in campo jubet galcari, & ad pugnam parari.

GALRĀTUS, Partic. [*γαλρατός*] Galea indutus. ut, Galeata Minerva. Cic. 1. de Nat. Deor. 161. Juven. 1. Sat. 169.
Galeatum exordium, per transitionem. Quid sit autem explicatur a Sulpicio Victore, cujus verba subscribam. Vulgare (de exordiis loquitur) si tale sit, quale esse possit in omnibus causis, nihil proprium personarum aut rerum, de quibus agitur. Quod idem & galeatum a quibusdam vocatur, quoniam ita commune esse possit, ut in omnibus causis, quemadmodum galea seu galeatum, omnibus indigis possit esse commune. Sed & D. Hieronymus id satis explicat, quum ita scribit, Hic prologus scripturarum quasi galeatum principium, omnibus libris, quos de Hebræo vertimus in Latinum, convenire potest. Intelligit enim hoc principium tanquam omnium librorum communem esse galeam communemque præmium, ut galeatum præsidium omnium commune est, & galeati omnes tventur. Ex Turneb. 3. 18. V. Vossii Instit. Orat. 3.

GALĒNA, æ. f. [*γαλαβάνη*] Plin. lib. 34. cap. 16. Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua provenit vena, nec quicquam aliud ex se parit, aut cum argento nascitur, mistisque venis conflatur. Ejus qui primus fluat in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia addita venæ. Hæc rursus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus.

GĀLĒNUS, [*Γαλῆνός*] Pergamenus medicus, e Pergamo civitate Asiæ, emicuit Trajani temporibus usque ad Antoninum Pium. scripsit volumina xv. Auct. Suid. De eo V. Fabric. Bibl. Græc. lib. 4. cap. 17.

GALRŌLA, æ. f. Vas sinuosum a galeæ similitudine dictum, auctore Nonio. Varro de Vita Pop. Rom. lib. 1. Ubi erat vinum in mensa positum, aut galeola, aut sinu? Non. 15. 4.

GALĒOS, Æris. m. [*γαλαῖος*] Pileus qui a Latinis Mustela dicitur. Plin. lib. 32. cap. 2. Quod ad repugnanciam rerum attinet, quam Græci antipathiam vocant, nihil est usquam venenatius quam in mari pastinaca, utpote quum radio ejus arbores necari dixerimus. Hanc tamen perfectur quæ galeos. V. diligenter Massarium in lib. 9. Plinii.

GALRŌTÆ, [*γαλαῖοται*] in Sicilia dicebantur Portentorum interpretes, teste Cic. 1. de Divin. 39. ubi V. Davif.

GALĒRIA Tribus. V. **TRIBUS**.

GALĒRITA, **GALĒRITUS**, V. **GALĒRUM**.

GALĒRUM, i. n. vel potius **GĀLĒRUS**, i. m. [*γάλαρον, κυνή*] Pileus rotundus, quod in modum galeæ esset factus, ut inquit Varro. [Immo Galea, inquit, a Galero, quo multi uli antiqui. de L. L. 4. 24. legunt Multum.] Stat. 1. Theb. 305.
— & temperat atra galero.

Galerus, sive Galericulus, ex alienis capillis confusus, coma scilicet adulterina, quam nos *fauisse perrique* vulgo dicimus. Hoc etiam mulieres nostræ saepe utuntur, vel ut mentiantur veros crines, canosque aut alias deformes capillos, occultent, vel ut calvitium velent. Juven. Sat. 120. Sed nigrum flavo crinem abscondente galero. Et Stat. 1. Theb. 303. — Arcadii morem tenet ille galeri.

Deducere sibi galerum. V. **DEDUCO**.

Galerum a Pileo distinguit Suet. in Neron. 26. Post crepusculum, inquit, statim arepto pileo, vel galero, popinas inibat.

Galerus non tantum Mercurii erat, sed etiam Pontificum. Apulejus Apog. pag. 288. Quod Imperatoribus paludamentum, quod pontificibus galium, quod lituus augeribus, &c. Sic Elmenh. Sed al. rectius Galerum **GALĒRITUS**, a, um. Adj. Galero optertus. Propert. 4. 1. 29.
Prima galeritus posuit prætoriam Lucmo.

GALĒRITA, æ. f. [*γαλαῖον ἄχρυσον*] Avis quæ nunc Alauda dicitur, a cris quadam, quæ galeri similitudine capite prominere videtur. Varro 4. de L. L. 11. Galeritum m. g. appellat, quia plumam elatam in capite habet. Plin. lib. 10. cap. 49. Quæque de una ave galerita privatim commemorat.

GALĒRĪCŪLUM, i. n. vel potius **GALĒRĪCŪLUS**, i. m. dimi [*γαλαῖον*] Capillamentum adscititium, adhibitum ad calvitium tege dam. Martial. 14. 50. Suet. in Othon. cap. 12. Galericulo capiti, propter raritatem capillorum adaptato & annexo, ut nemo dignosceret.

GĀLĒSUS, [*Γαλαῖός*] Fluvius est Calabriæ, qui juxta civitatem labit Tarentinam. Hæc Servius, enarrans illud Virg. 4. Georg. 126.
Namque sub Oribaliæ memini me turbibus altis,
Qua niger humectat flaventia culta Galefus,
Corycium vidisse fenem, &c. conf. Sil. 1. 439.
Dulce pellitis ovisbus Galefi flumen. Hor. 2. Carm. 6. 10.
Et lotam tepido togam Galefo. Martial. lib. 4. 28.
Viri etiam nomen apud Virg. 7. Æn. 535.

GALGŪLUS, i. m. [*γαμβύλιος*] Avis genus. Plin. lib. 30. cap. 11. Aviculus vocatur a colore: quæ si spectetur, sanari id malum tradunt, avem mori. hanc puto Latine vocari Galgulum. Nonnulli legunt Galbulam. V. supra **GALBULA**.

GĀLĪLĒA, Syriæ regio. Juven. 2. 330.

GĀLĪLĒUS, Adj. Galilææ incolæ, quo nomine ex contemptu Juliarum vocavit Christianos. V. Joseph. Antiq. 3. 4. Euseb. Hist. Ecl. 10. 35.

GALLA, æ. f. [*γαλλία*] Tuberculum rotundum, in foliis crescens quocum. Plin. lib. 20. cap. 20. Cervicis dolores cum galla & lini semini pari mensura sedat. Sic Columel. lib. 6. cap. 7.
Item Vinum aspersum & atrum, ut utitur Lucilius apud Non. Acrofolus. 5. 97.
Quæ gallam bibere, ac rugas conducere ventri
Farte aceroso &c. coegit. Ubi, præmonet parsimonia
utendum, neque gulæ indulgendum, ventremque coarctandum.
Gallæ sapor. Virg. 4. Georg. 267.
Proderit & tunsum Gallæ admiscere saporem.

GALLĒCI, **GALLĒCIA**, **GALLĒICI**, V. **CALLĒCI**.

GALLIA, [*Καλαπὴ, Κελτογαλαπία, Γαλλία*] Europæ pars, a candi populi dicta. Cæf. 1. Bell. Gall. 1. Gallia est omnis divisa in partes tres: quarum unam incolunt Belgæ: aliam Aquitani: tertiam qui ipsorum lingua Celtæ, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt. Gallos ob Aquitanis Garumna flumina, a Belgis Matrona & Sequana dividit. Et paulo post, Eorum una pars, quam Gallos obtinere dictum est, initium capit a flumine Rhodani, contineturque Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum: attingit etiam a Sequanis, & Helvetiis flumen Rhenum: vergit ad Septentrionem. Belgæ ab extremis Gallie finibus oriuntur, pertinent ad inferioriorem partem fluminis Rheni: spectant ad Septentriones & Orientem solem. Aquitania a Garumna flumine, ad Pyrenæos montes: & n. par.

partem Oceani, quæ ad Hispaniam pertinet, spectat inter Occasum folis & Septentriones.

Animosa. Claud. 4. Conf. Hon. 392.

Comata Gallia. Cic. 8. Philipp. 27. Eadem ac Ulterior, vel Transalpina.

Facunda Gallia. Juven. 15. Sat. 111.

Impotens irr. Liv. 5. 48.

Nata in venos tumultus. Liv. 5. 37.

Nobilis Gallia. Lucan. lib. 3. 78.

Togata Gallia non est, ut quidam credunt, ipsa Cisalpina, sed Cisalpina pars. Togata enim incipit a Rubicone flumine, & Placentia terminatur. Cisalpina vero initium quidem ipsa quoque capit ab eodem flumine, sed terminum habet Alpes. erant autem in Togata multa municipia, multæ colonie Romanæ. propterea dixit Cic. 1. Att. 1. Videtur in suffragiis multum posse Gallia, jus enim ferendi Romæ suffragii habebant omnia municipia, eæque omnes colonie, quæ ideo Romanæ dicebantur, quia jura possiderent civium Romanorum. nam Latine suffragium non habebant, sed tantum jus Latii, unde appellata. Ex P. Manutii Comment. in Attic. [Inimmo sine dubio Togata Gallia eadem est ac Citerior, seu Cisalpina tota. V. Spanhem. Orb. Rom. dist. 1. cap. 12. Cui jungit Cellar. Geogr. Ant. lib. 2. cap. 2. pr. Transalpina Gallia. Cic. pro Muren. 89.

Ulterior Gallia & citerior. Cic. de Provinc. Conf. 9.

GALLUS, i. m. [Γαλλός] Qui ex Gallia est.

Rebellis Gallus. Virg. 6. Æn. 859

Robore valent Galli, numero Hispani, Pœni calliditate, Græci artibus. Cic. de Arusp. Resp. 19.

Gallum, pro Gallorum. antiquum. Varro Eumenidib. Pudicitatem, an pudorem Gallum cepit mihi videri. Nonius.

GALLICUS, a, um. Adj. [Γαλλικός, Γαλλικός] Qui ex Gallia est.

Arva Gallica. Ovid. 4. de Pont. 16. 18.

Ager Gallicus. Cic. pro Sext. 9.

Copie Gallicæ. Cic. 1. de Divin. 81.

Terebra Gallica. Columel. de Arbor. cap. 8.

GALLICÆ, Ærum. Genus calceamenti, quo utuntur Galli pluvioso tempore, inquit Baysius. Cic. 2. Philipp. 76. Nam quod quærebis quomodo rediſſem: primum luce, non tenebris. deinde cum calceis & toga, nullis nec gallicis, nec lacerna.

GALLICĀNUS, a, um. Adj. [Γαλλικός] ut Gallicanæ res. Cic. pro Quint. 15. Varro 1. de R. R. cap. 32. Ceteraque quæ alii legumina, alii (ut Gallicani quidam) legaria appellant.

Catulus Gallicanus. Catul. 43. 9.

GALLIAMBUS, i. m. Carmen Gallorum ex Jambico metro peculiari, quod dedit Catul. Carm. 64. Ejus auctor Cæcilius, de quo V. Farnab. ad Martial. 2. 86

GALLO, Ære. Bacchari, more sacerdotum Cybeles. Varro apud Non. 2. 382. V. infra GALLUS, Fluvius.

GALLOGRÆCI, [Γαλλογράνοι] Idem sunt qui Galatæ, ad quos Pauli epistola extat. eorum regio Galatia, quam Gallorum aliquot populos infedisse, Plin. lib. 5. cap. 32. testatur: & Ptolemæus lib. 5. tabula Asiæ prima. Strabo quoque lib. 4. Livius pluribus lib. 38.

GALLŌNIUS, [Γαλλόνιος] Vir sumptuosus, de quo Cic. pro Quint. 94. Idem 2. de Fin. 90. Sed qui ad voluptatem omnia referens, vivit ut Gallonius, loquitur ut frugi ille Piso.

GALLUS, [Γαλλός] Fluvius Phrygiæ, cujus aqua potantes facit furere. Ovid. 4. Fast. 161.

Annis it infana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur Galli sacerdotes Cybeles deæ Phrygiæ qui se castrabant, & inter sacrificandum furiose se gerebant. Lucan. lib. 1. 566.

— crinemque rotantes

Sanguineum populis ulularunt tristia Galli.

Cybele Gallia. Catul. 61. 12.

GALLUS, i. m. [ἀλεκτορόν, ἀλέκτορ] Nota avis.

Gallus gallinaceus, Idem. Cic. 1. de Divin. 74. Gallos gallinaceos in eo loco sic assidue canere cœpisse.

Canorum animal gallus gallinaceus. Cic. 1. de Divin. 56.

Gallus gallinaceus lacertosus. V. LACERTUS.

Cantant ante lucem galli. Cic. 2. de Divin. 57.

Victi galli flere solent, canere victores. Cic. 2. de Divin. 56.

Sub galli cantum. Hor. 1. Serm. 1. 10.

Favent faucibus silentio noctis galli, rursus cantu plausuque premunt alas. Cic. 2. de Divin. 57. Aliter in emendatis codd. V. Davif. ad loc.

GALLINA, Æ. f. [ἀλεκτορίς, ὄνις] Ter. Phorm. 4. 4. 27.

Anguis per impluvium decidit de tegulis, Gallina cecinit. Cic. 4. Acad. 57.

Gallinas alere. Et Martial. lib. 13. 62. Gallina attilis.

Abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melle villa locuples. Cic. de Senect. 56.

Gallinæ filius albæ. Juven. 13. Sat. 141. V. ALBUS. conf. Erasim. Chif. Canens gallina denorat Uxorem esse marito superiorem, ut observat Donatus ad illud Ter. Phorm. 4. 4. 27. Gallina cecinit.

Dura gallina. i. e. Non tenera. Hor. 2. Serm. 4. 18.

Numidica gallina. V. NUMIDIA.

Peperit ovum gallina. Cic. 4. Acad. 57.

Supponere ova gallinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 124.

Ad gallinas. V. AD.

Gallinæ etiam vocantur Meretrices, quia omnia spargunt & absumunt. V. Taubm. ad Plaut. Pseud. 1. 1. 28.

GALLINŪLA, dimin. Arnob. lib. 7. adverb. Gentes.

GALLINĀCEUS, a, um. Adj. [ἀλεκτορικός] Quod ex gallinis est: ut, Pullus gallinaceus, & Ova gallinacea. Varro de R. R. lib. 3. cap. 9. Cic. 2. de Divin. 29. Gallinaceum fel.

Gallinaceus, sine adjuncto, idem quod Gallus. Plin. lib. 37. cap. 105.

Alectorias vocant in ventriculis gallinaceorum inventas, crystallina specie. Sic lib. 8. cap. 16. Gallinaceorum cristæ.

GALLINĀBIUS, a, um. Adj. ut, Scala gallinaria. Celf. lib. 8. cap. 15. Sic brachium deligatum super scalæ gallinariæ gradum trajicitur, ita alte ut homo ipse consistere non possit.

GALLINĀRIA, Infula Ligustici maris, a copia gallinarum dicta. Varro 3. de R. R. 9.

Item Silva in Campania prope Cumas. Cic. 9. Fam. 23.

GALLINĀRIUS, i. m. Qui curat gallinas. Plin. lib. 10. cap. 55. Traditur quædam ars gallinarii cujusdam, dicentis quod ex quaque esset. Cic. 4. Acad. 85. Varro 3. de R. R. 9.

GALLINĀRIUM, i. n. [ἀλεκτορόν] Locus in quo gallinæ nutriuntur. Columel. 8. 3. Gallinaria constitui debent parte villæ quæ hibernum spectat Orientem.

GALLICINIUM, i. n. [ἀλεκτοροφονία] Pars noctis appellata est, in qua galli cantant. Apul. lib. 2. de Afino pr. Noctis gallicinio venit quidam juvenis proxima civitate.

GALLŪLO, Ære. & GALLULASCO, Ære. Pubescere. obsoletum. Nævius apud Non. 2. 368. Puerum mulieri præstare nemo scit quanto melior sit, cujus vox gallulascit, cujus jam ramus roborascit. Ex Nonio.

G A M

GAMBA, Æ. f. Ungula jumentum. Veget. Mulom. 3. 19. Gambæ pro Tibiis apud Vegetium. Despauter. 125. H. St. [Desiderabatur in Lugd. Crus vero, non Ungulam, significat. Unde & Gallica vox *gambe*, & Ital. *Gamba*.

GAMBŌSUS, a, um. Adj. Idem. l. c. 3. 20.

GAMĒLION, ōnis. [Γαμηλιών] Mensis Januarius, Junoni facer propter nuptias, unde nomen invenit. Cic. 2. de Fin. 201. Mense Gamelione.

GAMMA, n. indecl. Littera tertia in Græco Alphabeto. Est & figura hujus litteræ Γ apud agrimensores. V. Gœf. Indic. in rei agr. auct.

GAMMĀRUS, a, um. Hanc figuram habens: ut, Limes gammatus. Id. GAMMĀRUS, i. m. [καρκίνος] Aquaticum animal simile cancro: vel (ut quidam putant) ipse cancer: cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porrigitur, coctus fit rubens. Martial. lib. 2. 43.

Concolor in nostra, gammare, lance rubes. Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plin. autem lib. 9. cap. 31. Leonem appellat: Quod nomen Massilienses etiam habent.

Dimidio contractus gammarus ovo. Juven. 5. Sat. 84. [Mira varietas in scriptioe hujus vocabuli etiam apud Græcos, quibus καμμορος & κάμαρος & κάμμορος ulitatum est, semper tamen per κ. Unde rectius per C. Latine scribi puto. V. GAMMARRUS.

GAMPHASANTES, [Γαμφασαντες] Æthiopiæ populi. Plin. lib. 5. cap. 8. Gamphasantes (inquit) nudi, præliorunquæ expertes, nulli externo congregantur.

G A N

GANDĀRI, Populi sunt inferioris Asiæ Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit. Sunt & Gandaræ populi, quos Ptolemæus lib. 7. in India ad ipsum Indum sitos esse ait.

GĀNEA, Æ. f. vel GĀNEUM, i. n. Donatus, Veteres Ganeum, Metreticum tabernam dixerunt: ἀπὸ τῆς γᾶς, τῆς ἐκ τῆς γᾶς, quod ipsa sit in terra, non ut cœnacula, superius. Fest. Ganeum antiqui Locum abditum, ac velut sub terra dixerunt. Nonius 3. 105. Ganea sunt Loca vinolentiæ ac libidini apta. Ter. Adel. 3. 3. 5.

Ubi ego illum quæram? credo abductum in ganeum. Columel. in prol. Mox deinde ut apti veniamus ad ganeas, quotidianam crudelitatem Laconicis excoquimus. Plin. in Paneg. cap. 49. Rufus te ad clandestinam ganeam occultumque luxum refert. Liv. 26. 2. extr. Et eum in ganea, lustrisque, ubi juventam egerit, senectutem acturum.

Genearum nidor & fumus. Cic. in Pison. 13. Paulisper stetit in illo genearum tuarum nidore atque fumo.

Tamen γαντή, ἄσπις. Hefych. H. St. Innuit vocem esse Græcæ originis. V. ejusd. Thef. Gr. Col. 816. c.

GANEARIUS, Adj. Varro 3. de R. R. 9. Triclinium ganearium. V. GĀNAVIUS.

Apud Beroald. in Suet. Calig. cap. 38. Apud Græcos μαρτυροῦσαν significat Conficere mactæas, id est Ganeata cibaria. Puto pro Ganearia: nescio an aliunde habeat. Legimus tamen apud eundem Ber. Ganeata cibaria & in cap. 42. Tiberii fol. 132. a. H. St.

GĀNEO, ōnis. [γαντής] Qui ganeas frequentat. Nonius 2. 387. Ganeones a Ganeis dicti, ut Popinones. Supple A popinis. Cic. 2. Catil. 71. Quis ganeo, quis nepos, quis adulter, &c. Ter. Heaut. 5. 4. 11.

— Si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus.

Cinnatus ganeo. Cic. Post. red. in Senat. 11.

Occultus ganeo. Juven. 11. Sat. 58.

Egentissimus ganeo. Cic. pro Sext. 111.

GANEŌSE, Adv. Ganeose loqui, Seneca. H. St.

GANGĀBÆ, Curt. lib. 3. 13. Gangabas Persæ vocant, humeris onera portant.

GANGĀRIDÆ, Ærum. m. [Γαγγαρίδαι] (inquit Curtius 9. 2.) Populi sunt inter Assyrios & Indos juxta Gangem. Virg. 3. Georg. 27.

In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto Gangaridum faciam, victorisque arma Qirini. Ceterum illi populi Indiæ a Ptolemæo Gangaridæ, ab aliis Gandaridæ vocantur. Eorum etiam regio a Strabone Gandaritis appellatur. Valerius autem Flaccus Gangaridas populos Scythiæ commemorat lib. 6. v. 67.

Misit in arma Darabs, acies quem Martia circum Gangaridum, &c.

GANGES, [Γαγγής] Indiæ fluvius maximus, qui universam circuit Indiam, secum arenas aureas trahens, e paradiso exiens. Alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina eodem modo ferunt. Alii in Scythicis nasci, ipsamque Indiam fecare dixerunt. Dicitur est Ganges, a Gange Æthiopum rege, ut ait Suidas. Ovid. 4. Met. 21.

Lato spatiantem flumine Gangem. Ovid. 5. Trist. 3. 23.

Pulcher Ganges. Virg. 2. Georg. 137.

Rapidus Lucan. lib. 8. 227.

Tepidus Ganges. Ovid in Ibin, 138.

GANGĒRICUS, a, um. Adj. [Γαγγητικός] Columel. lib. 8. cap. 8.

Jam nunc Gangeticæ & Ægyptiæ aves temulenter eructant.

Nemus Gangeticum. Sen. Med. 11.

Tellus Gangetica. Lucan. 4. 64.

GANGLION, sive GANGLION, [γανγλίον] Genus morbi in capite, quum humor quidam includitur: de quo Columel. lib. 7. [Nisi error est.] Est & ganglion paulo, nervi alicujus vel ex ictu, vel ex lassitudine contortio multis quidem omnino corporis partibus, sed præcipue mobilibus, ut in extremitate manuum ac pedibus. Ex Hermolao in Castigat. V. Celf. lib. 7. cap. 6. Veget. Mulom. 2. 30. pr.

GANGRENA, æ. f. [*γῆγγραιον*] Caro emortua ex ulcere vel inflammatione ac rubore. subalbescit autem primo: demum atra fit, sensu amissio in prominentibus membris, id est inter ungues & alas, & inquina, & in fenibus tere, atque his quorum corpus mali habitus est. Hæc Hermolaus. Lucil. lib. 1.

Serpere uti gangræna malo, ad quem herpestica posset. V. Celf. lib. 5. 26. 31. de Ulceribus, quæ extrinsecus per vulnera incident.

GANIÆA, æ. f. Gemma. Plin. 37. 10. al. Ganiænes.
GANNIO, ïvi & ii, ïtum, [*κνζῖω*] ïre. Proprie vulpes aut canes gannire dicuntur, auctore Donato. V. Varron. 6. de L. L. 5.
Gannire, usurpatur pro eo quod est Obstrepere, & veluti vapulantis vocem emittere. Ter. Adel. 4. 2. 17. Quid ille gannit? quid vult? Perf. 5. Sat. 96.

Stat contra ratio, & secretam gannit in aurem.
GANNITUS, ïs. m. [*κνζῖμος*] Vox vulpis aut canis proprie dicitur. Gannitus tristis Nereidum. Plin. lib. 9. cap. 5. Gannitus, est proprie veluti Ploratus vapulantium; Donatus ad l. c. Ter. Gannitus laceffere. Martial. lib. 5. 61.

GANNITIO, ònis. f. Canum querula murmuratio. Festus.
GANNO, [*γλῆαζω*] ñre. Gloss. Gr. Lat.
GANNATOR, òris. m. [*γλῆαζος*] Gloss. Gr. Lat.
GANNATÛRA, æ. f. Volf. de vit. L. L. 3. 13.
GANYCTOR, Nomen est viri proprium Tortelio.
GANYMÈDES, [*Γανυμῆδης*] Trois filius formosissimus, quem quam Jupiter deperiret, iussit in cælum ab aquila portari, & sibi a calicis sive poculis esse, Hebe nympa dejecta, in cælum translatus, Aquarius dicitur. Rapti Ganymedis honores. Virg. 1. Æn. 28.
Flavus Ganymedes. Hor. 4. Carm. 4. 4.
Phrygius Ganymedes. Ovid. 10. Met. 195.

GANYMÈDES, a, um. Adj. Lactant. 1. 11. Ganymedeæ fabula. Martial. lib. 9. 17.
Nec Ganymedeas mallet habere comas.

GANZA, æ. Anfer Germanis dicitur, teste Plin. lib. 10. cap. 23. Hard. ex MSS. Ganta. q. V.

G A R

GARAMA. V. dict. seq.
GARAMANTES, [*Γαργαριώτες*] Populi Lybiæ, Pphyllis finitimi, a Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamam oppidum ex suo nomine condidit. Plin. 3. 4. & 5. In sing. Garamas.
Inops Garamas. Sen. Hippol. v. 67.
Extremi Garamantes. Virg. 8. Ecl. 44.
Nudi Garamantes. Lucan. lib. 4. 334.

GARAMANTIS, ïdos. f. [*Γαργαριώτις*] patronym. Virg. 4. Æn. 198.
— rapta Garamantide nympa. V. Serv.

GARAMANTÏCUS, a, um. Adj. [*Γαργαριώπιος*] ut, Garamantica signa. Sil. lib. 1. 142.
GARAMANTIUS, aliud Adj. Afra avis, Gallina Numidica, quam & Garamantiam vocant & Africanam. Commentator Horatii 255. H. St. ad Epod. 2. 53.

GARAMANTITES, æ. m. Gemma. Plin. 37. 7.
GARGANUS, [*Γάργανος*] Celebris mons Apuliæ, subtus quem habitantes, proprie Apuli dicuntur. De quo Sil.
In nemore aut agitet Gargano terga ferarum. Hor. 2. Carm. 9. 6.
— aut Aquilonibus

Quercceta Gargani laborant. Claud. de 4. Conf. Hon. 106.
Cingite vos fluvii, vattas opponite silvas
Garganum Alpinis, Appenninumque nivalem
Permittit sociate jugis. Hodie dicitur Mons S. Angeli. Vulgo Santangelo.

GARGARÏDIO, ñre. Verbum antiquum est, teste Nonio 2. 371. Varro Epist. ad Fulvium, Quintiporis clodicant foriæ ac poemata ejus, gargaridiæ dices, ò fortuna, ò fors fortuna. Priscian. 1. 17.

GARGARÏCUS, a, um. Adj. ut, Lucus Gargaricus. Aufon. Epist. 25. 16.
GARGARUS, m. in pl. GARGARA, òrum. n. [*Γάργαρα*] Cacumen montis Idæ: dictum (inquit Servius) quasi *κρῆρα κρηται*: id est caput capitis, altitudinis altitudo. *κρῆρα* enim est ἢ κρηταλή.

Ipsa suas mirantur Gargara melle. Virg. 1. Georg. 103.
Gargarus, Oppidum positum in imis radicibus montis Idæ: tanta frumenti copia abundans, ut qui magnum cujusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa nominaret. Unde & Ovid. 1. de Arte Am. 56.
Gargara quot fegetes, quod habet Methymna racemos. V. diligenter Macrob. 5. Saturn. cap. 20.

Gargarus, Lacus est Phrygiæ, juxta Idam montem, ex quo lacu Scamander & Simois fluvii decurrunt.

GARGARÏZO, [*γάργαραζω*] Humorem ore contentum sæpe ad gurgulionem, id est guttur, revocare. Plin. lib. 20. cap. 14. Voci succus sub certamine utilis duntaxat: qui & gargarizatur uva tumente, adjecta menta &c. Celf. lib. 4. cap. 2. In vetusto capitis dolore communia sunt, sternumenta excitare, inferiora vehementer perficere, gargarizare his quæ salivam movent. Plin. lib. 20. cap. 6. [Forfan idem ac Gargaridio. Di in z transit seq. vocali. V. d. litt.]

GARGARIZATIO, ònis. f. [*γάργαρασις*] Plin. lib. 30. cap. 4. Tonfillas & fauces lactis ovilli gargarizatio adjuvat. Sic lib. 22. cap. 25.

GARGARIZATUS, ïs. m. [*γάργαρασιμος*] Idem quod Gargarizatio. Plin. lib. 21. cap. 19. pr. Usus succi ad aures, oris hulcera, gingivas, tonfillas, gargarizatus, stomachum &c. [Forte Gargarizatu. conf. 28. 12.]

GARGILIANUS, i. Cinædus quidam apud Martial. lib. 3. 30.
GARGÏTIUS, Venator nobilis, de quo Hor. 1. Epist. 6. 58.

GARGÏTIUS, [*Γαργῆτιος*] Canis cujusdam generosi nomen qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insultabat: quem tunc Hercules interfecit quem illius armenta abduxit: fuitque Cerberi Epirotici frater, ut scribit Julius Pollux lib. 5. de Vocabulis rerum. Segm. 46.

GARRIO, ïvi, ïtum, [*κατῆρα, φλουρέω, σιωπῶ*] ïre. est, inquit Donatus, Tanquam avis inaniter loqui. Ter. Heaut. 3. 2. 25. Garris. Cic. 2. de Orat. 21. Nam & feculis multis ante gymnasia inventa sunt, quam in his philosophi garrire cœperunt.
Garrire nugas. Plaut. Curc. 5. 2. 6.
Garrire alicui in aurem. Martial. lib. 1. 90.
Garris in aurem semper omnibus, Cinna.

Garrunt ranæ. Martial. lib. 3. 93.
Meliusque ranæ garriant Ravennates.
Impunitas garrandi. Cic. 1. de Nat. Deor. 109.

GARRITUS, ïs. m. Sidon. 8. Epist. 6.
GARRÏFOR, òris. m. Ammian. Marcell. 22. 9.
GARRÏDIO, [*ἀδελγεῖω*] ñre. Idem quod Garrire. Varro, Quidnam garritidatis, dicentes, O fortuna! Sunt qui scribant Garridito. [Videatur vox spuria obtrusa pro Gargaridio. q. V.]

GARRÛLUS, a, um. Adj. [*ἀδελγεῖω, κἀπλω*] Qui abundat vanis & inanibus verbis. Ter. Adel. 4. 4. 15.
Sensu illico id illas suspicari, sed me reprehendi tamen,
Nequid de fratre garrulæ illi dicerem, ac fieret palam.

Aves garrulæ, dicuntur (interprete Nonio 4. 220.) Canoræ & hilares. Virg. 4. Georg. 307. — ante,

Garrula quam tignis nidum suspendat hirundo.
Cantus garrulus. Plin. lib. 10. cap. 29. Lusciniis, diebus ac noctibus continuis quindecim, garrulus sine intermissu cantus.

Disciplinam infantie garrulum contemnere. Auct. ad Heren. lib. 2. 16.
Fama garrula. Sen. Herc. fur. 4.
Fistula garrula. Tibul. lib. 2. 5. 30.

Hirundo garrula. Virg. 4. Georg. 307.
Lingua garrula. Ovid. 2. Amor. 2. 44.
Lyra garrula. Tibul. lib. 3. 4. 38.

Noctua garrula. Plin. lib. 18. cap. 35.
Rivus garrulus. Ovid. 2. Fast. 316.
Sistra garrula. Martial. lib. 14. 54.

Hæc quatiat tenera garrula sistra manu.
Garrulus, inquit Nonius 4. 220. dicitur Cordatus. Varro Periplus lib. 1. In hac civitate regnabat Dionysius homo garrulus & acer.

GARRÛLTAS, ñtis. f. [*ἀδελγεῖα*] Martial. lib. 5. 53.
Crede mihi quamvis ingentia, Polthume, dones,
Auctoris pereunt garrulitate sui.

Extemporalis garrulitas. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Rauca garrulitas picarum. Ovid. 5. Met. 678.

GARRÛLO, ñre. Fulgent. Myth. 1.
Garrulans, Partic. a Garrulari Pont. de Serm. lib. 4. 438. H. St.

GARRUM, i. n. [*γάρρον*] Liquamen piscium faxatillum & minucolorum, quam *Salamuriam* vulgo vocamus, magni olim apud Romanos pretii fuit. V. Plin. 31. 8. Sed usus ejus usque eò intercidit, ut quid fuerit pæne ignotum sit. Diverfa de eo tradunt auctores. V. Nonn. de Re cibar. lib. 3. cap. 44. Wower. ad Petron. cap. 36. Martial. lib. 13. 82.

Nobile nunc sitio luxuriosa garum. Ibid. 102.
Accipe sæcosum, muncera cara, garum. Columel. lib. 6. cap. 9.
Et Plin. lib. 9. cap. 17. M. Apicius ad omne luxus ingenium mirus, in sociorum garo (nam ea quoque res cognomen invenit) necari eos præcellens putavit, atque e jecore eorum alecem excogitare provocavit. Sen. Epist. 96. Quid illud sociorum garum, pretiosam malorum piscium saniem, non credis urere falsa tabe præcordia? Hor. 2. Serm. 8. 46. Garum sociorum ob id putat Cornarius appellatum, quod ganeo-nes & gulæ dediti hercones, sociatim eo uterentur, ipsumque in maximis deliciis haberent.

Garum apud Dioscoridem lib. 2. 34. est generatim Omnis piscium & carniur muria, qua hæc duntius asservari solent. Sic enim ait, Garum omne, quod ex piscibus carnisque fale maceratis liquamen est, si ex eo focus fiat, depascentia ulcera sistit.

GARRUMNA, æ. m. [*Γαργύρος*] Gallicæ fluvius ex Pyrenæo monte delapsus, qui Celtas ab Aquitania separat Tibull. 1. 7. 11.
— magnusque Garumna. V. Melam lib. 3. cap. 2.

& supra GALLIA. Nunc dicitur *La Garonne*. Nomen amittit ante Burdegalam, eo loco ubi conflunt ipse & Gerunda, & dicitur Gerunda prope promontorium Santonem, nunc *Blayum*. In illum decidit *La Dordonne*. Olivarius in Melam.

GARUS, i. m. Piscis marinus ex quo primum Garum factum est. Plin. 31. 7. extr. & 32. 11. V. GARUM supra.

GASIDANIS, ïs. f. Gemma. Plin. 37. 10.
GASTER, tri. n. Vas fistile. Petron. cap. 79. Per omnes scrupos, gasterumque eminentium fragmenta traxissemus cruentos pedes. alii Glarearum hic legunt. V. Buleng. de Vectig. cap. 45. & ad loc. Interpp.

G A U

GAV. V. Gravitas vestra.
GAU, pro Gaudium apud Ennium. Aufon. Idyll. 12.
Ennius ut memorat, replet te lactificum Gau.

GAUDIUM, i. n. [*γαῖα, γάρμα, γαρμωή, γαρμωτή*] est Affectio animi, alicujus presentis boni opinione concepta. Cic. 4. Tusc. 13. Nam quum ratione animus movetur placide atque constanter: tum illud gaudium dicitur.

Communia gaudia. Lucret. lib. 4. 1188.
Crudelia gaudia. Ovid. 6. Met. 653.
Damnosa. Claud. 4. Conf. Honor. 333.

Grande gaudium. Tacit. 1. Hist. 20.
Inane gaudium. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Inestimabile gaudium. V. INESTIMABILIS.

Ingens gaudium. V. INGRNS.
Lacrymosa gaudia. Claud. de Bell. Get. 407.
Mala mentis gaudia. Virg. 6. Æn. 278.

Mutua gaudia. Lucret. lib. 5. 852.
Sordida nunquam gaudia. Stat. 3. Silv. 5. 18.
Vana gaudia. Hor. 2. Epist. 1. 188.

Accipere gaudium. V. ACCIPIO.
Adire gaudium. V. ADEO.

Admisti gaudia duro vultu. Lucan. lib. 2. 373.
Advocari gaudiis. h. e. Ad gaudia. Hor. 4. Carm. 11. 14.
Afferre inopina gaudia alicui. Stat. 1. Silv. 2. 46.

Afflicere alicum gaudio. Cic. 5. de Fin. 69.
Affici gaudio. Cic. 9. Fam. 14.
Agitare gaudia. V. AGITO.

Afferere gaudia. V. ASSERO.
Capere gaudia. Ovid. 7. Met. 513. V. CAPIO.
Colligere gaudia. V. COLLIGO.
Compleri gaudio. Cic. 5. de Fin. 69.

Convertere gaudia in diversum. V. CONVERTO.
 Contaminare gaudium. Ter. Eun. 3. 5. 4.
 Cumulare gaudium. V. CUMULO.
 Cumulari gaudio. Cic. 9. Fam. 14.
 Dare gaudia pacta. Ovid. 3. de Arte Am. 462.
 Declarant gaudia vultu. Catul. 62. 34.
 Desipere gaudio. Cic. 2. Fam. 9.
 Duplicatur gaudium ex aliquo. Cic. 16. Fam. 21.
 Efferi gaudium incredibile. Cic. 10. Fam. 12.
 Empta gaudia. Stat. 9. Theb. 55.
 Esse gaudium. Cic. Anteq. iret in exil. 103. Quod putavi fore gaudium, id exitit exitum.
 Exilire gaudio. Cic. 16. Fam. 16.
 Exultare gaudiis. Cic. 1. in Catil. 26. Hic tu qua letitia perfruere, quibus gaudiis exultabis, quanta in voluptate baebhabere, cum, &c.
 Fungi gaudio. Tacit. 2. Hist. 55. V. FUNGOR.
 Indulgere gaudio. V. INDULGERE.
 Mori inter gaudium. V. INTER.
 Mutare gaudium mœrore. V. MÛRO.
 Oblectare gaudio. V. OBLECTO.
 Percipere gaudium. Plin. lib. 2. Epist. 10.
 Pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Æn. 502.
 Pertentant gaudia mentem. Virg. 5. Æn. 828.
 GAUDIO, gavisus sum, [χαίρω, γάω, ἀνώ] ēre. est Secum & apud se lætari. Ter. Heaut. 5. 1. 12.
 Gaudere, & bene rem gerere, Salutationis loco posuit Hor. 1. Epist. 8. 1. more Grecorum, ἀντὶ τῆς χαίρων, ἢ εὐπεσθῆεν.
 Distant Caudere & Lætari. Cic. 4. Tusc. 66. Atque ut confidere decet, timere non decet: sic quidem gaudere decet, lætari non decet: quoniam, docendi causa, a Gaudio Lætitiã distinguimus. Sed sapius ut Synonyma jungit, ut de Amicit. 14. Quem tamen esse natum & nos gaudemus, & hæc civitas, dum erit, lætabitur.
 Gaudere, vehementerque lætari. Cic. pro Rosc. Amer. 136.
 Triumphare & gaudere. Cic. 9. Att. 9. Meum factum probari abs te, triumpho & gaudeo.
 Animo gaudere. Plaut. Stich. 1. 3. 53. Martial. lib. 4. 90.
 — animo gaudens, ac sœnore liber.
 Dubie gaudet, fallique veretur. al. Tiimide. Ovid. 10. Met. 287.
 Frustra gavisus. Ter. Heaut. 4. 8. 16. Vah, frustra igitur gavisus miser.
 Immortaliter gaudere. Cic. 3. Q. frat. 1. Quod scribis te a Casare quotidie plus diligi, immortaliter gaudeo.
 In molestia gaudere. Cic. 1. Fam. 9.
 In se gaudere, Secum, Sibi. Catull. 20. 17.
 In sinu gaudere, modus loquendi apud veteres, significat Tacitam apud se voluptatem sentire, neque vulgo proferre gaudii notas. Cic. 3. Tusc. 51. Ut in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant. Propert. lib. 2. 25. 30.
 In tacito cohibe gaudia clausa sinu.
 Mecum tacitus gaudeo. V. MECUM.
 Sibi gaudere, In se. Lucret. lib. 3. 146.
 Gaudia gaudere. Ter. And. 5. 5. 8. Cic. 8. Fam. 2. In theatrum Curionis Hortensius introiit, puto ut suum gaudium gauderemus. i. e. Ut sibi gratularemur.
 Gaudio gaudere. Plaut. Perf. 5. 1. 24. Bene ei qui invidet mihi, & ei qui hoc gaudio gaudet.
 Id gaudeo. Ter. And. 2. 2. 25.
 Quum illo advenio, solitudo ante ostium: jam id gaudeo.
 Atque ita sapissime cum Accus. constructum occurrit.
 Gaudeo cum Inf. ut, Id tu nos obtinuisse non modo facile patiare, sed etiam gaudeas. Cic. 16. Att. 17.
 Ventum gaudeo, pro Venisse. Plaut. Cist. 1. 1. 16.
 Quæ fecimus, valde probari gaudeo, si est nunc ullus gaudendi locus. Cic. 9. Att. 6.
 Gaudeo, Delector, cum Ablat. ut, Aliquo genere scientiæ gaudere. Cic. 3. Off. 121.
 Carmine tu gaudes, hic delectatur jambis. Hor. 2. Epist. 2. 59.
 Equo gaudet acri. Virg. 4. Æn. 157.
 Facto gaudebis. Ter. Phorm. 3. 2. 9. Crede mihi, gaudebis facto: verum hercle hoc est. Sic, Gaudere ruinis inimicorum. Liv. 9. Bell. Maced.
 Laudibus gaudere. Virg. 3. Georg. 186.
 Myrrha gaudet rastrois atque ablaqueationibus. Plin. lib. 12. cap. 15.
 Numero Deus impare gaudet. Virg. 8. Ecl. 75.
 Rebus novis gaudere. Lucret. lib. 5. 171.
 Sanguine gaudere. Ovid. 1. Met. 235.
 Tuo isto tam excellenti bono gaude, & fruire, cum fortuna & gloria, tum etiam natura & moribus tuis. Cic. pro Marcel. 10.
 Gaudeo, pro Oblector. Cic. de Senect. 40. Quam gaudebat bello suo Punico Nævius! quam Truculento Plautus, quam Pseudolo!
 AUDENS, Partic. [χαίρων] Virg. 6. Æn. 816.
 — nimium gaudens popularibus auris.
 De pectore gaudens. Stat. 4. Silv. 6. 55.
 Animus æquus, immo vero etiam gaudens & lihens. Cic. 2. Att. 4.
 Animo gaudente vident. Tibul. lib. 1. 6. 81.
 AVISUS, Partic. [γαυρῶς] Cic. 8. Fam. 14. Nunc fuit tam gavisos homines suum dolorem.
 AUDEBUNDUS, Adj. Apul. 8. Met. pr. Legitur & Gaudibundus.
 AUDIALIS, e. Adj. Idem 2. extr.
 AUDIMONIUM, i. n. Idem quod Gaudium. Petron. 61. V. Du Fresne Gloss.
 AUDIFICO, Ære. χαρτοπιδ. Gloss. Gr. Lat.
 AVIA, æ. f. Avis, Græce Laros. Une Meiotte. A Dieppe vocatur Une Manue. Aristot. lib. 8. de Hist. Animal. cap. 3. Gaviæ albæ meminit, & cinereæ. V. LARUS.
 AULUS, Genus navigii pæne rotundum. Festus. Gauli meminit Gell. lib. 10. cap. 25. Apud Herodotum videtur poni pro Nave oneraria, quum sic ait in Thalia, Confestim quidem duas triremes, simulque cum ipsis ingentem gaulum impleverunt varia multiplicique præda.
 Item, Poculi genus in forma navis simile. Plaut. Rud. 5. 2. 32.
 AUMACE, es. Varro, Ut sagum, Rheno, Gallica: gaunace, amphimallum, Græca. Quod additum est, majus sagum, interpretatio est ho-

minis inernditi. Hesychius, γαυρακον, ἡ ἀνοσθη ἢ ἐπιθῆσθαι ἐπερμασα:
 Id est gaunacæ sunt stragula aut operimenta altera parte villosa. Est & Gaunacæ, Genus pallii ad induendum. Turneb. Advers. 22. 21.
 GAURUS, [Γαυρῶν] Mons est Campaniæ in Italia, in quo præstantissimum vinum nascitur. Lucan. 2. 667.
 — si convulso vertice Gaurus
 Decidat in fundum penitus stagnantis Averni.
 Bacchei vineta madentia Gauri. Stat. 3. Silv. 5. 99.
 Inanis Gaurus. Juven. 9. Sat. 57.
 Icario nemorosus palmitre Gaurus. Stat. 3. Silv. 1. 147.
 Mons Gauranus. Stat. 8. Theb. 545.
 Sinus Gaurani. Stat. 4. Silv. 3. 25.
 GAUSAPR, indecl. n. [ἀμφιπτερόν] Militare vestimentum utrinque villos habens, vel una tantum parte, quod pro lecto in castris sternebatur. Plin. lib. 8. cap. 48. Antiquis toris e stramento erat, qualiter nunc etiam in castris gausape. Martial. lib. 14. 1, 2. Gausape quadratum. Gausapes, is. f. Gausapa. æ. f. & Gausapam, i. n. antiquitus declinabatur, unde in clurali Gausapa. Perf. 6. Sat. 46.
 Jam chlamydas regum, jam lutea gausapa captis, &c. Martial. lib. 14. 138. Gausapa villosa. Ovid. 2. de Arte Am. 300.
 Gausapa si sumptis, gausapa sumpta proba.
 Purpureo gausape mentem perterfit. Hor. 1. Serm. 8. 11.
 Gausape, pro Barba hirsuta & proluxa dixit Persius, quod dependeat tanquam stramentum contextum aliquod, 4. Sat. 37.
 Tu quum maxillis balanatum gausape pectas, &c.
 GAUSAPARIUS, [ἀμφιπτερόν] Gausapa indutus. Sen. Epist. 54. Mitto me in mare, quomodo psychrolutam decet, gausapatus. Petron. 38. Apros gausapatos. Sed lectio dubia est.
 GAUSAPINUS, Adj. ut, Gausapina penula. Martial. lib. 14. 145.
 GAUSAPINA, æ. f. [ἀμφιπτερόν] Idem ac Gausape, & videtur subaudiri Penula. Martial. lib. 6. 59.
 — Augusto fumere gausapinas. Idem ibid.
 Propter sexcentas Baccara gausapinas. & 147. Gausapina cubicularia.

G A Z

GAZA, [Γάζα] Urbs Palæstinæ, in qua Cambyfes rex Persarum divitias condidit, ut ait Schol. in Lucan. lib. 3. 216. Mela lib. 1. cap. 11. In Palæstina est ingens & munita admodum Gaza: sic Persæ Ararium vocant, & inde nomen est, quod quum Cambyfes armis Ægyptum peteret, huc belli & opes & pecuniam contulerat. Hætenus Mela. Sacer tamen Hebraismus non a Gaza, seu thesauro dicit hanc urbem nuncupatam, sed a Fortitudine. unde vocat eam Azza, quod significat fortem. Et Zachariae non Propheta dicit, Azzam per antithesin debilitandam.
 GAZA, æ. f. [Γάζα] Dictio Persica, significat Opes, supellectilem, & generaliter quicquid possidemus, ut ait Servius in illud Virg. 1. Æn. 123. — Tabuleque & Troia gaza per undas. Pomp. Mela 1. 11. Gazam, inquit, Persæ ararium vocant. Curt. lib. 3. non ita procul a fine, Pecuniam regiam (gazam Persæ vocant) cum pretiosissimis rerum efferi jubet, simulans fugam. Cic. pro Lege Manil. 66. Qui ab auro gazaque regia, manus, oculos, animum cohibere possit. Idem 2. Off. 76. Omni Macedonum gaza, quæ fuit maxima, positus est Paulus. Liv. 25. 25. extr.
 Agrestis gaza. Virg. 5. Æn. 40.
 Beatæ Arabum gazæ. Hor. 1. Carm. 29. 1.
 Nobiles gazæ. Claud. de Nupt. Honor. 226.
 GAZOPHYLACIUM, [Γαζοφυλάκιον] Arca, sive Quivis alius locus, in quo pretiosior supellex conservatur.

G E B

GE. Gens.
 GERALFNA, Regio in finibus Eleutheropoleos Palæstinæ, a monte Gebal.
 GREENIÆ, Populi sunt Maris rubri accolæ, in Arabia deserta, quorum caput Thoma est. Unde genus myrrhæ Gebanicum. Plin. 12. 14.
 GEBENNA, vel potius CEBENNA, [Γεβεννας, κέμνον] Mons Galliæ, qui Arvernos ab Helviis separat. V. Cæf. 7. Bell. Gall. 8. Suet. Cæf. 25. Lucan. lib. 1. 435. Hodie incolæ ejus Les Severnes.
 GEBENNICUS, a, um. Adj. ut, Montes Gebennici. Pomp. Mela 2. 5.

G E D

GEDANUM, Germaniæ oppidum in Vistula fluminis ostio. Vulgo Dantzick.
 GEDROSIA, [Γεδρωσία] Asiæ regio Ptolemæo, hodie Tarfe regnum Haithono & Sabellico: & sunt populi Christiani.

G E L

GELA, [Γέλα] Urbs Siciliæ, cujus meminit Plutarch. in vita Timoleonis. Vulgo Cherza. Sil. 14. 219. Ovid. 4. Fast. 448.
 Immanis Gela. Virg. 3. Æn. 792. Servius, Civitas a fluvio nominata. Hinc
 GELOUS, Adj. [Γελῶν] ut Campi Geloi, in Sicilia apud Gelam fluvium. Virg. 3. Æn. 701. — Campique tæci.
 GELABILE, GELASCERE, GELATIO. V. GELU.
 GELASTINUS, Γελαστινός, teste Polluce lib. 2. Segm. 91. sunt Dentes anteriores, quos ridendo ostendimus. Item Lineæ, quæ ridendo efficiuntur: sive Corrugatio, quæ ridendo circa os exprimitur. Martial. lib. 7. 24.
 Nec grata est facies cui gelatinus abest. Petrus Mosellanus in Quintil. legit Gelatinus. Porro auctore Suida, gelatinus eam apud Grecos sonat lineam, quæ sub ipso mento velut canalis apparet in hominibus venustis, dum ridet, nimirum vocabulo facto ἄντ' ἢ γελῶν, i. e. riden. Hæc Mosellanus in illud Quintil. lib. 6. cap. 3. ubi de risu, Sed inest proprius quibusdam decor in habitu atque vultu, ut eadem illa minus dicente alio videantur urbana esse. [Et apud Suid. in Frob. est γελαστινός, ubi & Democritum sic appellatum fuisse docet.
 GELASTINUS, i. m. Sannio, Mimus. Sidon. Carm. 23. 301.
 Mimos, Schœnobatas, Gelastianos. Hos describit Claudian. Manl. Theod. Consul. 6. 312.

Qui lætis risum falibus movisse facetus,
 Qui nutu, manibusque loquax. V. Buleng. de Theatr. 1. 42.
 & Dempster ad Rosin. Antiq. Rom. 5. 6.
GELATIO, GELATUS, GELICIDIUM, GELIDUS, GELO.
 V. GELU.
GELLIUS, sine controversia Romanæ gentis nomen est. Ex qua A. Gellius, i. e. Aulus Gellius, Grammaticus præclarus, qui floruit regnante Adriano, & cuius extant Noctes Atticæ; quas V. 19. 4. & Barth. Adver. 35. 7. Sunt tamen qui Agellius scribendum putant.
GELONUS. V. GELA
GELON, [Γελων] Pyrrhum veneno necare est aggressus. Plutarch. in vita Pyrrhi
 Fuit & Gelon, Siciliæ rex, quem Dionysius γέλων, i. e. risum esse dicebat. Plutarch. in Dione.
GELONI, vel GELONES, [Γελωνοι] Populi Scythiæ, interius habitantes, & Agathyrsi proximi, a Gelono Herculis filio. Nunc autem Getæ dicuntur, sive Tartari corrupto vocabulo. Sanguinem equinum cum lacte mistum bibunt. Virg. 3. Georg. 461.
 Bifaltæ quo more solent, acerbique Gelonus, &c.
 Pharetrati Geloni. Hor. 3. Carm. 4. 35
 Picti Geloni, i. e. Stigmata habentes. Virg. 2. Georg. 115. Servius.
 Volucres Geloni. Lucan. lib. 3. 283.
GELON, Carie portus est, ut scribit Pompon. lib. 1. 16. in descriptione Carie.
GELU, indecl. n. [γελευς, γελος, γέλυμα] proprie est Glacies, i. e. Aqua frigore concreta. Virg. 3. Georg. 355.
 Sed jacet aggeribus niveis informis, & alto
 Terra gelu. Plin. lib. 8. cap. 28. Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. De vulpe.
 Perfrictus gelu non potuit eo pervenire humor. Plin. lib. 17. cap. 24.
 Codd. emendati legunt Perfrictus.
 Acutum gelu. Hor. 1. Carm. 9. 3.
 Amaro gelu strata mellis, Grandine. Stat. 5. Theb. 403.
 Africtu gelu coit unda. Ovid. 2. Trist. 106.
 Canenti gelu obusta gleba. Ovid. 5. Trist. 3. 66.
 Cano gelu horrida bioma. Virg. 3. Georg. 442.
 Frigidum gelu. Sen. Troad. 6.
 Marmoreum gelu. Ovid. 3. Trist. 10. 10.
 Nivale gelu. Sen. Med. 9
 Sævum gelu. Valer. 1. Argon. 513.
 Hiems rura claudit gelu. Virg. 2. Georg. 317.
 Tarda gelu, fecisque effusa senectus. Virg. 8. Æn. 508.
 Gelus, m. genere dixisse veteres multis verbis probat Nonius 8. 26. & 70. Cato de R. R. 40. Ne gelus noceat. unde
 Geli, gen. antiquus. Lucret. lib. 5. 206.
 Allidusque geli casus. Idem lib. 6. 155.
 Gelo, pro Gelu. Varro desquinyll. Pieridum comes quæ tenes cata gelu putri montium laxa. Nonius ed. Merc.
GELICIDIUM, i. n. [γελικιον] Ipsum gelu, & ipsa concretio aquæ. Columel. lib. 2. cap. 8. Ut prius convalescant radices frumentorum, quam hibernis imbribus, aut gelicidiis, pruinisve infestentur. Varro 1. de R. R. cap. 55. Vitruv. 2. 7.
GÉLO, [πυγμα] ære. activum, & aliquando neutrum. Juven. 6. Sat. 95.
 — pavidoque gelantur
 Pectore. Sic. Gelatum læo, Columel. lib. 10. 38. Lucan. lib. 9. 681.
 — vultusque gelantur
 Perfeas adversi, si non Tritonia sensus, &c. At Stat. 4. Theb. 727.
 — gelant venæ, & ficcis cruor æger adhæret
 Visceribus.
 Gelat, absolute. Plin. lib. 14 cap. 3. Non ante demetuntur, quam gelaverit.
 Cor gelatum. Lucan. lib. 7. 320.
 Orbis gelati, Oculi mortui. Lucan. lib. 6. 541.
 Gelant frigora. Plin. lib. 15. cap. 6. Si gelant frigora, quarto die premendam. De olivis.
 Manus Aquilone gelatæ. Martial. lib. 5. 9.
GELATIO, ðnis. f. [πυγμα] Ingruens gelu. Plin. lib. 17. cap. 24. Si protinus editis fructibus gelatio magna confecta est, etiam paucis diebus necat, Subaudi, Arbures.
GELABILIS, e. [πυγμα] Quod gelu durari potest, a quo compositum Ingelabile. Gell. lib. 17. cap. 8. Mare omne ingelabile sit. Alia exemplaria habent Incongelabile.
GELASCO, [πυγμα] ære. est Gelu astringi. Plin. lib. 14. cap. 21. Vini natura non gelascit.
GELIDUS, a, um. Adj. [γελευς, γελωδης] Frigidus. Ovid. 2. Amor. 11. 10.
 Sed gelidum Borean, egelidumque Notum.
 Gelidus ather, amnis, gelida rupes. Virg. 8. Æn. 28.
 Gelidæ naturæ fidus. Plin. lib. 2. cap. 8.
 Gelidissima natura. Plin. lib. 14. cap. 16. Sic Cic. 2. de Legib. 6.
 Aqua gelida. Ovid. 21. Epist. 220.
 Aquam gelidam bibere. Cic. 1. in Catil. 31.
 Gelida, subauditio Aqua, sicut in Calida & Tepida. Hor. 2. Serm. 7. 91.
 Pofcit te mulier: vexat, foribusque repulfum
 Perfundit gelida: rursus vocat.
 Antrum gelidum. Ovid. 3. Fast. 305.
 Artus gelidi. Ovid. 4. Met. 247.
 December gelidus. Ovid. 1. Trist. 10. 3.
 Formido gelida. Ovid. 2. Met. 200.
 Frigore gelido attrictum pectus. Ovid. 15. Epist. 112.
 Horror gelidus. Sen. Troad. 6.
 Metus gelidus. Ovid. 11. Epist. 82.
 Mors gelida. Hor. 2. Carm. 8. 11. & Ovid. 2. Amor. 9. 41.
 Nox gelida. Virg. 1. Georg. 287.
 Pallor gelidus. Stat. 1. Achill. 158.
 Pectus gelidum. Ovid. 1. Fast. 98.
 Pruna. Virg. 2. Georg. 263.
 Rivi gelidi. Hor. 3. Carm. 13. 104.
 Ros gelidus. Virg. 2. Georg. 202.
 Sanguis gelidus. Virg. 3. Æn. 259.
 Saxum gelidum. Lucret. lib. 3. 905.
 Sudor gelidus. Virg. 3. Æn. 175.
 Terror gelidus. Ovid. 3. Met. 100.

Timor gelidus. Ovid. 1. Trist. 4. 11. al. Pallor.
 Tremor gelidus. Virg. 2. Æn. 54.
 Villes gelidæ. Virg. 2. Georg. 488.
 Umbra gelidæ. Ovid. 8. Met. 495.
GELIDE, Adv. [γελευς] Hor. de Arte Poet. 171.
 — res omnes timide, gel-deque ministrat.
GELIOTIANA, Domus quadam erit, ut ex inscriptione vetere liquido constat, in qua scriptum est, SYMPHORO TESSERARIO SERV. CAESARIS DE DOMO GELIOTIANA. Proinde in Tranquillo Cal. 18. legit Turnebus, Commisit & subito, quam e Gelotiano apparatus Circi prospicientem, &c.

G E M

GEMEA, Nomen alæ militum Macedonum. Liv. 37. 40. Addita his alæ mille ferme equitum, gemearum vocabant. In vetustis codicibus legitur, Agema eam vocabant, quomodo Gronov. edidit.
GEMEBUNDUS. V. GEMO.
GEMELLAR, ðis. n. Vasis genus, oleo excipiendo e torculari aptum, cui fortassis ex eo inditum nomen, quod geminas mensuras contineat. Columel. lib. 12. cap. 50. Quod deinde primum defluerit, in rotundum labrum (nam id melius est, quam plumbeum quadratum, vel structile gemellar) protinus capulorum depleat.
 Gemellar, August. in Psal. 136. vocat Gemellariam, Ut amurcam per plateas fluentem cernens, oleum in gemellaria non videas. [An Gemellari?]
GEMELLUS, GEMINO. V. GEMINUS.
GEMINÆ, Gulosi veteribus dicebantur, teste Nonio 2. 377. Lucil. lib. 30.
 Illo quid fiat. Lamia, & Pittho γέμινες
 Quod veniunt geminæ illepidæ, improbæ, ineptæ. Sed variæ sunt in hoc loco lectiones; Gumix, Genuæ, Gemix a diversis agnoscuntur.
GEMINUS, a, um. Adj. [δέδυμοι, δίφυς, δίος] Gemini, proprie Duos significat. Virg. 6. Æn. 893.
 Sunt geminæ Somni portæ.
 Acies geminæ, pro Duobus oculis. Virg. 7. Æn. 789.
 Huc geminas nunc fecte acies: hanc aspice gentem.
 Arbor gemina. Julian. in l. si gemina arbor sit. D. arbur. furt. cæf.
 Chiron geminus. V. CHIRON.
 Ictu geminus. Plin. lib. 10. cap. 38. Percussioque semel, aliquæ & gemino ictu aere feruntur. De avium natura.
 Lumine gemino declarari disensionem. Cic. 2. de Divin. 120.
 Nominis gemini errore fervari. Cic. pro Sext. 82. Quum quærent alii Numerium, alii Quintum: gemini nominis errore servatus est.
 Nuptiæ geminæ. Ter. And. 4. 1. 50.
 Immo etiam, nam satis credo, si advigilaveris,
 Ex unis geminas mihi conficies nuptias.
 Pennis geminis aera fecare. Cic. in Arat.
 Geminii pueri dicuntur, Qui uno partu & uno die nascuntur. Virg. 8. Æn. 631. — geminos huic ubera circum
 Ludere pendentes pueros. Utuntur sæpius & Substantive vett. ut τῶν Gemelli.
 Geminus est illi. Plaut. Amph. 2. 1. 68. Quid opus verbis? geminus Soffa hic factus est tibi.
 Geminus duos filios pariet. Plaut. Amph. 5. 1. 18.
 Fetus geminus. Ovid. 6. Met. 111.
 Fratres gemini. Hor. 1. Epist. 19. 41.
 Nari gemini sub ubere. Virg. 5. Æn. 285.
 Pantum geminum edere. Liv. 1. 4. pr. Vi compressa Vestalis quum geminum partem edidisset.
 Prolem geminam partu dedit. Virg. 1. Æn. 278.
 Soror gemina. Plaut. Mil. 4. 3. 9.
 Sororem geminam adesse, & matrem dicit.
 Sorores geminæ. Hor. 4. Carm. 7. 5.
 Geminus, Par, similis: Qui enim gemini nascuntur, fere similes sunt. Virg. 1. Æn. 166.
 Hinc atque hinc vastæ rupes, geminique minantur
 In cælum scopuli. Servius. [Aptius de Duobus scopulis simpliciter exponas.
 Confortem esse in lucris atque furtis, geminum & simillimum nequitia, improbitate, audacia. Cic. 5. Verr. 135.
 Gemina audacia. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Par est avaritia, similis improbitas, eadem impudentia. gemina audacia.
 Simillima & maxime gemina societas hæreditatis est. Cic. pro Rosc. Com. 55.
 Gemini, Cæleste signum, quod Castor & Pollux constituunt, qui uno partu sunt editi. Plin. lib. 18. cap. 29. Ipse circulus testur per Sagittarium atque Geminos.
 Geminus, Cognomen Serviliorum. Hoc primum tulerunt P. & Q. Servilii fratres. Cic. 4. Acad. Quæst. 56. Fac antiquos illos Servilios, qui gemini fuerunt tam similes, quam dicuntur. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.
GEMELLUS, a, um. Adj. dimin. [δέδυμος] Virg. 1. Ecl. 14.
 — modo namque gemellos
 Spem gregis, ah! filice in nuda connixa reliquit. Hic substantive positum est, & subauditur Fetus.
 Fetus gemellus. Ovid. 6. Epist. 143.
 Fratres gemelli. Ovid. 8. Epist. 77.
 Partus enixa gemellos. Ovid. 6. Met. 712.
 Prolem est enixa gemellam. Ovid. 9. Met. 452.
 Gemelle vires, Geminas uvæ ferentes. Columel. lib. 3. cap. 1. Plin. lib. 14. cap. 2. Gemellarum, quibus hoc nomen uvæ semper geminæ dedere Gemellos quoque vocat Paulus Equos forte Bijuges, id est binos & geminos coniungi felitos: in l. proinde. D. ad legem Aquil. Veluti siquid ex comædis, aut symphoniacis, aut gemellis, aut quadriga, aut par mularum, unum vel unam occiderit. [Forte conjunctio delenda est. Certe Servos intelligi puto.
GEMELLIFICUS, a, um. Adj. Plaut. Suppos. prol. Bacchid. 47. Uno progenera tempore iisdem parentibus fetu gemellifico
GEMELLIPARA, æ. f. [δέδυμοι] Dea, i. e. Latona quæ uno partu gemellos peperit, Dianam & Apollinem. Ovid. 5. Fast. 542. conf. 6. Met. 316.
GEMINITUDO, ðnis. antiquum. Pacuvius apud Non. 2. 366.
 Habeo ego itami, qui distinguam inter vos, geminitudinem.
 GEMINO

GEMINO, [*διπλω, διπλασιζω*] *äre*. Duplicare, iterare. Ter. Adel. 2. 1. 19. O facinus indignum. *ä*. geminabit, nisi caves. Varro 3. de R. R. cap. 16. Labor geminaverat arborum. Ovid. 5. Met. 386. Facinus geminare. Ovid. 10. Met. 471. Honorem geminare. Ovid. 3. de Pont. 4. 49. Impensas geminare. Claud. in Sex. Conf. Stil. 223. Orbem geminare. Cic. in Arat. 402. Persepe ut parvum iranans geminaverit orbem. Pericula geminare. Tibull. lib. 2. 3. 43. Geminare, Copulare. Hor. in Arte Poet. 13. — non ut Serpentes avibus geminentur, tigris agni.

GEMINATUS, Partic. [*διπλασισμενος*] ut Ars geminata. Plin. lib. 29. cap. 1. Captatio geminata. Quintil. lib. 5. cap. 13. Ebrietas geminata libidine. Ovid. 12. Met. 221. Honoris geminati invidia. Liv. 39. 39. Merces geminata. Ovid. 2. Met. 702. Onus geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3. Sol geminatus, i. e. Duo foles. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Victoria geminata. Liv. 1. 25.

GEMINATIO, *önis*. f. [*διπλασιασμός*] Cic. 3. de Orat. 204. Nam & geminatio verborum habet interdum vim. Uti geminatione. Quintil. lib. 1. cap. 48.

GEMISCO. V. GEMO.

GEMITES, *is*. f. Gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 11. Nec gemite velut in petra, candidis manibus inter se complexis.

GEMITUS. V. GEMO.

GEMMA, *æ*. f. [*οφθαλμός*] Oculus vitis, quem primo emittit. Virg. 7. Ecl. 43. — turgent in palmite gemmæ. Cic. de Senect. 53. Itaque ineunte vere in his quæ relicta sunt, existit tanquam ad articulos famentorum ea quæ gemma dicitur, a qua oriens uva se ostendit. Uvida gemma in palmite. Ovid. 3. Fast. 238. Pampinus trudit gemmas, i. e. Protrudit. Virg. 2. Georg. 335. Gemma, [*λίθος*] Omnis lapillus pretiosus, sive perlucidus, sive non. Plaut. Curc. 5. 2. 8. Quid? ego sub gemman' abstrufos habeo tuam matrem & patrem? Aur. Vict. de Vir. Illust. cap. 42. extr. Annuli gemma. Corona insignis gemmis. Virg. 7. Æn. 76. Patera gravis gemmis. Virg. 1. Æn. 732. Ignea gemma. Sil. lib. 8. Lucida gemma. Ovid. 15. Epist. 74. Magnetica gemma. Claud. de Magnet. 26. Monstrifica gemma. V. MONSTRO.

Pura gemma. Ovid. 2. Met. 856. Stellantes gemmæ. Ovid. 1. Met. 724. Teres gemmæ. Virg. 5. Æn. 313. Accinctus enis gemmis. V. ACCINGO. Bibere gemma, i. e. Gemme poculo. Virg. 2. Georg. 506. Dat digitis gemmas. Ovid. 10. Met. 264. i. e. Induit annulos. Dillincta gemmis clarissimis pocula ex auro. Cic. 6. Verr. 62. Fulgentes gemmæ. Valer. 5. Argon. 348. Limare gemmas. V. LIMA.

GEMMULA, *æ*. f. dimin. [*λίθουλα*] Gemmule, Flores etiam dicuntur, quibus tanquam gemmis verno tempore cuncta pinguntur, & prata veliuntur. Apul. lib. 10. p. 253. Plane tenui specula, solabar clades ultimæ, quod ver in ipso ortu jam gemmulis floridis cuncta dedingeret.

GEMMIS, *a*, um. Adj. [*λίθης*] Quod ex gemma est, sive Gemmis ornatum. Cic. 6. Verr. 62. Mittit etiam trullam gemmam rogatum, &c. Radix gemmæ rotunditatis: i. e. Rotunda in modum gemmæ. Plin. lib. 18. cap. 7. de Oryza. **GEMMOSUS**, Adj. Id. Apul. Met. 5. pag. 162. Gemmosis monilibus onustæ.

GEMMO, [*οφθαλμιζω*] *äre*. Gemmare dicuntur vites & arbores, Quum gemmas emittunt, quum targefcere incipiunt verno tempore, ut frondes emittant. Colamel. Quum primum vites incipiunt gemmare. Cic. 3. de Orat. 81. Nam gemmare vites, luxuriam enis in herbis, latus segetes etiam rustici dicunt.

Item, Splendere ut gemma. V. exempla in Partic. **GEMMANS**, & **GEMMATUS**.

GEMMANS, Partic. [*λιθίζων*] ut Gemmantes alæ pavonis: i. e. Lucentes in modum gemmarum. Martial. lib. 13. 70. Miraris quoties gemmantes explicat alas. Herbæ gemmantes rore. Lucret. lib. 2. 319.

GEMMATUS, *a*, um. Adj. [*λίθης*] Gemmis instructus & ornatus. Plin. lib. 37. cap. 2. Corripere potius gemmata. Gemmati magna specie annuli. Liv. 1. 11. extr. Cultus gemmati. Claud. de 3. Conf. Hon. 204. Monilia gemmata. Ovid. 10. Met. 113.

GEMMATIO, *önis*. f. Plin. 17. 14. Harduin. Germinatio.

GEMMASCO, [*οφθαλμισσω*] *äre*. Columel. lib. 5. cap. 10. Plin. lib. 17. cap. 15. Atque ut gemmascere incipiens, legatur calamus. Idem ib. 37. cap. 10. Draconites, sive draconias e cerebro sic draconum, sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmascit. Ubi legitur etiam ex vetusto codice Gemmescit. Eaque potior lectio est.

GEMMIFER, Adj. [*λιθοφής*] ut, Gemmiferi amnes. Plin. lib. 37. ap. 13. Corona gemmifera. Valer. 5. Argon. 447. Mare gemmiferum. Propert. lib. 3. 4. 2.

GEMO, *ui*, itum, [*σείω, ἐπιτίω, πύζω*] *äre*. Proprie pectoris est, quum præ angustia in sonum prorumpit. Plaut. Amph. 5. 1. 47. — dum hæc aguntur, interea uxorem tuam Neque gementem, neque plerantem, nostrum quisquam audivimus. lugere & gemere pro aliquo. Cic. pro Planc. 101. Isterio alicujus gemere. Cic. in Pison. 25. Quorum Capuæ te prætextatum nemo aspexit, qui non gemeret desiderio mei iraviter rem aliquam gemere. Cic. 2. Att. 19. Eandem istam virtutem venit tempus quum graviter gemes. Occulte suum malum gemere. Cic. Post. red. in Senat. 11.

GEMERE se servum. Martial. lib. 9. 24. Quæ mala sunt domini, quæ servi commoda nescis, Condile, qui servum te gentis esse diu. Gemunt gubernacula navis, quum hæc atque illuc a nautis circumaguntur. Plin. lib. 9. Epist. 26. At quum stridunt funes, curvatur arbor, gubernacula gemunt, tunc ille clarus & diis maris proximus. Antennæ & malus gemunt. Hor. 1. Carm. 14. 5. Ætna gemit impositis incudibus. Virg. 4. Georg. 173. Ætna flebile terrificis gemuit mugitibus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 8. Amnes repleti faucibus gemunt. i. e. ipsi faucibus, qui in his feruntur. Virg. 5. Æn. 506. Area gemit tuis frugibus. i. e. Dum tunduntur. Virg. 3. Georg. 133. Cymba gemit, nimis onusta. Virg. 6. Æn. 413. — gemuit sub pondere cymba. Turtur gemit. Virg. 1. Ecl. 59. Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo. Gemitur, pass. Cic. 2. Att. 18. Atque hic status qui una voce omnium gemitur, neque verbo cuiusquam sublevatur.

GEMENS, Partic. [*σείων*] ut, Flebiliter gemens. Hor. 4. Carm. 12. 5. Acerba gemens. Ovid. 8. Epist. 107. Turpe gemens. Stat. 3. Theb. 335. Rota tractu gemens. Virg. 3. Georg. 183.

GEMENDUS, Partic. ut, Vita gemenda. Ovid. 13. Met. 464. Non mea mors illi, verum sua vita gemenda est.

GEMBUNDUS, *a*, um. Adj. [*σείαζων*] Idem quod Gemens, vel Abunde gemens. ut Ovid. 14. Met. 193. — gembundus obambulat Ætnam.

GEMITUS, *üs*, m. [*σείος*] Cic. 6. Verr. Quum totius Siciliae quotidie gemitus, querimoniaeque audires. Gemitus delphini similis est humano. Plin. lib. 9. cap. 83. Gemitus toto foro. Cic. 2. Philipp. 85. Acerbus. Valer. 2. Argon. 458. Altus. Virg. 11. Æn. 613. Inanis. Valer. 2. Argon. 33. Lamentabilis. V. LAMENTOR.

Abjectus gemitus. Cic. 2. Tusc. 57. Sin erit ille gemitus lamentabilis, si imbecillus, si abjectus, si flebilis: ei qui se dederit, viz eum virum dixerim. Abcondere gemitus. Lucan. lib. 9. 1106. Ciere gemitus. V. CIERO. Ciere extremos gemitus. Virg. 3. Georg. 517. Commista gemitu querela. Lucret. lib. 6. 1157. Compescere gemitus alicujus. Stat. 12. Theb. 361. Conticescit lamentatio & gemitus urbis. Cic. Post. red. in Senat. 16. Dare gemitum. Ovid. 2. Met. 606. Dat crebros gemitus. Ovid. 10. Met. 590. Dat pectore ab imo ingentem gemitum. Virg. 1. Æn. 489. Ducere gemitus imo de pectore. Virg. 2. Æn. 288. Edere gemitus. Ovid. 2. Met. 623. Erupit medullis gemitus. Claud. de Nupt. Honor. 8. Exprimere gemitus læto pectore. Lucan. lib. 9. 1040. Fit gemitus. Virg. 6. Æn. 220. Cic. pro Rosc. Amer. 24. Ut urbe tota fletus gemitusque fieret. Fremunt tecta gemitu & ululatu. Virg. 4. Æn. 667. Lugere lamentabili gemitu. Sen. Agam. 7. Mulcere infanos gemitus. Stat. 2. Silv. 1. 12. Ponamus nimios gemitus, i. e. Deponamus. Juven. 13. Sat. 11. Refumere gemitus. Stat. 6. Theb. 11. Stridentes gemitus mirari. Stat. 1. Theb. 432. Testari dolores gemitu. Ovid. 2. Met. 486. Gemiti, genitivus etiam legitur. Plaut. Aulul. 4. 9. 11. Tantum gemiti & malæ mœstitiæ hic dies mihi obrulit.

GEMISCO, [*σείαζω*] *äre*. Idem quod Gemere, ut, Ferale gemiscunt. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 138.

GEMULUS, Adj. Idem ac Gembundus. Apul. 2. Flor. p. 349.

GEMONIA, *arum*. Scala dicebantur, ad quas corpora damnatorum, unco tracta, præcipitabantur, sive locus quo noxii abiciebantur in XIII regione Urbis, telle P. Victore. Tacit. 3. Hist. 1. Tunc confossum collaceratumque, & abscisso capite truncum corpus Sabini in gemonias trahunt. Plin. lib. 8. cap. 40. Gemonios gradus vocat scribit enim, Canem a corpore servi Titii Sabini non recessisse, abjecto in gradibus gemoniis. Ubi tamen Harduinus testatur in omnibus MSS. extare, In gradibus gemitoriis. Gemonii gradus dicti sunt, quod essent locus gemitus & calamitatum. Nam quod aliqui augurantur a Gemonio auctore, parum compertum est. Gradus autem vel scala dicebantur, quoniam surrectus foret locus, ac gradibus quibusdam confunderetur. Cæl. lib. 10. cap. 5. q. V. ut & Hard. ad Plin. & Lex. Pitisc.

GEMONIDES, Gemmæ, quas quidam Præntidas vocant, prægnantes ficti & parere dicuntur, mederique parturientibus. Nam tales in Macedonia juxta monumentum Tiræ inveniuntur, speciesque est eis aquæ glaciata. Plin. lib. 37. cap. 10.

GEMURSA, *æ*. Festus. Gemursa, sub minimo digito pedis tuberculum, quod gemere facit enim qui id perat. Plin. lib. 26. cap. 1. Et hic quidem morbus in Italia celeriter rethoctus est, sicut & ille quem gemursum appellavere prisci, inter digitos pedum nascentem, etiam nomine obliterato.

G E N

GENA, *æ*. f. [*γένος, γνάθος, πνεύμα*] Genas, Ennius Palpebras putat, quum dicit hæc verbu, Pandite sulcis genas, & corde relinquitte fomnum. Alii eas partes putant Genas dici, Quæ sunt sub oculis. Pacuvius Genas putat esse, Quæ barba primum oriur, hoc verbu, Nunc primum epant dore l' nugo genas. Hæc Fest. V. Plin. lib. 11. cap. 37. In singulari ponit Ennius apud Serv. in 6. Æn. 63. Imprimique venæ genam. Item Suet. Claud. cap. 15. Ut genam non leviter perstringeret. V. & Valam 3. 4. Flos Genæ. Lucan. lib. 6. 563. Illa genæ florem primævo corpore vulsit. Sed plerumque legitur in plurali. Virg. 8. Æn. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juvenus. *Martial. lib. 1. 79.*
 Siccis ipse genis sientes hortatus amicos.
 Muliebres genarum lacerationes. *Cic. 3. Tusc. 6.*
 Conspicuae cum flore genae. *Claud. de 6. Conf. Hon. 560.*
 Gravidæ lacrymis genæ. *Ovid. 15. Epist. 174.*
 Ingenuæ genæ pictæ rubore. *Ovid. 1. Amor. 14. 54.*
 Madidæ genæ. *Ovid. 5. Epist. 72.*
 Mœstæ genæ. *Ovid. 6. Met. 305.*
 Pilosæ genæ, dentes putridi. *Cic. in Pison. 1.*
 Pubentes genæ. *Virg. 12. Æn. 221.*
 Pulchræ genæ. *Hor. 4. Carm. 13. 8.*
 Purpureæ genæ. *Ovid. 1. Amor. 4. 32.*
 Carpere genas. *Cic. 2. de Legib. 39. Mulier genas ne carpito. V. CARPO.*
 Nec lacrymis caruere genæ. *Virg. 5. Æn. 173.*
 Declinare genas, i. e. Oculos claudere. *Stat. 8. Theb. 653.*
 Effusæ genis lacrymæ. *Virg. 6. Æn. 686.*
 Exhaustire genas. *Stat. 5. Silv. 1. 34.*
 Facere udas genas. *Ovid. 1. Amor. 8. 84.*
 Flagrant rubentes genæ. *Sen. Med. 11.*
 Humectare genas, Flere. *Sen. Hippol. 6.*
 Hument inculcæ fonte perenne genæ. *Ovid. 8. Epist. 64.*
 Immaduere lacrymis genæ. *Ovid. 1. Trist. 9. 34.*
 Insequitur fletus genas. *Sen. Oeth. 4.*
 Irrigat fletus genas. *Sen. Troad. 10.*
 Labitur in genas humor. *Hor. 1. Carm. 13. 6.*
 Laniata rosas genas. *Virg. 12. Æn. 606.*
 Liventes genæ. *Lucan. lib. 5.*
 Lucent concavæ genæ. *Sen. Herc. fur. 9.*
 Manat lacryma per genas. *Hor. 4. Carm. 1. 34.*
 Nitentes genæ. *Stat. 3. Silv. 4. 65.*
 Pendentes genæ. *Juven. 10. Sat. 193.*
 Peredere lacrymæ humore genas exangues. *Cic. 3. Tusc. 76.*
 Perfusa lacrymis flagrantis genas. *Virg. 12. Æn. 65.*
 Perfusata rugis genas severas. *Claud. 1. in Ruff. 136.*
 Rigat fletu genas. *Sen. Oedip. 12.*
 Rorantis lacrymis ora genasque. *Lucret. lib. 3. 479.*
 Ruptæ genæ. *Juven. 15. Sat. 58.*
 Siccæ genas. *Ovid. 10. Met. 362.*
 Suffusæ igne genæ. *Sen. Oeth. 10.*
 Trementes genæ. *Virg. 4. Æn. 643.*
 Tutantur genæ ab inferiore parte oculos subjectæ, leniterque emittentes. *Cic. 2. de Nat. Deor. 143.*
 Umbratus genas, i. e. Barbam gerens circa genas. *Stat. 3. Silv. 4. 79.*
GENÆBUM, vel CRNÆBUM, [Κράβαρον Ptol.] Galliæ oppidum ad Ligurim fluvium, in extremis finibus Carnutum situm; post Aurelianum dictum. *Vulgo Orleans. V. GENEVA.*
GENABOS, i. f. apud *Lucan. 1. 440.*
 Incluta Cæsareis Genabos dissolvitur alis.
GENAUNI, Populi Vindelicæ. *Hor. 4. Carm. 14. 10.*
 Drusus Genaunos, implacidum genus.
GENAVIUS, a, um. Adj. [λαίμαργος] a Gena. Idem quod Gulofus. *Varro 3. de R. R. 9.* Hæ novissima in triclinium genavium introierunt et culina, propter fastidium hominum. *Al. Genanium, vel Ginavium, vel Genianum, vel Ganearium. Lectio profus incerta est. [Forte In triclinium ganeonum introierunt et gallinis. V. Plin. 10. 26.]*
GENEALOGIA, æ. f. [γενεαλογία] Sermo de origine generationis. *Cic. 3. de Nat. Deor. 44.* Quod si ita est, Cæli quoque parentes, dii habendi sunt, Æther, & Dies, eorumque fratres & sorores, qui a genealogiis antiquis sic nominantur, Amor, Dolor, Metus, &c. sic Stephanus, sed alii legunt per unum i Genealogis, ut sit a masculino Genealogus, quæ omnino est lectio recipienda.
GENEALOGUS, i. m. [γενεαλόγος] Enarrator generationum. *Cic. 3. de Nat. Deor. 44. V. Diction. præced.*
GENER, GENERABILIS, GENERALIS, GENERATIM, GENERO, GENEROSUS. V. GENUS.
GENESIA, ðrum. [γενεσις] Festa, quibus celebrabantur defunctorum natalitia. *Cæl. Rhodig. Antiq. Lect. 17. 12. [Immo & viventium. conf. GENETHLIA.]*
GENESIS, eos. f. [γενεσις] Generatio, nativitas. Significat etiam Sidus natalitium, id quod conversione cæli oritur eo momento quo quis nascitur. *Juven. 6. Sat. 576.*
 — si prurit frictus ocelli
 Angulus, inspecta genæ collyria poscit. *Cic. 2. de Divin. 91.* Sidus natalitium appellat. *Suet. in Vespas. cap. 14. extr.* Monentibus amicis cavendum esse Metium Pompeianum, quod vulgo crederetur genem habere imperatoris, insuper Consullem fecit. i. e. Quod opinio esset a mathematicis prædictum esse, fore ut imperaret. *Bud. Juven. 14. Sat. 248.*
 Nota mathematicis genesis tua.
GENESUS. V. GENUSUS.
GENETHLE, es. f. [Γενέθλη] Venus.
GENETHLIA, ðrum. n. pl. [γενέθλια] Idem ac Genesia. Celebritas, quæ agitur in natali alicujus, natalia munera aut convivia.
GENETHLIÆCUS, a, um. [γενέθλιαιος] Adj. Natalitius.
 Genethliaci [γενέθλιαιοί] dicti Mathematici, qui ex nativitate die & hora, seu quas illi geneses vel horoscopus vocant, futura prædicunt, quorum meminit *Gell. lib. 14. cap. 1.*
GENETIÆUM, [Γενετιæος] Promontorium a Genete fluvio vocatum, in quo templum fuit Jovis hospitalis, quem Xenion appellant. *V. Strab. lib. 12.*
GENEVA, [Γενεβæ Interpr. Gr. Cef.] Allobrogum oppidum. *Cæs. 1. Bell. Gall. 8.* Extremum oppidum Allobrogum est, proximumque Helvetiorum finibus Geneva. ex eo oppido, pons ad Helvetios pertinet. In quem locum sic ait *Glareanus*, Quatuor hæc nomina Genua, Geneva, Genibum, & Gebenna, multum obscuritatis lectori ingerunt, ac non attentum sepe fefellerunt: quæ ipsa longe diversa sunt. Genua enim Ligurum caput in Italia ad mare est nostrum: Geneva vero Allobrogum ad ostia Lemanni lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum Carnutum oppidum ad ostia Lemanni lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum Carnutum oppidum ad Ligerim amnem, hodie (ut quidam putant) Aurelia. Denique Gebenna mons qui Helvios ab Arvernibus separat, ut libro septimo postea dicet *Cæsar*. Hactenus *Glareanus*. Meminit ejus etiam *Plin. lib. 3. cap. 4. Plura V. apud Glareanum in iisdem Annotationibus in Cæsarem. De pen. quantitate V. Jos. Scalig. Notit. Gall.*

GENIALIS. V. Genius, in GIGNO.
GENICULATIM, GENICULUM. V. GENU.
GENISTA, æ. f. [γενιστὰ] Arbuscula quædam. *Plin. lib. 21. cap. 9.* Florem esse dixerim genistas: namque & iis decerpitur luteus. *Virg. 2. Georg. 12.*
 — molle filer, lentæque genitæ.
 Humiles genitæ. *Virg. 2. Georg. 494.*
GENITABILIS, GENITALIS, GENITOR, GENITURA, GENITIVUS, GENITUS, GENIUS. V. GIGNO.
GENO, ui, itum, [γενω] Ære. Idem quod Gignere, generare. *Priscian. lib. 10.* Gigno genui: pro quo Geno vetustissimi protulisse inveniuntur. *Varro in Andabata, Sed quod hæc loca aliquid genunt. Idem 1. de R. R. cap. 40.* Quædam enim ad genendum, &c. Ex vetusto codice. Infinitivum passivum *Lucretius* protulit lib. 3. 799.
 — tanto magis inficiandum
 Totum posse extra corpus durare, genique.
GENS, gentis. V. GENUS.
GENTIANA, æ. f. [γεντιανή] Herba amarissima. *Plin. lib. 25. cap. 7.* Gentianam invenit Gentius rex Illyriorum ubique nascentem, in Illyrico tamen præstantissimam, folio fraxini, sed magnitudine lactucæ, caule tenero, pollicis crassitudine, cavo & inani, ex intervallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, sine odore, aquosis montibus subalpinis plurima. Usus in radice & succo. Radicis natura est exalfactoria, sed prægnantibus non bibenda.
GENVICUS, GENTILIS, GENTILITAS, GENTILITIUS. V. GENUS.
GENU, n. indecl. in singulari. In plurali, Genua, genuum, genibus. [γενου, γένους] Genua (ut quibusdam placet) Femorum ac crurum commissuræ: quod hæc, dum infans est in utero matris, genis opposita sint: live a Generando, quod in genibus inest vitalitas. *[Immo ex Græco γενου]* *Virg. 5. Æn. 432.*
 Genua labant, vastos quatit æger anhelitus artus. *Ubi primus pes est Proceleusmaticus.*
 Genibus pronis supplex. *Ovid. 3. Met. 240.*
 Et genibus pronis supplex, similisque roganti.
 Dura genua. *Ovid. 12. Met. 140.*
 Advolvor genibus vestris supplex. *Claud. 3. de Rapt. Proserp. 298.*
 Advolvi genua. *Tacit. 1. Ann. 13. extr. Ambulantisque Tiberii genua advolveretur.*
 Advolutus genibus. *V. ADVOLVO.*
 Amplecti genua. *Virg. 3. Æn. 607.*
 Altare in genua. *V. IN.*
 Cadit inflexo genu. *Propert. lib. 3. 9. 6.*
 Intremuere genua timore. *Ovid. 2. Met. 180.*
 Labant pigris membra genibus. *Sen. Thyest. 5.*
 Niri impresso genu. *Virg. 12. Æn. 303.*
 Nixus genu. *Ovid. 8. Met. 182. V. NITOR.*
 Ponere genua alicui. *Curt. lib. 8. 7. extr. Tu Macedonas voluisti genua tibi ponere, venerarique te ut Deum.*
 Prenfere circumstantium genua. *Tacit. 1. Ann. 21.*
 Procumbere in genua. *Curt. lib. 8. 14. 39.*
 Provolutus genibus. *Tacit. 12. Ann. 28.*
 Repellere a genibus. ut, Tu affinem tuam filiam meam superbissimis verbis a genibus tuis repulisti. *Cic. Post red. in Senat. 16.*
 Riget genuum in junctura. *Ovid. 2. Met. 823.*
 Submittere genua, pro Flectere. *Plin. lib. 8. cap. 1. Regem adorant; genua submittunt, coronas porrigunt.*
 Summisit genu flexum. *Ovid. 4. Met. 340.*
 Tangere terram genu. *Cic. 2. Tusc. 57. Genu M. Antonium vidi; quum contente ipse pro se diceret, terram tangere.*
 Trahens genua agra. *Virg. 5. Æn. 468.*
 Tremet corde & genibus. *Hor. 1. Carm. 23. 8.*
 Genu, i. masculino genere dictum antiquis probat *Nonius, 3. 103. Lucil. Sat. lib. 4.*
 Hæret verticulis adfixum in posteriore Parte atque articulis, ut nobis talus genusque est.
 Genu, n. pro Genu. *Priscian. lib. 6. Cic. in Arato, hoc genus, pro Genu protulit. Ciceronis testimonia sunt in Arato, v. 45.*
 Quæ genus ad lævum Nixi delapsa refedit, Atque inter flexum genus & caput alitis hæsit. *Ibid. v. 403.*
 Hic genus & furam cum Chelis erigit alte.
GENUALIA, ium. n. pl. Indumenta genuum. Ovid. 10. Met. 593.
 — quæque
 Poplitibus suberant picto genualia limbo.
GENICULUM, i. n. dimin. [γενικου] *Firmic. lib. 2. cap. 12.* Capricornus significat omnes geniculorum ægritudines.
 Genicula dicuntur Stipulae, vel Caulis herbacei internodia, & veluti Articuli ac nodi quidam. *Plin. lib. 16. cap. 30. Arundini in geniculo. Idem lib. 18. cap. 7.*
**GENICULO, Ære. Genu niti. Vet. Gloss. Item Plin. 18. 16. Antequam seges genicularer.
GENICULATUS, a, um. Adj. [γενικατὸς] Quod multis geniculis committitur: ut, Geniculatus culmus. *Cic. de Senect. 51.*
GENICULATIM, Adv. [γενικατῶς] Per genicula. *Plin. lib. 21. cap. 11. Foliis geniculatim circumdata.*
**GENICULOSUS, a, um. Adj. Flexuosus, nodosus. Vitruv. 8. 7. Apul. de Herb. 77.
**GENICULATIO, ðnis. f. Tertull. de Scap. 4.
GENUFLECTO, Ære. Et
GENUFLEXIO, ðnis. Voces Ecclesiasticæ. Quæ & divise scribuntur.
GENUA, [Γενουα, Γένουα] Liguricum emporium. Hinc incipit Apenninus mons: distatque a Sabatis stadiis ducentis sexaginta. *De hoc Mela lib. 2. cap. 4. Vulgo Genoua. V. GENEVA.*
GENUARI, Nummi Genue cudi. Cic. 6. Att. 1. non longe a fine, Sed heus tu, Genuarios a Cæsare per Herodem, talenta Attica L extorsistis! Sed lectio incertissima est. V. Comment. ad loc.
GENUINI, Dentes. V. GIGNO.
GENUS, Æris. n. [γενος] Stirps, origo familiæ, vel ab Eo qui genuit vel a loco quo quispiam genitus est.
 Genere & factis clarus. *V. CLARUS.*
 Genere & nobilitate, suæ civitatis facile primus. *Cic. pro Rosc. Amer. 15. Claritud.*******

Claritudo generis. Tacit. 12. Ann. 6. & 16. Ann. 7.
 Opprobrium generis. Ovid. 8. Met. 155.
 Princeps generis. i. e. Auctor. Ovid. 1. Fast. 40.
 Turpitude generis, opprobrio multis fuit. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Virtus est propria generis atque feminis Romani. Cic. 4. Verr. 13.
 Demissum genus ab alto Ænea. Hor. 2. Serm. 5. 63.
 Dinumerare gradum generis. Ovid. 2. Fast. 622.
 Ducere genus ab aliquo. Virg. 6. Æn. 834.
 Ducere primordia generis ex aliquo. Ovid. 1. Amor. 14. 11.
 Efferre genus suum. Cic. pro Muren. 5.
 Facit indignum genere. Ter. Adelph. 3. 3. 55.
 Hæcine flagitia facere te? hæc te admittere
 Indigna genere nostro? &c.
 Generatum ex ipsius sapientie stirpe genus alicujus. Cic. de Clar. Orat. 212.
 Jactare genus & proavos. Ovid. 17. Epist. 51. Hor. 1. Carm. 14. 13.
 Natus bono genere. V. **BONUS**.
 Natus malo genere. Cic. 2. de Orat. 286.
 Nati nobili genere. Cic. 7. Verr. 179.
 Oriundus genere ab aliquo. Auct. de Viris illust. cap. 35. pr. Paterno
 genere ab Achille, materno ab Hercule oriundus.
 Prognatus summo genere. Plaut. Capt. 1. 2. 67.
 Prognatum genere summo, & summis divitiis. V. **NASCOB.**
 Propagare genus. Lucret. lib. 1. 196.
 Sum genere ei proximus. Ter. Phorm. 1. 2. 75.
 Lex est ut orbæ qui sint genere proximi,
 Eis nubant: & illos ducere eadem hæc lex jubet.
 Animale genus, Multitudo rerum animam habentium. Lucret. lib. 1. 223.
 Genus humanum. Cic. de Amicit. 20. Quanta autem vis amicitie
 sit, ex hoc intelligi maxime potest, quod ex infinita societate gene-
 ris humani, quam conciliavit ipsa natura, ita contracta res est, &c.
 Virg. 1. Æn. 546.
 Si genus humanum, & mortalia temnitis arma.
 Genus hominum. Cic. pro Rosc. Amer. 91. Nam dum hominum ge-
 nus erit, qui accuset eos non deerit.
 Hominum genus & in sexu consideratur, virile an muliebri sit, & in
 natione &c. Cic. 1. de Invent. 35. i. e. Species.
 Genus Thebanum, i. e. Natio. Plaut. Amph.
 Genera in species multas sese spargentia: h. e. Divisa. Plin. lib. 21. cap. 3.
 Aere genus virum. Virg. 2. Georg. 167.
 Antiquum. Virg. 6. Æn. 580.
 Iudæus genus. Hor. 1. Carm. 3. 27.
 Marum. Hor. 1. Serm. 5. 54.
 Durum genus. Virg. 1. Georg. 63.
 Ixitalis genus. Stat. 1. Theb. 243.
 Gregium. Virg. 7. Æn. 213.
 Eminum genus. Virg. 5. Æn. 142.
 Iulium. Quintil. 3. 7.
 Immite genus virorum. Ovid. 13. Met. 740.
 Immortale genus. Virg. 4. Georg. 208.
 Impavidum genus. Sen. Oeth. 1.
 Impium genus. Sen. Octav. 7.
 Implacidum genus, Genauni. Hor. 4. Carm. 14. 10.
 Inclytum altis titulis. Sen. Herc. fur. v. 139.
 Infame genus. Hor. 2. Carm. 14. 18.
 Ingens. Virg. 12. Æn. 225.
 Insuperabile genus bello. Virg. 4. Æn. 40.
 Intractabile genus bello. Virg. 1. Æn. 343.
 Irritabile genus vatium. Horat. 2. Epist. 2. 102.
 Iortale genus. Ovid. 1. Met. 188.
 Inarcum genus patiensque laboris. Ovid. 7. Met. 656.
 Inregium. Hor. 2. Carm. 4. 15.
 Insublime alicujus. Stat. 3. Silv. 3. 111.
 Inus generis hominum est: i. e. Species vel ejus conditionis & rationis.
 Ter. Eun. 2. 2. 17.
 Est genus hominum, qui esse primos se omnium rerum volunt,
 Nec sunt: hos confector. Virg. 1. Æn. 747.
 Quod genus hoc hominum? quæve hunc tam barbara morem
 Induxit patria? Plin. lib. 8. cap. 25. Olfactuque generis ejus
 hominum fugantur. Ibid. Gens hominum.
 Inus hominum adversariorum, feditiolum & inertissimum. Cic. 11.
 Fam. 19.
 Inus generis grati est. Plaut. Merc. 3. 1. 27.
 Instantes eligendi amici: cujus generis magna penuria est. Cic. de
 Micit. 63.
 Inria genera bestiarum vel cicurum vel ferarum. Cic. 2. de Nat. Deor. 99.
 Insimantum omne genus. Lucret. lib. 1. 4.
 Insimantium tot genera atque nature. Cic. 1. de Legib. 22.
 Insimantum genus, atque ferarum. Lucret. lib. 6. 1214.
 Insimantium genus, Pisces. Virg. 3. Georg. 243.
 Insimantum genus, i. e. Aves. Sen. Hippol. 3.
 Insimantium genus. V. **ARBUSTUM**.
 Insimantum vocis genus. V. **CANORUS**.
 Insimantium genus. Lucret. lib. 2. 374.
 Insimantum ac succorum varium genus. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Insimantum genera. Lucret. lib. 1. 888.
 Insimantum præcox genus. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Insimantum montivagum genus. Lucret. lib. 2. 597.
 Insimantum genus, Pisces. Virg. 3. Georg. 541.
 Insimantum omne genus. Virg. 5. Æn. 716.
 Insimantum suo proprio genere, non comparatione cum aliis, dulce esse
 Insimantum mel. Cic. 3. de Fin. 34.
 Insimantum munifica genera. V. **MUNUS**.
 Insimantum durum genus. Virg. 4. Georg. 246.
 Insimantum vis ketum genus. Virg. 2. Georg. 262.
 Insimantum nil est quod de suo genere in aliud genus transiri possit. Cic. 4.
 ad. 50.
 Insimantum genere perfectum esse voluit quicquid genuit natura. Cic. 5. Tusc. 7.
 Insimantum est, quod plures partes amplectitur: ut animal, pars est, que
 Insimantum est generi, ut equus. sed sæpe eadem res alii genus, alii pars est:
 Insimantum homo, animalis pars est: Thebani aut Trojani, genus. Cic. 1.
 Invent. 32.

Genus est id, Quod sui similes communione quadam, specie autem dif-
 ferentes, duas aut plures complectitur partes. Cic. 1. de Orat. 189.
 Genus est Notio ad plures differentias pertinens. Cic. in Top. 31. Idem
 1. Off. 3. Omnis de officio duplex est questio, unum genus est quod
 pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in præceptis.
 Summum genus, dicitur Quintil. lib. 7. cap. 5. pr. Ultima species.
 Plin. lib. 8. cap. 47. extr. Ovium summa genera duo: tectum, &
 colonicum.
 Ultimum genus, i. e. Quod generalissimum vocant. Cic. in Top. 39.
 Aqua pluvia ultimo genere ea est, quæ de celo veniens, crescit imbri:
 sed propiore loco, in quo jus arcendi continetur, genus est, aqua
 pluvia nocens, &c.
 Universi generis questio. Cic. 2. de Orat. 65.
 In certa genera cogere quod diffusum & dissipatum est, & ad artem fa-
 cile redigere. Cic. 2. de Orat. 142.
 Definita genera non solum numero, sed etiam paucitate. Cic. 2. de
 Orat. 145.
 In omni genere aliquem in innumerabilibus rebus desiderare. Cic. 2.
 Q. frat. 2. Innumerabiles enim res sunt, in quibus te quotidie in omni
 genere desiderem.
 Diducere genera a. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 In genera digerere omne jus civile, & eorum generum quædam membra
 dissipare. Cic. 1. de Orat. 190.
 A genere ducere argumentum. Cic. in Topic. 8.
 De toto aliquo genere disputare. Cic. 2. Off. 45.
 Distinguere genere aliquid. Cic. 3. de Orat. 31.
 Illustrare aliquid generibus, & partibus distribuere. Cic. 1. de Orat. 109.
 Mutare genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Subjecta generibus partes. Cic. 2. de Orat. 166.
 Ex genere quæ sumitur argumentatio, commode tractatur. Cic. in
 Topic. 40.
 Genus, pro Forma seu Specie. Quintil. lib. 7. cap. 4. p. 630. 631.
 Abdicationum forma sunt duæ: altera criminis perfecti, &c. Et pau-
 lo post pro eodem, At pro filiis in utroque genere summissam.
 In omni genere & varietate artium excellere. Cic. pro Corn. Balb. 15.
 Generibus ac modis disceptationum omnium explicatis. Cic. 1. Off. 34.
 In omni genere aliquem delectare. Cic. 16. Att. 5.
 Adhibere genus. V. **ADHIBEO**.
 Attenuatum genus dicendi. V. **ATTENUO**.
 Concertatorium genus. V. **CONCERTO**.
 Declamatorium genus. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Oratorium genus. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Abruptum sermonis genus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Accuratum genus. V. **ACCURO**.
 Acutum genus. V. **ACUTUS**.
 Captiosissimum genus. V. **CAPTIOSUS**.
 Concionale genus. V. **CONCIONOR**.
 Consentaneum genus. V. **CONSENTANEUS**.
 Floridius genus. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Forensis genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Pressum, limatumque genus dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 8.
 Orationes, aut aliquid id genus scribere. Cic. 13. Att. 13.
 Excipiendum omne scriptorum genus. Quintil. lib. 1. cap. 4.
 Cujus generis tibi videbitur. Plin. Epist. 216.
 Armorum genus. Sil. lib. 8.
 Generis ejus est oratio, ut &c. Plin. Epist. 181. i. e. Sic composita, &c.
 In genere aliquo peccare. Cic. 4. Verr. 9. Hunc denique ipsum per-
 tulissent, si humano modo, si usitato more, si denique ullo aliquo in
 genere peccasset.
 Genere novo litterarum uti. Cic. 13. Fam. 15.
 Genus furandi. Cic. 7. Verr. pr. Verfatusque sit sine ulla non modo
 religione, verum etiam dissimulatione in omni genere furandi atque
 prædandi.
 Ejusdem generis. Cic. 1. Off. 7. Ut passum, ut latibula, ut alia ejus-
 dem generis. i. e. Similia.
 Uno genere capere pisces. Plin. lib. 9. cap. 59. Quintil. lib. 7. cap. 7.
 Contra scriptum tribus generibus occurritur.
 Genus institutorum & rationum. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum
 & rationum mearum dissimilitudinem nonnullam habet cum illius ad-
 ministratio provincia.
 Insuper genus invenerat ad innumerabilem pecuniam corripendam.
 V. **INFINITUS**.
 Etatis degende genus sibi id constituere quod maxime adamaverimus.
 Cic. 1. Off. 117. V. **CONSTRUO**.
 Implicari certo genere curisque vivendi. V. **IMPLICO**.
 Commutare genus vitæ. V. **COMMUTO**.
 Insuper genus disciplina. V. **INCORRUPTUS**.
 Genus, eo sensu quo dicunt Grammatici, Masculinum, Femininum,
 Neutrum genus, &c. Quintil. lib. 1. cap. 7. Non erit contentus
 tradere in nominibus tria genera, & ea quæ sunt duobus omnibusve
 communia. Nec statim diligentera putabo, qui promiscua (quæ &
 epicœna dicuntur) ostenderit, in quibus sexus uterque per alterum
 apparet. Et cap. 10. Comparatio in nominibus, aut genus depre-
 hendit, aut declinationem: genus, ut si queratur, funis masculinum
 sit, an femininum, simile illi sit panis.
 GENE, eri. m. Filia maritus. Ovid. 1. Met. 144. — tutus
 Non fuerat a Genere.
 Annuere generum. Plin. 11. Epist. 3.
 Optare generum. Pers. 2. Sat. 27.
 Pro marito sororis accipitur Gener apud Nep. 4. 1. ut observant
 Cujacius alique. [Quæsi vero non error esse scriptoris possit. Qui
 putavit Xerxis generum fuisse Mardonium, qui fuerat Darii regis.
 Generibus pro Generis dixerunt veteres, teste Nonio. Accius Alcamæon.
 Qui ducat, quam te viderit focerum, generibus tantam esse impietatem.
 GENEROSUS, a, um. Adj. [generosus, hinc, ut nonnulli] Quod est nobile,
 & claro genere ortum: vel potius Præitans. Ovid. 2. Fast. 199.
 Egreditur castris miles generosus ab iisdem.
 Arbore generosus. Columel. lib. 3. cap. 2. extr. Atque ubi multa in-
 vitabant regionis commoda, ut nobilem vitem conferamus, genero-
 sam requiremus. conf. 4. 20.
 Bacchus generosus. Tibul. lib. 3. 6. 5. Conatus

Conatus generosus. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Domus generosa. Ovid. 2. Fast. 225.
 Femina generosissima. Suet. in Tiber cap. 49. Condemnatam generosissimam feminam Lepidam, in gratiam Quirini Consularis prædivitis & orbi.
 Flos generosus. Ovid. 5. Fast. 211.
 Honores generosi. Propert. lib. 4. 12. 61.
 Indoles generosa. Sen. Theb. 2.
 Juventus generosa. Ovid. ad Liv. 207.
 Juvenis generosi sanguinis. Lucan. lib. 3. 723.
 Mens generosa. Ovid. 3. Trist. 5. 32.
 Miles generosus. Ovid. 2. Fast. 199.
 Nobilitas, generosaque nomina. Ovid. 6. Epist. 113.
 Nominibus avorum generosus. Ovid. 4. Trist. 4. 1.
 Ortus generosus. Cic. de Amicit. 29. Humilem sane relinquunt & minime generosum (ut ita dicam) ortum amicitiae, quam ab inopia atque indigentia nasci volunt.
 Ortu materno generosus. Ovid. 13. Met. 148.
 Pectora generosa. Ovid. 12. Met. 234.
 Pecus generosum. Virg. 3. Georg. 75.
 Continuo pecoris generosi pullus in arvis
 Altius ingreditur &c.
 Pomum generosissimum. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Pruna generosa. Ovid. 13. Met. 818.
 Pubes generosa. Stat. 5. Silv. 7. 146.
 Rex generosus ac potens, i. e. Magnanimus. Cic. 3. Off. 86. Quumque de imperio certamen esset cum rege generoso atque potente. [de Pyrrho loquitur, qui paternum genus ad Achillem, maternum ad Herculem referebat, eaque nobilitate tumidus erat.
 Stirps generosa. Cic. de Clar. Orat. 213.
 Titulis generosus avitis. Stat. 5. Silv. 2. 22.
 Virgo generosa & nobilis. Cic. in Parad. 3.
 Vinum generosum. Hor. 1. Epist. 15. 18. Columel. lib. 3. cap. 2. vocat Generosum vini saporem.
 Virtus, ut, Quod natura ipsa, & quaedam generosa virtus statim respuit. Cic. 2. Tusc. 16.
 Uva generosa. Ovid. 2. de Rem. Amor. 567.
 Generosior. Compar. Nemo generosior est te. Hor. 1. Serm. 6. 2.
 Generosissimus superl. V. Femina generosissima.
GENEROSUS, Adv. [γενναίως] ut, Generosus perire quærens. Hor. 1. Carm. 37. 21.
GENEROSITAS, ætis. f. [γενναϊότης] Nobilitas. Columel. lib. 3. cap. 4. Sed nec certam generositatis fidem pollicentur. De vineæ feminibus aliunde translatis. conf. cap. 2.
 Generositas celeberrima Cæcubo. Plin. lib. 14. cap. 6.
 Generositas tauris est in aspectu. Plin. lib. 8. cap. 45.
GENERALIS, e. Adj. [γενικός, καθολικός] Quod ad totum genus pertinet. Quintil. lib. 9. cap. 1. Quaedam ex iis species plane distant, manente tamen generali illa societate.
 Decorum generale. Cic. 1. Off. 96. Generale quoddam decorum intelligimus, quod in omni honestate versatur.
 Tractatus generalis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
 Generalis constitutio. Cic. 1. de Invent. 10. Quum de genere negotii controversia est, constitutio generalis vocatur.
GENERALITER, Adv. [γενικῶς, καθόλου] Omnia simul sub uno genere complectendo. Plin. lib. 1. Epist. 8. Memini quidem, te jam quædam adnotasse, sed generaliter. Ideo nunc rogo, ut non tantum universitati ejus attendas, verum etiam particulas, qua soles, lima perfectaris. Cic. 1. de Invent. 39. Nam ipsum quidem generaliter definire difficile est. Quintil. lib. 1. cap. 5. Accipere generaliter.
 Generaliter, cui opponitur Specialiter. Ulp. in l. Si quis mihi. §. 1. de acquirenda hereditate, Sed utrum generaliter quæcumque tibi hereditas fuerit delata, an specialiter? Pomponius in l. Quintus. D. de auro & argento legato, Multum enim interest, generaliter an specialiter hæc legentur. Ulpian. in l. 1. §. penultimo. D. De dote relegata, Mela scribit, si fundus in dorem fuerit, & specialiter sit legatus, mox generaliter dos relegata: non bis, sed semel deberi fundum. Id. in l. 1. in princ. D. De injuriis, Injuria ex eo dicta est, quod non jure fit. Omne enim quod non jure fit, injuria fieri dicitur. Hoc generaliter. Specialiter autem injuria dicitur contumelia. Rursus id. in l. 1. §. Qui quætionem. D. De quætionibus, Qui quætionem habiturus est, non debet specialiter interrogare, an Lucius Titius homicidium fecerit: sed generaliter, quis id fecerit.
GENERALITAS, ætis. f. Universalitas. Mart. Capell. Hominem a generalitate animantium discernere. V. Voss. de vitiis L. 3. 13.
GENERATIVUM, Adv. [κατὰ γένος] Per singula genera, specialiter, vel per singulas species. Virg. 2. Georg. 35.
 Quare agite ô proprios generatim discite cultus,
 Agricola. Varro lib. 2. de Analog. Non in volucris generatim fervatur analogia, &c. Suet. in Calig. cap. 22. Hostiæ erant phœnicopteri, pavones &c. quæ generatim per singulos dies immolarentur. Cic. 4. Acad. 47. Exponam igitur generatim argumenta eorum. Cæf. 3. Bell. Civil. 32. Multa præterea generatim ad avaritiam excogitantur &c. Idem 2. Bell. Civil. 21. Omnibus generatim gratias agit. Sequitur deinde, Civibus Romanis, Hispanis, Gaditanis, Tribunis militum, Centurionibusque, quibus verbis egerit.
 Generatim & Confuse, videntur contraria. Cic. 4. Acad. 47.
 Publice, & Generatim, contraria. Cic. 4. Verr. 137. Nam ut publice civitates istos honores habent: aut generatim homines, ut aratores, ut mercatores, ut navicularii.
 Nominatim & Generatim. Cic. 11. Att. 6. Ut non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata. i. e. Non singuli homines, sed genera hominum proscriberentur. V. ibid. seq.
 Componere generatim aliquid. Cic. 1. de Orat. 186. Nulli fuerunt, qui illa, artificiose digesta, generatim componerent. [Malim distingui, illa artificiose, digesta generatim, componerent. V. quæ ibidem sequuntur. & mox Expedire & exponere generatim.
 Dicere generatim ea, quæ maxime nota sunt. Cic. in Pison. 85.
 Generatimque distributi in civitates. Cæf. 7. Bell. Gall. 19.
 Quærere aliquid generatim. Cic. 2. de Orat. 42.
 Expedire & exponere generatim. Cic. 2. de Orat. 142. Sed hæc Craf-

fus aliquando nobis expediet, & exponet descripta generatim. [Commate distinguendum post Exponet, ut apparet ex seqq.
 Ab universa provincia, generatimque a singulis ejus partibus diligitur. Cic. 4. Verr. 168.
 Generatim diversum ab Universis partibus. H. St.
 Generatim, pro Generaliter. Cic. 2. de Orat. 42. Infinitum mihi videtur id dicere, in quo aliquid generatim quæreretur, hoc modo, Expetendane esset eloquentia, expetendine honores. Certum autem, in quo quid in personis, & in constitutis re & definita quæreretur.
 Sigillatim & Generatim Universeque, contraria. Cic. 7. Verr. 142. Nam quid ego de ceteris civium Romanorum suppliciis sigillatim potius, quam generatim atque univérse loquar?
 Generatim omnia amplecti. Cic. 2. de Invent. 18.
GENERARE, [γενναω] ære. Gignere, procreare. Plin. lib. 12. cap. 17. Aut (ut alii) generante, & id thuris arbore. Cic. in Partit. 82. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus &c. fuerit.
 Generare, pro Invenire. Quintil. lib. 10. cap. 2. An illi rudes solentis natura ducti sunt in hoc, ut tam multa generarent?
 Generare etiam dicuntur Feminae, ut asinae, & equæ. Plin. lib. 8. cap. 44. Et quæ non primo initu generare cœperit.
 Generari, de Herba. Cell. lib. 5. cap. 6. Observarique solitum, ut fieret e gramine, quod in eo loco generatum esset, intra quem &c.
 Hominem generavit & ornavit deus. Cic. 1. de Legib. 27.
 Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 205.
 Aliam ex alia generando fuisse prolem. Virg. 3. Georg. 65. de Pecore Semina limus habet, virides generantia ranas. Ovid. 15. Met. 375.
 Populus Romanus a Marte generatus. Cic. 4. Philipp. 5.
 Neque enim ita generati a natura sumus, ut ad ludum & jocum facti esse videamur. Cic. 1. Off. 103.
 E sanguine generata Beli. Sil. lib. 8. 221.
 Homines hominum causa esse generatos. Cic. 1. Off. 22.
GENERATIO, õnis. f. [γεννησις] Verbale. Plin. lib. 10. cap. 52. Generatio avium simplex videtur esse.
GENERATOR, õris. m. [γεννητής] aliud Verbale. Cic. de Univerf. 3. Nosse autem generatores suos optime poterant.
 Equorum magnanimum generator Agrægas. Virg. 3. Æn. 704.
GENERATRIX, icis. [γενήτρα] Pomp. Mela 1. 9. pr.
GENERABILIS, e. [γενναίος] Quod facile generatur, vel gignit. Plin. lib. 2. cap. 45. Hic est ille generabilis rerum naturæ spiritus. Manil. 143. — opus generabile fugit.
GENERASCO, [γεννάσκω] ære. Lucret. lib. 3. 746.
 — cur omnia membris
 Ex ineunte ævo generascunt, ingenioque? i. e. Generantur
GENS, gentis. f. [γένος, φύλον] a Genus deducitur, u littera detracta Natio. Virg. 1. Æn. 71.
 Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.
 Inter Gentem, & Familiam illud interest; quod gens ad nomen, familia ad cognomen refertur. itaque illa tanquam totum continere videtur hæc quodam modo partem. exempli gratia. Valerii omnes unius gentis dicuntur, quia uno nomine continentur omnes. at vero partem gentis hujus sunt plures, quæ ex cognominum varietate distinctæ sunt eaque familia nominantur, ut in gente Valeria Maximi, Messal, Flacci, Lævini, Faltones: in Cornelia Scipiones, Lentuli, Dolabellæ, Sullæ, Cinnæ: in Æmilia Mamercini, Lepidi, Paulli, Scauri, Barbulae: itemque in ceteris. at vero Valerii omnes unius sunt gentem, quæ ex multis familiis conficeretur. Quod autem interest in gentem, & familiam, idem interest inter genus, & stirpem. quæ quædam ita esse, ex his veterum historicorum verbis intelligitur. Suet. Galba, 2. Imagines universi generis exequi longum est, familiae breiter attingam. Qui primus Suppliciorum cognomen Galbæ tulit, e aut unde traxerit, ambigitur. Liv. lib. 38. 58. pr. P. Scipio Nasus tribunus appellavit, orationemque habuit plenam veris decoribus; & communiter Corneliæ gentis, sed proprie familie suæ. Suet. Cæf. Ab Anco Marcio sunt Marci Reges, quo nomine fuit mater, a Venustulo Julii, cujus gentis familia est nostra. & in August. 2. Ha gens a Titio Prisco rege inter Romanas gentes collecta in senatum, mox Ser. Tullio in patricia traducta, & p. p. Prius ex hac magistratum cepit C. Rufus. Is quaestorius Cneum, & Cajum procreavit, a quibus duplex Octavio familia defluxit, conditione diversa. Cic. in Bruto, 2. de Funebribus laudationibus, Ipsa enim familia, sua quasi ornamenta, ac monumenta servabant, & ad usum, siquis ejusdem gentem occidisset, & ad memoria &c. Liv. lib. 9. 29. Duodecim Potitiorum familias fuisse, quum gens Potitia tota interit. & lib. 1. 3. pr. Ha gens Iulium auctorem sui nominis nuncupat. & lib. 7. 32. extr. loquitur Valerius Corvus, Non, si mihi novum hoc Corvi cognomen auctoris homines dedistis, Poplicolarum vetustum nostræ familie cognomen memoria excessit. & lib. 40. 41. pr. Inde cognomen familie inditum, ut Annales appellarentur. Catull. in Epithalam. & Mall. Non decet tam vetus sine liberis nomen esse, i. e. tam veterem gentem, qualis erat Manlia. Hæc de Gente, Familia, & Gentem nunc de Stirpe dicam. Cic. pro Rabir. 2. Qua in familia laus aliqua forte floruerit, hanc fere, qui sunt eius stirpis, cupidissime persequuntur. & 1. de Legibus 3. Hinc enim orti stirpe antiquissima. En Læf. 72. Quia aliquamdiu propter ignorantiam stirpis, & generum famulatu fuerunt. & lib. 1. de Orat. 176. Quid, qua de re inter Marcellos, & Claudios patricios centumviri judicaverunt? Cum Marcello liberti filio stirpe, Claudii patricii ejusdem hominis hereditatem generatim ad se redisse dicerent: nonne in ea causa fuit de toto stirpis, & gentilitatis jure dicendum? Suet. in Calig. 35. pr. Vetera familiarum nomina nobilissimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato cincinnatum, Cn. Pompejo stirpis antiquæ Magni cognomen ademit. Quæ autem ratio est inter gentem, & familiam, eadem est inter gentiles, & agnatos. ut enim familia, aut stirps nos propius attingit, quam gens, ita genus, sic agnati, quam gentiles. siquidem Genilis, auctore Festo dicitur, qui eodem ex genere natus, & is, qui simili nomine appellatur. recte. quatenus enim ait, Ex eodem genere, eos intelligit, qui ejusdem gentis eundem principem habent: quatenus, Simili nomine eos qui quanquam uno gentis nomine omnes utuntur, tamen aliunde quæ alium auctorem sui generis nuncupant. quo modo Cic. 1. Tusc. 3. fe

se gentilem esse ait Ser. Tullii regis, quod uterque simili gentilitio nomine uteretur, quum tamen e diverso uterque fonte manaret. Quum autem ad Herennium 1. 23. scriptum sit: Si sumiosus existat, agnatorum, gentiliisque in eo, pecuniaque ejus jus esto. item: Si paterfamilias intestatus moritur, familia, pecuniaque ejus agnatorum, gentiliisque esto: Agnati profecto videntur esse, qui ex eadem familia sint: quibus deficientibus, gentiles subeant, nam Cic. dixit primo de Orat. 172. Jura gentilitatum, & agnationum. item: Jus gentilitatis, & stirpis. & 1. de Legib. 23. Homines deorum agnatione, & gente tenentur: quum utramque conjunctionem complecti vellet. Qui autem librum scripsit ante nos de nominibus, idem esse censet gentem, & familiam; gentiles, & agnatos. ait enim: Agnomien familiae est appellatio, & gentis: unde agnati, & gentiles dicebantur, qui ex eadem erant familia, ut Cic. in Top. 29. & idem in Brut. Ser. Tullium regem gentilem suum ea de causa nominat. mea autem sententia, Ciceronis sententiam percepisse non videtur, qui in Topicis Gentiles eos definit, Qui inter se eodem nomine sunt, id est ex eadem gente; Familiae vero, aut Agnatorum non meminit. Est praeterea intelligendum, Plinium lib. 3. cap. 1. extr. Gentiles novo quodam modo appellare. siquidem Servos gentiles esse dominorum ait, quia eodem praenome appellarentur, quo dominus, ut Marcipor, Quinctipor, id est Marci, & Quincti puer. Ex lib. Caroli Sigonii de nominibus Romanorum. conf. FAMILIA.

Gens Ælia appellatur, Quae ex multis familiis conficitur. Fest. [Puto Aliqua, pro Ælia, legendum, vel interjecta particula, Ut Ælia, &c. Sine gente, i. e. Ignobilis. Hor. 2. Serm. 5. 15.]

Qui quamvis perjurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno, &c.

Gente ad eum rediit hæreditas. V. paulo post, Gentilitas in jure, &c.

Apud Romanos alii Majorum gentium dicebantur, alii Minorum. Romulus primum legit centum patres, consilii publici causa; deinde alii centum ex illustrioribus additi fuerunt. Hi Majorum Gentium vocabantur. Postea Tarquinius centum rursus legit ex multitudine plebeja, qui Minorum Gentium sunt appellati. V. Liv. 1. 35. & 47. Minorum Gentium Patricios memoravit Cic. 11. Fam. 21. Translatum hoc & ad Deos fuit, qui distribuuntur in alios Majorum Gentium, ut Jupiter, Mars, &c. & alios Minorum Gentium, ut Priapus, Pales, &c. quibus libationes tantum, non victimæ fiebant. Unde eos festive vocat Patellarios Plaut. Cistell. 2. 1. 46.

Patritiæ gentis formosissimus. Juven. 10. Sat. 332.

Pulcherrima gens. Sil. lib. 13. 466.

Vetusta gens. Virg. 9. Æn. 284.

Gens pro Populis aliquam regionem incolentibus. Plin. lib. 12. cap. 7. Utrumque silvestre gentibus suis est, & tamen pondere emitur ut aurum vel argentum. De utroque pipere.

Gens Cilicum. Cic. 15. Fam. 1. Ut opprimerentur ii qui ex Cilicum gente in armis fuissent.

Gens hominum. Plin. lib. 8. cap. 25. Quin & gens hominum est huic belluæ adversa in ipso Nilo Tentyritæ. ibid. Genus hominum.

Cunabula gentis, i. e. Nutrimta. Virg. 3. Æn. 105. Servius.

Primordia gentis. Ovid. 5. Met. 190.

Societas propior est ejusdem gentis, nationis, linguæ, qua maxime homines conjunguntur. Cic. 1. Off. 53.

Ariana gens Indis contermina. V. CONTERMINUS.

Aurea gens. Virg. 4. Ecl. 9.

Barbare gentes. Sen. Agam. 8.

Belligeræ gentes. Sen. Med. 2.

Crudelis gens. Virg. 6. Æn. 359.

Dolosa gens. Ovid. 14. Met. 92.

Duræ gentes. Valer. 5. Argon. 308.

Effrena gens virum. Virg. 3. Georg. 382.

Fregia bello gens. Virg. 1. Æn. 71.

Externa gens. Ovid. 3. Amor. 4. 34.

Ferox gens. Ovid. 14. Met. 450.

Fecunda gens. Hor. 2. Serm. 3. 287.

Fortis gens. Hor. 4. Carm. 4. 53.

Furva gens, i. e. Mauri vel Æthiopes. Juven. 12. Sat. 104.

Hircosa gens Centurionum. Pers. 3. Sat. 77.

Humana gens. Hor. 1. Carm. 3. 26.

Immanis & barbara gens. V. IMMANIS.

Indomita gens. Sen. Med. 7.

Infociabilis gens. V. INSOICIABILIS.

Invictæ gentes. Virg. 12. Æn. 191.

Nefanda gens, Cyclopes. Virg. 3. Æn. 653.

Odorifera gens, Arabes. Ovid. 4. Met. 209.

Perjura gens. Sil. lib. 16.

Perniciosa gens. Quintil. lib. 3. cap. 7. Et est conditoribus urbium infamiæ contraxisse aliquam perniciosam ceteris gentem.

Sanctæ gentes. Juven. 15. Sat. 10.

Togata gens, Romani. Virg. 1. Æn. 286.

Triumphata gens. Ovid. 1. Amor. 14. 46.

Turbida gens. Valer. 8. Argon. 323.

Vagæ, & sine urbibus, ac sine legibus gentes. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Valida gens. Claud. de Bell. Get. 134.

Affueta bello gens. Ovid. 15. Met. 484.

Colligere laceras gentes. V. LACER.

Componere gentem. Sil. lib. 17.

Contrahere gentem. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Frenare superbas gentes. Virg. 1. Æn. 527.

Illigare gentem aliquam bello. V. ILLIGO.

Imperitare magnis gentibus. Lucret. lib. 3. 1041.

Miscere armis gentes. Lucan. lib. 9.

Nata gens instaurandis reparandisque bellis. V. NASCOE.

Subactæ gentes. Lucan. lib. 1.

Ubicumque terrarum & gentium. Cic. 7. Verr. 142.

O dii immortales, ubinam gentium fumus! Cic. 1. in Catil. 9.

Nusquam gentium. V. NUSQUAM.

Gens, de Apibus item dicitur. Columel. lib. 9. cap. 9. Intestino bello totæ gentes consumuntur.

Gens, de Piscibus dictum. Virg. 4. Georg. 430.

Quum Protheus consueta petens e fluctibus antra
Ibat: eum nasci circum gens humida ponti
Exultans, &c.

GENTĪCUS, a, um. Adj. [*ἰθύνος*] Gentilis. ut, Mos genticus. Tacit. 6. Ann. 33. pr. Idem 3. 43. extr. Adduntur e servitiis gladiaturæ destinati, quibus more gentico continuum ferri tegimen (crupellarios vocant) inferendis ictibus inhabiles. Utitur & Ammianus lib. 24.

GENTĪLIS, e. Adj. [*γενναῖος, ὀμογενής*] Cic. in Topic. 29. ex Scævola J. C. definitione. Gentiles sunt qui inter se eodem sunt nomine. non est fatis. Qui ab ingenuis oriundi sunt. ne id quidem fatis est. Quorum majorum nemo servitutem servivit. abest etiam nunc. Qui capite non sunt dimi- nuti. Hoc fortasse fatis est. Fest. Gentilis dicitur & ex eadem gente ortus, & is qui simili nomine appellatur. Cic. 1. Tusc. 38. Pherecydes Syrius primum dixit animos hominum esse sempiternos. antiquus sane. fuit enim meo regnante gentili. h. e. Servio Tullio, quia ejusdem nominis erat. V. in GENS.

Ad agnatos & gentiles. V. AD præpositionem, & GENS a pr.

Caterva gentilis. Sil. lib. 16.

Gentilis pæne Verris Verrutius. Cic. 4. Verr. 190. Responde mihi nunc tu Verres, quem esse hunc tuum pæne gentilem Verrutium putes.

Gentiles dominorum servi. i. e. Eodem nomine appellati quo domini. Plin. lib. 33. cap. 1. Singulis Marcipores, Luciporesve, dominorum gentiles, omnem victum in promiscuo habebant.

Gentiles etiam nationes inter se vocantur, Quæ vicinæ sunt natali solo. Tacit. 11. Ann. 1. Quando Vienna genitus, multisque & validis propinquitatibus subnixus, turbare gentiles nationes promptum haberet.

Gentile, dicitur Quod est gentis alicujus proprium & familiare: unde Juvenalis Sat. 3. 64. Gentilia tympana dixit. Suet. Tiber. cap. 68. Quod gentile in illo videbatur. conf. GENTILICIUS.

Scriptores rerum sacrarum, Gentiles, five Gentilitatem vocant omnes idolorum cultores, hoc est quicumque deorum multitudinem posuerunt: diversæ enim gentes innumerabilia numina habuere: nec solum superiora illa quæ fulgore suo mundum illustrant, Solem, Lunam, &c. sed inferiorum quoque animalium, virtutes, Pudicitiam, Concordiam, &c. Ideo autem hos Gentiles vocant, quia in gentiliam, hoc est majorum suorum fide persistere, nec religionis cultum mutaverunt. Perottus. [Immo quia in sacris codd. *ἡ ἰθύν* Gentes, Hebræorum consuetudine, vocantur Nationes exteræ & Fœdere divino exclusæ. V. Suic. Thef. In vet. Gloss. Gentilis *ἰθύνος*.

GENTĪLĪTER, Adv. Juxta gentium consuetudinem. Ecclesiastica vox.

GENTĪLĪTUS, aliud Adv. Tertull. de Pall. cap. 3.

GENTĪLĪTIUS, vel potius GENTĪLICIUS, a, um. Adj. [*γενναῖος*] Quod ex gente five familia est: ut, Gentilicia nomina, Quæ originem gentis vel familiæ declarant; ut Porcius, Cornelius. Sic Gentilicia nota a Livio 6. 20. extr. ab ipsa gente alicujus mortuo adjecta, dicitur, & Gentilicia funera a Plinio 35. 2. nuncupantur, & Gentilicia hæreditates apud Suetonium in Jul. cap. 1.

Gentilicium, Quod a gente, id est natione, usurpatur. ut Gentilicium hoc illi: i. e. Hoc illi a gente, seu patria sua proprium est. Plin. Epist. 15. lib. 6.

Gentilicia sacra dicuntur a Livio 5. 52. Quæ statâ & solemnâ sunt eidem genti. Cic. de Arusp. Resp. 32. Multi sunt etiam in hoc ordine, qui sacrificia gentilicia, illo ipso in facello, statuto loco, anniversarij faciant. Al. Gentilia. [Forte Anniversarie legendum.]

GENTĪLĪTAS, âtis. [*γεννηλασία*] Multitudo ipsa familiæ alicujus. Auctor de Viris Illust. cap. 24. extr. pro Gente posuit. Gentilitas ejus Manlii cognomen ejuravit. Marci prænomen legit Schott. q. V.

Bruta gentilitas. V. BRUTUS.

Gentilitas in jure tractabatur, ut agnatio. Cic. 1. de Orat. 176. Quum Marcelli, ab liberti filio stirpe, Claudii patricii, ejusdem nominis hæreditatem, gente ad se rediisse dicerent, nonne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gentilitatis jure dicendum? Et Boetius in Topicis. Ex hoc hodie nostrates vulgo usurpare nomen gentilis hominis videntur. Bud. Gallicum *Gentil homme* intelligit.

Gentilitas, Ipsa necessitudo inter gentiles & cognatos. Plin. in Paneg. cap. 39. Ex quo intelligi potest quantæ benignitatis, quanti spiritus fuerit, sparsas, atque (ut ita dicam) laceras gentilitates colligere atque connectere. [Æquato nempe Cognatorum omnium jure.]

Gentilitas in herbis, i. e. Natale solum. Plin. lib. 12. cap. 13. extr. [Nominis hic affinitatem exponit Hard. optime. conf. 23. 7. Segm. 65.]

GÉNĪSUS, (al. Genefus, sed male) Fluvius Palæstinæ. Lucan. Pharsal. 5. 463.

Tellus, quam volucer Genufus, quam mollior Apfus
Circueunt ripis.

G E O

GEODÆSIA, [*γεωδαισία*] est Scientia earum, quæ in sensibilibus sunt corporibus magnitudinum & figurarum, sub divisionem & compositionem cadens. & geometriæ usum fere significat.

GEODÆTES, [*γεωδαίτης*] Qui geodæsiam novit, terræ divisor & agri mensor, inquit Bud.

GEOGRAPHIA, æ. [*γεωγραφία*] Terræ descriptio. Cic. 2. Att. 4. De Geographia dabo operam ut tibi satisfaciam, sed nihil certi polliceor. magnum opus est: sed tamen ut jubes, curabo ut hujus peregrinationis aliquod tibi opus extet.

GEOGRAPHUS, i. m. [*γεωγράφος*] Ammian. 22.

GEOGRAPHĪCUS, a, um. Adj. [*γεωγραφικός*] Ammian. 23. 18. Stilus Geographicus.

GEOMĒTRES, [*γεωμέτρεις, ε*] five GEOMĒTRA, æ. m. Terræ mensor five divisor. ad omnis tamen magnitudinis, quæ sub mensuram cadit, scientiam refertur. Cic. 4. Acad. 22. Quomodo aut geometres cernere potest quæ aut nulla sunt, aut inter nosci a falsis non possunt? Geometrae solent non omnia docere, sed postulare, ut quædam sibi concedantur, quo facilius quæ volunt explicant. Cic. 3. Off. 33.

GEOMETRIA, æ. f. [*γεωμετρία*] Terræ inensuratio; vel Ars ipsa terram, omniaque alia sub mensuram cadentia, dimetiendi. Cic. 3. de Fin. 5. Quamquam ea verba, quibus ex instituto veterum utimur pro Latinis, ut ipsa Philosophia, ut rherorica, dialectica, grammatica, geometria, musica: quamquam ea Latine dici poterant, tamen quoniam usu percepta sunt, nostra ducamus.

In genere ea disciplina, Quæ circa quantitatem aut magnitudinem ver-
fatur, Geometria nomen obtinuit. Unde & Opticen ac Canonicen
comprehendit. V. Gellium 16. 18.
Geometria apud Græcos in fummo honore fuit. Cic. 5. Tusc. 4.
Discere geometriam ab aliquo. Cic. 1. de Fin. 20.
Quæ in geometria defcribuntur, Mathematicorum funt, non Aricolorum.
Cic. 2. de Divin. 10.
Tractaverunt geometriam Euclides & Archimedes. Cic. 3. de Orat. 130.
G E O M E T R I C U S, a, um. Adj. [γεωμετρικός] Cic. 1. Tusc. 57. Socra-
tes interrogat quædam geometrica de dimenfione quadrati.
Geometria scientia. Plin. lib. 7. cap. 37.
Geometria ratio. Cic. 4. Acad. 117.
Geometricum quiddam. Cic. 2. de Divin. 122.
G E O M E T R I C A, ðrum. absolute [γεωμετρική] Cic. 1. Tusc. 57. Ita
faciles interrogations funt, ut gradatim respondens eo perveniat, quali
geometrica didiciffet.
G E O M E T R I C E, Adv. [γεωμετρικῶς] ut, Geometricè eruditus, Qui
geometriam callet. Plin. lib. 35. cap. 10.
Refellere γεωμετρικῶς aliquem. Cic. 12. Att. 5.
G E O R G I, [Γεωργός] Afæ populi ab Agricultura nomen fortiti, quibus
vicinos Coriftas, Phoriftas, & Riphaces Mela facit. V. 1. 2. & 2. 1.
Conftat etiam Tauricam Cherfonefum Georgiam cognominatam, propter
memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat Vadianus. V. Strab. lib. 7.
G E O R G I A, æ. f. [Γεωργία] Agricultura Latine dicitur.
G E O R G I C U S, a, um. Adj. [γεωργικός] Rusticus: ut, Ceorgicum car-
men. Columel. lib. 7. cap. 5. Hinc
G E O R G I C A, orum. [Γεωργικά] Libri de Re rustica tractantes.

G E R

G E R Æ A, [Γέρα] Lufitanix urbs apud Ptolemæum, Caceres vulgo.
G E R A N I U M, i. n. Herba. Plin. 26. 11. Diofcor. 3. 131.
Est item Tuberis genus in Græcia, teste Plin. lib. 19. cap. 3. ubi qui-
dam Ceraunium legunt.
G E R A N I T E S, æ. f. Gemma. Plin. 37. 11.
G E R A N U S, V. G R U S.
G E R D I U S, i. m. Firmic. lib. 8. cap. 25. Vicefimafexta pars Libræ fi
in horoscopo fuerit inventa, textores faciet gerdiosque. Lucilius apud
Nonium 2. 376. Curare domi sint Gerdius, ancillæ, pueri, zonarius,
textor. Dicti Gerdii παρὰ τὸ εὐ γῆ ἔρδειν, vel εὐ γῆ ἔδθῃ ἔχειν, quod
humi artem exerceant, vel quod in terra folium habeant.
G E R G Y T H I U M, i. n. vel potius G E R G I T H O S. Oppidum in Troade.
Plin. 5. 30. V. Hard. ad loc.
G E R M A N I A, [Γερμανία] Provincia a Germanis vocitata est, quæ a Gal-
lis, Rhetisique, ac Pannoniis Rheno ac Danubio fluminibus, a Sarmat-
tis Dacisque mutuo metu, ac montibus separatur: cetera ambit Ocea-
nus, latos sinus, & infularum immensa spatia complectens. Rhenus,
Rhetiarum Alpium inaccessio & præcipiti vertice ortus, modico flexu
in Occidentem versus, Septentrionali Oceano miscetur. Danubius molli
& clementer edito montis Arbonæ jugo effusus, plureis populos adit,
donec in Ponticum mare sex meatibus erumpit: septimum os paludibus
hauritur. Germani ipsi indigenæ exultimantur, quoniam non est veri-
simile aliquos Asia, aut Africa, aut Italia relicta, Germaniam petiisse,
informem terris, asperam caelo, tristem cultu, aspectuque, nisi patria
fit. Hi antea Teutones appellabantur, a Teutono deo eorum, quem
terra ortum existimabant. postea Alemanni funt dicti ab huius dei filio
Manno. Germaniæ vocabulum nuper a Romanis additum docet Strabo:
quoniam quum primum Rhenum devictis Gallis transgressi fuissent, vi-
dentes eos, & feritate animorum, & proceritate corporum, & colore
flavo, forma præterea & moribus, & vivendi ritu Gallis simillimos, Ger-
manos eos, hoc est fratres Gallorum esse existimaverunt. Hæc ex Stra-
bone lib. 7. pr. Aliter Tacitus de Germ. 2. Ceterum Germaniæ voca-
bulum recens & nuper additum, quoniam qui primi Rhenum transgressi
Gallos expulerint, tunc Tungri, nunc Germani vocantur. Unde constat
Germaniæ nomen non generale fuisse in initio, sed ejus tantum
gentis, quæ prima e Germania in Galliam fuerit transgressa. Alii
Germanos putant dictos a Ger & man vocabulis Teutonicis. Ger veteres
Germani dicebant, quod recentiores gar, id est totum, prorsus, plane:
Man virum significat. Hinc Germanus, i. e. Totus vir, prorsus virilis,
plane mannus. [Quid hinc, similibusque aliis conjecturis tribuere
liceat cordati lectoris iudicio relinquatur. conf. quæ adv. ALEMANIA
notavimus.]
Duplex hodie est Germania, superior & inferior, etsi apud Romanos
scriptores non eo modo dividitur. Nam tunc temporis non tota Ger-
mania, sed pars tantum Galliæ ad Rhenum hoc nomen obtinuit. V. Cel-
lar. lib. 2. cap. 3. Sect. 14. Geogr. Ant.
Germani. Vide in C E L T Æ quæ notavi H. St.
Et mortem & nomen Druso Germania fecit. Ovid. 1. Fast. 597.
Ferox Germania. Claud. de Bell. Get. 423.
Fera Germania. Hor. Epod. 16. 7.
Penetralis Germania, h. e. Penitior. Tacit. 2. Ann. 10. Ille fas pa-
trix, libertatem avitam, penetralis Germaniæ deos, &c. Al. Pene-
trales, i. e. In penetralibus cultos. V. P E N T R A L E.
G E R M A N U S, a, um. Adj. Ovid. 3. de Arte Am. 163.
Femina canitiem germanis inficit herbis.
G E R M A N I C U S, a, um. [Γερμανικός] a Germania deducitur: ut ab
Italia, Italicus. Itaque a debellatis Germanis quidam Imperatores Ger-
manici cognomen fumpferunt triumphale.
G E R M A N I C U S, C. Cæsaris Caligulæ pater, Drusi & junioris Antonix
filius, a Tiberio patruo adoptatus, missus ad exercitum in Germaniam,
excessu Augulii nunciato, legiones universas imperatorem Tiberium
pertinacissime recusantes, & ipsi summam Reipublicæ deferentes, incer-
tum constantia an pietate majore, compescuit: atque hoste mox devicto
triumphavit. V. Suet. Calig. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. Multi etiam Imperatores
hoc cognomen assumpserunt, a Germanis victis. Sic M. Aurelius Antoninus.
V. Dion. 71. Et Domitianus, in Quintil. 10. 1. Sil. Ital. lib. 3. 607.
G E R M A N I C A, Legio septima [Γερμανική λεγιών] Ptolemæo, Tarraco-
nenfis Hispaniæ urbs. Leon Hispanice.
G E R M A N I C I A N U S, a, um. Adj. ut, Milites Germaniciani, quibus præ-
erat Germanicus. Suet. in Tiber. cap. 25. Flagitabant ambo exerci-
tus multa extra ordinem: ante omnia, ut æquarentur stipendio Præto-
rianis Germaniciani quidem &c. Idem in Othon. cap. 8. [Utrobique

potius sunt In Germania militantes. Sunt qui malunt scribere Germa-
nicanus, ut Gallicanus, africanus.
G E R M A N U S, pro Fratre. V. G E R M E N.
G E R M E N, inis. n. [βλασις, γέννημα, ἀκέραιον] Festus, German est Quod
ex arborum furculis nascitur: unde & Germani, quasi ex eadem stirpe
nati. Quamvis (inquit Ferottus) Varro Germanos esse dicat ex eadem
genitrice natos. Plin. lib. 10. cap. 29. Denfante se frondium germinè.
Aliena ex arbore germen. Virg. 2. Georg. 76.
Germina ortorum exuruntur. Plin. lib. 7. cap. 15.
Germinè graves rami. Lucan. lib. 9. 361.
G E R M I N O, [βλαστίνω, γράω, θηλέω] Ære. Pullulare, germen emittere.
Plin. lib. 13. cap. 4. Femina citra florem germinat tantum spinæ modo.
Fetus in utero dicitur Capillum germinare, Quum ei capillum nascitur.
Plin. lib. 7. cap. 6.
G E R M I N A T I O, ðnis. f. [βλαστήσις] Plin. lib. 16. cap. 25. Alia protinus,
ut animalia: tardius aliqua & diutius gravida partus gerunt: quod ger-
minatio ideo vocatur. Columel. lib. 4. cap. 24.
G E R M I N A T U S, ðs. m. [θήλωνσις] Idem. Plin. lib. 15. cap. 8. Oleam
si lambendo capra contigerit, depaveritque, primo germinatu steri-
lescere, auctor est M. Varro.
G E R M I N A S C O, [βλαστίνω] Ære. Cujus compositum est Congermina-
scere. Quadrigarius apud Non. 2. 167. Facite exempla eorum, ut
cum illis congerminascere sciatur.
G E R M I N A L I S, e. Adj. [βλαστήσις] ut, Germinales arbores. Ulpian. l.
Fructus. §. Si fundum. D. Solutio matrimonio, Si arbores cædua fuer-
rint, vel geminales. Alcius aliter interpretatur. V. S T I R P S. Vide-
tur Arbores significare, Quæ ex jacto femine, vel fonte, e terræ ger-
mine nascantur. Legitur Cremiales, in aliis codicibus.
G E R M A N U S, a, um. Adj. [γνήθῃ, ἀμόφυλθῃ, ὁμογενής] quasi Ex eodem
germine genitus, inquit Fest. V. in G E R M E N. Cic. in Partit. 88.
Conjuges, germani, parentes, &c.
Germanus, pro Vero & sincero, hoc est non fucato, non adulterato
accipitur, ut ait Bud.
Germani Attici. Cic. in Orat. 90. Hanc ego iudico formam submissi
oratoris, sed magni tamen, & germani Attici. Sic, Germani Cam-
pani. Cic. 2. de Lege Agr. 69. 1. e. Veri & legitimi.
Germana Græcia. Plaut. Rud. 3. 4. 32.
Atque heras tuas quidem hercle, atque ex germana Græcia.
Germanæ geræ. Plaut. Pæn. prol. 119.
Luperci germani, Veri. Cic. pro Coel. 26.
Germana ironia. Cic. de Clar. Orat. 296. Hæc germana ironia est:
cur ita sentiam non dicam, ne me tibi assentiri putes.
Verum jus & germana iustitia. Cic. 3. Off. 69. Sed nos veri iuris, ger-
manæque iustitiæ solidam & expressam effigiem nullam tenemus.
Magistri germani alicujus artis. Cic. 2. de Orat. 160.
Germanum nomen. Plaut. Capt. 2. 2. 38.
Nam ille quidem Theodoromedes fuit germano nomine.
Germana patria. Cic. 2. de Legib. 3. Quia si verum dicimus, hæc est
mea & hujus fratris mei germana patria; hinc enim orti stirpe antiquis-
sima sumus.
Germanus alicujus auctoris. Cic. in Orat. 32. Quum mutila quædam &
hiantia locuti sunt, quæ vel sine magistro facere potuerunt, germanos
se putant esse Thucydidis. Sed emendati codd. Thucydidas.
Germanissimus Stoicis, i. e. Simillimus. Cic. 4. Acad. 132. Erat qui-
dem, si perpauca mutavisset, germanissimus Stoicis. [Hic quoque
rectius legitur Stoicus.]
Germanus, pro Fratre germano. [ἰσοπατήρ, ὁμοπατήριος] Ter. Adel.
2. 4. 5. O mi Æschine, ó mi germane. Ibid. 5. 8. 34. Nunc tu mihi,
Micio, es germanus pariter animo, ac corpore.
Germanus frater. Ter. And. 1. 5. 57. Si te in germani fratris dilexi
loco, &c. Cic. pro Font. 63. Præsertim quum virgo Vestalis ex al-
tera parte germanum fratrem complexa teneat, vestramque, Judices,
ac Pop. Rom. fidem imploret.
Germanus amore. Cic. 5. de Fin. 1. Et L. Cicero frater noster cognati-
one patruelis, amore germanus. Subaudi frater.
Soror germana. Cic. pro Milon. 74.
Memoria litteraturæ germana. Cic. in Partit. 26. Al. Gemina.
Germana vitis. Plin. lib. 14. cap. 2. Ex iis germana, minor acino,
melius deflorescit.
G E R M A N I T A S, ætis. f. [ὁμοπαθήσις] Cic. de Arusp. Resp. 42. In
domesticis est germanitatis stupris volutatus. Plin. lib. 6. cap. 1. Unde
nomen ambobus, & tanquam in dissociatione germanitas concors.
Cic. pro Ligar. 31.
G E R M A N E, Adv. [ὁμοπατήριος]
Germane & fraterne rescribam. Cic. 2. Q. frat. 14. De quo petis ut
ad te nihil occultans, nihil dissimulans, nihil tibi indulgens, germa-
ne fraterneque rescribam, &c.
G E R M A N I T U S, Adv. Fideliter, dictum a Germanitate. Pomponius
apud Non. 2. 381. Ut si quis est amicus amici, gaudeat, siquid boni
evenit cujus amicus est germanitus.
G E R O, gessi, gestum, [καμίζω, φέρω, μεταχειρίζομαι] Ære. Portare.
Virg. 7. Æn. 455.
Bella manu, letumque gero.
Gerere rem aliquam, pro Facere & administrare. Virg. 9. Æn. 203.
— nec tecum talia gessi.
Magnanimum Æneam, & fata extrema secutus.
Gerere, regere, gubernare aliquam rem. Cic. 16. Att. 9.
Geri & fieri. Cic. 2. de Orat. 240. Ita facta demonstras, ut mores
ejus, de quo narres, ut fermo, ut vultus omnes exprimentur: ut iis
qui audiunt, tum geri illa, fierique videantur.
Quemadmodum nos adversus homines geramus, natura nos docuit non
negligere. Cic. 1. Off. 98.
Amicitiam gerere. Cic. 3. Fam. 8.
Animum laude dignum gerere. Cic. in Parad. 5.
Animum muliebrem gerere. Cic. 1. Off. 61.
Bellum gerere. idem quod Facere bellum. Cic. de Senect. 32. Nisi for-
te ego vobis qui & miles & tribunus & legatus & Consul versatus sum
in vario genere bellorum, cessare nunc videor, quum bella non gero.
Bellum continenter gerere. V. C O N T I N E N O.
Bellum gerere cum Stoicis. Cic. 2. de Fin. Stoicis quibuscum bellum
geretur, opponeretur.

Bene & feliciter gerere aliquid. Cic. 5. Philipp. 20.
 Censuram. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Conjecturam perspicuam solet præ se gerere affectionis ratio. Cic. 2. de Invent. 30.
 Consuleni. Sallust. in Jugurth. cap. 85. Nam gerere, quam fieri tempore posterius, re atque usu prius est. [In Gerere, subaudi Consulatum, in Fieri Consuleni.
 Gerere Consulatum. Cic. pro Sext. 79.
 Factum pulcherrimum ex auctoritate Senatus gerere. Cic. pro Domo 94.
 Fidem fluxam, Fide integra non esse. Plaut. Capt. 2. 3. 79.
 Fac fidelis sis fideli, cave fidem fluxam geras.
 Formam gerit imago. Lucret. lib. 4. 49.
 Formam alterius. Plaut. Amph. Argum. 4.
 Mercurius formam Sofiae ferve gerit Absentis.
 Honores. Plin. Epist. 147. Liv. 29. 11. extr. Absens creatus, absens eum honorem gessit.
 Immanitatem beluæ gerere figurâ hominis. Cic. 3. Off. 82.
 In oculis gerere. V. O C U L U S.
 Ingenium callidum gerere. Plaut. Afin. 2. 1. 9.
 Inimicitias. Liv. 40. 46. pr. Inimicitias per annos multos vobis ipse graves & atroces geritis.
 Inimicitias graves cum aliquo gerere. Cic. 1. Verr. 66.
 Inimicitias muliebres gerere cum aliquo. Cic. pro Cael. 67. Neque enim muliebres unquam inimicitias mihi gerendas putavi, præsertim cum ea, quam omnes semper amicam omnium potius, quam cujusquam inimicam putaverunt.
 Inimicitias veteres cum Casare gerebant. Cæs. 1. Bell. Civil. 3. Sic Cic. 1. Verr. 66.
 Iras. Plaut. Pœn. 3. 6. 18. Ter. Hec. 3. 1. 30.
 Pueri inter sese quam pro levibus noxis iras gerunt?
 Magistratum. Cic. de Senect. 10. Quadriennio post factus Prætor: quem magistratum gessi coss. Tuditano & Cethego.
 Mammæ. Plin. lib. 11. cap. 40. Urse mammæ quaternas gerunt.
 Morem, Obedire, obtemperare. Ter. Adel. 4. 5. 74.
 Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret? Cic. 1. Tusc. 17. Gram tibi morem, & ea quæ vis, ut potero, explicabo.
 Morem gerere amori. Ovid. 2. Amor. 2. 13.
 Morem gerere animo. Ter. And. 4. 1. 17.
 Multum molestus certe ei fuero, atque animo morem gessero.
 Idem Heaut. 5. 1. 74.
 Quid agis? c. mitte: ac sine me in hac re gerere mihi morem.
 Morem gerere alicui de re aliqua. Plaut. Cist. 1. 1. 86.
 Obsequia est, de ea re gessit morem morigeret mihi.
 Negotium aliquod. Cic. de Amicit. 88. Et hi qui rerum cognitione, doctrinaque delectantur, & hi qui suum negotium gerunt otiosi, postremo, hi qui se totos tradiderunt voluptatibus, sine amicitia vitam esse nullam sentiunt. [Proprie suum negotium gerere dicuntur, qui Rei familiaris suæ curæ intenti, alienis se rebus non ingerunt.
 Negotium alteri gerere. Julian. in l. quoties. D. de solutionib. Quoties unus ex fidejussoribus suam partem solvisset, tanquam negotium reo gessisset: perinde habendum est, &c.
 Negotium suum cum consilio alterius gerere. Cic. 13. Att. 3.
 Negotium male gerere, Rem familiarem male curare, Conturbare. Cic. 2. in Catil. 21.
 Negotium otiose gerere. V. O T I O S U S. Pro tua fide & diligentia ex voluntate alicujus susceptum negotium gerere. Cic. 15. Fam. 5.
 Nomen & decus gerere. Virg. 2. Æn. 89.
 — & nos aliquod nomenque, decusque Gessimus.
 Odium. Liv. 28. 23. pr. Neque id tam dignum ira erat, quam quod extra necessitates belli præcipuum in Romanos gerebant odium. Sic Inimicitias, Simulatas.
 Onus morfu. Plin. lib. 11. cap. 30. Formicæ gerunt onera morfu.
 Partum, idem quod Uterum gerere, & gravidam esse. Plin. lib. 7. cap. 5. Ceteris animantibus statum & pariendi, & partus gerendi tempus est: homo toto anno & incerto gignitur spatio.
 Personam aliquam, Sustinere. Cic. 1. Off. 115. Ipsi autem quam personam gerere velimus, a nostra voluntate proficiscitur.
 Personam civitatis. Cic. 1. Off. 124. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam civitatis.
 Potestatem gerere. Cic. 4. Verr. 138.
 Præ se gerere. Cic. 2. de Invent. 157. Et præ se quandam gerit utilitatem, quo magis expetatur, ut amicitia, bona existimatio.
 Prælia gerere. Ovid. 18. Epist. 38.
 Præturam. Plaut. Epid. 1. 1. 23. Jam tu autem nobis præturam geris.
 Privatim aliquid gerere. Cic. 5. de Fin. 57.
 Pudorem. Plaut. Pœn. 1. 2. 91.
 Meretricem pudorem gerere magis decet, quam purpuram.
 Pugnas gerere. Claud. in 6. Conf. Stil. 141.
 Rem aliquam gerere: h. e. Agere. Plaut. Bacch. 4. 6. 25. Ter. Eun. 5. 4. 1. Reviso quidnam Chærea hic rerum gerat.
 Rem aut negotium aliquod gerere & administrare. Cic. 1. de Invent. 37.
 A rebus gerendis senectus abstrahit? quibus? Cic. de Senect. 80.
 Rem bene gerere. Plaut. Capt. 3. 2. 1.
 Quid est suavius, quam bene rem gerere bono publico?
 Rem cum cura gerere. Plaut. Perf. 2. 2. 17. Face hanc rem cum cura geras, vola curriculo.
 Rem bene gerere, Salutationis loco positum. V. G A U D E O.
 Rem de compacto gerere. Plaut. Capt. 3. 1. 24. Scivi extemplo rem de compacto geri.
 Rem aliquam ex sententia gerere. Cic. 1. Fam. 6.
 Rem feliciter & ex sententia gerere. Cic. 2. Fam. 6.
 Rem leviter gerere. Plin. lib. 15. cap. 29.
 Rem male gerere. Hor. 2. Serm. 3. 74.
 Rem mandatam gerere malitiose. Cic. pro Rosc. Amer. 111. In privatis rebus siqui rem mandatam non modo malitiosius gessisset, sui questus aut commodi causa, verum etiam negligentius, eum majores summum admisisse dedecus existimabant.
 Rem aliquam palam gerere. Cic. 16. Att. 9.
 Res gerere. Plin. lib. 12. cap. 25. Alexandro Magno res ibi gerente. i. e. Belligerante, inquit Budæus. Cic. 4. Acad. 55. Sic innumera-

biles paribus in locis esse eisdem nominibus, honoribus, rebus gestis, ingenis, &c. V. RES.
 Res alias gerere, pro Non attendere ad ea quæ dicuntur. Plaut. Cist. 4. 2. 53.
 Mi homo, obsecro alias res geris, ego tibi meas mando. Sic Alias res agere, in A G O.
 Res aliquas libidine, non ratione gerere. Cic. pro Quint. 14.
 Res omnes humane sapientia geruntur. Cic. 2. de Orat. 344.
 Rebus minus apta gerendis. Ovid. 1. de Arte Am. 415.
 Rempub. gerere, pro Administrare & præesse Reipub. gubernandæ. Plaut. Amph. 1. 1. 41. Cic. 3. de Fin. 68. Ut sapiens velit gerere, & administrare Rempub.
 Rempublicam solus gerit, orbemque terrarum gubernat. Cic. pro Rosc. Amer. 131.
 Rempublicam bene gerere. Cic. Post. red. ad Quir. 21.
 Se gerere in aliquo negotio. Cic. 2. Verr. 46. Nunc autem homines in speculis sunt: observant quemadmodum se unusquisque vestrum gerat in retinenda religione conservandisque legibus.
 Se artificialiter gerere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem.
 Se gessit contra disciplinam meam. Plin. lib. 10. Epist. 82.
 Se excellentius in Republica gerere. Cic. pro Sext. 96.
 Se gerere honeste. Cic. 6. Att. 1.
 Se inartificialiter gerere. V. Se artificialiter.
 Se perdit gerere. V. P E R D I T U S.
 Se non perdit gerere. Cic. 9. Att. 2.
 Se gerere pro cive. Cic. pro Arch. 11.
 Se gerere summissus. Cic. 1. Off. 90. Ut recte præcipere videantur, qui monent ut quanto superiores sumus, tanto nos geremus summissus.
 Se gerere turpissime. Cic. 2. Tusc. 48. Si turpissime se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, &c.
 Se turpiter gessit in legatione. Plin. lib. 2. Epist. 12.
 Se ita gerit, ut sibi jam decemvir esse videatur. Cic. 2. pro Lege Agr. 16.
 Se ita gessit: h. e. His moribus fuit. Cic. de Amicit. 19. Qui ita se gerunt, ita vivunt, ut eorum probetur fides, integritas, æqualitas, liberalitas.
 Sensus abditos gerere. V. A B D O.
 Similitudinem quandam, speciemque sapientum gerere. Cic. 3. Off. 16. Nec ii qui sapientes habitus sunt & nominati, M. Cato, & C. Laelius, sapientes fuerunt. ne illi quidem septem: sed ex mediocum officiorum frequentia similitudinem quandam gerebant speciemque sapientum.
 Simulatum gerere cum aliquo. Cic. 13. Att. 13. Patere obsecro te pro Repub. videri gessisse simulatam cum patre ejus.
 Societatem. Cic. pro Quint. 12. Quasi ii qui magna fide societatem gererent.
 Speciem Sagittæ furculus gerit. Columel. lib. 3. cap. 17.
 Speciem paternam gerere. Columel. lib. 8. cap. 2. Nam & paternam speciem gerunt, & salacitatem fecunditatemque vernaculam retinent.
 De gallis gallinaceis.
 Tela gerere. Virg. 1. Æn. 192.
 Tutelam januæ. Plaut. Truc. 2. 1. 43.
 Equis huic tutelam januæ gerit?
 Vestem indutui gerere. Tacit. 16. Ann. 4.
 Vincula gerere. Ovid. 4. Met. 680.
 A spe gerendi abesse. Cic. 5. de Fin. 52. Maximeque eos videre possumus res gestas audire & legere velle, qui a spe gerendi abfunt, confecti senectute.
 Geritur, i. e. Fit. Virg. 4. Georg. 305.
 Orbatus gerendis negotiis. Cic. 5. de Fin. 68. Itaque ut quisque optime natus institutusque est, esse omnino nolit in vita, si gerendis negotiis orbatus, possit paratissimis vesci voluptatibus.
 GERENS, Partic. [Γέρων] ut Bella gerens. Hor. 4. Carm. 4. 17.
 Animum gerens virilem. Virg. 9. Æn. 311.
 Furores in corde gerens. Catul. Argon. 62. 54.
 Virginis os, habitumque gerens. Virg. 1. Æn. 319.
 Vulnera gerens. Virg. 2. Æn. 278.
 Sui negotii bene gerens. Cic. pro Quint. 62.
 GESTUS, a, um. Partic. [παραγμένον] Factus & administratus. Plaut. Trin. 5. 2. 58. Re bene gesta salvus redeo. Idem Rud. 4. 4. 28. Hoo modo res gesta est, ut ego dico.
 Comitia armis fervilibus gesta. Cic. 3. de Legib. 45.
 Gesti honores. Plin. lib. 14. cap. 22. Ad Proconsulatum usque e Prætura honoribus gestis.
 Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ. Obeditum est. Cic. pro Muren. Gestus est mos & voluntati & dignitati tuæ.
 Bene gesta res. Virg. 9. Æn. 157.
 Ante gestus, Vide suo loco. H. St.
 GESTA, orum. [γεγῆς, παραγμένα] Plaut. Truc. 2. 2. 19. Qui accipias gesta tecum.
 Exultare in suam famam gestis. Tacit. Agric. 22. Nec Agricola unquam in suam famam gestis exultavit.
 Gesta sunt in rebus majoribus ad Rempublicam vel bellum spectantibus: Acta in rebus privatis & notæ minoris. V. A C T A.
 GESTURUS, Partic.
 Prælia gesturus Consul. Lucan. lib. 2. 278.
 GESTIO, ōnis. f. [αἰτιασιότης] Curatio, & administratio. Cic. 1. de Invent. 37. Negotiis autem que sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotii gestione considerantur: partim adjuncta negotio sunt, partim gestum negotium consequuntur.
 GERITIO, ōnis. f. Idem quod Gestio. Pro hærede geritio est eorum qui sine cretione, vel etiam cretione imperfecta, ex continuatione D. Marci. Interpres tit. Ulpian. in tit. qui hered. institui poss. 22. ad fin.
 GESTOR, ōnis. m. [αἰτιασιότης] Qui gerit, sive gestat. Plaut. Pseud. 1. 5. 14.
 Homines qui gestant, quique auscultant crimina,
 Si meo arbitrato liceat, omnes pendeant;
 Gestores linguis, auditores auribus.
 GESTUS, ōis. m. Curatio & administratio. ut, Gestus tutelæ. Ulpian. in l. ita autem. D. de administ. tut. vel curat. Quod si posteaquam gessit, tunc se gestu abstulit, etiam suspecti postulationi succedit.
 Gestus, [γεγῆς] est (ut ait Valla lib. 4.) Actio quædam & quasi

Pronuntiatio corporis. Cic. 2. de Nat. Deor. 52. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilius. Idem 4. Acad. 145. Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat. Nam cum extensis digitis &c. Moderatio omni gestu, omni versu aptior vita esse debet. Cic. Parad. 3. Summorum actorum gestus. Cic. 1. de Orat. 252. Distortus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Jactantior gestus. V. JACIO. Incertus gestus. Quintil. lib. 1. cap. 10. Non inurbanus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Numerosi gestus. Ovid. 4. de Pont. 2. 33. Ridiculus gestus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Accommodare gestum ad vocem. Quintil. lib. 1. cap. 11. Agere gestum, Componere se ad dicendum. Cic. pro Quint. 77. Agere gestum humeris, Humeros movere indecore. Cic. pro Rabir. Posth. 36. Agere gestum in scena. V. AGO. Capere gestum. V. CAPIO. Caveatur vitium in gestu motuque. Cic. 1. Off. 130. Componere gestum ad similitudinem saltationis. Quintil. lib. 1. cap. 11. Conficere gestu aliquid, Declarare. Cic. 4. Acad. 145. V. supra. Contendere alternis gestibus. Quintil. lib. 6. cap. 3. Furens gestu. Quintil. lib. 2. cap. 12. Emugiant, multo discursu, anheliu, jactatione, gestu, motu capitis furentes. Imitari gestum alicujus. Lucret. lib. 4. 320. Intellego de gestu. V. INTELLIGO. Juvare gestus histrionum, Voce & plausu. Tacit. 16. Ann. 4. Et plebs quidem urbis, histrionum quoque gestus juvare solita, personabat certis modis, plausuque composito. Peccavit in gestu qui semel, non continuo exultatur nescire gestum. Cic. 1. de Orat. 125. Placet illa gestu. Ovid. 2. Amor. 4. 29. Sedatus & constans gestus. Auct. ad Heren. lib. 3. 26. Signare aliquid exiguo gestu. Ovid. 3. de Arte Am. 275. Ineptiis histrionum nonnulli gestus non vacant. Cic. 1. Off. 130. In gestu nec venustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarii esse videamur. Auct. ad Heren. lib. 3. 26. **GESTUOSUS**, a, um. Adj. [ἰσχυροπύκνός] Qui multos gestus veluti minus facit. Gellius lib. 1. cap. 5. Gestuosas Hortensii manus & argutas. Apul. Met. 10. Incessu gestuosus. **GESTUOSE**, Adv. Apul. **GESTICULUS**, i. m. dimin. h. e. Parvus gestus, vel Gesticulatio. Tertull. in Apologet. cap. 19. Multis instrumentis cum digitorum supputatoris gesticulis assidendum est. **GESTICULOR**, [χεροποιεῖν] āri. More histrionum. Suet. Domit. cap. 8. Gesticulandi saltandique studium. Carmina gesticulari, i. e. Saltare ad numeros carminis. Suet. in Neron. cap. 42. Super abundantissimam coenam jocularia in defectionis duces carmina, lasciveque modulata, quæ vulgo innotuerunt, etiam gesticulatus est. **GESTICULATIO**, ōnis. f. Apul. Met. 10. Quieta & affectata gesticulatione nutibus honestis pastori pollicetur. Suet. Tiber. cap. 68. Gesticulatio digitorum. **GESTICULATOR**, ōris. m. [χεροποιός] Qui gestus hujusmodi facit. Columel. in praef. lib. 1. Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissime requirant saltationis ac musicae artis studiosi. **GESTICULARIUS**, i. m. Idem. Ammian. 24. 16. Mutum puerum oblatum sibi suscepit gesticularium. **GESTICULARIA**, æ. f. [χεροποιήσις] Saltatrix. Gell. lib. 1. cap. 5. Non jam histrionem eum esse diceret, sed gesticulariam: Dionysiamque eum notillinae saltatriculae nomine appellaret. **GERUNDIUM**, vel **GERUNDIVUM**, vel **GERUNDUM**, i. n. Verbum participiale, quod flectitur, specie nominalis casus, in di, do, dum. Veteribus fuit numeri utriusque. Plaut. Capt. 4. 2. 72. Nominandi istorum tibi erit magis, quam edundi copia. Quod cum unico pronomine sui, ut post patebit, retentum est, in ceteris repudiatum. Dicundi. Ter. in prol. Phorm. 23. De illo jam finem faciam dicundi mihi, Peccandi cum ipse de se finem fecerit. Amando perit. Plaut. Curc. 1. 3. 31. Pro vapulando. Plaut. Aulul. 3. 3. 8. Heu senex, pro vapulando hercle ego abs te mercedem petam. Sedendo dolent lumbi. Plaut. Men. 5. 3. 6. Ofculando non est impudicior. Plaut. Curc. 1. 1. 52. Exorando. Plaut. Stich. 1. 2. 22. Exorando, haud advorsando, fumendam operam censeo. Flendo modum non facere. Plaut. Mil. 4. 8. 1. Tegendo aliter vitium, vivitque. Virg. 3. Georg. 454. i. e. Dum tegunt. Iterandum ista mihi. Cic. 14. Att. 15. Contrandum me loces. Plaut. Aulul. 2. 2. 73. **GERUNDIVUM**, quod appellatur a Grammaticis, & diversum quidem a Gerundio, verum nomen est: & participium in dus futuri temporis commentum est Grammaticorum sine usu probatorum auctorum. V. Voss. de Analog. 3. 9. pr. & Periz. ad Sanct. Min. 1. 15. **GERULUS**, i. m. [βασιλεύς, κομιστής] Qui gerit aliquid, sive bajulus. Suet. in Calig. cap. 40. Ex gerulorum diuinis quæstibus pars octava exigebatur. Hor. 2. Epist. 2. 72. Festinat calidus mulis, gerulisque redemptor. conf. Plaut. Bacch. 4. 9. 79. Sed alii una voce **GERULIFIGULUS**. Verbum fictum a Plaut. Bacch. 4. 9. 79. Tua infamia fecisti gerulifigulos flagitii. V. Goldast. not. **GERULA**, æ. f. Apul. Met. 6. Divinae formositatis gerula. Tertull. adv. Judæos cap. 9. & Hieron. ad Lætam, Mulier quæ infantes ulnis gerebat. **GERARIA**, æ. f. Quæ aliquid gerit. Plaut. Mil. 3. 102. Jampridem quia nihil absterit succenset geraria. Quidam scribunt Ceraria, sed Geraria legit Turnebus, ut sit puerorum gerula: atque ut onerariam navim gerariam vocavit, ita quoque infantium gerulam appellavit gerariam. Scio non deesse acerrimi homines, & eruditissimi judicii, qui Cellariam scribendum contendant, sed illi si ita eis placet legant, ego in Turnebi discedo sententiam. V. Turneb. Advers. 7. 6. Gronov. Geræra, quod mare Cræcum est. V. ipsum.

GESTIO, ōis. f. [ζαρησία] ire. proprie est Lætitiam animi cum quodam corporis motu exprimere. Ter. Phorm. 1. 5. 30. Ipsum gestio dari mihi in conspectum. Cic. 2. de Fin. 14. Quorum alter lætitia gestiat, alter dolore crucietur. Perf. 1. Sat. 127. Non hic qui in crepidis Grajorum ludere gestit. Cic. 4. Att. 10. Gestio scire. Eadem, lib. 2. 7. Gestit animus. Nimia voluptate gestire. Cic. 1. Off. 102. Gestit paribus colludere. Hor. de Arte Poet. 159. Animi forensibus negotiis defessi gestiunt, ac volitare cupiunt. Cic. 2. de Orat. 23. Animus gestit antiqua exequi supplicia. Sen. Theb. 1. Contrectatione vacca gestit taurus, & equæ equus. Cic. 1. de Nat. Deor. 78. Gestit parietes Cæsari gratias agere, per translationem dixit Cic. pro Marcell. 10. i. e. Quasi gestu videntur parietes gratias agere. **GESTIENS**, Partic. [ζαρησιών] ut, Lætitia gestiens. Cic. 4. Tusc. 15. Perterriti & Gestientes, contraria. Cic. 2. de Nat. Deor. 48. Deinde hac cohortamur, hac persuademus, hac consolamur afflictos, hac deducimus perterritos a timore, hac gestientes comprimimus. Elatus inani lætitia, exultans, & temere gestiens. Cic. 5. Tusc. 16. Hor. 3. Carm. 3. 54. Vivere gestiens. **GESTO**, [ζαρησιέμαι, ζαρησιών] āre. Plaut. Curc. 5. 2. 4. Pater istum meum gestavit. subaud. Annulum. Gestare in alvo. Plaut. Stich. 2. 3. 5. Plin. lib. 8. cap. 10. Decem annis gestare in utero vulgus existimat. De elephantis. Caput fixum gestare in pilo. Cic. 11. Philipp. 3. Gestare in manibus. Ter. Adel. 4. 2. 24. Quem ego modo puerum tantillum in manibus gestavi meis. Gestare collo. Plin. in proem. lib. 1. Annulos gestabat. Tacit. 4. Hist. 3. Gestare arma humeris. Liv. 7. Bell. Pun. Legitur & Gerere. Gestare aliquem in sinu, Vehementer amare. Ter. Adel. 4. 5. 75. Si frater aut sodalis esset, qui magis morem gereret; Hic non amandus? hincine non gestandus in sinu est? Gestas animum meum. Plaut. Merc. 3. 3. 11. Ferrum & scopulos gestare in corde. Ovid. 7. Met. 33. **GESTANS**, Partic. apud Sueton. in Domitiano, de eo Qui gestatur, in cap. 11. H. St. Novissime simul gestanti, conspecto delatore ejus Vis, inquit, hunc nequissimum servum cras audiamus? V. **GESTATIO** **GESTATUS**, [ζαρησιέται] Partic. a Gestio. Martial. lib. 1. 13. Gestatus bijugis Regulus esset equis. **GESTATUS**, ōis. m. [ζαρησιός] Plin. lib. 15. cap. 25. Julianis grati sapor, sed pæne tantum sub arbore sua, adeo teneris ut gestatum non tolerant. i. e. Gestari non possunt. **GESTATIO**, ōnis. [ζαρησιέται] Vectio, portatio. Cels. lib. 2. cap. 14. Gestatio etiam longis & jam inclinatis morbis aptissima est. Seneca Epist. 56. A gestatione quum maxime venio, non minus fatigatus sum quam si tantum ambularem, quantum sedi. [V. omnino de toto genere Mercurial. de Arte Gymn. 6. 9.] **GESTATIO**, pro Loco, ubi gestatur corpus. Plin. lib. 2. Epist. 17. At his gestatio in modum circi, quæ buxum multiformem, humilesque & retentas manu arbulculas circumit. Idem Epist. 3. Quid illa molis, & tamen solida gestatio? Gestatio locus erat ad quem gestabantur homines sanitatis vel voluptatis gratia: ea forma qua coenatio, ambulatione dicitur. Plin. avunculus lib. 26. cap. 3. **GESTATOR**, ōris. m. [ζαρησιός] Qui gerit. Plin. lib. 9. Epist. 33. Delphi nus gestator puerorum. Macrobi. lib. 4. Mercurius gestator affabilium colubrarum. [An Affabilium?] **GESTATRIX**, ōis. f. ut, Diva gestatrix Gorgonei monstri. i. e. Pallas Valer. 4. Argon. 605. **GESTAMEN**, ōnis. n. [ζαρησιέται, ζαρησιέται] Quicquid geritur, ut Vestes arma, sceptrum. Virg. 3. Æn. 286. Ære cavo clypeum magni gestamen Abantis, Postibus adversis figo. i. e. Quod geri solebat a magno Abante. Plin. lib. 37. cap. 8. Hoc vectigal, hocque gestamen divites in cervice gratissimum norunt. Idem lib. 32. cap. 2. Religiosum gestamen. Lætica gestamen. Tacit. 2. Ann. 2. Quoties per urbes incederet lætica gestamine. i. e. Gestaretur lætica. **GESTATORIUS**, a, um. Adj. [ζαρησιέταις] ut, Sella gestatoria, in qua aliquis gestatur. Suet. in Neron. cap. 26. & Vitell. cap. 16. **GESTATORIUM**, i. n. [ζαρησιέται] Lætica alias Latine dicitur. Suet. in Claud. cap. 33. extr. Solitus etiam in gestatorio ludere. Sed libri emendati habent, In gestatione, i. e. Inter gestandum. V. Torrent. & Cafaub. **GESTITO**, [ζαρησιέται] āre. frequent. a Gestio, gestas. Plaut. Cist. 4. 2. 80. Eloquere, unde hæc sunt tibi, cito, crepundia? Hæc mea hæc herilis gestavit filia. Gestitare volucrem vocem. Plaut. Amph. 1. 1. 170. — Næ ego homo infelix fui, Qui non alas intervelli, volucrem vocem gestito. **GERRA**, Nomen trium urbium: quarum una est in Syria, alia prope Traconitis, alia in Felici Arabia, hujus meminit Plin. lib. 6. cap. 28. **GERRÆ**, arum. f. [ζαρησιέται] a Græcis primum Crates vimineæ appellabantur. Ea vox postea vulgo pro Nugamentis rebusque frivolis usurpata est, auctore Festo Pompejo, hac quidem occasione: Athenienses quum Syracusas obliderent, & crebro gerras poscerent, irridentes Siculi gerras clamabant. Hinc in proverbium cessit. Unde & Familiares, quique inter se nugas omnes communicant, Congerrones vocantur. Plaut. Pœn. 1. 1. 9. Nam tuæ blanditiæ mihi sunt, quod dici solet, Gerra germanæ, atque edepol lince livæ. Idem Epid. 2. 2. 493. Quid istæ quæ quotannis nomina inveniunt nova, &c. gerra maxumæ. V. Erasmi. Chiliad. & Non. 2. 385. **GERRÆ**, Genus piscis vilis. Plin. lib. 32. cap. 11. Martial. lib. 12. 32. — fuisse gerræ, aut inutiles mænas Odor impudicus urcei fatebatur. Sic lib. 3. 35. **GERRO**, ōnis. m. [ζαρησιέται] Nugator sive Nugarum inventor. Ter. Haut. 5. 4. 10. At ego (si me metuis) mores cave in te esse istos sentiam. cl. Quos? c. si scire vis, ego dicam, gerro, iners, fraus, helluo, &c. V. Plaut. Mollit. 3. 2. 33. **GERRUS**, [ζαρησιέται] Fluvius Scythiæ, septimus ab Istro, memoria dignus, teste

teste Herodot. lib. 4. scribitur & Gerys vel Gerys. Flacc. 6. Argon. 67.
 — potaque Gerys quos efferat unda. ubi vide Burmann.
GERULUS, GERUNDIUM, V. GERO.
GERUNDA, [Γερουνδα] Hispaniæ urbs Ptolemæo. Vulgo *Girona*.
V. GARUMNA.
GERŪSA, [Γερβου] Sarmatiæ in Asia civitas Ptolemæo. hodie *Sanctus Georgius*.
GERUSTIA, æ. [γεροστια] Budæus. Quod Senatus Romæ, hæc ferme fuit γεροστια Spartæ, i. e. Lacedæmone: ipsa quoque e fenibus dicta, qui Græce γεροντες dicuntur.
 Item Gerusia est aliarum civitatum, nec Senatum modo, sed ipsam etiam Curiam significat. V. Vitruv. 4. 8. Plin. Hist. Nat. 35. 14. & Plin. 10. Epist. 42.
GERYON, ðnis, vel GERYONES, æ. m. [Γερων] Rex fuit Hispaniæ: qui ideo trimembris fingitur, quia tribus insulis præfuit, quæ adjacent Hispaniæ, Balearicæ minori & majori, & Ebusæ. Fingitur etiam bicipitem canem habuisse, quia & navali & terrestri certamine plurimum potuit. Hunc Hercules vicit: qui ideo fingitur ad eum olla ærea transvectus, quod habuit navem fortem & ære munitam. Hæc Servius in Virg. 7. Æn. 661.
 — postquam Laurentia victor,
 Geryone extincto, &c. Hoc nomen & Geryones, Geryonæ, & Geryones, Geryonis, & Geryoneus, secundum Priscianum declinari potest.
 Tricorpor Geryon. Sil. lib. 3. 422.
 Triplex Geryon. Claud. 1. in Ruf. 294.
GERYONEUS, a, um, Adj. Apul. lib. 2. Metam. extr. Geryonea cædes.
GERYONACEUS, a, um, aliud Adj. Plaut. Aul. 3. 6. 18.
 Geryonaceum genus. i. e. Monstri simile.

G E S

GESCLITHRUM, Specus, inquit Turnebus, unde spirare Aquilonem Plin. 7. 1. dicit, & Gesclithrum vocat, duobus direptum distinctumque vocabulis, γης κλάθρον, id est terræ claustrum censo vocandum. Nam estis barbara in regione erat, tamen Græci ei de sua lingua nomen indiderant, ut & plurimis, linguæ suæ ambitiose faventes. Hæc ille Gescliton Hard. q. V.
GESODUNUM, [Γεσοδων] Urbis nomen in Norico, ut scribit Ptolemæus. Vulgo *Saltzburg*.
GESORIACUM, vel GESSORIACUM, [Γεσσηριακον Ptolemæo] Morinorum navale. Vulgo *Cales*.
GESUS, Ionice fluvius est, Plinio & Straboni, qui regionem omnem circa Gessum Panoniam nominant.
GESTA, GESTAMEN, GESTATORIUM, GESTICULOR, GESTIO, GESTO, GESTUOSUS, GESTUS, V. GERO.
GESUM, V. GÆSUM.
GETÆ, [Γετα] Populi sunt Thraciæ, natura & moribus feroces: e montibus alias ac saltibus expulsi a Sarmatis ad Duriam amnem, a Romanis Daci vocantur. Ovid. 2. de Pont. 7. 31.
 Nulla Getis toto gens truculentior orbe. Strabo tamen lib. 7. Getas a Dacis ita distinguit: ut Getæ sint qui ad Pontum in Orientem vergunt: Daci, qui in oppositum versus Germaniam, & ad litri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt. Ex quo apud Athenienses Davorum & Getarum servilia nomina in usu maxime fuerunt. Getas a Lucullo victos Sallustius scribit. Qui ab antiquis Getæ vocabantur, recentioribus Gothi fuerunt. [Quod historiæ repugnat. V. GOTHICI. Deserta Getarum. Virg. 3. Georg. 462.
 Flavi Getæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 65.
 Pharetrati Getæ. Ovid. 4. Trist. 10. 110.
 Vagus campis Geta. Sen. Hippol. 2.
 Legitur & Getes apud Ovid. 4. de Pont. 2. 22.
 Effet, crede mihi, factus & ipse Getes.
GETICUS, a, um, Adj. [Γετικός] ut, Humus Getica. Ovid. 3. de Pont. 2. 45.
 Arva Getica. Virg. 3. Æn. 35.
 Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis. Hic Getica arva. Arva Traciæ interpretor, cujus partem olim tenuerunt Getæ, ut scribit Thucydides: sed inde demigravere. Igitur Æneas in Thracia quum esset percussus illo monstro, precari Gradivum patrem coepit, qui Thraciæ imperat. Hæc Turneb.
 Litus Geticum. Ovid. 3. Trist. 12. 14.
 Plectrum Geticum, pro Orpheï plectro ponit Statius, qua ratione videtur etiam Thraces inter Getas numerare 2. Silv. 2. 61. Item 3. Silv. 1. 17.
 — Tyrione hæc mœnia plectro,
 An Getica venere lyra?
ETŪLI, [Γεττα] Africae populi. Hi & Libyes, primi omnium ex Punicorum annalium fide Africam tenuerunt, asperi, inculti: quibus cibus erat caro ferina, atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujusquam regebantur: vagi, palantes: qua nox coegerat, fedes habebant. Auct. in Jugurth. 18. pr. Sallust.
ETŪLUS, a, um, Adj. ut, Leo Getulus. Virg. 5. Æn. 351.
ETŪLICUS, Cognomen Ro. Juven. 8. Sat. 26.
 Agnosco procerem; salve Getulice; seu tu, &c.

G I

IARUS, V. GYARUS.
IBBA, æ. f. Idem ac Gibbus, m. Suet. Domit. 23. extr. Somniasse, gibbam sibi, pone cervicem, auream enatam.
IBBUS, i. m. [κίββωσις] Tumor quidam carnes in aliqua corporis parte. Juven. 6. Sat. 109.
 Attritus galea, mediisque in naribus ingens
 Gibbus, & acre malum semper stillantis ocelli.
IBBUS, a, um, Adj. [κίββωσις, ἰββός, ἰββός] pro Convexo. Cels. lib. 8. cap. 1.
 Igitur calvaria incipit ex interiore parte concava, extrinsecus gibba, utrinque lævis. Suet. Domit. sub fin. Cervix gibba. [Inscite V. GIBBA.
IBBOSUS, a, um, Adj. [κίββωσις] Qui gibbum habet. Celsus. [Nisi falso ei assignatur, ut plurima in hoc Lexico.

GIBBER, æris. m. [κίββωσις] Idem quod Gibbus. Juven.
 — attritus gibbere nasus. [Si modo occurrit apud hunc poetam] Plin. lib. 8. cap. 45. Sed gibber in dorso.
 Invenitur & genitivus Gibberi apud Varro 2. de R. R. 5. Gibberi spina leviter remissa.
GIBBER, æra, ærum, & GIBBER, is, & e. Adj. [κίββωσις] Idem quod Gibbosus. Plin. lib. 10. cap. 26. Africae hoc est gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis. Varro 3. de R. R. cap. 9. Gallinae Africae sunt grandes, variae, gibberae.
 Gibberum, Extantem & eminentem Nonius interpretatur, 6. 24. Varro Eumenidibus, Item tragici prodeunt cum capite gibbero, cum antiqua lege, ad frontem superficies accedebat. [Gibber, æris. Adj. nusquam offendit.
GIBBEROSUS, Paul. in l. 3. D. de Ædilit. edict. Vel protervi, vel gibberosi. Sic enim habent Pandectæ Florentinae, quamvis Haloander legat Gibbosi. Sueton. de Illust. Gramin. cap. 9. Interrogatus Orbilius a Varrone diversæ partis advocato, Quidnam ageret & quo artificio uteretur, Gibberosus se de sole in umbram transferre respondit, quod Muræna Gibber erat.

G I G

GIGAS, antis. m. [γίγας, φήρ] E terra natum significat, composita dictio a Græco γίγαιον seu γίγαντες, quod est nascor, & γαιον seu γῆ quod lingua Dorica γῆ facit, & terram significat. Fingunt poetæ Gigantes homines fuisse, seu potius hominum monstra, corporibus maximis, quos irata Tellus procreavit ut contra superos arma capefferent, & Jovem e suo regno deturbarent. Horum nomina fuerunt varia, ut Enceladus, Porphyrio, Tiphoeus, Damator, & alia quorum diversis in locis meminerunt poetæ Græci & Latini, inter quos Claudianus de Gigantomachia opus reliquit, quod imperfectum ad nos pervenit. V. Macrobi. 1. Saturn. cap. 20. & Hesiod. Theog. 185.
 Gigantes, si ad Phlyca respicimus, aliud nihil sunt quam Spiritus illi terra clausi: qui dum exitum non inveniunt, vi sibi viam faciunt, montibus altissimis adeo persæpe concussis, ut aut rumpantur, aut ingentia frusta emittant contra Jovem, id est cælum versus. Hinc illa pugna Gigantum, montes in Jovem moventium vetusta.
 Centimanus Gigas. Hor. 2. Carm. 27. 14.
 Cohors impia gigantum. Idem 2. Carm. 19. 22.
 Magni Gigantes. Lucret. lib. 4.
 Sævus Gigas. Valer. 4. Argon. 200.
 Savi Gigantes. Lucan. lib. 1. 36.
 Terrigenæ Gigantes. Lucan. lib. 3. 316.
 More Gigantum bellare cum diis, quid aliud est nisi taturæ repugnare? Cic. de Senect. 5.
 Cum Titanis & Gigantibus bella gesserunt dii. Cic. 2. de Nat. Deor. 70.
GIGANTEUS, a, um, [γιγάντιος] ut, Furia Giganteæ. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 152.
 Prælia Gigantei belli. Ovid. 2. Trist. 71.
 Quumque Gigantei memorantur prælia belli.
GIGERIA, ðrum, Nonius 2. 390. interpretatur Intestina gallinarum, & quæ cum his coquebantur. Lucil. lib. 8.
 Gigeria sunt sine allio, his vescamur alacriter.
 Gigeria pullorum coquere. Apic. 4. 2. Sed Festus Gigeria ex multis obsoniis esse composita existimat.
GIGNO, genui vel ginui, secundum Diomedem, genitum, [γεννώ] ðre. a Genus derivatur. Utrique sexui commune est hoc verbum. Non mares tantum sed feminae etiam gignere dicuntur. Tacit. 13. Ann. 45. Eam in matrimonio Rufi Crispini Equitis Romani ex quo filium genuerat, Otho pellexit.
 Gigni & creari. Cic. 1. Off. 22. Placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad usum hominum omnia creari.
 Gignere & procreare. Cic. 2. de Divin. 59. Quod non intelligunt femininum vim, quæ ad gignendum, procreandumque plurimum valeat, funditus tolli, mediocris erroris est.
 Gigni & propagari initium sui generis ab se volebat Verres. Cic. 7. Verr. 179.
 Parere & gignere, & proferre. Auct. ad Heren. lib. 4. 7.
 Quæ terra gignit, maturata pubescunt. Cic. 1. de Nat. Deor. 4.
 Gignimur, & vitæ limen inimus. Lucret. lib. 3. 682.
 Gigni ad aliquid. Cic. 1. de Fin. 23. Ad majora enim quædam nos natura genuit & conformavit, ut mihi quidem videtur. Quintil. lib. 1. cap. 1. pr. Aves ad volatum, equi ad cursum, ad sevitiam feræ gignuntur. Animum ex sua mente & divinitate genuit Deus. Cic. de Univerf. 23.
 Blandimenta multa nobis natura genuit. Cic. pro Cæl. 41.
 Capite gigni. V. A. prapof.
 Capillus gignitur. Gell. lib. 12. cap. 1. In illo capillum gigni teneriorem. Dolorem oculis gigni. Lucret. lib. 4. 332.
 Fastidium gignere. Plin. lib. 14. cap. 16.
 Filius mihi gignitur. Cic. 2. de Orat. 141.
 Ludus genuit certamen. Hor. 1. Epist. 20. 48.
 Morbus & ægrotatio ex totius valetudinis corporis conquassatione, & perturbatione gignuntur. Cic. 4. Tusc. 25.
 Ova gignuntur. Plin. lib. 10. cap. 52. Et quadrupedes ova gignunt.
 Ova gignunt pisces. Cic. 2. de Nat. Deor. 129.
 Pedibus gigni. Plin. lib. 7. cap. 8. ad finem, Neronem quoque paulo ante principem, & toto principatu suo hostem generis humani, pedibus genitum parens ejus scribit Agrippina.
 Pax & concordia extraneis gignitur, quum jam domesticis non infideat. Cic. Anteq. iret in exil. 9.
 Præceptiones novas gignere. Auctor ad Heren. lib. 4. 5.
 Qui non illustravit modo, sed etiam genuit in hac urbe dicendi copiam. Cic. de Clar. Orat. 253.
 Serpens gignitur. Plin. lib. 10. cap. 49. Avium confuso sanguine ferpens gignitur.
 Thus aut piper gignitur. Plaut. Trin. 4. 2. 89. Plin. lib. 12. cap. 7. Passim vero quæ piper gignunt, juniperis nostris similes.
 Urbi vos genuisse deus videtur. Cic. 14. Philipp. 32.
GENIVUS, Partic. Natus. Plin. lib. 11. cap. 37. Septimo mense genitris sæpenumero foramina aurium & narium defuere.
 Sanguine nostro genitus. Ovid. 2. Met. 90.
 Genitus Celtis. Martial. lib. 10. 65.

- Cur frater tibi dicor, ex Iberis,
Et Celtis genitus, Tagique civis?
Genitus ad perdenda vina. Plin. lib. 14. cap. 22. Sic Genitus ad superbiam. Idem lib. 7. in proem. conf. Natus in NASCOR.
Genitus, cum dativo. Paterc. lib. 2. 102. Cenforinum obiisse graviter tulit civitas, virum demerendis hominibus genitum
Genitus in. Paterc. lib. 2. 116. Coffus victoriæ testimonium etiam in cognomen filii contulit, adolescentis in omnium virtutum exempla geniti.
E furto genitus. Sil. lib. 7.
Genitus ex Iberis. Martial. lib. 4. 55.
Nos Celtis genitos & ex Iberis.
Genitus in servitio, pro Genitus servus. Plin. lib. 7. cap. 39.
Liberaliter genitus. V. LIBER.
Geniti dentes in palato. Plin. lib. 11. cap. 37.
GENITURUS, [γεννησων] aliud Partic. ut, Semina genitura populos. Ovid. 12. Epist. 45. Virg. 9. Æn. 642.
Diis genite & geniture deos.
GENITOR, ðris. m. [γεννητορ] Qui gignit. Cic. de Univerf. 24. Quo nihil ab optimo & præstantiffimo genitore melius precreatum. De anima. Divum genitor, Juppiter. Sil. lib. 5.
Deum genitor rectorque. Ovid. 2. Trist. 37.
Primus mundi genitor. Columel. in præfat. lib. 1. statim ab initio.
Genitor Saturnius. Cic. 2. de Divin. 64.
Dubio genitore creatus. Ovid. 5. Met. 145.
Genitores omnium vitiorum Græci. Plin. lib. 15. cap. 4.
GENITRIX, ðcis. f. [γεννητρια] ut, Frugum genitrix. Ovid. 5. Met. 490. [In nummis antiquis scribitur per e GENETRIX. Forte ab antiquo Geno. q. V. conf. Cellarii Orthogr.]
GENITURA, æ. f. [γεννησις] Generatio. Plin. lib. 18. cap. 24. Inter diligentiffimos convenit, ut in alitum, quadrupedumque genitura, esse quosdam ad conceptum impetus terræ.
Origo & genitura. Plin. lib. 9. cap. 35. Origo atque genitura conchæ, est haud multum ostrearum conchis differens.
Genituram, Horoscopum vocavit Suet. in August. cap. 94. Verum genitura sua vix & cunctanter edita, exiluit Diogenes, adoravitque eum. Firmic. lib. 3. Secundum hanc genituram & secundum has conditiones stellarum, & secundum testimonia, quæ huic genituræ perhibentur, etiam hominum volunt fata disponi. Bud.
Genitura, [γεννημα] Semen genitale. Plin. lib. 20. cap. 8. Item quibus genitura, valetudinis morbo, effluat. Ibid. cap. 23. Genituræ abundantiam quoquo modo haustum facit. Ibid. Extinguere genituram virorum. Idem lib. 22. cap. 22. Profluvia geniture.
GENITALIS, e. [γεννητικος, κυριος] Idem quod Natalis: ut, Genitale solum, Patria in qua nati sumus.
Arva genitalia. Ovid. 2. Amor. 13. 7. i. e. Generandi vim habentia.
Arvum genitale, per metaphoram Matrix feminæ. Virg. 3. Georg. 136.
Corpora quatuor genitalia, i. e. Quatuor elementa. Ovid. 15. Met. 239.
Fœdera genitalia, Connubium. Stat. 3. Theb. 300.
Hora genitilis. Plin. lib. 9. cap. 35. Has ubi genitilis anni stimularit hora, pendentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu tradunt.
Mundus genitilis. Sil. lib. 13.
Origo genitilis rerum. Lucret. lib. 5. 176.
Partes genitales corporis. Lucret. lib. 4. 1038.
Partes genitales trunci, Fertiles, vim gignendi habentes. Columel. lib. 3. cap. 6.
Profluvium genitale, V. Profluvium in PROFLUO.
Semina genitalia, Quibus aliquid procreatur & gignitur. Virg. 2. Georg. 324.
Vere tument terræ, & genitalia femina poscunt.
Tempus genitale, i. e. Dies natalis. Ovid. 3. Trist. 13. 17.
GENITALE, is. n. [γεννητικον] tam de Membro virili, quam animalium. Plin. lib. 10. cap. 63. Cuniculis averfa genitalia.
Offea genitalia sunt lupis. Idem 11. 49.
Genitale maris. Plin. lib. 28. cap. 9. Ibid. cap. 11. Vulpis masculæ genitale circumligatum.
GENITALITER, Adv. [γεννητικως] Lucret. lib. 4. 1251.
— ut femina pollint
Seminibus commiseri genitaliter apta.
GENITABILIS, e. Idem quod Genitalis, quemadmodum Penetrabile & Penetrabile, utrumque pro eadem re est in usu. Lucret. 1. 11.
Et referata viget genitabilis aura Favoni. Existimant tamen quidam docti hoc loco legendum Genitalis, non ob id solum, quod ita habeant aliquot libri manuscripti, verum etiam quod vox Genitabilis, non videatur Latinis usitata: Quod autem ad verbum attinet, ajunt choreum esse pro dactylo, seu spondeo: quam licentiam ubi interdum permittunt poete. Ego hac de re judicium meum non interponam: videant doctiores. Sed vox Genitabilis tamen reperitur apud Varr. 4. de L. L. 3. & Avien. Prognost. Arat. 509.
Solers natura, & rerum genitabilis ordo. Ex Lambino in Lucretium.
GENITIVUS, a, um. Adj. [γεννητικος] Quod habet vim generandi unde Grammaticis dicitur Casus genitivus, quo responderet ad questionem Cujus?
Genitivus, quasi Genitalis, A natura ingenitus, & genuinus, & originalis, & cum nascente congenitus. ut, Genitivæ notæ. Suet. in August. cap. 80.
Genitivus, pro Gentilitio. Ovid. 3. de Pont. 2. 107.
Adjectivæ probent genitiva ad nomina Cottæ.
GENIMEN, inis. n. [γεννημα] Progenies. Tertull. adv. Hermog. cap. 12. & Hieron. in 30. cap. Ef. Genimina viperarum.
GENIUS, i. [δαιμων] Deus est, cujus in tutela quisque natus est & vivit. Ex veterum sententia dicitur uniuscujusque Anima rationalis: ideoque esse singulis singulos genios dicebant. Fuere etiam qui dicerent genios deos, aquam, terram, ignem, & aërem: quæ rerum femina sunt, elementaque appellata. Duodecim quoque signa, Lunamque & Solem inter hos deos parabant: & a Gerendo, quod multa gerere possent, Gerulos, deinde Genios vocitarunt. Cenforinus scribit Genios dictos, quia ut gignantur carent: sive quod una gignantur nobiscum, vel etiam quia nos genitos suscipiant, ac tueantur. Certe a Gignendo [seu Ge-

nendo, ut antiqui essebant,] Genius appellatur. Eundem esse Genium & Larem, multi veteres memoriæ prodiderunt. Euclides Socraticus duplicem omnibus omnino nobis genium dicit appositum, hoc est duos lares, qui etiam penates dici solent.

Genii sunt vel Hominum, vel Urbium, vel Locorum, vel Statuarum, vel Domuum privatarum, &c. de quibus V. Reines. Inscript. aliosque Scriptores de Antiq. Roman. in primis Lex. Pitisci.

Dis iratis, genioque sinistro. Perf. 4. Sat. 27.

Loci genius. Virg. 5. Æn. 95.

Seit Genius, natale comes qui temperat astrum. Hor. 2. Epist. 2. 187.

Belligerare cum geniis suis, idem quod Defraudare genium. Plaut. Truc. 1. 2. 81.

Concelebrare genium choreis. Tibul. lib. 1. 7. 49.

Contemnere genium sacri fulcri: h. e. Religionem matrimonii. Juven. 6. Sat. 22.

Antiquum & vetus est, alienum, Posthume, lectum

Concutere, atque sacri genium contemnere fulcri.

Curare genium mero. Hor. 3. Carm. 17. 14.

Defraudare genium, Negare naturæ quod appetit. Ter. Phorm. 1. 1. 10.

Quod ille unciatim vix de demenso suo,

Suum defraudans genium, comparat miser,

Id illa universum abripit.

Indulgere genio, est Animo obsequi. Perf. 5. Sat. 151.

Indulge genio, carpanus dulcia.

Jurare per genium suum. Sen. Epist. 12. Turneb. Advers. 16. 19. ob-

servat viri adjurationem per Genium, mulieris per Junonem fuisse.

Imprecandi etiam formula est per genium iratum; Ut patet ex Inscript. apud Fabrett. p. 76. QVIS HANC ARAM LAESERIT, HABEAT GENIVM IRATVM POPVLI ROMANI, ET NVMINA DIVORVM.

Natus male volente genio. V. NASCOR.

Obsecro per genium dextramque, deosque penates. Hor. 1. Epist. 7. 94.

Quod ego per hanc te dexteram oro & genium tuum, &c. Ter. And. 1. 5. 55. Plaut. Stich. 4. 2. 42.

Placare genium vino. Hor. de Arte Poet. 210.

Genius, ab aliquibus dicitur Vis ac naturæ proprietas: aut ut ait Bu-

dæus, & Domitius, Gratia & lepos nativus. Martial. lib. 6. 60.

Victurus genium debet habere liber. Juven. 6. Sat. 561.

Nemo mathematicus genium indemnatus habebit. [Utroque

loco pro Bono genio, i. e. Felici successu studiorum, positum videtur.

Famæ genium alibi vocat Martialis.

GENIO, ære. Genium dare. Solin. in Pontico, ut legit Barthius Ad-

vers. 44. 3. — candidus æther

Astrigeram faciem niido geniavit Olympo.

GENIATUS, Partic. Genium referens; item Amabilis, venustus. ut,

Vultu geniatus. Capitolin. in Ver. cap. 10. V. Gruter. ibid. Gloss. Isid.

Geniatus, Genialis, Gratus.

GENIALIS, e. [γεννητικος, γαρικος] Quod pertinet ad genium, lætus,

jucundus.

Bella genialia, i. e. Inter convivia exorta. Stat. 1. Achil. 113.

Copia pecudum genialis, i. e. Fecunda. Plin. lib. 17. cap. 9.

Dies genialis, Lætus & voluptarius. Juven. 4. Sat. 66.

— genialis agatur. Iste dies.

Epulæ geniales. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 327.

Festum geniale. Ovid. 3. Fast. 523.

Hiems genialis. Virg. 1. Georg. 302.

Invitat genialis hiems.

Jura genialia, i. e. Conjugalialia. Stat. 3. Silv. 3. 108.

Lectus genialis. Hor. 1. Epist. 1. 87.

Musa genialis, Jucunda. Ovid. 3. Amor. 15. 19.

Nunc elegi molles, genialis musa, valet.

Præda genialis, Mulier rapta voluptatis causa. Ovid. 1. de Arte Am. 125.

Pulvinar geniale. Catul. 62. 47.

Rus geniale, Amœnum & voluptatis plenum. Ovid. 19. Epist. 9.

Sors genialis atque fecunda. Plin. lib. 18. cap. 24.

Thalami geniales. Claud. 2. in Ruf. 96.

Torus genialis sive lectus, Qui in nuptiis sternitur in honorem genii.

Virg. 6. Æn. 603.

— lucent genialibus altis

Aurea fulcra toris. Cic. pro Cluent. 14. Lectum illum genialem,

quem biennio filia suæ nubenti straverat, in eadem domo, &c.

GENIALITER, Adv. [γεννητικως] Opipare & laute. Ovid. 11. Met. 96.

Hospitis adventu festum genialiter egit.

GENIALITAS, atis. f. Amarian. 30. 5. Genialitas mensis.

GENIANUS, a, um. Adj. Luxuriosus, vel Pertinens ad genium. Varr. 3.

de K. R. 9. Gallinæ Africanæ novissima in Triclinium genianum introierunt. sic Scaliger legit. V. GENAVIUS.

GENIUNUS, a, um. Adj. [γεννητικος] Nativus & peculiaris. Appulejus,

Geniuno sermone nomen Augusti Cæsaris invocare tentavi. Gell. lib. 2.

cap. 2. Naturales & genuini honores exoriuntur.

Genuina Plauti Comœdia, non supposititia. Gell. 3. 3.

Genuini, [γεννητικος] dicuntur Dentes posteriores, qui in extrema gin-

giva in homine gignuntur novissimi. Plin. lib. 11. cap. 37. Cic. 2. de

Nat. Deor. 134. Dentibus in ore constructis manditur, atque ab his

extenuatur atque mollitur cibus. eorum adverii acuti morfu dividunt

elcas: intimi autem conficiunt, qui genuini dicuntur. Festus, Ge-

nnini dentes, quod a genis dependent.

Genuinum frangere in aliquo, Clanculum obrectare, lacerareque quem-

piam. Perf. 1. Sat. 129. Idem etiam dicitur & Genuino rodere.

Genuinum agitare, de Morfu difficili. Juven. 5. Sat. 69.

GILLO, Civitas Judææ, a qua Gilonitæ viri in ea habitantes. Jos. 15. 51.

GILLO, ðnis. m. Vasis fictilis genus. V. Scriver. in Mart. 2. 85.

Item, nomen viri apud Juven. 1. Sat. 40. al. Gello.

GILLUS, Vir fuit Tarentinus, de quo Herodotus nonnulla scribit lib. 3.

GILVUS, [χιρρος] Color medius inter album & rufum, nempe is qui &

Melinus dicitur: cujusmodi mellis color esse videtur. Virg. 3. Georg. 83.

de equis, — honesti

Spadices, glaucique: color deterrimus albis,

Et gilvo. ubi Servius, Aliud est candidum esse, id est quadam

nitenti

nitenti luce perfusum: aliud album, quod pallori constat esse vicinum. Gilvus autem melinus est color. Multi autem ita legunt Albis & gilvo: ut non album & gilvum, sed albogilvum vituperet. Quod si singuli colores vituperandi sunt, quanto magis mistus uterque, id est albo-gilvus? conf. GALBRUS.

G I N

GINDES, Fluvius Persiæ. Tibull. 4. 1. 141.
 — rapidus Cyri dementia Gindes. ubi V. Brœkh.
ZINGIBER. V. ZINGIBER.
GINGIVA, æ. f. [ἐλὼν, ἐνυλὼν] Pars oris cui dentes inhaerent. Plin. lib. 23. cap. 6. Ex his dulcia, quæ apyrina alio nomine appellavimus, stomacho inutilia habentur, inflationes pariunt, dentes gingivasque lædunt. Juven. 10. Sat. 200.
 Frangendus misero gingiva panis inermi.
 Russam defricare gingivam. Catal. 37. 19.
INGIVIA, æ. dimin. [ἐλίδιον] Apul. Apol. pag. 278. Complana-torem tumidulæ gingivulæ.
INGRIO, ii, itum, irc. Anferum vocis proprium est, auctore Festo. Unde **INGRA**, æ. f. Saltatio funebris, quam edebant ad tibiam cognominem. Pollux. 4. 14. Scal. Poet. 1. 18
INGRINA, æ. f. Tibiæ exiguæ genus. Festus. Unde etiam **INGRITOR**, vel ut nonnulli, **GINGRIATOR**, oris. m. apud eun-dem Festum.
INGRITUS, ñs. m. Arnob. lib. 6. de anferibus capitulinis. In anferum ponere & collocare ingritibus.
INNUS, i. m. [ίννος, εννος] Hinnus, ex equo & asina natus. Varro 2. de R. R. 8. Columel. 6. 37. Martial. lib. 6. 77.
 Haud aliter videtur Atlas cum compare ginno. Sic legit Scriver. Sed nonnulla exemplaria exhibent Gibbo.

IPEDES, Scytharum Populi. Ilid. 9. 2. [Sigipedes Treb. Poll. in Claud. 6. nisi erratum est, Gepidæ Vopisc. in Probo cap. 18. & Salvian. Mass. lib. 4. de Gub. Dei. quod verum nomen puto.
IPSUM, **GIRUS**, &c. V. GYPSUM, GYRUS.
IRGILLUS, i. Instrumentum quo fila revolvuntur. Gallicum vulgus vocat, *Un Devoidir*. Ilid. 20. 15.
ITH, vel **GIT**, n. indecl. [μελιθιον] Genus feminis. Columel. lib. 6. cap. 34. pr. Plin. lib. 20. cap. 16. Gith, ex Græcis alii melanthion, alii melanspermon vocant. Optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. Medetur serpentium plagis & scorpionum. Plant. Rud. 5. 2. 39. Os calet tibi, num gith frige factas? Hoc autem in loco melioris notæ libri exhibent, Nunc id frigidifectas. V. Solmas. in loc.
 Officinæ (inquit Ruell. lib. 3. cap. 51.) *Nigellam Romanam* appellant, rura nostra *Poirretam*, quasi Piperaceam, dicunt, quod odoratum pipe-ris modo referat acrimoniam, aut quia piperis vice in multis utantur. Ibid. plura: ubi contendit Gith non esse, quam Nigellam cognominant. Est &
ITAGO, auctore Hermolao, quæ in frumentis crescit, herba inutilis feminis, gith speciem referens.

G L A

GLA. Gloria, Gladiator. **GLAD**. Gladiator. **GLA**. N. L. Gloria nominis Latini. **GLA**. R. S. Gloria Romani Senatus. **GL**. R. Gloria Romanorum.
LÄBER, bra, brum. Adj. [ψιδος, ἀργός, λεοναργον] Quod est læve & fine pilis. Varro 2. de R. R. cap. 2. Si quem glabrum facere velis. Mar-tial. lib. 12. 28. Glaber crure. Sic, Glabrum sues, densæque. Columel. lib. 1. in præf. i. e. Raripilæ, ut ibidem loquitur.
Glabrior, Compar. [ψιλοτερος] Plaut. Aul. 2. 9. 6.
 — Tu istum gallum, si sapias,
 Glabriorem reddes mihi quam volvus ludisti.
LABELLUS, Adj. dimin. [λαβέλλου] Apulejus lib. 1. Florid. pr. pag. 341. Quod Apollo esset & coma intonsus, & genis gratus, & corpore glabellus.
LABELLA, æ. f. Id interstitium quod supercilia super nasum discrimi-nat, quia sine pilis esse consuevit. Mart. Capella lib. 2. pag. 24. Qua-rum una deosculata philologie frontem illic, ubi pubem ciliorum discrimi-nat glabella medietas. [Nisi Glabella legendum, ut sit Adj.]
LABRÆTUM, i. n. [ψιδόν] Glabreta in agro dicuntur, Loca in quibus, propter aliquem humorem noxium, fegetes non proveniunt. Columel. lib. 2. cap. 9. Ea glabreta signis adhibitis notari convenit: ut suo tem-pore vitis ejusmodi medeamur.
LABRATOR, oris. Qui pice, seu psilothro corpus lavigabat. Erat inter officia domus Augustæ.
LABRARIUS, i. m. Idem. Vetus inscriptio: DIOPHANTVS, TI. CAESARIS. ORNATOR. GLABR. i. e. Ornator glabrarius. V. Scalig. ad Manil. lib. 4. 151. pag. 362. ed. Argent. Unde &
LABRARIA, æ. f. Quæ spoliat & expilat. Martial. lib. 4. 28. De Meretrice avara.
LABRIO, Cognomen est Aciliorum ab habitu corporis uni alicui impo-ritum, quod depilis esset, & ab eo ad suos posterios propagatum. Glabri-nim depiles sunt. Cic. 6. Att. 1.
LABRO, [ψιδω] ære. Pilos auferre. Columel. lib. 12. cap. 53. Quum ib aqua pridie sues prohibiti sunt, postero die mactantur: & vel aqua ardente, vel ex tenuibus lignis flammula facta glabrantur.
LABRO, [ψιδω] ære. pro eo quod est Glabrum fieri utitur. Colu-mel. lib. 2. cap. 9. Loca glabrentia.
LABRISCO, [αβρίσκου] ære. Glabrum fieri, i. e. Sine pilis aut capillis ut plumis fieri, quod evenit nonnunquam aliquo morbo.
 Glabrescit etiam area, quum herbis attritis complanatur. Columel. lib. 2. cap. 20.
LABRES, ei. f. [παγός, κρυμύς, παγοειδός, κρύσταλλου] Aqua congelata. Plin. lib. 8. cap. 28. Aure ad glaciem apposita.
 Glacies aris, duriuscula translatio est pro Duritie. Lucret. 1. 493.
 Tum glacies aris flamma devicta liquefit. Hic Glaciem aris dixit, audacia in loquendo pæne temeraria, pro Soliditate, rigore, & duritie, quod talis glacies sit. Vel potius Græcos imitatus est, quibus παγοειδής, id est glacies, etiam saxum significat solidum & du-rum, sed & frigus. Turneb.

Aspera glacies. Virg. 10. Ecl. 49.
 Ah, tibi ne teneras glacies fecet aspera plantas.
Astricta ventis glacies. Ovid. 1. Met. 120.
Cærulea glacie concretus. Virg. 1. Georg. 236.
Fragilis glacies. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
Frigida glacies lædit molle pecus. Virg. 3. Georg. 298.
Frigidius glacie pectus. Ovid. 1. Epist. 22.
Futilis glacies ictu dissiluit. Virg. 12. Æn. 740.
Indurata glacies. V. INDURO.
Iners stat glacies. Hor. 2. Carm. 9. 5.
Lucidior glacie. Ovid. 13. Met. 795.
Nivalis glacies. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 70.
Saucia sole incerto glacies. Ovid. 2. Met. 808.
Ignis exolvit glaciem. Lucret. lib. 6. 878.
Flumina trudent glaciem. Virg. 1. Georg. 310.
GLACIO, [παγίω] ære. In glaciem convertere. Plin. lib. 14. cap. 21.
 Glaciata moles prodigii modo.
Glaciare, pro Glaciari. Plin. lib. 29. cap. 3. ad fin. Fit autem hieme, quoniam æstate non glaciatur nisi accepta cera.
Jupiter glaciatur nives. Hor. 3. Carm. 10. 7.
Glaciari, In glaciem converti. Plin. lib. 24. cap. 13. Flore ejus aquam glaciari Pythagoras tradit.
Humor glaciatur in gemmas. Plin. lib. 8. cap. 38. Lyncum humor ita red-ditus ubi gignuntur, glaciatur arefcitve in gemmas carbunculis similes.
GLACIANS, Partic. [παγίων] ut, Glaciantes auræ Boreæ. Valer. 4. Argon. 722. al. Glaciales.
GLACIATUS, aliud Partic. [παγοθεός] Columel. lib. 7. cap. 82. Nec dubium quin hci ramulis glaciatus caseus jucundissime capiat. i. e. Coagulatus.
Humor glaciatus in grandines. Plin. lib. 2. cap. 39.
GLACIALIS, e. Adj. [κρυαίωδης] Quod in glaciem astringi solet. Juven. 2. Sat. 1.
 Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glaciale
 Oceanum. Columel. lib. 3. cap. 1. Declinatio mundi glacialis.
Fretum glaciale. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 176.
Frigus glaciale. Ovid. 9. Met. 581.
Polus glacialis. Sen. Herc. fur. 1.
GLACIRO, ære. Proprium est vocis anferum. Auctor Philomela, 19.
 Cacabat hinc perdix, hinc glaciatur improbus anfer. Quidam le-gunt Glossitat, alii Gratitat. [Cur non potius Glocitat? V. GLOCIDO.
GLADIUS, i. m. [μαχαιρα, κληρίς] Varro de L. L. 4. 24. Gladius, c in g commutato, a Clade, quod fit ad hostium cladem. Plaut. Trin. 1. 2. 92.
 Dediti næ hoc pacto ei Gladium, qui te occideret. i. e. Mi-nistrasti materiam & adjumentum ad perniciem.
Sica & gladius. Cic. 3. in Catil. 8.
Gladii jus. Potestas animadvertendi in facinorosos meri imperii est, ut jurisconsulti scribunt, idque gladii jus est. Quod quidem ex ea tractum est consuetudine, quod principes Romani præsidibus & præfectis præ-torio, iisque, quibus hoc imperium esse volebant, gladium dabant. Id facile est conjicere ex verbis Papinii sic scribentis, 5. Silv. 2. 177.
 Felix qui magno jam nunc sub præside jæras,
 Cuique sacer primum tradit Germanicus enses. Sed & Impe-ratoris gladius unius erat curæ commissus, præfecti scilicet prætorio, quum Imperator etiam multo magis merum imperium teneret, quom quibus eam potestatem in provinciam euntibus mandabat. Turneb.
Acutus gladius. V. ACUO.
Cruentus gladius. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Enormes gladii. Tacit. Agric. 36.
Fulgens gladius. Cic. 5. Tusc. 62.
Ingentes gladii. Tacit. Agric. 36.
Minax gladius. Firmic. lib. 6. cap. 31. Tunc enim gravia vulnera minax contententium gladius infligit.
Plumbeus. V. p. p. Jugulare &c.
Vacuum vagina gladius, **Nudatus**, **Strictus**. Cic. pro M. Marcel. 17.
 Vidimus tuam victoriam prætorum exitu terminatam, gladium vagina vacuum in urbe non vidimus. Hypallage est.
Cingere se gladio. V. CINGO.
Comprehendi cruento cum gladio. Cic. 2. de Orat. 170.
Conficere gladio nostro sententiam alicujus, est quod alia forma dicitur, Jugulare & conficere sermonem alterius: h. e. Verbis nostris ita facere, ut ejus sententia minus probeatur. Cic. pro Cæcin. 82. Aut tuo (quemad-modum dicitur) gladio, aut nostro, defensio tua conficiatur necesse est.
Distringere gladium. Cic. 3. Off. 112.
Educere gladium e vagina. Cic. 2. de Invent. 24.
Eunt gladii per latus meum. Ovid. 10. Epist. 88.
Extrahere gladium e vulnere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Fabricare gladium. Quintil. lib. 3. cap. 2. & lib. 2. cap. 16.
Finire dolorem gladio. Ovid. 1. de Pont. 6. 41.
Imbuere feclere gladium. V. IMBUO.
Incumbere gladio. V. INCUMBO.
Infigere gladium hosti in pectus. V. INFIGO.
Insequi alicquem stricto gladio. Cic. 2. Philipp. 21.
Ire per ignes & gladios. Ovid. 8. Met. 76.
Jugulo hunc suo sibi gladio. Erasmi. Suo gladio, suove telo jugulari di-citur, Qui suis ipsius dictis revincitur: aut Qui suo pte invento, dolore capitur, denique in quem quocunque modo seu dictum seu factum re-torquatur, quod ab ipso profectum sit. Translatum ab his, qui in pugna suis ipsorum telis aliquando confodiuntur. Ter. Adel. 5. 2. 14.
Jugulare plumbeo gladio, est Futili levique argumento convincere quem-piam. Cic. 1. Att. 13. Quum illum plumbeo gladio jugulatum a me in diceret. Idem 4. de Fin. 48. Frigidum argumentum, Plumbeum appellat pugionem. Erasmi.
Micant gladii. V. MICO.
Minantes triste gladii. Lucret. lib. 1.
Nudare gladios. V. post VEDUS.
Obrundere gladios. Claud. in Conf. Mall. Theod. 167.
Occupaverunt portas districtis gladiis. Cæf. 7. Bell. Gall. 12.
Percutere gladio. V. PERCUPIO.
Perfodi gladiis. V. PERFODIO.
Pectora gladio petit. Ovid. 5. Met. 185.
Recondere gladium in vaginam. Cic. 2. de Invent. 14.

Recondere gladium lateri, Infigere in latus. Ovid. 12. Met. 483.
 Rejecimus mucrones gladiatorum a jugulis nostris, Repulimus. Cic. 3. in Catil. 2.
 Retudimus gladios in remp. districtos. Cic. 3. in Catil. 2. Al. Retorsimus.
 Stringere gladios. Virg. 12. Æn. 278.
 Stricti gladii. Ovid. 15. Met. 801.
 Trajectus gladio. Ovid. 2. Epist. 140.
 Transegit seipsum gladio. Tacit. 14. Ann. 43.
 Gladium, neutro genere dictum esse apud antiquos auctor est Nonius 3. 106. Lucil.
 Hærebat mucro gladium in pectore totum. [Suspecta mihi.
 Gladius, [ἐπίμαχος] Piscis apud Plin. lib. 32. cap. 11.
 GLADIOLUS, i. m. [μαχαλιον] dimin. Apul. Miles. 2. pag. 122.
 Gladiolo solito cinctus. Item
 Gladiolus, [ἐπίμαχος] Herba quædam, quod sit foliis gladii similis. V. Plin. lib. 21. cap. 11.
 GLADIOLA, æ. f. Idem. Messalæ vox apud Quintil. 1. 6. pag. 83.
 Burm. quam illo ævo vix tolerabilem pronunciat. [Neutrum plurale videtur, a sing. Gladiolum. Sed forte Gaudiola legendum.
 GLADIARIUS, i. m. [ἐπιμαχος] Gloss. Gr. Lat.
 GLADIATOR, òris. [μαχημαχος] Gladiatores, Servi homines dicuntur, quos lanistæ artem armorum docebant: quique in foro, seu quo alio in loco depugnabant, populi delectandi gratia. Dicuntur & generaliter Omnes qui gladiis pugnant, etiam discendi gratia.
 Gladiatoris appellatione sæpissime per contumeliam Audacem ad facinus hominem designat Cicero passim, ut ipse docet, 7. Philipp. 17. Græchorum potentiam majorem fuisse arbitramini, quam hujus gladiatoris futura sit? quem gladiatorem non ita appellavi, ut interdum etiam M. Antonius gladiator appellari solet, sed ut appellant ii qui plane & Latine loquuntur. Plura exempla infra subjecta sunt.
 De Gladiatorum origine ac causa Julius Capitolinus in Maximo & Balb. cap. 8. habet hoc pacto. Unde mos tractus sit, proficiscentes ad bellum imperatores ut munus gladiatorium & venatus darent, breviter dicendum est. Multi dicunt apud veteres hanc devotionem contra hostes factam, ut civium sanguine litato, specie pugnarum fortunam fiant. Alii hoc litteris tradunt, quod verisimilius credo, ituros ad bellum Romanos debuisse pugnas videre, & vulnera, & ferrum, & nudos inter se coeuntes, ne in bello armatos hostes timerent, aut vulnera & sanguinem perhorrescerent.
 Gladiatorum vocabulo etiam ipsa gladiatoria spectacula appellantur. Cic. 9. Philipp. ad fin. Circumque eam statuam ludis, gladiatoribusque liberos posterosque ejus quaque versus pedes quinque habere. Gladiatoribus, i. e. Quum gladiatores pugnant.
 Gladiatorum munus primum Romæ datum est in Foro boario, Appio Claudio, M. Fulvio Consulibus. Dederunt M. & D. Bruti, funebri memoria patris cineres honorando. Hæc Valer. Max. lib. 2. cap. 4. 7.
 Gladiator, Mira genera Gladiatorum erant, Samnites, Provocatores, Retiarii, Mirmillones. ex his oppositi in pugnis Samnites, & Provocatores: quod illa Ciceronis verba in oratione pro Sextio 134. videntur ostendere: Quum ne de venalibus quidem homines electos, sed ex ergastulis emptos, nominibus gladiatoris ornari, & sortito alios Samnites, alios Provocatores fecerit. Retiarii autem, & Mirmillones componebantur: id quod Valer. Max. lib. 1. 7. 8. & Quintil. lib. 6. cap. 3. ubi de Pedonis dicto, declarat. Samnites ad pugnandum primo lenti: Provocatores ex se nomen sumpserunt, quia certaminis initio provocare adversarios solent. unde Hor. 2. Epist. 2. 98.
 Lento Samnites ad limina prima duello. Mirmillones & Secutores dicebantur: quod, si quis Festum, & Quintil. lib. 6. & Suet. in Calig. 30. legerit, facile poterit conjicere. de Secutoribus meminit & Cic. 7. Att. 14. & Juven. 8. Sat. 210. Ex commentario P. Manut. in Orat. pro Sexto. l. c. V. MIRMILLO, & Retiarius in BETE, & Sequitor in SEQUOR. Plenissime de singulis Lips. Saturnal. lib. 2.
 Cum Munus gladiatorum significare vellent, Gladiatorium dicebant, ut Cic. 1. Att. 24. item lib. 1. bis, & Philipp. 9. item 10. Fam. 23. Pedianus, Dare gladiatorium, dixit, quum subintelligeret, munus. Ex nostro commentario in Epist. ad Att. [Hæc loca, quæ non reperi, vereor ne falso allegentur. Enimvero vel Gladiatores, vel Munus simpliciter, pro Munere gladiatorio dixisse veteres ignorare nemo potest, qui eos obiter lectitarit, Gladiatorium vero n. g. ἰμαχικὸς pro Gladiatoribus positum legere me non memini.
 Genera gladiatorum plura: quorum primum lusus equestrium, duo enim equites, præcedentibus prius signis militaribus, unus a porta Orientis, alter ab Occidentis, præcedebant in equis albis, cum aureis galeis, minoribus & habilioribus armis. Retiarius, ab armaturæ genere, in gladiatorio ludo contra alterum pugnantem occulte ferebat rete, quod Jaculum appellatur; ut adversarium cuspide insequentem operiret, implicitumque viribus superaret, quæ armatura pugnabat Neptuno, tridentis caussa. Secutor est ab insequendo retiarius dictus: gestabat enim cuspidem & massam plumbeam, quæ adversarii jaculum impediret; ut, ante quam ille feriret rete, ille superaret. hæc armatura sacrata erat Vulcano. ignis enim aquam semper insequitur, ideoque cum retiario componebatur, quia ignis & aqua semper inter se inimici sunt. Laqueatorum pugna erat, fugientes in ludo homines, injecto laqueo impeditos prostrare, amictos umbone pelliceo. Velitum pugna erat ut ultro citroque tela objectarent. erat autem eorum varia pugna, & spectantibus gratior quam reliquæ. Velites autem vocati sunt, sive a volitatione, sive a civitate Etruscorum, quæ Veletes vocabatur. Isidorus de Etymologiis. 18. 53. seq.
 Familia gladiatorum. Cic. pro Sulla, 55. Est turba gladiatorum ex eodem ludo.
 Centum paria gladiatorum. Hor. 2. Serm. 3. 85. Paria enim fere numerabant.
 Athletæ & gladiatores. Cic. in Orat. 228.
 Homines gladiatores & scarii. Cic. pro Rosc. Amer. 8.
 Importunissimus gladiator. V. IMPORTUNUS.
 Inficius armorum gladiator. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Vetus ac nobilis gladiator. Cic. pro Rosc. Amer. 17.
 Bonus gladiator rudem tam cito accepit. Cic. 2. Philipp. 24.
 A gladiatore cessasse lanista videtur. Cic. pro Rosc. Amer. 118. Al. A gladiis recessisse.
 Cum bultuario gladiatore decertare. Cic. in Pison. 19. Quia ad busta dimicabant. V. in BUSTUM.

Gladiator & militi armorum ars ludicra prodest. Cic. 2. de Orat. 84.
 Victus repetit gladiator arenam. Ovid. 2. Trist. 17.
 Gladiatores nobiles. Cic. 3. Philipp. 35. Quod gladiatores nobiles faciunt, ut honeste decumbant, faciamus & nos.
 Gladiator, Gladiorum artifex. Arcadius l. ult. D. De jure immunitatis, Carpentarii, scandularii, gladiatores, tubarii, cornuarii, &c. Quem in locum sic ait Budæus, Gladiatores hic, si verbum mendosum non est, non μουμαχος sunt, qui ab lanista instituebantur: sed μαχημαχοι, hoc est gladiarii, & telorum artifices.
 GLADIATORIUS, a, um. Adj. [μαχημαχος] ut, Gladiatorius ludus. Cic. 2. in Catil. 91. Nemo est in ludo gladiatorio paulo ad facinus audacior, qui se non intimum Catilinæ esse fateatur.
 Animus gladiatorius. Erasim. Proverbii speciem habet quod legimus in Phorm. Ter. 5. 7. 71. Hi gladiatorio animo ad me affectant viam. Quo significatur, Ita tendi ad nocendum alteri, ut id cum proprio etiam periculo tentetur, animo pertinaci, paratoque vel perdere, vel perire. Nam gladiator composito ad certamen hæc pugnae proposita fors est, aut occidere si occupaverit, aut occumbere si cessaverit. Quicquid insigniter improbum est, & ad omnem contentionem paratum, gladiatorium appellamus. Gladiatoria corporis firmitas, gladiatoria audacia, gladiatorius animus. Hæc Erasim. in Adagio, Bithus contra Bacchium. Certamen gladiatorium. Cic. 2. de Orat. 317.
 Congressus gladiatorius. Plin. lib. 8. cap. 2.
 Locus gladiatorius. Cic. pro Muren. 73. Nec si virgo Vestalis hujus propinqua & necessaria locum suum gladiatorium concessit huic, non & illa pie fecit, & hic a culpa est remotus. Al. Gladiatoribus.
 Munus gladiatorium. Plin. lib. 15. cap. 18. Ara inde sublata gladiatorio munere Divi Julii, quod novissime pugnavit in foro. [Hic intelliguntur & Ipsi gladiatores, & Dies ipse, quo pugnarunt.
 Pugna gladiatoria. Cic. pro Milon. 93.
 Qui munus gladiatorium, seu gladiatores dabat populo, vocabatur Dominus. Cic. 2. Att. 19. [Non satis ex hoc loco apparet. En verba: Gladiatoribus, qua dominus, qua advocati sibilis conscissi. i. e. Die quo gladiatorium munus datum fuit.
 Gladiatorium quoque ponunt sine adjecto scriptores, subaudio substantivo. Liv. 44. 31. Vix gladiatorio accepto, decem talentis, ab rege rex, ut in eam fortunam recideret. subaudi Præmio, vel Auctoramento.
 Gladiatorium est stomachari: h. e. Gladiatorum proprium, non autem virorum fortium. Cic. 4. Tusc. 48. An vero vir fortis nisi stomachari cœperit, non potest fortis esse? Gladiatorium id quidem: quanquam in eis ipsis videmus sepe constantiam.
 GLADIATORIBUS, Adv. Lampr. in Commod. 15. Quæ gladiatorie faceret GLADIATORIA, æ. f. [μαχημαχία] Pugna gladiatoria, sive Congressus gladiatorum. Tacit. 3. Ann. 43. Adduntur e servitiis gladiatoria destinati.
 GLANDOMIRON, [Γλανδομυρον] Hispaniæ Tarraconensis urbs Ptolem. Vulgo hodie Mondarvedo.
 GLANIS vel CLANIS [κλανίς] olim Liris Fluvius dictus Etruriæ. testis Strabo lib. 5. & Plin. lib. 3. cap. 5. ubi & alterius ejusdem nominis fluvii meminit, qui in Tiberim influit.
 GLANS, glandis. f. [βελαντιον, δρεσδαλον] Fructus arboris quercus Plin. lib. 7. cap. 56. Ceres frumenta invenit, quum antea glandes vescerentur.
 Glans, Fructus omnium arborum glandiferarum. Plin. lib. 16. cap. 5. Dulcissima est omnium glans fagi. Virg. 4. Georg. 81.
 Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.
 Glandem quæ proprie intelligitur, ferunt robur, quercus, esculus, ceruus, ilex, suber. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Glandis appellatione, (inquit Cajus in l. Qui venenum. D. de verb. & rer. signif.) Omnis fructus ut Jabolenus ait, continetur exemplo Græcæ sermonis, apud quos omnes arborum species ἀκρόδρου appellantur.
 Caduca glans est. Quæ ex arbore cecidit, inquit Paul. in l. Silva cædua. D. de verb. signif. Lucret. lib. 5. 1362.
 Cerrea glans. V. CERRUS.
 Fagea glans. Plin. lib. 16. cap. 5. Namque alia fageæ glandi figura alia quernæ, & alia ilignæ.
 Hiberna glans. Virg. 10. Ecl. 20.
 Uvidus hiberna venit de glande Menalcas.
 Iligna glande nutritus aper. Hor. 2. Serm. 4. 40.
 Querneæ glans. Columel. lib. 9. cap. 1. Querneæ glandis, ilignæ nec minus cerreæ.
 Glans & pabulum. Cic. de Arusp. Resp. 5. Quid enim hunc persequi peccudem ac belluam, pabulo inimicorum meorum & glande corruptum
 Glans, Plumbum in modum glandis formatum, quod antiqui milites in bello jaculabantur. Sallust. in Jugurth. 57. Pars eminus glande aut lapidibus pugnare. Hirt. Bell. Afr. 20. Sagittasque & tela uti fierent complura, curare, glandes fundere, fudes comparare. Stat. 1. Achill. 436.
 Plumbea glans. Lucret. lib. 6. 178.
 Denique glans est Summa pars penis, quæ præputio tegitur. Cels. 7. 24.
 Glandis in nominativo ling. poni apud poetas notat Probus in Catho. V. Erythr. Ind. ad Virg.
 GLANDULA, æ. dimin. [βελαντιον]
 Glandula, [αδην] Caro glandulosa in sue, quæ ab antiquis boni saporis putabatur. Martial. lib. 3. 82.
 Partitur apri glandulas palefritis.
 GLANDULOSUS, a, um. Adj. [αδενώδης] Plenum glandulis. Columel. lib. 7. cap. 9. Qui porcum laudat, qui est amplæ & glandulose cervici
 GLANDIUM, i. n. [αδην] Pars quædam intestinorum est, ut inquit Priscianus. Alii volunt esse Partem apri juxta cervicem, vel ipsam cervicem. In hac enim glandule pollicæ sunt. Plaut. Capt. 4. 4. 7.
 Arripuit gladium, prætruncavit tribus tergoribus glandia. Plin. lib. 8. cap. 51. Idem lib. 16. cap. 38. Quibusdam sunt tubera sicut in carne glandia. Idem lib. 17. cap. 6. V. Harduin.
 GLANDIONIDA, æ. f. Glandionidam dixit parasitus apud Plaut. Men. 1. 3. 27. pro Glandis, ut Pernonidem pro Pernis. Ita enim scribendum esse docet Gronovius. Quæ nomina ad eum modum per lasciviam jocum parasiticum formantur:
 Glandionidam, Suillam, Iaridum pernonidem, aut Sinciput, aut polimenta porcina, aut aliquid ad eum modum. V. Gronov. in loc.

GLANDIFERA, ēra, ērum. Adj. [*βλανοφόρος*] Quod glandes producit. Cic. 1. de Legib. 2. Quare glandifera illa quercus, ex qua olim evolavit Nuntia fulva Jovis, &c. Ovid. 12. Met. 328.

Glandifera & fructuosa arationes. Cic. 2. Philipp. 101. Quandoquidem hæ quondam arationes Campani & Leontini, in Pop. Rom. patrimonio glandifera & fructuosa ferebantur.

Etiam Fagus glandifera. H. St.
GLANDARIUS, a, um. Adj. [*βλαναίος*] denominativum a Glande: ut Glandaria silva, quæ servatur glandis ferendæ causa. Cato cap. 1.

GLANUM, [*Γλανών*] Salyum civitas in Gallia Ptolemæo. Vulgo *Gar*.
GLANIS, idis. f. vel **GLANUS**, i. m. [*γλανίς*] Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 43. Cantius, qui & glanis vocatur, averfos mordet hamos, nec devorat, sed esca spoliatur.

GLAPHYRUS, a, um. Adj. [*γλαφυρός*] Festivus, jucundus, ornatus, politus. Nomen proprium nobilis Citharædi. Juven. 6. 77. Martial. lib. 4. 5. Vendere nec vanos circa palatia fumos:

Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro.
GLAREA, æ. f. [*γλαρίς*] Minutissimi lapilli, qui in fluviorum ripis, vel maris litoribus reperiuntur: vel terra potius fabulosa, huiusmodi minutis lapidibus plena. Columel. lib. 2. cap. 2. Qui cum parte dimidia lapides minutos vel nudam glaream receperint. Idem lib. 6. cap. 23. Stabula sunt optima faxo aut glareæ strata.

Pulvis & glareæ. Cic. 3. Q. frat. 1. Eo loco pulvis non glareæ injecta est. Glareæ & arena. Columel. lib. 11. cap. 3. Nisi aut nudæ glareæ, aut sine ullo robore solutissimæ arenæ.

Dura glareæ. Tibul. lib. 1. 7. 59.
Jejuna glareæ, i. e. Sicca & sterilis terra. Virg. 2. Georg. 212. Servius.

GLAREOLA, æ. dimin. Plaut. Glareolam manu effundens. [Sed non reperi. Forte in Suppof.]

GLAREOSUS, a, um. Adj. Plenum glareæ. Plin. lib. 26. cap. 8. Silaus nascitur glareosis & perennibus rivis, cubitalis, apii similitudine. Glareosa & faxosa amat ficus. Columel. de Arborib. cap. 21. Glareosa & fabulosa arva. Columel. lib. 2. cap. 10.

Glareosa faxa. Liv. 21. 31. extr. Sigonius ex vetustis codicibus legit Glomerosa. Sed veterem lectionem retinuit Gronov.

GLASTUM, i. n. [*γλαστρον*] Herba qua fullones pannos inficiunt. Plin. lib. 22. cap. 1. Simile plantagini glastum in Gallia vocatur: quo Britannorum conjuges nurusque toto corpore oblitæ, quibusdam in sacris nudæ incedunt, Æthiopum colorem imitantes. Cæsar etiam auctor est, Britannos se hac inficere, quo horridiori sint aspectu in pugna, lib. 5. Bell. Gall. 14. uti quidem in multis codd. scriptum extat. Alii Vitro legunt. V. Ciacc. & Davies. ad loc.

GLAUCIUS, ære. Verbum proprium catulis. Auc̃t. Philom.
Glaucit & catulus: at lepores vagiunt.

GLAUCIUM, [*γλαυκίον*] Herba genus silvestris & erraticæ, Rhœa vocatur: alii Paralion dicunt, nascitur in ablatu maris, aut nitroso loco. Hæc Plin. lib. 20. cap. 19. Glaucion (inquit Hermolaus) foliis dentis, minoribus quam papaveris, fordioribusque, gustu amaro cum quadam astrictione, granum habet crocei coloris.

GLAUCOMA, **GLAUCOPIS**. V. **GLAUCUS**.
GLAUCUS, a, um. Adj. [*γλαυκός*] Quod admistum habet viridi colori alborem quendam. Unde Virg. 4. Georg. 182. Glaucas salices, & olivas, & ulvam & equum dixit. Gell. lib. 2. cap. 26. Sed ne viridis quidem color pluribus quam a nobis vocabulis dicitur. Neque non potuit Virgilius (V. mox) colorem equi significare viridem volens, caruleum magis dicere equum, quam glaucum: sed maluit verbo uti notiore Græco, quam inusitato Latino. Noftris autem Latinis veteribus Cælia dicta est, quæ a Græcis *γλαυκώπις*, ut Nigidius ait, de colore cæli, quasi Cælia. Plin. lib. 9. cap. 36. de conchyliis loquens, Unde conchyliis peria, quis virus grave in fuce, color austerus in glauco, & inascenti similis mari? Amictus glaucus juturnæ. Virg. 12. Æn. 885.

Tantum effata, caput glauco contextit amictu,
Multa gemens: & se fluvio dea condidit alto. Ubi Servius,
Glaucio amictu, quasi propter undarum similitudinem.

Arundo glauca. Virg. 10. Æn. 205.
Equus glaucus. Virg. 3. Georg. 82. — honesti
Spadices, glaucique. Ubi Servius, Glauci, Felineis oculis,
i. e. Splendore perfusus.

Fronde glauca canentia salicta. Virg. 2. Georg. 13.
Fructus glauci olivæ. Claud. 2. in Eutrop. 271.
Oculi glauci, iidem qui & Cælii, quales sunt felis & leonis, & nocturæ oculi. Plin. lib. 8. cap. 21. Atque hinc ab Homero *γλαυκῶπις ἄστρην* est appellata, hoc est Pallas cæliis & glaucos oculos habens: quod antiqui summam puellarum pulchritudinem in glaucis oculis constituebant. conf. paulo supra ex Gellio & Virg. allata.

Oliva glauca. Stat. 2. Silv.
GLAUCUS, i. m. Piscis lautus & nobilis. V. Non. de Re Cib. 3. 28. Buleng. de Conviv. 2. 30. Plin. 9. 16. Quidam rursus æstus impatientia, mediis fervoribus sexagenis diebus latent, ut glaucus, aselli, auratæ. Idem lib. 39. cap. 11. Tradunt glaucum ætate non apparere.

GLAUCUS, [*Γλαυκῶπις*] Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Trojanis venit: cum quo Diomedes memor veteris hospitii junctis dextris amicitiam inivit, arinaque commutavit aenea prætio novem boum, cum illius aureis armis, quæ centum erant boum. Auc̃t. Homer. Il. 6. 236.

Glaucus, Sisyphi filius, qui apud Potniam regnavit, equas alebar humana corpora pascentes, a quibus & ipse postremo devoratus. Auc̃t. Probus grammatic. Servius vero dicit Glaucum Potniaden, sacra Venenis spermentem, ab equabus suis, quibus ad currum utebatur, dilaceratum. Virg. 3. Georg. 267.

— quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumere quadrigæ.
Alius fuit Minois filius, ab Æsculapio vitæ redditus. Hygin. Fab. 49.

Glaucus, Antenoris Trojani filius, ab Agamemnone interfectus, ut est auc̃t. Dictys Cretenensis lib. 4. cap. 7.

Alius item Lemnius statuarius apud Stephanum in *Ἀθήναις*.
Alius inter ministris Vulcani, qui Compactionem ferri excogitavit, commemoratur ab Herodoto lib. 1. & ex eo Steph. l. c.

Glaucus piscator, ut habetur in fabulis, pisces captos supra ripam explicuit, donec retia ficcarentur. At illi contacta herba, colligentes sese in mare profilerunt. Glaucus eam herbam degustans, immortalitatem adeptus Deus marinus factus est, ut est apud Ovid. 13. Met. extr.

Biformis glaucus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 12.
GLAUCINUS, Adj. [*γλαυκινός*] Glauci colorem habens. Mart. 9. 18. Pallia donavit glaucina, Cosme, tibi.

GLAUCOMA, ætis. n. & **GLAUCOMATUM**, i. n. & **GLAUCOMA**, æ. f. [*γλαυκώμα*] Vitium ejus humoris in oculis qui Crystallinus appellatur, nempe dum in colorem glaucum mutatur. Plaut. Mil. 2. 1. 70. Glaucum ob oculos objiciemus: eumque ita Faciemus, ut quod viderit, non viderit. Plin. lib. 29. cap. 6. Glaucum dicunt magi cerebro catuli septem dierum emendari, &c. Vetusiores in feminino plerumque usurparunt. V. Voss. Instit. Orat. 5.

GLAUCOPIS, idis. f. [*γλαυκώπις*] V. Glauci oculi, in **GLAUCUS**.
GLAUX, aucis. f. Herba. Plin. 27. 9.

GLEBA, æ. f. [*βλάξ, βάλξ*] Cæspes terræ: dicta quod sit quasi Globus, aut terra conglobata. Cic. pro Cæcin. 60. Quid igitur, si glebis, aut faxis, aut fustibus aliquem de fundo præcipitem egeris?

Cæspes & gleba. Cic. pro Cæcin. 60. Vinctus profecto non fuisse armatos eos qui saxa jacerent, quæ de terra tollerent: non esse arma cæspites, neque glebas.

Cunctantes glebæ. Virg. 2. Georg. 236. i. e. Magnæ & graves.
Patris gleba. Virg. 1. Georg. 44.
Uvisera glebæ. Sil. lib. 7.

Adimere nec glebam de aliquorum agris. Cic. 3. de Lege Agrar. 3.
Frangere inertes glebas rastris. Virg. 1. Georg. 94.
Humare glebis, Injecta terra. Cic. 2. de Legib. 57.
Injecta in os gleba. Cic. 2. de Legib. 57. Al. In eos.

Ostendere aquiloni supinatas glebas. Virg. 2. Georg. 261.
Possidere ullam agri glebam. Cic. 5. Verr. 28.
Sitiens gleba, Sicca humus. Claud. de Bell. Gild. 151.
Versare ligonibus glebas. Hor. 3. Carm. 6. 39.

Virens gleba, i. e. Cæspes. Juven. 12. Sat. 85.
Uruntur ficcis femina glebis. Hor. Epod. 16. 55.
Lycii Indici glebæ. Est autem Lycium Indicum, Medicamenti genus.

Plin. lib. 24. cap. 14. Indici differentia, glebis extrinsecus nigris, intus rufis. Hinc facile colligas, rem omnem in globi modum constructam, posse glebam appellari. Sic Lucret. 3. 328. Glebæ rhoris. Plin. lib. 36. cap. 6. Inter hos primum, ut arbitror, marmoreos parietes habuit scena M. Scauri, non facile dixerim fectos, an solidis glebis positos. Et cap. 19. ad finem, Phrygius lapis gentis nomen habet. Est autem gleba pumicosa.

GLEBARIUS, a, um. Adj. ut Boves glebarii. Varro 6. de L. L. 4. Equeis, ut dicti valentes glebarii, qui facile profcundunt glebas, &c.
GLEBOSUS, a, um. Adj. [*βλακωδής*] In formam Glebæ. Plin. lib. 35. cap. 15. de sulphure, Genera quatuor: vivum quod Græci apyron vocant, nascitur solidum, hoc glebosum. h. e. In formam glebæ.

Compar. Plin. lib. 35. cap. 16. Altera glebosior, candida. de Samia terra.
GLEBALIS, e. Adj. Ammian. 23. 5. Agger glebalis.
GLEBATIM, Adv. Lactant. Mort. Perf. cap. 23. pr. Agri glebatim metiebantur. i. e. Per singulas glebas.

GLEBULA, æ. f. dimin. [*βλαβύλιον*] Columel. lib. 1. 6. extr. Lapillisque carent, & glebulis, quas per trituram fere terrena ermittit area. Valer. Max. 5. 3. ext. 3. Nullam, quæ ossibus ejus injiceretur glebulam invenit. conf. Juven. 14. 165. Deinde de aliis rebus; ut, Glebulæ nivis; eodem modo ac Gleba.

GLEBULENTUS, a, um. Adj. Apul. de Deo Socr. pag. 46.
GLECHON, ðnis. m. [*γλεχών*] Pulegium. Apul. de Herb. 92. Diosc. 3. 36.
GLECHONITES, æ. m. [*γλεχωνίτης*] Vinum ex pulegio. Columel. 12. 35. Diosc. 5. 54.

GLESSUM, i. n. Electri species. Plin. lib. 37. cap. 3. pr. Certum est gigni in insulis Septentrionalis Oceani, & a Germanis appellari glessum. Itaque & a nostris unam insularum ob id Glessariam appellatam, Germanico Cæsar ibi classibus rem gerente, Austraviam a Barbaris dictam. Nascitur autem defluente medulla pinei generis arboribus, ut gummi in cerasis, resina pineis. Erumpit humoris abundantia: densatur rigore vel tepore autumnali. Tacit. de Germ. 45. 6. Soli omnium succinum, quod ipsi Glessum vocant inter vada, atque in ipso litore legunt. V. & Buleng. de Conviv. 4. 13. conf. ELECTRUM.

GLEUCINUM, i. n. [*γλευκίνιον*] Oleum musto & odoramentis conditum. *κλεῦκον*, mustum. Gleucini olei compositionem vide apud Columel. lib. 12. cap. 51. Plin. lib. 23. cap. 4. Gleucino mustum incoquitur vapore lento. Ab aliis sine igne, circumdatis vinaceis, diebus XXI bis singulis permittunt. Consumiturque mustum oleo. Postea recenset quæ admisceantur odoramenta. Gleucini quoque meminit abunde Dioscor. lib. 1. 156.

GLIRES, gliris. m. [*γλῆρις*] Animal muri simile, quod nutritur in arboribus, & bonam partem anni somno consumere dicitur. Admittebatur conviviis veterum. V. Næv. apud Non. 2. 633. Plin. lib. 8. cap. 57. Martial. 3. 58. Somniculosos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.

GLIRARIUM, i. n. [*γλεορῆριον*] Locus in quo nutriuntur glires. Varro 3. de R. R. 15. Glirarium dissimili ratione habetur, quod non aqua, sed maceria locus sepitur.

GLIRIUS, a, um. Adj. Torpens, stupidus. Gloss. Isidor.
GLISCO, [*γλισκός*] ære. Crescere est, inquit Festus: at proprie Latenter crescere significat. V. Serv. ad Virg. 12. Æn. 9. Gebi. Crep. 3. 5. Plaut. Afin. 5. 2. 6. Pulchre hoc gliscit prælium. Idem Capt. 3. 4. 27. Cic. in Hortens. Ad juvenilem libidinem copia voluptatum gliscit illa. ut ignis oleo. Gell. lib. 2. cap. 7. Eadem autem ipsa, quæ crescente luna gliscit, deficiente contra luna deficiunt.

Numero gliscere. Tacit. 4. Ann. 5. Quum ex usu temporis huc illic nearent, gliscerent numero, & aliquando minuerentur.
Anheio fiatu gliscit. Valer. 2. Argon. 278.

Auctoritas gliscit. Tacit. 4. Ann. 36. Punis ingenii, gliscit auctoritas.
Certamen gliscit. Tacit. 4. Hist. 43.
Cutis fursula veneno ac sanie gliscit. Stat. 1. Theb. 107.

Dignatio sacerdotum gliscit. Tacit. 4. Ann. 16.
Discordia gliscit. Tacit. 4. Ann. 17.

G L I

GLIS, gliris. m. [*γλῆρις*] Animal muri simile, quod nutritur in arboribus, & bonam partem anni somno consumere dicitur. Admittebatur conviviis veterum. V. Næv. apud Non. 2. 633. Plin. lib. 8. cap. 57. Martial. 3. 58. Somniculosos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.

GLIRARIUM, i. n. [*γλεορῆριον*] Locus in quo nutriuntur glires. Varro 3. de R. R. 15. Glirarium dissimili ratione habetur, quod non aqua, sed maceria locus sepitur.

GLIRIUS, a, um. Adj. Torpens, stupidus. Gloss. Isidor.
GLISCO, [*γλισκός*] ære. Crescere est, inquit Festus: at proprie Latenter crescere significat. V. Serv. ad Virg. 12. Æn. 9. Gebi. Crep. 3. 5. Plaut. Afin. 5. 2. 6. Pulchre hoc gliscit prælium. Idem Capt. 3. 4. 27. Cic. in Hortens. Ad juvenilem libidinem copia voluptatum gliscit illa. ut ignis oleo. Gell. lib. 2. cap. 7. Eadem autem ipsa, quæ crescente luna gliscit, deficiente contra luna deficiunt.

Numero gliscere. Tacit. 4. Ann. 5. Quum ex usu temporis huc illic nearent, gliscerent numero, & aliquando minuerentur.
Anheio fiatu gliscit. Valer. 2. Argon. 278.

Auctoritas gliscit. Tacit. 4. Ann. 36. Punis ingenii, gliscit auctoritas.
Certamen gliscit. Tacit. 4. Hist. 43.
Cutis fursula veneno ac sanie gliscit. Stat. 1. Theb. 107.

Dignatio sacerdotum gliscit. Tacit. 4. Ann. 16.
Discordia gliscit. Tacit. 4. Ann. 17.

Flagitia gliscunt. Tacit. 14. Ann. 15.
 Intamia gliscit. Tacit. 14. Ann. 15.
 Invidia crudelitatis gliscit. Tacit. 15. Ann. 64.
 Libido gugnandi gliscebat. Sil. lib. 7.
 Luxuria interim gliscebat. Tacit. 16. Ann. 3.
 Multitudo periclitantium gliscebat. Tacit. 3. Ann. 25.
 Periculum gliscit. Claud. 2. in Eutrop. 393.
 Potestas gliscebat. Tacit. 3. Ann. 69.
 Præcordia gliscunt. Valer. 3. Argon. 632.
 Rabies gliscit. Plaut. Capt. 3. 4. 27.
 Savitia gliscit. Tacit. 6. Ann. 19.
 Tumor atque audacia menti gliscit. Stat. 9. Theb. 789.
 Violentia accenso gliscit Turno. Virg. 12. Æn. 9.
 Gliscere dicitur terra, h. e. Pinguefcere. Columel. lib. 2. cap. 5. Idem lib. 7. cap. 1. Quod etiam in faba ceterisque leguminibus, quibus terra gliscere videtur, verisimile est accidere. conf. Non. 1. 83. & 7. 107.
GLISCENS, Partic. [*επιιδδης*] ut, Adulatio gliscens. Tacit. 1. Ann. 1. Donec adulatione gliscente deterrerentur.
 Famam in dies gliscentem fors discussit. Tacit. 2. Hist. 9.
 Malum gliscens. Sil. lib. 7.
 Negotia gliscencia. Tacit. 11. Ann. 22. Dein gliscentibus negotiis.
 Pericula gliscencia. Tacit. 15. Ann. 10. Quo gliscentibus periculis etiam sub, &c.
 Pernicies gliscens. Tacit. 12. Ann. 54. Mox gliscente pernicie, &c.
 Seditio gliscens. Liv. 6. 14.
GLISCERUS, a, um. Adj. Copiosus, opimus. Ut Gliscera mensæ. Turnebus in Advers. 15. 4. Glisceras mensas, inquit, opimas, opiparas, copiosas, & crescentibus epularum ferculis referatas, a Gliscendo dici de grammaticis didicimus. Inde etiam gliscens partem quandam suis vocatam crediderim, quæ in edulis non contemnendis erat, Præcisum, inquit Nævius, omasum, pernam, callum, gliscens, glandia. Hæc Turneb. Advers. 15. 4. V. Fest. in Gliscere.

G L O

GLÖBUS, i. m. [*σφαιρα, σφαιρα, σφαιρα*] Corpus solidum undique rotundum. Virg. 6. Æn. 725.
 Lucentemque globum Lanæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 47. Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus, sic enim σφαιρα interpretari placet, ex planis autem circulus &c.
Globus, Quicquid est rotundum, non concavum. Plaut. Pœn. 2. 35.
 In fundas visci indebant grandiculos globos, Ego illos volantes iussi funditarius.
 In cælo animadversi globi. Cic. 1. de Divin. 97.
 Nodosus globus. Stat. 1. Silv. 6. 59.
 Cordis globus. Lucret. lib. 4. 118.
 Flammarum globos attollit Ætna. Virg. 3. Æn. 574.
 Lanæ globus. Hor. 1. Epist. 13. 14. Sed opt. exempl. habent Glomus.
 Picej globi. Valer. 3. Argon. 135.
 Sanguinis globos vomit. Ovid. 12. Met. 238.
 Stellarum globi terræ magnitudinem facile vincebant. Cic. in Somn. Scip. 6.
 Globus terræ eminens e mari. Cic. 1. Tusc. 68.
 Terra, globus. Cic. in Somn. Scip. 6. Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medio vides, quæ terra dicitur.
 Globus, [*σφαιρα*] Multitudo hominum, sive aliorum animalium, aut alterius cujuscunque rei similis, collecta & quasi conglobata. Liv. 8. cap. 32. Extrema concio, & circa Fabium globus, increpabant inclementem Dictatorem.
 Globus conjurationis. Vell. Patern. 2. 58.
 Globus, Manus militum. Veget. 3. 19.
 Globus armatorum. Liv. 4. extr. Et lib. 1. 9. Globus juvenum. & 4. 29. pr. Et lib. 3. 47. extr. Globus mulierum.
 Hostiles globi, i. e. Hostium catervæ. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 103.
GLÖBÖSUS, a, um. Adj. [*σφαιροειδης*] i. e. Rotundus. Cic. de Univerf. 15. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδης Græci vocant, cujus omnis extremitas paribus a mediis radiis attingitur.
 Globosi corporis cucurbita. Columel. lib. 10. y. 383. Lucret. lib. 2. 468.
 Globosa forma. Cic. 2. de Nat. Deor. 116.
 Mundus globosus. Cic. 2. de Nat. Deor. 49.
 Globosa rotunditas. Firmic. lib. 1. cap. 3.
 Globosa faxa. Liv. 38. 29.
 Globosæ stellæ & rotundæ. Cic. in Somn. Scip. 16.
 Terra solida & globosa. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.
 Globosus turbo. Cic. 2. de Nat. Deor. 89. Ex quodam poeta.
GLOBOSITAS, âtis. f. Macrob. lib. 1. in Somn. Scip. cap. 15. Globositas terræ habitationes omnium æquales sibi esse non patitur.
GLOBÖ, [*σφαιρα*] Ære. Aliquid solidum in rotunditate componere. Plin. lib. 2. cap. 2. Formam ejus in speciem orbis absoluti globatam esse, nomen in primis, & consensus in eo mortalium orbem appellantium.
 Globari parvis orbibus. Plin. lib. 2. cap. 65. Namque & dependentes ubique guttæ parvis globantur orbibus.
 Globari in rotunditatem. Plin. lib. 18. cap. 13.
 Nubes globantur. Plin. lib. 18. cap. ult.
GLOBÄTIO, ðnis. f. Firmicus.
GLOBÄTOR, ðris. m. Sidonius.
GLOBÄTİM, Adv. Ammian. 27. 9.
GLOBÖLUS, i. m. dimin. [*σφαιριον*] Plin. lib. 33. cap. 5. Cum tinxere pictores, orobitin vocant: ejusque duo genera faciunt, luteam quæ servatur in lomenta, & liquidam globulis sudore resolutis. de Chryso-colla orobite.
 Globulus, Genus edulii: de quo Cato cap. 80. Globulos, inquit, sic facito, &c. Al. Globos.
GLÖCİDÖ. V. GLOCİO.
GLÖCİO, ðvi, ðtum, ðre. Glocire, vel Glocidare, inquit Festus, galinarum proprium est, quum ovis incubituræ sunt. Ubi alii Glocitare rectius legunt. Fit autem crebris singultibus, interjecta voce acuta Columel. lib. 8. cap. 5. Observare debet cuitos, dum edent ova, ut ea quæ nata sunt, recolligantur: notenturque quo quæque die sint edita: & quam recentissima supponantur glocientibus.

GLÖMUS, i. m. & **GLÖMUS**, ðris. n. [*σφαιρα, σφαιρα*] est Globus ex flo convoluto factus. Plin. lib. 36. cap. 13. Quo liquis impropere sine glomere lini, exitum invenire nequeat. De labyrinthis.
 Glomus staminis albi. Scribon. Largus comp. 142.
 Lanæ glomus. Hor. 1. Epist. 13. 13.
 Ut vinosa glomus furtive Pyrrhia lanæ. Lucret. lib. 1. 361.
 Nam si tantundem est in lanæ glomere, quantum Corporis in plumbo est.
GLÖMÖRÖSUS, a, um. Adj. Columel. 9. 5. Apes vastæ, sed glomerosæ.
GLÖMÖRÄRIUS, i. m. Sen. in Controv. 1. 8. extr. De eo Qui in hostes glomeratim obstantes ruere astuevit.
GLÖMÖLUS, i. m. dimin. Apul. Met. 6. Stewech. p. 439. Confusisque in unum glomulum. At Etmenh. p. 177. Grumulum.
GLÖMÖRO, [*σφαιρα*] Ære. Implicare, & in Globi, hoc est sphaeræ figuram, filum inducere, inquit Perottus.
 Lanam glomerabat in orbem. Ovid. 6. Met. 19.
 Glomerare, per translationem, Congregare & accumulare. Varro 3. de R. R. cap. 5. Cibatu offas positas, eæ maxime glomerantur ex ficis & farre misto. Celf. lib. 7. cap. 22. pr. Maxime ubi inter se (venæ) implicatæ glomerantur.
 Annus glomerans. Cic. 1. de Divin. 19.
 Omnia fixa tuus glomerans determinat annus. Ex poeta.
 Aves glomerantur. Virg. 6. Æn. 311.
 Quam multæ glomerantur aves.
 Agmina cervi glomerant fuga. Virg. 4. Æn. 155.
 Clades glomerata. Cic. 2. Tusc. 25.
 Atque hæc vetusta fecis glomerata horridis, Luctifica clades nostro infixæ est corpori. Ex Æschylo conversa.
 Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg. 117. De equo.
 Hinc atque hinc glomerantur Oreades. Virg. 1. Æn. 504. Circa Dianam scilicet.
 In orbem glomerantur apes. Virg. 4. Georg. 79.
 Fit fonticus: magnum mistæ glomerantur in orbem.
 Manum glomerare bello. Virg. 2. Æn. 313. i. e. Ad bellum. Servius.
 Nives glomeratas agit Corus. Sil. lib. 3.
 Nubes tempestatem glomerant. Virg. 1. Georg. 323.
 Pulvere glomerari. Plin. lib. 12. cap. 17. Ladanum glomerari pulvere, coqui sole tradunt.
 Saxa sub auras glomerat Ætna. Virg. 3. Æn. 577.
 Ventus incendia glomerat. Virg. 2. Georg. 311.
GLÖMÖRÄTİO, ðnis. f. [*σφαιρωσις*] Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Quibus non vulgaris in cursu gradus, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. conf. Gressus glomerare, in ipso verbo.
GLÖMÖRÄTOR, ðris. Qui glomerat. Ennius.
GLÖMÖRÄBİLİS, e. Adj. Manil. 1. 220.
 Te tellem dat Luna sui glomerabilis orbis.
GLÖMÖRÄMĒN, inis. n. [*σφαιρωμα*] Lucret. lib. 2. 685.
 Dissimiles igitur formæ glomeramen in unum Conveniunt.
GLÖMÖRÄTİM, Adv. Macrob. 6. Saturn. cap. 4. Vomitoria in Spectaculis dicimus, unde homines glomeratim ingredienti in sedilia se fundunt.
GLÖRİA, ðe. f. [*κλετα, κλετα, δεξα, ευκλετα*] Cic. 2. de Invent. 166.
 Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Quintil. Conscientia laus bonorum, gloria appellatur.
 Gloria, est Illustris ac pervagata multorum & magnorum vel in suos civis, vel in patriam, vel in omne genus hominum fama meritum. Cic. pro Marcel. 27.
 Gloria, est Solida quædam res & expressa non adumbrata: ea est Conscientia laus bonorum, incorrupta vox bene judicantium de excellenti virtute. Cic. 3. Tusc. 3.
 Ex omnibus præmiis virtutis amplissimum est gloria. Cic. pro Milon. 98.
 Æstus gloriae. Cic. in Brut. 281.
 Æterna gloria. Macrob. in Somn. Scip. lib. 2. cap. 10. Non æternam, sed ne diuturnam quidem gloriam assequi possumus.
 Avidior gloriae. V. **AVİDUS**.
 Clarus gloria, & auctoritate gravis. Cic. 2. de Orat. 155.
 Cumulator gloria. V. **CUMULATUS**.
 Cupidus gloriae & Altissimus animus. Cic. 1. Off. 65.
 Cupidus splendoris & gloriae. Cic. 1. Off.
 Cupiditas gloriae. Quintil. lib. 7. cap. 3. Quod ipsum fecisse seductum juvenili cupiditate gloriae fateor.
 Cursus gloriae sempiternus. Cic. pro Sext. 47.
 Cursus ad gloriam. Cic. 10. Fam. 3. extr.
 Expers gloriae. Cic. Expers esse debet gloriae, &c.
 Gradus gloriae dispares, honorum pares sunt. Cic. pro Planc. 60.
 Palmæ gloria, Victoria. Virg. 3. Georg. 102.
 Et quis cuique dolor victo, quæ gloria palmæ.
 Virtutis vera fructus, gloria. Cic. in Pison. 57.
 Gloria & laus. Cic. 1. Philipp. 29. Ea autem est gloria & laus recte factorum, & magnorum in Rempub. meritum.
 Hortatrix animosi gluria lethi. Stat. 9. Theb. 717.
 Insignia gloriae. Cic. 10. Fam. 13.
 Iter gloriae. Cic. Illud magis vereor ne ignorans verum iter gloriae, &c.
 Lata gloria, h. e. Late diffusa & sparsa. Plin. lib. 4. Epist. 12. ad Arrianum, Nescio quo pacto vel magis homines juvat gloria lata, quam magna. Huc facit quod Macrob. in Somn. Scipion. lib. 2. cap. 10. sic ait, In appetenda gloria duo sunt maxima que præoptari possunt: & ut quam latissime vegetur, & quam diutissime perseveret.
 Magna apud omnes erat gloria nomen Annibalis. Cic. 2. de Orat. 75.
 Magna gloria nostri ævi. Ovid. 17. Epist. 59.
 Matura gloria. V. **MÄTURUS**.
 Militaris gloria. Tacit. Agric. 5.
 Navalis gloria. V. **NAVIS**.
 Operosa gloria, Magna & difficilis. Ovid. 2. Epist. 63.
 Opima gloria. Valer. Max. lib. 4. cap. 4. De Cn. Scip. Perustus gloria. Cic. 13. Fam. 15.
 Romana gloria. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Seges gloriae. Cic. pro Milon. 36.
 Solida veraque gloria. Cic. Brut. 3.
 Stimulus gloriae. Cic. pro Arch. 29.
 Ventosa gloria. Virg. 11. Æn. 708.

Vera, gravis, & folida gloria. Cic. 5. Philipp. 50.
 Umbra gloriae. Cic. in Pison. 57.
 Abjicere gloriam & deponere. Cic. 2. de Orat. 210. Gloria parta non delectari, sed totam abjicere, atque deponere.
 Acquirere gloriam & honorem. Cic. 3. Fam. 7.
 Acquirere ad gloriam. V. ACQUIRO.
 Adimere. ut, Immortalem gloriam non adimunt, si vitani eripiunt. Cic. Anreq. iret in exil. 22.
 Adipisci gloriam. Cic. pro Marcel. 27.
 Afficere gloria. V. AFFICIO.
 Amplificare gloriam. V. AMPLIFICO.
 Ascendere gradibus gloriae videntur homines. Cic. pro Milon. 98.
 Auferre gloriam. V. AUFERO.
 Augere gloriam. Cic. 12. Fam.
 Alere gloriam. Cic. in Brut. 32.
 Cadit gloria. Cic. pro Milon. 98.
 Capere maximam gloriam ob amicitiam summa fide servatam. Cic. de Amicit. 25. V. CAPIO.
 Circumfluens gloria. Cic. 2. Att. 21. V. CIRCUMFLUO.
 Commendare sempiternae gloriae aliquem. Cic. 5. Fam. 12. V. COMMENDO.
 Comparare gloriam. Cic. 2. Off. 45.
 Concedere alicui de gloria. Tacit. 3. Hist. 64. Ne Antonio, Varoque de gloria concederet.
 Consequi gloriam. Cic. 1. Fam. 5.
 Consequi aeternam gloriam. Cic. 10. Fam. 14.
 Consequi propriam ingenii gloriam. Cic. 5. Fam. 12.
 Cumulare gloriam bellicam eloquentia. V. CUMULO.
 Constat summa & perfecta gloria ex tribus his: Si diligit multitudo, si fidem habet, si cum admiratione quadam honore dignos putat. Cic. 2. Off. 31.
 Deslorata gloria. Liv. lib. 37. 58. extr. Gloriamque ejus victoriae desloratam ad Thermopylas esse. Al. Praefloratam.
 Divulgata gloria. Lucret. lib. 6. 8.
 Dare gloriam immortalem, & sempiternam turpitudinem infligere. Cic. in Pison. 63.
 Ducitur maxime gloria optimus quisque. Cic. pro Arch. 26.
 Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6.
 Duplicare gloriam. Cic. pro Domo sua, 95.
 Effere se gloria & praedicatione. Cic. in Parad. 1.
 Esse in gloria, pro Gloria circumfluere. Cic. 2. Att.
 Esse gloriae. Cic. 5. Fam. 12.
 Excellit maxime gloria is, qui virtute plurimum praestat. Cic. pro Planc. 16.
 Exornare Philosophiam falsa gloria. Cic. 2. Tusc. 12.
 Expetenda gloria magis est, si pecunia tantopere expetitur. Cic. 2. de Orat. 172.
 Flare inanes glorias, i. e. Inaniter se jactare. Gell. 1. 2.
 Floruit Gracia fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio & laude bellica. Cic. pro Flacc. 28.
 Habere gloriam cum modo. Tacit. 15. Ann. 8. Si aut gloriam cum modo, aut praedam cum cura habuisset.
 Habere majorem gloriam dicendi. Cic. de Clar. Orat. 239.
 Habet formam honestatis & similitudinem gloria. Cic. 5. de Fin. 69.
 Incenduntur omnes gloria ad studia. V. INCENDO.
 Infringere gloriam. Cic. pro Milon. 5.
 Insistere in gloria. V. INSISTO.
 Intendere gloriam, pro Augere. Tacit. 4. Ann. 26. Et huic negatus honor gloriam intendit.
 Juncta invidiae gloria. V. JUNGO.
 Mactare peridum ultioni, & gloriae. Tacit. 2. Ann. 44. Reddendamque gratiam in acie faterentur, simul perfidos & ruptores pacis ultioni & gloriae mactandos.
 Minuere, vel Imminuere gloriam. Cic. 10. Fam.
 Multiplicare gloriam. V. post MULTUS.
 Nasci gloriam. Cic. 15. Fam.
 Nasci gloriae. Cic. pro Sext. 89.
 Niti ad gloriam immortalem. V. NITRO.
 Parere gloriam. Quintil. lib. 3. cap. 7. Quo minores opes fuerunt, eo majorem benefactis gloriam parit.
 Parta gloria. Ovid. 21. Epist. 115.
 Ponere in gloria. V. PONO.
 Praestare gloria. Cic. 1. Off.
 Praeterire afellos gloria est nulla. Martial. lib. 12. 36.
 Querere gloriam. Cic. 2. Q. frat. 2.
 Referre in gloriam. V. IN.
 Refrenare, vel Revocare a gloria. Cic. pro Cael. 76.
 Repudiare veram gloriam, levis est animi, splendorem lucemque fugientis. Cic. in Pison. 57.
 Retinere gloriam. Cic. 7. Fam. 13.
 Revocare omnia ad gloriam & splendorem in imperio & dignitate. Cic. pro Flacc. 28.
 Seposita & discors gloria. Ovid. 2. Amor. 12. 11.
 Sequitur gloria virtutem tanquam umbra. Cic. 1. Tusc. 109.
 Servire gloriae. Cic. in Catil.
 Sit in aeterna gloria Marius. Cic. 4. in Catil. 11. Et 3. Off. 85. In maxima & gratia futurus sit & gloria.
 Subnixus fulgore gloriae. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. De L. Cotta.
 Tenere gloriam. Cic. Hodie hanc gloriam, atque hoc orbis terrae imperium teneremus.
 Titillat gloria. Hor. 2. Serm. 3. 179.
 Transmovere in se gloriam. Ter. Eun. 3. 1. 10.
 Venire in gloriam. Cic. 2. Att.
 Vertere aliquid ad gloriam. Tacit. 13. Ann. 32. Idque illi imperitante Claudio impune, mox ad gloriam vertit.
 Plur. ut, Gloriaum plenus, i. e. Jactabundus. Plaut. Mil. 1. 1. 2.
 Vlare inanes glorias. Gell. 1. 2. V. Supra.
 Memorare veteres Gallorum glorias. Tacit. 3. Ann. 45.
 GLORIOLA, a. f. dimin. [εὐχρίδιον] Cic. 5. Fam. 12. Et nosmetipsi iui gloriola nostra persuamur. Idem 7. Fam. 5. Hicce eum ornes gloriola insignios.
 GLORIÖSUS, a, um, Adj. [κλειός, κλειός, εὐχρίδιον, ὑπεκρίδας] Praecla-

rus, excellens, & qui in magna gratia est. Plaut. Epid. 2. 2. 116.
 Magnus miles Rhodius, raptor hostium gloriosus.
 Consilium gloriosum. Cic. 8. Att. 16. Ut non solum gloriosis consiliis utamur, sed etiam paulo salubrioribus.
 Fuga illustria & gloriosa. Cic. 1. de Fin. 36.
 Fuga Ciceronis sibi gloriosa, patriae calamitosa. Cic. 1. de Divin. 59.
 Mors gloriosa. Cic. 2. de Fin. 97. Quum esset propofita aut fuga turpis, aut gloriosa mors.
 Ostentatio civitatis magnifica & gloriosa. Cic. pro Flacc. 52.
 Philosophia praepotens & gloriosa. Cic. 1. de Orat. 193.
 Magnificum illud etiam, Romanisque, hominibus gloriosum, ut, &c. Cic. 2. de Divin. 5.
 Praclarum & gloriosum. Cic. 2. Philipp. 27. Longum est persequi ceteros: idque Reipub. praclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosus est.
 Ad immortalitatem memoriae gloriosum. Cic. 3. de Legib. 21. Quod nobis quidem egregium, & ad immortalitatem memoriae gloriosum, neminem, &c.
 In privatis gloriosa, multo magis in regibus commemorantur. Cic. pro Deiot. 40.
 Gloriosum in vulgus. Cic. 4. Acad. 140. Nisi forte quod gloriosum sit in vulgus, id honestum velimus dicere.
 Gloriosum mihi. Cic. 9. Fam. 14. Mihi vero gloriosum, te juvenem Consulenti florere legibus.
 Populari fama gloriosum, ut consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum. Cic. 2. de Fin.
 Gloriosum & Invidiosum, contraria. Cic. 1. Philipp. 34. Carum esse civibus, bene de Rep. mereri, laudari, coli, diligi, gloriosum est: metui vero & in odio esse, invidiosum, detestabile, imbecillum, caducum.
 Gloriosus etiam in malam partem usurpatur pro Superbo: ut proprie sit Inanis gloriae cupidus & ostentator: & Qui ad gloriam refert quicquid aut facit aut dicit. Plaut. Truc. 1. 2. 55. Vos nequam & gloriosae, maleaque, &c. Plin. lib. 3. Epist. 9. Miserat etiam epistolae Romanas ad amicum quandam, jactantes & gloriosas.
 Gloriosus miles, apud Ter. Eun. prol. 31. & Cic. 1. Off. 137.
 GLORIÖSE, Adv. [εὐκλειός] Cum gloria & laude. Auctor de Viris Illust. cap. 47. Ipse quadragies quater accusatus, gloriose absolutus. Cic. 2. Fam. 11. Satis gloriose triumpharem.
 Gloriose amirari, Splendide. Plaut. Perf. 2. 5. 6.
 Subnixis alis me inferam, atque amicibor gloriose.
 Exordiri non gloriose. Cic. 2. de Orat. 31.
 Gloriose mentiri. Cic. pro Milon. 73. i. e. Cum gloria sua.
 Gloriose, in malam partem. Cic. 3. Tusc. 51. Quoniam haec plausibilia non sunt, ut in sinu gaudeant, gloriose loqui desinant.
 GLORIÖR, [κλειώω, κλειώω, κλειώομαι, κλειώω, μεγαλαυχέω, μεγαλοφρονέω] ari. De se jactanter aliquid pronuntiare, & gloria se & praedicatione efferre. Cic. 5. Verr. Ut tu in multis epistolis ad amicos tuos gloriaris. Sic Caes. 1. Bell. Civil. 4. Inter suos gloriarum.
 Apud aliquem gloriarum. Cic. 1. Off. 78. Licet enim mihi, M. filij, apud te gloriarum, ad quem & haereditas hujus gloriae, & factorum imitatio pertinet.
 Contra fortunam gloriarum. Cic. 5. Tusc. 26.
 De re aliqua gloriarum. Cic. 3. de Fin. 28. Quis aut de misera vita possit gloriarum, aut non de beata?
 De suis rebus gestis gloriarum. Cic. pro Domo sua, 93.
 De se gloriarum. Cic. de Senect. 82. Ut de me aliquid, more senum, glorier.
 In re aliqua gloriarum. Cic. 1. Tusc. 48. Non pudet philosophum in eo gloriarum?
 In seipso. ut, Quibus rebus quis in seipso glorietur, easdem in aliis reprehendat non concedit. Cic. pro Ligar. 20.
 Insolenter gloriarum. Caes. 8. Bell. Gall. 50. Propterea quod insolenter adversarii sui gloriarentur.
 Nimis gloriarum. Cic. de Arusp. Resp. 16.
 Factis equitum gloriatur cives, latantur focii, gemunt hostes. Cic. Anteq. iret in exil. 29.
 Gloriarum, cum Ablat. ut, Nominibus veterum gloriarum. Cic. in Orat. 169.
 Cum accusativo. Cic. de Senect. 32. Equidem posse vellem idem gloriari, quod Cyrus.
 Se peragrasse omnes provincias gloriari. Cic. 2. de Orat. 258.
 Cum dativo. Cic. in Pison. 2. Is mihi etiam gloriabitur, se omnes magistratus sine repulsa affectum. Hic Mihi abundat. V. Vallam. 3. 52.
 GLORIÖSUS, a, um, Adj. [κλειώω] Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 72. Quod & non praedicationi tamen facile quidem crederem, sicut mali aedificii domino gloriantem se architectum non habuisse.
 GLORIÖNDUS, [κλειώω] Partic. Cic. 5. Tusc. 49. Beata vita glorianda & praedicanda, & praese ferenda est.
 Praedicabile aut gloriandum nec in misera vita quicquam est. Cic. 5. Tusc. 49.
 GLORIÖTIO, önis. f. [κλειώω] Cic. 4. de Fin. 50. Illud vero minime confectarium, sed in primis hebes, illorum scilicet nominum gloriante dignam esse beatam vitam. Sic lib. 3. 28. Ex quo efficitur, gloriante, ut ita dicam, dignam esse beatam vitam.
 GLORIÖTOR, öris. m. Apul. Flor. 3.
 GLORIÖBILIS, e. Adj. [κλειώω] Gloss. Gr. Lat.
 GLORIÖFICO, aere. Tertul. de Idol. 22. Deus glorificetur.
 GLORIÖFICATIO, önis. f. ut, Glorificationem praecedat passio. Augustin.
 GLORIÖFICUS, a, um, Adj. Cod.
 GLORIÖBUNDUS, a, um, Adj. [κλειώω] Qui gloriatur. Gell. lib. 5. cap. 5. Contemplatione tanti & tam ornati exercitus gloriabundus Annibalem afficit.
 GLÖS, gloris. f. [γλῶσσα] Viri seror, inquit Festus. Nonius 19. 4. Glos appellatur mariti seror, atque eadem fratris uxor. Modest. in l. D. de grad. & affin.
 GLÖSSA, a. f. [γλῶσσα] Latine Lingua dicitur. Plaut. Casin. 3. 5. 15. — timeo hoc negotium quidem, Nisi haec mihi γλῶσσα uspiam percussit flore Liberi. Vide Rapphaelem apud Despaut. 667. H. St. Apud Plautum longe alia lectio in emendatis codd. exhibetur.

Glossa, a Quintiliano, Secretioris linguæ interpretatio dicitur, Quintil. lib. 1. cap. 25. Protinus enim potest interpretationem linguæ secretioris (quas Græci glossas vocant) dum aliud agitur, ediscere. Puto ex non intellecto Fabio ortum esse ufum hunc vocis glossa. H. St. V. Ejus Thef. Græc. col. 853. vol. 1.

GLOSSĒMA, ātis. n. [γλωσσῆμα, ῥῥῆλον] Quintil. lib. 1. cap. 8. Circa glossemata etiam, id est voces minus usitatas, non ultima ejus professionis diligentia est. Varro lib. 6. de L. L. 3. exponens verbum Ennii, Cælitum Camilla expectata advenis, falve hospita Camilla. Camilla, inquit, qui glossemata interpretati, dixerunt administram. addi oportet, In his quæ occultiora. Mofellanus: Colligere licet, glossemata & glossas apud Fabium prisca & poeticas voces recte intelligi, quas idem Fabius jam ante, linguam secretiorem interpretatus est, & hic voces minus usitatas appellat. Sic apud Diomedem intelligendum est Glossematicum dicendi genus. Qui itaque apud veteres, has voces interpretabantur, in Græcorum commentariis Glossographi dicuntur. Hactenus Mofellanus. Vide Cælium lib. 13. cap. 4. Afinius Gallus apud Suet. de Clar. Gramm. 22. extr. Pugilem olim fuisse Afinius Galus hoc in eum epigrammate ostendit.

Qui caput ad lavam didicit, glossemata vobis Præcipit, os nullum, vel potius pugilis. Al. Deicit.

GLOSSEMATĪCUS, a, um. Adj. ut, Glossematicum dicendi genus apud Diomed. Gramm.

Γλωσσηματικῶς, Male Suidas Γλωσσηματικῶς quandam dialectum esse ait. In περιωπῆ, dicit πρὸς γλωσσηματικῶν apud Thucydidem. H. St.

GLOSSĀRIUM, i. n. [γλωσσάριον] Gell. 18. 7. Vos philosophi, mera ellis, ut M. Cato ait, mortuaria glossaria.

GLOTA æstuarium. V. CLOTA.

GLOTTIS, idis. f. [γλωττίς] Latine Lingula dicitur. Hinc Plin. lib. 10. cap. 23. avem (quæ rex coturnicum appellatur) glottida vocavit. Glottis, inquit, prælongam exeret linguam, unde ei nomen.

G L U

GLŪBO, i, itum, [γλυβῶ] ēre. Corticem detrahere. Cato de R. R. cap. 33. Salictum, suo tempore cædido, glubito, arcteque alligato, librum conservato. Catull. 56. 5.

Nunc in quadriviis, & angiportis

Glubit magnanimos Remi nepotes. h. e. Denudat, & ad singula vestimenta redigit. Bud. in Annotat. post. Erasmus tamen in adagio, Boni pastoris est, tondere pecus, non deglubere, sic ait. Est autem Deglubere, Pellem detrahere. tractum a rusticis, qui deglubere vocant, filiquam, aut folliculum excutere, & granum sua nudare tunica: unde & Catullus in obscærum sensum detorsit, ut dicat virum a muliere deglubi. Hæc ille. V. DEGLUBO.

Glubi pecus dicitur, ut Festus ait in Gluma, Cujus pellis detrahitur.

Glubere ramos, Diffringere, valde stringere, inquit Nonius 2. 388. Varro de R. R. lib. 1. cap. 55. Durities enim eorum non solum stringit baccam, fed etiam ramos glubit, ac relinquit ad gelicidium reiectos.

GLŪMA, æ. [γλυμα] Hordei tunica, inquit Festus, dictum quod glubatur id granum. Varro 1. de R. R. cap. 48. de frumento loquens, Granum dictum quod est intimum solidum. Gluma, qui est folliculus ejus. Arista, quæ ut acus tenuis longa eminet e gluma. Proinde ut grani theca sit gluma, & apex arista. Paulo post, Videtur vocabulum etymon habere a Glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum. conf. Non. 2. 378. Scribitur & Cluma. q. V.

GLŪTEN, inis, five GLUTĪNUM, i. n. [γλυμα] Plin. lib. 11. cap. 39. Bom coriis glutinum excoquitur, taurorumque præcipuum. Idem lib. 26. cap. 8. Taurinum gluten. Idem lib. 13. cap. 12. Glutinum vulgare e pollinis flore temperatur fervente aqua, minimo aceti asperfu.

Fidelissimum glutinum. Plin. lib. 28. cap. 17. non procul a fine. Glutine materies taurino jungitur una. Lucret. lib. 6. 1066.

GLUTĪNŌSUS, a, um. Adj. [γλυκῆ] Tenax. Plin. lib. 35. cap. 16. Prioris laus ut recens sit, & levis, linguæque glutinosa. Columel. lib. 3. cap. 11.

GLUTĪNO, [γλυκῆ] āre. Coniungere, ferruminare. Plin. lib. 35. cap. 15. Vis bituminis, quæ sulphuris, sistit, discutit, contrahit, glutinat. Idem 28. 18. Quo genere sistitur fanguis & vulnus glutinatur. Celf. 5. 2. Vulnus glutinare.

GLUTINĀTIO, ōnis. f. Celf. 7. 27. Solida glutinatio vulneris.

GLUTINĀTOR, ōris. m. [γλυκῆ] Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus, ad cetera administris: iisque imperes ut fumant membranulam, ex qua indices fiant. V. Lucil. apud Non. 8. 68.

GLUTINAMENTUM, i. n. [γλυκῆ] Compactio, conjunctio. Plin. lib. 13. cap. 12. Deprehenditur & lentigo oculis, sed inferta mediis glutinamentis tenia. De chartis loquitur.

GLUTTUS, i. m. Pars colli qua cibi transmittuntur. Ficta vox per onomatopœiam; nam Glus est Imitatio soni, quem edit liquor per angustum trahentem means. Casaub. in Perf. 5. Sat. 112.

Inque luto fixum possis transcendere nummum.

Nec glutto forbere salivam mercurialem. Hinc

GLUTIO, ire. Vet. Gloss. Vel, ut frequentius scribitur,

GLŪTIO, [γλυκῆ] ire. Devorare. Juven. 4. Sat. 28.

Quales tunc epulas ipsum glutisse putamus Induperatorem?

Glutire vocem. Plin. lib. 10. cap. 12. Pellima eorum significatio, quum glutiant vocem velut strangulati. de corvis.

GLUTO, ōnis. a Glutiendo, dicitur Gulosus & vorax homo, seu avidus devorator. Huc nonnulli referunt locum Perlii 5. Sat. 112. Sed perperam. V. supra GLUTTUS.

GLUTUS, a, um. Adj. ab Antiquis usurpatum pro Unito & bene facto. Cato cap. 45. Locus bipalio subactus fiet, beneque glutus fiet. Plin. lib. 17. cap. 18. Festus, Glitis, Subactis, lævibus, teneris, ut vel ita in Catone legendum sit, vel utroque modo dicatur, ut Maxumus & Maximus.

G L Y

GLŪCĒRA, æ. f. vel GLYCĒRE, es. f. [γλυκῆ] Amica Menandri fuit, de qua Martial. 6. 40.

Nec Glycere, vere Thais amica fuit. Sensus est, Glycere erat

Menandri poetæ amica, quod ex Glycères Græcis ad eum Epistolis, quæ hodieque extant, cognoscimus: Thais tamen ab eo sic in comædiis introducta frequenter & celebris reddita est, ut ipsa videatur non Glycere Menandri amica fuisse. Hæc Turneb.

Fuit & Horatii amica. 1. Carm. 19. 5.

Urit me Glycēræ nitor

Splendentis Pario marmore purius. Et 3. Carm. 19. 28.

Me lentus Glycēræ torret amor meæ. conf. 1. Carm. 30. 2. & 33. 1.

Item, Corollarum inventrix apud Plin. 35. 11.

GLYCĒRIUM, i. f. [γλυκῆριον] dimin. ejusd. Meretricis nomen in Terentii Andria. Utrumque a Dulcedine tractum.

GLŪCON, [γλυκων] Vir robustissimus, & gladiatoria quadam totius corporis firmitate: Hor. 1. Epist. 1. 30.

Nec quia desperes invicti membra Glyconis, &c.

Fuit & Glycon, Medicus C. Panfæ cum Hirtio consulis. Cic. ad Brut. 6. Tibi Glycona medicum Panfæ, qui forem nostri Achilleos in matrimonium habet, diligentissime commendo. Audimus enim venisse in fuscipionem Torquato de morte Panfæ, custodisque ut parricidam. V. Suet. in August. cap. 11. Al. Glaucon.

GLŪCYRRHIZA, [γλυκύριζα] Dulcis radix. Regalice. Diofc. 3. 7 Plin. 22. 9.

GLŪCYMĒLUM, i. n. [γλυκύμηλον] Malum dulce, quod & Melimelum Diofc. 1. 136.

GLŪCYSIDE, es. f. [γλυκυσίδη] Peonia herba. Diofc. 3. 148. Plin. 24. 4. & 27. 10.

GLŪPHICE, es. f. [γλυφικῆ] Sculptura. Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. 29. 24

G N

CN. F. A. N. Gnæi filius Auli nepos. GN. F. AP. N. Gnæi filius Appi nepos. GN. F. C. N. Gnæi filius Caji nepos. Cum multis ejusdem generis; de quibus V. Sertor. Uratum de Notis Romanorum. GN. N. T. M. DD. Genio numini tutelari monumentum dedicavit, vel tutelari meo dedit. GN. S. Genio sacrum. GNT. Gentes.

GNÆUS, i. m. Prænomen apud Romanos; quo nominati fuerunt, quænavum aliquem nascentes habuissent. Ita in Pandectis Florentinis scribitur aliquando Næus (quasi Nævus) cui voci antiqui G, vel c præpnebant, unde fit Gnæus vel Cnæus. Sic enim scriptum legimus a Valerio, vel alio, quisquis fuit, qui Epitomen de nominibus reliquit. Gnævus, inquit, ob insigne nævi appellatus est. Quod unum prænomen varie scriptum notatur. Alii enim Nævum, alii Gnævum, alii Cnævum, scribunt. Qui G littera in hoc prænomine utuntur, antiquitatem sequi videntur, quæ multum ea littera usa est. V. in principio hujus litteræ C Gnævus, & Corporis insigne, & Prænomen, a Generando dicta esse & ea ipsa ex Græco γινώσκω, apparet, inquit Festus. Scribitur & sit diphthongo Gnevus.

GNAPHALIUM, i. [γναφάλιον] Herba inventitia. Plin. lib. 27. 1. Gnaphalium, alii chamæzelon vocant, cujus foliis albis mollibusque pro tomento utuntur. Eandem cum Centunculo putant, de quo. lib. 24. cap. 15. Hinc etiam vulgo Cotomaria appellatur.

GNĀRUS, a, um. Adj. [ἐπίγνωτον, ἐπίγνωτον] Sciens & peritus alicuj rei. Plin. lib. 9. cap. 35. Concha ipsa quum manum videt, compimit sese, operitque opes suas, gnara propter illas fe peti. Cic. in Ora. 15. Gnarumque, quibus orationis modis quæque animorum partes perlerentur. De Pericle.

Gnarus sum loci ejus. Plaut. Rud. 1. 3. 28.

Nec loci sum gnara, nec diu hic fui. Columel. in præf. A morum ac militiæ gnaros. Plin. lib. 9. cap. 8. Gnara temporis multitudo Rerum gnarus. Sil. lib. 7.

Reipublicæ gnarus Siffena. Cic. de Clar. Orat. 228.

Gnari tergi nostri tortores. Plaut. Afin. 3. 2. 6.

Tortoresque acerrimos, gnarosque nostri tergi. Al. Indoctoresque.

Gnarus, pro Cognito. Tacit. 1. Ann. 63. Trudebanturque in palude gnaram vincentibus, iniquam nefciis. Item 15. Ann. 61. Idque nunc magis gnarum, quam Neroni.

Huic dictioni Gnarus præposita est littera G, quo dulcius sonaret quemadmodum factum est dictionibus Gnavus & Gnotus. Cic. in Ora. 159. Noti erant, & Navi, & Nari, quibus quum in præconi operaret, dulcius visum est, Ignoti, Ignavi, & Ignari dicere, quam veritas postulabat. conf. IGNARUS.

Gnarior, ōris. Compar. Arnobius lib. 3. adversus gentes. V. GNARUS GNARĪTAS, ātis. f. [ἐπίγνωτον] Sallustius in fragm. 3. Hist. Namque alii fiducia gnaritatibus locorum occulta fuga sparfi, alii globis eruptione tentavere. Ammian. 16. 3. Juvante gnaritate.

GNARĪGO, āre. Narrare. Festus. ex Liv. [An Gnarifco?]

GNARŪRS, e. pro Gnarus, vox antiqua & obsoleta. Plaut. Most. 1. 2. 1.

Simul gnarures vos volo esse hanc rem mecum. i. e. Gnaro

est enim accusativus pluralis. Hæc etiam usus est in prol. Poen. 47.

Ad argumentum nunc vicissatim volo

Remigrare, ut æque mecum sitis gnarures. i. e. Gnari. [In

mo Ignarures, ignari.] In lexico etiam Latinogrecæ reperi Gnarure

γνώριμν, & Gnarurat γνώριμν. Hæc Turneb. Aufon. 22. Epist. 19.

Non cultor instans, non arator gnaruris. Et Arnob. 2. [an?]

Cur esse dicatis in aliis præceptionibus gnarures. al. Gnariore.

GNARŪRO, āre. [γνώριμν] Gloss. Gr. Lat. V. dict. saper.

GNATHOS, [γνάθος] Latine Gena, Maxillave dicitur, aut Bucc

Inde apud Terentium Gnatho parasitus.

GNATHO, ōnis. [γνάθος] Vir Siculus, ob gulam voracitatemque famissimus. V. PHILOXENUS. Usurpatum pro Homine impuro & nihilo. Cic. 2. Philipp. 15. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalis in hortis. cui? neminem nominabo. Putatote eum Phornioni alicui tum Gnathoni, tum Ballioni. O fedicitatem hominis flagitiosam!

Vide in Ballio, pro Parasito. Gall. Jovisfart. H. St. Hodie Jovisfart dicitur potius, pro Buccone, qui Græcis Gnathon.

GNATHONĪCUS, a, um. Adj. confectum ad similitudinem nominum Sectarum Philosophorum. Ter. Eun. 2. 2. 33.

Si potis est, tanquam philosophorum habent discipuli ex ipsis Vocabula, parasiti item ut Gnathonici vocentur.

GNATIA, Oppidum Apuliæ. Hor. 1. Serm. 5. 97.

— dein Gnatia, lymphis

Iratis exstructa, dedit risusque jocosque.

GNATU

GNATUS, i. m. [γνάτος] Filius. Eadem ratione præponitur illi G, qua dictioni Gnatu. q. V. & Natus in NASCOR.

Dulces gnati. Lucret. lib. 3. 908.

Manit huic unicus gnatus domi. V. MANFEO.

Ætas gnati non est ad præcepta. Cic. pro Planc. 59. Al. Gravis.

GNAVUS, a, um, vel **NAVUS**, Adj. [δραστικός. φιλίππος] Celer ac strenuus, a navium velocitate dictus, inquit Festus. q. V. additur G per prothefin, ut in Gnatu.

Juventa gnava. Ovid. 1. de Pont. 10. 12.

Timor gnavus. Sil. lib. 7. 349.

Gnavus mane forum, & vespertinus pete tectum. Hor. 1. Epist. 6. 20.

Gnavus & Ignavus contraria. Columel. lib. 11. cap. 1.

Gnavus & Industrius. Cic. 5. Verr. 53. & pro Lege Manil. 18.

Gnavus, pudens & probus. Cic. 5. Verr. 120.

GNAVE vel **NAVE**, Adv. [δραστικός] Plant. apud Fest.

Nave agere oportet, quod agas, non ductarier. Al. Ductorier.

GNAVITER, vel **NAVITER**, Adv. [δραστικός] Strenue, Diligenter. Liv. 10. 39. pr. Ibi aliquamdiu nec cessatum ab armis, nec gnaviter pugnum. Idem. 24. 23. Bellum naviter geri. Ter. Eun. 1. 1. 6.

Verum si incipies, neque pericies naviter.

Gnaviter agere aliquid. Hor. 1. Epist. 1. 24.

Gnaviter illum amo. i. e. Multum. Plaut. Cist. 1. 1. 87.

Ut me, quem ego amarem gnaviter, fineret cum eo vivere.

al. Graviter.

Naviter, Prorsus, [ἀκέραιος] ut Naviter plenum. Lucret. 1. 526.

Alterius igitur nimirum corpus inani

Distinctu est: quoniam nec plenum naviter extat:

Nec porro vacuum. Sensus est, Hoc universum neque est prorsus plenum & corpus merum, nec vicissim prorsus inane, sed corpore & inani distinctum. Lambin.

GNAVITAS vel **NAVITAS**, Ætis. f. [δραστικός] Cic. 10. Fam. 25. Itamque operam tuam, navitatem, animum in temp. celeritati praturre anteponebam censeo. al. Navitatem, sublata distinctione.

Gnavitas ludiōsa. Arnob. lib. 1.

NAVITERS, Æi. f. Gloss. Gr. Lat. Ἀγέρη, Industria, navities, virtus.

NEUS. V. GNEUS.

NIDR, Piscis genus: quam nos Urticam vocamus. Plin. lib. 31. cap.

11. Alii scribunt Cnide, quia ex Græco κνίδη. V. Diof. 4. 94.

NIDUS, Promontorium Carie, apud Melam lib. 1. cap. 16. Nunc Cabo de Chiv vocatur, ut scribit Olivarius in Melam. V. CNIDUS.

NOMA, vel **GNOME**, [γνώμη] quæ Latine dicitur Sententia. V. Quintil. lib. 8. cap. 5.

NOMON, Ænis. m. [γνώμων] Regula. Stilus horologii, cujus umbra internoscuntur horæ. Plin. lib. 2. cap. 72. Umbilicum interpretatur. Gnomon dicitur Parallelogrammum deficiens diagonali altero. Encl. 2.

Elemen. in def. 2. In omni parallelogrammo spatio, unum quodlibet eorum, quæ circa diametrum illius sunt parallelogrammorum, cum duobus complementis, Gnomon vocetur.

Groma, inquit Festus, Genus machinæ cujusdam, quo regiones agri cujusque cognosci possint, quod Genus Græci dicunt γνώμων.

NOMONICE, es. f. [γνομονική] Scientia horologia scioterica faciendi. Plin. lib. 2. cap. 76. Umbrarum hanc rationem, & quam vocant Gnomonice, invenit Anaximenes Mileficus, Anaximandri discipulus: primusque horologium quod appellant sciotericon, Lacedæmone ostendit.

NOMONICUS, i. m. Hujusce artis peritus. Solin. cap. 40.

NOMONICUS, a, um. Adj. Pertinens ad Gnomonice. Gnomonica rationes. Vitruv. 9. 4.

NOSCO. V. NOSCO.

NOSOS, [Κνωσός] Urbs Cretæ in plano sita, quæ alio nomine Cerathus, ut scribit Strabo lib. 10. appellata fuit a flavio præterlabente. Ea fuit Minois regia. V. Pomp. Mel. 2. 7. Hinc

NOSTRUS, a, um. Adj. [Κνωσός] Ex ea urbe civis. Gnosia regna. Virg. 3. Æn. 115. Sic, Gnosia stella, Corona Ariadnes. Virg. 1. Georg. 222. Gnosiaque ardentis decedat stella coronæ.

Humus Gnosia. Ovid. 4. Epist. 68.

Litora Gnosia. Catul. 62. 172.

Pharetra Gnosia. Propert. lib. 2. 12. 10.

NOSTRUS, a, um. Adj. [Κνωσός] ut Corona Gnosia. Stat. 1. Silv. 6. 88. Regnum Gnosiacum. Ovid. 9. Met. 668.

NOSUS, a, um. aliud Adj. Lucan. lib. 3. 185. — Gnosasque agitare pharetras.

NOSTIS, Ædos. f. [Κνωσός] Ovid. 15. Epist. 22. Et Phæbus Daphnæ, & Gnosida Bacchus amavit. Intelligit Ariadnen.

NOSTICUS, a, um. Adj. [γνωστικός] Sciens. Hieron. Gnostici, orum. Hæretici primi sæculi, qui perfectam scientiam sibi arrogarunt. V. Epiph. Hær. 26. Irenæum adv. Hær. 1. 24.

NOTU, pro Cognitu. Festus. Antiquum.

G O

ORD. Gordianus. **GOTH**. Gothicus. **GOTH**. M. vel **MAX**. Gothicus maximus.

ΟΒΛΕΥΜ, [Γόβλυον] Promontorium, Gallie oppidum apud Ptolemæum. Vulgo *Le four*. Volaterranus dicit esse *Tombolaine*, pres *Saint Michel*.

ΟΒΛΕΥΜ, in Britannia minore, nunc dicitur *Sandus Mathæus*.

ΟΒΙΟ, Ænis. m. vel **GOBIUS**, i. m. [καβίος] Piscis qui si litoralis est, Venetis nomen retinet: si vero fluvialis, is sane erit qui a Gal. liis vulgo appellatur *Goujon*. Plin. lib. 9. cap. 57. Eadem in Ponti regione apprehendi glacie piscium, maxime gobiones, non nisi patinatum calore vitalem motum fatentes. Martial. lib. 13. 88.

Principium coenæ gobius esse solet. Columel. lib. 8. cap. 17.

Et cammarus, exiguusque gobio. conf. Juven. 11. Sat. 37.

ΟΒΡΕΙΑΣ, [Γόβρείας] Vir Persa nobilis, unus ex his qui cum Dario conjurarunt. Nam erat Darii focer, anrequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus circa initium lib. 7.

ΟΛΓΟΝ, i. n. vel **ΟΛΓΙ**, orum. m. pl. [Γόλγον, ἡ Γόλγοι] Cypri oppidum. Catullus 61. 96.

Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondosum. de Venere loquens.

ΟΜΦΗ, [Γόμφος] Oppidum primum Thessalie venientibus ab Epîro. Cef. 3. Bell. Civil. 80.

ΟΜΦΗ, i. m. [γόμφος] Clavus ligneus. Nonnulli de Fibula ferrea interpretantur. Stat. 4. Silv. 3. 48. Et crebris iter alligare gomphis.

ΟΝΑΡΧΗ, es. f. Horologii solaris genus apud Vitruv. 9. 9.

ΟΝΓΕΡ, gri. m. Piscis. Plin. 32. 11. Idem ac Conger. q. V.

ΟΝΟΡΡΗΘΑ, æ. f. [ονορρηθία] Vitium est membri genitalis, videlicet quum præter voluntatem emittit semen. Firmic. lib. 3. cap. 7. Mors illi per gonorrhœam, id est feminis defluxum, fertur.

ΟΡΔΙΑΝΟΣ, Trium Imperatorum Romanorum nomen. V. Spanhem. de Usu & Præf. Numm. diff. 10.

ΟΡΔΙΟΣ, [Γόρδιος] Rex Phrygiæ Midæ pater, primo rusticus. Nam quum Phryges oraculum consulissent super electione regis: responsum est ut illum crearent regem, qui primus templum intraret. Itaque primus venit Gordius rusticus, lora plaustrum portans. Qui rex factus, lora illa in memoriam rei in Gordio oppido suspendit in templo Jovis: quæ ita erant perplexa, & connexa, ut difficillime possent dissolvi: & ferebatur oraculum ut qui lora illa dissolveret, regno potiretur. Hinc Gordianus nodus, Proverbium de Re difficili, de quo vide Erasmus in Chiliad. & Strab. lib. 12.

ΟΡΓΗ, Melegri foror. Ovid. 8. Met. 542.

ΟΡΓΙΑΣ [Γόργιας] Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum & rhetorum præceptor. Ejus extant Orationes in Aldina editione Græcorum Oratorum. V. Quintil. lib. 3. cap. 2.

Concinnitatis princeps Gorgias. Cic. in Orat. 103.

Magister Isocratis Gorgias. Cic. de Senect. 13.

Isocrates adolescens senem Gorgiam in Thessalia audivit. Cic. in Orat. 167.

Gorgia tantus honos est habitus a Græcia, solum ut ex omnibus, Delphis non inaurata statua, sed aurea statueretur. Cic. 3. de Orat. 127. V. Victorii Varias Lectiones lib. 5. cap. 9.

Centum & septem complevit annos Gorgias. Cic. de Senect. 13.

Numerosa oratione maxime delectabatur Gorgias. Cic. in Orat. 167. Leontinus Gorgias se ad omnia, de quibus quisque audire vellet, esse paratum denuntiabat. Cic. 1. de Orat. 103.

ΟΡΓΩΝΕΣ, [Γόργωνες] dictæ sunt Phocis filie, scilicet Scilla, [Al. Euryale] Medusa, Sthenio, quæ Dorcades insulas in Oceano Æthiopico sitas habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. quæ ab agilitate nomen habent γόργον enim, Agile vel terribile dicunt. Scribit Diodorus feminas fuisse in Africa bellicosas, adversas quas Perseus bellum gesserit, & earum reginam Medusam debellaverit ac interfecerit.

Gorgones tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem, quæ omnes unum oculum habebant, quo invicem utebantur: Sthenyo, Euryale, Medusa. Serenus tamen poeta dicit Puellas fuisse unius pulchritudinis: quas quum vidissent adolescentes, stupore torpebant: unde fingitur quod si quis eas vidisset, vertebatur in lapidem. Hæc pluraque Servius in 6. Æn. 289. V. Ovid. 4. Met. ad fin.

ΟΡΓΩΝ, five **ΟΡΓΩΝ**, Ænis. f. dicta est Medusa, apud poetas ex Gorgonibus sola celebris.

Os Gorgonis pulcherrimum, cinctum anguibus. Cic. 6. Verr. 124. Rigida cum Gorgone Perseus. Claud. 1. in Ruff. 280.

Sæva Gorgone effulgens Pallas. Virg. 2. Æn. 616. Tristis Gorgo. Valer. 3. Argon. 54.

ΟΡΓΩΝΕΥΣ, possess. [Γόργωνεύς] Ovid. 4. Met. 778. Gorgoneas tetigisse domos.

Anguis Gorgoneus. Ovid. 3. de Arte Am. 504. al. Ignis.

Hydræ Gorgoneæ. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 225.

Gestatrix Gorgonei monstri. Valer. 4. Argon. 605.

ΟΡΓΟΠΗΡΟΣ, a, um. Adj. [Γόργοπέρος] ut, Pallas Gorgophora: quasi Gorgonem ferens. In ejus enim scuto pictum est Medusæ Gorgonis caput. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Teque Tritonia, arripotens, Gorgophora, Pallas Minerva, ceterique dii, deaque immortales, &c.

ΟΡΓΟΝΙΑ, [Γόργονία] inquit Plin. lib. 37. cap. 10. nihil aliud est quam Corallium: nominis causa, quod in duritiem lapidis mutatur.

ΟΡΓΩΝΙΟΣ, Vini proprium male olentis. Hor. 1. Serm. 2. 27.

Pastillos Ruffillus olet, Gorgonius hircum.

ΟΡΟΓΥΤΙΟΝ, Vir Trojanus, Priami & Castianiræ filius: formaque & viribus præstans, ut dicit Homer. 8. Iliad.

ΟΡΤΥΝΑ, [Γόρτυνα] Urbs Cretæ, pulchris cincta muris, teste Homer. 2. quam teste Solino Lenæus præterfluit amnis, per quem Europam tauri dorso usque ad eam portatam ferunt. Vulgo *Cortyn*.

ΟΡΤΥΝΙΣ patronymicum femininum, pro possessivo. ut, Arundo Gortynis. Lucan. lib. 7. 214. i. e. Sagitta Gortynia, five Cretensis.

ΟΡΤΥΝΙΟΣ, a, um. Adj. [Γόρτυνός] ut, Spicula Gortynia. Stat. 3. Theb. 361. Tecta Gortynia. Catul. 62. 75.

ΟΣΣΑΜΠΙΝΟΣ, i. m. Arbor lini ferax. Plin. lib. 12. cap. 11.

ΟΣΣΙΠΙΟΝ, i. n. [ἔσσιπλον] Frutex laniger, de quo Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens, gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylina. Parvus est, similemque barbatae nucis desert fructum. cujus ex interiore bombyce lanugo netur. Nec ulla sunt eis in candore molliaviæ præferenda. V. XYLON.

ΟΤΤΗ, vel **ΟΤΗ**, [Γότθη] Immanes Scythiæ populi, qui Italiam Galliam & deinde Hispaniam invaserunt, regna multa, & oppida præclarissima vastarunt, leges & litteraturam omnem sub pedibus proculcarunt. Gothorum historiam vide apud Volaterr. & præsertim Phill. Cluver. Ant. Germ. 3. 34. Nisi probabilior seq. dict. proposita sententia.

ΟΤΤΙΑ, [Γότθια] Regio Europæ, contermina Daniæ & Norvegiæ, quæ & Scandinavia dicitur; ex qua primum orti sunt Gothi, vel Patria ipsa Gothorum, & metonymice Gens Gothica. V. Cellar. Geogr. Anc. 2. 5. 2. 67.

ΟΤΗ, a, um. Adj. Aureliani Imperatoris cognomen Triumphale, ob Victoriæ de Gothis partam. Gruter. Inscrip. 4. p. 276. Urfaus de Not. Rom. Antiq. Thesaur. Græv. Tom. 11. p. 734. B.

GR. Gratis, Grex. GR. Gerit. GRA. Gratia. GRAC. vel GRACH. Grachus. GRANS. Gratianus. GRAT. AG. Gratias agit. GR. D. Gratis dictum.

GRABATUS, i. m. Græce κρησάτωρ, duplici ῥο, Lectus vilis & exiguus. Cic. 2. de Divin. 129. Venit enim jam in contentionem, utrum sit probabilis, deos immortales, rerum omnium præstantia excellentes, concurrere omnium mortalium, qui ubique sunt, non modo lectos, verumetiam grabatos. Martial. lib. 12. 32.

Ibat tripes grabatus, & bipes mensa. Idem lib. 1. 97.

Sed si nec focus est, nudi nec sponda grabati. Ubi Perottus,

Grabatum proprie vocamus Exiguum lectum in quo meridiari solemus: dictum quasi Carabatum, quod in eo, capite recumbamus. κρησάτωρ enim caput, βάρην pervium Græci appellant. Catul. 10. 22. & Buleng. de Convivio, 1. 28.

GRABATULUS, i. m. dimin. Apul. 1. Milef. pag. 107.

GRABATARIUS, i. m. [αλιόποιος] Grabatorum faber. Gloss. Gr. Lat.

GRACCHUS, Cognomen est Semproniorum, de cujus origine diverse scripserunt auctores: a Gracilitate corporis dictum scribit Charisius. Varro autem a Gerendo, quia mater ejus, qui primus Gracchus dictus est, duodecim menses uterum gesserit, ac propterea sine aspiratione scribendum, ut ait Scaurus. Quintil. tamen lib. 1. cap. 9. aspirationem a veteribus in hac voce neglectam, a recentioribus fuisse adhibitam scribit. Parcissime, inquit, aspiratione veteres usi, etiam in vocalibus, quum œdus ircosque dicebant. Diu deinde observatum ne consonantes aspirarentur, ut in Gracis & Triumpis. Nonnulli a Loquacitate Gracchos dictos fuisse putant. Sed Varroni aut Charisio libentius assenserim. V. Drakenb. ad Sil. 4. 497.

Ti. Gracchus Prætor anno DLXXIII, Celtiberos vicit, cœc eorum oppida delevit, monumentumque suorum operum Gracchurim oppidum in Hispania constituit, & de Celtiberis triumphavit. Epit. Liv. lib. 41. Appianus in Iberica. Idem cœs. cum C. Claudio exercitum in Sardiniam duxit, & omnes Sardonum populos, qui defecerant, in dedicationem redegit, & deque iis bis triumphavit. Liv. lib. 41. cap. 16.

Meminit hujus censuræ quoque Liv. lib. 43. cap. 16. seq. Valer. lib. 6. cap. 5. Cic. lib. de Orat. & 2. de Nat. Deor. Huic duo fuerunt filii

Ti. & C. ambo eloquentes & plebis studiosissimi. Itaque Rempub. perniciosus legibus in plebis gratiam scriptis labefactarunt. Qua de causa uterque est occisus. Ti. a P. Nafica, & decem annis post C. ab Opimio cœs. & utriusque corpus in Tiberim projectum est. Epitome Liv. 58.

Plutarch. in Gracchis. Appian. lib. 1. Vellejus lib. 2. & Epitome Liv. 60. & seq. Valer. lib. 1. cap. 7. & lib. 6. cap. 8. & lib. 8. cap. 10.

GRACCHANUS, a, um. Adj. Quod est Gracchi. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Aut Gracchanum illud, Quo me miser conferam?

Gracchani judices. Cic. de Clar. Orat. 128. h. e. Gracchi mortem uli.

GRACCHURIS, [Γρακκχουρίς] Urbs Hiberæ regionis: dicta a Graccho Sempronio, quæ antea Ilurcis nominabatur. Fest. V. GRACCHUS.

GRACILIS, e. [ιγρὸς, ὀφθαλμῶν, λεπτός] Tenue, ac corpore macilentum. Ter. Eun. 2. 3. 21.

Haud similis virgo est virginum nostrarum, quas matres student

Demissis humeris esse, vinco pectore, ut graciles sient. Quo in

loco Probus nobilis grammaticus legit, Ut gracilæ sient, a nominativo singulari hæc Gracila, quomodo dicimus Imbecillus & Imbecillis. V. mox.

Artus graciles. Ovid. 2. Amor. 10. 23.

Arundo gracilis. Sen. Hippol. 6.

Capellæ graciles. Ovid. 1. Met. 299.

Corpus gracile. Ovid. 1. de Pont. 10. 21.

Lapis gracilis & putris. Plin. Epist. 236.

Liber gracilis. Martial. lib. 8. 24.

Siquid forte petam timido, gracilique libello.

Marmor gracile. Plin. lib. 5. Epist. 101.

Nucleo glans gracili. Plin. lib. 12. cap. 21.

Vindemiæ graciles. Plin. 8. Epist. 15.

Umbra gracilis. Ovid. 4. Trist. 10. 86.

GRACILUS, a, um. antiquum pro Gracilis. Lucil. lib. 8. Sat.

— quod gracila est, pernix, quod pectore puro,

Quod puero similis. Non. 8. 48. conf. in Gracilis dicta.

GRACILITER, Adv. Apul. Met. 3. pag. 130.

GRACILITAS, ātis. f. [ιγρῶτης, λεπλῶτης] Corporis habitus tenuior.

Cic. de Clar. Orat. 313. Erat eo tempore in nobis summa gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue corpus, &c.

Gracilitas crurum. Suet. Calig. 3.

Exigere gracilitatem stilo. Quintil. lib. 1. cap. 9. Igitur Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proxime succedunt, narrare sermone puro, & nihil se supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem stilo exigere condiscant. V. in EXIGO.

Pl. Gracilitates. Cic. de Clar. Orat. 64.

GRACILITUDO, inis. [ιγρῶτης] Accius Amphitryone, Tamen & statuæ gracilitudo, & propemodum luctus facit ne dubitem. Non. 2. 364.

GRACILENTUS, a, um. Adj. [ιγρῶς] Idem quod Gracilis. Enn. lib. 7.

Deducunt habiles gladios stilo gracilento. Non. 2. 364.

Ufus est & Gellius 4. 12. Equum gracilentum habere. conf. 19. 7.

GRACILENS, Adj. [λεπτός] Nevius Protefilaodamia, Gracilentis colorem, dum ex hoc gracilens fit. Non. 2. 364. Al. Gracilans, vel Gracileus.

GRACILESCO, [ιγρῶναι] ère. Gracile & tenue fieri. Plin. lib. 17. cap. 22. Quum alias festinatione pariendi gracilescat. al. Gracilis.

GRACILIPES, ēdis. m. Petron. cap. 55. Ciconia gracilipes.

GRACILLO, āre. Auc̄t. Philom. 25.

Cucurrere solet gallus, gallina gracillat.

GRACUS, i. m. [καλοῖς] Avis est minime canora, sed tamen odiose garrula atque obtrepera. Dicta vel a voce: vel quod gregatim volitet: vel a gerendis baccis. V. dict. seq.

GRACULUS, i. m. dimin. [καρκαῖος] Plin. lib. 11. cap. 29. In Lemno insula certa mensura præfinita est, quam singuli enecatarum ad magistratus referant. Graculos quoque ob id colunt, adverso volatu occurrentes earum exitio. Fest. lib. 7. Graculi, inquit, a sono oris vocati: sive a gerendo dicti, quod jacta segetum femina plurimum gerant: vel quod ex olivetis cubitum se recipientes, duas pedibus baccas, tertiam ore ferant. Quintil. lib. 1. cap. 10. ubi de Etymologia, Sed cui non post Varronem sit venia? qui agrum, quod in eo agatur aliquid: & graculos, quia gregatim volent, dictos Ciceroni persuadere voluit?

quum alterum ex Græco sit manifestum duci, alterum ex vocibus avium.

V. Varro de L. L. 4. 11. extr.

Nihil cum fidibus graculo. Vetus est adagium. i. e. Nihil imperitis cum bonis literis. Sic Graculus inter musas, dicitur de Hominibus inter eruditos ibolide & impudenter obstrepentibus. Est & aliud adagium, Graculus graculo semper affidet. V. Erasmi Chiliad.

GRACULA, æ. f. Plin. 8. 27. Graculæ lauri folio annum fastidium purgant. al. Graculi.

GRADARIUS, GRADATIM, GRADATIO, GRADIOR, GRADIVUS. V. GRADUS.

GRADUS, ūs. m. [βαθμός, βήμα, βάσις, βαθμῖς, βήματα] Proprie Gressus.

Gradus, Gradientium pedum vicissitudo. Virg. 3. Georg. 191.

— gradibusque sonare Compositis.

Citatus gradus. Sen. Med. 12.

Inauso gradu. Ovid. 3. Met. 36.

Pleno gradu. Liv. lib. 4. cap. 32. Peditumque aciem instructam pleno gradu in hostem inducit.

Præceps gradus. Sen. OEth. 4.

Vesanus gradus. Sen. Med. 9.

Abducere gradum. V. ABDUCO.

Accelerare gradum. V. ACCELERO.

Accurrit incitato gradu. Sen. Theb. 10.

Acuere gradus. Stat. 6. Theb. 588. — tunc rite citatos

Explorant acuuntque gradus.

Addere gradum, pro Accelerare. Liv. lib. 26. 9. Alacresque milites alius alium, ut adderet gradum, memor ad defendendam ire patriam, hortabantur.

Adjuvare gradum baculo. Sen. Herc. fur. 9.

Æquare gradus alicujus. Sil. lib. 16.

Approperare gradum. V. APPROPERO.

Celerare gradum. Virg. 4. Æn. 641.

Colligere gradum. Sil. lib. 7.

Conferre gradum. Virg. 3. Georg. 166. V. CONFERO.

Continere gradum. Virg. 3. Æn. 598.

Corripere gradum, Celeriter arripere viam. Hor. 1. Carm. 3. 33.

Dirigere invitum gradum. Sen. Theb. 1.

Discedere gradu verso. Ovid. 4. Met. 338.

Efferre gradum foribus. Sil. lib. 11.

Errare tardis gradibus. Ovid. 11. Met. 357.

Facere gradum. Cic. 2. de Orat. 249. Sp. Carvilio graviter claudicanti ex vulnere ob Remp. accepto, & ob eam causam verecundanti in publicum prodire, mater dixit, Quin prodis, mi Spuri, ut quotiescunque gradum facies, toties tibi tuarum virtutum veniat in mentem?

Facere gradum, aliter. V. infra, Facere gradum ad aliquid.

Ferre corpora femineo gradu. Ovid. 3. de Arte Am. 298.

Ferre gradus ingentes. Ovid. 3. de Arte Am. 304.

Ferre virgineos gradus. Ovid. 8. Met. 39.

Firmare gradum, apprehensis invicem manibus. Quintil. lib. 9. cap. 41. non ita procul a fine.

Flectere gradum retro. Sen. Herc. fur. 9.

Incedere marcidum ebrio gradu. Sen. Med. 2.

Inferre gradum. Liv. 35. 1. extr. Tandem gradum acrius intulere Romanis, celsitque Lustranus. V. INFERRO.

Minuere gradum suum. Quintil. lib. 2. cap. 3.

Moliri feniles gradus. Sen. Hippol. 4.

Movere gradu, est Retro agere, propellere retrorsum. Liv. Primum gradu moverunt hostem. conf. Dejicere de gradu.

Niti gradu. V. NITRO.

Ovans gradus. Valer. 2. Argon. 546.

Proferre gradum. Stat. 12. Theb. 9.

Promovere gradum. Stat. 12. Theb. 541.

Profuit rapido gradu. Sen. OEdip. 14.

Retrahere gradum. Stat. 11. Theb. 548.

Revocare gradum. Virg. 6. Æn. 128.

Sistere gradum. Virg. 6. Æn. 465.

Suspensus gradus digitis. Ovid. 1. Fast. 426.

Sustinere gradum. Ovid. 6. Fast. 398.

Tangere locum gradu, i. e. Pervenire ad locum. Ovid. 3. Met. 36.

Venit ægra senectus tremulo gradu. Ovid. 14. Met. 143.

Vertere gradum. Stat. 8. Theb. 138.

Dejici de gradu, per Metaphoram. i. e. De constantia & animi magnitudine. Cic. 1. Off. 80. Fortis vero animi & constantis est, non perturbari in rebus asperis, nec tumultuantem de gradu dejici, ut dicitur, sed præsentis animo uti & consilio. V. DEJICIO.

Gradus, pro Occasione & facultate & præparatione. Cic. 7. Att. 23.

Mihi venit in mentem, multum fore sermonem, me judicium jam de causa publica fecisse, qua desperata, quasi hunc gradum mei reditus esse, quod mulieres revertissent. Bud.

Gradum jacere ad aliquam rem, & aditum, quod barbari Facere ingressum dicunt. Cic. 2. de Lege Agr. 58. Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cetera jactum intelligetis.

Ad Republicam gradus. Cic. de Arusp. Resp. 43.

Gradus tuos & quasi processus dicendi studeo cognoscere. Cic. de Clar. Orat. 232.

Facere gradum ad aliquid. Quintil. lib. 3. cap. 6. Interim ad ea, quæ sunt potentiora, gradum ex iis fecisse contenti. Gradum facere (ait Valla lib. 5. cap. 26.) non est Transitum facere, sed Aliquam rem gradum & quasi scalam ad alia facere.

Notitia primosque gradus vicinia fecit. Ovid. 4. Met. 59.

Imperii gradus ex Sicilia in Africam Romanis factus. Cic. 4. Verr. 3.

Facilem gradum adipiscendi Consulatus relinquere. Cic. pro Muren. 15.

Gradus enim vero etiam sunt, ex quibus scalæ constant, & per quos ad edificiorum altiora ascenditur: a Gradiendo, inquit Perottus, hoc est eundo dicti, quod per eos eatur. Cic. 4. Att. 1. Gradus templorum ab infima plebe completi erant.

Ædificare gradus. Cic. pro Cluent. 93.

Ascendere gradibus in celum. Cic. pro Domo sua, 75.

Ascendere multis gradibus. Cic. 5. de Fin. 40.

Evadere altos gradus, i. e. Ascendere. Virg. 4. Æn. 685.

Fert sublimes gradus alta Moneta. Ovid. 1. Fast. 638.

Surgere gradibus dicuntur Limina templi. Virg. 1. Æn. 452.

- Venire gradibus, Gradatim. Cic. 1. de Nat. Deor. 90. Nam a beatis ad virtutem, a virtute ad rationem video te venisse gradibus.
- Ætatis gradus. Cic. 3. Fam. 11. Lucret. lib. 2. 1122.
Paulatimque gradus ætatis scandere adultæ.
- Gradus cognationis, apud Jurisconsultos describuntur.
- Distare gradus aliquot ab uno. Ovid. 13. Met. 143.
- Fortunæ gradus infimus. Cic. pro Corn. Balb. 18. Sin autem multorum virtus, ingenium, humanitas, ex infimo genere & fortunæ gradu, non modo amicitias & rei familiaris copias consecuta est, sed summam laudem, honores, gloriam, dignitatem.
- Necessitudinum gradus non iidem erunt, qui & temporum. Cic. 1. Off. 59.
- Officiorum gradus. Cic. 1. Off. 160. In ipsa autem communitate sunt gradus officiorum, ex quibus quid cuique præster, intelligi possit.
- Officii primum gradum fervare. Cic. pro Quint. 61.
- Oratorum iidem gradus, vulgi iudicio & doctorum. Cic. de Clar. Orat. 186.
- Petitionis gradus inter æquales. Cic. 5. Philipp. 47.
- Sapientiæ gradus. Cic. 11. Fam. 28. Fateor me ad istum gradum sapientiæ non venisse.
- Societatis hominum plures sunt gradus. Cic. 1. Off. 53.
- Sonorum gradibus descendere. Cic. 3. de Orat. 79.
- Sonorum gradus intendere & remittere. Cic. de Clar. Orat. 284.
- Temporum gradus servantur. Cic. in Partit. 12.
- In causis tres sunt gradus. Cic. in Partit. 103.
- Gradus, Existimatio, & honoris locus. Cic. 2. Philipp. 6. Nam in illa querela, misera quidem & luctuosa, sed mihi pro hoc gradu, in quo me s. p. q. r. collocavit, necessaria, quid est dictum a me cum contumelia? De gradu dignitatis dimoveri, Ab existimatione pristina dejici & deturbari. Cic. 2. Tusc. 38. Non sentiunt viri fortes in acie vulnera: vel sentiunt, sed mori malunt, quam tantummodo de dignitatis gradu dimoveri. De gradu dejicere vide Dejicere. H. St.
- Omni gradu amplissimo dignissimus, & sui ordinis facile princeps. Cic. 6. Fam. 10.
- Altissimus dignitatis gradus. Cic. Post. red. in Senat. 2.
- Amplissimus gradus dignitatis. Cic. pro Muren. 30.
- Inferior gradus aut interitus aut servitutis. Cic. de Arusp. Resp. 61.
- Invenatorius gradus. Cic. pro Lege Manil. 61.
- Instabilis & non expers dignitatis gradus. Cic. in Orat. 216.
- Summus honoris gradus. Cic. 10. Philipp. 4.
- Ascendere altio rem gradum. Cic. 2. Off. 61.
- Ascendere ad altio rem gradum. V. ASCENDO.
- Ascendere unum gradum dignitatis. Cic. pro Muren. 55.
- Ascendere magistratum gradibus. Cic. de Clar. Orat. 281.
- Assequi dignitatis aliquem gradum. Cic. Anteq. iret in exil. 13. Et pro Cluent. 150.
- Collocare in gradu. V. COLLOCO.
- Dejici militiæ gradu. Modest. in l. 3. D. de Re militari, Qui stationis munus relinquit, plus quam emanor est. itaque pro modo delicti, aut castigatur, aut gradu militiæ dejicitur.
- Dejectio gradus. Modest. in l. 3. D. de Re militari, Pœnæ militum hujuscemodi sunt: castigatio, pecuniaria multa, munerum indictio, militiæ mutatio, gradus dejectio, ignominiosa missio. i. e. de gradu militiæ.
- Offeri per honorum gradus ad summum imperium. Cic. 1. in Catil. 28.
- Prehendere gradum, prehensis invicem manibus. Quintil. lib. 3. cap. 4. ad fin.
- Locare in gradu. Cic. pro Muren. 30.
- Obtinere gradum. Cic. 1. Fam. 7.
- Omni in altissimo gradu præter spem alienis opibus. Cic. pro Sext. 20.
- Reddere suum cuique honorem & gradum. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
- Respectare honoris gradum. Cic. pro Milon. 24.
- Tenere gradum Consularis dignitatis. Cic. 3. Off. 99.
- ADĀTUS, a, um. Adj. [κλιμακτός] In modum graduum factus, ornatusque. Plin. lib. 13. cap. 4. Densis, gradatisque corticum pollicibus. Plin. Jun. lib. 5. Epist. 6. Omnia maceria muniuntur: hanc radata buxus operit, & subtrahit.
- ADĀTIO, ōnis. f. [κλιμακτώσις] apud Rhetores. Auct. ad Herenn. lib. 35. Gradatio est, in qua non ante ad consequens verbum descenditur, quam ad superius conscensum est: hoc modo, Nam quæ reliqua pes libertatis manet, si illis & quod libet licet, & quod licet possunt, & quod possunt audent, & quod audent faciunt, & quod faciunt, vobis molestum non est? Cic. 3. de Orat. 205. Est etiam gradatio quadam & conversio, & verborum concinna transgressio. V. CLIMAX.
- Est item Graduum in theatris dispositio. Vitruv. 5. 3.
- ADĀRIUS, a, um. Adj. [ἰπποφορέως] ut, Gradarii equi, Qui sine accusatione molliter incedunt. Lucil. lib. 14. Ipse equus non fortiosus, gradarius optimus. Sen. Epist. 40. per metaphoram Ciceronem radarium vocavit, cujus oratio lente incedebat.
- ADĀTĪM, Adv. [κλιμακτωδῶς] i. e. Gradibus, sive Per gradus. Lin. lib. 33. cap. 4. Fossæ in quas profluat, cavantur, agogas vocant: hæc sternuntur gradatim.
- Gradatim descendere. Varro 2. de R. R. cap. 1. Necessè est humanæ vitæ a summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem.
- Gradatim fursum versus. Cic. in Orat. 135.
- Gradatim, [ἄδῶς] pro Senlim, paulatim, & ut ait Perottus Ordinate & lente.
- Gradatim & gradatim. Cic. 9. Fam. 14. Ita pedetentim & gradatim tum accessus a te ad causam facti, tum recessus.
- Gradatim aut demere minutatim & gradatim. Cic. 4. Acad. 49.
- Gradatim descendere ab humilioribus verbis ad superiora. Cic. in Partit. 54.
- Gradatim assequi honores gradatim. Cic. Post. red. ad Quir. 5. Vestros denique honores, quos eram gradatim singulos assecuti.
- Gradatim educere gradatim ad pauciores, postremo ad singulos universitatem generis humani. Cic. 2. de Nat. Deor. 164.
- Gradatim interrogare minutatim & gradatim, quod quidam dicunt, Per puncta & partes. Cic. 4. Acad. 92.
- Gradatim invenire gradatim aliquo. Cic. 1. de Nat. Deor. 90.
- Gradatim respondere gradatim. Cic. 1. Tusc. 57. Tamen ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim respondens eo perveniat, quasi geometrica didicisset.
- Gradatim habere amicos gradatim. Plin. lib. 2. Epist. 6.
- GRADILIS, e. Adj. ut, Gradilis panis. Cod. Theod. lib. 14. tit. 17. Qui quibusdam in gradibus plebi Romanæ dividi viricim quotidie solebat. Ad hujus rei confirmationem duo Prudentii testimonia addam luculenta: unum hoc, contra Symmachum 1. 583.
Et quem panis alit gradibus dispenfus ab altis. alterum, contra Symmachum, lib. 2. 948.
Quæ regio gradibus vacuis jejunia dira
Sustinet? aut quæ janiculo mola mota quiescit? De pane enim hic gradili loquitur, & molis pistrinorum, ubi pinsebatur. Turneb. 11. 6.
- GRADĀLIS, e. Adj. Quod sit gradatim. Diomed. pag. 473.
- GRADĪOR, gressus sum, [βῆσις, περιβόημα] gradi. Incedere, ire, ambulare, progredi. Virg. 1. Æn. 316.
— ipse uno graditur comitatus Achate. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Jam vero alia animalia gradiendo, alia serpendo ad paltum accedunt.
- Gradi ad naves. Virg. 8. Æn. 546.
Post hinc ad naves graditur, fociosque revisit.
- Gradi ad mortem. Cic. 1. Tusc. 110. Fidenti animo (si ita res fert) gradietur ad mortem.
- Pedatim gradi. V. PERS.
- Gradi viam. Columel. lib. 6. cap. 37.
- GRADIENS, Partic.
- Gradiens degravat litora ingenti passu. Ovid. 13. Met. 776.
Lente gradiens afellus. Ovid. 11. Met. 179.
- GRESSUS, Partic. [περιβόημα] virg. 6. Æn. 633.
— & pariter gressi per opaca viarum.
- GRESSUS, ūs. m. [βῆσις, ἀγένημα, ἴδμα] Incessus. Virg. 3. Georg. 117. Insultare solo, & gressus glomerare superbos. Cic. 1. Off. 131.
Cavendum est autem, ne aut tarditatibus utamur in gressu molliori, & c. i. e. In gradiendo. Forte tamen Ingressu conjuncte legendum. qua voce & alibi Cic. utitur. Altera poetis magis familiaris.
- Pressio gressu, cui opponitur Pleno gradu. Ovid. 3. Met. 17.
Subsequitur, pressioque legit vestigia gressu.
- Superbus gressus. Sil. lib. 16.
- Volucer gressus. Stat. 10. Theb. 131.
- Admovere gressus. Stat. 11. Theb. 560. V. ADMOVES.
- Ardentes gressus. Valer. 7. Argon. 110.
- Comprimere gressus. Virg. 6. Æn. 389.
- Conjungere properos gressus. Valer. 4. Argon. 176.
- Deflectere gressum. Sen. Thyest. 5.
- Exultans gressus. Sil. lib. 10.
- Ferre anxios gressus. Sen. Troad. 6.
- Ferri attonito gressu. Sen. Octav. 7.
- Firmare lapsantem gressum. Sil. lib. 3.
- Inferre gressus. Virg. 4. Georg. 360.
- Jungere gressus. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 10.
- Properatus gressus. Sil. lib. 3.
- Rapere gressus, Celeriter gradi. Lucan. lib. 3. 116.
- Recipit ad limina gressum. Virg. 11. Æn. 29.
- Referte domum celeres gressus. Sen. Med. 10.
- Reprimere gressum. Stat. 10. Theb. 392.
- Tendit gressum ad mœnia. Virg. 1. Æn. 414.
- Titubant fuccidui gressus. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 153.
- Turbatus gressus. Stat. 11. Theb. 519.
- Vertit avidos gressus ad litora. Valer. 1. Argon. 183.
- GRESSIO, ōnis. f. Pacuvius in Paulo apud Macrobr. 6. Saturn. cap. 5. Quamvis caprigeno pecori grandior gressio est.
- GRADIVUS, pr. c. [ἄγης] Mars, appellatus est (inquit Festus) a Gradiendo in bella ultro citroque, sive a Vibratione hastæ, quod Græci dicunt κερδαίνειν, vel, ut alii dicunt, quia Gramine sit ortus, quod interpretatur quia Corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Hactenus Festus. Gradivus Mars, inquit Servius in 1. Æn. v. 296. dicitur quum sævit: quum tranquillus, Quirinus. Denique in Urbe duo ejus templa sunt: unum Quirini intra urbem, quasi custodis & tranquillii. Alterum in Appia via, extra urbem prope portam, quasi beliatoris, vel Gradivi-Belliger Gradivus. Sen. Hippol. 2.
- Magnus Gradivus. Ovid. 6. Met. 427.
- GRADIVICŌLA, [ἀγροσκόπια] Sil. lib. 4. 222.
Et Gradivicolam celfo de colle Tudertem.
- GRÆCIA, æ. [Ἑλλάς] Regio omnibus nota, dicta a Græco primo ejus provincie rege. Cic. pro Flacc. 64. Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, parvum quendam locum Europe tenet, semperque tenuit, Asiæ maritimam oram bello superatam cinxit urbibus, & c. Idem plura de Græcia laudibus.
- In angustiis & faucibus Græciæ posita erat Corinthus. Cic. 2. de Lege Agr. 86.
- Magna Græcia olim in Italiæ parte inferiore fuit. Cic. 2. de Orat. 154.
Nam & referta quondam Italia Pythagoreorum fuit, tum quum erat in hac gente magna illa Græcia, & c. Dicitur & Major Græcia. V. Fest.
- Plenissime Cellar. Geogr. Ant. 2. 9. 27.
- Mendax Græcia. Juven. 10. Sat. 174.
- Princeps eloquentiæ Græcia. Cic. 1. de Orat. 13.
- Permissere Græciam. V. PERMISSIO.
- GRÆCUS, i. m. [Ἕλλην, Ἰταλῶν] Qui est ex Græcia. Cic. pro Flacc. 64. Quis ignorat, & c. quin tria Græcorum genera sint vere? quorum uni sunt Athenienses, quæ gens Jonum habebatur: Æoles alteri, Diores tertii nominabantur.
- Doctissimus Græcorum Heliodorus. Hor. 1. Sern. 5. 3.
- Doctrina perridicula Græcorum. Cic. 2. de Orat. 75.
- Familiaritates Græcorum neque tam fideles sunt, invident non nostris solum, verum etiam suis. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Luxuria & levitas Græcorum. Cic. pro Flacc. 26.
- Levitate Græcus, crudelitate barbarus. Cic. pro Flacc. 24.
- Contentionis quam veritatis cupidiores Græci. Cic. 1. de Orat. 107.
- Vetere Græcia digni perpauci sunt Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Fallaces sunt permulti & leves, & diuturna servitute ad nimiam assentionem eruditi Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Omnes vias pecuniæ norunt, & omnia pecuniæ causa faciunt Græci. Cic. 1. Q. frat. 1.

- Artibus Græci, Galli robore, Hispani numero, Pœni calliditate valent. Cic. de Arusp. Resp. 19.
- GRÆCUS**, a, um. Adj. [*Ἑλληνικός, Γραικός*] ut, Chartæ Græcæ. Hor. 2. Epist. 1. 161.
- Exemplaria Græca. Hor. de Arte Poet. 268.
- Litteris Græcis studere. Cic. de Clar. Orat. 78. Gallus qui maxime omnium nobilium Græcis litteris studuit.
- Litterulis Græcis imbutus. Hor. 2. Epist. 2. 7.
- Locutio Græca. Cic. de Clar. Orat. 159.
- More Græco bibere. Cic. 3. Verr. 66. Fit sermo inter eos, & invitatio ut Græco more biberetur. Quem locum his verbis exponit Afconius: Grandibus inquit, poculis, & meracis potionibus, qui non intelligunt dicta Ciceronis: & hoc putant Græco more potare. Est autem Græcus mos, ut Græci dicunt, *συμπιῖν κρητίζομενος*, quum merum cyathis libant, salutantes primo deos, deinde amicos suos nominatim. Nam tories merum bibunt, quoties & deos, & caros suos nominatim vocant. Hæc Afconius. Cic. 1. Tusc. 96. Propino hoc pulchro Critiæ. Græci enim in conviviis solent nominare, cui poculum attonitus. Aufonius ad Symmachum, in præfatione Græphi: Super mensam meam facta est invratio, non illa de ludibrii convivio, ut Græco more biberetur: sed illa de Flacci ecloga, in qua propter mediam noctem, & novam lunam, & Murenæ auguratum, ternos ter cyathos attonitus petit vates. Locum significat Hor. 3. Carm. 19. 14. Ubi vide Horatii interpretes, sed & Erasum in adagio Bonæ fortunæ, sive Boni genii. Rufus in Adag. Aut quinque bibe, aut tres, aut ne quatuor.
- Ad calendas Græcas: proverbium pro Nunquam. Græci enim Calendis carent. V. Erasum.
- Græca mercari fide, apud Plaut. Afrin. 1. 3. 47. V. MERCOR & FIDES.
- Græca nux, quæ & Thasia dicitur, & Amygdala. Macrob. 2. Saturn. cap. 14. Al. 3. 18.
- Oratio Græca plura ornamenta suppeditans, consuetudinem similiter Latine dicendi affert. Cic. de Clar. Orat. 10.
- Convertere e Græco in Latinum. V. CONVERTO.
- Græca vanitate conficta. Plin. 37. 12.
- Verficuli Græci. Hor. 1. Serm. 10. 31.
- Via Græca ire. Cic. 7. Fam. 1. Græcos ita non ames, ut ne ad villam quidem tuam via Græca ire soleas. Ironice. Sensus enim est, Tantum inquit, abest ut Græcos ames, ut omnia quæ ejus gentis nomine appellantur, ferre non possis, adeo ut ne ad villam quidem tuam Græca via ire velis. Viam autem Græcam eam esse retur Turneb. quam Hercules octo Itadorum aggere in Lucrino muniit. Quum enim Hercules Græcus fuerit, Græcæ viæ merito nomen dedisse videri potest.
- Voce Græca loqui. Ovid. 3. Trist. 12. 39.
- GRÆCER**, Adv. [*Ἑλληνιστῶς, Γραικιστῶς*] ut, Græce loqui. Cic. 6. Verr. 147. Quod quidem apud Græcos Græce loquutus essem, id ferri nullo modo posse.
- Græce confectus liber. Nep. 25. 18.
- Legere Græce. Cic. 1. de Orat. 155.
- Qui Græce nesciunt. Cic. pro Flacc. 10.
- Græce vel Latine reddere. Cic. 1. de Orat. 155. Quum ea quæ legem Græce, Latine redderem.
- Scribere Græce historiam. Cic. 3. Off. 115.
- GRÆCANICUS**, a, um. Adj. [*Ἑλληνικός*] ut, Græcanicus color. Plin. lib. 34. cap. 9. Maximeque ita colorem bibit, quem Græcanicum vocant. Varro 9. de L. L. 3. Suet. Domit. cap. 4. Amictus toga Græcanica.
- GRÆCANICE**, Adv. Varro 8. de L. L. 50.
- Græcanice duæ negotiationes pro una, in illo Terentii loco Faciuntne intelligendo ut nihil intelligant. Annotatio ex Jos. Scal. in Varronem. H. St. Extat pag. 213. ed. tert. Steph. Detuit hæc vox in Lugd.
- GRÆCIENSIS**, e. Adj. [*Ἑλλαδικός*] Gell. lib. 19. cap. 10. Offendimus eum cubantem in scimpodio Græciensi. Sic apud Plin. lib. 35. cap. 6. Græciense melinum.
- Græciense mare. Plin. lib. 4. cap. 11. ad fin. Quod Græciam alluit.
- GRÆCOSTASIS**, [*Γραικωστας*] quasi Græcorum Itatio. Varro 4. de L. L. 32. Ante curiam Hostilium rostra: cujus id vocabulum ex hostibus capta, fixa sunt rostra. Dextra e comitio locus substructus, ubi nationum subsisterent legati, qui ad Senatam essent missi: is Græcostasis appellatur. Cic. 2. Q. frat. 1. Deinde ejus operæ repente a Græcostasi & gradibus clamorem fatis magnum sustulerunt. adde Plin. 33. 1.
- GRÆCŪLUS**, i. m. dimin. [*Γραικίσκος*] Cic. 6. Verr. 127. Tum epigramma Græcum pernobile incisum habuit in basi: quod iste eruditus homo & Græculus, qui hæc subtiliter judicat, &c.
- Affentator Græculus. Cic. in Pison. 70.
- Cautio Græcula. Cic. 7. Fam. 18. Itaque quando vestræ cautiones infirmæ sunt, Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. Paulus Manutius putat sensum esse, Commendavi te Cæsari litteris Græce scriptis. Turnebus contra, Epistolam eam esse Latinam credit suo chirographo scriptam, quam Græculam cautionem vocat propter Græcam fidem, de qua apud Plautum, Græca mercamur fide: & apud Aufonium, Mutuatur ad Græcam fidem. Iterum, Non Pœna, sed Græca fide. Ut enim Græca fides certa est, sic Græca cautio certa firmaque intelligenda est. Nam in cautionibus nostram obligamus fidem, ut & Cicero ea epistola obstringit suam.
- Græculus Esuriens. Juven. 3. Sat. 78.
- Homines Græculos controversia verbi tamdiu torquet. Cic. 1. de Orat. 47.
- Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tusc. 86.
- Otiosus arque Græculus. Cic. pro Milon. 56. Idem 1. de Orat. 221. Neque vult ita sapiens inter stultos videri, uti qui audiant, aut illum ineptum, aut Græculum esse putent. Idem pro Flacc. 13. Græculæ concionis motus temerarius.
- Rosa Græcula, Rosa omnium minima, in sentibus crescens, quæ folia ita projecta habet, ut nisi cogantur manibus, apertam rosam non ostendat. Plin. lib. 21. cap. 4. Est & quæ Græca appellatur a nostris, a Græcis lychnis, non nisi in humidis locis proveniens, &c. Est & alia Græcula appellata, convolutis foliorum paniculis.
- Vites Græculæ. Columel. lib. 3. cap. 2. Nam quæ Græculæ vites sunt, ut Mareoticæ, Thasiæ, &c.
- GRÆCŪTAS**, ātis. f. Res & litteratura Græcorum. apud Jctos.
- GRÆCĀTIM**, Adv. Græco more. Tertull.
- GRÆCŪM**, [*Ἑλληνιστῶς, Γραικιστῶς*] āri. Græcos imitari. Hor. 2. Serm. 2. 11.
- vel si Romana fatiget
Militia affuetum græcari, seu pila velox &c. h. e. Luxuriari aut Græco more ludere. Po. phyr. [Puto distinguendum ante Affuetum ut ad seqq. referatur. Alioqui malim exponere, Otiari more Græcorum. V. Suet. Tiber. cap. 11. & 13.]
Vide **PERGRÆCOR**. H. St.
- GRÆCĀPIO**, ōnis. [*Ἑλληνισμός*] Gloss. Gr. Lat.
- GRÆCISSEO**, are. [*Ἑλληνίζω*] Græcum sermonem imitari. Apul. Apo. p. 336. Loquitur nunquam nisi Punice, & si quid adhuc a matre Græciffat. Et Plaut. Men. prol. 11.
Atque adeo hoc argumentum Græciffat, tamen Non Atticiffat, verum Siciliciffat
- GRĀIUS**, a, um. Adj. [*Ἰταλός*] Græcus. Sed magis poeticum est. Virg. 4. Æn. 228.
— Graiumque ideo bis vindicat armis. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Hoc quod memoro, nostri cælum, Graii perhibent ætheri: Ex Pacuvio. Idem 3. de Deor. Deor. 53. *Διόσκουρος* etiam apud Graic multis modis nominantur.
- Camœna Graia. Hor. 2. Carm. 16. 36.
- Gentes Graiæ. Ovid. 4. Met. 16.
- Homo Graius. Lucret. lib. 1. 67.
- Saltus Graius. Nep. 23. 3.
- Urbes Graiæ. Virg. 3. Æn. 295.
- GRAJUGENA**, æ. c. [*Ἰταλὸγενής*] Græcus dicitur: aut Qui a Grægenus & originem traxit. Cic. 2. de Nat. Deor. 91. Grajugena de illi aperit ipsa oratio. Ex Pacuvio. Virg. 3. Æn. 550.
Grajugenumque domos, suspectaque linquimus arva.
Domus Grajugenæ. Catul. Argon. 62. 36. al. Cranonis domus.
Reges Grajugenæ. Stat. 6. Theb. 215.
- GRALLÆ**, arum. Fustes sunt furculas habentes, quibus nituntur q super iis ambulant. Ex Nonio 2. 361.
Scala, quasi Scandula a Scandendo, atque adeo ex hoc Scandula dimin tivum illud Scala. Nam quis hoc negabit? Sic igitur dicamus per analogiam Grala, quasi Gradula a Gradiendo, ita recte puto. H. St.
- GRALLĀTOR**, ōris. m. Qui grallis graditur, & passus ingentes fac Plaut. Pœn. 3. 1. 27.
Atsi ad prandium me in ædem vos dixissem ducere, Vinceretis cervum cursu, & grillatorem gradu. Salmaf. C. vatorem. Arnob. lib. 2. adversus gentes.
Grallatores (inquit Festus) appellabantur Pantomimi, qui ut in saltione imirarentur Ægipanas, adjectis perticis furculas habentibus atque in his superstantes, ob similitudinem crurum ejus generis, gradiebantur, utique propter difficultatem consistendi.
- GRALLATORIUS**, a, um. Adj. ut, Grallatorius gradus, i. e. Magni cujusmodi solet esse grillatorum. Plaut. Amph. 4. 3. 52. Suppos.
- GRĀMEN**, īnis. n. [*ἀγραμνός, ἀγρόσην, γράμμιον*] Herba vulgarissima. I appellata, quod geniculatis internodiis mirifice serpat, crebroque iis & ex acumine novas spargat radices. Non est herba gratior jumentis, sive viridis sit, sive in fœno siccata. de Graminum generibus vi Plin. lib. 24. cap. 19.
Gramen, generali vocabulo Quamcunque herbam comprehendit. Cic. de Fin. 84. Tua sint Puteolis gramina. i. e. Herbae ex quibus fœnum cogitur. Fructum pratorum intelligit, qui est maximus. Serv. in 1. Æn. 119. Gramen, inquit, Herba species est: licet Omnis herba Gramen vocetur, sicut Robur, Omne lignum: quum sit & species. Graminis herba. Liv. 1. 24. Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit. Virg. 5. Ecl. 26. — nulla neque annem
Libavit quadrupes, nec graminis attingit herbam.
Crispum gramen. Claud. Conf. Prob. Prob. & Olyb. 216.
Floreum gramen. Martial. lib. 9. 92.
Sic in gramine floreo reclinis. i. e. In Cæspite lato.
Ignobile gramen Cerynthæ. Virg. 4. Georg. 63. V. **IGNOBILIS**.
Inexpugnabile gramen, Zizania. Ovid. 5. Met. 486.
Lærum gramen. Virg. 2. Georg. 525.
Mala gramina pastus. Virg. 2. Æn. 71.
Molli gramine prostrati. Lucret. lib. 2. 29.
Montanum gramen. Ovid. 2. Met. 841.
Rofcida gramina. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 104.
Tenerum gramen. Hor. 4. Carm. 12. 9.
Viridi se gramine vestit tellus. Virg. 2. Georg. 219.
Canent gramina. Virg. 3. Georg. 325. subaudiendum, **Rore**.
Carpunt gramen equi. Virg. 9. Æn. 353.
Credunt se gramina in novos soles. V. **CREDO**.
Defectum gramen. Ovid. 14. Met. 646.
Redeunt jam gramina campis. Hor. 4. Carm. 7. 1.
Tondentes gramina campo lanigeræ. Lucret. lib. 2. 659.
- GRAMINEUS**, a, um. Adj. [*ἀγραμνός*] Quod ex gramine est factum.
Aræ gramineæ, Cæspite ornatae. Sil. 4. 703.
Cæsper gramineus. Ovid. 2. Amor. 16. 10.
Campus gramineus. Ovid. 3. Fast. 519.
Corona graminea. Gell. 5. 6.
Halta graminea. Cic. 6. Verr. 125.
- GRAMINŌSUS**, a, um. Adj. [*γραμμώδης*] Plenum herbis. Columel. lib. in præfat. Quid silvester ager, quid humidus & graminosus, quid fuscus & spurcus recufaret.
- GRĀMIA**, æ. f. [*γραμμή*] Festus; Gramiæ, Vitia sunt oculorum, quæ alii Glamæ vocant. *La chusse des yeux*. Nonius 2. 389. Gramiæ, sive Oculorum pituitæ: unde Gramiosi oculi: a quo Qui tristes sunt, in diurnum quoque diem Gramiosi vulgo nominantur. *Chaffieux*. co Plin. 25. 13.
- GRAMIŌSUS**, Adj. Oculi gramiosi. Nunius ex Cæcil. in loco supra cita
- GRAMMA**, ātis. n. [*γραμμα*] Latine Littera dicitur. V. **SCRUPU**
- GRAMMATICA**, æ. vel **GRAMMATICE**, es. f. [*γραμματική*] Recte loquelæ, rectæque scripturæ scientia. Cic. 3. de Fin. 5.
Grammaticæ Latine Litteratura dicitur. Quintil. lib. 2. cap. 1. Et Grammaticæ (quam in Latinum transferentis, litteraturam vocaverunt) fines suos norit. Eodem lib. cap. 14. Grammaticæ litteratura e non litteratrix. conf. de singulis his quoque in **LITTEBA**.
Grammatica olim Romæ ne in usu quidem, nedum in honore ullo esset. Suet. de Illust. Gram. pr. Quem de incunabulis ejus discipuli

tritici, hordei, &c. Varro 1. de R. R. cap. 48. Granum dictum quod est intimum solidum. Et paulo post, Granum a Gerendo. id enim scribitur, uti spica gerat frumentum. Plaut. Stich. 4. 1. 5. Dare denegavit se granum tritici. Plin. lib. 11. cap. 53. Sed sibi proceres medentur grano Assyrii mali. Papaveris granum. Ovid. 5. Trist. 2. 24.

Quotve fopiferum grana papaver habet.

Punica grana. Ovid. 4. de Pont. 15. 8.

Thuris granum. Ovid. 4. Fast. 408.

Tritici grana congefserunt in os Midæ dormienti formicæ. Cic. 1. de Divin. 78.

Inferere grana in acem. Quintil. lib. 2. cap. 20.

GRANĀRIUM, i. n. [κρηνη, σπυλκκηον] Locus in quo grana frugum reponuntur. Varro 1. de R. R. cap. 57. At triticum condi oportet in granaria sublimia, quæ perflentur ventis ab Exortu & Septentrionum regione, ad quæ nulla aura humida e propinquis locis aspiret. Hor. 1. Serm. 1. 53. Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris?

Astringere & laxare granaria. Perf. 5. Sat. 110.

GRANĀTUS, a, um. Adj. [κρηνωτης] Quod abundat granis: ut Malum granatum. Columel. lib. 12. cap. 41. Alias Punicum.

GRANĀTUM, i. n. [κρηνωτον, ροιω] pro Malo granato. Plin. lib. 20. cap. 14. Singultus & vomitus fistit cum succo granati.

Granatum item Pulmentum e grano tritici cocto vocari potest, vel Frumentacea ptifana. Plin. lib. 18. cap. 11. sub fin. Ex zea pulchrius quam ex tritico fit granatum. Sic enim legi debet, non Granum, ut hodie. Est autem Plinio quiddam alicæ simile: immo alicæ vitium, ut ipse declarat. Turnebus Advers. 1. 20. extr. Hard. Graneum. q. V.

GRANĀTUS, ūs, m. Cato de R. R. cap. 60. Præterea granatui videto uti fatis vicie feras. Turnebus Granatui feri interpretatur, quod non feritur, ut viride pabulo jumentorum subsecetur, sed ut ad granum perveniat & frugem, Advers. 6. 23. Al. Generatim.

GRANBA, V. in suo loco. conf. in GRANĀTUM.

GRANŌSUS, a, um. Adj. [κρηνωδης] Quod plenum est granis. Plin. lib. 21. cap. 31. Quorum alterum cui acini coccinei, granosi folliculi, haliacabum vocant, & alii callion. Ibid. cap. 4. pr.

GRANĪFEBE, ēra, ērum. Adj. [κρηνωφειρα] Ferens grana: ut, Agmen graniferum dicuntur formicæ. Ovid. 7. Met. 638.

GRAPHĪCUS, a, um. Adj. [γραφικος] Ad unguem factus, absolutusque, & quasi pictoris manu expolitus. Plaut. Stich. 4. 1. 64.

Graphicum mortalem Antiphonem, ut apologum fecit, quam fabre. Idem Epid. 3. 3. 29.

Næ tu graphicum habes servum, & quantivis pretii.

Fur graphicus Plaut. Trin. 4. 3. 17.

Nimium graphicus nugator. V. post NIMIS.

GRAPHĪCE, es, f. [γραφική] Pictura. Auctore Budæo. Sic appellatur illa facultas, quem Cicero Stilum vocat. Plin. lib. 35. cap. 10. Et hujus auctoritate effectum est Sycione primum, deinde & in tota Græcia, ut pueri ingenui ante omnia graphicen, hoc est picturam in buxo docerentur. Ex vetusto codice legitur Diagraphicen.

GRAPHĪCE, Adv. [γραφικως] Eleganter, polite. Plaut. Perf. 2. 5. 5. Nunc ego huic graphice facetus sum, &c. Idem Trin. 3. 3. 38.

Exornetur graphice.

GRAPHIS, idis, f. [γραφίς] Descriptio operis futuri delineata, ut Budæo placet. Hermolaus, Graphis, idem quod Ars ipsa pingendi, a stilo dicta, quem Græci Graphion & Graphida quoque nominant. Plin. lib. 35. cap. 10. Alia multa graphidis vestigia extant in tabulis ac membranis ejus, &c.

GRAPHIUM, i. n. [γραφειον] Stilus quo in pugillaribus scribitur. Ovid. 1. Amor. 11. 23.

Quid digitis opus est graphium lassare tenendo?

GRAPHIARIUM, i. n. [γραφειοθήκη] Theca, in qua graphia, seu stili reponuntur, quibus & scribere simul & pingere solebant, ante quam peniculi & colores invenirentur. Martial. lib. 14. 21.

Hæc tibi erunt armata suo graphiaria ferro, &c.

GRAPHIARIUS, Adj. ut, Graphiaria theca. Suet. Aug. 32. & Claud. 35. GRASSOR, [κρηνοσκήτωρ, εφορμας, λαποδύτης] āri. Supra modum favire, inquit Nonius. Festus, Grassari antiqui ponebant pro Adulari.

Grassari autem dicuntur latrones vias obsidentes. Gradi siquidem Ambulare est: unde tractum grassari, videlicet, ab impetu gradiendi. [Forte legendum, Pro ambulare V. infra Nonium.]

Grassari in aliquem. Liv. 2. 12. extr. Trecenti conjuravimus principes juventutis Romanæ, ut in te hac via grassæmur.

Grassari ad gloriam virtutis via, pro Ingredi & procedere. Sallust. initio Jugurth. Sed dux atque imperator vitæ mortalium animus est, qui ubi ad gloriam virtutis via grassatur, abunde pollens potensque & clarus est.

Grassari adersus. Suet. in Calig. cap. 34. Nec minore livore ac malignitate, quam superbia favitiaque pane adversus omne genus hominum grassatus est. i. e. Improbum ac maleficum se exhibuit, in diesque nocentiorum. Budæus.

Grassari contra. Justin. lib. 1. cap. 9. de Cambyse Non dubitavit post sacrilegia, etiam parricidium facere. Erat enim difficile ut parceret suis, qui contemptu religionis grassatus etiam contra deos fuerat.

Grassari in aliquid. Nobiles homines in possessionem agri publici grassari. Liv. 6. 5.

Grassatur pestis, Quum ingenti clade hominum invalescit. Bud.

Grassari obsequio: metaphorice dixit Horatius, de captore loquens, 2. Serm. 5. 93.

— Davus sis comicus, atque

Stes capite obitipo, multum similis metuenti,

Obsequio grassare. h. e. Obrue divitem obsequiis.

Grassari, in bonam partem dictum. Liv. 3. 44. Juse grassari, non vi. h. e. Procedere. Idem lib. 10. cap. 14. Consilio grassandum, si nihil vires juvant, ratus, &c.

Grassari. Ambulare, auctore Nonio 4. 219. Titinnius Veliterna, Vende thesam atque mulos, sine eam pedibus grassari, cum fingere ejus superbia. Novius Pedio, Cerramus si me diploidi a recta grassatur via.

GRASSĀRIO, ōnis, f. [λαποδύτης] Plin. lib. 13. cap. 22. de thapsia loquens, Nero Cæsar civitatem ei dedit, initio imperii nocturnis grassationibus converberat unam faciem illiensi sibi cum thure ceraque, & sequente die, contra famam, eutem sinceram circumterens. Budæus.

GRASSĀTOR, ōris, m. [λαποδύτης] est Viarum in urbe, vicorumque obfessor, qui obvios injuriæ opportunos spoliat, aut pulsans, aut intentata morte territans. Plin. in Paneg. cap. 34. pr. Vidimus delatorum agmen inductum, quasi grassatorum, quali latronum. Juven. 3. Sat. 305.

Interdum & ferro subitus grassator agit remi. Cic. de Fato, 34.

Hoc enim modo viator quoque bene vestitus, causa grassatori fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur. Gell. 20. 1. Nocturnus grassator.

Grassatores, inquit Callistratus in l. Capitolium. §. grassatores. D. de pœnis, Qui prædæ causa id faciunt, proximi latronibus habentur: & si cum ferro aggredi & spoliare intulerunt, capite puniuntur; utique si sæpius atque in itineribus hoc admiserunt: ceteri in metallum dantur, & in insulas relegantur. Claudius Jurisconsultus, Furta, inquit, manifesta non manifestis discerni solent, ut rixæ a grassatoribus, expilationes a furtis, violentia a petulantia.

Grassator est & apud veteres, Qui ventri deditus, avide convivia secutus est. Cato in Gell. 11. 12. Poeticæ artis honos non erat; si quis ea in re studebat aut sese ad convivia applicabat, grassator vocabatur. conf. Cæsar. Rhod. 7. 1. [Quasi dicas Ambulator, i. e. Otiabundus.]

GRASSĀTŪRA, æ, f. [λαποδύμα] Sueton. in Tiber. cap. 37. In primis tuendæ pacis, a grassatoribus, ac latrociniiis, seditionumque licentia curam habuit. conf. GRASSĀTOR.

GRASSĀRIUS, i. m. Festus, Grassarii autem dicuntur Latrones, vias obsidentes. Sed rectius legitur Grassari. V. supra in verbo.

GRĀTIA, æ, f. [χρησις, χρεασίς, χρεασήθειον] Gratia est in qua amiciarum & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi voluntas continetur. Cic. 2. de Invent. 161.

Postulare gratiæ aliquid apponi sibi. Ter. And. 2. 1. 33.

Ego, Charine, neutiquam officium liberi esse hominis puto,

Quum is nihil promereat, postulare id gratiæ apponi sibi. Ut

Donatus, Ad gratiæ apponi sibi, Addi in gratiam suam. i. e. Sibi gratiam mereri.

Ad gratiam. V. AD.

Animus adversus gratiæ. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Animus obnoxius gratiæ. Quintil. lib. 3. cap. 9.

Debilitas gratiæ. Cic. 6. Fam.

Dis gratia. Ovid. 1. Fast. 701.

Gratia dis, domique tuæ, religata catenis

Jam pridem vestro sub pede bella jacent.

Ingenii gratia. Quintil. in proem. lib. 1. Nullam ingenii sperant gratiam. i. e. Laudem & commendationem.

Recte factorum gratia. Tacit. 3. Ann. 53.

Sermonis gratia. Hor. de Arte Poet. 69.

Bona gratia. V. BONUS.

Illustris gratia. Cic. pro Domo 46.

Immerita gratia. V. IMMENS.

Immensa gratia. Tacit. 14. Ann. 53.

Improba gratia fallacis Prætoris. Juven. 13. Sat. 4.

Ineptum gratia. Cic. ad Att. Est gratia ineptum id quidem, id tamen nimis plausible.

Incluta gratia. Lucan. ad Pison. 64.

Infida gratia, Incerta, instabilis. Plin. lib. 1. Epist. 5, non proca fine, Gratia malorum tam infida est, quam ipsi.

Juvenilis gratia. Stat. 2. Silv. 2. 10.

Leviore pluma est gratia. Plaut. Pœn. 3. 6. 17.

Magna Jovi gratia. Tibul. lib. 1. 4. 23.

Rara fratrum gratia. Ovid. 1. Met. 145.

Vana gratia meriti tui. Ovid. 2. de Pont. 11. 8.

Vilis gratia alicujus. Ovid. 2. de Arte Am. 29.

Vivax gratia, Perpetua. Hor. in Arte Poet. 69.

Abolefecit gratia facti. Virg. 7. Æn. 232.

Abest gratia officio. Ovid. 3. de Pont. 4. 52.

Adimere gratiam. Plin. lib. 2. Epist. 5. Nec ea quæ stomachus nost recusat, adimunt gratiam illis a quibus capitur.

Afferre gratiam. Quintil. lib. 2. cap. 13. Quum quidem gratiam & lectationem afferunt figura, quæque in sensibus, quæque in verbis sunt.

Aucupari gratiam alicujus. Cic. 5. Fam. 12.

Auferre gratiam alicui. Quintil. lib. 6. cap. 1. Nam & cautiores custodiam suæ religionis judices facit, & gratiam responsuris auferre Augere gratiam. V. AUGRO.

Cedere gratia. V. CERO.

Caperè gratiam dicitur animus. V. CAPIO. Cic. 2. Fam. 5.

Circumdare gratiam. Tacit. 14. Ann. 53. At tu immensam gratiam innumeram pecuniam circumdedisti.

Coæquare gratiam. V. COÆQUO.

Coit gratia. Hor. 1. Epist. 3. 32. — an male facta

Gratia nequicquam coit, & rescinditur?

Colligere gratiam ex privatorum negotiis. Cic. 3. de Orat. 133. i. Inire. Idem 2. Q. frat. 16. Ex hoc labore magnam gratiam, & gnamque dignitatem sim collecturus.

Commemorare gratiam. Cic. Post red. in Senat. 24.

Componere aliquid cum bona gratia. Ter. Phorm. 4. 3. 17.

— cur non, inquam, Phormio,

Vides, inter nos sic hæc potius cum bona

Ut componantur gratia, quam cum mala? V. CUM.

Componere gratiam inter aliquos. Ter. Hec. 3. 5. 29.

Neque alio pacto componi potest inter eas gratia.

In his exemplis dici potest Gratia esse Amicitia. Sic Ovid. (Met. 145.) Fratrum quoque gratia rara est. Sic Lactant. Divin. Instit. Ep. cap. 4. in fine, Veritas non odium pariet, ut ait poeta, sed gratiam.

H. St. priora aliquot verba culter abstulit.

Concedere aliquid beneficii gratiæque causa. Cic. 5. Verr. 115.

Conciliare gratiam. V. CONCILIO.

Conciliare alicujus gratiam sibi. Cic. pro Lege Manil. 70.

Consequi gratiam. Cic. 1. de Orat. 317. V. CONSEQUOR.

Convellere gratiam. V. CONVELLO.

Cupio gratiam tuam. Plaut. Perf. 4. 4. 18. Idem Trin. 1. 1. 12.

Nimio hic pluri pauciorum gratiam

Faciant pars hominum, quam id quod profit pluribus.

Debere gratiam. Cic. 3. de Fin. 73.

Derogare gratiam alicui. V. DEROGO.

Dimittere aliquem cum bona gratia. Cic. de Faro, 7.
Diffinit gratia fratrum. i. e. Rupta est & separata amicitia. Hor. 1. Epist. 18. 41.
Dare gratiam vel veniam. Cic. 2. de Divin. 6.
Efficere aliquid gratia. Cic. 10. Fam. 12.
Efundere gratiam collectam, Perdere. Cic. 2. Fam. 15.
Est ante omnia Clazomenio vino gratia. Plin. lib. 14. cap. 7.
Excipere illustri gratia aliquid. Cic. 1. Fam. 9.
Exigere gratiam. Cic. de Amicit. 30.
Exornare aliquid gratia & venere. Quintil. lib. 4. cap. 2. Narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia, & venere exornandam puto.
Extinguit gratiam nostram, hominum suspicio. Cic. 1. Fam. 1. i. e. Favorem & benevolentiam erga nos hominum tollit. [Immo Efficit, ut minus gratia nostra valeat in causa tua.
Exulcerare gratiam. V. EXULCERRO.
Exuere gratiam novitatis. Plin. lib. 1. Epist. 2. extr. Libelli quos emisimus, dicuntur in manibus esse, quamvis jam gratiam novitatis exuerint. i. e. Quamvis jam pridem sint publicati, neque legantur tanquam novi. Placent enim nova qualiacunque sint scripta.
Facere gratiam jurisjurandi. Plaut. Rud. 5. 3. 59. V. FACIO.
Facere gratiam delicti, pro Ex jure diligentiore aliquid imminuere. Liv. 3. 56. pr. V. FACIO.
Ferre alicui legem per gratiam. Cic. pro Domo 81.
Habere gratiam, Memorem esse beneficii accepti. Ter. Eun. 4. 6. 12. Et habetur, & refertur a me Thais tibi, ita ut merita es gratia. Ubi Donatus, Qui habet apud se gratiam, nondum retulit. Retulit, qui desinit habere. Multum ergo hic dicit, & habetur gratia & refertur. Quem sensum transtulit Sallustius in bellum Jugurthinum cap. 110. pr. Arma, pecuniam fume, utere: & quoad vixeris, nunquam redditam tibi gratiam putaris, semper apud me integra erit. V. HABEO.
Habere & prædicare gratiam. Cic. pro Corn. Balbo, 2.
Habenda diis immortalibus gratia. Cic. 1. in Catil. 11.
Habenda iis quoque gratia est, per quos labor nobis detractus est. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Habere gratiam senectuti. Plaut. Suppos. Merc. 5. 3. 4. Hæc quum fugiant senes, tu tamen senectuti gratiam non habeas.
Adscripsit hic quædam H. St. de differentia opinor, inter Habere & Agere gratias, & Referre gratiam. Sed ceteris relictis leguntur, tantum hæc duo Cic. loca. Tibi pro tuo summo beneficio gratias agam. Cic. Attico 16. Aliter vero, Pro nostro studio gratiam referas. 264. b. Respicit paginas Lamb. V. infra Referre gratiam, & Gratia pl.
Incessere gratiam testis potentis. Quintil. lib. 5. cap. 7.
Inire gratiam ab aliquo. Ter. Eun. 1. 5. 9. Adibo, atque ab eo gratiam hanc, quam video velle, inibo. Ubi Donatus, Gratiam inire, est Dare beneficium, ac per hoc inire gratiam. i. e. amicitiam. Sed hæc elocutio, Gratiam ab eo inibo, pro Ejus gratiam merebor. Cic. 4. Fam. 2. Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitramur.
Inire gratiam apud aliquem. V. INEO.
Inire gratiam cum aliquo. V. INEO.
Invenire gratiam. V. INVENIO.
Languet mihi gratia. Sil. lib. 17. 365. h. e. Non eadem est mihi gratia, quæ quondam esse solebat. Languet, Fit minor.
Negligere gratiam alicujus. Plaut. Trin. 2. 4. 97.
Parare gratiam, Conciliare. Quintil. lib. 1. cap. 6. pag. 82.
Patere reditum gratia alicui. Cic. de Arusp. Resp. 52.
Perdere gratiam orationis. Quintil. lib. 6. cap. 1. V. PERDO.
Perit gratia si reposcatur. Plin. lib. 1. Epist. 13. ad Solum Senecionem.
Perfolvere mente gratiam alicui meritam. Cic. pro Planc. 68.
Petere (Concedere) aliquid beneficii, gratiaque causa. Cic. 5. Verr. 115.
Petere gratiam a patre, pro Petere veniam. Plaut. Stich. 1. 2. 23.
Petere gratiam alicujus, idem quod Cupere gratiam. Plaut. Aulul. 2. 2. 69.
Ponere aliquem in gratiam. Cic. 8. Fam. 6. Amabo te si liquid quod opus fuerit, Appio facies: ponito me in gratiam. subaudi, Ipsius Appii.
Ponere aliquem in gratiam apud alterum. Cic. 6. Att. 6.
Posui apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia. Cic. 5. Att. 11.
Præcipere gratiam publici beneficii. Liv. lib. 6. 26. pr. i. e. Ante capere.
Querere gratiam. i. e. Animum gratum. Cic. pro Planc. 93. Nam hæc privatim fortasse officiorum memoriam & gratiam quærent. i. e. animum gratum postulant.
Gratia in hac signif. siquidem ita fit exponendum, esset pro eo, quod dicitur Gratitude. An quod Gall. dicitur *Gré*?
Recipere in gratiam. Cic. pro Rabir. Posth. 19. Quem enim ex tantis inimicitis receptum in gratiam summo studio defenderim, hunc afflictum violare non debeo.
Ut Gall. *Il est en ma grace.* H. St.
Reconciliata gratia. Cic. 3. Fam. 12.
Reddere gratias alicui voluntate ipsa. Cic. pro Planc. 68.
Redire in gratiam cum aliquo, pro Reconciliari. Cic. 1. Att. 14. Cum Luceio in gratiam redi.
Reditus in gratiam cum aliquo. Cic. 2. Att. 3. Conjunctio mihi summa cum Pompejo, si placet etiam cum Cæsare reditus in gratiam, cum inimicis pax.
Redire in gratiam cum fama. Æl. Spartian. in Antonino Geta. H. St. cap. 2. extr.
Redigere aliquos in gratiam. Ter. Phorm. 5. 7. 73. Ego redigam vos in gratiam.
Reducere, reconciliare, & restituere aliquem cum alio in gratiam. Cic. de Provinc. Consul. 23.
Reducere aliquem in gratiam cum altero. Quintil. lib. 5. cap. 11.
Referre gratiam, Reddere par, reddere beneficium. Ter. Eun. 2. 3. 93. Cic. 3. Philipp. 4. Quanquam gratia referri tanta non potest, quanta debetur, habenda tamen est, quantum maximam animi nostri capere possunt. Idem pro Planc. 68. Debitio pecuniarum & gratiarum dissimilis. nam qui pecuniam dissolvit, statim non habet id quod reddidit: qui autem debet, ac retinet alienum gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. Idem 2. Off. 69. Inops ille, si bonus vir est, etiam si referre gratiam non potest, habere certe

potest. Commodè autem, quicumque dixit, pecuniam qui habet, non reddidisse: qui reddiderit, non habere: gratiam autem & qui referulerit, habere: & qui habeat retulisse.
Referre plenius gratiam. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Referre alicui bonam gratiam. Cic. 2. Att. 9. pr.
Referre justam debitamque gratiam. Cic. pro Corn. Balbo 59.
Referre meritam gratiam debitamque. Cic. 3. de Orat. 14.
Referre mutuam gratiam. Cic. in Sallust. 9.
Referre parem gratiam pro beneficio. Cic. pro Rosc. Com. 20. Neque tamen pro beneficio ei par gratia refertur.
Referre præclaram pop. Rom. gratiam. Cic. 1. in Catil. 28.
Referre gratiam, in malam partem. Cic. 2. Q. frat. 3. Surrexit Clodius: ei tantus clamor a nostris (placuerat enim referre gratiam) ut neque mente, neque lingua, neque oratione confisteret. Qua ironia nihil frequentius est.
Rependere gratiam facto. Ovid. 2. Met. 694.
Restituere in gratiam. Cic. 1. Att. 1. Sallustium præsentem restituere in ejus veterem gratiam non potui.
Restituere gratiam alicui. Cic. de Petit. Conf. 16. Al. Referendæ.
Retinere alicujus gratiam, i. e. Fovere amicitiam. Cic. 2. Q. frat. 3. Quæ tibi eo scribo, quod me de retinenda Sestii gratia litteris sepe monuisti. Puto per Pomponium fovendum tibi esse Hortensium. i. e. Retinendam gratiam. Cic. 1. Q. frat. 3.
Rupit gratiam ira. Sen. Thyest. 7.
Sequi gratiam: i. e. Alicujus amicitiam ambitiosius captare. Cæs. 1. de Bell. Civil. pr. Sin Cæsarem respiciant, atque ejus gratiam sequantur. Stat honos fermonum & gratia vivax. Hor. de Arte Poet. 69.
Sum in gratia cum aliquo. Cic. 2. Att. 9. Erit nebulo iste cum his dynastis in gratia.
In laude & gratia esse. Cic. 3. Verr. 21.
In gratia pecuniaque magna fortunatum esse. V. IN.
Cum illo magna est mihi gratia. Cic. 1. Fam. 9. Ego quem mihi cum illo magna jam gratia esset, quod ejus omnes gravissimas injurias communis concordia causa voluntaria quadam obivione contriveram, ejus repentiam, &c.
Cum illo nulla est mihi gratia. Propert. lib. 2. 33. 20.
Cum Tiberi & Nilo gratia nulla fuit. i. e. Nunquam Ægyptii & Romani se invicem amaverunt.
Gratia ante omnia est Clazomenio vino. Plin. lib. 14. cap. 71.
Solida est mihi gratia tecum. Ovid. 12. Met. 576.
Est gratia, pro Ago gratias. Plaut. Men. 2. 3. 36.
Tenet gratia. ut, Gratiam, (subaudi Appellant) quæ in memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum observantiam tenet. Cic. 2. de Invent. 66.
Tenere gratiam alicujus. Suet. in August. cap. 13.
Tenere Cæsaris, & Pompei gratiam, &c. i. e. Esse in gratia. Cic. 2. Q. frat. 14.
Tollere beneficium & gratiam. Cic. 2. de Fin. 117.
Trahere gratiam. Tacit. 3. Ann. 53. Et quum recte factorum sibi quisque gratiam trahant, unius invidia ab omnibus peccatur.
Tribuere gratiam alicujus rei inventori. Cic. 4. de Fin. 13.
Valere gratia. Plin. lib. 1. Epist. 17.
Venit gratia magna minimo labore. Ovid. 3. Amor. 4. 46.
Gratia, pro Causa & ratione live occasione. Ter. And. 2. 6. 2. Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam Portare, & ea me hic restitisse gratia. Ubi Donatus, Gratia veteres per Causa ponebant.
Hominum gratia generatas bestias videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 158.
Dolorum effugiendorum gratia. Cic. 1. de Fin. 39.
Ea gratia. Cic. 3. de Nat. Deor. 67. ex vet. poet. Perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia, Ut dum nati dissipatos artus captaret parens, Ipsa interea effugeret: &c.
Gratia mea, h. e. Mea causa, propter me. Plaut. Bacch. 1. 1. 64. Ego obsonabo. nam id flagitium meum sit, mea gratia te Operam dare mihi, & ad eam operam facere sumptum de tuo.
Gratia villæ, pro Elegancia. Plin. lib. 2. Epist. 17. Miraris cur me Laurentinum meum tantopere delectet? Defines mirari, quum cognoveris gratiam villæ, opportunitatem loci, litoris spatium.
Gratia jam in adulescentulo magna erat. Nepos 25. 2.
Non erit ignotæ gratia magna Lyre. Ovid. 3. de Arte Am. 400.
Gratia, pro Favore. Sallust. in Jugurth. cap. 25. Ita bonum publicum (ut in plerisque negotiis solet) privata gratia devictum. i. e. Bonum publicum privato favore expugnatum est.
Gratia, Copia est plurimorum amicorum. Aconius auctor in 2. Verr. 25. Hoc indicat Cic. pro Quint. 2. P. Quintius, cui exigua amicorum copia sunt, cum adversario gratiosissimo contendat. Plurimum autem gratia poterat in judiciis: moris enim erat in judiciis tum privatis tum publicis, amicos omnes advocare, quorum auctoritate moveri posse judices putabantur: iique, ut scribit Aconius, Advocati dicebantur, qui scilicet præsentiam suam amico commodabant. Orator enim, Patronus dicebatur. V. ADVOCATUS.
Gratia, ut Amicitia, pro ipsis amicis. ut, Externas gratias querere. Tacit. 12. Ann. 15.
Acquirere & retinere gratias. Cic. 1. Att. 1. V. ACQUIRO.
Gratia, plur. ut Grates, sæpius ponitur de accepti beneficii memoria, vel prædicatione.
Actio gratiarum & congratulatio. Cic. in Brut. 3.
Actionem gratiarum ab aliquo desiderare. Cic. 10. Fam. 19.
Immemor gratiarum nemo gratus inventus est. Cic. Post red. in Senat.
Agere gratias & grates. V. AGO.
Agere gratias verbis amplissimis. Cic. 1. Philipp. 3.
Agere gratias immortales. Cic. 10. Fam. 11.
Agere incredibiles gratias suo & alterius nomine per litteras. Cic. 13. Fam. 28.
Agere ingentes gratias. V. INGENS.
Agere justissimas gratias. Cic. 2. de Legib. 6.
Agere miras gratias. Cic. 16. Att. 7.
Agere apud aliquem mirificas gratias. Cic. 13. Fam. 43.
Agere singulares gratias. Cic. 13. Fam. 42.

Habere gratias vel gratiam, est Retinere memoriam collati beneficii; Agere vero gratias, est Verbis testari; & Gratiam referre, est Beneficium pro beneficio reddere. Ter. Eun. 4. 6. 12.

Et habetur & referetur, Thais, ita uti merita es gratia. V. Donat. in loc. & Faern.

Habeo pol Diis gratias, cum in pariendo aliquot adfuerunt liberae. Ter. And. 4. 5. 31. Sed frequentius invenimus Gratiam habere quam Gratias. Scribere gratias. Gell. lib. 3. cap. 8.

Venerari aliquem laudibus ac gratiis. Tacit. 12. Ann. 37. Agrippinam quoque haud procul alio fuggelitu conspicuam, iisdem, quibus principem, laudibus, gratiisque venerati sunt. i. e. Gratiarum actione.

GRATIÆ, arum. f. [χαρις] Deæ Bacchi & Veneris filia, ut vult Servius; alii Jovem earum esse patrem existimant. Tres fuerunt numero, virgines nudæ & amabiles. Alio nomine vocabantur CHARITES, quod V. supra.

Decentes Gratia. Hor. 1. Carm. 4. 6. Gratia juncta nudis fororibus. Hor. 3. Carm. 19. 16. Solutis Gratia zonis. Hor. 1. Carm. 30. 6.

GRATIŌSUS, a, um. Adj. [χαρις, επιχαρις, ευχαρις] Qui apud omnes plurimum gratia potest, (vel omnium gratiam & favorem facile demeretur: comis, facilis, benignusque qui gratiam inire cupit cum multis.) Cic. 5. Verr. 69. Hic Venerius, quemadmodum aratores eluferit ex una pactioe hominis honesti, gratiosique cognoscite.

Cum adversario gratiosissimo contendere. Cic. pro Quint. 2. Potens & gratiosus homo. Cic. pro Cluent. Hominiibus potentibus, gratiosus, disertis. Cic. pro Cael. 21.

Splendidi homines & gratiosi. Cic. 5. Verr. 37. Gratiosi ad. Cic. pro L. Muren. 73. Et ad hoc officium necessitudinis, & ad reliquum tempus gratiosus.

Vir ad ambitionem gratiosus. Cic. de Petit. Conf. 17. Apud omnes ordines gratiosus. Cic. 3. Off. 58. Tum Pythius, qui esset, ut argentarius, apud omnes ordines gratiosus. Idem 1. Fam. 3. Vehementer confidit his meis litteris se apud te gratiosum fore.

Ita gratiosi eramus apud illum, quem, &c. Cic. 15. Att. 4. In suis civitatibus & municipiis gratiosi homines. Cic. pro Muren. 47. Habere in petitione aliqua multos sui cupidos, & gratiosos. Cic. pro Planc. 46.

Gratiosus, cum dativo. Cic. pro Planc. 47. Jam ut ego doceo gratiosum esse tribulibus Plancium, &c. Gratiosus, cum ablativo. Plin. lib. 16. cap. 33. Odore violenta, ac ne umbra quidem gratiosa. De cupressu.

Gratiosa missio, Quæ per gratiam. i. e. illicitum favorem impetrata est. Liv. lib. 43. 16. extr. Missorum causas sese cognituros esse: & quorum ante emerita stipendia gratiosa missio sibi visa esset, eos milites fieri iusturos.

Sententia gratiosa, i. e. Favorabilis, sive Per gratiam & favorem a iudice lata. Ulpian. in l. in heredem. D. de calumniat. Ob falsum testimonium, vel iudici ob gratiosam sententiam datum, & heredi extorquebitur. Non est in nostro thesauro. H. St.

Gratiosus, inquit lisd. lib. 10. litt. G. quod plus unicuique quam meretur tribuit.

Item aliquando, etsi raro, significat Eum qui gratiam confert, Item Gratiosus est qui adhibet gratias, & qui admittit. Gell. lib. 9. cap. 12. [Sed vellem & exemplo aliquo confirmasset.]

GRATIŌSE, Adv. [χαρις] Ulpian. in l. tutor qui repertorium. §. Competet. D. de administratione tutorum, Si prædia non idonea comparaverunt per fordes aut gratiam, quid ergo, si neque fordide, neque gratiose: sed non bonam conditionem elegerint?

GRATIŌSITAS, atis. f. Tertul. adv. Marc. 1. 9. Naturalem novitatis gratiositatem volui repercutere. i. e. Gratias.

GRATES, [χαρις] numero tantum plurali, & in hac tantum terminatione, pro Gratiis quæ agi, vel referri debent pro accepto beneficio. Virg. 1. Æn. 604. — grates persolvere dignas

Non opis est nostræ Dido. Idem 2. Æn. 537. In malam partem, At tibi pro scelere exclamat, pro talibus ausis, Dii (si qua est cælo pietas quæ talia curet) Persolvant grates dignas, & præmia reddant Debita. Ubi Servius ait; Grates, prout res fuerit, vel in bonis vel in malis dicuntur, ut Præmia; sic apud Terentium Gratiam referre est Malum pro malo rependere. V. supra GRATIA.

Et grates, inquit, tibi ago summe Sol. Cic. in Somn. Scip. 1. Curt. 3. 6. 17. Grates habebant velut præsentii deo. Agere grates alicui. Tacit. 4. Hist. 64. Sed præcipuo deorum Marti grates agimus. Sic & 4. Ann. 64.

Meritas grates agere alicui. Ovid. in Ibin, 25. Decernuntur grates deis. Tacit. 15. Ann. 74. Exolvere favas grates. Stat. 5. Silv. 5. 45. de Officio mutuo consolationis. Pendere dignas grates. Stat. 11. Theb. 223.

Rependere grates. Stat. 3. Silv. 3. 155.

GRATIŌTUDO, inis. f. Vox veteribus prorsus inaudita. Sabellicus lib. 7. Exemplorum cap. 1. de gratitudine, Laudatissima, inquit, virtutum omnium gratitudo, res cælo & hominibus jucunda. Qua dictione plus decies ibidem utitur. Eralin. in Declam. quæ Lucianicæ illi respondet, quæ inscribitur Tyrannicida; Sunt autem, inquit, vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet cui beneficium acceptum ferre debeas. Utuntur hac voce & alii multi, ex quibus est Pontanus, cum alibi tum in Hist. Neapol. 586. Magno in Deum metu, in homines liberalitate ac gratitudine. Idem Federicum regem benevolentia tantum gratia sequitur & gratitudinis. Sic & Ingratitudo. H. St.

GRATIĀNUS, Filius Augusti Valentiniiani. Natus est Eusebio & Hypatio COSS. sive A. D. 359. V. Aurel. Viç. Epit. cap. 45. 47. Item, alius Prætor damnatus sub Tiberio. Tacit. 6. Ann. 38.

GRATIĀNUS, a, um. Adj. Plin. 33. 11. Vasa Gratiiana. GRATIDIUS, & GRATIDIĀNUS, Romanorum alterum gentile nomen, alterum cognomen adoptivum. V. Cicero 3. de Legib. 36. & 3. de Off. 80.

GRATIFICOR, GRATOR, GRATULOR, &c. V. post GRATUS. GRATIS, Adv. [πρῆξιμα, δωρεάν] Gratuito, sine solutione pecunie. Cujus contrarium est Pretio. Cic. 3. Verr. Gratis Prætor factus est. Martial. lib. 3. 30. — gratis conviva recumbis.

Gratis alicui polliceri. Cic. 3. Q. frat. 1. Id me scis antea gratis tibi esse pollicitum.

Servire alicui gratis. Cic. pro Cluent. 71. Habitare gratis in alieno. Cic. 2. Off. 83.

Gratis diligere virtutes. Cic. 2. de Fin. 83. Ut æquitatem, modestiam, virtutes omnes per seipsas gratis diligant.

Gratis & Pretio, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 7. Hic primum questus est non leviter Satrius, communem factum esse gratis cum Roscio, qui pretio proprius fuisset Fannii.

Gratis & sine mercede ulla. Suet. de Clar. Gramm. cap. 13.

GRATIIS, pro Gratis, Comiciis familiare. Plaut. in prol. Afin. 5. Age nunc relide, cave modo ne gratiis. Ter. Phorm. 3. 2. 15. Ut phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratiis? Al.

Gratis. In Eunuchio quoque scribendum est Ingratiis, pro Ingratis. Ex Turnebo. Ter. Adel. 4. 7. 26. Aliquo abjicienda est, si non pretio, gratiis.

GRATUITUS, a, um. Adj. [δωρεάν] Quod datur gratis, & sine præmio: ut interpretatur his verbis Cic. 1. de Legib. 48. Quid liberalitas? gratuitane est, an mercenaria? sine præmio benigna est & gratuita? si cum mercede, conducta.

Amicitia gratuita. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Prata & arva & pecudum greæq; diliguntur isto modo, quod fructus ex his capiuntur: hominum caritas & amicitia gratuita est.

Hospitia ei gratuita decrevere. Plin. lib. 35. cap. 9. Probitas gratuita. Cic. 2. de Fin. 99. Innatam esse homini probitatem gratuitam, non mutuam voluptatibus, nec præmiorum mercedibus evocam.

Suffragia gratuita ferre. Cic. pro Planc. 16. Quantitas tertiæ syllabæ, prorsus est anceps, eodem modo ut in Fortuitio, cujus tertiã Horatius produxit 2. Carm. 15. 17. Stat. 1. Silv. 6. 16. Et quas præcoquit Ebofita cannas, Largis gratuitum cadit rapinis.

Mercenarius & Gratuitus, contraria. Cic. pro Font. 22. Potestis igitur ignotos notis, &c. mercenarios gratuitis anteferre?

GRATUITO, Adv. [δωρεάν] Idem quod Gratis. Cic. 2. Off. 66. Diferti igitur hominis, & facile laborantis, quodque in patriis est moribus, multorum causas & non gravate, & gratuito defendentis, beneficia & patrocina late patent.

Gratis proponere pecuniam. Suet. Tiber. cap. 48. Gratuito & Mercede, contraria. Plin. lib. 35. cap. 9.

GRĀTUS, a, um. Adj. [εὐχαριστός, επιχαρις, χαρις, ἀποδόντος] Qui gratiam pro beneficio refert, vel saltem memor est accepti beneficii. Ter. Adel. 2. 2. 43. Memorem me dices esse & gratum. Ubi Donatus, Figurata est inducta promissio præmiorum. Et bene utrumque narrat: nam non continuo qui memor est, etiam gratus est. Memor enim est, qui apud se meminit. Gratus, qui meruit hoc nomine vocari, dum vicem reddit. nam multi sunt memores, ingrati tamen Plin. in Paneg. cap. 43. Nam liberalitatem jucundiorẽ debitor gratus, clariorem ingratus facit.

Memor & gratus. Cic. 4. Verr. Sed quod sua interesse putabant se memores gratosque existimari, gratias isti egerunt. Gratus ac memor beneficii. Cic. 2. de Lege Agr. 21.

In aliquem. Cic. 11. Fam. 10. Gratiorem me esse in te posse, quam isti perversi sint in me, exploratum habes.

Erga aliquem. Plin. lib. 2. cap. 9. Non sumus profecto grati erga eos qui labore curaque lucem nobis aperuerunt. Gratum se præbere alicui. Cic. pro Planc. 91. Si bene de me meriti gratum me præbeo, non desino incurrere in crimen hominis nimium memoris, nimiumque grati.

Virtutem alicujus grata memoria profequi. Cic. 14. Philipp. 30. Grato animo profequi nomen alicujus, i. e. Esse gratum erga aliquem. Cic. 4. Philipp. 3.

Adversus aliquem. Sen. lib. 1. de Benef. cap. 4. Tu me aliquid eorum doce, per quæ beneficentior, gratiorque adversus benemerentes fiam. Re ipsa atque animo gratissimus. Cic. 10. Fam. 19.

Manu grata sumere. Hor. 1. Epist. 11. 23. Gratus, Acceptus, & jucundus. Liv. 2. 8. pr. Grata in vulgus lege fuere. Tacit. 1. Ann. 28. Accitit Centurio Clemens, & si alii boni artibus grati in vulgus: si vigiliis, stationibus, custodiis portarum se inferunt, spem offerunt, metum intendunt.

Comitum gratissimus. Ovid. 14. Met. 221. Beneficium gratum. Plaut. Rud. 4. 6. 17. Ter. And. 1. 1. 15. Et id gratum fuisse adversum te, habeo gratiam. [i. e. Aperte. Donat. Ego vero malim post fuisse distingui, ut sit, Adversum te h. g. pro Tibi.]

Conviva gratus. Hor. 2. Serm. 2. 119. Diva animo gratissima nostro. Ovid. 5. Met. 261. Dona grata. Ovid. 1. Epist. 27. Error mentis gratissimus. Hor. 2. Epist. 2. 140.

Gratiæ grata. Plaut. Pœn. 1. 1. 6. Quibus pro beneficiis fateor debere tibi Et libertatem, & multas gratas gratias. Al. Grates. [Potest & Gratus legi, vel Gratis.]

Hora grata. Hor. 1. Epist. 4. 14. Grata superveniet, quæ non sperabitur, hora. Quies grata. Hor. 1. Epist. 17. 6. Tempore grato frui. Hor. 2. Epist. 2. 198.

Virtus gratior veniens in pulchro corpore. Virg. 5. Æn. 344. Gratum odore jucundo ladanum. Plin. lib. 12. cap. 17. Gratum in cibo. Plin. lib. 11. cap. 29. Et lib. 10. cap. 48. Cibis gratissim.

Gratus distert a Jucundo. Cic. 4. Fam. 6. Cujus officia jucundior scilicet sepe mihi fuerunt, nunquam gratiora. Idem 3. Att. 24. Illi veritas etiam si jucunda non est, mihi tamen grata est. Puto sonare, Pour le moins elle me contente. H. St.

Gratum & optatum. Cic. 1. Verr. 7. Quid est quod aut Pop. Rom. non gratius esse debeat, aut sociis exterisque nationibus optatius esse possit, aut fabri fortunisque omnium magis accommodatum sit. Gratum & Grave, contraria. Cic. 2. de Legib. 41. Velim hoc, quæ loquor, tibi gratum videri potius quam grave.

Minime gratum. V. post MINOR.
Accidit mihi illud gratum. V. ACCIDO.
Facere alicui gratum, i. e. Rem gratam. Cic. 13. Att. 45. V. FACIO.
Gratissimum facere. Cic. Fam. 13. 36. extr. Gratissimum mihi feceris, si eum ita tractaris, ut &c.
GRĀTĒ, Adv. [εὐχαρίστως] Ex grato animo: Cujus contrarium est Ingrate. Cic. pro Planc. 98. Grate & pie facere. Idem 1. de Fin. Præterita grate memini. Hor. 2. Epist. 2. 210. Natales grate numeras. Superl. Plin. 7. 6. Munus gratissime acceptum est.
GRATIFICOR, [χαρίζομαι] āri. Gratum, seu Rem gratam facere, & Beneficium dare aliquando significat. Cic. 1. Fam. 1. Quod Pompejo gratificari se putant.
Gratificatur mihi gestu accusator. Cic. pro Corn. Balbo 14.
Cur tibi hoc non gratificer nescio. Cic. 1. Fam. 10.
Deus non gratificatur hominibus, Non gratum facit. Cic. 1. de Nat. Deor. 124. Nihil cuiquam tributentem, nihil gratificantem, omnino nihil curantem, nihil agentem?
Gratificari alicui de re aliqua. Cic. 5. de Fin. 42. Deque eo quod ipsis superat, aliis gratificari volunt.
Gratificandi facultas. Cic. 1. Off. 23. In quibus autem major est animus, in his pecuniæ cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatem. i. e. Ut gratos, obnoxios, & devinctos sibi reddere possent.
Gratificari libertatem suam alicujus potentiæ. Sallust. in Jugurth. cap. 3. Frustra autem niti, neque aliud se fatigando, nisi odium querere, extremæ dementiæ est; nisi forte quem inhonesta & perniciofa libido tenet, potentiæ paucorum decus atque libertatem gratificari.
Gratificari gratiam, V. Gratificans partic.
Gratificari, pro Favere & ornare. Cic. 3. de Legib. 39. Populo potestas honeste bonis gratificandi datur. Idem 1. Off. 42. Qui gratificantur cuiquam quod obit illi cui velle videantur prodesse, non benefici, neque liberales, sed perniciosi assentatores judicandi sunt. Budæus.
Liberalis gratificandi voluntas. Cic. 2. Offic. 51.
GRATIFICANS, Partic. Sallust. de Rep. Ord. 1. 7. Neque aliter quisquam extollere sese, & divina mortalis attingere potest, nisi ommissis pecuniæ, & corporis gaudiis, animo indulgens, non assentando, neque concupita præbendo, perversam gratiam gratificans: sed in labore, patientia, bonisque præceptis, & factis fortibus exercitando.
GRATIFICATIO, ōnis. f. [χαρίζω] Cic. 1. de Nat. Deor. 122. Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem gratificationem & benevolentiam ponitis?
Impudens gratificatio. Cic. 3. de Lege Agr. 6.
Gratificationi locus est. Scævola l. ult. D. de religiosis, & sumptib. funer. Si plura prædia quis habuerit, & omnium usum fructum separatim legaverit: poterit in unum inferri, & electio erit hæredis, & gratificationi locus.
GRATIFICATOR, ōris. m. Augustin.
GRATIFICUS, a, um. Adj. Isidor. Gratificus ab eo, quod gratis faciat bonum. Perphyr. Paneg. 1. 5. Gratificus dominus.
GRATITO, āre. More aserum vociferari. Auct. Philom. v. 19.
 — hinc gratitat improbus aser.
GRATOR, [εὐχαρίστη] āri. Gratas agere alicui, & quasi Supplicare. Ovid. 3. Fast. 417.
 Quisquis ades, castæque colis penetralia Vestæ,
 Gratæ, Iliacis thuraque pone focis.
Gratari, [χαίρειν] Gaudere de bono proprio, vel alterius. Virg. 4. Æn. 478. Inveni, germana, viam, gratare forori. Liv. 7. 13. extr. Tum vincere cupimus, tum duce te vincere, tibi lauream insignem deferre, tecum triumphantes urbem inire, tuum sequentes currum Jovis Opt. Max. templum gratantes, ovantesque adire.
Gratari, Aliquid gratanter dicere. Tacit. 6. Ann. 21. Tum complexus eum Tiberius, præcium periculum & incolumem fore gratatur.
Gratatur reduces. Virg. 5. Æn. 40.
Gratari alicui. Ovid. 6. Met. 434.
 — gratata est scilicet illis Thracia.
Gratari sibi. Ovid. 11. Epist. 65. Quid tibi grataris?
Ad gratandum se expedire. Tacit. 14. Ann. 8.
RATANS, Partic. [χαίρειν] Tacit. 2. Ann. 75. Inter venerantes, gratantesque aspici solita. Ovid. 7. Met. 162.
 — abest gratantibus Æson.
RATANTER, Adv. Usus est Capitolinus sæpius, sed ut vult Vossius, non satis Latine & eleganter dictum est. Ammian. 17. 26. Gratanter amplexi sunt. Aur. Vict. Epit. in Nerv. Cum in Curia a Senatu gratanter acceptus esset. conf. Symmach. 7. Epist. 76.
RATABUNDUS, [συγχαίρων] Tacit. 1. Hist. 18. Et proximi militum grabundi respondent.
RATATORIUS, a, um. Adj. Sidon. 5. Epist. 16. Gratatoriis apicibus inscribere.
RATULOR, [συγχαίρων, συνήδομαι] āri. Idem ac Grator. Verbis testari se gaudere fortuna & felicitate alterius, apud eum ipsum qui affectus est felicitate, & aliquando etiam apud nosipfos, ob felicitatem aliquam, quæ nobis forte obtigit.
De reditu alicujus gratulari. Cic. 4. Att. 1. Et 1. Fam. 7.
Adventu alicujus gratulari. Cic. in Sallust. 10.
Nomine alicujus gratulari. Cic. 1. Philipp. 30.
Gratulor tibi & mihi. Ovid. 1. Trist. 8. 54.
 Et quoniam vera est, tota tibi mente, mihi que
 Gratulor, ingenium non latuisse tuum.
Gratulor tibi hanc rem. Plaut. Capt. 3. 2. 3. Cic. 2. Verr. 19. Appellat hominem, & ei voce maxima victoriam gratulatur. Ovid. 3. de Arte Am. 122.
 Prisca juvenit alios, ego me nunc denique natum
 Gratulor. Ter. Eun. 2. 2. 28.
 Salutant, ad cœnam vocant, adventum gratulantur.
Gratulor tibi affinitate viri optimi. Cic. 8. Fam. 13.
Gratulor tibi de hac re. Cic. 1. Fam. 7. Quod mihi de filia & de Craspede gratularis, agnosco humanitatem tuam.
In re aliqua gratulari. Cic. 6. Fam. 11. Qua in re tibi gratulor ita vehementer.
Gratulor huic terræ, quod abest regionibus illis. Ovid. 10. Met. 306.

Quintil. in Fastu cadaverum, sive Declam. 13. Gratulemur, quod jam nulla civitas fame laborat. subauditur Nobis.

Gratulor dolori, pro Gaudere in dolore. Quintil. in præfat. lib. 6.
Gratulor pro opportunitate temporis. Cic. 15. Fam. 14. Sed tamen & feci ante, & facio nunc, tibi que cum pro rerum magnitudine quas gestisti, tum pro opportunitate temporis gratulor, quod te de provincia decedentem summa laus & summa gratia provinciæ prosequuta est.
Gratulari, Gratas agere, inquit Nonius 2. 369. Ennius Hecuba, Jupiter tibi summe tandem male re gesta gratulor. Nævius belli Punici lib. 3. Is qui sursum ad cælum sustulit suas res Ammulus gratulabatur divis. Ter. Heaut. 5. 1. 6.
 Ohe, jam desine deos uxor gratulando obtundere,
 Tuam esse inventam gnatam, &c. Scipio Afr. apud Gell. 4. 18.
 Eamus Jovi O. M. gratulatum.
Hinc Gratulatio est idem ac Supplicatio vel Gratiarum actio, ut mox ostendetur. Nonnullis videtur hæc esse primaria & propria vocis significatio. V. Grov. Obs. 2. 19. & Perizon. ad Sanct. Minerv. 1. 1. qui alteram significationem ab hac esse derivatam ostendunt.
GRATULABUNDUS, Adj. [συγχαίρων] Idem quod Gratulans. Gell. lib. 3. cap. 15. Quumque populus gratulabundus, flores undique in eum jaceret. Liv. 7. 33. extr. Quo se omnis multitudo gratulabunda effudit. Justin. 6. 8. Velut gratulabundus patriæ exspiravit
GRATULATIO, ōnis. f. [χαρίζω] Significatio gaudii de alterius felicitate.
Læticia & gratulatio. Cic. 4. Att. 10. Itaque hoc tibi vere affirmo, in maxima læticia & exoptatissima gratulatione, unum ad cumulandum gaudium conspectum, aut potius complexum mihi tuum desuisse.
Sera gratulatio reprehendi non solet, præsertim si nulla negligentia prætermissa est. Cic. 2. Fam. 6.
Hic parenti suo magno adjumento in periculis, solatio in laboribus, gratulationi in victoria fuit. Cic. pro Muren. 12.
Effervesce gratulatio dicitur. Cic. 9. Fam. 2. Al. Deservefcere.
Florere gratulationem. Cic. pro Sext. 131.
Habere gratulationem. Cic. pro Milon. 99.
Significare gratulationem. Cic. 4. Att. 1.
Gratulatio, pro Gratiarum actione, vel Supplicatione. Cic. de Provinc. Conf. 26. Diis immortalibus non erat exigua eadem gratulatio, quæ ex maximis bellis. Cic. 11. Fam. 18. Sed tamen tum recentî gratulatione, quam tuo nomine ad omnia deorum templa fecimus. Idem 2. Fam. 9. Decernere alicui gratulationem reip. bene gesta. Cic. in Catil. Orat. ult. 20.
GRATULĀTOR, ōris. m. Cic. 2. de Fin. 108. Ita fit, ut gratulator lætor sit, quam is, cui gratulatur.
GRATULĀTRIX, icis. f. Sidon.
GRATULĀTORIUS, a, um. Adj. Capitol. in Max. & Balbin. cap. 17. Gratulatoriam epistolam subdidi.
GRATULĀTORIS, Adv. August.
GRAVESCO, GRAVOR, GRAVIDUS, &c. V. post GRAVIS,
GRAVIONĀRIUM, [Γραβιοναριον] Germaniæ urbs Ptolemæi. Vulgo *Damberg*.
GRAVIS, e. Adj. [βαρῆς, βαρῆς, αἰδὸς, σταρῆς, δεινός, ἰσχυρὸς] Summa natura, inquit Valla, ponderosum significat: ut, Grave saxum, gravis sarcina, gravis arma, grave scutum, quod scilicet gravat nos in ferendo, & quod ægre, & cum molestia fertur. Inde per abusivam transferimus ad Senectutem, ad morbum, ad laborem, ad dolorem: quia hi qui molestiam ex senectute, morbo, ceterisque sentiunt, quasi onere intolerabili premuntur, quod cupide velut grave pondus a se vellat deponere. Neque solum ad Molestias corporis translatio hæc fit, verum etiam ad Molestias animi, ut gravis contumelia, gravis injuria, gravis mœror, gravis jactura, quæ animum genere quodam ponderis premunt. Itaque unus modus est, Quæ corpori aut animo molesta sunt, ea Gravia appellare. Eoque molestia a mole, id est a te magna, magnique ponderis vocitata est. Alter modus est, quod quemadmodum gravis saxa & grandes trunci non facile loco moventur, sed ad omnem temporis mutabilitatem hærent: ita Homines constantes, ac præditi sapientia, merito per figuram (metaphoram) Graves nominantur, quæ nec precibus, nec minis, nec vanitate, nec promissis ab æquo & iusto fummoventur: ut hi faciunt quos Leves vocamus, Qui in similitudinem pulveris & palearum ad omnem auram ventilantur. Sciamus tamen Gravis tunc regere dativum, quum est in priore significato: ut, Tu es gravis mihi. Hactenus Valla lib. 6. cap. 8.
Levis & Gravis, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 6. Quod etiam apud omnes leve & infirmum est, id apud judicem grave & sanctum esse ducetur?
Ætate gravis. Liv. 10. 34. extr. Ingressi milites refractis foribus, paucos graves ætate, aut invalidos inveniunt.
Ætate ac corpore gravis. Vell. Patern. 2. 76.
Ætate & viribus gravior, i. e. Inhabilis. Liv. 2. 18.
Cibo graves, sopiti jacebant. Liv. 31. 41.
Divitiis gravis, Plenus & abundans. Plaut. Bacch. 3. 4. 23.
 Sed ante quam illa unquam meis opulentis
 Ramenta fiat gravior aut propensior,
 Mori me malim misera excrecitantum inopia.
Fide graviora. Ovid. 4. Trist. 1. 66.
Humore avide hausto gravis. Q. Curt. 7. 5.
Marte gravis, Gravidæ. Virg. 1. Æn. 277.
 — donec regina sacerdos
 Marte gravis. i. e. Semine Martis impleta. Idem 1. Ecl. 50.
 Non insueta graves tentabunt pabula factas. V. FORTUS.
Morbo gravis. Virg. 3. Georg. 96.
 Ubi aut morbo gravis, aut jam segnior annis
 Desicit, abde domo. i. e. Languidus.
Natu gravior. Claud. de Bell. Get. 485.
Natu gravior animus. Ter. Heaut. 4. 1. 51.
 Mi Chreme, peccavi, fateor, vincor: nunc te obsecro,
 Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscantur,
 Ut mee illicitiæ justitia tua sit aliquid prædidi. i. e. Quanto
 plura nosti quam ego. Bentl. Quanto tu me es annis gravior.
Pietate ac meritis gravis, Plenus. Virg. 1. Æn. 155.
 Tum pietate gravem, ac meritis, si forte virum quem
 Conspxere, silent, arrectisque auribus altant.
Vinculis gravis, Oneratus & oppressus. Plin. Epist. 147.

Vino & somno graves. Liv. 9. Bell. Pun. 34.
 Cibo, vino, somnoque graves. Ovid. 14. Epist. 33.
 Vulneribus gravis Alexander. Liv. 36. 20.
 Utero gravis, pro Prægnante. Plin. lib. 9. cap. 6. Tunc quidem & utero graves, pariendive pœnis invalidæ, solum auxilium novere in altum profugere, & se toto defendere Oceano.
 Absinthium grave, i. e. Amarum, & quod gravem succum habet. Varro in Quinquatribus, Absinthium ut bibam grave, & castoreum, levemque robur. apud Non. 4. 218. Al. Gravem. [Forte distinguendum ante Grave, ut sit pro Graveolenti dictum, & ad Castoreum referatur.
 Adversarius gravis, Perniciosus, acerbus, & nocens. Cic. 3. Off. 86. Magnum illud bellum per fuga unus, & gravem adversarium imperii sustulisset. Suet. Neron. 54.
 Æs grave. Liv. 4. 45. Indicibus dena millia gravis æris, quæ tum divitiæ habebantur, ex arario numerata. V. Æs.
 Æs grave & Signatum argentum, opponuntur. Liv. 4. 60. Patres bene ceptam rem perseveranter tueri, conferre ipsi primi, & quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ararium convenientes, speciosam collationem faciebant.
 Æstas gravis. Virg. 2. Georg. 377.
 Ambitio misera gravisque. Hor. 1. Serm. 6. 129.
 Amicitia principum graves. Hor. 2. Carm. 1. 3.
 Amentia gravis. Ovid. 5. Met. 511.
 Amore perculsus gravi. Hor. Epod. 11. 3.
 Annona gravis, Cara. Plaut. Stich. 4. 2. 52.
 Annis gravis miles. Hor. 1. Serm. 1. 4.
 Annus. V. Superl. infra.
 Armatura gravis, cui opponitur Levis. Pro ipso milite, qui Græcis ἀρμатура. Liv. 26. 5. pr. Igitur magna parte impedimentorum relicta in Bruttis, & omni graviore armatura, cum delectis, &c. Gronov. Armatu. conf. Hirt. Bell. Afr. 71. V. ARMATURA.
 Auræ graves. Ovid. 7. Met. 557.
 Auctor gravis, Probatus & magnæ auctoritatis. Plin. lib. 17. cap. 25. A quo tempore pudicitiam subversam Piso gravis auctor prodidit. Et lib. 24. cap. 9. Gravis auctor in medicina.
 Auctor gravior. Tacit. 3. Hist. 43. Eo gravior auctor, quod Paulino patria Forum Julii.
 Autumnus gravis, Pestilens. Cæf. 3. Bell. Civil. 2. & Horat. 2. Serm. 6. 19.
 Bellum grave, pro Molesto, auctore Donato ad Hec. Ter. 5. 1. ut Salust. Graviore bello qui prohiberi venerant focii, fringere.
 Carmen grave & plenum. Cic. 1. Tusc. 64.
 Casu graviore decidunt turres. Hor. 2. Carm. 10. 10.
 Causa gravis, Necessaria. Lucil. lib. 29. Habeasque animo, mihi admodum causam gravem fore, quæ me ab ullo commodo abducat tuo. Non.
 Causæ graves. Cic. 5. Fam. 12.
 Conciones graves, i. e. Acerbæ & criminationibus plenæ. Cæf. 2. Bell. Civil. 18.
 Cælum grave, Pestilens. Suet. Tiber. 36.
 Chelydri graves. Virg. 3. Georg. 415.
 Certamina graviora. Sil. lib. 16.
 Contumeliæ gravissimæ. Tacit. 14. Ann. 49.
 Cura gravi faucia. Virg. 4. Æn. 1.
 Damnum gravius. Ovid. 7. Met. 553.
 Fatum grave. Ovid. 2. Met. 306.
 Fronte gravi, Tristis. Plin. in Paneg. cap. 41. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte gravi, & tristi supercilio utilitatibus hîci contumaciter adessent, &c.
 Greges graves, Multi. Varro, Ubi graves pascantur atque alantur pavonum greges. apud Nonium l. c.
 Halitus gravis, Insuavis olens. Columel. lib. 1. cap. 5. Nam præstat a mari longo potius intervallo quam brevi refugisse: quia media sunt spatia gravioris halitus. [Non est Graveolens, sed Infalubris, Pestifer.
 Homo gravis, Grandævus & Qui omnia deliberate agit. Virg. 5. Æn. 387. Hic gravis Entellum dictis castigat Acestes. Nonius. [Nisi Gravis, pro Gravitè.
 Honestas omni pondere gravior est habenda, quam reliqua omnia. Cic. 3. Off. 35.
 Ictus graves excipere. Hor. 4. Carm. 9. 23.
 Imperium grave, aut stabile. Ter. Adel. 1. 1. 41. Et errat longe, mea quidem sententia, Qui imperium credat gravius esse aut stabilius, Vi quod fit, quam illud quod amicitia adjungitur,
 Impetus gravis hastæ. Stat. 10. Theb. 539.
 Incepta gravia. Hor. de Arte Poet. 14.
 Ira gravis, & inexpugnabile pectus. Virg. 5. Æn. 781.
 Labore gravi fessos. Sen. Hippol. 4.
 Lacerto gravi vibrata fraxinus. Ovid. 5. Met. 142.
 Manus gravis, Pecuniis, vel re aliqua onusta. Plaut. Pseud. 3. 1. 19. Virg. 1. Ecl. 36. Non unquam gravis ære domum mihi dextra redibat.
 Mæror gravis. Hor. de Arte Poet. 110.
 Morbus gravis. Ovid. 8. Met. 876. Et Nep. 23. 4.
 Mors gravis. Ovid. 3. Met. 471.
 Nidor gravis. Virg. 3. Georg. 415. Galbanoque agitare gravi nidore chelydros. al. Graves, scil. Chelydros.
 Nubes imbre graves. Liv. 28. 15. Nisi ex vehementi sole, qualis inter graves imbre nives effulgit, tanta vis aquæ dejecta esset, ut, &c.
 Nuntius gravis, Tristis. Virg. 8. Æn. 582. — gravior ne nuntius aures Vulneret.
 Oculi graves. Cic. Post red. in Senat. 12. Composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis, pressa voce, &c.
 Odor gravis. Plin. lib. 11. cap. 7. Omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur, odore & ipsa etiamnum gravi.
 Odor gravis oris. Ovid. 3. de Arte Am. 277.
 Ora pestilens & gravis. Plin. lib. 5. Epist. 6. pr. Est sane gravis & pestilens ora Tuscorum.
 Paupertas gravis, Dura & difficilis. Ter. Adel. 3. 4. 50. — Paupertatem una pertulimus gravem.
 Pœna graviore dignus. Ovid. 1. de Pont. 2. 13.
 Pondus grave. Hor. Epod. 4. 17.

Pondus grave, & Leve, contraria. Plin. lib. 12. cap. 9.
 Prælium grave. Hor. 4. Carm. 14. 14.
 Pretium grave, i. e. Multum. Sallust. apud Non. l. c. Coepit per omnem provinciam grave pretium fructibus esse. conf. Annona gravis.
 Radice gravi & crassa frutex. Plin. lib. 12. cap. 12.
 Remi graves, Fortes & robusti. Virg. 5. Æn. 114. Prima pares ineunt gravibus certamina remis.
 Robur aratri grave. Virg. 1. Georg. 162.
 Senatusconsultum vehemens & grave in aliquem. Cic. 1. in Catil. 3.
 Senectus gravis, Molesta. Cic. de Senect. 4. Quod senectutem nunquam tibi gravem esse fenserim.
 Sermones graves. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Sententiæ graves. Cæf. 1. Bell. Civil. 2.
 Sidus Saturni grave in omne caput. Propert. 4. 1. 84.
 Solum. Tacit. 5. Hist. 7. Solo, cæloque juxta gravi.
 Servitium grave. Propert. lib. 1. 5. 19.
 Sol gravis. Hor. 2. Serm. 4. 23. Ante gravem quæ legerit arbore solem.
 Sonus gravis & acutus, contraria. Hor. de Arte Poet. 349. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.
 Sonus gravillimus. Cic. 1. de Orat. 251.
 Sopor gravillimus. Lucret. lib. 4. 953.
 Stomachus gravis. Hor. 1. Carm. 6. 5.
 Supellex gravis, Dives. Plin. Epist. 170.
 Suem gravillimam facit glans querna, Pinguissimam. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Tela graviora. Curt. 18. 6.
 Tempus grave. Hor. 3. Carm. 23. 8. & Liv. 7. 6.
 Terra gravis, Fecunda & frugifera. Virg. 3. Georg. 526. Quid labor, aut benefacta juvant, quid vomere terras Invertisse graves. [i. e. Duras. Intelligi enim vult Nec corporis exercitationem acrem bubus profuisse adversus morbum.
 Testis gravis, Lucuples & optimus. Cic. 2. Fam. 2. Gravi teste privatus sum amoris summi erga te mei. Idem 5. Verr. 108. Et hoc in t. graviore, certioresque testes sunt.
 Torpor gravis. Sen. Herc. fur. 12.
 Venter gravis maturo pondere. Ovid. 9. Met. 684.
 Ventus gravis, Molestus. Plin. lib. 2. cap. 25. [Nisi potius Infalubris Verbum gravior. Plaut. Trin. 2. 2. 107. Gravius erit tuum unum verbum ad eam rem, quam centum mea Verbo graviore appellare aliquem. Cic. 5. Verr. 134. Eum in tanto dedecore profecto ne verbo quidem graviore appellasses.
 Virus grave. Hor. 2. Epist. 1. 158.
 Umbra gravis. Virg. 10. Ecl. 75. Juniperi gravis esse solet cantantibus umbra.
 Voluntas gravis. Cic. pro Font. 30.
 Uterus gravis, Prægnans. Papinianus in l. qui gravi. D. de jure co. Qui gravi utero uxorem esse ignorabat, &c.
 Vulnus grave. Ovid. 4. Met. 721.
 Grave esse alicui. i. e. Molestum. ut, Vereor ne tibi sim gravis, i. e. Molestus. Cic. in Top. 1. Ita gravis est mihi ea res. Curt. 8. 5. Mihi non est grave. Nep. 9. 3.
 Grave & Facile, contraria. Ter. Heaut. 5. 5. 14. Hæc dum incipit gravia sunt, dumque ignores: ubi cognoris, facilia. Grave est quæ sit exitimare. Cic. 11. Att.
 Grave est homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo se be meritum putet. Cic. 2. Fam. 5.
 Grave in populum, Quod ægre & graviter admodum populus ferre potest. Cic. pro Corn. Balb. 24. Etenim in Pop. Rom. grave est non posse uti locis excellenti virtute præditis, qui velint, &c.
 Superl. Annus gravissimus, & pestilentissimus. Cic. 5. Fam. 16. Non re hercule quenquam audivi, hoc gravissimo & pestilentissimo anno adoluscentulum, aut puerum mortuum, qui mihi non a diis immortalibus conceptus ex his miseris, atque ex iniquissima conditione vitæ videretur.
 Tempus anni gravissimum. Cic. 2. Q. frat. 16. Atque id anni tempore gravissimo, & caloribus maximis.
 Gravissimum. Ter. Adel. 3. 4. 22. Mane: nondum audisti Dem quod est gravissimum.
 GRAVIUSCŪLUS, a, um. Adj. dimin. [ἄνω γὰρ:] Gell. lib. 1. cap. 1. Qui fistula brevi sensim graviusculum sonum inspiraret ad deprimendum sedandique impetum vocis ejus.
 GRAVITAS, âtis. [βαρύτης, βαρεῖα, βαρῆσύνη, βαρῆσύνη, αἰσῆτης, ἰσῆτης] Pondus. Cic. 2. de Nat. Deor. 116. Tanta contentio gravitas & ponderum.
 Impedire oneris gravitate. Ovid. 10. Met. 678.
 Gravitas, pro Molestia, vel Magnitudine accipitur: ut, Gravitas oris, gravitas doloris, gravitas somni.
 Audiendi vel Auditus gravitas, pro Duro, & depravato auditu. Plin. lib. 28. cap. 11. Si gravitas sit audiendi, fel bubulum cum urina præ, vel hirci. Idem lib. 23. cap. 4.
 Aurium gravitas. Plin. lib. 20. cap. 13.
 Capitis gravitas. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Cali gravitas, h. e. Aeris nobis injucundi molestia, vel potius Infalubritas. Cic. 11. Att. 22. Jam enim corpore vix sustineo gravitatem hujus cæli, qui mihi laborem affert in dolore.
 Membrorum gravitas, & cruciatus dolorum. Cic. 4. de Fin.
 Gravitas oris, pro Graveolentia. Plin. lib. 28. cap. 12.
 Fœda gravitas, subaudi Odoris Sil. 6. 158.
 Ignava gravitas. Ovid. 2. Met. 821. — ignava nequeunt gravitate movere.
 Tarda gravitate jacentes. Ovid. 11. Met. 618.
 Gravitas, Firmitas ac constantia animi, & in vultu, moribus, verbis agendis quædam severitas. Cic. de Senect. 33. Ut enim infirmas puerorum, & ferocitas juvenum, & gravitas jam constantis ætatis, &c. Idem de Amicit. 4. Genus autem hoc sermonum positum in hominum veterum auctoritate, & eorum illustrium, plus nesci quo pacto videretur habere gravitatis.
 Quanta illi fuit gravitas, quanta in oratione majestas? Cic. de Amicit. Gravitas sapientis. Cic. 4. Acad. 57.
 Gravitas & virtus judicis. Cic. pro Quint. 16.
 Rerum gravitasque, nitorque. Ovid. 2. de Pont. 5. 29.
 Serena gravitate plenus vultus. Lucan. ad Pison. 88.

- Gravitate deditus homo. Cic. pro Cael. 63.
 Adhibere gravitatem. V. ADHIBEO.
 Facere gravitatem. Celf. lib. 1. cap. 3. Qui vomere bis in mense vult, melius confulet si biduo continuat, quam si post quintum decimum diem vomuerit: nisi hæc mora gravitatem pectori faciat.
 Habere gravitatem dicitur genus dicendi. Cic. de Clar. Orat. 326. Hæc autem (ut dixi) genera dicendi aptiora sunt adolescentibus, in senibus gravitatem non habent.
 Servare gravitatem. Cic. 10. Att. 1. Tu cum Sexto servasti gravitatem eandem, quam mihi præcipis.
 Tenere gravitatem in congressu. Cic. 9. Att. 22. Ego tuis consiliis sum usus, maximeque quod gravitatem in congressu nostro tenui, quam debui.
 Tuenda est tibi gravitas. Cic. 5. Fam. 16.
 Uti. ut, Sententiarum gravitate, verborum ponderibus est utendum. Cic. 2. de Orat. 37.
 Verborum gravitas. Quintil. lib. 1. cap. 8.
 Vultus & morum gravitas. Cic. 9. Att. 9.
 Jucunda gravitas remoto fastu. Claud. Conf. Mall. Theod. 247.
 Cum gravitate loqui. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar.
GRAVITER, Adv. [*βαρῆς*, *αἰσῆς*, *δυσχερῆς*] aliquando Multum significat, aliquando Aspere & male. Significat etiam Molestè: nonnunquam & Sapienter.
 Accipere aliquid graviter, i. e. Iniquo animo. Cic. 2. de Orat. 211.
 Accusare graviter aliquem. Cic. 5. Fam. 15. Me, lenissimis & amantissimis verbis utens, re graviter accusas.
 Accusare gravius. Ter. Hec. 4. 4. 95.
 Gravissime ægrotare, pro Vehementer. Cic. 2. de Fin. 43.
 Affligi gravissime. Cæf. 4. Bell. Gall. 31.
 Audire graviter. Ter. Heaut. 1. 1. 62.
 Postremo adeo res rediit, adolescentulus
 Sæpe eadem & graviter audiendo, victus est. Subauditur, Dicta.
 Concidit ad terram graviter. Virg. 5. Æn. 447.
 Crepuerunt graviter fores. Ter. Heaut. 3. 3. 53.
 Mane, mane, quid est quod tam a nobis graviter crepuere fores?
 Idem Adel. 5. 3. 2. Quisnam a me pepulit tam graviter fores?
 Cruciare graviter, Multum & maxime ac vehementer. Ter. Heaut. 5. 5. 1.
 Enimvero Chremes nimis graviter cruciat adolescentulum,
 Nimisque inhumane.
 Dicere graviter in aliquem. Ter. Adel. 1. 2. 60.
 — Iste tuus ipse sentiet
 Posterius: nolo in illum graviter dicere.
 Dissentiunt graviter inter se. Cic. 12. Philipp. 27.
 Facere aliquid graviter. Cicero, Siquid prudenter, siquid graviter factum est.
 Ferre aliquid graviter, i. e. Molestè. Ter. And. 1. 2. 20.
 Omnes qui amant, graviter sibi dari uxorem ferunt. Hujus contrarium est Leviter ferre. Cic. de Arusp. Resp. 40. Quæ quamdiu hærebant in uno me, id graviter equidem, sed aliquanto levius ferebam. V. FERO.
 Imperare. Plaut. Capt. 2. 2. 58.
 Increpare. Plin. lib. 17. cap. 1.
 Infensus alicui. Cic. 1. in Catil. 17.
 Irasci, Multum. Ter. Hec. 4. 4. 2.
 Tibi quoque edepol sum iratus, Philumena,
 Graviter quidem: nam hercle abs te est factum turpiter.
 Miserans graviter. Virg. 10. Æn. 823.
 Narrare res gestas graviter. Cic. in Orat. 30. Thucydides autem res gestas & bella narrat & prælia, graviter sane & probe.
 Opinari de aliquo gravissime. Tranquill. in August. cap. 67. pr. i. e. Male loqui.
 Queri graviter. Cic. 13. Att. 1. Dionysius noster graviter queritur, & tamen jure, a discipulis abesse tamdiu.
 Savit graviter. Virg. 4. Georg. 456.
 Sonare graviter. Cic. in Somn. Scip. 11. Natura fert ut extrema, ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent.
 Spirare graviter, Multum & vehementem odorem afferre naribus. Virg. 4. Georg. 31.
 — graviter spirantis copia thymbræ.
 Esse alicui graviter inimicum. Cic. 1. Fam. 9.
 Suspectus alicui graviter. Cic. 1. in Catil. 17.
GRAVEDO, inis. f. [*κόρυζα*] Morbus seu humor, qui ex capite destillat, nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam movet, ut docet Celf. lib. 4. cap. 2. Plaut. Afin. 4. 1. 51.
 Quod illa autem simulet, quasi gravedo præstuat. Cic. 16. Fam. 14. Gravedini quæso omni ratione subveni. Plin. lib. 21. cap. 19. de violis purpureis, Crapulam & gravedines capitis inpositis coronis olfactuve discutiunt.
 Frigida gravedo. Catul. 42. 13.
GRAVEDINOSUS, a, um. Adj. [*κορυζώδης*] Cic. 4. Tusc. 37. Itaque dicimus gravedinosos quosdam, quosdam torminosos, non quia jam sint, sed quia sepe sint.
 Gravedinosum, Quod gravedinem facit. Plin. lib. 18. cap. 15. de ervo, Martio mense fatum noxium esse bubus ajunt. Item autumnus gravedinosum.
GRAVEOLENS, entis. Adj. [*βαρύνουσα*] Quod male olet. Virg. 6. Æn. 201. — ad fauces graveolentis averni. Plin. lib. 27. cap. 8. Graveolentibus foliis.
 Graveolentia centaurea. Virg. 4. Georg. 270. Solet & divisè scribi.
GRAVEOLENTIA, æ. f. [*δυσσορμία*] Plin. Et oris graveolentiam fistit. Et lib. 22. cap. 22. Graveolentiam alarum emendat. Idem lib. 28. cap. 11. Mulcet graveolentiam oris.
 Graveolentia halitus. Plin. lib. 28. cap. 12.
GRAVO, [*βαρύνω*] ære. Pondere premere, onerare, molestare. Virg. 2. Æn. 708. — nec me labor iste gravabit.
 Fortunam alicujus gravare. Ovid. 5. Trist. 11. 30.
 Cymba gravanda. Propert. lib. 3. 2. 22.
 Poma gravantia ramos. Ovid. 13. Met. 812.
GRAVOR, [*βαρύνουμαι*] āri. cum Ablat. est Onerari, Onus sentire, ut Gravida est, quæ jam gravatur conceptu, Fetus de muliere.
- Gravari absol. Offendi, & graviter ferre. Plaut. Trin. 5. 2. 48. Non gravabor, faciam ita ut vis. Cic. de Amicit. 17. Ego vero non gravarer, si mihi ipse confiderem.
 Neque gravabor breviter mæo more quid quaque de re sentiam dicere. Cic. 1. de Orat. 107.
 Gravari, cum accusativo. Subaudita scilicet præpositione Ob, vel Propter. Quintil. lib. 1. cap. 2. Quæ siquis gravabitur: non rationi defuerit, sed oneri. Suet. in August. cap. 72. Ampla & operosa prætoria gravabatur. Virg. 10. Æn. 628.
 — quid si, quæ voce gravaris, Mente dares?
 Gravari dominos. Lucan. lib. 7. 284. i. e. Nolle habere dominos. Sic Hor. 4. Carm. 11. 27.
 — & exemplum grave præbet ales
 Pegafus, terrenum equitem gravatus
 Bellerophonem.
 Gravari aliquid, pro Molestè ferre. Tacit. 3. Ann. 59. Sane gravaretur aspectum civium senex imperator. Lucan. 5. 258.
 Seque putat solum regnorum injusta gravari. Et 7. 284.
 Romanos odere omnes, dominosque gravantur.
 Matrem Liviam gravatus, velut partes sibi æquas potentie vindicantem. Suet. Tib. 50.
 Lucemque gravantur. Sil. 2. 598.
GRAVATUS, a, um. Partic. [*βαρυνδής*] Molestia aut gravedine affectus. Columel. lib. 6. cap. 9. Signa febricitantis manantes lacrymæ, gravatum caput, oculi compressi. Cic. 1. de Divin. 15. Ex antiquo poeta, Jam vero semper viridis, semperque gravata
 Lentiscus, triplici foliata, grandescere fetu.
 Caput gravatum demittere. Ovid. 10. Met. 192.
 Oculos in morte gravatos. Ovid. 4. Met. 154.
 Gravatum anxietate corpus. Curt. 4. 13.
 Gravata ebrietate mens. Idem 5. 7.
 Tot malis gravatus. Petron. 22.
 Gravatus fomno. Plin. lib. 26. cap. 1. Item Liv. 25. 24. Gravatis omnibus vino fomnoque.
 Vino gravatus. Curt. 6. 11.
 Gravati vulneribus corruerunt. Liv. 30. 18.
 Haud gravata patrona. Plaut. Rud. 1. 5. 3.
 In re aliqua homines gravatos non esse. Cic. pro Muren. 99.
 Gravatus, cum infinitivo. Valer. Max. lib. 5. cap. 7. pr. de Fabio Rulliano. Legatus ire Fabio Gurgiti filio ad bellum difficile & periculosum conficiendum gravatus non est.
 Item cum accusativo. Spem ac metum juxta gravatus. Tacit. 5. Ann. 8. V. in ipso verbo, quo revera hæc pertinent.
GRAVATE, Adv. [*βαραίνω*] Molestè & ægre. Cic. pro Corn. Balb. 36. Qui erranti comiter monstrant viam, benigne, non gravate. Idem 3. Off. 59. Gravate ille primo: quid multa? impetrat.
GRAVATIM, [*βαρέως*] aliud Adv. idem significans. Liv. 1. 2. Haud gravatim focia arma Rutulis junxit.
 Gravatin cadere, i. e. Tarde & vix. Lucret. lib. 3. 388.
 — plumas avium, papposque volantes,
 Qui nimia levitate cadunt plerumque gravatim.
GRAVATOR, oris. m. Augustin.
GRAVAMEN, inis. n. Molestia. Cassiod. Epist. 9. 2. Si visceribus sanis gravamen nullius sentiat læsionis.
GRAVAMENTUM, i. n. [*βάρειον*] Gloss. Lat. Gr. Gravamenta, *βάρειον*.
GRAVABILIS, e. Gravis. Cæf. Aur. Tard. 4. 3. Vomitus gravabilis capiti.
GRAVESCO, [*βαρύνω*] ēre. Gravem & oneratum, vel gravidum fieri. Virg. 2. Georg. 429.
 Nec minus interea fœtu nemus omne gravefcit. Plin. lib. 11. cap. 41. Cameli lac habent donec iterum gravefcant. h. e. Gravidæ fiant & prægnantes.
 Valetudo gravefcit. h. e. Ingravefcit, gravior fit. Tacit. 1. Ann. 1.
 Hæc, atque talia agitantibus gravefcere valetudo Augusti.
 Malis publicis in dies gravefcitibus. Tacit. 14. Ann. 51.
GRAVIDUS, a, um. [*εγκύου*, *εγκύουσαν*] Adj. significat Plenum & ponderosum. Plaut. Truc. 1. 2. pr. Neu qui manus attulerit steriles intro ad nos, gravidas foras exportet. V. Fest. in voce.
 Alvus grvida. Ovid. 2. Amor. 14. 17.
 Amathus grvida metallis. Ovid. 10. Met. 531.
 Fœtus grvidi. Virg. 4. Georg. 231.
 Fruges grvidæ. Virg. 2. Georg. 143.
 Italia grvida imperiis. Virg. 4. Æn. 229.
 Lingua grvida. Propert. lib. 3. 6. 11.
 Quæ mulier grvida jactat convicia lingua. Brœkh. Rabida. q. V.
 Messes grvidæ. Ovid. 8. Met. 787.
 Nubes grvida. Ovid. 1. Trist. 2. 107.
 Palmes grvidus. Ovid. 1. Fast. 152.
 Pecus grvidum. Virg. 3. Georg. 155.
 Tellus grvida. Ovid. 7. Met. 128.
 Venter grvidus. Ovid. 10. Met. 505.
 Grvida puero mulier. Plaut. Amph. 2. 2. 87.
 Amphitruo, speravi ego istam tibi parituram filium:
 Verum non est puero grvida. AM. Quid igitur. So. Infania.
 Gravidam facere mulierem filio. Plaut. Amph. 5. 2. 6.
 Gravidæ Pamphilo. Ter. And. 3. 2. 33. Jam primum hæc se a Pamphilo gravidam dixit esse: inventum est falsum. Plaut. Amph. prol. 111.
 Utrunque est grvida, & ex viro, & ex summo Jove.
 Uxores gravidas reddere. Lucret. lib. 4. 1231.
 Grvida facta, mensis hic decimus. Ter. Adel. 3. 4. 29.
 — Virgo ex eo
 Compressu grvida facta est, hic mensis decimus est.
 Grvida gratia bonis. Plaut. Capt. 2. 2. 108.
 Quod bonis bene fit beneficium, gratia ea grvida est bonis.
 Grvida carnaria. Plaut. Pseud. 1. 2. 64. Sed Grandia est in codd. emend.
 Ubera grvida vitali rore. Cic. 1. de Divin. 20.
GRAVIDITAS, atis. f. [*εγκυμωσις*] Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Ipse sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoque luna illuminata graviditates & partus afferat, maturitatesque gignendi.
GRAVIDO, [*εγκύουσι*] āre. Implere & gravidum facere. Cic. 2. de Nat. Deor. 83. De terra quæ gravidata feminibus omnia pariat & fundat ex sese. Proprie

Proprie Cæcil. in Tithe, Per mysteria hic inhoneste gravidavit probro.
V. Græv. ad Flor. 1. 1.
GRAVIDATIO, onis. f. JCrī in Dig.
GRÄVILÖQUUS, a, um. Adj. Vox Plautina, ut ajunt nonnulli, sed nobis non occurrit.
GRAVISOMNIS, e. Adj. Barth. Adv. 21. 18.
GRAVASTELLUS, i. m. inquit Festus, dicitur Senior. Plaut. Epid. 5. 1. 14. Sed quæ hæc est muliercula, & ille gravastellus qui venit? Ut puto, Gravastellus a Gravitate dictus. Hactenus Festus. Quidam legunt Ravastellus, a Ravo colore, sed male V. Gronov. in loc.
GRAVISCÆ, Tuscorum castellum, auctore Ptolemæo: Mons altus hodie, vulgus *Montalto*. Virg. 10. Æn. 184. Et Pyrgi veteres, intempestaque Gravisca.
Veteres Gravisca. Sil. lib. 8. 475. V. Drakenb. in loc.

G R E

GREGALIS, GREGARIUS, GREGATIM. V. GREX.
GREMIO, i. n. [γρεμιον] Est inter complexum femorum, feminumve, in quo complexu mulieres concipere solent, inquit Valla lib. 4. cap. 37. Ter. Adelph. 3. 2. 35. Qui se in sui gremio positurum puerum dicebat patris. Virg. 1. Æn. 722. Hæret, & interdum gremio fovet infæcia Dido. Cic. de Clar. Orat. 211. Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quam sermone matris. Idem pro Cluent. 13. In hujus amantissimi sui fratris manibus & gremio, mœrore, & lacrymis confesescant. Accipere aliquem gremio. Virg. 1. Æn. 689. V. ACCIPIO. Liberi partim e gremiis parentum diripiuntur, partim in sinu jugulantur. Auct. ad Heren. lib. 4. 52. Implere gremium, Explere avaritiam. Juven. 14. Sat. 327. Impositus gremio. Quintil. lib. 1. cap. 1. Fingamus igitur Alexandrum dari nobis impositum gremio, dignum tanta cura infantem. Incestare gremium matris. Stat. 1. Theb. 214. Revocare ad gremium pueros. Quintil. de Prælect. lib. 2. cap. 5. Arenosum gremium, de fluviis dicitur. Sil. lib. 8. Hæc sunt, ô Carnifex, in gremio sepulta consulatus tui. i. e. Te consule sublata & abolita. Cic. in Pison. 10. Græciæ gremium. Cic. in Pison. 91. Ætolia quæ procul a Barbaris disjuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, &c. Imperii gremium. Cic. de Provinc. Conf. 4. Ut Theffalonicenses, positi in gremio imperii nostri, relinquere oppidum, & arcem munire cogantur. Patriæ gremium & sinus. Cic. pro Cael. 59. Quum Q. Metellus abstraheretur e sinu, gremioque patriæ. Telluris gremium. Virg. 3. Æn. 509. Terræ gremium. Cic. de Senect. 51. Quæ quum gremio mollito, & subacto semen sparsum excipit. De terra. Togæ gremium. Flor. lib. 2. cap. 8. Excusso in media curia togæ gremio. i. e. Sinu.
GREMIALIS, e. Adj. ut, Gremiale oleum. Octav. Horat. cap. 9. & Theod. Prisc. 1. 3. [Quasi non idem auctor sit. Porro Graminale ex Gaioponto substituit Reinesius, & Viride intelligi putat. q. V. Var. Lect. 3. pag. 540. & 555.]
GRESSUS. V. GRADUS.
GREX, grægis. [ἀγέλη, ποιμνίον] m. vel com. gen. ut observavit Nonius 3. 109. in Lucret. 2. 661. Buceriaque greges. V. BUCERIA in BOS. Legitur & Grex Veturiana in marmore Patav. a Reinesio illustrato. Est vero Minorum animalium congregatio, ut Ovium, porcorum, caprarum, ut ait Valla lib. 4. cap. 42. Ovid. 4. Met. 635. Mille greges illi, totidemque armenta per herbas Pascebant. Cic. 7. Att. 7. Idem quod pecudes, quæ dispulsa, sui generis sequuntur greges, ut bos armenta: sic ego, &c. Anatium greges. Varro 3. de R. R. cap. 11. Anserum greges. Varro 3. de R. R. cap. 10. Armentorum grex. Cic. 3. Philipp. 31. Cædit greges armentorum reliquique pecoris quodcumque nactus est. Avium grex. Hor. 1. Epist. 3. 19. Equarum grex. Cic. 3. Verr. 28. Præterea greges equarum ejus istum abigendos curasse. Hædorum grex. Virg. 2. Ecl. 30. Ovillus grex. V. OVIS. Pavonum greges. Varro 3. de R. R. cap. 6. Pecorum grex. Ovid. 11. Met. 276. Venalium grex. Subaudi Servorum Plaut. Aulul. 3. 3. 4. Etiam introduce si vis vel gregem venalium. Agitare lanigeros greges. Virg. 3. Georg. 287. Cædere greges. V. CÆDO. Compellere greges in unum. Virg. 7. Ecl. 2. Armentitius grex. V. ARMENTUM. Milliarius grex. V. MILLE. Custos gregis, Opilio. Virg. 10. Ecl. 36. Aliquando de Pecude majori dicitur. Varro de R. R. 2. 5. Tauros in gregem redigo. Et Virg. 6. Ecl. 55. Aut aliquam in magno sequitur grege, dicitur de juvenca. Ubi Servius; Notandum Gregem de Bobus dixisse, cum proprie Armenta dicimus. licet Grex sit Quorumlibet animalium congregatio. Et 6. Æn. 38. Nunc grege de intacto septem mactare juvencos Præstitit. Dixit quoque Lucretius de Genere bovino 2. 661. Buceriaque greges sub eodem tegmine cæli. Dux gregis pro Tauro. Ovid. 1. de Arte Am. 326. Hanc tamen implevit vacca deceptus acerna Dux gregis: & partu proditus auctor erat. Ho inum grex. Ter. Eun. 5. 8. 54. — Unum etiam hoc vos oro, ut me in vestrum gregem Recipiatis. Cic. 1. in Catil. 23. In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicique venantur. Ter. Heaut. 2. 3. 4. Ancillarum gregem ducunt tecum. Idem in prol. Heaut. 45.

Siqua laboriosa est, ad me curritur: Sin levis est, ad alium defertur gregem.
Amicorum grex. Cic. 1. de Fin. 65. Quantaque amoris conspiratione contentientes tenuit amicorum greges? At 1. Att. 18.
Indocilis grex. Hor. Epod. 16. 37.
Oratorum grex. Cic. 1. Verr. 49. Quartum quem sit habiturus non video: nisi quem forte ex illo grege oratorum qui subscriptionem sibi postularunt.
Virorum grex. Sil. lib. 7.
Vingarum greges. Plaut. Pseud. 1. 3. 99.
Scribere aliquid sui gregis, i. e. Referre in numerum amicorum. Hor. 1. Epist. 9. 13.
Scribe tui gregis hunc, & fortem crede, bonumque.
GREGARIUS, a, um. Adj. [ἀγελαιῶς, ἀγελαιῆς] Ex grege vulgari: unde Gregarius miles dicitur Non electus, sed tumultuarie undecunque collectus. Sallust. Catil. cap. 37. Deinde multi memores Sullanae victoriae, quod ex gregariis militibus alios Senatores videbant, &c. Cic. pro Planc. 72. At id etiam gregarii milites faciunt inviti. [Immo Miles gregarius est Miles de grege, nullum ordinis gradum assecutus, qui & Manipularis, & Caligatus alias dicitur. Gregariam militiam forticus. Justin. 22. 1. Subjungit p. p. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus est. Pastor gregarius. Columel. lib. 6. in præfat. Gregariorumque pastorum velut minutam professionis suæ disciplinam constantissime repudiasse. Poeta gregarius. Sidon. 9. Epist. 15.]
GREGARIUS, i. m. in Vet. Gloss. [ἀγελαιῶς, ποιμνίον] est, qui gregi præest. Plena locutione Columel. lib. 6. pr. Pastores dixit gregarios. Pro Armentario absolute posuit & Apul. lib. 7. Met. pag. 194.
GREGALIS, e. Adj. [ἀγελαιῶς] Qui ex eodem est grege. Varro 2. de R. R. 7. Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit in currendo. Gregales tui. Cic. de Arusp. Resp. 53. Neque P. Clodius, nec quisquam de gregalibus ejus aut consiliariis designatur. Idem 2. de Orat. 25. Gregalis, pro Vulgari seu Publico. Sen. Epist. 87. Dii boni quam juvabat intrare balnea illa obscura, & gregali tectorio inducta. Idem 1. de Benef. 12. Gregalia poma. V. Barth. Adverf. 9. 4.
GREGATIM, Adv. [ἀγελαιῶς] Simul, conjunctim. Varro 4. de L. L. 11. Merula, quod mera, id est sola volitet. Contra ab eo graculi, quod gregatim. Plin. lib. 8. cap. 5. Elephantum gregatim semper ingrediuntur. Volare gregatim. Quintil. lib. 1. cap. 6. Gregatim, ad homines translatum. Cic. 7. Verr. 148. Videtis cives Romanos gregatim coniectos in lautumias. Admissi gregatim adulteri. Sen. de Benef. 6. 32. Gregatim ferre manus. Stat. 8. Theb. 667. Gregatim sentiuntur morborum genera. Plin. lib. 26. cap. 1. Acciditque sæpius ut nova contra genera morborum gregatim sentirentur.
GREGO, are. [ἀγελαιῶς, ἀγελαιῶς] Gloss. Gr. Lat. Hinc
GREGATUS, a, um. Partic. Statius 1. Achil. 372. Qualiter Italiae volucres, ubi mollia frangunt Nubila, jam longum caeloque domoque gregatae.

G R I

GRIAS, adis. f. Herba. Apul. cap. 50.
GRICENA, vel GRICENEA, æ. f. Funis grassus. Festus.
GRILLO, GRILLUS. V. GRILLUS.
GRINGES, Tibiæ Phœnicum, quibus in luctu uti solent. V. Kirchman. de Fun. Rom. 2. 5.
GRIPHUS, i. m. [γρίψος] Latine dicitur Rete, unde & ita vocatur Ænigma vel Sermo implicitus, atque intricatus. Gell. lib. 1. cap. 2. Aliosque id genus griphos neminem posse dicere, nisi se, dissolvere. Idem 12. 6. In conviviis autem proponi solebant. V. Athen. lib. 10. Buleng. de Conviv. 3. 35. & Voss. Initit. Orat. 4.

G O R

GROMA. V. GRUMA.
GROMPHENA, æ. f. Avis grui similis. Plin. 30. 5. Item Herba. Idem 26. 7.
GRONII, Hispania populi ad Durium amnem, ut scribit Pomponius lib. 3. cap. 1. quorum meminerunt Plinius & Silius.
GROSSUS, i. m. & f. [γροσσος] dicitur Ficus quæ nondum maturuit. Cels. lib. 5. cap. 12. Grossi in aqua cocti. Plin. lib. 15. cap. 18. Deprehensasque in hieme grossus. Idem 23. 7. Cruda grossi verrucas &c. tollunt.
GROSSULUS, i. dimin. [γροσσουλος] Columel. de Arborib. cap. 21. Si voles ficum quamvis non natam setam facere, quum grossuli minuti erunt, fructum decutito.
GROSSUS, a, um. Adj. Crassus. Vox ecclesiastica. Grossus & Grossitudo, pro Crassus & Crassitudo apud Senecam olim legebatur, Vide apud Despauter. H. St.

G R U

GRUMA, sive GROMA, æ. f. Nam utroque modo scribitur. Non. 1. 316. est Mensura quædam, qua flexæ viæ ad lineam diriguntur, ut est agrimenforum, & similitum. Ennius lib. 17. grumam dirigere dixit, degramati ferrum. V. Vossii Etymolog.
Groma appellatur Genus machinulae ejusmodi, quo regiones agri cuiusque cognosci possunt, quod Græci γρομαία dicunt. Festus. Item, Locus erat in castris medius, ubi grumæ organum a metatore positum est, ut quatuor faceret angulos rectos, & ita castra in partes quatuor æquales divideret, quarum viæ in grumæ loco conveniebant. Non. 1. 316. Grumæ sunt loca media, in quæ directæ quatuor congregantur & conveniunt viæ.
GRUMATICA, vel (ut frequentius) GROMATICA, æ. f. Ars agrimenforum. apud Calliodor. 3. Var. Ep. 52.
GRUMATICI, vel GROMATICI, orum. m. Professores artis agrimenforiæ. Professores ejus artis, supercripta causa, Gromatici vocantur. Hygin. de Caltramer
GRUMOS, are. [γροσσος] Gloss. Lat. Gr. Grumat, γρομαία, γρομαία. GRUMUS,

GRUMUS, i. m. [*γρομίδου*] dicitur Terra in acervum collecta, quæ tamen est minor tumulo: apud Columellam dicitur Clivulus Unde lib. 2. cap. 18. ait. Grumosque, quos ad verforum plerumque tracta faciunt crates, dissipabimus, &c.
Grumus falis. Plin. lib. 33. cap. 4. Torretur & cum falis grumo, pondere triplici. Sed Harduinus hic legit, Gemino, ad fidem MSS.
Grumus est excellens natura, qui vocatur castra Postumiana. Auctor de Bell. Hisp. cap. 8. extr.

GRUMULUS, i. m. dimin. [*γρομίδου*] Plin. lib. 19. cap. 6. Quidam ulpicum & allium in plano feri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.

GRUNDA, æ. f. Tecti prominentia. [*σέγη*] Vet. Gloss.
GRUNDILIS, e. Adj. Lares grundiles apud Arnob. V. Vossii Etymol. qui nominis rationem dedit.

GRUNDIO, [*γρουνίζω*] Ære. dicebant veteres, quod nos Grunnire dicimus. Claudius Quadrigarius lib. 16. Agni grundibant, grumiter pecus fuillum. Etiam hominum esse grunditum Cæcilius in Imbris designavit. Ex Nonio 6. 96. Sed frequentius scribitur

GRUNNIO, ïvi, ïtum, [*γρουνίζω*] Ære. & Proprium est porcorum. Plin. lib. 32. cap. 2. Grunnire eum quum capiatur. Juven. 15. Sat. 22. Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis. [Similiter, tanquam ab gemino verbo, etiam Galli fecerunt *Grogner & Gronder*.

GRUNNITUS, ùs. m. [*γρουνισμός*] Cic. 5. Tusc. 116. Aut grunnitum, quum jugulari fus.

GRUS, gruis. m. vel f. [*γρούς*] Avis nota. Virg. 1. Georg. 120. Strymonix dant signa grues. Hor. 2. Serm. 8. 87.

— discerpta ferentes

Membra gruis sparsi sale multo. Plin. lib. 10. cap. 23. Inducias habet gens Pygmea, abcessu gruum, cum iis dimicantium. Mira de gruibus toto hoc capite.

Grues, inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 125. quum loca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli efficiunt formam: ejus autem summo angulo aer ab iis adversus pellitur: deinde sensim ab utroque latere tanquam remis, ita pennis cursus avium levatur. Basis autem trianguli, quam efficiunt grues, ea tanquam a puppi ventis adjuvatur, eaque in tergo prævolantium colla & capita reponunt. quod quia ipse dux facere non potest, quia non habet ubi nitatur, revolat, ut ipse quoque quiescat: in ejus locum succedit ex iis quæ adquierunt, eaque vicissitudo in omni cursu conservatur.

Clamor gruum. Lucret. lib. 4. 182

Hiberna Rhodopes grus. Stat. 4. Silv. 6. 9.

Threicia grus. Ovid. 3. de Arte Am. 182.

Advenam laqueo captare gruem. Hor. Epod. 2. 35.

Grus, Machina ad sublevanda onera accommodata: sic dicta, quod in longum prominens, collum gruis referat: Græce γρούς dicitur: cujus sæpe fit mentio apud Vitruvium. Labeo in l. Si servus tuus. D. De action. empt. & vendit. Qui per *αεὶ ἀδρομον γρούς* descendere, aut in cloacam demitti solitus esset. V. Vitruv. 10. 19

GRUO, [*κλαγγίζω*] Ære. Festus. Gruere dicuntur grues, ut sues grunnire. Gloss. Vet. Gruunt, *γρομίζουσι*.

G R Y

GRY, [*γρῦ*] Res vilissima aut nullius proflus momenti. Hinc adagium tum Græcis tum Latinis commune: *εὐδὲ γρῦ*. Ne gry quidem. V. Scal. in Conject. & Lips. Ep. Qu. 1. 2.

GRYLLUS, i. m. [*γρύλλου*] Animal est magnitudine cicadæ, corpore longiore, pernices agrorum. V. Plin. lib. 29. cap. 6.

Item Picturæ ridiculæ genus. Plin. 15. 10. Idem jocoso nomine Gryllum ridiculi habitus pinxit. Unde hoc picturæ genus Grylli vocantur. [Hinc Italici *Grilli* vocantur, deridicule & novo modo cogitata. A quibus etiam Germani arripuerunt vocem *Grillen*.

GRYNIA, vel **GRYNIUM**, [*Γρύνιον*] Urbs Æoliæ, in finibus Ionix. Unde **GRYNÆUS**, vel **GRYNEUS**, a, um. Adj. [*Γρυνεύς* & *Γρυνεύς*] ut, Gryneus Apollo. Virg. 4. Æn. 345. Ubi Servius, Clazomene civitas est Atriæ. Juxta hanc nemus est Grynæus, ubi Apollo colitur. Inde ergo nunc epitheton dedit: licet & in Delo acceperit oraculum. Idem 6. Ecl. 72.

His tibi Grynæi nemoris dicatur origo. [De Clazomenis errat Servius. Hæ enim in Ionia longe a Grynio. V. suo loco

GRYHMA, [*γρυψάμα*] positum a Polluce inter Ornamenta muliebria lib. 7. cap. 22.

GRYPHUS, i. m. [*γρυψ*] Animal pennatum & quadrupes, omni ex parte leo, alis & facie aquilis simile, equis vehementer infestum. Virg. 8. Ecl. 27

Jungentur jam gryphes equis. Plin. lib. 10. cap. 49. Pegasus quoque capite volucres & gryphas auritos aduncitate rostri, fabulosos eor: illos in Scythia, hos in Æthiopia. Ælian. de Anim. 4. 27. Gryps vel gryphus est animal Indicum quadrupes, ut leo, robustissimis unguibus leonum similibus. Dorsum pennis induitur nigris; anterior pars corporis rubris, atque candidis. Ore est aquilino, oculis igneis, nidosque in montibus facit. Bactri populi Indis finitimi eos illic auriferos esse, aurumque effodere, simulque eo ipso nidos construere licent. Indi vero auri custodes esse negant, siquidem auri minime gent; sed cum ad illud colligendum homines accesserunt, hos de ulla suis valde timentes pro eis pugnare. Certant enim cum aliis animalibus quæ facillime vincunt, at contra elephantos & leones stare non audent. V. Claudian. 6. Conf. Honor. 30. Sidon. Carm. 2. 307.

Grinio videtur animal esse fabulosum. lib. 10. cap. 49.

GRYPUS, i. m. [*γρυπῆς*] Qui nasum aduncum habet.

G U B

GRUBNO, [*δοικῆν, κυβερνάω, βραβεύω, ἰθύνω, διακίζω, ὑποκρίεω*] Ære. administrare, procurare, regere, gerere, moderari. Cic. 2. Fam. 7. eque horror, ut omnia gubernes & moderere prudentia tua. regere & gubernare. Cic. 1. de Nat. Deor. 52. Si vero in ipso mundo deus inest aliquis, qui regat, qui gubernet, qui cursus, &c. conservet, elim totum hoc ita gubernes, ut ne minima quidem re ulla Bruti commodum impediamus. Cic. 13. Att. 25. ad hæc deus aliquis gubernabit. Cic. 6. Att. 3. gubernare aliquem consiliis suis. Cic. Ep. ad Brut. 10.

Vol. 11.

Fortunæ nos, quantum humano consilio effici poterit, motum ratione quadam gubernabimus. Cic. 8. Att. 4.

Manu omnia gubernare. Pompon. in pr. l. 2. D. de orig. juris. Initio civitatis nostræ, populus sine certa lege, sine jure certo primum agere instituit. omniaque manu regis gubernabatur.

Gubernare orbem terrarum. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Quum solus Rempublicam gereret: orbemque terrarum gubernaret.

Gubernare petitionem alicujus. Cic. pro Milon. 25. Clodius contulit se ad ejus competitoris, sed ita, totam ut petitionem ipse solus etiam invitis illis gubernaret.

Gubernat tormenta dolor. Cic. pro Sull. 78. Tamen illa tormenta gubernat dolor, moderatur natura cujusque, tum animi, tum corporis. Loquitur de Quæstionibus fervorum.

Viram gubernare ratione. Lucret. lib. 5. 1116.

GUBERNANS, Partic. [*δοικῶν*] ut, Fortuna gubernans. Lucret. lib. 5. 108.

GUBERNATIO, ònis. f. [*δοικησις, ἀνακτορία*] Cic. 4. de Fin. 76. Et si in ipsa gubernatione negligentia est navis everfa. Vix videtur humani consilii tantarum rerum gubernatio esse potuisse. Cic. 3. in Catil. 8

Magnam gubernationem tui consilii, tuæque auctoritatis res desiderabit. Cic. Ep. ad Brut. 14.

GUBERNATOR, òris. m. [*κυβερνήτης, διοικητής, πηλαγῆχθ, διακίτης*] Rector, & moderator navis proprie dicitur. Cic. de Senect. 17. Ut siquid gubernatorem in navigando agere nihil dicant, &c. Idem 1. de invent. 58. Navis quæ scientissimo gubernatore utitur. Idem 4. Acad. 100. Bonus gubernator. V. **BONUS**.

Summi gubernatores. Cic. 7. Philipp. 28. Quanquam non eges consilio, quo vales plurimum, tamen & summi gubernatores in magnis tempestatibus a vectoribus admoneri solent.

Gubernator equorum. Quintil. lib. 8. cap. 6

Cultus, gubernatorque Reip. Cic. pro Rabir. Posth. 26.

GUBER, ris. m. [*κυβερήτης*] Idem. Gloss. Lat. Gr. [Nisi mendum est, & vel Gubernator, vel Gubernio, vel Gubernus, quo Græcobarbari usi sunt, legendum.

GUBERNIO, ònis. m. Idem. Ibid. 19. 1.

GUBERNATRIX, icis. f. [*κυβερήτρια*] Cic. 1. de Orat. 38. Quum civitatem vel paterno consilio, vel avitis armis florentissimam accepissent, ista præclara gubernatrice, ut ais, civitatum eloquentiam, Rempub. dissipaverunt. Ter. Eun. 5. 9. 16.

An fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit? **GUBERNAMEN**, inis. n. Ambros. Inscr. Epist. 7. 44.

GUBERNACULUM, i. n. [*οὐκ, πηδάλιον, αἶνον*] dicitur Clavus navis. Cic. 2. de Invent. 154. Hic ille naufragus ad gubernaculum accellit. Gubernaculum per syncopen: ut Lucret. lib. 4. 902.

Atque gubernaculum contorquet quo libet unum. Revulsam gubernaculum. Virg. 6. Æn. 349.

Affidere gubernaculis. V. **ASSIDERO**.

Clavus & gubernaculum Reipub. per translationem. Cic. pro Sext. 20. Clavum tanti imperii tenere, & gubernacula Reipublicæ tractare.

Accedere ad gubernacula Reipub. Cic. 2. de Invent. 154. Deiecere Senatam a gubernaculis. Cic. pro Domo sua, 24. Quum Senatam a gubernaculis dejecisses, populum e navi exturbasses, ipse archipirata cum rege prædonum impurissimo plenissimis velis navigares.

Recedere a gubernaculis. Cic. 16. Fam. 27. Qui nisi a gubernaculis recesserint, maximum ab universo naufragio periculum est

Repellere una pæne voce oratorem a gubernaculis civitatum. Cic. 1. de Orat. 46.

Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. Cic. pro Rosc. Amer. 51. Tenere gubernacula Reipub. Curare & administrare Rempub. Cic. 2. de Divin. 2. Quos tunc scripsimus, quum gubernacula Reipub. tenebamus.

Tradere oratori civitatum regendarum gubernacula. Cic. 1. de Orat. 214. Gubernacula vitæ. Plin. lib. 11. cap. 37.

GUBERNUM, i. n. pro Gubernaculo. Lucret. 2. 553. Disjectare solet magnum mare transtra, gubernæ. Lucil. Sat. lib. 20. Proras despoliate, & detundite gubernæ. Nonius 8. 59.

GUBERNIUM, i. n. [*κυβερνιον*] pro Gubernatione. V. Gell. lib. 16. cap. 7.

G U L

GULA, æ. f. [*φάρυγγ, λαίμψ*] Pars superior œsophagi, qua cibis atque potus devoratur. Interdum etiam pro Faucibus ponitur. Sallust. Bell. Catil. cap. 55. Laqueo gulam fregere. Plaut. Merc. 3. 4. 28. Demissisti gladium in gulam, jam cadam. Al. In jugulum.

Gula follis, pro Anteriore follis parte, qua aer intronmittitur & exprimitur. Plaut. Aulul. 2. 4. 23.

Quin quum ita dormitur, follem sibi obstringit ob gulam. [Hic gula pro Collo ponitur, cui fenex avarissimus follem, i. e. Crumenam suam noctu alligabat, ne dormienti auferretur. V. **FOLLIS**.

Gula, Voracitas, vel Liguritio, ut Crescens gula. Juven. 11. Sat. 39. Immenfa gula. V. **IMMENSUS**.

Implacata gula. Ovid. 8. Met. 845.

Ingeniosa gula. V. **INGENIOSUS**.

Ingenua gula. V. **INGENUUS**.

Infulsa gula. Cic. 13. Att. 31. O gulam infulsam, pudet me patris. V. **INSULSUS**.

Parens gulæ. Hor. 2. Serm. 7. 111.

Profundæ, intempertivæ, & fordidæ gulæ homo. Sueton. in Vitellio cap. 13. V. **VISCUS**, visceris.

Subtilior gula. Columel. lib. 8. cap. 16. *Friandise subtilis a jeger un goût des viandes.*

GULOSUS, a, um. Adj. [*γαστήραρον, λαίμαρον*] Vorax, vel Gulæ delicaræ. Juven. 10. Sat. 19.

Et quadringentis nummis condire gulofum Fictile. Martial. lib. 8. 23.

Este tibi videor levis, nimiumque gulofus. V. **NIMIUM**.

Gulofus lector. Martial. lib. 10. 59. Non opus est nobis nimium lectore guloso. h. e. Multæ lectionis curioso. [Immo Gulæ difficilis, ac delicatior Sarmachu. i. e. Fastidioso nimis.

P p p

G U L S E

GULŌSE, Adv. [*λαμφορικῶς*] Columel. lib. 1. in præfat. Contemptif-
simorum vitiorum officinas gulofius condiendi cibos, & luxuriosius fer-
cula fruendi.
Gulofius, *Friandement*. Martial. 3. 22.
Nil est, Apici, tibi gulofius factum.
GULO, ōnis. m. Apul. Apol. p. 295. Gulones omnes, qui impenso pisces
pretio a piscatoribus mercantur. Macrobr. lib. 7. Saturn. cap. 12. Unde
est & illud proverbium, quo utuntur gulones. conf. CILIO.
Item, Animal in regionibus septentrionalibus voracissimum. V. Gesner.
Hist. Quadrup. pag. 623; ed. Tigur.
Phago vel Polyphagus, Lat. dici potest, Manduco, Gulo, Comedo.
Ber. in Suet. Neron. cap. 37. Sed Gulo aliud est. Poreft dici Gulo,
qui tamen non erit Polyphagus: Nam puto idem esse quod Gulofius.
Vide Ber. pag. 236. b. H. St.
GULATOR, ōnis. m. Idem. Vet. Gloss. Gulatores, *λάγνοι, μάκται,*
καλαμαράδες. [Sed forte legendum Gustatores, quia præcessit Gustare,
Gustat. Est ibidem Gustator *σπαστήριος* exponitur. Compositum tamen
Degulator usitatum fuit. V. f. l.

G U M

GUMIÆ, arum. m. Comedones, lurcones. Lucil. apud Cic. 2. de Fin. 24.
Edere compellans gumias ex ordine nostros. Alii legunt ex Lu-
cilio apud Non. 2. 377. Gemia, V. supra GERMIA; sed Gumias ve-
ram esse lectionem ostendit post Lambinum cl. Davifius in locum.
V. etiam Jos. Scal. Conj. in Varr. de L. L. 6. p. 151.
GUMMI, n. indecl. & **GUMMIS**, f. [*κόμμι*] Lachryma arborum qua-
rundam, quæ veluti gutta quædam viscosa per ipsum corticem distan-
ditur. Plin. lib. 13. cap. 11. Gummi optimum esse ex Ægyptia spina
convenit, vermiculatum, colore glauco, purum, sine cortice, denti-
bus adherens. Columel. lib. 12. cap. 50. Nova dolia liquida gummi
perluere. Ibid. Multi quum semel nova dolia vel ferias crassa gummi
liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt.
GUMMEUS, a, um. Adj. Aufon. Eidyll. 6. 74.
Gummea heriferi jaculatur succina trunci. Alii hic legunt Gemmea.
GUMMOSUS, a, um. aliud Adj. [*κομμώδης*] Quod multum gummi habet.
Plin. lib. 12. cap. 9. de bdellio arbore; Indicum, humidum & facilius
hoc, & crustosius, amariusque at gummosum. Codd. MSS. exhibent
Gumminosum, teste Harduino.
GUMMIŌ, ire. & hinc
GUMMIŌ, ōnis. f. [*κόμμιος*] Illinitio quædam ex glutinoso illo ar-
borum succo, quæ doliis fieri solebat, quemadmodum Picatio ex pice,
ut in præcedenti Columellæ exemplo. V. GUMMI.
GUMMINO, are. Gummi producere. V. Barth. Advers. 38. 4.

G U R

GURDI, orum. [*ιούθεις*] Stolidi a vulgo dicuntur. Quintil. lib. 1.
cap. 5. Et gurdos, quos pro stolidis accipit vulgus, ex Hispania duxit.
se originem audivi. V. Burman. in loc. & Laber. apud Gell. 17. 7.
GURGES, itis. m. [*γούργης, δίρι*] Locus in flumine profundus, in quo
aqua congeritur & circumvertitur. Omnis aquarum congeries dici-
tur Gurgis. Martial. 4. 66.
Raptus flumineo venit de gurgite piscis. Plin. lib. 9. cap. 31.
Æstate in opaca gurgitum recedunt. De cancris.
Altus gurgis. Virg. 6. Ecl. 76.
Altitudo gurgitis. Plin. lib. 8. cap. 5.
Anheli gurgites. Sil. lib. 3.
Cita fertur gurgite classis. Virg. 5. Æn. 33.
Curvatus gurgis. Virg. 3. Æn. 564.
Flumineo raptus venit de gurgite piscis. Martial. lib. 4. 66.
Imus gurgis. Plin. lib. 9. cap. 15. Reliquo tempore hiberno latent in
gurgitibus imis.
Limofus gurgis. Ovid. 6. Met. 381.
Rapidus gurgis. Sen. Thyest. 2.
Reflo circumfona gurgite Thule. Stat. 5. Silv. 1. 91.
Sinuatus gurgis. Sil. lib. 13.
Sinuatus gurgis in curvos arcus. Ovid. 14. Met. 51.
Tantos quæ Charybdis exhaurire gurgites posset, quantas iste Byzantio-
rum, Brogitarorumque prædas exorbuit? Cic. de Arusp. Resp. 59.
Gurgis, pro Ipso maris periculo & veluti fyrte quadam aut Scylla.
Virg. 1. Æn. 118.
Apparent rari nantes in gurgite vasto. [i. e. In ipso mari.
Ceruleus gurgis, pro Oceano. Ovid. 2. Met. 528.
Gurgis, per translationem. Cic. 5. in Verr. 23. Immensa aliqua vorago
est, aut gurgis vitiorum, turpitudinumque omnium. Idem in Pison. 41.
Ille gurgis atque helluo, natus abdomini suo, non laudi atque gloriæ.
Gurgis & vorago patrimonii. Cic. pro Sext. 111.
Apicipus nepotum omnium altissimus gurgis. Plin. lib. 10. cap. 48.
GURGIS, Cognomen Q. Fabii Rulliani filii, a devorato patrimonio illi
impositum. Macrobr. 2. Saturn. 9. Sigon. de Nom. Rom. cap. 5.
GURGULIO, ōnis. m. [*γούργιλιος*] Fiftula colli, spiritus meatus. Varro 2.
de R. R. 3. Hircus cervicæ & collo breve, gurgulione longiore. Lactant.
de Opif. cap. 11. Spiritus contra, qui est incorporalis ac tenuis, quia
spatium sibi facere non poterat, accepit viam patentem, quæ vocatur
Gurgulio. Is constat ex ossibus flexuosis ac mollibus, quasi ex annulis
in catenæ modum compactis ac coherentibus, patetque semper hinc
transitus.
Item, Pudendum virile. Perf. 4. Sat. 37.
Est & Vermiculus quidam frumentis inimicus, apud Plin. nisi forte Cur-
culio rectius scribitur. Plin. lib. 18. cap. 30. Gurgulionem enim non
descendere infra quatuor digitos, nec amplius periclitari. V. CURCULIO.
GURGULIUM, i. n. [*γούργιλιος*] inquit Festus, Genus habitationis an-
gustum, a Gurgulione verme sic dictum. Servius docet, Gurgulium
esse Obscuram & latentem tabernam. Cic. in Pison. 15. Meminit
cænum, quum ad te quinta fere hora cum C. Pifone venissem, nescio
quo e gurgulio te prodire: involuto capite, soleatum? Idem 1. de
Nat. Deor. 22.
GURGUSTIOLUM, i. n. [*γούργιλιος*] dimin. Apul. lib. 1. Met. pag. 112
Ergo brevitatem gurgustiolii nostri ne spernas peto.

G U T

GURGUSTIDONIUS, a, um. Adj. Vox per jocum a Plauto ficta,
Gurgustis, forma gentili. Mil. 1. 1. 13.
Quemne ego servavi in campis gurgustidoniis.
GURRIO, ire. de Luscinis dicitur. Vox ficta apud Apul. Met. 3. In
solicitudo canticum adolescentiæ gurriunt.

G U S

GUSTO, [*γούστα*] are. notæ significationis. Cæf. 5. Bell. Gall. 12
Leporem & gallinam & anserem gustare fas non putant.
Aquam gustare. Cic. 7. Fam. 26. Fungi in Tusculanum, quum quiden
biduum ita jejunos fuisset, ut ne aquam quidem gustarem.
Herbam gustare. Cic. 2. de Nat. Deor. 126. Capras autem in Cretæ
feras, quum essent confixæ venenatis sagittis, herbam quærere, qua
dictam vocaretur: quam quum gustavissent, sagittas excidere di-
cunt e corpore.
Pabula gustare. Virg. 1. Æn. 477.
Gustare, per translationem, Attingere. Cic. in Pison. 58. Non gu-
starat illam tuam Philosophiam. Sic
Gustare aliquam partem liquidæ voluptatis. Cic. 1. de Fin. 58.
Istorum omnium summam causas, & genera ipsa gustavi. Cic. 2. d
Orat. 153.
Attingere, & gustare sensu nostro. Cic. pro Arch. 17. Quod si ip-
sæ neque attingere, neque sensu nostro gustare possemus, tamen e-
mirari deberemus, etiam quum in aliis videremus.
Gustare salvæ Reipublicæ partem. Cic. 12. Fam. 23. Nullam partem
per ætatem sanæ & salvæ Reipublicæ gustare potuisti.
Hunc censes Primis, ut dicitur, labris gustasse physiologiam? id e-
naturæ rationem. Cic. 1. de Nat. Deor. 20.
Gustare labris primoribus aliquod genus vitæ. Cic. pro M. Coel. 21
Equidem multos & vidi in hac civitate, & audivi, non modo qui pri-
moribus labris gustassent genus hoc vitæ, & extremis (ut dicitur
digitis attingissent. Paræmia est.
Gustare sermonem alicujus. Plaut. Most. 5. 1. 15.
Hæc meus hic quidem est: gustare ego ejus sermonem volo.
De aliquo gustare. Hor. 2. Serm. 5. 82.
Sic tibi Penelope frugi est, quæ si semel uno
De sene gustarit, tecum parita lucellum,
Ut canis a corio non deterrebitur uncto. [V. quæ notavi i

CANIS.

Gustaras civilem sanguinem, vel potius exorbueras. Cic. 2. Philipp. 7
Gustare id dicimur, quo ante cœnam vescimur. Suet. Aug. cap. 7
Vesceretur & ante cœnam, quocumque tempore & loco stomachus d-
fiderabat. Verba sunt ex ipsius Epistolis: NOS IN ESSENDO PANE
ET PALMULAS GUSTAVIMUS. V. Salmat. ad Vopisc. Ta-
cap. 11. Hinc autem,
GUSTATIO, ōnis. f. Petronio Prima pars cœnæ dicitur, quæ nonni-
lis est Gustus. Sic enim Martial. 11. 53.
Hæc satis in gustu, cetera nosse cupis. Petron. autem cap. 2
Sic scribit: Jussi ergo discubimus, & gustatione mirifica initiati, vi-
etiam falerno inundabamur. Turneb. Advers. 19. 7.
GUSTATUS, itis. m. [*γούστα*] Vulgo Gustus. Cic. 2. de Nat. Deor. 14
Jam gustatus, qui sentire eorum, quibus vescimur, genera debere
habitabit in ea parte oris, qua esculentis & potulentis iter natura pat-
fecit. Idem de Sen. 53. Uva peracerba gustatu
Gustatus, Ipsa gustatio. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Nisi forte tan-
ubertas & varietas pomorum, eorumque jucundus non gustatus solur
sed odoratus etiam, & aspectus, dubitationem affert, quin hominib-
folis ea natura donaverit.
GUSTUS, ōnis. m. [*γούστος*] Sensus ipse, qui ex gustatione percipitur
Plin. lib. 10. cap. 71. Quoque exultimaverim omnibus sensum gustu
esse. In vetustioribus codicibus legitur Gustatus.
Acer gustus. V. ACER.
Acutus & odoratus gustus. Plin. lib. 27. cap. 12.
Amarus gustus cum afflictione. V. ASTRINGO.
Astrictus gustus. Plin. lib. 27. cap. 12.
Austerior gustus. V. AUSTRER.
Calidus gustus. Plin. lib. 27. cap. 8.
Veræ laudis gustum non habere, translate. Cic. 2. Philipp. 115. I
quidam morbo aliquo & sensus stupore suavitate cibi non sentiu-
sic libidinosi, avari, facinorosi, veræ laudis gustum non habent. A
Gustatum.
Gustus non traditur arte. Quintil. lib. 6. cap. 5. pr.
Gustus, pro Primo prandii missu sive ferculo. Martial. lib. 11. 3
in Cæcilium,
Gustu protinus has edes in ipso,
Has prima feret, alterave cœna,
Has cœna tibi tertia reponet. De cucurbitis loquitur. V. G
STATIO.
GUSTATOR. V. GULATOR, in GUIA.
GUSTATORIUM, i. n. [*γούστατόριον*] Locus erat ubi antiqui gusta-
solebant. Plin. lib. 5. Epist. 6. Gustatorium, graviorque cœnatio ma-
gini imponitur. V. Buleng. de Conviv. 4. 10.
Gustatoria sunt & Poculi genus, ex quo mulsam fumebant veteres, qui
in gustatione sive antecœna ponebatur. V. Petron. cap. 34. pr. & Lij
Antiq. Lect. lib. 3. pag. 147. Plant.
GUSTUM, i. n. Ferculum quod gustatur. Petron. cap. 76. pr. Non mi-
hæc jactura gusti fuit. [a recto Gustus, i. m.
GUSTULUS, i. m. Idem. Apul. Met. 9. pag. 232.

G U T

GUTTA, æ. f. [*γούττα, γούττα, γούττα, γούττα, γούττα*] Minima pars aquæ vel alterius materiæ liquidæ. Plaut. Casin. 2. 3. 1
Di me & te infelicitent, si ego in os meum vini guttam indidi. Pl
lib. 31. cap. 2. Distillant quocumque guttæ in lapides durefcunt in ant
Coryciis. Cic. 2. Tusc. 25.
Ex quo liquatæ solis ardore excidunt
Guttæ. Ex poeta.
Cruentæ guttæ. Ovid. 15. Met. 788. V. CRUENTUS.
Frigida gutta per artus fluit. i. e. Sudor frigidus. Ovid. 3. Amor. 14. 1
Grav

Grandes guttæ. Virg. 2. Georg. 245.
 Liquescentes humorum guttæ. Lucret. lib. 2. 222.
 Lucida gutta. Ovid. 4. Fast. 522.
 Sanguineæ guttæ. Ovid. 2. Met. 360.
 Infillant guttæ faxa. V. INSTILLO.
 Manant guttæ sanguineæ tanquam de vulnere. Ovid. 2. Met. 360.
 Stillant faxa guttis. Lucret. lib. 6. 943.
 Stillavit in cor dulcedinis gutta. Lucret. lib. 4. 1052.
 Gutta, Macula. Virg. 4. Georg. 99.
 Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis. i. e. Similibus & aureis maculis quasi guttatim sparſis habentes corpora distincta. de Apibus loquitur.
 Variantur corpora guttis cæruleis. Ovid. 4. Met. 578.
 Gutta, ut Mica, Granum, similiaque, pro Minima particula metaphoricè usurpatur. Plaut. Pseud. 1. 4. 2.
 Quid nunc acturus, postquam herili filio
 Largitus dictis dapſilis? ubi sunt ea?
 Cui neque parata gutta certi consilii,
 Neque adeo argenti.
 Guttae sunt & in ædificiis Ornamenta, quæ juxta ordinem, Doricum sub triglyphis pendent instar guttarum. Vitruv. 4. 3.
 Est & medicis Gutta serena, Vitium oculorum, quod cæcitatem, causa latente, infert. Nervi optici obstructionem perhibent.
 GUTTĀTIM, Adv. [γυττάτιμ] Plaut. Merc. 1. 2. 92. Cor edepol miserum meum quod guttatim contabescit, quasi in aquam tu indideris falem. Arnob. 2. Pluvia guttatim labitur.
 GUTTŪLA, æ. f. dimin. [γυττῦλον] Plaut. Epid. 4. 1. 27. Guttula peccus ardens mihi adſperſiſti.
 Minutæ guttulæ imbrem pariunt: Adagium est. V. ERAFMA. Chiliad.
 GUTTICRELLA, alterum dimin. apud Duzam in Catullum pag. 11. H. St.
 GUTTO, [γυττω] Ære. Vet. Gloss. Unde
 GUTTĀTUS, Partic. [γυτταντός] Quod veluti guttas habet. Martial. lib. 3. 58.
 Et picta perdix, numidicæque guttatæ.
 GUTTANS, antis. [γυτταντός] Formam participii habet quasi a Gutto, guttas, pro Guttatim stillare. Plin. lib. 20. cap. 8. Hujus folia ambullis utilia, guttantia, astringunt. Sed Harduinus ex MSS. hic legit Guttantium os adſtringunt.
 GUTTUR, ïris. n. [γυττωρ] Ea pars quæ est a faucibus ad jugulum, sive exterior, sive interior sit. Nomen habere videtur ex Gutta, quoniam potus per guttur guttatim labitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & suis intumescit: aquarum quæ potantur, plerumque vitio. Virg. 1. Georg. 423
 Et lætæ pecudes, & ovantes gutture corvi. Cic. pro Cœl. 44.
 Vitium ventris & gutturis.
 Mobile guttur. Perf. 1. Sat. 17.
 Tumidum guttur. Juven. 13. Sat. 162.
 Tenui gutture cantat avis. Ovid. 1. Amor. 13.
 Colluere guttur liquido plasmate. Perf. 1. Sat. 17.
 Fregit elisa guttura laqueo. Lucan. lib. 2. 154.
 Radere guttur. Juven. 6. Sat. 105.
 Rupit mihi guttura pugno. Ovid. 3. Met. 625.
 Tumuerunt guttura venis. Ovid. 3. Met. 73.
 Vincere guttura alicujus. Ovid. 10. Met. 22.
 Gutturum masculino genere dixit Plaut. Trin. 4. 3. 7. Postquam thermopotasti gutturem. Idem Aul. 2. 4. 25.
 Etiamne obturat inferiorem gutturem. i. e. Anum.
 UTTURŌSUS, a, um. Adj. [γυττωρός] Cujus guttur tanquam spongia quædam intumescit: ita ut hoc malum, non morbus, sed vitium sit. Ulpian. de ædilitio edicte l. 12. §. 2. Siquis natura gutturosus sit, aut oculos eminentes habeat.
 UTTURNIUM, i. n. Vasis genus ex quo aqua in manus datur: ab eo, quod propter oris angustiam guttatim fluat. Festus. Turneb. Advers. 22. 30.
 UTTUS, i. m. [γυττω] Poculi genus, quo in sacrificiis utebantur, quoque guttatim aqua infundebatur. Plin. lib. 16. cap. 38. Curius juravit se ex præda nihil attigisse, præter guttum faginum, quo sacrificaret.
 Guttus, Vas in quod oleum mittitur: dictus quod guttam mittat. Eo usi sunt Romani in balneis ad unguenda corpora post lavationem. Gell. lib. 17. cap. 8. Guttum Samium oretenus imprudens inanem, tanquam inesset oleum, affert, convertitque eum, &c.
 Guttus corneus sic loquitur apud Martial. lib. 14. 52.
 Gestavit modo fronte me juvenicus,
 Verum Rhinocerotæ me putabis. Dicit poeta hunc guttum esse ex cornu juvenici, sed tanta arte laboratum, ut Rhinocerotis videatur. Hinc & Rhinoceros vocatur a Juven. 7. Sat. 120.
 Pleno componit linteæ gutto. Juven. 3. Sat. 263.
 UTTŪLUS, i. m. [γυττωλον] dimin. Plaut. Fragm. Ut guttulam hauriret ex guttulo.

G Y A

YĀRUS, i. f. vel GYĀRA, æ. vel GYĀRÆ, arum. plur. f. [γυάρ] Una e Cycladibus insulis cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere solebant. Juven. 1. Sat. 73.
 Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
 Si vis esse aliquid. Idem 10. Sat. 170.
 Ut Gyaræ clausus scopulis, parvæque Seripho.
 De Gyaro dedi litteras. Cic. 5. Att. 12.
 Mycone celsa Gyaroque revinxit. Virg. 3. Æn. 76.
 CAS, Nomen proprium viri Trojani: de quo Virg. 5. Æn. 160.
 Cum Princeps medioque Gyas in gurgite victor
 Rectorem navis compellat voce Menæten. Idem 5. Æn. 118.
 Ingentemque Gyas ingenti mole Chimæram. Quo in loco ait Servius, ab hoc Gya nomen habere Gyantiani Romanorum familiam. Jeganus tamen per e scribitur constanter.

G Y G

GIGES, [γίγης] Viri proprium, qui Cæli & Terræ filius fingitur, & ater Briarei, gigas maximus & centimanus.
 VOL. II.

Centimanus Gyges. Hor. 3. Carm. 4. 69.
 Gyges, Rex Lydiæ, qui consuluit Apollinem Delphicum, an aliquis esset se felicior. Apollo autem prætulit illi Aglaum quandam rusticum & pauperem. Valer. Max. 7. 1. 2.
 De quodam item Gyge pastore, qui anulum mirificum habuit, videto Cic. 3. Offic. 78. Hinc
 GYGÆUS, a, um. Adj. ut, Stagnum Gygæum. Plin. 5. 29. & Propert. 3. 10. (al. 9.) 18.
 Lydia Gygæo tincta puella lacu.
 GYLIPPUS, i. m. [γύλιππος] Vir Lcedæmonius bello præclarus; de quo Tibull ad Messal. 4. 200.
 — non magni potior sit fama Gylippi. Adde Justin. 4. 4. & Virg. 12. Æn. 272.

G Y M

GYMNAS, ædis. f. [γυμνάσιον] Exercitium. Stat. 4. Silv. 2. 47.
 — sic lubrica ponit
 Membra Therapnæa resolutus gymnade Pollux. Idem 4. Theb. 106.
 Chalcis, & Herculea turpatus gymnade vultus
 Amnis. Intelligit Acheloum. Idem 1. Achil. 357.
 — neve exercere potervas
 Gymnadas, aut lustris nemorum concede vagari.
 GYMNASIUM, i. n. [γυμνάσιον] Locus exercitii: sic vocatus, quoniam ibi Athletæ se nudi exercebant, quod Græcis γυμνάσιον. Plaut. Amph. 4. 1. 3.
 Nam omnes plateas perreptavi, gymnasia, myropolia,
 Apud emporium, atque in macello, in palæstra, atque in foro.
 Plin. lib. 2. Epist. 17. Hoc hibernaculum, hoc etiam gymnasium meorum est.
 Ad Scholas Rhetorum ac Philosophorum vox transfertur, quia Philosophi & Rhetores loca publica, maximeque Gymnasia item docendi causa sectabantur. Cic. 1. de Orat. 56. Clamabant, credo, omnia gymnasia, atque omnes Philosophorum scholæ, sua hæc esse omnia propria.
 Gymnasium plenum pueris. Quintil. lib. 2. cap. 8. pr. Exercentibus se seil. luctando.
 Flos gymnasii. Catul. de Berecynth. 61. 64.
 Virgineum gymnasium, Lacenarum virginum. Propert. lib. 3. 14. 2.
 Indulgere gymnasiis. V. INDULGEO.
 Quæ vix in gymnasiis & in otio Stoici probant. Cic. in Parad. 1.
 GYMNASIUS, a, um. Adj. [γυμνασιος] Plaut. Rud. 2. 1. 6.
 Ex urbe ad mare huc prodimus pabulatum:
 Pro exercitu Gymnastico & palæstrico hoc habemus.
 GYMNICUS, a, um. aliud Adj. [γυμνικός] Idem. Plin. lib. 7. cap. 56. Ludos gymnicos in Arcadia Lycaon invenit. Sic Cic. 2. Tuscul. 61.
 GYMNASIARCHUS, i. & GYMNASIARCHA, æ. m. [γυμνασιάρχης] Gymnasii præses. Cic. 6. Verr. 92. Demoliendum curavit Democritus gymnasiarchus, quod is ei loco præerat. Apud Val. Max. 9. 10. extr. Taxilli ejusdam Gymnasiarchæ mentio fit.
 GYMNOPODIUM, [γυμνοπόδιον] Calceorum genus muliebrum, apud Polluc. lib. 7. cap. 22. ubi Gualterus Nudipedia vertit, propterea ut opinor, quod γυμνός nudum significet, & γυμοπόδες nudipedem.
 GYMNOSOPHISTÆ, arum. m. plur. [γυμνοσοφιστῆς] Philosophi Indorum: sic dicti, quod nudi incederent: nam γυμνός, nudus dicitur. Plin. lib. 7. cap. 2. Philosophos eorum: quos gymnosophistas vocant, ab exortu ad occasum perſtare, contentes solem immobilibus oculis, ferventibus arenis toto die alternis pedibus insilire. Porphy. de Abstinentia ab esu animalium lib. 4. Quom Indorum republica in multas partes distributa sit, genus quoddam sapientum apud ipsos est, quod Græci Gymnosophistas vocare consueverunt. Horum duæ factiones sunt, Brachmanum altera, altera Samanæorum. Brachmanis per generis successione, non secus ac sacerdotium, hujuscemodi divinam sapientiam admittunt. Samanæi selecti quidam sunt, & ex quibuslibet qui divinæ sapientiæ se tradere voluerint, constant. Eorum vita ad hunc modum est: quemadmodum Bardesanes Babylonius memoriae prodit, qui majorum nostrorum tempestate exiit, cum illisque Indis est versatus, qui cum Damadami [an Dandami?] missi ad Cæsarem fuerant: Brachmanes enim omnes unius sunt generis, ex unius patris, uniusque matris origine omnes deducti. Samanæi vero non ita, sed ex omni Indorum gente, ut jam diximus, collecti. Neque igitur sub regno degunt Brachmanes, neque cum aliis munus ullum obeunt. Sed ex ipsis ii qui philosophi sunt, alii in monte, alii apud Gangem fluvium habitant. Ac montani quidem pomis, & lacte bubulo herbis coagulato vescuntur. Fluviales ex pomis etiam ipsi victum comparant, quæ multa apud fluvium nascuntur. terra enim fere semper recentes fructus producit: quinetiam oryzae copiam sponte procreat: quæ si quando poma defecerint, uti quoque in cibo solent. Aliud vero quidpiam degulare, aut alimentum ex animalis vel omnino tangere, immunditiæ extremæ atque impietatis non dissimile apud ipsos habetur. Cultum deo religiose ac pie exhibent. Majorem enim diei ac noctis partem hymnis in deos ac precibus dicant. Singula tamen in propriis tuguriis manent: & quam maxime fieri potest, soli morantur. Simul enim versari Brachmanes, ac multum colloqui non admodum patiuntur, sed quum id forte contigerit, recessione inde facta in multos dies postea non loquuntur. sæpe etiam jejunt. Samanæi vero electi, ut diximus, sunt. In quorum collegium quum quispiam est asciscendus, ad principes civitatis, aut vici, cuiuscunque fuerit, accedit: atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus repudiatis, ac supervacua omni corporis parte detonsa, stolam accipit. atque ita nulla neque uxoris, neque liberorum, si forte adsint, ratione habita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanæos recedit. Regi liberorum educandorum, cognatis uxoris cura relinquunt. Vita Samanæorum hujuscemodi est: Extra urbem commorantur, ac totum diem in divinis colloquiis tradunt, ut i domos & fana a rege extracta habent: in quibus œconomi constituti sunt, qui certam quandam mercedem ad convenientium alimentum a rege accipiunt. Vicius eorum ex oryza & pane, & pomis, & oleribus apparatus. Nam quum ingressi in domum fuerint, ad tintinnabuli signum Samanæi preces effundunt: quod ubi fecerunt, signo iterum dato ministri singulis lance oblata, duo enim ex eodem vase non comedunt, oryza ipsos pascent. Si quis varietatem aliquam requirat, olus, aut pomorum quidpiam apponitur.

ponitur: quibus sane celeriter vescuntur. Tanta autem & ipsi & Brachmanes in veneratione apud alios sunt, ut Rex quoque interdum ad eos accedat, rogetque ut pro statu regionis deum precentur, aut quid agendum sit, consulant. Ipsi autem ita erga mortem affecti sunt, ut vivendi tempus quasi necessarium quoddam naturæ ministerium, inviti sustineant, atque ideo animas a corporibus festinent absolvi: ac sæpe ubi bene se habere conspexerint, nullo malo urgente, e vita decedant: re tamen aliis prænuntiata, nullusque sit qui prohibeat, sed omnes eos beatos prædicantes, suis quisque domesticis morituris mandata quædam tradant adeo stabilem ac veram & ipsi & plerique animabus inter se post obitum vitam esse crediderunt. Illi autem ubi mandata sibi commissa perceperunt, corpore in ignem coniecto, ut purissimam a corpore animam fecernant, ab omnibus celebrati mortem obeunt. Æquiori enim animo illos amici ac propinqui ad mortem dimittunt, quam alii homines suos quisque cives in non admodum longinquas peregrinationes: ac se ipsos qui in vita superstites remanserint, deplorant, illos beant, quippe qui immortalem sortem jani receperint. V. Strabo lib. 15. Philostr. lib. 3. Curt. 8. 9.

G Y N

GYNÆCĒUM, i. n. [γυναικῆιον] Locus secretior in ædibus, in quo solæ mulieres habitabant. Plaut. Most. 3. 2. 68.
Gynæceum fenex adificare volt hic in suis,
Et balineas, & ambulacrum, & porticum. Ter. Phorm. 5. 6.
23. Cic. 2. Philipp. 95. Syngrapha h. s. centies per legatos viros bonos, sed timidos & imperitos, sine reliquorum hospitem regis sententia, facta in gynæceo
GYNDES, [Γυνδης] Assyriorum fluvius, maximus secundum Euphratem: de quo Seneca lib. 3. de Ira. cap. 21. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 140.
Nec qua vel Nilus, vel regia lymphæ Chaospes
Profluit, aut rapidus Cyri dementia Gyndes.

G Y P

GYPsum, i. [γύψος] Certum calcis genus, quod ex lapidibus certis ambustis vehementi igne excoquitur. Plin. lib. 36. cap. 24. Cognata calci res gypsum est. Plura ejus genera, nam e lapide coquitur, ut in Syria, & Thuriis: & e terra foditur, ut in Cypro, ac Perthæbis: e summa tellure & Tymphaicum est, &c.
Pro imagine gypsea, per metonymiam. Juven. 2. Sat. 4.
— quanquam plena omnia gypso
Chryssippi invenias.
GYPSEUS, a, um. Adj. Spart. Sev. 22. Tres Victoriæ gypseæ.
GYPso, [γύψω] Ære. Gypso inducere seu incrustare. Apic. de Re Cul. 1. 17. Vas picari pariter & gypfari facies. Columel. lib. 12. cap. 16. Quum deinde modice aruerint, in vasa nova sine pice operculata & gypfata, sicco loco reponito.
GYPsatus, a, um. Partic. ut,

Pes gypfatus, Gypso dealbatus. Ovid. 1. Amor. 8. 64. Tibul. 2. 6. 21.
Noti loquor, regnum ipse tenet, quam sæpe coegit
Barbara gypfatos ferre catasta pedes
Gypfata manus. Cic. 7. Fam. 6. Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medææ (quæ apud Corinthum arcem altam habebat) matronæ opulente optimates, quibus illa manibus gypfatis persuasit, ne sibi illa vitio verterent quod abesset a patria. Nunc legitur. Habebant, & Gypfathimim: exponuntque nonnulli, Candidissimis. Locus admodum vexatus est.
GYPsoplastes, æ. m. [γύψωπλάστης] Cassiod. Var. 7. 5. Aut gypso-plastes, aut mulivarius. Is est, qui Italici Stucadore dicitur, artifex.

G Y R

GYRUS, i. m. [γυρὸς] Latine Circulus vel Ambitus dici potest. Virg. 5. Æn. 85.
Dixerat hæc, adytis quum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, septena volumina traxit. Cic. 1. de Orat. 67. Ex ingenti quodam Oratorem immensoque campo in exiguum sane gyrum compellitur. Idem 1. Off. 90. Homines secundis rebus effrenatos, sibi que prædentes, tanquam in gyrum rationis & doctrinæ duci oportere
Aerius gyros Lunæ. Catul. de Coma Beren. 64. 6.
Terribilis gyros Typhonis. Claud. de Rapt. Proserp. 24.
Abrumpit equus gyros medios tremulo poplite. Lucan. lib. 6. 87.
Agere gyros. Sen. Agam. 6.
Contendere curvo gyro. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 1. 94.
Dare gyros. Virg. 3. Georg. 115.
Ducit per aera gyros milvius. Ovid. 2. Amor. 6. 33.
Format exiguos per prima volumina gyros. Sil. lib. 13.
Ire in gyros coactus equus. Ovid. 3. de Arte Am. 384.
Spargere patulo vaga vincula gyro. Valer. 6. Argon. 132.
Trahit bruma nivalem interiore diem gyro. i. e. Breviori circulo absolvit
Hor. 2. Sermon. 6. 26.
Volat ingenti gyro. Virg. 10. Æn. 884.
Volvi ancipiti gyro. Stat. 10. Theb. 596. de serpente.
GYRO, Ære. Unde
GYRATUS, a, um. Partic. Plin. lib. 5. cap. 10. Ad effigiem Macedonice chlamydis, orbe gyrato laciniosam. De Alexandria urbe Ægypti.

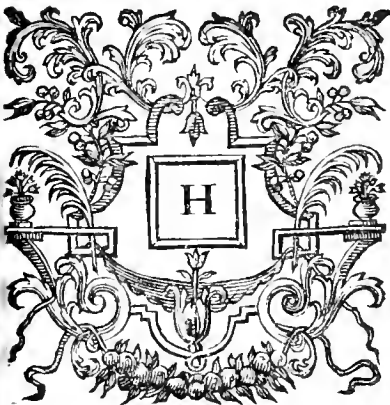
G Y T

GYTHEUM, [Γύθειον] vel **GYTHIUM**, [Γύθιον] Oppidum naval Lacedæmoniorum, juxta Eurotam fluvium: quod Hercules & Apollo depositis eo loci simulatibus, communi opere condiderunt. Cic. 3. Off. 49. Classem Lacedæmoniorum, quæ subducta esset ad Gytheum. Liv. 34. 29. pr. Gytheum omnium maritimarum rerum Lacedæmonii receptaculum esse. Ex Hermodoro in Plin.
GYTHEATES, [Γυθειῶτες ἢ Γυθειῆτες] Populi in eo habitantes. Plin. lib. 4. cap. 5. Sinus Gytheates.

H

Non littera, (secundum Gellium, Priscianum, Pontanum, Vossium) sed adspiratio: formam habet ex utraque spiritus nota apud Græcos, uti in vetustis Exemplaribus tam impressis quam MSS. eæ notæ exarantur, ut nonnullis placet; sed verum est, quum eo munere fungatur apud Latinos quo H antiquius apud Græcos, sc. ante inductam Ionicum alphabetum, eam figuram, ut potestate, ita forma referre. Dixerunt enim Græci antiqui ΚΤΕΣΙΠΗΘΩΝ pro ΚΤΕΣΙΦΩΝ (V. Spon. Miscell. Erud. Antiq. cap. extr. ab init.) HECATON, unde, ut

nunc quoque, in marmoribus H numerum centenarium denotat. Utrum tamen inter litteras locum obtinere debeat, acriter decertant contra antiquos Beermannus, Martinius, alique.

In orthographia Latina in vocalibus tantum locum habet ut Homo, Habeo, Horreo. Consonis subjici nolit. Ego ipse, inquit Cic. cum scirem ita majores locutos esse, ut nusquam nisi in vocali adspiratione uterentur, loquebar sic, ut Pulcros, Cetegos, Triumphos, Cartaginiem, dicerem, aliquando, idque sero, convicio aurium cum extorta mihi veritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi reservavi. Hæc Cic. in Orat. 160. Ne tamen hoc de Græcis dictionibus pronuntiatum videatur, Phaetion, Chrysis: a quibus etiam adspirationem detrahere conabantur veteres, ut Putrum dixit Ennius pro Pyrrhum. & antiquissimi etiam Codd. quasi hujus moris tenaces; Phaeton vel etiam Faeton exhibent. V. Heins. ad Ovid. 1. Met. 731. Sine necessitate certe vulgus ætate Gellii aliquibus vocibus interfecit. H litteram, inquit, sive illam spiritum magis quam litteram dici oportet, inferebant eam veteres nostri plerisque vocibus verborum firmandis roborandisque, ut sonus earum esset viridior vegetiorque. Atque id videntur fecisse studio & exemplo linguæ Atticæ. Satis enim notum est Atticos ἠέρον, ἠέρον, multa itidem alia, citra morem gentium Græciæ ceterarum, inspirantis primæ litteræ dixisse. Sic Lachrymas, sic Sepulchrum sic Athenum, sic Vehemens, sic Inchoare, sic Hallucinari, sic Helluari, sic Honera, sic Honaltum dixerunt. in his enim verbis omnibus litteræ, seu spiritus istius, nulla ratio visa est, nisi ut firmitas & vigor vocis, quasi quibusdam nervis additis, intenderetur. Hæc Gell. 2. 3.

In nummis Familiarum Ro. antiquioribus raro venit hæc adspiratio videntur. Scriptum enim occurrit Græccus, Triumphus, Pilippus, &c. V. Spanhem. de Usu Numism. & Fulv. Ursin. ad gentis Marcie denarios. Quintil. 1. 5. Diu servatum ne consonantibus adspiraretur, ut in Græccis & Triumphis. ubi de potestate ἠ H plura invenies.

Cum littera F adspirationis quodammodo vices sustineat (ut a ἠέρον fit Frango) non mirum est si permutentur H & F. Sic Hebris pro Febris & vicissim antique, Fordeum pro Hordeum. Sic Hormia pro Formia, Hanula pro Fanula, parva delubra. V. Fest. in voc. Serv. ad Virg. 7. Æn. 695. & Spanh. de Usu & Præst. Numism. Diss. 2. p. 107. Attamen quam rationem cum I habeat ut cum eo locum mutet, quo modo occurrit in Inscr. apud Fabrett. p. 195. non video.

Excidit interdum H. ut, Deprendo pro Deprehendo. & in Christianorum tumulis Abet sedem pro Habet.

Convenit cum B. ut quod antiqui Belenam nos Helenam efforimus, sec. Quintilianum. Unde

Non mirum est si cum V habeat quoque cognationem: sic, Hesper Vesper. Istud enim Digamma nihil aliud est quam adspiratio Græcorum nonnullorum, ita ut cum Ion diceret ἠΕΚΑΤΩΝ, id Atticus efferrer HECATON, Æolicus vero ἠΕΚΑΤΩΝ, quod ad ω communis Græciæ vel ad V Latinorum prope accedit.

H cum S junctum Sestertii Romani nota est vulgatissima. Cum enim Sestertium, qui valeret Libras duas cum semisse, hoc pacto pro more linguæ pingebant LLS, cito in hanc formam HS ex celeritate & consuetudine scribendi degeneravit. V. Sestertius.

H. Habet, Hac, Hæc, Hadrianus, Hastati, (V. Spanh. de Usu & Præst. Num. diss. 6. p. 558.) Heredes, Hereditas, Heres, Hic, Hoc, Hodie, Homo, Honestus, Honestus, Honor, Honorem, &c. Hora, Horis, Hostilius, Hostis, Hujus, Ducenta, Ducenta millia. H. Habet, Hoc, Heres, Hujus.

I. A. Hoc age. H. A. C. Heres amico curavit. H. A. E. C. Hanc

aram erigi curavit, Hanc aram ei constituit. H. A. G. F. Heres animo grato fecit. H. A. I. R. Honore accepto impendium (vel impensam) remisit. H. A. L. R. Hac autem lege rogavit, Hoc animo libens restituit, Hoc animo locavit requietorium, Honore accepto locum remisit. H. AQ. Hic acquiescit.

H. B. Heres bonus vel bonorum, Homo bonus, Hora bona. H. B. E. Hora bona est. H. B. F. Heres benemerenti fecit, Homo bonæ fidei, Homo bonus fecit. H. B. M. E. Hæc bene merenti erexit. H. B. M. F. Heres bene merenti fecit. H. B. M. F. C. Heres bene merenti faciendum curavit. H. B. M. P. Heres bene merenti posuit. H. B. V. P. Hereditatis bonorumve possessor, Heres bonorumve possessor.

H. C. Heredem cognitorem, Heredem cognovit, Heredes curaverunt, Hic conditur, Hispania citerior, Hoc curavit. H. C. CV. Hic conditur curavit. H. C. D. D. Huic collegio dedicaverunt. H. C. E. Hic condita est, Hic conditus est. H. C. I. R. Honore contentus impensam remisit. H. COG. Heredem cognitorem, Heredem cognovit.

H. D. Hæc dos, Heredibus dicavit, Hereditas divisa, Hic dedit, Hic dedicamini, dedicavit, dicavit, donavit, dies; His diebus, Hoc dedit, dicavit, donavit, die; Homo devotus. H. D. A. V. I. C. D. E. Hoc die ara victoriæ in curia dedicata est. H. D. D. Heredes dono dedere, Hoc dono datum. Honori domus divinæ. H. DD. Hic dedicant, dedicaverunt, &c. Hic dedicavit, dedicatum; Hoc dono datum. H. DD. E. M. N. Hoc dedicatum est mortuis nostris. H. D. M. Hoc domus Martis, mortis; Heres dedit monumentum, Hoc dari mandavit. H. D. S. Heredibus dicavit sepulchrum, Hoc dicavit sepulchrum, Heres de suo.

H. E. D. Hic est depositus. H. E. M. TBNR. Hæc est memoria Tribunalium. H. E. P. Heredes ejus posuerunt, Hic est positus. H. E. S. Hic est sepultus, Hic est situs. H. E. S. T. T. L. Hic est sepultus: sit tibi terra levis. H. E. T. F. C. Heres ex testamento fieri curavit. H. E. T. F. I. Heredem ex testamento fieri iussit, Hoc ex testamento fieri instituit, Hic [vel Heres] ex testamento fieri iussit. H. ET. L. Heredes & Liberti. H. E. V. Heredem esse voluit. H. EX. T. Heres ex testamento.

H. F. Heres fecit, Heredes fecerunt, Hic faciendum, fecit, fundavit; Hodie fecit, Honestæ filia, femina, fortuna, frons; Honestæ fecit, Hunc filius, frater. H. F. C. Heredes fieri curaverunt, Heres faciendum curavit, Hoc fraude creditoris. H. FF. Hic fabricaverunt, fundaverunt. [Hoc, vel Heres, fieri fecit, Heredes fecerunt.] H. F. H. F. S. M. Honestæ femina hic fundavit facellum marito, Honestæ femina hoc fecit sibi monumentum. H. F. H. N. M. Heredes fecerunt hoc nomine mortuo, vel nostrum monumentum. H. F. S. C. A. Hanc fieri sibi curavit aram, Heredes fecerunt sumptu communi aram. H. G. Hæc Gens.

H. H. Hæc hora, Heredes honesti, Homo honestus. H. H. B. M. F. Heredes bene merenti fecerunt. H. H. F. M. F. D. Heredes facultatum meorum filios dico. H. H. M. S. Heredes hoc monumentum sequitur. H. H. P. Heres hic posuit. H. H. P. P. Hispaniæ Provinciæ. H. H. S. S. Heredes hoc sepulchrum sequitur.

H. I. Herce juravit, Hereditario jure, Heres juravit, Hic jacet, Homo iustus. H. I. I. Heredes iusti illorum.

H. K. N. Have carissime nobis. V. Briffon. de Formulæ.

H. L. Hæc lege, Hic locus, Hoc legavit, Honestus locus. H. L. D. Heres libens dedit, Hic locum dedit, Hunc locum dedit, donavit, dabit, &c. Hoc libens dedit, dedicavit. H. L. ET. H. M. N. S. Hic locus & monumentum heredes non sequitur. H. L. F. S. F. S. Hunc locum fieri sibi fecit sepulturæ. H. L. H. N. T. Hunc locum heredes non teneant. H. L. M. Hoc libens mandavit, Hic locus monumenti. H. L. N. Hæc loco natus. H. L. R. Hæc lege rogatum.

H. M. Hoc mandavit, Hoc monumentum, Honestæ mulier, Honestæ missio, Hora mala, mortis. H. M. AD. H. N. T. Hoc monumentum ad heredes non transit. H. M. D. A. Hoc mandavit dari Augustus. Huic monumento dolus abesto. H. M. D. M. A. Huic monumento dolus malus abesto. H. M. E. Hic monumentum elegit, Hoc monumentum erexit. H. M. E. N. R. Hoc monumentum exterum non recipit. H. M. F. Heres monumentum fecit. H. M. G. N. S. Hoc monumentum Gentiles non sequitur. H. M. H. E. N. S. Hoc monumentum heredes ejus (exteros) non sequitur. H. M. IN. F. P. X. IN. A. P. X. Habet monumentum in fronte pedes 10. in agro pedes decem. H. M. M. H. M. N. S. F. Humanitatis mala metuens hoc monumentum nomine suo fecit. H. M. P. Hanc memoriam posuit, Hoc monumentum posuit. H. M. P. CO. ET. F. Hoc monumentum posuit conjugi & filii. H. M. P. P. Hanc memoriam posuere, Hoc monumentum posuere. H. M. S. M. Hoc monumentum

- fibi mandavit. H. M. S. S. E. H. N. S. Hoc monumentum sententia fenatus (sive sepulcrum) exteros heredes non sequitur. H. M. V. Hic monumentum voluit. H. M. V. S. P. Hoc monumentum vivens sibi posuit.
- H. N. D. M. A. Heredi non datur monumenti actio. H. N. S. Heredes non sequitur. H. N. S. L. S. Heredem non sequitur locus sepulcræ.
- H. O. Hoste occiso, Hostem occidit. H. O. I. Honesto optimo Jovi. H. O. S. Hic ordinavit sepulcrum, Hic ossa sita.
- H. P. Hasta posita, Hastatorum & principum (sc. signa. in vexillis hæ voces visuntur in nummiis) Hasta pura, Hereditas possessio, Hic ponit, posuit, positus, &c. Honesta puella, Hora prima. H. P. C. Heres ponendum curavit, Honor publice curandus.
- H. R. Hic requiescit, Honestas ratio. H. R. E. I. Q. M. E. A. Hanc rem ex jure Quiritium meam esse ajo. H. R. I. P. Hic requiescit in pace. H. R. I. R. Honore recepto impensam remisit.
- H. S. Herculi sacrum, Heredem solvi, Heredes focii, sui, sunt; Heres scriptus, Hic sepultus, Hic sit, Hic situs, Hoc sibi, Hoc sepulcrum, Hora secundâ, Hostia sacrilega. H. S. B. Hic situs bonus. H. S. C. P. S. Hic sibi curavit poni sepulcrum, Hoc sepulcrum condidit proprio sumptu, pecunia sua. H. S. DD. Hoc sacrum dederunt. H. S. E. Hic sepultus est, situs est, &c. H. S. El. F. L. Hoc sumptu ejus fieri legavit. H. S. E. T. F. C. Hic situs est; testamento fieri curavit. H. S. F. Hoc sepulcrum (facellum) fecit. H. S. F. L. S. P. D. D. Hunc sibi fecit locum sepulcræ permissus decreto Decurionum. H. S. H. H. N. S. Hoc sepulcrum heredes non sequitur. H. S. L. Hoc sibi legavit. H. S. P. D. V. Hoc sua pecunia dedit vivens. H. S. S. Hic sepulti sunt, siti; Hoc sibi sepulcrum. H. S. T. N. E. Huic sepulcro titulus non est. H. S. V. F. M. Hic sibi vivens fieri mandavit, Hoc sibi vivens fecit monumentum. H. S. V. M. N. Hoc sibi vivens monumentum nuncupavit. H. S. V. S. P. Hoc sepulcrum vivens sibi posuit.
- H. T. H. N. S. Hic titulus heredes non sequitur. H. T. V. P. Hunc titulum vivus posuit.
- H. V. Hæc vita, urbs, uxor; Hic vale, vester, vivit; Hispania ulterior, utraque; His verbis, Hoc vivens, Honestus vir, Honore usus, Horis quinque. H. V. D. Hoc vivens dedit, volens dedicavit. H. V. D. P. S. Hoc vovit Diis patriis facellum, Hoc vivens dedit proprio sumptu. H. V. F. Hoc vivens fecit, Hoc voluit fieri. H. V. M. Hic voluit monumentum, Hispania utriusque monumentum. H. V. S. P. Hanc voto soluto posuit, Hoc vivens sibi posuit. H. V. S. R. Honore usus sumptum remisit.

H A

- HA. vel HADR. Hadrianus. HAE. M. Hæres meus. HAES. PRC. Hæredes Principum. HASTA. Hastatus. HAST. PVR. II. Hastis puris duabus.
- HA, [æ] Interjectio corripientis, sive admonentis ne quid fiat, neve quis in re cœpta progrediatur. Plaut. Trin. 4. 3. 52. Heus tu asta ilico, audi: heus tu. s. non sto. c. at ego te stare volo. s. quid si ego met te velle nolo? c. ha, nimium Statime faviter.
- Vide Aha H. St.
- Ha ha he, interjectio risus, inquit Donatus. Ter. Eun. 3. 1. 36. Idem Phorm. 2. 3. 63. Abduce hanc, minas quinque accipe. p. ha ha he, homo suavis.

H A B

- HABĒNA, æ. f. [ἄβωνα, ἀβωνάειος, ἀβωνάειος, ἄβωνάειος] Retinaculum & freni lorum, quo equus cohibetur. Virg. 9. Æn. 588.
- Ipse ter adducta circum caput egit habena.
- Liber habenas equus. Virg. 3. Georg. 194.
- Pressæ habenas, Adductæ. Virg. 11. Æn. 600.
- Dare laxas habenas, & Premere contraria. Virg. 1. Æn. 63.
- Et premere, & laxas sciret dare jussit habenas.
- Flectere habenas aliqua. Ovid. 2. Met. 169.
- Immittit habenas classis. Virg. 6. Æn. 1.
- Furit immixtis habenis Vulcanus. Virg. 6. Æn. 662.
- Moliri habenas. V. MOLIOR.
- Supprimere habenas. Ovid. 6. Met. 709.
- Amicitia habenas laxissimæ. V. LAXUS.
- Rerum habenas traduntur Hasdrubali, Imperium. Sil. lib. 1. 144.
- Habena, pro Potestate & facultate. Cic. 1. de Orat. 226. Senatam fervire populo, cui populus ipse moderandi & regendi sui potestatem, quasi quasdam habenas, tradidisset? Ibid. lib. 3. 166. Legum habenas. Ex poeta. Virg. 12. Æn. 498.
- Terribilis sævam nullo discrimine cædem Sufficit, irarumque omnes effundit habenas. Ubi Servius; Habenas, Potestatem, facultatem.
- Amavit effusus caritatis habenis Hypsicratea regina Mithridatem conjugem suum. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. ext. 2.
- Abducere vel remittere habenas. V. ABDUCO. [Immo Adducere.
- Regere habenas. Ovid. 1. Fast. 25.
- vates rege vatis habenas.
- Habena, Scutica. Hor. 2. Epist. 2. 15.
- In scalis latuit metuens pendens habenas.
- Habena vel ferula cædi. Ulpian. in l. Cum aliter. §. Impuberi. D. de s. c. Siliano.
- Gravidæ habenas balcaris fundæ. Stat. 10. Theb. 851.
- HABĒNULA, æ. f. dimin. Segmentum parvulum. Cels. lib. 7. cap. 20. Ab ora quoque ejus vulneris, quod in inguine est, demenda habenua paulo latior est, quo major plaga sit. Idem lib. 7. cap. 7. Tenuis habenua ab ulteriores ora excidenda. De palpebris procedentibus.
- HABĒNTIA, æ. f. [ἄβωνάειος] antiquis dicebatur, sicut a Sapia, Sapiencia. significat autem ipsum habere, & divitem esse. Claud. Quadrig. lib. 7. Animos eorum habentia inflarat. ex Nonio 2. 392. addit Plaut. Truc. prol. 20.
- Quid multa? atas huic si superet mulieri, Is cum anima ad eam habentiam evaserit.
- HABEO, ui, itum, [ἔχω, ἔχω, εἶχον, ἔχον] ēre. proprie significat Possidere, Obtinere. Plaut. Aulul. 2. 2. 14.
- Virginem habeo grandem, dote cassam, & illocabilem.
- Habere, pro Tractare & afficere: ut, Habere miserum, i. e. Miserissime tractare. Plaut. Caf. 3. 2. 27. Ter. Hec. 2. 3. 5. Nunquam secus habui illam, ac si ex me esset nata. Idem Adel. 1. 1. 20. Ruri agere vitam: semper parce ac duriter se habere. Plaut. Men. 1. 2. 10. Nimium te habui delicatam.
- Durius aliquem habere: i. e. Tractare. Ulpian. in l. 2. D. de iis qui sui vel alien. juris sunt.
- Ægre habere, Ægre ferre, frequenter apud Plaut. Liv. 7. 5. Nec perinde, ut maluisset plebes, sibi suffragii ferendi de tam crudeli & superbo reo potestatem fieri, ita ægre habuit filium id pro parente aufum.
- Arcte, contenteque habet illum. h. e. Durius & arctius agit cum illo. Plaut. Afin. 1. 1. 63.
- Ququam illum mater arcte contenteque habet, Patres ut consueverunt.
- Habere, Detinere. Sallust. in Jugurth. 81. Neque flumen, neque mons erat, qui fines eorum discerneret, quæ res eos magno diuturnoque bello inter se habuit.
- Habere aliquem in luce, vel tenebris, pro Continere. Celsus lib. 3. cap. 18. de phreneticis, Fere vero antiqui tales ægros in tenebris habebant, eo quod eis contrarium esset exterreri: & ad quietem animi tenebras ipsas conferre alicui, judicabant.
- Habere, pro Censere. Suet. August. cap. 23. Diemque cladis quotannis mœstum habuerit, ac lugubrem, Budæus. Ita Virg. 5. Æn. 49.
- Jamque dies, ni fallor, adest; quem semper acerbum, Semper honoratum, sic Dii voluistis, habeo.
- Habere, pro Habitare. Sallust. in Jugurth. 17. Sed qui mortales in initio Africam habuerint. Adde ibid. 18. pr. Africam initio habuere Libyes. Plaut. prol. Men. 69. Nunc ille geminus, qui Syraculis habet. Truc. 2. 4. 52. Suram Novilli nostram, quæ erga ædes se habet. Cic. pro Rosc. Amer. 133. Qui in Salentinis aut in Bruttis habent.
- Habeo quid agam. i. e. Scio. Ter. And. 3. 2. 18. Teneo quid erret, quid ego agam habeo. Hec. 1. 2. 116. Habes omnem rem.
- Haberi pro Existimari frequenter dictum. Cic. de Opt. Gen. Orat. 9. Habeatur sane Orator, sed de minoribus. Quintil. 1. proœm. Sapientes atque eloquentes habentur. Hor. 1. Sermon. 6. 30. Formosus haberi dum cupit. Atque ita intelligendum est de hac formula. Sic habe de me. Cic. de Amicit. 10. De me autem (ut jam cum utroque loquar) sic habetote. Ego si Scipionis desiderio me moveri negem quam id recte faciam viderint sapientes, sed certe mentiar. V. plura infra in HABITUS. Statuere. Cic. de Amicit. 93. Sic habendum est, nullam in amicitis pestem esse majorem quam adulationem.
- Habere de Avaritia dictum. Ovid. 1. Met. 131.
- amor sceleratus habendi. V. Drakenb. ad Sil. 5. 264.
- Habere & ferre. Plaut. Amph. 1. 1. 20.
- Ergo in servitute expetunt multa iniqua: Habendum & ferendum hoc onus est cum labore.
- Habe, permittentis particula. Plaut. Most. 5. 2. 5. Age, habe, abi impune. ubi leg. & Abi pro Habere.
- Habet. ex Gladiatoribus deductum. Ter. And. 1. 1. 54. Captus est: habet. Virg. 12. Æn. 296.
- Hoc habet, hæc melior magnis data victima Divis. V. Turneb. Advers. 17. 10. Barm. ad Quintil. decl. 8. 16. Non. 4. 226.
- Habere bene, &c. Habere se; de valetudine dictum. Nep. 10. 2. 4. Quæsit a medicis quemadmodum se haberet. Ter. And. 5. 4. 36. & Hec. 4. 2. 30. Deinde ad res & rerum conditiones refertur. Plaut. Pseud. 4. 1. 25. Præclare se res habet. Cic. 4. Fam. 5. Quoquo modo se res habeat. Ter. Phorm. 2. 2. 82. Bene habent tibi principia. Sic Habere se male, belle, graviter. Item Reverenter habere fortunam ex Aufonio. V. REVERENTER. H. St.
- Habere, de Re meretricia. Ter. And. 1. 1. 58. Quis heri habuit Chrysidem. Virg. 3. Ecl. 107. V. Voff. 4. Instit. Orat. p. 32.
- Habere annos, pro Natum esse. Nep. 25. 7. 1. Incidit Cæsarianum civile bellum, cum haberet annos circiter 60. Flor. 2. 6. 1. Nec enim amplius quam decem & octo annos habet.
- Res tuas tibi habeto, Solennis divortii formula. Apul. 1. 5. Miles. pag. 170. Ubi me ferro & igni confexit armatam, Tu quidem, inquit, ob istud tam dirum facinus confestim toro meo divorce, tibi que res tuas habeto. Plaut. Amph. 3. 2. 47. Valeas, habes res tuas.
- Habere, cum subit. periphrasin in se continet. Sic, Habeo tibi hanc edictionem, i. e. Edico. Plaut. Pseud. 1. 2. 10. & 39.
- Habere, pro Reputare. Quintil. lib. 7. cap. 47. An habendum sit adulterium in lupanari.
- Habere, Solicite fervare. Cato de R. R. cap. 143. Villica villam conversam, mundamque habeat.
- Hæc habui de amicitia quæ dicerem. h. e. Tantum mihi de amicitia erat dicendum. Cic. de Amicit. 104.
- Sicuti pleraque mortalium habentur, invidia ex opulentia orta est. h. e. Ut solet accidere rebus hominum. Sallust. in Catil. 6.
- Habeo, cum infinitivo,
- Audire habeo: i. e. Audiendum est mihi, inquit Valla lib. 5. Cic. de Orat. Audire habeo quid hic sentiat.
- Complere. Plin. lib. 18. cap. 31. Unus frondator quatuor frondarias ficinas complere in die justum habet. [Ordo est Justum habet complere. Non igitur cum Infinit. constructio est.]
- Convenire. Cic. de Senect. 83. Neque vero eos solum, convenire habeo quos cognovi, sed etiam illos de quibus audivi & legi. Ex antiquo codice legimus, Convenire aveo.
- Dicere. Gell. 14. 1. An serio existimavit non habeo dicere. Cic. 3. de Nat. Deor. 93.
- Infirmare. Liv. 42. Illud infirmare pro certo habeo. Ubi videtur accepisse usum ἔχω Possum.
- Objicere. Cic. 3. de Nat. Deor. 93. Hæc fere dicere habui de natura deorum.
- Polliceri. Cic. 5. Fam. 1. Tantum habeo tibi polliceri.
- Precari. Suet. August. cap. 58. Quid habeo aliud deos immortales precari, quam ut hunc consensum vestrum, ad ultimum vitæ finem mihi perferre liceat? Al. Proferre.

Scribere. Cic. 2. Att. 22. De Republica nihil habeo ad te scribere, nisi summum odium omnium hominum in eos qui tenent omnia. i. e. Nihil habeo quod scribam.

Suadere. Hor. Epod. 16. 23.
Sic placet? an melius quis habet suadere?

Habeo, cum gerundio, ut
Deponendum aliquid. Plin. lib. 10. cap. 55. Julia Augusta, prima sua juventa, Tiberio Cæsare ex Nerone gravida, quum parere virilem sexum admodum cuperet, hoc usa est puellari augurio: ovum in sinu fovendo, atque quum deponendum haberet, nutrici per sinum tradendo.

Præcipiendum. Columel. lib. 5. cap. 5. Eatonus habemus præcipiendum, ut intelligant agricola, sive, &c.

Respondendum. Tacit. in Dialogo Orat. 36. Quum in aliquam invidiam, aut crimen vocati sua voce respondendum haberent.

Tolerandum in penatibus iisdem. Tacit. 4. Ann. 40. 3. Videtur (inquit Rhenanus) imitatione Græca dictum, ut illud epigrammaton 3. *ἢ ἔστιν ἢ ἔστιν*, h. e. Non potui cognoscere. Itaque hoc in loco exponere, Tolerandum haberet, pro Possit tolerare vitam in penatibus iisdem.

Cum adjectivo: ut, Habere cognitum, pro Cognoscere. Cic. in Brut. 147. Tacitum, i. e. Reticere. Idem 13. Fam. 17. Neque ea res me falsum habuit, i. e. Fefellit. Sallust. Jugurth. 10. Plura exempla infra litterarum ordine occurrunt.

Accessum habere ad aliquem. Columel. lib. 7. cap. 124.

Acerbum aliquem. Cic. 1. Fam. 4. Eo die acerbum habuimus Curionem. i. e. Resistenter nobis, sive adversantem.

Actionem habere cum aliquo, i. e. Adversus aliquem. African. in I. Rem mihi. D. Commodat.

Aditum habere dicitur locus. Cæs. 3. Bell. Gall. 12. Idem 2. Bell. Civil. init. Massilia enim fere ex tribus oppidi partibus mari alluitur: reliqua quarta est, quæ aditum habet a terra.

Aditum ad aliquem, per translationem, pro Facile cum aliquo congruere & colloqui. Cic. 13. Fam. 60. Sed ut quam facillimos ad te aditus haberet. Idem 4. Att. 8.

Adjutorem magnum. Hor. 1. Serm. 9. 46.

Admirationes. V. ADMIRATIO.

Admirationem habet hæc res. Plin. lib. 10. cap. 32. Nidi halcionum admirationem habent.

Æquitatem habere. Ulpian. in I. Illud. D. De tribut. action.

Ætatem habere procul a Rep. h. e. Agere. Sallust. in Catil. 4. pr. Igitur ubi animus ex multis miseriis atque periculis requievit: & mihi reliquam ætatem a Repub. procul habendam decrevi, non fuit consilium focordia atque desidia bonum otium contere.

Ætatis & roboris fatis habere. Cic. pro Rosc. Amer. 149. Fori iudiciorum rationem Messala, ut videtis Iudices, suscepit: qui si jam satis ætatis atque roboris haberet, ipse pro Sexto Roscio diceret.

Ætatem suam bene habere. Plaut. Merc. 3. 2. 6. i. e. Laute vivere dum in ea est ætate.

Agram colendum de patre meo. Ter. Phorm. 2. 2. 17.

Alienationem alicujus rei. i. e. Facultatem alienandæ rei. Paulus in I. Si focius. D. Si cert. petat. Quia suæ partis tantum alienationem habuit.

Amicum. Cic. de Amicit. 36.

Amantem sui. Cic. 1. Att. 15. Qui miseros publicanos, quos habuit amantissimos sui, tertium jam mensem vexat.

Pro ancilla. Plaut. Bacch. 1. 1. 11. Ne hanc ille habeat pro ancilla sibi.

Animum alienum ab aliquo. Cic. de Amicit. 28. Ab altero propter probitatem ejus, non nimis alienos animos habemus: alterum, propter crudelitatem semper hæc civitas oderit.

Animum bonum. Plaut. Aulul. 2. 2. 15. Liv. 6. 34. extr. Consolans inde filiam Ambustus, bonum animum habere iussit.

Animum magnum & spem bonam. Cic. 1. Q. frat. 1.

Animum quietum. Plaut. Casin. 2. 6. 29.

In animo. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Nam istum exheredare in animo habebat. Cato de R. R. cap. 1. pr. Prædium quum comparare cogitabis, sic in animo habeto, uti ne cupide emas. i. e. Memento ne, &c.

Animum intentum. Cic. de Senect. 37. Intentum enim animum tanquam arcum habebat: nec languescens succumbebat senectuti.

Annos. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicenti triginta se annos habere.

Anxium me hæc res habet. Plin. lib. 2. Epist. 9. pr. Anxium me & inquietum habet petitio Sexti Euricii mei.

In armis habere, pro Cogere esse in armis. Liv. lib. 10. 2. Semper autem eos in armis accolebat Galli habebant.

Artes in complexu, oculis, auribus. Plin. in Paneg. 47.

Artem differendi. Cic. 1. de Fin. 26. Differendi artem nullam habuit.

Attonitum habere, pro Reddere. Sen. Epist. 111.

Auratam mulierem, pro Eleganter eam vestire. Plaut. Men. 5. 2. 50. Quando te auratam & vestitam bene habet.

Auctorem Ciceronem, pro Imitari Ciceronem. Ter. prol. And. 19. Qui cum hunc accusant, Navium, Plautum, Ennium Accusant, quos hic noster auctores habet.

Auctoritatem. Cic. de Senect. 62. & 2. Off. 34.

Auctoritatem apud aliquem. Cæs. 3. Bell. Civil. 10. Eundemque apud Cn. Pompeium auctoritatem habere intelligebat.

Auctoritatem minimam. Cic. 2. de Finib. 44. Nescio quomodo, is qui auctoritatem minimam habet, maximam vim, populus cum illis facit.

Avunculum habet. Plin. lib. 2. Epist. 9. h. e. Est illi avunculus, &c.

Belle habere, Sat bene esse. Cic. 16. Fam. 15. Is etiam mihi nuntiavit te plane febris carere, & belle habere.

Bene habet. Liv. lib. 39. 50. Bene habet, inquit, & poculo impavide exhausto, haud ita multo post spiravit.

Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni, 16. An hoc pro beneficio habendum est, quod se quam Antonium esse maluerit, a quo ista petenda essent.

In bonis, vel malis, habere, Inter bona, malave numerare. Cic. 3. de Finib. 11. Si ullam aliam probavissent, præter eam quæ nihil aliud in bonis habet, nisi honestum, nihil turpe in malis? loquitur de Philosophia Stoïca.

onus in rebus, pro Inter bona numerare. Cic. Parad. 2. Voluptas (quæ plurimum patrociniis defenditur) in rebus bonis habenda non est.

Ælum bonum ager habere dicitur Catoni de R. R. cap. 1. Qui habet

salubrem aërem, aut situs est in aëre salubri. [Potest & de fertili celo intelligi, Nec calamitatibus obnoxio. De Salubritate tamen potissimum accepisse videtur Columel. lib. 1. cap. 3. pr.

Caltra, pro Caltrametari. Cic. 5. Att. 18. Quum dies quinque ad Cybithra Cappadociae castra habuissem, certior sum factus, &c.

Castra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri quatruiduum. Cic. 15. Fam. 4.

Castra prope muros habere. Cic. 2. de Inveht. Auxilia quædam in oppidum recepit, si foris essent, quod prope muros castra hostes haberent. Casum habere dicitur res aliqua. Cic. 10. Fam. 18. Ea nunc magnam affert sollicitudinem, magnamque habet casum.

Causam. h. e. Jus & occasionem. Plaut. Afin. 4. 1. 44.
Nolo habere illam causam, & votam dicere. Cæs. 1. Bell. Gall. 43. Quum neque aditum, neque causam postulandi justam haberet. Cic. 9. Att. Habere causam veram.

Censum. Cic. 4. Verr. 137. In censu habendo potestas omnis existimationis habendæ, summæque faciendæ Censori permittitur.

Certandum cum aliquo. Plin. lib. 1. Epist. 7. extr. Accepisse me carytas optimas, quæ nunc cum ficis & boletis certandum habent. Al. Certamen.

Certamen cum aliquo. Liv. 39. Magno certamine cum Prætore habitum, tenuerunt causam.

Certo aliquid habere. Cic. 1. de Nat. Deor. 14. Profecto eos ipsos, qui se aliquid certi habere arbitrantur, addubitare cogit doctissimorum hominum de maxima re tanta dissensio.

Certam rem habere. Cic. 4. Acad.

Pro certo. Cic. ad Brut. 5. Neque nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Carum aliquem habere. Ter. And. 1. 5. 39. Cic. de Senect. 37. Mæturebant eum servi, verebantur liberi, carum omnes habebant: vigebat in illa domo patrius mos & disciplina.

Civem bonum. Cic. 1. Fam. 9.

Cogitationem alicujus, i. e. Respectum ad. Sen. de Benef. Nullam mei cogitationem habuit.

Cognitum habere. Cic. in Brut. 147. Mihi videbar habere cognitum Scævolum ex iis rebus, quas audiebam sæpe ex C. Rutilio. i. e. Cognovisse. Paulo enim post sic ait: Mihi videor bene Crassum & Scævolum cognovisse.

Cognomen sapientis. Cic. de Amicit. 6. Cato, quia multarum rerum usum habebat, multa ejus & in Senatu & in foro vel provisa prudenter, vel acta constanter, vel responsa acute, ferebantur. propterea quasi cognomen jam habebat in senectute sapientis.

Colloquia. Cæs. 3. Bell. Civil. 19. Crebraque inter se colloquia milites habebant.

Comitia. Sallust. Catil. 25. Igitur Comitibus habitis, Consules declarantur M. Tullius, & C. Antonius. Habere comitia dicebatur is, qui Comitibus præerat designandis magistratibus. Cic. 1. de Divinat. Comitibus Consulibus rogandis habuit.

Commendatos. Cic. 12. Fam. 16. extr. Matrem meosque tibi commendatos habe.

Commercium cum aliquo, Versari. Cic. 5. Tusc. 66. Quis est omnium, qui modo cum Musis, id est cum humanitate & cum doctrina, habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quam illum tyrannum?

Compertum, Certo scire. Liv. 6. Compertum habebat facilem pedibus ad murum transitum dari.

Pro comperto, idem quod Habere compertum. Liv. 27.

Comprehensam animo sententiam aliquam. Cic. 4. Acad. 21. Quamcunque vero sententiam probaverit, eam sic animo comprehensam habebit, ut ea quæ sensibus.

Comprehensi nihil habere. Cic. 4. Acad. 23. Cur has igitur sibi tam graves leges imposuerit, quum quamobrem ita oporteret, nihil haberet comprehensi, percepti, cogniti, constituti?

Concilium. Plaut. Milit. 3. 1. 3. Liv. 29. 5. pr. Extemplo Gallorum & Ligurum concilium habuit.

Concionem, est, ut ait Gellius lib. 13. cap. 15. extr. Verba facere ad populum sine ulla rogatione. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, cum continuo, more hoc insulso & novo, plausum meo nomine recitando dedisset, habui concionem.

Concordiam cum aliquo. Plin. lib. 34. cap. 14. De magnete lapide, suo loco dicemus, concordiaque quam cum ferro habet.

Conscientiam conditionis suæ. Trajanus ad Plinium, Epist. 247.

Conscium. Liv. 38. 24. Ne quem conscium suorum haberet, &c. i. e. Ne quis suorum sciret & cognosceret rem.

Consilium, i. e. Consultare. Cæs. 4. Bell. Gall. 14. Cic. 12. Att. Ipse Romam venire, ut una essemus, si fatis consilium quadam de re haberem.

In consilio aliquem, pro Consilium ab eo petere. Plin. lib. 1. Epist. 20. [Immo Esse in consilio dicit Plin. 1. c.

Conspectum, Conspicere. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta januam fiat habitatio, ut intrantium, exeuntiumque conspectum habeat. i. e. Ut intrantes & exeuntes videat.

Constitutum. Cic. 8. Fam. 5. Tametsi hac de re puto te constitutum quid facturus esses, habere.

Controversias. Cæs. 6. Bell. Gall. 12. Huc omnes undique qui controversias habent, conveniunt, eorumque iudicis decretisque parent.

Controversias inter se. Cæs. 5. Bell. Gall. 43. Si perpetuas controversias inter se habebant, uter alteri anteferebatur: omnibusque annis de loco summis simultatibus contendebant.

Controversiam cum aliquo. Cic. ad Brut. 6. Flavius noster de controversia, quam habet cum Dyrrhachinis hereditariam, sumpsit te iudicem.

Controversiam cum aliquo habere de re aliqua. Cic. 13. Fam. 69. Peto igitur a te, ut in ea controversia, quam habet de fundo cum quodam Colophonio, & in ceteris rebus, &c.

Convivium, pro Facere. Plin. lib. 7. cap. 53. Plautus Casin. 4. 2. 8. Cras habuero, uxor, ego tamen convivium.

Cornua. Propertius lib. 2. 24. 9. De lo, quam Juno in vaccam mutavit.

Culpam alicujus. Plautus Stich. 3. 1. 32.
Meam culpam habeto, nisi probe exorciavero. h. e. Mihi imputato, tunc mea culpa esse factum, nisi, &c.

Cultu liberali aliquem habere. Liv. 45. 28. extr. Filiam cum minore filio, a Samothrace accitos Amphipolim, omni liberali cultu habuit. i. e. Tractavit.

Curæ rem aliquam. Plaut. Men. 5. 7. 2.

Curatum bovem. Cato cap. 5. Boves maxima diligentia curatos habeto.

Curam vestri habeo. Gell. lib. 20. cap. 5. Percunctabar Apollinarem Sulpicium, quum eum Romæ adolescentulus sectarer, qua ratione diceretur, Habeo curam vestri, aut Misereor vestri. & iste casus VRS TR I eo in loco, quem videretur habere casum rectum. Is mihi ita respondit, Quæris, inquit, ex me, quod mihi quoque est jamdiu in perpetua quæstione. Videtur enim, non Vestri oportere dici, sed Vestrum, sicut Græci loquuntur. Et paulo post, Invenio tamen, inquit, non paucis in locis Nostri atque Vestri dictum, non Nostrum aut Vestrum.

Curam plebis reducendæ in agros. Liv. 28. 11.

Curam ferendi. Plin. lib. 22. cap. 14. Nam & Asiæ reges ferendi curam habuerunt.

In cura aliquid habere. Plin. lib. 18. cap. 6. Dehinc peritia villicorum in cura habenda est.

Inter curas. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Cursum secundum habere dicuntur naves. Cæs. 3. Bell. Civil. 47. Neque ullus flare ventus poterat, quin aliqua ex parte secundum cursum haberet.

Cursum habent quædam, & impetum. Quintil. lib. 2. cap. 13.

In custodia aliquem. Livius 34. 32. Cic. pro Lege Manil. 16. Publicanorum familiæ, quas in portubus & custodiis habent.

Custodia militari haberi. Tacit. 3. Ann. 22. Idemque servos Lepidæ, quum militari custodia haberentur, transfudit ad consules.

In decurionibus aliquem. Cic. 2. Att. 1. fin. Neque enim ista tua negotia provincialia esse putabam, neque te in decurionibus habebam. i. e. Non existimabam te decurionem esse. Codd. antiqui, & in his Tornæsius, Tocullionibus. V. Victor. & Lambin. qui erudite huic lectioni patrocinantur.

Delectum, Deligere. Cic. 3. de Finib. 12. Quum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum, quæ secundum naturam sint, habere delectum. Cic. 1. Off. 149.

Delectum habere, Cogere milites, & ex illis aptiores deligere. Cæs. 1. Bell. Civil. 6. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, &c. 5. Philipp. 31.

Deliberatum, Vide DELIBERRO. H. St.

In deliciis habere, significat Vehementer amare, Delicate fovere. Cic. 1. de Divin. 76. Simia, quam rex Molossorum in deliciis habebat, & fortes ipsas, & cetera quæ erant ad fortem parata, disturbavit. Seneca de Provid. cap. 1. extr. Bonum virum deus in deliciis non habet: experitur, indurat, sibi illum præparat.

Derelictui vineam. Gell. lib. 4. cap. 12. i. e. Relinquero.

Pro derelicto. Cic. 8. Att. 1. pr. Id ego in eam partem accepi: hæc oppida atque oram maximam illum pro derelicto habere: nec sum miratus, eum qui caput ipsum reliquisset, reliquis membris non parcere.

Despicatum; pro Spernere, vel Aspernabilem & contemptum facere. Plaut. Culin. 2. 2. 15. Ter. Eun. 2. 3. 91. Quæ nos nostramque adolescentiam habent despiciatam, &c. Al. Despicatui. V. Bentl.

Despicatui, pro Despectui, antique. Plaut. Men. 4. 3. 19.

Destinatam habere. Tryphonius in fine l. Tres tutores. D. de adm. tutor. Quum destinatum haberet mutare testamentum.

Deum præsentem. Terent. Phorm. 2. 2. 31.

Ea qui præbet, non tu hunc habes plane præsentem deum?

Dictum vel Dicere. Cic. 5. Philipp. 52. Quæ cum ita sint, de Cæsare satis hoc tempore dictum habeo. Idem 3. de Nat. Deor. 93. Hæc fere dicere habui de natura Deorum.

Pro non dicto. Liv. 23. 22. extr. Id omnium maxime tegendum, occultandum, obliviscendum, pro non dicto habendum esse.

Diem habere acerbum. Virg. 5. Æn. 49.

Dignum, h. e. Dignum existimare. Plaut. Afin. 1. 1. 65. Præsertim quum is me dignum, cui concrederet, Habuit.

Dignitatem alicui: h. e. Alicujus dignitatem plurimi facere. Plin. in Paneg.

Dignitatem. Cic. 2. de Finib. 75. Verbum ipsum voluptatis non habet dignitatem. h. e. Nullam gravitatem aut potius auctoritatem præ se fert.

Diligentiam in re aliqua. Cic. de Amicit. 91. Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est: primum ut monitio acerbitate, deinde ut objurgatio contumelia careat.

Disputationem. Cæs. 5. Bell. Gall. 30. Hac in utramque partem habita disputatione, quum a Cotta, primisque ordinibus acriter resistetur, &c.

Documento me habet, h. e. Exemplo facit meo. Cic. 1. pro Lege Agr. 27. Deinde habeat meipsum tibi documento, quem equestri ortum loco Consulæ videt, quæ vitæ via facillime virus bonos ad honorem dignitatemque perducit.

Dolorem. Cic. 1. Att. 41. Terentia magnos articuloſum dolores habet.

Dolorem capitis habet. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Dolum. Ulpian. in l. Si quis quum aliter. D. de verb. obligat. Sed ipsa res in se dolum habet.

Auctoritate, metuque legum domitas habere libidines, Cic. 1. de Orat. 194. Vide in AUCROBITAS. H. St. Sic sæpe cum Participio.

Dubium. Plaut. Capt. 4. 2. 112.

An tu dubium habebis, etiam sancte quum jurem tibi? Hirtius de Bell. Hisp. 29. Et Cæsar quum aciem directam vidisset, non habuit dubium, quin media planitie in æquum ad dimicandum adversarii procederent.

Dubia. Cic. 4. Acad. 29. Hæc autem habere dubia, neque his ita confidere, &c.

In dubiis habere. Quintil. lib. 1. cap. 7. Sed totam, ut mea fert opinio, subtilitatem in dubiis habet.

Pro haud dubio. Liv. 8. 35. Ut si ducis consilia favor subsecutus militum foret, debellari eo die cum Samnitibus potuisse pro haud dubio habitum sit.

Edictionem, Facere edictum vel pronuntiare. Plaut. Pseud. 1. 2. 39. Audiat? vobis mulieres hanc edictionem habeo.

Effectum. Plin. lib. 23. in proem. Eadem cum oleo sæpius pilis illitis, pilothri effectum habet. Nomen est hoc loco Effectum: h. e. Vini & facultatem.

Effectum habere; Partic. pro Aliquid effecisse. Cæs. 7. Bell. Gall. 29. Idque se jam prope effectum habere.

Effigiem rei alicujus. Plin. lib. 12. cap. 5. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

Excusationem. Cic. de Senect. 65. At morositas tamen, & ea vitia, quæ dixi, habent aliquid excusationis.

Exemplum bonorum. Ter. prof. Heaut. 20.

Habet bonorum exemplum: quo exemplo sibi Licero id facere, quod illi fecerunt, putat.

Exemplum alicujus rei. Cæsar 7. Bell. Gall. 77. Cujus rei exemplum si non haberemus, tamen libertatis causa institui, & posteris prodi, pulcherrimum judicarem.

Exitum celerem. Cæs. 3. Bell. Civil. 22. Itaque magnarum initia rerum, quæ occupatione magistratum & temporum sollicitam Italiam habebant, celerem & facilem exitum habuerunt.

Experimentum habeatur. Quintil. lib. 3. cap. 45.

Expertem consiliorum habere aliquem. Liv. 40. 5. Itaque expertem eum pater omnium de rebus Romanis consiliorum habebat. i. e. Celabat eum, non aperiebat ei sua consilia.

Exploratum habere, Certum, compertum & cognitum. Cic. 4. Acad. 85. Quando igitur potest tibi P. Geminus Quintus videri, quid habes explorati, cur non possit tibi Cotta videri, qui non sit? V. EXPLORO. Cæs. 2. Bell. Gall. 4. De numero eorum omnia se habere explorata Rhemi dicebant. Cic. 4. Acad. 129. Quid habemus in rebus bonis & malis explorati? Adde eund. 1. de Nat. Deor. 51. & 7. Philipp. 16. 9. Att. 9. 9. & 2. de Divin. 60.

Expositionem suam utraque pars habet. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Expurgationem habui. Plaut. Amph. 3. 3. 10. i. e. Excusavi me.

Facultatem aliquam ad. Cæs. 3. Bell. Civil. 29. Ut aliquam Cæsar ad insequendum facultatem haberet.

Factionem testamenti. Cic. 7. Fam. 22. Eas, quas instituisset is, qui factionem testamenti non habuerit.

Factionem habent latrones. Martianus in l. Respiciendum. D. De pœnis. Facinora nondum omnia edita habent. Liv. 39. 16.

Facta similia alicujus habere in se, Factis & moribus aliquem referre. Plaut. Amph. 1. 1. 110.

Et enimvero quoniam formam cepi hujus in me & statum, Decet & facta, moresque hujus habere me similes item.

Rem factam. Martial. Rem factam Faustinus habet. H. St. Cetera cultro refecta sunt. V. Martial. lib. 6. Epigr. 60. ibique Rader.

Fama habet. H. St. Hic quoque plufcula eadem temeritate ablata sunt.

Fas habetur. Quintil. lib. 3. cap. 8. Sic Nefas.

Febrem, pro Febri laborare. Cic. 7. Fam. 27. Quum decimum jam diem graviter ex intestinis laborarem, neque iis, qui mea opera uti volebant me probarem non valere: quia febrem non haberem.

Fidem apud aliquem, Credi alicui. Plin. lib. 12. cap. 14. Tanto minus fidei apud hos pœna, quam apud illos silvæ habent. [Hard. Apud nos. quod non placet.

Fidem alicui, pro Fidere illi, Credere quod dicit verum esse. Cic. 15. Fam. 1. Ter. Eun. 1. 2. 117.

Me miseram, forsitan hic mihi parvam habeat fidem.

Fidem non habere. Sallust. contra Cic. Neque in hac, neque in illa parte fidem habens. h. e. Infidelis.

Fidem si habeat: Si credere cogatur, si credat, inquit Donat. Ter. Eun. 1. 2. 59.

Ait, si fidem habeat, se iri præpositum tibi Apud me. i. e. Si fidem de ea re acceperit. V. FIDBS.

Fiduciam tibi. Plin. Epist. 299.

Fiduciam alicujus rei faciendæ. Cæs. 3. Bell. Civil. 25. Quantoque ejus amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias qui clallibus præerant, majoremque fiduciam prohibendi habebant.

Fiduciam orationis habere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Fortunam. Liv. 24. 34. pr. Et habuisset tanto impetu cepta res fortunam.

Fortunam dies satis habuit. Ovid. 3. Met. 149.

Fratrem. Ter. Adel. 2. 4. 4.

Frustra habere. Vide FRUSTRA. H. St.

In fuga servum habere dicitur is, cujus servus in fuga est. Ulpian. in l. Si servus servum. §. Servi. D. Ad l. Aquilianam.

Gloriam cum modo habere. Tacit. 15. Ann. 8.

Gratiam habere dicuntur, Quæ grata & accepta sunt. Plin. lib. 20. cap. 11. Apio gratia vulgo est: namque rami largis portionibus per jura inantant, & in condimentis peculiarem gratiam habent.

Gratiam apud aliquem, Alicui gratum esse. cui contrarium Offensionem habere. Plin. lib. 19. cap. 1. Candor æque ut Faventinis, sed lanugo nulla. Quod apud alios gratiam, apud alios offensionem habet.

Gratiam, vel Gratias habere in animo, Quum accepti beneficii mentem memorem, animumque habemus, & invicem gratificandi voluntatem. Cic. 11. Fam. 27. Quare habeo gratiam Trebatio familiari nostro, qui mihi dedit causam harum litterarum. V. GRATIA.

Gratiam habere alicui. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Grates Neptuno. Plaut. Stich. 3. 1. 2.

Gratias. Ter. And. 4. 4. 32.

— Dis pol habeo gratias,

Quum in pariundo aliquot affuerunt liberæ. Al. Gratiam.

Gratum. Plaut. Merc. 3. 1. 29.

Honoris causa quicquid est quod dabitur, gratum habeo.

Gratissimum habere debitorem. Plin. lib. 3. Epist. 2. extr.

Gravitatem. Cic. de Amicit. 68. Tristitia autem, & in omni re severitas habet illa quidem gravitatem.

Gravem rem aliquam, pro Magni facere. Cic. 3. Off. 35.

Hominem. Ter. Eun. 5. 1. 19.

Hera mea tace obsecro, salvæ fumus,

Habemus hominem ipsum. i. e. Tenemus in manibus.

Honorem alicui, Honore afficere. Plaut. Afin. 1. 1. 66. Plin. lib. 6. Epist. 2. pr. Habebat studiis honorem, timebat, pallebat, feril erat. Cic. in Vatin. 2. Quare ne tibi hunc honorem a me haberi forte mireris. Idem 14. Philipp. 22. Ex litteris enim C. Panfæ, A Hirtii coss. C. Cæsaris Proprætoris de honore diis immortalibus habendo sententias diximus. [Hic est Supplicationem decernere ad omnia Deorum templa, quæ & Gratulatio dicitur. de qua V. C. L.

- Honorem**, pro Honores adeptum esse. Cic. 1. Verr. 12. Habet honorem, quem perimus, habet spem, quam propositam nobis habemus, &c. [Subauditur Obvidem.] Dicitur & cum adjecto. ut Habere honorem statuæ, apud Plin. lib. 7. Epist. 2.
- Honorem habere medico**, Præmium tribuere, honorarium dare. Cic. 16. Fam. 9. Curio mihi, ut medico honos haberetur, & tibi daret quod opus esset. De medico loquitur, qui Tironem ægotum curaverat.
- Honores alicui habere**. Cic. 15. Fam. 4. Equidem etiam illud mihi animum advertisse videor, te non tam res gestas, quam mores, instituta, atque vitam imperatorum spectare solere in habendis aut non habendis honoribus.
- Honore præcipuo**, pro In honore. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. Quos præcipuo semper honore Cæsar habuit.
- In honore**. Cic. 7. Att. 2. Chryssippum vero, quem ego propter litterularum nescio quid libenter vidi, in honore habui.
- Pro hoste**. Sallust. in Jugurth. cap. 103. Eos ille non pro vanis hostibus, ut meriti erant, sed accurate & liberaliter habuit. i. e. Tractavit, ut vulgo loquuntur.
- Huic habeo**, non tibi. Ter. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.
- Immunitatem**, Vacationem &c. Cæf. 6. Bell. Gall. 13. Druides a bello abesse consueverunt, neque tributa una cum reliquis pendunt: militiæ vacationem, omniumque rerum habent immunitatem. h. e. Immunes sunt ab omnibus oneribus.
- Imperium in beluas**. Ter. Eun. 3. 1. 25.
- Impetrandum**. Plin. Epist. 315. Quintil. in Mathematico a pr. Adeo ludibriis miseræ sum diversitatis vel necessitatis implicatus, ut impetrandum a vobis habeam odii mei favorem. i. e. (inquit Valla) Ut impetrandum mihi sit a vobis odii mei favor.
- Impune aliquid habere**. Ter. Eun. 5. 7. 18.
- Incerta pro certis**. Cic. de Senect. 68. Quid enim stultius, quam incerta pro certis habere, & falsa pro veris?
- Incompertum**. V. INCOMPERTUS.
- Pro indigno**. Liv. 1. 40. pr. Etsi antea semper pro indignissimo habuerant, se patrio regno tutoris fraude pullos, &c.
- Infamiam**. Cæf. 6. Bell. Gall. 22. Latrocinia nullam habent infamiam, quæ extra fines cujusque civitatis fiunt.
- Infectum aliquid habere**. Liv. 39. i. e. Infestare.
- Ingenium**. Ter. Heaut. 2. 4. 4.
Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio.
- Ingrata bona**. Plaut. Amph. 1. 1. 29.
Quoniam bona, quæ in me fecerunt, ingrata ea habui atque irrita.
- Al. Bene**, quæ.
- Inimicitias cum aliquo**. Cæf. 3. Bell. Civil. 16.
- Inimicos**. Plaut. Aulul. 3. 6. 44.
Edepol næ tu, aula, multos inimicos habes.
- Inimicum**. h. e. Pro inimico. Ter. Eun. 1. 2. 94.
Potius, quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris.
- Instar actionum habent quædam stipulationes**. Ulpian. in l. Si ambo, D. De compensationibus.
- Intentum**. Liv. 26. Habet intentum hæc cura me.
- Intimum aliquem**, h. e. Maxime amicum. Ter. Eun. 1. 2. 48.
— Tute feis, post illa quam intimum
Habeam te, & mea consilia ut tibi credam omnia.
- Iter**, pro iter facere. Ter. Eun. 5. 8. 34. Nihil quod dicas mihi, alium quarebam, iter hac habui, &c.
- Iter ad legiones**. Cæf. 1. Bell. Civil. 16. Cn. Pompejus pridie ejus diei ex urbe profectus, iter ad legiones habebat.
- Iter habere**, significat proprie, ut ait Valla lib. 5. Iter aliquem esse facturum. Cic. 2. Q. frat. Videre autem volebam, quod eram posttridie Roma exiturus, & quod ille in Sardiniam iter habebat. Idem 8. Att. 14. Alique complures, Cæsarem iter habere Capuam.
- Iter habere**, pro Habere viam: ut, Iter habeo expeditum, i. e. Iter, per quod eundem mihi est, expeditum habeo, & sine ullis impedimentis. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 79.
- Iter aliud habere**, pro Habere aliam viam, qua transeas. Cæf. 1. Bell. Gall. 7. Propterea quod iter haberent nullum aliud.
- Judicium non habere**. Cic. pro Planc. 95. Hercule me confitear non judicium aliquod habuisse de Reipub. utilitate, sed hominibus amicum, aut inimicum fuisse.
- Jus actionis habere**. Quintil. lib. 3. cap. 6.
- Jus abdicandi habere**. Quintil. lib. 3. cap. 6.
- Jus habere in omnes**. Lucan. lib. 7. 55.
- Lacrymas ex miseratione habere**. Quintil. lib. 6. cap. 1.
- Laudationem sibi**. Cic. pro Flacc. 34. Tu vero tibi habeto istam laudationem: nec enim Aemonensium testimonio Flacci vita & dignitas nititur. V. Sibi habere.
- Laudem habere de aliquo**. Ovid. 17. Epist. 18.
- Laudes habere alicui**, pro Laudare. Tacit. 1. Ann. 69. Laudes & gratas revertis legionibus habentem.
- In laudibus ciborum**. Plin. lib. 22. cap. 22. Buprestim magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere. i. e. In laudatis cibis.
- liberaliter habere**. V. LIBER, liberi.
- licentiam**. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
- lites cum aliquo**. Cic. 4. Acad. 7. Mecum vero quid habent litium, qui ipsorum disciplinam sequor?
- litteras ab aliquo**. Cic. ad Brut. 10. Nullas adhuc a te litteras habebamus, ne famam quidem, quæ declararet, &c.
- litteras ad**. Cic. 2. Att. 13. extr. Tu si litteras ad Sicyonios habes, advola in Formianum.
- Locum**. Cic. 2. de Orat. 274. Genus hoc levius, & ut dixi, mimum: sed habet nonnullam aliquid etiam apud nos loci, ut vel non stultus, quasi stulte cum sale dicat aliquid.
- Loco filii habere aliquem**. Cic. 10. Fam. 24. Vel quod ex tam insigni amicitia mea atque Cæsaris, hunc filii loco & illius & vestro judicio substitutum non perinde habere, turpe mihi videtur.
- Loco mercis**. Plin. lib. 33. cap. 3. Antea enim hic nummus, ex Illyrico advectus, mercis loco habebatur.
- Loco nullo habere rem aliquam**, pro Nichil facere. Cic. 2. de Legib. 12. Lege autem carens civitas, citne ob ipsum habenda nullo loco?
- In loco**. Cic. 2. Philipp. 78. Cur eos habes in loco patrum? i. e. Tandem, quanti patrum, facis?
- Loco patris**. Cic. ad Brut. 17. Quid enim tam alienum ab humanis sensibus est, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit?
- Luculente diem aliquem**, Luculenter vivere illo die. Plaut. Epid. 1. 2. 55. Eamus intro ad te, ut hunc hodie diem luculente habeamus.
- Ludibrio aliquem**, i. e. Irridere, & illudere. Plaut. Men. 2. 3. 45.
Qui lubet ludibrio habere me, atque ire inficias mihi,
Facta quæ sunt? Liv. 28. 40. pr. Senatam ludibrio habet.
- Ludibrio sibi habere aliquem**. Lucret. lib. 5. 1234.
- Malum habebis si**, &c. Plaut. Amph. 2. 2. 89.
Verum tu magnum malum habebis, si hic factum officium facit.
- Mandata ab aliquo ad aliquem**. Cæf. 1. Bell. Civil. 8. Habere se a Pompejo ad eum privati officii mandata demonstrat.
- Ad manum aliquid habere**. Tacit. 3. Ann. V. MANUS.
- In manibus**, & Sub manus. Cic. 4. Att. 14. Est enim mihi utendum quibusdam rebus ex iis libris ad eos, quos in manibus habeo. i. e. Quos tracto, vel compono. conf. Ep. præced. extr.
- In manibus concionem alicujus**. Cic. 7. Att. 8. Habebamus autem in manibus Antonii concionem, habitam decimo Cal. Jan. i. e. Legebamus.
- In manibus librum aliquem semper habere**, pro Legere & attractare semper eum librum. Cic. 5. Tusc. 18. Et 3. Q. frat. 1. 7. Quod multos dies epistolam in manibus habui, propter commorationem tabellariorum.
- In manu & tutela**, non In servitio uxores habere. Liv. 34. 7. extr.
- In matrimonio mulierem**. Cic. pro Quint. 16. Nam P. Quintii confortam habet in matrimonio Nævius, & ex ea liberos.
- Valer. Max. lib. 6. cap. 2. 3. Cujus forem in matrimonio habebat**. H. St. In matrimonio, pro Ducere. Cic. 3. de Legib. 36. Cujus in matrimonio forem, aviam nostram, habebat.
- Immo Qui habet in matrimonio, jam Duxit**. Puto dici & sine illa adjectione, In Matrimonio. Sed & de Meretrice, ut Quis heri Chrysidem habuit? Ter. H. St. ut Græcis ἔχων. V. Suet. Aug. cap. 63, & paulo infra Mulierem.
- Me ita habeo**. Suet. de Clar. Gramm. cap. 14. Ciceronis ad Att. verba adducens, De Nicia quod scribis, si ita me haberem, ut ejus humanitate frui possem, in primis vellem illum mecum habere: i. e. Si res meæ ita fe haberent.
- Me habet hoc male**, i. e. Ægre fero hanc rem. Ter. And. 2. 6. 5. V. MALUS.
- Me habet ea sollicitudo**. Plaut. Merc. Dic mihi quæ te nunc habet sollicitudo?
- Me ita habuit**, i. e. Percussit. Plaut. Aulul. 3. 1. 5.
Totus doleo atque oppido perii, ita me iste habuit senex Gymnasium.
- Me habeto sibi**, h. e. Sim illi pro servo. Plaut. Mil. 1. 1. 23.
- Me habento sibi**. Plaut. Pœn. 5. 5. 2.
Tum profecto me sibi habento scurræ ludificis caveis. Al. Ludificatui.
- Melius**. ut, An melius quis habet suadere? Her. Epod. 16. 23.
- In memoria**. Ter. Eun. 1. 2. 90. Idem And. 1. 1. 12.
Quod habui summum pretium, perfolvi tibi. s. o. In memoria habeo.
- Mentem**, Sapere. Cic. 4. Acad. 55. Hunc mundum esse sapientem, habere mentem.
- Mentionem**, pro Facere. Liv. 4. Quintil. lib. 8. in præcæm. pag. 600. M. Antonius, cujus supra habuimus mentionem.
- In metu**. V. MERUS.
- Militem antiqua disciplina**, pro Tractare secundum severitatem antiquæ disciplinæ. Liv. lib. 45. 37. pr.
- Miserum molestiis**, pro Afficere & onerare. Cic. 14. Fam. 7. pr. Omnes molestias & sollicitudines, quibus & te miserrimam habui, &c. deposui, & ejei.
- Mittendos legatos**, pro Opus habeo mittere. Sen. de Benef. 7.
- Modum**, Rationem imponere & ordinem. Plaut. Cure. 2. 3. 21. Ter. And. 1. 1. 68.
Seias posse habere jam ipsum suæ vitæ modum. Ubi Denatus,
Modum, Moderationem, regimen. Idem Eun. 1. 1. 12.
Here, quæ res in se neque consilium, neque modum
Habet ullum, eam consilio regere non potes. & Cic. pro Cluent. 96.
- Molestiam**. Cic. 16. Fam. 11. Habeo etiam illam molestiam, quod Dolabella noster apud Cæsarem est.
- Momentum ad beatam vitam**. Cic. 4. de Fin. 47. Et quum ad beatam vitam nullum momentum res haberet, ad appetitionem autem rerum esse in his momenta dicere.
- Moram**. Cic. 12. Fam. 12. Habeo paululum moræ, dum promissa militibus perfolvo.
- Moræ imperium herile non habet sibi**. Plaut. Aulul. 4. 1. 2. i. e. Non cunctatur quod jussit herus implere.
- Mortuum**. Cic. 15. Fam. 17. Nos hic (tamen ad te scribam aliquid) D. Sullam patrem mortuum habebamus. i. e. Ferebatur apud nos esse mortuus.
- Morem**. Plaut. Capt. 2. 1. 36. Plin. lib. 1. Epist. 12. Habebat enim hoc moris. i. e. Ita consueverat.
- Mores omnes novos**. Plaut. Truc. 3. 2. 9.
Novos omnes mores habeo, veteres perdidit.
- Mos habebatur**, principum liberos, &c. Tacit. 13. Ann. 16.
- Mulierem animo uxoris habere**. i. e. Pro uxore. Ulpian. in l. Si uxor. §. Sed si ea. D. Ad leg. Juliam de adulter.
- Multa**, pro Bivicem esse. Celi. lib. 9. cap. 8.
- Narrationem habere**. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Naturam alicujus**. Plin. lib. 11. cap. 26. Chamæleonum stelliones quodammodo naturam habent.
- Necessè**. Cic. 2. de Orat. 244. Hoc opinor primum, ne quotiescunque potuerit dictum dici, necessè habeamus dicere. V. NECESSÈ.
- Necessè habet dicere**. Quintil. lib. 7. cap. 3.
- Nefas**, Nefandum existimare. Cic. 3. de Nat. Deor. 56. Quamvis Nefas patre, quem Ægyptii nefes habent nominare.
- Non habeo**, quid agam, pro Nescio. Cic. 7. Att. 18. De pueris quid agam non habeo.
- Noram impudentiæ**. V. IMPUDENTIA.
- Negotium**. Plaut. Pœn. 1. 2. 4.
- Negotii plus habent**. Gell. lib. 11. cap. 14.

- Negotio in magno, pro Habere in primis curæ. Suet. in Jul. cap. 23.
 Noctem plenam timoribus, Tota nocte timere. Cic. 16. Fam. 14. Itaque habui noctem plenam timoribus ac miseris.
 Nomen habere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Norum. Plin. Epist. 239.
 Notitiam aliquam dei. Cic. 1. de Legib. 24. Itaque ex tot generibus nullum animal præter hominem, quod habeat notitiam aliquam dei.
 Notitiam feminæ, pro Rem habuisse cum femina. Cæf. 6. Bell. Gall. 20. Intra annum vero vicefimum feminæ notitiam habuisse, in turpillimis habent rebus.
 Noxæ capitali. Liv. Neque ea res capitali noxæ haberetur.
 Numerum. Plaut. Pseud. 4. 2. 5.
 Habui numerum fedulo: hoc est sextum a porta proximum.
 Angiportum. i. e. Memini & recordor quotum fuerit.
 Numero aliquo haberi. Varro de R. R. 1. 17. Minus se putant despici, atque aliquo numero haberi a domino. i. e. Honore aliquo, ut ibidem loquitur.
 In hostium numero habere aliquem, Referre. Cæf. 1. Bell. Gall. 28.
 Reductos in hostium numero habuit.
 In numero bonorum virorum haberi. Cic. pro Rosc. Amer.
 In numero sapientum. Cic. de Amicit. 7. Nam qui septem appellantur, eos, qui ista subtilius quærent, in numero sapientum non habent.
 Oblectationem. Cic. 4. Acad. 127. Indagatio ipsa rerum tum maximarum, tum etiam occultissimarum habet oblectationem.
 Obstrictos suo beneficio. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 9. Et quamplurimas civitates suo sibi beneficio habere obstrictas volebat. i. e. Sibi beneficio devincire.
 Obtentum aliquem habere. Tacit. 12. Ann. 7. Cupido auri immensa obtentum habebat.
 Obviam. Gell. lib. 17. cap. 4. Eum quum forte habuisset obviam.
 Occasionem ut. Plaut. Epid. 5. 1. 38.
 Non habeo ullam occasionem ut apud te falsa fabuler.
 Oculos suos in oculis alterius. Plaut. Pseud. 3. 2. 48.
 Ante oculos habere aliquem, i. e. Semper de illo cogitare. Ovid. 1. Met. 629.
 Odium in aliquem. Cic. pro Cluent. 151.
 Odio sibi habere aliquid. Plaut. Men. 1. 2. 2.
 Ostensionem habere dicitur res aliqua. Plin. lib. 19. cap. 1. i. e. Non placet.
 Pro Afferre. Sic & Cicero loquitur. H. St. conf. Gratiam habere.
 Officia alicujus, pro Juvari ab aliquo. Plin. Epist. 139. Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in adversis.
 Omnes habere uno ordine. Virg. 2. Æn. 102.
 Omnia. Plaut. Amph. 2. 2. 21.
 Virtus omnia in se habet: omnia adfunt bona, quem penes est virtus. i. e. Complectitur. Ter. Eun. 2. 2. 12.
 Onus habere. V. ONUS.
 Opinionem aliquam de moribus alicujus: i. e. Bene existimare de aliquo. Cic. de Amicit. 30. Quid enim Africanus indigens mei? minime hercle: at ne ego quidem illius: sed ego admiratione quadam virtutis ejus, ille vicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.
 Opinionem de se falsam habere. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Orationem habere apud aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Orationem ad populum. Cic. 2. Att. 16. Octava, quam habui ad populum postridie quam Catilina profugit.
 Orationem cum aliquo. Ter. Hec. 3. 3. 21.
 Hanc habere orationem mecum a principio institit. Cic. 8. Fam. 1.
 Et quam orationem Pompejus habuerit tecum, &c. fac mihi perferbas.
 Ornata cuncta in ordine habere. V. ORNO.
 In ore aliquid. Cic. ad Brut. 17. An quia non omnibus horis jactamus Idus Martias, similiter atque ille Non. Decemb. suas in ore habet, eo meliore conditione, &c. Hic Cicero quid sit Habere in ore, declaravit, quum jactamus dixit.
 Otium ad aliquid faciendum ab aliquo habere. V. A. B.
 Pacta cum aliquo, Pacifici & convenire. Liv. 25. 28. Expositis quæ pacta jam cum Marcello haberent, &c.
 Pactam forem tuam filio. Plaut. Trin. 2. 4. 98.
 Nunc ut scias hic factiones atque opes
 Non esse, neque nos tuam negligere gratiam,
 Sine dote posco tuam forem filio:
 Quæ res bene vortat. habeo' pactam? quid taces?
 Palmam. Plin. lib. 14. cap. 6. Hetruriæ palmam Luna habet, Liguria Genua.
 Partes in hac comœdia habet servus, Est comœdiæ interloquutor. Plaut. Amph. prol. 62.
 Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
 Faciam sit proinde, ut dixi, tragicocomœdia.
 In partibus aliquem habere. Tacit. 13. Ann. 2. Habebat in partibus Pallantem. h. e. Addictum, faventemque Pallantem habebat.
 Parum habuit hoc facere, i. e. Pro nihilo duxit, parvi fecit. Sallust. in Jugurth. cap. 31. Tamen hæc talia facinora impune suscepisse, parum habuere. Liv. lib. 2. Decad. 5.
 Pecuniam numeratam non habere in præsentia. Cic. 7. Verr. 17. Ita clamare, quum raperetur, nihil se miserum fecisse, nihil commisisse: pecuniam sibi esse in nominibus, numeraram in præsentia non habere.
 Penſi habere. Tacit. 13. Ann. 15. Ur proximus quisque Britannico, neque fas, neque fides penſi haberet, olim proviſum erat. Idem in Orat. 29. Nec quisquam in tota domo penſi habet, quid coram infante domino aut dicat, aut faciat.
 In perditis & desperatis: pro Habere pro perditis & desperatis. Cic. 13. Fam. 57. Is ita sibi perſuadet, quod in tua provincia negotii habet, nisi te provinciam obtinente meis commendationibus confecerit, id se in perditis & desperatis habiturum.
 Periculum, Esse in periculo. Columel. lib. 12. cap. 21. Sed periculum habet, ne vitietur vinum si male cocta sit aqua. Idem lib. 1. cap. 9.
 Perſpectum. Cic. ad Brut. 1. Clodii animum perſpectum habeo, cognitum, judicatum.
 Perſuafum habere. Plin. lib. 23. cap. 1. At nos e diverſo ſumi amaritudine vetuſtatem indui perſuafum habemus.
- Plura habebam tibi mandare. Ovid. 1. Trist. 1. 123.
 Ad pœnas aliquid habere. Quincil. in proem. lib. 6.
 Pondus. Cic. ad Brut. 14. Quæ aurem epistola non pondus habuit? Idem in Topic. 71. Persona autem non qualiscunque testimoniis pondus habet.
 Potestatem summam. Cic. 1. Verr. 35. Ego etiam quæ tu sine Verre commifisti, Verri crimini daturus sum, quod te non prohibuerit. quum summam ipse haberet potestatem.
 In potestatem. Cæf. 1. Bell. Civil. 25. Quo facilius omne Adriaticum mare extremis Italiæ partibus, regionibusque Græciæ in potestatem haberet. ubi V. Cellar.
 Potestate in ſua. Cic. ad Brut. 4. Habuique in mea potestate, quoad bellum fuit.
 In potestate ſua aliquem. Cæf. 1. Bell. Civil. 85. pr.
 Potius, pro Præferre. Cæf. 1. Bell. Civil. 8. Semper se Reipub. commoda privatis neceſſitudinibus habuiſſe potiora. i. e. Prætuliffe. Sic Liv. 28.
 Prædam cum cura habere. Tacit. 15. Ann. 8. Si aut gloriam cum modo, aut prædam cum cura habuiſſet.
 Prædæ habere magiſtratum. Sallust. in Jugurth. cap. 31. 10. Pars triumphos ſuos oſtentantes, perinde quaſi ea honori, non prædæ habeant.
 Præpoſitum, pro Præponere. Ter. Hec. 4. 2. 7.
 Nam mihi intus tuus pater narravit modo, quo pacto me habueris Præpoſitam amori tuo, &c.
 Præſentem in oculis. Liv. 35. 31. Ibi enim non præſidia modo Macedonum fuiſſe: ſed regiam exædificatam, ut præſens ſemper in oculis habendus eſſet dominus.
 Præſidium. Cæf. 1. Bell. Gall. 42. Ut præſidium quam amiciffimum, ſiquid opus factu eſſet, haberet.
 Prætia habent ſilvæ in odoribus: h. e. Odores ſilvarum ſunt in prætio. Plin. in proem. lib. 13.
 Præmium, pro Prætio vendi. Plin. lib. 12. cap. 14. Itaque optimi thæris libra xvi præmium habet.
 In prætio habere. H. St.
 Prima quæ ſuavia. Ter. Heaut. 5. 2. 10.
 Ubi te vidi animo eſſe omiſſo, & ſuavia in præſentia
 Quæ eſſent, prima habere, neque conſulere in longitudinem.
 Principatum. Plin. lib. 20. cap. 22. Pythagoras principatum habere ex his, quorum ſublime vis feratur, judicavit.
 Priores partes apud aliquem, Priorem eſſe in ejus amore. Ter. Eun. 1. 2. 71.
 Sine illum priores partes hoſce aliquot dies
 Apud me habere.
 Pro eo haberi atque ſi. Ulpian. in l. non erit. D. de jurejurand. Videamus an pro eo habeatur, atque ſi juratum non eſſet.
 Probationem in aliquem habere. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 Procuracionem ſuſceptam alicujus habere. Cic. 15. Fam. 13. Mearum reliquarum rerum, maximeque exiſtimationis meæ procuracionem ſuſceptam velim habeas.
 Proceſſum aliquem in litteris. Suet. de Clar. Gramm. 10.
 In prodigiis. Plin. lib. 7. cap. 3. Olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.
 Promiſſum tibi habeto. Plaut. Aſin. 1. 3. 14.
 Semper tibi promiſſum habeto hac lege, dum ſuperes datis.
 In promptu, i. e. Prompta eſt mihi de hac re memoria. Cic. 4. Acad. 84. Oportet igitur & ea quæ pro perſpicuitate reſponderi poſſunt, in promptu habere.
 Promptum aliquid habere. Ovid. 3. Met. 188.
 — ut vellet promptas habuiſſe ſagittas.
 Propitium aliquem. Plin. in Paneg.
 Propoſicionem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Propoſitum reprehendendi, aut ad, &c. Plin. Epist. 196. Cæf. 3. Bell. Civil. 45.
 Quæſtui habere Reipub. h. e. Quæſtum ſuum facere adminiſtrationem Reipubl. Cic. 5. Verr. 117. Qui non intelligat iſtum ſibi quæſtui prædæque habuiſſe bona, poſſeſſiones, fortunæ aratorum?
 Quæſtionem alicujus rei, vel de re. Cic. 11. Philipp. 5. Quum verborum contumeliis optimum virum in ceſto ore laceſſerat, tum verberibus ac tormentis quæſtionem habuit pecuniæ publicæ. V. Quæſtio, in QUÆRO.
 Querimoniam de re aliqua, Conqueri. Cic. 7. Verr. 71. Et ita dicam, ut ſi me in ea querimonia quam ſum habiturus de iſtius crudelitate, & de civium Romanorum indigniſſima morte, &c.
 Querelas de aliquo. Cic. 1. Q. frat. 2. Intervenit nonnullorum querelis, quæ apud me de illo ipſo habentur.
 Quod gaudeamus, vel Quid ſequamur, habemus. Cic. 4. Acad. 140.
 Hanc præſcriptionem eſſe naturæ: a qua qui aberravillet, eum nunquam quid in vita ſequeretur, habiturum.
 Rationem alicujus. Liv. 24. Et principes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio ſui, quam quibus ut indigni præterirentur. Plin. 2. Epist. 12. In ſortitione provinciæ rationem ejus non habendam.
 Rationem non licebat habere in honorum petitione, abſentis, ut Caſaris, epistola tertia libri ſeptimi ad Atticum: Rei, ut Catilinæ apud Afconium: Junioris quam lex annalis requirebat, ut Scipionis apud Liv. lib. 25. 2. Magiſtratus, ut Glauciæ apud Ciceronem in Brut. 224. cujus ratio, quum Prætor eſſet, haberi non poterat, quod duo anni minimum inter Præturam & Conſulatum inrecedere ſolerent. Horum, inquam, ratio haberi non poterat, niſi legibus ſoluti fuiſſent, aut judicatum fuiſſet rationem haberi poſſe. C. Servilius Glauca, inquit ibi Cicero, ex ſummis & fortunæ & vitæ fordibus in Prætura Conſul factus eſſet, ſi rationem ejus haberi licere judicatum eſſet. Afconius in Cic. Orat. adverſus Catilinam & Antonium competitorum: Catilina, inquit, ex Prætura Africanam provinciam obtinuit. quam quum graviter vexaſſet, legati Afri in Senatu jam tum abſente illo queſti ſunt, multæque graves ſententiæ in Senatu de eo dictæ ſunt. Aliquanto poſt, Profeſſus deinde eſt Catilina petere ſe Conſulatum. L. Volcatius Tullus Conſul conſilium publicum habuit, an rationem Catilinæ habere deberet, ſi peteret Conſularum. nam quærebatur reperundarum. Catilina ob eam cauſam deſtitit a petitione. Hæc Afconius.
 Rationem cum orco. V. ORCUS.
 Rationem extra ordinem. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 11. Quomodo horum extra ordinem habita ratio eſt, &c.
 Rationem haberis quomodo unum amiſerit. Plaut. Capt. prolog. 23.
 Rationem procreandi. Cic. 3. de Fin. 18. Quod primum intelligi debet

debet figura, membrisque corporum, quæ ipsa declarant procreandi a natura habitam esse rationem.

Rationem dignitatis. Cic. 1. Fam. 4.

Rationem periculi. Cic. 10. Att. 13. Jam misso officio periculi ratio habenda est.

Ratio valetudinis habenda. Cic. de Senect. 36. Pugnandum tanquam contra morbum est, sic contra senectutem: habenda ratio valetudinis, utendum exercitationibus modicis.

Ratio habenda in hac re & diligentia. Cic. de Amicit. 89. Omni igitur hac in re habenda ratio & diligentia est: primum ut monitio acerbitate, deinde objurgatio contumelia careat.

Rationem alicujus rei. Cic. 7. Verr. 71. Habebant rationem omnes quotidie piratarum, qui securi ferirentur. i. e. Rationem eorum inibant secum.

Rationem habere cum terra, Colere terram cum quadam veluti dati & accepti ratione. Cic. de Senect. 51. de agricolis, Habent enim rationem cum terra, quæ nunquam recusat imperium, nec unquam sine usura reddit quod accipit.

Rationem habet hæc sententia: h. e. Rationabilis est, nititur ratione. Ulpian. in l. si servus servum. §. Proculus. D. ad leg. Aquiliam.

Rationem cum Musis, pro Dare operam litteris. Cic. 2. Att. 5. Cum omnibus Musis rationem habere cogito.

Receptum. Liv. 31. Quum majorem in angustiis trepidantium edidisset eadem, in temerario incepto, tutum tamen receptum habuit.

Receptum ad suos. Cæf. 4. Bell. Gall. 33. Atque ita se collocant, ut si illi a multitudine hostium premantur, expeditum ad suos receptum habeant.

Receptum ad gratiam alicujus. Cæf. 1. Bell. Civil. 1. Habere se quoque ad Cæsaris gratiam atque amicitiam receptum.

Receptum ad urbem. Tacit. 5. Ann. Ne aut Tyrannus quum vellet receptum ad urbem haberet.

Regnum in celo. Plaut. Milit. 4. 2. 91.
Si hic pridie foret, quam ille est: hic regnum haberet in celo.

Regressum. Columel. lib. 2. cap. 1. Quum semel invasit senectus, regressum non habet, nec revirescere aut repubescere potest.

Religioni, pro Religiosum existimare. Cic. 2. Off. 51. Nec tamen ut hoc fugiendum est, ita habendum est religioni, nocentem aliquando & nefarium, impiumque defendere.

In remediis: h. e. Prædii & remedii vice. Plin. lib. 28. cap. 1.

Res ita se habet. Cic. 4. Acad. 147. Sed tamen nec ille qui dixit jurare posset, ita se rem habere: neque ego. Ter. Heaut. 4. 3. 24. Aperte ita ut sese habet, narrato.

Rem cum aliquo, Negotiari. Plaut. Aul. 3. 4. 2. Ter. Eun. 1. 2. 39. Ego cum illo, quo cum uno rem habebam tum hospite, Abii huc.

Rem habe pactam sic futurum. Plaut. Pœnul. 4. 2. 32.

Rem omnem habes. Ter. Hec. 1. 2. 119.
Habes omnem rem, pergam quo cœpi hoc iter. i. e. Audivisti quomodo res se habeat.

Rem antiquissimam; quod vulgo dicitur, Bene catam tenere. Cic. 2. Q. frat. 1. Orationem meam collaudavi satis multis verbis, non merele indiferte, Severus Antistius, isque judiciorum causam suscepit, antiquissimamque se habiturum dixit. V. ANTIQVVS

Repetitionem habebit a cohæredibus, i. e. Jus repetendi id quod solvit. Paul. in l. 2. §. ex his. D. de verb. oblig.

Respectum. Cic. 5. Philipp. 49. Itaque quum respectum ad Senatum & ad bonos non haberet, &c. Plin. lib. 28. cap. 1. Quando ita decretum est, minorem gratiam, quam utilitatem vitæ respectum habere.

Reverentiam alicui. Plin. lib. 4. Epist. 17.

Reverenter habere fortunam. Aufonius. V. REVERENTER. H. St.

Satis habere. Cæf. 3. Bell. Civil. 46. extr. Nostri vero, qui satis habebant sine detrimento discedere. i. e. Quibus id satis fuit, ut f. d. discederent.

Satin' habes si feminarum nulla est quam æque diligam? Plaut. Amph. 1. 3. 11.

Satis habeo promere unum exemplum. Gell. lib. 13. cap. 15. Quintil. lib. 9. cap. 4. Illud notasse satis habeo.

Se aliter habere, ac sensibus videantur, dicuntur res oblatæ. Cic. 4. Acad. 117. Neque nos contra sensus aliter dicimus ac stoici, qui multa falsa esse dicunt: longeque aliter se habere ac sensibus videantur.

Se belle, Quod valetudinem. Cic. 4. Att. 11.

Se graviter. Cic. 7. Att. 2. Quanquam videbatur, se non graviter habere, tamen sum sollicitus, de Tirone ægro.

Se male. Cæf. 1. Bell. Civil.

Se munditer, Elegantiæ studere. Plaut. Pœn. 1. 2. 26.

Se parce habere, pro Rebus suis parcere, nec profundere. Ter. Adel. 1. 1. 20.
Ruri agere vitam, semper parce ac duriter Se habere.

Secretum ab altero, pro Eum celare. Liv. 39. Verbum omittit Plin. lib. 4. Ep. 17.

Sedem. Plin. lib. 11. cap. 37. Superbia aliubi conceptaculum, sed in superciliis sedem habet.

Sedes in Gallia. Cæf. 1. Bell. Gall. 44. Sedes habere in Gallia ab ipsis concessas: obsides ipsorum voluntate datos

Senatum, pro Cogere. Cic. 2. Q. frat. Idem 2. de Nat. Deor. 11. Quod quum pomerium postea intrasset, habendi Senatus causa, &c.

Sermonem, Facere verba, colloqui, commentari. Cic. 1. Tusc. 57. Quem locum multo etiam accuratius explicat in eo sermone, quem habuit eo ipso die, quo excessit e vita.

Sermonem apud populum. Plin. lib. 1. Epist. 8. pr.

Sermonem cum aliquo. Cic. 2. Q. frat. 5. Ad 111 Id. April. veni ad Quintum, eumque vidi plane integrum, multumque is mecum sermonem habuit & perhumanum de discordiis mulierum nostrarum sermonem. de. Varro de R. R. 1. 1. Referam sermones eos, quos de agricultura habuimus nuper.

in sermonibus aliquid, pro Commemorare sermonibus. Liv. lib. 44. 17. pr. in servitiis. Plin. lib. 18. cap. 11. h. e. Inter servitia, seu servos

sibi. Cic. 4. Verr. 53. Ille Epicurati bona Bidinos omnia possidere, & sibi habere iussit. Conf. infra Tibi.

sibi habeant nomen sapientia. Cic. de Amicit. 36. Quare sibi habeant sapientie nomen, & invidiosum & obscurum.

Sic habeto, i. e. Ita tibi persuadeto. Cic. 16. Fam. 6. Idem in Somn. Scip. 19. Tu vero enitere, & sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc. Idem de Amicit. 10. de me autem (ut jam de utroque loquar) sic haberote, &c.

Sic sine habere, Pro quo barbare dicitur, Pone casum. Plaut. Caf. 3. 6. 22. Signum ex arce. Plaut. Pseud. 4. 6. 2.
Viso quid rerum meus Ulysses egerit, Jamne habeat signum ex arce Ballionia.

Sub signo, Diligentissime fervare tanquam obseratum & clausum. Cic. 9. Att. 1. Nam quum ad hunc locum venissem, evolvi volumen epistolarum tuarum, quod ego sub signo habeo, fervoque diligentissime.

Similitudinem rei alicujus. Plin. lib. 10. cap. 47. Olorum similitudinem onocrotali habent.

Simultates cum aliquo. Cic. pro Cluent. 80. Quî enim poterat tum in gratiam redire cum Oppianico Cluentius, qui cum matre habebat simultates, hærebat in tabulis publicis reus & accusator, &c.

Societatem cum aliquo, Eandem operam præbere, & ejusdem effectus esse in re agenda. Plin. lib. 29. cap. 3. Lanæ habent & cum ovibus societatem, simul fronti impostæ contra epiphoras.

Solenne. Plin. lib. 27. cap. 7. Hujus ramum Isiaci præferre solenne habent.

Solicitem, quod & Tenere dicitur. Ter. Heaut. 3. 1. 52.
Relevi dolia omnia, omnes ferias,
Omnes sollicitos habui. Cic. de Senect. 66. Quarta restat causa, quæ maxime angere, atque sollicitam habere nostram aetatem videtur, appropinquatio mortis.

Spatium. Cic. 1. Off. 9. Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem potissimum vitæ cursum sequi vellent. Ter. And. 3. 5. 17.
Cur non habeo spatium, ut de te sumam supplicium, ut volo?

Speciem alicujus rei habere. Columel. lib. 12. cap. 5. Quidam ferri massas exurunt, ita ut ignis species habeant.

Speciem honesti. Cic. 3. Off. 7. Si id quod speciem haberet honesti, pugnaret cum eo quod utile videretur, quomodo ea discerni oporteret? Legitur & Specimen, ex vetusto codice. [Perperam.]

Speciem habere in pictura. Quintil. lib. 2. cap. 3. Habet in pictura speciem tota facies.

Spem in manibus. Cic. 2. Verr. 36. Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliat, breviter jam, Judices, exponam.

Spem bonam de aliquo. Cic. 15. Att. 2. Sic de Amicit. 11. Qui summam spem civium, quam de eo jam puero habuerant, &c.

Spem summam alicui. Cic. 1. Q. frat. 2.

Spem in aliquo. Cic. 14. Fam. 2. In novis Trib. plebis intelligo spem te habere.

Spem positam in anima unius. Cic. 8. Att. 2. In unius hominis, quotannis periculose agrotantis, anima positas omnes spes nostras habemus.

Spem positam in aliquo. Liv. 26. Sic, In virtute Spem positam habere. Liv. 34. 14. pr.

Spem conceptam ex re aliqua. Liv. 25. 38. Nec cujus occasione spem, milites, forte temere, sed ex re ipsa conceptam habeo.

Stativa habere, pro Æstivare. Liv. 32. 13. pr. Ibi itatis rex per aliquot dies habitis, fluctuatus animo est.

Statutum quid tibi agendum putes. Cic. 4. Fam. 2. Tu, si videbitur, ita censeo facias, ut si habes jam statutum quid tibi agendum putes, in quo non sit conjunctum consilium tuum cum meo, supersedeas hoc labore itineris.

Pro stercore, i. e. Nihili pendere. Plaut. Truc. 2. 7. 5.

Studium alicujus rei habere. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Studio, h. e. Dedita opera. Ter. Adel. 3. 3. 28.
Utrum studio id sibi habet, an laudi putat Fore, si perdidit gnatum?

Subsidio aliquid. Columel. de Arborib. cap. 5. Alteram subsidio habeat, si forte illa extraordinaria interierit.

In sumptus. Cic. 9. Fam. 20. In Epicuri nos adversarii nostri castra conjecimus: nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam veterem dico, quum in sumptus habebas. i. e. Unde faceres sumptus.

Supervacuum. Plin. lib. 27. cap. 12. Phyteuma quale sit, describere supervacuum habeo, quum sit usus ejus tantum ad amatoria. i. e. Existimo superfluum.

Supplicationem. Liv. 28. 11. Prodigia coss. hostiis majoribus procurare iussit, & supplicationem unum diem habere.

Suspectum. Liv. 32. 19. Regem ipsum suspectum habebant, pro ejus crudelitate, &c.

Susque deque. Gell. lib. 16. cap. 9. Susque deque fero, Susque deque habeo. Significat autem, Æquo animo esse, & quod accidit, non magis pendere; atque interdum Negligere & contemnere, & propemodum id valet quod dicitur ἀδυσχερῶν. Plaut. Amph. 3. 2. 4.
Quæ neque sunt facta, neque ego in me admisi, arguit:
Atque id me susque deque esse habituram putat.

Tacitum hoc tecum; h. e. Sileto. Plaut. Pœn. 4. 2. 68. Sed hoc tæ tecum tacitum habero.

Tacite habere aliquid. Liv. 42. 16. extr. Et quanquam dissimulare, & tacite habere id, patique statuerat

Temperanter vulgus habere. Tacit. 4. Ann. 33.

Tempus, Dum vacat, dum licet per opportunitatem. Plaut. Truc. 4. 2. 3. Cic. 1. Att. 11. Sed tamen destinebar, ut vix huic tantulæ epistolæ tempus habuerim.

Testes ad aliquam rem. Plaut. Pœn. 5. 2. 11.
Si ad eam rem testes habeam, faciam quod jubes.

Tibi, i. e. Accipe tibi. Plaut. Men. 4. 3. 16. Idem Amph. 3. 2. 26.
Tibi habeas, nisi sis stultior stultissimo

Tibi habe centum minis: h. e. Tibi eam relinquo pro minis centum. Plaut. Pers. 4. 4. 110. Conf. Sibi habere supra

Vacationem. Cic. 4. Acad. 121. Sed quum sacerdotes deorum vacationem habeant: quanto est æquius habere ipsos deos?

Vacationem militiæ, aut alicujus muneris. Plin. lib. 7. cap. 2. Cic. 9. Fam. 6. Quæ igitur studia magnorum hominum sententia vacationem habent quandam publici muneris, iis concedente Repub. cur non abutamur?

Veniam habere. V. VENIA.

Verba ultio citroque. Cic. in Somn. Scip. 1. Multisque verbis ultro citroque habitis, ille nobis consumptus est dies.

- Verecundiam, pro Revereri. Liv. 8. Sic 27. Imperii verecundiam habere.
- Vetustatem. Cic. 14. Att. 9. Quæ mihi videntur habitura etiam vetustatem. i. e. Quæ longe etiam ad posteros memoriam habitura sunt.
- Viam ad aliquem. Plaut. Pseud. 4. 7. 37. Illic quidem ad me recta habet rectam viam.
- Victoriam. Plaut. Truc. 2. 2. 20. Liv. 30. 30. pr. Quique toties prope in manibus victoriam habui. conf. cap. 16. ejusd. libri.
- Vim, Pollere viribus. Cic. 1. de Fin. 44. Dolores autem, si qui incurunt, nunquam vim tantam habent, ut non plus, &c.
- Vim habere ad. Cic. 1. Off. 120. Ad hanc autem rationem, quoniam maximam vim natura habet, fortuna proximam, &c.
- Vim habent antidoti. Plin. lib. 20. cap. 3.
- Vim foederis. Cic. 5. Fam. 8. Has litteras velim existimes foederis habituras esse vim.
- Vires. Plin. lib. 16. cap. 32. Non habet vires frutex cinnami in Syriæ vicina perveniendi.
- Virtutem alicujus in manibus. Cic. de Amicit. 102. Virtutem enim semper amavi illius viri, quæ extincta non est: nec mihi Soli versatur ante oculos, qui illam [An illum?] semper in manibus habui: sed etiam posteris erit clara & insignis.
- Vitium habet hæc res. Cic. de Amicit. 38. Difficile est amicitiam manere, si a virtute defeceris: quod si rectum statuerimus, vel concedere amicis quicquid velint, vel impetrare ab amicis quicquid velimus: perfecta quidem sapientia sumus, si nihil habeat res vitii.
- Voluntatem habere ad aliquem opprimendum. Cic. pro Font. 26. Quod si aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum licentiam, tantum haberent ad emendandum animi, aut ad fingendum ingenii, &c.
- Voluptati habere aliquid. Sallust. in Jugurth. cap. 100. extr. Et sane Marius, illoque, aliisque temporibus belli, pudore magis quam malo exercitum coercerat. quod multi per ambitionem fieri aiebant, pars, quod a pueritia consuetam duritiam, & alia quæ ceteri miserias vocant, voluptati habuisset.
- In votis habere dicitur Quod cupimus, pro quo Sen. 3. de Ira dixit, Habere votum. V. VOTUM.
- Usum. Plin. lib. 12. cap. 22. Myrobalano in unguentis similem maximumque usum habet palma in Ægypto, quæ vocatur adiposus. i. e. Uti-mur palma Ægyptia in unguentis eodem modo quo myrobalano.
- Usus ex aliqua re. Cic. 2. Off. 14. Nam & qui principes inveniendi fuerunt quem ex quaque belua usum habere possemus, homines certe fuerunt.
- Usus multarum rerum, pro Exercitatum & experientem esse. Cic. de Amicit. 6. Cato quia multarum rerum usum habebat, multa ejus & in Senatu & in foro vel provisiva prudenter, vel acta constanter, &c.
- Usus in re aliqua. Cæsar. 1. Bell. Gall. 39. Quod non magnum in re militari usum habebat. Et lib. 4. 20. Habere usum belli.
- In usu quod alii docent. Plin. lib. 1. Epist. 10. extr.
- In usu habere aliquem, Familiarem. Plin. in Paneg. cap. 88. Ac primum neminem in usu habes, nisi aut tibi, aut patri tuo, aut optimo cuique principum dilectum. de Libertis Trajani. Lips. exponit, Rebus tuis præficiis.
- Utilem aliquem. Aliquid emolumentum ex ejus opera percipere. Plaut. Cist. 1. 1. 10.
- Utilitatem habet hæc res. Cic. de Amicit. 27. Quapropter a natura mihi videtur potius, quam ab imbecillitate orta amicitia, & applicatione animi magis, cum quodam sensu amandi, quam cogitatione quantum illa res utilitatis esset habitura.
- HABESSIT, pro Habeat [*ἔχειν*] antiquè dictum. Cic. 2. de Legib. 19. ex verbis XII Tab. Separatim nemo habessit deos, neve novos, sed ne advenas, nisi publice ascitos, privatim colunt.
- HABUVERIT pro Habuerit geminato u productionis causa, apud Plaut. Afin. 4. 1. 62.
- Tot reddat spurcas quot puras habuverit. Eadem formula Plu-vit pro Pluit etiam in historicis reperimus, & Fluvidum, pro Fluidum apud Lucretium. Turneb. Advers. 15. 2. pr.
- HABITU optimum. Plaut. Pæn. 1. 2. 29.
- Modus omnibus in rebus, foror, optimum est habitu.
- HABITUS, a, um. Partic. [*ἔχοντες*] Plaut. Truc. 4. 1. 5.
- Ad me magna nuntiavit Chiamus hodie gaudia,
Mea dona deamata, acceptaque habita esse apud Phronesium.
- Habita huic fides. Plaut. Afin. 2. 4. 51.
- Nam si sciat noster senex fidem non esse huic habitam,
Succenseat, cui omnium rerum ipse semper credidit.
- Habita est semper ejus foror: h. e. Existimata est. Ter. And. 4. 5. 14.
- Semper enim ejus dicta est hæc, atque habita est foror. Cic. 5. Fam. 11. Dalmatæ semper habiti sunt bellicosi. Idem de Clar. Orat. 65. Eodemque in genere est habitus M. Octavius. Et pro Arch. 31. Isque est eo numero, qui semper apud omnes sancti sunt habiti atque dicti. V. in ipso verbo.
- Ut patrem tuum vidi esse habitum: h. e. Quantum ego conjicere potui ex habitu & ira patris. Ter. Heaut. 2. 4. 22.
- Habitus est hic tibi honos. Ter. Eun. 5. 6. 22. Hic pro illo munere tibi honos est habitus.
- Habitu impune irrisum. Plaut. Epid. 3. 4. 83. i. e. Irrisui.
- Habitus magnæ auctoritatis. Cæsar. 7. Bell. Gall. cap. 77. Hic summo in Arvernibus natus loco, & magnæ habitus auctoritatis.
- Habitus ludibrio. Ter. Hec. 4. 1. 11.
- In custodiam habitus. Tacit. 1. Hist. 87. Et scivicia Galbæ in custodia habitus in numero legionis composuerat.
- Miles in unum habitus, h. e. Collectus. Tacit. 15. Ann. 10. Ac disperso milite, qui in unum habitus, &c.
- Duro imperio habitus. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus duro imperio habitum, probra, ac verbera intendebat.
- Frustra habitus. Tacit. 13. Ann. 37. Igitur Corbulo, quæsito diu prælio, frustra habitus. V. FRUSTRA.
- Honor habitus supremis. Tacit. 4. Ann. 44. Habitus tamen honor supremis, ossaque tumulo Octavio illata.
- Honore habitus. Tacit. 1. Hist. 8. Proximè tamen Getmanis exerciti-bus Galliarum civitates, non eodem honore habitæ.
- In levi habitus. Tacit. 2. Hist. 21. Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum.
- In procinctu & catris habiti. Tacit. 3. Hist. 2.
- Avare habita provincia. Tacit. 13. Ann. 30. Damnatus iisdem Confu-libus Vipsianus Lænas, ob Sardiniam provinciam avare habitam.
- Publice usui habitus. Tacit. 3. Ann. 31. Quod haud perinde publice usui habitum, quam exitiosum multis.
- HABITIOR, Compar. i. e. Pinguior. Fest. Ter. Eun. 2. 3. 23. Si qua est habitior paulo deducunt cibum. & Plaut. Epid. 1. 1. 8. Corpulentior hercle atque habitior.
- Superl. Habitissimus, eodem sensu. Gell. 4. 20. Equum nimis strigosum & male habitum, sed equitem ejus uberrimum & habitillimum viderunt. Verba sunt Sabini Mafurii in septimo memoriali.
- HABITURUS, Partic. [*ἐξων*] ut,
- Habiturus es me pro derelicta. Plaut. Trucul. 4. 4. 14.
- Scio equidem sponsam tibi esse, & filium ex sponsa tua,
Et tibi uxorem ducendam jam esse: alibi jam animum tuum,
Ut me quasi pro derelicta sis habiturus. Cic. Orat. 11. Hæc ingressio mea aut reprehensionis aliquid, aut certe admirationis habitura est. Idem 3. Philipp. 27. Is dixit se usque ad Calendas Maias ad urbem exercitum habiturum.
- HABENDUS, a, um. Partic. [*ἐχθών*] Plin. lib. 10. cap. 37. Cum columbis habenda est avis, quæ tinnunculus vocatur.
- Habenda est amicitia cum hoc. Plaut. Pæn. 5. 4. 45.
- Si quidem amicitia est habenda, cum hoc habenda est.
- Habenda hæc sunt cum illis. Ter. Heaut. 2. 3. 84.
- Aut hæc cum illis sunt habenda, aut illa cum his amittenda sunt.
- Habendæ est magna gratia, si. Ter. Phorm. 1. 2. 6.
- Præferam ut nunc sunt mores, adeo res rediit,
Si quis quid reddat, magna habenda est gratia.
- Gratia habenda est tibi. Ovid. 5. Trist. 9. 12.
- Ratio habenda est tibi tuæ laudis. Ovid. 1. Trist. 1. 52.
- HABITIO, ðnis. f. Gell. 1. 4. Debitio gratiæ non habitio.
- Ascript & H. St. Sed quia cultro is locus a summo margine resectus est, ex quo auctore attulerit, dicere non queo.
- HABITUS, ðs. m. [*ἔξω, ἔξω, ἔξω, ἔξω*] Qualitas & forma corporis & ejusdem rei. Plaut. Qualis habitus oris. Columel. lib. 1. Nam is habitus solluris magis aptus. Virg. 1. Georg. 52.
- cultusque habitusque locorum. Cic. 6. Verr. 5. Inerat in illa magnitudine ætas atque habitus virginalis. Virg. 1. Æn. 319.
- Virginis os habitumque gerens.
- Habitus oris, & vultus. Cic. 3. de Fin. 56. Liv. 2. 61. Idem habitus oris, eadem contumacia in vultu, idem in oratione spiritus erat.
- Habitus, secundum philosophos est Consuetudo & assuetudo. Sed hæc notio non videtur esse antiquis familiaris. Cic. 1. de Invent. 36.
- Habitus est animi aut corporis constans & absoluta aliqua in re perfectio. Idem 1. Acad. 27. Habitus virtutis & usus virtutis.
- Habitus, secundum Medicos est Corporis temperies & quasi constitutio. Unde, Malus habitus, καχεξία, pro temperie vitata, & male summa. Cels. 2. 7. Metus est, ne in malum habitum corpus ejus recidat. Idem 2. 2. Subfittere in eodem habitu.
- Habitus, Cultus corporis, & vestium ornatus. Plin. Epist. 5. lib. 5. Vifus est sibi per nocturnam quietem jacere in lectulo suo, compositus in habitum studentis. Liv. 37. 9. Cum solenni habitu ante portam occurrunt. Affertur & ex Plin. Quid ad nos lugubri habitu venerat, & capillatior solito? Sed locum non reperi.
- De usu hujus vocis apud Valer. Max. V. Barth. ad Stat. Silv. p. 31. 36. Vide etiam plura de hac voce apud Bernart. ad eund. Stat. 7. Theb. 222.
- His ille auditis mentemque habitumque recepit.
- De differentia inter Habitum & Habitudinem vide Pricæum ad Milet. Apul. p. 15.
- Habitu aliquo se augustiorem facere. Liv. 1. cap. 8. pr. Quæ ita sancta generi hominum agresti fore ratus, si se ipse venerabilem insignibus imperii fecisset, cum cetero habitu se augustiorem, tum maxime lictoribus duodecim sumptis fecit.
- Corporis habitus. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Fortunarum habitus. Hor. de Arte Poet. 109.
- Vestis habitus. Virg. 8. Æn. 723.
- incedunt victæ longo ordine gentes,
Quam variæ linguis, habitu tam vestis, & armis.
- Habitus & Vestitus. Suet. in Aug. cap. 40. in fine. Sic in illo Quintil. Res illo verborum habitu vestuntur. H. St. V. loc. hic seq.
- Verborum habitus. Quintil. in proem. lib. 8. Res illo verborum habitu vestuntur.
- Opinus corporis habitus. V. OPTIMUS.
- Pastoralis habitus. V. PASTORALIS, in PASCOR.
- Triumphalis. Quintil. lib. 10. cap. 1. pr.
- Animorum habitus. Tacit. 1. Hist. 28. Isque habitus animorum fuit. Concipere mente habitum declamantis. Quintil. 1. 2.
- Constitutus animi habitus. Quintil. 4. 2.
- Habere habitum temporis. i. e. Ornatum esse pro ratione temporis. Ovid. 1. Trist. 1. 4.
- Vade, sed incultus, qualem decet exulis esse,
Infelix, habitum temporis hujus habere.
- Induere habitum dolentium. Tacit. 4. Ann. 20. Habitum, ac voces dolentium simulatione magis, quam libens induerat.
- Mutaverat habitum oris. Lucan. lib. 9. 1034.
- Mutare habitum animi. Quintil. lib. 4. cap. 2. Difficile est nobis mutare habitum animi semel constitutum.
- Mutare se habitu & loco. V. MURO.
- Permutare habitum cum aliquo. Quintil. lib. 3. cap. 7. Ut si in laude Herculis permutatum cum regina Lydiæ habitum, & imperata (ut traditur) pensa Orator exculet.
- Prætere habitum a ceteris differentientem. Quintil. in proem. lib. 1.
- HABITUDO, ðnis. f. [*ἔξω, ἔξω*] Ipse corporis habitus. Ter. Eun. 2. 2. 11.
- Qui color, nitor, vestitus, quæ habitudo est corporis? Auct. ad Heren. lib. 4. 16. Corporis bona habitudo. conf. in HABITUS.
- HABITUDO, ðre. Habitum inferre & inducere. Cæsar. Aurel. Tard. 4. *

4. 8. Ægrotantium vires fortitudine habituantur. Add. Idem 1. 4. **HABITURIO**, Habere desidero. Plaut. Truc. 1. 2. 47. Si arationes habituris. **HABILIS**, e. [*ἡπιος*, *δεδίος*] Aptum interpretatur Donatus: quod optime quadrat. Virg. 1. Æn. 322.

Namque humeris de moreabilem suspenderit arcum. Marcial. lib. 13. 22.

Non habilis cyathis, & inutilis uva Lyæo.

Habilis & aptus calceus ad pedem. Cic. 1. de Orat. 231. Si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.

Aptus, habilis, & accommodus. Cic. 4. de Fin. 56. Et primum rebus his, quas non bonas dicimus, concessit ut haberentur aptæ, habiles, & ad naturam accommodæ.

Ensis habilis. Virg. 9. Æn. 306.

— humero simul exiit ensem.

Auratum: mira quem fecerat arte Lycaon Gnosius, atqueabilem vagina aptarat eburna.

Gladus habilis ad propiorem pugnam. Liv. 7. pr. Armant inde juvenem æquales, pedestre scutum capit, Hispano cingitur gladio, ad propiorem habili pugnam.

Locus habilis pandendis retibus. Plin. lib. 9. cap. 8.

Orbis habilis, Aptus circulus. Nemesian. Cyneget. 148.

— signetqueabilem vapor igneus orbem.

Terra habilis frumentis. Columel. lib. 2. cap. 2.

Tundendo habile ferrum. Plin. lib. 34. cap. 15. Rubens non est habile tundendo, neque ante quam albefcere incipiat. h. e. Ad tundendum, sive ut tundatur.

Hæc habilis brevitate sua est. Ovid. 2. Amor. 4. 37.

Vigor habilis membris. Virg. 2. Georg. 478.

Compar. Quintil. lib. 6. cap. 3. Porro natura non tantum in hoc valet, ut acutior quis, atque habilior sit ad inventiendum. Valer. Max. 5. 7. 1. Lectuli otio, quam labori præliorum habillior.

Superl. Celf. 2. 1. Corpus habillissimum quadratum est, neque gracile, neque obesum.

Habilia arma opposuit Liv. 7. 10. Decoris.

HABILITER, Adv. Paul. in l. si ut. D. de auro & arg. leg. Si ut habiliter gemmæ geri possint, incluse auro fuerint. Pompon. Mel. 3. 7. Elephantis facile atque habiliter uti.

HABILITAS, Ætis. f. [*δεδίτης*] Cic. 1. de Legib. 27. Omitto opportunitates, habitatemque reliqui corporis, moderationem vocis, orationis vim, &c.

HABIRO, [*αἰκίω, καπικίω, αἰκίω, ναίω, ἑνναίω*] Ære. Cic. de Senect. 84. Commorandi enim natura divertorium nobis, non habitandi dedit.

Marris habitavimus alvo. Ovid. 15. Met. 215.

Silvis habitare. Ovid. 12. Met. 306.

Terras habitare. Ovid. 5. Trist. 2. 51.

Casus humiles habitare. Virg. 2. Eclog. 29.

Habitare ad Occasum. Plin. lib. 2. cap. 70.

Habitare apud. Cic. 4. Acad. 115. Qui mecum vivit tot annos, qui habitat apud me. Idem de Clar. Orat. 309. & pro Coel. 51.

Esse & habitare apud aliquem. Cic. 4. Verr. 83. Quum apud eum non modo Thermis sæpenumero fuisset, sed etiam habitasset.

Habitare cum. Cic. 3. Verr. 64. Ejus esse filiam, quæ cum patre habitaret, propterea quod virum non haberet.

Vivere & habitare cum aliquo. Cic. 14. Att. 20.

Habitare & pernoctare cum aliquo. Cic. 5. Tusc. 69.

Habitare in. Cic. 13. Fam. 2. C. Aniano Evandro, qui habitat in tuo sacrario. Ter. And. 4. 5. pr.

In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.

Duabus urbibus habitabat populus idem. Liv. lib. 8. 22. pr.

Habitare in residem aquam pisces. Varro 3. de R. R. cap. 17. Etenim hac incuria laborare ajebat M. Lucullum, & piscinas ejus despiciere, quod astivaria idonea non haberet, ac in residam aquam, & locis pestilentibus habitarent pisces ejus. Alii omittunt præpositionem.

Habitare sub terra. Cic. 2. de Nat. Deor. 95. Si essent, inquit, qui sub terra semper habitassent bonis & illustribus domiciliis.

Habitare viciniae. Plaut. Bacch. 2. 2. 27. Proximæ viciniae habitat.

Habitare tanti, pro In ædibus tanti sumptus; ut Habitare triginta millibus, est Millia triginta pro habitatione dare, vel tantundem rationibus inferre. Plin. lib. 17. cap. 1. Cic. pro Coel. 17. & in Sallust. 14.

Habitare bene. ut, Neque tamen non in primis bene habitavit. Nep. in Attic. cap. 13.

Habitare laxè & magnifice. Cic. pro Domo 115.

Habitare etiam dicitur de eo, qui multus in aliqua re est, de qua locutione vide Casaub. ad Theophr. Charact. p. 187. Sic dicimus, Habitare in libris. Cic. 12. Philipp. 112. Hic etiam fautores Antonii, quorum in vultu habitant oculi mei, trilliores videbam. h. e. Quos semper intueor. In rostris. Cic. de Clar. Orat. 305. Diserti quidem C. Varius, C. Carbo, Cn. Pompejus, & ii quidem habitabant in rostris. In foro. Cic. pro Muren. 21. Cum iis, qui in foro habitarent, de dignitate contendas. i. e. Qui in forensi commentatione assidui fuerint. Habitare in oculis. Affertur, ut ex Cic. 4. Att. 18. extr. Sed in codd. emendatis non legitur.

Acenia habitantur Graiis. Virg. 3. Æn. 398.

Jobis habitabitur orbis ultimus. Ovid. 1. Trist. 1. 127.

Apalia habitata raris tectis. Virg. 3. Georg. 340.

Secum habita. Pers. 4. Sat. 52.

Secum habita, ut noris, quam sit tibi curta supellex. i. e. Domi tuæ vivito, ut intelligas, quam tenuis sit tua fortuna. Translatum ab iis, qui in principum familiis agunt & ut vulgo fit, alienis opibus, perinde quasi suis intumescunt, quibus si domi vivendum sit, vix salinum habeant, quod opponant. Haud scio an hoc pertineat, quod scribit M. Tullius in Catone majore, Secum esse, secumque ut dicitur, vivere. Erasim. in Chiland.

HABITATIO, Ætis. f. [*αἰκίω, καπικίω*] Ætus habitandi. Cæsar. 3. ell. Civil. 21. Habitationis merces. Item pro Domo & loco quem habitamus. Columel. lib. 1. cap. 6. Villico juxta jannam fiat habitatio.

abitatio, pro Habitationis mercede. Suet. in Cæsar. 38. Antiquam etiam habitationem Romæ usque ad bina milia nummum, in Italia non ultra quingenos tertios remisit. Sensus est: Cæsar conductoribus qui mer-

cedem pro habitatione solvebant, remisit & condonavit eam pensionem: ut qui Romæ mansionem conductam habebant, his remissio mercedis annuæ fieret usque ad duo milia nummum. Qui vero in Italia per municipia habitarent ex conducto, ut his remitteret mercedem habitationis annuam, usque ad summam quingentorum tertiorum: supra eam summam de suo conductores solverent.

HABITATIONCULA, æ. f. dimin. Hieron. & Salvian.

HABITACULUM, i. n. Idem atque Habitatio. Gell. 5. 14. Habitaculum leonis.

Desiderabatur in Lugd. adscripsit H. St. ex loco Serv. q. V. in LUSTRUM.

HABITATOR, Ætis. m. [*αἰκίτης, αἰκίτης*] Incola. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Non ut incolæ atque habitatores: sed, &c.

HABITATRIX, Ætis. f. Auson. Mosell. 82.

Tu mihi flumineis habitatrix Nais in oris.

HABITABILIS, e. [*αἰκίσιμος*] Cic. 1. Tusc. 45. Tum & habitabiles regiones, & rursum omni cultu, &c. Plin. lib. 9. cap. 10. Habitabiles casæ.

HABESSUS, Lyciæ civitas, quondam sic dicta: deinde Antiphellus, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 27.

H A C

HAC. V. HIC.

HACTENUS, [*μέχρι τῆς δὲ, μέχρι ὧν, μέχρι ἐπιπέδου*] Adv. compositum ex Hac adverbio & Tenus, quod finem significare docet Nonius in hoc verbo: significat autem Hucusque, quasi Usque ad finem. Cic. de Amicit. Hactenus mihi videor de amicitia quod sentire potuisse dicere. Sed hæc hactenus: ne videar, &c. Cic. 13. Att. 21.

Sed hactenus. Cic. 5. Att. 13.

Hactenus ut. Cic. 1. de Divin. 13. Qui hactenus aliquid egit, ut earum rationem rerum explicaret, &c. Idem pro Flacc. 16.

Hactenus arborum cultus, &c. nunc te Bacche canam. Virg. 2. Georg. pr.

Hactenus, disjunctum per tmelin. Virg. 5. Æn. 603.

Hac celebrata tenus.

Hactenus, quoad. Cic. 4. Fam. 3. Hactenus existimo nostram consolationem recte adhibitam esse, quoad certior ab homine amicissimo fieres iis de rebus, quibus levari possent molestiæ tuæ.

Hactenus, quatenus. Ulpian. de In rem verso. l. si pro patre, Si domini debitor sit servus, & ab alio mutuatus ei solverit, hactenus non vertit, quatenus domino debet.

Hactenus si. Africanus in l. quod vulgo. D. pro emptore, Hactenus verum esse ait, si nullam justam causam ejus erroris emptor habeat.

Hactenus, ut. Suet. in Neron. cap. 40. Cænarum quoque tempore interpellatus tumultuosioribus litteris, hactenus excanduit, ut malum iis qui desissent minaretur. h. e. Non ultra, sive non gravius excanduit, quem ut minaretur, &c.

Hactenus tamen, ut. Celsus de usufructu. l. Hactenus tamen, ut facta tecta habeat, si qua tamen vetustate corruissent, neutiquam cogi reficere.

H A D

HADRANITANI, Siciliae populi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 8.

HADRIA, æ. m. [*Ἀδρία*] Sinus maris, sive ipsum mare Adriaticum. Lucan. lib. 5. 614.

— sonat Ionio vagus Hadria ponto. V. ADRIA.

Hadria, æ. f. Oppidum prope Ferrarium, nunc demerit, ad XXXV lapidem. At vulgo dicitur, quod Adriatico mari nomen indidit.

HADRIANUS Imp. sive ut aliquando scribitur, ADRIANUS. q. V.

HADRIANUS, a, um. Adj. ut, Amphoræ Hadrianae. Plin. 35. 12.

Hadriani maris. Cic. in Pison. 92. Ager. Liv. 22. 9.

HADRIANALIS, e. Adj. Inscr. apud Fabrett. p. 454.

HADRIA TICUS, ut, Adriatico mare. Flor. 1. 15.

HADROBULUM, i. n. [*ἄδρωβουλον*] Gummi genus. Plin. lib. 12. cap. 9. de bdellio loquens, Nigrum vero, & in offas convolutum, hadrobolum vocant.

HADROSPHERUM, i. n. Nardi genus. Plin. 12. 12. Ab amplitudine hadrosphaerum vocatur majoribus foliis. V. Auct. Periplus maris Erythr. qui eadem de melobathro, quæ Plin. in h. l. de Nardo.

H Æ B

HÆBUDRS, [*Αἰβυδῆς*] Insulæ sunt. Solinus, A Calydoniæ promontorio Thulen petentibus, bidui navigatio est. Excipiunt Hæbudes insulæ quinque numero. Et paulo post, Secundam a continenti stationem euntibus Orcades præbent, quæ ab Hæbudibus porro absunt septem dierum, totidemque noctium cursu. Hæc Solinus, cap. 35.

Hæc, femininum ab Hic. Vide suo loco.

H Æ D

HÆDILE. V. HÆDUS.

HÆDUI, [*Ἀἰδύοι*] V. HÆDUI.

HÆDUS, i. m. [*ἡδύς*] Animal ex capra genitum. Virg. 1. Eclog. 23.

Sic canibus catulos similes, sic matribus hædos. Quidam δὲ ἡδύων derivant, id est testiculis. Alii Hædum dictum volunt, quasi Fædum, lingua Sabina, in qua f littera in aspirationem vertitur, & per æ scribitur, sed falso. V. Varro 4. de L. L. cap. 19. Schurtzff. & Cellar. testibus, Codd. antiquissimi semper per æ non æ. Cic. de Senect. 56. Villaque tota locuples est, abundat porco, hædo, agno, gallina, lacte, caseo, melie. Idem 2. de Nat. Deor. 110.

Idorus Edus ab Edo, ridicule, inquit Despauterius. 486. H. St. V. Idor. 12. 1.

Grege hædorum. Virg. 2. Eclog. 30.

Petuli hædi. Virg. 4. Georg. 10.

Tenero lascivior hædo. Ovid. 13. Met. 191.

Hædi prid. Non. Oct. oriuntur vespere, Aries medius occidit. Columel. lib. 11. cap. 2. Hic Sidus est caeleste.

HÆDULUS, i. m. [*ἡδύλον*] dimin. Juven. 11. Sat. 65.

Et Tiburtino veniet pinguis agro Hædulus.

HÆDILLUS, i. [*ἡδύλλον*] Idem. Plaut. Afin. 3. 3. 77.

Dic igitur me tuum passerulum, gallinam, coturnicem, Agnellum, hædillum me tuum dic esse, vel vitellum.

HÆDILE, is. n. [ἡδύλοσ] Stabulum hædorum. Hor. 1. Carm. 17. 8.
Nec virides metuunt colubros,
Nec martiales hædilia lupos. Haeduleæ. Bendl.
HÆDINUS, a, um. Adj. [ἡδίνος] Quod est ex hædo. Cic. pro Mu-
ren. 75. Atque ille homo eruditissimus ac Stoicus stravit pelliculis hæ-
dinis lectulos Punicanos.
Hædinum coagulum. Varro 2. de R. R. cap. 11.

H Æ M

HÆMACHATES, Lapis sanguinei coloris. Plin. lib. 37. cap. 10.
HÆMANTHINUM [ἡμάνθινον] vitrum. Plin. lib. 36. cap. 26. Fit &
tincturæ genere oblidianum, ad escaria vasa & totum rubens vitrum,
atque non translucens, hæmanthinon appellatum.
HÆMATITES, æ. m. [ἡματίτης] Lapidis genus, ruboris sanguinei.
Plin. 37. 10. & Solin. 43.
HÆMATOPUS, Avis cum cruribus sanguineis seu ad instar sanguinis
rubris. Plin. 10. 47.
HÆMORRS, Lyciæ mons est, ut scribit Pomponius Mela lib. 1. 15.
HÆMON. V. ÆMON. **HÆMONIA**. V. ÆMONIA.
HÆMORRHAGIA, æ. f. [ἡμorrhαγία] Sanguinis profluvium. Plin.
23. 7. Folia ejus trita illita hæmorrhagiam sistunt.
HÆMORRHOIS, ÿdis. f. [ἡμorrhοίς] Genus serpentis pestiferum, a flu-
xu sanguinis ita appellatum. Hujus morfu sanguis omnis a corpore
fluit, nec filii potest. Lucan. lib. 9. 709.
— ingens hæmorrhois explicat orbes. Ibid. 806.
Impressit dentes hæmorrhois aspera Tullo, &c. Plin. lib. 20.
cap. 20. Sagittarum venena, & serpentium hæmorrhoidum & preste-
rium restringi. Plin. lib. 23. cap. 1. sect. 17. Mustum serpentibus ad-
versatur, maxime hæmorrhoidi & salamandræ.
Hæmorrhoidas etiam vocamus Genus morbi, quum ora venarum juxta
anum, tanquam ex quibusdam capitulis turgent, & sanguinem fun-
dunt: quod & in ore vulvæ feminarum incidere consuevit. Hæc Per-
ottus, fere ex Cels. 6. 18. adde Plin. 22. 7.
HÆMORRHOICUS, a, um. Adj. Firmicus lib. 3. cap. 3. Saturnus laten-
tes corporum dolores indicit. facit enim hæmorrhoidicos, aut nervorum
dolore contractos. Si vero in hoc loco vespertinus fuerit, fistulas circa
podicem facit, & simili modo hæmorrhoidicos. adde 3. 15.
HÆMUS. V. ÆMUS.

H Æ R

HÆREDITAS, &c. V. HÆRES.
HÆRES, hæsi, hæsum, [ἡρῆσαι, ἡρῆσαι, ἡρῆσαι] Ære. proprie est
Alicui rei arte insidere & conjunctum esse. Virg. 2. Æn. 442.
Hærent parietibus scæle. Ter. Eun. 5. 6. 7. Perii: lingua hæ-
ret metu.
Aspectu conterritus hæsit. Virg. 3. Æn. 59.
Attonitis hætere animis. Virg. 5. Æn. 529.
Criminibus repetundarum hærebant. Tacit. 4. Ann. 19.
Obtutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Æn. 499.
Amor hæret. Ovid. 3. Met. 395.
Ferrum hæsit in corpore. Virg. 11. Æn. 864.
Fides illa hæsit animis. Ovid. 2. Fast. 498.
Vox faucibus hæsit. Virg. 2. Æn. 774.
Circa aliquid hætere. Quintil. lib. 1. cap. 7. Non obstant hæ disci-
plinæ per eas euntibus, sed circa illas hærentibus.
In amplexu hæsit. Ovid. 1. de Pont. 9. 19.
In armo hæsit. Ovid. 3. Met. 223.
In complexu alicujus hætere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
In equo hætere. Cic. pro Deiot. 28. Itaque Deiotarum quum plures in
equum sustulissent, quod hætere in eo fenex posset, admirari solebamus.
In iniquitatibus hætere. Cic. 7. Verr. 23. Cogitate in his iniquitatibus
unum hæsisse Apronium, ceteros profecto multos ex his incommodis
pecunia se liberasse.
In mala pugnis hæret. Ter. Adel. 2. 1. 16.
Cave nunc jam oculos a meis oculis quoquam demoveas tuos,
Ne mora sit, si innuerim, quin pugnis continuo in mala hæreat.
i. e. Infigatur lenoni.
In medullis ac visceribus populi hæcere. Cic. 1. Philipp. 36. O beatos
illos, quum adesse ipsis propter vim armorum non licebat, aderant
tamen, & in medullis Pop. Rom. ac visceribus hærebant.
In memoria hætere. Cic. 4. Acad. 2. Credo quod hærebant in memo-
ria quæcunque audierat aut viderat.
In sermonibus omnium hærebit memoria. Cic. 4. in Catil. 22. Quod
ego vestro bonorumque omnium auxilio, memoriaque tantorum peri-
culorum: quæ non modo in hoc populo qui servatus est, sed in omnium
gentium sermonibus ac mentibus semper hærebit.
In oculis hætere. Cic. 13. Philipp. 5. Hi in oculis hærebunt, & quum
licebit, in faucibus.
Pectore hærent infixi vultus verbaque. Virg. 4. Æn. 4.
In scuto objecto hærent tela, i. e. Infixa sunt. Liv. lib. 2. 10.
In te omnis hæret culpa. Ter. Hec. 2. 1. 32.
Sola hic fuisti, in te omnis hæret culpa sola, Soffrata.
In terga hætere. Liv. 1. 14. Hærens in terga Romanus.
In visceribus hærent mihi. Cic. 6. Att. 1.
Crimen hæret. Cic. pro Cœl. 14. Nec Catilinæ familiaritatis crimen
hæreat. Idem 5. Verr. 106. Utrum enim horum dixeris, in eo culpæ
crimen hærebit.
Injuria hæret. Cic. 6. Fam. 5. Neque potest hætere in tam bonis ci-
vibus tam acerba injuria.
Peccatum hæret huic, & in hoc. Cic. pro Rosc. Com. 17. Potest hoc
homini huic hætere peccatum? Idem 1. de Divin. 30. Ut peccatum
hæreat non in eo qui monuerit, sed in eo qui non obtemperavit.
Turpitude hæret illa in Repub. Cic. pro Sexr.
Hætere alicui, Adhætere. Suet. de Clar. gramm. 14. pr. Curtius Ni-
cia hæret Cn. Pompejo & C. Memmio.
Hæret nobis illud: h. e. Illud semper in mente habeamus. Plin. lib.
10. Epist. 21. extr.
Hætere pertinaciter. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Hætere in salebra dicitur oratio. Cic. 5. de Fin. 84. Proclivius currit
oratio, venit ad extremum, hæret in salebra. Tractum a venatori-
bus: qui quum in loca confragosa inciderunt, insistere coguntur.
Hærens ad. Cic. 2. de Nat. Deor. 135. Linguam autem, ad radices
ejus hærens, excipit stomachus.
Hætere apud meretricem, pro Eam perditæ amare, Non posse ab
ea disjungi. Plaut. Epid. 2. 2. 7. Ter. Adel. 3. 3. 49. Optime est:
metui ne hæreret hic.
In jure hætere, ac Prætorum tribunalibus. Cic. 1. de Orat. 173. h. e.
Assiduum esse, neque illinc dimoveri.
In parte aliqua hætere apud aliquam. Ter. Eun. 5. 9. 25.
In scribendo hætere. Cic. 13. Att. 39. Romam, ut censes, veniam,
sed invitus: valde enim in scribendo hæreo. i. e. Totus in scribendo
sum. Scriebat autem Quæstiones Tusculanas.
In urbe diu hæreo. i. e. Maneo, nec inde discedo. Plin. 1. Epist. 22.
Hætere aliquando ponitur pro Dubitare, & ancipitem esse, quoniam
qui in aliqua re dubitant, non moventur, & ideo hætere ac suspen-
si esse videntur. Cic. 4. Acad. 14. Et tamen isti physici raro admodum,
quum hærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitati. Ter.
Phorm. 5. 7. 70. Atar nisi mihi prospicio, hæreo.
Hætere in. Cic. 3. de Nat. Deor. 62. In multis enim nominibus hæ-
rebitis. Idem 13. Att. 38. Valde enim in scribendo hæreo.
Hæret hæc res. h. e. Dubia est. Plaut. Amph. 2. 2. 182. Proverbiali-
ter dictum, quum quid occurrit dubium & non liquidum. Tractum
a locis difficilis transitus: quibus quum applicuimus, nescimus quid
faciamus, & hærentes illis dubitamus qua transeundum sit. Idem
Pseud. 1. 5. 8. Occisa est hæc res, hæret hoc negotium. conf. Tacit. 6.
Ann. 21. 4.
Aqua hæret. Cic. 3. Off. 118. Dicit ille quidem multa multis locis,
sed aqua hæret, ut ajunt. Significat Cicero Epicurum parum secum
in disputando constare. Translatum apparet, vel a fluitantibus, qui
vado delituti, huc atque illuc jaçantur: quoque magis se commo-
vent, hoc majore periculo laborant, vel certe ab oratorum clepsydra:
ut eum in aqua hætere dicamus, qui se distillata jam aqua, tamen e
causa non potest expedire. Cic. 1. Q. frat. 2. Quod Idibus & postri-
die fuerat dictum de agro Campano actum iri, non est actum. In hac
causa mihi aqua hæret. Incertum utrum significet, eam actionem in-
tegram sibi relinquere, an causam esse inextricabilem. Erasmus.
Si hic terminus hæret, i. e. Si hoc est immutabile. Virg. 4. Æn. 614.
HÆRENS, Partic. [ἡρῆσας] ut Alte terminus hærens. Lucret. lib. 1. 78.
Hærentes litore naves. Hor. 2. Serm. 3. 205.
Hærens corona crinibus. Idem 1. Carm. 32. 10.
HÆSÜRUS, [ἡσῦρος] aliud Partic. ut Fides hæfura in omne tempus.
Ovid. 3. Trist. 4. 36.
HÆRESCO, Ære. Idem quod Hætere. Lucret. lib. 2. 476.
Inquit enim supra tetri primordia viri
Aspera: quo magis in terris hærescere possunt. Paulin. Nolan.
Carm. 10. ad Auson. 267. fixumque hærescere cordi.
HÆROR, oris. m. Val. Max. 9. 12. ext. 8. Anacreontem unius grani
pertinacior hæror absumpsit. Ita Barthius. al. Humor.
HÆSÏTO, [ἡσῖτος] Ære. Frequent. Dubitare, timere,
titubare. Cic. 2. de Fin. 18. Aperiendum est igitur quid sit voluptas:
quam si explicavisset, non tam hæsitaret.
Hæsitare & cunctari. Cic. 2. in Catil. 13. Quum hæsitaret, quum cun-
ctaretur, quæsiivi quid dubitare proficisci eo, quo jam pridem parabat.
In eodem hæsitans luto. Ter. Phorm. 5. 2. 15. In eos competit, qui sic
implicantur negotio cuiuspiam, ut se nequeant extricare. A viatoribus
translatum, qui simul atque in lutum inciderint, quum alterum pe-
dem copantur educere, altero altius immerguntur. Erasmus.
Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. 52. Dubitant, hæsitant, revocant
se interdum.
Hæsitare lingua. Cic. 1. de Orat. 220. Sed sunt quidam, aut ita lin-
gua hæsitantes, aut ira voce absonti, &c.
Hæsitare in. Cic. 1. de Orat. 40. Carbo hæsitans in majorum institu-
tis, rudis in jure civili.
Hæsitat frumentum in vadis. Liv. 2. cap. 5. Ita in vadis hæsitantis
frumenti acervos sedisse illitos limo.
HÆSITANS, Partic. Plin. 10. Epist. 30. Rogo, Domine, consilio
me regas hæsitantem. Cic. 1. Acad. 2. Non multum hæsitans respon-
debo. Idem 1. de Orat. 25.
HÆSITANTIA, æ. f. [ἡσῖτάνεια] idem quod Hæsitatio.
Hæsitantia linguæ. Cic. 3. Philipp. 16. Qui propter hæsitantiam lin-
guæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.
HÆSITABUNDUS, Plin. 1. Epist. 5. ad Voconium, Hæsitabundus, in-
quit, interrogavi, non ut tibi nocerem, sed Modesto. i. e. Cuncta-
bundus & dubius quid responderet.
HÆSITATIO, ðnis. f. [ἡσῖτάνησις] Dubitatio. Cic. 2. de Orat. 202.
Qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum?
Idem 3. Fam. 12. Noli ignoscere hæsitationi meæ.
HÆSITATOR, oris. m. [ἡσῖτάνησις] Plin. lib. 1. Epist. 11. ad Tran-
quillum, Sum & ipse in edendo hæsitator. Sidon. 9. Epist. 13. Ut
me ejus edendi diutius non possit habere hæsitatorem.
HÆRES, ædis. c. [ἡρῆσιν] Notæ significationis. ab Hærendo di-
citur: quod qui hæres est, hæret: h. e. proximus est ei cujus est
hæres. Licet quidam Herodem dictum putent ab Hero, quod domi-
nus fiat bonorum quæ ad eum perveniunt. Apud veteres enim, hæres
dominus dicebatur, auctore Festo. Plaut. Men. 3. 2. 12.
Abtuli hanc, cujus hæres nunquam erit post hunc diem.
Hæredis appellatione, Omnes significari successores credendum est,
etsi verbis non sunt expressi, inquit Ulpianus.
Hæres ex affe, Qui totam hereditatem capit; Hæres ex parte, Qui
portionem tantum. V. Tacit. 2. Ann. 48. & J. C. & Alex. ab Alex.
1. 1. vel Lex. Pitisc. & f. l. as.
De Hæredibus Extraneis, Fiduciariis, Institutis ac Substitutis V. idem
Lex.
Alienior hæres. V. ALIENUS.
Avidus hæres. Hor. 2. Serm. 3. 151.
Aviti nominis hæres. Ovid. 6. Met. 239.
Criminis alicujus hæres. Ovid. 3. de Arte Am. 459.
Indignus hæres. Hor. 3. Carm. 24. 62.

Facere hæredem, dicitur is qui moritur quum testamento facto ejus res in alienam potestatem redeunt. Cic. 12. Fam. 26. pr. Q. Turius, &c. hæredes fecit similes sui, Cn. Saturninum, Sex. Aufidium, &c.

De sententia propinquorum aliquem facere hæredem. Cic. 3. Verr. 27. In his nuper Annia ea de multorum propinquorum sententia pecuniof mulier, quod censâ non erat, testamento fecit hæredem filiam.

Ex deince hæredem facere. Cic. pro Cæcin. 17. Testamento fact mulier moritur, facit hæredem ex deince, & semantia Cæcinam, x duabus sextulis M. Fulcinium libertum superioris viri.

Factitare hæredem. Cic. 2. Philipp. 41. Quem palam hæredem sæper factitarat, ne nomen quidem perscripsit.

Instituere hæredem. Cic. 1. de Orat. 180. Qui esset secundum iustum & natum & mortuum hæres institutus.

Institutus hæres, pro Substitutus. Cic. in Brut. 194. Quum hoc probare vellet, M. Curium, quum ita hæres institutus esset, si pupillus ante mortuus esset, quam in suam tutelam venisset, pupilo non nato hæredem esse non posse. Institutus, i. e. Substitutus. Hæres enim instituti dicuntur primo gradu, substituti secundo vel tertio. Vide paulo post, Substituere hæredem. At hic pupillus erã hæres institutus, M. Curius substitutus. Sed Cicero noluit hanc distinctionem servare, sed dicere, hæredem secundum instituere. Itaque hoc loco sic interpretandum est, hæres secundum institutus.

Instituere hæredem omnibus bonis, pro Omnium bonorum. Plin. lib. 7. cap. 36. P. Catienus Philotimus (al. Plotinus) adeo patronum dilexit, ut hæres omnibus bonis institutus, in rogum ejus se jaceret. Sic Cic. 3. Verr. 104.

Instituere aliquem secundum hæredem. Cic. 13. Fam. 61.

Movere hæredes. V. MOVRO.

Nuncupare hæredem. Suet. Claud. cap. 4.

Relinquere hæredem testamento. Cic. pro Quint. 14. Hæredem testamento reliquit hunc P. Quintium.

Scribere aliquem hæredem. Cic. 1. de Orat. 175. Possitne patetorum bonorum ex hæres esse filius, quem pater testamento neque hæredem, neque ex hæredem scripsisset nominatum.

Successeit hæres. Cic. 2. Philipp. 62. Nondum in Cn. Pompeji laum, multorumque aliorum qui aberant, repentinus hæres successeerat Sum. ut, Hæredem esse alicui. Cic. pro Cluent. 40. Aviam uam, Oppianic, Dineam, cui tu es hæres.

Substituere hæredem. Modest. l. 1. D. De vulgari & pupillâ substitutione, Hæredes aut instituti dicuntur, aut substituti. Instituti, primo gradu: substituti, secundo vel tertio. Idem l. quarta, Si pater duos filios impuberes hæredes instituit, eosque invicem substituit: in utrumque casum reciprocã substitutionem factam videri, divus Pius constituit. Ulpian. l. Qui liberis. eod. tit. Nisi mihi proponas militem esse, qui substituit hæredem hac mente, ut ea sola elit ad substitutum pertinere, quæ a se ad institutum pervenerunt. Pomponius ibid. l. Quo gradu hæres liberis substituat, nihil interst. Et Julianus, l. Quidam testamento Proculo ex parte quarta, & Quietum ex parte dimidia & quarta hæredem instituit. Deinde Quirto Florum, Proculo Sotiam hæredes substituit. deinde si neque Florus, neque Sotia hæredes essent: tertio gradu ex parte dimidia & quarta coloniam Lepitanorum, ex quarta complures hæredes substituit in plures quam tres uncias. Vide paulo post, Secundi hæredes.

Secundi hæredes, Secundo loco instituti, & substituti. Cic. pro Cluent. 32. Memoria teneo, Milesiam quãdam mulierem, quum essem in Asia, quod ab hæredibus secundis accepta pecunia partum sibi ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis esse damnatam. Boethius in commentar. in Topica Cic. lib. 2. Secundus hæres, inquit, dicitur, qui hæredi instituto substituitur: veluti si quis filium instituat hæredem, scribatque, Si filius intra pubertatem decefferit, nepotem vel quemlibet alium hæredem esse oportere.

Hæredes arboris, pro Surculis vel ramis. Plin. lib. 16. cap. 37. Cæsæque densius innumero hæredes profint. De falice.

Hærem, pro Hæredem. Nævius Gymnasticò,

Atque meis bonis omnibus ego te hærem faciam. Nonius.

HÆREDITAS, Ætis. f. [κληρονομία] Nihil aliud est quam Successio in niverfum jus, quod defunctus habebat. Et ideo hoc nomine etiam annosa hæreditas continetur, dividiturque in duodecim uncias, quæ his appellatione continentur. V. ASSIS. Hæc ex Cajo Jurisconf. l. ihil aliud. Et Pomponio, l. hæreditatis: titulo, De verb. signific. : Ulpian. De hæredibus instituentis l. Servum.

Hæreditate venire bona dicuntur, Quæ jure hæreditario alicui obveniunt. Cic. 2. de Invent. 84.

Hæreditas est pecunia quæ morte alicujus ad quempiam pervenit ju-e, &c. Cic. in Topic. 29.

aduca hæreditas. Cic. 10. Philipp. 11. V. CADUCUS.

iculenta atque magna hæreditas. V. LUCULENTUS.

ffertissima hæreditas. V. OFFERECIO.

tu capta hæreditas. V. CAPIO.

ncipere hæreditatem. Quintil. lib. 6. cap. 3.

lite hæreditatem. V. ADRO.

tingere hæreditatem. V. ATTINGO.

vertere hæreditatem, pro Auferre, eripere, & detorquere. Cic. 12. Fam. 25. Ne patiari Erotem Turiuam Q. Turiu libertum, ut adhuc ecit, hæreditatem Turianam avertere.

perere hæreditatem. Cic. pro Cæcin. 102.

ernere hæreditatem. V. CERNO.

nssequi hæreditates. Nepos 25. 21. 1.

cludere hæreditate. Cic. pro Cluent. 31. Mulierem, ne partu ejus hæreditate paterna excluderetur, necavit.

rire hæreditatem. Cic. 1. de Lege Agr. 8.

stinere hæreditatem. Cic. 13. Fam.

venit hæreditas. V. OVENIO.

bcurare hæreditates. Cæf. 2. Bell. Civil. 18.

ddere hæreditatem. Cic. 2. de Fin. 58.

nerere hæreditatem. Cic. 13. Att. 46.

adere hæreditatem. Cic. 1. Off. 121.

nit ab aliquo hæreditas alicui. Cic. 3. Verr. 27. Mihi hæreditas a propinquo venit.

ncare in partem hæreditatis. Cic. pro Cæcin. 12.

Hæreditas sine & cum sacris, quid sit exponit Boxhorn. ad Plaut. p. 216. 45. V. Fest. in Sine sacris hæreditas.

In gnit. plur. Hæreditatum pro Hæreditatum occurrit in Inscript. apud Fabrett. p. 99. LIBRARIO EX NUMERO RATIONIS HÆREDITATIVUM VIXIT. conf. Lips. Antiq. Lect. 5. 1.

Hæreditas gloria. Cic. 1. Off. 78. Optima autem hæreditas a patri-butraditur liberis, omnique patrimonio præstantior, gloria virtutis, reitque gestarum.

HÆREDIUM, i. n. [χρῆδίων] Parvum prædium. Festus. Varro 1. de R. l. cap. 10. Bina jugera, quot a Romulo primum divisa dicebantur virum: quæ quod hæredem sequerentur, hæredium appellarunt. Plin. lib. 9. cap. 4. conf. Non. 1. 301. & Nepos 24. 1. 1.

HÆREDIOLUM, i. n. [χρῆδιδιον] Parvum hæredium. Columel. lib. 1. cap. 1. Quintius Cincinnatus obsessi Consulis & exercitus liberator, ab ratro vocatus ad Dictaturam venit: ac rursus fascibus depositis, quo festinantius victor reddiderat quam sumpserat imperator, ad eosdem javencos & quatuor jugerum avitum hærediolum rediit. Hærediom avitum dicit, quod nos hodie proprium vocamus. Apul. Flor. 2. Hærediolum sterile. Aufon. Edyll 3. pr.

Salve hærediolum, majorum regna meorum.

HÆREDIPETA, æ. m. Captator hæreditatis. Petron. cap. 124. Incidimus in turbam hæredipetarum. conf. cap. 125. adde Cic. Parad. 5. & Hor. 2. Epist. 2. 176.

HÆREDITO, Ære. pro Hæredem esse, apud Ecclesiasticos, præcipue Vulg. Interpr. cum reddit κληρονομῆν.

HÆREDITARIUS, a, um. Adj. [κληρονομικός] Ad hæreditatem pertinens. Cic. 6. Verr. 71. In istius lenonis turpissimi domo, simul cum ceteris Chelidonis hæreditariis ornamentis, Capitolii ornamenta ponentur?

Avectio hæreditaria constituta. Cic. pro Cæcin. 13.

Controversia hæreditaria. Cic. ad Brut. 6.

Lites hæreditariæ. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Nomen hæreditarium. Cic. in Somn. Scip. 2. Eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes adhuc a nobis hæreditarium.

Quæstura hæreditaria. Cic. 5. Verr. 11. Iterum gessit hæreditariam quæsturam cum Dolabella: magnam pecuniam avertit.

Regnum hæreditarium. Plin. lib. 6. cap. 22

Res adventitia atque hæreditaria. Cic. 3. Verr. 126.

Servus hæreditarius. Paulus in l. 1. §. Item acquirimus. D. de acquir. possess. Molestis hæreditariis implicari. Ulpian. in l. Apud Cels. §. Siquis ex uncia. D. De doli mal. except.

HÆRESIS, is. f. [αἵρεσις] Græca dictio, quæ Opinionem firmatam de aliquo dogmate significat: quales sunt quæ hodie Sectæ dicuntur. Cic. in præf. Parad. Cato autem perfectus (mea sententia) stoicus, & ea sentit quæ non sane probantur in vulgus: & in ea est hæresis, quæ nullum sequitur florem orationis. De secta Stoicorum. Hæreses dicimus Habitus animorum, & instituta Philosophiæ circa disciplinam, ut auctor est Servius in 10. Æn. Hæc ex Sudæo. Cic. 14. Att. 15. De hæresi Vistorina, & de Pheronum more Puteolano risisse me fatis, nihil est necesse rescribere. Idem 15. Fam. 16. Postulabimusque ex qua hæresi vi hominibus armatis dejectus sis, in eam restituare.

HÆSITO, Ære. V. HÆRRO.

HÆFNIA, æ. f. Daniæ metropolis. Germ. *Copenhagen*.

H A G

HAGA COMITIS, Præcipuus Belgarum locus, ubi totius Belgii fœderati comitia habentur.

HAGIÖGRÄPHUS, i. m. [ἁγιόγραφος] Scriptor sacer. Hieron. 1. Epist. 12.

HAGIÖGRÄPHA, orum. [ἁγιόγραφα] Scripta sacra, post Legem & Prophetas. V. Hieron. Epist. 106. & 110. Suiceri Thef. v. γραφῶν.

HAGIOS, [ἅγιος] Latine dicitur Sanctus.

HAGNOS, [ἁγνός] Latine Purus, & castus: quod sit hostia pura, & immolationi apta.

HAHA, [ἄ ἄ] Interjectio. Sen. 4. Nat. Quæst. Haha jubes me cum Luxuria litigare.

H A L

HALA. V. AHALA.

HALIAGOBAS, quasi ἅλα ἀγοβάς, Convicii nomen apud Plaut. Pœn. 5. 5. 34.

HALALCOMENE, & **HALALCOMENE**, [ἁλαλομένη] Strab.] tam sing. quam plur. num. five **HALALCOMENIUM**. [ἁλαλομένην Steph.] Civitas in Bœotia. V. Hermolaum in Plin. lib. 4. cap. 7. conf. Stat. 7. Theb. 330. & supra **ALALCOMENE**. Quæ verior scriptio videtur. Apud Plin. Halcyone ex MSS. Hard. q. V.

HALCEDONIA. V. ALCEDONIA.

HALCYONE, es. f. & **HALCYON**, ðnis. c. [ἁλκυόν] Ceyx, inquit Servius, filius Luciferi, habuit uxorem Halcyonem: a qua quum prohibitus, islet ad consulendum Apollinem de statu regni, naufragio perit. Cujus corpus quum ad uxorem delatum fuisset, illa se præcipitavit in pelagus. Postea miseratione Tethyos & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quæ Halcyones vocantur. Sane sciendum est quod quum de muliere dicimus, hæc Halcyone facit, pen. corr. quum de avibus, hic & hæc Halcyon, hi & hæc Halcyones. Iste autem aves nidos faciunt in mari, media hieme: quibus diebus tanta est tranquillitas, ut nihil penitus in mari possit moveri. Inde etiam dies ipsi, Halcyonia nominantur. Hæc Servius enarrans illud Virg. 1. Georg. 399.

Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt

Dilecta Thetidi halcyones. V. Ovid. 11. Met. Fab. 10.

conf. Virg. 3. Georg. 338.

Halcyon avis & Alcedo dicitur. V. ALCEDO. conf. Plaut. Pœn. 1. 1. 143. De hac sic Plin. lib. 10. cap. 32. Dies earum partus, maria quique navigant, novere. Ipsa avis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte majore, tantum purpureis & candidis admixtis pennis, collo gracili ac procerò. Alterum genus earum magnitudine distinguitur & cantu. Minores in arundinetis canunt. Halcyonem videre rarissimum est, nec nisi Veragiliarum ocafus, & circa solstitia, brumamve, nave aliquando circumvolata, statim in latebras abeuntem.

Festinant bruma: qui dies, Halcyonides vocantur, placido mari per eos, & navigabili, Siculo maxime. In reliquis partibus est quidem mitius

mitius pelagus, Siculum utique tractabile. Faciunt autem septem ante brumam diebus nides, & totidem sequentibus pariunt. Nidi earum admirationem habent, pilæ figura paulum eminenti, & perquam angusto grandium spongiarum similitudine, ferro interci non queunt, frangunturque icu valido, ut spuma arida maris. Ne unde confingantur invenitur: putant ex spinis aculeatis: piscibus eim vivunt. Subeunt & in amnes. Pariunt ova quina. Hæc ille. cor. Aristot. Hist. Anim. 5. 8. & Elian. 1. 6.

HALCYONUS, a, um. Adj. [*ἁλκυόνιον*] ut, Halcyonei diesunt a Vergiliarum occasu circa Solstitia Brumamve. Columel. lib. 11. ap. 2. VIII Calend. Martii Sagitta crepusculo incipit oriri, variæ tempestates, Halcyonei dies vocantur.

HALCYONEUS, i. m. [*ἁλκυονεύς*] Nomen viri. Ovid. 5. Me 135.

HALCYONIUM. V. **ALCYONIUM**.

HALEEC, ecis. tam f. quam n. [*ἡλεέως*] Piscis, qui sola aqua ntrit. Plant. Frag. 3. 21. Qui mihi olera cruda ponunt, halec dant. Ubi legendum Halecem, ut conficit versus. Martial. lib. 11. 27.

Cui portat gaudens ancilla paropside rubra

Halecem, sed quam protinus illa voret. Cato de R. R. cap.

58. de pulmentariis familiæ loquens, Ubi oleæ comestæ erunt, halecem & acetum dato. Hic fortasse Hæcem piscium significat, vel pous Pisciculos saxatiles, qui muria conditi, haleces etiam vocabantur.

Halec, Liquamen ex intestinis piscium. Hor. 2. Serm. 4. 73.

— ego facem primus & halec,

Primus & inveni piper album &c.

Putris halec. Martial. lib. 3. 35.

Capparin, & putri cepas halece natantes,

Et pulpam dubio de petasone voras.

HALICŪLA, æ. [*ἡλικίων*] dimin. apud Columel. lib. 6. cap. 8. & lib. 8. cap. 17.

HALĒSA, five **ĀLĒSA**, [*Ἁλαίσα*] ab amne Halefo dicta civitas Siciliae nobilis. Unde

HALĒSĪNUS, a, um. Adj. ut Halesina civitas, quæ sic a Cicerone actione 5. in Verr. 19. appellatur. Siciliae civitates, inquit, multæ sunt, Judices, ornatae atque honestæ, ex quibus in primis numeranda est civitas Halesina: nullam enim reperietis aut officiis fideliozem, aut copiis locupletiozem, &c.

HALĒSUS, [*Ἁλῆσος*] Fluvius & mons Siciliae, non longe ab Ætna, ubi Proserpina flores legisse cum aliis virginibus fertur, cum raperetur a Plutone. Columel. lib. 10. 268.

Et quæ Sicani flores legitis Halesi. Plin. 5. 29.

HALĒSUS, Faliscorum conditor fuit. Ovid. 3. Amor. 13. 31.

Argiva est pompæ faciès. Agamemnone caeso,

Et scelus, & patrias fugit Halesus opes.

Jamque pererratis profugus terraque marique,

Mœnia felici condidit alta manu.

Ille suos docuit Junonia sacra Faliscos;

Sint mihi, sint populo semper amica suo. Meminit ejus &

Horat. conf. Virg. 10. Æn. 422.

HALIA, Marina nympha.

HALIACMON, [*Ἁλιακμων*] Fluvius est Macedoniae, ad quem ducebant quæ volebant candida nasci, ut refert Plin. lib. 31. cap. 2.

HALIÆTUS, i. m. [*ἁλιαίητος*] Genus aquilæ, Falco a nonnullis dicitur, ab aliis Accipiter: alii Nisum vocant. Haliæetus idem valet, quod Aquila marina, *Aigle de mer*. Plin. lib. 10. cap. 3. Haliæetus tantum implumes etiamnum pullos suos percutiens, subinde cogit adverfos intueri solis radios: & si conniventem, humectantemque animadvertit, præcipitat e nido, velut adulterinum & degenerem: illum cujus acies firma contra steterit, educat. Haliæeti suum genus non habent, sed ex diverso aquilarum coitu nascuntur.

Poetæ fabulantur Nisum patrem Scyllæ in Haliæetum conversum fuisse. Ovid. 8. Met. v. 146.

Et modo factus erat fulvis Haliæetos alis. [Alii legunt Halyæetus per y, alii Halyætus, utrumque perperam, & repugnante cum origine vocis, tum codd. etiam Græcorum & Latinorum consensu.]

HALIARTUS, [*Ἁλίαρτος*] Nomen urbis Bœotiae. Strab. lib. 9. Stat. 7. Theb. 274.

HALICA. V. **ALICA**.

HALICACĀBUM, i. n. [*ἁλικάκων*] Herbam vocant, quam alii Solanum, alii Strychnon, alii Vesicariam, quod velicæ & calculis medeatur. Plin. lib. 21. cap. 31.

HALICARNASSUS, i. f. [*Ἁλικαρνασσοῦς*] Cariae civitas, patria Herodoti, Heraclii poetæ, Callimachi socii, & Dionysii historici, qui res Romanas scripsit. Regia olim regum Cariae fuit, ab Alexandro capta, & Adæ reginae Idriei conjugii, quam Pixodorus ejecerat, regenda data, ut Diodorus lib. 17. & Strabo lib. 14. scribunt. conf. Spanh. de Usu Numm. diff. 9. p. 626. fq.

HALICARNASSENSIS, e. &

HALICARNASSUS, a, um. [*Ἁλικαρνασσεύς*] Adj. ut Scylax Halicarnassæus. Cic. 2. de Divin. 88.

HALICARNASSIUS, a, um. [*Ἁλικαρνασσιεύς*] aliud Adj. Nep. 2. 1. 2. Civis Halicarnassia.

HALICASTRUM. V. **ALICASTRUM**.

HALIEUTĪCON, i. n. & **HALIEUTĪCA**, orum. n. [*ἁλιευτικόν*] dicuntur Volumina, in quibus tractatur de piscibus. Plin. lib. 32. cap. 2. Mihi videntur mira & quæ Ovidius prodidit piscium ingenia, in eo volumine, quod Halieuticon inscribitur. conf. Vopisc. Numerian. pr.

HALIEUTĪCUS, a, um. Adj. ut, Boletare halieuticum. Treb. Poll. Claud. cap. 17. V. **BOLETAR**.

HALĪMUS, i. m. V. **ALIMUS**.

HALIPHLOOS, i. f. [*ἁλίφλοιος*] Arbor glandifera. Plin. 16. 6.

HALIPLURUMON, [*ἁλιπλήρμων*] Marinus pulmo, genus piscis apud Plin. lib. 32. cap. 11.

HALIFUS, ūs. m. V. **HALO**, as.

HALIZŌNES, [*ἁλιζώνες*] Populi sunt Paphlagonum, sic dicti, quod undique mari circumdantur. *πυρὸ τῶ ὑπερζαννίδου*, id est circumdari: & *ἁλι*, id est mari. Fortellus

HALLUCINOR. V. **ALLUCINOR**.

HALLUS, i. vel **HALLUX**, ūcis. m. est, ut ait Festus, Pollex pedis, scandens super proximum, dictus a Saliendo. *Νῆων ἀπορμύ* Græce, Latine significat Salire. V. **ALLUS**.

HALMIKĪGĀ, æ. f. Nitri genus. Plin. 31. 10.

ALMYRIDIA, orum. n. pl. [*ἄλμυρίδια*] Plantæ maritimæ. Plin. 19. 8.

ALMÿRŌDES, is. [*ἄλμυρόδης*] Silius. apud Martial. 10. 83. Cidæ

Alis ita dictus putatur. Sed scriberius legit, Hermerotes.

HALO, [*ἅλω*, *ἅλω*] ære. Spirare, vel Odorem emittere. Virg. Georg. 109.

Invitent croceis halantes floribus horti.

alare naribus. Lucret. lib. 2. 847. Ovid. 7. Met. 815.

HALĀRUS, ūs. m. Mart. Capell. 1. p. 4. Halatu pacis feverique. Ion 2. p. 46. Arabicis letari halatibus.

HALĒTO, [*ἅλῆτω*] ære. Sæpe spiritum emittere. Ennius, Sublime iter quadrupedantes flammam halirantes.

HALĪTUS, ūs. m. [*ἅλιτος*] Spiritus. Plin. lib. 9. cap. 7. In aquas

quom penetrare vitalem hunc halitum quis miretur? Flammeus halitus Euri. V. Flammeus in **FLAMMA**.

Efflæ extremum halitum. Cic. 2. Tusc. 22. Ex quodam poeta.

Halitus folis. Columel. lib. 2. cap. 5. Dissectum deinde protinus fumum inarari & obrui convenit, ne folis halitu vires amittat. h. e. Vapore solis & calore.

Halitu terræ, pro Vapore, qui per terræ rimulas fursum ascendit. Plin. lib. 11. cap. 12. Obvio terræ halitu infectus.

Halitus niger. Ovid. 3. Met. 75.

Faucibus exudat gravis halitus. Perf. 3. Sat. 89.

Noxius terræ halitus. Quintil. lib. 7. cap. 3.

HALŌ, ōnis. f. [*ἅλω*] ab Aristotele in Meteoris dicitur, quem nostris modo Circulum, modo Coronam circa lunam dicunt. Sen. 1. Nat. Quæst. 12. Hunc Græci halo vocant, quam nos dicere coronam aptissime possumus.

HALŌ, ōnis. m. Male sobrius. Festus. Elucus significat Languidum & semisomnum: vel ut alii volunt, Allucinatorem & nugarum amatorum: five Halonem, id est hesterno vino languentem.

HALŌNESOS, [*Ἁλόννησος*] Insula est Ægei maris prope Thraciam, nam aliquando omnibus, qui mares erant, cæsis, tantum feminæ testiffæ dicuntur, inquit Pomponius Mela lib. 2. 7.

HALOPHANTA, æ. f. [*ἁλοφάντης*] Hominis genus nequam, inquit Festus, quod ob suenda mendacia miserrima mercede conducitur. Scribendum Halophanta, quasi Omnia mentiens. Plaut. Curc. 4. 1. 2. Halophantam a sycophantam hunc magis dicam nefcio. V. Non. 2. 396 & Turneb. 11. 5. At Dacer. Castig. in Fest. Halophantam mavult *παρὸν ἅλω*, quemadmodum sycophantam *παρὸν τὸ σύκον* fictum esse. And. Alicat. Parerg. Jur. 2. 4. Legit Halophantam, i. e. Honesta loquentem ita Pareus Lex. Crit. p. 161. conf. Rosin. Ant. Rom. lib. 9. p. 730.

HALSACHNE, es. f. [*ἅλως ἄχνη*] Lanugo maris. Plin. [Puto es conjectura in lib. 5. cap. 31. Sect. 36.]

HALSANTHUS. V. **ALOSANTHUS**.

HALSIS, [*ἅλως*, *ἅλως*] f. Latine Captio vel expugnatio dicitur. Suet. in Nron. cap. 38. Hoc incendium e turri mæcenatiana prospectans. latuque flammæ pulchritudine, halosin Ilii decantavit.

HALTER, eris. pl. **HALTĒRES**, um. m. [*ἅλτρον*] Halteres vocantur Plumæ pilæ, massulæve, quibus utraque manu se librabant qui saltu certant, ut certius affilirent. Martial. in Apoph. 14. 49.

Quid pereunt stulto fores haltère lacerti? De Halteribus magna est inter scriptores controversia. Proinde quod ab eis proditum est permittam lectoris judicio. Aristoteles Problematum sect. 5. Quæst. 8. Gaza interpr. Cur laboriosus brachio est, inanem jactasse manum, quam cum lapide? An quod inani jactura brachium quasi convellitur vehementius? nulla enim in re nititur: quemadmodum quum mittit. nulli obdit fulcire se potest. Huic proxime faltans quoque pendulculis suscipi innititur. [Et. *ὁμοίως δὲ τὸ τε καὶ ὁ πέντε λατὸν πῶς, τὸς ἅλτρος*] & qui currit, manus obquatiens se fulsentat. Quam ob rem ille plus prosilit halteres tenens, quam non tenens: lic velocius currit manus obquatiens quam non obquatiens. Idem in lib. de Communi animalium gressu. Quin quætionis (Græce *πέντε λατὸν* dicitur) igitur halteribus utraque manu comprehensis majorem & concitatiozem saltum edunt, quam non comprehensis: & qui currunt, obquatiendis manibus celerius currunt: quoniam in ea divaricatione & explicatione, tum in manus, tum in brachia innituntur. Alcyonius halteres verit Brachialia. Budæus in Annot. in Pandect. Qui autem halmate, inquit, id est saltu certabant, hi halteribus utebantur. sic enim vocabant plumbeas pilas massulasve, quibus utraque manu se librabant, ut certius affilirent. Juven. 6. Sat. 419.

— magno gaudet sudare tumultu, Quum lassata gravi ceciderunt brachia massa. Quem locum si exponit Britannicus: Gravi massa, gravi halterum pondere. nam quæ balnea ingrediebantur, quo facilius sudorem elicerent, ante quam le varentur se exercebant, nunc graviora onera manibus ferendo, nunquam halteres rotando. [V. Schol. ver.] quam rem Sen. optime ostendit Epist. 57. pr. ubi nota tumultuosam luxuriam balnearum, sic dicens: Quot fortiores evercentur, & manus plumbo graves jactant, quum aut laborant, aut laborantem imitantur, gemitus audio, quoties retentum spiritum remiserunt, sibilos & acerbissimas respiraciones. Idem alibi a Lucilio loquens de exercitationibus, Cursum, & cum aliquo ponderis manus motæ. Ergo gravi massa, id est gravi haltère, qui aliud nihil est, quam massa plumbea. Dicitur autem haltère ab *ἅλω*, quod est salio. nam saltantes suscepit halteribus exercebantur. Martialis Halterem facili rotat lacerto. Hæc Britannicus. Cælius Rhodig. lib. 14. cap. 4. Halteres vero, de quibus Martialis, Halteres facili rotat lacerto, & meminit Aristoteles in Quæstionibus encyclicis, alio omnino sunt. Figura erat, circuli dimidium oblongioris, nec rotur dationis absolute: ita prorsum affirmabantur, ut manuum inferi possent digiti, velut per scuti ochma. Cornarius in primum cap. lib. 2. Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos, Videtur inquit, fuisse halteres, massæ ac moles lapidæ, aut ex metallis confate, ansæ ac manubrio addito, quo commode levari possent: quales sunt, quibus ponderum loco publice hodie utimur in valde ponderolis rebus ad libram expendendis. Indicat enim Galen. lib. 2. *ὕμνησιν* exercitium per halteres tale fuisse, ut orgyæ spatio diffiti halteres in unum locum deponerentur, ita ut a stante in medio ipsorum pron attollerentur, dextera manu a sinistra sicis, sinistra vero is qui a dextris, atque sic in proprium locum deponerentur: idque firmato gradus saepe & identidem faciebat, qui sic exercebatur. Hunc autem motum obliquas spinæ partes magis exercere idem testatur. Porro Martialis poeta quum ait, Halteres facili rotat lacerto, videtur rotare dixisse

quod dextera manu a finitris fas halter levaretur, & vice versa: quam idem exercitii genus in Apophoretis rideat, iniquens, 14. 49.

Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti? Exercet melius vinea fossa viros. Deinde recenset Cornarius quæ Budæus & Cælius de halteribus memoriæ tradiderunt, utrumque asserens quid essent halteres ignorasse. Quod autem attinet ad carmen illud hendecasyllabum Martialis toties citatum in nostris codicibus, hodie sic legitur lib. 7. 66. in Philanin,

Harpasto quoque subligata ludit, Et siavescit happe, gravesque draucos Alterno facili rotat lacerto, Et putri lutulenta de palæstra,

Uncti verberare vapulat magistri. Sunt tamen qui pro Alterno legant Alternos: alii Alternis, pro Alternatim. Quem locum exponens Domitius, eos qui Halteres legunt, sibi non placere profectur. conf. Turneb. 28. 28. Hier. Merc. de Arte Gymn. lib. 2. cap. 12. Potter. Archæol. Græc. 2. 21. vel Lex. Pitisc. [Apud Martial. legerim: — gravesque draucis Halteres facili &c.]

ALUS, i. f. [συφύτων περιών] Herba, de qua Plin. lib. 26. cap. 7. Halus autem, quam Galli sic vocant, Veneti Cotoneam, medetur lateri, item renibus, convulsisque & ruptis. Similis est cunilæ bubulæ, cacuminibus thymo, dulcis, & sitim sedans, raræ radicis, alibi alba, alibi nigra. conf. lib. 27. cap. 6. ubi dempto spiritu Alus scribitur. Scrib. Larg. Comp. 83. & not. Rhod. Apulej. de Herb. c. 59.

ALYÆTUS, V. HALYÆTUS. ALYNTIUM, i. n. Multis genus in Sicilia. Plin. 14. 9.

ALYS, yos, yn. m. [ἄλυσ] Paphlagoniæ fluvius maximus: Croesi fato, quod atulisse visus est, nobilis. Notum oraculum est, Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. Quo deceptus, quin regnorum opes expectaret, suas profligavit. V. Cic. lib. 2. de Divin. 115. Al. accus. Halym formant.

Croeso fatalis Halys. Lucan. lib. 3. 272.

Crebro vortice tortus Halys. Ovid. 4. de Pont. 10. 48.

ALYS, Viri nomen. Virg. 9. Æn. 765. Stat. 2. Theb. 574.

H A M

ἄμα, æ. f. Vas aquarium rotundioris formæ, & ventris globosioris, quo ad extinguenda incendia solebant uti. Paulus in l. Nam salutem. §. Sciendum. D. De offic. præfecti, vigil. Sciendum est autem præfectum vigilum per totam noctem vigilare debere, & cœrare calceatum cum hamis & dolabris. Forma intelligi potest e versu Columellæ de cucurbita, — five globosi

Corporis, atque utero nimium que vasta tumescit Ventre leges medio: sobolem dabit illa capacem Narycie picis, aut Actei mellis hymetti, Aut habilem lymphis hamulam. Hamulam tamen in libris Regum interpret pro φιαλη reddidit. Plin. quoque 10. Epist. 42. adversus incendia Hamæ meminit. Apud Juven. 14. Sat. 305. quoque, Dispositis prædives hamis: metu incendiis scriptum existimo. Turneb. conf. Brod. Misc. 10. 15. vel Lex. Pitisc. & f. l. ἄμα.

AMULA, dimin. V. dict. præced. & f. l. AMULA.

ἸΑΜΔΡΥΑΔΕΣ, [Ἰαμαδρυάδης] V. DRYADES. Virg. 10. Ecl. 62. Jam neque Hamadryades rursus, nec carmina nobis Ipsa placent.

Deæ Hamadryades. Catul. in Epithal. Jul. 59. 23. Latine Hamadryades. Ovid. 14. Met. 624.

ἸΑΜΛΥΡΟΣ, i. m. Ferreus harpax, qui liquid in puteum decedit, rapit & extrahit. Isidor. 20. 15.

ἸΑΜΑΤΙΛΙΣ, HAMATUS. V. HAMUS.

ἸΑΜΑΧΑ, æ. f. [Ἰαμαχα] Lat. Plaustrum. Sidus, quod nos Septemtriones vocamus teste Gell. lib. 2. cap. 21. a figura, posituraque ipsa, quia simile plaustrum videtur.

ἸΑΜΑΧΑΓΩΓΑ, æ. m. Qui vehiculis aliquid exportat. ut Hamaxagogæ bonorum. Plaut. Truc. 2. 7. 1. [Forte Hamaxagoge, Ἰαμαχαγωγῆ, f. Ἰαμαχαγωγῆς Ἰαμαχαγωγῆς.]

ἸΑΜΑΧΑΜΠΡΟΣ, Pars est fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus est. Herod. Euterp.

ἸΑΜΑΧΟΒΙΤΗ, arum. m. [Ἰαμαχοβίτης] Populi Sarmatiæ in Europa: qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt, auctore Pomp. Mela lib. 2. 1. Græcis enim Ἰαμαχα plaustrum dicitur. Ptolemæus Hamaxobios nominat. Vadianus Mela interpret, eos esse credit, quos hodie alibi lites Poloni Moscovitas nominant, corrupto vocabulo. Plin. lib. 4. cap. 12.

ἸΑΜΑΧΟΠΟΣ, odis. f. plur. Hamaxopodes [Ἰαμαχοπόδες] Arbusculæ in quibus versantur rotarum axes. Vitruv. 10. 20.

ἸΑΜΑΧΟΣ, ari. Plaustrum trahere. Plaut. Truc. 2. 2. 22.

Ut ego me rui hamaxari mavelim patalem bovem. V. Turneb. dverf. 10. 25.

ἸΑΜΙΛΚΑΡ, V. AMILCAR.

ἸΑΜΙΟΤΑ, V. HAMUS.

ἸΑΜΙΤΕΣ, vel AMMITES, [Ἰαμίτης] Gemma ovis piscium similis, este Plin. lib. 37. cap. 10.

ἸΑΜΜΟΧΡΥΣΟΣ, i. m. [Ἰαμμόχρυσος] Gemma velut auro arenis mixto. Plin. 37. 5. & Solin. cap. 50.

ἸΑΜΜΟΝ [Ἰαμμων] Cognominatus est Iuppiter, quia in arena putatur inventus, quæ Græce hoc nomine Ἰαμμων appellatur: cui cornua finguntur arietis, a genere pecoris inter quod inventus est. Festus.

anum Hammonis. Lucret. lib. 6. 848.

ἸΑΜΜΟΝΙΑΚΟΝ, HAMMONITRUM. V. AMMONIACUM. Et videm rectius sine aspiratione scribi putarim, quod Græcis Ἰαμμων, on aspirato α, arena dicitur.

ἸΑΜΜΟΝΙΟΝ, i. n. Coloris genus tendentis in subrufum. Varro de R. lib. 1. cap. 2. Nuncubi hic vides citrum aut aurum? num mium aut hammonium? num aliquod emblema, aut lithofroton? Ex iusto codice legitur Armenium.

ἸΑΜΟΤΡΑΧΟΝΕΣ, V. HAMUS.

ἸΑΜΟΣ, i. m. [Ἰαμοστρον] Instrumentum quo capiuntur pisces. Plaut. ich. 2. 1. 17. Arundinem fert, sportulamque, & hamum piscarium. Vol. II.

Adunci hami. Ovid. 13. Met. 934.

Angulosus hamus. Macrobi. 7. Saturn. cap. 3. Catenatus hamus. V. CATENA.

Cervos dedit unguibus hamos. Ovid. 11. Met. 342.

Fallax hamus. Ovid. 2. de Pont. 7. 79. Occultum decurrit piscis ad hamum. Hor. 1. Epist. 7. 74.

Opertus hamus. Hor. 1. Epist. 16. 51. Unci hami. Ovid. 15. Met. 476.

Ducere piscem hamo. Ovid. 19. Epist. 13. Excipere hamo. Cels. lib. 7. cap. 5. Hic est Hamulus, instrumenti chirurgici.

Hamum vorat, meus est. Plaut. Curcul. 3. 61. Hamum, quidam a Græco deductum putant. nam Græci ἄμματα dicunt ligamenta.

Hamus etiam Catenam significat. Virg. 3. Æn. 467. Loricam confertam hamis, auroque trileicem. Ubi Servius, Hamis aureis, per Endyadin. Hamis autem, Catenis significat.

Hamus, Instrumentum ferreum, quo divitum arcæ nummarie obsequuntur, ne res facili apertu furripiatur. Juven. 14. Sat. 305. Dispositis prædives hamis vigilare cohortem. conf. ἸΑΜΑ.

Hamus, Aliud instrumentum ferreum, quo pectitur linum. Plin. lib. 19. cap. 1. Et ipsa tamen pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorticetur. De stupa.

Hami ferrei, meminit Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 73. Sed in alio usu. Ante hæc (inquit) taleæ, pedem longæ, ferreis hamis infixis, totæ in terram infodiebantur: mediocribusque intermissis spatiis, omnibus locis disterebantur, quos stimulos nominabant.

HAMULUS, dimin. [ἄμυλον] Plaut. Stich. 2. 1. 17. Fert humulum piscarium. Al. Hamum.

Hamulum Celsus vocat Uncinum, quo medici chirurgi pterygion ex ocululo eximunt. V. lib. 7. cap. 7. §. 4. Idem lib. 5. cap. 7. 9. Specillo auriculario protrahendum est, aut hamulo retuso. Inde Hamularii, Fures dici possunt. Budæus.

Hamulis oras plagæ reducere. Cels. lib. 7. cap. 31. Vitaturque, ne plagæ ipsius oræ adurantur, quas reducere hamulis facile est.

HAMO, æ. f. Claud. lib. 2. in Ruff. 358. Flexilis inducili hamatur lamina membris. Al. Animatur.

Petron. cap. 5. tralate, Artis severæ siquis hamat effectus. ex Conjectura Scaligeri. [Tentant varie. Ego Havel legendum puto. i. e. Concupiscit.]

HAMATUS, a, um. Partic. [ἄμυματος] Hamo, vel unco instructus & munitus. Cic. 4. Acad. 522. Hamatis uncinatisque corpusculis.

Hamata inter se & perplicata corpora. Lucret. lib. 2. 467. Arundo hamata. Ovid. 5. Met. 384.

Munera hamata, quæ ita dantur, ut alia subinde ad se dona alliciant. Plin. lib. 9. Epist. 30. Hos ego viscatis hamatisque muneribus non sua promere puto, sed aliena corripere. conf. Paneg. cap. 43.

Sagittæ hamatæ. Ovid. 3. Trist. 10. 63. Sentibus hamatis implet præcordia Invidia. i. e. Curis. Ovid. 2. Met. 799.

Tegula hamatæ. Vitruv. 7. 4. Ungues hamati aquilæ. Ovid. 12. Met. 563.

HAMATILES, e. Quod pertinet ad hamum, vel Quod hamo capitur. Plaut. Rud. 2. 1. 10.

Post id piscatum hamatilem & saxatilem aggredimur, Cibum captamus e mari. i. e. Hamo piscamur.

HAMIOTA, æ. m. [Ἰαμιότας] a veteribus Piscator dicebatur. Plaut. Rud. 2. 2. 5.

Salvete fures maritimi, conchitæ atque hamiotæ, &c. Varro, Cohortes coquorum atque hamiotarum, aucupumque. V. Non. 1. 97.

HAMOTRAHONES, alii Piscatores, alii Qui unco cadavera trahunt. Festus.

Hamitrahones alii. Cæf. Calcagn. de Re nautica pag. 313. Piscatores, quos Hamiotas & Hamitrahones nostri, Græci Halieas & Ichthyulcos, id est Piscitrahos & Maris prædatores vocant. H. St. Ita postulat, putio, Analogia. Videtur esse Plauti, aut alterius veteris comici novitium vocabulum.

H A N

HANAPIS, Fluvius est Scythiæ, Herodoto teste.

HANNIBAL, [Ἰαννίβας] V. ANNIBAL.

Malim sine H, ut Asdrubal. Ἰαννίβας, Ἀσδρὺβας. H. St. Viderint Lingue Punice gnari. Video tamen etiam reliqua fere Punica nomina, quæ a vocali incipiunt, a Latinis aspirari, ut Hanno, Mamilcar, Himilco. Forfan & apud Virg. Harbas rectius scribitur, quanquam nil movit Pierius, quam Jarbas.

HANNO [Ἰαννών] Carthaginienſis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine privatis opibus potens, regnum affectans: & in filie nuptiis principes civitatis veneno necare, prodito a ministris consilio, frustra cogitans, alia aggressus via, servitia concitat, quibus incautam urbem opprimat: quo etiam civibus proviso ac vitato periculo, ipse demum in castellum munitum sese recipiens, Afros, Maurorumque regem armavit, captus postremo, ac primum virgis casus, deinde effoſſis oculis, & manibus crucibusque fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes ejus etiam animadversum. Ex Justin. lib. 21. cap. 4. Extrat ejus Periplus, sive Navigatio, qua circumvectus est Africani ultra columnas Herculis, quem commentarium in templo Saturni consecravit. De quo non bene sentit G. J. Voss. 4. de Hist. Gr. p. 513. & Inſtit. Orat. 4. p. 239.

Haacus autem Voſſ. verissimam hanc commemorationem putat, ejusque explicationem pollicetur ad Melam 3. 9. p. 301.

Hanno item Carthaginienſis alius, Agathocli cum xxx millibus Pœnorum obvius factus, conferta pugna interfectus est. Idem lib. 22. cap. 6.

Hanno factionis Barchinæ, qui quam optima consulere Carthaginienſibus de pace, nequaquam auditus est. Liv. 1. & ult. Bell. Pun.

HANULA, n. pl. Parva delubra, quasi Fanula. Fest.

H A P

HAPALA, HAPALARIA. V. APALA.

HAPHE, es. f. [Ἰαφη] Inſperſio pulveris, quæ inſpergebantur Athletæ ubi

ubi ceromate illiti fuissent. Martial. lib. 7. Ep. 66. In Philænin, quæ
 lucta palæstraque, more virorum, exercebatur.
 Harpato quoque subligata ludit:
 Et flavescit happe, gravesque draucos
 Alterno facili rotat lacerto:
 Et putri lutulenta de palæstra,
 Uncti verbere vapulat magistri. Philænis, inquit, flavescit ha-
 phe, i. e. Tactu arenæ. Palæstritæ enim luctaturi flavescbant asper-
 gine arenæ flavescens, prius inuncti ceromate. Ovid. luctam Ache-
 loi & Herculis describens lib. 9. Met. 35.

Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,
 Inque vicem solvæ tactu flavescit arenæ. Lutulenta, propter
 ceroma. V. CEROMA. Magistri uncti, h. e. Aliptæ. Hinc Plinio
 lib. 14. cap. 22. Luctatorum hæc meditatio dicitur Volutatio in cæno.
 Cui subferibit Sen. epist. 88. his verbis, Non adducor ut in nu-
 merum liberalium artium pictores recipiam, non magis quam statua-
 rios, aut marmorarios, aut ceteros luxuriæ ministros. Æque luctato-
 res, & totam oleo ac luto constantem scientiam, expello ex his studiis
 liberalibus. Lucian. in dialogo cui titulus est Anacharsis, seu de Gy-
 mnasiis: Ceterum quamobrem & arena & lutum illis luctantibus sub-
 sternatur, nunc audi ò admirande. Primum quidem, ne in duro ca-
 sus illis contingat, sed in loco molliore citra periculum prostrati cor-
 ruant. Deinde multa lubrica effugia accidere in cæno sudantibus ne-
 cesse est, quam rem tu anguillis conferebas, sed quæ non sunt inutilia
 habenda aut ridicula. Nam & hæc plurimum ad robur & membrorum
 firmitatem consolidandam conferunt, quando ad hunc modum luctan-
 do alter alterum fortiter apprehendere coguntur, tametsi crebro ela-
 bantur e manibus. Tenere enim perunctum oleo, & sudore perfluen-
 tem, excidere conantem, & e manibus effluere laborantem, ne tibi
 res videatur esse modica, aut nullius momenti. Rursus arenam plane
 diversa ratione utilem esse censemus: ne dum complexibus implican-
 tur, labantur. Posteaquam enim in cæno multo exercitio didicerunt
 compescere adversarium, quo minus elebatur e manibus propter cor-
 poris lubricam comprehensionem, etiam ipsi comprehensu effugiendi
 rationem multa assuetudine familiarem sibi faciunt, præsertim quum
 tenentur mediis. Quin sudorem largiter semet effundentem arena quoque
 mihi videtur comprimere dum aspergitur: utque vis corporis par sit la-
 boribus, efficere. etique ventis obstaculo, quominus lædantur corpora,
 in tenera atque denudata incumbentibus. Hæc Solon ad Anacharsim
 apud Lucianum. conf. Mercurial. de Arte Gymn. 1. 8.

*Αφ' ἀφής, Græcis item Tactus, Junctura, Contrectatio, seu Ictus
 in palæstra.

Julius Pollux Haphen accipit, Primam insecturam quoties vestes im-
 buuntur coloribus. [Sic & Lexicographus Lipsiensis. Sed nihil,
 quod huc pertineat apud Pollucem reperi.]

HAPPALOPSIS, idis. f. Genus aromatis joculariter fictum Plaut.
 Pseud. 3. 2. 47.

HAPSUS, i. m. Celf. lib. 7. cap. 26. Quæ curatio calculo evulso ha-
 benda sit, Tum multo is oleo perungendus, inducendusque hapsus la-
 næ mollis, tepido oleo repletus, &c. Hapsus lænæ intelligunt docti,
 Quantum manu capi potest. Alii interpretantur Globulum lænæ con-
 volutum. Græcis πάλμα dicitur, ἀπὸ τῆς πάλῃν, h. e. a confringendo,
 & convolvendo.

H A R

HARA, æ. [σφῆς] Porcorum stabulum. Donatus in Ter. Phorm. 4.
 4. extr. Hara est, in qua pecora includuntur. Plaut. Afin. 2. 4. 24.

Dormitis interea domi, atque herus in hara, haud ædibus, habitat.
 Cic. in Pison. 37. Confer nunc, Epicure nosser, ex hara producte,
 non ex schola. Ovid. 1. Epist. 104.

Tertius, inmundæ cura fidelis haræ. Columel. lib. 7. cap. 9.
 Diligens autem porculator frequenter faule converrat: & sapius haras.
 Quibus verbis docet discrimen esse inter Haram & Suile.

Hara, Stabulum anserum. Varro de R. R. lib. 3. cap. 10. Singulis
 ubi pariant faciendum haras quadratas circum binos pedes & semip-
 edem. Sic apud Columel. lib. 8. cap. 14.

Hara suis, de Fœtido & impuro homine. Plaut. Most. 1. 1. 39.
 conf. Non. 2. 198.

Hara pro Avi, unde Hariolus, Haruspex. Pontanus de Aspir. p. 26.
 H. St. fol. 15. b. Aldi. de A ante R.

HARINA, & inde ducta. V. ARENA.

HARIOLUS, i. m. [χαρμηλόζω, χαρμηλός] Qui divina mente vati-
 cinatur. Dicitur Hariolus quasi Fariolus, a Fatis & a Fando. quum
 pro H, & item H pro F, in multis locutionibus ponatur. An quod imi-
 tantur aspirationem in exhalando? nam halitu solent excludere velut
 morralem animam, ut divinam recipiant. Unde & vocem ejusmodi
 dabant quæ est OR, quod OE sonus, exhalandi vim præstet. Hactenus
 Donatus in illud Ter. Phorm. 4. 4. 27. Interdixit hariolus. ab Aris
 ducit Isidor. Orig. 8. 9. quod Def. Heraldus probat ad Tertull. Apol.
 cap. 23. Alii ab Hara, pro Avi. V. paulo supra. Phædr. 3. Fab. 3.

Uso peritus, hariolo velocior. Plaut. Cist. 4. 2. 80. Hic ergo
 habitas. P. hariolare. Idem Mil. 3. 1. 98. & Rud. 4. 4. 95.

Hariolorum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Divin. 4. Sibyllino-
 rum versuum decem interpretes delectos ex Civitate esse voluerunt. Ex
 quo genere sæpe hariolorum etiam & varum furibundæ prædictiones.

HARIOLOR, [χαρμηλόζω, χαρμηλός] Æri. Divinare. Plaut. Afin. 2.
 2. 50. Ter. Phorm. 3. 2. 7. Non mihi credis? D. hariolare. Hunc lo-
 cum sic exponunt nonnulli: Hariolare, i. e. Divina. Alii sic: Hari-
 olare, i. e. Hariolaris & deliras. V. VATICINOR. Cic. 1. de Divin.
 132. Neque eos qui quæstus causa hariolantur, nec psychomantia, &c.
 agnoscere. V. Turneb. Advers. 24. 12.

HARIOLANS, Partic. [χαρμηλόζω] Cic. 8. Att. 11. ἀσθησιζω igitur,
 noster Attice, non hariolans ut illa, cui nemo credit, sed con-
 jectura prospiciens, Jamque mari magno.

HARIOLATIO, ðnis. f. [χαρμηλόζω] ut, Superstitiosæ hariolationes.
 Cic. 1. de Divin. 66. Ex quodam poeta.

HARMALA, æ. f. sive ARMULA, Ruta hortensis. Apul. de Herb. cap. 89.

HARMODIUS [ἁρμόδιος] & Aristogiton, Cives Athenienses de Repub.
 cæso Hipparcho tyranno, bene meriti, quorum passim mentionem facit
 Demosthenes in orationibus. V. Meurs. de Pilsdr. cap. 13. & Volk.
 Inst. Orat. 1. p. 61.

HARMODOTUS, Poetæ nomen, cujus sæpe meminit Plutarchus [Nisi
 error est, pro Hermodorus.]

HARMÖGE, es. f. [ἁρμύγη] Junctura, commissura. Plin. 35. 5.

HARMONIA, æ. f. vel, ut nonnullis placet, HERMIONE, Cadmi
 uxor, cui Vulcanus pulchrum, sed exitiale monile doni nuptialis loco
 dedit, eo quod ex Veneris cum Marte adulterio fuisset prognata. Una
 cum viro demum in anguem mutata fingitur. V. Ovid. 4. Met. Fab.
 13. v. 563. & Interpp. conf. Hygin. Fab. 6.

HARMONIA, æ. f. [ἁρμονία] Latine Compositio, concordia, concen-
 tus. Musici, inquit Lactant. de Opificio Dei, cap. 16. intentionem,
 concentumque nervorum in integros modos, sine ulla offensione conso-
 nantium, harmoniam vocant. Cic. 1. Tusc. 41. Harmoniam autem
 ex sonorum intervallis nosse possumus, quorum varia compositio har-
 monias etiam efficit plures. Quintil. lib. 1. cap. 10. Nec illa modo
 contenti dissimilium concordia, quam vocant harmoniam, sonum
 quoque his motibus dederunt.

Canere ad harmoniam. Cic. 3. de Nat. Deor. 27. Nisi vero loqui so-
 lem cum luna putamus quum propius accesserit: aut ad harmoniam
 canere mundum, ut Pythagoras existimat.
 Corporis harmonia. Lucret. lib. 3. 119.

HARMONICUS, a, um. Adj. [ἁρμονικός] Plin. lib. 2. cap. 109. Harmonica
 ratio, quæ cogit rerum naturam sibi ipsam congruere, addit huic men-
 suræ itadia septem m. Legitur & Harmoniaca. Quod minime probem.

HARMONICE, es. f. Idem quod Harmonia. Vitruv. 5. 4.

HARMONIDES, [ἁρμόνιδης] Trojanus fuit, quem, teste Homer. lib. 5.
 Iliad. v. 60. præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum
 fugit quod fabili arte effici posset. Is inter alia quæ fabrefecerat, naves
 illas Alexandro ædificavit, quæ fuerunt malorum omnium, quæ Treja-
 nis contigerunt, caput: perniciosas quidem ac mortiferas, ut ceteris
 Trojanis, ita ipsi ædificatori, quia deorum monita non intellexerat.

HARPA, æ. & HARPE, es. f. [ἄρπη] Avis rapax Græcis, ex vultu-
 rum genere. Utitur Alciat. in Emblem. 142.

Altivolam milvus comitatur degener harpam,
 Et prædæ partem sæpe cadentis habet.

Harpe, Græca dictio, Ensem falcatum significans, quo utitur Mercu-
 rius. Lucan. lib. 9. 664.

Et fubitus præpes Cyllenida sustulit harpen. h. e. Incurvum
 Mercurii gladium, quem propterea paulo post vocat, Lunatum ferrum.
 Hoc amputavit Mercurius caput Argo centum oculis prædito. Hoc
 etiam usum fuisse Perseum Poetæ tradiderunt in amputando capite
 Medusæ. Lucan. lib. 9. 666.

Harpem, alterius monstri jam cæde rubentem. Ovid. 5. Met. 69.
 Vertit in hunc harpen madefactam cæde Medusæ. conf. Dra-
 kenb. ad Sil. 3. 278.

HARFACTICON, [ἁρπακίδιον] Genus sulphuris, a celeritate avellend
 sic dictum. Plin. lib. 35. cap. 15.

HARPAGIUM, [ἁρπαγιον] Oppidum juxta Parium, apud quod Galy-
 medem puerum Phrygium raptum Græca fabulositas ausa est asserere
 Vadianus.

HARPAGO, ðnis. m. [ἁρπαγός] Instrumentum ferreum, in summitate
 aduncum, quo navigia capiuntur. Liv. lib. 30. 10. Asseres ferreo unco
 præfixi (harpagonas vocat miles) ex Punicis navibus injici in Romanas
 cepti. conf. Appian. de Bell. Civil. 5. p. 739. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 57
 Est præterea Instrumentum, quo extrahuntur quæ in poteum vel in flu-
 men ceciderint. Et dicitur Harpax. Hunc harpagonem invenit Ana-
 charlis philosophus, teste Plin. lib. 7. cap. 56.

Harpago, Ferramenti genus, quod nonnulli Canem vocant; quo fer-
 ramento circi vasis vinariis aptantur.

HARPAGA, æ. f. Idem. Non. 18. 29. Falces & harpagæ armorum ge-
 nera, murorum oppugnationi apta. V. ibid. locus Sisenæ.

HARPAGINETULUS, i. m. dimin. Vitruv. 7. 5. Harpagnetuli striati
 conf. Bald. Lex. Vitruv. p. 55. Sed Voff. ad Catull. p. 198. A propa-
 gine oculi legit. q. V.

HARPAGO, [ἁρπαγώ] Ære. Rapere. Plaut. Bacch. 4. 4. 11. Impro-
 bus cum improbis sit, harpaget, foribus furetur quod queat. Idem Au-
 lul. 2. 2. 24. Aurum mihi intus harpagatum est. Antiquum.

HARPAGUS, i. m. [ἁρπαγός] Amicus Astyagis, cui rex infestus præ-
 ter Cyrum nepotem servatum, filium interfectum epulandum tradidit:
 quique amicus Cyri factus, crudelitatem illius defectione ultus est
 V. Justin. 1. 5. & Herodot. 1. 2.

HARPALOS, [ἁρπαλός] inter Canes Actæonis apud Ovid. 3. Met. 223
 HARPALUS, ab Alexandro fugitivus, Athenas trajecit, cuius memini
 Plutarchus in vita Phocionis. conf. Diod. Sic. lib. 17. & Freinsh. Supp.
 Curt. 10. 1.

Harpalus, Nomen prædonis felicitis, quem Diogenes Cynicus contri-
 deos testimonium dicere jactabat. Cic. 3. de Nat. Deor. 83.

HARPALYCE, [ἁρπαλύχη] Amazonum regina. Hæc est quæ patrem
 suum captum a Getis multitudine collecta liberavit celerius, quæ
 de femina potest credi; unde & lumina dicitur celeritate transire
 Hæc Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 317.

— vel qualis equos Threißta fatigat
 Harpalyce, volacremque fuga prævertitur Hebrum.

Harpalyce & Virgo quædam fuit, quæ quum Iphiclium ardentissimo amo-
 re periret, spreto dolore animi contacta interitit, a qua & canticum
 quoddam Harpalyce dicebatur. Ex Turnebo Advers. 10. 11.

HARPASA, [ἁρπασα] Oppidum Asiæ, appositum fluvio Harpaso, 1
 scribit Plin. lib. 2. cap. 96. & lib. 5. cap. 29. Ubi cautes stat horren-
 da, uno digito mobilis: eadem si toto corpore impellatur, resistens.

HARPASTUM, i. n. [ἁρπαστον] Pike genus, grossior est quam pila pa-
 ganica, tenuior quam follis. e panno fere fit, aliquando ex pelle, lan-
 tomentove impletur. non repercutitur: sed quum multi sint ludente
 & in duas partes divisi, ita ut utrique e regione sibi invicem oppo-
 sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam adversarii
 tuntur arripere. Harpastum dictum est ἀπὸ τῆς ἁρπάζειν, hoc est a R-
 piendo: quia projectam pilam multi simul conantur arripere, sequen-
 eam causam invicem prostrant. Hæc Perott. Martial. lib. 7. 31.

Non harpata vagus pulverulenta rapis.
 Harpato ludere. Martial. lib. 7. Epig. 66. in Philænin.

HARPAX, ægis. m. [ἁρπαξ] Raptor. Plin. 37. 2. 11. de Electro doce
 In Syria feminas verticillos inde facere & vocare harpaga, quia folia
 paleas, vestiumque fimbrias rapiat.

HARP

HARPE, V. **HARTA**.
HARPOCRATES, is. m. [*Ἄρποκράτης*] Simulacrum in sacris Iſidis & Serapidis erat: quod digito labiis impreſſo admonere videbatur, ut ſilentium imponeretur. Hic dicebatur ſilentii deus. Fuit autem revera Philoſophus Græcus: cujus eruditio ac præceptum in id tendebat ut ſilentium præciperet, & omnibus rebus facile anteponeeret. [Nugæ de hoc Philoſopho. Sed alius Harpocras, cujus meminit Suidas. q. V. Reddidit Harpocratem. Catull. 72. 4. proverbiali ſpecie dixit, pro eo quod eſt, Impoſuit ſilentium. Ex Eraſmo. Vetus Poeta apud Varro de L. L. 4. 10.]

— ſancta Serapis

Iſis & Harpocrates, digito qui ſignificat ST. Vide Auguſt. de Civ. Dei & Spon. Miſc. 1. 5. p. 16. Jac. Gronov. ad Steph. Byzant. Berkel. in Not. & Var. Lect. p. 10. Et, qui rem plenius pertractavit, Giſb. Cuperum in Harpocrate. vel Lex. Pitife.

HARPYIÆ, arum. f. pl. [*Ἄρπυιαι*] Monſtra fuerunt, qualia deſcribit Virg. 3. Æn. 216.

Triftius haud illis monſtrum, &c. Servius, Pelagi volucres, quia dicuntur Ponti & Terræ filia. Unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Alii dicunt eas Neptuni filias: qui ſere prodigiorum omnium pater eſt: nec immerito. Nam ſecundum Mileſium Thaletem omnia ex humore procreantur: unde eſt, Oceanumque patrem rerum. Et paulo poſt, Alii autem dicunt Harpyias Thaumantis & Electræ filias. V. **AELLO**.

Rapacibus Harpyiis digna gula. Hor. 2. Serm. 2. 40.

Truces Harpyiæ. Claud. de Bell. Get. 22.

De Harpyiis in nummis. V. Spanh. de uſu & pr. Num. diſſ. 5. p. 259. Tralate Sidon. 5. Epift. 7. In foro Scythiæ, in cubiculo viperæ, in convivio ſcurræ, in exactionibus harpyiæ.

Harpysia, Nomen etiam eſt Canis rapaciſſimæ, apud Ovid. 3. Met. 215.

ARUGA, æ. f. eſt, auctore Donato ad Ter. Phorm. 4. 4. 48. Hoſtia: dicta ab Hara, in qua includitur. Apud Feſtum legitur, Hariugi dicebatur hoſtia, cujus adhærentia inſpiciebantur exta. Al. Harviga, vel Arviga. V. Dacer. & Varr. de L. L. 4. 19.

ARUNDO. V. **ARUNDO**.

ARUSPEX, icis. [*ἄρουρος*, ἡπυλοκόπος] ab Haruga nominatur, ut ait Donatus. l. c. Servius autem ex hara & ſpecio componi docet. Ter. Phorm. 4. 4. 28.

Haruspex vetuit ante brumam aliquid novi Negotii incipere. Erant autem divinatores haruſpices, qui ab extorum in victimis conſpectu futura prædicebant, unde & Extiſpices dicti ſunt. V. f. l. Cic. 1. de Nat. Deor. 55. Ut haruſpices, augures, harioli vates, & conjectores nobis eſſent colendi.

Secundus haruſpex ſacra nuntiat. Virg. 11. Æn. 736. Secundus haruſpex, pro Secunda ſacra, i. e. Proſpera. Servius.

Vanus eſſe haruſpex. Sil. lib. 5.

Verum eſſe haruſpicem, i. e. Vera loqui. Propert. lib. 3. 8. 17.

His ego tormentis animi ſum verus haruſpex. V. Plaut. Amph. 5. 2. 2. & Pœn. 2. 1. 10. & 17.

ARUSPICA, æ. [*ἄρουρα*] Divinatrix. Plaut. Milit. 3. 1. 98.

— da quod dem quinquatribus,

Præcantatrici, conjectrici, hariolæ, atque haruſpicæ.

ARUSPICINUS, a, um. Adj. [*ἄρουρατικός*] Cic. 1. de Divinat. 72. Quod Etruſcorum, declarant & haruſpicini, & fulgurales, & rituales libri, noſtri etiam augurales.

ARUSPICINA, æ. [*ἄρουρατική, ἡπυλοκοπία*] Divinatio per extorum inſpectionem. Cic. 2. de Divin. 49. Lactant. 2. 16. pr.

Haruſpicinam facere. Cic. 6. Fam. 18. Quare bono animo ſint & tui & mei familiares: neque enim erat ferendum, quum qui hodie haruſpicinam facerent, in Senatu Romæ legerentur.

ARUSPICUM, i. n. Subſt. [*ἄρουρατικός*] ut Perſicum haruſpicium. Catul. Epig. 87. 2. i. e. Magicum. conf. Cenſorin. de Die natal. cap. 17.

H A S

ASDRUBAL, [*Ἀσδρούβας*] V. **ASDRUBAL**.
 Deviſtus Haſdrubal. Hor. 4. Carm. 4. 39.

ASTA, æ. [*ἄστος, ἄστυ, ἄστυς, ἄστυς*] A Stando dicta, inquit Varro de L. L. 4. 24. quod itans ferri ſolet. Aſpiratur tamen ad differentiam ſecundæ perſonæ verbi Alto. Iſid. 18. 6. ab Aſtu. Plaut. Bacch. 3. 3. 24.

Ibi curſu, luſtando, haſta, diſco, pugillatu, pila, Saliendo ſefe exercebant. Cic. 2. Fin. 97. Evelli juſſit eam, qua erat tranſfixus, haſtam.

Acies haſtæ. V. **ACIES**.

Abjicere haſtam. Cic. pro L. Muren. 45. Videsne tu illum triſtem, demiffum? jacet, diſſidit, abjecit haſtas, ſerpit hic tumor. Haſtam abjicere, & Cauſæ diſſidere, & contentionem relinquere. Tranſlatum a militia. deſperat enim quisquis arma in bello abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem expectat. Eraſm.

Acclivis haſta. V. **ACCLIVIS**.

Acuta haſta. V. **ACUO**.

Amentata haſta. V. **AMENTATUS**.

Centumviralis haſta. V. **CENTUMVIR**.

Denſis virum ſeges horruit haſtis. Virg. 2. Georg. 142.

Praxinea haſta. Ovid. 12. Met. 369.

Graves haſtæ. Hor. 1. Carm. 15. 17.

Torrentes haſtæ. Virg. 10. Æn. 178.

Infesta ſubit obvius haſta. Virg. 10. Æn. 877.

Minax haſta. Sen. Agam. 6.

Protentæ haſtæ. Tacit. 13. Ann. 37. Et eques protentis haſtis perfringit quod obvium & validum erat.

Pura haſta, ſecundum Donatum, dicitur Quæ ſine ferro eſt. Virg. 6. Æn. 760. V. **PERCUS**.

Recurva haſta, Acus celiharis. Ovid. 2. Faſt. 560.

Comat virgineas haſta recurva comas.

Remens haſta. Virg. 2. Æn. 175.

Rabalis haſta. Stat. 4. Theb. 6.

Adjuta viros haſta. V. **ADJUVO**.

Adnixi haſtis. V. **ADNIXOR**.

Colligere haſtam, apud Tacit. 2. Ann. 21. eſt Haſtam reducere, quam

ante protenderas, ut hoſtem ferires: atque hæc contraria ſunt, Pro-tendere & Colligere haſtam. Ejus verba ſunt, Quum ingens multitudo arctis locis haſtas non protenderet, non colligeret.

Contorquere haſtam. V. **CONTORQUO**.

Dirigere haſtam in aliquem. Ovid. 8. Met. 66.

Jactare haſtam. Cic. 2. de Orat. 316.

Jacit haſtam tridentem. Virg. 10. Æn. 645.

Innixus haſta. V. **INNIXOR**.

Inſectari aliquem haſta vel lapidibus. V. **INSEQUOR**.

Inſistere haſtæ. V. **INSISTO**.

Mittere haſtam in adverſum aliquem. Ovid. 12. Met. 115.

Præmere aliquem haſta. Virg. 2. Æn. 530.

Quatiens ingentem haſtam. Virg. 10. Æn. 762.

Suſtinet haſtam a jugulo nitentem. Stat. 2. Theb. 648.

Torquere haſtam. Cic. 1. de Orat. 242.

Haſta Belli indicium præbuit, nam mittebatur in ejus fines, quam bello petebant. Ovid. 6. Faſt. 207. conf. Macrobi. V. Feſt. in Bellona, & ſupra in **CLARIGO**.

Haſta ponebatur in auſtione. Cic. 2. Philipp. 64. Haſta poſita pro æde Jovis Statoris, bona, &c. bona inquam Cn. Pompeji Magni voci acerbiſſimæ ſubjecta præconis. Idem 2. Philipp. 103. Jam intelliges aliam cauſam eſſe haſtæ Cæſaris, aliam confidentiæ & temeritatis tuæ, i. e. Sectio bonorum & auſtio. Hæc Budæus. Feſtus, Haſtæ ea, quæ publice venundabant, ſubiiciebant veteres. Cic. 3. Off. 83.

Subire ſub haſta, eſt Vendi. Plaut. Moſt. 2. 1. 10.

Vel iſti qui trium nummorum cauſa, ſubeunt ſub haſta. Al.

Qui haſtis t. n. c. ſubeunt ſub ſalas.

Ad haſtam locare. Columel. præf. lib. 1. V. Scal. ad Manil. p. 429.

Haſta, pro Ipſa venditione bonorum. Cic. 1. de Lege Agrar. 6. Num obſcure videntur prope haſta præconis inſectari Cn. Pompeji exercitum, &c. Idem 15. Fam. 17. Cæſarem putabant moleſte laturum, verentem ne haſta refrixiſſet. i. e. Auſtio bonorum proſcriptorum in deſuetudinem veniſſet, amiſſo tali Sectore.

Haſta venditionis. Cic. 2. Philipp. 103. Quis haſtam illius venditionis vidit?

Haſta de Locationibus etiam Cenſorum adhibetur. unde Haſtæ aſſueti Liv. 24. 18. Qui conducere opera publica ſolerent. conf. Cæl. Rhod. 21. 27. & Siccam. de Centumv. Jud. 2. 3.

Haſta Centumviralis, pro Judicio Centumvirali, quod eidem haſta præſigi conſueverat. Suet. Aug. 36. 1. conf. Martial. 7. Epig. 63. & Lucan. ad Piſon. 41.

De haſta, amentata, cenſoria, centumvirali, celibari, cornea, cruenta, Decemvirali, ſeciali, ſicali, frumentaria, militari, Prætoria, pura, Quæſtoria, rutilica & ſacra. V. plura in Lex. Pitife.

HASTULA, æ. f. dimin. [*ἄστυλον*] Plin. lib. 16. cap. 12. Aperitur picea e parte ſolari, non plaga, ſed vulnere ablati corticis, quum plurimum bipedali hiaru, ut a terra cubito quum minimum ablit. Nec corpori ipſi parcitur, ut in ceteris quoniam haſtula in fructu eſt. Quibus in locis Haſtulam interpretantur Virgam, nimirum a ſimilitudine haſtæ.

Ego potius Aſtulas intelligo, & fragmenta, ſeu ſchidia, quæ ex arboris ipſius corpore excutiuntur, quum ferro vulneratur. Subdit enim Plin. Poſtea humor omnis e tota conſluit in ulcus. Quod autem ait, In fructu eſt, ſic expono, Fructuofa eſt, fructum aſert, aut reſinæ, aur pici faciendæ utilis eſt. Tradit enim cap. 11. ex haſtulis minutim conciliis, & coctis, expreſſum pingue, præcipuam eſſe reſinam Hard. Aſtula.

Haſtula regia, Herba quæ & Aſphodelus & albuſcum dicitur. Plin. lib. 21. cap. 17. conf. Sen. 2. Nat. Quæſt. 31. Iſidor. 17. 16. & Apul. de Herb. cap. 32. & 52.

HASTARIUM, i. n. Locus ubi res publicæ venum dabantur. Tertull. Apol. cap. 13. Quos in haſtario vectigales habetis. conf. Rhodig. Ant. Lect. 21. 17.

HASTARIUS, i. m. Idem quod Haſtatus. Ammian. 27. 2. Cum paucis captus ab haſtariis. Valeſ. legit Aſcariis.

HASTATUS, a, um. Adj. [*ἄστυς*] Varro de L. L. lib. 4. 16. Haſtati milites dicebantur, qui primi haſtis pugnabant. Liv. 8. 8. V. Stewech. in Veget. 2. 8. Lipſ. de Mil. Rom. 2. 1. & Lex. Pitife.

Acies haſtata. Tacit. 2. Ann. 14. 4.

Bellona haſtata. Stat. 2. Theb. 718.

HASTICUS, a, um. Adj. Suet. Calig. cap. 20. Edidit & haſticos ludos. al. Actiacos. V. Turneb. Adverſ. 18. 5. Pitife. Aſtycos. q. f. l. V.

HASTIFER, a, um. aliud Adj. Idem quod Haſtatus. Sidor.

HASTILE, is. n. [*ἄστυς*] dicitur Lignum teres oblongum, quale ſolet eſſe haſtæ. Columel. lib. 4. cap. 12. Aut ſi regionis conditio permittit, vetera deponamus haſtilia, quibus adnectuntur ſingulæ tranſverſæ peritice, &c. Cic. pro Rabir. 21. Quum denique Qu. Scævola conſectus ſenectute, præpeditus morbo, mancus, & membris omnibus captus ac debilis, haſtili nixus, &c. Plin. lib. 17. cap. 23. Circumligatis haſtilibus. Criſpare haſtilia. Sil. lib. 8.

Curvatum haſtile. Juven. 7. Sat. 127.

Denſis haſtilibus horrida myrtus. Virg. 3. Æn. 25.

Lenta haſtilia torquere. Ovid. 8. Met. 28.

Præfixa haſtilia ferro. Virg. 5. Æn. 557.

Rafæ virgæ haſtilia. Virg. 2. Georg. 358.

Bina manu, lato criſpans haſtilia ferro. Virg. 1. Æn. 317.

Valida haſtilia. Virg. 2. Georg. 447.

HASTILUDIUM, i. n. Decurſus equitum vel peditum cum haſtis, vulgo Torneamentum. V. Cangii Gloſſarium.

H A T

HATERIA, **HATERIUS**. V. **ATERINA**, **ATERIUS**.

H A U

HAU, [h] Interjeſtio eſt conturbatæ mentis, nec conſtantis ſibi, ut ait Donarus. Ter. Eun. 4. 3. 13.

Hau obſecro, mea Pythias, quid iſtuc nam monſtri fuit?

Hau hau. Ter. Adel. 3. 2. 38. Hau hau, mi homo, ſanusne es? al. AU. q. V.

HAUD, [h] Adv. negandi, ſignificat Non. Cic. pro Cluent. 165. Haud hæres eſt Cluentius. Ter. And. 1. 1. 13. Haud muto factum.

Ubi Donatus, Haud muto factum, Non me poenitet facti.
 Haud ab re. Liv. 8. 11. pr. Haud ab re duxi verbis quoque ipsis, ut tradita nuncupataque sunt, referre.
 Haud alias. Tacit. 15. Ann. 46. 2.
 Haud auspicato huc me appuli. Ter. And. 4. 6. 12.
 Haud commodi ei est, Nihil illi prodest. Plaut. Calin. 2. 2. 26.
 Nam peculi probam nihil habere addecer
 Clam virum: & quæ habet partum, ei haud commodi est.
 Haud sane commodus. Ter. Adel. 5. 2. 8.
 Edepol comissatorem haud sane commodum,
 Præsertim Ctesiphoni.
 Haud confimili ingenio est, atque. Plaut. Bacch. 3. 3. 50.
 Haud consuetudine, Non quidem ut solebas. Plaut. Trin. 2. 2. 83.
 Haud diu est. Ter. Eun. 2. 3. 67.
 Sed istam Thaidem non scivi nobis vicinam. P. haud diu est.
 Haud sane difficilis. Cic. de Senect. 4. Rem haud sane, Scipio & Læli, difficilem admirari videmini.
 Haud dubie. Liv. 3. 24. pr. Questores M. Volscio, quod falsus haud dubie testis in Cæsonem extitisset, diem dixerunt.
 Haud dudum: i. e. Non ita pridem. Plaut. Perf. 4. 3. 29.
 Haud dum. V. infra separatim.
 Haud erat sane, quod quisquam ratione ac doctrina requireret. Cic. 3. Tusc. pr. Al. Rationem ac doctrinam.
 Haud faciam. Ter. Heaut. 3. 1. 7.
 Haud faciam, nam quam potero adjuvabo senem.
 Haud facile. Cic. de Senect. 55. Quo quidem me proficiscentem haud sane quis facile retraxerit. Juven. 3. Sat. 164.
 Haud ferme. Ter. And. 3. 1. 2.
 Fidelem haud ferme mulieri invenias virum. Plaut. Pœn. 4. 2. 36.
 Haud gravate. Plaut. Rud. 2. 3. 77.
 Haud immerito. Plin. lib. 11. cap. 37. Desfluere palpebras haud immerito venerè abundantibus tradunt.
 Haud impurus. V. infra, Haud malus.
 Haud invito. Ter. Hec. 3. 5. 32.
 Pamphile, ad aures haud invito sermo mihi accessit tuus. i. e. Lubens audivi re loquentem.
 Haud ita decet; i. e. inquit Donatus, Non usque adeo decet, & est confirmatio. Ter. Hec. 2. 2. 10.
 Haud ita multum. Liv. 29. 38. extr. Haud ita multum progressus a mari, tumulos proximos ceperat.
 Haud magni pretii. Plaut. Stich. 1. 3. 81.
 Ecce auctor auctorem facit haud magni pretii.
 Haud malus. Plaut. Rud. prol. 35. Ter. Eun. 2. 2. 3.
 Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc, atque ordinis, Hominem haud impurum, itidem patria qui abliguriera bona. Ubi Donatus, Non dixit prodigum; quia hoc ipsum probat: sed non avarium non improbum, & sic laudamus eos, in quibus nihil est quod magnopere efferamus.
 Haud minus. Liv. 2. 60. Plaut. Trin. 3. 2. 95.
 Haud mora: intelligitur verbum Fit, quod raro exprimitur. Virg. 10. Æn. 153. — haud fit mora, Tarchon Jungit opes, frædusque ferit.
 Haud nihil, pro Non parum. Ter. Eun. 4. 2. 32.
 — certe extrema linea Amare, haud nihil est.
 Haud nihil ambigam. Liv. 1. 3. pr. Haud nihil ambigam (quis enim rem tam veterem pro certo affirmet?) hincine fuerit Alcanius, an major, &c. Haud parum opportunum. Liv. 27. 20. Consilio in cetera exequenda belli haud parum opportunum.
 Haud paulo melior. Cic. 2. Fam. 6.
 Haud paulo plus, i. e. Longe plus. Cic. 7. Fam. 1. Quod si tu per eos dies operam dedisti Protopeni tuo: dum modo is tibi quidvis potius, quam orationes meas legerit: næ tu haud paulo plus, quam quisquam nostram, delectationis habuisti.
 Haud perinde, quam. Tacit. 2. Ann. 5. Snum militem haud perinde vulneribus, quam spatii itinerum, damno armorum affici.
 Haud potuit melius fieri. Ter. Adel. 3. 1. 8.
 E re nata melius fieri haud potuit, quam factum est hera.
 V. E præp
 Haud procul abfuit quin. Liv. 5. 4. extr. Res repetentes legatos nostros, haud procul abfuit quin violarent.
 Haud promeruit quamobrem. Plaut. Amph. 5. 2. 12.
 Haud quicquam magis est quod cupiam. Plaut. Curc. 1. 3. 15.
 Haud scio an. Ter. Heaut. 4. 4. 25. Idem Adel. 4. 5. 33. Cic. de Amicit. 51. Est enim amicitia, &c. qua quidem haud scio an excepta sapientia, quicquam melius homini sit a diis immortalibus datum. Cic. 9. Fam. 15. &c.
 Magnum est quoddam opus, atque haud scio an de humanis operibus longe maximum. Ex Cicerone, vide in scio. Sed hic videri posset legendum, Annon, ut apud Lactant. cum Nescio, vide Nescio. Sed Haud scio, an recte ea virtus Frugalitas appellari possit. ex Cic. 3. Tusc. Vide in FRUGALITAS. Non videtur affirmare. H. St. Nisi me fallit, promiscue Cic. An & Annon hoc modo usurpat
 Haud fecus, quam. Liv. lib. 2. 41. extr. Id vero haud fecus, quam præsentem mercedem regni, aspernata plebes.
 Haud fecus ac. Virg. 3. Æn. 236.
 Haud sic decet. Ter. Eun. 5. 9. 35. Idem Adel. 3. 4. 8.
 Ni facient quæ illos æquum est, haud sic auferent.
 Haud similis. Ter. Eun. 2. 3. 21. Haud similis virgo est virginum nostrarum.
 Haud finit. Ter. And. 3. 5. 18.
 Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulcisci finit.
 Haud stulte sapis. Ter. Heaut. 2. 3. 81.
 Vis amare, vis potiri: vis, quod des illi, effici: Tuum esse in potiundo periculum non vis: haud stulte sapis.
 Haud vereor. Ter. And. 1. 5. 42. Haud vereor, si in te solo sit situm.
 Haud vidi magis. Plaut. Amph. 2. 2. 47. Capt. 3. 4. 29. De hac phrasi, V. Muret. Var. Lectt. 17. 16.
 HAUDDUM, Idem ac Nondum. Liv. 2. 52. Patris Agrippæ favor haud dum exoleverat. Idem 10. 6. Samnitum haud dum fœderis novi poenitebat.

Idem 22. 12. Hannibal constantiam Fabii haud dum expertus. conf. Idem 10. 25. & 28. 2.
 HAUDQUAQUAM, [ὅχι μὴ] pro Nequaquam. Liv. 28. 6. Haudquaquam ad spem eventus respondit. Cic. 2. de Orat. 143. Haudquaquam id est difficile Crabb. Idem de Univerf. 35. Haudquaquam boni est, ratione vinctum velle dissolvere. Tacit. 2. Hist. 66. 1. Haudquaquam fractus animus.
 HAVEO. V. AVRO.
 HAURIO, si, stum, [ἄρρωμαι, ἀντλάω] fre. Proprie est Extrahere humorem & educere ex profundo aliquo loco.
 Haufurum absque t, pro Haufurum, apud Virg. legitur 4. Æn. 383.
 Spero equidem mediis, siquid pia numina possunt, Supplicia haufurum scopulis. V. Non. 4. 230.
 Haurivi & Hauritum, lectum est. Varr. ad Cic. apud Priscian. lib. 10. fol. 133. a. Aldi: Quum inde haurierint, pro Hauriverint. Apul. lib. 2. de Ass. pag. 121. Laguna facilis hauritu. Idem in 3. pag. 139. Haurito plusculo uncto, corporis mei membris perficui. Idem in 6. pag. 178. Rorem rigentem hauritum ista confestim deserto urnula.
 Haurire fontes. Lucret. lib. 1. 926.
 — juvat integros accedere fontes,
 Atque haurire, &c. i. e. Juvat materiam hactenus intactam, & quam ante me nullus omnino attigit, describere.
 Haurire, Vacuare. Lucil. lib. 30.
 Quantum haurire animus musarum & fortia gestit. Nonius.
 Haurire, pro Accipere dixit Virg. 1. Æn. 742. Auctore Servio,
 — ille impiger hausit
 Spumantem pateram, & pleno se proluit auro. [Immo pro Exhaustit Animo haurire, pro Accipere, vel Audire. Virg. 12. Æn. 26.
 — simul hæc animo hauri. i. e. Omni attentione percipe, inquit Servius.
 Auribus haurire vocem alterius. Virg. 4. Æn. 359.
 — vocemque his auribus hausit.
 Cælum hausit. Virg. 10. Æn. 899. — ut auras Suspiciens hausit cælum, mentemque recepit. h. e. Aerem: Servius.
 Artes haurire domo, Arcessere. Cic. de Clar. Orat. 332. Nec enim decet te ornatum huberrimis artibus, quas quum domo haurire non posses, arcessivisti ex urbe ea, &c. Sic haurire studia. Idem 1. de Orat. 12. Ceterarum artium studia fere reconditis atque abditis e fontibus hauriuntur.
 Calamitatem haurire. Cic. pro Domo 30. Si utile Reipub. fuit haurire me unum pro omnibus illam indignissimam calamitatem: etiam hoc utile sit, quorum id scelere conflatum sit, me occultare & tacere. i. e. Devorare & concoquere, hoc est perferre. Sic 1. Tusc. 86.
 Cibos haurire, pro Sorbere & devorare. Columel. lib. 8. cap. 17. Nam quia dentibus carent, aut lambunt cibos, aut integros hauriunt: mandere quidem non possunt.
 Cogitatione haurire omnia. Cic. 11. Philipp. 10. Quem gurgitem? quam voraginem? quid eum non forbere animo, quid non haurire cogitatione, cujus sanguinem non bibere censetis?
 Corda pavor haurit, Defatigat. Virg. 3. Georg. 105.
 — exultantiaque haurit
 Corda pavor pulsans.
 Dolorem haurire. Cic. pro M. Cœl. 59. Vidi enim, vidi, & illum hausit dolorem vel acerbissimum in vita, quum Q. Metellus abstraheretur e sinu gremioque patriæ.
 Dona noctis haurire. h. e. Somnum quem nox affert. Sil. lib. 7.
 Femur hausit adunco rostro. Ovid. 8. Met. 371.
 Flamma multos hausit. Liv. 30. 5. extr.
 Gaudium auribus haurire. Liv. 27. 51. pr.
 Imaginem haurire, pro Animo concipere. Plin. lib. 7. cap. 12.
 Incendium hausit opus. Liv. lib. 5. 7. pr. Tam longi temporis opus incendium hausit. i. e. Consumpsit.
 Jugulum haurire, pro Confodere. Tacit. 1. Hist. 41. 4. conf. Drakenb. ad Sil. 5. 524.
 Laborem haurire ex re aliqua. Hor. 1. Serm. 2. 79.
 Latus haurire alicujus: Confodere & vulnerare. Virg. 10. Æn. 314.
 Per tunicam squalentem auro, latus haurit apertum.
 Laudes haurire. Cic. 6. Fam. 6. Eodem fonte se haufurum intelligit laudes suas, e quo sit leviter aspersus.
 Lucem haurire. Virg. 2. Georg. 340. significat Nasci.
 Luctum haurire. Cic. pro Sext. 63. Luctum nos hausimus majorem, dolorem ille animi non minorem.
 Oculis haurire aliquid. Virg. 4. Æn. 661.
 Opes vobis profunda mente hauserat, Prædam suam putarat. Claud. de Bell. Get. 86.
 Opes patrias haurire, Abstumere. Martial. lib. 9. 86.
 Pavor haurit corda. i. e. Ferit. Virg. 3. Georg. 105. Servius.
 Pectora ferro hausit. Ovid. 8. Met. 440. conf. Liv. 7. 10. extr.
 Poculum haurire. Liv. 30. 15. Nec locuta est ferocius, quam accipitum poculum, nullo trepidationis signo dato, impavide hausit.
 Potionem haurire nulli. Plin. lib. 7. cap. 53.
 Sanguinis multum hausimus. Curt. 4. 14. 17.
 Solidos cervos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14. Megasthenes scribit in India serpentes in tantam magnitudinem adolefcere, ut solidos hauriant cervos taurosque.
 Supplicia haurire, Luere. Virg. 4. Æn. 383.
 Voluptates haurire, Avide sumere. Cic. 5. Tusc. 16. Quoque affluentius voluptates undique hauriat. eo gravius ardentiusque sumente.
 Turbari, & hauriri. Tacit. 2. Ann. 8. Batavique in parte ea dum insultant aquis, artemque nandi ostentant, turbati, & quidam hausit sunt. i. e. Aquis absorpti.
 Haurire a. Cic. 1. Acad. 7. Ut ea a fontibus potius hauriant, quam rivulos confectentur.
 Haurire de face. V. FÆX.
 Haurire e fonte. Cic. 1. Off. 6. Non ut interpretes, sed ut solemus, e fontibus eorum, judicio arbitrioque nostro, quantum, quoque modo videbitur, hauriemus. Idem 2. de Divin. 31. Qui quum aquam videret ex puteo haultam, terræ motum dixit futurum.
 Haurit ex arario sumptum, suppeditat a foecis. Cic. 2. de Lege Agr. 12.
 Haurire

Haurire ex parvo. Her. 1. Serm. 1. 52.
HAURIENS, entis. Partic. Tacit. 16. Ann. 18. 1. Sua haurientes.
HAUSTUS, a, um. Partic. [ἄντημι, ἄντημι] Cic. 2. de Divin. 16.
 Ex divinitate, unde animos haultos, aut acceptos, aut libatos haberemus.
 Naves haultæ mari. Liv. 33. 47. Multæ naves ejectæ, multæ ita haultæ mari, ut nemo in terram enaverit. Tacit. 2. Ann. 24. 2.
 Arbores haultæ in profundum. Liv. 30. 38. i. e. Absortæ labe terræ.
 Igni haultus. Tacit. 12. Ann. 58. Eodem oratore Bononiensi Coloniae, igni haultæ, subventum. i. e. Incendio consumptæ.
 Amor haultus. Stat. 1. Achil. 304.
 Aqua haulta duabus palmis. Ovid. 2. Fast. 294.
 Batavi haulti. scil. Aqua. Tacit. 2. Ann. 8. 3.
 Humor avide haultus. Curt. 7. 5. 8.
 Urbes haultæ. Plin. 36. 15.
HAURITUS, ðs. m. Apul. 2. Met. Laguna facilis hauritu. V. in ipso verbo.
HAURITOR, ðris. m. Pet. Chrysol. Serm. 86. Hierosolymitanus fons abundat cum impellit Angelus, non cum sitit hauritor.
HAURITORIUM, i. n. Vas quo hauritur. Gloss. Vct. Hauritorium, ἀντητήριον, ἀντητήριον.
HAUSTUS, ðs. m. [ἄρσις, ἰσχυρισμός] Sorbitio, &eductio aquæ ex aliquo loco. Columel. lib. 1. Si deerit fluens unda, putealis quærat in vicino aqua: quæ non sit haultus profundi. h. e. Quæ non e profundo puteo hauriatur & extrahatur. Ovid. 7. Met. 450.
 — Bacchi tibi fumum haultus. Idem 6. Met. 356.
 Haultus aquæ mihi nectar erit. Cic. pro Cæcin. 74. Aquæ ductus, haultus, &c.
 Haultum lucis illo regerit luna, unde accepit. Plin. lib. 2. cap. 9.
 Haultum facere, pro Potare, invenitur apud veteres, teste Perotto.
 Ætherei haultus. i. e. Divini spiritus. Virg. 4. Georg. 220.
 Exiguus haultibus bibere. Ovid. 3. Fast. 274.
HAUSTOR, ðris. m. Firmicus lib. 8. cap. 29. Si autem Saturnus ei testimonium perhibuerit, aquarum reddet haultores, & qui ex tali artificio vivant.
 Haultor aquæ, Bibitor seu potator aquæ. Lucan. lib. 9. 591.
HAUSTRUM, i. n. [ἀντήριον] Haultra proprie dicuntur Rotarum cadi, inquit Nonius 1. 43. ab Hauriendo. Lucret. lib. 5. 317.
 Ut fluvijs versare rotas, atque haultra videmus. Budæus interpretatur Aquariam rotam, vel tympanum. V. Barth. Advers. 1. 1. vel Lex. Pitifæ.

H E

H. E. Heredibus.
HEAUTONTIMORŪMĒNOS, [ἑαυτοντιμωρόμενος] Nomen Comædiæ Terentianæ: ex ἑαυτῶν & τιμωρία, compositum, quod est, Scipsum ex cruciare. Inducitur enim senex Menedemus, quod filium Cliniam sua dicitia in militiam proficisci compulerit, valde seipsum ex crucians. Meminit Cic. 3. Tusc. 27. & Hor. 1. Serm. 2. 19.
HEBDOMAS, ðdis, & **HEBDOMADA**, ðe. f. [ἑβδομάς] Spatium septem dierum, Septimana. Cic. 16. Fam. 9. Symphoniam Lysonis velim vittas: ne in quartam hebdomada incideres. Al. Hebdomadam.
 Hebdomas, non solum de Diebus dicitur, sed etiam de Annis, & quibuscunque rebus, quæ septenario numero comprehenduntur. Gell. 3. 10. extr. Tum ibi addit, se quoque jam duodecimam annorum hebdomadam ingressum esse, & ad eum diem septuaginta librorum hebdomadas conscripisse. Perottus.
 Hebdomas operum mirabilium Aufonio sunt 7. decantata miracula. V. Scalig. Aufon. Lect. 1. 4. pr.
 Hebdomadam, Gell. 3. 10. dixit de Critico Medicorum die. V. Gronov. conf. Isidor. 5. 32. & Cic. 16. Fam. 9. cum Interpr. [Difficiliter tamen mihi persuadeo, vel Ciceronem, vel Varronem, cuius verba adducit Gellius, pro Græca Latinam terminationem usurpasse, quippe cum uterque Græcæ Lingvæ in primis peritus fuerit, & Græca Latinis inculcare assuetus. Quare quod in nonnullis codicibus ea lectio hæsit, videtur ex sequioris ævi consuetudine tractum, quam Isidorus plerumque sequitur.]
HEBDOMADALIS, e. Adj. Sidon. 9. Epist. 3. Ecclesiastica dedicata festis hebdomadalibus.
HEBDOMARIUS, i. m. [ἑβδομαριος] dicebatur Is qui per vices septimanatim cubiculum Imperatoris custodiebat. V. Meurf. & Cang. in Gloss. Græco barb.
HEBDOMATICUS, Adj. unde, Hebdomatici anni. V. ANDEODAS.
HEBE, [ἠβη] dicitur a poetis Junonis filia sine patre. Nam quum grande convivium Apollo in domo patris Jovis, Junoni novercæ parasset, & ipsa avide lactucas comedisset agrestes, factum est ut ex illis grava fieret, quum usque in id tempus sterilis fuisset, peperitque Heben: quæ quia formosa erat, ab ipso Jove pincerna constituta est, & dea juventutis dicta. Quæ deinde quum in deorum convivio pocula ministraret, & casu in terram caderet, vestesque sublevarentur, ita ut pudenda diis monstraret, indignatus Jupiter, eam ab officio amovit, & ejus loco Ganymedes rapiens substituit: postremo Herculi in deos relato, uxor data est. Ex Servio.
 Junonia Hebe. Valer. 8. Argon. 131. conf. Ovid. 9. Met. 400.
HEBENUS, i. f. & **HEBENUM**, i. n. [ἠβη] Arbor est in India atque Æthiopia nascens: quamvis scribat Virg. 2. Georg. 116.
 — fola India nigrum
 Fert hebenum. Ubi Servius. Atqui & in Ægypto nascitur: sed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus. Sane & hæc Hebenus & hoc Hebenum dicitur. Lucan. lib. 10. 117.
 — hebenus Mareotica vastos
 Non operit potes. Hebenus autem Arbor est, quæ creta durefcit in lapidem. Hactenus Servius. V. Plin. lib. 12. cap. 4. & 6. 30.
 Scribitur & sine aspiratione Ebenus.
EBES, ðdis. e. [ἠβη] Quod est retusi acuminis, auctore Festo. Cic. 2. Acad. Quid lunæ, quæ lineamenta sunt? potestne dicere, cuius & nascens, alias hebetiora, alias acutiora videantur cornua? Hic Cicero Heberi opposuit Acutum. pro Obscuro aut Obscuro, auctore Nonio 2. 408.
 Gladii hebetes. Ovid. 3. de Arte Am. 589.
 Tela leviora & hebetiora. Cic. de Arusp. Resp. 2.
 Hebes, per translationem, pro Tardi ingenii. Cic. 2. de Divin. 103.

Videsne Epicurum, quem hebetem & rudem dicere solent Stoici? Hebes æque ac pecus. Cic. 1. de Divin. 45.
 Acutus & Hebes, contraria. Cic. 1. de Invent. 35. Formosus, an deformis: velox, an tardus: acutus, an hebetior: memor, an obliviosus, &c.
 Hebetes & indociles. Quintil. lib. 1. cap. 1.
 Hebes & Odoratus, contraria. Plin. lib. 21. cap. 11. Unum hebes, alterum odoratum.
 Acies oculorum hebes. Cic. 4. de Finib. 65. Hebes acies est cuiquam oculorum, corpore alius languescit.
 Aquæ hebetes. Plin. lib. 9. cap. 57. Decedentibus fluviis in cavernis aquas hebetes remanere. Ubi ex vetusto codice sic legitur, Pitium genera etiamnum a Theophrasto mira produntur circa Babylonis riva, decedentibus fluviis, in cavernis aquas habentibus remanere. ut & Hard. edidit.
 Aures hebetiores. Cic. pro Planc. 66. Sensi Pop. Rom. aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere.
 Cer hebes. Lucret. lib. 4. 51.
 Caro hebes & cruenta. i. e. Mollis. Celf. 7. 6.
 Dolor hebes. Cic. 8. Att. 3. Nullus apertus privatorum dolor, bonorum autem esset aliquis, sed hebes, ut solet.
 Ætus hebes. Ovid. 12. Met. 85.
 Ingenium hebes. Cic. 2. de Nat. Deor. 17. Hebetiora ut sint hominum ingenia propter cæli pleniorum naturam.
 Lux hebes. Avien. Arat. 455.
 Oculus hebes. Plin. lib. 11. cap. 26.
 Os hebes est, positæque movent fastidia mensæ. Ovid. 1. de Pont. 10. 7.
 Rhetorica forensis hebes. Cic. 2. de Fin. 67.
 Sensus hebes. Cic. 1. Acad. 31.
 Spondeus hebes, & tardus. Cic. in Orat. 219. Ne spondeus quidem funditus est repudiendus: etsi quod est e longis duabus, hebetior videtur & tardior; habet tamen stabilem quandam & non expertent dignitatis gradum.
 Hebes ad. Cic. 8. Fam. 13. Neque hebes ad id quod melius sit intelligendum.
 Hebes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 248. Aliud est enim esse artificem ejusdem generis, atque artis, aliud in communi vita & vulgari hominum consuetudine non hebetem nec rudem.
 Hebes gustu. Columel. lib. 3. cap. 2.
 Hebetem reddere aliquem. Cic. 9. Att. 20. Tu quæso cogita quid deinde: nam me hebetem molestiæ reddiderunt. h. e. Lentum & tardum, ac languidum.
 Superl. Plin. 9. 30. Tanta solertia animalium hebetissimis quoque est.
HEBEO, [ἠβη] ðre. Hebetem esse. Liv. 23. 45. Nunc ne ferum hebet? an dextera torpent? Verba sunt Annibalis suos increpantis.
 Otio torpere, ut Tacit. Germ. 15. 2. Ipsi hebet.
 Iræ hebet. Stat. 11. Theb. 386.
 Sanguis gelidus hebet. Virg. 5. Æn. 396.
HEBESCO, [ἠβησκω] ðre. ab Hebeo, significat Hebetem fieri. Cic. 1. Tusc. 73. Mentis acies seipsam intuens, nonnquam hebescit. i. e. Desidiosior & remissior fit.
 Hebescit acies auctoritatis. Cic. in 1. Catil. 4. Num unum diem postea L. Saturninum Tribunum plebis, & C. Servilium prætorem mors a Reipub. pœna remorata est? at nos vicissimum jam diem patimur hebescere aciem horum auctoritatis.
 Hebescere & languere in otio. Cic. 4. Acad. 6. Quis reprehendet nostrum otium, qui in eo non modo nosmetipsos hebescere & languere nolumus, sed etiam ut plurimis profimus, emittimur?
HEBETESCO, ðre. Hebetari. Plin. lib. 28. cap. 7. Sed præter illa certum est, &c. aciem in cultris tonforum hebetescere. [Nisi forte Hebescere legendum est.]
HEBETO, [ἠβητω] ðre. Obtundere. Liv. 17. 11. pr. Et humor, toto fere gravi armatu, nihil gladios aut pila hebetabat. Idem 8. 10. Cum haitas heberassent.
 Aciem ferri hebetare. V. ACIES.
 Artus terreni mentem hebetant. Virg. 6. Æn. 732.
 Cura tristitiæ hebetatur vino. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Dentem hebetare herbis & carmine. Sil. lib. 8.
 Flammæ hebetare. Ovid. 7. Met. 210.
 Flatus hebetatus. V. Flatus, in FLO.
 Fulgor speculorum hebetatur. Plin. lib. 7. cap. 15.
 Lunam convenit umbra terræ hebetari. Plin. lib. 2. cap. 13.
 Nervos pifci roboris hebetari. Valer. Maxim. lib. 7. cap. 2. de Q. Metello.
 Oculos hebetat alium. Plin. lib. 20. cap. 6.
 Oculos hebetari a bulbis putat Diocles. Plin. lib. 20. cap. 9.
 Oleum hebetat venena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4. & 8.
 Hebetare, pro Hebere usurpasse videtur Cic. 4. Att. 16. Locus ille animi nostri, ubi hebetabat stomachus olim, concaluit. subaudi, Ut digerat multo cruda facilius: h. e. Ubi prius languebat, & viribus contricibus non optimeungebatur. In emendationibus tamen codicibus ex vetusto exemplari legitur, Stomachus ubi habitabat olim. Al. Concalluit, ut & apud Non. 2. 164. ubi tamen Mercet. quod miror, Concalluit retinuit. V. not. Victorii & Lambin.
HEBETATUS, a, um. Adj. ut, Corpore hebetato. Suet. Claud. cap. 2. Germanis hebetatis parumper. Ammian. 27. 2.
 Tela hebetata. Sil. 16.
 Vires reipub. hebetate. Justin. 6. 8. 2.
HEBETATIO, ðris. f. [ἠβησις] Plin. lib. 28. cap. 6. Medetur & lumborum dolori, oculorum hebetationi, mente captis, & melancholicis.
HEBETATOR, ðris. m. Apud Apul.
HEBETATRIX, icis. f. [ἠβητρις] ut, Hebetatrix umbra terræ, Quæ hebetatur seu obcuratur Luna. Plin. lib. 2. cap. 13.
HEBETUDO, inis. f. Macro. Somn. Scip. 1. 14. Hebetudo sensuum.
HEBO, onis. m. [ἠβων] i. e. Sol. extitare dicitur in Vet. Inscript. & apud Macro.
HEBRÆUS, i. m. [ἑβραϊος] dicitur Judæus. V. dictionarium Hebraicorum nominum.
 Liqueus Hebraei. Stat. lib. 5. Silv. 1. 213. Puto Balsamum intelligi. Arat. 2. 924. Hebræo sermone locutus. Tacit. 5. Hist. 2. 6. Terræ Hebrææ.
HEBRAICUS, a, um. Adj. [ἑβραϊκός] ut, Plebes Hebraicæ. Alcm. 5. 544. & 564.

HEBRAICÆ, Adv. [*Ἑβραϊκά*] Lactant. 4. 7. extr.
HEBRUS, i. m. [*Ἑβρῶν*] Thraciæ fluvius est, in quem Orphei caput projectum fuit, quum Cicones eum interfecissent. Ovid. 2. Met. 257.
 Membra jacent diversa locis: caput Hebre, Iyamque Excipis. Martian. lib. 6. Hebrum (inquit) Odrysia nives complent, qui inter diversos Barbaros fluens, etiam Ciconas perluit. Hebrus hodie *Maria*. Hic ab OEagro flumine ortum habet: unde OEagrius dictus. Virg. 4. Georg. 453. Habet arenas ex quibus colligitur aurum. Arenosus Hebrus. Ovid. 3. Fast. 737.
 Celer Hebrus. V. CELER.
 Fluvialis Hebrus. Sen. Med. 8.
 Volucer Hebrus. Virg. 1. Æn. 321. [Servius negat huic flumini id convenire epitheton, unde Huetius in Huetianis, probabili conjectura, Euris reponit. Pro recepta tamen lectione facere videtur illud Phadri in Prol. lib. 3. de Orpheo,
 Hebrique tenuit impetus dulci mora.
HEBRUS, Nomen adolescentis Liparæi, quem amavit Neobule. Hor. 3. Carm. 12. 6.

H E C

HECALÆ, [*Ἑκάλη*] Nomen pauperrimæ feminae, apud Ovid. de Rem. Amor. 747.
 Cur nemo est Hecalen, nulla est quæ ceperit Irum?
 Nempe quod alter egens, altera pauper erat. conf. Apul. 1. de Aur. Afri. Plin. 22. 22. Petron. cap. 105. Barth. ad Theb. Stat. 2. 582. & Bentl. ad Fraem. Callimachi p. 314.
HECAMEDA. V. ECAMEDA.
HECATEUS, i. m. Sculptor apud Plin. 33. 12. & 34. 8.
HECATE, [*Ἑκάτη*] ponitur pro Diana, sive Luna, seu Proserpina. Unde Virg. 4. Æn. 511.
 Tergeminamque Hecaten, &c. Rursum 6. Æn. 247.
 Voce vocans Hecaten, cæloque Ereboque potentem. Ubi dicit Servius, Hecate pro Proserpina dicta est: aut quod centum victimis placetur: aut quod centum annos errare faciat infepultos. Hæc Servius, ut ait Tortellius. Paulo tamen aliter Serv. ad loc. prior.
 Perfeis Hecate. Ovid. 7. Met. 174.
 Ibat ad antiquas Hecates Perfeidos aras. Perfeida vocat, h. e. Perfæ filiam, sive ille Solis filius, & Ætæ frater fuit, ut lib. 5. tradit Diodorus: sive Crei potius, & Eurybiæ, Titanici generis, ut Hesiodo placet in Theogonia.
 Triformis Hecate. Sen. Med. 1.
 Solem ferunt (ait Diodorus Sic. lib. 5. cap. 3.) duos procreasse pueros, Ætam & Persen: Ætas in Colcho regnavit, in Taurica Perfes, crudeles ambo effequæ. Ex Perfe Hecate orta est, superans audacia immanitateque patrem, ut quæ cruciatu hominum læta, eos pro feris petere sagittis consueverit. Sed & ad venena mortifera conficienda summum studium operamque impendens, prima aconitum invenit, vim naturamque ejusque veneni in cibis quos advenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum veneno patrem sustulit: deinde regno assumpto, templum statuit Dianæ, cui præternavigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Ætæ, genuitque liberos tres, Circe, Medeam, Ægialium. Hecate altera, ex Altera Latonæ sorore & Perseo Titane nata, cui Jupiter elementa subjerit, & cælo ereboque potentem fecit, ut canit Maro. Unde & Hecate dicta est, ut discimus ex Hesiodo. Virg. 4. Æn. 609.
 Ter centum tonat ore deos. Ut dicat Hecaten a saga ter invocatum, quam per centum deos obscure quidem, verum peritissime designavit, ad amplissimam deæ potestatem, & nominis rationem simul alludens. Id ab *ἑκατόν* trahitur: id est Centum. Ternarius porro numerus in hujusmodi sacris adhibebatur ex ritu, ut ex Homero, Nasonne, Tibullo, Papinio colligitur: & Porphyrius in Responsis abunde differit. Nec obest quod a poeta statim subjicitur,
 Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ. Nam sui moris est, ut etiam Macrobius observavit, in quibus non convenit inter doctos, utramque sententiam complecti. Notat diversas in Hecate opiniones: & eam quam superius attulimus, & illorum qui cum Junone conjungunt: ut sit eadem Juno, Diana, & Proserpina, ex quibus Hecate, ut est apud Lucanum, commune numen, efficiatur. Idcirco ne alterutrum poeta damnaret, utrumque dixit. Ex Parrhasio in Claudian.

Hecaten Nocte gonitam canit Bacchylides: Jove & Asterie Museus: eodem & Cerere matre Orpheus. Pherecydes Aristæi Pæonis filiam tradit. Eadem Perseis appellatur a patre. Apollonius lib. 4. Argonauticôn.
 Noctivagæ testor Perfeidos orgia divæ. Papinius in evocatione manium ex persona Tiresiæ, 4. Theb. 482.
 — tu sepere cœtu

Elyfios Perfea pios, virgaque potenti Nubilus Arcas agat. Ubi Perfei quoque legi potest vocativo casu, ut Inachi, Phylli, Amarylli. Ex eodem Parrhasio.

Perfeia Hecate, a patre. Valer. 6. Argon. 494
 Hecaten triplex caput habere fingit Orpheus in Argon. dextrum equi, sinistrum canis, medium hominis, & quidem rustici. Ovid. 1. Fast. 141.
 Ora vides Hecates in treis vergentia partes. Alcamenes omnium primus Hecates triforme signum fecit. Id Athenis vocabatur juxta Victoriæ statuum, quam, quod alis carebat, implumem vocabant, ut docet Pausanias in Corinth. pag. 72. Wech.
 Hecate canes immolabantur, ut Mimorum poeta scribit Sophron. De Hecate vide multa apud Cælium Ant. Lect. 20. 6.

HECATEÏUS, a, um. Adj. [*Ἑκατεΐος*] ut, Carmina Hecateia. Ovid. 14. Met. 44.

HECATEÏS, idos vel idis. f. Ovid. 6. Met. 139.
 Postea discendens succis Hecateidos herbæ, Sparfit, &c. Sunt qui hoc nomine Herbas omnes venenosas intelligant, utpote quibus utebatur Hecate, mulier venefica. Sic & Mededes herbæ dicuntur. Ovid. 2. de Arte Am. 107. At Cælius lib. 11. cap. 21. & alii putant Aconitum significari, cujus inventrix fuerit Hecate mater Medææ. V. in HECATE.
HECATON, [*ἑκατόν*] Latine Centum dicitur. Inde per compositionem deducuntur nomina complura, ut
HECATOMBE, es. f. [*ἑκατόμβη*] Sacrificii genus, in quo ritus hic servabatur, ut centenæ sui generis mactarentur victimæ. Jul. Capitol.

Balb. cap. 11. Tantum sane lætitiæ in Balbino, qui plus timebat, ut Hecatomben faceret. quod tale sacrificium est: Centum aræ uno loco construuntur ex cæspite: ad eas centum sues, centum oves mactabantur. Jam si imperatoris sacrificium sit, centum oves, centum aquilæ, & cetera hujusmodi animalia feriuntur: quod quidem Græci quondam fecisse dicuntur, quum pestilentia laborarent. Vel a numero victimarum, vel quia centum Peloponnesi urbes faciebant, & a numero sacrificantium composita est dictio. Juven. 12. Sat. 105.

— existunt qui promittant hecatomben. A Laconibus primo inventam fuisse dicunt. V. Alex. ab Alex. 3. 22. & Cæsar. Rhod. 20. 6. conf. item Lex. Pitisc.

Hecatombe, Satura quædam Varronis inscripta fuit, in qua de sacrificiis agebat, sumptuosaque sacra reprehendebat, verumque sacrificium esse puræ & integræ mentis preces docebat. Turneb.

HECATOMPHONIA, orum. n. pl. [*ἑκατόμφοניה*] Sacra a Messeniis instituta, cum quis centum hostes in pugna occidisset. Pausan. in Messenicis pag. 129. Wech.

HECATOMPOS, ödus. m. [*ἑκατόπους*] Piscis centipes. Plin. 13. 43.
HECATONPŪLOS, [*ἑκατόνφυλος*] Urbis est Parthorum, regni caput. Plin. lib. 6. cap. 15. A centum portis dicitur. nam *πυλὴ*, porta dicitur. Ita etiam dicuntur Thebæ. Ammian. 22. 16.

HECATONFARCHUS, [*ἑκατόνφρχος*] Latine Centurio. q. V.
HECATONCHĪROS, [*ἑκατόνχιρος*] Centimanus: qualis ille, quem dii Briareum, homines autem Ægeonem appellant, ut ait Homerus.

HECTA, æ. [*ἕκτεν, ἡκτεν*] ab Hio, hias dicitur, quasi Hieta; Res minimi pretii, tanquam hiatus & oscitatio hominis. Item Pustula, quæ in coquendo pane solet assurgere, quod sit quasi panis hiatus: a quo Res minimi pretii Hecta vocatur. Pomponius, Hic homo hectæ me facit, & multibulum vocat. Hoc est parvi me facit. Perottus

HECTICE, es, sive HECTICA, æ. f. [*ἑκτική*] Species febris leviter ossibus inherens, ut vix sentiat donec paulatim corpus absumat, quasi dicas Habitualem, ab *ἕχω* ductum est. Hermolaus in Plin. Hectici, & Febris hectica, non a consuetudine, ut imperiti credunt, & ob id Ethicam barbaram pronuntiant, sed ab Habitu nomen habet. hæc non in humore tantum atque spiritu, sed in ipsis plane coit & inolefcit ossibus.

HECTICUS, a, um. Adj. [*ἑκτικός*] ut, Febris hectica, Homo hecticus, apud Medicos.

HECTOR, öris. m. [*Ἑκτωρ*] Priami & Hecubæ filius ab Achille interceptus. Virg. 1. Æn. 277.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros: Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Ovid. 1. de Arte Am. 441.

Hectora donabat Priamo prece motus Achilles. Dicitur, ut scribit Plato, ab *ἕχω*, defendo: quod urbem contra hostium impetum tenuerit, patriamque servavit.

Homocida Hector. Hor. Epod. 17. 12.
HECTORREUS, a, um. Adj. possess. [*Ἑκτορεῖος*] ut, Gens Hectoræa, Quæ ab Hectore duxit originem.

Conjux Hectoræa. Virg. 3. Æn. 488.
 Corpus Hectoræum. Idem 2. Æn. 543.

HECUBA, æ. f. [*Ἑκὺβη*] Uxor regis Priami, quam Homerus filiam Dymantis dixit, idque sensisse videtur Ovid. 13. Met. 575.

Ergo aliis latralle Dymantida flebile visum est. Euripides vero non Dymantis, sed Cissei filiam Thracum regis esse dixit: quem sequutus est Virg. 10. Æn. 704.

— & face prægnans
 Cisseis regina Parin creat. Quia prægnans somniaverat se accensam facem parere, quæ patriam totam inflammaret. Ideo porro in canem conversa fingitur Hecuba, quod quum post everfam Trojam captiva a Græcis duceretur, & Polydori corpus in mare præcipitatum agnovisset, seque in maria præcipitare vellet, nimio dolore inaniter Græcis conviciaretur. Hæc Servius l. c. & ad 3. Æn. 6. conf. Suet. Tiber. cap. 70. & Plin. 4. 11.

Hecuba pro Quavis vetula Martial. lib. 3. 75.
HECUBÆ SEPULCHRUM, Thraciæ promontorium, de quo supra scripsimus in dictione CYNOSSEMA.

HECYRA, [*Ἑκυρά*] Latine Socrus dicitur: quo nomine dicta est Comædia Terentii.

H E D

H. E. D. Illic est depositus.

HEDERA, æ. f. [*ἡδέρη*] Inimica arbori, satisque omnibus (inquit Plin. lib. 16. cap. 34.) sepulcræque ac muros rumpens, serpentium frigori gratissima: ut mirum sit ullum honorem habitum ei. Duo genera ejus prima, ut reliquarum, mas & femina. Major traditur mas corpore, & folio duriore ac pinguiore, & flore ad purpuram accedente, &c.

Hedera coronabantur Poetæ. Ovid. 3. de Arte Am. 411.
 — nunc hedera sine honore jacent, &c. Hor. 1. Carm. 1. 29.

Me doctarum hedera præmia frontium Dis miscent superis.
 Hedera, quod Hæreat, dicta est, auctore Festo, quodque sequatur quicquid proximum est. Quamvis per diapherongum non scribatur. Virg. 8. Ecl. 13. — atque hanc sine tempora circum

Inter victrices hedera tibi serpere lauros Alii Edera scribunt, & ab Edo deducunt, Quod parietes edat atque consumat.

Apulejus quoque ab Hæredo deducit. H. St.
 In tutela Liberi patris putabatur esse: quia ut ille juvenis semper, ita hæc viret. Vel quia ita omnia, sicut ille mentes hominum, illigat. V. Bræckh. ad Tibul. 3. 6. 2.

Alba hedera & nigra. Virg. 7. Ecl. 38.
 Candidior cygnis, hedera formosior alba. Ubi Servius, Alba hedera: quia sunt & nigra hedera: ut,

— aut hederae pandunt vestigia nigræ. Nigra autem, vel alba hedera, non ex foliis, sed ex ligno cognoscitur.

Baccifera hedera. Sen. OEdip. 5.
 Errantes hederae. Virg. 4. Ecl. 19.
 Flexibiles hederae. Ovid. 10. Met. 99.

Lascivis hederis ambitiosior. Hor. 1. Carm. 36. 20.
 Ligantes hederae. Virg. in Culex.

Lugubris hedera. V. LUGRO.
 Nexiles hederae. Ovid. 6. Met. 595.
 Nigra hederae. Virg. 2. Georg. 257.
 Pallens hedera. Virg. 3. Ecl. 39.

Serpentes hederæ. Virg. De obitu Mæcenatis.
 Tenax hederæ. Catul. 59. 34.
 Victrix hederæ. Hor. 1. Epist. 3. 25.
 Virens hederæ. Hor. 1. Carm. 25. 17.
 Vultus hederarum frondibus abdit. Ovid. 6. Met. 599.
HEDERACEUS, a, um. Adj. [*ἡδερᾶς*] Quod ex hederæ est. ut, Hederaceum vas. Cato cap. 111. Plin. lib. 16. cap. 24. ad finem, Bubus quidem & ficulnea, ilignaue, & hederacea.
 Hederacea herba. Columel. lib. 8. cap. 10.
 Hederacea species. Plin. lib. 24. cap. 19. adde Vopisc. Aur. 49.
HEDERATUS, a, um. Adj. ut, Patina hederata. Treb. Poll. Claud. cap. 17. conf. Sebul. de Cor. Mil. cap. 7. & Nemes. Ecl. 3. 18.
HEDERIGER, era, erum. Adj. Ferens hederam. Catul. 61. 23.
 Ubi capita Menades vi jaciunt hederigeræ.
HEDEROSUS, a, um. Adj. Propert. 4. 4. 3.
 Lucus erat felix hederoso confitus antro.
HEDONE, es. f. [*ἡδονή*] Æon Valentini. V. Tertul. adverf. Val. cap. 8.
HEDRA, æ. f. [*ἡδρα*] Sella, lectica. Hinc Cathedra, Ephedra, Exedra.
HEDUI, orum. m. pl. [*ἡδῦοι*] Populi finitimi Arvernis, Biturigibus, Sequanis, ac Sebustianis inter Celtas. Hi adhuc nomen prisicum Latine retinent, inter Burgundos nunc nominati: nec citra Ararim flumen, qui nunc Sagona appellatur, aliquos habent fines, nec hodie sunt Sebustianis finitimi, in ducatu Burgundiæ & Francorum regno siti. V. Plin. 17. 8. Scribuntur etiam Ædui, quorum frequens mentio apud Cæs. Bell. Gall. 1. Hedues, sive Ædues vocat Aufon. Parent. 4. 6.
 Hedui fratres Romanorum. Cic. 1. Att. 16. Hedui fratres nostri pugnant, Sequani male pugnant. V. ÆDUI.
HEDUICUS, vel ÆDUICUS, a, um. Adj. ut, Pater Heduicus. Aufon. Parent. 2. 2.
HEDYCHRUM, [*ἡδυχρῶν*] Lat. Jucundi coloris. Cic. 3. Tuic. 45. Collocemus in culcitra plumea, psaltrium adducamus, hedychrum incendamus, &c. In quem locum Victorius, Hedychrum, inquit, verbum Græcum & elegans, a medicis potius inter unguenta, quam odoramenta recensetur: unde ita appellatum volunt quod gratam aspectu, suavemque & nitidam cutem redderet, ac bonitatem coloris præstaret. V. Dioscor. 1. 61. Herm. Barb. Coroll. 72. & Matthiol.

HEDYCUS, i. m. Idem esse videtur in loco Varr. apud Non. 3. 234.
HEDYMĒLES, is. m. [*ἡδυμῆλης*] Citharædus apud Juven. 6. Sat. 383.
HEDYOSMOS, i. [*ἡδυόσμος*] Latine dicitur Menta, ab odoris gratia. Plin. lib. 35. cap. 15. Utuntur etiam ad quartanas bituminis drachma, & hedyofini pari pondere cum myrrhæ obolo fubacti. Dicta autem Hedyofinos, quod Suave oleat: Menta autem a Mente, quod odore suo mentem excitet. Idem 19. 8.
HEDYPNŌIS, idis. f. [*ἡδυπνοῖς*] Intybus silvestris, folii latioris. Plin. 20. 8.
HEDYSMATA, [*ἡδύσματα*] frequenter appellat Galenus Unguenta per aromatum additionem jucundiora & odoratiora reddita. Sed & in glossis Hippocratis etiam Aromata ipsa tradit ita appellari. Quare hedyfinata duplici significatione, modo pro aromatis, modo pro unguentis odore aromatum imbutis, sunt accipienda. Plin. lib. 13. cap. 1. de unguentis, Ratio, inquit, faciendi duplex: succus, & corpus. Ille olei generibus fere constat, hoc odorum. Hæc stymmata vocant, illa hedyfinata. Videtur Plinius olea ipsa in unguentis hedyfinata appellare, & aromata sive odores stymmata, id est spissamenta. Hac de re fusissime differit Cornarius in secundum caput libri primi Galeni De compositione pharmacorum secundum locos.

H E G

HĒGĒMON, [*Ἠγήμων*] Characenus (est autem Charax, Phrygiæ urbs) verificator, scriptit bellum Leucetricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. Auctor Stephanus in *Ἀλεξάνδρειαν*.
HĒGĒSIAS, [*Ἠγήσιος*] Cyrenaicus philosophus, cujus tanta fuit eloquentia, ut sic mala vitæ representaret, ut eorum misera imagine audientium pectoribus inserta, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret. Ideoque a rege Ptolemæo amplius de hac re dicere prohibitus. Hujus meminit Cic. in Orat. 83. & 1. Tusc. Quæst. 230. Strab. Valer. Max. 8. 9. extr. Gell. 9. 4. conf. REGIAS.
HĒGESINUS. V. EGESINUS.
HĒGESIPPUS, [*Ἠγήσιππος*] historiam scripsit ecclesiasticam quinque libris, quos habemus, a Christo passo ad sua tempora, ut scribit Suid. Alter ejusdem nominis fuit poeta Comicus: inter fabulas ipsius commemorantur *Φιλίππειος*. Athenæus. V. Voss. de Hist. Gr. lib. 3. p. 289. ubi de pluribus Hegesippis agit. Fabric. Biblioth. Græc. Tom. 1. ubi de Comicis Græcis.
HĒGESIPPYLLA, [*Ἠγήσιπύλλη*] fuit Solori regis Thraciæ filia, quam Miltiades Atheniensium dux accepit.
HĒGESISTRATUS, [*Ἠγήσιστράτος*] Ephesius, ob tribulis sui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, consulit deum. Cui Phœbus, Ubi saltantes videret rusticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Asiam, rusticos eodem modo cernens, urbem condidit Eleam. Auctor Pythocles Samius apud Plutarch. in Parallel. minor.
HĒGITMATIA, [*Ἠγήτιματῖα*] Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Vulgo *Lignitz*.
HĒGIAS, [*Ἠγῖας*] & HĒGLRAS, vel potius HĒGESIAS, æ. m. Duo Statuarii. Plin. 34. 8.

H E H

HĒHU, [*Ἠή*] Dolentis interjectio. Plaut. Capt. 5. 3. 18.
 Heheu quom ego plus minusque feci illi, quam æquoni fuit.
 Idem Pœnul. 3. 5. 46. Scribitur a nonnullis Eheu. V. EHEU.
HĒHEM. V. EHEM. Plaut. Pœnul. prol. 118.
 Hehem! pæne oblitus sum reliquum dicere. Al. Ehem.

H E I

HEI, [*Ἠί*] Interjectio dolentis & ingemifcentis. Ter. And. 1. 1. 46.
 Hei vereor nequid Andria apportet mali.
 Hei, dativo jungitur. Ter. Heaut. 2. 2. 5. Hei misero mihi. Idem And. 3. 5. 15. Cic. Hei mihi, non possum hoc sine lacrymis commemorare. Virg. 2. Æn. 273. Hei mihi qualis erat, &c.

Hei mihi, hei mihi. Plaut. Bacchid. 3. 3. 7.
 Hei hei. Plaut. Casin. 3. 6. 7. Hei hei, foetet tuus mihi sermo.
 Hei, vocativo etiam jungitur, quum exclamatio est hortantis cum approbatione. Ter. Eun. 1. 2. 74.
 Heu nofter! laudo, tandem perdoluit: vir es. Sed in codd. melioribus legitur Eu.
HEJA, Interjectio excitantis. Idem atque Eja.
 Heja, hoc face. Plaut. Aulul. 2. 1. 30. Phædr. 5. 6. 3.
HEJULO, are. Utitur Gell. pro Ejulo, 12. 5. Hejulantem atque Iamentantem.

H E L

HĒLĀCATĒNES, is. m. [*ἡλακατῆνες*] Pisces cetacci, ad falsamenta idonei. Plin. 32. 11. Athen. lib. 7. p. 301. qui sine aspiratione scribit. conf. BLACATA.
HELCIUM, i. n. [*ἡλκυστήρ*] dicitur Id quod est ante pectus equorum & id genus animalium, ab armis, id est humeris pendens instrumentum, quo & molæ illæ per machinulam innexæ, variantur, & curricula per temonem trahuntur: unde & nomen accepit. *Ἠλκω* enim Græce, dicitur Traho Latine. Apul. 9. Met. p. 222. Defectum aliqui me, helcio sparteo dimoto, nexu machinæ liberatum applicant præsepio. conf. p. 227. Alii helcium proprie Funem eum esse dicunt, quo helciarri adversis fluminibus aut vento contrario naves trahunt.
HELCIARIUS, i. m. Helciarri, Qui in navi onera funibus moliuntur, vel Qui naves deducunt, subducuntque ad officia invicem adhortantes, ut uno connifu pariter conspirantes, admoliri universis viribus possint, quod singulis nequeant, ut fieri interim videmus. Budæus. Martial. 4. 64. Quem nec rumpere nauticum celeuma
 Nec clamor valet helciariorum. adde Sidon. 2. Epist. 10.
HELCDORS, is. m. [*ἡλκωδὴς*] Ulceratus. Cels. 5. 28. 15.
HELGYSMATA, atis. n. [*ἡλκυσματᾶ*] Plin. lib. 33. cap. 6. Scoriam in argento Græci vocant helcysmata.

HĒLĒI. V. ELIS.
HĒLĒNA, æ. vel termin. Gr. HELENÆ, es. [*Ἥλῆνη*] Jovis filia, ex Leda, uxore Tyndari regis Laconia, Castoris & Pollucis soror, & Menelai Lacedæmoniorum regis uxor. Hæc ob eximiam pulchritudinem bis rapta fuit: primum adhuc puella a Theseo: iterum, jam Menelao nupta, a Paride: pro qua recuperanda Græci cum Trojanis dæcennale bellum gesserunt. Nota est historia ex Homero. a qua & Helene infula vocata est, quod in ea primum Paris cum Helena dicitur concubuisse: Quam Strabo lib. 10. in Cycladibus. Plin. 4. 12. in Sporadibus ponit. Argiva Helena. Virg. 1. Æn. 654.
 Infamis. Hor. Epod. 17. 42.
 Lacæna Helene. Hor. 4. Carm. 9. 16.
 Pro Impudica posuit Martial. 1. 62. (al. 30.) ut contra Penelopen pro Caïta; Penelope venit, abit Helene.
 Helena, Sidus perniciosissimum navigantibus, teste Solino cap. 4. V. Da-lechamp. ad Plin. 2. 36.
 Fuit & Flavia Julia Helena, uxor Constantii, mater Constantini M.
HELENĪUM, i. n. [*Ἠλενιον*] Fruticis, seu Herbæ genus: quod quia in agris frequens est, ideo vulgo *Enula campana* dicitur. Plin. lib. 21. cap. 10. Helenium e lacrymis Helene dicitur natum, & ideo in Helena infula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens, dodrantalibus ramulis, folio simili ferpyllo. conf. Galen. 1. 6. de Simpl. Fac.
HELENUS, Vir Trojanus, quem Virg. 3. Æn. 295. Priamidem vocat. Et vatem, ibid. Cic. 1. de Divin. 89.
HELEPŌLIS, [*Ἠλεπόλις*] Machina est ab Evertendis urbibus dicta. Hæc enim evertit significat. Edificatur autem, ut tradit Ammian. lib. 23. hoc modo: Testudo compaginatur immanis, axibus roborata, longissimis, ferreisque clavis aptata, & contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura: atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detractet & missiles cibus. Conferuntur autem ejus frontalibus arifuleæ cuspidis præacutæ, ponderibus ferreis graves, qualia nobis pictores ostendunt fulmina, vel fictores, ut quicquid petierit exertis aculeis arumpat. Hanc ita validam molem rotis & funibus regibus numerosis intrinsecus miles, languidiori murorum parti viribus admovet concitis, & nisi desuper propugnantium valuerint vires, collisii parietibus aditus patefacit ingentes. Hanc Helepolim fufius describunt Plutarchus in vita Demetrii, & Vitruv. 10. 22. V. Bald.

HELEPŌLIS, i. m. Lucus Tiberino adjacens. Ovid. 6. Fast. 105. V. Heinf. ibid. & ad 2. 67.
HELES, seu HELETES, [*Ἠλῆς*] Fluvius circa Veliam. Cic. 7. Fam. 20. & 10. Att. 13. Meminit & Strab. lib. 6. pr. & Steph. in *Ἠλῆξ*.
HĒLĒCUS, a, um. Adj. [*Ἠλιακός*] Solaris, ut, Heliacus ortus, apud Astronomos, Trochiscus Heliacus. Chamæmelum. Apul. de Herb. cap. 23.
HĒLIĀDES, [*Ἠλιάδες*] Patronymicum femininum ab Helios qui est Sol. Ita sorores dicuntur Phaethontis, quæ casum fratris nimis lugentes, in populos arbores conversæ dicuntur. Ovid. 2. Met. 340.
 Nemus Heliadum. i. e. Populi arbores. Ovid. 10. Met. 91.
HELĪANTHES, æ. f. [*Ἠλιανθῆς*] Herba quæ & Heliocallis. Plin. 24. 17.
HELĪCE, [*Ἠλίκη*] Urbs Achaia, quam mare absorbit. Plin. 2. 92.
 Helice, Stella, vel sidus juxta polum arcticum. Lucan. 2. 237.
 Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes. Ovid. 3. Fast. 108.
 Esse duas Arcios; quarum Cynosura notetur
 Sidoniis, Heliceen Grata carina notet.
 Helice nivosa. Sen. Herc. Oeth. 12. Cic. 4. Acad. 66.
 Helice [*Ἠλίκη*] etiam est species Salicis. Plin. 16. 37. conf. HELICTERES.
HELĪCON, onis. [*Ἠλικόν*] Mons Bœotia juxta Thebas, Phocidi vicinulus, ut Strabo scribit lib. 9. non procul a Parnasso, eique æmulus & altitudine & circuitu, qui & ipse Apollini quoque sacer, & Musis est, unde Heliconiades Musæ sunt appellatæ. Dicitur Helicon ab Helicone, qui ibi cum Citharone fratre singulari certamine pugnavit, ut quidam tradunt. Amæneus Helicon. Lucr. lib. 1. 113.
 Virgineus Helicon. Ovid. 2. Met. 219.
HELĪCONIĀDES, [*Ἠλικωνιάδες*] Perf. in proem. 4.
 Heliconiadasque pallidamque Pyrenen. Al. Heliconidas.
 Comites Heliconiadum. Lucret. lib. 5. 1050.
HELĪCŌNIUS, a, um. Adj. [*Ἠλικωνίος*] ut Heliconia mella. Claud. de Laud. Seren. v. 10.
 Collis

Collis Heliconii cultor. Catul. 62. 1.
HELIOCALLIS. V. HELIANTHE.
HELICTERES, [ἠλικτήρις] Inaures sunt, ut docet Pollux lib. 2. Sect. 83. quæ & Helices dicuntur, a claviculis quas helicas vocant.
HELIOCAMINUS, i. m. [ἠλιόκαμινος] ad verbum Solaris fornax dici potest. Est autem Solare vaporarium in aprico loco situm, ad colorem, foliis excipiendum, quo antiqui utebantur. Hæc Budæus. Ulpian, in l. si arborem. D. de fervit. urban. præd. Si arbor in heliocamino vel folario solem adimat, dicendum erit, quia umbram facit in locum cui foliis fuit necessarius, contra fervitutum impositam fieri. Plin. 2. Epist. 17. In hac heliocamino quidem, alia xyftum, alia mare, utraque solem, cubiculum autem valvis, cryptoporticum fenestra prospicit. In descriptione Diatæ Laurentini sui.
HELIOCHRYSOS, [ἠλιόχρυσος] Diofc. ἐλεόςχρυσος Theophr.] f. Herba aureum florem producens. Plin. lib. 21. cap. 11. Eadem ac Heliochrysum & Chrysanthemum. Ibid. cap. 25. V. Hard. ad loc. Theocr. Eidyll. 1. Galen. 1. 6. Simpl. Fac. cui Amarantus dicitur. Theophr. 1. 9. 21. Diofc. 4. 57.
HELIODORUS, [ἠλιόδορος] Nomen proprium viri. Rhetor Heliodorus Græcorum longe doctissimus. Hor. 1. Serm. 5. princ. Alius item Heliodorus qui fabulam, uti vocant, Romanensem, inscriptam Æthiopica evulgavit Græco idiomate. Auct. Iepidus & purissimus. V. Voff. de Hist. Gr. & Fabric. Bibl. Græc.
 Alius Heliodorus Statuarius. Plin. 14. 8. & 36. 5.
HELIOGABALUS, [ἠλιογάβλος] cognomen M. Aurelii Antonini, qui se Caracallæ filium credi voluit. Is ad imperium pervenit Mæstæ avia, & matris Soemiadis ingenio, quum apud Antiochiam Solis sacerdos esset, militibus commendatus, oppresso Macrino. Solem se dici voluit, qui Syrorum lingua Elagabalus, corrupte Heliogabalus, dicebatur. Hujus mores impurissimos, gulam, libidinemque omnem, apud Lampridium & Herodianum videre licet. V. Cellar. ad Eutrop. lib. 8. p. 20. Seld. de Diis Syris 2. 11. Spanhem. Vaillant.
HELIOPOLIS, [ἠλιόπολις, ἢ ἠλιόπολις] Civitas est Ægypti, quæ a Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur, hujus cives, teste Herodoto lib. 2. apud Ægyptios omnium sapientissimi habentur. Altera est ejusdem nominis in Cilicia, patria Chryssipi Stoici. Solinus. V. Steph. de Urb. & eruditissimum Holstenium. Cic. 3. de Nat. Deor. 54.
HELIOPOLITES, æ. [ἠλιόπολιτης] Adj. Nomos Heliopolites. Plin. 5. 9. Præfectura Ægyptiaca. Heliopolitarum ceremoniæ. Idem 36. 26.
HELIOPION, (nisi sit corruptum) apud Apul. de Herb. cap. 49. Idem atque Heliotropium.
HELIOSCOPUS, [ἠλιόσκοπος] Genus Tithymali. Diofc. 4. 165. Plin. 22. 21. & 26. 8. Apuleio de Herb. cap. 108. est Helioscopus.
HELIOSTRÖPHON, i. n. [ἠλιόστρόφον] Malva erratica. Apul. de Herb. cap. 40. & Heliotropium. cap. 49.
HELIOTRÖPIUM, i. n. [ἠλιότρόπιον] Herba. Plin. lib. 2. cap. 41. Miretur hoc, qui non observet quotidiano experimento herbam unam, quæ vocatur heliotropium, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Idem lib. 22. cap. 21. de ea prolixè disputat, & 18. 27. Quidam putant eam esse herbam quæ etiam Calendula dicitur. Est & Heliotropium, Gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.
HELIS. V. ELIS.
HELIUS, Nomen viri a Sole, qui Græce ἠλιός dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.
HELIX, icis. f. [ἠλιξ] Genus hederæ celsæ, folia multo minorâ habentis quam reliquæ, neque unquam fructum ferentis, ut inquit Theophrastus. dicta Helix, quod multas habeat circumvolutiones. de qua Plin. lib. 16. cap. 34. de Hedera. conf. HELICTERES.
HELLAS, [Ἑλλάς] nomen Fluminis & Regionis Achaiæ, ut ait Ptolemæus, a nostris Græcia appellata a Græco qui primus in ea regnavit: a cujus filia vocata est Attis: deinde ab Hellene Deucalioris filia dicta fuit Hellas. V. Melan lib. 2. 3. Plin. 4. 7. Prid. ad Marm. Oxen. qui erudite causam assignat quare Græcia Latinis semper, ipsis Græcis Ἑλλάς.
HELLADYCUS, [Ἑλλάδιος] Græcus, vel Græcanicus. Plin. 35. 10. Pictura duo genera fuere, Helladicum & Asiaticum.
HELLER, [Ἑλλή] Filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre suo novercales insidias fugiens, in mare juxta Byzantium demersa est, unde ei nomen datum Helleponti.
HELLEBORUM, i. n. [ἑλλεβορός] Herba vomitoria. Plin. lib. 25. cap. 5. hellebori duo facit genera, sicut & Diofc. lib. 4. 150. & 151. Candidum, quod Italia Veratrum album appellat, & Nigrum quod alii vocant Antomon, etiam si in Dioscoride Atomon legimus. alii Polyrrhizon, plerique Melampodium vocant, ab inventore Melampode vate, vel ejusdem nominis pastore, quod is animadvertisset eo purgari capras. deinde dato eorum lacte, sanavit Proctidas furentes. Sed Aulus Gellius 17. 15. Plinium sequutus, ait coloris discerniculum, non in femine, neque in virgultis, sed in radice apparere. Candido vomitiones cientur, eoque stomachum & ventrem superiorem purgat. Nigro alvus inferior diluitur. utriusque periculosa sumptio. Carneades Academicus, scripturus adversum Stoici Zenonis libros, candido helleboro superiora corporis purgare solitus legitur, nequid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilia usque animi redundaret, & instantiam, vigoremque mentis labefaceret. Ex Plinio igitur colligere licet utrumque genus tum candidum, tum nigrum, cum ad alia complura mala, tum adversus melancholiam, remedium efficax haberi. Unde & proverbium natum: Helleborum bibere; quod tamen varie effertur. Plaut. Men. 5. 5. 15.
 Non potest hæc res hellebori jugere obtineret. Hor. 2. Epist. 2. 137. Expulit helleboro morbum, bilemque meraco. Ovid. de Pont. lib. 4. 3. 55.
 1, bibe dixissem, purgantes pectora succos,
 Quicquid & in tota nascitur Anticyra. Helleboro opus habere dicuntur, Qui animo parum constant, atque idem apud Latinos etiam auctores helleborum edere, & helleboro sese purgare proverbio jubentur: propterea quod antiquitus plurimus usus fuerit hujus herbæ ad levanda mentis & capitis vitia. Erasmus. Hor. 2. Serm. 3. 82.
 Danda est hellebori multo pars maxima avaris.
 Triste helleborum. Catul. Epist. 94.
 Helleborus etiam in m. gen. dicitur. Columel. lib. 10.
 Sed negat helleboros, & noxia galbana succo. Virg. 3. Georg. 451.
 — helleborosque graves, nigrumque bitumen. Solet & sine aspiratione scribi.

HELLEBORINE, es. f. [ἑλλεβορίνη] Verba similis Helleboro, quæ alio nomine Epipachis dicitur. Plin. 27. 9.
HELLEBORITERS, æ. m. [ἑλλεβορίτης οἶνος] Vinum ex Helleboro confectum. Plin. lib. 14. 16.
HELLEBORANDUS, Veratro seu Helleboro purgandus. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3.
HELLEBOROSUS, a, um. Adj. [ἑλλεβορός] Qui plus hellebori sumpsit, quam par fuit. Plaut. Rud. 4. 3. 67. Quæso sanus es? r. helleborosus sum.
HELLEN, [Ἑλλήν] Deucalionis & Pyrrhae filius, a qua Hellènes, nonnulli credunt fuisse nominatos.
HELLENISMUS, [Ἑλληνισμός] Græci sermonis proprietates, vel litterarum Græcarum notitia.
HELLENISTÆ, [Ἑλληνιστῆς] Judæi, qui Græce tantum Biblia legebant. V. Act. Apost. cap. 6. 1. 9. 29. & 11. 10. De iis plurimum inter se certant Dan. Heinf. & Salmasius. V. hujus Comment. de Lingua Hellenistica, Funus Linguae Hellenisticae, &c. Plurimorum in diversas partes abeuntium sententias refert Fabric. in Bibl. Græc. vol. 3. pag. 226. Helleniste, qui ter in Actis Apostolicis memorantur, uno tamen in loco non alii sunt quam ipsi Gentiles Judæis oppositi.
HELLESPONTUS, [Ἑλλήσποντος] Fretum angustum ab Ægæo in Pontida, ubi sunt illæ angustiae, septem tantum stadiis Asiæ ab Europa dividentes, ubi Helle in Pontum decidit. Unde qui prius Pontus dicebatur, postea Hellepontus vocatus est. Cic. in Orat. 163. inventit, Qua pontus Helles &c. conf. HELLE.
 Junxit Hellepontum Xerxes. Cic. 2. de Fin. 112.
 Sumitur etiam pro Regione Asiæ juxta istud fretum pertinente. Sext. Ruf. de Provinc. Rom. cap. 10. Caria, Hellepontus ac Phrygia in potestatem P. R. juncta deditione pervenerunt.
HELLESPONTIUS, a, um. Adj. & HELLESPONTIACUS, [Ἑλλήσποντιος] Virg. 4. Georg. 111.
 Hellepontiaci fervet tutela Priapi.
 Aqua Hellepontiaca. Ovid. 19. Epist. 32.
 Mare Hellepontiicum. Ovid. 18. Epist. 108.
 Siquid habebit cum aliquo Helleponto controversiæ. Cic. 13. Fam. 53.
 Ora Hellepontia. Catul. Carm. 18.
 Helleponti. Plin. 5. 30.
 Hellepontiæ, Nomen venti. Plin. 4. 47.
HELMINTHES. V. ELMINTHES.
HELOPS, opis. est Genus piscis. Quintil. lib. 5. cap. 10. Et piscium quoque genera alia planis gaudent, alia saxosis, regionibus etiam litibusque discreta sunt, nec helopem nostro mari, nec scaurum ducas. Columel. 8. 16. Scribitur & Elops. q. V. Sed rectius, littera geminata, Ellops, Gr. ἑλλοψ.
HELORUS. V. ELORUS.
HELÖTÆ, [ἑλωτῆς] Corn. Nepos 4. 3. 6. Est Genus quoddam hominum, quod Helotes vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, fervorunique munere fungitur. Helotas Lacedæmonii servos quos bello cepissent, appellabant. ἀπὸ τῆς ἑλλῶν, quod est capere. Suidas ab Helo civitate, qua capta, Spartani omnes in fervitutum redegerunt, dictos asserit. Sunt autem servi publici. V. Crag. de Rep. Lacedæm. cujusmodi apud Thesalios dicebantur Penestæ. V. Henr. Steph. Thef. Græc.
HELOTIA ἐλωτία Servitus. l. c.
HELVAECUM, Helvæca, Genus ornamenti Lydii dictum a colore boum qui est inter rufum & album medius, appellaturque Helvus. Fest.
HELUCUS. V. ELUCUS.
HELVELLÆ, arum. [λεπιδώρια] Minuta olera, Festo. Generale est vocabulum omnium minutiorum herbarum seu olusculorum. Cic. 7. Fam. 26. Funges, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius.
HELVERNACIUS & HELVERNACUS, ex Helvo colore. Vitis helvænaca. Plin. lib. 14. 9. Columel. 5. 5. & 3. 2.
HELVEFOLUM. V. HELVOSUS.
HELVETII, [Ἑλβετοί] Populi inter Celtas, bonitatem agri habentes, finitimi Constantiensi, Basiliensi, Sedunensi, ac Genevensi & Bifuntinæ diocesis, ac ultra Laulansem agrum protensi sunt, maximaque ex parte Bifuntinæ provincie sunt, atque ad Subaudiæ ducatum extenduntur. De his V. Cic. de Prov. Conf. 33. & Caf. 1. Bell. Gall. a pr.
HELVIDIUS, Nomen Romanum, ut Helvidius Priscus. Tacit. 12. Ann. & seq. Helvidius Rufus. Cic. pro Cluent.
HELVI, vel HELVI, Gallia Narbonensis populi. Plin. lib. 3. 4. V. ELVI.
HELVINUS, a, um. Adj. ut Vinum helvinum, ab helvo colore. Plin. 14. 4. Sic fortassis Helvina Ceres, apud Juvenal. Sat. 3. extr. ut placet Scoppæ Collect. 2. 1. & Brod. Misc. 4. 25. Schol. tamen ad Helvius seu Elvis Gallie pop. arcessit.
HELVO, & HELLUO, onis. m. [λαίμαρτος, ἀδδιδράζω, λιχνός] Vorax dicitur. Fessus, Heluo dictus immoderate bona sua consumens: ab eluendo, quod nomen ideo aspiratur, ut rei aviditas magis exprobratur: sit enim aspiratione vox incitatur. Ter. Heaut. 5. 4. 10.
 Si scire vis, ego dicam: gerro, iners, fraus, heluo.
 Heluo patriæ, per translationem, pro Eo, cui turpissimo scelere generis patriam perdidit & infamat, vel patriæ bona prodigit ac devorat. Cic. pro P. Sextio 26. Meisplum ut contempit heluo patriæ? nam quid ego patrimonii dicam, quod ille, cum quasi quæstum faceret, amisit? Gurges atque heluo natus abdomini suo. Cic. in Pison. 41.
 Concinnus heluo. V. CONCINNUS.
 Imperius. Cic. 1. de Lege Agr. 2.
 Immanis, spurcissimus, item nequissimus. Cic. pro Domo sua 24. & Post. red. in Senatu 13. & 16. Fam. 18.
 Heluo librorum, a Cicrone per translationem dictus, lib. 3. de Fin. 8. pro Eo qui legendo satari nequit, Quo quum venissem, M. Catonem, quem ibi esse nescieram, vidi in bibliotheca sedentem, multis circumfusum Stoicorum libris. erat enim in eo, ut icis, inexhausta aviditas legendi. nec satiari poterat, &c. quo magis tum in fummo otio, maximaque copia, quasi heluo librorum (si hoc verbo tam in clara re utendum est) videbatur.
HELVOB, [λαίμαρτος, λαίμαρτος, λαίμαρτος] ari. Vorare, consumere. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 124. Idem pro Sextio 111. Quid? tu meo

meo periculo gurgis ac vorago patrimonii heluabere : ut si ego Consul Rempub. contra te, & gregales tuos defendissem, in civitate esse me nolles? Idem de Provinc. Consul. 14.
 An parum heluatus est? Catul. 29. 17.
HELVAŦIO, [λαυρασία] Cic. Post. red. in Senat. 12. Cur in iustis & heluationibus hujus calamistrati saltatoris tam eximia virtus tamdiu cessavit?
HELVAŦOR, Idem ac Heluo, apud Tertul.
HELVOLUS, sive **HELVEÖLUS**, a, um. Adj. ut, Helvolum vinum. Cato de R. R. cap. 63. Item **UVÆ**, Columel. lib. 3. cap. 2. Sunt & helvolæ, quas nonnulli varias appellant, neque purpureæ, neque nigrae, ab helvo (ni fallor) colore vocatae.
HELVUS Color, Qui medius est inter rubrum & nigrum colorem. Varro 2. de R. R. cap. 5. de corio boum, Corium tactu non asperum ac durum, colore potissimum nigro, deinde rubeo, tertio helvo, quarto albo. **ELVUS** Isid. q. V. 19. 28. conf. Voss. Etym. Scalig. Exerc. 325. Pontan. Progyrn. p. 623. supra **HELVINUS**.
HELXINE, es. f. [ἑλξίνη] Herba quæ Latine Parietaria & Muralis dicitur. Plin. 22. 17. Alia ibid. 21. cap. 5. & 16.

H E M

HĒM, [Ἡῆμ] Interjectio irascentis, inquit Donat. Ter. And. 1. 2. 23. Ibid. 2. 6. 3.
 Quid Davus narrat? d. æque quicquam nunc quidem.
 s. Nihilne? hem. Ubi Donatus, Interjectio est adversus eum qui se neget aliquid locutum esse.
Exclamantis. Ter. And. 2. 5. 6.
 d. Quasi de improviso respice ad eum. p. hem pater. Ubi Donatus, Interjectio magis, quam verbo exclamavit.
Exhortantis. Ter. And. 2. 5. 5.
 Novas res, & optime audientis. Ter. Heaut. 2. 3. 70.
 Adducimus tuam Bacchidem. **CLĪ** hem, quid Bacchidem?
 conf. Adelp. 4. 5. 62.
Ecce, demonstratio facti. Ter. And. 2. 2. 15.
 Obsecro te quamprimum hoc me libera miserum metu. d. hem, Libero, uxorem tibi jam non dat Chremes. Idem And. 5. 2. 1.
Hem Davom tibi. Ibidem 2. 2. 23. Hem, paululum obsoni, &c.
Commiserescitis. Ter. And. 4. 6. 8. — Salvus sis, Crito.
 c. Itane Chrysis? hem. m. Nos quidem pol miseram perdidit.
 Ubi Donatus, Non nunc interrogat, sed commiseratur: & ita sequatur, ut diceret, Perit. sed magis gemitus significat quod minus dixerat. Ibidem 4. 4. 45. — auditin, obsecro? hem
 Scelera, hanc jam oportet in cruciatum hinc abripi.
Insuperatum aliquid videntis aut audientis. Ter. And. 1. 2. 13.
 Dave? d. hem, quid est? s. ehodum ad me. d. quid hic volt?
 Ubi Donatus, Quasi correptio totius corporis.
Perturbati animi. Ter. And. 5. 2. 5.
 — O salve bone vir. d. hem Simo, o noster Chreme. Idem Eun. 5. 1. 11. — Hem misera occidi
 Infelix, si quidem tu isthac vera prædicas.
Interjectio, qua mulieres in suis exclamationibus uti solent. Ter. Hecyr. 3. 2. 12.
 Hem istoc verbo animus mihi rediit, & cura ex corde excessit.
Lætitia. Ter. Heaut. 4. 5. 9. Ibid. 4. 8. 25.
 Desponsam quoque esse dicito. m. hem istuc volueram.
Laborantis animi. Ter. Eun. 4. 2. 8.
 Occæpi mecum cogitare, hem, biduum hic
 Manendum est soli sine illa? Idem And. 3. 3. 24.
Principium iracundiæ. Ter. And. 5. 4. 16.
 s. Sycophanta. **CR.** hem. **CH.** sic, Crito, est hic: mitte.
CR. videat qui fiet.
Ironica interjectio. Ter. Phorm. 4. 4. 7. — Hem, siquid velis,
 Huic mandes, quod quidem recte curatum velis.
Singultientis fletu & gaudio dictum. Ter. Adel. 4. 5. 62.
 Bono animo es, duces uxorem hanc.
 æ. hem. m. bono animo es, inquam. æ. pater.
Quasi incipientis, demonstrantisque aliquid novi se invenisse. Ter. And. 4. 1. 59.
 d. Faciam. p. At jam hoc opus est.
 d. Hem, sed mane, concepuit a Glycerio ostium.

HEMEROSIOS, [ἡμεροσίος] Latine Diurnus. Unde Tabula hemerosios, quod Una die absoluta fuerit, apud Plin. lib. 35. cap. 11.
HEMERIS, [ἡμερίς] Genus arboris glandem ferentis. V. Plin. lib. 16. cap. 6.
HEMEROBĪUM, i. n. [ἡμεροβίον] Unum diem vivens. Bestiola juxta Hispaniæ fluvium. V. Plin. 11. 36. Cic. 1. Tusc. 94.
HEMEROCALLIS, is. f. [ἡμεροκαλλίς] Liliū silvestre. V. Plin. 21. 10. Diosc. 3. 128.
HEMERODRÖMUS, [ἡμεροδρόμος] Cursor, qui die uno ingens spatium cursu emittit. Liv. 31. 24. Ni speculator (hemerodromos vocant Græci, ingens die uno cursu emittentes spatium) contemplatus regium agmen e specula quadam, prægressus nocte media Athenas pervenisset.
HEMEROTON, i. n. Centauria major: Apul. de Herb. cap. 34.
HEMI, per apocopen, ex Gr. ἡμισ. Lat. Semis. Ab hoc
HEMICONUS, [ἡμικωνός] accipitur pro Medietate conii. Euclid. in Perspectiva theor. 30. Cono circulum basin habente sub uno oculo perfecte, minus hemiconio spectabitur.
HEMICRANIA, [ἡμικρανία] Morbus quo dimidium capitis infestatur, velut etiam ipsum nomen indicat a voce ἡμισον & κρανιον compositione facta. Eadem etiam ἐπικρανία appellatur, ob alterius tantum partis affectionem.
HEMICRANICUS, a, um. Adj. ut Pharmaca Hemicranica dicuntur, quæ huic malo adhibentur.
 Hemicranicus, item Hemicrania laborans dicitur. Oct. Horat. 2. 21.
 Hemicranicis adjutoria adhibere.
HEMICŪCLUS, i. m. [ἡμικύκλος] Sedes, seu Cathedra semitota.
 Cic. de Amicit. init. Cum sepe multa, tum memini domi in hemicyclo sedentem (ut solebat) quum & ego essem una, & pauci admodum

familiares, in eum sermonem incidere, qui tum fere multis erat in ore. Nominis autem ipsius appellatio ex Græco Semicyclum significat, quo vocabulo Astrologi in suis demonstrationibus sepe utuntur. V. Turneb. 28. 37.
HEMICYLINDRUS, [ἡμικύλινδρος] accipitur pro Medietate cylindri. Euclid. in Perspectiva theor. 28. Cylindro utcumque inspecto ab oculo uno, minus hemicylindro spectabitur.
HEMIDIPLOIDION, [ἡμιδιπλοῖδιον] i. e. Semidiploidion, adscribitur muliebribus vestimentis a Polluce lib. 7. cap. 13. V. DIPLOIDION.
HEMINA, æ. f. [ἡμίνα, κούλη] Hemina (inquit Festus) ex Græco ἡμισον, quod est dimidia pars sextarii. Cato cap. 57. Vinum familiæ, ubi vindemia facta erit, loram bibant menses tres. Mense quarto heminam in dies unam, &c. Plaut. Mil. 3. 2. 18.
 Neque equidem heminas octo exprompli in urceum. conf. Plin. 21. 34. & Perf. 1. Sat. 130. & Lex. Pitisc.
HEMINARIUS, a, um. Adj. [ἡμινάριος] Quintil. lib. 6. cap. 36. Fabius Maximus vestimentis Augusti congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem, heminaria esse dixit. i. e. Mediocritia.
HEMIÖLIUS, [ἡμιόλιος] est (inquit Gell. lib. 18. cap. 14.) Qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet eius, ut tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. conf. Vitruv. 3. 1. De Hemiolia proportione consule musicos.
HEMIÖNION, i. n. [ἡμιόνιον] Herba, alias Splenion. Apul. de Herb. cap. 56. & Plin. 27. 5.
HEMIÖNITIS, idis. f. [ἡμιόνιτις] Idem. Diosc. 3. 143.
HEMIPLĒXIA. V. PARALYSIS.
HEMISPHERĪUM, [ἡμισφαίριον] Dimidia sphaera, & hinc Cæli dimidium. Varro 3. de R. R. cap. 5. Intrinsecus sub tholo stella Lucifer interdiu, noctu Hesperus ita circumeunt ad infimum hemisphaerium, ac moventur, ut indicent quot sint horæ.
HEMISTICHION, [ἡμιστίχιον] Dimidius versus.
HEMITHEÖN, [ἡμιθέων] Cinædus Sybarita, legislator inter suos. V. Lucian. adv. indoct. p. 391. Græv. tom. 2.
HEMITHEÖS, i. m. [ἡμιθέος] Semideus. Mart. Capell. 2. 40. Hemithei heroesque.
HEMITONĪUM, [ἡμιτόνιον] Antiquis dicebatur Nervus, quo intendebantur instrumenta missilia. Nervos enim non solum πένες, sed etiam hemitonina appellabant. Vitruv. lib. 1. cap. 1. in catapultæ descriptione. In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. i. e. ut Turnebus interpretatur Nervorum. Sic & Hero auctor Græcus vocari scribit. Al. Homotona.
HEMITRIGLYPHUS, [ἡμιστρέφυλος] Vitruv. 4. 3.
HEMITRITÆUS, [ἡμιτρέταιος] h. e. Semitertiana febris: non ideo sic vocatur, quia dimidio minor quam tertiana sit, sed quod parte aliqua tertianam præsentet, tertio die ut illa, repetens: non tamen ut illa diem unum præstat integrum, sed inter horas xxxvi plus minus porrigitur. Hæc Hermolaus. Martialis lib. 12. 92.
 Cui gravis & fervens hemitritæos erat.
HEMIKĒSTES, vel **HEMIKĒSTUS**, vel potius **HEMĪKĒSTON**, [ἡμικέστης] noster est Sextariolus, quorum quatuor pintam efficiunt. Budæus lib. 5. de Assæ.
HEMÖORS, Insulæ septem in Oceano Germanico. Mela lib. 3. 6. Al. Æmodes. q. V.
HEMÖNA, Humana; & Hemonem, Hominem; dicebant antiqui. Festus.
HEMÖRHOIS. V. HEMÖRHOIS.
HEMUS. V. ÆMUS.

H E N

HENDECASYLLĀBUS, [ἑνδεκάσύλλαβος] Versus undecim syllabarum, qualis ille Catullianus 2. Epig. 1.
 Passer deliciæ meæ puellæ. Alias dicitur Phaleucium carmen, vel Phalæcium.
HENDIADYS. V. ENDIADYS.
HENETIA, [Ἠνετία] olim dicta est, quæ nunc Venetia appellatur, teste Servio. Atque etiam Heneti, qui nunc Veneti. V. Plin. 4. 19. & 6. 2. & Liv. 1. 1.
HENIOCHI, [Ἠνιοχί] V. ENIOCHI.
 Truces Heniochi. Valer. 6. Argon. 43.
HENIPPE, es. f. pro Habena. Val. Flacc. 6. 377.
 Illabentis equi tendentem frenâ & henippen.
HENNA, HERNÆUS, HERNENSIS. V. HENNA.
HENNOSIS, vel potius ENNOSIS, [Ἠννοσις, pro Ἠννοσις] Motus, concussio. Æon hæreticorum. Tertull. adv. Valent. cap. 8.
HENOTES, [Ἠνοτις] Unitas. itidem Æon. Idem cap. 37.
HENOTICON, i. n. [Ἠνοτικόν] Zenonis Imp. promulgatum edictum, ad Eutychianos conciliandos cum orthodoxis. V. Evagr. 3. 17.
HENUI, Gemma Indica. Plin. 37. 10. al. Menui.

H E P

HĒPÆ, ätis. n. [Ἡπαρ] Latine Jecur dicitur.
 Hepar, Piscis genus. Plin. lib. 32. cap. 11.
HĒPĀTĀRIUS, a, um. Adj. [Ἡπατικός] Quod ad hepar pertinet. Plaut. Curc. 2. 1. 24. f. Tum te morbus igitur agitât hepaticus.
HĒPĀTĪCUS, a, um. aliud Adj. [Ἡπατικός] Qui hepatis morbo laborat. Plin. lib. 26. cap. 7. Datur hepaticis in farre cocta. Apud Cels. lib. 4. cap. 9. Hepaticus morbus. conf. Plin. 20. 14.
 Hepatici proprie sunt, Qui ob hepatis debilitatem cruenta, eaque liquidiora per sedem egerunt, quales sunt loturæ carnium animalium recens mactatorum: quos ipsos ignarum Jecuris dysentericos judicat.
HĒPATICA, [Ἡπατική] Herba, quæ & Jecuraria dicitur, quod hepatis sive jecoris similitudinem referat. crescit autem in fontibus, & faxis inhaeret. V. Tabernæm. p. 911.
HĒPATĪTES, [Ἡπατίτις] Gemma quæ a jecinoris figura nomen habet. Plin. lib. 37. cap. 11.
HĒPATĪON, i. n. [Ἡπατίον] diruin. Apul. Apol. p. 164.
 Hepatia in catillis. Petron. cap. 66. conf. Lucil. apud Non. 2. 390.
HĒPATĪZON, [Ἡπατίζον] ontis. Partic. Jecinoris colorem referens. Plin. 34. 2. Æs suo colore pretiosum ad jecinotis imaginem vergens, quod ideo Hepatizon appellant.

HERPHÆSTIADES [*Ἡρφαστίδης*] Insulae, quae Latinis Vulcaniae & Æoliae dicuntur, ab Æolo quondam regnatae. V. Plin. lib. 3. cap. 9.
HERPHÆSTION, ōnis. m. [*Ἡρφαστίων*] Dux. Alex. Mag. carissimus. V. Curt. 3. 12. 16. & 10. 4. 11. conf. Ælian. Var. Hist. 7. 8.
 Herphæstion, Alexandrinus Grammaticus. Suid.
 Herphæstion Thebanus, de Horoscopi effectis scripsit. V. Voss. de Scient. Mathem. cap. 37. §. 11.
HERPHÆSTION, Herba scelerata. Apul. de Herb. cap. 8.
HERPHÆSTITIS, [*Ἡρφαστίτις*] Genus lapidis, qui naturam habet speculi in reddendis imaginibus, quamquam rutilans. Plin. lib. 37. cap. 10.
HERPHÆSTUS, [*Ἡρφαστὸς*] Proprium viri, & nomen Græcum Vulcani.
HERPHĒMĒMĒRES, [*Ἡρφημιμέρες*] Cæsura est, quum syllaba naturaliter correpta producitur: quod solet fieri in principio quarti pedis, vel septimae syllabae, si tres spondei praecedant, quasi septima dicatur divisa pars.
HERPHĒPŪLLĪON, [*Ἡρφηπύλλιον*] Locus, in quo cibi cocti venduntur. Quo qui se tuentur quaestu Hepthopolae (*Ἡρφηπύλλου*) vocantur. V. Cael. Rhod. lib. 28. cap. 7.
HERPĪLUS, i. m. [*Ἡρπίλα*] alio nomine Pyralis, Papilionum de genere insectum.
HERPĒMA, ātis. n. [*Ἡρπέμα*] Vini potissimum, vel alterius liquoris cocti genus, ab *Ἡρπέω*, Coquo. Plin. 14. 9.
HERTA, [*Ἡρτα*] Græcum est, Lat. Septem, aspiratur cum suis derivativis.
HEPTAGONIA, Nomen loci ad Spartam. Liv. 34. 38. Quod roboris in exercitu erat, trifariam divisum: parte una a Phoebeo, altera a Dictynneo: tertia ab eo loco, quem Heptagonias appellant, aggredi jubet.
HEPTANEUROS, [*Ἡπτανέρως*] Septem nervis instructum, &
HEPTAPLEUROS, [*Ἡπταπλευρὸς*] Herba Plantago, septem foliis laterum modo inclusa. Plin. 25. 8. Apul. de Herb. 61.
HEPTAPECHYS, [*Ἡπταπέχυς*] Mensura septem cubitorum. Unde Hercules Heptapechys est appellatus. Hermolaus.
HEPTAPHŌNOS, [*Ἡπταφώνος*] Nomen porticus. Plin. lib. 36. cap. 15. Olympiæ autem arte mirabili modo in porticu, quam oppidani Heptaphonon appellant: quoniam septies eadem vox redditur.
HEPTAPHYLLION, i. n. [*Ἡπταφυλλιον*] Septifolium. Apul. de Herb. 116.
HEPTAPORUS, [*Ἡπταπόρος*] Rhexus fluvius Trojanus, quia septem locis vadari potest eadem via: propter quod & Polyporos appellatus est, teste Strabone.
HEPTAPYLOS, [*Ἡπταπύλος*] Septem portas habens. Apul. Met. 4.
HEPTASTADIUM, i. n. [*Ἡπταστάδιον*] Agger per spatium septem stadiorum in mare iactus Alexandria. Ammian. 22. 16. V. ibi Vales. & Strab. 17.
HEPTASEMUS, Septenarius. Mart. Capell. 9.
HEPTĒBES, [*Ἡπτεβής*] Navis, quæ septem ordinibus remorum agitur.

H E R

HERBA. V. HERUS.
HERBACLEUS, a, um. [*Ἡρακλείου*] Adv. Heraclea, Pocula nominat Cic. lib. 4. in Verr. cap. 18. Heraclea autem vasa ab Hercule nomen habuerunt, fuereque magna & capacia, qui tanti herois sitim extinguere & faciare possent. Nam Hercules in potioribus numerabatur maximis. Eorum poculorum etiam apud Athenæum mentio est. conf. Bentr. in Phalar. Epist. Sed de lectione non satis constat. Al. Thericlea.
HERACLEA, æ. f. [*Ἡρακλεία*] Bithyniæ urbs, clarissima ob celeberrimas quas emisit colonias, ut Strabo scribit, diu tyrannorum sævitiam passa, mox libera facta est. Justinus lib. 16. cap. 3. Heracleam a Bœotiiis iterum oraculo monitis in Herculis honorem conditam esse ait. Heraclea Ponti frequentius dicitur. hodie Naxio portus.
 Heraclea, dicebatur (quæ nunc Calpe) in finibus Europæ, & olim Perinthus vocabatur, civitas & peninsula ad Propontidem sita.
 Est & Heraclea in Italia ad Crotonem, ut scribit Mela lib. 2. cap. 4.
 Est item Heraclea, Sicilia inter Pachynum & Lilybæum, ut scribit Mela lib. 2. cap. 7. & Ptolemæus.
 Stephanus de urbibus plures insuper scribit esse Heracleas: inter quas unam Lydiæ, alteram Lybiæ. V. plura ibid. & apud Spanhem. de Num. diff. 9. p. 575.
HERACLIENSIS, e. Adj. [*Ἡρακλείης*] Cic. pro Arch. 8. Adfunt Heraclienfes legati. Idem pro Balbo 21.
HERACLEOTES, æ. m. [*Ἡρακλείτης*] Heraclea oriundus, unde Dionysius philosophus Zenonis discipulus, Heracleotes a Cic. 2. Tuscul. 60. appellatus est: ubi fuit amphitheatrum unum e septem spectaculis. V. & 3. Tuscul. 9. & 5. de Fin. 94.
 Zeuxis item sic dictus. V. Ælian. Var. Hist. 4. 12.
HERACLEOTICUS, a, um. Adj. [*Ἡρακλειωτικός*] item aliud,
HERACLĪUS, [*Ἡρακλείου*] unde Heraclius lapis, qui & Lydius. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argenticque meritionem comitarum lapis, quem coticulam appellant, quondam non solitus inveniri, nisi in flumine Tmolio, ut auctor est Theophrastus. nunc vero passim, quem alii Heraclium, alii Lydium vocant. Sunt autem modici, quaternas uncias longitudinis, binasque latitudinis non excedentes. His coticulis periti, quum e vena ut lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti vel æris, scrupulari differentia, mirabili ratione non fallente.
 Heraclius lapis, formam proverbii habet in Eos qui vehementer acri, exactoque iudicio sunt. Ex Erasmo.
 Heraclius lapis etiam Magnes dicitur. V. Plin. 36. 16. Suid. & Voss. 1. Inst. Orat. p. 188.
HERACLEOS, Herculis herba. Plin. 20. 17. & 19. 25. 4. & 7: 26. 4. 18. Apul. de Herb. 47. & c.
HERACLEOPŌLIS, [*Ἡρακλειόπολις*] Nomen trium civitatum in Ægypto. Una est ex qua Theophranes phycus: altera non longe a Pelusio: tertia secundum Nilii ostium, quod Canopicum est. Ex Volterrano.
HERACLĪDĒS, [*Ἡρακλίδης*] Ponticus philosophus, Athenas concessit, Speusippum, deinde Aristotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro Pontico Pompeius vocaretur. Auctor Diogenes Laertius lib. 5. sect. 86. seq. Huius etiam meminit Cic. Tuscul. lib. 5. Sunt & alii multi huius nominis apud Lactantium & Suidam.
 Heraclides, Lycius, domi vir clarus, sophistica facultate insignis, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum principem, extemporali facultate dicentem aulicis presentibus exterritam, sermone excidisse. Solus sopherarum ad hanc artem industria & labore, natura minime juvante contendit. Hæc e Philostrato.
HERACLĪDIUS, a, um. Adj. [*Ἡρακλίδειος*] ut, Heraclidium scribendi genus, cuius mentio est in epistolis Cic. 15. Att. 13. & 27: & 16. 2. obscure & ænigmaticè significat librum, Heraclidis Pontici æmulatione scribendum, cuius hodie quædam eclogæ de rebus publicis reperiuntur, & in Homerum allegoriæ. Turnebus.
HERACLĪDĒ, arum. [*Ἡρακλίδαι*] Posteri Herculis qui Peloponnesi imperium habuerunt. V. Pausan. in Corinth. & Patere. 1. 2. 1.
HERACLĪTUS, [*Ἡρακλείτης*] Ephesus philosophus, ob obscuritatem orationis cognomine *σκιτερὸς* dictus. nullum invenitur habuisse præcipientem: tantum natura & diligentia solus profecit: quidam tamen audisse Xenocratem & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii: scripsit poetice multa. ab Aristotele sæpe testis citatur. De quo Cic. lib. 5. Tuscul. 105. Hunc ajunt, quum hydropicus esset, spreis medicis oblitum bubulo fimo, foli siccandum se præbuisse, dormientemque a canibus dilaceratum esse. Hic Heraclitus ille est, qui quoties domo egrediebatur, flebat: quemadmodum Democritus ridere dicebatur. alteri enim omnia quæ agimus, miseriæ; alteri ineptiæ videbantur. Hæc & plura Suidas. Diog. Laert. in vita ejus, Cic. passim. Strabo l. 14.
HERACLIUS, Imperatoris proprium, ab Hercule deductum formatione. Heraclius lapis. V. HERACLEA.
HERALDUS, i. m. Vox medii ævi. olim dictus Nuncius regis & publicus, item Fecialis, Legatus facer, nec non Oratores ita sunt appellati. V. Sic Æn. Silv. Epist. 126. & Spelman. Gloss. Archæol.
HERALDICA, æ. f. Ars heraldorum; hodie in declarandis nobilium insignibus occupata. V. Agrip. de Vanitate Scient. cap. 81. & Phil. Jac. Spener.
HERAS, æ. Medicus. V. Cels. 5. 23. & c.
HERAS DACRYON, [*Ἡρας δάκρυον*] i. e. Junonis lacryma, alias Peristereos. V. Apul. de Herb. cap. 65.
HERBA, æ. f. [*Ἡρβή*, *βρωτήν*] ab Hærendo vel ab Arvo. Virg. lib. 1. Georg. 134.
 — & fulcis frumenti quæreret herbam.
 Altæ herbæ. Virg. 4. Georg. 459.
 Comantes. V. COMA.
 Coronariæ. V. CORONA.
 Fertiles. Ovid. 2. Amor. 16. 6.
 Florescentes. Virg. 9. Ecl. 19.
 Fecundæ pecori. Ovid. 1. Met. 682.
 Graminis. Ovid. 10. Met. 87.
 Immortales. Claud. de Nupt. Nonor. 158.
 Impiæ. V. IMPIUS.
 Invalida medica. V. INVALEO.
 Lætæ. Virg. 1. Georg. 339.
 Largæ. Hor. 4. Carm. 2. 55.
 Medicæ. Claud. 3. Conf. Hon. 62.
 Miliaria herba. V. MILIUM.
 Molles. Virg. 3. Ecl. 55.
 Morientes. Virg. 1. Georg. 107.
 Murales. V. MURUS.
 Nocentes. Hor. 1. Serm. 8. 22.
 Operosæ, i. e. Efficaces, & magnarum virium. Ovid. 14. Met. 22.
 Pallentes. Virg. 6. Ecl. 55.
 Pollentes. Ovid. 7. Met. 196.
 Potentes. Virg. 7. Æn. 19.
 Pubentes. Virg. 4. Æn. 514.
 Salaces. Ovid. 2. de Arte Am. 422.
 Salutiferæ. Ovid. de Rem. Amor. 45.
 Spinosæ. Ovid. 2. Met. 810.
 Suaves. Virg. 2. Ecl. 49.
 Surdæ & ignobiles. V. IGNOBILIS.
 Surgentes. Virg. 4. Georg. 12.
 Teneræ. Ovid. 2. Met. 851.
 Virides. Ovid. 2. Met. 864.
 Adoptare herbam. V. ADOPTO.
 Arent herbæ. Virg. 4. Georg. 427.
 Carpere herbam. V. CARPO.
 Sitiunt herbæ. Virg. 4. Georg. 402.
 In herba esse dicuntur frumenta, Cum germen cœperunt mittere. Cael. 1. Bell. Civil. 48. Neque frumenta in herbis erant, neque multum a maturitate aberant. Plin. 22. 25. Eadem efficit & dum in herba est. conf. Ovid. 17. Epist. 263.
 Herbam dare, five porrigere, pro eo quod est Victorem agnoscere, ac se victum fateri, passim obvium est apud doctos. Inde sumptum, quod (ut auctor est Festus) id erat pastoralis vitæ indicium, qui dum cursu, aut alio quopiam certamine superati essent, herbam ex eodem statim loco decerpant, adversario porrigebant, victoriæ agnitæ symbolum. Plin. lib. 22. cap. 14. de corona obsidionali graminea, Dabatur (inquit) viridi & gramine, decerpto inde ubi obsessos servasset aliquis, &c. Idem lib. 1. cap. 5. de elephante, Mirus namque pudor est, victus vocem fugit victoris, terram ac verbenas porrigit. Hæc Erasmus. Nonius 4. 225. Herbam veteres Palmam vel Victoriam dici voluerunt. Virg. lib. 3. Georg. 498.
 — atque immemor herbæ
 Victor equus. [Nugæ, cum poeta Immemorem pabuli clarissimis verbis indicet equum, vi morbi. Sed & Erasmus valde discrepantia hic confundere perspicuum est. Meliora dabit Scalig. ad Fest.]
HERBŪLA, æ. f. dimin. [*βρωτήριον*] Cic. 2. de Nat. Deor. 127. Cervicæ paulo ante partum purgantur se quadam herbuia, quæ felis dicitur. Apul. Miles. 3.
HERBUSCULA, æ. f. Idem. Mart. Capell. 2. Herbusculas prælegere.
HERBACEUS, a, um. Adj. [*βρωτάειος*] Quod in herbam crescit & affurgit, & de iis rebus dicitur, quæ deinde caulem emittunt. Plin. lib. 12. cap. 13. Herbaceum amomum pejus. Idem 27. 12: 23. 4. & 33. 5.
HERBATICUS, a, um. Adj. ut Herbatica animalia, Quæ herbas pascuntur. Solin. cap. 40. Vopisc. in Prob. 19. Gloss. Vet. Herbaticus *βρωτικός*.
HERBEUS, a, um. aliud Adj. [*βρωταειδής*] Quod herbæ colorem habet. Plaut. Curc. 2. 1. 17. — quid hic est homo
 Cum collativo ventre: atque oculis herbeis?
 HERBĪ-

HERBĪDUS, a, um. aliud Adj. [*βοτανικός*] Quod plenum est herbis. Plin. Epist. 173. Nulla in hoc navis (facere enim est) sed innatant insulae herbidæ, omnes arundine & junco tectæ. Color herbidus. Plin. lib. 12. cap. 14. Epirus herbidæ. Ovid. 8. Met. 282. Locus vel Campus herbidus, Herbis refertus & plenus. Liv. lib. 1. 7. & lib. 9. 2. Potus herbidus lactis. Plin. lib. 24. cap. 6. Ripa herbidæ. Ammian. 14. 9. Segetes herbidæ. Columel. lib. 1. cap. 6. **HERBIFER**, Æra, Ærum. Adj. [*βοτανόφορος*] Quod herbas producit. ut, Herbifer mons. Plin. lib. 25. cap. 8. Ovid. 4. Fast. 468. **HERBILIS**, e. ut, Herbilis asper, Herba pastus, qui secundum Fest. gracilior est quam frumento altus. **HERBOSUS**, a, um. Adj. [*παῖδος*] Herbis abundans. Plin. lib. 33. cap. 4. Ulex siccatus uritur, & cinis ejus lavatus substrato cæspite herbofo, ut fidat aurum. Sic Cato cap. 54. Agger herbofus. Ovid. 14. Met. 445. **HERBARIUS**, a, um. Adj. [*βοτανικός*] ut, Ars herbaria, Qua cognoscitur vis & natura herbarum. Plin. lib. 7. cap. 56. Herbariam & medicamentariam a Chirone Saturni & Philyræ filio. Subaudi, Repetitam fuisse tradunt. **HERBARIUS**, i. m. [*βοτανολόγος*] Qui peritus herbarum eas colligit, venditque, & ex eis medicamenta conficit. Plin. lib. 26. cap. 5. Idem lib. 20. cap. 17. Dalion herbarius parturientibus ex eo cataplasma imposuit cum opio. **HERBERO**, Ære. Verbum ex quo Partic. superest apud Apul. 7. p. 194. Elmenh. Prata herbertia. ita quoque legit Pricæus p. 142. **HERBASCO**, sive **HERBERSO**, [*βοτανίσμα*] Ære. In herbam converti. Cic. de Senect. 51. Terra semen tepesfactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo viriditatem. Herbas cere, pro Herbas generare. Plin. lib. 19. cap. 8. Quin & ovillo fimo nominatim uti, quoniam aliud herbasceret. V. Harduin. **HERBIDO**, Ære. Idem. Mart. Capell. 1. Herbidare terras. **HERBIGRADUS**, a, um. Adj. ut, Herbigrada cochlea. Cic. 2. de Divin. 64. **HERBIPOLIS**, is. f. Civitas Franconia inferioris. **HERBESUS**, vel **HERBERSUS**, [*Ἑρβος* Steph.] Duorum in Sicilia oppidorum nomen. V. Drakenb. ad Sil. 14. 264. **HERBITA**, æ. f. [*Ἑρβίται* Steph.] Siciliae urbs apud Ptolemæum. Hodie S. Nicolaus. **HERBUM**, i. n. videtur esse Ervum, ἕρβος. Pallad. 1. 24. de columbis, Si ordeum torrefactum, vel fabam, vel herbam sæpe consumant. & postea, Herbum fetus gratia mensibus præbeamus hibernis. **HERCÆUS**, vel **HERCÆUS**, [*Ἑρκῆος*] dictus est Jupiter, quem etiam Penetralem vocabant, qui intra confectum domus cujusque colabatur. Græce enim ἕρκος septum claustrumque nominatur. Ovid. in Ibin, 284. Cui nihil Hercei profuit ara Jovis. V. Interpp. Virgilii in 2. Æn. & Hygin. Fab. 91. **HERCYNIA**. V. **HERCYNIA**. **HERCYNII**, Populi sunt, vetus Pelasgorum colonia. **HERCISCOR**, eri. V. **HERCISCOR**. **HERCYLLIDRS**, Lacedæmoniorum dux. Justin. 6. 1. 2. **HERCŪLLS**, is. m. [*Ἑρκυλλῆς*] Cognomen, vel fortasse potius Agnomen Jovis & Alcmenæ filii, qui ob fortitudinem & gloriam creditus fuit inter deos esse receptus. Fuisse autem tres Hercules scribit Diodorus: alii sex autumant. Primus qui certavit cum Apolline de tripode. Alter Nilo natus Ægyptius, quem ajunt Phrygiis litteras confcripsisse. Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt. [an Offerunt?] Quartus Jovis & Asteriæ, Latonæ fororis, qui Tyri maxime colitur, cujus Carthaginem filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus dicitur. Sextus Thebanus, ex Alcmena & Jove tertio genitus, cui aliorum gesta assignant. Ex Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 42. Herodotus scribit Herculem unum esse ex duodecim diis Ægyptiorum, Græcosque ab Ægyptiis hoc nomen mutuatos indidisse filio Amphitryonis. Varro *KLITTI* Hercules nominat: veruntamen omnes, qui robore præstiterunt, hoc nomine, ab Hercule Alcmenæ filio, appellatos fuisse affirmat. Macrob. 1. Saturn. cap. 20. asserit Herculem esse Solem, quasi Heraclen: idque ex nomine clarescere. Hercules enim nihil aliud est, quam Heras, id est Junonis, hoc est aeris: Cleos, id est gloria vel laus. Quæ porro alia est aeris gloria, quam Solis illuminatio? Item dictus est duodecim labores confecisse, quia Sol annuo cursu, duodecim signa Zodiaci lustrat & conficit. V. omnino Lex. Pitisc. vel Voss. 5. Inst. Orat. p. 395. Ab Hercules, Hercule, & Hercle, Mehercules, & Mehercule, adverbia jurandi, V. Servium in 8. Æn. 288. seqq. Hercules bibax & multibibus. V. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 21. Claviger Hercules. Ovid. in Ibin, 255. Clava enim utebatur, assidue. Dives amico Hercule. Hor. 2. Serm. 6. 13. Ideo quia thesauris præest. Et sunt qui eundem Incubonem quoque esse velint. Unde putant & quod res rustica in tutela ejus sit: nam illi sacrificia reddunt rustici quam juvencos domuerint. Pers. 2. Sat. 12. — ô fi Sub rastro crepet argenti mihi seria dextro Hercule. Quia deus lucri & thesauri dicitur. V. Porphyrionem in Horatium. l. c. mpiger Hercules. Hor. 4. Carm. 8. 30. laborifer Hercules. Ovid. 9. Met. 285. Magnus Hercules. Hor. 4. Carm. 5. 36. Ætheus Hercules. V. **OKTHRUS**. Magnus Hercules. Hor. 3. Carm. 3. 9. Hercules item dictus est Artologus, Claviger, Custos, Dexter, Gauditanus, Magufanus, Musagetes, OEtæus, Olivarius, Pacifer, Poliens, Prodicus, Sanctus, Saneus, vel Sangus, Saxanus, Somnialis, de quibus omnibus appellationibus V. omnino Lex. Pitisc. **HERCULES**, Adv. pro Hercle vel Hercule. [*ἕρκος τῶν Ἑρακλῆα*] Cic. pro off. Amer. 31. Quoniam quidem semel suscepti, licet hercules undique mnes terrores, minæ, periculaque impendant omnia: succurram, tque subibo. Paterc. 2. 52. 1. Neque hercules quicquam salubrius fuit. Hercules quidem. Cic. de Clar. Orat. 61. Et hercules hæ quidem exant. Ie hercules. Cic. pro Planc. 64. Vere me hercules hoc dicam. Obferat Gellius 11. 6. apud auctores idoneos nusquam legi aut Mehercules

mulierem dicere, aut Mecastor virum. Apulejus tamen inter scriptores non proletarios, eleganter feminam per Herculem adjuratam inducit. V. Beroald. ad lib. 4. Apul. de Aur. Afri. p. 335. Stew **HERCULE**, sive **HERCULE**, Idem Jurandi adverbium, quasi dicas Per Herculem. Ter. Eun. 2. 3. 19. Hercle hoc factum est. Hercle, ornativa aliquando particula, teste Donato. Ter. And. 4. 5. 3. Sed quid hoc? puer hercle est. Hercle sine dubio erit ignominia. Cic. 2. Fam. 17. Bene Hercle faciunt. Cic. 3. de Legib. 1. Mehercle. Cic. 2. in Catil. 7. Uno mehercle Catilina exhausto, relevata mihi, &c. Hercle certe. Ter. And. 2. 2. 10. Mea quidem hercle certe in dubio est vita. Ubi Donatus, Ideo & juravit Hercle & affirmans jusjurandum, Certe addidit. Quæro hercle. Ter. Eun. 2. 3. 70. Obsecro hercle ut audias. Ter. Eun. 3. 5. 14. Hercle sedulo. Ter. And. 3. 4. 18. Faciam hercle sedulo. Ubi Donatus, hercle sedulo, productiones sunt Comici stili ad fœcum orationis positæ. Hercle vero. Ter. Adel. 2. 4. 4. — Omite vero tristitiam tuam. c. Ego illam hercle vero omitto, quia quidem te habeam fratrem, &c. Ubi Donatus, Apparet non nunc primum dici Ctesiphoni ab Æschino, Omite tristitiam tuam: nec nunc primum responsum, Omite. Et ideo additum est, hercle vero: quia nunc demum data est plena securitas. Ibid. 5. 9. 18. Hodie primam mammam dedit hæc. d. hercle vero serio. Ubi Donatus, Hercle vero, adverbia sunt confirmativa. Hercule, Idem quod Hercle & certe. Cic. pro Quint. 13. Itaque hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in privatam domum sevocabat. Sed hercule facile patior datum tempus, in quo amorem experier tuum. Cic. 16. Att. 18. Mehercule etiam adventu nostro reviviscunt justitia, abstinentia, &c. Cic. 5. Att. 16. Et in Orat. 157. Libentius dixerim mehercule, quam mehercules. Perhercle, Idem. Gell. 3. 6. Perhercle res miranda. [Tmesis est in Permiranda. **HERCULIS** Portus, Ptolemæo [*Ἑρακλῆος λιμὴν*] Urbs Massiliensium. Vulgo dicitur *Villa franca*. **HERCULIS** Turris, Urbs Cyrenes. vulgo *Zirayra*. Ptol. lib. 4. cap. 4. **HERCULÆUS**, a, um. [*Ἑρακλῆος*] Adj. Audacia Herculea. Justin. præf. Columnæ Herculeæ, sicutum Herculeum, & labores Herculei, passim. Lavacrum Herculeum. Aufon. in Clar. Urb. 5. 7. Manus Herculeæ, pro Forti. Martial. lib. de Spectac. 15. Clava Herculeæ. Propert. lib. 4. 10. 39. **HERCULEER**, Adv. [*Ἑρακλῆως*] ab Hercule: pro Fortiter. Cic. 8. Att. 6. Spero etiam quoniam adhuc nihil nobis obsuit, nihil murasse: nec tegentia hoc, quod cum fortiter & diligenter, nunc fert etiam Herculee. Quædam exemplaria legunt Mehercule. Locus profecto totus est corruptus. **HERCULANUS**, a, um. Adj. [*Ἑρακλειωτικός*] Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehensa mensura Herculanæ pedis. Herculanæ herbae meminit, Plin. lib. 21. cap. 15. V. mox. Herculanæ formicæ. Plin. lib. 30. cap. 4. Ficus. Cato de R. R. cap. 8. Morbus. V. Cunit. de Hon. Discipl. 25. 1. **HERCULANA**, & **HERCULANEA**, æ. f. Herbam non unam significat: ut, Helxinen. Apul. de Herb. 81. Peristerion. Idem 65. Nymphæam. Idem 67. Sideritidem. Idem 72. Urticam. Plin. 21. 15. **HERCULANIUM**, Campaniæ oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5. Paterc. 2. 16. Mela 2. 4. 64. **HERCULANENSIS**, e. Adj. ut, Fundus Herculanensis. Cic. 9. Fam. 25. **HERCULIUS**, Vir Romanus, qui Marianas partes fovit cum Sertorio. **HERCULIUS**, Cognomen Maximiani, Imp. Rom. quem Diocletianus sibi Cæsarem & mox participem imperii ascrivit. V. Vict. & Eutrop. Orof. Lact. de Mort. pers. & Suid. Spanh. de Usu Numm. diff. 12. p. 495. **HERCYNIA**, Virgo quædam fuit Proserpinæ comes, a qua & fluvius Hercynala nomen consequutus est. In templo consecratum virginis illius simulacrum anferent manibus gerebat. Huius meminit Liv. lib. 45. cap. 27. Ex Turnebo. Al. Hercynna, Al. Hercina. **HERCYNIA SILVA**, Maxima Germaniæ silva [*Ἑρκύνια δρυμὸς* Strab.] Cæf. 6. Bell. Gall. 25. Hujus Hercyniæ silvæ, quæ supra demonstrata est, latitudo novem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri potest, neque mensuras iterum noverunt. Oritur ab Helvetiorum, & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se fleclit sinistrorsus, diversis a flumine regionibus, multarumque gentium fines propter magnitudinem attingit: neque quisquam est hujus Germaniæ, qui se aut audisse, aut adisse ad initium ejus silvæ dicat, quum dierum iter XL processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Hactenus Cæsar: apud quem præpostero characterum ordine XL pro LX legi videtur judicio Vadiani. Scribitur & Hercinia vel Ercinia. De variis ejus nominibus. V. Dalechamp. ad Plin. 16. 2. p. 694. Lucis Suevo nobiles Hercyniis. Sen. Med. v. 713. Salsus Hercynius. Tacit. Germ. 30. 1. Prominet Hercyniæ confinis Rhetia silvæ. Claud. de Bell. Get. 370. **HERI**, [*ἕρῆς, ἕρῆς, ἕρῆς*] Adv. temp. significat autem Hesternæ temporis. Ter. Eun. 1. 2. 80. Heri mines viginti pro ambobus dedi. Cic. 13. Att. 47. Lepidus ad me heri vesperi litteras misit Antie. **HERE**, pro **HERI**, dicebatur a veteribus. Est autem adv. temporis. Donatus, Propter cognationem E & I litterarum, non dubitaverunt antiqui & here & heri dicere, & mane & mani, & vespere & vesperi. Ter. Heaut. 3. 2. 8. — equidem te demitor, Chreme, Tam mane, qui here tantum biberis. Idem Eun. 2. 3. 66. Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem? Plaut. Pers. 1. 5. 36. Hoc jam here narraui tibi. Propert. 2. 22. pr. Scis heri mi multas pariter placuisse puellas. **HESTERNUS**, a, um. Adj. [*ἕρῆος*] Quod heri factum est significans. Plaut. Pers. 1. 2. 25. Visam hesternam reliquias. Ter. Eun. 5. 4. 17.

- Quo pacto ex jure hesternum panem atrum vorent.
Coena hesternum redundare. Plin. in Paneg. 107.
Dies hesternus. Cic. 2. de Nat. Deor. 73. Sic in 2. Catil. 7.
Disputatio hesternum. Cic. 2. Tusc. 10.
Decus hesternum. Liv. 27. 14. pr. Pugnatum utrinque aliquanto quam pridie acrius est, Poenis ad obtinendum hesternum decus adnitentibus, Romanis ad demandam ignominiam.
Hesternum die lulimus. Catul. 48. 1.
Luce hesternum vidi. Ovid. 2. Amor. 2. 3.
Nocte hesternum lenior aura fuit. Ovid. 18. Epist. 73.
Sermo hesternus. Cic. 4. Acad. 10.
- HERILIS**, V. **HERUS**.
- HERILUS**, i. m. Rex Prænestinorum. Virg. 8. Æn. 583.
Et regem hæc Herilum dextra sub Tartara misit.
- HERILLUS**, [Ἡρίλλος] Chalcedonium philosophus, Zenonis discipulus fuit, quum audisset scientiam unice laudatam esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cic. lib. 2. Acad. 2. & lib. 2. de Fin. 4. conf. Laert. lib. 7.
- HERINACRUS**, i. m. [Ἡρίνακρος] qui & Herix & Hericius, teste Perotto; Animal spinis horridum, sese in globum interdum componens, & hieme condens sese: de quo Plin. lib. 8. cap. 37. Preparant, inquit, hiemi & herinacei cibos, ac volutati supra jacentia poma, affixa spinis, unum non amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. V. Ibid. plura, & supra **HERES**, **REICUS**.
- HERMA**, vel **HERMES**, æ. m. [Ἡρμῆς] Statua vel sigillum erat, in trunco arboris efformata, Mercurii formam habens. Unde Saldas dicit Hermas, statuæ dictas, quod plurimum Mercurii statuæ deliniantur. Cic. 1. Att. 6. Hermae tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me scripsisti, jam nunc me admodum delectant. i. e. Mercurii statuæ ex marmore Pentelico. Idem 2. de Legib. 65. Neque id opere tectorio exornari, nec hermas eos quos vocant, licebat imponi, nec de mortui laude, &c. De sepulchro loquitur. Juven. 8. Sat. 53. Truncus Hermes.
Hermae, erant Statuæ Mercuriales, quæ in vestibulis ædium, vel in publicis viis, super columnas constitui ornatus causa solebant. Hos primum ab Hipparcho Athenis erectos, Plato in Hipparcho, seu de luctu cupiditate Dialogo docet: eorumque usum ibi adjungit. V. Spon. Misc. p. 9. Nepos 7. 32. & complures in Lex. Pitisc.
- HERMA**, atis. n. [Ἡρμα] pro Firmamento a Græcis ponitur: unde etiam Mercurii nomen, inventiois, ut putabant, firmæ orationis, ductum. Interdum etiam Saburram significat. Hæc Festus. ubi V. Dacer.
- HERMA**, [Ἡρμα] Aurium ornatus apud Homerum lib. 14. Iliad. 182. Hoc etiam Julius Pollux lib. 5. cap. 16. ponit in mundo muliebri.
- HERMEUM**, i. n. [Ἡρμαίον] varia significat apud Suid. & inter alia quoque Fanum, seu ædulam Mercurii. unde sic dicta Diæta, seu Cœnatio in Palatio, Suet. Claud. cap. 10. 2. In Diætâ cui nomen est Hermaum recesserat. conf. ibi Pitisc.
- HERMATHENA**, æ. f. [Ἡρμαθῆνη] Mercurii ac Minervæ statuæ conjunctæ, quas gymnasis veteres dicere consueverant. Cic. 1. Att. 1. Hermathena tua valde me delectat; & posita ita belle est, ut totum gymnasium αὐτῆς ἀνάγκη esse videatur. i. e. Solis Donarium. h. e. Mercurii & Minervæ statuæ mihi a te missa, in meo gymnasio ita belle est constituta, ut totum gymnasium Soli dicatum esse videatur, quasi gymnasium illa statuæ majorem in modum illustraretur. V. Spon. 1. 4. Turneb. Advers. 8. 24. vel Lex. Pitisc.
Hermathena, potest esse Nomen mulieris doctæ & eloquentis.
- HERMACHUS**, i. m. [Ἡρμαχὸς] Mitylenæus, Epicuri discipulus & successor. V. Laert. in Epicuro. Cic. 2. de Fin. 30. & 4. Acad. 30.
- HERMÆA**, [Ἡρμαῖα] Extrema Ptolemæo urbs Africae minoris. Mercurii promontorium Pomponio Mele 1. 7. pr. Vulgo *Cabo Denubia*.
- HERMAGORAS**, æ. m. [Ἡρμαγόρας] Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem Rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romæ Augusti temporibus, decessitque senex. V. Suid. Cic. Brut. 263. & 271. & de Invent. 1. 8. & 12. & 79.
- HERMAPHRŌDITUS**, i. m. [Ἡρμαφροδίτης] Mercurii & Veneris filius. ab Hermes (quo nomine dicebatur a Græcis Mercurius) & Aphrodite, id est Venus. Hic fuit Androgynus, vir & mulier. Quum adolescens se lavaret in quodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nymphea, illa cum amans amplexa, deos oravit, ut ex ambobus unus fieret: idque factum est. Hinc omnes Androgyni, vocantur Hermaphroditii. Plin. lib. 11. cap. 49. Contra mulierum paucis prodigiosa assimilatio: sicut Hermaphroditis utriusque sexus. V. **ANDROGYNUS**. Martial. lib. 6. 68. Ovid. 4. Met. 383. De Hermaphroditio extat elegantissimum Pulicis poetæ carmen, apud Ausonium.
Hermaphrodite equæ. Plin. lib. 11. cap. 49. conf. Non. 3. 89.
- HERMÉDŌNE**, es. f. [Ἡρμῆδώνη] Nodus seu vinculum. Vitruv. 9. 7. V. Bald. Lex. p. 56.
- HERMÉLION**, i. n. [Ἡρμῆλιον] Gemma igneo colore radians. Plin. 37. 10.
- HERMÉNFUMA**, atis. n. [Ἡρμῆνφύμα] Expositio, interpretatio. Sen. Controv. 26. & Excerpt. Controv. 9. 3. Nunquam magnas mercedes accipere eos qui hermeneumata docent.
- HERMÉNEUTICUS**, a, um. Adj. [Ἡρμῆνευτικός] Ad interpretem spectans.
- HERMÉNI**, Populi Moschorum prope Colchos. Perott. V. **HERMIONES**.
- HERMÉRACLÆ**, sunt Mercurii & Herculis conjuncta signa seu statuæ. Cic. 1. Att. 10. Signa nostra & Hermeracles quum commodissime poteris, velim imponas. Certe Athenienses Mercurio & Herculi statuæ in gymnasiis ponebant. testis Athenæus lib. 13. Sed & Romani aram Herculi communem cum Muls esse voluerunt. Auctor Plutarch. Probl. 59. conf. Spon. 1. 4. & Lex. Pitisc. [Apud Cic. scribendum Hermeracles. Nisi forte & parissyllabice declinabant. Nom. sing. est Hermeracles, ex Gr. Ἡρμαράκλας.]
- HERMÉROTIS**, [Ἡρμῆρωτις] Signa composita ex Herma, i. e. Mercurio, & Cupidine, qui Ἔρως Græcis dicitur, quibus præci exprimebant amoris conjunctam esse eloquentiam debere. Plin. 36. 5. Spon. 1. 4. Gyrard. Synt. Deor. 9.
- HERMÉS**, æ, vel is & etis. m. [Ἡρμῆς] Gr. dictus est Mercurius deorum interpres. διὰ τὸς Ἡρμῆναια, i. e. Sermone & enuntiatione live eloquentia. Virg. 4. Æn. 356.
Nunc etiam interpres divum Jove missus ab ipso. Ubi Servius, Interpres divum, Hermes. exprellit verbum de verbo.
- HERMÉS** Trismegistus, [Ἡρμῆς ἑπισημίτης] Philosophus Ægyptius, post
- Mosen fuit, cujus tempore in Ægypto studia Philosophiæ clarere creperunt. Eius extant Dialogi. De hoc plura apud Suidam & Augustinum de Civ. Dei. & Lactant. de Ira Dei, cap. 11.
- HERMÉS**, æ. m. inter Medicinas magicas refert Plin. 24. 17.
- HERMÉTICUS**, a, um. Adj. ut, Hermetica medicina. Sic ab Hermete Trismegisto dicta est Chemica medicina.
- HERMIAS**, [Ἡρμίας] e Caria dux inclitus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interfectus una cum conjuge & liberis, qui erant Apameæ. Auctor Polybius lib. 5.
- HERMIAS**, [Ἡρμίας Suid.] Eunuchus, trapezitæ cujusdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Aristotelemque audivit: inde domum revertens, Atarnenses & Assenses subegit, & illis cum domino imperavit.
- HERMINIUS**, Latinus quidam, cujus meminit Virg. 11. Æn. 642.
Alius apud Romanos T. Herminius, qui cum Horatio Coclite in defensione pontis Sublicii contra Etrufcos perstitit. Liv. 2. 10.
- HERMIŌNA**, æ. f. [Ἡρμιόνη] Graciæ oppidum, Junonis fano inclutum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Virg. in Cyri, 472.
Hinc sinus, hinc statio contra patet Hermiona. Versus est spondaicus. conf. Plin. 4. 5.
- HERMIŌNE**, es. f. [Ἡρμιόνη] fuit Menelai filia, ex Helena conjuge, quæ Orestis Agamemnonis filio desponsata fuit: sed quum Pyrrhus Achilles filius eam duxisset, Orestes illum occidit, & sponsam recepit. V. Virg. 3. Æn. 328. & Ovid. 8. Epist. 1. Martial. lib. 3. 11.
Dic mihi, quid simile est Thais & Hermione?
Spartana Hermione. Propert. lib. 1. 4. 6.
Altera Hermione filia fertur Martis & Veneris, de qua V. in **HARMONIA**.
- HERMIŌNICUS**, a, um. Adj. [Ἡρμιόνιος] ut, Hermionicus ager Liv. 31. 44.
- HERMIŌNES**, Germaniæ populi ultimi, ut scribit Pompon. lib. 3. in fine descriptionis Germaniæ 3. V. Voff. p. 237. Pomerani hodie vocantur, ut notat Vadianus. Horum meminit Tacit. Germ. 2. 4. conf. Plin. 4. 14.
- HERMIPPUS**, i. m. [Ἡρμιππος] Atheniensis poeta antiquæ comœdiæ altero captus oculo, frater Myrtili comici, scripsit fabulas x l.
Fuit item alter Hermippus Berytius, discipulus Philonis Byblii, quæ multa composuit sub Adriano principe. Suidas
Alius Smyrnæus, qui scripsit de Vitibus. V. Voff. de Hist. Gr. 1. 16.
- HERMOULES**, is. m. [Ἡρμοῦλος] Rhodius statuarius du quo Lucian de Dea Syria, p. 670.
- HERMOCRATES**, [Ἡρμοκράτης] Phocensis, clarus sophistica facultate Antipatri magistri epistolatum Severi principis filiam, haud forma bonæ invitæ imperatore cogente duxit, quam postea repudiavit. Philostratus conf. Diod. lib. 16.
Item, Medicus, quo viso in somnis, Andragoram mortuum esse dicit. Martial. 6. 53.
- HERMŌDŌRUS**, i. m. [Ἡρμόδοτος] Siculus, auditor Platonis: cui vitio datum est, quod quæstui philosophiam habuerit: dictata quæ sub præceptore audiverat colligendo, ac dein in Sicilia venditando. conf. Cic. 13. Att. 21. & 5. Tusc. 36.
Hermodorus, Philosophus Ephesius, quem in Italia exulantem, Pomponius Jurisconf. 1. 2. de O. I. §. 4. extr. tradit auctorem fuisse x l. TAB. ferendarum Decemviris. Plin. lib. 34. cap. 5. dicit hunc fuisse interpretem legum Decemvirialium.
Hermodorus Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat. 62. Nec si huic M. Antonio pro Hermodoro fuisset de navalium opere dicendum, non quum ab illo causat didicisset, ipse ornate de alieno artificio copioseque dixisset. Nisi forte de navalibus urbis Romæ hic agitur, quæ fortasse ædificavit Hermodorus: idque verisimilius arbitror. Nepos apud Priscianum, Æde Martis est in Circo Flaminio architectata ab Hermodoro Salaminio. Ex quibus locis emendandum putat Turnebus, quod sic apud Vitruvium 3. 1. legitur, Quemadmodum est in porticu Metelli Jovis Statris Hermodi, &c. & Hermodori reponit. Advers. 11. 2.
- HERMŌGĒNES**, is. f. [Ἡρμογένης] Tarsensis, annos natus xv sopher adeo probatus est, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum principem exciverit, ab eoque munera egregia tulit. Deinde tempore procedente, eum facultatis habitum perdidit, nulla morbi causæ Proinde Antiochus sopherista dicebat, Hermogenes in pueritia senex & in senectute puer. Ex Volaterrano lib. 15. V. Suid.
Hermogenes Tarsensis alius, qui occisus est propter quasdam in histori figuræ. V. Suet. Domit. cap. 10.
Hermogenes alius, Fur, de quo extat Epigramma Martial. lib. 2. 29.
Hermogenes Africanus, Hereticus contra quem librum scripsit Tertul.
- HERMŌLĀUS**, i. m. [Ἡρμόλαος] Constantinopolitanus grammaticus scripsit ad Justinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de urbibus. Auctor Suidas.
Memoratur & ante hunc alius, qui contra Alexandrum conjuravit. Alius item Plin. lib. 36. cap. 5. Statuarius, inter eos qui ædes principum signis nobilibus ornant.
- HERMŌPŌLIS**, is. f. [Ἡρμόπολις] ut ait Volaterr. lib. 12. urbs Ægypti in Sebentica præfectura ubi Pan colitur & hircus, ut ait Pindarus.
- HERMOSINOS**, Lupinus montanus. Apul. de Herb. cap. 110. [Scribitur Thermos orinos, Gr. θερμὸς ὄρεινός.]
- HERMŌTIMUS**, i. m. [Ἡρμότιμος] Clazomenius, de quo V. Plin. lib. 7. 52. Lucian. Musica, p. 376. Græv. Tertull. de Anima, 2. 28. Orig. contra Cels. 3. p. 129. Spence.
- HERMŌTASION**, Herba Mercurialis. Apul. de Herb. cap. 82.
- HERMŌTANÆ**, f. [Ἡρμόταναι] Apul. l. c. V. **HERMŌPOA**.
- HERMŪLÆ**, live **HERMETES** Parvi, erant duo simulacra Mercurii in circo ante carceres fixi, funem vel catenam carceribus pratenderent ne equi, aperti carcerum valvis, ante signum darum procurrerent. V. Kipping. Ant. Rom. 11. 6. §. 3. & Salmas. Exerc. Plin. p. 648.
- HERMUNDŪRI**, orum. m. pl. [Strab. Ἡρμούνδραι] Suevorum, potestissima in Germania gens, magna natio. V. Tacit. Germ. cap. 4 & Cluver. Ant. Germ. 3. 28.
- HERMŪPOA**, æ. f. [Ἡρμύπῳα] Herba passim in ipsis vineis apud Gallos crescens, quæ a Græcis Linozostis dicitur: Latini Mercurii herbam vocant, quasi Mercurii pabulum. V. Plin. lib. 25. cap. 5. Sunt autem ejus duo genera: mas, quod in singulis geniculis

duos veluti testiculos gerit: & femina, quæ luteum florem habet.
HERMUS, i. m. [*Ἑρμῆς*] Fluvius Lydiæ, qui Smyrni campos inter-
 secat delapsus a monte Dorilao, Phrygiam scindit a Caria. Hic super-
 flusus campis gignit fertilitatem, unde arenas aureas fertur trahere.
 Statbo lib. 13. Virg. 2. Georg. 137.
 Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus. conf. Dra-
 kenb. ad Sil. 1. 159. & Plin. 5. 20.
HERNIA, æ. f. [*ἕρνια*] dicitur Quum pondere aut icu aliquo rupta tuni-
 ca, quæ ab inferioribus partibus intestina diducit, omentum, aut inte-
 stinum in scrotum descendit: scrotum enim vocamus cutem testiculos
 ambientem: quod ἕρνια Græci appellant. Id vitium a Græcis Enterocœ-
 le, sive Epiploocœle, hoc est interraneorum, sive omenti descensus,
 dicitur: nostri communi nomine Herniam vocant. Martial. lib. 3. 24.
 Ingens iratis apparuit hernia facris.
HERNIOsus, a, um. Adj. Qui herniam patitur. Lamprid. in Heliog. cap. 25.
HERNICI, orum. m. pl. [*Ἑρνίκης*] Populi sunt Italiæ in Campania, in
 locis asperis habitantes. Nam Hernie, Sabinorum lingua, Saxa dici-
 untur. Hos tamen Hernicos appellatos voluit Macrobius ab Herno
 quodam Pelasgo eorum duce. Horum metropolis est Anagnia. V. Lex.
 Pitisc. & Cellarii Orb. Ant. 2. 11. 3. 387.
HERNICUS, a, um. Adj. Juven. 14. Sat. 180.
 O pueri Marfus dicebat, & Hernicus olim,
 Vestinusque senex.
 Tetra Hernica. Ovid. 3. Fast. 90.
 Saxa Hernica. Sil. lib. 4. 228.
 Frondosa Hernica. Stat. 4. Silv. 5. 56.
HERODUS, is. m. [*Ἡρόδωτος*] Antipatris Idumæi filius, cognomento
 Magnus, anno x Augusti rex Judæorum a Romanis declaratus est, re-
 gnavitque annis xxxvii. Hujus meminit Hor. 2. Epist. 2. 184.
 Herodes Philippus ejus filius, Herodiadis maritus prior, & Salomes
 pater, a patre regni hereditate exclusus.
 Herodes Antipas, Tetrarcha, seu præfectus Galilææ post Archelaum,
 impiissimus fuit, qui Johannem Baptistam occidit, sub quo & Chris-
 tus passus est.
 Herodes Agrippa Aristobuli filius, qui B. Jacobum occidit.
 De his Herodibus & aliis V. Harduin. de nummis Herod. & Spanh.
 de Præst. num. Diss. 8. p. 520. &c. Item Reland. in Palæstina.
 Herodes, qui Mithridatem fratrem Parthiæ regno expulit. Appian.
 pag. 83. in fine H. St.
 Herodes alius fuit Sophista Atticus, qui Græca oratione (ut ait Cell.
 19. 12.) fere universos Atticæ atque copia, elegantiaque vocum lon-
 ge præstitit. Idem 1. 2. & 5. 2. V. Suid.
HERODIANUS, i. m. [*Ἡεροδιανός*] Alexandrinus grammaticus, Apo-
 lonii etiam grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Antonino
 imperatore. Scriptit de Arte grammatica: præterea Cæsarum historiam,
 quæ ad nos pervenit. Auctor Suidas.
HERODIUS, [*Ἡεροδῖος*] Avis ex iis, quas Romani Diomedæas vocant.
 Vulg. Int. Lev. 11. 19. Deut. 14. 13. Job. 39. 16. V. BRODIUS. Sic
 enim scribendum est.
HERODOTUS, i. m. [*Ἡεροδότος*] Halicarnassæus, claris ortus parenti-
 bus, patre Cyxo, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum.
 Scriptit historiam libris novem, quorum quilibet Musæ nomine inscribitur.
 Cæpit a Cyro Persarum rege. Secessit in Samum Lygdami tyran-
 nide offensus, qui tunc in patria regnabat. Eo expulso rediit. Postremo
 invidiæ civium obnoxius, sponte Thurium concessit, Atheniensium co-
 loniam, ubi extinctus est & sepultus. licet aliqui Pellæ dicant. Suidas.
 Hunc Cic. 1. de Legib. 5. appellat historiam parentem. V. Bibl. Gr. Fabric.
HEROION, i. n. Herba eadem cum Asphodelo. Plin. 22. 22.
HERON, ōnis. m. [*Ἡεράων*] Atheniensis Orator, scripsit commenta-
 rios in Herodotum, Xenophontem, & Thucydidem. Auctor Suidas.
 Item alius Mathematicus Alexandrinus, cujus extant Spiritalia.
HERONES, pl. ut, Heronibus clusum frumentum. 1. 31. Dig. locat. con-
 duct. Brissonio Pegetes sunt spartæ aut scirpeæ, seu Vimine contexta vasa.
HEROPHILUS, es. f. [*Ἡεροφίλος*] Sacerdos Smin-hei Apollinis, quam pro
 Sibylla Erythræa Suidas habet, sed Eusebius pro Samia. Tibull. 2. 5. 67.
 Herophile Phæbo grata quod admonuit. V. Pausan. Phoc. p.
 327. Wech.
HEROPHILUS, i. m. [*Ἡεροφίλος*] Medicus celebris, qui Phalaridem
 sanitati restituit. V. Plin. 11. 37: 20. 2: 25. 2: & 26. 2. conf. Ter-
 tull. de Anima cap. 10.
HEROS, ōis. m. [*Ἡερός*] Heroes dicuntur hi, qui quum sint homines, rebus
 tamen gestis eam opinionem apud vulgus emeruerunt, ut inter divos
 relati credantur. Proinde Heroes in quavis arte & scientia dici possunt
 qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductum esse ab ἥρως,
 alii ab Aere. Plures tamen ab Ἡερος, i. e. Junone: quibus & divus Au-
 gustinus suffragatur. Servius; Heros, Vir fortis, semideus, plus ab
 homine habens, ut ait Heliod. De his plura V. in Lex. Pitisc. Virg. 1. Æn.
 200.
 — dederatque abeuntibus heros. Idem lib. 7.
 Quin & avis Mavors heros potentibus addet. [Nisi error est
 ex 6. 777.] Cic. 14. Att. 11. Illi non heroes, sed dii futuri quidem in
 gloria sempiterna sint. Idem 1. Att. 14. Heros ille noster Cato.
 Delecti heroes. Virg. 4. Ecl. 35.
 Magnanimi heroes. Virg. 6. Æn. 649.
 Maximus heros. Virg. 6. Æn. 192.
 Semidei heroes. Stat. 5. Theb. 373.
HEROIS, idis. f. [*Ἡεραῖς*] Martial. [ubi?
 Mutatas formas, heroidas insuper iisdem Addidit.
 Graias heroidas æquas. Stat. 3. Silv. 5. 45. conf. Suet. Neron. cap. 21.
 & Ovid. 2. Amor. 4. 33.
HEROINA, æ. f. [*Ἡεραῖν*] Idem. Propert. lib. 1. 13. 31.
 Illa sit Inachiis & blandior heroinis. Idem 1. 19. 13.
HEROICUS, a, um. Adj. [*Ἡεραῖος*] ut, Ætas heroica, In qua heroes
 floruerunt. Cic. 5. Tusc. 7. Etiam heroicis ætatibus Ulysses & Ne-
 storum accepimus & fuisse & habitos esse sapientes.
 Honores heroici. V. Bernegg. ad Suet. Aug. cap. 1. & Diod. Sic.
 20. 103.
 Personæ heroicae. Cic. 2. de Nat. Deor. 71. Medea modo & Atræus
 commemorantur a nobis, heroicae personæ.
 Tempora heroica. Cic. 1. de Divin. 1.
 Versus heroicus dictus Hexameter, quod eo genere carminis heroum ge-

sta describantur. Cic. 2. de Legib. 68. Ne plus quatuor heroicis versibus,
 quos longos appellat Ennius. Al. Herois.
 Versus heroicus. Quintil. lib. 1. cap. 5.
HEROICUS, Adv. [*Ἡεραῖος*] Macrobi. 5. Saturn. 14. pr. Versus heroice
 inconstus.
HEROUS, a, um. Adj. [*Ἡερός*] ut, Heroi pedes, Quibus in carmine he-
 roico utimur. Cic. 3. de Orat. 182. Quare primum ad heroum nos, da-
 ctyli, & anapesti, & spondæi, pedem invitat. conf. HEROICUS.
 Heroi carminis opus. Propert. lib. 3. 3. 16.
 Versus herous. Ammian. 21. 4.
HEROUM, i. n. [*Ἡεράων*] Monumentum quod solet erigi viro alicui in-
 signi, propter eximiam virtutem. Cic. 2. de Legib. 61. Quod autem
 Ἡεράων, id est vestibulum sepulchri, bustumve usucapi vetat, tuetur jus
 sepulchrorum. Gruter. & Turneb. leg. Forum.
HEROSTRATUS, i. m. [*Ἡερόστρατος*] Vir fuit scelestus & ignavus, qui
 ut nomen memoria sceleris propagaret, incendium nobilissimæ fabricæ
 templi Ephesiæ Dianæ manu propria stuxit, sicut ipse confessus est,
 voto adipiscendæ famæ latioris. Strabo lib. 14. Solin. cap. 53.
HERPACANTHA, æ. f. [*Ἡερπικανθή*] Herba Acantha a Suspendo dicta.
 Diosc. 3. 17.
HERPES, ætis. m. [*Ἡέρπης*] Morbus, ignis sacri species, quam & Zonam
 dicit Scribon. Comp. 63.
 Est & Herpes Depascens, [*Ἡέρπης ἐδαπασκῆ*] ulcus, quod serpendo cor-
 pus ad ossa vorat, teste Celso lib. 5. cap. 28. Sect. 3. Videtur Idem
 eum præcedente. V. & Macer. 1. 12. 33. apud Lucret. 6. 660. dicitur
 Serpens.
 Herpes item Animal, quo præcipue sanantur quæcunque serpunt.
 Plin. 30. 13.
HERPSTICUS, a, um. Adj. [*Ἡερπικῆ*] ut, Gangræna herpestica.
 Lucil. apud Non. 2. 375.
HERPICO, ære. Serv. ad Virg. 1. Georg.
HERPYLLUM, i. n. [*Ἡερπύλλο*] Idem quod Sifymbrium. Apul. de Herb.
 105. Diosc. 2. 117. & 3. 41.
HERPYLLUS, i. m. [*Ἡερπύλλος*] Serpillus. Apul. de Herb. 59. Isidor. 17. 9.
HERSILIA, [*Ἡερσία*] Uxor Romuli fuit, quæ post apotheosin mariti
 ipsa quoque in cælum relata fuit. & quemadmodum mutato nomine Qui-
 rinus ille dicebatur, sic ipsa etiam Ora dicta fuit. Ovid. 14. Met. 851.
 De hac Liv. 1. 11.
HERTHUS, i. m. Terta tanquam Dea olim culta a Germanis. Tacit. 40. 3.
 In commune Herthum, id est Terram matrem colunt, eamque interve-
 niere rebus hominum, inveni populis arbitrantur, &c. ubi V. Kirchnaj.
HERULI, vel **ERULI**, orum. m. pl. Germanica natio, Vistulae quon-
 dam ostia accolens. V. Cluver. Germ. 1. 53. Sidon. Carm. 7. 236.
 Curfus Herulus, Chonus jaculis, Francusque natatu. Idem. 8.
 Epist. 9. 31. De eorum moribus V. Cæl. Rhodig. lib. 28. cap. 22.
HERUS, [*Ἡερός*] Dominus. Ter. And. 5. 2. 5. Herus est: quid agam?
 Cic. 2. Off. 24. Sed iis, qui vi oppressos imperio coercent, sit sane
 adhibenda sævitia, ut heris in famulos, si aliter teneri non possunt.
 Virg. 3. Æn. 324.
 Nec victoris heri tetigit cubile.
 Herus, pro Herili filio. Ter. And. 1. 3. 3. Me aut herum pessundabunt.
 Dives herus. Hor. 2. Carm. 18. 32.
 Herus major, Paterfamilias. Plaut. Capt. 3. 5. 50.
 Herus minor, Filiusfamilias. Idem Aul. 2. 2. 62.
 Heros vocat Deos omnes Catull. 69. 76.
 Hostia coelestes conciliasset heros.
HERA, æ. f. [*Ἡερα*, *Ἡεραῖος*] Domina. Ter. And. 4. 2. 4. Idem
 And. 4. 3. 2.
 Summum bonum esse heræ putabam hunc Pamphilum.
 Hera dicta est Juno. Ennius apud Cic. 1. Off. 38.
 Vosne velit, an me regnare Hera, quidve ferat fors,
 Virrute experiamur. V. Turneb. Advers. 7. 15.
 Formosa hera. Ovid. 9. Epist. 78.
HERILIS, e. [*Ἡεραῖος*] Quod ad herum pertinet. Plaut. Amph. 2. 1. 75.
 Non soleo ego somniculose herilia imperia persequi. Idem
 Aul. 4. 1. 13.
 Herilis filius: i. e. Filius heri. Ter. Eun. 2. 2. 58.
 Sed video herilem filium minorem huc advenire.
 Arbitrium herile. Valer. 4. Argon. 388.
 Verna ministris ad nutus aptus heriles. Hor. 2. Epist. 2. 6.
HERIFUGA, æ. m. [*Ἡεραφύγος*] Qui herum fugit. ut, Famuli heri-
 fugæ, i. e. Fugitivi. Catull. Epigr. 63. 51.
HERITUDO, inis. f. Gloss. Gr. Lat. *Ἡερατορία*, Dominatus, domina-
 tio, heritudo. V. ERITUDO.

HERSICHIUS. V. HERSYCHIUS.
HERIODUS, [*Ἡεροδῶτος*] Poeta Atræus, scripsit poemata, Theogoniam,
Ἡερα καὶ Ἡεραῖος, i. e. Opera & dies; quod imitatus est Virg. in Georg. Pri-
 mus agriculturæ præcepta tradidit, ut Plin. lib. 14. scribit. Fabularum
 item auctor, ut ait Quintil. lib. 5. cap. 11. V. Gell. 3. 11. & 17. 21.
HERIODUS, [*Ἡεροδῶτος*] Possessivum, Quod est Hesioidi, vel Quod ab
 Hesioido compositum est. Cic. in Brut. 15. Illud Hesioidum laudatur a
 doctis, quod eadem mensura reddere jubet qua acceperis aut etiam cu-
 mulatiore, si potius. conf. Sidon. Carm. 9. 213. al. Hesiodeus, ab
Ἡερόδωτος.
HERIONE, es. f. [*Ἡερόνη*] Filia Laomedontis regis Trojæ, & Priami
 soror, quam Hercules expugnata Troja uxorem dedit Telamoni.
 V. Ovid. Met. 11. Fab. 7. 217.
HERPERS, [*Ἡεραῖος*] Herba, quæ noctu magis olet, inde nomine in-
 vento. Plin. lib. 21. cap. 7.
HERPERIA, Urbs est Cyrenicæ apud Pompeium Melam 1. 8. quam
 Olivarius dicit nunc vocari *Berme*.
HERPERIA, [*Ἡεραῖος*] Hesperidæ duæ sunt, una quæ Hispania dicitur, al-
 tera Italia: quæ sic discernuntur. Aut enim Hesperiam solam dicimus,
 & significat Italiam. Virg. 1. Æn. 530.
 Est locus, Hesperiam Graeci cognomine dicunt. Aut adlimus
 Ultimam, & tunc significat Hispaniam, quæ in Occidentis est line.
 Hor. 1. Carm. 36. 4.
 Qui nunc Hesperia sospes ab ultima. Et hæc ab Hespero Occi-
 dentali

dentali stella dicta est: Italia vero ab Hespero Atlantis fratre, qui a Germano pulsus, Italiam tenuit: & ei nomen vel proprium vel suæ pristinæ regionis imposuit. Servius ex Hygino. Macrobius 1.4. extr. tamen voluit Hesperiam dictam esse Italiam, quod Occasui subjecta sit.

Magna Hesperia. Virg. 1. Æn. 573.
HESPERIDES, [Ἑσπερίδες] appellatæ sunt Hesperii fratris Atlantis filia, Ægle, Arethusa, & Hesperetusa. Hæ amœnissimos hortos colere dicebantur in Africa juxta Lixon coloniam, a Claudio Cesare deductam. In his auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, custodiri vero a pervigili dracone. Et quoniam Themis dea prædixerat, futurum olim quandam Jovis filium, qui ea poma diriperet, cinxisse Atlantem pomarium montibus, ne pervium grassatoribus foret. Penetrasse tamen eo Herculem ab Eurytheo missum, & occiso dracone aurea mala abstulisse. Alii putant ovium greges ibidem fuisse, purpuream lanam ferentes, easque ab Hercule raptas, & ad Eurytheum ductas. Hinc quoniam μέλον Græce, Latine Ovem dicimus, locum fabulæ datum. Hæc Perottus ex Servio.

Hesperides, Erebo & Nocte natæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 44. Eorumque fratres & sorores, qui a genealogis antiquis sic nominantur, Amor, Dolus, Metus, &c. Parca, Hesperides, Somnia, quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.

De hortis Hesperidum. V. Barth. Advers. 36. 5.

Mala Hesperidum. Virg. 6. Ecl. 61. De his V. Spanh. diff. 6. p. 330. sq.

Poma Hesperidum. Stat. 3. Silv. 1. 158.

Aquarum Hesperidum regnator. Virg. 8. Æn. 77. i. e. Italicarum. Serv.

De Tiberi.

HESPERIUS, **HESPERUGO**. V. **HESPERUS**.

HESPERUS, i. m. [Ἑσπερος] Atlantis frater, a quo Hesperia. Scribit Diodorus hunc Hesperum conscendisse cacumen montis Atlantis ad cursus astrorum observandos, & nunquam deinde comparuisse: cui vulgus honores divinos exhibuit, astrumque lucidissimum ejus nomine appellavit: de quo Virg. 10. Ecl. 77.

Itæ domum saturæ, venit Hesperus, ite capellæ. Hæc etiam ferotina stella Vesper dicitur, & Vesperugo: mane autem, Lucifer, & Venus. V. Varr. de R. R. 3. 5. Cic. 2. de Nat. Deor. 54. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φασφόρος, Latine Lucifer dicitur, quum antegraditur solem: quæ subsequitur autem, Hesperus. Dicitur & Hesperugo. Sen. Med. v. 877.

Mergat diem timendum Dux noster Hesperugo. conf. Sen. Hippol. 749. & not. Delr.

HESPERIUS, a, um. Adj. [Ἑσπέριος] ut Fretum Hesperium. Ovid. 11. Met. 259.

HESPERION CERAS, [Ἑσπερίων κέρας] apud Solinum cap. ult. n. 991. est Extremum Africæ continentis promontorium, ubi scilicet veluti in fronte circumaguntur naves in occasum ac mare Atlanticum. Sonat hæc vox, Occidentale cornu. Scribitur & Hesperu ceras. V. Plin. lib. 6. cap. 30. & 31. Hodie vocant Caput bonæ spei. Alii perhibent Capo de Sierra Liona, Al. C. das palmas, Al. C. verde.

Hesperium Promontorium, in Africa est, navigatione decem dierum ab Theon ochema monte. Plin. lib. 5. cap. 1.

HESSENI, vel potius **ESSENI**, [Ἑσσηνοί] Palæstinæ populi, apud quos lege columbis parum olim, & tantam earum copiam factam ferunt, ut advenarum ora cicures petierint: unde sunt illa Tibulli verba lib. 1. 7. 17. Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes,

Alba Palæstino sancta columba viro? Plin. lib. 5. cap. 17.

Hesseni, gens sola, & in toto orbe præter ceteras mira, sine ulla femina, omni Venere abdicata, sine pecunia, socia palmarum, &c. Meliores codices habent Esseni. V. 8381.

HESTERNUS. V. **HERI**.

HESTIA, [Ἑστία] Thessaliæ pars apud Strabonem lib. 13. & Ptolemæum: sed apud Homerum oppidum est in Eubœa: Stephanus Urbem dicit in Acarnania.

HESTIATORIS, idis. f. Herba magica a convictu in Perfide nominata, quoniam illa hilarentur. V. Plin. lib. 24. 17. al. Sissifloris, vocatur alias Gelotophyllis.

HESUS, i. m. Sub hoc nomine Martem Galli colebant, eumque humano cruore placabant. V. Lactant. Inst. Div. 1. 21. Lucan. 1. 444.

Teutates horrensque feris altaribus Hesus. Scribitur & **ESUS**.

HESYCHIA, æ. f. [ἡσυχία] Quies. Sen. Epist. 92. Quietem hesychian vocant Græci, vacat enim animus molesta, &c.

HESYCHUS, [Ἠσυχίος] Milesius sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, i. e. Catalogum nominum. Quorum epitome Suidas se facetur usum esse. Composuit & historiam libris VI, in quibus complectitur tam Romanorum Imperatorum, quam aliarum gentium & tyrannorum res gestas usque ad sua tempora, ut ait Suidas. V. Voss. Hist. Gr. 2. 22.

H E T

HETÆRA, i. e. Amica, Venus. [Ἑταῖρα Ἀφροδίτη] Hoc nomine cultam Venerem apud Athenienses ex Apollodoro docet Athenæus Deipnos. 1. 13. V. & Hesych.

HETÆRIA, æ. f. [ἑταιρία] Sodalitas, societas, collegium. Plin. 10. Epist. 97. Secundum mandata tua hetærias esse veteram. conf. 10. Epist. 43.

HETÆRICE, es. f. [ἑταιρικὴ] Ita vocabatur Ala equitum apud Macedonas ad amicitia & veluti fodalitate regia. V. Corn. Nep. 18. 1. 6. & ibi Lambin.

HETEROCLITON, [ἑτερόκλιτον] interpretari potest Alienæ & insolite declinationis. Sic vocant Nomina & Verba Grammatici, quæ a communi declinandi ratione deflectunt.

HETEROCRANIA, vel **HETEROCRANIA**, æ. f. [ἑτεροκρανία] vocant Græci Morbum capitis, quum caput inæqualiter dolet, tumerque, & inter pilos rotunda & humida ulcuscula affurgunt, & pus mali odoris. Plin. lib. 31. cap. 9. Ad heterocranias capitisque ulcera, & pustulas, papulasve. apud Marcell. Emp. 2. Heterocranium. [Idem quod Hemisrania.]

HETEROGENEUS, a, um. vel potius **HETEROGENES**, eos, [ἑτερογενής] Adj. Diversi generis & naturæ, apud Grammaticos & Philosophos.

HETEROGNATHUS, [ἑτερόγναθος] ex Libanii declamatione quadam Vorax intelligitur, qui nunc in dextram, nunc in sinistram cibum lingua convolvat, vel utraque oris parte cibaria simul conterens: unde ductum nomen. γνάθος enim Maxilla est.

HETEROMASCHALA, orum. n. pl. [ἑτερομάσχαλα] Quæ ex altera tantum parte villosa sunt. & fœrvis dicata, aucto e Poluce. Ex Hermolao. Quæ eadem Heteromalla dicuntur quemadmodum & Amphimalla. Quæ ex utraque parte sunt villosa. V. B. yfium in libello de Re Vestaria.

HETROSCII, orum. [ἑτερόσκοιοι] i. e. Alterumbres. Incolæ in Zonis temperatis, ubi meridiana solis umbra vel in Septentrionem vel Austrum semper protenditur. V. Schott. Curf. Math. p. 325.

HETERONYMA. V. **HOMONYMA**.

HETRURIA, [Ἑτρώρια, Ἑτρώρια] Italiæ regio, ad Macram fluvium usque protenditur, ubi Liguriæ principium est, quæ Varo in extimo Italiæ termino finitur. Hodie vocatur *La Toscana*. In Hetruria hodie Florentia clarissima, aliquando Fluventia dicta. Porro Hetruria dicta est, quod ejus fines tenebantur olim usque ad ripam Tiberis: & quasi ἑτρώρια, & per syncopem ἑτρώρια, Nam ἑτρώρια, est alter: & ἕρος, finis. Roma enim antea unam tantum Tiberis ripam tenebat. Juven. 8. Sat. 265. — & quæ

Imperii fines Tiberinum virgo natavit. Hæc Servius in Virg.

2. Æn. 533. V. & Plin. 3. 5.

Solers Hetruria. Claud. 1. in Eutrop. 12. Scribitur & sine aspiratione Etruria.

HETRUSCUS, a, um. Adj. [Ἑτρώριος] ut,

Aurum Hetruscum. Juven. 5. Sat. 164.

Disciplina Hetrusca. Cic. 6. Fam. 6.

Fontes. Tibull. 3. 5. 1.

Mare Hetruscum. Hor. 3. Carm. 29. 35.

Hetruscus subit. gentile. Obefus Hetruscus. Catul. 37. Epig. 11.

HETTA, res minimi pretii apud Fetum. H. St. V. supra **HECTA**.

Sic enim alii scribunt.

HETTEMATICUS, a, um. Adj. [ἑπτηματικός] Firmic. lib. 3. cap. 9. Ipsos tamen faciet hettematicos, & prima semper ætate vitiosos. Hettematicus dicitur, Qui deterior & posterior est, neque præstantiam in suo genere consequitur, & in eo offendit.

H E U

HEU, [ὦ] Interjectio dolentis. Scaliger. de L. L. lib. 27. a φῶ deducit. Nom. dativ. & accusf. jungitur.

Nom. ut Virg. 6. Æn. 878.

Heu pietas, heu profica fides. Sunt qui vocativi casus esse dicant Pietas hoc loco.

Dat. Plaut. Mil. 4. 8. 32. Heu mihi, nequeo quin fleam.

Accusf. Ter. And. 4. 1. 22. Heu me miserum, qui tuum animum ex animo spectavi meo. Cic. 7. Philipp. 13. Heu me miserum, cur cogor, &c.

Heu heu. Plaut. Pseud. 1. 3. 27. Heu heu, quam ego malis perdidisti modis quod tibi detuli. V. Drakenb. ad Sil. 11. 212.

HEUBERSIS, [ἑυβέρσις] Lat. Inventio. Occurrit Mense Novembri in Kalendario rustico Farnesiano, forsitan dies designatur is, quo Cetes Proferpinam filiam, a Plutone raptam, omnibus terris perquisitam, invenit. V. Apul. Met. 11. vel Lex. Pitisc.

HEURETES, æ. ni. [ἑυρέτης] Inventor. Plaut. Pseud. 2. 4. 9. Heuretes mihi es.

HEURETRUM, i. n. [ἑυρέτρον] Merces ob indicium rei amissæ. Ulpian. l. 43. §. 9. ff. de furtis.

HEUS, [ὦ] Adv. vocantis. Ter. And. 3. 3. 47. Heus evocate huc Davum. Idem Eun. 4. 1. 10. Heus, inquit, puer, Pamphilam arcesse Cic. pro Milon. 61. Heus, ubi Rufcio, ubi Casca?

Heus significationem habet nominis ad intentionem, considerationemque revocandi, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 1. 11. Heus proximus sum egomet mihi.

Sed heus tu, revocantis particula. Cic. 2. Q. frat. 15. Sed heus tu celari videor a te: quoniam modo, mi frater, de nostris verbis Cæsar? Ter. Eun. 3. 1. 43.

Sed heus tu, purgon' ego me de istac Thaidi?

Heus, dolentis. Virg. 7. Æn. 116.

Heus etiam mentas consumimus, inquit Iulus.

Heus heus. Ter. Adel. 2. 4. 17. Heus heus Syre. s. hem, quid est

Idem Eun. 3. 3. 23.

Heus a Græco ἑυ venit, auctore Festo Pompejo.

H E T

HEXACHORDOS, [ἑξάχορδος] Adj. de Canone Musico. Vitruv. 10. 13

HEXACLINON, i. n. [ἑξάκλινον] Stibadianum significat, sex capiens concavas, vel potius Locum in quo duo triclinia stare poterant; hoc est lecti cœnatorii: id enim Græca dictio sonare videtur. Martial. lib. 9. 60

Et testudinem mensus quater hexaclinon,

Ingemuit citro non satis esse suo.

HEXAËMĒRON, i. n. [ἑξάημερον] Sic appellant S. Patres Creationem sex diebus perfectam, in quod multi Commentarios ediderunt. v. g. Basilus, Anastasius, &c. [Sic & Henr. Steph. in Thef. Gr. Sed potius effertur hæc vox à SS. PP. ἡ ἑξάημερος, f. g. & subauditur δημιουργία vel simile quid. V. Suic. Thesaurum.]

HEXAGION, i. n. [ἑξάγων] Nomen ponderis, Lat. Sextula. q. V. Scribitur & per errorem Stajium, σάγων, ut docet H. Steph. in Thef. Gr. Append. Exagium vero, ἑξαγων, videtur ponderum ipsorum, vel nummorum ad pondus exigendorum forma. V. f. l. Add. Eisenfchmid. d. Ponder. S. 1. c. 2.

HEXAGŌNUS, a, um. Adj. [ἑξάγωνος] Quod habet sex angulus. Colum. lib. 5. cap. 2. Si fuerit sex angulorum in quadratos pedes, si redigitur, Elto hexagonum quoquo versus lineis pedum triginta, &c.

Hexagonum, Figura est æquilatera, & æquiangula ex sex angulis & lineis æqualibus composita. Eucl. 4. Elem. Problem. 15. In dato circulo hexagonum & æquilaterum & æquiangulum inscribere.

HEXAMĒTER, tri. [ἑξαμετρος] Sex constans pedibus. Martial. lib. 6. 65

Hexametris epigramma facis, scio dicere Tuccam. Cic. 3. d.

Orat. 222. Quod si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probe, Catule meministi, solitus est versus hexametros, aliosque variis modis atque numeris fundere ex tempore. Apud Martial. substantivum subauditur

HEXAMILUM, i. n. Murus per Isthmum Corinthiacum, sic dictus quod longitudine sex miliaria Italica exæquet. De quo in rebus Venet. & Turc

HEXAPHŌRUM, [ἑξάφορον] Lectica quæ a sex fœrvis ferri solet

Martial

Martial. lib. 2. 81. 1. Idem 4. 51.

Ingenti late vectus es hexaphoro. Idem 6. 67.

Non debes ferri mortuus hexaphoro. V. Pignori. de Serv. p. 274.

HEXAS, ἕξας, f. [ἕξας] Numerus senarius. Mart. Capel. 7. 240. Bis terni hexas fit.

HEXASTICHUM, [ἑξάστιχον] Quod sex versibus, seu ordinibus constat. Sic Hordeum dicitur, cujus spicæ sex ordines habent: sicut Distichum, δίστιχον, quod duos. Columel. lib. 2. cap. 9. Proximus est his frumentis usus hordei, quod rustici hexastichum, quidam etiam cantherinum appellant: quoniam & alia animalia quæ ruri sunt melius, quam malum triticum pascat.

HEXASTYLOS, [ἑξάστυλος] i. e. Sex columnas habens. Vitruv. 3. 2. V. Bald. p. 56.

HEXÉCONTALÝTHOS, i. m. [ἑξήκοντάλιθος] Lapis tam diversis notis sparsus, ut sexaginta gemmarum colores in parvo ejus orbiculo deprehendantur. V. Plin. lib. 37. 10. & Solin. cap. 44.

HEXÉRES, [ἑξήρης] Navis, quæ sex remorum ordines habet. Liv. 27. 23. Regia classis septem & triginta majoris formæ navium erat, in quibus tres hepteres, & quatuor hexeres habebat, præter has decem triremes erant. conf. idem 30.

H I A

HIAGNIS, is. m. fuit ut fando accepimus, Marfyæ tibicinis pater, rudibus adhuc musicæ feculis, solus ante alios catus canere, &c. Apul. lib. Flor. pr.

HIARBAS, [ἱάρβας] Rex Libyæ, qui Didonem re vera voluit ducere. Et ut habet historia, quum hæc negaret, Carthagini bellum intulit: cujus timore quam cogeret a civibus, petiit ut ante placaret manes mariti, & exædicata pyra se in ignem præcipitavit. Servius explicans illud Virg. 4. Æn. 36.

Non Libyæ, non ante Tyro despectus Hiarbas. conf. Justin.

18. 6. Scribitur nonnullis sine aspiratione. V. in HANNIBAL.

Fuit & alius hujus nominis in Africa nobilis Rex, auspiciis Sullæ, ductu Pompeji, victus & interfectus. V. Plutarch. in Pomp. & Epit. Liv. 89. & Eutrop. 5. 6.

HIASCO, HIATUS. V. HIO, as.

H I B

IBERIA, HIBERRUS. V. IBERIA.

IBERNIA, [Ἰβηρία] Insula in mari Atlantico, inter Septentrionem & occidentem solem. Cæs. 5. Bell. Gall. 13. Hibernia dimidio minor, ut æstimatur, quam Britannia. Hujus incolæ longe magis, quam Britanni, silvestres sunt, ut scribit Strabo lib. 4. Olim appellata Ierna. Juven. 2. Sat. 160. & Mela 3. 6. Javernam, vel Jubernam dixerunt, Claudian. de 4. Conf. Hon. 33. Hibernen,

Scotorum cumulos flevit glacialis Hiberne.

IBERNICUS, a, um. Adj. [Ἰβηρικὸς] ut Mare Hibernicum. Plin. lib. 4. cap. 16.

IBERNUS, V. HYBERNUS, quanquam per i rectius scribitur.

IBISCUS, i. m. vel HIBISCUM, i. n. [ἰβίσκος] & quibusdam ERIBISCUS, vel IBISCUS. Herba non dissimilis malvæ, ut inquit Theophrastus, folio majori quam malvæ, pilosiorique caule. Usus ejus est ad rupta & tussis. Plin. lib. 19. cap. 5. Hibiscum a pastinaca gracilitate distat: damnatum in cibus, sed medicinæ utile. Virg. 2. Ecl. 30. pro Junci five Viminis genere accipit,

Hædorumque gregem viridi compellere hibisco. conf. Idem 10. 71. V. Galen. 6. Simpl. med. Appul. de Herb. cap. 38. & 114.

IBLA. V. HYBLA.

IBRIS, idis. V. HYBRIS.

H I C

IC, [ἴς, ἴδ] hæc, hoc. Pronom. demonstr.

hic, iste, & ille: & adverbia ab eis descendunt, qualia sunt, Hic, istic, illic: hinc, istinc, illinc: huc, istuc, illuc: hæc, istac, illac: horum, istorum, illorum: hucusque, istucusque, illucusque: hoc, isto, illo: hæc habent differentiam: quoniam Hic cum ceteris, dicitur de Persona loquente, aut de re ei proxima. Iste vero cum ceteris, de Persona ab utroque remota, vel de re ei proxima. Ille autem de Tertia persona ab utroque remota, vel de re ei proxima. Hæc ex Valla lib. 2. Quod tamen non semper obtinet. V. infra. Ter. Eun. 3. 1. 33. — una in convivio

Erat hic, quem dico, Rhodius adolescentulus.

d quantitatem hujus pronominis quod attinet, producebant & Hic & Hoc veteres, quando per duplex e scribebant Hicc & Hocc abjecto e: corripiebant cum per c simplex scripsere. V. Voss. Art. Gram. 2. 29. Aliter tamen sensit Terentianus p. 63. qui τὸ Hic, quippe quod ex licce esset perpetuo longum existimavit, eamque ob causam in illo Virg. 4. Æn. 22.

Solus hic inflexit sensus animumque labantem, Creticum statuit. tamen & Virg. alibi, ut 6. Æn. 791.

Hic vir hic est. Et Lucret. 6. 9.

Nam cum vidit hic ad victum quod flagitat usus.

c, pro Ego ipse. Ter. And. 2. 1. 12. Tu si hic sis, aliter sentias. Ibi Donatus; Hic, seipsum ostendens dicit, & est Hic pronom. conf. Priscian. lib. 17. p. 1103.

ic, Ille. Ter. Eun. 3. 1. 52. Si laudabit hæc illius formam, tu ujus contra. Ibid. 4. 4. 14.

ic dies. Ter. And. 1. 1. 76. Hic nuptiis dictus est dies. Sic

Infis hic decimus est. Ter. Adel. 3. 4. 29. Delet Hic Bentl.

ic hic unde est? Ter. And. 4. 5. 3.

ic hic vult? Idem And. 1. 2. 13.

ic ipse est de quo agebam. Ter. Adel. 1. 1. 53. V. IPRIS.

ic meus, hic noster. Ter. Adel. 4. 5. 17.

Hic meus amicus, illi genere est proximus. Idem Eun. 2. 3. 50.

ic illa sese interea commodum luc advorterat,

In hanc nostram plateam

ic tuam, pro istam. Ter. And. 3. 2. 30.

ic Profus a me opinionem hanc tuam ego esse amotam volo.

Hunc istum otii & pacis hostem. Cic. pro Demo 12.

Hic illi legato. &c. Cic. pro Flacc. 51.

Hic somnus est mihi: h. e. Ita dormire soleo. Plant. Curc. 1. 3. 28.

Additur aliquando pronomem Hic, vel ad Honorem, vel Contentum. Virg. 11. Æn. 16.

— manibusque meis Mezentius hic est. Ubi Servius Hic

est, pro Talis est, Et utrum per contentum, an commendationem hoc pronuntiandum? Idem 6. Æn. 791.

Hic vir, hic est, tibi quem promitti sæpius audis.

Græco more aliquando præter necessitatem additur, ut Ter. And. 5.

6. pr. Ubinam Pamphilus hic est. V. Rutgers. Var. Lect. 5. 19

Hic sæpe pro relativis Ille, ipse. ut, Captæ urbes & in his Byzantium.

pro In illis. Corn. Nep. 5. 6. Idem 7. 4. 3. Ceterum in talibus notum

est non semper ad proximum respicere hoc pronomem, sed nonnun-

quam ad remotius. V. Perizon. ad Sanct. Minerv. 2. 9. & Quintil. 2.

5. Burm. p. 152. Virg. 4. Ecl. 55. sq.

Non me carminibus vincet, non Thracius Orpheus

Non Linus, huic mater quamvis, atque huic pater adfit;

Orpheï Calliopeia, Lino formosus Apollo. Ubi Huic, ad Or-

pheum remotum respicit, & rursus ad Linum proxime antecedentem.

Martin.

HÆC, [ἄρα, ἴδ] hujus, huic, hanc. f. Plurali numero in genere

neutro dicitur etiam Hæc: quod feminino junxit Ter. in Eun. 3. 5. 34.

Hæc adornant ut lavet.

Hæc sere de moribus. Cic. 1. Acad. 18. [Immo neutrum pl. est. V. FERR.

Hæc illa. Ter. And. 1. 1. 99.

Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia.

Nam hæc ea est, quam miles a me vi nunc ereptum venit. Ter. Eun.

4. 6. 13.

Ubi inerat pictura hæc, Jovem &c. Ter. Eun. 3. 5. 36.

Una hæc spes est, ubi ubi est, diu celari non potest. Ter. Eun. 2. 3. 3.

Ad hanc manum. Ter. Adel. 4. 2. 37.

Est ad hanc manum facellum: ibi angiportum propter est.

Hac re; pro Sic, vel Hoc modo. Ter. Eun. 4. 4. 55.

Hac re & omni te turba evolves, & illi gratum feceris.

Hac re, pro Eam ob rem. Sen. Epist. 9. Hac re, florentes amico-

rum turbas circumfedit.

HOC, [ὅτι, ὅδε] hujus, huic, hoc. n. Ter. Eun. 4. 4. 27. Agedum

hoc mihi expedi: primum, &c. Ibid. 1. 2. 50. Hoc agite amabo,

mater mea, &c.

HOC, ablativus, pro Propter hoc. Plin. 2. Epist. 19. Tamen hoc,

quod sedent, quasi debilitentur & deprimantur.

HOC, pro Tanto, sequente Quo. Cic. 2. Tusc. 57. Ut enim balistæ

lapidum & reliqua tormenta telorum, eo graviore emissiones habent,

quo sunt contenta atque adducta vehementius: sic vox, sic cursus, sic

plaga hoc gravior, quo est missa contentius.

HOC, sequente Quod. Cic. 3. de Orat. 141. Sin eos disjunct, hoc

erunt inferiores, quod, &c. Idem 1. Att. 13. Atque etiam hoc mag-

is, quod, &c. [Observa in his exemplis semper jungi Comparativo

sequenti.

Hoc alterum. Ter. Eun. 5. 4. 6. — eam confeci sine molestia,

Sine sumptu, sine dispendio: tum hoc alterum,

Id vero est, quod mihi puto palmarium.

Hoc aliud est quod gaudeamus. Ter. Eun. 5. 9. 11.

HOC amplius. Ter. And. 1. 1. 4. — quid est,

Quod tibi mea ars efficere hoc possit amplius?

HOC ætatis, pro Ejus ætatis. Plaut. Bacch. 2. 3. 109.

Ne navigarem tandem hoc ætatis senex.

HOC ævi. Plin. lib. 2. cap. 31. Ad hoc ævi nunquam produntur,

Idem lib. 6. cap. 4.

HOC biduum. Ter. Eun. 1. 2. 102.

Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum.

HOC confiteor jure obtigisse. Ter. And. 3. 5. 2. Idem Eun. 5. 2. 47.

Crede hoc meæ fidei.

HOC dic. Ter. Eun. 4. 6. 28. Hoc dic modo, sororem illam tuam

esse, &c. Ibid. 2. 2. 45. Hoc nunc dices, ejectos hinc nos.

HOC ego scio unum, neminem peperisse hic. Ter. And. 3. 2. 26.

HOC erat, Formula succensentium & expostulantium elegans. Virg. 5.

Æn. 564. &c.

HOC erat, alma parens, quod me per tela, per ignes,

Eripis, ut mediis hostem in penetralibus, &c. Propert. 2. 24. 17.

HOC erat in primis quod me gaudere jubebas? conf. Hor. 1.

Serm. 10. 46. Virg. 4. Æn. 675. Stat. 1. Silv. 4. 33. Petron. cap. 93.

HOC est patrem esse? Ter. Adel. 4. 5. 73.

HOC est signi, ubi primum poterit, se illinc subducet scio. Ter. Eun.

4. 1. 14.

HOC est, pro Id est. Cic. pro Cæcin. 19. Istius ille fundus est, quem

quadriennium, hoc est, ex quo tempore fundus venit, possedi.

Hor. 2. Serm. 7. 2.

— Davusne? ita Davus, amicum

Mancipium domino, & frugi, quod sit fatis; hoc est,

Ut vitale putes. Dicens Hoc est, exponit illud Quod sit fatis.

per hæc verba sequentia, Ut vitale putes. quasi ita dixerit, Hoc est,

sic frugi, ut ipsum putes esse vitale.

HOC est dicere. Cic. 6. Verr. 45. Hoc est enim dicere, Non es dignus

tu qui habeas quæ tam, &c.

HOC facito. s. recte sane. d. hoc fugito. s. callide.

d. Hoc laudi est. s. isthæc res est. d. hoc vitio datur.

s. Probissime. Ter. Adel. 3. 3. 66.

HOC, honoris mei causa, suscipias, ut. Cic. 15. Att. 14. Ma-

gnaque curæ & sollicitudine Atticum & me liberaris, si hoc honoris mei

causa susceperis, ut eos semper a te defensos velis.

HOC commodi est: quod ita vixerunt. Cic. pro Rosc. Amer. 91. Hoc

commodi est: quod ita vixerunt, ut testes omnes, si cuperent, in-

terficere non possent.

HOC hominis. Ter. Eun. 3. 4. 8. Quid hoc hominis? qui hic ornatus est?

HOC litterularum exarare. Cic. 12. Att. 1. Hoc litterularum exaravi

egrediens e villa ante lucem.

HOC mentis habere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

HOC morbi. Ter. Eun. 2. 1. 18. Di boni, quid hoc morbi est?

- Hoc noctis, & hoc lucis. Plaut. Amph. 1. 1. 10.
 Hoc novi. Cic. 1. Att. 13. Novi est in lege hoc, ut qui nummos in tribu pronuntiarit, si non dederit, impune sit.
 Hoc sceleris. Ter. Eun. 2. 3. 34.
 Hoc villi. Ter. Adel. 5. 2. 11.
 Nisi, dum hæ filefcent turbæ, interea in angulum Aliquo abeam, atque edormiscam hoc villi.
 Hoc nisi fit, puerum ut tu videas, nihil moventur nuptiæ. Ter. And. 3. 2. 36.
 Hoc novum est aucupium. Ter. Eun. 2. 2. 16.
 Hoc opus est. Ter. And. 4. 2. 21.
 Hoc patrium est, potius consuefcere filium sua sponte recte facere. Ter. Adel. 1. 1. 5. Idem Adel. 4. 7. 7. Hoc peccatum est in virginem civem.
 Hoc plus facies. Ter. Eun. 2. 1. 15.
 Hoc primum in hac re prædico tibi. Ter. And. 1. 1. 19.
 Hoc primum est. Ter. Adel. 4. 4. 22.
 Responde mihi hoc. Ter. Eun. 4. 7. 22.
 Hoc est quod. Plaut. Afin. 5. 2. 14.
 Hoc ecastor est quod ille it ad cenam quotidie. h. e. Ea est causa cur, &c. Idem Pseud. 5. 1. 10.
 Quid opus, me multas agere ambages? hoc Est homini, quamobrem vitam amet.
 Hoc quid fit. Ter. And. 1. 2. 19.
 Dehinc postulo, five æquum est, te oro Dave, ut redeat jam in viam. d. Hoc quid fit.
 Hoc unum. Ter. Eun. 5. 9. 54.
 — unum etiam hoc vos oro, ut me in vestrum gregem Recipiatis.
 Hoc vere dicunt. Ter. Adel. 1. 1. 3.
 Perfecto hoc vere dicunt, si abhis uspiam, aut Ubi si cesses &c.
 Hoc utrumque. Ter. Eun. 1. 2. 41. Utrumque hoc falsum est, effluet.
 Hoc, pro Hic. Ter. Phorm. 1. 4. 32.
 — hoc nihil est Phædria: ilicet,
 Quid conterimus operam frustra? Ubi Donatus? Utrum Hoc relativum? an Hoc cum contemptu, pro Hic Antipho nihil est? [Neutr. H. St.] Sic Cic. in Verrinis, Etti hoc nescio quid nugatorem sciebam, pro Hunc. Hæc Donat. [In ed. Lond. 1. Verr. 11. adscriptum est, sed locum frustra quæras. Henr. Steph. adscriptit, Act. 4. in Verrem.]
 Hujus non faciam, pro Flocci faciam, & minimum æstimabo. Ter. Adel. 2. 1. 8.
 Tu quod te posterius purges, hanc injuriam mihi nolle Factam esse, hujus non faciam. crede hoc, ego meum jus persequar.
 His legibus, pro Hac conditione. Plaut. Aulul. 2. 1. 35.
 His legibus quum tu dare vis, cedo, nuptias adorna.
 His moribus. Ter. And. 2. 3. 21. Uxorem his moribus dabit nemo.
 His. Perion. in Epist. præfixa Orationi, qua defendit Ciceronis Oratorum adversus Ramum, & Sequæ ad Ciceronem accusandam nam his paucis mensibus contulit. C. hunc usum pronominis demonstrativi. H. St. V. Ter. Eun. 2. 3. 40. conf. His diebus in Dies.
 Hæ cupiditates, quas passim vides consecrari adolescentes, quales nobis sunt ante oculos. Cic. pro M. Cælio, Dederit aliquid temporis ad ludum ætatis atque ad inanes hæc adolescentiæ cupiditates p. 500. Lamb. edit. Et paulo post ibidem, Amores autem & hæ delicæ quæ vocantur, &c. Sic Gr. τῶν. H. St. Prior locus unde sit non recordor, duo posteriores ex Or. pro Cælo. 42. & 44.
 Dativus pronominis, Huic, monosyllabum est. Virg. 1. Æn. 347.
 Huic conjunx Sichaus erat. Idem 2. Ecl. 53.
 Huic, per diæresin dissyllabum efficitur. Stat. Theb.
 Lætus huic domino videas dare jura nepotes.
 Hæ rei, peculiare est, pro Huic rei apud Cætonem de R. R. cap. 14.
 Hibus pro His antique. Plaut. Curc. 4. 2. 20.
 H I C C E, [ἕκκε] hæcce, hocce. Idem est quod Hic, hæc, hoc. Ter. Eun. 2. 2. 44. — hecce hoc munere arbitratur
 Suam Thaidem esse. Al. Hice & Arbitrantur. Idem Adel. 3. 2. 31. Hicce oculis egomet vidi, Softrata. Idem And. 3. 5. 18.
 Namque hocce tempus præcavere mihi me, haud te ulcisci sinit.
 Cic. 4. Verr. 117. Sic Populo Rom. jucunda suburbanitas hujusce provincie.
 H I C C I N E, hæccine, hoccine. i. e. Talis: semper cum interrogatione. Ter. Hec. 1. 1. 13.
 Hicene tu amabo non contra insidiabere? Ubi Donatus, ἰεῶντος, interrogatio. i. e. Talibus. Idem Adel. 4. 7. 40.
 Hancine vitam? hoccine mores? hanc dementiam? Quidam unico c scribunt Hicine.
 Hiccine est Simo? Ter. And. 5. 4. 4. Cic. 3. Tusc. 39.
 Hiccine est Telamon ille, modo quem gloria ad cælum extulit?
 Hæccine parva meum funus arena teget? Propert. lib. 1. 17. 8.
 Hoccine credibile est, aut memorabile, &c. Ter. And. 4. 1. 1. Ubi Donatus, Totum hoc in pronuntiatione, hoc enim genus interrogationis, vim negandi exprimit.
 Hiccine, Dubitative. Liv. 1. 3. pr. Haud nihil ambigam, hiccine fuerit Afcanius, an major, &c.
 H I C, [ἕκκε, ἕκκε, ἕκκε, ἕκκε] Adv. in loco. Ter. Eun. 5. 2. 59. Jam frater ipse hic aderit virginis. Ibid. 4. 6. 41. Thais ego jamdudum hic adsum. Ibid. 5. 5. 21. Quem prætolare Parmeno hic ante ostium? Idem Adel. 2. 1. 15. Hic propter hunc assiste.
 Hic, ubi. Ter. And. 4. 1. 12. — ubi fides est
 Si roges, nihil pudet, hic, ubi opus est, non verentur: illic, ubi Nihil opus est, ibi verentur.
 Hic, pro Tum, Adv. temporis. Ter. Hec. 1. 2. 93. Hic animus partim uxoris misericordia devictus, &c. Donatus. Virg. 9. Æn. 246.
 Hic annis gravis, atque animi maturus Alethes. Ter. And. 2. 3. 15. — hic reddes omnia,
 Quæ nunc sunt certa ei consilia, incerta ut sient. Ubi Donatus; Hic, adverbium loci non est, sed adverbium temporis. Cic. 5. Verr. 3. Hic illi sientes rogare atque orare cœperunt, ut, &c.
 Hic, pro In hac re & negotio. Plaut. Bacch. 1. 2. 3.
 Nam, ita me dii ament, ut Lycurgus, mihi quidem Videtur, posset hic ad nequitiam adducier.
 Hic jacet, Hic situs est: inter solennia verba in sepulcrorum inscriptionibus recenset S. Pitisc. V. Lex. Ant. Rom. in voce Hic.

- H I N C, [ἕκκε, ἕκκε, ἕκκε] Adv. de loco. Plaut. Amph. 2. 2. 9. Atque is repente abiit a me hinc ante lucem. Ter. Adel. 4. 4. 9.
 Nam ut hinc forte ea ad obitetricem erat missa, ubi eam vidi, illic Accedo &c. V. ARRO & ABSUM.
 Hinc ab læva. Plaut. Mil. 3. 1. 13.
 Sed speculabor, nequis aut hinc ab læva, aut ab dextera, &c. Ter. And. 4. 3. 19. — ego quoque hinc ab dextera Venire me affimulabo.
 Hinc ab janua aliquid tollere. Ter. And. 4. 5. 10.
 Hinc a porta Collina. Liv. 2. 11.
 Hinc a nobis profecti in cælum reperientur. Cic. 1. Tusc. 60.
 Hinc abest de. V. ABSUM.
 Hinc in. Cic. 3. de Fin. 45. Via quæ est hinc in Indiam.
 Hinc civis est, Hujus urbis. Ter. And. 5. 1. 14. Illam hinc civem esse ajunt.
 Hinc empta. Ter. Adel. 2. 2. 22. Sic apud Cic. 4. in Catil. 16. Quidam hinc nati. i. e. Ex hac urbe.
 Hinc ex Attica abrepta. Ter. Eun. 1. 2. 76. Cic. 2. pro Lege Agr. 93. Nos autem, hinc Roma qui veneramus.
 Hinc eo. Ter. Eun. 3. 2. 12. Cur non imus hinc? Cic. 2. de Orat. 13. Dixit mihi a se Scævola hinc euntem esse conventum.
 Hinc evoca aliquem foras. Ter. Eun. 2. 2. 52.
 Hinc ex proximo oritur clamor. Plaut. Aulul. 5. 3. 27.
 Hinc ex ara. Ter. And. 4. 4. 5.
 Hinc intro concedam. Ter. Eun. 1. 2. 126.
 Hinc & hinc. Martial. lib. 10. 83.
 Raros colligis hinc & hinc capillos.
 Hinc atque hinc glomerantur. Virg. 1. Æn. 504.
 Hinc illuc. Ter. Adel. 2. 2. 17. Coemisse hinc quæ illuc veheret multa.
 Hinc illinc. Liv. 2.
 Hinc illinc venit. Ter. Adel. 4. 5. 39.
 Domi virginem tam grandem, dum cognatus hinc Illinc veniret expectantem.
 Hinc atque illinc totus Septentrio eremigatus. Plin. lib. 2. cap. 67.
 Hinc & illinc exhibent mihi negotium. Plaut. Most. 3. 1. 38. Cic. de Univerf. 42. Id fit quum speculorum lævitas hinc illincque altitudinem assumpsit, &c.
 Hinc inde, Undecunque, circumquaque. Plin. Epist. 9. 13. Longum est omnia, quæ tunc hinc inde jacta sunt, recensere. Martial. lib. 3. 40. 6. Cubitis trudit hinc & inde convivas. conf. 1. 162. 11.
 Ne inde odium, hinc contentus oriator. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Hinc loci mei quidam. Ter. Eun. 2. 2. 3.
 Conveni hodie adveniens quendam mei loci hinc, atque ordinis.
 Hinc, Ex hac causa. Ter. And. 1. 1. 99.
 Hinc illæ lacrymæ, hæc illa est misericordia. Hor. 1. Epist. 19. 41. Cic. pro Flac. 54. Hinc totum odium, hinc omnis offensio.
 Hinc, Ex hoc vel illo. Ter. Adel. 3. 3. 7.
 Sed eccum Syrum ire video, hinc scibo jam ubi fiet.
 Hinc, Ex hac parte. Cic. 2. in Catil. 25. Ex hac enim parte pudor pugnatur, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc &c.
 Hinc volucrum naturæ dicuntur. i. e. Post hæc. Plin. lib. 9. cap. 62.
 H A C, Adv. per locum: i. e. Per eum locum in quo sum. Ter. Eun. 5. 9. 6.
 Nil prætermisum. ite hac omnes vos: valete, & plaudite. [Sul auditur Viâ, vel Parte.
 Hac iter est. Virg. 9. Æn. 321.
 Hac, pro Illac. Ter. Adel. 4. 2. 34. — in porticum rursus redi: Sane hac multo propius ibis, & minor est erratio.
 Hac an illac. Plaut. Rud. 1. 3. 31.
 Aut viam, aut semitam monstrat: ita nunc hac, An illac eam, sum incerta consilii.
 Hac illac circumcurfa. Ter. Heaut. 3. 2. pr.
 Hac non succedit. Ter. And. 4. 1. 47.
 Hac non successit, alia aggrediamur via. i. e. Hoc modo, que tentavimus. conf. Nep. 23. 3. 4.
 H A C P R O P T E R, Varro. Hacpropter omnes qui laborant invocant. [S in Thef. Lipsf. Sed analogia postulat Hæc propter, ut Ea propter.
 H A C R E N U S, V. suo loco.
 H U C, Adv. ad locum. [ἕκκε, ἕκκε, ἕκκε] Virg. 2. Ecl. 45.
 Huc ades, o, formose puer.
 Huc abii cum illo. Ter. Eun. 1. 2. 40.
 Ego cum illo, quocum uno rem habebam tum hospite, Abii huc, &c.
 Huc in medium agmen. Ter. Eun. 4. 7. 4. In medium huc agmen vecti, Donax.
 Huc in urbem raro comitat. Ter. Hec. 1. 2. 100.
 Huc te arcessi jussi. Ter. Eun. 1. 2. 20.
 Huc coram illum adducam. Ter. And. 5. 3. 29.
 Huc deducta ad. Ter. Eun. 2. 3. 61.
 Huc deducta est, ad Thaidem meretricem: ei dono data est.
 Cic. 2. Tusc. Huc arripe ad me manibus abstractam piis.
 Huc evocate. Ter. And. 3. 3. 47.
 Huc foras. Plaut. Aulul. 2. 1. 14.
 Eo nunc ego secreto te huc foras seduxi, Ut, &c.
 Huc intro. Ter. Eun. 5. 6. 26. Cessio huc intro irrumpere?
 Huc prodeambulare. Ter. Adel. 5. 1. 3.
 Sed postquam intus sum omnium rerum satur, Prodeambulare huc libitum est.
 Huc proviso. Ter. Eun. 3. 1. 4. Huc proviso, ut ubi tempus fuerit, deducam. [Nisi jungendum potius Huc cum Deducam.
 Huc secede procul. Plaut. Capt. 2. 2. 13.
 Huc renumeret dotem. Ter. Hec. 3. 5. 52. Idem Eun. 4. 7. 3. Pamphilam ergo huc reddet.
 Huc redeunt hæc verba. Ter. Eun. 1. 2. 78. i. e. Eam ob causam dicuntur.
 Rem huc deduxi, ut, &c. Cic. 2. in Catil. 4.
 Huc & huc ora vertere. Hor. Epod. 4. 9.
 Huc illuc. Tacit. 1. Ann. 56. 7. Sed exterruit Cæcina, huc ierens arma.
 Huc & illuc, Incertum iter ostendunt. Cic. 9. Att. 11. Ne fieri aut absum, cum veniet, aut cursem huc & illuc deterrima via. Sit. de Orat. 184. Huc & illuc intueri. Idem 1. Off. 101. Pars est boni

hominem huc & illuc rapit. Hor. 4. Carm. 11. 10. Huc & illuc curstare.
 Nunc huc, nunc illuc. Virg. 5. Æn. 701.
 Huccine tandem omnia reciderunt, ut &c? Cic. 7. Verr. 162.
 Hucusque, pro Usque huc, Ad hæc loca. Plin. lib. 6. cap. 29. Hucusque Sefostris exercitum duxit.
 Hucusque ut, pro Hactenus, ut. Paulus in l. 3. D. Quæ res pig. dat. vel hypoth. oblig. non possunt. Videamus an dici possit hucusque ad eum transire jus prioris, ut distrahere pignus ei liceat.

H I E

HIERA, [Ἱέρα] Infula est maris Siculi, una ex Æoliis. Dicta autem Ἱέρα, id est Sacra, quod Vulcano sacra est, & plurimum collæ eminentissimo nocte ardet, ut scribit Solin. cap. 11. Plin. 2. 89. & 109. Isidor. 14. 6. Hiera, Viæ nomen Athenis: sic dicta, quod ea irent sacerdotes ad Eleusinam Cererem.
Hiera, Uxor Telephi regis Myſorum, quæ a Nereo interfecta dicitur, quum marito ferret opem, qui ab Achille vulneratus fuerat. Ea (ut fabulæ tradunt) tantæ fuit pulchritudinis, ut etiam Helenam superaret.
HIERA, æ. f. ex Græco Latina vox usurpata a Sen. Epist. 81. Quomodo tamen hodiernum certamen nobis cesserit, quæris? quod raro cursoribus evenit, Hieran facimus. Muretus interpretatur de Media in studio linea, ad quam ambo fessi pervenerint. Lipsius morem fuisse suspicatur, ut in victoria ambigua Deo sacraetur corona quod Ἱέραν πινῶσαι, scil. σέρονον Græci dixerunt. conf. Lex. Pitisc.
HIERA, æ. f. pro Matre Cybele occurrit in Virg. 9. Æn. 673. quia tamen media, alioqui brevis, producitur, Turnebus Hyænam ibi legendum esse monet. V. ejus Advers. 22. 7.
HIERACIA, æ. f. [Ἱεράκιον] Lactucæ genus, cujus succo accipitres obscuritatem sentientes oculos tingunt. Plin. 20. 7.
HIERACITES, [Ἱεράκίτης] Gemma, a colore accipitris sic vocata. Plin. lib. 37. cap. 10.
HIERACIUM, i. n. [Ἱεράκιον] Collyrium. Plin. 34. 11. Item Herba. Apul. de Herb. cap. 30. Diosc. 3. 7.
HIERANTHEMIS, is. f. Flos est chamæmeli herbæ vulgarissimæ.
HIERAPOLIS, [Ἱεράπολις] Civitas Asiæ contra Laodiceam, ubi aquæ calidæ scaturiebant, quæ in topium admodum facile durabant. Ptolemæo lib. 5. Syria urbs. Plinio Bambicem dicitur, Syris Magog. Alia in Creta. Plin. 4. 12. Alia in Syria. Idem 5. 26.
HIERARCHIA, [Ἱεραρχία] Latine Sacer principatus dicitur. V. Suic. Theſaur.
HIERATICUS, a, um. Adj. [Ἱερατικός] Sacerdotalis. Plin. 13. 12. Hieratica charta.
HIERAX, [Ἱεραξ] Accipiter. Justin. 17. 2. 8. Antiochus Hierax est cognominatus, &c.
 Hieracis Collyrium laudat Cels. 6. 6. Forſan idem medicus, qui aliis Heras.
HIERI, [Ἱερί] Populi sunt ultra Sauromatas, salvi & simi a nativitate, & promiscue barbam habentes. Qui ideo Ἱερί, id est sacri dicuntur, quia nihil injuste agunt, nec bella movent.
HIERICHO, vel **JERICHO**, vel **HIERICHUS**, untis. [Ἱεράχης] Judææ oppidum inter Hierosolymam & Jordanem. Plin. 5. 14. Prudent. Psychom. 536. Idem Hamart. 480.
HIERICHTINUS, a, um. Adj. Vulg. Int. Jer. 39. 5.
HIERO, ðnis. m. [Ἱέραν] Dinomenis filius, Gelonis frater, & in regno Syracusano successor. De quo Herodot. lib. 7. Diod. lib. 11. Pausan. in Eliac.
 Hieron Syracusanus II. quum esset ex duce rex factus, Populi Romani perpetuus amicus fuit: at quum omnis expers disciplinæ in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac ultro sermonibus doctis aures accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro & Simonide arcessitis usus est. Ælian. Varr. Hist. 9. 1. V. Liv. 24. 4. sq. De ejus pulchritudine corporis & viribus, V. Justinus lib. 23. extr. De nummis illius Spanh. diſſ. 8. p. 548.
 Hiero alius, Ferreus cognomento Atheniensis, familiaris Nicias ducis Atheniensis, unaque cum eo disciplinis eruditus: poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Nicia ad aratem suam pervenisse testatur.
HIERONICUS, a, um. [Ἱερονικός] ut Lex Hieronica apud Cic. in Verinis passim.
HIEROBOTANE, es. f. [Ἱεροβοτάνη] Herba: cujus meminit Plin. lib. 25. cap. 9. Verbena dicitur alio nomine.
HIEROBULBUS, i. m. Apul. Herb. cap. 21.
HIEROCLES, is. m. [Ἱεροκλῆς] Philosophus Alexandrinus scripsit Commentarium in Pythagoræ aurca carnina & lib. de Providentia. V. Fabric. Bibl. Gr. & Lactant. 5. 2.
HIERODULI, [Ἱερόδουλοι] Sacrorum ministri. Firmicus lib. 8. Matheſeos cap. 19. Scribit futuros ædituos, aut hierodulos, qui habuerint horoscopus in vicinia sexta parte Geminorum.
HIEROGLYPHICÆ, [Ἱερογλυφικαί] Litteræ dictæ sunt sacræ Ægyptiorum, quæ notis volucrum, ferarum, aliarumque rerum prænotatæ erant. De quibus sic Tacit. 11. Ann. 14. Primi per figuræ animalium Ægyptii serfus mentis effingebant, & antiquissima monumenta memoriæ humanæ impressa faxis cernuntur, & litterarum inventores perhibentur. V. Litteræ in Lex. Pitisc.
HIEROMNĒMEN, ðnis. m. [Ἱερομνήμων] Sacrorum præſel apud Græcos, ut Augur apud Romanos. Gemma etiam laudata in divinationibus. Plin. 37. 10.
HIERONICA, æ. m. [Ἱερονική] **HIERONICÆ**, arum. m. pl. Qui in sacris certaminibus Græcorum vicerant. Plin. 18. 8. Suet. Neron. cap. 24. Ac ne cujus alterius hieronicarum memoria aut vestigium exstaret. Idem 25. V. Casaub. & Lex. Pitisc.
HIERONŶMUS, i. m. [Ἱερόνυμος] Sicilia tyrannus, Hieroni II. avo successit admoſtum puer: cui avus metuens, relictis tutoribus xvi mandavit moriens, ut fidem erga Pop. Rom. annos quinquaginta ab se cultam, inviolatam servaret. Hic postea abjecta tutela, contemptaque avi disciplina ac moderatione, luxuriosus & arrogantiſſe agendo, a Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Quumque superbe nimis in cives sese haberet, ab eisdem interfectus est. V. Liv. lib. 24. cap. 4. & seq.
Hieronimus, Historicus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetæ,

relictusque ab eo præfectus in regione Bœotia, scripsit res ipsius Demetrii gestas. Plutarchus in Demetrio.
Hieronimus, Philosophus Rhodius, qui finem summi boni posuit in indolentia. Cic. 2. Fin. 3. Tusc. 2. 6. &c
Hieronimus, Sacrum nomen Latine interpretantur, quod viri sanctissimi & doctissimi Stridonensis ex Dalmatia, proprium fuit: cujus opera in pretio habentur. V. Sixt. Senenf. lib. 4. p. 241.
HIEROPHANTA, & **HIEROPHANTES**, æ. m. [Ἱεροφάντης] Sacrarum ceremoniarum magister & interpret. V. Arnob. 1. 5. Loccen. Ind. Philolog. ad Nep. Meurf. Eleufin. cap. 13. & Jac. Gothofr. ad l. 14. Cod. de Pagan. Sacrif. &c.
HIEROPHYLAX, æcis. m. [Ἱερόφυλαξ] i. e. Sacrorum custos. Scævola in l. Annua his verbis. D. de annuis leg.
HIEROSOLYMA, æ. f. & **HIEROSOLYMA**, orum. tantum pl. [Ἱεροσόλυμα] Urbs Palæstinae, Caput Judææ, quæ & Hierusalem vocabatur. Cic. pro Flacc. 67. Quum aurum Judæorum nomine quorannis ex Italia & ex omnibus vestris provinciis, Hierosolymam exportari ſoleret. Ibid. C. Pompejus captis Hierosolymis victor ex illo fano nihil artigit. Dicuntur autem Hierosolyma, ut scribit Egesippus, quæ primo Solyma dicebantur. Sed quum rex Cananaeus cognomento Justus, qui fuit conditor Solymorum, templum addidisset, inde Hierosolyma nuncupavit. Græci enim Ἱερὸν templum vocant. Eusebius libro nono Evang. præp. ait, Hierosolyma appellari, quasi Hieron Solomonis, hoc est adem Solomonis, a templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimum magnificentissimumque construxit. Tacit. lib. 5. Hist. 2. extr. Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse. Suet. in Neron. cap. 40. Regnum Hierosolymorum. Idem Tit. cap. 5.
HIEROSOLYMARIUS, i. m. [Ἱεροσολυμαῖος] dictus est Pompejus ab Hierosolymis expugnatis. Cic. 2. Att. 9. Ut sciat hic noster Hierosolymarius traducto ab plebem, quam bonam meis, &c.
HIEROSOLYMITANUS, a, um. [Ἱεροσολυμαίτης Steph.] Adj.
HIEROTHEUS, Nomen viri proprium.

H I L

HILARIA, æ. f. Pollucis uxor vel potius Castoris. V. Propert. 1. 2. 16. & Meurf. Misc. Lac. lib. 2. cap. 15. & ex eo Broekh. ad loc. Prop.
HILARIS, e. [Ἰλαρός, Φαιδρὸς] Lætus & jucundus. Hor. 1. Epist. 18. 89. Oderunt hilarem tristes, tristemque jocosi.
 Animus hilaris. Cic. 2. Q. frat. 12. Risi nivem atram, teque hilari animo esse & prompto ad jocandum valde me juvat.
 Cavædium hilare. Plin. Epist. 2. 17. Est contra medias cavædium hilare. h. e. Jucundum & delectabile, vel potius Amænum.
 Diem hilarem fumere. Ter. Adel. 2. 4. 23.
 Ingenium hilare & lepidum. Plaut. Most. 1. 4. 6.
 Modum in hilarem epulati fumus. Cic. 5. Att. 9. Legendum ex vestro cœdice Saliarem.
 Pœna hilaris. Martial. lib. 3. 64.
 Sirenas hilarem navigantium pœnam.
 Populus hilaris. Ovid. 3. de Arte Am. 518.
 Probitas hilaris. Stat. 5. Silv. 2. 72.
 Vultu hilari atque læto. Cic. 1. Tusc. 100.
 Hilaris & Tristis opponuntur. Quintil. lib. 8. cap. 3.
HILARUS, a, um. [Ἰλαρός] Adj. pro eodem. Ter. Adel. 4. 7. 37. Ibid. 5. 3. 56. Hodie modo hilarum fac te.
 Hilara vita. Cic. 5. de Fin. 92. Idem 16. Att. 3. Hunc tu tralati me in Macrocollum lege in arcano convivis tuis: sed si me amas, hilaris, & bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, quum sint tibi irati. Eidem lib. 5. 20. Hilara fane Saturnalia.
 Compar. Cic. de Clar. Orat. Animadverti te paulo hilariorem. Idem in Pison. 11. Oculis hilarioribus intueri.
 Superl. Plaut. Mil. 3. 1. 71. Hilarissimus conviva. conf. Men. 1. 2. 40.
HILARULUS, dimin. [Ἰφίλαρος] Cic. 16. Att. 11. Atticæ, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis verbis suavium des. Alii non Optimum legunt, sed Primum.
HILARICULUS, a, um. Adj. Sen. Epist. 23. Soluta vultu, & ut isti delicati loquuntur, hilariculo mortem contemnere. Al. Hilari oculo.
HILARITAS, ætis. f. [Ἰλαρότης] Festivitas, jucunditas. Cic. 2. de Fin. 65. Non enim hilaritate, nec lascivia, nec risu aut joco comite levitatis, sed sæpe etiam tristes, firmitate & constantia sunt beati.
 Hilaritas & lætitia. Cic. 1. de Orat. 242. Itaque hilaritatis plenum iudicium ac lætitiæ fuit.
 Hilaritas & Tristitia, contraria. Cic. in Orat. 60.
 Multa hilaritas. Cic. 1. Off. 108. Erat in C. Lælio multa hilaritas.
 Hilaritatem afferre. V. Afferro.
 Hilaritatem amittere. Cic. 12. Att. 40. Hilaritatem illam, qua hanc tristitiam temporum condiebamus, in perpetuum amisi.
 Hilaritate aliquem conspergere. Cic. 1. Acad. 8. V. Conſpergo.
 Hilaritatem eripere alicui. Cic. 9. Fam. 11. Sed tamen hilaritas illa nostra & suavitas, quæ te præter ceteros delectabat, erepta mihi omnis est.
 Hilaritas diei. Columel. lib. 9. cap. 14.
 Plur. Sen. Epist. 23. Ceteræ hilaritates non implent pectus, sed frontem remittunt.
HILARITUDO, inis. f. Plaut. Mil. 3. 1. 83. Onera te hilaritudine. V. HILARITUS infra. Idem Rud. 2. 4. 8. Hilaritudo oculorum. Apul. lib. 11. Tanta hilaritudine gestire mihi cuncta videbuntur.
HILARE, Adv. [Ἰλαρός] quod & Hilariter dicitur. Cic. 5. de Fin. 92. Dicimus aliquem hilare vivere. Idem 2. de Orat. 290. Ego vero atque hilare quidem a te acceptus.
 Hilaris & libenter ei cupienti audire nostra, dixi sine te omnia muta esse. Cic. 16. Fam. 12.
 Epulatus hilare. Tacit. 11. Ann. 3.
 Hilariter loqui. Cic. 3. Tusc. 27. & Plin. 3. Epist. 18.
 Hilarissime. Plaut. Men. 1. 2. 40.
 Equid audes de tuo illic addere? p. atque hilarissime.
HILARITER, Adv. ad Heren. 3. 14. Modo acriter nam clementer, mæſte, hilariter, in omnes partes commutabimus, ut verba, ita pronunciationem.
HILARITUS, [Ἰλαρός] pro Hilariter dixit Plaut. Mil. 3. 1. 83. Es, Libe,

bibe, animo obsequere mecum, atque onerato hilaritus me. Al. Onera te hilaritudine.

HILĀRO, [*ἰλαρόν*] āre. Lætitiā, jucunditatēque afferre. Cic. 2. de Fin. 8. Omnes enim jucundum modum quo sensus hilaretur, Græce ἰδών, Latine Voluptatem vocant. Idem de Clar. Orat. 44. Hujus suavitate maxime hilaratæ sunt Athenæ.

Animum hilarare. Catul. 61. 18.

Hos ubi facundo tua, vox hilaraverit ore. Ovid. 4. de Pont. 4. 37. conf. Non. 2. 407.

HILAROR, āri. pallivum. Plin. lib. 19. cap. 42. Constat emori victas difficultate verbi, ac nili subinde eadem audiant, memoria falli: quærentes mirum in modum hilarari, si interdum audierint id verbum. De pittacis.

HILARĀTUS, a, um. Adj. Cic. 2. Nat. Deor. 40. Terra cum celo hilarata.

HILARĀTIO, ōnis. f. Tertuil.

HILARĀTOR, ōris. m. apud Firmic.

HILARESCO, [*ἰλαρῶμαι*] ěre. Hilarem fieri. Varro Epist. Lat. lib. 1. In votum amicorum domus fumat, hilaresco. V. Non. 2. 404.

HILARIA, orum. pl. tantum, n. [*ἰλάρια*] Antiqui Diem æquinoctii verni colentes appellarunt, ut ait Macrobius Saturn. 1. 21. nempe octavum Calend. Aprilis, quo fit æquinoctium vernum, quo primum tempore sol diem longiorem nocte protendit. De his meminit Flavius Vopiscus in Aureliano cap. 1. pr. Hilaribus, inquit, quibus omnia festa & fieri scimus & dici. Hilaria Turnebus Adv. 24. 45. fuisse existimat Matris deūm ferias, quæ principio veris celebrabantur maxima populi lætitiā, & nobilissima pompa, quoque e populo insignia cujusque dignitatis mentiente atque simulante libere & impune, ut internocii magistratus a simulatore plerumque non posset, ut ab Herodiano in Commodolib. 1. cap. 16. describitur. conf. Auct. complur. in Lex. Pitisc.

HILĀRIUS, i. m. [*ἰλαρίος*] Vitellii libertus. Tacit. 2. Hist. 65.

Hilarius, Phrygius quidam vates apud Suidam.

Hilarius, Pictaviensis Sec. 4. Hæreticorum malleus dictus, de quo Voff. Hist. Lat. 2. 8. p. 186.

Hilarius, Arelatenis Sec. 4. V. Voff. l. c. 2. 16. & Hist. contra Pelag. 1. 19.

HILARŌDUS, i. m. [*ἰλαρόδης*] Lascivi & delicati carminis cantor. Festus. Inter Histrionum appellationes refert Athenæus 14. 8. conf. Scalig. Poet. 1. 52. & Lex. Pitisc.

HILLA, æ. f. [*ἰλλὰ ἑρκεῖον*] vel **HILLA**, orum. n. Hor. 2. Serm. 4. 60. — perna magis, ac magis hillis

Flagitat immorsus refici. Al. In morsus. Quo loco Acron, Hilla,

inquit, dicuntur Salsa intestina hirci: positum est diminutive hæc Hilla: quidam in diminutione neutri generis esse dicunt: alii dicunt Farta falsitia. Hæcille. Varro de L. L. lib. 4. 2. ab Hilum deducit, quod est Minimum. Videtur esse Intestinum illud porcinum fartum aliis intestinis. Plaut. Atque hillas infumatas & fumen. Nonius 2. 410. habet Hillas. V. infra **HIRAM**.

HILUM, i. n. Nigrum illud putatur, quod in summitate fabæ adhæret, inquit Festus. Varro tamen de L. L. 8. 37. Hilum, significare censuit Medullam ejus ferulæ, quæ Asphodelus vocatur: ac sic apud Latinos Nihilum, pro Ne hilum, dici putavit, quomodo Græcis familiare est dicere, ἰδὲ γῆ. Lucret. lib. 3. 843.

Mors igitur nihil est, ad nos neque pertinet hilum.

Hilum, pro Brevi exiguoque ponitur, auctore Non. 2. 402. Cic. 1. Tusc. 10. — num illud quod Sisyphus versat

Saxum fudans nitendo, neque proficit hilum? Ex Poeta.

H I M

HIM, pro Hinc introductum voluit Lambinus in Plaut. Amph. prolog. v. 125.

HIMANTOPODES. V. **IMANTOPODES**.

HIMĒRA, æ. f. [*ἱμῆρα*] Fluvius Siciliæ, qui in duas partes dividitur. & in altera, dulcem saporem, in altera saltem retinet. Plin. lib. 3. cap. 8.

H I N

HINC. V. **HIC**.

HINNIO, i. v. itum, [*ἠννίω*] ire. Equorum proprium, ut ait Festus. Fortiter hinnire. Quintil. lib. 1. cap. 5. conf. Spartian. in Get. cap. 5.

HINNIENS, entis. substantivè pro Equus. Lævius in Apul. Apol. pag. 294. Radiculæ, herbæ, furculi &c. Hinnientium dulcedines.

HINNIENTER, Adv. apud Non. 2. 411.

HINNIBUNDE, pro Hinnienter, ab eo quod est Hinnio. Claud. Annal. lib. 16. Equi hinnibundi inter se spargentes terram calcibus. Non. 2. 411.

HINNITUS, ūs. m. [*ἠννίτιος*] Vox ipsa, quam equi emittere solent. Liv. 2. 64. Fremitus, hinnitus equorum. Cic. 1. de Divin. 73. Quum autem aliquantum progressus esset, subito exaudivit hinnitum, respexitque, & equum alacrem aspexit.

Acutus hinnitus. Virg. 3. Georg. 94.

Edere hinnitus. Ovid. 2. Met. 669. Justin. 1. 10. 8.

Fremuisse hinnitibus Alpes. Sil. 5. 66.

Hinnitus litui. Sil. 12. 182. al. Tinnitus. [Utrumque perperam. V. Drakenb.]

HINNIBĪLIS, e. Adj. Cæl. Aurel. 1. 10. Exscreatus hinnibilis.

HINNITO, are. frequent. Gloss. Gr. Lat. ἠννίτιος, hinnitat.

HINNĪTIO, āre. frequentativum antiquum, idem quod Hinnio. Lucil. Hæc inquam rudet ex rostris, atque hinnilitabit. V. Varr. de L. L. 6. 5. aliter habet Non. 1. 78.

HINNUS, i. m. [*ἠννός*] Varro de R. R. lib. 2. cap. 8. Hinnus qui appellatur, ex equo & asina, minor est quam mulus corpore, plerumque rubicundior, auribus ut equi, jubam & caudam similem asini. Item in ventre est, ut equus, menses duodecim. hosce item ut equulos & educant & alunt, & ætatem eorum ex dentibus cognoscunt. Columel. lib. 7. cap. 37. Qui ex equo & asina concepti generantur, quamvis a patre nomen traxerint, quod hinni vocantur, matri per omnia magis similes sunt. conf. Plin. 8. 44. & Lex. Pitisc. Legitur &

HINNA, æ. f. Non. 2. 409.

HINNŪLUS, i. m. dimin. [*ἠννῶλος, κρητός*] est Fetura capreolorum, caprarum, damarum, leporum, similibusque. Plin. lib. 28. cap. 9. Summis autem remediis præfertur hinnuli coagulatum in matris utero exacti. Ex antiquo codice legitur Hinulei coagulatum.

Item Mares ex æquo & asino geniti. Vet. Gloss. Hinnulus ἠννῶλος

Recentioribus est Burdo. V. Lex. Pitisc. & paulo ante HINNUS.

Item Hinulus. Propert. libri 3. El. 13. cujus principium Quæritis unde,

Atque hinuli pellis totos operibat amantes. H. St. Broekh.

exhibet 3. 11. 35. Hinuli pellis. V. ejus not.

HINNŪLA, æ. f. ut, Pellicula hinnulæ. Arnob. l. 5. p. 185.

HINNŪLEUS, i. m. Idem ac Hinnulus. Hor. 1. Carm. 23. 1.

Vitas hinnuleo me similis Chloe. Carmen est Afclepiadeum.

Al. Hinuleo.

HINNŪLUS, i. m. Idem apud Vitruv.

H I O

HIO, [*ἠίον*] āre. proprie est Ore aperto spiritum emittere, a ἠίον oritur, ut a ἠίον hifco. Martin. Plin. 8. cap. 15. Invitat ad hiantum pabuli sui gratia.

Hiare, Sponte, vel aliqua vi externa, aperiri sive scindi: ut, Ligna hiant ariditate, & tellus æstu. Sallust. lib. 4. Atque hiant humus multa, vasta & profunda. V. Non. 4. 228. Columel. lib. 5. cap. 9. Quum terra æstibus hiat.

Hiare flores dicuntur, Quum aperiuntur. Propert. lib. 4. 2. 45.

Nec flos ullus hiat pratis quin, &c. Hinc

Hiare pro Manifestum esse. Apul. Apol. 533. Patent artes tuæ, Rufine, fraudes hiant, detectum est mendacium.

Hiant sensus. Cic. 2. de Fin. 8. Omnes enim jucundum modum, quo sensus hiant, Græce ἠδών, Latine voluptatem vocant. Ex vetusto codice legendum Hilaretur.

Tales loci non erant ponendi, aut tantum, Hiant sensus, male apud Cic. pro Hilaretur. V. **HILARARI**. H. St.

Hiare vocalibus sermo dicitur, Quum propter multarum vocalium concursum hiulco ore proferendum est. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque enim aut hiare semper vocalibus, aut desitui temporibus voluit sermo & epittola. Cic. in Orat. 152. Indicant orationes illæ ipse horridulæ

Catonis, indicant omnes poetæ, præter eos qui ut verum facerent, sæpe hiant: ut Nævius, Vos qui accolitis, &c. Hiabant, i. e. Vocales non elidebant, sed omnes pronuntiabant, & in metiendo carmine vim suam omnes habere sinebant, quale est illud Virg. 3. Ecl. 6.

Et succus pecori, & lac subducitur agnis. Et illud 7. Ecl. 53. Stant & juniperi, & castaneæ hirsutæ.

Hiare ad aliquid, pro Concupiscere. Sen. Epist. 73. Quicquid accipit, integrum devorat: & semper ad spem futuri hiat.

Sic ἠίον Gr. H. St. V. **HIANS**. Partic.

HIANS, [*ἠίαν*] Partic. ut, Clamor frustratur hiantes, Virg. 6. Æn. 493.

Emptorem inducere hiantem. Hor. 1. Serm. 2. 88.

Avaritia hians & imminens. Cic. 4. Verr. 134. Nam ipsum Verrem tantum semper avaritia hiantem atque imminenti fuisse, ingenio & cogitatione nulla.

Cupiditates hiantes. Tacit. 1. Hist. 12. Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates ipsa Galbæ facilitas intendebat.

Oratio hians. Quintil. lib. 8. cap. 6. h. e. Male conjuncta & concatenata.

Mutila & hiantia loqui. Cic. in Orat. 32. Mutila vocat, quæ aures non impleat. Debet enim verborum ambitus talis esse, ut & compleat verbis quod proposuit, nec quicquam redundet, ut in Partitionibus docet. Quæ vero mutila sunt, & brevia, nequaquam aures complere possunt. Hiantia, quæ ex aspero vocalium concursu vaste pronuntiantur. Nam (ut auctor ad Heren. lib. 4. 19. ait) crebræ vocalium concursiones vastam atque hiantem orationem reddunt: ut hoc est, Bacce æneæ amoenissima impendebant. Cic. lib. 3. de Orat. 169.

Collocationis est componere & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus & lævis.

Disjuncti atque hiantes concursus litterarum. Cic. in Partit. 21.

HIANTIA, æ. f. Tertull. de Anima cap. 10. Tubam pariter & hiantiam oris illius ostendo.

HIATUS, ūs. m. Oris apertio. Cic. 2. de Nat. Deor. 122. Quædam animalia cibum oris hiatu & dentibus ipsis capiunt.

Extremus expirantis hiatus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Immani fauces diducit hiatu. Sil. lib. 3. 194.

Hiatus ex concursu vocalium. Cic. in Orat. 77. Habet enim ille tantam hiantem concursu vocalium molle quiddam.

Hiatus terræ. Cic. 2. de Nat. Deor. 14. Repentinis terrarum hiatibus. Plin. 36. cap. 15. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor est.

Deverari subito telluris hiatu. Ovid. 3. Epist. 63.

Patuli hiatus fontis. Ovid. 3. Met. 162.

Profundus hiatus. Plin. lib. 2. cap. 80.

Præmiorum hiatus vocat Tacit. 4. Hist. 42. 6. Nimiam eorum cupiditatem.

HIĪRO, āre. frequent. ab Hio apud veteres. Plaut. Men. 3. 1. 4. Lucil. & Laber. V. Diomed. lib. 1. p. 336.

HISCO, [*ἠίον, ἠίον*] ěre. Inchoativum verbum, Proprie est Oris humani: Quum videlicet præ somno aut tædio os aperiunt homines.

Hiscere, Submisisse loqui, sive Os ad loquendum aperire. Plaut. Ne hiscere quidem audet. Liv. 6. 16. Ne attollere oculos aut hiscere audebant. Virg. 3. Æn. 314.

— vix pauca furenti

Subjicio, & raris turbatus vocibus hifco. Cic. 2. Philipp. 111. Respondebisne ad hæc? aut omnino hifcere audebis?

Hifcere, Stupere, mirari, dubitare. Nævius; Hifcit, Dubius est quid agat. Nonius.

Hifcere, Aperiri. Plaut. Pseud. 4. 1. 42. Tace, ædes hifcunt. Ovid. 6. Epist. 144.

Hifcere nempe tibi terra roganda foret. Quintil. lib. 9. cap. 2.

HIASCO, [*ἠίον*] ěre. Idem, Antiquè. Cato de R. R. cap. 10. de nucibus, Ubi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet,

H I P

HIPPŪCR, es. f. [*ἵππων*] Caseus ex lacte equino coagulatus. Plin. lib. 28. cap. 9. Seditus eosdem effectus equino, quos bubulo tradit: hunc

hunc vocant hippacem. De cafeis. Idem lib. 11. cap. 54. Ubi Hermolaus, Hippocrates, inquit, inventum scribit Scytharum hippacem, ex equino lacte. Idem 11. 14.

HIPPACO, Ære. est Celeriter animam ducere: ab Equi habitu, qui est supra modum acutus. Festus. In Gloss. Isidor. est Hippitare. V. Bart. ad Stat. Silv. p. 22.

HIPPAGIUM, i. n. Equorum vectio.

HIPPAGO, inis. f. [ἵππαγο] Hippagines, Naves, quibus equi vehuntur, inquit Festus, quas Græci ἵππαγους dicunt. V. Polluc. Liv. 44. 28. Quinque & xxx naves, quas ἵππαγους vocant, ab Elea profectæ cum equitibus Gallis, equisque &c. conf. Gell. 10. 25. & Lex. Pitisc. moxque **HIPPAGUS**.

HIPPAGUS, [ἵππαγος] Navigii genus. *Une Maonne*. Plin. lib. 7. cap. 56. Hippagon Samii invenerunt, aut Pericles Athenientis. Alii Hypagum legunt, & Instrumentum navale exponunt. V. not. Harduini. [Videtur idem genus ac Hippagogus. Et forte sic legendum.]

HIPPARCHIA, Æ. f. [ἵππαρχία] Præfectura equorum. Plin. lib. 1.

HIPPARCHION, ðnis. m. [ἵππαρχίον] Nobilis Citharædus, qui cum Rufino certaturus theatri tumultu turbatus obtulit: hinc prov. Mutus Hipparchion; Cum repente obmutescit cujus vox maxime expectatur. Suid.

HIPPARCHUS, i. m. [ἵππαρχος] vi vocis, est Magister equorum [vel potius Equitum. V. Suid.] Hefychius indicat apud Lacedæmonios Hipparchum juvenibus præfectum esse, & in tabula notasse si quid indecore fecerint. Hinc proverb. Hipparchorum tabulæ. V. Chil.

HIPPARCHUS, [ἵππαρχος] Nicæus astrologus, scripsit in Arati Phænomena, de Stellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta mathematica invenit, unde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maxime laudatus. V. eum 2. 26.

Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium, Aristogitonis conjurationem in se excitavit, ut est apud Thucydidem. Idem ut invidiam tyrannidis sapientia opinione extingueret, litteras coluit, virisque doctis maxime favit. Ælian. Var. Hist. 8. 2.

HIPPASUS [ἵππασος] Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit, ut ait Demetrius.

HIPPE, [ἵππη] Chironis Centauri filia: quæ quum in monte Pelio sese venando exerceret, gravida facta est: & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conversa est, & in cælum translata. Nonnulli vatem eam dixerunt fuisse: sed quia deorum consilia hominibus patefecisset, in equam esse conversam.

HIPPENEMIA. V. **HYPERNEMIA**.

HIPPERIDES. V. **HYPERIDES**.

HIPPEUS, [ἵππιος] Cometa, qui jubar equinas habet, celerrimi motus, atque in orbem circa se euntes. Plin. 2. cap. 25.

HIPPI, orum. m. pl. vel **HIPPEIS**. [ἵππεις] Piscium, vel potius Cancrorum genus, qui a celeritate sic dicti. Plin. 9. 31.

HIPPIADES, [ἵππιάδης] Statuæ mulierum equestres appellabantur, cujusmodi fuisse videntur Amazonum, quas mortaliū primas equum scendere aufas, Lysia Oratori creditur. Hermoclaus.

HIPPIAS, Æ. m. [ἵππίας] Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi, ut tradunt Cicero 3. de Orat. 127. & Quintil. 12. 11. non liberalium modo artium præ se scientiam tulit, sed earum quas Græci mechanicas vocant, ut & vestem, & annulum, crepidasque, ac omnia quæ ferebat, manu faceret. Atque ita se comparavit, ne cujusquam ope egeret: summum bonum διαπίρκειον posuit, hoc est eo contentum esse quod simpliciter victui sat esset.

Fuit item Hippias, Pisistrati filius. Cic. 9. Att. 11. Nefarius Hippias Pisistrati filius, qui in Marathonica pugna cecidit, arma contra patriam ferens. conf. Meurs. Pisistr. cap. 17.

HIPPICE, es. f. [ἵππις] Herba, de qua Plin. lib. 25. cap. 8. Scythiam herbam in ore habentes, famem sitimque non sentiunt. Idem præstat & hippice, dicta quod in equis quoque eundem effectum habeat.

HIPPIUM, i. n. Pars hippodromi quæ equorum cursu terebatur. Diacon. 8.

HIPPIUS, i. m. [ἵππιος] Equester. Neptunus ita dictus cujus nominis causas adducit Festus.

HIPPO, [ἵππος] duplex in Africa. Hippo regius, Hic episcopatu insignis est divi Augustini, qui se alioqui Tagastanum fuisse, e Tagasta Africa oppido, lib. 2. Confess. scribit. Strabo lib. ult. utramque Hipponem regiam nominat, nisi codex vitiatus est. Alterum autem, Diarrhyton Græcis dictum Plinius scribit, Quod palustri solo madeat. Utramque Sil. lib. 3. uno versu expressit v. 259.

Tum Vaga, & antiquus dilectus regibus Hippo. Vagam enim Diarrhyton nominat, quod palustri solo sita sit, quare terræ motibus frequentius infestatur. Nec perperam Vagam dixit femineo, quum sic æque ut masculino proferantur. Plin. lib. 6. cap. 34. Utraque, inquit, Hippo, &c. Utramque Hipponem Græcos equites condidisse, auctor est Solinus cap. 40.

Est & Hippo [ἵππος] Puellæ Bœotia nomen apud Plutarchum in Pelopida.

HIPPONENSIS, e. Adj. ut, Hipponensis colonia. Plin. 9. Epist. 33.

HIPPOCAMELUS, i. m. [ἵπποκάμηλος] Ex equo & camelo compositus. Vel Magnus aliquis camelus e montibus Caspiis. V. Aufon. Epigr. 70. 9.

HIPPOCAMPE, sive **HIPPOCAMPI**, pl. [ἵπποκάμποι] Equi marini in piscium caudas desinentes, a flexu caudarum, quæ piscosæ sunt, dicti, ut ait Nonius 2. 397. conf. Plin. 32. 11. Diosc. 2. 3. & Spanh. diff. 4. p. 175.

HIPPOCAMPINUS, a, um. Adj. Plin. lib. 32. cap. 7. Alopecias replet hippocampinus cinis, nitro & adipe suisu mistus.

HIPPOCENTAURUS, [ἵπποκένταυρος] Equi stimulator. Quidam volunt Hippocentaurus filios fuisse Centaurorum, quod Diodorus ait: fabula ex eo nata, quod primi equitare ausi sunt, veluti hippos, i. e. Equus, & homo copulati essent. Plin. lib. 7. cap. 3. extr. Claudius Cæsar scribit Hippocentaurum in Thesalia natum, eodem die interiisse. Cic. 2. Divin. 48. Hippocentaurum negat unquam fuisse. Et lib. 2. de Nat. Deor. 109. Quis enim (inquit) Hippocentaurum fuisse, aut Chimæram putat? V. omnino Spanh. de Usu Numm. diff. 5. p. 278. sq.

HIPPOCOMUS, i. m. [ἵπποκόμος] Hippocomi, Manges ab equis componendis, colorem fuce, robur inani sagina (ut ait Quintil.) mentientes. V. Lex. Pitisc. [Suid. ἵπποκόμος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελεῖσθαι, Qui equos curat. In vet. Gloss. Agafo, Equilo.]

HIPPOCOON, ontis. m. [ἵπποκόων, ὄωντος] Notus ex venatione apri Calydonii. Ilygin. Fab. 173. & in ludis Æneæ, Fab. 273. Ovid. 8. Met. 314. Et quos Hippocoon antiquis misit Amyclis.

HIPPOCOUM, i. n. Vinum ex infula Coo, dictum ab agro generoso cui nomen est Hippo. Festus.

HIPPOCRATES, [ἵπποκράτης] Cous medicus, auditor Democriti, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedonia regem. Excessit e vita annos natus 111. suscepit filios Theffalum & Dracontem. Ejus libri tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. Hæc ex Suida. Quintil. lib. 3. cap. 6. Hippocrates clarus arte medicinae Hippocrates, præter superiorem, Suidas quinque commemorat, omnesque ejusdem artis & familiae, quorum omnium excellentissimus fuit primus. Hippocratem alium, Athenientium ducem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. V. Voff. Inst. Orat. 2. p. 303.

HIPPOCRATIA, orum. n. Ludi, qui & Conuales dicuntur. V. **CONSUS**.

HIPPOCRATICUS, a, um. Adj. Prudent. Rom. 496.

Num mitiores sunt manus medentium
Laniena quando sevit Hippocratica?

HIPPOCRENE, es. f. [ἵπποκρήνη] teste Bocatio, Fons est Bœotia. Hunc aliqui fingunt ob equi Pegasi percussionem factum, & hinc denominatum. Quod quidem figmentum facile detegitur, si secundum quosdam inspicatur historia. Volunt quidam Cadmum equo infidentem, dum sedem sibi focusque perquireret, primo ad hunc fontem constitisse, & quia litterarum Græcarum repertor fuit, quarum forsan meditationem ibidem fumpsit, illum Musis sacrum esse voluit. Fontes Aganippidos Hippocrenes. Ovid. 5. Fast. 7.

HIPPOCRENEUS, a, um. Adj. Anonym. de Laud. Herc. v. 5.

Hippocrenæos victorem insistere fontes.

HIPPOCRENISATUS, a, um. Adj. ita Smet. & Savar. legitur in Sidon. Carm. 22. 81. Sed Sirmond. & Wower. sic habent ex MSS.

Hic & crinifatas jungebat Pegafus alas. V. **CRINIS**.

HIPPODAMANTIUS, a, um. Adj. ut, Vinum Hippodamantium, inter transmarina. Plin. lib. 14. cap. 7.

HIPPODAME, es. vel **HIPPODAMIA**, Æ. f. [ἵπποδάμη, ἢ ἵπποδάμεια] inquit Servius, Filia fuit OEnomai regis Elidis & Pisarum. De hac infra in dictione **OENOMAIUS**.

Fuit & alia hoc nomine puella, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit, quæ poetis appellatur Briseis, a patre Brifa. V. **CL.** Alia item, Pirithoi uxor. Ovid. 12. Met. 210.

HIPPODAMUS, i. m. [ἵπποδάμος] Milesius, natura studiosus, primus eorum qui in Republica versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis statu. Constituit enim civitatem ex numero x millium, divisam in partes tres: artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & privatam. Erat ob ambitionem vita morosior, crinium prolixitate, ac sumptuoso ornatu Aristot. lib. 2. Polit. 7. conf. 7. 11. & in eum Piccart.

Aper Hippodamus. Stat. 6. Theb. 436.

Martius Hippodamus. Stat. 6. Theb. 477.

Alius est de quo Martial. lib. 4. 31.

Non semper belle dicitur Hippodamus.

HIPPODORUS, i. m. Unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, severitate in suos est usus, ac filiam cum mœcho deprehensam curru iussit alligari atque discerpi. Ælian. Var. Hist. [Non est in indice Kuhn. & Periz.]

HIPPODRŌMUS, i. m. Theffalus genere, patria Larissæus, circa M. Antonini principis tempora Athenis scholæ successit. Auctor Philostratus qui eum inter sophistas retulit.

HIPPODRŌMUS, i. m. [ἵπποδρόμος] Locus ad cursus equorum dispositus, qui statim intrantium oculis totus simul offertur, hinc atque hinc platanos, aut buxos, aut cupressos, aut alias arbores perpetuo virentes habens. In eo de pernecitate equorum certatur, citra simulacrum pugnae: & a cursu equorum appellatur. Græci enim ἵππον equum vocant, δρόμον, cursum. Plaut. Bacch. 3. 3. 27.

Inde de hippodromo & palæstra, ubi revenisses domum.
Martial. lib. 12. 50.

Pulveremque fugax Hippodromon ungula plaudit.
Item Iter quod uno die conficit eques. V. Voff. Lex. Etymol. & Lex. Pitisc.

HIPPOGLOSSA, Æ. f. Herba a figura equinae linguæ appellata: habet autem folia silvestris myrti concava, & spinosa, & in his ceu linguas folio parvo exeunte de foliis. Plin. lib. 27. cap. 11. pr. Eam Tusci appellant *Bulnquam*, alii, *Eonifacum*. Hard. Hypoglossa. q. V

HIPPOGLOTTION, i. n. Lauri genus. Plin. lib. 15. cap. 30. Hard. hic quoque Hypoglotton.

HIPPOLAPATHUM, i. n. [ἵππολάπαθον] Herba lapatho sativa major, candidiorque ac pissior, ut ait Plin. lib. 20. cap. 21. Vulgo Lappa major appellatur, sive Lapathum majus, a Græcis etiam Profopion, a Latinis Personata dicitur.

HIPPOLOCHUS, i. m. [ἵππολόχος] fuit, teste Homero lib. Iliad. 6. Filius Bellerophonis, & Glauci pater. Alter, teste eodem, lib. 11. fuit Antimachi Trojani filius, qui una cum Pisandro fratre ab Agamemnone in Trojano bello interfectus est.

HIPPOLYTE, es. f. [ἵππολύτη] Uxor Acasti regis Magnesia, quæ Pelam falsi criminis accusavit apud virum suum, cum ille sibi consentire nollet. Alia fuit Amazonum regina, quam Hercules pralio, victam Thefeo dedit uxorem. V. Hygin. Fab. 30. & 163. & Virg. 11. Æn. 661.

HIPPOLYTUS, i. m. [ἵππολύτος] Thefei & Hippolytæ Amaxonis filius, Virbius dictus. Qui dum cælibem ducens vitam sese venatu exerceret, & constanti animo sperneret mulieres, a Phædra noverca, absente patre, amatus est. Cujus turpi desiderio quum obtemperare nolisset, redeunte patre, adulterii ei crimen noverca objecit. Quamobrem Thefeus in furore versus, de filii nece cogitavit: quod metuens Hippolytus, conscenso curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in litus exierant maris, equorum & rotarum strepitu perterritæ, sese in mare præcipitarunt, eum exteriti equi per scopulos ac saxa traxere, tanto impetu, ut compagibus dissolutis infelicem juvenem loris implicitum discernerent. Hunc postea Æsculapinus revocavit ab inferis, & pristina incolumitati restituit. Hippolytus vero relicta terra Attica in Italiam venit, ne parris iram rursus experiretur, & se Virbium appellari iussit, quod bis vir fuisset. Non longe a Roma oppidum ædificavit, quod a nomine acceptæ conjugis, Ariciam appellavit. Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 5. cap. 5. quem vide. conf. Lactant. 1. 17.

Direptus equorum furis Hippolytus. Ovid. 3. Fast. 265. V. Met. 15. fab. 25.

HIPPOMACCHUS, i. m. [ἵππομάχος] Tibicen fuit, qui quum videret a plebe

a plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, dicens maximum erroris argumentum quod ab ignara turba laudaretur. Ælian. 14. 8. & 2. 6.

HIPPOMANES, n. [ἵππομανής] indecl. compositum ab ἵππῳ, equus, & μανία, furia vel infania. Servius scribit esse virus ex equarum inguinibus defluens, quo tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana viscera descendens, furorem facit. Virg. 3. Georg. 281.

Hinc demum hippomanes vero quod nomine dicunt

Pastores, lentum distillat ab inguine virus. &c. Plin. lib. 8. cap. 42.

Et sane equis amoris innasci veneficium, hippomanes appellatum, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro, quod statim edito partu devorat foeta, aut partum ad hubera non admittit, siquis præreptum habeat, olfactu in rabiem id genus agitur. Virg. 4. Æn. 515.

Quaritur & nascentis equi de fronte revulsus,

Et matri præreptus amor. Columel. lib. 6. cap. 27. conf.

Ælian. 11. A. 3. 17. & Broeckh. ad Tibul. 2. 4. 58.

HIPPOMARATHRUM, [ἵππομαράθρον] Herba. Plin. lib. 20. cap. 23. Est & in hoc genere sivefetre, quod alii hippomarathrum, alii myrsineum vocant: foliis majoribus, gustu acriore, procerius, brachiali crassitudine, radice candida. Nascitur in calidis, sed saxosis. Diocles & aliud hippomarathri genus tradit, longo & angusto folio, femine coriandri. Hactenus Plin. Nos vero Fœniculum majus hippomarathrum appellamus; mos enim est Græcis in compositione, ut quum magnum aliquid significare volunt, equum aut bovem ponant.

HIPPOMEDON, ontis. m. [ἵππομέδων] Viri nomen, quem vocat Stat. 6. Theb. 654. Arduum.

Acer Hippomedon. Stat. 5. Theb. 664.

HIPPOMENES, is. m. [ἵππομηνής] Neptuni nepos, ex patre Macareo, Atalantam puellam Scyriam cursu potentem vicit, & in luco Matris deum amoris impatientia cum victa concubuit, ut scribit Servius. V. ATALANTA. conf. Ovid. 10. Met. Fab. 11.

Alius Atheniensium princeps, qui Limonem filiam in adulterio deprehensam equo famelico & feroci tradidit absumentam. V. Suid. Ovid. Ibis, 459. & Erasmi. Adag. Magis impius Hippomene.

HIPPON, onis. m. [ἵππων] Philosophus a Cratete exagitatus in Panoptis Aristoph. Inter Atheos eum refert Ælian. Var. Hist. 2. 31. conf. Idem H. A. 6. 11.

HIPPONA, æ. f. [ἵππωνη] Dea erat equorum, quam stabularii colebant. Ejus simulacrum locabatur in stabulis. Ab hac dea, Hippones populi dicti videntur. Apul. lib. 3. de Asin. pag. 141. Juven. 8. Sat. 151. — jurat Hipponam, & facies olida ad præsepia pictas. Scribitur & Epona. q. V. & Min. Fel. 28. 8. vel Tertul. Apol. 16. conf. item Lex. Pitisc.

HIPPONAX, actis. m. [ἵππωναξ] Poeta. Plin. lib. 36. cap. 5. Hipponacti notabilis fœditas vultus erat: quamobrem imaginem ejus lascivia jocosum ii proposuere ridendum circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse: quod falsum est. Hactenus Plin. Ab hoc metrum Jambicum Hipponacticum, sive Hipponacteum, quod & Scazon dicitur, nomen sumpsisse videtur. Cic. in Orat. 189. Senarios vero & hipponacteos effugere vix possumus, magnam enim partem ex Jambis nostra constat oratio. V. Solin. cap. 53. & Dionys. Halicarnass.

HIPPONACTEUS, a, um. [ἵππωνάκτης] Adj. ut Carmen Hipponacteum. de quo vide sup. dict.

HIPPONICUS, i. m. [ἵππονικός] Callize filius Atheniensis, quum patriæ statuam dedicare decrevisset, nonnullis eam a Polycleto confici suadentibus, isti nequaquam visum est, quod ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. V. H. 14. 16.

HIPPONOMUS, i. m. [ἵππονόμος] Pastor equorum. Plin.

HIPPORH, es. f. Herba. Plin. lib. 22. cap. 12. Hard. Hippophyes. q. V.

HIPPORHÆRA, æ. f. [ἵππορρηρα] Ita Sen. Epist. ad Lucil. 87. vocat Sacculos scorteos ad ferenda numismata sive cetera ad iter necessaria accommodos. Bulgæ Festus Pompejus vocat. Hor. 1. Serm. 6. 105. Manticam. V. BULGA.

HIPPORHÆS, sive HIPPOPHYES, is. f. [ἵππορρηαίς, ἵππορρηαίς] Frutex quo fullones utuntur ad interpolandas vestes. V. Marc. Emp. cap. 30. Plin. lib. 21. cap. 15. & 22. 12.

HIPPORHÆSTUM, i. n. [ἵππορρηαστὸν] Spina fullonia. Diosc. 4. 16. Plin. lib. 16.

HIPPORHÆON, i. n. Herba. al. Epithymon. Plin. lib. 26. cap. 8.

HIPPORHOBAS, adis. f. [ἵππορροβάς] Herba magica, quam equæ præcipue cavent & averfantur. Plin. lib. 24. cap. 17.

HIPPORHOBES, um. pl. [ἵππορροβές] Populi in Oceano Scythico, qui (teste Solino) humanam usque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Plin. lib. 4. cap. 13.

HIPPOROTĀMUS, i. m. [ἵπποροτόμιος] Plin. lib. 8. cap. 25. Major altitudine in eodem Nilo belua hippopotamus editur: unguibus bifidis, quales bubus, dorso equi & juba, & hinnitu, rostro retuso, cauda & dentibus aprorum, aduncis, sed minus noxiis: tergoris ad scuta galeasque impenetrabilis, præterquam si humore mædat. V. Melam 1. 5. Ammian. 22. 15. Bochart. Hieroz. 2. 5. 15. vel Lex. Pitisc.

HIPPUS, [ἵππος] Latine Equus dicitur: a quo multa, quæ supra retulimus, & deinceps referemus, vocabula deducuntur. Conf. inoz HIPPUS.

HIPPOSELINUM, i. n. [ἵπποσέλινον] Apii herbæ species, in siccis nascens: quasi Selinum sive apium magnum dicas, ea ratione compositionis Græcorum, quæ prius dicta est in HIPPOMARATHRUM, eadem etiam herba Olus atrum alias dicitur. Plin. lib. 20. cap. 11. conf. Matthioli.

HIPPOTĀDES, æ. f. [ἵπποτάδης] ita dicitur Æolus, quia erat Hippotæ Trojani ex Segesta filia nepos. Ovid. 4. Met. 663.

Clauserat Hippotades æterno carcere ventos. conf. 11. 431. & Virg. 11. Æn. 674.

HIPPOTOXOTĀ, arum. m. [ἵπποτοξόται] Dicti sunt Equestres sagittarii, vel sagittarii qui equis insidentes tela mittunt. V. Cæs. 3. Bell. Civil. 4. Hirt. Bell. Afr. 19.

HIPPŪRIS, is. f. [ἵππουρίς] Herba a Latinis Equisetum dicta. Plin. lib. 26. cap. 13. Equisetum, hippuris a Græcis dicta, & in pratis nascens, vituperata a nobis. Est autem Pilus terræ, equinæ setæ similis, &c. V. Diosc. 4. 4. 8.

HIPPURUS, [ἵππυρος] inter Pisces. Plin. lib. 32. cap. 11. & 9. 16.

HIPPUS, [ἵππος] Fluvius est Moschorum in Phasin defluens. Strabo

lib. 11. Hanc Phasis partem illabitur ingens flumen, quod ortum ex Armenia ducens, Glaucum in se recipit, atque Hippum e vicinis montibus cadentes.

Item, Pisces. Plin. 32. 11.

HIPSIKRATĒA. V. HYPHSIKRATA.

HIR, Vola manus, ex græco χέρ. Cic. 2. Fin. 23. Quibus vinum defusum e pleno hir Siphos, ut ait Lucilius, nihil demsit. Hir, inquit Scalig. Append. ad Conjectan. in Varr. p. 182. ed. tert. Steph. est Vola manus, & qui vinum furtim deplent, ut gustent, solent id vola manus haurire. Sed valde locus vexatus est & obscurus.

HIRA, Urbs fuit maritima in agro propinqua Pylo, sub Agamemnonis dominio, ut testatur Homer. lib. 11. Iliad.

HIRA, æ. f. [ἱργήλιον] quæ diminutive (inquit Festus) dicitur Hilla; Intestinum est quod Jejunum vocant. V. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. & Taubm. ad Plaut. Curc. 2. 1. 23. conf. HILLA.

HIRCANIA. V. HYRCANIA.

HIRCOVUS, i. m. per c & q. [ἱρκόβου] Angulus oculi. Virg. 3. Ecl. 8. — tranversa tuentibus hircovis. i. e. Oculis in hircovos,

h. e. In angulum utrumque retortis. Tractus est autem ab Oculis hircorum, qui ob libidinis ardorem, & transversum semper aspiciunt. V. Serv. & reliquos interpp. ad loc.

HIRCUS, i. m. per c vel q. [ἱρκόβου, χίρκοβου] Caper, caprarum admiffarius. Plaut. Most. 1. 1. 38. — at te Juppiter

Diique omnes perdant, oboluisse allium, Germana illuvies, rusticus, hircus, hara suis. Ad hominem transtulit immundum & libidinosum. Idem Casin. 3. 2. 20.

Propter operam illius hirci improbi edentuli. Al. Hircui.

Lævis hircus. Hor. Epod. 16. 34.

Mulgere hircos. V. MULGRO.

Hircus aliquando dicitur Fœtor ille qui fit sub alis. Hor. Epod. 12. 5.

Polypus, an gravis hircutis cubet hircus in alis. conf. Ovid. 1. Arte Am. 522.

HIRCINUS, a, um. [ἱρκίηνος] Adj. sive HIRQUINUS antiquis, Quod ad hircum pertinet. Plaut. Pseud. 4. 2. 12.

Heus tu qui cum hircina atas barba, responde quod rogo. Apuleius, Homo fordidus & hircina libidine factens.

In pellibus hircinis. Plin. lib. 12. cap. 17.

Follibus hircinis conclusæ auræ. Hor. 1. Serm. 4. 19.

HIRCOSUS, a, um. Adj. [ἱρκόσμος] Quod hircinum odorem olet, Plaut. Merc. 3. 3. 14.

Jejunitatis plenus, anima fœtida, Senex hircosus, tu osculere mulierem? Perf. 3. Sat. 77.

Hic aliquis de gente hircosa centurionum. Idem 5. Sat. 189.

Dixeris hæc inter hircosos centuriones. Nonnulli legunt Vari-cosus. [Sed Hircosi dicuntur ob Hirsutiam. V. CAPER & CAPELLA. Oculum hircosum, Putidum, olidum. Martial. lib. 12. 59.]

HIRCYPES, edis. Hircinos pedes habens. Mart. Capell. 9.

HIRCIPIUS, i. m. Durorum pilorum homo. Festus.

HIRCCERVUS, i. m. [ἱρκόκερβος] ex Hirco & Cervo compositus. V. Sarisb. 2. 18. & f. l. TRAGLAPHUS.

HIRCOMULGUS, i. m. V. Chiliad. & f. l. MULGRO.

HIREUITALLO, ire. Hircuitallire dicuntur, Qui ex alarum sudore male olent. Centorin. de Die natali cap. 14.

HIREUITALLI, Pueri primum ad virilitatem accedentes, a libidine hircorum ita dicti. Festus. V. Gronov. Observ. in Eccles. 8. p. 84.

HIRCŪLUS, i. m. Herbæ nomen. Plin. lib. 12. cap. 12. Cum Gallico nardo semper nascitur herba, quæ hirculus vocatur, a gravitate odoris & similitudine, qua maxime adulteratur. Distat quod sine cauliculo est, & quod minoribus foliis, quodque radicis neque amaræ neque odoratæ.

HIRNEA, æ. f. Vasis genus. Cato cap. 81. Indito in hirneam fictilem. Conf. IRNELLA, IRNEUM.

HIRNULA, æ. dimin. Cic. Parad. 1. al. Urnula. V. Turneb. 20. 20.

HIRPIÆ, [ἱρπιαί] Familie sunt, ait Plin. lib. 7. cap. 2. pauca haud procul urbe Roma in Faliscorum agro. Hæ sacrificio annuo, quod fit ad montem Soracten Apollini, supra ambitam ligni struem ambulantes non aduruntur. Hirpi Solino vocantur cap. 8. quomodo & Hard. ex MSS. Plinium correxir. V. Lex. Pitisc.

HIRPINI populus in secunda regione Italiae apud Plin. 3. 10. Hinc

HIRPINUS, a, um. Adj. ut Pubes Hirpina. Sil. 8. 570.

HIRPINUS, Equi circensis nomen apud Juven. 8. Sat. 63. & Martial. lib. 3. 63. V. Lips. Centur. 3. Epist. 26.

HIRRIO, ire. inquit Festus, Garrere, ringere, genus vocis est Canis rabiosa. Nonius, Irritare tractum a canibus qui cum provocantur, hirriant. Sidon. 7. Ep. 3. Veluti est canibus innatum, ut etiam non latrant, hirriant tamen. V. Voß. Etym. p. 150.

HIRSŪRUS, a, um. Adj. [ἱρσοῦρος, δειρσοῦρος] ab Horreo & Seta; quasi Horrens fetis, fetosus, horridus. Martial. lib. 10. 65.

Hircutis ego cruribus, genisque, &c. Animantes quædam hirsuta spinis. Cic. 2. de Nat. Deor. 121.

Barba hirsuta. Ovid. 13. Met. 766.

Castaneæ hirsutæ. Virg. 7. Ecl. 53.

Stant & juniperi, & castaneæ hirsutæ. Ubi Servius, Hirsutæ

adhuc intra suos echinos locatæ.

Comæ hirsutæ. Ovid. 3. Fast. 332.

Feræ hirsutæ. Ovid. 5. Fast. 176.

Frondes hirsutæ. Virg. 3. Georg. 231.

Genæ hirsutæ. Martial. lib. 6. 52.

Herba petrea hirsuta. Plin. lib. 20. cap. 9.

Supercilium hirsutum. Virg. 8. Ecl. 34.

Hirsutum, metaphoricè, pro Austero & inamœno. Ovid. 2. Trist. 259.

Sumpferit annales, nihil est hirsutius illis

HIRSUTIA, æ. f. Solinus cap. 38. Durissimum dorso tergus est ventri mollius. Setarum hirsutiæ nullæ. Idem 42.

HIRTIUS, [ἱρτιος] A. Hirtius, Consul cum C. Vibio Pansa in prælio ad Mutinam ab Antonianis cæsus. V. Epit. Liv. 119. Scripsisse creditur librum VIII. de bello Cæsaris, itemque de Bello Alex. & Africano

HIRVUS, a, um. Adj. [ἱρσοῦρος] Idem quod Hirsutus: Hirtus fetis mufculus marinus. Plin. lib. 11. cap. 37. Cani

Canities rigidis stetit hirta capillis. Ovid. 10. Met. 425.
 Capellæ hirtæ. Virg. 3. Georg. 55. — hirtasque capellas.
 Corde hirta gigni quosdam homines proditur. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Corpora hirta. Plin. lib. 7. cap. 2.
 Crinis hirtus. Ovid. 8. Met. 801.
 Ora hirta. Curt. 4. 13. 5.
 Oves hirtæ. Varro 2. de R. R. cap. 2.
 Saxa hirta dumis. Stat. 3. Silv. 1. 13.
 Sepes hirtæ, h. e. Rubis & spinis asperæ. Columel. lib. 10.
 Toga hirta. Sil. 1. 610. V. Drakenb.
 Tunica hirta. Nep. 14. 3. 2.
 Compar. Foliis hirtioribus. Apul. de Herb. cap. 71.
 HIRTIICULUS, a, um. dimin. Gloss. Græc. Lat. *δουρηνικὸν* hirticulus.
 HIRTIOSUS, a, um. Adj. ut Hirtuosus deus, i. e. Pan. Apul. Met. 5. p. 613.
 HIRUDO, inis. f. [*βελία*] Sanguifuga. Plin. lib. 32. cap. 10. Diversus hirundinum, quas sanguifugas vocant, ad extrahendum sanguinem usus est. Plaut. Epid. 2. 2. 4. — jam ego me vortam in hirudinem, Atque horum exugebo sanguinem. Hor. de Arte Poet. ult. Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo. Plin. 8. cap. 10. Hirudo ærarii, per translationem, h. e. Exhaustrix. Cic. 1. Att. 16. Accedit illud, quod illa concionalis hirudo ærarii, misera & jejuna plebecula, me ab hoc Magno unice diligi putat.
 HIRUNDO, inis. f. [*χελιδὼν*] Avis nota. Plin. lib. 10. cap. 24. Abeunt & hirundines hibernis mensibus, sola carne vescens avis ex his quæ aduncos unguis non habent, sed in vicina abeunt, apricos sequuntur montium recessus: inventæque jam sunt ibi nudæ atque deplumies. Plaut. Afin. 3. 3. 104. Dic igitur me anaticulam, columbam vel catellum, Hirundinem, monedulam, passerulum, putillum. Arguta hirundo. Virg. 1. Georg. 377. Garrula hirundo. Virg. 4. Georg. 307. Veris prænuntia hirundo. Ovid. 2. Fast. 853. conf. Hor. 1. Epist. 7. 12. Hirundinem solebant veteres pro Barbaro & infante ponere indifertoque, ducta ea opinione ab illa fabula, qua in avem in Thracia mutata avis illa fertur, quæ barbara regio erat. Lucret. 3. 6. — quid enim contendat hirundo Cygnis? Turneb. Hirundines in ludos afferebant veteres, solitasque domum redire, alligato filo victoriæ indicio, ad suos dimittebant. Idem olim factum in Romano Circo testatur Plin. lib. 10. cap. 24.
 HIRUNDINEUS, a, um. [*χελιδίνος*] Adj. ut Adventus hirundineus. Sidon. 2. Epist. 14.
 HIRUNDININUS, a, um. Adj. ut Hirundininus nidus. Plaut. Rud. 3. 1. 6. Hirundininus sanguis. Plin. lib. 30. cap. 14. Martial. 11. 9.
 HIRUNDININA, æ. f. Herba, apud Græcos Chelidonia. V. Apul. de Herb. cap. 73.

H I S

HISCO. V. HIO, as.
 HISPÀ, vel HYSPA, vel potius HYPESA, Fluvius Siciliae. Sil. 14. 227.
 HISPÀLIS, is. f. [*ισπαλις*] Civitas Hispaniæ Bæticæ clarissima: quæ nunc *Sibiltis*, seu *Sivilla*, seu *Sevilla* vocatur. Ab Hispalo Hercules filio. Quidam declinant, Hispal, alis. n. Meminit Plin. lib. 2. cap. 97. V. Strab. lib. 3. Mela 2. 6. Scribitur & Ispalis. Hinc
 HISPALENSIS conventus. de quo Plin. lib. 3. cap. 1.
 HISPANIA, æ. f. [*ισπανία*, *Ἰσπανία*] Europæ regio, ampla inter Africam & Galliam terra, viris claris, (nam Quintilianum, Senecam, Martialem, Silium, Lucanum, aliosque innumeros genuit) celebris, equis, ferro, plumbo, ære, argento, auroque abundans, & adeo fertilis, ut sicubi ob penuriam aquarum effœta, & sui dissimilis est, linum tamen, aut spartum alar. Ea in ulteriorem olim & ceteriorem, postquam in Romanorum ditionem pervenit, divisa fuit: Ex Augusti dein descriptione tres provincias habuit, Bæticam fertilissimam, a Bæti, quo irrigatur, amne dictam. Alteram Lusitaniam, a Lusitano comite Liberi patris sic vocatam: Tarraconensem tertiam, a Tarracone, a Scipionibus condita urbe dictam. In ea hodie regna sunt Tarraconia seu Aragonia, vel Catalonia, Navarra, Castellæ: in Bætica, Granatæ. Lusitania fere ad Portugaliæ attinet, supra quam Galicia est, & Vasconum sedes, in Septentrionem exposita. Amnes Hispaniæ clarissimi sunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durus. V. tabulam Europæ secundam Ptolemæi, & adhibe quæ scribit Plin. lib. 3. cap. 1. & Cluver. Geogr. 2. 2. Cassius plurali usus est, scribens ad Cic. 15. Fam. 19. Quid in Hispaniis geratur scribe. Sic & alii frequenter. V. & Lex. Pitisc.
 Duris Hispania bellis. Lucan. 5. 26.
 Hispania ad Africam adjungitur. V. ADJUNGO.
 HISPANUS, a, um. Adj. [*Ἰσπανός*, *Ἰσπανός*] Qui in Hispania natus. Hispanorum inquieta ingenia. Liv. 22. 21. Aurum Hispanum. Martial. 7. 87. Capillus Hispanus. Martial. lib. 10. 65. Tu flexa nitidus coma vagaris, Hispanis ego centumax capillis. Nec numero Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Pœnos, nec artibus Græcos, &c. superavimus. Cic. de Arusp. Resp. 19. Jugum Hispanum. Ovid. 3. de Arte Am. 646. Spanus pro Hispanus jam est apud veterem Scholiasten. Juven. 12. Sat. V. Rutgerf. Var. Lect. 4. 4.
 HISPANE, Adv. Ennius apud Charisium lib. 2. p. 180. Hispanæ, non Romane, memoretis loqui me.
 HISPANICUS, a, um. Adj. Suet. Aug. cap. 82. Hispanicum verbum.
 HISPANIENSIS, e. Adj. [*Ἰσπανικός*, *Ἰσπανικός*] Qui alibi ortus, in Hispania aut habitat, aut versatur. Unde Hispanienses vocamus negotiatores. Ætus Hispaniensis maritimus, vel Britannicus. Cic. 3. de Nat. Deor. 124. Bellum Hispaniense a Pompejo confectum. Cic. pro Lege Manil. 28. Exercitus Hispaniensis, h. e. Romanorum qui erant in Hispania cum Prætoribus. Tacit. 1. Ann. 3. Quid enim te de Hispaniensibus flagitiis tuis, sordidissimisque furtis interrogem? Cic. in Vatin. 13. Iber Hispaniense. Cic. in Vatin. 12.

Legatus Hispaniensis, e Roma in Hispaniam missus. Cic. in Vatin. 35.
 Liber Hispaniensis. Martial. in præf. lib. 12. Non Hispaniensem librum mittamus, sed Hispanum. Hispaniensis liber est, Qui Romana lingua in Hispania est compositus. Hispanus, Qui in Hispania lingua Hispana est compositus. Hispanum ergo, i. e. Ruditate & lingua Hispana, non Romana elegantia compositum.
 Oceanus Hispaniensis. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Spuma Hispaniensis. Idem lib. 37. cap. 6.
 HISPIDUS, a, um. Adj. [*τεταχθός*] Setosus, horridus, ut ait Servius. Virg. 10. Æn. 210. — cui, laterum tenus hispida nanti, Frons hominem præfert. Aspectu hispido. Plin. lib. 22. cap. 6. Agri hispidi. Hor. 2. Carm. 9. 1. Calyx. Plin. lib. 16. cap. 6. Continentur hispido calyce. Facies hispida. Hor. 4. Carm. 10. 5. Frons hispida. Virg. 10. Æn. 210.
 HISPIDOSUS, a, um. Adj. [*τεταχθός*] Catul. Epigr. 16. 10. Non dico pueris, sed hispidois. Sed in emendatis codd. His pilosis.
 HISPON, onis. Romanum cognomen. V. Burm. ad Quintil. 6. 3. p. 563.
 HISTER, tri. m. [*ἱστέρης*] Liv. 7. 2. Quia hister Thusco verbo, Ludio vocabatur. Idem ac Ister. [*Ἰστρος*] Gell. 10. 7. Drakenb. ad Sil. 1. 326.
 HISTIAEA, [*Ἰστία*] Civitas in Eubœa, de qua meminit Homer. Iliad. 2.
 HISTIAEUS, [*Ἰστιαῖος*] qui ex ea urbe est.
 HISTIASUS, Milesiorum tyrannus, ut scribit Herodotus lib. Hist. 6.
 HISTION, onis. [*ἱστίων*] Textrina. Varr. R. R. 1. 2. Si habeas plures in fundo textores, atque institutos histonas. al. Histotones, ab *ἵστος* & *τέλιος*. [Vet. Gloss. Gr. Lat. *ἱστίων*], textrinum. Sed apud Pollucem lib. 1. sect. 79. & 7. 28. *ἱστίων*. Apud Suidam id vocabulum corruptum est. V. quæ Favorin. ex Phrynicho affert, & Casaub. ad Athen. 14. 22. unde jam liquet de vera lectione Varronis.
 HISTIONUM, Italici oppidum, non procul a monte Gargano, ut scribit Pomponius lib. 2. 4. Nunc vulgo dicitur *Guasto*. Testis Olivari in Melam.
 HISTORIA, æ. f. [*ἱστορία*] Latine Narratio dicitur, & Rerum gestarum expositio. Proprie tamen est Earum rerum, quibus gerendis interfuerit is qui eas narrat. Unde nomen habet, *ἵστος τὸ ἱστῆν*, quod est videre; quia in ea res gesta coram quasi inspicuntur. V. Voss. de Art. Hist. Cic. 4. Acad. 137. Doctum sane hominem, ut indicat ipse historia, scripta Græce. Idem 2. de Orat. 62. multa de historia. Mythistoria & Mythistoricus, vide in indice histor. Rom. Cæsarum Francf. apud Jul. Capitolin. H. St. V. MYTHISTORIA. Testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, magistra vitæ, nuntia vetustatis, Historia a Cicerone dicitur 2. de Orat. 36. Erat Historia nihil aliud, nisi Annalium confectio. Cic. 2. de Orat. 52. Quid Historia differat ab Annalibus, docet Gell. 5. 18. V. ANNALES. Prima lex historiæ, nequid falsi dicere audeat, deinde nequid veri non audeat, ne qua suspicio gratiæ sit in scribendo, ne qua similitudinis. Cic. 2. de Orat. 62. Historia dignum, i. e. Non leve quiddam aut jocofum, sed ferium & grave: qualia sunt, quæ in historias referuntur. Cic. 2. Att. 8. de ea loquens Attici ad Ciceronem epistola, quæ pueris exciderat in via: Nunc si quid in ea epistola fuerit historia dignum, scribe quamprimum, ne ignoremus: sin nihil præter jocationem, redde idipsum. In historia pura & illustri nihil est brevitate dulcius. Cic. de Clar. Orat. 292. Enarratio historiarum. Quintil. lib. 1. cap. 8. Satis historiarum est? Plaut. Bacch. 1. 2. 49. i. e. Fabularum. Amara historiæ. Hor. 1. Sermon. 3. 89. Arguta historia. V. ARGUTUS in ARGUO. Infans historia. V. INFANS. Lubrica historiæ. Quintil. lib. 9. cap. ult. ad fin. V. ORBIS. Major historia. Quintil. lib. 1. cap. 5. Mendosior historiæ. V. MENDOSA. Muta historiæ. V. MUTUS. Vana historiæ. Quintil. lib. 1. cap. 8. Conferre in historiam. Justin. in exercidio, ad Antoninum Imperatorem, Quum multi ex Romanis, etiam Consularis dignitatis viri, res Romanas Græco peregrinoque sermone in historiam contulissent. Conquirere regionum historiam. V. CONQUIRO. Decurrit historiæ membratim. Plin. lib. 7. cap. 16. Sed mox plura de hoc, quum membratim decurret historiæ. h. e. Quum hominem per singula membra describam. Distinguere historiæ varietate locorum. Cic. 2. de Orat. 51. Dare historias poeticas alicui. Quintil. lib. 2. cap. 4. Loquuntur historiæ. V. LOQUOR. Scribere historiæ. Cic. 2. de Orat. 51. Historia varie definitur a Cicerone, Memoria publica, memoria rerum veterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum veterum, monumenta temporum, locorum, hominum, rerum gestarum: omnium seculorum memoria.
 HISTORIOLA, æ. f. dimin. Historia parva. Cathol.
 HISTORICUS, i. m. [*ἱστορικὸς*, *ἱστορικός*] Historiarum scriptor. Cic. pro Muren. 78. Idem in Topic. 16. Philosophi, poetæ, & historici. Vires historicorum. Quintil. lib. 2. cap. 1. Historicus, dicitur a Cicerone 2. de Orat. 31. Rerum pronuntiator, & rerum explicator.
 HISTORICUS, a, um. Adj. [*ἱστορικός*] Cic. de Clar. Orat. 286. Non tam historico, quam oratorio genere percriptis. Fides historica. Ovid. 3. Amor. 12. 42.
 HISTORICUS, es. f. [*ἱστορικός*] Enarratio auctorum dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 9. Ratio loquendi & enarratio auctorum: quarum illam methodicam, hanc historice vocant.
 HISTORICUS, Adv. Vitruv. 6. 10. Atlas historice formatur sustinens mundum.
 HISTORICALIS, e. Adj. Quod ad historiam spectat. Plin. lib. 16. cap. 33. Trahitur etiam in picturas opere historiali: &c. De cupresso.
 HISTORICALITER, Adv. Ambros. in Apocalypf. cap. 21.
 HISTORIARIUM, i. n. Rustici Elpidii historiarum novi Testamenti. V. Barth. Adverf. 26. 9.
 HISTORIOGRAPHUS, i. m. [*ἱστοριογράφος*] Ambros. Epist. 42. pr. Josephus

Josephus Historiographus. Capitolini, Hieronymi, Orosii, Fulgentii exempla proposita sunt a Cellario Curis posterioribus p. 175.

HISTRIO, ōnis. c. [*ἱστριος, κίμω*] Qui personatus in scena, traedias vel comœdias agit. Festus, Histriones dicti, quod primum ex Histris venerunt. Liv. lib. 7. 2. & Valerius 2. 4. 4. nomen histrionibus fuisse inditum scribunt, quia Hister Thusco verbo Ludio vocabatur. Cic. 4. Tusc. 55. Aguntur ista praclare, & ab Oratore quidem melius, si modo est Orator, quam ab ullo histrione.

Actio histrioni, saltatori motus non quivis, sed certus quidam datus est. Cic. 3. de Fin. 24.

Exibitur & exploditur histrio si paulum se movit extra numerum, aut si versus pronuntiat est syllaba una brevior aut longior. Cic. in Parad. 3.

Curare histriones. V. CURO.

Levis ars & scena histrionum. Cic. 1. de Orat. 18.

Roscius & Æsopus histriones clari. Cic. 1. de Orat. 258.

Comœdiarum histrio. Plin. lib. 7. cap. 53. Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hilario ab antiquis traditur, comœdiarum histrione. i. e. Actore.

HISTRIONIA, æ. f. [*ἱστριονική*] vel **HISTRIONICA**, æ. f. Ars ipsa histrionis. Plaut. Amph. prol. 90.

Quid admirati estis? quali vero novum Nunc proferatur, Jovem facere histrioniam. Petron. Fragm. p. 673. Totus mundus exercet histrioniam. Idem cap. 5. Histrioniae addictus.

HISTRIONICUS, a, um. Adj. [*ἱστριονικός*] ut, Histrionicus gestus, Histrionica vestes, Histrionica verba.

HISTRIONALIS, e. Adj. ut, Studium histrionale. Tacit. 1. Ann. 16. Idem Dial. de Orat. 26. Ut lascivia verborum, & levitate sententiarum, & licentia compositionis, histrionales modos expriment.

HISTRICUS, a, um. Adj. [*ἱστρικός*] Quod pertinet ad histrum vel histrionem: ut, Imperator histricus, Qui imperat histrionibus, praefectus histrionici chori. Plaut. Pœn. prol. 4.

Audire jubet vos Imperator histricus.

Decor histricus apud Apulejum.

HISTRIX. V. HYSRIX.

H I T

HITTIO, ïre. proprie Canum vestigia indagantium cum aliqua vocis nictatione ut exponit Scalig. ad Fest. Vet. Gloss. hittio, *ἰχθύω*. Factum ab Hittus, quod in Gloss. exponitur *φωνή κυνός*.

H I U

HIULCUS, a, um. Adj. [*χιωδής, κερχρός*] Hians, Hiscens; Fissus, & fatiscens.

Arva. Virg. 2. Georg. 353.

Hoc, ubi hiulca fiti findit canis æstifer arva. Ubi Servius;

Hiulca, Nimis caloribus fissa.

Fulmen hiulcum. Stat. 1. Theb. 26.

Gens hiulca, Avida, inhians rei alienæ, vel bilinguis & fallax. Plaut. Trin. 2. 2. 9.

Nubes hiulca. Claud. Conf. Prob. 206.

Voces hiulcæ, Hiulcus concursus verborum. Cic. 3. de Orat. 169. Collocationis, est componere & struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit. Idem in Orat. 130. Extremorum verborum cum infrequentibus primis concursus, aut hiulcas voces efficit, aut asperas. V. HIO. Ut compositio suavis sit, advertere debet orator, primo ne multæ vocales concurrant, quæ res hiulcam efficit orationem: ut si quis diceret, Ego omnia habeo aperta amicis. Deinde, ne asperæ consonantes inter se concurrant. ut si quis diceret, Rex Xerxes stravit montes. Asperitatem ergo referimus ad consonantes, hiatum ad vocalium concursum.

HIULCER, Adv. [*κερχρόπως*] Cic. 3. de Orat. 42. Ex quo sic locutum esse ejus patrem judico, sic majores, non aspere, ut ille quem dixit, non vaste, non rustice, non hiulce, sed presse, & æquabiliter, & leniter.

HIULCO, [*χιζω*] Ære. Findere, hiulcum facere. unde Catull. 66. 62. Æstus hiulcat agros.

HIULCATUS, a, um. Adj. Fortun. Carm. 5.

Et per hiulcatus fervere anhelat agros.

H O

H. O. Hostis occisus. **HO.** Homo, Honestus, Honor, Hora. **H. O. S.** Hic ordinavit sepulchrum, Hic ossa sita. **HO. V.** Hora quinta, Horis quinque.

HODĒGUS, [*ὁδῆγός*] Dux viae seu itineris. V. Thef. Gr. H. St.

HODIDOCUS. V. HODOCOCUS.

HODIB, Adv. temporis. [*σήμερον, ἄμερον*] quasi Hoc die.

Hodie; pro Nunc, sive Hoc tempore. Plaut. Afin. 5. 2. 37.

Centen' tu illum hodie primum ire assuetum esse in ganeum? Ter. Eun. 5. 9. 1.

O populares, ecquis me vivit hodie fortunatior? Cic. pro Cœl. 3.

Hodie, per comminationem dictum, auctore Donato. Ter. And. 1. 2. 29.

Si senseto hodie quicquam in his nuptiis fallaciæ Conari &c.

Hodie mane. Cic. 13. Att. 9. Venit paulo post Curtius hic salutandi causa, sed mansit invitatus. Trebatium nobiscum habemus. hodie mane Dolabella. multus sermo ad multum diem. V. MANE.

Hodie nate salve, Salutationis formula de feliciter peracto puerperio. Gell. 12. 1. Plaut. Pseud. 1. 3. 15.

Hodie nate heus! hodie nate, tibi ego dico, heus hodie nate, redi. V. Bartholin. de Puerper. vet. p. 61.

Hodie nunquam. Ter. Adel. 4. 2. 31.

Scio ubi sit: verum hodie nunquam monstrabo. &c. Ubi Donatus, Hodie, aut abundat: ut Virg. 2. Æn. 670.

— nunquam omnes hodie moriemur inulti. Aut Nunquam hodie, pro Nullo tempore hujus die: quia Nunquam, per se generale est.

Nunquam hodie effugies. Virg. 3. Ecl. 49.

Non facies hodie? Non dices hodie? & similia, instandi & urgendi causa dicuntur. Hor. 2. Serm. 7. 21.

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tandem, Furcifer? Hodieque, eleganter connectitur. Liv. 1. 17. Hodieque usurpatur idem

jus. conf. 5. 4. & 42. 34. Patere. 1. 4. & alibi. Cic. Verr. 5. 25. Vitruv. 10. 7. Plin. 8. 45. & 30. Cellar. Cur. post. p. 63.

Defuit in Lugd. & adscriptis H. St. sed sine exemplo.

HODIERNUM, vulgo dicitur pro Hodie etiamnum. [Sed Analogia postulare videtur potius Hodiedum. Verum Hodieque rectius dices.]

HODIERNUS, a, um. Adj. [*σήμερονός*] Quod est hujus diei, ut, Liv. 34. 22. Hodierna consultatio tota ex vobis pendet.

Hodiernus dies. Cic. pro Cæcin. 32.

Hodierno die, pro Presenti tempore. Cic. 1. de Orat. 13. Nam estsi Servio Tullo regnante vigerent, tamen multo diutius Athenæ jam erant, quam est Roma ad hodiernum diem. Budæus. Sic Hesternus, Liv. 44. 38. pr. V. supra. Junge Cellar. l. c. p. 95.

Ante hodiernum diem. Cic. 3. in Catil. 20. Neque a nobis ante hodiernum diem collocaretur.

Lux hodierna. Liv. 1. 16. Prima hodierna luce. Hor. 4. Carm. 7. 17.

Hodierno die mane. Cic. in Catil. 3. 21. Ut quum hodierno die mane per forum meo iussu & conjurati, & eorum indices in ædem Concordiæ ducerentur. V. MANE.

HODIUS, fuit (teste Homero lib. 9. Iliad.) Unus ex Græcorum præconibus in bello Trojano.

HODOCOCUS, [*ὁδοκόος*] Latro atque obfessor viarum. Festus, Al. Hodidocus. Rectius puto Hodædocus ex Gr.

HODOPORICUM, [*ὁδοπορικόν*] Liber aliquod iter describens: quod & Itinerarium Latine dicitur.

HÆDUS. V. HÆDUS.

HÆTICHUS, Homero teste lib. 7. Iliad. Vir fuit Achivus longe primas artis statuarie opifex.

HOI, [*οἱμοί*] Interjectio lacrymantis. Ter. Eun. 4. 4. 48. Obsecro te vero Phædria. PH. i intro. DO. hoi hei. Idem Phorm. 4. 3. 30. Scribitur & OI.

H O L

HOLCE, es. f. [*ὄλη*] Pondus. Fannius de Ponderibus 19.

HOLCUS, [*ὄλκω*] Herba quæ Aristida etiam dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10. Holcus in saxis nascitur ficcis, aristas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeum restibile. Quidam ob id Aristidam vocant.

HOLÖBERÆ, [*ὄλοβέραι*] Vestes quæ totæ birri sunt. Nam quas Latini Vestes, Birros appellant, Græci βήρες vocare solent, id est beros. Birri autem honestiorum & palatinorum erant, ut in concilio Gangrensi *καὶ ἀφ' ἑφίστου ἢ τὴν βήρες φερέντων*. & clarius apud Evagrium, *βήρες πὶ χαμηλῆς ἐξάπλοτης*. Sunt igitur Holoberæ vestes Birri toti fere ferici, & toti conchyliati, velut e capitibus illius tituli, in quo earum mentio est, conjicere licet. Nam illæ vestes totæ dicuntur, ex brevitate & compendio sermonis, quum purpuræ aut ferici aut conchyli nomen subaudiendum sit. Turnebus. 1. 13. conf. HOLOVERUS.

HOLOCAUSTUM, i. n. [*ὄλοκαυστῶν*] Hostia quæ detractis excis integræ imponebatur, quasi ὄλον καυστῶν, hoc est totum combustum, aut totum igne absumptum. V. Bernegg. ad Suet. comp. 1. & Gruter. In script. p. 125.

HOLOCAUTOMA, Ætis. n. [*ὄλοκαυτώμα*] Idem. V. Tertull. adv. Jud. cap. 5. & adv. Marc. 5. 5. [Minus recte al. Holocaustoma. Est enim à v. ὄλοκαυτώω.]

HOLOCHRYSOS, i. m. [*ὄλοχρυσός*] Totus aureus: inter Flores apud Plin. 21. 8.

Holochryfos, Inter tria genera Basiliscæ, apud Apul. de Herb. cap. 128.

HOLOCYRON, [*ὄλοκύρον*] Herba Chamæpitys. Diosc. 3. 166. Apul. de Herb. cap. 26.

HOLÖGRAPHUS, a, um. Adj. [*ὄλόγραφος*] Integre perscriptus. ut Holographæ membranæ. Sidon. 9. Epist. 11. Jcti Holographum vocant Testamentum quod testatoris manu perscriptum est, nec sola subscriptio ne firmatum. V. Hilar. Fragm. de Synod. & Lex. Pitisc. in Testamentum.

HOLOPHANTA. V. HALOPHANTA.

HOLOPORPHYRUS, a, um. Adj. [*ὄλοπόρφυρος*] Totus purpureus. u Vestis holoporphyra. Isidor. 19. 22.

HOLOR. V. OLOR.

HOLOSANTHUS, rectius HALOSANTHUS. V. ALOSANTHOS.

HOLOSCHÆNUS, i. m. [*ὄλοσχῆνος*] Junci quoddam genus crassum & carnosum. Plin. 21. 18.

HOLOSERICUS, a, um. Adj. [*ὄλοσήρικος*] ut, Vestis holoserica, i. e. Tota ex ferico. Lamprid. Heliogab. cap. 26. V. Lex. Pitisc.

HOLOSIDÆRUS, a, um. Adj. [*ὄλοσίδηρος*] Plane ferreus. Theod. Priscian. 1. 28.

HOLOPHYRATUS, a, um. Adj. [*ὄλοφύρατος*] Totus malleo ductus solidus. ut, Statua holosphyrata. Plin. 33. 4.

HOLOSTEBON, i. n. [*ὄλοστεβόν*] Herba sine duritia, per Antiphrafin V. Diosc. 3. 11. & Plin. 27. 10.

HOLOTHURIA, orum. n. pl. [*ὄλοθῦρία*] Pisces marini Plin. 8. 47.

HOLOVERUS, a, um. Adj. ut, Holovertæ vestes, Quæ totæ vero colore i. e. purpureo tinctæ. vox hybrida. ex Gr. & Lat. composita. V. l. 3. Cod. Th. Salmaf. ad Solin. p. 695. Ferrar. de Re Vest. 2. 10. v. Lex. Pitisc. conf. HOLOBERUS. Sic enim legit Turneb.

HOLUS. V. OLUS.

H O M

HOMAGIUM, & **HOMINIUM**, i. n. vulgo Idem quod Sacramentum aut Clientela. Nonnulli deducunt ab ὁμῶν juro. Alii ab ὁμῶν unio. Alii ab ὁμῶν simul & ἄγων sacrum. V. Barth. Advers. 149. 21. & ad Stat. Silv. p. 214. & Voll. de Vit. L. L. 3. 14. p. 464.

HOMELIUM, Pilei genus. Festus.

HOMĒRUS, i. m. [*Ὅμηρος*] Græcorum poetarum princeps, vixit ante Romam conditam annis CLX, ut Cornelius Nepos scribit Hic fuit cæcus, & ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Melesigenes diceretur. Ejus patria ignota fuit, sed maxime probabile est eam fuisse Smyrnæ. V. Patere. 1. 5. 1. &c. Et Fabric. lib. 2. Bibl. Gr.

Magniloquus Homerus. Stat. 5. Silv. 3. 62.

Magnus Homerus. Hor. 1. Serm. 10. 52.

Mæonius Homerus. Hor. 4. Carm. 9. 6. V. MÆONIUS.

HOMERICUS, a, um. [*Ὅμηρος*] Adj. ut Phœnix Homericus. Plin. lib. 2. cap. 3. Juven. 13. Sat. 113.
 Tu miser exclamas, ut vincere Stentora possis,
 Vel potius quantum Gradivus Homericus.
Verfus Homericus Petron. cap. 2.
HOMERIDÆ, [*Ὅμηρίδαι*] Familia apud Chios illustris, ut ait Hellanicus. V. Suid. & Harpocrat.
HOMERISTÆ, arum. m. pl. [*Ὅμηριστῶν*] Versus Homeri recitare soliti in conviviis. V. Petron. cap. 59. Diomed. Gramm. p. 481. & Athen. 14. 3.
HOMEROCENTONES, [*Ὅμηροκέντρον*] V. Fabric. Bibl. Græc. 2. 7. 3. &c.
HOMEROMASTIX, [*Ὅμηρομάστιξ*] dicitur Homeri flagellum: cognomen, quo Zoilus quidam Homeri oblocutor cognominatus est qui scripta sua contra Iliadem & Odysseam Homeri comparata, in Alexandriam veniens, Ptolemæo regi obtulit. Sic Virgiliomastix, Virgili æmulus, vel Flagellator. Mastix enim Latine Flagellum dicitur, & omnes obtretractores mastiges dicuntur, addito nomine ejus, cui obtretractant, ut Ciceromastix. Quod plane nomen omnibus detractoribus accommodatum est. Plin. in præfat. 11. Ut obiter caveam istos homeromagistas. Ita enim carptores suos nominat
HOMERONIDES, Homeri inceptor. Plaut. Truc. 2. 6. 4. Nomen confictum ab ipso Plauto.
HOMICIDA. V. HOMO.
HOMO, inis. c. [*ἄνθρωπος, ἄνθρωπος, φῶς, ἀνὴρ*] antique gen. homōnis faciebat. Ennius,
 Vulturis in silvis miserum mandebat homonem. V. Priscian. l. 1. Ter. Eun. 2. 3. 64. — illumne, obsecro
 Inhonestum hominem, quem mercatus est here, fenem, mulierem?
 Ubi Donatus, Opportune hominem dixit, tanquam incerti sexus. Plaut. Cistell. 4. 2. 21. Illo sunt homines misere miseri. Cic. 4. Fam. 5. Quæ si hoc tempore non suum diem obiisset, paucis post annis tamen ei moriendum: quoniam homo nata fuerat. i. e. Humana forte, & conditione: quasi dicat, Mortalis. Virg. 10. Ecl. 61.
 Aut deus ille malis hominum mitescere discat. Cajus in l. 152.
D. de verb. signif. Hominis appellatione, tam masculinum, quam feminam contineri, non dubitatur. Quem locum sic interpretatur Alciatus, Homo commune nomen est, & tam masculinum quam feminam continet, idque exemplo Græci sermonis, *ἄνθρωπος*. Nam & Hebræi Adam (quo nomine terra natum significant) ad utrumque sexum referunt: ut habetur Genes. 5. Creavit eos, & benedixit illis, & vocavit nomen eorum Adam. Dicitur autem Homo, sive ab Humo, ut Varro existimavit: sive a concordia, *ὁμοῦ τῆς ὁμονομίας*, quod nullum animal sit socialius. Sed an is qui in utero est, homo dicitur? Et constat non dici. Expectari igitur l. pen. C. de posth. hæred. instit. jubet, postquam natus est, & in terram ceciderit. Quæ verba ex antiquorum consuetudine interpretari debemus. Siquidem solebant veteres, ubi quis natus esset, nudum protinus in terra statuere, opemque deum invocare, ut nascenti auxilio essent. Cujus rei meminit August. lib. 4. Civ. Dei. Hinc Stat. 5. Silv. 5. 69.
 — tellure cadentem Excepi.
Conventus hominum. Lucret. lib. 4. 785.
Infima fortuna homines. V. INFERUS.
Iniquitas hominum. V. INIQUUS.
Sator hominum atque deorum. Virg. 1. Æn. 258.
Absonus voce homo. V. ABSONUS.
Abstiniens homo mirifice. V. ABSTINEO.
Abstrusus. V. ABSTRUDO.
Abundans. V. ABUNDO.
Acer. V. ACER.
Acerbus. V. ACERBUS.
Acutus. V. ACUO.
Adolescens. V. ADOLEO.
Adversus. V. ADVERTO.
Æratus. V. ÆS, æris.
Afflictus & jacens. V. JACEO.
Alienus. V. ALIENUS.
Asini homines. V. ASINUS.
Allegatus. V. ALLEGO.
Ambitiosus. V. AMBIO.
Anfatus. V. ANSA.
Antiquus. V. ANTIQUUS.
Apertus & simplex. V. APERIO.
Apparatus homo. V. APPARO.
Arcanus homo. V. ARCANUS.
Aridus homo. V. ARIDUS.
Armatus. Sallust. Catil. 28. pr. Cum armatis hominibus.
Bellus homo. Catul. 22. 7. V. Bellus in BONUS.
Calculosus homo. V. CALCULUS.
Callidi homines. Sallust. Jugurth. 42.
Capitalis homo. V. CAPITALIS.
Castissimus & integer homo. V. INTEGRER.
Certi homines. V. CERTUS.
Cibarius homo. V. CIBUS.
Circumretitus homo. V. CIRCUMRETIO.
Comitiales homines. V. COMITIA.
Commodus homo. V. COMMODO.
Conspicuus homo. V. CONSPICUUS.
Consummatus homo. V. CONSUMMO.
Contaminatus homo multis flagitiis. V. CONTAMINO.
Contemptus & abjectus homo. Cic. 2. de Lege Agr. 93.
Copiosus homo. V. COPIA.
Crassus homo. V. CRASSUS.
Crudus homo. V. CRUDUS.
Cremissus multum homo. Hor. 1. Serm. 3. 57.
Cesertus atque abjectus homo. Cic. 1. Fam. 5.
Cilicentissimus verborum homo Cicero. Gell. lib. 13. cap. 23.
Civis homo. Hor. 1. Serm. 7. 6.
Cregius. Sallust. Catil. 24.
Confacetus homo. V. in FACETUS.
Facilis homo. Cic. 9. Fam. 20.
Facitiosissimus. Sallust. 6. 62.

Idonei & integri homines. V. IDONEUS.
Ignavissimi homines, opponuntur Fortissimis viris apud Sallust. Catil. cap. 12.
Illustris honore ac nomine homo. V. ILLUSTRIS.
Immundus homo. V. IMMUNDUS.
Impiger. Sallust. Jugurth. 18.
Impotentissimus homo. V. IMPOTENS.
Indifferens homo. V. INDIFFERENS.
Inertissimi. Sallust. 6. 48.
Infames omnibus vitiiis, atque omni dedecere homines. V. INFAMIS.
Infans atque impotens homo. V. IMPOTENS.
Infantes & insipientes homines. V. INFANS.
Intimi homines. V. INFERUS.
Ingeniosus homo & peracutus. V. PERACUTUS.
Inquietus homo. V. INQUIETUS.
Insignis homo omnis notis turpitudinis. V. INSIGNIS.
Instabilis homo. V. INSTABILIS.
Integer homo & sanctus. V. INTEGRER.
Intonsi homines & inculti. V. INTONSUS.
Ipse homo. V. IPSE.
Lenissimus homo & natura, &c. V. LENIS.
Levis homo. V. LEVIS.
Locuples homo domi suæ cum primis. V. LOCUS.
Luculentus homo. V. Luculentus in LUX.
Luteus homo. V. LUTUM.
Maculosus homo. V. MACULA.
Malus homo. V. MALUS.
Maritimi homines. V. MARE.
Militaris homo. Sallust. Catil. 69.
Miseri homines. Lucret. lib. 3. 51.
Mobilis homo. V. MOBILIS.
Municipales homines. V. MUNUS.
Navus & industrius homo. V. NAVUS.
Nobilissimus omnium homo. V. NOBILIS.
Nocentissimum. Sallust. Jugurth. 34.
Novi homines. V. NOVUS.
Operarius homo. V. Operarius, in OPUS.
Opiniofissimi homines. V. OPINIO.
Ordinarius homo. V. ORDO.
Ornatissimus homo. V. ORNO.
Parcus homo. Juvenal. 14. Sat. 112.
Pereruditus homo. V. PERERUDITUS.
Præposteri homines. Sallust. Jugurth. 88.
Privatus. Idem Jugurth. 118.
Repentinus homo. Cic. in Brut. 242. V. Repentinus, in REFENS, priore correpta.
Scitus homo. V. Scitus in SCIO.
Strenuus. Sallust.
Summissus & abjectus homo, cui contrarium est Elatus. Cic. 1. Off. 124.
Tectissimus homo. V. TECTISSIMUS, in TEGO.
Venuustus homo, dicax, & urbanus. Catull. 20. 2.
Accedere ad hominem. V. ACCEDO.
Admirari hominem in re aliqua. V. ADMIRO.
Advertere hominem. V. ADVERTO.
Convertere hominem a consuetudine. V. CONVERTO.
Convertere homines in admirationem. V. CONVERTO.
Convertere se in hominem. V. CONVERTO.
Exuere hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 35.
Fingere homines. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Immolare homines. V. IMMOLO.
Jugulare hominem suis verbis. V. JUGULO.
Mollire hominem. V. MOLLIS.
Sum. ut, Inter homines esse. V. INTER.
Homines a latere. V. LATUS.
Trium litterarum homo. V. LITTERA.
Homo, præ Illo de quo agitur. Hor. 2. Serm. 7. 117.
 Aut insanit homo, aut versus facit. Cic. 4. Fam. 4. Repente
 Cæsar præter spem dixit, se Senatui roganti de Marcello, ne hominis
 quidem causa negaturum. i. e. ipsius Marcelli. Al. Ominis probabilis
 conjectura.
Homo, mire additum, aut supervacue. Ter. Eun. 2. 2. 30.
 Ille ubi miser famelicus videt me tanto honore,
 Et tam facile victum querere, ibi homo cepit me obsecrare, &c.
Homo, additum quum negatur familiaritas. Ter. Adel. 1. 2. 31.
 Pro Jupiter, tu homo adiges me ad insaniam.
ἀνθρώπου, H. St.
Homo, comice additum. Ter. Phorm. 1. 2. 73.
 Quid fiat? est parasitus quidam Phormio,
 Homo confidens, qui (illum di omnes perdunt.) Ubi Dona-
 tus, Homo comice dictum: nam quis ignoret hominem parasitum
 esse? Ibid. 2. 1. 21.
Ita est homo. Ter. Adel. 1. 2. 63. Ubi Donatus, Homo dixit moraliter:
 sic enim dicimus de iis quos parte reprehendimus, ut ibid. 3. 3.
 77. Ut homo est, ita morem geras. conf. Heaut. 5. 3. pr.
Habemus hominem. Ter. Eun. 5. 1. 19. Ubi Donatus, Mire Homi-
 nem dixit, ut Reum.
Quid hominis es, Elegans in eos correptio, qui nobis videntur absurda narrare. Ter. Heaut. 4. 8. 5.
Nemo homo. Ter. Eun. 3. 5. 13. Idem Adel. 2. 3. 6.
 Itaque hanc unam rem me habere præter alios præcipuam arbitror,
 Fratrem, homini neminem esse primarium artium magis principem.
 Ubi Donatus; Quamvis per Nemo, Homo intelligatur, tamen addi-
 dit Homo, ut vereres solent *τῷ ἀνθρώπῳ*. Cic. pro P. Sulla 25. Nisi
 forte regium tibi videtur ita vivere, ut non modo homini nemini, sed
 ne cupiditati quidem ulli servias. Idem 2. de Nat. Deor. 79. Est enim
 vis tanta naturæ, ut homo nemo velit nisi hominis similis esse.
Homo sum, i. e. Qui errare & facile falli possum. Ter. Adel. 4. 2. 40.
 Vah. censent' hominem me esse? erravi. Plin. Epist. 98. Ali-
 quando præterea rideo, jocos, ludo: atque omnia innoxia remittendis
 genera complector, homo sum.

Homo es, idem quod Vir es, h. e. Fortem & magni animi te esse ostendis. Plaut. Epid. 1. 1. 87. Ibid. 3. 3. 46.
 Ego si allegassem alicum ad hoc negotium
 Minus hominem doctum, minusque ad hanc rem callidum.
 Vir optimus, & Homo prudentissimus, Vide in PRUDENS. etiam in alio loco Vir optimus & prudentissimus. H. St. Puto innuere, π Homo & Vir sibi invicem nonnunquam opponi, ita ut hoc fere cum laudis epitheto jungatur, illud non item. V. supra Ignavissimi homines, ex Sall.
 Homo, ad differentiam Belluæ dicitur. Cic. 11. Fam. 29. Quod tuum iudicium nisi mea summa benevolentia erga te, omnibusque meritis comprobaro, ipse me hominem non putabo.
 Nihil minus hominis quam non respondere amori. Cic. ad Brut. 1. Nihil enim mihi minus hominis videtur, quam non respondere in amore iis, a quibus provocere.
 Nullorum hominum homo. V. NULLUS.
 Si homo esses, i. e. Si saperes ut homo. Ter. Adelph. 1. 2. 27. Cic. 10. Att. 11. extr. Quoniam est homo & nos diligit. conf. Idem 1. Att. 18. & 7. 13. & V. Burm. ad Petron. cap. 38.
 Homo, de Pueris. Quintil. lib. 1. cap. 3. Fugiendo turbam hominum ejus ætatis, quæ sit ad vitia maxime prona.
 Homines, pro Famulis, ancillis, servis, & tota familia. Scævola in l. pater. D. de dol. mal. except. Pater pro filia dotem promiserat, & pactus erat, ut ipse aleret filiam suam, ejusque homines. Cic. pro Quint. 19. Hominem P. Quintii deprehendis &c. Catull. Epigr. 10. 15. Comparasti ad lecticam homines. Stat. 2. Silv. 6. 14. De Urbi seruo, Hominem gemis &c. hominem, Urse, tuum. Varro R. R. 2. 2. extr. Illud vero omnes in Epiro facimus ne minus habeamus in gentenas oves hirtas lingulos homines, in pellitas binos. Nepos 4. 2. 4. His de rebus &c. certum hominem ad eum mittas, face. Idem 7. 10. 1. Sic Aufon. Ep. 22. homines vocat Eos qui pertinent ad domum. V. Scalig. ad Aufon. p. 80.
 Ἐξ ἀνθρώπων ἀπὸ γὰρ & ἀπαλλάττει. Chio Epist. ultima. Vide an & Latini ita. H. St.
 HOMUNCIO, ðnis. dimin. [ἀνθρωπίων] Ter. Eun. 3. 5. 42. Cic. 4. Acad. 134. Homuncio hic qui multa putat, &c. Juven. 5. Sat. 133. Sen. Epist. 116.
 HOMUNCULUS, i. m. aliud dimin. [ἀνθρωπίδων] Cic. 1. Tusc. 17. Sed ut homunculus unus e multis probabilis conjectura sequens. Sic 5. Tusc. 64. Idem 4. Fam. 5. Et 1. de Nat. Deor. 44. conf. Plaut. Trin. 2. 4. 9.
 HOMULUS, i. m. [ἀνθρωπίσκος] aliud dimin. Plin. Epist. 105. Cic. in L. Pison. 59. Sed quoniam præterita mutare non possumus, quid cessat hic homulus, ex argilla & luto factus Epicureus, dare hæc præclara præcepta sapientiæ clarissimo & summo Imperatori genero suo? Al. Homullus.
 Homulus, cognomen Valeriorum fuit. V. Lex. Pitisc. Inscript. IVL. D. M. C. I. HOMVL. SAL. LAC. VX. PIENISS.
 Hæc observatio defuit in Lugd. adscriptis H. St. Est & nomen proprium. Vide indicem Francf. in Homulus & Omalus. Intelligit autem Indicem Livianum.
 HOMULLUS, i. m. Idem. Lucret. 9. 28.
 — brevis est hic fructus homullis.
 Ex HOMULLUS H. St. conf. Græv. ad superiorem Cic. loc. in L. Pison. ubi in adducto Adhelmi loco ita fortasse legendum.
 HOMICIDA, æ. c. [μικροφόνος] Qui hominem occidit. Quintil. lib. 7. cap. 4. An qui se interficit, homicida sit. Plin. 10. 23. De femina Sen. Controv. 2. Quid si tantum homicida? Quid si tantum rea fuisset. conf. Juvenal. 2. Sat. 26.
 HOMICIDIUM, i. n. [μικροφονία] Plin. lib. 18. cap. 3. Suspensumque Cereri necari jubebant, gravius quam in homicidio convictum.
 Imprudens homicidium, h. e. Fortuitum, non voluntarium. Valer. lib. 1. cap. 7. De Cræso in fine.
 Facere homicidium. Quintil. lib. 5. cap. 9. Petron. cap. 137.
 Reus homicidii. Cic. 2. Philipp. 12.
 Suspicio homicidii. Suet. Claud. cap. 26.
 De Poena homicidii V. Lex. Pitisc.
 HOMICIDIARIUS, a, nm. Adj. ut, Sanguis homicidarius. Auct. Paneg. ad Constantin. cap. 4. al. Homicidarius.
 HOMŒOMÉRTA, æ. f. [ὁμομοίρτητα] Partium vel membrorum similitudo. Lucret. 1. 829.
 Hinc Anaxagoræ scrutemur homœomerian.
 HOMŒOPHERRON, i. n. [ὁμοιοπύρρον] Mart. Capell. 5. p. 165. est cum dicitur, e. g.
 O Titi tute Tati tibi tanta tyranne tulisti.
 HOMŒOPTŪTON, i. n. [ὁμοιοπίπτον] est (inquit Aquila Romanus) Simile in casibus, Hoc ex eo nomen accepit: quod membra illa, id est cola, in eisdem casibus cadunt; ad hunc modum, Huic igitur locios vestros criminanti, & ad bellum vos cohortanti, & omnibus modis ut in tumultu essetis, molienti. Hæc enim tria, in eundem casum determinata sunt. Verum casus illi dissimili sono esse possunt, & sine harmonia. conf. Mart. Capell. 5. p. 174.
 HOMŒOSIS, is. f. [ὁμοιωσις] Assimilatio, vel declaratio rei per similitudinem. Schema, cujus species sunt Paradigmata & Parabola.
 HOMŒOTELUTON, i. n. [ὁμοιοτέλειον] Simile determinatione. differt ab Homœoptoto: quod illud quidem & casu & sono similia verba membrorum determinat: hoc vero, non solum casuum similitudine sed cujuscunque verbi atque enuntiationis contentum est. In muros statim curritur, exercitus a focis arcessitur, delectus juventuti denunciatur. Hæc Aquila Romanus. V. Mart. Capell. l. c.
 HŒMŒGĒNEUS, a, um. Adj. vel potius HŒMŒGĒNES, ðos, [ὁμογενής] Ejusdem generis. frequens apud Philosophos.
 HOMŒR, [Ὁμόρη] Mons est Magnesiæ, sive Thraciæ. Strab. lib. 12. Virg. 7. Æn. 675. V. Casaub. ad Strab. lib. 9. p. 443.
 HOMŒLOIDES, um. f. Thebæ dicuntur juxta eundem montem sitæ. Stat. 7. Theb. 252.
 — per ingentes Homoloidas exeat Hæmon.
 HOMŒLIUM, [Ὁμόλιον] Oppidum Magnesiæ. Plin. lib. 4. cap. 9. conf. Strab. lib. 9. cum Casaub. not. l. c.
 HOMŒOLOGUS, a, um. Adj. [ὁμολογός] pro Similitudine partium. Euclid. 5. Element. Homologæ, seu Ratione similes magnitudines dicuntur, antecedentes quidem antecedentibus, consequentes vero consequentibus. Et 6. Element. Theor. 4. Æquiangularum triangulorum

proportionalia sunt latera, quæ circum æquales angulos, & homologa sunt latera, quæ æqualibus angulis subrenduntur.
 HOMŒLORŪTI, orum. m. pl. Populi quos dissecto in minimas partes bove fœdus jungere Zenodotus prodidit. Hinc, Bos Homolotorum, proverbio dicebatur in plurima distractis negotio. V. Erasmi Adag.
 HOMŒNŪMON, [ὁμόνυμον] Nomen diversæ significationis: Unde Homonymum dicimus, Nomen multa significans: ut Nepos, quod filium filii significat, & luxuriosum.
 HOMŒNYMIA, æ. f. [ὁμωνυμία] Una voce multum significat, Synonymia vero Multis vocibus idem testatur, ut explicat Fronto vetus Grammaticus. conf. Quintil. 7. 9. & 8. 2.
 HOMŒNYMŪCUS, a, um. Adj. Quintil. l. c.
 HOMŒPLATÆ, arum. f. [ὁμοπλατῆαι] Offa lata Scapularum. Celf. 8. 1. Rectius scribitur Omoplateæ.
 HŒMŒTONUS, a, um. Adj. [ὁμοτόνος] Æqualis tensionis. Vitruv. 1. 1. V. Bald. Lex.
 HŒMOUSIUS, [ὁμοούσιος] Consubstantialis. Hieron. 1. Epist. 25. V. Suiceri Thef.

H O N

HONESTUS cum derivativis V. post HONOR.
 HONOR, vel HONOS, ðris. m. [τιμή] Aspiratur secundum Apulejum, ut differat ab Onos quod est asinus: Reverentia est quam alicui exhibemus in virtutis testimonium. Plaut. Pren. 3. 3. 25. Nos honoris tui causa hæc ad te venimus: Cic. de Clar. Orat. 280. Honor est præmium virtutis, judicis, studioque civium delatum ad aliquem.
 Honoris alit artes. Cic. 1. Tusc. 4.
 Honor, Dignitas. Cic. lib. 1. Epp. ad Cæsarem. Tu quum ea quæ es a Senatu, summo cum honore tuo, consequutus. ex Non. 4. 331.
 Non puto hic esse Dignitatem. H. St. Summe q. d. honorificis decretis. Judiciorum caelestium honor. Quintil. in proem. lib. 4.
 Verborum honor. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Adhibere honores. Cic. 1. de Nat. Deor. 3.
 Appellare vel Nominare aliquem honoris causa. Cic. pro Rosc. Amer. 6. Quæ de viro fortissimo & clarissimo, L. Sulla, quem honoris causa nomino. Idem 2. Philipp. 31.
 Capitis honor, Canities in homine gravi venerabilis. Plin. Paneg. 8. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, nonne longe lateque principem ostentant?
 Causa honoris procedere. Sallust. in Jugurth. cap. 113. extr. Deinde ubi dies advenit, & ei nuntiatum est Jugurtham haud procul abesse cum paucis amicis & Quæstore nostro, quasi obvis honoris causa, procedit in tumulum, &c.
 Certamen honoris. V. Certamen, in CERTO.
 Confluit laus, honos, dignitas in aliquem. Cic. 1. de Invent. 5.
 Constituire honores temporis causa alicui. Cic. 1. Q. frat. 1. 24.
 Contumeliosus honor. V. CONTUMELIA.
 Crudus honor. Stat. 10. Theb. 336.
 Depeculari laudem, honoremque familiæ alicujus. Cic. 6. Verr. 79.
 Divini honores. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Exors honos. Olim extra fortem donari honorificentissimum & amplissimum erat. Virg. 5. Æn. 534.
 — nam te voluit rex magnus Olympi
 Talibus auspiciis exortem ducere honorem. Turnebus.
 Exquirere singulares honores alicui. Cic. 4. Philipp. 5.
 Falsus honor juvat. Hor. 1. Epist. 16. 39.
 Favere honori. Cic. 7. Att. 2. A quo si ea gesta sunt, quæ scripsit gauderem, & honori faverem. Subaudi ejus. Intelligitur autem Supplicatio decreta.
 Instituire honores alicui. Sallust. Jugurth. 79. extr.
 Justi honores. V. JUSTUS.
 Meriti honores. V. MÉRITO.
 Nonnullus honor. V. NONNULLUS.
 Otiosus & vacans honor. V. OTIOSUS.
 Pauper honos. Stat. 5. Theb. 513.
 Temerarius honor. Quintil. in proem. lib. 1.
 Accipere honorem. V. ACCIPIO. Cic. Brut. 4.
 Accumulare honorem alicui. V. ACCUMULO.
 Adducere aliquid in honorem. Cic. 7. Fam. 27. V. ADDUCO.
 Adolere honores aris. Ovid. 8. Met. 740. V. ADOLFO.
 Afferre honorem. V. AFFERO.
 Afficere aliquem regis honore & nomine. Cic. pro Deiot. 14. Quæ quidem a te in eam partem accepta sunt, C. Cæsar, ut eum amplissime regis honore & nomine afficeres.
 Ascendere in honorem tantum eloquentia. Cic. in Orat. 125. V. ASCENDO.
 Augeri honore. Cic. 7. Att. 2. V. AUGEO.
 Cedere honori & honore. V. CEDO.
 Compellare aliquem multo honorè. Virg. 3. Æn. 474.
 Comprobare honorem V. COMPROBO.
 Congesti honores. V. CONGERO.
 Custodire honorem. V. CUSTODIO.
 Decernere honores alicui. Cic. 5. Att. 21. Ob hæc beneficia quibus illi obstupescunt, nullos honores mihi, nisi verborum, decerni sinit. V. DECERNO.
 Defendere honorem suum. V. DEFENDO.
 Deferre & dare aliquem honorem claris viris. Cic. 10. Fam. 10. In enim denique honos mihi videri solet, qui non propter spem futuri beneficii, sed propter magna merita claris viris defertur & datur.
 Denigrare honorem alicujus. V. DENIGRO.
 Dico honore aliquid referre. Plin. lib. 28. cap. 8.
 Dignari aliquem honore. Ovid. 1. Met. 194. Virg. 1. Æn. 339.
 Facere honorem alicui. Cic. 9. Philipp. 8. Nulla dubitatio relinquatur quin honorem mortuo, cui injuriam vivo fecimus, faciamus.
 Factus honos aris. Virg. 5. Æn. 763.
 Facere missos honores. V. MITTO.
 Fulgere intaminatis honoribus. Hor. 3. Carm. 2. 18.
 Habere honorem alicui, pro honore afficere & honorare. Cic. pro Flacc. 45. Cui nullus honos in sua civitate habitus est.
 Habet

Habere in honore aliquem. Cic. 7. Att. 2. Chryſippum libenter vidi, & in honore habui.
Habere honori, non prædæ Conſulatum &c. Salluſt. in Jugurth. cap. 31. 10.
Indicere honores. Virg. 3. Æn. 264.
Largitur honores ſacros templis. Valer. 2. Argon. 651.
Libat Lenæum honorem. Virg. 4. Æn. 207.
Maſtavit honores meritis aris. Virg. 3. Æn. 118.
Minuere honorem. Cic. 1. Q. frat. 1.
Parere alicui æternos honores. Hor. 2. Carm. 1. 15.
Perhibere honorem. V. PERHIBEO.
Præſari honorem. Cic. 9. Fam. 22. Idem 2. de Fin. 9. Cetera addit Epicurus: quæ ſi appelles, honos præſandus eſt.
Privare honore. Cic. Omni honore ac dignitate priventur, &c.
Sacrare honorem alicui. Virg. 12. Æn. 140.
Sum. ut, Honori & dignitati eſſe propinquus. Cic. de Amicit. 70.
Fuit ei, honori ſummo, quod. Cic. 2. Off. 58. Honori ſummo nuper noſtro Miloni fuit, quod, &c.
In honore eſſe apud aliquem: h. e. In numero & exiſtimatione. Cic. pro Roſc. Amer. 6. Idem 2. de Orat. 235. Hæc ars ſummo in honore ſemper fuit.
In honore menſarum eſſe. V. IN.
Honos auribus ſit habitus. Curt. lib. 5. 1. 38. Feminarum convivia inenuntium in principio modestus eſt habitus: dein ſumma quæque amictula exiunt, paulatimque pudorem profanant, ad ultimum (honos auribus habitus ſit) ima corporum velamenta projiciunt. 77 Habitibus emendati codd. non agnoſcunt.
Tribuere honorem ſcientiæ alicui. Cic. 3. de Fin. 73.
Honor, Pulchritudo. Virg. 1. Æn. 591.
 — & lætos oculis afflat honores. Idem 2. Georg. 404.
 Frigidus & ſilvis Aquilo decuſſit honorem.
Frontis honores. Stat. 2. Silv. 113.
Cultus & obſervantia. Ovid. 8. Met. 740. Faſt. 5. 551. Virg. 3. Æn. 264. Barth. ad Script. Venat. p. 150. Broeckh. ad Tibul. 4. 6. 1. Et Drakenb. ad Sil. 7. 90.
Blanditiæ. Hor. 2. Epist. 2. 88. — ut alter Alterius ſermone meros audiret honores.
Pudicitia. Virg. 1. Æn. 36.
 — & rapti Ganymedis honores. [Immo Honorificum pellatoris officium Ganymedi conſeſſum.
Hoſtia. Virg. 3. Æn. 118.
 — meritis aris maſtavit honores.
Præmium. Virg. 5. Æn. 249.
 Iſtis præcipuos cultoribus addit honores. Idem 1. Æn. 253.
Sepultura. Virg. 6. Æn. 333.
 Cernit ibi mœſtos, & mortis honore carentes.
Amor. Virg. 12. Æn. 57. — ſiquis amate Tangit honos animum. Hæc ex Nonio 4. 331. q. V.
Honor etiam pro Præmio accipitur. Cic. pro Roſc. Amer. 108. Quam ob cauſam a Chryſogono tantis præmiis donabantur, ſi nihil aliud fecerunt, niſi rem detulerunt, nonne fatiſ fuit his gratias agi? denique, ut perliberaliter ageretur, honoriſ aliquid haberi? Sic lib. 2. de Republ. præmium mercenarii, vocat *πρωμι*. Idem 16. Fam. 9. Caſ. 2. Bell. Civ. 21. V. Honorem habere, in *НАВНО*. Plura exempla ſupra habes.
Honor ſæpe pro Magiſtratu ponitur. Hinc, Honor Præturæ, Quæſturæ. Suet. Claud. 1. & Tit. 1.
Cupido cæca honorum, Ambitio. Lucret. lib. 3. 59.
Cuſus honorum. Cic. 3. Fam. 11.
Gradus honorum. Cic. pro Planc. 60. Etenim honorum gradus ſuramis hominibus, & inſimis ſunt pares.
Inania honoris. Tacit. Agric. cap. 6. exiſt. Ludos & inania honoris, modo rationis, atque abundantia duxit.
Sublimis honos, Conſulatus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 325.
Umbra honoris & ſuamet vanitate monſtratus conſul. Tacit. 3. Hiſt. 73.
Abire honore. Suet. Aug. 26.
Abundare honoribus. V. ABUNDO.
Adeptus ſummos honores. V. ADIPISCO.
Adminiſtrare honorem. Cic. 15. Fam. 7. Incredibili ſum læticia affectus, quum id mihi nuntiatum eſt, eumque honorem tibi deos fortunare volo: a teque ex tua, majorumque tuorum dignitate adminiſtrari.
Aggredi magnos honores. Virg. 4. Ecl. 48.
Amplificatus honoribus. V. AMPLIFICO.
Arceri honoribus. Calliſt. in l. eos D. de Decurionib. Sed ne quidem arcentur honoribus, qui ab Ædilibus flagellis caſi ſunt.
Aſcendere ad honores. Cic. de Clar. Orat. 241.
Aſſequi honorem. V. ASSEQUOR.
Auctus amplis honoribus. Hor. 1. Serm. 6. 11.
Capere honorem. V. CAPIO.
Capere honorem. Tacit. 13. Ann. 25. Julius quidem Montanus Senatorii ordinis, ſed qui honorem nendum capendiſſet.
Contigit ex merito qui tibi nuper honor. Ovid. 4. de Pont. 7. 16.
Creare ad honores. Ulpian. l. 2. D. de excuſ. & vacat. muner. De minoribus quocumque annis vigintiſ quinque ad munera, ſive honores, creandis juſta ætas ſervanda eſt.
Decorari honoribus ampliffimis & præmiis. Cic. 2. de Orat. 232. V. DECORO.
Florere honore. Cic. pro Sext. 136. Ad eam rationem, in qua multi homines nuvi & honore & gloria floruerunt, cohortabor.
Fungi honore, vel honoribus. Ulpian. in l. 3. D. de Decurion. Completo tempore nihilominus fungi honore vel officio poſſit.
Impertire alicquem honoribus. V. IMPERTIO.
Incipere honorem. V. INCIPIO.
Inire honorem. V. INEO.
Inſervire honori, Honores ambire. Hor. de Arte Poet. 167. V. IN-SERVIO.
Mandat honorem populus. Tacit. 11. Ann. 22. Manſitque Conſulibus poteſtas deligendi, donec eum quoque honorem populus mandaret.
Mandare honores hominibus novis. Cic. 6. Verr. 81. V. MANDO.
Obrepere ad honores. Cic. pro Planc. 17.
Operam dare honoribus. Nepos 24. 1. 1.
Ornare honoribus. Cic. 10. Fam. 10.

Perſuſus honoribus ampliffimis. Cic. 1. Fam. 8.
Pervigere opibus atque honoribus. Tacit. 4. Ann. 34. Et uterque opibus, atque honoribus pervigere.
Petere honores. Quintil. lib. 7. cap. 5.
Sulpic. ad Cic. H. St. V. Ad Fam. 4. 5.
Honores petere, capere, gerere. Nepos 24. 1. 1.
Recipere honorem. Cic. 5. Att.
Reddere alicui ſuum honorem. Cic. pro Roſc. Amer. 136. Suum cuique honorem & gradum redditum gaudeo.
Succedere ad ſumum honorem. Lucret. lib. 5. 1274.
Suſtineri honorem munus imponi non poteſt: munus ſuſtinenti, honor deferri poteſt. Modestinus in l. honorem. D. de munerib. & honorib.
Tollere alicquem honoribus. Hor. 1. Carm. 1. 8.
Velificari honori ſuo, turbulenta ratione. Cic. 1. contra Rull. 27.
Uti honoribus. Salluſt. in Catil. cap. 49. Catulus ex petitione Pontificatus odio incenſus, quod extrema ætate, maximis honoribus uſus, ab adoleſcente Cæſare victus diſceſſerat.
Uſi honore homines, i. e. Qui magiſtratum geſſerunt. Cic. 8. Philipp. 12. Quamquam hoc honore uſi togati eſſe ſolent, quum eſt in ſagis civitas.
HONOR, oris. Deus, cuius mentio apud Auguſtin. de Civ. Dei 4. 21. Symmach. 1. Epist. 21. Val. Max. 1. 1. 8. Honori & virtuti Romæ ædes gemellas junctim locavit M. Marcellus Syracuſarum victor. Cic. 4. Verr. 55. Quia ubi merita virtutis, ibi præmia honoris. V. Lex. Pitific
HONORATUS, i. m. Idem. Aug. de Civ. Dei, 4. 21. Deo Honoratio commendare ut honorarentur.
HONORABILIS Dimin. Vide an dici queat. Vives de Chr. Fem. lib. 2. p. 439. Et quoniam leves quorundam animi tenuiſſima honorculi aura facile impelluntur. H. St.
**HONORARIUS, a, um. Adj. [*τιμητικός*] Quod ad honorem pertinet. Arbitrator honorarius, Quem honoris cauſa, utraque pars ſumum cauſe ſuæ cauſe & controverſiæ judicem. Cic. 5. Tuſc. 120. Quorum controverſiam ſolebat, tanquam honorarius arbiter, judicare Carneades. Ludi honorarii, antiquis Liberalia dicebantur, ut ait Feſtus. Dicti Honorarii, ab Honore videlicet eorum qui munera populo edebant. V. Caſaub. ad Suet. Aug. cap. 31.
Honoraria opera. Cic. pro Cæcin. 6. Ideo quod omnia judicia aut diſtrahendarum controverſiarum, aut puniendorum malefactorum cauſa reſerta ſunt: quorum alterum levius eſt, &c. alterum eſt vehementiſſimum: quod & ad gravioreſ res pertinet, & non honorarium operam amici, ſed ſeveritatem judicis, ac vim requirit.
Tumulus honorarius, Qui honoris cauſa erigitur. Suet. in Claud. Cæſ. cap. 1. Ceterum exercitus honorarium ei tumulum excitavit, &c. Sic vocari poſſunt hodie quas Repräſentationes in anniverſariis exequiſ vocamus. V. CENOTAPHIUM.
**HONORARIUM, i. n. Donum erat quod rectoribus provinciæ olim in provinciis adveniendiſ honoris loco dabatur: ſic dictum, quod honoris cauſa dabatur, non tanquam debitum exigebatur. Cic. in Piſon. 86. Qui modus tibi fuit frumenti aſtimandi? qui honorarii? Budæus.
Honorarium Decurionatus. Id quod a Decurionibus pro curiæ introitu dari ſolent eſt. Plin. 10. Epist. 113. Super eſt ergo ut ipſe diſcipulis, an in omnibus civitatibus certum aliquid omnes qui deinde buleatæ leguntur, debeant pro introitu dare. Ad quam epiſtolam reſcribens Trajanus, Honorarium, inquit, Decurionatus omnes qui in quaque civitate Decuriones ſunt, inferre debeant, necne, a me non poteſt ſtatui.
Honorarium, pro Salario quod datur magiſtratus, arbitris, & aliis hujusmodi. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. ſi men. fal. mod. dixit.
Honorarium, Quod etiam advocatiſ datur. Paul. in l. qui operas. D. locati & conduct. Advocati quoque, ſi per eos non ſtererit, quo minus cauſam agant, honoraria reddere non debent. V. omnino Lex. Pitific.
HONORATUS, a, um. Adj. plus quam Honoratus. Iſidor. 10. Orig. lit. H.
**HONESTUS, a, um. Adj. [*καλός, σεμνός, κέρμιος*] 20 Honore, quod Virtute probitateque ſignificat: Quo cavetur nequid indecore, effeminate, libidinoſe, tarpiter fiat, cogiteturve. Juven. 3. Sat. 52. Participem qui te ſecreti fecit honeſti. Salluſt. Catil. cap. 30.
Calumnia paucorum, quibus omnia honeſta atque inhoneſta vendere mos erat.
Honeſtus, ut inquit Varro de L. L. 4. 10. quod honus Reip. ſuſtinetur. Ex cuius verbis conſtat, & Honus, antique per H ſcribi ſolere. V. loc.
Honeſtus quali Honoreſtus. H. St.
Honeſtus & honoratus. Cic. in Brut. 251. Qui honorem ſententiſ, qui ſuffragiis adeptus eſt, iſ mihi & honeſtus & honoratus videtur. Sententiſ, ſenatus: ſuffragiſ, populi.
Honeſtiorum honore facere. Plaut. Capt. 2. 3. 32. Salluſt. in Catil. cap. 35. Sed quod non dignos homines honore honeſtos (vel ut alii legunt, honeſtatos) videbam
Honeſta dicta factis. Plaut. Stich. 2. 1. 7. [Niſi hic verbum eſt Honeſta.
Honeſtiſſimus dies alicui. Cic. 1. Fam. 2. i. e. Habitus in magno honore.
Honeſtus veſtute pro Divite, ut actor eſt Aſconius in 3. Verr. 123.
**Honeſtus, non ſemper de Moribus dicitur, ſed aliquando de Nobilitate: ut, Honeſto loco natus. Cic. 5. Tuſc. 35. Qui quum eſſet bonis parentibus, atque honeſto loco natus, &c. Cic. 4. Att. 1. Inde a Brunduliniſ honeſtiſſimis oritur, iter ita feci, ut undique ad me cum gratulatione legati convenerint. Intelligit Cicero Brunduliniæ coloniæ principes. Plin. 8. Epist. 6. extr.
**Honeſtus, Pulcher. Ter. Eun. 3. 2. 21. Ita me di ament, honeſtus eſt. Facie honeſta virgo. Ter. Eun. 2. 1. 24.
**Facie honeſta & liberali. Ter. Eun. 4. 4. 15. conſ. Suet. Tiber. 68.
**Forma honeſta & liberali. h. e. Decora & egregia. Ter. And. 1. 1. 95.
**Idem Eun. 1. 2. 52. Is ubi hanc forma videri honeſta virum nem, &c
**Honeſti homines, i. e. Optimi & probatiſſimi: vel Honoribus irſignes. Cic. 3. Verr. 128. Quid eſt aliud omnibus omnia necata & mal. ſcra concedere, niſi hoc, hominum honeſtiſſimorum teſtimoniſ, & virorum honorum tabulis non credere?
**Arma honeſta. Ovid. 3. Amor. 15. 9.
**Civitas honeſta. Cic. 5. Verr. 69. Agrinienſis eſt in primis honeſta civitas Siciliæ, hominum, ante hunc Prætozem, locupletam ſummarumque aratorum. Sic. 75.
Conventus honeſtus Syracuſis. Cic. 5. Verr. 67. Præterea conventus honeſtus Syracuſis, multi equites Romani, viri primarii.**********************

Exitus honesti. Tacit. 16. Ann. 16. Quamvis honestos civium exitus, tristes tamen, & continuos aspernantium.
 Familia ampla & honesta. Cic. pro Muren. 15.
 Mors honesta. Tacit. in vita Agric. 33.
 Nomen honestum ponere errori. Hor. 1. Serm. 3. 42.
 Vellem in amicitia sic erraremus, & isti Errori nomen virtus posuisset honestum. De amatore vitia amata non deprehendente.
 Officium honestum. Hor. 1. Epist. 18. 34.
 Oratio honesta. Ter. And. 1. 1. 114. h. e. Quæ honestum juvenem decet. opponitur Plebejæ. V. Burm. ad Petron. cap. 55. & Quintil. 1. 8.
 Testamentum honestissimum. Plin. Epist. 144.
HONESTUM, i. n. ut, Nixa honesto virtus. V. NITOR.
 Respectus honesti. Lucan. lib. 8. 490.
 Complere aliquid honesto. Quintil. lib. 2. cap. 4.
HONESTAS, ætis. f. [τὸ καλόν, καλοῦ γὰρ ἵσα] Dignitas, decus, laus: cui contrarium est Turpitudine.
 Honestas & Turpitudine vitæ, contraria. Cic. 1. Off. 4. In officio colendo sita est honestas omnis, & in negligendo turpitudine. Quintil. lib. 3. cap. 4. Nam & in laude justitia, utilitasque tractantur, & in consiliis honestas.
 Dignitas & honestas. Cic. 8. Att. 11. Ubi est autem dignitas, nisi ubi honestas?
 Amittere honestatem. V. AMITTO.
 Conservare honestatem & decus. Cic. 1. Off. 17.
 Continetur honestas ex quatuor virtutibus. V. CONTINEO.
 Copulare honestatem cum voluptate. V. COPULO.
 Metiri honestate summum bonum. V. METIOR.
 Spoliatus honestate. Cic. pro Rabir. Post. 44.
 Honestatibus partis & omni dignitate privare. Cic. pro Muren. 87.
HONESTITUDO, inis. f. Idem quod Honestas, Antiquè dictum. Accius OEnomao, Horrida honestitudo Europæ principium primo ex loco. Idem Myrmidonibus, Tua honestitudo Danaos decepit diu. ex Non. 2. 401.
HONESTR, Adv. [καλῶς] dicitur Id honeste fieri, quod cum decoro & honesto fit. Ter. And. 4. 6. 3.
 Quæ se inhoneste optavit parare hic divitiarum Potius, quam in patria honeste pauper vivere. Cic. 1. de Fin. 43.
 Nisi sapienter, honeste, justeque vivatur. Idem 6. Att. 1.
 Compar. Suet. Cæs. 82. Sinum ad ima crura deduxit, ut honestius caderet. adde Columel. præf. 1. Plin. 4. 13. & 6. 18.
 Superl. Cic. de Amicit. 57. Quæ nostris in rebus non satis honeste, in amicorum sunt honestissime.
HONESTO, [σεμνύνω, κοσμέω] Ære. Decorare: cui contrarium est Dehonestare. Cic. 1. Off. 139. Nec domo dominus, sed domino domus honestanda est. Idem 2. Off. 21. Quæcunque igitur homines homini tribunt ad eum augendum atque honestandum, &c.
 Honore honestare. Plaut. Capt. 2. 1. 50.
 Honestari spatio aliquo a candidatis. Cic. pro Muren. 70. A quibus si in forum deducimur, si uno spatio basilicæ honestamur, diligenter observari videmur & coli. De candidatis.
 Vultus honestat illum. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 26. conf. Curt. 3. 6. 19.
HONESTATUS, a, um. Partic. Sallust. Catil. 35. Non dignos homines honore honestatos videbam. V. ibi cl. Wasse.
HONESTATIO, onis. f. apud Augustin.
HONESTATOR, oris. m. apud eundem.
HONESTAMENTUM, i. n. [κόσμημα] Sen. Epist. 67. Nullo enim honestamento eget virtus ipsa, & magnum sui decus est, & corpus suum consecrat. Sallust. de Rep. Ord. Omnia honestamenta pacis & præmia belli. V. Apul. Apol. pag. 276. & Arnob. 2.
HONORATUS, a, um. [τιμῶ] Adj. ut Decorus, canorus, apud Tacitum, teste Budæo
 Laudis honora effigies. Sil. lib. 11. 301.
 Fama honora. Stat. 2. Theb. 629. Ovid. de Rem. Amor. 393.
 — studium famæ mihi crescit honoræ. Ita Heinf. Amore Burm. 9. V.
 Honora & magnifica. Tacit. 3. Ann. 5. Fuere qui publici funeris pompam requirerent, compararentque, quæ in Drusum patrem Germanici honora, & magnifica Augustus fecisset
HONORARE, [τιμῶ, τιμῶ, ἀγαλλίζω] Ære. Honoribus afficere. Cic. 1. de Divin. 88. Idem 2. Philipp. 25. Qui me non solum meis laudibus ornaret, sed etiam honoraret alienis. Al. Oneraret. In al. deest.
 Honorare, alias a Cicerone dicitur Honorem habere alicui, Honorem adhibere, Honestare, In honore habere, Honorem facere, Honorem debitum alicui præstare, Honore afficere, Honorem tribuere, Honore augere, Honore amplissimo ornare.
 Honorare præmio, Afficere. Patere. 2. 112. 2. Ob id ornamentis triumphibus honoratus est. Idem 2. 129. 3. Populum congiariis honoravit. Curt. 7. 1. 23. Cum donis honoramur.
 Honorari, deponens apud Ampelium cap. de 12. signis, Juno Leonem celesti dignitate est honorata.
HONORANDA, a, um. Partic. Mors non monumentis, sed luctu publico honoranda. Cic. 9. Philipp. 5. Al. Ornanda.
HONORATUS, a, um. Adj. ex Partic. [τιμῶ, τιμῶ, τιμῶ, τιμῶ] Qui in honore & pretio est apud aliquos. Cic. 1. Off. 138. Dicendum est etiam, qualem hominis honorati & principis domum placeat esse. Idem de Senect. 22. Clari & honorati viri.
 Vetus & honorata familia. Suet. in Othon. cap. 1.
 Honoratus vir. Liv. 1. Ovid. 4. de Pont. 5. 2.
 Honoratus quatuor filiis. Cic. 1. Tusc. 85. Metellus ille honoratus quatuor filiis, & quinquaginta Priamus.
 Achilles honoratus. V. ACHILLES.
 Custodia honorata. Tacit. 3. Hist. 12.
 Cani honorati. Ovid. 8. Met. 9.
 Dies honoratus. Claud. conf. Prob. & Olyb. 261.
 Compar. Militia honorator. Liv. 32. Pars navales focii, relictis nuptiis classibus ad spem honoratoris militiæ transgressi.
 Honorator apud plebem. Idem 4. 35.
 M. Cato honoratorum parere maluit. Patere. 2. 54.
 Otium honoratus imperio. Idem 2. 99. extr.

Superl. ut, Vir honoratissimæ imaginis. Liv. 3. 58. Sedem alicui inter aliquos honoratissimo loco dare. Val. Max. 4. 5. extr.
HONORATE, Adv. [τιμωμένως] Quod cum honore & dignitate factum est. Cic. 11. Philipp. 13. Quæ de illo viro Sulla, quæ Murena, quæ Servilius, quæ Lucullus, quæ honorate, quam honorifice, quam graviter sæpe in Senatu prædicaverunt? Ex vetusto codice legimus nunc Ornate. Tacit. 4. Hist. 63. Quod filium ejus primo rerum motu in colonia Agrippinensi deprehensum, honorate custodierunt.
 Compar. Justin. 5. 4. 13. Certant secum ipsi utrum contumeliosius eum pepulerint, an revocaverint honoratus.
 Superl. Val. Max. 5. 1. 11. Honoratissime quem excipere. Idem 2. 10. 2.
HONORATIO, onis. f. Fest. in Gradivus, Corona graminea in re militari maximæ est honorationis. Arnob. 7. Honorationis officium. Mart. Capel. 1. p. 4. Honorationis celsæ affectatio.
HONORATOR, oris. m. Apud Augustin.
HONORABILIS, e. [τιμωτός] Quod est honore dignum. Liv. 4. 10. extr. Quinque Consulatus eodem tenore gesti, vitæque omnis consulariter acta, verendum pæne ipsum magis quam honorabilem faciebant. Al. Quam honorem.
HONORABILITER, Adv. ut, Honorabiliter sepelire. Capitol. Macrin. cap. 5. Cassiodor. 2. 9. Cedere honorabiliter. Ammian. 29. 13. Honorabiliter colebatur.
HONORIFICUS, a, um. Adj. [τιμωτικός] Quod honorem confert. Cic. ad Brut. 15. Decrevi etiam imperium, quod quamquam videbatur illi ætati honorificum, tamen erat exercitum habenti necessarium.
 Honorifica mentio alicujus. Cic. 2. Q. frat. 10.
 Honorifica verba. Cic. 2. Tusc. 61. Quem ut vidisset, & salutavisset, honorificisque verbis prosecutus esset, &c.
 Honorificum Senatusconsultum. Cic. 4. Verr. 19.
HONORIFICENTIOR, Compar. Cic. 1. Att. 10. Quæ mihi res multo honorificentior visa est, quam aut illa quum, &c.
HONORIFICENTISSIMUS, Superl. Idem 15. Fam. 10. Honorificentissimum Senatusconsultum. conf. Patere. 2. 45. 4. Et Martial. lib. 10. 45.
HONORIFICER, [τιμωτός] Adv. Idem quod Honorate. Cic. 5. Verr. 166. Publicani tractati honorifice sunt.
 Honorifice dicere pro. Cic. 16. Fam. 1. Non solum enim usitatum, sed etiam quotidianum est aliquid audire de te, quod pro nostra dignitate fideliter atque honorifice dixeris aut feceris.
 Honorifice appellare. Cæs. 8. Bell. Gall. 49. Itaque honorifice civitates appellando, principes maximis præmiis afficiendo, &c.
 Large & honorifice promittere aliquid. Cic. de Petit. Consul. 34.
 Honorate & honorifice. V. in HONORATE.
 Honorificentius nemini triumphus, quam mihi salus restitutioque est præscripta. Idem in Pison. 15.
 Honorificentissime. Cic. 6. Fam. 6. Nunquam, nisi honorificentissime, Pompejum appellat.
HONORIFICENTIA, æ. f. Vopisc. Aurel. 25. extr. Templum Soli posuit majore honorificentia consecratum. conf. Symmach. 6. Epist. 35. & 36.
HONORIFICO, Ære. Lactant. 2. 5. Suspiciet & honorificet communem parentem. Idem de Ira Dei, cap. ult. & Infit. 7. 24. Gloss. Cyrill. Honorifico, ἀγαλλίζω, τιμῶ.
HONORIFICANS, Partic. Augustin. Epist. 119. 3.
HONORIFICATUS, a, um. Partic. [τιμωτός] Vulg. Interp. Sirac. 15. 2. & 1. Pet. 2. 4.
HONORIFER, a, um. Adj. Tertull. de Virg. Veland. cap. 10
HONORIFERTA, æ. m. Qui honores captat, ambitiosus. Apul. lib. 2. Dogm. Plat. p. 20. Culpabilium virorum quatuor formæ sunt, quarum prima honoripetarum est, sequens abtemiorum, tertia popularis, tyrannicæ dominationis ultima.
HONORIBUS, Viri proprium, de quo apud Catullum.
 Item, Imperator Rom. quem celebrat Claudian.
HONORIBADES, [Ὁνομαδῆς] patronym. ab Honorio fecit Claudianus in ejusdem Epithalmio, 341.
 — sic natus in ostro
 Parvos Honoriiades genibus confidat avidis.
 Sorores Honoriiades. Claud. de Laud. Seren. 131.

H O P

HOPLITES, Idis. m. corrupte apud Plin. 35. 10. Legendum enim ex MSS. Hoplitites [ὀπλιτῆς] ut docuit Hard. esseque cursoris armati genus, qui & Hoplitodromus dicitur, contendit. [Verum quia hoc vocabulum alibi non legitur, suspicor Hoplites potius legendum, & de Gravis armaturæ milite accipiendum, ut fere a Græcis ponitur. V. Suid. Nam & hi ipsi in armis decurrere solebant.]
HOPLOMACHUS, i. m. [ὀπλομαχός] Qui militaribus armis & scuto depugnat. Græci enim τὸ ὄπλον dicunt scutum, τὸ ὄπλον arma, & μάχη pugno. Martial. lib. 8. 74.
 Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus ante:
 Fecisti medicus, quod facis hoplomachus. Ophthalmicus dicitur, Qui oculis medetur. Quum oculis olim mederetur, homines sua necabat imperitia: nunc factus hoplomachus idem facit. [Gladiatorum Græci ὀπλομαχῶν vocant, cum quævis, qui armatus pugnaret, tum nominatim eum, qui alias Samnis dicitur. V. Lips. Sat. lib. 2. cap. 11. Et in hac significatione ponit Martialis.]

H O R

HORA, æ. f. [ὥρα] Tempus significat, h. e. quamcunque æternitatis partem, sive annum, sive diurnum, sive nocturnum spatium comprehendens. Item Partes ipse in quas distinctus est dies, similiter Horæ vocantur. hæ principio duodecim institutæ sunt, cujus ordinationis hæc fuisse origo memoratur: Quodam tempore Hermes Trimegistus, quum esset in Ægypto sacrum quoddam animal, Serapi dicitur, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per XII horas diem dividi debere concepit. Exinde hic horarum numerus longo tempore custoditus est. Postea in XXIII horas divisus est dies. Plin. lib. 12. cap. 8. Horis matutinis duabus.

Hora amplius jam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. Cic. 6. Verr. 95.

Hora ante praesidium meum Pollentiam venit, quam Trebellius cum equitibus. Cic. 11. Fam. 13.

Hora veteribus duplices in usu fuerunt: Æquinoctiales sive æquidiales, quæ Græcis *ἡμερησίου*: ex quarum viginti quatuor numero dies naturalis constituitur, duodecim a Solis exortu usque in occasum, & ab occasu rursus totidem usque ad exortum matutinum, aequali spatio distantibus, connumeratis, ita ut vigesima quarta diei pars hora sit una: atque hoc ex Æquinoctialis motu, in quo singulis signis binæ horæ assignantur, ut quindecim gradus per unam horam conficiantur. Verum hæc horæ tantum per Æquinoctium utrumque durabant. Et hoc modo accipiendæ sunt Æquinoctiales horæ tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Extra vero tempus Æquinoctii, inæquales horæ distinguebantur tum noctem tum diem, ita ut utraque in duodecim horas divideretur, sed omnino inæqualiter, juxta dierum ac noctium incrementum. Nam siue dies prolongaretur, siue nox, omnino tamen duodecim horæ singulis assignabantur, necessario ob temporis rationem inæquales, sic ut quantum brumalibus diurnis demeretur, tantum nocturnis accederet: & quantum solstitialibus æstivis diurnis adderetur, tantum iisdem nocturnis demeretur. Hæc autem horæ *ἡμερησίου* & *καθημερινῆς*, hoc est temporales appellabantur, atque hoc modo etiam solariis atque horologiis distinctæ proponebantur. Ceterum quoties sine determinatione de horis apud auctores sit mentio, inæquales & temporales intelligendæ sunt. Unde apud Plinium undecima, diei penultima accipienda est, lib. 2. cap. 25. ubi ait de sidere crinito, Id oriebatur circa undecimam horam diei, clarumque & omnibus terris conspicuum fuit. Neque enim de undecima hora diei juxta nostrum horologium intelligendum est, quæ est quinta diei, quum sexta diei hora Meridies apud veteres fuerit. Prima enim incipiebat oriente sole, duodecima eodem occidente finiebatur. Illud igitur in sacris literis, A sexta autem hora usque ad nonam tenebræ factæ sunt super universam terram, intelligendum est, A meridie usque ad dimidium temporis quod est inter meridiem & Solis occasum.

Horæ etymon sic tradit Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 21. Apud Ægyptios Apollo qui est Sol, Horus vocatur, ex quo & Horæ viginti quatuor, quibus dies noxque conficitur, nomen acceperunt: & quatuor tempora, quibus annuus orbis impletur, horæ vocantur. Hæc ille. Alii ab *ὥρα* ducunt, id est finis, definitio, quod spatia temporis definiant.

Horæ Dea a poetis, & idcirco Solis equorum curam habere finguntur, quod ex cursu Solis orientur, seu potius mensurentur & distinguantur. Ovid. 2. Met. 118.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis:
Jussa deæ celeres peragunt

Horas Homer. lib. 5. Iliad. v. 749. ait cæli portis præesse curamque habere ut modo serenum, modo nubilum sit, a quibus videri possunt quatuor anni tempora, Horæ appellata, non Græcis modo, sed & Latinis. Hor. de Jove lib. 1. Carm. 12. 15.

Qui mare & terras, variisque mundum
Temperat horis. A quibus, ait Acron, velut temperatur annus per ver, æstatem, autumnum, & hiemem. Ovidius Homerum imitatus, cum Jano foribus cæli adscripsit, ita Jano loquente lib. 1. Fast. 125.

Præsideo foribus cæli cum mitibus horis. Hinc ab *ὥρα*, id est custodio, curo, dictas nonnulli putant, quod sint januæ cæli custodes. Plato tamen in Cratylō: Horæ, inquit, vocantur, quia *ὥρα* *ζῆλον*, id est terminant hiemem atque æstatem, ventosque & fructus ex terra nascentes. Pausanias in Eliacis pag. 158. Wech. Homerus in Iliade scriptum reliquit, Horas cælo etiam fuisse præfectas, tanquam regni aulæ custodes. V. ibid. plura.

Hora anni, pro Parte. Plin. lib. 9. cap. 35. Has ubi genitalis anni stimulerit hora, pandentes sese quadam oscitatione impleri roscido conceptu tradunt.

Horaque formosam quamlibet illa facit. De nocte. Ovid. 1. de Arte Am. 250.

Punctum horæ. Hor. 2. Epist. 2. 172.

Atror hora flagrantis caniculæ. Hor. 3. Carm. 13. 9.

Bona hora. V. **BONUS**.

Crastina hora. V. **CRASTINUS**.

Diurnæ horæ. Virg. 3. Georg. 400.

Exhortiva hora. V. **TETARTEMORION**.

Extrema hora. Virg. 8. Ecl. 20.

— & divos (quanquam nil testibus illis
Profeci) extrema moriens tamen alloquor hora.

Funesta hora. Lucan. lib. 6.

Grata. Hor. 1. Epist. 4. 14.

Legitimæ horæ. V. **LEX**.

Lunares horæ. Lucan. lib. 1. 414.

Matutina, meridiana, vespertina. Plin. lib. 19. cap. 13.

Mobilis hora. Hor. 2. Epist. 2. 172.

Natalitia hora. V. **TETARTEMORION**.

Novissima hora. Ovid. 4. Met. 156.

Septembres horæ. Hor. 1. Epist. 16. 16.

Sinistra hora. Ovid. 21. Epist. 68. i. e. Infausta.

Solida hora. Juven. 11. Sat. 205.

Tempestiva hora narrantibus. Ovid. 5. Met. 500.

Veloces horæ. V. supra Horæ Deæ.

Abiit hora, h. e. Tempus elapsum est. Ter. Eun. 2. 3. 45.

Admovere mortis horam. V. **ADMOVERE**.

Collocare horas. V. **COLLOCARE**.

Consumere horas suavissimo sermone. V. **CONSUMERE**.

Ducimus horas flendo. Virg. 6. Æn. 539.

Eximere horam. V. Diem dicendo eximere, in **EXIMERE**.

Fortunare horam. Hor. 1. Epist. 11. 22.

Tu quamcumque deus tibi fortunaverit horam,
Grata fume manu: nec dulcior differ in annum.

Partiri horas curis. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Sapit omnibus horis nemo mortalium. Plin. lib. 7. cap. 42.

Grata superveniet quæ non sperabitur hora. Hor. 1. Epist. 4. 14.

Ut i suis horis. Cic. 3. Verr. 31. Credo si meis horis in accusando uti voluissim, vererer ne mihi crimina non suppetere, ne oratio defesset, ne vox viresque deficerent. Hic horas intelligit oratori in judicio ad clepsidram dicenti concessas. V. mox Hora pro die.

Ab hora tertia. Cic. 2. Philipp. 104. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Ad hanc horam. V. **AD** præpositionem.

Ad horam unam expectare. Cæs. 4. Bell. Gall. 32.

In hora una. V. **IN**.

In horas, i. e. Singulis horis. Virg. 10. Ecl. 73.

— cujus amor tantum mihi crescit in horas,
Quantum, &c. V. **IN**.

In horas commutare. V. **COMMUTARE**.

In horas expectare, **In horam** vivere. V. **IN**.

Hora, pro Die. Cic. 3. Verr. 30. Menses mihi tres quum eripuissetis, ad agendum maxime appositos, reliquum omne tempus hujus anni me vobis remisurum putastis, ut quum horis nostris nos essemus usi, tu binis ludis interpositis, quadragesimo post die responderes. Horas suas vocat (inquit Asconius) viginti dies, qui accusatori dabantur ad accusandum legitimi: totidemque defensori. Virg. 1. Georg. 426.

— nunquam te crastina fallat

Hora. Budæus. conf. supra paulo, Uti suis horis.

Omnium horarum hominem, veteres appellabant Eum qui feriis pariter ac jocis esset accommodatus, & quicum assidue libeat convivere. Atque ita vocatum Asinium Pollionem, auctor est Quintil. lib. 6. cap. 4. circa finem. Erasmus.

Jucundissimos & omnium horarum amicos professus. Suet. Tiber. cap. 42.

Horam veteres Deam juventutis vocabant. Ennius, Teque Quirine pater veneror, Horamque Quirini. Sed hæc multis sine adspiratione scribitur Ora: estque Hersilia Romuli uxor, in deam nomine Oram conversa, quæ in ipsius Romuli seu Quirini templo colebatur. Ovid. 14. Met. 850.

Hanc manibus notis Romanæ conditor urbis
Excipit, & priscum pariter cum corpore nomen
Mutat, Oramque vocat, quæ nunc dea juncta Quirino est. V. **HERSILIA**.

HORARIUS, a, um. Adj. Quod est unius horæ. Suet. in Domit. cap. 3. Inter initia principatus, quotidie secretum sibi horarium fumere solebat, &c.

Suid. in *Φωσώνιον*. λέγεται δὲ ἔτι καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίους καλῆται ὥρα ἐστίν. H. St. Sed in Thef. Gr. suo *ὠρηρίον* n. g. legendum docet. V. dict. seq.

HORARIUM, i. n. Horologium. Cenfor. de Die natali, cap. 23. P. Corn. Nasica Cenfor ex aqua fecit horarium, quod & ipsum ex consuetudine noscendi a sole horas, Solarium cœptum vocari. V. Plin. 7. extr. Conf. antec. dict.

HORALIS, e. Adj. Idem quod Horarius. Fortun. 4. Mart.

HORÆUM, i. n. per simplex R. [*ὠρηρίον*] Mel æstivum, ab Hora, nam Græci omnes fructus æstivos nominant *ὠρηρία*: quoniam id tempus per excellentiam *ὠρον* vocant.

Horæum, Salsamentum ex pisce. Athenæus lib. 7. Salsamentum autem horæum est, aut thunnium. In horæo macra pinguibus, in thunnio macris pingua præferimus. Horæa autem vocantur non a tempestivitate, ut quibusdam placet, sed a veris tempore, quod tum salsamentum istud fieret, cujus & mentio est apud Plautum in Capt. 4. 2. 71. Horæum, Scembrum, &c. Hinc quod in Plinio lib. 32. extr. scribitur, Triton pelamidum generis magni, ex eo urea cybia fiunt. Legendum arbitror ex Athenæo Horæa cybia fiunt. V. Apic. 10. 5. Turneb. Advers. 1. 23. Uræa tamen, *ὠρηρία* ex ipso Athenæo adstruit Hardouin.

HORARIUS. V. **HORA**.

HORATIUS, [*ὠρητίου*] Nomen gent. Ro. unde Nobiles inprimis Horatii tres, qui cum Curiatis totidem Albanis congressi sunt, ut est auctor Liv. 1. 25.

Horatius item Pulvillus, subrogatus in locum Lucretii defuncti in Consulatu: huic forte evenit, ut ædem Jovis Capitolini dedicaret. Liv. lib. 2. 10.

Horatius Cocles, Romanus, id cognomentum adsequutus, quod in prælio oculum amiserit. Unde Plautinus cavillus Curc. 3. 23. in seruum qui altero oculo captus erat, eum nobilem ac de Coclitum familia appellando. V. **COCLEUS**.

Q. Horatius Flaccus, Poeta Venerinus, Lyricorum Latinorum princeps. Natus in Apulia in re tenui, patre libertino. Romam delatus literas didicit, & inde Athenas profectus Philosophiæ operam dedit, cujus vero disciplinæ præcipuus fuerit fautor, non adeo facile evincere licet. Nunc videtur Stoicus, nunc Epicureus; forte haud parum Scepticus fuit, ut ipse innuere videtur 1. Epist. 1. 13.

Ac ne forte roges, quo me duce, quo lare tuter;
Nullius addictus jurare in verba magistri,
Quo me nunquam rapit tempestas, detoror hospes. Habitu corporis brevis fuit & obesus, ut auctor est C. Suetonius Tranquillus in ejus Vita. unde & Pinguem se & nitidum Epicuri de grege porcum lib. 1. Ep. 4. extr. vocavit. Natus est sexto Id. Decembres, L. Costata, & L. Torquato Coss. Decessit Quinto Kal. Dec. C. Marcio Censorino, & C. Asinio Gallo Coss. post VII & quinquagesimum annum, hærede Augusto palam nuncupato; cum urgente vi valetudinis non sufficeret ei obsequandas testamenti tabulas. Humatus & conditus est apud Quintil. 10. 1. Ovid. 4. Trist. 10. 49.

Detinuit nostras numerosus Horatius aures. conf. Juven. 7. Sat. 62.

HORATIUS, a, um. Adj. ut, Horatia lex. Liv. 3. 55.

Pila Horatia. Propert. lib. 3. 3. 7.

HORCINUS. V. **ORCINUS**, in **ORCUS**.

HORCONIA, æ. f. Vitis in Campania. Plin. 14. 2.

HORCTUS, a, um. Adj. Horctum & Forctum pro Bono dicebant veteres. Festus. V. & Voss. Etym.

HORDA, æ. f. [*ὠρητίου* *ὠρα*] Vacca prægnans. V. **FORDA**. Varro 2. de R. R. cap. 5. Quæ sterilis est vacca, taura appellatur: quæ prægnans, horda. Ab eo

HORDICĀLIA, Dies in Fastis, nominantur: quod tunc hordeæ boves immolantur. Idem habet Festus.

HORDEUM, i. n. [κρομμύδι] Frugis genus notum. Plin. lib. 18. cap. 7. Hordeum, frugum mollissimum est: feri non valet, nisi in sicca & soluta terra, ac nisi lata: palea ex optimis. Stramento vero nullum comparatur. Hordeum ex omni frumento minime calamitosum, quia tollitur ante quam triticum occupet rubigo.

Hordeum, ab Horrore quidam dici volunt: quoniam licet calamus altior frumento, quam hordeo sit, arista tamen est mordacior hordeo. Vel dicitur Hordeum, ab Oriendi celeritate, quod ante omnia frumenta fit aridum. Vel dicitur a Fordus, a, um. ut loco fuerit aspiratio posita. Scribitur & Ordeum.

Cantherinum hordeum. Columel. lib. 2. 9. V. Hordeum hexastichum.

Grandia hordea. Virg. 5. Ecl. 36. Ubi Servius; Hordea, usurpative metri causa dixit; nam triticum, vinum, hordeum, mel, numeri tantum singularis sunt, unde plurali in prosa uti non possunt: Vina tamen possumus dicere Ciceronis exemplo. V. Quintil. 1. 5. & Burm. ad loc.

Murinum hordeum. V. MVS.

Hordeum distichum, a Duobus granorum versibus seu ordinibus nomen habet. Columel. lib. 2. cap. 9. Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaticum nonnulli vocant, ponderis & candoris eximii, adeo ut tritico mistum egregia cibaria familiaræ præbeat. Seritur quam pinguis, sed frigidis locis circa Martium mensis. Melius tamen respondet, si clementia hiemis permittit, quum seminatur circa Idus Januarias. Ruellius tradit eos errare, qui secundum hoc genus esse Oryzam interpretantur. Vulgus *Paumelle* vocitat.

Hordeum hexastichum, a Sex versibus seu ordinibus granorum nomen habet. Columel. lib. 2. cap. 9. Proximum est his frumentis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherinum appellant: quoniam & alia animalia quæ ruri sunt, melius quam triticum, & hominem salubrius quam malum triticum pascit. Nec aliud in egenis rebus magis inopiam defendit. Et quæ ibi sequuntur multa.

Hordeum, item a similitudine Tuberculum nascens in extremitate palpebrarum. Cels. 5. 7. 7.

HORDEOLUS, i. m. Idem. Theod. Priscian. 1, 12. Hordeoli in palpebris.

HORDEACEUS, a, um. Adj. [κρομμύδι] Quod ex hordeo factum est. ut, Panis hordeaceus. Plin. lib. 18. cap. 11.

HORDEARIUS, a, um. aliud Adj. Quod hordeo vivit. Plin. lib. 18. cap. 7. Antiquissimum in cibus hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore apparet, & gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur.

Hordearium æs, Quod pro hordeo equiti dabatur. Festus. [Sed melius distingues, Hordearium, Æs quod &c. ut sit Substantivi forma dictum Hordearium, subaudito Æs, ut in Congiariatum, Viaticum, Salarium, & ceteris id genus.

Hordearia pruna. Plin. lib. 15. cap. 13. Hordearia appellata, a comitatu frugis ejus.

HORDEIUS, a, um. Adj. Plaut. Cas. 2. 8. 57. Emito fepiolas, lepadas, longiculas Hordejas. CH. immo triticeas, si sapias. Pulchras & bonas explicat Turneb. Lambinus peculiaris piscis nomen putat.

HORIA, æ. f. Navicula piscatoria. Non. 13. 3. & Festus. Plaut. Rud. 4. 2. 5. Cum me ex suis pulchre ornatum expedit Templis reducecem plurima præda onustum Salute horiæ, quæ in mari fluctuoso Piscatu novo me uberi compotivit. Scribitur & Oria, quod vide.

HORIOLA, æ. f. ejusdem dimin. Plaut. Trin. 4. 2. 100. Immo horiola advecti sumus.

HORIOR, ïri. pro Hortor, ari. dixit Ennius. Et

HORITOR, ñris. m. pro Hortator, ñris. Idem Ennius apud Diomed. p. 378.

HORIZON, ontis. m. [ὁρίζων] Circulus est, vel cæli terminus quodam circo designatus, qui super terram videtur, quem sibi uniuscujusque circumscribit aspectus. Centum & octoginta stadia non excedit acies contra videntis. Cic. 2. de Divin. 92. Quum enim illi orbis, qui cælum quasi medium dividunt, & aspectum nostrum definiunt, qui a Græcis ὁρίζοντες nominantur, a nobis Finientes rectissime nominari possunt, varietatem maximam habeant, alique in aliis locis sint, necesse est ortus occasusque siderum non fieri eodem tempore apud omnes. V. Astro-nomos, in his Gassend. lib. 1. cap. 5.

HORMESION, Gemma ex igneo colore radians auro, portante secum in extremitatibus candidam lucem. Plin. lib. 37. cap. 10.

HORMINUM, [ὄρμιον] semine cumino simile est, cetero porro, do-drantali altitudine. Plin. lib. 22. cap. 25. Alii Orminum scribunt. Dictum autem putant, quod venerem extimulet, ὄρμιον τὸ ὄρμιον.

HORMOS [ὄρμος] Monile, Corrigia calceamentorum, ut nonnullis placet, de quo Homer. lib. 15. Odyss. 479. Et in Hymno Veneris v. 88. ubi id ornamentum genus ipsi Veneri tribuit. [Confundit ὄρμος & ὄρμος. V. H. Steph. Thef. Gr.

HORNUS, a, um. Adj. Quod ipsius anni esset, Veteres dicebant. Lucil. lib. 28. Utrum anno, an horno te abstuleris a viro. Varro Eumenidibus, Quum in eo essem occupatus, atque in schola curarem, inscribit Scantius horno per Dionysia. Nonius 2. 403.

Hornum, Quod est hujus anni, inquit Porphyrio, vel unius anni, ut inquit Acron, ut Vinum hornum, quemadmodum & bimum & trimum dicitur. Hor. Epod. 2. 47.

Et horna dulci vina promens dolio.

Agni horni. Propert. lib. 4. 3. 61.

illa dies agnis cædem denuntiat hornis. i. e. Anniculis.

Fruge horna placare læres. Hor. 3. Carm. 23. 3.

Mellei hornam, proverbiali figura dixit Plaut. Most. 1. 2. 3. pro Maximo emolumento, quasi dicas, Tantum lacri, quantum eo anno sit proventurum in agris. Erasmus. Sed hoc perperam est, nam eo in loco legendum est, non Horna mellis, sed Horno mellis magna. scilicet. Hornum dicitur absolute & simpliciter, subaudito Tempus; ut vernum, æstivum, autumnum, hibernum. Cumque Annus veteribus saepe pro Annona, vel Proventu annuo ponatur, eodem modo & Hornum pro Hujus anni proventu. V. Gronov. Observ. 3. 24.

Palea horna. Hor. 2. Serm. 6. 88.

HORNOTINUS, a, um. Adj. [ὁρνοτινός, ἰδὲν] i. e. Hujus, vel unius anni. Cic. 5. Verr. 45. Hæ literæ, Judices, Metelli, quas audistis, hoc quantum est, ex Sicilia frumenti hornotini exaraverunt.

Hornotina nuces. Cato de R. R. cap. 17. de nucibus loquens, Postea usque adeo sunt plus menses octo: hornotina nuces virides sunt.

Hornotina virgæ. Columel. lib. 5. cap. 6.

HORODES, Rex Parthorum, qui M. Crassum occidit. Alii Orodes scribunt. q. V.

HOROLŌGIUM, i. n. [ὁρολογεῖον] quasi Horarum ratio. Quicquid enim quodammodo horas indicat, horologium dicitur. Cic. 16. Fam. 18. Horologium mittam & libros, si erit sudum. Horologium solarium. Plin. lib. 7. cap. 60.

HOROSCŌPUS, a, um. Adj. [ὁροσκοπός] dicitur Omne id in quo horæ notantur. Plin. lib. 2. cap. 72. Vasaque horoscopa non ubique eidem sunt usui. in trecentis stadiis, aut ut longissime in quingenis, mutantibus semet umbris.

HOROSCŌPUS, i. m. [ὁροσκοπός] significat Eam cæli partem, quæ hora qualibet ab inferiore hemisphærio surgit ab Oriente. Astrologi Ascendens appellant.

Item, Id temporis momentum quo quisque nascitur, quasi Horæ inspectionem & notationem. Pers. 6. Sat. 18.

— geminos, horoscope, varo
Producis genio. V. TETARTEMORIUM.

HOROSCŌPO, [ὁροσκοπία] Ære. Manil. 3. 478.

Jam facile est, si quod quandoque horoscopet astrum Noscere.

HOROSCŌPANS, antis. Partic. Firmic. lib. 5. cap. 1. Is erit ariete horoscopante semper in Cancro. Et alibi sapius.

HORONTES. V. ORONTES.

HORREA, HORREARIUS. V. HORREUM.

HORREO, HORRESCO. V. HORROR.

HORREUM, i. n. [ὄρριον] ab Horrore, quasi Horridum propter asperitatem aristarum, quoniam præci fruges in suis spicis in granariis condiderunt. Festus, Horreum antiqui dicebant Farreum, a Farre. Horreum ab Hordeo quidam deducunt. Columel. lib. 2. cap. 10. Ita rursus in sole siccata, & mox refrigerata condatur, si major modus, in horreo: si minor, in vasis oleariis salsamentariisque. Virg. 1. Georg. 49.

Illius immensæ ruperunt horrea messes. Cic. 5. Verr. 20.

Horrea ultra privata in singulis urbibus multa fuerunt publica. Illis utebantur non tantum ad reponenda frumenta, verum etiam ad alia comoda, nempe ad asservenda deposita & pignora. Sic Apul. 3. Miles. p. 141. Horreum gazis refertum; & sub init. lib. 5. Horrea magnis congesta gazis. Idem lib. 4. pag. 150. Demonstrat horreum, ubi vespera sagaciter argentum copiosum recondi viderat. Plin. 8. Epist. 18. extr. Tantum illi pulcherrimorum operum in horreis, quæ negligebantur. Ubi Statuas, & tabulas operis antiqui intelligit. V. Buchn. not.

Horreum frumenti. Plin. lib. 15. cap. 8.

Horreum, pro Cella vinaria. Hor. 3. Carm. 28. 7. Sen. Epist. 115. Plena multorum seculorum vindemiis horrea.

Cella atque horreum. Cic. 2. de Lege Agr. 88. Illi capuam receptaculum aratorum, nundinas rusticorum, cellam atque horreum Campani agri esse voluerunt.

Constituere horrea certis locis. V. CONSTITUO.

Distinet spicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2. 5. 84.

Horrea Jurisconsulti frequenter usurpant pro Repositoriis mercium & rerum pretiosarum. V. Beroald. ad priorem Apuleji loc. quem supra adduximus, pag. 363. Stew.

HORREŌLUM, i. n. dimin. Parvum horreum. Valer. Max. lib. 7. cap. 1. 2. extr. de Gege. Et usus necessarii horreolum, nulli nimis appetendum, quam thesauros omnium insidiis & cupiditatibus expositos.

HORREA, æ. f. apud antiquos. Claud. Orat. in Quintium Gallum, Quorum jacet muri, villa, horrea, curiaque & tabularia publicæ. Ejusdem generis tabularias, quo & horreas dixit. Ex Nonio, 3. 110. [Horrea ergo scribendum. Sed pleraque hæc merito suspecta sunt.

HORREARIUS, i. m. Cui commissæ est cura ac custodia horrei. Ulpian. in l. Cels. D. ad exhibend. Sed si nemo hæres sit, cum horreatio agendum.

HORRIBILIS, HORRIDITAS, HORRIDUS. V. HORROR.

HORROR, ñris. m. [φρίξ, φρίκη] Tremor proprie, quum totum corpus vel frigore vel pavore intremiscit, & succussatur. Cels. lib. 3. cap. 3. Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore. Virg. 3. Æn. 29.

— mihi frigidus horror
Membra quatit. Plaut. Quis hic horror est? quid pravitas?
[Ex suppos. puto, Plauti, & legendum Pavitas.

Horror quandoque ad Torvitamen aspectus refertur. Apul. Quem quum aspexisset, horrore hominis deterritus, statim retrocessit.

Quandoque ad Abominationem. Varro, Ira, odium, horror, eos ab incæpto retrahit.

Quandoque ad Venerationem refertur, ut ait Servius. Virg. 1. Æn. 169.

— horrentique atrum nemus imminet umbra. Lucan. 3. 411.

— non ullis frondem præbentibus auris
Arboribus suis horror inest.

Classicus horror, Signum classici. Lucan. ad Pison. 129.

Exanguis horror. Claud. 2. in Ruff. 130.

Sacer horror. Stat. 5. Theb. 505.

Sævus horror. Virg. 2. Æn. 559.

Arrectæ horrore comæ. Virg. 4. Æn. 280.

Ciet aura horrorem membris. Lucret. lib. 5. 292.

Ingnit armorum horror. Virg. 2. Æn. 301.

Moveri tremulo horrore. Ovid. 9. Met. 345.

Perfundi horrore. Cic. 8. Att. 6. Deinde supposuit exemplum epistolæ Domitii, quod ego ad te pridie miseram. Dii immortales qui me horror perfudit, quam sum sollicitus quidnam futurum sit? V. PERFUNDO.

HORRIDUS, a, um. [φρικῶδης, ἀδιάσθετος, ἀπυρεπής, κριτικός, κριτικός] Adj. Hispidus, asper: cui contrarium est Nitens vel nitidus. Cic. 3. de Orat. 51. Ita de horridis rebus nitida, de jejunis plena, de pervulgatis nova quædam est oratio tua. Virg. 4. Æn. 251.

— & glaciæ tiget horrida barba. Horridus,

Horridus, Timendus. Virg. 5. Æn. 37.
 Horridus in jaculis, & pelle Lybistidis ursæ. h. e. **Terribilis,**
 Servius. V. mox Bella.
Irâ horridus. Ovid. 6. Met. 685. de Borea.
Acies horrida. Tacit. 6. Ann. 34. V. ACIES.
Æquora horrida. Hor. 3. Carm. 24. 40.
Arma horrida. Ovid. 1. Met. 126.
Barba horrida glacie riget. Virg. 4. Æn. 251.
Bella horrida. Virg. 6. Æn. 86.
Bruma horrida gelu. Virg. 3. Georg. 442.
Cæsaries horrida. Ovid. 10. Met. 139.
Corpus horridum. Cic. 2. de Lege Agr. 13.
December horridus, Quod frigore squalidos & horrentes aut horrore
rigentes artus efficiat. Martial. lib. 7. 94. [Immo Horridus & Squa-
 lidus aspectu.
Facinus horridum. Sen. Hippol. 2.
Fluctus horridi. Hor. Epod. 10. 3.
Grando horrida. Virg. 1. Georg. 449.
Hiems horrida. Ovid. 4. de Pont. 10. 38.
Macies horrida. Virg. 4. Georg. 254.
Pili horridi apes. Columel. lib. 9. cap. 3. pr. Pili genetivus est.
Prælia horrida. Virg. 2. Georg. 282.
Sapor horridus. Plin. lib. 34. cap. 13.
Scripta inculta & horrida. Cic. 1. de Fin. 8.
Sus horridus. Virg. 4. Georg. 407.
Silvestris horrida ruta ad effectum, & ad omnia acrior. Plin. lib. 20;
 cap. 13.
Tempestat horrida. Hor. Epod. 13. 1.
Verba horrida. Tibul. lib. 1. 5. 6.
Vita horrida & inculta. Cic. pro Rosc. Amer. 93.
Horridus, asper, durus oratione & moribus. Cic. 4. de Fin. 78.
Horridus, Squalidus. H. St.
Horridus, & jejunus. Quintil. lib. 2. cap. 14.
Deformis atque horridus ager. Cic. 5. Verr. 47.
Rufco horridior. Virg. 7. Ecl. 42.
Non valde nitens, nec plane horrida oratio. Cic. de Clar. Orat. 20.
ORRIDUS, [ἀσέβης] Adv. h. e. Aspere & inculte. Cic. in Orat. 28.
Putant enim qui horride, inculteque dicat, modo id eleganter enu-
cleateque faciat, eum solum Attice dicere. Horride, h. e. Sine figu-
 ris & numeris: quæ maxime solent orationem illustrare, sine quibus
 horrida est & inculta.
ORRIDUSCŪLE, Adv. dimin. Augustin.
ORRIDITAS, ātis. f. [φείων] Ipse horror. Nævius, Omnia mihi
 horriditati erant maximæ. [Sic in Thef. Lips.
ORRIDŪLUS, a, um. [ὀρριδῶν] Adj. dimin. Tremens, vel In-
cultum. Pers. 1. Sat. 54.
 Scis comitem horridulum trita donare lacerna.
Horridulæ Catonis orationes. Cic. in Orat. 152. i. e. Aliquantum
 asperæ.
Horridula atque incompta scripta. Cic. 2. Att. 1. Quanquam tua illa
 (legi enim libenter) horridula mihi atque incompta visa sunt: sed
 tamen erant ornata hoc ipso, quod ornamenta neglexerant.
ORROR, ūi, [φείων, φέλιον] ĩre. Horrore perfundi & concuti. pro-
præ quæ pili fetæque in animante eriguntur. ut, & Horrens leo.
 Virg. 9. Æn. 306.
Dies horruit imbre. Valer. 2. Argon. 52.
Horrere, Frigere. Juven. 1. Sat. 93.
 — & horrenti tunicam non reddere servo.
Horrere, Timere. Virg. 3. Georg. 79.
 Nec varios horret strepitus.
Horrere arma, conspectumque alicujus, & familia. Liv. 2. Cic. 11.
 Att. Etsi omnium conspectum horreo.
 Ejusmodi dominatio nunc repente tanto in odio est omnibus, ut quor-
 sum eruptura sit, horreamus. Cic. 2. Att. 21. Simile est illud in epi-
 stola proxima superiore: Hæc quo sint eruptura, timeo. De potentia
 Pompeji & Cæsaris loquitur.
Horrere alicui, quemadmodum Timere alicui. Plin. in Paneg. cap. 27.
 pr. Nemo jam parens filio nisi fragilitatis humanæ vices horret.
Mare iratum horrere. Hor. Epod. 2. 6.
Minas alicujus. Cic. 8. Att. 25.
Pauperiem horrere. Hor. 2. Serm. 5. 9.
Horrere, Tremere, ut solent qui vehementer frigent. Ter. Eun. 1. 2. 4.
 — totus, Parmeno,
 Tremo, horreoque. postquam aspxi hanc.
Capilli horrent. Tibul. lib. 2. 3. 23.
Jomæ horruerant. Ovid. 2. Fast. 502.
Horre, Asperum esse. ut, Horrent agri, vel loca inculta. Virg. 11.
 Æn. 754.
 — tum late ferreus hastis
 Horret ager. V. Partic. HORRENS. Columel. lib. 1. cap. 4. extr.
 Sunt quædam loca, quæ solstitiis minus concalescunt, sed frigoribus
 hiemis intolerabiliter horrent [i. e. Rigent frigore.
Verba horrent sævis minis. Ovid. de Rem. Am. 664.
Horre, Stupere, mirari. Virg. 3. Æn. 26.
Horrendum, ac dictu video mirabile monstrum.
Horre divinum numen. Cic. 4. Acad. 117.
animus horret adhuc. Stat. 8. Theb. 108.
HORRENS, [φείων] Partic. ut, Horrens leo: h. e. Formidabilis vel
ubis horridus. Virg. 9. Æn. 306. Plin. lib. 8. cap. 40. Horrentibus
 uippe per totum corpus villis, ingenti primum latratu intonuit,
 gmina horrentia pilis. Hor. 2. Serm. 1. 13.
Arma horrentia. Virg. 1. Æn. 638.
Arta horrentes. Virg. 10. Æn. 178.
ubi horrentes. Virg. 3. Georg. 315.
Imbra horrens. Virg. 1. Æn. 169.
HORRENTIA, æ f. Tertull.
HORRENTUS, a, um. Adj. [φειων, φειων, φειων] ut,
 ox horrenda. Virg. 9. Æn. 112.
 horrenda tot avia mensi. Valer. 5. Argon. 475.
 lamores horrendi. Virg. 2. Æn. 222.

Enses horrendi. Tibul. lib. 1. 11. pr.
Nox horrenda. Ovid. 6. Fast. 140.
Rabies horrenda. Hor. 2. Serm. 3. 323.
Sonus horrendus. Ovid. 4. Fast. 190.
Species horrenda. Stat. 6. Theb. 286.
Sybillæ horrendæ. Virg. 6. Æn. 10. In quod Scholiastes ait; Hor-
 rendæ, i. e. Venerandæ, ut
 Horrendum filvis & religione parentum.
Visu horrendus. Virg. 9. Æn. 521.
Dictu horrendum. Virg. 4. Æn. 454.
Horrendum adverbialiter dixit Virg. 6. Æn. 288.
 — ac bellua Lernæ Horrendum stridens.
HORRIBILIS, e. Adv. [φειων] Formidabile & timendum. Cic. Et
 quod dictu quoque horribile videtur, viventis sanguine hausto.
Horribilis diligentia. Cic. 8. Att. 9. & 1. de Fin. 63. Horribiles for-
 midines. Et pro Font. 26. Horribiles impetus.
Fera horribilis. Virg. 4. Georg. 442.
Horribilis, Teter, deformis. Varro, Fœda atque horribili.
Metus horribilis. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 78.
Oratio horribilis. Cic. pro Muren. 74. Horribilis oratio: sed eana
 usus, vita, mores, civitas ipsa respuit.
HORRIBILITER, Adv. August.
HORRESCO, [φείων] ĩre. Horridum fieri, & vehementer timere, ve-
luti quum quis intrinsecus algorem seu tremorem in se citari & cre-
scere sentit pavore, stupore, aut febrî invalescente, & hujusmodi,
 Virg. 6. Æn. 710.
 Horrescit visu subito, causasque requirit. Ter. Adel. 4. 4. 24.
 Perii, horresco semper ubi pultare hæcæ occipio fores miser.
Horrescere morsus futuros. Virg. 3. Æn. 394.
 Nec tu mensarum morsus horresce futuros. i. e. Expavescere.
Pectora horrescentia mortem. Stat. 3. Theb. 70.
Horrescunt segetes & campi flabris. Virg. 3. Georg. 199.
 — tum segetes altæ, campique natantes
 Lenibus horrescunt flabris. i. e. Contremiscunt.
Tempestat horrescit nimbis. Sil. lib. 1. 133.
HORRICOMIS, e. Adv. Qui pilis aut coma horridus est. ut, Canes hor-
ricomes. Apul. lib. 4. pag. 151.
HORRIFER, ĩra, ĩrum. Adj. [φειων] Cic. 1. Tusc. 68.
 Horrifer Aquilonis stridor gelidas molitur nives. Ex poeta quo-
 dam. Idem 2. de Nat. Deor. 111.
 Et magis horrifer Aquilonis tangitur auris. Ex Arat. Virg. 8.
 Æn. 435. Horrifera ægis.
Horrifer Boreas. Ovid. 1. Met. 65.
Voces horriferae. Lucret. lib. 5. 994.
HORRIFICUS, a, um. Adj. [φειων] Quod horrorem incutit: ut Hor-
rificum bellum. Cic. pro Domo 60.
Bustum horrificum. Lucret. lib. 3. 919.
Cæsaries horrifera. Lucan. lib. 3. 372.
Lapsus horrificus Harpyiarum. Virg. 3. Æn. 225.
HORRIFICE, Adv. Religiose. Lucret. 2. 609.
HORRIFICO, [φειων] ĩre. vox poetica: Horrorem incutere, ut
 ait Servius. Virg. 4. Æn. 465.
 Terribili monitu horrificant.
Horrificare galeas ore, & rictu ferarum. Sil. lib. 3. 389. i. e. Horri-
 das facere, ut hinc horror incutiatur hostibus.
HORRIFICANS, antis. Partic. Catull. 62. 270.
 Horrificans Zephyrus proclives incitat undas.
HORRISONUS, a, um. Adj. Quod cum horrore sonat, sive Quod hor-
ridum sonum emittit. ut, Horrifonus fremitus. Virg. 9. Æn. 55. Cic.
 2. Tusc. 23. Horrifonum fretum.
Fiageilum horrifonum. Valer. 7. Argon. 149.
Fragor horrifonus. Lucret. lib. 5. 110.
HORRIPILO, ĩre. Horridiore, asperioreque pilo frutificare. Apul.
 Met. lib. 3. pag. 140. Aures immodicis horripilant auctibus. de con-
 verso in asinum locio.
HORSUM, Adv. Joci, Versus hunc locum. Ter. Hec. 3. 4. 36.
 — atat eccum Phidippum & patrem,
 Ut video, horsum pergunt. Idem Eun. 2. 1. 13.
 Nam aut jam revertere, aut mox noctu te adigent horsum infomnia-
 Ubi Donatus, Horsum, h. e. Ad urbem agent.
HORTA, Dea, qua juvenum animi ad præclaras actiones incitabantur.
 V. Struv. Ant. Rom. cap. 1.
HORTENSIANUS, HORTENSIS, HORTENSIVS ab Horto. V.
HORTUS.
HORTENSIVS, [Ὀρτησιος] Romanus orator, qui in foro Romano
Caufarum rex ob eloquentiam dictus est: licet ejus scripta infra famam
fuissent. De quo Cic. de Clar. Orat. 301.
 Item Hortensius poeta. Ovid. 2. Trist. 441.
 Nec minus Hortensi, nec sunt minus improba Servi Carmina.
 Hortensii a colendis hortis dicti sunt, ut Fabii a fabis, Pisones a piscis.
 Cicerones a ciceribus, & Lentuli a lentibus serendis sunt appellati.
 & idcirco recte scribitur Hortensius: quam quæ ab Horto derivantur,
 omnia sic scribantur: quamvis aliqui malint Hortensius scribere, vel
 quod in veterum monumentis ita semel atque iterum scriptum vide-
 rint: vel quod Ὀρτησιος apud Græcos scribi cognoscant: quasi vero
 non monumentis illis quoque inesse possit error, & in istis non
 multo frequentius Hortensios legamus: atque nesciamus a Græcis ita
 scribi, quod illi ante σ solum raro ponere. Siquis tamen existi-
 mat a Græcis rectius quam nunc a nobis scribi, dicamus necesse est,
 id inde profectum esse, quod veteres syllabam longam significare
 volentes, super eam apponebant τὴν ἀσπασίαν μακροίαν, quam libra-
 rii putantes esse notam scribendi compendiosam & ob id eam in N
 litteram convertentes, in mediis verbis scripserunt: unde factum, ut
 sæpe Formosum, & similia legamus, contra quam Terentius Scau-
 rus, Caper, Donatus, & Servius scribunt: qui testantur N litteram
 neque in Thesauris, neque in Formoso, neque in aliis hujusmodi
 nominibus esse ponendam: quamvis multi scriberent Thesaurum,
 & Formosum. Quin Atlans & Gigars, a quibusdam scribebantur:
 quod tamen Servius sciendum negat, quamvis in obliquis casibus ha-
 beant eam. Hæc ex Corrado.

HORTENSIA, [Ὁρτησία] Hortensii filia fuit eloquentissima: quæ, quam matronarum ordo gravi tributo a Triumviris M. Antonio, Octavio, & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constanter egit: representataque patris facundia, impetravit ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appian. Alexand. Emphyl. lib. 4.

HORTENSIANUS, a, um. Adj. ut, Hortensiana eloquentia. Valer. Max. 8. 8. Conf. Hortensius in **HORTUS**.

HORTOR, [ἄγκυρα, παρακλήσις, παρακλήσις, ἐκκελεῖν] āri. ab Ore deduci quidam volunt: & ideo adspirari, ne frequentativum ab Orior putetur: significat autem Ore suadere. Donatus, Hortamur impulsu, monemus consilio. Ter. Hec. 1. 1. 7.

— ergo propterea te sedulo
Et moneo & hortor, ne cuiusquam misereat,
Quin spoliis, &c.

Hortari, orare, & monere. Cic. 1. Fam. 1. Pompejum & hortari & orare, & jam liberius accusare, & monere, ut magnam infamiam fugiat, non desillimus. Hortari, inquit, quasi Argumentis suadere: Monere, quasi Meo jure, & quadam auctoritate.

Hortari ut. Cic. 8. Att. 14. Magnopere te hortor, pro tuo singulari perpetuoque studio in Rempublicam, ut, &c.

Hortari ad dicendum, &c. Cic. pro Arch. Idem 7. Att. 14. Ad pacem quidem hortari non desino.

Hortari de re aliqua. Cic. 4. Fam. 9. Cæs. 1. de Bell. Civil. 26. Hortari aliquem de pace reconcilianda.

Hortari aliquem aliquid. Cic. 1. in Catil. 12. Sin (quod te jamdiu hortor) exieris, exhaurietur, &c.

Hortari, alias a Cicerone dicitur Adhortari, suadere, auctorem esse cohortari, excitare, impellere, auctoritatem alicui ad aliquid faciendum dare, acuere, &c.

Hortari passively usurpatum. Tacit. 12. Ann. 9. Memmium Pollionem Consullem designatum ingentibus promissis inducunt, sententiam expromere, qua hortaretur Claudius Octaviam despondere Domitio. Sed in codd. emend. legitur Oraretur.

Armatas hominum est præfens hortata catervas. Catul. 62. 396.

Aciem hortari. Ovid. 1. de Arte Am. 207.

Milites hortari; i. e. Allocutione ante prælium incitare. C. Nepos, 1. 6. Canes hortari. Ovid. 10. Met. 537.

Terribiles hortatus equos, in gurgitis, &c. Ovid. 5. Met. 421.

HORTATIO, ōnis. f. [παρακλήσις] Cic. 1. Q. frat. 1. Ac jam hoc loco non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternis ago, &c.

HORTATUS, ūs. m. [παρακλήσις] Idem quod Hortatio & monitio. Cic. pro Arch. 1. Quod h hæc vox hujus hortatu, præceptisque confirmata, &c.

Blandis hortatibus implere aliquem. Sil. lib. 8. 29.

Hortatu ignifero mentes furiabat in iram. Sil. lib. 17. 327. i. e. Ardenti & concitato.

HORTAMEN, inis. n. [ἐκκελεῖν] Idem. Liv. 10. 29. Ibi auditur P. Decii eventus, ingens hortamen ad omnia pro Repub. audenda.

Longo hortamine uti. Ovid. 1. Met. 277. &

HORTAMENTUM, i. n. Magna hortamenta animi. Liv. 7. 11.

HORTATOR, ōris. m. [παρακλήσις] Qui hortatur & suadet ut aliquid fiat. Cic. 1. Att. 11. pr. Eo accedebat hortator assiduus Sallustius. Plaut. Mercat. 4. 2. 4.

— Sed coquos, quasi in mari
Solet hortator remiges hortarier,
Ita hortabatur. Qui hic Hortator a Plauto dicitur, Græce κελύσις dicitur, qui remiges hortatur, quasi navigationis moderator. quod ea hortamenta faciat: quæ verbo Græco Celestinata dicuntur etiam a Latinis, ut ait Budæus. V. f. l.

Bonus hortator. Ovid. 4. de Pont. 12. 23.

Hortatore te fecimus. Cic. 1. de Fin. 72.

Hortator, auctor, intercessor. Cic. pro Rosc. Amer. 110. Postremo isto hortatore, auctore, intercessore, ad Sullam legati non adierunt.

Hortatores cædis permulti. Cic. 10. Att. 4.

Pugnæ hortator. Ovid. 4. Trist. 2. 42.

Scelerum hortator. Virg. 6. Æn. 529.

Hortator & magister ejus studii tibi fuit domi. Cic. 1. de Orat. 234.

Hortator non faciendi aliquid, & auctor. Cic. pro Rosc. Amer. 110.

Adjutor, auctor, hortator ad aliquid agendum. Cic. Post redit. ad Quir. 9.

HORTATRIX, icis. f. [παρακλήσις] ut, Gloria hortatrix animosi lethi. Stat. 9. Theb. 717.

HORTATIVUS, a, um. Adj. [παρακλήσις] Quintil. 5. 10. Hæc ad hortativum genus maxime pertinent.

HORTUS, i. m. [κήπος, παρθέσις] Hortus est sive in urbibus atque oppidis, sive in villis, rurique locus, in quo arbores & olera oriuntur. Ea autem ratione ab aliquibus aspiratur, ut differat ab Ortus, quando natum sive nativitatem significat.

Amœnitas hortorum. Cic. 3. Q. frat. 1.

Cultissimus hortus. Ovid. 2. Fast. 702.

Exhaustus hortus lectis floribus. Ovid. 3. de Pont. 4. 63.

Halantes floribus horti. Virg. 4. Georg. 109.

Indiligens hortus. V. **INDILIGENS**.

Irriguus hortus. Hor. 2. Serm. 4. 16.

Paterni horti. Cic. 13. Philipp. 34. Nam paucis diebus & in domum, & in hortos paternos immigravit.

Pauperis horti custos. Virg. 7. Ecl. 34.

Pingues horti. Virg. 4. Georg. 118.

Pomifer hortus. Calpurn. Ecl. 2. 64.

Nos quoque pomiferi Laribus consuevimus horti
Mittere primitias.

Pomofus hortus. V. Pomofus in **POMUM**.

Riguus hortus. Ovid. 8. Met. 646.

Rulticus hortus, i. e. Rerum rusticarum refertus, non ad umbram & voluptatem factus. Plin. lib. 2. Epist. 17. Quarum fenestris subjacet hortus alius pinguior & rulticus.

Suburbani horti. Stat. 4. Silv. 4. 7.

Appellant horum ipsi agricote fuccidiam alteram. Cic. de Senect. 56.

Conducere horum. Cic. 16. Fam. 18.

Conferre hortos. Varro de R. R. lib. 1.

Fodere hortos. Pallad. tit. 34.

Inferere hortos. V. **INSERO**.

Inspicere hortos. V. **INSPICIO**.

Instruere hortos. V. **INSTRUO**.

Invitare aliquem ad cœnam in hortos. Cic. 3. Off. 58.

Oblectare in hortis se sine interpellatoribus. Cic. 3. Off. 58.

Parare hortos. Cic. 12. Att. 20.

Præparare hortos. Cic. pro Cœl. 36. Habes hortos ad Tiberim: 60 diligenter eo loco præparasti, quo omnis juvenus natandi causa venit. Vestit hortum morus, & ficus frequens. Plin. 2. Epist. 17.

Hortus in singulari, pluralique, pro Hortis olitoris accipitur. Horti vero in plurali, arboribus confiti dicuntur, & voluptatis amœnitatisque causa parati. Hæc Valla lib. 3. cap. 9. Columel. lib. 4. cap. 18. Centena stirpes per singulos hortos semitis distinguantur. Idem lib. 11. cap. 3. pr. pro Loco herbis confito. [sed ubi pluralem locus ipse postulat.] Similiter nunc Hortum, nunc Hortos, usurpat, Plin. lib. 19. cap. 4.

Horti in fenestris, Hortorum prospectus. Plin. lib. 19. cap. 4. Jam in fenestris suis plebs urbana in imagine hortorum quotidiana oculis rura præbebant.

Horti pensiles. Qui supra ædificia facti, vel supra columnas erecti pendunt. Plin. lib. 36. cap. 14.

Horti, pro Villa. Plin. lib. 19. cap. 4. In XII TAB. legum nostrarum, nusquam nominatur Villa: semper in significatione ea Hortus, in Horti vero Hæredium. Festus, Hortus apud antiquos omnis villa dicebatur, quod ibi qui arma capere possent orientur.

Horti, Gymnasium & schola Epicuri. nam ut Lycæum, Peripateticorum: Porticus, Stoicorum: Academia, Platoniorum: sic Horti, Epicureorum. Cic. 12. Att. 24. Qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præferit Hortis. V. 5. de Fin. 3. [Alioqui v. Horti pl. num. apud Romanorum rerum Scriptorum, non tam Hortus ipse, quam Domus horto adjuncta denotatur. Sic supra Paterni horti, Suburbani, Instruere hortos &c. Sic Horti Lamiani, Mæcenatiani, Serviliani, apud Suet. V. hunc in Tib. c. 35. extr.]

HORTULUS, i. m. [κηπίδιον] dimin. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit. Plin. lib. 35. cap. 10. Erat tunc Protogenes in suburbano hortulo suo.

Platonis hortuli. Cic. 5. de Finib. 2.

HORTULANUS, i. m. [κηπιότης. Gloss. Lat. Gr.] Macrob. 7. Saturn. cap. 3. Tharfius Amphias, quum ex hortulano potens esset, & in amicum quasi degenerem nonnulla dixisset, mox subjecit: Sed & nos de eisdem feminibus sumus: & omnes pariter latos fecit. Valla Holitoren dici vult. V. Cellar. Cur. post. pag. 212.

HORTENSIS, e. Adj. [κηπιότης] Quod ex horto est, sive in eo crescit. Plin. lib. 19. cap. 10. Morbos hortensia quoque sentiunt, sicut reliqua terræ fata. Idem lib. 19. cap. 5.

HORTENSIVS, a, um. [κηπιότης] aliud Adj. Plin. lib. 22. cap. 24. Idem lib. 19. cap. 8. Beta hortensiorum levissima est.

Batin marinam, batin hortensiam. i. e. Sativam, & hortensem, appellat. Plin. lib. 21. cap. 15. nam de eadem sub nomine Crethmi sic ait lib. 26. cap. 8. Speciesque est batis hortensis. De bati sativa meminit Columel. lib. 12. cap. 7. & cap. 13. [Hic quoque Hard. Hortensia edidit. Alii Hortensianam & Hortensiana legunt, nescio an codd. auctoritate subnixi.]

HORUS, [Ὄρος] Isis filius, quem quum Isis amisisset, verita ne illi obveniret quod Osiri patri acciderat, multum flevit: sed eo invento mœrorem in lætitiã convertit.

Horus etiam ab Ægyptiis dicitur Sol, apud Bocatium.

Horus item Assyriorum rex. Plin. lib. 30. cap. 15. Scribitur & Orus.

HOSPES, ūtis. c. [καταλήσις, ἐνός, ἐνοδία] Hospites sunt tam Qu in privato alicujus hospicio sunt, quam Qui in publico, quod diversorium, vel tabernam meritoriam appellamus: tamque qui recipit, quam qui recipitur. Unde Ovid. 1. Met. 144.

— non hospes ab hospite tutus. Hactenus Valla lib. 4. Ter Adel. 4. 1. 13. Cliens, amicus, hospes, nemo est vobis? Cic. pro Deiot. 8. Per dextram te istam oro, quam regi Deiotaro, hospes hospiti porrexisti. Cic. 13. Fam. 37. Hippiani Philoxeni filium Calactinum hospitem, & necessarium meum tibi commendo in majorem modum.

Non gravis hospes. Cic. 9. Fam. 20.

Amabilis hospes. Hor. 2. Epist. 2. 132.

Vespertinus hospes. Hor. 2. Serm. 4. 17.

Accipere hospitem non multi cibi. Cic. 9. Fam. 26.

Deducere hospitem domum. Auct. ad Heren. lib. 4. 65.

Divertere ad hospitem. Cic. 1. de Divin. 57.

Habere hospites domi. Auct. ad Heren. lib. 4. 65.

Multorum hospitem copo quidam Binnius. Cic. pro Cluent. 163.

Hofis, pro Hospite, Qui hostis pro hospite priore nocte &c. Livius Decad. 1. lib. 1. 256. de Tarquinio. H. St. V. cap. 58. Lib. 1. conf. Hospes voluntate.

Hospes, pro Peregrino. Cic. 1. Acad. 9. Nam nos in nostra urbe peregrinantes errantesque, tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt, ut possemus aliquando, qui & ubi essemus, agnoscere. Virg. 4. Æn. 10.

Quis novus hic nostris successit sedibus hospes? Ter. And. 4. 5. 15. Nunc me hospitem lites sequi.

Non hospes, sed peregrinus. Cic. 2. contra Rull. 94. Nos autem hinc Roma qui veneramus, jam non hospites, sed peregrini atque advena nominabamur.

Hospes, pro Homine ignaro eorum quæ aguntur. Ter. Phorm. 4. 2. 15. Si ab hoc nihil fiat, tum hunc adorari hospitem. Ubi Donatus, Attire hospitem, de eo qui supervenit: nomen aptum imprudenti rerum, atque alieno ab earum scientia.

Hospes urbis. Cic. pro Rabir. 28. Adeone hospes hujusce urbis, adeone ignarus es disciplinæ, consuetudinisque nostræ, ut hæc nescias?

Hospes in re aliqua. Cic. 1. de Orat. 258. Idem de Orat. Si erit idem in consuetudine civitatis, in moribus atque institutis, in voluntatibus suorum civium hospes. h. e. Ignorans voluntates, &c.

Hospes voluntate. Cic. 12. Philipp. 27. Quem Scato quum salutasset, Quem te appellem, inquit? at ille, Voluntate hospitem, necessitate hostem.

HOSPITUS, a, um, Adj. [*ἑσπότης*] ut, Hospita avis. Stat. 1. Achill. 357. Equora hospita, Vicina interpretatur Servius. Virg. 3. Æn. 377. Flumina hospita, Per quæ transiri aut navigari potest. Stat. 4. Theb. 843. Navis hospita. Ovid. 1. Fast. 340. Tecta hospita. Valer. 2. Argon. 651. Terra hospita. Virg. 3. Æn. 539. Vina. Flacc. 1. Argon. 44. [Hospitus n. g. me legere non memini, ut nec Hospitum n. sing.]

HOSPITA, æ, f. [*ἑσπότης*] Cic. 1. Verr. 24. Quod cum multo magis figura & lineamenta hospitiæ delectabant. Ter. Andr. 2. 6. 8. Propter hujusce hospitiæ consuetudinem?

HOSPITIUM, i. n. [*ἑσπότηριον, ἑσπότηριον, ἑσπότηριον*] Domus quæ gratis liberaliterque venienti hospiti patet. Liv. lib. 2. 14. extr. Ibi benigne excepti, divisque in hospitia: curatis vulneribus, &c. Sciendum antiqui instituti fuisse, ut hospitii necessitudo, non modo inter privatos, sed etiam inter populos contraheretur, neque id quidem modo, sed etiam inter singulos privatosque homines & civitates, quod genus amicitiae Græci *ἑσπότηριον*, Latini hospitium publicum vocaverunt. Nam quod hospitium inter privatos contraheretur, Græce *ἑσπότηριον*, Latine privatum hospitium dicebatur, cujus erat nota pignusque tessera hospitalis, ut ille apud Plaut. ait in Pœnulo, 5. 1. 25. Deum hospitem & tesseram mecum fero. Liv. 5. 28. Hospitium cum eo Senatusconsulto est factum. Cic. 7. Verr. 145. Decernunt statim, primum ut L. fratri hospitium publice fieret. [MSS. Cum fratre L. V. Græv.] Cæsar lib. 1. de B. G. cap. 31. de Hædus loquens, Quibus præliis calamitatibusque fractos, qui & sua virtute & Pop. Rom. hospitio atque amicitia plurimum ante in Gallia potuissent, coactos esse Sequanis obfides dare, &c. Ex Budæo. Clientelæ hospitiæque provincialia. Cic. 4. in Catil. 22. Agreste hospitium. Cic. 2. Att. 16. Te in Arpinati videbimus, & te hospitio agresti accipiemus. Antiquum hospitium. Virg. 3. Æn. 83. Commune hospitium. Sil. lib. 13. 259. Liberale hospitium. Cic. 2. de Orat. 234. Atqui non nimium liberale hospitium meum dices: nam te simul ac, &c. extrudam & ejciam. Magnificentissimum hospitium. Cic. 2. de Divin. 79. Quumque ab eo magnificentissimo hospitiæ acceptus esset, &c. Pauperis hospitiæ pretium. Sil. lib. 7. 249. Coniungi hospitiæ. Cic. 1. Q. frat. 1. Discedere ex hac vita tanquam ex hospitiæ. Cic. de Senect. 84. Excipere aliquem hospitiæ. Ovid. 16. Epist. 127. Indulgere hospitiæ. Virg. 4. Æn. 51. V. INDULGEO. Invitare hospitiæ aliquem, propter familiaritatem. Cic. 12. Philipp. 23. Jungimus hospitiæ dextras. Virg. 3. Æn. 83. Hospitiæ, septimus casus est, i. e. Jure hospitalitatis. Servius. [Sed rugatur, ut affolet, Servius, cum Tertius casus sit Hospitiæ, pro In hospitium, ut in superiore Cic. loco. V. INVITO.] Nancisci hospitiæ. V. NANCISCO. Prohibemur arenæ hospitiæ. Virg. 1. Æn. 544. Recipere aliquem hospitiæ. Ovid. 5. Met. 658. Renunciare hospitiæ alicui, & domo emigrare. Cic. 4. Verr. 89. Hospitiæ est calamitatis ager. Plaut. Trin. 2. 4. 152. Hospitiæ confidentiæ, Locus. Plaut. Capt. 3. 3. 8. Hospitiæ, Jus ac necessitudo hospitiæ, Familiaris quedam amicitia, vel mihi hospitiæ apud illum, vel illi apud me. Cic. 13. Fam. 19. pr. Cum Lyfone Patrensi est mihi quidem hospitiæ vetus. quam ego necessitudinem sancte colendam puto. &c. Hospitiæ & amicitia. Cic. 1. Q. frat. 2. Optimum quemque hospitiæ amicitiaque coniungi dico oportere. Gratia atque hospitiæ. Cic. pro Rosc. Amer. 115. Gratia atque hospitiæ florens hominum nobilissimorum: nam cum Metellis, Serviliis, Scipionibus, erat ei non modo hospitiæ, sed etiam domesticus usus & consuetudo. Amicitiam, hospitiæ, & fœdus amicitia cum aliqua gente facere. Papin. in l. Postliminii. D. de Captivis & postliminio reversis. Pro hospitiæ quod mihi cum eo est. Cic. 4. Verr. 89. Facere publice hospitiæ cum aliquo. Cic. pro Corn. Balb. 41. Hospitiæ multis annis ante hoc tempus cum L. Cornelio Gaditanos fecisse publice dico. Aeternum hospitiæ huic cum Pompejo intercedebat. V. INTERCEDO. unctus hospitiæ Quintio. V. JUNGO. renovare vetus hospitiæ. Cic. pro Deiot. 8. **HOSPITIÆ** UM, dimin. Ulpian. in l. Si vero. §. 1. D. De iis qui decer. vel effud. **HOSPITALIS**, e, Adj. [*ἑσπότης, ἑσπότης, ἑσπότης*] Quod est hospitiæ, ve Quod ad hospitem pertinet. Liv. 1. 58. pr. Ubi exceptus benigne ab ignavis consilio, quam post cœnam in hospitale cubiculum ductus esset. ospitalis tessera. Plaut. Pœn. 5. 2. 92. Hæc mihi ospitalis olim tessera cum illo fuit. ospitalis deus, Jupiter dictus est antiquis: sub cujus tutela & veluti hospitiæ salus hominum constituta esset. Plaut. Pœn. 5. 1. 22. Deum ospitalem ac tesseram mecum fero. Cic. 3. de Fin. 66. ospitalem locum appellat hunc Mundum Sen. Epist. 103. quia in eo peregrinemur, ac sumus inquilini. Quicquid circa te est rerum, tanquam ospitalis loci sarcinas spectat. ospitalis cœna. Plin. lib. 33. cap. 4. ospitalis sedes. Cic. pro Lege Agr. 45. ospitalis advenis solum. Plin. lib. 17. cap. 10. ospitalis, Liberalis, facilis ad suscipiendos hospites, aptusque ad ferendum illis. Cic. 3. Verr. 65. Homo qui semper ospitalissimus, micissimusque nostrorum hominum existimatus esset. ospitalis in suos. Cic. 2. Off. 64. ospitalis regis clementia. Plin. lib. 6. cap. 22. **HOSPITALIA**, is, n. Domus accipiendis hospitiæ destinata. Vitruv. lib. 1. cap. 10. Præterea dextra ac sinistra domuncule constituuntur, habent proprias januas, triclinia & cubacula commoda, uti hospites adventantes non in peristylia, sed in ea ospitalia recipiantur. Vide totum lum. *Logu pour les far venari.*

HOSPITALITAS, atis, f. [*φιλανθρωπία, ἑσπότης*] Amicitia hospitiæ contracta, vel Animi propensio in hospitiæ recipiendis. Cic. 2. Off. 64. Recte etiam a Theophrasto est laudata ospitalitas. Comis ospitalitas. Martial. lib. 4. 64. Tam conii pater ospitalitate. Temporalis ospitalitas. Macrobr. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 21. sub finem, Animorum erigo caelestis est, sed lege temporalis ospitalitatis hic exulant. **HOSPITALITER**, Adv. [*ἑσπότης*] Liv. 1. cap. 9. Invitati ospitaliter per domos. Ibid. lib. 6. 28. Moti extemplo Patres, vocari eos jam tum ospitaliter magis, quam hostiliter iussere. **HOSPITOR**, [*ἑσπότης, ἑσπότης, ἑσπότης*] ari. Amice in hospitiæ suscipere. Ex Calepino. Hospitari, Hospitiæ uti significat. Seneca de Vita beata cap. 23. Quid enim est, cur illis bonum locum invadeat? veniant, hospitentur. i. e. Tanquam in alieno habitent. Idem Epist. 119. Hospitari nescit castanea, pro In alieno solo crescere. Plin. lib. 17. cap. 20. Sed translata nescit hospitari, pavetque novitatem. De castanea. Hospitatur aqua in eo loco, pro Interquiescit. Plin. lib. 6. cap. 18. De Gange fluvio. **HOSPITATOR**, oris, m. Apul. **HOSPITACULUM**, i. n. Ulpian. **HOSTIA**, æ, f. [*ἑσπότης, ἑσπότης*] ab Hostis fit: significatque Sacrificium quod ab iis fit, qui in hostem pergunt ob victoriam, id est pro victis hostibus. Ovid. 1. Fast. 335. Victima, quæ cecidit dextra victrice, vocatur: Hostibus a domitis hostia nomen habet. Hostiam ab Hostio, i. e. ferio Festus derivat. Plaut. Epid. 2. 1. 8. Cujus quoties sepulchrum vides, sacrificas ilico orco hostias. Al. Hostiis. Decoræ, & quæ quoique divo gratæ sint hostiæ. Cic. 2. de Legib. 20. Felix hostia. Virg. 1. Georg. 345. Mactata hostia. Hor. 1. Carm. 19. 16. Petulans hostia. Juven. 12. Sat. 5. Pinguis hostia. Virg. 11. Æn. 740. Pulla hostia. Tibul. lib. 1. 2. 64. Sumptuosa hostia. Hor. 3. Carm. 23. 18. Multa tibi ante aras nostra cadet hostia dextra. Virg. 1. Æn. 338. Humanis hostiis aras decram ac templa funestare. Cic. pro Pont. 21. Immolare hostias. Cæf. 8. Bell. Gal. 51. Hostiæ omnibus locis immolabantur. V. IMMOLO. Immolabant studiosius & crebrius hostias Etrusci. Cic. 1. de Divin. 93. Majores hostiæ in foro constitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. Cic. 2. de Lege Agr. 82. Cæsis hostiis ad scelus perficiendum deos placari non posse. Cic. pro Cluent. 194. Præbere hostias ad sacrificium. Ci. 2. de Invent. 97. De vario hostiarum genere V. Lex. Pitisci. **HOSTIATUS**, s, um, Adj. [*ἑσπότης*] Hostiis, five sacrificiis onustus. Plaut. Rud. 1. 5. 12. -- ergo æquius vos erat Candidatas venire, hostiatusque, &c. **HOSTICUS**, **HOSTILIS**, **HOSTILIUS**. V. **HOSTIS**. **HOSTIMENTUM**. V. in **HOSTIO**. **HOSTIO**, [*ἑσπότης*] ire. Æquare, æquum reddere. Plaut. Afin. 2. 2. 110. Lf. Ne nega. Lf. quin promitto, inquam, hostire contra ut merueris. Hostire, Comprimere, retundere, ab Hostia dictum: Pacuvius Teucro apud Non. 2. 405. Nisi coercuero protervitatem, atque hostiero ferociam. Hostire, Offendere, cædere. Pacuvius Erotæpægnion lib. 2. Nunc id mihi molestum est, quod hostit voluntatem tuam. Hostire, Ferire. Fest. in Hostia. **HOSTIMENTUM**, i. n. [*ἑσπότης*] Æquamentum: ut Quum quis pro beneficio compensationem accipit. Festus, Hostimentum, Beneficiæ pensatio. Plaut. Afin. 1. 3. 20. Par pari datum hostimentum est, opera pro pecunia. **HOSTORIUM**, i. n. [*ἑσπότης*] Lignum æquatorum, baculus quo modius & ceteræ mensuræ hostiuntur, i. e. æquantur, & alio nomine Radius dicitur. V. Priscian. lib. 6. fol. 56. a. Aldi. Salmast. in Solin. c. 10. conf. **HOSTUS**. **HOSTIS**, is, c. [*ἑσπότης, ἑσπότης, ἑσπότης*] Inimicus, perduellis, ab Hostio, hostis, quod est æquo, quum in hostium conflictu soleat fieri quedam æquatio ordinum, seu quod (ut ait Noaius) ex æqua causa pugnam adeant. Nonnulli (ut Scaliger) existimant Hostes veteribus Peregrinos dictos fuisse, & a Græco *ἑσπότης* deducunt. Hostis pro Hospite. V. **HOSPES**. H. St. Inimicus & hostis. Cic. 5. de Fin. 29. Quotiescunque dicitur male de se quis mereri, sibi que esse inimicus atque hostis. Ter. Hec. 5. 2. 23. Nam nupta, meretrici hostis est, a viro ubi segregata est. Sæpius Hostis dicitur, Quicum bellum gerimus: Inimicus vero, Quem privato odio persequimur. Sic Cic. pro L. Manil. 28. Sæpius cum hoste conflixit, quam quisquam cum inimico concertavit. Cic. 1. Off. 37. Equidem illud etiam animadverto, quod qui proprio nomine perduellis esset, is hostis vocaretur, lenitate verbi tristitiam rei mitigante: hostis enim apud majores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus. Turma hostium. Hor. 4. Carm. 14. 23. Victor hostium. Hor. 1. Carm. 6. 1. Acer hostis. Hor. Epod. 6. 14. Capitalis hostis. Cic. 2. in Catil. 3. Conserti hostes. Claud. de Conf. Mal. Theod. 195. Ferus hostis. Ovid. 1. Met. 185. Ferus nimis & immanis. Cic. 4. Verr. 51. Glomerati hostes. Virg. 9. Æn. 440. Imbelles hostes. V. **IMBELLIS**. Immanis hostis. V. **IMMANIS**. Importunissimus hostis. V. **IMPORTUNUS**. Inisti hostes. Ovid. 1. Amor. 9. 36. Inordinati hostes & effusi. V. **INORDINATUS**.

Insolens hostis. V. **INSOLENS**.
 Instabilis hostis ad cominus conferendas manus. V. **INSTABILIS**.
 Spoliatus hostis. Sil. lib. 15. 702.
 Validus hostis. Ovid. 12. Met. 511.
 Facere hostem aliquem alteri. Lucan. lib. 1. 203.
 Fertur densos moriturus in hostes. Virg. 2. Æn. 511.
 Incessere hostes jaculis & pilis, aut faxis. V. **INCES50**.
 Induere hostem. Tacit. 16. Ann. 28. Nisi contra instituta, & ceremonias majorum, proditorem palam & hostem Thraëa induisset.
 Injicere se in medios hostes. V. **INJICIO**.
 Intercludere hostes ab oppido & ponte & comœatu omni. V. **INTERCLUDO**.
 Invadere in hostem. V. **INVADO**.
 Judicare aliquem hostem. V. **JUDICO**.
 Laborare hostibus domesticis. V. **LABOR**.
 Obsidere hostem. Lucan. lib. 6. 117.
 Obterere hostem. Lucan. lib. 7. 276.
 Penetrare in medios hostes. Sil. lib. 5. 199.
 Propulsare hostem. Stat. 11. Theb. 261.
 Repti ex hoste penates. Virg. 1. Æn. 382.
 Reprimere impetus hostium, ac retardare. Cic. pro Leg. Manil. 13.
 Hostis, fem. g. Quintil. lib. 2. cap. 2. Perniciosissima studiorum hostis.
HOSRILIS, e. Adj. [**πολεμικός**] Quod pertinet ad hostem. Virg. 11. Æn. 83.
 Indutosque jubet truncos hostilibus armis Ipsos ferre duces &c.
 Plaut. Pseud. 4. 4. 9.

Occasionem reperisti, verbero,
 Ubi percenteris me insidiis hostilibus?

Acies hostilis. Tacit. 3. Hist. 21.
 Agmen hostile. Ovid. 8. Met. 39.
 Animus hostilis. Sen. Octav. 1.
 Animus in Rempub. hostilis. Cic. ad Brut. 4.
 Conditiones pactioesque bellicas & hostiles perturbare. Cic. 3. Off. 108.
 Dextra hostilis. Cic. 2. Tusc.
 Exercitus. Tacit. 3. Hist. 82.
 Expugnatio hostilis. Cic. pro Leg. Manil. 13.
 Hostilem in modum cruciati & necati. Cic. 7. Verr. 73.
 Odium hostile. Tacit. 15. Ann. 28.
 Hostile odium & crudelitas. Cic. pro Cluent. 12.
 Rapinæ hostiles. Lucan. lib. 1. 162.
 Spiritus hostiles. Tacit. 4. Hist. 57. Galbam, & infracta tributa, hostiles spiritus induisse.
 Terra hostilis. Cic. 1. de Invent. 108.
 Facere hostilia Tacit. 15. Ann. 13. extr.
 Induere hostilia adversus aliquem. Tacit. 12. Ann. 40. Etiam adversus nos hostilia induerat.
 Referre hostilia. Liv. 21. 16. pr. Sub idem fere tempus & legati, qui redierunt a Carthagine, Romam retulerunt omnia hostilia esse: & Saguntum excidium nuntiatum est.
 Refumere hostilia. Tacit. 12. Ann. 15.
HOSRILITER, Adv. [**πολεμικῶς**] i. e. Hostilem in modum. Cic. 5. Philipp. 25. Quid ille fecit hostiliter. Liv. 2. 14. pr. Bona hostiliter vendendi. Idem 1. 11. Hostiliter in fines Romanos incurSIONEM facit.
 Nimum hostiliter. Ovid. 14. Met. 68.
 Sternit hostiliter omnes. Ovid. 11. Met. 372.
HOSRILITAS, ātis. f. [**ἐχθρότητα**] Seneca de Vita beata cap. 32. Adversus hostes inhumana crudelitas, adversus suos etiam hostilitas est.
HOSRILIUS, a, um. Adj. Fest. Hostiliis Laribus immolabant, quod ab his hostes arceri putabant.
HOSRILIUS fuit & nomen gentis Ro. ex qua Hostus Hostilius, de quo Liv. 1. 12. & Tullus Hostilius ejus nepos, tertius regum Romanorum, a quo & Curia Hostilia dicta. V. Lex. Pitisc. Sunt & Hostilii Catones, Mancini, Tubuli cognomento.
HOSRILICUS, a, um. Adj. [**πλεμικῶς**] Idem quod Hostilis. Plaut. Capt. 2. 1. 49.

Perique conservitium commune, quod hostica evenit manu.

Hor. 1. Serm. 9. 31.

Hunc neque dira venena, nec hosticus auferet ensis. Columel. in præf. lib. 1. Quamquam inter ferrum & ignes hosticis incurSIONIBUS vastatae fruges.

Ager hosticus. Varro de L. L. 4. 4.

Flamma hostica. Ovid. 3. Trist. 10. 66.

HOSRILICUM, i. n. Terra hostilis. Liv. 8. 34. Sine comœatu vagi milites in pacato in hostico errent. *En pays d'ennemis, En terre d'ennemi.*

HOSRILICUS, a, um. Adj. Idem quod Hosticus. Vox apud JCTos.

HOSRILIPAX, ācis. Adj. Festus. Hostium captor. Dacer. Hostirapax.

HOSRILIPER, ēra, ērum. Adj. Hostilis. Manil. 1. 419.

Hostiferum necdum sibi quemquam numina norunt.

HOSRILIPICUS, a, um. Adj. Accius apud Non. 8. 15.

HOSRILIPICER, Adv. Idem apud Non. 3. 303.

HOSRILIUM. V. **OSTIUM**.

HOSRORIUM. V. **HOSRIO**, hostis.

HOSRUS, i. m. V. Factum in **FACIO**. Mensura quædam in re olearia, ab Hostio, quod ad æquales mensuras fieret. Cato de R. R. cap. 6. Sin in loco crasso aut caldo severis, hostus nequam erit, & ferundo arbor peribit. Varro 1. de R. R. cap. 24.

H U B

HUBER, ēris. Adj. [**ἄνεμος, ἄνεμος**] Abundans, fecundus, fertilis, copiosus. Secundum Apuleium, ab ὕω pluo. Alii magis ab Humeo. loca enim arida, infecunda sunt. contra quæ humecta sunt, feracia. & mulierum hubera, si humore careant, carebunt & lacte. Cato Orig. lib. 2. Ita res huber fuit. Quidam autem & major pars hodie sine adspiratione scribit. V. **URER**.

HUBERIUS, **HUBERRO**, **HUBERRIME**, **HUBERTAS**, **HUBERTIM**, **HUBERTUS**. V. **IBIDEM**.

HUC. V. **HIC**.

HUDUM. V. **SUDUM**. V. & **UDUS**.

H U I

HUI, [**βαῶαι**] Interjectio admirantis, inquit Donatus. Ter. Adelph. 3. 3. 57.

Salvos sit, spero est simlis maiorum suam. 2. hui. Cic. 5. Att. 11. Hui, totiesne me litteras dedisse Romam, quum ad te nullas darem? Idem 8. Fam. 15. Hui vereor ne, &c.

Hui, Hem, & cetera hujusmodi, Sannæ sunt adversus eos quibus irascimur, interprete Donato. Ter. Eun. 4. 7. 35. Scibus, principio eam esse dico liberam. t. hem! c. civem Atticam. t. hui.

Plaut. Truc. 2. 1. 35.

Hui ut hic agrestis est adolescens, qui hic habet? Al. Velut hic.

HUIC. V. **HIC**.

HUJUSCE, [**τῆς**] genitivus ab Hic, hæc, hoc: compositum cum syllabica adjectione **CE**. Cic. 7. Verr. Quos tandem fructus hujusce necessitudinis in istius imperio tulit?

HUJUSMODI, [**τιῆς**] Nomen compositum ex duobus obliquis, Hujus & Modi, om. gen. quasi Simile & eo modo fieri vel esse aliquid dicamus. Ter. Heaut. 2. 3. 98.

Mane, habeo aliud, si istuc metuis, quod ambo confiteamini,

Sine periculo esse. **CL**. hujusmodi obsecro aliquid repperi.

Idem Eun. 5. 2. 34. Sæpe ex hujusmodi re quapiam, &c. Cic. 14.

Fam. 2. Nec miror, sed mœreo casum hujusmodi. Legitur & Ejustmodi.

Pro Hujusmodi, Cicero aliquando Generis ejusdem, aliquando Id ge-

nus dixit; ut 15. Att. 13. Scis me antea orationes, aut aliquid id ge-

nus solitum scribere. Idem 4. de Fin. 4. Et cetera generis ejusdem.

HULCUS. V. **ULCUS**.

HULULA, æ. V. **ULULA**.

HULULARE. V. **ULULO**, as.

H U M

HUMĀNUS, a, um. Adj. [**ἀνθρώπινος, ἀνθρώπινος, φιλόφρωνος**] ab Homo derivatur. Quod est hominis, & ad hominem spectat. Ter. Adel. 3. 4. 25.

Perfuasit nox, amor, vinum, adolescentia:

Humanum est. Ubi Donatus, Nihil tandem ex ea sumptum

consuetudine est, quod non humanum. Et hoc dicere solemus, ubi

peccatum quidem non negamus, sed tolerabile esse dicimus. Idem Andr.

1. 5. 1. Hoccine est humanum factum, aut inceptum? Ibid. 1. 1. 86.

Hæc ego putabam esse omnia humani ingenii,

Manfuetique animi officia. Cic. 7. Verr. 117. Metum virga-

rum Navarchus nobilissimæ civitatis pretio redemit: humanum. Alius

ne condemnaretur pecuniam dedit: usitatum est. &c.

Animus humanus. Hor. 1. Serm. 8. 20.

Calculus humanus, Qui in homine generatur. Plin. lib. 11. cap. 49.

Sunt iis etiam calculo humano remedia præcipua.

Caput humanum. Hor. de Arte Poet. 1.

Facies humana. Ovid. 2. Met. 661.

Gens humana, pro Humano genere. Cic. 5. de Fin. 4. Deinde totius

complexu gentis humanæ.

Genti humanæ, contraria est Immanis & barbaria. Cic. 1. de Di-

vin. 2.

Genus humanum. Cic. 4. Verr. 168. Quod est aliud in illa provinci-

genus humanum? Al. Hominum, male.

Deus sub imagine humana. Ovid. 1. Met. 213.

Jus humanum, ac divinum, & contra. Tacit. 4. Ann. 38. Quietari

& intelligentem humani, divinique juris mentem dunt. Liv. 9

Decad. 4.

Labores humani. Virg. 5. Æn. 689.

Mentes humanæ. Ovid. 1. Met. 53.

Natura humana. Hor. de Arte Poet. 353.

Rationes humanæ. Lucret. lib. 2. 169.

Res humanæ. Virg. 10. Æn. 152.

In rebus humanis. i. e. In rerum natura. Ulpian. in l. Siquis cum. §

De fructibus. D. de except. jud. De fruct. eadem quæstio est & de

partu. hæc enim nondum erant in rebus humanis.

Sortis humanæ memor. Ovid. 3. Trist. 11. 67.

Specie humana & figura esse. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Portentum

atque monstrum certissimum est, esse aliquem humana specie & figura

qui tantum immanitate bestias vicerit, &c.

Vultus humani. Hor. de Arte Poet. 102.

Si aliquid mihi humanum contigerit, i. e. Si mortuus fuero. Paulu-

in l. Publia Mævia. D. Depositi. Conf. **HUMANITUS**.

Humanus significat etiam Affabilem, benignum, comem, blandum

commodum, urbanum.

Homo facillimus atque humanissimus. Cic. 16. Att. 18.

Humanus & civilis cultus. Cic. 1. de Orat. 33. Quæ vis alia potui

aut dispersos homines unum in locum congregare, aut a fera, agre-

stique vita ad hunc humanum cultum civilemque deducere, &c.

Humanus nihil fieri potest. Cic. 16. Fam. 1.

Humanus, Eruditus, & non rudis litterarum. Varro, Praxiteles pro-

pter artificium egregium, nemini est paulo humaniori ignotus. apud

Non. 1. 260. Vide paulo post Humanitas, ex Gellio.

HUMANITAS, ātis. f. [**ἀνθρωπότης**] Proprie Humanam naturam signi-

ficat. Cic. pro Rosc. Amer. 63. Magna est enim vis humanitatis

multum valet communio sanguinis, natura ipsa.

Communis humanitas. Cic. pro Flacc. 24. Et pro Sulla, Peterem et

rato veniam L. Cœlii ex inimicis vestris cogitationibus, atque ex hu-

manitate communi.

Humanitas vitæ, pro Cultu humanæ vitæ, quo scilicet homines disse-

runt, a pecudibus. Plin. lib. 13. cap. 11. Quum chartæ usu maxi-

me humanitas vitæ constat, & memoria.

Humanitas, [**φιλευθρώπια**] Facilitatem etiam significat, lenitatem;

mansuetudinem, comitatem, urbanitatem, suavissimos mores, be-

nignitatem, mansuetudinem morum ac facilitatem, suavitatem fer-

monum atque morum, & leporem. His omnibus promiscue utitur

Cic. ut 5. Fam. 2. Cognosce nunc humanitatem meam, si humanita-

appellanda est in acerbissima injuria remissio animi ac dissolutio.

Comitas & facilitas. Cic. de Amicit.

Humanitas & modestia. Cic. 7. Att. 5.

Singularis humanitas, suavissimi mores. Cic. 16. Att. 16.

Lepor & humanitas in omni vitæ tempore versetur. Cic. 2. d

Orat. 171.

Manuetudo atque humanitas. Cic. pro Sull. 92.
 Immemor humanitatis, vel ab humanitate derelictus. Cic. Philipp. 11.
 Et a. ad Heren.
 Facilitas atque humanitas tua. Cic. 13. Fam. 25.
 Expers humanitatis. Cic. 2. de Divin. 81.
 Abjicere humanitatem. Cic. pro Ligar. 14.
 Accipere humanitatem. V. ACCIPIO.
 Adductus humanitare. Cic. pro Sull. 81. Tamen humanitate adductus advocacionem hominis improbillimi sella curuli, atque ornamentis & suis & Consulatus honestavit.
 Amittere sensum humanitatis. Cic. pro Rosc. Amer. 154. Sensum humanitatis amittimus.
 Comprehendere aliquem humanitate. V. COMPREHENDO.
 Constare humanitati sue. V. CONSTO.
 Deducere ab humanitate. V. DEDUCCO.
 Deest illi humanitas. Cic. 5. Att. 1. Quid quæris? vel ipsi hoc dicas licet, humanitatem ei meo iudicio illo die defuisse.
 Exuere humanitatem. Cic. pro Ligar. 14.
 Habere humanitatem. Cic. pro Rosc. Amer. 46.
 Obtinere humanitatem alicujus. Cic. 4. Fam. 13. Obtinemus ipsius Cæsaris summam erga nos humanitatem.
 Tribuere humanitatem alicui. Cic. 1. Q. frat. 1.
 Gravitas & Humanitas, contraria. Cic. 3. de Legib. 1. Quid enim est elegantia tua dignius, cujus & vita & oratio consecuta mihi videtur difficillimam illam societatem gravitatis cum humanitate?
 Immanitas & Humanitas, contraria. Cic. 1. Off. 62. Non enim modo id virtutis non est, sed potius immanitatis, omnem humanitatem repellentis.
 Humanitas etiam pro Eruditione. Gell. lib. 13. cap. 15. Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe usi sunt, Humanitatem non id solum esse voluerunt quod vulgus existimat, quodque a Græcis *Φιλανθρωπία* dicitur, & significat Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiscuam: sed humanitatem appellaverunt id propemodum, quod Græci *παιδεία* vocant, nos eruditionem, institutionemque in bonas artes dicimus: quas qui sinceriter cupiunt appetuntque, ii sunt vel maxime humanissimi. Hujus enim scientiæ cura, & disciplina ex universis animantibus, uni homini data est, idcircoque humanitas appellata est. M. Varro libro rerum humanarum primo, cujus principium hoc est, Praxiteles qui propter artificium egregium, nemini est paulum modo humaniori ignotus. Hactenus Gellius. Cic. 6. Verr. 98. Tu sine ulla bona arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis intelligis & iudicas?
 Litteræ & humanitas. Cic. 16. Fam. 16.
 Politior humanitas. Cic. 2. de Orat. 71. Omnium ceterarum rerum oratio, mihi crede, ludus est. Homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium litterarum & politioris humanitatis experti.
 Informare artibus ad humanitatem. Cic. pro Arch. 3. Atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.
 Vir humanitate politus. Cic. 2. de Orat. 71.
 Versari in humanitate. Cic. 1. de Orat. 256. In omni recto studio atque humanitate versarentur.
 Humanitatis studia, Artes ipsæ liberales dicuntur. Cic. pro Muren. 51. Et quoniam non est nobis hæc oratio habenda aut cum imperita multitudine, aut cum aliquo conventu agrestium, audacius paulo de studiis humanitatis, quæ & mihi & vobis nota & iudicanda sunt, disputabo.
HUMANĒ, Adv. [*ἡμερόως*] Benigne, mansuete, facile, leniter. Ter. Adel. 1. 2. 65. Tamen vix humane patitur. Cic. 2. Tusc. 43.
 Toleranter & humane ferre morbum. Plin. lib. 16. cap. 19. Humanus juvant.
HUMANĪTER, Adv. [*ἡμεροπαιώς*] Cic. 7. Fam. 1. Docebo profecto quid sit humaniter vivere. Idem 1. Att. 2. Sin aliter acciderit, humaniter feremus. i. e. Æquo animo.
HUMANĪTUS, Adv. [*ἡμεροπαιώς*] Humano more. Plin. lib. 10. cap. 63. Usi autem (ut dictum est) humanitus strati. i. e. Ut solent homines. Ter. Heaut. 1. 1. 47.
 Ubi rem rescivi cœpi non humanitus
 Neque ut animum decuit egrotum adolescentuli
 Tractare, sed vi & via per voigata patrum.
 Siquid humanitus illi accidit. Cic. 1. Philipp. 10. Ut siquid mihi humanitus accidisset (multa autem impendere videbantur præter naturam etiam, præterque fatum) hujus diei vocem testem Reipub. relinquerem meæ perpetuæ erga se voluntatis. i. e. Si fortasse morerer, conf. Non. 11. 1. & in HUMANUS.
UMATIO, **HUMATUS**. V. HUMUS.
UMEO, **HUMECTO**, **HUMECTUS**, **HUMIDUS** &c. V. in HUMOR.
UMERUS, i. m. [*ἄμϞ*] ab Humo (inquit Perottus) fieri quidam existimant: quia Humeri, sicut Humus, ferendis oneribus apti sunt. Sunt autem Humeri, a quibus dependent brachia. Sed alii rectius ducunt ab Hominiis armis, nam proprie Armi quadrupedum sunt, Humeri hominum. V. Isidor. 11. 1. Ter. Eun. 2. 3. 22. Quas matres student demissis humeris esse.
 Candentes humeri. Hor. 1. Carm. 2. 33.
 Candidi humeri. Hor. 1. Carm. 13. 9.
 Fortes humeri. Virg. 9. Æn. 364.
 Incurvus humeris. V. INCURVUS.
 Insignes humeri. Stat. 6. Theb. 572.
 Lati humeri. Virg. 2. Æn. 721.
 Languentes humeri. Virg. 11. Æn. 874.
 Superbi humeri. Valer. 2. Argon. 492.
 Atollere humeros. V. ATOLLO.
 Demissa ex humeris læna. Virg. 4. Æn. 262.
 Exercere humerum. Ovid. 1. Fast. 409.
 Extans altis humeris. Virg. 6. Æn. 668.
 Extollere in humeros. Cic. 1. de Orat. 228. Quod is C. Sulpicii Galli propinqui sui Q. pupillum filium ipse pæne in humeros suos extulisset.
 Ferre aliquid humero onusto. Hor. 1. Serm. 1. 48.
 Inmixus in humeris. V. INMIXTOR.
 VOL. II.

Portare aliquid humeris. Hor. 1. Serm. 5. 90.
 Recedit scapularum os ab humero. Cels. lib. 8. cap. 11. p.
 Reportare humeris. Sallust. in Cic. Italia exulem humeris suis reportavit.
 Sparfus humerus capillis. Hor. 3. Carm. 20. 14.
 Sustinere vivum bovem humeris. Cic. de Senect. 33.
 Velare humeros ostro. Stat. 8. Theb. 564.
 Sustinere Rempub. humeris, per translationem. Cic. pro Flacc. 94.
 Idem pro Milon. 25. Totam ut petitionem solus etiam invitis illis gubernaret: ut comitia, suis ut dicitabat, humeris sustineret.
 Humeri, de bobus. Cic. 2. de Nat. Deor. 159. Quid de bobus loquar? quorum ipsa terra vires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, &c.
 Humeri arborum. Plin. lib. 17. cap. 14. conf. BRACHIUM.
 Humeri in gallinaceis. Columel. lib. 8. cap. 2. Juba deinde variæ, vel ex auro flavæ per colla, cervicesque in humeros diffusæ.
HUMERALE, is. n. [*ἄμεις*] Paulus in l. Qui comestus. D. De remil. Nam si tibiale vel humerale miles alienavit, castigari verberibus debet.
HUMEROSUS, a, um. [*ἑρῶμεϞ*] Adj. Quod altos humeros habet. Humerosus locus. Columel. lib. 3. cap. 10.
HUMESCO, **HUMIDUS**, **HUMIFERR**, **HUMIFICUS**. V. PUMEO.
HUMILIS, e. Adj. [*πεινός*, *χαμηλός*, *ἐδάμϞ*] Quod est humi declivæ, vel humo propinquum, nam ducitur ab Humo.
 Humilis & Excelsa luna, contraria. Plin. lib. 2. cap. 9. Jam vero humilis & excelsa, & ne id quidem uno modo, sed alias admota celo, alias contigua montibus: nunc in Aquilonem elata, nunc in Austros dejecta.
 Humilis vitis. Cic. 5. Tusc. 37. Vites & ea quæ sunt humiliora, neque se tollere a terra altius possunt. Columel. lib. 4. cap. 1. Humili ita tu vitis plerumque juxta terram coercetur.
 Humilis, Parvus & summissus. Virg. 2. Ecl. 29.
 Atque humiles habitare casas.
 Bos humilis. Columel. lib. 4.
 Domus humilis. Hor. 2. Carm. 5. 22.
 Fossa humilis. Virg. 7. Æn. 157.
 Volatus humilis. Valer. 4. Argon. 515.
 Humilis, pro Contempto, abjecto, demisso, vel summisso.
 Humilis & abjectus. Cic. 5. de Fin. 57. Omnium ceterarum obliiti, nihil abjectum, nihil humile cogitant.
 Humilis abjectusque. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nam & potentes sequitur invidia: & humiles abjectosque contemptus.
 Humilis & infirmus homo. Cic. 1. de Invent. 5.
 Humilis ac demissus. Cic. pro Font. 23. Sic existimatis eos hic fatigatos braccatosque versari animo demisso atque humili, ut solent ii qui affecti injuriis ad opem judicum supplices, inferioresque confugiunt.
 Humilis & contemptus. Cic. de Amicit. 31. Nihil enim altum, nihil magnificum, ac divinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.
 Ab inferiore atque humiliore vinci. Cic. pro Quint. 95. Indignum est vinci ab inferiore atque humiliore.
 Animus demissus & humilis. Cic. pro Font. 23.
 Ab humili ad summum. V. AB.
 Animus humilis & imbecillus. Cic. 7. Att. 3. Idem 1. de Fin. 49. Succumbere doloribus, eosque humili anime imbecilloque ferre miserum est.
 Ars humilis. Cic. pro Arch. 10. Etenim quum mediocribus multis, & aut nulla, aut humili aliqua arte præditis. h. e. Vili & parva.
 Loco humili atque obscuro natus. Cic. 7. Verr. 181. Posteaque Pompejus humili atque obscuro loco natus, nonne plurimis inimicitis, maximisque suis periculis ac doloribus amplissimos honores est adeptus?
 Mens angusta & humilis. Cic. Post red. in Senat. 9.
 Metus humilis. Claud. de Bell. Get. 53.
 Nomen humilius. Sen. Hippol. 5.
 Oratio humilis & abjecta: cui contraria est Alta & exaggerata. Cic. in Orat. 162.
 Ortus humilis & minime generosus. Cic. de Amicit. 29.
 Preces humiles. Ovid. 2. de Arte Am. [Nisi error est.
 Preces & consecrationes humiles ac supplices. Cic. 1. de Invent. 22.
 Sepultura humilis. Cic. 14. Philipp. 34. Nec dispersis bustis humili sepultura crematos.
 Sermo humilis atque demissus. Cic. in Orat. 196.
 Stirpe de humili creatus. Ovid. 14. Met. 699.
 Verba humiliata. Cic. in Partit. 23. Augent etiam relata verba, iterata, duplicata, & ea quæ ascendunt gradatim ab humilioribus verbis ad superiora.
 Vir humilis atque demissus: cui contrarium est Alacer, atque lætus. Cic. 2. Verr. 17.
 Vir humilis: cui contrarium Amplissimus. Cic. 9. Attic. 10.
 Vir humilis & obscurus: cui contrarium est Clarus & præstans. Cic. 1. de Divin. 88.
 Humilis & sordidus. Cic. 8. Att. 4. Nunquam reo cuiquam tam humili, tam sordido, tam nocenti, tam alieno, tam præcise negavi.
 Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera. Plin. lib. 7. cap. 36.
 Humillimus homo. Liv. 3. 19. Scilicet siquis vobis humillimus homo de vestra plebe, quam partem, &c.
 Humillimus, pro Abjectissimo, & vilissimo. Tacit. lib. 1. Hist. 81. Et ut cuique humillimus cliens. Idem lib. 2. Hist. 23. Humillimo cuique credulus.
HUMILITER, Adv. [*πεινός*] h. e. Demisse: contrarium habet Alte. Plin. 6. Epist. 24. Eodem enim facta claritate vel obscuritate facientium aut tolluntur altissime, aut humillime deprimuntur.
 Humiliter, cui contrarium est Superbe. Liv. 24. 25. Hæc natura multitudinis est, aut servit humiliter, aut superbe dominatur.
 Humiliter, & demisse sentire: cui contrarium Elate & ample. Cic. 5. Tusc. 24.
HUMILITAS, atis. f. [*πεινότης*] contrarium est Altitudini. Cic. 5. Tusc. 69. Sidera inter se altitudine & humilitate distantia. Idem 2. de Divin. 91.
 X x x
 Humi.

Humilitas, ignobilitas, paupertas, ut ait Cic. 5. Tusc. 29. Idem 2. Off. 45. Quorum autem prima aetas propter humilitatem & obscuritatem in hominum ignoratione versatur. Idem 13. Philipp. 23. Humilitas, Dignitati opponitur. Cic. pro Rosc. Amer. 156. Quis enim erat qui non videret humilitatem cum dignitate de amplitudine contendere?

Humilitatem generis alicui obijcere. Cic. Anteq. iret in exil. 15. Ad animum pertinet & vitium Magnanimitati oppositum significat. Sic Plin. 8. Epist. 6. Ut vellent in oculis omnium figi, Pallas insolentiam suam, patientiam Caesar, humilitatem senatus. Humilitas Senatus reprehenditur, quod servili adulatione ductus liberto Pallanti immodicos honores decrevisset.

Numerare inter monstra, quod ancilla haberet matronæ superbiam, & matrona ancillæ humilitatem. Petron. cap. 126.

Humilitatem habet metus. Cic. 3. Tusc. 27. Sed apud Christianos folos Quiddam laudabile sonat, & Virtus est iis propria [πεννηοφροσύνη] Humilitas animi. Lactant. 5. 15. August. tom. 9. p. 221. Humilitas tota est, ut quis se cognoscat.

HUMILIO, Ære. Vox apud Scriptores Ecclesiasticos obvia. Tertull. Cyprian. Salvian.

HUMILIATIO, ðnis. f. Tertull.

HUMILIFICO, Ære. Tertull.

HUMOR, V. HUMUS.

HUMOR, ðris. m. [χυμὸς, ῥοῆς, ἰκμὸς] Aqua, liquor: ab Humus derivatur. Cic. 2. de Divin. 58. Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectoriis videmus, Austro sudorem videtur imitari. Idem 2. de Nat. Deor. 43. Et terrenis marinisque humoribus longo intervallo extenuatis alantur. De altris.

Aque humor. Lucret. lib. 1. 308.

Adventitius humor. V. ADVENIO.

Aquatilis humor. V. AQUA.

Corruptus humor. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Candens lacteus humor, i. e. Candidus humor lactis. Lucret. lib. 1. 259.

Crassus humor. Perf. 3. Sat. 12.

Decidius humor. V. DECIDO.

Dulcis humor. Lucret. lib. 2. 473.

Exiguus humor. Virg. 1. Georg. 70.

Gelidus canis in montibus humor. Virg. 1. Georg. 43.

Masticus Bacchi humor. Virg. 2. Georg. 143.

Ruber humor, i. e. Sanguis. Lucret. lib. 4. 1045.

Splendidus humor. Lucret. lib. 6. 1185.

Tener humor. Virg. 2. Georg. 331.

Bibit humorem tellus. Virg. 2. Georg. 218.

Defecerat humor linguæ. Ovid. 9. Met. 566.

Evocare corruptum humorem. Celf. lib. 2. cap. 17.

Excedit humor. Celf. lib. 8. cap. 10.

Liquitur humor. Virg. 1. Georg. 43.

Vere novo gelidus canis quum montibus humor Liquitur.

Madescimus humore. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Humor, Abundat apud Virg. 1. Georg. 295.

Aut dulcis multi Vulcano decoquit humorem. Serv.

HUMOROSUS, a, um. Adj. Humidus. Apul. de Herb. cap. 51.

HUMEO, [ῥοῖα] Ære. ab Humore; Madidum esse. Columel. lib. 3. cap. 11. Verum est in opere difficilior, quod neque humentem fodere possis, quod sit glutinosissima, &c. Plin. lib. 22. cap. 24.

Arbor humet lacrymis. Ovid. 11. Met. 509.

Capillus humens. Ovid. 11. Met. 691.

Genæ humentes. Tibul. lib. 1. 9. 38.

Lacrymisque cadentibus humet. Ovid. 10. Met. 509.

Oculi humentes. Ovid. 11. Met. 464.

Umbra humens. Virg. 3. Æn. 589.

HUMESCO, [ὑπόρουμαι] Ære. Humidum fieri. Virg. 3. Georg. 111.

— humescunt spumis, statuque sequentum. De equis.

Poculis humescere. Hor. 2. Serm. 6. 70.

HUMESCENS, Partic. Plin. in Paneg. 73. Vidimus humescentes oculos tuos, remissumque gaudio vultum: tantumque sanguinis in ore, quantum in animo pudoris.

HUMECTO, [ἰκμάζω, ὑγραίνω] Ære. Humidum & madidum reddere, aut humore aspergere. Virg. 4. Georg. 126.

Qua niger humectat flaventia culta Galefus. Columel. lib. 7. cap. 3.

Vultum humectat largo flumine. Virg. 1. Æn. 465.

Oscula humectans labris. Lucret. lib. 4. 1187.

HUMECTATUS, a, um. [ὑγρανθῆς] Partic. Sil. 8. 438.

— statque humectata Vomano Adria

HUMECTUS, a, um. Adj. [ὑποθῆς] ut, Humectus locus. Varro 1. de R. R. cap. 24. Et Cato cap. 6.

Stomachi humectus tenor. Lucret. 4. 633.

Compar. Macrob. 7. Saturn. cap. 15. Qui sensim trahunt potum, ventres habent humectiores.

Superl. Macrob. 7. Saturn. cap. 6. Mulier humectissimo est corpore.

HUMIDUS, a, um. [ὑγρὸς, ῥοπῶς, ὑγρὸς, κρῖνον, ἰκμάλιος, κενδαλίος] aliud Adj. Quod humorem inducit, vel humorem habet. Cic. 3. Verr. 45. Ignem ex lignis viridibus atque humidis, in loco angusto fieri iussit.

Dies humida. Ovid. 4. de Pont. 4. 1.

Humus humida. Ovid. 5. Met. 290.

Lumina humida. Ovid. 9. Met. 535.

Nox humida. Virg. 3. Æn. 198.

Nubila humida. Ovid. 8. Met. 2.

Ova humida. Plin. lib. 10. cap. 60. Sunt autem ova sterilia, & magis humida.

Spiritus humidior. Manil. 1. 816.

Vapor humidus. Ovid. 1. Met. 432.

HUMIDUM, i. n. [ὑγρὸν, ὑγρασία, ῥοπῶς, ἰκμάσία] ut, Humidum paludis. Tacit. 1. Ann. 61. Premiisso Cæcina, ut occulta saltuum scrutaretur, pontesque, & aggeres humido paludum, & fallacibus campis imponeret.

HUMIDE, Adv. Plaut. Most. 1. 2. 67. Hæc tigna humide putent.

HUMIDULUS, dimin. [ὑγρῖνος] ut, Linum humidulum. Ovid. 3. de Arte Am. 629.

HUMIDO, Ære. Celf. 1. 3. De his quæ humidant & siccant. Humidant autem corpus &c. [Ita quidem Lindenius exhibuit: Sed in MSS. & vet. edd. legitur. Humidum autem corpus efficit, rejecto lemmate appposito. Nec sane vox est ævo conveniens Celfi, aut ipsi alias usurpata.]

HUMIFER, Æra, Ærum. Adj. Cic. 1. de Divin. 15. Naribus humiferum duxere ex aere succum. Ex antiquo poeta.

HUMIFICO, a, um. Adj. Idem quod Humeftans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaque humifico spiritu laxet. De Luna.

HUMIFICO, Ære. Aufon. Idyll. 8. 12. Sementem notus humifico.

HUMIFACTUS, Partic. Vitruv.

HUMIGO, Ære. Idem quod Humeftare. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Ad balnea mittitur, ut lavachro ejus siccitas humigetur.

HUMUS, i. f. [ῥοῖα, χυμὸς, ῥῆ, χῆλον] Terra dicitur. Cic. de Senect. 59. Humum subactam atque puram. Idem 2. de Legib. 57. Quos humus injecta contegeret.

Arenosa humus. Ovid. de Rem. Amor. 596.

Arens humus. Ovid. 3. Amor. 6. 96.

Dives humus. Ovid. 1. Met. 137. Fecundam intelligit.

Graminea humus. Ovid. 4. Epist. 44.

Immunda humus. Ovid. 1. de Arte Am. 154.

Limosa humus. Ovid. de Rem. Amor. 142.

Macerrima humus. V. MACER.

Mollis humus viridi cæspite. Ovid. 3. de Arte Am. 688.

Paludosa humus. Ovid. 15. Met. 268.

Pinguis humus. Virg. 2. Georg. 184.

Tonsa humus. Ovid. de Rem. Amor. 192.

Uda humus. Hor. 3. Carm. 2. 24.

Accersita humus. V. ACCERSO.

Attollere aliquem ab humo. Virg. 5. Æn. 452.

Exercere humum. Virg. 1. Georg. 220.

Mandare aliquem humo. V. MANDO.

Quiescere humo. Ovid. 1. Fast. 424.

Sedit humo nuda. Ovid. 4. Met. 261.

Spargere humum foliis. Virg. 5. Ecl. 40.

Stratus humo gelida. Stat. 10. Theb. 312.

Tollere se humo. Virg. 3. Georg. 9.

Humo, Ablativus antiquus pro Humo. Varr. τὰ φῆ Μειπῶς, In pavimento non audes facere lacunam, at in humu calceos facis elixos. V. Nonium.

Humi, [χυμῶς] Genitivus vice Adverbii positus, ut Domi. aliquando construitur cum verbo quietis aut motus non exterioris, & significat In humo, vel Super humum, vel Intra humum. Plin. lib. 9. cap. 13. Humi quoque vice pedum serpunt. Columel. lib. 8. cap. 14. Ineunt autem non ut priores aves de quibus diximus, insistentes humi. Idem, Ut latius sese frutex humi diffundat. i. e. Intra humum.

Fusus humi. Virg. 6. Æn. 423.

Jacere humi. V. JACEO.

Construitur etiam cum verbo motus ad locum. Virg. 1. Æn. 193. Nec prius absistit, quam septem ingentia victor Corpora fundat humi. Juven. 8. Sat. 78. Stratus humi palmes viduas desiderat ulmos.

Prosternit humi juvenem. Ovid. 5. Met. 197. V. PROSTERNO.

Serpit humi. Hor. de Arte Poet. 28.

Spargere aliquid humi. Ovid. 3. Met. 105.

HUMO, [ῥοπῶς] Ære. Humo contegere, sepelire. Cic. 1. Tusc. 108. In terram enim cadentibus corporibus, hisque humo tectis, ex quo dictum est humari, sub terra censebant reliquam vitam agi mortuorum. Plin. lib. 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: Humatus vero, Humo contectus. Martial. lib. 6. 28. Corpora suorum non humare nisi a feris sint antea laniata, Magorum mos est. Cic. 1. Tusc. 108.

Quisque suum pro re consortem mæstus humabat. Lucret. lib. 6. 1279.

Corpus humandum. Virg. 6. Æn. 161.

Hic populus semper consuevit humari. Lucret. lib. 6. 1279.

Humare taleas. Columel. lib. 5. cap. 9.

HUMATIO, ðnis. f. [πυφῆ] Sepulture genus antiquissimum. Cic. 1. Tusc. 102. Cujus hoc dicto amoneor ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.

HUMATOR, ðris. m. [ὑπῆλθς] Lucan. lib. 7. 799. — non illum Pænus, humator Confulis, &c.

H U N

HUNGARIA, Europæ gens, olim Pannonia; postquam habitantur Hunni, Hungaria appellata est

HUNNI, [Ουνοί] Gens Scythica, & ferocissima prope Gothos. Hi temporibus Valentiniani principis, orbem pervagati, duce Atila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem quum urbi Romæ imminerent, Leo Pontifex vir sanctus Atilam adiit, & in Pannoniam redire persuasit, a quibus Hungariæ nomen accepit. De Hunnis, V. Amm. Marcel. lib. 31. pr. & Zonar. 16. 12.

H Y A

HYACINTHUS, [Ἰακινθῶς] Puer dilectus Apollini: quem quum Apollo imprudens disco necasset, vertit in florem, qui etiam vocatur hyacinthus: in quo duæ litteræ inscriptæ cernuntur ai: quæ vox lugubris, hoc est dolentis interjectio est. V. Ovid. 10. Met. 185.

HYACINTHUS, i. m. [Ἰακινθῶς] Genus floris, quod Latini Vaccinium appellant. Plin. lib. 21. cap. 11. Post hanc gladiolus comitatus hyacinthis. Novissima rosa, eademque prima deficit, excepta fativa: e ceteris

et ceteris hyacinthus maxime durat, & viola alba & oenante, &c. Virg. 3. Ecl. 63.

— & suave rubens hyacinthus. Frequens (inquit Ruell. lib. 3. cap. 4.) apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie *Vacinium* appellant, in quo pristini vocabuli quædam rudimenta relucunt, quasi *Vacinum* & *vacinium* inuuant: herbam ipsam, Nemoralem vel Agrestem cepam. V. *VACINIUM*.

Apud Pontanum in Charonte dialogo p. 101. de Hyacintho Charon dicit, Atque ut scias, Mercuri, flos ille lacrymulas mane mittit. hinc Mærentiolum holitores nominant. Sed intellige de Holitoribus, qui sunt apud inferos. Sic Ligustrum dicit idem Charon apud suos Albicantium vocari. H. St. fol. 55. b. Ald.

Cælestis numinis hyacinthus. Columel. lib. 9. cap. 4. Al. Nominis, vel Luminis.

Ferruginei hyacinthi. Virg. 4. Georg. 183.

Languens hyacinthus. Virg. 11. Æn. 69.

Mollis hyacinthus. Virg. 6. Ecl. 53.

Hyacinthus, Lapis pretiosus. Plin. lib. 37. cap. 9. Hyacinthos Æthiopia mittit, & chrysolithos aureo colore translucens.

HYACINTHINUS, a, um. Adj. [ὑακίνθινος] Quod est coloris hyacinthi. Perf. 1. Sat. 32.

Hic aliquis, cui circum humeros hyacinthina læna. Quidam legunt Lumbos, & Ianthina læna. i. e. Violacei coloris. Nam & is color, etiam ianthinus dicitur.

Flos hyacinthinus. Catul. 59. 93.

HYACINTHIA, orum, n. pl. [ὑακίνθια] Festa in honorem Hyacinthi pueri & Apollinis a Lacedæmoniis instituta. Ovid. 10. Met. 219.

— celebrandaque more priorum

Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

HYADES. V. HYAS.

HYÆNA, æ. f. [ὑαίνα] Animal in Africa natum. Plin. lib. 8. cap. 30. Hyænis utramque esse naturam, & alternis annis mares, alternis feminas fieri. Parere sine mare vulgus credit, Aristoteles negat. Collum & iuba continuitate spinæ portigitur, flectique nisi circumactu totius corporis nequit. Ibidem plura. V. & Solin. cap. 30. Ælian. Hist. An. 2. 35.

Est & serpentis nomen. V. Gefner. Lucan. 6. 672.

Viscera non Lyncis, non diræ nodus hyæna.

HYÆNIA, æ. f. & HYÆNIUM, i. n. Gemma in oculis hyænae nascens. V. Plin. 37. 15. & Solin. cap. 30.

HYALÆ, Nympha, una ex comitibus Dianæ. Ovid. 3. Met. 172.

HYALOIDES, is. n. [ὑαλοειδής] Vitreus humor oculi. Cels. 7. 7. 13.

HYALOSTRÖTUM, i. n. [ὑαλοστρωτόν] erat Pavimentum e patriculis vitri factum, variis coloribus tinctum. Gæree Ant. Biblic. 5. 6.

HYALOTHËCA, æ. f. [ὑαλοθήκη] Repositorium vitrorum.

HYALURGUS, i. m. [ὑαλουργός] Vitriarius.

HYALURGICA, æ. f. Ars vitraria. V. Casp. Schott. Curf. Math. p. 619.

HYALURGIUM, i. n. [ὑαλουργίον] Officina vitraria.

HYALUS, i. [ὑάλος, ὑάλος] Vitrum: fumitur pro Viridi colore.

Virg. 4. Georg. 334.

— circum Milefia veilera nympha

Carpebant hyali faturo fucata colore. i. e. Vitri: quod sit naturaliter coloris viridis. Unde

HYALINUS [ὑάλινος] color, pro Vitreo: & calices hyalini antiquis dicebantur. V. Fulgent. 1. Myth.

HYAMPÖLIS, is. f. [ὑάμπωλις] Urbs Phocidis prope Bæotiam. Plin. 4. 7. Stat. 7. Theb. 345.

Et valles, Lebæada, tuas & Hyampolin, &c.

HYAS, ædis. [ὑάς] Hyades, septem filia Atlantidis, & Ætheriæ filia Oceani. Quæ fratrem suum (qui Hyas dictus est) a læna necatum ita feverunt, ut ab eo denominatae sint, & ob pietatem in caelum translatae. Sunt enim septem stellæ in capite Tauri, quæ & Hædi, & Sucleæ dicuntur, & Atlantides. Plin. lib. 2. cap. 29. Qualiter in Sucleis sentimus accidere, quas Græci ob id pluvio nomine Hyadas appellant. Idem lib. 18. cap. 26. Nimborum argumento Hyadas appellantibus Græcis has stellæ. Cic. 2. de Nat. Deor. 110. de Tauro, Ejus caput stellis conspersum est frequentibus,

Has Græci stellæ Hyadas vocitare fuerunt. A pluendo: *ὑάσ* enim est pluere. Nostri imperite Sucleas quasi a Suibus essent, non ab Imbribus nominatae. Ovid. lib. 5. Fast. 165.

At simul inducent obscura crepuscula noctem:

Pars Hyadum toto de grege nulla latet.

Pluvia Hyades. Virg. 3. Æn. 516.

Inferna Hyas. Stat. 1. Silv. 6. 21.

Nimbosa Hyas. Claud. de Bell. Gildon. v. 499.

Tristes Hyades. Hor. 1. Carm. 3. 14. V. Gell. 13. 9.

HYAS, antris. m. [ὑάς] dictus est qui Bæotiam gubernabat: a quo Hyantes, Bæotii dicti sunt, ut ait Strabo lib. 7. & 10. conf. Plin. 4. 7.

YANTIVS, sive HYANTIVS, a, um. Adj. [ὑάντιος] Bæotius: ut, Hyantius, pro Actæone. Ovid. 3. Met. 146.

Aganippe Hyantea. Ovid. 5. Met. 312.

Agri Hyantei. Stat. 1. Theb. 183.

YANTIDES, um. f. pl. Musæ, quia in Bæotia habitasse finguntur.

YARBAS. V. HIARBAS.

H Y B

YBERNIA, HYBERNICUS. V. HIBERNIA.

YBERNA, HYBERNACULUM, HYBERNO, HYBERNUS. V. in HYEMS.

YBLÆ, es. vel HYBLÆ. æ. f. [ὑβλα] Civitas Siciliæ, in qua thymi & falicum copia, ab Hyblone rege dicta. Hanc Strabo a Doriensibus conditam scribit.

Sicula Hybla. Ovid. in Ibin, 201.

Est etiam hujus nominis Mons proximus, thymo abundans: unde apes pastæ mel optimum conficiunt.

Thymus Hyblæ. Virg. 7. Ecl. 37. Martial. lib. 2. 40.

Flores per varios ut pingitur Hybla colores.

Tres autem ejus nominis Urbes Siculæ fuere. V. Drakenb. ad Sil. 14. 200.

YBLÆUS, a, um. Adj. [ὑβλαίος] ut, Apes Hyblææ, & Mel Hyblæum. Virg. 1. Ecl. 55.

VOL. II.

Hyblæis apibus florem depasta faliæ. Martial. 11. 43.

Quum dederis Siculis mediæ de collibus Hyblæ,

Cecropios dicas tu licet esse favos. Claud. Fescen. Nupt.

Honor. 105.

HYBRIS, idis. f. [ὑβρίς] Lat. Contumelia, ὑβριζω Convicior, contumelia afficio. Hinc Hybridæ, quasi Per contumeliam nati. Sed V. seq. dict.

HYBRIDA, æ. c. Hybridæ Sues, ex fero & domestico sue progeniti. Plin. lib. 8. cap. 53. In nullo genere æque facilis mixtura cum fero, qualiter natos antiqui hybridas vocabant, ceu semiéros, ad homines quoque, ut in C. Antonium, Ciceronis in Consulatu Collegam. appellatione translata. Suet. in Augusto, cap. 19. Item Afini Epicadi, ex gente Parthina hybridæ. Hor. 1. Serm. 7. pr.

Hybrida quo pacto sit Perlius ultus, opinor. Ubi Commentator vetus, Hybridæ proprie dicuntur Canes, qui ex imparibus nati sunt, ut Ex venatico & gregario. Sic Perlius Hybridæ, semiromanus, ex patre scilicet Græco & matre Romana. quomodo & Suet. est intelligendus. Martial. lib. 6. 39. Hybridarum grex. Item 8. Epig. 22.

Hybrida sum si das, Gallice, verba mihi.

Hybrida etiam dicitur Qui mixto sermonis genere utitur, ut peregrini solent.

Hybrida vox, est ex diversis linguis conglutinata. V. Cic. 2. Att. 1. p. 171. Græv. & Bernegg. ad Suet. Cæs. cap. 56. n. 6.

Harduin. ad Plin. 8. 53. ait Ibridæ quidam scribunt, ab Umbris, Imbris, Ibris. Al. Ybridæ. V. Lex. Pitisc.

H Y D

HYDARNES, seu HYDARNUS, [ὑδάρινος] fuit nomen Persæ, quæ teste Herodoto lib. 3. cum Dario in Magum conjuravit. V. Strab. lib. 11.

HYDASPERIS, is. m. [ὑδάσπερις] Fluvius Indiæ, dictus ab Hydaspæ, antiquissimo Medorum rege.

Eous Hydaspes. Stat. 9. Theb. 441.

Fabulosus. Hor. 1. Carm. 22. 7.

Fuscus Hydaspes. Hor. 2. Serm. 8. 14.

Nissæus Hydaspes. Lucan. lib. 8. 227.

Odoratus Hydaspes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 82.

Est & Hydaspes Persiæ fluvius si fides habenda Curtio, 4. 5. 4. quæ Euphratem, Tigrim, Araxem & Hydaspem Munimenta tegna Persiarum vocat.

Mediæ alius secundum Virgilium, 4. Georg. 211.

— Medus Hydaspes. Sed de his ambebus valde dubitatur. V. Thef. Er. Schol. Lipsiensem. [Immo V. Cellar. Geogr. Ant. 3. 23. 6.]

HYDASPËUS, a, um. Adj. Claud. de 3. Conf. Hon. 4.

Dives Hydaspæis aufecat purpura gemmis. Sidon. Paneg.

Anthem. 446.

Non Pori modo regna precor, nec ut hisce lacertis

Frangat Hydaspæas aries impactus erythras. V. Sirmond. in loc.

HYDÄTIS, idis. f. [ὑδάτις] Lat. Aquula. Suid. ὑδατίδες, ὑδατίδες. Vesicula feu pustula aquam continens Medicis est. Gemma autem Mart. Capellæ 1. p. 20. Posterior pars coronæ hydattide, adamante & crystallo lapidibus alligabatur.

HYDRA. V. HYDRUS.

HYDRAGÖGIA, æ. f. [ὑδραγωγία] Aquarum deductio. Varro apud Non. 3. 114.

HYDRAGÖGUS, a, um. Adj. [ὑδραγωγός] Aquam evacuans. Cæl. Aur. Tard. 3. 8. 119. Aquiduca medicamenta Græci hydragoga vocaverunt. Apul. Herb. 27. Chamædaphne a Græcis hydragogos dicitur.

HYDRAGÖNOS, i. m. [ὑδραγώνος] Ex aqua genitus. Ita dicitur nymphaea. Apul. Herb. cap. 67.

HYDRARGYRUM, i. n. [ὑδράργυρον] Pigmenti genus, in vicem argenti vivi aliquando dilutum, quo argentum optime inauratur. Plin. lib. 33. cap. 3. Æs inaurari argento vivo, aut certe hydrargyro legitimum erat. V. Hier. Mercurial. Var. lect. 2. 14. Saracen. ad Diosc. 5. 110.

HYDRAULAX, m. [ὑδραύλαξ] Stacus aquarius.

HYDRAULAX, i. m. [ὑδραύλαξ] Organum dicitur extrahendæ a profundo aquæ idoneum. Valla in Raudensem, Hydraulæ Vitruvius accipit pro machina quadam simili tympano, seu molendino: simulque pro instrumento musico quod organa vocant: licet proprie organa ex chordis consistant. Plin. lib. 9. cap. 8. Delphinus non homini tantum amicum animal, verum & musicæ arti, mulcetatur symphonix cantu, & præcipue hydraulii sono. V. Gefner. Chrestom. Plin. 404. sq. Legitur etiam Hydraulæ, & Hydraulis. V. & Henr. Steph. Thef. Gr.

HYDRAULES, [ὑδραύλης] Peritus artis Hydraulicis organis canendi, ut Choraules. V. Suet. Neron. 54.

HYDRAULICUS, a, um. Adj. [ὑδραυλικός] Plin. lib. 7. cap. 37. Laudatus est Ctesibius, pneumatica ratione, & hydraulicis organis repertis. Vitruvius lib. 10. cap. 13. Suet. Neron. 41. V. Turneb. Advers. 1. 22. & Lex. Pitisc.

HYDRËUS, a, um. Adj. Aquatilis. Mart. Capel. 7. Hydreo germine pullulare. [An Hydræο, ὑδραία;]

HYDRËUM, i. n. [ὑδραίον] Aquatic, puteus. Solin. cap. 67. V. Salmaf. in loc.

HYDRËUMA, ætis. [ὑδραίωμα] Idem. Plin. 6. 23.

HYDRIA, æ. f. [ὑδρία] Urna ad capiendam aquam. Cic. 4. Verr. 47. Hydriæ argentæ. Idem 6. Verr. 97. In hoc fano loricæ, galeasque æneas, celatas opere Corinthio, hydriasque grandes, simili in genere, atque eadem arte perfectas. Idem 4. Verr. 127. Tot in hydriam foret conjicerentur.

HYDRIUS, i. m. Aquarius. Sic, Puer hydrius, i. e. Sidus Aquarij, sive Ganymedes. Prudent. Apoth. 622.

HYDROBAPHES, [ὑδροβάφης] Vestis aquatilis, sive Colore aquæ, mulieribus peculiaris, quæ nunc (inquit Pollux) ψεφδαφες appellatur.

HYDRÖCËLE, es. f. [ὑδροκύλη] V. HERNIA. Martial. lib. 12. 84. Dicentem tumidas in hydrocelas.

HYDROCËLICUS, a, um. Adj. [ὑδροκυλικός] Qui hydrocele laborat. Plin. lib. 30. cap. 8. Hydrocelicis stellationes mire prodesse tradunt.

HYDROCËPHALOS, i. m. [ὑδροκεφαλός] Tumor capitis ex collecto nimio humore. Cels. 1. 2.

- HYDRŌCHŌUS**, i. m. [*ὕδροχῶς*] Aquarius. Catul. 67. extr.
HYDROGARUM, i. n. [*ὕδρογαρον*] Liguaminis genus inter veterum cupedias apud Lamprid. in Heliog. cap. 29. V. Salmat. in loc.
HYDROGRATUS, a, um. Adj. Cum hydrogaro factus. Apic. 2. 2.
HYDROGERON, ontis. m. [*ὕδροζέρον*] Alias Senecio. Apul. Herb. 75.
HYDROGRAPHIA, æ. f. [*ὕδρογραφία*] Descriptio aquarum. Pars specialis Geographiæ.
HYDROLAPATHUM, [*ὕδρολάπαθον*] Genus lapathi quod in aqua nascitur. Plin. lib. 20. cap. 21.
HYDROMANTIA, æ. f. [*ὕδρομαντία*] Divinationis genus per aquam. Plin. 37. 11. Isidor. 8. 9. conf. Salmat. in Solin. p. 768.
HYDROMELI, n. indecl. [*ὕδρομελί*] Aqua mulla, quæ etiam Græcis Melicraton dicitur. Plin. lib. 31. cap. 6. Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris. V. Lex. Pitific.
HYDROMELUM, i. n. [*ὕδρομελον*] Potio ex aqua & malis. Isidor. 20. 3.
HYDROMYLA, æ. f. [*ὕδρομυλά*] Mola aquaria. Vitruv. 10. 10. Turneb. Adverf. 3. 7.
HYDROPHOBIA, æ. f. [*ὕδροφοβία*] Morbus miserrimus, de quo Celf. 5. 27. de morfu rabiosi canis: Solet autem ex eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci. Hydrophobian Græci vocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur. Plutarch. Sympos. 8. probl. 9. & Hier. Mercurial. Var. Lect. 1. 2.
HYDROPHOBUS, i. m. [*ὕδροφῶβος*] Qui aquam eodem morbo expavet. Plin. lib. 29. cap. 5. Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis, qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur.
HYDROPHOBICUS, a, um. Adj. [*ὕδροφοβικός*] Idem. ut, Hydrophobica passio. Cæl. Aur. Acut. 3. 8.
HYDROPHYLAX, acis. m. [*ὕδροφύλαξ*] Aquarum custos. I. 10. Cod. De Aquæductu.
HYDROPIPER, æris. n. [*ὕδροπίπερι*] Diosc. 2. 150.
HYDROPS, opis. m. [*ὕδρωψ*] Morbus, qui Latine Aqua intercus dicitur: quoniam sub cute aqua sit, qua venter turgescit. Hor. 2. Carm. 2. 13.
 Crescit inbulgens sibi dirus hydrops, &c. Plin. lib. 24. cap. 11. Celsus multa de Hydrope lib. 3. cap. 21. conf. Columel. 7. 7.
HYDROPICUS, a, um. Adj. [*ὕδροπικός*] Qui hydrope laborat. Plin. lib. 20. cap. 6. Hor. 1. Epist. 2. 34.
 Si noles sanus, cures hydropticus.
HYDROPISTIS, is. f. [*ὕδροπιστις*] Idem quod Hydrops. Plin. lib. 20. cap. 1. Sic & contra phthiriasim bibitur, & hydropifis.
HYDROPISMUS, i. m. [*ὕδροπισμός*] Idem. quomodo fiat ex opinione Asclepiadis, V. Cæl. Aur. Acut. 1. 14. 108.
HYDROSATA, Medicamenta sunt, inde primum appellata, quod in eorum confectioe aqua & rosa mitteretur, deinde longius propagata vox est, ut Sirupos significet. Nicolaus Myrepsus curtato vocabulo Drosata vocat. Meminit Turneb. Adverf. 18. 18. Vox hybrida.
HYDROSELINUM, i. n. [*ὕδροσελίον*] Infructuosa rorisamarini species, five Apium lilvestre. Apul. Herb. 79.
HYDRUS, [*ὕδρος*] Genus anguim in aqua degentium: fed Hydrus mas, Hydra femina. Plin. lib. 29. cap. 4. In orbe terrarum pulcherrimum anguim genus est quod in aqua vivit, hydri vocantur, nullis serpentium inferiorum veneno.
 Immanis hydrus. Virg. 4. Georg. 458. Idem ibid. 3. 545.
 Stridentes hydri. Stat. 11. Theb. 494.
 Torvi hydri. Claud. 2. in prim. Conf. Stil. 137. conf. Lucan. 9. 673.
HYDRA, æ. f. [*ὕδρα*] Hydram finxerunt poetæ esse Multorum capitum serpentem in Lerna palude: quorum aliquot excisis, totidem continuo renascerentur, quæ quidem tandem ab Hercule & sagittis & igne interfecta est. Plato Hydram acutissimam sopheritriam scribit fuisse: cuius mos erat cavillari, & quæstiones ita proponere, ut uno soluto dubio, multa renascerentur. Perottus.
 Dira hydra. Hor. 2. Epist. 2. 10.
 Immanis hydra. Virg. 6. Æn. 576. V. Lucret. 5. 26. Ovid. 9. Met. 69. Hor. 4. Carm. 4. 61.
 Pro Veneno ipso posuit Sil. 1. 322.
 Aut hydra imbutas, bis noxia tela, sagittas.
 De Hydra in nummis V. Spanh. diff. 5. p. 267. & Drakenb. ad Sil. 2. 158.
HYDRUS, untis. [*ὕδρως*] Urbs in litore Adriatici maris apud Strabonem, quæ & Hydruntum dicitur in Calabria. *Ottaviano, au pays de Pouille*. id est in Apulia. Cic. 15. Att. 21. Lucan. 5. 375. Ptol. lib. 3. cap. 1.

H Y E

- HYEMS**, vel potius **HIEMS**, æmis. f. [*χειμών*] δὲ τῆς ὕως, quod est pluo, derivatur: quod id tempus anni pluviosum sit. De orthographia & derivatione vocis conf. Voss. Etym. 256. Varr. L. L. 5. 2. Manut. & Cellar. de Orthogr. Significat autem Quartam partem anni, quæ est inter Autumnum & Ver. Virg. 1. Georg. 100.
 Humida solstitia atque hyemes orate serenas Agricola.
 Hyems alias a Cicerone dicitur Hibernum tempus, hiemale tempus, vis frigorum, durum anni tempus.
 Magnitudo hyemis. Cic. pro Planc. 96. Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.
 Vis hyemis. Cic. 9. Philipp. 2. Non illum vis hyemis, &c. retardavit, quominus, &c.
 Vim frigorum & hyemem excipere. Cic. pro Rabir. Posth. 42. Hanc vim frigorum hyememque, quam nos vix hujus urbis tectis sustinemus, excipere.
 Hyems, Vis venti, Tempestas. Virg. 1. Æn. 126.
 — sæpe illos aspera Ponti
 Interclusit hyems. Idem 1. Æn. 129.
 Immissamque hyemem sensit Neptunus. Nep. 25. 10. 6. Quem admodum gubernator præcipua laude ferrur, qui navem ex hyeme marique scopuloso servat. conf. Barth. ad Claud. p. 854.
 Æstas & hyems. Cic. de Senect. 46. Refrigeratio æstate, & vicissim aut sol aut ignis hybernus.

- Adulta hyems**. Tacit. 1. Ann. 46.
Affecta hyems, i. e. Prope finita. Sil. lib. 15.
Aquilonia hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. i. e. Ob flatum Aquilonis ferena.
Aquofa hyems. Virg. 10. Eccl. 66.
Atra hyems. Virg. 7. Æn. 214.
Cæca hyems. Valer. 3. Argon. 151.
Dura hyems. Virg. 4. Georg. 239.
Extremæ sub casum hyemis. Virg. 1. Georg. 340.
Fera hyems. Ovid. 1. Trist. 1. 42.
Flammea hyems, i. e. Tempestas flammaram & incendii. Stat. 3. Silv. 5. 72.
Genialis hyems. Virg. 1. Georg. 302.
Glacialis hyems canos hirsuta capillos. Ovid. 2. Met. 30.
Ignava colono hyems. Virg. 1. Georg. 299. Servius, Quæ ignavum reddit colonum.
Imbrifera hyems. Sil. lib. 3.
Informes hyemes. Hor. 2. Carm. 10. 15.
Iniquæ hyemes. Hor. 3. Carm. 1. 32.
Intonata hyems. Hor. Epod. 2. 52.
Intrepida hyems. i. e. Hiematio. Tacit. Agr. 22.
Lethalis hyems, Mortiferum frigus. Ovid. 2. Met. 827.
Matura hyems, cui opponitur Tarda. Cæf. 4. Bell. Gall. 20.
Mollis hyems. Stat. 3. Silv. 5. 83.
Nivosa hyems. V. NIX.
Perfrigida hyems. V. PRRFRIGIDUS.
Pigra hyems. Ovid. 3. Amor. 6. 94.
Præmatura hyems. Tacit. 1. Ann. 30.
Senilis hyems, Senectus. Ovid. 15. Met. 212.
Serenæ hyemes. Plin. lib. 17. cap. 2.
Serotinæ hyemes. Plin. lib. 17. cap. 2.
Sicca hyems. Ovid. 3. Amor. 6. 106.
Summa hyems. Cic. 6. Verr. 86. Erat hyems summa: tempestas (ut ipsum Sopatrum dicere audistis) perfrigida: imber maximus.
Tristis hyems. Virg. 4. Georg. 135.
Turbida hyems. Claud. de Bell. Get. 408.
Adoperta gelu hyems. Ovid. 3. Fast. 235.
Discedens hyems. Ovid. 2. Fast. 152.
Mitescente jam hyeme. V. MITIS.
Præcipitaverat jam hyems, & ver jam appetebat. Cæf. 3. Bell. Civ. 25.
Solvitur acris hyems. Hor. 1. Carm. 4. 1.
Hyems, pro Anno. Martial. 5. 38.
 Sextam peregit hyemem, nec tamen totam.
Hyeme, pro In hyeme. Cic. 1. de Divin. 94. Campos & montes hyeme & æstate peragrantes.
Hyemes, plur. Plin. lib. 8. cap. 38. Ergo in hyemes aliis provifum pabulum, aliis pro cibo somnus. Cæf. 4. Bell. Gall. 20. Exigua parte æstatis reliqua, Cæsar, etsi in his locis, quod omnis Gallia ad Septentrionem vergit, maturæ sunt hyemes, tamen in Britanniam proficisci contendit.
Post certas hyemes. Hor. 1. Carm. 15. 35.
HYEMO, vel **HIEMO**, [*χειμῶνα*] ære. i. e. Hyemem five frigus facere: eo modo dictum quo Pluere legimus. Columel. lib. 11. cap. 2. Auster aut Africus hyemat. Ibidem, Tertio Nonas Novemb. Fidicula mane exoritur, hyemat, & pluit. Plin. lib. 18. cap. ult. Pluviæ erunt & tonitrua, & hyemabit.
Dies hyemant, Tempus hyemat. Plin. lib. 18. cap. 26. Delphini vespertino occafu continui dies hyemant Italiæ. Idem lib. 2. cap. 47.
Mare hyemat. Hor. 2. Serm. 2. 17.
Hyemare aquam. Plin. lib. 19. cap. 4. Decoquant alii aquas, mox & illas hyemant.
Hyemare, pro Stationem hyeme facere: quod & Hybernare dicitur. Cic. pro Font. 6. Cn. Pompejus maximus atque ornatissimus hyemavit in Gallia M. Fontejo imperante.
Mediis hyemet mercator in undis. Hor. 1. Epist. 17. 71.
HYEMATUS, a, um. Partic. [*χειμαθῆς*] Plin. lib. 9. cap. 22. Autumnali fidere, ut palam est, hyemato lacu, fluctibus glomeratæ volvuntur multitudinem. De anguillarum captura.
HYEMATIO, õnis. f. [*χειμασία*] Varr. 3. de R. R. cap. 16. Ut ne plus tertia pars eximatur mellis, reliquum hyemationi relinquatur.
HYEMALIS, vel **HIEMALIS**, e. [*χειμαλιος*] Hybernus. ut, Hyemalis dies. Columel. lib. 11. cap. 1.
Locus hyemalis. Plin. lib. 18. cap. 7.
Navigatio hyemalis, & minime portuosa. Cic. 6. Fam. 20.
Nimbi hyemales. Ovid. 9. Met. 105.
Tempus hyemale. Nep. 14. 6. 1.
Vis hyemalis. Cic. 5. Tusc. 77. Hyemalem vim perferunt sine dolore.
HYBERNUS, vel potius **HIERNUS**, a, um. [*χειμαλιός*] Adj. ab Hieme deductum; Quod est hiemis, five Quod ad hiemem pertinet. ut, Hibernæ tunicæ. Plaut. Mil. 3. 1. 93.
Agni hyberni. Plin. lib. 8. cap. 47. Multi hybernos agnos præferunt vernis.
Annus hybernus. Hor. Epod. 2. 29.
Cubiculum hybernum. Cic. 3. Q. frat. 1. i. e. Aptum ad usum hiemis.
Eventus hyberni. Tacit. Agric. 22. Quia soliti plerumque damna æstatis, hybernis eventibus pensare.
Flatus hyberni. Virg. 2. Georg. 339.
Grando hyberna. Ovid. 5. Met. 158.
Mare hybernum. Plin. lib. 12. cap. 19. Præterea hybernum mare exigunt circa brumam, Euris tum maxime flantibus. Hor. Epod. 15. 7.
Menfes hyberni. Cic. 7. Verr. 26.
Nix hyberna. Hor. 4. Carm. 12. 3.
Noctes hybernæ. Virg. 6. Æn. 355.
Soles hyberni. Virg. 2. Georg. 482.

Tempus hybernium. Cic. 7. Verr. 26.
HYBERNA, vel **HIBERNA**, orum. n. pl. Loca in quibus milites hieme stationem faciunt. Tacit. 15. Ann. 10. Et nunc relictis hybernis. Cic. in Pison. 86. Tradere hyberna.

Mittere in hyberna cohortes. Cic. de Provinc. Conf. 5.
 Dimittere in hyberna exercitum. Cic. 15. Fam. 4.
 In hybernis legiones collocare. Cic. 10. Fam. 33.
 Hyberna etiam sunt, Ubi pecora hybernant. Marcell. in l. qui saltum. D. de legat. 3. Qui saltum æstivum legavit, & hoc amplius etiam eas res, quæ ibi esse solent: non videtur de illis pecoribus sensisse, quæ hieme in hibernis, aut æstate in æstivis esse solent: sed de illis, quæ perpetuo ibi sunt.

Hyberna, Villæ pars ad hybernium tempus ædificata. Cic. 13. Att. 29. In villa video nihil, aut pauca mutata. balnearia tamen laudat majora: de minoribus ait hyberna effici posse. De his V. Lex. Pitisc. [T]o Hiberna hic adjectivum est; subauditurque Balnearia.

HYBERNACŪLUM, vel **HIBERNACŪLUM**, i. n. [χειμασίδιον] Idem quod Hyberna, orum. Liv. 22. 32. Coss. M. Attilius Regulus Cn. Servilius Geminus exercitu accepto, hybernaculis mature communitis, &c. Idem lib. 30. cap. 3. extr. Hybernacula Carthaginiensium, congesta temere ex agris materia exædificata, lignea ferme tota erant. Claud. 4. Conf. Honor. 322.

Hybernaculum, Pars ædificii ad habitandum hyberno tempore idonea. Plin. 2. Epit. 17. Hujus cubiculi, & triclinii illius objectu includitur angulus, qui purissimum solem continet, & accendit: hoc hybernaculum, hoc etiam gymnasium meorum est. Vitruv. lib. 1. cap. 2. Item naturæ decor erit, si cubiculis & bibliothecis, ab oriente lumina capientur: balneis & hybernaculis, ab occidente hyberno. Meminit & lib. 6. cap. 3. Rursus lib. 7. cap. 4. extr.

HYBERNO, vel **HIBERNO**, [ἡγχεμασίδιον] Ære. Stationem hieme facere. Cic. pro Lege Manil. 39. Jam vero quemadmodum milites hybernent, quotidie sermones ac litteræ perferuntur.

Hybernant etiam pisces. Plin. lib. 9. cap. 15. Bruma non vagantur: ubique deprehensi usque ad æquinoctium, ibi hybernant. De thynnis.

Perfius, 6. Sat. 7. Hybernare mare dixit (quemadmodum Hor. Hiemare) i. e. Sævire.

H Y G

HYGEA, vel **HYGIA**, æ. f. [Ἥγεια] Æsculapii filia, Dea sanitatis. Plin. 35. 11. De ejus simulacro Idem 34. 8. Martial. 11. 61.
 Quod sanare Criton, non quod Hygea potest.

HYGIENE, es. f. [ὑγιεινή] Medicis est Methodus sanitatem conservandi; sicut Therapeutice, Methodus est recuperandi.

Hygiene agria, Helxine herba. Diosc. 4. 86.
HYGINUS, C. Julius Hyginus, Libertus Augusti, a Cæsare, Alexandria capta, Romam advectus præfuit Bibliothecæ Palatinæ. Multa scripsit, e quibus supersunt Fabulæ & Poetica Astronomica. Nam Grammatica seu De limitibus constituendis, alterius Hygini sunt, qui tempore Trajani vixit. V. Gell. 1. 7. & 10. Suet. Ill. Gramm. cap. 20. & Voss. de Hist. Lat. 1. 20.

HYGREMPLASTRUM, i. n. [ὑγρεμπλάστρον] Emplastrum liquidum, non siccum: ὑγρός humidus, flexibilis, mollis, madidus. Plin. lib. 34. cap. 15. Præcipua tamen commendatio ejus in hygremplastro ad purganda vulnera fistulasque.

HYGRIS, [Ἥγρης] Civitas Sarmatiæ apud Ptolemæum. vulgo *Tabardi*.

H Y L

HYLA, sive **HYLAS**, æ. m. [Ἥλως] Comes Herculis puer, quem perdidit in sinibus Ioniis juxta Mysiam, nec usquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum quod perisset in fonte, ei instituta sunt sacra, in quibus mos fuerat, ut ejus nomen clamaretur in fontibus: ad quam imitationem dixit Virg. 6. Ecl. 44.
 — ut litus Hyla Hyla omne sonaret. Servius.

Pulcher Hylas. Valer. 1. Argon. 218.
 Tener Hylas. Stat. 5. Theb. 443. V. fabulam in Propert. 1. 20.
 Theodamantes Hylas. V. THEODAMAS.
 Hylas Pantomimus apud Suet. Aug. 45. conf. Macrob. 2. Saturn. 7.
 Hylas Fugil, de quo Aufon. Epig. 91.
 Doctus Hylas cæstu, &c. V. Not. Vinet.

Hylas, Flumen & Lacus Bithyniæ, in quem Hylam Herculis delicias cecidisse credunt. Solinus cap. 54. pr.

YLAX, [Ἥλαξ] Canis nomen apud Virg. 6. Ecl. 44.

YLACTOR, [Ἥλακτωρ] Canis nomen. Ovid 3. Met. 224.
 — & acutæ vocis Hylactor. utrumque a v. ἡλακτώω, Latro.

YLEA, [Ἥλαια] Regio est, a qua Hylæum mare, quo alluitur. Hieronymus, Trajecto Borysthene, a mari in primis est Hylæa regio. Herodotus lib. 4. Quum abiisset in Scythiam, venit ad locum qui dicitur Hylæa, juxta Achillis cursum sita, ubique omnifariis arboribus referta. V. Volater. lib. 7.

YLAUS, i. m. [Ἥλαϊός] Centaurus a Piiithoo invitatus ad nuptias, visa puella permotus est: & dum violentus ei esse conaretur, a Lapithis, qui simul nuptiis intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum est, & usque ad pericula dimicatum: ab Hercule sunt postea occisi. Hor. 2. Carm. 12. 5.
 Nec sævos Lapithas, & nimium mero
 Hylæum. i. e. Intolerabilem ebrietate, ait Acron. conf. Virg. 2. Georg. 457. & Stat. 6. Theb. 530.

Hylæus, [Ἥλαϊός] Nomen canis Ætæoris. Ovid. 3. Met. 213.
 Hylæusque ferox, nuper percussus ab apro.

YLE, es. f. [Ἥλη] Silva. Hyles autem nomine Attejus Philologus quendam variæ eruditionis librari inscripsit, ut auctor est Suet. de Ill. Gramm. cap. 10. Ita Latine alii opera sua, in quibus res variæ & diversæ tractatæ essent, Silvas vocarunt.

Hyle, etiam Nomen Centauri est apud Ovid. 12. Met. 378. [Videtur

a recto Hyles, nisi potius Hylan legendum, ab Hylas. Sane idem est cum Hylæo, cujus alias non meminit Ovidius in hac fabula, & nomen est hæc nomina utroque modo efferrî.

Hyle [Ἥλη] & Bœotici oppidum, cujus meminit Homerus in Catal. v. 7. Breve litus Hyles. Stat. 7. Theb. 267.

HYLERNA, æ. f. Locus Tiberi vicinus cum luco. Ovid. 6. Fast. 105.

HYLLUS, [Ἥλλος] fuit Hercules ex Deianira, vel, ut Suid. ex Melite, filius: de quo Seneca in Herc. 984.
 Si vera pietas, Hylle, quærenda est tibi,
 Jam perime matrem.

Hyllus item Strab. lib. 13. Fluvius est, qui nunc Phrygius appellatur.

HYLONOME, Femina Centaura & biformis, quæ mortuo marito Cylaro, gladio suo incubuit. Ovid. 12. Met. 405. &c.

H Y M

HYMANTOPODES, Populi loripedes in Æthiopia sunt, quibus serpendo ingredi natura est. Plin. lib. 5. cap. 8. V. HIMANTOPODES, Sic enim scribendum est.

HYMELLA, Fluvius Italiæ, apud Virg. 7. Æn. 714. Rectius Himella per i.
HYMEN, enis. m. [Ἥμεν] Pellicula, membrana, tunica, qua est munita virginitas, quæ primo rumpitur coitu. V. Scalig. Poet. 1. 50. & Non. 2. 225.
 Dicitur præterea Carmen nuptiale, a voce qua utebantur Græci, quæ erat Hymenæus.

Hymen, ipse Nuptiarum Deus, filius Uraniæ, qui Latinis Talassius, sive Talafus. V. Liv. 1. 9. Stat. 1. Silv. 2. 238. & Hymenæus. Catull. Carm. 62. 5. &c.
 Hymen O Hymenæe: Hymen ades O Hymenæe.
 Festus Hymen. Claud. ad Seren. 2.
 Professus clamatur Hymen. Stat. in Epithal. Stellæ.

HYMENÆUS, i. m. [Ἥμεναῖος] Idem. Deus, cujus nubentes invocabant numen, quasi liberatoris virginitatis. V. Lactant. infra, & Servius enarrans illud Virg. 1. Æn. 651.
 Pergama quum peteret, inconcessosque Hymenæos, &c. V. TALASSIO. Donatus ad illud Ter. Adelph. 5. 7. 79.
 — hoc mihi in mora est,
 Tibicina & hymenæum qui cantent.

Hymenæum quidam Liberi & Veneris filium dicunt esse, qui primus certas nuptias instituerit. Ideo per laudem cantatur in virginalibus nuptiis ob hujusmodi meritum. Alii virum fortem Atticum dicunt fuisse qui raptas [a] prædonibus virgines oppressis latronibus, intactas patriæ restituerit. Alii, quod ἡμεν dicatur membrana quædam, qua est munita virginitas, quæ primo dirumpitur coitu, Hymenæum putaverunt velut Hymnum vocari Virginalium nuptiarum. Ergo sic accipe Hymenæum in nuptiis, quemadmodum Ἥμενον in funere, vel in sacris Hymnum. Hæc ille. Neutro igitur genere, Nuptialem hymnum significat, ut apud Ovid. 1. de Arte Am. 563.

Pars hymenæa canunt. & Martiani. Capellam lib. 9. pr.
 Instaurare jubet tunc hymenæa Venus. Cave putes accusativum esse numeri singularis. Stat. 2. Silv. ult. 87.
 Et vestros Hymenæon antea postes
 Fectis cantibus ipsa personabo. [Apud Ovid. Hymenæe cum Heinio legendum, q. V. Apud Terentium, Statiumque non video cur neutrius potius videri debeat, quam masc. gen. seu Deum. seu Hymnum nuptialem significet. Ac prorsus suspectum mihi illud neutrum Hymenæum, quod nec apud Græcos usquam extat. V. & Etymologum, qui alia quoque vocis etyma proposuit.

Hymenæus (ait Lactant. in illud Stat. lib. 3. Theb. 283.
 — quid me Tyrio sociare marito
 Progeniem caram, infaustisque dabas hymenæis?) puer Atheniensis fuit. Is quum annos puerilis ætatis excederet, neque adhuc virum posset implere, ea pulchritudine præditus fuisse creditur, ut feminam mentiretur. Hunc quum una ex civibus suis virgo nobilis adamasset: ipse mediocribus ortus parentibus, quia nuptias desperabat, quod poterat tamen, puellam extrema amoris linea diligens, fatis animo solo faciebat aspectu. Quum autem nobiles femina cum virginibus sacra Cereris Eleusina celebrarent: subito adventu piratarum raptæ sunt: inter quas etiam Hymenæus, qui illo & amatam fuerat subsecutus. cui puella creditur. Quum igitur per longinqua maria prædam piratæ vexissent, ad quandam regionem tandem devoluti perveniunt, ibique somno oppressi, ab insequentibus sunt interempti. Hymenæus relicti ibi virginibus, reversus Athenas, pactus est a civibus dilectæ nuptias, si eis filias suas restituisset. Quas ubi pro voto restituit, exoptatam accepit uxorem. Quod conjugium, quia felix fuerat, placuit Atheniensibus nomen Hymenæi nuptiis misceri. Hæc Lactantius. conf. Lex. Pitisc.

Clarus Hymenæus. Lucret. lib. 1. 98.

Lascivus Hymenæus. Sil. lib. 5. 22.

Hymenæi pl. masc. semper Nuptiæ intelliguntur.

Pactos Hymenæos exercere, i. e. Nuptias. Virg. 4. Æn. 99.

Vetitos Hymenæos invadere, i. e. Nuptias, vel Coitus lege prohibitos. Virg. 6. Æn. 623.

Iustos pati Hymenæos. Virg. 3. Georg. 60.

Inconcessos Hymenæos petere, i. e. Nuptias illicitas. Virg. 1. Æn. 655.

Lat. Fabrett. Inscript. p. 329. QVAE LAETOS HYMENAEOS MORTE PRAEVERTIT.

Sing. num. est apud Ovid. 2. Epist. 33.

Promissus socios ubi nunc Hymenæus in annos?

HYMERA, Fluvius, de quo Sil. lib. 14. 237.

Armavere suos, quo mergitur Hymera ponto. Sed correctio-

HYMETTUS, i. m. pr. ancip. [Ἥμεττός] Mons Atticæ clarissimus, semper flosrens, cujus mel Plin. lib. 11. cap. 13. scribit esse pretiosum. Martial. lib. 7. 87.

Pascat & Hybla meas, pascat Hymettos apes. Ex hoc monte & marmora pulcherrima fodiebantur.

- Dulcis Hymettus. Juven. 13. Sat. 185.
HYMETTIUS, a, um. Adj. [*Ἑμεττιος*] Plin. lib. 36. cap. 15. Scena ei triplex in altitudinem CCC LX columnarum, in ea civitate, quæ sex Hymettias non tulerat sine probro civis amplissimi. i. e. Columnas ex Hymettio marmore. adde Val. Max. 9. 1. 4.
 Cera Hymettia. Ovid. 10. Met. 284.
 Mella Hymettia. Hor. 2. Serm. 2. 15.
HYMNUS, i. m. [*ἕμνος*] Latine Canticum five Laus dicitur, & proprie quidem Hymni diis dicati erant. Martial. lib. 12. 72.
 Invitus puerum fatetur hymnus.
HYMNÖLÖGUS, [*ἕμνολόγος*] Firmicus lib. 3. cap. 6. In nono loco sol ab horoscopo constitutus, templorum conditores facit, aut hymnologos, & qui deorum laudes decantent.
HYMNIDICUS, a, um. Adj. Alcim. Carm. 178. Mar. Victor. 2. adv. Arium, & Cassiodor. prol. super Psalm.
HYMNIFERUS, Æra, Ærum. Adj. [*ἕμνοφόρος*] ut, Vultus Orpheï hymniferi. Ovid. 11. Met. 58.
HYMNIFICO, Ære. Hymnos canere. apud Comodian. Instruct. 23.
HYMNISÖNUS, a, um. Adj. Paulin. Nolan. Carm. 22. 199.
 Præcinat hymnisonis cantica sancta choris.
HYMNIO, Ære. Canere. Prudent.

H Y O

- HYOPHTHALMUS**, vel potius **HYOPHTHALMUM**. n. g. [*ὕοφθαλμος*] Nomen herbæ. Apul. cap. 60.
HYOSCYAMUS, m. [*ἕοσκύαμος*] Herba, quæ Faba porcina alias dicitur, Latinis Altercum, ut ait Scribonius Largus comp. 181. Plin. lib. 20. cap. 17. Colligitur succus ejus ut hyoscyami.
HYOSCYAMINUS, a, um. Adj. [*ἕοσκύαμινος*] ut, Hyoscyaminum oleum, quod ex hyoscyamo decoquitur. Plin. lib. 23. cap. 4.
HYOSIRIS, [*ἕοσιρίς*] Herba intubo similis, sed minor, & tactu asperior: vulneribus contusa præclare medetur. Plin. lib. 27. cap. 10. [Ubi Hyoferis scribendum pridem monuit Henr. Steph. in Thes. Græco suo. V. Hard. not.]

H Y P

- HYRACARIS**, Scythiæ fluvius.
HYRÆRA, [*Ἑραρα*] Urbs, ut ait Strabo, quæ occurrit a Tmolo monte ad Caystri campestris. Ea est, ut ait Stephanus de Urbibus, sub Æpo monte sita. Veneri sacra est, eo quod pulchræ feminae ibi vifantur. Ovid. 6. Met. 13.
 Orta domo parva, parvis habitabat Hypæris. adde 11. 153. & Petron. cap. 133.
HYRÆTHRUS, a, um. [*Ἑραθρος*] Adj. dicitur quasi Sub æthere positum. quo nomine vocamus Ædificia quædam aperta & sub dio: quorum meminit Vitruv. lib. 1. cap. 2. Is perficitur statione, qui Græce *Ἑραθροσμός* dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione quum Jovi, fulguri, & cælo, & foli, & lunæ ædificia sub divo, hypæthraque constituuntur.
 Hypæthrae ambulationes. Vitruv. lib. 5. cap. 9. extr.
 Aperta hypæthraque loca. Vitruv. ibid.
HYRAGÖGRUS, dissyl. [*Ἑραγογρός*] instrumentum, quo lapides expoliuntur, apud Aristophanem in Alitum comædia. Hermol.
HYRAGUM. V. HIPPIAGUS.
HYRALLAGE, es. f. [*Ἑραλάγη*] Figura Syntaxeos est, quum verba per adversum intelliguntur: quum quod patimur agere dicimur: aut contra; ut, Trade rati ventos, pro Trade ratem ventis. Ex *ἕρα* sub, & *ἀλάγη*, id est mutatio.
 Est & Rhetorum figura, quæ alias Metonymia vocatur. V. Cic. in Orat. 93. Et Quintil. lib. 8. cap. 6.
HYRAMPÉLUS, i. f. [*Ἑράμπελος*] Pergula ex vitibus. Inscr. apud Gruter. 711. 3.
HYRANIS, [*Ἑρανίς*] Sarmatiæ fluvius. Vitruv. lib. 3. cap. 8. In Ponto est flumen Hyranis, qui a capite profluit circiter millia XL sapore dulcissimo: deinde quum pervenit ad locum qui est ab ostio ad millia CLX adniscetur ei fonticulus oppido quam parvulus. Is quum in eum influit, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaram. Meminerunt Cic. 1. Tusc. 94. Herodot. in Melpom. Solin. cap. 24. pr. & Propert. 1. 12. 4.
 Flavus Hyranis. Stat. 8. Theb. 491.
 Scythicis Hyranis de montibus ortus. Ovid. 15. Met. 285.
 Saxofum fonans Hyranis. Virg. 4. Georg. 370.
HYRATA, [*Ἑρατα*, ἢ *Ἑράτη*] Civitas Thessaliæ, & quasi metropolis ejus regionis, a qua Hyratenis ager. V. Lucian. in Afin. pr.
HYRATR, es. f. [*Ἑράτη*] Summa chorda in fidibus. Vitruv. 5. 4.
HYRATIA, [*Ἑρατία*] Mulier Alexandrina, Theonis Geometrae filia, & uxor Isidori Philosophi. vixit imperante Arcadio. scripsit in Astronomiam. professa est Alexandriæ varia disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, convolantibus undique discipulis. V. Suid.
HYRATOIDES, is. f. Modulationis species tragicæ. Mart. Capell. 9. p. 326.
HYRATOS, [*Ἑρατος*] Phœniciæ amnis est, cujus meminit Plin. & Mela lib. 1. [Videtur error. Montis Bœotiæ, & Jovis Hypati meminit Pausan. in Bœot. pag. 296. Wech.]
HYRÉCOUM, i. n. [*Ἑρέκων*] Herba in segetibus nascens. Plin. 27. 11.
HYRÉLATE, es. f. [*Ἑρέλατη*] Lauri genus. Idem Plin. 15. 30.
HYRÉNEMIU Ovum, [*Ἑρένημιον ὄνιον*] Irritum dicitur. Plin. lib. 10. cap. 58. Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) feminae æque saliant, pariuntque ova irrita, ex quibus nihil gignitur, quæ hypenemia Græci vocant. Varro 2. de R. R. cap. 1.
HYRÉNOR, [*Ἑρένωρ*] fuit Princeps quidam Trojanus, quem, teste Homero lib. 5. Il. 144. Diomedes in bello occidit.

- HYRÉNUS**, [*Ἑρένωρ*] Athleta Pifeus, qui primus dialo vicit. Pausanias in Eliac. pag. 155. Wech.
HYPER, [*ὑπερ*] Præpositio Græca: Latine Super. Hinc
HYPERASPISTES, [*ὑπερασπιστής*] Latine Protector, propugnator, redemptor, qui clypeo suo protegit aliquem, satellites. Hieron.
HYPERBÆSIS, five **HYPERBÆTON**, [*ὑπερβασίς*, *ὑπερβατόν*] Figura de qua sic Quintil. lib. 8. cap. 6. Hyperbaton quoque, id est verbi transgressionem, quam frequenter ratio comparationis & decor poscit, non immerito inter virtutes habemus: ut, Animadverti, Judices, omnem accusatoris orationem in duas divisam esse partes. Nam in duas partes divisam esse, rectum erat, sed durum & incomptum. Poetæ quidem etiam verborum divisionem faciunt, & transgressionem, Hyperboreo Septem subjecta trioni, quod oratio nequam recipiet.
 Hyperbaton Longino est Sententiæ, non Voculæ transgressio.
HYPERBÖLE, es. f. [*ὑπερβολή*] Julius Rufinianus, Hyperbole aliis schema, aliis tropus videtur: ceterum fit quum excedit veritatem sententia. apud Virg. 12. Æn. 84.
 Qui candore nives anteirent, cursibus auras. Haftenus Julius. V. Cic. in Topic. 45. & Quintil. lib. 8. cap. 6.
HYPERBÖLYCUS, a, um. [*ὑπερβολικός*] Adj. Hyperbolica instrumenta. Sidon. 7. Epist. 2. extr. Al. Perhyperbolica.
HYPERBÖLYCE, Adv. Cic. ad Att. 6. 2. Non loquor *ὑπερβολικῶς*: Græce maluit.
HYPERBÖLUS, [*Ἑπέρβολος*] Chremidis filius, & Charonis frater fuit, lucernarum faber improbus: quippe qui faciendis lucernis non ære solum, sed plumbo etiam uteretur, quo pluris eas, ut graviore, venderet: & sic emptores decipiebat. Meminit Cicero in Bruto 224. ubi de Servilio Glaucia, Homo simillimus Atheniensis Hyperboli, cujus improbitatem veteres Atticorum comædiæ notaverunt. Thucyd. lib. 8. Hyperbolum quandam Atheniensem, hominem nefarium, exultantem, non potentia dignitatisve metu, sed propter scelera & dedecus civitatis interemerunt. Plutarchus in Alcib. Erat, inquit, ea tempestate Hyperbolus Perithædes, cujus ut improbi & flagitiosi hominis Thucydides meminit. Is quum studiose colligeret ea quæ in alterius infamiam dicerentur Comicis, qui audacissime temporibus illis mores hominum increpabant, magnam subministrabat vituperandi materiam. Hoc igitur ministro populus Atheniensis sæpenuero utebatur ad eos divulgandos sermones, qui principum Republicæ & potentissimorum civium crimina, vituperationes ac infamiam continerent. Eo igitur tempore ab Hyperbolo multitudinem persuasam, cuidam principum Republicæ Ostracum parere, fama vulgaverat. Illud vero est exilii genus, quo populus Atheniensis potentes ac præstantes gloria viros de civitate expellere consuevit, invidiæ magis solatium, quam timori remedium quærens. Alcibiadem hæ infidiæ, quas machinabatur Hyperbolus, minime latuerunt. Itaque periculo cognito, Nicias, vel (ut nonnulli alii volunt) Phæacem allocutus, omni similitate quæ inter eos erat postposita, in ejus amicitiam rediit: illiusque potentia suis viribus addita tantum valuit, ut Ostraci nota in auctorem conversa, Hyperbolum Athenis expulerit, nihil minus eo tempore quam tale exilium formidantem. Nemo enim fordidus, neque ignobilis, aut insignis infamia vir, consuevit hujuscemodi pœnam subire. Desinebat ergo in hoc homine ea pœnæ species, tanquam in vili & nullius pretii exercita profanari ceperit. V. plura ibid. apud Plutarch. & in Nicia. Spanheim ad Nub. Aristoph. 558.
HYPERBÖREI, [*Ἑπερβόρειοι*] Montes & populi Scythiæ: sic dicti, quod supra, id est ultra eos stat Boreas: ut ait Servius. Festus vero, Hyperborei, inquit, supra Aquilonis statum habitantes, dicti quod humanæ vitæ modum excedant vivendo ultra centesimum annum: quali *ὑπερβόροντος ὄρον* seculi humani. Cic. 3. de Nat. Deor. 57. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt advenisse. Multa de his apud Strabonem. V. Plin. cap. 17. lib. 6.
 Hyperboreæ glacies. Virg. 4. Georg. 517.
 Solus Hyperboreas glacies: Tanaimque nivalem, Arvaque Riphæis nunquam viduata pruinis. Lustrabat.
HYPERCATALECTICUM, [*ὑπερκαταλεκτικόν*] Metrum dicitur cui una syllaba, vel duæ superant. Virg. 1. Æn. 233.
 Alloquitur Venus, O qui res hominumque deorumque. Et Hor. 1. Carm. 9. 3.
 Silvæ laborantes, geluque. Illud Dactylicum hypercatalecticum est: hoc vero Jambicum hypercatalecticum. Conf. *MOX HYPERMETER*.
HYPERICON, [*Ἑπερίκων*] Herba. Plin. 26. 8. & 12.
HYPERIDES, [*Ἑπερίδης*] Atheniensis, unus e decem oratoribus primis, in Æginam se contulit, ibique ab Archia Tyrio satellite captus, & ad Antipatrum missus necatur, lingua excisa, ut testatur in Demosthene Plutarchus. Quintil. 10. 1. Dulcis in primis & acutus Hyperides, sed minoribus causis, ut non dixerim utilior, magis par. V. Cic. 3. de Orat. 25. & 1. 58. & in Bruto 36.
HYPERION, Ænis. [*Ἑπερίων*] Aliis Solis pater; ut Cic. 3. de Nat. Deor. 54. aliis Sol ipse, quod eat super terras, dicitur. Felt. Poetæ fere pro Sole ipso usurpant. Ovid. 1. Fast. 385.
 Placat equo Persis radiis Hyperiona cinctum. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque astrorum motus, horasque primum summa cura observationeque a se percepta ceteris noscenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, veluti ipsorum naturæ contemplator. Frequens est Solis epitheton apud Homerum.
HYPERIONUS, a, um. Adj. ut, Currus Hyperionius. Valer. 2. Argon. 34. Sil. lib. 15. 214.
 Jamque Hyperionia lux septima lampade surgens. adde Avien. Phænom. 396.
HYPERMETRUS, five **HYPERMĒTRUS**, [*Ἑπεμέτρος*] Idem ac Hypercatalecticus. Abundans syllaba versus. Virg. 1. Georg. 295.
 Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Hic REM super metrum abundat. Et debet sequens a vocali incipere, nisi fiat synærelis, Unde sequitur,
 Et foliis undam, &c.

HYPERMNESTRA, [*ὑπερμνήστρα*] Filia Danaï, quæ viro suo Lino, aut Lynceo pepercit. Qui postea interfecit Danaum. V. Ovid. 14. Epist. 1.

HYPERTHYRUM, i. n. [*ὑπερθύρον*] vel **HYPERTHYRIS**, idis. f. [*ὑπερθύρις*] Plinio dicitur Superliminare lib. 29. cap. 4. Græci *ἵερων* januam sive ostium vocant. Utriusque meminit Vitruv. lib. 4. cap. 6. *C'est un fronteau, claveau, ou linteau entre les ouvriers: mais le commun l'appelle Dessus de porte.*

HYPHEN, [*ὑφέν*] Subunio interpretatur. Virg. 1. Æn. 202. — neque enim ignari fumus ante-malorum. Ubi Servius, Ante-malorum *ὑφέν* est. Ter. And. 1. 2. 4. Et heri semper-lenitas. Ubi Donatus, Semper-lenitas, hyphen.

Idem Plerique omnes vult esse unam partem orationis. *ὑφέν*, subaudi *μέγθ' λόγῳ*. H. St.

HYPNALIS, [*ὑπναλή*] Aspidis genus est, Ægypti indigenum, aliis terris peregrinum, ut Cretæ, & insolitum, homines somno altissimo enecans, de quo illud Ovid. 9. Met. 693. intelligendum, quum scribit,

Plenaque somniferis serpens peregrina venenis. Ex Turneb. Advers. 7. 8. V. Solin. cap. 40.

HYPNŌTICUS, a, um. Adj. [*ὑπνωτικός*] Somnum concilians. Th. Prisc. 2. 31. Hypnotica sufficienter conveniunt.

HYPNŌTICE, es. f. [*ὑπνωτική*] Herba soporifera. Apul. de Herb. cap. 74.

HYPOBRYCHUM, i. n. [*ὑποβρύχιον*] Submersio. Tertul. de Idolol. cap. 24. Irrespirabile devoratis hypobrychium in Idololatria.

HYPOCAUSTUM, [*ὑποκαυστὸν*] Locus ad sudandum, quod *πυρρὰ τὸ ὑποκαύειν*, hoc est a succendendo dicitur. Habet enim sub pavimento locum vacuum, in quo succensus ignis calidos vapores emittit, excitatque sudorem. Habet etiam ab uno latere præfurnium, hoc est parvam fornacem, in qua inclusus ignis partim hypocaustum calefacit, partim aquas temperat ad lavandum. Etenim super eam tria athena componuntur, unum caldarium, ex quo aqua calida hauritur: alterum tepidarium, ex quo tepida: tertium frigidarium, ex quo frigida, quantumque aquæ ex caldario exit, tantum ex tepidario in caldarium, & ex frigidario influit in tepidarium. V. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Hoc Latine vaporarium dicitur. Plin. 2. Epist. 17. Applicatum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, ut ratio exigit, aut fundit, aut retinet. Tenuem volvunt hypocausta vaporem. Stat. 1. Silv. 5. 59.

HYPOCAUSIS, is. f. [*ὑποκαύσις*] Idem atque Hypocaustum. Vitruv. 5. 10.

HYPOCHÆRIS, idis. f. [*ὑποχαιρίς*] Genus oleris. Plin. 21. 15.

HYPOCHONDRIA, orum. n. pl. [*ὑποχόνδρια*] Pars corporis infra costas ad inum ventrem. Th. Prisc. de Diæta cap. 10.

HYPOCHONDRIÆCUS, a, um. Adj. [*ὑποχονδριακός*] Adj. ut, Morbus hypochondriacus apud Medicos.

HYPOCHYSIS, is. f. [*ὑποχυσίς*] Suffusio oculorum. Cels. 6. 6. 35. Plin. 25. 12.

HYPOCISTHIS, idis. f. [*ὑποκισθίς*] Quæ ex cisthi fruticis ramosi radicibus profilit. Nascitur in Hetruria. V. Plin. 24. 10. & 26. 8. Diosc. 1. 127. Scribon. Larg. Compos. 85. Hypocisthis est succus rosæ silvaticæ, quam caninam quidam vocant.

HYPOCORIÆSIS, is. f. [*ὑποκοριαίσις*] Suffusionis oculorum genus, Morbus jumentorum. Veget. Mulom. 2. 16.

HYPOCRISIS, [*ὑποκρίσις*] Simulatio Latine dicitur. Hypocrisis (inquit Budæus) Alienæ personæ simulatio.

HYPOCRITÆ, [*ὑποκριταί*] Alienæ personæ simulator. Item Histrio. V. Torrent. ad Hor. Epist. 18. 44.

Adjurante hypocrita, non animadversum id &c. Sueton. in Neron. cap. 24. H. St.

HYPOCYSTIS. V. HYPOCISTHIS.

HYPODÆSIS, [*ὑποδάσις*] Calceus, sive calceamentum. Homer. lib. 18. Odyss. Id autem est veluti generale calceamentorum vocabulum apud Pollucem lib. 7. cap. 22. ad finem.

HYPODIDASCALUS, [*ὑποδιδασκαλός*] dicitur quem vulgus corrupte ubmagistrum appellat. Cic. 9. Fam. 18. Sella tibi erit in ludo, tanquam hypodidascalo, proxima.

HYPODROMUS, i. m. Claufum undique deambulacrum, sub quo ineditur. Sidon. 2. Epist. 2. Longitudo tecta intrinsecus, si non hypodromus, saltem cryptoporticus vocabitur. [Sed sine dubio Hippodromus legendum. V. Savaron. ad loc.]

HYPOGÆSON, i. n. [*ὑπογάειον*] Herba sic dicta, quoniam in subgrunibus fere nascitur. Plin. 25. 13. Vulgo Sedum majus.

HYPOGÆUM, i. n. [*ὑπογαίον*] Locus subterraneus. Hypogeorum (inquit Budæus) appellatio complectitur Cellas vinarias, canarias, earias, penuarias, promptuarias. Occurrit Petron. cap. 111. p. 510. imm. Vitruv. 6. 11.

HYPOGLOSSA, æ. f. Herba. Plin. 27. 11. Dioscor. est *ὑπογλωσσόν*.

HYPOLYSOS, i. m. Herba, aliis Artemisia. Apul. de Herb. p. 10.

HYDOMELIS, idis. f. Pomum cujus dulcedo cum sapore acuto perita est. Pallad. R. R. 13. 4.

HYOMNEMA, ætis, & **HYOMNEMATUM**, i. n. [*ὑπομνήμα*] Interpretatio sive commentarius. Cic. 16. Fam. 21. Multum mihi enim optur operæ in excubendis hypomnematis. Columel. lib. 7. cap. 5. (jus commenta, quæ appellantur Græce *ὑπομνήματα*, sub nomine Imocriti falso produntur.)

HYOMNEMATISMUS, i. m. [*ὑπομνηματισμός*] Decretum, Res merita causa litteris mandata. Cic. 15. Fam. 1. & 5. Att. 11.

HYOMNEMĀTŌGRĀPHUS, i. m. [*ὑπομνηματῶγράφος*] Qui scribit commentarios. Cod. Theod. 1. 12. tit. 1. conf. Valef. ad Ammian. 2. 1. & 1. 59. C. de Decurion.

HYOMOCHLIUM, i. n. [*ὑπομοχλίον*] Quod veci subjicitur. Vitruv. 10. 8.

HYOPHLOMUS, i. m. Genus mandragoræ. Plin. 25. 13.

HYOPHORA, æ. f. [*ὑποφώρα*] Objectio. Mart. Capel. 5. p. 185.

HYPOPIUM, i. n. [*ὑπόπιον*] Sugillatum, sugillatio, livor. Dicitur Hypopium, quod frequenter sub oculis fiat, quum ex contusione ultimam cutem sic subierit sanguis, ut appareat. Ex *ὑπό*, sub, & *πίσις*, oculi. Hypopia Latini a factu dixerunt sugillata: nec solum quæ sub oculis fiat ex contusione fuctuve, sic dicuntur, sed quæ in reliquo corpore etiam, & ex quacunque injuria nigrescunt, id est livores, & quæ ex flagellis vibices remanent in corpore. [Medici distinguunt *ὑπόπιον* vel potius *ὑπόπιον* & *ὑπόπιον*: Illud enim Oculi Suggillationem esse, hoc Suppurationem oculi, vel quamvis potius, prædicant. V. Gorraeum & Fœlii Oecon. Hippocr.]

HYPOSTÆSIS, f. [*ὑποστασις*] Substantia, sive substantia. Aliquando accipitur a Græcis pro Persona. V. Suiceri Thes.

HYPOTHĒCA, [*ὑπόθηκη*] Græce dicitur quod Latine Pignus: teste Martiano lib. 5. D. de pign. dicente, Inter pignus & hypothecam tantum nominis sonus differt. Cui assentitur Valla 6. 57. Cic. 13. Fam. 56. Cures velim ut aut de hypothecis decedat, easque procuratoribus Clavii tradat, aut pecuniam solvat.

HYPOTHĒCARIUS, a, um. Adj. ut, Hypothecarius creditor. Ulpian. in l. 1. §. Sciendum est autem. D. de separant.

HYPOTHĒSIS, [*ὑπόθεσις*] Materia, argumentum, genus quæstionis. Cic. in Topic. 79. Definitum est, quod hypothesein Græci, nos causam: Infinitum, quod *ἔστω* illi appellant, &c. Idem 14. Att. 24. Hypothesein autem hanc habent, eamque præ se ferunt. Hypothesis & Materia, idem. Cic. 1. Att. 11.

HYPOTHYRUM, i. n. [*ὑπόθυρον*] Ostii vacuum. Vitruv. 4. 6.

HYPOTRACHĒLIUM, i. n. [*ὑποτραχήλιον*] Pars colli infra cervices. Deinde ad Columnas transfertur & de earum parte dicitur quæ sub atragalo arctator. V. Vitruv. 3. 2. & Lex. Vitruv. p. 59.

HYPOTRIMMA, ætis. n. [*ὑποτριμμα*] Condimentum stomachicum. Apic. 1. 33. Item Fucus quo mulieres facies *ὑποτριμμα* i. e. Eriant.

HYPOZUXIS, [*ὑποζυξίς*] Figura est Zeugmatæ contraria, ubi suum cuique clausulæ redditur verbum. Virg. 10. Æn. 149. Regem adit, & regi memorat nomenoue, genusque, Quidve petat, quidve ipse ferat, &c. Ab *ὑπό*, id est Sub, & *ζυξίς*, conjunctio, vel jugatio.

HYPSA, Fluvius Siciliae. Plin. lib. 3. cap. 8. Sil. lib. 14. 227. Nec non qui potant Hypsamque, Alabique sonoros, &c. In nummo antiquo *ΥΨΑΣ*. V. Cellar. Geogr. Antiq. 2. 12. 40.

HYPSĒNOR, [*ὑψηνόρ*] teste Homer. lib. 5. Iliad. 76. Filius magnanimi Dolopionis, qui erat sacerdos Scamandri: in tanto honore habitus, ac si deus quidam esset. Illum Eurypylus in bello Trojano inderemit.

HYPSICRATĒA, [*ὑψικράτεια*] Uxor fuit Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata, tonsis capillis victum a Cn. Pompejo Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefessa sequuta est. Hujus meminit Plutarchus in Pompejo, V. Volaterr.

HYPSIPYLE, [*ὑψιπύλη*] Filia Thoantis regis Lemni: quæ quum mulieres in Lemno viros omnes communi consilio necarent, ipsa patrem servavit, & dimisit. Ob id ipsa ejecta a Lemno, & a piratis capta, & Lycurgo regi Thraciæ divendita fuit pro nutrice filio Ophelti. V. Ovid. 6. Epist. Formosa Hypsipyle. Valer. 3. Argon. 340.

HYPSIPYLĒUS, a, um. Adj. [*ὑψιπύλειος*] ut Tellus Hypsipylea, i. e. Amazonia. Ovid. 3. Fast. 82. Lemnos infula, auctore Neap.

HYPSŌMA, ætis. n. [*ὑψωμα*] Altitudo. Tertul. ad Scep. cap. 3. Positus in suo hypsomate.

H Y R

HYRCANIA, [*Ἰρκαία*] Regio Asiatica, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus adornata, dicta Hyrcania ab Hyrcana fluvio quæ Scythiæ subjacet. Habet ab Oriente mare Caspium, a meridie Armeniam, a Septentrione Albaniam, ab Occasu Iberiam. In ea regione pantheræ, pardis, & tigres abundant, quum silvis aspera sit. Hinc Lactant. 5. 11. Quis Caucasus, quæ India, quæ Hyrcania, tam immanes, tam sanguinarias unquam bestias aluit? Cic. 1. Tusc. 108. In Hyrcania plebs publicos alit canes, optimates domesticos, sed pro sua quisque facultate parat a quibus lanietur. eamque optimam illi censent sepulturam. V. Gratii Cyneg. 162. Barth. ad loc.

HYRCANUS, a, um. Adj. [*Ἰρκανός*] Virg. 4. Æn. 367. — Avia Hyrcana. Stat. 6. Theb. 598. Lucr. Valer. 6. Argon. 114. Hyrcanum, sive Caspium mare. *Mare Abacuc*, sive *Mare de Sala* hodie vocitant. Ptolemæus lacum facit. Alii vocant *La mer d'Abacuth*. V. Propert. 2. 23. 46.

HYRIA, [*Ἰρία*] Bœotiæ regio prope Aulidem cum oppido & lacu cognomine. Ovid. 7. Met. 372. Inde lacus Hyries videt & Cycnæa Tempe.

HYRIUM, [*Ἰριόν*] Apuliæ urbs Ptolemæo, Tyrium alio nomine. vulgo *Lésina*.

HYRIÆCUS, a quo Hyrtacides. Virg. 9. Æn. 177. Vir fuit Trojanus ex Ida monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

H Y S

HYSGINUM, [*ὑσγιόν*] Color similis coccineo: unde Græci vestes *ὑσγιναί* appellant, hoc est hysgino tinctas. Plin. lib. 21. cap. 20. Hyacinthus in Gallia eximie provenit, hoc ibi pro cocco hyssonum tingitur. De hysgino video esse quæstionem non levem inter doctissimos viros, quum aliis herba videatur esse, aliis tincturae genus. Ego herbam & tincturam esse puto, quum ex ea herba color purpureus

pureus fucetur atque tingatur. Hefychius scribit, ὕσγιον βάρμυς τι, neque præterea quicquam: interpret Nicandri, τὸ ὕσγιον, inquit, φυτόν ἐστὶ ξαυθὸν τῶν χράματα, ὅθεν καὶ ὕσγινοβαφὴ τὰ ἐπ' αὐτὸ βεβαμμένα. Ita tinctura est Hefychio, interpreti Nicandri herba unde pannus inficitur. Esse autem tincturam, & plantam cognominem, quid vetat? Suidas Hyfgen [ὕσγιον] herbam esse dicit, unde & Hyfginus tingatur. Fiunt, inquit Vitruvius, etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice & hyfgino, non minus & ex floribus alii colores. Apud Pausaniam in Phocicis esse videtur Coccus. Hæc ex Turnebo.

HYSSOPUS, f. & HYSSOPUM, n. [ὕσσωπος] Herba vulgo nota. Columel. lib. 7. cap. 5. Remedio sunt hyssopus & sal æquis ponderibus contrita. Plin. lib. 25. cap. 11. Hyssopum in oleo contritum phthiriasi resistit, & prurigini in capite.

HYSSOPITES, æ. m. [ὕσσωπιτις] sed figurate neutro jungitur: & est Vinum factitium ex hyssopo. Columel. lib. 12. cap. 35.

HYSTERICA, [ὕστερικὴ] Mulier quæ ab utero strangulatur, seu quæ vulvæ strangulationi obnoxia est, ὕστερα enim est uterus, vulva. Hyste-

ricis utilem esse coitum, & medici docent, & experimenta comprobant. Martial. lib. 11. Epigr. 72.

Dicit & hystericam se forsitan altera mœcha

In Sinuessano velle sedere lacu. Alii legunt Ictericam, sed

Icterus morbus palam apparet, nec indicare ac dicere necesse est. HYSTEROLOGĪA, five Hytteron proteron [ὕστερολογία] est Sententiæ cum verbis ordo mutatus, ut Virg. 1. Æn. 115. — Cererem —

Et torrere parant flammis, & frangere saxo. Hæc Donatus.

Prius Ceres frangitur postea torretur. V. Cic. 1. Att. 16.

HYSTRIX, icis. f. [ὕστρεξ] Animal ex herinaceorum genere. Plin. lib. 8. cap. 35. Hystrices generat India & Africa spina contactas, ex herinaceorum genere: sed hystrici longiores aculei, & quum intendit cutem, missiles. Ora urgentium figit canum, & paulo longius jaculatur. Hybernis autem se mensibus condit: quæ natura multis & ante omnia uris. Calpurn. Ecl. 6. 15.

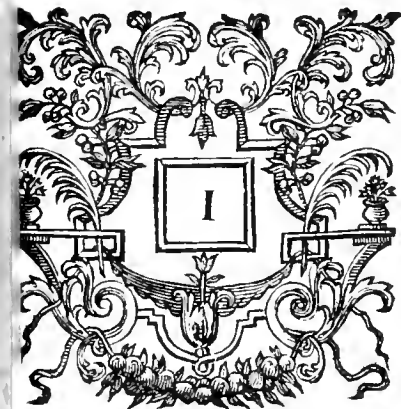
Venit & hirsuta spinosior hystrice barba.

HYSTRICŪLUS, dimin. Pilis vestitus. V. Salmas. ad Tertul. de pallio cap. 4. & Corn. p. 285.

I

Littera Latinis Iota. Cic. 3. de Orat. 46. Quare Cotta noster, cujus tu illa lata, Sulpici, nunquam imitaris, ut Iota litteram tollas & plenissimum dicas, non mihi Oratores antiquos, sed messorum videtur imitari. Litteram longam appellat Plautus Aul. 1. 1. extr. V. Scal. de Causis L. L. 1. 40.

I apud Latinos tam Consonæ quam Vocalis vice fungitur, prout Jod Hebraeorum, unde inter Criticos acerrima est orta controversia, utrum duplex ista potestas duplicem quoque figuram fortiri debeat. Certum est

in antiquis inscriptionibus J caudatum reperiri nullo modo, sed uno & perpetuo tenore I tum Consonam tum Vocalem. Respuunt ergo doctissimi viri Norisius Cardin. & Cellarius, ceterique caudatum Iota j etiam in minuscula scriptura. Minuta enim illa litterarum exaratio, barbari licet & sequioris ævi, iisdem rationibus est continenda atque Romana, cujus vices gerit & in subsidium venit.

I vocalis soni exilitate est notabilis, quam ideo Plato ad res exprimendas tenues & subtiles maxime accommodari judicavit, cujus rei in argumentum laudatur iste Itichus Virgilianus (1. Æn. 127.) hac littera ad fatietatem usque plenus,

Accipiunt inimicum imbrem rimisque fatiscunt.

Antiquitus I in U migrare solebat ut pro Decimo, Maritimo; Decimum, Maritimum scriberent. Quod cum in vetustis exemplaribus Ciceronis, Livii, Plinii &c. apparet, tum quoque in Terentio & Plauto maxime (ut ita dicam) hodie cernitur. Frequenter enim ibi Simillimus, Mancupium, Maxumus, &c. Pro Ircicem Cat. R. R. cap. 10. 2. in antiquis libris est Urcicem.

E & I convertuntur: ut Here & Heri, Mage & Magis. Quintil. 1. 7. Here nunc & littera terminamus, at veterum Comitorum adhuc libris invenio, Heri ad me venit.

O & I: ut, Olli subridens Virg. pro Illi, 1. Æn. 258. 5. 10. &c. ita Ollis. Observantur viri docti Ollorum reperiri nusquam, sed Illorum perpetuo. [Propter repetitionem nempe ejusdem vocalis influam, & Olli pro Illi placuit, & Ollo, Ollorum, Ollos, displicuit. Nec Ollius mihi lectum est. V. Erythr. Ind. Virgil. & f. h. OLLUS, a, um.

I, sed maxime ductu eminentiori, antiqui pro duplici II, id quod in derivativis ex Jacio fieri solet ut plurimum. Sic Delcito pro Dejicito: hodieque obtinet præsertim in patrio casu nominum quæ in IUS desinunt, ut Valeri pro Valerii &c. V. H. Noris Cenotaph. p. 473.

Pro I longo est EI in nummis, & in Inscriptionibus. ut, Eidus Mart. in nummo Bruti. Preimus &c. V. Spanh. diff. 3. 122. & Gruter. Et hoc quoque obtinet pro longo isto I accusativorum pluralium, quorum genitivus pl. in ium, ablat. vero singularis in i exit, ut Omneis, Forteis, quod in antiquis Codd. hodie reperitur. Plures tamen istum casum per I solum efferunt Omnis vel accuratius Omnis, Fortis, &c. Porro pro I visitur etiam EI aliquando in aliis casibus præter istum accusativum, ut Salentinei, Regini, potissimum in ablat. casu pl. ut De Bruttieis, De Lucaneis, V. Varr. de L. L. lib. 5. Quintil. 1. 7. qui eum morem damnat

I apud Vett. interdum insertum, ut Calix pro Calx. V. Fest. in Calicatus. Hinc Adduciturum apud Plaut. Truc. pro Adducturum. Libertas in nummo Bruti pro Libertas. Interdum extrusum, ut Calda pro Calida. Hor. 1. Serm. 2. 113.

— inane abscondere soldo. pro Solido. [Forfan & in

prioribus extrusum potius olim, quam insertum postea. I in numeris ponitur pro Unitate, Græcico fortasse more, apud quos itidem eadem figura monadem exprimebat, ex *ia* sc. quod pro *μία* dicebant: ut in Marm. Arund. & alibi. I. 1. Π. 5. Δ. 10. &c.

I, Ibi, Immortali, Imperator, In, Incomparabilis, Inferis, Inter, Intra, Invenit, Invictus, Ipse, Judex, Juppiter, Jussit.

IA. Intra. I. AG. In agro. IAN. Janus, Januarius. IAN. CLV. Janum clusit. I. A. P. In agro pedes. I. A. S. F. Itus ambitus sine fraude. IA. T. C. Intra tempus constitutum. I. C. Judex cognitionum.

I. D. Inferis diis, Jovi dedicatum, Ipsi deæ, Jussu dei. I. D. C. Juris dicendi causa. I. D. M. Inferis diis maledictus, Jovi deo magno.

I. D. N. CIV. Judex delegatus nomine civium, I. D. NM. In dei

nomine. I. D. P. Jure dicundo præerat. I. D. T. S. P. In diem tertium five perendinum.

I. E. Judex esto.

I. F. In Foro, Jussu fecit. I. F. B. In Foro Boario. I. F. C. A. In Foro Cæsaris Augusti. I. F. FL. In Foro Flamini. I. F. H. In Foro Hadriani. I. F. P. In fronte pedes. I. F. P. R. In Foro pro Rostris.

I. H. Jacet hic. I. H. D. D. In honorem deorum deorum, In honorem domus divinæ.

I. I. In jure.

I. L. Illius liberta, vel libertus. I. L. D. Ipsius liberta dedit, vel, libertus; Ipse libens dedit. I. L. F. Illius liberta fecit, vel libertus.

I. L. H. Jus liberorum habens. I. L. P. Ipse libens posuit, In loco publico, Illius liberta posuit, vel libertus. I. L. R. In loco religioso.

I. L. S. Jussit locum sepulturæ.

I. M. Jovi magno, Ipsi magnæ, Jussit monumentum. I. M. CT. In media civitate. I. M. S. Inferis Manibus sacrum, Ipsi magnæ sacrum, Jovi magno sacrum, Junoni magnæ sacrum. I. M. T. In medio templi.

I. O. M. C. Jovi optimo maximo conservatori. I. O. M. D. Jovi optimo maximo dedicatum. I. O. M. D. I. Jovis optimi maximi divino jussu. I. O. M. I. R. Jovi optimo maximo Junoni reginæ. I. O. M. S. Jovi optimo maximo sacrum.

I. P. Indulgentissimo patrono, Innocentissimo puero, In pace, Jussit poni. I. P. N. M. Julia paterna Narbonensis Martia. Subaudi, Colonia. I. P. S. In pace sepultus.

I. Q. P. Idemque probavit.

I. R. Jovi regi, Junoni reginæ, Jure rogavit.

I. S. In senatu. I. S. C. Judex sacrarum cognitionum. I. S. D. Inferis sacrum diis. I. S. F. Ipse sibi fecit. I. S. L. M. Ipse solvit lubens merito. I. S. M. R. Juno sospita magna regina. I. S. S. Inferius scripta sunt. I. S. V. P. Impensa sua vivus posuit, vel vivi posuere.

I. T. C. Intra tempus constitutum.

I. V. Justus vir.

I, [I] imperativus ab Eo, is. Ter. And. 1. 1. 144. I præ, sequar. V. 80, ire.

IA, æ. f. Minor fuit Atlantis filia, soror Maïæ matris Mercurii, de qua Homer. lib. 14. Odyss. scribit.

IACCHUS, i. m. [Ἰακχος] Bacchus dicitur *ὄντι τῶ ἰαχῶ*, clamo, canto, nam qui Baccho sacrificabant, clamare solebant. Et duplici ce scribi debet, quanquam in verbo *ιαχῶ* sit simplex c: quod ideo fit, ut in Iaccho secunda producat. Nonnunquam ponitur pro Vino. Virg. 6. Ecl. 15.

Inflatum hesterno venas, ut semper, Iaccho.

Florens Iacchus. Catull. 62. 151.

Lætus Iacchus. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 16.

Ictus ab Iaccho. Lucret. lib. 4. 1162.

JACCO, ui, [καίμαι, κατάνκειμαι] Ære. Cubare, decumbere, & prostratum esse. Plaut. Amph. 1. 1. 86.

Quisque ut steterat, jacet, obtinetque ordinem.

Ad quartam jacco. Hor. 1. Serm. 6. 122.

Jacere alteri ad pedes, Provolvi ad pedes, procumbere ad pedes. Cic. 7. Verr. 129. Mihi ad pedes misera jacuit.

Supplex ante pedes jacuit. Ovid. 11. Met. 13.

Jacere ante aedes. Plaut. Amph. 5. 1. 21.

Sed quid hoc? quis est hic senex

Qui ante aedes nostras sic jacet?

In aqua jaceant carnes. Plaut. Pseud. 1. 2. 33.

In limine jacere. Cic. 7. Verr. 118. Patres hi, quos videtis, jacebant in limine.

In lacertis alicujus jacere. Ovid. 1. Amor. 13. 5.

In lustra jacere. Plaut. Casin. 2. 3. 26. Sic

In luto jacere. Idem Aulul. 2. 2. 53.

In tenebris jacere. Cic. 3. Verr. 52. Religiones vero, carimoniarumque omnium sacrarum sanorumque violatæ, simulacraque deorum, quæ non modo ex suis templis ablata sunt, sed etiam jacent in tenebris, ab ipso abstracta atque abdita.

In toro jacui. Ovid. 16. Epist. 316.

Sub arbore jacent poma. Virg. 7. Ecl. 54.

Sub una jacuere umbra. Ovid. 2. Fast. 87. al. Cubuere.

Humi jacere. Cic. 1. in Catil. 26. Ad hujus vitæ studium meditati illi sunt, qui feruntur, labores tui: jacere humi, non modo ad oblidendum stuprum, verum etiam ad facinus obeundum.

Humi jacet nudus infans. Lucret. lib. 5. 224.

Humo jacuit resupinus. Ovid. 4. Met. 121. Humi Heinf. & Burm. q. V.

Truncus iners jacui. Ovid. 3. Amor. 7. 15.

- Graves vino, somnoque jacebant. Ovid. 14. Epist. 33.
 Jacet graviter: i. e. Graviter dolet. Plin. lib. 2. Epist. 20. pr. Sic,
 Jacere in lecto. Cic. 2. Philipp. 45. Cum pater Curio mœrens jacebat in lecto.
 Jacente te, pro Te ægrotante. H. St. V. JACENS, Partic.
 Jacere, Ignobile esse: cui opponitur Vigere, florere. Cic. 11. Philipp. 14. Ab hoc igitur quisquam bellum timet, qui antequam nos id coacti suscepimus, in pace jacere, quam in bello vigere maluit? quanquam ille quidem nunquam jacuit: nec hoc cadere verbum in tantam virtutis præstantiam potest.
 Jacere, Sordere, nec latum esse. Lucil. lib. 30.
 Et sua præcipue retro delicta jacere. Lucret. lib. 1. 63.
 Humana ante oculos fœde quum vita jaceret
 In terris, oppressa gravi sub religione. Nonius.
 Jacere in oblivione. Cic. 3. Verr. 101. Absens non in oblivione jacuisset, sed in assidua commemoratione omnibus omnium flagitiorum fuisset.
 Jacere in silentio. Cic. 2. de Orat. 64. In eodem silentio multa alia officia Oratorum jacuerunt.
 Jacere, Despectum, & sine dignitate esse. Cic. 11. Att. 6. Brundisii jacere, in omnes partes est molestum.
 Jacere etiam dicuntur ii, Qui prorsus nihil agunt, & ab omni rerum curatione vocant. Cic. 12. Att. 4. Scias me ita dolere, ut non jaceam. i. e. Ut aliquid tamen agam, ut inertia prorsus me non dederim. Et Claud. 1. de Rapt. Proserp. 96.
 — an forte jacentes, Ignavosque putas?
 Jacere, Omnium favore destitui. Cic. 7. Att. 18. pr. Responso Pompeji grata populo, & probata concioni esse dicuntur. ita putaram: quæ quidem si ille repudiavit, jacebit. hoc est, populum alienabit, qui probat responso Pompeji. De Cæsare loquitur. Et lib. 10. 7. Curio jacere Cæsarem putat offensione populari. i. e. Odiosum esse plebi, qui pecuniam ærarii abstulisset.
 Jacere, Negligi in petitione honorum. Cic. 3. Off. 79. Quum C. Marius septimum annum post Præturam jaceret.
 Jacere, Negligi. Cic. 1. Fam. 5. Nempe jacere regem pateremur. Ovid. 1. Fast. 218. — dat census honores,
 Census amicitias; pauper ubique jacet.
 Jacere in occulto, Non esse alicujus nominis, neque famæ. Plaut. Trin. 3. 2. 28.
 Tute pone te latebis facile, ne inveniatur te honor:
 In occulto jacebis, quum te maxime clarum voles.
 Inultum jacere. Liv. 25. 37. Ne inultos imperatores suos jacere finerent.
 Prostratum jacere, Translate. Cic. 2. in Catil. 2. Jacet ille nunc prostratus Quirites, & se percussum, atque abjectum esse sentit.
 Jacere in fordibus. Cic. 14. Fam. 2. Te nunc, mea Terentia, sic vexari & jacere in lacrymis, & fordibus. Sic, Jacere in mæreore. Idem 10. Att. 4.
 Jacet oratio, Quæ languet, & quasi exanimis est. Quintil. lib. 9. cap. 2. pr. de figuris sententiarum loquens, Motus est in his orationis, atque actus: quibus detractis, jacet, & velut agitante corpus spiritu caret. Bud.
 Pretia jacent prædiorum: pro Vili venduntur prædia. Cic. pro Rosc. Com. 33. Accepit enim agrum temporibus iis, quum jacerent pretia prædiorum.
 Rationes jacent: h. e. Emortuæ sunt & languidæ ac sopitæ. Plaut. Amph. Suppos. 4. 4. 63.
 — Rationes jacent, judicium filet, quid agam, nescio.
 Idem. Amph. 5. 1. pr.
 Spes atque opes vite meæ jacent sepultæ in pectore,
 Neque ulla sit confidentia jam meo in corde, quin amiserim.
 Studia jacent: i. e. Frigent, & sine vigore sunt. Cic. 1. Tusc. 4. Jacentque ea semper, quæ apud quosque improbantur. Hæc Bud. Sic apud eundem Cic. 2. de Divin. 106. Jacet igitur tota conclusio.
 Virtutes jacent. Cic. 2. de Fin. 117. Maximas vero virtutes jacere necesse est voluptate dominante.
 Jacent suis testibus illi. Cic. pro Milon. 47. Jacent suis testibus ii, qui Clodium negant eo die Romam nisi de Cyro auditum esset, reditum fuisse.
 Jacere, Plenum esse, & oneratum. Virg. 3. Georg. 354.
 Sed jacet aggeribus niveis informis & alto
 Terra gelu. Non.
 Jacere etiam de Mari tranquillo dicitur. Æquor jacet. Valer. Flacc. 3. Argon. 732.
 Flumina contiguere, jacet sine fluctibus æquor.
 Mare jacet, Quiescit. Lucan. 3. 518.
 — pacemque tenentibus Austris
 Servatum bello jacuit mare. V. Drakenb. ad Sil. 5. 583.
 Jacere, Per plurimum porrigi. Virg. 3. Georg. 343.
 Passitur, itque pecus longa in deserta, sine ullis
 Hospitiis: tantum campi jacet. Nonius.
 Jacet locus inter. Cic. 11. Fam. 13. Quem locum volo tibi esse notum: jacet inter Apenninum & Alpes, impeditissimus ad iter faciendum. Plin. lib. 4. cap. 16. Inter Septentrionem & Occidentem jacet.
 Campus jacet in medio. Sallust. In medio campus jacet, aquis undique scatens.
 Gens hæc jacet super Ciliciam. Nepos 14. 4. 1.
 Jacet extra sidera tellus. Virg. 6. Æn. 795.
 Jacere, Mortuum esse, quod jaceant cadavera, nec amplius moveantur. Lucan. 9. 229.
 — ille jacet, paci quem prætulit orbis.
 Telo jacet. Virg. 1. Æn. 103.
 Morte jacent merita. Ovid. 3. Fast. 797.
 Jacere dicuntur cineres alicujus, Sepultum esse. Martial. lib. 1. 89.
 Non aliter cineres mando jacere meos.
 Jacere & Latere confundi in MSS. docet Drakenb. ad Sil. 2. 594. & 5. 583. & 12. 672.
 JACENS, Partic. [ἐπίθετος] Cic. 12. Philipp. 4. Si jacens id nobiscum ageret, audirem fortasse.
 Segnis, & jacens. Quintil. lib. 1. cap. 3.
 Dira in regione jacens, i. e. Ægrotans. Ovid. 3. Trist. 3. 5.
 In amore jacens. Lucret. lib. 3. 1005.
 Animus jacens: i. e. Sine spe, non alacer, non erectus. Cic. de Amicit. 59. Non est igitur amici, talem esse in eum, qualis ille in se est: sed potius nri & ethere, ut amici jacentem animum excitet, inducatque in spem, cogitationemque meliorem.
 Homo afflictus & jacens. Cic. de Arusp. Resp. 50.
 Te jacente, pro Te ægrotante. Cic. 9. Fam. 20. extr. Sed cura, si me amas, ut valeas, ne ego te jacente, bona tua comedam. Pro Comedam hic positum est Comedim.
 Consolari jacentem. Ovid. 3. de Pont. 3. 77.
 Casa humi jacens. Sen. Thyest. 5.
 Terræ jacentes ad Hesperum, h. e. Vergentes, vel declinantes, & quod vulgus Respicientes dicit. Plin. lib. 18. cap. 25.
 JACIO, jēci, jactum, [πίπτω, ἵπτειν, βάλλω, ἰάπτω] ēre. Emittere, & vi impellere. Virg. 5. Æn. 643.
 Sublataque procul dextra connixa coruscet,
 Et jactit. Cic. 6. Verr. 54. de signis, In quem scyphum de manu jacere conatus est.
 Jacere juxta. Plin. lib. 2. cap. 73. Juxta quem umbræ ætate in Austrum, hieme in Septentrionem jaciuntur.
 Jacere in sublime. Plin. lib. 11. cap. 2.
 Jecissem ipse me potius in profundum, ut ceteros conservarem, quam, &c. Cic. pro Sext. 45.
 In præceptum aliquem jacere. Tacit. 4. Ann. 22. Aproniam conjugem in præceptum jecit.
 Præceptum se jecit in agros, i. e. Irruit aut fugit in agros. Lucan. lib. 7. 166. De tauro quodam.
 Aggerem jacere. i. e. Facere, inquit Nonius. Lucil. lib. 26. Aggere in jaciendo, sicut est vineis actis opus.
 Anchoras jacere. Liv. 29. 27. Cæf. 4. Bell. Gall. 28. Quæ tamen anchoris jactis, quum fluctibus complerentur, &c.
 Anchora de prora jacitur. Virg. 3. Æn. 277.
 Edicta in populum jacere. Tacit. 3. Hist. 73. Quod edicta in populum pro Vespasiano magnifica, probro adversus Vitellium jecerat.
 Exempla jacere, Prætexere factis. Tacit. 3. Ann. 66. Antiqua exempla jaciens.
 Fundamenta jacere, est (inquit Valla) quali Qualiacunque fundamenta facere, & quodammodo dare rei principium. Suet. in Calig. cap. 22. In area Capitolina novæ domus fundamenta jecit. Cic. 1. Philipp. 1. In quo templo, quantum in me fuit, jeci fundamenta pacis. Hic per translationem.
 Fundamenta fideliter jacere. Quintil. lib. 1. cap. 4. Quæ nisi Oratoris futuri fundamenta fideliter jecerit, quicquid superstruxeris corruet.
 Fundamenta salutis alterius jacere. Cic. 10. Fam. 29. Quod quidem nec destitit facere, nec desistam: & jam in maxima re feci, & fundamenta jeci salutis tuæ.
 Fundamina jaciunt cives. Ovid. 4. Fast. 835. de condenda Urbe.
 Gradum jacere, atque aditum ad cetera: idem quod Facere gradum & progredi, aut procedere. Cic. 2. de Lege Agrar. 8. Hunc quæ gradum quendam atque aditum ad cetera jactum intelligatis. V. GRADUS.
 Hastam eminus jecit. Virg. 10. Æn. 777.
 Moles jacere ab utroque portu cornu. Cic. 9. Att. 17.
 Odorem jaciunt de corpore. Lucret. 2. 845.
 Pedes ante se jacere: h. e. Promovere. Plin. lib. 10. cap. 38. Aliqua aves ante se pedes jaciunt, ut ciconiæ.
 Salutem in re aliqua, pro Ponere salutem suam in re aliqua, & ab ea aliquid sperare. Virg. 4. Georg. 294.
 Scuta jacere, Abjicere. Plaut. Trin. 4. 3. 27.
 Talos, pro Ludere talis. Plaut. Afin. 4. 1. 35. Cic. 2. de Divin. 45.
 Talos in medium jacere. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Tela manu jaciens. Virg. 11. Æn. 264.
 Tela in falsum jacere. Tacit. 4. Ann. 25.
 Jacere; pro Enuntiare, sive Spargere in vulgus. Tacit. 1. Ann. 10. Quædam de habitu, cultuque, & institutis ejus jecerat.
 Apud aliquem jacere quidpiam. Tacit. 4. Ann. 7.
 Jacere aliquid in aliquem, per translationem. Liv. 34. 5. pr. Rem defendam, non nos, in quos jecit magis hoc Consul verbo tenuis, quam ut re infimularet.
 Contumeliam in aliquem. Cic. pro Sull. 25.
 Inter se, aut inter amicos jaciunt contumelias. Tacit. 15. Ann. 50.
 Ignuculos. Cic. 15. Att. 26. Reliqua pars epistolæ, illa namque in utramque. Sed tamen nonnullos interdum jactit ignuculos viriles, &c.
 Injuriam jacere & immittere in aliquem. Cic. in Parad. 4.
 Sequæ invasurum possessa Cyro, & post Alexandro, per vaniloquentiam ac minas jaciebat. Tacit. 6. Ann. 31.
 Probra in aliquem jacere. Tacit. 11. Ann. 13. Inque feminas illustres probra jecerat.
 Probra jacere in infentem. Liv. 2.
 Querelas. Cic. 1. de Divin. 14.
 Vocibus instat, & assiduas jactit ore querelas.
 Querimoniam, Conqueri. Sen. Et in negligentes nostri deos querimoniam jaciunt, &c.
 Ridiculum jacere & mittere. Cic. in Orat. 87. Utetur utroque, sed altero in narrando aliquid venuste, altero in jaciendo, mittendoque ridiculo.
 Sermones. Tacit. 4. Ann. 68. Igitur Latiaris jacere fortuitos primum sermones. i. e. Spargere.
 Significationes non dubias, se &c. pro Ostendere & significare. Suet. in Neron. cap. 37.
 Suspicionem, pro Inducere. Cic. pro Flacc. 7. Quæ est unquam jacta non suspicio, quæ tamen solet esse falsa, sed iracundiæ vox, aut doloris?
 Terrores jacere, & denuntiare. Cic. 2. Att. 23. Sed βαρβάρως nostræ consanguineus non mediocres terrores jacet atque denuntiat.
 Verba jacere, i. e. Loqui. Propert. 2. 1. extr.
 Taliaque illacrimans mutæ jace verba favillæ. Et Ovid. 2. Fast. 590.
 Et jactit in medio talia verba choro.
 Vera aut vana. Liv. 6. 14. Ad hoc domi concionantis in modum, sermones pleni criminum in Patres: inter quos, cum omisso discrimine vera an vana jaceret, thesauros Gallici auri occultari a Patribus jecit. Sic 2. 45. pr. In novitatem generis originisque, qua falsa, qua vera jacere.
 Vocem Claudii, quam tumultuosus jecerat. Tacit. 12. Ann. 64.
 JACIENS,

JACIENS, Partic. Virg. 10. *Æn.* 826.
Tela manu jaciens, &c. Et Lucret. lib. 6. 1171.
— nudum jacentes corpus in undas.

JACTUS, a, um. [*β-δαιμνός*] Partic. a Jacio. Cic. 2. de Lege Agr. 8.
Hunc quasi gradum quandam atque aditum ad cetera jactum intelligetis.
Lapides jacti. Virg. 6. *Ecl.* 41.
Mentio conditionum jacta. Vellej. 2. 65. 1.
Semen jactum. Virg. 1. *Georg.* 104.
Sermo jactus. Quintil. 9. 2. Est & jactus sine persona sermo. V.
Burm. ad loc.

JACTIO, ōnis. f. Celf. 3. 11. Jactationem scortoremque quandam oris
&c. minuit. Sed in codd. emendatis extat, Jactationem, fervoremque
corporis

JACTUS, ūs. m. [*βολή*] Ipse jaciendi actus. Ter. Adel. 4. 7. 22.
Si illud, quod est maxime opus jactu, non cadit. [An
Jacto?
Jactus fulminum. Cic. 3. *Catil.* 8.
Pilarum jactus. Ovid. 2. *Trist.* 485.
Teli jactus. Tacit. 13. *Ann.* 40.
Jactu se dedit in æquor. Virg. 4. *Georg.* 528.
Jactus etiam retis dicitur absolute. Valer. Max. lib. 4. cap. 1. circa fi-
nem, A piscatoribus, in Milesia regione verriculum trahentibus, qui-
dam jactum emerat. i. e. Capturam.

JACTUOSE, Adv. [*καμπυρῶς*] & **JACTUOSUS**, nusquam leguntur.
Quod autem quidam probant ea ex Cicerone, non jactuose, neque
jactuofus in iis locis quos adducunt, legi debet: sed Actuose & Actuo-
fus. V. Non. 2. 473.

JACTŪRA, æ. f. [*ἴσθ, ζῆλος, ὄλεθρος*] proprie Damnum dicitur,
quod fit præcipue in mari: quum quis magnas merces, quas secum vehit,
tempestate ingruente, cogit in mare conjicere, ne navis obruatur.
Sallust. 2. ad *Cæs.* cap. 14. Siquid adversi coortum est, de illis potif-
simum jactura fit, quia pretii minimi sunt.
Decoris ablati jactura. Ovid. 9. *Met.* 98.
Humani generis jactura. Ovid. 1. *Met.* 246.
Rei familiaris jactura. *Cæs.* 7. *Bell. Gall.* 64.
Levis jactura. Claud. 2. in *Eutrop.* 118.
Mediocris jactura. Juven. 13. *Sat.* 7.
Accipere jacturam. V. ACCIPIO.
Afferre jacturam. V. AFFERO.
Facere jacturam rei familiaris. Cic. 2. de *Fin.* 79. V. FACIO.
Pati jacturam. V. PATIOR.

JACTURĀLIS, e. Gloss. Lat. Gr. Jacturale, *ἐπιζήμιον*.

JACTURĀRIUS, i. m. Qui frequenter jacturam patitur. Isidor. Gloss.

JACTO, [*ῥίπτεω, ἀνυελπίτω, ἀλαζονδομαί, γαυριάζω, μεγαλοβήρημι*]
āre. frequent. Varie jacere. Virg. 1. *Georg.* 62.
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem.
Odorem jactare, pro Emittere. Virg. 2. *Georg.* 132.
Rete jactare, Mittere. Celf. in l. Si jactum. D. de actionib. empt.
Semen jactare, Spargere. Varro 1. de *R. R.* cap. 42.
Talos jactare, Mittere. Cic. 2. de *Divin.* 48.
Jactare, Agitare. Sen. *Hippol.* 366. Artusque varie jactat incertus dolor.
Brachia excussa jactare. Ovid. 5. *Met.* 596. Gestus est in aquis natantium.
Brachium in latus jactare. Quintil. lib. 4. cap. 2. *Cæs.* 1. *Bell. Gall.* 25.
Ut, diu jactato brachio, præoptarent scutum manu emitte.
Cælus jactare. Cic. 2. *Tusc.* 40.
Caput jactare. i. e. Succutere, vehementer agitare. Tibull. lib. 2. 5. 66.
Colla jactare. Ovid. 3. *Met.* 726.
Corpus in toto jactare cubili. Lucan. lib. 5. 812.
Manus jactare. Juven. 3. *Sat.* 106.
— melior qui semper & omni
Nocte dieque potest alienum fumere vultum,
A facie jactare manus, laudare paratus
Si bene ructavit, si rectum minxit amicus. A facie jactare
manus, h. e. Manibus aut hos aut illos gestus facere a vultu, seu pro
qualitate vultus ejus hominis cui vult adulari, ad ejus enim vultum
componit suos motus atque gestus. Aliter tamen interpretes exponunt.
[Videtur idem ac Basia jactare *Sat.* 4. v. 118. ubi V. Schol. vet. &
Interpp. ad *Phadr.* 5. 7. 28.
Oculos jactare. Lucret. lib. 4. 1132. *Jetter des œillades*.
Membra in jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 1048.
Pennas. Ovid. 3. *Trist.* 8. 5.
Nunc ego jactandas optarem fumere pennas. i. e. Agitandas
alas ad voandum.
Jactare curas pectore. Virg. 1. *Æn.* 231. i. e. Sæpe volvere. Nonius.
Jactare ad Sermonem translatum, ut Jactare dicta jocosa in adverfa-
rios. Liv. 40. 7. pr.
Convicia jactare grava lingua. Propert. lib. 3. 6. 11. Al. Rabida.
Jurgia irrita jactare. Virg. 10. *Æn.* 95.
Minas jactare. Cic. pro *Quint.* 47. Minæ jactentur, pericula inten-
dantur, formidines opponantur, &c.
Probra jactare in aliquem. Liv. 29. 9. pr.
Querimonias jactare ultro citroque. Liv. 7. 9. pr. Ea ultima fuit
causa, quum multæ ante querimonias ultro citroque jactatæ essent,
cur &c.
Rem jactare sermonibus. Liv. 38. 28. Absolute *Cæs.* 1. *Bell. Gall.* 18.
Sed quod pluribus præsentibus eas res jactari volebat, celeriter con-
cilium dimittit.
Voces ad sidera jactant. Virg. 5. *Ecl.* 63.
Subinde jactabat, In civitate libera linguam mentemque liberam esse
debere. Suet. *Tib.* cap. 28. pr. Sic alibi. H. St.
Fama jactatur. Sil. lib. 4. 4.
Jactatur hoc vulgo. Cic. 8. *Fam.* 1. Neque hæc incerta tamen vulgo
jactantur: Sed inter paucos &c.
Rem aliquam jactare, Temere laudare, vel ambitiosius gloriari. Virg.
10. *Æn.* 638. — voces dum jactat inertes.
Jactare se, pro Efferre. Cic. pro *Rosc.* Amer. 89. Hæc tu, Eruci, tot
& tanta si factus esses in reo, quamdiu diceres? quo te modo jacta-
res? tempus hercule te citius, quam oratio deniceret.
Se jactare, Se vehementer agitare. Cic. de *Clar. Orat.* 217. Ambigue
dictum.
Se magnificentiissime jactare. Cic. 2. *Att.* 21.

Se se jactare, & in alios cæco impetu incurere. Cic. 1. de *Fin.* 44.
Se de re aliqua jactare. Cic. 6. *Verr.* 46.
Se jactare in causis Centumviralibus. Cic. 1. de *Orat.* 173.
Se jactare in re aliqua. Cic. 2. *Att.* 1. Jam quum se ille septimo die
venisse a freto, neque sibi obviam quenquam prodire potuisse, & no-
ctu se introisse dixisset, in eoque se in concione jactasset, nihil ei
novi dixi accidisse.
Se intolerantius jactare. Cic. 2. de *Orat.* 209.
Jactare se, est etiam Multum laborare in aliqua re. Cic. 2. *Fam.* 15.
Sed tamen Repub. mihi nihil est carius: in qua tu non valde te jactas.
Et 8. *Fam.* 10. Curionem video se dupliciter jactaturum: primum ut
aliquid *Cæsari* adimat; deinde ut aliquid *Pompejo* tribuat.
Jactare se alias a Cicerone dicitur Magnifice loqui, gloriari, verbis se
locupletem facere, gloria se & prædicatione efferre, & se ostentare.
Fiduciam partis suæ jactare. Quintil. lib. 4. cap. 13.
Genus, & proavos, & regia nomina jactare. Ovid. 17. *Epist.* 51.
Ingenium jactare. Quintil. lib. 3. cap. 1.
Virtutem jactare. Ovid. 16. *Epist.* 81.
Jactari, in opere declamatorio, Crebro versari, Exerceri. Cic. 1.
de *Orat.* 73.
Jactare, Inaniter loqui. Virg. 1. *Æn.* 106.
Talia jactanti, stridens Aquilone procella
Velum adversa ferit.
Jactare, pro Exponere, seu projicere, jacturæ faciendæ animo. Sen.
lib. 1. de *Clement.* cap. 3. Non hic est line ratione populis urbibusque
consensus, sic protegendis amandique reges, & se suaque jactandi,
quocunq; desideraverit imperantis salus.
Jactate, Fatigare, vexare, concutere. Virg. 1. *Æn.* 33.
— jactates æquore toto
Troas relliquias Danaum. Virg. 1. *Æn.* 336.
— jactetur odiis Junonis iniquæ.
Æstu febrique jactari. Cic. 1. in *Catil.* 31.
Clamore convicioque jactari, Exagitari. Cic. 1. *Fam.* 5. Postea quam
Pompejus apud populum ad *VII Idus Februarii*, quum pro *Milone*
diceret, clamore convicioque jactatus esset.
Fluctibus jactari. Cic. in *Orat.* 107.
Huc illuc jactari. Lucan. lib. 8. 699.
Injuriis æquitas jactatur. Cic. pro *Quint.* 10. Ut multis injuriis jacta-
tam, atque agitatam æquitatem, in hoc tandem loco consistere, &
confirmari patiamini.
Morbo jactari. Hor. 2. *Serm.* 3. 121.
Ventis jactamur. Propert. lib. 3. 5. 11.
In undis jactari. Virg. 1. *Æn.* 446.
Jactatur nummus, Valore incerto fluctuat. Cic. 3. *Off.* 80. Cumque
collegium *Prætorum Tribuni pleb.* adhibuissent, ut res nummaria, &c.
constitueretur: jactabatur enim illis temporibus nummus sic ut nemo
scire posset quid haberet. i. e. Fluctuabat æstimatio nummi. *Pud.*
[Lang. & Lamb. hæc posteriora verba non putant esse Ciceronis, re-
pugnante merito *Grutero*.
Jactare, Plagis sternere. Cic. 3. *Verr.* 67. Jactatur domi suæ vir pri-
marius, &c. *Nonius* 4. 251. ubi plura V. [Sed hoc loco est *Ve-*
xare, *Injuriari*.
JACTANS, [*ἀλαζονικός, ἀλαζών*] Partic. sive Nomen ex partic.
Plin. 3. *Epist.* 9. Jactantes & gloriosæ epistolæ.
Jactans sui. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Paulo jactantior. Hor. 1. *Serm.* 3. 50.
Amator jactantissimus. *Spartian.* *Hadrian.* cap. 17.
Jactantior gestus. Quintil. lib. 11. cap. 1.
Via jactans. Liv. 21. 48. V. ibi *Interpr.*
JACTANTER, [*ἀλαζονοειδώς*] Adverb. apud Tacit. 2. *Ann.* 77. Per-
iisse *Germanicum* nulli jactantius merent, quam qui maxime latantur.
i. e. Ambitiosius, vel majori cum ostentatione. Et *Ammian.* *Marcell.*
27. 2. *Minæ* jactanter sonantes.
Compar. Tacit. 3. *Hist.* 53. 2. *Litteras* ad *Vespasianum* composuit
jactantius, quam ad principem. Et *Prudent.* *Hamartig.* v. 170.
Ostentat jactantius.
JACTANTIA, æ. f. [*μεγαλαυχία, μεγαληυχία, νουσιβουλία*] Idem quod
Jactatio. Quintil. lib. 9. cap. 2. Veritus opinionem jactantiæ.
Frivola jactantia. Quintil. lib. 1. cap. 6.
Inanis jactantia. Quintil. lib. 1. cap. 8.
Minuere jactantiam. Quintil. lib. 6. cap. 3.
JACTABUNDUS, a, um. Partic. ut, Mare jactabundum. Gell. 19. 1.
i. e. Tempestuosum.
In Græcæ facundiz gloria jactabundus. Idem 15. 2.
JACTĀTUS, a, um. Partic. [*δαιμνός*] Virg. 1. *Æn.* 33.
— jactatos æquore toto.
Clamore, conviciisque jactatus est *Pompejus*. i. e. Exagitatus. Cic. 1.
Fam. 5.
Periculis jactatus. Virg. 6. *Æn.* 693.
Terris jactatus & alto. Virg. 1. *Æn.* 7.
Turbinis nautæ jactati. *Catull.* 66. 67.
Nix jactata sub *Arcto*. Ovid. 3. *Trist.* 10. 13.
Terra jactata. Virg. 2. *Georg.* 249.
JACTATIO, ōnis. f. [*αἰσθησις*] Cic. pro *Muren.* 4. Quo tandem
animo nre esse oportet, prope jam ex magna jactatione terram viden-
tem, in hunc cui video maximas *Reip.* tempestates esse obeundas?
Jactatio corporis. Cic. in *Orat.* 85.
Jactatio est voluptas gestientis, & se efferentis insolentius. Cic. 4. *Tusc.* 21.
Insolentiam & jactationem hominum ferre. Cic. 10. *Att.*
Circulatoria jactatio. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Popularis jactatio, pro Gloria & vanis sermonibus. Cic. pro *Cluent.* 95.
Optimis hercle temporibus tum quum homines se non jactatione po-
pulari, sed dignitate, atque innocentia tuebantur. [i. e. Favorem po-
puli captando, popularitatisque commendationem aucupando.
Eruditionis jactatio. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Temporum nostrorum jactatio. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Verborum jactatio. Cic. 11. *Fam.* 20. Nam de tuo periculo, crede
mihi, jactatione verborum, & denuntiatione periculi, &c.
JACTĀRIUS, ūs. m. Plin. lib. 14. cap. 18. Sic & mari navigato, cu-
jus jactatus his que duraverint tantum vetustatis adjicere sentitur,
quantum habuerint.

Pennarum jactatus. Ovid. 6. Met. 703.
JACTATOR, ōris. m. [*καμπύτης, ἀλαζών, μιγάλαυχον, βεραίο*] Gloriosus. Quintil. lib. 11. cap. 1. de Cicerone, Is quidem rerum a se gestarum major quam eloquentiæ fuit in orationibus utique jactator. Gell. lib. 18. cap. 4.
Civilitatis jactator. Suet. Claud. cap. 35.
Acer in absentes linguæ jactator. Claud. 2. in Eutrop. 380.
An, ut dicitur,
 Qua mulier gravida jactat convicia lingua. Vide **JACTARE?**
H. St.
Immodicus proprii jactator honoris. Claud. in sec. Conf. Stil. 6.
JACTATRIX, ōris. f. apud Sidon.
JACTITO, [*ἐπιλάζωμαι*] āre. Alterum frequent. a Jacto, are. Liv. 7. 2. Juventus, histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus, jactitare cœpit.
JACTITABUNDUS, a, um. Partic. Sidon. 3. Epist. 13. Citra honestatis nitorem jactitabundi.
JACULUM, i. n. [*ἀκόντιον, βολίς, ἀγκύλη, σαρβία*] dicitur Quicquid in longum jaci potest. Plaut. Truc. 1. 1. 14.
 Quasi in piscinam, rete qui jaculum parat,
 Quando abiit rete pessum, tum abducit finum. Idem in Afin.
I. 1. 86.
 Jubeas una opera me piscari in aëre,
 Venari autem reti jaculo in medio mari. Quem locum alii alter: sed corrupte legunt. Ex his locis Plauti citatis nonnulli arbitrantur adjectivum esse, Jaculus, a, um. & quodcumque Jaculum absolute ponitur, Teli vocem subaudiendam esse.
Jaculum (inquit Varro de L. L. 4. 24.) dicitur, quod ut jaciatur, fit. Intelligit autem telum jaculum.
Audax jaculis. Sil. lib. 2.
Insignis jaculo. Virg. 10. Æn. 754.
Missa jaculorum turba. Ovid. 3. de Pont. 7. 35.
Acutum jaculum. Virg. 3. Æn. 46. V. **ACUO.**
Lethale jaculum. Ovid. 5. Met. 182.
Velocis jaculi certamina. Virg. 2. Georg. 530.
Dirigere jaculum totis viribus. Sen. Hippol. 6.
Ictus jaculis aut lapide. V. **ICO.**
Invadere aliquem jaculis. Sil. lib. 4. 617.
Intorquens jaculum. Virg. 9. Æn. 52. Ovid. 5. Met. 90.
Moliri jacula. V. **MOLIOR.**
Perlibrat jaculum ad ossa. Sil. lib. 15. 698.
Torquere jaculum lacerto. Ovid. 2. de Pont. 9. 57.
JACULOR, [*ἀκοντίζω, ἀγκυλιζομαι, σαρβαίω*] āri. Longe jacere. Juven. 1. Sat. 11.
 — quantas jaculetur Monychus ornos. Columel. lib. 10. 330.
 Sæpe ferus duos jaculatur Juppiter imbres. Liv. 22. 50. extr.
 Et quum in latus dextrum, quod patebat, Numidæ jacularentur, translatis in dextrum scutis, &c.
Ferro jaculabor acuto. Ovid. in Ibin, 49.
Fulmina Juppiter jaculatur. Ovid. 2. Met. 184. Hor. 1. Carm. 2. 3.
 Dextera sacras jaculatus arces, Terruit Urbem.
Saxa jaculans Giganteo lacerto. Ovid. 14. Met. 61.
Jaculari cervos fugientes, Jaculis appetere & persequi. Hor. 3. Carm. 12. 11.
Jaculari; pro Appetere, vel Moliri. Hor. 2. Carm. 16. 17.
 Quid brevi fortes jaculamur ævo
 Multa? h. e. Appetimus: & quum brevis vita sit, majora tentamus. Acron.
Jaculari ad Sermonem translatum, ut Quintil. lib. 2. cap. 11. Abrupta quædam, ut forte ad manum venere, jaculantur.
JACULO, [*αἰχμηάζω*] āre. etiam dicitur. Claud.
 — latis jaculabat in arvis.
JACULANS, Partic. ut Mopsus jaculans. Ovid. 12. Met. 457.
Giganteo jaculans faxa lacerto. ibid. 14. 184.
JACULATUS, a, um. Partic. [*ἐκοντίζω*] ut, Jaculata e nubibus ignes. Virg. 1. Æn. 46. conf. 2. 276. Auratum jaculata pilam. Claud. Laude Serenæ 144.
JACULATIO, ōnis. f. Actus jaculandi. Apul. 1. Miles. pag. 106. Statutum est, ut in eam die altera severissime saxorum jaculationibus vindicaretur. Min. Felix cap. 3. Testarum in mare jaculationibus ludere.
JACULATUS, ōs. m. Idem. Tertull. de Spectac. 18. Non probabis vanos curtos & jaculatus & saltus.
JACULATOR, ōris. m. [*ἀκοντιστής, αἰχμητής*] Qui jaculum emittit. Liv. 21. 21. extr. Pro eo supplementum, ipse ex Africa, maxime jaculatorum levium armis petiit. Stat. 12. Theb. 562. Fulminis jaculator.
Audax jaculator. Hor. 3. Carm. 4. 56. conf. Ovid. 12. Met. 350.
Jaculatores dicuntur Deerræ. V. **DEERRO.**
Jaculatores, pro Picatore posuisse Plautum in quadam comædia refert Isidorus, e qua hoc affert, Probus quidem antea jaculator eras, &c. Monuit Turnebus Advers. 18. 26.
JACULATRIX, ōris. f. [*σαμμοκτιστής*] ut, Diana jaculatrix. Ovid. 5. Met. 375. conf. 2. Fast. 155.
JACULATORIUS, a, um. Adj. Quod ad jaculatores, jaculandive artem pertinet. ut
Campus jaculatorius, in quo jaculatores exercentur. In quo jaculatores jaculantur ordinarie. Ulpianus D. Ad leg. Aquil. l. Item si obfretrix. §. Sed etsi, Si a jaculantibus per lusum, servus fuerit occisus, Aquiliæ locus est. Sed si (inquit Jurisconsultus) quum alii in campo jacularentur, servus per eum locum transierit, Aquilia cessat: quia non debuit per campum jaculatorium iter impetivum facere. Qui tamen data opera in eum jaculatus est, utique Aquilia tenebitur. Preces jaculatoriæ. August. Epist. 120.
JACULAMEN, inis m. Idem, ac Jaculatio. apud Apul.
JACULABILIS, e. Adj. [*ἀκοντιστός*] Quod jaculari potest: ut, Telum jaculabile. Ovid. 7. Met. 680.
Pondus jaculabile. Stat. 6. Theb. 658. conf. Claud. 2. Eutrop. 166.
JACULUS, i. m. [*ἀκοντίας*] Serpentis genus, qui subit arbores, e quibus se vi maxima vibrat, penetratque quodcumque animal obvium fecerit fortuna. Plin. lib. 8. cap. 23. Lucan. lib. 9. 720.
 Et natrix violator aquæ, jaculique volucres. V. Matthiol.

JADERA, [*Ίάδρα*] Illyrici oppidum, Apolloniæ & Salonæ vicinum, teste Pomponio lib. 2. cap. 3. Jaderæ meminit & Plin. in descriptione Liburniæ lib. 3. cap. 21. extr.
JALDABAOTH, Æon primarius, de quo multa fabulati sunt Hæretici. V. Tertull. de Præscript. cap. 47.
JALĒMUS, i. m. [*Ίάλεμος*] Calliopæ filius, in poesi frigidus & ineptus. V. Hefych. & Luciani Apophr. p. 445. Ed. Græv. Ἐν γυνίκα πρὸς τὴν ἰαλίαν πρὸς ποικίλων καὶ ἄλλων γυναικῶν.
 Item Carmen lugubre. Apollon. 4. 1304. Athen. lib. 14. V. Voff. 3. Inst. Orat. p. 413. Hinc & Proverb. Ialemi cantilena; pro Miserabili. Erasim. Adag. Burm. præf. ad Phileleuth. Lips. Observ. in Menandr.
JALYSOS, [*Ίάλυσος*] Rhodi insulæ urbs, teste Pomponio lib. 2. 7. V. Plin. lib. 5. cap. 31. ibique Hard. 41. ubi V. Periz. Cic. in Orat. 2. Idem 2. Att. 21. De Repub. quid ego, Plin. lib. 35. cap. 10. Gell. lib. 15. cap. ult. Ælian. lib. 12. Ialyfi a Protogene picti meminit Cic. lib. 3. de Nat. Deor. 54. Qui Ialyfus cujusmodi fuerit, sunt qui dubitent. Mofellanus venatorem fuisse suspicatur, a quo nomen urbs acceperit, eique id indicio esse, quod cum cane pingatur Ialyfus. Sunt qui putent Satyrum hoc nomine fuisse: alii Bacchum, qui a Rhodiis ita vocaretur: alii unam e tribus antiquissimis Rhodiis civitatibus. Pindari interpretes ajunt Cercaphum Solis & Rhodi Nymphæ filium, tres filios procreasse, Ialysum, Lindum, & Camirum, qui tres civitates in Rhodo conditas suis nominibus appellarunt. Strabo lib. 14. V. & Isidorum. Scribitur & gemina littera Ialyffus, Steph. Ἰάλλυος per 2.
JALYSIUS, a, um. Adj. Ovid. 7. Met. 365.
 Phæbæamque Rhodon, & Ialyffios Telchinas.
JAM, Adv. temporis [*ἤδη*]
Jam, Properantis, & se aliquid protinus facturum indicantis. Ter. Adelph. 2. 2. 1. Tace, egomet conveniam jam ipsum. Idem And. 5. 4. 51. Recte admones: Davo istuc dedam jam negoti.
Jam, Increpatio moræ. Ter. Eun. 3. 2. 39. Jamne imus?
Jam, *αὐτίκα*, in principio sententiæ, i. e. Jam primum, vel principium. Cic. 3. Verr. 15. Jam quid id ad Prætores, uter possessor sit? Budæus.
Jam, Renuntiatio perpétuitatis, inquit Donatus. Ter. And. 2. 2. 16. Uxorem tibi jam non dat Chremes. Varro de R. R. 2. cap. 4. Quum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellatur: neque jam lactentes dicuntur. Jam eleganter dixit, pro eo quod nunc plerique dicunt Amplius.
Jam, pro Jam vero. Cic. de Senect. 57. Jam hortum ipsi agricolæ sordidiam alteram appellant. Budæus.
Jam, Modo. Ter. Eun. 5. 2. 43.
 Te quoque jam, Thais, ita me di bene ament, amo. Cic. de Amicit. 10. De me autem (ut jam cum utroque loquar) sic habetote.
Jam geminatum, pro Modo, sive interdum similiter geminato. Hor. 2. Serm. 7. 114.
Jam vino quærens, jam somno fallere noctem. Virg. 6. Æn. 647.
Jamque eadem digitis, jam pectine pulsât eburno.
Jam, pro Præterea. Cic. 2. de Orat. 19. Jam vero narrationem quod jubent verisimilem &c. Idem, Jam quod ad illam causam attinet. Plaut. Epid. 1. 2. 8. Jam istoc probior es.
Jam, pro Incerto & non constituto tempore. Tibul. lib. 1. 1. 84.
 Jam veniet tenebris mors adopena caput:
 Jam subrepet iners atas &c.
Jam, pro Posthac. Cic. 14. Fam. 14. Vestrum jam consilium est, non solum meum, quid sit vobis faciendum. Idem 14. Fam. 4.
Jam, pro Nunc temporis. Ter. And. 3. 4. 2. Cur uxor non arcessitur? jam advesperavit. Idem Eun. 4. 2. 5.
Jam est, vel Jam sunt, vel etiam sine addito; pro Temporis significatione certa. & fere sequitur Quum, aut accusativus, aut ablativus. Plaut. Merc. 3. 1. 35.
 Ecce jam biennium est, quum mecum rem ille cœpit. Idem Moll. 4. 2. 38. Quin sex menses jam hic nemo habitat. Idem Curc. 1. 1. 14. Hoc Æsculapii sanum est. P. A. plus jam anno scio.
Jam, Statim, mox, confestim. Ter. Eun. 1. 2. 5.
 Accede ad ignem hunc, jam calefces plus fatis. Plaut. Aul. 1. 2. 26.
 — occlude sis
 Fores ambobus pessulis, jam ego hic ero. Idem Truc. 1. 2. 18.
 Cic. pro Flacc. 52. Jam illud videro: sed primum illud tenebo.
Jam, tarditatis signum, pro Tandem. Ter. And. 1. 2. 19.
 Dehinc postulo, sive æquum est, te oro, Dave, ut redeat jam in viam. Idem Adel. 2. 1. 21. I nunc jam. Ubi Donatus, Nunc jam, duæ partes sunt. Et bene Jam: quia fero & pest plagas.
Jam, pro Tunc. Quintil. Quod si fatis prudenter ea viderint, jam prope consummata fuerit præcipientis opera.
Jam, aliquando redundat & explet tantum. Ter. Heaut. 4. 3. 1.
 Nulla mihi res posthac potest jam intervenire tanta. conf. Tacit. de Germ. 45. 3. & cap. ult. extr.
Jam a pueris, Statim ab infantia. Ter. Heaut. 2. 1. 2.
 Qui æquum esse censent, nos jam a pueris ilico nasci senes. Cic. 1. Fam. 9. Jam a prima adolescentia delectarunt.
Jam a principio. Sallust. Jugurth. cap. 77. Ad hoc Pop. Rom. jam a principio inopi melius visum est, amicos quam servos quærens.
Jam ab illo tempore, quum venisti in Italiam. Cic. 2. Fam. 14.
Jam ab illo tempore, quum in Cumanum mihi obviam venisti. Cic. 2. Fam. 15.
Jam abhinc triginta diebus Comitibus habitis. Cic. 4. Verr. 130.
Jam ante. Cic. in Brut. 17. Multis jam ante seculis. Idem 7. Att. 4. Id mihi jam ante erat notum. conf. 3. Fam. 10.
Jam antea diversi audistis. Sallust. Catil. 7. & 30. Idem Jugurth. 50. & 67.
Jam antea petivi abs te. Cic. 16. Att. 17.
Jam continuo. Plaut. Cist. 2. 1. 7. Quod lubet, non lubet jam id continuo.
Jam his mensibus. Sequæ ad Ciceronem accusandum jam his paucis mensibus contulit. V. **HIC**. H. St.
Jamdiu, Per longum tempus significat. Plaut. Mil. 2. 1. 17.
 Ego jamdiu apud hunc servitutum servio. Al. Nam ego haud diu. Ter. Eun. 3. 3. 12.
 Ubi friget huc evasit, quampridem pater
 Mihi & mater mortui essent: dico jamdiu. Donatus, Jam olim

olim interpretatur. Cic. de Senect. 18. Carthagini male jamdiu cogitanti bellum multo ante denuntio. Idem 1. de Divin. 26. Idem jamdiu non facit. V. Non. 3. 447.

Et ego, ista quidem, inquam, Varro, jamdiu expectans, non audeo tamen flagitare. Cic. 1. Acad. 3.

Jamdiu flagitat. Cic. 1. Verr. 39.

Jamdiu hæc tractantur a Græcis. Cic. 1. Acad. 2.

Jamdiu est quod. Plaut. Amph. 1. 1. 146.

Agite pugni, jamdiu est quod ventri victum non datis.

Jamdiu factum est, quom abisti ad forum. Plaut. Afin. 2. 1. 3.

Jamdiu factum est, postquam bibimus. Plaut. Perf. 5. 2. 41.

Jamdudum, inquit Valla, de Parvo tempore dicitur, unius horæ aut femihoræ, aut duarum horarum, aut certe brevissimi temporis. Ter. Adel. 4. 1. 1. Ain' patrem hinc abisse rus? s. jamdudum. Idem Eun. 4. 7. 46. Jamdudum est animus in patinis. Cic. 3. Fam. 12. Vides sudare me jamdudum laborantem, quomodo ea tuear.

Jamdudum est intus. Plaut. Afin. 3. 3. 151.

Jamdudum aliquem expectare. Cic. 2. de Orat. 26.

Jamdudum factum est quom abisti domo. Plaut. Trin. 4. 3. 3.

Jamdudum vereor ne, &c. Cic. 6. Verr. 105.

Jamdudum te illud hortor. Cic. in Catil. 21.

Jamdudum, pro Nimium & valde, vel Jampridem. Ter. Eun. 3. 1. 57. Quando illud, quod tu das, expectat atque amat, Jamdudum amat te, jamdudum illi facile fit Quod doleat.

Jamdudum, pro Jamprimum. Ter. And. 1. 4. 1. Audivi, Archillis: jamdudum Lesbiam adduci jubes.

Jamdudum ætatem lites sunt inter eos factæ maximæ. Ter. Eun. 4. 5. 8. Ubi Donatus, Quia Jamdudum finitæ moræ est, addit Ætatem, ut ostendat multum abuisse temporis ut factum est. Virg. 2. Æn. 103. — si omnes uno ordine habetis Achivos Idque audire fat est, jamdudum fumite pœnas. Ovid. 1. de Arte Am. 317.

Dixit, & ingenti jamdudum de grege duci Jussit. Ibid. 2. 457.

Jam ferme moriens, me vocat, accessi. Ter. And. 1. 5. 49.

Jam jam, Repente, mox. Plaut. Curc. 5. 3. 29. Jam jam faciam ut jufferis.

Jam jam desino. Ter. Adel. 5. 3. 67. Derides? fortunatus qui istoc animo fies: Ego sentio. m. ah pergisne? d. jam jam desino.

Jam jam intelligo, Craffe, quid dicas. Cic. 3. de Orat.

Jam jam fat est. Plaut. Mil. 4. 2. 92.

Jam jam, figuratum est per indignationem aut miserationem. Virg. 4. Æn. 371. — jam jam nec maxima Juno, Nec Saturnius hæc oculis pater aspicit æquis. Cic. 3. Verr. 77.

Jam jam, Dolabella, neque me tui, neque tuorum liberum, quos tu miseros in egestate atque in solitudine reliquisti, misereri potest. Budæus. V. Laurent. Vall. lib. 2. cap. 47.

Jam jamque, i. e. Mox celerrime. Cic. 7. Att. 21. Mihi dubium non erat, quin ille jam jamque foret in Apulia. Idem 12. Fam. 10. Vos expectavi, Brutum quidem jam jamque. Catull. 64. de Aty, 73. Jam jam dolet quod egi, jam jamque pœnitet.

Jam inde, Ab hoc tempore. Videtur enim tempori metam constituere quo aliquid fit, vel fieri cœptum est. Cic. in Vatin. 13. Ac tibi jam inde præscribo, ne tuas fordes cum clarissimorum virorum splendore permisceas.

Jam inde ab adolescentia. Ter. Adel. 1. 1. 16. — is adeo Dissimili studio est jam inde ab adolescentia.

Jam inde a patre atque majoribus, &c. Cic. pro Flacc. 52.

Jam inde a teneris impende laborem. Virg. 3. Georg. 74.

Jam inde ab Aristotele. Cic. in Orat. 127. Est enim illorum exercitatio elegans, jam inde ab Aristotele constituta. Liv. 35. 47. pr. Bœotizum gentem averfam ab Romanis, jam inde a Brachyllæ morte, & quæ secuta eam fuerant, censebant.

Jam inde ab initio. Liv. 1. 1. Jam inde ab initio minime lætus novæ origine urbis.

Jam inde a principio Ro. nomenis. Cic. pro Corn. Balb. 31. O jura præclara, atque divinitus jam inde a principio Romani nomenis a majoribus nostris comparata.

Jam inde a principiis gentis. Liv. 24. 48. Ita jam inde a principiis gentis majores suos bella gessisse, ita se a pueris insuetos.

Jam inde a cunabulis. Varro de R. R. [ubi? An Cunabulis?]

Jam inde a certaminibus. Liv. 2. 56. Jam inde a paternis certaminibus invisum, infestumque plebi.

Meorum omnium consiliorum periculorumque, jam inde a Consulatu meo, testis. Cic. 14. Philipp. 16. Sic 13. Fam. 39. Cujus cum patre magna mihi fuit amicitia jam inde a Quæstura mea Siciliensi.

Jam inde a puero. Plaut. Stich. 1. 3. 21. Ter. Adel. 3. 3. 86. Homo amicus nobis, jam inde a puero &c.

Jam inde antiquitus. Plin. in Paneg. Liv. 34. 27. extr. Hi sunt jam inde antiquitus castellani, agreste genus.

Jam inde ætate. Plaut. Merc. 3. 1. 23. Bonam hercle te & frugi arbitror, matura jam inde ætate, Quoniam scis facere officium tuum, mulier.

Jam inde usque a pueritia. Ter. Heaut. 1. 2. 9. — nam mihi cum eo jam inde usque a pueritia Semper fuit familiaritas.

Jam ne. Cic. 12. Att. 48. Velim scire quid tibi restet, aut jamne confeceris.

Jam nunc, quod & Nunc jam dicitur, Certi temporis quod præsens est indicationem faciens. Cic. 1. Verr. 42. Quæ quom cogito, jam nunc timeo. Virg. 1. Georg. 42. — & voris jam nunc assuesce vocari. Ovid. 3. de Arte Am. 59. Venturæ memores jam nunc estote senectæ, Sic nullam vobis tempus abibit iners.

Nunc jam, quod nunc Barbari dicunt, Totum nunc. Ter. And. 1. 1. 144. Eamus nunc jam intro. & Cic. 1. Att. 6. V. NUNC.

Jam olim. i. e. Jam a longo tempore. Cic. Jam olim principio illud Ratueram. Quintil. lib. 8.

Jam olim, Aliquando. Ter. Eun. 3. 5. 38.

— & quia confimilem luserat

Jam olim ille ludum. conf. Virg. 2. Georg. 404.

Jam olim. Pomponius in l. Sub conditione. D. de Solutionibus, Sub conditione debitor, si acceptum feratur, postea conditione existente intelligitur jam olim liberatus: & hoc etiam si solutio re fiat, accidere Aristo dicebat.

Jam porro. Cic. 5. Verr. 19. Jam id porro utrum libentes inviti dabant. Idem pro Rosc. Amer. 40.

Jampridem, de Parvo tempore dicitur. Plaut. Bacch. 5. 2. 38. Istud jampridem scio. Ter. Hec. 2. 1. 21.

Jampridem equidem audivi cepisse odium tui Philumenam. i. e. Jam aliquando ab hinc tempore audivi: ut ait Valla lib. 2. Cic. 8. Fam. 17. Quod si timor vestræ crudelitatis non esset, ejecti jampridem hinc essemus. Idem 2. Att. 5. Virg. 2. Ecl. 43. & 1. Æn. 726.

Jampridem, de Longiori tempore. Plin. Quod majores nostros jampridem fecisse manifestum est, &c.

Jampridem, Continuo. Lucan. lib. 1. 347.

Tollite jampridem victricia, tollite signa. Si Jampridem ad verbum Tollite refertur, Continuo significat: si vero ad nomen Victricia, Jamdiu significat.

Jamprimum, pro Nunc primum: h. e. tantum Nunc, vel Nunc solum. Ter. Adel. 3. 2. 40.

Jamprimum illum alieno animo a nobis esse res ipsa indicat.

Jamprimum, pro Primo. Sallust. in Catil. cap. 15. Ter. And. 3. 2. 32. Jamprimum hæc se e Pamphilo gravidam dixit esse: inventum est falsum.

Jamprimum omnium satis constat, Troja capta, in ceteros favitum esse Trojanos. Liv. 1. 1.

Jam tandem. Cic. 14. Fam. 23. Redditæ mihi jam tandem sunt a Cæsare litteræ. conf. Liv. 22. 12.

Jam tandem Italiæ fugientis prendimus oras. Virg. 6. Æn. 61.

Jam tum, pro eo quod barbare dicitur Ex tunc. Cic. pro Arch. 11. Eum qui sit census, ita se jam tum gessisse pro cive. Et 6. Fam. 2: 7. 12. & 13. 17. Liv. 29. 1. Nep. 8. 24. Virg. 8. Æn. 349.

Jam tum religio pavidus terrebat agrestes.

Jam tunc. i. e. Ex illo statim tempore. Justin. 13. 5. 5. & 38. 5. 3. conf. Plin. lib. 16. cap. ult.

Jam vero ipsa terra ita mihi parva visa est, ut me imperii nostri, quo quasi punctum ejus attingimus, pœniteret. Cic. in Somn. Scip. 8. quo loco legitur & sine Vero. Idem 2. de Orat. 83. Jam vero narrationem quod jubent verisimilem esse, &c.

Jam vero, secundo loco positum. Cic. de Clar. Orat. 263. Probabilis orator, jam vero etiam probatus. Videtur hic pro Similiter positum: vel est potius correctio, quasi dicat, Quid dico probabilis? immo jam probatus. Idem 2. Verr. 48. & 2. Off. 3.

Jam usque ab. Cic. 1. de Divin. 1. Vetus opinio est, jam usque ab heroicis ducta temporibus, &c.

JAMBICHUS, [*Ἰαμβίχης*] Pythagoricus Philosophus e Chalcide Syriæ, fuit Porphyrii discipulus, Constantini magni tempore. Adeo profecit, ut secundas post præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam differre videretur doctrina: nisi quod ille melior facilitate candoreque orationis, hic paulo durior habebatur: ac, ut de Xenocrate Plato dicebat, Venere dicendi carebat. Moribus adeo probatus, ut ejus vitæ abstinentia, modestiæ ea tempestate cognita fuerit. Hujus etiam meminit R. Hieronymus.

JAMBUS, [*Ἰαμβός*] Pedis genus constans ex brevi & longa, ut Döcens, ab *ἰαμβίζω*, id est maledicendo: est enim pes versibus maledicis aptissimus. Alii ab Iambe puella deducunt. V. Natal. Comes 3. 6. & Pœtic. Gieslen. 1. 7. p. 137. Appellatur quoque Daunius, & Gradarius. Hor. de Arte Poet. 251.

Syllaba longa brevi subjecta vocatur Iambus.

Criminosi Iambi. Hor. 1. Carm. 16. 3.

Liber Iambus. Ovid. de Rem. Amor. 378.

Liber in adversos hostes stringatur Iambus,

Seu celer, extremum seu trahat ille pedem.

Parii Iambi. Hor. 1. Epist. 19. 23.

Pugnax Iambus. Ovid. in Ibin, 521.

Facere Iambum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Vibrate truces Iambos. Catull. in Annales Volusi 34. 5.

Iambus, Ecloga aut Idylium, aut carmen, aut poemation ex Iambis. Cic. 16. Att. 11. Mihi, ut Aristophani Archilochi Iambus, sic epistola longissima quæque optima videtur. Iambicum autem Archilochium adfcivit comœdia & tragœdia, quod aptus sit colloquiis & diverbiis personarum. Turnebus.

JAMBŒUS, a, um. Adj. [*ἰαμβῆος*] ut, Trimetri Iambæi. Hor. de Arte Poet. 252.

JAMBICUS, a, um. Adj. ut Versus Iambicus. Diomed. 3.

JAMBICINUS, a, um. Adj. ut, Genus Iambicinum. Mart. Capell. 9. 335.

JAMBŒA, [*Ἰαμβῆα*] Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Estuarium Britannici maris. Tamesis fluvius Casari: hodie Thamis dictus.

JAMIDÆ, [*Ἰαμίδης*] de quibus apud Cic. 1. de Divin. 91. mentio est, Familia quædam fuit aruspicum, ab Iamo filio Apollinis sic nominata, quorum unus Thrasylbulus e canum extis vaticinabatur, ut scribit Pausanias lib. 2. Eliacum, p. 179. Wech. quod & a Victorio eruditissimo viro (in Var. lectt. 13. 15.) traditum est. Quidam Janudas legunt, sed male. Ex Turneb. Advers. 7. 22.

JAMNO, Castellum est in Balearibus minoribus, teste P. Mela lib. 2. cap. 7. Castella (inquit) sunt in minoribus Jamno & Mago, in majoribus Palma & Potentia colonix. Scripsit in eandem sententiam Plin. lib. 3. cap. 5.

I A N

JANA, [*Ἰανης*] Prius: & deinde Diana, ὁ litteræ appositione, ut Nigidius ait. V. Varr. R. R. 1. 37. & Scalig. de Emend. Temp. 2. p. 174. & Voss. de Idol. 2. 16.

JANALIS, e. V. JANUS

JANASUM, Pomp. Mela lib. 3. 1. In ea primum Artabri sunt & Janasum, Celticæ gentis. nunc dicitur. S. Jacobus in Compostella, ut scribit Olivarius in Melam. [Sed emendati codd. exhibent, Sunt, etiam nunc Celt.

JANICŪLUM, [Ἰανικῶλον] Oppidum non procul a Roma: dictum quia per eum Pop. Rom. transire creperat in agrum Hetruscum ut ait Festus: seu quod Janus illud condiderit. Solin. cap. 8. Quis ignorat a Jano vel dictam vel conditam Janiculum? Virg. 8. Æn. 358. Ovid. 1. Fast. 246. Janiculum, Montem Romæ, a fulvo arenæ colore nunc appellant Montorium, i. e. Montem aureum. Georgius Agricola. V. Plin. 3. 5. & 16. 11. conf. Liv. 1. 33. extr. & Lex. Pitisc.

JANIRA, [Ἰανειρα] Oceani & Tethyos filia: sic dicta a dulcorandis viris. Heliodus in Theogonia 356.

JANITOR, **JANITRIX**. V. JANUA.

JANTHA, vel **JANTHE**, es. f. [Ἰάνθη] Nympha, Oceani & Tethyos filia. Heliodus in Theogonia 349.

Ianthe & Virgo Cretensis, laudatissima forma; apud Ovid. 9. Met. 714.

JANTHUM, i. n. [Ἰανθόν] Herba vel flos coloris purpurei. V. Hesycho. & Marcell. Emp. cap. 17. Hinc

JANTHINUS, a, um. [Ἰανθίνος] Adj. Violaceus, sive coloris purpurei: ἡ δὲ τῆς ἰανθῆς, quod est viola, ἡ δὲ τῆς ἰανθῆς, quod florem significat: hoc est quali violaceus flos. Martial. lib. 2. 39.

Coccina formosæ donas & ianthina mœchæ. Subaudi, Indumenta. V. Plin. lib. 21. cap. 6. & cap. 8.

JANTHIS, idis. [Ἰανθίς] Latine Violantilla, nomen mulieris. *Jolant.* Bud.

JANUA, æ. f. [Ἰανυα, πυλῶν] Ostium, aditus, fores. Valla lib. 4. Porta murorum est, munitionumque atque castrorum: Janua parietis ac domorum. Cic. 3. Verr. 66. Servis suis Rubrius, ut januam claudent, & ipsi ad fores assisterent imperat. V. JANUS.

Januam & Ostium pro eodem ponit Cic. 2. de Orat. 276.

Janua, & Vestibulum. Cic. 1. de Orat. 200. Testis est hujusce Q. Mucii janua & vestibulum, quod in ejus infirmitate valetudine, affectaque jam atate, maxima quotidie frequentia civium, ac fununorum splendore hominum celebratur.

Adaperta janua. Ovid. 14. Met. 740.

Semiadaperta janua. Ovid. 1. Amor. 6. 4.

Clausâ janua. Ovid. 2. Amor. 1. 20.

Firma janua. Ovid. 2. Amor. 12. 3.

Surda sit oranti tua janua, laxa ferenti. Ovid. 1. Amor. 8. 77. Idem 3. 1. 46.

Maxima janua Villæ. Cato cap. 14. R. R.

Pulfata janua sepulcri. Ovid. 3. Trist. 2. 24.

Cædere januam faxis. V. CÆDO.

Effringere & revellere januam. V. Provinciae janua mœchæ.

Observare januam. V. OBSERVARE.

Patefacere januam. V. PATEFACIO.

Quærare aliquem a janua. Cic. 2. de Orat. 276.

Ingredi janua aliqua in causam, per metaph. Cic. pro Planc. 3. Itaque quanquam qua nolui janua sim ingressus in causam, sperare videor, tantum abfuturam esse orationem meam, &c.

Ab hoc aditu, januaque patefacta, pervenire ad ea quæ cupimus. Cic. 1. de Orat. 204.

Famæ janua. Plin. lib. 1. Epist. 18. ad Suetonium. Illa actio mihi aures hominum, illa januam famæ patefecit.

Mortis janua. Sil. lib. 11. 187.

Provinciae janua. Cic. pro Muren. 33. Eam urbem sibi Mithridates Asiae januam fore putavisset: qua effracta & revulsa, tota pateret provincia.

JANITOR, eris. m. [πυλωρός, θυρωρός] Cui januæ custodia commissa est. Cic. 5. Verr. 8. Hunc vestri janitores, hunc cubicularii diligunt. Janitores ex equestri loco ducenti, stipatores corporis. Cic. 2. pro Lege Agr. 32.

Carceris janitor. Cic. 7. Verr. 117.

Catenatus janitor. V. CATENA. conf. Lex. Pitisc. de Servili janitorum statu.

Ingens janitor. Virg. 6. Æn. 400. Cerberum intelligit.

JANITRIX, icis. f. Plaut. Curc. 1. 1. 76.

Anus hic solet cubitare custos, janitrix. Plin. lib. 15. cap. 30.

Laurus triumphis proprie dicatur, vel gratissima domibus, janitrix Cæsarium, Pontificumque. i. e. Quæ solet plantari ante domos Cæsarium & Pontificum. conf. Petron. cap. 39. & 55.

Uxores duorum fratrum dicuntur Janitricæ, Modestino in l. Non facile. §. Adfines sunt. D. de Gradibus cognationum. In quibusdam exemplaribus non legitur dictio Janitricæ, sed unico contextu ita legitur, Duorum fratrum uxores dicuntur apud Græcos *ἀνάγεις*. conf. Lex. Pitisc. & Scalig. in Carull. 68. 3.

JANUARIUS, [Ἰανουάριος, γαμηλιών] Primus mensum, quem Numa Pompilius a principe deo, hoc est Jano appellavit, qui primum anni esse voluit, tanquam bicipitis dei mensum, respicientem & prospicientem tranfacti anni finem, futuri principia. V. C. Rhodig. 25. 30. & Rosin. Ant. Ro. 4. 7.

Ἰανουάριος, ὁ Ἰανουάριος μὲν. &c. Suid. 420. Exigua ratione ejus, quod pueri Ro. sciebant. H. St.

Mense Januario. Cic. 1. Att. 2. & Lex. Pitisc.

Ineunte Januario. V. INRO.

JANUARIUS, i. m. Martyr A. C. 305. sub Diocletiano gladio obruncatus; cujus corpus Neapoli asservari dicitur & quotannis cruorem fundere. ut fabulantur Romanenses.

JANUS, i. m. [Ἰάνης] Antiquissimus Italiae rex, Saturnum in regni societatem ascevit. Eum ajunt primum in Italia diis templa fecisse, ritusque sacrorum instituisse, ac ideo eum in sacrificiis prælationem meruisse perpetuam. V. Macrobi. lib. 1. cap. 7. 8. 9. & Lex. Pitisc.

Janus, ab Hiatu dictus est, detracta aspiratione. quem quidam Solem putant: ideo geminum, quia utriusque januæ caelestis potentem, qui exortiens aperiat, occidens claudit. Alii Ianum, Mundum, id est caelum intelligunt, quasi Eanum ab eundo, ut inquit Cic. lib. 2. de Nat. Deor. 67. quia mundus semper eat, dum in orbem volvitur, & ex se initium faciens in se refertur. Hinc & bisrons pingitur, quod annus ex se initium faciens, fini occurrit. Vel quod præterita sciverit, & futura præviderit: seu quod superiorum & inferiorum janitor extiterit.

Jani nomen Ovid. 1. Fast. 124. deducit a Janua, ex eo quod Janus caeli foribus præesset.

Præideo foribus caeli, cum mitibus Horis,

Et redit officio Juppiter, itque meo;

Inde vocor Janus. [Immo ab Eundo, quasi Eanus. V. Neap. & Heinf. not.

Hujus templum erat Romæ, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: unde Patuleius [Immo Patulcius] & Clusinus [vel Clusius] cognominabatur. V. Liv. 1. 6. Hunc etiam quadrifrontem fecerunt ob quatuor orbis partes, & Janum geminum vocitarunt. Et Junonium, quia Calendarum princeps. Calendæ enim sunt Junoni dicatæ. Quare Janus dictus est Bisrons, Claviger, Clusius, Confivius, Curiatus, Junonius, Matutinus, Pater, Quadriceps, Quirinus, & Vertumnus, V. JANIUS in Lex. Pitisc. & de singulis f. l.

Jani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clausum fuit, ut auctor est Servius: Constat, inquit, templum hoc ter esse clausum. Primum regnante Numa: item post bellum Punicum secundum: tertio post bella Adriaca quæ confecit Augustus: quo tempore pax quidem fuit, quantum ad externas pertinet gentes, sed bella flagraverunt civilia. Hujus autem claudendi, vel aperiendi templi ratio varia est. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, quum in eo esset ut vinceretur, calidam aquam ex eodem loco erupisse, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilii. Alii dicunt Tatium & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Unde & Janus ipse duas facies habet, quasi ut ostendat duorum regum coitionem: vel quod ad bellum ituri debent de pace cogitare. Est alia melior ratio, quod ad prælium ituri optent reverfionem. Hæc Servius enarrans illud 1. Æn. 298.

— diræ ferro, & compagibus arctis

Claudentur belli portæ, furor impius intus

Sæva sedens super arma, &c. conf. Lips. Elect. 1. 20. & Caes. ad Suet. p. 61.

Mensis Jani, Januarius. Ovid. 2. Fast. 48.

Anceps Janus. Ovid. 14. Met. 334.

Belliger Janus. Lucan. lib. 1. 62.

Biformis Janus. Ovid. 1. Fast. 89.

Biceps Janus. Ovid. 1. Fast. 65.

Bisrons Janus. Virg. 12. Æn. 198.

Custos pacis Janus. Hor. 2. Epist. 1. 255.

Incipiti mirandus imagine Janus. Ovid. 1. Fast. 95.

Janus erat Locus Romæ ubi fœneratores consistebant, suasque usuras exercebant, in regione Basilicæ: quoniam in eo Jani simulacra collocata visabantur. Ovid. de Rem. Amor. 561.

Qui puteal, Janumque timet, celeresque Calendas,

Torqueat hunc æris mutua summa sui. Nam mensium Ca-

lendis pecuniæ fœneratori datæ exigebantur, vel earum usuræ, Celeres vero appellat Calendas, quod debitori tempus solvendi videbatur celerius advenire, quam vellet. conf. Torrent. ad illud Hor. 1. Epist. 1. 54. — hæc Janus summus ad imum

Perdocet. Ubi per metonym. continentis intelliguntur Fœneratores ac mercatores qui ibi versabantur. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 126. & omnino Lex. Pitisc.

Jani quoque perviæ transitiones: foresque in liminibus profanarum ædium anuæ nominantur, inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 67. Ita Liv. 41. 32. extr. Fulvium Flaccum Censorem tres Janos faciendos locasse docet. Suet. in Domit. cap. 14. Janos, inquit, arcusque cum quadrigis & insignibus triumphorum per regiones urbis tantos ac tot extruxit, ut &c. V. Turneb. 22. 16. & Lex. Pitisc. de Janis compitalitiis.

JANĀLIS, e. Adj. [Ἰανάλιος] ut, Virga Janalis. Ovid. 6. Fast. 165.

conf. Idem 6. 129.

JANUAL, alis. n. Libi genus, quod Jano tantummodo libabatur.

Festus. conf. Lex. Pitisc.

I A O

IAO, Vox hæreticis usitata. V. Tertull. advers. Valent. cap. 14. & de Præscript. cap. 49.

I A P

IĀPĒTUS, [Ἰαπέτης] Cæli & Terræ filius, ut inquit Hesiodus. Hunc quidam Promethei patrem fuisse asserunt. Ovid. 1. Met. 82.

Sive recens tellus, &c.

Audax Iapeti genus. Hor. 1. Carm. 3. 27.

Trux Iapetus. Valer. 1. Argon. 564.

IĀPIS, idis. [Ἰάπης] Nomen proprium Ætoli, qui quum ad regionem Venetiæ venisset, oppidum de suo nomine condidit, a quo ea pars ubi Timavus fluvius est, lapidiæ nomen sumpfit. Virg. 3. Georg. 475.

Castella in tumulis, & lapidis arva Timavi. Sic dictus est ab *ἰάπης* curare, quia Æneam sagitta ictum curavit apud Virg. 12. Æn. 391. & 420. conf. Aufon. Epig. 19. cum Not. Vinet. Hinc

IĀPIDIA, æ. f. lapidis regio. Tibul. 4. 1. 108. Fortis Iapidiæ miles. V. Scalig. ad loc.

JAPONIA, æ. f. *Japan*. Regio ampla Asiæ & versus ortum nobis ultima. V. Arnold. Montan. Itinerar. & Geographos juniores.

IĀPŸGĪUM, Salentinorum promontorium. Virg. 11. Æn. 247.

Victor Gargani condebat Iapygis agris. Unde Servius Iapygiam partem Apuliæ esse dixit, in qua est mons Garganus, qui usque in Adriaticum pelagus tenditur. Hujus metropolis est Brundisium & Tarentum. Hanc regionem Messapiam, & Iapygiam, & Calabriam, & Salentinam multi nominant.

IĀPYX, ygis. m. [Ἰαπυξ] Dædali filius, a quo Iapyges populi. Solin. cap. 8. conf. Lex. Pitisc.

Arva Iapygis. Ovid. 15. Met. 52.

Iapyx, Ventus est ex Apuliæ ora proficiscens, quem eundem Caurum Gell. lib. 2. 22. esse judicat. est enim, Occidentalis, & utilis Græciæ petentibus ex Italia, ut testatur Hor. 1. Carm. 3. 1.

Sic te diva potens Cypri, &c. Virg. 8. Æn. 709.

Illam inter cædes, pallentem morte futura,

Fecerat ignipotens undis & Iapyge ferri. h. e. Vento qui de

Apulia flans optime ad Tarentum ducit. Servius. conf. Apul. de Mundo.

Albus Iapyx. Hor. 3. Carm. 27. 20. Idem 1. 3. 4.

Adjective Gargani Iapygis & Equi Iapygis, i. e. Ex Apulia. Virg. 11.

Æn. 247. 678.

IĀPYGIUS, a, um. Adj. ut, Acra Iapygia, Promontorium: &

Regio Iapygia. Plin. 3. 11.

IARRAS. V. KIARRAS. IARCAS, Indorum philofophorum princeps, cujus meminit Philoftratus in vita Apollonii Tyanci.

I A S

IASIONR, es. f. [ιασιώνη] Herba, quæ unum folium habet. Plin. 21. 17. Et Iafione, Olus filvestre in terra repens. Idem 22. 22.

IASIS, idis. f. [ιασις] dicta est Atalanta, ab Iasio patre. V. SCHÆNEUS. Dura Iafis. Propert. lib. 1. 1. 10. V. Spanh. ad Callim. p. 275.

IASIUS, [ιασιος] Dardani frater. Nam Dardanus, inquit Servius, & Iafius fratres fuerunt, Elcctra filii: sed Dardanus de Jove, Iafius de Corito procreatus est. Servius apud Virg. 3. Æn. 168.

Ila nobis propria sedes, hinc Dardanus ortus, Iafiusque pater, genus a quo principe nostrum.

Iafius, pater Palinuri, auctore Servio, unde IASIDRS, [ιασιδης] Palinurus. Virg. 5. Æn. 843.

Dux Iafides. Stat. 6. Theb. 911. h. e. Adraftus, qui filius fuit Talæonis, nepos vero Iafii fratris Dardani.

IASON, onis. m. [ιασον] Æfionis filius, fratris Pelia Theffalica regis, qui Colchos profectus, vellus aureum abstulit. De hoc Justin. 42. 2. & Macrob. Saturn. 1. 12. Ovid. 7. Met. 26.

Quem nisi crudelem, non tangit Iafonis ætas?

Afper Iafon. Valer. 4. Argon. 222.

Clarus Iafon. Ovid. 7. Met. 5.

Efferus Iafon. Stat. 5. Theb. 472.

Pegafeus Iafon. Ovid. 8. Met. 349.

Iafon, alius fuit Pherarum Tyrannus in Theffalia, sui temporis omnium potentissimus, ut Nepos in Timotheo significat. Virtutem ejus & rei militaris scientiam prædicant Xenophon lib. 6. de rebus Græc. Diod. Sic. lib. 15. & 16. conf. Val. Max. 1. 8. ext. 6. & 9. 10. ext. 2. & Plin. 7. 5.

IASONIDÆ Juvenes, Iafone geniti. Stat. 6. Theb. 340.

IASONIUS, a, um. Adj. ut, Argo Iafonia. Avien. Arat. Phæn. 756. & 808.

Puppis Iafonia depictaque terga carinæ. conf. Stat. 1. Achil. 65.

IASONIUM, [ιασονιον] Promontorium Cappadocia, hodie S. Thomas. Ptolem. lib. 5. cap. 6.

IASPIS, idis. m. & f. [ιασις] Lapidis pretiosi genus. Plin. lib. 37. cap. 8. Viret, & sæpe translucet Iaspis, etiam si victus a multis, antiquitatis tamen gloriam retinens. Plurimæ ferunt eam gentes, smaragdum similem Indi: Cypros duram glaucoque pingui. Persæ aëri similem: ob id vocatur aerizusa. Talis & Caspia est, cærulea circa Thermoodontem amnem, in Phrygia purpurea, in Cappadocia ex pura purpurea cærulea, atque non resurgens. Martial. lib. 5. 11.

Sardonychas, smaragdus, adamantas, Iaspidas, une Fortat in articulo Stella, Severe, meus.

Fulva supellex fulget Iaspide. Lucan. lib. 10. 122.

Fulva Iaspide stellatus ens. Virg. 4. Æn. 261.

Tereti nodantur Iaspide vestes. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 49.

Viridi angustat Iaspide pectus. Claud. 6. Conf. Hon. 526.

IASPIDES, [ιασιδης] ut, Iaspidea gemma, Quæ Iaspidis colorem refert. Plin. lib. 37. cap. 10.

ASPIDNYX, [ιασιδονυξ] Gemma, a nivis colore [Immo ab Onyche] dicta. Plin. lib. 37. cap. 9.

ASTIUS, i. m. est Tropus principalis musicus. Mart. Capell. 9. p. 317.

ASUS, vel IASSUS, [ιασος, η ιασιος] Urbs & Insula Caria, quæ continenti adjacet, cujus incolæ magna ex parte victum e mari captabant, quum sterilem regionem haberent. Ejus municeps Choerillus fuit. Ex Iaso fuit & Diodorus dialecticus, cognomento Chronus. Hinc ASIUS finus, de quo Pomponius. 1. 12.

I A T

IATINUM, [ιατινον] Ptolem. lib. 2. cap. 8. Meldensium civitas, vulgo Meaux.

IATRALIPTES, æ. m. [ιατραλειπτης] Medicus unguentarius, &

IATRALIPTICE, es. f. [ιατραλειπτικη] Medicina unguentaria. Perotus, Tria medicina genera veteres fecere: Empiricæ, &c. Iatralipticæ, quæ unguentis & perfrictionibus curat, quasi medicinam unguentariam. Iαστικη enim medicina dicitur: ἀλείψις, unctor: δὲ τὸ ἀλείφειν, quod ungere est, unde hujusmodi artifex iatraliptes dicitur. Cels. lib. 1. cap. 1. Sanus homo qui & bene valet, & suæ spontis est, nullis obligare se legibus debet: ac neque medico, neque iatralipta egere. Et Clinice, &c. V. CLINICE. Plin. lib. 20. cap. 1. conf. Plin. 10. Epist. 4. & 22. [Inscite ιατραλειπτης Medicus unguentarius, & ιατραλειπτικη Unguentaria medicina, Latine convertitur: Unguentarius enim Græcis μωρφοδός potius, & ars ejus μωρφοπλαστική vocatur. Rectius Medicum unctorem, & Medicinam unctoriam Latine dixeris. Est enim idem iatraliptes ac Aliptes, quod proprie unctorem sonat. de quo V. f. I. Quin etiam Celsi antiquiores editiones Neque alipta egere exhibent. Quam lectionem Jo. Ruellius in edit. Paris. 1529. ex Plinio, opinor, emere mutavit. Errant autem qui putant certâ compositionis unguentis mederi iatraliptas solitos. Qui potius certo genere ciborum & exercitationum, itemque frictionibus, atque unctionibus, solo plerumque oleo factis, & balneo, sanos juxta & ægros curabant; cachecticosque in eis, ac convalescentes maxime, ad bonum habitum coloremque ac robur erducebant. Unde etiam Græcis, nullo discrimine, ἀλείπτται, μωρφοπλαστικη, & ὑγιαίνω vocabantur, ut ex erudita Ant. Vandalii diatriba, quæ dissertationem ejus octava est, cognoscere licebit. Cujus sententiam lenius confirmare me non patitur hujus scripturæ modus. Illud adendum puto, si quod inter iatraliptes & Aliptes discrimen fuerit, id extente fuisse, velut inter Maan & Iatromaan, idque nomen sibi ortallis ærogasse Aliptas, qui relicta professione pristina, folis agris peram suam locabant.]

IATRICE, es. f. [ιατρικη] Ars medendi. Mart. Capel. 3. p. 50.

IATRICEA, æ. f. [ιατρομαχια] Mulier medica & obfetrrix. vet. Inscr.oud Reines. Epist. p. 269. VALERIAE VERECVNDÆ IATRO-ÆEAE REGIONIS SVÆ PRIMÆ.

IATRONICES, is. m. [ιατρονικης] Medicorum victor. Ita Theffalus Callianus, Methodicorum sectæ princeps, cognominari voluit, qui

rabie quadam in omni ævi medicos perorans monumento suo iatronice se inscripsit. Plin. 29. 1. [Possit & divise scribi Iatronicen, ιατρονικων, i. e. Medicorum victoriam. Nam id quoque Græcicæ elegantia foret.]

IATROS, [ιατρος] Latine dicitur Medicus. Plin. lib. 29. cap. 1.

J A V

JAVA, [ιαβα] Hispania civitas, Ptolemæo, vulgo Lasa.

J A X

JAXAMATÆ, [ιαζαμαται] Populi circa Mæotim, inquit Stephanus, quos Ephorus appellat Sauromatas. Valer. Flacc. lib. 6. 148.

Mellis honos Torinis: ditant sua mûltra Satarchen: Jaxamatas venatus alit. De his Ammian. lib. 4. [Apud Stephanum legitur Ιαζαμαται.]

JAXARTES, [ιαζαρτες] Scythica fluvius in Asia, amnium ab Oriente in Caspium influentium vel maximus: nam multum Sogdum rapit, & immani undarum copia extumescit: oritur in ultimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus vocat. Alexander militesque ejus Tanaim putaverunt, quum sit alius. Plin. lib. 6. cap. 16. Strabo lib. 2. & Curt. lib. 6. 2. 14.

JAXTES, [ιαζτες] Fluvius, quem eodem cum superiore in tractu quidam locant: cujus meminit Claudian. Conf. Prob. & Olyb. 160. — sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes. al. Araxes.

I A Z

IÄZÿGES, um. pl. m. [ιαζυγες] Metanasta populi in Europa, qui (sicut Ptolemæus lib. 3. scribit) ab Oriente habent Daciam, ab Occasu & Austro Germaniæ partem, a Septentrione Sarmatiam. Hodie Septem castro, Germanice Sibenbürgen, regio quæ partim ab Ungaris, partim a Valachis colitur. Ovid. 2. Trist. 191.

Acres Iazyges. Ovid. 1. de Pont. 2. 79. Sarmatas Iazyges vocat Tacit. 12. Ann. 29.

Ferox Iazyx. Iing. Ovid. 4. Pont. 7. 6.

I B E

IBERNIA, [Ιβερνία] V. HYBERNIA.

IBERUS, i. m. [Ιβερ] Fluvius Hispania, qui apud Cantabros oriens, per 260 passuum milia fluit, & in mare Balearicum exit. Dictus, ut Eustath. ait, a rege ejusdem nominis. Lucan. lib. 4. 23.

Qui præstat terris, aufert tibi nomen Iberus. Quod & Iberum declinari potest: præsertim quando sequitur Flumen. Nunc vulgo dicitur Ebro. testis Olivarius in Melam 2. 6. conf. Voff. ibid.

Dives Iberus. Claud. Conf. Mall. Theod. 53.

Lentus Arar, Rhodanusque celer, & dives Iberus.

Torrents Iberus. Lucan. lib. 7. 15.

Iberus nom. Gentile V. in dict. fec.

IBERIA, [Ιβηρία] dicta est Pars Hispania, quæ intra Iberum continetur: quamvis generali vocabulo pro Hispania capiatur. Et Iberia quidam partem unam exteriorem, alteram interiorem dixerunt. Hanc regionem Celtæ Gallorum populi, relicta sedibus suis, habitavere. Unde composito ex utraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt, & regio eorum Celtiberia. Lucan. lib. 4. 10. — Celtæ miscentes nomen Iberis.

Dura tellus Iberia. Hor. 4. Carm. 14. 50.

Fera Iberia. Hor. 4. Carm. 5. 28.

Ab Iberia vero Ibæri & Ibæres, vocati sunt populi Hispani. Virg. 3. Georg. 408. — a tergo horrebis Iberos.

Armer Iberus. Sil. lib. 13. 507.

Durus Iber. Lucan. lib. 6. 258. Plin. 6. 10. & Eutrop. 6. 11. 5.

Occidentales omnes populos Iberos, vel Celtiberos dixerunt veteres. V. Drakenb. ad Sil. 3. 340.

Est & alia regio hoc nomine, juxta Pontum, inter Colchida & Armeniam, venenorum ferax, quæ Caucasus montibus circumdatur, cujus similiter populi Iberi & Iberes dicti sunt (hodie vulgo dicuntur Livverons) a quibus, ut Varro scribit, venerunt qui in Hispania habitaverunt, a quibus & Hispania, Iberia: & fluvius Hispania, Iberus. Scribit Dionysius contra, Iberes populos a Pyrenæis montibus profectos in Asiam sedes posuisse. Unde ea pars Asia, Iberia nuncupetur.

Armenia prætentus Iber. Val. Flacc. 5. 166.

IBERUS, a, um. Adj. Virg. 9. Æn. 582.

Pictus acu chamydem, & ferrugine clarus Ibera. Idem 7. Æn. 663.

IBERIACUS, a, um. Adj. ut, Terræ Iberiæ. Sil. lib. 13. 510.

IBERICUS, a, um. Adj. [Ιβηρικος] Hispanicus. Sidon. Carm. 23. 164. Terrarum indigenas Ibericarum.

Iberica herba, Spartum dicebatur antiquis. Quintil. lib. 8. cap. 2. pr. Qui in actione Ibericas herbas, se solo nequequam intelligente, dicebat: nisi irridens hanc vanitatem Cassius Severus, Spartum eum dicere velle indicasset.

Iberici funes, pro Sparteis. Hor. Epod. 4. 3.

Ibericis perutte funibus Iarus. conf. Plin. 19. 2.

IBERTINUS, a, um. Adj. Juven. 6. Sat. 53.

Unus Iberinæ vir sufficit. [Videtur nomen proprium potius mulieris, quam Adjectivum.]

IBERIS, idis. f. [Ιβηρις] Herba, quam Lepidium Latini dicunt. Apul. de Herb. cap. 20. Plin. 25. 11. & 26. 8. Diosc. 1. 188. al. Hiberis.

IBEX, icis. m. ut quibusdam placet, Rupicapra. Sed distinguit Plin. 8. 55. Sunc capræ, sunt rupicapræ, sunt ibices pernicitatis mirandæ. V. Gefner. Hist. Quadrup. & Scal. Exerc. 207. vel Lex. Martin.

I B I

IBI, [ιβα, ιβι] Adv. in loco. Ter. And. 2. 2. 19. Ubi te non invenio, ibi ascendo in quendam excelsum locum.

Idem Eun. 4. 1. 8. Cic. pro Cæcin. 27. Et armatos ibi fuisse. [Videtur post ibi distinctio locanda in priore Ter. loco.]

Ibi loci. Plin. lib. 6. cap. 11. Ibi loci terrarum orbe portis discluso.

Ibi, ubi. Cic. pro Domo 121. Ibi enim postis est, ubi templi aditus est. Ibi, unde. Liv. 1. 24. Ibi imperium fore, unde victoria fuerit. Ibi, In ea re, vel conditione. Ter. Adel. 5. 4. 13. Duxi uxorem: quam ibi miseriam vidi? Ubi Donatos, Ibi, inquit, quasi uxor locus sit. Ibi tum, Tunc, quum hæc fierent. Cic. 5. Verr. Quid tu ibi tum, quid facis? Ter. Eun. 2. 2. 30. Ille ubi, miser, famelicus, videt me esse in tantum honorem, Et tam facile victum quærere, ibi homo cœpit me obsecrare. Ibi infit. Liv. 3. 71. Ibi sum. i. e. Illud ipsum cogito. Ter. Heaut. 5. 2. 30. & 3. 1. 62. Ibi pro Isthuc. Cajus l. 1. ff. de O. l. Cum ibi venerimus. IBIDEM, [ἐν τῷ] In eodem loco. Ter. And. 4. 5. 38. Ni puerum tollis, jam ego hunc in mediam viam Provolvam: teque ibidem pervolvam in luto. Virg. 1. Æn. 120. — illam ter fluctus ibidem Torquet, agens circum, &c. V. Serv. in loc. conf. Idem 3. Georg. 500. In eodem loco & Ibidem. Cic. 2. de Invent. 14. Quare quum in quanda tabernam divertissent, simul cenare, & in eodem loco somnum capere voluerunt: cœnati discubuerunt ibidem. Ibidem in. Cic. 2. de Invent. 134. In navi ibidem. Idem 5. Verr. 22. Ut certo tempore anni, ut ibidem in Sicilia, deinde ut lege Hieronica venderent. In eo, & ibidem. Cic. pro Cæcin. 23. Læsit in eo Cæcinam: sublevavit ibidem. i. e. In eodem. Ibidem mihi adnutat. i. e. Ex eo loco ubi ipse erat. Plaut. Merc. 2. 3. 100. Ibidem mihi etiam nunc adnutat, addam sex minas. Ibidem, ubi. Plaut. Perf. 4. 4. 62. Do ego tibi operam. s. tibi ibidem das, ubi tu tuum amicum adjuvas. i. e. Tunc tibi ipsi prodes, quum amicum juvas. Ibidem loci res erit. Plaut. Cist. 2. 1. 53. Abit intro iratus, quid ego nunc agam? si redierit Illa ad hunc, ibidem loci res erit: ubi odium occœperit, Illam extrudet, quom hanc uxorem Lemniam ducet domum.

IBIS, is, vel idis. f. pl. Ibes, [ἰβίς, ἰβίδος, pl. ἰβίδες, teste Suida.] Avis Ægypti Serpentina. Plin. lib. 10. cap. 48. Vifam in Alpibus ab se peculiarem Ægypti ibin, M. Egnatius Calvinus præfectus earum prodidit. Idem lib. 8. cap. 27. conf. Isidor. 12. 7. & Juven. 15. Sat. 2. Cic. 1. de Nat. Deor. 101. Velut ibes maximam vini serpentum conficiunt, quum sint aves excellæ, cruribus rigidis, corneo proceroque rostro: avertunt pestem ab Ægypto, quum volucres angues ex vastitate Libyæ vento Africo invectas interficiunt, atque consumunt, ex quo fit ut illæ, nec morfu vivæ noceant, nec odore mortuæ. Ab hujus avis similitudine Ibis pro Invidio ponitur. Unde Ovidius conscripsit libellum in invidium quem In Ibin vocavit. [Sed Heinio placet Ibis potius, quam In Ibin, inscribi hunc libellum, quemadmodum & Callimachus suum inscripserat, teste Suida in Καλλιμαχίδος.]

IBISCUS. V. HIBISCUS.

I B U

IBUS, pro IBS, inquit Nonius minus Latinum putat consuetudo, quum veterum auctoritate plurimum valeat. Pomponius Pappo agricola: Nunc quando voluisti facere, fac voluptati fies ibus. Plaut. Mil. 1. 1. 74. Latrones ibus denuerem stipendium. Hæc Non. 8. 21. conf. Plaut. Mil. 3. 3. 21. & Truc. 1. 2. 14.

I B Y

IBYCUS, i. m. [ἰβυκός] Reginus poeta, quem maxime omnium amore flagravisse ex ipsius scriptis constare scribit Cic. Tusc. 4. 71. De quo multa & suavissima apud Erasmus in proverbio Ibyci grues. Aufon. Idyl. 5. 80. Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans Grus. IBYX, ycis. f. Avis clamosa. Gesner.

I C A

ICADIIUS, [Ἰκαδίου] Prædo fuit, de cujus fato sic scribit Cic. de Fato 6. Ne hercule Icadii quidem prædonis video fatum ullum. Nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura ejus incidisse? Puto enim, etiam si Icadius tum in spelunca non fuisset, saxum tamen illud casurum fuisse. Nam aut nihil omnino est fortuitum, aut hoc ipsum potuit evenire fortuna. V. Fest. [Suidas, Ἰκαδίου, ὀνομασθέντος. Sic & Etymologus, qui ita dictum putat, quod ἐν τῇ Ἰκαδίου νηυσὶ ἐσθλῆ. Sed apud Festum in voce, & in Rhonde, ut & in Lucilii versibus, ibidem a Scaligero adductis, scribitur Icadion, quasi Græce esset Ἰκαδιών.] Icadius alius, Apollinis & nymphæ Lyciæ filius, simile fere Arioni fatum expertus: de quo V. Serv. ad 3. Æn. 332. ICARIA, [Ἰκαρία] Insula in Icaro mari: ab Icaro Dædali filio dicta: quæ trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Dianæ templum Tauropolium appellatum. Hæc & Icaros dicta est, ante Doliche vocata. Est inter Sardum & Siculum maria. ICARIUS, [Ἰκαριεύς] Atheniensis, Laconum regis OEbali filius, pater Erigones & Penelopes, quum acceptum a Libero patre vinum mortalibus indicaret, occisus est a rusticis: qui quom plus æquo potassent, inebriati venenum se bibisse crediderunt. Icarus pater Penelopes. Ovid. 1. Epist. 81. Me pater Icarus viduo discedere lecto Cogit, &c. Inter sidera Arcturus est. V. Hygin. Fab. 130. & Ampel. de 12. Signis. al. Icarus. Icarus scribitur etiam Tibull. 4. 1. 8. — etiam Phœbo gratissima dona Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hospes Icarus, ut puro testantur sidera cælo, Erigoneque, Canisque, neget ne longior ætas. [Et quidem reatus, ut docet Brækh. q. V. Alius est enim Penelopes pater Icarus, alius Erigones Icarus. Icarus præterea, ut Plin. lib. 4. cap. 7. auctor est, Mons est in Attica regione,

ICARIUS, a, um. Adj. ut, Astrum Icarium. Stat. 4. Theb. 777. Canis Icarus, i. e. Canicula stella. Ovid. de Nuce 118. Aqua Icaria. Ovid. 5. Trist. 2. 28. V. ICARUS. Pelagus Icarium. Claud. 2. in Eutrop. 265. ICARIS, patronym. f. [Ἰκαριεύς] Ovid. in Ibin, 391. Et velut Icaridos familiæ periere, procique, &c. i. e. Penelopes. ICARIBORIS, [Ἰκαριβόρις] aliud patronym. f. sic Propertius vocat Penelopen, lib. 3. 13. 10. Hæc etiam clausas expugnant arma pudicas, Quæque terunt saltus Icarioti tuos. Ovid. 3. de Pont. 1. 112. Morte nihil opus est, nihil Icarotide tela. Adjective. ICARUS, [Ἰκαρος] dictus fuit Dædali filius, qui una cum patre e Creta fugiens, fretus alarum fiducia, quum ultra patris iussa altius evolasset, folisque ardore cera, qua pennæ continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis deflueret, decidit in mare, quod est inter Myconem & Gyarum, a quo postea Icarium mare dictum fuit. Ovid. 1. Trist. 1. 90. Icarus Icaris nomina fecit aquis. conf. Idem 3. Trist. 4. 21. Icarus alius, Erigones pater. V. in ICARIUS. ICAS, ædis. [Ἰκάς] Numerus vicenarius. Plin. 35. 2. Ferias omni mense custodiunt, quas icadas vocant. de Epicureis. V. Hard. not.

I C C

ICCHUS, [Ἰκκός] Nobilis palæstrita Tarentinus, qui toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior esset: tanta illi gloriæ libido. Ælian. Var. Hist. 11. 3. Alii vitiose Ichus vel Ictus scribunt. V. Periz. ad loc.

I C H

ICHNEUMON, ōnis. m. [ἰχθυόμων] Animal est magnitudine felis, specie muris, quod vulgo nunc Murem Indicum vocant. Plin. lib. 8. cap. 24. V. Lucan. 4. 724. conf. Vitruv. 8. 2. Plin. 37. 9. & 29. 4. Prima brevi posuit Martial. 7. 86. Delectat Marium si perniciosus ichneumon. Est & genus Vespæ. Plin. 11. 21. ICHNOBATES, æ. m. [ἰχθυόβατης] i. e. Per vestigia vadens: Canis nomen. Ovid. 3. Met. 207. ICHNOGRAPHIA, æ. f. [ἰχθυογραφία] est quæ vulgo Plana forma vocatur. Hæc, circini regulæque modicæ continet usus, ex qua capiuntur formarum descriptiones in solis arearum. Auctor est Vitruvius lib. 1. 2. Ichnographia dicitur quasi vestigii descriptio, in quo quasi vestigio totum opus infistit. Budæus. ICHNUSA, æ. f. [ἰχθυόσσα] Sardinia antiquum nomen, quod plantam pedis figura referret. Sil. 12. 358. Inde Ichnusa prius Graiis memorata colonis. ICHOR, ōris. m. [ἰχὼρ] Sanies, cruor. Cels. 5. 26. 20. Ichor tenuis, subalbidus ex malo ulcere exit. [Non ergo Sanies aut Cruor, sed sui generis malus humor est. ICHTHYCUSA, [ἰχθυόσσα] Insula, alias Icaros dicta, sita ab exortu solstitiali, Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua. ICHTHYOCOLLA, [ἰχθυόκολλα] appellatur Piscis, cui glutinosum est corium, idemque nomen glutino ejus. Hæc Plin. lib. 32. cap. 6. Et lib. 7. cap. 56. conf. Gesner. ICHTHYOPHAGI, orum. m. pl. [ἰχθυοφάγοι] Qui piscibus vivunt: quo nomine dicti sunt quidam populi in Æthiopia interiori, qui magnum sinum Occidentalis Oceani tenent, teste Ptolemæo lib. 4. cap. 9. De his Strabo lib. 15. conf. Plin. 15. 7. & 6. 23. item Mart. Capell. 6. p. 225. ICHTHYOTROPHIUM, i. n. [ἰχθυοτροφίον] Locus in quo aluntur pisces, qui & Piscina, & Vivarium Latine dicitur. Columel. lib. 8. cap. 1. Est autem id fere vel in villa, vel circa villam: in villa est quod appellant Græci ἐπιθήσιον καὶ ἀδιστήριον ἄνω: atque etiam quum datur liquoris facultas, ἰχθυοτροφία sedula cura exercentur. ICHTHYS, [ἰχθύς] Elidis est promontorium in Achaia apud Thucydidem, quod Valla Piscem transtulit, & ob id merito reprehensus ab Hermolao.

I C O

ICŒ, ici, icŒtum, [ἰκῆ, ἰκῆω] icære. Percutere, inquit Festus. Turpil. Si iceris me. Plaut. Truc. 2. 7. 42. Hoc vide, dentibus frendit, icit femur. Cæcilius, Si unquam quisquam vidit quem cata-pulta aut balista icerit. Plin. lib. 15. cap. 30. Telis icere caput. Catul. 113. 4. Icimur icŒ. Lucret. lib. 4. 1043. Idem 3. 161. — corpus propellit & icit. Icere fœdus, pro Percutere. Cic. in Pison. 88. Tu scilicet, homo religiosus & sanctus, fœdus quod meo sanguine in pactione provinciarum iceras, frangere noluisti. Et pro Corn. Balb. 31. L. Marcium primipili Centurio cum Gaditanis fœdus icisse dicitur. ICŒUS, a, um. Partic. [ἰκῆσθεός] ut, Ictus caput. Cæf. 3. Bell. Civil. Incidit ad terram icŒus Turnus. Virg. 12. Æn. 926. Ab latere icŒus. V. A vel AB præp. Jovis ignibus icŒus. Ovid. 1. Trist. 3. 11. Caput icŒum. Hor. 2. Serm. 1. 24. — saltat Milonius, ut femel icŒo Accessit fervor capiti, numerusque lucernis. i. e. Postquam inebriatus est. Domus icŒa, Afflicta. Ovid. 5. Trist. 4. 34. Fœdus icŒum. Virg. 12. Æn. 314. Genu dextrum icŒus lapide. Suet. Aug. cap. 20. Patria desiderii fidelibus icŒa. Hor. 4. Carm. 5. 15. Pinus icŒa mordaci ferro. Hor. 4. Carm. 9. 9. ICŒUS, ūs. m. [ἰκῆ, ἰκῆω] Percussio ipsa. Plaut. Most. 3. 1. 91. Perfacile ego icŒus perpetior argenteos. Cic. 3. Off. 94. Ictū fulminis desagravit. Ictus bestiarum. Cic. 2. Off. 19. Hæc igitur ipsa fortuna ceteri casus rariores habet, primum ab inanibus procellas, tempestates, naufragia, ruinas, incendia: a bestiis icŒus, morsus, impetus. Pedum icŒus. Ovid. 5. Met. 264. Saxorum icŒus. Tacit. 3. Hist. 31. Simul juncta turris icŒibus saxorum concessit. conf. 3. 29. 3.

Serpentum diri ictus, Morfus. Ovid. 4. Met. 498.
 Forabilis nullo ictu. Ovid. 12. Met. 170.
 Gravis ictu. Virg. 5. Æn. 274.
 Cæcus ictus, Occultus. Ovid. 1. Fast. 623. V. CÆCUS.
 Clarus ictus. Ovid. 2. Met. 624.
 Contrarius ictus. V. CONTRARIUS.
 Creber ictus aut languidus. V. CREBER.
 Fulmineus ictus. i. e. Fulminis. Hor. 3. Carm. 16. 11.
 Futilis ictus. Sil. lib. 15. i. e. Vanus.
 Ingens ictus. Stat. 3. Theb. 89.
 Injurius ictus. V. INJURIA.
 Invalidus ictus. Sil. lib. 10.
 Languidus ictus. De pulsibus. V. LANGUOR.
 Languens ictus. Lucan. lib. 3. 692.
 Lapidosus grandinis ictus. Claud. de Bell. Get. 240.
 Lethiferi ictus. Ovid. 8. Met. 362.
 Obliquus ictus. Hor. 3. Carm. 22. 7. V. OBLIQUUS.
 Surdis ictibus, & qui non exaudiuntur, arborem cædere. Plin. lib. 19. cap. 1.

Accipere ictum. Lucret. lib. 4. 1035. V. ACCIPIO.
 Accipit resonos latus ictus. Valer. 1. Argon. 619.
 Affligit animantem grandior ictus. Lucret. lib. 2. 943.
 Conudit ictu hebeti pectus tantummodo. Ovid. 12. Met. 85.
 Dari sub ictum. Tacit. 13. Ann. 39. Nec tamen proximo itinere ductæ legiones, quæ si annem Araxem, qui mœnia alluit, ponte transgredirentur, sub ictum dabantur. Adde quæ ad Sil. 8. 310. notavit Cellarius. V. mox ictus pro Potestate.
 Declinare ictum. V. DECLINO.
 Defendere ictum & repellere. Caf. 2. Bell. Civil. 9.
 Evocare ictum adversarii. Quintil. lib. 5. cap. 13. Fiunt & tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erit.
 Exanimari ictu. Caf. 7. Bell. Gall. 25.
 Excipere ictus galea. Ovid. 12. Met. 375. Virg. 5. Æn. 444.
 Excludere fervidos ictus. Hor. 2. Carm. 15. 10.
 Ferire inflexo ictu. V. INFLECTO. Ferire levi ictu. Sen. Herc. fur. 12.
 Intentare ictus. Tacit. 3. Hist. 31. 5.
 Labefacta arbor innumeris ictibus. Ovid. 8. Met. 775.
 Levare ictum serpentis. V. Levo in LEVIS.
 Perpeti ictus argenteos. Jocus Plauti Most. 3. 1. 93. V. supra.
 Pullat creber densis ictibus. Virg. 5. Æn. 459.
 Pulsari crebro ictu. Lucret. lib. 4. 932.
 Regulit ictus validos cute. Ovid. 3. Met. 64.
 Sonant æra vesanis ictibus. Ovid. 2. de Arte Am. 610.
 Tremuit vastis ictibus ærea puppis. Virg. 5. Æn. 198.
 Tundi crebro ictu. Lucret. lib. 4. 932.
 Violare ictu baculi corpus. Ovid. 3. Met. 325.

Corpora serpentum baculi violaverat ictu.
 Ictus pro Potestate. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 2. Cogita quanta nobis tribuerit parens noster, &c. quam nihil sit mortale non sub ictu nostro positum. Idem Epist. 72. & Sen. Theb. 528. V. Dari sub ictum, paulo supra.

Ictu aliquo novæ calamitatis sublata fides de foro. Cic. 2. pro Lege Agr. 8.
 Ictu pellere animi statum. Cic. 2. de Fin. 32. Neque enim hæc movere potest appetitum animi: nec ullum habet ictum quo pellat animi statum hic non dolendi. Al. Illum & Animum statum.

Icti, in genitivo. Gell. 9. 13. ex historia Claudii Quadrigarii, Dein continuo humerum dextrum eodem concussu incidit: neque recessit usquam donec subvertit, ne Gallus impetum icti haberet.

CON, onis. f. [ἀκόν, ον] Latine Effigies, imago, & statua membrorum hominis a pictoribus seu statuariis ad vivum expressa. Plin. lib. 34. cap. 4. Effigies hominum non solebant exprimi, nisi aliqua illustri causa perpetuitatem merentium. Et primo sacrorum certaminum victoria, maximeque Olympiæ: ubi omnium qui vicissent, statuas dicari mos erat. Eorum vero qui ter ibi superavissent, ex membris ipsorum similitudine expressa, quas iconas vocant. Ex vetusto codice legitur Iconicas.

CONICUS, a, um. Adj. [ἀκονικός] Ita pictum, ut ex ejus membris similitudo expressa sit. Plin. lib. 35. cap. 8. Adeo jam colorum usus percrebuerat, adeoque ars perfecta erat, ut in eo prælio iconicos duces pinxisset tradatur, Atheniensem Miltiadem, Callimachum, &c. Suet. Calig. cap. 22. Simulacrum stabat in templo aureum iconicum, &c. Plin. 34. 4. V. ICON.

Bud. Iconicum pictorem vocabat, qui ad verum representaret. Gall. Qui pingit ad vivum. H. St.

CONISMOS, i. m. [ἀκονισμός] Iconismos Sen. 95. Epist. non ita procul a fine, sic appellat Descriptiones, atque verbum esse publicanorum.

CUNCULA, æ. f. dimin. Suet. Ner. cap. 56. Siquidem iconculam puellarem, quum quasi remedium infidiarum a plebeo quodam & ignoto muneri accepisset, detecta confestim conjuratione, pro summo numine, trinisque in die sacrificiis colere perseveravit; volebatque credi, monitione ejus futura prænoscere.

Aliis vocabitur Iconcula, ut apud Desp. Sic Græco Latina est vox, nam terminatur Lat. H. St. MSS. Acunculam, vel Acungulam, unde hanc lectionem finxit Egnatius. Alii aliter conjectant. Quid si Lagunculam, unius literæ adjectione? Non displicet tamen alicrum Imagunculam, propter epitheton. V. scriptoris ejusdem geminum locum in Aug. c. 7.
 CONIUM, i. n. [Ἰκόνιον] Oppidum est Lycæoniæ. Meminit Cic. 3. Fam. 8. Quum enim Laodiceæ, quum Apameæ, quum Synnadis, quum Philomeli, quum Iconii essem: quibus in oppidis omnibus commoratus sum, &c. Vulgo Cogni dicitur.

ICOSAEDRUM. V. ICOSAEDRUM.

COMITIUM, [Ἰκόνιον] Mauritaniæ Cafariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercules enim illac transeunte, viginti, qui a comitatu ejus desciverant, locum deligunt, jaciunt mœnia: ac ne quis postea a se nomine gloriaretur, de condentium numero urbi nomen datum. Solinus cap. 38. extr.

I C T

ICTERUS, i. m. [ἰκτερός] Morbus, quum per totum corpus bilis funditur, quæ interdum nigra, interdum flava est. Hic etiam morbus, Regius appellatur.

Molliter excelsa quoniam curatur in aula. Sammonic. cap. 59.

Arquatum appellat Lucret. lib. 4. 313. V. I. I.

ICTERUS, i. m. [ἰκτερός] Plin. lib. 30. cap. 11. Avis icterus vocatur a colore: quæ si spectetur, fanari id malum tradunt, & avem mori. Hanc puto Latine vocari Galgulum. De morbo regio loquitur. In quibusdam exemplaribus legitur Galbulum, in aliis Galgulam.

ICTERICUS, [ἰκτερός] Qui eo morbo laborat, ἰκτερός, hoc est a milvo, quod oculi bile suffusi, milvinis similes videantur. Plin. lib. 20. cap. 9. Ictericis, nec non & phreneticis, radicis crudæ succum gargarizandum bibendumque demonstrat. Idem lib. 21. cap. 20. vocat Felle suffusos. Juven. 6. Sat. 564.

Consultit ictericæ lento de funere matris.

ICTIS, idis. f. [ἰκτίς] Mustela genus. Plin. lib. 29. cap. 4. Mustelærum duo genera: alterum silvestre: distant magnitudine. Græci vocant icidas. V. Interpr. ad Plaut. Capt. 1. 2. 81.

ICTUS Tarentinus. V. ICCUS.

ICRUS, us. V. ICO, is.

ICUNCULA. V. ICON.

I D

ID, neutrum ab Is, ejus. V. IS.

IDA, æ. f. [Ἰδα] Mons altissimus, qui ad Troadem spectat, habetque multos pedes. Latus ejus septentrionale, ex angustiis Abydi usque ad Æsopum & Cyzicenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellepontum respicit: Australe promontorium facit quod Lectum appellatur. Orientalia Idæ ad Mylos declinant, abundantaque mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt: in cujus summitate locus fuit Gargarus appellatus, a quo Gargara Æolica civitas dicta est. Ovid. 4. Fast. 249.

Dindymon & Cybelen, & amœnam fontibus Idam.

Ærisona Ida. Valer. 1. Argon. 704.

Aquosa Ida. Ovid. 5. Fast. 15.

Celeberrima fontibus Ida. Ovid. 2. Met. 218.

Clivosa Ida. Ovid. 1. Amor. 14. 11.

Froncosa Ida. Virg. 5. Æn. 252.

Magna Ida. Virg. 5. Æn. 249.

Phrygia Ida. Virg. 2. Georg. 41.

Pimifera Ida. Stat. 3. Silv. 4. 12.

Viridis Ida. Catul. 61. 70.

Ida etiam appellata fuit Dardani Scytharum regis filia.

IDACIUS. V. IDATIUS.

IDÆUS, a, um. Adj. [Ἰδαῖος] ut, Campi Idæi. Virg. 7. Æn. 222.

Cyparissi Idæi. Virg. 2. Georg. 84.

Herba Idæa. Plin. 27. 11.

Jugum Idæum. Ovid. 4. Fast. 264.

Mater Idæa, Cybele. Lucret. lib. 2. 611.

Mons Idæus. Virg. 3. Æn. 105.

Nemus Idæum. Virg. 3. Æn. 112.

IDÆIDACTYLI, [Ἰδαῖο δάκτυλοι] Filii fuerunt Minervæ & Solis: vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes: & dicuntur alio nomine Corybantes, q. V.

Idæi Dactyli, Gemmæ, ferreo colore, quæ pollicem humanum expriment, frequentes sunt in Creta. Plin. lib. 37. cap. 10.

IDÆUS, [Ἰδαῖος] Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Auctor Suidas.

IDÆLIA, æ. f. Troadis regio quæ sub Ida jacet. Virg. 1. Æn. 697.

IDÆLIS, idis. f. Idem, apud Lucan. 3. 204.

IDALIUM, [Ἰδαλίον] Mons est Cypri, Veneri facer. De quo Virg. 1. Æn. 685.

Aut super Idalium sacrata sede recondam.

Froncosum Idalium. Catul. Argon. 62. 96.

Sanctum Idalium. Catull. 34. 12.

IDALIUS, a, um. Adj. [Ἰδαλίος] ut, Idalia acus. V. ACUS.

Dea Idalia, Venus. Ovid. 3. de Arte Am. 166.

Litus Idalium Cypri. Lucan. 8. 716 Ad. Icarium.

Venus Idalia. Virg. 5. Æn. 760.

Vertice Idalio venans. Propert. 2. 14. 54.

Volucres Idaliæ, Columbe. Stat. 1. Achill. 372.

IDANTHYRSUS, [Ἰδανθύρσος] Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subjugavit, usque in Ægyptum excurrit, ut auctor est Strabo lib. 14.

IDAS, æ. m. [Ἰδᾶς] Fuit omnium sui seculi virorum formosissimus, & maritus Marpissæ. Irs arcu, sagittisque sumptis, Apollinem invadere ausus est ob Marpissam sibi a deo ereptam, teste Homero lib. Iliad. 9. V. MARPISSA, & LYNCÆUS, distyll.

IDATIUS, i. m. Auctor Fastrorum, quos commendat Barth. Advers. 51. 4. Al. Hydatus, vel Idacius.

I D C

IDCIRCO, vel ICCIRCO, [Ἰδῆ] Conj. Idem quod Ideo significat. Ter. And. 4. 2. 7.

Nam idcirco arcessor, nuptias quod mihi apparari sensit. Cic. 7. Verr. 24. Reperietis idcirco hæc in uno homine pecunioso tot constituta, ut ceteris formidines, &c.

Interdum sequuntur Ut, Ne vel Quia. Cic. 6. Att. 1. Me idcirco putant bene audire velle, ut ille male audiat.

Interdum præcedunt Quia, Quo, Ut, Non si. Cic. 12. Att. 21. Quæ quia Cato extulerat in celum, idcirco in ejus sententiam est facta discessio. Idem de 2. Orat. 40. Non si Opimium defendisti, idcirco te isti bonum civem putabunt.

I D E

IDÆA, æ. f. [Ἰδα, ἰδᾶ] Forma, figura, species rerum prima & inchoata intelligentia. Cic. 1. de Acad. 30. de mente, Quia sola cerneret quid semper esset simplex & uniusmodi, & tale quale esset, hæc illi ideam appellabant, jam a Platone ita appellatam: nos recte species possumus dicere. V. eundem in Orat. 10. Sen. Epist. 58. Idea est eorum, quæ naturaliter fiunt, exemplar æternum. Adhuciam d. h. l. t. i. n. i. t. e. m. interpretationem, quo res apertior fiat. Volo imaginem

ginem tuam facere: exemplar picturæ tuæ habeo, ex quo capit aliquem habitum mens nostra, quem operi suo imponat. Ita illa quæ me docet & instruit facies a qua petitur imitatio, Idea est. Talia ergo exemplaria infinita habet natura rerum, hominum, piscium, arborum: ad quæ quodcumque fieri ab illa debet, exprimitur. Pictor quum reddere Virgilium coloribus vellet, ipsum intuebatur. Idea erat Virgilio facies, futuri operis exemplar. Hæc Sen. In Sermone nostro dicitur Idea, forma illa cuiusque rei, quæ nobis, quum volumus, in animo representatur: ut hominis, equi, arboris. Talia vero exemplaria sunt infinita.

IDEALIS, e. Adj. In idea consistens. ut,

Ideales formæ. Mart. Capel. 7.

Idealis quædam prudentia. Idem 8. p. 275.

IDEM, eadem, idem. [*ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό*] Idem m. producit primam: Idem n. corripit.

Idem, Hic ipse, vel Is ipse. Plaut. Pseud. 1. 1. 14.

— nam tu me antidhac

Supremum habuisti comitem consiliis tuis. c. Idem animus nunc est.

Idem, qui. Cic. 9. Att. 11. Est idem, qui semper in Republica fuit.

Idem 7. Verr. 38.

Eosdem esse oratorios numeros, qui sunt poetici. Cic. in Orat. 188.

Peripateticis iidem olim, qui Academicis. Cic. 3. Off. 20.

Hoc est idem, quod illud. Non idem est servulus, quod familia. Cic. pro Cæcin. 58. Cic. 2. de Fin. 13. Primum idem esse voluptatem dico, quod ille *ἰδόν*.

Idem præfens, absens. Ter. Adel. 1. 1. 48.

Studet par referre, præfens, absensque idem erit. i. e. Idem aget absente domino, quod præfente solebat agere.

Idem ego, vel Idem ille. Plaut. Capt. 4. 2. 84.

Idem ego sum salus, fortuna, lux, lætitia, gaudium. Cic. pro Sext. 108. Cedo nunc ejusdem illius inimici mei, de me eodem, ad verum populum, in campo Martio concionem.

Idem, i. e. Similis. Plaut. Mil. 3. 2. 25. Ter. Andr. 3. 4. 4.

Ego dudum non nihil veritus sum, Dave, abs te, ne faceres idem, Quod vulgus fervorum solet, dolis ut me deluderet.

Idem hoc hominibus fat erat decem. Plaut. Mil. 3. 1. 160.

Huic eidem Sopatro iidem inimici. Cic. 4. Verr. 68.

Idem iste. Cic. pro Domo 70. Verum ea lege, quam idem iste de Macedonia Syriaque tulerat.

Idem istud credo ego. Plaut. Mil. 3. 1. 81.

In iisdem illis locis. Cic. 3. Verr. 56.

Eodem pacto, quo huc accessi, abcessero. Plaut. Trin. 3. 2. 84.

Ipse ille animus idem meus. Cic. Post red. in Senat. 32.

Eidem tibi metis. Plaut. Merc. prol. 71.

Idem dicere semper: i. e. In eadem persistere opinione. neque sententiam mutare. Cic. de Amicit. 13. Qui non tum hoc, tum illud (ut in plerisque) sed idem semper, animos hominum esse divinos.

Unus & idem. Cic. de Amicit. 88. Una domus erat, idem victus, isque communis.

Unum & idem videtur esse, atque id, quod de me ipso nominatim tulisti. Cic. pro Domo 51.

Uno & eodem statu. Cic. in Orat. 10. Et 6. Verr. 93. Uno eodem tempore.

Alter idem, pro Alter ipse: h. e. Sibi vel ipsi similis. Cic. de Amicit. 82. Est enim is, qui est tanquam alter idem.

Quod idem. Cic. 12. Att. 33. Quod idem video tibi placere.

Musici, qui iidem poetæ. Cic. de 3. Orat. 172.

Beneficentia, quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellare licet. Cic. 1. Off. 20.

Libera, quam eandem Proserpinam vocant. Cic. 6. Verr. 106.

Amor omnibus idem. Virg. 3. Georg. 244.

Non idem iudicium commissatorumque conspectus. Cic. pro Cælin. 67.

Imperii nostri, terrarumque illarum idem esset extremum. Cic. de Provinc. Conf. 33.

Non eadem est fortuna & conditio earum rerum, quas gessi, & illorum qui, &c. Cic. 3. in Catil. 27.

Eadem est quaestio & judicatio. Cic. 1. de Invent. 15.

Dianam & Lunam eandem esse putant. Cic. 2. de Nat. Deor. 68.

Eadem absolute. subaud. Via vel Opera. Charif. lib. 2. p. 229. Veteres eadem soliti sunt dicere, non addentes Via, ut sit *κατ' ἰδίαν*.

Ut Plautus inquit, Eadem bibes, Eadem dederat suavium. V. Burni. ad Quintil. Decl. 17. 5. p. 336. & Parei Lex. Crit.

Si quaeratur idemne sit pertinacia & perseverantia. Cic. in Partit. 65.

Quum quaeritur idemne sit, an aliquid intersit. Cic. 3. de Orat. 115.

Idem ego ille, &c. Idem inquam ego. Cic. 1. Att. 13.

Par & idem. Cic. pro Quint. 10. Quum adhuc ei, propter vim adversariorum, non jus par, non agendi potestas eadem, non magistratus æquus reperiri potuerit.

Par & eadem. Cic. pro Muren. 21. Quam ego, si mihi per Servium liceat, pari atque in eadem laude ponam. Sic, Par atque unum iudicium Cic. pro Sull. 5. Et de hoc & de ceteris iudicium meum & horum par atque unum fuit.

Similis & eadem. Cic. de Clar. Orat. 324. Ad causas simillimas inter se, vel potius easdem novi veniebamus quotidie.

Perpetuus & idem spiritus. Cic. in Orat. 110. In iisdem causis perpetuum & eundem spiritum, sine ulla commutatione, obtinebis.

Hidem iidem, ea forma qua dicimus Alii, alii. Cic. in Orat. 22. Videmus quosdam qui iidem ornate & graviter, iidem versute ac subtiliter dicerent.

Iidem iidem, aliter posita. Cic. 3. de Nat. Deor. 93. Sed quomodo iidem dicitis non omnia deos persequi? iidem vultis, &c.

Idem, geminatum. Cic. 9. Fam. 2. Caninius idem tuus & idem noster, quum ad me pervesperii venisset, &c. Initium est epitolæ. Idem 2. de Divin. 77. Nam ex acuminibus quidem, quod totum auspiciam militare est, jam M. Marcellus ille quinquies Consul totum omisit, idem Imperator, idem Augur optimus.

Et idem, vel Idemque: emphasis, hoc est vehementiæ causa positum, quum laudem alicujus augemus verbis. Cic. pro Muren. 20. Aliam istam referentiam, & eandem delicatam, sic obiit, ut ea, &c. Idem 3. de Nat. Deor. 80. Vir innocentissimus, idemque doctissimus. Idem pro Domo, 51.

Qui, idem. Cic. pro Sull. 20. Ut me, quem boni constantem semper, ut spero, existimassent, eundem ne improbi quidem crudellem dicerent. Idem 1. de Legib. 2.

Comparatio de eodem & alio, vel, De eodem & altero. Cic. in Topic. 84.

Idem ac. Ter. Heaut. 2. 3. 24. Et animus te erga idem ac fuit.

Idem est ac si. Quintil. in Ægro redempt. Quin propter duos venerim, quod in altero mihi pirata concessit, idem est ac si mihi neutrum reddidisset.

Idem valet ac si pater judicaret. Cic. pro Sulla, 19.

Idem atque. Plaut. Most. 1. 3. 63. Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum, ut impetravi, atque olim.

Idemque Nep. 9. 2. 1. Satrapes, idemque gener regis.

Idem quod. Cic. 6. Att. 2. Nunc ista habet juris idem, quod ceteræ, nihil præcipui. V. supra Idem, qui.

Idem cum, non bene dici observat Voss. lib. de Arte Gram. cap. 58. Borrichius quidem in Vindic. p. 93. adducit exemplum Gellii 18. 11.

Non hercle idem sentio cum Casellio. Et Curtii 5. 9. 2. Nabarzanes in eodem consilio erat cum Besso. Min. Fel. 21. 1. Eadem mecum recognosces. Verum in his *τὸ* Cum, locum haberet etiam si Idem abesset.

Idem in me, Jurationum formula. V. Fest. & Turneb. Adv. 3. 10.

Idem ut, pro Idem quod. Plaut. Merc. prol. 3.

Non ego idem facio, ut alios in comædiis

Vidi facere amatores, &c.

Idem ætatis, Tacit. 13. Ann. 16. Mos habebatur, principum liberos cum ceteris idem ætatis nobilibus, &c. i. e. Ejusdem ætatis.

Idem virium. Tacit. 14. Ann. 53. Nec bonis artibus idem virium erat. i. e. Eadem vires.

Idem, cum dativo. Hor. in Arte Poet. 467.

Invitum, qui servat, idem facit occidenti. i. e. Simile, seu

Idem quod occidens. Lucret. 3. 1051.

— quoniam unus Homerus

Sceptra potitus, eadem aliis fopitu' quiete est. E Græcis sumptum, qui *ῥαυτὸ ἐμῶν* passim dicunt. V. Victor. Var. Lect. 10. 22.

Eisdem vel iisdem. Cic. in Orat. 157. Idem campus habet, inquit Ennius: & In templis iisdem, probavit: at Eisdem erat verius, nec tamen Eisdem opimius: male sonabat iisdem: impetratum est a consuetudine, ut peccare suavitatis causa liceret.

IDENTIDEM, [*ἐκείνῃ, ἐκείνῳ*] Frequenter, cum quodam intervallo, inquit Valla lib. 2. Plaut. Mil. 4. 8. 54.

Cogitato identidem, tibi quam fidelis fuerim. Plin. Epist. 208. Legi enim locum, identidem repetens ea maxime, quæ de me scripsisti.

Cic. 2. de Fin. 75. Hoc enim identidem dicitis, non intelligere nos &c. Identidem futurus videbatur in urbem impetus. Liv. 5. 39.

Identidem belli auctor. Liv. 1. 54. pr. Idem 26. 44: 35. 23. & 40. 56.

Identidem quaerere. Cic. pro Rosc. Amer. 84.

Appellare nomen alicujus identidem. Cic. 2. de Invent. 78.

Recitabatur identidem Pompeji testimonium. Cic. pro Rabir. Posth. 34.

Identidem, Repetito, incontinenter. Catull. 11. 19.

Quos simul complexa tenet trecentos

Nullum amans bene: sed identidem omnium

Ilia rumpens.

IDENTITAS, [*ταυτότης*] Sarisb. 3. 6. Identitas voluntatum.

IDEO, [*ὁ*] Conj. collectiva, five rationalis. Cic. pro Cælin. 21. Sed vestræ sapientiæ est, Judices, non si causa justa est viris fortibus oppugnandi M. Cælium, ideo vobis quoque vos causam putare esse justam alieno dolori potius, quam vestræ fidei consulendi.

Ideo, pro Id eo apud Varr. lib. 8. p. 116. poster. edit. Id eo fieri, quod natura nemo lusco magis sit Luscius. H. St. Excusum tamen in eadem edit. Ideo, *ὁφείν*.

Ideo quia. Plaut. Merc. prol. 31. Hoc ideo fit, quia quæ nihil attingunt ad rem, nec, &c.

Ideo quod. Cic. 1. Fam. 8. Re quidem ipsa ideo mihi non satisfacio, quod, &c.

Ideo ut. Cic. 6. Verr. 7. Ideo Claudius Pulcher retulit, ut C. Verres auferre possit.

I D I

IDIOGRAPHUS, i. c. [*ἰδιογραφῶν*] Idem quod Autographus. ut, Idiographus liber Virgilio. Gell. 9. 14. Idiographum librum Virgilio sese insepissit. H. St. Desiderabatur in Lugd. In Thef. Gr. suo tantum *ἰδιογραφῶν* n. assert. tanquam ex Gellio.

IDIDMA, ætis. n. Proprietas. *ἰδίωμα*.

IDIDOTA, æ. c. [*ἰδίωτης*] Indoctus, & illitteratus. Lucil. lib. 26. Quidni & tu idem illitteratum me atque idiotam diceret? Cic. in Pison. 62. Tu eruditior quam Piso, prudentior quam Cotta, abundantior consilio, ingenio, sapientia quam Crassus: ea contemnis, quæ illi idiotæ, ut tu appellas, præclara duxerunt. Et paulo post: Sed plane animi sui causa, ludos nobis idiotis relinquit.

Idiotæ opponitur Ingeniosus atque intelligens. Cic. 6. Verr. 4.

Idiotæ, dicitur etiam Privatus & plebejus. conf. Gell. 1. 2.

IDIO TICUS, a, um. Adj. Tertull. contra Gent. cap. 1. Rudem, impolitam & idioticam compellare.

IDIO TICUS, Adv. Vet. Interp. Iren. præf. lib. 1. & 5. 25.

IDIO RISMUS, i. m. [*ἰδιωτισμός*] Peculiare genus loquendi e vulgo sumptum. Senec. præf. 7. Controv.

I D M

IDMON, ðnis. m. [*Ἰδμων*] Vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ filius. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, & item Herodorus. Volaterr.

Argolicus Idmon. Valer. 5. Argon. 2.

Audax Idmon. Ovid. in Ibin. 504.

Phœbejus Idmon. Valer. 1. Argon. 228.

I D O

IDOLUM, i. n. [*ἰδωλον*] Simulachrum, & representatio rei alicujus. Cic. 1. de Fin. 21. Imagines, quæ idola nominant. Cic. 15. Fam. 16.

Sed si insulam Britanniam coepero cogitare, ejus idolum mihi ad-
volabit ad pectus.
Idolum de Spectro dixit Plin. lib. 7. Epist. 27. Mox apparebat idolum,
senex macie & squalore confectus, promissa barba &c.
IDOLĒUM, sive **IDOLĒUM**, i. n. [*ἰδωλεῖον*] Delubrum seu locus ubi
idolum statuitur. Hieron. Epist. 22. 13. Si frater te viderit in idoleo
recumbentem. conf. Tertull. de Corona, cap. 10.
Idollum habet Prudent. Perist. 11. 52. Apoth. 186. & in Symm. 2. 79.
IDOLĒUS, a, um. Adj. Tertull. de Idol. cap. 13. Res idolice. conf.
Paul. Petrocor. de Vita Martin. 2. 231. & 555.
IDOLĒLATRIA, æ. f. [*ἰδωλελατρία*] Idolorum cultus. Tertull. passim.
IDOLĒLATRA, æ. c. [*ἰδωλελάτρη*] Idolorum cultor. Idem.
IDOLĒLATRĪCUS, a, um. Adj. [*ἰδωλελατρικός*] Idem.
IDOLĒLATRIS, idis. Prudent. Hamartig. 404. V. Gronov. Obser. in
Eccl. 5. 671.
IDOLĒMĀNIA, æ. f. [*ἰδωλεμανία*] Furor circa idola.
IDOLĒPĒIA, æ. f. [*ἰδωλεπεία*] Rhetoribus modus est quo mortuos
loqui fingunt.
IDOLOTHŪTUM, i. n. [*ἰδωλοθύτον*] Quod immolatum est idolo.
Tertull. de Idol. cap. 13. Quod participas idolothyta solennia. Idem
de Spectac. cap. 13. adjective dixit Oculos & aures ab idolothytis vo-
luptatibus abstinere.
IDOMĒNEUS, quadrysyll. [*Ἰδομενέως*] Deucalionis filius, & nepos
Minois, rex Cretenſium, qui teste Homero, populos suos ad Trojana
duxit, & quum post eversam Trojam reverteretur, in tempeſtate
devovit diis sacrificaturum se de re, quæ ei primum occurrisset.
Contigit ut filius ejus primus occurreret: quem quum, ut alii dicunt,
immolasset, aut immolare voluisset: a civibus pulsus regno, Salen-
tinum Calabriæ promontorium tenuit: juxta quod condidit civitatem,
ut scribit Virg. 3. Æn. 400.
Et Sallentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus. Hæc Servius.
Ingens Idomeneus. Hor. 4. Carm. 9. 20.
IDONEUS, a, um. Adj. [*ἰσχυρὸς, ἀξιοχρεὺς, ἐπίμυθος, ἐχέμυθος, δει-
νός*] Aptus ad omnia, & bona & mala, inquit Donatus, Conveniens,
& alicui rei natus. Ter. Hec. 3. 3. 1.
Nequeo mearum rerum initium ullum invenire idoneum,
Unde exordiar narrare. Plin. Epist. 150. Adeo rarum est inve-
nire idoneos conductores. Barbari Proprios vocant.
Aptus & idoneus. Cic. 2. de Legib. 8. Est enim ratio mensque sapien-
tis ad jubendum & deterrendum idonea.
Auctor idoneus, Fidelis & sufficiens quod dicitur. Cic. 5. Verr. 41.
Liv. 8. 4. Idoneos auctores habeo, querentibus de nobis Samnitibus
ita responsum ab Senatu, &c.
Homines idonei atque integri. Cic. 1. Verr.
Locus idoneus. Cic. 1. de Legib. 23. Liv. 27. 24.
Tempeſtas idonea. Cic. 2. Q. frat. 5. Tu, mi frater, simul ac ille vene-
rit, primam navigationem (dummodo idonea tempeſtas sit) ne omiseris.
Tempus idoneum, Accommodum. Cic. pro Rosc. Amer. 68. Et 1.
Off. 142. Sic fit ut modestia hæc, quam ita interpretamur, ut dixi,
scientia sit opportunitatis idoneorum ad agendum temporum.
Verbis idoneis consueſcere. Cic. 1. de Orat. 154.
Idoneus, cum dativo. h. e. Utilis, & quod Gallica lingua dicitur
suffiant. Cic. 5. Verr. 41. Tibi fortasse idoneus fuit nemo quem imi-
tare. Idem 6. Fam. 19.
Historiæ magis idoneus erit alius. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Pugnæ non sat idoneus. Her. 2. Carm. 19. 26.
Rhetori idoneus puer. Quintil. lib. 2. cap. 3.
Ad hanc rem idoneus, Natus & aptus. Plaut. Pœn. 3. 2. 6. Cic. 5.
Att. 6. Instruar etiam consiliis idoneis ad hoc nostrum negotium.
Ad scribendum demonstrativa idonea. Quintil. lib. 3. cap. 8.
Idoneus de. Cic. 4. Acad. 16. Et rem idoneam de qua quærat, &
homines dignos quibuscumque differatur, putant.
Idoneus, in quo. Ter. And. 4. 5. 18.
— adcone videmur vobis idonei,
In quibus sic illudatis?
Idoneus qui. Ter. And. 3. 2. 12.
— itane tandem idoneus
Tibi videor, quem tam aperte fallere incipias dolis?
Idonei, Locupletes & divites. Cic. 2. Off. 54. Et sæpe idoneis homi-
nibus indigentibus de re familiari impertiendum, sed diligenter atque
moderate. Sic enim Lactantius lib. 6. cap. 11. interpretatur, qui &
filii sui acumen in hæc Ciceronis verba diffringit, quum ait, Quid est
idoneis? nempe iis, qui restituere & referre gratiam possint? Deinde
subdit, Non enim idoneis hominibus largiendum est, sed quantum
potest, non idoneis. Hæc Turneb. Advers. 3. 16. [Verum cavillatur
Lactantius, vel potius vocis ambiguitate deceptus est, quod ipſius ævo
nempe in illa significatione ponebatur. Quum Cic. Probos & dignos,
quibus beneficiat, intelligi velit. V. Gronov. 4. Observ. cap. 9.
Idoneior, compar. Ulpian. in l. Quod & lex. D. de lib. hom. exhiben.
Si plures sunt, qui experiri volent, eligendus est a Prætoribus ad quem
maxime res pertinet, vel is qui idoneior est. Callistratus in l. Semper.
D. de jure immunitatis, Coloni quoque Cæsaris a muneribus municipa-
libus liberantur, ut idoneiores prædiis fiscalibus habeantur. Paulus.
D. de popularibus actionibus, l. 2. Si plures simul agant populari actio-
ne, Prætor eligit idoneiorem. V. Salmast. ad Tertull. de Pall. cap. 3.
DONĒA, orum. n. Tacit. 4. Ann. 5. At apud idonea provinciarum.
h. e. Apud idoneos locos provinciarum.
DONĒE, Adv. [*ἰσχυρῶς*] Aptè & commode. Cic. 1. de Invent. 3.
Exordium est oratio animum auditoris idonee comparans ad reliquam di-
ctionem. Tertull. de Pall. cap. 3. habet compar. Idonius, sed non
imitandum. V. Salmast. in loc.
DOS, [*ἰδω*] Forma. Quid differat ab Idea docet Seneca Epist. 58.
conf. Epist. 65. & Tertull. de Idolol. cap. 3. V. **IDRA**.
DOTĒA, Fuit Præti regis Argivorum filia. Homero in Odyss.
DROS, Cariæ Mons, de quo V. If. Voss. ad Caesul. p. 236.

I D U

DOMĒA, [*Ἰδουμαία*] Regio est Syriæ, teste Plin. lib. 5. cap. 13.
a Meridie contigua Arabiæ, a Septentrione vero Phœnicie; a qua Li-
VOL. II.

banus eam dividit, habetque civitatem Idumen Phœnicie conjunctam,
& abundantem palmis, ut ostendit Lucan. lib. 3. 216. dicens,
— & arbuſto palmarum dives Idume.
Sil. 3. 600. Idume
palmifera. Hinc
IDUMÆUS, a, um. Adj. Virg. 3. Georg. 12.
Primus Idumæas referam tibi, Mantua, palmas.
IDUS, uum. plur. tantum, f. [*ἰδὺς, μεσσηνίου μηνός*] dicuntur Octo illi
dies, qui in singulis mensibus Nonas sequuntur. Cic. 14. Att. 4. Sed
omnia licet concurrant, idus Martiæ consulantur. V. Lex. Pitisc.
Idus dicuntur Divisiones: unde proprie existimantur Dies qui dividunt
mensum. Di idunt enim menses, præcipue Nonas a Calendis. Iduare
siquidem Hetrusca lingua Dividere est. Alias a plena Lunæ facie.
V. Macrob. 1. Saturn. 15. & Plutarch. Quæst. Rom. 24.
Oclonæ Idus. Hor. 1. Serm. 6. 75.
Agendæ tibi sunt Idus. Hor. 4. Carm. 11. 14.
De variis Idibus V. omnino Pitisc. Lex.
IDULIS, e. Adj. ut, Idulis ovis, Quæ omnibus Idibus Jovi maſtabatur.
& Sacra Idulia. Festus. conf. Macrob. 1. Saturn. 15. vel Lex. Pitisc.
Varr. de L. L. 4. 8. aut Turneb. Advers. 20. 35.

I D Y

IDYLA, æ. f. Uxor Ætæ regis Colchorum. V. **MEDRA**.
IDYLLION, i. n. vel **EIDYLLION**, [*ἰδυλλίον*] dimin. ab *ἰδύω* forma,
species. Theocritus & Aufonius ad carmina transtulerunt, forte quia
in Pindaro quæque oda *ἰδύω* præscripta, Idyllion ergo Parva poematis
forma, & Idyllia, Diversa poematorum genera.

J E C

JĒCUR, jecōris, vel jecinōris. n. [*ἥπαρ*] qui genitivus, ut ait Priscia-
nus, a nominativo Jecinus videtur esse. Hepar Græce dicitur, estque
Vifcus id quod dextra parte ventriculo affidet, sanguinemque conficere
veteribus creditum est. Plaut. Curc. 2. 1. 22.
— lien necat, renes dolent,
Pulmones dirahuntur, cruciatur jecur. Plin. lib. 11. cap. 37.
Jecur in dextra parte est, in eo quod caput extorum vocant, magnæ
varietatis. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Cels. 2. 8. pr. Si in jecinore
vomica est. Legitur & Jecinore & In jecinoris dolore paulo post. Jecur
etiam Jecinor appellari, velut Iter, Itiner, notavit Jos. Scalig. ad Fest.
p. 65. 102. 197. Adde Liv. 8. 9: 27. 28. 41. 14. & 15.
Jecur, pro Prudentia & sapientia, sicut & Cor, Latinis dici indicat
Epig. illud Bibaculi de Cæone grammatico, apud Suet. Gramm. 11. extr.
En cor Zenodoti, en jecur Crætetis. Turneb. Advers. 10. 1.
Jecur anferis proceres gulæ saporis bonitate commendant: fartilibus
crescit mira amplitudine: & quod mirabilis est, exemptum quoque
iacte nullo augetur. Ex Plin. lib. 10. cap. 22. Martial. lib. 13. 58.
Aspice quam tumeat magno jecur anſere majus. conf. Lex. Pitisc.
Ægrum jecur. Pers. 5. Sat. 129.
Aridum jecur. Hor. Epod. 5. 37.
Arietinum jecur. V. **ARIUS**.
Ardet ira siccum jecur. Juven. 1. Sat. 45.
Fervens difficili bile tumet jecur. Hor. 1. Carm. 13. 4.
Porriguntur pennæ jecoris. Vindic. ad Valentin. Imp.
Ulcerare jecur alicujus. Hor. 1. Epist. 18. 72.
Urit jecur bilis. Hor. 1. Serm. 9. 66.
JĒCINORŌSUS, sive **JOCINORŌSUS**, a, um. Adj. Qui jecoris sive
jocinoris vitio laborat. Scrib. Largus Comp. 169. Jecinorosis duritiam
habentibus diutinam, ex aqua multa satis convenit.
JĒCORŌSUS, a, um. Adj. Sidon. Epist. 5. 14.
JĒCORITĪCUS, a, um. Adj. Marcell. Emp. cap. 20.
JĒCORĀLIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. *ἥπαρικός*, Jecoralis.
JĒCUSCŪLUM, dimin. [*ἡπαρῶν*] Plin. lib. 11. cap. 37. Murium
jecusculis fibræ ad numerum lunæ in mense congruere dicuntur, toti-
demque inveniri quotum lumen ejus sit. Sic Cic. 2. de Divin. 33.
conf. Macrob. 7. Saturn. 14.

J E H

JĒHŌVA, m. Nomen solius Dei proprium Hebræis, vulgo Tetragram-
maton. Frequens apud Ecclesiasticos auctores: De derivatione. V. Lex.
Martin.

J E J

JĒJŪNIUM, i. n. [*νηστεία, ἀστία*] Abstinentia ipsa vel Carentia cibi.
Quod etiam ad Potum duriuscule transtulit Lucan. 4. 332.
Quoque magis miseros undæ jejunia solvant.
Domant longa illos inopi jejunia victu. Ovid. 1. Met. 312.
Explere jejunia. Sen. Thyest. 1.
Indicere jejunia. Hor. 2. Serm. 3. 291.
Laborare jejuniō. Columel. lib. 3. cap. 12.
Pavore jejunia lacrymis experts undæ & cibi. Ovid. 4. Met. 263.
Placare ventris jejunia. Ovid. 15. Met. 95.
Sedare jejunia carne feræ. Ovid. 15. Met. 83.
Solvit jejunia tribus granis. Ovid. 4. Fast. 607.
Vexare jejuniō. Cels. lib. 3. cap. 18.
Jejunium, Tempus quo a cibis abstinemus. Liv. 36. 37. Eorum predigio-
rum causa libros Sibyllinos ex s. c. Decemviri quum adissent, renun-
tiant, jejunium instituendum Cereri esse, & id quinto quoque anno
servandum.
Celebrare annua jejunia. Claud. ad Christ. 45. 21.
Instituere jejunium: in præcedenti exemplo Livii.
JĒJŪNUM, i. n. [*νῆστιον*] Intestinum significat, quod majores nostri
Hiram, & per divisionem Hilam dixerunt: & Hilum n. gen.
Cels. lib. 4. cap. 1. de junctura quæ pylorus dicitur, Ab eo jeju-
num intestinum incipit: cui tale vocabulum est, quia nunquam
quod accipit continet, sed protinus in inferiores partes transmittit.
V. **HIRA**. [Non memini me usquam absolūtè positum legere, omiſſa
mentionem Intestini. Quare ad seq. dictionem pertinet.]

JĒJŪNUS, a, um. Adj. [*ἰένος*] Qui a cibis abstinet. Plaut. Pseud. prol. 12. In scenam qui jejunus venerit, &c.
 Arena jejuna. Virg. 3. Georg. 493. V. Glarea, Terra &c.
 Aviditas jejuna, h. e. Maxima & qualis jejunis esse solet. Plin. lib. 10. cap. 3. Eadem jejuna semper aviditatis & querulae murmuratio- nis. De quodam genere aquilae.
 Cupido jejuna expletur. Lucret. lib. 4. 874.
 Dentibus jejunis acer lupus. Hor. 2. Epist. 2. 29.
 Fames jejuna. Ovid. 8. Met. 791. Fames, Dea.
 Glarea jejuna, Sicca & sterilis terra. Virg. 2. Georg. 212. conf. Co- lumel. 2. 4.
 Jugera jejuna. Sen. Oeth. 2.
 Macies jejuna. Claud. de Bell. Gildon. 22.
 Oris jejuni saliva. Plin. lib. 7. cap. 2. Quod si in fauces penetraverit, etiam mori: idque maxime humani jejuni oris.
 Saliva jejuna. Columel. lib. 6. cap. 33. Cicatrices oculorum jejuna saliva & sale defricata extenuantur.
 Stomachus jejunus. Hor. 2. Serm. 2. 36.
 Terra jejuna. Columel. lib. 3. cap. 5.
 Amicus jejunus, Translate, pro Inani, humili. Cic. 3. Fam. 10. Nihil in me non modo perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut jejunum debes agnoscere. Bud.
 Animus jejunus, per translationem, pro Exili, tenui, minuto, nec fatis pleno, aut capaci rerum ingentium. Cic. 14. Philipp. 17. Hæc interposui, r. c. non tam ut pro me dixerim (male enim mecum age- retur, si parum vobis essem sine defensione purgatus) quam ut quos- dam nimis jejuno animo & angusto monerem, &c.
 Animus jejunus divitiarum, pro Cupido. Justin. 38. 6. 10.
 Calumnia frigida & jejuna. Cic. pro Cæcin. 61.
 Homo jejunus, i. e. humilis & inanis. Cic. 10. Fam. 21. & 2. 17.
 Oratio jejuna, cui opponitur Copiosa & plena. Cic. 3. de Orat. 10. Quod si quis erit qui ductus opinione vulgi aut Antonium jejuniorem, aut Crassum fuisse pleniorum putet, &c. Quintil. lib. 8. cap. 3.
 Plebecula misera ac jejuna. Cic. 1. Att. 16.
 Traditio jejuna, atque arida. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Jejunus, Graveolens, foetidus: quia jejunis anima gravior olet. V. Plaut. Merc. 3. 3. 13. & Petron. cap. 128. Cæcil. Domum adveni affedi, ex- templo suavium dat jejuna anima.
 Jejunus, cum genitivo. V. Jejuna alicujus rei aures, in AURIS.
 Compar. Sen. ad Helv. cap. 6. Quid jejunius? conf. Cic. supra.

JĒJŪNE, Adv. [*ἰεντός*] ut, Jejune de re aliqua disputare, agere, di- cere: h. e. Frigide, & languide admodum. Cic. 1. de Orat. 49. Ete- nim videmus iidem de rebus jejune quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum ferunt Chrypsippum disputasse, &c. Idem in Orat. 123. & 12. Att. 21.
JĒJUNĪTAS, ātis. f. [*ἰενότης*] Tenuitas, cui contraria est Ubertas & copia. Cic. 2. Tusc. 3. Et quum obruerentur copia sententiarum atque verborum, jejunitatem & famem se malle quam ubertatem & copiam dicerent.
 Jejunitas bonarum artium. Idem 2. de Orat. 3. & 10.
 Jejunitas & siccitas, & inopia orationis. Cic. in Bruto 284.
 Jejunitatis plenus. Plaut. Merc. 3. 3. 13. conf. Non. 4. 2.
JĒJUNĪŌSUS, a, um. Adj. Plaut. Capt. 3. 1. 6.
 Neque jejuniorum, nec magis effectum fame Vidi.
JĒJUNŌ, āre. Hieron. Epist. 22. cap. 13. Lecturus Tullium jejunabam.
 Tertull. de Jejun. cap. 13. pr. Convenio vos & præter pascha jejunantes.
JĒJUNĀTĪŌ, ōnis. f. Tertull. l. c. Jejunionibus operati. Idem ad Scap. cap. 5. & adv. Psych. cap. 10.
JĒJUNĀTOR, ōris. m. Augustin. Epist. 86. Qui ventricolas tanquam magnus jejunator accusat.

J E N

JĒNTĀCŪLUM, i. n. [*ἰεντακτύλον*] Cibis qui ante prandium sumitur. Prandiolum alias dicitur. Plaut. Curc. 1. 1. 72.
 Me inferre Veneri vovi jam jentaculum. Suet. Vitell. cap. 13.
 Epulas trifariam semper, interdum quadrifariam dispartiebat: in jenta- cula, & prandia, & cœnas, comissionesque. Martial. lib. 14. 223.
 Surgite, jam vendit pueris jentacula pistor.
JĒNTŌ, [*ἰεντακτύλον*] āre. Aliquid ante prandium gustare. Varro Mar- cipore, Ut eat, ac Remp. administret, & quod pulli jentent. Afra- nius, Hæc jejunia jentavit. Non. 2. 440. De etymo V. Jul. Cæs. Scalig. Poet. 1. 5.
JĒNTĀTĪŌ, ōnis. f. Firmic. lib. 2. cap. 10. Venus significat etiam convivia, jentationes, dulciaque tragemata, sive bellaria.
JĒNTĀTOR, ōris. m. apud Eutrop. [ubi?]
JĒNS, euntis. [*ἰέν*] Partic. ab Eo, is, verbo. q. V.

J E R

JĒRĪCHO. V. HIERICHO.
JĒRNA, Hispaniæ fluvius est, auctore Meia lib. 3. cap. 1. Strabo lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, a quo Iernam amnem potuisse vocari verisimile est.
JĒRUSALĒM, [*ἱερουσαλήμ*] V. HIEROSOLYMA.

I E S

IĒS, ietis. Civitas est Achaia in promontorio ejusdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens, sex millibus passuum navigatur. Tortellius.
JĒSUS, [*ἱησους*] dissyllabum apud Hebræos, tametsi Græcis trissyllabum. Nomen est Redemptoris ac Salvatoris nostri Christi: qui Hebraice Jeho- sua dicitur, Latine Salvator, vel ut alii volunt Servator. Cujus signifi- cationis ratio est apud Matthaum cap. 1. 21. Hic enim (inquit) saluum faciet populum suum a peccatis suis. V. Prudent. Psychom. 764.

I G I

IĒTUB, [*ἰετα, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ, ἰετ*] Collectiva vel ra- tionalis conjunctio est: colligit enim supradicta, illatione, hoc est ratione confirmat. Adhibetur, inquit Valla, brevioribus conclusio-

nibus. Quintil. lib. 1. cap. 5. Solocicimus fit transmutatione, qua ordo turbatur, Quoque ego, Enim hoc voluit, Autem hoc habuit. Ex quo genere an sit Igitur in initio sermonis positum, dubitari potest: quia maximos auctores in diversa opinione fuisse video, quum apud alios sit etiam frequens, apud alios nunquam reperitur. Incipit periodum, in Tacit. Agric. 7. 2. Nep. 25. 3. 3. & Plaut. infra cit. Ter. And. 2. 3. 1. Quid igitur sibi vult pater? Cic. pro Ligat. 2. Habes igitur Tubero, &c. Igitur, pro Deinde, ut ait Donatus. Ter. Eun. 1. 1. 1.
 Quid igitur faciam? non eam? ne nunc quidem,
 Quum arcessor ultro. Plaut. Amph. 1. 1. 145.
 Clare advorsum fabulabor: hic auscultet quæ loquar:
 Igitur magis majorem in modum in sese concipiet metum.
 Pro Tum non semel usus est Plautus; ut, Igitur demum, pro Tum de- mum. Amph. 1. 2. 11. &c. Alibi conjunxit. ut Capt. 2. 2. 30. V. Sanct. Minerv. lib. 3. cap. 14. & Not. Perizon. p. 380. ed. noviss. 519.
 Ergo igitur & Igitur demum apud optimos auctores inveniuntur. V. Sanct. l. c.
 Pro Enim habet Plaut. Most. 5. 1. 53.
 Surge dum huc. Est consulere igitur quiddam, quod tecum volo.

I G N

IĒNARUS. V. IĒNORŌ.
IĒNĀVUS, a, um. Adj. [*ἰγναῖος, ἰγναῖος, ἰγναῖος, ἰγναῖος*] est, inquit Donatus ad illud Ter. And. 1. 5. 42. Adeon' me ignavum putas? Qui vim non potest ferre, qui non est perseverans.
 Ignavus ac Timidus. Cic. 2. Tusc. 54. Ut enim fit in prælio, ut igna- vus miles ac timidus simul ac viderit hostem, abjecto scuto fugiat.
 Ignavus & Fugax. Liv. 5. 28. Fufos esse ab ignavissimo & fugacissi- mo hoste.
 Ignavus & imbellis inter hostes. Liv. 26. 2.
 Ignavus & Fortis, contraria. Cic. 1. de Invent. 24. Indignum esse ab homine ignavissimo virum fortissimum Ajacem esse necatum. conf. Sal- lust. Catil. 12.
 Æstus ignavi. Ovid. 7. Met. 529. Ab effectu.
 Amor ignavus. Stat. 3. Silv. 2. 99.
 Anni ignavi, Ignavia transacti. Ovid. 1. Amor. 15. 5.
 Contagia ignava. Claud. 1. in Eutrop. 419.
 Corpus ignavum, Iners. Ovid. 1. de Pont. 5. 5.
 Dolor ignavus. Qui vires aufert, ut labori sufficere nequeat. Plin. lib. 11. cap. 18. Rege apum a peste consumpto mæret plebs ignavo dolore: non cibos convehunt, non procedunt. i. e. Dolorem ignavia testantur.
 Frigus ignavum. Ovid. 2. Met. 763. Ab effectu.
 Genus interrogationis ignavum & iners. Cic. de Fato 29.
 Gravitas ignava. i. e. Pondus iners. Ovid. 2. Met. 821.
 Miles ignavus ac timidus. Liv. 5.
 Mora ignava. Ovid. 1. de Arte Am. 180.
 Otia ignava. Ovid. 1. Trist. 6. 25.
 Pecus ignavum, h. e. Inutile, & nullius artis. Virg. 4. Georg. 168.
 Ignavum lucos pecus a præsepibus arcent.
 Somnus ignavus. Ovid. 11. Met. 593.
 Succus ignavior, Minus efficax. Plin. lib. 20. cap. 18. Quum capita ipsa & folia decoquuntur, succus meconium vocatur, multum opio ignavior.
 Compar. Cic. Verr. 2. Homo inertior, ignavior. Sallust. Fragm. cap. 7. Pejor an ignavior sit deliberari non potest.
 Superl. Liv. 5. 28. V. Ignavus & Fugax, supra. Idem 9. 4.
IĒNĀVĪA, æ. f. [*ἰγναῖα, ἰγναῖα, ἰγναῖα*] Vitium est contrarium For- titudini, quo quis aggredienda præ formidine non aggreditur. Cic. de Amicit. 23. Ut cum aliqua cura res sibi contrarias asperneret atque ode- rit, ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignaviam fortitudo. Timiditas & ignavia. Cic. 1. de Fin. 49. Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignaviamque vituperari, nec fortitudinem patientiamque laudari suo nomine: &c.
 Ignavia odoris, pro Odore remisso & laxo. Plin. lib. 12. cap. 25.
IĒNĀVĪTAS, ātis. f. Idem. Justin. 43. 3. 5. Phocæenses ignavitæ ac macie terræ coacti. al. Exiguitate.
IĒNĀVE, Adv. [*ἰγναῖα*] h. e. Lente, & segniter. Cic. 2. Tusc. 55. Nequid abjecte, nequid timide, nequid ignave, nequid ferviliter, mu- liebriter faciamus.
 Compar. Virg. 3. Georg. 465.
 — carpentem ignavus herbas.
IĒNĀVĪTER, [*ἰγναῖως*] Adv. Cic. 6. Att. 15. An ego, quum omnes caleant, ignaviter aliquid faciam? Auctor de Bell. Afric. cap. 81. Castra non ignaviter munire. Lucil. Sat. lib. 16.
 Cur tam ignaviter, hoc præsertim tempore, quæris?
IĒNĀVĒSCO, ēre. Tertull. de Anima, cap. 43. Animus nec quiescit nec ignavescit.
IĒNĀVĪŌ, ōnis. m. Gell. 16. 24. Isti ignaviones, qui nihil perficere possunt. Ita Lips. Al. Ignaviores.
IĒNĀVĪŌ, īre. Ignavum facio. Antiquum. Acc. Æn. aut Decio, Fa- teor, sed sæpe ignavit fortem in spe expectatio. Nonius 2. 441.
IĒNIS, is. m. [*ἰγνίς*] a Gignendo dictus: quod in eo nihil nascatur, & omne quod nascitur, eum amittit & frigescit. Vel quod se ipsum pariat, & parvis scintillis crescat in immensum. conf. Varr. de L. L. 4. 10. & Voss. Etym. p. 261. Ultima in recto Ignis interdum producitur. V. Georg. Fabric. ad Hor. 1. Carm. 15. & Bræckh. ad Tibul. 1. 7. 72.
 Invicti ignibus dentes. V. INVICTUS.
 Acer ignis. V. ACER.
 Arduus ignis. Stat. 3. Silv. 3. 178.
 Atri ignes. Virg. 4. Æn. 384.
 Avarus ignis. Propert. lib. 2. 28. 56.
 Avidus ignis. Ovid. 12. Met. 280.
 Calidi ignes. Lucret. lib. 2. 431.
 Celer ignis. Hor. 3. Carm. 4. 76.
 Confusi ignes. Stat. 5. Theb. 316.
 Damnosus ignis. Ovid. 4. Fast. 708.
 Fervidus ignis. Sen. OEdip. 12.
 Felis ignis. Stat. 4. Silv. 8. 37.

Ingens ignis. V. **INGENS**.
 Inimicus ignis. Virg. 4. Georg. 330.
 Invalidi ignes, pro Languidis excubiis. Tacit. 1. Ann. 65. 1.
 Lambens ignis. V. Virg. 2. Æn. 682. Liv. 1. 39. & Plin. 36. 27.
 Languidus ignis. V. **LANGUOR**.
 Lentus ignis. V. **LENTUS**.
 Magnus ignis. V. **MAGNUS**.
 Malignus ignis, i. e. Parcus, tenuis, exiguus, cui opponitur Ingens. Martial. lib. 10. 96.
 Pascitur hic, ibi pascit ager: tepet igne maligno
 Hic focus, ingenti lumine lucet ibi.
 Nigri ignes, Rogales. Hor. 4. Carm. 12. 26.
 Odorati ignes. Ovid. 1. Fast. 75.
 Pugax aquæ ignis. Ovid. 1. Met. 432.
 Rapax ignis. Ovid. 8. Met. 837.
 Rapidus ignis. Virg. 4. Georg. 263.
 Roseus ignis. Claud. Conf. Prob. & Olyb. 5.
 Rutilus ignis. Virg. 1. Georg. 454.
 Sapiens ignis. Min. Fel. Oct. 35. 3. Illic sapiens ignis membra reficit
 & urit. V. Wower. ad loc. conf. Tertull. adv. Gnost. cap. 3. Hieron.
 in Daniel. cap. 3. & Paulin. ad Sever. Epist. 28. n. 2.
 Vivus ignis. Paterc. lib. 2. cap. 88. extr. Servilia Lepidi nux vivo igni de-
 vorato, præmaturam mortem immortalis nominis sui pensavit memoriæ.
 Abolitur corpus igni. Tacit. 16. Ann. 6.
 Abstineri ignem ab æde. Liv. 7. 27. extr. V. **ABSTINERE**.
 Accendere ignem. Virg. 5. Æn. 4. V. **ACCENDERE**.
 Accendit lethiferos Sirius ignes. Sil. lib. 16. 99.
 Adhibere ignem. V. **ADHIBERE**.
 Adjuvare ignem. V. **ADJUVO**.
 Apponere ad ignem. V. **APPONO**.
 Ardet largus ignis. Hor. 1. Serm. 8. 44.
 Asservare ignem e silice. V. **ASSERVE**.
 Concipere ignem. Ovid. 9. Met. 519.
 Coercere ignes. V. **COERCERE**.
 Compefcere ignes. Ovid. 2. Met. 313.
 Comprehendere crinibus ignem dicitur Lavinia. Virg. 7. Æn. 73. **Quum**
 Crines ejus ab igne comprehensos intelligi vellet.
 Concremare igni. V. **CONCREMARE**.
 Conjicere se in ignem. V. **CONJICERE**.
 Confidere in ignes, dicitur urbs vel domus. Virg. 2. Æn. 624.
 Corrupti igni. V. **CORRUMPO**.
 Cumulare festos altaribus ignes. Stat. 4. Silv. 8. 37.
 Debacchantur ignes. Hor. 3. Carm. 3. 55.
 Depellere ignes ab aliquo. Virg. 9. Æn. 78.
 Dare ulmos igni, i. e. Imponere foco. Virg. 3. Georg. 378.
 Elicere ignem lapidum conficti atque tritu. Cic. 2. de Nat. Deor. 25.
 Excudere ignem abstrusum venis silicis. Virg. 1. Georg. 135.
 Excudit avidum de crinibus ignem. Ovid. 12. Met. 280.
 Facere ignes, Excubiales scilicet. Caf. 3. Bell. Civil. cap. 30. Suosque omnes
 castris continuit, ignesque fieri prohibuit, quo occultior esset ejus
 adventus.
 Ferat impius ignis templa Jovis. Stat. 5. Theb. 685.
 Festinare ignes. Tacit. 14. Ann. 33. Sed cædes, patibula ignes, cruces,
 tanquam reddituri supplicium, ac prærepta interim ultione festinabant.
 Flagrant ignes. Sil. lib. 1. 96.
 Fulgere ignes. Virg. 4. Æn. 167.
 Hautus igni. Tacit. 12. Ann. 58. Eodem oratore Bononiensi Coloniae
 igni hausta subventum, centies festertii largitione.
 Inferre ignem hostibus. Lucret. lib. 5. 1245.
 Inferre ignem operibus. Caf. 2. Bell. Civil. cap. 14. Portis se foras
 erumpunt, secundo, magnoque vento operibus ignem inferunt.
 Injicere ignes Capitolio. V. **INJICERE**.
 Latet multo cinere obrutus ignis. Lucret. lib. 4. 924.
 Moliri ignem. Virg. 10. Æn. 131.
 Occisus igne. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Opprimere ignem. V. **OPPRIMO**.
 Palpitat arduus ignis. Stat. 12. Theb. 70.
 Peredit celer ignis Ætnam. Hor. 3. Carm. 4. 76.
 Procurrent ignem ignes. Lucret. lib. 2. 1114. Alii legunt, Producent.
 Prohibe infandos ignes a navibus. Virg. 1. Æn. 529.
 Stridunt ignes. Juven. 10. Sat. 61. Lucan. lib. 6. 179.
 Subjicere ignem. Cic. 3. Verr. 69. Cædere januam faxis, instare ferro,
 ligna & farmenta circumdare, ignem subjicere cæperunt.
 Subfiliunt ignes ad tecta demorum. Lucret. lib. 2. 192.
 Suppositi ignes cincri. Hor. 2. Carm. 1. 7.
 Suscipere ignem foliis. Virg. 1. Æn. 179.
 Suscitare sopitos ignes. Virg. 8. Æn. 410.
 Terrere igni fruges. Virg. 1. Georg. 267.
 Vagatur late ignis. V. **LATUS**.
 Vastare igne, Incendio. Sallust. Jugurth. 1. 10.
 Volant ignes ad tecta. Virg. 12. Æn. 596.
 Liquidus ignis, i. e. Purus, æthereus. Virg. 6. Ecl. 33. Scævius.
 Liquidi color aureus ignis. Lucret. lib. 6. 204.
 Astrorum ignes, Stellæ. Virg. 3. Æn. 585.
 Oetei ignes, pro Stellis. V. Noctifer in **NOX**.
 Sanguineo igni cometes. Claud. 1. de Raptu Proserp. 231.
 Vagus ignis Solis. Lucan. lib. 1. 50.
 Phœbei ignes, Sol. Ovid. 5. Met. 389. Al. Ictus.
 Tremuli ignes. Lucret. lib. 4. 406. De folis splendore.
 Fulmineus ignis. Lucret. lib. 2. 382.
 Abruptus nubibus ignis. V. **ABRUMPO**.
 Crebris micat ignibus æther. Virg. 1. Æn. 94.
 Elifus nubibus ignis. Ovid. 6. Met. 696.
 Infesto igne peti. Ovid. 1. Trist. 1. 82.
 Rapidus ignis Jovis, Fulmen. Virg. 1. Æn. 46.
 Trifalci ignes, Fulmina. Ovid. 2. Met. 849.
 Oculi micant igne. Ovid. 3. Met. 33.
 Truculento igne minaces ardent genæ. Sen. OEdip. 12.
 Ignis, pro Meretrice aliquando accipitur, quod non secus atque ignis
 amantes urere solet: vel quia avida & avara est alimentorum, ut
 ignis. Ter. Eun. 1. 2. 5.

Accede ad ignem hunc, jam calefces plus fatis. Virg. 3. Ecl. 66.
 At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas. Donatus.
 Ignis, pro Amore. Ovid. 6. Met. 708.
 — arferunt agitati fortius ignes.
 Carpitur igni cæco. Virg. 4. Æn. 2.
 Carpi indomito igne. Ovid. 10. Met. 369.
 Colligere blandos ignes paulatim. Valer. 2. Argon. 354.
 Concipere validos ignes. Ovid. 7. Met. 9.
 Edunt medullam ignes. Catull. 33. 15.
 Erumpit oculis ignis. Sen. Hippol. 4.
 Exarfere ignes animo. Virg. 2. Æn. 575.
 Ferre mutuos ignes. Sen. Hippol. 4.
 Hauserat insolitos ignes virginis. Claud. de Nupt. Honor. 1.
 Macerari lentis ignibus. Hor. 1. Carm. 13. 8.
 Mersus visceribus ignis. Sen. Hippol. 5.
 Nutrire suos ignes. Ovid. 6. Met. 493.
 Populante venas furtivo igne. Sen. Hippol. 3.
 Sensit tepidos ignes sub pectore. Ovid. 11. Met. 225.
 Subjicere ignem, i. e. Invidiæ materiam suggerere. Cic. pro Rabir.
 Posth. 13. Et quanquam tum propter multorum delicta, etiam ad in-
 nocentium periculum tempus illud exarferat, tamen quum odium non
 restingeretis, huic ordini ignem novum subijci non sivistis. Budaus.
 Ignis facer, Morbi genus: cujus duæ species sunt: alter est subrubri-
 cundus aut rutilus cum rubore, atque pallore, exasperatusque per pu-
 stulas continuas, quarum nulla altera major est. plurimæ perexiguæ,
 in quibus semper fere pus est, & sæpe rubor cum calore: serpitque id,
 nonnunquam sanefcente eo quod plurimum vitiatum est. fit maxime
 in pectore, aut lateribus, aut eminentibus partibus, præcipueque in
 plantis. Altera species est in summæ cutis exulceratione, sed sine al-
 titudine. hoc latum est, sublividum: inæqualiter tamen, mediumque
 sanefcit, extremis procedentibus, ac sæpe id quod jam sanum vide-
 batur, iterum exulceratur, cutis colorem habet ex rubro subnigrum,
 hoc morbo corpora fere seniores tentantur, aut quæ mali habitus sunt,
 sed in cruribus maxime. Hæc Perottus, ex Celso. 5. 28. 4. Plin. lib.
 26. cap. 11. Ignis sacri plura sunt genera: inter quæ medium: homi-
 nem ambiens, qui Zoster appellatur, & enecat si cinxerit. Vulgus
 vocat ignem S. Antonii.
 Ignis facer est quem Græci *ἰεργὸν νόσον* appellant. Virg. 3. Georg. 566.
 — contactos artus facer ignis edebat. Servius. Falco. Cum
ἰεργὸν νόσον sit Epilepsia. conf. Taubm. & Cerd. in loc.
 De igne Exploratorio, Nuptiali, Sacrificiali, & Vestali. V. Lex. Pitisc.
 Cerei ignes in juramentis usurpati. Justin. 22. 2. 8. V. Grev. in loc.
 al. Cereris.
IGNICULUS, i. m. dimin. [*ἰγνικῶλον*] Parvus ignis. Juven. 3. Sat. 102.
 — igniculum brumæ si tempore poscas.
 Igniculus, metaphorice, pro Incitamento & veluti Stimulo quodam
 a natura dato, ad aliquam rem consequendam. Cic. 3. Tusc. 2. Nunc
 parvulos nobis dedit igniculos, quos, &c. Idem 5. de Fin. 18. Quo-
 rum similia sunt prima in animis quasi virtutum igniculi & semina.
 Desiderii igniculus. Cic. 15. Fam. 20. Quo tolerabilius feramus igni-
 culum desiderii tui, crebris nos litteris appellato.
 Ingenii igniculi. Quintil. in præc. lib. 6.
 Virilis igniculus. Cic. 15. Att. 26. Reliqua pars epistolæ: illa namque
 in utramque: sed tamen nonnullos interdum jacit igniculos viriles. i. e.
 Invitamenta quædam, vel incentiva virtutis homini innata. Budaus.
 Jacere igniculos. V. paulo ante & **JACIO**.
IGNEUS, a, um. Adj. [*ἰgneῖος*] Quod igne calet, fulget, aut simile
 igni est. Cic. 2. de Nat. Deor. 23. Nam omne quod est calidum &
 igneum, cietur & agitur motu suo.
 Æther igneus. Tibul. lib. 4. 1. 22.
 Astra ignea. Virg. 4. Æn. 352.
 Color igneus. Plin. lib. 8. cap. 38. Arefcivæ in gemmas carboniculis
 similes, & igneo colore fulgentes.
 Fervor igneus. Plin. lib. 9. cap. 60. Huic tam igneum fervorem esse
 tradunt, ut omnia in mari contacta adurat.
 Sitis ignea. Virg. 3. Georg. 482.
 Sol igneus. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 60.
 Virtus ignea, Divina. Lucan. lib. 9. 7.
IGNEOLUS, a, um. Adj. dimin. Prudent. Cathem. 3. 186.
 Oris opus, vigor igneolus Non moritur.
IGNARIUS, a, um. Adj. Ignem continens, ut Lapis ignarius. Marcell.
 Emp. cap. 37. V. **PYRITES**.
IGNIDUS, a, um. Adj. Theod. Priscian. 2. 9. Uti cucurbitis ignidioribus.
 [An ignitioribus].
IGNIO, ire. Prudent. Peristeph. 10. in Rom. 1077.
 Acus minutas ingerunt fornacibus.
 His membra pergunt urere, ut igniverint.
IGNITUS, a, um. Adj. ex Partic. [*ἰγνίτης, ἰγνίτης, ἰγνίτης, ἰγνίτης*]
 Candens & admodum calidus.
 Ignitius vinum. h. e. Naturam habens caudam & igneam. Gell. lib. 17.
 cap. 8. Tum ego respondi, conjectare me vinum idcirco minus coa-
 lesce, quod semina quædam caloris in sese haberet, essetque natura
 ignitius.
IGNITULUS, a, um. Adj. dimin. Tertull. ad Nat. 1. 10. extr. Quo
 Mercurius in calvitio pennatus, in caduceo ignitulus, corpora exani-
 mata jam, mortemve simulantia e cauterio probat.
IGNIFERO, es, ère, a quo **IGNIFERO**, is, [*ἰγνίφωρος, ἰγνίφωρος*] ère.
 Ignitum fieri, in ignem converti & veluti ardere. Cic. 2. de Nat.
 Deor. 118. Ut ad extremum omnis mundus ignifesceret.
 Amor ignifescit. Columel. lib. 10. 212.
 Ante amor ignifescit menti, favitque medullis.
 Iræ ignifescunt, pro Accenduntur. Virg. 9. Æn. 66.
 Vultus ignifescunt sanguine. Stat. 3. Theb. 78.
 Ignifescit, pro Ignifescit. Laberius Colace, Figura humana inimici
 ardore ignifescit. Nonius 7. 108.
IGNIFESCENS, Partic. [*ἰγνίφωρος*] Plin. lib. 37. cap. 2. Sed in
 pretio varietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpu-
 ram candoremque, & tertium ex utroque ignifescentem.
 Cælum ignifescens. Apul. Trismegist. p. 68.
 Odia ignifescunt. Stat. 11. Theb. 525.

Virgo ignescens. Sil. 9. 461. de Pallade,
Tum virgo ignescens penitus, &c. Subaudi Iracundia.

IGNIA, n. pl. Vitia vasorum fictilium. Fest. [At in Gloss. Lat. Gr. Ignia, *Νοτὰ Φυκίανος*. quod non satis assequor.

IGNIARIUM, i. n. [*ἰγνιάριον*] Igniaria Plinio appellantur Ligna, ex quibus ignis statim accenditur, lib. 16. cap. 40. Calidæ, morus, laurus, edera, & omnes e quibus igniaria fiunt. Exploratorum hoc usus in castris, pastorumque reperit, quoniam ad excutiendum ignem, non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi, vel foliorum facillimo conceptu: sed nihil edera præstantius, quæ teratur lauro, laurumque terat. Igniarium est (inquit Budæus) Quo ignis elicitur: constat silice e quo ignis atterendo elicitur, & ferro quo filex atteritur percussu: unde scintilla decussa, & in fomite, linteoque concepta exceptæ, flammam excitant.

IGNITABULUM, i. n. Ignis receptaculum. Festus. Solin. cap. 18. Pypole etiam, quoniam & ignitabula ibi & ignis inventa sunt. & Macrobi. Saturn. 2. 8. V. & Gloss. Lat. Gr.

IGNEFACTUS, a, um. Adj. Plin. 20. 9. extr. Flos bulborum tritus crurum maculas varietatesque ignefactas emendat. Sed Harduinus divise exhibet igne factas. V. Theod. Prisc. 2. 28.

IGNICOLORUS, a, um. Adj. Ignei coloris. Juvencus in Matth. cap. 26. 64. — sub nubibus ignicoloris.

IGNICOMANS, antis. Igneam comam habens. Avienus Phænom. Arat. v. 1112.
Et Procyon, primique pedes Canis ignicomantis.
Stellæ ignicomantes. Avien. in Prognost. Arat. v. 88.

IGNICOMUS, a, um. Adj. Idem. ut, Sol ignicomus. Aufon. Epist. 7. 8. Adde Nemes. Cyneget. v. 214.

IGNIFER, a, um. [*ἰγνιφέρω*] Adj. ut, Lampades igniferæ. Lucret. lib. 2. 25.
Æther ignifer. Lucret. 5. 499.
Axis ignifer, Currus Solis. Ovid. 2. Met. 59.

IGNIFLUUS, a, um. [*ἰγνιφλῦς*] aliud Adj. ut, Cavernæ ignifluæ. Claud. 3. Conf. Hon. 196.

IGNIGENA, æ. m. Ex igni genitus. Ovid. 4. Met. 12.
Thuraque dant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem. Cognomen est Bacchi, quod ex fulminis igne genitus sit. V. Fabulam apud Ovid. 3. Met. in Semele.

IGNIGENUS, a, um. Adj. Idem. apud Apul. lib. 7. Met. pag. 197. [Nisi mendum est. Ponitur autem sensu activo, pro eo Qui ignem gignit. Quosque ergo frustra pascemus ignigenum ritum? Forte Ignigerum scripsit Appulejus. V. locum.]

IGNIPES, ædis. [*ἰγνίπεις*] Martial. lib. 1. 27.
Ignipedes possent sine Colchide vincere tauros.
Equi ignipedes Solis. Ovid. 2. Met. 392.

IGNIPOTENS, entis. [*ἰγνίπότης*] dictus est Vulcanus, quod ignis potestatem habeat. Virg. 8. Æn. 421.
Hoc tunc ignipotens cælo descendit ab alto.
Deus ignipotens, Vulcanus. Virg. 12. Æn. 90.

IGNISPICIUM, i. n. [*ἰγνίσπιον*] sicut Aruspicium. Divinatio erat apud antiquos, quæ ignis inspectione fumebatur. Plin. lib. 7. cap. 56. Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiarus, auspicia avium Tiresias Thebanus invenit.

IGNIVAGUS, a, um. Adj. ut Denunciatio ignivaga. Mart. Capell. 9. p. 304.

IGNIVOMUS, a, um. Adj. Carmen paschale, quod Lactantio, alii Venantio tribuunt, v. 3.
Alius ignivomum Solem cæli orbita ducit.

IGNOBILIS, e. Adj. [*ἰγνίβηλος*, ἀσημῶς, ἄσημωτος, ἄσημωτος] Incognitus, ignotus, vilis, & abjectus in contemptum. Plaut. Pseud. 4. 2. 9.
Peregrina facies videtur hominis, atque ignobilis. Cic. 1. Tusc. 102.
Cyrenæum Theodorum, philosophum non ignobilem, nonne miramur? Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tusc. 57. Nec filem illud potentissimi regis Anapæstum, qui laudat senem, & fortunatum esse dicit, quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem perventurus.
Argentariam non ignobilem facere. Cic. pro Cæcin. 10.
Carmen ignobile. Virg. 9. Ecl. 38.
Familia non ex ignobili mulier. Cic. 7. Verr. 28.
Gramen ignobile, Vile, ubique nascens, ut ait Servius. Virg. 4. Georg. 63.
— & cerinthæ ignobile gramen.

Herbæ furdæ & ignobiles. Plin. lib. 22. cap. 3. Interim fortius augeatur auctoritas: quæ quanta debeatur etiam furdis, hoc est ignobilibus herbis, perhibebitur.

Lethum ignobile. Sil. lib. 3. 123.

Loco ignobili natus. Cic. pro Cluent. 112. Ubi si quis ignobili loco natus ita vivat, ut nobilitatis dignitatem virtute tueri posse videatur.

Magister dicendi non ignobilis Demetrius Syrus. Cic. de Clar. Orat. 315.

Morte ignobili atque inhonesta occubuit. Liv. 29. 18.

Nomen ignobile. Sil. lib. 13. 33.

Regnum ignobile. Hor. 1. Serm. 6. 9.

Ignobilis, Stultus. Virg. 1. Æn. 153.
— sævitque animis ignobile vulgus. Sic Servius. Nisi mavis accipere pro Fæce populi quam vocat Cicero.

Compar. Gell. 14. 2. extr. Verbum ignobilius. h. e. Inusitatus. Et Plin. 23. 1. Innocentius jam est, quodcumque & ignobilius.

Superl. Gell. 15. 4. Homines ignobilissimi & despiciatissimi. Et Plin. 35. 4. Ignobilissimos alioqui Senatus spectat.

IGNOBILIFER, Adv. Solin. cap. 70. Ædes ignobiliter fastigatæ.
Sepultum ignobiliter. Eutrop. 7. 15.

IGNOBILITAS, ætis. [*ἰγνίβηλος*] Vilitas. Cic. 5. Tusc. 103. Num igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiam popularis offensio sapientem beatum esse prohibebit?
Paupertas, ignobilitas, humilitas, solitudo. Cic. 5. Tusc. 29.
Generis ignobilitas. Cic. pro Muren. 17.
Virorum ignobilitas. Ovid. 6. Met. 319.

IGNOMINIS, e. Adj. [*ἰγνομίνης*] Qui laude & gloria caret: quasi Inglorius & illaudatus. A quo

IGNOMINIA, æ. f. [*ἰγνομίνα*, ἀδίκη] Nominis nota, infamia, dede-

cus, contumelia, macula, probum. Cic. pro Quint. 64. Dedecore, macula, turpissimaque ignominia notetur. Idem 2. Fam. 17.
Ignominia est, Pro ignominia & vitio habetur. Plin. lib. 18. cap. 2.
Labe ignominiaque mortis. Cic. pro Rabir. perd. reo 27.
Cum ignominia & dedecore perire. Cic. 2. de Divin. 22.
Damnatione & ignominia dignus. Cic. 7. Att. 3. Omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione ignominiaque dignos, illac facere.
Accipere ignominiam. Cic. 4. Verr. 58.
Afficere ignominia. V. AFFICIO. Cic. pro Rosc. Amer. 113. Qui ignominia mortuum affecerit.
Appetitus ignominis omnibus. Cic. pro Quint. 28. V. APPETO.
Cedit ignominia in aliquem. Cic. In illo communi incommodo, nulla in quenquam propria ignominia nominatim cadebat.
Concitus ignominia. V. CONCIDO.
Deformare ignominia. Cic. pro Muren. 88. Eandem deformatam ignominia, lugentemque videat.
Depellere ignominiam. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Gemens ignominiam plagasque superbi victoris. Virg. 3. Georg. 226.
Habere ignominiam. Cic. 6. Philipp. 6.
Imponere injuriam alicui sine ignominia. Cic. pro Quint. 96.
Inferre ignominiam. V. INFERO.
Inurere ignominiam alicui. V. INURO.
Notare aliquem ignominia. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cic. 7. Philipp. 23. V. NOTO.
Perferre ignominiam. V. PERFFERO.

IGNOMINIOSUS, a, um. Adj. [*ἰγνομίωσος*] Cui inest ignominia, Notatus infamia. Quintil. lib. 7. cap. 2. Tibi, inquit accusator, illos non licuit occidere, exul enim eras & ignominiosus.
Appellatio ignominiosa ac barbara. Plin. lib. 3. cap. 3.
Dicta ignominiosa. Hor. 2. de Arte Poet. 26.
Fuga ignominiosa. Liv. 3. 23. Hos ignominiosa fuga domum se recipientes, Romanus Consul in Algido consequutus, ad unum omnes occidit.

IGNOMINIOSE, Adv. Cum ignominia. ut, Ignominiose pugnare, Eutrop. 4. 10. 4.
Compar. Arnob. lib. 4. Tractari ignominiosius.
Superl. Orofius 7. 7. extr. Fugere ignominiosissime.

IGNOMINIATUS, a, um. Adj. [*ἰγνομινιατός*] pro Ignominia affectus. Gell. lib. 8. Lemmate cap. ult. Quibus modis ignominiatius, tractatusque sit a Cæsare Laberius poeta. Antiquum & obsoletum. Al. Ignominia notatus.

IGNORO, [*ἰγνώω*] Ære. Nescire. Ter. Heaut. 2. 3. 28.
Hoc primum, ut nequid hujus rerum ignores, anus &c.
Ignoras me, h. e. Qui sim non cognoscis. Ter. Heaut. 1. 1. 53. Cic. 4. Acad. 4. Majore enim studio Lucullus, cum omni litterarum generi, tum philosophiæ deditus fuit, quam qui illum ignorabant, arbitrabantur.
Ignorant me omnes. Plaut. Amph. 4. 3. 13. Ter. Eun. 5. 9. 59. Isti te ignorabant.
Ignorat nomen suum. Plaut. Capt. 3. 4. 29. i. e. Non meminit nominis sui.
Ignorat patrem suum. Ter. Phorm. 5. 6. 34.
Somnium: utine hæc ignoraret suum patrem? G. aliquid credito, Phormio, esse causæ.
Ignorat se, sapientia sit necne. Cic. 4. Acad. 23. Ipsa vero sapientia si se ignorabit, sapientia sit necne: quomodo primum obtinebit nomen sapientiæ?
Ignoratur, passivum. Ter. Phorm. 2. 3. 10.
Quia egens relicta est misera, ignoratur parens. V. Voss. 4. Inst. Orat. p. 162. Plaut. Men. 2. 3. 14.
Fides ista ignoratur. Ovid. 1. Trist. 4. 18.

IGNORANS, Partic. [*ἰγνώων*] Cic. de Amicit. 24. Quum ignorante rege, uter eorum esset Orestes, &c. Cic. ad Brut. 16. Juvat enim magnifice loqui, & certe decet adversus ignorantes quid pro quoque timendum, aut a quoque petendum sit.

IGNORANTER, Adv. Cyprianus Epist. 63.

IGNORANTIA, æ. f. [*ἰγνορία*] Ad humani ingenii vitium pertinet, quando quis per ignorantiam non satis intelligit quid faciat vel dicat, aut contra. Quintil. lib. 7. cap. 2. Ignorantia prætendi non potest. Cic. pro Flacc. 46. Ubi adolescentes nihil possent discere nisi ignorantiam litterarum.
Recti ignorantia. Tacit Agric. 1. 1. Stirpis ignorantia. Cic. de Amicit. 70. V. IGNORATIO.
Veri ignorantia. Ovid. 7. Met. 92.
Miserabilis ignorantia. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Supina ignorantia. V. SUPINUS.

IGNORATUS, a, um. Partic. [*ἰγνορούμενος*] Tacit. 4. Hist. 36. Eadem in Voculam parabantur, nisi fervili habitu per tenebras ignoratus evasisset.
Ars ignorata. Hor. de Arte Poet. 262.
Uterus ignoratus. Plin. Epist. 8. 11. Inde abortus, & ignorati uteri triste experimentum.
Compar. Tacit. 12. Ann. 11. Clementiamque ac justitiam quanto ignorantiora barbaris, tanto tolerantiora capesseret. Ignorantiora, i. e. Magis incognita. Tolerantiora, i. e. Tolerabiliora. Al. Ignora & Tolerantiora.

IGNORATIO, Ætis. f. [*ἰγνόρησις*] Inscitia, & si ita dicendum est, Inscientia. Ad actum & rem pertinet, quæ penitus nescitur, nec sciri potest, nisi prodatur. Cic. 3. Off. 72. Quotus enim quisque reperitur, qui impunitate & ignoratione omnium proposita, abstinere possit injuria. Idem 2. Fam. 8.
Regis ignoratio. Curt. 3. 12. 17. Sytigambis advoluta est pedibus ejus, ignorationem nunquam antea visi regis excusans.
Ignoratio sui. Cic. pro A. Cluent. 109. Quod erat odium, dii immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quam gravis atque intolerabilis arrogantia? Idem de Amicit. 70. Propter ignorationem stirpis & generis, &c. Corrupte legitur in quibusdam exemplaribus, Ignorantiam.
Abuti ignoratione alicujus. V. ABUTOR.

IGNORATOR, Ætis. m. JCT. in Cod.

IGNORABILIS, e. Adj. [*ἰγνορός*] Quod non cognoscitur. Plaut. Pseud. 2. 1. 18. Cic. 2. de Invent. 99. Quod levius, facilius, non ignorabile, non

non fortuitum, non necessarium fuerit. Gell. lib. 9. cap. 12. Alterum autem illud ignorabilius obscuriusque est.

IGNORABILITER, Adv. Idem. Apul. 3. Met. p. 137. Laminis ignorabiliter litteratis.

IGNARUS, a, um. Adj. [ἀμαρῆς, ἀνεπισήμων] Imprudens, infcius, rudis, imperitus, indoctus. Plaut. Pœn. 3. 3. 43. Ait se peregrinum esse, hujus ignarum oppidi.

Animi mei ignarus. Ter. Hec. 4. 4. 60.

Erras, tui animi si me esse ignarum putas.

Artis meretriciæ ignara. Ter. Heaut. 2. 1. 14. Habet bene ac pudice eductam, ignaram artis meretriciæ.

Causæ ignarus. Plin. lib. 17. cap. 11.

Fortunarum suarum ignarus. Cic. pro Quint.

Futuri haud ignara. Virg. 4. Æn. 508.

Hominum & locorum ignarus. Virg. 1. Æn. 336.

Instituti ignarus. Cic. 7. Fam. 24. Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego, &c.

Lacrymarum tuarum ignarus. Ter. Hec. 4. 4. 53. Ignarus censet tuarum lacrymarum esse me?

Morum meorum ignarus es. Ter. Adel. 2. 1. 6. Æschine, audi, ne te ignarum fuisse dicas meorum morum.

Mundi ignarus. Plin. lib. 2. cap. 9.

Officii civilis ignarus. Cic. 3. de Fin.

Patris ignara. Plin. Epist. 176.

Philosophiæ ignarus. Cic. 1. Acad. 4.

Rationis ignarus. Tacit. 1. Ann. 28.

Religionis ignarus. Cic. 6. Verr. 113. Hi denique illud, ignari totius negotii ac religionis, mercede accepta sustulerunt.

Via ignarus. Virg. 1. Georg. 41.

Urbis ignarus. Liv. 1. 35.

Docendi ignarus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Nocendi ignara mens. Claud. Epist. 1. ad Hadrian. 3.

Non ignari estis quemadmodum. Cic. 15. Fam. 1. Nos quemadmodum instructos, & quibus præsidii munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.

Ignarus sum, quid agatur. Et, Ignarus quid virtus valeret. Cic. pro Sext. 60.

Ignarus ad quod pertineat. Cic. in Topic. 75. Pueri sæpe indicarunt aliquid, ad quod pertineret ignari.

Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat. 207. Ea requiruntur a me, quorum sum ignarus atque insolens.

Ignarus, pro Ignoto. Tacit. 2. Ann. 13. Per occulta, & vigilibus ignara.

Passive usus est & Sallustius Jugurth. cap. 18. Mare magnum & ignara lingua commercia prohibebant.

Regio ignara hostibus. Sallust. Jugurth. cap. 52. Plerosque velocitas & regio hostibus ignara, tutata sunt.

Sævitia ignara. Tacit. 15. Ann. 62. Cui enim ignaram fuisse sævitiam Neronis?

Superl. Gell. 14. 1. Sidera aliis omnino ignarissima. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.

Ignarus & Ignavus confundi in MSS. observat idem Drakenb. ad Sil. 10. 86.

IGNARURIS, e. Adv. Idem ac Ignarus. Plaut. Pœn. prol. v. 47. Æque ut mecum sitis ignarures. Gloss. Lat. Gr. Ignarures, ἀγνωρῦρες. V. Gnarruris in GNARUS.

IGNOSCO, òvi, òtum, [συνιδέσκω] ère. Valde noscere, & discere. Varro, Vosque in theatro qui voluptatem auribus huc aucupatum concurrissetis domo, adeste: & a me, quæ feram, ignoscite, domum ut feratis e theatro litteras. Apud Non. 2. 243.

Ignosco pro Innoſco. Nam qui aliquid cupiam ignoscit, illud non noscit, id est, Non agnoscit, perinde facit ac si non nosceret. H. St. Ignoscere, Condonare, & ut ait Cic. 15. Fam. 14. Sceleris pœnam prætermittere. Plaut. Aulul. 4. 10. 9.

Id adeo te oratum advenio, ut animo æquo ignoscas mihi.

Ter. Adel. 3. 4. 27.

Venit ipſus ultro lacrymans, orans, obsecrans, Fidem dans, jurans se illam ducturum domum: Ignotum est, tacitum est.

Inter Ignoscere & Concedere differentia est, quam Cicero innuit scribens ad Cæsarem juniorem his verbis, Quod mihi & Philippo vacationem das, bis gaudeo, nam & præteritis ignoscis, & concedis futura. V. Nonium 5. 56.

Fasſo ignoscere. Ovid. 13. Met. 189.

Sibi ignoscere. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Sibi omnia ignoscere. Patern. lib. 2. cap. 30. Adeo familiare est hominibus omnia sibi ignoscere, nihil aliis remittere.

Dementia ignoscenda. Virg. 4. Georg. 489.

Vitio ignoscitur omni. Ovid. 1. de Arte Am. 249.

Peccatum ignoscere. Plaut. Amph. 1. 1. 101.

Velatis manibus orant, ignoscamus peccatum suum.

Significat etiam Ignorare. Quintil. 8. 5. p. 720. Princeps, qui vult omnia scire, necesse habet multa ignoscere. V. Passerat. ad Propert. 2. 2. 56. [Sed lapis sit necesse est, cui persuaserit. V. Burm. ad Quintil. & Broekh. ad Propert. 1. c.]

IGNOSCENS, Partic. [συνγνωσκων] Qui facile condonat & ignoscit.

Ter. Heaut. 4. 1. 32.

Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscentior, &c.

IGNOSCENDUS, a, um. Partic. Macrob. 2. Saturn. 13. Sed hæc & illa ignoscenda Vergilio, qui studii circa Homerum nimietate excedit nodum.

IGNOTURUS, a, um. Partic. [συνγνωστόν] Ex Cic. in Caton. affert Priscian. Ignoturum alteri, quod patrem: alteri, quod tutorem se iutus esset.

IGNOSCENTIA, æ. f. [συνγνώμη] Condonatio peccati. Gell. lib. 7. cap. 3. Interdum autem quasi eos deliquisse concedat, ignoscei postulat, & ignoscentias utiles esse rebus humanis docet.

anua ignoscentiæ clausa. Tertull. de Pœnit. cap. 7.

IGNOSCIBILIS, e. Adj. [συνγνώσιμος] Gell. lib. 11. cap. 20. Hic vester iusticemodi vestitus, de multo jam usu ignoscibilis est. i. e. Venia dignus. V. Tertul. de Uxor. 2. 1.

IGNOTUS, a, um. Adj. [ἀγνός, ἀγνώστῳ] Incognitus, non visus. Plaut. Men. 2. 2. 19.

Qui mihi molestus, homini ignoto, quisquis es.

Populo ignotus. Ovid. 1. Trist. 1. 60.

Domos ignotas petere. Virg. 4. Æn. 312.

Gens ignotior. Liv. 5. 32. Id, ut fit, propter auctoris humilitatem spre-tum: & quod longinqua, eoque ignotior, gens erat.

Locis ignotis errare. Ovid. 4. Met. 294.

Mortibus ignotis perierunt. Hor. 1. Serm. 3. 108.

Oris ignotis exulat. Virg. 3. Georg. 225.

Pars ignotissima turbæ. Claud. 1. in Eutrop. 153.

Pondus auri ignotum. Virg. 2. Æn. 59. Aut quod ignorabat Dido, aut Tantum quantum nullus unquam novit. [Immo Quod ignoratur, Quod nemo novit.]

Terra ignota. Virg. 5. Æn. 795.

Verba obscuriora & ignotiora. Quintil. lib. 7. cap. 4.

Vias ignotas inire. Ovid. Rem. Amor. 578.

Viri ignoti nova forma. Virg. 3. Æn. 591.

Veste in ignota viri. Virg. 7. Æn. 167.

Ignotus, Qui ignorat, & est infcius rei alicujus. Quintil. Declamat. 6. Nequis tamen erret ignotus, non est filii mei noverca, sed mater. Cic. 12. Fam. 5. Neque enim Alexander ille gratiæ causa ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quod illorum artem, cum ipſis, tum etiam sibi gloriæ fore putabat. Atque illi artifices, corporis simulacra ignotis nota faciebant. Ignotis, pro His qui non noverant active posuit. Sic Liv. lib. 3. cap. 44. ubi de Appii Claudii libidine loquitur: Notos gratia eorum, turbam indignitas rei virgini conciliat. Plaut. in Pseud. 4. 2. 39. Novi: notis prædicas. Notis, i. e. iis qui noverunt. Cic. pro M. Cœl. 3. De dignitate Cœlius notis ac majoribus natu, etiam sine mea oratione tacitus facile ipse respon-det, quibus autem propter senectutem, quod jam diu minus in foro nobiscum versatur, non æque est cognitus, hi sic habeant, &c. Q. Cur-tius lib. 5. cap. 12. extr. Ignoti jumenta agebant.

Ignotus in vulgus. Cic. 9. Att. 4. Itaque alter religiosus etiam nunc dies, alter in vulgus ignotus.

Obscurus & ignotus. Cic. 1. de Orat. 77. Jus applicationis obscurum sane & ignotum patefactum est.

IGNOTITIA, æ. f. Gell. 16. 13. Jura, quibus uti jam per ignotitiam non queunt. Sic legimus ex MSS. Pareus Lex. Crit. p. 566. Vulg. Ignorantiam.

I G U

IGUVIUM, i. n. Umbriæ oppidum. Sil. 8. 460. Narnia, & infestum nebulis humentibus olim Iguvium, &c. V. ibi Drakenb. & Manut. ad Cic. 7. Att. 13. p. 199.

I L B

ILBA. V. ILVA.

I L E

ILE, is. n. [λαγών] pl. Iliia, ium, ibus. Servius, Hoc Ile, & hæc Iliia facit. Unde etiam Juven. 5. Sat. 136.

— vis frater ab ipſis Ilibus. Nam quod Marulus mi-mographus dixit parasito, Tu Hectorem imitaris, ab illo nunquam recedis: quum de guloso diceret, alludit ad civitatis nomen: Nam ab illo debuit dicere. Plin. lib. 11. cap. 37. Ab hoc ventriculo lactes in homine & ove, per quas labitur cibus, in ceteris ile: a quibus capaciora intestina ad alvum, hominique flexuosissimis orbibus.

Iliia ipsa inter coxas & pubem in imo ventre posita sunt, inquit Celf. lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 11. cap. 37. Inter vesicam & alvum arteriæ, ad pubem tendentes, quæ iliia appellantur. V. Hard. Celf. lib. 7. cap. 29. Oportet mulierem resupinam transverso lecto sic collocare, ut feminibus ejus, ipsius iliia comprimentur.

Dura messorum iliia. Hor. Epod. 3. 4.

Substricta iliia. Ovid. 3. Met. 216.

Ducere iliia. Hor. 1. Epist. 1. 9. V. DUCCO.

Religare iliia baltheo. Sen. Herc. fur. v. 543.

Rumpere iliia alicujus. Catul. 11. 20.

Invidia rumpantur ut iliia Codro. Virg. 7. Ecl. 26. Proverbialis hyperbole extremæ indignationis.

Tendunt singultu ima iliia longo. Virg. 3. Georg. 507. Trahere iliia. Plin. lib. 26. cap. 6. Tanta huic vis est, ut jumentis etiam non sustinentibus modo, sed iliia quoque trahentibus, auxilietur potu. De Verbaſco.

Iliia etiam Venter live cavitas vaſorum. Juvenc. 2. 140.

Sex illic fuerant faxis præpulcra cavatis Vascula, quæ ternis aperirent iliia metris.

ILEOS, i. m. [ἰλεός] Morbus gracilioris intestini. Plin. lib. 30. cap. 7. de ventris malis, Gravissimum vitium ileos appellatur. Idem lib. 20. cap. 66.

ILIOSUS. Qui morbo ilium laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. Praxagoras & iliosis dandos censet.

ILERDA, æ. f. [Ἰλέρδα] Ptoiemæo lib. 2. cap. 6. Hispania urbs, Lerida & Lerda vernaculis dicitur.

Unctus miteris Ilerdam. Hor. 1. Epist. 20. 13. V. Lucan. 4. 33.

ILEX, icis. f. [ἰλίξ] Arbor quercui proxima, in Provincia vocatur *Yeuze*, vel *Yeole*. Gell. lib. 5. cap. 6. Ea fit e fronde querna: quoniam cibus victusque antiquissimus quercu capi solitus fit. Fit etiam ex ilice: quod genus superiori proximum est. De corona Civica loquitur.

Arguta ilex. Virg. 7. Ecl. 1.

Corufcis ilicibus fremit Apenninus. Virg. 12. Æn. 703.

Crebris ilicibus nigrum nemus. Virg. 3. Georg. 334.

Curvata glandibus ilex. Ovid. 10. Met. 94.

Frondens ilex. Virg. 5. Æn. 129.

Acta securibus ilex. Virg. 6. Æn. 180.

Litorea. Virg. 8. Æn. 43.

Nigra. Virg. 9. Æn. 381.

Opaca. Virg. 6. Æn. 209.

Plena favis ilex. Claud. 2. de Rapt. Proserp. 109.
 Procera ilex. Hor. Epod. 15. 5.
 Ramosa ilex. Ovid. 8. Met. 237.
 Tonfa ilex bipennibus. Hor. 4. Carm. 4. 57.
 Trementes ilices frangit Aquilo. Hor. Epod. 10. 8.
 Viridis ilex. Ovid. 1. Met. 112.
 Vitiosa. Virg. 2. Georg. 453.
ILICĒTUM, i. n. [*πικνόν*] Locus ilicibus confitus. Martial. lib. 12. 18.
 — e cathedra
 Surgentem focus excipit, superba
 Vicini strue cultus iliceti.
ILICEUS, a, um. Adj. [*πικνός*] Quod factum est ex ilice. Stat. 2. Theb. 101.
 Ornique ilicæque trabes, metuendaque succo.
ILIGNEUS, a, um. Adj. [*πικνός*] Quod est ex ilice, vel etiam ad ilicem pertinet: ut, Frons ilignea. Columel. lib. 11. cap. 2. Idem lib. 6. cap. 3. Modius viridis laureæ, & iligneæ frondis.
 Ilignea corona. Plin. lib. 16. cap. 4.
ILIGNUS, a, um. Adj. [*πικνός*] Idem, ut, Iligna glans. Plin. lib. 16. cap. 5. Pedes iligni lecti. Ter. Adel. 4. 2. 46.
 Lectulos in sole ilignis pedibus faciundos dedit.

I L I

ILIA, æ. f. [*Ἰλιά*] Vestæ sacerdos, Romuli & Remi mater a Marte compressa, Amulii filia. Servius apud Virg. 1. Æn. 278.
 — donec regina sacerdos
 Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem. V. Liv. 1. 4. & Brækh. ad Tibul. 2. 5. 53.
ILIA, um. V. ILE.
ILIADIS, **ILIAS**. V. ILIUM.
ILICEUS. V. ILEX.
ILICET, [*ἰλι*] per fyncopen dictum, quasi Ire licet. Ter. Eun. 1. 1. 9. Actum est, ilicet, perilli. h. e. Per me quidem licet, atque id etiam consuluerim ut abeas, alioqui actum est de te. Idem Phorm. 1. 4. 29.
 — hoc nihil est, Phædria, ilicet,
 Quid hic conterimus operam frustra? Ubi Donatus, Ilicet, semper finem rei significat. Sic iudices de concilio dimittebantur, supra dicta quum præco pronuntiaffet, Ilicet, quod significat, Ire licet. Erat & solennis in funeribus formula. V. Turneb. 3. 12. & Lex. Pitisc. Item in re desperata. Plaut. Curc. 1. 3. 30. Taubm. ad Plaut. Epid. 5. 2. 19. Nonnulli scribunt Illicet, duplici ll. Plaut. Cistell. 4. 2. 17. Actum est, Illicet.
 Illicet, pro Statim, confestim. Plaut. Rud. 4. 6. 12.
 Sed propera. r. licet. d. jam hic fac sis, cœna ut curetur. r. licet. d. Omnia illicet. r. licet. Sed Al. omnia licet?
 Illicet obruimur numero. Virg. 2. Æn. 424. conf. Tibul. 2. 5. 113.
 Illicet, Affirmantis adverbium. Plaut. Epid. 5. 2. 19.
 Illicet ut vadimodium mihi hic ultro facit. B. P. Quin colligas?
ILICO. V. ILLICO.
ILIENSIS. V. ILIUM.
ILIGNEUS, **ILIGNUS**. V. ILEX.
ILIÖNR, es. f. [*Ἰλιόνη*] Virg. 1. Æn. 657.
 Præterea sceptrum, Ilione quod gesserat olim,
 Maxima natarum Priami.
ILIÖNEUS, quadrifyll. [*Ἰλιόνειος*] Trojanus fuit, quem Virgilius non sine causa ubique inducit eloquentem. Nam ut Homerus dicit, Phorbas, pater Ilionei, semper Mercurio deo eloquentiæ favente pugnavit. Servius apud Virg. 1. Æn. 525. &c.
ILIOSUS. V. ILE.
ILLISSUS, [*Ἰλλισσός*] Amnis in Attica Musis dicatus, quas Ilissidas vocant. Stat. 12. Theb. 641.
 Celavit Geticos ripis Ilissus amores. Idem 4. Theb. 52.
 Lambit & anfractu riparum incurvus Ilissus.
ILITHÛIA, [*Ἰλιθύια*] dicitur a poetis Diana, quæ parientibus assistere putabatur. V. Interpr. ad Hor. Carm. Sec. 14.
 Præpositam timidis parientibus Ilithyiam. Ovid. 9. Met. 283.
ILIUM, i. n. [*Ἰλίον*] (inquit Servius) Virgilius neutro tantum genere declinat: Horatius autem feminino: ut 4. Carm. 9. 18.
 — non semel Ilios Vexata. Ilium proprie civitas est: nam regio, Troja est, quamvis interdum pro civitate, Trojani ponat Virgilius, ut 3. Æn. 11.
 Et campos tibi Troja fuit.
 Divum domus Ilium. Virg. 2. Æn. 241.
 Altum Ilium. Virg. 5. Æn. 756.
 Crematum Ilium. Hor. 4. Carm. 4. 53.
 Sacrum Ilium. Hor. 3. Carm. 19. 4.
 Superbum Ilium. Virg. 3. Æn. 3.
ILIUS, a, um. Adj. [*Ἰλιός*] ut, Tellus Ilia. Virg. 9. Æn. 245.
 Hector Ilius. Plaut. Bacch. 4. 9. 27.
 Turmæ Iliæ. Hor. Carm. Secul. 37.
ILIACUS, a, um. aliud Adj. [*Ἰλιακός*] ut,
 Gens Iliaca. Idem 6. Æn. 875.
 Campi Iliaci. Virg. 1. Æn. 101.
 Muri Iliaci. Hor. 1. Epist. 2. 16.
 Ruinæ Iliacæ. Virg. 1. Æn. 447.
ILIENSIS, e. [*Ἰλιεύς*] aliud Adj. ut, Iliensis Minerva, de qua mentio est apud Ulpianum in Institutis. Nam quum Romani originem agnoscerent Trojanam esse, Iliensi Minervæ hoc quoque jus tribuerunt, ut ei legari posset. Ceterum illo loco usque adhuc Meliensi corrupte lectum est. V. Turnebum 7. 21. Suet. Claud. 25. 10. Neron. 7. 7. item Tiber. 52. 4.
 Ilienses & Populi sunt Corsicæ insulæ antiquissimi, ut scribit Pompon. Mela lib. 2. cap. 7. Horum meminit & Pausanias in Phoc. pag. 332. extr. Wech.
ILIAS, ædis. pl. Iliades, um. f. [*Ἰλιάδης*] Gentile f. Virg. 3. Æn. 65.
 Et circum Iliades, crinem de more solutæ. i. e. Trojanæ.
ILIÄS, ædis. f. [*Ἰλιάς*] Homeri opus in quo Ilii excidium describit. Propert. 2. 34. 66.

Cedite Romani scriptores, cedite Graii:
 Nescio quid majus nascitur Iliade. Ovid. de Arte Am. 3. 413.
 — quis nosset Homerum,
 Ilias, æternum si latuisset opus?
Ilias malorum, Proverbium. De calamitatibus maximis simul & plurimis: propterea quod in Iliade Homericæ nullum mali genus non recensetur. Unde ex hac ducti putant tragediarum argumenta fuisse sumpta, sicut ex Odyssæa comædiarum. Est autem opus verbosum, viginti quatuor voluminibus vix absolutum. Unde & Quamvis orationem plus fati prolixam, Iliade longiorem vocant. Cic. 8. Att. 11. Non multo, inquam, secus possum vaticinari, tanta malorum impendet Ilias. Erasmus. Ovid. 2. Trist. 371.
 Ilias ipsa quid est, nisi turpis adultera, &c.

I L L

ILLA, V. ILLE.
ILLABĒFACTUS, a, um. Adj. [*ἀλλοβουτος*] Ovid. 4. de Pont. 8. 10.
 Jus aliquod faciunt affinia vincula nobis;
 Quæ semper maneant illabefacta precor. Affinia vincula, i. e. Affinitatis conjunctiones: Illabefacta, Inviolata, non contaminata.
ILLĀBOR, æris, illapsus sum, [*ἀερίω*] abi. Intro labi, influere, demitti. Cic. 2. de Nat. Deor. 153. Quo primum illabuntur ea quæ accepta sunt. Hor. 3. Carm. 3. 7.
 Si fractus illabatur orbis.
 Illabor ad. Cic. 1. de Fin. 39. Nam si ea sola voluptas effet, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam: & ad eos cum suavitate afflueret & illaberetur, nec, &c.
 Illabi animos. Cic. 2. de Legib. 39. Longe providens quam sensim pernicies illapsa civium animos, malis studiis, malisque doctrinis repente totas civitates everteret.
 Illabitur urbi, & illabitur mari, h. e. In urbem & in mare prorumpit. Virg. 2. Æn. 240. de Equo Trojano.
 — mediæque minans illabitur urbi. Plin. lib. 5. cap. 29.
 Amni Tiberino illabitur Nar. Lucan. lib. 1. 475.
ILLABENS, tis. Partic. ut, Astris illabentibus tepet Pontus. Stat. 1. Achil. 138.
ILLAPSUS, a, um. Partic. ut, Truncus illapsus cerebro. Hor. 2. Carm. 17. 27. Virg. 2. Æn. 377. al. Delapsus.
ILLAPSUS, us. m. [*εἰσέρω*] Columel. lib. 2. cap. 2. Ne præcludatur humoris illapsu atque exitu.
ILLĀBORO, ære. Tacit. German. 46. de Fennis verba faciens, qui solo venatu aluntur: Id beatius arbitrantur, quam ingemere agris, illaborare domibus. i. e. Quam magno labore agros colere, aut in domibus laborare, five domi aliquid operis laboriosi facere. Sed
ILLĀBORĀTUS, a, um. Adj. [*ἀνεργός*] Quod sine labore & diligentia factum est. Quintil. de Cic. lib. 10. cap. 3. Tum interim hæc omnia quæ vix singula quisquam intentissima cura consequi posset, fiunt illaborata, &c. Sic, Terra illaborata, i. e. Non culta aratro. Sen. Epist. 90.
ILLAC. V. ILLE.
ILLACERABILIS, e. Adj. [*ἀναμυκτός*] ut, Spolium illacerabile. Sil. lib. 5. 137.
ILLĀCESSĪFUS, a, um. Adj. [*ἀποπληκίς*] Tacit. in vita Agric. cap. 20. Tanta ratione, curaque, ut nulla ante Britannicæ nova pars illacessita transferit. Idem de Germ. cap. 36. Pacem illacessiti nutrierunt.
ILLĀCRÛMO, [*λακρυρόω*] ære. Valde lacrymare. Liv. 25. 24. Illacrymasse dicitur, partim gaudio &c. conf. Hor. 2. Serm. 5. 103. Et Suet. Aug. 66. 4. & Vesp. 15. 4.
 Illacrymare morti alicujus. Cic. 3. de Nat. Deor. 82.
 Sic ait illacrymans. Virg. 9. Æn. 303.
 Malis illacrymare. Ovid. 5. Trist. 8. 6.
 Illacrymare fortis humanæ, subaudi Causa. Liv. lib. 45. cap. 4. pr. Sed Gronov. edidit Sorti.
 Illacrymare, de rebus etiam insensibilibus a Virgilio dictum est, pro Sudare, est & Liquidum humorem emittere, 1. Georg. 480.
 Et mæstum illacrymat templis ebur, æraque sudant.
ILLACRYMANDUS, a, um. Partic. Augustin.
ILLACRYMĀTIÖ, ænis. f. Gell.
ILLĀCRÛMĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀδουκός*] Immifericors & inexorabilis.
 Pluto illacrymabilis. Hor. 2. Carm. 14. 7.
 Urna illacrymabilis. Ausonius Epig. 8. in tumulum hominis felicis, Perpetuum mihi ver agit illacrymabilis urna.
 Illacrymabilis, Indignus lacrymis: vel potius Pro quo mortuo nullæ funduntur lacrymæ. Hor. 4. Carm. 9. 26.
ILLACTENUS. V. ILLE.
ILLĒDO, si, sum, [*κατέλαπιν*] ære. apud Cic. legebatur, pro Infringere & violare, in Orat. in Vat. 5. Num Æliam, num Fufiam legem illæserit? Quo loco emendata exemplaria habent Neglexerit. [Quod si codd. MSS. tamen illam alteram lectionem præferunt, non absurde putem Illuserit reponi.
ILLĒSUS, a, um. Adj. [*ἀλλοειτός*, *ἀπήμεον*] Plin. lib. 15. cap. 30. Gallinam conspicui candoris sedenti aquila ex alto abiecit in gremium illæsam. Martial. lib. 1. 36.
 Illæsum timidis unguibus hæsit onus.
 Cupressus illæsa bruma. Stat. 6. Theb. 99.
ILLĒTĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀνολύρατος*] Non lætum, & quod nullam lætitiæ adfert. Virg. 3. Æn. 707.
 Hinc Deprani me portus, & illætabilis ora
 Accipit. Et 12. Æn. 619.
 — illætabile murmur.
 Onus illætabile. Stat. 5. Theb. 633. sic vocat Puerum mortuum.
ILLĀPSUS. V. ILLĀBOR.
ILLĀQUEÖ, [*παριεύω*] ære. Laqueo constringere. Prudent. Hymn. Cathem. 3. 41.
 Callidus illaqueat volucres.
ILLĀQUEĀTUS, a, um. Adj. Inlaqueatus, inquit Festus, alii pro Vincito utuntur, alii pro Solutio. Cic. de Arusp. Resp. 7. Sed si etiam nunc.

nunc, illaqueatus jam omnium legum periculis, irretitus odio bonorum omnium, &c.

ILLĀ FĒBRA, æ. f. Ubi celari nihil quit, a Non latendo dicta. Plaut. 1. Frag. 39.

Cujus ego latus illatebras ^{quidam} meis dentibus & manibus. i. e. Efficiam dentibus & manibus meis, ne in ejus latebre quicquam celari possit, ita discerpendo aperiam. al. In latebras disjunctim.

ILLĀ TĒBRO, [δυσκρύπτω] Ære. quasi Intus abscondere. Gell. lib. 17. cap. 2. ex Q. Claudii annalium primo, Arma plerique abjiciunt, atque inermi illatebrant sese. Ibi Illatebrant, verbum poeticum visum est, sed non absurdum, neque asperum.

ILLATIO, **ILLATUS**. V. **INFERO**.

ILLĀTRO, Ære. Lucan. lib. 6. 729.

Perque cavas terræ, quas egit carmine, rimas
Manibus illatrat: regni que silentia rumpit. Sil. 13. 845.

— illatrat jejunis faucibus Orcus.

ILLATRATIO, Æris. f. Tacit.

ILLATRATOR, Æris. m. Jct. in Dig.

ILLAUDABILIS, **ILLAUDANDUS**, V. post seq. dict.

ILLAUDATUS, a, um. [ἀπαύλατος] Adj. non Qui laudatus non sit, sed Qui laudari non meruit, hoc est Illaudabilis, ut ait Servius. Virg. 3. Georg. 4. — quis aut Eurythea durum,
Aut illaudati nescit Bufiridis aras? Gell. lib. 2. cap. 6. de isto loco Virgilii loquens, Sed enim (inquit) qui in omni re, atque omni tempore laude omni vacat, is illaudatus est, isque omnium pessimus deterrimusque habetur. V. etiam Macrob. 6. Saturn. cap. 7.

Facta non illaudata. Stat. 11. Theb. 11.

Illaudatus, Laude carens. Plin. 7. Epist. 26. Gubernator cum placido mari vehitur, tunc admirante nullo, illaudatus, inglorius portum subit.

ILLAUDABILIS, e. Adj. [ἐκ ἀνείρητος] Gell. lib. 2. cap. 6. Illaudatus enim est quasi illaudabilis, & innominabilis, qui neque mentione aut memoria ulla dignus est, neque unquam nominandus est.

Carmen illaudabile. Stat. 5. Silv. 5. 33.

ILLAUDANDUS, a, um. Partic. Ignobilis. Tertull. vel Cypr. adv. Marc. Carm. 3. cap. 6.

Plebis facta illaudanda.

ILLAUTUS, a, um. Adj. Plaut. Pœn. 1. 2. 23.

— nam quæ lavata est, nisi

Perculta est, meo quidem animo quasi illauta est. V. **ILLOTUS**.

ILLĒ, a, ud. Adj. [ἐλλῆς, ἰλλῆς] dicitur Is de quo fit mentio. De certa enim persona dicitur, inquit Donatus. Ter. Andr. 2. 1. 1.

Quid ais, Byrria? daturne illa hodie Pamphilo
Nuptum? Ubi donatus, Bene **ILLĒA**, velut amatorie, de certa loqueretur persona. Sic Virg. 4. Æn. 421.

— solam non perfidus ille

Te colere. Ergo non Æneas, sed Ille.

Ille, frequentius quidem ad Remotius, sepe tamen ad Propinquum etiam referri solet. Plin. 3. Epist. 9. Cic. pro Rosc. Com. 86. Quid est quod negligenter scribamus adversaria? quid est quod diligenter conficiamus tabulas? qua de causa? quia hæc sunt menstrua, illæ sunt æternæ: hæc delentur statim, illæ servantur sancte. conf. Sen. Epist. 14. Et Sanct. Minerv. 2. 9. extr. cum Not. Periz.

Ille, pro Aliquis. Hor. 2. Serm. 7. 38.

— fateor me, dixerit ille,

Duci ventre levem. h. e. Si aliquis dixerit, &c.

Ille, cum significantia aliqua prolatum, inquit Priscianus, i. e. Emphasi. Virg. 7. Æn. 110.

— sic Jupiter ille monebat. Cic. 1. Verr. 66. M. Catonem illum Sapientem, clarissimum virum, &c.

Ille, cum pronominiibus. Ter. Adel. 5. 4. 12.

Ego ille agrestis, fævus, tristis, parvus, truculentus, tenax.

Ubi Donatus, Bene addit **ILLĒ**, quasi jam notus hoc ipso quod parvus. Ego ille ipse vindex aris alieni. Cic. 2. Att. 1. conf. Non. 2. 424. & Cic. 2. Fam. 9.

Noster ille. Cic. 1. de Invent. 5. Quod nostrum illum non fugit Catonem. Idem ille populus. Nep. 1. 6. 4. Ab illo eodem vita privatus. Idem 21. 3. 4. Illud idem erat confirmatus. Cic. 10. Att. 17.

Illum & illum vobis commendo. Suet. Jul. 41. 4.

Ipsum illud scire possumus. Cic. 1. de Orat. 247. Nam ipsum quidem illud etiam sine cognitione juris quam sit bellum, cavere malum, scire possumus.

Ipse ille animus idem meus. Cic. Post. redit. in Senat. 32.

Ipse illa rerum humanarum domina fortuna. Cic. pro Marcel. 7.

Illi ipsi cum in his maxime admirabantur. Nep. 7. 11. 5.

Illi ipsi custodes. Idem 10. 9. 6.

Ille ipse. Cic. pro Lege Manil. 30. Testis est Italia, quam ille ipse victor L. Sulla, &c.

Ille iste. Cic. 1. in Catil. 3. Fuit, fuit illa ista quondam in hac Republica virtus, ut, &c. In vetustioribus codicibus non legitur Illa.

Ille quidem. Cic. 12. Fam. 9. Nihil perferit ad nos præter rumores de oppresso Dolabella, satis illos quidem constantes, sed, &c.

Ille talis. Ter. Eun. 1. 2. 81. Ne illum talem præcipiat tibi.

Ille alter. Cic. Att. De illo altero, quem scribis tibi visum esse non alienum. Ter. Fun. 4. 26.

At ille alter venit, annos natus sedecim.

Ille, pro gen. Illius posuit Lucret. 4. 1076. & pro dat. Illi, Plaut. Mil. 2. 3. 32. & Pseud. 3. 1. 7.

Ille, pro Ab illo. Plaut. Perf. 2. 3. 19.

— næ illi mihi jam nihil novi

Offeri potest, quin sim peritus. Al. Væ illi!

Illius modi. Ter. Adel. 3. 3. 87.

Næ illius modi jam nobis magna civium

Penuria est. Cic. 3. Verr. 68. Aut illius modi quadruplatores.

Ille, pro Illa hæc. Ter. Adel. 3. 4. 63.

— verum nimia illæc licentia

Profecto evadet in aliquod magnum malum. Plaut. Amph. 3. 1. 9. Fieri quod illæc postulat.

um omnis arrogantia odiosa est, tum illa ingenii atque eloquentiæ multo molestissima. Elegans formula est Cic. 1. Verr. 36.

Illud breviter significandum videtur. Cic. 11. Fam. 5. Illud tamen breviter significandum videtur, Populum Romanum omnia a te expectare. Vol. II.

Ab illo. Cic. pro Deiot. 35. Sed quum existimaret multis tibi multa esse tribuendo, quæ minus assequi in altera parte potuisses, ea fumens ab illo non recusavit. Ab illo: pro A se, *παρ' αὐτοῦ*. Bud. In emendatis libris legitur, Quo minus a se, qui in altera parte fuisset, ea fumeres, non rec.

ILLĒCEB, ace. oce. Adj. Plaut. Amph. prol. 97. In illisce habitat ædibus. conf. Most. 2. 2. 78. & Stich. 1. 2. 74. Cat. R. R. cap. 132. Macte hac illæce dape. Idem cap. 139. Illiisce sacri.

ILLĒA, Adv. per locum, idem quod Illac. Tacit. Germ. 34. Ipsum quinetiam Oceanum illa tentavimus. Idem 2. Ann. 17. Incubuerat sagitariis, illa rupturus. Rursum lib. 3. Hist. 8. Ac ne pervium illa Germanicis exercitibus foret, obseperat. Plaut. Most. 3. 3. 27.

Nunc ego me illa per posticum ad congerrones conferam. V. Parei Lex. p. 566.

ILLĒAC, Adv. per locum.

Ille atque illac perfluo. Ter. Eun. 1. 2. 25.

Ibimus illac. Ovid. 8. Met. 186.

Ille, pro A parte illius. Cic. 7. Att. 3. Veruntamen hac video cum homine audacissimo paratissimoque negotium esse: omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione, ignominiaque dignos illac facere. i. e. Ex illa parte Cæsaris.

ILLĒCTENUS. Gell. 16. 19.

ILLĒI, Adv. loci, pro Ibi. Ter. Adel. 1. 2. 36.

Is meus est factus: siquid peccat, Demea,
Mihī peccat, ego illi maximam partem feram. Ubi Donatus, Errant qui putant Illi esse pronomen, quum sit adverbium loci: ut Virg. 2. Æn. 549. — illi mea tristitia facta,
Degeneremque Neoptolemum narrare memento. Illi ergo, Ibi ubi ille peccat. Ter. Hec. 1. 2. 19.

Nam illic haud licebat, nisi præfinito loqui. Ubi Donatus, Legimus & Illi circumflexo accentu, & significat Illic: ut, Illi mea tristitia facta, & absolutum est. Idem Phorm. 1. 2. 41.

Interea, dum sedebamus illi, intervenit &c. conf. Lucret. 1. 1063. Plaut. Amph. 1. 1. 96. &c. V. Parei Lex. Plaut. p. 566. [De omnibus his locis non item censeo.]

ILLĒIC, pro Ille. ut, Illic homo superstitiosus est. Plaut. Amph. 1. 1. 167. V. ibid. 106. & 171. Ter. Andr. 3. 5. 1. Ubi illic scelus est qui me perdidit? Idem Eun. 5. 9. 53. Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus est. al. Illic. conf. Heaut. 4. 5. 3.

ILLĒIC, [ἐλλῆς] Adv. in loco. Ter. Adel. 4. 2. 38. Illic ubi etiam sacrificus magna est. Plaut. Trin. 4. 4. 17. Illic sum, atque hic sum. Idem Most. 3. 1. 76. Fœnus illic, fœnus hic. Lucret. 2. 575. Nunc hic, nunc illic.

ILLĒICO, Adv. [παρρηγίως] Continuo, confestim, statim. Brevitatem temporis notat, inquit Donatus. Ter. Adel. 4. 4. 8.

Nam ut hinc forte ea ad obstericem erat missa, ubi eam vidi, illico Accedo &c. Cic. 2. Att. 12. Ipsis Cerialibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus, ibidem illico puer abs te cum epistolis.

Illico, Proprie in loco, ut ait Festus. Ter. Adel. 2. 1. 2. Otiose nunc jam illico hic consistite. Ubi Donatus, Illico, modo Locum, non Tempus significat. Ennius, Et quia quo irent nesciebant, illico manserunt. i. e. In eo loco. V. Non. 4. 242.

Tabula manet illico etiam nunc. Lipsius in Tacitum 301. H. St.

ILLĒIM, pro Illinc legitur apud Lucret. 5. 573. & Plaut. V. Parei Lex. p. 568. conf. Cic. 7. Att. 13. p. 713. Græv.

ILLĒINC, Adv. de loco. [ἐλλῆθεν] Ter. Andr. 4. 5. 19. Grandiuscula jam profecta est illinc. Idem Adel. 4. 7. 13. Illinc huc transferetur virgo. Cic. 13. Att. 10. Illinc Spinterem expecto.

Illinc, pro Ab illa parte. Cic. 9. Att. 6. Sed quum eadem metuam ab hac parte, si illinc beneficium non sit, rectius putem quidvis domi perpeti.

Illinc, pro Ab illa. Cic. 2. Philipp. 77. Omnem se amorem abjecisse illinc, atque in hanc transfudisse.

Hinc illinc venire, Proverbiale. Ter. Adel. 4. 5. 39.

— an federe oportuit

Domī virginem tam grandem, dum cognatus hinc
Illinc veniret, expectantem?

ILLĒIUSMODI, Adv. Alii divise scribunt. V. in **ILLĒE**.

ILLĒO, [ἐλλῆος] Adv. ad locum. Ter. Andr. 2. 2. 25.

Quum illo advenio, solitudo ante ostium: jam id gaudeo. conf. Nepos, 17. 3. 5. Plaut. Amph. 1. 1. 48. & 2. 1. 56. Idem Aul. 4. 8. 5. &c. Al. Illuc.

ILLĒORSUM, Adv. Festus notat Catonem dixisse, in voce Aliorsum.

ILLĒUC, Adv. ad locum. [ἐλλῆος] Nepos 10. 4. extr. Sed illuc revertor. Idem 17. 4. 2. Sed illuc redeamus.

Huc illuc. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 60. Cic. 9. Att. 9. Tacit. 1. Ann. 56. 7. Et cum Conjunctione. Cic. 1. de Orat. 184. Huc atque illuc intuentem vagari. V. Virg. sæpius in **HUC**.

Illuc, pro Illud. Plaut. Mil. 3. 1. 65. Illuc atatis. Idem Amph. 1. 1. 114. Sed quid illuc est? Idem Afin. 2. 1. 17.

ILLĒCEBRA, & **ILLĒCTO** cum derivatis, **ILLĒCTUS**. V. **ILLĒICIO**.

ILLĒCTUS, a, um. Adj. a Lego, is. [ἐκ ἀναγνώστῃ] Non lectum significat. Ovid. 1. de Arte Am. 465.

Si non accipiet scriptum, illectumque remittet, &c.

ILLĒPIDUS, a, um. Adj. [ἀλλεπίδης] in quo nihil lenoris est & elegantia, & tam de homine, quam de oratione dicitur. Plaut. Bacch. 4. 3. 3. Inamabilis, illepidus vivo. Cic. 2. de Nat. Deor. 72.

Parentem habere avarum, illepidum, in liberos

Difficilem. Ex poeta antiquo. Plin. 3. Epist. 9. Inde dictum non illepidum ferebatur.

Delicite illepidæ atque inelegantem. Catul. 6. 2. Idem 10. 4. de Scortillo.

Nec sane illepidum, nec inventum. conf. Gell. 13. 23.

ILLĒPIDR, Adv. [ἀλλεπίδης] h. e. iniucunde & infacere. Plin. in præf. Nec Plancus illepide, quum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci ederentur, ne respondere possent, Cum mortuus non nisi larvas luctari.

Crasse & illepide compositum aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 77. Gell. 12. 14.

ILLĒR. V. **ILLĒICIO**.

ILLĒI, Adv. V. in **ILLĒE**.

ILLĒIBĀTUS, a, um. Adj. [ἐλλεβάτος, ἐλλεβάτος] quasi dicas Intactum, & in-

& incorruptum. Plin. lib. 17. cap. 17. Ut illibato cortice, atque ut
 sectura inferior ponatur.
 Fœdera tori illibata. Lucan. lib. 2. 341.
 Illibatatum imperium. Liv. 3. 6.
 Libertas illibata. Justin. 28. 4. 2. & 32. 1. 2.
 Magnitudo illibata. Paterc. 2. 48. 2.
 Robur hominis illibatatum. Columel. lib. 12. cap. 1.
 Virginitas illibata. Val. Max. 6. 1. 4.
 Integrum & illibatatum. Columel. lib. 3. cap. 10.
ILLIBERĀLIS, e. Adj. [ἀνελεύθερος] Non munificus, qui contra agit
 ac liberum hominem decet. Cic. 13. Fam. 1. Non te in me illibera-
 lem, sed me in se negligentem putabit.
 Facinus illiberale, Indignum homine libero. Ter. Adel. 3. 4. 3.
 Jocus illiberalis, Inhonestus, non ingenuus. Cic. 1. Off. 104.
 Labor illiberalis, Sordidus. Cic. 1. de Fin. 3.
 Quæstus illiberales & fordidi. Cic. 1. Off. 150.
 Res ad cognoscendum non illiberales, Non indigna. Cic. 1. de Orat. 146.
 Illiberalis cibus. Plin. lib. 19. cap. 5.
ILLIBERĀLITAS, atis. f. [ἀνελεύθερία] Cic. 2. Off. 77. Sed ita ut
 illiberalitatis avaritiæque abicit suspicio. Idem 8. Att. 6. Malo Tironis
 verendum in culpa esse, quam illiberalitatem Curii.
ILLIBERĀLĪTER, Adv. [ἀνελεύθερος] i. e. Injuste, inclementer,
 haud recte. Ter. Adelph. 4. 5. 30. — factum a vobis duriter,
 Immisericorditerque: atque etiam, si est, pater,
 Dicendum magis aperte, illiberaliter. Idem Phorm. 2. 3. 24.
 Ubi Donatus, Apud veteres illiberaliter dicebant factum, si quis exces-
 sisset omne genus maleficii. Cic. 16. Att. 3. De Xenone coram cogno-
 scam: quanquam nihil ab eo arbitror neque indiligenter neque illibera-
 liter. conf. 4. Att. 2.
ILLIBĒRIS, is. f. [Ἰλλίβεραι] Sive **ELIBĒRRI**, Civitas est Narbonen-
 sis provinciæ, ut Pomp. Mela 2. 5. scribit, & Plin. cap. 4. lib. 3.
 Magnæ, inquit, quondam urbis tenuæ vestigium Illiberis. Ptolem.
 lib. 2. cap. 4. V. **ILLYBERIS**.
 Illiberis, Ptolem. lib. 2. cap. 10. Tectofagum civitas: Vulgo *salsas*.
 Gallorum ditonis.
ILLIC. V. **ILLE**.
ILLICĒ, Urbs est Hispaniæ, vulgo *Alacant*. unde Illicitanus sinus,
 nunc *De Alacant*. V. Melam lib. 2. cap. 6. Et ibidem Olivarium.
 conf. Lex. Pitisc.
ILLICĒT. V. **ILICĒT**.
ILLICĒO, exi, ectum, [ἐπιζῶ, δειλάζω] ẽre. Attrahere, & quasi
 Inescare: quod & Pellicere etiam dicitur. Ter. Andr. 5. 4. 8.
 Tune impune hoc facias? tune hic homines adolescentulos,
 Imperitos rerum, educos libere, in fraudem illicis? Ab In,
 & Licio; quasi Ligo dicitur, inquit Donatus. Plaut. Milit. 5. 42. Is
 me hac illexit fraude. Al. in hanc fraudem.
 Illicere civitates dubias. Justin. 31. 6. 4.
 Illexit me ad te. Plaut. Afin. 1. 3. 54.
 Aliam atque olim, quum illiciebas blande ad te, benedice.
 Cavere, ne illiciaris. Lucret. lib. 4. 1138.
 Illicere & attrahere. Cic. de Amicit. 50. Nihil esse, quod ad se rem ul-
 lam tam illiciat, tam attrahat, quam ad amicitiam similitudo. Al. Alliciat.
 Illicere aliquem in fraudem. Ter. Andr. 5. 4. 8. V. supra.
 In stuprum. Cic. 3. de Nat. Deor. 68. Qui non fat habuit conjugem
 illexisse in stuprum.
ILLECTUS, a, um. Partic. [ἐπαχθεĩς] Attractus. Cic. 4. Tusc. 4. Libi-
 do ad id, quod videtur bonum, illecta & inflammata rapiatur.
 Illectos ad prodionem. Sallust. Jugurth 51.
ILLECTUS, ũs. m. [ἐπαγωγῆ] Blanditiæ & illectamentum. Plaut.
 Bacch. 1. 1. 21.
 Magis illectum tuum, quam lectum metuo: mala tu es bestia.
ILLICĒIBILIS, e. Adj. Quod illicet. ut, Illicibilis voluptas. Lactant. 7. 27.
ILLICĒIUM, i. n. [δύλασμός, ἡλιγιστον] Incitamentum. Varr. 3. de
 R. R. cap. 16. Sed si transituræ sunt apes ea, apiastro perfricanda,
 quod illicium hoc illis. Cic. 11. Att. 12. pr. Illum existimare, Q. fra-
 trem illicium meæ profectiois fuisse, &c. Ex vetusto exemplari legi-
 tur Lituum. V. Græv.
ILLEX, icis. c. [δύλασμος] ab Illicio; Idem quod Illicium vel illecta-
 mentum. ut, Illex animi Venus. Apul. Apol. p. 295. Plaut. Perf. 3. 3. 4.
 Impure, inhoneste, injure, illex, labes populi. [Ubi No-
 nius 1. 33. & 5. 101. perperam pro Exlex dictum putat.
 Adj. ut, Illices oculi, apud Apul. Apol. p. 295. quod incitent & at-
 trahant. Paulin. Nolan. Epist. 41. Per gustum illicem gulæ morbus
 irrepit. Prudent. Psych. 329. Halitus illex. Et adv. Symm. 2. 6.
 — corda illice fleteret arte. conf. **MOXILLIX**.
ILLECĒBRA, æ. f. [ἐπιπαρωγῆ, ἀμύλια, ἴνυξ, δέλειον] Omne blandicia-
 rum genus quibus allicimur. Cic. de Senect. 40. Stupra vero & adulte-
 ria, & omne tale flagitium nullis aliis illecebris excitari, nisi voluptatis.
 Juventutis illecebra in homine magna fuit. Cic. 2. in Catil. 8.
 Peccandi. Cic. pro Milon. 44. Quis ignorat maximam illecebram esse
 peccandi, impunitatis spem?
 Stupri illecebra. Plaut. Casin. 5. 2. 14.
 Argentariæ illecebræ. V. **ARGENTUM**.
 Dolosæ illecebræ. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 137.
 Dedere se vitiorum illecebris & lenociniis cupiditatum. Cic. pro Sext. 138.
 Delectatus enim videbatur illecebra quæstionis. Gell. 12. 5.
 Delinire illecebris voluptatis. Cic. 15. Fam. 16.
 Irretire adolescentulum illecebris corruptelarum. Cic. 1. in Catil. 13.
 Morari aliquem illecebris. Hor. de Arte Poet. 223.
 Pellici illecebris. Suet. Claud. 26. 10.
 Trahit aliquem suis illecebris virtus ad verum decus. Cic. in Somn.
 Scip. 18.
ILLECĒBRA, æ. f. Nomen herbæ, quæ & Andrachne agria dicitur,
 teste Plin. lib. 25. cap. 13. Porro Andrachne agria, idem valet quod Por-
 tulaca silvestris.
ILLECĒBRO, ẽre. Cathol.
 Illecebrare apud August. lib. De catechif. rudibus. Ab eis animis, quos
 illecebrare moliantur. Ad Dadræum in Similitud. f. 25. a. H. St.
 Extat. cap. 4. l. c. Auguttini.
ILLECĒBRĀTIO, õnis. f. Gell.
ILLECĒBRĀTOR, õnis. m. Macrobr.
ILLECĒBRÕSUS, a, um. Adj. Prudent. adv. Symm. Illecebrofus sapor.

Paulin. Nolan. Epist. 41. n. 2. Illecebrofa modulamina. Ammian. 30. 4.
 Illecebrofus infidiis ambire.
ILLECĒBRÕSUS, ius, illime. Adv. [ἐπιπαρωγικῶς] Plaut. Bacchid. 1. 2.
 55. Quia itoc illecebrofus fieri nihil potest.
 Immo vero hoc Illecebrofus est nomen, non Adverb. H. St. Idem cenfeo.
 Hui! illecebrose. i. e. Festive, lepede. Plaut. Mil. 3. 2. 36. Ammian. 30. 19.
 Hæc ita illecebrofus atque inhumanius agi, loquebatur pertinax rumor.
ILLECTO, ẽre. Tertull. adv. Marc. Carm. 2. 3.
 — patres quos illectaverat ante.
ILLECTĀTIO, õnis. f. Gell. 18. 2. Demulcentes eum jucundis hone-
 stisque sermonum illectionibus. conf. Macrobr. Saturn. 1. 5.
ILLECTĀMENTUM, i. n. Apul. Apol. p. 315. Illectamentis captus.
 Claud. Mamert. de Stat. Anim. 2. 7. Illectamenta fallaciarum.
ILLIX, icis. f. Avis aucupum dicitur, quæ alias illicet, & a Græcis vocatur
 πάλσιπτεια. Plin. lib. 10. cap. 33. Contra aucupis illicem exeunte in
 prælium duce totius gregis. Indicem in editis legas, sed mendose. Ab
 hac per metaphoram non ineleganter apud Plaut. Afin. 1. 3. 67. dicitur,
 Lectus est illix. Hæc Turnebus Advers. 24. 38. [Indicem apud Plin.
 tuetur Hard. ex MSS. Turnebum falli puto, quum Illix, pro Illex in
 recto ponit, licet Nonio 5. 101. præeunte. Sic enim & Pellix dicen-
 dum foret, pro Pellex, nisi hoc a Græco πάλσιπτεια. V. **ILLEX**, quo
 Plauti locus pertinet.
ILLICĒTUS, a, um. Adj. [ἀθέμιτος, ἄθετος] ex In, & Licitus com-
 positum; Quod non licet, & indecens est. Cic. pro Cluent. 130.
 Incognita causa probatum illud erat, multitudinem illicitum est con-
 tradicere: nemo denique ut defenderet contrariam partem, laborabat.
 Tori illiciti. Lucan. lib. 10. 76.
 Ire per illicitum. Stat. 1. Theb. 223.
 Venus illicita. Stat 8. Theb. 96
 Vias illicitas tentare. Valer. 1. Argon. 197.
 Superl. Augustin. Epist. 202. Rem illicitissimam atque indignissimam
 prohibere.
ILLICĒTUS, Adv. Ulp. in l. fideicommissa §. si quis illicite. D. de lega-
 tis & fideicommissis, lib. 3. Varro L. L. 5. 9 extr. Illicite illexit.
ILLICĒTO, Idem. Ammian. lib. 28.
ILLICĒNTIÕSUS, a, um. Adj. Apul. Miles. 2. pag. 123. Inter hæc per
 convivium totum illicentiosus cachinnus effunditur. Al. Inter hæc c. to-
 tum in licentiosus cachinnus effundit. [An In licentiosus cachinnus?
ILLICO. V. **ILLE**.
ILLIDO, si, sum, [πεσοδάλλω, πεσορεύω] ẽre. Infringere. Plaut.
 Amph. Concifus pugniss, & illis dentibus. Cic. de Arusp. Resp. 55.
 Jam ista serpentes &c. compressa atque illisa moritur. Caput illideret
 foribus. Suet. Aug. 23. extr.
 Cæstus durus illisit in ossa. Virg. 5. Æn. 480.
 Dentem illidere alicui rei. pro Imprimere. Hor. 2. Serm. 1. 77.
 — & fragili quærens illidere dentem,
 Offendit solido.
 Dentes illidere labellis. Lucret. lib. 4. 1073.
 Fluctus illidunt litori. Quintil. 10. 3.
 Funale densum illisit fronti Lapithæ. Ovid. 12. Met. 250.
 Manus illidere. Cic. 3. Tusc. 76.
 Siquidem qui tempestivam medicinam admovens,
 Non aggravescens vulnus, illidat manus. Al. Ad gravefcens.
 Saxi illidere. Plin. lib. 9. cap. 6. Contra orca occurrere laborant,
 seseque opponere, & cautium angustis trucidare, in vada urgere,
 faxi illidere.
ILLISUS, a, um. Adj. Virg. 6. Æn. 206.
 — illisique prora pendit.
 Æquora illisa scopulis. Virg. 3. Georg. 261. V. supra.
ILLISIO, õnis. f. Hieron. Epist. 18. ad Marcellam, Navis nostra sco-
 pulorum illisionibus perturbata est.
ILLISUS, ũs. m. [πεσοδάλλω, πεσορεύω] Plin. lib. 27. cap. 8. Illisu
 ipso repercutus. Sil. lib. 17. 250.
 — æquora surgunt
 Spumea, & illisu scopulis tremunt omnis aquarum.
ILLIGO, [πεσοδέω] ẽre. Idem quod Alligare. Plin. lib. 17. cap. 14.
 Eamque illigari operam stramentis jubet. Liv. 1. 28. In curru disten-
 tum illigat Mettium. Metaphorice Idem 36. 11. Invitus illigat se gra-
 vioris fortunæ conditioni. Illigari conditionibus. Idem 33. 12. & 35. 46.
 Illigare in. Cic. 6. Verr. 54. Tum illa, ex patellis & thuribus quæ
 vellerat, ita scite in aureis poculis illigabāt, ita apte in scyphis aureis
 includebat, ut, &c.
 Illigare alicui bello gentem aliquam. Liv. 31. 25. extr. Id quæri, ut
 obidem Achæorum juventutem educeret ex Peloponneso, ad illigan-
 dam Romano bello gentem.
 Illigare aliquem sermoni alicui. Cic. 4. Acad. 6. Restat ut his respon-
 deam, qui sermonibus ejusmodi nolint personas tam graves illigari.
 Genus dicendi, in quo omnes illigantur verborum & sententiarum lepo-
 res. Cic. in Orat. 96.
 Illigare se periculo depositi. i. e. Obligare se ad præstandum rei depofi-
 tæ periculum. Ulpian. in l. 1. §. sepe. D. depositi. Quo loco Haloan-
 der quidem legit Alligasse. Pandectæ vero Florent. Illigasse habent.
 Illigare sententiam verbis. Cic. 3. de Orat. 173. Orator autem sic
 illigat sententiam verbis, ut eam numero quodam complectatur, &
 astricto, & soluto, &c.
 Illigare conscientia. Tacit. 15. Ann. 21. Primores classiariorum Mife-
 nensium labefacere, & conscientia illigare connixa est hoc initio.
ILLIGĀTUS, a, um. Partic. Hor. 1. Carm. 27. 24.
 Vix illigatum te triformi
 Pegasus expediet Chimæra.
 Illigatus alicui amicitia. Liv. 32. 22. extr. Privatis etiam hospitii fa-
 miliarique amicitia plerique illigati Philippo erant.
 Illigatus peste interimor textili. Cic. 2. Tusc. 20. ex Sophocle.
 Aratra illigata juvenis. Hor. Epod. 1. 25.
 Illigatæ post tergum manus. Liv. 5. 27.
 Juga illigaturus tauris. Hor. Epod. 3. 11.
ILLIGĀTIO, õnis. f. apud Vitruv. Arnob. 1. 5. & Mart. Capell. 2. p. 45
ILLIGĀMENTUM, i. n. Salvian. 7. de Gubern. Fœmineis regnum
 illigamentis capita velare.
ILLIMIS, e. Adj. [ἀψιδωτός] Sine limo. Ovid. 3. Met. 407.
 Fons erat illimis, nitidis argenteus undis.
ILLINO, **ILLIM**. V. **ILLE**. **ILLINIO**

ILLINO, ūi, ūtum, [*ἰλλίνω, ἰλλίσιω*] ūre. Inungere, & ieniter conficere. Columel. lib. 6. cap. 14. Tumor cervicis madefactus siccatur, prædictoque medicamento defricatur & illinitur, &c. Tum cervix aqua frigida defricanda, & spuma argentea illinenda est. Quidam legunt Illinenda. Plin. lib. 30. cap. 11. Cornicis carnes esse, & nidum illinire in longissimis morbis utilissimum purant. Idem 20. 17.

ILLINITUS, a, um. Partic. Plin. 25. 12. extr. Pŷllion illinitum fronti. conf. Marc. Emp. cap. 6.

ILLINIMENTUM, i. n. Cæl. Aurel. 3. 8. [Sic Theſ. Lipſ.]
ILLINO, ūni, vel ēvi, vel ūvi, ūtum, [*ἰλλίνω*] ūre. Inſpergere, maculare. Lucan. lib. 8. 382.

Illita tela dolis, nec Martem cominus uſquam
 Auſa pati virtus. Dolis, i. e. Veneno doſoſo.
 Tectis aurum illinere, quod ſecundum hanc conſtructionem dicendum potius foret, Auro tectum illinere. Sen. Epist. 120.
 Viſcum pennis dum trepidantes excutunt, plumis omnibus illinunt. Sen. 3. de Ira cap. 16. pr. Sic 4. Nat. Quaest.
 Agris illinit bruma nives. Hor. 1. Epist. 7. 10.
 Chartis illinere aliquid. Hor. 1. Serm. 4. 36.
 Naſſis illinuntur falſamenta. Plin. 9. 30.
 Oculis illinere collyria. Hor. 1. Serm. 5. 30.

ILLITUS, a, um. Partic.
 Aurum veſtibus illitum. Hor. 4. Carm. 9. 14.
 Donum illitum veneno. Liv. 5. 2. Nec ſe feſelliſſe, id donum inimicorum veneno illitum fore: veniſſe libertatem plebis.
 Facies ipſa illita. Plin. 29. 3.
 Fax toto illita vultu. Ovid. 3. de Arte Am. 211.
 Fuco illitum. Cic. 3. de Orat. 197. His tribus figuris inſidere quidam vetuſtatis, non fuco illitus, ſed ſanguine diſſuſus debet color.
 Nulla macula non illita vita. Sil. 11. 43. MSS. Nulli maculam. V. Drakenb.

ILLITUS, ūs. m. [*ἰλλίσιω, ἰλλίσιω*] Plin. lib. 24. cap. 6. Sonitus aurium emendat inſuſum, ſtrumās illitu, nervorumque nodos. Idem 23. 9. Appoſitu, ſotu, illitu.

ILLIPULA, [*ἰλλίπυλα*] Mons Hiſpaniæ Batiçæ, auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Vulgo *Ilipa, Ilpa*.

ILLIQUĒFACIO, eci, actum, [*ἰλλίκερμαι*] ūre. Infundere. Cic. 4. Tuſc. 20. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionum, & odorationum, & ſaporum: quæ ſunt omnes unius generis ad perfundendum animum, tanquam illiquefactæ voluptates. Al. Liquefactæ.

ILLISUS. V. ILLIDO.

ILLITTERATUS, a, um. [*ἰλλίττω, ἰλλίττω*] Adj. contrarium eſt Docto & litterato. Cic. 2. de Orat. 25. Quem cognovimus virum bonum, & non illitteratum. Plin. 7. Epist. 27. ad Suram, Eſt libertus mihi non illitteratus.

Illitteratum & inſuſum. Cic. 9. Fam. 16. Incidunt in ſermone vario multa, quæ forte illis quum dixi, nec illitterata nec inſuſa eſſe videantur.

Superl. Plin. 1. Epist. 10. Scribo plurimas, ſed illitteratiſſimas litteras. i. e. Inornatas, inſimo ſtilo, forenſes. Erat enim præfectus arario: proinde cogebatur ſtilo uti rationariis uſitato. opponuntur Litteratis litteris, apud Sidon. 4. Epist. 17. pr.

ILLITUS. V. ILLINO.

ILLIUSMODI. V. ILLE.

ILLO, Adv. V. ILLE.

ILLOCABILIS, e. Adj. [*ἰλλοκαβίλος*] ut, Illocabilis virgo, Quæ non poteſt viro tradi. Plaut. Aul. 2. 2. 14.

Virginem habeo grandem, dote caſſam, atque illocabilem.

ILLORSUM. V. ILLE.

ILLOTUS, a, um. Adj. [*ἰλλότος, ἰλλότος*] Immundus & ſordidus. Plaut. Pœn. 1. 2. 103.

Ut tu quidem huius oculos illotis manibus tractes aut teras.
 Unde illotis manibus vel pedibus rem aliquam aggredi, quod eſt Conſidenter atque imperite. Tranſlatum a ſacrorum cærimoniis: in quibus omnia pura, lotaque jubebantur exhiberi. Gell. lib. 17. cap. 5. extr. Illoſis, quod ajunt, pedibus & verbis reprehendi doctiſſimi hominis orationem. Macrobi. Saturn. lib. 1. cap. 24. Nec his Virgiliis verbis copia rerum diſſonat, quam plerique omnes litteratores pedibus illotis prætereunt, &c. i. e. Inmaturi Virgiliana lectioni, rerum copiam percipere non poſſunt. De litteratoribus loquitur, qui reconditam illam in Virgiliano poemate doctrinam negligunt. In genere, Sermonem parum verecundum nimisque procacem ac petulantem, Illoſum proverbio vocant. Eraſmus.

Illoſis manibus materiam aliquam tractare. Cajus in l. 1. D. de orig. juris, Si in foro cauſas dicentibus neſas (ut ita dixerim) videtur eſſe, nulla præſatione facta, judici rem exponere: quanto magis interpretationem promittentibus inconveniens erit. omiſſis initiis, atque origine non repetita, atque illoſis (ut ita dixerim) manibus, protinus materiam interpretationis tractare? Illoſis manibus hoc in loco ſignificat Abrupte, & nulla præſatione rem ipſam protinus aggredi, imparatis adhuc audientium animis. Simile eſt illoſis pedibus apud Gell. lib. 1. cap. 9. Iſti qui repente pedibus illoſis ad philoſophos divertunt. Cajus autem Illoſis manibus dixit, quum de Contractatione loqueretur, quæ manuum eſt. Gellius, Pedibus dixit, quia Divertendi verbo uti volebat. Budæus.

Illoſi echini, propter ſalem. Hor. 2. Serm. 8. 52.

Erucaſ virides, inuſus eſto primus amarus
 Monſtravi incoquere; illoſos Curtilus echinos.

Sermone illoſo uti. Ueclam. in Saluſt.

Verſus illoſus, i. e. Rudis, incomptus. Rutil. Numatian. 1. 422.

V. Grav. Al. Illuſus vel inluſus ſcribunt. q. V.

ILLUC. V. ILLE.

ILLUCRO, xi, ctum, [*ἰλλύρω*] ūre. Lucidum eſſe, quod proprie ad diem pertinet. Ubi illuſit, recepere claſſem. Plaut. Capt. 3. 4. 65.

—at pol te, ſi hic ſapiat ſenex,
 Atra pſix agit apud carnificem, tuoque capiti illuceat. Cic. pro C. Rabir. 5. Precorque ab iſis, ut hodiernum diem, & ad huius ſantum conſervandam, & ad Remp. conſtituendam, illuſiſſe patiantur. Plaut. Perſ. 2. 2.

Pellius hic mihi dies hodie illuſit.

Illucere dicitur dies nocti, cui ſuccedit. Suet. in Cæſ. 81. Ea vero nocte, cui illuſit dies cædis.

Illucet comitas in ingeniis. Cic. 4. de Fin. 4. Natosque eſſe ad congregationem hominum, & ad ſocietatem, communitatemque generis humani, eaque in maximis ingeniis illucere. Legitur in emendatis Elucere.

Illucere aliquem dicitur Sol, Dies, &c. Plaut. Bacch. 2. 3. 22.

Vulcanus, Sol, Luna, Dies, dei quatuor,
 Sceleſtiorum nullum illucere alterum. [Videntur omnia hæc præterita potius a verbo ſequenti eſſe, ubi eadem conſtructio redit.]

ILLUCESCO, vel **ILLUCISCO**, [*ἰλλύσκω*] ūre. Idem. Plaut. Amph. 3. 49.

Nuncta, nox, quæ me manſiſti, mitto, ut cedas die:
 Ut mortalis illuceſcas luce clara & candida. Cic. pro Milon. 70.

Erit illud proſecto tempus, & illuceſcet aliquando ille dies, quum, &c.

ILLUCTOR, [*ἰλλύκτω*] ūri. Stat. 4. Theb. 790.

Et teneris meditant verba illuctantia labris.

ILLUDO, ſi, ſum, [*ἰλλύδω, ἰλλύδω*] ūre. Decipere & circumvenire, veluti ludendo, & tam Dat. quam Accuſ. caſui jungitur. Illudo tibi. Virg. 2. Æn. 64.

—certantque illudere capto. V. ibi Serv. Cic. pro Roſc. Amer. 34. Huius miſeri fortunis, & horum virorum talium dignitati illudere. Idem pro Roſc. Com. 30. Tamen diutius illudere viri optimi exiſtimationi Q. Roſcii audebit?

Illudere corpori mulieris. Curt. 3. 12. 22. de Coniuge Darii: Adeo ipſe non violavit, ut ſummam adhibuerit curam nequis captivo corpori illuderet.

Capræ illudunt frondi teneræ. Virg. 2. Georg. 375.

Noltris illuſerit advena regnis? Virg. 4. Æn. 591.

Chartis illudere. Hor. 1. Serm. 4. 138. h. e. Velut per ludum inſcribere.

Pecuniæ illudere. Tacit. 2. Hiſt. 94. extr. Tanquam in ſumma abundantia pecuniæ illudere.

Illudo te. Ter. Phorm. 5. 8. 22. Ubi Donatus, Et dativum & accuſativum caſum regit Illudo. Virg. 6. Æn. 634.

—verbis virtutem illude ſuperbis. Ter. And. 5. 1. 3.

Dum ſtudeo obſequi tibi, præne illuſi vitam ſiſæ.

Nimium acumen alicujus illudere. Cic. 1. de Orat. 243. V. ACUMEN.

Miſeros illudi nolunt, niſi ſi ſe forte jaſtant. Cic. 2. de Orat. 237.

Rhetorum præcepta ſolebat illudere Carneades. Cic. 1. de Orat. 87.

In aliquem illudere. Cic. 3. de Orat. 169. Quæ quum dixiſſet, in Albuſcium illudens, ne a me quidem abſtinuit. Ter. Eun. 5. 4. extr.

Ut ne impune in nos illuſeris.

Illudo in aliquo. Ter. And. 4. 5. 19.

Adeone videmur vobis eſſe idonei,
 In quibus ſic illudatis?

Illudere, pro Stuprare, ſive Vitiare. Tacit. 15. Ann. 72. Sive C. Cæſar ſcortorum quoque cupiens, etiam matri ejus illuſit. conf. Aur. Viſtor. Cæſ. Calig. cap. 3. Lactant. 6. 23. & Drakenb. ad Sil. 8. 473.

ILLUDENS, entis. Partic. Ovid. 3. Met. 650. Deus illudens. Idem 9. 66.

—illudens noſtras Tiryntius artes.

ILLUſUS, a, um. Partic. [*ἰλλύστος*] Cic. pro Quint. 51. Multis vadium deſertis, ſæpe illuſi ac deſtituti.

Facetiis illuſus. Tacit. 15. Ann. 68. Ille ferociam amici metuit, ſæpe aſperis facetiis illuſus.

Veſtes illuſæ auro, i. e. In quibus artiſex ludens, auro aliqua depinxerat. Virg. 2. Georg. 464. Servius. Prudent. Agnet. 105.

Illuſa pictæ veſtis inania. Paulin. Epist. 12. Muſivo illuſa camera.

ILLUSIO, ōnis. f. [*ἰλλύσις*] Figura Rhet. Cic. 3. de Orat. 200.

Et Extenuatio, & huic adjuncta Illuſio, a præceptis Cæſaris non abhorrens.

ILLUSOR, ōris. m. Auguſtin. Epist. 251. Illuſorem potius quam veritatis doctorem ſuiſſe. conf. Tertull. Apol. cap. 46. & adv. Marc. 4. 35.

Paulin. Natal. Fel. 77.

ILLUSORIUM, i. n. Gloſſ. Gr. Lat. *ἰλλύσιον*, Illuſorium, Ludibrium.

ILLUDIUM, vel **ILLUDIUM**, Idem. i. n. Tertull. de Ref. Carn. cap. 16. Inludia animarum ſomniatorum. Si modo lectio ſana eſt.

ILLUMĒNO, [*ἰλλύνω, ἰλλύνω*] ūre. Noxæ ſignificatio- nis. Plin. lib. 2. cap. 73. Puteumque, ejus experimenti gratia factum, totum illuminari. Cic. 2. de Nat. Deor. 119. Sol mundum omnem ſua luce compleat, ab eoque luna illuminata, graviditates & partus aſſerat.

Noctem illuminare facibus. Apul. Miſel. 3. extr.

Orationem illuminare, pro Lucem vel lumen aſſerre orationi, & eam illuſtrare. Cic. 3. de Orat. 25. Quibus orationem ornari & illuminari puto.

Picturæ muliebres illuminantur. Plin. lib. 35. cap. 6. in fine, Annu- lare quod vocant, candidum eſt, quo muliebres picturæ illuminantur.

Vias igni illuminat. Stat. 12. Theb. 275.

Interdum idem eſt ac Celebrem reddere. Patere. 2. 35. 1. Illuminavit ille dies virtutem Catonis. Idem 2. 66. 5. Illuminavit orbem eloquentia Cicero. Et 2. 18. 3. Illuminavit horum fidem illorum perſidia.

ILLUMINARE, Adv. Cic. 3. de Orat. 50. Qui diſtincte, qui explicate, qui abundant, qui illuminant, & rebus & verbis dicunt, &c.

ILLUMINATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Hermog. cap. 15. Mala neceſſaria ad illuminationem bonorum. conf. Macrobi. 1. Saturn. 17.

ILLUMINATOR, ōris. m. Tertull. adv. Marc. 4. 7. Illuminator nationum. Et cap. 17. Illuminator religionis. Lactant. 6. 18. Illuminator noſter Deus.

ILLUMINABILIS, e. Adj. Claud. Mamert. de Statu Anim. 2. 2.

ILLUMINOS, a, um. Adj. Quod eſt ſine lumine. Apul. lib. 6. pr. Et illuminatum Proſerpine nuptiarum demencia. Et lib. 4. p. 150. Servato noctis illumino tempore. Lamenh. Illuſio. V. ſeqq. dict.

ILLUMINUS, e. Adj. [*ἰλλύσις*] Illuſis nox dicta eſt Pſin. 6. Epist. 20. pro Obſcura, quaſi ſine luna, & luna ſplendore. Vix, inquit, viam deſerueramus, & nox non quaſi illuſis & nubila, &c. Apul. lib. 4. Illuſi noctis tempore. Al. Illuſus. V. dict. ſuper. Sil. lib. 15. 619. Al. 616. Illuſem nocti per ſera tacertia noctem.

ILLUMUS, a, um. Adj. Apul. Miſel. 6. Tandem ſiſſe caliginis impediens. Ita Elmenh. 6. 231. Et Prætor p. 200. V. Reſcald. ad loc.

ILLUSO, Hiſpania orientis oppidum eſt parvum apud Pompeium lib. 2. cap. 6. Eſt item Plin. lib. 3. cap. 3. Oppidum civium Romanorum.

ILLUSORIS, e. Adj. [*ἰλλύσις*] Clarus, ſplendens. Columel. lib. 1. cap. 6. pr. Balnearia occidenti ſettimo ad- ſtantia. ut ſunt poſita & ut ſunt veſperum illuſtria. Plin. lib. 6. c. 16.

Vol. 11. Aaaa 2 Auctibus

Noctibus quidem illustribus æque quam die cernunt. i. e. Serenis. Caput illustre solis. Ovid. 2. Met. 50.
 Illustris vir, i. e. Nobilis, & magni nominis. Cic. de Amicit. 4. Genus autem hoc sermone positum in hominum veterum auctoritate, & eorum illustrium, plus nescio quo pacto videtur habere gravitatis.
 Illustris magis quam nobilis. Patere. lib. 2. cap. 117. Varus Quintilius illustri magis, quam nobili ortus familia.
 Expressum & illustre. Cic. 1. Fam. 7. Hæc vides quanto expressiora, quantoque illustriora futura sint.
 Illustrius nihil possum dicere. Plin. Epist. 139.
 Obscurum & illustre, contraria. Cic. 4. Acad. 94.
 Ad laudem illustris. Cic. pro Domo 87. Fortis & constans in optima ratione civis P. Popillius semper fuit, tamen ejus in omni vita nihil est ad laudem illustrius, quam calamitas ipsa.
 Anima illustres. Virg. 6. Æn. 758.
 Avos illustres jactare. Propert. lib. 2. 13. 10.
 Civitates illustres. Cic. 3. Verr. 82.
 Domicilium tam illustre ac nobile. Cic. 7. Verr. 39.
 Factum illustre, notumque omnibus. Cic. 7. Verr.
 Facta illustria & gloriosa. Cic. 1. de Fin. 36.
 Fama illustris. Virg. 7. Æn. 97.
 Homo illustris honore ac nomine. Cic. de Clar. Orat. 74.
 Ingenium illustre. Tacit. 4. Hist. 5.
 Legationes illustriores. Nepos 10. 14.
 Locus amplior illustriorque. Sallust. 6. 56.
 Ordo illustris servitii. Claud. 1. in Eutrop. 149.
 Petitio pompæ plena, illustris, splendida. Cic. de Petit. Conf. 40.
 Prælium illustrissimum. Nep. 4. 1. 1.
 Proles illustris. Claud. de 4. Conf. Hon. 181.
 Provincia illustris. Cic. 3. Verr. 10.
 Via illustris & lata. Cic. 5. Verr. 219. Ne avaritiæ, quæ antehac occultis itineribus atque angustis uti solebat, auctoritate vestra viam parafaciatis illustrem atque latam.
 Vifum insignem & illustrem habere. Cic. 1. de Nat. Deor. 12.
 Illustres, in monumentis veterum appellabantur, Primi ordinis Senatores, secundi Spectabiles, tertii Clarissimi. Isidor. 9. 4. Sidon. 8. Epist. 6. ab inferiore ad summum gradum procedens, Nicetius vir ortu clarissimus, privilegio spectabilis, merito illustris. V. ibi Savaron. & ad Concion. pag. 450. [Hæc distinctio tamen tituli istiusmodi per gradus, vel ordinis, vel honoris, antiqua non est. ad Constantini M. tempora rejicit Selden. de Tit. Hon. Part. 2. cap. 10. q. V.
 De quinque gradibus illustrium apud Novell. Valentin. V. Lex. Pitisc.
ILLUSTRIUS, i. sime. Adv. Cic. 10. Fam. 19. Video, quasi ea quæ oculis cernuntur, me a te amari. Dices, quid antea? Semper equidem, sed nunquam illustrius. Gell. 5. 1. Labores suos illustrissime narrare. Idem 9. 13. Illustrissime descripsit.
ILLUSTRO, [λαμπρύνω, ἐπιφάνω] ære. Lucidam & splendidam rem aliquam facere, vel ei lucem & splendorem afferre. Varro 1. de R. R. cap. 12. Propterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est. Sol illustrat oras. Hor. 4. Carm. 14. 5.
 Leniter illustrans lux. V. LENSIS.
 Collucere & illustrari fulgore. Cic. 6. Verr. 71. Cujus fulgore collucere atque illustrari Jovis Opt. Max. templum oportebat.
 Illustrare amplitudinem alicujus; h. e. Illustrem & insignem facere. Cic. 1. Fam. 6. Illustrabit (mibi crede) tuam amplitudinem hominum injuria. Idem 3. Catil. 8. & Nep. 2. 1. 4. Item Justin. 12. 16. 3.
 Illustrare, Declarare, patefacere, manifestare, aperire: quod quæ aperta sunt, majorem lucem præbeant. ut Illustrare dubia perspicuis. Cic. 4. de Fin. 67.
 Patefacere & illustrare obscura. Cic. 1. de Orat. 177.
 Distinguere & illustrare orationem. Cic. 2. de Invent. 49.
 Illustrare philosophiam Latinis litteris. Cic. 1. Acad. 3.
 Reperta Græcorum illustrare Latinis verbis. Lucret. lib. 1. 138.
 Illustratum, pro Comperto & manifeste probato. Cic. 3. in Catil. 20.
 Omnia & Senatus, & vos, quæ erant contra salutem omnium cogitata, illustrata, & patefacta vidistis.
ILLUSTRATIO, ðnis. f. [λόμπρυνσις] Ipse illustrandi actus.
 Illustratio & evidentiæ. Quintil. lib. 6. cap. 2. & Cic. de Nat. Deor. 1. 87. Al. Lustratio.
ILLUSTRATOR, ðris. m. Lactant. 2. 9. Deus luminis fons & illustrator rerum. conf. Hieron. præcem Quæst. in Genesim. & Augustin. Confess. 12. 11. & 16. Vetus Inscriptio apud Reinesium class. 6. 129. **INLUSTRATORI PROSAPIÆ SVÆ.**
ILLUSTRATRIX, ðcis. f. Sarisb. 7. 9. Illustratrix gratia.
ILLUSTRAMENTUM, i. n. [λαμπρυσμο] Quintil. lib. 11. cap. ult. de amictu oratoris loquens, Hæc sunt vel illustramenta pronuntiationis, vel vitia.
ILLUTIBARBUS, a, um. Adj. Intonsus. Apul. Flor. pr. pag. 341. Hispidus, illutibarbus, spinis & pilis obsitus.
ILLUTUS, sive **INLUTUS**, a, um. Adj. Arnob. 1. p. 26. Christus per altissimos gurgites pedem ferebat inlutum. Aliqui legunt Illutus echinos; in Hor. 2. Serm. 8. 52. V. **ILLOTUS.**
ILLUTIBILIS, e. Adj. [ἀένωλον] Quod elui non potest, & luto expurgari. Plaut. Men. 1. 2. 57.
 Næ ex istoc loco spurcatur nasum odore illutibili. V. Boxhorn.
ILLUVIES, ði. f. [ἀλευσία] Sordes, immunditia, spurcicies. A non lavando nomen habet. unde & Græce ἀλευσία dicitur, eadem videlicet de causa. Curt. lib. 4. 1. 22. Non ita procul ab initio, in Abdolomini historia: Ablue corpus illuvie, æternisque fordibus squalidum. Paulo post, Sed ut cunctanti squalor ablutus est, & injecta vellis, &c. Ter. Heaut. 2. 2. 53.
 Ea texebat una pannis obsita,
 Neglecta, immunda illuvie.
 — fecidissima ventris
 Illuvies. Legitur & Proluvies. Varro apud Non. 2. 437. Ac periret squalo, scabieque, illuvie, & vastitudine. Cic. 3. Tulc. 26.
 — infuscat pectus illuvie scabrum. Ex poeta.
 Cultus & Illuvies, contraria. Liv. 21. 39. pr. Orium enim ex labore, copia ex inopia, cultus ex illuvie, tabeque, squalida & prope efferata corpora varie movebant.

Corporis illuvies. Lucret. lib. 6. 1266.
 Locorum illuvies. Sil. lib. 3. 541. Sed melius distinguitur post Locorum.
 Odoris hircini illuvies. Firmic. lib. 6. cap. 31. Quorum corpora, hircini odoris trilem illuviem, defudatis gravibus humoribus, evaporent.
 Dira illuvies, immissaque barba. Virg. 3. Æn. 593.
 Obesa illuvies. V. **OBESO.**
 Convicii verbum est Illuvies, Plauto Most. 1. 1. 39.
 Aquarum illuvies. [χυματια] Justin. 2. 1. 14. Al. Eluvies.
 Illuvies absumpsit majorem partem Syriæ. V. **ARSUMO.**
ILLYBERIS, [Ἰλλυβήρις Strab.] Civitas provinciæ Narbonensis, ut Plin. & Pompon. scribunt. Hanc quidam esse ajunt que nunc Granata dicitur, longe clarissima urbium Occidentis. Sed errant. Dicitur Illyberis, ut Straboni placet a Flumine, quo ipsa urbs alluitur. V. **ILLIBERIS.**
ILLYRIUM, & **ILLYRICUM**, sive **ILLYRIS**, vel **ILLYRIA**, [Ἰλλυρία, Ἰλλυριανόν, Ἰλλυρία, Ἰλλυρία] Regio Epiri contermina, propinqua Italiæ: ab Illyrico, ut Appianus inquit, Polyphemi, sive (ut Eustathio & Steph. placet) Cadmi filio denominata. Propert. lib. 1. 8. 2.
 An tibi sum gelida vilior Illyria? Hodie Illyris, *Sclavonia*, vel *Bosnensis* dicitur, sive *Bosnia*. V. Mela 1. 3. & Suet. Tiber. cap. 86. extr. & Lex. Pitisc.
ILLYRICUS, a, um. Adj. [Ἰλλυριανός] ut, Nigrior Illyrica pice. Ovid. 2. de Arte Am. 658.
 Terræ Illyricæ. Propert. lib. 2. 16. 1.
ILLYRICIANUS, a, um. Adj. Treb. Poll. in Claud. cap. 14. Claudius Illyricianæ gentis vir. Et Illyriciani. 1. 25. Cod. Theod. de Perit. In Nummo Decii, **GENIVS EXERCITVVS ILLVIRICIANI.**
ILLYRIUS, i. m. [Ἰλλυριός] Gentis nomen. Liv. 10. 2. Illyrii Liburnique, gentes feræ.
ILORCI, Oppidum Hispaniæ. Plin. lib. 3. cap. 1. Hodie *Liorca*, vel *Lorqui*. Hinc
ILORCITANI populi, eidem Plin. lib. 3. cap. 3.
ILVA, [Ἰλβα] Insula est adjacens Tusciæ. Al. **ILBA**. Vulgo dicitur *Elba*. De hac Plin. lib. 3. cap. 6. & lib. 34. cap. 14. Virg. 10. Æn. 172.
 — at Ilva trecentos
 Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis. Subaudi,
 Dederat. V. & Serv. in eum locum. conf. **ÆTHALIA**. Sic enim Græcis dicebatur.
ILURGIS, Iberiæ urbs, quæ postea a Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est. V. in **GRACCHUS**.
ILUS, i. m. [Ἴλος] Trojanorum regis filius, qui Ilium ædificavit. Unde par est eum in medio campo sepultum esse, quoniam prior ausus est in campis habitare. Hæc Strabo lib. 13. Virg. 1. Æn. 271.
 At puer Alcænius, cui nunc cognomen Iulo
 Additur, (Ilus erat, dum res itetit Iliæ regno)
 Tringita &c. Ubi Serv. Deinde Iulum dictum, a rege Ilo; unde & Ilium.

I M

IM, Veteres ponebant pro Eum a nominativo Is. Festus lib. 9. Idem tradit Charilius lib. 1. Macrob. lib. 1. Saturn. 4. Decemviri in duodecimi Tab. inusitatissime Nox pro Noctu diverunt. Verba eorum hæc sunt: Si nox furtum factum sit, si im aliquis occisit, jure cæsus esto. In quibus verbis id etiam notandum est, quod ab eo quod est Is, non Eum casu accusativo, sed Im dixerunt. Lucret. 3. 876.
 — mors eximit im prohibetque. Conf. Em, pro Eum in **IS**.

I M A

IMAGO, ðnis. f. [ἰμάγιον, σιμαγιον] Simulacrum, species, exemplar, & alicujus rei representatio. Plaut. Amph. prol. 120.
 Nam meus pater intus nunc est, eccum, Juppiter,
 In Amphitruonis vortit sese imaginem. Cic. de Amicit. 102.
 Nemo unquam animo, aut spe majora concipiet, qui sibi non illius memoriam, atque imaginem præponendam putet. Cic. in Orat. 110.
 Demosthenis imaginem ex ære vidi
 Imago, ut ait Festus, ab Imitatione dicitur. Imago dicitur, quasi Imitago. Porphy. in Hor. 1. Carm. 12. 4.
 Imago, de Umbra defuncti Virg. 2. Æn. 772.
 — atque ipsius umbra Creiuse
 Vifa mihi ante oculos, & nota major imago.
 Imago, Idolum Epicureum. Cic. 1. de Nat. Deor. 107. Fac imagines esse quibus pulsantur animi, species duntaxat objicitur quedam. Idem 1. de Fin. 21. Atomi, inane, imagines, quæ idola nominantur.
 Imago & Simulacrum. Cic. in Pison. 93. Illi autem statuem istius persimilem, quam itare celeberrimo in loco voluerat, ne suavissimi hominis memoria moreretur, deturbant, affligunt, comminuant, dissipant. Sic odium quod in ipsum attulerant, id in ejus imaginem ac simulacrum profuderunt.
 Animi imago, vultus est: indices, oculi. Cic. 3. de Orat. 219.
 Antiquitatis imago. Cic. pro Sext. 19.
 Artis imago quedam & similitudo. Cic. 2. de Orat. 356.
 Cognitionis imago. Tacit. 3. Ann. 17. Biduum super hæc imagine cognitionis absumptum. h. e. Prætextu & specie.
 Eloquentiæ imago. Quintil. lib. 1. cap. 12.
 Fati ultimi imago. Quintil. lib. 6. cap. 2.
 Formæ cava imago, i. e. Inanis. Virg. 6. Æn. 293.
 Frugalitatis prisicæ imago. Plin. Epist. 22.
 Judiciorum imago aut Simulacrum. Cic. pro Sext. 30. Si imaginem judiciorum, aut simulacrum aliquod futurum in civitate putasset.
 Judiciorum, consiliorumque imago. Quintil. lib. 2. cap. 10. Quare declamatio, quoniam est judiciorum consiliorumque imago, similis esse debet veritati
 Laudis falsa imago. Quintil. lib. 5. cap. 8.
 Libertatis imago. Tacit. 1. Ann. 1.
 Litis imago. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Muli felicitis aurea imago. Ovid. 20. Epist. 237.
 Maris aurea imago. Virg. 8. Æn. 671. in Clypeo Æneæ.
 Mortis gelidæ fomnus imago. Ovid. 2. Amor. 9. 41.
 Pacis imago. Tacit. 1. Ann. 10.

Pietatis imago, i. e. Pietas. Virg. 6. Æn. 405. Servius.
 Ponti tristis imago. Ovid. 15. Met. 785.
 Quietis nocturnæ imago. Tacit. 16. Ann. 1. Nocturnæ quietis imaginem ad spem haud dubiam retraxit. h. e. Imaginationem, Somnium.
 Rerum credibilis imago. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Reip. imaginem nullam reliquissent. Cic. 2. contra Rull. 87.
 Speculi imago. Ovid. 4. Met. 349.
 Speluncæ imago. Plin. lib. 12. cap. 1. Ac nequid desit speluncæ imagini, faxea intus crepidinis corona, &c.
 Temporis imago. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Temporum imago. Cic. 1. Fam. 6. Recordatio meorum temporum, quorum imaginem video in rebus tuis.
 Terroris imago. Lucan. lib. 7. 773.
 Tristium, ac lætorum imago. Tacit. 2. Ann. 53. Magnaque illic imago tristium lætorumque.
 Vitæ imago, h. e. Exemplar. Tacit. 15. Ann. 62. Quod unum jam, & tamen pulcherrimum habebat, imaginem vitæ suæ relinquere testatur.
 Vocis humanæ loquax imago plittacus. Ovid. 2. Amor. 6. 57.
 Acres imagines. V. ACER.
 Cereæ imago. Hor. 1. Serm. 8. 43.
 Expressa imago. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Ut effectos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram vitæ quotidianæ videremus.
 Ficta imago. Ovid. 14. Met. 323.
 Humana sub imagine deus. Ovid. 1. Met. 213.
 Jocosa imago vocis, Echo. Hor. 1. Carm. 12. 3. Ibid. 1. 20. 8.
 Mœsta imago. Ovid. ad Liviam, 205.
 Muta imago, Pictura. Cic. 2. de Invent. 1.
 Nocturnæ imagines, Somnia. Tibull. lib. 3. 4. 56.
 Picta aut ficta imago. Cic. 5. Fam. 12.
 Puerilis imago. Ovid. de Rem. Amor. 575.
 Pulchra imago. Ovid. 16. Epist. 85.
 Regalis imago. Ovid. 6. Met. 74.
 Repercussæ imaginis umbra. Quintil. 3. Met. 434.
 Tenuis imago. Lucret. lib. 4. 61.
 Turbida imago, Somnium turbulentum. Virg. 4. Æn. 353.
 Vana imago. Hor. 3. Carm. 27. 40.
 Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12.
 Abolere imagines. V. ABOLERO.
 Capere fati imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 2. Quid? non idem poeta penitus ultimi fati cepit imaginem?
 Celat falsa culpam sub imagine. Ovid. 2. Met. 37.
 Concipere animo imaginem alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Effingere imaginem dicendo. Quintil. lib. 6. cap. 1. Citius evanescat necesse est illa, quam dicendo effinximus, imago.
 Exprimere imaginem alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 8. V. Expressa imago supra.
 Induere imaginem mortis. V. INDUO.
 Irumpunt imagines in animos. V. IRRUMPO.
 Ludere aliquem falsis imaginibus. Virg. 1. Æn. 408. Hor. 3. Carm. 27. 39.
 Ludificans somnos imago. Sil. lib. 8. 643.
 Persequi imaginem laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8. Laudis falsam imaginem persequuntur.
 Præbere imaginem antiquitatis. Tacit. 3. Ann. 60. Imaginem antiquitatis Senatui præbebat.
 Proferre imaginem alicujus. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Propone tibi memoriam & imaginem patris tui. Cic. de Amicit. 102.
 Reddere imaginem proximam veritati. Quintil. lib. 2. cap. 10.
 Repræsentare imaginem sceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1. Vestis tamen illa sanguine madens, ita repræsentavit imaginem sceleris, ut non occisus esse Cæsar, sed tum maxime occidi videretur.
 Imagines majorum, pro Nobilitate generis accipi sæpe solent. Cic. 2. de Lege Agr. 99. Quemadmodum quam petebam, nulli me vobis auctores generis mei commendarunt: sic siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecantur. Idem in Pison. 1. Obrepisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum: quarum simile habes nihil præter colorem. Fumosas imagines appellavit Cicero, Antiquissimi generis stemmata. Mos autem fuit olim Romæ, ut imagines majorum, in funeribus ducerentur, ad gentilitatem ostentandam. V. Plin. lib. 35. cap. 2. Pro his, ut opinor, posteriora tempora Insignia gentilitia habuerunt, quæ Arma vulgo vocantur. Ex Budæo. V. STEMMA.
 Imagines subitæ. Plin. Epist. 10. extr. lib. 8. ad Fabatum profoceram, Neque enim ardentius tu pronepotes, quam ego liberos cupio, quibus videor a meo, tuoque latere pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas imagines relicurus. Subitas imagines appellat Plinius Nobilitatem parum antiquam: sed repente fortunæque beneficio quæsitam. Ex Budæo. V. Lips. Elect. 1. 29. & Spanh. de Usu Numm. diss. 10. p. 3. sq.
 De Imaginibus Amicorum, Cubicularibus, Defunctorum, Deorum, Doctorum, Imperatorum, Majorum, Principum, ac Reorum. V. omnino Lex. Pitisc.
 Imago, pro Vagina, quod virtuti sit imago ejus rei, quam claudit. Virg. 7. Æn. 179.
 — curvam fervans sub imagine falcem. Servius. [Sed nugatur. Falciferi enim dei periphraasis est.]
 Imago [ἑκόν] apud Rhetores est Alliniliatio, Collatio, quæ & Parabola dicitur. V. Sen. Epist. 59. & Voss. 4. Inst. Orat. cap. ult. & cap. 11. §. 7. extr.
 Interdum est Prætextus, titulus. V. Burm. ad Quintil. Decl. 253. p. 459.
 IAGUNCŪIA, æ. f. dimin. Suet. Aug. cap. 7. Nactus puerilem iagunculam ejus æream vererem. Adde Cic. 6. Att. 1. V. IAGUNCULA in ICON.
 IAGINĀLIS, e. Adj. Imagine constans. Vet. Interp. Irenæi 5. 11. Hæc Judæorum imaginalis est descriptio. Idem sæpius apud Mar. Victor. advers. Candid. Arian.
 IAGINĀLITER, Adv. apud Augustin.
 IAGINĀRIUS, a, um. Adj. [ἑκοντής, φανταστικός] pro eo usurpatur quod nec esse potest, sed duntaxat imaginatione potest comprehendi, quæ, Ratiocinatio aut apprehensio proprie dicitur. Sueton. in Claud.

cap. 25. Stipendiaque instituit, & imaginariæ militiæ genus, quod vocatur supra numerum, quo absentes, & titulo tenus fungerentur.
 Colonus imaginarius. Hermog. in l. Qui per collusionem. D. De action. empt. & vend. Qui per collusionem imaginarium colonum, circumveniendi emptoris causa, supposit, ex empto tenetur.
 Emptio imaginaria. Ulpian. in l. Is qui suis. D. de Manumissionibus, Si ab ignoto emptus sit, postea autem pretium suum obtulerit: dicendum erit, non esse audiendum, ab initio enim hoc agi debet, ut imaginaria fiat emptio, & per fidem contractus inter emptorem & servum agatur. Est autem Imaginarius emptor, Qui servum suis nummis emit. Modestin. in l. Contractus. D. de Actionibus & obligationibus, Contractus imaginarii etiam in emptionibus juris vinculum non obtinent, quam fides facti simulatur, non intercedente veritate. Sic & Imaginarius emptor, i. e. Simulatus, & ab alio allegatus. l. Et qui sub imagine. C. de Distractione pignorum. Budæus.
 Contractus imaginarii apud Jctos.
 Fafces imaginarii, Falso usurpati. Liv. 3. 41. pr. Neque se imaginariis fascibus eorum cessuros esse.
 Honor imaginarius. Sen. de Const. cap. 3.
 Paupertas imaginaria. Idem Epist. 20.
 IAGINĀRIUS, i. m. Statuarius, qui imagines facit. Vet. Inscript. Reines. class. 1. n. 2. p. 6. [V. in Imaginifer adnotata.]
 IAGINĀRIUS, Adv. Sidon. 2. Epist. 10. Augustin. Confess. 3. 2.
 IAGINEUS, a, um. Adj. Sedul. lib. 1. Carm. de Tribus in fornace, Nil urente rogo, tantoque ardore calentes
 Cordis, imagineæ vincunt incendia pœnæ. Imagineæ, i. e. Pœnæ propter negatum imaginis cultum inflictae.
 IAGINĀFER, a, um. Gloss. Lat. Gr. Imaginifer φανταμορφοῦ. At Vet. Inscript. Gruter. f. 1107. n. 1. AVRELIVS SECVNDIANVS IAGINĀFER LEG. S. S. Veget. de Re Mil. 2. 7. Imaginarii, vel Imaginiferi, qui Imperatoris imagines ferunt. [Ubi negat comma illud Vel imaginiferi, in cod. Hittorp. legi Stewechius. An iidem in Gloss. Lat. Græc. Imaginarii, ἑκονησι;]
 IAGINŌSUS, a, um. [φαντασιδής] Adj. In quo sunt plures imagines. Unde speculum imaginofum a Catullo dici putant nonnulli, epigr. 42. de Acme, ab imaginibus, quæ in speculo numerosæ videntur. V. Cæl. Rhodig. lib. 17. cap. 3. Speculum imaginofum verius interpretamur a Rerum imitatione, quæ objectas repræsentat: in eo quippe apparent rerum objectarum imagines. Alii de Infania exponunt. V. H. Voss. in loc. qui aliter legit p. 96.
 IAGINO, [εἰκνίζω] Ære. Imagines facere, seu repræsentare. Gell. 16. 18. Ut speculum in loco certo positum nihil imaginat, aliorum translatum facit imagines.
 IAGINOR, [εἰκνίζω, φαντίζω] Æri. significat Rei alicujus similitudinem mente concipere, & apprehendere. Plin. lib. 9. cap. 35. Imaginere eorum ferula. Idem lib. 20. cap. 13. Ideo profluvio genitali datur, & venerem crebro per somnia imaginantibus.
 Imaginari, Somniare. Suet. Jul. 81. 8. Calpurnia uxor imaginata est collabi fastigium domus. Plin. 5. Epist. 5. Mox imaginatus est venisse Neronem.
 Imaginari aliquem, est Animo suo subijcere qualis sit. Plin. Epist. 14. lib. 1.
 IAGINĀTUS, a, um. passive Lactant. 5. 13. extr. Terram digitis suis imaginatam metuant & adorent. i. e. Statuam e terra fictam.
 IAGINABUNDUS, a, um. Adj. Apul. Miles. 3. pr. Carnificem imaginabundus. [Ascripsit H. St. ex Despaut. Syntaxi 330. quum in Lugd. abesset.]
 IAGINĀTIO, ðnis. f. [φαντασία] ut, Imaginationes libidinum. Plin. lib. 20. cap. 7.
 IAGINĀTIVUS, a, um. Adj. [φανταστικός] August. Tom. 3. p. 867. Imaginativa vis in anteriori parte cerebri.
 IANTOPŌDES, um. m. pl. [ἱμαντόπδες] Populi in Æthiopia lori-pedes, quibus serpendo ingredi natura est: h. e. ut Solinus cap. 44. extr. interpretatur, Flexis crurum nexibus. ἱμαντα enim Græci lorium dicunt. Plin. lib. 5. cap. 8. Himantopodes, cum aspiratione scribi debet. Hoc nomine etiam dicuntur Aves quædam ex argumento pedum, quia ut ait Plin. lib. 10. cap. 47. his crura præalta, quas etiam Ternis digitis insistere dicit. Sed in codd. emendatis est Hamatopodes. q. V.
 IARMĒNE, es. f. [ἱμαρμένη] Fatum. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. & de Divin. 1. 55. ut Deam sistit Mart. Capel. 1. p. 17. Et hoc rectius cum aspirata scribitur Himarmene, si modo quisquam vet. Latine profulit.
 IMAUS, i. m. [ἱμαῦς] Mons Indiæ, qui extenditur usque ad fontes Gangis, ultra quem sunt Scytharum gentes. Plin. lib. 6. cap. 17. Est & pars Caucaſi & Tauri, ut Plinius & Ptolemæus tradunt.

I M B

IMBALNITIES, ei. f. Illuvies. Lucil. Reliq. Sat. v. 69. Hic cruciatu fame, frigore, illuvie, imbalnitie. V. Voss. Etym. p. 61.
 IMBARDESCO, Ære. Barbatum fieri. Festus.
 IMBECILLIS, e. [ἀδρανής, ἀνεργός, ἀκιδής, ἀδυνής, καχετός] vel IMERCILLUS, a, um. Adj. Sine baculo, quasi Baculo indigens: Debilem significat & languidum, ut Imbecillus genitus. Cic. 2. Tull. 57. Idem 2. Q. frat. 9. Marius & valetudine & natura imbecillior. Idem de Amicit. 72. Ut si parentibus nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores, vel animo, vel fortuna, &c.
 Ætas imbecilla. Hor. 2. Serm. 2. 85.
 Consilium imbecillum. Cic. pro Flacc. 72. Mulierem imbecilli consilij. Cultor imbecillus, Pauper. Plin. lib. 3. Epist. 19. Sed hæc felicitas terræ imbecillis cultoribus fatigatur.
 Ingenium imbecille. Plin. in Paneg. cap. 79. Quis enim est tam imbecilli ingenio, qui non tanto meliorem Consulem speret, quanto sepius fuerit?
 Materiæ imbecillæ cibus: h. e. Infirmi & pauci alimenti. Cels. lib. 2. cap. 18. per rotuni.
 Materia imbecillior, & imbecillissima. Idem ibid. Sic Cibus imbecillior.
 Medicina imbecillis. Cic. 10. Att. 14. Quamobrem quicquid habes ad consolandum, collige, & illa scribe, non ex doctrina, neque ex libris (nam id quidem domi est,) sed nescio quemodo imbecillior est medicina, quam verbus.

- Natura imbecilla ad rem aliquam. Cic. de Amicit. 64. Imbecilla enim natura est ad contemnendam potentiam, quam etiam si neglecta amicitia consecuti sunt, excusatum iri se arbitrantur, quia non sine magna causa sit neglecta amicitia. Sen. Epist. 71. Ad quæ omnes imbecilli fumus.
- Vox imbecilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.
- Imbecillus, a nomine Baculus, contra naturam primitivi secundam producit. Hor. 2. Serm. 7. 39.
- Imbecillus, iners, siquid vis, adde popino. Ita etiam Paulin. de Celsi obitu 114.
- Imbecilla quidem sed naturalia carnis. Forte in his τὸ c geminandum.
- Superl. Sen. de Benef. 4. 18. Quid fumus? Præda animalium & victima ac imbecillissimus ac facillimus sanguis. Al. Vilissimus & f. Idem Epist. 85. Quantum sapienti damus si imbecillimis fortior est.
- IMBECILLITAS**, ātis. f. [ἀδυναμία, νειχία, ἀσθενεία, ἀδυναμία] Debilitas, infirmitas, defatigatio. ad animum & ad corpus refertur, sicut & Imbecillus. Cic. de Amicit. 27. Maxime illud considerandum videri solet, e num propter imbecillitatem atque inopiam desiderata sit amicitia.
- Ætatis imbecillitas. Cic. ad Brut. 10.
- Consilii imbecillitas. Cic. 1. Off. 117.
- Generis humani imbecillitas, fragilitasque. Cic. 5. Tusc. 3.
- Ingenii imbecillitas. Plin. 4. Epist. 18.
- Laterum infirmitas, & virium imbecillitas. Cic. de Clar. Orat. 202.
- Materiæ murorum imbecillitas. Cæf. 2. Bell. Civil. 15.
- Recidere in eandem imbecillitatem. Cels. lib. 3. cap. 19. extr. de Cardiaco.
- IMBECILLITER**, Adv. [ἀδυνῶς] Debiliter, & remisse ac languide. Cic. 4. Acad. 52. Dubitant, hæsitant, revocant se interdum: hisque quæ videntur, imbecillius assentiuntur. Idem 5. Tusc. 58.
- IMBELLIS**, e. Adj. [ἀπληροῦ, ἄμωροῦ] Quod nihil bellicum habet. Annum imbellem agere, sine bello. Liv. 10. 1. Idem 9. 45.
- Carmen imbelles. Stat. 10. Theb. 874.
- Cithara imbellis. Hor. 1. Carm. 15. 15.
- Imbelli cithara carmina divides.
- Dies imbellis, in quo non pugnatur, aut strenuum opus aliquod agitur. Sil. lib. 11. 408. — dicatque Lyæo
- Imbellem donare diem.
- Fretum imbelles. Stat. 3. Silv. 5. 84.
- Lyræ imbelles. Propert. lib. 4. 3. 36.
- Triennium imbelles. Liv. lib. 4.
- Imbellis, Timidus, ignavus, infirmus: quasi Bello minime aptus. Ovid. 1. Epist. 97.
- Tres fumus imbelles numero, sine viribus, &c.
- Imbelles & timidi. Cic. 1. Off. 82. Nunquam omnino periculi fugâ committendum est, ut imbelles timidique videamur.
- Ignavi & imbelles inter hostes. Liv. lib. 26. 2.
- Capræ imbelles. Ovid. 5. Fast. 372.
- Cervi imbelles. Virg. 3. Georg. 265.
- Columba imbellis. Hor. 4. Carm. 4. 32.
- Damæ imbelles. V. DAMA.
- Hostes imbelles. Liv. 1. 12.
- Lacerti imbelles. Ovid. 13. Met. 109.
- Manus imbellis. Propert. lib. 4. 3. 24.
- Somnus imbellis. Stat. 3. Theb. 256.
- Telum imbelles. Virg. 2. Æn. 544.
- Sic fatus senior: telumque imbelles sine ictu Conjecit: i. e. Inutile. Servius.
- Turba feminarum imbellis, inermisque. Liv. 28. 23.
- Compar. Tacit. 4. Hist. 33. 7. Cæforum major numerus & imbellior.
- IMBELLIA**, æ. f. [ἀναυδία] Ignavia, veluti Bellicæ rei quædam negligens tractatio, sed antiquum est. Macrobius. 2. Saturn. cap. 2. Tum Pœnus eludens ignaviam, imbelliamque militum ejus, pretiose armorum, &c. conf. Gell. 5. 5. & Fest.
- IMBER**, bris. m. abl. bre vel bri. [ἄμωροῦ, ἄμωροῦ, ἄμωρος] Pluvia largior, vel aqueus ille humor qui e cælo cum impetu demittitur. Plaut. Molt. 1. 2. 30.
- Venit imber, lavat parietes: perpluunt Tigna. Ter. Eun. 3. 5. 37.
- Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc, Jovem Quo pacto Danaæ misisse ajunt quondam in gremium imbrem aureum. Imber grandinis. Lucret. 6. 106.
- Nec cohibere nives gelidas, nec grandinis imbres. Quo loco Turnebus, Imber, pluviae est, inquit, aut grandinis lapsus & agmen, unde Imber pluviae, & Imber grandinis dicitur. Cic. Topic. 39. Ut aqua pluvia ultimo genere ea est, quæ de cælo veniens crescit imbrî.
- Æctus cælo magnis Aquilonibus imber. Virg. 2. Georg. 334.
- Affidui & magni imbres. Cic. 13. Att. 16.
- Atii imbres. Virg. 1. Georg. 236.
- Atrox imber. Stat. 10. Theb. 536.
- Caruleus imber. Virg. 3. Æn. 194.
- Collecti imbres. Hor. 1. Epist. 15. 15.
- Continens imber. V. CONTINEO.
- Densissimus imber. Virg. 1. Georg. 333.
- Edax imber. Hor. 3. Carm. 3. 3.
- Effusus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 312.
- Fecundi imbres. Virg. 2. Georg. 325.
- Imber flammeus, de Fulmine. Vide FLAMMEUS. H. St.
- Frigidus imber. Virg. 1. Georg. 259.
- Intempertivi imbres. Lucret. lib. 2. 928.
- Latus imber. Virg. 7. Ecl. 60.
- Jupiter & læto descendit plurimus imbrî.
- Largus imber. Virg. 1. Georg. 284.
- Quique fatis largum cælo demittitis imbrem.
- Maximus imber. Cic. 6. Verr. 86. Et 7. Att. 19. Maximo imbrî Capuam veni
- Multus imber. Lucret. lib. 6. 415.
- Pluvius imber. Ovid. 6. Fast. 282.
- Præruptus imber. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 462.
- Subiti imbres. Lucret. lib. 5. 217.
- Annis concitus imbribus. Ovid. 3. Met. 79.
- Auster diffundit imbres. Stat. 1. Theb. 350.
- Concresecunt imbres gelidis ventis. Ovid. 9. Met. 220.
- Decidit imber multa aqua. Tibul. lib. 1. 2. 7.
- Facere per imbrem opus. Cato cap. 2. Quum tempestates pluviaeque fuerint: videto quot dies, quæve opera per imbrem fieri poterint, i. e. Imbris tempore.
- Parabatur imber maximus agricolis pelagoque. Virg. 1. Georg. 429.
- Perpeffus ventos, & imbres. Virg. 9. Æn. 60.
- Pulfatur vento & imbrî. Virg. 4. Æn. 249.
- Vitare imbres. Lucret. lib. 5. 955.
- Imbrem, inquit Nonius, 6. 64. consuetudo, Agmen cælestium aquarum & pluviarum induxit solum dici: quum auctoritas variet, significetque Omnem humorem aqueum. Virg. 4. Georg. 115.
- & amicos irriget imbres. Idem 1. Æn. 123.
- Accipiunt inimicum imbrem. Lucret. 1. 287.
- Ex igni terraque animæ nascuntur & imbrî. [Synecdoche est.]
- Gelidus imber, pro Simplicis aqua, apud Lucret. lib. 6. 148.
- Calidis perfundes imbribus artus. Ovid. 2. Amor. 15. 23. Intelligit Aquam calidam.
- Imber, pro Lachrymarum effusione. Ovid. 3. Amor. 6. 68.
- Spargebat tepido febilis imbre sinus. Al. Tepidos.
- Lactis, lapidum, sanguinis, & terræ imber. Cic. 1. de Divin. 98.
- Lapideus & sanguineus imber. Cic. 2. de Divin. 60. V. Lapideus in LAPIS. conf. Apul. 8. Miles. p. 209.
- Effudit imber lapides, Lapidibus pluit. Juven. 13. Sat. 67.
- Tempestas telorum, & ferreus ingruit imber. Virg. 12. Æn. 284. conf. Ennius apud Macrobius. 6. Saturn. 1. & Stat. 1. Silv. 6. 27.
- Saxeus imber, Lapidatio. Sil. lib. 13. 181.
- IMBRIALIS**, e. Adj. Cæf. Aurel. Tard. 5. 10. Aqua imbrialis vel cisternina.
- IMBRICUS**, a, um. Adj. [ἄμβροτοῦ] Pluviosus, & imbres ferens aut generans. Plaut. Merc. 5. 2. 35.
- Hic Favonius serenus est, hic Auster imbricus, &c. Macrobius. 5. Saturn. cap. 20. Quum ea sit anni temperies, ut hiems serena sit, solstitium vero imbricum, fructus optime proveniunt. Tempestas imbrica. Festus.
- IMBRIDUS**, a, um. Adj. Solinus cap. 10. Nam homo Sardus opem plurimam de imbrido cælo habet.
- IMBRICATOR**, ōris. m. Pluviosus, forte quasi imbres ciens, aut citans. Ennius in 17. apud Macrobius. 6. Saturn. cap. 2.
- Concurrunt veluti venti, quum spiritus Austri Imbricator, Aquiloque suo cum flamine contra, Inde mari magno fluctus extollere certant. Al. Endo mari magno fluctus extollere creptant.
- IMBRIFER**, æra, ærum. [ἄμβροτοφόροῦ] Idem. Columel. lib. 7. cap. 6. Hanc pecudem mutilam parabimus quieto cæli statu: nam procelloso atque imbrifero cornuta semper.
- Arcus imbrifer. Tibul. lib. 1. 4. 44.
- Aultri imbriferi. Ovid. 13. Met. 725.
- Hiems imbrifera. Sil. lib. 3. 197.
- Status Cæli imbrifer, V. supra paulo Columel.
- Ver imbriferum. Virg. 1. Georg. 313.
- IMBRIFICATUS**, a, um. Adj. Mart. Capel. lib. 6. Imbrificatæ nubes, i. e. Imbrî gravidæ.
- IMBERBIS**, e. Adj. [ἀμβροτοῦ] Sine barba. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. Isto enim modo dicere licebit Jovem semper barbatus, Apollinem semper imberbem.
- Imberbis & Bene barbatus contraria. Cic. 2. in Catil. 2. 22. Al. Pæne barbatus.
- Adolescentulus imberbis. Cic. pro Domo 37.
- Juvenis imberbis. Hor. de Arte Poet. 161. Idem 2. Epist. 1. 85.
- IMBERBUS**, a, um. Idem. V. Non. 8. 84. ex Lucil. lib. 30. Sic apud Charif. p. 74. ex Varr. Imberbi juvenes. & Cic. Imberba juvenus.
- IMBIBO**, ibi, ibitum, [ἐπιπίνω] ère. Idem quod Haurire, vel exhaurire significat, quod & Ebibere dicitur. [Immo non idem, sed In se bibere.] Plin. lib. 24. cap. 15. Radix ejus imponitur carbonibus compressi: atque is nidor per infundibulum imbibitur in vetere tussi. De Chamæleuce.
- Imbibere animo, per metaphoram Apprehendere significat. Cic. 2. Verr. 42. An iste unquam de se bonam spem habuisset, nisi de vobis malam opinionem animo imbibisset? V. OPINIO.
- Imbibere, pro In animum inducere, Sibi persuadere. Cic. pro Quint. 47. Quod si facere nolit, atque imberit ejusmodi rationibus illum ad suas condiciones perducere, &c. Lucret. lib. 3. 1010.
- Qui petere a populo faeces, fevasque secures Inbibit, &c. V. Creech. Plura de hoc verbo lege apud Ant. Muretum lib. 1. Var. Lect. cap. 5. conf. Gell. 13. 4. & Liv. 2. 47. extr.
- IMBRACŒTO**, ære. Bracteis obducere. Ammian. 14. 15. Statuas auro curant imbracteari. Et 17. 8. (Valef. 4.) Facis imitamentum æreum, itidem auro imbracteatum.
- IMBRASUS**, i. m. Sami fluvius, qui & Parthenius. Plin. 5. 2.
- IMBRASIDES**, æ. m. Virg. 10. Æn. 123. Idem plur. 12. Æn. 343.
- Imbrasidas Glaucum atque Ladem, quos Imbrasus ipse Nutrierat Lycia paribusque ornaverat armis.
- IMBREX**, icis. m. vel f. [καλυπτός] Gloss. Lat. Gr. Tegula curva atque obtorta, quæ tectis applicari solet, ut per eam defluat aqua. Plin. lib. 17. cap. 14. Servarique inter duos imbrices. Columel. lib. 9. cap. 13. Imbricibus infusum præbeant libandum. Plaut. Mil. 2. 6. 24.
- Quod meas contregisti imbrices & tegulas. Vitruv. lib. 5. cap. 10. Alii imbricem definiunt Canalem in tecto, per quem defluit aqua: ab Imbre deducto nomine.
- Imbrex porci. Martial. lib. 2. 37.
- Quicquid ponitur, hinc & inde verris: Mammæ fuminis, imbricemque porci, &c. Quod varie exponunt interpp. Alii Vertebram, alii Autem, &c.
- Plautus genus denotat apud Suet. Ner. cap. 20. n. 6. ad similitudinem crepantis super tegulam pluviae commentum. V. ibi Casaub. & Lex. Pitisc.

IMBRICUM, i. n. Idem quod Imbrex. Martial. lib. 2. 35.
 Quum sint crura tibi, simulent que cornua Lunæ,
 Imbricio poteris, Sexte, lavare pedes. Alii vulgo sic legunt,
 Quum sint crura tibi, simulent que cornua Lunæ:
 In rhytio poteris, Phœbe, lavare pedes. Putant autem
 Rhytium esse genus vasis. Eustathius enim in 23 Iliados dicit Rhytion,
 & per diminutionem Rhytium. Vas fuisse incurvum, & cornu simillimum:
 atque ab aliis *xyges*, hoc est cornu appellari. Merito ergo Martialis Phœbum,
 cujus crura cornibus Lunæ perquam similia erant, monet ut pedes in rhytio lavet.

IMBRICO, Ære. In modum imbricis facere, & quasi imbricibus tegere.
 Plin. lib. 11. cap. 1. Aut superne tantum imbricatus flexibilibus vertebra.
 Sidon. 2. Epist. 2. Tegulis imbricarentur. Vitruv. lib. 2. 8. Incerta
 vero camenta alia super alia sedentia inter se imbricata, non speciosam,
 sed firmiorem, quam reticulata, præstant structuram. Imbricata, inquit
 Budæus, appellat Inter se hærentia, imbricum modo. Imbricatum conchæ
 genus undata distinctione. Plin. lib. 9. 33. Imbricata asperitas. Plin. lib. 11.
 cap. 37. Lingua leonibus ac paridis, omnibusque generis ejus, etiam
 felibus, imbricatæ asperitatis, & limæ similis, attenuansque lambendo
 cutem hominis. Imbricati ungues simiæ. V. UNGUIS.

IMBRICATIM, Adv. Imbricis modo. Plin. lib. 9. cap. 33. de concharum
 generibus, Jam distinctione virgulata, crinita, crispata, cuniculata,
 pectinatim, imbricatim undata.

IMBRICUS, **IMBRIFER**, V. IMBBE.

IMBRUS, [*Ἰμβρος*] Insula Thraciæ, Mercurio sacra, quem vocant Imbranum.
 Oppido quoque in ea nomen est Imbrus, ut ait Stephanus. Vulgo hodie dicitur
Lembro.

IMBRUS, a, um. Adj. [*Ἰμβρος*] ut, Terra Imbria. Ovid. 1. Trist. 10. 18.
IMBUBINO, Ære. Lucil. apud Fest. in Bubinare, Hæc te imbubinam. &
IMBULBITO, Ære. Idem ibid. conf. Doufa p. 7. V. BUBINO.

IMBUO, ui, itum, [*Ἰμβύω*, *παρὰ τὸ ἴδιον*] Ære. Inficere, seu immergere:
 ex In & inusitato Buō, a *βύω* farcio, vel quasi imbibo. V. Fest. Columel.
 lib. 10. 14. prope fin. Quibus liquoribus mundam lanam imbuiere oportebit,
 ut insipientes apes, quasi per siphonem, succum evocent. Hor. 1. Epist. 2. 69.
 Quo semel est imbuita recens, servabit odorem Testa diu.

Aram imbuiere. Virg. 1. Ecl. 8. — illius aram Sape tener nostris ab ovilibus
 imbuet agnus. h. e. Perfundet, madefaciet. Servius.

Arma sanguis novus imbuit. Virg. 7. Æn. 554.

Manus imbuitæ sunt sanguine Consulibus. Patere. 2. 20. 1.

Gladium imbuiere scelere. Cic. 2. Philipp. 20. Quum autem semel
 gladium scelere imbuisse, nulla res ei finem cædendi, nisi defatigatio
 & fatietas attulisset.

Menus tabo imbuitur. Hor. Epod. 5. 65.

Tela imbuita veneno. Ovid. 4. Trist. 1. 77.

Tellus imbuita scelere. Catul. 62. 397.

Vestis imbuita sanguine. Ovid. 9. Met. 253.

Via Appia imbuita sanguine latronis. Cic. pro Milon. 28.

Inter Imbuiere & Initiare hoc interest; quod Initiare ad sacra pertinet:
 Imbuiere ad prophana. Plin. lib. 8. cap. 45. Optime cum domito juvenicus
 imbuitur. h. e. Domatur, docetur. conf. Taubm. ad Virg. Ecl. p. 7.

Sacramento imbuitus. Tacit. 1. Hist. 5. pr. Miles urbanus longo Cæsarium
 sacramento imbuitus, & ad destituendum Neronem, &c.

Imbuiere & instituire. Cic. 2. de Orat. 162. Sin sit is, qui & doctrina
 liberaliter instituitur, & aliquanto jam imbuitus usu.

Imbuitus ad. Cic. in Orat. 165. Ad quam non docti, sed facti: non instituti,
 sed imbuti sumus. Flor. 2. 18. 8. Scipio Carthaginis incendio ad excidia
 urbium imbuitus.

Imbuiere in. Gell. 16. 8. Cum in disciplinas dialecticas induci atque
 imbui vellemus.

Dicitur Imbuiere aliquem aliquid & aliquo, quod exempli loco adducit
 Charif. lib. 5. extr. Videtur tamen Imbuiere aliquem aliquid per Ellipfin
 dici pro In aliquid. Tacit. 5. Hist. 5. 5. Nec quicquam prius imbuuntur,
 quam contemnere Deos, exuere patriam.

Admiracione imbuitus. Liv. 21. 39.

Alloquio imbuitus. Plin. lib. 6. cap. 22. Sex mensium tempore imbuitus
 alloquio.

Amoribus imbuitus aulae. Stat. 11. Theb. 661.

Artibus imbuiere ingenium, i. e. Instituire, ornare. Plaut. Trin. 2. 16.
 Cic. 1. Off. 118. Parentum præceptis imbuti, ad eorum consuetudinem
 moremque deducimur.

Animos imbuiere errore. Liv. 39. 8. pr. Al. Horrore. Et apud Cic. 3. Tusc.
 3. Imbui erroribus. Idem 1. de Fin. 60. Imbutus superstitione.

Favore imbuitus. Tacit. 2. Hist. 85.

Formidine imbuitus. Hor. 1. Epist. 6. 4.

Horrore imbuiere, V. paulo ante Animos imb. errore.

Litteris leviter imbuitus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Litterulis Græcis imbuitus. Hor. 2. Epist. 2. 7.

Odio imbuitum bellum, h. e. Aspersum & refertum, aut flagrans. Cic. pro
 Domo 60. Liv. 4. 36. & Justin. 29. 1. 7. Cic. pro Font. 31. Sed totum
 illud sociale bellum macula sceleris imbutum est.

Opinionibus imbui. Cic. 14. Att. 14. Nam de puero Clodio tuas partes esse
 arbitror, ut ejus animum tenerem, quemadmodum scribis, his opinionibus
 imbuas, ut ne quas inimicitias residere in familiis nostris arbitretur.

Opinio deorum imbuit mentem. Cic. 1. Tusc. 30. Ut porro firmissimum hoc
 afferri videretur, cur deos esse credamus, quod nulla gens tam fera,
 nemo omnium sit tam immanis, cujus mentem non imbuerit deorum opinio.

Pietate, pectora. Liv. 1. 31. pr. Ea pietate omnium pectora imbuerat,
 ut fides &c.

Sermonibus aures alicujus imbuiere. Tacit. 4. Hist. 7.

Studiis se imbuiere ab ineunte ætate. Cic. pro Deiot. 28. Quibus ille
 studiis ab ineunte ætate se imbuerat.

Tirocinio imbuiere. Liv. 9. 43.

Vitiis aliquem imbuiere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Imbui castrensibus stipendiis, Primis annis castrensia stipendia emereri.
 Plin. Epist. 167.

Amicitia religiosa superstitione imbutæ. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Præda imbui. Tacit. 3. Hist. 13.

Imbutum rudimentis militiæ secum actæ. Patere. lib. 2. 129.

IMBUTAMENTUM, i. n. Fulgent. Mythol. 1. 1. Variis dogmatum imbutamentis lasciva
 Græcorum præstruens corda.

IMBURUM, Varr. lib. 4. de L. L. 27. Imburum, inquit, fictum ab Urbo,
 quod ita flexum ut redeat fursum versus, ut in aratro, quod est urbium.
 V. Scallig. ad loc. & Turneb. Adver. 22. 30.

I M I

IMĪTOS, [*Ἰμίτος*, *μιμίωμαι*, *μιμίτης*] Æri. est Mores aut aliam rem ab aliquo gestam
 effingere, quod a Græco deducitur *μιμίωμαι*: vel ab Imo, quod imitari est
 ejus, qui inferior ductum & exemplum superioris sequitur. V. Martin. Lex. Plin.
 Epist. 150. Quam sane, quum componerem illos, habui in manibus, non ut
 æmularer (improbum enim, ac pæne furiosum) sed tamen imitaretur &
 sequeretur, quantum aut diversis ingeniorum maximi & minimi, aut cause
 dissimilitudo pateretur. Plac. Cist. 1. 1. 29.

Imitari atque exprimere. Cic. in Orat. 19. Quem si imitari atque exprimere
 non possumus.

Imitari & adumbrare. Cic. 2. de Orat. 194. Heroum veteres casus fidosque
 luctus vellem imitari atque adumbrare dicendo.

Profecti atque imitari. Cic. de Clar. Orat. 137. Cotta cum verbis, tur
 sono ipso subrustico profectebatur atque imitabatur antiquitatem.

Alas avium imitari. Plin. lib. 12. cap. 6. i. e. Simile esse alis avium.

Chirographum alterius imitari, Effingere & adulterare. Suet. in Tito, cap. 7.
 Cic. 3. de Nat. Deor. 74. Chirographum sex primorum imitatus est.

Gestum imitari alicujus. Lucret. lib. 4. 320.

Gaudia falsa imitari. Tibul. lib. 3. 7. 1.

Sermones hominis imitator turdus. Plin. lib. 10. cap. 42. Agrippina
 turdum habuit imitantem sermone hominum.

Voces alicujus imitari. Propert. lib. 1. 13. 3.

Imitari, pro Simulare. Tacit. 1. Ann. 24. Quamquam mæstiam imitarentur,
 contumaciæ propiores.

Erat etiam veteribus Imito, Ære. Non. 7. 46. ex Varr. Epist. Lat. lib. 2. Tuum
 opus nemo imitare potest. & Liv. Achille, Si malos imitabor, tum tu
 precium pro noxa dabis.

IMITANS, antis. ut, Imitantes omnia picæ. Ovid. 5. Met. 299. Idem 11. 613.
 — varias imitantia formas Somnia.

IMITATUS, a, um. [*Ἰμιτάτος*] Partic. passive. Cic. de Univerf. 6. Quum
 autem ingressa est imitata & afficta simulacra, bene agi putat, si
 similitudinem veri consequatur.

Active. Hor. 2. Ser. 3. 184. Vulpes imitata leonem. Idem 2. Epist. 1. 207.
 Lana violas imitata. Idem 4. Carm. 2. 56. conf. Virg. 4. Georg. 72.

IMITATIO, Æris. f. [*Ἰμιτάσις*, *μίμησις*] Cic. 14. Philipp. 17. Excellentium
 civium virtutum imitatione dignam, non invidia, putarent. Supra
 imitationem positus, i. e. Quem præ excellentia nullus imitando
 consequi potest. Sen. Epist. 71. conf. Justin. 3. 3. 5.

De imitatione, V. Quintil. lib. 10. cap. 2.

Callidissima simplicitatis imitatio. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Ab æmulatione quomodo distet Imitatio docet Non. 5. 59.

IMITATOR, Æris. m. Val. Max. 4. 6. pr. Opera ardua imitator.

IMITATOR, Æris. m. [*Ἰμιτάτορ*, *Ἰμιτάτορ*] Martial. lib. 1. 123. Siquis erit
 recti custos, imitator honesti. Cic. 3. de Leg. 31. Etenim tantum mali est
 peccare principes (quamquam est magnum hoc per seipsum malum) quantum
 illud, quod permulti imitatores principum exiunt.

Moris majorum imitator. Nep. 25. 18. 1.

Majorum imitator. Cic. 3. Philipp. 8. O civem natum Reipub. memorem
 sui nominis, imitatoremq; majorum.

Imitator & narrator facetus. Cic. 3. de Orat. 219.

Doctus imitator. Hor. de Arte Poet. 318.

O imitatores servum pecus. Hor. 1. Epist. 19. 19. Ut enim servi non
 audent vestigia dominorum deferere, ita imitatores ne latum quidem
 unguem ab eo, quem imitantur, discedere volunt. In proverbium abiit.

IMITATRIX, Æris. f. [*Ἰμιτάτις*] Cic. 1. de Legib. 47. Penitus in omni
 sensu implicata infidet imitatrix boni voluptas. Plin. 10. 23. Avis
 imitatrix.

IMITABILIS, e. Adj. [*Ἰμιτάβηλις*] Quod quis potest imitari. Cic. in
 Orat. 75. Nam orationis subtilitas, imitabilis illa quidem videtur esse
 existimanti, sed nihil est experiendi minus.

Decipit exemplar vitii imitabile. Ilor. 1. Epist. 20. 17.

Compar. Plin. lib. 37. cap. 8. Neque est imitabilior alia mendacio vitri.
 De smaragdo loquitur.

IMITAMEN, Æris. n. [*Ἰμιτάμεν*] ut, Prisci facti imitamina. Ovid. 4. Fast.
 211. Idem 15. Met. 200.

IMITAMENTUM, i. n. [*Ἰμιτάμεν*] Idem quod Imitamen. Gell. lib. 7. cap. 5.
 Quasi Orestis amplexus opplevit omnia, non simulacris, neque imitamentis,
 sed luctu atque lamentis veris & spirantibus.

Imitamenta doloris. Tacit. 3. Ann. 55. Meditata ad memoriam virtutis
 carmina, & laudationes, & lacrymas, vel doloris imitamenta.

Tristitiæ imitamenta. Tacit. 13. Ann. 4. Ceterum peractis tristitiæ imitamentis,
 curiam ingressus, &c. Idem 14. Ann. 57. 6. Veterum Romanorum imitamenta
 præferre.

IMĪTUS, Adv. V. IMUS.

I M M

IMMACULO, Ære. Idem quod simplex Maculo, nisi siquid augmenti addat
 præpositio. Firmicus lib. 4. cap. 16. Ut discipline hujus secreta nullus
 invidiæ livor immaculet. Idem lib. 6. cap. 17. Quam pestiferum
 mitem contagione vitium immaculet. Et cap. 3. Notis quibusdam
 totum corpus immaculant, aut albis varietatibus dedecorant. Sed con-
 trariam vim habet præpositio in Immaculatus & Inimaculabilis.

IMMACULATES, a, um. Adj. Lucan. 2. 735.

- Abcondat Fortuna nefas, Romanaque tellus
Immaculata sui fervetur sanguine Magni. V. plura in Borrich.
Cogit. p. 125. ex Ammian. 19. 12. &c.
- IMMACULABILIS**, e. Aufon. ad Gratian. Imp. cap. 27. pr. Lautis
manibus, mente pura, immaculabili conscientia.
Immaculabilis. V. MACULO. H. St. Desiderabatur hæc dictio in ed. Lugd.
IMMADĒO, ui, vel potius **IMMADĒSCO**, [*ἀδαινομαί*] ēre. Madidum
feri. Plin. lib. 17. cap. 5. Quum a siccitate continua immaduit im-
bre. Idem lib. 20. cap. 22. Semen ac radix quum immaduere multo,
conteruntur.
Genæ immaduerunt lacrymis. Ovid. 1. Trist. 8. 34.
Terra immaduit. Ovid. 6. Met. 396. conf. Ammian. 20. 11.
- IMMĀNIS**, e. Adj. [*ἀγχαῖος, ἀμνήσις, ὑπεράδης*] Minime bonum, no-
cens & ferum. Virg. 4. Georg. 458.
Immanem ante pedes hydrum moritura puella, &c. V. MA-
NUS, a, um. Cic. de Rep. lib. 4. Quippe si ita fensit, ut loquitur, est
homo impurus: sin aliter, quod malo, oratio est tamen immanis. Apud
Non. 4. 236. Idem 1. Q. frat. 1. Quod si te fors Afris, aut Hispanis,
aut Gallis præfecisset, immanibus ac barbaris nationibus, &c.
Immane & Manfuetum, contraria. Cic. 1. de Invent. 1. Primo pro-
pter insolentiam reclamantes, deinde propter rationem atque oratio-
nem studiosius audientes, ex feris & immanibus mites reddidit &
manfuetos.
Importuna & immanis natura. Cic. de Arusp. Resp. 4. Videbam illud
scelus tam importunum, audaciam tam immanem adolescentis furentis.
Bellua immanis. Cic. 2. de Nat. Deor. 161.
Cœptis immanibus effera Dido. Virg. 4. Æn. 642.
Duritia inmanis patientiam imitatur. Cic. in Partit. 81.
Fera immanis. Ovid. 8. Met. 583.
Gens immanis ac fera & barbara. Cic. pro Font. 21.
Gloria immanis falsi. Stat. 5. Silv. 3. 132.
Hostis immanis & ferus. Cic. 4. Verr. 51.
Ingenium immane scelerum. Claud. 2. in Ruff. 141.
Nefas immane. Virg. 6. Æn. 624.
Scelus immane. Lucret. lib. 5. 119.
Vitium immane. Hor. 2. Serm. 4. 76.
Immanis cum dativo & ablativo jungitur. ut, Immanis suis, Immanes
moribus. [Atqui hoc ipsum exemplis confirmare debuit qui hanc ob-
servationem adposuit, quæ nec in Lugd. nec in Lips. Thef. occurrit.
Prioris constructionis exemplum nullum mihi occurrit, posterioris est
apud Ovid. 8. Met. 583.
— pariterque animis immanis & undis. Sic
Compar. Scelere ante alios immanior omnes. Virg. 1. Æn. 347. conf.
Cic. pro Rosc. Amer. 71.
Superl. Immanissimus quisque voluptatem sequitur. Cic. in Partit. 90.
Bellua immanissima. Plin. Paneg. cap. 48.
Immane, magnum, inquit Fest. Virg. 6. Æn. 19.
— posuitque immania templa.
Ambitus immanis. Cic. 2. Q. frat. 14. Ambitus redit immanis, nun-
quam fuit par.
Antrum immane. Virg. 6. Æn. 11.
Armenta immania. Virg. 4. Georg. 394.
Argentum immane. Stat. 6. Theb. 207.
Membra immania. Ovid. 12. Met. 501.
Moles immanis. Virg. 9. Æn. 542.
Numerus annorum immanis. Varro 3. de Re Rust. cap. 1. Quod tem-
pus si referas ad illud principium quo agri coli cœpti sunt, atque in
casis & tuguriis habitabant, nec murus nec porta quid esset sciebant,
immani annorum numero urbanos agricolæ præstant.
Pecunia immanis. Cic. pro Rosc. Com. 23. Et 2. Attic. 9. Qui imma-
nes pecunias paucis dederunt.
Pondus immane. Plin. lib. 17. cap. 10. Contra immane pondus attol-
lere se non valet.
Quæstus immanes. Cic. 5. Philipp. 11. Quid illi immanes quæstus,
ferendine, quos M. Antonii tota exhaustit domus?
Templa immania. Virg. 4. Æn. 199.
Vulnera immania. Stat. 5. Theb. 29.
Immanis, pro Ingenti, etiam in laudem accipitur. Ovid. 9. Met. 247.
Nam quanquam ipsius datis hoc immanibus actis,
Obligor ipse tamen. Idem 2. Trist. 335.
— immania Cæsaris acta Condere. Ita, Res immanes
agere. Patere. 2. 46. 1.
Immania faxa a Virg. 1. Æn. 139. dicuntur pro Asperis & horrendis.
[Immo pro Ingentibus & Vastis, quibus spelunca clauditur.
Immane, Fœdum. Accius Andromeda, Immane te habet templum
obvallatum ossibus. Nonius.
Immane dictu. Sallust. de Repub. Ord. 1. 2. ad Cæsarem. i. e. In-
credibile.
Immane, pro Immane dictu, vel Incredible dictu. Hor. 1. Carm. 27. 6.
Vino & lucernis Medus acinaces
Immane quantum discrepat. Sallust. lib. 2. Immane quantum
animi exarere. V. Vechner. Hellenolox. 1. 17. Alii Adverbialiter di-
ctum putant, pro Immaniter. Idem est autem ac Nimium quantum.
IMMANITAS, ætis. f. [*ἀμνήσια, ἀγχαῖότης*] Sævitia. Cic. de Amicit. 87.
Quinetiam siquis asperitate ea est, & immanitate naturæ, congressus ut
hominum fugiat, atque oderit, &c. Idem 1. Off. 197. Quo est dete-
stabilior illorum immanitas, qui laceraverunt omni scelere patriam.
Immanitas & Insolentia. Cujus tanta est, non insolentia, (nam id qui-
dem vulgare vitium est) Sed immanitas. de Antonio Ep. 1. lib. 10. q. d.
Immanis quædam insolentia. H. St. V. Cic. 10. Fam. 1. pr.
Ferarum immanitas. Sen. Medea, 6.
Immanitas, est Excessus fortitudinis, & veluti stupor adversus tormenta.
Cic. in Partit. 81. Nam & prudentiam malitia, & temperantiam imma-
nitas in voluptatibus asperandis, &c. imitatur. Gell. sæpius utitur. Bud.
Immanitas barbara. Cic. 2. Tusc. 20. Ex poeta.
Immanitates Tyrannicæ. Vide in LONGUS. H. St.
Immanitas verborum. Cic. 4. de Fin. 23. [Cod. Urfin. Inanitas,
quod probo
Immanitas pretii. Plin. lib. 35. cap. 11. Nec ullius in pictura velocior
manus fuit: artis vero tantum, ut immanitate pretii antecederet cele-
berrimos eadem ætate imaginum pictores. Ex vetusto codice nunc
legimus, Ut multum manipretio antecederet, &c.
Seeleris immanitas. Sallust. Hist. Fragm. cap. 3.
IMMANITER, Adv. ut, Immaniter clamare. Gell. 1. 26. Augustin.
Confess. 10. 37. Perditæ & immaniter vivere.
Compar. Immanius efferebant. Ammian. 18. 17.
IMMANSVĒTUS, [*ἀμνήσιος*] contrarium Manfueto. Cic. 1. de Le-
gib. 24. Ipsisque in hominibus nulla gens est neque tam immanfuetæ
neque tam fera, quæ non, etiam si ignoret qualem habere deum deceat,
tamen habendum sciat. Sen. de Ira, 2. 16. & 1. 5.
Ingenium immanfuetum & ferum. Ovid. 15. Met. 85.
Immanfuetissimus. Ovid. 18. Epist. 37.
At tu de rapidis immanfuetissime ventis, &c. ad Boream.
IMMARCESCO, [*ἀσπύμιαι*] ēre. Corrupti. Hor. 2. Serm. 7. 107.
Nempe immarcescunt epulæ sine fine petitiæ, &c.
Immo lege, Inmarcescunt apud Horatium. H. St. Atque ita plane cõ-
dices emendati. V. f. l.
IMMARCESCIBILIS, e. Adj. [*ἀμυρόσπινος*] Quod nequit marcescere.
Paulin. 4. Nat. Fel. extr.
Immarcescibilis redimivit honore coronæ. Tertull. de Coron.
Mil. cap. 15. & Hieron. in Psal. 45.
IMMĀTURUS, a, um. Partic. [*ἀσπύμιος, ἄσπύμιος*] Non maturus: & pro-
prie de fructibus aut frugibus dicitur, quum ante tempus colliguntur.
Plin. lib. 2. cap. 13. Quo apparet aut aliud esse, aut colligi immaturum.
Amor immaturus. Liv. 1. 26. Abi hinc cum immaturo amore ad spon-
sum, inquit, oblita fratrum mortuorum, vivique, oblita patriæ.
Consilium immaturum, Quod ante tempus datur. Liv. 22. 38. extr.
Se quæ consilia magis res dent hominibus, quam homines rebus, ea
ante tempus immatura non præcepturum.
Filius immaturus obit. Hor. 2. Serm. 8. 59.
Iter immaturum mortis. Propert. lib. 3. 5. 2.
Mors immatura, Qua quis, ante constitutum vitæ tempus, & confectam
ætatem senio, eripitur ac moritur. Cic. 2. Philipp. 110. Idem de Clar.
Orat. 125. Damnus enim illius immaturo interitu res Romanæ Lati-
næque litteræ fecerunt.
Tempore ad navigandum immaturo. Liv. 35. 44.
IMMĀTURITAS, ætis. f. [*ἀσπύμια*] Suet. in Aug. cap. 34. Immaturitas
sponsarum, Quæ nondum conjugio aptæ erant.
Immaturitas, per translationem. Cic. pro Quint. 82. Quid hæc festi-
natio, quid hæc immaturitas tanta significat?
IMMĀTURĒ, Adv. Ante tempus. Paulus in l. Si absente. D. De usu-
fructu. Silvam cæduam, etiam si intemptive cæsa sit, in fructu esse con-
stat, sicut oliva immature lecta, item fœnum immature cæsum, in fru-
ctu est. Al. Immatura & Immaturum. Aufon. Epist. 22. Immature
periclitatur expelli.
Compar. Apul. lib. 6. Mil. pag. 180. Haud immaturius redito.
IMMĒDIĀTE, Adv. [*ἀμέσως*] Cito ac celeriter. tribuitur Gell. lib. 20.
cap. 10. Sed V. IMMĒDITĀTE adv.
IMMĒDIĀTIO, õnis. f. ut, Immediatio suppositi, & Immediatio virtutis.
V. Fonseca. lib. 5. Metaph. cap. 2. q. 9. §. 4. vel Lex. Philol. Martin.
IMMĒDICABILIS, e. Adj. [*ἀμετέπιδωτος, ἀνίατος*] Quod sanari non
potest medicaminibus. Ovid. 2. Met. 825.
Utque malum late solet immedicabile cancer
Serpere.
Ira immedicabile. Sil. lib. 1. 147.
Telum immedicabile. Virg. 12. Æn. 858.
Vulnus immedicabile. Ovid. 1. Met. 190.
IMMĒDICĀTUS, a, um. Adj. ut, Os immedicatum, i. e. Medicinis
illitum. Apul. Apol. p. 323. ut monet in Indice Elmenh. Al. Medi-
catum.
IMMĒDITĀTUS, a, um. Adj. Incessus immeditatus. Apul. 2. Miles. pr.
Idem 3. Florid. p. 357. Immeditatio fonores.
IMMĒDITĀTE, Adv. Gell. in præf. quum olim fuit lib. 20. cap. 11. Nos
incuriose, immeditate, ac prope etiam subrustice, ex ipso loco ac tem-
pore hibernarum vigiliarum, Atticæ noctes inscripsimus, &c. ubi per-
peram olim Immeditate legebatur.
IMMĒIO, inxi, ictum, ēre. Perf. Sat. ult. ad fin.
Quum morosa vago singultiet inguine vena,
Patriciæ immeiat vulvæ. h. e. Semen quasi urinam effundat in
vulvam nobilis puellæ.
IMMĒIOR, õris. com. [*ἀμνήσιος*] Qui non meminit. Ter. Andr. 3.
1. 19. Num immemor es discipuli? Cic. de Clar. Orat. 174. Magna
hæc immemoris ingenii signa. Idem 4. Att. 6. In alia incidi non im-
memor istius mandati tui.
Meriti tanti non immemor unquam. Virg. 9. Æn. 256.
Oblitus & immemor. Cic. pro Sull. 83. Adeone vobis alienus a fan-
nitæ, adeo oblitus constantiæ meæ, adeo immemor rerum a me ge-
starum esse videor?
Immemor beneficium, passive. Ter. Andr. 1. 1. 17.
— isthæc commemoratio,
Quasi exprobratio est immemoris beneficii. ubi Donat. Sunt
qui ad Beneficium referunt Immemor, ut Memorem Junonis obiram,
ut sit sensus: Isthæc commemoratio quasi est exprobratio Immemoris
beneficii, id est Cujus nemo meminerit. Hæc ille. Ego potius in-
terpretarer, Ejus qui beneficii non meminit.
Immemor, Oblivionem inducens. ab Effectu. Sil. lib. 16. 478.
Et Theron potator aquæ sub nomine Lethes,
Quæ fluit immemori perstringens gurgite ripas.
IMMEMORIA, æ. f. Papin. l. 44. Dig. De acquir. &c. V. Parei Lex.
Crit. p. 571.
IMMĒMORĀBĪLIS, e. Adj. [*ἀμνήσιος*] Cujus nulla debet esse me-
moria. Plaut. Capt. prol. 56.
Neque spurcicidii insunt versus immemorabiles.
Spatium immemorabile, i. e. Maximum. Lucret. lib. 4. 192.
Immemorabilis active usurpatur a Plaut. Cist. 2. 2. 3. de Eo qui nil vult
memorare. V. Taubm.
IMMĒMORĀTUS, a, um. Adj. [*ἀμνήσιος*] Immemorata ferens, i. e. Novi aliquid apportans. Hor. 1. Epist. 20. 33.
Immemoratus eris. Aufon. Parent. Epigr. 20.
IMMĒMORĀTIO, õnis. f. [*ἀμνήσια*] Vulg. Int. Sap. 14. 26. **IMMĒM-**

IMMENSUS, a, um. Adj. [*ἄπειρος, ἄμετρος, ἀφίπτατος*] Quod præ magnitudine mensurari non potest. Plin. lib. 8. cap. 28. Quod persequi immensum est. Plin. Epist. 157. Arduum, immensum etiam tuo ingenio. Referre immensum est. Plin. 22. 23. extr.
Aer immensus & infinitus. Cic. 1. de Nat. Deor. 21.
Ævum immensum. Lucret. lib. 5. 380.
Campus. ut, Ex ingenti quodam oratore, immensoque campo in exiguum gyrum compelli. Cic. 3. de Orat. 68.
Clamorem immensum tollit. Virg. 3. Æn. 672.
Cupido immensa laudum. Virg. 6. Æn. 824.
Cupiditas immensa, infinita, immoderata. Auct. ad Herenn. lib. 2. 34.
Dolor immensus. Sen. Theb. 2.
Finibus immensis ingenii describere aliquam artem. Cic. 1. de Orat. 214.
Fletus immensus. Ovid. 10. Met. 136.
Gula immensa. Cic. Sallust. 13.
Iter immensum. Liv. 21. 29.
Labor immensus. Ovid. 1. Met. 728.
Mare immensum. Cic. 1. Tusc. 73.
Opes immensæ. Ovid. 6. Met. 181.
Pondus immensum. Hor. 1. Serm. 1. 47.
Quæstionis est immensæ, utique si recipiatur poetica fabulositas. Plin. lib. 7. cap. 28.
Tempore immenso observata sunt hæc. i. e. Infinito. Cic. 1. de Divin. 12.
Terræ immensæ. Ovid. 4. Trist. 2. 59.
Tractus est immensus quo veniunt. Plin. lib. 10. cap. 23.
Voluptates immensissimæ. Spart. Hadrian. cap. 19.
Vorago vitionum immensa. Cic. 5. Verr. 23.
Adjectum imperio immensum terrarum. Plin. lib. 18. cap. 3. Substantivum est, nisi subaudiatur Spacium. Tacit. 15. Ann. 40. pr. Per immensum.
Ardet in immensum geminatis ignibus Ætna. Ovid. 2. Met. 220.
Attolli immensum. Tacit. 4. Ann. 40. 7. Nuntiavere accollæ Euphraten nulla imbrum vi sponte & immensum attolli.
Augere ad immensum. Liv. 29. 25.
Editus immensum mons. Sallust. Jugurth. 97.
Pertinens in immensum. Sallust. Jugurth. 52. V. cl. Wasse & Gronov. ad Liv. 25. 24.
Vigere immensum. Tacit. 3. Ann. 30. pr.
immenso, abl. Plin. lib. 9. cap. 40. Qui ista mercantur immenso. subaud. Pretio.
immenso plus. Plin. lib. 20. cap. 9. Silvestris five erraticæ immenso plus effectus laudat Cato. De brassica.
IMMENSITAS, atis. f. [*τὸ ἀμέτρον*] Infinitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. immensitates camporum.
immensitas latitudinum, longitudinum, altitudinum. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 54.
IMMENSURABILIS, e. Adj. Salvian. lib. 2. de Avaritia. V. Cellar. Jur. Post. p. 310.
IMMENSURATUS, a, um. Partic. Idem lib. 1. de Avar.
IMMENSURATIVUM, Adv. Idem lib. 6. V. Rittershus. in Salv. p. 199.
IMMĒO, [*ἄπειρος*] are. Idem quod Meare: nisi aliquid addat præpositio. Plin. lib. 8. cap. 25. Itaque & delphini immeantes Nilo, quorum dorsum, tanquam, &c.
IMMĒANS, Partic. Plin. lib. 11. cap. 39. Setas suam obstare tenuitati immeantis spiritus.
IMMĒRENS, entis. c. [*ἀναξίως*] Qui non meruit. Plin. 3. Epist. 9. Hostilissimum credidi non premere immerentem. Hor. 2. Carm. 13. 12. Te triste lignum, te caducum
In domini caput immerentis. Suet. Vesp. cap. 10. Multumque onquestus eripi sibi vitam immerenti. Nepos 10. 10. 1. Immerentes t sceleratos occidunt.
IMMĒRENTER, Adv. [*ἀναξίως*] Immerito. Val. Max. 6. cap. 2. ext. 1. aserit se tantis viris mulier alienigeni sanguinis, quæ a Philippo rege emulento immerenter damnata, Provocarem, inquit, ad Philippum, ad fobrium.
IMMĒRITUS, a, um. Adj. Idem quod Immerens.
remere immeritos. Ovid. 2. Trist. 274.
immerita gratia, passive, Quæ non debetur illi cui refertur. Liv. 4. 14. Laudes haud immeritæ. Martialis. lib. 7. 32. Et rapit immeritas fordidus unctor opes.
IMMĒRITUM, i. n. Plaut. Afin. 3. 3. 18. Cur tu, obsecro, immerito meo morti dedere optas? h. e. nullo meo merito. Hinc
IMMĒRITO, Adv. h. e. Indigne. Ter. Hec. 2. 1. 11. Meque abs te immerito esse accusatam postmodum rescisses. Cic. 2. de Orat. 209. Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinionem, si immerito, si misera, &c. Sen. Epist. 11. Nec immerito. immeritissimo, Superl. Adv. tæc. Donato. Ter. Phorm. 2. 1. 59. Jamdudum te, omnes nos accusare audio, Immerito, & me omnium horum immeritissimo.
IMMĒRGO, si, sum, [*ἰμείρω*] ère. Intus mergere, & veluti In pondum obruere. Virg. 3. Æn. 605. — vastoque immergite ponto.
anis immergitur. Plin. lib. 4. cap. 11. Namque Thracia altero latere Pontico litore incipiens, ubi Ister annis immergitur, vel, &c.
immergere se aliquo, pro Clam & furtim intrare. Plaut. Rud. 2. 3. 66. Et aurum & argentum fuit lenonis omne ibidem: Credo aliquem immerisse, atque eum excepsisse. id misera mæsta est.
immerfit se aliquo in ganeum. Plaut. Men. 5. 1. 3.
immergere se in voluptates. Liv. 23. 18. Et eo impensus, quo avius ex insolentia in eas se immerferant.
immergere se penitus in consuetudinem alicujus blanditiis, Se insinuare, & conciliare sibi ejus amorem. Cic. pro Cluent. 36. Qui ut blanditiis & attentionibus in Asinii consuetudinem penitus immerit, Oppianicus continuo sperare cœpit hoc se Avilio, tanquam aliqua machina admota, capere Asinii adolescentiam, & fortunas ejus patias expugnare posse.
immergere se inter mucrones hostium. Justin. 33. 2. 4.
immergere se in confertissimos hostes. Idem 11. 14. 5.
IMMERSIO, onis. f. Arnob. 2. 47. Oleum respuit immersionem in se pati. fol. 11.

IMMERSABILIS, e. Adj. [*ἰμειρατός*] ab IMMERSO, are. frequent. Hor. 1. Epist. 2. 22. — adversis rerum immerfabilis undis. [Non est ab Immerfo, sed qui mergari nequit, ex In priv. & Merfabilis.]
IMMĒTATUS, a, um. Adj. [*ἀόρατος*] Non metatus: a Meteor, ari. Hor. 3. Carm. 24. 12. — rigidi Getæ,
Immetata quibus jugera, &c.
IMMĒGRO, [*μετακίζω, μετακίω*] are. In domum aliquam habitandi gratia se conferre. Cic. 1. Tusc. 58. Neque ea plane videt animus, quum repente in tam insolitum, tamque perturbatum domicilium immigravit. Idem 13. Philipp. 34. Nam paucis diebus & in domum & in hortos paternos immigravit.
Irruere, aut immigrare in locum aliquem. Cic. de Clar. Orat. 273. Sic tamen ut ea non iruisse in alienum locum, sed immigrasse in suum diceret.
In suas ædes ex templis immigrare. Cic. pro Domo 141.
Immigravit avaritia & luxuria in Remp. Liv. 1. proœm. extr.
Immigrare in ingenium suum. Plaut. Most. 1. 2. 23. i. e. Pro animi sententia vivere.
Immigrant in vestigia & sedes nobilium pares domini. i. e. Æque nobiles. Plin. in Paneg. cap. 50.
IMMĒNEO, ui, [*ἰμειρόω, εἰσάμμι*] ère. ab In, & Maneo compositum; Instare, impendere significat. Cic. 1. Tusc. 91. Mors quæ propter incertos casus quotidie imminet. Plin. Epist. 33. lib. 6. Ad hoc stipatum tribunal, atque etiam ex superiore Basilicæ parte, qua feminæ, qua viri, & audiendi, quod difficile: & quod facile, videndi studio imminebant.
Impendere & imminere. Cic. pro Domo 25. Impendebat fames, incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis. Instare & imminere. Cæs. 1. Bell. Civil. 80. Instabat agmen Cæsaris, atque universum imminebat.
Imminent in fortunas nostras, i. e. Impendent & cogitant de invadendis fortunis: vel occasionem quærunt occupandi fortunas. Cic. 5. Philipp. 20. Idem pro Domo 47. Qui imminere jam cupiditate videntur in tribunitiam potestatem. i. e. Inhiare.
Imminebat in occasionem opprimendi alterius ducis exercitusque. Liv. 25. 20.
Imminere animis in propinquam spem. Liv. 30. 28. extr. Ii quoque, quibus ingens erat in Scipione fiducia, & victoriæ spes, quo magis in propinquam eam imminebant animis, eo curæ intentioris erant.
Quæ imminet, non videre: aut quæ videmus, dissimulare. Cic. 1. Catil. 30.
Imminet bellum ab Tarquiniiis. Liv. 2. 3. pr. Quum haud cuiquam in dubio esset bellum ab Tarquiniiis imminere, id quidem spe omnium ferius fuit.
Imminere sibi putat periculum. Plin. in Paneg.
Imminet his aer. Ovid. 1. Met. 52.
Imminere exitio alterius, Paratum esse ad exitium alteri inferendum. Ovid. 1. Met. 146.
Imminet exitio vir conjugis, illa mariti.
Imminent duo reges toti Asiæ. Cic. pro Lege Manil. 12.
Rebus imminere, Occasionem quærere occupandi Imperii. Tacit. 16. Ann. 14. Quippe Antejum & Ostorium imminere rebus: & sua Cæsarisque fata scrutari. Budæus.
Imperio imminere. Cic. pro Corn. Balb. 34. Duris enim quondam temporibus Reipub. nostræ, quum præpotens terra marique Carthago, nixa duabus Hispaniis, huic imperio immineret, &c.
Imminere, pro Observare & captare. Liv. 4. 8. extr. Imminensque Dario, iter ad Euphratem pronuntiarum iussit. i. e. Darium invasurus, impetiturus, aggredi festinans. Budæus. Idem lib. 5. 11. pr. Ipse curram sequebatur, occasione imminens alloquendi eum.
Alieno imminere, pro Appetere rem alienam dixit Sen. in Epist. 2.
Interdictis imminet æger aquis. Ovidius. H. St. Ex Amor. 3. 4. 18.
Emptioni. Sueton. Aug. 24. Quem tamen, quod imminere emptioni publicanos videbat, liberto suo addidit.
Immines spectator, annotatorque convivis, pro Astas & ades. Plin. in Paneg. cap. 49.
IMMĒNENS, Partic. [*εἰσπένδω*] Cic. pro Domo 14. Sed homo ad eadem imminens, meum nomen operis ediderat.
Avaritia imminenti esse. Cic. 4. Verr. 134. Nam ipsum Verrem tantum semper avaritia hiantem, atque imminenti fuisse, ingenio, & cogitatione nulla, ut quicquid sua sponte faciebat, item ut vos Romæ cognovistis, eripere potius, quam fallere videretur.
Gestu omnium imminenti dicit Orator. Cic. 2. de Orat. 225.
Imbres imminentes. Hor. 3. Carm. 27. 10.
IMMĒNENTIA, æ. f. ut, Ab instantia atque imminetia fraudis. Nigidius apud Gell. 9. 12.
IMMĒNUO, ui, ðtum, [*ἐλαττώω, σμικρύνω*] ère. Diminuere, attenuare.
Dolor se imminuit. Ovid. 21. Epist. 113.
Imminuere & Amplificare, contraria. Cic. 4. Acad. 5. Vereor interdum ne talium personarum, quum amplificare velim, imminuam ipsam gloriam.
Imminuere & immutare. Cic. 2. pro Lege Agr. 19. Hic quod populi proprium semper fuit, quod nemo imminuit, nemo immutavit.
Auctoritatem suam imminuere. Cic. 1. Att. 18.
Imperium, vel Jus imperii imminuere. V. Imperium, in IMPERO.
Jus legationis imminuere. Cic. 3. Verr. 84.
Jus & officium violare atque imminuere. Cic. pro Rosc. Amer. 109.
Laudem alicujus imminuere. Cic. 14. Att. 17. ad Dolabell.
Libertatem civium. Cic. pro Lege Manil. 11. Illi libertatem civium Romanorum imminutam non tulerunt: vos vitam ereptam negligetis? Majestatem Pop. Rom. imminuere. V. MAJESTAS.
Magistratum imminuere. V. Magistratus, in MAGISTER.
Pudicitiam virginis imminuere, Violare & infringere. Plaut. Cist. 1. 1. 90.
Summam imminuere, quod & Demere de summa dicitur. Cic. 5. Verr. 82.
Virginem imminuere. Apul. Flor. lib. 2. p. 350.
Imminuere de voluptate aliquid. Cic. 1. de Orat. 259.
Imminuere caput alteri, pro Comminuere & confringere. Plaut. Most. 1. 3. 109. Alii legunt Diminuere.

IMMINUTUS, a, um. Partic. [*ἠλαττωμένῳ*] ut, Imminuta libertas. Cic. pro Lege Manil. V. in ipso verbo.
Bellum attenuatum, atque imminutum expectatione Pompeji. Cic. pro Lege Manil. 30.
Cupiditas imminuta atque debilitata. Cic. 12. Philipp. 7.
Exilimatio atque auctoritas nominis populi Romani imminuta. Cic. 6. Verr. 60.
Virtus imminuta. Cic. 1. Att. 16. Dolor accessit viris bonis, virtus non est imminuta. Sic ad eund. lib. 3. Imminuta constantia.
IMMINUTIO, ōnis. f. [*ἠλάττωσις*] Corporis. Cic. 5. de Fin. 37. Nam si pravitatem imminutionemque corporis propter se fugiendam putamus, &c.
Dignitatis imminutio. Cic. 3. Fam. 8.
Imminutionem in centone nuptiali Aufonius usurpavit pro Primo congressu cum uxore, quod tum virginitas imminuatur.
IMMISCO, is, cui, istum vel ixtum, [*ἠμίσχυμι*] ēre. Idem quod Miscere: nisi quid accipiat vehementer ab ipsa compositione. Liv. 3. 50. Et immisti turbæ militum togati, &c. Sic lib. 10. 28. Et ipse fortissimæ juvenum turmæ immistus.
Bello alicui se immiscere. Liv. 5. 8. Falisci propria etiam causa infesti, quod Fidenati bello se jam antea immiscuerant, &c.
Colloquis se immiscere. Liv. 21. 32. Quum se immiscuissent colloquis montanorum, edoctus interdum, &c.
Cum aliquo se immiscere. Liv. lib. 45. pr. Victoria vero Pop. Rom. lætari eum regem mirum non esse, qui fortem omnem fortunæ regni que sui cum rebus Romanis immiscuisset.
Armis mediis se immiscuit. Virg. 11. Æn. 815.
Igni. Virg. 1. Georg. 454.
Sin maculæ incipient rutilo immiscerier igni.
Nebulis immistus spiritus. Sen. Troad. 5.
Nocti se immiscuit atræ. Virg. 4. Æn. 570. De Mercurio, qui Æneæ se in somnis obtulerat.
Rei alienæ se immiscere culpa est, ait Pompon. de Verb. Signific. 36.
Summis immiscuit ima. Ovid. 7. Met. 278.
IMMISTUS, a, um. Partic. V. supra in ipso verbo. Significat etiam Non mixtum [*ἠμίσχων*] Aufon. Epigr. 20. 12.
Potare immixtum sueta merumque merum.
Immixti Danais, puto legi apud Virgilium. H. St. V. 2. Æn. 396.
IMMIXTUM, Adv. Plaut. Aul. 2. 3. 12. Mærorem metuo ne immixtum bibam. Gronov. Malum mærore metuo ne mistum bibam.
IMMISERABILIS, e. Adj. [*ἠνοικητός*] Indignus misericordia, Cujus nemo deberet misereri. Acron & Porphy. ut, Pubes captiva immiserabilis. Hor. 3. Carm. 5. 17.
IMMISERICORS, [*ἠνυλῆς, ἠνελεῖμων*] Sine misericordia. Cic. 2. de Invent. 108. Ipsam immisericordem, superbum fuisse.
IMMISERICORDIA, æ. f. [*ἠνυλῆς*] Liv. 37. 1. Plus ira, quam immisericordia, in causa eorum valebat: quia non ut hostibus, &c. In vestustioribus codicibus legitur Misericordia.
IMMISERICORDITER, Adv. [*ἠνυλῶς*] Ter. Adel. 4. 5. 28. Factum a vobis duriter, immiseriorditerque.
IMMITIS, e. Adj. [*ἠμέλιχῳ, ἠήμερῳ*] Asper, sævus, crudelis. Virg. 1. Æn. 34.
— imitis Achilli. Suet. de Tiber. cap. 59.
Asper & imitis, breviter vis omnia dicam?
Dispeream si te mater amare potest.
Cælum immitte & turbidum. Plin. Epist. 107.
Corda immitia. Sil. lib. 4.
Dolor immitis. Sen. Octav. 2.
Edictum immitte & minax. Ovid. 2. Trist. 135. Al. Immane.
Facta immitia. Ovid. 14. Met. 714.
Fructum immitem ferre, Acerbum. Plin. 13. 4. pr.
Fuga immitis. Sen. Medea 6.
Mors immitis. Tibul. 1. 3. 55.
Parca immites. Propert. 4. 12. 13.
Pectus immitte. Catul. Argon. 62. 138.
Pelagus immitte, Procellosum. Apul. Erat enim turbidum & immitte pelagus.
Poma immitia, Cruda & immatura. Plin. Immitia adhuc & cruda poma. Rescriptum immitte. Tacit. 6. Ann. 9.
Tortor immitis pœnæque magister. Manil. 5. 408.
Uva immitis, i. e. Acerba, immatura. Hor. 2. Carm. 5. 10.
Vulnera immitia. Ovid. de Nuce 69.
Compar. Tacit. 1. Ann. 20. 4. Eo immitior, quia toleraverat. Ovid. 13. Met. 804. — calcato immitior hydro.
IMMITIGABILIS, e. Adj. ut, Immitigabilis ardor. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. 33.
IMMITTO, is, istum, [*ἠμίττω, ἠμίττωμι, ἠμίσταμι, ἠμίσταμι*] ēre. Notæ significationis. Plin. Epist. 157. Dices immista terris nova flumina. Lentum filis immititur aurum. Ovid. 6. Met. 68.
Immittere ad. Cic. 5. Verr. 92. Segestam item ad immunem civitatem Venerius Symmachus Decumanus immititur. h. e. Mittitur.
Immittere eo ad spoliandum. Cic. 6. Verr. 101. Eone tu servos ad spoliandum sanum immittere ausus es?
Immittere aliquem in bona alterius. Cic. 3. Verr. 142. Et si non putas cautum: scilicet tu Prætor in mea bona quos voles immitteres? me ad meas fortunas defendendas accedere non sinas? i. e. In possessionem bonorum mittes.
Immittere aliquem in Remp. Cic. 1. Att. 11. Bis absolutum esse Lentulum, bis Catilinam, hunc tertium jam esse a iudiciis in Rempub. immistum.
Immittere in forum sicarios. Cic. pro Sext. 78. Et 14. Att. 10. Servique & egentes in tecta nostra cum facibus immisti. Hic significat Cum pernicie mittere, stimulare, urgere, incitare.
Immittere se in medios hostes, Irruere & sese prorumpere. Cic. 1. Tusc. 116. Rursus pro Font. 38. Qui se armatus sæpe in hostium manum multitudinemque immiserit.
Immittere se in voluptates, pro Immergere. Liv. 23. 18. Sed in emendatis codd. In eas se immerferant, vel Merferant legitur.
Corpus immittere in undas. Ovid. 2. Epist. 133.
Dolorem immittere. Cic. 3. de Nat. Deor. 91. Neque enim quem

Hippocactis lambus læserat, aut qui erat Archilochi versu vulneratus, a deo immistum dolorem, non conceptum a seipso continebat.
Equum immittere ad legionem. Cic. 10. Fam. 30. Repente equum immisti ad eam legionem trionum, quæ veniebat ex castris. h. e. Subiectis calcaribus equum incitavi, & me proripui versus legionem.
Habenas immittere. V. HABENÆ.
Injuriam immittere in aliquem. Cic. in Parad. 4. Jactam & immistam a te nefariam in me injuriam semper duxi, pervenisse ad me nunquam putavi.
Perturbationes immittere. Cic. 3. Tusc. 25. His autem perturbationibus, quas in vita hominum stultitia quasi quasdam furias immittit atque incitat, omnibus viribus atque opibus repugnandum est. Al. In vitam.
Rudentes immittere, Funes navium extendere & apparare ad navigandum. Translate Plin. Epist. 8. 4.
Vitis palmam immittere ad uvas pariendas. Varro 1. de R. R. cap. 31. V. Geln. in Addend. conf. IMMISSIO infra.
Immittere, pro eo quod vulgo Subornare aliquem dicimus. Sallust. In Catil. 48. extr. Alii Tarquinium immistum a Cicerone ajebant, ne Crassus more suo, suscepto malorum patrociniis, Rempubliam conturbaret. conf. Justin. 9. 7. 1. & 32. 2. 9.
Immittere aliquid in aures suas. Plaut. Epid. 3. 1. 14. Idem Capt. 3. 4. 16. Ne tu quod fabuletur, in aures immittas tuas. i. e. Ne auscultaveris quod dicit.
In flumen publicum immittere. Ulpian. in l. unica. D. Ne quid in flumine publico, inve ripa ejus fiat, pr. Ait Prætor: Ne quid in flumine publico, ripave ejus facias: ne quid in flumine publico, neve in ripa ejus immittas, quo statio, &c. Al. In fl. publicum, neve in ripam.
Immittere, est Tigna vel trabes ædificii eo extendere, ubi requiescant, five in pariete communi, five in proprio. V. Jabolenus in l. Malum. D. De verb. signif.
IMMISSUS, a, um. Partic. [*ἠμίστῳ*] ut, Canes immisti cervis. Vitg. 3. Georg. 371.
Capilli immisti. Ovid. 1. Fast. 503.
Immista barba, pro Prominenti & longa. Virg. 3. Æn. 593.
Respicio, dira illuvies immistæque barba.
Immistis lumine. Virg. 8. Æn. 242.
Radices immistæ. Quintil. 1. 3. pr.
IMMISSIO, ōnis. f. [*ἠμίστῳ*] Cic. de Senect. 53. Sarmentorumque etiam quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immistio. V. in ipso verbo ad finem.
IMMISSUS, ūs. m. Macrobi. 1. Saturn. 18. Sol cuncta vertice summo iustitiam lucis immistis.
IMMISSOR, ōris. m. in Dig.
IMMISSARIUM, i. n. Receptaculum aquæ in Aquæduct. V. Lex Pitisc. in Castellum. & Vitruv. lib. 8. cap. 7. pr.
IMMISSARIUS, i. m. Qui immittitur.
IMMISSILUS, vel **IMMISSULUS**. V. IMMUSULUS.
IMMO, seu, ut aliis placet, **ΙΜΟ**, [*ἠμῶν δὲ, ἠμῶν δὲ*] Conjunctionio: quæ apud veteres significabat Profusus, quasi Ex immo. Nunc vero significat Quin potius. Varro, Non humanitas, immo sævitia est lædere innocentem. Ter. Adel. 5. 3. 55.
Cum prima luce ibo hinc. m. immo de nocte cenfeo.
Plaut. Amph. 1. 1. 194.
Quod apud hæc aedeis negotium est tibi? s. immo quod tibi est?
Immo, secundo loco positum. Plaut. Mil. 4. 8. 57.
Scies immo hodie, verum factum saxo post dices magis.
Plin. Epist. 2. 20. pr. Affem para, & accipe auream fabulam. Fabulas immo, &c.
Immo aliud. Ter. And. 1. 1. 3.
Nempe ut curentur recte hæc? s. i. immo aliud. Videtur Immo exponendum esse per Non & sed: ut, Immo aliud, i. e. Non istud volo quod dicitis; sed aliud volo.
Immo certe. Ter. Eun. 4. 7. 41. Credin'? g. immo certe.
Immo enim. Ter. Phorm. 2. 2. 24.
Immo enim nemo fatis pro merito gratiam regi refert.
Idem And. 5. 1. 4.
Immo enim quam maxime abs te oro, atque postulo, Chreme.
In his & similibus vacat Enim, sicut in Sed enim, Quia enim.
Immo enimvero. Ter. Eun. 2. 3. 38.
Incommodè hercle. ch. immo enimvero feliciter. Add.
Phorm. 3. 2. 43.
Immo etiam. Ter. And. 4. 2. 2c.
Verum vis dicam? d. immo etiam.
Immo etiam, pro eo quod barbare dicitur, Sed quod plus est. Ter. And. 4. 1. 31.
Immo etiam, quo tu minus scis ærumnas meas, Hæ nuptiæ non apparabantur mihi.
Immo si. Liv. 41. 23. Ea spe depulsus non tamen belli consilia omisit. Immo si vera volumus dicere, jam inchoavit bellum.
Immo vero. Cic. in Partit. 8. Omnibusne igitur ex his locis argumenta sumemus? c. p. Immo vero scrutabimur. Adde Cic. 1. Q. Frat. 3. Att. 16. 15. Off. 3. 4. & 23. Et adv. Rull. 2. 35. Immo vero etiam, &c. conf. Sallust. Fragn. 6. 36.
Perraro verbis postponitur, ut habet Plaut. Aul. 4. 10. 34. Perrago immo. Et Tacit. 12. Ann. 6. 3. Statueretur immo exemplum.
Immo, post interrogationem cum negativa dictione. Ter. And. 1. 2. 30. Qui hoc? intellexitin' an nondum etiam ne hoc quidem?
d. immo callide.
Causa igitur non bona est? immo optima. Cic. 9. Att. 6.
IMMOBILIS, e. Adj. [*ἠμῶν δὲ*] Quod non potest moveri. Plin. lib. 11. cap. 37. Aures homini tantum immobiles.
Oculis contueri immobilibus solem. Plin. lib. 7. cap. 2.
Res immobiles. Macer in l. penult. in princip. D. qui satisfare cogatur, Sciendum est, possessores immobilium rerum satisfari non compelli.
Solo hæret immobilis. Virg. 7. Æn. 250.
Scopulis immobilior. Ovid. 13. Met. 801.
IMMOBILITAS, aris. f. Justin. 36. 3. 6. In ea regione Lacus est Asphaltites, qui propter magnitudinem & aquæ immobilitatem Molituum mare dicitur. conf. Lactant. 6. 17. Arnob. 1. p. 26. & Apul. 1. Trifeme. p. 95

IMMODERANTIA, æ. f. Tertull. de Bapt. extr. Plenitudo & immoderantia ventris.

IMMODERATUS, a, um. Adj. [ἄμετρος] contrarium Moderato: Intemperans, nimius, immodestus. Cic. 13. Att. 28. Alexandrum postquam rex appellatus sit, superbum, crudelent, immoderatum fuisse. Intemperantia immoderata. Cic. 1. Acad. 37.

Mulier immoderata. Cic. pro Cael. 53.

Oratio immoderata. Cic. in Orat. 198.

Potus immoderatus atque pastus. Cic. 1. de Divin. 60. Ea pars animi, &c. immoderato obstupefacta potu atque pastu, &c.

Res immoderata cupido est. Ovid. 4. de Pont. 14. 31.

Tempestat immoderata. Cic. pro Rosc. Amer. 131. Ventis vehementioribus, aut immoderatis tempestatibus, aut nimio calore, aut, &c.

Immoderatus, Immenfus. Cic. 2. de Nat. Deor. 66.

Vides sublime fufum, immoderatum æthera.

Compar. ut, Motus animi immoderatiores. Gell. 19. 12.

Superl. Suet. Ner. cap. 51. Qui luxuriæ immoderatiffimæ esset.

IMMODERATE, Adv. [ἀμέτρος] Non moderate, extra modum, immodice.

Immoderate facere. Cic. 2. Tusc. 31. An temperantia finet te immoderate facere quicquam?

Immoderate profusa vox. Cic. 2. de Nat. Deor. 149.

Immoderate ferre res secundas. Cic. 1. Off. 90. Nam ut adversas res, sic secundas immoderate ferre, levitatis est.

Immoderate & intemperate vivere. Cic. de Univerf. 38.

Compar. Cic. 5. Fam. 16. Ferre immoderatus incommoda.

Superl. Spartian. Sever. cap. 20. Immoderatiffime lætari.

IMMODESTUS, a, um. f. denom. [ἀμεστία] ut, Efferru immoderatione verborum. Cic. pro Sulla 30.

Immoderationes tyrannicæ. Firmic. lib. 1. cap. ult. Constantinus ad liberandum orbem a tyrannicis immoderationibus electus est.

IMMODESTUS, a, um. Adj. [ἀμεστία, ἀδελος, ἄφρων] Nen temperatus, immoderatus. Ter. Heaut. 3. 3. 7.

Vel heri in convivio quam immodestus fuisti!

Immodesti mores. Plaut. Curc. 1. 3. 44.

Hocce fieri ut immodestis hic te moderere moribus?

Profusum & immodestum jocandi genus, cui opponitur Ingenuum & facetum. Cic. 1. Off. 104. Ipsumque genus jocandi non profusum nec immodestum, sed ingenuum & facetum esse debet.

Immodestæ largitiones, i. e. Immoderatæ. V. Schult. ad Controv. Sen. 1. p. 63.

IMMODESTE, Adv. [ἀπειτῶς] Immoderate. Liv. 22. 27. pr. Immodice immodesteque gloriari.

Compar. Sen. Quæst. Nat. 1. 17. extr. Proceffit enim immodestius paulatim opibus ipsi invitata luxuria. Al. Modestius & Immutata.

IMMODESTIA, æ. f. [ἀφροσύνη, ἀπειτεία] Immoderatio, intemperantia. Plaut. Amph. 1. 1. 9. Hæc heri immodestia coegit me. Idem Merc. prol. 27. Incogitantia, excors immodestia.

IMMODICUS, a, um. Adj. [ἀμετρος] Multus & nimius. Columel. lib. 1. cap. 3. Suaque lege C. Licinius damnatus est, quod agri modum, quem in magistratu rogatione tribunicia promulgaverat, inmodica possidendi libidine transcendisset. Sic Plin. lib. 9. cap. 30. Afsiditate furti immodici.

Amore immodico victus. Ovid. 2. Fast. 585. al. Indomito.

Frigus immodicum. Ovid. 3. de Pont. 1. 14.

Labor immodicus. Ovid. 1. de Pont. 4. 22.

Oratio immodica, Nimium longa ut tædium pariat. Plin. Epist. 131.

Rixæ immodicæ. Hor. 1. Carm. 13. 10.

Immodici, Nimis multi. Martial. lib. 2. 89.

Attaque immodicis arctat imaginibus.

Animi immodicus. Tacit. 1. Hist. 53. 1.

Avaritiæ notatur immodicæ. Martial. lib. 11. 56.

Gloriæ immodicus C. Marius. Patere. lib. 2. 11.

Iræ immodicus. Stat. 1. Theb. 41.

Lætitie immodicus. Tacit. 15. Ann. 23.

Libidinis immodicus, Nimia libidinis cupiditate ductus. Columel. lib. 7. cap. 6.

Lingua immodicus. Tacit. 3. Hist. 53. 1.

Mororis immodicus. Tacit. 15. Ann. 23.

Mero immodicæ rixæ. Hor. 1. Carm. 13. 10.

Sævitiæ immodicus. Tacit. 1. Hist. 69. 3.

Verbis & rebus immodicus. Suet. Domit. cap. 22. extr.

IMMODICE, Adv. [ἀμέτρος] Nimis, vel Intemperate. Columel. lib. 2. cap. 16. Magisque conducere agricolæ frequenter id potius quam immodice facere.

Immodice ferre aliquem casum, pro Immoderate. Cic. 4. Tusc. 40.

IMMODULATUS, a, um. Adj. [ἀρεπαυλῆτος] pro Aspero: ut, Poëmata immodulata. Hor. de Arte Poet. 263.

IMMOLATUS, a, um. Adj. [ἐπιμύκτης] Idem quod Ædificatus. Liv. 39. 44. Aquam publicam omnem in privatum ædificium aut agrum fluentem ademerunt: & quæ in loca publica ædificata, immolitave privati habebant, intra dies triginta demoliri sunt. Immolita sunt, inquit Turnebus Quæ quis uspiam molitus est.

IMMOLLO, [θύω, ἐπιθύω, ἐπιθύω] Ære. Sacrificare, & quasi Mola inspergere: ex In & Mola. Festus, Immolare, est mola, i. e. farre molito, & sale hostiam fufam sacrificare. Virg. 12. Æn. 949.

— Pallas te hoc vulnere, Pallas

Immolat. Cic. 2. de Divin. 38. Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem eventit ut litetur aliis, aliis non litetur?

Agno immolato aram spargere. Hor. 4. Carm. 11. 7.

Caper libidinosus immolabitur. Hor. Epod. 10. 23.

Dentibus immolare, Devorare. Phædr. 4. 5.

Homines immolare. Cic. pro Pont. 21.

Hostias immolare. Cic. 3. Tusc. 63.

Liberi immolati. Liv. 38. 47.

IMOLANS, antis. Partic. Cum immolanti aufugisset hostia. Suet. Jul. cap. 59.

IMOLATOR, Æris. m. [ἐπιθύτης] Qui immolat & sacrificat. Cic. 2. de Divin. 36. Hæc decessio capitis, aut accessio, subitane fieri potest, at se exta ad immolatoris fortunam accommodent?

IMMOLATIO, Æris. f. [ἐπιθύσις] Cic. 1. de Divin. 119.

IMMOLATIUS, a, um. Adj. ut, Caro immolatiua. Augustin. Epist. 154. Gloss. Gr. c. Lat. θύματις, immolatiuus.

IMMORTALIS, [ἀθάνατος] Æri. a quo Immortuus, idem significat quod Mortuus. Plin. lib. 29. cap. 4. Nam quum immortalis est in vino. De stellatione.

Immori, cum dativo. Plin. lib. 7. cap. 43. Quod dissimulaverit, & supremo somno ejus, cui immortalis quodammodo est, credamus ab ab uno illo invidiam gloria victam.

Aquis immori. Ovid. 3. de Pont. 7. 571.

Fortiter Euxinis immoriemur aquis.

Ferro immori. Sen. Herc. Oeth. v. 869.

Hausta immoritur. Valer. 6. Argon. 570.

Studiis immori. Hor. 1. Epist. 7. 85.

Tormentis immori, pro Silentio. Justin. 44. 2. 3.

IMMORTUUS, Nondum mortuus. Cic. 1. Att. 14. De immortalis reliquis conjurationis. h. e. Non plane mortuus, sed reddivis, & quotidie pullulantibus: perinde quasi excisa sit arbor, non profus evulsa. conf. Val. Flacc. 4. 182. Plin. 29. 4. [Immo Immortuum dicitur, vel quod in re quapiam extinctum est, vel idem ac Emortuum sonat.

IMMOROR, [ἐμμοροῦμαι, ἐμμορῶ] Æri. Moram trahere. Columel. lib. 8. cap. 5. Incubantibus autem gallinis juxta ponendus est cibus, ut fatuæ studiosius nidis immorentur.

Immorari honestis cogitationibus, Versari diu, & multum temporis infumere in cogitatione rerum honestarum. Plin. lib. 1. Epist. 8.

Ne his immorer. Quintil. lib. 2. cap. 16. Quis nescit ignes, aquas, sine quibus nulla sit vita, & ne terrenis immorer, solem, lunamque præcipua siderum, aliquando etiam nocere?

IMMORANTER, Adv. Sine mora. Gloss. Gr. Lat. ἀνυπερήτως, immoranter, incunctanter.

IMMORTATIO, Æris. f. Vet. Interp. Iren. 1. 1. Immortatio in passionibus.

IMMORTALIS, e. Adj. [ἀθάνατος, ἀμείροτος, ἀκήρατος] Ter. Eun. 2. 2. 15. Diu immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens Quid interest?

Immortales atque beati. i. e. Divi. Lucret. lib. 5. 166. conf. Varr. L. L. 4. 11.

Mortalis & Immortalis, contraria. Cic. 1. Off. 120. Ut fortuna nonnunquam, tanquam ipsa mortalis, cum immortalis natura pugnare videatur.

Immortalia, Ea quæ ad Deos pertinent. Varr. L. L. 4. 10.

Ævum immortale. Lucret. lib. 1. 58.

Animi omnium immortales, sed fortium bonorumque divini. Cic. 2. de Legib. 27.

Deus immortalis. Hor. de Arte Poet. 464.

Facinora immortalia, Immortalia opera; Quæ nullo tempore sunt intermoritura. Plaut. Most. 3. 2. 90. Liv. 1. 16. pr. His immortalibus editis operibus, quum ad recensendum exercitum concionem in campo ad Capræ paludem haberet, &c.

Herbæ immortales. Claud. de Nupt. Honor. 158.

Memoria immortalis. Cic. pro Corn. Balb. 40.

Memoriam alicujus immortalis reddere. Cic. 2. de Orat. 8.

Mens immortalis. Lucret. lib. 3. 611.

Mors immortalis. Lucret. lib. 3. 882.

Quæstus immortalis. Cic. in Pison. 27. Quo quidem in spectaculo mira Reipub. æquitas erat, uter eorum perisset, tanquam lanista, in ejusmodi pari lucrum fieri putabat: immortalis tamen quæstum si uterque cecidisset.

Tributa immortalia. Tacit. 4. Hist. 32.

IMMORTALITER, pro Immortaliter. Val. Flacc. 7. 362. Immortale virens.

IMMORTALITAS, ætis. f. [ἀθανασία] Cic. de Amicit. 59. Nisi enim (quod ille minime putabat) immortalitatem optare vellet, &c. Ter. And. 5. 5. 4. — nam mihi immortalitas

Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Fides immortalitatis. Justin. 24. 4. 4.

Cedit nulla re nisi immortalitate cælestibus beata vita. Cic. 2. de Nat. Deor. 153.

Commendare immortalitati. V. COMMENDO.

Non est lugenda mors, quam immortalitas consequatur. Cic. de Senect. 73.

Donare alicui æternitatem & immortalitatem, non unius diei gratulationem. Cic. in Pison. 7.

Mandare aliquid immortalitati. Cic. pro Domo 76. V. MANDO.

Prosequi memoria immortalitatis memoriam aliquorum. Cic. 2. Philipp. 33.

Immortalitatis esse & ætatis, contraria. Cic. 4. Philipp. 3. Sunt enim facta ejus immortalitatis, nomen ætatis.

Tradere immortalitati scripta alicujus. Cic. 3. de Orat. 57.

Plurali utitur Cic. 3. de Nat. Deor. 46. Ne virtutibus hominum isti honores habeantur, non immortalitatibus. [Nisi legendum Immortalitati.]

IMMORTALITER, Adv. [ἀθάνατως] Perpetuo. Cic. 3. Q. frat. 1. 3. Quod scribis te a Cæsare quotidie plus diligere, immortaliter gaudeo.

IMMORTALITUS, Adv. Turpil. apud Non. 11. 43. Immortalitus se obtulit mihi hæc facultas.

IMMORTUUS, V. IMMOROR.

IMMORTUS, a, um. Adj. [ἀκίνητος, ἀπεμφής] a Moveo; Quod non movetur. Virg. 3. Georg. 416.

Sæpe sub immotis præsepibus, aut mala tactu Vipera delituit.

Diem immotum dixit Tacit. 1. Hist. 86. 2. Quo venti nulli spirant.

Fides immota. Valer. 3. Argon. 598.

Lumina immota tenere. Virg. 4. Æn. 331.

Mens immota manet. Virg. 4. Æn. 449.

Fixum immotumque animo sedet. Virg. 4. Æn. 15.

IMMUGIRO, ivi vel ii, itum, [ἐμμοκρούω] Ære. Idem quod Mugire, & sonitum qualem boves emittere solent, edere. Virg. 3. Æn. 674.

— curvisque immugit Ætna cavernis.

Mare totum immugit. Sen. Hippol. 10.

Mæsto immugit regia luctu. Virg. 11. Æn. 38. Sono rauco immugire. Sil. 5. 63.

IMMULGEO, ulsi vel ulxi, ulsum vel ulctum, [ἀναμίλω] Ære. Mulgendo & sugendo, lac ex mammis exprimere. Plin. lib. 28. 7. Item mammarum collectionibus cum thure, oculo ab ictu cruore suffuso, & in dolore, aut epiphoris, si immulgeatur, plurimum prodest, de lacte.

- Virg. 10. Æn. 572. — & lacte ferino
Nutribat, teneris immulgens hubera labris. conf. Lucret.
4. 1202.
- IMMUNDUS**, a, um. Adj. [*ἀκαθάρτος*] Impurus, impolitus. Ter.
Heaut. 2. 3. 54. Pannus obfita, neglecta, immunda illuvie.
Contactu immundo foedat omnia. Virg. 3. Æn. 228.
Fimus immundus. Virg. 5. Æn. 333.
Fortunæ immundæ. Plaut. Cist. 1. 1. 116.
— Siccine immunda, obsecro,
Ibis? s. i. immundas fortunas æquum est squalorem sequi.
Homo immundus, Sordidus, inquinatus. Plaut. Most. 1. 2. 24.
Atque ubi illo immigrat nequam homo indiligensque,
Cum pigra familia, immundus, instrenuus.
Lapsus immundus. Plin. lib. 14. cap. 19. Aut superne deciduo im-
mundiore lapsu aliquo polluto. [Polluta legitur in codd. emen-
datis, & ad dictionem Vina refertur. Non licebat nimirum vina diis
libare ex acinis deciduis confecta.]
Pauperies immunda. Hor. 2. Epist. 2. 199.
Segnities immunda. Columel. lib. 9. cap. 5. Neque ea curatorem frau-
dulentum tantum, sed etiam immundæ segnitie perosa est. de apibus.
Sues immundi. Virg. 1. Georg. 400.
Compar. Catul. de Æmil. 98. 3.
Nil immundius hoc, nihil est immundius illo. Sen. Quæst.
Nat. 5. 4. Immundius aliquid timere.
Superl. Plin. 10. Epist. 99. Immundissima aspectu cloaca.
IMMUNDE, Adv. Jul. obseq. de Prodig. cap. 115. Immunde templa
foedare.
- IMMUNDITIA**, æ. f. [*ἀκαθάρσια*] Impuritas. Frontin. lib. 2. de Aquæ-
duct. Immunditiarum facies & impurior spiritus, &c. adde Plaut.
Stich. 5. 5. 6. Columel. lib. 1. 61. Idem 12. 3. & 503.
- IMMUNDITIES**, ei. f. Idem. apud Tertul. de Monogam. cap. 7. & de
Pudic. cap. 9. Salvian. de Gub. lib. 6. pag. 210.
- IMMUNDABILIS**, e. Adj. Quod mundari nequit. Tertull. de Pudic.
cap. 20.
- IMMUNIS**, e. Adj. [*ἀπέλις*, ἀνεσφόρος, ἀφορολόγητος] dicitur, ut ait
Festus, Qui nullo fungitur officio, liber ab onere publico: Qui vel a-
tate, vel alio privilegio præstare munia non tenetur. Virg. 4. Georg. 244.
Immunisque fedens aliena ad pabula fucus.
Immunem ut videat redeuntis janitor annis. In Passeratii Strenis, pro
Sine munere. Puto poemation vocari Nihil. H. St. Obiit annis 12.
post Stephanum Passeratium. Ejus poematum prima editione usus
videtur.
Immunis non est virtus: i. e. Non est otiosa, semper aliquid agit.
Cic. de Amicit. 50. Non est enim inhumana virtus, neque immunis,
neque superba, quæ etiam populos universos tueri, eisque optime
consulere solet. Ubi V. Grut.
Immunis & Vestigalis, contraria. Cic. 3. Off. 107. Melius hi, quam
nos, qui piratas immunes, socios vestigales habemus.
Agri immunes. Cic. 2. Philipp. 43.
Agros immunes, liberosque arare. Cic. 4. Verr. 166.
Civitates immunes & liberae, Quæ nullum vestigal pendunt. Cic. 5.
Verr. 13. Quinque præterea sine foedere immunes civitates ac liberae,
Centuripina, Halesina, &c.
Prædia immunita conditione commodiore sunt, quam illa quæ pensitant.
Cic. 3. de Lege Agr. 9.
Immunis, cum genitivo. Ovid. 3. Met. 11.
Nullum passia jugum, curvique immunis aratri.
Belli immunis. Virg. 12. Æn. 559.
Boni alicujus immunis. i. e. Expers. Ovid. 4. Trist. 2. 62.
Mali hujus immunis. h. e. Poena vacans aut carens. Ovid. 8. Met.
690. — vobis immunibus hujus
Esse mali dabitur.
Manus immunis, i. e. Innoxia. Hor. 3. Carm. 23. 17. V. Torrent.
Operum immunes famulæ. Ovid. 4. Met. 5.
Scelerum immunis. Stat. 5. Theb. 123.
Immunis, cum ablativo: ut, Immunis militia. Liv. 1. 43. De his
V. Lex. Pitisc. Plin. lib. 17. cap. 24. Caprificus omnibus immunis est,
quæ adhuc diximus. i. e. Caret malis prædictis, non inarescit, non
sentit tabem.
Metu immunis. Sen. Hippol. 1054. H. St.
Vitiis humanis immunis. Paterc. 2. 35. 2.
Voluptatibus immunis. Paterc. 2. 46.
Immunis, Improbum aliquando significat, auctore Festo. Plaut. Trin.
1. 1. 2. Immune est facinus. Ego existimarim legendum & apud
Festum & apud Plautum, Immanis.
Vide ut emendet Scaliger H. St. At nihil ad hunc locum Scaliger.
Immunis tuetur Ant. Augustin. cum Dacero.
- IMMUNITAS**, atis. f. [*ἀπέλεια*] Exemptio, & vacatio munerum &
onerum. Cic. 1. Philipp. 3. Num immunitates datæ? Idem 2. Philipp.
91. Nequa post Idus Martias immunitatis tabula, neve cujusquam be-
neficii figeretur.
Immunitas & libertas alicujus provinciæ. Cic. pro Font. 17.
Dare immunitatem. Cic. 12. Fam. 1. Tabulæ figuntur, immunita-
tes dantur.
Dare alicui immunitatem magni muneris. Cic. 4. Acad. 121. [i. e. Va-
cationem, ut ipse se explicat.]
Habere immunitatem. V. HABRO.
Juvare alios immunitatibus. Tacit. 3. Hist. 55.
- IMMUNIFICUS**, a, um. Adj. [*ἀντιμνηστικός*] Plaut. Trin. 2. 2. 69.
Minus, pater, sed civi immunifico scis quid cantari solet?
- IMMUNIO**, ire. Munitione claudere. Tacit. 11. Ann. 19. 2. Præsi-
dium immunivit.
- IMMUNITIO**, onis. f. Theod. Cod. Immunitationis onera. V. Salmast.
Hist. Aug. p. 517.
- IMMUNITUS**, a, um. Adj. [*ἀνεσφόρος*] Non munitus. Cic. pro Cæ-
cin. 54. Si via sit immunita, jubet, qua velic, agere jumentum.
Castella immunita. Liv. 22. 11. Edictoque proposito, ut quibus op-
pida castellaque immunita essent, in loca tuta commigrarent.
Urbs immunita. Ovid. 10. Met. 169. Sparta immunita.
- IMMURMURANS**, antis. Partic. Ammian. 22. 16. Immurmurantes
audire ventos.
- IMMURMURANS**, i. m. Avis genus, inquit Festus, quam alii Regulum,
alii Offifragam dicunt.
- IMMUSTULUS**, sive **IMMISSULUS**, [*φίμυς*] Ales ex genere aquilarum
est, sed minorum virium, quam aquila: quæ volucris raro & non fere
præterquam vere apparet: quia æstum, algoremque metuit. Appella-
tur autem ita, quod subito & inexpectata se immittat. Hactenus Festus:
ex cujus verbis, non Immustulus, sed Immissulus scribendum potius
videtur: sive Immissulus: nam ab Immittendo deducit. Alii a Mus-
fando. Plin. lib. 10. cap. 7. Sangualem avem atque immustulum au-
gures Romani in magna quæstione habent. Immissulum aliqui vulturis
pullum arbitrantur esse, & sangualem offifragæ. Massurius Sangualem
offifragam esse dicit, Immissulum autem pullum aquilæ, priusquam
albicet cauda. Hic Plinius vocare videtur Immissulum avem, eandem
quam Festus Immissulum & Immissulum vocat. V. Elmenh. in Arnob.
p. 95. vel Lex. Pitisc. & Scalig. ac Dacer. ad Fest.
- IMMUTESCO**, utui, [*καθαίρωμαι*] ère. Mutum fieri, tacere. Quintil. lib.
10. cap. 3. Non ergo putemus semper optimum esse quod latet, ne
immutescamus alioqui.
- Ruptis immutuit ore querelis. Stat. 5. Theb. 542. adde 6. 184.
- IMMUTILATUS**, a, um. Adj. ut Immutilato corpore. Sallust. Fragm.
6. 13.
- IMMUTUO**, [*ἐπιλλάττω*] are. Idem quod Mutare, sive Aliud pro alio dare.
Plaut. Epid. 5. 1. 40. Hic sunt quadraginta minæ. siquid erit dubium,
immutabo. Idem Mil. 2. 5. 22.
Immutare se, vel immutari. Plaut. Trin. 1. 2. 35. Ter. Phorm. 1. 4. 29.
Non possum immutari.
Converti & immutari. Cic. 1. Fam. 9. Neque permanendum in una
sententia conversis rebus, ac bonorum voluntatibus immutatis, sed
temporibus assentiendum.
Alienare a se aliquem, & se illi immutare. Cic. 5. Fam. 8. Sed quæ-
dam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnunquam a me
alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.
Observe hunc usum Ciceroniani verbi Immutare. H. St.
Immutari ex amore. Ter. Eun. 2. 1. 19.
Di boni, quid hoc morbi est? adeone homines immutariet
Ex amore, ut non cognoscas eundem esse?
Immutari imperio. Cic. de Amicit. 54. Atque hoc quidem videre licet,
eos, qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prospere
rebus immutari, sperni ab iis veteres amicitias, indulgere novis.
Movere & immutare. Cic. 2. de Divin. 89. Vim quandam esse ajunt
signifero in orbe, qui Græce ζωδιακός dicitur, talem, ut ejus orbis una-
quæque pars alia alio modo moveat immutetque cælum.
De institutis priorum immutat successor aliquid. Cic. pro Flacc. 33.
Figuram alicujus immutare. Ovid. 7. Met. 722.
Ingenium immutatur egestate. Ter. And. 1. 5. 40. Plaut. Curcul. 1. 2. 59.
Neque veto, neque jubeo, quando te video
Immutatis moribus esse, here, atque ingenio.
Ingenium moribus immutare. Plaut. Trin. 1. 2. 35.
Mores immutare. Cic. 2. de Legib. 38. Quorum mores lapsi ad mol-
litiem, pariter sunt immutati cum cantibus, &c.
Se immutare in re aliqua. Cic. 1. Fam. 9. Si quibusdam in sententiis
paulum me immutastem.
Sensus immutare. Lucret. lib. 5. 1414.
Verbum immutare ad litteram. Cic. 2. de Orat. 249. At utrumque
genus continet verbi ad litteram immutati similitudo.
Vestitum immutare. Plaut. Amph. 3. 1. 6.
Amphitruo fio, & vestitum immuto meum.
Voluntatem immutare. Cic. 1. Att. 7.
Vultum immutare. Ter. Hec. 3. 3. 9.
Sed continuo vultum earum sensu immutari omnium,
Quia tam incommode illis fors obtulerat adventum meum.
- IMMUTATUS**, a, um. Partic. [*ἐπιλλάττω*] Suet. Claud. cap. 29. Sup-
positos aut etiam palam immutatos datorum officiorum codicillos.
Forma immutata. Ter. Heaut. 2. 4. 9.
Quippe forma impulli nostra, nos amatores colunt:
Hæc ubi immutata est, illi suum animum alio conferunt.
Litteris immutatis. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Ut Portunus a portu,
sic Neptunus a nando, paululum primis litteris immutatis. Sic apud
eundem in Orat. 214. Verborum ordinem immuta, &c.
Verba immutata. Cic. in Orat. 92. V. Translata verba, in VERBUM.
Voluntas immutata. Cic. in Philipp. Suspicionem multis attulit im-
mutata voluntatis.
Id mutavit, quia me immutatum videt, i. e. Non mutatum. Ter.
And. 1. 5. 7.
- IMMUTATIO**, onis. f. [*ἐπιλλάττω*] Cic. 2. de Legib. 27. Negat enim
mutari posse multas leges sine immutatione legum publicarum.
Immutatio ordinis. Cic. 3. de Orat. 176.
Translatio & immutatio. Cic. in Orat. 94. Et quanquam translatio est
apud eum multa, tamen immutationes nusquam crebriores.
Verborum immutationes. Cic. in Bruto, Ornari orationem Græci pu-
tant, si verborum immutationibus utantur.
- IMMUTATOR**, oris. m. Oros. cap. ult. de Athaulpho Goth. rege.
- IMMUTATRIX**, icis. f. apud Sidon.
- IMMUTABILIS**, e. Adj. [*ἀμετέωλον*, ἀμετέωλον, ἀμετέωρον, ἀμε-
τέωρον] Quod nullo modo mutatur. Cic. 1. Acad. 20. Quam interdum
eandem necessitatem appellant: quia nihil aliter possit atque ab ea con-
stitutum sit, inter quasi fatalem & immutabilem continuationem ordi-
nis sempiterni.
Pondus immutabile adest verbis sanctis. Stat. 1. Theb. 212.
- IMMUTABILITAS**, atis. f. [*ἀμετέωλον*] Cic. de Fato 17. Sed in factis
immutabilitatem apparere, in futuris quibusdam, &c.
- IMMUTABILITER**, Adv. Cels. 1. 99. Quidquid. D. de verborum
obligat. Si immutabiliter verum fuit, te Capitolium non ascendisse
conf. Apul. de mundo p. 261. & Augustin. Civ. Dei, 22. 9.

MO. V. IMMO.

MOLA, [Μόλα Κορινθία] Urbs in Æmilia, quæ olim Forum Cornelii dicebatur, Ptolemao lib. 3. cap. 1.

I M P

IMPACATUS, a, um. Adj. [ἀπάκωτος] Non pacatus. Virg. 3. Georg. 408. Aut impacatos a tergo horrebis lberos.

Odia impacata. Claud. 2. in Eutrop. 212.

Vita impacata. Sen. de Ira 3. 27.

IMPACTIO, IMPACTUS, V. IMPINGO.

IMPAGES, is. f. [ἰμπαγίαι] Festus, Impages dicuntur, Quæ a fabris in tabulis figuntur, quo firmiter cohæreant. Festus. conf. Vitruv. 4. 6. a Pangendo, id est figendo. Unde & poetæ Pangere versus dicuntur: & agricolæ Pangere plantas, id est infigere.

IMPALLEO, ui, [ἰμπαλλέω] Ære. Idem quod Pallere. Stat. 6. Theb. 805. — eventu impalluit ipse fecundo. [Immo præteritum verbi seq. est.

IMPALLESCO, Ære. Idem. Perf. 3. Sat. 62.

At te nocturnis iuvat impallefcere chartis.

IMPANCO, Ære. est Invadere, verbum a Græco tractum, quasi πᾶν κρέας consumere. Varro: Ecclesiam in regiam aream impancarunt. Hæc Nonius 1. 293. conf. Turneb. 29. 19.

IMPAR, aris. com. abl. impari, & aliquando impare, metri causa. [ἴσος, ἀνάρτη] Virg. 8. Ecl. 75. — numero deus impare gaudet.

Impar sumptui. Ulpian. in l. Sed an ultro. D. de neg. gest.

Impar, Non par, sed inæquale. Virg. 4. Georg. 245.

Aut asper crabro imparibus se immiscuit armis. Ubi Servius,

Imparibus armis, Inæquali consilio: nam apes laborantes consumit. Benevolentia impar. Cic. 5. Fam. 8. Quos quidem ego ambo unice diligo: sed in Marco benevolentia impari.

Certamen impar. Ovid. 11. Met. 157.

Fama impari. Sallust. Jugurth. 61.

Fata imparia. Virg. 12. Æn. 146.

Fortuna est impar animo. Ovid. 4. de Pont. 9. 121.

Intervallis imparibus conjungi, & pro rata portione distingui. Cic. in Somn. Scip. 11. Hic est, inquit ille, qui intervallis conjunctus imparibus, sed tamen pro rata portione distinctis, impulsu & motu ipsorum orbium efficitur.

Numerus impar. Cic. 4. Acad. 32. Illos qui omnia sic incerta dicunt, ut stellarum numerus par an impar sit, nesciatur, quasi desperatos aliquos relinquamus.

Ova numero imparia. Varro 3. de R. R. cap. 9.

Toga impar, Quæ male rotunda est, Mal' arrondie. Hor. 1. Epist. 1. 96. — vel si toga dissidet impar,

Rides. Dissidet, i. e. Non æqualis fedet in humeris.

IMPARIETAS, Adv. [ἀνεπίστος] ut, Versus impariter juncti. Hor. de Arte Poet. 75.

IMPARIETAS, e. Adj. Idem ac Dispar. Aur. Vict. in Hadr. In remisso ingenio suspectam æstimantes fecierat ævi longe imparilis.

IMPARIETAS, aris. f. Gell. 5. 20. Sollicitissimus aliis imparilitas appellatus. Idem 14. 1. Imparilitas hæc turbat observationem.

IMPARIETAS, a, um. Adj. [ἀπαράσιμος] Notæ significationis. Cic. 3. Tusc. 29. Ne me imparatum cura laceraret repens. Ex Euripide.

Ter. Phorm. 2. 1. 84. Ut ne imparatus sim, quum adveniat Phormio. Idem: Andr. 3. 1. 20.

Paratus & imparatus, contraria. Cic. pro Milon. 56. Quanquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros.

Imparatus arma sumplit. Cic. 1. Tusc. 86.

Imparati cum a militibus, tum a pecunia. Cic. 7. Att. 15.

Imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur Antonius. Cic. de Clar. Orat. 139.

In malis imparatus. Cic. 9. Att. 7. Longum est imparatis breve tempus. Cic. 3. Philipp. 2. Inermem & imparatum aliquem gladiis adoriri. Cic. pro Sext. 79.

Pectus non imparatum ærumnis. Sen. Hippol. 10. Superl. Imparatissimus omnibus rebus. Cæf. 1. Bell. Civil. 30.

IMPARIATIO, onis. f. Marcell. Emp. cap. 20. Sentire imparationem stomachi.

IMPARENS, entis. Partic. [ἀπαίτης] Non parens, sive obediens. Festus. PARENTIA, æ. f. Gell. 1. 13. Culpa imparentiæ subeunda. V. Pauci Lex. Crit. p. 885.

IMPARTIO, Lactant. Epit. 6. V. IMPERTIO.

IMPASCO, pavi, pastum, [ἰμπασκώ] Ære. vel IMPASCOR, asci. Idem quod Pascere, sive Pasce. Columel. lib. 6. cap. 5. In eo loca perdendi sunt, quibus nullum impascitur pecus. Idem lib. 2. cap. 18.

IMPASTUS, a, um. Partic. a Pasceor passi. [ἰμπαστος] Non pastus. Virg. 9. Æn. 339.

Impastus ceu plena leo per ovilia turbans, &c.

Turba impasta luporum. Sil. lib. 7. 129. Prudent. Cath. 4. 99.

IMPASSIBILIS, e. Adj. Lactant. 1. 3. extr. Deus incorruptibilis esse debet, perfectus, impassibilis. conf. Prudent. Apoth. 84. Tertul. Apol. cap. 30. & de Anima cap. 12. & adverb. Prax. cap. 29. item Isidor. 7. 1.

IMPATIBILIS, e. Adj. [ἀπαίσιμος] Quod ferri non potest, sive tolerari. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 21. Cladesque exanclarem impatibiles. Cruciatu impatibilis. Dolor impatibilis. Plin. lib. 25. cap. 5.

Morsus impatibilis, Intolerabilis. Plin. lib. 20. cap. 10.

Æna impatibilis. Cic. 2. de Fin. 57.

Æletudo impatibilis. Plin. lib. 20. cap. 18.

IMPATIENTIS, entior. entillimus. Partic. [ἀπαίσιμος] Nullius laboris aut coloris patiens. Jungitur genitivo. Plin. lib. 8. cap. 10. Idem imparientes frigoris. De elephantis.

Confortis impatiens. Lucan. 1. 92.

Amis impatientissimæ esse. Columel. 7. 11.

rigorum impatientissimum pisum. Plin. lib. 8. cap. 12.

liemis impatientiores intubi. Plin. lib. 19. cap. 8.

æ impatiens. Ovid. 13. Met. 3.

Mollis, & laboris impatiens. Ovid. 3. Trist. 2. 10.

Quietis impatientissimus. Patere. 2. 23. 1.

Impatiens tarditatis. Plin. lib. 10. cap. 62. Vipera singulos diebus singulis parit, viginti fere numero. Itaque ceteræ, tarditatis impatiens, perumpunt latera, occisa parente.

Verustatis impatiens. Plin. lib. 21. cap. 16.

Via impatiens. Ovid. 6. Met. 322.

Animus impatiens, & non tractabilis. Ovid. de Rem. Amor. 123.

Imperitia nil impatientius. Macrob. Saturn. 7. 4.

Sollicitudo impatientissima. Gell. 12. 1. extr.

IMPATIENTIA, æ. f. [ἀπαίσιμος] Plin. lib. 11. cap. 23. Fieri autem primo papilionis parvos nudosque, mox frigorum impatientia villis inhorrescere. Sic

Ætus impatientia. Idem 9. 16.

Veneris impatientia. Apul. Met. 2. p. 121. pro Impatientia moræ in re venerea.

Impatientia apud Sen. Epist. 9. est ἀπάθεια. V. PATHOS.

IMPATIENTER, Adv. [ἀτακτως] Ægre & moleste. Plin. Epist. 7. lib. 2. Amavi consummatissimum juvenem tam ardentem, quam nunc impatienter requiro.

Compar. Impatientius desiderare. Quintil. Decl. 11. extr. conf. Borrich. Vind. p. 101. & Justin. 12. 15. 3. & 32. 3. 2. Superl. Impatientissime dolere. Plin. 4. Epist. 22.

IMPAVIDUS, a, um. Adj. [ἀφόβος] Qui nihil pavet. Plin. lib. 28. cap. 19. Et pellis afinina injecta impavidus infantes facit. Janitor impavidus. Stat. 6. Theb. 499. de Cerbero.

Pectus impavidum. Liv. 21. 30. conf. Hor. 3. Carm. 3. 8.

Somni impavidus. Sil. lib. 7. 128.

Impavidus fomni servat pecus.

Sui impavidus. Claud. de Piiis fratribus, 14.

IMPAVIDE, Adv. [ἀφόβως] Audacter, intrepide. Liv. 30. 15. Nec locuta est ferocius, quam acceptum poculum, nullo trepidationis signo dato, impavide hausit. conf. Cæf. Aurel. Tard. 4. 3. 30.

IMPECCABILIS, e. Adj. [ἀνεμάρτητος] Quod peccare non potest. Gell. lib. 17. cap. 19. Is erit pleraque impeccabilis, vitamque vivet tranquillissimam.

IMPECCANTIA, æ. f. Hieron. 3. adverb. Pelag. cap. 4.

IMPECTO, Ære. vetus verbum, Verberare. Varro de R. R. 3. 16. 8. Itaque impectentes a se ejiciunt fucos. Sic, Pectere pro Impetere & verberare a comicus saepe legitur. Quid si potius Impectentes legas, pro Pectere & verberare cupientes, desiderandi forma, vel frequentandi, pro Saepè pectentes atque pungentes. Nam ut Fictum pro Fixo a Varrone dicitur, & a veteribus Grammaticis observatur, quidni Pectum pro Pexum ab eodem dicitur, a quo Pecto, as: quum præsertim pro Pexus, Pectitus a Columella dicitur. Sic a Lego, Lectio dixit Horatius, a Scribo, Scripto. Quidam Impectantes legunt, quod non est ineptum, sed vetus lectio est Impectantes. Turneb. Adverb. 8. 8. Popma Impectantes, non male.

IMPEDO, [ἰμπεδών] Ære. Pedaminibus sustinere. Columel. lib. 4. cap. 16. Quum mensem tricesimum statumibus statim impedienda est.

IMPEDATUS, a, um. Adj. ut, Vitis impedata. Idem ibid.

IMPEDICO, Ære. Pedicis constringere. Ammian. 30. 4. Si quem semel intra retia ceperint, cassibus mille impediunt.

IMPEDIO, ivi, itum, [ἰμπεδίζω, ἀναποδίζω, ἀναχακίζω, κωλύω] Ære. Implicare, involvere, ac proprie de Pedibus dicitur, sed ad alia transfertur. Plaut. Rud. prol. 37. Sed dum alios servat, se impedit.

Immo δὲ πᾶν πῶλον. utitur cum Dativo Varro de Ling. Lat. postter. edit meæ p. 104, in fine: Novitati non impedit vetus consuetudo. Ut Græcorum ἰμπεδίων ἐστίν. H. St. Videtur ex Græco ἰμπεδίζω, vel ἰμπεδίων arcessere, quod a πῶλον. Varr. locus est lib. 8. 14.

Impedire se, & implicare. Cic. 4. Verr. 115. Sin illud dices, te Heracii voluntate ab lege recessisse, ipse te impediens, ipse tu tua defensione implicabere. V. IMPLICO.

Impedire & Expedire, contraria. Cic. pro Rabir. Post. 24. Sapientis est, quum stultitia sua impeditus sit, quoquo modo possit, se expedire.

Impediri & Adjuvari, contraria. Cic. de Clar. Orat. 3. Quum præsertim non modo nunquam sit aut illius a me cursus impeditus, aut ab illo meus: sed contra semper alter ab altero adjutus & communicando & movendo & favendo.

Impediri in jure suo. Cæf. 1. Bell. Gall. 36. Si ipse Pop. Rom. non præscriberet, quemadmodum suo jure uteretur, non oportere, se a Pop. Rom. in suo jure impediri.

Impediri & alligari in re aliqua. Cic. 8. Att. 16. Cedendum enim celementer est, ne forte qua in re impediar atque alliger.

Impeditus ipse sese in plagas. i. e. Irretivit, Sese retibus implicuit. Plaut. Mil. 4. 9. 11.

Equitatum alicujus impedire. Cæf. 2. Bell. Gall. 17. Quo facillius finitumorum equitatum, si prædandi causa ad eos venisset, impedirent.

Impeditum impedire. Cic. 15. Att. 15. Te nolui impeditum impedire. Stultissimis interrogationibus aliquorum causam impedire. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Mentem dolore impeditit mentio fortissimi viri. Cic. pro Cæf. 60.

Cornua impedire novis fertis, Redimire. Ovid. 2. Met. 868.

Curæ impediunt. Ter. And. 1. 5. 26.

Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt: Amor, misericordia hujus, nuptiarum sollicitatio.

Iter alicujus impedire. Cic. 8. Att. 18. Ut te mecum coniungeres, prius quam Cæsar aut tuum iter impedire, aut me abs te excludere posses. Cæf. 1. Bell. Civil. 25. Impedire exitus.

Navigationem impedit ventus. Cæf. 5. Bell. Gall. 7.

Nuptiis aliquem impedire, Irretire. Ter. Phorm. 2. 4. 1.

Quanta me cura & solitudine afficit

Gnatus, qui me & se hisce impeditit nuptiis.

Protectionem alicujus impedire & tardare. Cic. 7. Fam. 5.

Uxorem alterius impudicitia impedire, pro Sordidare, inquinare, ad probum ducere. Sic enim exponit Marcellus illud Plauti, Amph. 4. 2. suppos. 13. — qui domi uxorem meam

Impudicitia impeditit, per quem teneo thesaurum superi. Impeditit Douza Plaut. Expl. 1. 4. a Pædore. Al. Impetivit.

Impeire, Obstare nequid fiat, impedimento esse. Plin. Epist. 262. B b b b 3 Vereor

Vereor enim ne in alterutram partem ignorantia lapsus, aut illicita confirmem, aut necessaria impediam.

Perturbare & impedire rationem belli prope jam explicatam. Cic. de Provinc. Conf. 35.

Impedire quo minus. Cic. de Senect. 55. Nec aetas impedit quo minus & ceterarum rerum & in primis agri colendi studia teneamus, usque ad ultimum tempus senectutis.

Impedire ne. Cic. de Fato 2. Casus quidam, ne facerem, impedit. Cic. 11. Fam. 10. Quod isti ne faciant, summa malevolentia & livore impediuntur.

Nihil impedio. Cic. 1. Off. 22. De rebus ipsis utere tuo iudicio: nihil enim impedio.

Nihil impedit, quo minus. Cic. 1. de Fin. 58. Quumque nihil impedit, quo minus id quod maxime placet, facere possimus.

Quæ obstant & impediunt remove. Cic. 4. Acad. 9.

Impedire ab. Plin. lib. 10. cap. 63. Non impedit partus quasdam ab opere. De equabus loquitur.

Ab delectatione omni negotio impediti. Cic. pro Muren. 36.

Amplexu aliquem impedire. Ovid. 2. Met. 433.

Consilii alicujus impeditum esse. Ter. And. 3. 5. 11.

Fletu impediti. Cic. 3. Att.

Frenis impediuntur equi, i. e. frenantur. Ovid. 2. Fast. 736.

Malis domesticis impediti. Cic. pro Sext. 97.

Morbo & ætate impediti. Cic. 5. Verr. 63. Et 1. de Fin. 59.

Negligentia impediti, studiis, occupationibusve. Cic. 1. Off. 29.

Occupatione impediti. V. OCCUPO.

Pudore impediti. Cic. 4. de Fin. 2. Tum ego, Non me hercule soleo temere contra Stoicos: non quo illis admodum assentiar, sed pudore impeditur: ita multa dicunt quæ vix intelligam.

Religione impediti, Detineri, arceri. Cic. 4. Fam. 12. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 6. Partim quod infuetus navigandi mare timeret, partim quod religionibus sese diceret impediti.

Vinculis impediti. Cic. 1. de Divin.

IMPEDIENS, entis. Partic. Ovid. 1. Met. 703.
— illi cursum impediuntibus undis.

IMPEDITUS, a, um. [*ἰμπίδης*] Partic. ut, Impeditissimæ silvæ. Cæf. 8. Bell. Gall. cap. 18.
Animus libidini deditus, amore, desiderio, cupiditate, sæpe nimia copia, inopia etiam nonnunquam impeditus. Cic. pro Cæf. 45.
Iter impeditum. Stat. 4. Silv. 3. 32.
Nomina impedita apud Ciceronem sunt, Quæ non sunt expedita. V. Expedita nomina, in NOMEN.
Pugna impeditior. Liv. 7. 21.
Saltus impeditior. Liv. 9. 2.
Studia impedita. Plin. Epist. 150.
Tempora Reipublicæ impedita. Cic. in Pison. 3.
Irretitus, impeditus, constrictus, quibus opponitur Promptus. Cic. pro Milon. 54. Quid minus promptum ad pugnam, quum pænula irretitus, rheda impeditus, uxore pæne constrictus esset?
Vinctus, constrictus, & impeditus. Cic. de Arusp. Resp. 22.
Occupatum impeditumque hunc amores tenent. Cic. pro Cæf. 45.
Impeditissimus ad iter faciendum. Cic. 11. Fam. 13.

IMPEDITIO, ðnis. f. [*ἰμπίδισμος*] Detentio, occupatio. Cic. 1. de Divin. 115. Viget enim animus in somniis, liberque sensibus ab omni impeditioe curarum, jacente & pæne mortuo corpore. Vitruv. 9. 4. Veneris Stella cum est liberata ab impeditioe radiorum solis.

IMPEDIMENTUM, i. n. [*ἰμπίδιον*] dicitur Quo quis impeditur, ut non perficiat quod cupit. Ter. And. 4. 2. 24.
Proinde hinc vos amolimini, nam mihi impedimento estis.
Inferre moram & impedimentum alicui. Cic. 1. de Invent. 12.
Legitimum impedimentum. V. LEX.
Impedimentum pati. Plin. 2. Epist. 12. V. PATIOR.
Esse impedimento. Cic. pro Corn. Balb. Liv. 4. 13. pr.
Superabat impedimenta naturæ, diligentia, industriaque Demosthenes. Cic. 1. de Orat. 260.

Impedimenta, in exercitu dicuntur Res quæ conducuntur in expeditione necessaria. Et non solum Sarcinæ, sed etiam iumenta, impedimenta dicuntur: ut docet Frontinus in libro Strategematôn 2. 1. 11. scribens fuisse interfecta a Petrejo impedimenta in magna aquarum & pabuli inopia. Ubi Cæsar. 1. Civ. 81. Sarcinaria iumenta ponit. V. Tenul. ad loc. Curtius 4. 16. extr. Magno consilio jacturam sarcinarum, impedimentorumque contempsit. Cæf. 1. Bell. Gall. 26. Alteri ad impedimenta & carros suos se contulerunt. Cic. 6. Verr. 22. Mamertina civitas improba antea non erat, etiam erat inimica improborum, quæ C. Catonis illius, qui Consul fuit, impedimenta retinuit.

Abdere impedimenta. Cæf. 7. Bell. Gall. 18.
Collocare impedimenta. Cæf. 2. Bell. Gall. 19.
Diripere impedimenta. Cæf. 2. Bell. Gall. 17.
Exuere impedimentis. Cæf. 7. Bell. Gall. 14.
Potiri impedimentis. Cæf. 3. Bell. Gall. 24.
Recipere impedimenta. Cæf. 7. Bell. Gall. 87.
Relinquere impedimenta. Cæf. 5. Bell. Gall. 33.
Nugas & ineptias, Grammaticorum impedimenta vocat Quintil. 1. 8. extr.

IMPEDIMENTOSUS, a, um. Adj. Impedimentis abundans. Cassiodor. 1. Epist. 35. extr. Impedimentosa venalitas.

IMPELLO, ðli, ðllum, [*ἰμπίλω*, *ἰμπίλλω*, *ἰμπίλλω*, *ἰμπίλλω*, *ἰμπίλλω*, *ἰμπίλλω*, *ἰμπίλλω*] ère. Inducere, incitare vel urgere, præsertim magna vi. Virg. 4. Æn. 594.
Ferte citi flammias, date vela, impellite remos. Cic. pro Cluent. 70. Præcipitantem igitur impellamus, inquit, & perditum prosternamus.
Impellit regem Lacedæmoniorum Atheniensibus bellum inferre. Justin. 5. 1. 4.
Impellit Artaxerxem parricidium parricidio vindicare. Idem 3. 1. 3.
Impellere atque hortari aliquem ad aliquam artem, pro Incitare. Cic. 1. de Orat. 126.
Impelli atque incendi ad aliquid faciendum. Cic. de Clar. Orat. 19.
Ad accusandum dominum servum impellere. Cic. pro Deiot. [Nisi error est.]
Ad bellum barbaros impellere. Cic. pro Sulla 36.
Ad facinus non videtur hominem illum impulsura utilitas. Cic. Bruto, 6.

Ad injuriam faciendam animum alicujus impellere. Cic. pro Flac. 85.
Ad iram impellere. Hor. de Arte Poet. 109.
Ad nullam rem unquam impelletur. Cic. 4. Acad. 19.
Ad quodvis maleficium hominem impellit avaritia. Aucl. ad Heren. lib. 2. 54.
Ad scelus impellere. Cic. pro Rosc. Amer. 39. Luxuries igitur hominem nimirum, & æris alieni magnitudo, & indomitæ animi cupiditates ad hoc scelus impulerunt.

Impellere in. ut,
In casum hunc impulsistis me. Cic. 3. Att. 9. conf. ibid. 3. 13.
In fraudem impellere. Cic. in Pison. 1. Et pro Deiot. 32. Se a te corruptum, tuis promissis in fraudem impulsus esse confessus est?
In fugam atque in latebras impellere. Cic. pro Rabir. perd. reo 22. Cum ignaviæ ratio te in fugam atque in latebras impelleret.
In mentem eam impellere. Cic. pro Milon. 89. Postremo nisi eum dii immortales in eam mentem impulsissent, ut homo, &c.
In sermonem impellere. Cic. 2. de Orat. Si cognossemus quæ te causa in sermonem impulsisset.

In spem rapinarum impellere. Cic. 2. in Catil. 10. Qui etiam nonnullos agrestes homines tenues, atque egentes in eandem illam spem rapinarum veterum impulerunt.

In spem certissimam Consulatus impellere. Cic. ad Brut. 10.
In spem metumque animos impellere parva momenta. Liv. 27. 45.
Impellere ut. Ter. And. 3. 2. 43.
Non impulit me hæc nunc omnino ut crederem. Cic. de Senect. 77. Nec me solum ratio ac disputatio impulit ut ita crederem.

Natura impellimur, ut prodesse velimus quam plurimis, in primisque docendo, rationibusque prudentiæ tradendis. Cic. 3. de Fin. 65.
Cuncta impellere pugna. Valer. 5. Argon. 675.
Impetus animorum impellere, & Reflectere, contraria. Cic. 2. de Orat. 312.
Sensus impellere. Lucret. lib. 1. 304.
Voluntatem impellere quo velis, & Unde velis deducere, contraria. Cic. 1. de Orat. 30.
Impellere plaustrum in terram. Cato cap. 5. Terram cariosam caveto ne ares, neve plaustrum, neve pecus in eam impellas. Plin. lib. 17. cap. 5. Catonis verba referens sic habet, Cato breviter atque ex suo more vitia determinat, Terram cariosam cave: neve plaustrum, neve pecore impellas. [Forte scripsit Neve plaustra, neve pecora.]
Impellere in latus, Contorquere. Virg. 1. Æn. 86.
— cavum conversa cuspide montem
Impulit in latus. Quasi in rem quæ facile cedit ictui. Servius.
Impellere, Labefactare. Plin. lib. 33. cap. 11. Immenso & Achaicæ victoriæ momento ad impellendos mores.
Mugitibus auras impulit. Ovid. 3. Met. 21.
Impellere, Loco pellere. Liv. Impulsa frons prima: & trepidatio subsidiis illata.

IMPELLENS, entis. Partic. Virg. 4. Georg. 305.
Hoc geritur Zephyris primum impellentibus undas. Justin. 4. 5. 4. Impellente fato.

IMPULSUS, a, um. Partic. [*ἐμπροσθίνος*] ut, Auctoritate ejus impulsus Athenienses. Nepos 1. 5. 2.
Conscientia ad fatendum impulsus. Quintil. lib. 5. cap. 15.
Fama hac impulsus Chremes, ultro ad me venit. Ter. And. 1. 1. 72.
Furiis impulsus. Virg. 10. Æn. 68.
Praelio graviter impulsus milites. Paterc. 2. 51. 3. conf. cap. 70. pr.
Acies impulsa. V. ACIES.
Bellum impulsus. Lucan. lib. 5. 330.
— nobis victoria turbam
Non dabit: impulsus tantum quæ præmia belli
Auferat. Translatio sumpta a calumnia, quæ quum semel concussa fuerit, facile evertitur: Impulsi igitur, i. e. Præcipitis & quasi peracti. Budæus. Cicero Affectum bellum vocat.
Chordas tentavit impulsas pollice. Ovid. 10. Met. 145.
Sagitta nervo impulsa per nubem. Virg. 12. Æn. 856.

IMPULSIO, ðnis. f. [*ἐλασία*] Cic. 2. de Invent. 17. Impulsio est quæ sine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur: ut amor, iracundia, aegritudo, &c.
Inductio & impulsio in hilaritatem. Cic. 3. de Orat. 202.

IMPULSUS, ðs. m. [*ἐλασις*, *ἰμπίστος*] Cic. 2. de Nat. Deor. 31. Is autem ardor non alieno impulsus, sed sua sponte movetur. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 25. Ne civitas eorum impulsu deficeret.
Impulsu tuo, suo, vestro: h. e. Ductu & suasu atque hortationibus. Cic. pro Rosc. Amer. 107. Idem 4. Verr. 161. Impulsu meo. Ibid. Impulsu tuo & tua crudelitate fecisset. Ter. Hec. 2. 1. 45. Vestro impulsu duxere. Impulsu vestro loquor. Cic. 3. de Orat.
Impulsu Pisonis Consulis. Cic. 1. Att. 14.
Impulsus scutorum. Cic. pro Cæcin. 45. Etsi non solum impulsu scutorum, neque conflictu corporum, neque, &c.
Impulsu primo moveri. Cic. 1. Tusc. 30. Id autem nec nasci potest, nec mori: vel concidat omne cælum, omnisque natura consistat necesse est, nec vim ullam nascatur, qua primo impulsu moveatur.

IMPULSOR, ðris. m. [*ἰμπίστος*] Qui incitat & impellit ad aliquid faciendum. Ter. Eun. 5. 6. 18.
Here, ne me spectes: me impulsore hæc non fecit.
Suasor & impulsor professionis mee. Cic. 16. Att. 7.
Impulsor atque adjutor. Cic. de Provinc. Consul. 18.

IMPULSTRIX, ab Impellendo Nonius 2. 631. dici probat eadem forma, qua Tonstrix, Curatrix, Affestrix, &c.

IMPENDRO, di, ðum, [*ἐπιπείρωμαι*] ère. Est aliquid supra caput (ut ait Valla) veluti casurum pendere. ut, Nubes impendens. Cic. 1. de Fin. 60. Accedit etiam mors, quæ quasi saxum Tantalos, semper impendit. Idem 5. Tusc. 62.
Impendebat mons altissimus, ut facile perpauci prohibere possent. Cæf. 1. Bell. Gall. 6. pr. Idem 3. Bell. Gall. cap. 2. pr. Montesque, qui impenderent, a maxima multitudine Sedunorum ac Veragrorum teneri.
Impendere, per translationem. Cic. de Amicit. 35. Hæc ita multa quasi fato impendere amicitias: ut omnia subterfugere, non modo sapientia, sed etiam felicitatis diceret sibi videri. Al. Fata.
Impendere & imminere. Cic. pro Domo 25. Impendebat fames, incerta.

incendia, cædes, direptio: imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis.

Adesse & impendere. Cic. 4. Fam. 14. Ut ea quæ partim jam adfunt, partim impendent, moderate seramus.

Adesse atque impendere mala videntur. Cic. pro Quint. 47.

Quæ aderam jam & impendebant depellere. Cic. pro Milon. 77.

Impendere fatum aliquod, aut instare jam plane, aut certe jam appropinquare. Cic. 2. in Catil. 11.

Quid illi impendat, ex aliqua re suspicari. Cic. pro Cluent. 66.

Acerbitas impendit orationibus. Cic. 2. Fam. 15.

Arbor impendit ædibus, & in ædes. Ulpian. in l. 1. D. de arbor. cedend. Quæ arbor ex ædibus tuis in ædes illius impendit.

Cura impendit pectori meo. Plaut. Epid. 1. 2. 32.

Contentio impendit. Cic. 2. Att. 22.

Discordiam magnam impendit. Cic. 8. Fam. 14.

Formidines impendit ab nostris magistris. Cic. 7. Verr. 56.

Ita tanta malorum impendit. Cic. 8. Att. 11.

Judicia reliqua impendit, nondum est plane expeditum. Cic. 4. Att. 16.

Mala impendit te. Ter. Phorm. 1. 4. 2.

Ita nunc imparatum subito tanta te impendent mala. i. e. Prope diem eventura tibi sunt.

Metus nulli a superis impendit. Cic. 1. de Nat. Deor. 45.

Negotium impendit, Urget, instat. Cic. 2. Att. 22.

Procella Reip. impendit. Cic. de Arusp. Resp. 4. Tum vidi ac multo ante perspexi, quanta tempestatas excitaretur, quanta impenderet procella Reipublicæ.

Sumptus infiniti impendit in hos exercitus, quibus defendimur. Cic. Brut. 18.

Tempestatas invidiæ quanta nobis impendit. Cic. 1. in Catil. 22.

Timor belli impendit. Cic. 2. Fam. 10.

IMPENDENS, Partic. [ἐπιπροσέχων] Plin. lib. 18. cap. 35. Quinimmo & harundinem nonnulli impendente pluvia feri jubent.

Cædis impendentis periculum. Cic. 5. Att. 3. Ibid. 8. 13.

Dolor impendens. Cic. 1. de Fin.

Montium impendentium altitudines. Cic. 2. de Nat. Deor. 98.

Ruina impendens. Ovid. ad Liv. 363. conf. Justin. 17. 1. 5.

Rupes undique impendens. Justin. 24. 6. 6.

IMPENDIUM, IMPENDIOSUS. V. IMPENDO.

IMPENDO, di, sum, [ἐπιποιῶ, ἀναίσιμα] Ære. In aliquam rem insumatur. Plin. Epist. 10. 46. pr. In aquâ ductu, domine, Nicomedenses impederunt H. S. XXX. CCC. XXI. qui imperfectus adhuc relictus.

Impendere de suo. Liv. 6. 15. Sed quid ego vos, de vestro impendatis, hortor?

Biennium impendere alicui rei. Quintil. præf. ad Tryphon. bibliop. Quibus componendis, ut scis, paulo plus quam biennium impendi.

Curam impendere alicui rei. Columel. in præf. lib. 1. Tot generibus fierorum, sic ut rosariis impenderet curam, quam a plerisque etiam majora negligantur?

Laborem impendere studiis. Plin. Epist. 3. 5. Al. Impertiri.

Laborem ac sumptum ad incertum casum impendere. Cic. 5. Verr. 227.

Ad incertum casum & eventum certus quotannis labor & certus sumptus impenditur. [An Ob incertum & c?]

Operam impendere intra tectum. Columel. lib. 12. cap. 1.

Operam duplicem impendere. Varr. 2. de R. R. cap. 11. V. OPERA.

Opus impendere verbis, pro Operam dare. Sen. Epist. 76.

Pecuniam impendere in res aliquas. Cic. 6. Verr. 46.

Studia juvenibus erudiendis impendere. Quintil. in præf. lib. 1. pr. Sumptum impendere, V. Laborem.

Tempus studiis impendere. Plin. Epist. 3. 5. Perire tempus arbitrabatur, quod studiis non impenderetur. Al. Impertiretur.

Vitam impendere famæ. Stat. 5. Silv. 1. 63.

Volumina tota in disputationem impendere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

IMPENSUS, a, um. Partic. [ἐπιδαπανησάντων] ut,

Ætas impensa Labori. Lucan. lib. 2. 569.

Impensum pretium. Cic. 14. Att. 12. Scribis enim esse rumores, me ad lacum quod habeo venditurum, minusculam vero villam utique Quinto traditurum, vel impenso pretio, quo introducatur, ut tibi Quintus dixerit, dotata Aquilia. Cæf. 4. Bell. Gall. 2. Quin etiam jumentis, quibus maxime Galli delectantur, quæque impenso parant pretio, Germani importatis non utuntur. i. e. Soluto, ut quibusdam placet: alii Magno interpretantur. In Ciceronis exemplo Paulus Manutius interpretatur, Impenso, Non soluto. conf. Tacit. 1. Hist. 31. 7.

Pretio impenso venire. Liv. 2. 9.

Libido impensa. Lucret. lib. 5. 962. i. e. Magna.

Voluntas impensa, ut Propensa. Liv. 35. 44. Prima ejus oratio fuit excusantis, quod tanto minoribus Spe atque opinione hominum copiis venisset. Id suæ impensæ erga eos voluntatis maximum debere indicium est.

IMPENSUS, Nomen ex Partic. [ἐπιπανησάντων] Auctus, Affluens, quasi in quem multæ impensæ sunt. Plaut. Capt. 4. 2. 26.

Væ misero illi, cujus cibo iste factus est impensior. Al. Impensior.

Impensius, Gravis, intolerabilis, molestus. Plaut. Bacch. 3. 2. 10.

Nam pol quidem, meo animo, ingrato homine nihil impensius fuit. De hoc loco V. Turneb. 2. 20. Bisciol. Hor. subsec. 1. 14. 18. conf. item Gronov. & Taubm.

Cura impensior, h. e. Major, vehementior. Ovid. 2. Met. 406.

Dammum impensius. Gell. lib. 20. cap. 1. h. e. Majus.

Verbis impensioribus laudare. Val. Max. 4. 3. ext. 1.

Preces impensissimæ. Suet. Tiber. cap. 13.

IMPENSUM, i. n. Hor. 2. Serm. 3. 245.

Lusciniæ soliti impenso prandere coemptas. Columel. lib. 9. 8.

Et impensum, & eandem operam custodis postulant bonæ atque improbæ. Al. Impensam.

IMPENSA, æ. f. [ἐπιδαπάνη, ἄρρητος] Sumptus. Cic. 8. Fam. 1. Ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam. Cic. 5. Verr. 53. Magna impensa.

Ingenere impensæ. V. INGRNS.

Largior impensa. Columel. lib. 2. cap. 2. non ita procul a fine.

Levis impensa. Ovid. 2. de Arte Am. 255.

Profundæ impensæ. Claud. 2. Conf. Stil. 224.

Cruoris impensa. Ovid. 8. Met. 63.

— melius sine cæde, moraque,

Impensaque sui poterit superare cruoris.

Agere impensam in rem aliquam. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Qui neque tanta valetis auctoritate, neque tantorum officiorum impensam egistis in patriam.

Angebatur regis animus ad impensas. V. ANGO.

Facere impensas. Cic. Anteq. iret in exil. 5. Jure igitur quoniam & major impensa in patriam officii facta est, quam in privata sit defensione, &c.

Parcere impensæ. Liv. 35. 44. V. PARCO.

Perdere operam & impensam. V. OPERA.

Poscunt vineæ amplissimas impensas. Columel. lib. 3. 3.

Venerari suffragia cœnarum impensis. Hor. 1. Epist. 19. 37.

Impensa, Beneficium. Martial. lib. de Spect. Epig. 4.

Impensis vitam principis annumeres. [Nisi neutrum pl. est.]

IMPENSE, Adv. [σφοδρῶς] Valde, admodum. Plaut. Epid. 4. 1. 39.

Est impense improbus. Ter. Adel. 5. 9. 36. Impense cupere. Gell. lib. 18. cap. 7. Julius Paulus poeta, vir bonus, & rerum, litterarumque veterum impense doctus. Ter. Eun. 3. 1. 23. Impense invidere. Liv. 1. 46. Impense regnum affectare. [Nisi ad seq. verba potius refertur] Impensius.

Compar. [σφοδρότερος] Abundantius, uberius. Plin. 6. Epist. 90. Quo impensius rogo ut timori meo quotidie singulis, vel etiam binis epistolis confulas. Liv. 4. 46. pr. Cœpta inter eos in Urbe certamina, cupiditate eadem imperii, multo impensius in castris accendi.

Impensius uror. Catul. ad Lesbiam, 70. 5.

Impensius modo legatos supplices mittere, pacem orare. Sallust. Jugurth. 47. Idem ibid. 75.

Impensius exornatus. Justin. 21. 3. 7.

Impensius petere. Suet. Claud. cap. 11.

Impensius unge. Perf. 6. Sat. 69.

Tanto me impensius æquum est consulere. Virg. 12. Æn. 20.

Superl. Suet. Domit. cap. 20. Incendio absumpta impensissime reparare.

IMPENSUS, ūs. m. Symmach. 1. Epist. 11. Majore impensu.

IMPENSIBILIS, e. Adj. Quod satis expendi nequit. Gell. 11. 5. Veritas impensibilis. al. Incomprehensibilis.

IMPENDIUM, i. n. [δανειόν] Idem significat quod Impensa. Plin. 4. Epist. 13. Ego mihi curam tantum & impendium vendico. Idem 10. Epist. 17. Nunc Reip. Prufensium impendia, reditus, debitores excutio.

Sine impendio. Cic. pro Quint. 12. Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisse sine impendio.

Conferre impendia in educationem. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Deducere impendia ex dote. Neratius in l. quod dicitur. D. de impensis in rebus dotalibus factis.

Reddere impendium ad assem. V. AD PRÆP.

Impendium, ait Varro de L. L. lib. 4. sub finem, Quod in forte accederet, appellatum est: quæ usura dicta est, quod ad fortem usu accederet. Hæc ille. Cic. de Clar. Orat. 16. Serenus igitur aliquid tanquam in inculto & derelicto solo, quod ita diligenter colimus, ut impendiam etiam augere possimus largitatem tui muneris, modo idem noster animus efficere possit quod ager, qui quum multos annos quievit, uberiores efferre fruges solet. h. e. ut interpretatur Corradus, Munus quod large & liberaliter nobis dedisti, usura quadam majus facere, & ita tibi reddere possimus. Idem 6. Att. 1. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius: itaque aut tutela cogito me abdicare, aut (ut pro Glabione Scævola) fœnus & impendium recusare. Quem locum sic interpretatur Manutius: pro Glabione pupillo tutor Scævola fœnus & impendium recusavit adversus creditores pupilli: ita ego alterum duorum faciam, ut tutelam regis mihi a Senatu traditam renuntiam ac deponam: aut adversus ejus creditores fœnus & impendium recusam. Corradus vero sic: P. Mutius Scævola M. Acilii Glabronis avus, quum ipsum Glabronem fœcorder videret, fœnus & impendium recusavit, utilitatem & damnum rejecit. h. e. ut ajunt, Se nec bene nec male interposuit. conf. Gronov. Mantiff. Pec. Vet. p. 416.

Impendia, Tributa quæ principi penduntur a populo. Stat. 3. Silv. 3. 85.

— partæque per omnes

Divitiæ populos, magnique impendia mundi. De Hetrusco loquitur, cui mandata erat Imperatorii ararii cura.

IMPENDIO, Adv. intendendi, [λίαν, πῶς] Idem quod Impense, valde, apprime. ut, Cum male audiunt impendio commoventur & obirascuntur. Apul. Apol. p. 275. Idem Met. 2. p. 122. Cum impendio excusarem. Idem de Deo Soer. p. 53. Impendio mirari. Gell. lib. 1. cap. 2. Sed lequacior impendio & promptior. Idem lib. 11. cap. 18. Quoniam videbantur impendio acerbiores.

Impendio magis, pro Multo magis. Ter. Eun. 3. 5. 39. Impendio magis animus gaudebat mihi. Cic. 10. Att. 4. At ille impendio nunc magis odit Senatum.

Impendio minus. Plaut. Aulul. prol. 18.

Atque ille vero minus minusque impendio

Curare, minusque me impertire honoribus.

IMPENDIOSUS, a, um. Adj. [ἐπιπανησάντων] Qui plus æquo impendit, & consumit quam par est. Plaut. Bacch. 3. 2. 12.

Nimio præstare impendiosum te, quam ingratum dicier.

IMPENETRABILE, is. n. [ἀδύνατον] inquit Festus, Cujus ultimum penetrare intrare non licet.

IMPENETRABILIS, e. Adj. [ἀπείραστον] Quod penetrari non potest. Liv. 22. 19. extr. Et quum averli, ac diverso late agmine a tam multis simul venientibus haud sane impenetrabiles essent, in litus passim naves egerunt. Sed longe aliter Gronov. legit. q. V.

Armis impenetrabilis. Stat. 1. Theb. 15.

Mens impenetrabilis iræ. Sil. lib. 7. 561.

Pars superior corporis crocodili impenetrabilis. Sen. Nat. Quæst. 4. 2.

Pudicitia impenetrabilis. Tacit. 4. Ann. 12. 4.

Silex ferro impenetrabilis. Liv. 36. 25.

Tergus impenetrabile ad. Plin. lib. 8. cap. 25.

IMPENNATUS, a, um. Adj. [ἐπτεροσ] Non pennatus.

Impennatas agnas in Saliari catmine veteres pro Spicis usurparunt, quæ

- quæ non habent aristas: Agnas enim novas voluerunt intelligi. Festus in Pennas.
- IMPENSA, IMPENSÆ, IMPENSUS. V. IMPENDO.**
- IMPERATOR, IMPERATRIX. V. IMPERO.**
- IMPERCEPTUS, a, um. Adj. [ἀνεπαλήπτο]** Gell. lib. 14. cap. 1. Minora majoribus imperceptiora.
- IMPERCITO, [συγγνωθῆ]** i. e. Parcite, futurum ab imperativo. Festus.
- IMPERCITUS, a, um. Adj. Non percitus. Sil. 9. 161. al. Imperditus. V. Not. Cellar.**
- IMPERCUSUS, a, um. Adj. [ἄελλο]** ut, Pedes impercussos movere, i. e. Sine strepitu. Ovid. 3. Amor. 1. 52. Inoffensos exponit Burm.
- IMPERDITUS, a, um. Adj. [ἀνολήθρο]** Virg. 10. Æn. 430. Et vos, ô Graiis imperdita corpora, Teucri. Ubi Servius, Imperdita corpora Graiis, Quos Græci perdere nequiverunt. conf. Sil. 10. 417. Pectora imperdita Tydeo. Stat. 3. Theb. 84.
- IMPERFECTUS, a, um. Adj. [ἀπλήρως, ἀκέραιος]** Nondum absolutus & perfectus. Virg. 8. Æn. 428. — pars imperfecta manebat. Imperfectus cibus apud Celfum, Non digestus. 11. St. Ita olim l. 4. c. 19. pr. legebatur. Lind. Inconfectum exhibet. Opus imperfectum. Ovid. 4. de Pont. 16. 15. Sermonis verba imperfecta. Ovid. 1. Trist. 3. 69. Compar. Insuavius hoc imperfectiusque. Gell. 1. 7.
- IMPERFECTE, Adv. Gell. 2. 8. pr. Imperfecte atque præpostere atque inscite syllogismo esse usum Epicurum.**
- IMPERFECTIO, ðnis. f. Augustin. de Genes. ad Litter. 1. 4.**
- IMPERFOSSUS, a, um. Adj. [ἀκαπόροκτο]** Non perfossus. Ovid. 12. Met. 496. — manet imperfossus ab omni Inque cruentatus Cæneus Elateius ictu.
- IMPERIOSUS. V. IMPERO.**
- IMPERITUS, a, um. Adj. [ἀνεπίσημον, ἀμαθῆς]** Non expertus, inquit Donatus. Inscius, ignarus, rudis, indoctus. Plaut. Trin. 3. 2. 39. Pernovi equidem, Lesbionice, imperitum tuum ingenium admodum. Ter. Eun. 5. 2. 42. Non adeo inhumano ingenio sum, Chærea, Neque tam imperita, ut quid amor valeat, nesciam. Imperitus & Callidus, contraria, quemadmodum Rudis & Astutus. Cic. pro Rosc. Com. 143. Imperitum vulgus, imperita multitudo. Cic. 3. Verr. 151. Ut nomine ipso & memoria patris, animos imperitæ multitudinis concitarem. Plin. lib. 34. cap. 14. Quod imperitum vulgus appellat ferrum vivum. Imperitus & indoctus. Cic. in Partit. 92. Sin apud indoctos imperitosque dicemus. Imperitus rerum. Ter. And. 5. 4. 8. — tunc hic homines adolescentulos, Imperitos rerum, eductos libere, in fraudem illicis? Homo omnium rerum imperitus, quarit quid sit ad perpendicularum. Cic. 3. Verr. 133. Idem 4. Tusc. 19. Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimet. Ex vetusto poeta. Sermo imperitus. Cic. in Orat. 23. Imperitus expertusque linguæ Græcæ. Plin. lib. 29. cap. 17. Imperitus ad eam rem. Plaut. Mil. 3. 3. 45. Adfunt fabri, architectique a me, a te, haud imperiti. Compar. Gell. 6. 1. Nihil profus isto imperitius. conf. Ascon. in Cic. contra Pison. p. 163. & Quintil. lib. 1. 10. Superl. Cic. de Amicit. 95. Concio ex imperitissimis constans. conf. Cels. præf. pr.
- IMPERITE, ius, isime. Adv. [ἀμαθῆς]** Indocte. Cic. de Clar. Orat. 80. Dicebat enim L. Scipio non imperite. Idem pro Corn. Balbo 20. Quid enim potuit dici imperitius, quam foederatos populos fieri fundos oportere? Ibid. 27. Sed quam est illud imperitissime dictum de populis fundis, quod commune liberorum est populorum, &c.
- IMPERITIA, æ. f. [ἀνεπίσημοσύνη, ἀμαθία]** Plin. lib. 17. cap. 2. Contra Circium ferere imperitia existimatur. Ibid. 22. conf. Sallust. Jugurth. cap. 38.
- IMPERITO, IMPERIUM. V. IMPERO.**
- IMPERJURATUS, a, um. Adj. [ἀνόμοστο]** Non pejeratus, ut Amnis aquæ imperjuratæ, i. e. Styx, per quam dii jurantes nunquam pejerabant. Ovid. in Ibin. 78.
- IMPERO, [ἰκέω, ἄρχω, ἄρχιστομαι, κοίρω, μέλω, ἀρξάω]** Ære. Jubere. dictum ab In, intentiva particula, & Paro, Ære; quasi Statim paro, vel profus paro. Ter. And. 3. 2. 10. Non imperabat coram quid opus factu esset puerperæ. Cic. 5. Fam. 10. Sed tamen omnia mihi imperas. Idem 11. Fam. 10. Sed neque Cæsari imperari potest, nec Cæsar exercitui suo. [Antique Indupero. q. V. f. l.] Imperare, plus est quam Jubere. Ter. Eun. 2. 3. 97. Jubeo, cogo, atque impero. Ubi Donatus, Evidenter plus esse Imperare, quam Jubere. Imperare, pro Parere. Sallust. Jugurth. cap. 62. extr. Igitur Jugurtha, ubi armis virisque & pecunia spoliatus est, cum ipse ad imperandum Tifidium vocaretur, rursus coepit flectere animum suum, & ex mala conscientia digna timere. Ad imperandum, passively dixit, i. e. Ad parendum, & ad imperata Metelli facienda. V. cl. Wasse in loc. Cic. 9. Fam. 25. Nunc ades ad imperandum, vel ad parendum potius. sic enim antiqui loquebantur. i. e. Ades, ut tibi imperem. Imperare & Obedire, contraria. Cic. 2. Tusc. 47. Hæc ut imperet illi parti animi, quæ obedire debet, id videndum est viro. De ratione. Imperare & Parere, contraria. Cic. 2. Tusc. 47. Reliquum est, ut tute tibi imperes, quamquam hoc nescio quomodo dicatur, quasi duo simus ut alter imperet, alter pareat: non inscite tamen dicitur. Qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est: & qui modeste parerit, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse. Cic. 3. de Legib. 5. Parcus imperare. Stat. 1. Silv. 5. 44. Agris fertilibus non est imperandum. Sen. de Tranquil. An. cap. 15. Animo imperare nequivi, quin prius quam perirem, cur periturus essem, scirem. Liv. 34. 31. pr. Arvis imperat agricola. Virg. 1. Georg. 99. Servius, Arvis imperare, i. e. Ut tantum ferant quantum desiderat agricola. Cupiditatibus imperare, cui contrarium est Servire cupiditatibus. Cic.
- de Amic. 84. In talibus ea, quam jamdudum tractabamus, stabilitas amicitiae confirmari potest, quum homines benevolentia conjuncti, primum cupiditatibus iis, quibus ceteri serviunt, imperabunt. Dolore imperare, Vincere, Compellere dolorem. Plin. 8. Epist. 19. extr. Gentibus omnibus & nationibus terra marique imperare. Cic. pro Lege Manil. 56. Iræ fortiter imperat. Ovid. 9. Met. 28. Lacrymis exercitum imperare alicui. Plaut. Cistell. 1. 1. 60. i. e. Exercere lacrymis. Al. Excruciatum. Liberis imperare: i. e. Regere liberos, inquit Donatus. Ter. Adel. 1. 1. 52. Nobismetipsis ut imperemus quam præcipitur, hoc præcipitur, ut ratio coerceat temeritatem. Cic. 2. Tusc. 47. Sibi imperare facere aliquid. Ter. Eun. 2. 2. 21. — imperavi egomet mihi Omnia assentari, is quæstus nunc est multo uberrimus. Sibi silentium imperare. Plin. lib. 28. cap. 6. Voci nimis imperat, Minus parcat. Plin. Epist. 5. 19. Urbi imperare. Lucan. lib. 2. 61. Arma imperare, Exigere. Cæs. 1. Bell. Civil. 6. Tota Italia delectus habentur, arma imperantur, pecunia, &c. Cœnam imperare famulo. Cic. pro Rosc. Amer. 59. Nonnunquam etiam puerum vocaret, credo cui cœnam imperaret. Equites imperare civitatibus. Cæs. 6. Bell. Gall. 4. Frumentum aliquibus pro portione imperare. Cic. 7. Verr. 55. Frumentum in cellam. Cic. 1. Verr. 30. Queritur tota Sicilia, C. Verrem ab aratoribus, quum frumentum sibi in cellam imperavisset, &c. Munus aliquod imperare. Cic. 7. Verr. 51. Et 2. de Lege Agr. 46. Imperabitur aliquid muneris, non recusabunt. Subaudi Exsequi, vel simile verbum. Naves imperare. Cic. 7. Verr. 43. Superiorum Prætorum consuetudo quum hæc fuisset, ut naves civitatibus, certusque numerus nautarum, militumque imperaretur, maximæ & locupletissimæ civitati Mamertinæ nihil horum imperavisti. Nepos 9. 4. 2. Nuptias imperare alicui. Quintil. lib. 7. cap. 2. Obsides imperare. Cic. pro Lege Manil. 35. Idem Cretensibus, quum ad eum usque Pamphiliam legatos deprecatoresque misissent, spem deditionis non ademit, obsidesque imperavit. Obsides imperare civitatibus. Cæs. 6. Bell. Gall. 4. Pecuniam ad. Cic. 4. Verr. 137. Singulis Cenforibus denarii trecenti ad itatuum Prætoris imperati sunt. Pecuniam in remiges imperare. Cic. pro Flacc. 32. Tributum imperare dicitur princeps, Quando subditos imperio cogit ad dandas pecunias, tributum, milites, & id genus. Plaut. Epid. 2. 2. 43. At tributus quum imperatus est, negant pendere potesse. Sic, Imperare pecuniam. Cic. 4. Verr. 138. Imperare, pro Velle. Ter. And. 5. 2. 1. Animo jam nunc otioso esse impero. Ubi Donatus, Impero pro Volo. an ut statim fiat tanquam illud quod imperatur? Et Impero dixit superbe, summum enim indicium securitatis est superbia.
- IMPEROR, pass. Hor. 1. Epist. 5. 21. Hæc ego procurare, & idoneus imperor, & non Inventus. Imperatur ei perpetua pudicitia. Justin. 10. 2. 4. conf. Cæs. Bell. Civil. 1. 6. & Sallust. Fragm. 1. 15. Malo imperari, quam eripi mortem mihi. Sen. Theb. 1.**
- IMPERATUS, a, um. Partic. ut, Imperata pecuniæ. Cæs. 3. Bell. Civil. 32. Obsidibus imperatis. Idem 6. Bell. Gall. 4. Equitatu imperato. Idem 4. 6. Naves imperatae. Curt. 3. 1. 20.**
- IMPERĀTUM, i. n. Mandatum. ut Imperata facere, Exsequi. Cæs. 2. Bell. Gall. 3. Idem 5. 36. Nepos 16. 9. 2. Imperata facere, dativo junctum. Liv. Qui quum in pace essent, imperataque prioribus Consulibus fecissent. [Immo Ablativus est, pro Sub prioribus coss. V. CONSUL.] Imperata effecta reddere. Plaut. Pseud. 1. 3. 151.**
- IMPERĀTUS, ðs. m. ut, Imperatus Gratiani. Ammian. 31. 19.**
- IMPERĀTOR, ðris. m. [βασιλεύς, αὐτοκράτωρ, ἡγεμῶν, ἄρχων]** Qui imperat. Plaut. Capt. 2. 2. 57. Equidem, si perinde, ut ipse fui imperator familiæ, &c. Imperatores, Ductores exercituum & præfecti copiarum militarium dicuntur apud historicos. Cic. pro Rosc. Amer. 151. Solent hoc boni imperatores facere, quum prælium committunt: ut in eo loco, quo fugam hostium fore arbitrentur, milites collocent. Perott. Imperatores dicebantur, Qui Senatus & Populi Romani jussu vel ductabant exercitus, vel provincias administrabant, & singuli duos legatos habebant, interdum plures. Plin. lib. 7. cap. 26. enumerans Pompeji laudes, Toties imperator ante, quam miles. Imperatoris nomen tributum primo Ducibus, deinde honoris causa Victoribus, postremo Principibus. V. Casaub. ad Suet. Cæs. c. 76. Lips. ad Tacit. 3. Ann. extr. observat Imperatoris appellationem quando Principibus tribueretur, præponi, tanquam Prænomen; cum Victorem bello notaret & privatis etiam tribueretur, postponi, tanquam Cognomen, solitam. ut, Imperator Cæsar Augustus. contra, M. Tullius Cicero Imperator. & Jun. Blæsus Imperator. V. Suet. Cæs. l. 6. & Claud. cap. 12. Docilitas sunt, quæ de Imperatoris nomine & diverso usu habet Spanh. de Pr. & Usu Num. diff. 10. p. 180. sq. & diff. 12. p. 392. sq. conf. Lex. Pitisc.
- Imperatores, qui & Cæsares, Appianus Reges vocat, Bell. Civil. lib. 2. p. 200. Paris. pr. ἐν ὄντι οἱ Ρωμαῖοι βασιλεῖς. Et nominatim de Adriano dicit βασιλεύς, Bell. Civil. libro 2. pag. 238. Ρωμαίων βασιλεῖς Ἀδριανῆος, sed de Trajano loquens dicit αὐτοκράτωρ 240. principio. Alio etiam modo αὐτοκράτορες, ob victorias. Vide Dionem aliquot locis & Appianum. H. St. Imperator est Administrator quidam belli gerendi, definiente Cic. 1. de Orat. 210. Imperator & Miles opposita. Cic. 2. Tusc. 62. In primis laudabat illud quod diceret, eosdem labores non esse æque graves imperatori & militi, quod ipse honos laborem leviolem faceret imperatorium. Caltrorum imperator, duxque hostium. Cic. 1. in Catil. 5. Victor & imperator omnium gentium Populus Romanus. Cic. pro Domino 90. Bonus

Bonus & fortis imperator. Cic. 2. de Orat. 187.
 Exercitui præpositus est callidus & sapiens imperator. Cic. 1. de Invent. 58.
 Invictissimus imperator. Cic. 6. Verr. 82.
 In summo imperatore quatuor has res inesse oportere, scientiam rei militaris, virtutem, auctoritatem, felicitatem. Cic. pro Lege Manil. 28.
 Imperator vitæ & necis. Plin. lib. 29. cap. 1. de medicis, Palamque est, ut quisque inter istos loquendo polleat, imperatorem ilico vitæ nostræ necisque fieri.
 Imperatorem dici Medicum a Seneca creditum est, quodam e loco corrupto. H. St.
 Jupiter imperator est apud Liv. 6. 29. extr.
 IMPERATRIX, f. [βασιλισσα, ἡγεμενίς] Cic. pro Coel. 67. Deinde fortes viros ab imperatrice in insidiis atque in præsidio balnearum locatos.
 Imperatrix civitas. I. 39. Cod. de Episc. & Cler.
 Imperatrix Italia. Plin. lib. 26. cap. 3.
 IMPERATORIBUS, a, um. Adj. [ἡγεμονίς, βασιλικός] Quod ad imperatorem pertinet. ut
 Appellatio imperatoria. Patere. 2. 25. 5.
 Donatio imperatoria. Cic. 5. Verr. 187.
 Jus imperatorium. Cic. 3. Verr. 57. P. Servilius, quæ signa atque ornamenta ex urbe hostium, vi & virtute capta, belli lege atque imperatorio jure sustulit, ea Pop. Romano apportavit. Al. Asportavit.
 Labor imperatorius. Cic. 2. Tusc. 62.
 Laus imperatoria. Cic. 4. Acad. 2.
 Imperatoria majestas. Spartian. Hadr. cap. 8.
 Nomen cooptare imperatorium. Cic. 11. Fam. 4.
 IMPERATORIA, æ. f. Herba. Tabernæm. p. 238.
 IMPERATORIBUS, Adv. Treb. Pol. Claud. cap. 6. Dum se ad id bellum imperatorie instruit.
 IMPERATIVUS, a, um. Adj. [ἡγεμονικός] ut, Imperativæ feriæ. Macrob. 1. Saturn. 16.
 IMPERATIVE, Adv. [ἡγεμονικῶς] Ulpian. tit. 24. §. 1. V. Precativus, in PRECOR.
 Modus imperativus, frequens apud Grammaticos.
 IMPERIUM, i. n. [ἡγεμονία, βασιλεία, ἐπικράτεια, ἡγεμενία] Jussus & veluti Præceptum imperatoris. Virg. 1. Æn. 57.
 — tempestatesque fonoras
 Imperio premit, ac vinclis, & carcere frenat. Idem 4. Æn. 295.
 Imperio læti parent.
 Satis pro imperio, quisquis es. i. e. Imperiose, Donatus. Ter. Phorm. 1. 4. 19.
 Arbitr imperii. Ovid. 5. Trist. 2. 47.
 Duritia imperii. Tacit. 1. Hist. 23.
 Facile est imperium in bonis. Plaut. Mil. 3. 1. 17.
 Ecce tibi obedientes. P. Facile est imperium in bonis.
 Lenia imperia. Hor. 1. Epist. 18. 45.
 Luforium imperium. V. LUDUS.
 Perseverum imperium. Tacit. 15. Ann. 48. Idque pluribus probabatur, qui in tanta viciorum dulcedine summum imperium nec restrictum, nec perseverum volunt.
 Precarium seni imperium, & brevi transitorium. Tacit. 1. Hist. 52.
 Restrictum imperium. Tacit. 15. Ann. 48. V. paulo ante Perseverum.
 In te mihi est imperium. h. e. Tibi imperare possum. Plaut. Men. 5. 7. 41.
 Celebre apud nos imperium tuum est. Plaut. Mil. 4. 4. 60. h. e. Minimus quid tu nobis imperaveris.
 Abnuere imperium. V. ABNUO.
 Accipere imperium. Tacit. 2. Hist. 19. V. ACCIPIO.
 Accipere imperium. Liv. Percussæ civitates minores imperium acceperunt: Imposito stipendio paruerunt. Idem 25. 9. Intentus ad imperia accipiendâ.
 Capessere imperia. V. CAPESSE.
 Concedere in imperium. Justin. 4. 2. 3.
 Demutare imperium alicujus. Plaut. Men. 3. 2. 118.
 Sed quis hic est, qui capillo me hinc de curru deripit,
 Imperium tuum demutat, atque dictum Apollinis? i. e. Contra imperium tuum agit.
 Detrectare imperium. Curt. lib. 9. 8. 17. Oppidani detrectabant imperium, & clausuram portas. i. e. Abnuabant, respuebant.
 Ejurare imperium. Tacit. 3. Hist. 68. extr. Prævenerat rumor ejurari ab eo imperium.
 Exsequi imperium, pro Facere quod est imperatum. Plaut. Amph. 1. 1. 106.
 Nunc pergam heri imperium exsequi, & me domum capessere.
 Expectare imperia. Curt. 4. 13. 21.
 Flectere durum mollibus imperiis. Hor. 4. Carm. 1. 7.
 Frangere imperium. Hor. 1. Carm. 35. 16.
 Fungi imperio. Justin. 2. 4. 25.
 Habere imperium in. Ter. Eun. 3. 1. 25.
 Eone es ferox, quia habes imperium in belluas?
 Negligere imperium alicujus. V. NEGLIGO.
 Obtemperare imperio alicujus. V. OBTEMPERO.
 Parere imperio. Virg. 4. Æn. 238.
 Rumpere imperium alicujus. Sen. Herc. fur. 1.
 Rupto imperio. Tacit. 13. Ann. 36. Sed rupto imperio, postquam pauca & proximis castellis tunæ, &c.
 Servire servitute imperiis alterius. Plaut. Trin. 2. 2. 21.
 Tuis fervivi servitute imperiis & præceptis, pater.
 Sub alicujus imperio esse. Ter. Heaut. 2. 2. 4.
 Locus, occasio, ætas, mater, sub imperio cuius est, mala.
 Imperium, pro Dominio. Virg. 1. Æn. 291.
 Imperium Oceano, famam qui terminet astris. Cic. 1. de Lege Agr. 6. His insignibus, atque insulis imperii venditis, &c.
 Inimicissimus huic imperio. V. INIMICUS.
 Imperium sine fine dedi. Virg. 1. Æn. 283.
 Continens imperium. V. CONTINEO.
 Infinitum imperium. V. INFINITUS.
 Labans imperium. Claud. de Bell. Get. 571.
 Solenne imperium. Virg. 12. Æn. 193.
 Abrogare imperium. V. ABROGO.
 Assistere imperio. Liv. 38. 16. extr. Non tamen ita infregit animos eorum, ut absterent imperio. V. ASSISTO.
 VOL. II

Agitare imperium. V. Agitare, pro Administrare, in AGO.
 Amittere imperium. V. AMITTO.
 Confociare imperium. V. CONSOCIO.
 Degustare imperium. Tacit. 6. Ann. 20. Et tu, Galba, quandoque degustabis imperium.
 Elaborato a parentibus imperio contentus. i. e. Magnis laboribus quaesito & parto. Justin. 1. 2.
 Explere imperio triginta magnos orbis. i. e. Regnare annos triginta. Virg. 1. Æn. 273.
 Fulgens imperio Africæ. Hor. 3. Carm. 16. 31.
 Gerere res hominum æternis imperiis. Virg. 1. Æn. 234.
 Mandata & commissa imperio. V. MANDO.
 Moderari frena imperii. Ovid. 2. de Pont. 9. 33.
 Potiri imperio Galliæ. Cæf. 1. Bell. Gall. 2.
 Regere imperium. Virg. 1. Æn. 344.
 Tenere summam imperii. Cæf. 3. Bell. Gall. 17.
 Terminare imperium Oceano. Virg. 1. Æn. 391.
 Tradere summam imperii. Cæf. 7. Bell. Gall. cap. 20.
 Tractare imperium, Regere, administrare. Justin. lib. 1. cap. 2. de Semiramide, Hæc nec immaturo ausa tradere imperium, nec ipsa palam imperium tractare, &c.
 Transigit comitia imperii. Tacit. 1. Hist. 14.
 Imperium, Potestas. Ulpian. de jurisd. om. jud. Suet. Cæf. cap. 54.
 Abstinentiam neque in imperiis, neque in magistratibus præstitit. Ubi notandum Imperia de Potestate militari; Magistratum de Civili dici. Ita, Summa imperii, de qua Græcæ Resp. inter se sæpe dicebantur, significat frequenter ad constituendum imperatorem, i. e. Ducem adversus hostes communes. Ita Nep. 3. 2. 2. Summa imperii maritimi. Sub Imperii nomine veniunt etiam Provinciæ imperio subjectæ. ut Cæf. 4. Bell. Gall. 16. Populi Rom. imperium finit Rhenus.
 Accipere imperium in Hispaniam. Liv. lib. 26. 18. Adeo perditas res, desperatumque de Repub. esse, ut nemo audeat in Hispaniam imperium accipere. i. e. Provinciam Hispaniam. Sic paulo post, Jussi deinde inire confusum suffragium, ad unum omnes, non centurie modo, sed etiam homines, P. Scipioni imperium esse in Hispaniam jusserunt. Al. Hispania.
 Consulare imperium. V. CONSUL.
 Exercere dura imperia. Virg. 2. Georg. 370.
 Habitus duro imperio populus. Tacit. 12. Ann. 47. Moxque vulgus, duro imperio habitum, probra ac verbera intentabat.
 Imminuere imperium. Liv. lib. 8. 3. Jussis ante tempus Consulibus abdicare se magistratu, quo maturius novi Consules adversus tantam molem belli crearentur: religio incessit, ab eis, quorum imminutum imperium esset, comitia haberi, itaque interregnum initum. Imminutum imperium dicit eorum, qui jussi erant magistratu se abdicare.
 Imminuere imperii jus. Cic. 6. Verr. 20. Triticum modium LX. M. empti Populo Rom. dare debebant & solebant: abs te solo remissum est: Resp. detrimentum cepit, quod per te imperii jus una in civitate imminutum est.
 Immutari imperio. V. IMMUTO.
 Inhibere imperium. V. INHIBEO.
 Pati regium imperium. Sen. Med. 4. V. PATIOR.
 Perferre imperia alicujus. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. Tantum se ejus opinionis deperdidisse, ut Pop. Romani imperia perferrent, gravissime dolebant.
 Proferre imperium suum, i. e. Ostendere potentiam & vires suas. vel Prorogare, dilatare, ampliare. Ovid. 5. Met. 372. Tacit. 1. Ann. 3. Sum. ut, Summo in imperio esse. Cic. 2. de Fin. 66. Virginem filiam sua manu occidit potius, quam ea P. Claudii libidini, qui tum erat summo in imperio, dederetur.
 Cum imperio esse dicebatur apud antiquos, Cui nominatim a Pop. Rom. dabatur imperium. Cum potestate esse, dicebatur de eo Qui a populo alicui negotio præficebatur. Hæc Festus. Cic. 6. Verr. 7. Quæ dico signa, ante quam abs te sublata sunt, nemo Messanum cum imperio venit, quin viderit. conf. Idem 1. Fam. 1. & 9. V. CUM.
 Cum imperio esse, Extra Urbem manere: nam Urbem ingredienti imperium deponabant. Cic. 7. Att. 3. Nam quod putas utilius esse, vel mihi quod tutius sit, vel etiam ut Republicæ prodesse possim, me esse cum imperio: id coram considerabimus quale sit.
 Imperium, majus est quam Jurisdictio. Paul. in l. ea quæ magis. D. ad municipales, Ea quæ magis imperii sunt, quam jurisdictionis, magistratus municipalis facere non potest.
 Imperium apud Jurisconsultos duplex est. Ulpian. in l. imperium. D. de jurisd. omn. jud. Imperium aut merum, aut mixtum est. Merum imperium est, habere gladii potestatem ad animadvertendum in facinorosos homines, quod etiam Potestas appellatur. Mixtum est, cui etiam jurisdictio inest, quod in danda bonorum possessione consistit: ut jurisdictio, judicis dandi licentia.
 De Imperio Justo, Mero, Militari & Romano, V. plura in Lex. Pitisc.
 IMPERIALIS, e. Adj. Aur. Vict. Epit. in Tiberio. Imperialis molestiæ magnitudinem declinare. Et Ornamenta imperialia. Capitol. M. Anton. Phil. cap. 17. Insigne imperialis majestatis. Idem Albin. cap. 2. Ammian. 15. 5. Ad culmen imperiale surgere. Idem 21. 16. Ita, Civitas & Nummus imperialis.
 IMPERIALIS, e. Idem. ut, Imperialia statuta. Ulpian. Dig. 47. t. 12. l. 3. §. 5. [Nisi mendum est.]
 IMPERIALITER, Adv. Leg. un. §. 15. C. de cad. tollend. Nostrium esse proprium subjectorum commodum imperialiter existimantes.
 IMPERIALITATE, Idem. Cato apud Charis. p. 181. Gramm. Putsch. Imperialiter pro Nimis imperiose & dure. [Nisi forte imperialiter legendum.]
 IMPERIOSUS, a, um. Adj. [ἡγεμονικός] Qui imperium habet. Cic. in Orat. 20. Cognoscat etiam rerum gestarum & memoriæ veteris ordinem, maxime scilicet nostræ civitatis, sed & imperiosorum populorum, & regum illustrium. i. e. Qui multum imperarunt, apud quos maxima fuerunt imperia.
 Imperiosa Dictatura. Liv. 7. 40. Eodem tenore duos insequentes Consulatus gessi: eodem hæc imperiosa Dictatura geretur.
 Æquor imperiosus. Hor. 1. Carm. 14. 8. Violentum, & cui obstiti non possit.

Imperiosus, Qui nimis severe imperat, quali Ostentator imperii. Plaut. *Afin.* 2. 4. 4. Nimis imperiosus est.
 Imperiosus sibi, Qui sibi ipse imperat, qui vitæ suæ modum habet. *Hor.* 2. *Serm.* 7. 83.
 Quisnam igitur liber? sapiens, sibi que imperiosus.
 Imperiosus sui, i. e. Continens. *Plin.* 34. 8.
 Conjux imperiosa. *Ovid.* in *Ibin.* 536.
 Consul imperiosus. *Cic.* *Post red. in Senat.* 11.
 Domina dura, imperiosa, vehemens, cupiditas. *Cic.* in *Parad.* 5. §. 3. pr.
 Eques Gelonis imperiosior. *Claud.* *Fescenn.* de *Nupt.* *Hon.* 3.
 Fames imperiosa. *Lucan.* ad *Pison.* 208.
 Fasces imperiosissimi. *Val. Max.* 2. 7. 7.
 Familia imperiosissima & superbissima. *Liv.* 9. 34.
 Inedia imperiosa. *Plin.* lib. 29. cap. 1.
 Philosophi est nimis imperiosi, vetare meminisse. *Cic.* 2. de *Fin.* 105.
 Populi imperiosi. *Cic.* in *Orat.* 20.
 Vis imperiosissima. *Quintil.* lib. 6. cap. 3.
 Imperiosus fuit etiam cognomento dictus T. Manlius Torquatus. *Cic.* 2. de *Fin.* 60. Utrum tandem censet, Torquate, Imperiosum illum, si, &c. *V. Liv.* 7. 3. *Plin.* 22. 5. *conf. Lex. Pitisc.*
 IMPERITO, [ἔπιμαρτυροῦμαι] ære. frequent. *Plaut.* *Capt.* 2. 1. 47.
 Quod antehac pro jure imperitabam meo, nunc te oro per precem.
 Imperitare & Servire, contraria. *Hor.* 2. *Serm.* 7. 81.
 Tu mihi qui imperitas, aliis servis miser.
 Imperitando, ferviendoque vicissim. *Plin.* lib. 6. cap. 29.
 Equis imperitare. *Hor.* 1. *Carm.* 15. 25.
 Gentibus magnis imperitare. *Lucret.* lib. 3. 1041.
 Legionibus magnis imperitare. *Hor.* 1. *Serm.* 6. 4.
 Rem æquam imperito. *Hor.* 2. *Serm.* 3. 189.
 Imperitandi parum prudentes. *Columel.* lib. 13. cap. 1.
 Sæpe hac voce utitur Tacitus, e. g. 4. *Hist.* 61. 4. Virgo late imperitabat. Imperitandi cupido. *Idem* 4. *Hist.* 25. 5. Quanto sit angustius imperitatum. *Idem* 4. *Ann.* 4. 5. &c. *conf. Curt.* 4. 7. 1. & 9. 6. 20. & *Sallust.* *Jugurth.* cap. 19. item *Liv.* 1. 2.
 IMPERMISSUS, a, um. Adj. [ἐπιμισσῶ] Illicitus: ut, Gaudia impermissa, i. e. Illiciti concubitus. *Hor.* 3. *Carm.* 6. 27.
 IMPERSONĀLIS, e. Adj. [ἀπροσωπικῶ] Vox est a Grammaticis ficta: quibus verbum Imperfonale dicitur, Quod non habet personas. *Mart. Capell.* lib. 3. p. 83. & lib. 4. 119. *V. Priscian.* p. 812. & alios Grammaticos.
 IMPERSONĀLĪTER, Adv. *Florentinus* in l. five. *D.* de *stipul. servo.* Sive mihi, sive sibi, sive confervo suo, sive impersonaliter dari servus meus stipuletur, mihi acquirit. *conf. Justin.* *Instit.* 3. t. 18. §. 1.
 IMPERSPICĀBĪLIS, e. Adj. Imperficabilis judicii secreta.
 IMPERSPICUUS, a, um. Adj. Incognitus, dubius, non perspicuus. *Plin.* 1. *Epist.* 20. Neque enim minus imperficua, incerta, fallaciaque sunt judicium ingenia, quam tempestatum terrarumque.
 IMPERTERRĪTUS, a, um. Adj. [ἀπερριτῶ] Qui nulla re terretur. *Virg.* 10. *Æn.* 770.
 — manet imperterritus ille.
 Imperterritus equum impellebat. *Sil.* lib. 7. 695.
 Imperterritus armis. *Idem* 14. 188.
 Mens imperterrita. *Sil.* lib. 11. 207.
 IMPERTIO, īvi & īi, ītum, [μεπιθῶ] Tre. act. vel IMPERTIOB, īri. dep. Impendere, partem dare, communicare, participem facere: ex *Īn* & *Partior*.
 Calorem impertire. *Cic.* 2. de *Nat. Deor.* 27. Jam vero reliqua pars mundi ea & ipsa tota natura fervida est, & ceteris naturis omnibus salutarem impertit & vitalem calorem.
 Diem festum alicui impertire. *Cic.* 4. *Verr.* 51. Tu Syracusanos unum diem festum Marcellis impertire noluisse, per quos illi adepti sunt, ut ceteros dies festos agitare possent.
 Dolorem suum alicui impertire. *Cic.* 4. *Verr.* 84. Verumtamen dolorem suum nemini impertiebat, Prætoris injurias tacite, hospitis placide ferendas arbitrabatur.
 Fortunas aliis impertiri. *Cic.* de *Amicit.* 72. Quod faciendum, imitandumque est omnibus, ut si quam præstantiam virtutis, ingenii, fortunæ consequuti sunt, impertiant eam suis, communicentque cum proximis.
 Laudem impertire. *Cic.* pro *Lege Manil.* 20. Atque ut omnes intelligant, me L. Lucullo tantum impertiri laudis, quantum, &c.
 Prudentiam suam ad salutem alicujus impertire. *Cic.* 3. *Att.* 15. Nunc, Pomponi, quoniam nil impertisti tuæ prudentiæ ad salutem meam, quod aut in meipso. &c.
 Salutem impertire, Nuntiare. *Cic.* 2. *Att.* 27. Terentia delectata est tuis litteris: impertit tibi multam salutem.
 Studium Philosophiæ impertire. *Cic.* 5. de *Fin.* 6. In primisque ut aliquid suorum studiorum Philosophiæ quoque impertiat.
 Tempus alicui rei impertire. *Cic.* 9. *Att.* 13. Huic rei aliquid temporis impertias.
 Tempus sapientiæ doctoribus impertiebat. *Tacit.* 14. *Ann.* 16. 3.
 Aliquem honoribus impertire. *Plaut.* *Aulul.* prol. 18.
 Atque ille vero minus, minusque impendio
 Curare, minusque me impertire honoribus.
 Aliquem malo impertire. *Ter.* *Adel.* 3. 2. 22.
 Sed cesso heram hoc malo impertire prope? i. e. Heræ nuntiare hoc malum.
 Aliquem osculo impertire, Osculari. *Suet.* *Neron.* cap. 37.
 Aliquem salute impertire, Salutare. *Ter.* *Eun.* 2. 2. 39. Plurima salute Parmenonem summum suum impertit Gnato.
 Alterum rem aliquam impertire. *Plaut.* *Milit.* 2. 2. 77. At imperti me, amice, quod commentus es.
 Alteri de re aliqua impertire. *Cic.* 2. *Off.* 54. Sæpe idoneis hominibus indigentibus, de re familiari impertiendum est, sed, &c.
 Impertiri, passivè. *Cic.* 3. in *Catil.* 14. Atque etiam viro forti Collegæ meo C. Antonio laus impertitur. *Suet.* *Claud.* *Cæsar* cap. 4. Nec dubium est quid post hæc Augustus constituerit, & reliquerit eum nullo præter auguralis sacerdotii, honore impertitum. *Nep.* 25. 1. 2. Puerilis ætas doctrinis impertiri debet.
 IMPERTIENS, & IMPARTIENS, entis. Partic. *Mart. Capell.* lib. 1. p. 21.

IMPERTITUS, a, um. Partic. *Liv.* 21. 41. Pro his impertitis oppugnatum patriam nostram veniunt. *Apul.* *Apol.* p. 377. Nulla impertita mora.
 IMPERTITIO, ōnis. f. *Arnob.* lib. 2. p. 43. Honoris impertitione viduari.
 IMPERTILIS, e. Adj. *Augustin.* lib. 6. *Muf.* *Impertilis* nota.
 IMPERTURBĀBĪLIS, e. Adj. *Idem* *Confess.* lib. 2. extr. & *Epist.* 145.
 IMPERTURBĀTUS, a, um. Adj. [ἀπερταρῶ] contrarium est Turbato. *Plin.* lib. 2. cap. 23. Imperturbata lux.
 Ore imperturbato bibere venenum. *Ovid.* in *Ibin* 560. *conf. Sen.* *Epist.* 73. & 85.
 IMPERVĪUS, a, um. Adj. [ἀδιδακτῶ] ut, Annis impervius, Non vadofus. *Ovid.* 9. *Met.* 106.
 Freta impervia. *Valer.* 4. *Argon.* 711.
 Itinera impervia. *Tacit.* 3. *Ann.* 31.
 IMPESCO, ěre. est (auctore Festo) In latam fegetem, pascendi gratia immittere.
 IMPETĪGO, īnis. f. [λεῖψον] Fœdatio cutis, serpens cum pruritu, quam alii scabiem siccam, asperam, & prominentem intelligunt: Alii morbum similem scabiei, squammosum, corpusque dehonestantem. *V. Celf.* 5. 28. *sect.* 17. extr. Ab impetu nomen deductum. *Plin.* lib. 23. cap. 7. Hiberna caprificus in aceto cocta & trita, impetigines tollit. *Idem* 22. cap. ult. 20. 9. & 25. 7.
 Serpens molliter impetigo. *Firmic.* lib. 6. cap. 31.
 IMPETĪGĪNŌSUS, a, um. Adj. Qui impetigine laborat. *Ulpian.* in l. *Pomponius.* *D.* de *Ædil. edict.* Trebatius ait, impetiginosum morbofum non esse: si eo membro ubi impetigo est, æque recte utatur.
 IMPETĪGŌSUS, a, um. Adj. *Gloss. Vet. Gr. Lat.* λεῖψωτός Impetigosus. [Nisi mendum est].
 IMPĒTO, īvi, itum, [ἐσβάλλω] ěre. Invadere, adoriri. *Apul.* *Jurgius* me oppido impetens. *Varro* 3. de *R. R.* cap. 16. Itaque impetentes a se ejiciunt fucos, quod hi, &c. *V. IMPESCO.* *conf. Solin.* cap. 55. Flammis & fagittis impetens Cupido. *Sen.* *Hippol.* 3.
 IMPETĪBĪLIS, e. Adj. Quod peti non debet, vel potius Nequit. *Vet. Gloss.* Impetibile, ἀνεπιχρήστων, ἀνεπιθῶδων.
 Item, Quod facile impeti potest. *Solin.* de *Chamaeleonte*, cap. 53. Impetibilis est Coraci, &c. [Immo Antipathian esse inter utrumque animal intelligi vult. *V. mox. not.*
 Usurpatur etiam de Re turpi & reprehensioni obnoxia: ut, Impetibile scelus. *Apul.* *Apol.* p. 328. ita Valetudo impetibilis. *Plin.* 20. 18. [Sed *Hard.* edidit Impatibilis, ut & cap. 20. ejusd. lib. Impatibiles utæ morbos. At lib. 25. cap. 5. extr. Impetibiles cruciatus. Puto utroque modo recte scribi. Est autem a *Pator.* q. d. Intolerabilis: nec aliter puto apud *Apul.* interpretandum, licet *Elmenh.* *Impurum* exponat.
 IMPĒTUS, ūs. m. [ἐσβολή, ἐμβολή, ὄρη, φορὰ, κρατοροσὶ, ῥύμα] Invasio cum tumultu. *Auctor* de *Viris Illust.* cap. 11. pr. Porfenna rex Etruscorum, cum Tarquinius in urbem restituere tentaret, & primo impetu Janiculum cepisset.
 Animi impetus. *Cic.* 10. *Fam.* 5. Ut tota mente, omnique animi impetu in *Remp.* incumbas.
 Animi impetus & voluntas. *Cic.* 3. de *Orat.* 55.
 Animi non rectus impetus est libido. *Cic.* 2. de *Invent.* 164.
 Armorum impetus atque incurfio. *Cic.* pro *Cæcin.* 44.
 Famæ impetus. *Tacit.* *Agr.* 39.
 Libidinum. *Cic.* 1. de *Fin.* 44.
 Pituitæ. *Celfus* 2. 7. pr. Ante febres, si caput grave est, aut ex somno oculi caligant, aut frequentia sternutamenta sunt, circa caput aliquis pituitæ impetus timeri potest.
 Acres & vehementes impetus. *Plin.* 2. *Epist.* 11. ad *Arrianum*, Adnotatum est experimentis, quod favor & misericordia acres & vehementes primos impetus habent, paulatim consilio & ratione quasi relictâ confidunt.
 Acer impetus. *Lucret.* lib. 6. 127.
 Auspicati impetus. *Hor.* 3. *Carm.* 6. 10.
 Cæcus animi impetus. *V. CÆCUS.*
 Effrenus impetus. *Sen.* *Agam.* 12.
 Furentes ac violenti impetus. *Cic.* de *Arusp. Resp.* 46.
 Naturalis impetus. *Quintil.* lib. 1. cap. 3.
 Repentinus impetus. *Cic.* pro *Domo*, 13.
 Sævus impetus. *Hor.* 3. *Carm.* 1. 28.
 Sceleratus impetus delendi imperii. *Cic.* pro *Cæc.* 14.
 Violentus impetus. *Sen.* *Theb.* 2.
 Vividus impetus. *Hor.* 4. *Carm.* 4. 10.
 Abnuit locus impetum. *V. ABNUO.*
 Abstrahere ab impetu. *V. ABSTRAHO.*
 Agere. ut, Eunt equi qua impetus illos egit. *Ovid.* 2. *Met.* 203.
 Amplificare impetum & quandam commotionem animi affectionemque suam verbis & sententiis. *Cic.* 2. de *Invent.* 19.
 Capere impetum in aliquem. *Plin.* lib. 9. cap. 30. In naufragos, urinantesve impetum capit.
 Coercet impetus ulcerum calx. *Plin.* lib. 36. cap. 24.
 Colligare impetum furentis. *V. COLLIGO.*
 Comprimere impetum. *Cic.* de *Arusp. Resp.* 1. Omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi.
 Continere impetum militum. *Liv.* 7. 37. *V. CONTINEO.*
 Contundere impetum alicujus. *V. CONTUNDO.*
 Convertere impetum suum. *V. CONVERTO.*
 Deprecari horribiles impetus hostium. *Cic.* pro *Font.* 26.
 Diruere aliquid vasto impetu. *Hor.* 4. *Carm.* 14. 30.
 Discutere impetum. *Plin.* lib. 22. cap. 25. Farina ex hordeo & cruda & decocta, collectiones impetusque discutit. Tradit *Hermolaus* Impetum *Plinio* vocari, quas Inflammationes & collectiones dicimus, *Græci* Phlegmonas.
 Dare impetum in aliquid. *Tacit.* 2. *Ann.* 20. Primus Cæsar cum prætoris cohortibus capto vallo dedit impetum in silvas.
 Dare impetum, Adoriri, aggredi. *Liv.* 2. 19. Et ad alterum cornu Æbutius Magister equitum in Octavium Mamiliam impetum dederat.
 Dare impetum, pro Incitare. *Quintil.* lib. 10. cap. 3. Quod non tam moram faciet, quam novos impetus dabit.
 Excipere impetum. *Cæf.* 1. *Bell. Gall.* 52. At Germani celeriter ex consuetudine sua, phalange facta, impetus gladiatorum exceperunt.
 Exuere feros impetus. *Sen.* *Thyest.* 2.
 Facere

Facere impetum, Invadere & adoriri. Cic. pro Rosc. Amer. 21. Vos autem maxime debetis in eos impetum facere, qui merentur.

Facere impetum in agros alicujus. Liv. 1. 5.

Facere impetum in bona & fortunas alicujus. Cic. 3. Verr.

Facere impetum in tabulas. Cic. 6. Verr. 148. Admonitu ipforum Syracusanorum impetum in eas tabulas facio, in quibus singula perscripta erant.

Facere inanem impetum. Cic. pro Domo 64.

Feruntur omni impetu ad voluptatem belluæ. Cic. 1. Off. 105.

Fervet impetus morbi articularis. Plin. lib. 31. cap. ult.

Fieri prædonum impetus in tuas fortunas nolo. Cic. 4. Fam. 7. conf.

Facere impetum paulo supra.

Frangere impetum alicujus. Cic. 1. Fam. 5.

Furit impetus Ætnæ. Lucret. lib. 2. 593.

Habere impetum. Quintil. lib. 2. cap. 13. Cursum habent quædam & impetum.

Habent suos impetus animalia. Cic. 2. Off. 1.

Impellere animorum impetus. Cic. 2. de Orat. 312.

Incurrere cæco impetu in aliquem. Cic. 1. de Fin. 44.

Inhibere impetum. Sen. Med. 413.

Languescit impetus famæ. Tacit. Agric. cap. 39. Donec impetus famæ, & favor exercitus languesceret.

Lenire impetus recentes vulnerum. Plin. lib. 22. cap. 22.

Mollire impetum. V. MOLLIO.

Moveri vertique impetum cæli admirabili cum celeritate videmus. Cic. 2. de Nat. Deor. 97.

Opprimi violentiæ impetu. Cic. Anteq. iret in exil. 13.

Percellere impetu aliquem, & irruere in eum. Cic. pro Domo 106.

Propulsare impetum. Cic. pro Muren.

Rapit impetus illic Thesea magnanimum. Stat. 12. Theb. 794.

Reflectere impetum. Cic. 2. de Orat. 312.

Refugere impetum, tela, & incursum aliquorum. Cic. pro Cæcin. 22.

Repellere impetum, ex Cicerone, Vide REPELLO. H. St.

Reprimere impetum, ardoremque restringere. Cic. in Brut. 7.

Resederunt impetus Marcelli. Cic. 8. Fam. 2.

Retardare animos & impetus alicujus. Cic. 1. Verr. 33.

Sum. ut, Fuit impetus illi in medios rogos ire. Ovid. 11. Met. 333.

Sumere impetum. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Sustinere impetum. Celf. lib. 2. cap. 15. Cæf. 1. Bell. Gall. 24.

Trahi impetu ad aliquid. Plin. lib. 1. Epist. 8. Ad Saturninum, Tantoque laudabilior munificentia nostra videbatur fore, quod ad illam non impetu quodam, sed consilio trahebatur. i. e. non inconsiderate & sine ratione.

Uti impetu magis quodam animi quam cogitatione. Cic. 11. Att. 5.

Impetus in oratione, pro Vi & contentione ac vehementia. Cic. in Orat. 229. Aliter in ea nec impetus ullus, nec vis esse possit. Et pro Deiot. 5. Ad omnem impetum dicendi contentionemque leviora.

Dicendi impetus. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Augeri impetu. Quintil. lib. 1. cap. 1. Ideoque laude crescit, & impetu augetur, & aliquid magnum agere gaudet. De pueris.

Dicere impetu. Quintil. lib. 2. cap. 11. Igitur & impetu dicere se, & viribus uti gloriantur.

Impetu uno. Plin. lib. 14. cap. 22. Tribus congiis epotis uno impetu.

Impetus, Humana cupiditas. Ovid. 5. Fast. 523.

— siquid fert impetus, ora:

Omne feres. h. e. Si quid cupis.

Impetum capere alicujus rei faciendæ. Suet. Aug. cap. 42. extr. Impetum se cepisse scribit frumentationes publicas in perpetuum abolendi, quod earum fiducia cultura agrorum cessaret. Tacit. 15. Ann. 50. Et cepisse impetum Subrius Flavius ferebatur, in scena canentem Nerone aggrendendi.

Impetus, pro Magnitudine & mole. Lucret. 5. 201.

— quantum cæli tegit impetus ingens. Et eodem lib. 911.

Aut hominem tanto membrorum esse impete natum. i. e. Tanto magnitudine & mole & vastitate membrorum. Turnebus. Impete, ablativus, pro Impetu, ab antiquo scilicet nominativo

IMPES. Gell. 19. 7. Magno impete. Sil. 13. 248. Procursus impete.

Magno impete comburens flamma. Lucret. lib. 6. 152.

Recto impete perfringit nubem vis venti. Lucret. lib. 6. 137.

Vasto impete fertur. Ovid. 3. Met. 79. conf. 8. 359. & Sil. 2. 243.

Plur. Lucret. lib. 1. 293.

Quamlibet in partem trudent res ante ruuntque Impetibus crebris.

Impetis genit. sing. Idem lib. 6. 326.

— capere impetis auctum.

IMPETIUS, a, um. Adj. Gloss. Lat. Græc. Impeteius, *βίαιος*.

IMPETIBILIS. V. IMPETO.

IMPETUOSUS, a, um. Adj. [*ἰσχυρός*] Qui magno impetu fertur. Plin. lib. 35. cap. 10. Impetuofus animus. Sed Hard. Impetus animi.

IMPETUOSE, Adv. Messal. Corv. Pr. Ad mœnia impetuose contendit.

IMPETRIO, ire. Litare in extispicina. V. dict. seq.

IMPETRITUM, a verbo Impetire; idem valet quod Impetratum. Festus. Plaut. Aſin. 2. 1. 11.

Impetratum, inauguratam est, quævis admittunt aves. V. Taubm. in loc. Val. Max. lib. 1. cap. 1. 1. Prisco etiam instituto rebus divinis opera datur, quum aliquid commendandum est, precatione: quum exposcendum, voto: quum solvendum, gratulatione: quum inquirendum, vel extis, vel sortibus, impetrito: quum solenni ritu peragendum, sacrificio. Pro Impetrato, vulgo corrupte legitur Impertito. Cic. 2. de Divin. 35. Concedam hoc ipsum si vis, est magnam jacturam causæ fecero, si ullam esse convenientiam nature cum extis concessero. Sed tamen eo concessio, qui eventus, ut is qui impetrite velit, convenientem hostiam rebus suis immolet? quo loco vulgata lectio habet Impertire. Huc spectant & Auguria impetrativa, de quibus in AUGURIUM diximus conf. Plin. 28. 2. & Lex. Pitisc. vel Parei Lex. Crit. p. 578. Martin. Lex. & Scalig. in Fest.

IMPETRO, [*ἰσχυρίζομαι*] Ære. ex In & Patro compositum; significat Obtinere & exorare. Plaut. Capt. 1. 2. 17.

Quod ego quidem nimis quam cupio ut impetret.

impetrare & exorare. Plaut. Catin. 2. 3. 51.

Quid si ego impetro atque exoro a villico, causa mea Ut eam illi permittat?

Postulare five orare, & impetrare. Plaut. Capt. 3. 2. 14.

Ut quod me oravisti, impetres, eum hominem ut convenias.

Ter. And. 2. 5. 11. — facis ut te decet,

Quum istuc, quod postulo, impetro cum gratia.

Deserere aliquid alicui & impetrare. Cic. 13. Fam. 30. Omnia, quæ potui in hac summa tua gratia ac potentia a te impetrare, si petissem, ultro te ad me detulisse putabo, si hanc rem impetravero.

Minus honeste impetrare. Cic. 7. Att. 16.

Facile ab uno de alio impetrare. Cic. 15. Att. 8.

Impetrare ab aliquo, ut verum esse concedat. Cic. 4. Acad.

Æquum impetrare. Plaut. Curc. 1. 1. 65.

— neque quicquam queo

Æqui bonique ab eo impetrare.

Civitatem ab aliquo impetrare. Cic. 13. Fam. 37.

Exceptionem ab aliquo impetrare. Cic. 4. Acad. 97.

Pacem impetrare. Hor. 2. Epist. 1. 137.

Quietem studiis impetrare. Quintil. in proem. lib. 1.

Salutem impetrare precibus. Cic. Brut. 16.

Veniam impetravit ex pœnitentia. Plin. Epist. 318. Quamvis suspectus in præteritum fuerit, veniam ex pœnitentia impetret.

Veniam exilii impetrat. Tacit. 12. Ann. 8.

Veniam metendi impetrare. Plin. lib. 12. cap. 19.

Voluntate impetrare aliquid. Ter. Adel. 3. 4. 44.

Quod vos jus cogit, id voluntate impetret. Al. Vis cogit.

Impetrare, cum abl. & præp. A vel Ab. Val. lib. 4. cap. 3. 7. extr. de Q. Tuberonis abstinentia, A fervis vix impetrari potest, ne eam suppellestem fastidiant, qua tunc consul uti non erubuit. i. e. Hoc non possunt domini a fervis impetrare.

Impetrare est item Perficere. Plaut. Pœn. 5. 2. 14.

Incipere multo est quam impetrare facilius. V. Taubm. Ter. Hec. 5. 1. 3.

Videndum est ne minus propter iram hanc impetrem, quam possiem. ubi Donat. Impetrem, perficiam. Gloss. Impetrare, *ἀνίσταμαι*. Ammian.

Nihil impetrato intra mœnia. conf. Jac. Dur. Casell. Var. lib. 1.

IMPETRASSERE, pro Impetrare veteres dixerunt. Plaut. Aul. 4. 7. 6.

Et illud confido a fratre me impetrassere. conf. Stich. 1. 2. 23.

Caf. 2. 3. 53. Mil. 4. 3. 3. Sed potius infinitivus est futuri pro Impetraturum esse. V. Ursin. T. 1. p. 674. & Johnson Gram. Com.

IMPETRATUS, a, um. Partic. ut, Reditus impetratus Augusti. Hor. 4. Carm. 2. 43.

IMPETRATIO, ònis. f. Cic. 11. Att. 22. Illud molestius, istas impetrationes nostras nihil valere. Augustin. Confess. lib. 12. pr.

IMPETRATOR, òris. m. Cod. Theod. 1. 12. tit. 16. Impetratores beneficii.

IMPETRABILIS, e. Adj. Quod facile impetrari & obtineri potest. Liv. 5. Bell. Pun. Omnia & impetrabilia & tuta.

Dies impetrabilis, In quo quis quid facile impetrat & obtinet. Plaut. Epid. 3. 2. 6.

Pro dii immortales! mihi hunc diem dedistis luculentum,

Ut facilem, atque impetrabilem.

Efficacia impetrabilis. Ammian. 14. 8.

Orator impetrabilis, Qui facillime quod vult impetrat. Plaut. Most. 5. 2. 40.

Non potuit venire orator magis ad me impetrabilis. [ut dicitur Probabilis orator. q. V.

Triumphus impetrabilis. Liv. 39. 29.

Venia impetrabilis. Tacit. 4. Hist. 69. 5.

Vigilantia impetrabilis. Ammian. 17. 11.

Virtutes impetrabiles. Idem 29. 5.

Votum impetrabile. Propert. lib. 4. 1. 101.

Compar. ut, Quo impetrabilior pax esset. Liv. 30. 16.

IMPETRATIVUS, a, um. Adj. ut, Impetrativum augurium. V. Augurium, in AUGUR.

IMPETUOSUS, IMPETUS. V. IMPETO.

IMPEXUS, a, um. Adj. [*ἰσχυρός*] Non pexus: ut, Barbæ impexæ. Virg. 3. Georg. 366.

Antiquitas tristis & impexa. Tacit. in Dial. de Orat. cap. 20. h. e. Inculca.

Canities impexa. Stat. 3. Theb. 138.

Comæ impexæ. Ovid. 3. Fast. 398.

IMPICIATUS. V. IMPIUS.

IMPICO, [*πιπέω*] Ære. Pice illinere. Columel. lib. 12. cap. 29. De lacu quam recentissimum addito mustum in amphoram novam, eamque oblitito & impicato diligenter.

IMPIGER, gra, grum. Adj. [*ἰσχυρός*] Non piger, sed diligens & strenuus. Hor. 1. Epist. 1. 45.

Impiger extremos currit mercator ad Indos.

Impiger ad labores belli. Cic. pro Font. 33. Virum ad labores belli impigram, ad pericula fortem, &c.

Impiger in. Cic. 7. Verr. 27. Dabat se labori atque itineribus, in quibus usque eo se præbebat patientem atque impigram, ut eum nemo unquam in equo sedentem videret.

Ales impiger. Stat. 1. Theb. 292. Mercurium sic vocat Juppiter.

Comes impiger ibam. Stat. 3. Silv. 2. 91.

Ductor impiger. Lucan. lib. 1. 228.

Equus impiger. Hor. 4. Carm. 3. 4.

Lingua impigra. Sallust. Fragm. 3. 9.

Mentis impigrae experientia. Lucret. lib. 5. 1451.

Militia impigra. Liv. 3. 5. extr. Cohortes inde Latine Hænicæque ab Senatu gratis ob impigram malitiam actis, remissa domos.

Virum impigram urbanæ militiæ dixit Tacit. 3. Ann. 48.

IMPIGER, Adv. [*ἰσχυρός*] Diligenter. Liv. 2. 47. pr. Impigre milites secuti sunt. Idem 1. 10. Plaut. Rud. 4. 2. 10. Val. Max. 2. 1. 9.

IMPIGRITAS, atis. f. pro Impigritia. Cic. de Repub. lib. 3. Nunquam viri fortissimi, fortitudinis, impigritatis, patientiæ. V. Non. 2. 434.

IMPIGRABILIS, e. Adj. Gloss. Lat. Gr. Impigrabile *ἰσχυρότατος*.

IMPILIA, orum. n. pl. significant Coactilia, qualia pedibus involvendis calceandisque adhibebantur. Hæc vox apud Ulpian. 1. 25. §. 4. Dig. extat, qui Impilia Vestis loco dicit: & apud Hesychium,

qui *νακτῆ* esse refert. *νακτῆ*, inquit, *τὰς πύλας καὶ τὰ ἐμπόλια*. Hæc sic involvunt pedes ut vesti cedant. Nam tegendis obvolvendisque pedibus e coacta lana fiebant. Latius tamen patere videntur posse Hesychio auctore, quam ut tantum Pedum operimenta complectantur. Hinc Plinii feliciter emendatur locus lib. 19. 2. Theophrastus, inquit, auctor est esse bulbi genus, circa ripas amnium nascens, cujus inter summum corticem, eamque partem qua vescantur, esse laneam naturam, ex qua impilia vestesque quædam conficiantur. Mapalia hucusque lectum est, nullo sensu. Hæc Turneb. Advers. 11. 14. conf. Hard. in loc. Græv. ad Hesiod. *ἔργ.* v. 542. & Lex. Pitisc.

IMPINGO, ēgi, actum, [*ἰμπίγγωμαι, ἰμπίγγωμαι, ἰμπίγγωμαι*] ēre. ab In & Pango: Impellere & illidere, atque in faciem aut oculos jactare. Cic. 3. Tusc. 44. Quid? huic calix mulsi impingendus est, ut plorare desinat.

Agmina impingere muris. Virg. 5. Æn. 805.
Beneficium impingit iratus. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 1. Gratus adversus eum quisquam esse potest, qui beneficium aut superbe injecit, aut iratus impigit?

Caput parieti impingere. Plin. 3. Epist. 16.

Colaphum impingere alicui. Plaut. Bacch. 4. 7. 2.

Compedes alicui impingere, pro Compedibus obvincire. Plaut. Capt. 3. 5. 76.

Abducite istum actutum ad Hippolytum fabrum:

Jubete huic crassas compedes impingier. i. e. Astringi.

Culpani in aliquem impingere, Rejicere & conferre. Plaut. Mil. 3. 3. 54.

Dicam impingere alicui. Ter. Phorm. 2. 3. 92. V. DICA.

Epistolam alicui impingere. Cic. 6. Att. 1. Atque hoc tempore ipso impingit mihi epistolam Scaptius Bruti, rem illam suo periculo esse. Scilicet pro ipso Scaptio deprecantis. *Il me met au nez, Il me sert, ou me bat de la lettre de Brutus.* i. e. Invito mihi reddit, & in hoc me offendit. Budæus.

Fustem mihi impingere volet? Cic. 8. Fam. 8.

Laqueum impingere. Sen. de Tranquil. vitæ, cap. 10. At in aliquod genus vitæ difficile incidisti: & tibi ignoranti vel publica fortuna, vel privata laqueum impigit, quem nec solvere possis, nec abrumpere.

Navem impingere, i. e. Impellere aut agere in arcam aut scopulos. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Pugnum impingere. Plaut. Bacch. 4. 7. 2. Et Rud. 3. 4. 5.

Se in aliquid. Sen. lib. 1. de Ira, Quid opus est se in columnas impingere?

Venenum impingere. Sen. Epist. 120.

Vulnus impingere. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 59.

Quid dicas novi: cicatricem in dextro musculo ex illoc volnere, Quod mihi impigit Pterela.

Impingi, passivum, pro Immergi, & in profundum demitti. Plin. lib. 10. cap. 38. De avium volatu, Jaculantur sese in sublime, in rectum, in pronum. Impingi putes aliquas, aut rursus ab alto cadere has, illas salire.

Impingi, pro Impelli. Sen. lib. 1. de Ira, Irasci dicit, impingi, incitari.

IMPACTUS, a, um. Partic. [*ἰμπίκτωμαι, ἰμπίκτωμαι*] ut

Impactus imo ita est faxo, ut sopiretur. pro Impegit ad faxum. Liv. lib. 8. 6. pr.

In adversos impacti turbine pugnae Eumachus & Clytrus. Sil. lib. 4. 373.

Impactus in carcerem. Ulpian. in l. In eos. D. De custodia & exhib. reor. Facinoris impacti probatio in Tribunalum. Quint. Trib. Marc. cap. 5. p. 79. Burm.

Fluctus impacti faxeo dorso. Plin. 6. Epist. 31. extr.

Fluvius impactus infulis. Plin. lib. 5. cap. 9. Subinde infulis impactus, totidem incitatus irritamentis, postremo inclusus montibus.

Navis in scapham impacta. Ulpian. in l. Quemadmodum. §. Si protectum. D. Ad legem Aquiliam, Si navis tua impacta in meam scapham damnum mihi dedit, quæsitum est quæ actio mihi competat.

Res impactæ dicuntur, Quæ impetu inter se concurrunt. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. Cum coitu nubium vehementer impactarum a latere eliditur.

Scyphus Marco Agrippæ a temulentum Cicerone Marci filio impactus. Plin. lib. 14. cap. 22. *Il lui en bailla parrai les jours.*

IMPACTIO, ònis. f. Sen. 2. Nat. Quæst. 12. extr. Dissimilis autem crepitus fit ob dissimilem impactationem nubium.

IMPPIO, as. V. **IMPIUS**.

IMPIUS, a, um. Adj. [*ἰμπίος, ἰμπίος, ἰμπίος, ἰμπίος*] A pietate remotus. Ter. Eun. 4. 3. 1.

Ubi ego illum scelerosum, misera, atque impium inveniam?

Impius & confceleratus. Cic. in Pison. 46. Me tamen fugerat deorum immortalium has esse in impios & confceleratos pœnas certissimas constitutas.

Piorum & impiorum rationem habent dii. Cic. 2. de Legib. 15.

Impius, pro Parricida dicitur ab Oratore per antonomasiam. Quintil. lib. 8. cap. 6. p. 739. Burm.

Impius & Religiosus, contraria. Cic. pro Font. 22.

Ætas impia. Hor. Epod. 16. 9.

Arma impia. Virg. 6. Æn. 613.

Bella impia suscipere. Curt. 4. 1. 12.

Domus impia. Ovid. 8. Met. 485.

Facta impia. Lucret. lib. 1. 84.

Fama impia. Virg. 4. Æn. 298.

Fraus impia. Cic. 1. de Divin. 7. Est enim periculum, ne aut neglectis his, impia fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur.

Furor impius. Virg. 1. Æn. 298. i. e. Belli civilis furor. Serv.

Gens impia. Virg. 1. Georg. 468.

Lingua impia deos læsit. Tibul. lib. 3. 4. 16.

Pectora impia. Hor. Epod. 5. 13. i. e. Immitia.

Relligio impia Perfarum. Catull. 87. 4.

Venena impia. Ovid. 1. Amor. 8. 104.

Verba impia in deos dicta. Tibul. lib. 1. 3. 52.

Superl. Martian. in l. His verbis. §. 1. D. De hæred. instit. Filius meus impiissimus, male de me meritis. conf. Aufon. ad Gratian. cap. 17. extr. & Hieron. Epist. 26. cap. 2.

Impia herba, vocatur incana, rorismarini aspectu, thyrsi modo vestita atque capitata. Inde alii ramuli assurgunt sua capitella gerentes, ob id

Impiam appellavere, quoniam liberi super parentem excellant. Alii potius ita appellatam, quod nullum animal eam attingat, existimavere. Plin. lib. 24. cap. 19.

IMPIETAS, atis. f. [*ἰμπίετης, ἰμπίετης*] Perversitas proprie eorum est, qui pietati contraria agunt. Cic. 1. de Fin. 50. Esti vero impietas mollita quidpiam est, quamvis occulte fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum.

Impietas & Scelus. Cic. 4. de Fin. 66. Sed nihil est, quod tam miseros faciat, quam impietas & scelus.

Furens impietas. Sen. Octav. 7.

Habere aliquem focium impietatis. Ovid. 4. Met. 4.

Impietate pia est. Idem 8. 477. Oxymoron.

Impietas in principem, Læsæ majestatis crimen appellatur Tacit. 6. Ann. 47. 3. Dein multorum amoribus famosa Albuicilla defertur impietatis in principem.

IMPIE, Adv. [*ἰμπίως*] cum impietate. Cic. 5. Tusc. 16. Vituperare quiquam, inquam, vitæ parentem, & hoc parricidio se inquinare audent? & tam impie ingratus esse, ut &c.

Impie facere. Quintil. lib. 6. cap. 2. Tu impie fecisti, quum exheredationem meruisti.

Superl. Impiissime. Salvian. 3. de Avar. p. 98. & Marcell. ac Faust. lib. Prec. ad Imp. Ed. Sirmond. p. 26.

IMPIO, [*ἰμπίω*] are. Polluere, maculare se impietate. Plaut. Rud. 1. 3. 8. Si erga parentem aut deos me impiavi. i. e. Si impius fui erga parentes. conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 43. & Prudent. Hymn. ante Somn. 53.

Impiatum est, imperf. Min. Fel. Oct. 256. Toties Romanis impiatum est, quoties triumphatum.

IMPIATUS, a, um. Adj. [*ἰμπίατος, ἰμπίατος*] Sceleratus, inquit Festus.

Impiatus, Maculatus. Apul. Met. 1. p. 110. Cruore humano aspersum atque impiatum. Sacra impiata. Min. Fel. Oct. 28. 6.

Thalami impiatum facinore. Sen. Hippol. 1183.

IMPIAMENTUM, i. n. Cyprian. Epist. 64. 3.

IMPLACABILIS, e. Adj. [*ἰμπίατος, ἰμπίατος*] Qui placari non potest. Cic. 1. Q. frat. 1. Nam si implacabiles iracundiæ sint, summa est acerbitas: sin autem exorabiles, summa levitas.

Implacabilis Junonis terror. Cic. 2. Tusc. 20. ex vet. poet. Ira implacabilis. Ovid. 3. de Pont. 3. 63.

Implacabilem, inexpiabilemque sese præbere alicui. Cic. in Pison. 81. Si aspernaretur amicitiam meam, seseque mihi implacabilem, inexpiabilemque præberet, tamen ei quum tantas res gessisset, gereretque quotidie, non amicus esse non possem.

Quod implacabilis Quinto Fabio fuisset. Liv. 8. 35. extr.

IMPLACABILITER, Adv. [*ἰμπίατως*] cujus Compar. apud Tacit. 1. Ann. 13. 5. Scaurum, cui implacabilius irascebatur, silentio tramisit. conf. 3. Hist. 53. 5.

IMPLACABILITAS, atis. f. Ammian. 14. 1. Quicquid Cæsaris implacabilitati fessisset. conf. Idem 26. 10.

IMPLACATUS, a, um. Adj. [*ἰμπίατος*] Non placatus: ut, Gula implacata. Ovid. 8. Met. 851.

Tum quoque dira fames, implacataeque vigebat Flamma gulæ.

IMPLACIDUS, a, um. Adj. [*ἰμπίατος*] Non placidus: ut, Divum implacidissimus, Mars. Stat. 9. Theb. 4.

Genus implacidum Genanni. Hor. 4. Carm. 14. 10. i. e. Implacabiles. Acron.

IMPLECTO, ere. Apul. Apol. Multæ atundines dentibus implectuntur. Hinc

IMPLEXUS, a, um. [*ἰμπίπλωμαι*] Partic. significat Implicatum, & involutum, ut ait Festus. Plin. lib. 25. cap. 7. Folliculis cum femine inter se implexis. Idem lib. 33. cap. 1. Est quidem apud eundem Homerum virorum crinibus aurum implexum.

Caruleosque implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Georg. 482.

Implexæ manus. Sen. de Benef. lib. 1. 3. pr. Quare tres Gratia, quare sorores sint, & quare implexis manibus. i. e. Implicitis, consertis.

Fatum nihil aliud est, quam series implexa causarum. Sen. de Benef. lib. 4. cap. 7.

IMPLEXIO, ònis. f. Serpentis gemini implexio. Mart. Capell. lib. 2. p. 42. Sed frequentius

IMPLEXUS, us. m. pro Complexu. Plin. lib. 2. cap. 65. Ut quum terra arida & sicca constare per se ac sine humore non posset, nec rufus stare aqua nisi sustinente terra, mutuo implexu jungerentur.

Implexus brachiorum cancellatus. Plin. lib. 9. cap. 51. Polypus femina modo in ovis sedet, modo cavernam cancellato brachiorum implexu claudit.

IMPLECTICUS, a, um. Adj. ut, Bos implecticus. Veget. de Re Vet. 3. 29. Sed dubia lectio est.

IMPLEO, evi, etum, [*ἰμπίω, ἰμπίω, ἰμπίω, ἰμπίω*] ēre. Notæ significationis. Plin. lib. 14. cap. 63. Canes implentur uno coitu. h. e. Gravidæ fiunt & prægnantes.

Implere, cum gen. Virg. 1. Æn. 215. Implentur veteris Bacchi, pinguisque serinæ. Liv. 1. 46. extr. Celeriter adolescentem suæ temeritatis implet.

Angulus omnes implevisti furum in aedibus. Plaut. Aul. 3. 6. 15.

Implere, cum abl. Virg. 1. Æn. 733. Implevitque mero pateram. Plaut. Merc. 4. 4. 55. Quæ suspicione implevit me indignissime. Idem Casin. 1. 35. Ego te implebo flagris. Cic. 2. Philipp. 67. Is vomens fructus efulentis, vinum redolentibus, gremium suum & totum tribunal implevit.

Implere ad summum. Columel. lib. 12. cap. 36.

Implere, Præstare, Perficere. Cic. pro Cluent. 51. Impudentiæ est, id profiteri quod non possis implere.

Partes. Suet. de Clar. Rhet. cap. 6. Suscepit eas partes, atque ita implevit, ut Planco silentium imponeret, non audenti in comparationem se demittere. i. e. Peregit.

Ævum actis implendum, non fegnibus annis. Ovid. ad Liv. 449.

Amaritudinem inimici implere. Plin. 7. Epist. 33. Vixdum conticueramus, & Massa questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem impleffe: impietatis reum postulat.

Animus implet id, quod deest naturali possessioni. Ideo si Theaurium in fun-

in fundo meo positum sciam: continuo me possidere, simul atque possidendi affectum habuero, Neratius & Proculus ajunt. Paulus in l. 3. §. Neratius. D. de acquir. possess.

Annum implevit septimum & sexagesimum. Plin. lib. 1. Epist. 1.

Annos centum implevit. Plin. lib. 7. cap. 48. h. e. Complevit.

Annos suos feliciter implere. Ovid. 7. Epist. 161.

Auras ululatus implet. Valer. 8. Argon. 143.

Aures implere sermonibus. Ovid. 12. Met. 56.

Aures auditoris implere, Satisfacere auribus. Cic. in Orat. 104. Qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas: ita sunt avidæ & capaces, &c.

Cælum questibus implere. Virg. 9. Æn. 480.

Cælum votis implere. Tibul. 3. 3. 1.

Cœna nos implevimus. Petron. cap. 16. conf. cap. 115. & 125.

Convivia implere variis dictis. Ovid. 13. Met. 676.

Cursum implere vitæ. Plin. lib. 7. cap. 16.

Delationes implere. Ulpian. in l. Is qui reus. D. de publicis judiciis, Inchoatas plane delationes ante damnationem implere eis, & post damnationem permissum est.

Deos implere questibus. Valer. 2. Argon. 167.

Diem sermonibus implere. Ovid. 7. Met. 662.

Expectatione implere. Liv. 36. 29. pr. Nicander eo ipso tempore ab rege Antiochio veniens, implevit expectatione vana multitudinem, terra marique parari bellum.

Facultates equestres implere, Censum ordinis equestris assequi. Plin. 1. Epist. 19. ad Romanum.

Fata implere suæ ætatis. Ovid. 6. Epist. 36.

Feminas implere, bestia dicuntur, quum Prægnantes faciunt. Columel. lib. 7. cap. 6. Plin. lib. 8. cap. 44. Feminas a partu optime septimo die impleri observatum est, mares fatigatos melius implere. conf. a capite hujus dictionis.

Fidem peractæ mortis implere, Vere mortuum simulare. Plin. 3. Epist. 14. ad Acilium, Ille, sive quia non sentiebat, sive quia non sentire simulabat, immobilis & extensus, fidem peractæ mortis implevit: tum demum quasi æstu solutus effertur.

Fidem implere, i. e. Se liberare. Ulpian. in l. Si fidejussor conventus. §. ultimo, Fidejussor, si solus tempore liberatus, tamen solverit creditori, recte mandati habebit actionem adversus reum: quanquam enim jam liberatus solvit: tamen fidem implevit, & debitorem liberavit.

Finem vitæ sponte, an fato implevit. Tacit. 2. Ann. 42.

Formidinis & Fugæ implere. Liv. 10. 14. extr. Errorque utilis Romanis oblati, fugæ formidinisque Samnites implevit.

Horror asper me impleverat. Sil. lib. 8. 121.

Fama alicujus rei implere aliquem. Liv. 7. Bell. Maced. Id proculdubio jam nuntiantes, non suos modo, sed etiam hostes fama Romani auxilii adventantis impleverunt.

Laudibus. Liv. 26. 50. Implevit popularis laudibus meritis Scipionis.

Locum aliquem clamore implere. Virg. 3. Æn. 313.

Locum deliciis implere. Ovid. 3. Amor. 14. 17.

Locum principem implere, Sustinere, Tueri. Tacit. 4. Ann. 38. pr.

Magnitudinem suam anno implere. Plin. lib. 9. cap. 36.

Mandatum implere. Paulus in l. Inter causas. §. 1. D. Mandati, Inter causas omittendi mandati etiam mors mandatoris est. nam mandatum solvitur morte. Si tamen per ignorantiam impletum est, competere actionem utilitatis causa dicitur.

Meritum implere aliquem. Ovid. 2. Amor. 3. 11.

Munia Consulatus solus implet. Tacit. 3. Ann. 31.

Numeros principis implere. Ovid. ad Liv. 285.

Numerationem residuæ pecuniæ implere. Papin. in l. 1. ff. Qui potiores in pignor. habeant.

Oculos implevit imago. Sil. lib. 3. 45.

Officii sui partes implere. Plin. 10. Epist. 47. ad Trajanum, Vereor enim ne aut excessisse, aut non implevisse officii mei partes videar. V. Defunctorie, in DEFUNCTOR.

Officium exsequiarum. Justin. 33. 4. 2.

Possessionem diutinam implere. Jul. in l. Qui fundum. §. 1. D. Pro emptore.

Potestatis suæ implere omnia. Liv. 3. 63. extr. Ne ita omnia Tribuni potestatis suæ implerent, ut nullum publicum consilium sinerent esse.

Prodigium implere. Plin. lib. 10. cap. 18. ad finem.

Professionem suam implere. Jabolen. in l. Arrianus. D. De jure fisci.

Promissum implere. Plin. 2. Epist. 12. ad Arrianum.

Sanguine regum sese implerint. Cic. 2. de Leg. Agr. 46.

Satisfactionem implere. Papin. in l. 2. D. de custodia reorum.

Sinum implere lacrymis. Virg. 4. Æn. 30.

Solennia accusationis implere. Modest. in l. Cum Titia. D. de accusationibus. & Papin. in l. Miles. §. Quidam. D. Ad leg. Jul. de adulter. sortem implere. Curt. lib. 3. 1. 18. Oraculi sortem vel elusit, vel implevit.

Spei implere. Liv. 5. Bell. Maced. Quem adveniens extemplo spei implevit. Idem 7. 7.

Spem implere quam quis de nobis concepit. Plin. 1. Epist. 10.

Superstitione implere. Liv. 1. Bell. Pun. Impleverat ea res superstitione animos, pronique & ad nuntianda & ad credenda prodigia erant. Superstitionum Idem 29. 14.

Temeritatis aliquem. Liv. 1. 46. V. supra a pr.

Tempus implere. V. Annum, Diem &c. Pro eo dixit Cic. 6. Att. 5.

Esti annum tempus prope jam emeritum habebamus.

Terroris impletur Africa. Sil. lib. 17. 587.

Tela implevit Neptunus ventis secundis. Virg. 7. Æn. 23.

Tenditionem implere. Paulus in l. Si quis alienam rem. D. de act. empt. & vend.

Terra implere lacrymis. Ovid. 6. Epist. 58.

Vestigia implere, pro Assequi. Plin. 8. Epist. 13. Vides quem sequi, cujus debeas implere vestigia.

Vicem alterius implere. Plin. Epist. 92.

Vices implere pro alio. Claud. 6. Conf. Hon. 433.

Vim & naturam alicujus rei implere. Plin. lib. 31. cap. 6. Sextarius alis cum quatuor aquæ sextariis, salissimi maris vim & naturam implet. Coluena totum implevit tuis oculis Chryssippus. Cic. 2. de Divin. 115.

Volumen implere de. Cic. 4. Acad. 87. De quibus rebus volumina impleta sunt, non a nostris solum, sed etiam a Chryssippo.

Urbes Siculas impleverat nomen Arionium. Ovid. 2. Fast. 97.

Uscupationem implere. Paulus in l. Cum miles. D. Ex quibus causis majores.

Uterum impleverat generoso femine. Ovid. 9. Met. 280.

Ulnas hominum quatuor implet crassitudo. Plin. lib. 16. cap. 40. Quæ arboris crassitudo quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Sic Libram implere. Plin. lib. 18. cap. 10. Raro modius grani non XVI libras implet.

IMPLENS, entis. Partic. Vulg. Gen. 27. 15. & Marc. 15. 36.

IMPLETUS, a, um. Partic. Justin. 22. 2. 6. Spe impletus. Idem 23. 2. 11. Impleta regia stibus. Idem 43. 1. 8. Fatua atlidue divino spiritu impleta. Liv. 7. 2. Impleta modis fatura.

IMPLETIO, ðnis. f. Salvian. Gub. Dei, 2. 33. Regimen suum Dominus & imperium ostendit. Idem p. 34. Impletio divinitatis.

IMPLEBILIS, e. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 5. 1. Implebilis potius, quam succabilis.

IMPLEMENTUM, i. n. Idem ac Impletio. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5. Capituli implemento affici.

IMPLICCO, ui & avi, itum & atum, [ἐπιπέχω] are. Involvere, innectere. Sen. Epist. 22. Quod male implicuisti, solvas potius, quam abruptas.

Implicatum in partem aliquam. Varro 2. de R. R. cap. 7. Non angusta juba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus fetis implicata in dexteriorum partem cervicis, &c. De equis.

Acies totas implicuere inter se. Virg. 11. Æn. 632.

Brachia collo implicuit. Ovid. 1. Met. 762.

Colla laqueis implicuisse juvat. Ovid. 2. Epist. 142.

Comas fertis implicare. Tibul. lib. 3. 7. 32.

In complexum alicujus implicari. Catul. in Epithal. Mallii 59. 108.

Crinem implicat auro. Virg. 4. Æn. 148.

Rates implicuit Auster. Stat. 11. Theb. 521.

Implicare, transfertur ad alia. Liv. 27. 43. pr. Eum primo incertis implicantis responsis, ut metus tormentorum admotus fateri vera coegit, edocuerunt, litteras se ab Afrudale ad Annibalem ferre. i. e. Incertis sermonibus eum frustrantes, dum nunc hoc, nunc illud responderent.

Implicari. Cic. 8. Att. 17. Quod veritus sum, factum est, ut Domitius implicaretur, ut neque ipse satis firmus esset ad castra facienda.

Implicatus ad severitatem. Cic. pro Rosc. Amer. 85. Ideo quod tamen veritatis erat amicus, tamen natura non tam propensus ad misericordiam, quam implicatus ad severitatem videbatur. [Lego Applicatus.]

Conjuncti inter se & implicati. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 73. Quini erant ordines conjuncti inter se atque implicati.

Impedire se & implicari. Cic. 4. Verr. 44. Sin illud dices, te Heraclii voluntate ab lege recessisse, ipse te impedit, ipse tua defensione implicabere.

Implicitum esse cum aliqua re & cohærere. Cic. pro Lege Manil. 19. Hæc fides, atque hæc ratio pecuniatum, quæ Romæ, quæ in foro versatur, implicita est cum illis pecuniis Asiaticis, & cohæret.

Amicitias novis implicari. Cic. 2. Att. 11.

Angoribus & molestiis implicari animi. Cic. 5. Tusc. 3.

Consuetudine & benevolentia omnes Cæsaris familiares satis opportune habeo implicatos. Cic. 6. Fam. 12.

Controversiis implicata res. Cic. pro Quint. 19.

Criminibus avaritia implicata. Cic. in Pison. 85.

Erroribus implicari. Cic. 4. Tusc. 58.

Erroribus sævis urbem implicat. Valer. 3. Argon. 31.

Expectatione supplicii implicatus. Cic. de Arusp. Resp. 7.

Familiaritatibus alicujus implicari. Cic. pro Corn. Balb. 60. Et erat æqua lex, & vobis, Judices, atque omnibus, qui nostris familiaritatibus implicantur, vehementer utilis, &c.

Genere certo cursuque vivendi implicari. Cic. 1. Off. 107.

Legibus implicatum teneri. Cic. 5. Verr. 82. Tu qui omnibus legibus implicatus tenebare, libidinem tibi tuam pro lege esse voluisti?

Litibus atris implicitus. Hor. de Arte Poet. 423.

Maleficio implicari. Cic. pro Cæl. 71.

Molestiis multis implicari. Cic. 5. Tusc. 3.

Morbo implicari, Detineri. Liv. 3. 2. pr. Intra castra quies necessaria morbo implicitum exercitum tenuit. conf. Idem 5. 31. V. IMPLICITUS Partic.

In morbum implicitus. Liv. 23. 34. Q. Mucium non tam in periculo sum, quam longum morbum implicitum, diu ad belli vim sustinendam inutilem fore. conf. Nep. 5. 3. extr. & Lucret. 6. 1230.

Negotiis qui implicantur contrahendis. Cic. 2. Off. 39.

Molestis, operosulis negotiis implicari. Cic. 1. de Nat. Deor. 52.

Negotiis hæreditariis implicari. Julian. in l. Si in testamento, in fine. D. Si quis omitt. caus. testamenti.

Occupationibus nullis implicatus deus. Cic. 1. de Nas. Deor. 51.

Officiis multis implicari & constringi. Cic. 1. Acad. 11. Ultra & citra, vel usu diurno, vel officiis implicari. Cic. de Amicit. 87.

Oratoribus implicari. Cic. de Clar. Orat. 174. Atque ita diu vixit, ut multarum ætatum oratoribus implicaretur, multum etiam in causis versaretur.

Permisit cum aliis implicari. Cic. 1. de Invent. 32.

Mulieribus religionibus implicari. Cic. pro Domo 105.

Sensu in omni implicata insidet voluptas. Cic. 1. de Legib. 47.

Severitate judicium implicari, & frequentia populi circumretiri. Cic. 7. Verr. 149.

Societate omnium implicare se. Cic. 2. de Fin. 45.

Vim suam cum naturis hominum implicant dii. Cic. 1. de Divin. 79.

Visco implicita fuga. Martial. lib. de Spect. 11.

Implicare, Ornare. Plaut. Implicat ad speculum caput. Afranius Brundisio, In parte inferiore hic implicabatur caput, fateor. Non. 2. 420.

IMPLICATUS, sive IMPLICITUS, a, um. Partic. [ἐπιπέχω] are. Cic. 6. Fam. 12. pr. Etenim omnes Cæsaris familiares satis opportune habeo implicatos consuetudine & benevolentia. Idem 1. Off. 16. Quæ quatuor quanquam inter se colligata sunt, atque implicata.

Causas libertatis controversiæ implicitus. Paulus in l. finali. D. Si ex uxore

- noxali causa agatur, Sed si statu liberum fisti promissum sit, in eadem causa fisti videtur, quamvis liber fistatur, quod implicitus ei casus libertatis fuerit.
- Errore implicita viæ. Lucan. lib. 8. 5.
- Limo implicitus. Claud. 2. in Eutrop. 442.
- Morbo implicitus. Lucret. lib. 6. 1230.
- Scipione gravi morbo implicito. Livius libro 7. pag. 8. a principio. Sic Scortis impliciti, perinde ac si scortum esset morbus aliquis. Nam & redierunt plerique scortis impliciti. libro 23. de militibus Annibalis. pag. 234. edit. Feyrabend. H. St. Prior locus est 7. 23. pr. posterior 23. 18. extr.
- In morbum implicitus. V. in ipso verbo.
- In negotio aliquo implicita controversia. Cic. de Invent. 262. Negotialis est, quæ in ipso negotio juris civilis habet implicitam controversiam.
- Implicitum folium. Plin. lib. 21. cap. 17. Iatione unum folium habet, sed ita implicitum, ut plura videantur.
- Implicita inficitia impudentia est. Cic. 2. Philipp. 81. V. plura in IMPLICICO.
- Compar. Ammian. 26. 6. extr. Implicatior ad loquendum diu tacitus fletit.
- Superl. Quæstionem diceret esset implicatissimam. Gell. lib. 6. cap. 2. conf. Augustin. Confess. lib. 2. extr.
- IMPLICITURUS, a, um. Partic. [ἐμπλεκτικός] ut, Serta implicitura comas. Ovid. 5. Fast. 220.
- IMPLICITUS, Adv. [ἐμπλεκτικός] Cic. 2. de Invent. 69. Absoluta est, quæ ipsa in se, non ut negotialis implicite & abscondite, sed patentius & expeditius recti & non recti quæstionem continet.
- IMPLICATIO, ðnis. f. [ἐμπλοκή] Cic. 2. de Nat. Deor. 139. Huic adde nervos a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.
- Implicatio rei familiaris. Cic. pro Sext. 99. Aut qui propter implicationem rei familiaris, communi incendio malint quam suo deflagrare.
- IMPLICATRIX, icis. f. [ἐμπλεκτική] Gloss. Cyril.
- IMPLICATUBA, æ. f. Sidon. 9. Epist. 9. Vernaculis implicaturis in retia sua præcipites implagabuntur.
- IMPLICISCOR, çris. Idem ac Implicor. Plaut. Amph. 2. 2. 97. Ubi primum tibi sensisti impliciscier.
- IMPLICITO, frequent. [ἐμπλεκόμενος] Plin. lib. 9. ad Caninium, Epist. 33. Varios orbes implicitat expeditque. De delphino. Alia exemplaria habent Implicat.
- IMPLORO, [ἀναγγέλλω] Ære. Proprie est Cum fletu rogare, quod est vapulantis. Festus. Ter. Adel. 3. 4. 43.
- Illæc fidem nunc vestram implorat, Demea.
- Implorare & appellare. Cic. pro Quint. 94. Qui deus appellandus est? cujus hominis fides imploranda est?
- Implorare & obtestari. Cic. 7. Verr. 187. Ceteros item deos deasque omnes imploro atque obtestor, quorum templis, &c.
- Appellare, nominare, implorare. Cic. 7. Verr. 28. Et ita me suam salutem appellans, te suum carnificem nominans, filii nomen implorans, &c.
- Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. 230. Nemo est questus, nemo Rempublicam imploravit, nemo supplicavit.
- Implorare & testari. Cic. pro Sulla 64. Implorarem sensus vestros, uniuscujusque indulgentiam in suos testaræ, &c.
- Appellare, obtestari, implorare aliquem. Cic. pro Flacco 4.
- Auxilium implorare. Virg. 4. Æn. 617.
- Auxilium alicujus implorare & flagitare. Cic. pro Rabir. perd. reo 9.
- Auxilium ab aliquo implorare. Cæs. 1. Bell. Gall. 31. Neque auxilium a Pop. Rom. imploratorum.
- Deos immortales precari venerari & implorare. Cic. 2. in Catil. 29.
- Fidem alicujus implorare. Cic. pro Rosc. Amer. 29. Vestramne, qui summam potestatem habetis hoc tempore, fidem implorem? Idem 4. Verr. 75. Sopatrus implorare hominum atque deum fidem, ut cum consilio cognosceret.
- Fidem, dignitatem, religionem judicium in aliquo negotio implorare. Cic. 5. Verr. 146.
- Hominem aliquem implorare. Cic. 6. Verr. Quid aut his respondere honeste potes, aut illi facere, nisi ut te ac fidem tuam implerent?
- Jura libertatis & civitatis implorare. Cic. 3. Verr. 7.
- Memoriam alicujus implorare. Cic. 4. Acad. 11. At ille Heracliti memoriam implorans, quærere ex eo, &c.
- Misericordiam & fidem alicujus obtestari & implorare. Cic. pro Muren. 86.
- Misericordiam alicujus implorare & exposcere. Cic. pro Milon. 93.
- Nomen civitatis implorare & usurpare. Cic. 7. Verr. 161. Quum imploraret sæpius, usurparetque nomen civitatis, crux, crux inquam infelici & ærumnoso, qui nunquam istam potestatem viderat, comparabatur.
- Numina implorant magno questu. Valer. 3. Argon. 639.
- IMPLORANS, antis. Partic. Hirt. Bell. Afr. cap. 26. extr. Iis se in miseris, suamque fidem implorantibus auxilio &c. esse non posse. conf. Liv. 37. 26.
- IMPLORATUS, a, um. Partic. [ἀνακεκλήμενος] ut, Prece Pollucis implorata. Catull. ad Mallium 63. 65. conf. Justin. 4. 3. 1: 22. 1. 3. & 23. 3. 1.
- IMPLORATIO, ðnis. f. [ἀνάκλησις] Liv. 22. 5. pr. Nec enim inde votis, aut imploratione deum, sed vi ac virtute evadendum est.
- Omnium deorum & hominum & civium & fociorum imploratio. Cic. 2. de Orat. 196.
- Acerba imploratio & vox miserabilis. Cic. 7. Verr. 62.
- IMPLORABILIS, e. Adj. Qui implorari potest. Val. Flacc. 1. 573.
- lumenque innoxia fudit
- Purpureum, miseris olim implorabile nautis.
- IMPLUMBO, Ære. Plumbo connectere. Vitruv. 10. 6. pr. Ferreos chodaces, uti subscudes, in capitibus scaporum implumbavit.
- IMPLUMIS, e. Adj. [ἀπτερος] Quod plumis caret. Plin. lib. 10. cap. 3. Halæctus tantum implumes etiamnum pullos suos percutiens, &c. Pulli implumes. Hor. Epod. 1. 19.
- Implumis, Pilis carens. Plin. lib. 8. cap. 55. Lepus omnium prædæ nascens, solus præter dasypodem superlatat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter.
- IMPLUVIO, ui vel ūvi, ūtum, [ὀμβροπύλον] Ære. Columel. lib. 2. cap. 8. Tremellius quidem asseverat, prius quam impluverit, ab avibus, aut formicis fata edi, ubi æstivis ferentibus ager aret. Alii codices habent Impluerit.
- Impluere in aliquem locum. Plin. lib. 2. cap. 96.
- Impluit malum ceteros & ceteris. Plaut. Mollit. 4. 1. 15.
- Malum, quom impluit ceteros, ne impluat mihi. h. e. In me res non cadat, nec in caput meum ruat.
- IMPLUVIUM, i. n. [ὀμβρῶν, ὀμβροπύλον] Locus (ut inquit Varro de L. L. 4. 33.) in medio domus relictus, ut lucem caprent deorsum, quo impluebat. V. COMPLUVIUM. Vitruv. 6. 4. Impluvii lumen relinquitur. conf. Gell. 10. 15. & Quintil. 11. 2. Plaut. Mil. 2. 2. 4. Ter. Eun. 3. 5. 41.
- Venisse clanculum per impluvium, fucum factum mulieri. Cic. 3. Verr. 61. Ne hæc quidem duo signa pulcherrima, quæ nunc ad impluvium tuum stant, &c. V. Afcen. p. 88.
- Ad impluvium locare aliquid. Cic. 3. Verr. 147. Ostendam in ædibus privatis longa difficilique vectura, columnas singulas ad impluvium ns. quadragenis millibus non minus magnas locatas. conf. Lex. Pitisc.
- Impluvium, Quo aqua impluit, collecta de tecto. Compluvium, Quo de diversis tectis aqua pluvialis confluit in eundem locum. Festus. conf. Liv. 43. 13.
- Media etiam domus area ædificiis cincta, seu cavum illud arboribus plantatum, impluvium vocabatur. V. Dan. Heinf. ad Sil. 15. 18.
- IMPLUVIA, æ. f. [ὀμβρῶν] Vestis erat, inquit Perotus, qua sacerdotibus per imbrem utebantur: Pluviale nunc vulgo appellatur. Varro, Salium quoque fereno tempore impluvia amictum fuisse criminabantur. V. dict. feq.
- IMPLUVIATUS, a, um. Adj. Color, quasi fumato stillicidio impletus, inquit Nonius 16. 3. Unde
- IMPLUVIATA, Genus vestimenti, a colore, de quo Plaut. Epid. 2. 2. 40. Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam, Impluviatam? ut isthæc faciunt vestimentis nomina:
- EP. Utin' impluvium erat induta? V. Ferrar. Re Vest. 1. 3. 30. Turneb. Advers. 14. 19. vel Lex. Pitisc. in Vestis.
- IMPENITENS, entis. [ἀμεινότης] Partic. Quintil. Trib. Mar. cap. 6. p. 80. Burm. conf. Vulg. Int. Rom. 2. 5. & Fulgent. Epist. ad Venant.
- IMPENITENDUS, a, um. Adj. Non penitendus. Apul. Met. 11. p. 271. Cassiod. 1. Epist. 30. & Augustin. Prolog. Retract.
- IMPENITENTIA, æ. f. Saresb. Policrat. 2. 5. & Fulgent. ibid.
- IMPOLITUS, a, um. Adj. [ἀπόλοισ] contrarium Polito; Rudis. Cic. de Provinc. Conf. 34. Impolitæ vero res & acerbæ si erunt relictae. Impolitus & rudis. Cic. de Clar. Orat. 293. Significat enim quandam formam ingenii, sed admodum impolitam atque rudem.
- Hebes & impolitus. Cic. 2. de Orat. 133. Genus hoc eorum, qui sibi eruditi videntur, hebes & impolitus.
- Compar. Veget. 2. 4. Descriptio obscurior & impolitior. Quintil. 8. 6. Lapidis impolitiores.
- IMPOLITE, Adv. [ἀνεπίτητος] Ineleganter. Cic. 1. de Orat. 214. Quum sæpissime tibi Senatus breviter, impoliteque dicenti, maximis sit de rebus assensus, &c.
- IMPOLITIA, æ. f. [ἀπολογία] Ruditas & inelegantia. Gell. lib. 4. cap. 12. Siquis eques Romanus equum habere gracilentum, aut parum nitidum visus erat, impoliticiæ notabatur. Id verbum significat quasi tu dicas Incuriæ.
- Impoliticiæ Censores facere dicebantur, inquit Festus, Quum equiti æs abnegabant, ob equum male curatum.
- IMPOLLUTUS, a, um. Adj. [ἀμικτός] Non pollutus: ut, Fides impolluta. Sil. lib. 13. 679. Virginitas impolluta. Tacit. 14. Ann. 35. 2. conf. Idem 16. 26. 5. & Sallust. Fragm. 1. 6.
- IMPONENTA, quasi Imponimenta, Quæ post cœnam mensis imponebant. Festus.
- IMPONNO, osui, ositum, [ἐπιθήσει, ἀναθήσει, ἐπιθήσει, ἐπιθήσει, ἐπιθήσει] Ære. Supra ponere, vel Intus ponere. Virg. 1. Æn. 66.
- molemque & montes insuper altos
- Imposuit. Idem 4. Æn. 453.
- Vidit, thuricremis quum dona imponeret aris. Plaut. Aulul. 2. 8. 15.
- Hæc imponentur in foco nostro Lari, Ut fortunatas faciat gnatæ nuptias.
- Imponere aliquid alicui cum fide, Injungere. Cic. pro Rosc. Amer. 20. Quod si perferre non potero, opprimi me onere officii malo, quam id, quod cum fide mihi semel impolitum est, aut propter perfidiam abjicere, aut propter infirmitatem animi deponere.
- Imponere alteri, & sibi fumere, contraria. Cic. pro Muren. 38. Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit.
- Arces imponere montibus. Virg. 6. Æn. 774.
- Argentum imponere in stipendium. Liv. 32. 2. pr. Carthaginenses eo anno argentum, in stipendium impositum, primum Romam advexerunt.
- Calculum, Rationem subducere. Columel. lib. 5. cap. 1. Sed aliud existiment, protestioni suæ convenire, aliud eorum qui jam extracta metuntur, & imposito calculo, perfecti operis rationem computant.
- Claves portis. Liv. 27. 24. extr. C. Terentius, ut Aretium cum legione venit, claves portarum quum magistratus poposcisset, negantibus iis comparare, fraude amotas magis ratus, quam negligentia intercidisse, ipse alias claves omnibus portis imposuit.
- Clausulam disputationi. Columel. lib. 3. cap. 19. Ante quam disputationi clausulam imponamus, dicendum est, &c.
- Cognomen vel Nomen alicui. Plin. lib. 5. cap. 1. Et lib. 14. cap. 3. Est & nigra aminea, cui Syriacæ nomen imponunt.
- Coloniam in agro aliquorum. Liv. 8. 23. pr. Ægre pati civitatem Samnitium, quod Fregellas ex Volscis captas, dirutasque a se, restituerit Romanis Populus, coloniamque in Samnitium agro imposuerit.
- Consulem populo, Per vim & tyrannidem collocare in Consulatu. Cic. 1. Att. 13.
- Coronam alicui. Cic. 2. de Legib. 60. Idem 5. Fam. 12.
- Custodem imponere. Nep. 5. 4. 1. Ita Ovid. 3. Amor. 4. 1.
- Dure vir, imposito teneræ custode puellæ.
- Diadema imponere. Cic. 2. Philipp. 85.

Dignationem imperatoris alicui imponere. Tacit. 1. Hist. 52.
 Dominum aliquibus imponere. Cic. 13. Philipp. 17. Nam si ipse fervire poterat, nobis dominum cur imponebat?
 Dominum sempiternum in cervicibus aliquorum imponere. Cic. 1. de Nat. Deor. 54.
 Exercitum. Cic. 2. de Divin. 84. Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret. Subaudi In naves.
 Exitum alicui rei, Liv. 37. 19. pr.
 Fastigium operi absoluto. Cic. 3. Off. 33. Sed quoniam operi inchoato, prope tamen absoluto, tanquam fastigium imponimus.
 Fenestras & ostia imponere in aliena aedificia. Julian. in l. Habitor. D. De rei vindicatione.
 Finem bello. Stat. 8. Theb. 684.
 Finem bello vel curis. Auctor de Viris illust. Sic, Imponere finem spei suae. Liv. 5. 4. extr.
 Finem luctibus. Ovid. 15. Met. 747.
 Formam operi. Sen. Epist. 66.
 Frumentum, Curacionem frumenti. Cic. 15. Att. 10. Frumentum imponere, quæ est alia Dionis legatio, aut quod munus in Republica sordidius?
 Injurias plurimas alicui. Cic. 6. Verr. 20. Quibus tu privatim injurias plurimas contumeliasque imposuisti. [Vide INJURIA. H. St.]
 Laborem alteri. Cic. pro Muren. 38. Nunquam iste plus militi laboris imposuit, quam sibi sumpsit.
 Laborem sibi. Cæf. 3. Bell. Civil. 74. Tantumque studium infamiae faciendæ, ut nemo aut Tribuni aut Centurionis imperium desideraret, & sibi quisque etiam pœnæ loco graviore imponeret labores.
 Legem alicui, Imperare, præcipere. Cic. 7. Att. 2. Uni Favonio leges ab illo nobis imponi non placebat, sed, &c.
 Leges sibi, Seipsum cohibere & sibiipsi imperare. Cic. 4. Acad. 23. Cur has igitur sibi tam graves leges imposuerit, &c.
 Leges imponere alicui loco. Virg. 1. Georg. 61.
 Continuo has leges, æternaque fœdera certis
 Imposuit natura locis.
 Leges populo. Cic. 1. de Legib. 42. Si xxx illi Athenis leges imponere voluissent.
 Leges imponere per vim Reipub. Cic. 6. Philipp. 3.
 Manum imponere rei alicui, pro Inchoare eam. Ovid. 4. Trist. 1. 28.
 Manum extremam imponere bello. Virg. 7. Æn. 572.
 Nec minus interea extremam Saturnia bello
 Imponit regina manum. Servius, Quod superest perficere. Et est translatio a pictura, quam manus complet atque ornat extrema.
 Manum summam alicui operi imponere, Idem. Plin. lib. 36. cap. 5.
 Manum summam imponere in re aliqua. Quintil. proem. lib. 1.
 Manum supremam bellis imponere. Ovid. Rem. Amor. 114.
 Metum novarum rerum omnibus imponere. Justin. 34. 2. 6.
 Ministerium. Liv. 2. 5. Direptis bonis regum, damnati proditores, sumptumque supplicium: conspectus eo, quod pœnæ capiendæ ministerium patri de liberis Consulatus imposuit.
 Modum prosperæ pugnæ. Liv. 31. 38.
 Modum temporis imponere. Liv. 4. 24. Maximam autem ejus (libertatis) custodiam esse, si magna imperia diuturna non essent: & temporis modus imponeretur, quibus juris imponi non posset.
 Modum suo dolori. Plin. 9. Epist. 13. ad Quadrarum.
 Multam. Liv. 10. 37. Multa præfens quingentum millium æris in singulas civitates imposita.
 Necessitatem. Cic. pro Sulla 35. Atque hoc vos, Judices, testor, mihi de memetipso tam multa dicendi necessitas quædam imposita est ab illo.
 Necessitatem quandam nitoris alicui imponere. Plin. Epist. 118.
 Nitor magnus impositus est hominibus & rebus, Accessit. Justin. 43. 4. 2.
 Nomen alicui. Ovid. 9. Met. 707.
 Nomen vitio. Cic. 2. de Orat. 18. Itaque quod vim hujus mali Græci non vident, ne nomen quidem ei vitio imposuerunt. Idem 4. Verr. Hæc nomina turpissimis rebus imponere.
 Onus alicui imponere, pro Dare provinciam molestam alicui, Committere aliquid gravioris negotii faciendum. Ter. And. 5. 3. 26.
 Tibi, pater, me dedo: quidvis oneris impone, impera. Cic. 9. Att. 6. Sed vereor ne Pompejo quid oneris imponam. Idem 6. Fam. 7. extr. Nisi forte aut in miseria nimis stulte, aut in amicitia nimis impudenter tibi onus impono.
 Onus simultatis. Cic. 2. Q. frat. 1. Causa sero perorata, sententias ferogaturum negavit, ne quod onus simultatis nobis imponeret.
 Onus imponere & Recipere, contraria. Cic. in Orat. 35. Volo enim mihi tecum commune esse crimen: ut si sustinere tantam questionem non potuero, injusti oneris impositi tua culpa sit, mea recepti.
 Onus imponere & Suscipere. Quintil. in proem. lib. 1. Plus, quam imponebatur, oneris suscepi.
 Ostia imponere. V. paulo ante, Fenestras & ostia, &c.
 Partes alicui. Cic. 10. Att. 10. Partes mihi Cæsar has imposuit, ne quem omnino discedere ex Italia paterer.
 Partes duriores alicui imponere. Cic. pro Muren.
 Personam alicui. h. e. Alicujus loco alium sufficere. Cic. 4. Verr. 48. Idem 2. pro Lege Agr. 148. Vos mihi Prætori biennio ante, Quirites, hoc eodem in loco personam hanc imposuistis, ut quibuscunque rebus possem, illius absentis dignitatem vobiscum una tenerer. De Pompejo. Persona turpissima calumniæ imponatur honestæ civitati. Cic. 5. Verr. 67.
 Plagam mortiferam Reipub. imponere. Cic. pro Sext. 44.
 Plus aliquid imponere quibusdam populis, quam ferre possunt. Cic. 6. Verr.
 Porta imposita in aliquam regionem. Liv. 34. 9. Partem muri versam in agros egregie munitam habebant, una tantum in eam regionem porta imposita.
 Præsidium civitati, h. e. Præsidio munire. Liv. 24. 7. extr. Q. Fabius ex auctoritate Senatus Puteolos, per bellum ceptum frequentari eorum, communiit, præsidiumque imposuit. conf. Curt. 3. 7. 2. & Justin. 6. 6. 6.
 Pretium. Cic. 4. Verr. Idem seipsum, a teipso pretio imposito, redemerunt. Sic apud Quintilianum lib. 12. Graviora justo imponere pretia mellis.
 Pretium plagiariorum. Martial. lib. 1. 53.
 Regem alicui regioni. Liv. 40. 12. Nam &, si in Romanis tantum

momenti esse credebam, ut quem vellet, imponerent Macedonia regem, &c.
 In regnum alterius aliquem imponere. Liv. 37. 25. Masinissam non in patrio modo locasse regno, sed in Syphacis, a quo ante expulsus fuisset, regnum imposuisse.
 Sarcinam alicui. Plaut. Most. 2. 1. 83.
 Concedam a foribus huc, hinc specular labor procul,
 Unde advenienti sarcinam imponam seni.
 Servitutem fundo. Cic. 3. Q. frat. 1. Calvus ajebar aqua dempta, & ejus aquæ jure constituto, & servitute fundo illi imposita, tamen nos pretium servare posse si vendere vellemus.
 Silentium alteri, Redigere ad silentium. Suet. de Clar. Rhet. 6.
 Stipendium. Liv. 38. 16. pr. Ubi, cum resistebat pugnando, pacem petentibus stipendium imponendo, Byzantium quum pervenissent.
 Tabulas falsas. Cic. pro Cæcin. 71. Fictus testis subornari solet, & imponi falsæ tabulæ. Al. Interponi.
 Tributum. Cæf. 3. Bell. Civil. 32.
 Vectigal agris. Cic. 1. de Lege Agr. 10.
 Villicum imponere aliquem, aut pecori præficere. Cic. pro Planc. 62.
 Vim alicui. Cic. 4. Verr. 148. Si me saluum esse vis, mihi impone istam vim, ut omnino mihi non liceat polliceri.
 Virum imponere toti mundo, Præficere. Lucan. lib. 3. 393.
 Vocabulum alicui. Tacit. 12. Ann. 62. Cui, ut degeneri, Pseudo-philippi vocabulum impositum.
 Vocabula rebus imponens. Hor. 2. Serm. 3. 280.
 Vulnus grave imponere. Cels. lib. 5. cap. 26. De glutinatione vulnerum.
 Vulnere Reipub. pro Inferre detrimentum, & lædere atque offendere Rempub. Cic. 4. de Fin. 66. Quæ hic Reipub. vulnera imponebat, eadem ille sanabat.
 Imponere in collum, in manum, in navim. Plaut. Perf. 4. 6. 10. Hanc in collum, nisi piget, impone. De crumena. Al. Hunc. Idem Bacch. 1. 2. 36. Liv. lib. 5. 40. extr. Imponere in plaustrum, Et Cic. 1. Tusc. 85. Imponere in rogam.
 In aliquam causam aliquem imponere. Cic. 8. Fam. 17.
 In eculeum imponere aliquem. Cic. 5. Tusc. 13.
 Imponere aliquem in equum. Liv. 35. 36. extr.
 In naves exercitus imponere. Cic. 12. Fam. 14. Liv. 23. 38. Conf. Exercitum supra.
 Imponere in aliquem onus. Plaut. Bacch. 3. 3. 92.
 Imponere alicui, pro Decipere, & subauditur Fraudem. Quintil. in Corpore projecto, Spes tibi perpetuæ laudis imposuit. Cic. 2. Q. frat. 6. Cui tamen egregie imposuit Milo noster. conf. Nep. 18. 5. 7.
 IMPOSITUS, a, um. Partic. [ἐπιθετός] Plin. lib. 15. cap. 30. Fluvio Tiberi imposita juxta nonum lapidem Flaminia via.
 Necessitudinibus publicis impositus. V. NECESSITUDO.
 Stratis impositus, Cubans. Stat. 2. Silv. 1. 63.
 Clitellæ bovi sunt impositæ. Cic. 5. Att. 15.
 Corona imposita capiti. Propert. lib. 4. 2. 29.
 Juvens impositi rogis. Virg. 4. Georg. 477.
 Mens cunctis imposita manet. Stat. 1. Theb. 227.
 Nomen impositum ab re. Lucret. lib. 6. 741.
 Onus impositum ferre. Ovid. 15. Met. 820.
 Vulnere tanto reipublicæ imposito. Cic. 1. Att. 16. Idem ibid. 5. 7. In sanandis vulneribus, quæ sunt imposita provinciæ.
 Impositus pro Præfecto, apud Sallust. Jugurth. cap. 100. Simul Consul, quasi nullo imposito, omnia providere, apud omnes adesse, &c.
 IMPOSITIVUS, a, um. f. [ἐπιθετικός] Plin. lib. 27. cap. 13. Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula e corpore ejicit. Impositio verborum Varroni est, quam Græci ἐπιθετικὴν vocant, ea nomina intelligenti, quæ primum rei alicui significandæ imposita sunt, quorum multa jam non comparent, quum tamen ab iis alia profecta in usu fortasse sint. Impositiones enim nomina Primitiva appellat, a quibus oriuntur Declinationes, id est Derivativa. Varro lib. 7. de L. L. 2. Duo igitur omnino verborum principia, impositio & declinatio: alterum ut fons, alterum ut rivus. Monuit Turnebus Advers. 24. 29. Sed in emendatis codd. legitur Impositivorum & Declinatorum. conf. Idem 4. 1. & 9. 3.
 IMPOSITIVUS, us. m. [ἐπιθετός] Plin. lib. 24. cap. 4. Ulcera commanducato, impositoque efficacissime sanari. Sed rectius ex vetusto codice legitur, Commanducato, impositoque.
 IMPOSITIVUS, a, um. Adj. [ἐπιθετικός] Quod impositum est: ut, Servitus causa est imposititia, h. e. Non naturalis. Ulpian. in l. De pupillo. §. Sextus Pedius, D. de Novi operis nuntiatione, Sextus Pedius definit novi operis nuntiationis triplicem esse causam: aut naturalem, aut publicam, aut impositivam, &c. Et paulo post, Impositivam, quum quis postea, jus suum dimittit, alterius auxilium: hoc est postea, quam servitutem ædibus suis imposuit, contra servitutem fecit Canthari impositivum, Per quos aquæ faciunt. Paulus in l. Cetera. §. 1. D. De legat. 1.
 Nomina imposititia, Quæ a natura imposita sunt, unde alia derivantur. Ex Varrone L. L. 7. 2. V. præced. dict.
 IMPOSITIVUS, a, um. Adj. Plin. lib. 28. cap. 4. pr. Pythagoræ inventis non temere fallere, Impositivorum nominum imparium vocalium numerum, clauditates, &c. Varro L. L. 9. 3. Si quis principium analogiæ potius in naturalibus casibus, quam in impositivis, &c.
 IMPOSITOR, oris. m. Varro L. L. 6. pr. Eruenda voluntas impositoris. i. e. Ejus qui vocabula rebus imposuit.
 IMPOSTOR, oris. m. [ἐπιθετός] Versutus & fallax homo. Gloss. Impostor, stellionator, ἐπιθετός.
 Verbum impostorum. Ulpian. in l. 1. §. Medicos. D. de Variis & extraordinariis cognitionibus, Non tamen si incantaverit, si imprecatus est, si (ut vulgari verbo impostorum utar) exorcizavit. Budæus. Quædam exemplaria male legunt In posterum. conf. Isidor. 10. lit. I. & Voss. Etym. 400.
 IMPOSTURA, æ. f. [Φερακισμός] Fallacia, versutia: ab eo dicta, quod adulterinas merces pro veris supponat. Ulpian. in l. tertia. §. 1. D. de Crimine stellionatus, Siquis imposturam fecerit, aut collusionem in necem alterius, stellionatus potest postulari. Ex Budæo.
 IMPORCO, are. Porcas in agro facere. Gloss. Imporco, ἀντακίζω. V. PORCA.

- IMPORCATUS**, a, um. Partic. Columel. lib. 2. cap. 10. Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus, imporcatumque occabimus.
- IMPORCATOR**, ōris. m. Qui porcas in agro facit arando. Festus.
- IMPORTO**, [ἐπισημίζω] āre. Inferre. Cic. 2. de Orat. 53. Modo enim huc ista sunt importata. Cæf. 8. Bell. Gall. 35. Silvestribus angustisque itineribus frumentum importare in oppidum instituit. Adiumenta importare, Juvare & conferre. Cic. 1. de Orat. 38. Plura proferre possum detrimenta publicis rebus, quam adiumenta per homines eloquentissimos importata.
- Ægritudines** enim anxias atque acerbas important, animosque affligunt & debilitant metu. Cic. 4. Tusc. 34.
- Calamitatem** conservatoribus suis importare. Cic. pro Sext. 146.
- Multum** calamitatis importare. Cic. 5. Verr. 125.
- Cladem** importare. Lucret. lib. 3. 825.
- Clades** discordia civilis importat. Liv. 24. 22.
- Contagionem** importare. Plin. lib. 26. cap. 1. Quum in Asia apparuisset, inde contagionem ejus importante.
- Fecunditatem** importare alicui, vol rabiem. Plin. lib. 14. cap. 18. Sunt & in vino prodigia. Dicitur in Arcadia fieri, quod fecunditatem feminis importet, viris rabiem.
- Incommodum** importare. Cic. 2. Off. 18. Per eosdemque siquid importetur nobis incommodi, propulsemus.
- Infamiam** importare. Martian. in l. Ictus. D. de iis qui notant. infam. Ictus sustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnato irrogaret.
- Mala casus** importat. Cic. 5. Tusc. 29.
- Odiū** importare libellis. Hor. 1. Epist. 13. 5.
- Periculum** importare. Liv. 39. 14. Patres paver ingens cepit, cum publico nomine, nequid eæ conjurationes, cœtusque nocturni fraudis occultæ, aut periculi importarent, tum privatim fuorum quisque vicem, &c.
- Pestem** importare. Cic. pro Deiot. 43. Aut cum summo dedecore misericordiam pestem importaturam esse regibus.
- Solicitudines** importare. Cic. 1. de Fin. 51. Easque ipsas sollicitudines, quibus eorum animi noctesque diesque exceduntur, a diis immortalibus supplicii causa importari putant.
- Suspicionem** aliquam alicui importare. Cic. 16. Fam. 21.
- IMPORTATUS**, a, um. Partic. [ἐπισημασμένος] Cæf. 5. Bell. Gall. 12. Ære utuntur importato.
- IMPORTANDUS**, a, um. Partic. [ἐπισημαστέος] Varro 1. de R. R. cap. 16. Fructuosior sit fundus, quam si longe sint importanda.
- IMPORTABILIS**, e. Adj. Tertull. adverb. Marc. 4. 27. Saresb. 4. 11.
- IMPORTABILIS**, a, um. Adj. Hirt. Bell. Afr. cap. 20. Frumento se in Africa, nisi importatio, uti non posse.
- IMPORTUNUS**, a, um. Adj. [ἀκαταστατός] Quod caret portu: hoc est quiete: Ubi nullus portus est, ait Servius. Virg. 11. Æn. 305.
- Bellum** importunum, cives, cum gente deorum, Invictisque viris gerimus. Festus, Importunum, In quo nullum est auxilium, velut esse solet portus navigantibus.
- Importunus**, Urgens, molestus, qui aliquid facit præter rationem loci, seu temporis, aut personarum. Plant. Merc. prol. 44. Leno importunus, &c. Idem Afin. 1. 1. 47.
- Fateor** eam esse importunam atque incommodam. Ter. Heaut. 1. 2. 23. Immo ille fuit fenex importunus semper: &c.
- Importunum** tempus, Incommodum. Cic. 2. de Orat. 20.
- Importunus**, Crudelis, effrenatus, quietis impatiens. Cic. in Ant. Non possum æquo animo videre tam importunos, tam sceleratos hostes. Cic. pro Cluent. 12. Repente est exorta mulieris importunæ nefaria libido.
- Importunus & crudelis**. Cic. pro Cluent. 177. Furere crudelis atque importuna mulier, sibi, &c.
- Bellua** importunissima. Cic. 6. Philipp. 7.
- Clades** civitatis importuna. Cic. de Clar. Orat. 332.
- Corda** importuna domare. Sil. lib. 11. 389.
- Crudelitas** importuna. Cic. de Provinc. Conf. 2. Propter illud insigne scelus eorum, & importunam in me crudelitatem.
- Cyclops** alter multo importunior. Cic. 7. Verr. 45.
- Dominatio** importuna. Flor. 1. 8. 7.
- Fata** importuna. Ovid. 10. Met. 634.
- Gladiator** importunissimus. Cic. pro Murena.
- Homo** importunissimus. Cic. 5. Fam. 3.
- Hostis** importunissimus. Cic. 2. in Catil. 12.
- Ingenium** importunum, Frivolum & leve. Plin. lib. 36. cap. 6. Sed quisquis primum invenit secare, luxuriamque dividere, importuni ingenii fuit.
- Libidines** importunissima. Cic. 6. Verr.
- Morbus** importunior, acutiorque. Cels. 4. 6. pr.
- Mors** importuna. Ovid. 3. Amor. 8. 19.
- Natura** immanis atque importuna. Cic. 3. Verr. 8.
- Pauperies** importuna. Hor. 3. Carm. 16. 37.
- Scelus** importunum. Cic. de Arusp. Resp. 4.
- Tyrannus** importunus & amens. Cic. 7. Verr. Liv. 29. 17. extr.
- Vultus** importunus. Cic. Post red. in Senat. 14. Omnia flagitia latere posse arbitraretur, si modo vultum importunum in forum detulisset.
- IMPORTUNE**, Adv. [ἀκαταστατῶς] Præter temporis, aut decoris atque honestatis rationem. Cic. 4. Acad. 80. Confidere suis testibus, & importune insistere. Plin. lib. 7. cap. 12. In quo perquam importune fortuito hoc quoque fuit.
- Compar.** Importunius veritati insultare. Gell. 10. 16.
- Superl.** Importunissime facere. Laclant. 5. 2. & Gell. 20. 5.
- IMPORTUNITAS**, ātis. f. [ἀκαταστασία] Quæ (ut ait Donatus) nec loci nec temporis habet commoditatem. Ter. And. 1. 4. 4. Importunitatem spectate alicui, &c.
- Animi** importunitas. Cic. pro Cluent. 170.
- Importunitas** pro Effrenata incontinentia & libidine præcipiti. Cic. de Senect. 7. Importunitas autem & inhumanitas, omni ætati molesta est. Budæus. [Immo hic Importunitas intelligitur Morositas atque odiosa ac difficilis natura.
- Importunitate** incredibili & audacia homo. Cic. 4. Verr. 73. Iste,
- quoniam est incredibili importunitate & audacia, tamen subito destitutus pertimuit.
- Tanta sceleris inauditi importunitas. Cic. pro Sulla 75.
- Importunitas**, Detestandum atque execrandum facinus. Cic. pro Cluent. 195. Hujus importunitatem matris a filii capite depellite. Idem in Pison. 21. Et de Amicit. 53. Quoniam miror, in illa superbia & importunitate.
- Quantum importunitatis habent. Sallust. Jugurth. 36.
- IMPORTUOSUS**, a, um. Adj. [ἀλιόπορος] Quod est sine portu. Plin. 6. Epist. 31. in fine, Litus importuosum. Sallust. in Jugurth. cap. 17. Mare sævum, importuosum. Sic Tacit. 12. Ann. 20. Superl. Plin. 4. 12. Importuosissima insula.
- IMPOS**, ōtis. c. [ἀποσπῆρας, ἀποσπῆρας] Qui animum suum in potestate non habet, inquit Festus. Et, Qui non est sani animi, auctore Donato. Animi impos. Plaut. Calin. 3. 5. 7.
- Eripite** isti gladium, quæ sui est impos animi.
- Idem** Trin. 1. 2. 94.
- Quid** secus est, aut quid interest dare te in manus Argentum amanti, homini adolescenti, animi impoti?
- IMPOSITIO**, IMPOSITUS, V. IMPONO.
- IMPOSSIBILIS**, e. Adj. [ἀδύνατος] Quod fieri non potest. Quintil. lib. 5. cap. 10. de argumento, Non enim longum tantum, sed etiam impossibile. Idem lib. 10. cap. 13. conf. Justin. 2. 4. 18. & Macrob. 7. Saturn. 3.
- Impossibilis** conditio. Julianus in 1. Impossibilis. D. De verb. oblig. Et Pomponius in 1. Cum in secundo. D. de injust. rupto, &c.
- Impossibile** est. Ulpian. in l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Impossibile est, ut alveus fluminis publici non sit publicus. V. Borrich. Vind. p. 103.
- IMPOSSIBILITAS**, ātis. f. Apul. Met. 6. p. 179. Impossibilitate ipsa mutata in lapidem Psyche. conf. Tertul. de Bapt. cap. 2.
- IMPOSTOR**, IMPOSTURA. V. IMPONO.
- IMPOTENS**, entis. Adj. [ἀσθενής, ἀναλκίς, ἀπίστος] Nimis potens, inquit Donatus. Serv. in Virg. 1. Æn. 506. Sunt multa quæ pro locis intelliguntur: ut Impotens, & satis, & minus, & nihil potens significant. Hæc Serv.
- Impotentissimus** tyrannus a Quintiliano dicitur. Decemviri, quorum principatus erat immoderatus, a Livio Impotentes domini nuncupantur. Ferociores impotioresque reddit victoria. Cic. 4. Fam. 9.
- Impotentissimus** homo, Sceleratissimus. Cic. 5. Philipp. 42. Advocabat ad Urbem a Brundisio homo impotentissimus, ardens odio, animo hostili in omnes bonos, cum exercitu Antonius.
- Impotens**, iracundus, contumeliosus, superbus. Cic. 5. Philipp. 24. Amore impotente deperit. Catul. 36. 12.
- Animus** impotens. Cic. de Arusp. Resp. 3. Sen. Herc. fur. 6.
- Animo** esse impotenti. Ter. And. 5. 3. 8.
- Adeon'** impotenti esse animo, ut præter civium Morem, atque legem, &c.
- Aquilo** impotens, h. e. Valde potens. V. AQUILO.
- Dominatus** impotens, Superbus. Cic. 10. Fam. 27. Sin ista pax perditum hominem in possessionem impotentissimi dominatus restitutura est.
- Dominatio** impotentissima. Liv. lib. 34. 32. Nep. 6. 1. 4.
- Fortuna** superba & impotens, Prosperitas superbos faciens & impotentes. Sen. Agam. 4.
- Furor** impotens. Sen. Agam. 5.
- Læticia** impotenti efferi. Cic. 5. Tusc. 17.
- Motus** animi impotentes. Cic. in Partit. 119.
- Mulier** ferox & impotens. Suet. Neron. cap. 28.
- Rabies** impotentior. Liv. 29. 9.
- Impotens**, Debilis, & devictus, auctore Donato. Ter. Heaut. 2. 3. 130. Ego te autem novi, quam esse soleas impotens.
- Impotens & infans** homo. Cic. 1. de Fin. 52. Neque homini infanti, aut impotenti injuste facta conducunt.
- Ad salutem** innocentium, ad opem impotentium, ad auxilium calamitosorum hæc valeant. Cic. pro Muren. 59.
- Amoris** impotens. Tacit. 4. Hist. 44. 4.
- Doloris** impotens. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. 2. de C. Plantio.
- Iræ** impotens. Liv. 29. 9. Pleminius impotens iræ, neglectam ab Scipione, & nimis leviter lætæ suam injuriam ratus, &c. Sic Impotens animi. Curt. lib. 8. 1. extr. h. e. Non potens iræ & animo suo moderari.
- Læticia** impotens. Liv. 30. 43.
- Regendi** impotens. Idem 35. 11.
- Rerum** impotens. Idem 9. 14. & 23. 16.
- Quodlibet** impotens sperare. Hor. lib. 1. Ode 37. H. St.
- IMPOTENTIA**, ātis. f. [ἀδυναμία, ἀδυναμία, ἀναλκία] Infirmitas ait Donatus. Ter. Adel. 4. 3. 16.
- Omnes**, quibus res sunt minus secunda, magis sunt nescio quo modo Suspiciosi, ad contumeliam omnia accipiunt magis; Propter suam impotentiam, se semper credunt negligi.
- Impotentia**, Valida immoderataque potentia. Cic. 5. Tusc. 18. Qui nihil metuant, nihil angantur, nihil concupiscant, nulla impotentia esserantur. Ex vetusto codice legendum Impotentiam læticia.
- Animi** potentia. Cic. 4. Tusc. 34. Item inflammant appetitione nimia, quam tum cupiditatem, tum libidinem dicimus, impotentiam quandam animi a temperantia & moderatione plurimum distidentem. Sifenna. Læticia nimia, atque impotentia animi commotus.
- Dictorum** atque factorum impotentia. Cic. 4. Tusc. 5.
- Ob scelera**, animique impotentiam, & superbiloquentiam, impendere Tantalum apud inferos saxum faciunt poetæ. Cic. 4. Tusc. 35.
- Impotentia**, a Seneca Fortunæ ascribitur. Suet. Cæf. cap. 77. pr. Nec minoris impotentia voces propalam edebat. conf. Non. 12. 31. Flor. 1. 23. 1. Prima discordia ob impotentiam foeneratorum.
- Potentia** sua nunquam, aut raro, ad impotentiam usus. Patere. 2. 29. 3. Val. Max. 9. 5. pr. Atque ut superbia quoque & impotentia in conspectu ponantur. V. totum illud caput.
- IMPOTENTER**, Adv. [ἀνεπαρκῶς] Quintil. lib. 1. cap. 3. Nequid impotenter, nequid impotenter faciat, monendus est puer.
- Impotenter** se gerere. Ulpian. in l. Nec quicquam. in fine. D. de offic. Proconsul.

- Impotenter regnare, Injuste & impie. Hirt. Bell. Alex. 33. Cujus nomine diu regnasse impotenter Ganymedem docuimus.
- Compar. Liv. 27. 38. Eodem versus elephantis, qui primo impetu turbaverant antesignanos, & jam signa moverant loco: deinde crescente certamine & clamore, impotentius jam regi, & inter duas acies versari, velut incerti quorum essent.
- Superl. ut, Impotentissime facere. Sen. de Benef. 4. 17.
- IMPRÆGNO, Ære. Gravidam reddere. Sarisb. Policr. 8. 11. Improbatur Voss. de Vit. Serm. 1. 23.
- Pro Augere ponitur, a Guil. Brit. Phil. 5. 566.
- IMPRÆGNATUS, a, um, Partic. Idem 7. 607.
- Et jam finis erat hiemis, tellusque calore Imprægnata novo flores gignebat & herbas.
- IMPRANSUS, a, um, Adj. [ἰμπραντός] Qui nondum pransus est. Plaut. Stich. 4. 1. 28.
- Quam mox cocta est coena? impransus ego sum. Hor. 2. Serm. 2. 7.
- Verum hic impransus mecum disquirite. Ibid. 3. 257. Impransus magister. Idem 1. Epist. 15. 29. & Apul. Met. 1.
- IMPRÆSENTIARUM, vel IMPRÆSENTIARUM, Adv. [ἐν τῷ παρόντι] De tempore quod fuit, quod est, quod erit dicitur. Rarius tamen de præfenti. Cato de lege oleæ legendæ R. R. cap. 144. Extra quam siquem socium impræsentiarum dixerit. Ulpian. in l. 1. D. de Tabulis exhibendis, Siquis forte confiteatur penes se esse testamentum, jubendus est exhibere: & tempus ei dandum est ut exhibeat, si non potest impræsentiarum exhibere. Hæc Budæus. C. Fannius apud Priscian. lib. 13. cap. De casibus, Quum in vita agenda didicimus multa, quæ impræsentiarum, &c.
- Ubi sunt hac voce Tacit. 4. Ann. 59. 4. Nepos 23. 6. 2. Apul. decies. V. Ind. Elmenh. Ulpian. 43. Dig. tit. 5. l. 1. Symmach. 1. Epist. 94. & Sidonius saepe. Vossio suspectum est, & ex in præsentia rerum contractum vel potius corruptum putat: non penitus tamen audeat damnare. V. eum de Vit. Serm. 1. 25. & 4. 33. Perizonius ad Sanct. Min. p. 171. subaudit Tempore. Scioppius Latio plane exterminat. V. Commentar. de Stilo Histor. p. 118. Nos, cum Vossio, in præsentia, vel in præfenti, præferendum censemus, non tamen eos damnandos qui illo utuntur.
- IMPRÆSTABILIS, e. Adj. Salvian. de Gub. Dei, 4. 116.
- Impræstabiles, qui sint apud Firmicum lib. 8. cap. 29. videndum.
- IMPRÆSTANS, antis. Partic. Gloss. Gr. Lat. ἀπάρχης, Impræstans. Irenæus 4. 75. Ne quis eum putet invidiosum & impræstantem.
- IMPRÆSTATIO, Ænis. f. l. 22. §. ult. ff. Famil. herciscund.
- IMPRÆCOR, [ἰμπρεκομαι, καταχρησμαι] Æri. Idem quod Precari significat: & in bonum & in malum solet accipi. Apul. Met. 9. Selito sermone salutem ei fuerat imprecatus. ita Elmenh. p. 228. & Præcus p. 194. Hieron. Epist. 78. extr. Cui multos imprecamur annos, &c. Sæpius tamen in malam partem accipitur. Quintil. Decl. 15. Plin. lib. 8. cap. 7. Dirasque Pompeio, quas ille mox luit, pœnas imprecaretur. Virg. 4. Æn. 628.
- Litora litoribus contraria, fluctibus undas, Imprecor.
- Videtur & H. St. in ea sententia fuisse, Non nisi in malam partem accipi hoc verbum, ut ex postremis verbis ejus animadversionis colligo, quæ sola cultri aciem effugerunt: Sed Precor in utramque partem.
- IMPRECANS, antis. Partic. Vulg. Int. Gen. 24. 60. & Lev. 16. 21.
- IMPRECATIO, Ænis. f. Dirā imprecatio. Sen. de Benef. 6. 35. Plin. 5. 8.
- IMPRESSIO, V. IMPRIMO.
- IMPRIMIS, V. In primis, in IN.
- Dicitur & Cum primis. Vide locum Quintil. H. St. Sed locus hic Quintil. cultro resectus est, supersunt tantum verba ultima, Crudelitatis hoc cum primis numeratur. conf. in CUM.
- IMPRIMO, essi, effum, [ἐμπιπώ] Ære. Premendo immittere & efformare. Cic. 1. Tusc. 61. An imprimi quasi coram animo putamus, &c. Corpus imprimere. Plin. 8. cap. 26. Atque ubi acutissimum videt stipitem, imprimens corpus, venam quandam in crure vulnerat.
- Dentium repulso imprimere dicitur serpens venenum. Plin. lib. 11. cap. 37. Vipera prægnans veneno, impressio dentium repulso, virus fundit in morsus.
- Litteram humi imprimere, Infigere. Cic. 1. de Divin. 23.
- Sigilla annullo imprimere. Cic. 4. Acad. 85.
- Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg. 263.
- Tabulas impressit parieti. Plin. lib. 35. cap. 4.
- Vestigium imprimere. Cic. pro Cæcili. 76. Nihil ex eo loco, ubi vestigium impresserit, dejici neminem posse.
- Vulnus imprimere, Inferre. Columel. lib. 7. cap. 11. Quum duobus vulneribus impressis per unamquamque plagam singuli testiculi exprimentur.
- Ungue vulnus imprimere. Plin. lib. 8. cap. 16. Ex omni vulnere, five ungue impresso, five dente, ater profluit sanguis.
- Imprimitur animo oratio. Tralate. Plin. 1. Epist. 20. ad C. Tacit. Nam plerisque longiore tractatu vis quadam & pondus accedit: utque corpori ferrum, sic oratio animo, non ictu magis, quam mora imprimitur.
- Imprimi in animo. Cic. 4. Acad. 58. Quum visa in animos imprimuntur, non vos id dicere, inter ipsas impressiones nihil interesse, &c.
- Imprimere in animo atque in mente. Cic. 4. Acad. 34.
- Dedecus imprimere Reipub. Cic. 5. Philipp. 15. Ut hos Judices legere auferet, quorum lectione duplex imprimeretur Reip. dedecus.
- Maculam imprimere laudibus alicujus. Sen. OEc. 11.
- Notionem deorum impressit in omnium animis natura. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
- Imprimere e vero. Cic. 4. Acad. 112. Si enim mihi cum Peripatetico res esset, qui id percipi posse diceret, quod impressum esset e vero: neque adhiberet illam magnam accessionem, quomodo imprimi non posset a falso, cum simplici homine simpliciter agerem.
- Imprimere & signare aliquid. Cic. de Fato 43. Sic visum objectum imprimet illud quidem, & quasi signabit in animo speciem suam.
- Memoriam publicæ recensionis tabulis publicis imprimere. Cic. pro Milon. 74. Eum qui ædem Nympharum incendit, ut memoriam publicæ recensionis, tabulis publicis impressam, extingueret, &c.
- V. C. II.
- Vestigis aliquid in primere, Notare. Cic. 2. Philipp. 58. Horum flagitiorum iste vestigis in primere omnia municipia, præfecturas, colonias, totam denique Italiam impressit. Idem 5. Fam. 20. Quæ quum viderem tot vestigis in primere, ut in his errari non posset, non adscripsi id quod tua nihil poterat.
- IMPRESSUS, a, um, Partic. [ἐμπυπτός] ut, Sulcus altius impressus. Cic. 2. de Divin. 5.
- Collo impresso pede. Virg. 12. Æn. 356.
- Crater impressus lignis. Virg. 5. Æn. 536. conf. 10. Æn. 497.
- Visum impressum effictumque. Cic. 4. Acad. 18.
- An Expressum? Vide REFINGO. Vide ibi locum ad Her. ubi Expri-mere & Etingere. H. St.
- Impressa ubera, sunt Non pressa, ἠμειλκτα, ut Scaliger interpretatur in illo Propert. 2. 34. 70.
- Missus & impressis hædus ab uberibus.
- IMPRESSER, Adv. Salmast. in Tertull. de Pallio p. 344. Tertull. adv. Marc. 3. 8. Idem de Exhort. Cast. cap. 3, & de Carne Christi cap. 12.
- IMPRESSIO, Ænis. f. [ἐμπύπσις, ἐσβολή] Impetus: Quod quali per impressum terrorem fiat. Unde, Impressionem facere in hostes. Varro 2. de R. R. 8. Hostes se arbitrati occasionem habere victoria, impressionem facere cœperunt in castra. Liv. 2. 30. Postquam impressionem sentire ex adverso factam, & ante oculos micare gladios. Idem 3. 62. & 40. 40. Justin. 1. 6. 16.
- Dare impressionem. Liv. 4. 24. Hæc locutum redintegrato clamore fecuti dant impressionem, qua Postumius cohortes objecerat.
- Non ferre impressionem. Idem 8. 9.
- Vi atque impressione evertere aliquem. Cic. 5. Fam. 2. Neque illi quicquam deliberatius fuit, quam me, quacunque ratione posset, non judicio, neque disceptatione, sed vi atque impressione evertere.
- Impressio, pro Violento imperio. Cic. pro Flacc. 85. Non igitur impressio, non occasio, non vis, non tempus, non imperium, non secures ad injuriam faciendam Flacci animum impulerunt.
- Impressio vocum. Cic. 1. Acad. 19. Vim in manibus, claritatem in voce, in lingua etiam explanatam vocum impressionem. Idem 3. de Orat. 183.
- Nummorum impressiones. August. de Doctr. Christi 2. 25.
- Impressiones etiam dicuntur Inflammationes in aere, Meteora.
- IMPRESSUS, Ænis. m. Prudent. Pysch. 273. Sub pectoris impressu. Ammian. 16. 12. Lassatis impressu genibus.
- IMPRESSOR, Ænis. m. Vulgo is, qui Libros, fusilibus typis illito atramento, imprimit. Hermolaus Barbarus ad Antonium Calvum patricium Venetum, de suis in Plinium annotationibus. Pervenit quidem res ad umbilicum, sed nullus tamen dies est, quo non aliqua fiat accessio: nunc cum impressoribus agitare cœpi lente, de industria rem differens, ut diutius in fermento sit. Bemus de Terentianarum fabularum argumentis, Fidemque mihi dedit, se impressoribus mandaturum, ut ea in vulgus darent.
- IMPRETIABILIS, e. Adj. Omne pretium superans, inæstimabilis. Cassiod. Varr. 4. 1.
- IMPROBABILIS, V. IMPROBUS.
- IMPROBO, [ὀνειδίζω] Ære. Probro afficere. Plaut. Truc. 2. 2. 25.
- Rus tu improbas, ut nacla es hominem, quem pudeat probri? Idem Merc. 5. 4. 8. [Exprobrare. H. St.]
- IMPROBUS, a, um, Adj. [κακότροπος, πονηρός, μαχθρός] Non probus, Malignus & nequam. Plaut. Pseud. 1. 2. 16.
- Verum ita vos estis perditii, negligentes, ingenio improbo. Ter. And. 1. 2. 21.
- tum si quis magistrum cepit ad eam rem improbum, &c. Cic. de Amicit. Talis improborum consensus, non modo, &c.
- Insignite improbus. V. INSIGNIS.
- Improbos, Sævus. Virg. 10. Æn. 727.
- lavit improba tæter Ora cruor. Lucil. lib. 30.
- Improbior multo, quam de quo diximus ante: Quanto blandior, hoc tanto vehementius mordet. Nonius 4. 250.
- Fortuna improba. Virg. 2. Æn. 80.
- Hiems improba. Ovid. 1. Trist. 10. 41.
- Rabies improba ventris. Virg. 2. Æn. 359.
- Improbos, Turpis. Lucil. lib. 30.
- Omnes formosi, fortes tibi, ego improbus: esto. Hæc Nonius l. c.
- Plaut. Improbiorem non vidi faciem mulieris.
- Amor improbus. Virg. 4. Æn. 412.
- Cupiditatis improbiissima minister. Cic. in Verr. 1.
- Improbos, Audax, apud Quintil. lib. 11. cap. ult. Perfricare frontem, & quasi improbam facere. i. e. Inverecundam.
- Spes improba. Lucan. 5. 130. conf. Flor. 3. 10. 17. Ovid. 1. de Arte Am. 665. & Burm. ad Petron. cap. 73. p. 410.
- Improbos, Magnus. Virg. 1. Georg. 145.
- labor omnia vincit
- Improbos. Ubi Servius, Improbus, vel magnus, vel nulli probabilis: nullus est enim amator laboris.
- Lumen improbum. Sen. Epist. 94.
- Improbos, Infatigabilis, damnosus, ut Improbus anser. Virg. 1. Georg. 119. Servius, Improbus, infatigabilis, nulli probandus. Plaut. Epid. 1. 1. 30. Edepel facinus improbum.
- Improbos aliæ rei. Plaut. Mil. 3. 1. 207.
- Qui nisi adulterio studiosus, nulli aliæ rei est improbus. i. e. Nulli alii rei malæ dat operam nisi adulterio. Sed Gronov. ita distinguit,
- Qui nisi adulterio, studiosus rei nullæ aliæ est, improbus.
- Improbos aulis. H. St.
- Carmina improba. Ovid. 2. Trist. 442.
- Defensio mala & improba. Cic. 4. Verr.
- Divitiæ improbae. Hor. 3. Carm. 24. 62.
- Fila improba. Martialis. lib. 13. 57.
- Merx improba: Injusta, vel in qua nullum est lucrum. Plaut. Mil. 3. 1. 134.
- Sicuti merci pretium stat, pro virtute ut veneat: Quæ improba est, pro mercis virio dominum pretio pauperat.

Os improbum, Dicax, injuriarum plenum. Suet. de Clar. Gram. cap. 15. [verba Sallustii apud Suet. sunt, Oris probi, animo inverecundo. ubi Probus idem ac Verecundus.]
 Panis improbus. Martial. Vide in BUCCA, pro frusto panis. H. St. Poltes improbi. Plaut. Mostel. 4. 1. 17.
 Testamentum improbum, i. e. Iniquum, injustum. Cic. 3. Verr. 107. Jure, legibus, auctoritate omnium qui confulebantur, testamentum P. Annii fecerat, non improbum, non inofficiosum, non inhumanum. Verba improba. Ovid. 3. de Arte Am. 796.
 IMPROBŪLUS, dimin. [ὑποκαρτερῆς] Audaculus. Juven. 5. Sat. 73.
 — finge tamen te
 Improbulum, superest illic qui ponere cogat.
 IMPROBER, Adv. [πρωγῆς] Perverse. Plaut. Trin. 1. 2. 58.
 Si quid scis me fecisse infcite aut improbe. Cic. 5. Verr. Est aliquid quod improbius fieri potest?
 Improbe dare, & injuste adimere. Cic. 2. Off. 79. Nec si plures sunt ii quibus improbe datum est, quam illi quibus injuste ademptum est. Improbe facere. Cic. pro Rosc. Amer. 104.
 Improbe fiat. Vitruv. 5. 7.
 Improbe quidem, accepi tamen. Plin. Epist. 6. 26.
 Compar. Improbius natus. Suet. Vesp. cap. 23. V. Gronov. Improbius pauperes amat. Quintil. Decl. 15. extr.
 Superl. Improbissime loqui. Cic. 15. Att. 5.
 Improbissime comparavit prædam. Cic. 7. Verr.
 Improbissime aliquem tractare. V. Tracto, in TRACTO.
 IMPROBITER, Adv. Moleste. Petron. cap. 66. extr. Unde quidam etiam improbitate nos pugno sustulerunt. [An Improbi ternos pugnos? divisio, quæ male coherant. Pugnos potius, quam Pugillos, scite dixit de improbis.]
 IMPROBITAS, ætis f. [πρωγία] Malignitas. Plin. lib. 2. cap. 23. Cic. 4. Verr. 68. Ex multis similibus ea fumam quæ maxime improbitate excellere videbuntur.
 Improbitas cordis humani, Audacia. Plin. lib. 2. cap. 23.
 Prodigia improbitas. Juven. 10. Sat. 305.
 Robusta improbitas. Cic. 2. Philipp. 63.
 Improbitate & vitiis omnibus notus. V. NOSCO.
 Absolvere improbitatis. V. ABSOLVO.
 Certare cum alterius improbitate. V. CERTO.
 IMPROBO [ἀποδοκιμάζω, παραφίρω, ἰγκλιῶ] Ære. Improbum & malum facere. Plaut. Merc. 5. 4. 9.
 Qui bono sunt genere nati, præditi ingenio malo, Suapte culpa ex genere capiunt genus, ingenium improbant.
 Improbe testamentum, Ratum ac firmum non tenere. Plin. 8. Epist. 18. ad Rufinum.
 Improbare, Damnare, rejicere, refellere. Cic. 4. Acad. 17. Plerique tamen definitiones ipsarum etiam evidentium rerum non improbant.
 Improbare & Approbare, contraria. Cic. 4. Acad. 96. Ut aut approbet quid, aut improbet.
 Improbare, Irritum facere. Cic. 4. Verr. 68. Res Sopatro facilis videbatur, & quod erat innocens, & quod Sacerdotis judicium improbare istum aufurum non arbitratur. Budæus.
 Improbatur vulgo res. Suet. Jul. 11. pr.
 IMPROBATUS, a um. Partic. Cic. pro Font. 7. Multorum opera improbata sunt. Suet. Aug. 39. pr. Ex improbatis alios pœna, alios ignominia notavit.
 Superl. Gell. 18. 3. Sententia probatissima, quam improbatissimus homo dixit.
 IMPROBĀTURUS, a, um. Partic. [ἀποδοκιμάσαν] Hor. Epod. 5. 8.
 Per hoc inane purpure decus precor,
 Per improbatum hæc Jovem.
 IMPROBATIO, ðnis. f. [ἀποδοκιμασία] Auctor ad Herenn. lib. 2. 6. Hæc ad improbationem, & ad approbationem testium pertinebunt.
 IMPROBATOR, ðris. m. Apul. de Deo Socr. p. 51. Malorum improbatior, bonorum probator.
 IMPROBABILIS, c. Adj. [ἀποδοκιμασις] Quod probari non potest. Cic. 4. Acad. 33. Quamobrem sive tu probabilem visionem, sive improbabilem, &c. Cels. in præem. lib. 1. Rationes non improbabiles.
 Improabilia in lib. de Offic. quod in quibusdam exempl. non legitur. H. St.
 IMPROBĀLITER, Adv. Salvan. de Gub. Dei, 4. p. 115. Improbabiler diximus. conf. Sidon. 1. Epist. 11.
 IMPROCERUS, a, um. Adj. [ἀμυγῆς] Non procerus. Gell. lib. 4. cap. 19. Advertimusque hinc elici tarditatem, corpora eorum improcera fieri. Tacit. Germ. 5. 2. Terra pecorum secunda, sed pleraque improcera.
 IMPROFESSUS, a, um. Adj. seu Partic. sine verbo. [ἀνεπαγγέλιτο] Martianus in l. Interdum. §. lidein etiam. D. de Publicanis, Siquis improffessus servus fuerit, & probetur in commissum cecidisse, & aut uxorem corrupisse domini dicatur, aut aliud quid gravius admisisse, ut cognoscat Procurator. Suet. Domit. cap. 12. 5. Ad quem deferebantur qui improffessi Judaicam intra Urbem viverent vitam.
 IMPROFUS, & IMPROFLUS, Qui nondum adscriptus est in civitate. Festus. Gloff. Vet. Improfes, ἀγνοῦν, ἀτεκνός, ἀγνωστος. V. Scalig. ad Fest.
 IMPROMISCUUS, a, um. Adj. [ἄμικτο] Gell. lib. 12. cap. 4. Suavitas tam impromiscua, tamque ab omni fuce remota est. Idem 1. 7. Verbum liberum undique & impromiscuum.
 IMPROMPTUS, a, um. Adj. [ἀπρόθυμο] Prompto contrarium. Liv. 7. 4. Qui infacundior sit, & lingua impromptus. Tacit. 2. Ann. 21. 2. Imprompto jam Arminio ob continua pericula.
 IMPROPE, Adv. Tertull. Exhort. ad Cast. cap. 9. Si orationem facit ad Dominum imprope est celo. [Ut Incoram, & alia ejusmodi.]
 IMPROPERO, [ἐπιπροσβιβάζω] Ære. est Crimen vel aliquid aliud objicere. Plaut. Rud. 3. 4. 28.
 Vi agis mecum. d. etiam vim improperas flagitii flagrantia? Conf. Petron. Fragm. cap. 38. & Not. Scheffer. Chryfolog. Serm. 84. Ne alteri improperaret quod ipse donaverat. [In emendatis Plauti libris est Opprobras. Ferri posset Improbras. V. supra f. l. pro Exprobras.]
 Improperare, pro Intro properare, properanter ingredi. Plin. lib. 36. cap. 13. Inque basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem: quo si quis improperaret sine glomere lini, exitum invenire nequeat.
 IMPROPERATUS, a, um. Adj. [βραδύς] Non properatus, non festinus. Virg. 9. Æn. 798.
 Haud aliter retro dubius vestigia Turnus
 Improperata refert.

IMPROPERANTER, Adv. Contrarium & Properanter. Aufon. Epitaph. 35. Improperanter agens primos e carcere cursum.
 IMPROPERUS, a, um. Adj. Tardus. Sil. 3. 96.
 — improperæ cui ducunt fila forores.
 IMPROPERIUM, i. n. [ὑπερμετρία] Vox mediæ latinæ, Dedecus & ignominiam fonans. Ambr. Virg. Iapf. c. ult. Hieron. in Pf. 41. v. 7. Vulg. Interp. Ebr. cap. 11. 26. Onomast. vet. Improperium, ὑπερμετρία. V. Voff. de Vit. Serm. 3. 15.
 Improperium, apud Ecclef. script. H. St. Desiderabatur hæc vox in ed. Lugd.
 IMPROPRIUS, a, um. Adj. [ἄκυρος] Minime proprius. Quintil. lib. 8. cap. 2. In hac autem proprietatis specie, quæ nominibus ipsis cujusque rei utitur, nulla virtus est, atque ei contrarium est vitium, id apud nos improprium. Plin. 37. 8. Improprium cognomen.
 IMPROPRIE, Adv. [ἀκρίτως] Gell. lib. 17. cap. 1. Ut scribere ausi sint M. Ciceronem parum integre, atque improprie, atque inconsiderate locutum. Idem 6. 6. & 17. 10. Plin. lib. 8. cap. 10. Mandant ore: spirant & bibunt, odoranturque, haud improprie appellata, manu.
 IMPROPRIETAS, ætis. f. Gell. 1. 22. extr. Cavenda est non solum improprietas verbi, sed etiam pravitas omnis.
 IMPROSPERA, æra, ðrum. Cic. lib. 1. de Fin. 71. extr. Infantes, pueri, mutæ etiam bestię pæne loquuntur magistra ac duce natura, nihil esse prosperum nisi voluptatem, nihil improspere nisi dolorem. Alii legunt, Nihil asperum. Tacit. 3. Ann. 24. 2. Augusto fortuna domi prospera fuit. Idem 14. 65. 2. Improspere infidiarum moles.
 IMPROSPERE, Adv. [δυστυχέως] Non prospere. Columel. lib. 1. cap. 1. Ubi quid perperam administratum cefferit improspere, vitatur quod fefellerat. Tacit. 1. Ann. 8. 7.
 IMPROTECTUS, a, um. Adj. [ἀσπίς] Non protectus, non defensus. Gell. lib. 13. cap. 26. Nequa in re adversa & repentina incurso imparatis, improtectisque nobis oboriatur. conf. Idem 17. & 7. 3. & Ammian. 21. 15. & 26. 8.
 IMPROVIDUS, a, um. Adj. [ἀσπονδός] Incautus, qui non prævidet quod futurum est. Cic. pro Ligar. 17. Necessitas quædam fatalis improvidas hominum mentes occupavit.
 Improvidus & incautus. Liv. 22. 19. Itaque ut improvidos, incautosque, universo simul effuso terrore, opprimeret, &c. [An Offuso? Consilii improvidus. Tacit. 3. Hist. 56.
 Futuri improvidus. Tacit. 1. Hist. 88. 5. & Liv. 26. 9. Velis tum forte, improvidus futuri certaminis, Romanus veniebat.
 Mali rudis & improvidus. Plin. lib. 36. cap. 3.
 Pectora improvida. Virg. 2. Æn. 200.
 Improvida tela & cæca, passive: Quæ non prævidentur. Plin. Epist. 4. 22.
 IMPROVIDE, Adv. [ἀσπονδότης] Incaute & clam. Liv. 27. 27. Neque pro veteris prudentia ducis, tam improvide se Collegamque, & totam pæne Rempublicam in præceptis dederat. conf. Columel. 6. 16.
 IMPROVIDENTIA, æ. f. Tertull. adv. Marc. 2. 23. Improvidentia sententias vertere.
 IMPROVISUS, a, um. Adj. [ἀνέσπετο] Quod non est prævisum, inopinatum, subitum, repentinum.
 Improvisum & inopinatum. Cic. 1. Acad. 29. Nonnunquam quidem eandem fortunam, quod efficiat multa improvisa hæc, nec opinata nobis, propter obscuritatem ignorationemque caufarum.
 Nova res atque improvisa pupilli calamitas nuntiatur, &c. Cic. 3. Verr. 135.
 Vis improvisa lethi. Hor. 2. Carm. 13. 19.
 Compar. [ἀναισθητός] Tacit. 2. Ann. 47. 1. Quo improvisior, graviorque pestis fuit.
 IMPROVISER, Adv. [ἐν ἄφαιῶς] Ex improviso, Ex inopinato. Plaut. Truc. 2. 7. 3.
 — fatinne qui amat, nequit quin nihili
 Sit, atque improvisè partibus exspoliet. Al. Improbis sese artibus exspoliat. Tertul. adv. Marc. 2. 12.
 IMPROVISIO, Adv. [ἀναισθησία] Idem. Cic. 12. Philipp. 3. Cur hoc tempore? cur tam improviso? cur tam repente pacis est facta mentio?
 Improvisio id fecerat. Liv. 27. 28.
 Improvisio accessit aliud incommodum. Caf. 3. Bell. Civil. 70.
 Improvisio oppressit tyrannum. Cic. 2. Off. 81.
 De improviso, & Ex improviso. Plaut. Rud. 4. 5. 2. Ter. Andr. 2. 2. 23. & 2. 5. 6 V. DE & BX.
 IMPRUDENS, entis. Adj. [ἄφρων, ἀνοήμων, ἰταρῆς] Non providens inciens. Cic. pro Rosc. Amer. 21. Hæc omnia, Judices, imprudente L. Sulla facta esse certo scio. Nepos 17. 2. 2. Quo factum est ut omnes Imperatores imparatos imprudentesque offenderet. Ter. Hec. 5. 4. 40.
 — equidem plus hodie boni
 Feci imprudens, quam sciens ante hunc diem unquam. Idem Eun. 3. 1. 40.
 Doler dictum imprudenti adolescenti & libero.
 Imprudens & inciens, idem significant. Præterea Sciens & Imprudens, contraria sunt: ut vides in præcedentibus exemplis.
 Imprudens culpa peccavi mea. Plaut. Epid. 5. 2. 64.
 Non imprudens adverbabar. Plaut. Men. 2. 3. 66.
 Imprudentem opprimere. Ter. And. 1. 3. 22. h. e. Clam & præter aliquid opinionem adoriri.
 Sæpe imprudenti fortuna occurrit amanti. Propert. 1. 20. 3.
 Imprudens, cum genitivo: ut, Imprudens negotii, h. e. Ignarus. Columel. in præem. Tota vita vellent imprudentes negotii sui conspici.
 Ætatum imprudens. Quintil. lib. 1. cap. 1. Non sum adeo ætatum imprudens, ut instandum teneris protinus acerbe putem.
 Antiquitatis imprudens consuetudo. Columel. lib. 3. cap. 18.
 Maris imprudens. Liv. 34. 9. Commercio eorum Hispani, imprudentes maris gaudebant.
 Pestis tanta imprudens. Sil. 5. 166. conf. Bynckersh. Jur. Rom. 2. 10.
 Rerum harum imprudens. Ter. Eun. 1. 2. 56.
 Hic meus amicus emit eam dono mihi
 Imprudens harum rerum, ignarusque omnium.
 Religionis imprudens. Liv. 31. 14. Templum Cereris, imprudentes religionis, cum cetera turba ingressi sunt.
 Compar. Sen. de Const. Sap. cap. 19. Quicquid horum ab imprudentioribus fiet, negligendum.

- Superl. Idem Epist. 9. Multa facit sapiens quæ ab imprudentissimis æque fieri videmus. conf. Columel. 3. 10. & cap. 20. extr.
- IMPRUDENTIA**, æ. f. [ἀνομοία, ἀελλία] Inscitia, error, inscientia. Cic. 2. de Invent. 95. Imprudentia est, quum scisse aliquid is qui arguitur negat. Ibid. 41. Imprudentia in purgationem confertur: cujus partes sunt inscitia, casus, necessitas: & in affectionem animi. Adjicere oculorum imprudentiam. V. **ADJICIO**. Per imprudentiam in oratione sæpe versus dicimus. Cic. in Orat. 189. Quod sæpe per imprudentiam fit. Cic. 4. Verr. 57. Labi in imprudentiam. V. **LABOR**. Peccare imprudentia. Ter. in prol. Eun. 27. Si id est peccatum, peccatum imprudentia est Poetæ, non qui furtum facere studuerit. Imprudentia teli emissa, i. e. Quum telum manu fugit. Cic. 3. de Orat. 156.
- IMPRUDENTER**, Adv. [ἀνοήτως, ἀσέβως] Inscie, & per imprudentiam. Patroc. 1. 2. 2. Codrus imprudenter rixam ciens interemptus est. Cic. 1. Acad. 1. Illud imprudenter putant, &c. Compar. Idem 10. Att. 12. Quo diligentius cogitata, eo facta sunt imprudentius. Ter. And. 1. 1. 103. — interea hæc foror, Quam dixi, ad flammam accessit imprudentius.
- IMPUBES**, is, vel **IMPUBIS**, e, vel **IMPUBER**, æris. [ἄνθος. ἀνιλάω.] Adj. Qui nondum lanuginem emisit, quæ pubis dicitur: vel Qui nondum ad pubertatis annos pervenit. Plin. lib. 23. cap. 7. Corticem ejus impubescentem, puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus. Virg. 9. Æn. 752. Impubes malæ. Cic. 4. in Catil. 13. Filiumque ejus impuberem, legatum a patre missum, in carcere necandum esse dixit. Impuberes amantur. Justin. 5. 6. 3. Impubibus annis. Ovid. 9. Met. 416. Corpus impube. Hor. Epod. 5. 13. Impube corpus, quale possit impia Mollire Thracum pectora. Genæ impubes. Ovid. 3. Met. 422. Puer impubes. Ovid. 2. Fast. 239. Nam puer impubes, & adhuc non utilis armis, Unus de Fabia gente relictus erat.
- IMPUBESCENS**, entis. Adj. [μυπω ήσαν] Nondum lanuginem emittens, quod tam de plantis & arboribus dicitur, quam de ipsis animalibus. Plin. lib. 23. cap. 7. Corticem ejus impubescentem puer impubis si defracto ramo detrahat dentibus, &c. Harduin. Intumescens legit.
- IMPUDENS**, entis. Adj. [ἀναιδέων, ἀναιδής, κνώπιος] Quem nihil pudet, inverecundus, perfrictæ frontis. Cic. 4. Acad. Utrum igitur nos impudentes, qui labi volumus: an illi arrogantes, qui sibi persuaserint scire se solos omnia? Audacia impudens. Ter. Heaut. 2. 3. 72. Avis impudens. Phædr. 1. 3. Intemperantia impudentior adolescentium. Cic. 1. Off. 123. Litteræ impudentissimæ. Cic. 7. Att. 2. Luctus impudens. Cic. 3. Tusc. 26. Est autem impudens luctus mærore se conficientis, quod imperare non liceat liberis. Mendacium impudens. Cic. pro Cluent. 168. Oratio impudens. Ter. And. 4. 1. 10. Tum impudentissima eorum oratio est. Os impudens. Ter. Eun. 3. 5. 49. Tum equidem istud os tuum impudens, videre nimium vellem.
- IMPUDENTER**, Adv. [ἀναιδῶς] Ter. And. 4. 4. 16. Mirum vero, impudenter mulier si facit Meretrix. Perverse & impudenter. Cic. de Amicit. 84. Sed plerique perverse, ne dicam impudenter, amicum habere talem volunt, quales ipsi esse non possunt. Impudenter facere. Idem 5. Fam. 12. Impudentius. Idem 9. 22. Impudenter rogare. Cic. 1. Off. 88. Impudentissime postulare. Cic. 7. Att. 17.
- IMPUDENTIA**, æ. f. [ἀναιδία, ἀναζωτία] Inverecundia. Cic. 5. Verr. 225. Quid ad hanc impudentiam addi potest? Sic 1. de Divin. Plin. lib. 11. cap. 52. Candidi pars extenta, notam impudentiæ habet. Impudentia impudica. Cic. de Arusp. Resp. 1. Nancisci impudentiam. V. **NANCISCO**.
- IMPUDICUS**, a, um. Adj. [ἀσεβής] Impurus, minime pudicus. Cic. Octav. Audiet Marius impudico domino parere nos, qui ne militem quidem habere voluit, nisi pudicum. Caput impudicum. Sen. Hippol. 5. Impudentia impudica. Cic. de Arusp. Resp. 1. Mulieres impudicas complexi. Cic. 2. in Catil. 10. De masculis proprie Impudici, qui muliebria patiuntur. Catull. 30. 2. Suet. Aug. cap. 71. V. Torrent. ad Suet. Aug. cap. 34. & Justin. 8. 6. 8. cum Ner. Bernecc. vel Sallust. Catil. 14. Ed. Wasse. Omnes impuri, impudicique. Cic. 2. in Catil. 23. Impudicus, Temerarius, & qui nullo pudore ducitur. Plaut. Rud. 2. 3. 62. O facinus impudicum, &c. Compar. Plaut. Curo. 1. 1. 52. Tam a me pudica est, quasi foror mea sit: nisi Si est osculando quippiam impudicior. Superl. Cic. 2. Philipp. 70. Et consul & impudicissimus. Motus histrionum impudicissimus. Laëtant. 6. 20.
- IMPUDICE**, Adv. Ambros. ad Virg. Capf. cap. 8. Pallefcatur facies, quæ quondam virum impudice. Tertull. de Idol. cap. 2. Si quis animam commoverit impudice. Superl. Eutrop. 8. 13. 3. Impudicissime & obscenissime vixit.
- IMPUDICITIA**, æ. f. [ἀσεβεία] Cic. ad Octav. Et nomen nobile consceleratum impudicitia dedisset. Convicia impudicitia. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nonne optime patronus occurrit prius conviciis luxuriæ, petulantia, impudicitia, quam venificii? insignis eo anno impudicitia. Tacit. 13. Ann. 45. pr.
- IMPUDICATUS**, Partic. Stupratus, Impudicus factus, inquit Festus.
- IMPUDICATUS**, a, um. Adj. Pudore destitutus. Vet. Int. Irenæi 3. 25. ere impudicati & audaces.
- IMPUDORATE**, Adv. Idem 2. 14. Cum hæc dicuntur ab ipsis impudorate.
- IMPUGNO**, [προπολέμειν, ἐπιπέμειν] Ære. Oppugnare. Plaut. mil. 2. 2. III. — ad eum vineas, pluteoque agam: Res parata est, impugnandoque hominem capere certa res est. Al. Vi pugnandoque. Bello intestino impugnari. Justin. 22. 4. 2. Impugnare terga hostium. Liv. 3. 70. Impugnare, per translationem, pro Adversari; ut, Impugnare dignitatem alicujus. Cæf. 8. Bell. Gall. 53. Cic. 8. Fam. 11. Pompeius tanquam Cæsarem non impugnet, sed quod illi æquum putet, constituat, ait Curionem quærere discordias. conf. Non. 5. 68. Hor. 2. Epist. 1. 89. Nostra sed impugnat, nos nostraque lividus odit. Impugnare & Defendere, contraria. Liv. 5. 3. pr. Utrum enim defenditis, an impugnatibus plebem? Fraudibus impugnari. Phædr. 3. 10. Causa meritum impugnans. Ovid. 5. Met. 151. V. **CAUSA**. Impugnare morbum, Profligare. Plin. lib. 26. cap. 12. Fit vero & circa febres, impugnaturque centaurio majore, ut diximus, potio.
- IMPUGNATUS**, a, um. Partic. [καταπολέμηθης] Plin. lib. 5. cap. 24. Primo hunc illi impugnatus cursum Taurus aufert. De Euphrate fluvio & Tauro monte. Gell. 1. 6. Turpe est rhetori si quid in mala causa destitutum & impugnatum relinquit. Cretenfes impugnati. Sallust. 4. Fragm. 56.
- IMPUGNATIO**, ðnis. f. [προπολέμησις] Cic. 4. Att. 3. Ipse domum P. Sullæ pro castris sibi ad eam impugnationem sumperat.
- IMPUGNATOR**, ðris. m. Liv. 27. 15. Gruter. In ed. Scheffer. Gryph. Gronov. legitur Oppugnator.
- IMPULSIO**, **IMPULSOR**, **IMPULSUS**. V. **IMPROLO**.
- IMPUNE**, **IMPUNIS**, **IMPUNIUS**, **IMPUNISSIME**. V. **IMPUNITUS**.
- IMPUNITUS**, a, um. Adj. [ἀπιδεῖται] Non punitus, inultus, liber solutus pœnis. Cic. 7. Verr. 149. Possimus hanc injuriam ignominiamque nominis Rom. inultam impunitamque dimittere? Libertatem omnium rerum impunitam tenet virtus. Cic. 1. de Orat. 226. Scelera multorum impunita ferre. Cic. 2. Off. 28. Impunita ac libera vexatio & direptio fociorum tibi fuit. Cic. 1. in Catil. 18. Compar. Hor. 2. Serm. 7. 105. — qui tu impunitior illa, Quæ parvo sumi nequeunt, quum obsonia captas? Item Liv. 3. 50. Quo impunitior sit libido, eo effrenatiorem fore. Al. Efferatiorem. Et Perf. 5. Sat. 130. — qui tu impunitior exis?
- IMPUNITER**, Adv. ut, Impunitè licere. Cic. 11. Fam. 28. ubi Victor. contra fidem MSS. Impune. Ammian. 30. 9. Impunitè quædam scelera committi. Compar. apud Fest. in Fragm. p. 11. Ed. Amst. ad Non omnibus dormio: Proverbium, inquit, natum a Cipio quodam, qui Pararhenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitus uxor ejus mœcharetur. ejus meminit Lucilius.
- IMPUNITER**, e. Adj. Illæsus, sine pœna. Solin. cap. 27. Getulæ etiam mulieris nomen Jubæ libris comprehensum est, quæ obtestata occurrantes feras, impunis rediit. V. Salmat. Exercit. Plin. p. 230. Plaut. Merc. 4. 6. 4. Id ille rescivit uxor impune est viro. aliis est, 4. 8. 4. sed fortasse in hoc loco est adverbium.
- IMPUNE**, Adv. [ἀπιδεῖται] Sine pœna, sine damno vel periculo. Cic. 2. de Fin. 55. Id Sextilius factum negabat, poterat autem impune. quis enim redargueret? Impune minax. Hor. 2. Epist. 1. 150. Abire impune. Ter. Eun. 5. 2. 13. Credin' te impune abiturum? & Phædr. 1. 8. 3. Errare impune. i. e. Sine metu periculi. Hor. 1. Carm. 17. 5. & Virg. 11. Æn. 134. Per silvas Teucrici mistique impune Latini Erravere jugis. Facere. Ter. Adel. 5. 3. 38. Hoc licet impune facere huic, illi non licet. Fallere. Ovid. 3. Amor. 3. 15. Ferre. Cic. 13. Fam. 77. Dionysius servus meus, qui meam bibliothecam multorum nummorum tractavit, quum multos libros furripisset, nec se impune laturum putaret, aufugit. Habere. Ter. Eun. 5. 7. 18. Siquidem istuc impune habueris. h. e. Impunitatem consequeris. Latrocinari. Cic. pro Milon. 17. Licet impune. Tibul. lib. 1. 9. 5. Ludificare aliquem impune. Tacit. 3. Ann. 21. Irritum, fessumque Romanum impune ludificabatur. Compar. Ter. Heaut. 3. 2. 49. Nec quum malefacerem, crederem, mihi impunius Licere. Cic. 6. Verr. 48. Ille, civis Rom. quod erat, impunius id se facturum putavit. Et pro Deiot. 18. Deinde etiam impunius fit, quod cum est factum negari potest. Idem 2. de Divin. 58. & pro Quint. 11. Superl. Plaut. Poen. 1. 3. 2. — autionem facias, nam impunissime Tibi quidem hercle vendere hæcæ ades licet.
- IMPUNITAS**, atis. f. [ἀπιδεῖται] Licentia, venia, libertas. Liv. 29. 30. extr. Et qui Mæzulo, præter impunitatem, sua onania cum fide restituit sponderet. Impunitas & licentia. Cic. 1. de Fin. 73. Quæ libido se non proripiet ac projiciet, aut occultatione propofita, aut impunitate, aut licentia? Spes impunitatis, maxima est illecebra peccandi. Cic. pro Milon. 44. Diuturna impunitate furor alitur. Cic. pro Sext. 82. Impunitas a judicio & a sermone. Cic. pro Rabir. Post. 27. Quorum impunitas fuit non modo a judicio, sed etiam a sermone. Flagitiorum impunitas. Cic. in Pison. 21. Peccatorum. Cic. 4. Tusc. 44. Scelerum. Cic. pro Domo 17. Dicendi. Cic. de Clar. Orat. 316. Gariendi. Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Impunitas summa medico tantum hominem occidisse. Plin. lib. 29. cap. 1.

Adipisci libertatem & impunitatem. Liv. 2. 1. Aut libertatem, aut certe impunitatem adepti.
 Affeque. Cic. 1. Fam. 9.
 Consequi impunitatem. Cic. pro Planc. 23. Mihi non sumo tantum, Judices, neque arrego, ut C. Plancium suis erga me meritis impunitatem consecuturum putem. h. e. Quod propter sua erga me merita, impunitatem, hoc est libertatem consequatur sui flagitii, & impunitus recedat.
 Concedere. V. CONCEDO.
 Dare impunitatem peccatorum alicui. Cic. 4. Tul. 44.
 Veniam & impunitatem dare. Cic. 8. Philipp. 33. Ceteris autem, si errorem suum depofuerint, & in Reipub. gratiam redierint, veniam & impunitatem dandam puto.
 Habere impunitatem & licentiam. Cic. pro Milon. 85. Quem si vicisset, habiturus esset impunitatem & licentiam sempiternam.
 IMPURUS, a, um. Adj. [μαρῆς, βέβηλος, μιαιῶς] contrarium est Puro.
 Impurus, Improbus. Ter. Adel. 2. 1. 29.
 O hominem impurum! hincine libertatem aiunt æquam esse omnibus? Idem Heaut. 4. 1. 14. Hic erat anus Corinthia haud impura.
 Impurus, Qui aliquo vitio notatus est, fordidus & contaminatus. Cic. lib. 4. de Rep. Sed juventuti nostræ minime audiendus: quippe si ita sensit, ut loquitur, est homo impurus. Idem de Amicis. Sed impuri cuiusdam, aut ambitiosi, &c. Idem in 3. Verr. 62. Quam multis matribus familias in illa tætra atque impura legatione vim attulisse existimatis? Idem 3. Verr. 22. Impura adolescentia.
 Impurus & impudicus. Cic. 2. in Catil. 23.
 Impurus & sceleratus. Cic. 9. Att. 18. Ego illum male sanum semper putavi, nunc etiam impurum, & sceleratum puto.
 Omnium bipedum & quadrupedum impurissimus. Cic. pro Domo 48.
 Turpis & impurus. Cic. 5. Verr. 65. Quicum inire convivium nemo unquam nisi turpis impurusque voluisset.
 Adulterium impurum. Catul. 64. 84.
 Historia impura. Ovid. 2. Trist. 416.
 Lues impura. Cic. de Arusp. Resp. 24.
 Persona lutulenta, impura, invisa. Cic. pro Rosc. Com. 20.
 IMPURE, Adv. [μιαιῶς] Inique & flagitiose. Cic. 3. de Fin. 38. Quis animo æquo videt eum, quem impure ac flagitiose putent vivere? Sic pro Domo 104. Impurissime, tæterimeque violare.
 Impure & tæte aliquid facere. Cic. 1. de Divin. 60.
 Impurissime hæc nostræ fortuna despecta est. Cic. 9. Att. 12.
 IMPURITAS, ætis. f. [μιαιρία] Infamia. Cic. 2. Philipp. 6. Quam omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, vino lustrisque confectus.
 IMPURITIA, æ. f. Idem. Plaut. Perf. 3. 3. 7.
 — trecentis versibus
 Tuas impuritas traloqui nemo potest.
 IMPURO, ære. Impurum facere. Sen. Epist. 87. Impurare pecuniam.
 IMPURATUS, a, um. Adj. ex Partic. [βέβηλατός] Idem quod Impurus.
 Ter. Phorm. 4. 3. 64. Impuratus me ille ut etiam irrideat? Ibid. 5. 8. 69.
 Tum hunc impuratum poterimus nostro modo Ulcisci.
 Impuratissima capita. Apul. Met. 9. p. 221. Imparatissimæ linguæ. Tertull. Apol. cap. 23. Impurata bellua. Plaut. Rud. 2. 6. 59. adde eundem ibid. 3. 4. 46. & Anl. 2. 6. 10.
 IMPURTO, [προστίθημι, προσλογίζω] ære. Ad significationem exprobrantis accedit, sed citra reprehensionem. Quintil. Decl. 13. Imputa nobis propitios ventos, & secundum mare, ac civitatis opulentæ liberalitatem, quæ tantum frumenti vendidit, quantum duobus populis fatis esset. V. Cellar. Cur. poster. p. 64. & 163. Scheff. ad Phædr. 1. 22. 8. Lips. ad Tacit. 3. Hist. 86. 7.
 Cædem alicui imputare. Quintil. lib. 5. cap. 10. p. 418. Id est, an ei cædes imputanda sit, a quo iurgium cepit.
 Nihil invicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17. Gratiam referre, & nihil invicem imputare, rarum est.
 Imputare, Supputare & numerare aut subducere rationem. Hac significatione posuit Sen. Epist. 8. Hoc non imputo in solum de tuo tibi. Ulpian. l. 1. §. 4. D. de tut. & rat. distrah. Præterea si matrem aluit pupilli tutor, putat Labeo imputare eum posse. sed est verius non nisi per quem egenti dedit, imputare eum oportere. Columel. lib. 1. cap. 7. Et maxime vexant servi qui servos elocant, eosdemque & cetera pecora male pascunt, nec industrie terram vertunt, longeque plus imputant feminis jacti, quam quod severint. Sen. de Ira, 3. 42. Stat super caput fatum & pereuntes dies imputat, propiusque ac propius accedit. Juven. 5. Sat. 14.
 Fructus amicitiae magnæ cibus: imputat hunc rex,
 Et quamvis rarum, tamen imputat. [Potest accipi, ut in seq. observatione, in beneficii loco ponit.
 Argentei ævi scriptoribus absolute positum est Habere loco beneficii. Plin. in Paneg. cap. 24. Ambulas inter nos, non quasi contingas, & copiam tui, non ut imputes, facis. Idem cap. 59. Gessisti alterum Consulatum, scio. illum exercitibus, illum, provinciis, illum etiam ceteris gentibus poteris imputare: non potes nobis. Suet. Tiber. cap. 53. Imputavit etiam quod non laqueo strangulatum in Gemonias abjecerit. Pro quo Tacit. 6. Ann. 25. 3. Jactavitque quod non laqueo strangulata neque in Gemonias projecta foret. V. quæ contra Borrich. in Vindic. p. 107.
 Imputare civitati terna millia, i. e. Imperare & imponere. Plin. ad Trajan.
 IMPUTATUS, a, um. Adj. Quod non est putatum, hoc est purgatum. & proprie de vineis dicitur. Plin. lib. 14. cap. 12. Eadem lege ex imputata vite libari vina diis nectis statuit, ratione excogitata, ut putare cogentur. Ita fortasse non purgatum, quia amputando detrahimus quæ impedimento sunt ad fructum. V. Fest. in Imputatum. Hor. Epod. 16. 44.
 Et imputata floret usque vinea. H. St.
 IMPUTATIO, ðnis. f. Callistr. l. 82. D. de condit. & demonstr. Ut explorari possit imputationes probe an improbe referantur adde Sidon. 7. 15.
 IMPUTOR, ðnis. m. Jactator. [προσλογίζω] Sen. de Benef. 2. 17.
 Multi sunt tam prava nature, ut malint perdere quæ præstiterunt, quam videri recepisse, superbi & imputatores
 IMPUTATIVUS, a, um. Adj. Tertull. Adv. Marc. 2. 25. Non simplici modo, id est interrogatorio sono legendum est, ubi es Adam? sed impresso & incusso & imputativo.

IMPURESCO, [κατασπίπτω] ære. Idem quod Putrescere, vel Intus putrescere. Columel. lib. 6. cap. 17. Nam animal ipsum oleo mersum necatur: & quom imputur, conteritur.
 IMPUTRIBILIS, e. Adj. Non putribilis. ut, Imputribilis cedrus apud Hieron. Imputribiles de putribilibus fieri apud Augustin. &
 IMPUTRIBILITER, Adv. apud eund. Cedri Libani mundi hujus fluctus imputribiliter fecant,
 IMUS, a, um. Adj. [κατώτατος] Idem quod Infimum, & profundum. Virg. 6. Æn. 581.
 Fulmine dejecti; fundo volvuntur in imo. Cic. in Somn. Scip. 12. Nam terra nova immobilis manens ima fede semper hæret.
 Summus & Imus, contraria. Cic. pro Rosc. Com. 20. Nonne ab imis unguibus usque ad verticem summum ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur?
 Acheron imus. V. ACHERON.
 Auris, Inferior pars. Plin. lib. 11. cap. 45. Est in aure ima memoriæ locus. Corde sub imo. Virg. 10. Æn. 464.
 Faucibus ab imis in distributione vocem adhibere oportet. Auct. ad Heren. lib. 3. 25.
 Fundus imus. Virg. 2. Æn. 419.
 Degradu imo tollere aliquem. Hor. 1. Carm. 35. 2.
 Manes imi. Virg. 4. Æn. 565.
 Pectore ab imo dat gemitum. Virg. 1. Æn. 485.
 Pectus. A pectore imo vel de pectore fundere preces. Virg. 6. Æn. 55.
 Imo pectore videtur significare Ex intimo & profundo animi affectu.
 Pes imus, Extrema pars pedis. Plin. lib. 11. cap. 45. Est enim bifidus, discrimine exiguo, pes imus, vestigio carnosus.
 Radices. Ut imis radicibus montis. Cæf. 8. Bell. Gall. 40.
 Radicibus ab imis eruere segetem. Virg. 1. Georg. 319.
 Sensibus imis reponere aliquid. Virg. 3. Ecl. 53.
 Sonus. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus, summus, medius, imus.
 Stirps. Ima de stirpe recisum. Virg. 12. Æn. 208.
 Tellure sub ima. Virg. 6. Æn. 459.
 Ima petere. Ovid. 2. Met. 265.
 Ima petunt pisces.
 Suspirare ab imo. Ovid. 3. de Arte Am. 675.
 Ima summis mutare. Hor. 1. Carm. 34. 12.
 Ima summis miscere. Vell. 2. 2. 3.
 Imus dicitur Postremus, ut qui in extrema parte vici habitat. Hor. de Arte Poet. 32.
 Æmilium circa ludum faber imus. Ita Imum fundum appellat Ovid. de Nuce 62. Postremam agri partem, quam Græci ἐξωτάτην dixerunt.
 IMULUS, a, um. Adj. dimin. Catull. 25. 2. Mollior imula oricilla.
 IMITUS, Adv. Eximo, De fundo. Gell. 17. 10. Fontes imitus ignes eructare. Apul. 9. Met. p. 233. Terra dehiscente imitus.

I N

IN, [ἐν, ἐν, ἐν, ἐν, ἐν] Præpositio, accusativo & ablativo jungitur, varique significat.
 In aciem accingi. V. ACIES.
 In aciem audere. V. ACIES.
 In aciem deduci. Tacit. 2. Hist. 43. E parte Othonis, prima adjutrix, non ante in aciem deducta.
 In aciem ire. V. ACIES.
 In aciem venire. V. ACIES.
 In adulationem demissus. V. ADULOR, & DEMITTO.
 In ægritudine. h. e. Ægre & iniquo animo. Plaut. Most. 3. 2. 123.
 — ah cave ne illi objectes nunc, in ægritudine,
 Te has emisse. [In ægritudine, i. e. Dum ægritudine tristis est, In ære alieno esse, cui opponitur, In suis nummis esse. Cic. 6. Verr. 11. At hominem video auctionem fecisse nullam: vendidisse præter fructus suos nihil unquam: non modo in ære alieno nullo, sed in suis nummis multis esse ac semper fuisse.
 In ætate. Plaut. Trin. 1. 1. 2.
 Ne amicum castigare ob meritam noxiam,
 Immane est facinus, verum in ætate utile
 Et conducibile. Al. Immune.
 In æternum. Plin. in Paneg. Quos quidem, non in præsens tantum, sed in æternum repressisti.
 In ævo nostro. Plin. lib. 2. cap. 25. In nostro vero ævo circa beneficium, quo, &c. i. e. Nostro tempore.
 In agendo. Ter. prol. Adel. 24.
 Senes qui primi venient, hi partem aperient,
 In agendo partem ostendent.
 In agmine adesse. Sallust. Jugurth. 101. pro Ad agmen. V. cl. Wasse Indic.
 In alio facere. Gell. lib. 20. cap. 1. Quæ, obsecro te, ista acerbitas est, si idem fiat in te, quod tute in alio feceris?
 In hostem invadere. Tacit. 1. Ann. 67. extr. Ut hi mox in hostem invaderent.
 In aliquem, id est Adversus. Maledicta in illum, non illius. Vide in COMMUNITER locum Livii. H. St.
 In aliquo referam gratiam. Plaut. Rud. 2. 7. 17.
 Recipe me in tectum, da mihi vestimenti aliquid aridi,
 Dum mea arefcunt: in aliquo tibi referam gratiam.
 In ambiguo esse. Plaut. Trin. 2. 4. 193.
 — est admodum
 In ambiguo est etiam nunc quid de hac re fiat.
 In amicitium, & In amicitia alicujus esse. Cic. 1. Verr. 66. Clarissimi viri nostræ civitatis, temporibus optimis, hoc sibi amplissimum pulcherrimumque ducebant, ab hospitibus, clientibusque suis, ab exteris nationibus, quæ in amicitiam Pop. Rom. ditionemque essent, injurias propulsare. Plin. 3. Epist. 5. Nec in officiis ullis, nec in amicitia principum fuisse.
 In animis nostris & judiciis es. Plin. in Paneg.
 In animo est facere aliquid. Liv. 26. 13. extr. Itaque quibus vestrum ante fato cedere, quam hæc tot & tam acerba videant, in animo est: iis apud me hodie epulæ instructæ paratæque sunt. i. e. Placet, & sic cogitant, sive proponunt tibi.

In annum , In unum annum ; In spatium unius anni. Cato de R.R. cap. 2. extr. Si quid defit in annum utri paretur. Cic. 4. Verr. 128. Ei locus ille , atque honos in illum annum ita deberi putabatur. Liv. Designati consules in eum annum fuerant.

In annos singulos , Singulis quibusque annis. Cic. 4. Verr. 126. Syracusis lex est de religione , quæ in annos singulos Jovis sacerdotem fortito capi jubebat. Liv. 1. 43.

In ante diem. Cic. 1. in Catil. 7. Dixi ego idem in Senatu , eadem te optimatum contulisse in ante diem quintum Calendarum Novembris. Idem 2. Att. In ante diem decimumquintum Cal. distulit. V. ANTE & Muret. Var. Lect. 11. 17.

In antrum excisus. Virg. 6. Æn. 42. i. e. In antri similitudinem. Sic 3. 533. In arcum curvatus , i. e. In similitudinem arcus. In plumam. Idem 11. Æn. 770.

In apertum proferre , vel referre. i. e. Vulgare in publicum. Cic. in Paradox. 1. Hoc tamen opus in apertum ut referas , nihil postulo.

In Apulis natus. Plaut. Mil. 3. 1. 53.
Post Ephesi sum natus : non in Apulis , non sum in Umbria.

In argumentum utri re aliqua. Quintil. lib. 3. cap. 7. Ut qui Romulum Martis filium , educatumque a lupa dicat , in argumentum cælestis ortus utatur his ?

In arma promptus. Tacit. 4. Hist. 76.

In armis esse. Liv. 2. 30.

In articulo ipso temporis. Cic. pro Quint. 19.

In assem. Columel. lib. 2. cap. 13. Ut sit in assem Autumnalis satio modiorum ducentorum quinquaginta. h. e. In totum.

In auctoritatem scientiæ est. Plin. lib. 25. cap. 1. Neminem docere , in auctoritatem scientiæ est.

In aurem dicere. Plin. lib. 7. cap. 53. Necnon & proximo anno , dum Consulari viro in aurem dicit eques Romanus.

In aurem aliquid dare. V. DO , das.

In barbarum corrupta civitas. Tacit. 6. Ann. 42. Idem 5. Hist. 2. Aucto in barbarum cognomento. Accusativus Morem , non est in codice Budenti , nos quoque sustulimus , ait Rhenanus.

In bonis , Inter bonos. Cic. de Amicit. 18. Sed hoc primum sentio , nisi in bonis , amicitiam esse non posse. Pro Interbona. Idem 4. Acad. Cui præter honestum nihil est in bonis. i. e. Nullum aliud bonum esse existimat præter honestatem.

In brevi dicere , pro Brevis. Quintil. lib. 9. cap. 4. Hæc arbitratur in brevi de ordine fuisse dicenda.

In cædes ire. Tacit. 13. Ann. 2. Ibaturque in cædes , nisi Afranius Burrus , & Annæus Seneca obviamissent.

In cælo esse. V. CÆLUM.

In capita , In singulos , singulatim. Liv. 2. 33. extr. Extulit eum plebs sextantibus collatis in capita. i. e. Quisque contulit sextantem. V. In militem.

In casum aliquid dare. Tacit. 1. Ann. 47. Fixumque Tiberio fuit , non omittente caput rerum , neque se , remque publicam in casum dare.

In cibo & vino , i. e. Super cibum. Cic. in Pison. 42. Verum audis in præsepibus , audis in stupris , audis in cibo & vino. Bud.

In classem. Lucan. 1. 306.
In classem cadit omne nemus. Ita Claudian. Paneg. de 4. Consul. Honor. 624.
In lintres fregere nemus. Propert. 3. 3. 35.
Hæc hederas legit in thyrsos.

In cœnam , i. e. Pro cœna. Ter. And. 2. 2. 32.
Olera , & pisciculos minutos ferre obolo in cœnam feni.

In cœnas singulas. Gell. lib. 2. cap. 24. Non amplius in singulas cœnas sumptus effecturos.

In cogitando , Dum cogito. Plaut. Stich. 1. 1. 54.
Scio , atque in cogitando mærore augeor. V. Gronov. adnot.

In cognoscendo. Ter. Eun. 5. 2. 54.
In cognoscendo tute ipse aderis , Chærea.

In commune conferre. Cic. 4. Verr. 145. Ut iidem pro parte in commune Siciliæ conferrent , etiam id contulerunt.

In commune congregari. Tacit. 2. Hist. 54.

In commune consulere : Ex æquali providere , inquit Donatus. Ter. And. 3. 3. 16.
Utique id oro te , in commune ut consulas :
Quasi illa tua sit , Pamphilique ego sim pater.

In commune consultare. Plin. lib. 6. Epist. 16.

In commune dicere. Plin. lib. 23. cap. 1. Reliqua in commune dicentur.

In commune loqui super cœnam , pro Colloqui. Plin. 4. Epist. 22.

In commune metuo. Plaut. Afin. 2. 2. 20.
— vinctos nescio quos ait,
Non placet. metuo in commune nequam fraudem fraudus fiet.

In commune vocare honores. Liv. 6. 40. Hoccine est in commune honores vocare , ut duos plebeios fieri Consules liceat , duos patricios non liceat ?

In concubinatum dare sororem. Plaut. Trin. 3. 2. 64.
Me germanam meam sororem in concubinatum tibi
Sine dote dedisse , magis quam in matrimonium.

In confesso est. V. CONFITEOR.

In conspectum aspice. Plaut. Perf. 4. 2. 6.
Age illuc aspice de procul in conspectum. In novissimis editionibus legitur , Age illuc abscede procul e conspectu.

In consuetudine esse. Tacit. de Orat. 32.

In continenti. V. CONTINENS.

In contrarium , In oppositum , vel opposito. Plin. lib. 11. cap. 44. Simiarum genera habent crura in contrarium inflexa. Liv. 5.
In controversiam esse , dixit pereleganter Ciceronisque modo Petronius cap. 15. pro Controversum & litigiosum esse. Neque enim , inquit , res quæ viderentur in controversiam esse , sed longe aliud queri. Turneb.

In controversiam venire. Quintil. lib. 7. cap. 3. A quo factum sit , in controversiam venire.

In crastinum vocare. i. e. Ut die crastino veniatis. Plaut. Pseud. 5. 2. 33.
— verum , si volitis applaudere,
Atque approbare hunc gregem & fubilam , in crastinum vos vocabo.
Idem Stich. 4. 2. 55. In crastina diem prospicere.

In creditum ire. Faire prest & credit , & suivre la foy d'autrui. Et se dit des choses qui se prestent , consistans en poids , nombre ou mesure , lesquelles ne se rendent en mesme espee , ainsi jussif en rendre de pareilles en nombre , poids , ou mesure. Paulus in l. Mutuum. §. Mutui datio. D. de rebus credit. Si cert. peta.

In creditum abire vel ire. Quand le vendeur , ou celui qui preste , delivre la chose vendue ou prestee , se fiant à l'acheteur du prix , ou quo pareille espee buy sera baillie , ou autre chose equipollente , pour celle qu'il a prestee , & non celle mesmes qu'il a baillie. Ulpian. l. procuratoris. §. Sed & si dedi mercem. D. de Tributor. act. in l. Mutuum. §. Mutui dati. D. Si cert. peta. In crepidis , pro Crepidatus. Suet. in Cref. Calig. cap. 52.

In culpa invenire aliquem. Ter. Hec. 3. 1. 19.
Tum matrem ex ea re , aut me uxorem in culpa inventurum arbitror.

In culpa esse. V. CULPA.

In culpas cadere. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio , Idcirco in culpas cadunt.

In culpam dicere , cui In laudem opponitur. h. e. In vituperium. Gell. lib. 4. cap. 9. Cur , inquam , ista nunquam in culpam , sed in laudem dicuntur ?

In deliciis habere. Plaut. Afin. 5. 2. 34.

— egon' ut non domo uxori meæ

Surripiam in deliciis pallam quam habet , atque ad te deferam ?

In denegando , Dum denegatur. Ter. And. 4. 1. 6.

— immo id genus hominum est pessimum : in

Denegando modo quis pudor est paululum :

Post , ubi tempus promissa est jam perfici , &c.

In dialogos includere. Cic. 13. Att. 40. Sic enim constituebam , neminem includere in dialogos , eorum qui viverent.

In diem , In longam dilationem. Ter. Eun. 5. 7. 19.

Sed in diem istuc , Parmeno , est fortasse quod minitare. Idem Phorm. 5. 2. 16.

In diem abiit , præfens quod fuerat malum.

In diem vivere , idem quod Extempore vivere , neque habita dierum aut horarum ratione. Cic. 2. Philipp. 87. Non solum de die , sed etiam in diem vivere. Idem 5. Tusc. 118. Nos in diem vivimus. Sallust. Jug. cap. 44. extr. Panem in diem mercari. Liv. 22. 39. In diem raptio vivit. Et 22. 40. Nihil ex raptis in diem commeatibus superabat. i. e. Nihil superabat ex his , quæ capiebat in singulos dies.

In diem determinare. Plin. lib. 8. cap. 25. Depascitur segetes destinatione ante (ut ferunt) determinatas in diem , & ex agro ferentibus vestigiis , ne quæ revertenti infidiæ comparantur.

In diem aliquid petere , In spatium unius tantum diei. Ovid. 2. Met. 48.

— currus petit ille paternos ,

Inque diem alipedum jus & moderamen equorum.

In hunc diem conviviam quærere , i. e. Pro die. Plaut. Stich. 3. 2. 24.

Idem Stich. 4. 1. 13. Nam ille heri me jam vocaverat in hunc diem.

In hunc diem , pro Usque in hunc diem. Plaut. Pseud. 3. 2. 109.

Neu fidem ei haberem : nam eum circumire in hunc diem ,

Ut me , si posset , muliere intervorteret.

In eum diem. Plaut. Caf. 3. 3. 3.

Hominem amatorem ullum ad forum procedere

In eum diem , cui quod amet in mundo fiet.

In dies , Per singulos dies. Plaut. Perf. 4. 3. 2.

Nam ego hodie compendi feci , duo panes in dies. Interpretes quidam legunt Non pro Duo , & Non panes in dies , i. e. Non parvam utilitatem sum consecutus. Cic. 1. Philipp. 5. Nani quum serperet in Urbe infinitum malum , idque manaret in dies latius , &c. Virg. 10. Ecl. 73.

Gallo , cujus amor tantum mihi crescit in horas , &c.

In dies singulos , & In singulas horas. Cic. 6. Fam. 4. Illa in dies singulos magis , magisque opinio hominum confirmatur. Liv. 2. 12. Ut in singulas horas capite dimices tuo.

In his diebus. Plaut. Capt. 1. 2. 65.

Habe modo bonum animum. nam illum confido domum

In his diebus me reconciliassere.

In diebus pauculis. Plaut. Truc. 2. 8. 13. Ter. And. 1. 1. 78.

Fere in diebus paucis , quibus hæc acta sunt ,

Chrysis vicina hæc moritur.

In difficili est. h. e. Difficilis. Scævola in l. Gallus. D. de liber. & postum. Ille casus in difficili est : si filium habeas , & nepotem nondum natum inituas , isque nascatur vivo patre suo , ac mox pater decedat. Sunt qui junctim legant Indifficilis , interpretanturque Valde difficilis. Liv. lib. 3. 65. extr. Adeo moderatio tuendæ libertatis , dum æquari velle simulando ita se quisque extollit , ut deprimat alium , in difficili est. In disciplinam tradere puerum , h. e. Ut doceatur. Suet. in Neron. cap. 7. Annæoque Senecæ jam tunc Senatori in disciplinam traditus.

In diversum , Scorsum , separatim. Plin. lib. 10. cap. 33. Perdix aucupem janjam prehensurum effugiens , spemque frustrans , donec in diversum abducatur a nidis.

In diversum sterni. Columel. lib. 3. cap. 15. In hanc mensuram scrobibus depressis , viviradices ita ponuntur , ut a media scrobe singulæ & in diversum sternantur.

In divitias adoptavit , h. e. Hæredem constituit. Plaut. Pœn. 4. 2. 82. Idem Cist. 2. 3. 57.

Nempe illic est , qui Alcesimarco filiam

Suam despondit in divitias maximas. i. e. Despondit adolescenti ditissimo.

In divitiis esse , pro Esse divitem. Plaut. Trin. 3. 2. 56.

— hoc non convenit ,

Me qui abusus sum tantam rem patriam , porro in divitiis

Esse , agrumque habere , egere illum autem & me merito oderit.

In domo , pro Domi. Quintil. lib. 5. cap. 10. In domo furtum factum ab eo qui domi fuit.

In dotem esse , & Dote esse. Julian. in l. Quemadmodum D. de Jure dotium , Si debitori suo nuptura , ita dotem promiserit , Quod mihi debet , aut fundus Sempronianus dote tibi erit : utrum mulier volet , id in dotem erit. Idem l. Vir ab eo : eod. tit.

In dubio est animus vel vita. Ter. And. 1. 5. 31.

Dum in dubio est animus , paulo momento huc illuc impellitur.

h. e. *Incertus est animus.* Ibid. 2. 2. 10.
 Mea quidem hercle certe in dubio est vita. h. e. In periculo.
 In dubio fuit utrum. Liv. 3. 19. In dubio fuit, utrum L. Mamilius Tusculanus dux, an P. Valerius & C. Claudius coss. Romanam arcem liberarent.
 In dubio ponere. Hirt. Bell. Hispan. cap. 29. Nostri lætari, nonnulli etiam timere, quod in eum locum res fortunæque omnium deducerentur, ut quicquid post horam casus tribuisset, in dubio poneretur.
 In ense. Aufon. Epigr. 130. 9.
 Laudo Timomachum matrem quod pinxit in ense
 Cunctantem prolis sanguine ne maculet. i. e. Cum ense, ut interpretatur Græv. ad loc. qui plura exempla locutionis hujusce congestit. Occasio, apud Phadr. 5. 8. pr.
 Cursu volucris pendens in novacula. i. e. Cum novacula. Juventus in equis & armis apud Flor. 1. 1. 15. i. e. Armata & equis insidens. In equis venire. Idem 4. 2. 18. V. Brækh. ad Propert. 4. 2. 28.
 In eo, pro In eum. Cic. Fortes in eo Quirites. i. e. In eum. Quæ locutio & similes, dictæ sunt secundum antiquos, apud quos præpositiones communes indifferenter, id est nulla lege servata ponebantur. Servius in artem Donati.
 In exitu est jam meus Consulatus: h. e. Absolvi tempus Consulatus mei. Cic. pro Muren. 25. Liv. Jam ferme in exitu annus erat. h. e. Fere erat absolutus.
 In exemplis est. V. EXEMPLUM.
 In exemplum aliquid tueri vel asserere. Quintil. lib. 10. cap. 2. Rustici probatam experimento culturam in exemplum tuentur.
 In expedito positum esse, In promptu. Quintil. lib. 10. cap. 7. Promptum hoc, & in expedito positum, exercitatione sola continetur.
 In expectatione esse omnium rerum, quid &c. Cic. 10. Fam. 4. Sum in expectatione omnium rerum, quid in Gallia, &c.
 In expectatione esse, Expectari. Plaut. Mil. 4. 6. 64.
 — vide ne sis in expectatione,
 Ne illam animi excrucies. i. e. Ne diutius immereris, festina: vide ne te expectet.
 In fabulis esse, pro Traduci sermone hominum. Suet. in August. cap. 70. Cœna quoque ejus secretior in fabulis fuit.
 In facili. Liv. 3. 8. extr. Et compulsos in cavas valles, quum exitus haud in facili essent, circumveniunt. Admonet Sigonius, in veteribus libris legi, Quum exitus haud inde faciles essent.
 In famam esse. V. In rem.
 In fama esse, In rumore, &, ut aiunt, In ore populo divulgari. Tacit. 3. Hist. 13. Sed ubi totis castris in fama proditio.
 In familiaribus alicujus esse. Cic. 7. Fam. 7. Perfice ut sis in Cæsaris familiaribus.
 In frontem pugnare. Tacit. Agric. 35.
 In futurum. Plin. lib. 18. cap. 15. Terra in futurum proscinditur.
 In futurum & In præsens, contraria. Liv. 30. 17. pr. Omnia exposuit ordine Patribus, ingenti omnium & in præsens lætitia, & in futurum spe.
 In genua astat. Plaut. Caf. 5. 2. 49.
 Continuo in genua astanti pectus mihi pedibus percutit. Al. In genua astituro.
 In gloria esse: h. e. In pretio & honore. Plin. lib. 11. cap. 42. Transmaria vero caesus Bithynus fere in gloria est.
 In gloriam referre aliquid. Liv. 38. 50. extr. Et aurium fastidium aberat: quia pro periculo, non in gloriam referebantur. De Scipione causam dicente.
 In gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Gell. lib. 16. cap. 19.
 In hoc factum est: h. e. Ob hoc, & Ad hoc. Columel. lib. 7. cap. 8. Et sub umbra craticibus in hoc factis, ita ordinatur, ne alter alterum casus contingat.
 In hoc, ut. Ulpian. in l. Argumento sub finem. D. De aur. & arg. legat. Si lapilli in hoc sint soluti, ut recomponantur: ornamentorum loco sunt.
 In hoc similis alicui. Cic. 4. Acad. 118. Democritus in hoc huic similis, huberior in ceteris.
 In hoc fumus sapientes, quod naturam optimam ducem, tanquam deum sequimur. Cic. de Senect. 5. h. e. In hac parte.
 In hac parte. Plin. lib. 10. cap. 63. Quantum in hac parte multo nocentiores, quam terræ fumus?
 In hac verba. Liv. lib. 25. 12. Priore carmine Cannensis prædicta clades in hac ferme verba erat. i. e. His verbis.
 In honore hominum, & in honore famæ esse. Plin. in Paneg. cap. 69. extr.
 In honore mensarum est buteo, accipitrum genus. Plin. lib. 10. cap. 49.
 In horam vivere. Cic. 5. Philipp. 25. At ii qui in horam vivunt, non modo de fortunis & de bonis civium, sed ne quidem de utilitate sua cogitaverunt.
 In hora una aliquid facere. Plaut. Pseud. 5. 2. 11. Cic. 15. Fam. 16. Ego si semper haberem, cui darem, vel ternas in hora darem.
 In horas expectare. Plin. 3. Epist. 16. Si valere est, suspensum & anxium vivere, expectantem in horas.
 In horas clavum mutare, pro Sæpissime. Hor. 2. Serm. 7. 10. quasi tu dicas, In singulis horis.
 In hoste lenis. Ovid. 5. Trist. 2. i. e. Erga hostem. Cic. Somn. Scip. 7. Justitiam cole & pietatem. Quæ quum magna sit in parentibus & propinquis, tum in patria maxima est. Aufon. Epiced. 43.
 Tranquillus, clemens, oculis, voce, ore serenus:
 In genitore suo mente animoque pater. Sallust. Catil. 52. 12.
 Sint misericordes in furibus ærarii.
 In istac. Ter. Adel. 5. 9. 40. Habeat, in istac finem faciat.
 In imaginem rei depicta tabula. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 In immensum, Immenso. Plin. lib. 16. cap. 1. Liv. 4. 4. Quis dubitat, quin in æternum Urbe condita, & in immensum crescente, nova imperia &c.
 In incertum, Incerto. Liv. 4. 13. Et L. Minucius præfectus annonæ, seu resectus, seu, quoad res posceret, in incertum creatus.
 In incerto res est sita. Plaut. Capt. 3. 4. 4. Mihi res omnis in incerto sita est.
 In re incipiunda. Ter. Phorm. 1. 4. 48.
 Meminitin' olim ut fuerit vestra oratio,
 In re incipiunda ad defendendam noxiam?

In infinitum extendere epistolam. Plin. 5. Epist. 15.
 In ingressu, Dum ingredior, vel accedo ad aliquem locum. Plin. Epist. 234.
 In insidiis esse. Ter. Phorm. 1. 4. 52.
 Nunc prior adito tu, ego in insidiis hic ero
 Succenturiatus, liquid dehecies.
 In integro res est. Cic. 5. Fam. 20. De Tribunorum militarium congressibus, res est in integro. i. e. Nihil adhuc actum est, & res adhuc est integra. Liv. 3. 10. Dum in integro res est.
 In integro res nobis erit. Cic. 15. Fam. 6. Quare si jam biennium aut triennium est, quum virtuti nuntium remisisti, delinitus illecebris voluptatis, in integro res nobis erit.
 In integrum restitutus. Cic. pro Cluent.
 In invidia & in odio esse apud aliquem. Cic. 7. Verr.
 In itinere. Ter. Heaut. 2. 3. 30. Hoc ipsa in itinere alteræ dum narrat, forte audivi. i. e. Inter eundem.
 In itinere est Antonius. Cic. Brut. 11.
 In jugerum, In jugera singula, pro Singulis jugeribus. Cic. 5. Verr. 114.
 In latenti. In l. 2. §. Juris civilis scientiam. Pompon. D. de orig. juris. Ceteri autem adhuc vel in latenti jus civile retinere cogitabant, solumque consultatoribus potius, quam discere volentibus se præstabant.
 In latera pugnare. Tacit. Agric. 35.
 In laudem dicta. V. In culpam.
 In legem, pro Vice legis. Sen. de Benef. Sua illis in legem æterna est voluntas. Sic, In patrimonium, & in gloriam, apud eundem, Ne in patrimonium quidem est, nedum in gloriam, incendium extinxisse quod feceris.
 In loco, i. e. Opportune, & captato (ut aiunt) tempore. Ter. Adel. 2. 2. 8.
 Pecuniam in loco negligere, maximum interdum est lucrum. Hor. 4. Carm. 12. 28.
 Dulce est desipere in loco. Cic. Anteq. iret. in exil. 1. Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
 In loco posita ædilitas: h. e. Cui debuit data. Cic. 7. Verr. 36. Ex his ego rebus omnibus, Judices, ita mihi deos omnes propitios esse velim, ut tametsi mihi jucundissimus est honos populi, tamen nequaquam tantum capio voluptatis, quantum sollicitudinis & laboris, ut hæc ipsa ædilitas, non quia necesse fuerit, alicui candidato data, sed quia sic oportuerit, recte collocata, & judicio digno populi, in loco posita esse videatur.
 In loco fratris amare. Ter. And. 1. 5. 57.
 Si te in germani fratris dilexi loco,
 Sive hæc te solum semper fecit maximi.
 In beneficii loco petere aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. 114. Atque hoc in beneficii loco petitum est ab Apronio, ut in jugera singula ternis medimnis decidere liceret.
 In locum alterius Consulatum petere. Cic. 11. Philipp. 11. Qui se Consulatum in Bruti locum petere proficitur?
 In locum pervadere. Tacit. 1. 42. Pifo in ædem Vestæ pervasit.
 In longum trahere. Plin. lib. 10. cap. 29. Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.
 In lucem semper Acerra bibit. h. e. Totam noctem, & usque ad sequentem diem. Martial. lib. 1. 29.
 In lucem cœnat Sertorius. Martial. lib. 7. 9.
 In luxum effusi, & epulas, & nocturnos cœtus. Tacit. 4. Hist. 36.
 In maledicto objicere aliquid. Cic. Vide MALEDICTUM. H. St.
 In manibus est res, Cui opponitur Longe abesse. Cic. 6. Att. 3. Non quo me aliquid juvare posses, quippe res enim est in manibus: tu autem abes longe gentium.
 In manibus esse vel habere, Tractare & diligenter videre. Cic. 4. Att. 12. De libris Oratoriis, factum est a me diligenter, diu, multumque in manibus fuerunt. Idem de Amicit. 96. Sed adfuitis, & est in manibus oratio. Idem in Brut. 10. Sed ecce in manibus vir & præstantissimo ingenio, & flagranti studio, & doctus a puero C. Gracchus.
 In manibus res esse aliqua dicitur, pro Obversari & Incumbere. Plin. Epist. 193. Non vacat, quia vindemiæ in manibus. Liv. 4. 57. pr. Quum tantum belli in manibus esset.
 In manibus quam spem nunc habeat, & quid molliatur, breviter jam, Judices, exponam. Cic. 2. Verr. 16.
 In manu mea est, h. e. In potestate mea est. Cic. 8. Fam. 6. Liv. Ut sua cuique Respub. in manu esset. Cic. 8. Fam. 6. Quam velis eum obligare, in tua manu est. Cic. 14. Fam. 2. Verum hæc non sunt in nostra manu.
 In manibus est victoria: h. e. Facilis & in promptu. Liv. 35. 5. extr. Consul obtestabatur milites, ut paululum adniterentur: victoriam in manibus esse. h. e. Velut jamjam teneri.
 In manu & tutela habere. Liv. 34. 7. extr. Et vos in manu & tutela, non in servitio debetis eas habere.
 In manu est quod agas. Plaut. Most. 3. 1. 66.
 In manu est diis, quo eveniat. Plaut. Most.
 In manum dare. Ter. Phorm. 4. 3. 29.
 — eho dic quid velis dari
 Tibi in manum, ut herus desistat litibus.
 In materiam seditionis fax adhærescit. Cic. pro Domo 1. Nonne providendum Senatui fuit, ne in hanc tantam materiam seditionis, ista funesta fax adhæresceret?
 In me. Ter. Eun. 5. 9. 2.
 — nam in me plane di potestatem suam
 Omnem ostendere, cui tam subito tot congruerint commoda.
 In medio, Coram. Ter. Adel. 3. 4. 33. — mater virginis
 In medio est, ipsa virgo, res ipsa.
 In medium relinquere. Gell. lib. 6. cap. 14. Tacit. Germ. fin.
 In melius consulere. Tacit. 2. Hist. 5. Consultare. Idem ibid. 37.
 In melius referre Mutare. V. Serv. ad 12. Æn. 176.
 In memoriam redire & egredi. Plaut. Capt. 5. 4. 25.
 Nunc demum in memoriam redeo, quum mecum cogito:
 Nunc edepol demum in memoriam regredior, audisse me
 Quasi per nebulam, Ægionem meum patrem vocarier.
 In memoriam sempiternam orbis terræ aliquid spargere. Cic. pro Arch. 30.

In mente est mihi. h. e. Succurrit mihi, & nunc recordor. Plaut. Bacch. 1. 2. 22.

Non omnis aetas, Lyde, ludo convenit,
Magis unum in mente est mihi nunc, satis ut commode.
Pro dignitate obsonii hæc concurret coquus.

In mentem nunc mihi fuit. Plaut. Bacch. 1. 2. 53.

In mentem venit. Ter. Eun. 3. 2. 45. Cic. 1. Verr. 27. In mentem tibi non venit, quid negotii sit causam publicam sustinere.

In meridiem spectat: i. e. Ad meridiem conversum est. Cato de R. R. cap. 1.

In metu esse. Ter. Phorm. 1. 2. 7. Nescis quo in metu, & quanto in periculo sim.

In militem, In capita, In naves, & similia: quod alias diceretur, pro Milite quolibet, &c. Varro de R. R. 2. 4. extr. In centum sues, decem verres satis esse putant. Liv. 4. 16. Frumentum Melianum affibus in modios æstimatum plebi divisit. Livius, Singulis in militem tunicis imperatis. Idem, Quod pretium in capita statuisset. Virg. 5. Æn. 61.

Bina boum vobis Troja generatus Aestes

Dat capita in naves. Fragm. Leg. xii Tab. Libras farris in dies dato. Aliter Varr. de R. R. 2. 2. Illud vero omnes in Epiro facimus, ne minus habeamus in centenas hirtas singulos homines, in pellitas binos.

In miracula corrupta. Tacit. 4. Ann. 11.

In modum fervorum obedire. Tacit. 1. Ann. 17. Cur paucis Centurionibus, paucioribus Tribunis in modum fervorum obedirent?

In modum majorem peto te, vel humanitatis tuæ, vel mea causa, ut, &c. Cic. 11. Fam. 22. Idem lib. 13. 2.

In peregrinum, modum, pro Quemadmodum peregrini solent. Plaut. Trin. 3. 3. 38. Liv. 32. In fervilem modum lacerati atque extorti.

In modum perpetuum perii. Plaut. Most. 3. 1. 5.

In modum amici. Suet. de Clar. gram. 21. Sic Liv. 5. 15. pr. Vaticinantis in modum cecinit.

In monendo. Plaut. Bacch. 1. 1. 3.

Pol magis metuo, in monendo ne mihi defuat oratio.

In mora Tribuni erant. Liv. 3. 24.

In more est, De more & consuetudine. Plin. lib. 16. cap. 4.

In morem. Virg. 8. Æn. 232. Pellibus in morem cincti. Alio loco dicit De more.

In morem pecudum. Flor. 3. 8. 6.

In morte, Dum moritur. Plaut. Men. 2. 3. 59.

Tertium Liparo, qui in morte regnum Hieroni tradidit.

In mortem vulnere afficere. Tacit. 4. Ann. 45. pr. Pisonem uno vulnere in mortem affecit. i. e. Mortifero.

In multum velociores. Plin. lib. 10. cap. 36. ad fin.

In mundo esse, antiqui dicebant, pro Paratum esse & in promptu. Plaut. Afin. 2. 1. 16.

Aut mihi in mundo sunt virgæ, aut atriensi Sauriæ. i. e. Mihi paratæ, aut Sauriæ, nimirum ut illis cædar, aut Sauria. Meminit Charifus lib. 2. his quidem verbis, In mundo, pro Palam, & in expedito, ac cito. Plaut. Quia sciebam pistrinum in mundo fore. Cæcilius quoque, & quæ sequuntur. Porro locus Plauti a Charifio indicatus, in multis codicibus sic perperam legitur, in Pseud. 1. 5. 84.

Pistrinum ineundum sciebam, si id faxem, mihi. Et verbis sequentibus,

Non a me sciebas pistrinum ineundum tibi,

Quum ea missitabas? quum utrobique pro Ineundum legendum sit, In mundo: ut etiam habet Plautus ab Joachimo Camerario felicissime multis in locis castigatus. Quod si quæras, quæ sit origo hujus sermonis, fortasse a Mundo muliebri id ductum est. Mulieres enim quæ ad cultum corporis faciunt, in promptu habent: conduntque omnia in arcula diligenter, ut præsto semper sint, quum uti velint.

In noctem, pro usque in noctem 33. Ipse jus dixit assidue, & in noctem nonnunquam. ubi Bonon. editio habet In nocte. H. St. A principio cultro mutilata est hæc annotatio. Sunt autem Suet. verba ex Aug. cap. notato 33.

In noctes singulas. Plaut. Truc. 2. 2. 48.

Quid maceria illa ait, in horto que est, quæ in noctes singulas

Latere sit minor, qua is ad vos damni permenus viam est?

In nominando. Varr. 1. de R. R. cap. 9. In ea enim & lapis, & arma, & cetera ejus generis sunt in nominando comprehensa.

In novissimis esse, Inter ultimos, & quod vulgus dicit, de ultimis. Cic. pro Rosc. Com. 10. Itaque perbreve tempore, qui ne in novissimis quidem erat histrionibus, ad primos pervenit comædos.

In noxia, vel noxia esse. Ter. Phorm. 1. 5. 36. Haud ita est, hic in noxia est. i. e. Hic peccatum illud commisit. Liv. 27. 3. Comprehenfi omnes qui in noxia erant.

In numerum ludere. Virg. 6. Ecl. 27.

Tum vero in numerum Faunosque, ferasque, videres

Ludere, tum rigidas motare cacumina quercus. Servius, h. e. Saltare ad modum rythmi & cantilenæ.

In numerato pecuniam habere. Ulpian. in l. Magis. §. Non passim. D. de rebus eorum qui sub, &c. Quærere ergo debet, an pecuniam pupillus habeat, vel in numerato, vel in nominibus.

In numerato habere, i. e. In promptu, translate. Quintil. lib. 6. cap. 3. In obliquum alios sequi. Liv. 38.

In obscuro est. Martian. in l. Si servus. D. de fidei commissariis liberatibus, Sed si in obscuro sit, qua mente post libertatem legaverit eunlem servum: in obscuro libertatem prævalere. i. e. In dubio.

In occasum est sol. Columel. lib. 12. cap. 15. Quum sol in occasum verit, erigantur.

In occulto agere, Clam. Plaut. Trin. 3. 2. 86.

Nihil ego in occulto agere soleo: meus ut animus est eloquar. i. e. Alam omnia facio, nihil clam.

In oculis quidem exercitus. Cic. 1. de Fin. 35.

In oculis habitare, pro Versari in publico, vertit Budæus. Cic. pro Planc. 6. Nam posteaquam sensi Populum Romanum aures hebetiores, oculos acres atque acutos habere: delicti, quid de me audituri essent, ogitare: feci ut postea quotidie me præsentem viderent: habitavi in oculis, pressi forum, neminem a congressu meo &c.

In oculis esse. Cic. pro Planc. 67. Sed ut redeam ad Plancium, nunquam ex urbe abfuit, nisi forte lege, necessitate: non valuit rebus iisdem, quibus fortasse nonnulli: at valuit assiduitate, at valuit servandis amicis, valuit liberalitate: fuit in oculis, petivit, est usus ratione, &c.

In oculis est clades. Tacit. 4. Hist. 77.

In odiis resident mores pristini. Plaut. Truc. prol. 7.

In odio esse. Cic. 7. Verr. 181. Videmus quanta sit invidia, quantoque in odio, apud quosdam homines nobiles, novorum hominum virtus & industria.

In odio, aliter. Plin. lib. 6. cap. 27. Ibi mortalium soli aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in usu.

In omnia. Patere. lib. 2. 97. pr. Accepta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in omnia pecuniæ quam recte faciendi cupidior.

In opere faciundo. Ter. Heaut. 1. 1. 21.

At enim dices, me quantum hic operis fiat, pœnitet:

Quod in opere faciundo operæ consumis tuæ,

Si sumas in illis exercendis, plus agas.

In orbem se tutari: h. e. In gyrum, & circuitum aut circuitum. Liv. 4. 39. Tumulo quodam occupato in orbem se tutabantur.

In orbem, Vicissim, alius post alium. Liv. 5. 19. extr. Senæ horæ in orbem operi attributæ sunt, nocte ac die nunquam ante omisum, quam in arcem viam facerent. i. e. Quisque sex horas laboraret sua vice. Idem lib. 3. 36. Ut unus fasces haberet, & hoc insigne regium in orbem, suam cujusque vicem, per omnes iret.

In ordine. Plaut. Cas. 5. 2. 18. Omnem in ordine rem fateri. i. e. Eo ordine quo acta est. Al. In omittunt.

In ordinem redigi vel cogi. Liv. Tribuni plebis in ordinem redacti. V. COGO.

In ordinem reponere. Columel. lib. 9. cap. 12. Reponat in ordinem reliquorum alveorum.

In os, pro In faciem. Senec. de Benef. 7. Si in ora parentum filios jugulat.

In os laudare. Ter. Adel. 2. 4. 5.

In ore est omni populo, Fama est, vulgare est. Ter. Adel. 1. 2. 13.

In ore vulgi. Tacit. 2. Hist. 78.

In pariundo. Ter. And. 4. 5. 32.

— dis pol habeo gratias,

Quum in pariundo aliquot adfuerunt liberæ.

In parte causæ. Plin. lib. 1. Epist. 5. Nitebamur nos in parte causæ sententia Metii Modesti, optimi viri. Vulgus, In una parte processus dicit.

In parte laboris ac periculi esse. i. e. Participem. Liv. 31. pr. in præf. Bell. Maced. Me quoque juvat, velut ipse in parte laboris ac periculi fuisset, ad finem belli Punici pervenisset.

In partem: h. e. Pro sua parte. Plaut. Afin. 3. 3. 89.

Age sis, tu in partem nunc jam hunc delude, atque amplexare hanc. Liv. 6.

In partem, cui opponitur In totum. Ulpian. in l. 2. D. de noxal. act. Si fuerit alienatus servus in totum, vel in partem.

In partem dimidiam decoquere. Columel. lib. 12. cap. 24. quod vulgus medicorum dicit, Ad partem dimidiam.

In utramque partem. Cic. 4. Acad. 104. Item ea, quæ interrogati in utramque partem respondere possumus, sequentes, &c.

In partem alicujus rei venire. Quintil. in proëm. lib. 1.

In partibus esse. i. e. Favere partium alterutri. Flor. 3. 5. 23: 3. 14. 4. & 4. 2. 5.

In paucos dies tolerabilis, Paucis diebus. Liv. Obsidio in loco nudo, atque inopi, vix in paucos dies tolerabilis erat.

In pedes, In fugam. Ter. Eun. 5. 2. 5.

Dum ante ostium sto, notus mihi quidam obviam

Venit: ubi vidi, ego me in pedes, quantum queo,

In angiportum quoddam desertum, &c. Idem Phorm. 1. 4. 13.

Aliquid convassalem, atque hinc me conjicerem protinus in pedes.

In pedes nasci. V. NASCOR.

In pedem, i. e. Pro singulis pedibus. Cic. 3. Q. frat. 1. Is se ternis nummis in pedem tecum transegisse dicebat. V. In militem.

In pedes soleas inducere. Cic. 2. de Invent. 149. Quidam judicatus est parentem occidisse: ei statim, quo effugiendi potestas non esset, ligentæ soleæ in pedes inducæ sunt.

In perendinum, Perendie, die sequenti crastinum. Plaut. Trin.

In periculum legis includi. Cic. pro Cluent. 152. Nec nunc quicquam agit, mihi credite, Judices, & prospicite id quod providendum est, nisi ut Equester ordo in hujusce legis periculum includatur.

In perpetuum, contrarium habet In tempus. Plin. lib. 3. Epist. 9. sub fin. Hic numerosissimæ causæ terminus fuit, quibusdam absolutis, pluribus damnatis, atque etiam relegatis, aliis in tempus. aliis in perpetuum. Cic. 7. Verr. 77. Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putasti? Cic. 12. Att. 16. Apud Apuleium, quoniam in perpetuum non placet, in dies ut excuser, videbis.

In plenum, Summarim. Plin. lib. 12. cap. 16. In plenum autem probatio est minoris glebis.

In plenum, pro Plene, omnino, perfecte. Caius in l. Neratius. D. de condict. indebiti.

In portu sum, i. e. In tuto. Cic. 9. Fam. 6. His tempestatibus es prope solus in portu.

In posterum, i. e. Postero tempore. Cic. de Amicit. 23. Quumque plurimas & maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præstat omnibus, quod bona spe præcædet in posterum.

In posterum tempus. Cic. 2. de Nat. Deor. 7. Defectiones Solis & Lunæ cognitæ, prædicatæque in omne posterum tempus, quæ, quantæ, quando futuræ sint.

In posterum, & In præsens, contraria. Cic. ad Brut. 5. Ut & in præsens sceleratos cives timore ab impugnanda patria deterrerem, & in posterum documentum statuerem, nequis talem amentiam veller imitari.

In posteritatem, pro In posterum. Cic. 1. in Catil. 22. Quanta tempestas invidia nobis, si minus in præsens tempus recenti memoria scelerum tuorum, at in posteritatem impendat?

In potestate alicujus esse. Cic. 5. Fam. 4. Quod si mihi tua clementia opem tuleris, omnibus in rebus me fore in tua potestate tibi confirmo.

In potestatem esse. Cic. pro Lege Manil. 33. In prædonum potestatem fuisse sciatis. Ubi ex vetusto codice legitur In potestate. Liv. 2. 14. Quæ ne in potestatem quidem P. R. esset. Adde Plaut. Bacch. 1. 2. 53. Ecquid in mentem est tibi? V. Gell. 1. 7. Aufon. Popm. de Usu antiq. locut. Gifan. Ind. Lucret. Huet. ad Manil. 1. 245. Taubm. ad Plaut. Amphit. 1. 1. 25. Gronov. ad Liv. 2. 14. Burman. ad Quintil. 6. 2. Brœkh. ad Propert. 2. 7. 50.

In potiundo. Ter. Heaut. 2. 3. 82.
Tuum esse in potiundo periculum non vis, haud stulte sapis. h. e. Ut ea potiaris.

In præsentia, Nunc, vel Tunc temporis. Ter. Phorm. 5. 2. 14.
Provisum est ne in præsentia hæc hinc abeat. Idem Adel. 2. 2. 14.
— verum ego nunquam adeo astutus fui,
Quin quicquid possem mallem auferre potius in præsentia. Cic. 5. de Fin. 21. Sed quoniam non possunt omnia simul dici, hæc in præsentia nota esse debebunt.

In præsentia, & Post, opponuntur. Cic. 7. Verr. 84. In præsentia, inquit Cleomenes, quoniam ita necesse est: sed post aliquid videbimus, ne iste nobis obstare possit.

In præsens, subaudito Tempus. Plin. in Paneg. Quos quidem non in præsens tantum, sed in æternum repressisti. Gell. lib. 12. cap. 11. Quum emere vellet in palatio domum, & pecuniam in præsens non haberet. In præsens lætus animus. Hor. 2. Carm. 16. 25. V. In posterum.

In præsentia Cicero dicit, subaudito Tempore, in quo loquebatur: ut Græci ἐν τῷ παρόντι, cum ad Coelum ita scribit lib. 2. Fam. 9. Hæc ad te in præsentia scripsi, ut speres te assequi id quod optas.

In præteritum laudare. Quintil. lib. 7. cap. 5.

In pretio esse. Hor. de Arte Poet. 372.

In primis; Ante omnes, vel Ante omnia, vel Unum ex primis. Ter. Eun. 3. 1. 39. Audieras? G. sæpe, & fertur in primis. Cic. 5. Verr. 68. Homini in primis improbiissimo respondent. Idem 16. Fam. 5. Omnes cupimus, ego in primis, quamprimum te videre. Virg. 1. Georg. 338.
In primis, venerare deos.

In principibus, pro Inter primos cives. Cic. 1. Fam. 7. Quem tamen illi esse in principibus facile sunt passi, evolare altius certe noluerunt.

In principio. Ter. Phorm. 2. 1. 22.
Sed quid cessas hominem adire, & blande in principio alloqui?

In privato, & In publico, contraria: pro Privatum & Publice. Liv. 39. 18. Mulieres damnatas cognatis, aut in quorum manu essent, tradebant, ut ipsi in privato animadvertent in eas: si nemo erat idoneus supplicii exactor, in publico animadvertetur.

In probro esse. Ter. Phorm. 5. 4. 6.
Quin, si hoc celetur, in metu: sin patefit, in probro sem.

In proclive. Lucret. lib. 2. 454.
Et procurfus item in proclive volubilis extat.

In proclivi quod est facere. Ter. And. 4. 2. 18.
— sed si id non poterit:
Id faciam, in proclivi quod est, per me stetisse ut credat.

In promptu. Ovid. Remed. Amor. 162.
In promptu causa est, desidiosus erat. i. e. Manifesta est, & patet.

In promptu est & patet. Cic. 1. de Orat. 23. Sed quum illa pateant, in promptuque sint omnibus, neque ea interpretatione mea aut ornatius explicari, aut planius exprimi possint, &c.

In propatulo positum, Palam. Liv. 5. 13. Idem 24. 16. extr. Apparata convivia omnibus in propatulo ædium fuerant.

In propinquo jam certamen erat. Liv. 6. 18. Gronov. Jam in propinquum certamen aderat.

In proximo. Ter. Heaut. 1. 1. 2.
Inde adeo, quod agrum in proximo hic mercatus es.

In proximum Senatuum dilata res est. Plin. lib. 2. Epist. 11.

In publico omnes porticus commensum fumus. Plaut. Most. 3. 3. 7.

In publico pernoctare. V. Pernoctare.

In publico & in foro: In secreto & intra parietes contineri; contraria. Liv. 25. 1. Nec jam in secreto modo atque intra parietes ac postes abolebantur Romani ritus, sed in publico etiam, ac foro, Capitolioque mulierum turba erat, nec sacrificantium, nec precantium deos patrio more.

In publicum legem proponere. Cic. 2. de Lege Agrar. 13. Aliquando tandem me designato lex in publicum proponitur.

In publicum, auxilium polliceri. Quintil. lib. 10. cap. 7.

In publicum redigere bona, & in publicum vendere. Liv. 2. 5. pr. De bonis regis, quæ reddenda ante censuerant, res integra refertur ad Patres. Illi victi ira vetuere reddi, vetuere in publicum redigi: diripienda plebi sunt data, ut, &c.

In punctum, pro In singula puncta. Suet. in Neron. cap. 30. Quadragenis in punctum H. S. aleam lufit. V. In militem.

In quantum opus est. Tacit. de Orator. 41.

In querelis mens. Plaut. Men. 4. 2. 15.
Qui aut fenore, aut perjuriis habent rem Partam, mens est in querelis.

In quinquennio. V. In triduo.

In quis sumus, Inter quos sumus. Cic. 10. Att. 11. Quid enim dicam de hac juventute? ea vero, quæ mihi quidem, qui illum amo, sunt his ipsis malis, in quis sumus, miseriora, non sunt ab obsequio nostro.

In rationem eandem scriptæ epistolæ, i. e. In eandem formam, ejusdem sententiæ ac sensus. Cic. 1. Att. 11. Et mea sponte faciebam antea, & post duabus epistolis tuis, perdiligerent in eandem rationem scriptis, magnopere sum commotus.

Ut dicitur In eundem modum. H. St. Et In eandem sententiam, &c.

In reliquum tempus. Cic. 1. pro Lege Agr. 13. Deinde etiam in reliquum tempus diligentissime fancit, ut, &c.

In remedio esse. Plin. lib. 8. cap. 16. Gustatus deinde sanguinis in remedio est.

In rem præsentem venire olim dicebantur, tum, Quum locum oculo ac digito designare volebant: ut hodie quum aut judex pronuntiat, aut inter litigantes convenit, agrum, quem controversum facere volumus, aut reo designari, aut testibus per inquiriorem demonstrari certis finibus circumscriptum: videlicet ille, ut deliberare de re controversa possit, cedere, necne, vindicanti debeat: hi, ut certi sint

testimonii sui. Cic. 1. de Orat. 250. An vero, si de re ipsa, si de finibus, quum in rem præsentem non venimus. Idem pro Cæcin. 20. Placuit Cæcinæ de amicorum sententia constituere, quo die in rem præsentem veniretur. Budæus.

In rem præsentem perducere. Plin. Epist. lib. 3. 9. Non potui magis te in rem præsentem perducere. i. e. Non potui planius omnia, ut acta sunt, scribere, ut perinde omnia teneres, atque si in re præsentia fuisses. Quintil. lib. 6. cap. 2. de affectibus, Quorum rerum ingens plerumque vis est, velut in rem præsentem animos hominum ducuntium. Budæus.

In rem præsentem excurrere. Plin. Epist. 225.

Quemadmodum In rem præsentem venire dicebant, ita In re præsentia disceptare. Liv. lib. 34. extr. Missuros se in Africam, qui inter populum Carthaginiensem & regem in re præsentia disceptarent.

In re præsentia, E re nata, quod dicitur. Plaut. Cæcin. 2. 8. 63.
In re præsentia, ex copia piscaria
Consulere quid emam. Idem Amph. 1. 1. 93.
Nam ego fui illic in re præsentia, & meus, quum pugnatum est, pater. i. e. Præfens aderam. [Priore loco alludere videtur ad Juris civilis formulam In re præsentia consulere.

In re præsentia, pro Tunc. Quintil. lib. 6. cap. 3. Occisum hominem queror, non omnia, quæ in re præsentia accidisse credibile est, in oculis habebis?

Velut in re præsentia aliquid constituere. Quintil. lib. 7. cap. 11. Illa potentissima est, quæque vere dicitur œconomica totius causæ dispositio, quæ constitui, nisi velut in re præsentia, non potest.

In re mea est, In rem & utilitatem meam. Plaut. Truc. 4. 4. 21.
— quid opu' est? P. H. in re mea est.

Triduum hoc saltem, dum aliquo miles circumducitur. Al. E re mea est.

In re ipsa. Ter. Hec. 5. 2. 11.
Phidippe, nostras mulieres suspectas fuisse falso
Nobis, in re ipsa invenimus. i. e. Certo.

In eam rem siquid habebis, tibi quoque etiam proderit. Plaut. Truc. 4. 4. 22.

In rem esse. Tacit. 3. Hist. 8. Coloniam copiis validam auferre Vitellio, in rem, famamque videbatur. In rem nostram est: i. e. In nostram utilitatem. Plaut. Perf. 4. 4. 58. Ter. And. 3. 3. 14.
Si in rem est utrique, ut fiant: arcessi jube. Idem Hec. 2. 2. 7.
Quod si tu idem faceres, magis in rem & nostram & vestram id esset.

In rem ventris. Plaut. Perf. 3. 1. 14.
Utrum hercle magis in ventris rem videbitur. h. e. Pro faginando ventre.

In rem jurare, & De persona sua opponit Ulpian. in l. 1. D. Quar. rer. act. nondat. Si fidejussor juravit, si quidem de persona sua tantum juravit, quasi non esset ipse obligatus: nihil reo proderit. Si vero in rem juraverit, dabitur exceptio reo quoque.

In rem concepta actio, vel scripta, Quæ licet natura sit in personam, cum actione tamen in rem hoc habet commune, ut contra quemcumque, ad quem res de qua fit quæstio venerit, detur. Ulpianus in l. Hac stipulatione. D. Usufructuarius quemadmodum caveat, Et quum in rem sit doli mali mentio concepta, omnium dolum comprehendere videtur successorum & adoptivi patris. Idem in l. Metum. §. fin. D. de eo quod metus causa gestum erit, Sed est verius, quod Marcellus notat, etiam adversus reum competere actionem hanc, quum in rem sit scripta.

In rerum natura aliquid constare. Cic. de Amicit. 24. Agrigentinum doctum quendam virum carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ in rerum natura, totoque mundo constarent, quæque moverentur, ea contrahere amicitiam, dissipare discordiam.

In respectum. Sen. de Benef. lib. 4. cap. 32. In illius respectum, iste populo præfideat: non quia scit aut potest, sed quia alius pro eo meruit.

In ridiculo haberi, Ludibrio esse. Plaut. Pæn. 5. 4. 10.
Neque ab juventute ibi in ridiculo habitæ. Gronov. Irridiculo, copulate.

In ridiculo esse. Plaut. Cæcin. 5. 2. 3.
Ita nunc pudeo, atque ita nunc paveo, atque ita in ridiculo sumus ambo. Al. In ridiculum. [Forte Irridiculo, ut in superiori loco.

In faginam se conjicere, Ventri indulgere. Plaut. Trin. 3. 2. 96.
Aut aliquem ad regem in faginam herus se conjecit meus.

In salute alicujus salvere. Plaut. Truc. 2. 2. 5. Aliter Gronov. q. V.

In senecta. Plaut. Mil. 3. 1. 29.
Eam pudet me tibi in senecta objicere sollicitudinem. h. e. Te tam senex: sive quum sis tam senex.

In senioribus est, h. e. Inter feniores. Plaut. Cæcin. prol. 13.
Antiquam ejus edimus comœdiam,
Quam vos probastis, qui estis in senioribus.

In sententiam eam dicere. Cic. 2. Att. 22. Hæc, & in eam sententiam quum multa dixisset, aiebat illum, &c.

In sententia eadem esse. Cic. 16. Fam. 3. Approbavi tuum consilium, neque nunc muto, si tu in eadem es sententia.

In servitute habere. Plaut. Pæn. 5. 5. 54.
In servitute hic habuit duas filias tuas.

In serum, pro In vesperum. Suet. in August. cap. 16. Nec multo post navali proelio apud Actium vicit, in serum dimicatione protracta, ut in navi victor pernoctaverit.

In singula jugera centenos sextarios efficiant. Columel. lib. 3. cap. 3.

In singulas civitates imposita pecunia. Liv. Multa quinquagenarum in singulas civitates imposita.

In singulis stipendiis. Plaut. Epid. 1. 1. 35.
Id modo videndum, ut materies suppetat scutariis,
Si in singulis stipendiis ad hostes exuvias dabit.

In singulos H. S. quinquagenis millibus damnari mavultis? Cic. 5. Verr. 163.

In singulos modios. Cic. 1. Verr. 30. Pro frumento in modios singulos duodenos sestertios exegisse.

In sodalibus illis es. Plaut. Perf. 4. 4. 12. Tu in illis es decem sodalibus

In solatio esse, Solari & gaudere. Plaut. Amph. 2. 2. 13.
— quod perduelles vicit, & domum
Laudis compos revenit, in solatio est. Al. Id solatio.

In solutum accipere, i. e. Vice solutionis. Sen. de Benef.
 In solem aliquid proferre. Columel. lib. 9. cap. 13. Quum clementia
 diei suaserit in solem proferre.
 In sole pyra ponere donec arefcaant. Columel. lib. 12. cap. 14.
 In somnis, Inter somniandum. Plaut. Amph. 2. 1. 74.
 Ibi forte itum si vidiffes quendam in somnis Sofiam. Virg. 2.
 Æn. 270.
 In somnis ecce ante oculos mæstiffimus Hector
 Visus adesse mihi. Et Ter. Andr. 2. 5. 19.
 In speciem, Dissimulanter, & veluti Per speciem tantum. Liv. 30. 16.
 extr. Ducentes paucos in speciem captivos.
 In speciem, & Reipsa, contraria. Liv. 3. 9. extr. Dilataque in speciem
 actione, reipsa sublata, Consules extemplo accessit.
 In speciem præclara classis, sed inops & infirma propter dimissionem
 propugnatorum atque remigum. Cic. 7. Verr. 85.
 In speciem manens amicitia. Tacit. 6. Hist. 80.
 In spem. Liv. 2. 11. Multoque plures, ut in spem universæ prædæ, flu-
 men trajiciunt.
 In spem venire. Cic. 9. Fam. 1. In spem tamen venio adventum tuum
 appropinquare.
 In spe esse. Liv. 35. 12. pr. Si post deportatos ex Græcia exercitus, pri-
 mo in spe fuerant, & Antiochum in vacuum Europæ possessionem ven-
 turum, &c.
 In studia mittere quempiam aliquo. Patere. lib. 2. 59. Apolloniam
 eum in studia miserat, h. e. Ad incumbendum studio litterarum.
 In summa, Summatim, breviter. Plin. Epist. 5. 1. In summa non pro-
 futurum ei si donassem, profuturum si cessissem. Idem Epist. 8. lib. 6.
 In summa, noni facietas hominis. Cic. 2. Q. frat. 16. In summa, qua-
 tuor sententiis, &c.
 In omni summa. Cic. 3. Q. frat. 9. Et in omni summa, ut mones, valde
 me ad otium pacemve converto.
 In summo beneficio. Cic. 5. Verr. 115. Hoc vix ab Apronio in summo
 beneficio, pro iis qui etiam tum incolumes erant, impetratum est.
 In summum evadere. Liv. 5. 47. pr.
 In supervacuum. Sen. de Ira. 1. e. Frustra.
 In suspense relinquere. Plin. Epist. 248.
 In talibus viris. Cic. de Amicit. 9. Nam hæc quidem in talibus viris quid
 attinet dicere?
 In tantum. Plin. lib. 8. cap. 16. Et male credi libertas ei, cui in tan-
 tum cessisset etiam feritas.
 In tantum, in quantum. Plin. in Paneg. ad finem, Si denique in tan-
 tum diligo optimum principem, in quantum invisus pessimo fui.
 In tantum, ut. Plin. lib. 10. cap. 53. Aliquæ in tantum, ut effectæ mo-
 riantur.
 In tantum dicitur, ut ἐπὶ τοσούτων, atque ut abundat hic ἐπὶ, ita In. Vide
 in Thef. τοσούτων. Sic In quantum ἐπὶ τούτων.
 In te, Contra te. Plaut. Trin. 1. 2. 67.
 Hæc cum audio in te dicier, excrucior miser.
 In tempore advenire, i. e. Opportune. Plaut. Capt. 4. 2. 56. Liv. 4.
 40. Aut in tempore pugnam inisse.
 In tempore ipso. Ter. Andr. 3. 2. 52.
 Atque adeo in ipso tempore eorum ipsum obviam. Idem Hec.
 4. 4. 5. Opportune te, Phidippe, in ipso tempore ostendis.
 In tempus. Plin. Epist. 3. 5. Mox quasi alio die studebat in cœnæ tem-
 pus. Cic. 2. Att. 20. Nam & ejusmodi sunt ii versus, ut in tempus ab
 inimico Pompeii scripti esse videantur.
 In omne tempus. Cic. 5. Fam. 15. Dicerem jucundius? nisi id verbum
 in omne tempus perdidissem.
 In tormentis esse. Plin. Epist. 176. In tantis tormentis eram, quum scri-
 berem hæc.
 In totum, Omnino. Plin. in præf. Et ne in totum videar Græcos infe-
 ctari, ex illis nos velim, &c.
 In totum, & In universum, ferme pro eodem. Quintil. 4. 1. de præcæm.
 Aristoteles quidem in totum id necessarium apud bonos iudices negat.
 In tranquillo esse. Ter. Eun. 5. 9. 8.
 — tum autem Phædræ
 Meo fratri gaudeo amorem esse omnem in tranquillo.
 In transcurso, Obiter. Plin. lib. 3. cap. 5. Nec ignoro ingrati ac segn-
 is animi existimari posse merito, si breviter atque in transcurso in hunc
 modum dicatur terra.
 In transitu. Quintil. lib. 6. cap. 2. Et eorum non simplex natura, nec
 in transitu tractanda.
 In triduo hoc, In spatii tridui. Plaut. Perf. 1. 1. 38. Plin. lib. 9. cap.
 51. Ceteræ feminæ in triduo excludunt, si mas attigit. Ita Cic. 4.
 Verr. 142. Non opinor id ages ut ista pecunia in quinquennio consuma-
 tur in status. Al. omiffa præpositio.
 In tunicis albis venerunt. Plin. Epist. 147. i. e. Tunicis albis induti.
 In turpissimis rebus habere. Cæf. 6. Bell. Gall. 20. Intra annum vero
 vicissimum feminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus.
 In tussiendo, Per tussim. Plaut. Afin. 4. 1. 49.
 Ut cuiquam linguam in tussiendo proferat.
 In tutores est. Plaut. Merc. 5. 2. 50. Ter. Heaut. 4. 3. 17.
 — videndum est, inquam,
 Amici quoque res, Clinia, tui in tuto ut collocetur,
 In tutum eduxit legiones. Plaut. Most. 5. 1. 7.
 In verba certa dare recuperatores. Cic. 5. Verr. 28. Quærebant quæ in
 verba recuperatores daret: respondebat, si pateret adversus edictum
 fecisse, quæ in iudicio dicturum esse dicebat.
 In veritate, pro Vere. Ulpian. in l. Hæres institutus. D. De acquir. hæ-
 reditate, Non poterit adire hæreditatem, etsi ejus conditionis sit, ut
 in veritate testari poterit. Idem in l. Quæ utiliter. D. De negotiis ge-
 stis, Quamvis animo gerendi fororis negotia id fecit: in veritate tamen
 filiorum defuncti gessit.
 In vero. Ulpian. in lege Qui cum tut. §. ult. D. de transact. Qui per
 fallaciam cohæredis, ignorans universa quæ in vero erant,
 In vesperum parata. Plaut. Most. 3. 2. 11.
 Res parata est mala in vesperum huic feni.
 In via. Plaut. Men. 2. 3. 75.
 Ne uxor cognoscat te habere, si in via conspexerit.

In vicem succedere. Plin. lib. 11. cap. 37. Sed exempta modice non
 sunt letalia, in vicem eorum succedente corporea cicatrice.
 In vicino sunt terra. Plin. lib. 2. cap. 16.
 In viros dividere: h. e. In singulos viros, vel viritum. Plaut. Aul. 1. 2. 30.
 In vitam uti cibo. Patere. lib. 2. 41. de C. Cæsare, Qui denique sem-
 per & somno & cibo in vitam, non in voluptatem uteretur.
 In unguem committi. Cels. lib. 8. cap. 1. de futuris quibus connectun-
 tur ossa capitis, verba faciens. Ex his ceteræ quidem futuræ in un-
 guem committuntur. Quid autem sit in unguem committi sic expli-
 cat Galenus lib. de Ossibus, cap. 1. Sutura, compositio quædam est,
 ad confuturam rerum (utpote quæ in capitis ossibus habetur) simili-
 tudinem. Hanc nonnulli dum explicare student, ferratam compagem
 structuramque, alii in unguem committuram esse definiunt. Sed illi
 nobis, ut puto, patefaciunt atque in memoriam revocant, quum ferræ
 inter se contrario occurfu congregiuntur: hi vero, quæ in unguem com-
 mitti dicuntur, quum gibbæ videlicet partes ad unguem figuram intru-
 ctæ, in sinus quibus apte excipi possunt, subeunt. Idem de usu par-
 tium lib. 9. sub. init. Ossium, quæ ad futuræ generationem adaptan-
 tur, utrumque eminentiam habet & cavitatem, non una serie, sed
 situ alternantes. Est autem eminentia quidem, figura unguibus digi-
 torum potiffimum adsimilis. Cavitas vero, sedes est, hujusmodi fi-
 guræ commensurata. Utrumque igitur os suis cavitatibus alterius emi-
 nentias excipiens, totam figuram articulationis efficit, duabus ferris
 ex adverso in sese ad dentes in unguem compositos ingredientibus si-
 millimam. Paulo post. Quin & vestimentis ex pluribus pannis lace-
 ris confutis compositionem hanc comparans, haudquaquam aberraveris:
 unde & veteres (ut ego arbitror) futuras ipsas appellarunt: quod
 nomen in hunc usque diem retinet. Aliter Virgil. 2. Georg. 278.
 Indulge ordinibus: nec fecius omnis in unguem
 Arboribus positis secto via limite quadret. Servius, In unguem.
 i. e. Ad perfectionem. Et est translatio a marmorariis, qui juncturas
 unguibus probant. Ad unguem, dixit Flor. 1. Serm. 5. 32.
 In universum, pro eo quod est Generaliter. Quintil. Verum ante quam
 de singulis loquar, pauca in universum de varietate opinionum di-
 cenda sunt.
 In volatu pascitur hirundo, Volando. Plin. lib. 10. cap. 24. Ea demum
 sola avium non nisi in volatu pascitur.
 In vulgus fama pessima. Liv. 3. 43. extr. Sepultus ingenti militum mæ-
 stitia, pessima decemvirorum in vulgus fama, est.
 In vulgus gratum. Cic. 2. Att. 22. Quod egregie non modo iis qui utun-
 tur opera, sed etiam in vulgus gratum esse sentimus. h. est. Vulgo
 gratum.
 In pro Ex. ut, Bibere in ossibus capitum. Flor. 3. 4. 2. In ossibus huma-
 norum capitum bibere. Plin. 7. 2. Venenum in auro obitur. apud Senec.
 Trag. Thyest. v. 453. In ossibus bibere item apud Ruf. Fest. & Amm.
 Marcell. lib. 27. 4. Quot incommoda ibi in hac re capies? Ter. Heaut.
 5. 1. 59. STATUAM IN AERE AURATAM POSUERE, Vet. Inscr. i. e.
 Ex ære, æneam deauratam.
 In pro Ex. ut Laudem venari in aliqua re, pro Ex aliqua re. Vide v. e.
 N. O. P. H. St. Deerat in Lugd. superior observatio.
 In, pro De. Cic. 7. Fam. 16. Deinde quod in Britannia non nimis phi-
 lotheoron te præbuiti, plane non reprehendo. i. e. De Britannia,
 Quantum ad Britanniam, vel in expeditione & negotio Britannia: ne-
 que enim Trebatius in insulam Britanniam navigarat. id quod docet
 ipse Cicero lib. eod. epist. 10. his verbis, Tu in re militari multo es
 cautior, quam in advocationibus: qui neque in Oceano natate volue-
 ris studiosissimus homo natandi, neque scpectare effedarios. In Britan-
 nia igitur, i. e. Quod ad profectioem in Britanniam pertinet. Ita
 Macrob. 2. Saturn. 2. Plancus in Mævia Gallia nupta male audiebat.
 In quæ laboramus sola venimus, divitias, luxuriamque. Vide LABORO.
 H. St. Verba sunt Livii 7. 25.
 In pro Apud. V. Broekh. ad Propert. 1. 1. 11. vel Interpp. & Serv. ad
 Virg. 8. Æn. 53.
 Circumlocutionem variorum casuum sapiffime efficit: ut, Æmulus in
 alieum, Similis in alieum. V. Gruter. Susp. 1. 11. Addere album
 in vestimentum. Liv. 4. 25. Adeo videmur vobis esse idonei in qui-
 bus sic illudatis. Ter. Andr. 4. 4. 19.
 In, cum motu, accusativum recte poscit. Non desunt tamen exempla
 contrariæ locutionis. V. Vossium de Construct. cap. 56. Phædr. 5. 1. 25.
 Quinam cinædus ille in conspectu meo
 Andet venire? V. Scal. ad illud Manil. lib. 5.
 Quum venit in regione tuæ, Capricorne, figuræ. Lactant.
 1. 11. Aureos nummos largiter in sinu ejus effudit. Viciffim apud Ta-
 cit. 1. Hist. 77. In custodiam habere. Plura exempla supra habes.
 In, componitur cum omnibus litteris, tam vocalibus quam consonantibus,
 sed quando vel vocalibus jungitur, vel c, d, f, g, h, n, q, s, r, fem-
 per remanet n. ut Inauris, Ineo, Injicio, Inops, Invoco, Incedo,
 Induco, Infero, Ingero, Inhibeo, Inno, Inquiro, Infitto, Intueor.
 Quando vero cum s, m, & p, mutatur n in m: ut Inbibio, Immunis,
 Impono. Cum l, & k, mutatur n in l, vel in r: ut Illudo, Irruo.
 De hac re multum disputant Cellarius alique, qui de Orthographia Lati-
 na tractant.
 In, in compositione & auget & minuit significationem. V. Barth. ad
 Claudian. p. 44. & 45. Ita Infractus, Immutatus, Impotens, &c. quæ
 utramque vim habent.
 Aliquando in compositis Intus notat: ut, Incœnare pro Intus cœnare.
 Suet. Tiber. cap. 39. Exempla aliorum verborum infra sequantur.

I N A

INA, æ. f. Subtiliffima vena & tenuiffima ex Græco. V. Salmast. Exer-
 cit. Plin. p. 270. Gesner. Chrestomath. Plin. p. 525.
 INABRUPTUS, a, um. Adj. [ἀβρῦτος] Quod non est abruptum, aut
 Quod abruptum non potest. Stat. 5. Silv. 1. 44.
 Nec mirum, si vos collato pectore mistos
 Junxit inabrupta Concordia longa catena.
 INACCESSUS, a, um. Adj. [ἀπρόσιτος] Ad quem non acceditur, vel ac-
 cedi non potest. Plin. lib. 19. cap. 12. Deserta incolit: nec tantum de-
 solata, sed dira etiam & inaccesfa.
 Aditus inaccesfi. Si lib. 3. 516.

- Rumpit inaccessos aditus, atque ardua primus
Exluperat. De Hannibale superante Alpes.
Formositas inaccessa. Incomparabilis. Apul. Met. lib. 4. p. 155.
Mapalia inaccessa. Tacit. 4. Hist. 50.
Vertex inaccessus. Tacit. Germ. 1.
Inaccessus, Ad quem nullus debeat accedere. Virg. 7. Æn. 11.
Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu. Servius.
- INACCESSO**, Aciditatem amittere. T. Priscian. 2. 29. Phlegmate inaccessum cibi. adde Plin. 28. 9. & Scrib. Larg. Comp. 104. [Non est amittere his locis, sed Contrahere aciditatem, & profus, idem ac Acesco simplex.
Item, Dolorem afferre. Ovid. de Rem. Amor. 307.
Hæc tibi per totos inaccessant omnia sensus. Apul. Met. 5. p. 163.
Si tibi etiam, ut par est, inacuit nostra contumelia.
- INACIDATUS**, a, um. Adj. Aceto tinctus. Apul. Met. 8. p. 210. Spongiis inacidatis. Al. Madidatis. V. Elmenh. ad loc. [Inacetatis puto legendum, i. e. Ex aceto expressis, ut Celsus loqui assuevit.
- INACHIA**, Puellæ nomen adamatæ ab Horatio, cujus ipse meminit Epod. 11. 5.
Hic tertius December, ex quo destiti
Inachia furere, silvis honorem decuit. Et ode sequente v. 14.
Inachia regio, V. post seq. dict.
- INACHUS**, i, m. [Ἰναχος] Pater Ionis vel Iâs, qui primus apud Argivos regnavit, & Inacho fluvio nomen dedit: unde & poetæ fluvium ipsum Ionis patrem vocant, & regem faciunt Argivorum, de quo Strabo lib. 8. De Inacho rege meminit Hor. 2. Carm. 3. 21.
Divesne prisco natus ab Inacho, &c.
Antiquus. Sen. Thyest. 4.
Volucer. Sen. Oeth. 2.
Fabula est apud Ovid. 1. Met. 533. & apud Virg. 7. Æn. 372.
- INACHIDES**, æ. patronym. m. [Ἰναχίδης] Ovid. 1. Met. 753.
Non tulit Inachides. De Epapho, qui ex Jove & Ione natus erat.
Stat. pro gentili posuit, 3. Theb. 365.
— trepidi de fedibus astant
Inachidæ. i. e. Argivi.
- INACHIS**, idis. patronym. f. [Ἰναχίς] Propert. lib. 1. 3. 19.
Sed fige intentis hærebam fixus ocellis,
Argus ut ignotis cornibus Inachidis. i. e. Iûs filia Inachi.
Ovid. 1. Met. 611. — inque nitentem
Inachidos vultus mutaverat ille juvencam.
Ripæ Inachidæ. Ovid. 1. Met. 640.
Venit & ad patrias, ubi ludere sæpe solebat
Inachidas ripas. Posuit pro gentili Inachias ripas.
- INACHIUS**, a, um. Adj. [Ἰνάχιος] Virg. 3. Georg. 153.
Inachia Juno pestem meditata Juvencæ.
Urbes Inachia. Stat. 1. Theb. 324.
Litus Inachium. Ovid. 5. Fast. 656.
- INACHIA**, [Ἰναχία] vocatur tota Peleponnesus, non solum Argos, ab Inacho fluvio. Stephanus.
- INADIBILIS**, apud Sidon. Apollinar. i. e. Inaccessus.
- INADVERBUM**, [ἐς τὸ πρόθετον] pro In parte adversa, vice adverbii fungitur. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 35. L. Cotta legatus omnes cohortes, ordinesque adhortans, inadverbum os funda vulneratur. Columel. lib. 4. cap. 25. pr. Cum inadverbum pressa manu defecare quid debet. [Sed nihil divise legas sententia nulla subest verbis. In adverbum est In partem adversam, apud Cæsarem vero In adverbum os, est idem ac si In os, simpliciter dixisset. Inadversus vero ὑπὲν dici posset adjective, pro Non adversus, ut Inaspectus & similia.
- INADULABILIS**, e. Adj. [ἀκολούθητος] Non obnoxius adulationi. Gell. lib. 14. cap. 4. Ex imaginis autem istius significatione intelligi voluit judicem, qui iustitiæ antistes est, oportere esse gravem, sanctum, severum, incorruptum, inadulabilem, &c.
- INÆDIFICO**, [ἐπινοεῖν] ære. Idem quod Ædificare significat. Cæf. 1. Bell. Civil. 27. Portas obstruit, vicos, plateasque inædificat, fossas transversas viis perducit. Idem 2. Bell. Civil. 16. Inædificata in muris ab exercitu mœnia.
Locum inædificare. Scævola in l. ult. D. de pign. action. Quum eum locum inædificare vellet.
Inædificata & immolita ædificia. Liv. 39. 44.
Inædificare, pro Simul ædificare & construere. Plin. lib. 10. cap. 3.
Inædificatur nido lapis ætites, quem aliqui dixere gagatem. h. e. In nido ædificatur. [Non est ergo Simul ædificare.
Inædificare, Quod ædificatum erat destruere. Cic. de Arusp. Resp. 32. A Sexto Serrano sanctissima facella suffossa, inædificata, oppressa, fumina denique turpitudine esse foedata nescimus? [Hic Inædificata dicuntur facella, in quorum semirutis fundamentis ædificia profana superstructa fuerunt.
- INÆDIFICATIO**, ðnis. f. Plaut. Mil. 2. 2. 55.
Apage, non placet profecto mihi illa inædificatio.
- INÆQUALIS**, e. [ἀνομοῦ, ἀνόμαλος] Notæ significationis.
Autumni inæquales. Ovid. 1. Met. 117. quia autumnus modo frigidus est, modo calidus: ideo morbosus.
Loc. Tacit. Agric. 36.
Mensa, M lesulta. Martial. lib. 1. 56.
Pinguis inæquales onerat cui villica mensas.
Tonfor, Qui inæqualiter tondet. Hor. 1. Epist. 1. 94.
Compar. Plin. 9. Epist. 5. extr. Nihil est ipsa æqualitate inæqualius. [Legor ista.
Super. Suet. Aug. 75. Inæqualissimarum rerum fortes.
- INÆQUALITER**, Adv. [ἀνίσως] Columel. de Arborib. cap. 7. Et eodem serro acuto plagam emendes, sicubi inæqualiter fundi videbitur. Liv. 28. 20. pr. Clavos secum ferreos portantes, qua per inæqualiter eminentia rupis poterant scandunt. Idem 37. 51. Inæqualiter alios depriment, alios extollere. Usus est Cels. 2. 6. Sen. Epist. 28. Et Tacit. 2. Ann. 16.
- INÆQUALITAS**, ætis. f. [ἀνισότης, ἀνεμότης] Columel. lib. 3. cap. 12. Opus est inter has inæqualitates magno temperamento.
- INÆQUALIS**, e. [ἀνομοῦ] Idem quod Inæqualis: ut, Inæqualis locus campester. Varro 1. de R. R. cap. 6.
Percutillus venarum inæqualis. V. PERCUTIO.
- Solum inæquabile. Liv. 35. 28.
Varietate inæquali distinguere. Cic. in Partit. 12.
- INÆQUALITER**, Adv. [ἀνομοῦ] Varro 3. de R. R. cap. 9. Ob quam rem ova aut inæqualiter maturefcunt, aut confescent.
- INÆQUALITAS**, ætis. f. Arnob. lib. 2. p. 81. Elementorum inæqualitas.
- INÆQUO**, [ἀνίσω] ære. Complānare, adæquare. Cæf. 1. Bell. Civil. 27. Fossas transversas viis perducit, atque ibi fudes, stipitesque præcutos defigit. Hæc levibus cratibus terraque inæquat.
Onus inæquat. Tibul. lib. 4. 1. 43. Hic est Adj. pro Non æquat.
- INÆSTIMABILIS**, e. Adj. [ἀπίμωτος] Quod æstimari non potest. Liv. 35. 14. extr. Idem 29. 32. pr. Inæstimabile gaudium.
Æstimabile & Inæstimabile, contraria. Cic. 3. de Fin. 20. Æstimabile esse dicitur (sic enim ut opinor appellamus) id quod aut ipsum secundum naturam sit, aut tale quid efficiat, ut selectione dignum propterea sit, quod aliquid pondus habeat dignum æstimatione, quam ille ἀξίαν vocat: contraque inæstimabile, quod sit superiori contrarium.
- INÆSTIMATUS**, a, um. Adj. Non æstimatus. Ulpian. in l. Plerumque D. de jur. dot. Quoties non æstimatæ res in dotem dantur, & meliores & deteriores mulieri fiunt. Si prædiis inæstimatis aliquid accesserit, hoc ad compendium mulieris pertinet.
- INÆSTUO**, [ἐπινοεῖν] ære. Idem quod Æstare, aut Valde æstare. Hor. Epod. 11. 15.
Quod si meis inæstuet præcordiis
Liberabilis, &c. conf. Prudent. in Symmach. præf. 1. 55.
- INÆFFECTATUS**, a, um. Adj. [ἀσπεδάτος] Non affectatus. Quintil. lib. 11. cap. 1. extr. Quia simplicitas illa, & velut securitas, inæfectatæ orationis mire tenues causas decet. Plin. in Paneg. cap. 67. pr. Inæfectata veritas verborum. i. e. Naturalis & aperta. veritas enim fudo caret, & prætextu verborum. Inæfectata jucunditas. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quid ego commemorem Xenophontis illam jucunditatem inæfectatam?
INÆFFECTUS, a, um. Adj. Idem. Apul. Met. 2. p. 115. Inæfectum capillitium. Ni legatur Inæfectatum.
INALBO, Idem quod Albesco. Apul. Met. 7. pr. Ut primum tenebris abjectis dies inalbebat. V. ALBO.
- INALBESCO**, [ἐπιλευκίζομαι] ære. Album fieri. Cels. 2. 7. Venæ sub lingua inalbescent. Idem 5. 28.
- INALBO**, ære. Album facere. Apul. Met. 10. p. 248. Cerei præclara micantes luce nocturnas nobis tenebras inalbabant.
- INALGESCO**, [ἐπιρρῆμαι] ære. Idem quod Algescere. Cels. lib. 3. cap. 3. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt: horrorem, ubi totum corpus intremt.
- INALIENATUS**, a, um. Adj. Incorruptus. Scribon. Larg. Compos. 214. Adjicitur propolis inalienatæ, sinceræ, & bonæ felibra.
- INALPINI**, [Ἐνάλπιοι] dicuntur, Qui Alpium initia & veluti fauces incolunt. Plin. lib. 3. cap. 4. ad finem, Adjecit formulæ Galba Imperator ex Inalpinis Avanticos atque Ebroduntios. Quanquam pro incolis Alpium videtur accipere, cap. 5. 10. Alpes populique Inalpini variis nominibus: sed maxime capillati. Utitur & Cic. 11. Fam. 4. Suct. Aug. 21. Domuit Salassos, gentes Inalpinas.
- INALTO**, ære. Idem quod Exalto. Paulin. ad Cyther. 738. Quia qui superbos deprimit, humiles inaltat. Apul. in Trismeg. p. 85. Inaltata est cava mundi rotunditas in modum sphaeræ.
- INAMABILIS**, e. Adj. [ἀνίρατος] Qui non potest amari, in quo nihil est propter quod ametur. V. Gell. lib. 2. cap. 6. & Macrobi. lib. 6. Saturn. cap. 7. Plaut. Bacch. 4. 3. 3.
Incredibilis, impos animi, inamabilis, illepidus vivo. Plin. Epist. 9. 10. extr. Quanquam id genus operis inamabile, inamœnum, magisque laboribus ruris, quam voluptatibus simile.
Feritas inamabilis. Ovid. 1. de Pont. 6. 5. 1
Locus inamabilis. Ovid. 5. Trist. 7. 43.
Regnum inamabile. Ovid. 14. Met. 590.
Ridere inamabile. Ovid. 3. de Arte Am. 289. al. Stridere.
- INAMATUS**, a, um. Adj. Non amatus. Sil. 12. 527.
Haud inamatus ager. Theodulf. 1. 543.
— inamati tegmina busti.
- INAMARESCO**, [ἐπιμαρῆσθαι] ære. Amarum fieri. Hor. 2. Serm. 7. 107.
Nempe inamarefcunt epulæ sine fine petite.
In immarcesco ponitur, Nempe Immarcescunt epulæ. H. St.
- INAMBITIOSUS**, a, um. Adj. [ἀφιλόνητος, ἀφιλοδῆξος] Ovid. 11. Met. 766.
Secretos montes & inambitiosa colebat
Rura.
- INAMBULO**, [ἐπιπεπαῖω] ære. significat Spatiari, & spatia ambulando conficere. Cic. 1. de Orat. 261. Neque is consistens in loco, sed inambulans, atque ascensu ingrediens arduo. Idem 6. Att. 2. Ante lucem inambulabam domi. Plaut. Afin. 3. 3. 92. Inambulandum est.
Quiescere & Inambulare, contraria. Cic. 6. Verr. 32. Eo quum venio, Prætor quiescebat, fratres illi Cybiratæ inambulabant.
Cum aliquo in porticu inambulare. Cic. 2. de Orat. 12.
In viridi, opacaque ripa inambulare. Cic. 1. de Legib. 15.
Per muros inambulare. Liv. 23. 43.
- INAMBULATIO**, ðnis. f. [ἐπιπεπάσις] Cic. in Brut. 27. Non multa jactatio corporis, non inclinatio vocis, nulla inambulatio. Catull. ad Flavian. 6. 11. — tremulique quassa lecti
Argutatio, inambulatioque.
Item, Locus ubi inambulat. Plin. 14. 1. Una vitis Romæ in Livia porticibus subdiales inambulationes umbrosis pergulis opacat.
- INAMÆNUS**, a, um. Adj. [ἐπιμαρῆτος] Ovid. 10. Met. 15.
Perfephonem adiit, inamœnaque regna tenentem.
Feritas inamœna viæ. Stat. 2. Silv. 2. 33. & 1. Theb. 89.
- INANIMABILIS**, e. Adj. Macrobi. lib. 4. Saturn. cap. 6. Est & ille locus ad permovendum pathos, in quo sermo dirigitur, vel ad inanimalia, vel ad muta. Apul. Trismeg. p. 88. Animalia omnia & inanimalia. Tertull. Apol. cap. 48.
- INANIMUS**, a, um. Adj. [ἀψυχος] Quod non habet animam, vel anima caret, & non vivit. Cic. 2. Off. 11. Partim sunt inanima, ut aurum, argentum. Idem 7. Verr. 170. Tamen omnia muta atque inanima. Liv. 41. 18. Sarruri cæde animantium, quæ inanima erant parietibus affligunt. Tacit. 1. Hist. 84. Muta ista & inanima intercidere ac reparari. Adde 4. 69.
Ina-

Inanima caro. Plin. lib. 7. cap. 15.
 Inter Inanimum & Animal quid intersit, ostendit Cic. 4. Acad. 17. Deinde (inquit) quum inter inanimum & animal hoc maxime intersit, quod inanimum nihil agit, animal agit aliquid.
INANĪMIS, e. Adj. Idem. Apul. 1. Met. p. 108. Inaninis, nudus & frigidus.
INANĪMO, āre. Gruter. Inscript. Spur. p. 27. Urinantem inanimat. unde apud Sen. Epist. 58. Corpora omnia aut animantia esse aut inanimantia. [Nisi Inanimata legendum. Certe non est Partic. verbi Inanimo, quocum nec significatione convenit. Formatur ab In priv. & Animans, ut Inamatus Adj. ab Amatus. Participia sine verbo aliqui vocant.]
INANĪMĀTUS, a, um. Adj. [ἀψυχος] Idem quod Inanimus. Cic. in Topic. 69. Animata inanimitatis anteponantur. Al. Inanimis. Et 3. de Nat. Deor. 40. Defendit hanc vocem Borrich. contra Lambinum Vossiumque. V. Cogit. in Vossium p. 127. Defendit item Manutius & retinent Codd. melioris notæ.
INĀNIS, e. [κενός, διάκενος, φεθός, πένος] Vacuus. Plaut. Perf. 3. 1. 26. Non ego inimicitias omnes pluris aestimo, Quam mensa inanis si nunc apponatur mihi.
 Inanis atque inops, Pauper. Plaut. Bacch. 3. 4. 19. Cic. pro Cluent. 70. Quum domi suæ, miserimus & inanissimus, tantum nummorum positum videret.
 Inanis accedit. i. e. Nihil secum affert. Plaut. Pseud. 1. 3. 74. Nihilne te mei miseret? b. inanis accedas? dicta non sonant. Al. Cedis. Cic. 14. Att. 3. Inanes redierunt. Plaut. Amph. 1. 1. 174. Idem Alin. 3. 3. 70. Ego bajulabo: tu, ut decet dominum, ante me ito inanis. i. e. Sine onere.
 Inanem ex aliquo loco profugere. Cic. 3. Verr. 37.
 Ager inanis. Cic. 5. Verr. 121.
 Animus. Tacit. 4. Hist. 39.
 Artus. Ovid. ad Liv. 132.
 Bella inania gerens. Sil. lib. 1. 69. i. e. Simulacra pugnae.
 Causas nequicquam nectis inanes. Virg. 9. Æn. 219.
 Ceræ. i. e. Sine melle. Virg. 4. Georg. 241.
 Cogitationes inanes. Cic. pro Milon. 95.
 Corpus, Mortuum. Ovid. 15. Epist. 116.
 Crimen. Cic. 4. Verr. 177. Crimen hujusmodi nisi iustus confirmetur, inane esse dicet?
 Cupiditatum inanissimum nec inanis unius, nec finis inveniri potest. Cic. 1. de Fin. 45.
 Cuius. Lucret. lib. 3. 117.
 Decus inane. Hor. Epod. 5. 7.
 Doli frangentur inanes. Virg. 4. Georg. 400.
 Domus, cui opponitur Exornata & instructa. Cic. 4. Verr. 84.
 Elocutio inanis, ac pæne puerilis. Cic. 1. de Orat. 20.
 Equus, Cui nemo infidet. Cic. 4. Verr. 160.
 Favor. Tacit. 2. Hist. 30.
 Fletus. Virg. 4. Georg. 375.
 Galea. Virg. 1. Georg. 496. & 5. Æn. 673.
 Horrea. Ovid. 1. Trist. 8. 9.
 Ira. Virg. 10. Æn. 758.
 Dii Jovis in tectis iram miserantur inanem. Ubi Servius, Generaliter dicit omnem iram bellicam; ubi enim tam inanis iracundia est quam in bello, ubi ut pereamus irascimur?
 Læticia tumefactus inani. Propert. lib. 3. 6. 3.
 Locus. Cic. 7. Verr. 95. Quem posteaquam inanem locum offenderunt, & Prætores commovisse ex eo loco castra senferunt.
 Ludus. Virg. 4. Georg. 105.
 Instabiles animos ludo prohibebis inani. i. e. Levi.
 Medicina inanis, i. e. Nullius fructus aut utilitatis. Celf. 7. 16. pr.
 Metus. Lucret. lib. 3. 995. i. e. Vanus.
 Munus, Non profuturum. Virg. 6. Æn. 885.
 — & fungari inani Muneris. Servius.
 Navis. Cic. 7. Verr. 103. Inanem te navem esse in Italiam deducturum.
 Navigia. Plin. Paneg. 31. Adde Nep. 7. 8. 6.
 Nomen. Hor. 1. Epist. 17. 41.
 Nubila. Virg. 4. Georg. 196.
 Operam inanem fumere. Hor. de Arte Poet. 443.
 Ostrea, Vacua. Plin. 9. cap. 31. Huic solertia est, inanum ostrearum testis se condere.
 Pictura. Virg. 1. Æn. 468.
 — animum pictura pascit inani.
 Promissum. Ovid. 3. Fast. 685.
 Rore, Sine pondere. Serv. ad Virg. 3. Georg. 170.
 Sagina. Quintil. lib. 2. cap. 15. Et verum robur inani sagina mentiantur.
 Simulacra. Ovid. 3. Met. 668.
 Somnia. Cic. 2. de Divin. 127.
 Spe multum captus inani. Virg. 11. Æn. 49.
 Spe inani & tenui consolari. Cic. pro Rosc. Com. 43.
 Studium. Virg. 2. Ecl. 5.
 — ibi hæc incondita solus
 Montibus & silvis studio jactabat inani.
 Studia inania, & fluxa. Tacit. 3. Ann. 50.
 Tempus. Virg. 4. Æn. 433.
 Vas inane quum dicimus, non ita loquimur ut physici, quibus inane nihil placet, sed ita ut, verbi gratia, sine aqua, sine vino, sine oleo vas esse dicamus. Cic. de Fato 24.
 Verba. Virg. 10. Æn. 639. — dat inania verba,
 Dat sine mente sonum, gressusque effingit euntis.
 Verba inania fingis. Propert. lib. 3. 20. 5.
 Visiones inanes. Cic. 4. Acad. 33.
 Umbra. Ovid. 3. Trist. 11. 25.
 Voces inanes fundere. Cic. 3. Tusc. 42.
 Inanes homines a Latinis plerumque intelliguntur Homines jejuni animi & laudis ambitiosi & honoris cupidi: quod enim iis carere videantur, & vacui esse, avide quo carent consecrari putantur. Nam si laude & gloria satiati plerumque essent, non tanto ad eam animi sitim explendam studio raperentur, Tacit. 4. Hist. 39. Deinde postquam inanem animum spe & cupidine impleverat. Et Perf. 1. Sat. 1. de iis qui scribenda oratione soluta, aut condendo carmine famam ingenii tulle ambiunt, aut

inepte eloquentiæ & eruditionis nomen captant, & a vera laudis via aberrant:
 — ó quantum est in rebus inane. Turnebus Advers. 10. 1.
 Inanis homo. i. e. Vanus. Sallust. Jugurth. 68.
 Inanes, mentis inopes, vani, Gravisus oppositi. Lucret. 1. 640. Clarus ob obscuram linguam, magis inter inanes, Quamde graves inter Graios, qui vera requirunt.
 Ita sæpe ad contentum. Hor. 1. Serm. 4. 76.
 — inanes. Hoc juvat. Cic. 2. Fam. 17. Pusillus animus & ipsa malevolentia jejunus atque inanis.
 Inanis, cum genitivo. Ovid. 3. Epist. 60.
 Sanguinis atque animi pectus inane fuit.
 Inanissimus prudentiæ, h. e. Prudentia omnino vacans. Cic. pro Murren. 26. Postea vero pervulgata, atque in manibus jactata & excussa, inanissima prudentiæ reperta sunt.
 Inanis, cum ablativo. Cic. 2. Att. 8. Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re utili & suavi venerat.
 Inanem a marsupio. Prudent. in Laurent. 104.
 Inane, Leve & non constans. Cic. Bruto 3. Nihil est in me inane, neque enim debet. Budæus.
 Nihil inane, nihil sine causa, nihil supervacuum. Cic. 1. de Nat. Deor. 93. Substantive, pro Aëre, cælo. Ovid. 2. Met. 506. Sustulit, & celeri raptas per inania vento Imposuit cælo.
 Magnum inane. Virg. 6. Ecl. 31.
 Profundum inane. Lucret. Lib. 1. 1101.
 Superl. Cic. 8. Att. 3. Apulia inanissima pars Italiæ. conf. supra.
INANĪTER, Adv. [κενός, φεθός] Cic. 4. Tusc. 13. Quum autem inaniter & effuse animus exultat, tum illa læticia gestiens, vel nimia dici potest.
 Inaniter, pro Frustra. Ovid. 2. Met. 620.
 — & medicas exercet inaniter artes. Hor. 2. Epist. 1. 211.
 — meum qui pectus inaniter angit.
INANĪTAS, ātis. f. Vacuitas. Acad. 34. Inanitas inani-
 dudum intestina murmurant. Cic. de Fat. 18. Quum duo individua per inanitatem ferantur.
 Inanitas, Vanitas. Cic. 3. Tusc. 3. In summa inanitate versatur.
 Inanitas & error. Cic. 1. de Fin. 44. Ut sapiens solum, amputata circumcisaque inanitate omni & errore, naturæ finibus contentus, sine ægritudine possit & sine metu vivere.
 Arundinis inanitas. Plin. 13. 22.
 Loci. Sen. 6. Nat. Quæst. 25. extr.
 Oris. Quintil. lib. 1. cap. 11.
 Verborum. Gell. 13. 18.
INANĪÆ, arum. [κενότης] pro Vacuitatibus. Plaut. Aulul. 1. 2. 5. Nam hic apud nos nihil est aliud quæsti furibus, Ita inanitis sunt oppletæ atque araneis. V. Non. 2. 421.
INANĪO, [κενώω] ire. Vacuare. Plin. lib. 20. cap. 3. Herbacea arefacta per se inanitalium. De cucurbita. Idem lib. 21. cap. 20.
INANĪMENTUM, i. n. Idem ac Inania. Plaut. Stich. 1. 3. 19. Inanimentis explementum querito.
INANESCO, ēre. Inanes fieri. Ammian. 23. cap. ult. Conchulæ concussæ metu fulgurum inanescent.
INANĪFACTIO, ēre. Ulpian. l. ff. de solut. Solutione chirographo inanefacto. V. Salmat. de mod. uf. p. 471.
INANĪLOQUUS, a, um. Adj. [κενολόγος] Qui inania loquitur & vana. Plaut. Pseud. 1. 3. 24. Surdus sum profecto, inaniloquus es. Al. Inaniloquus. [Perperam voce hybrida.]
INĀPERTUS, a, um. Adj. [ἀνεπίλυπτος, ἀνεπίλυτος] Non patens, non expositus; ut Senectus in aperta fraudi. Sil. lib. 7. 26.
INĀPĀRĀTIŌ, ōnis. f. [ἀδιανουσία] cui contrarium est Apparatio. Auct. ad Herenn. lib. 2. 7. Si præterea ex altera parte vires, pecunia, consilium, scientia, apparatus: ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatio demonstrabitur fuisse.
INĀQUO, āre. In aquam mergere, vel potius Convertere. Cæl. Aurel. 1. Acut. 14. Solita corporis nutrimenta inaquare. [Lego Solida.]
INĀQUŌSUS, a, um. Adj. Siccus. Tertul. de Baptism. cap. 1. Serpentes arida & inaquosa sectantur.
INĀRĀCŪLUM, i. n. Virgula ex malo punico incurvata, quam regina factificans in capite gestabat. Fest. V. Scalig. ad loc. conf. Reines. Var. Lect. p. 238.
INĀRĀDO, ēre. sive **INĀRĀDESCO**, inarsi, [ἐνάρθω] ēre. Idem quod Ardescere significat. h. e. Igne, calore consumi. Cic. 2. de Orat. 222. Dicere enim aiunt Ennium, Flammam a sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta teneat. [Ego vero nullus dubito, quin divite legendum sit Ore in ardente, verbumque istuc Inardeo commentitium puto, nisi forsitan in subjecto Horatii loco quæras, quasi Inarsit humeris dixerit, pro Arsit in humeris. Scholiastes tamen Inflammatum esse exponit, quali ab Inardesco ductum. Inardescit solis radiis nubes. Virg. 8. Æn. 623.
 — qualis quum cæcula nubes
 Solis inardescit radiis, longeque refulget.
 Inarsit vestis humeris, Hor. Epod. 3. 18.
 Nec munus humeris efficacis Herculis
 Inarsit æstuosius. τὸ Humeris datus est. Quintil. lib. 11. 3. Tacit. 6. Ann. 32. 2. Inardescere cupidine victoriae.
INĀRĒSCO, [ἐνάρθω] ēre. Idem quod suum simplex: nisi aliquid addat præpositio. Columel. lib. 4. cap. 24. Nec patientur ante maturitatem fructum inarescere. Plin. 17. 28.
 Inarescens ficus a rore. Columel. lib. 12. cap. 15.
 Lacrymæ inarescunt. Quintil. lib. 6. cap. 1. Nihil facilius quam lacrymas inarescere.
 Aquam inspergere quoties inarescit. Plin. 27. 8. conf. Vitruv. 7. 3. & 11. Celf. 5. 17. 2. 5. 26. 23. & 6. 6. 3. Columel. 2. 14. Curt. 5. 5. 11.
INĀRĒFACTUS, a, um. Partic. ab Inaresco. Plin. lib. 32. cap. 10. Ad sanguinem sistendum & ranarum illinunt cinerem vel sanguinem inarefactum.
INĀRĒNTĀTUS, a, um. Adj. [ἐπίρρητος] h. e. Argento coopertus & illinitus atque obvolutus. Plin. lib. 21. cap. 2. Paulatimque & Romæ sub-

mæ subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox & corollariis postquam e lamina ærea tenui inaurata aut inargentata dabantur.
 Lecti inargentati. l. 3. D. de Supellectile.
INARGŪRUS, a, um. Adj. [ἀργυρός] Ulpian. in l. Hoc senatusconsultum. D. de usufructu earum rerum quæ usu consumuntur, Quæ sententia mihi non inarguta videtur.
INARGŪTR, Adv. [ἀργυρόως] Non astute. Gell. lib. 21. cap. 13. Tunc Sulpicius Apollinaris, Non me hercle inargute, inquit, nec incallide opposuisti hoc Tullianum.
INARIME, [Ἄριμα, Ἄριμος] Insula in ora Campaniæ prope Neapolim: & ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. in Puteolano sinu, Ænaria a statione navium Æneæ vocitata. Vulgo *Ischia* ab oppido cui coxendicis similitudo, ut docet Hermolaus. Inarime vero ab Arimis, sive populis, sive belluis, ita prisca Hetruscorum lingua simias dictante, quas Græci *πίθικες* vocant; unde nomen insulis Pithecusis, ut Straboni placet, ex historia fabulosa, quam refert. Ovid. 14. Met. 89.
 Inarimen, Prochytenque legit, &c. Quanquam Plin. l. c. ait, Inarime dicta, Græcis Pithecusa, non a simiarum multitudine, ut aliqui existimaverunt, sed a figlinis doliariorum. *πίθικον* enim dolium Græcis dicitur.
 Tyrrena Inarime. Sen. Oeth. 9.
INARO, [ἐνάρω] Ære. Idem quod Arare. Arando ingerere. Varro 1. de R. R. cap. 22. *Inarant* &c. si ager macrior est, pro stercore inarare solent. *Inarant*, pro Superarare, sive Arata terra operire. Columel. lib. 2. cap. 5. Disiectum deinde protinus simum inarari & obrui convenit. Ibid. cap. 9. Ibi columbinum sterqus, vel (si id non est) folia cupressi convenit spargi, & inarari. Rursus cap. 10. Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus. Et cap. 16. Lupinum quum agricola exili loco circa idus Septembris sparserit & inaraverit, idque tempestive vomere vel ligone succiderit, vim optimæ stercoreationis exhibebit.
 Inarare arbores. Columel. lib. 2. cap. 2. Nemorosus, inquit, fruticosi-movendis: vel si rara sint, tantum succidendis, incendendisque, & inarandis. Plin. lib. 18. cap. 14. Inarari protinus solum opus est. At tamen
 Tellus inarata. Hor. Epod. 16. 43.
 Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,
 Et imputata floret usque vinea. Inarata, Non arata. Imputata, Non putata. Fortunatarum insularum est periphrasis. Sic Terra inarata. Virg. 1. Georg. 83. adde Stat. 10 Theb. 507. [Verum his locis non Participium est verbi Inaro, sed Nomen adjectivum ex In & Aratus Partic. compositum. Sic mox Inascensus, Inaspectus, & similia.]
INARTIFICIĀLIS, e. Adj. Quintil. lib. 5. cap. 1. Ideoque illas *ἀντι-χρως*, i. e. Inartificiales: has *ἐπιχρως*, i. e. Artificiales vocaverunt. conf. cap. 5. & 7. extr.
INARTIFICIALĪTER, Adv. V. ARTIFICIALITER. Quintil. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artem
INASCENSUS, a, um. Adj. [ἀσκατος] pro Non ascenso. Plin. in Paneg. 65. Jam toties procedere in rostra, inascensumque illum superbiæ principum locum terere, &c. i. e. Nunquam ab aliis superbis principibus ascensum, ut jus publice dicerent.
INASPECTUS, a, um. Adj. [ἀνοπίστος] Non conspectus, non visus. Stat. 1. Theb. 48.
 Illum indulgentem tenebris, imæque recessu
 Sedis, inaspectos cælo radiisque penates
 Servantem. al. Inaspectos.
INASPICĀBĪLIS, e. Gloss. Gr. Lat. ἀόρατος, invisibilis, inaspicibilis.
INASPICŪUS, a, um. Adj. Idem. Aufon. Epist. 23. 22.
 Semper inaspicuis prodentur scripta favillis. al. In adspicuis. conf. Apul. Met.
INASSĀTUS, a, um. Partic. [ἐνοπίστος] Idem quod Assatus. Plin. lib. 28. cap. 8. Glaucomata vero jecinoris recentis inassati sanie, cum despumato melle inunctis. Et cap. 10. Quidam & ipsum arundine exentearum inveteratumque bibendum dedere. Alii in cibo in ligneis verubus inassatum.
INASSŪETUS, a, um. Adj. [ἀνίσυτος] Idem quod Insuperatus, inusitatus. Ovid. 4. Fast. 450.
 Panditur interea Diti via: namque diurnum
 Lumen inassueti vix patiuntur equi.
 Manu inassueta agere aliquid. Ovid. 1. de Arte Am. 300. Sil. 3. 236. Sinus cingere inassuetum. Sulp. Sever. Hist. Sacr. 1. 4. Inassueti fermonis genere.
INATTĒNUĀTUS, a, um. Adj. [ἀλπίπτωτος] Non attenuatus aut imminutus. Ovid. 8. Met. 844.
 — sed inattenuata manabat
 Tum quoque dira fames, implacatæque vigebat
 Flamma gulæ.
INAUDAX, acis, o. g. [Adj. ἀπαλμωτος] Timidus. Hor. 3. Carm. 20. 3.
 Dura paulo post fugies inaudax
 Prælia raptor.
INAUDIO, ivi, itum, [ἠκούω] Ære. semper ab antiquis videtur usurpatum de Rebus occultis, ut sit Inaudire, Id audire quod occulte agitur. Plaut. Aulul. 2. 2. 88.
 Credo ego jam illum inaudisse mihi esse thesaurum domi.
 Inaudire de re aliqua. Plaut. Most. 3. 1. 11. Cic. apud Non. 2. 442.
 Quorum erupit illa vox, de qua ego ex te primum inaudieram. Idem 6. Att. 1. Nunquid de quo inaudisti?
INAUDĪTUS, a, um. Adj. [ἀνακωτος, ἀδιάνωτος] Non auditum, inusitatum, novum. Liv. 35. 49. Et multa nomina gentium inauditarum. Inaudita magnitudo, Incredibilis & admodum magna. Plin. lib. 9. cap. 30. Inaudita Græcis fors ista. Cic. 2. de Divin. 117.
 Inauditum in omni memoria. Cic. in Vatin. 33. Fecerisne, quod in hac Repub. non modo factum ante nunquam est, sed in omni memoria inauditum?
 Inauditum nomen imponere alicui rei. Cic. 3. de Fin. 14.
 Inaudita & invisita. Cic. de Arusp. Resp. 57.
 Inauditum & novum. Cic. 1. de Orat. 137.

Inauditum damnari, i. e. Indicta causa damnari. Suet. Galba, cap. 14. Quosdam claros ex utroque ordine viros suspicione minima inauditos condemnavit.
 Parte inaudita statuere aliquid. Sen. Med. 199.
 Inauditus & indefensus. Tacit. 2. Ann. 77. Inauditi, atque indefensi tanquam innocentes perierant.
 Inauditus. Absque auribus. Non. 2. 463. Quædam animalia gignuntur aut inodora, aut inaudita. Sed rectius Inaurita, ut est apud Gell. 7. 6. V. infra f. l.
INAUDĪBĪLIS, e. Adj. Qui nequit audiri. Censorin. cap. 13. pr. Septem stellæ dulcissimam quidem concinunt melodiam, sed nobis inaudibilem. Quod vero ex Cic. 15. Att. 26. pr. profertur, An fidem infirmet filio inaudibili, mendosum est. Rectius Bos. An fidem infirmet Silio. Inaudivi, &c.
INAUDIĒNTĪA, æ. f. Inobedientia. Cyprian. Epist. 28. Perniciem sibi provocare per inaudientiam.
INAUDIŪNCŪLA, æ. f. dimin. [ἀπροσμάτητος] Gell. lib. 5. cap. 21. Habebarque nonnullas disciplinæ grammaticæ inauditiunculas, partim rudes, inchoatasque, partim non probas.
INAUDĪTĀTUS, a, um. Adj. Tertul. Adv. Marc. 4. 24. Regnum Dei neque novum neque inauditatum.
INAUGŪRO, [ἐπισημαίνω] Ære. Idem quod Augurium captare. Liv. 1. 7. Palatinum Romulus, Remus Aventinum ad inaugurandum templa capiunt.
 Inaugurare, Dedicare, consecrare. Cic. 2. Philipp. 110. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? fume diem, vide qui te inauguret. conf. Suet. Calig. 22.
 Inaugurare locum, Augurio decernere & quasi dedicare. Liv. 3. 20. Eo magis, quod & augures jussos adesse ad Regillum lacum fama exierat: locumque inaugurari, ubi auspicio cum populo agi posset. Flor. 1. 7. 8. Templum erexit, quod cum inauguraretur, cedentibus ceteris Diis, resistere Juventas & Terminus. Plaut. Afin. 2. 1. 11.
 Impetritum, inauguratum est, quovis admittunt aves.
 Inaugurare annum. Claud. 6. Conf. Hon. 12.
 Qualis erit terris, quem mons Evandrius offert
 Nominis avibus, quem Tiberis inaugurat annus?
 Inaugurari in locum alterius augurem, item Pontificem. Liv. 30. 26.
 De ritu inaugurationis. V. Lex. Pitisc.
INAUGURĀTUS, a, um. Partic. Liv. 1. 43. *οὐκ ἔτι* inauguratæ.
 Tralate. Apul. Met. 7. p. 191. Cæna poculisque magnis inauguratus. Vet. Gloss. Inauguratus *ἐπισημαίνεις*.
INAUGURĀTĪO, ōnis. f. Tertul. adverf. Valent. cap. 11. Inauguratio quædam dividendæ doctrinæ.
INAUGURĀTO, Adv. [ἐπισημαίνεις] i. e. Captato augurio. Liv. 1. 36. Id quia inaugurato Romulus fecerat, &c. Idem 1. 44. & 5. 53.
INAURIS, is. f. [ἐνώστις] Ornamentum aurium, quo mulieres antiquæ utebantur. Plaut. Epid. 5. 1. 33.
 Non meministi me in aurem ad te afferre natali die?
 Lunulam atque anellum aureolum in digitum? al. Auream, ut ad seq. Lunulam referatur. Idem Men. 3. 3. 17. Inaures da mihi. Margaritis usas esse mulieres ad inaures docet Drackenb. ad Sil. 12. 231. & Interp. ud Petron. cap. 55. conf. Paul. Dig. 1. 32. §. 8. vel Lex. Pitisc. ubi plures de his citantur auctores.
INAURĪTUS, a, um. Adj. [ἀνοπίστος] Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia alio carent: & aut cæca natura gignuntur, aut inodora, inauritave, i. e. Sine auribus. Conf. INAUDĪTUS.
INAURO, [χρυσάω] Ære. Auro tegere. Plin. 33. 3. Sua ætas de Catulo existimavit quod regulas aureas Capitolii inaurasset primus. conf. Vopisc. Aurel. cap. 40. vel Lex. Pitisc.
 Tralate. Hor. 1. Epist. 12. 9. — ut te
 Confestim liquidus fortunæ rivus inaret.
 Inaurari ab aliquo. Cic. 7. Fam. 13. Puto te malle a Cæsare consuli, quam inaurari.
INAURĀTUS, a, um. Partic. [χρυσάεις] Auro intectus: ut, Inaurata statua. Cic. in Pison. 93. Et 4. Verr. 214.
 Inaurata extrinsecus columna. Cic. 1. de Divin. 48. Item, Romulus in Capitolio inauratus. Cic. 3. in Catil. 19.
 Crater inauratus. Ovid. 2. Fast. 251.
 Lecti inaurati. Dig. 1. 3. §. 3.
 Lyra inaurata. Ovid. 2. de Arte Am. 494.
 Movit inauratæ pollice fila lyræ.
 Palla inaurata indutus. Auct. ad Heren. lib. 4. 61.
 Pellis arietis inaurata. Cic. 1. Tusc. 45. Ex quodam poeta.
 Compar. Tertul. de Pall. cap. 3. pr. Omni patagio inaurator.
INAURĀTOR, ōris. m. Firmic. lib. 3. cap. 4. extr. Jupiter faciet aut aurifices, aut ex auro vestes pingentes, aut inauratores. Vet. Inscript. apud Gruter. p. 1074. n. 12. CONCORDIA COLLEGII BRACTEARIORUM ET INAURATORUM.
INAUSPICĀTUS, a, um. Adj. [ἀπαίστος] Non auspiciatum & infelix, nempe quod sit auspicio non prius captato. ut, Nomen inauspicatum. Plin. 3. 23. Res inauspicati exempli. Idem 7. 16. Cornix ales inauspicata: garrulitatis. Idem 10. 12. Sen. OEdip. v. 1023.
 Per inauspicatum sanguinis pignus mei.
 Superl. Plin. lib. 28. cap. 2. Incendio inter epulas nominato, aquam sub mensa profundi abominamur: recedente aliquo ab epulis, simul veri solum, aut bibente conviva, mensam vel repositorium tolli, inauspicatissimum iudicatur. i. e. Infelicissimum.
INAUSPICĀTO, Adv. [ἀπαίστος] Cic. 1. de Divin. 33. Qui quum tabernaculum vitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomerium transgressus esset, comitia Consulibus rogandis habuit.
 Inauspicato, pro Infeliciter aliquid accipitur.
INAUSŪS, a, um. Adj. [ἀπαλμωτός] Non aufusus, & quod quis non audeat. Sen. Thyest. 20. Ac me innocentem faciat: & inausa audeat.
 Inausum. Sen. Epist. 92. Et sciat nihil esse fortunæ inausum. Virg. 8. Æn. 205.
 At furis Caci mens effera, nequid inausum,
 Aut intentatum scelerisve dolive fuisset: &c. conf. Martial. 2. 14.

INCÆDUUS, a, um. Adj. [ἀτρυγτός] Quod non caditur: ex In & Cæduus. Servius in Ecl. 5. 63. Latoni montes, Silvosi, incædudi. Ovid. 2. Fast. 435. Lucus incæduus. V. Incidius, in INCĪDO. INCÆ

INCALESCO, ui, [*ὑπερμαίνομαι*] ěre. Calidum fieri. Plin. lib. 14. cap. 21. Item vasa incallescencia operculaque fundantia. Ovid. 2. Met. 175. Incaluit, sumpsitque novas fervoribus iras. Incallescere vino. Liv. 1. 57. conf. Curt. 8. 22. Ovid. 2. Met. 641. Incaluitque deo, quem clausum pectore habebat. De Baccho in utero Semeles. Animi incaluere. Ovid. 2. Met. 87. Spuma incallescens. Plin. lib. 9. cap. 51. Tempus incallescens. Columel. lib. 2. cap. 4. Pingues campi, qui diutius continent aquam, profcindendi sunt anni tempore jam incalescente. Virtus incaluit. Lucan. lib. 6. 240.

INCALĒFĀCIO, vel **INCALFACIO**, [*ὑπερμαίνω*] ěre. Calidum facere. calefacere. Ovid. 4. Fast. 919. Quantum si culmos Titan incalficit udos.

INCALLĪDUS, a, um. Adj. [*ἀκλήχαιος*] Non astutus. Cic. 1. de Invent. 4. Quum a summis viris maximæ res administrarentur, arbitror alios fuisse non incallidos homines, qui ad parvas controversias privatorum accederent. Tacit. 3. Ann. 8. Quum incallidus alioqui, & facilis juvenca, fenilibus tum artibus uteretur. Judex incallidus. Ovid. 3. Epist. Sabin. 55.

INCALLĪDE, Adv. [*ἀκλήχαιως*] Cic. 3. Off. 118. In his tamen tribus generibus quoquomodo possunt, non incallide tergiverfantur. Gell. 7. 3. Ea non incallide conquirit. Idem 12. 13. Nec incallide opposuit hoc Tullianum.

INCALLO, ěre. In callum redigo. Veget. R. Vet. 2. 27. Carnem indurare & incallare.

INCĀLO, [*καλίω*] ěre. Vocare. Festus.

INCALATIO, & **INCALATIVE**. Idem.

INCANDESCO, dui, [*διαπυρόμεαι*] ěre. Vehementer incendi, inflammarique. Ovid. 2. Met. 729. Non fecus exarlit, quam quum Balearica plumbum Funda jacet, volat hoc, atque incandescit eundo. Virg. 3. Georg. 479. — totoque Autumni incanduit aestu. Ubi Servius, Exarlit prima Autumni parte. Ara incanduit ignibus. Ovid. 12. Met. 12. conf. Plin. Paneg. cap. 30. & Sen. 3. Nat. Quæst. 16.

INCANDIDUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀλδκαντος, Incandidus. **INCANDĪDO**, ěre. Jul. Firmic. de Error. Rel. prof. p. 37. Oisil. Ut illic te post multas maculas cum spiritu sancto Christi sanguis incandidet.

INCANTO, [*ἐπείδω, γοητεύω*] ěre. Verbis magicis, vel etiam rebus quibusdam adjunctis, aliquid supra naturam moliri. Plin. lib. 28. cap. 2. Qui malum carmen incantasset. Pro Cantare. Apul. Met. 8. p. 210. Passerem incantantem sepiculæ consecratur arripere.

INCANTĀTUS, a, um. Partic. ut, Vincula incantata. Hor. 1. Serm. 8. 49. **INCANTĀTIO**, ōnis. f. [*ἐπιρδή*] Actus ipse incantandi. Magicas insequentur incantationes. Firmic. 5. 4. Tertul. de Cultu Fem. Incantationum vires provulgaverant.

INCANTĀTOR, ōris. m. Firmic. & Isidor. 8. 9. Tertul. de Idolol. cap. 9. Nusquam invenias aut Sophistas, aut Chaldaeos, aut incantatores.

INCANTĀMENTUM, i. n. [*γοητεία*] Plin. lib. 28. cap. 2. Ex homine remedium primum maximæ quæstionis, & semper incertæ est, valeantne aliquid verba & incantamenta carminum.

INCĀNUS, a, um. Adj. [*ἐπιπολιός*] Idem quod Canus, aut Nimium canum significat, auctore Servio ad 3. Georg. 311. Plaut. Rud. 1. 2. 37. Eqquem tu hic hominem crispum, incanum videris. Virg. 3. Georg. 311. — barbas incanaque menta. conf. Idem 6. Æn. 810. Catul. 96. 6. & Suet. Domit. cap. 20.

INCANĒ herbæ. Columel. lib. 8. cap. 2. Plin. lib. 24. cap. 19. Herba impia vocatur, incana, rorisamarini aspectu.

INCĀNESCO, ui, [*ἐπιπολιέμαι*] ěre. Canum fieri. Virg. 2. Georg. 71. — arnisque incanuit albo Flore pyri. Spumis incanuit unda. Catul. Argon. 62. 13. al. Incanduit.

INCARCĒO, ěre. Varroni tribuitur. Saresb. 6. 18. Alii capti, alii incarcerati.

INCARCĒRĀTUS, a, um. Livii esse dicitur, sed non occurrit.

INCARCĒRĀTIO, ōnis. f. Plinio assignat Tho. de S. Quercu in Lex. Philol.

INCARCĒRĀMENTUM, i. n. apud Hieronym.

INCARDĪUM, i. n. Medulla. Theod. Prisc. 1. 12. al. Incordium.

INCARNO, **INCARNATUS**, & **INCARNATIO**, apud Medicos & Theologos.

INCASSUM, Adv. [*κασιβίως, φεδόν*] Virg. 7. Æn. 421. Turne, tot incassum fufos parere labores? Ubi Servius, Incassum, tractum est a Cassibus, id est retibus. Idem in tertium Georg. Hinc est quod & Incassum dicimus, i. e. Sine causa. quasi sine cassibus, in quibus venatio est inanis. Vide Pontanum in 1. Phænom. fol. 317. H. St. Omnia incassum cadunt. Plaut. Pœn. 1. 2. 147. incassum tela jactare. Liv. 10. 29. gnis incassum furit. Virg. 3. Georg. 100. [Puto divise scribendum Incassum. V. IN & CASSUS.]

INCASŦĪGĀTUS, a, um. Adj. [*ἐκκευλασμένος*] Hor. 1. Epist. 10. 45. Nec me dimittes incaŦigatum, &c.

INCASŦRO, ěre. i. e. Excavare. Plinio tribuitur. conf. Isid. Gloss.

INCĀVĪLLĀRIO, ōnis. f. Per despectum irrisio. Festus.

INCĀVO, [*ἐκκευλαίω*] ěre. Idem quod Cavare, aut Excavare. Columel. lib. 4. cap. 25. pr. Nam quum in adversum pressa manu defecare quid ebet, cultro utitur: quum autem retrahere, sinu: quum allevare, calpro: quum incavare, rostro.

INCAUSTĪCUM, i. n. Idem quod Cauticum. Veget. Mulom. lib. 3. 17. ed in correctis libris, Dein Cauticum.

INCAUTUS, a, um. Adj. [*ἀνευλαβής, ἀπειδέστος*] Qui sibi cavere nequit. Liv. 1. 53. Nam, ne errarent, manere his bellum, quod positum muletur, & per occasionem eum incautos invasurum. incautus, Providens & præcavens, contraria. Cic. pro Planc. 53. Qui incautum fortasse nunc tuo loco dimovere poterunt, providentem ante & præcaventem nunquam certe movebunt.

Prudens, acutus, minime incautus patronus, in causis cognoscendis, componendisque diligens. Cic. de Clar. Orat. 246. Ingenium incautum. Ovid. 4. de Pont. 14. 18. Pectore incauto lapsus spiritus. Ovid. 3. de Arte Am. 745. Vulgus incautum. Virg. 3. Georg. 469. Oppressus ab hoste incantus aliquis. Cic. 11. Philipp. 5. Incautus, cum genit. Hor. 1. Serm. 1. 35. — haud ignara, ac non incauta futuri. De formica. Compar. Liv. 30. 13. extr. Neque prudentiorem, neque constantiorem Mansuissimam quam Syphacem esse, etiam ab juvenca incautiorem, &c. Incautior æra hauserit. Claud. Ep. 14. Superl. Sidon. 8. Epist. 11. Incautissimus, quia credulus. Incautum, passive, pro Eo quod non cavetur. Tacit. 1. Ann. 50. Consultatque ex duobus itineribus breve & solitum sequatur, an impeditus, & intentatum, eoque hostibus incautum. conf. Barth. & Drakenb. ad Sil. 2. 98.

INCAUTR, Adv. [*ἀνευλαβής*] Improvide, imprudenter. Cic. 7. Att. 10. Nisi ego insanio, stulte omnia & incaute agi judico. Incaute & inconsulte. Liv. 4. 37. Primo prælio, quod ab Sempronio incaute inconsulteque commissum est, &c. Compar. Liv. 39. 7. Sed dum incautius subit muros, ictus, ex vulnere post dies paucos moritur. Incautius apud aliquem cœnare. Plin. 1. Epist. 15. ad Erucium, Potes apparatus cœnare apud multos, nusquam hilarius, simplici, incautius. i. e. Liberius, & ubi minus cavendum sit, quid inter cœnandum dicas aut facias. Superl. August. de Mor. Manich. cap. ult. Ut seipfos in jurgando incautissime proderent.

INCAUTĒLA, æ. f. Salvian. de Gub. Dei, lib. 6. p. 135. Unus incautior perit, ne multi per incautelam depereant.

INCĒDO, si, ssum, [*βείνω, βαδίζω*] ěre. est Ingredi, sed proprie cum quadam pompa & fastu. Virg. 1. Æn. 50. Aft ego quæ divum incedo regina, &c. Liv. lib. 2. 6. Ipse en ille, nostris decoratus insignibus magnifice incedit. Plaut. Curc. 2. 3. 11. Constant, conferunt omnes sermones inter sese drapeta: Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententiis. Plin. lib. 15. cap. 29. Laurea coronatus incessit. Incedere magnifice per ora hominum. Sallust. Jugurth. 31. Neque eos qui ea fecere pudet, aut pœnitet: sed incedunt per ora vestra magnifice, sacerdotia & Consulatus, pars triumphos suos ostentantes. Honore claro incedere. Lucret. lib. 3. 76. Incedere magno comitatu, splendido cultu, non est fortunæ meæ. Ista divites possunt. Satis est si vivimus. Sen. lib. 10. Controv. 1. Incedere, Venire, & accedere. Plaut. Most. 1. 3. 152. Sed estne hic meus sodalis, qui huc incedit cum amica sua? Ter. Eun. 5. 3. 9. Virum bonum eecum Parmenonem incedere Video. Inanis incedit. V. INANIS.

INCEDERE, Ambulare. Plin. in Paneg. cap. 24. Incedebas pedibus? incedis. Liv. 2. Bell. Pun. Quum signis prima luce motis segniter agmen incederet. Facilius autem ad inventionem incedet animus, si gesti negotii, &c. Cic. 2. de Invent. 45. Regina incessit ad templum. Virg. 1. Æn. 501. Incedere ad urbem. Liv. 36. Incedere per vias. Plaut. Merc. 2. 3. 71. Incedere via. Plaut. Curc. 1. 1. 32. Durius incedere. Ovid. Rem. Amor. 337. Lenis incedas. Hor. 3. Carn. 18. 3. Molliter incedit. Ovid. 2. Amor. 4. 23. Passu inerti incedere. Ovid. 10. Met. 49. Summissus primo, deinde pressius, post sensum incedere. Cic. in Orat. 26: Turpe incedere. Catul. 40. 8. Vestigia eadem incedere. Sen. lib. 10. 1. Controv. Arellius Fuscus &c. Quare, inquit, me sequeris per publicum? Facinus indignum commissum est: dives & pauper eadem vestigia incessimus. Al. rectius Per eadem. Incedit pedes: h. e. Pedester & sine equo. Liv. 28. 9. Itaque iret alter Consul sublimis curru, multijugis, si vellet, equis: uno equo per urbem verum triumphum vehi: Neronemque, etiam si pedes incedat, vel parva eo bello, vel spreta triumpho gloria, memorabilem fore. [Sic lego. Longo ordine incedunt gentes. Virg. 8. Æn. 722. Nuntii incedunt undique. Tacit. 11. Ann. 32. Ponitur pro Exultare. Cic. 8. Fam. 9. Ausus est ille incedere tanquam tuus competitor. Idem 2. 9. Incessi omnibus lætitiis. [Incedere hic est Cum quodam fastu ex lætitia nato ingredi. V. a pr. Pro Ingredi. Tacit. 1. Ann. 61. 2. Incedunt mœstos locos. Pro Incessere. Idem 3. 6. 2. Licentia deterrimo cuique incedebat. Idem 3. 26. 3. Pro modestia ac pudore ambitio & vis incedebat.]

INCESSUS, ūs m. [*βάσις, βῆσις, βῆσις*] Incedere est ambulare: inde incessus, sive tardus, sive festinus, sive commotus, incompotus immoderatusque. Proprie tamen sublimior quidam & fastum præ se ferens. Hactenus Valla lib. 5. Virg. 1. Æn. 405. Et vera incessu patuit dea. Incessus omnibus animalibus certus & uniusmodi, & in suo cuique genere. Plin. lib. 10. cap. 38. h. e. Gressus. Citus incessus. Sallust. Catil. 16. extr. V. CĪTUS. Fractus incessus. Quintil. lib. 5. cap. 9. Rarus incessus, nec ita longus. Cic. in Orat. 59. De gestu oratoris. Exprimere incessum alicujus. Ovid. 11. Met. 616. Fingere vultum & incessum. Cic. 2. de Fin. 77. Quod si vultum tibi, si incessum fingeres, quo gravior vidēre, non esses tui similis. Progressus tacito incessu. Virg. 12. Æn. 219.

INCESSO, si, vel sivi, ssum, [*παεργύνομαι*] ěre. a supino verbi Incedo formatum: h. e. Ingruo & evenio. Columel. lib. 3. Et quum Autumnus incesserit. Idem lib. 12. cap. 17. Pluviæ incesserunt. Admiratio incessit, quod nec pugnam inirent, &c. Liv. 7. 34. Subaudi Decium. Admiratio viri homines incessit. Liv. 9. 8. Quæ ubi dixit, tanta simul admiratio miseratioque viri incessit homines, ut, &c. Crepusculum incessit. Columel. lib. 2. 1. E e e 3 Cupido

Cupido incescit eum. Liv. 24. 13. Ipsum ingens cupido incescerat Tarenti potiundi.
 Cupido mihi incescit, &c. Valer. Max. præf. lib. 1. Nec mihi cuncta complectendi cupido incescit.
 Cupido eum incescit adeundi templum Veneris. Tacit. 2. Hist. 2.
 Cura gravis patres incescit. Liv. 23. 38.
 Discordia incescit regibus. Virg. 4. Georg. 67.
 Fames incescit. Columel. lib. 9. cap. 14.
 Inopia incescit ambos. Sallust. in Epist. Mithridatis, Restituito deinde apud Gaberam exercitu, & variis inter me atque Lucullum præliis, inopia rursus ambos incescit.
 Licentia incescebat enim deterrimo cuique. Tacit. 3. Ann. 36.
 Metus. Liv. lib. 3. 59. pr. Ingens metus incescerat patres.
 Mæstitia incescit animos. Liv. 29. 3. Primo terror, pavorque, deinde mæstitia animos incescit.
 Morbus incescit in castra. Liv. 29. 10.
 Mos incescit ut, i. e. Invaluit aut invecus est. Sallust. de Rep. Ord. ad Cæsarem pr. Quoniam is incescit mos, ut homines adolescentuli sua atque aliena consumere, nihil libidini, atque aliis rogantibus denegare, pulcherrimum putent.
 Principium anni sædum incescit. Tacit. 4. Ann. 68.
 Procella incescit, pro Ingruit. Columel. lib. 2. cap. 21. Si vero procellæ ventorum, aut turbines incescerint, major pars ad terram desinit.
 Religio dein incescit. Tacit. 3. Ann. 71.
 Religio te incescit. Ter. And. 4. 3. 15.
 Nova nunc religio unde te isthæc incescit, cedo?
 Rumor incescit. Tacit. 1. Ann. 5. Quippe rumor incescerat.
 Seditio incescit. Tacit. 1. Ann. 16. Quum Pannonicas legiones seditio incescit.
 Spes incescerat. Tacit. 1. Ann. 55.
 Sterilitas annonæ incescit hominibus. Columel. lib. 2. cap. 10. Famem, quoque si sterilitas annonæ incescit hominibus, commode propulsat.
 Tenebræ incescunt. Tacit. 15. Ann. 37.
 Terror incescit. Liv. lib. 2. 7. pr. Tantus terror Tarquinium atque Herufcos incescit, ut omnia irrita re, &c.
 Timor omnium magnus incescit. Cæs. 2. Bell. Civil. 29. Idem 3. 44. Timor magnus sagittarum incescerat.
 Timor aliquem incescit. Liv. lib. 7. Decad. 4.
 Timor incescit eos, ne. Liv. 1. 17. Timor deinde Patres incescit, ne civitatem sine imperio vis aliqua externa adoriretur.
 Valetudo adversa eum incescit. Tacit. 1. Ann. 71. Quoties valetudo adversa Flaminem Dialect incescisset.
 Incescere, [βάλλειν, εσβάλλειν] Aggredi, invadere. Festus, Incescere, immittere, ac jactu vel verbis petere.
 Incescere hostes jaculis & faxis, aut pilis. Liv. 8. 24. & 37.
 Incesso illius male gratiam. Plaut. Cistell. Illius ego istam incesso male gratiam. [Si modo reperitur is locus.
 Aspere aliquem incescere. Quintil. lib. 5. cap. 7. Probos quosdam & verecundos non aspere incescere profuit.
 Est etiam idem ac Accusare. Symmach. 1. Epist. 5. Nequicquam taciturnitatis incescimus. Idem Epist. 83. Me taciturnitatis incescis, quod diu officio scriptionis abstinui.
 Bello incescere aliquem. Stat. 1. Silv. 4. 76.
 Convicio quem incescere. Suet. Tiber. cap. 11.
 Dictis incescere aliquem. Ovid. 13. Met. 232.
 Dolis incescere aliquem, Adoriri & aggredi per fraudem. Plaut. Amph. 4. 2. suppos 37. Ostendam quid sit herum fallere minis, & dolis incescere.
 Jaculis incescitur index. Ovid. 3. Amor. 13. 21.
 Lapidum jactu incescere aliquem. Ovid. 13. Met. 566.
 Levibus, & frivolis aliquem incescere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Satis est omni se antea actæ vitæ abstinere convicio, quam levibus, aut frivolis, aut manifesto falsis rumoribus reum incescere.
 Monitis amarum incescere aliquem. Sil. lib. 3. 171.
 Objurgatione quem incescere. Gell. 1. 2.
 Poenis incescere gentem. Stat. 1. Theb. 245.
 Verbis amarum incescere aliquem. Sil. lib. 11. 209.
 INCESSES, infn. [εσβάλλειν] Virg. 12. Æn. 595.
 Regina ut tectis venientem prospicit hostem, Incessi muros, &c. h. e. Invadi. Servius.
 INCESSENS, entis. Partic. Sil. 11. 234. Ferocibus alte incescens victor dictis.
 INCRESSIO, ònis. f. Cic. 12. Att. 5. extr. Mihi etsi Calendæ vitandæ fuerunt, incessionumque archetypa fugienda, conficiendæque tabule: tamen, &c. Incessionum archetypa, i. e. Origo & prima causa vituperationum. Sic legit Paulus Manut. Sed admodum dubia vexataque lectio est. V. Interpp. ad loc. Victor. ex MSS. Nicaionumque & Neocæsiionumque protulit. [Forte Νεικήσιον τε ἀρχέτυπα, quod verbale est a Νεικίω, Rixor, Altercor, Litigo: vel etiam composita voce νεικισίων, i. e. Novarum litium primordia, vel cæusas. Græcum certe vocabulum posuit Tullius, nec aliud hoc aptius occurrit.
 INCRESSABILIS, e. Adj. Non desinens. Hieron. Epist. 26. Cæl. Aurel. Tard. 4. 6. Oros. proem. lib. 7. Mart. Capel. 1.
 INCRESSABILITER, Adv. Salvian. Gub. Dei, 2. Mart. Capel. 9. Hieron. Epist. 128.
 INCRESSANTER, Idem. Sidon. 8. Epist. 11. Legebat incessanter auctores cum reverentia antiquos. conf. Leg. 10. Cod. de Aqueduct.
 INCÉLEBRIS, e. Adj. [ἀκλυτος] ut, Vallis incelebris, apud Sil. lib. 8. 379. conf. Macrobi. 1. Saturn. 7. & Gell. 5. 14. pr.
 INCLEBRATUS, a, um. Adj. Idem. Tacit. 6. Ann. 7. extr. Ab aliis incelebrata.
 INCENDO, di, sum. [ἐμπύρω, ἀνάπτω, πύρω, ἐπιπύρω] Ære. Inflammare. Plaut. Men. 2. 3. 3. Sternite lectos, incendite odores.
 Agros incendere. Virg. 1. Georg. 81.
 Navem inflammari, incendique jussit. Cic. 7. Verr. 90. Idem 9. Att. 6.
 Odores Galbancos incendere. Virg. 4. Georg. 264.
 Tura & odores incendere. Cic. 6. Verr. 77.
 Urbem incendere. Cic. 3. Catil. 3.
 Incendere aliquem, per translationem dictum: ut, Incendere ira, amore, &c. Ter. Phorm. 1. 4. 9.
 Loquarne? incendam: taceam? intigem: purgem me? laterem lavem.

Mens nulla potest incendi, nisi ipse ad eam ardens accesseris. Cic. 2. de Orat. 190.
 Capere & incendere aliquem. Cic. 5. Fam. 12. Genus enim scriptorum tuorum etsi erat semper a me expectatum: tamen vicit opinionem meam: meque ita vel cepit, vel incendit, ut cupeream quam celerime res nostras monumentis commendari tuis.
 Incendit eos qui audiunt. Cic. 4. de Fin.
 Incendere & Sedare, contraria. Cic. 3. de Legib. 24.
 Amore incendi. Cic. 3. Q. frat. 1.
 Animum incendit amore. Virg. 6. Æn. 889.
 Animum dictis incendit. Virg. 4. Æn. 197.
 Animos bonorum incendere. Cic. 2. Att. 16.
 Annonam incendere. Varr. 3. de R. R. 2. V. Jos. Scalig. in Virg. Ætn. p. 102. conf. In ANNONA.
 Cælum clamore incendunt. i. e. Implent. Servius. Virg. 10. Æn. 895.
 An Incendunt? H. St.
 Cupiditatem alicujus incendere. Cic. 15. Fam. 21.
 Cupiditatem & arrogantiam alicujus incendere. Cic. Brut. 4.
 Deliderio incendi. Cic. in Orat. 33.
 Dolore acri incensa. Virg. 11. Æn. 709.
 Facibus corporis inflammari & incendi ad cupiditates. Cic. 1. Tusc. 44.
 Furiis incensa. Virg. 4. Æn. 376.
 Gloria omnes incenduntur ad studia. Cic. 1. Tusc. 4.
 Ira incendi, Vehementer irasci. Plaut. Afin. 2. 4. 14. Ter. Hec. 4. 1. 47.
 Quamobrem incendor ira, te ausam facere hæc injussu meo.
 Placatus, & ira incensus, contraria. Cic. 6. Att. 2. pr.
 Luctus incendere, Augere. Virg. 9. Æn. 500.
 Querelis incendere aliquem. Virg. 4. Æn. 360.
 Studio utriusque vestrum incensus est. Cic. 1. de Orat. 97.
 Studio incensi quod ad agrum colendum pertinet. Cic. pro Rosc. Amer. 48.
 Suspicionem incensi, rem in medium vocare cœperunt. Cic. pro Cluent. 73.
 Genus suum incendere. Plaut. Trin. 3. 2. 49. i. e. Celebris reddere, interpretate Gronov.
 Vires pudor incendit. Virg. 5. Æn. 455.
 Incendere in se odia, Concitare in se aliorum inimicitias. Cic. 9. Att. 1.
 In aliquem incendi. Cic. 1. Fam. 9.
 INCENSUS, a, um. Partic. [ἐμπύρω] ut, Urbs incensa. Virg. 2. Æn. 327.
 Ad Rempublicam bene gerendam incensus imperator. Cic. de Prov. Consul. 35.
 Contentio incensa inimicitias. Cic. de Opt. gen. Orat. 22.
 Pectus incensum amore. Virg. 3. Æn. 298.
 Voluntas incensa officio. Cic. 6. Fam. 6.
 Compar. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 201.
 — Phlegra nobis incensior æther. [Immo Inferior. V. Heinf.
 INCENSUM, i. n. [ἑμπύρω] Tertull. contra Jud. cap. 5. Vulg. Isaia 1. 13. Incensum abominatio est mihi. conf. Isidor. 1. 4. c. 12.
 INCENSE, Adv. Gell. 10. 3. Cicero odium in Verrem detestationemque apud Cives Romanos incense atque acriter atque inflammanter facit.
 INCENSIO, ònis. f. [ἐμπύρω] Cic. pro Sull. 33. Incentione urbem, internecone cives, vastitate Italiam, interitu Rempub. liberavit.
 Incensio Capitolii. Cic. 3. in Catil. 9.
 INCENSOR, òris. m. l. 16. §. penul. D. de pœnis. Messium incensores. conf. Paul. 1. 5. Recept. tit. 20. Ammian. 31. 25. Perempto incensore turbarum.
 INCENSIVUS, a, um. Adj. Summe calefaciens. Pseudo-Macer. de Junip. 4. 10.
 Juniperi virtus est incensivaque & acris.
 INCENDIUM, i. n. [ἐμπύρω, ἐμπύρω, πυρόκτωσι] Inflammatio. Plin. lib. 12. cap. 19. Donec id delubrum incendio consumptum est.
 Tanquam aliquod incendium improbitatem restinguere. Cic. 3. Verr. 153.
 Communi præsidio talis improbitas, tanquam aliquod incendium, restinguenda est.
 Annonæ ad incendium supprimere fructus. Quintil. Decl. 12. p. 244.
 Burm. V. in ipso verbo.
 Belli incendia, i. e. Vis. Virg. 1. Æn. 566.
 Clara incendia. Virg. 2. Æn. 569.
 Mitia incendia. Ovid. 1. Fast. 411.
 Sæva incendia. Virg. 9. Æn. 77.
 Tumultus militaris incendium. Patere. lib. 2. 125. Drusus, qui a patre in id ipsum, plurimo quidem igne emicans, incendium militaris tumultus missus erat, præca antiquaque severitate usus, &c. obsidentes coërcuit.
 Ardere continenti incendio. V. CONTINEO & ARDEO.
 Compescere incendia. V. COMPESCO.
 Conflagrare invidiæ incendio. V. CONFLAGRO.
 Consumi incendio. V. CONSUMO.
 Facere incendium. Cic. in Parad. 4. V. FACIO.
 Flagrare abstruso incendio. V. ABSTRUSO, in ABSTRUSO.
 Glomerat incendia ventus. Virg. 2. Georg. 311.
 Inflammari incendiis cupiditatum. V. INFLAMMO.
 Miscere incendia. Virg. 2. Æn. 329.
 Offerre incendium. V. OFFERO.
 Posuere vires incendia. Virg. 5. Æn. 680.
 Est incendium ex amore. Plaut. Afin. 5. 2. 69.
 — nam ni impetro,
 Regem perdidit; ex amore tantum est homini incendium.
 Restinguam incendium meum ruina. Catil. apud Sallust. cap. 31. extr.
 Cic. pro Muren. 51. Si quod esset in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restincturum. V. RUINA, in RUO.
 Restincta animorum incendia. Cic. in Orat. 27. Facile est enim verbum aliquod ardens (ut ita dicam) notare, idque, restinctis jam animorum incendiis, irridere. Sensus est: Multa dicuntur, quum animi vel ira, vel misericordia, vel alio affectu aliquo concitati sunt, quæ tranquillo & quieto animo non dicerentur. Itaque facit improbe, qui sedatis animis irridet ea, quæ in perturbatione dicta fuerunt. Metaphora est ab igne sumpta. Sic enim etiam animus dicitur inflammatus ira, cupiditate, odio: quoniam ira nihil aliud est quam fervor sanguinis in corde, sicut censet Aristoteles lib. 2. de Anima, & omnes animi permotiones quodammodo sanguinem incendunt.

Resurrexit male obrutum incendium. Florus lib. 3. cap. 27. De bello civili Cinvano.

Reviviscunt majore flamma extincta parum fideliter incendia. Florus lib. 3. cap. 5.

INCENDIARIUS, a, um. Adj. Avis incendiaria. Plin. 10. 13. Tela incendiaria. Ammian. 20. 29. conf. Lamprid. Commod. cap. 16.

INCENDIARIUS, i. m. [*καταστροφικός*] Tacit. 15. Ann. 67. Item Quintil. Decl. 9. Morabar inter sacrilegos, incendiarios, & (quæ gladiatoribus una laus est) homicidas inclusos turpiore custodia. Suet Vitell. cap. 17.

INCENDIOSUS, a, um. Adj. Apul. de Herb. cap. 58. Folia gustu remordentia & incendiosa.

Compar. Fulgent. Mythol. 1. 15. Solis fervor Junio Julioque mensibus incendiosior.

INCENDIFACIO, vel **INCENDIFACIO**, ēre. Trebell. Claud. cap. 8. Al. Incendia fecit. V. Salmaf. H. A. p. 330.

INCENSUS, a, um. [*ἀπίσχυτος*] Adj. a Censu; Incensū, Qui in censu peragendo cenferi volebant: hoc est qui non profitebantur. Erat autem multa, ut libertate privarentur. Cic. pro Cæcin. 99. Quum autem incensum vendidit, hoc judicat: quum il, qui in servitute iusta fuerunt, censu liberentur, eum, qui quum liber esset, cenferi noluerit, ipsum sibi libertatem abjudicasse. Liv. 1. 44. pr. Censu perfecto, quem maturaverat metu legis de incensis lata.

INCENTIO, **INCENTIVUM**, **INCENTIVUS**, **INCENTOR**. V. **INCINO**.

INCEPS, pro Deinceps. Antiquum. Festus. Adjective usurpatur ab Apul. 3. Florid. pr. p. 353. De incipiti die perrecturum. [Nisi conjuncte Deincipiti scripsit; ut est mirus verborum artifex.

INCEPSIT, [*ἀρχήσεται*] Incepserit, antique, inquit Festus.

INCEPTO, **INCEPTOR**, **INCEPTIO**, V. **INCIPIO**.

INCERNO, crēvi, crētum, [*ἀποκρίθωνα, ἀποκρίνω*] ēre. Purgate, Separare. Cato R. R. cap. 48. Tum semen serito crebro, tanquam linum, & eo terram cribro incernito. Vitruv. lib. 7. cap. 1. Super fricaturam, lavigationibus & polituris quum fuerit perfecta, incernatur marmor. conf. Columel. 5. 6.

INCRETUS, a, um. Adj. Non cretus. Apul. Met. 7. p. 194. Furfures apponebant incretos ac sordidos, multoque lapide salebrosos.

INCERNICULUM, i. n. [*ἰνερνικίδιον*] Instrumentum quo frumenta putgantur. Plin. lib. 8. cap. 44. extr. Decretum fecere, quo caveretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent.

INCERO, [*ἰνερῶ*] āre. Aliquid cera tegere. Juvenal. 10. Sat. 55. — genua incerere deorum. V. Rutgers. Var. Lect. 5. 5.

Et Prudent. Apoth. 457. & Lex. Pitisc.

INCERATUS, a, um. Partic. Cera illitus. Cels. lib. 8. cap. 8. Si plura fragmenta sunt, excipienda sunt ex ferula facto canaliculo, eodemque intus incerato, ne fascia diducatur.

INCERAMENTUM, i. n. Liv. 28. 45. ad fin. Ubi Inceramenta navium explere legitur in aliquo codice. V. Gronov.

INCERTUS, a, um. [*ἀδύλον, ἀσίμαντος*] Adj. notum, In opinione dubia, Non sibi constans. Cic. pro Muren. 39. Nihil est incertius vulgo, nihil obscurius voluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitiorum.

Ætas puerilis lubrica & incerta. Cic. 7. Verr. 136.

Animus incertus, Dubius. Ter. Heaut. 1. 1. 70.

Domum revertor mæstus, atque animo fere Perturbato, atque incerto, præ ægritudine.

Animi hominum incerti & exitus præliorum. Cic. Bruto 14.

Aura incerta. Ovid. 2. Amor. 9. 33.

Bestia incerta, Quæ nihil certi præfigit. apud Plautum. [Quo loco?]

Casus ancipites & incerti. Cic. in Orat. 98.

Consilia incerta. Ter. And. 2. 3. 16.

Cedo, quid oburgabit tecum? hic reddes omnia, Quæ nunc sunt certa ei consilia, incerta ut sent.

Crines incertos colligere. i. e. Sparfos, Incomtos. Ovid. 1. Amor. 11. 1.

Errores incerti. Lucret. lib. 4. 1071.

Eventus futuri temporis incerti. Cic. pro Quint. 83.

Exitus armorum incertus. Cic. 7. Att. 3.

Exitus pugnarum, Martisque communis incerti. Cic. pro Milon. 57.

Fons incertus. Plin. lib. 6. cap. 18. Hunc alii incertis fontibus, ut Nilurum, rigantemque, &c.

Litus breve & incertum. Tacit. 14. Ann. 29.

Mars incertus. Tacit. 4. Hist. 35. Pugnatum longo agmine, & incerto Marte.

Mens incerta. Ovid. 9. Met. 629.

Nuptiæ incertæ. Ter. And. 5. 1. 11.

— perpulisti me ut homini adolescentulo, In alio occupato amore, abhorrenti ab re uxoria,

Filiam darem in seditionem, atque incertas nuptias. h. e. De quibus non constat an firmæ futuræ sint.

Pax incertissima. Liv. 8. 20.

Pede incerto ferebar. Hor. Epod. 11. 30.

Pericula incerta. Virg. 9. Æn. 96.

Possessio incerta. Cic. pro Rosc. Com. 37. Tum enim propter Reipub. calamitates, omnium possessiones erant incertæ.

Soles incerti cæca caligine. Virg. 3. Æn. 203.

Spes incertissima. Cic. pro Sext. 50.

Tellus incertissima regni. Stat. 11. Theb. 351.

Vices incertæ. Ovid. 3. Trist. 11. 68.

Vulgus incertum, Mobile. Virg. 2. Æn. 39.

Animi incertus. Ter. Hec. 1. 2. 46.

— sed postquam acris Pater instat, fecit animi ut incertus foret.

Consilii incertus. Ter. Phorm. 4. 1. 12.

Salutis incerta. Ovid. 21. Epist. 31.

sententiæ incertus. Liv. 4. 57. Non quia incertus sententiæ fuerit, veri incertus. Liv. 4. 23. Tubero incertus veri est,

uspensus & incertus obscura spe pendeo. Cic. 2. de Lege Agr. 65.

incertus de. Ter. Hec. 4. 3. 8.

Quia de uxore incertus sum etiam quid sim facturus. Cic. 1. Verr. 60.

Quum incertum sit de injuria incertus sum. Responso. Plaut. Epid. 3. 4. 3.

Senex hic ubi habitat Periphanes Platenius?

Incertus sum. Sed emendatius legitur,

Incertus tuum cave ad me retuleris pedem.

Incertus eram, ubi esses. Cic. 1. Att. 6.

Incertior multo sum, quam dudum. Ter. Phorm. 2. 4. 19.

Aura quavis incertior. Ovid. 4. de Pont. 3. 33.

Stabile & Incertum, contraria. Cic. in Topic. 70.

In incertum, vel In incerto. V. **INC**.

Incertum utrum. Plin. lib. 4. Epist. 11. Confessus est quidem incestum,

sed incertum utrum quia verum erat, an quia graviora metuebat si negasset.

Facere incertum de re aliqua. Plin. lib. 7. cap. 48. De spatio atque longinquitate vitæ hominum, non locorum modo situs, verum exempla

se sua cuique fors nascendi, incertum fecere.

Habere incerta pro certis, stultum. Cic. de Senect. 68.

Incertum, vere, inaniterve moveatur. Cic. 4. Acad. 34.

Revocare aliqua in dubium, incertumque. Cic. pro Cæcin. 76.

Incertum est mihi quid agam, & Incertum est, absolute, pro Nescio, & ignoto. Plaut. Aul. 4. 9. 19.

— nunc mihi incertum est,

Quid agam: abeam, an maneam? an adeam? an fugiam? Ter.

And. 1. 5. 29. Incertum est quid agam.

Incertum est quis deus, &c. Virg. 8. Æn. 352.

Incertum est quam longa nostrum cujusque vita futura sit. Cic. 3. Verr. 153.

Incertum, sequentibus aliis pauculis verbis, interdum per Parenthesin eleganter reperitur, ut apud Sueton. in Calig. cap. 1. Incertum constantia, an pietate, majore. H. St. Ubi subæditur ER.

Incerto me, h. e. Inscio & nesciente. Plaut. Afin. 2. 4. 60.

Ego certe, me incerto, scio hoc daturum nemini homini.

Incerto scio, adverbialiter, pro Clam me est. Plaut. Epid. 3. 4. 69. Postquam libera est, ubi habitat dum, incerto scio. Idem 4. 1. 18. Incerto autumo.

INCERTUM, i. n. Ipsa, ut ita dicam, Incertitudo. Papinianus in l. Qui ex §. 1. D. De bono poss. secun. tab. Admittenda est Juliani sententia, qui propter incertum conditionis, etiam prioris esse peti bonorum possessionem respondit.

Quicquid incerti fuit nunc liquet. Plaut. Pseud. 2. 4. 69.

Quicquid incerti mihi in animo prius, aut ambiguum fuit, Nunc liquet. nunc defæcarum est.

Incertum belli timens. Justin. 38. 1. 8. Al. Bellum.

Fortunæ incerta. Plin. 3. Epist. 19. conf. Parei Lex. Crit. p. 590.

Maris & tempestatum incerta. Tacit. 3. Ann. 54. 6. V. plura supra.

INCERTE, Adv. Antiq. Gell. 19. 10. Incerte erat animus. conf. Non. 7. 2.

INCERTO, Adv. V. supra in Adj. **INCERTUS** extr.

INCERTITUDO, inis. f. Vox barbara, pro qua Classici auctores Incertum, vel Incerta dicunt. V. Parei Lex. Crit. p. 590. Vechner. Hellenol. 1. 9. p. 123. sq. & Cellar. Antibar. p. 51.

INCERTO, [*ἀδύλον*] āre. Incertum reddere. Plaut. Epid. 4. 1. 18.

— longa

Dies meum incertat animum, sin ea est quam incerto autumno, hanc Congrediar astu. conf. Apul. Met. 5. p. 164. & 11. p. 265. & Non. 2. 423.

INCESSO, **INCESSUS**. V. **INCEDO**.

INCESTUS, a, um. Adj. [*διαφθορικός*] i. e. Pollutus. Festus, Incestus a Græco trahitur: nam illi facinus dicunt *ἀνεκείσων*. Hæc ille. Cestus, cingulum erat Veneris, quo utebatur ad honestas nuptias. Ideo Incestum dicitur quod a sacro illo Veneris cingulo non fertur. [Verius ex In priv. & Cestus, mutato a in e ut in Expers, Manceps, Infectus, Iners &c. Propert. lib. 3. 11. 39.]

Scilicet incesti meretrix regina Canopi.

Aves incestæ. Stat. 9. Theb. 28.

Facies incesta. Lucan. lib. 10. 105.

Flagitio incesto polluere, pro Flagitio incestus. Cic. pro Domo 105.

Istius qui non solum aspectu, sed etiam incesto flagitio, & itupro polluit ceremonias, &c.

Juvenis incesta. Sen. Herc. fur. 1190.

Nox. Plin. in Paneg. cap. 63. extr. Stuprorum sibi, incestarumque notitium conscii.

Nuptiæ incestæ. Tacit. 11. Ann. 25.

Nuptiæ incestæ confirmari non solent. Papinian. in l. Si adulterium. §. Stuprum. D. ad Legem Juliam de Adulteriis.

Os incestum. Cic. 11. Philipp. 5. Quum verborum contumeliis optimum virum incesto ore lacerasset.

Prædo incestus. Stat. 1. Achill. 45. Paridem intelligit.

Sermo incestus, pro Fædo & libidinioso. Liv. 8. 28. pr. Primo perlicere adolescentem sermone incesto conatus est.

Stuprum incestum. Cic. de Arusp. Resp. 4.

Vestalis incesta. Plin. lib. 28. cap. 2.

Virilitas incesta. Tacit. 6. Ann. 5. pr. Arguitur pleraque: C. Casarem quasi incestæ virilitatis &c. dixisse.

INCESTUS, i. m. pro Homine incesto. Capitol. Macrin. cap. 2.

INCESTUS, ūs. m. vel **INCESTUM**, i. n. [*μιασμός, φθορά, διαφθορά*] quasi Non castum & pudicum. Non 6. 74. Incestum, usu dicitur flagitium in affines admittum. Cic. 4. Tusc. 75. Omnibus enim ex animi perturbationibus est profecto nulla vehementior, ut si jam ipsa illa accusare nolis, supra dico, & corruptelas & adulteria, incesta denique, quorum omnium accusabilis est turpitudine. Suet in Neron. cap. 5. Majestatis quoque & adulteriorum, incestique cum sorore Lepida sub excessu Tiberii reus, mutatione temporum evasit. Idem Domic. cap. 8. Incesta Vestalium virginum, a patre quoque suo & fratre neglecta, varie ac severe coercuit. conf. Liv. Epist. 63.

Oratio nobilis Curionis de incestu pro Ser. Fulvio. Cic. de Clar. Orat. 122.

Committere incestum. Quintil. lib. 4. cap. 6.

Liberare aliquem incesto. Cic. in Pison. 95.

Incestum Pontifices supremo supplicio sanciunt. Cic. 2. de Legib. 22.

Quin & incestum &c. metuebatur. Tacit. 12. Ann. 5. 2.

Incestum neutro gen. fere legitur apud Jurisconsultos. Papinianus in l. Si adulterium. §. Stuprum. D. Ad legem Juliam de Adulteriis, Incestum autem, quod per illicitam matrimonii conjunctionem admittitur. Budæus. [Ita fere legitur & apud Oratores ac Historicos.

Incestus

- Incestus proprie est Confanguineorum vel affinium abusus, sed ponitur pro Concubitu quovis illicito. Sic, Jovis cum Alcmena congressus Incestus dicitur. Sen. Herc. Fur. 1157. conf. Lex. Pitisc.
- INCESTUOSUS**, a, um. Adj. Val. Max. 6. 3. 7. Mandavit ut de his, quæ sacris Bacchanalium incestuose fuerant inquirerent.
- INCESTUS**, Adv. [*διεφθαρμένος*] Fœde, turpiter. Cic. pro Cœl. 34. Ideo aquam adduxi, ut tu ea inceste uterere? Lucret. lib. 1. 98.
Sed casta inceste nubendi tempore in ipso
Hostia concideret.
- Incesto sacrificium Dianæ facere. Liv. 1. 45.
Compar. Arnob. 5. p. 170. Agit incestius res suas.
- INCESTO**, [*μιαίνω, φθείρω*] Ære. Polluere. Plaut. Pœn. 5. 2. 136.
— earum hic alteram efflictim perit,
Neque eam incestavit unquam. Virg. 6. Æn. 150.
— totamque incestat funere classem.
- Filiam incestare. Tacit. 6. Ann. 19. Post quos Sex. Marius Hispaniarum ditissimus, defertur incestasse filiam, & saxo Tarpeio dejicitur.
- Gremium incestare parentis. Stat. 1. Theb. 234.
Thalamos novercæ incestare. Virg. 10. Æn. 389.
Anchemolum thalamos aufum incestare novercæ. conf. Sidon. 3. Epist. 13.
- INCESTIFICUS**, [*φθεροποιός*] Sen. Theb. v. 213.
— ego castam manum
Nefandus, incestificus, execrabilis. Attrecto?
- INCHŌO**, [*ἀρχαίω, ἀρχαίωμαι*] Ære. Incipere. Virg. 3. Georg. 42.
Te sine nil altum mens inchoat. V. Serv. infra.
- Inchoare & Perficere, sive Absolvere, sive Conficere, contraria. Cic. 4. de Fin. 15. Potest ab alio inchoatum accipere & absolvere. Idem 1. Acad. In qua quod inchoatum est, neque perfectum.
- Libros inchoare, & Conficere, contraria. Cic. de Clar. Orat. 20. Meos libros quos expectas inchoavi, sed conficere non possum his diebus.
- Lites inchoare dicitur annus. Juven. 16. Sat. 42.
Expectandus erit, qui lites inchoet, annus.
- Oratorem perfectum inchoare & informare. Cic. in Orat. 33.
Philosophiam inchoare. Cic. 1. Acad. 9.
Spem longam inchoare, pro Spem in longum protendere. Hor. 1. Carm. 4. 15.
Virtutem inchoare. Cic. 5. de Fin. 59. Et induxit in ea quæ inerant tanquam elementa virtutis, sed virtutem ipsam inchoavit.
- Inchoare**, Perficere. Virg. 6. Æn. 252.
Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras. Ubi Servius, Inchoat, perficit: & est verbum sacrorum.
- Neutratiter usus est Symmach. 7. Epist. 75. Moris est ut munus hujusmodi a proficicentibus inchoet.
- De scriptura sive orthographia verbi Inchoo**, sic Servius in 3. Georg. 42. Apud Latinos nullum verbum est quod ante o finalem habeat o: excepto Inchoo: quod tamen majores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus vocalibus, & dicebant Inchoho. Tria enim habebant nomina in quibus c litteram sequeretur aspiratio, Sepulchrum, Orchus, Pulcher: e quibus Pulcher tantum hodie recipit aspirationem.
- Inchoo**, inquit Festus, videtur ex Græco originem trahere: quod Hesiodus omnium rerum initium esse dixerit chaos.
- Inchoo**, c h. aspiratum habere, Julio Modesto & aliis placet, quod ponatur a Chao, quod dixerunt rerum initium. Refert tamen Diomedes, quamvis locus apud eum corruptissime legatur, lib. 1. ubi de Præteritis meminit, Verrium Flaccum probavisse, cui & Tranquillus accesserit, ut postrema syllaba hujus verbi aspirationem reciperet, quod esset a nomine Cahum, quo apud veteres Mundus significabatur, deducta appellatione a Cohibendo, quod omnia cohiberet intra sese, unde etiam v aspirationem habebat. Quæ vox & Funiculum significabat, qui cohiberet, id est colligaret temonem buris cum jugo. Hanc sententiam & Probus in Catholicis duabus regulis fulcit. Altera, quod post c litteram h Latina verba non regunt, exceptis nominibus tribus, Pulcher, Orchus, Lurcho. Altera, quod neque a littera, neque o ante alteram o in Latinorum verborum prima persona reperitur: quamvis Plautus Rebooo Græce dixerit a βωρ. Quam opinionem Jovianus Pontanus agnoscit lib. 2. de Aspiratione. conf. Gell. 2. 3.
- INCHOANS**, antis. Partic. ut, Inchoante mense Martio. Pallad. Febr. t. 25. Inchoantibus canicularibus diebus. Idem Jul. t. 7.
- INCHOATUS**, a, um. Partic. [*ἀτελής*] Imperfectus. Cic. 2. de Nat. Deor. 33. Atque etiam, si a primis, inchoatisque naturis ad ultimas, perfectasque volumus procedere.
- Ab inchoato domos exstruere. Columel. 4. 3.
Præclare inchoata multa, perfecta non plane. Cic. de Clar. Orat. 126.
Inchoata atque rudia pueris exciderunt. Cic. 1. de Orat. 5.
Mancum atque inchoatum. Cic. 2. Off. 154.
Inchoata maturitas. Plin. lib. 15. cap. 1. Primum omnium cruda, atque nondum inchoatæ maturitatis.
- INCHOATIO**, ðnis. f. Ambros. de Voc. Gent. 2. 3. Augustin. Epist. 221. &c.
- INCHOATOR**, ðris. m. Prudent. præf. Hamart. 27. Mortis inchoator. conf. Augustin. de Genes. ad lit. 1. 14.
- INCHOAMENTUM**, i. n. Mart. Capell. lib. 3. p. 93. Idem 5. p. 71. conf. l. 6. p. 189.
- INCHOATIVUS**, a, um. [*ἀρχαίος*] V. Mart. Capell. lib. 3. p. 84.
Inchoativa, Verba pete a Grammaticis, Prisciano, Diomede, Perotto, Valla, Voffio & aliis.
- INCIBO**, Ære. Vet. Schol. ad Juvenal. 10. Sat. 230. Hirundo filios suos incibat.
- INCIBUR**, ðris, vel ðris. Adj. Immanuetus. Pacuv. apud Festum, Reprimere incuirem iracundiam. V. Dacur.
- INCIDO**, idi, ðlum, [*πέμνω, κείνω, ὑποπέμνω, ἰσχυραράτω*] Ære. ex In & Cædo compositum; Idem quod Cædere, & in partes dividere ac secare. Virg. 3. Ecl. 11.
Atque mala vites incidere falce novellas. Plin. lib. 12. cap. 14. Quam incidunt eas arbores.
Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Cic. Anteq. iret in exil. 15. Pennas mihi inciderant. Cic. 4. Att. 2.
Venas incidere. Tacit. 16. Ann. 19. Neque tamen præceps vitam ex-
- plit, sed incisas venas, ut libitum obligatas, aperire rursus, & al-
loqui amicos.
- Incidere**, Insculpere etiam significat: varieque construitur.
- Incisum marmor**. Suet. de Clar. Gramm. 17. Plin. in Paneg. cap. 54. extr. Quod ego titulis omnibus speciosus reor, quando non trabibus, aut faxis nomen tuum, sed monumentis æternæ laudis inciditur.
- Incidere in re aliqua**. Cic. de Senect. 61. Notum est totum carmen incisum in sepulchro. Idem in Pison. 92. Idemque ut esset, quod in basi trophæorum incidi, inscribique posset.
- Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum**. Cic. pro Font. 31.
- Incidere in ære**. Cic. 6. Verr. 145. Idem 4. Verr. 154. Incisum in tabula ænea. Idem pro Corn. Balb. 53. Quod quidem nuper in columna ænea meminimus post rostra incisum & perscriptum fuisse.
- Incidere in æs**. Cic. 2. Philipp. 26. Quid tum? quod erit itagestum, id lex erit? & in æs incidi jubebitis? Suet. Cæs. cap. 28. Ac mox lege in æs incisa.
- Nomina civium in tabula incidere**. Cic. 13. Fam. 37.
Fagi incisæ mea nomina servant. Ovid. 5. Epist. 21.
Marmora incisa notis. Hor. 4. Carm. 8. 13.
Incisa tabula his litteris fuit: Jupiter, &c. Liv. 6. 29. extr.
- Incidere leges**. Cic. pro Milon. 88. Incidebantur jam domi leges, quæ nos nostris fervis addicerent.
- Leges incidere ligno**. Hor. de Arte Poet. 399.
- Incisum grandibus litteris nomen in basi**. Cic. 6. Verr. 74.
Verba incidere ceris. Ovid. 9. Met. 528.
- Incidere, pro-Abscindere & præcidere**. Cic. 2. de Orat. 336. Inciditur enim omnis jam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur. Budæus.
- Ludum incidere**. Hor. 1. Epist. 14. 36. pro Finire.
- Nervos virtutis incidere**. Cic. 1. Acad. 35.
Nervos populi Romani incidere. Cic. 2. pro Lege Agr. 46.
Poema ad Cæsarem, quod composueram, incidi. Cic. 3. Q. frat. 1. §. 4. [An pro Concidi?]
- Sermonem incidere, Intercidere, concidere, aut interturbare**. Liv. 32. 37. Quibus longiorem exoris orationem brevis interrogatio, cessurusne iustribus urbibus esset? sermonem incidit, quum mandatum sibi de his nominatim negarent quicquam.
- Spes incisa, Quæ decedit, & qua frustramur**. Liv. 3. 58. Itaque spe incisa prius, quam prædicta dies adesset, Appius mortem sibi conscivit. Idem lib. 2. 15. extr. Spe omni reditus incisa.
- Sigiltus verba incidens**. Stat. 9. Theb. 884.
- INCISUS**, a, um. Partic. [*πτερυγός*] Plin. lib. 11. cap. 37. Incisa cornua nascentium in diversas partes torquentur.
- Carmen incisum in sepulchro**. Cic. de Senect. 61.
Elogium in sepulchro incisum. Cic. in Pison. 72.
Vena incisa. Tacit. 16. Ann. 19. 2. V. plura in verbo.
- INCISUM**, i. n. [*τμήμα, κέμμα*] Apud oratores est Sensus non expleto numero conclusus, plerisque pars membri. Tale est, quo Cicero utitur, Domus tibi deerat? at habebas. pecunia superabat? at egebas. Fiunt autem etiam singulis verbis incisa: ut, Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Membrum autem est Sensus numeris conclusus, sed a toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. Id enim, O callidos homines, perfectum est: at remotum a ceteris, vim non habet, ut per se manus, & pes, & caput. Hac ex Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 867. Burm. Cic. in Orat. 211. Quæ nescio cur, quum Græci κέμματα & κάλα nominent, nos non recte Incisa & Membra dicamus. Omnis oratio dividitur a Græcis in periodos, cola, & commata. Periodus est absoluta & perfecta in oratione sententia. Colon pars est periodi. Latine putat Cicero bene Membrum dici posse. Comma denique membri pars est, & sectio quedam: Incisum Cicero nominat. Ergo si Latinis verbis uti voluerimus, dicemus, Omnem orationem ex comprehensioribus, membris, & incisus constare. Comprehensio est continuatio verborum, donec sententia periciatur: ut, Etti vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere: minimeque deceat, quum T. Annius Milo ipse magis de Reip. salute, quam de sua perturbetur, me ad ejus causam parem animi magnitudinem afferre non posse: tamen hæc novi judicii nova forma terret oculos, qui quocunque inciderunt, veterem consuetudinem fori & pristinum morem judiciorum minime vident. Membrum est pars comprehensionis, ut, Etti vereor, Judices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem timere. Incisum est pars membri, ut, Etti vereor, Judices, ne turpe sit. Quemadmodum autem in tres has partes omnis oratio dividitur, ita tria sunt etiam signa, quibus distinguantur. Nam comprehensio in puncto signatur, hoc modo. membrum vero in ipsa comprehensione duobus signatur punctis, hoc modo: sed extra comprehensionem uno tantum notatur. Incisum femicirculo in sinistra parte vergente signatur, hac ratione.
- INCISE**, Adv. [*κατὰ κέμματα*] Idem, quod Incisum. Cic. in Orat. 212. Quo autem pacto deceat incise, membratimve dici, jam videmus.
- INCISIM**, aliud Adv. [*πυρόν*] Per incisa, seu incisiones, Minutatim. Cic. in Orat. 213. Hæc quidem duo binis pedibus incisum: deinde membratim, Tu dicere solebas, sacrum esse Rempublicam.
- Incisum aut membratim aliquid efferre**. Cic. in Orat. 213.
Incisum & membratim tractata oratio. Cic. in Orat. 225.
- INCISIO**, ðnis. f. [*τμήσις, τέμνος*] Columel. lib. de Arboribus, cap. 8. Infra incisionem & alligaturam, falce acuta, leviter vitem vulnerato ex utraque parte, ut his potius plagis humor defluat, quam ex incisione abundet. Sed hæc lectio vitiosa est: nam legendum est. Infra insitionem, & ex insitione. Onom. Vet. Incisio, διακροτή.
- Incisio apud Oratores**. Cic. in Orat. 200. Dicendumque, quantos circuitus facere deceat: deque eorum particulis, & tanquam incisionibus differendum est. Particulas & incisiones circuituum seu periodorum vocat, quæ & membra & incisa, sive cola & commata dicuntur, ut dictum est.
- INCISUS**, ðs m. [*τμήσις*] Plin. lib. 16. cap. 12. Fructum quædam proximo anno ab incisu largiuntur.
- INCISOR**, ðris. m. ut, Dentes incisores apud Medicos, quaterni primi, Græcis τομνοί.
- INCISURA**, e. f. [*πέδη*] Ipsa incisio. Plin. lib. 11. cap. 39. Pili recisivi non ut herba ab ipsa incisura auferantur.
- Incisuræ etiam dicuntur in manibus, quæ vulgo Lineæ vocantur**. Plin. lib. 11. cap. 52. Contra longæ esse vitæ incurvos humeris, & in manu una duas incisuras longas habentes. Idem 15. 11. **INCISURÆ**

INCISORIUM, i. n. Sarisb. 5. 10. Si incisorium aptius fuerit.
INCIDUUS, a. um. Adj. [ἐκπύου] Quod incidere vel cedere non licet. Ovid. 2. Fast. 435.
 Monte sub Exquilio multis inciduus annis,
 Junonis magne nomine, lucus erat. Alii incæduus.
Silva incidua. Ovid. 3. Amor. 1. 1. pr.
 Stat vetus & multos incidua silva per annos. al. Incædua.
INCIDUO, idi, Æsum, [ἐκπύου] Ære. ex In & Cado compositum, Idem significat quod simplex, Cado. Plin. lib. 2. cap. 27. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt arbitror: verum hæc ideo facta, quia incasura erant illa.
 Ad terram incidit. Virg. 12. Æn. 926. Cic. 4. Fam. 5. Non me fortuito ad tuam amplitudinem meis officiis amplectendam incidisse.
 Incidere, quasi Casu venire, aut De improvise labi, præsertim quando constituitur cum accusativo & præpositione In: ut, Incidi in latrones. Cic. 2. Fam. 6. Quod in id Reipub. tempus non incideris, sed veneris. Idem 1. Tusc. In fervorum ferrum & manus incidisset.
 In æs alienum incidere, Debitorem fieri, quod dicitur. Cic. in 2. Catil. 20. In tantum æs alienum inciderunt, ut si salvi esse &c.
 In amorem incidere, pro Amatore fieri, Cic. 1. de Invent. 80. Nemo potest uno aspectu, neque præteriens in amorem incidere.
 In cogitationem incidere. Cic. 4. Fam. 9.
 In contentionem incidere. Cic. de Amicit. 34. Quod si longius in amicitia proveci essent, tamen sæpe labefactari, si in honoris contentionem incidissent.
 In cupiditatem imperiorum, honorum gloriæ incidere. Cic. 1. Off. 26.
 In diem incidere. Cic. 9. Att. 4. extr. Si enim recte ambulaverit is, qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. i. e. Eodem die quo sperabas.
 In eum diem incidunt mysteria. h. e. Eo die. Cic. 6. Att. 1. Faciesque me, in quem diem Romana incidant mysteria, certiore. i. e. Quo die agentur.
 In discrimen. Cic. 7. Att. 1. Nunc incido in discrimen ipsum.
 In errore incidere. Quintil. lib. 2. cap. 25.
 In euntem, Occurere alicui ex imperato. Cic. 12. Att. Is dicitur incidisse in euntem jam in Asiam. In emendationibus codicibus legitur, Is dicitur vidisse an euntem, an in Asiam.
 Incidere alicui. Idem 4. Verr. 182. Sane homini præter opinionem improvise incidi.
 In febriculam incidere. Cic. 10. Fam. 21.
 In foveam quoniam incidit bellua, obruatur. Cic. 4. Att. 12.
 In fraudem. Ter. Heaut. 3. 1. 33. In eandem fraudem ex hac re, atque ex illa incidet.
 In furorem & insaniam incidere. Cic. in Pison. 46.
 In lapidem, Offendere. Varro 3. de R. R. cap. 14. Ita ut in aliquem lapidem incidat, ac late dissipetur.
 In libros alicujus. Cic. 2. de Legib. Nam eorum ego in libros incidi.
 In eum locum ut. Ter. Phorm. 1. 3. 23.
 — ego in eum incidi infelix locum,
 Ut neque mihi ejus sit amittendi, nec retinendi copia.
 In luctum. Cic. 1. Off. 32. Quo impetrato in maximos luctus incidit.
 In malum. Ter. And. 4. 4. 43.
 Jocularium in malum inciens pæne incidi.
 In manus hostis. Cic. pro Cæcin. In manus eorum incidere non est fatis?
 In memoriam & recordationem aliquorum incidere. Cic. de Clar. Orat. 43.
 In mentionem rei alicujus. Cic. 1. Verr. 50. Sic breviter, quoniam non consulto, sed casu in eorum mentionem incidi: quasi præteriens satisfaciam universis.
 In milites de improvise incidere. Cic. pro Rosc. Amer. 151.
 In morbum, Morbo corripit. Cic. de Senect. 67. Quin etiam ætas illa multo plures, quam nostra, mortis casus habet: facilius in morbos incidunt adolescentes, gravius ægrotant, tristius curantur. Idem 13. Fam. 29.
 In nomen alicujus. Cic. pro Rosc. Com. 11. Nonne quotiescunque in causa in nomen hujus incidisti, toties hunc & virum bonum esse dixisti, & honoris causa appellasti?
 In opinionem incidere. Cic. 9. Fam. 9.
 In patrociniū alicujus incidere. Quintil. lib. 7. cap. 3. Fuerunt autem tales nostris etiam temporibus controversiæ: atque aliquæ in meum quoque patrociniū inciderunt.
 In sermonem. Cic. 16. Att. 2. Ego enim in varios sermones incidebam.
 In suspitionem regni appetendi. Cic. pro Milon. 7.
 In vitium. Cic. 4. de Fin. 40. Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea vitia & peccata incidemus.
 In vituperatores alicujus incidere. Cic. 7. Fam. 3.
 Incurrere atque incidere in aliquem. Cic. pro Planc. 17.
 In aliquem incidere & complecti. Cic. pro Planc. 99.
 Incidit in id ipsum quod timebat. Cic. 4. Acad. 18. Ex vetusto exemplari legitur In id ipsum se induit.
 Rarius in judiciis incidunt. Cic. 2. de Invent. 67.
 Incidit mihi in mentem hæc res. Ter. Phorm. 1. 3. 5.
 Quod utinam ne Phormioni id suadere in mentem incidisset. Cic. 4. de Fin. 43. Quod cuique in mentem incideret, & quodcumque tanquam occurreret.
 Aliud ex alio incidit. In mentem venit. Ter. Heaut. 3. 3. 38. Dicam: Verum ut aliud ex alio incidit.
 Calamitas incidit amori. Ter. Heaut. 2. 4. 15.
 Ut nunquam ulla amori vestro incidere possit calamitas.
 Calor incidit Pierius menti. Stat. 1. Theb. 3.
 Cause incidunt, quod inepte dicunt Casus contingunt. Cic. 3. Off. 75. Sed incidunt sæpe causæ, quum repugnare utilitas honestati videatur.
 Error novus incidit. Propert. 1. 13. 35.
 Flamma incidit in segetes. Virg. 2. Æn. 305.
 Jugum cervicibus incidit. Columel. lib. 2. cap. 2.
 Nihil mali civitati incidit, quod non impendere illi tanto ante viderint. Cic. 1. de Orat. 26.
 Mentio incidit de Philippo & Romanis. Liv. 32. 20.
 Merus tacitus incidit animis, h. e. Clam metuebant. Liv. 9. Bell. Pun. Vol. 11.

Non metu modo omni, qui tacitus incidebat animis, liberavit eos, sed latentiam ingentem fecit, quod, &c.
 Pestilentia gravis incidit in urbem, agroque. Liv. 27. 23. extr.
 Portis. Liv. 5. 26. Multi cæsi vulneratique, prius quam paventes portis inciderent.
 Rebus incidere, pro Temere & fortuito, non consilio in res ferri. Sen. Epist. 87.
 Ruinæ incident capitibus nostris. Liv. 21. 10.
 Saxum ex spelunca in crura ejus incidit. Cic. de Fato 6.
 Sermones varii incidere nobis. Catul. Epigr. 10. 5.
 Sermo incidit de Catullo Messalino. Plin. 4. Epist. 22.
 Suspectio mihi incidit. Ter. And. 3. 2. 21.
 Renuntiarum est, nam qui iithæc tibi incidit suspectio? Al. Suspicio, Suspectio incidit de me. Ter. Adel. 4. 4. 6.
 Tanta nunc suspicio de me incidit, neque ea immerito.
 Tempora sæpe incidunt, quum ea, quæ maxime videntur digna esse justo homine, eoque quem virum bonum dicimus, &c. Cic. 1. Off. 31.
 Terror incidit exercitui. Cæf. 3. Bell. Civil.
 Tremor manibus incidit unctis. Hor. 1. Epist. 17. 23.
 Incidit sæpe ut, Sæpe evenit, fere fit. Cic. de Amicit. Nam vel ut non idem expediret utrique, incidere sæpe, vel ut de Repub. non idem sentirent.
 Raro incidebat ut secundæ classis vocarentur. Liv. 1. 43. sub fin. [Nisi aliter distinguendum. V. loc.
 Quum incidit ut id apte fieri possit. Cic. 1. de Fin.
 Incidit infeliciter ut talem civem amitteremus. Liv. 38. 49. extr.
 Siquis ejusmodi forte casus incidit ut id faciendum sit. Cic. 3. de Fin.
 Forte ita incidit ut comitiis perfectis nuntiaretur, &c. Liv. 26. 23. pr.
 Forte ita inciderat, ne duo violenta ingenia matrimonio jungerentur. Liv. 1. 46.
INCIDENS, entis. Partic. Plin. lib. 11. cap. 37. Pupillæ obiter incidentia facile declinant.
 Incidens portis exercitus, Incurrans in eum locum quo portæ erant. Liv. 5. 26. Quum fuga trepidum, plenum vulnere, ac pavore incidentem portis exercitum viderint, &c.
INCASURUS, Partic. Plin. lib. 2. cap. 27. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt, arbitror: verum hæc ideo facta, quia incasura erant illa.
INCIDENTER, Adv. Sarisb. præf. Quæ incidenter dicta sunt.
INCIRO, Ære. & **INCIO**, ire. Movere, imprægnare. Papias. Lucret. 5. 960.
 Et Venus in silvis inciebat corpora amantum. al. Jungebat, V. Vet. Dict. Gifan. Hinc
INCIDENS, entis. Partic. Arnob. lib. 7. Scrofa inciens. i. e. Feta. conf. Varr. R. R. 2. 2. Plin. 11. 37. Turneb. 20. 23. vel Lex. Martini.
 Inciens, inquit Festus in Gravida, Propinqua partui dicitur, quod incitatus sit fetus ejus.
INCILE, sit. n. [δυσωχῆ] Locus depressus, ut ait Ulpian. D. de rivis l. 1. ad latus fluminum: ex eo dictus, quod inciditur. Inciditur enim vel lapis, vel terra: unde primum aqua ex flumine agi possit, &c. Item ex quocunque rivo aqua irrigandi causa deducatur, incile dicitur, locus per quem primum deducitur. Hæc Perottus. Columel. lib. 5. cap. 9. Si olea in clivo sit, incilia excitentur, quæ limosam aquam ad codicem deducant.
 Ducere incile. Ulpian. D. ne quid in flumin. public. &c. l. unic. §. 2. Simili modo & si incile ducat, aut alio loco fiat, aut si alveum mutet fluminis, hoc interdico tenebitur.
 Prima incilia & principia fossarum. Ulpian. in l. 1. D. de aqua quotidiana & æstiva, Caput aquæ illud est, unde aqua nascitur: si ex fonte nascatur, ipse fons: si ex flumine vel lacu, prima incilia, vel principia fossarum, quibusque ex flumine vel ex lacu in primum rivum compelli possent.
 Sane tanquam aqua in quodam incili, omnia jam adhæserunt. Cic. 8. Fam. 5. V. Græv. in loc. conf. Apul. Met. 9. p. 221.
INCILIS, e. Adj. Caro R. R. cap. 155. In monte fossas inciles plures habere oportet Al. Puras, pro Plures. [A Cælo deducunt, ut Ancile q. V. Forte tamen ex Græco ἐγκύλιος, quod Cavum ac Depressum denotat. Inciles canales, inquit Festus, In quos aqua confluit, in viis lapide stratis, ab eliciendo dicti. [Immo Indices. conf. dict. super. & seq.
INCILLÆ, [δυσωχῆ] auctore Festo, Fossæ quæ in viis fiunt ad deducendam aquam, sive Derivationes de rivo communi factæ. Al. Incilia, vel rectius Incilia legunt.
INCILIO, [ἐκάλω] Ære. pro Increpare vel Improbrare dicebant veteres. Actius, Qui me incilant probris, sermone indecorant. Lucret. lib. 3. 978.
 Jure (ut opinor) agat, jure increpet, inciletque. V. Non. 2. 430.
INCILANS, antis. Partic. ibid.
INCINERO, Ære. Sax. Gram. 4. 2.
INCINERARIUM, i. n. ex Charif. Barth. in Advers. 4. 21. al. Incinari-um. V. Putsch. vel Lex. Pitisc.
INCINGO, nxi, nctum. [κίρσιον] Ære. Idem quod Cingere, vel Circumligare. Liv. 8. 9. Ipse incinctus cinctu Gabino, armatus in equum insiluit, ac se in medios hostes immisit.
 Auro incincta. Solin. cap. 15.
 Lauro incingi. Ovid. 14. Met. 482.
 Mitra canos incincta capillos. Ovid. 3. Fast. 669.
 Moenibus urbes incingere. Ovid. 3. Amor. 8. 47.
 Pellibus incinctæ ambe. Virg. 4. Georg. 342. Idem 7. Æn. 396.
 Philyra capilli incincti. Ovid. 5. Fast. 317.
 Portu falsoque incingitur. Meta 1. cap. ult. conf. 2. 3. 5, 6.
 Serpentibus sese incingebat. Catul. 65. 258.
 Tunica incinctus mercator. Ovid. 4. Fast. 675.
 Verbenis aras incinxit. Ovid. 7. Met. 242.
 Veltibus pictis incinctæ horæ. Ovid. 5. Fast. 217.
 Zonis pretiosissimis incincta. Apul. Met. 7. p. 190.
INCINCTUS, 2, um. Partic. V. supra in ipso verbo.
INCINGULUM, i. n. Non. 1. 234. Cingulum incingulum plerumque dicitur.
INCINO, ui, entum, [ἐπαδω, ἐπιπλεω] Ære. Simul canere, vel Modulante sonare. Propert. 2. 22. 6.
 E C C C

- seu varios incinit ore modos. Gell. lib. 4. cap. 11. Et frequentamenta quædam varia tibi incineret.
- INCENTIO**, ðnis. f. [*ἐπιπόνησις*] Cantio seu Cantilena, vel Harmonia vocum ac tibiærum. Gell. refert lib. 4. cap. 13. Democritum docere, plurimis hominum morbis medicinam fuisse intentiones tibiærum.
- Incentio**. Incantamentum quod vocis modulatione fiebat. Gell. lib. 16. cap. 11. pr. Ut serpentium vitulorum domitores sint, & intentionibus, herbarumque fuccis, faciunt medelarum miracula.
- Incentiones** Circaæ. Amm. Marc. lib. 30. p. 493. Francf. H. St. Locus est non longe a principio ejus libri.
- INCENTOR**, ðnis. m. Ammian. lib. 15. pr. Ifid. 6. 19. & 7. 12.
- INCENTIVUS**, a, um. Adj. [*ἐπαυλητικός*] ut, Tibia incentiva, apud Varonem, Quæ a dextra canit: sicut Succentiva, Quæ a sinistra succinit: ait enim lib. 1. de R. R. cap. 2. Et ut dextra tibia alia quam sinistra, ita ut tamen sit quodammodo conjuncta, quod est altera ejusdem carminis modorum incentiva, altera succentiva. Ibidem pastorum vitam vocat incentivam, quia vetustior: agriculturalum succentivam, quia recentior, quam rem comprobatur auctore Dicæarcho homine doctissimo. Sic ergo vitæ pastorali succinit agricultura, ut inferior, sicut tibia sinistra, dextræ foraminibus.
- Incentivus**, Incitativus, propterea quod intentione tubarum soleant milites ad prælium incitari. Firmic. lib. 1. cap. 3. Hinc intelligi datur, stellarum quidem esse, quod patimur, & quod nos incentivis quibusdam stimulat ignibus: divinitatis vero esse animi, quod repugnamus.
- INCENTIVUM**, i. n. pro Stimulo, seu incitatione, propterea quod milites intentione tubarum solent ad prælium incitari. Auctor Paneg. Const. M. dict. a pr. Non solum tubæ, sed etiam Spartanae tibiæ incentivum aliquod feruntur habuisse.
- INCIPERO**, ðre. pro Imperare. Plaut. Truc. 3. 2. 8. Inci pro In olim dictum esse ostendit Scalig. ad Fest. in voce Incitega. Sed codices emendati habent Dic, impera mihi, pro Incipera.
- INCIPIO**, cœpi, vel Cœpi, cœptum, [*ἄρχω, ἀρχομαι, καταρχομαι, ἀπιρχομαι, ἐξάρχω, ἐξαρχέω*] ðre. Notæ significationis, & a Cæpio derivatur: vel ut aliis placet, a Cœpi defectivo. Plaut. Pœn. 5. 2. 14.
- Incipere multo est quam impetrare facilius. Ter. Adel. 2. 2. 19.
- perii hercle, hac spe illi hoc incœperunt.
- Æstas** prima incœperat. Virg. 3. Æn. 8.
- Amor** incipiens. Ovid. 2. de Arte Am. 648.
- Annus** incipit viceſimus. Plaut. Capt. 5. 3. 3.
- Quam diu id factum est? s. t. hic annus incipit viceſimus. [An Hinc?
- Annus** incipit a frigidibus. Ovid. 1. Fast. 149.
- Barba** erat incipiens. Ovid. 12. Met. 395.
- Febris** incipit. Cic. 7. Att. 8. Diem tuum ego quoque ex epistola quadam, quam incipiente febricula scripseras, mihi notaveram.
- Ver** incipit. Cic. 7. Verr. 27. Quum rosam viderat, tunc incipere ver arbitrabatur.
- Vere** incipiente pariunt. Plin. lib. 10. cap. 32.
- Incipiunt** postulare, pofcere, minari. Cic. 5. Verr. 78.
- Incipere** a. Plin. lib. 14. in proœm. Unde autem potius incipiemus, quam a vitibus?
- Abrupte** aliquid incipere. Quintil. lib. 3. cap. 8.
- Amicitiam**. Ter. And. 3. 3. 7.
- Per ego te deos oro, & nostram amicitiam, Chreme, Quæ incepta a parvis, cum ætate adcrevit simul.
- Curſuram**. Plaut. Trin. 4. 2. 164.
- Sed quis hic est, qui huc in plateam curſuram incipit?
- Facinus**. Plaut. Trin. 4. 2. 42. Magnum facinus incipis sic petere.
- Honorem**. Plaut. Mil. 2. 2. 73.
- Magnum illic honorem incipis, si magna munis mœnia. Sed emendati codd. præferunt Magnam illic, homo, rem.
- Iter**. Plaut. Cæf. 4. 4. 1. Sospes iter incipe hoc.
- Incipere** facere aliquid. Cic. 3. in Catil. 6. Quum jam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent.
- Huic** incipio sententiæ diffidere. Cic. 5. Tusc. 3. Et apud eundem, Incipio sperare.
- Inceptum**, ſupin. [*ἄρχεται*] Ter. Phorm. 2. 3. 16. Turpe inceptu. Liv. præf. Fœdum inceptu.
- INCEPTUS**, vel **INCEPTUS**, a, um. Partic. [*καταρχέτης*] ut Amicitia quæ incepta est a parvis. Ter. And. 3. 3. 7.
- Iter** inceptum celerant. Virg. 8. Æn. 90.
- Laborem** inceptum decurrere. Virg. 2. Georg. 3.
- Opus** inceptum destituere. Ovid. 3. Amor. 12. 18.
- Rite** incepta sacra. Virg. 4. Æn. 638.
- Sermo** inceptus. Virg. 6. Æn. 470.
- INCIPIENDUS**, a, um. aliud Partic. [*ἀρχεται*] Ovid. 5. Fast. 570.
- A tantis princeps incipiendus erat.
- In re** incipienda. V. IN.
- INCEPTUM**, vel **INCEPTUM**, i. n. Inſtitutum, principium. Ter. And. 1. 5. 1.
- Hocce est humanum factum, aut inceptum? Plin. lib. 4. cap. 4. Incepto inſaulto. Cic. 2. in Catil. 27. Cujus ego non modo factum, sed inceptum ullum, conatumve contra patriam deprehendero.
- Juvenilia** incepta. Ovid. 17. Epist. 35.
- Pari** incepto ſimilis fortuna fuit. Patere. 2. 68. 2.
- Abire** longius incepto. V. **ABRO**.
- Abſistere** incepto. V. **ABſISTO**.
- Abſistere** inceptis. Sil. lib. 11.
- Deprehendere** inceptum. Cic. 2. Catil. 12.
- Deſistere** incepto. Virg. 1. Æn. 37.
- Peragere** inceptum. Virg. 4. Æn. 452.
- Permanere** in incepto. Cic. 5. Fam. 14. 7.
- Pertæſus** magni incepti. Virg. 5. Æn. 471.
- Prævenit** inceptum eorum Marcellus. Liv. lib. 24. 13. extr.
- INCEPTIO**, ðnis. f. Principium. Ter. And. 1. 3. 14.
- Nam inceptio est amentium, haud amantium. Cic. 4. Acad. 119. Tam præclari operis inceptio. conf. Apul. Apol. p. 317.
- INCEPTUS**, ſus. m. Nep. 11. 2. 5. Epaminondæ retardavit inceptus. V. Schott. & in ipſo verbo extr.
- INCEPTORA**, ðnis. m. Qui incipit. Ter. Eun. 5. 9. 4.
- o Parmeno mi, ð mearum voluptatum omnium Inventor, inceptor, perfector. V. Donat.
- Carminis** inceptor. Avien. Arat. pr.
- INCEPTIVUS**, a, um. Adj. Initialis. Diomed. Gramm. Inceptiva littera.
- INCIPISſO**, ðre. Plaut. Capt. 3. 3. 17. Nugas ineptiaſque incipifſo. conf. Capt. 4. 2. 22. & Mil. 2. 2. 82. & Trin. 4. 2. 42.
- INCEPTO**, vel **INCEPTO**, [*ἄρχεται, ἀρχομαι*] ðre. frequent. ab Incipio, vel a Cœpi defectivo. Ter. Heaut. 4. 4. 12. Quid inceptat? Idem Phorm. 4. 3. 21. & Eun. 6. 8.
- Inceptare** facinus. Ter. Heaut. 3. 3. 39. Vah video quod inceptet facinus.
- Inceptat** fabulam. Ter. And. 5. 4. 22.
- Est iſtæc una parva virgo. tum ille egens, forte applicat Primum ad Chryſidis patrem ſe. ſ. fabulam inceptat. c. H. ſine.
- Inceptare** iter. Plaut. Truc. 1. 2. 28. Iſtic, quo iter inceptas, quis est? quem arceſſis?
- INCISE**, **INCISIM**, **INCISIO**, **INCISUM**, **INCISURA**, **INCISUS**. V. **INCIDO**, is.
- INCITA**, ðre. f. [*πείρα*] Paupertas, indigentia. Plaut. Trin. 2. 4. 136. Hem! nunc hic, cujus est, ut ad incitas redactus! conf. Idem Pœn. 4. 2. 85. & Non. 2. 422. Budæus in Annotat. prior. Antiqui, ait, Ad incitas redactos dicebant, vel etiam Ad incitos, si Iſidoro credimus, i. e. Ad ultimum inopiæ. Quod proverbium a calculis luſoriis deductum est, qui loco cieri nequeunt. Al.
- INCITARI**, orum. m. & **INCITA**, orum. n. pl. Scalig. Append. ad Conject. in Varr. lib. 6. pr. Antiqui, inquit, fines seu terminos, quos amplius promovere non est, incitos vocabant. Et qui eo rerum redacti erant, ut nullum certum rerum ſuarum conſilium capeſſere poſſent, ad incitas redacti dicebantur: ubi ſubaudiendum Lineas. Metaphora enim a ludo duodecim ſcruporum. Nam cum ad ultimam lineam promoti erant calculi, tum is, cujus intererat, ad incitas lineas redactus, Calculi vero ipſi inciti dicebantur. Quod annotat Iſidor. Orig. 18. 67.
- Quando Incita dicimus, ſubintelligendum Loca. V. Joh. Livin. ad Mæmert. Paneg. Jul. cap. 9. pr. Apul. 3. Aur. Afri. p. 50. Ad extremas incitas ducti. Sed Elmenh. p. 141. legit Metas. Idem Aur. Afri. 9. Ad ultimam ſalutis metam detrufus. V. Elmenh. 223. & Emend. 1. 272. conf. item Parei Lex. Crit. p. 59. vel Lex. Pitifc.
- INCITRO**, [*παραζώνω, παραρμήσω, ἐπιπίσω, ἠδύνω*] ðre. Commovere, compellere, incendere: ab In, & Cito citas. Cæf. 3. Bell. Gall. 10. Sed tamen multa Cæſarem ad id bellum incitabant.
- Incitare** ad ſcribendum. Cic. 9. Fam. 16.
- Incitare** & commovere. Cic. 2. de Orat. 186. Facilius est enim currentem (ut aiunt) incitare, quam commovere languentem.
- Incitare** contra. Cic. 4. Acad. 144. Qui ſi undique omnes convenerint, facile contra vos incitabuntur.
- Incitari** in ſtudia. Cic. 12. Fam. 16. Ne putes in Aſia feriaturum illum ab his ſtudiis, in quæ tua cohortatione incitatur, futurum.
- Ad ſtadium** & laborem incitandi juvenes. Cic. 1. de Orat. 262.
- Animos** ſedare, & Incitare, contraria. Cic. in Orat. 63.
- Celeritatem** incitat exercitatio eloquendi. Cic. 1. de Orat. 90.
- Cupiditate** faciendi aliquid aliquem incitare. Cic. de Clar. Orat. 317.
- Currentem** incitare, Parœmia. Cic. 3. Philipp. 19. Quorum conſiliorum Cæſari me auctorem & hortatorem & eſſe & fuiſſe fateor. quanquam ille non eguit conſilio cujuſquam, ſed tamen, ut dicitur, currentem incitavi.
- Equos** incitare. Cæf. 4. Bell. Gall. 12. Incitato equo ſefe hoſtibus obtulit.
- Equo** incitato ſe in hoſtes immittere. Cic. 3. de Nat. Deor. 15.
- Mentes** incitare, & Reflectere, contraria. Cic. 1. de Orat. 53.
- Metum** incitat umbra vana. Ovid. 2. de Pont. 7. 14. al. Incutit.
- Motus** ſilentio incitari non poſſe. Cic. de Somn. Scip. 11.
- Navem** remis incitare. Cæf. 4. Bell. Gall. 25.
- Pœna** cælibum incitandæ. Tacit. 3. Ann. 25.
- Veterani** incitantur in eum. Cic. 12. Fam. 2.
- Incitant** me auguria quadam ſpe non dubia. Cic. 10. Att. 8.
- Incitare** ſe in aliquam partem. Cic. 2. Att. 16. Quod ſi in eam me partem incitarem, profecto jam aliquam reperirem reſiſtendi viam.
- Incitavit** aviditatem hæc herba, Provocat, & irritat appetitum ciborum: cui opponitur Inhibere aviditatem. Plin. lib. 20. cap. 7. Nec ulla res in cibis aviditatem incitat, inhibetque eadem.
- Salienſ** incitat unda litim. Ovid. 2. de Rem. Amor. 632.
- Beneſiciis** alicujus & amore incitari. Cic. 1. Fam. 77.
- Natura** incitari ad aliquid agendum. Cic. 3. de Fin. 66.
- Voluptate** corporis incitari. Cic. de Senect. 41.
- INCITATUS**, a, um. Partic. [*παραζώνεις, παραρμήνεις*]
- Celeritate** & ſtudio incitatus. Cæf. 3. Bell. Civil. 78.
- Ira** aut perturbatione aliqua incitatus. Cic. 1. Off. 23.
- Iracundia** incitatus populus. Cic. pro Domo 86.
- Mente** incitatus. Cic. 4. Acad. 14. Et tamen iſti Phyſici raro admodum, quum hærent aliquo loco, exclamant quali mente incitati.
- Quam** incitato occurrit. Sen. Troad. 10.
- Populum**, incitatum in bonos, mitigare. Cic. 1. de Orat. 202.
- Studium** incitatum ad inveniendam veritatem. Cic. 5. Tusc. 68.
- Voluntas** incitata adverſa ratione. Cic. 4. Tusc.
- Incitatum** pro Vehementi. Cic. in Brut. 35. Nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum. Idem, Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen.
- Furor** incitatus. Cic. 4. Acad. 87. Nonne ibidem incitato furore, Unde hæc flamma oritur? Ex poeta.
- Compar.** Cic. Orat. 39. Alter incitatioſ fertur.
- Superl.** Converſio incitatioſſima totius mundi. Cic. in Somn. Scip. 13. Hic vero tantus est totius mundi incitatioſſima converſione ſonitus, ut eum aures hominum capere non poſſint.
- Incitatus**, Equus quidam fuit hoc nomine nobiliſſimus & velociſſimus, circumſibus curriculaſ & palmarum frequentia celebratioſſimus, Caligulaſ uſque eo amatus, ut & ad eœnam vocaret, & ei hordeum aureum objiceret,

ficeret, & vinum aureis pateris propinaret, sancteque adjuraret per salutem & fortunam suam, se eum Consulē facturum. Martial. 11. 1.
 Sed quum sponso fabulæque lassæ
 De Scorpo fuerint & Incitato.
 De hoc equo & Dio col. 747. H. St.
INCITATE, Adv. [παροξύνω] Compar. Cic. 2. Att. 14. Quas Numestio litteras dedi: sic te his evocabam, ut nihil acrius, neque incitatus fieri posset.
INCITATIO, ōnis. f. [παροξυσμός] Instigatio, commotio. Cic. 4. Acad. 82. Quum ille sol, qui tanta incitatione fertur, ut celeritas ejus quanta sit ne cogitari possit.
 Languentis populi incitatio, & Effrenati moderatio, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. [An potius Effrenati?
 Acri & vehementi incitatione inflammatur animus. Cic. 2. de Orat. 183. Divina mentis incitatio. Cic. 1. de Divin. 89.
 Incitatio orationis. Cic. 1. de Orat. 161. Sic evolavit oratio, ut ejus vim atque incitationem aspexerim: vestigia, ingressumque...
INCITATOR, ōris. m. Prudent. Rom. 67. Ut incitator & fax omnium.
INCITATRIX, icis. f. Arnob. lib. 2. p. 64. Ita persuasio est incitatrix ad vitia. Lactant. de Ira Dei 23. 22. Opulenta libidinum incitatrix.
INCITABILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. παροξυντικός, Incitabilis.
INCITAMENTUM, i. n. [παροξυντήριο] Quod commovet, incitat & accendit ad aliquid faciendum. Cic. pro Arch. 23. Hoc maximum & periculorum incitamentum est & laborum.
 Incitamentum ad vincendum. Liv. 21. 44. conf. ibi Gronov. Tacit. Germ. 6. 29. extr. Uxor incitamentum mortis & particeps fuit. conf. Idem 7. 3. Plin. Paneg. cap. 27. pr. Magnum quidem est educandi incitamentum, tollere liberos in spem alimentorum, &c.
INCITABULUM, i. n. [ἐπιταβύλιον] Idem quod Incitamentum. Gell. lib. 15. cap. 2. Fomitum esse quendam dicitur & incitabulum ingenii virtutisque. Antiquum.
INCITUS, a, um. Adj. [παροξυντικός] Compositum ex In & Citus: Idem quod Velox & celer. Cic. 2. de Nat. Deor. 89.
 Sicut inciti atque alacres rostris perfringunt
 Delphini. Ex Accio. Lucret. 1. 6. 136.
 — validi vis incita venti. Idem 1. 270. Prudent. Hymn. 3. 93.
 Incita lingua. [Partic. ab Incieo, Vix alibi, quam apud poetās legas.
 Incitus est etiam Inamotus: ut, deuli inciti. V. supra in INCITA, & INCITI.
INCITUS, us. m. [παροξυντικός] Incitatione. Plin. lib. 2. cap. 45. Qui, sive assiduo mundi incitatus & contratio siderum occursum, nascuntur, sive hic est ille generabilis...
INCIVILIS, e. Adj. Asper, olentus. Eutrop. 10. 7. Multis incivilibus gestis. conf. Aurel. Vict. d. Macrin. & Diad.
INCIVILITER, Adv. App. Met. 7. p. 199. An te nos tractamus inciviliter, qui rostrum asinuratum abducis?
 Compar. Suet. Tit. 6. Egit aliquanto incivilius. i. e. Violentius, acerbius, & tyranni modo Civiles enim dicitur Qui savus non est, sed moderatus. parique ceteris jure vivit: Incivilis, Qui se pro principe & imperatore non... sed superbus, & arrogans est & tyrannus. Tacit. Ann. 33. In juveni civile ingenium, mira comitas, & diversa a ceteris sermo: & vultu arrogantibus & obscuris. Turnebus.
INCIVILITAS, atis. f. Ammian. 18. 2. Contingit per incivilitatem militis. Idem 2. 5. Incivilitatis particeps.
INCLAMO, [ἐπιβοάω] are. Clamore arcessere, vocare. Val. Max. lib. 1. cap. 7. Perterritus deinde tam tetro viso, & nomine horrendo, servos incitavit: suscitatusque est, &c. Cic. 2. Att. 18. Sed ita te para, ut inelamato, advoles.
 Inelamare aliquem. Ovid. 3. Fast. 756.
 Inelamatque suos, auxiliūque vocat.
 Inelamare aliquem magna voce. Liv. 8. 9. pr.
 Inelamare nomine aliquem. Liv. 26. 15.
 Inelamare alicui. Liv. 1. 25. Et dum Albanus exercitus inelamat Curiatius, uti opem ferant fratri, jam Horatius caeso hoste victor secundam pugnam petebat. Ovid. 1. Amor. 7. 45.
 Nonne satis fuerat timide inelamasse puellæ.
 Inelamare aliquem, Conviciis & maledictis infectari, inquit Festus. Plaut. Afin. 3. 2. 36.
 Nimis ægre risum continui, ubi hospitem inelamavit,
 Quod se absente mihi fidem habere noluisset. conf. Idem Afin. 3. 2. 36. Lucret. lib. 3. 266.
 Non merito inelamet magis, & voce increpet acri? Ovid. 2. Fast. 351.
 Fit sonus, inelamet comites, & lumina poscit. h. e. Objurgat.
INCLAMATUS, a, um. Partic. Inclamatus a puere delphinus. Plin. 9. 8. Nomine suo inclamatus. Lactant. 4. 26.
INCLAMATIO, ōnis. f. Tertull. adv. Marc. 4. 41. pr.
INCLAMITO, [ἐπιβοάω] are. frequent. Pallivo utitur. Plaut. Epid. 5. 2. 46. Etiam inclamitor quasi fervos?
INCLAREO, ui, ère; vel **INCLARESCO**, [ἐνδεδυμέω] ère. Clarum fieri, manifestum, & notum. Plin. Paneg. cap. 82. Nec dignitate nuptiarum magis, quam his artibus inclarus. Suct. de Clar. Gramm. cap. 17. Verrius Flaccus, docendi genere maxime inclaruit. Artes plurimis inclaruere exemplis. Plin. lib. 7. cap. 37. Maxime inclaruit discipulo Nictia Atheniensi, qui diligentissime mulieres pinxit. De Euphranore pictore. Plin. lib. 35. cap. 11. Inclaruit in auro celando. Plin. lib. 33. cap. 12. Et lib. 7. cap. 21. Myrmecides quidam in eodem genere inclaruit. [Omnia Præterita sunt ab Inclaresco. Inclareo nusquam leges.
INCLAREUS, a, um. Adj. Symmach. 3. Epist. 4. pr. An ita vel mei animi fides inclara est &c. i. e. Non clara, dubia.
INCLEMENS, entis. Adj. [ἀνεπιεικής] contrarium est Clementi: h. e. Durus & asper. Liv. 8. 32. Extrema concio, & circa Fabium globus increpabant inclementem Dictatorem.
 Compar. Liv. 9. 34. Inclementiori verbo quem appellare.
 Superl. Macrob. Somn. Scip. 1. 10. Dionysius aulæ Siculæ inclementissimus incubator.
INCLEMENSIA, æ. f. [ἀνεπιεικεία] Duritas. Virg. 2. Æn. 602.
 — verum inclementia divum
 Has evertit opes. Idem 3. Georg. 68.
 VOL. 11.

Et labor, & dure rapit inclementia mortis. Ubi servitus: Inclementia, Inexorabilitas & duritia.
 Gravis inclementia fati. Stat. 1. Silv. 4. 50.
INCLEMENTER, Adv. [ἀνεπιεικῶς] Dure. Liv. 22. 38. Nihil inclementer in Varronem dictum, nisi id modo, mirari se, &c. Plautus Pseud. 1. 1. 25.
 Cur inclementer dicis lepidis litteris? i. e. Quare irascere illis litteris? Idem Poen. 5. 5. 44.
 Inclementius, Immitius. Ter. in prol. Eun. 4.
 Tum si quis est, qui dictum in se inclementius existimat esse, &c. conf. Liv. 3. 48.
INCLINIS, V. post seq. dict.
INCLINO, [ἐπικλίνομαι, ἐκλίω] are. Inflexere.
 Acies inclinare vel inclinari dicitur, Quando ita urgetur ab hostibus, ut jam deficiens incipiat cedere, atque in fugam converti. Liv. 1. 12. Ut Hostis cecidit, confestim Romana inclinatur acies. Ibidem lib. 2. 33. Tum demum impulsus Latini, perculsaque inclinavit acies.
 Animum inclinare. Liv. 29. 33. extr. Hæc animum inclinant, ut cum modico potius quam cum magno præsidio equitum ad Scipionem quoque postea venisse Masinissam credam.
 Animus inclinatur. Liv. 1. 24. Hos ut sequar inclinatur animus. conf. 7. 9. Animum inclinare ad rem aliquam. Liv. 40. 5. In presentia placet omni ope in Romanos accendi regem, impellique ad consilia belli ad que jam sua sponte animum inclinasset.
 Arbor vento inclinata in tuum fundum. Pompon. in l. ult. D. de arbor. cædend.
 Altra inclinaverat ortus. Astrorum lucem imminuerat & hebetaverat: vel Altra cælo depulerat. Stat. 12. Theb. 1.
 Culpam inclinare in aliquem, Derivare. Liv. 5. 8. extr. Ubi quum omnem culpam in Collegam inclinaret, acciri Virginium ex castris, &c. Cursum inclinatur. Ovid. 2. Met. 271. De Mercurio volante.
 Dies inclinatur. Curt. 6. 11. 9.
 Domus omnis in te inclinata recumbit. Virg. 12. Æn. 59. i. e. Tuis humeris fulcitur.
 Eloquentiam inclinare, pro Imminuere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Quinetiam & Phalereum illum Demetrium (quoniam is primus inclinasse eloquentiam dicitur) multum ingenii habuisse & faciendæ fateor. V. Oratoriam inflectere, in INFLECTO.
 Fata ducum inclinant. Lucan. lib. 3. 572.
 Fortuna inclinatur se ut. Cæsar. 1. Bell. Civil. cap. 52. Tam paucis diebus magna erat rerum facta commutatio, ac se fortuna inclinaverat, ut nostri magna inopia necessariorum rerum conficiantur. Cic. Inclinate deinde se fortuna ad causam plebis, nuntii veniunt.
 Fortuna inclinatur & prope jacens. Cic. 2. Fam. 15.
 Fretum inclinatur æstu, h. e. Pacatum mare. Liv. 29. Quum primam æstu fretum inclinatur æstu, naves mari secundo misit.
 Fuga inclinatur. Liv. 1. 27. extr. Quo postquam inclinavit fuga, alii arma, &c. Genua inclinat ærens. Ovid. 11. Met. 355.
 Meridies inclinatur. Hor. 3. Carm. 28. 5.
 Oculos inclinare mortuis. i. e. Claudere: quod facere morientibus carere vel propinqui solebant. Propert. 4. 7. 25.
 At mihi non oculos quisquam inclinavit euntis:
 Unum impetrassem te revocante diem. Forte Inclamavit non inepte legeretur. [Immo Inclamavit hiantes. V. Broekh.
 Opes inclinantur ad Sabinos. Liv. 1. 11. Quoniam inclinari opes ad Sabinos, rege inde sumpto, videbantur.
 Oppida inclinatur, Diruta. Ovid. 15. Met. 295.
 Res inclinatur: cui Integra opponitur. Cic. 10. Att. 8. Scribendum ad te existimavi, & pro nostra benevolentia petendum, ne quo progredere res inclinatur jam re, qua integra etiam progrediendum tibi non exillimasset. Legitur & Proclinator.
 Res inclinatur est, laboratur vehementer. Cic. 1. Fam. 1. i. e. Spectat ad malum exitum, & ruinam veluti minatur.
 Respub. inclinatur. Quæ jam declinare cepit. Cic. ad Brut. 18. Respondi id quod sentiebam & dignitati & existimationi tuæ maxime conducere, te primo quoque tempore ferre præsidium labenti & inclinate pæne Reipub. [An Labanti?
 Sententia inclinatur, Huc tendit, eo vergit ut, &c. Liv. 32. 13. Inclinator sententia, suum in Thessaliam agmen dimitteret. [Legi Demitteret.
 Sententia eo inclinatur, ut &c. Liv. 27. 46. Multorum eo inclinatur sententia, ut, dum festum &c.
 Sententia eo inclinatur quod tutius, &c. Liv. 28. 25. extr. Illa dubitatio erat, singulane cohortes, an universi ad stipendium petendum irent: inclinavit eo sententia, quod tutius censebant universos ire. Al. omitunt Eo rectius, & post censebant commate distinguunt.
 Sol inclinatur se meridie. Liv. 9. 32. Et prius sol meridie se inclinavit, quam telum hinc atque illinc emissum est.
 Ad consilium adjuvandum inclinare. Cic. 12. Att. 28. Tuum enim illud desperatum denique intelliges, & quia inclinat ad hoc meum consilium adjuvandum.
 In consilium inclinare. i. e. Descendere in sententiam. Liv. 50. 9. In hoc consilium maxime inclinatur: legatos tamen ad Annibalem mittendos censent.
 Ad Stoicos inclinare. Cic. 3. Fin. 10.
 Paulum timore inclinari. Cic. 4. Att. 14.
 Inclinare in vitium dicitur vitium. Plin. lib. 14. cap. 20. In vitium inclinantis experimentum est lamina plumbeæ mutatur in eo colos.
 Nos inclinare in his rebus dicimur, In quibus acquiescimus. Sen. in Consol. ad Helv. cap. 2. extr. Quasi de industria, in id tempus conjectis malis tuis, ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret.
 Obsceno sensu usurpare videtur. Juven. 9. Sat. 25.
 — atque ipsos etiam inclinare maritos. conf. Idem 10. 224.
 Inclinare apud Grammaticos est verba & nomina in casus, personas atque tempora mutare. V. Gell. 4. 9.
INCLINANS, Partic. [ἐπικλινόμενος] ut
 Inclinans ad crocum vel in luteum colorem. h. e. Tendens & fere similis. Plin. lib. 27. cap. 12.
 Inclinantem erigere, Stantem inclinare, contraria. Cic. 2. de Orat. 1. 7.
INCLINATUS, a, um. Partic. [ἐπικλινόμενος] ut,
 FFFF 2
 Incli-

Inclinatus ad causam plebis, i. e. Promptus. Liv. 3. 65. pr. Nihil magnopere ad patrum aut plebis causam inclinati, otium domi ac foris habuere.

Animo inclinatus. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 12.

Spes inclinata dicitur in aliquam partem, Ubi de ea bene speratur. Liv. lib. 5. Teri tempus neutro inclinata spe.

Cervix inclinata. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Copiæ inclinatae. Nep. 16. 5. 4. & Patere. 2. 55. 1. Subaudi Ad fugam.

Respublica inclinatus in tempus pomeridianum. Cic. 3. Tusc. 7.

Morbus inclinatus, Qui jam ad sanitatem spectat. Plin. lib. 23. cap. 4. Lethargicis magis auxiliare, & inclinato morbo.

Onera inclinata a pauperibus in divites, Derivata. Liv. lib. 1. 43.

Respublica paullum inclinata agitari coepit. Sallust. Fragm. 6. 56.

Vires inclinatae. Liv. 9. 12. pr. Nullo dum certamine inclinatis viribus. i. e. Inregris adhuc & nullo certamine debilitatis.

Voce inclinata ululantique canere. Cic. in Orat. 27.

Compar. Inclinatio ad pacem animum. Liv. 34. 33. Idem 3. 2. & 23. 46.

INCLINATIO, ōnis. f. [ἐπίκλισις, ἑγκλισις] Plin. de lignis scilicet lib. 16. cap. 43. Qua de causa alterna inclinatione egerunt *ferulam*.

Animorum inclinatio plebis ad sustinendam inopiam *causam* fit. Liv. 24. 18. extr.

Cæli inclinatio, quam quidam Aspectum & horizonta vocant. Gell. lib. 14. cap. 1. Procedat inquit, hæc disciplina sane, sed sub ea modo inclinatione cæli, sub qua tunc Chaldaei fuerunt. V. Declinatio mundi, in DECLINO, & Vitruv. 6. 1.

Causæ inclinatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Corporis inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Laterum fortis, ac virilis inclinatio. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Rerum & temporum inclinationes dicuntur Conversiones, quando Reipub. constitutio tenorem suum jam non amplius servat, sed ad mutationem spectare videtur. Cic. 5. Philipp. 26. Minimis momentis, p. c. maximæ inclinationes temporum fiunt. Et 5. de Fin. 11. Hoc amplius Theophrastus, quæ essent in Reipub. inclinationes rerum, & momenta temporum, quibus esset moderandum.

Temporis inclinatione, & perlevi sæpe fortunæ momento, vectigalia Populi Rom. pendere. Cic. 2. de Lege Agr. 72.

Voluntatum repentina inclinatio. Cic. pro Muren. 53.

Voluntatis inclinatione propendere in aliquem. Cic. 2. de Orat. 129.

Inclinatio ad meliorem spem. Cic. pro Sext. 67.

Pro Declinatione ponitur a Grammaticis. Varr. L. L. 8. 1. Quorundam inclinationes sequi. Idem 8. 63. In inclinationibus verborum. conf. INCLINATUS.

INCLINATUS, ūs. m. [κλίσις] pro Terminatione Grammaticis. Gell. lib. 3. cap. 12. Neque aliud est quod simili inclinatu dicatur. i. e. Terminatione. de Bibofus loquitur. conf. INCLINAMENTUM.

INCLINABILIS, e. Sen. Epist. 94. Nulla res magis animos honesta induit, dubioque & in pravum inclinabiles revocat ad rectum, quam bonorum virorum conversatio. Al. Inclinant. [Porro videtur Honesto imbuit legendum.]

INCLINAMENTUM, i. n. [ἐπίκλιμα] pro Declinatu vel Derivatione vel Terminatione. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio. Hoc, inquit, inclinamentum semper hujuscemodi verborum, ut vinosus, mulierosus, religiosus, &c.

INCLINIS, e. Adj. Quod inclinatur, quod cedit. Val. Flacc. 4. Argon. 307. — sonat omnis vulnere cervix

Inclinis ceditque malis. Min. Fel. c. 3. extr. Eam testam plano situ digitis comprehensam, inclinem ipsum atque humilem, quantum potest super undas inrotare. Subaudi Puerum.

Item [ἀκλίσις] Inflexus, rigidus. Manil. 1. 596.

His eadem est via, quæ mundo, pariterque rotantur Inclines. V. Interpr. in loc.

INCLITUS, a, um. Adj. [κλυτός] Gloriosus, excellens, atque insignis, quique veluti fulgore quodam famæ resplendet. Plaut. Mil. 4. 6. 12. Ut tu inclitus apud mulieres.

Armis inclitus. Virg. 6. Æn. 276.

Factis inclitus. Ovid. 12. Met. 173.

Acta viri multum inclita cantu Mæonio. Stat. 1. Achil. 3.

Dux inclitus. Virg. 6. Æn. 562.

Genus inclitum altis titulis. Sen. Herc. fur. 6.

Gloria inclita fama. Virg. 2. Æn. 82.

Iustitia inclita, religioque ea tempestate Numæ Pompili erat. Liv. 1. 18.

Mænia inclita bello. Virg. 2. Æn. 241.

Philosophorum omnium inclitus Aristoteles. Justin. 12. 16. 8.

Templum inclitum divitiis. Liv. 26. 11.

Virtus inclita. Sen. Oeth. v. 1984.

Superl. Cato apud Gell. 3. 7. Claritudo incitissima. Dux inclitissimus. Columel. 1. 4. Scribitur & per y Inclutus, & per u, Inclutus. V. Cellar. Orthogr. Romanam scriptioem per i præferunt docti.

INCLUDO, si, sum, [ἐγκλείω, κατακλείω] ēre. Intus claudere. Cic. de Senect. 77. Nam dum fumus inclusi in his compagibus corporis, munere quodam necessitatis, & gravi opere perfungimur.

Omnia animalia in mundo inclusit Deus. Cic. de Univerf. 30.

In carcerem includere. Cic. 7. Verr. 117. Includuntur in carcerem condemnati.

In carcere includere. Cic. 2. Att. 1. Itaque nunc Consule in carcere incluso.

Includi simpliciter, absque alia voce adjecta est In carcere compingi. V. Schelling. ad Controv. Sen. p. 232.

Aliquem includere in prædonum hostiumque custodias. Cic. 7. Verr. 143.

Includere se domi. Cic. 7. Verr. 71.

In dialogos aliquem includere. Cic. 13. Att. 40. Sic enim constituebam, neminem includere aliquem in dialogos, eorum qui viverent. V. IN.

Includam orationi meæ. Cic. 1. Att. 13. περιέσωσαν, quam postulas, Miseni & Puteolorum, includam orationi meæ.

In periculum seipis includi. Cic. pro Cluent. 152. Nec nunc quicquam agitur, mihi credite, iudices, & prospicite id quod providendum est: nisi ut E. ueliter ordo in hujuscæ legis periculum includatur.

Actionem oratoris includere. Plin. 2. Epist. 11. ad Arrianum, Hujus actionem vel sepe inclusit. h. e. Actioni finem imposuit.

Calum ignavos inclusit nubibus ætus. Ovid. 7. Met. 529.

Lacrimas dolor inclusit. Stat. 12. Theb. 318. i. e. Prohibuit.

Opinionem aliquam in definitiones aliquas includere. Cic. 4. Tusc. 15.

Populos includere seipis. Ovid. 1. Fast. 53.

Verba includere versu. Cic. 3. de Orat. 182.

Viam includere, quod & Præcludere & Claudere dicitur. Liv. 27. 27. Non ante apparere quibus obvis ab iugo ipso confurgendum erat, quam circuire qui ab tergo includerent viam.

Vocem includere. Liv. 2. 2. Consuli primo tam novæ rei ac subitæ admiratio incluserat vocem. h. e. Ademerat.

Vocem includit dolor. Cic. pro Rabir. Post. 48. Jam indicat tot hominum fletus, quam sis carus tuis, & me dolor debilitat, includitque vocem.

Includere & insculpere gemmam. Ulpian. in l. item quaeritur. §. si gemma. D. locati, Si gemma includenda aut insculpenda data sit, siquidem vitio materiæ factum sit, non erit ex locato actio: si imperitia factus, erit.

Includere *gemmam* auro, & Excludere, contraria. V. EXCLUDO.

Smaragdi auro includuntur. Lucret. lib. 4. 1120.

Speciem sui similem includit clypeo Phidias. Cic. 1. Tusc. 34.

Illigare & includere. Cic. 6. Verr. 54. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, ita apte in scyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata esse diceres. [An Evellerat?]

INCLUSUS, a, um. Partic. [κατακλεισμένος] ut

Inclusus angustiis temperis & juris: h. e. Obrutus & immerfus. Liv. 24. 8. Nullis neque temperis, neque juris inclusum angustiis quominus ita omnia gerat admittetque, ut tempora postulabant belli.

Inclusa in uno cubiculo ambitio. Cic. 4. Verr. 132.

Piscis inclusus aqua. Ovid. 3. de Pont. 1. 16.

Uva plena incluso nardo. Ovid. 5. Trist. 3. 36.

In impiis fabulas non elegans ratio physica inclusa est. Cic. 2. de Nat. Deor. 63.

Verba inclusa modis. Stat. 1. Silv. 4. 11.

Inclusa sunt mihi medullis. Sc. 15. Att. 4.

INCLUSIO, ōnis. f. [κατακλιση] Cic. in Vatin. 24. M. Bibulum, cuius inclusione contentus non erit, interficere volueras.

INCLYTUS, V. INCLYTUS.

INCOACTUS, a, um. Adj. [ἐνα] pro Voluntario. Sen. Epist. 67. Omne honestum iniustum incoactumque est, sincerum, & nullo malo mistum. Sic Valer. lib. 4. cap. 7. incoactam voluntatem esse in amicitiiis contrahendis.

INCOCTILIS, V. INCOCTILIS.

INCOENIS, e. [ἀδεινω] Qui non coenavit. Plaut. Casin. 4. 1. 18. — illæ autem fenem

Cupiunt extrudere incoenam ex æo.

Ut ipse solæ ventres distendant suos. Al. Incoenatum.

INCOENNO, [δεινω] ære. pro Coenare in 30. Suet. Tiber. cap. 39. extr. Incoenante eo, complura & ingentia, fortuito superne delapsa sunt. loquitur de Spelunca quadam, in qua cœnauerat.

INCOENATUS, a, um. Adj. [ἀδεινω] Idem quod Incoenis. Plaut. Abl. 2. 7. 6.

Superi incoenati sint, & cœnati inferi. Ca. R. R. cap. 156. Qui poturus erit, lavet calida, bibat aquam mulsam, cœnans. conf. Scrib. Larg. Comp. 140.

INCOEPTIO, INCOEPTO, INCOEPTOR, INCOEPTUM. V. INCOEPTIO.

INCOEGITO, ære. Idem quod Cogitare. Hor. 2. Epist. 1. 122. Non fraudem socio puerove incogitat ullam. num antea cogitaretur Puer non cogitat. H. St. desiderabatur in ed. Lu. hæc dicitur

INCOGITANS, antis. Adj. [ἀλογιστός] Temerarius, incogitans. Ter. Phorm. 3. 2. 14. Adeone te incogitantem atque impudentem, Phædria. Ibid. 1. 3. 3. Quod nisi fuisset incogitans, &c. Aulon. Sap. Periana 15.

INCOGITATUS, a, um. Adj. [ἀνομογιστός] Idem. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.

Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato. L. 1. prid. Alex. cap. 16. Dato spatio ad disquirendum cogitandumque, incogitati dicere cogentur. Accipitur hic active: sed passive apud Sen. Epist. 58. Alacritas incogitata & iniusta.

INCOGITABILIS, e. [ἀπεροσκειτός] Idem. Plaut. Mil. 2. 6. 63. — nunc demum scio

Me fuisse excordem, cæcum, incogitabilem. conf. Lactant. 1. 8.

INCOGITANDUS, a, um. Adj. Quantum cogitari nequit. Plaut. Stich. 1. 1. 48. Incogitandus maror. Idem Trin. 2. 1. 1.

INCOGITANTIA, æ. f. [ἀλογισία] Plaut. Merc. prol. 27. Incogitantia, excors immodestia.

INCOGNOSCO, ēre. Idem quod Cognoscere. Apul. 4. Flor. p. 362. Propius accessit ut etiam incognosceret. conf. J. Pic. Mirand. Epist. 4.

INCOGNITUS, a, um. Adj. [ἀγνωστός] Non cognitus. Cic. pro Cæcin. 29. Dum incognita re iudicare voluisset, &c. Idem 1. Acad. 44. Quæ esset imbecilla, & cum falso incognitoque communis.

Oculis incognita nostris. Ovid. 2. Met. 46.

Facinus incognitum. Sen. Med. 12.

Res incognita turbat animos. Virg. 1. Æn. 519.

Vocabula nobis incognita. Cic. 3. de Fin. 4. conf. Nep. 24. 3. 2.

INCOGNOSCIBILIS, e. Iren. Interp. 1. 12.

INCOHIBESCO, [ἐκ ἀπέρω] ēre. Lucret. lib. 3. 445. de anima. Aère qui credas posse hanc cohiberier ullo, Corpore qui nostro rarus magis incohibescit? h. e. Non cohibet. In, negat. Cohibescere, idem quod Cohibere. Sed non convenit inter Lucretii Editores, utrum verior lectio sit, Incohibescit; vel An aut An act Hanc cohibescit.

INCOHIBIBILIS, e. Adj. Ammian. 24. 2. Incohibibili cursu evasit.

INCOIBILIS, e. [ἀσύνθετος] Quod coire & conjungi non potest. Gell. lib. 5. cap. 3. Videt enim cum illo genere oneris tam impedito, ac tam incohibibili, facile atque expedite incedentem. Obsoleto.

INCOINQUINATUS, a, um. Adj. [ἀμύαντος] Vulg. Int. Sap. 8. 20.

INCOILO, ui, ultum, [ἐνοικίω, ἐνοικίω] ēre. Inhabitare. Cic. 6. Verr. 21. Lycii illam, Græci homines incolebant.

Castrum incolere. Cic. 2. Tul. 23. ex quodam poeta.

Locum aliquem incolere. Cic. 1. Tusc. 11. Et 4. Acad. 137. 3. Verr. 46. Cum sanum spoliatum viderent ii, qui Delum incolabant, graviter ferebant. Lustra

Lustra incoluere. Sil. lib. 8. 573.

Nemora. Lucan. 1. 449.

— nemora alta remotis

Incolitis lucis.

Sedem incolere Capitolii dicuntur dii Romanorum. Cic. Anteq. iret in exil. 24. Ceterique dii deaque immortales. qui excellenti tumulo civitatis sedem Capitolii in faxo incolitis constitutam.

Terras gens incolit. Lucan. lib. 9. 891.

Trans Rhenum incolunt. Cæf. 1. Bell. Gall. 1.

Vitam incolere. Ter. Heaut. 1. 1. 35.

— nam usque dum ille vitam illam incolit

Inopem, carens patria, ob meas injurias. al. Colit.

Incoli locus passive dicitur, Qui frequentia populi abundat. Cic. 1. de Divin. 93. Ex locis quoque ipsis, quæ a quibusque incolebantur.

INCŌLA, æ. c. [ἐνοικῶ, οἰκιστής] Qui in aliena regione, vel urbe, aut rep. habitat, quasi civis aut municipis: ut ait Valla lib. 4. Bud. Incola, qui in alienam civitatem domicilium transfert. Cic. 1. Off. 125. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, &c.

Incolam & civem totius mundi arbitrabatur. Cic. 5. Tusc. 108.

Incola, & Habitatator. Cic. 2. de Nat. Deor. 140. Sunt enim ex terra homines, non ut incolæ atque habitatores, sed, &c. Bud.

Novus incola. Hor. 2. Serm. 2. 128.

Pauper incola. Ovid. 3. Trist. 10. 60.

Turba incola. Ovid. 3. Fast. 582.

Loci alicujus incola. Cic. 5. de Fin. 3.

Orientis incolæ. Plin. lib. 2. cap. 70.

Incola arbor. Plin. lib. 12. cap. 3. Sed quæ ex his in incolarum numero esse crepere, dicuntur inter fructiferas. i. e. Quæ coluntur & feruntur apud nos.

Incola piscis. Idem lib. 9. cap. 17. Admovitque sibi gula fapores piscibus fatis, & novum incolam mari dedit, nequis peregrinas aves Romæ parere miretur. Phædr. 1. 7. 6. de Ranis. Quædam tum stagni incola. Aquarum incolæ bestię nantes. Cic. 5. Tusc. 38.

INCŌLO, Ære. Incolam esse. Tertul. de Refurr. Carn. cap. 26.

INCŌLATVS, Æs. m. Habitatio sine civitatis jure. Modest. l. 34. Dig. ad Municip. Tertul. de Anima, cap. 57. pr. & Apol. cap. 22. & de Refurr. cap. 26. conf. Cellar. Cur. Poster. ubi ex antiqua Hadriani ævi Inscriptione occurrit, OMNIA PER OPPIDA INCŌLATUM EVITANT.

INCŪLTVS, a, um. Adj. [ἀέροχρῶς] Horridum & inhabitabile. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Terræ regiones inhabitabiles & incultæ. Sic apud eundem de Clar. Orat. 16. Serere in inculto & derelicto solo.

Ager incultus. Cic. pro Rosc. Com. 33. Liv. 2. 34.

Capilli inculti. Ovid. 9. Epist. 125.

Corpus incultum, Inornatum. Cic. 2. de Lege Agrar. 13. Vestiti obsoletiore, corpore inculto & horrido, capillatior quam ante.

Oratio inculta, Inculta scripta, Impolita & incompta. Cic. 3. de Orat. 95. Ut caveatis ne exilis, ne inculta sit vestra oratio, ne vulgaris, ne obsoleta.

Pars nulla Philosophiæ inculta & deserta est. Cic. 3. Off. 5.

Partes mundi incultæ, Inhabitatae & deserta. Cic. 1. Tusc. 69. Ceteras partes incultas, quod aut frigore rigeant, aut urantur calore.

Pictura horrida, inculta, abita opaca: cui opponitur Nitida, læta, cellustrata. Cic. in Orat. 36.

Regio est incultior. Mela. 2. 1.

Sentes inculti. Virg. 4. Ecl. 29.

Squalor incultus. Senec. Hippol. 6.

Parfimonia rusticana illa atque inculta. Cic. pro Quint. 92.

Via inculta & silvestris. Cic. de Clar. Orat. 259.

Verfus inculti. Hor. 2. Epist. 1. 233.

Vir subhorridus & incultus. Cic. de Clar. Orat. 117.

Vir horridus, incultus, maestas. Cic. Post. red. in Senat. 12.

Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse jucunda. Cic. de Amicit. 15.

Vita inculta & horrida, cui opponitur Delicata. Cic. pro Rosc. Amer. 22.

INCŪLTVS, Adv. [ἀνοχρῶς μῆνως] Horride, inornate. Cic. de Clar. Orat. 107. Et dicere non inculte solebat.

Inculte & horridæ aliquid dicere. Cic. in Orat. 28.

Inculte atque horride vivere. Cic. pro Quint. 75. Vixit enim semper inculte atque horride: natura tristi ac recondita fuit.

Compar. Sallust. Jugurth. cap. 19. Super Numidiam Getulos accepimus partim in tuguriis, alios incultius vagos agitare. Idem cap. 89. In omni Africa, quæ procul a mari incultius agebat.

INCŪLTVS, Æs. m. contrarium Cultui. Liv. 42. 12. Suos honores partim desertos, per incultum ac negligentiam, partim hostiliter sublato esse. Sen. Epist. 5. Sallust. Catil. 55. & Jugurth. cap. 2. extr.

INCŪLMVS, e. Adj. [ἐλάδης, ἄνοχῶς] Sanus & salvus. Ter. Heaut. 1. 2. 19.

Quid reliqui est quin habeat, quæ quidem in homine dicuntur bona, Parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, divitias? Idem And. 3. 5. 5.

Posthac incolumem fat scio fore me, nunc si devito hoc malum.

Salvus & incolumis. Cic. 4. de Fin. 19. Ut se & salvum in suo genere, incolumemque vellent.

Quibus incolumibus & domi dignitas, & foris auctoritas retineretur. Cic. pro Rosc. Amer. 136. h. e. Superstitibus & vivis.

Incolume & salvum aliquid per alium retinere. Cic. 1. Verr. 72.

Conservare incolumem. V. CONSERVO.

Incolumem se ad suos recipere. Cæf. 3. Bell. Civil. cap. 64.

Ingrator incolumi. Ovid. 6. Epist. 3.

Edes incolumes, pro Integris & non ruinosis, dicit Ulpian. in l. qui bona fide. §. quum inter. D. de damn. infect. Quamvis possit quis dicere, non vitio incolumium ædium hoc factum, si aliæ in eas incidentes ei damni causam præbuerint. Budæus.

Argentum incolume, Illibatum. Plaut. Perf. 2. 5. 23.

Atque ego omne argentum tibi actutum incolume redigam.

Capite incolumi esse. i. e. Sano. Hor. 2. Serm. 3. 132.

Vives integros & incolumes servare. Cic. 3. in Catil. 25.

Vitantes salvas & incolumes. Cic. de Invent. 169.

Corpus incolume. Lucret. lib. 1. 247.

Famam tueri incolumem. Hor. 1. Serm. 4. 118.

Gravitate incolumi jocum tentavit. Hor. de Arte Poet. 222.

Liberos suos incolumes & beatos nemo est qui non cupiat. Cic. 1. de Invent. 48.

Ratis incolumis. Ovid. 2. Trist. 100.

Splendorem a calamitate judicii incolumem retinere. Cic. pro Planc. 12.

Status incolumis, Sanitas & prosperitas. Suet. Neron. cap. 54. Sub exitu quidem vitæ palam voverat, si sibi incolumis status permanisset, proditum se partæ victoriae ludis, etiam hydraulam, & choraulam, & utricularium, ac novissimo die histrionem.

Virtutem incolumem odimus. i. e. Superstitem. Hor. 3. Carm. 24. 31.

Vox incolumis. Lucret. lib. 4. 604.

Compar. Incolumiores. Gell. 17. 2. ex Q. Claudii Annal.

INCŪLUMBVS, Adv. Zeno Veron. Incolume requiescere. V. Barth. Adv. vers. 42. 14.

INCŪLUMITAS, Ætis. f. [ἀσφάλεια] Cic. 6. Fam. 10. Itaque si qui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est de tua incolumitate, &c. Incolumitas (inquit Cic. 2. de Invent. 169.) est Salutis tuta atque integra conservatio. Idem 5. de Fin. 18. In quibus numerant incolumitatem, conservationemque omnium partium. Nepos 25. 10. 6. Singularem prudentiam ex procellis civilibus ad incolumitatem pervenit. Mundi incolumitas. Cic. 2. de Nat. Deor. 119.

Deferere incolumitatem & salutem alicujus. Cic. Anteq. iret in exil. 6.

Habere ab aliquo incolumitatem. Cic. ad Brut. 16.

Polliceri incolumitatem deditis. Cæf. 3. Bell. Civil. 28.

Præstare incolumitatem. Cic. 15. Att. 7.

Retinent civitates incolumitatem & libertatem. Cic. 2. de Invent. 168.

INCŪMĀTUS, a, um. Adj. Martial. lib. 12. 99. [Immo In comatis divise.]

INCŪMVS, itis. [ἀνοικῶς] Sine comite dicitur, auctore Festo. Antiquum est. Usitatus est.

INCŪMĪTĀTUS, a, um. Adj. [ἀνοικῶς] Idem. Cic. 1. de Orat. 234. Cujus artem quum indotatam esse atque incomitam & incomptam videres, verborum eam dote locupletasti & ornasti.

Funera incomitata. Lucret. lib. 6. 1223.

Virtus incomitata externis bonis. Ovid. 2. de Pont. 3. 35.

Vestigia incomitata. Sil. 9. 101. conf. Virg. 4. Æn. 467. Varro 2. de R. R. cap. 10. Necon etiam hoc, quas virgines ibi appellant, nonnumquam annorum viginti, quibus mes eorum non denegavit, ante nuptias ut succumberent quibus vellent, & incomitatis ut vagari liceret, & filios haberent e quibus vellent. Ubi Calepinus, fedissime lapsus, a recto Incomitas, Ætis, f. nomen substantivum putavit.

INCŪMVS, e. Adj. Non comis, Macrobi. 1. Saturn. 7. Incomis & tenebrosa vita.

INCŪMĪTĪO, [ἐναρχομεσιδῶν] Ære. significat (inquit Festus) Tale convicium facere, pro quo necesse sit in comitium, hoc est in conventum venire. Plaut. Curo. 3. 1. 31.

— quæso ne me incomities.

LY. Licetne inforare, si incomitari non licet? Antiquum.

INCŪMMA, æ. f. [ἐπινομα] Gloss. Ifidor. Incommma mensura militum.

Veget. de R. M. 1. 5. Proceritas tironum ad incommma semper exacta. V. Salmast. Hist. Aug. p. 199. & Lex. Pitisc. in Milites.

INCŪMMĒDĀTUS, a, um. Adj. [ἀπίστως] Quod impune violatur tanquam expositum sine commendatione. Ovid. 11. Met. 434.

Nil illis vetitum est, incommdataque tellus, &c.

INCŪMMŌDUS, a, um. Adj. [ἀπίμφορος] Quod damnum adfert, vel molestum est. Ter. Hec. 3. 4. 1.

Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter?

Incommodus & Gratus, contraria. Cic. 5. Verr. 214. Non potest reprehendi illa æstimatio, quæ aratori non modo incommoda non est, sed etiam grata est.

Rebus incommodis sublevare aliquem. Cic. pro Cluent. 162.

Valetudo incommoda. Liv. 5. 31.

Uxor incommoda & importuna. Plaut. Afin. 1. 1. 47.

Fateor eam esse importunam, atque incommodam.

INCŪMMŌDUM, i. n. [ἀνοικῶς, ἀπίμφορον, ἀρῆστον] Damnum, detrimentum. Cic. 1. de Fin. 25. Itaque non ob ea solum incommoda quæ eveniunt improbis fugiendam improbitatem putamus.

Expers incommodi. Cic. 4. Verr. 191.

Integer & sincerus ab incommodo. Cic. 13. Fam. 4.

Incommodum, Malum, periculofum. Ter. Hec. 3. 4. 3.

Non hercle, Parmeno, verbis dici potest

Tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. [Nisi hic

Adj. est, ut & in duobus seqq. locis.]

Non erat incommodum te nullam rationem referre. Cic. 2. Fam. 16.

Nisi tibi incommodum est, h. e. Molestum. Plaut. Most. 3. 2. 120.

Accedit incommodum. Accedit nobis illud quoque incommodum. Cic. pro Quint. 3. V. ACCEDO.

Accipere incommodum. V. ACCIPIO.

Affici incommodo. Cic. 1. Off. 24.

Affici incommodis & difficultatibus. Cic. 1. Verr. 8.

Anxi incommodis. V. ANGO.

Cadit incommodum. V. CADO.

Capere incommodum. V. CAPIO.

Circumveniunt multa senem incommoda. Hor. de Arte Poet. 169.

Committere incommoda sua legibus. V. COMMITTO.

Commoveri te incommodo valetudinis tuæ nolo. Cic. 7. Att. 7.

Conciliare incommoda alicui. Lucret. lib. 3. 877.

Contrahi incommodis amici. V. CONTRAHO.

Debitata multis incommodis veritas. Cic. pro Quint. 4.

Dare incommoda. Cic. 5. de Fin. 50.

Dolere incommodo detrimentoque suo. Cic. de Clar. Orat. 4.

Facere non suo incommodo aliquid. Cic. 12. Att. 47. pr.

Ferre incommoda alicui, pro Incommodare. Cic. 1. Q. frat. 2. Atque ita mihi dicebat Flavius, scriptum in ea epistola, quam tuam esse dicebat, te aut quasi amicis teis gratias acturum, aut quasi inimicis incommoda laturum.

Ferre incommoda, atque injurias viri omnes, & tegere contumelias.

Ter. Hec. 1. 2. 90. Ibid. 5. 3. extr.

Habet locus plus adjuvanti quam incommodi. Cic. 2. de Orat. 102.

Impendere incommodum. Cic. 11. Att. 3. Negas præcipuum mihi ullam incommodum impendere.

fff 3 Impor-

Importare incommodum. V. IMPORTO.
 Invecta incommoda per aliquem. V. INVEHO.
 Leniunt incommoda vitæ commodorum compensatione sapientes. Cic. 1. de Nat. Deor. 23.
 Mederi incommodis. Cic. 1. Q. frat. 1. Aliqua ex parte his incommodis mederi fortasse potuisset, &c.
 Patiens incommodi. V. PATIOR.
 Refutare incommodum. Cic. Anteq. iret in exil. 16. Mihi credite, hoc in uno incommodum confirmatum, multorum infirmabit incolumitatem: & si initio non fuerit refutatum, &c.
 Rejicere, diminuere, devitare incommodum. Cic. 2. de Invent. 18.
 Reperire medicinam incommodis. V. MEDICO.
 Sarcire incommodum. Cæs. 3. Bell. Civil. 73. Acceptum incommodum virtute sarcietur.
INCOMMÖDE, Adv. [ἀσυμφόρως] Cum damno & incommodo: h. e. Molestæ. Ter. Hec. 3. 3. 10.
 Quia tam incommode illis fors obtulerat adventum meum.
 Idem Eun. 2. 3. 35. Incommode hercle.
 Optime & Incommode actum, contraria. Cic. de Amicit. 15. Quamobrem cum illo quidem (ut supra dixi) actum optime est, mecum autem incommodium.
 Non incommode opus efficere. Columel. lib. 12. cap. 5. Idque non incommode opus efficit, nisi quod frequenter vitiatur.
 Accidisse mihi non incommode visum est. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Venire non incommode ad aliquem. Cic. 7. Att. 8. Liv. 40. 51. Quæ incommode opposita videbantur, signa amovit.
 Compar. Cic. de Amicit. 15. V. paulo ante Optime & Incommode.
 Superl. Incommodissime navigare. Cic. 5. Att. 9.
INCOMMÖDITAS, Ætis. f. [τὸ ἀσύμφωρον, ἀχρηστία] Damnum, molestia. Ter. And. 3. 3. 35.
 Nempe incommoditas denique huc omnis redit.
 Incommoditas temporis. Liv. 10. 11. Romæ, tum desiderio viri, tum incommoditate temporis, tristis nuntius fuit.
 Plurali, Arnob. lib. 2. p. 54. Morborum incommoditatibus frangi.
INCOMMÖDO, [βλάπτω, ζημιῶ] Ære. Damnum inferre. Ter. And. 1. 1. 124.
 Facturum: magis id adeo, mihi ut incommodet, quam ut obsequatur gnato. Cic. pro Quint. 51. Ut quum ipsi alteri scientes incommodarint, nihil ipsis jure incommodi cadere possit.
INCOMMÖDATIO, Ætis. f. [ζημίωμα] pro Incommoditate. Cic. 1. Att. 17. Atque in ista incommodatione alienati illius animi & offensus, illud inest tamen commodi, &c. Al. Incommoditate.
INCOMMÖDISTICUS, a, um. Adj. pro Incommodus, verbum a Plauto fictum, Capt. 1. 1. 19. De Parasitis
 Odiosissime & multum incommodistici. al. Incomedistici, a Comedendo.
INCOMPARABILIS, e. Adj. [ἀσύγκριτος] Plin. lib. 7. cap. 26. Illa fuit vera & incomparabilis invicti animi sublimitas. i. e. Cui comparari alia non potest. Quintil. lib. 1. cap. 3. Sed præstet alicui vel gratia, vel amicitia, vel pecunia, ut doctissimum atque incomparabilem magistrum domi habeat.
INCOMPERTUS, a, um. Adj. [ἀδέρειτος] Incognitus, & de quo nullam certitudinem habemus. Plin. 34. 13. Origo atque natura ejus incomperta est mihi. Idem 4. 13. Incompertæ magnitudinis.
 Incompertum aliquid dicere. Liv. 9. 26.
 Vetustate incompertum. Liv. 4. 23.
 Incompertum est. Liv. 28. 3. Id utrum parum ex intervallo sit conspectum, an dolus aliquis suspectus fuerit, incompertum est.
 Incompertum habere. Plin. lib. 12. cap. 8. Qualis sit ea, incompertum habeo.
INCOMPLĒBĪLIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀπλήρωτος, Incomplebilis.
INCOMPLĒTUS, a, um. Adj. Non completus. Firmic. lib. 5. cap. 2. Et qui semper imperfecta incompletaque sua consilia derelinquant.
INCOMPÖSĪTUS, a, um. Adj. [ἀσύνθετος] Compositum contrarium, Inornatus & inelegans atque incomptus. Liv. 4. 41. pr. Tempanii oratio incomposita fuisse dicitur.
 Moribus incompositus. Quintil. lib. 4. cap. 5.
 Agmen incompositum. Liv. 2. 38. Idem 9. 4.
 Incompositi, i. e. Palantes. Justin. 1. 3. 4.
 Motus incompositos dare. Virg. 1. Georg. 350. Saltationem nulla ex arte venientem. Servius.
 Pede incomposito currunt versus. Hor. 1. Serm. 10. 1.
INCOMPOSITĒ, Adv. [ἀσύνθετως] Inelegantem. Liv. 25. 37. Et in hostem, negligenter & incompositè venientem, incurrunt. h. e. Sine ordine.
INCOMPRĒHĒNSĪBĪLIS, e. Adj. [ἀκατάληπτος] Quod comprehendere & constringi non potest. Plin. 1. Epist. 20. Ut est in disputando incomprehensibilis, & lubricus, ita eludit. Translate Cels. in præfat. lib. 1. Quoniam incomprehensibilis natura sit. i. e. Comprehendi & intelligi non possit.
 Veritas incomprehensibilis. Gell. 11. 5.
 Parvitas arenæ incomprehensibilis. Columel. lib. 10. in præf. 1.
INCOMPRĒHĒNSĪBĪLĪTĒR, Adv. Hieron. Epist. 87.
INCOMPRĒHĒNSUS, a, um. Adj. Cic. 4. Acad. 30. pr. Quæ nos incomprehensa & non percepta dicimus. Prudent. Apoth. 816. Incomprehensa virtus.
INCOMPTUS, a, um. Adj. [ἀκοσμος] Inornatus. Cic. 2. Att. 1. Quamquam tua illa, lægi enim libenter, horridula mihi atque incompta visa sunt. Idem in Orat. 78. Si hæc subtilis oratio etiam incompta delectat.
 Capilli incompti. Hor. 1. Carm. 12. 41.
 Caput incomptum. Hor. Epod. 5. 16.
 Decor incomprus. Sen. Hippel. 5.
 Compar. Suet. Aug. 69. Incomptiore capillo.
INCOMPTĒ, Adv. Ammian. 31. 2. Stipites dolantur incomptè in hominum figuras.
 Incomptè laudare. Stat. 5. Silv. 5. 34.
INCONCESSUS, a, um. Adj. [ἀσυσχετος] a Concedo, is; Negatus & prohibitus. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum totum exprimere quem elegeris, pæne sit homini in concessum. Virg. 1. Æn. 655.
 Pergama quum peteret, in concessoque hymenæos. i. e. Illicitos,

Ignibus in concessis attonitæ puellæ. Ovid. 10. Met. 153.
 Voluptas in concessa placet. Ovid. 3. Amor. 4. 31.
INCONCESSĪBĪLIS, e. Tertull. de Pudic. cap. 3. Fornicatio inaccessibilis.
INCONCĪLIO, [πυράττω, ἀλλοτριῶ] Ære. Turbare. Plaut. Bacch. 3. 6. 22. Ille, quod in se fuit, accuratum habuit, quod posset mali Facere, & in me in conciliare copias omnes meas.
 Inconciliare sibi aliquem, Facere sibi inimicum. Plaut. Trin. 2. 1. 98.
 Inconciliastin' eum qui mandatu' est tibi?
 Ille qui mandavit, eum exturbasti ex ædibus?
 Inconciliare. Plaut. Perf. 5. 2. 53. Eo credo, quia non in conciliavit, quum te emo. Hic putarim significare quod Festus ait significasse apud antiquos, Per dolum decipere: nisi potius significet, Controversias facere, & quod vulgus vocat, *Disconciliare*. conf. Sidon. 3. Epist. 9.
INCONCILIĀTĒ, Adv. [ἀφιλιωτῶς] Perperam, inconfulte. Plaut. Most. 3. 1. 85.
 Ne in conciliate quid nos porro postules. i. e. Nequid nos roges, unde efficiamur tibi inimici. In emendatis codd. est Ne in conciliare.
INCONCINNUS, a, um. Adj. [ἀνδρόθετος, ἐμμελής] Quod concinno contrarium est. Gell. lib. 16. cap. 5. Ea ferme omnia in concinna atque absurdum visa sunt. Cic. 2. de Orat. 17. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, &c. aut denique in aliquo genere aut in concinnus, aut multus est, is ineptus dicitur.
 Asperitas agrestis & in concinna. Hor. 1. Epist. 18. 6.
 Personamque seret non in concinnus utramque. Hor. 1. Epist. 17. 29.
INCONCINNE, Adv. Blaterans atque in concinne causificans. Apul. 10. Met. p. 242.
INCONCINNĪTĒR, Adv. [ἀνδρόθετως] Inornate, incomptè, impolite. Gell. lib. 10. cap. 17. Vertitque in eam rem quam tum agebat, non in concinnitèr.
INCONCINNĪTAS, Ætis. f. Suet. Aug. cap. 86. pr. Genus eloquendi secutus est elegans & temperatum, vitatis sententiarum ineptiis atque in concinnitate.
INCONCUSSUS, a, um. Adj. [ἀσσειστος] Stat. 5. Silv. 1. 142.
 Florebant hilares in concussique penates. Sen. Epist. 67. extr. In otio in concussio jacere.
INCONCUSSE, Adv. August. Retract. 1. 11. Idem Epist. 11. ad Fortunat. & Epist. 112. conf. Cassiod. 1. Var. Epist. 35.
INCONDĪTUS, a, um. Adj. [ἀτάκτος] ex In & Condo compositum; Inordinatus, incompositus, inordinate compositus. Plin. Epist. 190. Ac primis quidem diebus reddita libertatis, pro se quisque, inimicos suos duntaxat minores in condito turbidoque clamore postulerat, simul & oppresserat.
 Inconditi jacent. Suet. Rhet. 6. 7.
 Barbaria in condita. Liv. 30. 28.
 Blanditiæ in conditæ. Plin. lib. 8. cap. 5.
 Carmina in condita. Liv. 4. 20. pr. In eum milites carmina in condita, æquantes eum Romulo, canere.
 Consuetudo in condita dicendi. Cic. 3. de Orat. 173. Idque princeps Hocrates instituisse fertur, ut in conditam antiquorum dicendi consuetudinem delectationis atque aurium causa (quemadmodum scribit discipulus ejus Naucrates) numeris alringeret.
 Fremitus in conditus. Plin. lib. 9. cap. 13.
 Genus dicendi in conditum. Cic. de Clar. Orat. 242.
 Jus omne civile in conditum ac pæne ridiculum præter Romanum. Cic. 1. de Orat. 197.
 Libertas nova atque in condita. Liv. 24. 24.
 Loca in condita, Inconscripta. Sallust. Jugurth. At illi quibus vires adorant, ruere cuncti ad portas, in condita tenere. Virg. 2. Ecl. 4.
 — ibi hæc in condita solus
 Montibus & filvis studio jactabat inani. Ubi Servius; In condita, Incomposita, subito dicta, agrestia: vel insanæ mentis dicta verba. Vel In condita, id est Inconscripta: ut Sallust. in Jugurth. &c. [Hoc quid sit non assequor. Sallustii locum in his quæ supersunt ne quæras.]
 Multitudo in condita, inermisque. Liv. 32. 13. extr.
 Motus in conditus. Plin. lib. 8. cap. 2.
 Orator in conditus. Cic. in Orat. 233.
 Turba hominum in condita. Liv. 22. 45. & 25. 1.
 Verbis in conditis sententiam aliquam efferre. Cic. in Orat. 250.
 Ne sparsi & in conditi sine ordine, sine signis, omnibus portis excurrerent, obstitendo. Liv. 29. 34.
 In conditus, Non conditus ad diuturnitatem. Columel. lib. 3. cap. 2. statim ab initio, Ad escam non expedit instituire vineta, nisi quum tam suburbanus est ager, ut ratio postulet in conditum fructum mercantibus velut pomum vendere. In conditum, Non ferre pour garder, mais comme il vient de la vigne.
 Corpora in condita, i. e. Insepulta. Lucan. lib. 6. 101.
INCONDĪTĒ, Adv. [ἀσυντάκτως] Incompositè, inordinate. Cic. 3. Off. 82. Dicam ut potero, in condite fortasse, sed tamen ut res possit intelligi.
 Rudis hæc in condite fundit. Cic. 3. de Orat. 173.
 In condite & monstruose aliquid cogitare. Cic. 2. de Divin. 146. conf. Apul. Met. 4. p. 146.
INCONFESSUS, a, um. Adj. [ἀναμολογηκός] Ovid. 2. Met. 556.
 Servandum dederat, sed enim inconfessa quid esset. Sed Heinisus hunc versum, ut spurium, sustulit.
INCONFĒSUS, a, um. Adj. Non confusus. Claud. de sexto Conf. Honor. 623.
 Illic & belligeros exercuit area lusus.
 Armatos hic sæpe choros, certa que vagandi
 Textas lege fugas, inconfusosque recurfus,
 Et pulchras errorum artes, jucunda que Martis
 Cernimus, insonuit quum verbere signa magister. conf. Sen. Quæst. Nat. præf. 3.
INCONFĒSĪBĪLIS, e. Adj. [ἀνεπίλογος] ut, Operarius inconfusibilis. Vulg. Interpr. 2. Timoth. 2. 15.
INCONFĒSĪBĪLĪTĒR, Adv. Claud. Mamert. de Statu Anim. 1. 15. Inconfusibiliter miser.
INCONGĒLĀBĪLIS, e. [ἀπαγερτος] Quod non potest congelari. Gell. lib. 17. cap. 8. Cur fluviorum & fontium aquæ gelu durentur, mare omne in congelabile sit.

INCONGRUENS, entis. Adj. [ἀνάμοστος] Quod non congruit, aut concordat ei rei de qua agimus. Plin. 4. Epist. 9. Dissoluta atque incongruens sententia. Gell. lib. 2. cap. 5. Est enim pleraque & sibi & nobis incongruens.
 Quod est incongruens & absurdum. Lactant. de falsa Sap. lib. 3. cap. 8. H. St.
INCONGRUENTER, Adv. Inconvenienter. Tertull. de Baptism. cap. penult. Nec incongruenter quis ad figuram interpretabitur.
INCONGRUENTIA, æ. f. Inconvenientia. Tertull. adverf. Marc. 2. 25. Infirmitates & incongruentias interpretandas purgandasque pertendam. Lactant. 5. 13. Seneca incongruentiam hominibus objectans. Augustin. Civ. Dei, 22, 19. Incongruentia partium.
INCONGRUUS, a, um. Adj. Non congruus. Val. Max. 4. 1. 12. Quæ facta eorum ac dicta quam incongruo ambitu amplector. al. Quam angusto. Apul. lib. 3. de Dogm. Platon. post pr. Incongruæ inter se propositiones.
INCONGRUE, Adv. Augustin. ad Hieron. Epist. 9. cap. 4. Quod si facere vellet; nec mendaciter, nec incongrue faceret.
INCONIVENS, entis. Partic. [ἀπειζων] Non motans palpebras. Gell. 2. 1. Stare folius Socrates dicitur pertinaciter statu perditus atque pernox, a summo lucis ortu ad solem alterum orientem inconnivens.
INCONSCIUS, a, um. Adj. [ἀσυνειδή] Conscio contrarium est. Liv. 21. 12. Alcon inconfessis Saguntinis, precibus aliquid moturum ratus, quum ad Annibalem noctu transisset. Al. Inscius.
INCONSCIENTIA, æ. f. Gloss. Gr. Lat. ἀσυνειδησία, Inconscientia.
INCONSEQUENS, entis. Adj. Incon. præm. act. in Verr. p. 53. Inconsequens locutio. conf. Idem p. 64. Per inconsequens Gell. 14. 1.
INCONSEQUENTIA, æ. f. [ἀνακολουθία] Quintil. lib. 8. cap. 6. Multi enim quum initium a tempestate sumpserunt, incendio aut ruina finiunt, quæ est inconsequentia rerum foedissima.
INCONSIDERANS, antis. Adj. [ἀφραδῶν] Idem quod Inconsultus: Qui non considerat quomodo quidque agendum sit. Cic. 2. de Divin. 59. Nos autem ita leves atque inconsiderantes fumus. In vetusto codice legitur Inconsiderati.
INCONSIDERANTER, Adv. Ulpian. Dig. 26. t. 10. l. 3.
INCONSIDERANTIA, æ. f. [ἀλογισία] Inconsulta ratio. Cic. 3. Q. frat. 9. Cujus in hoc uno inconsiderantiam & ego sustinebo ut potero. Suet. in Claud. cap. 39. Inter cetera, in eo mirati sunt homines & oblivionem & inconsiderantiam.
INCONSIDERATUS, a, um. Adj. [ἀπειροσύνετος, ἄκομος] Idem significat: ut apud Cic. 3. Tusc. 4. Temerarius & inconideratus. Cupiditas inconiderata. Cic. pro Quint. 80. O rem incredibilem! O cupiditatem inconideratam!
 Fama popularis temeraria & inconiderata. Cic. 3. Tusc. 4. Compar. Nepos 9. 5. 1. Inconiderator in secunda, quam in adversa fortuna. Quintil. lib. 2. cap. 15. Juvenili calore Polus inconiderator.
INCONSIDERATE, Adv. [ἀπειροσύνετος, ἀλογιστος] Inconsulte, temere. Cic. 1. Off. 103. Nequid temere ac fortuito, inconiderate, negligenterque agamus. Gell. lib. 17. cap. 1. pr. Ut scribere ausi sint, M. Ciceronem parum integre, atque improprie, atque inconiderate locutum.
INCONSIDERATIO, ðnis. f. Salvian. de Gubern. Dei lib. 1. extr. Qui sola mentis inconideratione peccasset. conf. Torrent. ad Suet. Claud. 39.
INCONSILIUM, i. n. Gloss. Gr. Lat. ἀσουλία, Inconsilium.
INCONSOLABILIS, e. Adj. [ἀπαραύρητος] Ovid. 5. Met. 426.
 — contemptaque fontis
 Jura sui mærens, inconfolabile vulnus
 Mente gerit tacita.
INCONSÖNANTER, Adv. apud Priscian.
INCONSÖNANTIA, æ. f. Vet. Int. Iren. 5. 17. Inconsonanter & inconsequenter dispersum esse.
INCONSPECTUS, a, um. Adj. Inconideratus. Gell. 17. 21. pr. Ne in his sermonibus forte inconspicuum aliquid temere diceremus.
INCONSPICUUS, a, um. Adj. Florus lib. 4. cap. 2. 67. Non inconspicua tamen morte omnium. Mart. Capell. 8. Stella superioribus inconspicua. Idem 6. Quis dubitet alia inconspicua fieri, atque alia eminere.
INCONSPRÆTUS, a, um. Adj. Quod non improbatum est. Festus.
INCONSTANS, antis. Adj. [ἀσταθής, ἀσθεταίος] Qui non sibi constat, levis, mobilis, volubilis, qui tum hoc, tum illud dicit. Plin. lib. 18. cap. 35. Si id in pluribus partibus fiet, inconstantes ventos effluent. Ridicule videri inconstantem in aliqua re. Cic. pro Rosc. Com. 19. Inconstantes litteræ, Inconstantiam scribentibus testantes. Cic. 10. Fam. 16. Quum is frigidus sane & inconstans recitasset litteras Lepidi. Compar. Cic. ad Brut. 15. Instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium, quorum alter inconstantior, alter impurior. Superl. Sen. Epist. 99. Populus nullius rei bonus auctor, & in omnibus inconstantissimus. Gell. 13. 30. Accepit inconstantissimo vultu & maestissimo.
CONSTANTER, Adv. [ἀσπράτης] Leviter. Cic. in Partit. Si aut ambigue, aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt. Inconstanter loqui. Cic. 4. Acad. 53. Inconstanter & turbide in motu esse perturbationem. Cic. 4. Tusc. 24. Intelligatur igitur perturbationem, jactantibus se opinionibus, inconstanter & turbide in motu esse semper. Membra inconstanter jactando fatigat. Lucret. lib. 3. 490. inconstantissime dicta. Cic. 2. de Fin. 88.
CONSTANTIA, æ. f. [ἀσπράτης] Levitas. Cic. 4. Acad. 69. Quamvis igitur fuerit acutus, ut fuit, tamen inconstantia elevatur auctoritas. i. e. Minoris sit, ut ait Budaus. inconstantia totius sententia. Cic. 4. Acad. inconstantiam mensura diversitas auctorum facit. Plin. lib. 6. cap. 26. Autatio consilii & Inconstantia. Cic. 16. Att. 7. Nemo doctus unquam mutationem consilii inconstantiam dixit esse. inconstantia mutabilitasque mentis. Cic. 4. Tusc. 76. aietas & inconstantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum commutatio. Cic. pro Domo 4. h inconstantia & remeritate se jungi non potest fortuna. Cic. 3. de Nat. Deor. 61. ama inconstantia pertimescenda. Cic. 1. Fam. 9.

In maxima inconstantia, veritatis ignoratione, versantur vulgi opiniones. Cic. 1. de Nat. Deor. 43.
INCONSUEtus, a, um. Adj. [ἀνεθῆτος] Non assuetus. Sil lib. 11. 282. — stupet inconfuetus opimæ Sidonius mensæ miles. Vitruv. præf. lib. 5. Sermo inconfuetus. Idem 1. 4. Sallitudo inconfueta.
INCONSULTUS, a, um. Partic. A quo consilium non est petatum. Varro R. R. 1. 10. Etenim, in scio atque inconsulto domino, servi sæpe ex agro discedunt. Inconsultus, Cui non est datum consilium. Virg. 3. Æn. 452. Inconsulti abeunt, sedemque odere Sibyllæ. Ubi Servius; Inconsulti, Inscii rerum, ignari, sine consilio. Et Consultus est, Qui consultatur: Inconsultus, Qui non accipit consilium.
INCONSULTUS, a, um. Adj. [ἀβουλος] Imprudens, inconsideratus & nullius consilii, vel qui omnia agit sine consilio. Cic. pro Deiot. 26. Homo inconsultus & temerarius hæc non videbat. Quintil. Decl. 19. O inconsultam muliebrem semper amentiam! Si inconsultus hoc fecit, & Si optimo consilio usus sit, contraria. Tryphonius in l. non solum. §. fed & is. D. de ritu nupt. Inconsultum & Bene consultum contraria. Plaut. Mil. 3. 1. 6. Nam bene consultum, inconsultum est, si inimicis sit usui. Turba inconsulta ruit. Lucan. lib. 1. 493. Liv. 3. 21. Compar. Nazar. Paneg. Constant. M. dict. cap. 13. pr. Confessus est se inconsultior dolor. Veget. de Re Mil. 1. 2. Septentionales populi inconsultiores. Superl. Salvian. 1. de Avar. Inconsultissimum ac stultissimum est id quosdam agere, ut quod adfectu ac voto volunt, id ipsum re atque actu nolle videantur.
INCONSULTUM, i. n. Male consultum. Sil. 8. 216. Mutati fasces, jam bellum atque arma, senatus Ex inconsulto, posuit Tiryntius heros.
INCONSULTE, Adv. [ἀβουλος] Sine consilio, imprudens. Sallust. Catil. c. 42. pr. Inconsulte, ac veluti per demantiam cuncta simul agere. Cic. 1. de Nat. Deor. 43. Quam inconsulte ac temere dicantur. Compar. Cæf. 1. Bell. Civil. 45. Quod eo incitati studio inconsultius processerant. Liv. 41. 14. Ubi inconsultius quam venerat, se gessit. Sallust. Jugurth. cap. 35.
INCONSULTO, aliud Adv. Ulp. in l. 1. §. & ideo. D. de his quæ in test. del. Proinde est inconsulto superferipit induxisse se, manebunt.
INCONSULTUS, ðs. m. [ἀβουλος] Plaut. Trin. 1. 2. 130. Me absente, atque in sciente, inconsulto meo, Ædes venales hæc inferibit litteris.
INCONSUMPTUS, a, um. Adj. [ἀδιαφθαρτος] Ovid. 7. Met. 592. Inque manu turis pars inconsumpta reperta est? Tibi juvenia inconsumpta, Tu puer æternus. Ovid. 4. Met. 17. Idem 1. Pont. 2. 41.
INCONSÜTILIS, e. Adj. [ἀφραδῶν] Vulg Int. Joh. 19. 23. conf. Lex. Philolog. Martin.
INCONTAMINATUS, a, um. Adj. [ἀμείαντος] Contaminato contrarium. Varro 3. de R. R. cap. 9. Similes facie non his villaticis gallinis nostris, sed Africanis, aspectu ac facie incontaminata. Liv. 4. 2. pr. Nequid sinceri, nequid incontaminati sit.
INCONTENTUS, a, um. Adj. [ἀνύστατος] a verbo Tendo, is, Contento contrarium: h. e. Quod non est tensum, sed laxum. Cic. 4. de Fin. 75. Æque enim contingit omnibus fidibus, ut incontentæ sint: illud non continuo, ut æque incontentæ.
INCONTIGUUS, a, um. Adj. Qui tangi non potest. Arnob. lib. 7. adversus gentes, Sed si Deus nullus est corporis, omnique & incontiguus tactu, qui fieri potest, &c.
INCONTINENS, entis. Adj. [ἀκρατής] Quod continere non potest. Plaut. Afin. 5. 2. 9. At nunc dehinc scito illum ante omnes minimi mortales pretii, Madidum, nihili, incontinentem, atque oforem uxoris sue. Plin. lib. 8. cap. 43. Sed incontinens uterus urinam genitalem reddit, &c. Incontinens, cum genitivo. Sen. 3. Nat. Quæst. 30. Nihil est tam violentum & incontinens sui. Tityus incontinens, h. e. Libidinosus. Hor. 3. Carm. 4. 77. conf. Gell. 19. 2.
INCONTINENTI, Adv. i. e. Confestim. Ulpian. in l. 2. §. utrum. D. quemadmod. testam. aperiant. Utrum autem incontinenti potestatem inspiciendi vel describendi præbebit: an, &c. Sed rectius dividitur, In continenti. V. Continens, in CONTINEO.
INCONTINENTER, Adv. [ἀκρατῶς] Immodeste & sine continentia. Cic. 3. Off. 37. Si omnes deos hominesque celare possimus, nihil tamen avare, nihil injuste, nihil libidinosè, nihil incontinentem esse faciendum. Cels. 1. 3. Cibum incontinentem affumere.
INCONTINENTIA, æ. f. [ἀκρατεία, ἀκρασία] contrarium Continentiæ. h. e. Immodestia & intemperantia. Cic. pro Cæf. 25. Multa de incontinentia, intemperantiaque differuit. Incontinentia urinæ, Profluvium. Plin. lib. 28. cap. 8. Vesicam in vino potam contra urinæ incontinentiam, h. e. Spontanæ urinæ emissionem. Idem lib. 32. cap. 5. Urinæ incontinentiam Hippocraup in cibo sumpti emendant.
INCONVENIENS, entis. Adj. [ἀπεσιπής] Indecens. Quintil. lib. 1. cap. 9. Est enim solæcismus in oratione comprehensionis unius sequentium ac priorum inter se inconveniens positio. Cic. 12. Fam. 13. Hæc novissima nostra facta non subita, nec inconvenientia, sed familia illis cogitationibus, quas &c. Sen. de Vita beata cap. 12. Desinant igitur inconvenientia inter se jungere, & voluptati virtutem implicare. i. e. Dissentanea. Phædr. 3. 14. 6. Non inconveniens corpus.
INCONVENIENTER, Adv. Augustin. de Trin. 2. 9. Idem de Genes. ad litter. 11. 15.
INCOPTIO, [ἐνκοπιώω] ðre. Conspicere, conviciis & opprobriis, quasi stercore impetere. Comodian. Instruct. 19. Incoptat cives hic destabilis omnes
INCOQUO, con, coctum, [κοινάω] ðre. Simul coquere. Plin. lib. 12. cap. 3. Hæc est autem, cujus grana Parthorum proceres incoquere diximus esculentis, commendandi halitus gratia. Incoquere, pro Coquere. Plin. lib. 9. cap. 37. Unam hoc animalium nui vivum terenti aqua incoquatur, fluvida carne non habet callum. Inco-

Incoquere cum aqua. Columel. lib. 8. cap. 5. Cavea cum matre claudendi sunt, & farre ordeaceo cum aqua incocto, vel adoreo farre vino resperfo modice alendi.

Incoqui sole. Plin. lib. 12. cap. 17. Tradidere ladanum glomerari in pulverem, & incoqui sole.

Radices incoquere odorato Baccho. Virg. 4. Georg. 279.

Succos atros incoquit. Ovid. 7. Met. 265.

Incoquere aliquando significat Coquendo applicare. Nam quum metallum aliquod deplumbamus, vel deargentamus, vel deauramus, Incoquere dicimur. unde Vasa ænea plumbo vel stanno ad ignem illita, ut edulsi saporem gratiorem reddant, Incoctilia dicuntur. Plin. lib. 34. cap. 17. Album plumbum incoquitur æreis operibus Galliarum invento, ita ut vix discerni possit ab argento: eaque incoctilia vocant. Deinde & argentum incoquere simili modo coepere equorum maxime ornamentis, jumentorumque jugis.

INCOCTUS, a, um. Partic. [συνεψηθῆς, ἀπηθῆς] Simul coctus. Plin. lib. 18. cap. 11. Candorem autem ei pro creta lactis incocti mistura confert.

Caro incocta. Gell. 10. 15.

Crior incoctus herbis. Hor. Epod. 3. 7.

Mulieres incoctæ dicebantur, Plus æquo calamistris ustæ. Festus.

Pectus honetto generoso incoctum. Perf. 2. Sat. 74.

Spicula incocta cerastis. Sil. 15. 684.

Vellera incocta Tyrios rubores. Virg. 3. Georg. 307.

Dare incoctum aliquid. Plaut. Mil. 2. 2. 53.

Incoctus, Valde coctus. ut Incocti corpora Mauri. h. e. Nigri, & adusti folis ardoribus, Habentes corpora valde cocta sole. Sil. lib. 17. 638.

Olco incoctum. Plin. 35. 15. & 36. 13.

INCOCTIO, ònis. f. Cæl. Aurel. Tard. 4. 3. Incoctio aquosi liquoris.

INCOCTILIS, e. Adj. [συνεψητῶ] V. paulo ante Incoquere.

INCORAM, cum gen. Apul. Met. 7. p. 197. Incoram omnium gestiebat incendere. Idem 9. p. 221. & 10. p. 241. Incoram sui.

Incoram adverbialiter, ut Coram. Idem 10. Met. p. 249.

INCORDIO, Ære. In cor immittere, & suadere. Plaut. Cist. 1. 1. 111. Si me absente Alcesimarchus veniet, nolito acriter Eum inclamare, ut ut me erga sit meritis, tamen incordies.

Antiquum. Al. Mihi cordi est tamen.

INCORPORALIS, e. Adj. [ἀσώματῶ] Quod non habet corpus. Quintil. lib. 5. cap. 10. Jus, quod sit incorporale, apprehendi manu non posse.

Incorporale. Sen. Epist. 91. Deinde a corporibus se ad incorporalia transtulit. Idem 58. & de Benef. 6. 2.

INCORPORALĪTER, Adv. Claud. Mamert. de Statu Anim. 3. 14. & Ambros. Epist. 9.

INCORPORALĪTAS, Ætis. f. Macrobr. in Somn. Scip. lib. 1. cap. 5. Occurrit prima perfectio incorporalitatē in numeris. Et alibi frequenter.

INCORPŌREUS, a, um. aliud Adj. [ἄσικμῶ] Quod forma & corpore caret. Cic. 3. de Fin. 34. Omnis ista incorporearum rerum æstimatio. In nonnullis legitur, Ista rerum in corpore harum æstimatio. In aliis, In corpore sitarum æstimatio. Gell. lib. 5. cap. 15. Corpuse sit vox, an incorporeum: hoc enim vocabulum quidam finxerunt proinde quod Græce dicitur ἀσώματον. conf. Macrobr. 7. Saturn. 15.

INCORPŌRO, Ære. Solin. cap. 35. Regionem partim tenent barbari, quibus per artifices plagarum figuras, jam inde a pueris variæ animalium effigies incorporantur.

INCORPŌRATIO, ònis. f. Columel. 6. 2. Custodiendum est ne incorporatione vel statura, vel viribus impar cum valentiore jungatur. [Immo In corporatione. V. CORPORATIO.]

Incorporatio vocabatur quando rationales, seu procuratores comitum, bona publicata, aut alia ratione ad fiscum pertinentia, describebant, & rebus Cæsaris aggregabant, ac titulos demum vel insignia Principis iis imponebant. Valentin. A. 13. si quando C. de bon. vacant. Panciroll. Not. dign. Imp. Orient. cap. 88. Guther. de Offic. Dom. Aug. 3. 25.

INCORPŌRABILIS, e. Tertull. adv. Marc. 3. 17. Habitu incorporeabili.

INCORRECTUS, a, um. Adj. [ἀδιόρθωτῶ] ut, Opus incorrectum. Ovid. 3. Trist. 14. 23.

INCORRIGIBILIS, e. Cathol.

INCORRUPTUS, a, um. Adj. [ἄφθαρτῶ] Plin. lib. 13. cap. 9. Nec minus spina celebratur, quoniam incorrupta etiam in aquis durat.

Animus incorruptus. Cic. 1. Tusc. 43.

Custos incorruptissimus. Hor. 1. Serm. 6. 81.

Custos incorruptior canis. Columel. lib. 7. cap. 12.

Genus disciplinæ incorruptum. Liv. 1. 18. [Nisi Hominum genus intelligitur potius. V. loc.]

Integritas Latini sermonis incorrupta. Cic. de Clar. Orat. 132.

Materia incorrupta contra omnia vitia. Plin. lib. 13. cap. 16.

Opinio incorrupta, Firma & integra. Cic. 11. Fam. 28. pr. De qua etsi non dubitabam, tamen quia maximi æstimabam, ut incorrupta maneret laborabam.

Sanitas incorrupta. Cic. de Opt. gen. Orat. 8.

Sermo incorruptior. Gell. præf.

Succus sanguinis incorruptus. Cic. de Clar. Orat. 36.

Tellus incorruptus atque integer. Cic. 1. de Fin. 71. Si tota oratio nostra omnem tibi fidem sensibus confirmat, id est incorruptis atque integris testibus, &c.

Virgo incorrupta. Cic. in Orat. 94.

Vox incorrupta bene judicantium de eccellente virtute. Cic. 3. Tuf. 3.

Purus & incorruptus: Vitiōsus & corruptus, contraria. Cic. de Clar. Orat. 261. Cæsar autem rationem adhibens, consuetudinem vitiōsam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendat.

INCORRUPTĒ, Adv. [ἀφθαρτῶ] ut, Incorrupte atque integre judicare: h. e. Julte & sine favore. Cic. 1. de Fin. 30. Idem pro Marcell. 30. Incorruptus de aliquo judicare.

INCORRUPTĒLA, Æ. f. Incorruptibilitas. Tertull. de Ref. Carn. cap. 51.

INCORRUPTIBILIS, e. Adj. Lactant. 1. 3. extr. & 4. 6. Augustin. de Civ. Dei 22. 26. Arnob. 2. Tertull. de Cult. Fem. cap. 6. & de Anima, cap. 50.

INCORRUPTIBILĪTER, Adv. August. Confess. 3. 2.

INCORRUPTIBILITAS, Ætis. f. Tertull. ad Ux. 1. 7. Idem Apol. cap. 48. & adv. Valenr. cap. 14.

INCORRUPTĪVUS, a, um. Adj. Hieron. Epist. 152.

INCORRUPTŌRIUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 16.

INCORRUPTIO, ònis. f. August. de Civ. Dei, 22. 21. pr. Idem de Trin. 13. 7. & Mor. Eccl. Cath. cap. 19. Tertull. de Ref. Carn. cap. 51.

INCOXO, [ἐνcoxώω] Ære. In coxam fidere. Pacuvius, Adeo incoxanti mihi pes obstupuerat. Pomponius Panuceatis, Neque interim cacandi causa unquam incoxavi nates. Nonius 1. 180.

INCRASSO, Ære. & ari. pass. [παχύνωμαι] Tertull. adv. Ppsych. cap. 6. Idem adv. Marc. 3. 6.

INCRASSATUS, a, um. Partic. Vulg. Int. Deut. 32. 15.

INCRĒATUS, a, um. Adj. apud Lactant.

INCRĒBRESCO, vel potius, remoto r post b, INCRĒBESCO, increbui, vel increbui, [ἀγρυπνώωμαι] Ære. Divulgari, palam fieri. Plaut. Merc. 5. 1. 9.

Nam ubi mores deteriores increbescunt in dies.

Consuetudo increbuit, h. e. Invaluit. Cic. 14. Philipp. 12. At si quis Hispanorum aut Gallorum, aut Thracum mille aut duo millia occidisset, non eum hac consuetudine, quæ increbuit, Imperatorem appellaret Senatus?

Disciplina increbuit. Cic. 4. Verr. 7. Ut proxime ad nostram disciplinam illam veterem, non hanc, quæ nunc increbuit, videantur accedere.

Fama increbescit vel rumor, h. e. Augetur & innotescit. Liv. 7. 12. Gallici quoque belli fama increbescerebat. Idem 24. 11. Quum increbesceret rumor, bellum in Sicilia esse.

Nomen late increbescit Latio. Virg. 8. Æn. 14.

Numerus ipse jam apud Oratores increbuit, Invaluit usu. Cic. in Orat. 66.

Pugna adversa increbescit. Sil. lib. 10. 1.

Res increbuit proverbio. Liv. 8. 8. Inde rem ad triarios redisse, quum laboratur, proverbio increbuit.

Rumor increbuit. Curt. 6. 2. 15.

Sermo nonnullorum increbuit. Cic. de Opt. gen. Orat. 11.

Ventus increbescit: cura ut valeas. Cic. 7. Fam. 21. h. e. Vehementius perflat.

Aura increbuit. Hor. 2. Serm. 5. 93.

Auster increbuit, h. e. Auctus est, & vehementior factus est. Cæs. 3. Bell. Civil. 26. Et quum jam nostris remissiore vento appropinquassent, idem Auster increbuit, nostrisque auxilio fuit.

Undæ magis increbescunt. Catul. Argon. 62. 274.

INCREDIBILIS, e. Adj. [ἀπίστῶ, ἀπίθανῶ] Quod credi non potest.

Ter. Eun. 5. 8. 19.

— di vestram fidem! incredibilia,

Parmeno modo quæ narravit.

Incredibilis sum. Plaut. Bacch. 4. 3. i. e. Non creditur mihi.

Celeritas incredibilis. Cic. 6. Verr. 50. Hæc Centuripina navis erat incredibili celeritate velis.

Cruciatu incredibiles. Plin. 1. Epist. 12.

Eloquentiam incredibilem consecui. Cic. 2. de Orat. 1.

Furor incredibilis & singularis. Cic. pro Sull. 75.

Memoria incredibilis. Plin. 2. Epist. 3.

Modo incredibili consentire. Hor. 2. Carm. 17. 21. Cic. 5. Att. 6. Ita que incredibilem in modum concursu fiunt ex agris.

Perversitas incredibilis. Cic. 1. Fam. 7.

Res Credibilis & Incredibilis contraria. Cic. 2. de Invent. 42.

Virtus singularis & incredibilis. Cic. 15. Att. 16. Idem 1. de Orat. 172. Antonii incredibilis quædam & prope singularis & divina vis ingenii.

Incredibile & falso memoriæ proditum omnibus hoc videbatur. Cic. pro Lege Manil. 41.

Incredibile est, quæ ego illos scio oppositis Gallorum castris in æstivis fecisse. Q. Cic. 16. Fam. 27.

Incredibilis apud. Sen. Epist. 92. Quare ergo incredibilia sunt ista apud eos qui virtutem colunt.

Incredibile auditu a Cicerone dictum, &c. Cic. 7. Philipp. 8. Quæso vos, Patres Conscripti, ut primo, si erit vel acerbum auditu, vel incredibile a M. Cicerone esse dictum, accipiatis sine offensione quod dixerō.

Dictu incredibile. Justin. 12. 9. 8.

Incredibile memoratu est, quam facile coaluerint. Sallust. in Catil. 6. pr. i. e. Incredibile dictu.

Incredibile & probabile. Cic. in Parad. 11. Nihil est tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile.

Compar. Sen. Epist. 92. & 3. Nat. Quæst. 17.

INCREDIBILĪTAS, V. INCREDULITAS.

INCREDIBILĪTER, Adv. [ἀπίστῶ] Cic. de Senect. 51. Venio nunc ad voluptates agricolarum, quibus ego incredibiliter delector, &c. Idem Philip. 1. 36.

INCREDENDUS, a, um. Adj. Idem ac Incredibilis. Apul. 2. Met. p. 120. Incredenda fabula. Idem lib. 2. Florid. p. 351.

INCREDĪFUS, a, um. Adj. Apul. de Deo Socr. p. 52. Incredita vaticinia Castandræ.

INCREDŪLUS, a, um. Adj. [ἀπίστῶ] Hor. in Arte Poet. 188. Quodcunque ostendis mihi sic, incredulus odi. Quintil. lib. 10. Veluti increduli quidam, & de ingenio suo pessime meriti. h. e. Qui difficillime assentiuntur.

Passive, Cui non creditur. Gell. 9. 4. Res inauditæ, incredulæ. V. Drakenb. ad Sil. 2. 98.

INCREDULĪTAS, Ætis. f. [ἀπιστία] Mart. in l. 29. Mariti lenocinium. D. ad leg. Juliam de adulteriis, Tunc autem puniendus est maritus ejus, quum excusare ignorantiam suam non potest, vel adumbrare patientiam prætextu incredulitatis. Pandectæ Florentinæ, & Haloander habent, Incredulitatis. conf. Apul. 1. Met. p. 111.

INCREDIMENTUM, V. INCRESO.

INCRESO, ui, itum, [ἐπιπηγῶ, ἐπιπλήτω, κρημνίζωμαι, ἐκασπάζωμαι] Ære. Sonare, & crepitum vel sonum emittere. Virg. 9. Æn. 504. At tuba terribilem sonitum procul ære canoro Incepit. Plaut. Amph. 4. 2. suppos. 6. Si minusculo digito increperint tiores. Liv. 1. 25. Ut primo Itam concursu increperere arma, micantesque sulfere gladii, &c. Incre-

Increpui hibernum, & fluctus movi maritimos. Plaut. Rud. prol. 69. i. e. Sonitum dedi ventorum, ut hiberno solet fieri tempore.
 Ictu verberis increpuit. Ovid. 14. Met. 819.
 Saltu vallum increpat. Flor. 1. 1. 8.
 Increpuit suspicio, Audita est, vel relata est, per translationem. Cic. pro Muren. 22. Simulatque increpuit suspicio tumultus, artes ilico nostræ conticescunt. Liv. 3. 43. extr. Si quid increpet terroris.
 Stimulo tardos increpuisse boves, Incitasse. Tibul. lib. 1. 1. 11.
 Unda increpuit latus carinæ, Percussit. Ovid. 1. Trist. 4. 24.
 Lyram increpuisse digitis. Ovid. 3. Epist. 118. conf. Hor. 4. Carm. 15. pr.
 Juppiter atras increpuit nubes. Ovid. 12. Met. 52.
 Increpare aliquid apud aliquem. i. e. Inclamare. Liv. 6. 37. pr.
 Increpare in aliquid. Liv. 27. 1.
 Increpare, Reprehendere, sed veluti cum crepitu, hoc est verborum pedumve strepitu. Et tunc Increpui & Increpavi facit, ut nonnulli volunt. Plaut. Amph. 5. 1. 25. Totus timeo, ita me increpuit Juppiter. Cic. 2. Q. frat. 3. Quum illius in me perfidiam increparet.
 Puto apud Suetonium Increpavit legi. H. St. Immo Increparit in Tiber. cap. 52. alias ubique Increpuit apud hunc scriptorem Præter. legitur.
 Increpare aliquem avaritiæ. Suet. Calig. cap. 39. Cui instrumento distrahendo nihil non fraudis ac lenocinii adhibuit: modo avaritiæ singulos increpans, & quod non puderet eos locupletiores esse, quam se.
 Increpans hæc in regem. Liv. 1. 51. pr.
 Increpabantur hæc in eum. Sallust. de Rep. Ord. ad Cæs. An illa quæ paulo ante hæc bellum in Cn. Pompeium, victoriamque Sullanam increpabantur, oblivio abstulit?
 Increpare probris. Liv. 23. 45. Annibal multo gravioribus probris increpabat, &c.
 Increpanda exercitum. Liv. 2. 45. pr.
 Increpare hostem. Liv. Et vanis animis minisque increpant hostem.
 Voce acri increpare aliquem. Lucret. lib. 3. 966.
 Increpare, Accusare. Cic. Hort. Tum Pseudomemus, & seritam, & totam dialecticam aut illudis, aut increpas.
 Etatem alicujus increpare. Cic. in Sallust. 7.
 Arrogantiam alicujus increpare. Cic. 4. Acad. 75.
 Fugam alicujus increpare. Cic. 2. de Orat. 21.
 Moras alicujus increpare. Ovid. 1. Epist. 82.
 A cunctis increpor. Ovid. 3. Met. 636.
INCREPĪTUS, a, um. Partic. [ἐπιτιμῆς] Objurgatus. Liv. 23. 26. pr. Qui post classem ad Iberum per pavorem desertam graviter increpiti, &c. Idem 24. 17.
 Fortuna increpita. Patere. 2. 55. 3.
INCREPATUS, a, um. Aliud Partic. Justin. 11. 3. 5. Legatis increpatis. Junta vero, Increpitis. Prudent. Cath. 7. 195. Increpata fraude.
INCREPATIO, ōnis. f. Vet. Gloss. & Tertull. adv. Marc. 4. 7. & 23. ibid. 5. 20.
INCREPĪTUS, ōs. m. Apul. de Deo Socr. p. 52. Increpitu indignatum.
INCREPĀTOR, ōris. m. Gloss. ἐπιτιμητής.
INCREPĀTORIUS, a, um. Adj. Sidon. 9. Epist. 7.
INCREPĀTIVE, Adv. Sidon. 6. Epist. 9.
INCRĒPĪTO, [ἐπιτιμῆσιν] ōre. frequent. Arguere, Conviciari, inquit Festus. Clamare, maledicere, insultare, ut ait Nonius. Virg. 10. Æn. 900. Hostis amare, quid increpitas, mortemque minaris? Cæs. 2. Bell. Gall. 15. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui, &c.
 Socii increpitant. Virg. 3. Æn. 454.
 Audentius increpitans hostem. Stat. 11. Theb. 668.
 Increpitare aliquem moræ. Sil. lib. 8. 265.
INCRĒPĪTANS, antis. Partic. Virg. 4. Georg. 138.
 Æstatem increpitans feram. i. e. Conquerens de tarditate æstatis. conf. 1. Æn. 742.
INCRESCO, ōvi, ōtum, [ἐπιδιδωμι, ἐπιπλεονομαί] ōre. Valde sive Magis crescere. Liv. 1. 33. extr. Carcer ad terrorem incrementis audaciæ media urbe imminens foro ædificatur. Quintil. lib. 8. cap. 4. Hoc genus increfcit, ac fit manifestius, si ampliora verba cum ipsis nominibus, &c. Suet. de Clar. Gramm. cap. 3. Post hoc magis ac magis & gratia, & cura artis increvit. Plin. 1. Epist. 12. Increverat valetudo, quam temperantia mitigare tentavit. Celsus in Proæm. lib. 1. Et modo increfcere, modo consistere, modo minui consueviffe. Subaudi Morbus. Idem 2. 1. extr. Interdiu levior est, noctu increfcit.
 Certamine increfcente. Liv. 10. 5. pr.
 Dolor increvit. Ovid. 9. Met. 703.
 Increfcere aliter. Virg. 3. Æn. 46.
 — hic confixum ferrea texit
 Telorum feques, & jaculis increvit acutis.
 Barba increfcit genis. Lucan. lib. 2. 376.
 Maculis increfcentibus varie ac verrucis. Plin. lib. 37. cap. 12.
INCRĒMENTUM, i. n. [ἐπίδοσις] Augmentum. Quintil. lib. 8. cap. 4. De amplificatione, Incrementum est potentissimum, quum magna videntur etiam quæ inferiora sunt. Cic. 2. de Fin. 88. Negat enim summo bono afferre incrementum diem.
 Fluvii incrementa. Lucan. lib. 4. 139.
 Urbis incrementum. Liv. 1. 44. extr.
 Magnum Jovis incrementum, apud Virg. 4. Ecl. 49.
 Auctæ res incremento ingenti. Liv. 1. 33. extr. Idem 4. V. AUSEO.
 Capere incrementum. V. CAPIO.
 Dare incrementum alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2. Huic studium & incrementum dederit utilitas.
 Debuit omnia incrementa sua sibi M. Cicero. Patere. lib. 2. 34.
 Incrementa, Semina unde aliquid crefcit. Ovid. 3. Met. 103.
 — motæque jubet supponere terræ
 Viperos dentes, populi incrementa futuri. conf. Virg. supra.
 Incrementum liberalitatis, est ipsa Liberalitas. Spartian. Adrian. cap. 7.
 Vopisc. Probo cap. 4. V. Cafaub. conf. Boleng. de Vectig. cap. 25. & Guther. de Jur. Man. 2. 40.
INCRĒMENTŪLUM, i. n. dimin. Apul. Met. 5. p. 164. Incrementulum uteri.
INCRĒMENTO, ōre. Augustin. Dominus incrementat.
INCRĒMĒNĀCIO, ōnis. f. Tertull. de Refurr. Christi. cap. 23. Perfequitur ad palmam incriminationis, per quam concurrerem.
INCRĒPATIO, ōnis. f. Augustin. Epist. 112. cap. 22.

INCRUENTUS, a, um. Adj. [ἀδρανῆς] ut, Victoria incruenta, In qua nullus cruor effusus est, nulli aut pauci occisi sunt. Liv. 27. 14. extr. Idem 7. 8. extr. Nec Romanis incruenta victoria fuit, quarta pars militum amissa. conf. Sallust. Catil. extr.
 Milite incruento victoria. Liv. 8. Haudquaquam tamen incruento milite suo.
 Prælium incruentum. Liv. 2. 56.
INCRURNTE, Adv. Prudent. Rom. 1094.
 Si vos finatis incruente vivimus.
INCRURNTĀTUS, aliud Adj. [ἀνδραγαθῆς] Tacit. 4. Hist. 37. 4. Discefferant obfessores, mistus ex Cattis, Usipis, Mattiacis exercitus, satietate prædæ, nec incruentati. V. IMPERFOSUS.
INCRUSTO, [κρούσσω] ōre. Crustam ducere, sive Crustam applicare. Varro 3. de R. R. cap. 14. Has quoque fagine solent, ita ut ollam cum foraminibus incruentat sapa & farre.
 Parietem incrustate. Procul. in liquidam. D. de servitut. urb. præd. conf. Lex. Pitisc.
 Sincerum cupimus vas incrustare. Hor. 1. Serm. 3. 55. i. e. Virtutem quasi vitium interpretamur. Budæus.
 Incrustare, Fucare. Femina incrustata de ea, quæ est fucata. Vives de Christ. Fem. libro primo 232. Crusta ibidem de eadem re. H. St.
INCRUSTĀTUS, a, um. Partic. Parietes incrustati. Varro apud Non. 2. 461.
INCRUSTĀTIO, ōnis. f. [κρούσσις] Crustæ parieti, aut pavimento, aut vasi applicatio. Paulus 1. 79. §. 2. D. de verb. signif. Incrustationem materiariam, Galli *Lambristram* vocant. Budæus.
INCŪBO, ui, itum, & ōvi, ōtum, [ἐκβάω, ἐκπύω, ἐκπύω, ἐκπύω, ἐκπύω] ōre. Absolute, vel cum dativo, significat Intus, sive Super cubare. Plaut. Curc. 1. 1. 61. Hicleno ægrotus incubat. Virg. 4. Æn. 650.
 Incubuitque toro, dixitque novissima verba.
 Incubavi, Præteritum. Plin. lib. 11. cap. 16. Nam nisi incubavere, favos lividos faciunt. De apibus.
 Incubant ab omnibus spondis transversæ, præclaræ contubernales. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Incubare stramentis. Hor. 2. Serm. 3. 117.
 Incubare proprie, inquit Servius, dicuntur hi qui dormiunt ad accipiendam responsam. Virg. 7. Æn. 88.
 Pellibus incubuit stratis, somnosque petivit, &c. Plaut. Curc. 2. 2. 16.
 Namque incubare te satius fuerat Jovi. h. e. Dormire in Capitolio, ut responsa possis accipere. V. Lex. Pitisc.
 Incubare pecuniæ alicui spe atque animo, pro Inhiare, & eam vehementer cupere. Cic. pro Cluent. 72. Hic ille planus improbilissimus, qua stitu judiciario passus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe jam atque animo incubaret, contrahit frontem.
 Auro desosso incubare. Virg. 2. Georg. 507.
 Divitiis soli incubuere reptis. Virg. 6. Æn. 610.
 Gaza. Martial. 12. 53. Largiris nihil, incubasque gazæ.
 Thefauris incubare, Occupare & suppressere thesauros. Quintil. lib. 10. cap. 1. Qui autem sciverit quo quæque sint modo dicenda, nisi tanquam in procinctu paratam quidem ad omnes casus habuerit eloquentiam, velut thefauris clausis incubabit. i. e. Quos habeat quidem in sua potestate, sed non explicet ad usum aliquem.
 Incubare cum Accus. pro Curam habere: tratatio ab avibus, quæ incubatu fovent ova, & excludunt fetus. Apul. 4. Met. p. 146. Aurcos folles incubabat.
 Incubare, pro Incumbere. Liv. 5. 46. Incubans cortici, secundo Tiberi ad urbem defertur.
 Incubare super. Sen. de Vita Beata cap. 25. Super Circense tomentum per futuras veteris lintei effluens, incubabo.
 Acies incubuit. V. ACIES.
 Mens incubuit dolori. Ovid. 4. Trist. 3. 21.
 Metus incubat amens. Lucan. lib. 2. 27.
 Nox ponto incubat. Virg. 1. Æn. 89.
 Incubare ovis vel pullis dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 5. Ibidem cap. 8. pr. Nec minus in agros emittant matricēs, quæ ovis vel pullis incubant.
 Incubare ova noctibus, i. e. Fovere. Plin. lib. 9. cap. 10. Idem 8. 25. Varro de R. R. 3. 9. Negant plus vigintiquinque oportere ova incubare.
 Incubare, absolute positum, & subauditur Ova vel Ovis. Columel. lib. 8. cap. 5. Gallinæ incubare cupiunt ab Idibus. Jan. V. & Varr. 1. c.
 Incubari, passivum. Plin. lib. 10. cap. 54. Ova incubari intra decem dies edita utilissimum. Ibid. Quarto die post quam cœpere incubari. Idem 8. 25. Ova incubanda.
 Incubare, Assiduum esse, & frequentem in aliquo loco: atque in malum sumitur. Apul. lib. 7. p. 190. Tabernulam quandam, vitatis maris fluctibus, incubabat. [Videtur positum pro, Cubare, i. e. Diversari, vel Fernocitare in tabernula.
 Incubare, per translationem dicitur, Per vim rem alienam tenere. Servius in illud 1. Æn. 89.
 — ponto nox incubat atra. Nox enim alienum tempus invaserat. Sic qui jure quid non possidet, sed per vim & injuriam, incubare dicitur: quod qui sic possidet, in loco assiduus sunt. & velut cubant. Ascensius in 3. Verr. 116. Cujus debeat esse possessio, cur prætor dicat, si possessor est? quali jam probaverit possessorem esse eum, qui incubavit. Quum igitur Dionytium Macrobius appellat Sicule incubatorem aulae, violentum quendam possessorem exprimit. Sic Florus, 2. 6. 57. Factum est ut inhiærentem & incubantem Italiæ extorqueret Hannibalem. V. paulo post.
INCUBATIO, ōnis. f. [ἐκβάσις] Plin. lib. 10. cap. 56. Rara incubatio ovis noxia. Idem 54. V. seq. dict.
INCUBITIO, ōnis. f. [ἐκβάσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Incubitioni datur initium post novam lunam. al. Incubationi.
INCUBATUS, ōs. m. [ἐκπύσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Si incubato tonuerit, ova pereunt. i. e. Quum gallina incubat ovis. conf. Solin. cap. 39.
INCUBĪTUS, us. m. Idem. [ἐκπύσις, ἐκπύσις] Plin. lib. 10. cap. 54. Quædam autem & citra incubitum sponte natura gignunt. Idem lib. 8. cap. 36.
 Incubitus dextri lateris, Dum aliquis cubat supra dextrum latus. Plin. lib. 28. cap. 4. conf. Solin. 53. extr.

INCUBATOR, ὄνις. m. Macrobi. Somn. Scip. lib. 1. cap. 10. Dionysius aul' Sicule inclementissimus incubator. h. e. Injustus possessor, & qui per viro regnum Siciliae occupatum tenebat. Serv. ad 7. Æn. 266. Imperii incubator. V. in ipso verbo extr.

INCUBO, ὄνις. m. Morbus qui & Incubus vulgo dicitur a Medicis. Scrib. Larg. Comp. 100. Facit hæc compositio ad suspirium, & ad vocis abscissionem, & sobitas præfociones ex qualibet causa ortas, & ad eos qui sapius existimantur ab incubone deludi. V. Petron. cap. 38. & Scheiff. Not. p. 76.

INCUBUS, Idem. V. EPHIALTES, & FAUNI.

INCULCARE, [ἐπιβάλλω, περιβάλλω] ἄρε. frequent. Columel. lib. 8. cap. 14. Cellas in quibus incubant, siccissimas esse oportet. De anseribus. Plin. lib. 8. cap. 43. Spatiofa incubant laxitate.

INCUBIFATUS, a, um. Partic. Stupratus. Plaut. Perf. 2. 4. 13. Video ego te, jam incubitatus es.

INCUBO, ὄνις. m. Unde

INCUSUS, a, um. Partic. [ἐκβάλλω] Virg. 1. Georg. 275. — lapidemque revertens Incusum. i. e. Manualem molam cudendo asperatam. Servius. Incusa auro dona. Perf. 2. Sat. 52.

INCULCO, [ἐπιβάλλω, περιβάλλω] ἄρε. ex In & Calco; Infarcire: Repente & sine aliqua alia providentia aut ordine statim immittere aut conijcere. Plin. lib. 29. cap. 2. At canis rabiosi morsibus inculcata post diem septimum solvitur. De lana succida. Columel. lib. 2. 20. Area molari lapide condensetur, & rursus subjectis paleis inculcetur. Quasi inculcando, aut calcibus protrudens immitto per vim. H. St. Inculcare, per translationem, Eadem sapius iterando ingerere. Cic. in Orat. 50. De firmisimis alia prima ponet, alia postrema, inculcabitque leviora. i. e. Interponet. Tradere & inculcare aliquid. Cic. 1. de Orat. 127. Satis est enim ceteris artificis percipiendis tantummodo similem esse hominis: & id quod tradatur, vel etiam inculcetur, siquis forte sit tardior, posse percipere animo, & memoria custodire. Alicui inculcare aliquid. Cic. 5. Verr. 156. Inculcanti etiam ut C. Pisonem nominaret. Cic. in Vatin. 26. Versus etiam minus usitatos per imprudentiam inculcare. Cic. in Orat. 189. Inculcare munus, est plus quam Offerre. Sen. de Vita Beata 24. Quibusdam offeram, quibusdam etiam inculcabo. h. e. Obtrudam. conf. Reines. Varr. Lect. 3. 4. p. 397. Inculcare verba Græca, Interponere. Cic. 1. Off. 111. Inculcare animis, Infundere. Cic. 1. de Nat. Deor. 109. Vos autem non modo oculis imagines, sed etiam animis inculcatis. Inculcare se auribus alicujus. Cic. 2. de Orat. 19. Horum Græcorum qui se inculcant auribus nostris, similes fuerunt.

INCULCATUS, a, um. Partic. ut, Lapides inculcati. Columel. lib. 8. 15. Panni inculcati. Idem 6. 12. Tradita atque inculcata libertas. Brut. Cic. Ep. 16. Hanc ego civitatem videre velim, aut putem ullam, quæ ne traditam quidem atque inculcatis libertatem recipere possit. i. e. Usitatis atque a majoribus receptam, & in qua imbuti atque educati sumus. Budæus. [Immo Obtrusam, oblatam denuo. Inculcata persuasio. Quintil. Inculcatio, ὄνις. f. Tertul. Apol. cap. 39. Disciplinam præceptorum inculcationibus densamus. Inculcator, ὄνις. m. Tertul. Scorpiac. cap. 6. Inculpabilis, e. Adj. Solin. cap. 30. al. 43. extr. Inculpabilis hyacinthus. i. e. Genuinus. V. & Prudent. Apoth. 951. Avien. Virgin. Arat. 280. Inculpabiliter, Adv. Sarisb. 1. 4. Inculpatus, Adv. l. 20. Cod. Theod. de palatin. Sacrar. largit. Inculpo, ἄρε. Idem ac Culpare. Mantuan. Vos ergo, Infubres, Gallum inculpare potestis? Inculpatus, a, um. Adj. [ἀνύμιος] Qui caret culpa. Gell. lib. 1. cap. 5. Sicuti omnis culpæ privatio, inculpatus facit. Inculpatus autem, instar est absolutæ virtutis. Idem lib. 14. cap. 2. Eum constabat virum esse ferme bonum, notæque & expertæ fidei, & vitæ inculpatisimæ. Idem lib. 7. cap. 22. Non omnino inculpatus, neque infidens visum esse. V. Macrobi. 6. Saturn. cap. 7. Fides inculpata. Ovid. 9. Met. 672. Honestæ & inculpate vitæ testis, cui opponitur Notatus & reprehensibilis. Calistratus in l. Testium. D. de testibus. Inculpe, Inculpus. V. INCOLO. Incumba, æ. f. Pars pilæ in conformationibus. Vitruv. lib. 6. cap. 11. Extremæ pilæ in his latiore spatio sunt faciendæ, uti vires ex habentes resistere possint, quum cunei ab oneribus parietum pressi, per coagmenta ad centrum se prementes extruderint incubas. Bud. conf. Baldi Lex. p. 61. Incumbo, cūbui, cūbitum, [ἐπικλίνομαι, ἐφίσημι, κεντάζω, ἀπικρέω] ἄρε. Inniti, & inharere. Virg. 8. Ecl. 16. Incumbens tereti Damon, sic cœpit, olivæ. Plin. lib. 2. cap. 64. Namque in illo cava in se convexitas vergit, & cardini suo, hoc est teretæ, undique incumbit. Aratris incubere. Virg. 1. Georg. 213. Baculo incumbens. Ovid. 1. Fast. 177. Columnis centenis incumbunt tecta. Martial. lib. 5. 13. At tua centenis incumbunt tecta columnis. Gladio incubere. Auctor ad Heren. lib. 1. Humero alicujus incubere. Virg. 5. Æn. 325. Lecto incumbens. Ovid. 11. Met. 657. Mucroni incubere. Liv. Epit. 89. p7. Toro incubuit. Virg. 4. Æn. 650. Voluptatibus incubere. Lucant. 2. 1. 3. Cum accus. Anima incubentem frantes. Sallust. Fragn. 3. 12. Gladium incubere, idem quod Incumbere in gladium, vel incidere. Plaut. Catin. 2. 4. 29. Si fors autem decollallit, gladium faciam culcitam, Eumque incubam. [Nisi Eoque legendum. In gladium incubere. Cic. 2. de Invent. 154. In scuta incubere. Liv. 35. 5. Dentis tamen ordinibus nunc alii in alios, nunc in scuta incumbentes, sustinebant impetus Romanorum. Incumbere illi, & non in illum. Quintil. lib. 9. cap. 3. Si antiquum sermonem nostro comparemus, pæne quicquid jam loquimur figura

est: ut Huic rei invidere: non ut omnes veteres, & Cicero præcipue, Hanc rem: & Incumbere illi, non in illum. Ad bellum incubere omni studio. Omni diligentia curare res bellicas. Cic. pro lege Manil. 19. Quare videtis num dubitandum vobis sit omni studio ad id bellum incubere, in quo gloria nominis vestri, salus foeciorum, vectigalia maxima, fortunæ plurimorum civium cum Repub. defenduntur. In bellum animo incubere & opibus. Cæf. 7. Bell. Gall. 76. Omnesque & animo & opibus in id bellum incubent. In causam communem incubere, est Pro virili parte tueri causam communem. Cic. 4. Philipp. 12. Incumbite in causam, Quirites, ut facitis. Nunquam inter Senatum & vos consensus major in ulla causa fuit. Idem 3. Att. 15. Atque utinam ipse Varro incubat in causam, quod profecto, cum sua sponte, tum te instante faciet. In cupiditatem incubere. Cic. 5. Att. 13. In curam incubere. Cic. 10. Fam. 3. Incumbe per deos immortales in eam curam & cogitationem, quæ tibi summam dignitatem & gloriam afferat. In eas disputationes incubuit autem, ut doceret nullum tale esse visum a vero, &c. Cic. 4. Acad. 77. Ad laudem incubere. Cic. 10. Fam. 10. Mi Plance, incumbere toto pectore ad laudem. Ad vel In perniciem incubere alicujus. Cic. pro Muren. 59. Quid, Ser. Galbam (nam traditum memoriæ est) nonne proavo tuo, fortissimo atque florentissimo viro, M. Catoni, incumbenti ad ejus perniciem, populus Romanus eripuit? Idem 1. Fam. 9. Incumbit in ejus perniciem. In Remp. incubere, Studere & vacare Reip. Cic. 10. Fam. 5. Ibid. 1. 6. Monere te atque hortari, ut in Remp. omni cogitatione, curaque incuberes. Ad salutem Reip. incubere. Cic. 4. in Catil. 4. Quare, p. c. incubite ad salutem Reipub. circumspicite omnes procellas, quæ impendent, nisi providetis. Ad vel In studia incubere. Cic. 2. Att. 16. Quare incubamus, ô noster Tite, ad illa præclara studia. Ad voluntatem incubere. Cic. 1. Att. 16. Pompeius vero ad voluntatem perferendæ legis incubuerat. i. e. Volebat perferre legem agrariam. Eo maxime incumbis. Cic. 11. Philipp. 22. Incumbit defensionis mortis hæredi, Injuncta est. Ulpian. in l. Necessarios, §. fin. D. de Senatusc. Silaniano, &c. Incumbere nobis dicitur, quod nos onere suo gravat. Tacit. 14. Ann. 24. Cetera invidiam movent, quæ quidem infra tuam magnitudinem jacent, sed mihi incumbunt. Acris incubere. Virg. 4. Georg. 248. Hæc doce, hæc profer, huc incube. Cic. pro Planc. 45. Famæ. Juvenal. Sat. 8. Miserum est aliorum incubere famæ. H. St. v. 76. Sed hic Incumbere est Inniti. Labori incubere. Sil. lib. 4. 820. Animo toto incubere & studio omni in eam rationem, qua adhuc usus es. Cic. 1. Q. frat. 1. Pectore te toto cunctisque incubere nervis. Ovid. 3. de Pont. 1. 39. Omni studio, virtute, auctoritate ad Rempublicam conservandam incubere. Cic. pro Sull. 82. Incumbere ceris & stilo. Plin. 7. Epist. 27. In spongiam incubuisse Ajacem suum dicit Augustus per jocum apud Suet. cap. 85. extr. Possessionem incubere. Diocletian. & Maximian. in l. Consentaneum. C. Quomodo & quando judex, A quo ter citatus, si contumaciter præsentiam sui facere neglexerit: non abs re erit, vel ad cogendum eum, ut sese repræsentet: vel possessionem bonorum, cui incumbit, ad te transferre, & adversarium petitem constitutere: vel auditis defensionibus tuis id quod juris ratio exegerit judicare. Quo loco, quid sit animo & corpore, vel animo tantum possessioni incubere, notatur. Budæus. Incumbere cum aliquo in rem aliquam. Cic. 8. Fam. 11. In unam causam contentio conjecta est, de provinciis, in quam adhuc incubuisse cum Senatu Pompeius videtur, ut Cæsar ante Idus Novembres decedat. Incumbit illi spes, i. e. Imminet, aut manet illum. Suet. in Tiber. cap. 15. Ac multo magis, postquam Agrippa abdicato atque seposito, certum erat unam spem successione incubere. Incumbere, Violenter incidere, & irruere. Quintil. lib. 5. cap. 9. Cic. pro Planc. 17. Et ab eo, qui hos dimovit potius, quam ab his qui in te ipsum incubuerunt, te depulsum putas. Budæus. Ætas incumbens scopulis. Etiam taxa caloribus penetrans. Servius. Virg. 2. Georg. 377. Incumbere, pro Inclinare in aliquam partem. Plaut. Aulul. 4. 1. 8. Si herum videt superare amorem hoc servi officium reor, Retinere ad salutem, non eum, quo incubat, eo impellere. Ad lenitatem nimiam, ambitionemque incubunt mores. Cic. 1. Q. frat. 1. Præsertim quum ii mores tantum jam ad nimiam lenitatem & ambitionem incubuerint. i. e. Gratosam indulgentiam. Budæus. Ad bonum virum repentina voluntatum inclinatio incubuit. Cic. pro Muren. 53. Volunt idem omnes ordines, eodem incubunt municipia. Cic. 6. Philipp. 18. Aliquando cum infinitivo jungitur. Tacit. 2. Hist. 10. 4. Ad hæc terere & propria vi Crispus incubuerat, delatorem fratris sui pervertere. Incumbere denique pro Incubare usus est Petron. cap. 33. Repolitorium allatum est cum corte, in qua Gallina erat lignea, patentibus in orbem alis, quales esse solent, quæ incubant ova. Sed incubant al. rectius. INCUNABULA, orum. n. pl. [κούνιδες] Idem quod simplex Cunabula. Plaut. Truc. 5. 13. Fasciis opus est, pulvinis, cunis, incunabulis. Cic. pro Rose. Amer. extr. Infantium puerorum incunabula. Incunabula, pro Initiis posita. Cic. in Orat. 42. Non alienum fuit de oratoris quasi incunabulis dicere. Vite incunabula. Firmic. lib. 1. cap. 3. Illum in primis vitæ incunabulis constitutum, inter initia vagientis infantis, fugientis animæ deserit vita. Incu-

Inconabula & rudimenta virtutis. Cic. in Sallust. cap. 7. An ullum existimas posse fieri civem egregium, qui non his artibus & disciplinis sit eruditus? an ulla alia putas rudimenta & inconabula virtutis, quibus animi ad gloriae cupiditatem aluntur?

Dicendi inconabula. Quintil. in proem. lib. 1.

Ab inconabulis nostrae veteris puerilisque doctrinae. Cic. 1. de Orat. 27.

Inconabula, pro loco ubi nati vel educati sumus, sive pro Natalibus & origine generis. Cic. 2. Att. 15. Ego vero in montes patrios, & ad inconabula nostra pergant.

Vestigia atque inconabula deorum. Cic. 6. Verr. 107. In his locis vestigia, ac prope inconabula reperiuntur deorum.

Jovis inconabula Crete. Ovid. 8. Met. 99. conf. Plaut. Amph. 5. 1. 52. Majorum inconabula. Justin. 31. 8. 4.

INCUNCTANS, antis. Adj. Vox apud Jctos occurrens.

INCUNCTANTER, Adv. Lactant. 6. 12. Incunctanter ac fortiter morrem subire.

INCUNCTATUS, a, um. Adj. al. scribitur INCONTATUS. Apul. 5. Met. Illae incunctate statim conferto vestigio domum penetrant. Elnenh. p. 165. Incontanter.

INCUNCTABILIS, e. Digest. lib. 22. tit. 5. l. 21. Illud incunctabile est.

INCURABILIS, e. Adj. Fulgent. Epist. ad Venant. Morbus incurabilis. Improbatur Voss. de Vit. L. L. 3. 16. [Ego non improbem, nisi pro Insanabili dicatur: cum sit is morbus, qui curari, i. e. tractari nequit.]

INCURATUS, a, um. Adj. [ἀκῆδης, ἀτιμῆτης] Hor. 1. Epist. 16. 24. Stultorum incurata pudor malus ulcera celat. conf. Vopisc. Aurel. cap. 28.

INCURIA, e. [ἀμέλεια, ἀπειρία] Negligentia, inquit Festus. Cic. de Provinc. Conf. 5. Miserandum in modum milites Pop. Rom. capti, necati, deserti, dissipati sunt, incuria, fame, morbo, vastitate consumpti. Desertos, opis expertes, incuria maculat. Lucret. lib. 6. 1239. Hec. de Arte Poet. 352. — non ego paucis Offendar maculis, quas aut incuria fudit, &c.

Incuria cum genit. Vituperanda est rei maxime necessaria tanta incuria. Cic. de Amicit. 23. pr.

INCURIOSUS, a, um. Adj. Negligens, Vacuus cura. Gell. lib. 2. cap. 28. extr. Quippe M. Cato, vir in cognoscendis rebus multi studii, incerta tamen & incuriosa, super ea re opinatus est. Al. Incuriose.

Incuriosus, cum genit. Tacit. Ann. 2. extr. Dum vetera extollimus, recentium incuriosi. Et lib. 4. Ann. 32. Et princeps proferendi incuriosus erat. conf. Suet. Augst. cap. 79.

Incuriosus proximorum. Plin. lib. 8. Epist. 20.

Ætas incuriosa. Tacit. in Vit. Agric. 1.

Vigilia incuriosa. Tacit. 5. Hist. 22. Navibus remeabat dissecto agmine, incuriosis vigilis.

Incuriosus, Securus. Tacit. 3. Hist. 6. Summi discriminis incuriosus.

INCURIOSUS, Adv. [ἀμελῆς, ἀδελμῆς] Negligenter. Gell. lib. 2. cap. 6. Reprehendunt quasi incuriose & abjecte verbum postum.

Agere pueritiam incuriose. Tacit. 1. Hist. 17. Namque Otho pueritiam incuriose, adolefcentiam petulanter egerat.

Compar. Incuriosius agere. Tacit. 4. Hist. 28. Cæsa cohortes eorum in vico Marcoduro incuriosius agentes.

Superl. apud Plin. extare dicunt.

INCURIOSITAS, ætis. f. Gloss. Vet. Incuriositas, ἀπειρομασύνη. Cassiodor. 7. Epist. 4. Nec sub incuriositate transmittat. Salvian. de Gub. Dei lib. 1. pr. Ne illos quidem de incuriositate ac negligentia ista sensisse.

INCURIUS, pro Incuriosus. Justin. 5. 9. 10. Pro aliena dominatione incurius pugnatur. Vulgo Securus.

INCURRO, curri, cursum, [ἐπιτρέχω, ἐπιδραμῆμαι, ἐμπίπτω, ἐπιβόλω] etc. Contra aliquem currere, vel Incidere & concurrere in aliquem. Liv. lib. 1. 37. Eo pralio præcipua equitum gloria fuit, utrinque ab cornibus positos, quum jam pelleretur media peditum suorum acies, ita incurrisse ab lateribus serunt, ut, &c.

Incurrere in hostes, Magno impetu in medios ferri Sallust. Cat. 60. extr. Catilina, postquam fufas copias, seque cum paucis relictam videt, memor generis atque pristinae dignitatis, in confertissimos hostes incurrit: ibique pugnans confoditur.

In enses. Martial. lib. 1. 38. Pectore nec nudo strictos incurris in enses. Desuper incurrite, praeliantibus aliis. Tacit. 2. Ann. 16. Soli Cherusci juga infedere, ut praeliantibus Romanis desuper incurrent.

Incurrere & offendere in tenebris. Cic. 9. Fam. 2. Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat.

Incurrere in adversam hostium aciem. V. ACIES.

Incurrere in aliquem, Incidere ex insperato. Cic. 2. Att. 12. pr. Emerferam commode ex Antiasi in Appiam ad Tres tabernas, iplis Cerealibus, quum in me incurrit Roma veniens Curio meus.

Incurrere & incidere in aliquem. Cic. pro Planc. 17.

Incurrere, præter spem: Invadere, ex destinato. Cic. pro Sext. 14. Neque quenquam offendet oratio mea, nisi qui se ita obtulerit, ut in eum non invasisse, sed incurrisse videamur.

In aliquem caeco impetu incurrite. Cic. 1. de Fir. 44.

In aliquem verbis incurrite, pro Invehi. Cic. 12. Fam. 16. Deinde qui magis hoc Lucilio liceret assumere libertatis, quam nobis? quum etiam, si odio par fuerit, in eos quos lesit, tamen certe non magis dignos haberit, in quos tanta libertate verborum incurret.

In crimen incurrite. Cic. pro Planc. 91. Si bene de me meritis gratum me præbeo, non desino incurrite in crimen hominis nimium memeris, nimiumque grati.

In difficultatem incurrite. Cic. 4. Fam. 2. Nihil enim constitui potest, quod non incurrat in magnam aliquam difficultatem.

In domum atque famam alterius incurrite. Cic. pro Cael. 42.

In loca incurrite, pro Facere incurfus in loca. Cic. 11. Fam. 10. Aut Apennino, Alpibusque se teneat, & decursionibus per equites, quos habet multos, vastet ea loca, in quæ incurrit.

In memoriam communium miseriarum incurrite. Cic. de Clar. Orat. 251. Incurro in memoriam communium miseriarum, quarum oblivionem quaerens, hunc ipsam sermonem produxi longius.

In memoriam notam incurrite. Cic. de Clar. Orat.

In morbos incurrite, in damna, in dedecora. Cic. 1. de Fin. 47.

In macronem incurrite. Cic. pro Cæcio. 24.

In navim unam multa classes armatae incurrit. Cic. pro Sext. 46.

In oculos incurrite. Cic. 12. Att. 22. Quid enim mihi foro, sine iudicii, sine curia, in oculos incurrentibus iis, quos aequo animo videre non possum? Est proprie in oculos incurrite, Oculis admoveri non intentis, & cum quadam offensione. Quintil. lib. 7. cap. 2. Alii vitantes, ea, quæ in oculos incurrit, exquirenda putant. conf. In voces. Incurrere oculis, Idem. Sen. lib. 1. de Benef.

In odia hominum incurrite. Cic. 1. Off. 150. Primum improbantur ii quæstus, qui in odia hominum incurrit, ut portitorum, ut fœneratorum, i. e. Quos homines oderunt.

In ordinem incurrit, In argumentum, quod tractamus forte. Quintil. lib. 1. cap. 5. p. 65. Burm.

In perniciem apertam incurrite. Cic. 3. de Nat. Deor. 69.

In prælia incurrit tauri. Virg. 12. Æn. 727.

In reprehensiones varias incurrite. Cic. 1. de Fin. 1.

In sapientem casus potest incurrite. Cic. 5. Tusc. 29.

In tempora aliqua incurrite. Cic. 3. Q. frat. 5.

In tempus exercitationis incurrit febris. Cels. lib. 3. cap. 15.

In voces incurrit malevolorum nostra laurus. Cic. 2. Fam. 15. Sed incurrit hæc nostra laurus non solum in oculos, sed jam etiam in voculas malevolorum. i. e. Male loquuntur de ea malevoli.

In urbanitatem facetorum hominum incurrite. Cic. 2. de Fin. 103. Quos quidem dies, quemadmodum agatis, & in quantam hominum facetorum urbanitatem incurritis, non dico.

Incurrit suspicio fraudis, absolute. Papinian. in l. Ab hærede. D. de separationibus.

Incurrit hic & alia inspectio. Tryphonius in l. Bona fides. §. 1. D. De postu vel cont.

Incurrere Circensibus natalem alicujus. Suet. in Tiber. cap. 26. i. e. In eum diem incidere. Budæus.

In diem incurrite. Cic. 7. Att. 7. Tua λήψις quem in diem incurrat nescio.

In ipfas Etesias navigatio incurtebat. Cic. 15. Fam. 11. extr.

Acies incurrit. Sil. lib. 4. 143.

Armis densis incurrimus. Virg. 2. Æn. 409.

Hastis adversis incurrite. Virg. 11. Æn. 613.

Urbi incurrit armentis. Ovid. 7. Met. 546.

Incurrit ager in agrum, (Pro Insinuat fe & permiscet. βωδ. H. St.) Cic. 2. de Lege Agr. 81. Quum a majoribus vestris P. Lentulus, princeps Senatus, in ea loca missus esset, ut & privatos agros, qui in publicum Campanum incurtebant, pecunia publica coemeret.

Incurrere cum accus. Incurrerunt eos a tergo Sallust. Fragm. 6. 6. Veget. 109. Acrius hostes incurrit. conf. Tacit. 1. 51. & 2. 17.

Incurrere sensu obscuro. Apul. 10. Met. 250. Ne nescius nesciam forem incurteret.

INCURRITUR, imperf. [ἐμβόλαται] Juven. 6. Sat. 330. Si nihil est, servis incurritur.

INCURRENS, entis. Partic. Cic. 3. Q. frat. 5. Ne in nostra tempora incurrens offenderem quempiam. Idem 12. Att. 21. In oculos incurrentes.

INCURSUS, a, um. Partic. Sidon. 8. Epist. 9. Vinculum incurfi angoris. [An Inculsi? V. INCUTIO.]

INCURSUS, a, um. Partic. [ἐμπεσόντων] Ovid. 5. Met. 198. Incurfus erat, tenuit vestigia tellus.

INCURSIO, ðnis. f. [ἐπιβολή] Occursatio rerum inter sese. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Quum sine ulla intermissione pulsetur, agiturque atomorum incurfione sempiterna.

Incurfio militum in agros hostium. Cic. pro Cæcin. 44.

Incurfio atque impetus armorum. Cæf. 5. Bell. Gall. 21.

Incurfionem facere in fines, Facere impetum. Liv. 1. 11. Antennatum exercitum per occasionem ac solitudinem hostiliter in fines Romanos incurfionem facit.

Incurfio seditionis, Impetus. Cic. pro Cluent. 102. Ergo adhuc Junii iudicium video esse ejusmodi, ut incurfionem potius seditionis, vim multitudinis, impetum tribunitium quam iudicium appellandum putem.

INCURSUS, ðs. m. [ἐπιδρομή, ἐφοδῶ] Plin. lib. 8. cap. 42. Unde equis totum carpere incurfus traditur arte.

Sustinere incurfus. Ovid. 3. Met. 82.

Militum incurfus. Cic. pro Cæcin. 22. Impetum armati Antiochi, ceterorumque tela & incurfus refugit.

Luporum incurfus. Virg. 3. Georg. 407.

Pluviarum vis & incurfus, Impetus & vehementia. Columel. lib. 4. cap. 17. Nam ubi magna vis & incurfus est pluviarum procellarumque, &c.

Solis incurfus. Columel. lib. 1. cap. 6. Nec arescere ventis sinunt, aut solis incurfu patiuntur exuti.

Undarum incurfu sonat unda. Ovid. 11. Met. 496.

Gravis incurfus. Tacit. 4. Ann. 24. Non gravi, nec uno incurfu confectandum hostem.

Primo incurfu. Liv. 2. 25.

Repentino incurfu. Tacit. 3. Hist. 9. pr.

Timendi incurfus omni de parte. Ovid. 4. Pont. 14. 27.

INCURSUM, Adv. Celeriter. Cæcilius Fallacia, Nullus sum, nisi meam rem jam omnem proprio incursum perdere Nonius 2. 448.

INCURSA, æcis. Adj. Sidon. 8. 12. Incurfaces Massagetæ.

INCURSO, [ἐπιδρομή] etc. frequent. Currendo petere & offendere. Plaut. Aulul. 2. 2. 57. Alni me mordicibus scindant, boves incurfent cornibus. Grut. Mordicitus. Ovid. 2. Met. 205. — altoque sub æthere fixis Incurfant stellas. Fortius incurfant Tyrri. Stat. 8. Theb. 159. Aciem incurfare. Tacit. 3. Hist. 18. Nusantem aciem victor equitatus incurfat. Agros incurfare, dicuntur milites, quum per agros currentes, impetum in hostes, aut vicinas urbes faciunt. Liv. 5. 31. Volucriales superbia elati, ultra agros Romanos incurfere. i. e. Fractati sunt. Incurfare adversis cornibus. Plin. lib. 9. cap. 31. Dmicant inter se arietes adversis cornibus incurfantes. Hinc Incurfare in aliquem. Plaut. Bacch. 5. 2. 29. Arietes truces, nos erimus, jamque in vos incurfabimus. Incurfare

Incurfare aliquem pugnis. Plaut. Poen. 4. 1. 3.
 Is autem porro verberat nos, incurfat pugnis, calcibus.
 In fortunas omnium incurfare. Auctor ad Herenn. lib. 4. 52.
 Incurfat color alii color, Contendit & pugnat sive certat. Plin. lib. 28. cap. 8. Cor annexum in lana ovis nigræ, cui nullus alius color incurfavert, & primo partu genitæ, quartanas abigere dicitur. [i.e. Accesserit. Incurfabit in te dolor meus. Cic. 12. Att. 40.
 Cum dativ. Quintil. lib. 10. 3. Intentionem si tota mente in opus ipsum direxeris, nihil eorum quæ oculis vel auribus incurfant, ad animum pervenit.
INCURSANS, antis. Partic. [ἰνδουράμενος] Quod incurfat. Plin. lib. 11. cap. 37. Natura oculos composuit lubricos propter incurfantia, & mobiles.
INCURSATUS, a, um. Partic. pass. Liv. 24. 41. Agmenque Romanum impune incurfatum ab equitibus hostium fuerat. i. e. Incurfatione vexatum.
INCURSATIO, ōnis. f. Non. 1. 213. Male sani aut larvarum incurfatione animo vexati.
INCURSIŦO, ōre. aliud frequent. Sen. de Ira 3. 6. Properanti in multos incurfitandum est. Significat Offensare.
INCURSIŦANS, antis. Partic. Sen. de Ira, 2. 35. Talem nobis iram figuremus &c. offusam multa caligine, incurfitantem, vastantem, fugantemque. [An Offusâ?
INCURVUS, a, um. Adj. [ἰνκυρμῆς, ἰνκυρῆ] Idem quod Curvus. Ter. Eun. 2. 3. 44.
 Incurvus, tremulus, labiis demissis, gemens. Plin. lib. 18. cap. 19. Arator nili incurvus prævaricatur.
 Incurvus humeris. Plin. lib. 11. cap. 52. Aristoteles longæ esse vitæ ponit incurvos humeris.
 Arbor incurva. Plin. lib. 12. cap. 25.
 Bacillum incurvum & leviter a summo inflexum. Cic. 1. de Divin. 30.
 Carina incurva. Ovid. 15. Met. 644.
 Litus incurvum. Mela, 1. 19.
 Mæxæ incurvæ. Stat. 5. Silv. 2. 26.
INCURVO, [κρυῖω, ἰνκρῖω] ōre. Plin. lib. 16. cap. 42. Robur, olea incurvantur, ceduntque ponderi. conf. 4. 11. Cic. 2. de Fin. 33.
 Incurvatum bacillum. Sen. de Ira, 3. & Epist. 104.
 Arcus incurvat validis viribus. Virg. 5. Æn. 500.
 Membra incurvata. Ovid. 6. Met. 245.
INCURVATUS, a, um. Partic. V. supra.
INCURVATIO, ōnis. f. Hygin. Astron. 3. 16. Incurvatio caudæ.
INCURVESCO, [κρυῖμαι] ōre. Curvari. Cic. 1. Tusc. 69. Ramos baccarum ubertate incurvescere. Ex poeta. Incurvescere legit Nonius. conf. Idem 3. de Orat. 154.
INCURVICERVICUS, a, um. Adj. ut, Pecus incurvicervicum. Pauc. apud Quintil. 1. 5.
INCUS, ūdis. f. [ἄκμων] Instrumentum fabrorum ferrariorum, super quo aliquid cuditur. Plin. lib. 33. cap. 4. Incudibus non resistit. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Ex quo efficiuntur hæ rerum formæ atque figuræ, quas vos effici posse sine follibus & incudibus non putatis.
 Gladios parante incude. Juven. 10. Sat. 132.
 Mediis incudibus ablatum opus. Ovid. 1. Trist. 6. 29.
 Duris incudibus impositi enfes. Virg. 2. Georg. extr.
 Incudi reddere versus, per translationem: h. e. Emendare & expolire. Hor. in Arte Poet. 441.
 Et male tornatos incudi reddere versus. Sidon. 8. 4. Versus a meditationis incude adhuc calidi. Idem 4. 1. Philosophica incude formatus. conf. Ovid. supra.
 Tundere incudem. Cic. 2. de Orat. 162. Si quem nunc plane rudem institui ad dicendum velim, his potius tradam assiduis, uno opere eandem incudem diem noctemque tundentibus, qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima, mansa (ut nutrices infantibus pueris) in os inferant.
INCUSO, [ἰνκυρῶμαι, ἰνκρῶ] ōre. Reprehendere alterius mores, & plerumque cum querela, quod ab illo injuria sis affectus, ut ait Valla lib. 6. reprehendens Servium. Ter. Heaut. 5. 2. 7. Quid me incusas, Clitipho? Idem Phorm. 3. 1. 7.
 Equidem, here, nos jamdudum hic te absentem incusamus qui abieris. Cæf. 1. Bell. Gall. 40. Omniumque ordinum ad id consilium adhibitis centurionibus vehementer eos incusavit. Sic lib. 2. 15. Increpitare atque incusare reliquos Belgas, qui se, &c. Virg. 2. Æn. 745.
 Quem non incusavi amens hominumque Deorumque?
 Incusare aliquem probri. Plaut. Truc. 1. 2. 58.
 Quia qui alterum incusat probri, ipsum se intueri oportet.
 Voce magna incusat Latinum. Virg. 12. Æn. 580.
 Querelis incusat fata. Stat. 1. Achill. 439.
INCUSANS, antis. Partic. Liv. 1. 9. Incusantes violati hospitii fœdus. Intemperiam cæli incusantes. Tacit. 2. Hist. 94.
INCUSATUS, a, um. Partic. Columel. 3. 17. Sterilitas cacuminis jure incusata.
INCUSATIO, ōnis. f. [ἰνκυρῶσι] Cic. 3. de Orat. 304. Quorum partim habent vitiorum & peccatorum acrem quandam cum amplificatione incusationem aut querelam, &c. conf. Gloss. vet.
INCUSATOR, ōris. m. Idem ac Accusator. Cod. 12. t. 36. l. 18. §. 8. Incusatori licentia denegetur.
INCUSABILIS, e. Adj. Compar. apud Tertull. ad Nation. 1. 12.
INCUSATIVUS, a, um. Adj. Idem quod Accusativus: ut, Casus incusativus. Diomed.
INCUSTODITUS, a, um. Adj. [ἀφύλακτος] Non custoditus. Martial. lib. 1. 35.
 Incustoditis & apertis Lesbia semper
 Liminibus peccas.
 Boves incustoditæ. Ovid. 2. Met. 686.
 Litus. Sil. 5. 40.
 Ovile incustoditum. Ovid. 1. Trist. 5. 10.
 Patus. Apul. lib. 6. p. 178.
 Urbs. Sil. 15. 245. Et Frontin. 3. 2. 6.
 Incustoditus, aliter, pro eo, Qui se non custodit. Plin. 6. Epist. 29. extr.

Tuitus sum Julium Bassum, ut incustoditum nimis & incautum, ita minime malum Incustoditum, i. e. Simplicem, improvidum.
INCŪSUS, V. INCUDO.
INCŪTIO, ūsi, ūsum, [ἰνκυρῶσι, ἰνκυρῶσι, ἰνκυρῶσι] ōre. ex In & Quatio, significat Injicere, & cum quodam impetu proijcere.
 Colaphum incutere. Juven. 9. Sat. 5.
 Nos colaphum incutimus lambenti crustula servo.
 Pedem incutere terræ. Quintil. lib. 2. cap. 13. Jam collidere manus, terræ pedem incutere, femur, pectus, frontem cædere, mire ad pullatum circulum facit. i. e. Ferire terram pede.
 Pollicem incutere limini, Offendere. Plin. lib. 7. cap. 53. Q. Æmylius Lepidus jam egrediens incusso pollice limini cubiculi.
 Scipionem eburneum incutere in caput alterius. Liv. 5. 41.
 Incutere, ad inanimata transfertur. Cic. de Univerf. 32. Rursusque emerfi errorem incutiant rationis expertibus.
 Desiderium urbis incutere alicui. Hor. 1. Epist. 14. 22.
 Metum incutere. Liv. 2. 18.
 Morbum incutere amicis. Plaut. Trin. 1. 2. 38.
 Omnibus amicis morbum tu incuties gravi,
 Ut te videre, audireque ægroti fient.
 Morbos incutere alicui. Lucret. lib. 6. 772.
 Negotii aliquid incutere alicui. Hor. 2. Serm. 1. 18.
 Nuntium alicui incutere. Liv. 2. 8. extr. Postem jam tenenti cos. fœdum inter præcationem deum nuntium incutiunt, mortuum ejus filium esse, &c.
 Pavorem incutere. Liv. 27. 42.
 Pigritiam incutere. Liv. 31. 34. pr. Quod promptiores ad subeundam omnem dimicationem videbatur facturum, id metum pigritiamque incussit.
 Pudorem incutere alicui. Hor. 1. Epist. 18. 77.
 Religionem incutere. Liv. 22. 42. extr. Claudique Consulis primo Punico bello memorata navalis clades religionem animo incussit. Idem 29. 18. extr.
 Terrorem Patribus incutere. Liv. 3. 4.
 Timorem incutere. Cic. 2. de Orat. 209. Item timor incutitur aut ex ipforum periculis, aut ex communibus.
 Vim ventis incutere. Virg. 1. Æn. 69.
 Incute vim ventis, submersasque obrue puppes.
 Voluntatem incutere. Patere. lib. 2. 126. 2. Recte faciendi omnibus aut incussa voluntas, aut imposita necessitas.
INCUSUS, a, um. Partic. [ἰνκυστός] Plin. lib. 22. cap. 14. Medetur cum mica salis, confusus, incussisque, inustis, & strumis. Tacit. 4. Hist. 30. 1. Incussæ trabes perfregere.
INCUSSIO, ōnis. f. verbale. Jct. in Dig.
INCUSSUS, ūs. m. Idem. Tacit. 4. Hist. 23. 4. Armorum incussu præcipitati. conf. Prudent. Cath. 5. 7.
INCUSSOR, ōris. m. Paulin. Petrocor. 1. 5. de vita Martin. 285.
 Incussor laceri quætiebat corporis artus. V. Barth.

I N D

INDĀGO, [ἰνδαῖω, ἰνδαῖω, ἀνεβάζω, ἀνακείνω, ἰνδαῖω] ōre. ab In & Ago compositum, o interposito euphoniæ gratia. V. Voss. Etym. p. 22. Venatorum more inquirere. Plaut. Merc. 3. 4. 38. Eo si pacto posset indagarier mulier. Cic. in Orat. 11. Reprehendent quod iniustas vias indagemus, tritas relinquamus.
 Indagare, invenire, & veluti ex tenebris eruere. Cic. de Lege Agr. 1. 3.
 Indagare & odorari. Cic. 4. Verr. 135. Hæc vero ejus erat ars & malitia miranda, quod acutissime tota provincia quid cuique esset necesse, indagare & odorari solebat.
 Indagare & patefacere indicia. Cic. pro Milon. 104. Quum illa indicia communis exitii indagavi, patefecer, protuli, extinxer, omnes in meosque redundant ex illo fonte dolores?
INDAGATUS, a, um. Partic. Cic. 2. Att. 7. pr. De Publio quæ ad me scribis, sane mihi jucunda sunt: eaque etiam velim omnibus vestigiis indagata ad me afferas, quum venies.
INDAGANTER, Adv. [ἰνδαῖοντες] Columel. lib. 5. cap. 1. Boni venatoris est, indaganter quamplurimas feras capere.
INDAGATIO, ōnis. f. [ἰνδαῖσις] Cic. 4. Acad. Indagatio ipsa rerum, &c.
 Indagatio & inventio veri. Cic. 1. Off. 16.
INDAGATUS, ūs. m. Apul. lib. 7. Met. p. 191. Vexillationum indagatu.
INDAGATOR, ōris. m. [ἰνδαῖος] Columel. lib. 9. cap. 8. Sed indagatorem conveniet matutina tempora vestigandi eligere.
 Indagator aquarum. Columel. lib. 2. cap. 2. conf. Plaut. Trin. 2. 1. 15. Et Vitruv. 1. 6. Et Solin. cap. 43.
INDAGATRIX, ūdis. f. [ἰνδαῖστis] Cic. 5. Tusc. 5. O vitæ philosophia dux, virtutis indagatrix, expultrixque vitiorum. Val. Max. 9. 4. pr. Avaritia latentium indagatrix lucrorum.
INDĀGO, ūnis. f. [ἰνδαῖσις] Investigatio, inquisitio, proprie venatorum. Plin. lib. 9. cap. 7. In qua sententia fuisse Aristotelem video, & ea multis persuasisse doctrinæ indaginis.
 Indago, Series plagarum in varros seu furcas venatorias subrectarum, saltusque cingentium. Virg. 4. Æn. 121.
 — saltusque indagine cingunt. Cæf. 8. Bell. Gall. 18.
 Silvæ undique impeditissimis, aut altissimo flumine velut indagine munimur. De quodam campo. Lucan. li. 6. 42.
 Et silvas, vastaque feras indagine claudit. Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram Indaginem vocavit Fossam, & turrim munitarum seriem.
 Armata indagine lustrare omnem prospectum. Stat. 12. Theb. 451. conf. Idem 2. Theb. 553. Et V. ibi Scholiast.
 Indago, per translationem. Tacit. 13. Ann. 42. Romæ testamenta & orbos velut ejus indagine capi. i. e. Captatorem esse orbos, ita ut nullus captiones ejus evadat. De Seneca. Hæc Budæus.
 Indagine pœnarum cingi, i. e. Ambitu, vel septo, & velut cancellis. Plin. Paneg. 35. de delatoribus loquens in insulas deportatis a Trajano,

iano, Quos quidem non in praesens tantum, sed in aeternum repressisti, mille praenarum indagine inclusos. i. e. Sanctionum severissimarum terrore a delationibus coercitos, cohibitoque. Budaeus.

Res majorem & ampliore expofcit indaginem. l. fin. §. 1. Cod. de Compens. i. e. Indagationem.

INDAGENS, is. f. Idem. Claudian. Mamert. 2. 2. Aliquid dignum tanta indage. Ibid. cap. 8. Sublimium indage caufarum.

INDAGUS, a, um. Adj. Mart. Capell. lib. 1. p. 9. Indaga veri cura.

INDE, Adv. de loco [ἴνδῃ] Ter. And. 2. 2. 31.

Certa res est, etiam puerum inde abiens conveni Chremis. Ibid. 1. 1. 110.

— redeo inde iratus atque aegre ferens. Liv. lib. 1. 1. Primo in Macedoniam venisse, inde in Siciliam quaerentem sedes delatum. Plaut. Pseud. 2. 2. 28. Quia videre inde esse. Cic. 9. Att. 20. Qui autem veniunt inde, id modo nuntiant. i. e. Illinc.

Veteres aliquando cum genitivo Loci junxerunt. Ennius apud Fest. in Lituus. Inde loci lituus sonitus effundit acutos. Lucret. lib. 5. 789.

— inde loci mortalia faecula creavit.

Inde, ad res relatum. Plaut. Amph. 1. 1. 273.

Cadus erat vini, inde impleri curam. i. e. Ex illo dolio. Cic. 1. Invent. 28. De narratione. Brevis erit, si unde necesse est, inde initium fumetur.

Inde, ad personam relatum. Plaut. Curc. 5. 3. 44. Ter. Adel. 1. 1. 21.

— uxorem duxit: nati filii

Duo: inde ego hunc majorem adoptavi mihi. conf. Lucret. lib. 5. 202.

Inde ad causam relatum, pro Obid, ob eam rem, propterea, vel potius Ex eo. Ter. Heaut. 1. 1. pr.

Quamquam haec inter nos nuper notitia admodum est, Inde adeo, quod agrum in proximo hic mercatus es. Plin. Epist. 5. lib. 7. pr. Incredibile est quanto desiderio tui teneat. In causa, amor primum: deinde, quod non confuevimus abesse. Inde est, quod magnam partem noctium in imagine tua vigil exigo: inde, quod, &c.

Inde, de tempore, pro Deinde. Liv. 1. 5. Crimini maxime dabant, in Numitoris agros ab iis impetum fieri: inde eos collecta juvenum manu hostilium in modum praedas agere. [Nisi Iod est Ex eodem agro.]

Quid tum inde? Cic. pro Muren. 26.

Abs te inde. Plaut. Pseud. 4. 6. 7.

Minae viginti fanæ ac falvae sunt tibi,

Hodie quas abs te inde est instipulatus Pseudolus.

Qui homo cum animo inde ab ineunte aetate depugnat suo. Plaut. Trin. 2. 2. 24.

Inde ab incunabilis. Liv. 4. 36. extr. Et jam inde ab incunabilis imbutum odio Tribunorum.

Jam inde ab initio minime laetus novae origine urbis. Liv. 1. 2.

Inde usque. Cic. pro Arch. 1. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium praeteriti temporis, & pueritiae memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc video mihi principem, &c. extitisse.

INDEBITUS, a, um. Adj. [ἀνοφλιτος] ut, Fletus indebitus nato. Sen. Herc. Oeth. v. 1831.

— indebitos nato quidem

Compescere fletus, mater Alcidae incliti. Sed rectius legitur Debitos.

Pecuniam indebitam per errorem promissisti: eam, qui pro te fidejusserrat, solvit. Cels. in l. 47. D. de conditione indebiti.

Praemia. Ovid. 16. Epist. 19.

Praemia magna quidem, sed non indebita posco.

Regna. Virg. 6. Aen. 66. — non indebita posco

Regna meis fatis. i. e. Promissa.

INDEBITUM, i. n. Non debitum. Paulus in l. 25. §. 4. Si procurator. D. de condit. indebit. Si procurator tuus indebitum solverit, & id tu ratum habeas, &c.

INDEBITE, Adv. Paulus in l. Cum de indebito quaeritur. D. de probat. Nisi evidentissimis probationibus in scriptis habitis, ostendere paratus sit, sese haec indebite promississe. Caliodor. 1. Epist. 19. Indebite destinare. Idem Epist. 22. extr. Si nobis indebite victoria suffragetur. August. Serm. 122. Cur indebite occidisti.

INDEBITO, aliud Adv. Ulp. in l. Cum duo pro reo. D. de condit. indebit. Quibus personis tria indebita soluta sunt.

INDECENT, Imperf. [ἀπειρος] Plin. 3. Epist. 1. Nam juvenes adhuc confusa quaedam, & quasi turbata non indecent.

INDECENS, entis. Adj. [ἀπειρος, ἀχρημων] Quod non decet, vel est praeter decorum. Martial. lib. 5. 14.

Oculoque ludos spectat indecens uno. Petron. c. 128. Dic, Chrysis, sed verum, numquid indecens sum? numquid incompta? Suet. Claud. 30. Rifus indecens.

Superl. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 9. Indecentissimum sponsaliorum genus est adulterium.

INDECENTER, Adv. [ἀπειρος] Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 17. Nec tolerant, ut aequum est, patres: sed clamant, indecenter obstrepunt. Quintil. lib. 1. cap. 15. Non indecenter offerri.

Compar. Sen. Epist. 27. Nunquam vidi hominem beatum indecentius. Superl. Quintil. lib. 8. cap. 3. Insistere indecentissime.

INDECENTIA, ae. f. Vitium indecentiae. Vitruv. 7. 5.

INDECLINABILIS, e. Adj. [ἀφελκτος] Quod declinari, vel vitari non potest. Gell. lib. 6. cap. 2. Fatum, est sempiterna quaedam & indeclinabilis series rerum.

Indeclinabilis iustitia, apud Sen. Epist. 78. Item Epist. 67. Indeclinabilis animus, pro Constanti & qui nunquam variat. conf. Ammian. lib. 25. cap. 13.

INDECLINATUS, a, um. Adj. [ἀκλιτος] Ovid. 4. de Pont. 10. 83.

Haec tibi qui praestas indeclinatus amico, &c.

Indeclinata amicitia, Constans. Ovid. 4. Trist. 5. 24.

INDECOR, oris. [ἀπειρος] vel INDECORIS, e. Adj. pro Indecoro, apud antiquos, Nonio teste 8. 43. reveritur. Accius Athamante. Cujus sit vita indecoris, mortem fugere turpe haud convenit. Virg. 12. Aen. 25. Nec genus indecores. Idem lib. 7. 231.

Non erimus regno indecores, &c. Servius, Aut systole est: aut certe dicimus nominativum non inveniri, ut in multis nominibus.

INDECORUS, a, um. Adj. [ἀχρημων] Decoro contrarium, ut

Lascivia indecora ludere. Plin. lib. 18. cap. 35. Cic. 1. Off. 94. Et iusta omnia decora sunt: injusta contra, ut turpia, sic indecora. Sic 3. de Fin. 13. Si nihil malum, nisi quod turpe, inhonestum, indecorum, pravam, &c.

Quaestus omnis patribus indecorus visus. Liv. 21. 63.

Vilus indecorus. Plin. lib. 13. cap. 12.

INDECORRE, Adv. [ἀπειρος] Turpiter. Cic. 1. Off. 14. Cavetque ne quid indecore, effeminatave faciat. Ibid. 1. 14. Ut ea si non decore, at quam minime indecore facere possimus.

INDECORRO, are. Sermonem indecorare. Accius apud Non. 3. 438.

INDECORABILITER, Adv. Accius apud Sospit. Indecorabiliter alienis alunt.

INDEFATIGABILIS, e. Adj. Sen. lib. 2. de Ira 12. Alius contentus brevi somno, vigiliam indefatigabilem extendit.

INDEFENSUS, a, um. Adj. [ἀνομιμας] Non defensus, Sine defensione. Liv. 4. 28. Suos increpans clara voce. Hic praebituri (inquit) vos telis hostium estis, indefensi, inulti? Plin. lib. 18. cap. 7. Indefensa quippe membranis continentur.

Campania indefensa. Sil. 6. 652.

Capitolium clausis foribus indefensum, & indireptum conflagravit. Tacit. 3. Hist. 71. extr. Idem 2. Ann. 77. 3.

INDEFENS, Adv. l. 2. §. 2. C. De constitut. Pecun. Quae negotiatores indefense constituerint.

INDEFESSUS, a, um. Adj. [ἀχρημων] Non fatigabilis. Ovid. 9. Met. 200.

— ego sum indefessus agendo. Plin. Paneg. cap. 14.

Post labores duraque imperia indomitus semper, indefessusque.

INDEFESSE, Adv. Aufon. in Gratiar. Act. c. 35. Omnia agere indefesse & benigne.

INDEFESSIM, Sidon. 3. Epist. 2. Bonorum amicitias indefessim expectas. Claud. Mamert. 1. 7. Igniculi indefessim scintillantentes.

INDEFINITUS, a, um. Adj. [ἀόριστος] Obscurus & perplexus. Gell. lib. 16. cap. 4. Indefinitus, inexplicabilisque sermo fiet. conf. Apul. de Syllog. Cat. p. 374. Et Mel. 3. 7.

INDEFINITE, Adv. Gell. 2. 24. Promiscue atque indefinite largiri.

INDEFLEBILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀκλαυτος, indeflebilis.

INDEFLEBUS, a, um. Adj. [ἀκλαυτος] Ovid. 7. Met. 611.

Qui lacrimae defunt, indefletæque vagantur

Natorum matrumque animae, juvenumque senumque.

INDEFLEXUS, a, um. Adj. [ἀκλιντος] Quod non flectitur. Plin. Paneg. 1. Jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, & dignitas oris, ad hoc aetatis inflexa maturitas. Apul. de Deo Socr. pr. Inflecto cursu. Ammian. 27. 9. Inflecta saevitia punire errata.

INDEJECTUS, a, um. Adj. pro Non dejecto. Ovid. 1. Met. 288.

Siqua domus mansit, potuitque resistere tanto

Indejecta malo.

INDELEBILIS, e. Adj. [ἀνεξάλειπτος] Ovid. 15. Met. 876.

— nomenque erit indelebile nostrum.

INDELIBATUS, a, um. Adj. [ἀσπις] Ovid. 1. Trist. 4. 68.

Dum juvat, & vultu ridet fortuna fereno,

Indelibatas cuncta sequuntur opes. Sil. 15. 271. Virgo inde-

libata.

INDEMNATUS, a, um. Adj. [ἀκέραιος] Plaut. Curc. 5. 3. 17.

— pro deum atque hominum fidem,

Hocce pacto, indemnatum atque intestatum me arripit? i. e. Nulla sententia in me lata. Cic. 7. Verr. 12. Ut quam damnatis fervis crucem fixeras, hanc indemnatis civibus Romanis reservares? Patere. 2. 45. Civis indemnatus.

INDEMNIS, e. Adj. [ἀζημιος] Immunis a damno. Sen. de Vita Beata, Liberis, tutus, indemnus, nihil frustra tentabis, nihil prohibebers. Idem Epist. 9. Qui per ferrum, & ruinas, & ignes illaesus & indemnus evasit? Ulp. in l. Bona fide. D. de noxal. action. Vel officio iudicis consequetur, ut indemnus maneat.

INDEMNITAS, atis. f. [ἀζημία] Damni vitandi ratio. Papin. in l. Fidejussor. D. de negotiis gest. Fidejussor imperitia lapsus, alterius quoque contractus, qui personam ejus non contingebat, pignora vel hypothecas suscepit: & utramque pecuniam creditori solvit, existimans indemnitati suae confusus consuli posse.

Indemnitate alicui repromittere. Ulpian. in l. Quamvis. §. 1. D. Ad senatusconsultum Velleianum.

Indemnitate cautionem alicui praebere. Papin. in l. Liberto. §. Inter negotia. D. de negotiis gestis. Ammian. 21. 15. Nec provinciarum indemnitate prospexit.

Pro indemnitate a debitore praestanda est idonea cautela. Pomponius in l. Quamvis. D. de pignorat. actione.

Indemnitas locatori fervetur in id quod ejus interest. Paulus in l. Dominus. D. Locati.

Indemnitas tibi praestetur ejus, quod expendisti. Ulpian. in l. Si pecuniam. §. 1. De cond. causa data.

INDEPLORATUS, a, um. Adj. [ἀκλαυτος] Idem quod Indefletus. Ovid. 3. Trist. 3. 46.

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri,

Indeploratum barbara terra teget. Idem 11. Met. 670.

INDEPRAVATUS, a, um. Adj. Qui non corruptus. Sen. Epist. 76. Si una indepravata virtus est, & sola permanet tenoris sui, unum est bonum virtus.

INDEPRECABILIS, e. Adj. [ἀπιευκατος] Quod nullis precibus potest exorari. Gell. 1. 13. Et poena indeprecabilis subeunda esset.

INDEPREHENSIBILIS, e. Adj. Quintil. Decl. 4. Nec per varias ambages, indeprehensibilem sparfit errorem. Idem Decl. 8. Inenarrabile, indeprehensibile est.

INDEPTUS, V. INDEPISCOR.

INDESSERTUS, a, um. Adj. [ἀπερληπτος] Ovid. 2. Amor. 9. 52.

Indeferta meo pectore regna gere.

INDESSUS, idis. Adj. [ἀοκιστος] contrarium Desidi. Gell. lib. 7. cap. 22. Id profecto existimandum est non omnino inculpatum, neque infidem visum esse, ejus corpus in tam immodicum modum luxuriasset, exuberassetque.

INDESINENTER, Adv. [ἀδολειπτος] pro Semper, & continue.

Varro 2. de R. R. cap. 9. Et si alter indefinenter æger est, ne sine cane grex sit.

INDESPECTUS, a, um. Adj. Non despectus, non visus. Lucan. lib. 6. 748. Indespecta tenet vobis qui tartara.

INDETONSUS, a, um. Adj. [*ἀνεχέουσις*] Ovid. 4. Met. 13. Additur his Nyseus, indetonsusque Thyoneus. h. e. Intonsus.

INDEVORATUS, a, um. Adj. Non omnino devoratus. Martial. lib. 7. 19. in Sanctram, Indevorato capite turturem truncum.

INDEVOTUS, a, um. Adj. Justinian. in l. Siquis argentum. §. ult. C. de Donationibus, Ne non solum indevotus, sed etiam impius donator intelligatur.

INDEVOTIO, ōnis. f. Ulpian. in l. 1. in fine. D. de penu legata, Puto tamen sic voluntatem sequendam testatoris, ut tota summa illico, postquam cessaverit heres dare penum uxori, præstetur, hæredis indevotione coercenda. Justinianus in l. Siquis argentum. §. ultimo C. de donationibus, Tantamque indevotionem quibusdam quasi legitimis protegere velamentis.

INDEX, icis. V. **INDICO**, as.

INDIA, [*India*] Regio Orientalis, Asiæ terminus, Pompon. scribit lib. 3. c. 7. tantum spatium litoris occupare, quantum per sexaginta dies noctesque velificantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinque millia oppidorum. Ab Indo flumine, de quo f. l. dicitur, sic appellata, in quem ab Occidentali plaga definit. Hæc a Meridiano mari incipiens, adque Solis Occasum porrigitur, & a Septentrionibus usque ad Curusium montem provenit. Gemmis abundat, capricanes & elephantos procreat, arbores habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnamam ad nos mittit. Indi prope gentium soli nunquam emigrare finibus suis. Illic binæ æstates, lenes auræ, temperies cæli, ubertas foli, aquarum abundantia: quæ omnia faciunt ut majora in India quam in ceteris regionibus nascantur animalia. Virg. 1. Georg. 57. India mittit ebur.

Indiæ nomine antiqui latissime sunt abusi, ut qui Æthiopes etiam eo significarent: ut Virg. 4. Georg. 293. Usque coloratis amnis devectus ab Indis. Et 2. Georg. 172. Imbellem avertis Romanis arcibus Indum. Parthum enim significat, credo quod Parthis India etiam pareret, & in eorum prædiis Indi militarent. Hyginus F. 275. Jovis in India Thebas, Thebaidos nomine nutricis suæ, quæ Hecatompylæ nominantur, ideo quod centum portas habent. Hic Hyginus Indiam etiam appellavit superiorem Ægyptum Æthiopiæ finitimam, in qua erant Thebæ. Hæc Turnebus. [Hygini locus in al. codd. aliter expressus, nec omnino sanus est. Occurrit elegans Indiæ descriptio apud Curt. 8. 9. 2. conf. Justin. 12. 74. & 13. 4. 19.]

Decolor India. Sen. Hippol. 3.

Dives India. Hor. 3. Carm. 24. 2.

Tosta India. Catull. de Acme & Septimio, 43. 6.

Vasta & agrestis India. Cic. 5. Tusc. 77.

INDIA Occidentalis. Pars est orbis sæculo xv. exeunte detecta, de qua consule Geographos, alio nomine **AMERICA**, quod vide.

INDUS, i, m. [*Indus*] Qui est ex India.

Colorati Indi. Virg. 4. Georg. 293. i. e. Fuscii.

Decolor Indus. Ovid. 5. Trist. 3. 24.

Nigri Indi. Ovid. 1. de Arte Am. 53.

Odorati Indi. Sil. lib. 17. 652. i. e. A quibus odores & aromata afferuntur.

Sitientes Indi. Virg. 4. Georg. 293.

Petere in Indos, V. Ad Seras, in præp. ad.

INDUS, a, um. Adj. ut Dentes Indi, i. e. Elephantini. Ovid. 8. Met. 238.

INDICUS, a, um. Adj. [*Indicus*] Qui ex India est.

Aqua Indica. Ovid. 1. de Pont. 5. 80.

Elephantos Indicos, maximos interpretatur Servius ad. 1. Georg. v. 57. apud Ter. in Eun. 3. 1. 23. Elephantis quem Indicis præfecerat.

INDICATIO, **INDICATURA**, **INDICATUS**, **INDICIUM**, V. **INDICO**, as.

INDICŒ, [*ἰνδῖα, κατηγόρεω, ἐμφανίζω, ἐπιφείω, ἀποφαίω, γινώσκω*] Ære. proprie est Ostendere, patefacere. Ter. And. 1. 1. 105. — ibi tum exanimatus Pamphilus

Bene dissimulatum amorem & celatum indicat. Ibid. 5. 3. 7.

Vide num ejus color pudoris signum usquam indicat?

Exitus rei hoc indicabit. Cic. 3. de Legib. 25.

Epularum solennium fides ac tibiæ, Saliorumque versus indicant. Cic. 3. de Orat. 195.

Verba aperte indicant. Cic. Bruto 5.

Mores indicat vultus. Cic. 1. de Legib. 27.

Clarius indicare. Hor. 4. Carm. 8. 19.

Consilium suum temerarium indicare. Cic. 10. Fam. 21.

Posteris nostris orationes utriusque indicabunt, quod &c. Cic. de Clar. Orat. 324.

Signis indicare quid velis. Ovid. 15. Met. 668.

Quod in primis te celatum volebam, indicabo. Cic. 3. Q. frat. 5.

Indicare in vulgus nefas est. Cic. de Univerf. 4.

Res ipsa indicat, Id vel ex re ipsa apertissimum est. Ter. Adel. 3. 2. 40. Idem Eun. 4. 4. 37.

Credis huic quod dicat? P. Y. quid isti credam? res ipsa indicat.

Indicare iter ruinis recentibus pontis amnis dicitur. Liv. 8. 24.

Indicare. Exponere. Plin. lib. 12. cap. 15. Prius Arabiæ divitias indicare conveniret.

Indicare, Accusare. Donatus, Indicat is qui de se volens aliquid, & de aliis etiam prodit. Ter. Eun. 5. 7. 13.

An poenitebat flagitii, re auctore quod fecisset

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? Cic. 3. Tusc. 52. Zeno proponatur Eleates, qui peffusus est omnia potius, quam conficios delendæ tyrannidis indicaret.

Indicare se & induere. Cic. pro Muren. 51. Atque ille ut semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit atque induit.

De aliqua re indicare. Cic. pro Flacc. 92. Sallust. Catil. c. 48. Is quum diceret se indicaturum de conjuratione. De L. Tarquinio.

Rem omnem domine suæ indicavit puer. Cic. pro Cluent. 180.

Hortatus sum, ut ea, quæ sciret, sine timore indicaret. Cic. 3. in Catil. 8.

Malitiam suam indicare. Cic. 9. Fam. 7.

Se alicui indicare. Cic. de Clar. Orat. 112. Et 1. de Fin. 50.

Conjurationem indicare. Cic. 1. de Divin.

Indicasse reum (inquit Ulp. in l. Indicasse. D. de verb. signific.) est De tulisse, arguisse, accusasse, convicisse. Indicasse in germano sensu minus est quam Deferre. Ita in conjuratione Catilinariorum Fulvia index fuit. Sed interdum plenius quid sonat, ut non Deferre tantum & denuntiare sed Damnare significet. Quod ita capiendum putamus, cum de præmio constituendo indicanti quæritur, quod demum consequitur qui eam dat operam ut non denuntiet, arguet, accuset solum, sed etiam damnet. V. Ulp. supra. Ita usurpat Plaut. Afin. 5. 2. 87. ubi Senex ab uxore deprehensus in lupanari & condemnatus rapitur domum tanquam ad supplicium.

Male cubandum est, indicatum me uxor adducit domum. Al. Judicatum. Pollet. Hist. For. Rom. 4. 11.

Indicare [*τιμωδῆσαι*] Æstimare, Pretium rei venalis statuere. Est autem venditoris, sicut Liceri emptoris. Plaut. Perf. 4. 4. 37.

Indica, fac pretium. D. tua merx est, tua indicatio est. Ibid. 4. 4. 109. Tanti indica. Idem Aul. 2. 5. 3. Apul. lib. 1. Met. p. 113. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, aspernatus, centum viginti denarios præstinaui. Cic. 3. Off. 62. Q. quidem Scævola filius, quum postulasset, ut sibi fundus, cujus emptor erat, semel indicaretur.

INDICATUS, a, um. Partic. [*ἰνδῖσθης*] Patefactus, ostensus, accusatus.

Pro eo, quod barbare Appretiatius dicitur. Plin. lib. 37. cap. 1. Indicatus smaragdus sex aureis denariis.

INDICATIO, ōnis. f. [*ἰνδῖσις*] Æstimatio ac probatio alicujus rei, sive Appretiarium quam vocant. Plaut. Perf. 4. 4. 30.

Indica, fac pretium. D. tua merx est, tua indicatio est. Plin. lib. 22. cap. 24.

Indicatio, pro Affirmatione. Ulp. in l. Julianus. §. 1. in fine. D. de act. empt. & vend. Quoniam qui scit, præmonere debuit furem esse: hic non debuit facilis esse ad temerariam indicationem.

INDICATOR, ōris. m. ut, Indicator naturæ Anaxagoras. Solin. cap. 53. [Nisi forte Indagator scripsit.]

INDICATURA, æ. f. Plin. in præf. Nec fiducia operis hæc est, sed indicatura.

Indicatura, Pretium, taxatio. Plin. 37. 2. Neque est hodie murrhini alterius præstantior indicatura.

Indicatura dolorum. Plin. lib. 29. cap. 1. Ne avaritiam quidem arguam, capaceque nundinas pendentibus fatis, & dolorum indicaturam, ac mortis arram, aut arcana præcepta. De medicis.

INDICABILIS, e. Adj. Indicans. Cæl. Aurel. Acut. 2. 3. Signum facere indicabile lethargi.

INDICATIVUS, a, um. Adj. sic, Modum indicativum Grammatici vocant, Quo præfens actus indicatur. V. Mart. Capell. 3. & Isidor. 1. 8.

INDEX, icis. c. [*ἰνδῖσις*] Is vel ea, qui, vel quæ, aliquid indicat vel accusat. Alconius scribit Indicem esse Qui facinoris, cujus ipse est confcius, latebras indicat impunitate proposita. in Divinat. 24. Cic. pro Cluent. 39. Extrahitur domo latitans Oppianicus a Manilio, index Avilius ex altera parte coram tenetur. Plaut. Merc. prol. 17.

Per me percontatus sum, sineque indice aliquo Sed alii aliter legunt locum corruptissimum. Plin. lib. 10. Epist. 97. Alii ab indice nominati, se esse Christianos dixerunt, & mox negaverunt.

Falsus index. Cujus falsum est indicium & accusatio. Sallust. Catil. cap. 50. De Tarquinio.

Accedere aliquem indici. V. **ACCEDO**.

Mittere indices ad rei confirmationem. Justin. 32. 2. 9.

Prolato indice. Justin. 39. 2. 8.

Torquere indices. Justin. 32. 2. 2.

Sine duce, sine indice pervenire ad aliquid. Cic. 3. Verr. 105. Utrum admonitus, an tentatus, an qua est iste sagacitate in his rebus, sine duce ullo, siue indice pervenerit ad hanc improbitatem, nescio.

Index pro Indicio & nota, ut Index & vestigium alicujus rei. Cic. 7. Verr. Cujus rei neque index neque vestigium aliquod, neque suspicio cuiquam esset ulla.

Animi index. Plin. lib. 8. cap. 16. Leonum animi index cauda, sicut & equorum aures.

Animi imago vultus est, indices oculi. Cic. in Orat. 60.

Liberratis index tabella. Cic. 2. de Lege Agr. 4.

Morborum index, fere est arteriarum pulsus. Plin. lib. 11. cap. 37. h. e. Signa morborum ex pulsibus cognoscuntur.

Orationis indicem vocem habemus. Cic. 1. Off. 133.

Pectoris læsi index color & macies. Ovid. 9. Met. 535.

Voluntatum erga me vestraum index vox. Cic. 2. de Lege Agr. 4.

Indicis Hercules sanum nominatum Athenis. Cic. 1. de Divin. 54.

Index etiam Lapidis nomen, in quem transformatus fingitur Battus. Ovid. 2. Met. 706.

— perjuraque pectora vertit
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur index. Sunt qui Coti- culam putant.

Index, Primus a pollice digitus, quod ad indicandum eo utimur potissimum Ilor. 2. Serm. 8. 26. — qui siquid forte lateret, Indice monstraret digito.

Librorum index [*πινάξ, συλλογῆς*] pro iis quas Tabulas vulgo vocamus. Cic. 4. Att. 4. Etiam vellem mihi mittas de tuis librariolis duos, &c. iisque imperes, ut fumant membranam, ex qua indices fiant, quos vos Græci (ut opinor) *συλλογῆς* appellatis.

Index vocatur etiam Titulus, seu inscriptio libri. Gell. in Præf. quæ al. lib. 20. cap. 12. Neque item non sunt, qui indices libris suis fecerunt, aut Epistoliarum, &c.

Librorum indicibus decipi. Cic. 2. de Orat. 61.

Index, Imaginis vel statuæ est inscriptio, compendio indicans quod maxime sciri interest. Tibull. 4. 1. 10.

Nec quæris quid quaque index sub imagine dicat. V. Figrel. de Stat. Rom. cap. 27.

INDICULUS, i, m. dimin. Ennod. 5. Epist. 24. Indiculo comprehensa cognatio.

INDICULUM, i, n. Idem. Gregor. Turonens. 8. 28. Indiculum est re-
pertum. INDI.

INDICINA, a. f. Idem ac Indiciū. Apul. lib. 7. extr. Ob Indicinæ præmium. Gloss. Vet. Indicina, *μινιστρον*.

INDICIUM, i. n. [*ἰνικισ, μινιστρον*] Detectio alicujus criminis, sive accusatio. Cic. pro Cluent. 86. Tu periculum capitis, tu indicium sceleris, tu fortunæ alterius litteris conscriptas in iudicium afferas? Indiciū, Signum, argumentum.

Animi indicium. Cic. Post. red. in Senat. 7.

Benevolentia tuae insigne erga me indicium. Cic. 7. Fam. 6.

Conjuratoris indicium. Cic. 2. de Divin. 46.

Doloris presentis indicium. Cic. Octav. Alias Judicium.

Exitii communis indicia afferre. Cic. pro Domo 134.

Mali indicium. Ovid. ad Liv. 142.

Naturæ clariora indicia. Cic. 5. de Fin. 48.

Nominis ad indicia, & sempiternum generis sui dedecus, aliquid constituere. Cic. in Pison. 92.

Parricidiorum indicia & scelerum notæ. Cic. pro Sulla 76.

Sceleris argumenta & indicia. Cic. 3. in Catil. 13.

Scelerum indicia ostendere, & periculorum signa patefacere. Cic. de Arusp. Resp. 24.

Ut esset indicium oppressi fenatus ad memoriam sempiternæ turpitudinis. Cic. pro Domo. 112. De P. Clodii monumento in area domus Tullianæ posito.

Veneni indicia & vestigia omnia in illius mortuæ corpore fuerunt. Cic. pro Cluent. 30.

Defixum ad memoriam omnium gentium sempiternam indicium. Cic. pro Domo 103.

Ex indicio nihil periculi. Ter. Heaut. 3. 1. 5.

— celi tam insperatum gaudium,
Quum illi nihil periculi ex indicio fiet?

Indicio esse. Ter. Heaut. 2. 4. 4.

Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua. Cic. pro Domo 110. Quæ domus erat ipsa indicio tui crudelissimi dominatus, &c.

Indicio de se esse. Ter. in prol. Adel. 4.

Indicio de se ipse erit, vos eritis iudices,
Laudine an vicio duci factum, oporteat. Ubi Donatus, Indicio erit, pro Index erit.

Per indicium enuntiata res. i. e. Per indicem. Cæs. 1. Bell. Gall. 5. Ea res, ut est Helvetiis per indicium enuntiata, moribus suis Orgetorigem ex vinculis causam dicere coegerunt.

Dare. Committre, Indicem constituere. Cic. 1. Verr. 34. Quapropter si tibi indicium postulas dari, quod tecum una fecerit, concedo, si in lege permittitur. Quod Profliteri Asconius eo loco dixit. Budæus.

Deferre. ut, Chirographa, testificationes, indicia, quaestiones rem manifestam deferunt. Cic. de Clar. Orat. 176. V. D B F F E R O.

Edere indicium. V. E D O, dis.

Facere indicium, Signum dare, vel Per signum ostendere. Ter. Adel. 4. 4. 8. Idem Hec. 4. 1. 31.

Id nunc res indicium hæc facit, quo pacto factum volueris.

Profliteri indicium, Ulro sese, confortesque criminis deferre. Martianus in Pandectis, ad legem Corneliam de Sicariis l. 1. Quive quum magistratus esset, publicove iudicio præesset, operam dederit, quo quis falsum indicium profliteretur, ut quis innocens conveniretur. Budæus. conf. Græv. ad Cic. 2. Att. 24. p. 281.

Servatus tristi indicio. Stat. 3. Theb. 404.

Indicium, pro Eo quod tibi datur ut indices. Ulp. in l. Idem. §. Si tibi. D. de cond. ob turp. cau. Si tibi indicium dederō, ut fugitivum meum indices. Er paulo post, Sed si ipse fur indicium a me accepit, &c.

Accipere indicii partem. Cic. pro Rosc. Amer. 107. Si eum qui indicii partem acceperit, oculis cernetis, poteritisne dubitare, Iudices, qui indicant? Conf. INDICINA.

INDICO, xi, dom, [*ἰνικισ, ἰπαυγέλλομαι, καταμινύω*] ēre. Denuntiare aliquid: ut, Indicere bellum. Auctor de Viris Illust. cap. 4. Tullus Hostilius, quia bonam operam adversam Sabinos navaverat, rex creatus, bellum Albanis indixit. Cic. 1. Off. 36. Ex quo intelligi potest nullum bellum esse iustum, nisi quod aut rebus repetitis geratur, aut denunciatur ante sit, & indictum.

Belli indicendi formulam pete ex Liv. 1. cap. 32.

Bellum indicere populis. Ovid. 6. Met. 92. Cic. 2. Catil. 6.

Bellum indicere voluptatibus, per translationem dictum: h. e. Pugnare adversus voluptates. Cic. de Senect. 45. Quod liquem etiam ista delectant (ne omnino bellum indixisse videar voluptati, cujus est etiam fortasse quidam naturalis modus) non intelligo, ne in istis quidem voluptatibus ipsis carere sensu senectatem.

Bellum indicere ventri. Hor. 1. Serm. 5. 8.

Bellum sibi indicere, Sibi ipsi noxium esse, vel sibi ipsi noxiam inferre. Cic. 5. de Fin. 29. Velut qui ipsi sibi bellum indixissent, cruciari, dies noctes torqueri vellent.

Choros tibia indixit. Virg. 11. Æn. 737.

Cœnam indicere, Jubere sibi cœnam apparari. Martial. lib. 11. 50.

Indixit cœnam dives amica tibi. Suet. Neron. cap. 27. Indicebat & familiaribus cœnas. h. e. Denuntiabat se apud ipsos cœnaturum.

Concilium indicere, Concilii diem dicere & proponere. Liv. 1. 50. Principibus longe ab domo exiitis, ipsum qui concilium indixerit, non adesse. Cæs. 6. Bell. Gall. 43. Concilio Galliæ primo vere, ut instituerat, indicto, &c.

Diem indicere pugnae. Liv. 10. 27.

Perias indicere. Liv. 3. 5. extr. His avertendis terroribus in triduum ferite indictæ, per quas omnia delubra pacem deum exposcentium virorum mulierumque turba implebantur.

Forum indicere. Virg. 5. Æn. 758.

Funus indicere, Vocare homines per præconem ad funus. Suet. Cæs. 84. Funere indicto rogos extractus est.

Funus indicere Reipub. Cic. pro Domo 42. Video enim quosdam clarissimos viros, principes civitatis, aliquot locis iudicasse, te cum plebe jure agere potuisse: qui etiam de me ipso. quum tua rogatione funere elatum Reipub. esse dicerent tamen id funus, etsi miserum atque acerbum fuisset, jure indictum esse dicebant: quod de me cive ac de Reipub. bene merito tulisses, funestum funus te indixisse Reipublicæ: quod falsis auspiciis tulisses, jure egisse dicebant. Ubi figurate significatur, Exilium Ciceronis funestum & exitiale fuisse Reipub.

Honores indicere. Sacrificium. Virg. 3. Æn. 164.

Honorem indicit templis. Virg. 1. Æn. 636.

Jejunia indicere. Hor. 2. Serm. 3. 291.

Inimicitias indicere. Cic. de Provinc. Conf. 24. Etenim si his, qui hæc omnia flamma ac ferro delere voluerunt, non inimicitias solum, sed etiam bellum indixi atque intuli.

Inimicitia indictæ: quibus Tacite opponuntur. Cic. 7. Verr. 181. Etenim tacite magis & occultæ inimicitia timendæ sunt, quam indictæ & aperta.

Iustitiam indicere. Cic. 5. Philipp. 31. Liv. 10. 21. pr. His nuntiis Senatus conterritus, iustitiam iudici, delectum omnis generis hominum haberi iussit. i. e. Primam juris cessationem, inquit Budæus.

Leges indicere. Propert. lib. 4. 9. 55.

Legem innocentia sibi indicere. Cic. 5. Verr. 1. Legem enim sibi indicant innocentia, continentia, virtutumque omnium, qui ab altero rationem vitæ repossunt.

Lux indicitur. Ovid. 1. Fast. 659.

Ter, quater evolvi signantes tempora fastos:
Nec sementina est ulla reperta dies:
Tum mihi (sensit enim) lux hæc indicitur, inquit
Musi, &c. Sic 2. Fast. 528.

Curio legitimis tunc fornacalia verbis
Maximus indicit, nec stata sacra facit.

Mercatus indicitur. Cic. 4. Verr. 33. Tanto mercatu Prætoris indicto, concorritur undique ad istum Syracusas.

Mortem indicere. Tacit. 15. Ann. 61. Ergo regredi, & indicere mortem jubetur.

Multam indicere. Plin. lib. 18. cap. 3. Cautum quippe est, ne bovem prius quam ovem nominaret, qui indiceret multam.

Nuptias indicere. Quintil. lib. 7. cap. 4. p. 629. Huic parti subiungit Virginius causas abdicationis, dementia, malæ tractationis, orbarum nuptias indicentium.

Odiū indicere pecunia. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 17.

Spectaculum indicere. Liv. 1. 9. Indici deinde finitimis spectaculum jubet.

Supplicationem indicere. Cæs. 7. Bell. Gall. 90. Hujus anni rebus cognitis, Romæ dierum viginti supplicatio indicitur.

Tributum indicere populo. Liv. 4. 60. Postremo indicto jam tributo, edixerunt etiam tribuni, auxilio se futuros, si quis in militia stipendium tributum non contulisset.

Indicere nonnunquam idem est ac Inducere, inferre: v. g. Suet. Calig. cap. 26. Nonnunquam horreis præclusis populo famem indixit. V. Burm. ad Quintil. Decl. 13. 5. p. 277.

INDICENS, Adj. Non dicens. Liv. 22. 39. Etiam me indicente. V. omnino Gronov.

INDICENDUS, a, um. Adj. Gloss. Cyril. *ἰνικισ*.

INDICUS, a, um. Adj. [*ἰνικισ*] Quod est solenniter promulgatum.

Dapes indictæ. Ovid. 4. Fast. 354.

Odiū argenti indictum. Sen. Epist. 5.

Opes. Ovid. 6. Fast. 594.

Si vir es indictas exige dotis opes. Heins. I, dictas. q. V.

Indictus, Adj. Non dictus. Ter. Phorm. 5. 7. 57.

Nolo, volo: volo, nolo rursus: cape, cedo:
Quod dictum, indictum est: quod modo ratum erat, irritum est.

Liv. 5. Virg. 7. Æn. 733.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis. Nomen est ex participio factum per compositionem: neque enim dicimus Indico duntaxat, in hac significatione.

Indictum ore alio. Hor. 3. Carm. 25. 8.

Dicam insigne, recens, adhuc
Indictum ore alio.

Causa indicta damnari dicuntur, Qui causam non dixerunt, neque se defenderunt, absentesque sententiam passi sunt. Budæus. Cic. 1. de Leg. 42. Ut Dictator quem vellet civium indicta causa impune posset occidere. Idem 2. Verr. 39. Indicta causa damnati & ejecti. Liv. lib. 3. 56. Quod si indicta causa in vincula ducatur.

Causa indicta animadvertere in aliquem. Cic. 5. Fam. 2.

Indicta causa civem condemnari. Cic. pro Rabir. 12.

INDICTIO, ōnis f. Genus penititionis, ut inquit Asconius Pedian. in 4. Verr. 5. Omne genus, inquit, penititionis in hoc capite positum est, Canonis, Oblationis, Indictionis. De hoc titulus est De indictionibus lib. 10. C. V. CANON. Plin. Paneg. cap. 29. Nec novis indictionibus prelli ad vetera tributa deficiunt. Lactant. de Mort. Persec. cap. 7. Ut enormitate indictionum consumptis viribus colonorum defererentur agri. V. Buleng. de Vectig. cap. 18.

Indictio est item Computi genus, & significat Spatium quindecim annorum qui in se revolvuntur. Græci *επινικιστος* vocant. V. Jos. Scalig. 5. de Emend. Temp. p. 470. Petav. de Doctr. Temp. 11. 39. 40. & Rationar. p. 2. 1. 7. vel Lex. Pitisc.

INDICTIONALIS, e. Adj. Ad indictionem pertinens. Ammian. 17. 3. Indictionale augmentum oblatum sibi humi projecit.

INDICTIVUS, a, um. Adj. Cæthod. Var. Epist. 5. 14. Indictiva onera.

INDICTIVUS, a, um. Adj. [*ἰνικισ*] Quod indictum est: ut, Funus indictivum, ad quod per præconem evocabantur, ut ait Festus.

INDICTIBILIS, e. Adj. Difficile dictu. Sarisb. Epist. 291. Referre longum est & indicibile nobis.

INDICTO AUDIENS, entis. Adj. Immorigerus. Vet. Interp. Iren. 4. 80.

INDICUS, V. INDIA.

INDIDEM, [*ἰνιδέ*] Adv. de loco, compositum ab Inde & Idem; Ex eadem parte, sive Ex eodem loco. Cic. pro Rosc. Amer. 74. Si per alios fecisse dicis, quæro servosne an liberos? quos homines? Indidemne America, an hosce ex urbe sicarios? Idem 1. de Divin. 131.

Indidemque eadem, quæ oriuntur, de integro, atque eodem occidunt. Ex Pacuvio conf. Liv. 27. 12. Gell. 6. 10. Nep. 15. 5. 2. & Apul. lib. 6. p. 180.

INDIFFERENS, entis. Adj. [*ἰνιδίφρος*] Res media. Cic. 3. de Fin. 53. Itaque id definimus, quod sit indifferens cum affirmatione mediocri. quod enim illi *ἀδιάφορον* dicunt, id mihi ita occurrit ut indifferens dicerem. Sen. Epist. 83. Indifferentia voco, nec bona, nec mala: ut paupertatem, &c. Idem 82.

- Indifferens homo, Qui non discernit, neque est difficilis aut morosus in re aliqua. Suet. Jul. Caf. cap. 53. Nam circa victum C. Oppius adeo indifferentem docet, ut quondam ab hospite conditum oleum, pro viridi appositum, aspernantibus ceteris, solum etiam largius dicat appetisse. V. ibi Casaub.
- Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. lib. 12. cap. 15.
- Syllaba indifferens est apud Grammaticos, Quæ vel produci potest vel corripi. Quæ & Anceps dicitur.
- INDIFFERENTIA, æ. f. [ἀδιαφορία] Similitudo, affinitas, convenientia. Gell. lib. 13. cap. 3. Hoc ego scripsi de utriusque vocabuli indifferentia. Ibid. cap. 21.
- INDIFFERENTER, Adv. [ἀδιαφόρως] Indiscriminatim. Paulus in l. Ne quis. D. de custod. reor. Si quos ex iis qui in civitatibus sunt, celeriter & sine causa solutos a magistratibus cognoveris: vinciri iubebis, & iis qui solverint, multam dices. Nam quum scierint sibi quoque molestiæ futurum magistratum, si facile solverint vincitos: non indifferenter de cetero facient. conf. Quintil. 9. 2. & 11. 3. pr.
- Indifferenter ferre, pro Sufque deque. Suet. Domit. cap. 23. Occisum eum populus indifferenter, miles gravissime tulit.
- INDIFFICILIS, e. Adj. pro Valde difficilis. Scævola in l. Gallus. §. Ille casus. D. de lib. & post. Ille casus indifficilis est, si filium habeas, & nepotem nondum natum infitnas, isque nascatur vivo patre suo, ac mox pater decedat. Budæus. Exemplaria correctoria legunt, Ille casus in difficili est. V. Erythraei Ind. Virg. in Infraclus.
- INDIFFICULTER, Adv. Claud. Mamert. de Stat. An. 1. 21. Aquas indifficiliter haurire.
- INDIGENÆ, æ. c. vel potius o. g. [αὐτόχθον, ἐγχώριος, ἐπιχώριος] dicitur Qui non aliunde in aliquam patriam venit, sed ibi natus est, quasi Inde genitus. V. ADVENA. Liv. 21. 30. Ne majores quidem eorum indigenas, sed advenas Italiæ cultores, &c. Ovid. 2. Met. 840.
- Quæque tuam matrem tellus a parte sinistra
Suspicit, (indigenæ Sidonida nomine dicunt) Hanc pete.
Deus indigena. Ovid. 6. Met. 330.
- Fauni indigenæ. Virg. 8. Æn. 314.
- Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant. Ubi Turnebus, Etsi hoc, inquit, de diis illorum locorum dicitur, quum tamen eos Indigenas dicat, ad eorum sententiam respexit, qui autochthones, id est aborigenes & terrigenas se censebant, ut Athenienses, Argivi, Arcades, Theffali. Censorinus hoc confirmat de D. N. c. 4. Denique, inquit, etiam vulgo creditum est, ut plerique genealogiæ auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventitia stirpe non sunt, principes terrigenas esse, ut in Attica & Arcadia, Theffaliaque, eosque αὐτόχθονας vocitari, ut in Italia poeta cecinit Nymphas indigenasque Faunos nemora quædam tenuisse, non difficile rudis antiquorum credulitas recepit. Turnebus.
- Populi indigenæ, Latii. Lucan. lib. 2. 432.
- Portio indigena, i. e. Non exotica. Flor. 2. 18. 12.
- Vinum indigena. Plin. lib. 14. cap. 6. extr. Dixisse hospiti de indigena vino. Sic indigenas, Advectis opponit Tacit. Vit. Agric. 11. pr. conf. Sidon. Epist. 8. 12.
- INDIGENUS, a, um. Adj. Vernaculus. Apul. pr. 1. Met. p. 15. Elm. 102. Quiritium indigentam fermonem. [Al. Indigenam. An forte Indigentum pro Indigenarum posuit?]
- INDIGENITALIS, e. Adj. [αὐτοχθόνιος] Verbum obsoletum. Cic. 3. de Orat. 152. Vel sæpe sine conjunctione verba novantur, ut, Ille sensus disertus indigentitalis, ut, Baccarum ubertate incurvescere. Alii aliter legunt. V. Verburg.
- INDIGEO, vi, [ἀπρω, δίωμα, προσδίωμα, σπανίζω] Ære. ex In & Egeo compositum, ð interposito euphoniæ causa: idem quod Egeo significat, & nunc genitivo, nunc ablativo jungitur.
- Genitivo. Plaut. Cistell. 1. 1. 33.
- Suique omnium rerum nos indigere.
- Maxime indigere. V. MAGIS.
- Ablativo. Valer. Max. lib. 7. 2. ext. 9. Malo, inquit, virum pecunia, quam pecuniam viro indigentem.
- Adjumento aliquo indigere ad. Cic. 5. de Fin. 59. Animum autem reliquis rebus ita perfecit ut corpus. sensibus enim ornavit ad res percipiendas idoneis, ut nihil, aut non multum adjumento ullo ad suam confirmationem indigeret.
- Alicujus indigere. Ter. And. 5. 3. 19. Cic. de Amicit. 30. Quid enim erat Africanus indigens mei?
- Artis, ut, Non tam artis, quam laboris indigent vocis, & spiritus, & totius corporis, & ipsius linguæ motus & exercitationes. Cic. 1. de Orat. 156.
- Auxilii tui indiget. Plaut. Rud. 3. 2. 28.
- Duæ innocentes, hic sunt, tui indigentes auxilii.
- Celeritatis indiget. Cic. 6. Philipp. 7. Nam cum plerisque in rebus gerendis tarditas & procrastinatio odiosa est, tum hoc bellum indiget celeritatis. h. e. Celeritate opus habet.
- Cohortatione te puto non indigere. Cic. 12. Fam. 11.
- Consilii tui indigeo. Cic. 12. Att. 34.
- Consolatione aliorum indigere. Cic. 4. Fam. 5.
- Defensionis. Cic. pro Rosc. Amer. 34. Quid est in hac causa, quod defensionis indigeat?
- Exercitationis indiget. Cic. 3. de Fin. 41.
- Exultatione bona indiget mea adolescentia. Cic. pro Rosc. Com. 44.
- Ingenui majoris ad consolandum, & ad ferendum singularis virtutis indigent communes miseræ. Cic. 6. Fam. 4.
- Sermonis tui sum indigens. Plaut. Rud. 4. 3. 6.
- Singularis virtutis ad ferendum, miseræ indigent. Cic. 6. Fam. 4.
- Ufus indiget horum. Virg. 2. Æl. 71.
- Indigeo addiscere. Gell. lib. 4. cap. 1. Sed hoc plane indigeo addiscere. Ne quid ex his indigeat. Vitruv. 1. 1.
- INDIGERE, [ἀπερίται] imperf. dixit Plin. lib. 10. cap. 27. Nunquam conspectis, nisi quum presidio earum indigeretur.
- INDIGENS, Partic. [οδύνη] ut, Benigne facere indigentibus. Cic. 2. Off. 52.
- Ferre opem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 118. V. supra.
- INDIGENTIA, æ. f. [ἀπείθεια] fgestas, penuria, & carentia. Cic. de Amicit. 29. Amare enim nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quaesita.
- INDIGUS, a, um. Adj. [ἄροος] Qui indiget re aliqua. Plin. lib. 8. 40. Stipendiorum indiga.
- Indigus ensis. Sil. lib. 2. 155.
- Agmina vastabat clava, nihil indigus ensis.
- Indigus opis. Virg. 2. Georg. 428.
- haud opis indiga nostræ. Lucret. lib. 1. 61.
- Ipsa suis pollens opibus, nihil indiga nostri. i. e. Nostri indigens.
- INDIGUUS, a, um. Idem. Apul. 9. Met. p. 222. Eximie fatigatus, & refectione virium vehementer indignus.
- INDIGES, Ætis. [ἕως εὐρέων] Deus ex homine factus. Quo nomine dictus est Æneas, quum pugnans cum Mezentio nusquam apparuisset, inquit Festus. Virg. 12. Æn. 794.
- Indigetem Æneam scis ipsa, &c. Alii Indigetes dicunt esse Deos tutelares, quorum nomina vulgari non licet. Liv. 8. 9. in form. devotion. Divi Novensiles, dii indigetes, divi, quorum est potestas nostrorum hostiumque, &c. Virg. 1. Georg. 498.
- Dii patrii indigetes. Ubi Servius, Patrii dii, inquit, sunt qui præsentunt singulis civitatibus: ut Minerva Athenis, Juno Carthagini. Indigetes autem, proprie sunt Dii ex hominibus facti, quasi In diis agentes. Abusive autem omnes dii generaliter possunt dici Indigetes, tanquam Nullius rei egentes. Hactenus ille. V. Macrobi. lib. 1. de Somm. Scip. cap. 9. Gell. 2. 16. Voff. de Idol. 1. 12. Salmaf. in Exerc. ad Solin. part. 1. p. 71. Breckh. ad Tibul. 2. 5. 45. vel Lex. Pitisc.
- Indigem liberam. Cic. 2. de Orat. 193. ex Poeta. Al. Indigum.
- INDIGESTUS, a, um. Adj. [ἀδιάστειτος] Digesto & ordinato contrarium. Plin. lib. 13. cap. 15. Materia furda, & indigesta simplicitas, aut platani foliorum modo digesta. h. e. Lignum nullis venis distinctum & variegatum.
- Moles. Ovid. 1. Met. 7. Rudis indigestaque moles.
- Indigestum est & crudum quod egeritur. Macrobi. 7. Saturn. cap. 7. de menstruis mulierum loquens. Indigestum, i. e. Non concoctum.
- INDIGESTR, Adv. [ἀδιαστειτως] Inordinate & incompofite. Gell. in Præf. Al. lib. 20. cap. 11. Quas breviter, & indigeste, & incondite, annotationibus, tractationibus, lectionibusque variis feceram. Macrobi. Saturn. præf. Indigeste tanquam in acervum congerere digna memoratu.
- INDIGERIS, ei. f. Chrysol. Serm. 121.
- INDIGESTIO, Ænis. f. Vitium læsa concoctionis. Theodor. Med. cap. 6. Dulcia inflationem præstant, & indigestionem procurant. conf. Cæli. Aurel. Tard. 1. 1. 17. & 41.
- INDIGESTIBILIS, e. Adj. Theodor. Diæt. cap. 12. Oct. Hor. 1. 9.
- INDIGESTIBILITAS, Ætis. f. Constant. Afer. §. 8.
- INDIGITO, [ἐνομαίνω] Ære. quasi Indicitare, & veluti Digito ostendere: ab Indico, vel a Digitis deductum. Et significat Voco, nomino, & quasi per nomen ostendo. Perott. E contrario Voff. de Vit. L. L. 1. 34. q. V. Pro Indicare habet Tertul. de Jejun. cap. 16. Cum stupet cælum & aeternus, nudipedalia denunciantur, magistratus purpuras ponunt, fasces retro avertunt, precem indigitant, hostiam instaurant. V. Ol. Borrich. Cog. p. 129.
- Proprie vero est Invocare, imprecari, ut apud Fest. Macrobi. Saturn. 1. cap. 17. Namque virgines Vestales ita Apollinem indigitant, Apollo medice, Apollo pæan. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur. conf. Voff. Lex. Etym. & Guther. Jur. Pontif. 1. 20.
- INDIGITAMENTA, Ærum. Libri pontificales, qui & nomina deorum, & rationes ipsorum nominum continent. V. Serv. ad 1. Georg. 21. Varr. apud Non. 12. 56. & Voff. Lex. Etym. vel de Vit. Serm. 1. 34. Festus, Indigitamenta, incantamenta, vel indicia.
- INDIGNOR, [ἀγανακτώ, δυσχεραίνω, δυσχολαίνω] Æri. Irasci. Cic. 2. de Invent. 56. Duodecimus locus est, per quem indignamur, quod nobis hoc primis acciderit. Ovid. 9. Met. 336.
- Venerat huc Dryope fatorum nescia: quoque
Indignere magis, Nymphis latura coronas.
- Indignamur si quis nostrum interit. Cic. 4. Fam. 5.
- Indignari de tabulis. Cic. pro Rosc. Com. 5. Quidam legunt Indagare.
- Indignor, cum accus. Quintil. lib. 1. cap. 3. Quidam imperia indignantur: quosdam continet metus.
- Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Æn. extr.
- Preces indignari. Stat. 2. Silv. 1. 16.
- Indignor, cum infinitivo. Lucan. lib. 8. 614.
- atque indignatus apertum,
Fortuna præbere caput.
- De dat. Sciopp. Infamia Fam. p. 150. Insolentius dicitur, Indignari alicui, cum sit usitatus, Indignari ambitionem, dictum aut factum alicujus. Attamen Ulpian. l. 2. §. 3. D. ad Leg. Jul. de Adult. dixit Contaminationi indignari.
- INDIGNANS, Partic. [ἀγανακτών]
- Corda indignantia longam pacem. Stat. 3. Theb. 599.
- Fortuna indignans. Stat. 2. Silv. 2. 126.
- Freta indignantia. Ovid. 11. Met. 491.
- Ore indignanti frena receperat. Ovid. 3. Fast. 455.
- Venti indignantes. Virg. 1. Æn. 59.
- Verba indignantia. Ovid. 6. Met. 584.
- Superl. Columel. lib. 8. cap. 17. Quum sit molissimum genus, & servitutus indignantissimum. de Mulis. i. e. Impatientissimum.
- INDIGNATUS, a, um. [ἀγανακτικός] aliud Partic. ut Procællæ indignate. Stat. 3. Silv. 2. 71.
- Æquor indignatum magnis stridoribus. Virg. 2. Georg. 162.
- Pater indignatus. Virg. 7. Æn. 770.
- Venus indignata. Idem 12. 787.
- Vita indignata. Idem 12. ult.
- INDIGNATIO, Ænis. f. [ἀγανάκτησις] Ira. Juven. 1. Sat. 79.
- Si natura negat, facit indignatio versum. Plin. lib. 7. cap. 44. Nescio morum gloriæ, an indignationis dolori accedat, inter tot Metellos tam sceleratam Catinii audaciam semper fuisse inultam.
- Liberrima indignatio. Hor. Epod. 4. 10.
- Adducere ad indignationem. V. ADOUCO.
- Convertere in se indignationem alicujus. Plin. lib. 9. cap. 30. Convertit in se custodum indignationem assiduitate furti immodici.
- Erumpit indignatio. Quintil. lib. 4. cap. 3.
- Erumpens animo ac pectore indignatio. Patere. lib. 2. 66.

Movere indignationem. V. MOVRO.
 Indignatio Rhetoricum schema. Cic. r. de Invent. 100. Indignatio est oratio per quam conficitur, ut in aliquem hominem magnum odium, aut in rem gravis offensio concitetur.
INDIGNATIUNCULA, æ. f. dimin. Plin. 6. Epist. 17. pr. Indignatiunculam, quam in cussidam amici auditorio cepi, non possum mihi temperare quo minus apud te per epistolam effundam. H. St. Desuit in Lugd.
INDIGNABUNDUS, a, um. [δυσκολαίμων] Indignans. Liv. 38. 57. extr. Quum illa muliebriter indignabunda, nihil de communi filia secum confuleat, adjecisset &c. Suet. Ang. cap. 40. in fine. Indignabundus & clamitans. Sic & in Calig. cap. 35. in fine eadem verba. Ber. in illum Augusti locum exp. Vehementer indignans. Hæc enim nomina, inquit, quæ in *bundus* desinunt, exsuperantiam quandam, vehementiamque potius quam similitudinem significare. Videtur hic Beroaldus magis fide dignus, quam in Ludibundus & aliis. H. St. quædam in fine hujus scholii cultro resecta fuerunt.
INDIGNANTER, Adv. Arnob. lib. 3. Mussitare indignanter. Ammian. 15. 1. Indignanter ferre.
INDIGNATIVUS, a, um. Adj. Tertul. de Anima, cap. 16.
INDIGNUS, a, um. Adj. [ἀνάξιτος, ἀπίστος] Non dignus. Hor. 2. Serm. 2. 103.
 Cur eget indignus quisquam te divite?
 Exanimat indignos & immerentes. Lucret. lib. 2. 616.
 Percutit indignos claro plangere lacertos. Ovid. 4. Met. 138.
 Compar. Cic. 1. de Fin. 70. Tamen ejusmodi esse judico, ut nihil homine videatur indignus.
 Superl. Indignissimus, Omnium maxime indignus. Liv. 4. 57. extr. Itaque sicut priore anno per indignissimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tædium fecerant.
 Pro indignissimo habere. Idem 1. 40.
 Indignissimus tanto nato. Stat. 11. Theb. 304.
 Indignus qui hoc committas. Ter. Eun. 5. 2. 27.
 — non te dignum, Chærea,
 Fecisti; nam si ego digna hac contumelia
 Sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen.
 Amore indigno deceptus. Virg. 8. Ecl. 18.
 Calamitates hominum indignorum sublevare. Cic. 5. Tusc. 45.
 Dubitatio indigna homine. Cic. de Amicit. Ter. Adel. 3. 3. 54.
 Hæcne flagitia facere te? hæc te admittere
 Indigna genere nostro?
 Facinus indignum. Ter. And. 1. 1. 118.
 Venit Chremes postridie ad me clamitans
 Indignum facinus, comperisse Pamphilum
 Pro uxore habere hanc peregrinam. h. e. Abhorrendum, &
 quod minime fieri debuit.
 Indignum illi facis: h. e. Quod ipse non commeruit. Plaut. Most. 2. 2. 28.
 Cum genitivo conjunxit. Plaut. Pæn. 2. 9.
 Iratus vetui exta proficariet:
 Neque ea aspicere volui, quoniam non bona
 Aruspex dixit, deum esse indigna credidi. Al. Deam indignam. sic etiam Virg. 12. Æn. 649.
 Descendam magnorum haud unquam indignus avorum.
 Indignum se agere aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 39.
 Ferre indigna. Sil. lib. 11. 240.
 Indignum, Crudele, fœdum, impium, inquit Donatus. Ter. Eun. 5. 5. 4.
 Quæ futura esse exempla dicunt in eum indigna. Virg. 2. Æn. 285. — quæ causa indigna ferenos
 Fœdavit vultus?
 Indignum, per parenthesis, loco interjectionis. Ovid. 5. Met. 37.
 Iffet, & (indignum) scelerato profuit ara.
 Tmesis videtur in illo Ovid. 1. Met. 231.
 In domino dignoseverti tecta penates. i. e. Everti tecta, penates indignos domino. [Nisi potius In domino, pro Ob dominum. V. IN præpos. ad finem.
 Forma indigna est perire situ. Ovid. 2. Amor. 14.
 Hiemes indignæ. Virg. 2. Georg. 373.
 Manibus indignis pulsata. Propert. lib. 1. 16. 6.
 Modum in indignum. Liv. 29. 9. In legatum impetum, lictoribus prius indignum in modum multatis, faciunt.
 Morte indigna peremptus. Virg. 6. Æn. 163.
 Necem indignam pati. Ovid. 10. Met. 627.
 Turres iadignas dixit Ennius, pro Magnis.
INDIGNE, Adv. [ἀνάξιος] Inhoneste atque impie. Plaut. Cist. 2. 3. 21.
 Tute tibi indigne dotem quæras corpore. Cic. 5. Fam. 10. Indigneque, mi Cicero, oppidum captum, & jam bellum confectum relinquere sum coactus. Ter. Adel. 3. 2. 10.
 Cui miseræ indigne per vim vitium obtulerat. i. e. Impie & crudeliter, ut ait Donatus. Ibid. 1. 2. 11.
 — eripuit mulierem
 Quam amabat: clamant omnes indignissime
 Factum esse hoc.
 Eget nunc indigne, quondam felix. Cic. Anteq. iret in exil. 16.
 Eripere indignissime universæ civitati aliquem. Cic. pro Cœl. 59.
 Ferre indignus aliquid. Cic. 6. Verr. 83. Hic vero tantum dolore afficior, ut nihil mihi indignius ferendum videatur. Al. Tanto.
 Fieri nihil posse indignius. Gell. 13. 8. extr. [Nisi hic Adj. est.
 Necari indignissime. Cic. 7. Verr. 147.
 Pati indigne aliquid, pro Molesto ferre. [ἀνάξιο παθεῖν H. St.] Cic. 7. Verr. 31.
 Huc Tertia illa perducta per dolum atque insidias ab Rhodio tibicine, maximas in istius castris effecisse turbas dicitur, quum indigne pate-
 retur uxor Cleomenis Syracusani, nobilis mulier, itemque Æschronis honesto loco nata, in conventum suum mimi Isidorii filiam venisse.
 Rapi indignissime immatura morte. Plin. 6. Epist. 6.
INDIGNITER, Adv. PARCÆ VITÆ FINEM STATUERE INDIGNITER. V. Ferret. Mus. Lapid. p. 261.
INDIGNITAS, ætis. f. [ἀνάξια] Indecentia. Factum aut dictum contra rei vel personæ meritum. Scalig. Exerc. 313. Liv. 2. 34. Egone has indignitates diutius patiar, quam necesse est? Cic. pro Muren. 51. Neque tamen fati severe pro rei indignitate decrevit.
 Calamitatis indignitas. Cic. 7. Verr. Et 3. Verr. Indignitas injuriæ.

Calumniæ indignitas. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Exponere rei indignitatem. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
 Indignitatem ac molestiam adeundi atque conveniendi alicujus perferre. Cic. 6. Fam. 14.
 Atrocitatem, aut indignitatem, aut omnino culpam facti alicujus augere. Cic. 2. de Invent. 53.
 Indignitatem hominis, pro Dedecore vel abiectione dicitur. Cic. in Pison. 99. Fruar hac tua indignitate.
 Indignitas, pro Infamia & obscuritate nominis. Cic. in Vatin. 11. Habeat hoc præmium tua indignitas, ut adolescentiæ turpitudine obscuritate & fordibus tuis ottegatur. Budæus.
 Plur. Cæs. 2. Bell. Gall. 14. Omnes indignitates contumeliasque perferre.
INDIGUS, V. INDIGEO.
INDILIGENS, entis. Adj. [ἀμελής] contrarium est Diligenti. Plaut. Most. 1. 2. 24.
 Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligensque
 Cum pigra familia. Idem Bacch. 2. 2. 23.
 Vide quæso nequis tractet illam indiligens.
 Nimum indiligens. V. post NIMIS.
 Non indiligens paterfamilias. Nep. 25. 4. 3.
 Indiligens hortus, Negligenter curatus. Plin. lib. 19. cap. 4. Sic statim faciebant judicium, nequam esse in domo matremfamilias (etenim hæc cura feminæ dicebatur) ubi indiligens esset hortus. Al. Dicatur.
 Indiligens, cum genitivo. Gell. lib. 15. cap. 28. pr. Cornelius Nepos, & rerum memoriæ non indiligens, & M. Ciceronis, ut qui maxime, amicis familiaris fuit.
 Indiligentior. Plin. lib. 13. cap. 12. Deprehenditur etiam odore quum fuerit indiligentior. Cæs. 7. Bell. Gall. 71. Si indiligentiores fuerint.
INDILIGENTER, Adv. [ἀμελώς] Negligenter. Ter. Phorm. 5. 3. 5.
 — quia pol mei patris bene parta indiligeret Turatur. Cic. 16. Att. 3. De Xenone coram cognoscam: quamquam nihil ab eo arbitrator neque indiligeret, neque illiberaliter factum. conf. Gell. 4. 12. & Cæs. 2. Bell. Gall. 33.
INDILIGENTIA, æ. f. [ἀμέλεια] Negligentia. Plaut. Perf. 4. 4. 9.
 Cic. 1. Q. frat. 2. Ac si omnium mearum præcepta litterarum repetes, intelliges esse nihil a me, nisi orationis acerbitatem & iracundiam, & si forte, raro litterarum missarum indiligentiam reprehensam.
 Per indiligentiam neglecta prædia. Plin. lib. 14. cap. 4.
 Veri indiligentia. Tacit. 4. Hist. 49. Gaudio, clamoribusque cuncta miscebant, indiligentia veri, & adulandi libidine. i. e. Quod forent indiligentes in perscrutanda veritate rei.
 Damnatus indiligentiæ. V. DAMNO.
INDIPISCO, vel **INDIPISCO**, eris. [κλάσσει, ἐπιτυγχάνω] pisci. dep. Adsequi, adipisci, inquit Festus. Plaut. Afin. 2. 2. 13.
 Nam li huic occasione tempus se subterduxerit,
 Nunquam edepol quadrigis albis indipiscet postea. Idem Stich. 4. 1. 57.
 Senex quidem voluit, si posset indipisci de cibo. Idem Aulul. apud Non. 2. 460.
 Indipisci dolorem in cogitando. h. e. Cogitationibus nimis in dolorem incidere. Plaut. Trin. 2. 1. 2.
 Multas res simul in meo corde verso, multum in cogitando
 Dolorem indipiscor, egomet me concoquo & macero & defatigo.
 Indipisci pugnam, Pugnare, Inire prælium. Gell. lib. 1. cap. 12. extr. Sed enim Achæos Homerus pugnam indipisci ait, non fiduciarum, tibiarumque concentu, verum conspiratu tacito nitibundos.
 Indipisci animo, Memoria comprehendere. Gell. lib. 27. cap. 2. Scribitur & Indepiscor per e.
INDEPTUS, a, um. Partic. [ἐπιπορεύσθαι] Liv. 26. 39. Quum nec dirimi ab se hostem paterentur, quam quis indeptus navem erat, ferrea injecta manu. Lucret. lib. 3. 212.
 Quod simul atque hominem leti secura quies est
 Indepta, atque animi natura, animæque recessit, &c.
 Idem pass. Plin. præf. ad Vespas. Cato repulsis, tanquam honoribus indeptis, gaudens. Imp. Theod. C. 12. t. 24. l. 14. Indeptæ dignitatis honore potiri.
INDEPTO, [προσπλάσσει] ære. frequent. Indeptare, Consequi. Fest. Varro, Nec partem aliquam indeptavit hæreditatis.
INDIRECTUS, a, um. Adj. [ἀδιότακτος] Incompositus & inornatus. Quintil. lib. 5. cap. 13. Indirecta fere, atque ut sic dicam, clamosa est actio.
INDISCIPLINATUS, a, um. Adj. [ἀπαιδευτος] Cyprian. Ep. 4. Ed. Oxon. 62. Pamel. Augustin. Epist. ad Bonif. 50. Vulg. Int. Sap. 17. 1. Commodian. Instruct. 30.
INDISCIPLINATE, Commodian. Instruct. 76.
INDISCIPLINATIO, ñnis. f. Cassiod. Var. Epist. 7. 3. conf. Satisb. 8. 8.
INDISCIPLINOSUS, a, um. Adj. Vulg. Int. Syrac. 23. 17. Indisciplinosæ loquelæ non assuescat os tuum. Al. Indisciplinata.
INDISCRETUS, a, um. Adj. [ἀδιδραχμῆτος] ex In, & Discretus participio a Discerno, compositum: Discretus contrarium significat, h. e. Maxime conjunctum.
 Agricultura indiscreta. Varro 3. de R. R. cap. 1.
 Arma indiscreta manipulis. Sil. lib. 8. 578.
 Cibis indiscretus. Plin. lib. 11. cap. 53.
 Lux indiscreta. h. e. Nondum discreta, nec in partes distincta suas. Plin. lib. 7. cap. 60. Tunc Scipio Natica collega Lænatius, primus aqua divisit horas æque noctiam ac dierum, idque horologium sub tecto dicitur anno urbis DCXCV. tamdiu Pop. Rom. indiscreta lux fuit.
 Nominibus indiscretis uti. Cels. 4. 6. Quamvis minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus utuntur. i. e. Promiscue.
 Fines indiscreti. Apul. de Mundo. p. 60.
 Effigies indiscretæ, Nihil discrepantes. Plin. lib. 7. cap. 1. Sic Imagines indiscretæ similitudinis. Plin. lib. 35. cap. 10. Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, ut, &c. h. e. Adeo nihil differentis. Absolutè, Idem lib. 9. cap. 35. In tantum, ut nulli duo reperiantur indiscreti, unde nomen unionum Romanæ scilicet imposuere deliciæ.
 Proles indiscreta suis, Confamilis. Virg. 10. Æn. 392.
 Serpens indiscretus arenis, Concolor. Lucan. 9. 715.

Indifcreta prope specie fimiles. Plin. lib. 7. cap. 12.
INDISCRETUM, Adv. Solin. cap. 30. Indifcretim vefci.
INDISCRIMINABILIS, e. Adj. Claud. Mamert. de Stat. Animæ, 2. 10.
INDISCRIMINATIVUM, [ἀδιακρίτως] Adv. ex In & Difcrimen compo-
 fitum, Indifferenter fignificat, & fine difcrimine. Varro de L. L. lib.
 18. Quibus nos in hoc libro, perinde ut nihil interfit, utemur indifcri-
 minatum, & promifcue. ex Non. 2. 449.
INDISERTUS, a, um. Adj. [ἀφραδός] Diferto contrarium. Cic. de
 Clar. Orat. 79. Et T. Annium Lufcum, hujus Q. Fulvii collegam, non indi-
 fertum dicunt fuiffe. Idem 3. de Fin. 15. Ut interpretes indiferti fol-
 lent. Idem 3. de Orat. 140. Malim equidem indifertam prudentiam,
 quam ftultitiam loquacem.
INDISERTUS, Adv. Sine eloquentia. Cic. 2. Q. frat. 1. Orationem meam
 collaudavit fati multis verbis, non mehercule indiferto, Severus An-
 tiftius.
INDISPENSATUS, a, um. Adj. Sil. lib. 16. 342.
 Indifpenfate laflantem corpora nifu. i. e. Immoderato.
INDISPOSITUS, a, um. Adj. Inordinatus. Tacit. 2. Hift. 68. 2.
INDISPOSITUS, Adv. pro Inordinate. Sen. Epift. 125. Muta animalia
 perturbate & indifpofite moventur.
INDISSIMULABILIS. V. DISSIMULABILIS.
INDISSOCIABILIS, e. Adj. Lactant. De Opific. Dei, cap. 10. Indif-
 sociabilem pretenderent unitatem. conf. Ambrof. Epift. 14. pr.
INDISSOCIABILITER, Adv. Auct. Breviarii fidei adverf. Arian. Ed.
 Sirmond. p. 95. Mens indifociabiliter una.
INDISSOLUBILIS, e. Adj. [ἀλυτός] Quod diffolvi, five rumpi non
 potefl. Cic. de Univerf. 35. Sed quoniam orti eftis, immortales vos
 quidem efle, & indifolubiles non poteflis. Plin. lib. 11. cap. 24. Araneus
 maculas ex angulo dilatans indifolubili nodo implicat.
INDISSOLUBILITER, Adv. Claud. Mamert. 2. 2.
INDISSOLUTUS, a, um. Adj. [ἀδιάλυτος] Non diffolutus, colliga-
 tus. Cic. de Univerf. 5. Hac funt indifoluta me invito: quanquam o-
 mne colligatum folvi potefl.
INDISTANTER, Adv. Promifcue, Indifcriminatim. Ammian. 27. 9.
 Ex nutu fuo indiflante putant omnium pendere fortunas.
INDISTINCTUS, a, um. Adj. [ἀδιακρίτως] Confufus. Quintil. lib. 8.
 cap. 2. Neque inordinata, neque indiflincta. Gell. lib. 13. cap. 29. In-
 diflincta namque fient & confufa. Idem 10. 20.
 Corollis indiflinctis plexi flores. Catul. 62. 283.
INDISTINCTE, Adv. [ἀδιακρίτως] Gell. pr. Præfat. in N. A. quod olim
 fuit lib. 20. cap. ult. Indiflincte atque promifcue adnotabam. Ulp. l. 75.
 Dig. de Legat. & fideic. 3. Nummis indiflincte legatis.
INDISTRICHTUS, a, um. Adj. [ἀδιάκριτος] Non diflrichtus. Ovid. 12.
 Met. 92. — tamen indiflrichtus abibo. i. e. Invulneratus, illafus.
INDITUS, V. INDO.
INDIVIDUUS, a, um. Adj. [ἄτομος] Quod dividi non potefl. Cic. 4.
 Acad. 55. Cur enim, inquires, quum ex illis individuis, unde omnia
 Democritus gigni affirmit, &c. Idem 1. de Fin. 17. Ille atomos, quas
 appellat, id efl corpora individua.
 Conclubernium individuum domufculæ. Apul. Met. 4. p. 154.
 Mors individua. Sen. Troad. 5.
 Dialectici Individuum vocant Quod de uno folo prædicari potefl. V.
 Mart. Capel. 4. p. 98.
INDIVIDUITAS, Tertull. adverf. Praxeam. Idem Demon. cap. 5.
INDIVISUS, a, um. Adj. [ἀδιαιρέτως] Quod non efl divifum.
 Indivifa ungulæ, Quæ fifla non funt. Varro 2. de R. R. cap. 7. 2. Plin.
 lib. 11. cap. 45.
 Honos indivifus. Sil. lib. 8. 9.
INDIVISIBILIS, e. Adj. Materia indivifibilis. Diomed. lib. 2. Tertul.
 de Anima, cap. 51.
INDIVISIBILITER, Adv. Tertul. ibid.
INDIVULSUS, a, um. Adj. Idem quod Individuus. ut, Comes indi-
 vulfus. Macrobr. 1. Saturn. 11.
INDŪ, idi, itum, [ἐπιθήμι] ěre. ex In & Do compofitum, quafi Intus
 dare vel Impone. Plaut. Cafin. 2. 3. 31.
 — dime & te infelicitent,
 Si ego in os meum hodie vini guttam indidi. Idem Mil. 2. 5. 1.
 Inde ignem in aram.
 Carenas indere captivis. Plaut. Capt. 1. 2. 3. Idem Men. 1. 1. 3.
 Homines captivos qui catenis vinciunt,
 Et qui fugitivis fervis indunt compedes.
 Cicatrices indere in fcapulas alicujus. Plaut. Afin. 3. 2. 7.
 Qui fæpe ante in noflras fcapulas cicatrices indiderunt.
 Feneflras indere domui ventus dicitur, Quum tegulas diflurbavit, jocofe.
 Plaut. Rud. 1. 1. 6.
 Indere aliquid in aurum, argentum, aut æs publicum, quo id pejus
 fiat: i. e. Immittere, immifcere. Ulpian. in l. 1. D. Ad legem Jul.
 pecul.
 Limina ferrea indere. Plaut. Perf. 4. 4. 22. Subaudi Ædibus.
 Nomen alicui indere. Plaut. Rud. 4. 2. 29. Urbi Gripo indam nomen.
 Idem Merc. 3. 1. 19.
 — quod nomen tibi dicam efle? p. Pafcompfæ.
 L. Ex forma nomen inditum efl. Liv. 29. 37. Inde Salinatori
 Livio inditum cognomen. Liv. 1. 34. Ab inopia Egerio inditum nomen.
 conf. Gell. 1. 23.
 Novofritus, contrariofque ceteris mortalibus indidit. Tacit. 5. Hift. 4.
 Titulos indere. Gell. in Præf. Al. lib. 20. cap. 11. Titulos quoque ad
 eam fententiam exquisitiffimos indiderunt.
INDŪTUS, a, um. Partic. [ἐπιθετός] Affectiones primitus penituf-
 que indite. Gell. 12. 5. Callera rupibus indita. Tacit. 4. Ann. 46.
 Læticæ inditus. Tacit. 3. Ann. 28. Igitur inditus læticæ, & a Tribuno
 Prætorie cohortis deductus efl.
 Nomen inditum. Curt. 4. 9. 16.
 Venenum potioni inditum. Idem 10. 10. 7.
 Vincula indita. Tacit. 11. Ann. 32. Vincifque inditis in urbem raptus,
 neque data Senatus copia intra cubiculum auditur.
 Urbs monti indita, i. e. Impofita. Flor. 3. 1. 15.
INDOCUS, a, um. Adj. [ἀπαιδευτός, ἀμαθής] Docto contrarium.
 Plaut. Trin. 3. 2. 5. Indoctus quam docte facis.
 Non admodum indoctus. Cic. 1. de Fin. 72.

Nimum indoctus. V. NIMIS.
 Indoctus, imperitufque. V. IMPERITUS.
 Rabula, indoctus, inurbanus, ruflicus. Cic. de Clar. Orat. 180.
 Genus hominum indoctum & agreffe, cui opponitur Humanum & poli-
 tum. Cic. in in Partit. 90.
 Leviffimum & indoctiffimum genus. Cic. 2. de Divin. 229.
 Manus indoctæ, ac ruflicæ. Quintil. lib. 1. cap. 11. Ut recta fint bra-
 chia, ne indoctæ, ruflicæve manus.
 Mores indocti. Plaut. Bacch. 5. 1. 3.
 Solus ego omnes longe antedeeo flultitia, & moribus indoctis.
 Oratio rudis & indoctæ. Cic. 3. de Orat. 183.
 Vulgus indoctum. Ovid. 5. Met. 308.
 Cantaber indoctus juga ferre noflra, i. e. Infuetus. Hor. 2. Carm. 6. 2.
 Pilæ indoctus. Idem de Arte Poet. 380.
 Canere indoctum. Hor. 2. Epift. 2. 9. Adverbii forma.
INDOCŒTE, Adv. [ἀπαιδευτός] Cic. 2. de Nat. Deor. 44. Quæ qui vi-
 deat, non indoctæ folum, verum etiam impie faciat, fi deos efle negat.
 Gell. 12. 5.
INDOCTOR, ōris. m. Plaut. Afin. 3. 2. 6. Indoctores acerrimi. V.
 Taubm. p. 137. & Turneb. Adverf. 24. 31.
INDOCYLIS, e. Adj. [ἀδόκυλος] Quod doceri non potefl. Servius; Indo-
 cile efl, Quod penitus non potefl difcere. Plin. lib. 10. cap. 45. E vo-
 lucibus, hirundines funt indociles. Sic Cic. 4. Acad. 2.
 Indocilis & Tardus. Cic. 1. de Nat. Deor. 12. Dicitum efl omnino de
 hac re alio loco diligentius: fed quia nimis indociles quidam tardique
 funt, admonendi videntur fæpius.
 Achilles indocilis. V. ACHILLES.
 Animi indociles. Ovid. 3. Fafl. 118.
 Indocile, pro Indocto. Virg. 8. Æn. 321.
 Is genus indocile, ac difperfum montibus altis
 Compofuit, legefque dedit.
 Indocilis cæli agricola. Plin. lib. 18. cap. 25.
 Indociles arbores, nafci. Plin. in præf. lib. 14. Externæ arbores, indo-
 cilesque nafci alibi quam ubi cœpere.
 Indocilis, pro Naturali, quod arte caret. Ovid. 3. Trift. 12. 8.
 Indocilique loquax gutture vernat avis. conf. ibid. lib. 4. 1. 6.
 Indociles vias curri lymphæ i. e. Quas nemo illi monflravit. Propert. 1. 2. 12.
 Nec Cereri terra indocilis, nec inhospita Baccho. Sil. 1. 237.
 Indocilis quierem. Idem 11. 11. Al. Quieti. V. Heinf. & Drakenb.
 Active pofuit Cic. 4. Acad. 2. Indocilem ufus difciplinam. i. e. Quæ
 difficulter ac tarde docet. V. P. Faber. in loc.
INDOCIBILIS, e. Adj. Idem. Vet. Int. Iren. 4. 28.
INDOCIBILITAS, atis. f. Apul. lib. 2. de Dogm. Plat. pr. Prudentiam
 indocibilitas impugnat.
INDOLEO, ui, [καταλόγομαι] ěre. five INDOLESCO, ěre. Cic. 2.
 Philipp. 61. Quis qui non indoluerit, tam fero fe, quem hominem fe-
 cutus efl, cognofcere?
 Indoluit factio. Ovid. 4. Met. 173.
 Malis alicujus indoluiffe. Ovid. 2. Trift. 569.
 Tactum indolefcere. Juftin. 12. 13. 9.
 Indoleo, genitivo junctum. Ovid. 2. Met. 469.
 — fucefforumque Minervæ Indoluit. [Præterita omnia,
 ab Indolefco funt.
INDOLESCENDUS, a, um. Partic. Sidon. 2. Epift. 12.
INDOLENTIA, æ. f. [ἀναλογία] Quum fine dolore fumus. Cic. 3.
 Off. 12. Ut ii, qui res expetendas, vel voluptate, vel indolentia metiun-
 tur. Idem 2. de Fin. 19. Voluptatis nomine non unquam utitur pro illa
 indolentia. Sæpius tamen Vacuitatem doloris vocat Cic. quam Indolen-
 tiam. Budæus. Sen. Epift. 66. Dolore corpus caret, quid ad hanc accede-
 re indolentiam potefl? Lactant. 3. 8. Corporis bona, id efl incolunitas,
 indolentia, valetudo.
INDOLORIA, æ. Idem. Sidonius Apollin. In præf. Carm. 19. Lecturus
 es hic etiam novum verbum, id efl eflentiam. Sed fcias hoc ipfum dixiffe
 Ciceronem. Nam eflentiam nec non & indoloriam nominavit, ad-
 dens: licet enim novis rebus nova nomina imponere: & recte dixit, &c.
 Hac Sidonius de Cicerone loquens, in cujus tamen libris Indolentiam
 non Indoloriam reperimus.
INDOLOR, ōris. Adj. Cæf. Aurel. Tard. 2. 4. Quæ anodyna Græci vocave-
 runt, nos indoloria dicere poterimus. [Ut Incolor, a Color. Forte tamen
 Indolora fcripfit, qua forma Inodorus dicitur. Verum tamen & a Color
 Colorus & Colorius feu Coloreus formarunt, ut Arboreus, Æquoreus &c.
 Sic forfan Indolorius a, um.
INDOLĒS, is. f. [φύσις, φύσις] ab Inolefco fit per interpolationem n.
 In pueris quidem atque adolefcentibus efl Significatio quedam futu-
 ra inprobatis. Cic. 3. Fam. 1. Cæfaris vero pueri mirifica indoles virtus.
 Bona fpes, & indoles magna in adolefcentibus. Cic. 2. de Fin. 17.
 Indoles indultriæ. Plaut. Trin. 2. 2. 42.
 Qui ipfus fe contemnit, in eo efl indoles indultriæ.
 Ingenii indoles. Plaut. Mil. 3. 3. 46.
 Si non nos materiarius remoratur, quod quidem opus efl, qui det,
 Novi indolem noflri ingenii, cito erit parata navis.
 Virtutis indoles. Cic. 3. Off. 16. Itaque his omnes, in quibus efl virtutis
 indoles, commoventur.
 Ad virtutem indoles major. Cic. in Orat. 41. Præterea ad virtutem ma-
 jor indoles.
 Indoles, in viris efl Signum præfentis virtutis. Cic. 5. Verr. 160. Fac
 enim fuiffe in ifto C. Lælii, M. Catonis materiem atque indolem.
 Indoles, Incrementum, indultria. Feftus. V. Scalig.
 Indoles, Præftantia, feu Generofitas quedam virtutis atque animi. Liv.
 1. 3. Tantifper tutela muliebri (tanta indoles in Lavinia erat) res La-
 tina, & regnum avitum paternumque puero fletit. Lucan. lib. 5. 17.
 Indole fi dignum Latia, &c.
 Felix indoles. Sen. Troad. 6.
 Lætæ indoles. Quintil. lib. 2. cap. 4. Melior autem efl indoles lætæ.
 Lætæ indolis adolefcens. Gell. lib. 19. cap. 9. Adolefcens e terra Afia,
 de Equeftri loco, lætæ indolis, moribusque & fortunis bene ornatus.
 Magnæ indolis exordia. Stat. 1. Achil. 277.
 Recta indoles. Sen. Hippol. v. 454.
 Quid te coërces, & necas rectam indolem?
 Segnis indoles. Tacit. 12. Ann. 26. 3. V. Indoles in malum. Specimen

Specimen indolis dare. Plin. 2. Epist. 7. Idem 3. Epist. 11. Idque primum nonnullius indolis dedi specimen.
Nurita indoles sub faultis penetrabilibus. Hor. 4. Carm. 4. 25.
Indoles, in malam. Liv. 21. 4. de Annibale, Cum hac indole virtutum ac vitiorum sub Afrudale meruit. h. e. Natura propensa ad bonum & malum.
Indolem frugum &c. femina servant. Liv. 38. 17. Sicut in frugibus, pedibusque non tantum femina ad fervendam indolem valent, &c. conf. Gell. 12. 1.

INDŌMITUS, a, um. Adj. [ἀδμιτῶ, ἀμαμιγέειτῶ] Quod domari non potest, & mitescere. Plaut. Bacch. 4. 3. 1.

Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato.
Boves indomiti. Varro 2. de R. R. cap. 5.
Equus indomitus. Hor. 2. Serm. 2. 10.
Juvenus indomitus. Columel. lib. 6. cap. 2.
Achilles indomitus. V. ACHILLES.
Adolescens indomitus. Plaut. Trin. 3. 3. 22. conf. Men. 1. 2. 1.
Bellum indomitum. Sen. Agam. 7.
Cupiditates indomitæ & effrenatæ. Cic. 3. Verr. 62.
Greges indomiti. Tibul. lib. 2. 4. 57.
Igne indomito carpitur. Ovid. 10. Met. 369.
Ingenua Gallorum. Liv. 21. 20. extr. Adeo ferocia atque indomita ingenia esse.

Libido indomita & effrenata. Cic. pro Cluent. 15.
Licentia indomita. Hor. 3. Carm. 24. 28.
Mare indomitum. Tibul. lib. 2. 3. 40.
Oculi indomiti, Effrenati & leves. Plaut. Bacch. 4. 9. 92.
Ego animo cupido, atque oculis indomitis fui.
Rabies indomita. Hor. Epod. 12. 9.
Vires indomitæ. Virg. 5. Æn. 681.
Undæ indomitæ. Hor. 4. Carm. 14. 20.
Indomitus, Magnus. Virg. 2. Æn. 594.

Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras? Servius.
INDŌMĀBĪLIS, e. Adj. Idem quod Indomitus. [ἀδάμας] Plaut. Casin. 4. 3. 12.

— edepol, næ tu, si effes equus, effes indomabilis. Prudent. de Vincent. Mart. 11. Testis indomabilis.
INDŌNĀTUS, a, um. Adj. Lamprid. Heliog. cap. 28. Nec quemquam facile indonatum relinquebat

INDORMIO, ūvi, itum, [ἐκκοιμῶμαι, ἵπκοιμῶμαι] ire. Idem quod Dormire, significat Præ nimio studio & cura in re aliqua: aut e contrario, Negligentius aliquid agere, quasi quis dormiat quum illud agit. Cubilius unctis indormit. Hor. Epod. 5. 69.
Congestis undique faccis indormis. Hor. 1. Serm. 1. 70.
Indormire desidia. Plin. 1. Epist. 2. ad Arrianum.

Indormire, pro Cessare & tardum esse. Cic. 2. Q. frat. 14. Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormivi diu, &c.
Indormire causæ, Remissius & segnius tractare negotium. Cic. 2. Philipp. 30. Edormi crapulam, inquam, & exhalo: an faces admovendæ sunt, quæ te excitent tantæ causæ indormientem?

INDORMIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀκοιμιστῶ, infornis, indormis.
INDŌTĀTUS, a, um. Adj. [ἀπρωκτῶ] Dotato contrarium. Ter. Adel. 3. 2. 47. Primum indotata est. Idem Phorm. 5. 8. 45.
— vos me indotatis modo

Patrocinari fortasse arbitramini.
Soror indotata. Hor. 1. Epist. 17. 26.
Corpora indotata, i. e. Nullis sepulturæ honoribus affecta. Ovid. 7. Met. 609.
Aut inhumata premunt terras, aut dantur in altos
Indotata rogos.

Indotatam artem dote verborum locupletare & ornare. Cic. 1. de Orat. 234. Cujus artem quum & indotatam esse atque incomitatam & incomitam videres, verborum candore locupletasti & ornasti.

INDU & ENDO, Præpositiones antiquæ, quæ valent In: ut Induperator, Indupeditus, Indu statu, Indu mari, apud Lucret. pro Imperator, Impeditus, In statu, In mari. Et testamentum Endo procinctu, & Endoitium, pro In procinctu, & Initium, de quibus lege Festum. Sic & Lucilius apud Cic. 3. de Orat. 171.

Quam lepide lexeis compositæ, ut tessellæ omnes
Indu pavimento, atque emblemate vermicularo. Sic enim legendus ac scribendus secundus versus, ut monuerunt Lambinus & Ursinus, non ut vulgo, Arte pavimento, &c.

INDUBĪTO, āvi, [ἐνδοιάζω] are. Stat. 3. Silv. 5. 110.
— sed ingratus, qui plura adnecto, tuisque
Moribus indubito.
Viribus indubitare. Virgilius. H. St. Extat 8. A n. v. 404.
— abiste precando
Viribus indubitare tuis.

INDUBITĀTUS, a, um. Adj. [ἀνεδόλας, ἀναμφισβήτητος] Certus: & de quo dubitari non potest. Quintil. lib. 9. cap. 4. In iis vero quæ indubitata sunt, brevior.
Cubilia indubitata. Stat. 2. Achil. 73.
Indubitata spes. Plin. lib. 31. cap. 3.
Compar. Ulpian. l. unic. D. Ne quid in sum. publ. &c. Semper certior est naturalis fluminum cursus æstate, quam hieme, nec ad instantem æstatem, sed ad priorem hoc interdictum refertur; quia illius æstatis fluxus indubitator est.

INDUBITATE, Adv. Ulpian. in l. quod si nolit. §. si ancilla. D. de Ædil. edict. Sed si forte usus fructus proprietati accrevit, indubitate hoc quoque restituitur ei. Patere. 2. 60. 3. Indubitate corrupti commentarii. Superl. Indubitatissime. Oros. 3. extr.

INDUBĪTĀTO, aliud Adv. Tertul. adverst. Marc. 1. 9.
INDUBITANTER, aliud Adv. [ἀνεδόλαιως] Certo. Plin. lib. 18. cap. 11. Quæ palma frugum indubitanter Italiam contingit. al. Indubitata. Ulpian. in l. 2. §. si consulto. D. de bonor. possess. secund. tabul. Si consulto sit inductum nomen hæreditis: indubitanter probatur bonorum possessionem expetere eum non posse. Idem in l. quia autem. §. non simpliciter. D. si quis omnia causa testamenti, &c. Certe si vacantia bona quis possederit, & quadriennium præterierit: indubitanter conveniri

poterit ex hac parte edicti. conf. Augustin. de Vera Rel. cap. 46. & Salviat. Gub. Dei, lib. 2.
INDUBITĀBĪLIS, e. Adj. [ἀναμφίλογος, ἀναμφισβητός, ἀνυπόκριτος] Quintil. lib. 4. cap. 1. In genere causæ indubitabili, &c. Idem Decl. 9. extr.
Signum indubitabile. Stat. 11. Theb. 64. conf. Arnob. lib. 7.
INDUBITABILITER, Arnob. lib. 5. Cunctis indubitabiliter notum est.
INDŪBIUS, a, um. Adj. Tacit. 14. Ann. 45. 1. Plurimorum indubia innocentia. Quintil. lib. 5. 13. Exempla indubia.
INDŪCIĀ, ārum. f. [σπονδή, ἀνακαχή, ἐπιχειρεία] Cessatio belli in aliquot dies. Gell. lib. 1. cap. 25. Inducias sic dictas arbitratur, quasi tu dicas Inde uti jam. i. e. Quod post eas ita sit licitum bellare, uti jam priusquam indictæ forent. Quod etymon si verum est, per r scribendum est Indutiæ. Quod probat Grot. de Jure Belli lib. 3. cap. 21. n. 2. Alii tamen per c scribunt, consentque sic dictas, quod sint inter duces indictæ belli feriæ. Aurelius autem Opilius in primo librorum, quos Musarum inscripsit, teste Gell. l. c. Indutiæ, inquit, dicuntur, quum hostes inter sese utrimque utroque alter ad alterum impune & sine pugna ineunt. Inde ab Eo, inquit, nomen esse scdum videtur, quasi Initus, atque introitus. Al. ab In & Otium d interposito. V. Martini Lex. Prudentius in Laurentio producit, inquit Delpaut.
Induciarum paululum. H. St. Subaudi Antepenultimam. Jambus est dimeter.
Induciæ litiūm. Plaut. Amph. 1. 1. 233. Ter. Eun. 1. 1. 15.
In amore hæc omnia insunt vitia, injuriæ,
Suspiciones, inimicitia, induciæ,
Bellum, pax rursus. Hæc eadem citantur a Cicerone lib. 4. Tusc. 76. [Hic videtur produci, quum ponatur in fine versus. H. St.]
Agitare inducias. Sallust. Jugurth. cap. 28. Deditiois mora induciæ agitabantur.
Exire inducias, est Inducias finire atque terminari. Liv. 1. 42. pr. Jam enim induciæ exierant. Idem lib. 4. 58. pr. Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.
Facere inducias. Cic. 15. Att. 13. Inducias quas scribis, non intelligo fieri posse.
Impetrare. Liv. 4. 30. pr. Inducias annorum octo impetraverunt.
Inire inducias. Plin. in Paneg. c. 11. extr. Ac ne inducias quidem nisi æquis conditionibus inibant.
Manent induciæ. V. MANRO.
Pactæ induciæ. Cic. 1. Off. 33. Ut ille qui quum centum xxx diebus essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quod diebus essent pactæ, non noctium induciæ. Liv. lib. 1. 30. Valuique apud Veientes pacta cum Romulo induciarum fides. V. Pactus in PACI-SCOR.
Pangere inducias. V. PANGO.
Translate eleganter apud Sedul. Oper. Pasch. 5. 7. Cum Divina clementia patienti longanimitate mitissimam judicii suspendit ultionem, nulla nos ex istis induciis spes impunitatis obtundat. V. Gronov. Cherserv. Eccl. Script. cap. 22. conf. Lex. Pitisc.
INDŪCO, xi, ctum, [ἐπάγω, εισάγω, ἐσφέρω, ἐνάγω] ère. Introducere. Plaut. Truc. 2. 6. 68.
Quis homo est qui inducit pompam tantam? Auctor de Viris Illust. c. 34. Aquam Anienem in urbem induxit. Plaut. Mil. 2. 2. 78.
Dum in regionem astutiarum mearum te induco.
Cohortes primi agminis inductæ in prælium. Liv. 34. 28.
Equites inducere in pugnam. Liv. 30. 18. pr. conf. Plaut. Amph. 1. 1. 88.
Exercitum inducere in hostes. Liv. 33. 36. extr. Id quoque inter scriptores ambigitur, utrum in Boios prius, an Insuæres Consul exercitum induxerit: adversamque prospera pugna oblitteraverit, an &c.
Exercitum inducere in agrum hostilem. Liv. 8. 19.
Legiones inducere in aciem. V. ACIRS.
Messorem inducere arvis. Virg. 1. Georg. 316.
Munus inducere, &c. i. e. Ornare, metaphora sumpta a parietibus, qui nova inductione exornantur. [At quis auctor?] Oves & armenta inducere in rura. Varro 1. de R. R. cap. 2.
Parietes inducere, pro Incrustatione ornare. Sen. Epist. 115. Miramur parietes tenui marmore inductos, quum sciamus quale sit quod absconditur. conf. Vitruv. 7. 3. & ad fin. Inducere, Reponere.
Scuta pellibus inducere, pro Operire & munire. Cæf. 2. Bell. Gall. 33. Scutis ex cortice factis, aut viminibus intextis, quæ subito (ut temporis exiguitas postulabat) pellibus induxerant.
In amorem inducere aliquem. Catul. 28. 8.
In captiones inducere se. Cic. 2. de Divin. 41. Cur igitur vos inducitis in eas captiones, quas nunquam explicetis? Sed rectius legitur Inducitis, in novissime editis. V. INDUO.
In errorem. Cic. de Clar. Orat. 292. Ita laudasti quosdam oratores, ut imperitos posses in errorem inducere. Idem in Pison. 59. Cur non hunc audistis tam doctum hominem, tam eruditum, prius quam in itum errorem induceremini?
In iter. Quintil. in præcæm. lib. 8. Iidem primo solum iter credant esse in quod inducentur.
In memoriam rei alicujus. Plaut. Perf. 4. 4. 91.
— non vides nolle eloqui,
Ne suarum se miseriarum in memoriam inducas?
In rationem pecuniam aliquam. Cic. 3. Verr. 106. Tutores, pecuniam Prætori si pupillæ nomine dedissent, grandem præsertim, quemadmodum in rationem inducerent, quemadmodum sine periculo suo dare possent, non videbant.
In regnum. Plin. 2. Epist. 7. Regem vi & armis induxit in regnum.
In spem. Cic. 2. Off. 53. Quæ te, malum, inquit, ratio in istam spem induxit, ut eos tibi fideles iutares, quos pecunia corrupisses?
Spes inducta rapinæ. Ovid. de Nuce 39. Al. Indulta.
In viam. Varro 3. de R. R. cap. 2. Sed oro te, inquit, me inducere in viam disciplinæ patienis, &c.
Inducere aliquid, Introducere. Cic. 2. de Divin. 109. Qua ergo ratione hæc inducis, eadem ista possunt esse quæ tollis.
Ambitionem inducere in curiam, Invehere & adducere. Cic. 11. Philipp. 9.

Morem. Plin. 2. Epist. 14. Primus hunc audiendi morem induxit Larius Licinius. Al. Lartius.
 Mores novos induxit Erinys. Stat. 2. Theb. 20.
 Nomen inducere fictæ religionis. Cic. 1. Fam. 4. Hæc tamen opinio est Populi Romæ a tuis invidis, atque obtractatoribus nomen inductum fictæ religionis: non tam ut, &c.
 Seditionem in civitatem, Inferre & concitare. Cic. 1. Off. 85. Qui autem parti civium consulunt, partem negligunt, rem perniciosissimam in civitatem inducunt, seditionem atque discordiam.
 Inducere aliquem loquentem, agentemve, quod & Introdúcere dicitur. Cic. 1. Off. 38. Hinc ille Gyges inducitur a Platone.
 Calceum alicui inducere. Plin. lib. 2. cap. 7. Sibi calceum præpostere inductum. Suet. August. cap. 92. pr. Si mane sibi calceus perperam, ac sinister pro dextero induceretur: ut dirum. subaudi Observabat. V. Pitisc. [Haud absurde suspicetur quis apud Plin. Indutum & apud Suet. Indueretur legendum. V. INDUO.]
 Colorem inducere alicui picturæ, quod barbari Dare colorem dicunt. Plin. lib. 35. cap. 10. Huic picturæ quater colorem induxit, subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet.
 Exordium inducere. Cic. de Univerf. 23. Sic animus a medio profectus extremitatem cæli a suprema regione rotundo ambitu circumjecit, seque ipse versans, divinæ, sempiternæ, sapientique vitæ induxit exordium.
 Formam aliquam inducere membris. Ovid. 7. Met. 642.
 Nitorem inducere cuti, Adferre. Plin. lib. 24. cap. 8. Humor in folliculis arboris hujus nascens, cuti nitorem inducit, faciemque gratiorem præstat. De ulmo.
 Noctem crepuscula inducunt. Ovid. 5. Fast. 163.
 Nubes inducere terris. Ovid. 2. Met. 307.
 Rugas fenectus inducit. Tibul. lib. 2. 2. 20.
 Tenebras inducere terris. Ovid. 2. Met. 395.
 Inducere, Adducere, persuadere, illicere, impellere. Cic. 2. Philipp. 79. Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, inductus, elusus. Idem pro Rosc. Com. 46. Quem ego ut mentiat, inducere possum: ut pejeret exorare facile poterò. [Priori loco est Decipere. Induxerit eum L. Saturnini familiaritas, ut amicitiam patriæ præponeret, idcircone, &c. Cic. pro Rabir. 33.]
 Inducebar orationibus tuis. Cic. 2. de Legib. 2.
 Adolefcentulus corruptus, & ab nequam hominibus inductus. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
 Inducere aliquem promissis, &c. Cic. pro Rosc. Amer. 76. Pretio, gratia, spe, promissis induxit aliquem.
 Induci. Tibul. lib. 1. 6. 1.
 Semper, ut inducar, blandos offers mihi vultus. V. Broekh.
 Inducere animum ut, vel Inducere animum ne, sive ut ne, vel quo minus; & aliquando cum infinitivo, i. e. Sibi persuadere. Plaut. Mil. 4. 6. 54.
 Induci animum ne oderim item, ut alias, quando hoc orasti. Idem Cistel. 3. 3.
 Quanquam invita te carebo, animum ego inducam tamen, Ut illud, quod tuam in rem bene conducatur, consulam. Plin. lib. 9. Ep. 13. Non sustinui animum inducere, quo minus illi eodem die facturum me indicarem. Al. Inducere in animum. Ter. And. 5. 1. 15.
 Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere. Idem Hec. 1. 2. 24.
 — quod ego nunquam credidi
 Fore ut hac ille viva posset animum inducere
 Uxorem habere. Idem And. 3. 3. 40.
 — si illuc animum induxisti esse utile,
 Nolo tibi ullum commodum in me claudier. Idem in prol. Heaut. 41.
 Mea causa, causam hanc justam esse animum inducite. Cic. 1. in Catil. 22. Utinam tibi istam mentem dii immortales donarent, etsi video, si mea voce ire in exilium animum induxeris. Idem 5. Tuscul. 30.
 Inducant animum, illa quorum splendore capiuntur, vires, valetudinem, pulchritudinem divitias, honores, opes contemnerere. Hor. 1. Serm. 3. 2. [Vide paulo post Inducere in animum. H. St.]
 Inducere animum ad meretricem, Amorem inclinare. Ter. Hec. 4. 4. 67.
 Nunc animum rursus ad meretricem induxisti tuum.
 Inducere in animum, Sibi persuadere. Ter. Adel. 4. 3. 6.
 Ah! minime, nunquam te aliter, atque es, in animum induxi meum. Plaut. Rud. prol. 22.
 Atque hoc in animum scelesti inducunt suum,
 Jovem se placare posse, donis, hostiis.
 Inducere ad misericordiam. Cic. de Clar. Orat. 88.
 Inducere, Obliterare, abrogare, ut quum senatusconsulta inconsultis facta, contrariis Senatusconsultis antiquabantur. Cic. 1. Att. 20. Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est. Idem 1. Att. 17. Asiatici, qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu se, cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: ut induceretur locatio postulaverunt. Idem 13. Att. 14. extr. Igitur consideremus: etsi nomina jam facta sunt, sed vel induci, vel mutari possunt. Et alibi, Multa inquit & deleta & inducta & subscripta inerant. Est igitur Inducere proprie, Ducto per ceras stilo tegere & interlinere, & memoriam scriptorum oblitterare. Inducere sententiam aut decretum, vulgo, Ad nihilum ponere, dicimus. Ex Budæo. [Posterior locus est Suet. in Ner. cap. 52. ubi rectius Super scripta legitur.]
 Inducetur vobis ager magno pretio: h. e. Magno vobis constabit & æstimabitur. Cic. pro Lege Agr. 2. 70. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur. i. e. Plebi Romana acquiratur, ait Lauredanus. Ibid. 98. Ut iidem partim invidiosos agros a Sullanis possessoribus, partim desertos ac pestilentis, a veteris necessitatibus, a vobismetipsis emptos, quanti velletis, Pop. Rom. induceretis. [Subaudi In rationem, quod alias Cic. expressit. V. supra.]
 Inducere novercam filia. Plin. Epist. 119. Nam femina splendide nata, nupta Prætorio viro, exheredata a Prætorio viro, intra undecim dies, quam ille novercam ei, amore captus induxerat, quadruplici judicio bona paterna repetebat.

Inducere aliquem, Decipere. Labeo in l. si de dote. D. de jure dotium, Quid enim si locus speciei futuræ dotis induxerit generum: & quum sciret se præstare dotem non posse, id egerit, ut genero infidiaretur.
 Inducere aliquem, pro Decipere, quod etiam Seducere dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 117. Novem homines honestissimos, ejusdem muneris, legationis, officii, mandatorumque focios, induxit, decepit, destituit, adversariis tradidit, omni fraude, & perfidia fefellit. Idem 1. Off. 55. Quid est enim aliud quam viam erranti non monstrare (quod Athenis execrationibus sancitum est) si hoc non est, emptorem pati tuere, & per errorem alterum inducere?
 Inducuntur homines specie terrenorum, ac præsentium bonorum. Lactant. de Justitia lib. 5. cap. 21. (Al. 22.) Videtur esse pro Decipiuntur. Verum Inducuntur specie, i. e. Alliciuntur specie. H. St.
 Inductum solum, pro Equato. Plin. lib. 2. cap. 80. Budæus.
 Inducere rotam, Circumvolvere & agitare: qui ludus, puerorum erat. Martial. lib. 14. 173.
 Inducenda rota est: das nobis utile munus.
 Inductum, & quasi devium loqui. Plin. lib. 5. Epist. 101.
 Inducere, fructum dicuntur arbores, Emittere & producere. Columel. lib. 5. cap. 9. Plernumque etiam locis siccis & humidis arbores musco infestantur: quem nisi ferramento sefeceris, nec fructum, nec latam frondem olea inducet. i. e. Producet. [An Induet? V. in INDUO. Fructu indui, &c.]
 Inducere, Reponere. Cic. 3. Verr. 145. Atqui in illis columnis dico esse, quæ a tuo redemptore commotæ non sint: dico esse ex qua tantum tectorium verus deletum sit, & novum inductum. h. e. Trulla illitum & impositum. conf. Pallad. 1. 15. & Parietes inducere supra.
 INDUCTUS, a, um. Partic. Cic. 3. Att. 15. Ego proditus, inductus, coniectus in fraudem.
 Tædæ inductæ sulphure, i. e. Illitæ. Ovid. 7. Epist. 23.
 Argumentis inductus, Persuasus. Plin. lib. 7. cap. 43.
 Conjectura inductus. Plin. lib. 28. cap. 1.
 Conscientiæ inductus ac familiaritate. Cic. pro Quint. 12.
 His initiis inducti, omnia vera diligimus. Cic. 2. de Fin.
 Pecunia inductum aliquid facere. Cic. 2. de Invent.
 Spe falsa inductus pollicebar. Cic. pro Planc. 101.
 Inductus, pro Allicitio, vel longe arcessito. Plin. 4. Epist. 3. extr. Neque enim conjectura eget, quid sermone patrio exprimere possis, quum hoc inlicitio & inducto tam præclara opera perfeceris. Idem 3. Epist. 18. Possint videri arcessita & inducta.
 Inductus, Deletus, cancellatus. Ulpian. in l. 1. D. de his quæ in testam. delent. Quæ in testamento legi possunt, ea inconsulto deleta & inducta, nihilominus valent: consulto, non valent. Id vero quod non jussu domini scriptum, inductum, deletumve est, pro nihilo est. V. supra.
 INDUCTIO, ðnis. f. [ἐπιγωγή] pro Derivatione, Cic. 2. de Nat. Deor. 52. Nos aquarum inductionibus, terris fecunditatem damus.
 Velorum inductiones. Vitruv. præf. lib. 10.
 Pro Introductione ponitur. Cic. 3. de Orat. 205. Personarum ficta inductio. Inductio erroris. Ibid.
 Inductio animi, Persuasio. Cic. 2. Tuscul. Idem 1. Q. frat. 1. Non est enim positum in labore aliquo, sed in quadam inductione animi & voluntate.
 Inductio animi, pro Benevolentia. Cic. 1. Fam. 9.
 Inductio, pro Litura. Ulpian. in l. 1. §. & ideo. D. de his quæ in testam. del. Litas, inductiones, superinductiones ipse feci.
 Inductio, Argumenti genus apud rhetores, quum per interrogationem similibus cogimus aliquem aliquid fateri, veluti manu in id, quod volumus, eum ducentes. e. g. Quod est pomum generosissimum? nonne quod optimum? concedetur. Qui equus generosissimus? nonne qui optimus? Et plura in eundem modum. Tum id subiungitur, cujus rei gratia rogatum est, Qui homo, nonne is generosissimus qui optimus? Fateri hoc, illis concessis, proculdubio oportebit. Quintil. lib. 5. cap. 11.
 Inductio, inquit Cic. 1. de Invent. 51. est Oratio quæ rebus non dubiis captat assensionem ejus quicum instituta est. Idem in Topic. 42. Hæc ex pluribus perveniens quæ vult, appellatur inductio, quæ Græce ἐπιγωγή nominatur. Al. παραγωγή. Idem 3. de Orat. 203.
 INDUCTUS, ðs. m. [ἐπιγωγὴ] Auctor ad Herenn. lib. 2. 17. Si maxime ita sit, num ea re concedi reo conveniat, quod alieno inductu fecerit. Cic. pro Varen. apud Quintil. lib. 5. cap. 10. Optio vobis datur utrum velitis casu illo itinere Varenum usum esse, an hujus persuasum & inductu.
 INDUCTOR, ðris. m. Gloss. Vet. Inductor ἐπιγωγὴ.
 INDUCTRIX, Icis. f. Deceptrix. Apul. Flor. extr. Prædæ, quam ore gestabat. inductricem compositiv.
 INDUCTORIUM, i. d. Quod induci potest. Plin. Val. 1. 3. Facere inductorium. [i. e. Malagma.]
 INDUCTIBILIS, e. Adj. Quod induci potest. Cæsar. Aurel. Acut. 2. 37.
 INDUCTIVUS, a, um. Adj. Idem. Cyrill. Gloss. inductivus, ἐπιγωγὴ.
 INDUCTIVE, Adv. Persuasive. Cæsar. Aurel. Tard. 1. 5.
 INDUCTREDI, [ἀπεχρησται] Antiqui dicebant metri causa pro Ingressi: sicut Induperator; Indupeditus, pro Impeditus. Lucret. lib. 1. 83.
 — viamque
 Indugredi sceleris. Sic. 4. 318. & 367. V. INDU, pro in Præp.
 INDULCITAS, itis. f. Antiquum. Cæcil. Syracul. Tanta huic inavali in corda indulcitas. Nonius 2. 215. al. In cor Davi dulcitas. V. Mercer.
 INDULCO, are. [ὑποκαίω] Tertul. advers. Jud. cap. 13. & Vulg. Int. Sirac. 12. 15.
 INDUCATUS, a, um. Partic. Optatus Afer. l. 6. Oct. Hor. 1. 10. & Vulg. Int. Sirac. 38. 5.
 INDULGEO, si, sum & tum, [ἐπιδοῶ, συγχωρῶ, χαρίζομαι, ἰδοῦμαι, ἰπιδοῦμαι] ē. e. Obsequi, inservire, & facile concedere. Valla. Indulgere est concedere, & ut sic dicam, obsequenter delicateque tribuere. De derivatione vocis V. omnino Casaub. ad Pers. Sat. Ter. Heaut. 4. 8. 21. Nimum illi, Menedeme, indulges. Ibid. 5. 2. 34.
 Dum illis fuiti solus, dum nulla alia delectatio
 Quæ propior esset, te indulgebant, tibi dabunt. [Puto distinguendum. Propior esset te, indulgebant tibi, dabant. Verer, ut Latine dicatur Indulgere aliquem, tamen si dissentit Donat. ad Eun. 2. 1. 16. Sapissime

Sæpiissime male distinguit magistrorum ille Coryphæus. V. Voff. de Constr. cap. 24. & infra Indulgere cum Accuf.

Indulgere, Donare, concedere, permittere. Plin. Epist. 10. 75. Indulgit balneum fieri. h. e. Facile concessit ut balneum fieret.

Indulgere, pro Ignoscere barbari utuntur: sed rectissime Ignoscimus culpam jam factam: Indulgemus vel concedimus ut culpa admittatur.

Indulge sane vanæ rei: ignosce: libenter se orbitas decipit. Quintil. Decl. 10.

Indulgere filio vestitu nimio. Ter. Adel. 1. 1. 38.

Cur potat? cur tu his rebus sumptus fuggeris?

Vestitu nimio indulges? nimium ineptus es.

Indulgere præcipue alicui. Caf. 1. Bell. Gall. 40. Huic legioni Cæsar & indulserat præcipue, & propter virtutem confidebat maxime.

Indulgere alicui in re aliqua. Cels. lib. 3. cap. 6. Neceffe est tamen, quanto facilius sani famem quam sitim sustinent, tanto magis ægris in potione quam in cibo indulgere.

Indulgere alicui aliquid, i. e. Concedere, largiri. Stat. Epith. Stelæ 179.

— juvenique curule

Indulgebit ebur.

Indulgere sceleri veniam. Sulp. Sever. Dial. 2. 4. Sic Rudem indulgere. Suet. Claud. 21. pro Rude donare & Ornamenta Consularia indulgere.

Idem 24. V. plura infra.

Indulgere cum dativo, est etiam Operam dare: & fere in malum accipitur, ut Indulgere lusibus, nugis, ludo, & frivolis intentum esse.

Abdomini indulgere. V. ABDOMEN.

Amicitias novis indulgere, Parare novos amicos. Cic. de Amicit. 54.

Atque hoc idem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari, sperni ab his veteres amicitias, & indulgere novis.

Amori indulgere. Ovid. 9. Met. 595.

Animo suo indulgens. i. e. Obsequens. Ovid. 12. Met. 598. Idem 7. Met. 568.

Indulgent animis, & nulla quid utile cura est. h. e. Faciunt quicquid ipsis libet.

Auribus indulgere Cic. se exponens dicit, Aurium voluptati morigerari. Vide 10. 1. in Orat. p. 264. Lamb. in marg. infimo, Sic ergo iræ indulgere erit iræ morigerari. H. St. Prior locus est in Orat. 157. alter 159.

Choreis indulgere pro Chorizare, & choreis exerceri. Virg. 9. Æn. 615. Desiderio alicujus indulgere. Plin. Epist. 10. 34. pr.

Dolori indulgere. Plin. lib. 5. Epist. 9. extr. Sed quid ego indulgeo dolori? i. e. Doleo, & me affligo. Seneca, Non potes illorum dolori obfarcere, si tuo indulseris. Budæus.

Eloquentiæ indulgere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Minus indulgere eloquentiæ Stoici veteres.

Furori alicujus indulgere, i. e. Obsequi ardentissimo ejus amori. Ovid. 9. Met. 511.

Gaudio indulgere, Obtemperare. Plin. 5. Epist. 15. In infinitum epistolam extendam, si gaudio meo indulgeam.

Gymnasis indulgere, Frequentem & assiduum esse. Plin. 10. Epist. 49. [Immo h. l. est Ædificare gymnasia impensus.]

Hospitio indulgere. Virg. 4. Æn. 51.

Indulge hospitio, causasque innecte morandi. i. e. Da operam, ut ait Servius.

Imbris tempestas indulget. Lucret. lib. 1. 805.

Iræ indulgere. Liv. 23. 3. Sed ante omnia ita vos iræ indulgere oportet, ut potiore ira salutem atque utilitatem vestram habeatis. V. paulo ante H. St.

Juri nostro libentius indulgebit judex. Quintil. lib. 7. cap. 6.

Lacrymis indulgit. Ovid. 9. Met. 142.

Luctibus indulgere. Lucret. lib. 3. 947.

Luxuriæ indulgere, Dare operam voluptatibus. Suet. de Clar. Grammi. 27. Luxuriæ ita indulgit, ut sæpius in die lavaretur.

Offensæ vel utilitati suæ indulgere. Quintil. lib. 11. cap. 1.

Peccatis amici indulgere. Cic. de Amicit. 91. Molestia veritas est, si quidem ex ea nascitur odium, quod est venenum amicitiae: sed obsequium multo molestius est, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum fetri finit.

Precibus alterius indulgere, Concedere quod petit. Plin. 4. Epist. 15. ad Fundanum.

Studio suo aliquid indulgere. Quintil. lib. 3. cap. 10.

Suffragio alicujus indulgere. Plin. 4. Epist. 15. extr. Si denique precibus meis tu potissimus adjutor accesseris, cujus Senatus & suffragio libentissime indulgeat, & testimonio plurimum credat.

Valetudini indulgere, Habere rationem valetudinis. Cic. 16. Fam. 18. Indulge valetudini tuæ.

Indulgere, cum accusativo, Antique. Ter. Heaut. 2. 1. 16. Ejiciunda hercle hæc mollities animi, nimis me indulgeo. Donat. al. Mi: [Quod sequor. V. quæ supra annotavi. In subjectis exemplis alius modi constructio est. Aliter enim dicitur Indulgere se alicui, aliter Se, pro Sibi.]

Petitionem hæreditatis indulget Prætor. Ulpian. in l. 1. §. ult. D. si pars hæreditatis, Interdum Prætor incertæ partis hæreditatis petitionem indulget.

Abolitionem reorum publice indulgere. Modest. in l. Titius. D. ad Senatufconsultum Turpilianum, Modestinus referpit, abolitionem reorum, quæ publice indulgetur, ad hoc genus criminis non pertinere.

Indulgit se videndam tibi. Stat. 4. Silv. 6. 36. i. e. Concessit.

Nomen oratoris malis moribus indulgere. Quintil. lib. 2. cap. 17. Atque ita quidem, ut appareat hæc adversus eos quoque frustra excogitata, qui malis moribus nomen oratoris indulgent.

Indulgere sese, De meretricibus, quum sese permittunt, & utendas offerunt amatoribus. Juvenal. 2. Sat. 165.

— ardenti sese indulisse tribuno. Budæus.

INDULGOR, pass. Gell. in Præf. pr. Al. lib. 20. cap. ult. Ipse autem ad hoc scripsi, ut liberis quoque meis paratæ istiusmodi remissiones essent, quando animas eorum interfectione aliqua negotiorum data laxari, indulgerique potuissent.

INDULGENS, entis. Partic. Qui indulget. Plin. lib. 17. cap. 10. Nutricem indulgentiorem esse quam matrem sæpe convenit. Cic. 10. Att. 6. Vestem susceptifese juvenem regendum, pater enim nimis indulgens,

quicquid ego astrinxi, relaxat. Animo indulgens. Sallust. Fragm. 6. 12. Lucan. lib. 7. 54. — segnis pavidusque vocatur,

Ac nimium patiens focii Pompeius, & orbis Indulgens regno. i. e. Nimium intensus & incumbens. Budæus.

Creteit indulgens sibi dirus hydrops. Hor. 2. Carm. 2. 13.

Indulgens in aliquem. Liv. 22. 61. pr. Præter exemplum civitatis minime in captivos jam inde antiquitus indulgentis. Cic. 3. Off. 112. Qui nuper indulgens in patrem, idem acerbus & feverus in filium.

Compar. V. Plin. supra. Cic. pro Cluent. 12. Ipsum nomen amantius indulgentiusque maternum. Suet. Vesp. cap. 21. Nec ullo tempore facilius aut indulgentior traditur.

Superl. Plin. Epist. Trajano 11. Rogo ergo, indulgentissime Imperator, ut &c.

Indulgentissimus, frequens titulus Imperatorum. V. Gruter. Inscript. p. 253. n. 8. &c. conf. Nazar. Paneg. Constant. cap. 26.

Passive apud Quintil. Decl. 10. Fili indulgentissime, vidi te, nec semel vidi. V. Vallam lib. 1. cap. 30.

INDULTUS, a, um. Partic. Sidon. 4. Epist. 24. Indultis tantisper induciis.

INDULTURUS, a, um. Partic. Ulp. in l. 1. §. de his autem. D. de separ. Qui separationem indulturus est.

INDULGENTER, Adv. [*Φιλοστόργος*] Licentiose, & nimium libere, Comiter & blande, vel molliter. Cic. 9. Att. 11. Illud me præclare admones, quum illum videro, ne nimis indulgenter, & ut cum gravitate potius loquar. Idem 2. de Fin. 109. Quid si etiam bestia multa faciunt duce sua quæque natura, partim indulgenter vel cum labore, ut in gignendo, in educando, &c.

Indulgenter aliquem habere. Liv. 36. 14. Philippus Athamanum præcipue captivis indulgenter habitis, ut per eos conciliaret gentem.

Compar. Sen. Benef. 4. 32. Dii alios indulgentius tractant. Val. Max. 1. 7. ext. 3. Longe indulgentius dii in poeta Simonide. Subaudi Egerunt.

Superl. Solin. cap. 14. Voluptatis aurium indulgentissime deditus.

INDULGENTIA, æ. f. [*Φιλοστοργία*] Mollis permissio & educatio. Quintil. lib. 1. cap. 3. Mollis illa educatio, quam indulgentiam vocamus, nervos omnes & mentis & corporis frangit. Balbus ad Cic. 9. Att. 8. Et hoc Cæsarem pro sua indulgentia in suos probaturum putamus.

Indulgencia, Permissio. Plin. 10. Epist. 34. pr. Prufenses, Domine, balneum habent & sordidum, & vetus. Id itaque indulgentia tua restituere desiderant.

Indulgencia intempestiva. Sen. 2. de Benef. cap. 15. Quicquid illi accidere optant, in id horum intempestiva indulgentia impellit atque infruit. Nocet indulgentia nobis. Ovid. 2. Amor. 19. 35.

Abolere crimina reorum indulgentia. Modest. in l. Lucius. D. ad Senatufconsultum Turpilianum.

Cæli indulgentia. Virg. 2. Georg. 345.

Fortunæ indulgentia. Patere. 2. 80. 1.

Ponitur & pro Gratia vel favore Imperatoris. V. Plin. 10. Epist. 2. & 107. & Aufon. Gratiar. Act. cap. 21.

Indulgentiæ etiam vocantur Pœnarum remissiones. Capitol. Ant. Pio cap. 6. His quos Hadrianus damnaverat indulgentias petiit.

Indulgenciam consequi, pro Veniam. Sulp. Dial. de Virt. Mon. Orient. cap. 8. conf. Borrich. cogit. p. 131.

De Indulgentiis criminum, munerum & tributorum, V. plura in Lex. Pitisc.

INDULTUS, us. m. Indulgencia. Sidon. 1. Epist. ult. Oro ut indultu clementiæ tuæ quæ volo scribam.

INDULTOR, oris. m. Tertull. adv. Marc. 4. 9. Indultor legis.

INDULTITAS, atis. f. pro Indulgencia. Sisenna, Bassus assidua indultitate victus. Antiquum. V. Non. 2. 439.

INDUO, ui, utum, [*εἰδύω, εἰσεβάλλω, ἀμπεχόμεναι, ἀμπεχόμενοι, ἀπεσθίω*] ère. ab Intus deducitur, quasi Intuo. Alii a Græco δύνω, quod Ingreddior significat, deducunt. Unde εἰδύω, quod est Induo. Induo vestem.

Ter. Eun. 4. 4. 35. Ibid. 5. 6. 14.

Nam quid illi credis tum animi fuisse, ubi vestem vidit illam esse eum indutum pater?

Induor vestem, pass. Plaut. Epid. Virg. 2. Æn. 393.

— deinde comantem Androgei galeam, clypeique insigne decorum induitur.

Induere sibi vestem. Plaut. Casin. 3. 5. 53.

Loricam induam mihi, optimum esse opinor.

Induere se veste. Ter. Eun. 4. 4. 41.

Dic dum hoc rursus, Chæreane tuam vestem detraxit tibi? DO. Factum. P. H. & ea est indutus? DO. factum.

Vestes induit meis humeris. Ovid. 21. Epist. 109.

Annulum induere. Plin. lib. 33. cap. 1. 2. & 7. Cic. 3. Off. 38. Annulumque aureum in digito: quem ut detraxit, atque ipse induit, &c.

Arma induere. Virg. 9. Æn. 181.

Arma fulgentia induit. Virg. 11. Æn. 77.

Aurum induitur etiam pedibus. Plin. lib. 33. cap. 3.

Calceum induere. Plin. lib. 28. cap. 4. In calceamentum dextri pedis ante quam induatur.

Compedes induere. Plin. lib. 33. cap. 12.

Galeam induitur. Virg. 2. Æn. 394.

Loricam induitur. Virg. 7. Æn. 640.

Lugubria induere. Ovid. 11. Met. 669.

Soccis se induere. Cic. 3. de Orat. 125.

Soleas induere jumentis. Plin. lib. 33. cap. 115.

Spoliis raptis indutus. Virg. 10. Æn. 775.

Torquenti detractum cervici suæ induit. Auster de Viris Illust. cap. 28. Al. Indidit.

Tunicam induere. Cic. 2. Tusc. 20.

Postes induere pice, pro Illinere. Plaut. Mostel. 3. 2. 140. Atque etiam nunc satis sunt boni, si sunt induti pice. al. leg. rectius Inducti.

Mucrone se induere, Incumbere in mucronem. Virg. 10. Æn. 681.

Pectora induere telis. Ovid. 2. Amor. 10. 31.

Vallis acutissimis se induere. Caf. 7. Bell. Gall. 73.

In florem induit se nux. h. e. Floribus vestitur & ornatur. Virg. 2. Georg. 177. Contemplator item, quum se nux plerumque filvis induet in florem. i. e. Quando convertetur in florem.

- In nubem. Cic. 2. de Divin. 44. Loquens de anhelitibus terræ, Quum autem se in nubem induerint, ejusque tenuissimam quamque partem cœperint dividere, &c.
- Fructu indui, dicuntur palmites arborum, Quum fructibus onusti sunt. Columel. lib. 5. cap. 5. Quia quod pars palmitis præcipitata est, fructu induitur.
- Fronde induit arbor. Ovid. 7. Met. 281.
- Se pomis arbos induerat. Virg. 4. Georg. 143.
- Segetibus indui dicitur terra, Quum frumentis onusta est. Plin. in Pa-neg. cap. 30. pr. Tantis segetibus induebatur, ut cum feracissimis ter-ris, quasi nunquam cessura, certaret. de Ægypto.
- Uvis induunt se vineæ, i. e. Onerant, vestiunt. Columel. lib. 4. cap. 24. Nam ita se induunt uvis, ut maturitatem nequeant capere.
- Adulationis plurimum Seleucenses induere. Tacit. 6. Ann. 42. pr.
- Animum bonis artibus non induerat. Tacit. 15. Ann. 45. [An Im-buerat?
- Auctoritatem induit vera sententis. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Diem induere. Tacit. 6. Ann. 20. Qualem diem Tiberius induisset, pari habitu, haud multum distantibus verbis.
- Duritiâ induere contra sensum. Plin. 20. 12. Aiunt verbera subituris potum ex vino, duritiâ quandam contra sensum induere. De eruce femine. Al. Inducere rectius.
- Formam mortalem induitur Phœbus. Ovid. 11. Met. 203.
- Forma hominum induta bellinæ. Cic. pro Sulla 76. Belluæ quædam illa ex portentis immanes ac feræ, forma hominum induta extiterunt.
- Habitum, ac voces dolentum simulatione magis, quam libens induebat. Tacit. 4. Ann. 12. pr.
- Hospitalia induere. Tacit. 12. Ann. 40. 4.
- Imaginem mortis induere, Dormire. Cic. 1. Tusc. 91. Habes somnum imaginem mortis, eamque quotidie induis.
- Ingenium novum sibi induere. Liv. 3. 33. Regimen totius magistratus penes Appium erat favore plebis: adeoque novum sibi ingenium induerat, ut plebicola repente, omnisque auræ popularis captator evade-ret, pro truci sævoque infectore plebis.
- Iras induere sibi. Sil. lib. 1. 38.
- Mores pudicos & severos induere. Piin. lib. 28. cap. 8.
- Munia ducis per eos dies induit. Tacit. 1. Ann. 69. de Agrippina Ger-manici Cæsaris uxore.
- Nomen, vel cognomen aliquod induere sibi. Cic. 2. de Fin. 73. Si vo-luptatis causa cum Gallo apud Anienem depugnâvit provocatus, & ex ejus spoliis sibi & torquem & cognomen induit, &c.
- Orationem fictam personis induere. Quintil. lib. 4. cap. 1.
- Pavores falsos induerat. Tacit. 4. Hist. 38.
- Personam alterius induere: quod barbare, In persona alterius loqui, di-citur. Quintil. lib. 6. cap. 2. extr. Orbem agimus & naufragum, & pe-riclitantem: quorum induere personas quid attinet, nisi affectus assu-mamus?
- Personam judicis induere, quod vulgo Repræsentare dicitur. Cic. 3. Off. 43. Ponit enim personam amici, quum induit judicis.
- Personam philosophi induere, & sibi ipsi hoc nomen inscribere. Cic. 5. Tuscul. 73.
- Personis propriis induere. Quintil. lib. 4. cap. 1. Declamaturus autem maxime politas in affectibus causas, propriis personis debet induere.
- Perfessionem sibi scientiæ falsam induerunt. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- Proditorem & hostem induere. Tacit. 16. Ann. 28. Nisi contra institu-ta, & ceremonias majorum proditorem palam, & hostem Thrasea induisset.
- Seditionem induere. Tacit. 2. Ann. 15. Qui ne bellum tolerarent, se-ditionem induerunt.
- Simulationem ingenii alicujus induere. Liv. 1. 56. Comes his additus L. Junius Brutus, Tarquinia sorore regis natus, juvenis longe alius inge-nio, quam cujus simulationem induerat.
- Societatem alicujus induere. Tacit. 12. Ann. 13. Quorum rex Hyliates societatem Meherdatis palam induerat.
- Speciem judicii induere non poterat. Tacit. 15. Ann. 69.
- Speciem latronis induere. Liv. 40. 12. pr. Nunc non insidiatoris modo, sed latronis manifesti & percussoris speciem induit.
- Spiritus hostiles induere. Tacit. 4. Hist. 57. Galbam, & infracta tributa, hostiles spiritus induisse. Subaudi Gallis.
- Vetustatem induere. Plin. lib. 23. cap. 1. At nos e diverso fumi amari-tudine vetustatem indui perfusum habemus. [An Induci?
- Vultus severos induere. Martial. lib. 2. 41.
- Vultus induere tu magis severos, Quam conjux Priami, nurusque major.
- Vultum animi sui induere sibi. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 2.
- In mentes hominum induit cum audiendi quadam illecebra res salu-briter animadversas Æsopos. Gell. lib. 2. cap. 29. pr. Legitur & Induxit.
- Induere aliquem in vultus ac terga ferarum. Virg. 7. Æn. 20.
- Quos hominum ex facie dea sæva potentibus herbis Induerat Circe in vultus, ac terga ferarum.
- Induit se Reipub. Sen. 1. de Clem. i. e. Implicuit.
- Indui in pœnas. Quintil. lib. 12. cap. 1. Qui in gravissimas frequenter legum, semper vero malæ conscientiæ pœnas a semetipsis improviso rerum exitu induantur. Alii legunt Inducantur.
- Induere se in laqueos, pro Immittere & conjicere. Cic. 4. Verr. 101.
- Hic videte in quot laqueos se induerit: quorum ex nullo se unquam ex-pediret. conf. Plaut. Caf. 1. 25. & Burm. ad Quintil. 5. 7.
- In id ipsum se induit quod timebat Philo. Cic. 4. Acad. 18. Philo autem dum nova quædam commovet, quod ea sustinere vix poterat, quæ con-tra Acedemicorum pertinaciam dicebantur, & aperte mentitur, ut est reprehensus a patre Catulo, &, ut docuit Antiochus, in id ipsum se induit, quod timebat. i. e. ut ipse dicit, Eo quo minime vult revolvi-tur. Budæus.
- In fraudem induimus nos. Lucret. 4. 815.
- Indui sua confessione. Cic. 7. Verr. 165. Sua confessione induatur ac ju-guletur necesse est. Quasi dicat, Sua confessione convincatur.
- Induere se re aliqua, & Expedire. Cic. 4. Verr. 105. Videte, ut dum ex-pedire sese vult, induat.
- At quemadmodum sese induit priore actione? Cic. 7. Verr. 72.
- INDUBIUS, entis. Partic. [ἐνδύσιμος] Vulg. Int. Levit. 8. 7. & Coloff. 3. 10.
- INDUBIUS, a, um. Partic. [ἐνδύσιμος] ut, Vestes induta. Virg. 1. Georg. 364.
- Exuvias indutus Achilles. Idem 2. Æn. 275. conf. Curt. 4. 15. 27. & 7. 9. 3.
- INDUBIUS, ūs. m. [ἐνδύσιμος] Gerere vestem indutui. Tacit. 16. Ann. 4. Ne sudorem nisi ea, quam in-dutui gerebat, veste detergeret. Ammian. 30. 24. Valentinianus in-dutibus imperatoricæ majestatis ornatus. Idem 30. 5. Horrentes indu-tibus rigidis. Symmach. 3. Epist. 10. Indutui esse.
- INDUBILIS, e. Adj. Cato R. R. cap. 135. Vomis indutilis optimus erit, al. & forsan melius, Vomeris in Rutulis.
- INDUMENTUM, i. n. [ἐπίδημα, ἀνδράσημα, ἀμπύριον] Id quo indui-mur. Gell. lib. 16. cap. 19. Arionem cum fidebus & indumentis, cum quibus se in salum ejaculaverat, extitisse. Idem 5. 7. Cic. 1. de Nat. Deor. 68. Quod quum efficere vultis, indumenta tamen corripitis. Le-gendum ex antiquo codice, In dumeta correptis. conf. Lactant. de Op. Dei, cap. 13. & Aur. Vict. de Caf. cap. 21.
- INDUCULA, æ. f. [ἐνδύσιμος] Plaut. Epid. 2. 2. 39.
- Quid erat induta? an regillam induculam, an mendiculam?
- INDUPERATOR, ōris. m. [ἀντοκράτωρ] pro Imperator, apud poetas, per eam figuram quæ Epenthesi dicitur. Cic. 1. de Divin. 107.
- Omnibu' cura viris uter esset induperator. Ex Ennio. Juven. 4. Sat. 28.
- Quales tunc epulas ipsum glutisse putemus Induperatorem? conf. Gell. 18. 9. Lucret. 4. 964. & 5. 1226. Et Sidon. Carm. 7. 314. Al. Endoperator. V. INDU & ENDO præpos.
- INDUPEDIOR, [ἐμπροσθίζομαι] ūri. pro Impedior. Materies indupedita. Lucret. lib. 1. 240. Idem lib. 4. 68.
- Et multo citius, quanto minus indupediri Pauca queunt. al. Endopediri.
- INDURO, [σκληρόω] āre. Durum facere. Plin. lib. 8. cap. 52. Tunc in-ter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergoran-tes. De fuisbus. Idem lib. 15. cap. 17. Punica, aqua marina fervente indurari oportet.
- Nives indurat Boreas. Ovid. 6. Met. 692.
- INDURATUS, a, um. Partic. ut, Glacies indurata, Quæ ex aqua concrezione durius corpus facta est. Liv. 21. 36. extr. Sed rectius divise legitur, In durata & alte concreta glacie.
- Milites indurati. Justin. 6. 4. 13: 7. 2. 6: 9. 3. 10. &c.
- Ora indurata cornu. Ovid. 14. Met. 503. De mutato in avem.
- Robora indurata flammis. Stat. 4. Theb. 64.
- Timor induratus. Liv. 30. 18. pr. Induratus, præter spem resistendo; hostium timor. i. e. Confirmatus ex timore hostis.
- Compar. Sen. de Ira lib. 1. cap. 11. Quid Germanis induratus ad omnia patientiam, ut quibus magna ex parte non tegumenta corporum pro-vida sunt, &c.
- INDURANDUS, a, um. Partic. ut, Indurandus est animus, & a blan-dimentis voluptatum procul abstrahendus. Sen. Epist. 52.
- INDURATIO, ōnis. f. Vox frequens apud Theologos, præsertim Augustin.
- INDURATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. ἡρωτής indurator.
- INDUREO, ēre. sive INDURESCO, [σκληρύνομαι] ēre. Durum fieri. Columel. lib. 2. cap. 21. Ante quam ex toto grana indurescant. Sic lib. 12. cap. 15. Ante quam indurescant ficilia. Plin. lib. 16. cap. 7. Indu-rescant in modum gallæ.
- Indurescere in pravum. Quintil. lib. 2. cap. 4.
- Corpus induritus. Ovid. 5. Trist. 2. 5. [Et hoc ab Induresco. In-dureo commentitium est verbum.
- INDUS, i. m. [Ἰνδός] Fluvius a quo India nominata est: quem in jugo Caucasii montis, quod vocatur Peropamisus, adversus Solis ortum effu-sum aiunt, in seque XIX annes recipere. Hujus fluvii meminit Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Et Plin. lib. 6. cap. 20. Hic ab incolis dicitur San-dus. conf. Curt. 8. 9. 2. Ovid. 3. Fast. 720. Justin. 3. 4. 20.
- INDUSIUM, i. n. [χιτώνισκος] quasi Intusium, Vestis intima super qua mox subucula fumbatur. Varro L. L. 4. 30. Intusium dicit, quum ait, Unum quod foris, a palam palla: alterum quod intus, a quo intusium. conf. Non. 14. 18.
- INDUSIARIUS, i. m. Qui indusia conficit. Plaut. Aul. 3. 5. 35.
- Caupones, patagiarum, indusiarum.
- Indusiarum. Pontanus in Antonio Dialogo p. 162. Uti futores formulis, ferrarii malleolis, indusiarum forcibus infectarentur. H. St. Extat fol. 88. a Aldi.
- INDUSIOR, āri. Vestiri. Mart. Capell. lib. 1. Cum ipsum tonantem in-duvius indusiarum cernerent. Idem lib. 2. Lana indusiarum.
- INDUSIATUS, a, um. Partic. Vestitus. Apul. Miles. 2. p. 123. Pueri calamistrati, pulchre indusiarum. Idem 10. p. 153. Indusiatum adolescens.
- INDUSIATA, vel INTUSIATA, æ. f. Idem quod Indusium. Plaut. Epid. 2. 2. 47.
- Quid ista, quæ vesti quotannis nomina inveniunt nova, Tunicam rallam, tunicam spissam, lincolium, cæscium, Indusiatam, patagiarum, caltulam, aut crocutulam. V. Non. & Varro supra.
- INDUSTRIA, æ. f. [ἀχρηστία, φιλοπονία, εὐψυχία] Animi promptitudo & sagacitas, sive Habilitas ad aliquid faciendum. Donatus ad Ter. Andr. 4. 5. 55. Industria, scientia, & providentia: ea enim quæ discimus, & scimus, operatione genita & industria quadam scimus. Cic. Ut in-dustria nostra tuæ morem geramus voluntati. Virg. 3. Georg. 209.
- Sed non ulla magis vires industria firmat, Quam Venerem, & cæci stimulus avertere amoris. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 95. Nunquam super industriam fortuna fuit.
- Industria pro Ingenii sive Artis exercitatione accipitur Plin. 3. Epist. 7. pr. Ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportaverat, magnam veteris indu-trie laudabili otio abluerat. Cic. 7. Verr. 182. Hominum nobilium non fere quisquam nostre industrie favet.
- Industrie pl. Plaut. Most. 2. 1. 1.
- Juppiter supremus summis opibus atque industriis Me perisse, & Philolachetem cupit herilem filium.
- Industriam dici putat Sext. Pomp. a verbo Struo. quod antiqui dicebant Addicere (forte legendum adicere, vel adicere) augere. Industria enim auget quod ingenium excogitavit. Pontanus ab Induendo dedu-cit, quod ea sit quasi quidam habitus usu indutus.
- Nullus labor . . . est. Ubi Wolf. Sive diligentiam intelligas, sive ingenii

Ingenii dexteritatem, (sunt enim qui hanc vocem ab Intus struendo fieri putant) parum interest. Nam utraque certe re ad obeunda ingentia est opus. H. St. Priora verba cultro reflecta restituere mihi non licuit.

Industria in agendo. Cic. pro Lege Manil. 29. Illæ sunt virtutes imperatoris, labor in negotiis, fortitudo in periculis, industria in agendo, celeritas in conficiendo, consilium in providendo.

Industria ad aliquid faciendum. Ter. prol. Adel. 25.

— facite æquanimitas

Poetæ ad scribendum augeat industriam.

Industria & conatus. Cic. 2. Verr. 35.

Industria ac diligentia. Cic. 5. Verr. In quo meam industriam ac diligentiam spectari volo?

Agilis industria. V. AGILIS.

Antelucana industria. Cic. 4. Tusc. 44. de Demosthene, Qui dolere se ajebat, si quando opificum antelucana victus esset industria.

Diligens industria. Phædr. 2. 1. 4.

Militaris industria. V. MILIS.

Augere industriam. V. supra ex Ter. & f. I. AUGEO.

Languescit industria. Cic. in Orat. 6. Spes infringatur, aut languescat industria.

Ponere industriam. Cic. 3. Fam. 9.

De industria aliquid facere, Dedita opera, vel data opera. Ter. And. 4. 4. 55.

Paulum interesse censes, ex animo omnia,

Ut fert natura, facias, an de industria? Cic. 1. Off. 24.

Ex industria. Idem. Quintil. lib. 1. cap. 9. & Liv. 26. 51.

Industria, idem quod De industria. Plaut. Truc. 1. 1. 37.

Atque hæc celamus nos damna, una industria

Quum jam rem fidemque nosque nosmet perdimus.

INDUSTRIUS, a, um. Adj. [ἐπιεικής, ἀσπίριος] Diligens, Qui multæ industriae est, & prompto ingenio ad aliquid faciendum. Cic. 5. Verr. 53. Nympho est Centuripinus, homo navus & industrius, experientissimus ac diligentissimus arator. Idem 2. Tusc. 35. Itaque industrios homines illi studiosos, vel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos.

Industrium (inquit Festus) antiqui dicebant Indostruum, quasi quicquid ageret, Intro strueret, & studeret domi.

Homo vigilans & industrius. Cic. 8. Att. 11. ad Cn. Magnum.

Acer & industrius vir in rebus gerendis. Cic. 5. Tusc. 57.

Gens industria. Justin. 1. 7. 12.

Compar. Plaut. Most. 1. 2. 71.

Quo neque industrior de juventute erat

Arte gymnastica, disco, hastis, pila, &c. Cato apud Priscian. 3. Ed. Putsch. p. 601. Imperator laudem capit, exercitum meliorem & industriorem facit.

INDUSTRIE, Adv. [ἐπιεικῶς] Ingeniose. Quintil. lib. 5. cap. 12. Fortiter & industrie tutatus contra piratas, &c. Cæf. 3. Bell. Civil. 95. & 7. Bell. Gall. 60. conf. Flor. 1. 6. 2. Justin. 13. 2. 9. & 43. 5. 3.

Compar. Cic. pro Domo 27. Quis apud Populum Romanum de illius dignitate industrius, quis Senatui sæpius dixit?

INDUSTRIOSUS, a, um. Adj. Val. Max. 3. 4. 2. Sen. de Provident. cap. 2.

INDUSTRIOSE, Adv. Cassiodor. Epist. 1. Cato apud Charif. p. 181.

INDUVIÆ, arum. f. pl. Plaut. Men. 1. 3. 9.

Quid hoc est. ME, induviæ tuæ atque uxoris exuviæ, rosa.

INDUVIUM, i. n. [φλοιός] pro Cortice arboris, quo ipsa induitur. Plin. lib. 13. cap. 4. Utilem sibi arborisque induvium circumlata mira pernicitate tum homine subeunte. De palmis, [Quod si vera hæc esset Plinii lectio, mirarer tamen cura Neotropius, quam f. pl. deducant. Sed longe aliam lectionem ex vestigiis MSS. alruit Harduinus. q. V.]

I N E

INEBRÆ Aves, Quæ in auguriis aliquid fieri prohibent, & profus omnia inebra appellantur, quæ tardant vel morantur agentem. Festus. conf. Isidor. 12. 7. vel Lex. Martinii.

INEBRIO, [μεθύω] Ære. Plin. lib. 12. cap. 22. Palma quæ vocatur adipso, vescentes inebriat. Idem lib. 17. cap. 26. Quoniam inebriatis radicibus nocent. Juven. 9. Sat. 113.

— & miseram vinosus inebriat aurem.

INEBRĪATUS, a, um. Partic. Sidon. 1. Epist. 5. Aer venenatis flatibus inebriatus.

INEBRĪATIO, ònis. f. apud Firmic.

INEBRĪATOR, oris. m. Tertul. adverb. Marc. 5. 18. Sanctorum inebriatores.

INEDIA, Æ. f. [ἀνομία] Fames & tempus quo quis ab edendo abstinit. Cic. 5. de Fin. 82. Vigilis & inedia necatus. Plin. lib. 11. cap. 54. Homini non utique septimo letalis inedia.

Imperiosa inedia. V. IMPERO.

Sustinere inediam. Cels. lib. 1. cap. 3.

Inedia differt a Fame, quod Fames semper est cum cupiditate edendi, Inedia vero etiam sine appetitu, ut in ærotis, aut qui voluntariam mortem inedia arcessunt, ut Atticus Nepotis, Corellius Plinii 1. Epist. 12. Gessner.

INEDĀX, Æcis. Gloss. Gr. Lat. ἐπιπροφάγος, inedax.

INEDITUS, a, um. Adj. [ἀνεκδοτός] ut, Causa inedita. V. CAUSA.

INEFFĀBĪLIS, e. Adj. [ἀφᾶτος, ἀναύδητος, ἀνεκφώνητος] Quod effici non possis, aut exprimere. Plin. lib. 28. cap. 2. Non est facile dictu, externa verba, arque ineffabilia derogent fidem validius, an Latina inopinata, &c. Idem in præf. 5. lib. & Apul. Miles. 8. p. 204.

INEFFABILĪTER, Adv. Augustin. Enchir. cap. 89. Idem de Trin. 3. 3. & Lactant. 2. 9.

INEFFABILĪTAS, atis. f. Augustin. Epist. 112. 13.

INEFFICAX, Æcis. [ἀνίητος] Plin. 27. cap. 12. Inefficacius quam superiora. Idem lib. 34. cap. 11. Fit & ex candido ære squama, Cypria longe inefficax.

Exceptio inefficax. Modestinus in l. si mulier. D. de jure dotium.

Studia inefficacia. Firmic. lib. 5. cap. 15. Et lib. 6. cap. 10. Sen. de Ira 1. 10. Ratio sine affectu inefficax. Vet. Gloss. ἀδρανής segnīs, inefficax, fœcōr, ignavus.

Superl. Gruter. Inscript. p. 415. n. 10. PARENTES INEFFICACISSIMI.

INEFFICĀCĪTER, Adv. Paul. 1. 2. Dig. Quæ sent. sine app. refc. Inefficaciter condemnatum videri. Symmach. 6. Epist. 53. Inefficaciter postulata.

INEFFICIENTIA, Æ. f. Callian. de Incarn. Dom. 7. 3.

INEFFIGĪĀTUS, a, um. Adj. [ἀνεκός] Informe, quod non est factum ad aliquam effigiem, vel nullam alicujus rei formam aut effigiem refert. Gell. lib. 17. cap. 10. Namque ut illa bestia fetum ederet ineffigiatum informemque, lambendoque id postea, quod ita edidisset, conformaret & fingeret. Tertull. de Anima cap. 9.

INEFFIGĪĀBĪLIS, e. Adj. Tertull. ibid. cap. 24. pr.

INELĀBŌRĀTUS, a, um. Adj. [ἀκατέργαστος, ἀνεπίεργτος] Quod artificio non satis excultum est, & vitio datur. Quintil. lib. 4. cap. 1. Nec tamen deducta semper atque circumlata, sed sæpe simplici ac inelaboratae similis, nec verbis vultuque nimia promittens, &c. De oratione proemii. Alii legunt Illaboratae, vel Circumlatae. Sen. de Tranquill. cap. 1. Oratio inelaborata. conf. Lucil. per Douf. p. 12.

INELĒGANS, Adj. [ἀμειστός, ἀπειρώμελος] Eleganti contrarium. Plin. lib. 37. cap. 10. Carmen dicatum Veneri, non inelegans. Idem lib. 21. cap. 25. Vestes tætuor odore non ineleganti. De heliochryso. Cic. de Clar. Orat. 281. Ineratque ingenium fatis acre, & orationis non inelegans copia.

Deliciae illepidæ atque inelegantes. Catul. ad Flavium, 6. 2.

INELEGANTER, Adv. [ἀμύσως] Cic. 2. de Fin. 126. Primum divisit ineleger. Gell. 17. 2. Non inustate dixit, nec ineleger.

INELUCTĀBĪLIS, e. Adj. [ἀκαταπάλαυστος] Quod vitari non potest, hoc est domari, & lucta evinci. Virg. 8. Æn. 334.

— & ineluctabile fatum,

His posuere locis. i. e. Insuperabilem vim fati. Idem 2. Æn. 324.

Venit summa dies & ineluctabile tempus

Dardaniæ.

Cænum ineluctabile. Stat. 9. Theb. 502. i. e. E quo nequeas emergere.

Ineluctabilis fatorum vis. Patere. lib. 2. 57. 3.

INELŌQUENS, tis. Adj. Eloquenti contrarium. Lactant. de Opif. Dei, cap. ult. M. Tullius eloquentiæ ipsius unicum exemplar, ab indoctis & ineloquentibus, quia pro vero nitebantur, sæpe superatus est.

INELŌQUAX, Æcis. Adj. Novatian. de Trin. 29. Gemitibus ineloquacibus.

INELŌQUĪBĪLIS, e. Adj. Lactant. 7. 11. Ineloquibiles immortalitatis suæ fructus capit.

INEMENDĀBĪLIS, e. Adj. [ἀνεπιτιμώμετος] Quod emendari non potest: ut Pravitas inemendabilis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

INEMŌRIOR, Æris. òri. Hor. Epod. 5. 34.

Quo possit inossus puer

Longo die bis terque mutatae dapis

Inemori spectaculo. h. e. Emori in spectaculo, &c.

INEMPTUS, a, um. Adj. [ἀπείατος] Non emptus. Martial. lib. 1. 172.

Saltus aprum, campus leporem tibi misit inemptum.

Inempta ruris dapes. Columel. lib. 11. cap. 3. Virg. 4. Georg. 133.

Tacit. 2. Hist. 60. 6. Consulatus inemptus.

INENARRĀBĪLIS, e. Adj. [ἀδύνητος] Admirabile, & quod enarrari non potest. Plin. lib. 8. cap. 7. Sed Pompeiani amissa fugæ spe misericordiam vulgi inenarrabili habitu quærentes, supplicavere. Et lib. 10. cap. 2.

Munus inenarrabile. Martial. lib. 2. 10.

Natura fluminum inenarrabilis. Sen. Nat. Quæst. 3. 22.

Ratio quædam latens & inenarrabilis. Quintil. lib. 2. extr.

Subtilitas inenarrabilis. Plin. lib. 21. cap. 1.

INENARRABILĪTER, Adv. Liv. 41. 15. Jecur omne inenarrabiliter absumptum.

INENARĀTUS, a, um. Adj. [ἀνεκδιήγητος] Gell. lib. 12. cap. 6. Quod inenarratum reliquamus. Idem 19. 14.

INENŌDĀBĪLIS, e. Adj. [ἀκατάλυτος] Cic. de Fato, 18. Nec quum hæc ita sint, est causa cur Epicurus factum extimescat, & ab atomis petat præsidium, easque de via deducat, & uno tempore succipiat res duas inenodabiles. Apul. vol. 1. p. 276.

INIBEO, òvi, òtum, [ἔσομαι, ἔσημι, ἐμβατόδω, ἀπέρχομαι] Ìre. Ingredi, Intrare, de loco. Plaut. Casin. 3. 6. 25. Si tu jubes, inibitur tecum. i. e. Ingrediar tecum. Idem, Inire domum. Tacit. 3. Ann. 11. Ut ovans iniret. Subaudi Urbem.

Cælum. Ovid. 5. Fast. 617. Taurus iniret cælum. i. e. In cælum recipitur.

Castra Cic. pro Corn. Balbo 25. Qui si suis decretis legibusve sanxissent, ne quis suorum civium castra imperatorum Pop. Rom. iniret.

Curiam Tacit. 6. Ann. pr.

Domos ignotas inire. Ovid. 3. Fast. 160.

Limen vitæ inire. i. e. Gigni. Lucret. lib. 3. 684.

Sedes lucidas inire. Hor. 3. Carm. 3. 34.

Spectaculum simul. Tacit. 15. Ann. 58.

Stationem, Obire. Tacit. 13. Ann. 35. pr.

Tentoria. Plin. Paneg.

Inire, pro Incipere, Ingredi, fere de Actu aliquo, ut Beneficium iniretum verbis dicitur, Quod jam promissum est. Ter. And. 5. 1. 5.

Immo enim quam maxime abs te postulo, atque oro, Chreme,

Ut beneficium verbis iniretum dudum, nunc re comprobes.

Certamen inire, Incipere. Cic. 4. de Fin. 31. Virg. 5. Æn. 114.

Convivium inire, pro Ire ad, vel In. Cic. pro Rosc. Amer. 52. Convivia cum patre non inibat: quippe qui ne in oppidum, &c. Idem 5. Verr. 105. Quocum inire convivium nemo unquam nisi turpis impurusque voluisset. conf. Tacit. 15. Ann. 52. pr. Et 4. 10. 4.

Cursum inire. Cic. pro Lege Manil. 41. Unde illam tantam celeritatem, & tam incredibilem cursum iniretum putatis? Virg. 5. Æn. 583.

Dapes inire cum aliquo. Stat. 1. Silv. 6. 48.

Decus inire, i. e. Incipere. Virg. 4. Eccl. 11.

Epulas inire. Tacit. 15. Ann. 52. 1. V. CONVIVIUM.

Gratiam ab aliquo inire, Conciliare sibi, vel Mereri alicujus. Plaut. Ci. stell. 1. 1. 8.

— ego vos

Amo, & eo a me maximam iniretis gratiam. Cic. 4. Fam. 2.

Gratiam quoque nos inire ab eo defendenda pace arbitrabamur. Idem 6. Verr. 143. conf. Ter. Eun. 3. 5. 3.

Gratiam apud aliquem inire. Liv. 36. 5. Apud regem gratiam iniretam volebant.

Gratiam

Gratiam cum bonis omnibus inire. Cic. 8. Att. 9. Quod ille si faciat, jam cum bonis omnibus summam ineat gratiam.
 Gratiam inire, præpositionibus subintellectis. Cic. 1. Att. 14. Intellexi hominem moveri, utrum Crassum inire eam gratiam, quam ipse prætermisisset, an esse, &c. Idem 1. Off. 50. Sin erunt merita, ut non ineunda, sed referenda sit gratia. Ter. Adel. 5. 7. 16. Ego lepidus in eo gratiam. Ubi Donatus, In eo gratiam, In gratiam eo, hoc est, amicos comparo.
 Gratiam falsam inire. Ter. Heaut. 2. 3. 62.
 Perge obsecro te, & cave ne falsam gratiam Studeas inire.
 Imperia alicujus inire. i. e. Subire, Servire alicui. Stat. 1. Achil. 281.
 — non colla jugo, non aspera præbet
 Ora lupis, dominique negat captivus inire Imperia.
 Munus alicujus inire, Vicibus fungi. Virg. 5. Æn. 846.
 Pactum inire. Plaut. Perf. 2. 5. 16.
 — quid jam? s. a. quia boves bini hic sunt in crumena.
 r. Emitte fodes, ne enicet fames, inire pactum. h. e. Sine eos pascere. Sed emendatius legitur, Sine ire pactum.
 Pericula præliorum inire. Cic. 1. de Divin. 51. Quum pericula præliorum iniret audacius. De Decio.
 Prælia inire. Virg. 4. Georg. 114.
 Prælium inire: opponitur Finire prælium. Liv. Hoc ultimum utrinque initum finitumque est prælium.
 Pugnam & prælium inire. Plaut. Amph. 2. 2. 112. Al. Ut fuerit prælium.
 Somnum inire. Virg. 1. Ecl. 56.
 Sæpe levi somnum suadebit inire fufurro.
 Suffragia inire, significat Coire & congregari ad suffragia ferenda. Liv. 3. 71. Ire in suffragium, eidem 34. 2. pr.
 Viam inire pro Ingredi. Propert. lib. 2. 33. 8. Cic. pro Muren. 26. Inire viam. præsto aderat sapiensille, qui inire viam doceret. redite viam, eodem duce redibant.
 Vias ignotas inire. Ovid. Rem. Amor. 578.
 Viam inire, qua commode aliquid exequare, pro Inire rationem. Liv. 1. 23. extr. Ineamus viam aliquam, qua sine magna clade, sine multo sanguine utriusque populi decerni possit. Idem 35. 7. pr. Via fraudis inita erat, ut in socios &c.
 Vigiliis, Obire. Tacit. 13. Ann. 35. pr.
 Inire ad Æstimationem & cogitationem relatum, ut, Æstimationem inire. Sen. de Benef. lib. 5. cap. 8. Horum quomodo judex inibit æstimationem, quum sermo & dubitatio, & vultus meriti gratiam destruat?
 Causam aut rationem alicujus rei inire. Liv. 34. 4. Atque ego nonnullarum cupiditatum ne causam quidem aut rationem inire possum.
 Menfuras agrorum inire. Columel. lib. 5. cap. 3. His igitur velut primordiis talis ratiocinii perceptis, non difficulter menfuras agrorum inibimus.
 Numerum inire, Numerare, & quod dicitur, Facere numerum. Plin. Epist. 193. Liv. 38. 23. Numerus interfectorum haud facile iniri potuit. conf. Tacit. 2. Ann. 83.
 Rationem inire, pro Viam & modum aliquid agendi quærere. Ter. Heaut. 4. 2. 7.
 Quid agam? aut quid comminiscar? ratio de integro ineunda est mihi.
 Rationem inire, & viam reperire, qua possis aliquo pervenire, &c. Cic. 5. Verr. 10. Mihimet ineunda ratio, & via reperienda est, qua ad Appronii quæstum, sive adeo, qua ad istius ingentem immanemque prædam possim pervenire.
 Rationem inire de commodis militum augendis. Cic. 5. Philip. 53. De agro Campano separatim cognoscerent, inirentque rationem de commodis militum veteranorum augendis.
 Rationem inire, quemadmodum vel quomodo. Cic. 12. Att. 20. Idem Idem 13. Fam. 29. Adjuves, ineamque rationem, quemadmodum ea mulier Romam perducatur. i. e. Consideres.
 Rationem inire, ut. Cic. 5. Fam. 20. Nam & Volufii liberandi meum fuit consilium: & ut multa tam gravis a Valerianis prædibus, ipsique T. Mario depelleretur, a me inita ratio est.
 Rationem inire, pro Subducere. Cato de R. R. cap. 2. Ubi ea cognovit, rationem inire oportet operarum, dierum, &c. Cic. 2. contra Rull. 66. Inietur ratio quæstus de vestra pecunia.
 Rationem inire, pro Capere consilium, vel Ratiocinari. Cic. 3. de Nat. Deor. 71. Medea modo & Atreus commemorabantur a nobis, heroicæ personæ, inita subductaque ratione nefaria scelera meditantibus.
 Rationem inire, utrum, Apud animum itatuere. Liv. 28. 8. Sed vix rationem iniri posse, utrum ab se audacius, an fugacius ab hostibus geratur bellum.
 Cum ratione aliquid inire; i. e. Æstimare, intelligere, inquit Donatus. Ter. Phorm. 2. 2. 30.
 Hæc cum ratione ineam, quam sint suavia, & quam cara sint. Sed rectius legitur Rationem.
 Inire, Occipere, fere de his quæ ad societatem, vel Pactum referuntur, ut, Animum inire societatis Pompon. in l. si negotia. D. de negot. gest.
 Communione fagariam inire. Ulpian. in l. cum duobus. D. pro socio.
 Consilium inire de re aliqua. Plaut. Pseud. 1. 5. 129. Cic. 9. Fam. 24. Nam & Aquini & Frabateria consilia sunt inita de me.
 Consilium cum aliquo inire, pro Capere communiter consilium. Cic. ad Brut. 15. Liv. Qui regni recuperandi consilia inissent. Cæf. 3. Bell. Gall. 11. His initis consiliis oppida muniunt.
 Consilium multæ calliditatis inire. Ovid. 3. Fast. 380.
 Consortium inter fratres inire. Ulpian. in l. cum duobus. D. pro socio.
 Fœdus inire. Propert. lib. 4. 4. 60.
 Inducias inire, pro Facere inducias. Plin. in Paneg. Acne inducias quidem, nisi æquis conditionibus inibant.
 Negotiationem inire. Pompon. in l. si negotia. D. de negot. gest.
 Societatem inire cum aliquo. Cic. 10. Fam. 8. Ut potius cum pluribus societatem defendendæ libertatis iniremus, quam cum paucioribus, &c.
 Inire de muneris ingressu, ut Consulatum inire, Ingredi dignitatem Consularem. Cæf. 1. Bell. Civil. 5. Qua ex die Consulatum inire Letulus.

Honorem inire, pro Suscipere, & incipere administrationem alicujus magistratus. Suet. in Cæf. cap. 20. Inito honore, primus omnium instituit, ut, &c.
 Interregnum inire. Liv. 3. 8. & 10. 11. Ibid. lib. 5. 17. Auspicia de integro repeterentur, & interregnum iniretur.
 Magistratum inire. Cic. 2. de Fin. & 3. Verr. 125. Posteaquam Verres magistratum iniret, &c. i. e. Insignia magistratus cum imperio assumptis, inquit Budæus.
 Tribunatum inire, ut Magistratum inire. Cic. 3. de Legib. 282. Idem 11. Att. 20.
 Connubia famulæ inire. Ovid. 2. Amor. 7. 21.
 Cubile alicujus inire, pro Cum uxore ejus dormire. Cic. de Arusp. Respons. 39. Quum uxorem foremque non discernis, quum quod ineam cubile non sentis.
 Thalamum inire. Ovid. 4. Met. 328.
 Thalamus pudicos inire. Ovid. 3. Met. 282. — multi
 Nomine divorum thalamos inire pudicos. Al. Subiere.
 Inire absolute, pro Coire, sive Concumbere. Plin. lib. 8. cap. 44. Arcerique utrumque genus ab altero narrat, nisi infantia ejus generis, quod ineam lacte hausto. conf. Suet. Aug. cap. 69.
 Nexum inire, Vinciri, devinciri, illigari, & detineri. Liv. 7. 19. V. Nexus, in ΝΕΚΤΟ.
 Inire te unquam febris? i. e. Nunquamne te corripuit febris? Plaut. 2. Fragm. 12.
 INEORS, iri. pass. Plin. lib. 10. cap. 63. Ineuntur a partu sexto mense.
 INEORS, èntis. [ινειρός] Partic. absolute positum, majoribus rebus adhibetur: ut, Ineunte ætate, anno &c. Rarissime autem in nominativo legitur.
 Adolescentia ineunte, i. e. Initio adolescentiæ. Cic. de Senect. 76. Sunt pueritiæ certa studia: num igitur ea desiderant adolescententes? sunt & ineuntis adolescentiæ: num ea jam constans requirit ætas, quæ media dicitur?
 Ætate ineunte. Cic. 1. Off. 122. Ineuntis enim ætatis incertitia, senum constituenda & regenda prudentia est.
 Ab ineunte ætate, Idem. Cic. pro Corn. Balb. 16. Et ab ineunte ætate relictis rebus suis omnibus in nostris bellis, nostris cum imperatoribus esse verfatum: nullius laboris, nullius prælii expertem fuisse. Idem pro Deiot. 28. Quibus ille studiis ab ineunte ætate se imbuerat.
 Inivo ex ineunte. Lucret. lib. 2. 742.
 Ab ineunte vita. Gell. lib. 14. cap. 1.
 Anno ineunte. Suet. Tiber. cap. 51. & 61.
 Januario ineunte cura ut Romæ fis. Cic. 1. Att. 1. Alia exemplaria habent, Januario mense, ut &c.
 Ineunte luna, Vide an dici possit H. St.
 Vere ineunte, Cic. de Senect. 53. Itaque ineunte vere, in iis quæ relictæ sunt, existit tanquam ad articulos sarmentorum ea quæ gemma dicitur.
 Ætate ineunte. Cæf. 2. Bell. Gall. 2. Iis nuntiis, litterisque commotus Cæsar: duas legiones in citeriore Gallia conscripsit, & ineunte ætate in ulteriore Galliam qui deduceret, Q. Pedium legatum misit.
 INITUS, a, um. Partic. ut, Inita proxima ætate. Cæf. 2. Bell. Gall. 35. 2. Ratio inita & subducta. Cic. 3. de Nat. Deor. 29.
 Societas potentiæ inita. Paterc. 2. 65. 2.
 INITUS, us. m. [ινιτῆς] Coitus. Plin. lib. 8. cap. 42. de equis, Nec tamen quindecim initus ejusdem anni valet tolerare. Ibid. cap. 44. Et quæ non primo initu generare cœperit. Ovid. 4. Fast. 94. De Venere, Perque suos initus continet omne genus.
 Initus, Ingressus, introitus: a verbo Ineo, quod valet Ingredior. Lucret. lib. 1. 13.
 Aëriæ primum volucres te, diva, tuumque Significant initum percussæ corda tua vi. Lambinus.
 INITO, are. frequent. ab Ineo. Diomedes, Ineo, inis, inito dicimus. Pacuvius, Loca arida initas.
 INITIUM, INITIO, &c. V. suo loco.
 INEPTUS, a, um. Adj. [ινειτός, ἀπειρογλωστος, ἀφύστος] Non aptus. Cic. 2. de Orat. 17. Quem enim nos ineptum vocamus, is mihi videtur ab hoc nomen habere ductum, quod non sit aptus, idque in sermonis nostri consuetudine perlate patet. Nam qui aut tempus quid postulet non videt, aut plura loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, vel dignitatis, vel commodi rationem non habet, aut denique in aliquo genere aut inconcinuus, aut multus est, is ineptus dicitur. Donatus Ineptum dici ait, Quod a quovis reprehendi potest. Ter. Adel. 1. 1. 38.
 Vestitu nimio indulges, nimium ineptus es.
 Non ineptus. V. NON.
 Causa inepta. Ter. And. 1. 5. 22.
 Oblitupi: cenfen' ullum me verbum potuisse proloqui: aut Ullam causam, ineptam saltem, falsam, iniquam? obmutui.
 Chartæ ineptæ, Hor. 2. Epist. 1. 270.
 Labores multum inepti. Plin. 1. Epist. 9. extr.
 Lenitas. Ter. Adel. 3. 3. 36. Inepta lenitas patris.
 Lusus inepti. Ovid. 2. Trist. 223.
 Negotium ineptum & Græculum. Cic. 1. Tusc. 86.
 Rifu inepto res ineptior nulla est. Catul. in Egnat. 40. 21.
 Via inepta, Incommoda, difficilis. Cic. 16. Att. 13. Longulum sane iter, & via inepta.
 Ineptum est, tam perspicua istius impudentia, pluribus verbis disputare. Cic. 3. Verr.
 Infolens & ineptum. Cic. in Orat. 29. Hoc esse Atticum in Lyfia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat infolens aut ineptum.
 Comp. V. Rifu ineptus.
 Superl. Quintil. 11. 3. Discursare ineptissimum.
 Ineptum id dicitur, Quod est alienum a re, a persona, a causa, a loco, a tempore, a modo. Vet. Gloss. ἀνεπίστοτος, ineptus, mente captus. μωρός, ineptus. V. Priscian. 13. 6. Non. 1. 300. Schott. Tullian. Quæst. 4. 20. Et Scalig. de hac voce orationem peculiarem.
 INEPTUS, [ἀπειρογλωστος] Minus apte, & imprudenter. Plaut. Mostel. 2. 2. 64.
 Interdum inepte stultus es. Cic. 1. Tusc. 11. Inepte sane. quis est enim,

est enim, &c. Idem 1. Acad. 13. Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte quisquis Minervam docet. Moliri aliquid inepte. Hor. de Art. Poet. 140. Compar. Lactant 3. 17. Ineptius delirare. Superl. Idem 1. 12. Fabula ineptissime ficta. Quintil. lib. 11. cap. 3. Ineptissime fieri.

INEPTIA, æ. f. [ἀταξία, ἀπειροκαλία] quod in plurali sæpius reperitur, tam verborum, quam factorum est. Ter. Phorm. 4. 3. 41. Ut ad pauca redeam, ac mittam illius ineptias. Plaut. Merc. prol. 26. Ineptia, stultitiaque adeo. & temeritas. Cic. 3. Fam. 7. Quæso etiamne tu has ineptias, &c.? Idem 1. Tusc. 92. Ineptiæ pæne aniles. Lectores ineptiarum. Catul. ad Aurelium 15. 1. Facere aliquid ineptiarum. Catul. ad Flavium, 6. 14.

INEPTIOLA, æ. f. Aufon. Epist. Grifho, sive ante Idyll. 11. præmiss. Fuit ineptiolæ hujus ista materia.

INEPTIÛDO, ïnis. f. pro Ineptia. Cæcilius Ἀρπαζοῦδῳ, Qui homo ineptitudinis cumulus, cultum oblitus est. Non. 2. 455. Ineptitudo aliud, quam Ineptia, ut Facetudo, quam Facetia. Utitur Pontanus de Sermonibus 401. cap. de Ineptis. H. St.

INEPTIO, ïvi, [ἀπειροκαλία] ire. Facere aut dicere quod neque loco, neque tempori, neque rebus, neque personis conveniat. Ter. Phorm. 2. 3. 73. Actum, aiunt, ne agas. D. non agam? immo haud desinam, Donec perfecero hoc. P. ineptis. Idem Adel 5. 8. 11.

INEPTIOR, ïris. Idem quod Ineptio, Despaut. 657. H. St.

INEQUITO, ære. Macrobius lib. 7. cap. 15. Quæ ergo conjicit de carne lutulenta, audet inequitare Philosophiæ, de incorporeis & vere divinis certa ratione tractanti. De medicina loquitur. conf. Apul. Miles. 1. 6. p. 177. Et Arnob. 7.

INEQUITABILIS, e. Adj. Non equitabilis. Curt. lib. 8. 14. 4. Imber violentius quam alias sulcos campos lubricos & inequitabiles fecerat.

INERMIS, e. [ἀσπληστῆς, ἀσπληστῆς] Qui armatus non est. Sisenna Hist. lib. 4. Plerique inermes in castra perfrugunt. Cic. ad Brut. 10. Perterritos, inermes, faucios non sunt nostri duces persecuti. Inermis & Armatus, contraria. Cic. Anteq. iret in exil. 27. Cedam inermis armatis, innocens nocentibus, &c. Adolescentes inermes. Nep. 10. 9. 3. & 6. Arcus inermis. Stat. 1. Silv. 2. 80. Dextra inermis. Virg. 11. Æn. 414. Hostis inermis. Propert. lib. 4. 1. 148. Vulgus inermis. Ovid. 3. de Arte Am. 46. Inermis ac nudus in differendi arte, per translationem. Cic. 1. de Fin. 22. Amor inermis. Tibul. 2. 5. 106. Carmen inermis. Propert. 4. 6. 32.

INERMO, V. post seq. dict.

INERMUS, a, um. Adj. [ἀσπληστῆς] Idem. Cic. 11. Fam. 12. Ita enim Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cum paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugisse Antonium. Sallust in Jugurth. cap. 107. pr. Neque quenquam decere, qui manus armaverat, ab inermis pedibus auxilium petere. Sic legit Nonius, capite De mutata decl. 8. 75. Idem in Jugurth. 99. Singulos præ se inermes mittere. Omnia cedebant armatis nuda & inerma. Lucret. lib. 5. 1291. Vulgus inermum. Virg. 11. Æn. 131.

INERMO, [ἀσπληστῆς] ære. Armis spoliare. Festus.

INERRO, [πλανήσιμος] ære. Idem quod Errare. Plin. 1. Epist. 6. ad C. Tacit. Experieris non magis Dianam montibus, quam Minervam inerrare. Ignis inerrat ædibus. Stat. 1. Silv. 5. 58.

INERRANS, antis. Adj. [ἀπλανής] Inerrantes stellæ, quæ & Fixæ dicuntur, quod suo loco moveri non appareant. Cic. 2. de Nat. Deor. 35. Habent igitur suam sphaeram stellæ inerrantes ab æthere conjunctione secretam & liberam.

INERRABILIS, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat. p. 56. Globorum caelestium supremus inerrabili motu censetur. Idem de Mundo, p. 234. Orbis qui inerrabilis dicitur.

INERS, eris. Adj. [ἐπίσημος, ἑπαινετός, ἀπεργίμων] Qui sine arte est, Ignavus. Cic. 2. de Fin. 115. Sed lustremus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes a majoribus nominabantur. Ter. And. 3. 5. 2. — atque hoc confiteor Jure obtigisse, quandoquidem tam iners, tam nulli consilii. Sum. Iners, Otiosus, ignavus, qui nihil operis & artis facit. Virg. 1. Ecl. 28. Libertas: quæ fera tamen respexit inertem. [i. e. Senem. Iners & ignavus. Cic. 4. Verr. 192. At homo inertior, ignavior, magis inter mulieres nequam, quam impura inter viros muliercula, &c. Iners membris, Debilis. Plin. lib. 8. cap. 21. Juxta hanc fera appellatur catoblepas, modica alioquin, ceterisque membris iners, caput tantum, &c. Inertes opera amici. Plaut. Bacch. 3. 6. 13. Iners ad repugnandum. Plin. lib. 9. cap. 6. Illæ ad flexum immobiles, ad repugnandum inertes, & pondere suo onerate. Iners in Venerem. Columel. lib. 6. cap. 27. Quod si admiffarius iners in Venerem est, odore perficitur, deterfit spongia feminæ locis. Ætas iners, Senectus. Ovid. 4. Trist. 8. 3. Anima iners. Ovid. 13. Met. 76. Annus iners. Ovid. 1. Fast. 168. Brachia inertia. Ovid. 5. Met. 548. Bruma iners. Hor. 4. Carm. 7. 12. Caro iners. Hor. 2. Serm. 4. 41. Corda inertia. Virg. 9. Æn. 55. Corpora inertia. Virg. 2. Æn. 364. Frigus iners. Ovid. 8. Met. 790. Ignavum atque iners genus interrogationis. Cic. de Fato 26. Glaciæ iners. Hor. 2. Carm. 9. 5. Glebæ inertes, Pigræ, nihil producentes. Virg. 1. Georg. 94. Humor iners, cui Profluens opponitur. Virg. 4. Georg. 25. In medium seu Itabit iners, seu profluat humor. Ingenium iners. Ovid. 1. Amor. 15. 2.

Lucus iners, Quietus. Stat. 10. Theb. 85. Oculos stupor urget inertes. Virg. 5. Georg. 523. Otium iners & delidiosum. Cic. 2. de Lege Agr. 90. Itaque illam Campanam arrogantiam, atque intolerandam ferociam, ratione & consilio majores nostri ad inertissimum & delidiosissimum otium perduxerunt.

Pectus iners. Ovid. 3. Trist. 7. 22. Pondus iners. Ovid. 1. Met. 8. Querelæ inertes, Languidæ. Liv. 1. 59. pr. Movet tum patris mæstitia, tum Brutus castigat lacrimarum atque inertium querelarum. Sal. iners. Plin. lib. 21. 7. Refrigerandoque sale faciant inertem nec candidum. Segnitia inertissima. Cic. 1. de Fin. 3. Rudem enim esse omnino in nostris poetis, aut inertissimæ segnitiae est, aut fastidii delicatissimi. Senectus iners. Sen. Herc. fur. 9. Senectus iners, ignava, somniculosa. Cic. de Senect. 36. Somni inertes. Ovid. 2. Amor. 10. 19. conf. Claud. 3. Conf. Hon. 41. Tempus abibit iners. Ovid. 3. de Arte Am. 60. Terra iners. Hor. 3. Carm. 4. 45. Truncus iners jacui. Ovid. 3. Amor. 7. 15. Versus inertes. Hor. de Arte Poet. 445. Vita iners. Tibul. lib. 11. pr. i. e. Quæta. Compar. Cic. 2. Verr. extr. & Ovid. 4. Trist. 8. 3. Superl. Cic. 1. Fin. 2. Et Hirt. Bell. Afr. cap. 57.

INERTIA, æ. f. [ἀδράνεια] modo pro Ignorantia artis. V. Virtutibus affectus animus, in AFFICIO, modo pro Otio, modo pro Ignavia usurpatur. Columel. in præfat. lib. 2. Non igitur fatigatione, quemadmodum plurimi crediderunt, nec senio, sed nostra scilicet inertia minus benigne nobis arva respondent. Cic. pro Rosc. Com. 24. Non propter inertiam laboris, sed, &c. Idem lib. 1. de Orat. 68. Duo illa zelinquamus, idque largiamur inertiae nostræ. Inertia, ignavia, desidia, luxuria. Auctor ad Heren. lib. 1. 8. Inertia opponitur Artibus. Cic. in Partit. 35. Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt, virtutibus, vitiiis, artibus, inertis: aut quemadmodum commoti cupiditate, metu, voluptate molestia. Idem 12. Fam. 20. Laboris inertia. Cic. pro Rosc. Com. 24. Mollis inertia. Hor. Epod. 14. 1. Sepulta inertia. Hor. 4. Carm. 9. 29. Strenua inertia, Diligentia sine arte, & imprudens. Hor. 1. Epist. 11. 23. Accusare inertiam. V. ACCUSO. Afferre inertiam. V. AFFERO. Castigare segnitiam hominum atque inertiam. Cic. 1. de Orat. 185. Coarguit fugam laboris inertiam, & desidia. Cic. pro Muren. 66. Condemnare aliquem inertiae. Cic. 1. de Orat. 172. Condemnare se nequitiae & inertiae. Cic. 1. in Catil. 4.

INERTICULUS, a, um. Adj. Ut Uva inerricula [ἀειθρῶς] Plin. lib. 14. cap. 2. Inerticulam e nigris appellavere, justius sobriam dicturi, inveterato præcipue commendabilem vino, sed viribus innoxiam. De vite Columel. lib. 3. cap. 2.

INERUDITUS, a, um. Adj. [ἀπαιδευτος] Non eruditus. Suet. de Clar. Gramm. cap. 15. Præterea priscorum Catonis verborum ineruditissimum furem. Cic. 4. Acad. 132. Modo nequis illud tam ineruditum, absurdumque respondeat.

INERUDITE, Adv. Quintil. 1. 10. p. 89. Non inerudite ficta materia. Gell. 7. 3. Cato inerudite principio nimis insolenti usus est.

INERUDITIO, ðnis. f. Gloss. Vet. Ineruditio, ἀπαιδευσις, conf. Vulg. Int. Sirac. 4. 30.

INESCO, [ἀδραῖα] ære. Decipere. Translatio a piscibus & avibus, quæ proprie inescari dicuntur, h. e. Oblata esca decipi. Ter. Adel. 2. 2. 12. Nunquam rem facies, abi, nescis inescare homines, Sannio. Petron cap. 140. Sicut muta animalia cibo inescantur, sic homines non caperentur nisi aliquid morderent.

INESCATUS, a, um. Partic. Liv. 22. 41. Annibal id damnum haud ægerime pati, quin potius credere velut inescatam temeritatem ferocioris Consulibus.

INESCATIO, ðnis. f. Augustin.

INESCATORIUM, i. n. Sarisb. 3. 7.

INEVITABILIS, e. Adj. [ἀδιδύχως, ἀπαράτητος, ἀφικῆτος] Quod vitari non potest. Fatum inevitabile. Curt. 4. 6. 17. Fulmen inevitabile. Ovid. 3. Met. 301. conf. Sen. Epist. 49. & 2. Quæst. Nat. 50. Jus rigidum, & inevitabile mortis. Ovid. ad Liviam, 443. Malum inevitabile. Plin. in Paneg. cap. 42. Magnum & inevitabile, ac toties cuique experiendum malum. Numen inevitabile. Stat. 9. Theb. 549.

INEVITABILITER, Adv. Augustin. Enchirid. cap. 13.

INEXAMINATUS, a, um. Adj. Non examinatus. Firmic. lib. 1. cap. 2. Inexaminatæ partis allegationes.

INEXAMINABILIS, vel **INEXAMINABILIS**, e. Adj. [ἀκρίβης] In-fatiabilis. Virg. 5. Æn. 781. Junonis gravis ira & inexaturabile pectus. conf. Arnob. 2.

INEXCITABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 84. Oppressus inexcitabili somno. conf. Lactant. 1. 8. & 4. 8.

INEXCITABILIS, a, um. Adj. [ἀδιδύχως] Quod excogitatum & præmeditatum non est. Plin. lib. 36. cap. 15.

INEXCULTUS, a, um. Adj. [ἀδραῖα] Gell. lib. 13. cap. 23. pr. M. Cato, Consularis & Censorius, publicis jam privatique opulentus rebus, villas suas inexcultas & rudes, nec tectorio quidem prælitas fuisse dicit.

INEXCUSABILIS, e. Adj. [ἀπεκδοσις] Ovid. 7. Met. 511. Gratia dis, felix, & inexcusabile pectus. Onera inexcusabilia. Ulpian. in l. si fideicommissum. D. de iudiciis.

INEXERCITABILIS, e. Adj. Vet. Interp. Iren. 4. 75. Idem quod seq.

INEXERCITATUS, a, um. Adj. [ἀδραῖα] Exercitatio contemptum. Cic. de Senect. 64. Quibus qui splendide usi sunt, hi mihi videntur tabulam ætatis peregrisse: nec tanquam inexercitati hibernones, in extremo actu corruisse. Sic 2. Tusc. 38. Inexercitatum militem. Hebes & inexercitatus. Cic. 2. de Orat. 2. Omnium ceterarum rerum

oratio mihi crede ludus est homini non hebeti, neque inexercitato, neque communium litterarum & politoris humanitatis experti. conf. Sen. Epist. 11. & Nep. 18. 3. 3.

INEXERCITUS, a, um. Adj. [ἀμειλιτρός] Idem. Cic. 5. Tusc. 113. Aflepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum philosophum, &c. Ex vetusto codice legitur, Non ignobilem Eretricum philosophum. conf. Macrobius. 78.

INEXESUS, a, um. Adj. Min. Fel. p. 332. Pœnale illud incendium non damnis ardentium pascitur, sed inexesa corporum laceratione nutritur.

INEXHAUSTUS, a, um. Adj. [ἰσπύρατος] Quod expleri non potest, & exhausti. Cic. 3. de Fin. 7. Erat enim, ut scis, in eo inexhausta aviditas legendi, nec satiari poterat. De Catone. Inexhausta metalla, Quæ exhaustiri non possint præ abundantia. Virg. 10. Æn. 174. — ast Ilva trecentos Insula, inexhaustis Chalybum generosa metallis.

INEXORABILIS, e. Adj. [ἀπαραίτητος, ἀκλήντος] Quod exorari non potest. Cic. 1. Q. frat. 2. In litteris mittendis (ut sæpe ad te scripsi) nimium te inexorabilem præbuisi. Claustris inexorabilibus obserata arca. Val. Max. 4. 8. extr. Custos inexorabilis. Quintil. Decl. 10. extr. Fatum inexorabile. Virg. 2. Georg. 591. Judex inexorabilis. Cic. 1. Tusc. 10. Res inexorabilis. Liv. 2. 3. Leges, rem surdam, inexorabilem esse.

INEXORATUS, a, um. Adj. Arnob. 3. p. 114. Non rogatus.

INEXPECTATUS, vel **INEXSPECTATUS**, a, um. Adj. [ἀπροσδόκητος] Expectato contrarium est. Quintil. lib. 9. cap. 2. Illis non accedo qui schema esse existimant, etiam siquid nobis ipsis dicamus accidisse inexpectatum. Alia exemplaria habent Inopinatum. Sen. Epist. 107. pr. Hostis inexpectatus in armis adest. Ovid. 12. Met. 61.

INEXPEDIBILIS, e. Adj. ut Inexpedibiles moræ apud Ammianum Marcellinum lib. 31. in Valente & Gratiano p. 515. Francf. Ne permo-ras inexpedibiles populandi amitterent copiam. H. St.

INEXPERRECTUS, a, um. Adj. [ἀνέξυπτος] Ovid. 12. Met. 317. Sopitus vinis & inexperrectus Aphidas.

INEXPERTUS, a, um. Adj. [ἀπειρος] i. e. Intentatum, & nulla experientia probatum. Virg. 4. Æn. 415. Nequid inexpertum frustra moritura relinquat. conf. Curt. 4. 4.2. & 9. 2. 27. Fides inexperta. Curt. 6. 7. 9. Remedia inexperta. Idem 3. 5. 15. Quæstionis genus inexpertum. Plin. lib. 8. Epist. 14. conf. Sil. 3. 496. Inexpertus, active. Hor. 1. Epist. 19. 86. Dulcis inexpertis cultura potentis amici, Expertus metuit. i. e. Iis qui experti non sunt, qui periculum non fecerunt. Inexpertus, cum dativo. Liv. 23. 18. ad fin. Exercitum in tectis habuit adversus omnia mala sæpe ac diu durantem, bonis inexpertum atque infuetum. Item cum accusativo, media præpositione. Idem lib. 6. 18. pr. Iram accenderat ignominia recens, in animo ad contumeliam inexperto. Tacit. 2. Hist. 75. pr. Legiones civili bello inexpertæ.

INEXPERIENTIA, æ. f. Tertul. de Anima, cap. 20.

INEXPIABILIS, e. Adj. [ἀναφύσιτος] Quod expiari non potest. Cic. 2. Tusc. 72. Tum e Pontificio jure de cæremoniis sepulchrorum intelligi licet: quas maximis ingeniis præditi nec tanta cura coluissent, nec violatas tam inexpliabili religione sanxissent. Implacabilis, & inexpliabilis. Cic. in Pison. 81. Si aspernetur amicitiam meam, seseque implacabilem inexpliabilemque præberet. Pro Inexpliabili. Budæus. Bellum inexpliabile. Cic. de Arusp. Resp. 4. Ac pæne hujus imperii pestibus bellum mihi inexpliabile dico esse susceptum. Inexpliabile, pro Pertinaci. Budæus, conf. Liv. 4. 35. Fraudes inexpliabilis. Cic. 1. Tusc. 52. Odium inexpliabile Romanorum in Annibalem. Liv. 39. 51. *Sic apud Amm. Marcellin. legendum, ut dixi in **INEXPLICABILIS**.

INEXPIABILITER, Adv. Augustin. de Genes. ad Lit. 11. 13.

INEXPIATUS, a, um. Adj. Augustin. Epist. 56.

INEXPLANABILIS, e. Adj. Mart. Capell. lib. 4. p. 95.

INEXPLANATUS, a, um. Adj. [ἀνομήλυντος] ut, Inexplanata, lingua, h. e. Impedita, neque agilis, neque etiam complanata, ut aperte proferre possit. Plin. lib. 11. cap. 37. §. 65.

INEXPLEBILIS, e. Adj. [ἀπλήρης] Quod expleri non potest. Cic. 5. Tusc. 16. Quid vero illum, quem libidinibus inflammatum & furentem videmus, omnia rabide appetentem cum inexplibili cupiditate. Ibid. 4. 21. Inexplibilis potu. Plin. lib. 11. cap. 25. Itemque quum sitiunt inexplibiles potu. Inexplibilis virtutis, veræque laudis homo. Liv. 28. 17.

INEXPLETUS, a, um. Adj. [ἀπλήρωτος] ut, Cædes inexplætæ. Stat. 8. Theb. 667. i. e. Nondum completæ. Idem 2. Theb. 518. & 3. Silv. 3. 8. Bustum inexplerum, Infatiabile. Lucan. lib. 2. 176. Lacrymans inexplerum. Virg. 8. Æn. 559. h. e. Inexpleriliter. nomen pro adverbio. Servius.

INEXPLICABILIS, e. Adj. [ἀνεκπλήκτος] Quod explicari non potest. Plin. lib. 23. cap. 1. De generibus singulis differere, immensum, & inexplicabile est. Error viarum inexplicabilis. Plin. lib. 36. cap. 13. Iter inexplicabile. Plin. lib. 5. cap. 5. Ad Garamantes iter inexplicabile adhuc fuit. Laquei inexplicabiles. Quintil. lib. 5. cap. 10. Inexplicabile odium, ubi legendum Inexpliabile, apud Amm. Marcellin. lib. 30. in Valentiniano & Valente p. 493. Francf. in m. H. St. Res inexplicabilis. Cic. 10. Att. 2. & 8. 3. Series inexplicabilis. Quintil. lib. 5. cap. 14. Viæ inexplicabiles continuis imbribus. h. e. Unde sese quis facile extricare non queat. Liv. 40. 33.

INEXPLICABILITER, Adv. Apul. 2. Miles. pr. & Augustin. Epist. 155.

INEXPLICATUS, a, um. Adj. Arnob. lib. 7. Stat. 2. Theb. 511. & Prudent. Cathem. 3. 153.

INEXPLICITUS, a, um. Adj. [ἀνεκλεπτος] Intricatus, involutus, obscurus, & qui facile explicari non potest. Martial. lib. 9. 48. Democritus, Zenonas, inexplicitoque Platonas.

INEXPLORATUS, a, um. Adj. [ἀνεξίτρωτος] contrarium Explorato. Liv. 26. 48. Non altitudo mœnium, non inexplorata itagni vada, &c. Plin. lib. 35. cap. 6. Apportatur & Indicum ex India, inexploratæ adhuc inventionis mihi. De atramento.

INEXPLORATE, Adv. [ἀνεξίτρωτος] Incerto, sine exploratione atque indagatione. Gell. lib. 5. cap. 19. Sed arrogationes non temere, nec inexplorate committuntur.

INEXPLORATO, Adv. Idem. Liv. 6. 30. pr. Inexplorato pabulatum cohortes misere. Idem 21. 25. & 22. 4.

INEXPUGNABILIS, e. Adj. [ἀμειχτος, δυσμάχητος] Quod expugnari non potest. Liv. 2. 7. Ibi alto atque munito loco arcem inexpugnabilem fore. Cic. 5. Tusc. 41. Volumus enim eum qui beatus sit, tutum esse, inexpugnabilem, septum, &c. Cor inexpugnabile telis. Ovid. 4. Trist. 10. 65. Exercitus inexpugnabilis. Justin. 37. 4. 2. Pectus inexpugnabile amori. Ovid. 11. Met. 767. Probationes inexpugnabiles. Quintil. lib. 5. cap. 10. conf. Gell. 18. 3.

INEXPUGNATUS, a, um. Adj. Paul. Nolan. Epist. 18. n. 5.

INEXPUTABILIS, e. Adj. [ἀναριθμητος] Quod exputari vel numerari non potest. Columel. lib. 9. cap. 4. Verum ex cunctis quæ proposui, quæque omisi, temporis compendia sequens (nam inexputabilis numerus erat) saporis præcipui mella reddit thymus.

INEXTERMINABILIS, e. Adj. Claud. Mamert. 2. 10. Vulg. Int. Sap. 2. 23.

INEXTINGUIBILIS, e. Adj. Arnob.

INEXTINCTUS, a, um. Adj. [ἀσβεστος] Quod non extinguitur. Ovid. 6. Fast. 297. Ignis inextinctus templo celatur in illo, &c. Libidinis inextinctæ homo. Ovid. 1. Fast. 413.

INEXTINGUIBILIS, e. Adj. Idem. Flamma inextinguibilis. Lactant. 7. 19. Sitis inextinguibilis. Scrib. Larg. Comp. 105. Varr. Cato, vel de Liber. educand. Male enim consuetudo diu importata est inextinguibilis. Nonius, 2. 479. Testificatio extinguibilis. Arnob. 6.

INEXTIRPABILIS, e. Adj. [ἀνεκθύετος] Quod extirpari & erui non potest. Plin. lib. 15. cap. 20. Radices multæ atque altæ, & ideo inextirpabiles.

INEXTRICABILIS, e. Adj. Quod extricari non potest: aut unde quis extricare se non potest. Plin. lib. 36. cap. 13. Inque basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem. Virg. 6. Æn. 27. Hic labor ille domus, & inextricabilis error. Inextricabilia vitia stomachi. Plin. lib. 20. cap. 21. Semen stomachi inextricabilia vitia sanat.

INEXTRICABILITER, Adv. Apul. Met. lib. 11. p. 269. Inextricabiliter contorta fatorum licia.

INEXUPERABILIS, vel **INEXSUPERABILIS**, e. Adj. [ἀνίτητος] Quod superari non potest. ut, Monumentum inexuperabile. Liv. 42. 54. Inexuperabilis vis fati. Liv. 8. Inexuperabiles Alpes. Liv. 5. 34. Alpes inde oppositæ erant, quas inexuperabiles visas haud equidem miror, nulla dum via superatas. conf. Liv. 21. 30. & 37. 53. Inexuperabilis, pro Inivicto. Sen. Epist. 111. extr. At ille, qui philosophiam in remedium suum exercuit, ingens sit animo, plenus fiducia, inexuperabilis. conf. Epist. 85.

I N F

INFABRE, [ἀνεπαροράτως] Adv. contrarium habet Affabre, quod Polite & eleganter significat. Liv. 36. 40. Aureos torques transtulit mccccxx, ad hæc auri pondo cccxl. v. argenti infecti factique in Galicis vasis, non infabre suo more factis, duo millia cccxl. pondo, &c. Scalptum infabre. Hor. 2. Serm. 3. 22. Infabre, Foede: ut Affabre, Pulchre. Pacuvius, Barbaricam pestem navibus nostris obtulit nova figura factam commissam infabre. Nonius. 1. 192.

INFABRICATUS, a, um. Adj. [ἀνεπαροράτως] Fabricato contrarium. Virg. 4. Æn. 400. Frondentesque serunt ramos, & robora silvis Infabricata, fugæ studio.

INFACETUS, vel **INFICETUS**, a, um. Adj. [ἀκομπος] Faceto contrarium. Plaut. Truc. 2. 4. 4. Quid tam infacetus Lemno adveniens? Voss. Infacetus semper per i. scribendum putabat de Vit. Serm. 1. 13. Sed eum refellit Borrich. Cog. p. 133. Dictum non infacetum. Plin. 19. 8. Homo non infacetus. Cic. 3. Off. 58. Lepore non infaceto. Plin. lib. 37. cap. 1. Mendacium non infacetum. Cic. pro Cæcl. 69. Sæculum infacetum. Catul. in amicam Formiani, 41. 8. O sæculum insipientis, & inficetum!

INFACETE, vel **INFICETE**. Adv. Suet. Vesp. 20. conf. Paterc. 2. 33. 4. & Solin. cap. 1. Inficetissime, Superl. Plin. lib. 35. cap. 4. Hinc enim ille Crassi oratoris lepos agentis sub veteribus quum telis compellatus instaret: Dic ergo Crasse qualem me reris. Talem, inquit, ostendens in tabula pictum inficetissime Gallum exerentem linguam. Quid autem vocarit Plinius inficetissime pingi, licet colligere ex verbis ipsius Crassi eandem historiam narrantis apud Cic. lib. 2. de Orat. 266. Demonstravi, inquit, digito pictum Gallum in Mariano scuto Cimbrico sub Novis distortum, exerta lingua, buccis fluentibus. Rifus est commotus, nihil tam Manicia simile visum est. conf. Quintil. lib. 6. cap. 4.

INFACETIÆ, vel **INFICETIÆ**, arum. f. pl. [ἀνευπραπίλια] ut Pleni infacetiærum annales. Catul. 37. 19.

INFACUNDUS, a, um. Adj. Inelegans. Liv. 4. 49. Et Tribunus plebis vir acer, nec infacundus nactus inter adversarios, &c. Compar. Infacundior homo. Liv. 7. 4.

INFACUNDIA, æ. f. Gell. lib. 11. cap. 16. Tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia. i. e. Imperitia dicendi

INFALLIBILIS, e. Adj. Vox frequens apud Ecclesiasticos.

INFAMIS, e. Adj. [*δυσώνυμος, δυσολόγος*] quasi Sine fama, turpis, qui male audit. Cic. 6. Verr. 20. Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames tuis stupris flagitiisque fecisti. Homines ceteris vitiis atque omni dedecore infames. Cic. pro Cluent. 130.

Infamem facere. Ter. Heaut. 5. 4. 14.

— ea causa magis

Patiar, Clitiphio, flagitiis tuis me infamem fieri.

Alpes infames frigoribus, horrendæ & pertimescendæ propter frigora. Liv. 21. 31. Ob id meritum comætu copiasque rerum omnium & vestimentis est adjutus, quæ infames frigoribus Alpes præparare cogebant. Al. Et vestis.

Annus infamis pestilentia. Liv. 8. 18. pr. Illud pervelim (nec omnes auctores sunt) proditum falso esse, venenis absumptos, quorum mors infamem annum pestilentia fecerit.

Carmen infame. Ovid. Rem. Amor. 254.

Cera infamis ac nefaria. Cic. 1. Verr. 24. Ceratam unicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria.

Digitus medius Infamis dictus est ab antiquis propter ignaviam, quoniam indigere videatur aliorum defensione. Pers. 2. Sat. 33.

Infami digito lustralibus ante falivis

Expiat. V. Lex. Pitife.

Genus infame Danaï. Hor. 2. Carm. 14. 19.

Ludi infames. Propert. lib. 3. 14. 3.

Nomen infame. Plin. lib. 33. cap. 3.

Os infame Dolabellæ, Turpe & immundum. Cic. 11. Philipp. 7.

Terræ infames cæde. Ovid. 13. Met. 400.

Vita infamis. Lucret. lib. 3. 42.

Superl. Serv. in 12. Æn. 603. Mors infamissima. l. 34. Cod. de Decurion. Infamissimam fuscipiens vilitatem.

INFAMISIME, Adv. Capit. in Pertin. cap. 13. Cornificiæ infamissime dicitur adhæsisse.

INFAMIA, æ. f. [*δυσολογία*] Nota, macula, probum, nota turpitudinis. Ter. And. 2. 6. 13.

— tum id clam, cavet ne unquam infamiæ

Ea res sibi esset. Suet. de Clar. Gram. cap. 23. Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres usque ad infamiam oris. Cic. 5. Verr. 132.

Nihil ad tuas aures de infamia tua pervenisse.

Metus infamiæ. Tacit. 4. Hist. 72.

Intactus infamia. V. **INTACTUS**.

Temporis infamia. Ovid. 1. Met. 211.

Inveterata infamia. Quintil. lib. 6. cap. 5.

Mendax infamia. Hor. 1. Epist. 16. 39.

Vetus infamia est in saxo. Ovid. 2. Met. 707.

Accedere in infamiam. Plaut. Trin. 1. 2. 84.

Aspergere infamia. Cic. pro Cæ. 21. Qui istius facti non modo suspitione, sed ne infamia quidem est aspersus.

Aspergi. Nep. 7. 3. 6.

Attingit eum infamia. V. **ATTINGO**.

Avertre ab infamia. V. **AVERTO**.

Colligere infamiam. Justin. 3. 4. 10.

Conflare infamiam. Cic. pro Cluent. 79.

Concipere infamiam. Cic. 1. Verr. 49. Vos aliquot jam per annos conceptam huic ordini turpitudinem atque infamiam delere ac tollere potestis.

Delere infamiam. In præced.

Esse infamia, Esse in infamia, Esse infamiæ. Cic. 2. Att. Et Ter. supra q. V.

Eximere aliquem infamiæ. V. **Pœnæ eximere**, in **EXIMO**.

Fugere vel Effugere infamiam. Cic. 1. Fam. 1.

Habere infamiam. Cic. pro Flacc. 95. Habuit quandam ille infamiam suam.

Infligere malignum infamiæ vulnus. Firmic. lib. 6. cap. 10.

Importare infamiam. Mart. in l. ictus. D. de iis qui notantur infamia. Ictus fustium infamiam non importat: sed causa, propter quam id pati meruit: si ea fuit, quæ infamiam damnato irrogaret.

Irrogare infamiam. Papinian. in l. ex ea causa quæ infamiam non irrogat. D. de postulando. Ulpian. in l. quid ergo. §. ex compromisso. D. de iis qui notantur infamia. Rufus ibid. in fine.

Inurere infamiam alicui. V. **INURO**.

Laborare infamia. Ulpian. in l. furti. §. 1. D. de iis qui notantur infamia.

Levare sese infamia. V. **LEVO**.

Liberare infamia. V. **LIBERO**.

Notari infamia. Ulpian. in l. 2. in princ. D. de iis qui notantur infamia. Et in l. furti. §. 1. D. eod. tit. Rufus in l. parentes. D. eod. tit.

Pulsari infamia. Firmic. lib. 5. cap. 1. Matrimonium contrahet cum muliere vidua, vel quæ publica pulsetur infamia.

Spargere aliquem infamia. Firmic. lib. 6. cap. 14.

Subire infamiam. Cic. 3. Q. frat. 1. conf. Justin. 27. 1. 3.

INFAMO, [*ἀτιμώδης, πικροδυσμασίζω*] ære. Ignominiam vel notam inurere, ignominia notare. [vel potius in malam famam adducere.] Quintil. lib. 10. cap. 1. extr. Deinde quum se jactaret, eodem modo dicere Senecam, infamabat. Sen. Definant denique infamare nos tanquam incredibilia jactantes. Idem Epist. 22. Tacit. 1. Hist. 64. 7.

Infamare parricidii. Quintil. 8. Decl.

Animum infamare timore. Ovid. 3. de Pont. 6. 43.

Ferrum infamare veneno. Sil. lib. 3. 273.

Officia alicujus infamare. Quintil. lib. 2. cap. 15. pr. Qui quum longe sit a voluntate infamantium oratoris officia, finem artis temere comprehendit.

Infamare, Divulgare. Liv. 40. 7. extr. Infamandæ rei causa januam obferari jubet. [Non est Divulgare, sed in invidiam adducere Infamem reddere rem.]

Infamare agrum. Columel. lib. 1. cap. 7. Ita fit, ut & actor & familia peccent, & ager sapius infametur. h. e. Ut agro imputerur peccatum familiæ. Idem lib. 9. cap. 8. Non sunt degeneres intermiscendæ, quæ infamant generosas.

Infamator uterque, i. e. Infamia notatur. Paulus in l. non est. D. de ritu nuptiarum.

INFAMANS, antis. Partic. ut, Infamantia bellum funera. Stat. 9. Theb. 95. V. Quintil. supra.

INFAMATUS, a, uai, [*ἀτιμαστος*] Partic. Ovid. 14. Met. 446.

VOL. II.

Et procul infidias, infamataque relinquunt

Tecta deæ. Infamatam deam, Circe vocat. Nep. 7. 11. 1.

Hunc infamatam a plerisque tres historici laudibus extulerunt.

INFAMATIO, ðnis. f. JCr.

INFAMATOR, ðris. m. Dig.

INFANDUS, a, um. Adj. [*ἀβυσσος*] Arduum quiddam atque inenarrabile, & quod vix fari quis possit. [Immo quod fari horremus.] Ter. Eun. 4. 3. 22.

Perii, obsecro tam infandum facinus, mea tu, ne audivi quidem.

Martial. lib. 9. 10.

Immatura dabant infandas corpora pœnas.

Amor infandus. Virg. 4. Æn. 85.

Cædes infanda. Liv. 4. 32. Ibid. Infandæ colonorum cædis & defectio- nis auctores.

Casus infandus. Virg. 8. Æn. 578.

Dies infanda. Virg. 2. Æn. 132.

Dolor infandus. Virg. 2. Æn. 3.

Ignes infandi. Virg. 1. Æn. 525. Prohibe infandos a navibus ignes.

Labores infandi. Virg. 1. Æn. 597.

Merces infanda. Liv. 5. 49.

Res infanda & crudelis. Cic. 2. de Orat. 322. Ex adversario, iisdem locis fere contraria. Ex re, si crudelis, si infanda, si præter opinio- nem, si immerito, si misera, si ingrata, &c.

Senones infandi. Sil. 4. 160.

Superl. apud Quintil. lib. 3. 8. Jam fero infandissima.

INFANDUM, [*ἀβυσσος*] Interjectio, quemadmodum Malum! & similia poni solent. Virg. 1. Georg. 479.

Infandum! sistunt amnes, terræque dehiscunt. Idem 1. Æn. 225.

Navibus (infandum) amissis unius ob iram

Prodimur. Infandum, pro Infandæ: nomen pro adverbio. Potest tamen hoc loco etiam esse interjectio dolentis. Servius.

INFANS, antis. c. Adj. & Subst. [*βρέφος, ἰνπμαζίζω, νήπιον*] Puer qui nondum fari cepit. Cic. 3. Verr. 153. Iste infanti pupillæ fortunæ patrias ademitt.

Ab infante. V. **AB**.

Animofus infans. Hor. 3. Carm. 4. 20.

Craffus. Juven. 13. Sat. 163.

Generofus. Stat. 4. Silv. 7. 41.

Incertus infans. Liv. 31. 12. In Sabinis incertus infans natus, masculus an femina esset.

Parvi infantes. Lucret. lib. 1. 187.

Semestris infans. Liv. 21. 62. conf. Gruter. p. 679. n. 7.

Continere infantem alvo. V. **CONTINEO**.

Editus in lucem jacuit sine viribus infans. Ovid. 15. Met. 221.

Expressus infans omnibus membris. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Infestat infantes editos plenilunium. V. **INFESTUS**.

Remove infantem, A lacte depellere. Plin. lib. 28. cap. 7.

Vagiat infans. Stat. 4. Silv. 8. 35.

Infans, de Brutis & Avibus etiam dicitur. Plin. Quadrupedes infantes suos cognoscunt. Idem lib. 10. cap. 61. De vesperilionibus.

Pulli avium infantes. Plin. lib. 10. cap. 33. Ipsum vero nidum molli- bus plumis floccisque consternunt tepesciendis ovis, simul ne durus sit infantibus pullis. H. St. Desiderabatur in Lugd. edit.

Infans Adj. capitur pro Parvo. Plin. lib. 22. cap. 22. de boleto. Nec tu- nicæ minor gratia in cibo infantis boleti. Ovid. in Ibin. 229.

Gutturaque imbuerant infantia, lacte canino. Idem 4. Fast. 146.

Tutus ut infanti vagiat ore puer.

Infans, Adj. Non facundus, orationis facultate deficiens. Cic. de Clar. Orat. 77. Ipsum Scipionem accepimus non infantem fuisse.

Infans historia. Cic. de Clar. Orat. 101.

Homines infantes ac insipientes: quibus opponuntur Magni ac disertis. Cic. 1. de Invent. 4.

Pudor infans. Hor. 1. Serm. 6. 57. Verecundia enim nos elingues facit. Porphy.

Statuæ infantes, i. e. Mutæ. Hor. 2. Serm. 5. 39.

Illa Hortensiana omnia fuere infantia. Cic. 10. Att. 18. Sensus est: Quum omnia promississet Hortensius, nihil præstat, more infantium.

Infans, interdum Infandus est. Accius, Priusquam infans facinus oculi vescuntur mei. Sic & Nefantia pro Nefandis Lucilius pefuit, hoc versu,

Tantalu', qui pœnas ob facta nefantia luvit Turneb. 15. 2.

Compar. Cic. 3. Q. frat. 4. pr. Omnino nihil accusatore Lentulo subscri- ptoribusque ejus infantius.

Superl. Idem pro Cluent. 51. Tum vero ita sum perturbatus, ut omnia timerem: si nihil dixissem, ne infantissimus: si multa in ejusmodi cau- sa dixissem, ne impudentissimus existimarer. conf. Auct. ad Herenn. 2. 21. & Prudent. Perist. 10. 3.

INFANTIA, æ. f. [*νηπιον*] Ætas puerilis & inadulta. Plin. lib. 9. cap. 8. Atque etiam gestant fetus in infantia.

Infantia dicitur quum quis rem aliquam novit, & eam dicendo non potest explicare. Cic. 4. Att. 16. Accusatorum incredibilis infantia, id est L. Lentuli, L. F. quem fremunt omnes prævaricatum. Idem in Orat. 236. Res autem sic se habet, (ut brevissime dicam quod sentio) com- posite & apte sine sententiis dicere, infantia est: sententiöse autem sine verborum & ordine, & modo, infantia. Idem in Topic. 82. Possitne eloquentia commutatione aliqua converti in infantiam. conf. Suet. Gramm. cap. 9. Idem 1. 1. 19.

Solvimus infantiam deliciis. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Ab infantia. V. **AB**.

Infantia nasi. V. **NASUS**.

Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 19. Mox lacteam humidorem, hec est infantiam poni absumunt.

INFANTARIUS, a, uni Adj. ut Infantaria, [*ἀβυσσος*] pro Puerpera. Martial. lib. 4. 43. Al. 88.

Et, quod mireris magis, infantaria non est. De Bassa. [Toto cælo a mente Martialis aberrat hæc expositio. Infantariam feminam in- telligit, Quæ infantum infant amore, eosque semper secum habet. V. quæ in **CORINTHIARIUS** adscripsi.]

Infantarii dicebantur olim Christiani, crediti infantem in conventibus suis mactare & comedere. V. Tertull. ad Nation. 1. 2.

INFANTICIDA, æ. m. Tertull. Apol. cap. 4. & ad Nation. 1. 15.

INFANTICIDIUM, i. n. Idem ibid. & Apol. cap. 2.

INFANTILIS, e. Adj. Justin. 17. 3. 20. Parvulum infantilibus blandimentis inductus diu protexit. Apul. Met. 5. p. 164. Infantilis uterus.

INFANTO, āre. Infantis instar nutrire. Tertull. adv. Marc. 1. 14.

INFANTŪLA, æ. f. dimin. Apul. 10. p. 252. Sidon. Epist. 7. 2.

INFANTŪLUS, i. m. Apul. 8. Met. p. 207. Gerebamus infantulos & mulieres.

INFARCIO, si, tum, [ἐμπλάττω, συστέλλω, ἰσθδῖω] Irē. Implere. ut, Parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. Columel. lib. 12. cap. 53. Et maxime in eas partes, quibus ossa relicta sunt, largum salem infarcio. i. e. Indito. Suet. Tib. c. 53. Mori inedia destinanti, per vim ore diducto, infarciri cibum iussit. Budæus hic Infarcire legit. In MSS. & emendatius excusis Infusciri.

Verba infarcire, Inculcare, & sine ordine inferere. Cic. in Orat. 231. Quæ vitia quæ fugerit, ut neque verbum ita trajiciat, ut id de industria factum intelligatur: neque infarciens verba, quasi rimas expleat, &c. In vetulto exemplari legitur, Infarciens verba. Utraque lectio proba est.

INFERSUS, a, um. Partic. Caro stercorebus inferfa. Tertull. adv. Marc. 3. 10.

INFAS, antique pro Infans. Ennius.

INFAS, pro Nefas. Gloss. Lat. Gr. Infas, ἀσμίτων.

INFATIGABILIS, e. Adj. [ἀνεπίπτω] Qui non defatigatur. ut, Infatigabilis cursus. Plin. lib. 28. cap. 19. Dentes quidem eorum maximi, equis quoque adalligati, infatigabilem cursum præstare dicuntur. Val. Max. 3. 2. ex. 1. pr. Infatigabilis pugna. Sen. Epist. 66. Servare animum infatigabilem.

INFATIGABILITER, Adv. Augustin. Epist. 32. Ven. Fortunat. Epist. lib. 8. inter Carm. 14. & 15. Gloss. Gr. Lat. ἀνεπίπτως, Infatigabiliter.

INFATUO, [μαροπνέω] āre. Reddere stultum & fatuum. Cic. pro Flacc. 47. Habebat enim rhetor iste adolescentem, &c. neminem quidem adeo infatuare potuit, ut ei nummum ullum crederet. Idem 3. Philipp. 21. Ut hominem stultum magis etiam infatuet mercede publica. Adulatio infatuat. Sen. Epist. 59. conf. Sen. P. Su. sor. 2. extr.

INFATUATUS, a, um. Adj. Qui Faunorum ludibriis agitur. Vulgo Dæmoniacus. Ex Thef. Lips.

INFAUSTUS, a, um. Adj. [ἀπύστω] Infelix, infortunatus. Ovid. 14. Met. 529. Bella infausta gerunt, multumque ab utraque cruoris Parte datur.

INFECTUS, a, um. Adj. [ἀνεργαστος, ἄδραστος] Non factus; ex In & Factus compositum. Plaut. Amph. 3. 2. 3. Ea que sunt facta, infecta, esse acclamat. Ibid. 2. 1. 85. Utinam di faxint infecta dicta recte veniant tua. i. e. Utinam quæ dicis non eveniant. Al. Re eveniant.

Argentum infectum, Signato opponitur. Liv. 36. 40. Argenti infecti tulit in ararium quatuordecim millia pondo septingenta triginta duo, & signati bigatorum xvii millia viginti tria.

Cursum infecto deposcit præmia. Propert. lib. 2. 5. 25.

Damnum infectum. Cic. in Topic. 22. At si quis in pariete communi demoliendo damni infecti promiserit, non debet præstare quod fornix vitii fecerit. conf. Plin. 36. 2.

Dona infecta facere. Plaut. Most. 1. 3. 27. i. e. Irrita, revocare donationem. Budæus.

Facta infecta loqui. Stat. 3. Theb. 430.

Fœdus infectum. Virg. 12. Æn. 243.

Opera facta & infecta. Cato R.R. cap. 2. Ubi cognovit quomodo fundus cultus fiet, operaque quæ facta, infectaque fient.

Pace infecta, Non facta. Ter. Eun. 1. 1. 8. Infecta pace, ultro ad eam venies, indicans Te amare, & ferre non posse. conf. Liv. 30. 31. extr.

Penfa infecta reponunt. Ovid. 4. Met. 10.

Re infecta abire. Liv. 9. 32.

Sacra infecta relinquunt. Ovid. 6. Met. 202.

Scelus infectum. Virg. 6. Æn. 742.

Victoria infecta. Liv. 9. 23.

Diffingere, infectumque reddere. Hor. 3. Carm. 29. 47.

Infecta facere, Quod factum est corrumpere. Plaut. Cælin. 4. 4. 9.

Infectum fieri non potest. Plaut. Aul. 4. 10. 11. Quid vis fieri? factum est, illud fieri infectum non potest. Ter. Phorm. 5. 8. 4.

Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plin. Paneg. cap. 80. Intercedere iniquitatibus magistratum, infectumque reddere quicquid fieri non oportuerit.

Pro infecto esse. Liv. 9. 11. Nemo quenquam deceperit, omnia pro infecto sint, recipiant arma quæ per pactiōem tradiderunt.

Infectum volet esse dolor quod suaserit. Hor. 1. Epist. 2. 60.

Infectum, Sallustius novo quodam modo non Quod factum non est, sed Quod fieri non potest dixit. Ejus verba sunt Jug. cap. 76. pr. Sed rex nihil jam infectum Metello credens, i. e. Nihil esse putans quod non efficere Metellus posset. Hac Turnebus.

INFECUNDUS, a, um. Adj. [ἀφροστος] Fecundo contrarium, Non ferax, Sterile. Plin. lib. 11. cap. 54. Ova incubari intra decem dies edita utilissimum est; vetera aut recentiora infecunda.

Ager arbori infecundus. Sallust. Jugurth. cap. 17.

Folia infecunda. Plin. lib. 12. 10.

Fons. Ovid. 3. Trist. 14. 34.

Materia. Columel. lib. 2. cap. 4.

Natura. Stat. 3. Silv. 1. 167.

Semina. Virg. 2. Georg. 48.

Compar. Columel. l. c. Infecundior materia mista pinguiori segetem minus uberem reddit. Prudent. advers. Symmach. 2. 954. Infecundior annus Scribitur & Infœcundus per ω. Sed contra veterum consuetudinem.

INFECUNDE, Adv. Idem. Gell. 19. 3. per Metaph. Infecunde atque jejune laudare.

INFECUNDITAS, ātis. f. [ἀφροσία] Sterilitas. Columel. in præm. lib. 1. Sæpenumero civitatis nostræ principes audio culpantes, modo agrorum infecunditatem, modo cæli per multa jam tempora noxiam frugibus intemperiem. adde Tacit. 4. Ann. 6. 7.

INFELIX, V. INFÆLIX.

INFENSUS, a, um. [ἀνεπίστω] Adj. ab Infero, ait Perottus, significat Eum qui ira in alium elatus est, & odium gerit. Ter. And. 1. 3. 7. Me infensus servat, ne quam faciam in nuptiis fallaciam. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 14. Verum si non amant, oderunt, molesti itidem atque difficiles, Garruli, otores, infensi, iracundi, sibi suisque invidi. Suet. in Vitell. 14. Nullis tamen infensor quam vernaculis. al. Offensor. Infensus & inimicus. Cic. 1. Verr. 42. Jam nunc timeo quidnam pro offensione hominum, qui illi inimici, infensique sunt, & expectatione omnium, & magnitudine rerum, dignum eloqui possim. Infenso atque inimico animo ire in aliquem. Cic. 4. Verr. 149. Dictis infensus amaris. Stat. 2. Theb. 660. Ignem infensum corripit. Virg. 5. Æn. 641. Natura hominum generi infensa atque inimica. Cic. 4. Tusc. 58. Opes principibus infensæ. i. e. Formidabiles. Tacit. Ann. 11. pr. Valerudo infensa. Tacit. 14. Ann. 56. Vitat comitantes, rarus per urbem, quali valetudine infensa. Compar. Claudian. 3. de Rapt. Proserp. 201. — Phlegra nobis infensor æther. Vopisc. Aurel. cap. 36. Incidit ut libertum suum infensorem sibi minando redderet.

INFENSE, Adv. Tacit. 5. Ann. 3. 6. Tiberius infense invecus. Compar. Liv. 34. 15. Infensus hostes pro vallo pugnabant. Cic. Orat. 172. Quis porro Isocrati est adversatus infensus? al. Impensus.

INFENSO, [ἐχθραίνω] āre. Tacit. 13. Ann. 41. pro Infensum habere. Ut quasi infensantibus deis exitio tradi crederetur. Infensare, pro Infestare. Tacit. Ann. 6. 34. pr. Adequitare castris, infensare pabula. Bello infensare Armeniam. Idem Ann. 13. 37. pr.

INFERR, V. INFRA.

INFERRAX, acis. Adj. ut, Silvæ inferaces. Hieron. Homil. 2. Ed. Frob. p. 185. Colon. 369. Tom. 3.

INFERRÆ, arum. f. pl. [ἐπιπέτρα, ἀκιδνόπερα] sunt (ait Servius) Sacra mortuorum, quæ inferis solvantur. Inferiæ dicta Sacrificia, quæ Diis Manibus inferebant. Festus. Ovid. 3. Trist. 3. 81. Tu tamen extincto feralia munera ferto. Virg. 9. Æn. 215. Absenti ferat inferias. V. Kirchn. de Fun. Rom. 3. 22. & Turneb. 4. 22. vel Lex. Pirisc. Virg. 10. Æn. 519. Viventes rapit, inferias quos immolet umbris. Dare inferias manibus. Ovid. 5. Fast. 422. Ferre inferias alicui. Virg. 9. Æn. 215. Mittere inferias extincto alicui. Ovid. 11. Met. 381. Sacrare umbris æternas inferias. Stat. 3. Theb. 363. Annuæ parentationes sic etiam dictæ. Suet. Calig. 3. n. 7. Inferiasque his annuæ religione publice instituit. conf. Idem Claud. 11. & Vitell. 11. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Tertius est ex Idæis digitis, cui inferias afferunt.

Constabant inferiæ liquoribus & victimis. Liquores erant Aqua, Jac, vinum & sanguis; hæ a fundendo Græcis dictæ ποσί. Tacit. 17. Hist. 95. 2. Apud bonos invidiæ fuit, quod extractis in Campo Martio aris, inferias Neroni fecisset: cæsa publice victimæ crematæque &c. Flor. 2. 18. 12. Ut destinata morte in prælium ruerent, quum sese primum epulis, quasi inferiis implevissent. V. ibi Freinsh. conf. Justin. 14. 4. 13. & 18. 4. 13.

INFERRALIS, e. Adj. Funeris. Apul. Met. 8. p. 169. Officiis inferialibus statim exactis. conf. Idem Miles. 1. pr.

INFERRIUS, a, um. Adj. Idem. ut, Inferium vinum. V. Festus & Jac. Nic. Loenf. Epiphill. 3. 12. & Scal. Conjectan. in Varr. lib. 5. p. 75. ed. tert. Steph.

INFERRIOR, **INFERNALIS**, **INFERNAS**, **INFERNUS**, V. INFERRUS. post INFRA.

INFERO, fers, intūli, illātum, [ἐπιφέρω] inferre. Intro ferre, sive portare. Plaut. Curc. 1. 1. 72. Me inferre Veneri novi jam jentaculum. In ararium inferre. Paulus in l. Senatus. D. de contrahenda empt & venditione. Senatus censuit, ne quis domum villamve diueneret, quo plus sibi acquireretur, neve quis negotiandi causa eorum quid emeret venderetve: pœna, in eum qui adversus Senatufconsultum fecisset, constituta, ut duplum ejus, quanti emisset, in ararium inferre cogere: in eum vero qui vendidisset, ut irrita fieret venditio.

Fisco inferre quingentos solidos. Macer in l. Imperatores. D. de jure fisci. Hermogenianus in l. Aufertur. eod. tit.

In ignem inferre. Cæf. 6. Bell. Gall. 19. Funera sunt pro cultu Gallorum magnifica & sumptuosa: omniaque quæ vivis cordi fuisse arbitrantur, in ignem inferunt, etiam animalia.

In pauperiem. Plaut. Truc. 2. 7. 19. Velut meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in Pauperiem, privavit bonis, luce, honore, atque amicis.

In templum inferre, vel In urbem. Cic. in Vatin. 31. Tu in templum Castoris re cum C. Fidulo atrato, ceterisque tuis furis faneftum intulisti. Idem in Pison. 55. Triennio post Macedonicus Imperator in Urbem se intulit, ut nullius negotiatoris obscurissimi reditus unquam fuerit desertior.

Inferre se, pro Cum impetu irruere. Liv. 2. 14. Adeo concitato impetu se intulerant Hetrusci, ut funderent ipso incurfu Aricinos. Sic lib. 4. 33. Et ipse princeps calcaribus subditis evedtus, effreno equo in medios ignes infertur. Idem 33. 36. Inferentem se ferociter hostem, &c.

Per medios infert se. Virg. 1. Æn. 443.

Inferre se, pro Incedere, & composito quasi gradu cum fastu ambulare: vel etiam simpliciter Ingredi & intrare. Plaut. Mil. 4. 2. 54. Idem Pers. 5. 2. 25. Hui babæ, quam basilice te intulisti, & facete.

Equus se infert campo. Virg. 2. Georg. 145.

Inferre & intrudere se. Cic. pro Cæcin. 13. Versabatur quoque eo tempore in his rationibus auctiōnis & partitionis: atque etiam se ipse inferebat & intrudebat, & in eam opinionem Cæsenium adducebat, ut mulier, &c. i. e. Ingerebat, ut vulgo dicunt. Budæus.

Inferre, de mortuis dicitur. Cic. 2. de Legib. 55. Jam tanta est religio sepulcrorum, ut extra facta & gentem inferri fas negent. Ulp. in l. 2. D. de

D. de Religiosis & sumptibus funerum. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factum actione. Idem in titulo De mortuo inferendo. l. 1. Qui inferendi mortuum jus habet, non prohibetur inferre. Nepos Pausan. extr. Cujus mortui corpus, cum eodem nonnulli dicerent inferri oportere, quo hi qui ad supplicium essent dati, &c. Virg. 3. Æn. 66.

Inferimus tepido spumantia cymbia lacte

Sanguinis & sacri pateras. Ubi Serv. V.

Abortum inferre. Plin. lib. 8. cap. 47. Tonitrus solitariis ovibus abortus inferunt. h. e. Causa sunt abortus. V. **ABORTIOR.**

Actionem inferre cum aliquo, est Agere adversus aliquem. Paulus in l. Ex facto. §. ult. D. de peculio.

Arma inferre, pro Belligerare. Liv. 1. 30. extr. Quum bellum utrinque summa ope pararent, vertique in eo res videretur, utri prius arma inferrent, occupat Tullus in agrum Sabinum transire.

Bellum, Idem. Cic. 9. Att. 1. Jovem imperavisse, ut Italiae bellum inferret.

Bellum contra patriam. Cic. 2. Philipp. 53.

Cæcitatem. Plin. lib. 12. cap. 8. Item laurino folio & ibi spina tradita est, cujus liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus.

Calamitatem civitati. Cæs. 2. Bell. Gall. 14. Qui hujus consilii principes fuissent, quod intelligerent quantam calamitatem civitati intulissent, in Britanniam profugisse.

Caritatem annonæ. Plin. lib. 18. cap. 28. Quæque nunquam annonæ intulere caritatem.

Causam, Afferre excusationem. Cæs. 1. Bell. Gall. 39. Quorum alius alia causa illata, quam sibi ad proficiscendum necessariam esse diceret, petebat ut ejus voluntate discedere liceret.

Causam inferre alicui, pro Dare occasionem. Hirt. de Bell. Hispan. 1. Propter pecunie magnitudinem aliqua ei inferebatur causa, ut eo de medio sublato, ex ejus pecunia latronum largitio fieret.

Certamen alicui, ut aliquid fiat. Liv. 4. 43. Consulibus, Tribuni pleb. certamen intulerunt, ut pars Quæstorum (nam ad id tempus patricii creati erant) ex plebe fieret.

Cladem. Liv. 29. 3. Omnibus pacis modo incuriose agentibus magna clades illata.

Classes Oceano. Lucan. lib. 10. 36.

Crimen alicui, Criminari. Cic. 7. Verr. 105. Quum ipse prædonum focus putaretur, aliis proditoris crimen inferret.

Crimina inferre & Diluere, contraria. Auct. ad Heren. 4. 48. Accusatoris officium est, inferre crimina: defensoris, diluere & propulsare.

Desperationem inferre. Justin. 22. 7. 7.

Detrimentum, pro Damno esse. Cæs. 2. Bell. Civil. 2. Magnisque ultro illatis detrimentis, eos qui eruptionem fecerant, in oppidum rejiciebant.

Dolorem. Plin. lib. 24. cap. 5.

Faces tectis, Incendere tecta. Cic. in Parad. 4. Nisi forte, quum parietes disturbabas, aut quum tectis sceleratas faces inferebas, meorum aliquid ruere, aut desagrare arbitrabare.

Famem civibus. Cic. 9. Att. 12. Me meis civibus famem, vastitatem inferre Italiae.

Fraudem. Liv. 27. 28. pr. Ibi duo duces sagaciter moti sunt, alter ad inferendam, alter ad cavendam fraudem.

Gradum. Liv. 9. 40. Is novus additus terror quum ex parte utraque circumvasisset aciem, & ad terrorem hostium legiones Rom. redintegrato clamore intulissent gradum.

Gradum inferunt, quasi recentibus auxiliis aucti. Tacit. 3. Hist. 25.

Hostem se alicui. Virg. 10. Æn. 66.

Ignominiam. Liv. 34.

Injuriam focis. Cæs. 1. Bell. Gall. 36. Cic. 1. Off. 23. Sed injustitiae genera duo sunt: unum, eorum qui inferunt: alterum, eorum qui ab iis quibus inferuntur, si possunt, non prepullant injuriam.

Invidiam inferre. Justin. 8. 1. 10.

Litem. Papinian. in l. 2. D. Ne de statu defunct. Præscriptio quinque annorum, quæ statum defunctorum tuetur, specie litis ante mortem illata non fit irrita.

Litem capitis in aliquem. Cic. pro Cluent. 116.

Lumen in clarissimum solem inferre. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Mæstitiam. Cic. 1. Tusc. 106.

Mala. Plin. lib. 14. cap. 22. Approbavit plane quanta per temulentiam mala terrarum orbi intulisset.

Malum in domum alicujus inferre. Nep. 2. 9. 2.

Manus alicui, idem quod Afferre manus. Cic. in Parad. 3. 2. Et æque peccare se si privatis, ac si magistratibus manus inferantur. In vetusto exemplari legitur Adferant. Plin. Epist. 190.

Manus turba armatas in iilem intulit. Ovid. in Ibin, 614.

Memoriam sempiternam in domum suam. Cic. 2. Off. 76.

Mentionem, pro Mentionem facere. Liv. 4. 1 pr. Et mentio primo sensum illata a Tribunis, ut alterum ex plebe Consullem liceret fieri.

Metum, Incutere timorem. Liv. 26. 20. Nihilominor fama apud hostes Scipionis erat, quam apud cives, sociosque: & divinatio quædam futuri, quo minus ratio timoris reddi poterat oborti temere, majorem inferens metum.

Moram. Cæs. 3. Bell. Civil. 75. Neque vero Pompeius cognito consilio ejus, moram ullam ad insequendum intulit. i. e. Moram ullam fecit.

Mortus alicui. Ovid. 11. Met. 58.

Mortem, Occidere. Plin. lib. 27. cap. 2.

Necem. Plin. lib. 10. cap. 74. extr. de Aspide. Intellexisse culpam & necem intulisse catalo.

Oculos in Reipub. Cic. pro Font. 37. Age vero nunc, inferte oculos in curiam, introspicite penitus in omnes Reipub. partes.

Oidium. Tacit. 15. Ann. 49. Et Lucanus Annæus, Flautiusque Lateranus Consul designatus, videra odia intulere.

Pedem. Cic. pro Cæcin. 39. Utrum pedem quum intulero, atque in possessionem vestigium fecero, tum expellar, atque desiciar, &c.

Pedem in aedes inferre. Plaut. Amph. 2. 2. 101.

Neque meum pedem huc intuli etiam in aedibus.

Pedem inferunt, urgentque, & impulsos semel terrore eodem agunt quo cœperunt. Liv. 10. 33. Hic est Impressionem facere,

Periculum. Cic. pro Cluent. 95. Et penitus perspicere debetis quid mali, quantum periculi unicuique nostrum inferre possit vis Tribunitia, &c.

Periculum capitis inferre multis. Cic. 2. Off. 50.

Praelium in castra. Liv. 4. 29. pr. Dictator proruto vallo jam in castris praelium intulerat.

Probrum cæcis, labem integris, infamiam bonis. Cic. pro Coel. 42.

Quæstionem. Papinian. in l. 2. D. Ne de stat. defunct. Non esse liberatæ quæstionem filiis inferendam, propter patris vel matris memoriam post quinquennium a morte non retractatam, convenit.

Rationibus. Columel. lib. 1. cap. 7. Nam & ipsi diripiunt, & ab aliis furibus non custodiunt, sed nec conditum cum fide rationibus inferunt: ita fit ut actor & familia peccent. conf. Suet. Jul. 47. 2. & Flor. 22. 5.

Sepulchro inferri. Suet. Aug. 102. 6. V. supra Inferre de mortuis.

Sermonem in. Cic. 1. Off. 144. Turpe enim, valdeque vitiosum, in re severa convivio dignum aut delicatum inferre sermonem.

Sermonem de re aliqua. Cic. 1. de Orat. 29. Ibi ut ex pristino sermone relaxarentur animi omnium, solebat Cotta narrare, Crassum sermonem quendam de studio dicendi intulisse.

Signa. Cæs. 2. Bell. Gall. 25. Signa inferre, & manipulos laxare iussit. conf. Liv. 4. 18.

Signa patriæ. Cic. pro Flacc. 5. Damnatus est is qui Catilinam signa patriæ inferentem interemit.

Socium se infert Æneas. Virg. 4. Æn. 242.

Spem. Cæs. 2. Bell. Gall. 25. Hujus adventu spe illata militibus, ac redintegrato animo, &c.

Stuprum reginæ, pro Stuprare. Cic. 3. Off. 38.

Stuprum pulvinaribus Bonæ deæ. Cic. de Arusp. Resp. 8.

Stuprum in domum aliquam, pro Uxore alicujus stuprare. Cic. in Parad. 3. Quamcumque in domum stuprum intulerint, eandem esse labem libidinis.

Sumptum civibus. h. e. Sumptibus vexare, & onerare cives. Cic. pro Flacc. 45. Pro quo quum a P. Varino Prætoris pecuniam accepisset, celavit suos cives, ultroque iis sumptum intulit.

Supplicia urbibus hostium. Cic. de Arusp. Resp. 3. Supplicia neque a sociorum mœnibus prohibere, neque hostium urbibus inferre poterunt.

Suspicionem. Cæs. 3. Bell. Civil. 38. Ex fremitu equorum illata suspicione, ad suos se recipere cœperunt.

Terrorem, pro Terrere. Cic. pro Milon. 71. Satis declarat se non terrorem inferre vobis.

Terrorem intulerat Jovi. Hor. 3. Carm. 4. 49.

Tributum studio alterius. Columel. lib. 1. cap. 1. Nec minori fide pro virili parte tributum nobis intulerunt Lyfimachus & Cleobulus. Paulo ante dixerat, Aliquod stipendium nostro studio contulerant.

Verecundiam inferre alicui. Liv. lib. 35. 45. pr. Adventum ejus & majestatem ad verecundiam inferendam Romanis majorem vim habituram quam arma. Al. Faciendam.

Vestigia aliquo. Lucret. lib. 6. 758.

Vim & manus alicui. Cic. 2. in Catil. 1. Jam mihi Consuli hoc ipso in templo jure optimo Senatus vim & manus intulisset.

Vulnera alicui, Vulnerare. Cæs. 5. Bell. Gall. 28. Multis ultro vulneribus illatis. Sic 2. Bell. Civil. 6. Multa nostris de improvise imprudentibus atque impeditis vulnera inferebant.

Inferre, Solvere. Scævola in l. De accessionibus. D. de diver. temp. præscrip. Jam enim illo in tempore, quo contrahebat, videri te concessisse venditionem, si pecuniam non intulisses.

ILLATUS, a, um. Partic. V. in superioribus exemplis.

ILLATIO, ðnis. f. [ἐπιφορά] Ulp. in l. 2. D. de religiosis & sumptibus funerum, De ea autem illatione Prætor sensit, quæ sepulturae causa fit. conf. Cassiodor. 2. Epist. 16. & Apul. 3. Dogm. Plat. p. 34. & in ipso verbo supra.

ILLATIVUS, a, um. Adj. Illationem inferens. Apul.

INFERTUS, a, um. Adj. pro Illatus. ut, Infertum vinum. Isidor. 20. 3.

INFERTOR, ðnis. m. Gloss. Gr. Lat. ἰνφέρτης, Structor, infertor.

INFERTILIS, e. Adj. apud Columel.

INFERTILITAS, ðtis. f. Sterilitas. Gloss. Gr. Lat. ἰνφιλία.

INFERTIVUS, V. supra. f. l.

INFERVEO; sive INFERVESCO, inferbui, [ἐπιφέρω] ðre. Idem quod Fervere. Cato cap. 108. Facito bis aut ter inferveat. Idem cap. 90. Et sar parum facito, & sabæ tertia pars ut inferveat. Hor. 2. Serm. 4. 67. Hoc ubi confusum sectis inferbuit herbis, &c.

INFERVESCIPIO, ðci, actum, [ἐπιφασίω] ðre. Columel. lib. 9. cap. 12. Omnia eadem æquis ponderibus in unum lavigata, & fictili vase cum amineo vino infervescacia. Idem lib. 12. cap. 17. Liguatunque acutum infervesciant.

INFERVESIO, ðri. Scribon. Larg. cap. ult. Posteroque & tertio die quum infervesiunt, reconduntur.

INFERTUS & inde deducta V. post INFRA.

INFESTATIO, INFESTATUS, INFESTATOR. V. infra INFESTO.

INFESTIVUS, a, um. Adj. [ἀνεπιτικός] Infacetus, injucundus. Gell. 1. 5. Homo subagressi ingenio & infestivo.

INFESTIVITER, Adv. Gell. 9. Cetera vertit non infestiviter.

INFESTUS, a, um. [πελαγικός, ἰνφίλος, κακικός] Quilibet mali inferit: & est plus quam inimicus, jamque adversus eum fertur. Plaut. Casin. 3. 5. 41.

— nunquid mihi quoque minatur?

r. Tibi infesta soli est plus quam cuiquam.

Infestum ferri in laos. Cic. pro Rosc. Amer. 88. Is qui ardens avaritia feratur infestus in suos.

Infestus aut inimicus. Cic. 5. Verr. 12. Quis hunc audet dicere aratoribus infestum aut inimicum fuisse?

Habere aliquid infestum, pro Intestare. Liv. lib. 9. Qui vias latrocinio, passuque publica infesta habuerant.

Acies infesta. V. ACIES.

Ager infestus ab nobilitate. V. AB.

Amer infestus. Catul. ad Juventum, 96. 11.

Animo infesto reprehendere. Cic. ad Brut. 16. Benefacta pro debito exigimus: quæ aliter eveniant, ut decepti ab his, infesto animo reprehendimus,

Arma infesta. Ovid. 5. Epist. 91.
 Bellum infestissimum. Liv. 9. 12.
 Clamor infestus & inimicus. Cic. 3. Verr. 12. Clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.
 Concio infesta. Curt. 7. 2. 1.
 Dictis infestis discerpere aliquem. Catul. de Coma Beren. 64. 73.
 Enses infesti. Stat. 1. Achil. 131.
 Fortuna infesta, cui Prospera opponitur. Cic. ad Octav.
 Hosta infesta. Virg. 10. Æn. 876. i. e. In vulnus parata. Serv.
 Hostes infesti. Ovid. 1. Amor. 7. 19.
 Itinera infesta. Cæf. 8. Bell. Gall. 47. Infestisque itineribus commeatus complures, qui comportabantur in hiberna Romanorum, interceptiebantur. Sic 3. Bell. Civil. 79.
 Latrones infesti. Hor. 2. Serm. 1. 42.
 Mare infestum habere, latrocinii mare infestare. Cic. 3. de Rep. apud Non 13. 6. Nam quum quareretur ex eo, quo scelere impulsus mare haberet infestum uno myoparone, Eodem, inquit, quo tu orbem terræ. Sic, Cic. 9. Att. 19. extr.
 Mater crudelis & infesta huic. Cic. pro Cluent. 12.
 Oculis infestis conspici. Cic. in Catil. 17.
 Odium infestum. Cic. 5. Verr. 127. Qua de causa excitatum esse dicamus in aratores tam infestum odium atque tantum?
 Provincia infesta, Non ab hostibus aut prædonibus tuta. Cic. 2. de Invent. 10. Quod tamen excursionibus & latrocinii infestam provinciam redderent.
 Quietem infestam facere alicui. Lucret. lib. 5. 981.
 Salus infestior. Cic. 10. Fam. 31. Nam salus Castulonensis qui semper renuit nostros tabellarios, etsi nunquam frequentioribus latrocinii infestior factus est, tamen, &c. h. e. Periculosus.
 Senectus infesta, Molestia & gravis. Liv. 1. 47. pr. Tum vero in dies infestior Tullii senectus, infestius cœpit regnum esse. [i. e. Magis exosum.]
 Signa infesta, dicuntur quæ ad verfum tendunt: hoc est vexilla in hostem euntia, ut molestiam inferant. Hæc Valla lib. 4. Cæf. 6. Bell. Gall. 7. Illi ubi, præter spem, quos fugere credebant, infestis signis ad se ire viderunt. Sic Liv. 4.
 Tela infesta. Virg. 5. Æn. 582.
 Terra infesta colubris. Ovid. 4. Met. 619.
 Vulnere infesto insequi aliquem. Virg. 2. Æn. 529.
 Infestus etiam dicitur, Cui infesti sunt inimici: qui in discrimine versatur, & insidiis. Gell. 9. 12. Infestus ancipiti quoque significatione est: nam & is infestus appellatur, Qui malum infert cuiquam; & contra, Cui aliunde impendit malum, is quoque Infestus dicitur. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Filii vita infesta, sæpe ferro atque insidiis appetita. Sic Catul. ad Gell. 113. 4.
 Libertas infesta acerbitate suppliciorum. Cic. pro Rabir. 10. Qui vestram libertatem non acerbitate suppliciorum infestam, sed lenitate legum unitam esse voluerunt.
 Infesta salus alicujus, Cui infesti sunt inimici, ut ait Gell. Cic. pro Planc. 1. Dolebam, Judices, & acerbe ferebam, si hujus salus ob eam ipsam causam esset infestior, quod is meam salutem atque vitam sua benevolentia, præsidio, custodiaque texisset. conf. Senectus paulo supra.
 Infestum, a Festinando dici putat Nigidius, Qui enim instat (inquit) alicui, eumque properans urget, opprimereque eum studet festinare: aut contra, de cuius periculo & exitio festinat: is uterque infestus dicitur, ab instantia atque imminetia fraudis, quam vel facturus alicui, vel passurus est. Ex Gell. lib. 9. cap. 12. V. Vall. 4. 3.
INFESTE, Adv. Liv. 26. 13. Age contra, quæ illi infeste in nos fecerint, repete.
 Circumscindere infestius. Liv. 2. 55. Quo ferocius clamitabat, eo infestius circumscindere & spoliare licet.
 Contendere infestissime. Cic. pro Quint. 66.
 Disjicere infeste domum. Vellei. 2. 45. 3.
 Exprobrare infeste. Suet. Tiber. 51.
 Interrogare infestissime. Quintil. 12. 8.
INFESTO, [ἐνοχλέω] Ære. Crebris incuribus molestiam inferre, ut ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2. Quos a gruibus infestari Homerus quoque prodidit. De Pygmæis.
 Aquas infestat Charybdis. Ovid. 2. Amor. 11. 18.
 Arborem infestare, pro Vitare. Plin. lib. 15. 5. Arborem ipsam fertilitate consumi: musco præterea rubro infestari.
 Animos rudes infestare superstitione. Columel. lib. 11. cap. 1.
 Asia infestatur angustiiis. Plin. 6. 11.
 Greges infestare. Justin. 43. 2. 9.
 Infantes infestat editos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6.
 Mare infestare. Vellei. 2. 73. 3. Vindicatum armis ac ductu patris sui mare infestare piraticis sceleribus.
 Vineta infestantur Auftris & Euris. Columel. lib. 3. cap. 12.
INFESTATUS, a, um. Partic. ut, Mare latrocinii ac prædationibus infestatum. Vellei. 2. 73. 3.
INFESTATIO, ñnis. f. Tertull. Apol. cap. 1. pr. Domesticis judiciis nimis operata scetæ hujus infestatio obstruit defensionem.
INFESTATOR, ñris. m. Qui infestat. Plin. 6. 28. Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitæ claudunt.
INFIBULO, [ἰμφοῦλον, περιέβρω] Ære. Cels. lib. 7. cap. 25. §. 3. Infibulare quoque adolescentulos quidam valetudinis causa consueverunt. Ejusque hæc ratio est. Cutis quæ super glandem est, extenditur: notaturque utrinque a lateribus atramento, qua perforatur, deinde remittitur. Si super glandem notæ revertuntur, nimis apprehensum est, & ultra notari debet. Siglans ab his libera est, is locus idoneus fibulæ est. Tum qua notæ sunt, cutis acu filum ducente transiit, & ejusque fili capita inter se deligantur, quotidieque id movetur, donec circa foramina cicatriculæ fiant. Ubi hæc confirmatæ sunt, exempto filo fibula additur: quæ quo melior, eo lævior est. Hactenus Celsus. Al. Quo levior eo melior. Infibulabantur etiam concædiarum actores, & adolescentes, conservandæ vocis gratia, quæ post expertam venerem tum asperior fieri, tum rauescere & mutari solet. Martial. lib. 7. 81.
 Menophili penem tam grandis fibula vestit,
 Ut sit comædis omnibus una fatis.
 Hunc ago credideram (nam sæpe lavamur in uno)
 Solicitudum voci parcere, Flacce, suæ.

Dum ludit media populo spectante palæstra

Delapfa est misero fibula: verpus erat. Unde est illud Juven. 6. Sat. 73.

Solvitur his magno comœdi fibula. Cui succinit Martial. lib. 14. Epig. 215. De fibula. Hinc etiam Refibulare, bujusmodi fibulam solvere. Videmus hodieque ab Hispanis & Italis infibulari equas, ut a coitu arceantur.

INFIBULATUS, a, um. Partic. ut, Infibulati flamines æreis fibulis. Festus.

INFICETE; **INFICETIÆ**, **INFICERTUS**, V. **INFAGETUS**. **INFICIAS**, & **INFICIATOR**. V. **INFICIOR**.

INFICIO, ñci, ectum, [βάπτω, περιέβρω] Ære. Intingere, imbuiere. Plin. lib. 7. cap. 15. Ad omnem contactum adhærens, præterquam filo quod tale virus infecerit. De menstruis mulierum. Ibid. cap. 56. Inficere lanas Sardibus Lydi. subaud. Invenerunt. Æquor infecit sanguine. Hor. 3. Carm. 6. 34. Aquas infecit sanguis. Ovid. 9. Epist. 142. Cælum arcus inficit longo curvamine. Ovid. 6. Met. 64. Capillos nigro colore inficiunt siliquæ ervi. Plin. lib. 22. cap. 25. Caput senecta infecit. Tibull. lib. 1. 8. 42. Cultros inficit sanguine. Ovid. 15. Met. 135. Diem volumina fumi infecere. Ovid. 13. Met. 602. Locum inficere sanguine. Tacit. 2. Hist. 55. Manus cortex nucis inficiens. Ovid. de Nuce, 156. Manus cæde inficere. Phæd. 4. Fab. 6. 16.

Hic cæde patris Peliadum infecit manus.

Ora pallor albus inficit, Occupat. Hor. Epod. 7. 15.

Ora rubor igneus. Lucan. lib. 5. 214.

Pocula inficere veneno, quod barbari dicunt, Venenare, vel Intoxicare. Virg. 2. Georg. 128.

Rivos sanguine rubro inficiet. Hor. 3. Carm. 13. 8.

Inficere tæbe invidia. Ovid. 2. Met. 784.

Inficere artibus, pro Imbuiere. Cic. 3. de Fin. 9. Sed tamen jam puer infici debet his artibus, quas si dum est tener, combiberit, ad majora veniet paratior.

Inficere ac flectere. Cic. 1. de Legib. 47. Qui teneros ac rudes quum acceperunt, inficiunt & flectunt ut volunt.

Deliciis, otio, languore, desidia animum inficere. Cic. 5. Tusc. 78.

Moribus peregrinis inficere, opinionum pravitate, & similibus. Livius,

Hoc luxu & peregrinis infecti moribus. i. e. Imbuti & vitati. Cic. 1.

Att. 13. Sed vereor ne hoc quod infestum est, serpat longius. i. e. Inquinatum, contaminatum: a labe metaphora deducta, quæ ex oleo facta, serpit late in ea re quam semel infecit.

INFECTUS, a, um. Partic. [βασμιδύω] Tinctus. Plin. lib. 11. cap. 37. Mulieribus etiam palpebræ infectæ quotidiano: tanta est decoris affectatio, ut tingantur oculi quoque.

Aquæ infectæ sanguine. Ovid. 3. de Pont. 4. 108.

Mare infestum, Venenatum. Suet. in Calig. 49. Inventa & arca ingens variorum venenorum plena, quibus mox a Claudio demersis infecta maria traduntur non sine piscium exitio.

Mons cæde ferarum infectus. Ovid. 3. Met. 143.

Tela infecta sanguine. Stat. 9. Theb. 187.

Infectus, Non factus. V. suo loco.

INFECTORIO, ñnis. f. Vet. Gloss. Græco Lat. βαφή, βάμμα. Tinctura, infectus, infectio. V. etiam Eumen. Panegy. Constantii Cæsaris cap. 18. & Octav. Horat. 1. 1.

INFECTUS, ñs. m. [βάψις] Plin. lib. 8. cap. 48. De reliquarum infectu, suis locis dicemus. conf. dict. super.

INFECTOR, ñris. m. [βαφύς] Qui lanas inficit, & imbuit aliquo colore. Plin. lib. 20. cap. 7. Quarto infectores lanarum utuntur, quod glastum vocant.

Infector succus, Quo lanæ vel quidpiam aliud tingitur, & inficitur.

Plin. lib. 11. cap. 2. V. & Sen. 3. Quæst. Nat. 25. Cic. 2. Fam. 16. & Fest.

INFECTORIUS, a, um. Adj. Marcell. Emp. cap. 4. Infectorium alumen. **INFECTORIUM**, i. n. Gloss. Gr. Lat. βαφύον, infectorium.

INFECTIVUS, a, um. Adj. Vitruv. 7. 14. Hæc infectiva appellantur.

INFICIO, [ἀφίκαμι, ἐξομύμι] Æri. Negare dicto, non factu, inquit Valla lib. 6. Dubitat Vossius Etym. p. 266. an rectius a Facio, vel a Fateor deducatur, adeoque per r, an per c scribi debeat. Snakenb. autem in Indice ad Curtium a Fateor derivatum cogitat, adeoque per r scribendum esse dicit. Pareus per r scribi testatur in MSS. Plaut. Amph. 2. 2. 147. Cic. pro Cluent. 162. Quis tum posset arguere ab Oppianico tentatum esse judicium pecunia? quis id hoc tempore inficiari potest? Idem 3. in Catil. 11. Nam quum id posset inficiari, repente præter opinionem omnium confessus est. Idem pro Cluent. 162. Florio legatum ex testamento inficiatum est. Idem 6. Verr. 104. Earum autem rerum nullam sibi iste neque inficiandi rationem, neque defendendi facultatem reliquit.
 Amicitiam inficiari. Curt. 7. 1. 26.
 Contumelias inficiari. Tacit. 2. Ann. 14.
 Pretium rex inficiatur. Ovid. 11. Met. 205.

INFICIATUS, a, um. Partic. ut, Amicos inficiatus. Ovid. 1. de Pont. 7. 27.
INFICIANDUS, a, um. aliud Partic.
 Amor inficiandus. Ovid. 2. Amor. 17. 26.
 Fama inficianda. Ovid. 9. Epist. 4.

INFICIATIO, ñnis. f. [ἐξομύσις] Negatio. Cic. 2. de Orat. 105. Sic in Partit. 102. Primus ille status rationem habet iniqui criminis, ipsam negationem inficiationemque facti.
 Nuda inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13.

INFICIATOR, ñris. m. [ἐξομύτης] Qui negat se vel debere quod actor petit, vel commississ quod accusator objicit. Cic. 1. de Orat. 168. Quod peritoris causa comparatum esse non intelligebat: ut si ille inficiator probasset iudici ante petitam esse pecuniam, quam esset cœpta deberi. Unde status conjecturalis dicitur inficialis, in quo semper reus inficiatur. Hæc Valla lib. 6. Cic. 2. in Catil. 21. Hosce ego non tam milites acres, quam inficiatores lentos esse arbitror. Idem pro Clacco 48. Martial. lib. 1. 98.

In jus, o fallax atque inficiator, eamus.

INFICIATRIX, icis. f. Prudent. Psychom. v. 632.
— fidei fraus inficiatrix.

INFICIALIS, e. Adj. [*ἰνφικάλης*] ut, Inficialis status, Quo itur inficias, & negantur objecta. V. **INFICIATOR**. Cic. in Topic. 92. Itaque aut inficialis, aut conjecturalis prima appellatur.

INFICIAS, [*ἐξαιτίας ἑμῆς*] tantum accusati casus, & pluralis num. so- lum cum *eo*, *is*, jungitur sine præpositione; ut, Ire inficias, Negare. Ter. Adel. 3. 2. 49.
Si inficias ibit, testis mecum est annulus, quem amiserat. Gell. lib. 16. cap. 19. Nautas stupefactos convictosque inficias ire non quisse. Quintil. lib. 3. cap. 7. Nec inficias eo esse quasdam, &c.

INFIDELIS, V. **INFIDUS**.

INFIDUS, a, um. Adj. [*ἰνφιδος*, ἰνφιδος] a Fido, fidis derivatur, quod habet primam longam; significat autem eum cui non est fidendum. Cic. de Provinc. Consul. 33. Ceteræ partes a gentibus aut inimicis huic imperio, aut infidis, aut incognitis, aut certe immanibus & barbaris. Fides & infidus, contraria. Cic. de Amicit. 53. Tum, quum exul esset, se intellexisse quos fidos amicos habuisset. Fœdus infidum. Liv. lib. 7. extr. Et propter Latinorum infidum jam diu fœdus, Privernates, &c. Fratres infidi. Virg. 2. Georg. 496. Mare infidum. Lucret. lib. 2. 557. Pax infida. Liv. 9. 45. pr. Ad Æquos inde, veteres hostes, ceterum multos annos sub specie infidæ pacis quietos, versa arma Romana. Proditio infida. Ovid. 3. de Arte Am. 578. Sedes infida & instabilis. Plin. lib. 36. cap. 15. Super omnia erit populi furor, federe ausi tam infida, instabilique sede. Societas regni infida. Liv. 1. 14. Servitia infida. Liv. 2. Socius infidus. Liv. 24. 45. Vir infidus. Propert. lib. 1. 6. 18. Vulgus infidum. Hor. 1. Carm. 35. 25. Infida omnia atque infesta facere. Liv. 1. **INFIDE**, Adv. apud Firmicum.

INFIDELIS, e. Adj. [*ἰνφιδος*] Qui non stat promissis, & promissam fidem non exolvit, quin potius violat. Plaut. Afin. 3. 2. 15.
Ubi fidentem fraudaveris, ubi hero infidelis fueris. Liv. 23. Socii superbis atque infidelibus. Allobrox novis rebus infidelis. Hor. 16. 6. Infidelis & Firmus amicus, contraria. Cic. 15. Fam. 4. His ego subsidiis ea sum consecutus, quæ nullis legionibus consequi potuissent, ut ex alienissimis fociis amicissimos, ex infidelissimis firmissimos redderem. Arbitræ non infideles meis rebus. Hor. Epod. 5. 50. Compar. Plaut. Capt. 2. 3. 83.
Obsecro, infidelior mihi ne suas, quam ego sum tibi. Superl. Cic. 9. Fam. 1. Cum me in res turbulentissimas infidelissimis fociis demississem.

INFIDELITER, Adv. Cic. ad Brut. 1. Minus putarim reprehendum, si inutiliter aliquid senatui suaserim, quam infideliter. Superl. Salvan. lib. 3. contra Avarit. p. 122. Si qui ex istis morte appropinquante filios non habent, quærunt infidelissime, &c.

INFIDELITAS, atis. f. [*ἰνφιδότης*] Fides violata, perfidia. Cæf. 8. Bell. Gall. 23. Infidelitatem ejus sine ulla perfidia judicavit comprimi posse. Plur. Cic. pro Milon. 70. Quante infidelitates in amicit.

INFIGO, xi, xum, [*ἰνφίζω*] ère. Intus figere: ut, Gladium infigere hosti in pectus. Cic. 4. Tusc. 49. Ictus infigere corpori. Cic. 2. Tusc. 20. Sagitta infigitur arbore, pro In arbore. Virg. 5. Æn. 504. Venabula sagittarum infigere prætereuntibus. Plin. lib. 8. cap. 8. Inculcare & infigere aliquid. Plin. 1. Epist. 20. pr. Prævaricatio etiam cursum & breviter attingere, quæ sunt inculcanda, infigenda, repetenda. Positum & infixum in re aliqua. Cic. pro Cluent. 17. Hoc quod in communibus hominum sensibus, atque in ipsa natura positum atque infixum est. Infixum est animo, i. e. Vehementer inhæret memoriæ. Quintil. lib. 1. cap. 14. ubi de lectione pueri.

INFIXUS, a, um. Partic. [*ἰνφίξις*] ut, **ACULEUS INFIXUS**. V. **ACULUS**. Animus infixus in patriæ caritate. Cic. ad Brut. 15. Dolor infixus animo hæret. Cic. 2. Philipp. 64. Hostis infixus moribus. Sil. lib. 11. 173. Mens intenta & infixa in eas res. Cic. 1. de Nat. Deor. 49. In eas imagines mentem intentam, infixamque nostram intelligentiam capere, quæ sit & beata natura & æterna. Pila infixa in tergis steterit. Liv. 27. 14. de Elephantis Annib. Religio infixa animis. Liv. 29. 18. pr. Res memoriæ infixa. Liv. 3. 71. Eo se rem vetustate oblitteratam, ceterum suæ memoriæ infixam afferre. Telum infixum educere. Ovid. 13. Met. 393. Vulnus infixum stridet sub pectore. Viro. 4. Æn. 689. Vultus hærent infixi pectore. Virg. 4. Æn. 4.

INFIGURATUS, a, um. Adj. Theod. Priscian. 2. 1. Febris simplex & infigurata.

INFIGURABILIS, e. Adj. Idem. Ammian. 24. 4. Compage scutorum, velut testudine infigurabilium fornicum, operiebantur.

INFIRMUS, V. **INFERRUS INFERA**.

INFINDO, [*ἰνφίζω*] ère. Idem quod simplex. Virg. 4. Ecl. 33.
Oppida, quæ jubeant telluri infindere sulcos. Sic 5. Æn. 142.

INFIDIBULUM, i. d. Caro de R. R. cap. 10. Turnebus, Infidibula ab Infidendo nomen sunt adepta, quibus tanquam infunduntur vasa angusti oris, ut urcei, vel dolia per teclorium, ut humor aut vinum infundatur: ea melius censo infundibula vel infudibula appellari. Hæc ille. conf. **INFUMIBULUM** & **INFUNDIBULUM**. infra.

INFINITUS, a, um. Adj. [*ἰνφίσιτος*, ἰνφίσιτος, ἰνφίσιτος, ἰνφίσιτος] Finito contrarium habet significationem. Cic. pro Rosc. Com. 24. Qui tantas & tam infinitas pecunias, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis repudiavit. Fere servit hæc vox Hyperbolicis.

Altitudine infinita spelunca. Cic. 6. Verr. 107. Cædes infinita. Cic. 3. Catil. 8. Cædemque infinitam civium fecissent,

Genus infinitum invenerat ad innuberabilem pecuniam corripiendam. Cic. 4. Verr.

Imperium infinitum, i. e. Sine exceptione, vel Maximum & quasi perpetuum. Cic. 4. Verr. 8. Postquam M. Antonii infinitum illud imperium senserant. Budæus.

Labor rerum forensium infinitus. Cic. 1. de Orat. 1.

Potestas infinita. Liv. 3. 9.

Quæstiones infinitæ. Cic. 4. Acad. 117.

Spatium infinitum. Lucret. lib. 2. 1052.

Spes infinita. Cic. pro Deiot. V. Persequi spem infinitam, in SPES.

Tempus infinitum ætatis. Cic. 1. de Fin. 64. Nec majorem voluptatem ex infinito tempore ætatis percipi posse, quam ex hoc percipiatur quod videamus esse finitum.

Versus infinitus, apud Cic. in Orat. 163. est, Cujus omnia verba concurlione vocalium implicantur, & nulla suum finem habent, quæ res maxime huiusmodi versum facit. Exempli gratia profert Cicero hunc anapaesticum,
Frugifera & ferta arva Asiæ tenet. Al. Insuavissima littera finitus.

Ex infinito contractum tempore bellum. Lucret. lib. 2. 574.

Ab infinito. Plaut. Mostel.

Ad infinitum. Plin. lib. 13. cap. 9. Siccatus durefcit ad infinitum.

In infinitum. V. **IN**.

Abire in infinitum. V. **ABIRE**.

Auri atque argenti infinitum. Eutrop. 6. 3. & 9. 9. In quo infinitum auri gemmarumque constituit. Ubi Pondus videtur subaudit.

Compar. Cic. in Topic. 33. Partium distributio sæpe est infinitior, tanquam rivorum a fonte deductio.

INFINITE, Adv. [*ἰνφίσιτος*] Sine modo & ratione aut mensura. Cic. in Parad. 6. 3. Illi aurata tecla in villis, & sola marmorea facienti, & signa, tabulas, supellectilem, & vestem infinite concupiscenti, &c. Infinite secari atque dividi possunt. Cic. 1. Acad. 27.

INFINITO, [*ἰνφίσιτος*] ablativus vice adverbii. Plin. lib. 25. cap. 8. Procedente persuasione illa, quicquid in Creta nascitur, infinito præstare ceteris ejusdem generis alibi genitis.

INFINITAS, atis. f. [*ἰνφίσιτος*] Universalitas, generalitas, vel perpetuitas. Cic. 4. Acad. 118. Is enim infinitatem naturæ dixit esse, e qua omnia gignerentur. De Anaximandro.

Locorum infinitas. Cic. 1. de Nat. Deor. 73.

Mundorum infinitas. Ammian. 15. 1.

Infinitatem assignare. V. **ASSIGNO**.

INFINITIO, onis. f. Cic. 1. de Fin. 21. Infinitio ipsa, quam ἀπειρία vocant, tota ab illo est. i. e. Infinitas, sive infinitudo. conf. Non 2. 469.

INFINITIVUS, a, um. [*ἰνφίσιτος*] dictio ficta, Grammaticis peculiaris: de qua abunde Priscianus, & omnes alii Grammatici. Infinitivus modus dicitur, Qui nec personis aliquibus nec numeris finitur. Infinitivus modus aliquando sine alterius verbi adminiculo poni solet. Virg. 1. Æn. 37.
— mene incepto desistere victam? Subintelligitur autem, Verene ita est.

Infinitivus pro indicativo. Ter. Eun. 3. 1. 20.
— invidere omnes mihi,
Mordere clanculum, ego non flocci pendere. i. e. Invidebant.

Infinitivus, cum verbo Licet, vel Est, in sermone generali positus. Gell. 3. 1. Multos videre est pecuniæ cupidus. h. e. Multi videri possunt. Cic. 1. Off. 42. Videre etiam licet plerofque non tam natura liberales, quam quadam gloria inductos, ut benefici videantur, facere multa.

Infinitivus passivus post verba Nolo, Volo, Malo, sæpius atque multo ulitatus in persona quavis collocatur. Quintil. Nec mihi unquam tanta fuit cura brevitas, ut non ea quæ credibilem faciunt expositionem, inferri velim. Cic. 3. de Orat. 46. Pluribus nominibus unam rem declaravi volo.

INFINIBILIS, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat. p. 50. Materia cum viduata sit sine, infinibilis recte videri potest. Profunditas infinibilis. Mart. Capell. 2. 45.

INFIRMUS, a, um. Adj. [*ἰνφίσιτος*, ἰνφίσιτος] Quod firmo contrarium est, h. e. Imbecillis & debilis. Cic. 1. Acad. 14. Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sane istud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus. Infirmissimus ac desperatissimus homo. Cic. in Pison. 64. Nunc etiam in hac quotidiana, assidua, urbanaque vita splendorem tuum, gratiam, celebritatem domesticam, operam forensis, consilium, auxilium, auctoritatem, sententiam Senatoriam nobis, aut, verius dicam, cuiquam esse infirmissimo ac desperatissimo antelaturus? Al. Infimo ac despicatissimo.

Impares & infirmi. Quintil. lib. 4. cap. 1. Si nos infirmos, & impares agentium contra ingenii dixerimus.

Infirmi ad resistendum. Cæf. 3. Bell. Civil. 9.

Sum paulo infirmior. Hor. 1. Serm. 9. 71.

Actor infirmus. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 512. Quem melius infirmus actor tacitis judicium cogitationibus reliquisset. De affectu.

Ætas infirma. Ovid. 6. Fast. 599.

Animus infirmus pueris. Ter. Hec. 3. 1. 31.
Pueri inter sese quam pro levibus noxis iras gerunt.
Quapropter? quia enim qui eos gubernat animus, infirmum gerunt.

Artus infirmos baculo sustinet. Ovid. 6. Met. 27.

Caput infirmum. Hor. 1. Epist. 17. 14.

Causæ levissimæ & infirmissimæ. Cic. pro Cluent.

Cibus infirmus, Pauci nutrimenti. Cæf. lib. 2. cap. 18. per totum.

Classis inops & infirma, propter dimissionem propugnatorum atque remigum. Cic. 7. Verr. 85.

Corpus infirmum. Ovid. 19. Epist. 7.

Lacerti infirmi. Ovid. 10. Met. 407.

Mens infirma. Ovid. 19. Epist. 7.

Nuptiæ infirmæ, Frivolæ & quæ duraturæ non sunt. Ter. Phorm. 5. 1. 6.
Quod ut facerem, egestas me impulit, quum scirem infirmas nuptias hæc esse.

Res infirma & nugatoria ad probandum. Cic. pro Cæcin. 64.

Saporis infirmi vinum, Non generosum, debile, & quod linguam non ferit, aut penetrat. Columel. de Arb. cap. 3. Montibus clivisque distulter

- culter vineæ convalescunt: sed firmum probumque saporem vini præbent. Humidis & planis locis robustissimæ, sed infirmi saporis vinum, nec perenne faciunt.
- Senectæ infirma. Tibul. lib. 1. 4. 27.
- Tempus infirmissimum atatis. Cic. 4. Acad. 8.
- Valetudo infirma. Cic. 1. de Orat. 200.
- Viros infirmæ. Tibul. lib. 4. 1. 2. Cic. 6. Verr. 95. Ætate affecta, & viribus infirmis homo.
- INFIRMIS**, e. Adj. Ammian. 20. 6. Coagmenta lapidum recens structorum madoreque etiam tum infirmium.
- INFIRME**, Adv. [ἀδύνη] Imbecilliter, impotenter. Cic. 15. Fam. 1. His rebus allatis, etsi intelligebam socios infirme animatos esse, & novarum rerum expectatione suspensos, &c.
- Compar. Suet. August. 90. Tonitrua & fulgura paulo infirmius expaveſcebat.
- INFIRMITER**, Adv. Arnob. 7. p. 250. Quam infirmiter invalideque dicitur, ipsa rerum inæqualitas indicabit.
- INFIRMITAS**, ōtis. f. [ἀδύνη] Imbecillitas, debilitas. Cic. de Senect. 33. Utenim infirmitas puerorum, & ferocitas juvenum.
- Infirmitas de Animo, vide Firmus animus. in **FIRMUS** ex Cicer. De hoc Infirmitas in Annotat. in Dionem, puto in librum 36. H. St.
- Corporum infirmitas. Cic. de Clar. Orat. 313.
- Gallorum, Inconstantia. Cæs. 4. Bell. Gall. 5. Iis de rebus Cæsar certior factus, & infirmitatem Gallorum veritus, quod sunt in consiliis capiendis mobiles, & novis plerumque rebus student. Idem 4. 13.
- Laterum. Cic. de Clar. Orat. 202.
- Nuptiarum. Ter. Hec. 1. 2. 101.
- Quid adhuc habent infirmitatis nuptiæ? conf. Nuptiæ infirmæ in **INFIRMUS**.
- Oculorum. Plin. Epist. 141. Pareo, collega clarissime, & infirmitati oculorum, ut jubes, consulo.
- Valetudinis. Cic. 1. Off. 26. & 7. Fam. 1.
- Virium, Impotentia. Cæs. 7. Bell. Gall. cap. 26.
- Puerilis infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3.
- Ultima infirmitas corporis. Cels. 2. 6.
- Commendare alicujus infirmitatem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Ipfus autem litigatoris persona tractanda varie est, nam tum dignitas ejus allegatur, tum commendatur infirmitas.
- Impeditus infirmitate. i. e. Morbo. Ulpian. in l. si cui. in fine. D. ex quib. caus. major.
- Onerare infirmitatem discentium. Quintil. lib. 1. cap. 2.
- Separare infirmitatem a robustioribus. Quintil. lib. 2. cap. 2. De pueris, ac adolescentibus loquitur.
- Infirmitas, pro Timore. Cic. 6. Fam. 7. Solutum existimatur, alteri maledicere: tamen cavendum est ne in petulantiam incidas. Impeditum, seipsum laudare, ne arrogantia vitium subsequatur. Solum vero liberum, alterum laudare, de quo quicquid detrahas, necesse est infirmitati, aut invidia assignetur.
- INFIRMO**, [ἀδύνη] ōre. Debilitare, infirmum reddere, & etiam refellere: ut, Infirmare argumenta & rationes alicujus. Cic. de Divin. Idem 6. Att. 13. Ceteri infirmant *πολιτεύμα* Platonis.
- Confirmare & Infirmare, contraria. Cic. in Partit. 45. In confirmandis autem nostris argumentationibus, infirmandisque contrariis, saepe erunt accusatori, &c. Idem 2. de Orat. 331. Contrariis infirmandis & tuis confirmandis.
- Infirmare & tollere. Cic. 4. Acad. 18. Hoc quum infirmat, tollitque Philo, judicium tollit incogniti & cogniti. V. modo sub Legem.
- Infirmare ac diluere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 45. Ille quomodo crimen contentitium confirmaret, non inveniebat: ego res tam leves qua ratione infirmem ac diluam reperire non possum.
- Infirmare fidem testis ad judicem, Infirmum reddere, & ostendere perjurum esse testem. Cic. pro Rosc. Com. 45.
- Legatum. African. in l. si servus legatus. §. si servus alienus. D. de legat. 1.
- Legem. Quintil. lib. 7. cap. 2. Quæramus ergo, num infirmari in aliqua parte lex possit. Liv. 34. 3. pr. Ut unam tollendo legem ceteras infirmetis. Sic
- Testamentum. Cic. pro Cæcin. 51. Quæ lex, quod foedus aut pactio, quod testamentum non infirmari aut convelli potest?
- Transactio infirmatur. Ulpian. in l. eleganter. §. item. D. de condict. indebiti.
- Veritatem, Veritati contradicere. Cic. pro Quint. 10.
- INFIRMATUS**, a, um. Partic. Cic. in Pison. 44. Horum alter sic fuit infirmatus conscientia scelerum suorum, ut, &c. Idem pro Cæcin. 38. Si sententia hujus interdicti diminuta aut infirmata sit. Ammian. 17. 5.
- Infirmato imperii robore. Hermogen. in l. aufertur. D. de jure fisci.
- Infirmato contractu.
- INFIRMATIO**, ōnis. f. [ἀδύνη] Confutatio. Cic. 1. de Invent. 16. Judicatio est, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur, controversa.
- Infirmitas rerum judicatarum. Cic. pro Lege Agr. 2. 8.
- INFIT**, [ἀρχη] Verbum defectivum, pro Incipit usurpat, auctore Festo. Plaut. Aulul. 2. 4. 39.
- Infit ibi postulare plorans, ejulans, &c. Idem Afin. 2. 2. 75.
- Me infit percontrariet. Idem Rud. prol. 51. & Virg. 11. Æn. 242.
- Et Venulus dicto parens sic farier infit. Lucret. item 5. 1108.
- Sil. 12. 67.
- Infit, pro Inquit [φρασι] Liv. 3. 71. Ibi infit annum se tertium & nonagesimum agere. Virg. 5. Æn. 708.
- Isque his Æneam solatus vocibus infit.
- INFLEXUS**, V. **INFIGO**.
- INFLACCRO**, ōre. Marcescere. Non. 2. 323. Inflaccubunt conditiones repudiato & reddito. ex Ennio.
- INFLAGRO**, ōre. Solin. cap. 5. Sarmenta licet viridia ignem sponte accipiunt, & nullo inflagrante halitu, ab ipso numine sic accendunt.
- INFLAMMO**, [φλέγω, επιφλέγω] ōre. Incendere. Cic. 6. Verr. 106. Quam quum investigare & conquerere Ceres vellet, dicitur inflammasse tædas iis ignibus, qui ex Ætæa vertice erumpunt.
- Inflammaré & incendere. Cic. 7. Verr. 90. Classem pulcherrimam Pop. Rom. in litus expulſam & ejectam, quum primum advesperasceret, in flammari, incendique jussit.
- Inflammaré & augere. Cic. 1. de Fin. 51. Quas nulla præda unquam improbe parta minuit, sed auget potius atque inflammat.
- Inflammaré, translat. pro Vehementer appetere, & desiderare aliquid. Cic. de Amicit. 27. Honores vero, quorum cupiditate quidam inflammanur, quam multi ita contemnunt, ut nihil inanius esse, nihil levius existiment.
- Amore magno inflammat. Virg. 3. Æn. 330.
- Cupiditate aliquid auferendi. Cic. 6. Verr.
- Furor multorum furoribus inflammat. Cic. 3. de Legib. 22.
- Incendiis cupiditatum. Cic. 5. de Fin. 32.
- Odiis. Stat. 3. Theb. 338.
- Rabie equi inflammanur. h. e. Ardent. Plin. lib. 35. cap. 8.
- Scelere & furore. Cic. 7. Verr. 160.
- Spe potiendi. Cic. 1. de Fin. 60.
- Studium. Cic. pro Lege Manil. 21.
- Inflammat ad gloriam. Cic. 1. Fam. 7. Omnem gloriam ad quam a pueritia inflammat fuisse, omni cura atque industria consequare.
- Inflammaré animum alicujus. Cic. 7. Verr. 159. Neque cujuscquam ad inflammandos vestros animos eloquentia requiritur.
- Animum inflammat amore. Virg. 4. Æn. 54.
- Inflammaré animum alicujus in aliquem. h. e. Augere iram & impellere. Cic. 4. Verr. 89. Eum autem inimicissimi Sthenii domum suam invitant, ut animum ejus in Sthenium inflamment ementiendo aliquid & criminando.
- Inflammaré invidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr. 2.
- INFLAMMANTER**, Adv. Gell. 10. 3. Acriter & inflammanter facit.
- INFLAMMATIO**, ōnis. f. [φλόγωσις, φλεγμονή] ut, Inflammationes mammarum, quas Græci phlegmonas vocant, nempe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte, veluti cujuscdam ignis ardor sentitur. Plin. lib. 20. cap. 21.
- Levare inflammationes. Cels. lib. 2. cap. 28.
- Occupat inflammatio. Cels. lib. 6. cap. 6.
- Remittit se inflammatio. Cels. lib. 4. cap. 5.
- Reprimere inflammationem. Cels. lib. 7. cap. 26.
- Super inflammationem. Cels. lib. 5. cap. 26. Nam modo super inflammationem rubor ambit.
- INFLAMMATOR**, ōris. m. apud Firmic.
- INFLAMMATRIX**, icis. apud Mamert. Paneg Julian. cap. 3. & Marcellin. 14. 1.
- INFLATIO**, **INFLATUS**. V. **INFLO**.
- INFLECTO**, xi, xum, [ἰσφύλλω, ἐπισημπίω] ōre. Idem quod **FLECTERE**, vel litus flectere. Cæs. 1. Bell. Gall. 25. Quum ferrum se inflexisset.
- Inflectere ad. Cic. 7. Verr. 30. Ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur.
- Radices in nodum inflectere, Incurvare. Columel. lib. 5. cap. 6.
- Capita inflectentes. Catul. Argon. 62. 255.
- Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4. 9. 51.
- Curſus inflectitur in, h. e. Declinat, & delabitur. Plin. lib. 6. cap. 57. A Caspio mari Scythicoque Oceano, in eam curſus inflectitur, ad Orientem conversa litorum fronte.
- Oculus aliquorum inflectere. Cic. ad Quir. post redit. 8. Frater erat unus, qui suo squalore vestros oculos inflecteret. i. e. Converteret ad se.
- Vestigium curſus sui inflectere, A curſu suo declinare. Cic. 2. de Nat. Deor. 49. Nam quum duo sint genera siderum, quorum alterum spatii immutabilibus ab Ortu ad Occasum commeans, nullum unquam curſus sui vestigium inflectat.
- Inflectere leviter potius quam corrigere. Cic. pro Muren. 60. Ut leviter inflectendus potius, quam corrigendus esse videaris.
- Lacrymis inflectere aliquid. Stat. 8. Theb. 715.
- Jus gratia. Cic. pro Cæcin. 73. Quod enim est jus civile, quod neque inflecti gratia, neque perfringi potentia, neque adulterari pecunia possit?
- Orationem. Cic. de Clar. Orat. 83. Hic primus inflexit orationem, & eam mollem, teneramque reddidit. Translatio est ab iis, qui res altas inflectunt.
- Sensus alicujus inflectere. Virg. 4. Æn. 22.
- Voces cantu. Tibul. lib. 1. 7. 37.
- INFLEXUS**, a, um. Partic. [ἐπισημπίω] ut, Inflexus remus. Cic. 4. Acad. 19.
- Aratrum inflexum. Virg. 1. Georg. 162.
- Bacillum leviter a summo inflexum. Cic. 1. de Divin. 30.
- Carina. Catul. Argon. v. 10.
- Cervix. Virg. 3. Æn. 631.
- Cornu. Ovid. 4. Fast. 181.
- Cornua in se inflexa. Plin. lib. 8. cap. 15. Cornibus ita in se inflexis, ut non sint utilia pugnae.
- Genu. Propert. lib. 3. 9. 6.
- Ictus. ut, Ferit & obliquo ictu & inflexo. Plin. 11. 25. De Scorpione.
- Puppis. Plin. lib. 9. cap. 30.
- Sonus inflexo spiritu variatus: cui opponitur Continuus. Plin. lib. 10. cap. 29. Nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.
- Supercilia. ut, Inflexa juxta tempora supercilia derisores significant. Plin. lib. 11. cap. 52. h. e. Ad tempora prominentia.
- Vox inflexa ad miserabilem sonum. h. e. Conversa. Cic. 2. de Orat. 193.
- INFLEXIO**, ōnis. f. [ἐπισημπίω] Cic. de Univerſ. 27. Omnis enim orbis eorum quasi helicis inflexione vertebat.
- INFLEXUS**, ōis. m. Idem. Sen. de Brev. Vitæ, cap. 12. Vocem inflexu modulationis torquere. Arnob. 1. 2. p. 57. Inflexibus flexuosis adire.
- INFLEXIBILIS**, e. Adj. [καμπύλος] Quod inflecti non potest. Plin. lib. 7. cap. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quandam, torvitatemque natura duram & inflexibilem.
- Dolorem inflexibilem (opisthotonon vocant) levat urina capræ auribus infusa. Plin. lib. 28. cap. 12.
- Judicium. Sen. Epist. 95.
- Obstinatio inflexibilis. Plin. lib. 10. Epist. 97.
- INFLEXUS**, a, um. Adj. Non fletus. Valer. Flacc. 6. Argon. 651. de saxo in caput Moneli vibrato: Flexit

Flexit ad ignotum caput infestumque Monefi. Ignobilem signat Monefium, & obscuro loco natum: ut per Desertos duces, Nobilitate insignes. Et Virg. 11. Æn. 372.

Nos animæ viles inhumata infictaque turba. conf. Aufon. Parental. Carni. 10.

INFLIGO, xi, cum, [πεσοπίδομαι, προσβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμφορέω] ēre. ex In & Fligo antiquo verbo, quod significabat Sternere.

Colaphum infligere, quod & Infigere & impingere dicitur. Plin. lib. 8. cap. 36. Legitur in vetusto codice, Infracto colapho.

Plagam. Cic. in Vatin. 20. Si ad cetera vulnera, quibus putasti Rempub. deleri, hanc quoque mortiferam plagam infixisses augurasti mihi Turpitudinem. Cic. in Pison. 63. Ut mihi illa omnia immortalem gloriam dederint, tibi sempiternam turpitudinem infixierint.

Ufuras. Paulus in l. Caius. D. de usuris & fruct. & caus. Vulnus. Cic. in Pison. 32. Quæ meus discessus Reipub. vulnera infixit?

INFLECTIO, ōnis. f. Theod. Cod. l. 9. tit. 13. Multæ inflectione corrigere.

INFLECTUS, ūs. m. Arnob. lib. 3. p. 111. Quorum inflectu & mobilitate lingua sonos articulatur.

INFLO, [ἐκφυσάω, φυσάω, φυσώω, ἐμπνεύματι] āre. Turgescere, tractum a Folle, qui flatu turgescit.

Carbasus inflatur Aulro. Virg. 3. Æn. 357. Utram, Translate. Hor. 2. Serm. 5. 98.

Crescentem tumidis infla sermonibus utrem. Inflare dicitur tibicen buccinam, vel calamos; pro Tibia canere, vel calamis. Cic. 4. Acad. 86. Et simul inflavit tibicen, a perito canem agnoscitur. Sic Varro 3. de R. R. cap. 13. Vidisti ad inflatam buccinam certo tempore apros & capreas convenire ad pabulum. Virg. 5. Ecl. 2.

Tu calamos inflare leves, ego dicere versus. Classica. Virg. 2. Georg. 539.

Senum, Inflatione calami aut fistulæ sonum emittere. Cic. 3. de Orat. 223. Quem seruum sibi ille habuit ad manum, cum eburneola solitus est habere nitula, qui stare occulte post ipsum quum concionaretur, peritum hominem, qui inflaret celeriter eum sonum quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione revocaret.

Buccas ambas inflare, Iratorum proprium. Hor. 1. Serm. 1. 21. — quin illis Juppiter ambas Iratus buccas inflet?

Venas inflavit libido. Hor. 1. Serm. 2. 33. Venas inflatus hesterno laccho. Virg. 6. Ecl. 15.

Inflare; Intro flare, sive Flando injicere. Cato de R. R. cap. 97. de modo palumbi fardendi, Palumbum recentem ut pressus erit, ei famam coctam testam primum dato, ex ore in ejus os inflato item aquam.

Inflare vehementius dicitur orator, per translationem. Cic. 1. de Legib. 6. Fannii autem ætate conjunctus Antipater paulo inflavit vehementius, habuitque vires agrestes ille quidem atque horridas, sine nitore ac palæstra.

Animos rumor, Auget, & excitat. Cic. in Pison. 89. Quo in oppido, quum tibi spe falsa, quod Q. Ancharium non esse successurum putares, animos rumor inflasset, quo te modo, &c.

Exanimat lentus spectator, sedulus inflat. Hor. 2. Epist. 1. 178. i. e. Erigit, Spem, Augere. Liv. 35. 42. pr. Et quibus mendaciis de rege, multiplicando verbis copias ejus, erexerat multorum in Græcia animos, iisdem & regis spem inflabat, &c. Rurfus Idem eod. lib. cap. 49. pr. Spe inflari, ut, Mentiendo invicem, iactandæque vires, quas non haberent, inflasse vana spe, atque inflatos esse. Spem inflare dixit Curtius 3. 2. 10.

INFLATUS, a, um. Partic. [πνευσταίμενος] Varr. de R. R. 3. 13. Ad buccinam inflatam convenire. Sæpius per translat. ut, Inflatus spe acerbis animis. Cic. pro Muren. 33. Quum contento cursu, acerrimis duabus, hostium classis Italianam spe atque animis inflata peteret.

Jactatione intempestiva feveritatis. Liv. 29. 37. Lætitia atque insolentia. Cic. 14. Philipp. 15.

Annis inflatus aquis. Liv. 23. 19. pr. Animus inflatus, Elatus, superbiens. Cic. 3. Tusc. 19. Sic igitur inflatus & tumens animus in vitio est.

Capilli. Ovid. 3. de Arte Am. 145. Colla inflata tumescunt. Ovid. 6. Met. 377.

Compar. Tertul. de Pall. cap. 4. Vestis inflator. & Metaph. Liv. 39. 53. Juvenis inflator redierat.

INFLATOR, Adv. Compar. Cæs. 3. Bell. Civil. 79. Inflatus perscribere.

INFLATUS, ūs. m. [φυσώσις] Cic. 4. Acad. 20. Qui primo inflatu tibicinis Antioptani esse aiunt, aut Andromacham. Sic. 2. Tusc.

Recipiunt inflatum aures. Cic. de Clar. Orat. 192. Sic oratori populi aures tanquam tibiæ sunt: ex si inflatum non recipiunt, aut si auditor omnino tanquam equus non facit, agitandi finis faciendus est.

Inflatus divinus, pro Afflatu & inspiratione. Cic. 1. de Divin. 12. Tum aliquo inflatuque divino futura renuntiat.

INFLATIO, ōnis. f. [φύσα, ἐκφύσημα] Flatum in corpore generatio. Cic. 1. de Divin. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vescerentur, quod habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis querenti vera contrariam.

Inflatio ventris. Columel. lib. 6. cap. 6. Stomachi. Plin. lib. 20. 10.

Residet inflatio. Cels. lib. 4. cap. 8. Cibis deinde calidis, neque inflantibus, eodemque modo calidis potionibus: primo aquæ, post ubi resedit inflatio, vini aulteri.

INFLATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. ἐκφυστής.

INFLABILIS, e. Adj. Lactantius de Opific. Dei, cap. 11. de pulmone, Ideoque ne plenum quidem viscus effecit, sed inflabile, atque aeris capax, ut paulatim spiritum reciperet. i. e. Quod inflari possit.

Active dixit Cæs. Aurel. Tard. 3. 2. Inflabilis virtutis qualitas. & 5. 1. Alium inflabile.

INFLABELLO, āre. Tertul. advers. Valentin. cap. 23. Omnibus elementis atque corporibus ignis inflabellatus est.

INFLORESCO, vel INFLORESCO, Claud. de Laud. Stil. 3. 124. Pristina Romuleis infloruit artibus ætas.

INFLUO, xi, cum, [είσσω, ἐπιπέω] ēre. Intus fluere. Varro 1. de R. R. cap. 13. Itaque periti (qui possunt) ut eo aqua infuat, eo nomine faciunt.

Influit fluvius in Portum: & sine prepositione, Influit Pontum. Cic. 1. Tusc. 94. Apud Hypanin fluvium, quibus Europæ parte in Pontum influit. Idem 1. de Divin. 78. Fluminaque in contrarias partes fluxerint, atque amnes mare inflexerint.

Influere, per translationem, Cum ingenti tumultu & magna multitudine ingredi. Cic. de Provinc. Conf. 32. Influente in Italiam Gallorum maximas copias repressit.

Influere in animos, Infundi & demitti. Cic. 2. de Legib. 38. Assentior enim Platoni, nihil tam facile in animos teneros atque molles influere, quam varios canendi sonos.

Influere in animos hominum, pro Infinuare se in gratiam hominum. Cic. 2. Off. 3. Sed est alius quoque quidam aditus ad multitudinem, ut in univerforum animos tanquam influere possimus.

Influere in aures populi. Cic. de Amicit. 95. Quibus blanditiis C. Papius Consul nuper infuebat in aures concionis, quum ferret legem de Tribunis plebis reficiendis.

Influere nobis bonum dicitur Quod vitro venit. Sen. Epist. 51. Sensum influere. Quintil. 1. 2. Dolor influit menti. Ovid. ad Liv. 395.

INFURNUS, [ἐπιπέω] Partic. Plin. lib. 31. cap. 4. Mutant saporem & insipientes rivi. adde Curt. 8. 9. 8.

Plerumque tralate. V. in ipso verbo. Fortunæ influentis dona. Sen. Thyest. 6.

Negotia influentia, Confortia sive simul & hubertim ruentia. Plin. in Paneg. cap. 81. pr.

INFLEXUS, ūs. m. Firmic. lib. 1. cap. 1. Si ex solis stellarum influxibus pendeamus. Et alibi frequenter. V. Vort. de Latin. susp. cap. 14. p. 109. & Antibar. Cellar. p. 57.

INFLEXIO, ōnis. f. Macro. Somn. Scip. 1. 12. Materialis inflexio in corpus. INFODIO, ōdi, ossum, [καταβύω] ēre. Intus fodere. Cato cap. 3. Vineæ, si macra erit, sarmenta sua concidito minute, & ibidem inarato aut infodito,

Infodere corpora terræ. Virg. 11. Æn. 205. conf. Nep. 4. 5. 5. Unguib. infodiunt fruges. Virg. 3. Georg. 535.

Infodere sulcum. Columel. lib. 3. cap. 13.

INFOSUS, a, um. Partic. [καταβύμενος] Plin. lib. 13. cap. 13. Majore etiamnum miraculo, quod tot infossi duraverunt annis.

Puer infossus humo. Hor. Epod. 5. 32. Infossa cerebro vulnera. Stat. 8. Theb. 534.

INFOSIO, ōnis. f. Pallad. Febr. t. 16. Infossio totius corporis.

INFŒCUNDUS, INFŒCUNDE, INFŒCUNDITAS, V. INFŒCUNDUS.

INFŒORRATUS, a, um. Adj. Non foederatus. Tertullian. Præscript. advers. hæres.

INFELIX vel potius INFELIX, icis. Adj. [καταδύμενος, δυστυχία, δυστυχία] contrarium Felici; Miser, calamitosus. Ter. Eun. 2. 2. 13.

At ego infelix, neque ridiculus esse, neque plagas pati Possūm. Ibid. 5. 5. 1.

Pro fidem deum facinus fœdum: ô infelicem adolescentulum. Idem Adel. 4. 2. 1. Næ ego homo sum infelix.

Infelix & ærumnosus. Cic. 7. Verr. 161. Animi infelix. Virg. 4. Æn. 529.

Cura infelix. Ovid. 2. Trist. 1. Dolor infelix. Ovid. 4. Trist. 9. 8.

Ingenium. Plin. in præf. Obnoxii profecto animi & infelicis ingenii est, deprehendi in furto malle, quam mutuum reddere.

Tellus infelix frugibus. Virg. 2. Georg. 239. Idem 5. Ecl. 37. Infelix lolum. i. e. Infecundum. V. Serv. ad loc.

Fama. Virg. 12. Æn. 608. Hinc totam infelix vulgatur fama per urbem. Servius: Infelix fama, Rerum infelicium nuntia.

Infelix, Adversus: ut interpr. Serv. ad 1. Æn. 354. & 7. 309. Infelix, Execrabilis Inauspicatus. Arbori infelici suspendio. Cic. pro Rabir. perduell. reo 13. [Proprie est Arbor, quæ fructum non fert. V. Turneb. & Manut. in loc.]

INFELICITER, Adv. [δυστυχίς] Ter. Eun. 2. 3. 35. — is dem sequor hanc, sit mihi obviam.

p. Incommode hercle. CH. immo enimvero infeliciter. Liv. 1. 45. & 2. 35.

Compar. Sen. Centrov. 5. 33. Infelicitus supersunt.

INFELICITAS, atis. f. [καταδύμενος, δυστυχία, δυστυχία, δυστυχία, δυστυχία] Adversa vel incommoda fortuna, calamitas, Ter. Adel. 4. 2. 5.

Quid hoc (malum) infelicitatis? nequeo satis decernere. Cic. 2. de Fin. 68. Beate autem vivere, alii in alio, vos in voluptate ponitis: item contra omnem infelicitatem in dolore.

Daninare infelicitatis tempora. V. DAMNO.

INFELICITO, āre. Infelicem & miserum facere. Plant. Casin. 2. 3. 30. — Diu me & te infelicitent,

Si ego in os meum vini guttam indidi.

INFORMIDATUS, a, um. Adj. Non formidatus, abs quo nihil periculi timetur. Sil. lib. 15. 241.

Hinc tacite nitens informidatus adire, &c.

INFORMIS, e. Adj. [ἀμορφος, ἀγλυτος] Sine forma. Plin. lib. 7. cap. 15. Ea est caro informis, inanima, terri ictum & aciem respuens.

Informis res, & Formata, contraria. Auct. ad Heren. 4. 67. Alvei informes. Liv. 21. 26. extr. Alveos informes, nihil, dummodo innare aquæ, & capere onera possent, curentes, raptim faciebant.

Cadaver. Virg. 8. Æn. 264.

Exitus repentinus, & informis. Tacit. 6. Ann. 49.

Hiemes informes. Hor. 2. Carm. 10. 15.

Limus. Virg. 6. Æn. 416.

Nota. Propert. 1. 5. 16.

Regna, Chaos. Lucan. lib. 2. 7.

Situs informis. Hor. 2. Epist. 2. 118.

INFORMUS, a, um. Adj. Idem ac Informis, ex mente Junii ad Tertul. de Pallio cap. 2. & Stewechii ad Arnob. p. 78. Not.

INFORMITER, Adv. Augustin. Confess. 12. 29. Informiter sonat.

INFORMITAS, atis. f. ut Solin. in præf. Scabræ intormitatis proditio. Ufus Laepe Augustinus.

INFORMO, [*ἰνοπέω, ἀμαρτανίζω, ἰνοπέω, ἰνογράφω*] *äre.* Rem aliquam inchoare, nec omnino perficere, sed principium operi quodammodo informare & impolatum dare: ut si aut figulus vasculum fingere, aut faber statuum dolare cöperit. Budæus. Informare rem aliquam, h. e. Summaria descriptione designare. Virg. 8. *Æn.* 426.

His informatum manibus jam parte polita

Fulmen erat. Cic. *Orat.* 33. Referamus nos igitur ad eum, quem volumus, inchoandum, & eadem eluquentia informandum. *Ibidem* 7. Atque ego in fummo Oratore fingendo talem informabo, qualis fortasse nemo fuit. *Idem* 4. de *Fin.* 45. Quodque dicitis informari non posse virtutem, si quicquam nisi quod honestum sit, numeretur.

Areas informare. Columel. lib. 11. cap. 3.

Deos conjectura. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 39. Magnam turbam congreget ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne conjectura quidem informare possimus, quum mens nostra quidvis videatur cogitatione posse depingere.

Effigiem informat Latiam. Sil. lib. 17. 525.

Informare est etiam Certam vel morum vel disciplinae formam animis imprimere, Idem nempe ac Fingere, instituere. Quintil. *proem.* Unus liber accedet in quo nobis orator ipse informandus est. Ita Cic. *pro Arch.* 4. Artibus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet.

INFORMATUS, a, um. Partic. Institutus. ut, Animus bene a natura informatus. Cic. 1. *Off.* 13. Ut nemini parere animus bene a natura informatus velit, nisi præcipienti aut docenti, &c.

Informata cogitatio. Cic. 1. *Att.* 1. Conjecturam significat, præsertim quum initio epistolæ Cicero scribat, Quod conjectura provideri possit. Nam cogitatio informata, est Cogitatio in animo formata, & quædam informatio, quæ est *φαντασία*, quam vulgo Imaginationem vocant. Turnebus. V. *Casaub.*

INFORMATIO, ðnis. f. [*ἰνοπίσις*] Notio a natura animo impressa, hoc est, prænotio & prolepsis, quasi præsumptanotitia, & anticipata. Cic. 1. de *Nat. Deor.* 43. Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat *πρόνοιαν* Epicurus, id est anteceptam animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquam, nec quæri, nec disputari potest. Et alibi in eod. lib.

Informatio verbi. Cic. in *partit.* 102. Ita primus ille status, & quasi confictio cum adversario, conjectura quadam: secundus autem definitione, aut descriptione atque informatione verbi, &c. tractandus.

INFORMATOR, ðris. m. Qui informat vel instituit. Tertull. *adv. Marc.* 4. 22. Moses populi informator. Occurrit etiam in *Dig.*

INFORMATRIX, icis. f. *JCt.* in *Cod.*

INFORMABILIS, e. Adj. Qui formari nequit. Tertull. *adv. Praxean.* cap. 27. Deum immutabilem & informabilem credi necesse est.

INFORO, [*ἐναρξάω*] *äre.* a Foro compositum; significat Dicere, seu In forum divulgare, aut In forum vocare. Plaut. *Curc.* 3. 31.

Licetne inforare, si incomitari non licet?

B. Non inforabis me quidem: non mihi placet

Tuum profecto nec forum nec comitium. [*Videtur a Plauto confictum verbum, sensu ambiguo, & obscuro ex altera parte.*]

INFORARE, Perforare, a Foro, foras. Plin. lib. 17. cap. 14. Timebant præsci truncum findere. Mox inforare ausi medio. *Hard.* ex *MSS.* Imperare, dubitatque de latinitate *Inf* Inforare in hoc usu.

INFORTUNATUS, a, um. Adj. [*δυστυχής*] Calamitosus, ærumnosus. Ter. *Eun.* 2. 3. 17. O infortunatum senem.

Infortunata radiatio. Firmic. lib. 6. cap. ultimo, Præsertim si eos malevolæ stellæ minaci & infortunata radiatione respiciant.

Compar. Cic. 2. *Att.* 24. Nihil me infortunatius: nil fortunatius est Catulo.

Superl. Apul. 4. *Met.* p. 157. Infortunatissimæ filia miserrimus pater.

INFORTUNIUM, i. n. [*ἀτυχία, ἀτύχημα, δυστυχία*] Calamitas, ærumna.

Craflum infortunium. V. *CRASSUS.*

Mediocre infortunium. V. *MEDIOCRIS.*

Ferre infortunium. Ter. *Adel.* 2. 1. 24.

Tetign' tui quicquam? *æ.* si attigisses, ferres infortunium.

Habere, Calamitosum esse. Liv. 1. 50. *extr.* Ne id quidem Turnum tulisse taciturnum ferunt: dixisse enim nullam breviorē esse cognitionem, quam inter patrem & filium: paucisque transigi verbis posse: ni pareat patri, habiturum infortunium esse.

Invenire infortunium. V. *INVENIO.*

Lædent tua me infortunia. Horat. de *Arte Poet.* 103.

Maclare infortunio. Plaut. *Curc.* 4. 3. 5.

Multare infortunio. V. *MULTA, æ.*

INFORTUNITAS, atis. f. [*δυστυχία*] Gell. lib. 6. cap. 1. Itidem sunt bona & mala, felicitas & infortunitas, dolor & voluptas.

INFOSSUS, V. *INFODDIO.*

INFRA, [*ἐνέθε, νείθε, ὑπένεθε*] Præpositio accusative casus serviens, cui contrarium est *Supra*. Plaut. *Truc.* 2. 3. 30.

Sed est vocis fat: sentio aperiri fores,

Quæ absorbent quicquid venit infra pessusos. In emendatis *codd.*

Intra legitur.

Infra & supra. Cic. 4. *Acad.* 125. *Supra* infra, dextra sinistra, ante post.

Infra & supra discumbere, ex more Romano, In medio lecto ad sinistram vel dextram accumbere. V. *Torrent.* ad *Hor.* 2. *Serm.* 8. 20. *Lipf.* 3. *Antiq. Lect. Suet. Calig.* cap. 24. Cum omnibus fororibus stupri consuetudinem fecit, plenoque convivio singulari infra se vicissim collocabat, uxore supra cubante. Cic. 9. *Fam.* 26. Accubueram hora nona apud Volumnium Eutrapelum, & quidem supra me Atticus, infra Verrius.

Infra, ad personam refertur, sive ad dignitates. Ter. *Eun.* 3. 2. 36.

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos Homines. i. e. Quem ego posthabeo etiam infimis.

Infra ætatem. Liv. 28. 43. *pr.* Sic senem se perfunctum honoribus, & me infra ætatem filii etiam fui posuit.

Infra centum & ingenium alicujus. Hor. 2. *Serm.* 1. 75.

Infra se putare vel judicare aliquid Plin. in *Paneg.*

Multo infra, pro Minoris pretii Plin. lib. 19. cap. 3. Nascitur in Perside large. sed multo infra Cyrenaicum. [*Subaudi Bonitate, vel Viribus.*]

Infra, ad numerum referri sunt qui dicant. Plin. 10. 54. legitur, Ova incubari infra decem dies edita utilissimum: vetera aut recentiora infecunda. Quo loco vetera exemplaria legunt, Intra: tamen lib. 18. cap. 26. quoque legatur, In eum diem ternadena subjucito æstate tota, hieme pauciora, non tamen infra novena. Idem lib. 30. cap. 13. Vulnera recentia conglutinant terreni, adeo ut nervos quoque abscissos illis solidari infra septimum diem persuasum sit. De vermibus loquitur.

Infra, adverbium est quando sine casu ponitur. Plaut. *Truc.* 1. 1. 16. Infra sin jecit rete, piscis ne effugiat cavet. Sed lectio dubia est.

Infra quam, ut *Supra* quam. Cic. 2. de *Nat. Deor.* 135. Ipsius autem partes eæ sunt infra quam devoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. Ita legit Budæus. Alia exemplaria habent *Infra* id quod.

INFERR, pro *Infra*, Antique. [*ἰφάρω*] Cato de *R. R.* cap. 149. Ubi pyrus florere cöperit, prato irriguo: ubi super, inferque vicinus permittet, tum decedito. Putarim tamen & *Super* & *Infer* adjectiva esse: ut sit *Infer*, era, erum; *Super*, era, erum: pro *Inferior* & *Superior*. Vicinus infer, Cujus pratum est infra tuum, sive sub tuo. [*Nil verius.* V. *Papm.* in *loc.* *Superus* in recto ting. m. g. apud antiquiores legere me nusquam recorder. *Inferus* ex *Liv. Andron.* afferunt. apud *Isidor.* lib. 14. *extr.* pro *Infernus* ponitur. Sic & in *Gloss.* *Inferus*, Ἰνφρς.

INFERRUS, a, um. [*ἰνφρῶ*] ab *Infra* dictum est, teste Perotto; Quod intra est: ut, *Inferum* limen. Plaut. *Merc.* 5. 1. 1. Varro apud *Non.* 1. 221.

Nubes aquali frigido velo leves

Cæli cavernas aureas subduxerant,

Aquam vomentes inferam mortalibus. i. e. Desuper missam

Cic. 1. *Tusc.* 64. Eademque ab animo tanquam ab oculis caliginem dispulit, ut omnia supera infera, prima ultima, media videremus. Liv. 31. 31. Dii superi, inferique.

Inferi, orum. m. pl. [*οἱ κάτω*] Qui infra alios sunt positi & siti. vel potius Mortui in infernis degentes Liv. 26. 32. Si ab inferis existat Rex Hiero. *Paterc.* 2. 48. 2. Quam apud superos habuit magnitudinem illibatam detulit ad inferos. *Justin.* 11. 15. 15. Precari superum inferumque numina, Cic. *pro Cluent.* 171. Nunc quidem quid tandem illi mali mors attulit? nisi forte ineptiis, ac fabulis ducimur, ut existimemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre, ac plures illic offendisse inimicos, quam hic reliquisse. Plaut. *Aulul.* 2. 7. 6.

Si autem deorum comedent, siquid cöerint,

Superi incœnati sint, & cœnati inferi.

INFERRIOR, ðris. c. u. s. n. [*κατώτερος, ἐνδής, κατωδής, ἡττων*] compar. ab *Inferus*. Cic. 4. *Tusc.* 7. Inferior ambulatio

Inferior & superior ceteris rebus. Cic. 1. *Verr.* 61. Tu quum omnibus rebus inferior sis, hac una in re te mihi anteferi putas oportere, quod Quætor illius fueris: ego, si superior ceteris rebus esses, te hanc unam ob causam accusatorem repudiari putarem oportere

Inferior belli laude. Cic. 1. *Off.* 116. Timotheus Cononis filius, qui quum belli laude non inferior fuisset, quam pater, ad eam laudem doctrinæ & ingenii gloriam adiecit.

Multo inferior Marte & armis. *Proper.* lib. 2. 8. 39.

Ætas inferior. Cic. 4. *Acad.* 73. Quis hunc philosophum non anteposit Cleanthi, Chryssippo, reliquisque inferioris ætatis?

Casus inferiores virtute ducere. Cic. de *Amicit.* 7. Hanc esse in te sapientiam existimant, ut omnia tua in te posita esse ducas, humanosque casus virtute inferiores putes. i. e. Minoris facere casus quam virtutem.

[*ἴμμο τῆν πύχην ἡττων ἡρείοξ τῆς ἀρετῆς*, Virtuti obnoxios & servientes putare casus fortune.

Copiis inferior. *Nepos.* 14. 8. 4.

Fortuna inferior. Cic. 13. *Fam.* 5.

Genere inferiore orto cedendum putavit. Cic. *Anteq. iret in exil.* 27.

INFERRIUS, Adv. *Ovid.* 2. *Met.* 208.

Inferiusque suis fraternos currere Luna

Admiratur equos.

Cælum fidet inferius mari. *Hor.* *Epod.* 5. 79. h. e. Descendet inferius quam sit mare.

Inferius majestatem. *Tacit.* 3. *Ann.* 3. 1. Tiberius atque Augusta publico abstinere, inferius majestatem suam rati, si palam lamentarentur. i. e. Infra majestatem.

INFIMUS, a, um. superl. [*κατώτατος*] Plaut. *Curc.* 4. 1. 14.

In foro infimo boni homines atque dites ambulant.

Infimum, Medium, Summum. Cic. 1. de *Fin.* In quo nihil æque nec summum, nec infimum, nec medium, nec ultimum, nec extremum sit.

Infimi homines, Contempti, nullo in honore habiti, vel abjecta conditionis. Ter. *Eun.* 3. 2. 36.

Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos

Homines. Cic. 3. de *Legib.* 15. Homo omnium infimus & foetidissimus.

Infimus civis, cui contrarium est Summus: ut Cic. 5. *Verr.* & *pro Fonteio* 17. Non modo cum summis civitatis nostræ viris, sed cum infimo cive Romano quisquam amplissimus Gallie comparandus est.

Adversus infimos etiam iustitia servanda. Cic. 1. *Off.* 34.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de *Fin.* 52.

Ab infima plebe completi gradus templorum. Cic. 4. *Att.* 1.

De gente infima. *Hor.* 2. *Carm.* 3. 32.

Infimo loco natus. Cic. *pro Flacc.* 24. Siquidem infimo loco natum, nullo splendore vitæ, nulla commendatione famæ defenderem: tamen &c.

Infimis precibus aliquid petere, Quibus nos infimos facimus & abjicimus, ut quod petimus, facilius impetremus. Liv. 29. 30. *pr.* Ab eo supplex infimis precibus auxilium itineri, quoniam bello non poterat, quatuor millia Maurorum impetavit.

INFIMIOR, otis. *Interpr.* *Iren.* Infimiores illorum.

INFIMATIS, is. m. vel **INFIMATES**, uni. Qui sunt infimæ fortis. *Charis.* lib. 1. Invenimus optimates, & infimates legimus. Plaut. *Stich.* 3. 2. 37.

Ergo oratotes populi, fummates viri,

Summi accumbent, ego infimatis infimus. Ut enim *Noftratis*,

e; ita *Infimatis*, e, dixere veteres. Dicimus autem *Summates*, *Sum-*

- mæ conditionis, & potentia viros: Infirmates, Infimo loco natos. [Puto Plautum finisse hoc vocabulum ad imitationem Συμμάτας.]
- INFIMO**, Ære. Apul. 1. Miles. p. 106. Manes sublimare, Deos infirmare.
- INFIRMATUS**, a, um. Partic. Apul. de Deo Socr. p. 44. Ingenia ad inferiora infirmata.
- INFIRMITAS**, Ætis. f. Ammian. 17. 13. Ad infirmitatem obsequiorum venire. Idem 29. 2. Ipsa fortis infirmitate ad omnia præceps.
- INFERNAS**, Ætis. sicut Supernas. Adj. [ἰνφερνήσων] Infernatia ligna sunt, quæ ex Apennino, parte qua Inferum mare spectat, caduntur: supernatia e diverso. Plin. lib. 16. cap. 39. Et ideo Romæ infernas abies supernati præfertur. Vitruv. 2. 10. Ideo infernates, quæ ex apricis locis apportantur, meliores sunt, quam quæ ab opacis de supernatibus advehuntur. Subaudi Arborea.
- INFERNUS**, a, um. Adj. [ἐκέρτω] ut, Infernus fluctus, quasi Infimus & profundus. Plin. lib. 2. cap. 47. Quoniam ille infernus fluctus ex imo maris spirat.
- Aquæ infernæ. Ovid. 1. Trist. 5. 20.
- Dii inferni, qui & Inferi, quibus Superi opponuntur. Liv. 31. 30.
- Lacus inferni. pl. Tibull. 2. 7. 40.
- Pars inferna. Cic. 2. de Nat. Deor. 114.
- Hic sese infernis e partibus erigit Hydra. Ex quodam poeta.
- Rex infernus, Pluto. Virg. 6. Æn. 106.
- Sedes inferna. Ovid. 3. Met. 504.
- Stagna inferna. Liv. 8. 24. pr.
- Tenebræ infernæ. Hor. 4. Carm. 7. 25.
- Valles infernæ. Ovid. in Ibin, 77.
- Umbra infernæ. Martial. lib. 1. 37.
- INFERNUS**, i. m. Orcus. Varro apud Non. 4. 226. conf. Cur. Post. Cellar. p. 268. & Ol. Borrich. Cogit. p. 134. & Analect. p. 17. Vox est apud Ecclesiasticos usitatissima.
- INFERNA**, orum. n. pl. Idem. Lactant. Divin. Instit. 1. 11. Solin. cap. 55. Sen. Herc. fur. v. 423.
- Inferna tetigit, posset ut supera assequi.
- INFERNĀLIS**, e. Adj. Prudent. adv. Symmach. 388.
- Hæ sunt deliciae Jovis infernalis. Alcim. Avit. 2. 290.
- infernali jamdudum nocte sepulcis.
- INFRACTIO**, **INFRACTUS**, V. INFRINGO.
- INFRAĞİLIS**, e. Adj. [ἐπιρρησῖ] Quod frangi non potest. Ovid. 1. Trist. 5. 53.
- Si vox infragilis, pectus mihi firmius esset,
Pluraque cum linguis pluribus ora forent.
- Animum infragilem tenere. Ovid. ad Liv. 354.
- Infragilis adamas. Plin. lib. 20. in proem.
- INFRANGIBILIS**, e. Adj. Qui frangi nequit. Sen. de Vit. Beat. cap. 9.
- Quum tibi dicam, summum bonum est infrangibilis animi rigor & providentia, subtilitas, sanitas, libertas, decor; aliquid ultra quæris?
Alii malunt Infragilis.
- INFREMO**, [ἐνφρεμοῖσι] Ære. Sil. lib. 3. 230.
- Nec bellum raptis tam dirum mille carinis
Acrius infremuit, trepidumque exterruit orbem.
- INFRENDEO**, [ἐμφρέω] Ære. Valde frendere; proprie significat Dentis præ nimia ira concutere & invicem collidere. Virg. 3. Æn. 664.
- Dentibus infrendens gemitu, graditurque per æquor
Jam medium. de Polyphemo.
- INFRENIS**, e. & **INFERNUS**, a, um. Adj. Sine freno. Virg. 4. Æn. 41. Infreni Numidæ. H. St. Desiderabatur in ed. Lugd.
- Metaph. pro Vehementi. ut, Infrenus cursus. Columel. lib. 10. 215. pro Petulanti & indomito, pro Eo quod frenum pati nolit; ut, Gell. 1. 15. Prodigæ & infrenis lingua.
- INFRENO**, [ἐφραλιών] Ære. proprie est Equis frena imponere. Liv. 37. 20. Pauci stabant impavidæ equi, eos ipsos non sternere, non infrenare, aut ascendere facile poterant.
- Currus infrenant alii. Virg. 12. Æn. 287. Currus: i. e. Equos. Servius. adde Sil. 4. 316.
- Infrenare navigia anchoris, pro Cohibere & detinere ne longius progressi possint. Plin. lib. 9. cap. 11. Quod ubi videre nautici, statim pluribus anchoris navigia infrenant.
- Infrenare & domare. Plin. lib. 32. cap. 1. Infrenat impetus, & domat mundi rabiem nullo suo labore, non retinendo, aut alio modo quam adhærendo. De echineide pisce.
- INFRENĀTUS**, a, um. Partic. [ἐφραλιωτός] Liv. 37. 20. Non stratos, non infrenatos magna pars habebant equos. h. e. Frenatos, seu Frenis munitos.
- Adj. ut Infrenati equites, Quorum equi frenos non habent. Liv. 21. 44. Quocumque circumtulit oculos, plena omnia video animorum ac roboris: veteranum peditem, generosissimarum gentium equites frenatos & infrenatos. adde Gronov. ad Liv. 37. 20. Burm. ad Quintil. Decl. 13. 8. p. 281.
- INFRENATIO**, Ænis. f. Tertull. adv. Marc. 1. 29. Quæ libidinis infrenatio in castratione.
- INFREQUENS**, e. Adj. [ἄφρων, σπάνιον] Parum frequentatum. ut, Infrequens forum, In quo pauci conveniunt.
- Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conventus. Liv. 3. 6. Cic. 2. Q. frat. 11. Nam pridie Idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset.
- Infrequens, Qui non frequentat. Unde Infrequens miles dicitur a Festo, Qui diutius abest a signis. Plant. Trucul. 2. 1. 19.
- Quin ubi nihil det, pro infrequente cum mittas militiam domum.
Auctor de Viris Illust. cap. 43. Lucano cuidam fortissimo, ob amorem mulieris infrequenti, eandem emptam dono dedit. ubi Schott. V.
- Infrequens sum Romæ. Cic. 3. Q. frat. 9. Et sum equidem, ut scribis, & Romæ, & in prædiis infrequens.
- Cultor infrequens deorum. Hor. 1. Carm. 34. 1.
- Infrequens interdictum. Ulpian. in l. 1. D. de migrando.
- Infrequens cum genitivo. Gell. lib. 13. cap. 23. Infrequens sum vocum Latinarum.
- INFREQUENTIA**, æ. f. [σπανία] Raritas & paucitas. Cic. 3. Q. frat. 1. Summa infrequentia, quum vellet exire, a coss. retentus est. Liv. 2. 23. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.
- INFREQUENTATUS**, a, um. Adj. Sidon. 4. Epist. 10. Ut rebus amicitia

vegetetur quæ verbis infrequentata torpuerat. Idem 9. Epist. 15. Metrum infrequentatum durius textur.

INFRICTO, ui & avi, Ætum, [ἐπιφρίω] Ære. Idem quod Fricare, & Fricando contundere, vel Fricando etiam illinere. Dicitur autem Infrire vas cinere, & Cinere infrire vase. Columel. lib. 12. cap. 30. Et pondo quadrantem amphoris singulis infricato & oblinito. Plin. lib. 30. cap. 3. Et ideo tolerabilis est passeris pullorum farmentis crematorum cinerem ex aceto infrire. [Hæc posterioris duntaxat constructionis exempla sunt.]

INFRICTATUS, a, um. [ἐπιφρίσθης] Partic. Plin. lib. 26. cap. 8. Et infricata polemonia, aristolochiæ decocto foliis. Adde Idem 30. 12.

INFRICTIO, Ænis. f. Cels. 8. 11. fin. Tum infractionem ei membro adhibere. [i. e. Lenem frictionem. Sic Inunctio, Inambulatio, Infusatio apud eundem auctorem.]

INFRIĞESCO, xi, Ære. Desfrigescere. Cels. 5. 25. 4. Cum infrixit catapotia sunt. adde Veget. Mulom. 3. 28.

INFRIĞIDO, Ære. Refrigerare Medici antiqui. Theod. de Diet. cap. 1. & 2. Cæ. Aurel. 1. 1. 44. V. Voss. de Vit. L. L. 4. 2. p. 727. Borrich. cogit. p. 138.

INFRIĞIDATIO, Ænis. f. Veget. l. c. 1. 25. Sudoris subita infriğidatio.

INFRIĞO, xi, Ætum, xum, [ἐπιφρίω] Ære. Simul frigo, vel in patella, aut alio quovis instrumento. Plin. lib. 20. cap. 13. Dederunt & cum bitumine infricatam potioni propter anhelitum. Ex vetusto tamen codice legitur Infractam. De ruta.

INFRINGO, ægi, Ætum, [ἐπιφρίω] Ære. Idem quod Frangere, & frangendo comminuere. Plin. lib. 22. cap. 6. Ne insidens ales infringat.

Lilia infringere. Ovid. 10. Met. 191.

Lingua infringitur. Lucret. lib. 3. 156.

Lumbos & latus infregi liminibus. Horat. Epod. 11. 33.

Vestes infringere. Ovid. 9. Met. 209.

Infringere aliquid, per translationem. Cic. 7. Att. 2. Ego autem quam sciam quam sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te cogat cedere, & propemodum infringat.

Animos infringere. Liv. 38. 16. Non tamen ita infregit animos eorum, ut absisterent imperio.

Colaphum. Terent. Adel. 2. 1. 46.

Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi. Ubi Donatus, Ut illudens hoc fecisse Æschinus videatur, cum sonitu se colaphizatum significat. Infregit autem, illi, inflixit: ut sit sensus, Inflixit homini misero plusquam quingentos colaphos.

Conatus adversariorum infringere, Amoliri. Cæ. 2. Bell. Civil. 19. Cæsar habita concione Cordubæ, omnibus gratias generatim agit: civibus Romanis, quod, &c. Gaditanis, quod conatus adversariorum infregissent.

Deos infringere humili precatu. Stat. 1. Achil. 144.

Difficultatem montis infringere. Columel. lib. 2. cap. 4.

Digitos citharæ infringere, musico plane verbo in Achilleid. 1. 573. dixit Papius, pro Digitos flexibiles & faciles docilesque modorum Lyra reddere. Turnebus.

Dignitatem alicujus infringere. Cic. pro Corn. Balb. 15. Est enim labe hujus sæculi quedam, & macula, virtuti invidere, velle ipsam florem dignitatis infringere.

Jus infringere. Tacit. 4. Ann. 19. Nec infringendum Consulibus jus, cuius vigilis niteretur.

Spem infringere. Cic. in Orat. 6. Quare non est, cur eorum qui se studio eloquentiæ dederunt, spes infringatur, aut languescat industria. i. e. Valde frangatur. [Immo Paulum.]

Vim militum infringere. Cæ. 3. Bell. Civil. 101. Ut primus excursus, visque militum infringeretur, aciesque distenderetur, &c.

Vires alicujus infringere. Propert. lib. 1. 14. 17.

Graviter infringendo. Lucret. lib. 6. 142.

INFRACTUS, a, um. Partic. [ἐπιφραστός] Columel. lib. 8. cap. 17. Noces digitis infractæ sunt dandæ.

Infraçtus, Valde fractus. Virg. 12. Æn. 1.

Turnus ut infractos adverso Marte Latinos
Defecisse videt. Servius tamen majorem esse sensum contendit, si Infractos intelligamus pro Robustis & validis: h. e. Qui prius solebant infracti esse. [Inscite.]

Ævo infracto. Sil. lib. 15. 651.

Animus non infractus: cui opponitur Confirmatus. Cic. Post. red. ad Quir. 19. Eum tamenvidi, quum esset summa senectute, non modo non infracto animo propter magnitudinem calamitatis, sed confirmato atque renovato. Budæus hic legit, Non modo infracto animo, ut Infractus Non fractum significet. [Perinde est utro modo legas. Sed Infracto est Paulum fracto. V. Grav. in loc. & Bud. in Annot. prior. ad Pand. l. eo jure ff. de tit. nupt.]

Ira infracta constitit. Ovid. 6. Met. 61.

Loquela blanda infracta. Lucret. lib. 5. 231.

Minæ infractæ. Sil. lib. 7. 125. Infamæ, & nihil minus quam fractæ Animalis comminationes. [Immo Debilitatæ ac fractæ.]

Oratio. Liv. 38. 14. Et oratio fuit summissa & infracta, extenuantis opes suas, urbiumque suæ ditionis cgestatem querentis.

Res. Cic. 9. Att. 12. Tum poterimus deliberare, non scilicet integræ, sed certe minus infracta, quam si una projeceris te.

Veritas pluribus modis infracta. Tacit. 1. Hist. 1.

Vires infractæ ad prælia. Virg. 9. Æn. 439.

Virtus infracta. Stat. 2. Achil. 214.

Compar. Valer. lib. 5. cap. 10. in primo exemplo externo de Pericle, Et vultu pristinum habitum retinente & oratione nulla ex parte infractiore concionatus est. Pro Fractiore. H. St.

Infractus, Non fractus. Plin. lib. 8. cap. 50. Mares quam maxime timos, longis auriculis infractisque, armis quam villosissimis probant. Nisi forte Infractus auriculas intellexeris, Non erectas, pendulas, quasi fractæ sint: quod fortasse melius. Nam Recentiorum est Infractum pro Non fracto, Confirmato, usurpare. Symmach. 1. Epist. 3. Fractæ opes infractos animos repererunt.

INFRACTIO, Ænis. f. [ἐπιφραστός] ut, Infractio animi, pro Inconstantia, vel fractione. Cic. 3. Tusc. 14. Verisimile est igitur in quem cadit

agritudo, in eundem cadere timorem, & infractionem quandam animi, & demissionem.

INFRIARE, [ἐπιφραίνω] āre. Idem quod Friare, & in minutas partes comminere. Columel. lib. 8. cap. 5. Atque ita paulum triti falis vulneribus infriatur. Idem lib. 7. cap. 5. Superfusque aceto, vel aris æruginis infriata.

INFRONS, ondis. Adj. Ovid. 4. de Pont. 10. 31.
Hic agri infrondes, hic spicula tineta venenis. h. e. Agri sine frondibus & arboribus.

IOFRONATE, Adv. Impudenter. Planc. ad Fulgent. exposit. sermon. antiq. in Catillare. V. Salmaf. ad Vopisc. in Numeriano, cap. 13.

INFUGIFERA, a, um. Adj. Idem atque Infructuosus. Infrugifera arbor. Vet. Hor. Scholiastes ad Carm. 2. 15. 4.

INFUNCTUOSUS, a, um. Adj. [ἀνεργητός] Quod fructum non fert. Columel. lib. 11. cap. 2. Post quem diem sera & infructuosa fit hujusmodi rerum cultura. Idem lib. 8. cap. 4. Infructuosas vites, fecundas sic facito. Sic Plin. 16. 26. Fiunt quaedam loci vitio infructuosa. Epistola infructuosa, Trakte, Sen. Controv. 13. Malitia. Tacit. 1. Hist. 51. 2. Preces. Plin. 8. Epist. 23.

INFUNCTUOSUS, Adv. Idem. Epistolæ Hieron. & Augustin.

INFUNCTUOSITAS, ātis. f. Tertullian. de Resurrect. carnis, c. 33.

INFUNITUS, a, um. Adj. [ἀφρων] Insuper ac stolidus, qui nulli usui est, a Græco deducta dictio: nam Græci ἀφρονά dementem dicunt. Ruell. lib. 2. cap. 40. Urgentum in lenticula, Proverbium est, in eos jactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari nixu cuncta moliantur: quos, ut apud Senecam & Gellium, Infrunitos appellamus, Græce Cacozelos & apirocalos. Seneca de Vita Beat. cap. 23. usurpat pro Stolide jactabundo, Alterum, inquit, infruniti est animi, alterum timidi ac pusilli. V. Sen. de Benef. 3. 16. Valer. Max. 5. 7. ext. 1. Infrunito amore correptus. Al. Infinito. Gell. 4. 9. Vulgat. Eccl. 23. 6.

INFUCO, [ἐπιχρῶ] āre. Fuco tingere. Cic. 2. de Orat. 68. In scriptis & in dictis non aurum solum, sed animi judicio etiam magis infucata vitia noscuntur.
Infucare aliquid, Tegere ita fallaciam ut non deprehendatur. Plaut. Mil. 2. 6. 46.
Nunc pol ego metuo nequid infucaverit. Al. Infuscaverit.

INFUCATIO, onis. f. apud Arnob.

INFULA, æ. f. [μίτρα] Fascia in modum diadematum, ut inquit Servius in 10. Æn. 538. a qua dependent vittæ ab utraque parte. Festus, Infulas, Sacerdotum flaminum vocabant antiqui. Alii scribunt Infulas, Filamenta alba esse, quibus templa ornabantur: & moris fuisse, ut nubes, prius quam mariti domum ingrederentur, infulis postes ornarent. Cic. 3. de Orat. 73. Pamphilumque nescio quem sinamus in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. Idem 6. Verr. 110. Præsto mihi sacerdotem Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt. Liv. 30. 36. Velata navis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu Carthagini.
Velamenta & infulæ. Tacit. 1. Hist. 66. Mox velamenta & infulas pro muris ostentant.
Infula virgineos circumdata comptus. Lucret. lib. 1. 88.
Lanea dum nivea circumdatur infula vitta. Virg. 3. Georg. 487.
Coronarum infulæ. Firmicus lib. 5. cap. 1. Facietque claros, & coronarum infulis adornatos.

INFULATUS, a, um. Adj. Infula ornatus. Suet. Calig. 27. Cunctantem pueris tradidit verbenatum infulatumque.

INFULCIO, āre. pro Ingerere. Sen. Epist. 114. Non desinit omnibus locis hoc verbum infulcire. conf. Suet. Tiber. cap. 53.

INFULGENS, [ἐπιπληθύνω] Partic. sine verbo, Idem quod Fulgens. Catul. Argon, 62. 387.
Sæpe pater divum templo infulgente revifens, &c. Al. Templo in fulgente.
Immo lego apud Catullum eo loco, qui est circa finem Argon.
Sæpe pater divum fulgentia templa revifens,
Annua cum festis venissent sacra diebus. H. St.

INFUMMO, [ἐπιποσπύζω] āre. Ad fumum ficcare. Apul. Met. 1. Deos infumare. Elmenh. Infumare p. 106. Al. Infumare. Plaut. [Puto suppos.] Atque hilas infumatas, & fumen. Plin. lib. 28. cap. 9. Et infumata pilis oculorum medetur. De cerusa.

INFUMIBULUM, i. n. V. INFURNIBULUM. Nam aliqui apud Plin. 24. 15. non Infurnibulum, neque Infundibulum, sed Infumibulum legunt. V. Harduin. & que in verbo mox seq.

INFUNDO, ūdi, ūsum, [ἐπιχέω, ἐπιχύνω, ἐπιχέω, ἐπιχύνω, ἀποχέω] āre. Intus fundere.
Poculum infundere alicui. Hor. Epod. 5. 77.
Infundere faucibus. Columel. lib. 6. cap. 6.
Infundere in naribus, & in vas. Columel. lib. 6. cap. 4. Cic. 1. Tusc. 61. Utrum capacitatem aliquam in animo putamus esse, quo tanquam in aliquod vas ea quæ meminimus, infundantur?
Infundere per nares. Columel. lib. 6. cap. 5.
Infundere in alienum genus. Cic. de Clar. Orat. 62. Quum homines humiliores in alienum ejusdem nominis infunderentur genus.
Orationem in aures alicujus. Cic. 2. de Orat. 355. Ut illi non infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere.
Vitia in civitatem. Cic. 3. de Legib. 32. Quo perniciosius de Repub. merentur vitiosi principes, quod non solum vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in civitatem.
Venenum alicui. Cic. 11. Philipp. 13. At hic nuper fororis filio infudit venenum, non dedit.
Infundere cribro, pro In cribrum. Sen. de Benef. 7.
Infundere, Suprafundere. Virg. 1. Georg. 385.
Certatim Jargos humeris infundere rores.

INFUSUS, a, um. Partic. [ἐπιχύνω] Plin. lib. 20. cap. 13. Infuso in aures succo.
Collo infusus amantis. Ovid. 2. Epist. 93.
Maria terræ. Plin. lib. 32. cap. 11.
Mens per artus. Virg. 6. Æn. 26.
Pax per æquora. Sil. lib. 7. 258.
Populus. Virg. 5. Æn. 552.
Sol. Virg. 9. Æn. 461.

Jam sole infuso, jam rebus luce reiectis. Subauditur Terris.

INFUSIO, onis. f. [ἐπιχύνω] Plin. lib. 20. cap. 21. Vulvas & cibo & infusione inollit in oleo. adde Pallad. 3. 28.

INFUSUS, ūs. m. Idem. [ἐπιχύνω] Plin. lib. 24. cap. 6. Sonitus aurium emendat infusu, strumas illuc.

INFUSOR, ōris. m. Prudent. Cathem. 4. 11. Infuser fidei.

INFUNDIBULUM, i. n. [χώνη] Instrumentum quo in vasa infundimus liquores. Columel. lib. 3. cap. 12. Raram supra modum velut per infundibulum transmittere imbres.
Infundibulum, Vitruv. 10. 10. vocat illud, quod paulatim frumentum molis suggerit.

INFURNIBULUM, i. n. Pala, qua panes in furno disponuntur.
Infurnibulum apud Plinium lib. 24. cap. 15. in quibusdam exemplaribus legitur, Radix ejus imponitur carbonibus cupressi: atque is nidor per infurnibulum imbibitur in vetere tulli. Ubi Hermolaus, Per infurnibulum: Vetus codices, Per infundibulum, non displicet Per infurnibulum: quia Græci hoc genus hauriendi fumi nidorisque Hypocapnismom appellant. V. Harduin.

INFUSCO, [ἐμφύω] āre. Fuscum reddere. Plin. 9. 29. Infuscata aqua absconduntur. i. e. Obscurata & turbida facta, vel turbata. Idem 2. 51. Quæ humida, non urunt, sed infuscant. De fulminibus.
Infuscatum & nigrum. Columel. lib. 11. cap. 2. Naturalis autem maturitas est, si quum expresseris vinacea, quæ acinis celantur, jam infuscata, & nonnulla propemodum nigra fuerint.
Arenam sanie infuscare. Virg. 3. Georg. 433. — sanie infuscatur arena.
Barbarie infuscari, Coinquinari. Cic. de Clar. Orat. 258. Sed omnes tum fere, qui nec extra urbem hanc vixerant, nec eos aliqua barbaries domestica infuscaverat, recte loquebantur.
Malevolentia infuscata, Depravatus, conspurcatus. Cic. pro Planc. 22. Laudanda est, vel etiam antanda vicinitas retinens veterem illum officii morem, non infuscata malevolentia, non assueta mendaciis, non fucata, non fallax. &c.
Pectus infuscare illuvie scabrum. Cic. 3. Tusc. 26. Ex poeta.
Saporem, Corruptum & deteriore reddere. Columel. lib. 12. cap. 19. Nec omnino quicquam permiscendum, quo naturalis sapor ejus infuscetur.
Sonum. Plin. lib. 10. cap. 29. Modulatus editur sonus, promittitur revocato, infuscatur ex inopinato.
Vellera. Columel. lib. 7. cap. 3. Virg. 3. Georg. 389.
Vinum infuscare, pro Aqua diluere. Plaut. Cist. 1. 1. 21. Infucare, Edit. vet. V. Taubm. adloc.

INFUSCUS, a, um. Adj. [φαῖδς] Idem quod Fuscus. Columel. lib. 9. cap. 10. Quidam etiam infusci atque hirsuti reperiuntur.

I N G

INGEMINO, [ἐπιδηλώνω] āre. Idem quod simplex, nisi quid addat compositio, ut Frequentius geminare significet. Virg. 1. Georg. 411.
Tum liquidas corvi presso ter gutture voces
Aut quater ingeminant.
Hostiles ingeminavit opes. Ovid. 6. Fast. 568.
Ingeminare, neutrum. Virg. 1. Georg. 333.
— ingeminant Austri, & dentillimus imber. Servius Ingeminant pro Ingeminantur positum esse asserit.
Clamor ingeminat. Virg. 5. Æn. 227.
Curæ ingeminat. Virg. 4. Æn. 531.

INGEMINATUS, a, um. Partic. [ἐπιδηλώνω] ut, Nobilitas ingeminata. Ovid. 4. de Pont. 16. 44.

INGEMO, ūi, itum, [ἐπιγέω, ἐπιγέω] āre. Idem quod Gemo. Virg. 1. Georg. 46.
Depressio incipiat jam tum mihi taurus aratro Ingemere.
Agris ingemere, In agris gemere præ labore. Tacit. de Germ. 46. 7.
Laboribus ingemens. Hor. Epod. 5. 31.
Malis ingemuisse propriis. Ovid. 1. de Pont. 2. 10.
Morituro nemo ingemit. Sen. Oeth. 13.
Jacentem ingemuere Inachidæ. Stat. 9. Theb. 2.
Solum ingemuit. Ovid. 14. Met. 407.

INGEMISCO, [ἐπιγέω] āre. Idem quod primitivum. Cic. 2. Tusc. 21.
Quem vidit nemo ulli ingemiscentem malo. Ex quodam poeta.
Idem 1. de Orat. 230. Sen. Herc. Oeth. v. 1732.
Tantum ingemiscit ignis ad durum jecur. Al. O durum.

INGEMISCENDUS, a, um. Partic. Amnian. 30. 7. Clades ingemiscendas vindicare.

INGENERO, [ἐπιγενέω] āre. Notæ significationis. Cic. 5. de Fin. 24.
Et illum appetitum rerum a natura accommodatarum, ingeneratum putaverunt omnibus, qui continentur ea commendatione naturæ, qua seipsi diligunt.
Deus ingenerat iras. Stat. 4. Theb. 230.
Ingenerantur hominibus mores a stirpe generis vel ex his rebus; pro Creantur. Cic. 2. Lege Agr. 94. Non ingenerantur hominibus mores tam a stirpe generis feminis, quam ex his rebus, quæ ab ipsa natura loci, & a vitæ consuetudine suppeditantur, quibus alimur, & quibus vivimus.
Ingenerat amorem in eos, &c. Cic. 1. Off. 12.
Ingeneravit natura societatem utriusque. Liv. 5. 27.
Ingenerata familiæ tuæ frugalitas. Cic. pro Sext. 11.

INGENERASCO, āre. Idem quod Ingenero, a quo descendit, ut a Labo, Labasco; ab Integro, Integrasco, &c. Lucret. lib. 3. 746.
Et jam cetera de genere hoc, cur omnia membris
Ex ineunte awo ingenerascunt, inque genuntur. Alii aliter.

INGENITUS, V. INGINO.

INGENIGULUS, i. m. Sidus Herculis, qui Græcis Engonasis dicitur. Firmic. lib. 8. cap. 17. L'engonouille. Manil. 5. 639. V. ENGONASIS.

INGENICULO, āre. Hygin. Astron. 2. 6. dicit, postquam Herculem tela deficerent, se ingeniculasse. conf. Lamprid. Heliog. cap. 5.

INGENICULATUS, i. m. Idem sidus Herculis. Vitruv. 9. 6. Pes Ingeniculati.

INGENIUM, i. n. a Gignendo, [ἐπιγενέω] proprie natura dicitur cuique ingenta. Plaut. Bacch. 2. 3. 42.
— immo ingenium avidi haud pernoram hospitis. Ter. Heaut. 1. 1. 99.
Ingenio te esse in liberos leni puto. Inge.

Ingenium pro Natura. Et sic videtur accipi apud Suet. initio Titi Vesp. Tantum illi ad promerendam omnium voluntatem, vel ingenii, vel artis, vel fortunæ superfuit Videtur, inquam, Naturam dicere: Alioqui miretur quispiam cur ab arte separet. Tamen & Ovid. (1. Amor. 15. 14.)

Quamvis ingenio non valet, arte valet. Ber. exponens illud Ingenii dicit, Nam tanta naturalis ingenii dexteritas. de Africano. H. St. Verba Livii sunt 28. 18. V. IN DEX T R E I T A S. Priora verba hujus animadversionis excisa cultro sunt. Stephani sententia tamen satis apparet. Ingenium proprie Naturam indicat, deinde Dotes, quas hæc cuique largita est; denique & Homines egregie ab his instructos.

Ingenium patris habet quod sapit: i. e. Moribus aut prudentia similis est patri, sive patrem refert moribus. Plaut. Pœn. 5. 4. 28.

Ingenio suo vivere. Liv. 3. 36. pr. Ille finis Appio alienæ personæ ferendæ fuit, suo jam inde vivere ingenio cœpit.

Ingenium ejusmodi, pro homine talis ingenii. Ter. And. 1. 1. 66.

Nam qui cum ingeniiis conficitur ejusmodi. Ubi Donatus, Ingeniis; hominibus.

Ingenium, Vis quædam naturalis nobis infita, suis viribus prævalens ad inveniendum quod ratione indagari possit. Cic. 5. de Fin. 36. Prioris generis est docilitas, memoria: quæ fere omnia appellantur uno ingenii nomine.

Fervidus ingenio. Ovid. 14. Met. 485.

Mobilissimus ingenio. Tacit. 1. Hist. 24. Is mobilissimum quemque ingenio, &c.

Sævior ingenio. Ovid. 1. Met. 126.

Acies acris ingenii. V. A C C R.

Acumen ingeniorum. V. A C U M E N.

Amor ingenii est experientis. Ovid. 1. Amor. 9. 33.

Genus præcox ingeniorum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Gratia ingenii. Quintil. in proœm, lib. 1.

Igniculi ingenii. Quintil. in proœm. lib. 6.

Lumen ingenii est Eloquentia. Cic. in Brut. 59. Ut hominis decus ingenium, sic ingenii ipsius lumen est eloquentia.

Imbecillitas ingenii. Plin. 4. Epist. 18. ad Antonium.

Magnitudo ingenii. Cic. 4. Acad. 1.

Monumenta ingeniorum. Quintil. lib. 3. cap. 7. p. 269.

Natura humani ingenii. Quintil. in proœm. lib. 1.

Succus ingenii. Quintil. in proœm. lib. 1.

Tarditas ingenii. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Turpitudine ingenii. Patere. lib. 2. 69.

Vela ingenii. Plin. 4. Epist. 20. ad Nonium. Tu ingenii simul doloſiſſimæ que velis latissime vectus es.

Vena benigna ingenii. Hor. 2. Carm. 18. 9.

Vigor ingenii. Ovid. 8. Met. 254.

Virtutes ingenii. Quintil. in proœm. lib. 6.

Abruptum ingenium. V. A B R U M P O.

Acre ingenium. Cic. in Orat. 18. Item Vir acerrimo ingenio. V. A C C R.

Acutum ingenium, cui contrarium est Retusum. Cic. 1. de Divin. 79. V. A C U O.

Ambiguum. Plin. 4. Epist. 2.

Aptius ingenium flammis. Ovid. 14. Met. 26.

Bonum. V. B O N U S.

Cæleste. Ovid. 1. de Arte Am. 185.

Candidum. Hor. Epod. 11. 16.

Capax. Ovid. 8. Met. 533.

Confirmatum & corroboratum. V. C O N F I R M O.

Contusum. Plin. 8. Epist. 14. ad Aristonem. V. H e b e t a t u m.

Copiosissimum. V. C O P I A.

Dives. Ovid. 2. Trist. 335.

Divinum. Cic. 4. Acad. 117.

Dulcissimum. Plin. 8. Epist. 12.

Durum. Hor. 3. Carm. 21. 13.

Eminens. Quintil. in proœm. lib. 6.

Excelsum. Plin. 2. Epist. 13. Ingenium excelsum, subtile, dulce, facile, eruditum in causis agendis.

Exercitum adulatione. Tacit. 4. Hist. 40.

Eximium. Cic. 5. Tusc. 68.

Expertum nullis defensionibus. Tacit. 4. Hist. 42.

Ferax. Cic. in Orat. 48. Nihil enim feracius ingenii, his præfertim quæ disciplinis exulta sunt. Ingenia feracia vocat Cicero, Quæ multa facile solent excogitare, quale fuit ingenium Archiæ poetæ, de quo ita idem Cicero pro Arch. 18. Quoties ego hunc vidi, quum litteram scripſiſſet nullam, magnum numerum optimorum verſuum, de iis ipsis rebus quæ tum agerentur, dicere ex tempore? quoties revocatum, eandem rem dicere commutatis verbis atque sententiis?

Ferventius animi rapido ingenium. Hor. 1. Serm. 10. 63.

Fortius. Ovid. 19. Epist. 6.

Fortunatus arte ingenium. Hor. de Arte Poet. 295.

Fractum. Plin. 8. Epist. 14.

Gnavum. Liv. 3.

Grande doloris ingenium. Ovid. 6. Met. 574.

Grande ingenium. Martia. lib. 2. 44.

O grande ingenium mei fodalis.

Hebetatum ingenium, fractum, contusum. Plin. lib. 8. Epist. 14.

Ignotum. Tacit. 4. Hist. 42.

Illustre. Tacit. 4. Cic. pro Coel. 1.

Imbecillum. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Immanuetum. Ovid. 15. Met. 85.

Immemor. Cic. in Brut. 174.

Imperſpicua, incerta, fallaciaque sunt iudicium ingenia. Plin. lib. 1. Epist. 20.

Importunum. V. I M P O R T U N U S.

Indocile. Sen. Thyest. 3.

Iners. Ovid. 1. Amor. 15. 2.

Infelix. V. I N F E L I X.

Ingens. Hor. 1. Serm. 3. 34.

Inhumanum. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Inquietum. V. I N Q U I E T U S.

Insanabile. V. I N S A N U S.

Infanum. Plin. lib. 4. Epist. 7.

Integrum. V. I N T E G R U M.

Inverecundum. V. I N V E R E C U N D U S.

Jucundum & elegans. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Lene. Ter. Heaut. 1. 1. 99.

Liberale. V. L I B E R U M.

Liberius ingenium, quam virginem decet. Liv. 4.

Limacius ingenium. Plin. lib. 1. Epist. 20.

Magnum. Cic. 4. Acad. 1.

Malum. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Medium. V. M E D I U S.

Mediocre. V. M E D I O C R I S.

Memorable. V. M E M O R.

Mite. Ovid. 13. Met. 187. Juven. 4. Sat. 82.

Mobile. Plin. 1. Epist. 11. Est alioqui Regulo tam mobile ingenium, ut plurimum audeat, plurimum timeat. conf. Velox.

Molle. Ovid. 15. Epist. 84.

Multiplex. Cic. 6. Att. 2. conf. Tortuosum, Varium &c. infra.

Obnoxium. V. O B N O X I U S.

Oratorium ingenium. Cic. in Brut. 110. Quanquam iis quidem non omnino ingenium, sed oratorium ingenium defuit. Quod autem sit Oratorium ingenium, ipse lib. 1. Orat. 113. ita quasi describit: Animi, atque ingenii celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum acuti, & ad explicandum ornandumque sint uberes, & ad memoriam firmi atque diuturni.

Par. Cic. pro Corn. Balb. 1. V. P A R.

Parvum. Hor. 1. Epist. 3. 22. V. P A R V U S.

Peracre. Cic. 3. de Orat. 124.

Perelegans ingenii vir Hesiodus. Patere. lib. 1. cap. 7. pr.

Pingue. Ovid. 11. Met. 148.

Pravum hominis ingenium. Plin. lib. 3. Epist. 9. Non ita procul a fine. Probabile. Cic. in Brut. 180.

Promptum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. 1. Ann. 29.

Pudicum. Ter. Hec. 1. 2. 77.

Pulcherrimum ingenium. Plin. lib. 8. Epist. 12.

Puſillum ingenium. Martia. lib. 9. 51.

Ingenium mihi, Gaure, probas sic esse puſillum, Carmina quod faciam quæ brevitate placent.

Rectum utroque versum ingenium. Plaut. Capt. 2. 3. 8.

Rude. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Sævum. Plin. lib. 4. Epist. 22.

Solers. Sen. Theb. 1.

Subactum. Cic. 2. de Orat. 135. Subacto mihi ingenio opus est: ut agro non semel arato, sed novato & iterato, quo meliores fetus possit & grandiores edere.

Tardum. Cic. 2. de Orat. 117.

Tortuosum. Cic. de Amicit. 66. Neque enim fidum potest esse multiplex ingenium, & tortuosum.

Varium & flexibile. Plin. lib. 1. Epist. 16. Laudabam Saturnini ingenium, etiam antequam scirem quam varium, quam flexibile, quam multiplex effet.

Velox, ac mobile. Quintil. lib. 6. cap. 4. Juven. 3. Sat. 73.

Venerabile, Divinum. Juven. 15. Sat. 145.

Abundare ingenio. Cic. 4. Fam. 8.

Acuere ingenium. Quintil. lib. 1. cap. 4. V. A C U O.

Æquiparans ingenium mores. Ovid. 2. de Pont. 5. 44.

Alere ingenium. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Aſſequi ingenium. V. A S S E Q U O R.

Auferre famam ingenii. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Certare ingenio. Lucret. lib. 2. 11.

Claudicat ingenium. Lucret. lib. 3. 454.

Comminuere vires ingenii. Ovid. 3. de Pont. 3. 34.

Conferre ingenium. V. C O N F E R O.

Consumere ingenium in musicis. V. C O N S U M O.

Debilitare. ut, Recta ingenia debilitat verecundia, perverſa confirmat audacia. Plin. lib. 4. Epist. 7.

Declinare ab ingenio alicujus. V. D E C L I N O.

Deficit ingenium. Ovid. 2. Fast. 123.

Detrectat livor ingenium Homeri. Ovid. de Rem. Amor. 365.

Diſſidere ab ingenio alicujus. Ovid. 7. Epist. 36.

Dare vela ingenio. Ovid. 3. Fast. 790.

Esse plenum ingenio. Cic. Sic adolescens ingenii plenus.

Exercere ingenium multiplici, variaeque materia. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Facere. Propert. lib. 2. 1. 4.

Ingenium nobis ipsa puella facit.

Frægerunt mala ingenium meum. Ovid. 3. Trist. 14. 33.

Habere ingenium in numerato. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Habere multum ingenii ad fingendum. Cic. pro Font. 30.

Jaçtandi ingenii gratia. Quintil. lib. 3. cap. 1.

Illucere. ut, Clarissimum deinde Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum. Patere. lib. 1. cap. 5. pr.

Investigata ingenii oracula. Ovid. 15. Met. 146.

Imbuere ingenium artibus. V. I M B U O.

Immutare ingenium moribus. V. I M M U T O.

Immutatur ingenium coactum egestate. V. I M M U T O.

Induere sibi ingenium novum. V. I N D U O.

Ingurgitare ingenium poculis. V. I N G U R G I T O.

Laborare ingenio. V. L A B O R O.

Manent ingenia senibus. V. M A N E O.

Minuunt ingenium labores. Ovid. 3. de Pont. 4. 11.

Mollitur ingenium ab arte. Ovid. 3. de Arte Am. 545.

Movere, ut Ingenium mala sepe movent. Ovid. 2. de Arte Am. 43. h. e. Pericula reddunt hominem injuriosum. [Immo Acuant ingenium ad varia inventa. V. loc.

Noscere ingenium. V. N O S C O.

Ornatus bono ingenio. V. O R N A T U S.

Perſpicere ingenium & naturam pueri. Quintil. lib. 1. cap. 4.

Redire ad ingenium, sive reverti. Ter. Ilc. 1. 2. 38.

— si mihi fidem

Das te taciturnam, dicam. PH. ad ingenium redis.

Ubi Budaus

ex Donato, A se discefferat servus loquax, qui aliquantisper tacere sustinuerat. Cic. 1. Verr. 57. Rediit ad se atque ad mores suos. Liv. 2. 22. Ita Volscis suum rediit ingenium.

Servire ingenio. Propert. lib. 1. 7. 7.

Subdere stimulos ingenii. Ovid. 5. Trist. 1. 76.

Substitit ingenium malis. Ovid. 15. Epist. 196.

Ingeniata mihi omnia sunt. Plaut. Cistell. 2. 1. 7.

Ita mihi omnia ingenia sunt: quod lubet, non lubet jam id continuo. i. e. Ita ingenium mihi omnifarium est.

Ingenio divino esse. Cic. 4. Acad. 117.

Tractare ingenia. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Valere ingenio. Quintil. lib. 1. cap. 8. Ovid. 1. Amor. 16. 4.

Ingenium soli, sive terræ. Plin. lib. 14. cap. 1. Succique tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mors folique ingenia. Lactis ingenia & proprietates. Gell. lib. 12. cap. 1. Ligni. Idem 3. 6. Montis. Tacit. 2. Hist. 45. Loc. Flor. 2. 6. 16. Situs. Idem 2. 17. 3. Sic Herbarum, Mundi, Metalli, &c. V. Bath. ad Claud. de Rapt. Proserp. 1. 143. Drakenb. ad Sil. 4. 90. & 16. 46.

INGENIOLUM, i. n. Dimin. apud Arnob. & Hieron.

INGENIOSUS, a, um. Adj. [ἐφεύς, ἀγγίνο, δαίδαλο] Ingenio optimo & alacri præditus. Cic. 5. de Fin. 36. Prioris generis est docilitas, memoria: quæ fere omnia appellantur uno ingenii nomine: easque virtutes qui habent, ingeniosi vocantur. Idem pro Cluent. 52. Homo in primis ingeniosus, & in dicendo exercitatus.

Compar. Cic. pro Rosc. Com. 31. Quo quisque est solertior, & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosus.

Superl. Cic. pro Muren. 62. Homo ingeniosissimus M. Cato.

Ager ingeniosus ad segetes. Ovid. 4. Fast. 684.

Egestas ingeniosa. Claud. 3. de Rapt. Proserp. 31.

Gula. Martial. 13. 62. H. St.

Res est ingeniosa timor. H. St. Puto ex Martiali quoque.

Res est ingeniosa dare. Ovid. 1. Amor. 8. 62.

Miracula ingeniosa fecit natura. Plin. lib. 7. cap. 2.

Vox mutandis ingeniosa sonis. Ovid. 2. Amor. 6. 18.

Ingeniosus ad. ut, Furtum ingeniosus ad omne. Ovid. 11. Met. 3. 3.

In pœnas. Ovid. 2. Trist. 342. In Culpam. Idem ibid. 288.

In cum auferendi casu. Martial. lib. 1. præf. Improbe facit qui in alieno libro ingeniosus est.

INGENIOSUS, Adv. [ἐφεύς] Subtiliter, & cum ingenio. Cic. 1. de Invent. 8. Nam satis in ea videtur ex antiquis artibus ingeniose & diligenter electas res collocasse.

Compar. Sen. Controv. 10. Hanc controversiam declamavit longe ingeniosius. Plin. lib. 15. cap. 13. Nec aliud pomum ingeniosius geminatum est.

Superl. Vell. 2. 48. 3. Homo ingeniosissime nequam.

INGENIATUS, a, um. Partic. ab INGENIARE; Apto ingenio præditus. Plaut. Mil. 3. 1. 133. Lepide ingeniatus. Adde Gell. 12. 2. Ingeniatus ad astutiam. Apul. Florid. p. 360.

INGENO, ère. Idem quod Ingigno. Verbum est antiquum. Lucret. lib. 3. 745. per tmeôn,

Ex ineunte avo ingenerascunt, inque genuntur. Manil. 5. 135.

His etiam ingenitur visendi ignota cupido.

INGENS, entis. Adj. [ἐμεγέθης, παμμεγέθης, πελάριος, τελαυπαίος] Dicitur, ut inquit Festus, augendi consuetudine, ut Inclamare, Invocare. Quia enim Gens, populi est magnitudo, Ingentem per compositionem dicimus Valde magnum.

Acervus ingens. Virg. 1. Georg. 185.

Achilles. V. ACHILLERS.

Amore ingenti percussus. Virg. 2. Georg. 476.

Animus ingens, Fortis, magnus & conkans. Plin. in Paneg. Sic apud Hor. 2. Serm. 7. 102. — ingens.

Virtus atque animus.

Animos ingentes tollere. Virg. 2. Georg. 207.

Arbos. Virg. 2. Georg. 81.

Argentum ingens mensis, Plurima vasa argentea. Virg. 1. Æn. 466.

Argumentum. Virg. 7. Æn. 791.

Bellum. Virg. 1. Æn. 279.

Cædes. Virg. 9. Æn. 242.

Caverna. Virg. 2. Æn. 20.

Clamor. Virg. 9. Æn. 43.

Concurfus. Virg. 5. Æn. 611.

Confidentia. Ter. And. 5. 3. 5.

Corpus. Virg. 1. Æn. 192.

Curæ ingentes. Virg. 1. Æn. 208.

Dolor. Virg. 5. Æn. 172.

Facinus. Ter. Adel. 4. 7. 3.

Flagitium. Hor. 2. Serm. 4. 82.

Fletus. Virg. 5. Æn. 765.

Fragor. Virg. 8. Æn. 527.

Gaudium. Plin. lib. 7. cap. 42.

Genus ingens a proavis. Virg. 12. Æn. 225.

Gladus. Tacit. Agric. 36.

Gloria. Virg. 2. Æn. 325.

Gratias ingentes agere. Ter. Eun. 3. 1. 1.

Magnas vero agere gratias Thais mihi? 5. Ingentes. Adde Cic. in Læl.

Ignis. Plaut. Capt. 4. 2. 63.

Impensæ ingentes, quæ & Sumptuosæ dicuntur: h. e. Magni sumptus. Liv. 34. 58. Et quæ strata ruinis atque incendiis erant, ingentibus impensis ædificaverit.

Iras ingentes concipit. Ovid. 1. Met. 166.

Lætitia. Virg. 3. Æn. 99.

Luctus. Virg. 6. Æn. 868.

Machina. Hor. 2. Epist. 2. 73.

Merus. Virg. 6. Æn. 491.

Moles. Virg. 5. Æn. 118.

Murmur. Ovid. 7. Met. 644.

Nominis ingentis rex. Liv. 30. 17. 51.

Obûdio. Virg. 8. Æn. 647.

Paratus. Tacit. 2. Hist. 95.

Pecunia ingens, Multa & numerosa. Cic. 2. Lege Agr. 69. Hic ager omnis, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia vobis inducetur.

Pluvia. Virg. 1. Georg. 325.

Pudor. Virg. 10. Æn. 871.

Rus. Virg. 2. Georg. 412.

Saxum. Virg. 6. Æn. 616.

Sonitus. Virg. 2. Georg. 306.

Spiritus ingentis vir. Liv. 21. præf.

Stridor. Virg. 7. Æn. 65.

Testis. Plin. lib. 7. cap. 30.

Vagitus. Virg. 6. Æn. 426.

Ventus. Virg. 1. Georg. 334.

Virtus. Hor. 2. Serm. 7. 102.

Vitium. Hor. 2. Serm. 3. 91.

Umbra. Virg. 2. Georg. 297.

Vox. Virg. 1. Georg. 477.

Animi ingens. Tacit. 1. Ann. 69. Sed femina ingens animi.

Animus ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Armis ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Corpore ingens. Virg. 11. Æn. 641.

Eloquio ingens. Stat. 1. Silv. 4. 35.

Compar. Symmach. 8. Epist. 31. Solatur tamen sollicitudinem meam quod parsimonia tibi familiaris est, quod cognata sapientia & adversis fortunæ animus ingentior.

Superl. Veget. de Re Milit. 4. 8. Rotæ de lignis viridibus ingentissimæ fabricatur. Despaut. ex Vegetio 124. 125. H. St. Desiderabatur in Lugd.

INGENUUS, a, um. Adj. [ἐλαθέρης, γήινος, ἐγγενής] proprie Nativus, & opponitur Manu factis. ut, Ingenuos fontes. Lucret. 1. 230. Deinde apud antiquos Ingenui erant Legitime suscepti, & Spuriis oppositi. Liv. 10. 8. extr. En unquam fando audistis patricios primo esse factos, non de cælo demissos, sed qui patrem ciere possent: id est nihil ultra quam ingenuos? Deinde Ingenui dicti Liberi & ex liberis nati, de de quo vide Jctos. Opponuntur hi Libertinis: ita Plaur. Mil. 3. 1. 189. Ingenuamne an libertinam? Adde Martial. 3. 32. Boeth. ad Topic. Cic. 3. Refertur denique quasi per metaphoram ad ingenuum, &c. de eo qui liberalis & minime servilis ingenii sit. Juven. 11. Sat. 154.

Ingenui vultus puer, ingenuique pudoris.

Amor ingenuus. Hor. 1. Carm. 27. 16.

Animo ingenuo facere aliquid. Catul. 66. 38.

Artes ingenuæ, sive Disciplinæ: i. e. Liberales, & ingenuis, hoc est liberis dignæ. Cic. 2. de Fin. 68. Sint ista Græcorum: quanquam ab his philosophiam & omnes ingenuas disciplinas habemus. Idem, Ut omittam has artes elegantes & ingenuas.

Color ingenuus. Propert. lib. 1. 4. 13.

Corpus ingenuum. Ovid. 5. Epist. 144.

Crines ingenui. Stat. 2. Silv. 1. 44.

Crux ingenua, Quæ ingenuo animo & libero suscepta est. Martial. lib. 10. 82.

Per gemitus nostros, ingenuasque cruces.

Facies ingenua, quæ & Liberalis dicitur: h. e. Elegans. Plaut. Pœn. 5. 2. 17. Facies quidem pol ingenua est.

Facta ingenua, Viris ingenuis digna: h. e. Nobilia. Plaut. Milit. 4. 1. 17.

Vah, egone ut ad te ab libertina esse auderem internuntius, Qui ingenuis factis responderet? &c. Al. Ingenuis factis respondere nequeas &c.

Genæ ingenuæ. Ovid. 1. Amor. 7. 52.

Gula, ironice. Martial. lib. 6. 11.

Non minus ingenua est & mihi, Marce, gula.

Meretrix. Plaut. Mil. prol. 1.

Pudor. Catull. 59. 81.

Puer. Hor. 3. Carm. 24. 55.

Quibusdam in locis Ingenuus videtur poni pro Moderato. Ovid. 1. Trist. 4. 71.

Illi corpus erat durum patiensque laborum, Invalidæ vires ingenuæque mihi. Martial. lib. 3. 46.

Invalidum est nobis, ingenuumque latus. [i. e. Molle, ut ingenuis.

INGENUE, Adv. [ἐλαθέρως] Libere ac simpliciter: ut, Ingenuè loqui; i. e. Ut liberum hominem decet, nihil timidum, nihil habens fervile.

Aperte atque ingenuè fateri. Cic. 5. Fam. 2. Quod me abs te cupisse laudari, aperte atque ingenuè confitebar.

Ingenuè educatus, Liberaliter, ut liberum decuit. Cic. 3. de Fin. 38. Quis autem honesta in familia institutus, & educatus ingenuè, non ipsa turpitudine, etiam si eum læsura non sit, offenditur?

INGENUITAS; ætis. f. [ἐλαθέρειος] Liberalitas, nobilitas, honestas. Cic. 3. Verr. 113. Vestitus enim neminem commovebat is, quem illi mos & jus ingenuitatis dabat. i. e. Jus natalium, ut in eo qui liberis parentibus ortus est. Idem 2. de Orat. 242. Præter idem ingenuitatem & ruborem suum verborum turpitudine & rerum obscantate vitanda. h. e. Honestatem & verecundiam homine libero dignam. Idem 3. Verr. 113. pro conditione hominis ingenui, Detrahes ornamenta non solum fortunæ, sed etiam ingenuitatis? [Intelligit Insigne ingenuitatis proprium Togam prætextam, V. loc. & Ascon. in eundem.] Suet. Aug. cap. 74. Valerius Messala tradit neminem unquam libertinorum adhibitum ab eo cœnæ, excepto Mena, sed asserto in ingenuitatem. Liv. 8. 28. Ingenuitatis memor adolescens.

Præ se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Cic. 1. Acad. 33.

INGERO, ssi, illum, [ἐπιχέω, ἐπιθήμι, ἐπιβάλλω, ἐπιειφίρω] ère. Impone, infundere. Plaut. Pseud. 1. 2. 24.

Tu qui urnam habes, aquam ingere: face plenum ahenum sit cito. Columel. lib. 5. cap. 9. Deinde ingerendi minimi lapides, vel glareæ mista pingui solo.

Ingerere se: i. e. Affectare aliquid. Plin. in Paneg. cap. 86. pr. Præfectum Prætorii non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere.

Periculis se ingerit. Sil. lib. 10. 5.

Aquam ingerere. Plaut. Pseud. 2. 2. 24.

Cibum ingerere, vel potionem ægroto; pro Porrigere. Cels. Et ingerere cibum

cibum fastidiosus. [Nisi error est.] Idem in Præf. lib. 1. Febricitanti cuidam & magna siti affecto, cum post ebrietatem eum premi cœpisse cognoscere, aquam frigidam ingessit.

Convicia ingerere alicui. Hor. 1. Serm. 5. 11.

Dicta in dolium pertusum ingerere, proverbialiter dictum, quasi Operam ludere. Plaut. Pseud. 1. 3. 135.

In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus. Sed,

Dicta in aliquem ingerere, pro Maledicere & conviciari. Plaut. Afin. 5. 2. 76.

— nunc uxorem me esse meministi tuam?

Modo, quum dicta in me ingerebas, odium, non uxor eram.

Humo ingesta contumulari. Ovid. in Ibin, 460.

Ligna foco. Tibul. lib. 2. 1. 22.

Mala multa in aliquem. Ter. Andr. 4. 1. 16.

Ingeram mala multa: atque aliquis dicat, nihil promoveris.

Osculum alicui. Suet. de Clar. Gramm. 23.

Primordia. V. PRIMORDIUM.

Probra. Liv. 2. 45.

Pugnos in ventrem, Inferre violenter, & pugnis percutere. Ter. Phorm. 5. 8. 95.

— nisi sequitur, pugnos in ventrem ingerere.

Sacrilegium inferre. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 4.

Saxa in fubeantes. Liv. 2. 65.

Scelus sceleri. Sen. Thyest. 8.

Semen solo, Seminare. Columel. lib. 2. cap. 10. Et similiter quum semen crudo solo ingesserimus, inarabimus.

Tela. Liv. 24. 34. Postremo ut sui vulnere intacti tela in hostem ingerent.

Tura aris. Plin. lib. 12. cap. 14. Alexandro Magno in pueritia sine parsimonia tura ingerenti aris, &c.

Verba & vocem. Liv. 3. 68. pr. Quid tandem privatae res vestrae, quo in statu sunt? jam unicuique ex agris sua damna nuntiabantur, quid est tandem domi, unde ea expleatis? Tibuni vobis amissa reddent ac restituent? vocis verborumque, quantum voletis, ingerent, & criminum in principes, & legum aliarum super alias, & concionum.

Vulnera. Tacit. 3. Hist. 84. Et ingessit vulneribus concidit. Pro, Inflictiis.

Ingerere, Jacere: ut, Ingerere lapides, tela, saxa. Plin. lib. 10. cap. 1. de struthiocamelis, Ungulae iis cervinis similes, quibus dimicant, bifurcae, comprehendendis lapidibus utiles, quos in fuga contra fequentes ingerunt pedibus.

Ingestum, pro Eo quod violenter oblatum est. Tacit. 1. Ann. 72. 2. Nomen Patris patriae, Tiberius a populo saepius ingestum repudiavit. Alibi dixit, Ingestis pilis, pro Infixis: ubi vulgo legitur, Infestis pilis.

Ingerere, In memoriam revocare. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 12. Ingratis quoque, memoria cum ipso munere incurrit, ubi ante oculos est, & oblivisci sui non sinit, sed auctorem suum ingerit & inculcat.

Nomina aliorum alicui ingerere. Tacit. de Orat. 7. Quorum nomina prius parentes liberis suis ingerunt? Subaud. Quam Oratorum.

INGESTIO, ðnis. f. Mart. Capell.

INGESTUS, ðs. m. Tertull. de Refurr. Carn. cap. 42. Immortalitatis ingestus.

INGESTO, ðre. frequent. Apul. Met. 11. p. 712. Carbasus lintea votum ingestans progerebat. Elmenh. p. 264. Carbasus litteris votum &c. est Littoris excusum mendose.

INGESTABILIS, e. Adj. [ἀγεσάβητος] Quod gestari non potest. Plin. lib. 7. cap. 6. Ingestabile cnus crurum, & inguinum levis tumor.

INGIGNO, gēntui, gēntum, [ἐγγίγναι] ðre. Una & simul gignere. Cic. 5. de Fin. 33. Sive, ut doctissimis viris visum est, major aliqua causa atque divinius hanc vim ingenuit, sive hoc ita sit sortuito.

INGENITUS, a, um. Partic. ut

Natali & ingenta sterilitate laborantibus. Columel. lib. 3. cap. 7.

Ingenitum corpori eorum virus, exitiale serpentibus. Plin. lib. 7. cap. 2.

Nobilitas ingenta. Lucan. ad Pison. 92.

— ingenitæ stat nobilitatis in illo

Pulcher honos, & digna suis natalibus ora.

INGITAS, ðtis. f. quasi Indigitas: Paupertas, inquit perottus. Plaut. Pœn. 4. 2. 85.

Profecto ad ingitatem lenonem rediget, si has abduxerit. Exemplaria, quæ vidimus, legunt Ad incitas.

INGLÔMERO, — e. Adj. [ἐγγλωμερό] ðre. Idem quod simplex. Stat. 1. Theb. 350.

— sed plurimes Austere

Inglomerat noctem, & tenebrosa volumina torquet.

INGLORIUS, a, um. Adj. [ἀγλός, ἀδόξος] Qui nullam laudem aut gloriam sua virtute aut fortitudine consecutus est, & veluti ignobilis. Virg. 9. Æn. 548.

Ense levis nudo, parmaque inglorius alba. Idem 4. Georg. 94.

Inglorius militiæ. Tacit. 3. Hist. 59. 4. Nec ipse inglorius militiæ. Sil. lib. 12. 39. Inglorius ausi. i. e. Qui efficere quod tentabat non potuit.

Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Tusc. 81. Quod inglorius sit atque ignobilis ad supremum diem pervertitur.

Honoratus & Inglorius, contraria. Cic. 1. de Legib. 32. Propterque honestatis & gloriæ similitudinem, beati, qui honorati sunt, videntur: miseri autem qui sunt inglorii.

Vox ingloria. Stat. 5. Silv. 3. 138.

Inglorius, Indecorus. Lactantius in illud. Stat. 9. Theb. 109.

— comantem

Perstrinxit galeam, convulsa cuspide longe

Diffugere jubas: patuitque ingloria cassis.

INGLUVIES, ði. f. [λαμβύεσσα] Ventris rapacitas, voracitas. Ter. Eun. 5. 4. 15.

Harum videre ingluviem, sordes, inopiam. Hor. 1. Serm. 2. 8.

Hunc si perconteris, avi cur; atque parentis

Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem.

Ingluvies, pro Gurgulione. Apul. lib. 1. Asini aurei p. 109. Ut ponderis deductu restis ad ingluviem adstricta, spiritus officia discluderet. Gulam seu gurgulionem intelligit, sive asperam arteriam, qua spiritus ab ore in pulmones, atque inde rursus in os & in nares ultro citroque semper commeat.

Ingluvies, pro Sinu gutturis accipitur, in quem aves recentes cibos demittunt, & condunt. Columel. lib. 8. cap. 5. de gallinis, Nam si vacua non est ingluviem, cruditatem significat: abstinereque debent, dum

concoquant. adde Virg. 3. Georg. 431. Et Serv. ad loc. qui interpretatur Ventris capacitatem.

Ingluvies, pro Copia & affluentia. Firmic. lib. 4. cap. 18. Publicis custodiis, vel carceribus, aut catenarum nexibus faciet obligatos, ita ut eos infensa criminum deturpet semper ingluviem. Sed forte vetusto more scriptum erat Inluvies, quod nunc scribimus Illuvies: atque per ignorantiam ex Inluvies factum Ingluvies.

INGLUVIÏDUSUS, a, um. Adj. apud Fest. in Ingluvies. & Isidor. lib. 10. Ingluviosus a gula & voracitate dictus.

INGRANDESCO, ðui, [ἐπιδηδύμι] ðre. Grandem fieri. Columel. lib. 11. cap. 3. At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum, si jam ingranduit, transferre. Idem lib. 2. cap. 10. Quæ ut celeriter prodeat, & ingrandescat, ante quam feratur, fimo arido permisceri debet.

INGRATUS, a, um. [ἀγχαριστός, ἀγχαρίμων] Adj. passivæ significationis, Quod non est gratum & acceptum. Donatus ad Eun. 2. 1. Ingrata quæ ab inimicis sunt, ac recusantibus.

Amaritudo ingrata. Plin. lib. 15. cap. 25. Minus quinquennium est, quod prodiere quæ vocant laurea, non ingratae amaritudinis.

Joci non ingrati. Ovid. 3. Fast. 738.

Onus ingratum. Catul. 66. 142.

Oratio, cui opponitur Jucunda. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Sapor. Columel. lib. 7. cap. 8.

Superbia ingrata Veneri. Hor. 3. Carm. 10. 9.

Tempora. Hor. 1. Epist. 1. 23.

Virus. Plin. lib. 10. cap. 26.

Ingratus, activæ significationis, Qui non meminit accepti beneficii, nec gratiam ullam habet. Ter. And. 1. 5. 43.

— adeone me ignavum putas?

Adeone porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cic. de Amicit. 42. Propterque invidiam in exilium missus esset, ingrata patriæ injuriam non tulit, quam ferre debuit. Martial. de Spectac. 10.

Læserat ingrato leo perfidus ore magistrum.

Ingratus animus. Sen. Epist. 1.

Ingratus adversum deos. Gell. lib. 4. cap. 13. Non igitur sumus adversum deos ingrati.

Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. Deor. 121. Quum Epicurus in Democritum ipsum quem secutus est, fuerit ingratus.

Ingratus, Invitus, & coactus, inquit Donatus. Ter. Eun. 2. 1. 14.

Opus faciam, ut defatiger usque: ingratus ut dormiam. [Immo Ingratis legit & exponit id ipsum Donatus.

Compar. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 27. Vix labra diduxit, & ingratorum quam si tacuisset, fuit. & Cic. 8. Att. 4.

INGRATIB, Adv. [ἀγχαριστως] Plin. lib. 27. cap. 2. Quod scias illa forte ab homine excogitari potuisse credit, ingratis deorum munera intelligit.

Ferre aliqui ingratis. Tacit. 1. Hist. 52. 4. Oppressa Capitonis consilia ingratis tulisset.

Non ingratis nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. cap. 3. i. e. Libenter.

INGRATIS, Adv. [ἀγχαρι] Præter gratiam & meritum, Non ultro inquit Donatus. Plaut. Casin. 3. 5. 57. Atque ingratis quem non vult, ei nubet hodie. Al. Ingratis, quia non vult, nubet. Ter. Heaut. 3. 1. 37.

— ea coacta ingratis

Post illa cœpit victum vulgo quærere. Et hic rectius legitur Ingratis. Libenter & Ingratis, contraria. Cic. 6. Verr. 19. Reticebunt quæ poterunt libenter: dicent quæ necesse erit, ingratis. Vetus exemplar scriptum habet Gratis. Lamb. Ingratis. V. Parei Lex. Crit. p. 607. Giffan. ad Plaut. Cas. 2. 5. 7.

INGRATIA, e. f. contrarium Gratia. Tertull. de Poenit. cap. 21. Premitit fidei, amoris simplicitatis, patientiæ, misericordiæ, prout quid in ingratiis cecidit. Sed usitator est ablativus pluralis absolute sumptus. Plaut. Cas. 2. 5. 7.

Vobis invitis atque amorum ingratis. conf. Merc. 2. 4. 11. & Ter. Phorm. 5. 6. 94. Tuis ingratis. Sed aliquando abit pronomem & accipitur adverbialiter. Nep. 2. 4. 4. Ut ingratis addepugnandum omnes cogentur. & Plaut. Curc. 1. 1. 6.

Tamen est eundem quo imperant ingratis.

In multis scriptorum locis pro hoc Ingratis aliud irrepfit. Vide Lamb. in Æmilium, Probam pag. 36. H. St. conf. Diet. præced.

INGRATITUDO, [ἀγχαριστία, ἀγχαριστία] a Cicerone non dicitur. Maluit enim Græce dicere, ad Atticum scribens, lib. 9. 7. his verbis, Sed meruisse illum de me puto, ut ἀγχαριστίας crimen subire non audeam. Budeus. Sabellicus hac voce frequenter usus est lib. 7. Exemplorum cap. 2. cui titulus est, De ingratitude. Erasmus quoque in proverbio, Ingratitudo vulgi. Et in alio proverbio, Nemo benemerito bovem immolavit, præter Pyrrhiam. V. Voss. Cellar. ceterosque de Barbarismis & Vitiis sermonis.

Vide GRATITUDO. H. St.

INGRATIFÏCUS, a, um. Adj. [ἀγχαρις] Idem quod Ingratus. Cic. pro Sext. 121. O ingratiŏci Argivi, inanes Graii, immemores beneficii.

INGRAVIS, e. Adj. Valde gravis. Ulp. 1. 3. ff. de S. C. Silan. conf. Erythr. Ind. Virg. in Infractus.

INGRAVESCO, [βαρύνω] ðre. Valde gravem, & moleŏtum fieri. Plin. lib. 31. cap. 7. Vix credibili pondere ingravescat.

Ingravescit in dies malum. Cic. ad Brut. 10.

Levari & Ingravescere, contraria. Cic. de Senect. 36. Et corpora quidem exercitationum defatigatione ingravescunt: animi autem se exercendo levantur.

Ingravescentem morbum prævidere. Cic. 2. de Divin. 15.

Ingravescere furore. Cic. 10. Att. 14. Alter ardet furore & scelere, nec remittit aliquid, sed in dies ingravescit.

Ingravescit annona, Carior fit. Cic. pro Domo 11. Nam quum ingravesceret annona, ut jam plane inopia ac fames timeretur.

INGRAVESCENTS, Partic. [βαρύνων] ut, Ingravescentis ætas, i. e. Senectus. Cic. de Amicit. 33. Mutant etiam mores hominum sæpe dicebat: alias adversis rebus, alias ætate ingravescente.

INGRAVIDO, ðre. Idem quod Gravidare. Paulin. 9. Nat. Felic.

INGRAVIDATUS, a, um. Partic. Augustin. Confess. 7. 5. Talia volvebam pectore meo misero, ingravidato curis mordacissimis.

INGRAVO, [ἐπιδηδύμι] ðre. Gravem facere, vel Corrumperere, & quasi Gravier afficere. Plin. lib. 19. cap. 8. Postea lisdem fructibus utuntur, si non savitia hiemis ingravat, quando impatiŏtissimum est rigorum.

Puppem ingratat. Stat. 5. Theb. 402.
 Ingravat hæc favus Drances. i. e. Exaggerat. Virg. 11. Æn. 220.
 Languere cœpit annis ingravantibus. Phædr. 6. 11. 3. i. e. Molestiam afferentibus.

INGRAVĀTUS, a, um. Partic. Spartian. in Sev. cap. 21. Ingravatus morbo. Vulg. Int. Exod. 7. 14.

INGRAVATE, Adv. Non gravate. Ammian. 17. 21. Obfecundabant imperiis ingravate. Idem 18. 2. extr.

INGRAVĀTIO, ōnis. f. Theod. Cod. l. 7. t. 13. Perpetuæ ingravationi addici.

INGRĒDIOR, [δύω, ἐσθύνω, ὑπεδύνω, ἐσθίεσθαι, ἐπεσθύνω] ēdi. Incedere. Virg. 3. Georg. 75.
 Continuo pecoris generosi pullus in arvis
 Altius ingrediur. Cic. 2. Att. 23. Si dormis, expergiscere: si stas, ingredi: si ingrederis: curre: si curris, advola. Plin. 8. 5. Elephantiam gregatim semper ingrediuntur. Idem 11. cap. 51. Qui celerius fari cœpere, tardius ingredi incipiunt.
 Campo ingreditur. Virg. 10. Æn. 763.
 Curru ingredi. Ovid. 13. Met. 252.
 Deinde est Intrare, Subire: ut, Ingredi forum, viam, &c. Ter. Hec. 3. 4. 5.
 — o fortunate, nescis quid mali
 Præterieris qui nunquam es ingressus mare.
 Ingredi dicere aut facere, pro Aggredi & incipere. Cic. 15. Att. 11. Ea negabam oportere præterita, assentiebar tamen: quanquam ingressus essem dicere quid oportuisset. Idem 2. de Divin. 2. De divinatione ingressi fumus his libris scribere.
 Colles ingreditur. Ovid. 14. Met. 846.
 Consilium ingredi. Cic. 15. Att. 10. extr. Frustra vero qui ingrediar matris consilium, quum utatur precibus. Vetus lectio sic habet: Frustra vero quid ingrediar? Matris consilio quum utatur, vel etiam precibus, quid me interponam?
 Consulatum ingredi. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Disputationem ingredi. Cic. pro Cæcin. 21. Qui quum istam disputationem necum ingressus esset.
 Fatis ingressus iniquis. Virg. 3. Æn. 17.
 Iter. Cic. 3. de Orat. 217.
 Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi? Ex quodam poeta.
 Iter pedibus. Cic. de Senect. 34. & Columel. 1. 3.
 Mare. Ter. Hec. 3. 4. 5. V. supra.
 Mare pedibus. Liv. 31. præf. Jam provideo animo, velut qui proximis litori vadis ducti mare pedibus ingrediuntur, quicquid progredior, in vastiorem me altitudinem ac velut profundum inveni.
 Orationem ingredi. Cic. 15. Att. 11. Quam orationem quum ingressus essem, Cassius intervenit.
 Studia ingredi. Quintil. lib. 1. cap. 16. Nam iisdem fere annis aliarum quoque disciplinarum studia ingredienda sunt.
 Vestigiis patriis ingredi. Cic. in Somn. Scip. 19. Quanquam a pueritia vestigiis ingressus patriis & tuis, decori vestro non defui.
 Viam vivendi ingredi. Cic. 1. Off. 118. Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est.
 Vulgarem viam ingredi. Quintil. in proem. lib. 1.
 Vitam ingredi. Cic. 4. Acad. 114. Officia describas, quam vitam ingrediar, definias.
 Ingredi intra. Cæs. 5. Bell. Gall. 9. extr. Nostrosque intra munitiones ingredi prohibebant.
 Ingredi in. ut, Ingredi in fundum. Cic. pro Cæcin. In conspectum populi. Plaut. In iram, In scyphantiam, In causam, In orationem, In spem, In vitam, &c. passim apud Auctores.
 Ingredi ad explicandam sententiam suam. Cic. 2. Fam. 3. Sed aliter atque ostenderam facio, qui ingrediar ad explicandam rationem sententiae meae.
 Ingredi per scenam. Plin. lib. 7. cap. 20.

INGREDIENS, Partic. [ἐσθύνων] ut, Iter ingrediens. Sil. lib. 15. 506.

INGRESSUS, a, um. Partic. ut, Ingressus tribunatum. Vell. 2. 6. 2. Idem etiam atque Aggressus. Virg. 4. Æn. 107.
 Sic contra est ingressa Venus. Quintil. præf. lib. 6. Hæc ex tua voluntate maxime ingressus.

INGRESSIO, ōnis. f. [ἐσθύνσις] Cic. 4. Tusc. 2. Cujus ut arma sumpsit, ingressio latitiam attulit fociis, terrorem autem hostibus. Idem 5. Philipp. 9.
 Ingressio, Initium. Cic. in Orat. 11. Ac video hanc primam ingressionem meam, non ex Oratoris disputationibus ductam, sed e media philosophia repetitam. h. e. Disputationis initium. Nam Ingredi proprie dicuntur infantes, quum se pedibus suis sustinere & ambulare incipiunt.

INGRESSUS, ūs. m. [πρόσδρα] Incessus. Cic. 1. de Nat. Deor. 95. Ingressus, cursus, &c.
 Plani ingressus. Sil. lib. 10. 413.
 Vestigiis odorari ingressus hominis improbi. Cic. in Pison. 83.
 Vestigia & ingressus orationis. Cic. 1. de Orat. 161.
 Ingressus, Initium. Quintil. lib. 9. cap. 4. Si pars posterior in clausula deprehendatur, rursus prior ingressu. Idem lib. 10. cap. 1.
 Ingressu. V. IN præpositionem.
 Civilis & humanus dicendæ sententiæ ingressus. Quintil. 3. 4.
 Opportunus ingressus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

INGRUO, ūi, [ἐπιπίπτω] ēre. Simul & confertim, veluti gruum more invadere. Virg. 12. Æn. 628.
 Ingruit Æneas Italis, & prælia miscet. Plaut. Amph. 1. 1. 81.
 Crebri hostes cadunt, nostri contra ingruunt.
 Æstate ingruente. Columel. lib. 11. cap. 3.
 Fato. Liv. 4. 32.
 Frigus. Columel. lib. 4. cap. 29.
 Horror armorum. Virg. 2. Æn. 301.
 Imber ferreus. Virg. 12. Æn. 284.
 Metus, Imminet, impendit, accedit, prope est. Plin. lib. 9. cap. 30.
 Liv. 6. Aliam in partem terror ingens ingruerat.
 Morbi. Plin. lib. 7. cap. 50.
 Periculum. Liv. 5. 21. præf. Hæc præcatus superante multitudine, ab omni-

bus locis urbem aggreditur, quo minor ab cuniculo ingruentis periculi sensus esset.

Radii Solis. Plin. 2. 18.
 Vis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Umbra vitibus. Virg. 2. Georg. 410.
 Ingruere in. Liv. 4. 30. Primo in agrestes ingruerant morbi. Idem 6. Bell. Pun. Eadem in viros ingruit fortuna.

INGURN, ūnis. n. [βυζών] Pars corporis quæ circa pudenda vel potius ipsum pudendum. Sueton. in Neron. c. 29. Virorum ac feminarum ad stipem deligatorum inguina invaderet. Liv. 7. 10. Uno alteroque subinde ictu ventrem atque inguina hausit.
 Obscenum inguen. Hor. 1. Serm. 2. 26.
 Candida inguina Scyllæ. Virg. 6. Ecl. 75.
 Inguen, pro Tumore inguinis videtur posuisse Lucilius, qui βυζών & a Græcis dicitur. Ejus verba sunt,
 Inguen ne existat, papulæ, tama, ne boa noxat. Turneb. 15. 15.
 Febris ex inguine, i. e. Febris ex bubone, vel tumore præter naturam in inguine. Cels. lib. 3. cap. 5. in principio.

INGUINALIS, e. Adj. Ad inguen spectans. Inguinalis herba. Apul. de Herb. cap. 60.

INGUINARIA, æ. f. [βυζώνιον] Herba inguinum doloribus utilis. Plin. lib. 26. cap. 9. Inguinaria (quam quidam argemonen vocant) passim in vepribus nascens, ut proquit inguinibus, in manu tantum habenda est.

INGURGITO, [ἐπιφορτικῶς, ἀμπιπίζω] āre. est Se cibo aut potu intemperanter obruere. Cic. 2. de Fin. 23. Nolim enim mihi fingere afotos, ut soletis, qui in mensam vomant, & qui de conviviis auferantur, crudique postridie se rursus ingurgitant.
 Ingurgitare ingenium. Gell. lib. 15. cap. 2. Ac simul inter ejusmodi orationem, crebris & ingentibus poculis omne ingenium ingurgitabat.
 Ingurgitare in se merum. Plaut. Curc. 1. 2. 35.
 Ingurgitare se cibis. Cic. Philipp. Idem quum se cibis ingurgitavisset.
 Ingurgitare se in flagitia, pro Immergere. Cic. in Pison. 42. Nunquam te in tot flagitia ingurgitasses.
 Ingurgitare se in philosophiam. Gell. lib. 5. cap. 16.
 Ingurgitare se in copias alicujus. i. e. Avidius se ingerere, ut solent famelici & voraces. Cic. 2. Philipp. 65.
 Ingurgitare humor dicitur, Quum nimia abundantia terram proluit. Plin. lib. 17. cap. 2. Ergo humor ex his non univfersus ingurgitans diluensque, sed quomodo fititur distillans, velut ex ubere alit omnia quæ non invidat.

INGURGITĀTUS, a, um. Partic. Petron. cap. 79. Anus diutius ingurgitata ne ignem quidem admotum sensisset. Macrobi. Somn. Scip. Temeto ingurgitatus.

INGURGITĀTIO, ōnis. f. apud Firmic. 5. 8.

INGUSTABILIS, e. Adj. [ἀγύστῳ] Quod gustari non potest: ut, Ingustabilis fons. Plin. lib. 2. cap. 106. Idem lib. 16. cap. 26. Femina autemnum fert haccas acerbas & ingustabiles cunctis animantibus.

INGUSTĀTUS, a, um. [ἀγύστῳ] Partic. sine verbo, Non gustatus. Hor. 2. Serm. 8. 30.
 Ut vel continuo patuit, quum passeris, atque
 Ingustata mihi porrexerit ilia rhombi.

INGUSTO pro Gustandum dare, legitur apud Tertul. adverb. Gnost. cap. 7. Jovi in media urbe sanguis humanus ingustatur.

I N H

INHABILIS, e. Adj. [ἀνεπιθῆσι] Non aptus. Columel. lib. 2. cap. 1. Progenerandis esse fetibus inhabilem.
 Inhabilis ad agendum. Caius in l. 1. in fine. D. Quod cujusque universit. nomine.
 Inhabilis ad consensum. Liv. 26. 16. Sine consilio publico, sine imperio multitudinem nullius rei inter se sociam, ad consensum inhabilem fore.
 Inhabilis magnitudinis navis, quam sexdecim versus remorum agebant. Liv. 33. 30.
 Inhabile imperitis telum ad remittendum. Liv. 24. 34.

INHABITABILIS, e. Adj. [ἀνοικητῳ] Quod habitari non potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 24. Atqui terræ maximas regiones inhabitabiles atque incultas videmus.

INHABITO, [ἐνοικίω] Idem quod Habitare. Liv. 24. 3. Arx procul iis, quæ inhabitabantur. Al. Habitabantur.
 Inhabitavit animus in oculis. Plin. lib. 11. cap. 37.

INHABITĀTIO, ōnis. f. Tertul. & Vulg. Int. Sap.

INHABITĀTOR, ōris. m. Hieron. Augustin. &c.

INHÆREO, æsi, æsum, [ἐπιρρομαι, ἐπιλαμψανω, ἀσπίσω, ἀπτερέδω] ēre. Idem quod Adhærere. Columel. lib. 5. 11. extr. Cacumina deinde olivæ, sicut matri in hærent, utraque parte adradito. Sed in plerisque codd. Coherens legitur. Plin. lib. 5. Epist. 16. præf. Ut illa patris cervicibus in hærebat: ut nos amicos paternos & amanter & modeste complectebatur.
 In hærebat oculis memoria imaginis, Semper præ oculis erat, & versabatur ob oculos. Plin. lib. 7. Epist. 27.
 Studio oneratus in hæsi. Ovid. 8. Met. 54.
 In hære vestigiis prioribus. Columel. lib. 9. cap. 8. Et si eandem partem cæli partem, prioribus in hæret vestigiis.
 In hære semper voluptatibus virtutes. Cic. 1. de Fin. 68.
 In hære in mentibus. Cic. 1. Tusc. 33. Sed nescio quomodo in hæret in mentibus, quasi, &c. Sic 2. de Orat. 163. In hære in rei natura.

INHÆRENS, Partic. [ἀσπίσαν] ut, Humeris abeuntis in hærens. Ovid. 1. Trist. 3. 79.

INHÆRESCO, [ἐπιλαμψάνομαι] ēre. Idem quod In hæreo. Cic. 1. de Nat. Deor. 144. Provifum etiam ut siqua minima bestiola conaretur irrumperere, in foribus aurium, tanquam in visco in hæresceret. In hærescunt penitus in mentibus. Cic. 3. Tusc. 3.

INHÆSIO, ōnis. f. apud Augustin.

INHÆLO, [ἐμπύλω] āre. Halitum in aliquem emittere. Cic. in Pison. 13. Et quum isto ore factido tæterrimam nobis popinam in hælasses, excufatione te uti valetudinis. i. e. Halitum popinam redolentem in nos ex hælasses, & effudisses.

INHALĀTUS, a, um. Partic. Afflatus. Apul. Met. 2. p. 190. Id genus frivolis inhalatis.

INHALATIO, ōnis. f. Inspiratio. apud Plin. ut aiunt Lexica.

INHALĀTUS, ōs. m. Idem. Apul. Met. 2. p. 119. Patentis oris inhalatu cinnameo.

INHĀMO, āre. Hamo capere.

Tralate. Sidon. 9. 9. Uncatis syllogifmis volubilem tergiverfantium linguam inhamare.

INHIBEO, ūi, ūrum, [ἐπιβῶ, ἀπιβῶ] ĩre. ex In & Habeo compositum; est Rem inceptam, ne procedat, impedire: auctore Valla lib. 5. Festus; Inhibere, Cohibere. Virg. 12. Ān. 693.

Parcite jam Rutuli, & vos tela inhibete Latini. Cic. 7. Verr. 162. Si te illius acerba imploratio & vox miserabilis non inhibebat.

Inhibere quin. Curt. lib. 7. 2. pr. Infesta concio vix inhiberi potuit, quin protinus saxa in eum jaceret.

Inhibere quominus, Vetare, arcere, & cohibere. Plin. lib. 2. cap. 5. de elementis, Et levia ponderibus inhiberi quominus evolent.

Alvum inhibere, i. e. Sistere: cui contrarium est Solvere. Plin. lib. 19. cap. 8.

Aviditatem incitare & Inhibere, contraria. Plin. lib. 20. cap. 7. Nec ulla res majorem in cibis aviditatem incitat, inhibetque eadem.

Calcitratus inhibere. Plin. lib. 8. cap. 44.

Cursus inhibebat equorum. Ovid. ad Liv. 229.

Dolores. Plin. lib. 20. cap. 3.

Fletus. Ovid. 5. Trist. 1. 56.

Frenos. Liv. 1. 48. Restitit pavidus, atque inhibuit frenos.

Imperium. Qui inhibet remos & telum, manum suspensam tenet: sic qui inhibet imperium, quasi minatur, & multam veluti telum intentum habet. Rursus, Inhibere imperium significat, quasi potestatis & magistratus telum stringere. Liv. 37. 51. Et ad populum & in Senatu magnis contentionibus certatum est, & imperia inhibita ultro citroque, & pignora capta, & multæ dictæ, & Tribuni appellati. Plaut. Stich. 5. 4. 18.

Quid istuc est provincie? s. r. utrum Fontali, an Libero Imperium te inhibere mavis? i. e. Utrum præesse (hoc est imperitare) aquæ vel vino ministrando. Vel bibere vinum vel aquam. Liv. 3. 38. de Decemviris, Tentationem eam fore abolendi sibi magistratus, ni consensu resisterent, imperioque inhibendo acriter in paucos præferocis animi, conatus aliorum comprimerent. Budæus. V. Parei Lex. Crit.

Mentem inhibere a turpi probro. Catul. 88. 4.

Navem inhibere retro, est Quum remiges non tantum procursum navis sustinent & sistunt, sed etiam repente retrorsus agunt, id quia sit navi in puppim retroacta, ideo Græci πρὸνταν κεραισάσαι καὶ ἀνακέραισάσαι vocant. Livius 30. 10. extr. Ut quæque retro inhibita rostrata onerariam hærentem unco traheret, scindi videres vincula. Hinc nautæ inhibere remis dicuntur, quum navem retro vertere volentes, currentis impetum, remorum impressione retardant. Cic. 1. de Orat. 153. Ut enim incitato navigio, quum remiges inhibuerunt, retinet tamen ipsa navis motum & cursum suum intermissio impetu pulsuque remorum: sic in oratione perpetua quum scripta deficient, parem tamen obtinet oratio reliqua cursum, scriptorum similitudine, & vi concitata. Inhibere navigium Cicero existimabat esse ἐπιχειρῆναι, hoc est sustinere & sistere Alio tamen loco se reprehendit, ad Atticum, 13. 21. pr. Inhibere (inquit) illud tuum, quod valde mihi arriserat, vehementer displicet. Est enim verbum totum nauticum, quanquam id quidem sciebam: sed arbitraber sustineri remos, quum inhiberi essent remiges julli. Id non esse ejusmodi didici heri, quum ad villam nostram navis appelleretur. Non enim sustinent, sed alio modo remigant, id ab ἐπιχειρῆναι, remotissimum est. Quare facies ut ita sit in libro quemadmodum fuit. Dices hoc idem Varroni, si forte mutavit. Et postea subdit, Inhibitio autem remigum motum habet, & vehementiorem quidem renavigationis navem convertentis ad puppim. His verbis intelligimus Ciceronem in Acad. Epochen, id est Aurigæ retentionem quum cursum incitatum retinet, horatū Attici vertisse Inhibitionem: quum tamen primum Retentionem recte vertisset: postea vero mutasse, & Retentionem in libro reponendum mandasse. Ex Budæi, Comm. Ling. Gr.

Naufas inhibere, Vomitiones sistere & arcere. Plin. lib. 20. cap. 14.

Naufas cum sale & polenta in frigida aqua pota inhibet.

Profluvium sanguinis inhibere. Plin. lib. 28. cap. 2.

Remos, est Ultra non progredi, quod minus est quam Retro navem inhibere. Quintil. in præf. lib. 12. Unum modo in illa immensa vastitate cernere videmus M. Tullium, qui tamen ipse, quamvis tanta, tamque instructa navi, hoc mare ingressus, contrahit vela, inhibetque remos. V. Gronov. Observ. 4. 26.

Supplicia alicui inhibere. Cic. 13. Philipp. 37. Ita sibi convenisse cum Dolabella, ut ille Trebonium, & si posset etiam Brutum, Cassium, discruciatos necaret, eademque ipse inhiberet supplicia nobis. Inhibere supplicium, sic dictum a Cicerone videtur, ut Inhibere imperium. Vetus tamen scriptum exemplar habet Adhiberet supplicia, &c. V. Gron. ad Liv. 3. 59.

Tela, Sustinere. Liv. 30. 10. Speculatoriæ naves ac levia ipsa navigia, quæ sub confratis pontium per intervalla excurrebant &c. permittæ cum hostium navibus, inhibere sæpetela cogebant, metu, ne ambiguo ictu suis inciderent. Budæus l. c.

Venerem inhibere. Plin. lib. 20. cap. 7. E contrario nasturtium venerem inhibet, animum exacuit.

Vires suas inhibere. Ovid. 1. de Pont. 7. 51.

INHIBĪTUS, a, um. Partic. ut, Inhibitus cursus. Curt. 4. 16. 16.

Lacrimæ. Idem 10. 6. 3.

Inhibitus salubriter modus nimie potestatis. Liv. 3. 59. V. Gronov. ad loc.

INHIBITIO, ōnis. f. [ἀπέχρησις] Cic. 13. Att. 21. Inhibitio remigum.

INHIO, [ἐπιβῶ] āre. Valde os aperire. Virg. 4. Georg. 483.

— tenuique inhians tria Cerberus ora. Cic. 3. in Catil. 19. de Romulo, Parvum atque lactantem uberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.

Inhiare, per translationem, Vehementer aspirare ad aliquid: quoniam in his quæ cupimus, hiare frequenter solemus. Plaut. Stich. 4. 2. 25.

Nam illic homo tuam hæreditatem inhiat, quasi efuriens lupus.

Hor. 1. Serm. 1. 70. — congettis undique faccis

Indormis inhians. De avaro.

Gazis inhians. Sen. Herc. fur. 3.

Aliquem inhiare, Vehementer appetere ejus adventum. Plaut. Truc. 2. 3. 18.

Bona mea inhiant. Plaut. Mil. 3. 1. 120.

Hæreditatem inhiare. Plaut. Stich. 4. 2. 25.

INHIANTEB, Adv. Cupide. apud Augustin. Confess. 9. 8. Et Epist. 112. 8.

INHĪATIO, ōnis. f. Cupiditas. Treb. Poll. in Gallien. cap. 9. Scrutantes omnia atque uniuscujusque vultum mira inhiatione mirantes.

INHONESTUS, a, um. Adj. [ἀνεπίστος] Honesto contrarium. Cic. 1. Q. frat. 1. Inhonestissima cupiditas. Idem 3. de Fin. 14. Nisi quod turpe, inhonestum, indecorum.

Exitus non inhonestus. Propert. lib. 2. 26. 58.

Mors inhonesta. Propert. lib. 2. 8. 28.

Vulnus inhonestum. Virg. 6. Ān. 497.

Pro Deformi posuit. Ter. Eun. 2. 3. 65.

— illumne obsecro

Inhonestum hominem mulierem senem.

Quinimo pro Immundis & sordidis posuit Inhonestas, Idem ibid. 5. 4. 16.

Quam inhonestæ solæ sint domi atque avidæ cibi.

INHONESTUS, Adv. [ἀνεπίστος] Ter. And. 4. 5. 2.

Quæ se inhoneste optavit parare hic divitias. Cic. 2. Att. 1. Ac. cufavit Nasicam inhoneste.

Compar. Capitolin. in Vero cap. 8. Inhonestius indulgit liberis.

INHONESTAS, ātis. f. contrarium Honestati. Tertul. contra Marc. 5. 5. Infirmiitati & inhonestati & pusillitati & contemptui deputari possunt. Idem adverb. Jud. cap. ult. Omni inhonestate prostratus.

INHONESTO, [ἀνεπίστος] āre. Dedecorare. Ovid. 4. Trist. 8. 19.

Ne cadat, & multas palmas inhonestet adeptas.

INHONESTĀTIO, apud Hieron.

INHONESTĀMENTUM, i. n. Dehonestamentum. Apul. Apol. p. 275.

Nequid maculæ aut inhonestamenti in me admittam.

INHONŌBO, āre. Honore privare. Tertul. de Refur. Carn. 10. Carnis non substantia sed actus inhonoretur.

INHONŌRĀTUS, a, um. Partic. [ἀντιτιμῶ, ἀτιμῶ] Honorato contrarium. Cic. 3. Tusc. 81. Vita inhonorata & ingloria. Suet. in Claud. 11. Ne Marcum quidem Antonium inhonoratum, ac sine grata mentione transmissit.

Inhonorata dea. Ovid. 8. Met. 280.

Transire aliquid inhonoratum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Compar. Liv. 33. 23. Triumphus inhonorator.

Superl. Idem 35. 12. Thoas Ætolorum prætor, conquestus quod omnium Græciæ gentium civitatumque inhoratissimi post eam victoriam essent.

INHONŌRĀBĪLIS, e. Adj. Idem. Tertul. adverb. Marc. 3. 17. Si inglorius, si inhonorabilis meus erit Christus.

INHONŌRĪFĪCUS, a, um. Adj. Non honorificus. Sen. de Const. Sap. cap. 10. Humilitas animi contrahentis se ob factum dictumque inhonorificum.

INHONŌREUS, a, um. Adj. [ἀτιμῶ] Plin. lib. 5. cap. 30. Aliæque inhonoræ civitates.

Facies inhonora. Sil. lib. 10. 391.

Sacerdos inhonorus. Stat. 3. Theb. 567.

INHORREO, ūi, [φοβίσιω] ĩre. Valde horrere. Liv. 8. 8. Haud fecus, quam vallo septa inhoreret acies. Virg. 10. Ān. 711. de apro.

Substitit, infremuitque ferox, & inhorruit armos. pro, Armis inhorruit, aut certe in armos inhorruit, & fetas erexit. [Videtur ab Inhorresco Præteritum constructio Græca est.

INHORRESCO, ūi, [ἐπιφοβίσιω] ĩre. Idem. Plin. lib. 10. cap. 14. Inhorrescunt edito ovo, excutiuntque sese. Cic. 3. de Orat. 155. Inhorrescit mare.

Inhorrescit messis spicea. Virg. 1. Georg. 314.

Spicea jam campis quum messis inhorruit, & quum Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. i. e. Intremiscit, ait Servius.

Agitatus inhorruit aer. Ovid. 3. de Pont. 3. 9.

Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Ān. 193.

Tum mihi cæruleus supra caput astitit imber

Noctem hiememque ferens, & inhorruit unda tenebris. i. e. Horridior facta est per tenebras. Servius.

INHORTOR, āri. Apul. Met. lib. 8. p. 164. Ed. Pricæi: Jubilationibus & hujuscemodi vocibus nobis inhortantur. Idem lib. 9. sub fin. participio passive est usus: Canes pastoricos, villaticos, feros in eorum exitium inhortatos immitti præcipit.

INHOSPĪTUS, a, um. Adj. [ἀφιλόξενο] Quod hospitio proprium & aptum non est ac commodum, vel propter asperitatem, vel propter incultum loci flatum. Unde

Litora inhospita. Ovid. 3. Trist. 11. 7.

Regna. Ovid. 11. Met. 284.

Tecta. Ovid. 1. Met. 218. Virg. 4. Ān. 41.

Et Numidæ infreni cingunt, & inhospita Syrtis. Ubi Servius;

Inhospita, Barbara, aspera. Hor. 1. Epist. 14. 19.

— nam quæ indeferta, & inhospita testua

Credis, &c. i. e. Asperrima loca, accessu difficilia.

INHOSPĪTĀLIS, e. Adj. [ἀφιλόξενο] Idem, Inhabitabilis. Plin. lib. 6. pr. Pontus Euxinus antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus.

Caucasus inhospitalis. Hor. 1. Carm. 22. 6.

Litus. i. e. Desertum, incultum, asperum. Plin. in Paneg. cap. 14.

Injuriæ. Plin. lib. 9. cap. 8. Injuriæ potestatum inhospitalis ad visendum venientium, Hipponenses in necem ejus compulerunt. Hard. In hospitalis. q. V.

INHOSPĪTĀLĪTER, Adv. Tertul. adverb. Marc. 4. 24.

INHOSPĪTĀLĪTAS, ātis. f. [ἀφιλόξενο] Hospitalitati contrarium. Cic. 4. Tusc. 27. Quæ autem sunt his contraria, ea nasci putantur a metu, &c. ut inhospitalitas est.

INHOSTUS, a, um. Adj. (ab Hostio, Æquare) Vitellius ventre & gula sibi inhostus. Tacit. Hist. 2. 31. pr. Al. Sibi ipsi hostis. Pax inhosta. Idem Ann. 15. conf. Parei Lex. Crit.

INHUMANUS, a, um. Adj. [ἀνθρώπων] Crudelis, humanitatis expers, & vitæ communis ignarus, Qui communi naturæ sensu privatus est, & ab omni humanitate recessit. Cic. pro Quintio 11. Neque inhumanus præco. Al. Inurbanus. Ter. Eun. 5. 2. 41.

Non adeo inhumano ingenio sum, Chærea, &c. h. e. Inmitis non sum, quantum putas. Donatus.

Inhumanus, Non humanus, sed divinus. Apul. lib. 5. p. 162. Lavacro pulcherrimo, & inhumanæ mensæ lautitias eas opipare reficit.

Barbaria inhumana. Ovid. 3. Trist. 9. 2.

Crudelitas. Liv. 24. 5. Libidines novæ, inhumana crudelitas. de Hierone tyranno. H. St.

Gens. Lactant. lib. 4. cap. 26.

Negligentia agrestis & inhumana V. MUNDITIA. H. St. Cic. 1. Off. 130.

Pars viæ inhumana. Tacit. 2. Hist. 70. Protritis arboribus, atque frugibus dira vastitas: nec minus inhumana pars viæ, quam Cremonensibus lauro, rosisque confraverant, exstructis altaribus. [i. e. Cædis inhumana vestigiis insignis.

Securitas. Tacit. 3. Hist. 83. extr.

Vox inhumana & scelerata. Cic. 3. de Fin. 64.

Compar. apud Cic. 4. Verr. 192. Quis inhumanior? Inhumanior libido. Liv. 31.

Superl. Ter. Phorm. 3. 2. 24.

— hiccine? quod homo inhumanissimus

Pamphilam meam vendidit?

INHUMANĒ, Adv. [ἀνθρώπων] Inciviliter, impudenter. Ter. Heaut. 5. 5. 1.

Enimvero Chremes nimis graviter cruciat adolescentulum, Nimisque inhumane. Cic. 3. Off. 30. Inhumane facere.

Conviciari alicui inhumane. Quintil. lib. 3. cap. 8.

INHUMANĪTER, Adv. Idem. [ἀνθρώπων] Cic. 3. Q. frat. 1. Non possum scribere, me miratum esse illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis litteris proficisceretur.

INHUMANITAS, ātis. f. [ἀνθρώπων] Cic. 2. Philipp. 8. Sit hoc inhumanitatis tuæ. Idem 1. de Orat. 99. Quod ego non superbia, neque inhumanitate faciebam.

INHUMANATIO, & **INHUMANATUS**, de Christo humanitatem asfumentem. Cod. de summa Trin.

INHUMECTUS, a, um. Adj. Idem atque Siccus. Cæl. Aurel. Acut. 2. 37. Inhumectum & siccum corpus.

INHUMĪGO, are. Humectare. Liv. Andron. apud Non. 1. 311. Confluges ubi conventu campum totum inhumigant. [An Inhumidant?]

INHŪMO, [ἐπιφύζω] are. Terræ injicere, vel in terra recondere, aut humo operire. Plin. lib. 17. cap. 18. Non inhumare taleas, aut ficcare prius, quam ferantur, utilius compertum.

INHUMĀTUS, a, um. Adj. Non humatus, Insepultus. Cic. 2. de Divin. 143. Is quum esset projectus, inhumatus, ab omnibusque desertus jaceret, amica corpus ejus texit pallio.

Corpora inhumata mandemus terræ. Viig. 11. Æn. 22.

Funus inhumatum. Lucan. lib. 7. 820.

I N I

INĪBI, [ἐκῆ] Adv. in loco; quiddam majus quam Ibi significans. Plaut. Nos domum properamus: vos inibi adeste. Idem Perf. 1. 3. 45. Apuleius, Multa inibi dicta sunt, quæ commemorare non est opus. Cic. 14. Philipp. 5. Quod sperare nos quidem debemus, p. c. aut inibi esse, aut jam esse confectum.

Inibi, pro Sic & mox, inquit Nonius 2. 427. Cæcilius Plotio, Liberne es? non sum: verum inibi est. Pacuvius, Profecto aut inibi est, aut jam potiuntur frugum.

Inibi. Plaut. Capt. 1. Et inibi emit olim amissum filium. i. e. Inter illos.

INĪDŌNEUS, a, um. Adj. Non idoneus. Unde

INĪDŌNEE, Adv. apud Apul. Met. 4. p. 155. Inidonee tamen celebrari laudibus humanis credebantur.

INJECTO, **INJECTUS**. V. **INJICIO**.

INIENS, V. **INEO**.

INĪGO, ēgi, actum, ēre. Intro agere, impellere. Varro 2. de R. R. cap. 2. In nutricatu quum parere cœperunt, inigunt in stabula ea quæ habent ad eam rem seclusa. De ovibus. Idem lib. 3. cap. 10. Folia ejus decerpentes dant, ne si inegerint ubi nascitur, aut obtendero perdant, aut ipsi cruditate pereant. Voraces enim sunt natura. De anseribus. Inegerint, h. e. Pastum egerint in eum campum, in quo Seris herba nascitur. V. Fest.

INĪCIO, ēci, ectum, [ἐπιπίπτω, ἐπιβάλλω] ēre. Intro jacere. Plaut. Antequam hæc in domum injicias. Ter. And. 1. 1. 113.

Quæ sese voluit in ignem injicere, prohibui.

Injicere se in medios hostes. Cic. pro Domo 14.

In agmen medium se injecit. Virg. 2. Æn. 408. Ita

In flammam. Cic. pro Cluent. 79.

In fraudem. Plaut. Truc. 2. 3. 43.

Injicere se flammæ, pro In flammam. Plin. lib. 8. cap. 40. Accenso regis Lyfimachi rogo, injecit se flammæ. De cane.

Injicere ardorem. Liv. 5. 28. extr. Quum perequitasset aciem promissa repetens, tantum injecit ardoris, ut non ultra sustinerint impetum.

Arma regnis. Stat. 1. Theb. 241.

Beneficium. Sen. de Benef. lib. 1. cap. 1.

Sed pro Injecit, lego Ingesit. Vide Epist. ad Dalechamp. H. St.

Brachia collo. Ovid. 3. Met. 389.

Catenas, Incatenare. Cic. 7. Verr. 24. Iste hominibus miseris innocentibusque injici catenas jubet. Plaut. Capt. 3. 5. 1.

Injicite huic actutum manicas multigæ.

Certamen aliquibus, Dare causam vel præbere occasione certaminis, & contentionis. Liv. 34. 4. Vultis hoc certamen uxoribus vestris injicere, Quirites, ut divites id habere velint, quod nulla alia possit?

Cogitationem alicui. Cic. 7. Att. 3. Quod si ista nobis cogitatio de triumpho injecta non esset, quam tu quoque approbas, &c.

Contentionem. Liv. 3. 64. Injecta contentione, Duillius coss. adsubsellia accitos quum interrogasset, &c.

Cunctationem. Liv. 35. 25. In concilio omnium ad bellum extemplo capeffendum inclinata sententiæ erant: litteræ T. Quintii cunctationem injecerunt, quibus auctor erat Prætorem classemque Romanam expectandi.

Cupiditatem hominibus. Cic. 11. Fam. 10. Quantamque cupiditatem hominibus injiciat vacuitas.

Curam alicui, Afferre ei sollicitudinem. Ter. Adel. 4. 5. 76.

Itaque adeo magnam mihi injecit sua commoditate curam,

Ne forte imprudens faciam quod nolit, sciens cavebo. Hor. 1.

Serm. 6. 49.

Formidinem alicui. Cic. 5. Verr. 68.

Frena licentiæ. Hor. 4. Carm. 15. 11.

Frenos furoris, Cohibere furem. Cic. 13. Philipp. 20. Qui se totius belli fluctibus circumiri, quam illum aut egredi, aut progredi maluit: Mutinamque illi exultanti, tanquam frenos furoris injecit.

Frustrationem in aliquem. Plaut. Amph. 3. 1. 15.

— atque in horum familiam

Frustrationem hodie injiciam maximam. i. e. Decipiam eos,

Fugam inimicis, Cogere inimicos in fugam. Plaut. Pseud. 2. 1. 15.

Ignes Capitolio. Cic. 1. de Divin. 19.

Et Capitolinis injecit fedibus ignes. Ex quodam poeta.

Laqueum alicui. Liv. 1. 26.

Manum, pro Vini inferre. Sen. in Consolat. ad matrem.

Manus in aliquem, Prehendere, sive apprehendere aliquem, & violenter corripere. Plaut. Trucul. 4. 2. 49.

Post id ego in te manum injiciam quadruplus, venefica. Cic. pro

Rosc. Com. 48. Ipsa mihi veritas manum injecit, & paulisper consistere, & commorari cogit. i. e. Retinuit me, & subsistere coegit.

Manum injicere alicui, pro Vindicare. Liv. 3. 44. Virgini venienti in forum minister Decemviri libidinis manum injecit.

Injicere manum, proprie est verbo antiquo juris, Quoties nulla judicis expectata auctoritate, rem nobis debitam, aut etiam nostram vendicamus. Quintil. lib. 7. cap. 8. ad fin. Aut alteri, aut invicem utriusque de jure sit controversia: ut in re tali, Patri in filium, Patrono in libertum manus injectio sit, &c. Ulpian. in l. Sed si hac, De in jus vocando. Et Paulus in l. penultima, De servis exportandis. V. Serv. ad illud Virg. 10. Æn. 419.

Injicere manum Parcæ. Sic, Dominus in prædium (ut nunc dicitur) feudarium manum injicere solet. Budæus.

Manus etiam injicitur in aliquem, vel in ejus bona, vel merces aliquas, Quando ille inde abire, vel inde moveri, auctoritate aliqua vetatur.

Plin. ad Trajanum, Epist. 66. μεταφορικῶς usus est, quum inquit, Itaque & quieti ejus injeci manum, & exegi, ut me in Bithynia consilio instrueret. Quæ verba corruptissime vulgo leguntur. Otiosum (inquit Plinius) Nymphidium nactus, continuo navare mihi operam coegi, quasque usui meo vendicavi, ut me consiliis suis adjuvaret. Budæus.

Mentem alicui ut aliquid audeat, pro In mentem, & in animum inducere. Cic. pro Milon. 85. Cui primum mentem injecit, ut, &c. vi irritare, ferroque laceffere fortissimum virum auferet.

Metum alicui, Facere ut aliquis timeat. Cic. 4. Verr. 135. Hoc injecto metu judicibus, novo more, nullo exemplo, &c. Liv. 1. 19. Deorum metum (populo) injiciendum ratus est.

Metum in pectus alicujus. Plaut. Caf. 3. 3. 26.

Jam pol ego huic aliquem in pectus injiciam metum.

Miffilia. Liv. 6.

Pallium alicui. Cic. 3. de Nat. Deor. 83. V. ad fin. hujus dictionis.

Pavorem. Liv. 4. & 28.

Periculum. V. **PERICULUM**.

Periculum mortis. Cic. pro Cæcin. 83.

Plagam. Cic. pro Muren. 48. Atque ex omnibus illa plaga est injecta petitioni tuæ, non tacente me maxima.

Pontem. Liv. 26. 6. pr. Quorum corporibus quum completa esset fossa, velut aggere aut ponte injecto, transitum hostibus dedit.

Religionem. Liv. 8. Cic. pro Cæcin. 97. Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemviris religionem injecisset, non posse sacramentum nostrum justum judicari, &c.

Scrupulum homini, In dubium aut dubitationem immittere, ut incertum sit quid agere debeat. Ter. Phorm. 5. 8. 30. Cic. pro Cluent. 76. Hic tum injectus est hominibus scrupulus, & quædam dubitatio, quidnam esset actum.

Spem, Spei & expectationis causas dare. Cic. 10. Att. 7. Injecta autem mihi spes quædam est velle mecum, &c. Idem 3. Att. 22. Ter. Phorm. 4. 4. 10.

— injecta est spes patri

— posse illam excludi.

Studium alicui, pro Inflammare, & impellere atque instigare. Suet. de Claris Rhet. 3. Caf. 1. Bell. Gall. 46. Multo major alacritas, studiumque pugnandi majus exercitui injectum est.

Suspicionem. Cic. 2. pro Lege Agr. 79. Quid omnia transmarina vectigalia juvabunt, tenuissima suspicione prædonum aut hostium injecta?

Terrorem alicui. Cic. 7. Verr.

Timorem. Liv. 4. Cic. 5. Att. 20. Et Parthis timor injectus.

Trepidationem. Liv. 3.

Tumultum civitati, Tumultibus civitatem vexare. Cic. 3. Catil. 7. Ne si nihil esset inventum, temere a me tantus tumultus injectus civitati videretur.

Vincula alicui, Ligare. Liv. 38. 33. Quum illi deos & fidem legatorum testarentur, & legati & Prætor summoveret turbas, & protegeret Lacedæmonios, vinculaque jam quosdam injicientes arcere, crescebat tumultus concitata turba.

Vincula animo alicujus, Animum cohibere & reprimere. Cic. 3. de Fini. 76. Recte invictus, cujus etiam si corpus constringatur, animo tamen vincula injici nulla possunt.

Voluptatem. Varro 1. de R. R. cap. 17. Ad injiciendam voluptatem his præfectura, honore aliquo habendi sunt.

Injicio illud, pro eo quod quis dicat, Addo quod, vel Hoc etiam accedit. Varr. R. R. 1. 18. Injicio illud quod modum neque unum, &c. Ex

vetusto tamen Cod. legitur Mitto illud.

Inji-

Injicere in sermone: Sermone indicare. Cic. 12. Fam. 16. Qui mihi cum in sermone injecisset.

Injicere ut Græce περιβάλλω. Cic. de Nat. Deor. lib. 3. ubi loquitur de Dionysio quod laneum Pallium Jovi Olympio injecit, detracto aureo amiculo. H. St. V. supra Pallium alicui injic. Desiderabatur in ed. Lugd.

INJECTUS, a, um. Partic. [ἐπιρριπτός] Liv. 27. 32. Raptus ab suis, atque alteri equo injectus fugit.

Comæ injectæ collo. Ovid. 2. Fast. 772.

INJECTIO, ōnis. f. [ἐπιρριπσις] ut, Manus injectio. Est autem manus injectio, jus domini in re capienda & vindicanda quam agnoscit suam. Quintil. lib. 7. cap. 8. ad finem. Sen. 2. de Tranquill. vitæ, Habebat ergo secum Stilpon vera bona, in quæ non est manus injectio. Loquitur de bonis, quæ Fortuna non potest injecta manu tanquam sua reposcere. V. Manum injicere in ipso verbo.

INJECTUS, ūs. m. [ἐπιρριπτός] Plin. lib. 8. cap. 16. Vix credibili modo torpescente tanta illa feritate, quamvis levi injectu opero capite, ita ut devinciatur non repugnans.

Injectus animi. Lucret. lib. 2. 738.

INJECTO, [ἐπιρριπτομαι] Ære. frequent. Stat. 9. Theb. 133.

Aufus erat furto dextram injectare Leonteus. Sil. 3. 183.

INJECTIVUS, a, um. Adj. ut, Status controversiarum injectivus. Aggen. Urb. de Limit. p. 63. conf. p. 78.

INJECTIONALE, is. n. Idem quod Clyster. Octav. Horat. 4. Obstat injectionali.

INIMICUS, i. m. [ἐχθρός, ἀπίχθης, δῖος] Amico contrarium. Plaut. Perf. 3. 1. 23.

Nam inimici famam, non ita ut nata est ferunt.

Inimicus & hostis. Liv. 39. 28. extr. Quo in numero me esse apud vos velitis, refert: si tanquam inimicum & hostem insectari propositum est, pergit.

Acerrimus inimicus. V. ACER.

Arox inimicus. Virg. 1. Georg. 407.

Certus inimicus. V. CERTUS.

Pervicax inimicus. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Capere inimicos. Ter. Andr. 4. 2. 12.

Colligere inimicos. V. COLLIGO.

Inimicus sibi. Cic. 5. de Fin. 28. Necessè est quidem, si quis sibi ipsi inimicus est, eum quæ bona sunt, mala putare.

Consilii inimicus. Tacit. 1. Hist. 26. Consilii quæquamvis egregii, quod non ipse afferret, inimicus.

Inimicissimus, subst. pro Inimico maximo. Nep. 23. 12. 2. & Cic. pro Milon. 25. Nam utroque loco reperitur cum pronomine, Inimicissimum suum: Ubi vidit homo ad omne facinus paratissimus fortissimum virum, inimicissimum suum, certissimum cof. palam agere cœpit, & aperte dicere occidendum Milonem.

INIMICUS, a, um. Adj. [ἐχθρός] Quod ad inimicum pertinet, ut, Inimicus animus. Cic. 4. Verr. 149. Quod eos infesto animo atque inimico venisse dicatis.

Annis inimicus pontibus. Sil. lib. 3. 453.

Clamor infestus atque inimicus. Cic. 3. Verr. 12. Meminerit se priore actione clamore Populi Romani infesto atque inimico excitatum.

Ensis. Virg. 2. Æn. 600.

Fames. Ovid. 4. Fast. 767.

Fortuna. Virg. 5. Æn. 356.

Gens inimica mihi. Virg. 1. 71.

Ignis. Virg. 4. Georg. 330.

Lues. Sil. lib. 17. 97.

Numina. Virg. 2. Æn. 622.

Pectore inimico fatur. Virg. 11. Æn. 556.

Vis inimica propinquat. Virg. 12. Æn. 150.

Vomitiones inimicæ oculis maxime ac dentibus. Plin. lib. 11. cap. 53.

Vultus. Plaut. Capt. 3. 4. 25.

Viden' tu hunc quam inimico vultu tuetur? concedi optimum est.

Compar. Cic. 9. Att. 15. Nunc etiam impurum & sceleratum puto, nec tamen mihi inimiciorem quam sibi. Idem 3. Fam. 8. Nihil potest esse inimicius. Et de Amicit. 59. Negabat ullam vocem inimiciorem amicitia potuisse reperiri, quam ejus &c.

Superl. Nep. 14. 5. 4. Inimicissimum quem habere. Columel. 12. 50.

Inimicissima oleo amurca.

INIMICITIA, æ. f. [ἐχθρότης, ἐχθρα, ἀπίχθεια] Cic. 4. Tusc. 21. Inimicitia, ira ulciscendi tempus observans. Ufuitatus tamen pl. Inimicitia, arum.

Inimicitia sunt inter eos. Ter. Andr. 5. 2. 11.

Graves inimicitia. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Justæ. V. JUSTUS.

Mortales. Cic. pro Rabir. Post. 32. Neque me vero pœnitet mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere.

Truces. Hor. 1. Epist. 20. 49.

Appetere inimicitias. V. APPETO.

Capere inimicitias in se. Ter. Phorm. 2. 3. 23.

Nam ni ita eum existimarem, nunquam tam graves

Ob hanc inimicitias caperem in nostram familiam.

Capessere. Tacit. 5. Ann. 11. pr. Nam Trio facilis capessendis inimicitias.

Communicare. V. COMMUNICO.

Concipere. V. CONCEPIO.

Contrahere. Quintil. lib. 7. cap. 2. V. CONTRAHO.

Deponere. V. DEONO.

Infestas inimicitias habere & gerere. V. INSERO.

Indicere inimicitias. V. INDICO.

Indictæ & apertæ inimicitia, cui contr. Tacitæ & occultæ. Cic. 7. Verr. 181. Tacitæ magis & occultæ inimicitia timendæ sunt, quam indictæ & apertæ.

Intercedere inimicitias cum aliquo. Cic. pro Coel. 32.

Persequi inimicitias. Cic. 1. Verr. 66.

Ponere vel deponere inimicitias. Cic. 4. Att. 13.

Subire. Cic. 7. Verr. 181. Inimicitia sunt? subeantur: labores? suscipiantur.

Suscipere. Cic. 1. Off. 8. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut sumptus suscipere nolunt. Idem 2. Fam. 14.

Venire ad inimicitias. Cic. ad Q. frat. 29.

Vocare ad inimicitias. Cic. 11. Fam. 3.

INIMICO, [ἐχθραίνω] Ære. Inimicum facere. Hor. 4. Carm. 15. 20.

Et miseris inimicat urbes. adde Stat. 2. Theb. 41. & Cic. de Pet. Consul. 37. Sin autem id neges, statim abalienant se, & inimicantur.

In Morelli Lexico Latino gr. Inimicat urbes, exponitur pro Odit. H. St.

INIMICALIS, e. Adj. Adversarius. Sidon. Apoll. 1. Epist. 3. Stimulus inimicalibus excitari.

INIMICER, Adv. [ἐχθραίνω] Hostiliter, adverso animo & contrario. Cic. 2. Philipp. 34. Ego autem, vide quam tecum agam non inimice. Idem 1. de Nat. Deor. 5. Inimice insectari. Idem pro Quintio, 66. Inimicissime atque infestissime contendere.

INIMICITER, [ἐπεχθραίνω] Adv. Accius, Placare hostem ferocem, inimiciter accensum. apud Non. 11. 41. V. Gell. 3. 8.

INIMITABILIS, e. Adj. [ἀμιμνῆτος] Quod quis imitari non potest. Quintil. lib. 2. cap. 17. Opera quædam nobis inimitabilia. Idem lib. 10. cap. 2.

Sapor inimitabilis. Quintil. lib. 1. cap. 10. Vell. 2. 97. 3. Morum dulcedo inimitabilis.

ININDER, Adv. [ἐκείθεν] Ex eo loco. Liv. Ita exercitus ininde domos abducti. Locus fortasse corruptus. [Sic in Thef. Lipsf. An Hinc inde?]

INIQUUS, a, um. Adj. [ἀνόμιμος] Non æquatus nec planus: ut, Iniquus locus. Liv. 2. 31. Cum Æquis post aliquanto pugnatum est, invito quidem Consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes. Iniquus ascensus. Liv. 28. 16. conf. Idem 22. 28. Cæf. 2. Bell. Gall. 10. & 27. [Iniquus his locis est Contrarius, Adversus, Difficilis.]

Iniquus, impar. Sallust. Jugurth. 54. Præterea iniquum sibi certamen cum hostibus. conf. Virg. modo Pugna iniqua.

Iniquus etiam dicitur de eo quod labore magnum & difficultatem habeat in subeundo vel eluctando. Paludem iniquam. Tacit. 1. Ann. 63.

3. Quæ eluctatu nimium erat difficilis.

Iniquus, [ἀνομιος, παρνομιος] Qui contra æquitatem facit, injustus. Ter. And. 1. 2. 16. Sed ea nunc me exquirere, iniqui patris est. Idem Heaut. 2. 1. 1.

Quam iniqui sunt patres in omnes adolescentes judices. [Hic Durum & Imitem significat. V. ÆQUUS.]

Iniquus, Inimicus. Ter. prol. Adel. pr.

Postquam poeta sensit scripturam suam

Ab iniquis observari, & adversarios

Rapere in pejorem partem, &c.

Iniquus, iratus, infestus. Hor. 2. Serm. 7. 14.

— Vertumnis, quotquot sunt, natus iniquis.

Iniquus denique dicitur de Omni re quæ modum excedit. Virg. 4. Georg. 147.

Verum hæc ipse equidem spatii exclusus iniquis

Prætereo. V. Serv. ad loc. Ibid. 1. 164.

— iniquo pondere rastro. Iniqui nube meri dixit Val.

Flacc. 3. 65. i. e. Plus justo poti. & Iniquos gressus. 3. 486.

Hæret Hylas lateri gressusque moratur iniquos. Q. Seren. Sam.

Carm. 38.

Ennius ipse pater, dum pocula siccat iniqua.

Iniquo animo ferre, Ægre ferre. Ter. Eun. 2. 1. 6.

— ego quoque una pereo, quod mihi est carius:

Ne istuctam iniquo patiari animo.

Animis certatis iniquis. Virg. 10. Æn. 7.

Casus iniquus. Virg. 6. Æn. 475.

Conditio. Cic. 8. Att. Meaque semper fuerit sententia, primum de pace vel iniqua conditione retinenda.

Defensio. Cic. pro Cæcin. 64. Puto te ipsum, Piso, perspicere, quanto ista sit angustiior iniquiorque defensio, quam si illa uterere, &c.

Judex. Ovid. 13. Met. 190.

Legem sancimus iniquam. Hor. 1. Serm. 3. 67.

Mente iniqua ferre aliquid. Ovid. 8. Met. 634.

Pondera. Ulpian. in l. Si quis a me. D. de action. empt.

Pretium pietatis iniquum. Ovid. 14. Epist. 129.

Pugna iniqua, Non æqua & impar, nempe quum pedes contra equitem decertat. Virg. 10. Æn. 889.

— pugna congressus iniqua.

Sermones, pro Obtrectationibus. Cic. 1. Fam. 9. Quorum iniqui sermones quum ad me per homines honestissimos perferrentur.

Sidus iniquum gentibus. Lucan. lib. 10. 35.

Vultu iniquo spectare aliquem. Ovid. 1. de Arte Am. 313.

INIQUUS, Adv. [παρνομιος] Injulte Plaut. Caf. 3. 4. 27.

Aut quod ego unquam erga Venerem inique fecerim?

Inique injurius. Plaut. Epid. 4. 1. 24.

Inique pacisci. Cic. 5. Verr. 37.

Inique facis. Cic. ad Brut. 4. At hoc ipsum, iniquis, inique facis, qui hostilis animi in Rempub. homines, cives appelles.

Iniquus comparata certatio. Ter. Adelph. 2. 2. 3.

— nunquam vidi iniquus

Certationem comparatam, quam quæ hodie inter nos fuit. conf. Gell. 20. 1.

Iniquissime comparatum. Cic. pro Cluent. 57. Jam hoc quoque prope iniquissime comparatum est, quod, &c.

INIQUITAS, atis. f. [ἀνομιλία] Liv. 7. 34. Si ab eo consilio iniquitate loci deterrentur.

Contentus iniquitate. V. CONTINEO.

Iniquitas hominum, [παρνομία, παρανομία] Injuria aut malignitas. Plin. lib. 12. cap. 19. Id accideritne eb iniquitatem præpotentium, an forte, non satis constat.

Iniquitas temporis, Difficultas & angustia. Cic. pro Rosc. Amer. 1. Sic Liv. 35. Nam si quod aliquando fervierunt temporum iniquitate pressi &c.

INIQUO, [παρνομίον] Ære. a veteribus dictum, ut Inimico. Laberius, Æquum animi m indignanti iniquat contumelia. ex Non. 2. 444.

INIURIUM, i. n. [ἀρχή] Valla, Principium rei majoris, Initium vocatur: ut, Initium orationis, Quintiliano quoque testante lib. 4. cap. 1.

Ter. And. 4. 2. 26. — immo etiam

Narrationis incipit mihi initium. Idem Hec. 5. 3. 23.

Hic adeo his rebus anulus initium fuit inveniendis. Ibid. 3. 3. 1. Nequeo mearum rerum initium ullum invenire idoneum.

- Initio, ablativus, pro In initio. Cic. 1. Fam. 7. Redeoque ad illud quod initio scripsi.
- In initio. Cic. 1. de Orat. 121. Adolescentulus vero sic in initio accusationis exanimatus sum, &c.
- Ab initio, A principio. Cic. ad Brut. 10. Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum defuit.
- Ab initio, i. e. Ipso jure. Papinian. l. 123. D. de verb. obligat. Si flagitii faciendi, vel facti causa concepta sit stipulatio, ab initio non valet. i. e. Ipso jure, sic ut nunquam valeat, nec ex ea actio competat.
- Inter initia. V. INTER. Sic Sueton. aliquoties, ut in Tiberio, initio cap. 26. Verum liberatus metu, civilem (se) admodum inter initia, ac paulo minus quam privatam egit. Et cap. 57. Etiam inter initia. H. St. Initium iræ. Ter. Hec. 3. 2. 16.
- Illa initia, quæ Græce elementa dicuntur. Cic. 1. Acad. 26.
- Initia ac Semina, idem. Quintil. 2. 20.
- Abrupta initia. Quintil. 3. 8.
- Mediocre initium. V. MEDIOCRIS.
- Obscura initia, obscuri natales. Vell. 2. 76. 4. Obscurissimis initiis nates Salvidienus parum habebat summam accepisse, ni, &c.
- Peritum initium. V. PERITUS.
- Præcedentia initia. Quintil. 1. proem.
- Prima initia prospera fuerunt. Justin. 4. 3. 6.
- Ultimum initium. Cic. ad Herenn. lib. 1. Rem breviter narrare poterimus, si non ab ultimo initio repetere volemus.
- Cæpere initium. Cæf. 1. Bell. Gall. 2. Quintil. lib. 2. cap. 11. Jam hinc ergo nobis inchoanda est ea pars artis, ex qua capere initium solent.
- Destinare sibi certa initia. Quintil. lib. 2. cap. 11.
- Dare initium alicujus rei. Quintil. lib. 3. cap. 2.
- Ducere initium ex re aliqua. Quintil. lib. 2. cap. 17.
- Ducere rerum initium ac legum suarum alicunde, Incipere. Cic. de Lege 2. Agr. 17. Sic 9. Att. 11. Nec vero dubito, quin exitiosum bellum impendeat, cujus initium ducetur a fame.
- Facere initium, Idem. Cic. 14. Philipp. 36. Panfa Consul, Imperator initium cum hostibus confidendi fecerit.
- Facere initium a re aliqua. Quintil. lib. 4. cap. 2.
- Inducti his initiis, omnia vera diligimus. V. INDUCO.
- Introducere initium. V. INTRODUCO.
- Pellere initium fermonis. V. PELLO.
- Ponere initium. Cic. 10. Att. 18. Ut male posuimus initia, sic cetera sequuntur.
- Proficiscitur initium. Cic. Fam. 9.
- Quærere initium. Cic. Fam. 12.
- Restinguere initium belli. Paterc. lib. 2. 88. extr. Immane novi, ac resurrectori belli civilis restinxit initium.
- Sumere initium. Quintil. lib. 8. cap. 6.
- Suscipere initium. Cic. Fam. 4.
- INITIA**, orum, n. [*μυστήρια*] Cereris sacra dicebantur. Varr. de R. R. lib. 3. cap. 1. Cui confentaneum est, quod initia vocantur potissimum ea quæ Cereri sunt sacra. Cic. 2. de Legib. 36. dicit mysteria appellari initia, quibus ex agresti vita exculi ad humanitatem sumus, tanquam ea sint vitæ principia.
- Hæc in significatione Justinus lib. 5. pr. Alcibiades absens Athenis insimulatur initiorum sacra, nullo magis quam silentio solennia enuntiasse. H. St. Quibusdam in libris, ante vocem Initiorum, Mysteria Cereris adjectum legitur, quod tanquam scioi assumentum omisit Henricus.
- Initia, Cybeles mysteria & sacra. Atys Cybelem sic alloquitur apud Catull. 61. 9.
- tua Mater initia, &c.
- Initiorum dies dicuntur a Livio, quibus solennia sacrificia celebrabantur, in quibus nefas erat interesse non initiatos: Acarnanes (inquit 31. 14.) duo juvenes per initiorum dies non initiati, templum Cereris imprudentes religionis cum cetera turba ingressi sunt. Idem 39. 13. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdum Bacchis initiarentur, &c. & paulo post, Pro tribus in anno diebus quinos singulis mensibus dies initiorum fecisse. Hinc apparet Initia dici pro Initiationibus.
- INITIĀLIS**, e. Adj. Primordialis. Apul. Met. lib. 11. p. 259. Rerum Naturæ parens, elementorum omnium domina, sæculorum progenies initialis. [Lego Rerum naturæ parens. Sic & lib. 4. p. 156. q. V.]
- INITĪO**, [*μυστήριον, τελεω, ὡς τελεω, κρηνη, κρηνηχρυσαι*] āre. Sacris imbueri. Cic. 1. de Nat. Deor. 119.
- Ubi initiantur gentes orarum ultimæ. Ex quodam poeta. Idem 2. de Legib. 22. Plin. 30. 2. Magicis etiam cœnis eum initiaverat. Cic. 1. Tusc. 89. Sed proprie.
- Initiare, Inchoare & auspiciari. Firmicus 2. 12. pr. Ver enim tunc initiatur, quum primam ejus signi (Arietis) partem Sol fuerit ingressus. [Nisi forte Initur legendum.]
- Initiari dicuntur pueri, Quum a lacte & a cunis transeunt, ut cibo firmiori alantur. Nam apud Varronem ex Non. 2. 310. legitur, Initiari pueros Eduliæ, & Potinæ, & Cubæ, deabus edendi & potandi & cubandi.
- Initiare munditiis. Plaut. Cæf. 2. 3. 9.
- Qui postquam amo Casinam magis initio munditiis. munditianti deo: Myropolæ sollicito omnes, ubicunque unguentum ut lepidum, ungor. Al. Magis initio munditiis munditiam antideo. i. e. Magis quam primum. Aliter Salmast. q. V.
- Initiantur maritus & uxor liberis. Quintil. Decl. 1. p. 31.
- INITIĀTUS**, a, um. Partic. Inchoatus. Aurel. in l. 1. D. de officio præfecti prætorio, His cunabulis prætorio præfectorum auctoritas iniuncta, in tantum meruit augeri, ut a pelliari a præfecti prætorio non possit.
- Initiatus litteris, quemadmodum & sacris. Plin. Epist. 5. 15. extr. Quintil. lib. 1. cap. 3. i. e. quod vulgo dicitur, Inauctorari, & licentiarum: ut sacris olim Eleusiniis, & nunc Christianis, initiati sunt, illis, ut nunc dicitur, consecrati, & ad illorum administrationem sollemniter admitti. Sic Legibus initiatos, quos Licentiatos vocant, dicere possumus.
- INITIĀTIO**, ōnis, f. Ipse actus initiandi. Item Sacrorum celebratio. Suet. Neron. cap. 34. Peregrinatione quidem Græcia Eleusiniis sacris, quorum initiatione impij & scelerati voce præconis submoventur, interesse non ausus est. V. Tertull. Apol. cap. 7.
- INITIĀTOR**, ōris, m. [*μυστήριος*] Qui initiat. Tertull. adv. Marc. 4. 14. & Ambros. Epist. 13.
- INITIĀTRIX**, icis, f. Salvian. de Avarit. lib. 4. p. 165.
- INITIĀMENTA**, ōrum, n. Religionis prima dogmata. Sen. Epist. 90. Hæc ejus initiamenta sunt, quibus non municipale sacrum, sed ingens deorum immortalium templum mundus hic referatur.
- INITUS**, V. INRO.
- INJUCUNDUS**, a, um. Adj. [*ἀστεργής*] Jucundo contrarium. Cic. 1. de Fin. 3. Minime nobis injucundus labor.
- INJUCUNDE**, Adv. [*ἀστεργῶς*] Cic. 1. Att. 20. Quæ res mihi asperius a nobis atque nostris, & injucundius actæ videbantur.
- INJUCUNDITAS**, ātis, f. [*τὸ ἀστεργῆς*] Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Sed tamen prætereundum est, nequid habeat injucunditatis oratio.
- INJUDĪCĀTUS**, a, um. Adj. [*ἀδικητός, ἀναδικαστός*] Non judicatus. Gell. 13. 23. Decem hominibus vitam eripis, indicta causa, injudicatis, indemnatis. Idem 5. 10. Rem injudicatam reliquerunt, causamque in diem longissimam distulerunt. Adde Quintil. 10. 1.
- INJUGIS**, e. Adj. [*ἀζυγός*] Injuges boves dicuntur a Festo, qui sub jugo non fuerunt. Fulgent. de Prisc. Serm. 10. Manilius Chrestus lib. quem de Deorum hymnis scripsit, ait Minervæ injuges boves sacrificari, id est jugum nunquam ferentes, illa videlicet de causa, quod & virginitas jugum nesciat maritale, & virtus nunquam sit jugo prementi subjecta. Hæc Fulgent.
- Verfus ἀσυνδέρους injuges appellat Diomedes 8. cap. de pedibus metricis.
- INJUGĀRUS**, a, um. Adj. Idem Sidonius Carm. subject. Ep. ult. lib. ult. Vinxit ad tauri latus injugati.
- INJUNGO**, junxi, ctum, [*ἐπιτιθέμενος, ὠσπίζω*] ěre. Simul jungere: ut, Injungere pondus bobus. Columel. lib. 6. 2. Idem lib. 5. Itaque pingui terra singulis brachiis licebit bina injungere flagella.
- Injungere, Adjungere. Liv. 4. 19. Consul muro brachium injunxit. V. Gronov. Dictatoribus magistris equitum injungebantur. Pompon. l. 2. §. 19. D. de orig. Juris.
- Injungere item, Adferre, Inferre, Imponere: ut, Injungere dicimus Injuriam, Detrimentum, Onus, Munus, quæ vide in suis locis.
- Injungere item simpliciter, pro Injungere munus. Plin. 10. Epist. 55. Inter prima injungo mihi. Liv. 26. 36. Siquid injungere inferiori velis. Amicitiam injunxit cum eo, Familiaritatem cum eo contraxit, & amicitia cum eo conjunctus est. Auctor de Viris Illustr. cap. 50. Iterum cum Claudio Nerone inimico suo Consul, ne Respub. discordia male administraretur, amicitiam cum eo injunxit, & de nobis V. Crubale triumphavit. Sincera lectio Junxit, teste Schott.
- Detrimentum Reipub. Inferre damnum, aut addere, quod etiam Face-re dicitur, vel Damno augere. Cic. 11. Fam. 13. Tamen si quo etiam casu Isaram se trajecerint, ne quod detrimentum Reipub. injungant, summa a nobis dabitur opera. i. e. Ne damnum inferant Reipub.
- Injuriam. Liv. 3. 65. extr.
- Laborem alicui injungere. Quintil. In proem. lib. 1. V. Burman. ad loc. Plin. Epist. 7. 6. extr.
- Munus, velonus, Dare provinciam significat. Liv. 3. 35. Comitiorum illi habendorum, quando minimus natu sit, munus consensu injungunt. Idem 26.
- Necessitatem, Astringere & cogere. Plin. Epist. 10. 74. pr.
- Officium. Columel. lib. 11. cap. 1.
- Pœnam. Ulpian. in l. 2. D. de prævari.
- Servitatem, In servitatem redigere, & servos facere. Cæf. 7. Bell. Gall. 77. extr. Atque his æternam injungere servitatem.
- Tormentum tibi. Plin. in Paneg. cap. 86. pr.
- INJUNCTUS**, a, um. Partic. [*παραχθής*] ut, Manus injunctæ pedibus. Sen. Thyest. 6. [Nisi error est.] Jabolenus in l. Qui domum. D. Locati, Qui domum habebat, aream injunctam ei domui vicino proximo locaverat. Calliod. 5. 19. Injuncta peragere.
- INJUNCTIO**, ōnis, f. Sidon. 9. Epist. 2. Injunctione confundo.
- INJURĀTUS**, a, um. [*ἀνάμωτος*] Adj. Jurato est contrarium. Plaut. Amph. 1. 1. 281.
- Nam injurato scio plus crederet mihi, quam jurato tibi. Cic. pro Cæcin. 3. Quum id jurati dicunt, quod ego injuratus infimulo. Et 3. Off. 108.
- Juravi lingua, mentem injuratum gero.
- In sua lite injurato credere. Cic. pro Rosc. Com. 45. Tibi vero, Piso, diu deliberandum & concoquendum est, utrum potius Chæreæ injurato in sua lite, an Manilio & Lucio juratis in alieno judicio credas.
- Pariter jurati injurati que fugiunt. Liv. 10. 41.
- INJURĪA**, æ, f. [*ὕβρις, ἀδικία*] dicta est, quod non jure fiat. Ulpianus ait in l. 1. D. de injuria, & famof libel. Omne enim quod non jure fit, injuria fieri dicitur, hoc generaliter. Specialiter autem injuria dicitur contumelia. Interdum injuriæ appellatione damnum culpa datum significatur: ut in lege Aquilia dicere solemus. Interdum iniquitatem injuriam dicimus. Nam quum quis injulte vel inique sententiam dixerit: ex eo injuriam dicam, quod jure & justitia caret, quasi non juriam Contumeliam autem a contemnendo. Injuriam autem fieri Labeo ait, aut re, aut verbis. Re, quoties manus inferuntur: verbis autem, quoties non manus inferuntur, sed convicium fit. Hactenus Ulpian. Facutivus apud Non. 5. 32. Patior facile injuriam, si est vacua a contumelia. Injuria sepe numero dicitur Iæsio quæcunque sine respectu ad jus violatum. Plin. Paneg. 38. 5. Minuere orbitatis injurias. Liv. 42. 1. Injuria Consulibus etiam iusta.
- Injuria, passive: ut, Injuriæ civium, i. e. Quæ civibus inferuntur. Cic. 1. de Invent. Plin. lib. 3. Epist. 4. Veniebat in mentem priores nostros etiam singulorum hospitiū injurias accusationibus voluntariis exsecutos.
- Injuria, active fere ubique occurrit. Columel. lib. 3. cap. 20. Ne nunc mille tempestatum injurias persequar. Plin. lib. 8. cap. 48. de veltibus. Ab injuria oblivionis se allerere. Plin. lib. 3. Epist. 5.
- Obnoxius injuriis. V. OBNOXIUS.
- Opportunus injuriæ, Facilis ad accipiendam injuriam. Plin. lib. 9. cap. 31. de canoris, Pinnother autem vocatur minimus ex omni genere, ideo opportunus injuriæ.
- Arox injuria. V. AROX.
- Brevis Ovid. 3. Met. 267.
- Gravis. Ulpian. l. Sed si unius, §. Quædam injuriæ. D. de injuriis.
- Inanis. V. INSIGNIS.
- Intolerabilia. Ulpian. in l. 2. D. de iis qui sui vel alien. jur. sunt.
- Laves & nullius momenti injuria. Ulpian. in l. Sed si unius. §. Quædam injuria. D. de injuriis Longa.

Longa. Virg. 1. Æn. 347.

Abstinere injuria. Cic. 3. Off. 72. Quotus enim quisque reperietur, qui impunitate & ignoratione omnium proposita, abstinere possit injuria? Accipere injuriam. Quintil. lib. 8. cap. 5. V. ACCIPIO.
Admittere, i. e. Facere. Caius in l. si plures servi. D. de injuriis, Tanto major injuria, quanto a pluribus admittitur, immo etiam tot injuriæ sunt, quot & personæ injuriam facientium.
Affligi injuria. Cic. pro Flacc. 104. At L. Flaccum, judices, si (quod dii immortales omen avertant) gravis injuria afflixerit.
Afflicere injuria. V. AFFICIO.
Animadvertere injuriam. V. ANIMADVERTO.
Circumretit vis atque injuria quemque. Lucret. lib. 5. 1151.
Concedere injuriæ, Cedere periculo & succumbere. Sallust. in Jugurth, cap. 14. extr. Utinam emori, fortunis meis honestus exitus esset, ne vivere contemptus viderer, si defessus malis injuriæ concessissem.
Confertur injuria in personam alicujus. Paulus in l. eum qui nocentem. §. si injuria mihi fiat ab eo. D. de injuriis.
Conflare injuriam. Cic. pro Rosc. Amer. 1.
Confociare injuriam. V. CONSOCIO.
Contegere injuriam. V. CONTEGO.
Conterere voluntaria oblivione injurias alicujus. Cic. 1. Fam. 9. Quod ejus omnes gravissimas injurias, communis concordia causa, voluntaria quadam oblivione contriveram.
Decernere injuriam. V. DECERNO.
Defendere alicui injuriam. V. DEFENDO.
Defendere injuriam foribus: i. e. Prohibere ne quod damnum inferatur. Plaut. Most. 4. 2. 19.
Demussare injurias, vide DEMUSSATUS. H. St.
Detrahere ab injuria. Cic. 5. Fam. 2.
Facere injuriam, Inferre. Ter. Hec. 3. 1. 27.
Non maximas, quæ maximæ sunt interdum iræ, injurias Faciunt. Ibid. 4. 4. 70. Facis huic adeo injuriam. Ubi Donatus, Facis injuriam, pro Facis injuste. Cic. 1. Off. 34. de justitia, Maximam autem partem ad injuriam faciendam aggrediuntur, &c.
Facere injuriam & Dare beneficium, contraria. Anton. ad Cic. 10. Att. 8. Qui tibi ut beneficium daret, prius injuriam fecit.
Facere injuriam virgini, est Stuprum inferre. Burman. ad Quintil. Decl. p. 476.
Jacere vel immittere injuriam in aliquem. Cic. in Parad. 41.
Imponere injurias alicui. V. IMPONDO.
Inducere injuriam testamento adversus liberos suos. Maximus in l. 4. D. de inoffic. testam.
Inferre injuriam, & Propulsare, contraria. Cic. 1. Off. 24. de injustitia.
Injungere injuriam. Cic. 3. de Nat. Deor. 23. Ita ab impia temeritate in deos, in homines injunxit injuriam. V. INJUNGO.
Insectari injuriam alicujus. V. INSECTOR.
Ire obviam injuriæ. Sallust. Jugurth. cap. 14. extr. Nunc neque vivere libet, neque mori licet sine dedecore p. c. Oro vos per liberos, atque parentes vestros, per majestatem pop. Rom. subvenite mihi misero, ite obviam injuriæ.
Laborare alterius injuria. V. LABOR.
Lacerare injuria. Cic. Verr.
Levare injurias. V. LEVIS.
Lucrificare injuriam. V. LUCRUM.
Negligere injurias. V. NEGLIGO.
Occupare per injuriam bona alicujus. Ulpian. in l. item apud Labeonem. §. si quis bona. D. de injuriis.
Offerre injuriam. Ter. Hec. 5. 1. 14. Ubi Donatus, Offerimus injuriam non merenti: Reddimus ei qui meretur.
Pati injuriam, & Facere, contraria. Ulpian. in l. 3. D. de injuriis. Illud relatum peræque est: ens, qui injuriam pati possunt, & facere posse. Paulo post, Namque hi injuriam pati solent, non facere. Ibidem frequenter.
Persequi injuriam. Cic. 4. Verr. 9.
Prohibere se, & suos ab injuria. Cæs. 2. Bell. Gall. 32.
Propulsare injuriam. Cic. pro Rosc. Amer. 145.
Prosequatur suam injuriam. Neratius in l. pater. D. de injuriis.
Redundat ad dominum injuria servo facta. Ulpian. in l. item apud Labeonem. §. interdum injuria. D. de injuriis.
Remittere injuriam. Ulpian. in l. sed si unius. §. si cum ante judicem. D. de injuriis. Qui enim accepit satisfactionem, injuriam suam remisit: Nam et si nuda voluntate injuriam remisit: indubitate dicendum est, extinguere injuriarum actionem non minus, quam si tempore abolita fuerit injuria. Paulo post. §. filiofamilias, Quia remittit atque donat injuriam.
Revellere injurias. Cic. 5. Att. 20.
Solvere injuriam, Vindicare & ulcisci. Sallust. in Oratione Lepidi ad populum.
Subigi injuria. i. e. Cogi. Liv. Qua subactus injuria contra P. R. bellum tam infesto animo suscepisset.
Ulcisci injuriam. Cic. 4. Verr. 9. A te peto, ut meas injurias perinde doleas, ut me existimas & dolere tuas, & ulcisci solere.
Injuria dispertire, Injuste, inæqualiter. Plaut. Aulul. 2. 5. 5.
Injuria tua factum est, Per te. Plaut. Truc. 1. 2. 66.
Injuria, ablativus, qui adverbialiter ponitur pro eo quod est, Sine causa & immerito. Plaut. Epid. 5. 2. 50. Maxima hercle injuria vincit asto. Ter. Heaut. 3. 3. 20. Syre, pudeat me. s. credo: neque id injuria. Cic. 1. in Catil. 17. Injuria suspectus civibus suis.
Injuria tibi illud accidit, Non immerito. Cic. 3. de Nat. Deor. 89.
Nec injuria. i. e. Nec sine causa, nec abs re. Cic. 3. Q. frat. 8. Hoc horret Milo, nec injuria. Idem pro Rosc. Amer. 116.
Injuria a JCis fere pro Contumelia accipitur: Quo pertinet Tit. D. de Injuriis & famosis libellis. Sic apud Suet. Aug. c. 44. pr. Hinc Agere injuriarum. Subaudi Crimine. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Conveniri injuriarum. Ulpian. in l. injuriarum actio. §. si quis me prohibeat. D. de injuriis, & in l. nec magistratibus. eod. tit.
Damnatus injuriarum. V. DAMNO.
Experiri injuriarum. Ulpian. in l. non solum. §. plane. D. de injuriis, & in l. injuriarum actio. §. si quis per injuriam. eod. tit.
Extinguere injuriarum actio. V. Remittere injuriam supra.
Teneri injuriarum. Ulpian. in l. 3. D. de injuriis, & in l. injuriarum actio. §. si quis de honoribus. eodem titulo.

INJURIUS, a, um. Adj. [ὄργιστος] Nomen est comicum, quo etiam oratores utuntur: i. e. Qui audeat aliquid contra ordinem juris. Sic Servius. Ter. Heaut. 2. 3. 79. Multis modis injurius Clitipho est: neque ferti potis est. Idem And. 2. 3. 3. Plaut. Curc. 1. 1. 65. Ter. Hec. 1. 1. 14.
Tamen eandem pol esse omnibus, injurium est.

5. Injurium est autem ulcisci adversarios? Injurium est: i. e. Iniquum, & vim adverbii habet, inquit Donatus. Cic. 3. Off. 89. Si tabulam de naufragio stultus arripuerit, extorquebitne eam sapiens si potuerit? Negat: quia sit injurium.

INJURIE, Adv. pro Injuriose. Nævius Lycurgo: Odurrunt dii homines. Injuriose egone, an ille injurie facimus. Nonius, 2. 429.
Superl. Injuriissime. Ammian. lib. 16. p. 156.

INJURIOSUS, a, um. Adj. [ὄργιστος, ὄργιστος] Qui infert injuriam. Cic. 1. Off. 44. Primum in eo peccant, quod injuriosi sunt in proximos. Ictus injuriosus, Damnum inferens & periculofus. Plin. lib. 17. cap. 24. Aut circumfossor injurioso ictu verberavit.

Vita injuriosa facinorosaque, Plena sceleribus & iniquitatibus, nempe aliis noxia. Cic. 1. de Legib. 40. Quod si pœna, si metus supplicii, non ipsa turpitudine deterret ab injuriosa facinorosaque vita, nemo est injustus.

Venti injuriosi. Hor. Epod. 17. 34.
In socios vero ipsos injuriosum & contumeliosum est. Cic. pro Corn. Balb. 24.

Injuriosum est rapto vivere. Sen. Epist. 71. ad fin.
Compar. Sen. 2. Controv. 12. Nescio an adversus patrem injuriosior sis, quod abstulisti illi hæredem, an quod dedisti.

Superl. Adrian. Imp. apud Vopisc. in Saturn. cap. 8. de Ægyptiis, Genus hominum seditiosissimum, vanissimum, injuriosissimum.

INJURIOSUS, Adv. [ὄργιστος] Perperam. Cic. ad Brut. 13. Qui si eriperit senobis (quod velim temere atque injuriose de illo suspicari sint homines) oro atque, &c.

Injuriose facere. Ulpian. in l. nec magistratibus. D. de injuriis, Nec magistratibus licet aliquid injuriose facere.

Compar. Cic. pro Lege Manil. 11. Majores vestri sæpe mercatoribus ac navicatoribus injuriosus tractatis bella gesserunt.

Superl. Augustin. Octogint. Quæst. 82. Injuriosissime cogitantur.

INJURIOSUS, ari. deponens. Sen. 2. de Tranquil. vitæ, seu de Const. cap. 9. Omne fortuitum circa nos sævit, & injuriatur.

INJUSSUS, ūs. m. [ἀνὸς τῆς ἀπορροῆς] Tantum in ablativo sing. usurpatur: ut, Injussu meo vel tuo: i. e. Te non præcipiente. Ter. Phorm. 2. 1. 1. Itane tandem uxorem duxit Antipho injussu meo? Cic. de Senect. 73. Vetarque Pythagoras injussu imperatoris, id est Dei, de præsidio & statione vitæ decedere. Liv. 2. 12. Consulum injussu & ignavis omnibus.

INJUSSUS, a, um. Adj. [ἀπερὸς] Hor. 1. Serm. 3. 1. Omnibus hoc vitium est cantoribus, inter amicos Ut nunquam inducant animum cantare rogati, Injussi nunquam desistant. h. e. Quando non jubentur, neque rogantur.

Injussa virefcunt gramina. Virg. 1. Georg. 55.
Injussa canere. Virg. 6. Ecl. 9.
Non injussa cano.

INJUSTUS, a, um. Adj. [ἀδικος, ἀλίτρος] Justo contrarium. Ter. Adel. 1. 2. 18.

Homine imperito nunquam quicquam injustius.
Injustus, Qui justam magnitudinem excedit. Virg. 3. Georg. 347.
Injusto sub fæce viam dum carpit. Servius. Ita Ascon. interpretatur Injustas inimicitias, Cic. pro Milon. per Magnas inimicitias.

Amor injustus. Ovid. 2. Fast. 779.
Auribus injustis loqui. Ovid. 12. Epist. 176.
Bellum injustum. Ovid. 5. Met. 210.

Jugum injustum. Quintil. Decl. 13. Cur injusto quotidie jugo bovm colla deteruntur? i. e. Iniquo & gravi.

Jus injustum. Ovid. 5. Trist. 10. 43. Oxymoron.
Lex injusta. Tibul. lib. 1. 5. 58.

Noverca, injusta, Dura. Virg. 3. Ecl. 32.
Onus injustum imponere. Cic. in Orat. 35.

Pax injusta V. PAX.
Regna injusta tenebat. Ovid. 5. Met. 277.

Sententia injusta. Ovid. 11. Met. 172.
Vir maleficus & injustus. Cic. 5. Tusc. 57.

INJUSTUS, Adv. [ἀδικος] Inique. Plaut. Pseud. 2. 2. 18.
Non soles respicere te, quum dicas injuste alteri? Cic. 2. de Fin. Quam multa vero injuste fieri possunt, quæ, &c.

Superl. Sallust. Jugurth. cap. 85. sub fin.

INJUSTITIA, æ. f. [ἀδικία] Iniquitas. Ter. Adel. 3. 2. 4.
Tot re repente circumvallant, unde emergi non potest, Vis, egestas, injustitia, solitudo, infamia. Idem Heaut. 1. 1. 82.
Eum ego ejeci hinc miserum injustitia mea. Vide primum librum Officiorum Ciceronis De injustitia cap. 7. & seqq.

Capitalis injustitia. Cic. 1. Off. 41.

I N L

INLARGIO, ire. Idem quod Largiri. Cato lege Babia, Pecuniam inlargibo tibi. Nonius. Antiquum.

INLUATUS, a, um. Adj. V. ILLOTUS & ILLUTUS. Arnob. lib. 1. adversus gentes, de Christo loquens, Qui per altissimos gurgites pedem ferebat inlutum. Non moullé. Sans se moullier le pied.

I N N

INNABILIS, INNANS. V. INNO.
INNASCOR, natus sum, [ἐβίωσα] asci. Simul vel In aliquo nasci. Hor. 1. Serm. 3. 37.

Neglectis urenda filix innascitur agris. Translate Cic. 1. Off. 64. Sed illud odiosum est, quod in hac elatione & magnitudine animi, facillime pertinacia & nimia cupiditas principatus innascitur. Ter. And. 4. 1. 1.
Tanta vecordia innata cuiquam ut fiet, &c.

Innatum est omnibus id vitium. Ter. Hec. 4. 1. 28. i. e. Hoc omnes habent a natura. Cic. 2. de Fin. 59. Innatum esse homini prohibent.

- INNATUS**, a, um. Partic. Cic. 1. de Nat. Deor. 44. Intelligi necesse est esse Deos, quoniam infitas illorum vel potius innatas cognitiones habemus.
- Innatus & infitus, Assumptus & adventitius, contraria. Cic. Topic. 69. Specie autem comparantur, ut anteponantur quæ propter se expectenda sunt, iis quæ propter aliud: & ut innata atque inhita, assumptis & adventitiis: integra contaminatis.
- Innatus dicitur homo alicui rei, Ad quam natura factus est. Sen. de Conf. ad Polyb. cap. 21. Sciebas animum ejus liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantum, sed etiam innatus, sic esse fundatum, &c. Potest etiam exponi, Inter liberales disciplinas natus; h. e. Inter disciplinarum liberalium peritus.
- Receptum & Innatum, contraria. Cic. 7. Verr. 139. Reliqua est ea causa, Judices, quæ non jam recepta, sed innata: neque delata ad me, sed in anima sensuque meo penitus affixa atque inhita est.
- Innatus in nobis amor cognitionis & scientiæ. Cic. 5. de Fin. 34.
- Amor innatus habendi. Virg. 4. Georg. 177.
- Cupiditatem scientiæ quandam infitam vel potius innatam habemus. Cic. 4. de Fin. 4.
- Libido innata. Ovid. 6. Met. 458.
- Probitas gratuita homini innata, non invitata voluptatibus. Cic. 2. de Fin. 99.
- Robora innata rupibus. Ovid. 7. Epist. 35.
- Innatus apud Christianos scriptores alio sensu usurpatur, sc. pro Non natus. Tertullian. adverb. Valentinian. cap. 15. Materia quam innatam volunt. Prudent. Apoth. 246. Natum scimus ab innato.
- INNASCIBILIS**, e. Adj. Qui nasci non potest, apud Ecclesiasticos scriptores. V. Tertul. de Præscript. adverb. hæret. cap. 46
- INNATO**. V. **INNO**.
- INNĀVĪGO**, āre, Unde
- INNAVĪGANS**, Partic. Mela 2. 1. Sinistro latere innavigantium apposita. &
- INNAVĪGĀBĪLIS**, e. Adj. [ἀναγωγός] ut, Fluvius innavigabilis, Ubi quis navigare non potest. Liv. 5. 13. Insignis annus hieme gelida ac nivosa fuit, adeo ut viæ clausæ, Tiberis innavigabilis fuerit.
- INNECTO**, xui, xum, [ἐκείρω] ēre. Nectere, vel circumligare, aut colligare. Virg. 8. Æn. 661.
- tum lactea colla
Auro innectuntur.
- Palmas amborum innoxuit armis paribus. Virg. 5. Æn. 425.
- Brachia innectere collo. Stat. 4. Theb. ad fin.
- Colla innectens ambobus lacertis. Ovid. 11. Met. 240.
- Fauces laqueo innectere. Ovid. 10. Met. 378.
- Pedem vinculis innexa columba. Virg. 5. Æn. 511.
- Tempora fertis innectunt. Ovid. 5. Trist. 3. 8.
- Fraus innexa clienti. Virg. 6. Æn. 609.
- Morandi causas innecte. Virg. 4. Æn. 51.
- Moras innectere. Stat. 5. Theb. 743.
- Per affinitatem innecti alicui. Tacit. 6. Ann. 36. Quia Hyrcanis, Carmanisque per affinitatem innexus erat.
- INNECUS**, us. m. Apul. 2. Met. p. 115. Innexu germanitatis una coaluimus. Al. In nexu, divise.
- INNITOR**, [ἐπίδω, ἰνείδω] īti. Inherere, incumbere. Varie constructur.
- Dativo. Quintil. lib. 6. cap. 2. Omnia curæ tutelæque unius innixa.
- Baculo innitens. Ovid. 14. Met. 655.
- Cubito innixa. Virg. 4. Æn. 690.
- Arator innixus stivæ. Ovid. 8. Met. 218.
- Fractæ innititur hastæ. Stat. 12. Theb. 144.
- Secreta ejus innitantur illi. Tacit. 3. Ann. 30. 6. Igitur incolumi Mæcenate proximus, mox præcipuus, cui secreta imperatorum inniterentur.
- Ablativo. Cic. 4. Acad. 89. — intendit crinitus Apollo
Arcum auratum luna innixus. Ex quodam poeta.
- Innixus hasta. Liv. 4. 19. Confestim & ipse hasta innixus se in pedes excepit.
- Itac arte innixus Hercules arces tetigit igneas. Hor. 3. Carm. 3. 10.
- Humero dextro innixus. Propert. lib. 1. 20. 44.
- Innixus in humeris. Cic. de Arusp. Resp. 66. Etenim vix hæc, si undique fulciamus, jam labefacta, vix inquam innixa in omnium nostrum humeris cohærebunt.
- Innixus in aliquem. Plin. lib. 7. cap. 53.
- INNO**, [ἐννέω] āre. Idem quod Nare, sive natere. Cic. 2. de Nat. Deor. 100. Quot genera, quamque disparia partim submerfarum, partim fluitantium & innantium beluarum.
- Innare aquæ. Liv. 21. 26. Nihil, dummodo innare aquæ & capere onera possent, curantes.
- Fluvios innare rapaces. Virg. 3. Georg. 142.
- Classis innat mare. Sen. Thyest. 3.
- INNANS**, Partic. [ἐννέων] Hor. 3. Carm. 17. 7.
— & innantem Maricæ
Litoribus tenuisse Lyrim.
- INNĀBĪLIS**, e. Adj. Ovid. 1. Met. 16.
Sic erat instabilis tellus, innabilis unda. Et Virg. 6. Æn. 438.
— tristisque palus innabilis unda. Servius alique hic legunt Inamabilis.
- INNĀTO**, [ἐννέω] āre. Frequent. Idem quod Nato, vel Supernato, aut potius Intus nato. Columel. lib. 12. cap. 4. Ubi non innatent, sed semper sint jure submerfa.
- Innatare in fluvium. Plin. lib. 8. cap. 40. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Itaque quum pisciculi parvi in concham hiantem innataverint.
- Innatare undam. Virg. 2. Georg. 451.
Necnon & torrentem undam levis innatat alnus.
- Innatare flumini. Plin. lib. 8. cap. 25. Idem lib. 18. cap. 35. Innatans aquis pluma.
- Innatat terræ fluvius. Plin. lib. 5. cap. 9.
- Unda dulcis freto innatat. Ovid. 4. de Pont. 10. 63.
- Lactuca innatat stomacho. Hor. 2. Serm. 4. 59.
- INNŌCENS**, Adj. [ἀνοχος, ἀνοχος] Cic. 5. Tusc. Innocens dicitur, non qui leviter nocet, sed qui nihil nocet. Ter. Adel. 2. 1. 1.
Obsecro populares ferre misero atque innocenti auxilium.
- Innocens & Nocens**, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 56. Innocens si accusatus sit, absolvi potest: nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest.
- Innocens, integer, religiosus vir. Cic. 6. Verr. 7.
- Vir bonus & innocens. Cic. de Clar. Orat. 179.
- Mulier innocens. Hor. 3. Carm. 24. 18.
- Epistola innocens. Cic. 7. Fam. 19. Epistolam tuam, quam accepi ab L. Arruntio, concidi innocentem: nihil enim habebat quod non vel in concione legi posset.
- Ruina. Martial. lib. 1. 78.
Quis curam neget esse te deorum,
Propter quem fuit innocens ruina?
Damnare innocentem. Cic. 1. Tusc. 100.
- Factorum innocens sum. Tacit. 4. Ann. 34.
- Innocens, pro Innocuo. Plin. lib. 23. cap. 1. de uvis, Innocentiores, quæ decerpit diu pendere: qua ventilatione etiam utiles sunt Rómacho agrisque. Hor. 1. Carm. 17. 21.
Hic innocentis pocula Lesbii
Duces sub umbra.
- INNOCENTER**, Adv. [ἀσάως] Innoxie. Cic. in Sallust. Ante, quam eos res suæ gestæ, & vita innocentissime acta commendavit. Plin. lib. 18. cap. 32. Omnia quæ caduntur, carpuntur, tondentur, innocentius decrefcente luna, quam crescente fiunt.
- INNOCENTIA**, æ. f. [ἀνοχία, ἀνοχία] Integritas, sive ut Cic. 3. Tusc. 16. ait, Affectio animi talis quæ noceat nemini. Sallust. Jug. cap. 46. pr. Interea Jugurtha, ubi quæ Metellus agebat ex nuntiis accepit; simul de innocentia ejus certior Romæ factus, diffidere suis rebus, ac tum demum veram deditionem facere conatus est. Ubi Cort. V. Singularis integritas atque innocentia. Cic. 1. Verr. 27.
Summa integritate & innocentia vir. Cic. 3. Philipp. 25.
Innocentia mutua. V. MUTUUS.
Constat de ejus innocentia. V. CONSTO.
- Ingenii præsidio, pœna judiciorum liberare innocentiam. Cic. 1. de Orat. 202.
- Innocentia etiam dicitur de Abstinencia & opponitur Avaritiæ. Cic. de Lege Manil. 36. Quanta innocentia debent esse Imperatores? quanta in rebus omnibus temperantia?
- INNOCIA**, pro Innocentia apud Glossas. V. Salmast. ad Solin. p. 325. [Formant ab Innox, ut a Ferox Ferocia. Sed potius videtur a Noxia, factum Innoxia. Certe in Henr. Steph. editione diserte legitur, ἀβλαβεια, Innoxia, Innocentia.]
- INNOCUUS**, a, um. Adj. [ἀελαβής] active & passive accipitur.
- Innocuus, Innocens, qui non nocet. Lucan. lib. 3. 482.
— ut grandine tecta
Innocua percussa sonant. Martial. lib. 7. 11.
Ludimus innocuis verbis.
Genus innocuum. Ovid. 1. Fast. 442.
Iter innocuum. Ovid. 4. Fast. 800.
Opem innocuam monstrare. Ovid. de Rem. Amor. 252.
Innocuus, Cui nulla sit noxa. Virg. 10. Æn. 301.
— & federe carinæ
Omnes innocuæ. Idem 7. 230.
— litusque rogamus
Innocuum. Ubi Servius, Innocuum, non quod nulli noceat, sed cui vindicato nulli possint nocere. Valla reprehendens Servium, sic ait, Innocuus, inquit Servius, est cui non nocetur. Innoxius, qui non novit nocere. Vellem exempla recitasset, quibus ostenderet expositionem Innocui veram esse. Namque illud Virgilianum quod eum impulit in hanc opinionem, 10. Æn. 301.
Donec rostra tenent ficcum, & federe carinæ
Omnes innocuæ: Non est intelligendum quod subfederunt tales, ut eis nihil noceretur: sed vel more poetico, quod nihil peccaverunt, quasi innocentes homines (nocentes enim sunt, quicumque ab honesto recedunt, etiam si nemini noceant) vel quod non nocuerunt, neque sibiipsis, neque vectoribus, aut nautis. Hæc Valla lib. 6. Perspicue apud Claudian. in 4. Conf. Honor. 195.
— subita cum luce comarum
Innocuus flagraret apex.
- INNOCUR**, Adv. Suet. Domit. cap. 19. extr. Sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum (pueri, manum dispansam pro scopulo præbentis) innocue evaderent.
- INNŌTESCO**, ōtui, [ἀνοχέωμαι] ēre. Notum fieri. Plin. lib. 35. cap. 11. Ctefilochus Apellis discipulus petulanti pictura innotuit. Libellis nostris innotuit illa. Ovid. 3. Amor. 12. 7.
In majus innotescere. Tacit. 4. Hist. 50. 1.
- INNŌVO**, [ἐννοίζω] āre. Novum facere. Cic. in Tison. 89. Quo te modo ad tuam intemperantiam, icelerate, innovasti? Liv. 21. Cetera, visu quam dictu foediora, terrore innovarunt.
- INNOVĀTUS**, a, um. Partic. Minut. Fel. cap. 11. §. 7. Refurgere corporibus innovatis. i. e. Novis.
- INNOVĀTIO**, ōnis. f. Apul. in Trism. p. 95. Innovationem omnium rerum quæ in mundo sunt per alternationem faciunt. Item Tertull. contra Marc. 1. 1. & Arnob. 1. Rerum innovatio. Idem 3. Successionis perpetuæ innovatione durare.
- INNOX**, pro Innocens. Gloss. Gr. Lat. Innox, ἀελαβής. conf. Salmast. ad Solin. p. 325.
- INNOXIA**, V. **INNOCIA**, paulo supra.
- INNOXIUS**, a, um. Adj. [ἀνοχιστάτος, ἀνοχιστάτος] Obnoxio contrarium est: significat autem Innocentem, carentem culpa, inculpatum, sive eum qui minime nocet. Plaut. Capt. 3. 5. 7.
Decet innocentem servum atque innoxium,
Confidentem esse, suum apud herum potissimum. Liv. 5. 29.
Pessimo exemplo innoxii denis millibus gravis æris condemnati sunt.
Compar. M. Cato Fragm. 93. Quantoque suam vitam superiorem atque amplio-rem, atque antiquiorem in animum inducent esse, quam innoxio-rem. h. e. Minus nocuam.
- Leo innoxius, Non nocens. Plin. lib. 8. cap. 10. Iidem fatiati, innoxii sunt. Saltus, In quibus nullum est periculum. Plin. lib. 3. cap. 5. Tam fertiles campi, tam aprici colles, tam innoxii saltus.
Serpens. Virg. 5. Æn. 92.
Verba non innoxia. Virg. 2. Georg. 683.
- Innoxius

Innoxius a, vel ab, passive. [*ἀπλήμων*] Columel. lib. 2. cap. 10. Sic condita erit a curculionibus innoxia. Idem lib. 5. cap. 9. Ut sit innoxius ab injuria pecorum. i. e. Ne lædatur a pecoribus.
Usurpatur etiam in significatione passiva. Columel. lib. 12. cap. 44. de malis Granatis fervandis, Præsertim quum liceat etiam detracta arboribus eadem innoxia custodire. Sallust. in Catil. cap. 39. pr. Hi magistratus provincias aliaque omnia tenere, ipsi innoxii, florentes, sine metu ætatem agere, ceterosque judiciis terrere. Innoxii, i. e. Quibus a nemine nocebatur. V. Lucan. 9. 892. Et 2. 5. & 63.
INNŌXĪR, Adv. Minut. Fel. cap. 33. Deum quamdiu caste innoxie religioseque coluerunt.
INNŪBĪLO, Ære. Obscurare. Solin. cap. 66. Si purum fuerit quod acceperint, candicant orbiculi lapillorum. Si turbidum: aut pallore languescunt, aut ruffo innubilantur.
INNŪBĪLUS, a, um. Adj. [*ἀνεφελος*] Idem quod Serenus. Lucret. lib. 3. 21. — semperque innubilis æther
 Integit, &c.
INNŪBĪS, e. Adj. [*ἐθρηστος*] Sine nubibus, fudus & clarus. Sen. Herc. Oeth. v. 237.
 Namque ut reluxit pellicis captæ decus,
 Et fulsit lole, qualis innubis dies.
INNŪBO, plī, ptum, Ære. proprie significat Ad domum viri transire. Lucil. lib. 6. Sat. Invadere atque innubere censent. Ovid. 7. Met. 861.
 Ne thalamis Auram patiari innubere nostris. Liv. 1. 34. Lucumoni contra omnium hæredi bonorum, quum divitiæ jam animos facerent, auxit ducta in matrimonium Tanaquil, summo loco nata, & quæ haud facile iis, in quibus nata erat, humiliora fineret ea quæ innupisset. [Forte Quo innupisset.
INNŪPTUS, a, um. Adj. [*ἀγαμύνητος*] ut, Decus innuptarum. Catull. Argon. 62. 78.
 Puellæ innuptæ. Virg. 2. Æn. 238. h. e. Non nuptæ.
 Innuptæ nuptiæ. Cic. 3. de Orat. 217. Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis. i. e. Contra jus factis.
INNŪBUS, a, [*ἀγαμύνητος*] Qui uxorem non duxit. Innuba, Quæ viro non nupsit.
 Permaneo innuba. Ovid. 14. Met. 142. De Sibylla, quæ perpetuam virginitatem servavit.
 Laurus innuba. Ovid. 10. Met. 92.
 Innuba Pallas. Aufon. Epigr. 106.
INNŪMÉRĀBĪLĪS, e. Adj. [*ἀναριθμητος*] Quod numerari non potest. Cic. 5. Verr. 85. Cognoscite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam.
 Multus & innumerabilis. Cic. 2. de Fin. 29. Reperiam multos vel innumerabiles potius, non tam curiosos, nec tam molestos, quam vos estis, quibus quicquid velim, facile persuadeam.
 Multitudo innumerabilis. Cic. Post red. in Senat. 11.
 Mundi. Cic. 4. Acad. 55.
 Series annorum. Hor. 3. Carm. 30. 4.
INNŪMÉRĀBĪLĪTER, Adv. [*ἀναριθμητως*] Lucret. lib. 5. 274.
 Aera nunc igitur dicam, qui corpore toto
 Innumerabiliter privas mutatur in horas.
INNŪMÉRĀBĪLĪTĀS, Ætis. f. [*τὸ ἀπείρητον*] Cic. 1. de Nat. Deor. 73.
 Tamen pleraque dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumerabilitatemque mundorum, &c.
INNŪMÉRĀLĪS, e. Adj. [*ἀπείρητος*] Idem quod Innumerabilis, sed antiquum. Lucret. lib. 2. 1083.
 — cetera, quæ sunt,
 Non esse unica, sed numero magis innumerabili.
INNŪMÉRUS, a, um. [*ἀνάριθμος*] Idem. Plin. lib. 2. cap. 3. Innumeræ rerum effigies. Idem lib. 5. cap. 27. Immenfus ipse, & innumerarum gentium arbiter. Cic. 2. de Orat. 94. Ecce tibi exortus est Hæcates, magister istorum omnium, cujus eludo tanquam ex equo Trojano innumeri principes exierunt.
 Gentes innumere. Virg. 6. Æn. 706.
 Hoste innumero cinctus. Ovid. 5. Trist. 12. 20.
 Numerus innumerus. Lucret. lib. 3. 1053. Oxymoron.
 Innumerus, alia significatione quam vulgo fertur, ut orationem videlicet denotet, quam Profram vocamus. Apuleius Profram appellat. In epitaphio enim comici Plauti, quod scribitur,
 Et numeri innumeri simul omnes collacrymarunt: sententiam esse puto, illius poetæ occasu & interitu non tantum numeros, id est versus, sed etiam innumeros, id est solutam orationem lacrymas profudisse. Id ut censam facit Aufonius, in quo innumeros ita accipi reperisse videor in protreptico ad Nepotem,
 — tu flexu & acumine vocis
 Innumeros numeros doctis accentibus effer. Hæc ex Turnebo.
INNŪMÉRŌSUS, a, um. Adj. [*ἀπείρων*] Idem. Plin. lib. 10. cap. 65.
 Ex omnibus quæ perfectos fetus, vel tantos & innumeros edunt, supra cuncta est murium fetus. Ex vetusto codice legitur, Ex omnibus quæ perfectos fetus, suos tantum & numerosos edunt.
INNŪMÉRĀTUS, a, um. Adj. Idem. Tertull. adv. Marc. carm. 2. 17.
 Innumerata Dei miracula, &c.
INNŪO, ūi, [*ἐπινοῶ*] Ære. Signo capitis quid significare. Cic. pro Muræ. 51. Atque ille ut semper fuit apertissimus, non se purgavit, sed indicavit atque innuit. Exemplar vetus legit Induit. V. **INDUO**. Idem 13. Fam. 79. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ex vetusto codice legendum Munio.
 Rogate hospites & innuere. Auct. ad Heren. lib. 4. 37.
 Abiens innuit mihi. Ter. Eun. 4. 5. 9. conf. Non. 5. 65.
INNŪTRĪO, [*ἐντρέφω*] Ære. Idem quod Nutrire, vel Simul nutrire. Pass. Sen. 1. Epist. 2. Certis ingeniis immorari & innutriri oportet, si velis aliquid trahere, &c. De lectione variorum auctororum.
INNŪTRĪTUS, a, um. Partic. Innutriti dicimur, alicui rei, In qua educati fumus. Sen. in Consol. ad Polybium cap. 21. extr. Sciebas animum ejus liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantum, sed innatus, sic esse fundatum, &c. Plin. lib. 9. Epist. 33.
INNŪTRĪTUS, a, um. Adj. ut hujusmodi composita solent, pro Eo qui est sine nutritione. Cæl. Aurel. Acut. 1. 17. Ægrotantem innutritum relinquare.
INNŪTRĪTĪO, ōnis. f. apud Jctos in Cod.
INNŪTRĪBĪLĪS, e. Adj. ut Jucellum innutribile, Tenue. Cæl. Aurel. Acut. 2. 9.

INNŪTRĪCATUS, a, um. Adj. Idem quod Innutritus. Orosius, In malis innutricati & nati.

I N O

INO, ūs. f. [*Ἴνώ*] Cadmi filia, uxor Athamantis regis, quæ a Græcis Leucothea dicitur, teste Cic. 1. Tusc. 28. Ovid. 4. Met. 527. refert quemadmodum Ino cum Melicerta filio sese in mare præcipitem dederit, factique sint ambo dii marini. Idem 6. Fast. 545.
 Leucothee Graiis, Matuta vocabere nostris.
 Flebilis Ino. Hor. de Arte Poet. 123.
INŌS, a, um. Adj. [*Ἴνώος*] Ovid. 4. Met. 497. — at illi
 Inosque sinus, Athamanteosque pererant. adde Stat. 2. Silv. 2. 35. & 4. 3. 60. Ovid. 3. de Arte Am. 176.
INŌBĒDĪO, Ære. Non parere. Ambros. Serm. 1. Epiph. A paradiso recessissis superbiendo, inobediendo & cibum prohibitum comedendo.
INŌBAUDĪO, Idem. Tertull. adv. Marc. 3. 16. Exaudi eum, ne inobaudieris eum.
INŌBĒDIENS, Adj. Vulg. Interp. Deut. 8. 20. & Tit. 1. 10.
INŌBĒDUS, a, um. Adj. Idem. ut, Inobeda cessatio. Arnob. lib. 7. p. 248. conf. Salmast. in Solin. f. 24.
INŌBĒDIENTER, Adv. August. de Civ. Dei, 14. 17. Adversus damnatam culpam inobedientiæ, voluntatem libido inobedienter movebat.
INŌBĒDIENTĪA, Æ. f. Augustin. loco modo adducto. Hieron. Quæst. Hebr. in 2. Reg. 1. Salvian. de Gubern. Dei 1. p. 20.
INŌBAUDIENTĪA, Æ. f. Idem. Tertull. adv. Marc. 4. 17. Qui & inobaudientiam illis exprobrare potest.
INŌBLĪTERĀTUS, a, um. Adj. Non oblitteratus. Tertull. de Anima, cap. 24. Et homini obliviosissimo inoblitterata perseverabit scientia naturalium.
INŌBLĪTUS, a, um. Adj. [*ἀνεπίλητος*] Memor. Ovid. 4. de Pont. 15. 37.
 Semper inoblita repetam tua munera mente.
INŌBRŪTUS, a, um. Adj. [*ἀνοβριτός*] Ovid. 7. Met. 356.
 Deucalionæas effugit inobrutus undas. h. e. Non obrutus.
INŌBSCŪRO, [*ἐπισκοπέω*] Ære. Obscurum reddere, ita ut nulla fere supersit memoria. Cic. 9. Philipp. 10. Cui si statuum in nostris decreto vestro statueritis, nulla ejus legationis posteritatem inobscurabit oblivio.
INŌBSEPTUS, a, um. Adj. Non septus. Lactant. de Opific. Dei, cap. 8. Aurium foramina voluit Deus esse nuda, & inobsepta.
INŌBSEQUENS, entis. Adj. [*ἀπειθήσις*] Inobediens. Sen. Hippol. v. 1068. Inobsequentes protinus frenis equi
 Rapuere currum.
INŌBSERVĀTUS, a, um. Adj. [*ἀδιαφύλακτος*] Non observatus. Martialis. lib. 8. 33.
 Luserat hoc casus, nisi inobservata maneret. Ovid. 4. Met. 341.
 Inobservata varietas. Plin. lib. 28. cap. 5.
INŌBSERVĀBĪLĪS, e. Adj. [*ἀνεπιτηρητός*] Quod observari non solet, vel etiam non potest. Plin. lib. 2. cap. 17. Cujus est maxime inobservabilis cursus. Catull. Argon. 62. 115. — inobservabilis error.
INŌCCĪDUUS, a, um. Adj. [*ἀδύτουτος*] Non occiduus: ut, Visus inoccidui, i. e. Oculi semper vigilantes. Stat. 6. Theb. 277. de Argo.
 Axis inocciduus, Polus Arcticus qui nunquam occidit, sed semper appareret. Lucan. lib. 8. 175.
 — sed, qui non mergitur undis,
 Axis inocciduus, gemina clarissimus Arcto.
 Triones inoccidui. i. e. Septem triones nunquam occidentes. Calud. in Gigant. 11.
 Continua & inoccidua vita. Arnobius lib. 2. Adversus gentes.
INŌCCŌ, [*βαλοκρίω*] Ære. significat Cooperire: quod fit, quum semen in agro seminatum est, & glebas farculis aut cratibus dissolvimus, ut semen humo contegatur. Columel. lib. 2. cap. 8. Nam semen quod sicco solo ingestum & jam innocatum est, perinde ac si repositum in horreo, non corrumpitur. Idem lib. 3. cap. 15. Seritur ergo prius inemundata, innocataque, & æquata pastinatione.
INŌCŪLO, [*ἐνοφθαλμιζω*] Ære. significat Oculum unius arboris alteri adhibere, seu oculum in arbore aperire. Columel. lib. 11. cap. 2. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur. Quod genus infitionis, Emplastratio vocatur. q. V.
INŌCULĀTĪO, [*ἐνοφθαλμισμός*] Columel. lib. 5. cap. 11. Tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipir, quam vocant agricolæ emplastrationem: vel ut quidam, inoculationem. Plin. lib. 7. cap. 14.
INŌCULĀTOR, [*ἐνοφθαλμιστής*] Plin. lib. 18. cap. 33. Hunc caveat infitor calamis, gemmifque inoculator.
INŌDŌRO, [*ἐνοδμήζω*] Ære. Odore inficere. Columel. lib. 11. cap. 3. Nam sic fata, & rursus sic recondita existimantur, neque acerrimi saporis existere, neque mandentium halitus inodorare. De aliis.
INŌDŌRUS, a, um. Adj. [*ἐνοδμήτος*] Quod est sine odore, Quod odorandi sensu & facultate caret. Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia carent alio, & aut cæca natura gignuntur, aut inodora, inauritave. Sic Badiana ex Nonio. Alia exemplaria legunt, Inora, i. e. Sine ore, V. **INAUDĪTUS**.
INŌFFENSUS, a, um. Adj. [*ἀπεφόκοπος*] Ad quod quis non offendit. Iter inoffensum. Tacit. 1. Ann. 56.
 Inoffensa via, Facilis. Martialis. lib. 14. 214.
 — inoffensa curret arundo via.
 Inoffensum aliquid transmittere, Non offensa valetudine. Plin. Epist. 6. 4. ad Calphurniam. Qui denique fecessus voluptates, regionisque abundantiam inoffensa transmitteres.
 Inoffensa copulatio vocum, Aures non offendens, non aspera, sed dulcis. Quintil. lib. 1. cap. 10.
 Inoffensa tempora a valetudine vivere, Nullo morbo læsa & offensa. Gell. lib. 2. cap. 1. de Socrate.
 Vita inoffensa. Ovid. 1. Trist. 8. 1. Vita citra ullum malum transacta.
 Pedem inoffensum referre. i. e. Qui non offenderit ad lapidem, aut aliud. Tibull. lib. 1. 7. 62.
INŌFFĪCĪŌSUS, a, um. Adj. [*ἀχρηστὸς*] Qui contra officium facit, vel Qui nullum officium præstat amico. Cic. 13. Att. 17. Aliter enim fuisset & in hos inofficiosi, & in nosmetipsos.
 Inofficium testamentum, ut ait Paulus Jurisconf. dicitur Quod non ex officio pietatis paternæ confectum est, filiis sine legitima causa exheredatis. Cic. 3. Verr. 107. Testamentum P. Annii fecerat, non improbum, non inofficium, non inhumanum. ubi Acon. V.

INŌLENS, entis. Adj. Non olens, Quod nullum spirat odorem. Lucret. lib. 2. 849.

Quod licet ac possis reperire inolentis olivi Naturam, nullam quæ mittat naribus auram.

INŌLESCO, inolui & inolēvi, inolitum, [ἀδρύνωμαι, ἐπιφόρωμαι] ēre. Crescere, invalere. Columel. lib. 5. cap. 10. Amygdala si parum serax erit, forata arbore lapidem adjicito, & ita librum arboris inolefcere finito. h. e. Succrefcere. Virg. 2. Georg. 77. Sil. lib. 8. 582.

— quo gurgite tradunt

Duritiem lapidum merlis inolefcere ramis. De Silaro.

Inolevit, active. Gell. lib. 12. cap. 5. Natura omnium rerum, quæ nos genuit, induit nobis, inolevitque in ipsis statim principiis quibus nati sumus. i. e. Inolefcit, confirmavit. Budæus.

INŌLESCENDUS, a, um. Partic. Macrobi. 5. Saturn. cap. 11. In moribus inolefcendis magnam fere partem nutricis ingenium & natura lactis tenet. Inolefcendis videtur dixisse, pro Ingenerandis.

INŌMĪNĀLIS, e. Adj. Quod est mali ominis. Gell. lib. 5. cap. 17. Ante diem quoque quartum Calendas, vel Nonas, vel Idus, tanquam inominalem diem plerique vitant.

INŌMĪNĀTUS, a, um. Adj. [δυσφημῶ] Male ominatus, Infelix. Hor. Epod. 16. 38.

Aut pars indocili melior grege: mollis, & exspes

Inominata perprimat cubilia. i. e. Infausta, & nullo felici omine fabricata.

INŌPĀCO, [ἐπιποιέω] āre. Opacum reddere, & obscurum. Columel. lib. 8. cap. 15. Media rursus terrena pars esse debet, ut colocasis confectatur, aliisque familiaribus aquæ viridibus, quæ inopacant avium receptacula.

INOPIA, V. **INOPS**.

INŌPĪNANS, [ἀδύκῆ] Partic. sine verbo. Cæf. 6. Bell. Gall. 29. Multos in agris inopinantes deprehendit. Quintil. lib. 5. cap. 10. A præparatis inopinantes. Plin. Epist. 2. lib. 3. Inopinantis, nescientis.

INŌPĪNĀTER, Adv. [ἀδέξως] pro Subito & præter expectationem. Suet. in Tiber. Cæf. cap. 60. In paucis diebus, quam Capreas attingit, piscatori, qui sibi, secretum agentis, grandem mullum inopinanter obtulerat, &c.

INŌPĪNĀTUS, a, um. Adj. [ἀδύκῆ] Non opinatum, improvifum, quod præter spem & opinionem evenit. Cic. 3. Tusc. 76. Hæc enim fere tum habemus in promptu, nihil oportere inopinatum videri. Quintil. lib. 5. cap. 13. Patronus etiam inopinatis frequenter occurrit.

Novum & inopinatum. Cic. 4. Verr. 24. Nova tibi hæc sunt, & inopinata?

Nova & inopinata causa. Papinian. in l. 3. D. de condict. indebit.

Improvifum & inopinatum hoc illi accidit. Cic. 4. Verr. 99.

Inopinatum & inperatum. Liv. 3. 26. Nihil tam nec inopinatum nec tam inperatum accidere potuit.

Repentina & inopinata, graviora. Cic. 3. Tusc. 45.

Dictum inopinatum & mirabile. Cic. in Parad. 5.

παράδοξα Inopinata Senecæ. H. St.

Ex inopinato observare. Cic. 2. de Nat. Deor. 123. Ut in araneolis: aliæ quasi rete texunt, ut si quid inhæserit conficiant: aliæ autem ut ex inopinato observant, & si quid incidit arripiunt, idque consumunt.

Inopinata res & recens. Cic. pro Domo 14.

Fraus inopinata. Sil. lib. 7. 134.

Inopinata verba, Quæ impræmeditate & improvise effluunt. Plin. lib. 28. cap. 2. Neque est facile dictu, externa verba atque ineffabilia, de rogent fidem validius, an Latina inopinata, & quæ ridicula videri cogit animus.

INŌPĪNĀTE, & **INŌPĪNĀTO**, [ἀδύκῆ] Adv. Idem quod Præter spem. Liv. 34. 28. Qui ad id quod futurum erat, ne inopinata accideret, præparatis fuorum animis. Al. Inopinatum. Idem 26. 6. Quum inopinato in castra Romana Numidæ, Hispanique cum elephantis irrupissent.

INŌPĪNĀBĪLIS, e. Adj. [ἀσκοπῶ] Quod quis nunquam existimasset futurum. Gell. lib. 17. cap. 12. Infames materias, sive quis mavult dicere inopinabiles. Idem lib. 12. cap. 18.

INŌPĪNUS, a, um. Adj. [ἀνυποπίπτῶ] Idem quod Inopinatus. ut, Dolor inopinus. Stat. 1. Theb. 249.

Gaudia inopina. Stat. 1. Silv. 2. 46.

Quies inopina. Virg. 5. Æn. 857.

Inopina facies laborum. Virg. 6. Æn. 104.

INŌPŌRTŪNUS, a, um. Adj. [ἀκρίβως] Opportuno contrarium. Cic. 3. de Orat. 18. Etenim est huic loco nostro fedes non inopportuna fermioni.

INŌPS, opis. Adj. [ἀπτήμων, ἀκλυρῶ, ἀλίη] Pauper, egenus. Plaut. Trin. 3. 2. 63.

Nolo ego mihi te tam prospicere, qui meam egestatem leves:

Sed ut inops infamis ne sim. Cic. 2. Off. 41. Nam quum premeretur inops multitudo ab iis qui majores opes habebant, &c. Vetus exemplar habet, In initio multitudo.

Inops ab amicis, Amicorum auxilio destitutus. Cic. pro Domo 58. Tam inops autem eram ab amicis, aut tam nuda Respub. a magistratibus?

Inops ad ornandum, & expedita ad inveniendum, disciplina Hermagoræ. Cic. de Clar. Orat. 263.

Inops verbis, Verborum penuria laborans. Cic. de Clar. Orat. 247. Non tardus sententiis, non inops verbis, voce canora, facetus satis.

Æqui inops. Stat. 12. Theb. 445.

Amicorum inops. Cic. de Amicit. 26. Quod si forte (ut fit plerumque) ceciderint, tum intelligitur quam fuerint inopes amicorum.

Animi inops. Virg. 4. Æn. 300. Inops animi est Qui in adversis citius deficit, nec stabili aliquo potest consilio subvenire. Donatus. Inops animi, sine animo, sine consilio. Servius.

Auxilii inops. Liv. 3.

Consilii inops. Liv. 26. Ovid. 9. Met. 745.

Dicendi sapientia inops. Cic. 1. de Invent. 3.

Fortunæ inops. Tacit. 4. Ann. 23.

Mentis inops. Ovid. 2. Met. 200.

Pacis inops terra. Ovid. 2. de Pont. 2. 96.

Rationis inops. Stat. 1. Theb. 373.

Regnorum inopes. Stat. 12. Theb. 508.

Remedii inops. Plin. lib. 16. cap. 1. Inopesque remedii illæ.

Rerum inopes versus. Hor. de Arte Poet. 312.

Virorum inopes. Tacit. 2. Hist. 6.

Abundans & Inops, contraria. Cic. de Clar. Orat. 238.

Ærarium inops & exhaustum. Cic. 5. Verr. 164.

Amicus inops. Hor. 1. Sermon. 2. 5.

Amor inops. Lucret. lib. 4. 1136.

Domus inops. Ovid. 8. Met. 822.

Lingua inops. Cic. 3. de Fin. 51. Quod nobis in hac inopi lingua non conceditur.

Senectam inopem trahere. Ovid. 7. Met. 2.

Senectæ metuens inopi. Virg. 1. Georg. 186.

Turba inops. Virg. 6. Æn. 325.

Victus inops. Ovid. 1. Met. 312.

INŌPIA, æ. f. [ἀπικνωσίνη] Egestas, indigentia. Cic. de Amicit. 29. Humilem sane relinquunt, & minime generosum (ut ita dicam) ortum amicitie, quam ab inopia, atque indigentia nasci volunt. Plaut. Merc. prol. 30. Inopia, contumelia, & dispendium.

Inopia & egestas. Cic. 1. de Invent. 88. Si propter inopiam in egestate estis, pecuniam non habetis.

Inopia & solitudo alicujus. Cic. 1. Q. frat. 1. In summa inopia senectus lenis esse non potest ne sapientia quidem, nec insipientia etiam in summa copia non gravis. Cic. de Senect. 8.

Inopia, fames, & summa annonæ caritas. Cic. 3. Off. 50.

Argentaria inopia. V. Argentarius, in ARGENTUM.

Argenti inopia. Plaut. Rud. 3. 2. 3.

Amicæ est mihi inopia. Plaut. Merc. 3. 4. 65.

Argumentorum inopia. Cic. pro Rosc. Amer.

Consilii inopia. Cic. 6. Att. 3. Magna igitur, ut vides, sollicitudine afficior, magna inopia consilii.

Criminum inopia summam laudem alicui vitio dare. Cic. pro Rosc. Amer. 48.

Frugum inopia & Copia, contraria. Cic. pro Domo 17.

Frumenti & commeatus inopia. Cæf. 3. Bell. Gall. 7. extr.

Loci inopia. Liv. 1. 33.

Occasionis. Suet. in Calig. 56. pr. Aliis per inopiam occasionis cunctantibus. H. St.

Rei frumentariæ inopia. Cic. pro Domo 11.

Stipendii inopia. Plin. lib. 7. cap. 45.

Tecti inopia. Cic. pro Domo 80. Quod facile potuit, propter inopiam tecti in foro pernoctans.

Incessit ambos inopia. V. INCESSE.

Levare inopiam. V. LEVO, in LEVIS.

Mederi inopia frumentariæ. V. MEDER.

Inopia & jejunitas oratori cavenda: h. e. Cavendum ne inopem rerum & jejunam orationem scribat. Cic. de Clar. Orat. 202.

INŌPIŌSUS, a, um. Adj. [δυσχεύδης] Sine ope. Plaut. Pœn. 1. 1. 2. Sæpe ego res multas tibi mandavi, Milphio, Dubias, egenas, inopiosas consilii.

Antiquum.

INŌRĀTUS, a, um. Adj. Non oratus. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Ameriam re inorata reverterunt. De legatis ad Sullam missis. Re inorata, h. e. Apud Sullam non orata, sive Sullæ per legatos non exposita.

INŌRĀTUS, a, um. Adj. [ἀδύτακτος] Quod non est ordinatum & dispositum. Cic. de Univerf. 7. Idque ex inordinato in ordinem adduxit.

Inordinati & incompofiti milites. Liv. 23. 27.

Inordinati hostes, effusi & fessi. Liv. 35. 29.

Inordinata folia sunt pomis. Plin. lib. 16. cap. 24.

Inordinatissimi pili. Plin. lib. 22. cap. 22.

INŌRIOR, [ἀνιχῶ] deponens. Idem quod simplex Orior. Tacit. 11. Ann. 23. Recentia hæc: quid si memoria eorum inoriretur?

INŌRNĀTUS, a, um. Adj. [ἀκρίβως, ἀδύτακτος, ἀτημέλατος] Ornato contrarium. Cic. in Orat. 29. Dum intelligamus, hoc esse Aticum in Lyfia, non quod tenuis sit atque inornatus: sed quod nihil habeat inso-

lens atque ineptum.

Nuda & inornata brevitatis. Cic. 2. de Orat. 265.

Capilli inornati. Ovid. 5. Met. 472.

Caput inornatum. Tibul. lib. 2. 3. 29.

Crines inornati. Ovid. 9. Met. 3.

Nuda atque inornata inventio. Aucl. ad Heren. lib. 4. 70.

Mulier inornata. Cic. in Orat. 78.

Tenuis & inornatus orator. Cic. in Orat. 29.

Verba inornata. Hor. de Arte Poet. 234.

INŌRNĀTE, Adv. [ἀκρίβως] Aucl. ad Heren. lib. 4. 43. Hoc pacto non inornate poterimus & in laudando & in lædendo, aut in corpore, aut in animo, aut in extraneis rebus dicere.

INŌRUS, a, um. Sine ore, Qui os non habet, quales ἀστύμους describit Plin. lib. 7. cap. 2. Et Lucret. lib. 5. Gell. lib. 7. cap. 6. Quædam animalium alia alio carent: & aut cæca natura gignuntur, aut inora, inauritave. Alii legunt Inodora. q. V. supra.

I N Q

INQUAM, V. **INQUIO**.

INQUANTUM, Adv. [ὅσον, ἐφ' ὅσον, καθ' ὅσον] i. e. Tantum quantum. Quintil. lib. 2. cap. 10. Et declamatio inquantum maxime potest, imitetur eas actiones in quarum exercitationem reperta est Plin. in Paneg. cap. 10. Audita sunt vota tua, sed inquantum optimo illi & sanctissimo feni utile fuit.

Inquantum plurimum. Sen. Epist. 125. Rationem tu ad summum evoca, inquantum potest plurimum crescere. Sed rectius divise scribitur Inquantum. V. IN PRÆPOS.

INQUANTUMCUNQUE, Adv. Sen. de Tranquill. vitæ seu de Const. 15. Inquantumcunque illa vel numero vel magnitudine creverunt, ejusdem naturæ erunt.

INQUIES, etis. f. [ἀνεσυχία] Cura, sollicitudo, molestia, aut magis proprie vigilia, & quietis nocturnæ carentia. Plin. lib. 14. cap. 22. Furiales somni, & inquietis nocturna. Gell. lib. 19. cap. 9. Ut interea labor hic vigiliarum & inquietis, suavitate paulisper vocum atque modulorum acquiesceret.

INQUIES, etis. Adj. Inquietus, qui est sine quiete. Sallust. lib. 1. Hist. apud Priscian. p. 704. Humanum genus inquietis, & indomitum. Plin. in præf. Nat. Hist. Ni animus inquietis pasceretur opere. Apul. lib. 1. Qua contentione

tentione & inquieti procacitate praeditus asinus. Patroc. 2. 68. 3. Vir inquietus. Apul. 2. de Asin. p. 121. Animo & corpore ad libidinem inquietus.

INQUIETUS, a, um. Adj. [*ἀκρόατος, ἀήσυχος*] Quietum contrarium: ut, Inquietus animus, h. e. Turbulentus. Liv. 1. 46.

Inquietus homo, & ad Tribunalium spirans. Liv. 3. 46.

Inquieta ingenia, & in novas res avida. Liv. 22. 21.

Inquieta nox, In qua non quievimus. Liv. 5. 42. Lux deinde inquietam noctem infecuta est.

Præcordia inquieta. Hor. Epod. 5. 95.

Silvas inquietas fecit aper. Sen. Oeth. 12.

Compar. Plin. 1. Epist. 9. Nullis rumoribus inquietior. Ammian. 22. 7. Tandem alios inquietiores inveni.

Superl. Sen. de Benef. 7. 27. Inter affectus inquietissimos rem quietissimam quaerere. Vopisc. Saturn. cap. 1. Oriundus ex gente hominum inquietissima.

INQUIERE, Adv. Solin. cap. 43. Mons ingenito igne per æternum servidus & inquiete jugis flagrantibus.

Compar. Ammian. 15. 5. pr. Dynamius inquietus agens. conf. Idem 27. 3. pr.

INQUIERO, [*ἐπιζητέω*] ære. Molestum esse alicui. Columel. lib. 8. cap. 5. Ne incubantes nutrices ab aliis avibus inquietentur. Suet. August. cap. 53. Ne quem officii causa inquietaret. Idem in Calig. cap. 59. Satis constat prius quam id fieret, horrorum custodes umbris inquietatos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et movere, & digito inquietare.

Magistratum inquietans caudifidus. Ulpian. in l. 1. §. secundo loco. D. de postulando.

Victoriam inquietare. Tacit. 3. Hist. 84.

Nullis rumoribus inquietari. Plin. 1. Epist. 9. ad Fundanum.

Inquietari ab aliis quibus debet, non potest is, qui bonis cessit. Ulpian. l. 4. D. de cessione bonorum.

INQUIETATUS, a, um. Partic. Suet. Calig. cap. 26. Inquietatus fremitu. Sidon. 2. Epist. 12. Sollicitudo inquietata. conf. Petron. cap. 100. & supra in ipso verbo.

INQUIETATIO, ònis. f. [*σφαδασμός*] Liv. 22. 17. Sen. Suas. 2.

INQUIETATOR, òris. m. Tertull. de Spectac. cap. 23. pr. An Deo placebit auriga ille tot animarum inquietator?

INQUIETITAS, atis. f. Cael. Aurel. V. Rutgerf. Var. Lect. 3. 3.

INQUIETUDO, inis. f. [*ἀσφάλεια*] Sen. de Benef. lib. 2. cap. 8. Tametsi inquietudinem Tiberius, ne hoc quidem modo, quo putabat, potuit effugere. Solin. cap. 1. Salvian. lib. 2.

INQUILINUS, i. m. [*ἐνοικος, μέτοικος*] quasi Incolinus, vel incolens aliena; Qui in alieno privato habitat: proprie tamen in conducto, sive in urbe, sive ruri, ut ait Valla lib. 4. 56. Festus, Inquilinus, Qui eundem colit focum, vel ejusdem loci cultor. Ex In & Culina. conf. Voff. Etym. p. 149. & Isidor. 9. 4. Suet. Claud. cap. 44. Inquilini privatarum ædium, atque insularum. Cic. 2. Philipp. 105. At vero te inquilino (non enim domino) personabant omnia vocibus ebriorum. Idem 14. Att. 9.

Inquilinus aliquando accipitur pro Cohabitatore. Martial. lib. 1. 87.

Vicinus Novio, vel inquilinus

Sit, si quis Novium videre non vult.

Adjective, pro Peregrino. Sallust. Catil. cap. 31. M. Tullius inquilinus civis urbis Romæ.

Inquilini opponuntur Colonis, l. 6. Cod. de Agric.

Transfertur etiam vox ad alia. Ammian. 30. 18. Perpetui carcerum inquilini. Tertull. de Anima cap. 38. Inquilinus carnis anima.

INQUILINA, æ. f. Varro apud Non. 4. 444. In quarum locum subierunt inquilinæ, impietas, perfidia, &c. Cic. 15. Fam. 18. Ubi Philosophia? tua quidem inquilina. Al. rectius In culina. De loco Plauti Perf. 4. 4. 79. vide Lips. Lect. Ant. 1. 9. & Voff. Art. Gram. 1. 18.

INQUILINATUS, us. m. Tertull. de Anima, cap. 38. Desiderabit inquilinus toto inquilinatus sui tempore. conf. Sidon. 5. Epist. 19.

INQUINO, [*βεβήλω, μαρῖνω, δινώ*] ære. Maculare, deturpare. Cunire est Stercus facere, unde & inquinare. Cic. 1. Tusc. 72. Quibus cæcati velut domesticis vitis atque flagitiis se inquinassent.

Agros, ereptos Reipublicæ, turpissimis possessoribus inquinare. Cic. 2. Philip. 43.

Amicitiam nomine criminoso inquinare. Cic. pro Planc. 46.

Amplexus inquinat illa tuos. Ovid. 3. Fast. 496.

Aqua turbida & cadaveribus inquinata. Cic. 5. Tusc. 97.

Caput merdis inquiner albis. Hor. 1. Serm. 8. 37.

Comitia largitione inquinare. Cic. de Petit. Conf. 44.

Factum vitis inquinatum. Cic. 3. Off. 60.

Famam alicujus inquinare. Liv. 29. 37.

Humanitatem civitatis domestica inhumanitate inquinare. Cic. pro Deiot. 32.

Locum venenis inquinat. Ovid. 14. Met. 56. De Circe.

Nuptias inquinare. Hor. 3. Carm. 6. 18.

Ordinem amplissimum inquinare. Caius in l. 1. D. de collusionem detegenda. Loquitur de servis qui se gerunt pro ingenuis.

Se libidinibus inquinare. Cic. 1. Tusc. 72.

Segetem inquinare lolio injecto. Ulpian. in l. si servus servum. §. inquit lex. D. ad legem Aquilianam.

Servitium inquinatum, deformatum, perversum, conturbatum. Cic. de Arusp. Resp. 25.

Splendorem obscurare & inquinare. Cic. 5. de Fin. 23.

Tempus aureum inquinavit ære. Hor. Epod. 16. 64.

Vestimenta inquinare. Ulpian. in l. si servus servum. §. si quis vestimenta. D. ad legem Aquilianam.

Vita omnibus vitiis inquinata. Cic. pro Rosc. Amer. 68.

Vellus inquinare murice, pro Tingere, inficere. Martial. lib. 4. 4. Quod bis murice vellus inquinatum.

INQUINATUS, ior, illimus. [*μολυντός*] Adj. ex Partic. Fædior atque inquinatior. Cic. de Arusp. Resp. 51. Idem pro Flacc. 53. Nihil enim illo inquinatius. h. e. Sordidius & turpius.

Ore, lingua, manu, omni vita inquinatus homo. Cic. pro Cael. 78.

Lavare & purgare inquinatum. Cato R. R. cap. 65.

Sordidissima & inquinatissima ratio. Cic. 2. Off. 21.

INQUINATE, Adv. [*μερῖλωδῶς*] Sordide, turpiter. Cic. de Clar. Vol. II.

Orat. 140. Itaque diligenter loquendi laude caruit, neque tamen est admodum iniquate locutus.

INQUINAMENTUM, i. n. [*μολυσμός*] Sordes & immunditia. Gell. lib. 2. cap. 6. Cujus significationis multo assiduoque usu totum verbum ita contraminatum est, ut jam squalor de re nulla alia, quam de inquinamenti solis dici cœperit. conf. Macrobius. 6. 7.

INQUISO, is, it. i. e. Dico. [*ἐζητέω*] Verbum defectivum tertiæ conj. quod in his fere tantum personis legitur;

Inquis. Cic. 2. de Orat. 256. Aucupari verba oportebit, inquis: ut ea, quæ sunt frigidiora vitemus. Ex vetusto codice legitur, In quo ut &c. Catull. 10. 27. conf. Voff. de Analog. 3. 40.

Inquis. Perf. 1. Sat. 112.

Hoc juvat, hic, inquis, veto quisquam faxit oletum.

Inquit. Juven. 3. Sat. 21.

— quando artibus inquit honestis. conf. Nep. 23. 2. 3.

Inquimus. Hor. 1. Serm. 3. 66. Communi sensu plane caret, inquimus.

Inquint. Cic. 6. Verr. 32. Ubi sunt, Pamphile, inquint, scyphi?

Inquisti, præterito perfecto. Cic. 2. de Orat. 259. Tu vero, inquisti, molestus non eris.

Inquies, et; in futuro. Cic. 4. Verr. 45. Ergo, inquiet aliquis, donavit Pop. Syracusano illam hæreditatem. V. Priscian. princ. lib. 10.

Inque, inquit; imperativo modo, tempore præsentis ad secundam & tertiam personam. Ter. Heaut. 4. 7. 1. Ecce me, inque. Plaut. Pseud. 1. 5. 124.

Inquito, futuro imperativi. Plaut. Aul. 4. 10. 58. Ita di faxint, inquito. Antiquum est.

Inquiat, præsens conjunctivi. Auct. ad Heren. lib. 4. 3. Quid enim tibi vis, aliquis inquiat? Modus potentialis. i. e. Dicere potest, vel poterit.

Hæc in usu sunt: & olim lecta Inquimus, Inquitis, Inquam, Inquite, Inquirem, &c. Usitatum maxime

Inquam, i. e. Dicebam, vel dixi. Cic. 2. Philipp. 112. Hunc unum diem, hunc unum, inquam, hodiernum diem defende si potes. conf. Cic. 8. Att. 3. Plaut. Capt. 3. 1. 19. Ter. And. 4. 2. 32. Matura. U. jam inquam hic adero.

Immo non dixerat. Et putant quidam esse Inquam hoc loco affirmantis. H. St. V. Voff. l. c.

INQUIRO, sivi, situm, [*ἐπιζητέω, μετῴζω, μεταλλάσσω, ἀσφαλίζω, ἐστρέφω, μετῴζωμαι*] ære. Investigare. Cic. 2. Tusc. 25.

Amore mortis terminum inquirens mali. Ex quodam poeta.

Al. Anquirens. conf. Justin. 3. 4. 10.

Inquirere de alieno, Sciscitari, interrogare. Cic. 1. Off. 125. Peregrini autem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque esse in aliena Repub. curiosum.

Inquirere, quod Informationem facere dicunt, & fere accus. jungitur cum præp. In. Cic. pro Muren. 75. Scis tu illum accusationem cogitare, inquirere in competitores, testes quaerere? Idem 2. Verr. 6. Itaque quum ego diem in Siciliam inquirendi perexigam postulavissim, invenit iste qui sibi in Achaïam biduo breviorum diem postularet. Modus est loquendi per compendium, pro eo quod est, Quum ego postulavissim exiguum tempus in Siciliam causa inquirendi de Verriis criminibus. Ex Budæo.

Inquirere in aliquem quid & quomodo. Cic. 2. Off. 44. In hunc oculi omnium conjiciuntur, atque in eum quid agat, quemadmodum vivat, inquirunt.

Filius ante diem patrios inquit in annos. Ovid. 1. Met. 148.

Fama totum inquit in orbem. Ovid. 12. Met. 63.

In patrimonium & vasa inquirere. Sen. Epist. 1.

In se inquirere. Cic. in Brut. 282. de Calvo, Quod dicendi genus quamquam scienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese observans, metuensque ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdebat. Nimium inquirens in se, quod nesciret manum de tabula tollere, ut est in proverbio.

INQUIRENS, Partic. Cic. 11. Philipp. 10. Occulta enim erant vitia non inquirenti.

INQUISITUS, a, um. [*ἐπιζητητός*] Partic.

Inquisita & comperta res, Certa & per inquisitionem comperta. Liv. 10. 40. Tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta assert. Idem 22. 7.

INQUISITUS, a, um. Adj. Non exquisitus, inexploratus. Plaut. Amph. 4. 1. 9. Questionem inquisitam amittere. conf. Ibid. 2. 2. 217.

INQUISITE, Adv. Gell. 1. 3. Compar. Theophrastus super hac re inquisitius quam Cicero differuit.

INQUISITIO, ònis. f. [*ἐπιζήτηση*] Investigatio. Cic. 1. Off. 13. In primisque hominis est propria veri inquisitio atque investigatio.

Instituti operis inquisitio. Quintil. Præf. ad Tryph.

Sagax inquisitio. Firmic. lib. 5. cap. 13. Sol homines faciet profundæ cogitationis, & qui res magnas & occultas sagaci semper inquisitione perquirant.

Inquisitione esse. Plaut. Casin. 3. 1. 16.

Sed tu cave inquisitione ne mihi sis. A. usque adero domi. i. e. Fac te domi inveniam. Budæus. Sed rectius legitur Inquisitioni mihi sis.

Inquisitio, pro Informatione quam vocant. Cic. pro Muren. 44. Non placet mihi inquisitio candidati, prænuntia repulsæ. Idem 4. Verr. 11. Agere inquisitionem. V. AGO.

INQUISITOR, òris. m. [*ἐπιζητητής*] Qui investigat. Plin. lib. 8. cap. 40. Scrutatur vestigia atque persequitur, comitantem ad feram inquisitorem Ioro retrahens, &c. De canibus.

Inquisitor, Qui inquit de aliqua re. Cic. 2. Verr. 6. Ille Achaicus inquisitor. Plin. Epist. 9. lib. 3. Norbanum Licinianum legatum & inquisitorem reum postulavit. conf. Suet. Cæsar. cap. 1. Et Sen. Nat. Quæst. 6. 13. vel Macrobius. Somn. Scip. 1. 11. pr.

INREBTECTUS, a, um. Adj. Sil. 2. 29.
Inrebtecta foci fervant altaria flammæ.

I N S

INSALUBER, & INSALUBRIS, e. Adj. [ἀνοητός] Quod est Salubri contrarium. Plin. lib. 18. cap. 5. Neque fecundissimis locis infalubrem agrum parandum.
Compar. Gell. 19. 5. Manet quod est gravius & fordidius & infalubrius.
Superl. Infaluberrimus. Plin. lib. 23. cap. 1. Vinum si sit fumo inveteratum, infaluberrimum est.
INSALUBRITER, Adv. Macrob. Somn. Scip. 1. 6. Non tenaciter tantum, sed etiam infalubriter vincuntur. conf. Salvia. de Avar. 3. p. 90. & 92.
INSALUBRITAS, ātis. f. Plin. 31. 3. tit. De qualitate aquarum, infalubritate, commoditate.
INSALUBRITAS, e. Adj. Apul. Met. 2. p. 195. Stewec. Licet infalutare non erit.
INSALUTATUS, a, um. Adj. Sidon. 4. Epist. 10. Annis jam multis infalutatus. Per tmesin Virg. 9. Æn. 289.
Inque salutatum linquo.
INSANGUUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. Infanctus, ὁ μὴ ἄγιος.
INSANA, a, f. Herba, quæ & Hyoscyamus vel Symphoniaca dicitur. Plin. 16. 44. Apul. de Herb. cap. 4.
INSANUS, a, um. Adj. [μαρτικός, μαρινόδης, μελαγχολικός] Non sanus, qui non est sani consilii, & qui non habet mentem integram. Ter. Eun. 2. 2. 23. Hic homines profus ex stultis insanos facit. Ibid. 5. 2. 22. Abi hinc insana.
Amor insanus. Virg. 10. Ecl. 44.
Aquæ insanæ. Ovid. 1. Epist. 6.
Obrutus insanis effiet adulter aquis.
Cursu insano concita. Ovid. 3. Met. 711.
Fames insana. V. FAMES.
Forum insanum, Litigiosum. Servius. Virg. 1. Georg. 48r.
Jurgia insana. Ovid. 1. Fast. 73.
Labori insano indulgere, Magno. Servius. Virg. 2. Æn. 776.
Malum insanum est in hospitium divorti ad Cupidinem. Plaut. Trin. 3. 2. 47.
Mens insana. Tibul. lib. 2. 7.
Sidera insana Capræ, Tempestuosa. Acron. Hor. 3. Carm. 7. 6.
Vates insana. Virg. 3. Æn. 443.
Insanus, Magnus. Virg. 9. Ecl. 43.
— infani feriant line litora fluctus.
Turbo insanus. Stat. 1. Theb. 366.
Vires insanæ Austri. Ovid. 12. Met. 510.
Substructiones insanæ, Magnæ & admirandæ. Plin. lib. 36. cap. 15.
Insanus, Valde sanus, & doctus. Perf. 3. Sat. 46.
— & insano multum laudanda magistro. [Puto pro Magno posuit.
Insanæ vites, Triferæ, Plinio dicuntur, lib. 16. cap. 27.
Compar. Cic. 6. Verr. 39. Similis illius cupiditas, hoc etiam acrior atque infanior, quod illa cupiebat, &c.
Uter est infanior horum? Hor. 2. Serm. 3. 82.
Superl. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Hominem longe audacissimum nuper habuimus in civitate, C. Fimbriam, & quod inter omnes constat, nisi inter eos qui ipsi quoque infaniunt, insanissimum.
Insanum, adverbialiter ponitur pro Valde. Plaut. Bacch. 4. 5. pr.
Insanum magnum molior negotium. Idem Mostel. 3. 3. 5.
Quojusmodi gynæceum! quam & porticum! r. insanum bonam.
Insanum dictum, propterea quod infani omnia vehementer faciant, inquit Varro de L. L. 6. 5.
INSANE, Adv. [μαρτικός] Vehementer, & cum impetu: quia infani omnia faciunt, veluti cum quodam furore, vehementer. Plaut. Mil. 1. 1. 24. Si unum epityrum edam apud illum esuriens insane bene. Sic legit Varro Ibid. conf. Taubm. p. 785. Et Gronov. Plaut. Curc. 1. 3. 20. Nam bonum est pauillum amare sane, insane non bonum est.
Compar. Hor. 1. Serm. 10. 34.
In silvam non ligna feras insanus. Sulp. Sever. Dial. de Virt. Mon. cap. 3. Sed Episcopi quædam in libris ipsius insanus scripta memorabant. [i. e. Minus sane & orthodoxe.
Superl. Augustin. Epist. 238. Ut ea quæ restant insanissime desperentur.
INSANIO, ivi, [μανομαι, παρακρίνω, φασιάζω] ire. Desipere, & insanum fieri. Ter. Adel. 2. 1. 43.
Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria. Idem Eun. 3. 5. 8. Sanus sim, anne insaniam. Ibid. 1. 1. 16. Ut cum ratione insanias.
Insanire amore alicujus. Plin. lib. 10. cap. 37.
Amoribus insanire. Hor. 1. Serm. 4. 27.
Insanire & furere. Cic. 6. Verr. 39. Ut sine ulla dubitatione insanire omnibus, ac furere videretur.
Nisi ego insanio: i. e. Nisi valde aberro, & a communi sensu sum alienus. Cic. 7. Att. 10. Adhuc certe (nisi ego insanio) stulte omnia, & incaute.
Insanire, Carmen componere: quod poetæ dum carmina conscribunt, furore corripit dicantur. Virg. 3. Ecl. 36.
Insanire libet. Unde Infani dicuntur poetæ. Ex Servio. [Videtur Ironia.
Insanire insaniam hilarem. Sen. de Vita beata, cap. 12.
INSANIENS, Partic. [μανιόμην] Ter. Adel. 4. 2. 23. Verum venit post insanians. i. e. Furibundus, furenti similis.
Bosphorum insanientem tentare. Hor. 3. Carm. 4. 30.
Sapientia insanians. Hor. 1. Carm. 34. 2.
INSANITURUS, a, um. Partic. [μανιόμην] Cic. 13. Att. 29. Othonem vincas volo: nec tamen insaniturum illum puto. [In emptione scilicet, nimis cupide licendo.
INSANIA, a, f. [μανία, φρενοβλάβεια, φρενία] Dementia. Plur. Plaut. Aulul. 4. 4. 15.
Larvæ hunc, atque intemperiam, insaniamque agitant senem. Cic. 4. Fam. 1. Incideram in hominum pugnandi cupidorum insanias, conf. Plin. 26. 11.

Amabilis infania. Hor. 3. Carm. 4. 6.
Levis infania. Hor. 2. Epist. 1. 118.
Summa infania. Hor. 2. Serm. 3. 221.
Ad insaniam. V. AD.
Abeffe ab infania. V. ABESUM.
Adjuvare insaniam alicujus. V. ADJUVC.
Concupiscere ad insaniam. V. AD PRÆP.
Connectere insaniam. V. CONNECTO.
Infania villarum, pro Luxuria, & nimis sumptuosa ædificatione. Cic. 3. Q. frat. 1. Ea villa quæ nunc est, tanquam philosophia videtur esse, quæ obijurget ceterarum villarum insaniam. Unde, Insanæ substructiones, ob insaniam ædificatoris. V. supra.
Infania orationis, cui Sanitas opponitur. Cic. in Brut. 283. Insultatorem enim & insolentiam, tanquam insaniam quandam orationis, odit: fanitatem autem & integritatem, quasi religionem & verecundiam oratoris probat. Insaniam dixit, quasi Insanitatem.
INSANITAS, ātis. [παρωπληξία] Idem. Cic. 3. Tusc. 9. Insipientia autem quasi insanitas, quæ est infania, eademque dementia. Ibid. lib. 3. 8. conf. Non. 2. 414.
INSANABILIS, e. Adj. [ἀνεγέπλωτος] Quod sanari non potest. Cic. pro Sext. 44. Ego vero si mihi uni pereundum fuisset, ac non accipienda plaga mihi insanabilis illa mortifera, quam Reip. imposuisset. Al. Mihi sanabilis, illis mortifera, qui eam imposuissent.
Caput tribus Anticyris insanabile. Hor. de Arte Poet. 300. V. ANTICYRA.
Contumelia insanabilis. Cic. in Orat. 89. Parcet & amicitias & dignitatus, vitabit insanabiles contumelias.
Dolor insanabilis. Quintil. in præem. lib. 6.
Ingenium insanabile, Quod corrigi & emendari non potest. Liv. 1. 28. Nunc quoniam tuum insanabile ingenium est, tu tuo supplicio doce humanum genus ea sancta credere, quæ a te violata sunt.
Senectus insanabilis morbus est. Sen. Epist. 108.
Vulnera insanabilia. Cels. 5. 26. 1. & 2.
Compar. Liv. 28. 25. Lætari quod nihil tristius nec insanabilius esset.
INSANABILITER, Adv. Marcell. & Faust. in lib. Prec. ad Imp. p. 19. Ed. Sirmond. Cum animi morbo insanabiliter ægro.
INSATIABILIS, e. Adj. [ἀκόρετος] Quod satiari non potest.
Animus infatiabilis. Liv. 4. 13.
Cupiditas infatiabilis veri videndi. Cic. 1. Tusc. 44. conf. Justin. 17. 1. 11.
Lupi infatiabiles. Ovid. in Ibin. 172.
Sanguinis infatiabilis. Justin. 1. 8. 13.
Voluptas infatiabilis. Cic. 4. de Fin. 12.
Infatiabile, Quod non satiat. Cic. 2. de Nat. Deor. 98. Quorum omnium incredibilis multitudo infatiabili varietate distinguitur. Ibid. 2. 155. de Sole & sideribus, Nulla est enim infatiabilior species, nulla pulchrior, & ad rationem solertiamque præstantior. Budæus.
Compar. V. modo ex Cic. allata.
INSATIABILITER, [ἀκορητός] Adv. Plin. Epist. 9. 6. extr. Quos ego quum recordor in re inani, frigida, allidua, tam infatiabiliter desiderare, capio aliquam voluptatem, quod hac voluptate non capiar.
Infatiabiliter aliquem desistere. Lucret. lib. 3. 920.
At nos horriifico cinefactum te prope busto
Infatiabiliter desebimus. conf. Tacit. 4. Ann. 38.
INSATIABILITAS, ātis. f. Ammian. 31. 12. Ed. Gruter.
INSATIATUS, a, um. Adj. Idem quod Infatiabilis. Stat. 6. Theb. 305.
— etenim insatiatus eundi
Ardor, & hiberno par inconstantia ponto. Prudent. Psych. 478.
INSATIETAS, ātis. f. Plaut. Aul. 3. 5. 13.
Quorum animis avidis atque infatiatis
Neque lex neque tutor capere est qui possit modum.
INSATIVUS, a, um. Adj. Quod non feritur. Plin. lib. 19. cap. 12. Hoc insativus, rumex vocatur, nasciturque fortissimum. Sed rectius legitur distinctum, In sativis: illic enim Silvestri opponitur Sativa.
INSATURABILIS, e. Adj. [ἀκόρετος] Quod saturari non potest. Cic. pro Sext. 110. Libelli pro vino etiam sæpe oppignerabantur, manebat infaturabile abdomen, copiam deficiebant.
INSATURABILITER, Adv. [ἀκορητός] Cic. 2. de Nat. Deor. 64. Ex se enim natos comesse fingitur solitus, quia consumit ætas temporum spatia, annisque præteritis insaturabiliter expletur. Fortunat. Hymn. Pasch. 3. 7. 79.
INSCALPO, [εγκολάπτω] Ære. Quintil. & Lactant. Phoen. 153.
— inscalpunt sacratio in marmore formam. &
INSCALPTUS, a, um. Partic. V. INSCULPO.
INSCENDO, di, sum, [ἀναβαίνω] Ære. Idem quod Ascendere. Currum inscendere. Plaut. Men. 5. 1. 110. Idem Afin. 3. 3. 112. Inscende actutum. Idem Amph. 1. 1. 296.
— quadrigas in nunc inscendas Jovis,
Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium.
Equum inscendit. Suet. Neron. 48. 1.
In arborem inscendere. Plaut. Aul. 4. 6. 12.
Jam ego illic præcurram atque inscendam aliquam in arborem,
Indeque observabo aurum ubi abstrudat senex. Idem Afin. 4. 1. 31.
Cum furgat, neque in lectum inscendat proximum. Idem Mil. 2. 1. 38.
Inscendere supra. Cato cap. 127. Supra pilam inscendat, & saliat decies, & deambulet.
Matronam inscendere, Obscæno sensu, de Afino. Apul. 10. Met. p. 249. conf. Idem 7. p. 197.
INSCENDOR, eris. pass. [ἀναβαίνω] Gell. lib. 5. cap. 2. Haud unquam sese ab alio inscendi, nisi a rege, passus sit. De Bucephalo Alexandri equo.
Equo inscensio. Suet. Tit. 4. 4.
INSCENSUS, a, um. Partic. Apul. Met. 2. p. 122. Inscensio grabatulo.
INSCENSIO, onis. f. In navim inscensio. Plaut. Rud. 2. 6. 19.
INSCENSUS, us. m. Equarum inscensus. Apul. Met. 7. p. 149.
INSCIENTS, Adj. [αγνώστη] Ignarus, inquit Donatus. Cic. 7. Att. 2. Discedere a puero inscientis me? Plaut. Trin. 1. 2. 130.

Me absente, atque infcibit, inconsultu meo,
Ædes venales hæcæ inscribit litteris.

Infciens, Infcius, stultus. Ter. Phorm. 1. 2. 9. — quid istuc? G. scies:
Modo ut tacere possis. n. abi sis, infciens. Ubi Donatus, Nunc
pro infcito posuit: vel infcientem modo stultum dicit, alias ignarum.

Infciens, Imprudens, i. e. Per imprudentiam. Ter. Heaut. 4. 1. 19.
— si peccavi, mi Chremene,
Infciens feci. c. id equidem ego, etiam si tu neges certo scio,
Te infcientem atque imprudentem dicere, ac facere omnia. Idem
And. 4. 4. 43.

Jocularium in malum infciens pæne incidi. Cic. 16. Fam. 21.
Hac introducta consuetudine sæpe infcientibus nobis & cœnantibus ob-
repat. conf. Nep. 18. 11. 4. Et 23. 9. 4.

INSCIENTIA, æ. f. [ἀγνοια] Ignorantia. Cic. pro Sulla 40. Vos deni-
que in tantis tenebris erroris & infcientiæ clarissimum lumen prætulistis
menti meæ. Idem 1. de Divin. 118. Interpretum infcientia. Cæs. 3.
Bell. Gall. 9. Navigationem impeditam propter infcientiam locorum pau-
citatemque portuum sciebant.

Infcientia belli. Nep. 14. 7. 4. conf. Gronov. ad Liv. 22. 25.
INSCIENTER, Adv. [δι' ἀγνοιας] i. e. Per imprudentiam, sive ignoran-
tiam. Cic. in Topic. 33. Ut si partiri velis tutelas, infcienter facias, si
illum prætermittas. conf. Liv. 25. 10.

INSCITUS, a, um. Adj. [ἀφους] Inelegans & male compositum, quod
displicet. Jocus infcitus. Suet. Neron. 28. 4. Ter. Hec. 5. 1. 14.
Nam si id nunc facis, facturave es, bonas quod par est facere, infciturum
Offerre injuriam tibi me immerenti, iniquum est. Plaut. Men. 2. 3. 85.
Mulier hæc stulta atque infcita est, quantum perpexi modo. Idem
Rud. 3. 1. 5.

Mirum atque infciturum somniavi somnium. Idem Truc. 1. 2. 90.
Verum esse infciti credimus, næ ut in æstu motuantur itæ. Idem,
Bacch. 4. 10. pr.

Infciator compar. Plaut. Cist. 4. 2. 12. Sed nonne ecastor ego sum multo infci-
tor, &c. Ita legit Lambinus; sed pleraque exemplaria exhibent, Non
sum scitor. Cic. 2. de Divin. 127. Quid infciturus autem est quam, &c.
i. e. Absurdus. Idem 2. Nat. Deor. 36.

Infciatissime, superl. Plaut. Most. 5. 2. 14.
Sed tu istic quid confugisti in aram hanc infciatissimus?
INSCITE, Adv. [ἀμαθως] Imperite, incompte, impolite, ineleganter.
Plaut. Trin. 1. 2. 58.

Si quid scis me fecisse infcite, aut improbe. Columel. lib. 5.
Nam id plurimum refert, infcite non facere. Cic. 3. de Fin. 25. Infcite
autem medicinæ & gubernationis ultimum cum ultimo sapientiæ compa-
ratur. conf. Quintil. 11. 3.

INSCITUS, a, um. Adj. dimin. Non infcitura anicula. Non. 1. 41.
INSCITIA, æ. f. [ἀμαθια, ἀπιστημοσύνη] Ignorantia, imprudentia;
ab In & Scio compositum. Cæs. 3. Bell. Gall. cap. 13. Pelles pro velis
alutæque tenuiter confectæ, sive propter lini inopiam, atque ejus usus
infciatiam &c. Ter. Heaut. 4. 1. 17. O Jupiter, tantam inesse animo infci-
tiam? Idem Phorm. 1. 2. 27.

Infciat, ut opponitur Scientiæ, sive cognitioni. Tacit. 11. Ann. 25. If-
que illi finis infciatæ erga domum suam fuit. Idem lib. 15. Ann. 58. Sed
quo fidem infciatæ pararet.

Infciat, pro Imperitia. Tacit. 1. Hist. 90. Infciatiam potius legionum,
quam audaciam increpans.

Antiquitatis infciat. Gell. 11. 6.
Ædificandi infciat. Tacit. Germ. 16. 2.
Legum infciat. Hor. 2. Serm. 1. 81.
Rerum infciat. Hor. 1. Epist. 3. 33.
Temporum infciat. Plin. lib. 7. cap. 48.
Veri infciat. Hor. 2. Serm. 3. 43.

Capitalis infciat. V. CAPITALIS, in CAPUT.
Debilis infciat. Perf. 5. Sat. 99.
Ex infciat laborare. V. LAHOR.

INSCIOUS, a, um. Adj. [ἀνεπιστήμιος] Qui nescit. Cic. 4. Acad. 22. Quam
si subtraxeris, qui distingues artificem ab infcio?
Infcius de malitia alterius. Tryphonius in l. bona fides. D. depositi. La-
tro spolia mihi abstulit, deposuitque apud Seium infcium de malitia de-
ponentis. utrum latroni, an mihi restituere Seius debeat?

Infcia ac temeraria turba. Liv. 24. 48.
Infci quid in Heduis gereretur. Cæs. 7. Bell. Gall. 77.
Infcius omnium rerum. Cic. de Clar. Orat. 191.
Acti infcius. Ovid. 8. Epist. 33.
Ævi venturi infcius. Virg. 8. Æn. 627.

Armorum infcius. Quintil. lib. 2. cap. 12.
Malorum infcius. Stat. 4. Theb. 793.
Infcius, accusativo junctum. Turpil. Epiclero, At enim scies quæ fuisti
infcius. Nonius.

INSCIRE, Adv. Apul. de Deo Socr. p. 43. Omnes sed infcie metuunt.
INSCRIBO, pfi, ptum, [ἐπιγράφω] ère. Intus scribere. Cic. 4. Att. 1.
Etsi omnia aut scripta esse a tuis arbitror, aut etiam nuntiis, ac rumore
perlata, tamen ea inscribam brevi, quæ te puto potissimum ex meis lit-
teris cognoscere. Inscribam, subaud. In his litteris.

Inscribere in libro sua nomina. Cic. 1. Tusc. 34. Quid nostri philosophi?
nonne in his ipsis libris, quos scribunt de contemenda gloria, sua no-
mina inscribunt? Et 12. Fam. 2. In statua, quam posuit in rostris, in-
scripsit, Parenti, optime merito. Tibul. lib. 4. 1. 38.
Ut nostrum tantis inscribam nomen in actis.

Inscribere aliquid aliquo nomine. Plin. in Paneg.
Inscribere in fronte. Cic. 1. in Catil. 32. Sit denique inscriptum in fron-
te uniufcujusque civis quid de Repub. sentiat.

Inscribere in animo orationem aliquam. Cic. 2. de Orat. 355. Ut illi non
infundere in aures tuas orationem, sed in animo videantur inscribere.
Ædes inscribere litteris, Scripto ædibus affixo venales proponere. Plaut.
Trin. 1. 2. 131. Ædes venales hæcæ inscribit litteris.

Ædes illico mercede inscripti Ter. Heaut. 1. 1. 92.
Corpus inscribere, pro Dilacerare vel notare, & vulnerum notas im-
primere. Plaut. Fragm. 2. 37. Corpus tuum vulneribus inscribam. Plin.
lib. 22. cap. 1. Barbarorum feminæ matresque etiam apud Dacos & Sar-
matas corpora sua inscribunt. h. e. Signa quedam suis corporibus im-
Vol. II.

primunt, quo venustiores apparent.
Dextera mea leto inscribenda tuo est. Ovid. 10. Met. 199.
Dominum inscribi alicui rei. Sen. Epist. 99.
Facies sua quemque inscribit. Ovid. 6. Met. 74.

— sua quemque deorum Inscribit facies. i. e. Declarat.
Flores inscripti nomina regum. Virg. 3. Ecl. 106.
Libri falso inscripti. Quintil. lib. 1. cap. 24. Cic. de Senect. 13. Librum,
qui Panathenæicus inscribitur. Vulgus Intitulatur dicit. Idem 1. Tusc.
57. In illo libro, qui inscribitur Memnon.

Medicum se inscribere monumento suo. Plin. lib. 29. cap. 1.
Nomen inscriptit sacrum femiulto stipite. Lucan. lib. 8. 792.
Notis lapis inscriptus. Tibull. lib. 1. 3. 54.
Patri inscripta epistola. Cic. 6. Att. 3. Q. Cicero puer legit, ut opinor,
& certe epistolam inscriptam patri suo: solet enim aperire, idque de
meo consilio, si quid forte sit quod opus sit sciri.

Pulvis inscribitur hasta. Virg. 1. Æn. 482.
Inscribere, pro Obtendere. Sen. de Vita beata 12. Inscribunt deinde sa-
pientiam vitii, abscondenda profitentur. i. e. Dant illis sapientiæ ti-
tulum. Sic de Brevitate vitæ, Inscribere deos vitii. Ovid. 15. Met. 128.
Inscribere deos sceleri.

Est & forense verbum significans idem ac Subscribere, vel Accusare. Vi-
del. ult. C. de Injuriis. & infra in INSCRIPTUS.

INSCRIPTUS, a, um. Partic. [ἐπιγραμμένος] Notatus, descriptus;
ut Lapides, Libri &c. V. supra in INSCRIBO.
Supra scriptus. Liv. 2. 41. extr. Signum inde factum esse, & inscriptum,
Ex Cassia familia datum.

Servi inscripti; i. e. Signo inuito notati. Plin. 22. 3. conf. Gell. 17. 9.
Absolute. Martial. 8. 74. Quatuor inscripti portabant vile cadaver.
conf. E. Vinet. Not. ad Aufon. p. 207.

INSCRIPTUS, a, um. Adj. [ἀγραφοῦς] Non scriptus. Varro de R. R. lib. 2. cap. 1.
Ne si inscriptum pecus paverit, lege Cenforia committat multam. Quintil.
lib. 3. cap. 8. Alia esse scripta, & alia inscripta. conf. Eund. Decl.
252. 344. & 370. & Non. 1. 169.

Insripti maleficii actio [ἀρχαίης δίκη] Ea ut opinor maleficii erat legibus
nominatim diserteque non comprehensi, neque cauti, cujus tamen actio
dabatur: Quæ quidem Græcorum moribus videtur comparata fuisse, non
Romanorum: apud quos scholiasticum & declamatorium erat, non in
Repub. usitatum. Hujus rei mentio est apud Hesychium & Suidam. Ex
his intelligitur nullo negotio jocus & frustratio Senecæ, restium decla-
matorum irridendis, ubi ait, Deinde libuit Ciceroni de Cestio in foro satis-
facere: subinde nactus eum in jus ad Prætorum voco, & quum quantum
volebam jocorum conviciorumque effudissem, postulavi ut Prætor nomen
ejus reciperet lege inscripti maleficii. Tanta illi perturbatio fuit ut advo-
cationem peteret, &c. V. Turneb. Advers. 10. 6. Et Sen. Controv. 5. 1.

INSCRIPTUM, i. n. [ἐπιγραφή] Breve quiddam in chartula scriptum,
cujusmodi solent dare Præfecti urbium iis qui merces exportant. Lucil.
apud Non. 1. 169. Facit idem, quod illi, qui inscriptum e portu exportant
clanculum, ne portorium dent. Aliis Insriptum est, Quod in portu
apud publicanum mercator aut infcitor non est professus, ideoque in scri-
ptura publicani non est perscriptum, in commissumque incidit.

Insriptum, pro Inscriptione, seu Titulo libri Gell. in Præf. Al. lib. 20.
cap. ult. Quædam alia inscripta nimis lepidia, multaque profus concin-
nitates redolentia.

INSCRIPTIO, ðnis. f. [ἐπιγραφή, ἐπιγραφή] modo Titulus, modo
Nota. Plin. lib. 29. cap. 1. Hinc illa infelicitis monumenti inscriptio, Tur-
ba fe medicorum periisse. Idem lib. 7. cap. 58. Indicio erit tabula anti-
quæ æris cum inscriptione tali.

Inscripciones frontis, pro Stigmatibus. Sen. de Ira, 3. 3. conf. Suet.
Calig. cap. 27. & Lex. Pitisc.
Speciosissima inscriptio. Paterc. lib. 2. 104. Eoque nomine decreta ei,
cum speciosissima inscriptione operum, ornamenta triumphalia.

Accusatio, Inscriptionum libelli. Ulpian. l. 2. §. 8. ad leg. Jul. de Adulter.
conf. Alex. Imp. leg. 3. Cod.
De Inscriptione Crucis, Sepulchri, Statuæ, ac Supplicii. V. plura in Lex. Pitisc.

INSCRIPTURA, æ. f. Tertull. adv. Valent. cap. 30. Nobis inscriptura
hujus feminis.

INSCRIPTILIS, e. Adj. Quod scribi nequit. Diomed. Gramm. p. 413.
Vox confusa est inscriptilis.

INSCRUTOR, ari. Idem quod Scrutari. Macrobr. 7. Saturn. cap. 1. Si
Homeri latentem prudentiam inscruteris altius.

INSCRUTABILIS, e. Adj. Prosper. de Ingrat. cap. 36. August. Epist.
106. Novat. Trin. cap. 8.

INSCULPO, pfi, ptum, [ἐπιγράφω, ἐπιγράφω] ère. a Scalpo, is, derivatur,
non a Sculpo, quod non dicitur. Diomedes, Calco facit Inculco, non
Incalco: Scalpo, Insculpo: quare Gemma scalpta dicendum est, non
sculpta: adjecta In præp. facit Insculpta. Haectenus Diomedes.

Insculpere, Incidere significat, in argento, ære, aut alia quavis materia signa-
re. Plin. Epist. 8. 6. Placuit ære signari omnes honores fastidiosissimi
mancipii, quosque repudiasset, quosque, quantum ad decernentes perti-
net, gessisset, in eam & insculpta sunt publicis, æternisque monumentis.

Insculpere nomina tesseriis. Justin. 3. 5. 10.
Postibus insculpunt cornua. Ovid. 15. Met. 620.
Saxo insculpere aliquid. Hor. 2. Serm. 3. 90.

Tabellæ litteras insculpere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Tumulo elogium insculpisse. Suet. Clar. Gram. 1. 12.

INSCULPTUS, a, um. Partic. Insculptum in animo: h. e. Infixum &
firmum. Cic. 2. de Nat. Deor. 12. Omnibus enim innatum est, & in
animo quasi insculptum, esse deos. Idem 4. Acad. 2.
Insculptum in columna. Plin. lib. 36. cap. 5. Sunt certe etiamnum in
columnarum spiris insculpta nominum eorum argumenta, rana, atque
lacerta. Al. Insculpta.

Insculptum monumento. Plin. lib. 7. cap. 20. Et alia mirifica facere,
quæ insculpta monumento ejus spectantur. Suet. Neron. 41. 6.

INSECO, secui, sectum, [ἐμπεριώ, κρηταπειώ] ère. Secare, sive Intus
fecare. Columel. lib. 12. cap. 47. Quidam olivam non contundunt, sed
acuta arundine infescant.

Infecare vineam. Columel. lib. 4. cap. 15. Sequenti deinde anno infe-
catur superior pars curvatura usque ad medullam.
INSECTUS, a, um. Partic. [ἐκκεντιστός] Dissectus. Plin. lib. 10. cap. 37.
Quod auro infectis alarum articulis quæbere aliqui, non, &c.
Insecti pectine dentes. Ovid. 6. Met. 58. De textorio pectine.

Animalia infecta [*ἄπυρα ζῷα*] terrestria, ut scolopendræ, stelliones: alia volucra, ut apes, vespæ: alia utroque modo, ut formicæ: alia & penis & pedibus carentia, ut tineæ quæ in homine nascuntur, tricennum aliquando pedum, aliquando & plurium longitudine, &c. Dicta sunt autem Infecta ab Incisuris quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum sunt, nunc alvi. Hæc Perottus ex Plin. lib. 11. cap. 1. ubi plura: & cap. 28.

INSECRABILIS, e. Adj. [*ἀπεισθ*] Quod secari & dividi non potest, quales sunt atomi. Quintil. lib. 2. cap. 17. Ne hi quidem qui ignem aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora infecabilia esse, ex quibus res omnes initium duxerint, tradunt. Idem lib. 3. cap. 3. conf. Vitruv. 2. 2. Sen. Epist. 118. Lactant. de Ira Dei, cap. 9. & 10. & Mart. Capell. lib. 7.

INSECTIO, ðnis. f. Gell. 18. 9. Antiqui narrationes sermonesque infectiones appellarunt.

INSECTURA, æ. f. Incisura. Sen. Quæst. Nat. 1. 7. Totidem redderet (virgula vitrea) foles, quot habuisset infecturas.

INSECTOR, ðri. V. INSECUOR.

INSEDATUS, a, um. Adj. [*ἀπυωσθ*] Non sedatus, turbulentus, commotus. Cic. in Partit. 77. Simulque altitudo animi in capiendis incommodis, & maxime injuriis, & omne quod est ejus generis, grave, infedatum, turbulentum.

INSEDABILIS, e. Adj. Unde

INSEDABILITER, Adv. [*ἀπυωσας*] Lucret. lib. 6. 1174. Infedabiliter fitis arida corpora mersans.

INSEDI, infessum, V. INSIDRO.

INSEDULUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀσπέδουλος, infedululus.

INSEMINO, [*ἐσπείρω*] ðre. Inferere. Gell. lib. 19. cap. 5. Qui aquam nivalem frugibus sane & arboribus secundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem & morbos sensim atque in diem longam visceribus infeminare.

INSEMINATUS, a, um. Partic. Vitruv. proœm. lib. 8. Terra ex cælestium imbrum conceptionibus infeminata. conf. Arnob. 2. p. 93.

INSENSCO, ðnui, [*ἐσγέσκω*] ðre. Diutissime immorari, qualisque in eo ætatem consumere, & senem fieri. Quintil. lib. 10. cap. 3. Singulis actionum partibus infensescere. Libris & curis infenuit. Hor. 2. Epist. 2. 82. Negotiis infensescere. Tacit. 4. Ann. 6. 6. Quum plerique iidem negotiis infensescerent.

INSENSIBILIS, e. Adj. [*ἀναισθητος*] Quod non sentitur. Gell. lib. 17. cap. 10. Inenarrabile esse ait & propemodum insensibile, Simulacra insensibilia. Lactant. 1. 20. Et 6. 13.

INSENSILIS, e. Adj. Idem. Lucret. lib. 2. 864. — necesse est
Ex insensilibus tamen omnia confiteare
Principiis constare. Idem 887.
Ex insensilibus ni credas sensibile gigni.

INSENSATUS, a, um. Adj. Augustin. de Genes. ad Lit. 3. 12. Tertull. de Præscr. cap. 27. Et adv. Marc. 4. 43. Infensatus, vide **SENSATUS**, ex Firmico. H. St. defuit in Lugd.

INSENSATIO, ðnis. f. Vet. Interp. Iren. præf. lib. 1.

INSENSUALIS, e. Adj. Cassiodor. 2. Epist. 40. Tanta vis est convenientiæ, ut rem insensualem sponte se movere faciat, quia ejus sociam constat agitatam.

INSEPARABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 85. Et juncta semper est, atque inseparabilis. Idem Epist. 118. conf. Apul. Met. 9. p. 224. Sidon. 9. Epist. 9. Cyprian. 1. Epist. 1. Compar. Inseparabilior Trinitas. Aug. de Trin. 15. 23.

INSEPARABILITER, Adv. Macrobi. in Somn. Scip. lib. 1. cap. ult. Singula quæ inseparabiliter involuta rerum necessitas in se vinxit. Lactant. 3. 11. Inseparabiliter connexa. H. St. defuit item in Lugd.

INSEPARABILITAS, ðtis. f. Aug. ibid. pr. & Epist. 29. & 268.

INSEPARATUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Prax. cap. 9. & 18.

INSEPELIBILIS, e. Adj. ut, Insepelibilis stultitia. V. Erasim. Adag.

INSEPULTUS, a, um. Adj. [*ἀσπυρτος*] Non sepultus. Cic. pro Milon. 91. Frangetis impetum vivi, cujus vix sustinetis furias infepulti? Idem 4. Catil. 11. Cerno animo sepultam patriam, miseros atque infepultos acervos civium. Membra infepulta. Hor. Epod. 5. 99. Mors infepulta, Ubi arcetur sepultura is, qui supplicio est affectus. Sen. de Tranquil. vitæ 14. Pater infepultus. Sen. Theb. 1. Sepultura infepulta. Cic. 1. Philip. 5. Nam quum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius: iidemque bustum in foro facerent, qui illam infepultam sepulturam effecerant, &c. Cæsaris funus vocat Infepultam sepulturam, propterea quod raptim ac turbulente, non more modoque factum erat. Sepultura autem significat Humationem, atque actum ipsum sepeliendi: funus alias, & prope exsequias ipsas, ut hoc loco, & lib. 2. de Legib. 56. Nec de mortui laude, nisi in publicis sepulturis dici licebat. V. Lex. Pitisc.

INSEQUE, vel **INSEQUE**, Dic. narra; ab Insequo, vel ut Velio Longo magis placuit, Inseco. Hinc Insecendo apud Cat. & Inseco Musa apud Enn. V. Gell. 18. 9. & Insecis apud Fest. conf. Bos. ad Cic. 1. Att. 16. p. 103. Græv.

INSECUOR, ðtus sum, [*ἐπιπορευω*] insequi. Idem significare videtur quod Statim sequi. Virg. 1. Æn. 91. Insequitur clamorque virum, stridorque rudentum. Cic. 1. Tusc. 94. Nonne modo pueros, modo adolescentes in cursu a tergo insequens nec opinantes infecuta est senectus? Ubi ex vetusto codice rectius legitur Asscuta. Sic de Clar. Orat. 41. Fugientem insequitur. Ovid. 11. Met. 468. Cineres atque ossa alicujus insequi. Virg. 5. Æn. 787. Convellere vimen Insequor. i. e. Inito. Virg. 3. Æn. 32. Pergam atque insequar longius. Cic. 5. Verr. 51. Catus per tanta pericula insequitur. Virg. 1. Æn. 620. Fortuna insequitur viros. Virg. 1. Æn. 244. Languor insequitur. Lucret. lib. 3. 173. Nimbus insequitur. Virg. 4. Æn. 161. Suspicio insequitur. Cic. 1. de Fin. 50. Plerumque improborum facta primo suspicio insequitur, deinde sermo.

Insequi, pro Persequi & infectari. Cic. pro Rosc. Amer. Quid vis amplius? Ecquid insequeris? quid oppugnas? Quintil. lib. 12. c. 10. Clamore insequi ac minis. Cic. pro Cluent. 24. Contumelia insequi. Cic. 14. Att. 14. Sed homines benevolos, qualescunque sunt, grave est insequi contumelia. Epistola Epicuri Stilponem insequitur, Infectatur. Sen. Epist. 9. conf. Nep. 25. 9. 2.

INSEQUENS, Partic. [*ἐπιπορευθ*] Cic. ad Octav. Quæ non insequens hora antecedente calamitosior Populo Romano illuxit? Annus. Liv. 2. 18. pr. Insequens annus Postumum Cominium & T. Lartium Consules habuit. Dies insequens. Liv. 2. 59. Iter in insequentem diem pronunciari quum jussisset, prima luce clasico signum profectionis dedit. Al. Insequentem. Tempore insequentem. Paterc. 1. 6. 1.

INSECUTOR, a, um. Partic. [*ἐπιπορευθ*] Plin. lib. 7. cap. 11. Rursus in alia, quæ septem mensium edito puerperio, infecutis mensibus geminos enixa est.

INSECUTIO, ðnis. f. Apul. Met. 8. p. 208. Cæcæ festinationis temeritate, ac metu incertæ infectionis.

INSECUTOR, ðris. m. Tertull. Apol. cap. 5. Prudent. Hymn. Epiph. 126.

INSEQUENTER, Adv. [*ἐπιπορευως*] Gell. lib. 10. cap. 29. Obscure & insequenter particula illa posita. [Hic est ἀνεκλόγητος. i. e. Inconsequenter. Male sollicitatur hæc lectio. V. ANACOLUTHON.]

INSECTOR, [*ἐπιπορευθ*] ðri. frequent. Persequi. Cic. pro Font. 1. Insector ultro, atque inito accusatori, judices: infector inquam, ac flagito testes. Infectari aliquem hasta vel lapidibus. Plaut. Capt. 3. 4. 17. Nam itic hastis infectatus est domi matrem & patrem. Idem Rud. 3. 6. 5. Infectari aliquem maledictis, Lacerare, & conviciis afficere. Cic. 2. de Fin. 80. Sit ista in Græcorum levitate perverlitas, qui maledictis infectantur eos qui de veritate dissentiant. Infectari injuriam alicujus. Cic. 5. Att. 17. Ibi forum agit, quum ego sim in provincia: quam ejus injuriam non infector. Non equidem infector. Hor. 2. Epist. 1. 69. Terram infectari raltris, Sarrire. Virg. 1. Georg. 155.

INSECTOR, [*ἐπιπορευθ*] ðre. In voce activa legitur apud Plaut. Capt. 3. 4. 61. Jam illic nos infectabit lapidibus, nisi illunc jubes Comprehendi. Idem Pœn. 3. 1. 21.

INSECTANTER, Adv. Gell. 19. 3. Insectanter & graviter vituperari.

INSECTATUS, a, um. Partic. pass. ab Insecto. Hirt. Bell. Alex. cap. 17. Miles ab his infectatus confiterat. Item act. ab Insector. Tacit. 2. Hist. 96. 3. In hunc modum Vitellius deseruit Prætorianos infectatus.

INSECTATIO, ðnis. f. [*ἐπιπορευθ*] Liv. 7. 1. Idem 3. 65. Sine infectione potestatis ejus. Idem 22. 34. Quintil. lib. 5. cap. 7. Quod infectionis genus est permistum defensionis legitimus in orationibus plurimis. Inhumana fortunæ infectatio. Quintil. lib. 6. cap. 3. Abstinerere infectione. V. ABSTINERO. Tanta est hominum insolentia & nostri infectatio. Cic. 11. Fam. 1. conf. Tacit. 2. Ann. 55. 3. 12. 40. 1. & 15. 18. 3.

INSECTATOR, ðris. m. Liv. 3. 33. Ut auræ popularis sectator evaderet, pro truce sævoque infectatore plebis. Quintil. 10. 1. extr. Seneca egregius vitiatorum infectator.

INSERENUS, a, um. Adj. [*ἀναισθητος*] Nubilus. Stat. 1. Silv. 6. 21. Non tantis Hyas inferena nimbis Terras obruit, &c.

INSERO, ðvi, itum, [*ἐπιπορευθ*, ἐμβάλλω, ἐμφορῶ, ἐμφορῶ] ðre. a Sero compositum; quandoque pro Semino sive Planto accipitur. Virg. 1. Ecl. 74. Inferere nunc, Melibœe, piros, pone ordine vites. [Nisi rectius de Infectione artificiosa intelligitur.] Inferere frumentum arboribus: h. e. Inter arbores frumentum feminare: qui mos adhuc apud Italos durat. Columel. lib. 5. cap. 7. Arboribus rumpotinis si frumentum non inferitur, in utramque partem viginti pedum spatia interveniunt. Inferere, Scisso arboris trunco, furculum alterius arboris, ut coalescant, imponere. Varro de R. R. lib. 1. cap. 40. Si in pirum silvaticam inferis pirum quamvis bonam, &c. In quamcunque arborem inferas, si ejusdem generis est, &c. Inferere vitem. Columel. de Arborib. cap. 8. pr. Inferere arbori. Columel. lib. 5. cap. 11. Omnis furculus omni arbori inferi potest. Inferere hortos. Columel. lib. 3. cap. 21. pr. Inferere loca de. Columel. de Arborib. cap. 8. Humida loca, de uva alba: sicca, de nigra inferito. Subaudi Surculis vinearum. Vitiatorum aliqua insequit tibi natura. Hor. 1. Serm. 3. 35.

INSTITUS, a, um. Partic. Frequentius translate. Innatus, ingenitus. Mala instita fert pirus. Virg. 2. Georg. 33. Infitum & innatum animis. Cic. 4. de Fin. 4. Habere etiam institam quandam vel potius innatam cupiditatem scientiæ. Amor cognitionis infitus menti. Cic. 4. de Fin. 4. Civis urbis infitus. Sallust. in Cic. 6. 61. Ed. Wasse. Feritas instita. Liv. 34. 20. Horror infitus mortalibus. Lucret. lib. 5. 1164. Inimicitias infitas habere & gerere cum nomine Pop. Rom. Cic. pro Font. 23. Malum infitum in natura. Cic. 5. Verr. 177. Mos infitus vitio genti, inter latrocinia militiam exercendi. Liv. 28. Notio naturalis & instita in animis nostris inest. Cic. 1. de Fin. 31. Odii quantum infitum animis. Valer. 6. 3. 1. Opinio instita penitus, & verusta. Cic. pro Cluent. 4. Vini institam promovet doctrina. Hor. 4. Carm. 4. 33. i. e. Naturalem, ait Acron

INSTITUM, i. n. Surculus ipse ex una arbore infectus & in aliam implantatus. Columel. lib. 4. cap. 29. Tum quod ex inito profundit, subligandum, ne vento furculus motus labefactetur, explantetur tener pampinus. Idem de Arbor. cap. 26. Postea paleato luto bene subacto oblinito totam plagam, & spatium quod est inter furculos, usque eo, ut duobus digitis inlita extent. conf. Varr. R. R. 1. 41.

INSITIO, ōnis. f. [ἐκείσεως] Columel. lib. 5. cap. 11. Tria genera porro insitionum antiqui tradiderunt : unum, quo reflecta & fissa arbor reflectus furculos accipit. Ovid. Rem. Amor. 195.
 Venerit insitio, fac ramum ramus adoptet.
 Confitiones & Insitiones delectant. Cic. de Senect. 54. Nec confitiones modo delectant, sed etiam insitiones, quibus nihil invenit agricultura solertius.
INSITUS, ūs. m. [ἐκείσεως] Idem quod Insitio. Plin. lib. 14. cap. 3. Et hæcenus publica sunt genera : cetera regionum locorumque, aut ex his inter se insitu mista.
INSITOR, ōris. m. [ἐκείσεως] Qui inserit. Plin. lib. 18. cap. 33. Hunc caveat insitor calamis. Propert. 4. 2. 17.
 Insitor hic solvit pomosa vota corona.
 Hoc nomine flamen, sacrum Cereale faciens Telluri & Cereri, invocabat Deum, uti probat Serv. ad Virg. Georg. 21. ex Fabio Pictore.
INSITIVUS, a, um. Adj. [ἐκείσεως] Quod est insitum.
 Sermo insitivus, & inductus, Non natus, sed aliunde arcessitus, cui Patrius opponitur. Plin. Epist. 4. 3. extr.
 Somnus insitivus. Varr. R. R. 1. 2. Qui inter diei negotia inseritur.
INSITIVUS, a, um. Adj. [ἐκείσεως] Quod inseritur. Gell. lib. 12. cap. 1. Corpusque & animum benigne ingenitis primordiis inchoatum, insitivo, degenerique alimento lactis alieni corrumpere. Cic. pro Sext. 101. Quumque insitivum Gracchum contra vim multitudinis incitata censu prohibuisset.
 Liberi insitivi, Nothi. Phædr. 3. 3. 10.
 Pira insitiva. Hor. Epod. 2. 19.
INSERO, erui, ertum, [ἐμβάλλω, ἐπιτίθημι] ẽre. Immittere, imponere, immiscere. Columel. lib. 6. cap. 4. Nausea discitur, si integrum galinaceum crudum ovum jejunis faucibus inferas.
 Caput inferere in tentorium. Liv. lib. 8. 36.
 Cibum inferere in os pueris. Cic. 2. de Orat. 16. Qui omnes tenuissimas particulas, atque omnia minima, manfa (ut aiunt, nutrices) infantibus pueris in os inferant.
 Collum inferere in laqueum. Cic. 6. Verr. 37.
 Conciones operi suo inferere. Justin. 38. 3. 11.
 Exemplum brevitati operis. Ibid.
 Grana ciceris in acum inferere. Quintil. lib. 2. cap. 2. Qualis illius fuit, qui grana ciceris ex spatio distante missa, in acum continuo & sine frustratione inferebat. h. e. Immittebat.
 Manum in sinum. Ter. Heaut. 3. 3. 3.
 — vidin' ego te modo manum in sinum huic meretrici Inferere ?
 Subtegmen inseritur (stamini) acutis radiis. Ovid. 6. Met. 56.
 Inferere alicui libro aliquid. Plin. lib. 31. cap. 4. Quædam terræ imbribus siccores fiunt, velut in Narniensi agro, quod admirandis suis inferuit Cicero, siccitate lutum fieri prodens, imbre pulverem.
 Vitæ inferere aliquem. Stat. 5. Silv. 5. 72.
 Bellis civilibus se inferere. Ovid. 3. Met. 117.
 Conditio inseritur stipulationi, i. e. Ponitur in stipulatione. Julianus in l. impossibilis. D. de verb. obligat.
 Consilium aliquod inferere, Addere, adjungere. Plaut. Poen. 4. 2. 105.
 Et illud autem inferendum est consilium vernaculum. Al. Inferendum.
 Deos inferere minimis rebus. Liv. 27. 23. pr. Cumis (adeo minimis etiam rebus prava religio inserit deos) mures in æde Jovis aurum voluisse.
 Epistola exinterato lepori inseritur. Justin. 1. 5. 10.
 Expostulationem suam inferere. Liv. 35. 17. pr. Admissi plures dum suas quisque nunc querelas, nunc expostulationes inserit, æqua iniquis miscentes e disceptatione altercationem fecerunt. Al. Postulationes.
 Fabula inseritur huic loco. Liv. 5. 21.
 Jocos historiae turpes inseruisse. Ovid. 2. Trist. 444.
 Locos inferre moris est. Quintil. lib. 2. cap. 10. p. 164.
 Laudem ac vituperationem inferere. Quintil. lib. 2. cap. 1. Nonne laus ac vituperatio certaminibus illis frequenter inseritur ?
 Locus non tam infertus, quam applicitus. Quintil. lib. 2. cap. 4. Quod vix ullus est tam communis locus, qui possit cohære cum causa, nisi aliquo propriæ quæstionis vinculo copulatus : appareatque eum non tam infertum, quam applicitum.
 Opinionem inferere. V. OPINIO.
 Ofcula inferere. Ovid. 3. Amor. 7. 9.
INSERTUS, a, um. Partic. Patere. 2. 60. 4. Commentariis falsis infertis.
 Falces insertæ affixæque longuriis. Cæf. 3. Bell. Gall. 14.
 Fenestræ insertæ. Virg. 3. Æn. 152. — qua se Plena per insertas fundebat Luna fenestras. Insertas, aut elatratas : aut non fertas : ut sit quasi insertas. i. e. Non clausas. Et dictum quomodo Asprosque molares, pro Asperos, &c. Servius.
 Prædia agris inserta. Plin. Epist. 3. 19. pr.
 Infertus per. Plin. lib. 10. cap. 57. Penna per transversas inserta nares.
INSERTA, æ. f. Ornamentum. Publ. Syr. Frugalitas inserta est rumoris boni. V. Salmast. in Hist. Aug. p. 407. & 443.
INSERTIM, Adv. Lucret. lib. 2. 114.
 Contemplator enim, quum solis lumina, quumque infertim fundant radios per opaca domorum, &c.
INSERTIVUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἐκείσεως.
INSERTIVUS, a, um. Adj. Calpurn. Decl. 24. Nemo unquam sacra gentilitia insertiva stirpe corruptit. V. Schult. p. 822. Burm.
INSERTO, [ἐπιτίθημι] ẽre. forma Frequent. ab Insertum formatum. Virg. 2. Æn. 672.
 Illic ferro accingor rursus, clypeoque sinistram insertabam optans, meque extra tecta ferebam.
 Dextras insertare catenis. Stat. 12. Theb. 460.
INSERTANS, antis. Partic. Petron. cap. 97. Servus insertans commifuris secures.
 Nubibus insertans caput. Sil. 5. 482.
INSERTATUS, a, um. Partic. Prudent. Apoth. 464.
INSERTATIO, ōnis. f. Cæl Aurel. Tard. 1. 1.
INSERTO, pũ, prum, [ερεΰω] ẽre. Idem quod Serpere & obrepere. Stat. 1. Theb. 340.

— jam somnus avaris
 Insuper curis. Apul. Met. 7. p. 189. Ei lanugo malis inferpebat.
INSERVIO, ūvi, itum, [ὑπηρετώ, ἡρεσκύω, ὑπηρετώ, χαρίζομαι.] ẽre. Notæ significationis. Cic. 1. Off. 49. A quo enim plurimum sperant, etiam si ille his non eget, tamen ei potissimum inserviunt.
 Pervigil inservibat equo. Sil. lib. 7. 341.
 Commodis suis inservire, Suae utilitati consulere. Cic. 2. de Fin. 17.
 Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem, quos suis commodis inservituros, & quicquid ipsis expedit facturos arbitramur ?
 Famæ inservire. Tacit. 13. Ann. 8.
 Honoribus inservire, Dare operam honoribus acquirendis. Cic. 2. Off. 3. Postea quam honoribus inservire cœpi, meque totum Reipub tradidi. Rebus omnibus inserviendum statuit, quo &c. Cæf. 8. Bell. Gall. 8. [Ablativus est, ut Modis omnibus.]
 Valetudini inservire. Cic. 16. Fam. 17. Valetudo tua me valde sollicitat, sed inservi & fac omnia.
 Inservire aliquem. Plant. Most. 1. 3. 33.
 Matronæ, non meretricium est, unum inservire amantem. conf. Parei Lex. Crit. p. 616.
 Inservitum est. Cic. 6. Fam. 12. Sed nihil est a me inservitum temporis causa.
INSESSOR, INSESSUS. V. INSIDRO.
INSIBILIS, [ἰνοειδής] ẽre. Idem quod Sibilare, vel Spirare. Ovid. 15. Met. 603.
 Qualia succinctis, ubi trux insibilat Eurus.
 Membris insibilat ignis. Sil. lib. 12. 616.
INSICCATUS, a, um. Partic. ab INSICCO. [ἰπισσενός] Stat. 3. Theb. 364.
 Vulnuraque ista ferens putri insiccata cruore, Protinus ire peto.
INSICCABILIS, e. Adj. ut, Insiccabilis gelu pagina. Sidon. Epist. 16.
INSICIUM, V. ISITUM.
INSIDENS, Partic. ab Insideo : sive INSIDENS, ab Insido. V. INSIDRO, & INSIDO.
INSIDRO, ẽdi, ẽssum, [ἰπισθῆναι, ἰπισθῆσαι, ἰπισθῆσω, ἐπισθῆσω] ẽre. Super aliquid federe, vel Inharere. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Nec longe abfunt ab hac vi dii Penates, tunc a penu ducto nomine, &c. sive ab eo, quod penitus infidet, ex quo etiam penetrates a poetis vocantur. Equo insidere. Auctor de Viris Illust. c. 32. extr. Albis equis insidentes. Liv. 7. 6. Equo deinde quam poterat maxime exornato insidentem, armatum se in specum immisisse.
 Toro insidere. Ovid. 20. Epist. 134.
 Insidere in sella. Plin. lib. 11. cap. 37. Cæsari Dictatori quo die primum in sella aurea insedit, sacrificanti bis in extis defuit.
 Cogitatio infidet. Cic. 5. Fam. 13. Quæ cogitatio quum mihi non omnino excidisset (etenim penitus infederat) vi tamen, &c.
 Crimen infidet in animo. Cic. pro Deiot. 8. In exulcerato animo facile fictum crimen infideret.
 Desiderium infidet nobis. Lucret. lib. 3. 931.
 Dolor infidet pedibus. Plin. lib. 1. Epist. 12. Cic. 5. Verr. 95. In quibus si ex ipsorum domestico incommodo nullus dolor infideret, tamen esset illa, &c.
 Fervor in venis infidet & medullis. Cic. 4. Tusc. 24. Quum autem hic fervor, concitatioque animi inveteraverit, & tanquam in venis medullisque infederit. h. e. Inhæserit penitus.
 Pax infidet. Cic. Anteq. iret in exil. 9. Quum jam domesticis pax non infideat, sed publice providenti eripiatur ?
 Suspicio infidet. Cic. pro Milon. 69. Quæ si non probaret, si tibi ita penitus infedisset ista suspicio, nullo ut evelli modo possit, &c.
 Vapor siderum infedit siticulosæ Apulie. i. e. Incubuit. Hor. Epod. 3. 15.
 Insidere portentis. Plin. lib. 11. cap. 49. Ceu plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.
 Insidere in animo. Cic. pro Corn. Balb. 4. Etenim ei succedo orationi, quæ non prætervecta sit aures vestras, sed in animis omnium penitus infederit.
 Insidere in mente. Cic. in Orat. 9. Sed ipsius in mente infidebat species pulchritudinis eximia quædam. [An Eximia ?]
 Macula quæ penitus jam infedit, atque inveteravit in Pop. Rom. nomine. Cic. pro Lege Manil. 7.
 Infidet in memoria mea penitus. Cic. 2. de Orat. 122. Nihil quisquam unquam me audiente egit orator, quod non in memoria mea penitus infederit.
 Insidere locum aliquem, Occupare præsidio. ut, Insidere arcem militibus. Liv. 26. 44. pr. Quingentis militibus arcem infedit.
 Agrosque vacuos, & militum usui sepositos insedere. Tacit. 13. Ann. 54. Anfractus silvarum cæcis infederat armis. Sil. lib. 5. 3.
 Aram infederant. Tacit. 1. Ann. 61.
 Arcem Capitolii infedit. Tacit. 3. Hist. 69. 4. i. e. Occupavit
 Cineres patriæ insidere. Virg. 10. Æn. 59.
 Non fatius cineres patriæ infedisse supremos ?
 Claustra terræ, ac maris infedisset. Tacit. 2. Ann. 59.
 Collem insidere. Plin. lib. 5. cap. 13. Joppe infidet collem præjacente saxo, in quo vinculorum Andromedæ vestigia ostendunt.
 Effugis infederant. Tacit. 3. Ann. 42.
 Itinera insidere. Liv. 25. 21. Qua fugam inclinaturam credebat, omnia itinera insidere jubet.
 Juga insidere. Tacit. 2. Ann. 16. Soli Cherusci juga insedere.
 Jugis infedit Hetruscis. Virg. 8. Æn. 479.
 Locum insidere, Insidiis occupare. Liv. 21. 54. pr. Mago locum monstrabit, quem insideatis.
 Locum aliter. Plin. in Paneg. cap. 1. extr. Eodemque loci, quem deus ille tam manifestus ac præfens, quam cælum ac sidera infedit.
 Loco insidere. Virg. 11. Æn. 511.
 Arq. virque locum, & filvis infedit iniquis. Ubi Servius, Infedit, proprie : nam insidere, est Dolose aliquem expectare : unde & Insidia nominatae sunt
 Molibus villarum insidere. Tacit. 4. Ann. 67.
 Insidere, pro Insidiari. Lactant. de Opific. Dei, cap. 1. Adversarius noster saluti infidet.

INSIDIOSOR, pass. [*ἐπιδορομαι*] ſcri. Liv. 25. cap. 13. pr. Viæque omnes hostium præfidiis infiderentur. Equus infidetur. Gell. 18. 5.

INSIDENS, [*ἐπικαθήμενος*] Partic. ut, Infidens equo. Liv. 27. Cura deorum infidens alidua. Liv. 1. 21. Mala infidentia. Cic. 4. Tusc. 84.

INSIDIOSUS, a, um. Partic. [*ἐπιδοροσύνος*] Infidiis occupatus. Liv. 7. cap. 34. pr. Consul exercitum incaute in saltum cava valle pervium, circaque infessum ab hoste induxit. Alpihus infessis. Tacit. 3. Hist. 1. 4. Cubilia montis horrendis infessa. Stat. 12. Theb. 236. Humus infessa tanto pondere. Stat. 1. Silv. 1. 56. Montes præfidiis infessi. Tacit. 13. Ann. 39. 2.

INSIDIOSOR, ōris. m. Symmach. 2. Epist. 48. Infessor viarum.

INSIDIÆ, arum. f. pl. [*ἐνιδίαι, ἐπιδορία, ἐπιβουλία, ἐπιβουλή, λοχισμός*] Dolosa expectatio ad aliquem aggrediendum. Cæs. 2. Bell. Gall. 11. Infidias veritus. Cic. 3. Off. 68. Suntne igitur infidiæ, tendere plagas? Infidiis; pro Ex infidiis, vel per infidias. Cic. 13. Att. 10. Marcellus infidiis interfectus est. Incautus infidiis, pro Ad infidias. Tacit. 11. Ann. 9. Si prævenirent Claudium, ut infidiis caurum, ita iræ properum. Iter per infidias. Ovid. 2. Met. 71. Maris infidi infidiæ. Lucret. lib. 2. 557. Irrita, & degeneres infidiæ. Tacit. 11. Ann. 19. Nec irritæ, aut degeneres infidiæ fuere adversus transfugam, & violatorem fidei. Absunt infidiæ a vatibus. V. **ABSUM**. Adhibere nimis infidiarum. V. **NIMIS**. Agere de infidiis aliquid, Dolose & infidiose. Cic. 1. Off. 109. Qui nihil ex occulto, nihil de infidiis agendum putat. Ex infidiis. Cic. in Orat. 38. Non ex infidiis, sed aperte ac palam elaboratur, ut verbis, &c. Aucupare ex infidiis. Plaut. Afin. 5. 2. 31. Aucupemus ex infidiis clanculum quam rem gerant. Capere ex infidiis. V. **CAPIO**. Circumvenire per infidias. V. **CIRCUMVENIO**. Capi infidiis. Virg. 1. Georg. 426. Collocare infidias alicui. Cic. pro Milon. 27. Clodius ante suum fundum Miloni infidias collocavit. Cæs. 3. Bell. Gall. 37. Comparare infidias alicui per aliquem. Cic. pro Cluent. 46. Componere infidias alicui. Tibul. lib. 1. 6. 4. Confurgere ex infidiis. V. **CONSURGO**. Dare infidias. Plaut. Stich. 2. 3. 52. Disponere infidias. Quintil. lib. 4. cap. 2. Excipere infidiis aliquid. Virg. 3. Ecl. 18. Explorat lupus infidias ovilia circum. Virg. 3. Georg. 537. Extruere infidias. Justin. 43. 4. 8. Facere infidias. Ter. Eun. 3. 3. 26. Cic. 15. Fam. 2. Ita mecum locutus est, ut nullas infidias neque vitæ suæ, neque regno diceret se aut intel ligere fieri, aut etiam suspicari. Justin. 16. 1. 10. Habere infidias. Cic. 1. Off. 35. Paci, quæ nihil habitura sit infidiarum, semper est consulendum. Incidere in infidias. Cic. Fam. 7. Instruere infidias alicui. Catul. 21. 7. Justin. 24. 2. 1. Instruere infidias in aliquo loco. Cic. pro Cluent. 189. Interit ex infidiis Alexander Pheræus. Cic. 2. Off. 26. Interficere aliquem per infidias. Cic. pro Domo 59. Justin. 16. 1. 8. Intrare infidias. V. **INTRO**. Intrare in infidias. Cæs. 3. Bell. Civil. 38. Locare infidias alicui. V. **LOCO** in **LOCUS**. Locati in infidiis viri fortes ab imperatrice. Cic. pro Cæli. 67. Mandare rem aliquam infidiis. Justin. 5. 2. 5. Maturare infidias alicui. Sallust. Catil. cap. 33. Meditari infidias alicui. Virg. 5. Ecl. 60. Moliri infidias avibus. Virg. 1. Georg. 271. Niti infidiis. V. **NITRO**. Opponere alicui infidias. V. **OPPONO**. Parare infidias alicui. Plaut. Pœn. 3. 1. 46. Ei paratæ ut sint infidiæ de auro & de ferro meo. Parare infidias vitæ alicuius. Cic. pro Rosc. Amer. 26. Parare infidias & testæ arma. Ovid. 3. Fast. 638. Patefacere infidias. Cic. 15. Fam. 2. Cumque mihi rex, patefactis jam infidiis, non egere exercitu Pop. Rom. sed posse se suis opibus defendere videretur. Petere aliquem infidiis. Ovid. 9. Met. 622. Ponere infidias, Infidari, & moliri infidias. Cic. 2. de Lege Agr. 48. Isti penitus abstrusas infidias se posuisse arbitrantur contra Cn. Pompeii dignitatem. Ponere in infidiis: h. e. In loco ubi infidiæ factæ sunt. Cic. pro Deiot. 21. Quid? ille signa ænea in infidiis posuerat? Struere infidias. Tacit. 2. Ann. 65. Ovid. 1. Met. 198. Subactus infidiis, Coactus. Virg. 12. Æn. 494. Subjicere infidias. Quintil. lib. 5. cap. 7. Esse in infidiis. Ter. Phorm. 1. 4. 52. Nunc prior adito tu. ego in infidiis hic ero. Bentl. In subsidiis. V. **IN**. Tendere infidias alicui. Cic. pro Rosc. Com. 46. Justin. 43. 4. 8. Vertere infidias in aliquem. Justin. 16. 4. 8.

INSIDIOSUS, a, um. Adj. [*ἐπιδοροσύνος*] Infidiis plenus, fallax. Compar. Cic. 4. Verr. 192. Quis acerbior? quis infidiosior? quis crudelior unquam? Conditio infidiosissima. Plin. lib. 29. cap. 1. In qua conditione infidiosissima auctoritatem pessimis boni faciunt. Alloquio infidiosus. Justin. 9. 8. 8. Facies infidiosa oculis. Ovid. 15. Epist. 22. Loca infidiosa. Cuius in l. Qui petitorio. §. Qui. D. de rei vindicatione, Culpæ autem reus possessor est, & qui per infidiosa loca servum misit, si is perit. Latio infidiosus. Martial. lib. 14. 20. Princeps infidiosissimus. Plin. Paneg. extr. Quies infidiosa. Stat. 1. Silv. 4. 57. Verba infidiosa. Ovid. 20. Epist. 210.

INSIDIOSÆ, Adv. [*ἐπιδοσῶς*] Dolose, fraudulenter. Cic. 3. Off. 68. Ratio ergo hoc postulat, nequid infidiose, nequid simulate, nequid fallaciter. Infidiose spem falsam ostendere. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Sceleratissime & infidiosissime tractare aliquem. Cic. 1. Q. frat. 3. extr.

INSIDIOR, [*ἐνιδροσῶ, ἐπιδοροσῶ, λοχῶ, λοχίζῶ*] ſcri. Infidias parare & intruere. Martial. 12. 11. Si te delectant animosa pericula, Tuscis (Tutior est virtus) infidietur apris. Cic. in Orat. 210. Non enim id agit, ut infidietur & observet, sed favet. Hostibus infidior. Ovid. 13. Met. 212. Lupus infidiatus ovili. Virg. 9. Æn. 59. Tempori infidari. Liv. 23. Temporibus Patere. 2. 21. 2.

INSIDIO, ſcri. Act. ut, Servi, qui saluti dominorum suorum infidiaverint. lib. 48. Dig. t. 19. l. 28. V. Scip. Gentil. Parerg. 1. 18.

INSIDIANS, ſcri. Partic. Justin. 43. 4. 10. Regi infidians infidiæ tenduntur. Idem 6. 6. 6. Lacedæmonii securis infidians. Cæs. 8. Bell. Gall. 19. Ab infidiantibus accipere detrimentum. Propert. 3. 6. 37. Natura infidians.

INSIDIATUS, a, um. Partic. Virg. 9. Æn. 59. — pleno lupus infidiatus ovili.

INSIDIANDUS, Partic. Passive. Cic. pro Cæli. 51. Magnum crimen in legatis infidiandis.

INSIDIANTER, Adv. Idem quod Infidiose. Justin. 6. 6. 6. Sed Lacedæmonii securi, infidianter absentiam Arcadum speculati, castellum eorum expugnant. Al. Infidiantes.

INSIDIATOR, ſcri. m. [*λοχῆτης, ἐπιδοροσῶ*] Qui tendit infidias. Cic. pro Milon. 19. Infidiatori vero & latroni quæ potest afferri injusta nex? Nep. 21. 2. 2. Imperii infidiator. Idem 14. 9. 4. Infidiator vitæ. Cic. 2. in Catil. 27. Fugere infidiatorem. Hor. 2. Serm. 5. 25.

INSIDIATRIX, ſcri. f. Ammian. 24. 17. Infidiatrix manus. Idem 27. 23.

INSIDIO, is. infedi, infessum, [*ἐνιδίω, ἐνιδίω*] ſcri. mutuatur prætorum & Supinum ab Infideo, propter significationis affinitatem. Idem quod simplex Sido; Deorsum descendere. Virg. 6. Æn. 707. Acveluti in pratis, ubi apes ætate serena Floribus infiduat variis, &c. Infidere memoriæ. Quintil. lib. 10. cap. 7. conf. Sil. 5. 3. & Pallad. 1. 4.

INSIDOR, ſcri. infessus sum, [*ἐνιδίωμαι*] ſcri. Stat. 2. Theb. 36. Stat sublimis apex, ventosque, imbresque ferenus Despicit, & tantum fessis infiditur altris.

INSIDENS, entis. Partic. [*ἐνιδίω*] Plin. lib. 21. cap. 19. Cavendus in his situs celeriter infidens.

INSIGNIS, e. Adj. [*δίασημος, εὐσημος, περισημος, ἀφανής*] a Signo derivatur, quasi Aliquo signo ab aliis discretus, & separatus. Festus, Insignes appellantur boves, Qui in semine & in pede album habent, quasi Insigniti. Insignis maculis. Virg. 3. Georg. 56. Nec mihi displiceat maculis insignis, & albo. Insignis, per translationem, Clarus dicitur, præfans, nobilis: quasi ob notam aliquam, sive bonam sive malam conspiciendus. Insignis enim (ut ait Festus) tam ad Laudem, quam ad Vituperationem inflecti potest. Accipitur & pro Magno. Insigne ad decus & ad gloriam. Cic. 3. de Fin. 25. Is cui contingit ut jure laudetur, habet insigne quiddam ad decus & ad gloriam. Inlignis ad deformitatem, h. e. Insigniter deformis. Cic. 3. de Legib. 19. Inlignis ad deformitatem puer, brevi tempore creatus, multoque tætrior, & fœdior natus est. Auro & purpura insignis matrona. Liv. 34. 7. Virg. 4. Æn. 134. — ostroque insignis & auro Stat sonipes. Bellis insignior. Claud. 1. in pr. Conf. Stil. 28. Clade duplici dies insignis. Liv. 6. 1. extr. Coma insignis. Suet. Neron. 20. 6. Crinibus insignis Phœbus. Ovid. 1. Amor. 1. 2. Debilitate insignes. Suet. Calig. 26. 9. Facie insignis. Virg. 9. Æn. 583. Forma insignis Euryalus. Virg. 5. Æn. 295. Genere nequaquam tam insignes, quam vitiis nobiles. Cic. de Petit. Conf. 10. Monstris insignia & prodigiosa corpora. Quintil. lib. 1. cap. 1. Notis omnibus turpitudinis insignis homo. Cic. pro Rabir. 24. Notis epistolæ insignes amoris. Cic. 1. Att. 9. Pure loquantur, cum humanitatis sparfa sale, tum insignes amoris notis. Phaleris insignis equus. Virg. 5. Æn. 310. Pietate vir insignis. Virg. 1. Æn. 10. Titulis insignis avorum. Lucan. lib. 8. 73. Versibus insignem te pudet esse meis. Propert. 3. 24. 4. Vitiis insignis. Ovid. 4. de Pont. 13. 14. Camœna insignis. Hor. 1. Carm. 12. 39. Facies insignis. Phædr. 3. 8. Facta insignia. Ovid. 3. Epist. 121. Furor insignis equarum. Virg. 3. Georg. 266. Improbitas insignis. Cic. 2. de Orat. 273. Impudentia insignis. Cic. 6. Verr. 66. Indicium insignis. Cic. 7. Fam. 6. Cum aliquo insigni indicio meæ erga te benevolentia. Injuria insignis. Cic. pro Cæcin. 36. Quid tu, tam insigni accepta injuria, postularis? Laude insigni ferre aliquem. Virg. 1. Æn. 625. Malefacta insignia. Lucret. lib. 3. 1027. Metus insignis. Lucret. lib. 3. 1027. Misericordia insignis. Cic. de Orat. 273. Odium insignis. Cic. 14. Att. 14. Accedit ut ne in ipsum quidem Clodium, meum insignis odium fuerit unquam. Opera insignis. Phædr. 1. 11. Pœcitas insignis. Justin. 13. 7. 4. Perjurium insignis atque illustre. Cic. de Arusp. Resp. 36. Res insignis ad memoriam crudelitatis. Cic. pro Domo 43.

In re tam insigni tamque atroci. Cic. pro Cæcin. 17.
 Re insigni & nota alicui notare. Cic. 2. de Orat. 259. Hoc insigni aliqua & nota re notari volo.
 Studium insigne alicuius erga alterum. Cic. 2. de Fin. Cujus quantum studium, & quam insigne fuerit erga me temporibus illis, quæ nota sunt omnibus, scire necesse est utrumque vestrum.
 Temeritas insignis. Cic. 1. Acad. 44.
 Virtus viri alicuius clara & insignis posteris. Cic. de Amicit. 102. Virtutem enim semper amavi illius viri, quæ extincta non est: nec mihi soli versatur ante oculos, qui illam semper in manibus habui, sed etiam posteris erit clara & insignis.
 Visus insignis & illustris. Cic. 1. de Nat. Deor. 12.
 Vitium insigne. Cic. 1. Q. fr. t. 1. Caveamus quantum efficere & confesqui possumus, ut nequod in nobis insigne vitium fuisse dicatur.
 Insigne, pro Facinore alicuius insigni, Ter. Eun. 5. 5. 31.
 Nam jam diu causam quærebat senex
 Quamobrem insigne aliquid faceret, is nunc reperit. Al. Faceret is, nunc.
 Insigne ad memoriam. Liv. 24. extr.
 Compar. ut, Insignior contumelia. Liv. 4. 4. Insigniora monumenta vetustatis. Idem 10. 15.
 Superl. Insignissimum spectaculum. Tertul. de Spect. cap. 12. pr. Insignissima religio. Idem Apol. cap. 21. pr.
INSIGNIS, is. n. [*ἰσσηνός, ἰσσηνός*] Notam & signum significat.
 Plin. lib. 7. cap. 19. Sed hæc parva naturæ insignia in multis varie cognoscuntur.
 Indicium & insigne fortunæ. Cic. 3. Verr. 152. Quod ornamentum pueritiæ pater dederat, indicium atque insigne fortunæ, hoc ab illo prædone ereptum esse, graviter & acerbè homines terebant.
 Morbi insignia. Hor. 2. Serm. 3. 254.
 Virtutis, Præmia. Cic. 3. Fam. 13. Insignia enim virtutis multi etiam sine virtute assecuti sunt.
 Quod insigne erat, id est quod vulgus dicit, Quod signum erat. Cæf. 2. Bell. Gall. 20. Vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma concurrere oporteret. Cic. 3. de Orat. 131.
 Insignia, dicuntur Ea quæ in vestibus, vexillis, & hujusmodi insignita sunt: aut Vestes ipsæ, vexilla, & alia quæ sunt aut feruntur, ita ab aliis discreta ut nosci possint cujus sint, & ad quos pertineant, ut vestes militares, & insignia militaria, regalia, consulariave, quibus acies ab acie, eques ab equite, rex & consul a viro privato cognosci debet.
 Mos fuit antiquorum, ut bene meritis insignia tribuerent magistratuum. Unde scribit Tacitus Ann. 11. 38. extr. decreta fuisse Narcisso Quæstoria insignia a Claudio Cæsare. Ab eodem insignia Prætoris Crispino decreta fuerunt. teste eodem lib. eod. 4. extr. Verum enimvero hujusmodi imaginum jura, ac nobilitatis insignia damnatione reorum amittebantur: quod Cic. docet in Orat. pro Sull. 88. [Tacitus Insignia Quæstoria & Prætoris vocat, quæ Suetonius Ornamenta Quæstoria &c. Sic apud eundem Consularia & Triumphalia insignia. V. Ornamenta in 0880.
 Insignia in unaquaque dicuntur re, Quæ maxime conspicua sunt. Cic. in Orat. 135. de Schematibus loquens, Eadem ratio est horum, quæ sunt orationis lumina, & quodam modo insignia. V. ibidem anteced. Idem in 1. de Nat. Deor. Solem, & Lunam, stellæque, & Insignia mundi vocat. Budæus.
 Belli insigne superbum, Rostrata corona. Virg. 8. Æn. 683.
 Capitis summi præclarum insigne. Lucret. lib. 5. 1137.
 Vittæ tenues insigne pudoris. Ovid. 1. de Arte Am. 181.
 Insigne, est id quod in cono galeæ erigitur, ut crista. Ennius,
 — inde volans secum abilitit hasta
 Insigne, &c. Virg. 2. Æn. 389.
 Mutemus clypeos, Danaumque insignia nobis
 Aptemus.
 Insigne regni, dicitur Vestis regia, atque adeo Diadema regium cum ipsis satellitibus & apparatu regio. Cic. 3. Philipp. 12. Iisset enim ipsi certe statim fervendum, si Cæsar ab eo regni insigne accipere voluisset. conf. Virg. 8. Æn. 506.
 Insignia imperii. Liv. 1. 8. pr. Sallust. Catil. cap. 36. pr. Cum fascibus atque albis imperii insignibus ad Manlium in castra contendit.
 Barbara insignia. Ovid. 3. de Pont. 4. 109.
 Decorum insigne. Virg. 2. Æn. 392.
 Regium insigne. Tacit. 2. Ann. 56.
 Insignia, item sunt Navium symbola, seu Picturæ in prora. Cæf. 2. Bell. Civil. 4. Conspicuatque naves triremes duæ navem D. Bruti, quæ ex insigni facile agnosci poterat. conf. Tacit. 6. Ann. 34. 4. Apud Plautum etiam Effossus oculus Insigne vocatur, quippe quo aliquis inter-noscitur. Curc. 3. 30.
 Insigniis plur. sexto casu Gelenius apud Dionys. Halic. 355. & alibi. H. St. De Insignibus consecrationis Augularum, de Consularibus, Deorum, Familiarum, Magistratum, Rectorum Provinciarum, Regum, atque Senatorum. V. plura in Lex. Pitisc.
INSIGNITER, Adv. [*ἰσσηνῶς*] Clare, aperte, summe, admodum.
 Apuleius, Homo insigniter matus. Idem 8. Miles. pr. Exsultans insigniter. Plaut. Cas. 5. 4. 31.
 Mihi quidem edepol, insigniter facta est magna injuria. Cic. 2. de Orat. 349. Nec improbum notari, ac vituperari sine vitiorum cognitione, satis insigniter atque asperè posse. Idem in Partic. 80. Parentibus, amicis, hospitibus præcipue atque insigniter diligendis. Idem 3. Philipp. 10. Quis autem rex unquam fuit tam insigniter impudens?
 Insigniter clarus. Julin. 7. 2. 13.
 Compar. Nepos, 17. 3. 2. Insignius ornari. Paul. Nolan. 24. de Natal. 9. S. Felic. 144.
 Me tamen uberius decet atque insignius isto
 Exsultare die.
INSIGNIARIUS, i. m. Gloss. Gr. Lat. *ἰσσηνῶν*, Insignarius, armiger.
 [An insigniarius?
INSIGNIO, Ivi, Itum, [*ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν*] ire. Signis notare, vel distinguere. Auctor ad Heren. 3. 37. Si qua redetormabimus, ut si cruentam, aut cæno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus, quo magis insignita sit forma.
 Auro insignibat clypeum. Virg. 7. Æn. 90.
 Insignire annum claudit. Tacit. 16. Ann. 16. pro Insignem facere, Budæus.

Insignire alicquem. i. e. Notum facere. Plin. 8. Epist. 22. extr. ad Ceminium. Quem insignire exempli nihil, non insignire humanitatis plurimum refert.
 Illud temperatius non excerpere se, nec insigniri, nec misceri omnibus. Sen. Epist. 18.
 Cum omnis annus funeribus & cladibus insigniretur. Tacit. Agr. 41. 3.
INSIGNITUS, a, um. Partic. [*ἰσσηνῶν*]
 Insignita notæ veritatis. Cic. 1. de Divin. 64. Sed tritus modis censeat deorum appulsi homines somnari: uno, &c. Altero quod plenus aer sit immortalium animorum, in quibus tanquam insignita notæ veritatis appareant.
 Compar. Tacit. 4. Ann. 51. 2. His partæ victoriæ spes, etsi cedant, insignitius flagitium.
 Ignominia insignitior. Liv. 7. 15.
INSIGNITA, orum. n. Plin. lib. 27. cap. 4. Oculorum vitia omnia fanari ea convenit, privatim pruriges & scabiem genarum: item insignita ac livida, illita cum melle. Ibid. cap. 12.
INSIGNITUS, Adv. [*ἰσσηνῶν*] Cum notæ indicio. Plaut. Men. 5. 7. 19.
 Ne u sinas in me insignite fieri tantam injuriam. Idem Rud. 3. 2. 29. Immo hercle insignite inique.
 Insignite improbus, pro Insigniter, & cum quadam exsuperantia aliorum improbitatis. Cic. pro Quint. 73. Neque tamen quisquam inventus est tam insignite improbus, qui, &c.
 Compar. Liv. 8. 13. Quo insignitius omnia res Æmilio superioris anni Consuli exprobraretur. Sigonius dicit in vetustis libris legi, Insignius.
INSIGNITOR, oris. m. Augustin. de Civ. Dei, 21. 4. Aurifices insignitores gemmarum.
INSILIRE, is. n. ab Infilendo; Instrumentum textorium. Lucret. lib. 5. 1351.
 Textile post ferrum est, quia ferro tela paratur:
 Nec ratione alia possunt tam lævia gigni
 Infilia, ac fusi, radii, scapique sonantes. Ubi interpres, Infilia, sunt, ut arbitror, Suspendicula, seu mavis appellare Perpendicula, quæ telam examinant demissam. Infilia dicta, quoniam applausa pectine tela, resulant & subsiliunt. Sunt qui Instrumentum ligneum pectine traxitricis suppositum intelligunt: cujus duo complanata ligne la reurgunt alternis, & resident, licia tela contrahi & aperiri cogent. s. H. Voss. legit Infilia. V. Observ. ejus ad Catul. p. 249 & Lex Martini.
INSILIO, ui vel ivi vel ii, ultum, [*ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν*] ire. ex In & Salio, quasi Celenter salire. Plaut. Rud. 2. 3. 36.
 E navi timida ambæ in scapham insilimus, quia videmus, &c.
 Insilire, cum dativo. Lucan. lib. 3. 621.
 Insiluit solo nociturus pondere puppi. al. Puppim.
 Tergo alicuius insilire. Ovid. 12. Met. 345.
 Undis insilit. Ovid. 8. Met. 142.
 Insilire in equem. Liv. 6. 7. & lib. 8.
 Insilire in cruciatum. Plaut. Mil. 2. 3. 8.
 Insilire saltu. Plin. lib. 8. cap. 16.
 Supra lignum insilire. Phædr. 1. 3. 20.
 Insilire, cum accusativo sine præp. Suet. Claud. cap. 21. Qui feros tauros per spatia Circi agunt, insiluntque defessos, & ad terram cornibus detrahunt.
 Quinqueremem insilire ex scapha. Justin. 25. 4. 8.
INSULTURA, æ. f. [*ἰσσηνῶν*] Plaut. Mil. 2. 3. 9.
 — tu sali
 Solus: nam ego istam insulturam, & defulturam nihil moror.
INSULTO, [*ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν, ἰσσηνῶν*] ire. frequent. a Salio, quasi Sæpius & cum impetu subire: & modo dativo, modo accusativo jungitur. Virg. 3. Georg. 116.
 — equitem docuere sub armis
 Insultare solo, & gressus glomerare superbos.
 Floribus insultant hædæ. Virg. 4. Georg. 11.
 Jacenti insultare. Ovid. 2. Trist. 571.
 Insultare malis, rebusque ægrescere lætis. Stat. 2. Theb. 18.
 Alicui insultare, pro Irridere, & contumeliosus in alicquem aut dicere aliquid, aut facere. Suet. Cæf. 22. Cic. 7. Verr. 131. Num tibi in caritate insultare, &c.
 Capiti insultans. Virg. 8. Æn. 570.
 — neque finitimo Mezentius unquam
 Huic capiti insultans, tot ferro læva dedisset
 Funera.
 Moribus duris insultare alicui. Propert. lib. 2. 5. 7.
 Bonos insultare, Impetum facere in bonos, vel Irridere eos. Sallust. Multos a pueritia bonos insultaverat. Sic Servius interpretatur in decimum Virg. Æn. ut videas infra.
 Fores calcibus insultare. Ter. Eun. 2. 2. 54.
 — sine bidum hoc prætereat,
 Qui mihi nunc uno digitulo fores aperis fortunatus:
 Næ tu istas saxo calcibus sepe insultabis frustra.
 Segnitiam alicuius insultare. Tacit. 4. Ann. 59. Qui nunc patientiam senis, & segnitiam juvenis juxta insultet.
 Insultare in omnes. Cic. 2. de Nat. Deor. 74.
 Insultare, absolutum. Virg. 10. Æn. 20.
 Cernis ut insultent Rutuli? i. e. Per cavillationem irrideant, ut Servius interpretatur. Liv. 6. 23. Et hostis, cujus animos cunctando auximus, jam minime toleranda superbia insultat.
INSULTANS, antis. Partic. [*ἰσσηνῶν*] ut, Fremit æquore toto insultans fonipes. Virg. 11. Æn. 600. Idem 2. 329. & 8. 570.
 Equis insultans. Lucret. lib. 7. 1045. Sic enim legendum est cum pierisque libris; non cum Lambino, Aquis.
INSULTATIO, onis. f. [*ἰσσηνῶν*] Quintil. lib. 8. cap. 5. Non tam probatio, quam extrema quasi insultatio. Idem Trib. Mar. Decl. cap. 10.
INSULTATORIUS, a, um. Adj. Tertul. adv. M. c. 5. 10. extr.
INSULTATORIE, Adv. Sidon. 1. Epist. 7. pr.
INSULTABUNDUS, a, um. Adj. Augustin. Epist. 86. ad Casul.
INSIMILIS, e. Adj. Dissimilis. Festus.
INSIMUL, Adv. [*ἰσσηνῶν*] significat Una. Stat. 1. Silv. 6. 36.
 Et gentes alis insimul togatas. Flor. 2. 20. 1. Tota insimul regna venie-

veniebant. Idem præf. n. 3. Pariter atque infimul magnitudinem populi ostendere.

INSIMÛLO, [ἐπιπείνω, ἐνοσάζω, ἐπισκήπτω] Ære. Idem quod Simulo. Cic. 3. Off. 97.

— folus neglexit fidem,
Fugere infimulavit, ne quo iret: institit. Ex quodam poeta. Idem 4. Verr. 59. Infimulant hominem fraudandi causa discessisse. Infimulare, Accusare. Festus, Infimulare, Crimen in aliquem confingere. Cic. pro Sulla 17. Sullam interea nemo infimulavit, nemo nominavit. Terent. Heaut. 1. 2. 30.

Quod illum infimulant durum, id non est.

Avaritiæ infimulare aliquem. Ter. Phorm. 2. 3. 12. Cic. 3. Verr. 128. Verrem infimulat avaritiæ & audaciæ.

Cupiditatis. Cic. 6. Verr. 33.

Flagitii. Cic. 10. Att. 19.

Fraudis. Liv. 34.

Peccati. Cic. 3. Tusc. 64.

Probr. Cic. 2. Philipp. 99. & Plaut. Amph. 1. 2. 15.

Proditionis. Cæf. 7. Bell. Gall. 20.

Reperundarum infimulari. Subaudi Crimine. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Veneficii. Tacit. 4. Ann. 54. 4.

Crimine infimulari. Liv. 24.

Criminibus falsis infimulasse virum. Ovid. 6. Epist. 22.

Facinus infimulare aliquem. Plaut. Amph. 2. 2. 188. Idem 229.

Nimis eactor facinus mirum est, qui illi collibitum fiet Meo viro, me infimulare falsum facinus tam malum.

Aperte infimulare. Cic. pro Cluent. 153.

Falso infimulare. Cic. 7. Verr. 106.

INSIMULATUS, a, um. Partic. Cic. 7. Verr. 15. Villicus cum impulsu tuo infimulatus esset. conf. Sallust. Fragm. cap. 13. & Cæf. 7. Bell. Gall. 20. & Suet. Vitell. 6. 2.

INSIMULATIO, ðnis. f. [ἐπίσκηψις] Cic. 7. Verr. 23. Primum infimulatio est repentina, capitalis, atque invidiosi criminis. Idem pro Font. 22. In falsam atque iniquam probrorum infimulationem vocabatur.

INSIMULATOR, ðris. m. Apul. Apol. p. 293. Piscium infimulator. i. e. Magiæ, quæ ex piscibus est, accusator. Pacat. Paneg. Theod. cap. 43. Te purgare eodem teste, quo infimulatore voluisses.

INSINCERUS, a, um. Adj. ut, Cruor insincerus. Virg. 4. Georg. 285. Insincera acies, i. e. Oculorum. Prudent. Hamart. 4. Protagoras insincerus philosophus. Gell. 5. 3. i. e. Captiosus, fallax.

INSINUO, [ἐγχεῖν, ἐπιπείνω, ἐνοσάζω, ἐπισκήπτω] Ære. In sinum immittere.

Opes alicui insinuare. Propert. lib. 3. 7. 28.

Insinuare, Immittere, quasi Sinu accipi. Sifenna lib. 4. Histor. Agmen perturbatum peditis insinuat, ac loco commovent.

Sol æstium insinuat per septa domorum. Lucret. 6. 859.

Insinuare se in equitum turmas. Cæf. 4. Bell. Gall. 33.

Insinuant se mala. Cic. ad Brut. 16. Ne defatigare, neu diffidas semper in præsentibus malis prohibendis: futura quoque, nisi ante sit occursum, explores, ne se insinuent.

Dolorem oculis quæ gignunt insinuando. Lucret. 4. 332.

Insinuari aliquem alteri. Suet. de Clar. Gramm. cap. 21.

Insinuare alicum animo alterius. Plin. in Paneg. cap. 62. pr.

Insinuare se, subaudita præp. Ad, vel In. Cic. de Amicit. 99. Callidus ille & occultus ne se insinuet, studiose cavendum est. De assentatore loquitur.

Blandiri, & suppliciter se insinuare. Cic. 1. de Orat. 90. Idque cum argumentis docuerat, quod ita nati essemus, ut & blandiri & suppliciter insinuare iis a quibus esset petendum, & adversarios minaciter terrore possemus, & rem gestam exponere, &c.

Insinuare se ad amicam alterius. Plaut. Mil. 2. 1. 27.

In amicitiam alicujus se insinuare, Non recta, sed per quosdam sinus & quasi diverticula latenter in amicitiam ingredi. Plaut. Cistell. 1. 194.

Inde in amicitiam insinuavit cum matre, & mecum simul. Terentio ante verfu dixerat, — obsecro

Quo is homo insinuavit pacto ad te? Utrobique subaudiendus videtur accusativus, Se. Insinuavit, i. e. Inflexit se ad te, inque tuos amores est ingressus. [Quod ipsum priore loco etiam in textu additur emendato.

In consuetudinem alicujus se insinuare. Cic. 4. Fam. 13. Nam & complectar ejus familiarissimos, qui me admodum diligunt, multumque mecum sunt, & in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi claudit, insinuo.

In causam se insinuare. Cic. 2. de Orat. 149. Deinde ut in iis locis, quos proponam paulo post, pervolvatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus. i. e. Ut interiora causæ perspiciat, pernoscatque. Budæus.

In familiaritatem alicujus insinuare. Cic. 5. Verr. 157. Videtis ut moeat Apronium, quibus rebus ac muneribus insinuet in familiaritatem Metelli?

In familiarem usum se insinuare. Liv. 40. 21. extr. In præsentia dat ei mandata, ut per omne obsequium insinuet se in quam maxime familiarem usum, ut elicere omnia arcana, speculatiq; abditos ejus sensus posset.

In philosophiam se insinuare. Cic. 5. Tusc. 34. Etsi Zeno Cittieus advena quidam, & ignobilis verborum opifex, insinuasse se in antiquam philosophiam videtur.

In sermonem aliquorum se insinuare. Cic. 2. de Lege Agr. 12. Quum familiariter me in eorum sermonem insinuarem, ac darem, celabar, excluderem.

Insinuaverat fraudis humanæ suspicio animis. Liv. 40. 37. i. e. Subierat animos.

Insinuat, pro Insinuat. Virg. 2. Æn. 229.

Tum vero tremefacta novus per pectora cunctis Insinuat pavor. Servius.

INSINUANS, antis. Partic. Varro L. L. 4. 10. Venit divinitus pullis insinuans se ipsa anima.

INSINUATUS, a, um. Partic. Suet. Oth. cap. 2. Per hanc insinuatus

Neroni. Idem in Vita, Hor. 3. Deinde Augusto insinuatus. Idem Cal. cap. 12. 4.

Insinuatis manibus, apud Hermolaum, pro In sinum compressis, teste Budæo. [Ex Apulejo Met. 9 p. 219.

INSINUATIO, ðnis. f. [παραβολή, ἐφοδῶ] Pars orationis, i. e. Callidus & subtilis aditus ad persuadendum, ut ait Servius in 11. Æn. 410. Cic. 1. de Invent. 20. Insinuatio est oratio quadam dissimulatione & circutione obscure subiens auditoris animum. V. Quintil. lib. 4.

INSINUATOR, ðris. m. Arnob. 1. Tertull. ad Nat. 2. 1.

INSINUATRIX, ðcis. f. Augustin. Epist. 135. Epistola rei novæ insinuatrix.

INSÏPO, [ἐπιπίσσω] Ære. Jacere & disjicere. Farinam jacere pulti, inquit Festus. V. Dacer. Apud Festum, Insipere pro eodem significato legitur. Cato R. R. cap. 85. Ita insipato in aulam novam. conf. Non. 10. 3. & Varr. L. L. 4. 22.

INSÏPIDUS, a, um. Adj. [ἄκνιστος] Sine sapore. Firmic. 2. 12. Sapor falsus insipidus. Paulin. Nolan. Epist. 39. n. 4. Ultra betam incoctam insipidi.

Compar. Gell. lib. 6. cap. 1. ex Chryssippo, Nihil est prorsus, inquit, insipidus, qui opinantur bona esse potuisse, si non essent itidem mala.

INSÏPIENS, entis. Adj. [ἄφρων] Sapienter contrarium. Cic. 2. de Fin. 50. Quid turpius quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Idem de Amicit. 54. Neque quicquam fortunato insipiente intolerabili fieri potest.

Sæclum insipiens. Catull. 41. 8.

Compar. Insipientior. Cic. 2. de Divin. 23. extr.

Superl. Insipientissimus. Sen. Nat. Quæst. 2. 59.

INSÏPIENTIA, æ. f. [ἄφροσύνη, ἀφροδία] Imprudentia, dementia. Plaut. Amph. prol. 36.

Justa autem ab injustis petere, insipientia est.

INSÏPIENTER, Adv. [ἀδόλος] Imprudenter. Cic. de Senect. 68. At sperat adolescens diu se victurum, quod sperare idem senex non potest, insipienter sperat: qui enim, &c. Lactant. 1. 2.

INSÏSTO, ðiti, ðtum, [ἐνέχω, ἐπιμένω, ἐπίσταμαι] Ære. significat Consistere. Plin. lib. 34. cap. 8. Proprium ejusdem ut uno crure insisterent signa, excogitasse, ut ait Varro. h. e. Firma tenerent.

Ramis tremulis insistens. Sil. lib. 7. 671.

Insistere in. Cic. 4. Acad. 94. Sin autem usque ad novem, verbi gratia, sine dubitatione respondes pauca esse, in decimo insistis, &c.

Insistere digitis. Plin. lib. 10. cap. 47.

Insistere haltæ, i. e. Inniti. Auctor de Viris Illust. cap. 27. extr.

Insistere, Obfirmare animum. Ter. Hec. 3. 5. 34.

Verum vide ne impulsus ira, prave insistas, Pamphile.

Insistere, pro Coharere. Quintil. lib. 8. cap. 5. Unde soluta fere oratio e singulis non membris, sed frustis collata, structura caret: quum illa rotunda, & undique circumfusa insisteret invicem nequeant.

Insistere pro Stare. Plaut. Amph. 5. 1. 11.

Ubi quisque insisterat concidit crepitu.

Insistere, pro Resistere, & quasi Sistere gradum: cui opponitur Procedere & progredi. Cic. 5. Verr. 172. Quot vultis esse in uno furto peccatorum gradus? ut si singulis insistere velim, progredi iste non posset. Idem in Orat. 221. Sæpe accidit, ut aut citius insistendum sit, aut longius procedendum. Ex Budæo.

Ne insistas credere huic, h. e. Ne verbis illius pergas credere. Plaut. Capt. 3. 4. 53. conf. Gell. 5. 10. & Cic. 10. Fam. 16.

Insistere, Urgere, perseverare; Graviter laborare, donec quid sit absolutum. Cæf. 3. Bell. Gall. 14. Neque satis Bruto, qui classi præerat, vel Tribunis militum, Centurionibusque, quibus singulæ naves erant attributæ, constabat quid agerent, qua ratione pugnae insisterent. Alii codd. rectius legunt, Aut quam rationem pugnae insisterent. Ter. Phorm. 1. 4. 15. Aut qua quærere insitam via?

Insisto huic rei, i. e. Ea re uti soleo, & acquiesco. Cels. in Præf. extr. Oh quæ competit eum &c. illa quidem non oportere negligere, sed his quoque insistere. Budæus.

Insistere argumentari. Columel. lib. 3. cap. 10. Necego abnuerim in hoc me institisse argumentari.

Insistere curæ rerum. Plin. lib. 28. cap. 1.

Rebus magnis insistere. Tibull. 4. 1. 135.

In re aliqua insistere. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Insistere in gloria. Cic. pro Sext. 141. Tum in tanta gloria insistentes, ut eis omnia humana leviora videri debeant, &c.

Insistere mente & animo in rem aliquam. Cæf. 6. Bell. Gall. 5. Hac parte Galliæ pacata, rotus & mente & animo in bellum Treverorum & Ambiorigis insistit. [Et de pensis & de courage. H. St.

Limem insistere, Ingredi. Virg. 6. Æn. 563. Ubi Servius, Insisto illam rem dicimus, non Illi rei: quod qui dicunt, decipiuntur propter Insto illi rei. [Exempla tamen Clasticorum auctorum contra Servium insistant. V. superiora.

Munus insistere. Cic. 3. de Orat. 374. Quonam igitur modo tantum munus insisteremus, ut arbitremur, &c. i. e. Instituemus, inquit Budæus.

Negotium aliquod insistere, Persequi. Plaut. Mil. 3. 3. 55.

Res insistere dicitur in. Cic. 6. Verr. 110. Insistebat in manu Cereris dextra simulacrum pulcherrime factum Victoriæ. i. e. Erat.

Spei insistere. Tacit. 2. Hist. 46.

Studiis suo nixu insistere. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Vestigiis insistere. Cic. 3. de Orat. 30. Quibus vestigiis primum institi, in iis fere soleo perorare.

Vestigiis alienis insistere: i. e. Inherere, & sequi aliena vestigia. Quintil. in proem. lib. 3.

Vestigiis laudum suarum insistere. Liv. 5. 30.

In vestigio insistere. Cic. 3. de Orat. 6. Vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset.

Vestigia insistere, pro Firmare. Virg. 11. Æn. 573.

Utque pedum primis infans vestigia plantis Insistat, jaculo palmas armavit acuto.

Viam insistere, & insistere iter, Proficisci & ambulare. Plaut. Mil. 3. 1. 195. Ter. Eun. 2. 3. 2.

Ubi quæram? ubi investigem? quem perconter? quam insitam viam? Al. Qua insitam via.

Viam insistere agendi aliquid. Virg. 3. Georg. 164.

Vitis insistere aut ingredi. Cic. pro Coel. 41. Et interdum multas vias adolescentie lubricas ostendit, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo aut prolapsione vix possit.

INSISTENS, entis. Partic. Cic. 2. de Divin. 128. Naturam dico, qua nunquam animus insistens motu carere potest.

INSISTIO, onis. f. Progressioni opponitur. *Arrest.* Cic. 1. Tusc. 62. Aut qui errantium stellarum cursus, progressiones, insitiones notavit? Ubi male quidam legunt Institutiones. Vocat enim Cicero Stellarum insitiones, Quum omnino non moventur, sed ad quoddam tempus insistent, sive consistunt: id quod ipsemet testatur lib. 2. de Nat. Deor. 54. his verbis. Iisdemque spatiis hæc stellæ, quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur & occidunt: quarum motus tum incitantur, tum retardantur, sæpe etiam insistent.

INSITIO, **INSITITIUS**, **INSITUM**, **INSITIVUS**. V. **INSERO**, **ËVI**.

INSOCIABILIS, e. Adj. [*ἀσOCIABHCTO*] Quod conjungi non potest. Plin. lib. 16. cap. 43. In omni genere & glutinum abdicant quedam, & inter se & cum aliis infociabili glutino, sicut robur.

Gens indomita & infociabilis. Liv. 37. 1. Idem 27. 39. Regnum infociabile. Tacit. 13. Ann. 17. 1.

Infociabilis omnibus. Liv. 27. 39. Omni generi humano infociabiles erant.

INSOCIALIS apud Porphyr. (quem alii Pseudoporph. vocant) apud Hor. lib. 1. Epist. 18. pr.

Asperitas agrestis & inconcinna gravisque exp. Inconcinna, Infocialis, puto pro Infociabilis. Vide in exempl. quod est correctum e Veter. H. St. Vitiose in ed. Cruquii, Gravis, Severa & focialis. Ceterum perinde est, utrum Socialis, an Sociabilis dixeris. Illud a nomine Socius, hoc a verbo Socio formatur. Sic & Infocialis & Infociabilis.

INSOLABILITER. Adv. [*ἀπOCTOCTHCTOS*] Hor. 1. Epist. 14. 7. Fratrem marentis, rapto & de fratre dolentis

Infolabiliter.

INSOLATIO, **INSOLATUS**. V. **INSOLO**.

INSOLENS, entis. Adj. [*ἀσOCTOS*] Insuetus, qui id de quo dicitur, facere non solet. Donatus.

Insolens, Insolitus, insuetus. Ter. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas insolens? Sallust. Insolens vera accipiendi.

Ignarus & insolens. Cic. 1. de Orat. 207.

Insolens verbum, Quo non utuntur Latini auctores. Gell. lib. 1. cap. 10.

Ut tanquam scopulum fugias inauditum, atque insolens verbum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Insolens rerum aliquarum. Cic. 1. de Orat. 207. Deprehensum equidem me, inquit Antonius, plane video atque sentio, non solum quod ea requiruntur a me, quorum sum ignarus atque insolens, &c.

Artium malarum insolens animus. Sallust. Catil. 3.

Bellorum insolens. Tacit. 1. Hist. 87. Cæs. 2. Bell. Civil. 36.

Contumeliæ animus insolens. Tacit. 2. Hist. 88. 3. & Apul. Apol. p. 275.

Infamiae insolens, semper in laude versatus. Cic. 2. Att. 21. Itaque ille amicus noster insolens infamiae, semper in laude versatus. Ubi interpres, i. e. Insolitus infamiam audire.

Obsequii insolens. Tacit. 3. Hist. 53. 1.

Insolens, [*ἀλαξOCTON*] Arrogans, intemperans, qui modum & rationem excedit, immodestus, immodicus, immoderatus. Donatus in Ter. And. 5. 4. pr. Insolens, & Arrogans intelligitur: Qui præter legem agit humanam & naturalem, Insolens dicitur. Cic. pro Marcell. 9. In victoria, quæ natura insolens & superba est. Idem de Senect. Nec erat ei verendum, ne vera de se prædicans, nimis videretur aut insolens, aut loquax.

Puto Insolens proprie dici de eo, Qui contra, quam solet, arroganter & superbe se gerit, postea latius extendi cœpit. H. St.

Achilles insolens. V. **ACHILLES**.

Exercitus insolens. Hor. 1. Carm. 16. 21.

Fastidium insolens. Cic. 1. de Fin. 10.

Hostis insolens. Hirt. Bell. Alex. 8.

Læticia insolens. Hor. 2. Carm. 3. 3.

Ludus insolens. Hor. 3. Carm. 29. 50.

Otentatio insolens. Cic. in Parad. 6.

Insolens in re aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 23. Qui in sua re fuisset egentissimus, erat (ut sit) insolens in aliena, &c. Hirt. Bell. Alex. cap. 8.

Hi præcipue in victoria insolentes.

Compar. Cæs. 8. Bell. Gall. 13. Secundis nimirumque rebus insolentiores.

Sen. Suas. 9. Nihil insolentius novitio divite.

Superl. Cic. 8. Fam. 12. Insolentissimi homines summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scantinia curant. Suet. Vespas. 15. 2.

Nomen insolentissimum. Quintil. in proœni. lib. 1. conf. Val. Max. 2. 7. pr.

INSOLENTER, Adv. [*ἀσOCTOS*] Cic. 1. de Invent. 43. Deinde natura ejus evenire vulgo soleat, an insolenter acraro.

Insolenter, Arroganter & superbe: ut, Insolenter se efferre. Cic. 4. Tusc. 39. Et 1. Att. 13. Insolenter gloriari.

Superbe & insolenter. Liv. 2. 45. Tandem superant externa: adeo superbe, insolenterque hostis eludebat. [An Illudebat?

Insolenter & arroganter. Plin. lib. 35. cap. 10.

Compar. Cæs. 3. Bell. Civil. 46. Pompeiani insolentius nostros premere cœperunt.

Superl. Val. Max. 3. 2. 21. Insolentissime obequitantem interemit. Lactant. de Mort. Perf. cap. 9. Insolentissime agere cœpit.

INSOLENTIA, æ. f. [*ἀσOCTIA*] Insuetudo, res non consueta & solita.

Cic. 1. de Orat. 99. Sed mehercule istius disputationis insolentia, atque eorum rerum, quæ quasi traduntur in arte incictia.

Insolentia sermonis. Liv. 37. 49. Et offenderunt aures insolentia sermonis.

Insolentia, Novitas. Cic. pro Deiot. 5. Moveor etiam loci ipsius insolentia. Et pro Coel. 75. Fama adolescentis paulum hæsit ad metas notitia nova mulieris, & infelici vicinitate & insolentia voluptatum.

Budæus.

Insolentia, [*ἀλαξOCTONIA*] Arrogantia, superbia. Cic. 1. Tusc. 48. Quæ quidem cogitans soleo sæpe mirari nonnullorum insolentiam philosophorum, qui naturæ cognitionem admirantur.

Vide in **IMMANITAS** locum, quem notavi. H. St.

Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia. Cic. 1. de Invent. 42.

Vol. II.

Insolentiam & jactationem hominum ferre. V. **JACTO**.

Optima vindex insolentiae varietas humanæ conditionis. Val. Max. 4. 7. extr.

Pari insolentia ac vanitate. Suet. Vitell. cap. 10.

Plur. Phædr. 4. 25. 30.

Integritatis qui sinceræ conscius

A noxiorum premitur insolentia.

Insolentia, Nimirum sumptus & immodici, qui scilicet in cœnas sunt, & res alias. Cic. 9. Fam. 20. In Epicuri nos adversarii nostri castra conjecimus, nec tamen ad hanc insolentiam, sed ad illam tuam lautitiam, veterem dico, quum in sumptum habebas.

INSOLESCO, ère. Justin. 31. 8. 7. Secundis rebus insolescere. Sallust. Catil. cap. 6. Per licentiam insolescere animum humanum. conf. Tacit. 2. Ann. 63. 5. & Gell. 7. 3.

INSOLIDUM, sive **INSOLIDO**, [*ἀσOCTOCTON*] Integre. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 4. Præsentia bona nondum tota insolido sunt: potest illa casu aliquis incidere. Ni forte legendum quis putet, In solido: h. e.

Firma & certa. [ut pridem in libris legitur emendatis.

Debere insolidum pecuniam. Jabol. De duobus reis. l. secunda.

Obligari insolidum. Ulpian. De duobus reis. l. I. his verbis.

Spondere insolidum. Julian. De duobus reis. l. Reos. [Rectius utrumque divise scribitur In solido, & In solidum. V. **SOLIDUS**.

INSOLIDUS, a, um. Adj. Ovid. 15. Met. 202.

— herba nitens, & roboris experts

Turget, & insolida est.

INSOLITUS, a, um. Adj. [*ἀσOCTOS*] Non fuetus. Virg. 1. Georg. 476.

— insolitis tremuerunt motibus Alpes. Ubi Servius, Insolitis aut novis, id est nunquam antea in Alpibus factis, aut magnis & majoribus solito.

Rarum & insolitum. Plin. in Paneg.

Clamor insolitus. Stat. 1. Theb. 431.

Eloquium insolitum. Hor. de Arte Poet. 217.

Exercitus insolitus ad laborem. Cæs. 3. Bell. Civil. 85.

Feminas insolitas prodire cogis in conventum. Cic. 3. Verr. 94. Cur pudentissimas electissimæque feminas in tantum virorum conventum insolitas invitataeque prodire cogis?

Genus servitii insolitum. Sallust. Fragm. cap. 2. Genus armis ferox & servitii insolitum. i. e. Servire non assuetum.

Ratio insolita dicendi. Cic. pro Lege Manil. 3.

Rem insolitam apportare auribus. Lucret. lib. 5. 101.

Versus insoliti. Justin. 2. 7. 1.

Victoria insolita. Cic. pro Lege Manil. 45.

Rerum insolitis bellicarum. Sallust. in Jugurth. cap. 39. Pars dolere pro gloria imperii, pars, insolita rerum bellicarum, timere libertati.

INSOLITE, Adv. [*ἀσOCTOS*] Gell. lib. 1. cap. 2. Intempestive ac insolite differebat. Alii legunt, Infubide, q. V.

INSOLUM, veteres pro Insolitum dixerunt. Afranius Crimine, Orbitatem senectutis tuæ malam metui, quod insolum non venit cæco ac dementi. V. Non. 2. 426.

INSOLO, [*ἠλιOCTON*] are. Ad solem ficcare. Columel. lib. 4. cap. 17. Nam & sic facilius insolatur humus, & fructus percoquitur. i. e. Solem admittit. Idem 12. 28. & 39.

INSOLATUS, a, um. Partic. [*ἠλιασOCTON*] Columel. lib. 4. 27. Super hoc materia quæ fructum habent, melius convalescunt, & tunc commo-

dus insolata percoquuntur.

Insolati dies & tepidi, apud Columel. Illustres, quibus sol lucet. Columel. lib. 11. cap. 3. Budæus.

INSOLATIO, onis. f. [*ἠλιασOCTON*] Plin. lib. 21. cap. 14. Candidissima vero fit, post insolationem etiam recocta. De cera.

Insolatio erat etiam Corporis exercitatio usitata apud gymnastas. V. Plin. 3. Epist. 5. 10. & 1. 8. & 6. 16. 5. [Ubi tamen Solem *απOCTOS* vocat; alias *ΑπριCCTON*. q. V.

Fuit item alia lascivorum hominum, quando nudi ad solem expositi operam dabant dropacictis. V. Perf. 4. Sat. 17. De utraque. V. Lex Pitisc.

INSOLUBILIS, e. Adj. [*ἀλOCTON*] ab In & Solvo. quasi Quod disligari non potest. Quintil. lib. 5. cap. 9. Ubi est signum insolubile, ne lis quidem est.

Insolubiles causæ sunt, Quæ mutuis invicem nexibus vincuntur: & dum altera alteram facit, ita vicissim de se nascuntur, ut nunquam a naturalis societatis amplexibus separentur. Macrobi. in Somm. Scip. lib. 1. cap. ult.

Insolubile indicium, Necessarium, quod urget hominem, apud Quintilianum, Budæus. [Signum insolubile *τεκμῆριOCTON* exponit Quintil. lib. 5. cap. 9. Inlt. quem locum innuere puto Budæum

Insolubile, Quod pensari non potest. Sen. de Benef. 4. 12. Dicetis beneficium debitum insolubile esse.

Mundus insolubilis fabricatus. Min. Fel. cap. 34. 3.

INSOLUBILITER, Adv. Macrobi. Somm. Scip. 1. 6. Insolubiliter vincuntur. Aug. Civ. Dei, 21. 10. Insolubiliter alligari.

INSOLUBILITAS, ætis. f. Sidon. 4. Epist. 11. Quæstionum quarumdam insolubilitas.

INSOLUTUS, a, um. Adj. pro Non soluto. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 26. Inde est ut omnia meruisse se existimet, & insolutum accipiat, nec satis pro suo pretio æstimatum putet. Al. In solutum rectius. V. **SOLVO**.

INSOMNIA, æ. f. [*ἀσOCTONIA*] antiquis dicebatur pro Vigilia. [V. ad seq. dict.] Cæcilius Plotio. Consequitur comes insomnia: ea porro insaniam afferit. V. Non. 3. 113. Donatus in illud Ter. Eun. 2. 1. 1. 3. Aut mox noctu te adigent horum insomnia. Legitur. inquit, & Adiget: ut sit insomnia, numeri singularis. Pacuv. apud Charit. p. 68. Perdita illuvie atque insomnia. Sallust. Fragm. 4. 26. Insomniis occidere conf. Idem Catil. cap. 27. Suet. Calig. cap. 50. Incitabatur insomnia maxime. Gell. 6. 4. extr. Eademque insomnia cruciatos perisse. conf. Plaut. Merc. 1. 1. 25. & Laurent. Antiq. p. 235.

INSOMNIS, e. [*ἀσOCTONIOS*, *ἀσOCTONIOS*] Quod est pervigil. Tacit. 1. Ann. 65. 1. Apud Romanos invalidi ignes, interruptæ voces, atque ipsi passim adjacerent vallo, oberrarent tentoriis, infomnes magis quam pervigiles. [Non idem igitur Insomnis, quod pervigil. Insomnia nolentibus & inivitis accidit, Pervigilium voluntarium. Conjunxit tamen ut synonyma Plin. in Paneg. c. 63.

Noctem insomnem ducere. Virg. 9. Æn. 167. Tacit. 2. Hist. 49. 2.

Oculi insomnes. Stat. 3. Theb. 328.

Nonna

INSOMNIE-

- INSOMNIETAS**, *antis*. f. Idem. Theod. Priscian. 2. 1. Infomnietates procurare. Plin. Valer. 1. 35. Infomnietatem pati.
- INSOMNIUM**, i. n. [*ἰνσνίμιον*] Quod per somnium videmus, ut ait Servius. Tibull. 3. 4. 1.
- Dii meliora ferant, nec sint infomnia vera. Cic. de Senect. 44. Caret ergo etiam violentia & cruditate, & infomniis.
- Falsa infomnia. Virg. 6. *Æn.* 896. Idem 4. 9.
- Exercent rapidam truculenta infomnia mentem. Sil. lib. 10. 357.
- Vexant me infomnia. Ovid. 3. Trist. 8. 27.
- INSOMNIOSUS**, a, um. Adj. [*ἰνσνίσιος*] Qui infomniis torquetur. Cato cap. 157. Omnis qui infomniosus est, hac eadem curatione sanum facies. [Potest & ab Infomniis, *antis*. f. & ab Infomnium, i. n. deduci. Puto Catonem τὸν ἰνσνίσιοντα intelligi velle, i. e. Eum qui Veneriis infomniis vexatur. Nil iuvat Plinius 20. 9.]
- INSŌNO**, ui, itum, [*ἰνσνίσιον*] *are*. Idem quod simplex. Lucan. lib. 1. 578.
- Infonere tubæ, & quanto clamore cohortes, &c. Calamis agrestibus infonat. Ovid. 11. Met. 161.
- INSŌNUS**, a, um. Adj. [*ἰνσνίσιος*] Quod est sine sono ac strepitu. Onomast. vet. Infonus, *ἰνσνίσιος*. Apul. 3. Met. p. 137. Infono vestigio me perducit. Idem de Mundo p. 66. Ex litteris aliæ sunt infonæ, semifonantes aliæ. Ammian. 27. 12. Passibus infonis repentes. Ut, Quæ strepitum passu non faciente venit. Ovid. puto de Senectute. Utitur Heroald. in principio Comm. in Tit. Vesp. puto non aliunde quam hinc sumpto. Vide in LANATUS. H. St. Ovidii v. est ex Trist. 3. 7. 36.
- INSONS**, ontis. Adj. [*ἰνσνίσιος*, *ἀνάπτιος*] Qui extra culpam est: Innocens, inquit Festus. Liv. 4. 15. pr. Etiam si regni crimine insons fuerit. Plaut. Amph. 3. 2. 14. Liv. 3. 4. 32. Insons publici consilii. Fraternalis sanguinis insons. Ovid. 13. Met. 149. Amici infontis casum indignabar. Virg. 2. *Æn.* 93. Casas infontes cremare. Ovid. 3. Trist. 10. 66. Insons culpæ cladis hodiernæ. Liv. 22. 49. Qui non nocet. Hor. 2. Carm. 19. 29. Te vidit insons Cerberus aureo Cornu decorum.
- INSŌPITUS**, a, um. Adj. [*ἰνσνίσιος*] ut, Infopitus draco. Ovid. 7. Met. 36. — cur non tauros, exhortor in illum, Terrigenasque feros, infopitumque draconem? h. e. Infomnem. conf. Lucan. 9. 357.
- INSORTITUS**, a, um. Adj. Plaut. Catin. 2. 4. 27. Si non impetravit, spicula etiam infortita sunt mihi. Al. Spicula in fortitu it mihi.
- INSPECTIO**, **INSPECTO**, **INSPECTUS**. V. **INSPICIO**.
- INSPERABILIS**, e. Adj. [*ἰνσνίσιος*] Quod sperari vix potuisset. Gell. lib. 4. cap. 18. Pacemque & victoriam vobis peperit insperabilem. Ammian. 15. 11. Nuntius insperabilis.
- INSPERANS**, Adj. [*ἰνσνίσιος*] Qui non sperat. Insperante te atque invito. Ter. And. 3. 4. 24. In nuptias conieci herilem filium: Feci hodie ut fierent, insperante hoc, atque invito Pamphilo. Insperanti mihi cecidit ut in istum sermonem dilaberemini. Cic. 1. de Orat. 96. conf. Sallust. de Rep. Ord. 2. 12.
- INSPERATUS**, a, um. Adj. [*ἰνσνίσιος*] Quod non sperabatur. Consilium insperatum. Cic. 4. Philipp. 3. Gaudium insperatum. Ter. Heaut. 3. 1. 5. Verum cum videam miserum hunc tam excruciarier Ejus abitu, celem tam insperatum gaudium, Quum illi nihil periculi ex indicio fiet? Malum insperatum nec opinatum. Cic. 3. Tusc. 28. Occasio insperata. Ter. Eun. 3. 5. 57. — an ego occasionem Mihi ostentatam, tam brevem, tam optatam, tam insperatam Amitterem? Pecuniæ insperatæ repentinæque. Cic. 2. in Catil. 20. Tellure insperata potiri. Virg. 3. *Æn.* 278. Victoria insperata, sperata quandoque certior. Justin. 10. 5. 3. Superl. Plaut. Pœn. 5. 3. 8. O mi here salve, Hanno, insperatissime Mihi, tuisque filiis. Ex insperato, Adv. [*ἰνσνίσιος*] Præter spem & opinionem. Plin. lib. 25. cap. 2. Servatusque est ex insperato. conf. Liv. 2. 35. & 44. 5.
- INSPERATE** vel **INSPERATO**, Adv. Non. 1. 150. Insperato abiit. Plaut. Aul. arg. 1. 14. Aulam insperato invenit. Apul. 9. Met. p. 235. Insperato & longe contra ejus opinionem resistens. Compar. Val. Max. 3. 8. ext. 2. Et quo vehementius noceat, insperatius profest.
- INSPERGO**, si, sum, [*ἰνσνίσιος*] *ere*. Idem quod Aspergere, & liquorem aliquem spargendo abluere, & humectare. Cic. 2. de Divin. 37. Cor est in extis, jam abscedet simul ac molam & vinum insperferis. Inspergere oleam sale. Cato cap. 65. Inspergere potioni. Plin. lib. 12. cap. 17.
- INSPERFUS**, a, um. Adj. ut, Navi insperfi egregio corpore. Hor. 1. Serm. 6. 67.
- INSPERGENDUS**, a, um. Partic. Columel. lib. 11. cap. 2. 18. Hoc eodem tempore, stercoris pars in prata digerenda, pars oleis, & ceteris arboribus inspergenda.
- INSPERSIO**, *onis*. f. Pallad. Mart. t. 9. Ruta folius cineris insperione contenta.
- INSPERSUS**, *us*. m. Corium obfirmatum cineris inspersu. Apul. 7. Met. p. 197. Comæ sordentes inspersu cineris. Idem 9. p. 231.
- INSPICIO**, exi, ectum, [*ἰνσνίσιος*, *ἰνσνίσιος*] *ere*. ex In, & Specio antiquo verbo; Intro aspicere significat. Inspicere, Penitus cognoscere, & observatione accurata profequi; Rem diligenter considerare & æstimare. Plaut. Most. 3. 1. 144. Cupio hercle inspiciere has ædes. Sic, Inspicere agrum, apud Columel. lib. 1. cap. 3. Inspicere prædium, apud Cic. 9. Fam. 7. Et, Inspicere hominem propius. a Plinio dicitur 99. Epist. lib. 10. Cic. 2. Philipp. 44. Visne igitur te inspiciamus a puero? Ex Budæo.
- Aurum credo inspiciere volt, ne furreptum fiet. Plaut. Aul. prol. 39. Hominem propius inspiciere. Plin. 7. Epist. 21. conf. 1. Epist. 10. & Pa. neg. 87. 3. Hortos inspiciere. Cic. 12. Att. 20. Est igitur animus in hortis: quos tamen inspiciam quum venero. Marsupium inspiciere. Plaut. Men. 2. 1. 29. Opus majus inspice. Ovid. 2. Trist. 63. Sententiam alicujus inspiciere, pro Anxie attendere quid velit. Plaut. Mil. 2. 1. 51. Ego quoniam inspexi mulieris sententiam, Cepi tabellas, consignavi clanculum. Inspicere aliquem experimentis, Experientia probare & cognoscere. Columel. lib. 1. cap. 8. Eligendus est rusticis operibus ab infante duratus, & inspectus experimentis. Inspicere in speculum. Ter. Adel. 3. 3. 60. Nihil præternito, consuefacio: denique Inspicere, tanquam in speculum, vitas omnium Jubeo: atque ex aliis fumere exemplum sibi. Fides inspicienda duro tempore, Exploranda. Ovid. 1. Trist. 4. 26. conf. Justin. 38. 8. 12. & 16. Idem 34. 1. 4. & 2. 15. 7.
- INSPICIENS**, *entis*. Partic. Vulg. Interp. Sirac. 17. 16.
- INSPECTUS**, a, um. Partic. [*ἰνσνίσιος*] Inspectæ sunt apud portitores. Plaut. Trin. 3. 3. 65. Inspecta omni re. Plaut. Aul. in Periocha acrost. 7.
- INSPECTURUS**, a, um. [*ἰνσνίσιος*] Partic. Virg. 2. *Æn.* 47. Aut hæc in nostris fabricata est machina muros Inspectura domos, venturæ desuper urbi.
- INSPECTIO**, *onis*. f. [*ἰνσνίσιος*] Columel. lib. 1. cap. 4. Nam prima inspectione neque vitia, neque virtutes abditas ostendit. h. e. Primo oculorum intuitu. Inspectio, Diligens rei alicujus consideratio. Cic. 2. Philipp. 81. Nos enim obnuntiationem solum habemus: Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. i. e. Cognitionem & judicium. Ita Budæus. Ex vetusto codice legitur, Nuntiationem & Specionem. Quod receperunt in textum Manut. & Lamb. Abstineret inspectione. V. **ABSTINEO**. In inspectione positæ artes. Quintil. lib. 2. cap. 18. Constare inspectione. Quintil. lib. 2. cap. 17. extr. Inspectio ipsa sæpe etiam falsum apprehendit. Quintil. lib. 5. cap. 5.
- INSPECTUS**, *us*. m. Apul. Met. 10. p. 254. Oculi inspectu minaces. Ammian. 22. 1. Inspectu jecoris prædoctus.
- INSPECTOR**, *oris*. m. [*ἰνσνίσιος*] Qui rem aliquam venalem pro potestate cognoscit. Hæc Budæus. Plin. lib. 37. cap. 7. Accedit religio narrata a fiderum cognitione ab inspectoribus, quoniam fere stellarum hydum & numero & dispositione stellantur.
- INSPECTRIX**, *icis*. f. Ambros. Epist. 64.
- INSPECTO**, [*ἰνσνίσιος*] *are*. frequent. Attente & cum diligentia intueri. Plaut. Pœn. 3. 3. 69. Illinc procul nos istuc inspectabimus. Cic. ad Brut. 4. Quod utinam inspectare possis timorem de illo meum. Inspectare de tegulis. Plaut. Mil. 2. 2. 17. Inspectavit per impluvium. Plaut. Mil. 2. 2. 4. Inspectare principem aliquem, pro Custodire. Suet. Cæs. cap. 86. Sunt qui putent confisum eum novissimo illo Senatufconsulto, ac jurjurando etiam custodias Hispanorum cum gladiis inspectantium se removisse. Al. Infectantium, vel Sectantium. Gronov. Adinfectantium. Salmast. Adinspectantium. V. not. Torr. & Casaub.
- INSPECTANS**, *antis*. Partic. Cic. 6. Verr. 160. Hinc illa crux, in quam civem Romanum ille, multis inspectantibus, sustulit. Idem 1. de Divin. Inspectante & rege & populo. Idem 1. Fam. 9. & Cæs. 7. Bell. Gall. 25. & 2. Bell. Civil. 20.
- INSPECTATIO**, *onis*. f. Sen. Nat. Quæst. lib. 6. 4. Quorum est adeo mihi dulcis inspectatio, ut quamvis, &c. conf. Tertull. adv. Marc. 2. 17. & 4. 35.
- INSPECTATOR**, *oris*. m. Symmach. 6. Epist. 9. Adhibiti inspectatores muro.
- INSPICIUM**, i. n. Solennis vox in sacrificiis. V. Barth. Advers. 25. 11. & Buleng. de Sort. cap. 6. Extorum inspicia. Tertull. adv. Marc. 1. 1.
- INSPICO**, [*ἰνσνίσιος*] *are*. Virg. 1. Georg. 292. — ferroque faces inspicat acuto. Ubi Servius, Acuto ferro incidit ad speciem & imaginem aristarum.
- INSPIRO**, [*ἰνσνίσιος*, *ἰνσνίσιος*, *ἰνσνίσιος*] *are*. Intus spirare, Ventum seu spiritum infundere. Columel. lib. 1. cap. 66. Sed granaria scalis adeantur, & modicis fenestellis Aquilonibus inspicientur. h. e. Versus Aquilonem aperiantur, ut sint perflatiles. Quintil. lib. 10. cap. 3. Inspirantes ramis arborum auræ volucrumque cantus. Amorem inspirat tacitum. Stat. 1. Silv. 2. 194. Occultum inspites ignem. Virg. 1. *Æn.* 688. Venenum inspitant moribus. Virg. 4. Georg. 236. Viribus inspirare. Quintil. lib. 2. cap. 5. Quanta deinceps in dividendo prudentia, quam subtilis & crebra argumentatio, quibus viribus inspiret. Inspirare alicui litteræ, Gell. lib. 2. cap. 3. dixit, quod Aspirare litteram Grammatici dicere consueverunt. Pass. Qui inspirari solent, fatuari dicuntur. Justin. 43. 1. 8.
- INSPIRANS**, *antis*. Partic. Virg. 7. *Æn.* 351. Gell. 2. 3.
- INSPIRATUS**, a, um. Adj. ut, Vates inspirati. Justin. 18. 5. 7. Trita testæ oculo inspirata. Columel. 6. 17.
- INSPIRATIO**, *onis*. f. Solin. cap. 12. Fontes poti inspirationem faciunt litterariam.
- INSPIRATOR**, *oris*. Cæl. Aurel. Tard. 1. 5.
- INSPIRAMENTUM**, i. n. Idem. Cæl. Aurel. Tard. 2. 13.
- INSPIRITALIS**, e. Adj. Non spiritalis. Paulin. Epist. 22.
- INSPISSATUS**, a, um. Adj. ut, Caro inspissata. Veget. de Re Vet. 2. 30.
- INSPLENDESCO**, *ere*. Gloss. Gr. Lat. *ἰνσνίσιος*.
- INSPOLIATUS**, *us*, um. Adj. [*ἰνσνίσιος*] Spoliato contrarium. Quintil. lib. 7. cap. 2. Hominem occisum esse constat, non in solitudine, ut a latronibus suspicer: non prædæ gratia, quia inspoliatus est: non hæreditatis spe, quia pauper fuit: odium igitur in causa. Virg. 11. *Æn.* 94. — corpus

— corpus & arma

Inspoliata feram tumulo.

INSPUMO, Ære. Tertull. Apol. cap. 12. O sacrilega convicia! infrendite, inspumate.

INSPUO, ui, Ætum, [*ἰσπύω*] Ære. In aliquid spuer. Plin. lib. 31. cap. 9. Datusque lingendus, & oculis jumentorum inspuitur. De sale. In faciem inspuer. Petron. cap. 75. Inspuere in frontem mediam hominis. Sen. de Ira. 3. 38. conf. Suet. Vespas. 7. 5.

INSPUTO, [*ἰσπύωμαι*] Ære. frequer. Sputo aliquem scdare. Dicimus autem Insputare aliquem & alicui. Plaut. Capt. 3. 4. 21. Et cum morbum mihi esse, ut qui me opus sit insputarier. Et paulo post, Quibus insputare saluti fuit. Al. Insputari.

INSTABILIS, &c. **INSTANS**, **INSTANTER**. V. **INSTO**, as.

INSTAR, indecl. [*ἰσταν*] Ad æquiparationem, vel magnitudinem, vel mensuram. Virg. 2. Æn. 15. Instar montis equum divina Palladis arte Ædificant. Columel. lib. 2. cap. 5. In campo rarius, in colle spissius acervi stercoris instar quingue modiorum disponuntur. i. e. Ad mensuram. Liv. 26. 28. extr. L. Cincio Pratoris, ad obtinendam Siciliam, milites Cannenses dati, duarum instar legionum. i. e. Circiter. Mearum epistolarum nulla est *συναγωγή*, sed habet Tiro instar septuaginta. Cic. Vide Pontanum in Actio pag. 202. & 203. ubi etiam vide etymum. H. St. Locus Cic. est Att. 16. 5. extr. Qui in Lugd. desiderabatur.

Instar, Ad similitudinem. Cic. 15. Fam. 4. Eranam autem, quæ fuit non vici instar, sed urbis, &c. Plin. in Paneg. cap. 37. Civitasque Romana instar erat odii & discordiæ, & orbitatis, quum carissima pignora salva ipsorum pietate distraheret.

Æquoris instar exhorruit. Ovid. 4. Met. 135.

Civitatis instar. Justin. 18. 5. 11.

Deorum instar. Tacit. 3. Ann. 36. Igitur C. Cestius Senator differuit, principes quidem instar deorum esse.

Montis instar. V. Virg. supra.

Mortis instar. Cic. 2. Off. 27. Patrocinio vero se usos, aut clientes appellari, mortis instar putant.

Viræ instar. Cic. 9. Fam. 6. Equidem hos tuos Tusculanenses dies instar esse vite puto.

Voluminis instar erat epistola. Cic. 10. Att. 4. pr. Eam vero (epistolam) quæ voluminis instar erat, sepe legendam, sicuti facio.

Instar, in nominativo eleganter positum. Justin. lib. 4. 4. Mittitur Gylippus solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat. i. e. Sed qui solus tantum potuit, quantum omnes auxiliari. Idem 36. 3. 2. Virg. 6. Æn. 865. — quantum instar in ipso est?

Item pro Exemplari. Ulpian. De novi operis nuntiatione. l. Stipulatio, Si proponatur instar quoddam, & quasi facies quædam operis facta. Suet. Cæs. cap. 61. Cujus (Equi) etiam instar pro æde Veneris generitricis postea dedicavit. conf. Not. Var. in Justin. 4. 4. 7.

Instar admittit nonnunquam præpositionem **AD**, & significat Ad similitudinem. Apul. 9. Met. Ad instar scoparum. In eodem p. 235. Ipse quoque ad instar infelicissimi sui filii jugulum sibi multis ictibus contrucidat. Idem 10. p. 248. Pacuvius apud Auct. ad Herenn. lib. 2. 36. Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibent philosophi; faxique ad instar globosi prædicant esse volubilem. Vetera exemplaria legunt Saxoque intare globoso prædicant volubili. V. Voss. Etym. p. 267.

INSTAURO, [*ἰστυράω*, *ἰστυράω*] Ære. Renovare, & quasi Instar alterius facere. Festus, Instaurari, ab Instar dictum: quum aliquid ad pristinam similitudinem reficitur. conf. Isidor. 19. 10. Macrobi. 1. Saturn. 11. & Voss. Etymol. p. 267. Martinus deducit ab Instare, ut sit Facio instillare. conf. Lex. Pitisc. Cic. pro Rosc. Amer. 153. Cavete per deos immortales, Judices, ne nova & multo crudelior per vos proscriptio instaurata esse videatur.

Instaurare epulas. Virg. 7. Æn. 146. i. e. Denuo imponere.

Instaurare, pro Apparare, & Instruere interdum accipitur. Plin. lib. 31. cap. 2. In villa sua, Academia nomine, Cicero monumentum sibi instauraverat. Cic. 1. Att. 8. Idque sacrificium quum Virgines instaurarent, &c. Budaus.

Instaurare tunicam adversus hiemem. Plin. lib. 11. cap. 23. Papiliones adversus hiemem tunicas sibi instaurant densas. i. e. Faciunt & parant, inquit Budaus.

Renovare & instaurare. Cic. 2. Verr. 11. Idem de Arusp. Resp. 21. Quorum de sententia illa eadem renovata atque instaurata celebrantur.

Acies instaurare. Virg. 10. Æn. 543. Instaurant acies Vulcani stirpe creatus Cæculus, &c. Servius, Ante fufas acies accipimus ex eo quod dixit Instaurant.

Animum. Virg. 2. Æn. 451. Instaurati animi regis succurrere cecis.

Bellum, aut pugnam; Instruere, vel denuo pugnare. Juven. 15. Sat. 74. — & infestis pugnam instaurare sagittis. Liv. 4. Cic. de Provinc. Consul. 19. in Pisonem & Gabinium, Periculum sit ne instauratas maximi belli reliquias ac renovatas audiamus.

Cædem. Cic. pro Domo 6. Et tibi & gladiatoribus tuis instaurantæ cædis potestatem non fecisse. Hic Budaus Instaurare pro Facere interpretatur, & apparare.

Choros instaurat. Virg. 4. Æn. 145.

Comestationem. Justin. 12. 13. 7.

Diem donis. Virg. 4. Æn. 63. Aut ante ora deum pingues spatiat ad aras, Instauratque diem donis. Servius, Instaurat ideo, quia jam supra sacrificaverat.

Epulas certatim instaurant. Virg. 7. Æn. 146.

Funus. Virg. 3. Æn. 62. Ergo instauramus Polydoro funus, &c.

Honores instaurat. Virg. 5. Æn. 94.

Honos instauratur. Sil. lib. 13.

Incendia instaurare. Sallust. Fragm. 1. 16.

Iter instaurabat ad Argos. Stat. 2. Theb. 473.

Ludos instaurare. Liv. 2. 36. & 33. 42.

Sacrum instaurari imperat. Stat. 11. Theb. 232.

Societas instauranda. Suet. Neron. 57. 4. Vias instaurare. Stat. 5. Theb. 9.

INSTAURATUS, a, um. Partic. Patero. 2. 66. 1. Instauratum Sullani exempli malum. V. plura supra.

INSTAURATIO, Ænis. f. [*ἰστυράσις*] Cic. de Arusp. Resp. 23. Et mentes deorum immortalium ludorum instauratio placantur? conf. Liv. 2. 36.

INSTAURATITIUS, a, um. Adj. ut, Instauratitius dies, ludis Cincensibus additus. Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 11.

INSTAURATIVUS, Adj. [*ἰστυράσις*] Cic. 1. de Divin. 55. Itaque ludis intermissis, instaurativi constituti sunt.

INSTAURATOR, Æris. m. Ammian. 27. 3. Nomen inscribent non ut veterum instaurator, sed conditor. Reines. Class. 2. Inscr. 31. **TYPO APOLLONIO INSTAURATORI MOENIUM NOSTRORUM**. V. Alcim. Avit. ad Soror. 438. cum Interpr.

INSTERNO, stravi, stratum, [*ἰστυράω*, *ἰστυράω*] Ære. Sternere, operire, superextendere. Suet. Claud. cap. 18. Arctiore autem annona ob assiduas sterilitates, detentus quondam medio foro a turba, conviciisque ac simul fragminibus panis ita instratus, ut ægre, nec nisi postico evadere in palatium valuerit. Al. Insestus.

Insternere super. Liv. 30. 10. Tabulasque super instravit, ut pervium novum ordinem faceret. Al. Superinstravit, verbo decomposito.

Pelle leonis insternor. Virg. 2. Æn. 722.

Terre insterni, pro Sepeliri. Stat. 3. Theb. 213.

INSTRATUS, a, um. Adj. Conviciis instratus. Suet. Claud. 18. 3. V. in ipso verbo.

Equus speciosus instratus. Liv. 34. 7.

Torus humilis & modice instratus. Suet. Aug. cap. 73.

Tori instrati super pelle leonis. Sil. lib. 7. 290.

Ornatu regio instratus. Plin. lib. 8. cap. 42.

INSTRATUM, i. n. [*ἰστυράω*] Vestis insternendi causa parata. Ulo. in l. instrato. 45. ff. de Verb. & rer. signif. Instratum omne vestimentum contineri, quod injiciatur Labeo ait. Al. Instrato. [Mulin. Instrato.] V. Val. lam lib. 6. cap. 46.

INSTRAGULUM, i. n. Cato R. R. cap. 10. Culciras, instragula, pulvines.

INSTRIGO, [*ἰστυράω*, *ἰστυράω*] Ære. a Stigo verbo, *ἰστυράω* deducto, quod est Pungo: & significat Incitare, & quasi objurgatione quadam impellere. Onomast. Stigo. *ἰστυράω*. Ter. Phorm. 5. 7. 6. Non hercle ex re jittus me instigasti. Demipho. Idem And. 4. 2. 9. Age si hic non insanit satis sua iponte, instiga.

Variis instigat vocibus alas. Virg. 11. Æn. 730.

Sequentem instigant studiis. Virg. 5. Æn. 228.

Iracundiam instigare. Sen. Epist. 10.

Ad arma. Paterc. 1. 16. 1. Canem in aliquem. Petron. cap. 95. conf. Ovid. 3. Met. 243.

Instigare aliquem in alterum. Liv. 33. 47. Inseni & irati Romanos in Annibalem, & ipsos causam odii quærentes, instigabant.

Instigare sermonibus alicujus. Columel. lib. 11. cap. 1.

Instigante deo, numine, &c. Admonente & suadente, aut impellente. Cic. in Pison. 26. An tu eras Consul, quum in palatio mea domus ardebat, non casu aliquo, sed ignibus injectis instigante te? Liv. 10. 19. Hac precatus, velut instigante dea, & ipse collegæ, & exercitus virtutem adæquavit ducis.

INSTIGATIONE, Ænis. f. [*ἰστυράω*] Auct. ad Herenn. 2. 47. Amplificatio, est res quæ per locum communem instigationis auditorum causa sumitur.

INSTIGATUS, Æs. m. Ulp. in l. 1. §. Sed & si. D. Si quadrup. paup. Sed etsi instigatu alterius fera danimum dederit.

INSTIGATOR, Æris. m. Papin. in l. Ob hæc. D. de iis qui not. infam. Callido testamento videlicet accusationis instigator fuisse. Aufon. Epist. 17. Superflus instigator agitabo.

INSTIGATRIX, Æcis. f. Tacit. 1. Hist. 51. 1. Acerrima instigatrix adversus Galbianos.

INSTILLO, [*ἰστυράω*, *ἰστυράω*, *ἰστυράω*, *ἰστυράω*] Ære. Intro stillare. Cic. de Senect. 36. Namque hæc quoque nisi tanquam lumen oleum instilles, extinguuntur senectute. Plin. lib. 20. cap. 1. Et foliorum succus auribus surdis cum aceto instillatur.

Humor sensim instillatus. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Merum instillat in ignes. Ovid. 19. Epist. 153.

Mero instillato restituenda lingua. Ovid. 3. Trist. 3. 22.

Saxa instillant guttæ. Cic. 2. Tusc. 25. Guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucafi. Ex poeta. i. e. Guttatim cadunt super saxa.

Instillare aliquid alicui, per translationem, pro In animum immittere, & leniter infundere. Cic. 9. Att. 6. Attulit uberrimas tuas litteras, quæ mihi quiddam, quo stare, instillarunt.

A contraria aure instillare. V. A & AB præp.

Præceptum instillare auriculis. Hor. 1. Epist. 8. 16.

INSTILLATIO, Ænis. f. [*ἰστυράω*] Infusio stillatim & guttatim facta. Plin. lib. 29. cap. 6. Aures purgat fel pecudis cum melle: canini lactis instillatio sedat dolorem.

INSTIMULO, [*ἰστυράω*] Ære. Instigare, & stimulis quibusdam impellere. Ovid. 6. Fast. 508. Dissimulata deam Latias Saturnia Bacchas Instimulat hælis infidiosa sonis. Verbis instimulat eum. Ovid. 14. Met. 495.

INSTIMULATUS, a, um. Partic. Marcellus in l. 3. D. de inofficioso testamento, Quod plerumque accidit, quum falso parentes instimulati, liberos suos testamentum vel exheredant, vel prætereunt.

INSTIMULATOR, Æris. m. Cic. pro Domo 11. Seditionis instimulator & concitator. V. Gruter. Gloss. Gr. Lat. *ἰστυράω*, Instimulator.

INSTINGUO, inxi, Ære. Instigare. Gell. 17. 20. Hæc admonitio Tauri non modo non repressit, sed instinxit nos ad elegantiam Græcæ orationis verbis Latinis adscendendam. conf. Tertull. de Anima, cap. 26.

INSTINCTUS, a, um. Adj. [*ἰστυράω*] Incitatus, instigatus. Liv. 9. 40. His cursor vocibus instinctos milites in prælium ducit. Cic. 7. Verr. 187. Quodam furore & audacia instinctum. Amore Musarum instinctus. Lucret. 1. 923.

Arrogantia instincti Samii. Val. Max. 1. 5. ext. 1.
 Errore trunculentissimo civitas instincta. Idem 3. 8. ext. 3.
 Injuriis instinctus. Suet. Cæs. 19. 4.
 Furor sacro mens instincta. Lucan. lib. 5. 150.
 Murmure incerto instinctus. Quintil. lib. 2. cap. 11. Aut murmure incerto, velut classico instincti, concitatissimum corporis motum non enuntiandis, sed quaerendis verbis accommodant.
 Oraculo quodam Delphico instinctus. Quintil. 10. 1. conf. N. Heinf. ad Sil. 8. 244. & 15. 135.
INSTINCTUS, ūs. m. [*ἐνθουσιασμός*] Instigatio, & quam Inspiratio nem divinam vocant. Cic. 1. Tusc. 64. Sine caelesti aliquo mentis instinctu. Idem 1. de Divin. 54. Quæ instinctu divino afflatuque funduntur.
 Instinctu, inflatuque divino futura prænuntiare. Cic. 1. de Divin. 12.
 Instinctu alicujus facere, Suavis & impulsione. Plin. in Paneg. cap. 73. pr. Multa fecimus sponte, plura instinctu quodam & imperio.
 Avaro cupiditatis instinctu res alienas rapere. Jul. Firmic. lib. 3. cap. 6.
 Dearum instinctu. i. e. Mufarum. Val. Max. 1. 6. ext. 3.
INSTINCTOR, ōris. m. [*ἀθροῦν*] Tacit. 1. Hist. 22. extr. Nec deerat Ptolemæus, jam & sceleris instinctor. h. e. Impulser.
 Acerimus belli instinctor. Idem 4. Hist. 68. 8. Ammian. 21. 12.
 Dissentionum instinctor. Ammian. 30. 1.
INSTIPPO, are. Gloss. Lat. Gr. Instipat, *ἐνσπιπάζει*. Marcell. Emp. cap. 10. Instipari navibus.
INSTIPULATOR, [*ἐνσπιπώ*] ari. Per interrogationem stipulari. Fiebat enim stipulatio per interrogationem, utpote, Promittis mihi te daturum viginti minas? Alter respondebat, promitto: alioqui non erat rata promissio. Plaut. Pseud. 4. 6. 6.
 Minæ viginti sanæ, ac salvæ sunt tibi
 Hodie, quas abs te inde est instipulatus Pseudolus. Idem Rud. 5. 3. 25. passive, Ni dolo malo instipulatus sis. Sic enim exponit Priscian. lib. 8. Alii & in altero loco passive dictum volunt.
INSTITA, æ. f. [*κείρα*] Tenuissima erat fasciola, quæ stolæ extremitatem ambibat: dicta τὸ ἀεχρητόνιον, quod togæ subfuebatur, qua honestæ matronæ utebantur. Hor. 1. Sermon. 2. 29.
 — sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas
 Quarum subfuta talos tegat instita veste.
 Longa instita. Ovid. 1. de Arte Am. 31.
 Este procul vittæ tenues, insigne pudoris,
 Quæque tegis medios instita longa pedes. V. Ferrar. de Re Vest. 1. 317. & Scalig. ad Catull. p. 81. Institam, per metonymiam signi, pro Matriona posuit Ovid. 2. de Arte Am. 600.
 — in nostris instita nulla jocis.
 Instita est etiam extra vestem Fascia qua quid vinciebatur. Petron. cap. 20. Duas institas Ancilla protulit de furis, altera pedes nostros obligavit, altera manus. conf. Idem cap. 27. Scribon. Larg. comp. 33. & Cujac. Obs. 12. 24.
INSTITIO, V. **INSISTO**.
INSTITO, are. frequent. Cæs. 1. Bell. Gall. 25. Rursus institare & prælium redintegrare. Al. Instare.
INSTITOR, ōris. m. [*ἐπιπλω*, *πυλιγυράπλω*] Negotiator appellatus ex eo est (ut ait Ulpian. 1. 3. D. de Institoria actione) quod negotio gerendo institat. Nec multum facit, tabernæ sit præpositus an cullibet alii negotiationi. Labeo, Sed etiam eos institores dicendos placuit, quibus vestiarii, vel lintearii dant vestem circumferendam & distrahendam, quos vulgo circuitores appellamus. Sed etiam muliones quis proprie institores appellet. Item fullonum & farnicatorum præpositus: sed & stabularii quoque, loco institorum habendi sunt. Sed & si tabernarius servum suum peregre mitteret ad merces comparandas & sibi mittendas, loco institoris habendum Labeo scribit. Juven. 7. Sat. 221.
 Institor hibernæ tegetis, niveique cadurci. Liv. 26. 16. Urbi frequentandæ multitudo incolarum libertinorumque, & institorum, opificumque retenta. Martial. lib. 7. 60.
 Abstulerat totam temerarius institor Urbem.
 Mundus demissis institor in tunicis. Propert. lib. 4. 2. 38.
 Disinctus institor. Ovid. 1. de Arte Am. 421.
 Institor vestis dicitur Vergiliarum sidus, quod mense Novembri, quum earum occasus est, ex hoc sidere conjecturam hiemis faciunt: nam si nubilus fuerit Vergiliarum occasus, pluviosam hiemem denuntiat: ideoque negotiatores statim augent lacernarum pretia, quo genere vestium pluvio tempore utimur. Si vero sereno tempore occiderint, asperitas hiemis denuntiatur: idcirco reliquarum vestium pretia accendunt. Sic institor vestis videtur hoc sidus esse, quod ut pluris minorisve vendatur vestis, efficiat. Perottus conf. Lex. Pitisc.
 Institor eloquentiæ. Quintil. lib. 8. cap. 3. i. e. Venditor, ostentator, & mercator. Budæus. Idem Quintil. lib. 11. cap. 1. Commoveaturne quisquam ejus fortuna, quem tumidum ac sui jactantem, & ambitiosum institorum eloquentiæ in accipiti forte videat?
INSTITÓRIUS, a. um. Adj. [*ἐπιπλω*] Quod ad institorem pertinet: ut, Actio institoria. Suet. Ner. cap. 27. Disposita per litora & ripas diversoriarum tabernæ parabantur, insignes ganæ, & matronarum institorias operas imitantium, atque hinc inde orantium ut appelleret. [Al. Institorio, copas imitantium. ut sit ab Institorium, i. n. V. Torrent. & Casaub. not. Puto & Ganea sexto casu scribendum.
 Institoria actio dicitur, Qua dominus institorem convenit, vel pro institore convenitur. Ulpian. in l. Quicumque. D. de Institoria actione, Si libitinarius (quem Græci *κτεταίης* vocant) servum pollinctorem habuerit, isque mortuum spoliaverit, dandam in eum quali institoriam actionem, quamvis & furti & injuriarum actio competeret.
INSTITRIX, icis. [*ἐπιπλω*] a Plauto vocatur Ancilla, quæ pro domina negotiatur. Perottus. Sed fides penes hunc esto.
INSTITUO, ni, ūtum, [*ἰνσταύω*, *ἐπιπλάω*] ère. ex In & Statuo; significat idem quod ipsum Statuo, vel Decerno. Ter. Phorm. 4. 2. 14. Peram hinc unde a primo institui. Cic. 4. Verr. 57. Tu, qui institueras in eos animadvertere, qui perperam judicassent.
 Accusationem instituire; est Judicium dictare, Actionem vel crimen intendere. Ulp. in l. Si maritus D. ad legem Juliam, de Adulteriis, Si maritus præverit, accusareque instituerit, tempora non cedunt patri: quia accusationem instituire non potest. Budæus.
 Accusatores & testes instituire. Cic. pro Cluent. 8.

Actionem instituire. Cic. 7. Att. Nunc aveo scire quid hominis sit, & quarum rerum actionem instituat. i. e. Quid velit, sive cogitet facere. alii legunt Auctionem.
 Actiones instituire. Ulp. in l. Pomponius. §. 1. D. de Procuratoribus.
 Instituire, [*ἀρχεῖν*, *ἐνσταύειν*] Incipere. Ter. prol. Eun. 18.
 Quæ proferuntur post, si perget lædere:
 Ita ut facere instituit. Cic. in Verr. Verum ut institui dicere: i. e. Cœpi. Idem pro Cluent. 8. Quæso ut me, Judices, sicuti facere instituitis, benigne, attentèque audiat.
 Instituire & Perficere, contraria. Cic. 4. de Fin. 34. Ut Phidias potest a primo instituire signum, idque perficere: potest ab alio inchoatum accipere & absolvere.
 Suscipere, instituire, & perficere aliquam rem. Cic. 5. Fam. 12.
 Actionem instituire, Proponere. Ulp. in l. De eadem. D. de except. rei jud.
 Actionem sic instituire, Citare. Justin. 1. 4. Tit. de pœna tem. litig. Amicitiam instituire cum aliquo, quod & Inchoare dicitur. Cic. 17. Fam. 18. Nam & amicitia pervetus mihi cum eo est, ut primum in forum veni, instituta.
 Amicos sibi instituire: quod alias Facere vel Acquirere dicitur. Cic. 6. Verr. 21. Fecisti item uti prædones solent: qui quum communes hostes sint omnium, tamen aliquos sibi instituit amicos, quibus non modo parant, verum etiam præda quos augeant.
 Amphora cœpit institui. Hor. de Arte Poet. 22.
 Instituire animum ad cogitandum, pro Applicare, & quod vulgus Ponerere [*προστίθειν*] dicit. Ter. Phorm. 2. 1. 10.
 Ita sum irritatus, animum ut nequam ad cogitandum instituire.
 Argumenta in corde instituire, Proponere apud te, & apparare quid dicturus sis. Plaut. Most. 1. 2. 1.
 Recordatus multum, & diu cogitavi,
 Argumentaque multa in pectus institui &c.
 Astutiam, Adornare fallaciam & instruire. Plaut. Epid. 3. 2. 27.
 — nunc ego hanc astutiam institui.
 Auditoria instituire. Suet. Rhet. 6. 3.
 Certamen sibi cum aliquo instituire. h. e. Proponere sibi aliquem, cum quo aut verbis aut re ipsa decertare velimus. Cic. 1. Acad. 43. Cum Zenone, inquam, ut accepimus, Arcefilas sibi omne certamen instituit, non pertinacia aut studio vincendi, &c. Suet. Neron. 12. 8. & Domit. 4. 9.
 Civitates instituire, & leges scribere. Cic. 1. de Orat. 86.
 Collegium, pro eo quod Fundare dicunt. Plin. Epist. 250.
 Consuetudinem, quod dicitur alias Facere amicitiam. Cic. 1. Att. 1. Et postea prorsus ab instituta nostra paucorum dierum consuetudine longe refugit.
 Convivia. Suet. Tit. 7. 5.
 Cursum. Ter. Phorm. 5. 6. 8. Cic. pro Lege Manil. 40. Non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revocavit, non libido ad voluptatem, &c.
 Dapes instituire. Virg. 7. Æn. 109.
 Corpora sub ramis deponunt arboris altæ,
 Instituantque dapes, & adorea liba per herbas
 Subjiciunt epulis.
 Delectum militum. Cæs. 1. Bell. Civil. 16. Cæsar conquiri milites, qui ab eo discesserant, delectumque institui jubet.
 Diligentiam instituire. Cic. 16. Fam. 20.
 Epulas instituant. Sil. 11. 272.
 Exemplum instituire, vel Reducere. Plin. lib. 4. Epist. 29.
 Hæredem, Creare & facere. Cic. pro Cæcin. 53. Probavit omnibus M. Curium, qui hæres institutus esset, ita, &c. V. HÆRES.
 Hæredem ex affe instituire, vel omnibus bonis. Plin. lib. 5. Epist. 1. Plin. h. n. lib. 7. cap. 36.
 Historia institui nisi præparato otio non potest, nec exiguo tempore absolvi. Cic. 1. de Legib. 9.
 In animo instituire, Statuere, deliberare. Ter. Adel. 1. 1. 13.
 Vah, quemquamne hominem in animo instituire,
 Aut parare quod sit carius, quam ipse est sibi?
 Iter instituire, Aggredi. Cic. 15. Fam. 5. Instituto itinere securitatem diligentiamque focis & Reip. præsta.
 Iter institutum rumpere. Hor. 3. Carm. 27. 5.
 Legem iniquam & miseram conditionem periculis hominum instituire. Cic. pro Muren. 60.
 Litem instituire. Tryphonius in l. Filius. D. de inoffic. testam.
 Ludos instituit celebri certamine. Ovid. 1. Met. 446.
 Mercatum domesticum rerum aliquatum instituire. Cic. 3. Philipp. 30.
 Naves instituire, Adornare, & præparare, aut ædificare. Cæs. 5. Bell. Gall. 11. Labieno scribit, ut quamplurimas possit, his legionibus, quæ sunt apud eum, naves instituat.
 Navem instituire, aliter, pro Auctionem esse navis faciendæ. Plin. lib. 7. cap. 56. Quinquere mem instituit Nefichthon Salaminius.
 Negotium, Aggredi opus. Plaut. Pæn. 4. 2. 103.
 Nundinas. Plin. 4. Epist. pr. lib. 5.
 Officinam alicubi instituire. Cic. 6. Verr. 54.
 Opus. Quintil. lib. 6. cap. 4. Neque enim de risu, sed de urbanitate est opus institutum. h. e. Propositum & inceptum.
 Orationem cum aliquo, Sermonem ad aliquem convertere. Cic. 5. de Fin. 86. Audi igitur, inquit, Luci: tecum enim, ut ait Theophrastus, mihi instituenda oratio est.
 Oratorem autem instituit. Quintil. in præem. lib. 1.
 Ornithoboscium instituire. V. ORNITHOBOSCIVM.
 Pœnam in aliquem instituire. Cic. pro Domo, 126.
 Portorium vini instituire. Cic. pro Pont. 9.
 Quætionem in re aliqua. Quintil. lib. 7. cap. 2. Si unum respondeamus, videndum est, in re quætionem instituamus, an in scripto.
 Quæstum sibi; quod & Facere quæstum dicitur, & Aliquid sibi proponere ad quæstum faciendum. Cic. pro Quint. 12. Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisse sine impendio.

Rationem. Plaut. Stich. 7. 1. 26.
 Ubi coenas hodie, si hanc rationem instituis?
 Rationem alicujus negotii instituere. Caes. 1. Bell. Civil. 42. In praesentia similem rationem operis instituit.
 Regnum instituere. Plaut. Rud. 4. 2. 30.
 Sermonem instituere, absolute, vel cum aliquo: h. e. Incipere colloqui, conferre, vel sermonem habere. Caes. 5. Bell. Gall. 36. Longiorque consulto ab Ambiorige instituitur sermo. Cic. 2. de Orat. 296. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus, &c. Idem 2. Tusc. 10. Est igitur ambulans ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & a tali quodam ductus exordio.
 Sudes multae praestae, magnus muralium pilorum numerus instituitur. i. e. Praeparatur. Caes. 5. Bell. Gall. 40.
 Sumptus instituere. Cic. pro Flacc. 33.
 Tabellarios certos instituere. Cic. 14. Fam. 18.
 Textrinam alicubi instituere. Cic. 6. Verr. 58.
 Tutorem filiorum orbitati instituere. Cic. 1. de Orat. 228.
 Vestigia retro instituit. Lucret. lib. 4. 474. h. e. Retrocedit.
 Vitam sapienter instituere, Disponere & formare. Ter. And. 1. 1. 40. Sapienter vitam instituit.
 Instituere aliquid, apud Jurisconsultos pro Arbore vel vineas in aliquo loco ponere, ut, Paul. 1. Dominus. §. in conducto. D. locati cond. In conducto fundo si conductor sua opera aliquid necessario vel utiliter auxerit vel edificarit, vel instituerit. Taciteus. 2. 13. V. plura supra. Sic Segetes instituere. Varr. R. R. 1. 37.
 Vineam novellam instituere. Columel. lib. 5. cap. 5. non procul a fine. *Planter une vigne.*
 Vitam instituere, pro Conferere. Suet. de Clar. Gramm. 23. 5. Et agros adeo coleret, ut vitam manu ejus institutam satis constet cccclxv vasa edidisse. Idem 1. 2.
 Instituere, [ἰστημι, παιδῶν, παιδαγωγῶν] Docere, instruere. Cic. pro Quint. 69. Qui apud te esset educatus: quem tu a pnero instituisse, ut nobili ne gladiatori quidem cederet.
 Aliquem instituere, & ei praecipere dare. Cic. pro Quint. 84.
 Aliquem instituere & imbueri. Cic. 10. Philipp. 20.
 Adolescentem instituere. Cic. pro Cael. 39.
 Artem aliquam instituere. Cic. 1. de Orat. 186.
 Ad lectionem aliquem instituere. Quintil. lib. 1. cap. 7.
 Ad scenam aliquem instituere. Cic. de Clar. Orat. 203.
 Ad turpitudines instituere atque erudire. Cic. 5. Verr. 61. Eos instituere atque erudire ad majorum instituta atque civitatis disciplinam, non ad tuas turpitudines debuisti.
 Rudem ad dicendum instituere. Cic. 2. de Orat. 162.
 Litteris Graecis instituere. Cic. de Clar. Orat. 173.
 Lyra institui. Quintil. lib. 1. cap. 27. Socrates jam senex institui lyra non erubescere.
 Pueros instituere. Suet. Tib. 44. 2.
 INSTITUTUS, a, um. Partic. [ἰστημένος, ἰστημένος] Statutum, decretum significat. Plaut. Pseud. 2. 3. 10.
 Jam instituta, ornata cuncta in ordine habeo, ut volueram.
 Male instituta ratio exitum reperire non potest. Cic. 1. de Nat. Deor. 105.
 Divinitus multa a majoribus inventa atque instituta sunt. Cic. pro Domo. pr.
 Institutus, Eruditus. Cic. 3. de Fin. Instituti a natura. Quintil. lib. 2. cap. 11. Bene instituto ac satis exercitato.
 Diligentia alicujus bene institutus aliquis. Cic. de Clar. Orat. 239.
 Doctrina liberaliter institutus. Cic. 2. de Orat. 126.
 Institutus, Inceptus. Cic. pro Domo 141. Neque institutas caeremonias persequi. Idem pro Cluent. 64. Nihil tam remotum ab accusatione quam Cluentius & natura, & voluntate, & instituta ratione vite.
 INSTITUTUM, i. n. [ἰσχυρισμός, ἰσχυρισμός] Quod quis instituit. Mos, Pactum, Decretum. Quintil. lib. 1. cap. 2. de Chryippo, Nam is, quamvis nutricibus triennium dederit, tamen ab illis quoque jam informandam quam optimis instituitis mentem infantium judicat. Cur autem ad litteras non pertinet aetas, quae ad mores jam pertinet? Eandem rem appellans Instituta & Mores. Apud Valerium Maximum titulus est, De institutis antiquis: quasi De moribus antiquis. Valla 4. 11. conf. Barth. Advers. 11. 17. [Sed errat Valla, apud Valerium nullus est de Antiquis, verum de Externis institutis titulus lib. 2. c. 6. & de Militaribus institutis cap. 3. ejusd. lib. Ubi Instituta sunt Consuetudines publice introductae. Non male Gloss. Lat. Gr. Instituta, ὀρίγματα, ἀγῶνες, νόμοι. At Institutum in sing. ibid. ἔθος.]
 Institutio Platonis, More Platonis. Cic. 1. Acad. 17. Illi autem qui, Platonis instituto, in Academia, &c.
 Consuetudo & institutum. Cic. 4. Att. 17. Puto te existimare me nunc oblitum consuetudinis atque instituti mei, rarius ad te scribere quam solebam.
 Leges & instituta juris publici. Cic. de Clar. Orat. 268. Idem in Pison. 30. Qui ejus civitatis, in qua in principum numero vultis esse, non leges, non instituta, non mores, non jura noritis? Caes. 1. Bell. Gall. 1. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.
 More institutoque majorum. Cic. pro Muren. 1. De differentia inter Morem & Institutum. V. Lex. Pitisc.
 Praecepta & instituta philosophiae. Cic. 1. Off. 1. Te abundare oportet praecipis institutisque philosophiae.
 Rationes meae & instituta. Cic. 2. Fam. 12. Genus institutorum & rationum mearum, dissimilitudinem nonnullam habet cum illius administratione provinciae.
 Alienum institutis meis. Cic. 5. Fam. 17. Non putavi esse alienum institutis meis haec ad te scribere.
 Meretricium institutum. Cic. pro Cael. 50. Siqua mulier sit hujusmodi qualem ego paulo ante descripsi, tui dissimilis, vita institutoque meretricio: cum hac, &c.
 Nefarium institutum. Cic. 2. Verr. 13. Innumerabiles pecuniae ex aratorum bonis, novo nefarioque instituto, coactae. i. e. Invento, inquit Schol. vet. Nefandum institutum. V. NEFANDUS.
 Institutum, pro Incepto. Plin. Haec sunt rerum principia & instituta naturae. [In Indice Hard. non extat hic locus, vereor ne error sit.

Institutum, pro Pacto. Liv. 6. 10. Militem ex instituto dare.
 Abduci ab institutis suis pecunia. h. e. A proposito, & sententia. Cic. 6. Verr. 12. Veruntamen abducuntur homines nonnunquam etiam ab institutis suis magnitudine pecuniae.
 Institutum vitae capiendum. h. e. Vivendi ritus sive ratio & modus. Cic. 4. de Fin. 40.
 Consequi institutum. V. CONSEQUOR.
 Decedere instituto. Tacit. 7. Ann. V. DECRDO.
 Facere aliquid instituto suo. Cic. 13. Fam. 56. Nobis autem in hac causa nihil aliud opus est, nisi te jus instituto tuo dicere.
 Formare mentem institutis. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Perficere instituta. Cic. 2. de Divin. 5. V. PERFICIO.
 Perpolire instituta. i. e. Coepa. Cic. 5. Fam. 12. extr.
 Resumere instituta. Tacit. 4. Hist. 64. Instituta, cultumque patrium resumite. Tacit. 6. Ann. 32. Instituta Parthorum resumit. Al. Insumit.
 Tenere aliquid institutum in omnibus. Cic. 6. Verr. 46.
 Uti instituto suo. Cic. 9. Att. 8. ad Oppium, Scilicet & meo instituto usus sum. h. e. Feci quemadmodum consueveram.
 INSTITUTIO, ōnis. f. [παιδεία] Doctrina, Instructio. Cic. 1. Off. 7. Magis ad institutionem vitae communis spectare videntur.
 Institutio & disciplina. Cic. 4. Acad. Sunt enim mihi nota, propterea quod earum ipsarum rerum, de quibus agimus, prima institutio & quasi disciplina illo libro continetur. Idem 1. Q. frat. 1. 16.
 Puerili institutio. Quintil. lib. 1. cap. 1. Vicia aliquem persequuntur ab institutione puerili. V. PERSERUOR. H. St.
 Praeceptum & institutio. Cic. 3. de Orat. 31. Iisdem praecipis atque in una institutione formari.
 Rationem institutionemque suam conservare. Cic. 1. Att. 14.
 Secta & institutio. Cic. 7. Verr. 180. Horum nos hominum sectam atque institutionem persequimur. Vetus exemplar habet Instituta.
 Stoica institutio. Sen. de Benef. lib. 2. 20.
 Institutiones, plur. V. INSTITUTUM, ex Valla, supra.
 Institutiones Oratoriae Fabii. H. St. i. e. Praeceptiones, interpretæ Valla, l. c.
 Operis institutio, Propositum & intentio. Plin. lib. 16. cap. 4. Longum est, nec ex institutione operis, differere quisquam Romanorum primus acceperit. Vetus codex habet, Nec instituti operis. Cic. 1. Off. 7. Omnis enim, quae a ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci. i. e. Praeceptio & propositum de aliqua re agendi, vel Disputatio & tractatio.
 INSTITUTOR, ōnis. m. Praeceptor. Lamprid. in Commod. cap. 1. In aula institutor. Treb. Poll. Trig. tyr. cap. 3. Morum & actuum imperialium institutor. Ammian. 14. 8. Veteres institutores, i. e. Urbium conditores conf. Pacat. Paneg. Theod. cap. 8. Augustin. Epist. 123. Tertul. de Monog. cap. 4.
 INSTO, itis, itum, [ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι] are. Urgere, Insectari. Cic. 5. Verr. Institit, oppressit, non remisit. Idem 3. Verr. 69. Cadere januam faxis, initare ferro: ligna & sarmenta circumdare. Liv. 27. 14. pr. Seu vicit, ferociter instat victis; seu victus est, instaurat cum victoribus certamen.
 Acrior instat. Virg. 3. Georg. 538.
 Cupidius instare. V. CUPIDUS.
 Impensus instat. Ovid. 7. Met. 323.
 Lenius instando tædia tolle tui. Ovid. 1. de Arte Am. 718.
 Vi instat. Virg. 2. Aen. 491.
 Instare & premere. Marcial. lib. 7. 96.
 Instent mille licet, premantque curæ,
 Nostros carminibus tamen vacabit.
 Instare res aliqua dicitur, Quando urget. Cic. 3. Tusc. 10. Sed id alias: nunc quod instat. Virg. 9. Ecl. 66.
 Desine plura, puer, & quod nunc instat agamus. h. e. Quod maxime necessarium est. [Immo utrobique Quod in quaestione est, ut aiunt, Quod in praesentia agendum est. Subauditur ἄ] Agendum.
 Instare, dative junctum, significat Molestus & urgentius & (quod dicitur) instanter aliquem sollicitare. Cic. pro Quint. 34. Verum quoniam tibi instat Hortensius, ut eas in consilium.
 Evincuntque instando, ut litteræ sibi ad Tarquinius darentur. Liv. 2. 4.
 Alicui rei instare, Instigare. Quintil. lib. 7. cap. 3. Patronus vero quoties poterit, instabit huic loco, ut nihil credibile sit factum esse sine causa.
 Famam instandum. Tacit. in vita Agric. 18.
 Funeri instare. Plin. lib. 7. cap. 52. E duobus fratribus Equestris ordinis Confidio majori accidisse, ut videretur exspirasse, apertoque testamento recitatum hæredem minorem funeri instituisse: interim enim, &c.
 Furto fervidus instat. Virg. 9. Aen. 350.
 Animus majoribus instet. Ovid. 2. de Arte Am. 535.
 Operi instare, Aliquod opus diligenter curare, Urgere ut fiat. Virg. 1. Aen. 504.
 Talis erat Dido, talem se læta ferebat
 Per medios, instans operi, regni que futuris. Plin. in Paneg. cap. 18.
 Et inde offensæ, gratiaeque pariter securi, instans operibus, adfunt exercitationibus: arma, moenia, viros aptant.
 Vestigiis alterius instare, pro Imitari aliquem. Plin. Epist. 11. lib. 6. Etsi qui audiebant, me amulari, meis instare vestigiis videbantur.
 Vestigiis alterius instare, quod barbari dicunt Sequi de prope. Liv. 27. 12.
 Marcellus vestigiis instabat, castraque castris conferebat
 Vestigiis instare sequi. Liv. 27. 2. extr. Marcellus ubi lux fugam hostium aperuit, fociis cum praesidio modico Numilliane relictis, praepositoque his L. Furio Purpureone Tribuno militum, vestigiis instat sequi.
 Instare ut. Cic. 2. Att. 1. Ita vulgo qui instabant, ut darem tui quod ornarent, jam exhibere mihi molestiam desisterunt. Sic lib. 3. 15. Te instante facient. conf. Curt. 6. 7. 28.
 Instare ne. Plaut. Cas. 2. 4. 33.
 Non me herole opinor posse, ita uxor acriter
 Tua instat, ne mihi detur.
 Instare unum ut. Ter. Heaut. 5. 1. 22.
 Magis unum etiam instare, ut hodie conficerentur nuptiæ.
 Instare utque adeo donec. Plaut. Cistell. 2. 3. 40.
 Instare aliquem ad Praetorem. Plaut. Curc. 3. 6.
 Si magis me instabunt ad Praetorem, fuseram. [Sed rectius alii post instabunt distinguunt. Malim etiam Mi, pro Mihi.]
 Instare

- Instare iter, Arripere. Plaut. Cistell. 4. 2. 11.
—quisve sustulerit? & utrum hac, an illac iter institerit? [Ni-
si Præt. ab Infitto est.]
Instare viam. Plaut. Asin. 1. 1. 39.
Eitne hoc ut dico Litane? L. rectam instas viam. i. e. Sic res
habet ut dicis.
Instare, absfolute, pro Instabant; huic Resistere opponitur. Sallust.
Catil. cap. 60. Veterani virtutis prillinæ niemores, cominus acriter in-
stare, illi haud timidi resistunt.
Instare factum, Contendere rem sic se habere ut dicimus. Plaut. Merc.
2. 1. 18. Ter. And. 1. 1. 120. — ego illud sedulo
Negare factum: ille instat factum. conf. Factum in FA CIO.
Instat ire ad eum. i. e. Perfeverat. Plaut. Mil.
Instat capi stationes. i. e. Ut capiantur. Liv. 32. 11. extr.
Instare, Adeste, propinquum vel proximum esse. Sallust. in Catil. cap.
55. pr. Consul optimum factu ratus noctem, quæ instabat, antecapere,
nequid eo spatio novaretur, &c.
Instare & Imminere. Cæs. 1. Bell. Civil. 80. Instabat agmen Cæsaris,
atque univerfum imminebat.
Bellum instans. Cic. 11. Philipp. 24.
Bona instant a me tibi, Proximum est ut ego te beatum faciam. Plaut.
Perf. 4. 3. 22.
— ita me di ament, ut ob istam rem
Tibi multa bona instant a me.
Cædes instant miseris. Virg. 8. Æn. 537.
Dies instabat. Lucan. 5. 5.
Ludi magnificentissimi instant. Cic. in Pison. 65.
Periculum instat ab aliquo. Cic. 12. Fam. 14. Et nunc non minora peri-
cula Reip. a Dolabella instarent, quam ab Antonio.
Pœnæ instant ei, aut certe appropinquant. Cic. in Catil. 2. 11. Quibus
ego confido pœnas aut instare jam plane, aut certe appropinquare.
Prope instat partus. Ter. Adel. 3. 2. 9.
Quem neque fides, neque jusjurandum, neque illum miserecordia
Repressit, neque reflexit: neque quod partus instabat prope.
Senectâ instans. Hor. 2. Carm. 14. 3.
Telum instat. Plaut. Pœn. 4. 2. 97.
Satine, prius quam unum injectum telum est, tum instat alterum!
Instare, Incipere. Cic. 10. Fam. 16. Flagitare senatus institit Cornu-
tum. V. Grav. [Sed hic potest esse Præt. ab Infitto.]
INSTANS, antis. Partic. & Adj. [ἐπιπείθω, ἀναγκή] Quod imminet, &
præfens est. Cic. 4. Tusc. 11. Quæ enim venientia metuuntur, eadem
efficiunt ægritudinem instantia. i. e. Præsentia, urgentiaque. Quintil.
lib. 5. cap. 10. Præteritum, instans, futurum. V. supra.
Compar. Quintil. 9. 3. Fons quidem unus qui acriora facit & instantio-
ra quæ dicimus. Tacit. 4. Hist. 83. 6. Species terribilior & instantior.
Idem 2. Ann. 56. 1. & Paulin. Petrocor. Vit. Martin. 5. 659.
Superl. August. Retract. 1. 19. extr. Ad instantissimam petitionem.
INSTATURUS, a, um. Partic. Liv. 10. 36. Ni cedenti instaturum alte-
rum timuissent. Frontin. Strat. 2. 6. 10. Fugientibus instaturos victores.
INSTANTIA, æ. f. [ἐπιμονή] pro Continua intentione & assiduitate.
Gell. lib. 6. cap. 2. Peccata quoque hominum, & delicta non subsisten-
da, (Al. Succensenda) neque inducenda sunt ipsis, voluntatibusque eo-
rum, sed necessitati cuidam & instantiæ, quæ oritur ex fato. i. e. Ur-
genti necessitati, & quasi violentæ impulsioni.
Instantia in oratione, pro Vehementia vel elatiore stilo. Plin. Epist. 5. 8.
Hæc vel maxime vi, amaritudine, instantia: illa tractu & suavitate
atque etiam dulcedine placet. Idem 3. Epist. 5.
Idem est ac Propinquitas apud Gell. 9. 12. Instantia atque imminetia
fraudis.
Instantia apud J. C. pro Actionis susceptæ assiduitate ponitur. Ita Scæv.
l. fin. §. fin. de pig. act. & Marcan. l. 32. §. 1. ff. de Usur. Cum omif-
sa est repetendi debiti instantia. i. e. Assiduitas.
De Instantia, sive Exemplo apud Dialecticos, V. iporum Comment.
INSTANTER, Adv. [ἐπιπείθως] h. e. Perfeveranter. Quintil. lib. 9.
cap. 4. Ubiunque acriter erit & instanter, pugnaciterque dicendum,
membratim, cælimque dicemus.
Instanter petere. i. e. Enixe, magna contentione. Plin. ad Falconem
lib. 7. Epist. 22. Minus miraberis, me tam instanter petisse, ut in ami-
cum meum conferres Tribunatum, quum scieris quis ille, qualisque.
Compar. Quintil. lib. 9. 3. Instantius dicere. Instantius debita po-
scentes. Justin. 6. 2. 11. conf. Tacit. 6. Ann. 35. 4. & Martial. 12. 100.
Superl. Instantissime compellere. Apul. Met. 3. p. 133. ibid. 4. 15. 3.
Instantissime desiderare. Gell. 4. 18.
INSTABILIS, e. Adj. [ἀσταθής, ἀεὶ ὄντων] Quod suo loco stare non po-
test. Plin. lib. 36. cap. 14. Rurfus in lubrico atque instabili fundamenta
tantæ molis locarentur, &c.
Animi instabiles. Virg. 4. Georg. 105.
Homo instabilis, Inconstans, levis. Liv. 21. 5. Quippe ubi pedes in-
stabilis, acvix vado fidens, vel inermi equite, equo temere acto, per-
verti posset.
Hostis instabilis ad cominus conferendas manus. Liv. 27. 18.
Locus instabilis. Ovid. 6. Met. 191.
Regnum instabile. Sen. Thyest. 3.
Tellus instabilis, i. e. Infolida. Ovid. 1. Met. 20.
Sic erat instabilis tellus, innabilis unda.
Compar. Aur. Vict. de Cæss. cap. 6. Quis rebus instabilior. Schottus
habet Instabilior.
INSTABILITER, Adv. Augustin. Confess. 13. 20. Instabiliter fluidum.
INSTABILITAS, ætis. f. [τὴν ἀσταθίαν] Inconstantia. Plin. lib. 24. cap.
17. Hanc autem a regibus Persarum comedi aut bibi contra omnia cor-
porum incommoda instabilitatemque mentis. h. e. Turbationem, vel
alienationem mentis. Arnob. 6. p. 196.
INSTRAGULUM, INSTRATUM, INSTRATUS. V. INSTRERNO.
INSTRENUUS, a, um. Adj. [ἀσθενής] Strenuo contrarium: quasi
Minime generosus, ignobilis, indiligens, & ad res gerendas minime
promptus. Plaut. Most. 1. 2. 24.
Atque ubi illo immigrat nequam homo, indiligensque,
Cum pigra familia immundus, instrenuus,
Hic jam ædibus vicium additur.
Instrenuus animus. Ter. Heaut. 1. 1. 67.
Ambo accusandi: etsi illud inceptum tamen
Animi est pudentis signum, & non instrenui. Suet. Vesp. cap.
4. Non instrenuo duce.
INSTRENUUS, Adv. Justin. 17. 2. 1. Lyfistachus non instrenuus moriens.
INSTREPO, ui, itum, [ἐπιψοφίζω] ère. Idem quod Strepere. Liv. 4.
43. Unde si quid instrepat terroris. sine Patricio magistratu placere Kemp.
opprimi. Vetus exemplar habet Increpet.
Instrepat axis. pro Stridet. Virg. 3. Georg. 172.
Post valido nitens sub pondere fraxinus axis
Instrepat.
Dentibus horrendum instrepat. Claud. de Conf. Mal. Theod. 223. Al.
Increpet. Apul. Met. 2. p. 126. Lamentabiles questus singultim instre-
pebat.
INSTREPIŦO, are. Ven. Fortunat. 3. 7.
Floribus instrepitans poplite mella rapit.
INSTRIDRO, idi, ère. & INSTRIDO, ère. Unde
INSTRIDENS, Partic. Sil. lib. 14. 437.
Fax nidore gravi sedavit cominus auras
Ambusto instridens pelago. i. e. In mari stridens: ardebant enim
naves prælio navali succensæ.
INSTRINGO, inxi, ictum, [ἐπιψοφίζω] ère. Catul. 74. 11.
Quin te animo affirmas, teque instringisque,
Et diis invitis desinis esse miser? Videtur hic idem significa-
re quod Dissolvo. [Voss. ex Miss. Vestig. legit
Quin tu animum offirmas, atque istinc te reducis. Miror, cur
non maluerit Teque reducis.
Instringo, Vehementer & acrite stringo. Quintil. Decl. 5. seu Ægro re-
dempto c. 16. p. 119. Jacet inter vincula, quibus instringat adhuc re-
centem pirata captivum.
INSTRICTUS, a, um. Partic. Apul. Met. 8. p. 211. Uxor dolore pelli-
catus instricta. Idem 10. p. 244. Amiculis instrictus.
INSTRICTUS, ùs. m. Catul. Carm. 74. 11.
— instrictumque reducis. V. Scalig. & in ipso verbo.
INSTRUCTIO, INSTRUTOR, INSTRUCTUS, INSTRUMENT-
TUM. V. INSTRUO.
INSTRUO, xi, ctum, [κατασκευάζω, ἐπιπέτω, ἰσαριθμοῦμαι, μηχανία]
ère. significat proprie Apparare, componere, struere, machinari.
Accufationem instruere, vel actionem vel litem; est Litteris ac testibus,
ceterisque ad probandum necessariis eam adornare, munireque. Un-
de Instrumentum litis vocat Quintilianus, Quicquid ad instruendam li-
tem, id est causam pertinet. Budæus. Cic. pro Cluent. 18. Hoc enim
ipsum iudicium, hoc periculum, illa accusatio, omnis testium copia
quæ futura est, a matre initio est adornata, a matre hoc tempore in-
struitur, atque omnibus ejus opibus & copiis comparatur.
Aciei instruere. Cic. pro Muren. 22. Tu actionem institutis: ille aciem
instruit. conf. Copias, Legiones.
Bellum. Justin. 2. 10. 12: 8. 5. 2. &c.
Calumniam instruere alicui. Ulpian. in l. 1. D. de jure patron. Et si ca-
lumniam aliquam eis instruxit, vel delatorem fubornavit.
Classem ingentem summis viribus, Apparare. Justin. 6. 3. pr.
Cœnam pomis &c. Apparare. Gell. lib. 2. cap. 24. Verba Lælii hæc sunt,
quibus indicat hædum, qui ad epulas fuit allatus, dimissum, cœnam-
que, ita ut lex Licinia sanxisset, pomis, oleribusque instructam. conf.
Epulas, Menfas.
Confilia. Ter. Phorm. 2. 2. 7.
Cedo senem: jam instructa sunt mihi corde confilia omnia.
Copias instruere. Cæs. 7. Bell. Gall. 18.
Domum. Cic. 6. Verr. 9. Non enim te instruere domum tuam volue-
rent in provincia, sed illum usum provincie supplere. conf. Hortos.
Epulas. Liv. 5. & 26. 13. V. Cœnam.
Fraudi instruendæ aliquanto intentior. Liv. 23. 36.
Hortos. Comparare in hortis necessaria. Plin. Epist. 171. Cic. 3. Off.
59. Emit homo cupidus & locuples tanti, quanti Pythius voluit, & emit
instructos. De hortis. V. Domum.
Insidias. Cic. pro Cluent. 189.
Insidias mihi instruens. Catul. 19. 7.
Instruere insidiis locum. Liv. 6.
Iter ad bonam famam. Plin. in Paneg. cap. 75. extr. Non instruendum
illis iter ad bonam famam, sed non deferendum: non submovenda
adulatio, sed non reducenda est.
Legiones. Plaut. Amph. 1. 1. 66.
Nos nostras more nostro, & modo instruximus legiones:
Item hostes contra, suas instruunt. Ter. Eun. 4. 7. 11.
Tu hocce instrue: hic ego ero post principia: inde omnibus signum
dabo.
c. Illuc est sapere: ut hocce instruxit, ipse sibi cavet loco. V. Aciem.
Materiam instruere falso fabricando. Ulpian. in l. 2. §. Diem autem. D.
Quemad. testam. aperiant. i. e. Materiam falsario præbere.
Menfas instruere epulis. Ovid. 8. Met. 561.
Navigia armamentis &c. Columel. 4. 3. Nonnulli strenue fabricant na-
vigia, nec consummata perinde instruant armamentis, ministrisque.
i. e. Armant, vel muniunt.
Opus instrueretur unde. Ovid. 4. Fast. 690.
Ornamenta alicui. Plaut. Mil. 4. 1. 34.
Jube sibi aurum atque ornamenta, quæ illi instruxisti mulieri
Dono habere, auferreque abs te quo lubeat sibi.
Urbem. Suet. Jul. 44. 1. Item de ornanda, instruendaque urbe &c.
Instruo cum ablativo, ut Armis instruit focios. Virg. 8. Æn. 80.
Concubinas securibus, peltisque Amazonicis. Suet. Neron. 44. pr.
Dolis instructus. Virg. 2. Æn. 152.
Mandatis aliquem instruere. Liv. 34. 61. Aristonem quendam Tyrium
advenam, instructum mandatis ab Annibale, & ab Antiocho rege, venisse.
Stipendio milites. Justin. 5. 9. 9.
Notis secretis aliquem instruere, *Luy Lailier des enseignes secretes*. Liv. 34.
61. pr. Aristonem Annibal Carthaginem cum mandatis mittit: edit no-
mina eorum, quibus conventus suus esset. Instruit etiam secretis notis,
per quas haud dubie agnoscerent sua mandata esse.
Confilia instrui idoneis ad negotium. Cic. c. Att. 6.
Lectio orationum instruere discipulos. Quintil. lib. 2. cap. 5. Oratio-
num lectione susceptos a se discipulos instruxerit.

Arte instruere aliquem. Ovid. 16. Epist. 364.
 Cultibus instruere aliquem. Ovid. 2. Fast. 318.
 Scientia aliquem instruere. Quatit. in proem. lib. 1. ad fin. Quæ non eorum modo scientia, quibus solis quidam nomen artis dederunt, studiosos instruat &c.
 Docere & instruere. Sen. Epist. 58. ad Lucilium, Illa quæ me docet & instruit facies, a qua petitur imitatio, Idea est. V. IDEÆ.
 Instruere ad omne officii munus. Cic. de Senect. 26.
 Ignorantiam alicujus instruere. Plin. Epist. 317.
 Oratorem instruere, Docere orationis conscribendæ rationem. Quintil. lib. 10. cap. 1. Instruamus qua in oratione, quæ dicere, facere, quam optime, quam facillime possit. Idem lib. 4. cap. 2. Judex notitia rerum instruendus videtur. i. e. Docendus, ut ait Budæus.
INSTRUENS, entis. Partic. Vitruv. 2. 8. Longitudinem in crassitudines instruens. Catul. 21. 7. V. Infidias supra.
INSTRUCTUS, a, um. Partic. & Adj. ut
 Liberaliter instructus. V. LIBER, Adj.
 Instructus artibus ingenuis, [παιδαγωγός] h. e. Bene edoctus & institutus. Cic. 1. de Orat. 13.
 Instructus & ornatus plurimis & gravissimis artibus. Cic. 2. de Fin. 112.
 Instructus & munitus ad rem aliquam. Cic. 15. Fam. 1. Nos quemadmodum instructos, & quibus præfidiis munitos ad tanti belli opinionem miseritis, non estis ignari.
 Instructus ad perniciem. Ter. Heaut. 3. 1. 41.
 — nam ut tu scias
 Quam ea nunc instructa pulchre ad perniciem fiet, &c.
 Instructus ad cædem. Liv. 24. 24.
 Instructus ad mortem contemnendam. Cic. 2. de Fin. 57.
 Instructus in hoc, ut. Quintil. lib. 5. cap. 71. Ex antecedentibus & junctis & infrequentibus trahenda esse argumenta qui acciperit, protinus in hoc sit instructus, ut quid in quaque causa dicendum sit, ex his sciat.
 Ferro instructi. Virg. 12. Æn. 124.
 Eques instructus spiculis. Ovid. 1. de Pont. 1. 19.
 Exercitus instructus telis. Cæf. 3. Bell. Civil. 56.
 Instructum & paratum convivium omnibus rebus. Cic. 6. Verr. 6.
 Mediocriter instructus a doctrina, angustius instructus a natura. Cic. de Clar. Orat. 233. Crassus igitur mediocriter a doctrina instructus, angustius etiam a natura, labore & industria, & quod adhibebat ab obtinendas causas curam etiam & gratiam, in principibus patronis aliquot annos fuit.
 Compar. Instructior a philosophia, a jure civili, ab historia. Cic. de Clar. Orat. 161.
 Instructiores peditum copiarum. Liv. 27.
 Instructior doctrinis. Cic. 1. de Fin. 26.
 Instructior paterfamilias. Ulpian. D. lib. 33. titulo De fundo instructo, Supellex, ceteraque si qua agro fuerunt, quo instructior esset paterfamilias, instrumento fundi non continentur.
 Vitiis decem instructior. Hor. 1. Epist. 18. 25.
 Superl. Instructissimus vir. Cic. 1. de Orat. 256.
 Instructissimus artibus. Cic. ad Brut. 17.
INSTRUENDUS, a, um. Partic. Quintil. lib. 4. 2. V. Oratorem instruere, in ipso verbo.
INSTRUERE, Adv. Compar. Liv. 1. 35. Ludos opulentiùs instructiùsque quam priores reges fecit. Apul. Apol. p. 296. Instructus accusare.
INSTRUCTIO, ònis. f. Constructio. [ἐξέγερσις] Plin. Epist. 10. 35. Si instructio novi balinei oneratura vires Prufenfium non est, possumus desiderio eorum indulgere.
 Instructio exercitus, Instructio militum. Cic. 2. de Nat. Deor. Et pro Cæcin. 43. Neque coniectione telorum, sed sæpe clamore ipso militum, aut instructione aspectuque signorum, magnas copias pulsas esse & vidimus & audivimus. Vitruv. 5. 9. Auct. ad Herenn. 3. 10.
INSTRUCTUS, ùs. m. [ἰνστυκτός] Apparatus. Cic. 3. de Orat. 23. Rivis est diducta oratio, non fontibus: & quocumque ingreditur, eodem est instructo, ornatuque comitata. Manil. 5. 286. V. Scalig. p. 375.
INSTRUCTOR, òris. m. [ἐξέγερσις] Qui parat & instruit. Cic. Post red. in Sen. 14. Hi sunt conditores, instructoresque convivi.
INSTRUCTURA, æ. f. Frontin. Strat. 2. 3. 17. Turbaverunt Macedonum instructuram. conf. Hidor. 19. 10. & 18.
INSTRUCTILIS, e. Adj. Tertul. de Anima cap. 14. pr.
INSTRUMENTUM, i. n. [πύργος, σκίβητος, ὄργανον, ἐργαλείον] Omne illud quoquis ad operandum utitur: Apparatus item quo fundus, taberna, & id genus alia instruuntur. Cic. pro Domo 62. In fundum autem vicini Consulis, non instrumentum aut ornamenta villæ, sed etiam arbores transferebantur. Et 4. Acad. 3. Totius belli instrumento & apparatu. Idem 6. Verr. 67. Holtium spolia, monumenta imperatorum, decora atque ornamenta sanorum, posthac his præclaris nominibus amissis, in instrumento ac supellectili C. Verris numerabuntur. Suet. Aug. 71. Et Alexandria capta, nihil præter calicem ex instrumento regio retinuerit. Sic apud Jureconsultos titulus est De fundo instructo, & instrumento legato.
 Instrumentum significat etiam Subsidium ad aliquid agendum.
 Instrumentum causarum & gnerum omnium. Cic. 2. de Orat. 146.
 Artis instrumentum. Hor. 1. Serm. 3. 131.
 Instrumenta multa habet homo ad adipiscendam sapientiam. Cic. 1. de Legib. 59.
 Subsidia & instrumenta. Cic. 2. in Catil. 9. Quam industriæ subsidia atque instrumenta virtutis in libidine audaciaque consumerentur.
 Instrumentum a natura. Cic. 3. de Orat. 193. Ad quorum intelligentiam a natura minus habent instrumenti.
 Naturæ instrumenta. Cic. de Clar. Orat. 267. Instrumenta naturæ vocat, acumen, gestum, & reliqua id genus, quæ a natura potius, quam ab arte proficiuntur: quæ Caio Pisoni a natura adfuisse testabatur ibidem.
 Instrumentum in bonis artibus comparandis. Cic. 2. de Fin. 110.
 Firmare, vel Destruere instrumenta. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Imperii instrumentum. Tacit. 4. Hist. 7. 6. Nullum majus boni imperii instrumentum, quam bonos amicos.
 Regni instrumentum. Cic. Brut. 4. ibid. 15. Sed instrumentum regni delatum ad Lepidum & Antonium. i. e. Copiarum (ut vulgus loquitur) Cæsaris. Budæus.

Tribunatus instrumentum. Cic. pro Milon. 33. Exhibe quæso, Sexte Clodi, exhibe librarium illud legum vestrarum, quod te aiunt eripuisse e domo, &c. ut præclarum inde manus ac instrumentum tribunatus ad aliquem deferre possis.
 Triumphus instrumentum, Apparatus. Cic. 7. Att. 8. Solvendi sunt nummi Cæsari, & instrumentum triumphus eo conferendum. conf. Suet. Cæs. cap. 37. & 84.
 Instrumenti nomine, aliquando intelligitur Monumentum scripturarum, ad res gestas pertinentium. Suet. Vesp. cap. 8. Instrumentum imperii, pulcherrimum ac vetustissimum confecit: quo continebantur pæne ab exordio urbis Senatusconsulta, plebiscita de societate & fœdere ac privilegio cuicumque concessis.
 Instrumenti male concepti tenor. V. Tenor, in TENEO.
 Instrumentorum nomine, Ea omnia accipienda sunt quibus causa instrui potest. Paul. l. 1. D. de fide instrum.
 Litis instrumentum. V. LIS.
 Luxuriæ. Sallust. Catil. cap. 26.
 Militiæ. Idem Jugurth. 47. & Dictys 1. 16.
 Necis instrumenta ferrum ignesque. Ovid. 3. Met. 698.
 Anilia instrumenta. Ovid. 14. Met. 766.
 Mendicum instrumentum. V. MENDICUS.
 Perniciosa instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15.
 Rusticum instrumentum. Val. Max. 4. 4. 6. & Phædr. 4. 4.
 Venatorium instrumentum intelligitur apud Plin. lib. 3. Epist. antepenultima ad Calvis. Rufum, pro his omnibus quæ ad venationem requiruntur. V. plura supra, & in Lex. Pitisc.
INSTUDIOSUS, a, um. Adj. Non studiosus. Apul. Apol. p. 299. Medicinæ neque instudiosus, neque imperitus. Gloss. Cyrill. Instudiosus, ἀφιλόσοφος.
INSTUPENS, entis. [ἀνασθητός] Idem quod Stupens, aut Valde [Immo paulum] stupidus, & sensus expers factus. Plin. lib. 28. cap. 4. Salpe torporem sedari quocumque membro instupente, siquis in sinum exspuat.
INSUASUM, i. n. appellabant antiqui Colorem, inquit Feltus, similem luteo, qui fiebat ex fumoso stillicidio in vestimento albo. Plaut. Truc. 2. 2. 16.
 Quia tibi insuasum infecisti, propudiosa, pallulam.
INSUAVIS, e. Adj. [ἀνώδης] Quod est Suavi contrarium h. e. Asperum, austum. Cic. de Amicit. 86. Insuavem illam admirationem ei fore, quæ jucundissima fuisset, nisi aliquem cui narraret, habuisset. Idem 2. de Orat. 25. Qui vitam insuavem sine his studiis putaretis.
 Insuavis odor. Columel. lib. 12. cap. 52.
 Aqua limosa & insuavis. Vitruv. 8. 1.
 Compar. Auct. ad Herenn. 3. 12. Quid insuavius quam clamor in exordio causæ. conf. Cic. Orat. & Gell. 1. 7.
 Superl. Cic. Orat. 163. Insuavissima littera.
INSUAVITAS, ætis. f. Gell. 1. 21. Infolentia & insuavitas dictionis. conf. Tertull. de Poenit. cap. 10. & ad Martyr. cap. 3.
INSUBIDUS, a, um. Adj. [ἀπειρήτος] Gell. lib. 19. cap. 9. Sed ne nos, id est nomen Latinum, tanquam profecto vastos quosdam, & insubidos, ἀναφροδισίας condemnetis. conf. Lamprid. Commod. cap. 17.
 Compar. Insubidior. Gell. 6. 1. & 13. 20.
INSUBIDE, [ἀπειρήτως] Adv. Gell. lib. 1. cap. 2. Multa atque immodica de philosophiæ doctrinis intempestive atque insubide differebat. i. e. Præcipitanter, prius quam sebi ret, aut in mentem veniret quid diceret. Macrobr. 7. Saturn. cap. 14. Ipsam vero videndi naturam non insubide intropexit Epicurus. i. e. Non dormitanter, non negligenter.
INSUBERS, pl. m. [ἰνσυσπρη] Galliæ populi qui Mediolanum condiderunt: de quibus Strabo lib. 5. Liv. 5. 34. Tacit. 11. Ann. 23. 3. & Plin. 3. 17. Sing. INSUBER. conf. Lex. Pitisc.
INSUBTILIS, e. Adj. Papin. in l. cum filiofamilias. D. de legat. 1. Denique Julianus non insubtili ratione motus respondit, &c.
INSUBTILITER, Adv. Non subtiliter. Ulp. in l. 1. §. si ex fundo. D. de hered. instit. Marcellus non insubtiliter non putat hodie hoc procedere.
INSUBULUM, i. n. Textoris instrumentum, auctore Hidor. 19. 29. Sic dictum quod infra & supra sit, vel quia insubulatur. Lucret. lib. 5. 1351.
 Nec ratione alia possunt tam lævia gigni
 Insubula, ac fusi, &c. al. Infilia. q. V.
INSUBULATUS, a, um. Partic. Perforatus. Cathol.
INSUCCO, [ἐξυλλίζω] Ære. Imbuere, seu Inficere, & succo aliquo vel humore intingere. Columel. lib. 7. cap. 5. Fracta pecudum non aliter quam hominum crura sanantur, involuta lanis oleo atque vino infuccatis. Et lib. 7. cap. 4. Infuccanda oleo lana. conf. Idem 9. 3. Panis infuccatus ex mulso. Cæl. Aurel. Acut. 3. 8. V. Reines. Var. Lect. 2. 8.
INSUCCUS, a, um. Adj. Cyprian. Infuccum corpus gladiatorum. V. Salmas. ad Tert. de Pall. p. 187.
INSUDO, Ære. Cels. 2. 2. Si corpus dormientis circa partes aliquas contra consuetudinem insudat. conf. 1. 3. &c.
INSUDATUS, a, um. Adj. Quintil. 11. 3. Insudata veste durandum. V. p. 1002. Burm. Sed etiam divise legitur In sudata veste.
INSUSCO, Ævi, Ætum, [ἐπιζέω] Ære. Idem quod Consuescere. Ter. Adel. 1. 1. 30.
 Nam qui mentiri, aut fallere insuevit patrem, &c. conf. Plaut. Capt. 2. 2. 55.
 Insuescere sui pars victoria. Liv. 5. Lucret. 2. 1277.
 Ut facile insuescat secum vir ducere vitam.
 Insuescere, cum dativo. Columel. lib. 6. cap. 47. Cui partui deinde quum decem diebus insuevit equa.
 Insuescere corpori meretricis, pro Consuetudinem stupri habere. Tacit. 11. Ann. 29. extr. Duas pellices, quarum is corpori maxime insueverat. Budæus.
 Insuesco, activ. Hor. 1. Serm. 4. 105. — insuevit pater optimus hoc me
 Ut fugerem, exemplis vitiorum quæque notando.
 Insuescere pecus amurca. Columel. lib. 6. cap. 4. Maxime tamen habetur salutaris amurca, si tantundem aquæ miscetas, & ea pecus insuefcas.
 Insuesci pass. Columel. lib. 11. cap. 3. Atque ubi cœperunt aliquod incrementum habere, sic insuesci debent, ut in id spatium quod sulcis interiacet, inclinentur.
INSUETUS, a, um. Partic. Liv. 24. 48. Ita se a pueris insuetos. Tibul. 1. 4. 42. Operi insuetas atteruisse manus. [Sed rectius legitur in Mss. Opere, & pertinet ad dict. seq.]

INSUETUS, a, um. Adj. [ἀσφής] Non Suetus. Tam de re quam de homine dicitur. Insuetum iter, Per quod transire non fumus soliti. Virg. 6. Æn. 16. Idem 1. Ecl. 50.

Non insueta graves tentabunt pabula fetas.

Insueta solitudo. Liv. 3.

Insuetus & novus mos. Cic. 4. Att. 1. Quo s. c. recitato, continuo populus, more hoc insueto & novo, plausum eo nomine in recitando differ. habui concionem. Vetus exemplar scriptum habet Insulso more.

Insuetus plerumque genitivo jungitur, ut

Contumeliæ insuetus. Cic. 2. Att. 2.

Laboris insuetus. Cæf. 7. Bell. Gall. 30.

Moris alicujus insuetus. Liv. 6.

Pugnæ insuetus. Cæf. 1. Bell. Civil. 44.

Insuetus cum dativo, ut Insuetus homo alicui rei, Qui non consuevit. Liv. 28. 18. Ut non Syphacem modo barbarum, insuetumque moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum sacunde alloquendo sibi conciliarit.

Insuetus vera audire. Liv. 31.

Insuetus, cum gerundio, ut Insuetus navigandi. Cæf. 5. Bell. Gall. 6.

Insuetus ad. ut, Corpora insueta ad onera portanda. Cæf. 1. Bell. Civil. 78. conf. Nep. 10. 7. 3. Justin. 1. 8. 6.

INSUETE, Adv. Cæl. Aurel. Tard. 5. 3. Insuete immorari alicui.

Compar. Augustin. Epist. 3. Ipsos corporis sensus aliquanto insuetus perferretur.

INSUETUDO, inis. f. ut, Insuetudo cibi. Spartian. Sever. cap. 16.

INSUEFACIO, [ἐθίζω] ēre. Consuefacere. Unde

INSUEFACTUS, a, um. Partic. [ἐθισμένος] Assuefactus. Cæf. 4. Bell. Gall. 24. Notissimis locis audacter tela conjicerent, & equos insuefactos incitant.

INSUFFICIENS, entis. Tertul. adverb. Hermog. cap. 15.

INSUFFICIENTIA, æ. f. Tertul. ibid. & ad Uxor. 1. 4.

INSUFFLO, ære. Insufflavit uxori, Sed absque exemplo in **SUFFLO**.

H. St. Nec est Latinum sane verbum.

INSŪLA, æ. f. [νῆσος] Terra quæ undique aquis includitur, proprie autem in mari. Quidam a Salo appellatas insulas volunt, quod in salo, id est mari sitæ sunt.

Corrosæ insulæ. V. **CORRODO**.

Ocellus insularum Sirmio. Catul. 29. 1. 12.

Odoriferæ insulæ. V. **ODOR**.

Tenera insula. Cic. 6. Att. 2. Quid tandem isti mali in tam tenera insula non fecissent? Tenera, i. e. Imbelli, & deliciis potius quam armis dedita.

Adnatæ insulæ. V. **ADNATO**.

Insulæ dictæ sunt proprie Domus quæ non conjunguntur communibus parietibus cum vicinis, circuituque publico aut privato cinguntur, a similitudine videlicet earum terrarum, quæ fluminibus aut mari imminent, sicutque in salo: a Græcis οἰκία περιήκωτος dicitur. Hactenus Festus. Cic. pro M. Cæf. 17. Nunc demum intelligo P. Clodii insulam esse venalem, cujus hic in ædiculis habitat decem, ut opinor, millibus. Ulpian. in l. stipulationes non dividuntur. D. de verb. obligat. Plane si insulam fulciri quis stipulatus sit, non est expectandum ut insula ruat. Plautus in l. nam salutem. D. de officio Præfecti vigillum, Effracturæ sunt plerumque in insulis horreisque, ubi homines pretiosissimam partem fortunarum suarum reponunt. Budæus. conf. Suet. Neron. 38. Cæf. 41. & Tiber. 48. Tacit. 6. Ann. 45. 2. Et 1. Hist. 86. 4. &c. vel Lex. Pitisc.

Templa etiam Insulas dixere Ecclesiastici Scriptores quod ab aliis ædibus undique sejuncta essent. V. Gonsal. ad Petron. cap. 95. & If. Voff. ad Justin. 32. 2. 2.

INSULANUS, a, um. Adj. Serv. in Virg. 8. Æn. 725. Caræ insulani populi fuerunt. Pacat. Paneg. Theod. cap. 23. Gloss. vet. Insulani, νησιῶται.

INSULĀRIS, e. Adj. [νησιάρχης] Quod est insulæ, & ad insulam pertinet. Plin. Qui primus insularem morbum in urbem invexit. [Si modo Plinii hæc sunt.] Ammian. Nec strepente ullo, nec obsistente, insulari pœna multati sunt. i. e. Deportatione in insulam. conf. Idem 26. 29. & 15. 27. Domus insularis. Cassiodor. 12. 24.

Insulares item sunt Templi custodes. Justin. 32. 2. 2.

INSULĀRIUS, i. m. [νοτοφύλαξ] Pompon. in l. si ita de Usu & habitatione, Dominus proprietatis etiam invito usufructuario vel usufructuario fundum vel ædes per saltuarium vel insularium custodire poterit. Intelligit, Insulæ custodem. conf. Reinf. Inscr. 1. 138. & l. 5. §. 1. Dig. de Inst. Act. & l. 4. D. de præf. vigil. Apud Petron. cap. 95. Insularios intelligit Grævius ad Cic. pro Cæf. p. 311. non insularum i. e. domuum custodes, sed conductores, i. e. inquilinos.

INSULATUS, a, um. Partic. ab **INSULO**. Apul. de Mundo, extr. Audivimus regiones, quæ prius fuerant continentes, hospitibus atque advenis fluctibus insulatas. conf. Augustin. Civ. Dei, 4. 2.

INSULENSIS, e. Solin. cap. 54. Ab insulense ad continentem.

INSULOSUS, a, um. Adj. Plenus insulis. Ammian. 23. 18. Idem 22. 11.

INSOLSUS, a, um. Adj. [ἀναλκός, ἀνεπίστατος] Fatuus. Donatus ad Ter. Eun. 5. 8. Insulsus, Sine sale & sapientia, aut Sine saltu & facilitate. [Satis insulse.] Plaut. Rud. 2. 6. 33. Ter. Eun. 5. 8. 49.

Fatuus est, insulsus, tardus, stertit noctesque & dies. Cic. 2. de Orat. 257. Sed qui ejus rei rationem quandam conati sunt, artemque radere: sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum, nisi ipsa insulitas rideatur. Idem 1. Tusc. 15. Sed tu mihi videris & Epicharmi acui, nec insulsi hominis, ut Siculi, sententiam sequi.

Insulsa gula. Cic. 13. Att. 31. O gulam insullam: pudet me patris.

Insulsa effragitatio, Inepta & imprudens. Cic. 10. Fam. 24. Ad cogitationem Consulatus bimeltris summo cum terrore hominum, & insulsa cum effragitatione transulerit.

Compar. Tertul. ad Nation. 1. 3. Solæcismus & insulsiior figura.

Superl. Insulsiissimus improbissimusque est. Martial. 12. 55. Insulsiissimus est homo. Catul. 17. 12.

INSULSITAS, atis. f. [ἀδουσία] Ineptia. Cic. 13. Att. 29. De hortis ex tuis litteris cognovi, & Chryippo in villa, cujus insulsiatatem bene noram, video nihil, aut pauca mutata. Insulsa placere non solent. recte igitur & venuste insulsiatatem tribuit villæ, quæ nihil haberet, cur placere posset. Insulsi enim est, Nullo sale conditum. conf. Idem ibid. 5. 31. Sic pro Rabir. post. 36. Jara noctis insulsiatatem Græcorum. Plaut.

Mil. 3. 3. 5. Stultitia, insipientia, insulsiatæque. Al. Insulsa atque maxima hæc sit.

INSULSE, Adv. [ἀφροσύνη] Imprudenter & inepte. Cic. 2. Epist. ad Cæf. Sed ita locutus insulse est, ut mirum Senatus convicium exceperit. apud Non. 1. 141. Idem 2. de Orat. 221. Et 4. Att. 16. & 15. 4.

Compar. Gell. 16. 12. Nihil potest dici insulsius.

Superl. Idem 12. 2. Hoc etiam addidit insulsiissime.

INSULTO, **INSULTATIO**, **INSULTURA**. V. **INSULTO**.

INSUM, es, est, [ἐνεμε] esse. In aliqua re esse. Plaut. Rud. 4. 4. 144.

Credo edepol ego illic inesse auri & argenti largiter.

Insumus. Lucret. 3. 1093.

Nec devitari letum pote quin obeamus:

Præterea, versamur ibidem, atque insumus usque.

Inest in. Ter. Eun. 1. 1. 14.

In amore hæc omnia insunt vitia: injuriæ, &c. Idem And. 5. 2. 16.

Tristis severitas inest in vultu, atque in verbis fides. Cic. de

Amicit. 79. Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Inest pictura in hactabula. Ter. Eun. 3. 5. 36.

Inest hic. Plaut. Rud. 4. 2. 21. Thesaurum hic ego inesse reor.

Insunt signa. Ter. Adel. 5. 3. 36. — multa in homine, Demea,

Signa insunt, ex quibus conjectura facile fit.

Inest huic. Martial. lib. 14. 145.

Is mihi candor inest.

Columbis inest quidam gloriæ intellectus. Plin. lib. 10. cap. 36.

Nobis inest spes. Plaut. Capt. 2. 1. 53. Plin. in Paneg. cap. 88. Cui plus invidiæ, quam pulchritudinis inest. conf. Ovid. 3. Amor. 3. 34. & Tacit. 4. Hist. 27. 6.

INSŪMO, pli, ptum, [ἀναλκῶς, δωπενῶς] ēre. Impendere, consumere. Cic. 5. Att. 17. Nos tamen etsi hoc te ex aliis audire malo, sic in provincia nos gerimus, ut nullus teruntius insumatur in quenquam.

Curam insumere ad speculandum. Plin. lib. 9. cap. 46.

Operam insumere. Cic. 5. Verr. 150. Quantam igitur illi spem prædæ propositam arbitrantur fuisse, qui tantum præsens lucrum, nulla opera insumpta, contempserit atque despexerit?

Operam frustra insumere. Liv. 10. 18.

Sumptus in rem aliquam insumere. Cic. 2. de Invent. 113. In hominem autem, quibus rationibus vixerit, quid sumptus in eam rem aut laboris insumpserit, &c.

Insumo, idem quod Sumo, assumo: ut, Insumere mentes dignas cœptis. Stat. 12. Theb. 643.

Terrarum leges, & mundi fœdera mecum

Defensura manus, dignas insumite mentes

Cœptis.

Nubila insumpserunt latus montis, i. e. Occuparunt, infederunt. Stat. 2. Theb. 39.

INSUO, ui, ūtum, [ἐπιπέπω] ēre. Idem quod Suere significat. Varro 2. de R. R. cap. 9. Quæ intra capita insuitur pellis mollis.

Auro insuto graves vestes. Ovid. 3. de Arte Am. 131.

Terga bouum plumbo insuto, ferroque rigeabant. Virg. 5. Æn. 505.

Insutus culeo, & Insutus in culeum. Valer. Max. lib. 1. 1. 13. Cic. 1. Q. frat. 2.

Insuere, per translationem, pro Coniungere. Liv. 40. 51. pr. Lepidus moles ad Tarracinam: ingratum opus, quod prædia habebat ibi, privatamque publicæ rei impensam insuerat, &c. In emendatis codd. Injunxerat.

INSŪTUS, ūs. m. Apul. Met. 7. Mille aureos insutu lacinjæ contexerat. V. Elmenh. Emend. p. 240.

INSŪTITUS, a, um. Apul. Met. 6. p. 187.

INSŪPER, Adv. [ἐπι δὲ, ἐξ ὑπὲρ] i. e. Præterea. Cic. 15. Fam. 16. Nanne te fugiat, latius insuper Epicurus. Ter. Eun. 4. 3. 3.

Quin etiam insuper scelus, postquam ludificatus est virginem,

Vestem omnem miseræ discidit. Ibid. 5. 6. 12.

An pœnitebat flagitii, te auctore quod fecisset

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicares? [Quod putant plerique hanc particulam ex duabus præpositionibus In & Super constat esse, id in voce **CONTRA** in dubium non injuria vocavi. Potius enim videtur ex duobus adverbis Inde & Super, aut ex adverbio & præpositione iisdem per Syncopen constata. Multum enim Inde particula antiqui utebantur, ut apparet ex Deinde, Exinde, Perinde, Proinde, Subinde. Quidni igitur & Superinde dixisse putemus, ac mox, vo-

lente usu, per anastrophe Inde super, & contracte Insuper, ut Imperator pro Induperator? Forte & Desuper ex Deinsuper temporis Adv. factum, & errore vulgi pro ἀνωθεν usurpari cœpit.

Insuper, pro Super, vel Desuper. Columel. lib. 12. cap. 39. Tum insuper cannas ponere. Lucret. lib. 6. 190.

Aut ubi per magnos montes cumulata videbis

Insuper esse alius alia.

Imposita insuper Ætna. Virg. 3. Æn. 579. conf. Tacit. Germ. 15. 25. & Liv. 21. 1.

Insuper; pro Deinceps, vel Continue sive Continenter. Suet. Vitell. 2. Mox cum Claudio principe, duos insuper ordinarios Consulatus, Censuramque gessit. [Hic Insuper est Præterea.]

Insuper quam, ut Præter quam. Liv. 23. 7. pr. Hæc pacta: Illa insuper, quam quæ pacta erant, facinora Campani ediderunt. Nam præfectos locum, &c. Budæus.

Insuper his, pro Præter hæc. Virg. 9. Æn. 61.

Insuper his, campi quod rex habet ipse Latinus.

Insuperhabere, pro Negligere, ea forma qua dicimus Posthabere. Papi- nianus in l. hæredem. D. de his quæ ut indignis auferuntur, Hæredem, qui sciens defuncti vindictam insuperhabuit, fructus omnes restituit cogendum exiitavi. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Non ignoro tamen Haloandrum aliter & legere & distinguere. Idem in l. sunt personæ. D. de religiosis, & sumptibus funerum, Eademque sunt in socio, qui in fundum communem invito socio mortuum inferre vult. Nam propter publicam utilitatem, ne insulsa cadavera facerent, strictam rationem insuperhabemus, quæ nonnunquam in ambiguis religionum quæstionibus omitti solent. Sic habent Pand. Flor. conf. Gell. 1. 19. & 4. 1. Has & alias geminatas præpositiones separandas, non conjungendas esse statuunt J. Cri, conjunctas tamen vult Muretus Var. Lect. 11. 17. conf. Taubm. in Plaut. Merc. 1. 2. 82.

INSUPERABILIS, e. Adj. [*ἀνίκητος, ἀνυπερβλητός*] Quod superari non potest, & domari. Plin. 1. Epist. 22. Rogavitque ut medicos consuleremus de funna valerudinis: ut si esset insuperabilis, sponte exiret e vita.
Genus insuperabile bello. Virg. 4. Æn. 40.
Insuperabile, Quod pertraniri non potest præ altitudine aut locorum difficultate. Liv. 21. 25. Constat non tam bello motos, quam longinquitate via, insuperabileque Alpium transitu. Idem 21. 36. Ea vero via insuperabilis fuit. conf. Gell. 13. 1.

INSUPERABILITER, Adv. Augustin. de Civ. Dei, 5. 8. Dei potestas insuperabiliter per cuncta potrigitur.

INSUPERATUS, a, um. Adj. C. Gall. El. 1. 33.
—tolerantia rerum,
Spernebat cunctas insuperatas finas.

INSURGO, surrexi, ectum, [*ἀνταίρω, ἀντίστυμαι, ἐπιανίσταμαι*] ēre. Contra surgere. Virg. 9. Æn. 34.
Altius insurgere. Quintil. lib. 8. cap. 4.
Altiore insurgens. Virg. 11. Æn. 697.
Regnis alicujus insurgere. Ovid. 9. Met. 444.
Insurgere, Incumbere. Virg. 5. Æn. 189.
— nunc, nunc insurgite remis,
Hectorei focii. V. Lex. Pitifc.

INSURVILARE & **INSURVILARE** alicui rei. Plin. Paneg. cap. 66. pr. Capefferē quasi communis imperii curas, insurvilare publicis utilitatibus & insurvilare.

INSUSURRO, [*ἐπιψιδυεῖζω*] āre. In aures leniter obstreperē, & veluti cum quodam susurro. Cic. 4. Acad. 147. Verum quoniam non solum nauta significat, sed etiam Favonius ipse insusurrat, navigandi nobis tempus esse, &c.
Insusurrare in aurem alterius aliquid. Cic. 3. Verr. 120. A qua muliere quum erat ad eum ventum, & in aurem ejus insusurratum, alias revocabate eos, &c.
Insusurrare alteri, Aliquid in aurem insufflare. Cic. 5. Tusc. 103.
Insusurrare crebro cantilenam suam alteri. Cic. 1. Att. 16. Atque ita (tamen si iis novis amicitias implicari sumus) ut crebro vaser ille Siculo insusurraret Epicharmus cantilenam illam suam, &c.
Turpissima vota Diis insusurrant. Sen. Epist. 10.

INSUSURRANS, antis. Partic. Cic. 5. Tusc. 103.

INSUSURRATUS, a, um. Partic. Sen. Brev. Vit. cap. 14. Insusurratum millies nomen.

Secreto insusurratum. Sidon. 5. Epist. 6.

INSUSURRATIO, ōnis. f. Capitol. in Anton. Philos. cap. 19. Cum suis mores semper teneret, neque alicujus insusurratione mutaretur.

INSUSCEPTUS, a, um. Adj. [*ἀδέκλιτος*] Ovid. ad Liv. 197.
Dixit, & iratus vota insuscepta reliquit.

INSUTUS, V. INSUO.

I N T

INTABESCO, [*ἐνπίσθημαι*] ēre. Idem quod Tabescere. Columel. lib. 4. cap. 3. Novella vero dum adolescit, nisi omnia justa perceperit, ad ultimam redigitur maciem, & sic intabescit, ut nullis deinceps impensis recreari possit.
Cera intabescit igne levi. Ovid. 3. Met. 486.
Cibo interminato intabuisse pupula. Hor. Epod. 5. 40.
Diurno morbo intabescere. Cic. 3. de Nat. Deor. 84.
Dolori intabescere. Sen. Conf. Polyb. cap. 24.
Glans plumbea intabescit. Ovid. 14. Met. 226. i. e. Liquefcit.
Pruinæ matutinæ intabescunt sole tepente. Ovid. 3. Met. 487.

INTACTUS, a, um. Adj. [*ἀντίκλιτος, ἀφαιστος*] Non tactus, integer, immaculatus, impollutus. Liv. 5. 38. Non modo non tentato certamine, sed ne clamore quidem reddito, integri intractique fugerunt.
Intactus infamia. Liv. 38. 51. Infamia intactum, invidia qua possunt, urgent.

Haud intacti religione animi vir, Quem religio tangit. Liv. 5. 15.
Intactus a sibilo, Nunquam exhibitus aut explosus. Cic. 8. Fam. 2.
Hoc magis animadversum est, quod intactus a sibilo pervenerat Hortensius ad senectutem.

Boves intactæ. Horat. Epod. 9. 22.
Carmen intactum Græcis, Satira. Hor. 1. Serm. 10. 66.
Cervice intacta juvenca, Injuges. Virg. 4. Georg. 551.
Corpus intactum a vexatione. Liv. 7. 10. extr. Jacentis inde corpus, ab omni alia vexatione intactum, uno torque spoliavit.
Grex intactus, Indomitum armentum. Servius. Virg. 6. Æn. 38.
Pomum intactum omnibus, Quod a nemine gustatur. Plin. lib. 12. cap. 10.
Pontem intactum sinere. Curt. 4. 16. 9.
Theauri Arabum intacti. Hor. 3. Carm. 24. 1.
Virgo intacta manet. Catul. 60. 45.
Compar. Juven. 6. Sat. 162. Intactior omni Sabina. i. e. Castior.

INTACTUS, ūs. m. Lucret. 1. 454.

Tactus corporibus cunctis, intactus inani.

INTACTYLIS, e. Adj. [*ἀντακτίλος*] i. e. Tactum refugiens, sive Quod tangi non potest. Lucret. lib. 1. 438.
Sin intactile erit, nulla de parte quod ullam
Rem prohibere queat per se transire meantem.

INTAMINATUS, a, um. Adj. [*ἀμικνίτος*] Idem quod Incontaminatus. Hor. 3. Carm. 2. 17.
Virtus repulsa nescia fardidæ,
Intaminatis fulget honoribus. Alii —fordidæ in-
Contaminatis &c. H. St.

INTANTUM, & **INQUANTUM**, Adverbialiter [*τόσον, ὡς ὅσον, ὅσον μὲν*] Sen. de Benef. lib. 2. cap. 23. Quomodo danti intantum producenda notitia est muneris sui, inquantum delectatura est eum, cui datur, ita accipienti adhibenda concio est. Virg. 6. Æn. 875.
Nec puer Iliaca quisquam de gente Latinos
Intantum spe tollet avos. Alii rectius In tantum. V. IN præpos.

INTEGRUM, gra, grum, [*ἀλόκληρος, ἀκέραιος, ἀμέλας, πᾶνός*] In corruptum, inviolatum, totum: ut, Integrum templum omni opere. Cic. 7. Verr. 132.
Integer opponitur Trunco. Plin. lib. 7. cap. 11. extr. Jam illa vulgata, varie ex integris truncos gigni, itemque ex truncis integros, eademque parte truncos. Budæus.

Integra filia, Virgo. Plaut. Truc. 4. 3. 47.
Virgines integrae. Catul. 59. 36.
Integer homo & sanctus. Cic. 1. de Orat. 229. Quumque ille nemo neque integer esset in civitate, neque sanctior, &c.
Integer, innocens, religiosus. Cic. 6. Verr. 7.
Homo integer & castissimus. Cic. 2. de Invent. 36.
Bonus & integer vir. Cic. pro Muren.
Integer & Contaminatus, contraria. Cic. in Topic. 69.
Integer & purus. Cic. 1. Tusc. 41.
Rudis discipulus, & integer. Cic. 3. de Nat. Deor. 7.
Ævi integer. Virg. 6. Æn. 638. Ovid. 9. Met. 440.
Animi integer. Cic. in Art. Rhet. Integer animi fuisse demonstratur.
Annorum integer. Stat. 1. Theb. 415.
Mentis integer. Hor. 2. Serm. 3. 65.
Vita integer. Hor. 1. Carm. 22. 1.
Integer pudore. Martial. lib. 6. 28.
Integer a. V. in a præp. conf. Liv. 9. 41.
Integer ab labore, Non fatigatus. Cæf. 3. Bell. Gall. 26.
Integer & honestus in omnibus vitæ partibus. Cic. pro Font.

Integer, est Qui nondum se atrinxit: cui integrum est rei arbitrium, Cic. pro Flac. Et ego me ad id quod attulerit, integrum conservabo. Budæus.

Integrum se servare, pro Neutri parti se adscribere. Cic. 7. Att. 25.
Quod me amicissime admones, ut me integrum quoad possim servem, gratum est.

Integer, Validus, firmus, vegetus, sobrius: cujus contrarium est Fefusus, faucius, vitiatius, languidus, vinosus. Cic. pro Muren. 50. Integrorum & fortunatum promissis faucies & miseros credere non oportere. Cæf. 7. Bell. Gall. 41. Quum crebro integri defessis succederent. Idem 7. 48. extr. Non facile recenres atque integros sustinebant. Idem Civ. 3. 40. Integrosque semper defatigatis submittebat. Corn. Celsus in Procem. Qui sanæ cujusque colorem partis ignoret, nescire quid integrum, quid corruptum sit.

Ut integrum se, salvumque velit, movet infantem natura. Cic. 2. de Fin. 33.

Ex vera atque integra Græcia. Cic. pro Flac. 61.
Florentes atque integros populos vici. Cic. pro Planc. 85.
Integerrimi & parati populi. Cic. pro Domo, 60. Quum Gabinio integerrimas paratissimisque gentes ad diripiendum tradidisses.
Integerrimi diutina pace populi. Liv. 6. 7. pr.
Ætas integra, Adulta, florens. Ter. And. 1. 1. 45.
— egregia forma, atque ætate integra. Subaudi Mulier.

Animo libero & integro causam alicujus defendere. Cic. pro Sull. 86.
Audacia nova atque integra; Recens nata. Plaut. Caf. 3. 5. 5.

Causa integra. Cic. 1. Fam. 5. Itaque Alexandrina causa, que nobis adhuc integra est, videtur ab illo plane esse deposita. Ter. Hec. 1. 2. 5.
Alias ut uti possim causa hac integra. i. e. Non dicta, ut ait

Donat. Causam integram alicui reservare. Cic. 13. Fam. 4.
Conjuges integras ab alterius petulantia conservare. Cic. 2. Verr. 14.
Corpus integrum & vitiosum, contraria. Cic. 1. de Divin. 80.

Decor integer ævi. Stat. 5. Silv. 2. 63.
E exercitus integer, Infractus & sanus. Plaut. Perc. 5. 1. 2. Cic. 10. Fam. 35. Equitatum habet magnum, nam omnis ex prælio integer discessit.

Existimatio integra. Cic. pro Quint. 49. Tamen dum existimatio est integra, facile consolatur honestas egestatem.
Fortes integri. Hor. 1. Carm. 26. 6. Lucret. 4. 2.
Ingenium integrum, In corruptum. Sallust. Jugurth. cap. 63. Ita inter artes bonas integrum ingenium brevi adolevit.

Mens integra. Hor. 1. Carm. 31. 18.
Opes integræ & Accisæ, contraria. V. OPES.
Res integra & infracta. Cic. 9. Att. 1.
Res integra, cui Peracta opponitur. Plin. 3. Epist. 4. pr. Cic. 4. Att. 15.
Sed hæc mallem integra re tecum egisse.

Res integra, cui Perdita opponitur. Cic. 5. Verr. 110. Utrum est æquius Decumanum petere, an aratorem reperere? judicium integra re, an perditia fieri?

Sanguis integer, Purus. Plaut. Merc. 3. 2. 7. Virg. 3. Æn. 638.
— vos ò, quibus integer ævi

Sanguis, ait, solidoque suæ stant robore vires.
Sanguis vitiosus & Integer, contraria. Corn. Cels. 2. 10. Si is (sanguis) crassius, & niger est, vitiosus est: ideoque utiliter effunditur: si rubet & pellucet, integer est.

Sensus integer. Cic. 4. Acad. 19.
Signa integra. Cic. 3. in Catil. 6.
Testes integri. Cic. 1. de Fin. 71.
Valetudo integra, Sana. Cic. 2. de Fin. 47.
Vita integerrima. Cic. pro Planc. 3.

Integrum & illibatam. V. ILLIBATUS.
Integra omnia principi relinquere. Plin. Epist. 126.
In integrum restituere damnatum, In statum pristinum, ut fuit ante rem judicatum, & causæ dictionem. Ter. Phorm. 2. 3. 11. Cic. 7. Verr. 73.
Ut damnati in integrum restituantur, vinciti solvantur.

Integrum est, In arbitrio est & potestate. Cic. 12. Philip. 5. At non est integrum: constituta legatio est. Quid autem integrum non est sapienti, quod restitui potest?

Non est integrum mihi tuo consilio uti. Cic. in Pison. 58.
Si integrum daretur, eam sententiam diceret. Cic. in Partit. 132.
In integro esse res dicitur. Cic. 4. Verr. 98. Quum tibi in integro tota res esset. i. e. In potestate, ita ut adhuc possit vel fieri, vel omitti.

In integro esse causa dicitur: cui Dubia opponitur. Cic. 11. Att. 6. Suspicor enim coheredes dubiam nostram causam putare, & eorum in integro esse. Vetus exemplar pro Eorum, legit Eo rem in integro, &c.
Ab integro, Adv. Denuo, inquit Servius. Virg. 4. Ecl. 5.
Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

De integro, V. DE.
De integro alicui gratulari. Cic. 13. Att. 49.
De integro scribere epistolam. Cic. 13. Att. 27.

INTEGRUS, Adv. [*ἀλόκληρος*] Pure, sincere, casta. ut, Integre versari in re. Tacit. Agric. 7. 4.
Integre vivere. Cic. 4. de Fin.
Incorrupte atque integre judicare. Cic. 1. de Fin. 30.

- Caste integreque versari in periculis privatorum. Cic. pro Lege Manil. 1.
- Acta integerrime vita. Cic. in Sallust. 4.
- INTEGRITAS**, ātis. f. [ἰδέσθαι, ἀκεραιότης] Innocentia. Cic. 3. Verr. 64. Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate pudicitiaque existimari.
- Integritas atque innocentia singularis. Cic. 1. Verr. 27.
- Fraus & Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 35. Eadem facultate & fraus hominum ad perniciem, & integritas ad salutem vocatur.
- Integritas & continentia. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Integritatis & fidei testimonium dedit Cato. Cic. 7. Att. 2.
- Vite anteaetate integritas. Quintil. lib. 7. cap. 3.
- Cautior & diligentior integritas. Cic. 1. Q. frat. 1.
- Incorrupta sermonis Latini integritas. Cic. de Clar. Orat. 132.
- Integritatis & elegantiae alicujus laudator. Cic. 6. Att. 2.
- Integritas corporis, Valetudo. Cic. 5. de Fin. 40. Quod cumulatur ex integritate corporis, & ex mentis ratione perfecta. conf. Gell. 18. 1.
- INTEGRITUDO**, inis. f. Ulp. Dig. de Testam. mil. proœm. Secutus animi mei integritudinem erga commilitones.
- INTEGRO**, [ἀγέρων] āre. Rursus inchoare, innovare. Virg. 4. Georg. 515. — ramoque sedens miserabile carmen
Integrat. Liv. 5. 25. Simul ab religione animos remiserunt, integrant seditionem Tribuniplobis.
Cædem, Renovare. Liv. 9. 43.
Lacrimas. Liv. 1. 29.
Luctum. Curt. 10. 6. 4.
Peccatum. Apul. Apol.
Pugnam. Liv. 3. 70.
Vulnera. Stat. 5. Theb. 29.
Vim. Sen. Med. 671.
Acie integrare. V. ACIES.
Bellum integrabat Enyo. Stat. 8. Theb. 658.
Integrare animum admiratione, aut risu renovare. Cic. 1. de Invent. 25. Sic animus defessus audiendo, aut admiratione integratur, aut risu renovatur. conf. Gell. 15. 2. & Tacit. 4. Hist. 81.
- INTEGRATUS**, a, um. Partic. Aufon. Epist. 14. 7. Vigor integratus.
- INTEGRATIO**, ōnis. f. Ter. And. 3. 3. 23. Amantium iræ amoris integratio est. non Redintegratio, ut in vulg. Symmach. 3. Epist. 73. Rei familiaris integratio. Vet. Gloss. Integratio, ἐπιανάψις.
- INTEGRATOR**, ōris m. Tertull. Apol. cap. 46. extr.
- INTEGRASCO**, [αφθάνομαι] ěre. Integrari, ad integrum redire, repeti, instaurari, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 2. 5. Videre ait te cupere. b. ah perii, hoc malum integrascit.
- INTEGELLUS**, a, um. Adj. dimin. Catul. 15. 14. Ut si quicquam animo tuo cupisti, Quod castum expeteres, & integellum. conf. Cic. 9. Fam. 10.
- INTEGO**, xi, ctum, [ἐκφράσσω] ěre. Tegere. Plaut. Rud. 1. 2. 13. Villam integendam intelligo totam mihi.
Integere habitabiles casas. Plin. lib. 10. cap. 13.
Integebantur porticus lignis conjunctis inter se. Cæs. 2. Bell. Civil. 2.
Integi vallo. Liv. 7. Vetus exemplar habet Tegi.
Crines integit castide. Stat. 4. Theb. 303. Propert. 2. 19. 15. Qua formosa suo Clitumnus flumina luco
Integit. Grut. Inscr. p. 150. C. RVSTIVS &c. VIAM INTEGRANDAM CVRAVERE.
- INTECTUS**, a, um. Partic. Liv. 27. 3. Stramento intecta omnia.
- INTECTUS**, a, um. Adj. Non tectus, apertus. Semifonnus ac prope intectus. i. e. Nudus. Tacit. 5. Hist. 22. 6. conf. Idem Germ. 17. 1. Corpore intecto. Idem 4. Hist. 77. 3. Pedibus intectis incedere. Idem 2. Ann. 59. 2. conf. Idem 4. Hist. 46. 3. Verticibus intectis hieme pruina perferre. Mamert. Paneg. Jul. cap. 13. Tralate. Tacit. 4. Ann. 1. 4. Sejanus Tiberium variis artibus devinxit, adeo ut obscurum adversum alios, sibi uni incautum intectumque efficeret.
- INTEGUMENTUM**, i. n. [ἐκάλυμμα] Quo quid integitur. Liv. lib. 40. extr. Deorum capita, quæ in lectis erant, averterunt se, lanaque cum integumentis, quæ Jovi apposta fuit, decidit.
- Involucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 161. Sic modo in oratione Crassi divitias ac ornamenta ejus ingenii per quædam involucra atque integumenta perspexi. i. e. Velamenta.
- Integumenta flagitiorum. Cic. pro Coel. 47. Huc unius mulieris libidinem esse prolapsam, ut ea non modo solitudinem ac tenebras, atque hæc flagitiorum integumenta non quærat, sed in turpissimis rebus, &c.
- Frontis integumentum. Cic. Post. red. in Sen. 15.
- Diffimulationis integumentis evolutus. Cic. 2. de Orat. 350.
- Integumenta vocabantur, & Tegmenta, operimenta scutorum & fragmenta. Plaut. Pacch. 4. 2. 20. Nequam esse oportet scutum, integumentum improbum est. Sic legit Turnebus. al. Oportet, quod tu integumentum improbus es.
- INTECTAMENTUM**, i. n. Quasi ab INTECTO frequent. Gloss. Gr. Lat. ἐκίπασμα ἄγυς.
- INTEGRASCO**, **INTEGRE**, **INTEGRITAS**, **INTEGRO**, &c. V. INTEGR.
- INTELLIGO**, exi, ectum, [νόω, συνίημι, φράσσομαι, ἵσταιώ] ěre. ex Inter & Lego, quasi In interioribus legere: significat Videre & mente percipere. Antiqui Intellego scribebant per b secundam vocalem in penultima. Cic. 16. Fam. 22. Tu istic, si quid librarii mea manu non intelligit, monstrabis.
Animum alicujus intelligere. Ter. Heaut. 3. 1. 69. Nam si semel tuum animum intellexerit, Prius proditurum te tuam vitam, &c.
Colloquia alitum intelligere, V. COLLOQUIUM.
Gratulationem intelligere dicuntur simiæ. Plin. lib. 8. cap. 54. Tractarique gaudent, similes gratulationem intelligentis. [Intelligentibus. H. St.]
Sententiam alicujus intelligere. Ter. And. 1. 3. 2. Enimvero Dave, nihil loci est fegnitæ, neque fegordia, Quantum intellexi modo fenis sententiam de nuptiis.
- Intelligere in re aliqua. Cic. 6. Verr. 94.
Intelligere, Percipere. Ter. Eun. 5. 2. 44. Tum pol tibi ab isto, hera, cavendum intelligo.
Clarius aliquid intelligere. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Intellexin', pro intellexistine? Ter. And. 1. 2. 30. Quid? hoc intellexin'? an nondum etiam ne hoc quidem? d. immo callide.
Lepide intelligere, V. LEPIDUS.
Minus intellexi. Ter. Eun. 4. 5. 11. — nesciebam id dicere illam, nisi quia
Correxit miles, quod intellexi minus: nam me extrufit foras. V. PARVUS.
Multum intelligo, V. MULTUS.
Nihil intelligo, V. NIHIL.
Satis intellexi. Ter. Adel. 3. 2. 31.
Intelligo de gestu, i. e. Ex ipso gestu compertum habeo quid velis. Cic. in Varin. 35. Volo etiam audire de te, quo tandem Senatusconsulto legatus sis: de gestu intelligo quid respondeas.
Intelligere ex. Cic. 3. de Nat. Deor. Sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per sese cognosci atque intelligi potest.
Intelligere in. Cic. 6. Verr. 94. Tametsi non tam multum in istis rebus intelligo, quam multa vidi.
Intelligere male, vel nihil. Cic. 16. Att. Male eum credo intellexisse, si quisquam male intelligit, vel potius nihil intellexisse.
Intelligendi disciplina. V. Vera & absoluta eloquentia, in ELOQUOE.
INTELLIGITUR, Imperf. Cic. 1. de Fin. Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter se fugiendam esse. Idem 4. Acad.
Intelligitur id. Cic. de Amicit. 23. Id si minus intelligitur, &c. Non intelligitur quando obrepat senectus, i. e. Vix sentitur, haud animadvertitur, aut percipitur. Cic. de Senect. 38.
INTELLIGENS, Partic. [διήμων, νοήμων, συνετός] Sciens, sapiens, doctus, prudens. Ter. Eun. 2. 2. 1. Dii immortales homini homo quid præstat, stulto intelligens
Quid interest?
Doctus & intelligens existimator. Cic. de Clar. Orat. 320.
Ingeniosus & intelligens. Cic. 6. Verr. 4. Quæ non modo istum hominem ingeniosum & intelligentem, verumetiam quemvis nostrum, quos iste idiotas appellat, delectare possent.
Intelligens judicium, Quod est sanum, quodque ex re bene intellecta procedit. Cic. de Opt. gen. Orat. 11. Quiteretes aures habent, intelligentque judicium.
Intelligens in hac re. Cic. 6. Verr. 149. At ita studiosus est hujus præclaræ existimationis, ut puteur in hisce rebus intelligens esse.
Intelligens voluptatum. Cic. 2. de Fin. 63. Erat & cupidus voluptatum, & cujusvis ejus generis intelligens & copiosus.
Intelligens principis, Compertum habens principis ingenium. Plin. 6. Epist. 27.
Compar. Augustin. Retraçtat. 1. 19. Vigilantiore atque intelligentiore mente discutiatur.
- INTELLECTUS**, a, um. aliud Partic. [νοησιμότης] Perceptus, cognitus, compertus: frequentissimum est. V. Curt. 10. 9. 20. & Tacit. 1. Ann. 49. 2. &c.
- INTELLECTURUS**, a, um. Partic. [νοήσων] ut Aures intellecturæ. Ovid. 3. Trist. 14. 40.
- INTELLECTIO**, ōnis. f. Auçt. ad Herenn. 4. 33. Intellectio est cum res tota parva de parte cognoscitur, aut de tota pars.
- INTELLECTUS**, ūs. m. [νόε, νόημα, σύνεσις] Cognitio & notitia. Plin. lib. 8. cap. 16. de Leonibus, Credit Libya intellectum pervenire ad eos precum. Quintil. lib. 2. cap. 6. Quia facilior eorum intellectus videbatur.
Acrimoniæ intellectus. Plin. lib. 19. cap. 8.
Disciplinarum intellectus, Cognitio & scientia. Quintil. lib. 1. cap. 11.
Saporum intellectus, Perceptio & sensus. Plin. lib. 11. cap. 37.
Communis intellectus. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Facilis intellectus. Idem ibid. cap. 5.
Amittere intellectum, Non intelligere. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 17.
Capere intellectum alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 1.
Consequi intellectu, Intelligendo apprehendere. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Intellectus, pro Significatione. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ad intellectum id nomen referentes Latini (ad verbum translatum non invenio) absolutum appellant.
Habere duplicem intellectum. Quintil. lib. 2. cap. 14. conf. Non. 5. cap. 33.
- INTELLECTUALIS**, e. Adj. Apul. de Dogm. Plat.
- INTELLECTUALITAS**, ātis. f. Tertull. de Anim. cap. 38 extr.
- INTELLECTOR**, ōris. m. Augustin. de Doçt. Christ. 2. 12. Idem de Genef. ad lit. 8. 2. Et de Morib. Manich. 2. 3. conf. Vet. Int. Iren. 1. 16.
- INTELLIGENTER**, Adv. [συνεπῶς] quod vulgus barbare loquentium dicit Intelligibiliter. Plin. lib. 5. Epist. 16. ad Marcell. Quam studiose, quam intelligenter lectitabat. Cic. in Partit. 28. Sumuntur autem trium rerum gratia: ut amice, ut intelligenter, ut attente audiamur.
- INTELLIGENTIA**, æ. f. [ἀγνοία, νόσις] Intellectus, prudentia. Cic. 3. Off. 81. Explica atque excute intelligentiam tuam, ut videas quæ sit in ea species, forma & notio viri boni. Idem 1. de Legib. 59. Simulatio intelligentiæ. Cic. 3. Off. 72. Nec ulla perniciosa vitæ major inveniri potest, quam in malitia simulatio intelligentiæ: ex quo ista innumerabilia nascuntur, ut utilia cum honestis pugnare videantur.
Intelligentia fomniorum. Justin. 36. 2. 8.
Juris civilis intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 102.
Rationis & intelligentiæ particeps pars animi. Cic. 1. de Divin. 70.
Animalis intelligentia. V. ANIMAL.
Difficilis erat animi, quid aut qualis esset intelligentia. Cic. 1. Tusc. 51.
Vitiata intelligentia. Cic. 5. Tusc. 68.
Prudentia & intelligentia, Idem. Cic. 2. Off. 34.
Ad commune judicium popularemque intelligentiam aliquid accomodate definire. Cic. in Orat. 117.
Anteire omnes intelligentia. Cic. de Clar. Orat. 229.
Cadere in intelligentiam. V. CADDO.
Habere intelligentiam rei alicujus. Cic. 9. Philipp. 10.

Concipere animo ac mente adumbratas omnium rerum quasdam intelligentias. Cic. 2. de Legib. 59.
 Conclulit intelligentiam in animo, & animam in corpore Deus. Cic. de Univerf. 8.
 Continentur ideæ ratione & intelligentia. Cic. in Orat. 10.
 Disiunctum longiffime ab intelligentia fenfuique imperitorum, id maxime excellit. Cic. 1. de Orat. 12.
 Efficat res nobis notas communis intelligentia, eafque in animis noftris inchoavit, ut honefta in virtute ponantur, in vitiis turpia. Cic. 1. de Legib. 44.
 Fretus intelligentia alicujus. Cic. 1. de Nat. Deor. 49. Tamen, fretus intelligentia veftra, differo brevius quam caufa defiderat.
 Intendere & infigere intelligentiam in rem aliquam. Cic. 1. de Nat. Deor. 39.
 Ponere in audiendi faftidio intelligentiam. Cic. de Opt. gen. Orat. 12.
INTELLIGIBILIS, e. Adj. Sen. Epift. 124. Bonum intelligibile. Macrobo. Somn. Scip. 1. 6. Corporis intelligibilis linea. conf. Borrich. Cogit. p. 143.
INTELLIGIBILITER, Adv. Auguftin. Soliloqu. 11. Idem Epift. 218.
INTĒMĒRĀBĪLIS, e. Adj. Claud. Mamert. 1. 2. Intemerabilis hilaritas.
INTĒMĒRANDUS, a, um. Adj. [ἀμειωτός] Non violandus, aut contaminandus: & refertur ad res facras. Valer. 5. Argon. 640.
 — an Martia templa
 Intemeranda minus?
INTĒMĒRĀTUS, a, um. Adj. [ἀμειωτός] Non turbatus. Virg. 3. Æn. 178.
 — & munera libo
 Intemerata focis. Ubi Servius, Intemerata, rite perfecta: ut fi leniter eft fundendum vinum, aut mola injicienda, fic fiunt, ut ratio exigit facrificii: aliter fi fiant, temerata ac turbata funt facra.
 Intemerata fides, i. e. Non violata. Virg. 2. Æn. 143. conf. Tacit. 1. Ann. 49. 5. &c.
 Compar. Mart. Capell. 1. p. 3. Sophia, intemeratior cunctis, pulchriorque virginibus.
INTĒMĒRANS, antis. [δυσκοιότης, ἀκαρίης] Adj. Temperanti eft contrarium; Immoderatus, intemperatus, qui fe in omni libidine effundit. Cic. de Senect. 29. Libidinoſa etenim & intemperans adoleſcentia, effectum corpus tradit ſenectuti.
 Intemperans in alicujus rei cupiditate. Cic. 13. Att. 26.
 Adoleſcentia intemperans. V. ADOLĒO.
 Intemperans vir, & impudica mulier. Cic. 5. Verr. 160.
 Intemperans & ignovus. Cic. 1. de Fin.
 Intemperantis enim arbitror eſſe, ſcribere quod occultari velit. Cic. 1. Acad. 2.
 Avidos atque intemperantes plebeiorum animos ad ſanguinem & cædes irritare. Liv. 24. 25. extr.
 Ad veſcendum intemperans fuit. Aur. Viſt. Epit. cap. 6.
 Compar. Sen. de Ira 1. 4. In quasdam fere voluptates homines intemperantiores funt. conf. Idem ad Helv. cap. 6. & Cic. in Vatin. 1.
 Superl. Intemperantiſſimi verſus. Apul. Apol. p. 279. Cic. in Piſon. 72. Impuriſſimæ atque intemperantiſſimæ pecudis cænum, & fordes. Al. Intemperatiſſimæ.
INTĒMĒRANTĒR, Adv. [ἀκαρίως] Immodeste, inconfanter. Cic. 1. Philipp. 12. Nimis iracunde hoc quidem & valde intemperanter.
 Compar. Ne honoribus noſtris elatus, intemperantius ſuis opibus utatur. Cic. 5. Philipp. 48. conf. Liv. 23. 1. & 31. 37.
 Superl. Apul. Apol. p. 321. Idque apud omnes intemperantiſſime gloriatur.
INTĒMĒRANTĪA, æ. f. [ἀκαρίτητα, ἀνυλακία] Intemperies, incontinentia, inſolentia. Cic. pro Cæſ. 25. Is multa de incontinentia intemperantiaque diſſeruit.
 Immoderata intemperantia. Cic. 1. Acad. 39. Et omnium perturbationum arbitrabatur eſſe matrem immoderatam quandam intemperantiam.
 Adoleſcentium impudens intemperantia. V. IMPUDĒNS.
 Aegri intemperantia. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Cali intemperantia, Intemperies. Sen. de Conſt. cap. 9.
 Libidinis intemperantiam coercet. Plin. lib. 24. cap. 9.
 Linguae intemperantia. Vide in COMMUNITĒR, quem attuli locum H. St.
 Riſus intemperantia. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Intemperantiam ſic definit Cic. 4. Tuſc. 41. Omnium autem perturbationum fontem eſſe dicunt intemperantiam, quæ eſt a tota mente ac a recta ratione defectio, ſic averſa a præſcriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.
INTĒMĒRĀTUS, a, um. Adj. [ἀνολάστος] Temperato contrarium: Cic. de Amicit. 77. Intemperata quædam benevolentia.
 Compar. Sen. ad Helv. 6. Quid intemperatius?
 Superl. ut, Intemperatiſſimæ perpotationes, apud Cic. in Piſon. 22. Et intemperatiſſima pecus, Ibid. 72.
INTĒMĒRĀTĒR, Adv. [ἀκαρίως] Inſolenter. Cic. de Univerf. 38. Qui autem immoderate & intemperate vixerit, eum ſecundus ortus in figuram muliebrem transferet.
INTĒMĒRĀBĪLIS, e. Adj. ut, Intemperabilis punctio. Cæſ. Aurel. Tard. 1. 4.
INTĒMĒRĪA, inquit Nonius 8. 78. pro Intemperantia apud veterem auctoritatis obſcuræ. Has ejus intemperias in maritum. Hæc ille.
INTĒMĒRĪÆ, arum. [δυσκαρίαι] Deæ quædam eſſe credebantur, quæ vim nocendi & intemperantius ſerviendi poteſtatem haberent. Plaut. Amph. Suppoſ. 4. 3. pr.
 Divoſtram fidem, quæ intemperiarum noſtram agunt familiam. Ibid.
 Quæ hoſpes intemperiarum, ut tu meum verberes? Idem Aul. 1. 1. 32.
 Neſcio pol quæ illunc hominem intemperiarum tenent. conf. Mil. 2. 5. 24. Cato R. R. cap. 141. Uti tu calamitates intemperiarumque prohibeſſis.
INTĒMĒRĪES, ei. f. [ἀκαρία] pro Intemperantia: ut, Intemperies cæli, Intemperies ſolis, quam vulgus Indispoſitionem vocat. Columel. lib. 1. in præfat. Noxia frugibus intemperies cæli. Idem lib. 11. cap. 2. Quoniam immaturis ovis omnia eadem poſſint accidere, propter intemperiem ſolis aut anni.
 Intemperies amici, Immodestia. Cic. 4. Att. 6. extr. Sed mehercule incipi-

piendo refugi, ne, quod videor ſtulte illius amici intemperiem non tu- liſſe, ruſſe ſtulte injuriam illius faciam illuſtrem, ſi quid ſcripſero. conf. Liv. 3. 31. pr. & Plaut. Capt. 4. 4. 3.
 Ebrietatis intemperies. Juſtin. 12. 13. 10.
 Plur. Gell. 1. 17. Has Xanthippes intemperies in maritum Alcibiades demiratus, &c.
INTĒMĒPĒSTUS, a, um. Adj. [παρρησιας] Concubius. ut, Intempeſta nox. Feſtus, Intempeſtam noctem dicimus, pro Incertiore tempore, quia non tam facile noctis horæ, quam diei poſſint intelligi. Varro de L. L. lib. 5. 2. Inter veſperuginem & jubar dicta nox intempeſta, ut in Bruto Callius, quod dicebat Lucretia, Nocte intempeſta noſtram devenit domum. Intempeſtam Ælius dicebat, quum tempus agendi eſt nullum. Haftenus Varro. Virg. 1. Georg. 247.
 — aut intempeſta ſilet nox. Ubi Servius; Intempeſta, Inactuofa, alta, denſa, craſſa, qualis eſt intempeſtas. Idem 1. Æn. 587.
 Et lunam in nimbo nox intempeſta tenebat. Ubi Servius; Intempeſta, Media: hoc eſt nimium obſcura. Intempeſta, dicta eſt Nox media. Inactuofa, Carens actibus, per quos tempus dignoſcimus. Ait enim Lucretius, quia per ſe tempus non intelligitur niſi per actus humanos. Medium autem noctis tempus actu caret. Ergo Intempeſta, quaſi Inactuofa, quaſi ſine tempore: h. e. Sine actu, per quem dignoſcitur tempus. Unde eſt, Intempeſtively veniſti, id eſt ἀκαρίως. Ergo Intempeſta dicitur, quia caret tempore. Haftenus ex Servio. Cic. 6. Verr. 94. Repente nocte intempeſta fervorum armatorum fit concursus atque impetus.
 Intempeſtus, Gravis, peſtilens. Virg. 10. Æn. 184.
 Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ. Servius, Graviſcænum oppidum, alii Intempeſtum dicunt Ventis & tempeſtatibus carens: quod nulla poteſt ratione contingere. Intempeſtas ergo Graviſcæ accipiamus peſtilentes, & ſecundum Plin. Nat. Hiſt. & Cat. Origin. ut Intempeſtas intelligas Sine temperie, id eſt tranquillitate. Nam ut ait Cato, ideo Graviſcæ dictæ funt, quod gravem aerem ſuſtinent.
INTĒMĒPĒSTAS, ætis. f. [δυσκαρία] Idem quod Intemperies: ut, Intempeſtas cæli, h. e. Injuria. Plin. lib. 18. cap. 6.
INTĒMĒPĒSTIVUS, a, um. Adj. [ἀκαρία, ἔλας] Quod eſt Opportuno contrarium. Cic. de Amicit. 22. Nunquam intempeſtiva, nunquam moleſta eſt amicitia.
 Intempeſtiva epiſtola, Quæ præter temporis occaſionem venit. Cic. 4. Att. 9. Si nihil habebis, tamen ſcribas aliquid nunquam enim mihi tua epiſtola aut intempeſtiva, aut loquax viſa eſt.
 Intempeſtivus, pro Omiſoſo, & malum portendenti. Plin. lib. 18. cap. 35. de indiſci tempeſtatum, Anferes continuo clangore intempeſtivi: pecora exultantia, & indecora laſcivia ludentia, eandem ſignificationem habent. Budæus.
 Compar. Val. Max. 7. 8. 9. Quid hoc loco inhoneſtius, aut quid intempeſtivius?
INTĒMĒPĒSTIVĒE, Adv. [ἀκαρία, ἀκαρίως] Importune. Columel. in præm. lib. 1. Et ne ſingulos intempeſtively nunc perſequar, &c. Cic. 1. Off. 88. Ne, ſi irſcamur, aut intempeſtively accedentibus, aut impudenter rogantibus, in moroſitate inutilem & odioſam incidamus. Idem 11. Fam. 16. & Phædr. 3. 20. 12.
 Intempeſtively fovere vulnus, h. e. Non opportuno tempore. Ovid. 4. de Pont. 11. 20. Sen. de Benef. 4. 40. Gell. 4. 20. conf. Ammian. 18. 6. & 23. 11. & Ulp. l. 9. §. ult. Dig. ad leg. Aquil.
INTĒMĒPĒSTIVĒTER, Adv. Gell. 4. 20. Qui dixerunt joca quædam intempeſtively.
INTĒMĒPĒSTIVĒTAS, ætis. f. Gell. 3. 16. Octavi menſis intempeſtivitytas, i. e. ad partum.
INTĒMĒPĒSTUOſUS, a, um. Ammian. 24. 3. Abortus vitio fetus emittet intempeſtuofos. Gronov. poſt Lindenbr. edidit Intempeſtivos.
INTĒMĒPĒRĀLIS, e. Adj. Æternus. Apul. de Philoſ. Mor. p. 25. Repente fieri perfectum, & eſſe quodammodo intemporealem. Prudent. Roman. 316.
 Intemporealis ante quam primus dies.
 Somnus intemporealis: i. e. Intempeſtivus. Cæſ. Aurel. Acut. 1. 9. 64.
INTĒMĒPĒRALĒTER, Adv. Auguſt. de Genef. ad lit. 1. 9. Cæſ. Aurel. Tard. 1. 4.
INTĒNDĒO, di, tum & ſum, [ἐπιτένω, ἐπιτένω, ἀπείρω, ἀπείρω] ère. Porrigere, extendere, & tendendo explicare. Cic. 7. Verr. 30. Tabernacula quemadmodum conſueverat temporibus æſtivalis, quod antea jam demonſtravi, carbaceis intenta velis, collocari juſſit in litore.
 Arcum intendere, cui contrarium eſt Remittere. Plin. lib. 11. cap. 49.
 Arcum intendebat Apollo. Virg. 8. Æn. 704.
 Arcum intendere in aliquem, per translationem. Cic. pro Sext. 15. Fuerat ille annus, tanquam in Reipub. magno metu & multorum timore intendere arcus in me unum.
 Baliſtam intendere in aliquem. Plaut. Bacch. 4. 4. 58.
 Digitum intendere ad fontes. Cic. 1. de Orat. 203.
 Dextram intendere ad ſtatuam. Cic. 16. Att. 15.
 Os in aliquem intendere. Tacit. 3. Ann. 20. Et quanquam tranſoſſo oculo, adverſum os in hoſtem intendit.
 Manus. Ovid. 8. Met. 107.
 Manus intendere diis, pro Tendere manus ad deos invocandi caufa. Sen. 1. de Clement. 25.
 Vela. Virg. 3. Æn. 683.
 Intendere, Continuare, proſequi. Plaut. Mil. 2. 4. 27.
 Pergin' ſceleſte intendere, & hanc arguere? Liv. 7.
 Intendere alicui rei, Attendere. Plin. Epift. 8. 19. Proinde, ſi quando, nunc intende libro.
 Intendit. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nunc genera ipſa lectionum, quæ præcipue convenire intendentibus ut Oratores ſiant exiſtimem, perſequor. h. e. Contendentibus, annitentibus.
 Aliquid intendere. Quintil. lib. 3. cap. 6. Al. In aliquid. V. p. 239.
 Bu m
 Hæreditatem ſuam eſſe intendit, vel totam, vel pro parte. Caius in l. Licet. D. de petit. hæred.

In omnes occasiones rei gerendæ. Liv. 26.

Se esse illam. Ter. Eun. 3. 19.

Nisi illa forte, quæ olim perit parvula

Soror, hanc se intendit esse, ut est audacia. i. e. Nititur, conatur se assimulare illam esse, quam dicunt.

Intendere id dicimus, Quo velut in scopum tendimus. Quintil. lib. 1. cap. 16. Illud utique proprium ad efficiendum quod intendimus.

Aciem intendere, Attentius conspiciere aliquid. Cic. 4. Acad. 80. Neque quicquam interjectum est quod obstat: sed intendi acies longius non potest.

Aciem aciem in omnes partes intendere. Cic. 4. Tusc. 38.

Actionem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ut non videatur jure actio intendi.

Cic. pro Milon. 37. Diem mihi, credo, dixerat, multam irrogat, actionem perduellionis intenderat.

Actionem intendere alicui. Ulp. in l. Siquis. §. Si filius. D. Quod quisque juris.

Animum intendere, cui contrarium est Relaxare. Cic. in Hortens. Quæro, non quibus intendam rebus animum, sed quibus relaxem. Plin. lib. 7. Ep. 4.

Animum, oculos, manum ad scribendum, pro Vehementer applicare. Plin. lib. 7. Epist. 27. ad Suram. Liv. 1. in præf. Ad illa mihi pro se quisque acriter intendat animum, quæ vita, qui mores fuerint.

Animum aliquo, quod & Aliquo tendere dicitur. Cic. 2. Verr. 10. Quibus rebus, quid ipse speret, & quo animum intendat, facile perspiciat. h. e. ut vulgo loquimur, Ad quem finem tendat, quem finem respiciat, quam intentionem habeat.

Intendere animum in. Cic. 4. Acad. 46. Adversantur enim primum, quod parum desigunt animos, & intendunt in ea quæ perspicua sunt, ut, &c.

Ille in id intendit, ut natura videatur duce loqui. Pontanus in Actio 264. H. St. Subaudi Animum.

Animum in regnum, Dare operam regno adipiscendo. Sallust. in Jugurth. cap. 20. pr. In regnum Adherbalis animum intendit.

Animum studiis & rebus honestis, Vehementer operam dare. Hor. 1. Epist. 2. 35. — li non

Intendas animum studiis & rebus honestis.

Animum intendit fati Arachnes. Ovid. 6. Met. 5.

Animum in rem aliquam. Liv. 23.

Animum ultra intendere. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Animo. Cic. 10. Philipp. 9. Si enim C. Antonius quod animo intenderat, perficere potuisset. i. e. Quod proposuerat apud se, quod cogitavit.

Animo intendi in rem aliquam. Liv. 1. 25. pr. de Horatorum cum Curia- tiaculo conficti, Itaque ergo erecti suspensique, in minime gratum spectaculum animo intenduntur. i. e. Intenti sunt. Budæus.

Ardorem exercitus intendere, Augere. Tacit. 12. Ann. 35. al. Incendere.

Aures ad verba alicujus. Ovid. 4. de Pont. 4. 36.

Bellum in aliquem, eo modo quo Intendere arcum vel balistam in aliquem dicimus. Liv. 21. 6. extr. Alii totum in Hispaniam, Annibalemque intendebant bellum. [i. e. Totum eò converti volebant.

Causam intendere. Ulpian. in l. Julian. §. Quantum. D. Ad exhibendum, Ut quis copiam rei habens, possit exsequi actionem, quam destinavit, in nullo causa, quam intendit, læsa.

Cogitationes omnes ad rem aliquam. Liv. 40. 5. pr.

Considerationem in rem aliquam. Cic. 2. de Invent. 103. Nunc in alteram concessionis partem considerationem intendemus.

Consilium, pro Meliri, studiose parare, vel proponere. Ter. And. 4. 3. 18.

Repudio quod consilium primum intenderam. Ubi Donatus, Verbum a venatoribus translatum, qui retia intendunt ad feras captandas; vel a sagittis atque arcu. [Subaudiri puto Exsequi, aut simile verbum. q. d. Rep. consilium, quod prim. exsequi animo intenderam.

Crimen in aliquem. h. e. Criminari. Liv. 9. 26.

Crimen intendere alicui. Paulus in l. Lucius. D. de iis qui notant. infam. Lucius Titius crimen intendit Seio, quasi injuriam passus.

Cupiditates. Tacit. 1. Hist. 12. Quippe hiantes in magna fortuna amicorum cupiditates, ipsa Galbæ facilitas intendebat. h. e. Augebat.

Curas intendere. Ovid. 3. de Pont. 9. 29.

Curam alicui rei, Diligenter curare. Plin. lib. 8. cap. 17.

Curam in. Liv. 37. 36. extr. Omnia igitur in præsentia mentione pacis, totam curam in belli apparatus intendit.

Eruditionem suam. Plin. Epist. 7. 27. extr.

Fallaciam in aliquem. Ter. Heaut. 3. 2. 2.

Falsum. Cic. pro Flacco, 84. Subaudi Crimen.

Formidinem. Tacit. 2. Hist. 54. h. e. Faciebat, vel Augebat.

Formulam injuriarum alicui. Suet. in Vitell. cap. 7. Quum libertino cuidam acerbius debitum reposcenti, injuriarum formulam, quasi calce ab eo percussus, intendisset. Budæus.

Fugam. Liv. 7. [Immo Rem in fugam inclinari. Sic enim 7. 33. extr. Tum primum referri pedem, atque inclinari rem in fugam apparuit.

Fugam ad moenia. Lucret. 4. 74.

Gloriam. Tacit. 4. Ann. 26. pr. i. e. Augere.

Iter aliquo. Liv. 31. 33. Alam equitum ad explorandum, quoniam hostes iter intendissent, misit.

Iter cœptum in Italiam. Liv. 21. 29.

Iter a porta ad Prætores M. Junium intendit. Liv. 36. 21.

Judicium intendere, vide JUDICIUM. H. St.

Laborem & studium: cui contrarium est Relevare. Plin. in Paneg. cap. 19.

Itaque perinde summis, atque infimis carus: sic Imperatorem, militonemque miscueras: ut studium omnium, laboremque, & tanquam exactor intenderes, & tanquam particeps, fociusque relevares.

Laborem suum in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Leges intendere, pro Earum severitatem augere; cui opponitur Mitigare. Plin. Epist. 4. 9.

Limam alicujus intendere. V. LIMA.

Litem alicui, Litis periculum alicui comminisci, & moliri litem. Cic. 1. de Orat. 42. Et quum universi in te impetum fecissent, tum singulæ familiæ litem tibi intenderent.

Lusus principis intendere. Tacit. 13. Ann. 20. i. e. Adjuvare, augereque ut ait Beatus Rhenanus.

Metum. Tacit. 1. Ann. 28. Spem offerunt, metum intendunt.

Nervos intendere, & Remittere, contraria. Plin. lib. 26. cap. 10.

Numeros nervis. Virg. 9. Æn. 776. Ubi Servius, Numeros, intendere nervis Rhythmos facere intentione nervorum. nam nunc sunt rhythmi: ut, Numeros meminere, si verba tenerem. Hoc ergo dicit, Secundum chordas verba componebat.

Oculos. Plin. lib. 2. Epist. ult. V. O C U L U S. conf. Aciem supra.

Odiū. Tacit. 13. Ann. 15.

Officia. Sallust. in Jugurth. cap. 75. Præterea commeatus spe amplior, quia Numidæ, sicuti plerique in nova deditioe, officia intenderant.

Periculum, pro Minari. Cic. pro Rosc. Amer. 7. Idem pro Quint. 47. Minæ jactentur, pericula intenduntur, formidines opponantur.

Periculum judicii. Cic. de Arusp. Resp. 1. Itaque hominem furentem, exultantemque continui, simul ac periculum judicii intendi: duobus inceptis verbis omnem impetum gladiatoris, ferociamque compressi.

Se ad firmitatem. Cic. 2. Tusc. 56. Nec vero unquam ne ingemiscit quidem vir fortis ac sapiens, nisi forte ut se intendat ad firmitatem.

Se acrius ad aliquid intendere. Quintil. lib. 4. cap. 4.

Se adversarium in aliquem. Cic. 8. Fam. 4. In evitandis iis consiliis, qui se intenderant adversarios in ejus Tribunatum. i. e. Qui se acriter exhibuerant, & non obscure ostenderant se adversarios.

Se intendere animus dicitur in multa. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Se in rem. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Se acriter in illud tenue discrimen grammaticus intendat. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Sensus ad res percipiendas. Cic. 4. Acad. 30.

Vera intendere, adgerere falsa. Tacit. 2. Ann. 57. i. e. Augere.

Vim rebus. Quintil. lib. 10. cap. 7.

Vim præfecturæ modicam antea, intendit. Tacit. 4. Ann. 2.

Vincula intendere collo, pro Ligare. Virg. 2. Æn. 237. Servius. Sic Intendere locum fertis: Circumligare ferta per aliquem locum, honoris & decoris gratia. Virg. 4. Æn. 506.

Intenditque locum fertis. Servius; Intendit, Ligat: ut, 2. Æn. 236. — & stupa vincula collo

Intendunt. Et est hypallage, pro Intendit ferta per locum.

Intendere jungitur aliquando accusativo, præpositione intercedente. Senec. in Præf. lib. 1. Nat. Quæst. Quid sit deus, totissime in se intendat, an ad nos aliquando respiciat. i. e. In se unum intentus sit.

Intendere in aliqua re, sine adjecto, pro Contendere. Liv. 8. 15. extr. Senatu, quia id in summis imperiis non obtinisset, minus in Prætura intendente.

Intendere, Objicere, cui contrarium est Depellere. Quintil. lib. 3. cap. 4. Nec invenitur ex his ulla, in qua non laudare aut vituperare, intendere quid, vel depellere debeamus. V. INTENTIO. & supra

Intendere actionem.

Intendere, Tendere aliquo. Ter. And. 2. 2. 6.

Sed ubi quæram? aut quo nunc primum intendam? c. cessas alloqui? Subauditur Iter, aut Viam.

Intendit petere Apuliam. Liv. 27. 42. Numidis paucis, qui in vallo portisque se ostenderent, relicto profectus, Apuliam petere intendit. i. e. In Apuliam pergit. Sallust. Jugurth. cap. 92. Quem locum Marius summa vi capere intendit.

Intendere, Augere. Celsus, Atque hæc ipsa & intendi & leniri possunt. Tacit. 3. Ann. 38. Languescet alioqui industria, intendetur scordia.

Hinc Intendere & Languescere opponuntur. Liv. 1. 51. Quo cum primis se intendebat tenebris pervenissent, pergunt, &c. conf. INTENDENS.

Intendere, Adversari, contra tendere. Cic. 1. Fam. 2. Proxima erat Hortensii sententia, cui Lupus Tribunus plebis, quod ipse de Pompeio retulisset, intendere cœpit, ante se &c. i. e. Valde repugnare, & quasi adversando insistere, aut instare. [Sed rectius legitur Cum Lupus.

INTENDENS, entis. Partic. [ἐντείνων] ut, Intendens palmas. Ovid. 6. Met. 533. manus, 8. 107. brachia. 10. 58.

Vespera intendente. Ammian. 31. 11. conf. paulo supra in ipso verbo.

INTENTUS sive INTENTUS, a, um. [ἐντείνων, ἐντείνων] Partic. Porrectus. Cic. 3. de Orat. 214. Voces, ut chordæ sunt intentæ.

Cithara omnibus nervis intenta. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Animus intentus, Translate. Cic. 4. Tusc. 10. Enitar quidem, sed intento opus est animo, ne omnia dilabantur, si unum aliquod effugerit.

Animus intentus cogitatione & cura. Cic. 2. de Orat. 149. Pervolvatur animus, ut se penitus insinuet in causam, ut sit cura & cogitatione intentus, diligentia est.

Arcus intentus. Plin. lib. 8. cap. 8. Intentos ingentes arcus desigunt huni.

Brachia intenta remis. Virg. 5. Æn. 136.

Conquisitio intentissima. Liv. 29. 35.

Cura intentissima, Diligens & attentissima. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Custodia intentior. Liv. 39. 19. Ut intentiore cum custodia asservarent.

Custodia intentissima. Sen. Epist. 70.

Exercitus intentus & infeasus, Sallust. Jugurth. cap. 46. Deinde ipse paucis diebus intento atque infesto exercitu in Numidiam procedit.

Impetus intentior rupturus se nisi eruperit. Sen. 2. de Ira 35.

Labor intentus. Ovid. 1. de Pont. 5. 60.

Mens intenta malis. Ovid. 4. Trist. 1. 4.

Oculis intentis contemplari: h. e. Defixis. Cic. pro Flacc. 29.

Oculos intentos volvens. Virg. 7. Æn. 251.

Preiis alimentorum intentis. Tacit. 1. Hist. 89. h. e. Aucis.

Sermo intentior, Vehemens, altus, & qui voce altiore & admodum intenta sit. Cic. 1. de Orat. 255. Multique oratores fuerunt, &c. qui omnia sermone conficerent paulo intentiore: nunquam lateribus aut clamore contenderent.

Tela intenta in patriam, i. e. Tendentia. Cic. de Provinci. Consul. 23.

Vultus hærent intenti. Sil. lib. 3. 155.

Intentus, pro Attento & diligenti. Liv. 3. 26. Operi certe, id quod constat, agresti intentus, &c.

Intenti expectant signum. Virg. 5. Æn. 137.

Intentus ad. Cic. 11. Philipp. 22. Quamvis enim intentus animus tuus sit, C. Panfa, sicut est, ad fortissimum virum & omnium clarissimum liberandum, &c.

Ad curas intentus. Tacit. 4. Hist. 2. Nomen sedemque Caesaris Domitianus acceperat, nondum ad curas intentus.

Intentus in. Liv. 4. 27. Qui postquam intentos homines in eventum periculi alieni, pro se incautos, neglectis vigiliis stationibusque est adortus, &c. Sic, Intenta mens in imagines. Cic. 1. de Nat. Deor. 49. Intentus aliquo negotio. Sallust in Catil. cap. 2. extr. Verum enimvero, is mihi vivere denuum atque frui anima videtur, qui aliquo negotio intentus, præclari facinoris, aut artis bonæ famam quaerit.

Paci intentus. Lucan. lib. 3. 53.

Fraudi fruendæ intentior. Liv. 23. 35.

INTENSIF, vel **INTENTE**, ius, isime. [ἐνθῆς] Adv. Diligenter, & cum cura & animadversione diligenti.

Audire aliquem intente, ac modeste. Quintil. lib. 2. cap. 2. [An legendum Attente? H. St.

Compar. Tacit. 3. Ann. 35. Tum audita amborum verba, intentius excusante se Lepido, &c. conf. Liv. 25. 23. & auct. ad Herenn. 4. 56. Plin. 1. Epist. 4. pr. Non me hercule tam mea sunt, quæ mea sunt, quam quæ tua: hoc tamen differunt, quod sollicitius & intentius tui me, quam mei excipiunt.

Superl. Lamprid. Elagab. c. 14. Expectans intentissime. Al. Intensissime. conf. Angustin. de Mor. Ecl. cap. 19.

INTENSIO, sive **INTERNITIO**, ðnis. f. [ἐνθῆς, ἐνθῆσι] Extensio. Columel. lib. 6. cap. 6. Cruditatis signa sunt crebri ructus, ac ventris fontus, fastidia cibi, nervorum intentio, hebetes oculi.

Intentio corporis. Cic. 1. Tusc.

Intentio vocis, quæ & Vociferatio dici potest; cui Remissio vocis opponitur. Quintil. lib. 1. cap. 17.

Intentio & Remissio animi, contraria. Cic. 2. Tusc. 54. Ut onera contentis corporibus facilis feruntur, remissis opprimunt: simillime animus intentione sua depellit pressum omnem ponderum: remissione autem sic urgetur, ut se nequeat extollere.

Intentio iulus. Liv. 4.

Intentio, Mens, animus, phantasia: est Animadversio & diligentia, qua animus, ad quod intenditur, dirigitur. Plin. 2. Epist. 5. ad Luperum, Rogo intentionem scribentis accommodes. Quintil. lib. 3. cap. 2. Acris iudicis intentio.

Silentium intentionis. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Dividere animi intentionem. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Intentio, Diligentia. Plin. 2. Epist. 10. Ut tantum curæ intentionisque suscipere & possint & velint.

Perpetua discens intentio. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Intentio, Animadversio & consideratio intenta. Quintil. lib. 8. cap. 2. Nec sit tam longus sermo, ut eum non prosequi possit intentio.

Laxare intentionem, i. e. Remittere. Plin. 4. Epist. 13. ad C. Tacit. Ipse pauculis adhuc diebus in Tusculano commorabor, ut opusculum quod est in manibus, absolvam. Vereor enim ne si hanc intentionem jam in fine laxavero, ægre resumam.

Remittere intentionem iudicis. Quintil. lib. 4. cap. 1. p. 306.

Audit discipula intentione magna, & reddit. Plin. lib. 10. cap. 29. de philomela.

Recens audientium intentio. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Intentione diligenti notare. Plin. lib. 9. cap. 59. i. e. Diligenter observare.

Accommodare intentionem. V. ACCOMMODO.

Intentio, Voluntas. Quintil. lib. 7. cap. 6. Est enim duplex ejus disceptationis conditio: quod aut intentio, aut præscriptio habet contraversiam.

Intentio operis, Propositio & deliberatio sive conceptio. Quintil. lib. 10. cap. 3.

Intentio apud Oratores, Oratio crimen delictumve alicui obiciens. Quintil. lib. 3. cap. 11. Officiis constat duobus, intentionis & depulsiõnis. conf. 3. 6. p. 238. Cic. 1. de Invent. 13. & sæpius ibid.

Intentio Jctis pro Actione. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. Si mensor falsum mo. &c. Si autem ex locato fuerit actum: dicendum erit nec tenere intentionem.

Intentio domini. Papin. in l. 1. §. Quum prædium. D. de pignor. & hypot. Quoniam quaestio pignoris ab intentione domini separatur.

Perdere intentionem. Ulpian. in l. Julianus §. Quantum. D. Ad exhibendum.

Nonnulli observant, ut Intentio per s scribatur, quum Extensionem & porrectionem, & etiam Diligentiam significat: Intentio autem, per r, quum Animadversionem: quum tamen peninde sit, & confundatur ut plurimum hæc differentia.

Intentio, apud Sen. Nat. Quæst. 2. 6: 7. 1: & 8. 9.

Intentio pro Harmonia. Auct. Fragm. de Musica. Censorino subject. cap. 12. Organon quondam habuit tres intentiones, gravem, mediam & acutam. Idem, ibid. Hanc exceperit intentionem Linon.

INTENTUS, ùs. m. [ἐνθῆσι] pro Intentione & expansione; ut, Intentus palmarum, cuiusmodi fieri videmus in seditione & discordia, aut reclamatione alicujus turbæ: cuius non solum voces, sed etiam manus intente conspicuntur in eum quem explodere & ejicere cupiunt. Cic. pro Sext. 117. Voces quidem & palmarum intentus, & maledictorum clamorem omnes profuderunt.

INTENTO, [προσθένω, ἐπιτίπτω, ἀπειλῶ] ãre. frequent. Frequentius porrigere, & extendere significat: ut, Intentare manus in aliquem. Liv. 3. 47. Virginius intentans in Appium manus, Icilio, inquit, Appi, non tibi, filiam despondi.

Intentare manus alicui, pro Injicere, in malum. Hirt. Bell. Hisp. cap. 22. Eum qui legatos jugulasset, lapidare, & ei manus intentare cœperunt.

Manus in oculos intententavi. Petron. cap. 9. Idem cap. 108. & 122.

Voces alicui intentare. Tacit. 3. Ann. 36.

Intentare aliquid alicui. Cic. pro Rosc. Amer. 100. Explicet suum volumen illud, quod ei planum facere possum Erucium conscripsisse, quod aiunt illum Sext. Roscio intentasse, & meditatam esse, se omnia illa testimonio esse dicturum.

Intentare, significat etiam Minari. Virg. 1. Æn. 95.

Præsentemque viris intentant omnia mortem.

Intentare & minari. Cic. 5. Tusc. 66.

Accusationem intentare, vide ACCUSATIO. H. St. Ita quidem vulgo Galli loquuntur, sed veterum auctoritatem desiderat is modus loquendi, doctis pallina usurpatus.

Actionem intentare. Ulpian. in l. 3. §. Si filius. D. Quod quisque juris, &c. In iis actionibus, quas ex persona ejus intento. Sic habet Hæloander. Pandect. Florent. legunt Intendo. [Idque rectius.

Amia intentare Latinis. Liv. 6. Sic, Sicam intentare. Cic. pro Milon 37.

Crimen invicem intentant. Quintil. lib. 3. cap. 10. V. INVICEM.

Faces intentat Tiphone. Stat. 11. Theb. 495.

Imperium Romanum intentare, pro Denuntiare periculum ab imperio Romano, seu vindictam. Liv. lib. 42. cap. 12.

Periculum intentare. V. PERICULUM.

Verbera intentare. Justin. 2. 5. 5.

INTENTATUS, a, um. Partic. [ἄπειρος] ut, Intentati gladii. Liv. 9. 27. Gladii etiam plerisque intentati, & vulnerati quidam, necati que.

INTENTATUS, a, um. Partic. sine verbo, a Tenta, as. [ἀπείρους] Non tentatus, h. e. Non expertus. Virg. 10. Æn. 39.

— hæc intentata manebat

Sors rerum. Martial. lib. 2. 14.

Nil intentatum Selius, [nil linquit inausum. conf. Ovid. 10. Met. 584.

Nil intentatum nostri liquere poetæ. Hor. de Arte Poet. 285. conf. Idem 1. Carm. 5. 13.

Intentatus & novus amicus. Cic. de Amicit. 70. Nemo est qui non quocum confuevit, libentius utatur, quam intentato & novo. Quod ex vetusto codice legitur, Nemo est qui non eo quo confuevit, libentius utatur, quam intractato & novo.

INTENTATIO, ðnis. f. Sen. 2. de Ira, cap. 4. Ne nos oscitatio aliena sollicitet, nec oculi ad intimationem subitam digitorum comprimantur. i. e. Comminationem. Tertul. Apol. cap. 46.

INTENTATOR, ðris. m. Interpr. Vulg. Jac. 1. 13. In Gr. est ἀπειρος.

INTENTABILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. ἀπειρος.

INTEPEO, ui, [χλιαίνωμαι] ãre; sive **INTEPESCO**, ãre. Incalescere, vel tepidum fieri. Sen. Epist. 78. Ne quis intepescat cibus. Propert. lib. 4. 1. 124.

Et lacus æstivis intepet UMBER aquis.

Comæ intepuere radiis. Ovid. 5. Fast. 216.

Strata intepuere tuis membris. Ovid. 10. Epist. 54.

INTEPESCENS, entis. Partic. Columel. 1. 1. Mitigato jam & intepescente frigore.

INTEPIDUS, a, um. Adj. Cels. 8. 4. Collocandus is loco intepido. V. Morgagn. Epist. 3. ad Cels. p. 595. [Sunt qui divise exhibent codd. Loco intepido. Celsi consuetudine significat Paulum tepido. Nisi tamen trajectio est, & scribendum in loco tepido. conf. idem 5. 26. §. 28. & 7. 29. extr. & 7. 30. extr.

INTER, [μεταξύ] præp. accusativo casui serviens, fere significat Medium aliquorum: ut, Inter te & me est murus.

Inter alias, i. e. Plus ceteris. Plaut. Pœn. 5. 4. 21.

Sicut hodie nos inter alias præstitimus pulchritudine. Plin. lib. 13. cap. 2. Inter omnes. Liv. 26. 50. pt. Inter cetera.

Inter agendum, i. e. Dum agis. Virg. 9. Ecl. 24. Servius.

Inter casa & porrecta. V. CADDO. conf. Morestel. Philomus. Dial. 16.

Inter causas. Celsus 7. 3. Estque inter causas timoris, si sensus in vulnere rodentium non est. i. e. Causa est una timoris.

Inter cœnam, pro In cœna, vel Tempore cœnæ. Cic. 2. Philipp. 63. Si inter cœnam, in ipsis tuis immanibus illis poculis, hoc tibi accidisset. Idem 7. Fam. 23. Illuferas heri inter scyphos quod dixeram.

Inter conventum, pro In conventu. Suet. Galb. cap. 5.

Inter diem. Gell. 9. 4.

Inter tot dies, Inter tot annos; A tot diebus, a tot annis. Plaut. Truc. 2. 6. 29. Cic. pro Lege Manil. 68. Quare nolite dubitare, quin huic uni credatis omnia, qui inter annos tot unus inventus sit, quem socii in urbes suas cum exercitu venisse gaudeant.

Inter hæc, pro Interea. Liv. 24. Idem 1. 29. pr. Inter hæc jam præmissi Albam erant equites. Idem 2. 23. & 7. 25.

Inter homines esse. Cic. 1. Tusc. 32. Abiit ad deos Hercules, nunquam abiisset, nisi quum inter homines esset, eam sibi viam munivisset.

Inter illud gaudium repente mortuus est. Gell. lib. 3. cap. 15.

Inter initia principatus, Inter initia belli: h. e. Dum bellum inciperet, dum princeps creatus esset, in initio. Plin. Epist. 249. Plin. lib. 7. cap. 3.

Inter initia, Primis diebus, primis annis, primo tempore. Plin. lib. 11. cap. 48. Hac de causa inter initia pasci, nisi submissis genibus non possunt. Columel. lib. 2. cap. 11. Cels. 3. 22. & 25. V. INITIUM.

Interista: i. e. Cum hoc, vel Præterea. Plin. Epist. 10. 18. pr. Gabium Bassum, domine, præfectum oræ Ponti, integrum, probum, industrium, atque inter ista reverentissimum mei, expertus, &c.

Inter manus. Cic. 7. Verr. 28. Itaque erant exitus ejusmodi, ut alius inter manus e convivio, tanquam e prælio auferretur. Virg. 2. Æn. 681.

Namque manus inter mœstorumque ora parentum. conf. Flor. 3. 21. 26. & 3. 19. 12.

Inter moras, Interea temporis. Plin. lib. 9. ad Quadratum, Epist. 13. ad fin. Inter moras Consul, citatis nominibus, & peracta discessione, mittit Senatam

Inter nos concertatio comparata inique. Ter. Adel. 2. 2. 4.

Nosque inter nos esse complexos narrabat. Cic. 1. de Divin. 58.

Inter nos dictum fuit. Ter. Adel. 5. 3. 10. Cic. 2. Att. 4. Serapionis librum ad me misisti: ex quo quidem ego (quod inter nos liceat dicere) millesimam partem vix intelligo.

Inter nos ludamus. Plaut. Stich. 5. 4. 20.

Inter nos sordemus alteri. Plaut. Truc. 2. 4. 30.

Inter opus. Tibul. lib. 2. 6. 26.

Crura sonant ferro, sed canit inter opus.

Inter paucas memorata clades. Liv. lib. 22. 7. pr. Hæc est nobilis ad Trasymenum pugna, atque inter paucas memorata Populi Romani clades.

Inter paucos dies. Liv. 23. Vetus exemplar habet Intra paucos dies.

Inter pœnam gratulari. Suet. in Tiber. cap. 60.

Inter præcipua sæculi ornamenta. Plin. Epist. 165.

Inter primas, In primis. Plin. lib. 12. cap. 1.

Inter principia. Cels. 3. 22. & 7. 27. conf. Inter initia.

- Inter quæ, pro Interea. Cels. 4. 2. Tacit. 2. Ann. 34. 1: 2. 58. 1. & 3. 13. 1.
- Inter rem istam agendam. Plaut. Cistell. 4. 2. 55.
- Inter rem novam. Idem ibid. 2. 1. 31.
- Inter se, Invicem Virg. 11. Æn. 121.
- Converlique oculos inter se, atque ora tenebant. conf. Nepos, 3. 1. 2. & Cic. 6. Att. 1.
- Inter se fallaciam fingunt. Ter. And. 1. 3. 15.
- Inter se amant. Cic. 3. Q. frat. 1. Valent pueri, studiose discunt, & nos & inter se amant.
- Inter sese fabulantur. Plaut. Epid. 2. 2. 53.
- Inter se amplexari. Plaut. Mil. 5. 40.
- Inter se jurare, pro Conjurare. V. JUR O.
- Inter se loqui. Cic. 2. Verr. Sic honestissimi homines inter se, & mecum loquebantur. V. Loqui inter, in LOQUOR.
- Inter se distantes ternis pedibus. Columel. lib. 5. cap. 6.
- Inter se ne contingant, curato. Columel. lib. 5. cap. 10.
- Inter se dissimiles. Quintil. lib. 9. cap. 4.
- Inter se cornibus pugnant. Varro 2. de R. R. cap. 3.
- Inter se foliis strepitant. Virg. 1. Georg. 413. de corvis.
- Inter se haud procul erant. Sallust. Jugurth. cap. 57.
- Inter se propinqui. Idem ibid. 103. & Fragm. 6. 1.
- Inter spem metumque tot populos suspensos animi habetis. Liv. 8. 13.
- Inter tempus. Liv. 2. 5. extr. Quum inter omne tempus pater, vultusque & os ejus, spectaculo esset, &c.
- Inter triennium continuum. Plaut. Stich. 1. 3. 61.
- Inter vias aliquid agere, Inter ambulandum, vel in ipsis publicis viis. Ter. Eun. 4. 2. 1.
- Inter viam, Idem. Cic. 4. Att. 3. non procul a fine. Si se inter viam obtulerit, occisum iri ab ipso Milone video. De Clodio loquitur.
- Inter vina, i. e. Inter bibendum. Hor. 1. Epist. 7. 28.
- Inter vos bene dicatis. Plaut. Mil. 4. 8. 31.
- Vobis inter vos conjuncta voluntas. Cic. 1. Verr. 34.
- Inter ipsos mutuo. Quintil. lib. 10. cap. 2.
- Inter, In medio. Gell. lib. 13. cap. 16. Inter os & offam. Quod in proverbium abiit de Re quæ præter spem evenire dicitur. Quale est etiam illud,
- Multi cadunt inter calicem, supremaque labra. Gell. ibid.
- Inter falcarios, pro Illuc ubi sunt falcarii, interprete Prisciano lib. 8. Cic. 1. in Catil. 8. Dico te priori nocte venisse inter falcarios (non agam obscure) in M. Leccæ domum.
- Inter, postpositum suo casui. Cic. de Amicit. 95. Quæ si quos inter societas aut est, aut fuit, aut futura est, &c. Liv. lib. 8. Decad. 3. Quos inter belli causa esset. Frequentius ita ponitur cum duo adfunt substantiva. Liv. 22. 3. Fæulas inter Arretiumque. Tacit. 4. Ann. 55. 6. Sardinios inter Smyrnæosque. Idem 4. 69. 2. Tectum inter & laquearia. Idem 2. Hist. 78. 4. Judeam inter Syriamque.
- INTERÆSTUO, Ære. Plin. 6. Epist. 16. Stomachus interæstuans.
- INTERALBICO, [ἰντολδοκαίνομα] Ære. Ad albi colorem tendere, & ad album accedere. Plin. lib. 37. cap. 10. Leucochryfos fit chrysolitho interalbicante. V. Harduin.
- INTERAMENTUM, i. n. Liv. 28. 45. Interamenta navium explere. al. Inceramenta.
- INTERAMNA, [ἰντοραμνα] Interamnia Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Prægutiorum civitas in Italia. Vulgo *Teranium*. conf. Paterc. 1. 14. 4. & Varr. L. L. 4. 5.
- INTERAMNUS, a, um. Adj. Quod inter duos amnes jacet. Lamprid. Alex. Sev. cap. 56. Curt. 5. 1. 15. & Solin. cap. 32.
- INTERANEUS, a, um. Adj. Intestinus. Scrib. Larg. Compos. 96. Purgat vomicas interaneas. Plin. 20. 11. Tormina interanea.
- INTERANEUM, i. n. ab Intra fit; & significat Intestinum, quod intra corpus conditum sit. Plin. 32. 9. Procidentis interanei morbum torpedo apposita continet.
- INTERANEÆ, orum. plur. n. [ἰντορανεα] Plin. [puto Valerian.] Medelæ sunt innumeræ ad interanea. Plin. 8. 27. & 30. 7. extr. Columel. lib. 9. cap. 14. Quidam exemptis interaneis, occisas aves intus includunt, quæ tempore hiberno plumis suis delitescuntibus apibus præbent teporem.
- Adaperire interanea. V. ADAPPRIO. Vet. Inscr. Romæ, RELIQUA CARO CUM PELLE ET INTERANEIS PROFICIAT VENDITORI. V. Barth. Adverf. 5. 4. conf. Intestina.
- INTERÆRESO, [ἰντορανεομαι] Ære. Cic. 5. Tusc. 40. Nihil enim interærescere, nihil extingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata consistit. Alii legunt Inveteræscere. conf. Vitruv. 7. 8. & Proæm. lib. 8.
- INTERATIM & INTERDUATIM, dicebant antiqui quod nunc Interdum & Interim. Festus.
- INTERBIBO, ibi, ibitum, [ἰντορανω] Ære. Totum bibere, vel Penitus exhaurire. Plaut. Aulul. 3. 6. 22.
- præterea tibicinam,
- Quæ mihi interbibere sola, si vino scateat, Corinthiensem fontem Pirenen potest. Significant enim hæc verba Penitus quid fieri, inquit Donatus.
- INTERBITO, [ἰντορανω] Ære. Intervenire. Verbum antiquum, compositum ab Inter, & verbo frequentativo Ito, as, interposita litera s, causa euphoniæ. Plaut. Most. 5. 1. 47.
- Hic ego tibi præsidebo, ne ulla interbitet quæstio. Al. Interbitat, ab Interbitere, tertix conj.
- INTERCALO, [ἰντοραλω] Ære. Interferere, seu Interponere. Cato cap. 150. Si intercalarem erit Calend. Mais, agros xxx ne amplius promittat. Cic. 5. Att. 9. Memento curare per te & per omnes nostros, in primis per Hortensium, ut annus noster maneat suo statu, nequid novi decernatur. Hoc tibi ita mando, ut dubitem, an etiam te rogem, ut pugnes ne intercaletur. i. e. Ne interponatur novus annus. conf. Idem 7. Fam. 2. & 8. 6. Plin. lib. 18. cap. 25.
- Intercalare, Differre. Liv. 9. 9. pr. Sed si me audiat, prius quam dedantur, hic in comitio virgis caesos, hanc jam in intercalatæ pœnæ usuram habeant. Hæc Budaus conf. Plin. 2. 47. & f. l. CALO.
- INTERCALARIS, e. Adj. [ἰντοραλω] Quod interleritur: ut Mensis Februarius, intercalaris dicitur, quod ei dies unus interleritur. Di-

esque ipse insititius, intercalaris Latine dicitur, & Græce ἰντοραλω, atque etiam ἰντοραλωμαι eadem ratione: & ἰντοραλωμα intercalario. Cels. D. de verb. & rer. signif. l. Quum bis sexto, Nam id biduum pro uno die habetur, & posterior dies intercalatur, non prior. Sensus hujus loci est, Etamsi bissextili anno & intercalari die natus est minor, et est sexto Calend. Martii, qui dies est quartus & vicissimus Februarii, nihilominus majorem censeo anno quinto & vicissimo, eodem die & momento: quippe sextus dies Calendarum pro uno die cedit. Posterior enim dies Calendarum intercalatur, id est posterior dies bidui (quod biduum pro sexto die Calendarum cedit) intercalari, inferique fingitur, non prior, sicque cum priore in unum diem confundi. Ex Budaus. De intercalatione V. Petrum Nannium lib. 5. Miscellan. cap. 7. & libros doctorum hominum scriptos de Correctione anni. Plures habes in Lex. Pitisc.

Annus intercalaris, quem Bissextilem dicimus. Plin. lib. 2. cap. 47. Omnium quidem (si libeat observare minimos ambitus) redire eadem vices quadriennio exacto, Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustris ejus semper intercalari anno Canticulæ ortu. Budaus.

Calendæ intercalares. Cic. pro Quint. 79. Dic, Nævi, diem. Ante v. Calendæ intercalares. Bene agis. Idem 6. Fam. 14. Ego idem tamen quum ad quintum Calendæ intercalares priores rogatu fratrum tuorum venissem mane ad Cæsarem. Calendæ Martias, ut opinor significavit. Omni enim intercalationi, inquit Macrobius. lib. 1. Saturn. cap. 13. mensis Februarius deputatus est, quoniam is ultimus anni erat. Budaus. Locus tamen hic varie legitur, ab aliis Ad 11. Calend. ab aliis Ad vi. V. Sebastianum Corradum, & Amerpachium, & Lex. Pitisc.

Dies intercalaris. Plin. lib. 2. cap. 8. Mensis intercalaris, Macrobio l. c. dictus, non modo is qui intercalatur, sed etiam in quo intercalatur. conf. Liv. 1. 19.

Versus intercalares, inquit Servius, vocantur Qui frequenter in poemate interponuntur: ut apud Virg. 8. Ecl. 21.

Ducite ab Urbe domum mea carmina, ducite Daphnin. In rhythmicis autem lusculis, quas balladas nostri vocant, sunt hujusmodi clausulæ sæpius repetitæ. Budaus.

INTERCALARIUS, a, um. Adj. [ἰντοραλωμα] Idem quod Intercalaris. Liv. de L. Scipione, 37. 59. Triumphavit mense intercalario pridie Calendæ Martias. Plin. 18. 25. Intercalarius diei quadrans.

INTERCALARIUM, i. n. Tempus quod intercalatur. Cic. 4. Verr. 130. Tunc Cephaleditani decreverunt intercalarium quadraginta quinque dies longum, ut reliqui menses in suam rationem reverterentur. Budaus.

INTERCALATIO, ðnis. f. Plin. 1. 47. Per singulas intercalationes uno die anticipant. V. Harduin. & conf. Macrobius. supra.

INTERCALATOR, ðris. m. Macrobius. Saturn. 13. Octavo quoque anno intercalatores octo affabant dies. Sed rectius Al. Intercalantes, octo &c.

INTERCAPEDO, ðnis. f. [ἰντοραλωμα] est Tempus interceptum, inquit Festus: quum scilicet mora est ad capiendum: Intervallum. Cic. 16. Fam. 21. Itaque me jam non pœnitebat intercapedinem scribendi fecisse. Suet. Octav. cap. 38. Equitum turmas frequenter recognovit, post longam intercapedinem reducto more transvectionis. Idem Vesp. cap. 10. & Quintil. 8. 3.

Intercapedo molestiæ. Cic. 1. de Fin. 61. Alii audaces, protervi, iidem intemperantes & ignavi, nunquam in sententia permanentes: quas ob causas in eorum vita nulla est intercapedo molestiæ. i. e. Vacuitas, inquit Budaus. conf. Mart. Capel. lib. 8. p. 281. & p. 274. Item Apul. Apul. p. 282.

De obscuro sensu hujus vocis, V. Quintil. 8. 3. p. 696. Burm.

INTERCAPEDINO, Ære. Fulgent. 1. Myth. Intercapedinante pavoris prolixitate.

INTERCAPEDINATUS, a, um. Partic. Mart. Capel. lib. 9. Vanescencia intercapedinata prolixitatis oblivia.

INTERCARDINATUS, a, um. Partic. ab Intercardino. Vitruv. 10. 20. Concludantur superne intercardinatis trabibus.

INTERCEDO, ssi, ssum, [ἰντορανω] Ære. Medium esse: & tam de loco & de tempore, quam de alia re quacunq; dicitur. Cæf. 5. Bell. Gall. 52. 1. Longius profæqui veritus, quod silvæ, paludesque intercedebant.

Ægritudo intercessit huic gaudio, h. e. Intervenit. Ter. And. 5. 5. 5.

— nam mihi immortalitas

Parta est, si nulla ægritudo huic gaudio intercesserit.

Annus intercessit. Cic. 2. de Fin. 102. Ne id quidem, nisi quum multa annorum intercesserint millia, ut omnium siderum eodem, unde profecta sint, fiat ad unum tempus conversio.

Casus intercessit, aut Dissensio in Reip. partibus. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 21. Quod sæpe in bello parvis momentis magni casus intercederent. Cic. de Amicit. 79. Sin autem morum aut studiorum commutatio quædam (ut fieri solet) facta erit, aut in Reipub. partibus dissensio intercesserit, &c.

Contractus intercedit Modest. in l. Cum vitiose. D. de pignorib.

Dies intercessit, vel nox. Cic. pro Cluent. 72. Dies nondum decem intercesserant, quum ille alter filius infans necatur. h. e. Nondum præterierant decem dies. Idem 4. Verr. 89. Una nox intercesserat, quum iste Dorotheum sic diligebat, ut diceres omnia inter eos esse communia. Idem 1. in Catil. 4. Nox nulla intercessit. i. e. Eo ipso die.

Familiaritas intercedit. Ter. Phorm. 4. 1. 17.

Tacebit dum intercedet familiaritas.

Spatium intercedit, dum. Cæf. 1. Bell. Gall. cap. 7. extr. Tamen ut spatium intercedere posset, dum milites, quos imperaverat, convenirent, legatis respondit, &c.

Intercedit illi tecum amicitia, Intercedit tibi cum illo affinitas, Intercedit tibi mecum necessitudo: h. e. Amicitia, affinitas, necessitudo inter nos est media quædam quæ nos conciliat. Hæc Valla lib. 3. Cic. 1. Verr. 61. Si aut hoc a me Siculi non petissent, aut mihi cum Siculis causa tanta necessitudinis non intercederet, &c.

Intercessit ratio cum. Cic. pro Rosc. Com. 41. Si alia de causa, quæ ratio tibi cum illo intercesserat? nulla. addictus erat tibi? non frustra tempus contero, &c.

Intercedit inimicitia, vel similitas cum. *Cæf. 2. Bell. Civil. cap. 25.*
 Huic & paternum hospitium cum Pompeio, & similitas cum Curione intercedebat, quod Tribunus plebis legem promulgaverat, &c. *Liv. 38. 52. extr.* Tribunus plebis eo tempore T. Sempronius Gracchus erat, cui inimicitia cum P. Scipione intercedebant.
 Intercedit quasi civile jus cum genere humano. *Cic. 1. de Fin. 67.* Quoniamque ea natura est hominis, ut cum genere humano quasi civile jus intercederet: qui id conservaret, eum iustum: qui migraret, injustum fore.
 Intercedere pro alio, h. e. Fidem suam interponere, spondere. *Cic. 2. Philipp. 45.* Filius se ad pedes meos prosternens, lacrimans, te mihi commendabat, orabat ut te contra suum patrem, si festertium sexages peteret, defenderem: tantum enim pro te intercessisse dicebat. *Budæus. Idem 6. Att. 1. p. 571. Grav.* Intercessisse pro iis magnam pecuniam. Sic Interponere se in Attici vita per Corn. Nepotem 552. edit. *Lamb.* Ille se interposuit, pecuniamque &c. *H. St. Locus est cap. 9. cui junge geminum cap. 2.*
 Absolute. *Cic. 1. Att. 16.* Promissit, intercessit, aedit.
 An vero Intercedere pro aliquo pro Deprecari pro aliquo, ut vulgo usurpant Latine dicatur, dubitat *Cl. Gesner.* non obstantibus utroque *Borrichio, Olao, Anal. p. 39. & Andr. Vindic. p. 118. conf. INTERCESSIO.*
 Intercedere, pro Existare. *Cic. 1. Fam. 9.* Nullum meum minimum dictum, non modo factum pro Cæsare intercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. *Idem 1. Fam. 2. Budæus.* [Hic est Intervenire, ut in multis superioribus exemplis. Aliaque ubique obvia sunt.]
 Tribuni intercesserunt, Scipio intercessit, Cato intercessit: h. e. In medium se verbis, aut vi opposuit. *Hæc Valla lib. 3. Proprie Tribunorum erat intercedere Senatus consultis, & omnium magistratuum actis & edictis, suorumque etiam collegarum rogationibus & actionibus. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 2. extr. Intercedit M. Antonius, Q. Cassius Trib. pleb. Cic. 1. Att. 16.* Qui dum veritus est ne Fufius ei legi intercederet, &c. *Liv. 45. 21. V. Lex. Pitisc.*
 Intercedebant autem Tribuni plebis, quum opponerent se, solenni verbo Veto, & sic prohibebant nequid contra plebis libertatem statueretur. *Liv. 6. 35. & lib. 38. extr. ubi de P. Scipionis accusatione & damnatione.*
 Intercessum est auctoritati. *Cic. 1. Fam. 7.* Eaque, quæ de ea scripta est auctoritas (cui scis intercessum esse, ut nequis omnino regem reduceret) tantam vim habet, &c.
 Huic (Tribuno pl.) interceditur frequenter. i. e. Magno numero intercessorum. *Cic. 1. Att. 19.*
 Intercessisse remigum obsequio contra Cajum echeneidem piscem dicit *Plin. lib. 32. cap. 1. i. e. Obstutisse, obfuisse naviganti.*
 Imaginibus intercedere, pro Obstat imaginibus, & prohibere, per metaphoram. *Tacit. in Vita Agric. cap. 46.*
 Intercedere per vim ac dolum, quo minus aliquid fiat. *Papinian. in l. Virum. D. Siquis aliquem testa. prohibet.*
 Intercedere, pro Inhibere, & coercere posuit *Gellius, Ne sibi (inquit) intercedamus, quo minus suapte potestate uti liceat.*
 Passive. *Cic. de Provinc. Conf. 17.* Lege qua intercedi de provinciis non licebit. *conf. Idem ibid. & pro C. Cornel. 1.*
INTERCESSIO, ðnis. f. [*ἀγασσία*] quam vulgo Oppositionem vocamus. *Cæf. 1. Bell. Civil. 2.* Refertur statim de intercessione Tribunorum. *Cic. 1. Att. 2.* Putamus enim utile esse, te aliquando jam rem transigere: mea intercessio parata est, & fuit. Proprie intercessio, Tribunorum erat. Nam, ut *Gellius docet lib. 12. cap. 13.* Tribuni plebis antiquitus creati videntur non juri dicundo, nec causis querelisque de absentibus noscendis, sed intercessionibus faciendis quibus presentes fuissent, ut injuria quæ coram fieret, arceretur. *Cic. 2. Philipp. Quum auspacia Augur, intercessionem Consul sustulisset. V. Lex. Pitisc. Abjicere intercessionem. V. ABJICIO.*
 Interponere intercessionem suam. *Val. Max. 6. 10. 10.*
 Intercessioni cedere, vel provocationi, i. e. Non procedere ultra, & admittere oppositionem. *Budæus.*
 Intercessio. *Cæf. Calcagn. Epist. 23. libri 7.* Dignetur apud S. D. N. auctoritatem & intercessionem mihi suam accommodare. *H. St. Barbarum est. V. Cellar. cur. post. p. 410. & supra in ipso verbo.*
INTERCESSOR, ðnis. m. [*ἐξιστάς, ἀγορευόμενος*] Is est quem Oppositorem vulgus vocat. *Cic. 3. de Legib. 11.* Parere jubet intercessori, quo nihil præstantius: impediri enim bonam rem melius, quam concedi malam. *Ibid. Intercessor rei malæ salutaris civis esto. Intercessores legis agrariæ. Liv. 4. 51.*
 Abjicere intercessorem. *Cic. 10. Fam. 12.* Hunc quemadmodum fregerim, quantaque contentione Titium intercessorem abjecerim.
 Intercessor, pro Internuntio seu Interprete in pecunia mutuo accipienda. *Sen. Epist. 120.* [Immo pro eo, qui spondet pro altero. V. in ipso verbo.]
INTERCESSUS, ðs. m. *Val. Max. 5. 4. 2.* Consullem graviter faucium intercessu suo servavit. *Oros. 5. 15.* Parvo intercessu temporis.
INTERCEPTIO, INTERCEPTOR, INTERCEPTUS. V. **INTERCIPIO.**
INTERCĪDO, Idi, ðsum, [*ἀγασσιῶ*] ðre. ex In & Cædo; Per medium secare. *Cæf. 2. Bell. Gall. 9. extr.* Ut si possent, castellum, cui præerat Q. Titurius legatus, expugnarent, pontemque intercederent. *Plin. lib. 6. Epist. 22.* Corrupto enim scribæ servo, interceperat commentarios, intercederatque.
 Edes vicinas intercedere arcendi incendii gratia. *Ulpian. in l. Siquis fumo. D. Ad leg. Aquil.*
 Rationes alicujus intercedere. *Ulpian. in l. 1. in fine. D. de servo corrupto, Vel si actori suavit, sive verbis, sive pretio, ut rationes dominicas intercederet, vel adulteraret: vel etiam ut rationem sibi commissam turbaret.*
 Intercedere venas. *Plin. lib. 11. cap. 37.*
INTERCĪSUS, a, um. Partic. [*ἀγασσιῶς*] ut, Intercisa hostia, apud *Macrobi. 1. Saturn. cap. 16. pr. h. e. Dissecta.*
 Jugum montis valle intercĪsum. *Cæf. 8. Bell. Gall. 14.*
 IntercĪse pactiones, h. e. Abruptæ, & non integræ. *Cic. in Parad. 6.* Qui tuas mercedum pactiones in patrociniis intercĪsas.
 Dies intercĪsa, Interrupta. *Claud. Conf. Prob. & Olyb. 172.*
 IntercĪsi dies, in vet. jure Pontificio, Deorum, hominumque communis. hi in se, non in alia dividuntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est jus dicere. *Nam quum hostia cæ-*

ditur, fari nefas est: inter cæsa & porrecta, fari licet. *Hæc Macrobi. 1. Saturn. cap. 16. pr.*
INTERCĪSE, Adv. [*ἀγασσιῶς*] Secim & per incisiones. *Cic. in Partit. 24.* Invertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicatur: deinde idem intercĪse atque permille. *Gell. 11. 2.* Sparum & intercĪse.
INTERCĪSIO, ðnis. f. [*ἀγασσιῶ*] ut, Intercisiones stomachi, apud *Plin. lib. 20. cap. 14.* quam *Dioscorides lib. 3. cap. 26.* *δυσμεσ σπμάχου*, id est morsus & erosiones stomachi, vocat. alii leg. Item rosiones. *conf. Varr. in Fragm. p. 48. & August. Civ. Dei, 6. 9.*
INTERCĪSIMEN, inis. n. *Gloss. Lat. Gr. ἀγασσιῶ.*
INTERCĪSIVUS, a, um. Adj. ut, Limites intercĪsivi: scil. Qui in agris servantur. *Frontin. de Colon. p. 112. & 114. Edit. Goef.*
INTERCĪDŌNA, æ. f. Dea custos fetæ mulctis, a securi facta intercĪsione liminis sic dicta. *Varro apud Aug. de Civ. Dei, 6. 9. conf. Lex. Pitisc. in Piliunus.*
INTERCĪDO, Idi, ðsum, [*παρεμπιπῶ*] ðre. ex Inter & Cædo; Inter hæc, sive inter illa, aut ista, sive inter ea, deficere, ac perire. *Plin. lib. 9. cap. 51.* Ea excludunt quinquagesimo die, e quibus multa propter numerum intercidunt.
 Perire & intercĪdere. *Cic. pro Deiot. 25.* De Domitio dixit versus Græcum eadem sententia qua etiam nos habemus Latinum, Pereant amici, dum una inimici intercĪdant.
 Existare & IntercĪdere, contraria. *Plin. lib. 35. cap. 8.*
 Actio intercĪdit. *Papin. in l. Si bona fide. D. de petit. hæred. Si periculum erit ne inter moras actiones intercĪdant.*
 Gratia beneficii intercĪdit. *Senec. de Benef. lib. 3. cap. 1.*
 Honos intercĪdit ævo. *Sil. lib. 3. 440.*
 Legatum intercĪdit. *Modest. in l. Legatum. D. De capite minutis, Mor-tuæ quidem legati legatum intercĪdit, capitis tamen diminutione interveniente perseverat.*
 Libertas intercĪdit. i. e. Perit. *Ulpian. in l. Si debitor. §. ult. D. de fidei commissi libertatib.*
 Memoria intercĪdit. *Liv. 2. 8. conf. Justin. 2. 4. 33.*
 Nomen longis intercĪdit annis. *Ovid. 2. Fast. 443.*
 Obsides intercĪderunt. *Ulpian. in l. 1. D. ad l. Juliam majest.*
 Quod si intercĪderit tibi nunc aliquid. i. e. Si oblitus fueris aliquid. *Hor. 2. Serm. 4. 6.*
 IntercĪdere, pro Cadere, Decidere. *Liv. 3. 10.* Quod intercĪdit, sparsum ita jacuisse per aliquot dies, ut nihil odor mutaret.
INTERCĪLIUM, i. n. Quod est medium inter cilia sine pileis. *Gloss. Gr. Lat. μεσάρχιον.*
INTERCĪNO, inui, entum, [*μεσάρχιον*] ðre. Inter aliquid agendum canere.
 IntercĪnere, per translationem dixit *Hor. in Arte Poet. 194.*
 — neu quid medios intercĪnat actus,
 Quod non proposito conducat, & hæreat apte. i. e. Nihil scribat, quod non ad propositum faciat.
INTERCĪNCTUS, a, um. Partic. ab IntercĪngo. *Plin. lib. 37. cap. 10.* Candore intercĪncto variis coloribus. *Galenus legit Interdistincto.* *Idem lib. 36. cap. 8.* Thebaicus intercĪnctus aureis guttis, invenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ. Et h. l. *Hard. Interdistinctus, q. V.*
INTERCĪSE, **INTERCĪSIO**, **INTERCĪSUS**, V. **INTERCĪDO.**
INTERCĪPIO, ðpi, eptum, [*μισολαβῶν, ἀγλακεῶν, ὑπεριτομῆς, ἀπαραμύχων*] ðre. Aliquem inter aliquid agendum occupare: inquit *Perrottus. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 38.* Repentino equitum interventu intercĪperentur.
 IntercĪpere aliquid. *Cic. pro Cluent. 166.* Id quum daretur in mulso, Balbutium quendam ejus familiarem interceptisse, bibisse, statimque esse mortuum.
 Epistola intercepta. *Curt. 6. 9. 13.*
 Exercitum intercĪpere. *Tacit. Agric. 5. 4. Nep. 11. 3. 3.*
 Iter intercĪpere. *Liv. 6. 9. Curt. 4. 2. 9.*
 Laudem intercĪpere. *Phædr. 4. 11.*
 Librum intercĪpere. *Quintil. in proem. lib. 1.*
 Litteras intercĪpere, Interea dum perferuntur, occupare & referare, insciis illis ad quos mittuntur. *Cic. 3. Q. frat. 2.* Ego ad te, ne hæc quidem scribo, quæ palam in Repub. turbantur, ne cujusquam animum meæ litteræ interceptæ offendant.
 Regnum intercĪpere. *Auctor de Viris Illust. cap. 6. i. e. Fraude occupare.*
 Resalicujus intercĪpere. *Ovid. 9. Met. 122.*
 Sermonem medium intercĪpere, Interpellare. *Quintil. lib. 6. cap. 4.*
 Victoriæ intercĪpere alieno labore quæstram. *Auctor de Viris Illust. cap. 60. pr.*
 Oblivio intercĪpit aliquem. *Plin. in Paneg.*
 IntercĪpere, Totum capere, inquit *Donatus. Ter. Eun. 1. 1. extr.* Nam quod nos capere oportet, hæc intercĪpit.
 Interceptus mortalitate rex, Præventus, præpeditus. *Plin. Epist. 258.* Sic, IntercĪpi morbo. *Columel. lib. 9. cap. 3.*
 Veneno partim cibus, partim potionibus indito intercĪpit. *Suet. Ner. cap. 35. extr. ubi Beroald.* E medio sustulit, interemitque, non ostendens vim præpositionis; q. d. Dum adhuc sunt in vita itinere. *H. St. in vet. Gloss. tamen simpliciter, Interceptus, ἀπιδανῶν.*
INTERCEPTIO, ðnis. f. [*ἀγασσιῶ*] *Cic. pro Cluent. 167.* Per quem porro datum? unde sumptum? quæ deinde interceptio poculi?
INTERCEPTUS, ðs. m. *Fulgur. 3.* Myth Astutiæ interceptu transmigrare.
INTERCEPTOR, ðris. m. [*μισολαβῶν*] *Liv. 4. 50.* Prædâne interceptorem, fraudatoremque, etiam malum minari militibus?
 Interceptor litis alienæ. *Liv. 3. 72.* Populum Rom. quadruplatoris & interceptoris litis alienæ personam laturum? *V. Tacit. 3. Hist. 10. 3.*
INTERCLĪAMO, ære. *Ammian. 31. 13.* Nostri multis interclāmantibus refecerunt.
INTERCLĪDO, si, sum, [*ἀγασσιῶ, ἀπαραμύχων, διέγω*] ðre. ab Inter & Cludo. *Valla lib. 5. cap. 69.* arcessit ab Inter & Cludo, n. interjecta littera, euphonice causa; Inter impedire, quasi Intercludere. *Cic. 14. Fam. 14.* Etiam illed metuo, ne jam intercludamini, ut quum velitis exire, non liceat.
 Intercludere, Impedire. *Virg. 2. Æn. 110.*
 — sæpe illos alpera Ponti
 Interclūsthiems, & terruit Auster euntes.
 Aditum

- Aditum intercludere. V. Aditus in **ADRO**.
 Aditus ad aliquem intercludere. Cic. pro Rosc. Amer. 110.
 Adventum inimicorum intercludere corporibus suis. Cic. in Parad. 1.
 Animam intercludere. Tacit. 6. Ann. 50. Interclusa anima, creditus est mortalitatem explevisse. Liv. 23. 7.
 Anima interclusa nimia ab dulcedine aquarum. Lucret. lib. 6. 1264.
 Commeatum inimicis intercludere, Impedire, & itinera obsidere, ne inimicis commeatus possit deferri. Plaut. Milit. 2. 2. 68. Auct. ad Herenn. lib. 1.
 Commeatibus intercludere hostes. Cæs. 3. Bell. Gall. 23. Si consuetudine Populi Romani loca capere, caltra munire, commeatibus nostros intercludere insistant. al. Instituunt.
 Commeatu & frumento aliquem intercludere. Cæs. 1. Bell. Gall. 48. Eo consilio uti frumento commeatuque, qui ex Sequanis & Heduis supportaretur, Cæsarem intercluderet.
 Frumentaria re intercludi. Cæs. 1. Bell. Gall. 23. extr.
 Fugam intercludere, Iter occupare, per quod inimici fugam arripere possent. Cic. 7. Att. 20. At illam ruere nuntiant, jam jamque adesse, non ut manum conferat (quicum enim?) sed ut fugam intercludat. Cæs. 7. Bell. Gall. 11.
 Hostes intercludere ab oppido & ponte, & commeatu omni. Cæs. 1. Bell. Civil. 43. pr. Sic Liv. 1. 27. extr. & Idem 27. 42.
 Iter intercludere. Cæs. 7. Bell. Gall. 65. & 2. Bell. Civil. 20. extr. Intercludi itinere.
 Libertatem intercludere, Prohibere liberum exitum & introitum. Cic. 2. pro Lege Agr. 75. Iidem vestram libertatem suis prædiis & coloniis interclusam tenebunt.
 Perfugium fortunæ intercludere. Cic. 7. Verr. 131.
 Prospectu visus intercludere nefasto. Stat. 6. Theb. 205.
 Reditum intercludere alicui. Justin. 2. 5. 10. & 2. 13. 5.
 Spem commeatus intercludere. Liv. 26. 39. Spem commeatus quoque hostibus, si navali prælio possessionem maris ademissent, interclusuros. Al. Spe, commeatus &c. rectius.
 Spiritus interclusus. Curt. 3. 6. 14. & 7. 5. 15.
 Vias omnes seditionum intercludere. Cic. pro Rabir. perduell. 3.
 Voce interclusa. Justin. 11. 8. 4.
 Dolore intercludi, i. e. Impediri. Cic. 8. Att. 8.
INTERCLUSIO, ōnis. f. [*ἀποκλεισμός*] Impedimentum, occupatio. Cic. 3. de Orat. 179. Clausulas enim atque interpuncta verborum, animæ interclusio, atque angustia spiritus attulerunt.
 Parenthesis Interclusio vocatur a Quintil. lib. 9. cap. 3.
INTERCOLUMNIUM, [*μεσοστήλιον*] Spatium quod est inter columnas ædificiorum. Cic. 3. Q. frat. 1. Topiarium laudavi: ita omnia convestivit hedera, qua basim villæ, qua intercolumnia ambulationis, ut, &c. Idem 3. Verr. 51.
INTERCONCILIO, [*ἀποκατάσις*] Ære. Quintil. lib. 12. cap. 10. In docendo autem acumen, in interconciliando lenitas, in movendo gravitas videatur. Ibidem, Sive aliud interconciliandi præstare videtur officium.
INTERCULCO, [*μισοπατία*] Ære. ex Calco compositum. Columel. lib. 12. cap. 43. Et deorsum versus spectantes ollæ componuntur, ita distantes, ut interculcari possint vinacea.
INTERCURRO, curri, cursum, [*ἀναίσιον, παρεμπιπτόν*] Ære. Intervenire, & intercedere: ut ait Budæus. Cic. 8. Philipp. 17. Pugnatur acerrime: qui intercurrerent misimus tres principes civitatis: hos contempsit &c. Liv. 5. Cic. 2. Tusc. 36. Ergo his laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit.
 Intercurrunt, cinguntque has urbes Tetrarchiæ. Plin. lib. 5. cap. 18.
INTERCURRENS, entis. Partic. [*παρεμπιπτόν*] Plin. lib. 12. cap. 3. Folium mali Assyriæ est unedonis intercurrentibus spinis.
INTERCURSUS, a, um. Partic. Ammian. 15. 10. Intercursum spatium maris.
INTERCURSUS, ūs. m. [*παρεμπιπτός*] Interventus, intercessio. Liv. 30. 11. extr. Deinde ut pedes Romanus repentino per turmas suas, viam dantes, intercursum stabilem aciem fecit, &c. Idem 37. 42. pr. Et impeditus intercursum suorum usus prælongarum hastarum.
 Intercursus, pro Deprecatione. Tacit. 2. Hist. 36. Quum intercursum Tribunorum, Centurionumque protegitur.
 Intercursus, aliquando etiam pro Mediatione accipitur. Liv. 2. 29. Consululum intercursum rixa sedata est.
INTERCURSO, [*παρεμπιπτόν*] Ære. frequent. Plin. lib. 29. cap. 4. Unum simile formicæ, sed multo majus, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercurfantibus respersum guttis. Liv. 21. 35. Intercurfantibus barbaris.
INTERCUS, ūtis. Adj. [*ὑδροψ*, ὑδροψ] Quod inter carnem & cutem est, Intestinus. Cic. 3. Off. 92. Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem, pepigeritque, &c. V. **AQUA**.
 Intercutia vitia. Gell. lib. 13. cap. 8. Ubi interpres, Per allusionem vitia, quæ non foris apparent, sed penitus sunt imbibita, intercutia nominantur.
 Intercutibus stupris obstinatis, Cato, citante Scalig. ad Festi loc. seq.
INTERCUTITUS, a, um. Adj. Vehementer cutitus, id est valde stupratus. Fest. conf. **FLAGITATUS**.
INTERDATUS, V. **INTERDO**.
INTERDIANUS, **INTERDIARIUS**, V. **INTERDIU**.
INTERDICO, xi, ctum, [*ἀπαγορεύω, ἀπειδέω, παραγορεύω, ἔρω*] Ære. Maxime prohibere. Cæs. 5. Bell. Gall. 58. Præcipit atque interdicit, perterritis hostibus, atque in fugam conversis, &c.
 Dativum cum ablativo frequentissime regit. Liv. 5. 3. extr. Sic vos interdicitis Patribus commercio plebis, ne, &c. [Dativum personæ, cum Ablativo rei. H. St.
 Imperfonaliter. Cic. de Senect. 22. Ut quemadmodum nostro more male rem gerentibus patribus, bonis interdici solet. Plin. Epist. 4. 11. pr. Carent enim togæ jure, quibus aqua & igni interdictum est. De Aquæ & ignis interdictione V. in **EXILIUM**.
 Passivum, ablativum rei regit; sic, Interdico aqua & igni: & dativum personæ. Cic. pro Domo 47. Velitis, jubeatis, ut M. Tullio aqua & ignis interdicator. Idem 11. Fam. 1. Ut aqua & igni nobis interdicator. conf. Patere. 2. 69. 5.
 Interdicere alicui, ne. Cic. 1. de Fin. 7. Sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen ne faciam interdictum puto.
- Interdicere alicui aliquid. Suet. Domit. cap. 7. Interdixit histrionibus scenam. Idem Neron. cap. 33. Liv. 34. 7. Feminis duntaxat usum purpuræ interdicens. conf. Gronov. ad Sen. Epist. 18. p. 86.
 Sic apud Senecam. Sed in edit. Rom. mutatum. Vide in mea Proo-
 dop. H. St. Senecæ locus desiderabatur in ed. Lugd.
 Cum infinitivo. Suet. Galb. cap. 6. Interdixit commeatus peti. Interdixit fieri. Ter. Phorm. 4. 4. 27.
 Dativum unicum regit pro Obsto. Cic. 4. Verr. 30. Prætor improbus, cui nemo interdicere possit, det quem velit judicem.
 Interdicere, subaudito dativo. Ter. Hec. 4. 1. 48.
 Interdico ne extulisse extra ædeis puerum usquam velis. Subaudi Tibi. Interdicere de. Plin. lib. 29. c. 1. Interdixi tibi de medicis. Ex Epist. Cato n. ad filium. Cic. pro Cæcin. 23. His rebus ita gestis P. Dolabella Prætor interdixit, ut est consuetudo, de vi hominibus armatis. Interdicere Præto-
 rem de vi, est, Interdicto de vi concessio, jubere eum qui vim fecerat, restituere. Budæus.
 Interdicere, pro Interdicto uti: & est Prætoris. Cic. pro Cæcin. 36. Prætor interdixit, ut unde dejectus esset, restitueretur. i. e. Edixit. Ulp. in l. locum. §. si quis dolo. D. de tab. exhibend. Si neque amove-
 rit, inquit, neque calaverit tabulas: sed idcirco alii tradiderit, ne eas interdicens exhiberet. Pompon. in l. 1. de locis & itiner. publ. Interdi-
 citur, pro eo quod est, Interdictum redditur, dixit auctore Accursio. Ulp. in l. 2. §. hoc interdictum. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Ut si quid illic fieret quod privato noceret, Prætor interdiceret interdicto suo. Alibi idem Cum ipso interdicti debere dixit, pro eo quod est Interdicto agi. Bud. V. quæ seq.
 Interdicere cum aliquo. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Nam si ipse quocum interdixit, fecerit, vel jussu ejus alius, aut ratum habitum sit quod fecit, ipse suis sumptibus debet restituere. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Quum autem falsus est procurator, cum ipso tantum procuratore interdicti debere Sabinus ait. Sic Paul. l. 3. D. uti possidetis §. Labeo quoque.
 Interdicere adversus aliquem. Ulp. l. 1. D. de itinere actuque privato, Si tibi fundum precario concessero, cui via debebatur: deinde tu a domino fundi precario rogaveris, ut ea via ad eum fundum utaris: an noceat tibi exceptio, si adversus eum velis interdicere, a quo precario viam rogasti. Idem lege si alius. D. quod vi aut clam, Quod si tantum noxæ dedisset, adversus dominum operis utiliter Interdici.
 Interdicere in aliquem. Venul. D. de liberis exhibendis. l. ult. Si filius sua sponte apud aliquem est, inutile hoc interdictum erit: quia filius magis apud se, quam apud eum est, in quem interdicetur.
 Vestigiis interdicere. Plin. lib. 17. cap. 5. Cato breviter atque ex suo more vitia determinat: Terram cariosam cave, Neve plostro, neve pecore impellas. Quid putamus hac appellatione ab eo tempore reformidari, ut pæne vestigiis quoque interdicat? i. e. Inhibeat, ne quis per eam iter faciat.
 Urbe &c. interdicere. Ulp. in l. 1. §. ult. D. de offic. Præf. urb. Et urbe interdicere præfectus urbi, & qualibet alia solitarum regionum potest: & negotiatione, & professione, & advocacionibus, & foro, & ad tempus, & in perpetuum. Interdicere poterit & spectaculis.
 Interdicere, Contradicere. Plaut. Capt. 3. 5. 36.
 Dum peres, nihil interdico, dicant vivere. h. e. Nihil moror. Ita Mff. Pal. Al. Nihil interduo.
INTERDICTUM, a, um. Partic. Quod prohibitum est. Suet. Calig. cap. 25. 4. Brevique missam facit, interdicto cujusquam in perpetuum coitu. Aula interdicta. Idem Vespas. 14. 2. Urbe. Idem August. 27. 6.
 Spes interdicta. Ovid. 10. Met. 336.
 Voluptas interdicta. Hor. 1. Epist. 6. 64.
 Interdicti vocantur, Exules, quibus interdictum est certi loci aditu commercioque. Eos a Relegatis & Deportatis distinctos V. in tit. ff. de interd. & releg. &c.
INTERDICTUM, i. n. [*παρορισμός, παραγορεύω*] Prohibitio, vetatio. Interdicta, sunt Formulæ & conceptiones verborum, quibus Prætor aut jubebat aliquid fieri, aut prohibebat, quod tunc maxime faciebat, quum de possessione inter aliquos contendebatur. Cic. pro Cæcin. 86. Duo genera causarum esse intelligebant, ad quæ interdictum pertinet.
 Regis interdictum. Justin. 11. 4. 9.
 Interdicto duodecim tabularum. Plin. lib. 11. cap. 37.
 Interdictum, pro Minis. Plaut. Afin. 3. 1. 1.
 Nequeon' ego te interdictis facere mansuetam meis?
 Interdicto defendere possessionem suam. Cic. 7. Fam. 33.
 Annum interdictum. Paul. l. pen. D. de interdictis & extraord. action.
 Ex quibus causis annua interdicta sunt, ex his de eo quod ad eum per-
 venit cum quo agitur, post annum iudicium dandum Sabinus respondit.
 Duplex interdictum, cui opponitur Simplex. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdictorum quædam duplicia sunt, quædam sim-
 plicia. Duplicia dicuntur, ut Uti possidetis. Simplicia sunt, veluti Exhibitoria, & restitutoria, item prohibitoria. De arboribus cæden-
 dis, & De itinere actuque. Rursum ibidem, in fine.
 Efficax alicui interdictum. Paul. l. pen. sub finem. D. uti possidetis, Si vicinus meus in parte mea tectoria habeat, & in parte sua: Uti posside-
 tis interdictum mihi efficax est, ut ea tollere compellatur.
 Famofum interdictum. Ulp. l. neque. D. de vi & vi armata, Neque unde vi, neque aliud interdictum famofum est.
 Mistum interdictum. V. Interdictum quomodo discernatur ab Edicto. [V. mox Personale interdictum].
 Noxale interdictum. Paul. l. ult. D. de interd. extraord. action. Interdicta noxalia ea sunt, quæ ob delicta eorum, quos in potestate habemus, dantur.
 Perpetuum edictum, cui opponitur Annale. Ulp. D. de migrando. l. 1. in fin. Hoc interdictum perpetuum est, & in successores & successori-
 bus dabitur. cont. Populare interdictum.
 Personale interdictum. V. Interdictum quomodo discernatur ab Edicto, sub fin. [Non in hoc sane, sed in Juridico Lexico, unde hæc decer-
 pta fuerunt, quod in præsentia ad manus non est].
 Populare interdictum. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum perpetuum & populare est.
 Precarium interdictum. Pompon. D. de precario. l. & habet, Quum quis de re sibi restituenda cautum habet: precarium interdictum ei non com-
 petit. Julian. ibid. l. duo, Et ideo precario interdicto mihi tenebitur.
 Temporarium interdictum. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico

publico fiat, in fine, Interdictum hoc non esse temporarium, sciendum est.

Utile interdictum. Julian. l. qui possessionem. D. de vi & vi armata, Si te vi dejecero, illico tu me, deinde ego te: Unde vi interdictum tibi utile erit. Paul. l. 3. D. uti possidetis, Item videamus, si projectum supra vicini solum non jure habere dicatur, an interdictum Uti possidetis sit utile alteri adversus alterum. & est apud Cassium relatum, utriusque esse inutile. Sic Cels. l. ult. D. de itinere actuque privato. Ulp. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Eveniet, ut in ipsum tutorem curatoremque aut utilis actio competat, aut etiam utile interdictum.

Admittere aliquid ad interdictum. Ulp. l. nam & si. D. quod vi aut clam, Nam & si ramos quis de arboribus abstulerit, ad hoc interdictum admittimus hæc ita, si de ædificis tegulas sustulerit. Eodem titulo Venuleius, Quamquam autem colonus & fructuarius fructuum nomine ad hoc interdictum admittantur: tamen & domino id competit, si quid præterea ejus interfuit.

Agere interdictum cum aliquo. Ulp. l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si tabulæ testamenti a quod aliquem depositæ sint a Titio: hoc interdictum agendum est & cum eo qui detinet, & cum eo qui deposuit. Idem l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Item Nerva scribit, si tecum interdictum agatur: nihil ultra te facere cogendum, &c. Ibidem non ita procul a fine, Si tamen actor sua impensa arborem tollere paratus fuerit: recte tecum acturum interdicto de via publica rescindenda. Sed si pro derelicto non habeas: recte tecum agi hoc interdictum.

Acquirere interdictum. Ulp. l. 1. D. de itinere actuque privato, Si quis autem, quum putaret fundum ad se pertinere, suo nomine iter fecerit amicus meus: utique sibi, non mihi interdictum acquisivisse intelligitur. Julian. l. interdictum. D. quod vi aut clam, Interdictum Quod vi aut clam per quemvis domino acquiritur, licet per inquilinum.

Cessat interdictum. Ulp. lege 1. D. quod legatorum, Si quis ex mortis causa donatione possideat, utique cessabit hoc interdictum. Paulo post, Nam & hic dicendum est, pro ea parte qua hæres est, cessare interdictum. Idem l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Si autem flumen privatum sit, cessabit interdictum.

Competit interdictum. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Interdicta vero competunt vel hominum, vel divini juris causa, & de religione. Paulo post, Adipiscendæ possessionis sunt interdicta, quæ competunt his, qui ante non sunt nati possessionem. Ulp. l. 1. D. quod legatorum, non procul a fine, Si alter ex hæredibus, iisve ad quos ea res pertinet, voluerit rem a legatario possideri, alter non: ei, qui noverit, interdictum competere: ei, qui voluit, non competere palam est.

Competit interdictum adversus aliquem. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Adversus eum qui molem in mare projecit, interdictum utile competit ei, cui forte hæc res nocitura sit. Idem D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum cuivis ex populo competit, sed non adversus omnes: verum adversus eum qui id egit, ut aliter aqua flueret, quum jus non haberet.

Competit interdictum de, &c. Ulp. l. 1. ne quid in loco sacro fiat, Hoc interdictum de loco sacro, non de sacrario competit.

Competit interdictum in aliquem. Paul. l. 4. D. de tabulis exhibendis, Si sint tabulæ apud pupillum, & dolo tutoris deserint esse: in ipsum tutorem competit interdictum Ulp. D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum & in hæredes competit.

Complectitur interdictum, &c. Ulp. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Et hoc interdictum complectitur quodcumque aut vi aut clam factum est.

Comprehendi interdicto. Venul. l. ult. D. de cloacis, Quamquam de rescindenda cloaca, non etiam de nova facienda hoc interdicto comprehendatur: tamen æque interdicendum Labeo ait, ne facienti cloacam vis fiat.

Concipere interdictum. Ulp. l. 1. D. de interdictis & extraord. action. Interdicta omnia, licet in rem videantur concepta, vi tamen ipsa personalia sunt.

Consequi aliquid ex interdicto. Ulp. D. quod vi aut clam l. semper adversus. in fine, Quia autem hoc interdictum continet hoc quod interest: si quis aliqua actione fuerit consecutus id quod interfuit opus non esse non factum: consequens erit dicere, ex interdicto nihil eum consequi oportere.

Contineri interdicto. Ulp. l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si tabulæ in pluribus codicibus scriptæ sint, omnes interdicto isto continentur.

Continet hanc vel hanc causam interdictum. Paul. l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Quædam interdicta rei perfectionem continent: veluti, De itinere actuque privato. nam proprietatis causam continet hoc interdictum. Sed & illa interdicta quæ de locis sacris & de religionis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. Item illa, quæ sui juris tuendi causa diximus competere: ut non sit mirum, si quæ interdicta ad rem familiarem pertinentia, proprietatis causam, non possessionis habeant. Sic Ulp. l. 1. D. quod legatorum, in ipso pæne legis initio. Idem D. quod vi aut clam l. semper adversus. in fine.

Convenire aliquem interdicto. Tryphon. lege penult. D. de vi & vi armata, Quamquam ego moram fecero, quo minus interdicto te convenirem.

Conveniri interdicto. Ulp. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Si forte in publico fiet opus, quod ad privati damnum redundet: prohibitorio interdicto potest conveniri. Ibid. non procul a fine. Idem Labeo scribit, si vicinus fundi sui causa id fecerit, me non posse hoc interdicto conveniri. Idem lege 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Dandam exceptionem ei, qui interdicto convenitur.

Defendere aliquem interdicto. Ulp. D. de liberis exhibendis. l. 3. Sed utique debet esse is, qui eum interdicto defendat.

Dehinc interdictum. Ulp. l. 3. §. 13. D. de itinere actuque privato, Itaque qui hoc interdicto utitur, duas res debet ostendere: & hoc anno se usum, & ei servitutem competere. Ceterum si desit alterutrum, desinit interdictum.

Denegare interdictum. Ulp. l. 1. D. de aqua quotidiana, Idem Labeo scribit, et si prætor hoc interdicto de aquis frigidis sentiat, tamen de calidis aquis interdictum non esse deneganda.

Descendere ad interdictum. Ulp. D. de Salviano interdicto, lege ult. In Salviano interdicto si in fundum communem duorum pignora sunt ab

aliquo invecata: possessor vincet, & erit eis descendendum ad Servianum interdictum.

Desiderare interdictum. Ulp. l. 3. D. de libero homine exhibendo, Sed si mulier vel pupillus hoc interdictum desiderent pro cognato, vel parente, vel affine suo solliciti: dandum esse eis interdictum, dicendum est.

Dare interdictum. Paul. l. 2. de interdictis & extraord. action. Reliqua interdicta rei familiaris causa dantur. V. Noxale interdictum. Idem Paul. l. ultim. D. quod legatorum, Si legatarius re promissione contentus fuit, dandum est interdictum. Ulp. lege 1. D. de via publica, Interdictum hoc perpetuo dabitur, & omnibus, & in omnes. conf. l. anteced.

Edere interdictum. Ulp. l. 3. D. de interdictis & extraord. action. In interdictis exinde ratio habetur fructuum, ex quo edita sunt, non retro. Paul. l. ult. D. quod legatorum, Sed si forte factum sit per legatarium, quo minus satisfidetur: eo autem tempore quo editur interdictum, satis accipere paratus sit, non competit interdictum, nisi satisfidatum sit. Paulo post. Illud enim tempus inspicitur, quo interdictum editur.

Evitare interdictum. Ulp. l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Est in potestate successorum, evitare interdictum, satisfidatione oblata.

Expediti interdicto. Ulp. l. 1. D. uti possidetis, Resituendæ possessionis ordo aut interdicto expeditur, aut per actionem.

Experiri interdicto. Ulp. lege 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. Sed si mulier velit in factum actione uti: ad exemplum creditorum magis, quam interdicto posse eam experiri, sciendum est. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si hæres scriptus hoc interdicto experiat, ad hæreditatem referenda est æstimatione. Sic Julian. l. pen. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat.

Experiri interdictum cum aliquo. Paul. l. quum a te. D. de vi & vi armata, Quum a te vi dejectus sim, si Titius vi eandem rem possidere cœperit: non possum cum alio, quam tecum experiri interdicto. Papinian. l. quum fundum. D. de vi & vi armata, Eum, qui fundum vindicavit ab eo cum quo interdicto Unde vi potuit experiri pendente iudicio, nihilominus interdicto recte agere placuit.

Experiri interdicto in aliquem. Ulp. D. de libero homine exhibendo. l. 3. sub finem, Si tamen reus condemnatus malit litis æstimationem sufferre, quam hominem exhibere, non est iniquum, sapius in eum interdicto experiri, vel eidem sine exceptione, vel alii.

Experiri per interdictum. Ulp. l. 1. D. de vi & vi armata, Plane si quis velit de possessione quidem rei soli per hoc interdictum experiri, de rebus vero mobilibus ad exhibendum actione: potest habere hoc in suo arbitrio.

Finitur interdictum. Ulp. l. 1. D. de aqua quotidiana. in fine. Idem l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam. §. si postea.

Habere interdictum. Ulp. l. 1. D. quod legatorum, Hoc interdictum & hæredem hæredis bonorumque possessoris habere, recte propter utilitatem dicendum est. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, Si ipse testator, dum vivit, tabulas suas dicat esse, & exhiberi desideret, interdictum hoc non habebit: sed ad exhibendum erit agendum, ut exhibitas vindicet. Rursus idem l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Si quis in mari piscari aut navigare prohibear, non habebit interdictum: sed injuriarum actione utendum est.

Habet locum interdictum. Ulpian. l. 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. At si quis velit uti interdicto: consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l. 1. D. de tabulis exhibendis, sive supremæ tabulæ sint, sive non sint, sed priores: dicendum, interdictum hoc locum habere.

Habet locum interdictum ad. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum etiam ad ea quæ pascuntur in via publica, itinereve publico, & deteriore faciant viam, locum habet.

Habet locum interdictum adversus. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Interdictum locum habebit adversus vicinum tuum. Ibidem, non ita procul a fine, Hoc interdictum locum habere etiam adversus eum qui dolo malo fecit, quo minus possideret.

Incidere in interdictum. Paulus l. vi facit. D. quod vi aut clam, Item si prohibiti hæres, vel is qui ab eo emerit, ignorans causam præcedentem, fecerit: dicendum esse Pomponius ait, non incidere eum in interdictum.

Insunt hæc interdicto. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Perpetuo autem huic interdicto insunt hæc: quod nec vi, nec clam, nec precario ab illo possideas.

Interdicere interdicto. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quæ publico usui destinata sunt: ut si quid illic ferret, quod privato noceret, Prætor interdiceret interdicto suo.

Introducere interdictum. Paulus l. interdictum. D. de precario, Interdictum de precariis merito introductum est, quia nulla eo nomine jure civili actio est.

Ire ad interdictum. Africanus D. de liberis exhibendis, l. penult. Si eum, qui patrem familias dicat, ego in mea potestate esse, & jussu meo adisse hæreditatem dicam: tam de hæreditate agi oportere, quam ad interdictum de filio ducendo iri debere ait.

Movere interdictum. Ulpian. l. D. de loco publico fruendo, Sed si simul veniant ad interdictum movendum ipse qui conduxit, & socius ejus: magis est, ut ipse conductor præferatur. Idem titulo, Ut in flumine publico navigare liceat, Si quis velit interdictum tale movere, ut locus deprimeret pecoris appellendi gratia: non debet audiri. Idem. D. de libero homine exhibendo. l. 3. sub finem. Et D. de liberis exhibendis, lege tertia.

Obstrictum esse interdicto. Marcellus l. colonus. D. de vi & vi armata, Igitur interdictum Unde vi colono competiturum ipsumque simili interdicto locatori obstrictum fore.

Oppugnat aliquem interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tuetur.

Verba interdicti late patent. Ulpian. l. si alius. D. Quod vi aut clam. §. notavimus.

Pari interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Si quis tamen negat se servum vel familiam defendere: cogendum est pari hoc interdictum, ad hoc solliciti, ut quod ad eum pervenerit, resituat.

Permittitur alicui interdictum. Ulpian. D. de fonte. in fine. Sed & de lacu, puteo, piscina rescindendis, purgandis interdictum compe-

tit: & omnibus personis dabitur, quibus permittitur interdictum de aqua aestiva.

Persequi interdictum. Ulpian. D. de ripa munienda, Nam post opus factum, persequendi hoc interdictum nulla facultas superest, etiam si quid damni postea datum fuerit: sed lege Aquilia experiendum est.

Pertinet interdictum ad, &c. Ulpian. l. 1. D. de tabulis exhibendis, Hoc interdictum pertinet non tantum ad testamenti tabulas, verum ad omnia quae ad causam testamenti pertinent. Ibidem, in fine, Hoc interdictum ad vivi tabulas non pertinet Idem lege 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ad ea loca, quae sunt in fisci patrimonio, non puto pertinere. Paulo post, Ad ea igitur loca hoc interdictum pertinet, quae publico usui destinata sunt. Idem l. 1. D. de fluminibus, ne quid, &c. Nec pertinet ad hoc interdictum, si quid in privato factum sit.

Porrigitur latius interdictum. V. Scribere interdictum.

Proficiscitur ex hac causa interdictum. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum ex eadem causa proficiscitur, ex qua & superius.

Proponere interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Illa interdicta quae de locis sacris & de religiosis proponuntur, veluti proprietatis causam continent. Ulpian. l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Hoc interdictum summa providentia Praetor proposuit. Paulus lege 1. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, In loco publico Praetor prohibet adificare, & interdictum proponit. Ulpianus ibidem, lege 2. Propterque eam rem hoc interdictum propositum est.

Proponitur interdictum alicui. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata. in principio, Hoc interdictum proponitur ei, qui vi dejectus est. Etenim fuit aequissimum, vi dejecto subveniri: propter quod ad recuperandam possessionem hoc interdictum proponitur.

Proponitur interdictum adversus alicuem. Ulpian. l. 3. D. de vi & vi armata, Hoc interdictum etiam adversus eum proponitur, qui dolo malo fecit, quo quis armis deiceretur.

Prospicere alicui per interdictum. Ulpian. l. 2. D. ne quid in loco vel itinere publico fiat, Hoc interdictum prohibitorium est: & tam publicis utilitatibus, quam privatorum per hoc prospicitur. Idem l. 1. D. ne quid in flumine publico, &c. Hoc interdictum prospexit Praetor, ne derivationibus minus concessis flumina exarescant. Idem D. ut in flumine publico navigare liceat, Hoc interdictum prospicitur, ne quis flumine publico navigare prohibeatur.

Recedere ab interdicto. Ulpian. l. 3. D. de libero homine exhibendo, Plane si dubitat utrum liber an servus sit, vel facit status controversiam: recedendum erit ab hoc interdicto, & agenda causa libertatis.

Reddere interdictum. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Quia autem nonnunquam incertum est, utrum quis pro legato, an pro haerede, vel pro possessore possideat: bellissime Arrianus scribit, & haereditatis petitionem in eum instituendam, & hoc interdictum reddendum, ut live quis pro haerede, vel pro possessore, five pro legato possideat, hoc interdictum teneatur. Idem. D. ne quid in flumine publico, &c. Si quid, ne fiat, prospicitur: superiore interdicto erit utendum. & si quid post interdictum redditum fuerit factum, coercetur. Idem l. 4. D. de vi & vi armata, Si vi me dejerit quis nomine municipum: in municipes mihi interdictum reddendum Pomponius scribit, si quid ad eos pervenit. Paulus l. ult. D. uti possidetis, In summa puto dicendum, & inter fructuarios hoc interdictum reddendum: etsi alter usum fructum, alter possessionem sibi deendat. Sic Julian. l. 1. D. de Salviano interdicto.

Refertur interdictum ad aliquid. Ulpian. l. 3. D. de vi & vi armata, Dicendum est etiam ad eas res referri hoc interdictum debere.

Remitti ad interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Tunc si res soli sit, de cuius possessione contenditur, ad hoc interdictum remittentur.

Restitui ex interdicto. Ulpian. l. quaesitum est. D. de precario, Ex hoc interdicto restitui debet in pristinam causam.

Restitui per interdictum. Ulpian. D. ne quid in flumine publico, &c. sub finem, Hoc interdictum restitutorium proponitur. Superius enim prohibitorium est: & pertinet ad ea quae nondum facta sunt. Si quid igitur jam factum est: per hoc interdictum restituetur. Idem l. 1. D. de vi & vi armata, Ut etiam line culpa ejus mortuis hominibus, aestimationem eorum per interdictum restituere debeat.

Retinere possessionem per interdictum. Venul. l. sed etsi. D. de precario, Sed etsi eam rem cuius possessionem per interdictum uti possidetis retinere possem precario tibi concesserim, teneberis hoc interdicto.

Rogare interdictum. Ulpian. D. de libero homine exhibendo. l. 3. in fine. Hoc interdictum & in absentem esse rogandum, Labeo scribit.

Speciat ad hanc rem interdictum. Paulus l. 2. D. de interdictis & extraord. action. Haec autem interdicta, quae ad rem familiarem spectant, aut adipiscendae sunt possessionis, aut recuperandae, aut retinendae.

Scribere interdictum. Ulpian. l. 1. D. uti possidetis, Hoc interdictum de soli possessore scriptum est, quem potiore Praetor in soli possessione habeat. Idem l. & qui aliter. D. quod vi aut clam, Et quem interdictum sit sic scriptum, Quod vi aut clam factum est, non ita, Quod vi aut clam fecisti: latius porrigi id, quam ad has personas quas supra memoravimus, Labeo putat.

Subvenire alicui per interdictum. Ulpian. l. ult. D. ne vis fiat ei qui, &c. Per interdictum etiam ei subvenit Praetor, qui damni infecti ab eo in possessionem missus est, ne ei vis fiat.

Sufficit interdictum. Ulpian. l. is qui in puteum. D. quod vi aut clam, Hoc iure utimur, ut etsi vi & clam factum sit, interdictum hoc sufficiat.

Sum. ut, Est locus interdicto. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Illud tenendum est: live a te, live ab eo in cuius locum successisti, possideri aliquid coeptum est: interdicto huic locum fore. Rursus ibidem, sub fin. m. legis. Idem l. 1. D. de tabulis exhibendis, Dicendum est interdicto locum fore. Paulus D. quod vi aut clam l. competit, Potest dici, & fructuarii interesse propter voluptatem & gestationem, & esse huic interdicto locum. Sic Venuleius eodem titulo, l. si vitem meam.

Esse superiorem in interdicto. Paulus l. 3. D. uti possidetis, Ego possideo ex iusta causa: tu vi, aut clam. si a me possides, superior sum in interdicto, si vero non a me, neuter nostrum vincetur.

Esse potiore in interdicto. Paulus l. 3. D. uti possidetis, Dominus autem soli tam adversus aliam, quam adversus superficiarium potior erit in interdicto Uti possidetis.

Tenet interdictum. Paulus in l. ult. D. quod legatorum, in fine, Item si per honorem possessorem stetit, quo minus satisfidaret, sed modo paratus est cavere: tenet interdictum. Idem l. ult. D. ne vis fiat ei, qui &c. Sive ergo promittat, sive per eum non fiat, quo minus promittat: non tenebit interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Si fundus a quo vi expulsum, mihi restitutus esset: cetera vero res quae vi ablatae sunt, non restituerentur: hic dicendum est, interdictum nihilominus tenere: quia verum est, me vi esse dejectum.

Teneri interdicto. Paulus l. ultim. D. quorum bonorum, Interdicto Quorum bonorum, debitores hereditarii non tenentur, sed tantum corporum possessores. Ulpian. l. 1. D. quod legatorum, Qui vero ex causa praecceptionis possidet, utique tenetur hoc interdicto. Idem l. 1. D. ne vis fiat ei qui, &c. Hoc edicto neque pupillum neque furiosum teneri constat. Rursus idem lege 3. D. de tabulis exhibendis, Si custodiam tabularum aedivus vel tabellarius suscepit, dicendum est teneri eum interdicto. Si penes servum tabulae fuerint, dominus interdicto tenebitur.

Tenetur interdicto aliquis alicui. Papinian. l. Quum fundum. D. de vi & vi armata, Placebat, colonum interdicto venditori teneri. Paulo post, Et ipsum interdicto colono teneri.

Tribuere interdictum. Ulpian. D. de liberis exhibendis. l. 3. Et ex iisdem causis hoc interdictumtribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus.

Tueri alicuem interdicto. Ulpian. D. ut in flumine publico navigetur, Ergo & si a municipibus conductum habet: aequissimum erit, ob vectigalis favore interdicto eum tueri. Idem l. 1. D. uti possidetis, Et illud quidem interdictum oppugnat possessorem, hoc tuerem. Paulo post, Interdictum autem, quod est Uti possidetis, possessorem praedii tuerem.

Valet interdictum. Ulpian. l. 1. D. de tabulis exhibendis, Sed & si falsum esse dicatur testamentum, vel ab eo factum qui testamenti factionem non habuerit, dicendum est interdictum valere.

Venire in interdicto. Ulpian. D. ne quid in flumine publico, &c. in fine, In hoc interdicto restitutorio non est iniquum venire (ut Labeo ait) etiam quod dolo factum est, quo minus haberes.

Venire in interdictum. Ulpian. l. 1. D. de vi & vi armata, Et ideo si quid postea delicti illic esse, dicendum erit in interdictum venire. Idem D. quod vi aut clam. l. Semper adversus. ad finem, Culpam quoque in hoc interdictum venire, erit probandum.

Uti interdicto. Ulpian. l. 3. D. ne vis fiat ei qui, &c. At si quis volet uti interdicto, consequens erit dicere, interdictum locum habere. Idem l. 3. D. de tabulis exhibendis, in fine, Ideo & si haeres sit, qui interdicto usus, aestimationem consecutus est: eadem erit aestimationis distinctio. Rursus idem l. 2. Ne quid in loco vel itinere publico fiat, Idem ait, non esse ab re, de ea re interdicto uti. Idem l. si alius. D. quod vi aut clam, Utor adversus te interdicto. Paulo post, Et utaris adversus me interdicto.

De Interdictis apud Juridicos qui plura velit, adeat Lex Pitifc.

INTERDICTIO, ōnis. f. [ἀγξίς] Cic. pro Domo 78. Id autem ut esset faciendum, non adeptione civitatis, sed tecti, & aquae & ignis interdictio faciebant. conf. Ulpian. l. 2. D. de Poenis & Arnob. lib. 2. p. 49. de Miraculis Christi.

INTERDICTOR, ōris. m. Tertul. Praefr. adverb. Haer. cap. 33. & 2. adverb. Marc. cap. 9. extr. & de Jejun. cap. 15.

INTERDICTORIUS, a, um. Adj. Praeceptum interdictorium. Salvian. lib. 3. contra Avar. p. 130.

INTERDIU, Adv. temporis, [μεθ' ἡμέραν] i. e. Die, vel Per diem, aut Dum dies est: cui opponitur Noctu. Ter. Adel. 4. 1. 15. Cato de R. R. cap. 124. Canes interdiu clausos esse oportet, ut noctu aciores & vigilantiores sint. Plin. lib. 18. cap. 6. Malum patremfamilias, quisquis interdiu faceret, quod noctu possit, nisi intempestate caeli.

Interdius, etiam antiquis dictum est pro eodem. Plaut. Mostel. 2. 2. 14. Sed quid hoc? oclusa janna est interdius. Idem Afin. 3. 3. 9.

INTERDIANUS, a, um, Adj. Cael. Aurel. Tard. 3. 7. Post interdiannum cibum deambulatio adhibenda.

INTERDIARIUS, i. m. Fur diurnus. Gloss. Lat. Gr. Interdiarius, ἡμι-ροκλήπιος, cui contrarius ἡμεροκλήπιος, Dormitator, fur nocturnus. V. Cujac. Observ. 11. 27.

INTERDO, āre. Aestimare: pro quo antequam Interduo habet Plaut. Capt. 3. 5. 36. Dum pereas nihil interdao. V. **INTERDICO**, ad fin. Idem Trin. 4. 2. 152.

Ceterum qui sis, qui non sis, floccum non interduim. Idem Rud. 2. 7. 22.

INTERDATUS, a, um. Partic. [διαδοχάει] Lucret. lib. 4. 866.

Propterea capitur cibum, ut suffulciat artus: Et recreet vires interdatus, &c. i. e. Interea datus. Lambinus.

INTERDUATIM, & **INTERAFIM**, dicebant antiqui, quod nunc Interdum & Interim. Festus.

INTERDŪCA, æ. f. Dea Juno, quae & Domiduca dicitur. Mart. Capel. 2. p. 17.

INTERDUCO, ūxi, ēre. unde

INTERDUCTUS, ūs. m. [διεσπῶν] pro Illis veluti distinctionibus quae inter sententias a librariis duci solent. Cic. in Orat. 228. Ne infinite feratur ut flumen oratio, quae non aut spiritus pronuntiantis, aut interductu librarii, sed numero coacta debet insistere.

INTERDUM, Adv. [ἐστ' ὅτε, κύριε] Nonnunquam. Ter. Eun. 2. 3. 74. Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet.

Virg. 1. Georg. 399. Interdum aut hederæ pandunt vestigia nigrae.

Quandoque iterum & tertio recurrit, ut apud Celf. 1. 1. & 4. 2. & 6. 6.

Aliquando pro Interea aut Interim ponitur; ut contra Interim pro Interdum. V. Drakenb. ad Sil. 6. 3.

INTERFERA, [ἐν τῷ μετὰ τὸ, ἐν τέρῳ] Adv. temporis, Interim, tantisper, hoc interim spatio. Particula est, ut ait Servius ad 10. Æn. 1. quae negotia semper praeteritis futura conjungit. Ter. Hec. 1. 2. 82.

Quid interea? ibatne ad Bacchidem? Ubi Donatus; Interea, Inter eos dies. Virg. 10. Æn. 833.

Interea genitor Tiberini ad fluminis undam, &c. Ubi Servius, Interea, Dum haec geruntur. Et omnino sic est apud poetas Interea sicut est apud Sallustium, Eodem tempore. Cic. 4. Verr. 42. Interea dies advenit, quo die sese, &c.

Interea dum. Ter. Heaut. 4. 7. 5.
 Tu hic nos, dum eximus, interea opperibere. Idem Eun. 5. 2. 56.
 — visne interea dum is venit,
 Domi opperiamur potius quam ante ostium?
Interea, i. e. Tamen. Virg. 2. Georg. 83.
 Nec nulla interea est inarata gratia terræ.
 Ut Interim pro Tamen. H. St. V. INTERIM.
Quum interea: i. e. Quum tamen, indicativo junctum. Cic. pro Cluent.
 82. Quum interea vestigium nullum Cluentianæ pecuniæ invenitis.
Interea loci, idem significat quod Interea. Donatus, Duæ partes orationis
 quum conjunctæ unam fecerint, mutant accentum. Ter. Heaut. 2. 3. 16.
 Dum ego propter te errans patria careo demens, tu interea loci
 Collocupletasti te, Antiphila. Idem Eun. 1. 2. 46.
 Pro Interdum. V. Drakenb. ad Sil. 7. 395. & 6. 30.
INTEREMPTIO, INTEREMPTUS. V. INTERIMO.
INTEREIO, i. vel ii, itum, [ἀφαιρίζω, παραπύλωμι, ἀποθνήσκω]
 ire. In totum mori vel emori. Plaut. Amph. suppof. 3. 48. Vigilans somnio,
 vivus & sanus intereo. Caf. 8. Bell. Gall. cap. 21. Multa millia interisse.
 Sic, Interire fame. Cic. 6. Att. 1. & Caf. 3. Bell. Civil. 27. Interire naufragio.
 Interire a. Cic. 1. Acad. 29. Nihil enim valentius est, a quo intereat.
 Ætas interitura. Hor. 4. Carm. 7. 10.
 Domus interitura. Ovid. 3. de Pont. 2. 108.
 Ira interit morâ. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
 Morte alicujus interire. Ovid. in Ibin, 301. al. More.
 Naufragus interit. Ovid. 11. Met. 686.
 Segetes intereunt. Virg. 1. Georg. 152.
 Sextans tuus ne intereat. Jabolen. in l. si tu. D. de acq. hæred.
 Verba interitura. Hor. 4. Carm. 9. 1.
INTERITUS, a, um. Partic. [ἀφαιριστός] passive. Claud. Quadrig.
 apud Priscian. Pugna acriter commissa, & multis utrumque interitis. Sidon.
 2. Epist. 19. Dedere brevi abolitam interitamque.
INTERITUS, us. m. [ἀφαιριστός, ἀπίστος] Mors. Cic. 1. Tusc. 7. Est
 enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium,
 quæ ante interitum junctio aliqua tenebantur.
 Interitus patriæ. i. e. Everfio. Cic. 5. Tusc. 105. Interitus patriæ,
 exilium, fervitus, &c.
 Acerbus interitus. V. ACERBUS.
 Afferre interitum. V. AFFERO.
 Alienari ab interitu. V. ALIENO.
 Gaudeat illa tuo interitu. Propert. lib. 2. 8. 18.
 Redigere aliquid ad interitum. Lucret. lib. 5. 875.
INTERIBILIS, e. Adj. Qui interire potest. Arnob. lib. 2. adverf. gentes
 p. 65. Argumenta quibus animas passivas atque interibiles invenitur.
 conf. Tertul. de Refurr. carn. cap. 34. & adverf. Hermog. cap. 43.
INTERITIO, ðnis. f. Idem quod Interitus. Testis est Nonius Marcellus
 citans hunc Ciceronis locum ex Frumentaria, seu Verr. 5. 125. Quum
 bis in ea provincia magnæ fugitivorum copiæ versatæ sint, tamen arato-
 rum interitio facta nulla est. Quo in loco plerique mendose legunt In-
 ternecio, alii Internecio. Hirt. Bell. Hisp. cap. 24. Centurionum in-
 teritio. Arnob. 2. p. 87. Christus in hoc missus a Deo est ut infelices
 animas ab interitionis exitio liberaret.
INTEREQUITO, [διππιζω] Ære. In medio equitare. Liv. 35. 5. Ob-
 stabant duces, hastilibus credentes terga trepidantium, & redire in or-
 dines cogentes, sed interequitantes alarii non patiebantur. conf. Idem
 6. 7. & 34. 15. Curt. 4. 13. extr. In conspectu omnium duces & proximi-
 um quemque interequitans alloquebatur.
INTERERRO, Ære. Prudent. Cathem. 6. 43. Non splendor intererrat.
INTEREST, [ἀφίεργε] compositum ab In, Re & Est; significat Utile esse,
 vel Ad rem pertinet. [Immo ab Inter præp. & Sum, Interfium, &
 Imperf. Interest, ut a Profum Prodest. De Confr. V. Perizon. ad
 Sanct. Minerv. 3. 5.
 Jungitur omnibus genitivis; ut, Socratis interest, i. e. In re Socratis
 est. Cic. pro Domino 97. Ego vero Reipub. semper interesse putavi,
 me illius pulcherrimi facti, &c. Plin. lib. 2. cap. 1. Mundi externa in-
 dagare, nec interest hominum, nec capit humanæ conjectura mentis.
 Minoris vel pluris interesse. Ulpian. in l. ubi exigitur. D. de edendo, Is
 autem qui in hoc edictum incidit, id præstat quod interfuit mea ratio-
 nes edi, quum decerneretur a Prætorè: non quod hodie interest, &
 ideo licet interesse defuit, vel minoris vel pluris interesse cœpit: locum
 hæc actio non habebit, neque ad augmentum, neque ad deminutionem.
 Interest ejus, ipsius, istius. Cic. 2. de Fin. 72. Et 2. Off. Idem 4. Verr. 36.
 Quid illius interest, quoniam in Senatuum non venis? Cic. 10. Att. 4.
 Paulum interesse. V. PAULUM.
 Utriusque nostrum magni interest, prius ut te conveniam quam decedas.
 Cic. 3. Fam. 5.
 Interest salutis communis. Cic. pro Muren. 4. Ostendam alio loco quan-
 tum salutis communis interest, duos Consules in Repub. Calend. Ja-
 nuariis esse. i. e. Quam magnum commodum rediturum sit Reipub.
 Ablativis his etiam jungitur, Mea, tua, sua, nostra, vestra, cuja, five
 sit personale, five impersonale; ut, Mea interest, quod etiam Mea
 refert dicitur: h. e. Ad me spectat, vel me spectat, aut Meum est.
 Cic. 3. Fam. 10. Tamen ut vidit interesse tua, confendens jam navem
 Epheso Laodiceam revertit. Idem 16. Fam. 6. Et cum tua & mea ma-
 xime interest te valere, tum multis, &c. Cum Donato, Scaligero,
 Sanctio & Scioppio, G. H. Ursinus defendit hæc pronomina esse neu-
 tra, & ita explicat, Mea interest, i. e. Est inter negotia mea, &c. &
 sic quoque Magni interest, i. e. Est inter negotia magni momenti: Et
 in Genitivis, ut Medicorum interest, i. e. Est inter munia Medicorum.
 Nihil interest mea, vel alterius. Ulpian. in l. stipulatio ista. §. alteri
 stipulari. D. de verborum obligationibus, Ceterum ut alii detur, ni-
 hil interest mea. Paulo post, Committatur stipulatio etiam ei, cujus
 nihil interest.
 Interest mea, cum infinitivo. Celf. in l. si Calend. D. de re judicat. Tan-
 ti æstimanda his est, quanti interfuit mea Calendis id fieri.
 Interest, pro Utile est, sine casu. Plin. lib. 19. cap. 8. Seri etiam
 radices illitas fimo interest. Celsus in Proem. Quia non interfuit
 quid faciat morbum, sed quid tollat. i. e. (inquit Budæus) Ad rem
 non pertinet.
 Capturæ interest, i. e. Facit ad capturam, & momentum habet. Plin. lib. 9.
 cap. 16. Aiunt, & si iteretur gurgis, interesse capturæ. Hard. Si teratur.

Interest, his etiam genitivis jungitur, Magni, parvi, tanti, quanti.
 Et adverbis Facile, multum, plus, plurimum, parum, paulum,
 paululum, paucillum, nihil, numquid, aliquid, magis, minus, ma-
 xime, minime. ut, Minime interest. Cic. 5. Verr. 112. Neque illud
 unquam aratoris interfuit, quanti decumæ venirent. Idem 11. Fam.
 16. pr. Permagis interest, quo tibi hæc tempore epistola reddita sit.
 Idem 1. Off. 66. Permultum interest, utrumne perturbatione, &c.
 Magni interest ad. Cic. 16. Fam. 1. Quamquam magni ad honorem no-
 strum interest quamprimum ad urbem me venire. Idem 12.
 Nihil interest ad rem. Cic. pro Rosc. Amer. 47. Et certe ad rem nihil in-
 terfit, utrum hunc, &c.
 Magni mea interest. Cic. 15. Fam. 4. Idem pro Cluent. 43. Magni autem
 illi sua interesse arbitrabantur, hunc a causa Martialium dimovere.
 Plurimum interest. Sen. Epist. 5.
 Plus interfuit Reip. castellum capi Ligurum, quam bene defendi causam
 M. Curii. Cic. in Bruto 255.
 Quantum interfuit Reipublicæ. Patere. 2. 72. 2.
 Et cum præp. ut Cic. 1. de Nat. Deor. 7. Magni existimo interesse, & ad decus,
 & ad laudem civitatis, res tam præclaras Latinis etiam litteris contineri.
 Tantum interest subeant radii, an superveniant. Plin. lib. 2. cap. 16.
 Quid ergo interest proferantur necne? Cic. 3. Verr. 13.
 Quid interest utrum. Cic. 5. Verr. 141. Quid interfuit, homo audacis-
 sime, utrum hoc decerneres an non, &c.
 Interesse, Differre: & jungitur præp. Inter. Cic. 1. Off. 11. Sed inter
 hominem & belluam hoc maxime interest.
 Interest & differt aliud ab alio. Cic. 3. de Fin. 59. Tenere autem virtutes
 eas ipsas, quarum modo mentionem feci, nemo poterit, nisi statuerit ni-
 hil esse quod interfuit, aut differat aliud ab alio, præter honesta & turpia.
 Interest in infinitum, Multum differt. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 6.
 Interest hoc, quod. Cic. 2. de Fin. 72. Sed hoc interest, quod voluptas
 etiam in animo vitiosa res, ut Stoici putant.
 Interest nihil inter, nisi quod. Cic. 2. Acad. Nec inter nos & eos qui
 scire se arbitrantur, quicquam interest, nisi quod illi non dubitant,
 quin ea vera sint quæ delendant: nos, &c.
 Interest stulto intelligens. i. e. Differt a stulto. Ter. Eun. 2. 2. 2.
 Dii immortales, homini homo quid præstat? stulto intelligens
 Quid interest?
 Interest, sine casu subsequente. Ter. Adel. 1. 1. 51.
 Hoc pater, ac dominus interest. i. e. Differentia est, ut ait Do-
 natus. Plin. in præf. 7.
 Interest tibi & mihi. Sen. 1. Nat. Quæst. Præf. Quid vobis & nobis in-
 terest, nisi exigui mensura corpusculi? De Formicis loquens.
 Interest aliquando [Immo semper] componitur ab Inter & est, & con-
 jugatur, Interfium, es, est: & significat Præsens esse. Cic. 1. Fam.
 6. Quæ gerantur, accipies ex Pollione, qui omnibus negotiis non inter-
 fuit solum, sed etiam præfuit. Idem 13. Fam. 30. Non modo, ut non
 præfuit ulli negotio, sed etiam ut ne interesset quidem.
 Dativo jungitur, ut vides in præcedentibus exemplis. Cic. 11. Fam. 7. Qui
 nostro sermone interfuit. Caf. 6. Bell. Gall. cap. 12. Interesse rebus di-
 vinit. Cic. 2. Att. 3. Publicis consiliis. Liv. 2. 38. Spectaculo.
 Lætus interis populo Quirini. Hor. 1. Carm. 2. 46.
 Ablativo, cum præp. in. Cic. 5. Verr. Voluerunt eos in suis rebus ipsos
 interesse.
 In convivio interfuisse. Cic. pro Rosc. Amer. 39.
 Interesse posteritati suæ, pro Superstitem esse gloriæ quæ mortem sequi
 solet. Plin. Epist. 2. 1.
 Interesse nobis dicitur Deus, pro Adeste. Sen. de Provident. præf. Quum
 præesse universis providentiam probaremus, & interesse nobis deum.
 Interesse, In medio esse, vel interjacere, aut interpositum & interjectum
 esse. Liv. 22. Id morari victoriam rati, quod interesset annis. Idem 22. 4.
 Via tantum interest perangusta. Columel. Arbores, quæ interfunt, abla-
 queabuntur. Plin. 6. 9. extr. Quod interest spatii Sopheni tenent.
 Interest triduum. Plaut. Bacch. 3. 3. 57.
 Triduum non interest, ætatis uter major fiet:
 Verum ingenium plus triginta annis majus est, quam alteri.
 Interfuerunt decem anni. Cic. 3. de Legib. 8. conf. Nep. 18. 8. 2. Cic.
 de Senect. 60. Cujus inter primum & sextum Consulatum sex & quadra-
 ginta anni interfuerant.
 Artemidorus inter duos annes XXI interesse tradit. Plin. lib. 6. cap. 19.
 extr. subaudi Millia pass.
INTERFUTURUS, a, um. Partic. Valer. Max. lib. 2. cap. 1. 9. de ho-
 nore impenso senibus a juvenibus, Invitati ad cœnam, diligenter quæ-
 rebant, quinam ei convivio essent interfuturi, ne, &c.
INTERFACIO, Æci, actum, [μεταφύπτω] Ære. Liv. 25. 11. Reliquit tamen modicum
 præsidium, ut simul interfaciendo muro adjuvaret. i. e. Dem fieret murus.
 [Al. In faciendum reclusis, alioqui Inter faciendum murum dicendum fuisse].
INTERFARIS, [ἀφαιλάς, διαφύπτεις, παρενοχλῆς] Ætur, Æri. Loquen-
 tem interrumpere. Liv. lib. 3. 47. Prius quam aut ille postulatum pera-
 geret, aut Virginio respondendi daretur locus, Appius interfatur. Ibid.
 7. 36. Consul classico ad concionem convocato, oisufque meritis Decii
 laudes, interfante ipso Decio, distulit concionem. Virg. 1. Æn. 350.
 — nec plura querentem
 Passa Venus, medio sic interfata dolore est. conf. Val Max. 9. 5. 2.
INTERFATIO, ðnis. f. [ἀφαιλάς] Quintil. lib. 4. cap. 2. Interim ex-
 pediet narrationes breviter interfatione distinguere.
INTERFEMINIUM, i. n. utitur Apul. Apol. p. 296. pro Genitalibus
 muliebribus, quod inter femina sint. Al. Interfemincum.
INTERFICIO, Æci, ectum, [διαφύπτω, φονδῶ] Ære. ex Inter & Fa-
 cio; Occidere. Caf. 7. Bell. Gall. 3. Equitem Romanum, qui rei fru-
 mentariæ jussu Cæsaris præerat, interficiunt.
 Feras interficere. Lucret. 5. 1248.
 Interficere aliquem vita & lumine. Plaut. Truc. 2. 6. 37.
 Salve, qui me interficisti pane & vita & lumine. Gell. lib. 12.
 cap. 7. Eadem mulier vitum & filium eodem tempore, venenis clam da-
 tis, vita interfecerat. i. e. Vita privaverat.
 Interficere aliquem pestibus exemplis. Plaut. Most. 1. 3. 35.
 Dii, deique omnes me pestibus exemplis interficiant.
 Interfectus in acie. Cic. 2. de Fin.
 Interfectus omni supplicio. Cic. pro Lege Manil. 11. Vos legatum Pop.
 Romani omni supplicio interesse tum iustum relinquetis?

- Interficere messes: i. e. Perdere & cremare. Virg. 4. Georg. 330.
Fer stabulis inimicum ignem, atque interfice messes. Sic No-
ninus. At Servius, Secundum Pythagoram, inquit, qui habere animam
dicit omnia crescentia. Unde & 7. Ecl. 57.
Aret ager vitio moriens, &c.
- INTERFECTUS**, a, um. Partic. Curt. 9. 2. 7. Interfectus per insidias.
Apul. 5. Met. p. 160. Novam nuptam interfectæ virginitatis curant. conf.
Paterc. 2. 58. 3. Sen. Epist. 7. Tacit. 1. Ann. 9. 4. & Val. Max. 3. 2. 11.
Interfectus usus ædium. Plaut. Merc. 5. 1. 4.
Usus, fructus, victus, cultus jam mihi harunce ædium
Interemptu 'st, interfectu 'st, alienatu 'st, occidi.
- INTERFECTOR**, òris. m. [φονός] Cic. ad Brut. 16. Hic ipse puer, quem
Cæsaris nomen incitare videtur in Cæsaris interfectores.
- INTERFECTRIX**, icis. f. Tacit. 3. Ann. 17. Id ergo fas aviæ interfe-
ctricem nepotis adspicere? Hyginus Fab. 122. Idem nuncius dixit Iphi-
geniam fratris interfectricem esse.
- INTERFECTIBILIS**, e. Adj. ur, Ruta interfectibilis viperarum. Apul.
de Herb. cap. 89.
- INTERFECTIO**, ònis. f. Lamprid. Commod. cap. 4. Crudelis vita Com-
modi Quadratum & Lucillam compulsi ad ejus interfectionem consilia
inire. conf. Augustin. de Civ. Dei 3. 15. & Epist. 23.
- INTERFECTIVUS**, a, um. Adj. Letalis. Cæl. Aurel. Acut. præf. Inter-
fectivis morbis affici.
- INTERFIO**, èri, [ἰσχυρίζομαι] obsoletum verbum, pro Consumi & inter-
terire, apud Lucret. lib. 3. 886.
— ut aut putrescat corpore posto,
Aut flammis interficiat, malisve ferarum. conf. Plaut. Trin. 2. 4. 131.
- INTERFLUO**, xi, xum, [μεσορρέω] ère. Per medium fluere, ut, Mœ-
nia interfluebat Marfyas amnis. Curt. 3. 1. 2.
Passive. Apul. de Mundo, p. 59. Infulæ interfluuntur.
Tralate. Cic. de Senect. 16. Cum inter duos Consulatus anni decem in-
terfluxissent.
- INTERFLUENS**, entis. Partic. Plin. 36. 14. pr. Flumine medium op-
pidum interfluente. Idem lib. 3. cap. 5. Utraque civitate fœderata, an-
gusto freto interfluente. Idem 6. 28.
- INTERFLUUS**, a, um. Adj. [μεσσίππο] Quod interfluit. Plin. lib. 6.
cap. 26. Inerfluo Euphrate. i. e. Interfluente. Solin. cap. 66. Scindit-
ur amne interfluo.
- INTERFODIO**, ère. Idem quod simplex Fodere. Lucret. lib. 4. 720.
— quæ quum sint oculis immissa leonum
Pupillas interfodiunt, &c. De gallis & leonibus.
- INTERFŒMINEUM**, V. INTERFEMINIUM.
- INTERFRINGO**, ègi, actum, [ἀφρηγγυμι] ère. Idem quod Infringe-
re. Cato cap. 44. Qui locus recte serax erit, quæ arida erunt, & siquid
ventus interfregit, ea omnia eximito. Plin. lib. 17. cap. 18.
- INTERFUNDO**, ère. Avien. Perieg. 255. Ibid. 1100.
Sic vasti moles pelagi interfunditur oras.
- INTERFUSUS**, a, um. Partic. [μεσχυθῆς] Plin. lib. 2. 68. Idem Ocea-
nus interfusus, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam
dispertit. Idem lib. 3. cap. 8.
Novies Styx interfusa. Virg. 4. Georg. 480.
Genas interfusa maculis. Virg. 4. Æn. 654.
- INTERFUSIO**, ònis. f. Lactant. 7. 3. 25.
- INTERVURO**, ère. Stat. 1. Achill. 395.
— dumque arma parantur
Dorica, & alternum Mavors interfurit orbem.
- INTERGERO**, si, stum, ère. Plin. lib. 13. cap. 12. extr. Diligentior cura,
mollia panis fermentati colata aqua fervente: minimum hunc modum
intergerit. Ex vetusto codice legitur, Minimum hoc modo intergerit
atque etiam lini lenitas superatur. De glutino chartæ. Sic & Hard. De
hoc loco V. Salmast. in Vopisc. p. 450. & Voff. de arte Gramm. 1. 37.
- INTERGERINUS**, a, um. Adj. Intergerini parietes, a Vitruvio appel-
lantur, Qui intergerunt, hoc est ferunt & sustinent onera, quos e creta
jubet Vitruvius constituere. Dicitur Intergerini, quod inter novos parie-
tes, aut fundamenta pro futura intergeruntur. Vitruv. Et catenis col-
ligatæ in eo loco, qui finitus erit, constituantur: & intergerinis e creta,
beronibusque ex ulva factis calcetur. [Locus est l. 5. c. 12. qui in
codd. quos vidi aliter legitur.] Festus, Intergerini parietes dicun-
tur, qui inter confines struuntur, & quasi intergeruntur. Budæus, Hu-
jusmodi paries quem Papinianus conratitium appellat, Latine proprie
Intergerinus appellatur, qui a vicinis constructus veluti intergerit, id
est communiter gerendo est. Plin. lib. 35. cap. 14. al. Intergerivus.
Utramque lectionem admittit Hard. in indice.
- INTERGERIUM**, V. INTERGERO, paulo supra.
- INTERHIIO**, àre. Tertull. Apol. cap. 48. Finis & limes medius qui inter-
hiat. V. ibi Rigalt.
- INTERJACEO**, ui, [μεστω] ère. In medio jacere. Plin. Epist. 250. Et
duo publica opera quanquam via interjacente. Liv. 27. 41. pr. Interjace-
bat campus: colles imminebant nudi.
Interjacet Capuam, & Interjacet Capuæ, dicimus. Plin. lib. 5. cap. 4.
Et a regione, quæ duas Syrtis interjacet. Columel. lib. 11. cap. 3. Ut
in id spatium, quod fulcis interjacet, inclinentur. De feminibus.
Interjacet hæc inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12.
- INTERIACIO**, ère. V. INTERIICIO.
- INTERIBI**, [εν τέρω] Adv. Idem significans quod Interea. Plaut. Capt.
5. 1. 31.
Vos ite intro. interibi ego ex hac statua verbere volo &c. Gell.
lib. 3. cap. 7. Consul interibi, dum ea pugna fit, se in locos subducit tu-
tos atque editos. Obsoletum.
- INTERJICIO**, èci, ectum, [παρεμβάλω] ère. Inter aliquid jacere;
interponere. Columel. lib. 1. Ut siqua inrerjecta sunt stramentis aut pa-
leis spinarum vel germinum femina, intereant. conf. Cæs. 1. Bell. Ci-
vil. 73.
Interjicere inter. Cæs. 7. Bell. Gall. 80. Galli inter equites, raros sagit-
tarios, expeditosque levis armaturæ interjecerant, &c.
Tralate. Tacit. 3. Hist. 8. 3. Moram interjicere. Idem 1. Ann. 23. 6.
Preces, minas.
Nonnunquam scribitur Interjicere per a. ut Arminius pleraque Latino
sermone interjaciebat. Tacit. 2. Ann. 10. extr.
- INTERJECTUS**, a, um. Partic. [παρεμβολῆς] Cæs. 7. Bell. Gall. 23.
Neque inter se contingant trabes: sed paribus intermissæ spatiis, singulæ
singulis faxis interjectis, arcte contineantur.
Interjectus equiti pedes. Tacit. 3. Hist. 72. 3.
Interjectus inter. Cic. 2. de Nat. Deor. 66. Aer autem, ut Stoici dispu-
tant, interjectus inter mare & cælum, &c. Idem 2. de Fin. 17. Tu au-
tem inter hæc tantam multitudinem hominum interjectam non vides.
Interjecta & media. Cic. 1. Acad. 36. Iis ipsi alia interjecta & media nu-
merabat.
Interjectus inter philosophos, i. e. Intermedius, ut ait Budæus. Cic.
1. Off. 92. Aut interjecti inter philosophos, & eos qui Rempubl. ad-
ministrarent, delectarentur re sua familiari.
Flumen interjectum. Tacit. 2. Ann. 10. 3.
Intervallum interjectum, Interpositum. Cic. 1. Off. 30. Quæ quasi lon-
go intervallo interjecto videmus.
Nafus quasi murus oculis interjectus. Cic. 2. de Nat. Deor. 143.
Spatio interjecto. Liv. 2. 17. Idem 1. 58. pr. Paucis interjectis diebus,
Sextus Tarquinius, infcio Collatio, cum comite uno Collatium
venit.
- INTERJECTIO**, ònis. f. [παρεμβολῆ] Interpositio, & insertio. Quintil.
lib. 4. cap. 2. Ne sententia quidem velut fatigatum intentione sto-
mochum judicis reficere distuaserim, maxime quidem brevi interjectio-
ne. Idem lib. 8. cap. 2.
De Interjectione, particula Orationis V. Grammaticos & Quintil. 1. 4. 6.
INTERJECTUS, us. m. [παρεμβολῆ] Cic. 2. de Nat. Deor. 103. Inter-
positum interjectoque terræ. Columel. lib. 3. cap. 21. Si vero interjectibus
capere cujusque generis fructum aveat, &c.
Interjectus temporis. Tacit. 3. Ann. 51. 3.
Paucorum dierum. Tacit. 3. Ann. 67. 5. Noctis. Idem 6. 39. 2.
- INTERJECTURA**, æ. f. Frontin. de Colon. p. 135. Sunt & per recturas
positæ interjecturæ.
- INTERIM**, Adv. temporis. [μετὰ] Idem quod Interea. Ter. And. 1.
1. 100. Funus interim procedit, sequimur.
Interim, Aliquando, sive interdum. Quintil. lib. 1. cap. 9. Sed quia
interim excusantur hæc vitia aut consuetudine, aut, &c. Cic. 2. de
Orat. 209. Interim timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex
communibus. Sic Budæus. Vetus exemplar habet, Item timor. conf.
Plin. 10. Epist. 27. & Tacit. 1. Ann. 4.
Interim, pro Aliquando, interdum geminatur. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Interim elabuntur, interim suæ memoriæ intentos a nova inventionem
declinant. Idem 11. 3.
Interim, Repente. Ter. Hec. 1. 2. 102.
— primum dies complusculos
Bene conveniebat sane inter eas: interim
Miris modis odisse cœpit Softratam. Donatus.
Quum interim, pro Quum tamen. Quintil. lib. 12. cap. 10. Sicut qua-
tuor generaliter ventos totidem mundi cardinibus accepimus flare,
quum interim plures sint intermedii. Alii codices habent, Quum inte-
rim plurimi medii. Liv. Quum interim siquis existimare velit. Sic Cic.
pro Sull. 11. Budæus.
Sic Interea affertur, pro Tamen, vide pag. præced. H. St.
Interim, Discretio est ejus rei quæ ad narrationem pertinet. Ter. And.
1. 1. 81.
Curabat una funus: tristis interim
Nonnunquam conlacrumabat.
- Interim dum**. Ter. Eun. 5. 2. 3. Interim dum ante ostium sto. Cæs. 5.
Bell. Civii. 37. Interim dum de conditionibus inter se agunt.
Interim cum. Suet. Tiber. cap. 73. Interim cum in actis fenatus legisset.
conf. Liv. 28. 44. & 35. 24. Tacit. 15. Ann. 11. 4.
- INTERIMO**, èmi, emptum, [ἀφανίζω, ἀφθάρτω] ère. Interficere.
Cic. 4. Acad. Interimebat uxorem. Liv. 1. 3. extr. Stirpem fratris viri-
lem interimit.
Interimere vitam. Plaut. Caf. 3. 5. 29. Interimere ait velle vitam. Anti-
que. Idem Cist. 4. 2. 45.
Se ipsa interemit Lucretia a filio regis per vim stuprata. Cic. 2. de
Fin. 66.
Interimi veneno. Plin. lib. 7. cap. 13. Et lib. 11. cap. 37.
Interimere & Conservare, contraria. Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Et si quæ in-
terimant innumerabilia sunt, etiam ea quæ confervent infinita esse debere.
Ad nihilum interimat res. Lucret. 1. 217.
Mors interimit res. Lucret. lib. 2. 1001.
Interimit me hæc oratio, Hic sermo me conficit & enecat. Plaut. Merc.
3. 4. 22.
Disperii: illæc interemit me modo oratio. Cic. pro Milon. 94.
Me quidem, Judices, exanimant & interimunt hæc voces Milonis,
quas audio assidue.
- INTEREMPTUS**, a, um. Partic. Plaut. Merc. 5. 1. 4. Hor. 4. Carm. 4.
72. Afrubale interempto.
- INTEREMPTIO**, ònis. f. [ἀφανισμός] Cic. pro Lege Manil. 30. Testis
est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorum in-
teremptione patefactum est. Vetus Exemplar leg. Internicione. Gloss.
Cyrill. Interemptio, καταφάγη. Sext. Ruf. cap. 25. Subito innumera
Percarum agmina aggressus, ad interemptionem occidit. Ubi tamen
in Cellar. edit. Ad internecionem cecidit.
- INTEREMPTOR**, òris. m. Sen. Epist. 70. Interemptorem sui fieri. Val.
Max. 6. 1. 2. Virginis pudicæ interemptor, quam corruptæ pater esse maluit.
- INTEREMPTRIX**, icis. f. Lactant. Institut. 1. 10. Tertull. Spectac. 17.
- INTEREMPTIBILIS**, e. Adj. Tertull. adv. Marc. 3. 6.
- INTERIOR**, ius. V. INTRA.
- INTERITUS**, V. INTERBO.
- INTERJUNGO**, unxi, unctum, [ἀλοζώνυμι] ère. Subsistere. Tra-
ctum a curru, cujus rotæ interjecto fude junguntur, ut quiescat.
Martial. 2. 6.
Et quum currere debeas Bovillas,
Interjungere quæris ad Camænas. V. Lex. Pitisc. Alciat. lib. 3.
Parerg. cap. 14. Interjungere exponit, Equos a curru separare.
Interjungere equos, Disjungere, ut conquefiant. Martial. 3. 25.
Jam prono Phaethonte fudat Æthon,
Exarfitque dies, & hora lassos
Interjungit equos meridiana. De pigris nautis. [Etiam in exem-
plo superiori videtur ☉ Equos subaudiendum.

- Dextras interjungere, quod & Jungere dextram dextrā dixit Virg. 1. Æn. 408. Liv. 22. 30. Tum dextrā interjuncta, militēque concione dimissa a notis ignotisque benigne atque hospitaliter invitati. Sermonem interjungere. Sen. Epist. 84.
- INTERLABOR**, abi. Virg. 2. Georg. 349. Per tmesin, Inter enim labentur aquæ.
- INTERLABENS**, entis. Partic. Stat. 2. Theb. 649. Parce per has stellis interlabentibus umbras. Sil. 6. 18. — truncosque trahebat Per stragem nervis interlabentibus artus.
- INTERLEGO**, ēgi, ēre. Per intervalla decerpere. Pallad. in Februario, de Malis cap. 25. Si spissa poma ramos onerabunt, interlegenda sunt quæque vitiosa, ut alimentum ceteris succus æquiparet, &c.
- INTERLECTIO**, ōnis. f. ut, Scripturarum interlectio. Tertull. adv. Ux. 2. 6.
- INTERLIDO**, ēre. Paulin. Nolan. Carm. 10. 261. — gravem interlidere dentem.
- INTERLINO**, inī, ivi sive ēvi, itum, [ἀσπλάφω] ēre. Atramento, aut aliqua realia superinducta, picturam vel scripturam destruere. Cic. pro Cluent. 125. Qui tabulas publicas municipii sui corrupisse judicatus sit, qui testamentum interlinerit.
- Delere vel interlinere. Ulp. l. 16. D. fam. ercisc. §. Denique. Si unus ex hæredibus rationes hereditarias deleverit vel interleverit. Julian. l. 42. D. ad l. Aquil. Corruptisse enim tabulas recte dicitur, & qui eas interleverit.
- INTERLITUS**, a, um. Partic. Codex interlitus. Cic. pro Cluent. 91. Cæmenta interlita limo. Liv. 21. 11. Murus bitumine interlitus. Curt. 5. 1. 16. & 25. Tabulæ corruptæ, atque interlitæ. Cic. 4. Verr. 104.
- INTERLOQUOR**, loquēris, locūtus sum, [διαλαλέω, ἀσπλάφω] ōqui. Alio loquente, sermones intermiscere, quasque inturbare loquentem. Ter. Heaut. 4. 3. 13. Antiphila mea nubet mihi. s. ficine mihi interloquere? Interloqui (inquit Perottus) est Aliquid inter agendum definire. A quo Interlocutoria sententia vocatur, Quæ non definit controversiam (ea enim Definitiva dicitur) sed aliquid obiter decernit ad causam pertinens. Gell. lib. 14. cap. 2. Aliter atque aliter eadem in causa, eodemque in tempore sentire, & interloqui videatur.
- Interloqui, pro Sententiam pronuntiare. Paul. in l. in testamento. D. de fidei commiss. libert. In testamento, quod perfectum non erat alumnae suæ libertatem & fidei commissæ dedit. Quum omnia veluti ab intestato filii egissent: quæsit Imperator, an ex causa fideicommissi manumissa fuisset? Et interlocutus est, etsi nihil ab intestato pater petisset: pios tamen filios debuisse manumittere eam, quam pater dilexisset. Pronuntiavit igitur recte eam manumissam, & ideo etiam fideicommissa ei præstanda. Ulp. in l. 1. D. de constit. Princ. Quodcumque igitur Imperator per epistolam & subscriptionem statuit, vel cognoscens decrevit, vel de plano interlocutus est, vel edicto præcepit, legem esse constat.
- INTERLOCUTIO**, ōnis. f. [μετάφρασις] Sermionis interpositio. Gell. lib. 14. cap. 2. An ex usu, exque officio sit iudicis rem causamque de qua cognoscit, interlocutionibus suis ita exprimere atque consignare. Quintil. lib. 5. cap. 7. Brevi interlocutione patroni referendus est. Interlocutio iudicis Julian. in l. qui agnitis. D. de except.
- INTERLUCEO**, xi, [ἀσπλάφω] ēre. In medio lucere, vel Interea lucere, aut Inter aliquid lucere. Liv. 29. 14. Duos soles visos: & nocte interluxisse. Interlucet, per translationem, pro Interapparet, & interconspicitur. Liv. 1. 42. extr. Quibus inter gradus dignitatis, fortunæque aliquid interlucet, posteri fama ferrent. Corona interlucet non spissa viris. Virg. 9. Æn. 508. V. Burm. ad Quintil. Decl. 12. 2. p. 243.
- INTERLUCESCO**, ēre. Gloss. Gr. Lat. ἀσπλάφω.
- INTERLUCO**, [διακυσθαίρω] āre. Ramos seu plantas inutiliter pullulantes, cum intervallo refecare: & a Luce deductum videtur: quod quum cæduntur rami, lux fiat ipsi arbori amplior. Plin. lib. 17. cap. 23. Deputantur cum vite pariter interlucata densitate ramorum, qui sint supervacui.
- INTERLUCATIO**, ōnis. f. [διακυσθησις] Plin. lib. 17. cap. 27. Interlucatio arboribus prodest, sed omnium annorum trucidatio inutilissima. Eadem dicitur Collucatio Varroni.
- INTERLUDE**, apud Anastas. in Cornel. V. Lex. Pitisc. vel Nardin. Rom. Vet. 6. 13.
- INTERLUDO**, ēre. Aufon. Mofell. 75. Interludentes, examina lubrica, pices.
- INTERLUNIS**, e. Adj. Ammian. 19. 12. Nocte squalida & interluni.
- INTERLUNIMUM**, i. n. [συνόδιον] dicitur Id spatium temporis, in quo nec amplius luna vetus apparet, nec adhuc nova videtur. Plin. lib. 16. cap. 39. Inter omnes convenit, utilissime in coitu lunæ: quem diem alii interlunium, alii silentis lunæ appellant. Idem 18. 32. Hor. 1. Carm. 25. 11. Thræcio bacchante magis sub inter Lunia vento.
- INTERLUO**, ui, ūtum, [διακλύζω] ēre. Interfluere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 143. — rupit confinia Nereus Victor, & abscissos interluit æquore montes. De Trinacria. Pontus interluit urbes. Virg. 3. Æn. 418. Interluere manus, Interim lavare. Cato de R. R. cap. 132. Manus interluito, postea vinum sumito. i. e. Inter duos actus manus lavato. Budæus. conf. Liv. 41. 25. & Solin. cap. 56.
- INTERLUVIUS**, ēi. f. Solinus cap. 35. Rex unus est universis. Nam quotquot sunt, omnes angusta interluyie dividuntur. De Britannis.
- INTERMANEO**, anxi, sum, [διαμεινάω] ēre. ex Inter & Maneo; quasi Manere inter. Lucan. 6. 47. — operumque ut summa revifat, Defessus Cæsar mediis intermanet agris. i. e. Tanta erat munitionis magnitudo, qua Pompeium circumvallaverat, ut quando ipse opera suorum revifere volebat, defatigatus quiescere cogeretur in mediis agris, nec uno cursu omnem munitionem posset ambire.
- INTERMEDIUS**, a, um. Adj. [ἀσπλάφω] Interjectus, interjacens.
- Cic. in Orat. 21. Est autem quidam interjectus, intermedius & quasi temperatus, &c. Sed Gruter. Inter hos medius. Varr. 1. de R. R. cap. 5. In lateribus dextra & sinistra porticus sunt, primoribus columnis lapideis, intermediis arbusculis humilibus, ordinatæ.
- INTERMESTRUS**, V. INTERMESTRIS.
- INTERMEO**, [διόδωρον] āre. Per medium meare, & fluere. Plin. lib. 5. cap. 30. Longeque clarissimum Asiæ Pergamum, quod intermeat Silenus.
- INTERMESTRIS**, e. Adj. [συνόδιον] Intermestris luna dicitur Interlunium, & coitus lunæ. Plin. lib. 16. cap. 39. Idemque mox: nisi intermestri, lunaque dimidiata, ne tangas materiem. ex Catone de R. R. cap. 37. [Videtur Intermestre, i. n. substantive positum.]
- INTERMESTRIVUS**, a, um. Adj. Idem, ut, Luna intermenstrua. Plin. lib. 18. cap. 32. Maxime intermenstrua, dimidiaque stercoreato. De Lunari ratione.
- INTERMENSTRUUM**, i. n. [συνόδιον] Idem quod Luna intermenstrua. Varro 1. de R. R. cap. 37. Quod a nova luna crescit ad plenam, & inde rursus ad novam lunam decrevit, quoad veniat ad intermenstruum, a quo die dicitur luna esse extrema, & prima. conf. Ammian. 20. 3.
- INTERMICO**, ui, [διαλάμπω] āre. In medio splendere. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 183. — rutilum squammis intermicat aurum. Idem Conf. Prob. &c. 26. Stat. 12. Theb. 252. — e speculis moriens intermicet ignis.
- INTERMICANS**, antis. Partic. Lactant. 6. 20. Intermicantibus astrorum luminibus.
- INTERMINATUS**, a, um. Adj. [ἀπέριεστος] quod & Interminus dicitur Sine termino. Cic. 1. de Nat. Deor. 54. Confugitis ad deum: cuius operam profecto non desideraretis, si immensam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum videretis. Patere. 2. 31. 2. Interminata cupiditas imperii. Apul. de Mundo extr. Non est in hoc mundo aliquid interminatum.
- INTERMINABILIS**, e. Adj. Idem. Hieron. Epist. 132. Sidon. 2. Epist. 7. Augustin. de Civ. Dei, 19. 11. & Tertull. adv. Marc. 2. 3.
- INTERMINUS**, a, um. Adj. Idem. Apul. de Mundo, p. 57. Interminus lapsus. Aufon. Epist. 16. 38. Perge, o libelle, & utere Felicitate intermina. Avien. Perieg. 74. Oceanus interminus. conf. Prudent. Hymn. Epiphan. 37. & adv. Symmach. 2. 106.
- INTERMINOR**, [διαπεινάω] āri. Valde minari. Ter. Eunuch. 5. 1. 14. Istucine interminata sum hinc abiens tibi? Interminari ne. Ter. And. 3. 2. 16. Interminatus sum ne faceres? num veritus? quid retulit? Interminari vitam alicui. Plaut. Caf. 3. 5. 28. i. e. Se se interfecturum minari. Idem Pseud. 3. 1. 10.
- INTERMINO**, āre. Act. Plaut. Mil. 2. 3. 42. Quis homo interminat?
- INTERMINATUS**, a, um. Partic. passive. Hor. Epod. 5. 39. Interminato cum semel fixæ cibo Intabuissent pupulæ.
- INTERMINATIO**, ōnis. f. Justinian. de Jur. docend. §. 7.
- INTERMISCO**, ui, istum vel ixtum, [διαμειγνύω] ēre. In medio miscere. Plin. lib. 19. cap. 6. Intermisceri satyriam, quoniam melius proveniat. Columel. lib. 11. cap. 3. Doris amara suam non intermiscet undam. Virg. 10. Ecl. 5. Turbam indignorum candidatorum intermiscendo dignis. Liv. 4. 56.
- INTERMISTUS**, a, um. Partic. Liv. 10. 20. Intermisti hostibus.
- INTERMIXTUS**, a, um. Adj. Justin. 2. 8. 3. Intermixtis mulieribus. Scrib. Larg. Compos. 207. His adjectis & intermixtis.
- INTERMISSIO**, INTERMISSUS, V. INTERMITTO.
- INTERMITTO**, iſi, iſsum, [διαλάπω] ēre. Interdum conqueſcere, vel Intercedere facere, non continuare. Cic. 3. de Orat. 216. Continenti spiritu, intermisso. Plin. lib. 10. cap. 46. Bibunt aves factu ex iis quibus longa sunt colla, intermittentes, & capite resupinato veluti infundentes sibi. Intermisit dare, Distulit. Caf. 4. Bell. Gall. 31. pr. Ex eo quod obsides dare intermiserant, fore id quod accidit, suspicabatur. Intermittere & Retinere. contraria. Cic. 2. Off. 24. Acriores autem morsus sunt intermissæ libertatis, quam retentæ. Non intermittere. Cic. 1. Tusc. 69. Hic autem ubi habitamus non intermittit suo tempore cælum nitescere, arbores frondescere. Admirationem non intermittere. Cic. 5. de Fin. Nec vero intermittunt, aut admirationem earum rerum, quæ sunt ab antiquis repertæ, aut investigationem novarum. Bella diu intermissa. Hor. 4. Carm. 1. 1. Consuetudinem intermittere. Cic. 3. Fam. 1. Quod quum ita sit, perficiam profecto, ut longi temporis usuram, qua caruimus intermissa nostra consuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorum meorum faciam. Curam rerum intermittere. Tacit. 4. Ann. 13. At Tiberius, nihil intermissa rerum cura, negotia pro solatiis accipiens, jus civium, preces faciorum tractabat. Diem intermittere. Ter. Adel. 3. 1. 6. — nam nunquam unum intermicet diem, Quin semper veniat. Caf. 5. Bell. Gall. 38. Neque diem neque noctem intermicet, peditatumque se subsequi jubet. Iter non intermittere. Caf. 3. Bell. Civil. 13. Quod properans noctem diei conjunxerat, neque iter intermiserat. Mentionem intermittere. Cic. 5. Att. 9. Dionysium semper equidem, ut scis, dilexi, sed quotidie pluris facio, & me hercule in primis quod te amat, nec tui mentionem intermitti sinit. Negotia cuiuspiam intermittere. Paul. in l. nam & Servius. D. de negot. gestis. Opus intermittere. Caf. 3. Bell. Gall. 29. Ejusmodi tempestates sunt consecutæ, uti opus necessario intermitteretur. Otium intermittere. Plin. Epist. 151. Eademque firmitate animi laboribus sufficit, qua nunc otium patitur. Quod quidem paulisper cum magna sua laude intermisit, & posuit. Prælium intermittere. Caf. 3. Bell. Gall. 5. Professionem intermittere. Caf. 5. Bell. Gall. 33. Cæsar intermissa professione, ac omnibus rebus postpositis, magnam partem equitatus ad eum insequendum mittit.

- Studia intermissa longo intervallo. Cic. 1. Tusc. 1. Retuli me, Brute, te hortante maxime, ad ea studia, quæ retenta animo, remissa temporibus, longo intervallo intermissa revocavi.
- Tempus intermittere. Cic. Etdi ego id tempus intermiseram potius, quam onisferam.
- Tempus intermittere a labore. Cæs. 1. Bell. Civil. 59.
- Intermittere, neutrum, pro Intermitteri. Cæs. 1. Bell. Gall. 38. Reliquum spatium, quod non est amplius pedum DC, qua flumen intermitit, mors continet magna altitudine.
- INTERMISSUS**, a, um. Partic. [διαλειμμένον] ut, Intermissus ordo. Plin. lib. 37. cap. 12. Et lib. 17. cap. 5. Quoties intermissa cultura quievit.
- Intermissa tecta, Non continua. Plin. Epist. 2. 17. extr. Litus ornant varietate gratissima, nunc continua, nunc intermissa tecta villarum, quæ præstant multarum urbium faciem.
- Verba intermissa. Ovid. 1. Met. 746.
- INTERMISSIO**, ònis. f. [ἀλειψίς] Vacatio ab aliquo munere per aliquod tempus. Cic. 1. de Nat. Deor. 115. Nec tamen video quomodo non vereatur ille deus beatus ne intereat, quum sine ulla intermissione pulsatur, agiturque atomorum incurSIONE sempiterna.
- Intermissionem facere a re aliqua. Cic. 1. Off. 19. Virtutis enim laus omnis in actione consistit: a qua tamen sæpe fit intermissio, multique dantur ad rudia reditus.
- Intermissio consuetudinis. Cic. 5. Fam. 17.
- Intermissio epistolarum, Vacatio a scribendo. Cic. 7. Fam. 13. Neque alia ulla fuit causa intermissionis epistolarum, nisi quod ubi esses plane nesciebam.
- Officii intermissio. Cic. de Amicit. 8. Nec ullo casu arbitror, hoc constanti homini posse contingere, ut ulla intermissio fiat officii.
- INTERMISSUS**, ùs. m. [ἀλειψίς] Plin. lib. 9. cap. 29. Lusciniis, diebus ac noctibus XV, garrulus sine intermissu cantus.
- INTERMORTUUS**, mortuus sum, [διαπρωήσκω] mōri. Penitus mori, vel quum aliquid fieret mori. Et de quacunque re dicitur. Cato cap. 161. Nam si defringes, stirpes fient, & intermorientur. Plin. lib. 19. cap. 8. Nam si d fringatur, stirpescere, & intermori.
- Intermortuæ conciones. Cic. pro Milon. 12. Declarant hujus ambusti Trib. plebis illæ intermortuæ conciones, quibus quotidie meam potentiam invidiose criminabatur. i. e. Languidæ & defectæ. Budæus.
- Intermoriuntur officia. Cic. 6. Fam. 16. Si nullum officium tuum apud me intermoriuntur existimas.
- INTERMORTUUS**, a, um. Adj. Qui inter mortem vitamque ex dolore procumbit, similis exspiranti, & in quo nulla amplius vitæ spes est. Suet. de Neron. 42. Postquam Galliam & Hispanias descivisse cognovit, collapsus, animoque male fracto diu & sine voce & prope intermortuus jacuit. Cic. in Pison. 16. Quod autem majus indicium expectatis, nihil inter vos & Catilinam interfuisse, quam quod eandem illam manum ex intermortuis Catilinæ reliquiis concitatis?
- Res intermortua. Ovid. 2. de Pont. 5. 5.
- Intermortuam memoriam revocare, h. e. Perditam & jam abolitam. Cic. pro Muren. 16. Etenim ejusdem animi atque ingenii est, posteris suis, quod Pompeius fecit, amplitudinem nominis, quam non acceperit, tradere: & ut Scaurus, memoriam prope intermortuam generis sui virtute renovare.
- Intermortui mores, Perditi, corrupti. Plaut. Trin. 1. 1. 7.
- INTERMUNDIUM**, i. n. [μεσοκομίων] ut Intercolumnium dixit Cic. 2. de Fin. 71. Individua quum dicitis & intermundia, quæ nec sunt ulla, nec possunt esse intelligimus. Idem 1. de Nat. Deor. 18. Tanquam modo ex deorum concilio & ex Epicuri intermundiis descendisset. Budæus.
- INTERMURĀLIS**, e. Adj. Liv. 44. 46. ad finem, Muro urbis conjuncta procul videtur: divisa est intermurali amni, & eadem ponte juncta.
- INTERNASCOR**, nātus sum, [διασπυράσκει] nasci. In medio nasci. Plin. lib. 18. cap. 16. Internascentesque herbas excludi.
- INTERNĀTUS**, a, um. Adj. [διασπυράσκει] Partic. ab Internascor. Tacit. 4. Hist. 60. Virgulta postremo, & stirpes, & internatas faxis herbas vellentes, miseriarum, patientiæque documentum fuere.
- Internata virgulta. Liv. 28. 2. Angustia & internata virgulta ordines dirimebant.
- Internatum corpus. Plin. lib. 17. cap. 27. Dilatata cicatrices, & internato corpore expletæ.
- INTERNĒCO**, necavi & necui, necātum & nectum, [διαφονέω] āre. Simul interficere, & multitudinem totam ferme complectitur. Plaut. Amph. 1. 1. 34.
- Duello extincto maximo, atque internectis hostibus. Cic. 14. Philipp. 7. Internecti nota testamenta credo subiciunt.
- INTERNĒCĪDA**, æ. m. inquit Isidorus lib. 10. litt. I est Qui falsum testamentum fecit, & ob id hominem occidit. Inde Internecidii actio in jure civili, quæ ab Isidoro internecidii vocatur, ab internecida. Internecidii iudicium in eum, inquit alio loco, [5. 26.] dabatur, qui falsum testamentum fecerat, & ob id hominem occiderat, accusatorem ejus bonorum possessio sequebatur. Internecidii autem significatio est quasi Hominis quædam enecatio. Nam præpositionem Inter, præponebant. Turnebus. In vulg. cod. Isidori legitur, Interneciei iudicium, & Interneciei autem.
- INTERNĒCIDĪUM**, V. dict. præced.
- INTERNĒCIO**, ònis. m. [πρωλαΐσία] Vitæ privatio, inquit Festus. Liv. lib. 9. 26. pr. Lucerni ac Samnites ad interneccionem cæsi. h. e. Fere omnes occisi. Cic. 2. Att. 20. Neque enim resisti sine interneccione posse arbitrabamur.
- Ad interneccionem cædi. Vellei. 2. 110. Armis inter se ad interneccionem concurrere. Suet. Othon. cap. 12.
- INTERNĒCIES**, ei. f. Idem. In Isidor. Gloss. ubi exponitur Mors, jacura, V. INTERNĒCIDA.
- INTERNĒCTIO**, ònis. f. Festus. [Al. Internecio. Affert & ex Gell. 3. Beroald ad 3. Met. Apul. p. 381. Stew.]
- INTERNĒCĪNUS**, a, um. Adj. [πρωλαΐσει] Quod ad interneccionem pertinet. ut, Internecinum testamentum, propter quod dominus ejus necatus est, inquit Festus.
- Internecinum bellum, Quod ad destructionem fit unius aut alterius partis. Liv. 9. 25. Nullus modus cædibus fuit: deletraque Ausonum gens, vix certo defectiois crimine, perinde ac si internechino bello certasset.
- Plin. lib. 8. cap. 24. Habet deinde internecinum bellum cum ichneumone. De aspide.
- Bellorum internecina odia. Justin. 6. 6.
- Internecinum merbi genus. Gell. 2. 1. Al. leg. Internecivus. Sic
- INTERNĒCIVE**, Adv. Ammian. 27. 20. Internecive cuncta disperdere.
- INTERNĒCĪALIS**, e. Adj. Liv. 27. 25. Morbi interneciales.
- INTERNĒCTO**, xui, xum, [διάνω] ēre. Inter se connectere. Stat. 8. Theb. 168.
- vix magna lavare
- Vulnera, & efflantes libet internectere plagas.
- INTERNĒCTŌICŌ**, āre. Plin. lib. 10. cap. 13. Tertium est earum genus, quæ ripas excavant, atque ita internedificant.
- INTERNĒGRANS**, antis. [διαμεταρίζων] Partic. sine verbo. Stat. 6. Theb. 336. — noctemque diemque
- Affimulant, maculis internegrantibus albæ.
- INTERNĒTRO**, ui, [διαφάνω] ēre. In medio nitere vel pellucere. Plin. lib. 37. cap. 5. Tunc enim tellure internitent, quia iis ventis maxime harenæ moventur. De gemmis. Curtius 3. 3. Cæli fulgor tempore ætivo ardenti similis, internegmens. Et 5. 4. Etiam si sidera internitebant.
- INTERNĒDIUM**, i. n. [μεσοκόμιον] Spatium inter nodum & nodum. Plin. lib. 7. cap. 2. Arundines vero tantæ proceritatis, ut singula internodiæ alveo navigabili ternos interdum homines ferant. Columel. de Arborib. cap. 3. Brevia internodia.
- Longa internodia crurum. Ovid. 11. Met. 793.
- Mollia nodosus facit internodia poples. Ovid. 6. Met. 256.
- INTERNĒDIUS**, i. m. Columel. lib. 3. cap. 2. Internodius quoque rarior, largis fructibus a minore superatur. [Immo Internodiis, ut in emendatis codd. legitur, ab Internodium, i. n.]
- INTERNOSCO**, nōvi, nōtum, [διαγνώω] ēre. Discrimen inter duo facere. Plaut. Amph. prol. 142.
- Nunc internosse ut non possitis facilius, &c. Cic. de Amicit. 95.
- Secerni autem blandus amicus a vero & internosci tam potest. Idem 2. de Divin. 128. Quæ si alia falsa, alia vera, qua nota internoscantur scire sane velim.
- Internosci a falsis non possunt. Cic. 4. Acad. 22.
- Facile internoscere. Cic. 4. Acad. 48.
- INTERNUNDINUM**, i. n. Spatium quod inter nundinas est veteres Latini vocaverunt; ut Intermentstruum, Quod inter menses. Varro. Quoties prifeus homo ac rusticus Romanus internundinum barbam radebat. Lucilius. Paucorum atque hoc pacto si nihil gustat internundinum. Quod Nonius 3. 145. duobus verbis divisum Inter nundinum legit. Turnebus. V. Voss. Etymolog.
- INTERNUNTIUS**, i. m. [ἀλέκτωρ] est, inquit Perottus, Qui inter alios medius est, ad aliquid tractandum: & modo huic, modo illi per vices nuntiat. Ter. Eun. 2. 2. 56.
- eho, numnam tu hic relictus custos,
- Nequis forte internuntius clam a milite ad istam cursitet? Cic. ad Octav. 16. Quæ quidem si nullo alio, me tamen internuntio celeriter ad illos deferentur. Cæs. 1. Bell. Civil. 20. Post paulo tamen internuntius ultro citroque missis, quæ ignorabant de L. Domitii fuga cognoscunt.
- Internuntius & interpres. Cic. 13. Philipp. 12. Verum igitur augurem Jovis Opt. Max. cujus interpretes internuntiique constituti sumus, &c.
- Internuntius & minister rei alicujus. Liv. 33. 28. Servus erat Zeuxippo, totius internuntius & minister rei.
- Internuntii fuerunt Portio comitatus apud mulieres impudicas. Juven. 14. Sat. 30.
- ad mœchum dat eisdem ferre cinædis.
- INTERNUNTIĀ**, æ. f. Plin. 10. 37. Quin & internuntia in rebus magnis fuere.
- INTERNUNTIUM**, i. n. Apul. de Dogm. Plat. p. 61. Ea, quæ sunt internuntia sentiendi. Sic ex Thef. Lips. desct.
- INTERNUNTIŌ**, āre. Liv. 42. 36. Paulisper internuntiando cunctatio fuit, utri transgrederentur.
- INTERNUS**, V. INTRA.
- INTĒRO**, intrivi, intritum, [ἐνπίσω] interēre. Idem quod Terere, vel Intus aut Simul terere. Varro 2. de R. R. cap. 9. Ne non ita panem hordeaceum dandum, ut non potius eum in lacte des intritum, &c. Cato cap. 156. Et eo cuminum interito.
- Intriti hoc, tibi exedendum. Ter. Phorm. 2. 2. 4.
- ad tesumma solum, Phormio, rerum redit:
- Tute hoc intristi, tibi omne est exedendum, accingere. Ubi Donatus, Parcemia apta parafito, que de cibo est: hoc autem inter rusticos de Alliato mortario dici solet. Et bene Intristi, proprie enim Intrita dicitur hujusmodi cibus. Erasmus. Verba sunt Phormionis parafisti, qui quoniam fuerat auctor consilii de ducenda puella, æquum esse putat ut suo periculo rem item expedit.
- INTRĪTA**, æ. f. vel INTRITUM, i. n. [ἐνπίσων] de Alliato mortario inter rusticos dici solet: teste Donato superiore loco. Plin. lib. 9. cap. 9. de delphinis, Nec piscibus tantum, sed intrita panis e vino satiantur. Columel. lib. 12. cap. 40.
- Aqua intrita facta, h. e. Cum pane vel re alia spissior facta. Varr. 3. de R. R. cap. 9.
- Intrita. Plin. lib. 36. cap. 21. Ruinarum urbis ea maxime causa, quod furto calcis sine ferrumine suo cæmenta componuntur. Intrita quoque quoque verustior, eo melior. Ubi Hermolaus, Intrita videtur esse Calx: sed illa maxime quæ non e gleba statim ad opus confertur, sed tempore maceratur, atque fermentescit. Utuntur vocæ illa Varro, Columella, Vitruvius: ut Intrita proprie nobilibus tectoriis, calx e gleba vulgaribus (ita enim Jurisconsulti quoque appellant) & vilibus albaris fere dicata sit. Legitur & Intritum lib. 35. cap. 13. pro Ferra ipsa, unde lateres finguntur. In quo tamen nascendum Intritam eo loco, non Intritum in vetustis exemplaribus scriptum fuisse. Hermolaus.
- Intrita, Catoni alia res est, h. e. Emplastrum ad infitionem. Plin. lib. 7. cap. 16. Sed id etiam apud veteres Græcos invenitur, & apud Catonem, qui oleam sicumque sic inferi jussit, mensura etiam præfinita secundum reliquam diligentiam suam: cortices scalpro excidit quatuor digitorum longitudine, & trium latitudine. atque ita coagmentari, & illa sua intrita oblini. Hic videtur Intrita pro Fæce vini poni.

poni. Hæc Beroaldus. Ego vero Inritam interpreto Lutum, aut Terram manibus subactam & mollitam. Id quod ex ipsius Catenis verbis facile colligitur in eo ipso loco quem citat Plinius. Sic enim ait in cap. de Infitione, ad finem, Hæc omnia luto depfito, obli- nito, alligato, &c.

INTERMENTUM, i. n. Idem. Apul. Met. 10. p. 244.

INTERTRIGO, inis. f. Vitium equi, qui ungulam ungula atterit. Plin. 20. 14. Interrigine menta prohibet. V. Harduin. in loc. Varro de L. L. 4. 36. a Terendo ducitur Intertrigo, quod duo inter se trita & di- minuta sint.

INTERTRIMENTUM, V. in suo loco.

INTERORDINIUM, i. n. [*μετασχηματισμός*] Spatium quod est inter duos or- dines: sicut Intervallum inter columnas Intercolumnium nominatur. Columel. lib. 3. cap. 13. Et si fossore tantum terra versetur, minimum est quinque pedum interordinium, septem maximum. Idem lib. 5. cap. 5. Sed de spatii ordinum eatenus præcipiendum habemus, ut intelligant agricolæ sive aratro vineas culturi sint, laxiora interordi- nia relinquenda.

INTERPATEO, Ære. Macrob. 7. Saturn. cap. 15. Propterea tot meatibus distinctus est, & interpatet rimis.

Fistula interpatet in extremis palati regionibus. Lactant. Opific. Dei, cap. 11. §. 9.

Sic & apud Lactantium, ubi antea, legebatur Iter patet. Vide Mich. Thomasi Annot. p. 37. H. St. Idem Lactantii locus est, qui non erat in ed. Lugd.

In latum diximus interpatere debere. Veget. de Re milit. 3. 15.

INTERPĒDIO, Ære. Idem ac Impedire. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Calor sensum occupat, & guttatum linguæ fervor interpedit.

INTERPELLO, [*ἐπιπέλω*, ἐπιπέλω] Ære. Loquentem alloqui, & quasi sermonem ejus interrompere; Interfari. Cic. 1. Tusc. 16. Sed nihil te interpellabo, continentem orationem audire malo.

Odiöse interpellare. V. ODIUM.

Possessionem interpellare, i. e. Interrumpere. Tryphonius in l. si fun- dum. D. de fundo dotali. Julian. in l. qui fundum. §. procurator. D. pro emptore.

Vigilantem interpellare. Cic. 7. Verr.

Ulcupationem interpellare, i. e. Interrumpere. Ulpian. in l. 1. §. ult. in fine. D. usufructuarii quemadmodum caveat.

Interpellare, Obturbare. Cic. 2. Q. frat. 10. Tu metuis ne me inter- pelles? primo si in isto essem, tu scis quid sit interpellare, &c. Tu vero ut me & appelles, & interpelles, & obloquare, & collo- quare velim. Cæs. 3. Bell. Civil. 105. Sed interpellatum adventu Cæsaris profugisse. i. e. (inquit Budæus.) A conatu & incæpto de- territum.

Jurisdictionem alicujus interpellare, i. e. Impedire. Modestinus in l. neque infantes. D. de fideicommissariis libertatibus.

Manumissionem servi interpellare. i. e. Impedire, prohibere. Julian. in l. si hominem. D. mandati.

Stuprum interpellare, Impedire. Liv. 3. 57. Ubi tollentes corpus seni- animæ virginis, sponsum avunculumque in carcerem duci jusserit, stu- pro interpellato magis, quam cæde motus.

Victoriam partam interpellare, Impedire, renorari. Cæs. 3. Bell. Civil. 73. Sed sive ipsorum perturbatio, sive error aliquis, sive etiam fortuna partam jam præsentemque victoriam interpellasset, dandam omnibus operam, ut acceptum incommodum virtute farci- retur.

Dulcedo iræ interpellata. Liv. 9. 14. Itaque apud infes: sos ob interpel- latam dulcedinem iræ, confestim oratio habita est, ut Joceretur miles, &c. i. e. Ob revocatos a cæde milites. Budæus.

Interpellare debitorem, est Appellare, h. e. in judicium vocare. Pom- ponius in l. Labeo. D. de nautico fœnore, Si nemo sit qui ex parte promissoris interpellari trajetitiæ pecuniæ possit: idipsum contestatione complecti debere, ut pro petitione id cederet. Budæus.

Possessores interpellare debet secundus creditor. Papin. in l. 1. in fine. D. de distract. pignor.

Interpellare, Rogare. Valer. Max. lib. 3. 1. 2. Cato rogatus ut socios apud avunculum adjuvaret, constanti vultu non facturum se respondit. Iterum deinde, ac sæpius interpellatus, in propolito, ertitit. Valla in Raudensem.

Interpellandi locus hic erat. Hor. 1. Serm. 9. 26.

Lucrum interpellatum. Hirt. de Bello Alex. 50. Sibique quod rapuerant, acceptum ferebant: quod interciderat, aut erat interpellatum, Cassio assignabant.

INTERPELLATIO, ðnis. f. [*ἐπιπέλιξις*] Cic. 12. Att. 42. Putabam enim commodius te idem istud domi agere posse interpellatione sublata. Idem 2. de Orat. Et, inquit, Antoni, minime impediendus interpel- latione iste cursus orationis tuæ. Idem 6. Fam. 18. Itaque litteræ quidem meæ impediuntur, in quibus sine ulla interpellatione versor. Plin. Epist. 213. Inopportuna interpellatio.

INTERPELLĀTOR, ðnis. m. Interventor, qui interruptit sermonem, aut aliquid aliud agentem. Cic. 3. Off. 38. Dictabat se hortulos aliquos emere velle, quo invitare amicos, & ubi se oblectare sine interpellato- ribus posset.

Molesti alieni sermonis interpellatores Dialectici. Auct. ad Heren. lib. 2. 16.

Interpellatores minus molesti. Cic. 15. Att. 13.

INTERPELLĀTRIX, Icis. f. Hieron. Epist. 3.

INTERPENDIUM, i. n. V. Salmaf. in Solin. p. 107. Haud multum differt a Compendio. Interpendium est, Cum in utraque lance paria sunt omnia. Al. Interpendium.

INTERPENSIVUS, a, um. Adj. Interpensiva Absol. apud Vitruv. 6. 3. pr. Peticulum, tigillorum, asserumve genera sunt, quæ ab angulis parietum ad angulos tignorum, ad imbres in colliquias derivandos, vel alium quemvis usum interlocantur, quasi ea quæ a pendendo Græci appella- nt *κρημασθήσια*. Interpensivi vero parietes sunt, Qui supra contigna- tionem struuntur, nec in solo fundamentum habent, sed in pendenti surgunt. Hermol.

INTERPLICO, [*παρρηπλάττω*] Ære. Stat. 4. Theb. 218.

Albaque puniceas interplicat insula cristas.

INTERPŪLO, [*ἐπιπορεύω*, ἀναπορεύω, ἀναπέμπω] Ære. Immutare, in- quit Perottus, & novam formam vetustis addere. Dictum quasi Interpo-

lire. Ab arte fullonia, quæ poliendo vetera quæque in novam speciem mutat. Cic. 3. Verr. 158. Aliquid demendo, mutando, curando ne li- tura appareat, interpolando. Ulpian. in l. præcipiunt ædiles. D. de ædilitio edicto, Ubique enim curent ædiles, ne emptores a vendito- ribus circumveniantur, &c. præsumptum est enim ea Mancipia, quæ rudia sunt, & simpliciora esse, & ad ministeria aptiora & dociliora: trita vero Mancipia & veterana, difficile est reformare. Quia igitur ventalitarii sciunt facile decurri ad novitiorum emptionem, idcirco interpolant veteratores, & pro novitiis vendunt. Hermolaus; Inter- polare thura, est Rudia quum sunt, polire: omninoque verbum il- lud Novare, mangonizareque significat. Unde Vestes interpolatæ, & Mancipia interpolata, in jure Civili, quæ quum sint veterana, leno- cinio & arte faciem mutant, pro recentibusque ac novitiis licentur. Albaria tectoriorum interpolantur, inquit Plinius lib. 35. cap. 16. h. e. Tectoria quibus propter vetustatem color albus induci solitus exolvevit, set, exalbantur, renovanturque. De quo verbo & Noñius Marcellus 1. 145. plufcula. Aliqui scribunt Interpollo, sed male. Divus enim Am- brosius pen. corripuit in illo lambico dimetro,

Quod nulla nox interpolet. Hymnus incipit Veni Redemptor gentium.

Renovare, & interpolare. Cic. 2. Q. frat. 12. Quod vult, inquam, re- novare honores eisdem, quominus togam prætextam quotannis inter- polet, decernendum nihil cenfeo.

Satiatatem epularum ludis interpolabat. Q. Curt. 6. 2.

Nova pictura opus interpolare. Plaut. Mostel. 1. 3. 105.

Illic homo me interpolabit, meumque os finget denuo. Plaut. Amph. 1. 1. 161.

INTERPOLĀTIO, ðnis. f. [*ἀνακαίνωσις*] Plin. lib. 13. cap. 12. Hanc ex- cepit Romæ Fannii sagax officina, tenuatamque curiosa interpolatione principalem fecit e plebeia.

INTERPŪLIS, e. Adj. [*ἀνακαταπέτης*] Quod est interpolatum. Plin. lib. 19. cap. 2. Est quidem ejus natura interpulis, rursusque quamlibet vetustum novo misceatur. De sparto. Plaut. Most. 1. 3. 117.

Nam isthæc veteres, quæ se unguentis unctitant, interpoles, Vetulæ, edentulæ, quæ vitia corporis fuce occultunt.

INTERPŪLUS, a, um. Adj. [*ἀνακαταπέτης*] Idem. Martianus in l. Labeo libro. D. de contrah. empt. & vend. Si vestimenta interpola quis pro novis emerit, Trebatio placere ita emptori præstandum quod interest, si ignorans interpola emerit.

INTERPŪLĀTOR, ðris. m. [*ἀνακαταπέτης*] Qui antiquas vestes refarcit ac renovat, ut eas, facilius vendat. Tertull. de Anima c. 16. Frumentaria segetis nocturnus interpolator. Et de Habit. mulier. 1. 8. Diabolus interpolator naturæ.

INTERPŪLĀTRIX, Icis. f. [*ἀνακαταπέτης*] Mulier quæ id ipsum facit, quod interpolator. Pomponius, Interpolatricem accerere oportet, quæ huic vestem adducat. V. Lex. Parei. Tertull. adv. Hæret. cap. 7. Sapientia humana & affectatrix & interpolatrix veritatis.

INTERPŪNO, ðni. situm, [*ἐπιπέτωσις, παρεπιπέτωσις, παρεπιπέτωσις*] Ære. Notæ significationis. Cic. de Amicit. 3. Quasi enim ipsos induxi lo- quentes, ne inquam & inquit sæpius interponeretur.

Accusatorem interponere. Cic. 3. Verr. 114. Interposuistis accusatorem, qui quum ego mihi c & x dies solos in Siciliam postulassem, c & viii sibi in Achaiam postularet.

Aquam, Immiscere aquam vino. Martial. lib. 1. 151.

Interponis aquam subinde, Ruffe:

Et si cogeris a fodale, raram

Diluti bibis unciam Falerni. [Al. Intro ponis, quod minus probo. Auctoritatem. Cic. 13. Philipp. 15. Quod si auctoritatem interponis, sine armis, magis quidem laudo: sed vide ne hoc ipsum non sit necesse.

Cautiones interponere, i. e. Dare. Paulus in l. omne. D. pro socio.

Consilium suum consilio alterius. Liv. 35. 35. ad fin. Qui cunctatus fue- rit, & suum consilium meo interponet, sciat sibi reditum ad penates non esse.

Decretum. Cic. 4. Verr. 119. Quin ab Siculis ob decreta interponenda pecuniam acceperit.

Diebus aliquot interpositis, h. e. Interjectis. Varro 3. de R. R. 9. Cic. 2. Verr. 23. Ita prope xl diebus interpositis, tum denique se ad ea, quæ a nobis dicta erunt, responsuros esse arbitrantur.

Exceptionem interponere actioni, i. e. Exceptionem opponere. Ulpian. in l. 2. in princip. D. de exception.

Fidem alicui. Cæs. 5. Bell. Gall. cap. 6. extr. Fidem reliquis interponere, jusjurandum poscere, ut quod esse ex usu Gallie intellexissent, com- muni consilio administrarent. Subaudi Suam. V. FIDES.

Fidem suam in aliquam rem, Rem aliquam in suam fidem recipere. Cic. pro Rosc. Amer. 114. Si hanc ei rem privatim Sext. Roscius manda- set, ut cum Chryfogono transigeret atque decideret, inque eam rem fi- dem suam, si quid opus esse putaret, interponeret.

Gaudia curis interponere. Cato de Morib. 3. 5.

Judicium suum, Judicio comprobare. Cic. 8. Att. Idem 2. de Divin. 152. Quum autem proprium sit Academiæ, judicium suum nullum interpo- nere, &c.

Jusjurandum, Jurejurando affirmare. Liv. 34. 25. Qui primo jure- jurando interposito, de præsidio expellendo cum idoneis colloquutus, dum, &c.

Moram, quod & Moram necere dicitur: h. e. Differre, & morari. Cic. 1. Acad. 1. Quod quum audissemus, nullam moram interponendam putavimus, quin videremus hominem nobiscum, & studiis eisdem, & vetustate amicitie conjunctum. Cæs. 1. Bell. Civil. 64. Magnaque fluminis interposita mora.

Menses intercalares, h. e. Inferere. Liv. 1. 19. extr.

Nomen alicujus in re aliqua, pro Adumbrare, & accommodare in spe- ciem & in fraudem. Cic. 3. Verr. Petatur hæreditas ea, quæ nulla de- betur: in prædam Prætoris interponatur nomen civitatis? Budæus

Noctem. Cic. pro Muren. 35. Dies intermissus unus, aut nox interposita sæpe perturbat omnia.

Operam suam pro aliquo. Cic. 1. Verr. 63. Pro exterarum nationum commodis inimicitias suscipere: ad periculum accedere: operam, stu- dium, laborem interponere.

Pænas. Cic. 4. Verr. 66. Iste pænis, compromissisque interpositis, h. s. c. c. extorquenda curavit.

Postulatum, pro Postulare. Cic. 7. Att. 15. Plerique negant Casarem in conditione mansurum: postulataque hæc ab eo interposita esse, quominus quod opus esset ad bellum, a nobis pararetur.

Querelas. Cic. 2. Q. frat. 7. Sed res multis querelis de Repub. interponendis nulla transacta est.

Se, pro Immiscere se, vel intermiscere. Cic. in Vatin. 37. Num quem putes illius tui certissimi gladiatoris similem Tribuni plebis posse reperiri, qui se interponat, quo minus reus mea lege fias? Idem 3. Q. frat. 4. De Ascanione tu vero quod voles facies, me nihil interpono. Audacia alterius se interponere, Obistere & reluctari. Cic. 2. Philipp. 9. Quid enim me interponerem audaciae tuæ, quam neque auctoritas hujus ordinis, neque existimatio Pop. Rom. neque leges ullæ possent coercere?

Se in. Cic. 10. Fam. 27. Itaque sapientius meo quidem iudicio facies, si te in istam pacificationem non interpones.

Se non interponere tum dicuntur iudices, Quum aliqua de re iudicare nolunt. Ulpian. in l. a divo Pio. §. sed si emptor. D. de re iudicata.

Se interponere cepit Senatus. Pomponius in l. 2. §. deinde quia. D. de orig. juris. *Le Senat commença à s'en mêler.*

Spatium. Cic. pro Cluent. 5. Vehementes habeat repentinos impetus, spatio interposito, & causa cognita confenscat.

Suspicionem. Caf. 4. Bell. Gall. 32. Neque ulla ad id tempus belli suspicione interposita.

Verbum. Cic. pro Quint. 15. Neque interea verbum ullum interposuit Navius, aut societatem sibi quippiam debere, aut privatim Quintium debuisse.

Interponi condimentis, pro Poni inter condimenta. Plin. lib. 20. cap. 15. Similis autem & huic usus. Namque & panibus Alexandrinis subjicitur, & condimentis interponitur. h. e. Immiscetur.

INTERPŌSĪTUS, a, um. Partic. [*παρεσθής*] Plin. lib. 18. cap. 16. Interpositis quinque diebus. h. e. Interjectis vel intermissis.

Spatium interpositum. Lucret. lib. 4. 561.

Per interpositam personam. Ulpian. l. 1. D. Quarum rerum act. non dat. Etenim parvi refert, protinus libertus patrono cogatur dare, an per interpositam fideiussoris vel rei personam.

INTERPŌSĪTIO, ōnis. f. [*παρεσθής*] Cic. 1. de Invent. 8. Quæstionem autem eam appellat, quæ habeat in se controversiam in dicendo positam, sine certarum personarum interpositione, ad hunc modum, ut Quid sit bonum, &c.

Interpositio, pro his quæ lineis superscribi & interscribi solent dum aliquid emendatur. Cic. 16. Fam. 12. Una omnino interpositio difficultior est, quam ne ipse quidem facile legere soleo, de quadrimo Catone.

INTERPRĒMO, vel potius INTERPRĒMO, pressi, pressum, [*διακλέω*] ěre. Intercludere. Plaut. Rud. 3. 2. 41. Qui sacerdotis sceleris fauces interpresserit.

INTERPŔĒRS, ětis. c. [*ἑμμενός, μεταφραστής*] est (inquit Perottus) Qui in aliqua re agenda medius est, & veluti conciliator & auctor. Plautus Curcul. 3. 64.

Quod te præsentē istic egi, teque interprete.

Interpres pacis. Liv. 21. 12. Se pacis ejus interpretem fore pollicetur.

Per amicos & interpretes agere. Cic. 6. Verr. 49. Qui hæc, quæ dico, jam non occulte, non per amicos, atque interpretes, sed palam de loco superiore ageret, pro imperio & potestate.

Interpres, Qui convertit ex una lingua in aliam. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. Nec converti ut interpres, sed ut orator, sententiis iisdem, & earum formis tanquam figuris, verbis ad nostram consuetudinem aptis. Hor. in Arte Po. 133.

Nec verbo verbum curabis reddere fidus Interpres.

Interpres, subaudi Publicus, qui Magistratibus in Provinciis apparebat, ut ipsorum acta converteret, & per quem verba facere ipsi provinciales cogebantur. Cic. 5. Verr. 84. A. Valentinus est in Sicilia interpres: quo iste interprete, non ad linguam Græcam, sed ad surta & flagitia uti solebat. Hic ambiguum est, & proprie enim, & pro Internuntio ponitur.

Lingua interpres. Hor. 1. de Arte Poet. 111.

Post effert animi motus interprete lingua.

Interpres, Qui obscura quæque exponit: quod homines hujusmodi, animos eorum quibus dati sunt interpretes, sciscitantur, & invicem illis exponunt. Plaut. Pœn. 1. 3. 35.

Nam isti quidem hercle orationi OEdipo Opus est conjectore, qui Sphynxi interpres fuit. Virg. 3. Æn. 559. Trojgena interpres divum. Ubi Servius; Interpres, Vaticinator, qui mentem deorum mortalibus publicat. Sic Augurium, atque extum interpretes, apud Cic. in Orat. 155. & Hominum, divumque interpres. Virg. 10. Æn. 175. Portentorum interpretes Galeotæ in Sicilia nominabantur. Cic. 1. de Divin. 39.

Conjector quidam, & interpres portentorum. Cic. 2. de Divin. 62.

Somniorum, atque ominum interpretes, conjectores vocamus. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Interpres Jovis & satelles, avis. i. e. Internuntia. Cic. 2. de Divin. 73.

Interpres & internuntii Jovis, augures. Cic. 13. Philipp. 12.

Interpres poetarum grammatici. Cic. 1. de Divin. 34.

Interpres juris. Cic. in Topic. 4.

Sanctissimus legum interpres. Juven. 4. Sat. 79.

Interpres, Doctor. Cic. 7. Fam. 20. Nullam artem litteris sine interprete, & sine aliqua exercitatione percipi posse.

Explanationes interpretum. Cic. 1. de Divin. 16. Quod erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibita sunt interpretum.

Malus interpres, Malignus verborum alterius enarrator. Ovid. 4. de Pont. 14. 41.

Interpres & nuntius. Cic. ad Brut. 10. Improbissimis litteris quidam, fallacibusque interpretibus ac nuntiis impulerunt in spem certissimam Consulatus. [Nisi forte Interpretationibus legendum.]

Harum interpres curarum & conscia, Juno. Virg. 4. Æn. 608.

INTERPRĒTOR, [*ἑμμενός, μεταφραστής*] āri. Exponere, explicare, explanare. Cic. 2. Off. 5. Nec quicquam aliud est philosophia, si interpretari velis, quam studium sapientia.

In diversum aliquid interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Beneficium Imperatoris quam plenissime interpretari. Jabolenus in l. 3. D. de constitut. Principum.

Dicta obscure interpretari. Quintil. lib. 3. cap. 4.

Legere interpretari, & æquitate explicare. Cic. 9. Philipp. 10.

Auctores interpretari. Cic. 1. de Orat. 158. Omnium bonarum artium scriptores ac doctores & legendi, & pervolutandi, & exercitationis causa laudandi, interpretandi, &c.

Interpretari nomine aliquo, &c. Plin. lib. 13. cap. 22.

Verborum vim interpretari. Cic. de Fato 20. Idem pro Corn. Balb. 36.

Quasi vero priscum aliquid aut insolitum verbum interpretaretur.

Somnium interpretari. Cic. 1. de Divin. 46. Ex quo ita illud somnium esse interpretatum, ut, &c.

Ad voluntatem interpretari. Liv. 39. 39. Medio responso spem ad voluntatem interpretantibus fecerat, cessurum Patrum auctoritatis esse.

Male interpretari, pro Maligne accipere. Senec. Epist. 64.

Recte an perperam interpreter, fuerit ista ejus deliberatio, qui bellum suscepit. Liv. 1. 21.

Interpretari, Judicare. Cic. 3. Off. 113. Reditu enim in castra, liberatum se esse jurejurando interpretabatur, non recte. Budæus.

Interpretari de. Cic. Planco, 16. Att. 16. Quod si a te erit impetratum, sic velim existimes, me de tua liberalitate ita interpretatum, ut tuo summo beneficio me affectum iudicem.

Interpretari pro sua sapientia aliquid. Cic. 13. Fam. 73.

Interpretari grato animo. Cic. de Clar. Orat. 5. h. e. In bonam partem accipere.

Grate interpretari beneficia ab alio accepta. Plin. 2. Epist. 13. ad Priscum.

Interpretari ex. Cic. de Amicit. 21. Jam virtutem ex consuetudine vite sermonisque nostri interpretemur.

Interpretari in mitiorem partem. Cic. pro Muren. 64. Aut mitiorem in partem interpretare.

Interpretabatur suum numen violari. i. e. Existimabat & iudicabat. Plin. in Paneg. cap. 33. extr.

Perverse interpretari. Plaut. Truc. 1. 2. 41.

Quum hujus verba interpretor. h. e. Quantum ex hujus verbis colligere possum. Plaut. Bacch. 4. 2. 15.

Interpretari memoriae alicujus, i. e. Reducere in memoriam. Plaut. Epid. 4. 1. 25.

INTERPRĒTĀTUS, a, um. Partic. pass. [*ἑμμενός*] Expositus, explicatus. Cic. 2. de Legib. 29. Cumque Vesta, quasi focus urbis, ut Græco nomine est appellata: quod nos prope idem Græcum interpretatum nomen tenemus: &c. Suet. Neron. cap. 13. Verba supplicis interpretata.

INTERPRĒTANDUS, a, um. aliud Partic. Exponendus, declarandus. Julianus in l. Quum in testamento. D. de hæred. instituend. Hæc verba sic interpretanda sunt.

INTERPRĒTATIO, ōnis. f. [*ἑμμενία*] Cic. in Partit. 27. Et r. de Orat. 23. Neque ea interpretatione mea aut ornatus explicari, aut planius exprimi possint.

Dura interpretatio. Quintil. lib. 2. cap. 14.

Malitiosa juris interpretatio. V. MALUS.

Interpretatio, inquit auctor ad Heren. 4. 39. est Quæ non iterans idem redintegrat verbum, sed id commutat quod positum est, alio verbo quod idem valeat.

Interpretatio, Conjectura & iudicium. Liv. 2. 8. Non crediderit factum, an tantum animo roboris fuerit, nec traditur certum, nec interpretatio est facilis. Budæus.

Interpretatio Pontificum dicebatur, quia Potestatem habebant iudicium, hoc est, quasi laturi iudicium sedebant, & apud illos de re ipsa disceptabatur, quam a senatu rejectam & ab iis præjudicatam, consulibus postea referentibus senatusconsultum sequebatur: ut cum ad Pontifices rejectum de domo Ciceronis, frequens collegium omni eam religione liberavit. Cum ad senatum relatum esset, censuit domum illam religione liberatam videri. Cic. 4. Att. 1. vocat Responionem. De domo nostra nihil adhuc pontifices responderunt. V. Guther. de Vet. jur. Pontif. 1. 24.

INTERPRĒTATIUNCŪLA, æ. f. Hieron. Epist. 89. c. 6. Miror quod septuaginta Interpretum libros legas non puras, ut ab eis editi sunt, & Christiani hominis interpretatiunculam non sequaris.

INTERPRĒTĀTOR, ōris. m. Idem quod Interpres. Tertull. adv. Prax. cap. 19.

INTERPRĒTĀBĪLIS, e. Adj. Tertull. contra Val. cap. 14. Nomen interpretabile.

INTERPRĒTĀMENTUM, i. n. [*μετάφρασις*] Idem quod Interpretatio. Gell. Ex quibus Latine linguæ interpretamenta collegimus. Idem lib. 6. cap. 2. Interpretamentum obscurus. Idem lib. 5. cap. 18. Latinum interpretamentum. Petron. cap. 10. Somniorum interpretamenta.

INTERPRĒTIUM, i. n. Lucrum interemptum & venditum. V. VALEF. in Ammian. 28. 1.

INTERPUNGO, xi, ěre. Sen. Epist. 40. Nos cum scribimus, interpungere consuevimus.

INTERPUNCTUS, a, um. [*διάσπαστος*] Partic. Quod punctis distinctum est. Cic. 2. de Orat. 328. Sed & festivitatem habet narratio distincta personis, & interpuncta sermonibus. Ibid. 3. lib. 171. Interpirationis enim, non defatigationis nostræ, neque librariorum notis, sed verborum & sententiarum modo interpunctas clausulas in orationibus esse voluerunt.

INTERPUNCTUM, i. n. [*διάσπασμα*] Distinctio. Cic. 3. de Orat. 79. Clausulas enim, & interpuncta verborum, animæ interclusio & angustia spiritus attulerunt.

INTERPUNCTIO, ōnis. f. [*διάσπασσις*] Idem. Cic. pro Muren. 25. Res enim sunt parvæ, prope in singulis litteris atque interpunctionibus verborum occupatæ.

INTERPURGO, [*διακαθαίρω*] āre. pro Purgare, aut Circumpurgare. Plin. lib. 18. cap. 26. Ficus interpurgari, seminaria fieri.

INTERPŪTO, [*διακαθαίρω*] āre. quasi Per circuitum putare & purgare. Columel. lib. de Arb. extr. Sed omnibus annis fodiri ante Calendas Martias & interputari oportet. Cato cap. 50. Ficus interputato, & in vinea ficos succidito alte, ne eas vites scandant. V. Varr. de R. R. 1. 30.

INTERQUĒTOR, questus sum, quæri. Liv. 33. 35. Ætolorum principes interquesti sunt, quod non idem erga suam gentem Romanorum animus esset post victoriam, qui in bello fuisset.

INTERQUIRSKO, quiēvi, quiētum, [επιπαινω] ēre. Idem quod Quiescere & subsistere paulum ut mox iterum incipias & pergas. Cato cap. 158. Indidem fume tibi sextarium tepidum: adde vini Cui cyathum unum: bibe: interquiesce. De alvo deicienda. Cic. de Clar. Orat. 91. Quum hæc dixissem, & paululum interquiesvissem, Quid igitur, inquit, &c.

Seneca lib. pri. Epist. in ea, quæ est 79. (al. 78.) Sic podagra & chira-gra, & omnis vertebrarum dolor, nervorumque interquiescit. H. St.

INTERRADO, rāsi, rāsum, [διαιρέω] ēre. Idem quod Circumradere. Columel. de Arbor. cap. 19. Nam si spissè posueris, neque infra quicquam ferere poteris: nec sic ipse fructuosæ erunt, nisi eas interraseris. Plin. lib. 15. cap. 1. Oleæ attondentur sicut & vites, atque etiam interradi gaudent.

Interradere, pro Limare & polire. Plin. lib. 33. cap. 11. Jam vero men-fas repositiōis imponimus, & ad sustinenda obfonia interrādimus altera: & intereffi quam plurimum lima perdidit. Idem lib. 35. cap. 1. Interrasum marmor. Budæus.

INTERRASILIS, e. Adj. [διάρσιος] Limatus. Plin. lib. 12. cap. 19. Coronas ex cinnamomo, interrassili auro inclusas.

INTERRÉGNUM, V. INTERREX.

INTERREX, ēgis. m. [μεσοβασιλεύς, ἀντιβασιλεύς] Qui regis demortui locum tenet, donec alius substituat. Cic. 1. de Legib. 42. Num idcirco hæc leges iustæ haberentur? nihilo, credo, magis illa, quam interrex noster tulit, ut Dictator, quem vellet civium, indicta causâ, impune posset occidere.

Creare interregem. Liv. 5. 51. Interrex creatur M. Furius Camillus: qui P. Cornelium Scipionem, is deinde L. Valerium Potitum interregem prodidit: ab eo creati sex Tribuni militum Consulari potestate.

Nominare interregem. Liv. 1. 32. pr. Mortuo Tullo res, ut institutum jam inde ab initio erat, ad patres redierat, hique interregem nominaverant, &c.

Prodere interregem. Liv. 4. 43. Modo prohibentibus Tribunis Patricios coire ad prodendum interregem, modo interregem interpellantibus, ne Senatufconsultam de comitiis Consularibus faceret.

Interregem & ipsum Patricium esse, & a Patricio prodi sine suffragio populi necesse erat. Cic. pro Dom. 38. Auspicia populi Romani, si magistratus Patricii creati non sint, intereant necesse est, quum interrex nullus sit, quod & ipsum Patricium esse, & a Patricio prodi necesse est.

Prodebat interrex, ut comitiâ habcret, quum Reip. causa Consules abessent, vel vitio creati fuissent, nec Dictator comitorum causa dici potuisset, & eius imperii quousque dies tantum erant. Substituatur autem illi & alter & tertius, donec creati essent ordinarii Magistratus: nec fuit moris ab eo, qui primus interrex proditus erat, comitiâ haberi. Quum vero comitiâ usque eo protraherentur, ut infrequens annus sine Consulibus esset, Interregnum dicebatur. V. Afcion. in Milonianam 13. Liv. 5. 17. pr. Unam expiationem eorum esse, ut Tribuni militum abdicarent se magistratu, auspicia de integro repererentur, & interregnum iniretur.

Ea ita facta sunt ex Senatufconsulto. Interreges tres deinceps fuere, L. Valerius, Q. Servilius Fidenas, M. Furius Camillus.

Interrex cum insignibus imperii, & lictoribus erat: quinque dierum spatium fiebat imperium. Liv. 1. 17.

Interrex dictus est, quod esset quasi Rex inter regem mortuum & successorem; atque idipsum a principio, quum reges essent: nam postea interrex etiam dictus, Qui esset quasi inter Consules superiores, & futuros. Cic. 9. Att. 15. Si Sulla potuit efficere, ab interrege ut Dictator diceretur, cur hic non possit? V. seq. dict.

INTERRÉGNUM, i. n. [μεσοβασιλείαν] appellatur Id tempus quo regnum vacat: hoc est, ante quam in demortui locum novus rex præficiatur. V. Liv. 1. 17. Auctor de Viris Illust. cap. 3. Post consecrationem Romuli, quum diu interregnum esset, & seditiones orientur, &c.

Interregnum, per metaphoram Romæ dictum est, Quum loco magistratus Curulis interrex crearetur. Liv. 4. 7. Patricii, quum sine Curuli magistratu Resp. esset, coire, & interregem creare: contentio, Consulibus, an Tribuni militum crearentur, in interregno rem concipiens dies tenuit. V. INTERREX.

Adducere rem ad interregnum. Cic. 8. Att. 9. Aut si per Tribunos plebis non patiat, tamen quiescat, rem adduci ad interregnum.

Fluit res ad interregnum. V. FLUITO.

Inire interregnum. Liv. 6. 1. Interregnum initum, P. Cornelius Scioio interrex: & post eum M. Furius Camillus iterum. Is Tribunos militum Consulari potestate creat.

Redit res ad interregnum. Liv. 8. 23. extr. Ad interregnum res rediit; dilatisque aia aique aia de causa comitiis, quartumdecimum demum interrex. L. F. milius Consules creat.

Res spectat ad interregnum. Cic. 3. Q. frat. 2. Res videtur spectare ad interregnum.

Res venit ad interregnum. Cic. 9. Att. 11. Pomagni ejus interest rem ad interregnum non venire.

INTERRITUS, a, um. Adj. [ἄφοβος] Idem quod Imperterritus: ut Mens interrita lecti. Ovid. 10. Met. 616.

Virgo sola est interrita. Ovid. 6. Met. 45. Al. Non terriita.

Vultus interritus. Quintil. lib. 1. cap. 3.

INTERRŌGO, [ἑρωτῶ, ἐπιρωτῶ, ἐρωμαι, ἐπιρωμαι, ἀναρωτῶ, διαπρωτῶ, πυθάνομαι] ēre. Petere aliquid ab aliquo noscendi gratia. Plaut. Epid. 2. 2. 65.

Ibi illa interrogat illam, Qui scis? quis id dixit tibi?

Interrogati venerit. Plaut. Pœn. 3. 4. 20. Si exierit leno, censetis hominem interrogem, Meus servos si ad eum venerit, necne?

Interrogo meidentidem, an audierim, an viderim. Plin. in Paneg. cap. 64. Cic. in Orat. 137. Ut interrogando urgeat, ut rursus quasi ad interrogata tibi ipse respondeat.

Interrogabat suos in clamore ipso, quis esset qui fame plebem necaret. Cic. 2. Q. frat. 3.

Interrogabat quædam geometrica de dimensione quadrati. Cic. 1. Tusc. 57. Et 2. de Orat. 120. Interrogatus quid latraret?

Interrogare de. Cic. in Partit. 2. Sic ego te vicissim eisdem de rebus interrogem.

Minutatim interrogare. V. Minutatim, in MINUO.

Interrogavit, pro Interrogaverit: verbum xxi tabularum. Cic. 3. de Vol. 11.

Legio. 6. Quum magistratus judicasset, interrogassetque, per populum multa poenæ certatio esto.

Interrogare, pro Accusare. Tacit. 13. Ann. 14. Sane pepigerat Pallas, ne ejus facti in posterum interrogaretur. Unde &

Legibus interrogari, pro Postulari. Liv. 38. 50. Neminem unum civem tantum eminere debere, ut legibus interrogari non possit: nihil tam æquandæ libertatis esse, quam potentissimum quemque posse dicere causam.

Interrogatus lege repetundarum. Vellei. 2. 13.

INTERROGATIO, ōnis. f. [ἑρώτησις, πῶσις] Petitio. Cic. de Fato, 29. Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est. V. IGNAVUS.

Acuta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Circumspecta interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Insidiosa interrogatio. Plin. lib. 1. epist. 5. ad Voconium, Nec me la- queis tam insidiosæ interrogationis involveram.

Opportuna interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Longius repetita interrogatio. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Scitæ interrogationes. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Testium interrogatio. Tacit. 6. Ann. 47.

Instare interrogatiōi. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Instare interrogatiōe. Quintil. lib. 6. cap. 3.

INTERROGATIUNCŪLA, æ. f. [ἑρωτηματιον] dimin. Cic. in Parat. proem. Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. Idem 4. de Fin. 7. Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.

INTERROGAMENTUM, i. n. [πῶσις] Gloss. Vet.

INTERROGATOR, ōris. m. [ἑρωτητής] Gloss. Vet. & Ulpian.

INTERROGATORIVS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 25. Interrogatorio sono legendum est; Adam ubi es? Vox est apud Jeros frequens.

INTERROGATIVVS, a, um. Adj. Vox apud Grammaticos. V. Priscian. lib. 17.

INTERROGATIVE, Adv. Afcion. in Verr. bis. Et Tertull. adv. Marc. 4. 41.

INTERRUMPO, ūpi, uptum, [διεκτρέφω] ēre. Rumpere, vastare, sive per medium rumpere, & effringere. Cic. 10. Fam. 23. Pontes quos feceram interrumpi. Liv. 2. 10. Itaque monere, prædicere, ut pontem ferro, igni, quacunque vi possent, interrumpant.

Ordinem interrumpere, Confundere Columel. lib. 11. cap. 2. Ne inter hanc quasi turbam operum negligentius olitoris officia descripsisse videar, aut nunc ordinem reliquarum cuiturarum cœptum interrupuisse, &c.

Mediam orationem aliquorum interrumpere. Cæf. 3. Bell. Civil. 19.

Somnos interrumpere, Interturdare. Plin. lib. 18. cap. 4.

Singultus interrumpere pias querelas. Ovid. 11. Met. 420.

Interrumpere, Aliquid dicentem facientemve impedire. Cæf. 1. Bell. Civil. 75. Improvisio ad vallum advolat, colloquia interrumpit, nostros repellit a castris. Plaut. Trin. 5. a. 25. Sermonem interrumpere.

Interrumpere iter amoris & officii. Cic. 4. Att. 71. Si forte rarius tibi a me quam a ceteris litteræ redduntur, peto a te ut id non modo non negligentia meæ, sed ne occupationi quidem tribuas: quæ est summa est, tamen nulla esse potest tanta, ut interrumpat iter amoris nostri & officii mei.

INTERRUPTVS, a, um. Partic. [διεφθαρμένος] Liv. 26. 5. extr. Et quæ, dum paveat, Romanis interrupta acies videatur, eam &c. [an Pareat?

Annis interruptus aquis. Lucan. 2. 213.

Interrupta consuetudo longis temporum intervallis, Intermissa. Cic. 15. Fam. 14. Postremo, ut amicitia nostra, quæ summis officiis ab utroque culta est, sed longis intervallis temporum interruptam consuetudinem habuit, confirmaretur vehementius.

Ignes interrupti. Virg. 9. Æn. 239.

Itinera interrupta, & impervia. Tacit. 3. Ann. 31.

Pendent opera interrupta. Virg. 4. Æn. 83.

Interruptæ atque morientes voces. Cic. pro Cæf. 59. Quum me intuentis flentem, significabat interruptis atque morientibus vocibus, quanta impenderet procella urbi.

Interruptum & Continuatum, contraria. Cic. 3. de Orat. 207. Et quod continuatum & interruptum, & imago, & sibi ipsi responso.

Interrupta contextere. Cic. 1. de Legib. 9. Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si traducor alio, neque tam facile interrupta contexo, quam absolvo instituta.

Inter quasi rupta, per tmesin pro Interrupta quasi. Lucret. lib. 5. 867.

INTERRUPTVS, Adv. [διεφθαρμένος] Inesse, vel casum, aut divisio. Cic. 2. de Orat. 329. Erit autem perspicua narratio, si verbis usitatis, si ordine temporum conservato, si non interrupte narrabitur.

INTERRUPTIO, ōnis. f. Quintil. 9. 2. Ἀποσιώπησις, quam Cicero ratiociniam, Celsus obtinentiam, nonnulli interruptionem appellant. Macrob. Somn. Scip. 2. 5. Interruptio non unius generis.

INTERRUPTOR, ōris. m. [διεφθορέας] Gloss. Gr. Lat.

INTERSCALMIUM, [μεσοκαλάμιον] Budæus, Interscalmia, Spatia inter remiges dicta sunt. Bayhus putat esse Interscalmium, Spatium illud in navi quod est inter scalmum & scalmum. Hac voce usus est Vitruv. lib. 1. cap. 2. Navibus interscalmio, &c. V. Voff. Lex. Etymolog.

INTERSCAPILIUM, i. n. [μεισθέραιον] Perottus, Scapilium veteres pro Tergo usurparunt: & aliquando pro ipsa scapula. Unde & Spatium quod interscapulas est, Interscapilium nominaver. Cæf. Aurel. Acut. 1. 1.

INTERSCINDO, ūdi, ūsum, [διασκαίνω] ēre. Per medium scindere. Liv. 28. 7. pr. Adeo arcto interscinditur freto, ut ponte continenti jungatur. de Chalcide urbe. Cic. 2. de Legib. 10. Nec quia nusquam erat scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte unus afflueret, a tergoque pontem interscindi juberet. Gell. lib. 12. cap. 1. conf. Cæf. 2. Bell. Gall. 6.

INTERSOPTRO, pŭi, ptum, [διασπείρω] ēre. In medio scribere. Plin. lib. 7. Epist. 9. ad Tuscum, Poteris & quæ dixeris post oblivionem retractare, multa retinere, multa transire, alia interscribere, alia rescribere. conf. Solin. cap. 56.

INTERSÉCO, secui, sectum & secatum, [διασέζω] ēre. Per medium secare. Auct. ad Heren. lib. 3. 24. Ut ipsa pronuntiatione res ipsas quas demonstravimus, inferere, atque interfecare videamur in verbis auditorum.

INTERSECTIO, ōnis. f. Vitruv. lib. 3. cap. 3.
INTERSECTIVUS, & **INTERSECTIVUS**, a, um. Frontin. de Col. V. Rigalt. Gloss. & Geof. Indic. v. Intercisivum.
INTERSEPIO, pli, ptum, [διαφύσιον] ĩre. Veluti sepibus quibusdam intercludere, & iter impedire. Liv. 34. 40. pr. Per triduum insequens territavit eos, nunc praeliis laessendo, nunc operibus interfepiendo quaedam, ne exitus ad fugam esset. Idem 1. 27. Id factum magnæ parti peditum Romanorum conspectum abeuntis Albani exercitus interfepit. Intersepire urbem vallo. Liv. 25. 11.
INTERSEPTUS, a, um. Partic. ut Interseptum iter, Occupatum. Cic. pro Corn. Balb. 43. Ne interseptum sit his iter perpetuo ad hoc amplissimum præmium civitatis. Interseptra foramina. Cic. 1. Tusc. 47.
INTERSEPTUM, i. n. [διάφραγμα] Gloss. Gr. Lat.
INTERSERO, sevi, situm, [διαφύσιον] ĩre. In medio plantare, feminare, inferere. Columel. lib. 3. cap. 16. Coæquato deinceps passinato, malleolus ordinariis vitibus interfependus est. Omnia pomis interfepita. Lucret. lib. 5. 1376.
INTERSERO, ferui, fertum, [παρεμβάσω] ĩre. Interponere. Plin. Epist. 19. lib. 3. ad Calvillum Rufum, Prædia agris meis vicina, atque etiam interfepita, venalia sunt. Alii rectius legunt, Inferra. q. V. Plin. lib. 28. cap. 19. Ut potioni interfepi possint. Vetus codex habet Interi. Ofcula interfepere. Ovid. 10. Met. 559.
 — mediis interfepit ofcula verbis.
INTERSIGNIUM, i. n. Locus inter duo signa. V. Salmast. in Plin. Exerc. p. 460. ed. fec.
INTERISTO, ĩre. pro Resistere in medio spatio. Quintil. lib. 8. cap. 3. Quia ultima prioris syllabæ littera, quia exprimi nisi labris coeuntibus non potest, aut interfepere nos indecentissime cogit, aut continuata cum insequente, in naturam ejus corrumpitur. Item lib. 9. cap. 4. Interfepentes clausulæ. Interfepit oratio. Quintil. lib. 9. cap. 4. Tum vocalium concursus: qui quum accidit, hiat, & interfepit, & quasi laborat oratio. Interfepitur, impersonale. Quintil. lib. 9. cap. 4. p. 839. Bur. Tum longæ per se, & veluti opimæ syllabæ, aliquid etiam medii temporis inter vocales, quasi interfepitur, affument.
INTERSPERGO, ĩre, unde **INTERSPERSUS**, a, um. Partic. Apul. Met. 5. p. 165. Interspersus rara canitie.
INTERSPIRO, [διαπνέω] ĩre. De medio, seu Per medium spirare. Cato R. R. cap. 112. Manu comprimito acina, ut combibant aquam marinam: ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret.
INTERSPIRATIO, ōnis. f. [διαπνοή] Cic. 3. de Orat. 171. Interspirationis enim, non defatigationis nostræ, &c. Plin. lib. 23. cap. 1.
INTERSTERNO, stravi, stratum, [διασπρννών] ĩre. In medio sternere. Justin. lib. 1. 2. Hæc Babyloniam condidit, murumque urbi cocto latere circumdedit, arena, pice, bitumine interstrato. Plin. lib. 29. cap. 2.
INTERSTINGUO, stinxi, stinctum, [διασπρννών] ĩre. Per intervalla aliqua extinguere. Festus, Ignis Vestæ si quando interstinctus esset, virgines verberibus afficiebantur. Apul. Met. 4. p. 147. Jamque protinus obliis faucibus interstinguere cum debuisset. Ignes interstinguere. Lucret. lib. 5. 760.
 Quæ faciunt ignes interstingui atque perire? Antiquum.
INTERSTINCTUS, a, um. Partic. [διάσπρτος] Martian. Capella lib. 1. Dehinc vesti admodum candidæ obducit amictus hyalinos, quos stellantibus oculis interstinctos crebri vibratus ignium luminabant. i. e. Variatos, distinctos. Budæus. Fortasse legendum Intertinctos. [Ex Plinii vitiosa lectione hanc arripuit conjecturam. V. INTERTINCTUS. Spatia interstincta columnis. Stat. 3. Silv. 5. 90.
INTERSTITIO, ōnis. f. [μεταπρωσολή] Cessatio, vacatio. Gell. lib. 20. cap. 1. Velut quoddam justitium, id est juris inter eos quasi interstitionem quandam, & cessationem.
INTERSTITIUM, i. n. [διάστημα] Distantia & intervallum. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. Quum quatuor sint elementa, ex quibus constant corpora, terra, aqua, aer, ignis: tribus sine dubio interstitiis separantur, quorum unum est a terra usque ad aquam, &c.
 Luna interstitium, Interlunium. Apul. Difficultas itineris, ac globosi sideris interstitium. V. Ammian. 20. 3. ad fin.
 Dicitur etiam de Tempore. Tacit. 5. Ann. 4. 2. Dandum interstitium pœnitentiæ senis.
INTERSTREPO, strepui, strepitum, [διασπρννών] ĩre. Strepitum emittere inter alios. Virg. 9. Ecl. 36.
 Digna sed argutos interstrepere anser olores. Potest etiam divisè legi. [Nec aliter legitur in codd. emendatis.
INTERSTRINGO, strinxi, strictum, [διασπρννών] ĩre. Idem quod Constringere. Plaut. Aulul. 4. 4. 32.
 Ibo hinc intro, atque illi focieno tuo jam interstringam gulam.
INTERSTRUO, struxi, structum, [διαδομῖω] ĩre. Sil. lib. 10. 149.
 — Telesinus ad ossa Illiso faxo, qua spina interstruit artus, Occumbit. i. e. Ubi spina, quæ est in medio dorsi, artus connectit. Adde Tertull. de Coron. Mil. cap. 10. & ad Marc. 4. 39.
INTERSUM, [ἐγνασίζημι] V. INTEREST.
INTERTALIO, ãre. Verbum antiquum. Taleas, Scissiones lignorum, vel præfegminas Varro dicit de R. R. lib. 1. Nam etiam nunc rustica voce intertalcare dicitur dividere, vel excidere. Ramum ex utraque parte æquabiliter præcisum, quas alii clabulas, alii taleas appellant. Nonius 4. 473. [Ita distinguendus hic locus est, ut priora verba Grammatici esse appareat, posteriora Ramum &c. Varronis, apud quem cap. 40. ejusdem libri similiter leguntur. conf. Cang. Gloss. in Taliare.
INTERTERO, V. INTERTRIGO.
INTERTEXO, texui, textum, ĩre. Macrobi. Somn. Scip. 1. 6. pr. Animæ deum partes ex pari & impari intertextuiffe.
INTERTEXTUS, a, um. Partic. [διωφασθῆ] ut, Intertexta vestis. Quintil. lib. 8. cap. 5. Neminem deceat intertexta pluribus notis veltis. Flores intertexti hederis. Ovid. 6. Met. 128.
 Telæ intertextæ. Stat. 3. Silv. 5. 9.
INTERTIGNIUM, i. n. Intervallum quod est inter duo tigna. Vitruv. lib. 4. cap. 2. V. Bald. Lex. Vitruv. p. 62.
INTERTINCTUS, a, um. Plin. lib. 36. cap. 8. Thebaicus intertinctus

aureis guttis, invenitur in Africæ parte Ægypto adscriptæ. [Sed emendati libri Interstinctus exhibent, nec potest aliud verbum esse.
INTERTRAHO, traxi, tractum, [μυθέλω] ĩre. De medio trahere. Plaut. Amph. 2. 2. 41.
 Nunquam edepol tu mihi quicquam creduis post hunc diem, Niego illi puteo, si occæpio, animam omnem intertraxero. h. e. Continua tractione omnem aquam penitus exhausero. Animam putei vocat Aquam, ut quæ instar animæ latet intus in puteo. V. Voss. Etym.
INTERTRIGO, trisi. f. [διάρτρισμα] Malum est quoddam, quum femina equitatu, aliave simili de causa, atteruntur, adurunturque. A Græcis παροπρισμα dicitur. Dioscorides autem παροπρισμα, id est Intertriginem vocat, quum pes pedem, vel ungula ungulam terit: ut in genere veterinario contingit, id est jumentis. Columel. lib. 7. cap. 5. Sublucius & intertrigo pice per se liquida, vel alumine, & sulphure atque aceto mistis litæ eruentur. V. in INTERRO. Et si potius sit ab INTERTERO, ut & seqq. dicit.
INTERTRIMENTUM, i. n. [διάρτρισμα] Varro 4. de L. L. 36. Detrimentum a detrutu dicitur: quod ea quæ trita sunt, minoris pretii sunt. Ab eadem mente intertrimentum, ab eo quod duo quæ inter se trita sunt, etiam diminuta sunt. Ter. Heaut. 3. 1. 39.
 Nunc quum sine magno intertrimento non potest Haberi, quidvis dare cupis. Cic. 3. Verr. 132. de æde Castoris, quam P. Junius fartam testam tradere debebat. Cum eo sine ullo intertrimento (inquit) convenerat jam quemadmodum traderetur. In impressis libris Nutrimento mendose legitur. Afconius in loc. Detrimentum, unius partis esse potest: Intertrimentum vero dantis & accipientis. Hæc ille. Secundum quod Cicero Intertrimentum, pro Comuni conficiendi alicujus negotii jactura posuit. Budæus.
INTERTRIMENTUM, pro Evanida argenti parte, quæ in excoctione deperit dechetum aurifices appellant. Liv. 32. 2. Carthaginienfes eo anno argentum in stipendium primum impositum advexerunt: id quia probum non esse Quæstores renuntiaverunt, experientibusque pars quarta decocta erat, pecunia Romæ mutua sumpta, intertrimentum argenti supplerunt. Budæus.
INTERTRIMENTUM, pro eo quod in unaquaque re deperditur, ac decedit. Liv. 34. 7. In auro vero, in quo, præter manus pretium, nihil intertrimenti fit, quæ malignitas est? i. e. Nihil jacturæ.
INTERTRITURA, a. f. Idem. Scævola in l. pignori. §. ult. D. de pignori. action. Quæro intertrituram, quæ ex operis facta est, utrum Titius debitor, an Seius agnoscere debeat.
INTERTURBO, [ἀγπορώπω] ãre. Valde turbare. [Immo inter agendum aliquid turbare. H. St.] Ter. And. 4. 1. 39.
 Quis homo istuc? p. Davos. c. Davos? p. interturbat omnia.
INTERTURBATIO, ōnis. f. [ἀγπορώσις] Liv. 23. 8. Ipsique valetudinem excusans patri, animi quoque ejus mirabilem interturbationem quum quæreret, &c.
INTERTURBIUM, i. n. Valla in Thucyd. lib. 3. pro Μεταπύριον. H. St.
INTERVACO, [ἀγλάπω] ãre. In medio vacuum manere. Columel. lib. 4. cap. 32. Bulbus tripedaneis intervacantibus spatiis obrutus, anno celerius maturam peritiam præbet.
INTERVALLUM, i. n. [διάστημα, διάλασμα] Spatium quod est inter palos, vallum castrense constituentes: a quo omne spatium, intervallum est appellatum. [Ita Perottus. & ita Varro. Vide VALLUM. H. St.] Idor. 15. 9. Intervalla spatia sunt inter capita vallorum, i. e. Stipitum, quibus vallum fit. Deinde generatim, ut, Plin. lib. 6. cap. 22. &c. Septem dierum intervallum taxato. Cæs. 1. Bell. Gall. 51. Paribusque intervallis Harudes, Marcomanos, &c. Subaudi Constituerunt. Intervallum annum regni, Dum vacat regnum per annum. Liv. 1. 17. Quinque dierum spatio finiebatur imperium, ac per omnes in orbem ibat, annuuniquè intervallum regni fuit.
 Intervalla permittere. Plin. in Paneg. Intervallum fuit. Plaut. Rud. 1. 2. 49.
 Eodem intervallum. Cic. 7. Verr. 6. Ne quum in Sicilia quidem fuit, eodem intervallum pars ejus belli in Italianam ulla pervasit. i. e. Eodem tempore.
 Aeris intervallum. Lucret. lib. 4. 188.
 Litterarum intervallum. Cic. 7. Fam. 18. Tu, si intervallum longius erit mearum litterarum, ne sis admiratus.
 Negotiorum intervalla. Patere. lib. 1. 13. 3. Neque enim quisquam hoc (Scipione) elegantius intervalla negotiorum otio dispunxit: semperque aut belli, aut pacis servit artibus.
 Requietis intervalla habere. Cic. 1. de Fin. 49. Et ad dolores ita paratus est, ut meminert maximos morte finiri, parvos multa habere intervalla requietis. h. e. Multas habere horas in quibus quiescere possit æger.
 Siderum intervalla. Quintil. lib. 2. cap. 17.
 Per intervalla, Alternatim. Auctor de Viris Illust. cap. 4. Singulos per intervalla, ut vulnere dolor patiebatur, insequentes interfecit. [i. e. Relicto intervallum, seu spatio mediocri.
 Moveri Intervallis, Per certa horarum & temporis spatia. Cic. 1. Acad. 27. Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla item infinite dividi possint.
 Longo intervallum. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Longo intervallum iudicium inter scarios hoc primum committitur. i. e. Post longum intervallum.
 Longo interjecto intervallum. V. INTERJECTIO.
 Paribus intervallis. Plin. lib. 2. cap. 11.
 Tanto intervallum. Cic. 15. Fam. 14. Primum ut te quem jam diu facio plurimi, tanto intervallum viderem: deinde ut tibi, &c. i. e. Post tantum intervallum.
 Ex intervallum. V. EX, præpositionem.
 Ex tanto intervallum. Liv. lib. 3. 38. Cur ex tanto intervallum rem defuetam usurparent. Intervallum deinde haud magnum populationibus fuit. Liv. 1. i. e. Paulo post populati sunt.
 Intervallum factum. Liv. 2. 2. pr. Regnasit deinde Servium Tullium: ne intervallum quidem factum, oblitum tanquam alieni regni Superbum Tarquinium, velut hereditatem gentis, scelere ac vi repetisse.
 Dare alicui intervallum solvendi. Ulpian. in l. si vero. §. si post. D. Mand. vel cont.
 Intervalla, Cic. in Orat. 181. vocat Syllabarum tempora, brevia, longaque.

gaque. Ut numerus intervallis, compositio vocibus &c. appareat. hoc est ex longis & brevibus syllabis, quæ suis temporibus distinctæ sunt. Breves enim syllabæ tempus unum, longæ vero duo habere dicuntur.

INTERVALLATUS, a, um. Adj. [διαλλόμενος] ut, Intervallata febris, quam Intermitentem & revertentem vocamus. Gell. lib. 17. cap. 12. Hæc biduo medio intervallata febris.

Tempore brevi intervallato. Ammian. 26. 2. V. 29. 17.

INTERVELLO, velli, (vel vulsi) vulsum, [διεπίλλα] Ære. Idem quod Evellere, vel De medio vellere. Plin. lib. 17. cap. 27.

Barbam intervellere. Sen. Epist. 115. Quod faciunt ii, qui barbam vellunt, aut intervellunt. i. e. Qui aut evellunt totam, aut aliquos tantum pilos, quo rariorem faciant.

Poma omnia intervelli melius est. Columel. lib. 4. cap. 33. Adde 5. 10.

INTERVULSUS, a, um. Partic. ut, Intervulsi ferie. Solin. cap. 5.

INTERVENIO, Æni, ventum, [εἰσέρχαι, ἐπιέρχαι] Tre. In medio negotio, quasi ex insidiis supervenire, & opprimere in ipso actu qui rem celatam vellunt. Ter. in prologo Hec. 2.

Hecyra est huic nomen fabulæ: hæc quum data est Nova, novum intervenit vitium & calamitas. Cic. 15. Att. 11.

Quam orationem quum ingressus essem, Cassius intervenit.

Intervenio, cum accusativo. Tacit. 3. Ann. 23. pr. Lepida ludorum diebus qui cognitionem intervenerant, theatrum cum claris feminis ingressa, &c.

Interveni majori minor cogitatio. Liv. 29. 6. pr.

Iræ interveniunt. Plaut. Amph. 3. 2. 59.

Iræ interveniunt, redeunt rursus in gratiam.

Malum avitum deinde intervenit iis cogitationibus, regni cupido. Liv. 1. 6. extr.

Nox intervenit prælio. Liv. 23. 18. Plures cecidissent, ni nox prælio intervenisset.

Plangor intervenit omni verbo. Ovid. 11. Met. 708.

Cœpris intervenire. Liv. 1. 36. pr. Muro quoque lapideo circumdare urbem parabat, quum Sabinum bellum cœpris intervenit.

Malo intervenire. Plaut. Mil. 4. 8. 23. Malo ne interveneris quæso, dum respicit, i. e. Vide ne dum festinas, accipias malum. [Sed V. Gronov. qui Verbum esse putat Malo.

Intervenire, pro Se interponere. Suet. Cæs. cap. 30. Verum neque Senaru interveniente, & adversariis negantibus ullam se de Repub. facturos pactionem, in ceteriorem Galliam rediit.

Prætozem intervenire oportet, si quis impediatur eum qui emit, quo minus ei res tradantur. Ulpian. in l. At si quis. in princip. D. de religiof. & sumptibus funerum. conf. INTERVENIENS & INTERVENTUS.

Cautiones intervenire solent, quum socii dividunt societatem de eo quod sub conditione debetur. Paulus in l. Quum socii. D. Communi dividundo.

Si culpa ejus nulla intervenerit. Ulpian. in l. Quum res. §. Sed si id peatur. D. de legat. 1.

Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest, aut pontem habet. Paulus in l. ultima. D. de servitut. rustic. prædiorum.

Fraus venditoris intervenit. Ulpian. in l. Communi. §. ult. D. Communi dividundo.

Inimicitia capitales intervenerunt inter procuratorem & dominum. Ulpian. in l. Filius familiæ. §. ult. D. de procuratoribus.

Negotiis meis vel alterius intervenire, i. e. Se immiscere negotiis, vel negotia gerere, seu administrare. Papinianus in l. Sejo. D. de annuis legatis. Sejo amico fidelissimo, si voluerit, sicut meis interveniebat, eodem modo filiorum meorum negotiis intervenire: annuos fenos aureos præstari volo. Scævola in l. Mavia. D. eod. tit. Si rebus nepotis mei intervenerit, omnemque administrationem rerum nepotis mei ad sollicitudinem suam revocaverit.

Intervenire, Interesse. Cicero, Quod non esset factum, si ipse intervenissem.

Interventum est alicui de improvifo. Impersonale. Ter. Heaut. 2. 2. 40.

INTERVENIENS, entis. Partic. [επιέρχων] Cic. 3. Tusc. 38. In magna parte vitæ dolore non interveniebat.

Desertis intervenientibus, h. e. Interjectis. Plin. lib. 5. cap. 7.

Flumine interveniente cui nomen est Vior. h. e. Interlabente vel interfluente. Plin. lib. 5. cap. 1.

Intervenies est Intercedens, Suet. Claud. cap. 38. Quod contra vetitum cocta vendentes multasset, villicumque intervenientem flagellasset.

INTERVENTIO, Ænis. f. Intercessio, & interpolatio fidei, seu fideiussio, l. 7. §. 3. Dig. de minoribus. Et l. 13. Cod. Theod. de Hæreticis: sine ulla gratia interventione pellantur.

INTERVENTUS, Ænis. m. [επιλόσιος] Cic. 16. Att. 11. Caleni interventum & Calvenæ cavebis.

Arbitri interventu, l. 7. §. 1. Dig. de tribular. Act.

Feriarum interventu impeditus est actor. Ulpian. in l. Sed etsi. §. Si feriar. D. Ex quib. caus. majores, &c.

Judicis interventu hæc omnia debent ad effectum perducere. Pomponius in l. Quintus. in fine. D. de annuis legatis. Ulpian. in l. Illud. §. 1. D. de tributoria actione.

Juris interventus. Marcell. in l. 2. D. de natalibus restituendis, Interdum etsi servi nati sint, ex postfacto juris interventu ingenui fiunt.

Loci sacri & religiosi interventus, etiam itineris servitutem impedit. Paulus in l. Servitutes prædiorum rusticorum.

Malorum nullo interventu. Cic. 1. de Nat. Deor. 112.

Meliorum interventu vitia pensantur. Tacit. 4. Hist. 74.

Noctis interventu. Cæs. 3. Bell. Gall. 15. extr.

Tutoris interventus. Marcellus in l. Servus decem. D. de solutionibus.

INTERVENTOR, Ænis. m. [επιερχόμενος] Qui intervenit, & impedit agentem aliquid. Cic. de Fato 2. Omnis fere nostra in his deliberationibus consumebatur oratio, idque & sæpe alias, & quodam liberiore quam solebat, & magis vacuo ab interventoribus die.

Interventor, pro Fideiussore, in l. Licet. D. De obsequiis a liberis & libertis præstandis, Ulpianus utitur, & Lampridius in Commodi cap. 4. Paternum autem (inquit) hujus cædis auctorem, & quantum videbatur, parata necis Commodi conscium & interventorem. Bud. [Sed rectius legitur Interventum, ne conjuratio &c.

INTERVENIUM, i. n. [μεταρρίσιον] Spatium illud quod est inter venas
VOL. II.

terra. Vitruv. lib. 8. 1. Sed non per intervenia dilabantur & decrefcant. Idem lib. 2. cap. 6. & 7.

INTERVERTO, ti, sum, [ἀναστρέφω] Ære. Callide surripere: quod plerumque fit, quum rem commodatam, aut depositam, aut creditam, dolo ne restituatur domino, effecimus, auctore Valla lib. 5. 23. Dici-mus autem Intervertere aliquem simpliciter, & Intervertere aliquem re aliqua, & Intervertere rem aliquam. Plaut. Afin. 2. 1. 10.

Unde fumam? quem intervortam? quo hanc celocem conferam? Idem Pseud. 3. 2. 110.

Ut me, si posset, muliere intervorteret. Cic. 6. Verr. Cande-labrum, quod rex Ægypti Jovi Capitolino dono tulerat, a Verre, qui illud commodato a rege acceperat, interversum esse conqueritur. V. Partic. INTERVERSUS. Marcellus Juris. in l. Si duo. D. depositi, Si duo hæredes rem apud defunctum depositam dolo interverterint.

Possessionem intervertere. Marcellus in l. Si quis rem, quam. D. de acq. vel amit. possess.

Intervertere, & ad se transferre. Cic. 2. Philip. 79. Ille induxit ut peteret: promissum & receptum intervertit, ad seque transtulit.

Intervertere, Subvertere, evertere. Paulus in l. Amillione. D. de capitis diminutione, Quæ salva civitate accidit per quam publica jura non interverti constat. Idem in l. Tutelas. D. de capitis diminutione, Legitimæ tutelæ ex XII Tab. intervertuntur eadem ratione qua & hæreditates. Budæus.

Intervertere, pro Decoquere. Tacit. 2. Hist. 95. 4. Novies millies fæstertium paucissimis mensibus intervertisse creditur.

INTERVERSUS, a, um. Partic. ut, Ædilitas interversa. Cic. pro Domino, 112. Is posteaquam intellexit, posse se, interversa Ædilitate. &c. Donum interversum, Furto ablatum. Cic. 6. Verr. 68. Qui si intellexerint, interverso regali hoc dono, graviter vos tulisse.

Res interversa. Tac. 16. Ann. 10. pr. Sed initium detegenda sævitia præbuit, interversis patroni rebus ad accusationem transgrediens Fortunat. libertus.

INTERVERSIO, Ænis. f. Tertull. advers. Marc. 1. 20. pr. O Christe, patientissime Domine, qui tot annos interversionem prædicationis tuæ sustinisti.

Regulæ interversio. Ibid. 3. 1.

INTERVERSURA, æ. f. Versura. Hygin. de Lim. Const. p. 178. ed. Goef. Ubi ferramento nisi ad interversuram non utuntur. Adde p. 198. & 218.

INTERVERSOR, Ænis. m. Qui intervertit i. e. intercipit aliquid ex pecunia publica. l. 8. Cod. de jure fisci.

INTERVERTIBILIS, e. Adj. Saresb. 4. 35. Intervertibilis instantia.

INTERVIBRO, Ære. Mart. Capell. lib. 6. p. 191. Tandem reglutinatis ab æthra intervibrantis admiratione luminibus, &c.

INTERVIGILO, Ære. Sen. Epist. 83. Incipit Singulos dies. Somno participimotor, & quasi intervigilo, satis est vigilare desisse. [In edit. Rom. Interjungo. H. St. V. Lips.

INTERVIGILANS, antis. Partic. Lamprid. in Alex. cap. 61. Unus ex Germanis ingressus, dormientibus cunctis, solo tantum imperatore intervigilante visus est.

INTERVIGILIUM, i. n. Saresb. 2. 15. Quodam quasi intervigilio.

INTERVIREO, Ære. Claudian. de Raptu Proserp. lib. 2. 100.

Non sic innumeros arcu nutante colores

Incipiens redimitur hiems, quum tramite flexo

Semita discretis interviret humida nimbis. h. e. Inter alios co-

lores viret. De arcu cælesti. Et Stat. 4. Theb. 98. de angue,

— lætisque minax interviret herbis.

INTERVISIO, visû, visum, [διεπισκόπησις] Ære. quasi Iterum visere, vel Interdum visere. Plaut. Aulul. 2. 2. 25.

Aurum mihi intus harpagatum est. nunc hic eam rem volt, scio, Mecum adire ad pactionem: verum intervissam domi. Al. Domum. Idem Stichus 1. 2. 90.

Nunc, soror, abeamus intro. ni. immo intervissam prius domum. Cic. 7. Fam. 2. Quodque nos minus intervissis, hoc seto animo æquior.

Crebro intervissere. Cic. 1. Q. frat. 2. extr. Urbanam expolitionem urgetille quidem & Philotimus & Cincius: sed etiam ipse crebro intervissere: quod est factu facile. V. Suet. Aug. cap. 24.

INTERVULUS, a, um. Adj. dimin. Interior. Mart. Capell. lib. 9.

Quin etiam intervulos gardens dissolvere nexus.

INTERVULA, æ. f. Plerique omnes dicunt eam esse, quam vulgo *Camissiam*, h. e. Tunicam corpori proximam, appellamus. Hujus meminerunt Horatius, & Martialis, & Apuleius lib. 8. Met. p. 205. & Valer. in Epist. ad Rufinum, Valerianus Imperator in quadam epistola apud Trebellium Pollionem in vita Claudii cap. 14. & Aurelianus Imperator in alia epistola apud Flavius Vopiscum in vita Bonosi extr. & Martianus Capella lib. 1. ubi scribit Tritoniam Psyche donasse intervulam. [Intervula ubi Horatius & Martialis meminerint viderit auctor hujus observationis. Sed forte Subuculam intelligi volebat, cujus meminit Hor. quam eandem ac Intervulam fuisse docet Salmast. ad Tert. de Pall. p. 410. V. SUBUCULA.

Beroald. in Sueton. Neronem cap. 48. Tunicatus, indutus sola tunica, quam vulgo Camissiam vocant, quæ & Intervula vocatur. H. St.

INTERUNDATUS, a, um. Adj. Solinus cap. 27. Hoc solum nigribus segmentis interundatum, varietate apprimè decet. h. e. In undarum figuram distinctum.

INTERVOCALITER, Adv. Apul. 9. Met. p. 231. Intervocaliter clamare, i. e. Alta voce. V. Indic. Elmenhorst.

INTERVOLVO, Ære. Columel. 8. 10. & Valer. Flacc. 2. Argon. 614.

Immittitque ratem, mediasque intervolat urbes. Idem 3. 27.

— ille recens oculis intervolat Idmon.

INTERVOLVO, Ære. frequent. Liv. 3. 10. Inter alia prodigia & carne pluit: quem imbrem ingens numerus avium intervolutando rapuisse fertur.

INTERVOMO, vomui, vomitum, [ἐμέω] Ære. Intercatere. Lucret. lib. 6. 804.

Quod dulces interfallos intervomit undas. Budæus. h. e. Interfundit.

INTERVERSERIUM, i. n. Commodum est, vel usura medii temporis Ulpian. in l. Sed si. §. ult. D. de pecul. Ut medii temporis interverserium magis creditor consequatur.

INTESTATUS, a, um. Adj. [ἀδύτητος] dicitur non solum Qui mortuus est nullo confecto testamento, sed etiam Cuius ex testa-

mento adita non est hæreditas, ut inquit Paulus, de Verb. signif. l. Intestatus.

Intestati proprie appellantur, Qui quum possent testamentum facere, restati non sunt. Ulpian. in l. 1. D. de suis & legitimis hæredibus. Cic. pro Cluent. 165. Haud hæres est Cluentius: intestatum dico esse mortuum. Idem 4. Verr. 53. Juven. 3. Sat. 274.

— possis ignavus haberi,

Et subiti casus imprevidus, ad cœnam si Intestatus eas.

Parentum intestatorum liberi hæredes sint. Quintil. lib. 3. cap. 6. Ab intestato, cui opponitur A testato. In l. Cum ii. § Ilæc oratio. D. de Transac. Sive a testato factis, sive ab intestato. Sed forte hæc verba referenda sunt ad defunctum testatum, sive intestatum. [Sine dubio. Intestatus, Cujus verbis non adhibetur fides, quive testis esse non potest. Pomponius Pictoribus, Ipsus cum uno servo fenex intestato proficiscitur. Nonius 4. 237.

Intestatus, Nullis testibus convictus. Plaut. Curc. 5. 3. 17. Hoccine pacto indemnatum atque intestatum me arripit? Idem Mil. 5. 23.

INTESTĀTO, Adv. [ἀδιστατός] Sine testamento. Cic. 2. de Invent. 148. Si paterfamilias intestato moritur, familia, pecuniaque ejus agnatorum gentiliumque esto. Scævola, l. Tirius intestato moriturus. Sic Paulus, Ut legara quæ ei dederat, intestato moriens restitueret. Adde Cic. 1. de Orat. 183. & 3. Verr. 114. ibique Alcon.

INTESTĀBĪLIS, e. Adj. Plaut. Mil. 5. 1. 24. Ut vivam semper intestabilis. Caius in l. Quum lege. D. de testamentis, Quum lege quis intestabilis jubetur esse, eo pertinet ne ejus testimonium recipiatur, & eo amplius (ut quidam putant) neve ipsi dicatur testimonium. Ulpian. in l. Is cui lege. D. de testamentis, Si quis ob famosum crimen damnetur, Senatusconsulto expressum est, ut intestabilis sit, ergo nec testamentum facere poterit, nec ad testamentum adhiberi testis.

Intestabilis, [μωσαχθής] pro Detestabili. Gell. lib. 7. cap. 18. Eos tamen, qui ad Annibalem non rediissent, usque adeo intestabiles, inviosque fuisse, ut tædium vitæ ceperint, necemque sibi consciverint. Ulpian. in l. lex Cornelia §. 9. D. de injuriis, Si condemnatus sit is qui librum ad infamiam alicujus pertinentem scripsit, composuit, edidit, &c. intestabilis ex lege esse jubetur. Plin. lib. 30. cap. 2. de arte magica, Proinde ita persuasum sit, intestabilem, irritam, inanem esse, habentem tamen quasdam veritatis umbras. Hor. 2. Serm. 3. 181.

— uter ædilis fueritve

Vestrûm Prætor, is intestabilis & facer esto. Ubi Porphyrio, Antiqui eos, quos in testimonium dimitti volebant, intestabiles vocabant, detestabiles scilicet, quorum testimonium malum & execrandum esset. Ex Budæo. Tacit. 16. Ann. 55. Intestabilis & consceleratus. Idem 4. Hist. 42. extr. Quum interim intestabilior & sævior exortus est.

Intestabilis, cum ablativo. Tacit. 6. Ann. sub finem, Intestabilis sævitia. de Tiberio loquens. conf. INSTABILIS ad fin.

INTESTIS, e. Qui caret testibus, Castratus. Arnob. lib. 5. Honorare aliquem sacerdotum intestibus. V. Salmast. in Tert. de Pallio p. 202.

INTESTĪNUS, a, um. Adj. pro Intestore: ut, Intestina pestis, apud Livium, pro Conspiratione maxima & periculosissima. Et, Intestina discordia, apud eundem lib. 9. pro Civili discordia.

Bellum intestinum. Cic. 2. Catil. 28.

Dolor intestinus, Domesticus. Cic. 4. Fam. 5.

Malum intestinum. Cic. ad Brut. 10. pr. Ingravescit enim in dies intestinum malum, nec externis hostibus magis quam domesticis laboramus.

Odium intestinum. Liv. 2. 23. pr. Civitas, secum ipsa discors, intestino inter Patres plebemque flagrabat odio.

Opus intestinum, Quod factum est ex ligno fabrorum: auctore Budæo.

Varro 3. de R. R. cap. 1. Quum villam haberes opere textorio, & intestino, ac pavimentis nobilibus lithostrotis spectandam, &c. conf. Lex Pitisc.

INTESTĪNUM, i. n. & plur. Intestina dicuntur, Quæ interiori corporis parte clauduntur, & inferiora sunt, quæ etiam Interanea appellantur. Cels. lib. 4. cap. 14. pr. A visceribus ad intestina veniendum est. Cic. 2. de Nat. Deor. 137. Ex intestinis autem & alvo secretus a reliquo cibo fucus is, quo alimur, permanat ad jecur per quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris, (sic enim appellant) ductas & directas vias, quæ pertinent ad jecur, eique adhærent. Medium intestinum vocat Cicero, quod Græci Mesenterium.

Perurere intestina alicujus. Catul. ad Rufum 72. 3.

Tenent aliquid intestina, Continent. Celsus lib. 4. 16. In hoc utique adhibere oportet comprimentia, quo facilius tenendi aliquid intestinis vis sit.

Latum intestinum interdum glutinatur. Celsus lib. 7. cap. 16.

Tenuè intestinum, quod tenuiorem habet tunicam, quam reliqua intestina. Celsus lib. 2. cap. 1. Tenuioris intestini morbus, quem ileon nominant.

INTESTĪNUS, i. m. Plin. lib. 11. cap. 37. Intestinus enim quihusdam ab ore incipiens, quadam via eodem reflectitur, ut sepia, polypro.

INTEXO, textui, textum, [ἐντεχνώνω] Ære. Intus texere, innectere, involvere. Cic. in Partit. 12. Læta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus.

Facta alicujus intexere chartis. Tibul. ad Messalam, lib. 4. 1. 5.

Litteras intexere vastibus. Plin. lib. 13. cap. 11. Et tamen adhuc malunt Parthi vestibus litteras intexere.

Intexere aliquem. Cic. 13. Att. 12. pr. Scis me antea orationes aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varonem nusquam possem intexere. i. e. Eum loquentem inducere, ut fit in Dialogis. Alibi includere dixit. Eadem lib. 13. 22. Te autem ἀσπρῆσθαι intexui, faciameque crebrius.

De Academicis quæstionibus suis loquitur Budæus.

INTEXENS, entis. Partic. Virg. 7. Æn. 488.

Mollibus intexens ornabat cornua fentis. Et 2. Ecl. 49.

— aliis intexens suavibus herbis, &c.

INTEXTUS, a, um. Partic. Cic. 2. de Nat. Deor. 138. Utræque autem crebræ multæque toto corpore intextæ, &c.

Purpurea intexti tollant aulica Britanni. Virg. 3. Georg. 25.

Chlamys intexta variis coloribus. Auctor ad Herenn. 4. 60.

Opus intextum tauris. Virg. 10. Æn. 785.

INTEXTUS, ùs. m. Plin. 2. 8. Intextu concretus.

INTIMĪLIUM, vel INTIMĒLIUM, vel INTIMĒLIUM, i. n. Urbs Liguriæ, nunc *Vintimiglia*. Cic. 8. Fam. 15.

INTIMĪDE, Adv. Compar. Ammian. 26. 17. Hinc intimidius incedenti

nec resistebat populus, nec favebat. V. Hadrian. Vales. in supplement. ad comment. Fratris Henrici.

INTĪMO, [παυσίφρων] Ære. Denuntiare. Liv. 4. 46. Intimasse filio ut milites scriberet. In vetustissimis codicibus legitur Intituisse. Martian. Capella lib. 1. Hæc quum Juno affixa Jovi, acclinaris ejus auribus intimaret. Intimare apud præfidem. l. 2. C. De adoptionibus, Adrogatio etenim ex indulgentia principali facta, perinde valet apud prætorem vel præfidem intimata, ac si per populum jure antiquo facta esset.

Intimari, pro Ingredi. Solinus cap. 45. Ditionis Ægyptiæ esse incipit a Syene, in qua fines Æthiopum: & inde, usquedum mari intimatur, Nili nomen tenet. V. Ammian. 15. 16. & Tertull.

INTĪMĀTUS, a, um. Partic. ut, Donationes intimatæ, i. e. Innuatæ. l. 19. in pr. C. de sacros. eccles.

Per auctores intimata, i. e. Ecclesia memoriæ. Spartian. Vero cap. 7. Litteris intimata. Treb. Poll. in Gallien. cap. 16.

INTĪMATĪO, ònis. f. Martian. Capella lib. 9. Intimationis excursus. conf. l. 23. C. de Testam.

INTĪMĀTOR, òris. m. ut, Stultus rerum intimator. Capitolin. in Pertinace cap. 10.

INTĪMORĀTE, Adv. Vet. Interpr. Irenæi 1. 1. Intimorate omnia operantur.

INTĪMUS, superlativum ab Intra. V. INTRA.

INTĪNGO, tinxī, tinctum, [ἐμδάπνω] Ære. Madefacere & humectare. Plin. lib. 20. cap. 17. de aniso, Viride, aridumve omnibus quæ condiuntur, quæque intinguntur, desideratum.

Intingere in acetum. Cato cap. 15. Crudam si edas, in acetum intingito, mirifice concoquit. De brassica.

Calamum intingere, de Scribente dixit Quintil. lib. 10. cap. 3. non ita procul a fine, Quod intinguntur calami, morantur manu.

INTĪNCTUS, a, um. Partic. ut, Arte intinctum. Cic. 2. de Orat. 120. Alterum, quod totum arte intinctum videtur, tamen artem requirit, tamen prudentiæ est mediocris quid dicendum sit videre. Alii Tinctum legunt.

Cibi intincti. Ovid. 2. Fast. 634.

Nutriat intinctos missa patella cibos. V. ibi Heinf.

Intinctus ponitur pro Baptizato apud Tertull. de Pœnit. cap. 6.

INTĪNCTĪO, ònis. f. Tertull. de Pœnit. cap. 2. Præire intinctionem pœnitentiæ iussit. Et cap. 12. Post prima intinctionis dominicæ monimenta. i. e. Post baptismum. V. Barth. Advers. 13. 6.

INTĪNCTUS, ùs. m. [ἐμβάμμα] Condimentum ad condienda obsonia, sive Liquor, in quem reliquos cibos intingimus ad saporis commendationem, ac gulæ irritamentum. Vulgo *salsa* dicitur. Plin. lib. 15. cap. 29. Eademque origine aprorum sapor commendatur, plerumque ad intinctus additis myrtis. Idem lib. 20. cap. 9.

INTĪLĒRĀBĪLIS, e. Adj. [ἀτλατός, ἀτλητός] Quod tolerari & ferri non potest. ut, Intolerabilis dolor. Cic. 4. Acad. 23.

Frigus intolerabile. Cic. pro Rosc. Amer. 131.

Insolentia intolerabilis. Cic. 1. Q. frat. 1.

Mala intolerabilia. Lucret. lib. 6. 1156.

Sævitia intolerabilis. Liv. 1. 53.

Tributa intolerabilia exigere. Cic. 3. Fam. 7.

Compar. Cic. 4. Fam. 3. Multo intolerabilior futurus. Et Juven. 6. Sat. 459.

Intolerabilius nihil est quam femina dives.

Active etiam ponitur pro Eo qui tolerare nequit, seu impatiens. Afranius apud Non. 2. 435. Si fecissem paulo sæpius, didicisset is ferre, & non esse intolerabilis.

INTĪLERĀBĪLĪTER, Adv. [ἀτλήτως] Columel. lib. 1. cap. 4. Sunt quedam loca quæ solstitiis minus concalescunt, sed frigoribus hiemis intolerabiliter horrent. V. Suet. Cæs. cap. 78.

INTĪLERĀNDUS, a, um. Adj. [ἀφορητός] Idem quod Intolerabilis. Cic. 7. Verr. 118. O magnum atque intolerandum dolorem.

Barbaries immanis atque intoleranda. Cic. pro Fonteio, 34.

Cruciatu intolerandi. Liv. 24. 5.

Frigora intoleranda. Idem 22. 1.

Hiems intoleranda. Liv. 5.

Libido intoleranda. Liv. 27. 31.

Superbia intoleranda. Liv. 9. 1. pr. Dii vindices intolerandæ superbiæ!

Intolerandum, adverbialiter. Gell. 17. 8. Olla oleo indiget, & ut video intolerandum fervet.

INTĪLERĀNS, antis. Adj. [ἀτλητών] Qui tolerare non potest, Impatiens, impotens.

Curæ intolerantes, i. e. Intolerandæ. Læv. apud Gell. 19. 7.

Compar. Liv. 9. 18. Et loquimur de Alexandro nondum merso secundis rebus, quarum nemo intolerantior fuit.

Servitus intolerantior, Intolerabilior. Tacit. 3. Ann. 45. Quanto intolerantior servitus iterum victis.

Superl. Corpora laboris intolerantissima, h. e. Impatientissima. Liv. 10. 28.

INTĪLERĀNTĒR, [ἀφορητός] Adv. Impotenter. Cic. 2. Tusc. 22. Intoleranter dolere.

Compar. Cic. 2. de Orat. 209. Intolerantius se jactare.

Superl. Cic. in Vatin. 29. Et quoniam pecunias aliorum despicias, de tuis divitiis intolerantissime gloriaris.

INTĪLERĀNTĪA, æ. f. [ἀτλησία] Impatentia. Cic. pro Cluent. 112. Quis cum illa superbia atque intolerantia ferre potuisset? Idem de Lege agraria, Non privatorum infamiam, sed intolerantiam regis esse dicentis. Budæus interpretatur Intemperantiam, vel insolentiam: ut sit quasi Intolerabilitas.

Morum intolerantia. Suet. Tiber. cap. 51. V. Gell. 17. 19.

INTĪLLO, Ære. Tollere, extollere. Apul. 8. Met. p. 213. Clamores absonos intollunt.

INTĪNDEO, di, sum, [ἐντέζω] Ære. Circumtøndere. Columel. lib. 2. cap. 3. Ut ante quam translatum deponas, omnes radículas amputes, & fibrarum summas partes intondes. De porro.

INTĪNSUS, a, um. Adj. [ἀσγρός] Non tonsus. Plin. lib. 6. cap. 28. Arabes mitrati degunt, aut intonso crine barba abraditur, præterquam in superiore labro.

Avi intonsi. Ovid. 2. Fast. 30.

Hoc apud intonsos nomen habebat avos. Veteres enim propter

severitatem hirsuti erant, teste Porphyrione: unde Catonem intonsum dixerunt. Primus autem tonsorem in Urbem duxit Scipio.

Capilli intonsi. Hor. Epod. 15. 9.

Caput intonsum. Ovid. 4. Fast. 655.
 Coma intonsa. Cic. 3. Tusc. 26. Ex Accio.
 Crinis intonsus. Tibul. 1. 4. 34.
 Deus intonsus, Apollis. Ovid. 3. Trist. 1. 60.
 Homines intonsi & inculti. Liv. 21. 32. de Alpibus hominibus.
 Oves intonsæ. Columel. lib. 7. cap. 3. Igitur, ut dixi, miraberis oves
 intonsas, variam & canam comam improbabis.
INTONARE, tonui, [ἠνεζωνάω] āre. Idem quod Tonare, & sonum emit-
 tere. Cic. 1. de Divin. 106.
 Partibus intonuit cæli pater ipse sinistris. Ex quodam poeta.
 Canis intonuit ingenti latratu. Plin. lib. 8. cap. 40.
 Intonare, Iracunde dicere, & cum quodam vocis impetu loqui. Liv. 3.
 Cic. pro Muren. 81. Jam enim hesternæ concione intonuit vox perni-
 ciosa designati Collegæ, tui, &c.
 Minas intonare. Ovid. 1. Amor. 7. 46.
INTONANS, antis. Partic. Tacit. 12. Ann. 1. Orto apud libertos certa-
 mine quis deligeret uxorem Claudio, cælibi vitæ intonanti, &c. i. e.
 Invehenti in vitam cælibem.
INTONATUS, a, um. Partic. Hor. Epod. 2. 51.
 Si quos Eois intonata fluctibus
 Hiems ad hoc vertat mare.
INTONSUS, V. INTONDEO.
INTORQUERO, torſi, tortum, [στροφάλω, τροχάλευ] ēre. Circum torque-
 re & inflectere. Columel. de Arboribus, cap. 23. Alio modo quum jam
 matura mala fuerint, ante quam rumpantur, petiolos quibus pendent,
 intorqueto.
 Mentum intorquere. Cic. 2. de Orat. 266. Ut cum Testio Penario men-
 tum in dicendo intorquenti, Tum ut diceret, si quid vellet, si nucem
 fregisset.
 Intorquere, Contra, sive intus torquere, Jacere. Virg. 2. Æn. 231.
 — facrum qui cuspidis robur
 Laferit, & tergo sceleratam intorferit hastam. Sic
 Intorquere jaculum. Auctor de Viris illust. cap. 69.
 Jaculum intorquens emittit in auras. Virg. 9. Æn. 52.
 Telum intorquere in aliquem, quod & Contorquere dicitur: hoc est Vi-
 brare. Cic. de Arusp. Resp. 7. Si quod in me telum intorferit, statim
 me esse arrepturum arma judiciorum atque legum.
INTORTUS, a, um. Partic. [στρομαμψῶ] ut, Intortus caudex, h. e.
 Circumflexus vel inflexus. Plin. lib. 12. cap. 15.
 Capilli intorti. Martial. lib. 8. 33. i. e. Crispi inflexi.
 Cauda intorta suum, i. e. Obliquata & involuta. Plin. lib. 8. cap. 51.
 Crines intorti. Sil. lib. 3. 284.
 Fauces. Plin. lib. 7. cap. 44.
 Funes intorti. Ovid. 3. Met. 679.
 Paludamentum intortum circum lævum brachium. Livius 25. 16. ad fin.
 Oratio intorta, pro Obscura, ambigua. Plaut. Cistell. 4. 2. 64.
 Vertex. Plin. lib. 9. cap. 33.
INTORTU, Adv. Plin. lib. 16. cap. 16. Sed bruscum intortius crispum:
 molluscum simplicius sparsum.
INTORTIO, ōnis. f. Arnob. 3. p. 108. Hos capillorum intortione crispulos.
INTRA, [ἔνθες, ἐνθες] Præpositio accusativo casui serviens, spatium tem-
 poris aut loci significat, teste Prisciano: ab In derivatur; Intra cubicu-
 lum, Intra oppidum; i. e. In cubiculo, In oppido.
 Intra quatuor annos, & A quatuor annis, hoc differunt: quod Intra qua-
 tuor annos, i. e. Quadriennio nondum finito. A quatuor annis, i. e.
 Jam elapso tempore quadrienni. Cic. 2. Verr. 38. Omnia non modo
 commemorabuntur, sed etiam expositis certis rebus agentur, quæ intra
 decem annos, postea quam judicia ad Senatam translata sunt, in re-
 bus judicandis nefarie flagitioseque facta sunt. Gronov. Inter. q. V.
 Intra Calendas, Intra ferias: i. e. In Calendis, In feriis. Ex Nonio. V.
 Gell. lib. 12. cap. 13.
 Intra diem mortis ut aliquid fiat, si quis dixerit, ipse quoque dies (in-
 quit Ulpianus) quo quis mortuus fuerit, numeratur.
 Intra dies viginti, In spatio viginti dierum. Plaut. Curc. 3. 78. Plin. 10.
 Epist. 32. Qui igitur intra hos proximos decem annos damnati.
 Intra decimum diem, quam Pheras venerat. Liv. 36. 10. pr.
 Intra dies paucos, pro Brevi tempore. Liv. 23. 41.
 Intra famam. Quintil. lib. 11. cap. 3. Hortensii scripta tantum intra fa-
 mam sunt. i. e. Non respondent famæ, Nihil, aut parum habent fa-
 mæ. Hujus contrarium est, Ultra famam: q. e. Perquam multum,
 plus quam creditum est.
 Intra fortunam suam. Propert. lib. 3. 8. 2.
 Intra gloriam facinus fuit, i. e. Minus gloria. Flor. 1. 3. 5.
 Intra hæc enim est omnis vituperatio: i. e. In his consistit. Quintil. lib. 6.
 cap. 4.
 Intra Juventam rapere aliquem, i. e. Ante Tacit. 2. Ann. 71. pr. Si fato
 concederem, justus mihi dolor etiam adversus deos esset, quod me pa-
 rentibus, liberis, patriæ, intra juventam, præmature exitu raperent.
 Intra legem epulari. Cic. 9. Fam. 26. Epulamur una, non modo non con-
 tra legem, (si ulla nunc lex est) sed etiam intra legem. i. e. Minus
 sumptuum facimus quam præscripserit lex.
 Intra me futurum est, i. e. Apud me & secreto. Plin. lib. 3. Epist. 10.
 Intra modum. Cic. 4. Fam. 4. Modice hoc faciam, aut etiam intra mo-
 dum. i. e. Minus quam modice. Hunc locum sic explicat Gellius lib.
 12. cap. 13. Modice dixerat hoc faciam, i. e. Cum modo æquo & pa-
 ri. Deinde quasi hoc displiceret, & corrigere id vellet, addidit, Aut
 etiam intra modum: per quod minus sese ostendit id facturum esse,
 quam quod fieri modice videretur. i. e. Non ad ipsam modum, sed
 retro paululum, & citra modum.
 Intra modum loquendi, i. e. Non ultra fermocinationem intenta voce.
 Quintil. lib. 11. cap. 3. de Pronuntiatione p. 1007. Ne dicamus omnia
 clamose, quod insanum: aut intra loquendi modum, quod motu caret.
 Budæus.
 Intra silentium se tenere, idem quod Silere. Plin. 4. Epist. 17. ad Gal-
 lum, Quum forte de bonis juvenibus apud Nervam imperatorem sermo
 incidisset, & plerique melaudibus ferrent, Corellius paulisper se intra si-
 lentium tenuit: deinde gravitate quam noras, Necessè est, inquit, &c.
 Intra tecta vocare aliquem. Virg. 7. Æn. 168.
 Intra terminos. Liv. 34. 62. Carthaginenses jure finium causam tueban-
 tur, quod intra eos terminos esset, quibus P. Scipio victor, agrum, qui
 juris esset Carthaginensium, finisset.

Intra verba peccare, i. e. Non ultra verba. Curtius lib. 7. 1. 25. Uti-
 nam Philotas quoque intra verba peccasset. Budæus.
 Intra, sine casu Adv. cui contrarium est Extrinsecus. Columel. lib. 12.
 cap. 43. Hæc vasa & opercula extrinsecus & intra diligenter picata esse
 debebunt.
 Intra, pro Inter. Liv. 22. 7. pr. Hæc est nobilis ad Trafimenum pugna,
 atque intra pauca, memorata Populi Romani clades. [Sed eniendati
 codd. Inter pauca exhibent.
INTRERUS, a, um. Adj. unde Intera affertur ex Tacito. Amiffis per in-
 tera bella nobilibus. Lancelotus apud Despauter. 124. H. St. conf. In-
 fer, in INFRA.
INTERIOR, ōris. c. ūs. n. [ἐνδότερος] Compar. Magis intro vel intra.
 Cic. 5. Philip. 31. In interiore ædium parte totius Reip. nundinæ.
 Africam interiorem obtinens. Cic. in Sallust. 19.
 Comes interior. Ovid. 5. Fast. 67. V. Lipf. Elect. 2. 2.
 Consilia interiora. i. e. Secretiora. Nepos 23. 2. 2.
 Domus interior. Virg. 1. Æn. 641.
 Epistola interior, h. e. Media. Cic. 3. Q. frat. 1. 5. Quod interiore epi-
 stola scribis, &c.
 Litteræ interiores & reconditæ. Cic. 3. de Nat. Deor. 42. Plures enim
 tradunt nobis ii, qui interiores scrutantur & reconditas litteras, antiquif-
 simum Jove natum, sed item, &c.
 Medulla interior. Catull. ad Libellum, epigr. 33.
 Motus interior. Cic. in Somn. Scip. 21.
 Societas interior & Propior opponuntur Cic. 3. Off. 69.
 Tactus interior. Cic. 4. Acad. 20.
 Tectum interior. Virg. 4. Æn. 494.
 Vicinus interior. Cic. 1. Q. frat. 2.
 Vita interior & familiaris, Publicæ administrationi opponitur. Suet. in
 August. cap. 61.
 In promptu quæ sunt, & Interiora opposita. Cic. 2. de Divin. 123. Sed
 hæc quoque in promptu fuerint, nunc interiora videamus.
 Interior, pro Sinisterior. Virg. 5. Æn. 203.
 — dum proram ad faxa suburget
 Interior, i. e. Sinisterior. Paulo ante dixerat poeta, Radit iter
 lævum interior. Servius. V. SUBURGO.
INTRINSECUS, Adv. Seneca de Benef. 7. 10. Possim de natura queri, quod
 aurum & argentum non interius absconderit.
 Oratio ne inhiat interius, ne excurrat longius. Cic. 3. de Orat. 188.
INTIMUS, a, um. [ἐνδότερος] superl. h. e. Maxime intro. Cic. 6. Verr. 99. In
 eo sacrario intimo fuit signum Cereris perantiquum. Plaut. Truc. 2. 7. 41.
 Traxit ex intimo ventre suspirium.
 Angulus intimus. Hor. 1. Carm. 9. 21.
 Nudata intima. Ulpian. l. 3. D. de arbit.
 Odium. Cic. 4. Tusc. 21. Discordia, ira acerbior, intimo odio & cor-
 de concepta.
 Pars urbis intima. Cic. 7. Verr. 96.
 Pectore uritur intimo. Catull. in Epithal. Mallii 59. 177.
 Præcordia intima. Ovid. 4. Met. 506.
 Sermo. Cic. 2. Tusc. 51.
 Tactus. Cic. 4. Acad. 76.
 Intimus, Carus, familiaris, qui cum aliquo omni tum officiorum, tum con-
 suetudinis, tum familiaritatis genere est conjunctus. Cic. 1. Q. frat. 4.
 Intimus, proximus, familiarissimus quisque aut sibi pertinuit, aut, &c.
 Alter ego. Cic. 7. Fam. 5. pr.
 Intimus & alienus, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 116. Tecti esse ad
 alienos possimus: intimi multa apertiora videant necesse est.
 Intimus sum illi, i. e. Familiarissimus. Plaut. Truc. 1. 1. 61.
 Nam me fuisse huic fateor summum, atque intimum. Cic. 2.
 in Catil. 9.
 Intimus est consiliis nostris: i. e. Tibi uni committimus nostra intima
 consilia. Ter. And. 3. 3. 44.
 In intimis alicujus esse, pro Valde ab aliquo amari. Cic. 4. Att. 16. Ita-
 que in intimis est meis, quum antea notus non fuisset.
 Consiliorum intimum, pro Intimum consilium. Tacit. 15. Ann. 61.
INTIME, Adv. [ἐνδότερος] Cic. 1. Q. frat. 2. Quarum altera est de Blan-
 denio Teuxide, quem scribis certissimum matricidam tibi a me intime
 commendari. Et Apul. 2. Met. p. 118.
INTRARIUS, a, um. Adj. [ἐνδότερος] i. e. Intimus. Plautus, Caros
 mihi, atque intrarios amicos. [Si modo Plauti hæc sunt.
INTERNUS, a, um. Adj. non reperio hic. An Externus non est cum
 Extra, sed seorsum? An quasi Intraernus? Animorum interna, pro his,
 quæ sunt intra animos, vide in NUO. H. St. Nimirum destitui hanc
 dictionem auctoritate vett. nonnulli putarunt, nec dubitavit inter Vitia
 sermonis ponere Voss. lib. 3. cap. 16. Tueter vero pluribus exemplis Bor-
 rich. Cogit. p. 144. seq. Interna mala in Ep. Mithrid. ad Arfac. §. 13. 3p.
 Sall. Fragm. lib. 4. etiam in ed. Cort. Internum mare Plin. H. N. 2. 68.
 plura exempla V. in indice Hurd. Internum bellum. Tacit. Hist. 2. 69.
 Internus motus. Sen. Nat. Q. 6. 24. Videtur autem contractum ex Inter-
 nus, quod formatur ab Interus, a, um, a quo Compar. Interior, &
 Superl. Intimus.
INTERNE, Adv. Profertur ex Aufon. in Burdigala v. 14. Sed quia repu-
 gnat metro, merito suspecta hæc lectio est.
INTRINSECUS, Adv. [ἐνθες] quod barbari Ab intra dicunt: cui con-
 trarium est Extrinsecus. Columel. lib. 12. cap. 43. Latæ vasa in modum
 patinarum fieri jubebat, eaque intrinsecus & extrinsecus diligenter picari.
 Sic Plin. lib. 11. cap. 37.
INTRAHO, ēre. Apul. 5. Met. p. 167. ed. Elmenh. Sulcatus intrahens gressus.
INTRACTIO, ōnis. f. Plin. 7. 12. Intractio linguæ & sermonis tumultus.
 V. Salmast. in Solin. p. 29.
INTRACTATUS, a, um. Adj. [ἀντραχάτως] ut, Intractatus & novus
 equus: quasi dicas Indomitum. Cic. de Amicit. 68. Atqui in ipso equo
 (cujus modo mentionem feci) si nulla res impediatur, nemo est qui non
 eo, quo consuevit, libentius utatur, quam intractato & novo. V. Cæli.
 Aurel. Acat. 3. 5.
INTRACTABILIS, e. Adj. [ἀντραχάτως] Plin. lib. 19. cap. 5. Vi-
 rus illi intractabile est.
 Æras dura & intractabilis. Sen. Epist. 25.
 Animus intractabilis. Sen. Hippol. v. 275.
 Bruma intractabilis. Virg. 1. Georg. 211. Dura & aspera. Servius.
 Q 999 3 Genus

- Genus intractabile bello. Virg. 1. Æn. 339.
Loca frigore intractabilia. Jultin. 24. 4.
Compar. Gell. 18. 7. Domitius erat natura intractabilior & morosior.
- INTRAMURANUS**, a, um. Adj. Asconius in 4. Verr. 17. Omnis magistratus qui intramuranus non est, nec urbanus, etiam si administrator ejus Romæ est, AD URBEM dicitur. Et Lamprid. Helio- gab. vit. c. 27. extr. Exoleti extramurani & intramurani. V. Borrich. Cogit. p. 148.
- INTRATUS**, V. INTRO.
- INTREMO**, ui, [ἐντρέμω] ěre. Idem quod simplex Tremo: nisi quid vehementiæ ex compositione acceperit. Plin. lib. 2. cap. 8. Intremunt vero & in navibus posita, æque quam in ædificiis. De terræ motu. Genua. Ovid. 2. Met. 180.
Palluit, & subito genua intremuere timore.
Pedes. Ovid. 3. Trist. 1. 56.
Aspicis alternos intremuisse pedes.
Undæ intremuere. Virg. 3. Æn. 673. [Puto esse Præterita verbi seq. Transitive. ut, Hannibalem ecce senectus Intremit. Sil. lib. 16. 664. i. e. Timet. Al. Annibali.]
- INTREMISCO**, [ἐντρέμισκω] ěre. Idem. Plin. lib. 2. cap. 79. Neque enim unquam intremiscunt terræ, nisi sopito mari.
- INTREMULUS**, a, um. Adj. Aufon. Epitaph. Heroum 344.
Intremulam baculo non subeunte manum. [Nisi legendum Intremulam.]
- INTREPIDUS**, a, um. Adj. [ἐντρέπω, ἀδής] Qui nihil timet, Impavidus. Plin. in præfat. 3. Sed hæc quis posset intrepidus æstimare subituri ingenii sui iudicium, præsertim læcessitum?
Hiems intrepida. Tacit. in Vita Agricolæ cap. 22. i. e. Sine metu transacta.
Verba intrepida consent. Sen. Hippol. 5.
Vultus intrepidus. Ovid. 13. Met. 478.
- INTREPIDE**, Adv. [ἀδής] Sine pavore, audacter. Liv. 26. 4. Postquam assuetudine quotidiana fati intrepide visum est fieri, in campum. &c.
Fabulari intrepide. Apul. Florid. p. 365.
- INTREPIDANTER**. Adv. Cum trepidatione. Nonius 12. 44. Festine & intrepidanter ascendit.
- INTREPUO**, ěre. Plin. 10. Epist. 35. Ne quid ideo intriuant i. e. Contribuant in rem aut usum aliquem. conf. Ulpian. lib. 14. Dig. t. 14. l. 19. §. 2.
- INTRIBUTIO**, ōnis. f. Paulus recept. Sentent. lib. 2. tit. 7. Sent. Ult. Collatio intriutionis ob jactum salva nave fieri debet. conf. Idem Dig. 50. t. 1. l. 22. §. 7. & Ulp. D. 50. t. 4. l. 6. §. 4. 5.
- INTRICO**, [ἐμπλεκω] āre. Implicare: cui contrarium est Extrico.
Intricare peculium. Ulpianus in l. 1. §. ultimo. D. de servo corrupt.
- INTRICATUS**, a, um. Partic. Plaut. argument. Perf. v. 5.
Atque ita intricatum ludit potans Dordalum.
Lenonem intricatum dabo. Plaut. Perf. 4. 1. 9.
- INTRITA**, V. INTERO.
- INTRO**, [ἔσω] Adv. ad locum. Ter. Andr. 3. 2. 42.
Immo abi intro, ibi me opperire.
Abire intro. V. ABEO.
Accipere intro. Plaut. Truc. 4. 2. 37.
Intro accipimus: quando acceptum est, non potest ferri foras.
Adducere intro V. ADDUCO.
Adducere se intro. V. ADDUCO.
Aufere intro. Ter. Andr. 1. 1. 1.
Ferre intro cibum. Cic. 7. Verr. 34. Idem pro Flacco 117. Ut in oppidum intro ferretur. Quidam conjunctim legunt, Introferretur.
Spectare intro. Plaut. Mostel. 4. 2. 27.
Quid volunt? quid intro spectant? Et hic alii Introspectant.
Venit intro. Plaut. Capt. 3. 3. 12.
Venit intro ad nos errans, i. e. In domum nostram. Ter. Eun. 5. 6. 2.
- INTRO**, [ἔσω, ἐμπαρόω] āre. Notæ significationis. Cæf. 7. Bell. Gall. 73. Quo qui intraverant, se ipsi acutissimis vallis induebant, &c.
Ædem intrare, & In ædem. Suet. in Vespas. 7. Cic. pro Domo sua 5.
In Capitolium intrare. Idem 2. Philipp. 68. Tu illud es sanctissimum limen intrare? Supple Ausus, quod præcedit.
Domum parva solita est intrare fenestra. Ovid. 6. Fast. 577.
Insidias intrare. Cæf. 3. Bell. Civil. 38. Qui quum essent progressi, primæque turmæ insidias intravissent, ex frenitu equorum illata suspicio- ne, ad suos se recipere coeperunt.
Maria tot intravi. Virg. 6. Æn. 59.
Portus intramus amicos. Virg. 5. Æn. 57.
Urbem intrare. Ovid. 15. Met. 36.
Urfos intrant venabula, h. e. Transfigunt. Martial. lib. 14. 30.
Intrare, per translationem. ut, Intrare in familiaritatem alicujus, h. e. Sese insinuare. Cic. 1. Q. frat. 1. In provincia vero ipsa, si quem es natus, qui in tuam familiaritatem penitus intravit, qui nobis ante fuerit ignotus, huic quantum credendum sit, vide.
Intrare in affectum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Animum. Intravitque animum militaris gloriæ cupido. Tacit. in Vita Agricolæ 5. extr.
In mentem iudicis non potest definitio intrare. Cic. 2. de Orat. 109.
In naturam rerum. Cic. 5. de Fin. 44.
Pavidos, & conscientia vecordes intrat metus. Tacit. 1. Ann. 39.
Pudor & gloria intrat aliquem. Tacit. 1. Ann. 43.
Est & iudiciorum verbum. Plin. 5. Epist. 4. Alio Senatu sine advocato intraverunt. Et 6. Epist. 31. A parte hæredum intraverunt duo.
- INTRANS**, antis. Partic. Petron. cap. 28. Pica intrantes salutabat.
Deum muros intrantem vidi. Virg. 4. Æn. 358.
- INTRATUS**, a, um. [ἐντρέμισκω] Partic. rarum. Liv. 21. 25. Ibi rus- sus silvæ intratæ. i. e. In silvas intratum est.
Domus intrata. Ovid. 9. Met. 11.
Urbs intrata. Sil. 12. 583.
Intratam Senonum capietis millibus urbem. V. Drakenb. ad Sil. 11. 255.
- INTRABILIS**, e. ut. Adj. Intrabile os amnis. Liv. 22. 19. V. Gronov. ad loc.
- INTROCEDO**, ěre. Apul. 5. Met. p. 144. (160. Elmenh.) Post opimas da- pes quidam introcessit. V. 10. Met. p. 346.
- INTROCURRO**, ěre. Novius apud Non. 3. 92. Dubii per fretum intro- currimus.
- INTRODO**, āre. Cic. pro Cæcin. 13. Atque etiam se ipse inferebat, & introdebat. h. e. Ultio se offerebat, gerendis negotiis. Sic Budæus. Ve- tus exemplar habet Intrudebat.
- INTRODUCO**, xi, ctum, [ἐπιβάω, ἀνάγω] ěre. Immittere, & intra ali- quem locum ducere. Cæf. 2. Bell. Gall. 5. Id fieri posse, si suas copias Hædi in fines Bellovacorum introduxerint. Cic. 5. Tusc. 10. Et in do- mos etiam introduxit.
Introducere præsidium in oppidum. Cæf. 1. Bell. Civil. 13.
Introducere, Ponere, instituire, constituere, quod & In medium af- ferre aliquando significat, inquit Budæus. Cic. 1. de Nat. Deor. 20. Sed illa palmaris quidem, quod qui non modo satum mundum intro- duxerit, sed etiam manu pæne factum. Idem 4. Acad. 131. Et 3. Off. 12. Non videatur debuisse ejusmodi deliberationem introducere, in qua, &c.
Ambitionem in Senatum. Cic. 11. Philipp. 19. Quam ambitionem con- stantissimus & gravissimus civis L. Cæsar in Senatum introduxit? h. e. Induxit & invexit.
Animas introduxerunt sensibus auctas. Lucret. lib. 3. 630.
Consuetudinem. Cic. Fil. 16. Fam. 21. Hac introducta consuetudine, sæpe inscientibus nobis & cœnantibus obrepit.
Initium. Cic. in Sallust. 1. Id vos, si forte offendimini, justius huic quam mihi succensere debetis, qui initium introduxit.
Personæ in dialogis introduci dicuntur. Cic. de Amicit. 3. Catonem in- trodixi senem disputantem. Vetus codex habet Induxi.
Introducere, pro Inducere. Cic. 16. Att. 15. Possumus enim, ut spon- fores appellemur, procuratorem introducere.
- INTRODUCTIO**, ōnis. f. [ἐπιπαροχή] Cic. 1. Att. 16. Jam vero ð dii boni, rem perditam: etiam noctes certarum mulierum, atque adole- scentulorum nobilium introductiones, nonnullis iudicibus pro merce- dis cumulo fuerunt.
Introductio etiam, ut ait Perottus, Instructio, doctrina, & ipsum (ut ita dicam) principium eruditionis, quam Græci Hagogen vocant.
- INTRODUCTORIUS**, a, um. Adj. Cassiodor. Divin. lection. cap. 24. Post introductorios libros.
- INTROËO**, ivi, itum, [ἐμπαύω, ἐπιέρχμαι] ěre. Intrare, ingredi. Ter. And. 3. 4. 11.
Hoc audi, ut hinc te introire jussi, opportune hic fit mihi obviam.
Introire in ædes. Plaut. Amph. 2. 1. 70.
In alienam domum. Idem Mil. 4. 4. 32.
Introire in urbem. Cic. 1. Fam. 9.
Introire in vitam & Exire de vita, contraria. Cic. de Amicit. 15. Quam- obrem cum illo quidem (ut supra dixi) actum optime est, mecum autem incommodius: quem fuerat æquius, ut prius introieram, sic prius exire de vita.
Introire ad aliquem. Ter. Hec. 4. 1. 35.
Audisti ex aliquo fortasse, qui vidisse eum diceret Exeuntem, aut introeuntem ad amicam.
- INTROITUR**, imperf. [ἐμβυβαίνται] Cato R. R. cap. 66. pr. Caveat quam mi- nimum in torcularium & in cellam introeat. Varro R. R. lib. 1. cap. 63. Introitum est in fundum alienum. Ulpian. in l. Lex Cornelia. D. De in- juriis & famosis libellis.
- INTROITUS**, a, um. Partic. Ulpian. in l. Lex Cornelia. D. de injur. & fam. lib. Qui injuriarum agere volet ob eam rem, quod se pulsatum verberatumve, domumve suam vi introitam esse dicat, &c.
- INTROITUS**, us. m. [ἐμπαύω, ἐπαρόω] Ipse introeundi actus. Cæf. 1. Bell. Civil. 21. Tamen veritus, ne militum introitu, & nocturni tem- poris licentia oppidum diriperetur.
Clandestinus introitus. V. Clandestinus in CLAM.
Notabilis introitus. Tacit. Agric. 40. Ac ne notabilis, celebritate & fre- quentia occurrentium, introitus esset.
Squalens introitus. Sil. lib. 13. 398.
Introitu perumpere corpus. Lucret. lib. 2. 407.
Introitus in causam, Initium cause, & exordium. Cic. 1. Att. 18. Et- enim post projectionem tuam primus (ut opinor) introitus fuit in cau- sam fabulæ Clodiane, &c.
Defensionis. Cic. pro Cæf. 3. Ac mihi quidem videtur, Iudices, hic introitus defensionis, adolescentiæ M. Cæli maxime convenire.
Introitus, Locus per quem introeuntes ingrediuntur. Cæf. 3. Bell. Ci- vil. 39. Super quas turrim effectam ad ipsum introitum portus oppo- suit.
Omnes introitus erant præclusi. Cæf. 5. Bell. Gall. 9.
Suspicionis, Translate. Cic. 2. Verr. 17. Post, aperto suspicionis in- troitu, ad omnia intima istorum consilia sine ullo errore pervenimus.
- INTROITURIUS**, a, um. [ἐπαρόω] Gloss. Gr. Lat.
- INTROFERO**, introtulî, introlatum, [ἐπιφορίζω] introferre. Notæ signi- ficationis, quod quidam divisim malant legere, Intro ferre. Cic. 7. Verr. 117. tantum dabis, ut cibum tibi introferre liceat. Liv. 43. 7. Princeps eorum, pedibus captus, lectica est introlatas.
- INTROGREDIOR**, gredëris, gressus sum, [ἐπιτρέχωμαι] grëdi. Notæ si- gnificationis. Virg. 1. Æn. 520.
Postquam introgressi, & coram data copia fandi.
- INTROITUS**, V. INTROO.
- INTROMITTO**, misi, missum, [πεμπόω, ἐσδύχωμαι] ěre. Notæ signi- ficationis.
Intromittere ad, vel in. Plaut. Aul. 1. 2. 20.
Profecto in ædibus meis, me absente, neminem Volo Intromitti &c. Ter. Hec. 2. 1. 40.
— non signi fat est,
Quod heri nemo voluit visentem te ad eam intromittere?
Ad bestias in arenam depugnandi causa quempiam intromittere. Ulpian. in l. 1. §. 1. D. de ædilit. edict.
Comeffatum intromittere aliquem. Cic. 1. Fam. 9. Ex Ter. Eun. 3. 1. 52. Jure amicitie intromitti. Cic. pro Sull. 52. Intromissus, meo more & jure amicitie, me in meo lectulo rucidaret.
Intromittere mares in feminas. Varro 3. de R. R. cap. 12. Quis item nescit, paucos si lepores mares in feminas intromiserit, brevi tempore fore ut impleatur? Subaudi Leporarium, quod præcessit. Al Ut femi- nas, al. Et.
- INTROUMPPO**, rûpi, ruptum, [ἐσβύλλωμαι] ěre. quasi Cum impetu introire, & irrumpere. Plaut. Mil. 2. 5. 50. Introrumpam recta in ædes. Alibi,

- Abibi, Certum est, introrumpam in ædibus. Gell. lib. 15. cap. 22. Cervæ emissa in cubiculum Sertorii introrupit.
Ea non posse introrumpere videbantur. Cæs. 5. Bell. Gall. 49.
- INTRORUPPIO**, ðnis. f. Apul.
- INTRORSUS**, vel **INTRORSUM**, Adv. [*ἐνδρόσως*] quasi Intra vorfus, vel Maxime intro. Liv. 25. 21. Clamantibus Tribunis nihil introrsus roboris ac virium esse. Idem 10. 33. Cedunt primo incerti fortunæ suæ, & hostem introrsum in mediâ castra accipiunt. Varro 2. de R. R. cap. 7. Genibus rotundis, nec magnis, nec introrsus spectantibus.
Turpis introrsum, Sub larva. Hor. 2. Serm. 1. 65.
Ut non facile introrsus perspici posset. Cæs. 2. Bell. Gall. 18.
- INTROSPICIO**, **INTROSPECTO**, **INTROSPECTOR**, V. **INTROSPECTIO**.
- INTROSPICIO**, spexi, spectum, [*εἰσπράω*] ðre. Introrsus aspicere, diligentissime videre. Cic. 2. de Divin. 105. Negant id esse alienum majestate deorum, scilicet causas omnium introspicere, ut videant quid cuique conducatur.
Introspicere penitus mentem alicujus. Cic. pro Sull. 76. Penitus introspicite Catilinæ Autronii, Cethegi, Lentuli, ceterorumque mentes: quas vos in his libidines, &c. reperietis?
Introspicite penitus in omnes Reip. partes. Cic. pro Font. 33.
Introspecte in mentem tuam ipse. Cic. 2. de Fin. 48.
Voluntates aliquorum introspicere. Tacit. 1. Ann. 7. 8.
- INTROSPECTIO**, ðnis. f. Mart. Capit.
- INTROSPECTOR**, ðnis. m. Augustin.
- INTROSPECTO**, ðre. frequent. Plaut. Most. 4. 2. 27. Qui volunt? quid introspectant?
- INTROTRUDO**, si, sum, ðre. Cato de R. R. cap. 157. [Nisi rectius divise scribitur.]
- INTROVOCO**, [*εἰσκαλέω*] ðre. Notæ significationis. Liv. 10. 12. Ut quæque introvocata erat centuria. Cic. 7. Verr. 66. Cur ad nos filiam tuam non introvocari jubes. Legitur & Intro vocari disjunctim.
- INTROVOCATUS**, ðs. m. Amnian. 29. 6. Primo introvocatu.
- INTROUDO**, si, sum, [*εἰσθίω*] ðre. Introtrudere, & quasi vi quadam. Cic. pro Cæcin. 13. Atque etiam se ipse inferebat, & intrudebat, & in eam opinionem Cæfenniam adducebat, &c.
- INTUBUS**, i. m. vel f. sive **INTUBUM**, vel **INTIBUM**. i. n. [*στέρις*]
Herba est ex cichoriorum genere, quam Græci Serin vocant. Nos ab Intibo corrupto nomine vocamus Endiviam. Plin. lib. 20. cap. 8. Intubi quoque non extra remedia sunt: Succus eorum cum rosaceo & aceto capitis dolores lenit. Intibum etiam scribitur. Columel. lib. 10. 111.
Jam breve chærophylum, & torpenti grata palato
Intiba. Virg. 1. Georg. 120.
— & amarissimum fibris. Charif. lib. 1. Intiba neutro genere virgilius dixit; sed & masculino genere frequenter a veteribus dictum est. Nam Lucillius in 5. deridens rusticam cœnam, enumeratis multis herbis,
Intibus præterea pedibus perferpsit equinis. Et Æmilius Macer,
— quales seges intubus herbas. Sic enim, vel per i, vox Latina scribi debet, non per y Græcum.
Intubum erraticum in Ægypto Cichorium vocant, apud nos quidam Ambugiam (Al. Ambulam) vocavere. Plin. lib. 20. cap. 8. adde Columel. 8. 14. Pallad. 1. 30. Apul. de Herb. cap. 47.
- INTUBACEUS**, a, um. Adj. [*σπειρώς*] Quod est ex intubo: ut, Intubacea folia. Plin. lib. 27. cap. 12.
- INTUOR**, intuus sum, [*εἰσπράω, κερθραλέω, ἀπειράω*] ðri. Videre, & cominus inspicere. Plin. 2. Epist. 7. Erit ergo pergratum mihi hanc effigiem ejus subinde intueri, subinde respicere, sub hac consistere. Plaut. Bacch. 5. 2. 12.
Viden' limulis obsecro ut intuentur? Ter. Eun. 3. 5. 32.
— annuo, Terram intuens modeste.
Quid ut noverca me intueris? Hor. Epod. 5. 9.
Plenius atque apertius aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 20.
Sagaciter intueri. Quintil. lib. 2. cap. 8.
Acrioribus oculis aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Animis intueri, Animadvertere. Cic. pro Dom. 47. Date hanc Tribunis pleb. licentiam, & intuemini paulisper animis juventutem, &c.
Pectore intueri aliquem. i. e. Cogitatione. Ovid. 2. de Pont. 10. 47.
Veritatem intueri. Cic. 5. Tusc. 9.
Aliquid intueri acri & intento animo. Cic. 1. de Fin. 57. Idem 5. Tusc. 9. Qui ceteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam studiose intuerentur.
Intueri aliquid coram. Cic. de Provinc. Conf. 22.
Intueri huc atque illuc. Cic. 1. de Orat. 185.
Intuere meipsum, qui, &c. Cic. 13. Fam. 3.
Intueri & contemplari aliquem. Cic. pro Planc. 2.
Aliquid intueri, in eoque defixum esse. Cic. in Orat. 9.
Intueri, Revereri aut suspicere. Liv. 37. 54. Pro dignitate & gloria apud omne genus humanum, quod vestrum nomen imperiumque, juxta ac Deos immortales intuetur.
Intueri in aliquam rem. Cic. de Univers. 31. Quot igitur, & quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem & tales in hoc mundo secum cogitavit effingere.
Intueri in aliquem. Cic. de Clar. Orat. 253. Quoni ad te ipsum (inquit, in me intuens) de ratione, &c.
Sed in te intuens, Brute, doleo, cujus, &c. Cic. de Clar. Orat. 331.
Intueri in summos homines, Summorum hominum mores circumspicere. Cic. 1. de Orat. 6. Ac mihi quidem sæpenumero in summos homines ac summis ingeniis præditos intuenti, quarendum esse visum est, &c.
Intueri passively, apud Amnian. 23. 5. Fulmine contacta loca nec intueri nec calcari debere.
- INTUOR**, tuëris, tütus vel tuütus sum, [*κερθραλέω*] tui. Idem. Plaut. Most. 3. 2. 150.
— profecto nullam equidem illic cornicem intuor. Ter. Heaut. 2. 4. 23.
Quisnam hic adolescens est, qui nos intuitur? Al. Intuetur. conf. Non. 7. 20. Antiquum.
- INTUENDUS**, a, um. Partic. Paulus in l. Promittendo, in princip. D. de jure dotium, Magis enim res, quam verba intuenda sunt. Et in l. 3. §. In amittenda. D. de acquir. possess.
- INTUITUS**, ðs. m. [*ἀπειραγός*] Quintil. lib. 10. cap. 1. Plin. lib. 16. cap. 10. Abies hilarior intuitu.
- INTUMEO**, ui, ðre, &
- INTUMESCO**, ui, [*εἰσπράω*] ðre. Inflari, Converti in tumorem. Plin. lib. 11. cap. 34. Est animal ejusdem turpitudinis, infixo semper sanguini capite vivens, atque ita intumescens. Idem lib. 2. cap. 81. Intumescens fluctus. [Intumescere vereor, ut usquam exstet.]
Locus intumescens, Turgens & paululum altus. Columel. lib. 1. cap. 4.
Bilis intumuit sub pectore. Perf. 5. Sat. 145.
Vidi virgineas intumuisse genas. Ovid. 6. Fast. 700.
Humus intumescit viperis. Hor. Epod. 16. 52.
Iræ intumuere. Stat. 1. Theb. 412.
Motus intumescens, Crescens. Tacit. 1. Ann. 38.
Venter intumuit. Ovid. 1. Fast. 215.
Intumescere alicui, pro Irasci. Ovid. 4. de Pont. 14. 34.
Intumuit vari non tamen Afræ suo.
Et absolute, per metaphoram, pro Vehementer indignari, & quasi Inflari iracundia. Ovid. 2. Fast. 607.
Juppiter intumuit: quaque est non usa modeste,
Eripit huic linguam.
Velut jure quodam potestatis intumescere. Quintil. lib. 1. cap. 1.
- INTUMULATUS**, a, um. Adj. pro Insepulto. Ovid. 2. Epist. 36.
Occurrantque oculis intumulata tuis.
- INTUOR**, V. **INTUEOR**.
- INTURBATUS**, a, um. Adj. [*ἀπειραγός*] Non turbatus. Plin. in Paneg. 64. Et sedit inturbatus, interritus, & tanquam ita fieri soleret?
- INTURBIDUS**, a, um. Adj. [*ἀπύλωτος*] Non turbidus. Tacit. 3. Ann. 52. Inturbidus externis rebus annus, domi suspecta severitate, &c.
- INTUS**, [*εἰς, εἰς, εἰς*] Adv. in loco, ad locum, & de loco.
Intus, plerumque in loco. Plin. lib. 10. cap. 52. Intus omne ovum volucrum bicolor.
Foris & Intus, contraria. Cic. 1. de Fin. 44. Nec hæ sese foris solum jactant, nec tantum in alios cæco impetu incurrunt, sed intus etiam in animis inclusæ inter se dissident atque discordant.
Intus est, i. e. In domo. Plaut. Amph. prol. 120.
Nam meus pater intus nunc est, eorum, Juppiter.
Intus edocebo. Plaut. Epid. 5. 1. 56.
Intus serva. Plaut. Aul. 1. 2. 3.
Redi nunc jam intro, atque intus serva.
Intus, & in cute te novi. i. e. Intime. Perf. 3. Sat. 30.
Intus, Adv. de loco. Plaut. Cist. 3. 8.
Dic me orare, ut aliquis intus prodeat propere ocius.
Intus evocato. Plaut. Most. 3. 1. 147.
Intus foras evocare. Plaut. Pseud. 2. 2. 10.
Ostium pultrabo, atque intus evocabo aliquem foras.
Intus exiit. Plaut. Milit. 4. 4. 33.
Bene mones. p. sed ubi ille exierit intus, istic te procul
Ita volo assimilare, &c.
Intus egreditur, i. e. E domo. Plaut. Perf. 2. 4. extr.
Intus efferri foras jubebo. Plaut. Bacch. 1. 2. 62.
Intus domum nostram, pro Intra. Plaut. Mil. 2. 6. 55.
Continuo, vide sitne ista hæc domum vestram intus. Al. Hæc vestra intus domum.
Intus domique: cui opponitur In luce, & oculis civium. Cic. de Senect. 12. Nec vero ille in luce modo atque in oculis civium magnus, sed intus domique præstantior.
Intus sedibus, pro In sedibus. Lucret. lib. 2. 964.
Intus in crumena. Plaut. Amph. 3. 3. 11. Cic. de Univers. 30. Sed quia nondum omne animal in mundo intus incluserat, &c.
Intus ad. Varro 1. de R. R. cap. 7. In Gallia transalpina intus ad Rhenum quum exercitum ducerem, &c.
Intus hic cum illa cubat. Plaut. Amph. prol. 112.
Intus sibi canere. Cic. 2. de Lege Agr. 68. Arque hoc carmen hic Trib. pleb. non vobis, sed sibi intus canit. Proverbialis locutio de Iis, qui sibi, non aliis student. V. Erasim. in Chiliad. prov. Intus canere.
Intus, pro Intro. Cels. lib. 5. cap. 28. §. 12. Inspirandumque ut ea medicamenta intus compellantur. Et Lucret. 4. 1088.
Nam citus atque humor membris assumitur intus.
- INTUSIUM**, V. **INDUSIUM**.
- INTUTUS**, a, um. Adj. [*σφαλερός*] a Tueor, pro defendo; Non tutus, Non defensus. Liv. 5. 45. Castra Gallorum intuta, neglectaque, ab omni parte nacti, cum ingenti clamore invadunt. Sic idem 9. 41. Intuta urbs. Intutum est scribere litto, ut vetustissimi prodiderunt. Plin. 37. 14.
Intuta, quæ indecora. Tacit. 1. Hist. 33.
- INTYBUS**, V. **INTUBUS**.

I N V

- INVADO**, si, sum, [*εἰσβάω, ἐπιβάω, ἐφοδῶ*] ðre. Aggradi, impetum facere, involare, irruere. Virg. 2. Æn. 265.
Invadunt urbem fomno vinoque sepultam.
Fortissime invadere. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Ferro aliquem invadere. Virg. 6. Æn. 206.
Leones invadunt greges. Ovid. 2. Fast. 210.
Ventus invasit nubem. Lucret. lib. 6. 174.
Magnum aliquid invadere, Aggredi. Virg. 9. Æn. 136. V. Pugnam invadere.
Argentum invadere. Cic. 3. Verr. 54. Iste quod argenti placuit, invasit: quæ mancipia voluit, abduxit.
Capillos alicujus invadere. Propert. lib. 3. 8. 5.
Castra trepidantia invadit. Virg. 9. Æn. 747.
Certamina invadere. Sil. lib. 17. 473.
In collum alicujus invadere, Collum amplecti. Cic. 2. Philipp. 77.
Consulatum invadere. Aur. Vict. de Viris Illust. c. 68. pr. C. Marius filius, vigintiquinque annorum Consulatum invasit: quem honorem tam iminaturum mater flevit.
Corpora invadunt sopore victa. Ovid. 14. Met. 580.
Millia tria Itadorum invadere. Tacit. 11. Ann. 8. Ille, ut erat magnis ausis promptus, biduo tria millia Itadorum invadit. i. e. Progreditur in hostico.

Negotia alterius invadere. Caius in l. 4. §. ideo. D. de act. & oblig.
 Invadere in aliquem. Cic. pro Cæcin. 25. Ut in Cæcinam advenientem cum ferro invaderet.
 In fortunâ alicujus invadere. Cic. 2. Philipp. 41. At quam insolenter statim helluo invasit in ejus viri fortunâ?
 In arcem causâ. Cic. 1. Fam. 9. Non potui magis in arcem illius causâ invadere. i. e. Ingredi.
 In oculos invadere. Plaut. Afin. 5. 2. 58.
 In oppidum invadere. Plaut. Bach. 2. 4. 60.
 In pecunias alicujus invadere. Cic. 2. Philipp. 41. In multas præterea pecunias alienissimorum hominum, ejectis veris hæredibus, tanquam hæres effret, invasit.
 In urbes vi invadere. h. e. Ingredi vel aggredi. Cic. 3. Verr. 54. Quas enim sociorum atque amicorum urbes adisti legationis jure & nomine, si in eas vi cum exercitu imperioque invasisses, tamen opinor quæ signa, &c.
 Prælium invadere. Martial. lib. 9. 57.
 Tutus ut invadat prælia, nudus eat.
 Pugnam invadere. Virg. 6. Æn. 186.
 Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum, Mens agitat mihi: nec placida contenta quiete est.
 Viam invadere, Ingredi. Virg. 6. Æn. 260.
 Nunc invade viam, vaginaque eripe ferrum. Servius.
 Urbem invadere. Virg. 2. Æn. 265. V. supra ab initio.
 Urbem invadere, pro Ingredi. Liv. 10. 10. Per quos, satis comperta re, trecenti armati, transfuga duce, in urbem ingressi nocte, portam, quæ proxima erat, cepere: qua refracta, Confal exercitulusque Romanus sine certamine urbem invasere.
 Supra modum invadere. Quintil. lib. 3. cap. 7. Idem præcipit illud quoque, quod mox Corn. Celsus prope supra modum invasit.
 Cupiditas bonorum invasit plerisque, & plerisque. Varro apud Non. Marcellum. 9. 7. Sallust. Jug. cap. 84. extr. Tanta libido cum Mario eundi plerisque invaserat. i. e. Incesserat. conf. de Repub. Ord. cap. 15.
 Putant quidam jungi dativo etiam, ubi de animo dicitur, at non ubi de corpore. Vide Despaut. H. St.
 Cupido invasit homines. Plin. Epist. 207.
 Dolor invasit. Ter. Hec. 3. 2. 22.
 Quid fuit tumulti? dic mihi, an dolor repente invasit?
 Fames invasit Sicyonios. Plin. lib. 36. cap. 4.
 Malum hoc invasit in Rempublicam. Cic. 2. Off. 75. Modo enim hoc malum in Rempub. invasit.
 Morbus invasit. Plaut. Afin. 1. 1. 40.
 Ea res est, sed eum morbus invasit gravis.
 Pestis invasit vitam hominum. Cic. 3. Off. 34. Negatque ullam pestem majorem vitam hominum invasisse, quam eorum opinionem, qui ista distraxerint.
 Rabies invasit. Liv. 31. 18. Tanta enim rabies multitudinem invasit, ut &c.
 Senectus invasit. Columel. lib. 2. cap. 1.
 Terror invasit. Liv. 28. 20. Itaque tantus omnes terror invaserat, ut quidam ex tutoribus, &c.
 Vis morbi in corpus invasit. Liv. 28. 29. Nec major in corpus meum vis morbi, quam in vestras mentes invasit.
 In animum. Sallust. Jug. cap. 32. Tanta vis avaritiæ in animos eorum veluti tabes invaserat.
 In genua invaserunt flemina. Plaut. Epid. 5. 2. 5. V. FLEGMEN.
 Aliquando cum dativo.
 Invaserat furor, non solum improbis. Cic. 16. Fam. 12.
 Quibus invasit repentinus rei magnæ timor. Gell. 19. 4.
 Invasit plerisque honorum cupiditas. Varr. apud Non. 9. 7.
 Invasor, di. pass. Sallust. Bell. Jugurth. cap. 13. Undique simul ex insidiis invaditur.

INVASUS, a, um. Partic. Sext. Rufi Breviar. cap. 23. Mesopotamia invasa.

INVADENDUS, a, um. Partic. Salust. in Fragm. 6. 26. Invadendarum terrarum causa.

INVASIO, ònis. f. [ἐὶσβάσις] Gloss. Cyrill.

INVASUS, ùs. m. Cæ. Aurel. Tard. 1. 4.

INVASOR, òris. m. Aurel. Vict. de Cæss. in Aurel. cap. 49. Romanum orbem triennio ab invasoribus receperat.

INVALEO, [ἐπιβάλλω] ère. Robor ac firmitatem acquirere. Plaut. Most. 2. 2. 19.
 Usque invaluisti? TE usque, ut vides. TE, factum optume. al. rectius Usque valuisti?
 Invaluit consuetudo, h. e. Inveteravit. Plin. lib. 6. Epist. 2. [Immo est Præteritum a seq. verbo, & proinde hoc spurium.]

INVALESCO, vâlui, [ἐπιβάλλω] ère. Idem. Quintil. lib. 2. cap. 1. Tenuit consuetudo, quæ quotidie magis invalescit.
 Invalescere aliquando significat infirmum ac debile fieri, in desuetudinem venire. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum verba intercidant, invalescant temporibus. Nisi forte malis exponere invalescant, In usu sint: ut opponatur huic verbo Intercidant.

INVALETUDO, inis. f. [ἀρρατία] Valetudinis infirmitas, seu mala valetudo. Cic. 7. Att. 2. Invaletudo tua me valde conturbat. Ibid. Epist. 5. Invaletudine tua moveor. [Nisi forte scriptum fuerat, Valetudo. H. St. Posteriore quoque loco alii In valetudine legunt, pro De val. alii præpositionem tollunt.]

INVALETUDINARIUS, a, um. Adj. Idem quod Valetudinarius. Sen. præf. lib. 1. Quæst. Nat. Non video quare sibi placeat, qui robustior est invaletudinario. Ald. Valetudinario, omissa præp. Alii In valetudinario. V. VALETUDINARIUM. i. n. f. l.

INVALENTIA, æ. f. [ἀδυναμία] Gell. lib. 20. cap. 1. Vitium aliquod imbecillitatis atque invalentie demonstratur. i. e. Languoris, adversæ valetudinis.

INVALIDUS, a, um. Adj. [ἀπίστος] contrarium est Robustus & firmo. Plin. lib. 11. cap. 39. Inventa tamen quædam desueta capitis invalidæ. Invalidus ad munera corporis. Impotens. Liv. 6. 8. Quod ubi videre, Camillum, jam ad munera corporis senecta invalidum, vadentem in houes, procurrant pariter omnes.

Artus invalidi. Ovid. 21. Epist. 245.
 Auxilium legum invalidum. Tacit. 1. Ann. 16.
 Corpus invalidum. Ovid. 2. Epist. 207.
 Herba medica invalida. h. e. Infirmarum virium. Columel. 2. 11.
 Manus invalidæ. Lucan. lib. 5. 275.
 Milites invalidi, Infirmi, & minime robusti. Liv. 23.
 Rebur invalidum. Ovid. 5. Trist. 12. 11.
 Des licet invalido pectus mihi robore fultum,
 Fama refert Anyti quale fuisse reo. Sed Heinf. confr. Invalido mihi, potiusque legendum esse, Hic valido, admonet. [Ego & In valido robore fultum probem.]

Sus invalida, Male valens, morbo affecta. Plin. lib. 8. cap. 5. Index suis invalidæ cruor in radice setæ dorso evulsæ, caput obliquum in incessu.

Vires invalidæ. Ovid. 1. Trist. 5. 72.
 Superl. Invalidissimum urso caput. Plin. lib. 8. 36.
 Sunt & qui volunt Invalidum nonnunquam denotare Valde validum. In aliquando auget, quod patet in Inclytus, & id genus multis. Auctores de hac re laudati sunt, Lucret. 1. 970.
 Invalidis utrum contortum viribus ire
 Quo fuerit missum mavis longeque volare,
 An prohibere aliquid censes, obstareque posse? Hic Lambinus restituit, id validis, etlagitante, ut putat, sententia. Qui legunt invalidis interpretantur, Valde validis. Et Justin. 41. 6. Ab invalidioribus Parthis velut exsangues oppressi sunt. Sed de hujusce loci significatione non inter interpretes convenit; alii interpretantur Magis validos, alii probabilius Minus.

INVECTIO, V. INVEHO.

INUBER, èris. Adj. Quod contrarium est Uberi. Gell. lib. 20. cap. 7. Quæ quum apposita fuissent, & multæ quidem, sed inuberes macræque essent. De offreis loquitur, quas ibidem Tenuis & exsuctas eodem significatu vocat, utpote Luna senescente captas. Legitur & Inhuber, cum aspirata.

INVEHO, vèxi, vectum, [ἐπιβῶ] ère. Intro vehere; cujus contrarium est Eveho. Plin. lib. 6. cap. 19. Alii tellurem exercent, militiam alii capeunt, merces alii suas evehunt, res externas invehunt.
 Invehi & Emergere, contraria. Cic. 6. Verr. 130. Quum tam multa ex illomari bella emerferint, tam multa porro in Pontum vecta sint. Invehere in ærarium. Cic. 2. Off. 76. Tantum in ærarium pecunia invexit, ut unius Imperatoris præda finem attulerit tributorum.
 Mala invehere, Importare. Cic. 3. Tusc. 26. Hæc mala, ô stultissime Æeta, ipse tibi addidisti: non inerant in his, quæ tibi casus invexerat.
 Incommoda vecta per aliquem. Cic. 1. de Invent. 1.
 Casum invehere. Cic. 4. Tusc. 38. Ut quemcunque casum fortuna invexerit, hunc apte & quiete ferat.
 Diveritiam avaritiam invehere. Liv. præf.
 Curru invehi, pro Vehi. Cic. in Somn. Scip. 3. Sed quum eris curru Capitolium vectus, &c.
 Equo invehi. Liv. 8. 9. Evidentissimum id fuit, quod quacunquæ equo vectus est; ibi haud secus quam pestifero sidere icti pavebant.
 Flumine invehi. Cic. 5. de Fin. 70. Quem Tiberina decursio festo illo die tanto gaudio affectit, quanto L. Paulum, quum regem Persen captum adduceret, eodem flumine vectum?
 Invehi ex alto in portum. Cic. pro Muren. 40.
 Invehere per mare. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Oceano invehere, pro In Oceanum vehere. Tacit. 2. Ann. 23. Legiones classi impostas per Arisiam Oceano invexit.
 Vectus portum, vectus urbem, pro In portum & in urbem. Plin. lib. 6. cap. 22. Liv. 4. 29. Præpositoque eos. caltris, ipse triumphans vectus urbem, Dictatura se abdicavit.
 Invehere se, Progredi. Liv. 6. 32. Quantumque Romana se invexit acies, tantum hostes gradu demoti.
 Invehi in aciem. V. ACIES.

INVEHOR, vectus sum, [ἀποτάσσομαι, ἐπιβάλλω] vèhi. depon. Infectari, maledictis aliquem aggredi, & quodam impetu sermonis in aliquem ferri. Cic. ad Cæs. Jun. 3. Itaque in eum palam vehementer est vectus. apud Non. 4. 259.
 Invehi & maledicere. Cic. 2, de Orat. 301. Orat reus, urgent advocati, ut invehamur, ut maledicamus, denique ut interrogemus.
 In aliquem invehi. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Infectari & invehi in aliquem acerbis. Cic. de Amicit. 57.
 Acerbe & contumeliose invehi in aliquem. Cic. 2. de Orat. 304.
 Aperte invehi in aliquem. Cic. 2. Philipp. 74.
 Asperius in aliquem invehi. Cic. pro Sext. 14.
 Graviter invehi. Cic. 2. de Orat. 104.
 Vehementer in aliquem invehi. Cic. 3. de Nat. Deot. 95.
 Vehementius in causam aliquorum invehi. Cic. 1. de Orat. 34.
 Verbis tristibus vectus. Ovid. 2. Trist. 133.

INVECTUS, a, um. Partic. pass. [ἐπιβῶ] Intro vectus vel curru vel equo: ut, Virg. 8. Æn. 714.
 At Cæsar, triplici vectus Romana triumpho
 Mœnia, dis Italis, &c.

INVECTIO, ònis. f. [ἐπιβῶ] Ipse invehendi actus. Cic. 2. de Off. 13. Jam vero & earum rerum quibus abundemus, exportatio: & earum quibus egeremus, vectio, certe nulla esset, nisi his muneribus hominesungerentur.
 Vectio, Infectio, impetus animi in aliquem. Cic. 2. de Invent. 164.
 Clementia, per quam animi temere in odium alicujus vectiois concitati, comitate retinentur.

INVECTUS, ùs. m. [ἐπιβῶ] Idem. Plin. lib. 4. cap. 1. Amnis Acheous e Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætolia dirimens, & Artemitam insulam assiduo terre vectu continenti connectens.

INVECTOR, òris. m. Ambros. Hex. 2. 3. Padus, maritimum comitatum Italicis subdiis fides vector.
 Pontanus de Serm. 423. Invector acerrimus adversum litteratos homines. Idem Invectoris dicit & Sublannationes p. 411. H. St.

INVECTRIX, icis. f. Ambros. Epist. 52.

INVECTRIUS, a, um. [ἐπιβῶ] Quod invehitur. Plin. lib. 10. cap. 29. Quippe quum Theophrastus tradat vectitias esse in Asia etiam columbas. conf. Sen. Epist. 23.

INVECTI-

INVECTIVUS, a, um. Adj. [ἐπιτιθετικός] Quod invehitur: h. e. Maledictis infectatur. Unde, Invectivæ orationes, adversus aliquem scriptæ, quod in illius mores, vel ingenium, aut vitam invehamur, Amian. 22. 32. Volumen invectivum.

INVELATUS, a, um. Adj. Mart. Capel. 1. Invelatum humerorum cacumen.

INVENDBILIS, e. Adj. Plaut. Poen. 1. 2. 128. Invenibili merce oportet ultro emptorem adducere, Proba merx facile emptorem reperit, tameti in abstruso sita est.

INVENDITUS, a, um. Adj. Non venditus. Scævola in l. Seius. D. de rescind. vend. Quæsitum est, quum neque fidejussor datus, neque omnis pecunia secundum legem suis diebus soluta sit: an prædia invendita sint.

INVENIO, vñi, ventum, [ἐύρισκω, εὐδολοσκω, ἐφθολοσκω, ἀλφίω] Ire. Comperire, quasi In aliquo venire. Plaut. Cist. 4. 2. 93. Quod quæritabam, filiam veni meam. Invenire, inquit Valla, est vel Consilio vel casu, sive corporea, sive incorporea reperire. Ovid. 2. Met. 729.

Et quos non habuit sub nubibus invenit ignes. Invenieris, pro Invenias: hoc est sciscitäre. Plaut. Bacch. 4. 7. 42. Invenire, Commisisci, excogitare. Ter. Eun. 3. 1. 62. Idem hoc tute melius quanto invenisses, Thrafo?

Invenio quod agam. Plaut. Most. 3. 1. 159. Igitur tum accedam huc, quando quid agam invenero. Inveni ad quid pertineat somnium. Plaut. Merc. 2. 1. 29. Hoc quam ad rem credam pertinere somnium, Nequeo invenire.

Invenitur apud auctores, & In auctoribus. Liv. 3. 23. extr. Eodem anno descisse Antiates, apud plerosque auctores invenio. Plin. lib. 7. cap. 16. Invenitur inter exempla. Plin. lib. 14. cap. 13. Invenire, Acquirere. Ter. Eun. 2. 1. 4. — utinam Tam aliquid invenire facile possis, Phædria, Quam hoc peribit. Donatus.

Invenire cognomen, Adipisci. Cic. 3. Philipp. 16. Qui propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, cognomen ex contumelia invenit. Vetus exemplar legit Traxerit.

Invenire ex. Cic. 5. Verr. 176. Jam vero scriba tuus annulo aureo suo, quem ex his rebus invenit, ista re ratione uti non sinit. i. e. Sibi paravit. Invenire, Cognoscere. Ter. Eun. 5. 9. 6. Scis Pamphilam meam inventam civem? Donatus.

Aditum invenire ad rem aliquam. Liv. 25. 7. ad fin. Aditum sibi ad obfides Tarentinos invenit. Argentum. Ter. Phorm. 3. 3. 1. Quid faciam? unde ego nunc tam subito huic argentum inveniam nifer?

Causam. Ter. Heaut. 5. 2. 36. Postquam est inventa vera, inventa est causa qua te expelleret. Certum. Cæf. 1. Bell. Civ. 25. Neque certum inveniri poterat, obtinendi ne causa &c. i. e. Sciri.

Exitum. Sen. Epist. 1. Facinus, Commisisci. Plaut. Afin. 2. 2. 47. Tantum facinus modo inveni ego, ut nos dicamur duo Omnium dignissimi esse, quo cruciatus confluant.

Fallaciam. Ter. Heaut. 3. 3. 36. De fallacia dieis: hem inveni nuper quandam. Finem. Liv. 26. 17. Nec postero die res finem invenit. Gloria opesque inventæ. Sallust. Bell. Jugurth. 73. Gratiam. Plin. lib. 19. cap. 5. Plurimis modis austeritate victa gratiam invenit. Subaudi Inula radix.

Hominem utilem ad eam rem. Plaut. Epid. 2. 2. 106. Quem hominem inveniemus ad eam rem utilem? Infortunium. Plaut. Amph. 1. 1. 130. — modo sis, veni huc, invenies infortunium.

Initium. Ter. Heaut. 5. 4. 21. Quam pudet? neque quod initium inveniam ad placandum scio. Al. Principium incipiam.

Labore aliquid. Ter. Heaut. 5. 4. 17. Quæris id quod habes, parentes: quod abest, non quæris, patri Quomodo obsequare, & ut ferves quod labore invenerit. i. e. Acquiserit.

Laudem. Ter. And. 1. 1. 39. — ita ut facillime Sine invidia laudem invenias, & amicos pares. Malefacta alicujus. Plaut. Truc. 4. 2. 61. Mortem suo ictu. Tacit. 1. Ann. 61. Ubi infelici dextera, & suo ictu mortem invenerit.

Nomina nova. Plaut. Epid. 2. 2. 45. Quid istæ quæ quotannis nomina inveniunt nova? Subaudi Vestium. Nomen. Plin. in præf. 2. Inde nomen divinum invenit. Latium nomen invenisset Plin. lib. 11. cap. 45. i. e. Haberet.

Obtrectatores. Cic. 5. Fam. 9. Scis meam fortunam nescio quomodo facile obtrectatores invenire. Orationem invenire. V. ORATIO.

Pecuniam bono modo. Plin. lib. 7. cap. 43. Summum Senatorem haberi, pecuniam magnam bono modo invenire, multos liberos relinquere. Perniciem aliis, ac postremum sibi invenire. Tacit. 1. Ann. 74. Principium. Ter. Heaut. 5. 4. 21. Prologum. Ter. in prol. Phorm. 14. Nullum invenire prologum potuisset novus, Quem diceret, nisi haberet cui malediceret. Subaudi Poëta.

Quod in te facere sit dignum invenero. Ter. Heaut. 1. 1. 56. — si id non facis, Ego, quod me in te sit facere dignum, invenero.

Quomodo. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inveniebat. Ratio inveara est, cur pecunia sacrorum molestia liberaretur. Cic. 2. de Legib. 53. Remedium alicui rei. Ter. Phorm. 4. 3. 11. Nam hercle ego quoque id quidem mecum agitans sedulo, Inveni, opinor, remedium huic rei.

Salutem invenire fuga. Sil. lib. 7. 505. Spelunca vix ipsis inveniendâ feris. Ovid. 1. Fast. 556. Ubi habitat invenias. Plaut. Merc. 3. 3. 21. Venas æris, aurî, argenti penitus abditas invenire. V. ABBOT.

Veniam. Plaut. Rud. prol. 27. Viam. Ter. Eun. 2. 2. 16. Virg. 4. Æn. 478. Inveni, germana, viam, gratare forori. Idem. 10. Æn. 113. Fata viam invenient.

Invenire atque deprehendere. Cic. 3. in Catil. 17. Hæc tanta in Remp. conjuratio manifeste inventa atque deprehensa est. In culpa es inventus. Ter. Hec. 3. 1. 19. Tum matrem ex ea re, aut me uxorem in culpa inventurum arbitrator.

Invenibo, futurum antiquum pro Inveniam. Pompon. Buccone adoptato, Sæpe annuit, invenibit sæpe. Nonius. 7. 96. Invenitur, imperf. Plin. lib. 10. cap. 21. ad fin. Invenitur in annalibus, in Arimineni agro, M. Lepido, Q. Catulo coss. in villa Galerii locutum gallinaceum.

INVENTUS, a, um. Partic. [ἐυρημένος, εὑρητός] Ovid. 1. Met. 654. — tu non inventa reperta Luctus eras levior. Opes inventæ sanguine. Ovid. 3. Amor. 8. 54. Inventis vim afferimus. Quintil. lib. 8. in proëm. Inventum reddere aliquid. Ter. Phorm. 3. 3. 26. Age age, inventas reddam. Subaudi. Minas triginta. Invento est opus, Opus est ut inveniatur. Plaut. Bacch. 2. 2. 41. Quod ames, paratum est: quod des, invento est opus.

INVENTUM, i. n. [ἐυρημα] Commentum. Ter. Heaut. 4. 6. 6. Utte omnes equidem dii deæque, quantum est, Syre, Cum istoc invento, cumque incepto perduint. Plin. lib. 23. cap. 1. Vinum jejunos bibere novitio invento inutilissimum est. V. NOVUS.

Æmuli inventorum Zenonis, Stoici nominantur. Cic. pro Muren. 61. Artes, scientiæ, inventa. Cic. de Senect. 78. Sic mihi persuasi, sic sentio, quum tanta celeritas animorum sit, tanta memoria præteritorum, futurorum prudentia, tot artes, tantæ scientiæ, tot inventa, non posse eam naturam quæ res eas continet, mortalem esse. Memoranda inventa. Virg. 4. Georg. 454. Sicca, ac severa inventa. Quintil. lib. 2. cap. 4. Inventis abstinet. Hor. de Arte Poet. 170.

INVENTIO, ðnis. f. [ἐυρησις] Ipse inveniendi actus. Plin. lib. 13. cap. 1. Hæc sunt antiquæ inventionis genera. Inventio atque excogitatio. Cic. 1. Tusc. 61. Inventio, Una est de quinque rhetorices partibus. V. Quintil. lib. 3. cap. 3. Unde etiam extant libri duo Ciceronis de Inventione.

INVENTIUNCULA, æ. f. dimin. [ἐυρησιόπιον] Quintil. lib. 8. cap. 5. Ad hoc plerique minimis etiam inventiunculis gaudent. **INVENTUS** ðs. m. [ἐυρητός] Idem quod Inventio. Plin. lib. 17. cap. 10. Ex eodem inventu est, furculos abscissos serere. h. e. Ejsdem inventionis & artis. [Hard. edidit Inventum est. Sed alia ejusdem vocis exempla in Indice exhibet. e. g. ex lib. 17. cap. 21. Inventu novitio. Plura ibid. V.]

INVENTOR, ðris. m. [ἐυρητής] Qui invenit: ut, Inventor olei Aristæus. Cic. 6. Verr. 128. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. Inventor plantaginis. Rerum inventor. Lucret. 3. 9. Salutis inventor. Stat. 1. Silv. 1. 78. Scelerumque inventor Ulysses. Virg. 2. Æn. 164. Stoicorum inventor & princeps. Cic. 4. Acad. 13. Veritatis inventor, & quasi architectus beatæ vitæ. Cic. 1. de Fin. 32. Voluptatum inventor. Ter. Eun. 5. 9. 5.

INVENTRIX, icis. f. [ἐυρητις] Plin. lib. 35. cap. 11. Amavit in juventa Glyceram municipem suam, inventricem coronatum. Princeps & inventrix belli Minerva. Cic. 3. de Nat. Deor. 53. Carminis inventrix & auctor. Ovid. 6. Fast. 709. Inventrices doctrinarum Athenæ. Cic. 1. de Orat. 13. Inventrix & magistra legum. Cic. 5. Tusc. 5. Oleæ inventrix Minerva. Virg. 1. Georg. 18. Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatrix. Quintil. lib. 2. cap. 15.

INVENTORIUM, i. n. Idem quod Repertorium. Ulpian. de Administrat. Tutor. l. Tutor qui repertorium non fecit, quod vulgo inventarium appellatur, dolo fecisse videtur.

INVENUSTUS, a, um. Adj. [ἄχαρις, ἀχάριος] est, auctore Donato, Sine venere, id est, sine gratia, quem omnes respiciant, repudientque puichræ, & quem deformes appetant. Et paulo post, Invenustus, cui Displicens objicitur. Ter. And. 1. 5. 10. Adeone hominem esse invenustum, aut infelicem quemquam, ut ego sum? Cic. de Clar. Orat. 237. C. Censorinus, Græcis litteris factis doctus, quod proposuerat explicans expedite, non invenustus actor, sed iners & inimicus fori.

Arbustum invenustum. Columel. lib. 5. cap. 6. Sordida res & invenusta. Catul. 12. 5. Illepidum & invenustum. Catull. 10. 4.

INVENUSTE, Adj. [ἀχαρίτης] Incompte, ineleganter, impolite. Gell. lib. 17. cap. 12. Inibi in eisdem laudibus non hercle hac sententiola invenuste lusit.

INVERECUNDUS, a, um. Adj. [ἀναίδης] Verecundo contrarium. Suet. de Clar. Gramm. c. 15. At tanto amore erga patroni memoriam exstitit, ut Sallustianum historicum, quod eum oris probi, animo inverecundo scripsisset, &c. Deus inverecundus. Hor. Epod. 11. 19. Frons inverecunda, quæ & perfricta & perfricata dicitur. Quintil. lib. 2. c. 4. Invirecundum animi ingenium, Impudens. Cic. 1. de Invent. 83. Sin inverecundum animi ingenium possidet, tamen eum accusas: non enim probus est. Superl. Plaut. Rud. 3. 2. 38. Legitima, impudens, impurus, inverecundissimus.

INVERECUNDS, Adv. Sen. Epist. 114. pr. Aliqua ætas fuerit, quæ translatiois jure uteretur inverecunde. Quintil. 7. 4. Non inverecunde dicet, multum sua interfuisse.

INVERECUNDIA, æ. f. Arnob. 4. Obscuratas inverecundia. Tertul. de Pœnit. cap. 6. Præsumptio inverecundie portio est.

INVERGO, verxi, verctum, secundum Diomedem [ἐπιγίω] ðre. Inclinare. Plaut. Curc. 1. 2. 12. — ipsum expeto Tangere, invergere in me liquores tuos Sino ductim. Antiquum.

Invergere, pro Infundere. Ovid. 7. Met. 247. Tum super invergens tepidi carchesia lactis, &c. Sic Frontique invergit vina sacerdos. Virg. 6. Æn. 244. [Nec aliter apud Plaut. explicandum.]

INVERTO, ti, sum, [*ἀντίφω, πειρακίω*] ēre. quasi In contrarium vertere, ut vestem aut pellem. Seu etiam Verba præpostere pronuntiare: ut pro Lavo, Vola. Plin. lib. 32. cap. 2. Infixo hamo invertere se, quoniam fit dorso cultellato. De Murena.
In locum annulum invertere. Cic. 2. Offic. 78. Ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, quum in locum annulum inverterat. De Gyge.
Campum fractis invertere glebis. Virg. 3. Georg. 161. h. e. Arare.
Negotium aliquod invertere, Perturbare. Cic. 3. Q. frat. 2. Quid quæris? probe premitur, nisi noster Pompeius diis hominibusque invitis negotium invertit. Legitur alias Everterit.
Ordinem invertere. Cic. in Partit. 24. Ut quum semel dictum sit directe, sicut natura ipsa tulerit, invertatur ordo, & idem quasi sursum versus retroque dicatur.
Scrobes invertere oleis: h. e. Fodere locum pangendis oleis idoneum. Cato cap. 27.
Se invertere. Cic. de Arusp. Resp. 52. Videant ii, cui illum Cn. Pompeio inimicum esse gaudebant, ob eamque causam in tot tantisque sceleribus connivebant, &c. quam se cito inverterit. h. e. Mutarit.
Verba invertere. V. **INVERSUS**, & **INVERSIO**.
Nos virtutes ipsas invertimus. Hor. 1. Serm. 3. 55.
INVERSUS, a, um. Partic. [*ἐνστροφῶς*] ut, Inversa manus. Plin. lib. 11. cap. 25.
Consuetudo inversa. Quintil. lib. 3. cap. 11.
Mare inversum, Quando quod imum erat, sursum vertitur. Hor. Epod. 10. 5.
Mores inversi. Hor. 3. Carm. 5. 7. i. e. In pejus mutati.
Verba inversa, Quæ tracta sunt a proprio naturalique significato ad similitudinem aut obscuritatem. Ter. Heaut. 2. 2. 131.
Ego te autem novi, quam esse soleas impotens,
Inversa verba, eversas cervices tuas, &c. Verba significat inflexa, inquit Turnebus, tropoque mutata, quibus amatores plerumque uti solent, quum aut amicam alloquuntur, aut de ea loquuntur. Vitam enim appellant, colostram, cor, delicias, quæ quum temere effusiant aliudque agentes, veretur servus, ne iis prodat amorem suum Ctesiphon. Friget quod Terentiani dicunt interpretes, Inversa, i. e. Præpostere & in contrarium pronuntiat: ut pro Lavo, Vola. [V. seq. dict.]
Vomer inversus. Hor. Epod. 2. 63.
INVERSIO, ònis. f. [*ἐνστροφῆ*] Quod Transpositum dicimus. Cic. 2. de Orat. 261. In verbis etiam illa sunt, quæ aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex unius verbi translatione, aut ex inversione verborum. Est autem Inversio, Genus ironiæ, quum contrarium intelligitur, & quum non recta significatio, sed inversa accipitur; velut quum apud Ciceronem qui Pulchellus dicitur, Deformis intelligitur: qui Disertus, Indisertus. Cic. ibid. 262. Invertuntur autem verba, ut Crassus apud M. Perpernam judicem pro Aculeone quum diceret, aderat contra Aculeonem Gratidiano L. Helvius Lamia deformis, qui quum interpelleret odiose, Audiamus, inquit, pulchellum puerum, Crassus. Quum esset arrisum, Non potui mihi, inquit Lamia, formam ipse fingere, ingenium potui. Tum hic, Audiamus, inquit, disertum, multo etiam arrisum est vehementius. [Sic apud Ter. Inversa verba videntur intelligi Ironica, vel certe perplexa, figurataque verba. Sic posuit Apul. in Apol. p. 320. Ac primo quidem voluntatem meam verbis inversis periclitabundus, &c.]
INVERSURA, æ. f. Vitruv. 5. 3. Aditus directos & sine inversuris faciendos.
INVERSIBILIS, e. Adj. Apul.
INVERSO, Ære. frequent. Fulgent.
INVERSOR, Æri. Lucil. apud Lactant. 6. 5.
Queis inverfamur, queis vivimus, rebus adesse. i. e. In quibus rebus versamur. [Malim divisè legi Queis in versamur, ut sit Anastrophe.]
INVEPERASCERE, [*ἐσπερασσειν*] Vesperum tempus fieri. Liv. 39. 50. pr. Jam inveperascebat. [i. e. Paulum vesperascebat.]
INVESTIGO, [*ἰχνύω*] Ære. Quærendo invenire. Tractum a venatoribus, qui per vestigia feras quærendo inveniunt. Plaut. Rud. 5. 2. 35.
Quid dare velis, qui istac tibi investiget, indicetque. Ter. Heaut. 4. 2. 8.
Nihil tam difficile, quin quærendo investigari possit. Cic. pro Ligar. 1. Sed quoniam diligentia inimici investigatum est quod latebat. Investigare cum animo. Plaut. Aulul. 4. 9. 4.
Investigare de. Plaut. Merc. 4. 5. 4.
Nihil investigo quicquam de illa muliere.
Diligenter de aliquo investigare. Cic. 9. Att. 6.
Investigare & consequi. Cic. 2. Verr. 48. Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus investigare & consequi possim.
Investigare & comprehendere. Cic. 3. in Catil. 11. Ut & quanta, & quam manifesta, & qua ratione investigata ac comprehensa sint, scire possitis.
Diligentia alicujus investigare quod latet. Cic. pro Ligar. 1.
Investigare, sæpe etiam pro Indagare, & conquirere, diligenterque inquirere ponitur. Plaut. Merc. 3. 4. 79. Cic. 6. Verr. 47. Qui investigabant, & perscrutabantur omnia.
Conjurationem investigare, Patefacere, opprimere. Cic. pro Sull. 4.
Incredibilis ad investigandum canum sagacitas narium. Cic. 2. de Nat. Deor. 158. Idem 4. de Fin. Veri investigandi cupidus.
INVESTIGATIO, ònis. f. [*ἔρευνα, ἰχνύσις*] Inventio. Cic. 5. de Fin. 34. Qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum.
Inquisitio & investigatio. Cic. 1. Off. 13. In primisque hominis est propria veri inquisitio atque investigatio.
Conferre se ad investigationem. V. **CONFERO**.
INVESTIGATOR, òris. m. [*ἰχνύτης, ἔρευνος*] Cic. de Univerf. 1. Acer investigator & diligens earum rerum, quæ a natura involuta videntur. Idem pro Sull. 85. Ego ille conjurationis investigator atque ulsor.
Diligentissimus antiquitatis investigator Varro. Cic. de Clar. Orat. 60.
INVESTIGABILIS, icis. f. Mat. Capell.
INVESTIGABILIS, e. Adj. Tertull. Adv. Hermog. cap. 45. extr. Alioqui

investigabilia, si ex materia sunt investigata & inventa. Lactant. 3. 27. ad fin. Res non investigabiles.
INVESTIO, òvi, itum, Ære. est quasi Ornare. Plin. lib. 35. cap. 7. Publicas porticus investivit pictura. Et Sen. Epist. 114.
De significatione hujus vocis ævi medi scriptoribus usitata. V. Cang. Gloss.
INVESTITURA, æ. f. Vox barbara pro Admissione in alicujus muneris possessionem. V. Voff. de Vit. L. L. 3. 16 & Cang. l. d.
INVESTIMENTUM, i. n. Liv. 4. 25. Investimentum album addere. Sed lectio vix probanda est. Quin rectius legitur In vestimentum divise. V. Gronov. in loc. & Voff. de Vit. L. L. 1. 19.
INVESTIS, e. Adj. Tertull. de Pall. cap. 3. Nudus & investis.
Investis, [*ἀνέθε*] Investes dicimus Impuberes, vel imberbes. Pallad. lib. 11. cap. 14. Investis puer hoc, aut aliquis satis purus efficiat. V. Aurea vestis, in **VESTIS**; Nonium 6. 57. & Voff. Etymolog.
Apulejus, Prome nomen ejus, quæ puerum ingenium & investem sollicitavit. H. St. Exstant l. 5. Met. p. 171. Elmenh. est que Impuberis periphrasis.
INVEŒRO, [*παλαιῶ, παλαιόπιῶ*] Ære. Ad vetustatem fervare, inquit Budæus. Plin. lib. 23. cap. 2. Aquæ marinæ sextarios quinque pariter coquebant, decies defervescente cortina, atque ita diffundebant, inveterabantque. Idem lib. 19. cap. 6. Quod si diutius allium cepeque inveterari libeat. Sic Inveteratum vinum. Plin. lib. 14. cap. 2.
Col. Nonnulli, quibus non fuit curæ cælestem inveterare aquam, recentem sumunt, eamque usque in quartam partem decoquunt. i. e. Ad vetustatem fervare. Bud. H. St. Exstant lib. 12. de R. R. cap. 12. extr. Inveteravit hæc opinio, pro Invaluit. Cic. 2. de Nat. Deor. 5. Nec una cum sæculis, ætatibusque hominum inveterare potuisset. De diis loquitur. Bud. Al. Inveterascere.
INVETERASCO, veteravi, veteratum, [*παλαιόμαι*] Ære. Invallescere. Ter. in prol. Hec. 12.
Novas qui exactas feci ut inveterascerent. Ubi Donat. Inveterascerent, i. e. In consuetudinem venirent, spectarentur, amarentur. [Ita placerent, ut sæpius agerentur, scenamque tenerent.]
Inveterascere & corroborari. Cic. 3. in Catil. 26. Memoria vestra, Quiritis, nostræ res alentur, sermonibus crescent, literarum monumentis inveterascent & corroborabuntur.
Consuetudo inveterascent. Cæs. 5. Bell. Gall. 11. Atque hanc inveterascent consuetudinem nolint.
Macula infedit penitus & inveteravit in Populi Rom nomine. Cic. pro Lege Manil. 7. Delenda est vobis illa macula Michridatico bello superiore suscepta, quæ penitus infedit atque inveteravit in Populi Rom nomine.
Nomen ejus inveteravit, hominum sermonibus. Cic. pro P. Sull. 24. At si tibi nos peregrini videmur, quorum jam & nomen & honos inveteravit, & huic urbi, & hominum famæ, ac sermonibus: quam tibi illos competitoris tuos peregrinos videri necesse erit, qui jam ex tota Italia delecti tecum, de honore, & de omni dignitate contendunt? i. e. Invaluit & corroboratum est nomen.
Opinio inveteravit, Inolevit. Cic. 2. Verr. 1. Inveteravit enim jam opinio perniciofa Reip. vobisque periculosa.
Verbi significatio falsa atque aliena irroboreavit inveteravitque. Gell. lib. 1. cap. 22.
Ulcus inveterascent alendo. Lucret. lib. 4. 1062.
Inveterascent & extingui. Cic. 5. Tusc. 40. Nihil enim inveterascent, nihil extingui, nihil cadere debet eorum in quibus vita beata consistit. Alii legunt Interarefcere.
Inveterascent dicitur miles in eo loco, ubi diu commoratur. Cæs. 1. Bell. Civil. cap. 44. Quod fere fit, quibus quisque in locis miles inveteraverit, uti multum earum regionum consuetudine moveatur. Idem 2. Bell. Gall. 1. V. Non. 5. 63.
INVETERATUS, a, um. Partic. ut, Inveteratus dolor. Cic. 3. Tusc. 15.
Inveteratus & Recens, contraria. Cic. de Senect. 72. Jam omnis conjugatinatio recens, ægre: inveterata facile divellitur.
Institutum & Inveteratum, contraria. Cic. 3. Fam. 9. Nostra non instituta, sed jam inveterata amicitia.
Invidia inveterata. Cic. 2. Off. 58.
Licentia inveterata. Nep. 18. 8.
Malum inveteratum, cui nascens opponitur. i. e. Antiquum. Cic. 5. Philip. 31. Omne malum nascens facile opprimitur, inveteratum fit plerumque robustius.
Querela inveterata. Cic. de Amicit. 32. Eorum querela inveterata, non modo familiaritates extingui solere, sed etiam odia gigni maxima atque sempiterna.
Vinum inveteratum. Plin. 14. 2. V. **INVERTERO**.
INVETERATIO, ònis. f. [*παλαιότης*] Vetustas, antiquitas. Cic. 4. Tusc. 81. Inveteratio autem, ut in corporibus, ægrius depellitur, quam perturbatio, &c. i. e. Vitium inveteratum.
INVETITUS, a, um. Adj. Sil. 2. 441.
It liber campis pastor, cui sine fine ullo
Invetitur saltus penetrat pecus.
INVIA, orum. n. pl. Liv. 21. 35. Per invia pleraque & errores.
INVICEM, Adv. [*ἑπαμαίελλον, ἐναλλήλως*] i. e. Mutuo, vicissim. Plaut. Men. arg. 10. Ille se cognoscunt fratres postremo invicem. Quintil. Qui se ardentissimo amore invicem dilexerunt. [Antiqui sine dubio divisim scripserunt In vicem. unde & per tmesin sæpe, & pluraliter quoque effe-runt. Juvenal. Sat. 6. 311.]
Inque vices equitant. Quod & Vicibus dixerunt. V. **VICIS**.
Invicem intentare crimen. Quintil. lib. 3. cap. 10. Litigatores idem crimen invicem intentant. i. e. Inter se.
Hæc invicem obstant. Quintil. lib. 4. cap. 5. Et lib. 8. Densitas earum obstat invicem. i. e. Obstant sibi invicem, quod sunt nimis densæ.
Invicem se mutuis exhortationibus exacuere. Plin. Junior.
Invicem petitur manus injectio. Quintil. lib. 7. cap. 8.
Manibus invicem apprehensis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Nihil invicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17.
Invicem, Per vices: ut, Loquamur invicem; i. e. Me loquente vos tace-te, vobis loquentibus ego tacebo. Plin. lib. 6. cap. 1. Alitum quippe cantus, canumque latratus invicem audiuntur.
Invicem; pro Secundo loco, Vicissim, vel E contrario. Plin. lib. 2. Epist. 11. ad finem, ad Arrianum, Habes res urbanas: invicem rusticas scribe. Idem Epist. 7. lib. 3. Scribis te absentia mea non medio-

riter affici: unumque habere solatium, quod pro me libellos meos tenas, sæpe etiam in vestigio meo colloces: gratum quod his fomentis acquiescis. Invicem ego epistolatas tuas lectito. Liv. 28. 44. Requiescat aliquando tam diu vexata Italia: uratur, vasteturque invicem Africa.

INVICTUS, a, um. Adj. [ἀνίκητος, ἀνίκητος] Fortis, & qui vinci non potest. Cic. pro Marcel. 12. Recte igitur unus invictus es, a quo etiam ipsius victoriae conditio, visque devicta est. Cic. in Pison. Invictus civis.

Acie invictus. V. ACIES.

Cursum invictus. Ovid. 8. Met. 311.

Se invictum a labore præstare: h. e. Indefessum. Cic. 1. Off. 68. Nec qui invictum se a labore præstiterit, vinci a voluptate. V. A vel AB.

Viribus invicti. Virg. 6. Æn. 394.

Adamus invictus. V. ADAMAS.

Animus invictus adversum divitias. Sallust. Bell. Jugurth. 47.

Armis invictus Hannibal. Cic. 3. de Lege Agr. 94.

Arx Capitolii invictissima. Tacit. 3. Hist. 78.

Corpus invictum ad vulnera. Ovid. 12. Met. 167.

Defensio fortis & invicta salutis. Cic. Post. red. in Senat. 28.

Dentes invicti ignibus. Plin. lib. 7. cap. 16.

Dextera invicta bello. Virg. 6. Æn. 878.

Dux invictus. Ovid. 4. Trist. 2. 44.

Gentes invictæ. Virg. 12. Æn. 191.

Imperium vetustate invictum tabescere. Sallust. Fragm. 6. 59.

Imperatoris nomen invictissimi incidatur. Cic. 6. Verr. 82.

Manu invicta gestare bellum. Ovid. ad Liv. 582.

Robur invictum. Sil. lib. 11. 157.

Virtus invicta. Ovid. 3. de Pont. 4. III.

INVICTE, Adv. Superl. August. Epist. 28. Invictissime defendatur.

INVINCIBILIS, e. Adj. Apul. Apol. p. 297. Cuni hæc ab illis, quasi gravia & invincibilia dicerentur.

INVINCIBILITER, Adv. Apul. Flor. p. 360.

INVIDEO, vidi, visum, [φθίω, κατασπινω, μὴ γίγρω] Ære. De rebus secundis alicujus dolore affici. Cic. 3. Tusc. 20. Ab invidendo autem invidentia recte dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen invidiæ: quod verbum dictum est a nimis intuendo fortunam alterius. Priscianus IN negative exponit, dicens; Invideo tibi, quasi Non videns tibi fio, hoc est, non fere te bene agentem video. Plaut. Bacch. 3. 6. 14.

Nullus est qui non invidet rem secundam obtingere. Codd. emendati præferunt, Quoi non invident.

Invidet aut favet, semper dignitatis iniquus judex populus. Cic. pro Planc. 7.

Invideo, cum dativo. Cic. 4. Acad. Qui mihi videntur non solum vivis, sed etiam mortuis invidere.

Honori alicujus invidere. Cic. pro Lege Agr. 2. 102.

Labori. Sallust. Bell. Jugurth. 88.

Laudi & gloriæ maxime invideri solet. Cic. 2. de Orat. 208. conf. INVIDER infra.

Novitati esse visum meæ. Cic. 1. Fam. 7.

Paribus aut inferioribus maxime invident homines: quum se relictos sentiant, illos dolent evolasse. Cic. 2. de Orat. 209.

Sibi. Invidet ipsa sibi, vitatque quod expedit illi. Ovid. 2. Fast. 591.

Virtuti invidere, labes quædam & macula hujus sæculi est. Cic. pro Corn. Balb. 15.

Invideo, accusativo junctum. Ovid. 13. Epist. 137.

Troadas invideo. i. e. Fortunæ Trojanarum. [Sed Heinf. & Burm. ex vet. codd. vestigiis Troasin scribunt, quod amplector. V. Heinfi not.]

Invidere, cum dativo & accusativo. Plin. Neque ego, ut multi, invideo aliis bonum, quo ipse careo. Cic. 3. Tusc. 3. Ut nobis optimam naturam invidisse videantur. Liv. 2. 40. extr. Non inviderunt laudes suas mulieribus viri Romani.

Fortuna te mihi invidit. Virg. 11. Æn. 43.

Honorem invidere alicui. Hor. 1. Serm. 6. 49.

Invidere in re aliqua. Cic. pro Flacc. 70.

Invidere, pro Odisse ponitur. Ovid. 1. Epist. 3.

Troja jacet, certe Danais invisa puellis. Cic. 3. Q. frat. 1.

Diis, hominibusque invisus. [V. INVISUS, a, um, paulo infra.]

INVIDER, Æri. pass. [φθινύσκω, H. St.] Hor. in Arte Poet. 56.

— ego curam acquirere pauca

Si possum, invideor? Frequentius

Invidetur, imperf. Cic. 4. Tusc. 16. Invidia non in eo qui invidet solum dicitur: sed etiam in eo cui invidetur. Idem 2. Off. 45. Non modo non invidetur illi ætati, sed etiam favetur. Plura V. in ipso verbo.

INVIDENDUS, a, um. Partic. Aulainvidenda. Hor. 2. Carm. 10. 6.

INVISUS, a, um. Partic. [μισήθεός, δουδίατος] Odio habitus, odiosus, quem animo æquo videre non possumus. Cic. pro Lege Manil. 47. Ne aut invisa diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata esse videatur.

Invisus vide an ab Invideor. Nam legimus apud Ovidium de Arte lib. 2. p. 3. a fine. Sit gracilis, macie quæ male visa sua est.

Pro Invisa. H. St. Est v. 660. qui tamen varie scribitur. Meliores codd. Male viva exhibent, quod cordatioribus critici calculo suo comprobaverunt. Adnotarat etiam alia quædam Henricus noster ad h. l. verum ea cultro refecta sunt, his tantum pauculis relictis: Verbum ita poni dicendum est. Unde suspicor illum reprehendere istuc, quod paulo supra verbo ipsi tribuitur significatio, quæ Participio, vel potius inde nate Adjectivo, proprie competit.

Invisus Deo, & a Deo neglectus aliquis. Cic. 2. de Nat. Deor. 167. Nec vero ita refellendum est, ut si segetibus aut vinetis cujuscumque, tempestas nocuerit: aut si quid e vitæ commodis casus abstulerit: eum cui quid horum acciderit, aut invisum Deo, aut neglectum a Deo judicemus.

Facere aliquem magis invisum. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Aurum invisum. Propert. lib. 3. 5. 3.

Caput invisum. Virg. 9. Æn. 496.

Dente invisio carpere aliquem. al. injusto. Ovid. 3. de Pont. 4. 74.

Hostis invisus. Ovid. 1. Trist. 8. 24.

Improbitas licet adversario molesta sit, judici invisa est. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Negotia invisita. Hor. 1. Epist. 14. 17.

Persona luteola, impura, invisa. Cic. pro Rosc. Com. 20.

Salus ipsa invisa est, Tædet salutis. Ovid. 4. de Pont. 14. 5.

Vita invisa. Ovid. in Ibin, 319.

Invisum & odiosum. Plaut. Merc. prol. 79.

Invisior, [δουδίατος] compar. Tacit. 1. Hist. 12. extr. Qui in dies quanto potentior, eodem actu invisior erat.

Nulla invisior umbra Nero. Martial. 7. 20.

Quo enim quis versutior & callidior est, hoc invisior & suspectior, detracta opinione probitatis. Cic. 2. Off. 34.

Urtica quid esse invisius potest? Plin. 22. 19.

Superl. Plin. lib. 2. Epist. ult. Cujus marito inimicissimus, ipsi invisissimus fuerat.

INVIDIA, æ. f. [φθῆνη, φθῆνη, βασανία] non in eo solum qui invidet dicitur, sed etiam [frequentius] in eo cui invidetur, ut dictum est ex Cicerone lib. 4. Tusc. 16. Sed proprie est Invidia, Qua alicui invidetur; Invidentia, Quæ alicui alteri invidet. V. Non. 5. 88. Fior. 1. Epist. 2. 58.

Invidia Siculi non invenere tyranni Majus tormentum.

Invidiæ plurale, vide in PROSTERNEBE. H. St.

Digna imitatione, non invidia, hominum excellentium virtus. Cic. 14. Philipp. 17.

Invidiæ aut odii non dissimilis offensio. Cic. 2. de Orat. 208.

Motus invidiæ longe omnium acerrimus. Cic. 2. de Orat. 209.

Largitionis regni invidia. Cic. 1. Fam. 1. Senatus religionis calumniam, non religione, sed malevolentia, & illius regni largitionis invidia comprobatur. i. e. Odio largitionis pecuniariæ, qua rex Ptolemæus multos Senatores corruperat.

Livor invidiæ. V. IMMACULO.

Affidua eminentis fortunæ invidia. Patere. lib. 1. 9. extr.

Cæca V. CÆCUS.

Detestanda. Cic. 1. de Nat. Deor. 124.

Infelix. Virg. 3. Georg. 37.

Major invidia. V. Major, in MAGNUS.

Pestilens Sen. Hippol. 4.

Stridor invidiæ. Firmic. lib. 5. cap. 1. A multis tamen invidiæ stridore pulsabitur.

Tristis Sen. Octav. 8.

Citra invidiam. V. CITRA.

Invidia, Odium, & malevolentia. Est, inquit Valla, vel dicto vel facto in alterum malevolentiam conciliatio. ut si quis calamitates suas referat, ostendatque, ut auctori calamitatum concitet odium ceterorum: quod dicitur Invidiam facere, itemque Vocare, vel adducere in invidiam. Ter. And. 1. 1. 39.

— ita facillime

Sine invidia laudem invenias, & amicos pares. Quintil. Nec ei tot scelerum commemoratione concitarem invidiam.

Invidia, Odium publicum, & fama calamitosa, ut Cicero vocat; & sensus publicus de aliquo ob sinistram opinionem. Cic. 1. in Catil. 29. Sed si quis est invidiae metus, non est vehementius severitatis ac fortitudinis invidia, quam inertiam ac nequitiam pertimescenda. Budæus.

Decemviralis invidia. Cic. in Brut. h. e. Odium quo Decemviri flagrabant ob Virginiam mortem, quam pater occiderat, ne ad libidinem Appii in servitutem traheretur. Sic apud Liv. 3. 43. pr. ubi de L. Siccio verba facit.

Invidia temporum, Injuria, malignitas. Plin. 9. Epist. 13.

In summam invidiam adductæ res. Cic. 1. Fam. 1.

Æstuarè invidia. V. ÆSTUO.

Ardere invidia. V. ARDEO.

Assumere invidiam. V. ASSUMO.

Attingi invidia. V. ATTINGO.

Angere invidiam. Cic. 2. Verr.

Capere invidiam. V. CAPIO.

Colligere invidiam crudelitatis ex re aliqua. Cic. 7. Verr. 19. Si quid vindicatum severe est, ut ex eo crudelitatis invidiam colligam.

Commovere invidiam. V. COMMOVO.

Comprimere invidiam. Cic. Nec minus virium opus sit in comprimenda invidia, &c.

Conciliare alicui invidiam. Patere. lib. 2. 56. extr. Cui magnam invidiam conciliat M. Antonius.

Concitare invidiam. Quintil. lib. 6. cap. 1. p. 503. Burm. V. CONCITO.

Conferre invidiam rei alicujus in alterum. Cic. pro Flacc. 41. Mortis illius invidiam in Flaccum Lælius conferebat.

Conflagrare invidia. V. CONFLAGRO.

Conflare invidiam. V. CONFLO.

Cumulare sibi invidiam. V. CUMULO.

Decedere invidiam. Cic. pro Clent.

Deonerare aliquid ex alicujus invidia. Cic. 1. Verr. 46.

Detrahere invidiam alicui. Sen. Troad. 20. Ovid. 7. Epist. 106.

Dissolvere invidiam criminis urbanitate. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Elevare invidiam. Quintil. lib. 5. cap. 13.

Exonerare deos invidia. Martial. lib. 9. 88.

Extinguit invidiam mors, res gestæ sempiterna nominis gloria nituntur. Cic. pro Corn. Balb. 16.

Facere invidiam. Cic. 11. Fam. 1. Quintil. lib. 6. cap. 1. Quorum invidiam gratia, odium turpitudine. iram offensio judicis facit. V. FACIO.

Flagrare invidia. V. FLAGRO.

Gliscit invidia crudelitatis. Tacit. 15. Ann. 64.

Habere invidiam. Cic. 6. Verr. 29. Cogitasti, si ei reddidisses, te minus invidiam habiturum. Idem in Orat. 170. Sed habet nomen invidiam, quum, &c.

Habet maximam invidiam Sullanus ager. Cic. 2. de Lege Agr. 70. Sullanus ager, a certis hominibus latissime continuatus, tantam habet invidiam, ut veri ac fortis Tribuni plebis stridorem unum perferre non possit.

Incendere invidia. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Inflammarè invidiam. V. INFLAMMO.

Laborare ex invidia. V. LABOR, ORIS.

Lacerare plerisque solet invidiæ obrectatio. Cic. de Clar. Orat. 156.

Levari invidia aliquem. Cic. 15. Att. 2. ad fin.

Liberare se invidia. Cic. 2. Off. 58.

Lenite invidiam. Sallust. in Catil. cap. 22. extr.

Macerat nos invidia. Lucret. lib. 3. 75.
Mittere invidiam sanguinem. Cic. 1. Att. 16. Missus est sanguis invidiæ sine dolore. i. e. Decessit invidia. [Vel potius Lenita, levata est tenui jactura mea.]
Mollire invidiam. Tacit. 4. Ann. 30. pr.
Onerare. Suet. Neron. cap. 34.
Onerari invidia. Suet. in Othon. cap. 6.
Opprimi invidia. Quintil. lib. 7. cap. 3.
Parare invidiam alicui ex sua re familiari. Cic. in Sallust. 9.
Pati invidiam. Ovid. 20. Epist. 67.
Placare invidiam. Hor. 2. Serm. 3. 13.
Poni invidiam, pro Deponi. Cic. pro Cluent. 159. Sine culpa invidia ponatur.
Premi invidia. Cic. Cum & invidia & odio populi, tum Gallia premeretur. Idem Anteq. iret in exil. 6.
Prosequi aliquid invidia. V. PROSEQUOR.
Pulsari invidia. Firmic. lib. 5. cap. 3.
Quærere invidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Post. 46. Nam in eum, cui misericordia opulari debeat, invidia quæsitæ est.
Rapere in invidiam, quod & Trahere & adducere dicitur: h. e. Facere ut quis invisus fiat. Cic. 2. de Leg. Agrar. 7. Quid ergo ait Marianus Tribunus plebis, qui nos Sullanos in invidiam rapit?
Redundat invidia in posteritatem. Cic. 1. in Catil. 29.
Remove a se invidiam. Ovid. 12. Met. 626.
Rumpitur invidia quidam, carissime Juli. Martial. lib. 9. 99.
Sum invidiæ. Liv. 4. 49. Vir acer, nec infacundus, nactus inter adversarios superbum ingenium, immodicamque linguam, quam irritando agitandoque in eas impelleret voces, quæ invidiæ non ipsi tantum, sed causæ atque universo ordini essent.
In invidia esse dicitur, Cui invidetur. Cic. 2. Att. 9. Non enim poterimus ulla esse in invidia spoliati opibus, & illa Senatoria potentia. Alia exemplaria non habent præpositionem In.
In invidia res erat. Sallust. in Jugurth. cap. 25.
Sedare invidiam. Cic. 2. Verr. pr.
Spectat ad invidiam ejus. Ulp. in l. Nec quicquam. §. sed & si. D. de offic. proconf. & legati. Hoc ad invidiam ejus, qui provinciæ præest spectat, si quis tam impotenter se gerat, ut omnes metuant adversus eum advocacionem suscipere.
Subire invidiam. Cic. 1. Verr. 46.
Sultinere invidiam. Cic. 4. Verr.
Timere invidiam & offensionem. Cic. pro Cluent. 69.
Transferre invidiam in aliquem. Cic. pro Sext. 82.
Venire in invidiam. Cic. 11. Fam. 1. In invidiam porro magnam illa judicia venerant.
Vertit invidiam insidiarum in Clodium. Quintil. lib. 6. cap. 6.
Vertere ad invidiam. Tacit. 13. Ann. 50. Ne per tot annos sine querela tolerata, novis acerbitatibus ad invidiam verterent.
Vocare aliquid in invidiam. Quintil. lib. 6. cap. 4. V. VOVO.
Invidiæ, in plur. legitur in Cic. 5. Fam. 9. Malivolorum obtreccionones & invidias non proternat atque obterat? Al. Injurias.
INVIDIOLA, æ. f. dimin. [φθιδίων] Cic. Quum nescio quid inter eos invidiolæ exortum fuisset. Perottus ad Martial. de Sp. 2. [Suspectum mihi est, tametsi etiam in Nizol. Basiliensi, tanquam ex Epp. ad Attic. affertur.]
INVIDENTIA, æ. f. ab Invidia differt: ut Ebrietas ab Ebriositate: quippe Invidia est quum invidetur, h. e. Actus ipse invidendi. Invidentia vero est Egrotudo animi, quæ propter res secundas alterius suscipitur, quæ nullam jacturam afferant invidenti: nam si quis doleret ejus rebus, a quo ipse læderetur, non recte diceretur invidia. Hæc Perottus. ex 4. Tusc. Quæst. Ciceronis 17. V. INVIDIA.
INVIDIUS, a, um. Adj. [φθονέας, βίακων, ζήλιων] Qui actu alicui invidet. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 15. Iracundi, sibi suisque invidi. Hor. 1. Epist. 2. 57. Invidus alterius rebus macrefcit opimis. Horat. [Carm. 3. 24. 31.]
Virtutem incolumen odimus,
Sublatam ex oculis quærimus, invidi. Ubi Invidi ad priorem verum pertinet: Invidi & c. odimus. Et tamen Plut. οὐδὲ μίσος οὐ φθόνος vix utrumque simul esse posse existimat, si bene memini. H. St.
Virtutis hostis, laudis invidus. Cic. pro Flacc. 2.
Invidus, & Fautor laudum alicujus, contraria. Cic. in Orat. 140. Occurrebat enim posse reperiri non invidos solum, quibus referta sunt omnia, sed fautores etiam mearum laudum, qui non censerent, &c.
Invidis & obtreccatoribus nomen inductum falsæ religionis. Cic. 1. Fam. 4.
Invidus, malevolus, lividus. Cic. 4. Tusc. 28.
Ætas invida. Hor. 1. Carm. 11. 7.
Dente mordeor invido. Hor. 4. Carm. 3. 16.
Imperator ambitiosus & invidus. Cic. pro Muren. 20.
Lingua invida. Ovid. 1. Amor. 14. 42.
Turba invida. Propert. lib. 3. 1. 21.
INVIDIOSUS, a, um. Adj. [ἐπιφθονός] Qui morbo invidentiæ laborat. Ovid. 15. Met. 234.
Tempus edax rerum, tuque invidiosa vetustas,
Omnia destruitis. Gell. 9. 12. pr. Invidiosus dici potest & qui invidet & cui invidetur. [Sed vellem prioris significationis exemplum protulisset.]
Invidiosus, passive, Cui alii invident. Cic. 9. Fam. 14. Contingit enim tibi quod haud scio an nemini, ut summa severitas animadversionis non modo non invidiosa, sed etiam popularis, &c. Plin. lib. 35. cap. 2. Inventionem muneris etiam diis invidiosus. De Varro. V. Non. 2. 438.
Invidiosus, aut multis offensus. Cic. pro Cluent. 158.
Invidiosum ad bonos. Cic. 8. Att. 3. Sed sit, deferet triumphum: non accipere ne periculosum sit, an accipere invidiosum ad bonos?
Invidiosus, Odiosus & invisus. Cic. de Amicit. 18. Quare sibi habeant sapientiæ nomen & invidiosum & obscurum.
Invidiosus apud bonos. Cic. 2. Att. 9. Sunt enim illi apud bonos invidiosi, ego apud improbos meam retinuissem invidiam, alienam assumpsissem.
Invidiosa res. Cic. 6. Verr. Rem claram esse & invidiosam.
Arma invidiosa. Ovid. 8. Epist. 49.
Atria invidiosa. Martial. lib. de Spect. Epig. 2.

Invidiosa feri radiabant atria regis.
Bona invidiosa. Ovid. ad Liviam, 58.
Commentum turpe & invidiosum. Martianus in l. res quæ. §. lites. D. de jure fisci.
Crimen invidiosum. Cic. pro Cluent. 143. Nullus est locus a me purgandi istius invidiosi criminis prætermissus.
Judicium invidiosum. Cic. pro Cluent. 138. de judicio Juniano, Perinde quasi ego non ab initio hujus defensionis dixerim, invidiosum illud fuisse judicium. i. e. Invidia flagrasse, quasi corruptum & nummarium. Budæus.
Nomen invidiosum voluptatis. Cic. 4. Acad. 138.
Pecunia invidiosa. Cic. pro Corn. Balb. 56. Tum pecuniam L. Cornelii, quæ neque invidiosa est, & quantacunque est, ut conservata magis, quam correpta esse videatur.
Possessiones invidiosas tenere. Cic. 2. pro Lege Agr. 68.
Præmia invidiosa. Ovid. 13. Met. 414.
Rapina. Ovid. 1. Amor. 8. 55.
Spes. Ovid. 4. Met. 795.
Turba non invidiosa. Ovid. 3. Fast. 434.
Facere invidiosum, cui opponitur Invidium. Quintil. lib. 6. cap. 2. Namque altera invidium, altera invidiosum facit.
Invidiosior. Cic. 4. Verr. 100. Putabant absentis damnationem, præsertim tantæ pecuniæ, multo invidiosorem fore, quam si præsens damnatus esset.
Invidiosissimus. Sen. Controv. 31. extr. Res invidiosissima. Apul. Apol. Criminatio invidiosissima.
INVIDIOSE, Adv. [ἐπιφθονός] Cic. 4. Acad. Num minus hæc invidiose dicuntur? h. e. Odiosè & invise.
Dicere invidiose. Quintil. 4. 2.
Compar. Neque quisquam aut expulsus est invidiosus, aut receptus lætius. Vellei. 2. 45.
Quæ ne invidiosus in se uno conspicerentur. Justin. 12. 3.
INVIGILO, [ἐπιτηδεύω] Ære. Cum cura & sollicitudine vigilare. Columel. lib. 10. cap. 16.
Invigilate viri: tacito nam tempora gressu
Diffugiunt, nulloque sono convertitur annus.
Cura invigilat quieti. Stat. 8. Theb. 623.
Curæ invigilat animo. Stat. 3. Theb. 4.
Curis invigilat mens. Sil. lib. 10. 331.
Hæreditati tibi delatæ a L. Titio invigilabis. Ulpian. in l. si quis mihi. §. pater. D. de acquir. hæred.
Malis invigilare. Ovid. 4. Fast. 530.
Victu invigilare. Virg. 4. Georg. 158. Victu pro Victui.
Idem dixit Venatu invigilare H. St. Æn. 9. 605.
INVINCTUS, a, um. Adj. Valde victus. Leg. pœnult. ff. de Lege Fabia. [Sic in Thef. Lips. expressum.]
INVINCIBILIS, INVINCIBILITER, V. INVICTUS.
INVINIUS, a, um. Adj. [ἐπιφθονός] Abstemius: a VINO, quasi sine vino: sicut Invinus, sine via. Apuleius lib. ult. p. 268. Neque ullum animal esse, & invinius esse. Antiquum. In veteri Onom. utroque legitur Invinus.
INVIO, [ἐπιφθονός] Ære. In viam dirigere. Solin. cap. 2. al. 8. Parcus depavita levius vestigiis inviare. V. Salmast. in loc. Al. Parcus depavita levibus & c.
INVIOLABILIS, e. Adj. [ἀσπλάγῃ] Quod violari non potest aut vulnerari. Sil. lib. 16. 16.
— velut inviolabile telis
Servabant sacrumque caput. Lucret. 5. 306.
Inviolabilia hæc ne credas forte vigere.
INVIOLABILITER, Adv. Marcellin.
INVIOLATUS, a, um. Adj. [ἀσπλάγῃ] Violato contrarium; Integer, incorruptus, illæsus. Cic. pro Rabir. Perd. reo, 11. Qui castam concionem, sanctum campum, inviolatum corpus, omnium civium Rom. integrum jus libertatis defendo servari oportere? Idem pro Sext. 140. Aut omnino invulnerati, inviolatique vixerunt. Columel. lib. 12. cap. 1. Quæ domum autem inferuntur, diligenter inspicere, ne delibata sint, & ita explorata atque inviolata recipere.
Fama. Sallust. Bell. Jugurth. 47.
Fides. Sallust. Bell. Jugurth. 38.
Mens inviolata mero. Sil. lib. 11. 309.
Pudicitia inviolata. Ovid. ad Liv. 43.
Invioletus, Qui violari non potest. Liv. 2. 55. Et cum religione inviolatos eos, tum lege fecerunt.
INVIOLETUS, Adv. [ἀσπλάγῃ] Incorrupte. Cic. de Senect. 81. Memoriam nostri pie invioleateque servabis.
INVISCERO, Ære. m. Aurel. Nemes. in Cyneget. 215.
— hoc canibus blandis inviscerat æstus.
INVISCERATUS, a, um. Partic. Augustin. Serm. 5. Quod ejus sanctam caritatem invisceratam sentimus in cordibus nostris.
INVISITATUS, a, um. Adj. pro Non visitato. Quintil. Declam. 12. Nullus amœnus portus prætermittitur: nulla celebris civitas invisitata transitur. Liv. 27. 39. Galli invisitati alienigenis.
INVISUS, si, sum, [ἐπιφθονός] Ære. Idem quod VISO: nisi quid addat compositio vehementiæ. Cic. 1. Att. 20. Et ut jam invisus nos, non solum rogo, sed etiam suadeo.
Invisere ad. Plaut. Stich. 1. 2. 9.
Jam ego domi adero, ad meam majorem filiam invisio domum.
Ambulationem alicujus invisere. Cic. 4. Att. 9.
Domum alicujus invisere. Cic. 4. Att. 6. Catul. Argon. 62. 384.
Locum aliquem libenter invisere. Cic. 5. de Fin. 5.
Vir invisens prælia. Catul. de coma Berenicis, epig. 67. 20.
Urbes invisere. Virg. 1. Georg. 25.
INVISUS, a, um. Adj. [ἐπιφθονός] Non visus. Cic. de Arusp. Resp. 57. Occulta, & maribus non invisita solum, sed etiam inaudita sacra inexpiable scelerum pervertit.
INVISUS Partic. ab INVIDIO. V. in verbo suo.
INVISUM, Adv. Ita ut non videaris. ut, Invisum advenire. Fulgent.
INVISIBILIS, e. Lactant. 7. 9. Deus invisibilis.
INVISIBILITER, Adv. Paulin. Nolanus Epist. 20. ad Delph. cap. 3. Et visibiliter & invisibiliter operaris. Augustin. de Gen. 6. 6.
INVISIBILITAS, ætis. f. Textul. adv. Prax. cap. 14. Filio competit in sua invisibilitate.

INVITATIO, &c. V. **INVITO**.
INVITABILIS, c. Adj. Sine vitio. Prudent. Psychom. v. 626. Spes invitabilis ævi.
INVITO, [ἰνυτιόωμαι, παραχίδω] Ære. Vocare, allicere. Ter. Heaut. 1. 2. 11.
 Quam vellem Menedemum invitatum, ut nobiscum esset hodie amplius. Hic subauditur Ad cœnam.
 Ad cœnam invitare, quod alias dicitur, Vocare. Cic. 3. Off. 58. Et simul ad cœnam hominem in hortos invitavit in posterum diem. Idem 10. Fam. 28. pr. Quam vellem ad illas pulcherrimas epulas me idib. Mart. invitaffes.
 Domum invitare hominem. Liv. 1. 14. Benigne salutare, alloqui plebis homines, domum invitare, adesse in foro. conf. Sallust. Jugurth. 78.
 In hospitium. Liv. 28. 18. pr. Utrumque in hospitium invitavit.
 Hospitio invitare. Cic. 12. Philipp. 23. Possessiones enim sunt P. Clodii, tota familia occurret, hospitio invitabit, propter familiaritatem notissimam.
 Tecto ac domo invitare. Cic. 6. Verr. 75. Rex denique ecquis est, qui Senatorem Pop. Rom. tecto ac domo non invitet?
 Poculis aliquem invitare, Propinare & præbire. Plaut. Rud. 2. 3. 32. Neptunus magnis poculis hac nocte eum invitavit.
 Sese invitare in cœna, i. e. Replere vino. Plaut. Amph. 1. 1. 127. Credo equidem dormire folem, atque appotum probe. Mira sunt, nisi invitavit sese in cœna plusculum. Suet. in August. cap. 77. Postea quoties largissime se invitaret, fenos sextantes non excessit.
 Invitare & Allectare. Cic. de Senect. 57. Ad quem fruendum non modo non retardat, verum etiam invitavit atque allectat senectus.
 Invitare, Delectare. Virg. 1. Georg. 302.
 Invitat genialis hiems, curasque resolvit.
 Animos invitare visu, Oblectare & recreare. Plin. lib. 22. cap. 6. Pinnerat remedia in floribus, visuque ipso animos invitavit, etiam deliciis auxilia permiscens.
 Animos invitavit pretiis. Virg. 5. Æn. 292.
 Appetitum animi invitare & allicere. Cic. 5. de Fin. 17.
 Bonitate invitari. Sen. de Benef. lib. 3. cap. 13.
 Ad occasionem invitare. Plin. lib. 10. cap. 8.
 Culpam invitavit omnia. Ovid. 17. Epist. 183.
 Gloria invitatur præclara ingenia. Cic. ad Brut. 15.
 Liberaliter in aliquam legationem invitari. Cic. 2. Att. 18.
 Ad legendum invitare, Allicere. Cic. 1. Acad. 8.
 In locum alicujus invitari. Cic. 2. Att. 19. Consonio mortuo, sum in ejus locum invitatus: id erat vocari in locum mortui.
 In prædam aliquem invitare. Cic. 4. Verr. 45. Sed tu, quum & tuos amicos in provinciam quasi in prædam invitabas: ac cum illis, ac per eos prædabare: &c.
 Præmiis aliquem invitare. Cic. pro Ligar. 12.
 Somnos invitare. Hor. Epod. 2. 28.
 Spes invitavit. Plin. lib. 33. cap. 4.
 Vomitiones invitavit aqua mullâ. Plin. lib. 22. cap. 24.
 Invitare, cum infinitivo. Liv. 22. Nudantes cervicem jugulumque & reliquum sanguinem invitantes haurire.
 Invitatio, pro Invitatio. Plaut. Rud. 3. 5. 31. — ni istunc istis invitastis. Uique adeo, donec, qua domum abeat, nesciat.
INVITATUS, a, um. [ἰνυτιώδης] Partic. ut, Invitavit improbitas parvulo successu. Plin. lib. 2. cap. 23.
 Invitati per domos hospitaliter. Liv. 1. 9.
 Invitatus in colloquium. Cæs. 1. Bell. Gall. 35.
INVITATIO, ðnis. f. Convocatio, allectio. Cic. 9. Att. 14. In Epirum vero invitatio quam suavis? quam liberalis? quam fraterna?
 Ad dolendum invitatio. Cic. 3. Tusc. 82.
INVITATIUNCULA, æ. f. dimin. Gell. 15. 2. in tit. Quod Plato largiores, lætioresque in conviviis invitatiunculas vini non inutiles esse existimaverit.
INVITATUS, ðs. m. [κλήσις] Illectamentum & invitamentum, rogatus. Cic. 7. Fam. 5. Mitto igitur ad te Trebatium, atque ita mitto, ut initio mea sponte, post autem invitatu tuo mittendum duxerim.
INVITATOR, ðnis. m. Tertull. adv. Marc. 4. 25. Christus æternæ vitæ invitator. Martial. 9. 93. 1.
 Ad cœnam si me diversa vocaret in astra
 Hinc invitator Cæsaris, ille Jovis. Antiqua Inscriptio Romæ apud Gruter. p. 598. n. 6.
AGATHOPVS. AVGG. LIBERT.
INVITATOR.
INVITATRIX, ðcis. f. Symmach. 1. Epist. 59. Placet hortatio invitatrix religionis.
INVITATORIVS, a, um. Adj. Hieron. Epist. 1. Et Tertull. de Anim. 57. Operatio invitatoria.
INVITAMENTUM, ð. n. Id quod Invitatio. [ἰνυτιώδης] Cic. Hortens. apud Non. 4. 232. Voluptates autem nulla ad res necessarias invitamenta afferunt fenibus, Idem 5. de Fin. 17. Invitamenta naturæ prima. Liv. 2. 42. Largitiones, temeritatique invitamenta horrebant.
 Invitamentum ad tempus. Cic. 10. Fam. 10. Is autem qui vere appellari potest honos, non invitamentum ad tempus, sed perpetuæ virtutis est præmium.
 Invitamentum sceleris. Patercul. lib. 2. 67. pr.
INVITABILIS, e. Adj. [ἰνυτιώδης] Delectabilis, jucundus. Gell. lib. 13. cap. 11. Sermones jucundos, & invitabiles, & cum quadam illecebra & voluptate utiles. Gloss. Lat. Gr. Invitabile, ἰνυτιώδης.
INVITUS, a, um. Adj. [ἰνυτιός, ἀβύσιος] Qui per vim aliquid facit, non sponte, nec libenter, contra voluntatem, recusans, repugnanter, coactus: cui contrarium est Libens. Plaut. Cælin. 2. 4. 23.
 Abin' hinc ab oculis? c. invitus me vides, vivam tamen.
 Inviti per vim atque imperium statuas dederunt. Cic. 4. Verr. 161.
 Sapiens nihil facit invitus, nihil dolens, nihil coactus. Cic. in Pærad. 5.
 Facere inviti & recusantes coacti sumus. Cic. 2. de Orat. 18.
 Cogendi iudices inviti, retinendi contra voluntatem. Cic. pro Muræ. 42.

Extorquendum est invito atque ingratis, quod non debet. Cic. pro Quint. 47.
 Invitus facio. Ter. Heaut. 4. 6. 1.
 Nulla est tam facilis res, quin difficilis fiet,
 Quam invitatus facias. Cic. de Senect. 39. Itaque feci non invitatus, ut prodessem multis tuo rogatu.
 Non invitatus iego. Cic. 1. de Fin. 40. In quibus hoc primum est in quo admirer, cur in gravissimis rebus non delectet eos patrius sermo, quum iidem fabellas Latinas, ad verbum de Græcis expressas, non inviti legant.
 Rogare invitum. Catull. ad Seipsum 8. 13.
 Vim tulit invitæ. Ovid. 4. Met. 239.
 Vis trahit invitam. Ovid. 7. Met. 19.
 Ad aures invitas pervenit crimen. Ovid. 2. de Arte Am. 449.
 Invitis diis hominibusque absolutus. Cic. 3. Verr. 72.
 Invita Minerva aliquid dicere aut facere: i. e. Adversante aut repugnante natura. Cic. 1. Off. 110. Hor. in Arte Poet. 385.
 Tu nihil invita facies dicesve Minerva.
 Oculis invitis aspicienda. Ovid. 9. Epist. 124.
 Invitus hujus solutionis. Ulpian. in l. quod servus. D. depositi. Vel credit dominum non invitum fore hujus solutionis. i. e. Domino non invito fieri hanc solutionem.
 Invitissimus. Cic. 4. Verr. 148. Hoc significant, atque adeo aperte ostendunt, sese ad statuas tuas pecuniam, metu ac malo coactos, invitissimos contulisse. Idem 16. Att. Et quidem ut a me dimitterem invitissimus, fecerunt Erotis litteræ.
INVITUS, ðs. m. isime. [ἰνυτιός] Adv. Repugnante animo, contra voluntatem. Cic. 8. Att. 3. Invite cepi Capuam, non quo munus illud defugerem, &c. Compar. Invitius. Idem 2. de Orat. 364. Quem ego paulo sciebam, vel prudentius, vel invitius (nolo enim dicere de homine fastidiosus) ad hoc genus sermonis accedere.
INVIVUS, a, um. Adj. [ἰνυτιός] Per quod iri non potest: cui contrarium est Pervivus. Plin. lib. 12. cap. 14. Saba regio undique rupibus invia. Lustra invia. Virg. 4. Æn. 151.
 Maria invia Teucris. Virg. 9. Æn. 130.
 Regna invia vivis. Virg. 6. Æn. 154.
 Saltus invii. Liv. 9. 14.
 Via invia. Virg. 3. Æn. 383. & Ovid. 14. Met. 113.
 Invia, dicuntur Loca ad quæ accedi non potest, aut ad quæ, vel per quæ difficillime acceditur, quæ Græci vocant ἀβύσσος, quasi Inaccessa, vel Inaccessibilia. Ovid. 5. Fast. 529.
 Et circumfusis invia fluminibus.
 Dumosa per invia. Sil. lib. 4. 306.
 Saxa invia. Virg. 1. Æn. 541.
INULA, æ. f. [ἰνύλιον] Herba est, cujus condiendæ rationem docet Columel. lib. 12. cap. 46. Vulgo *Enula Campana*. V. Plin. 20. 95.
 Acidæ inulæ. Hor. 2. Serm. 2. 44.
 Amaras inulas coquere. Hor. 2. Serm. 8. 51.
 Mollicella inula. Catull. ad Thalium 23. 2. al. rectius Imula oricilla.
INULTUS, a, um. Adj. [ἰνυτιός] Impunitus, de quo non est sumptum supplicium. Cic. 1. de Divin. 57. Mortem suam ne inultam esse pateret. Idem pro Cluent. 172. Cur hunc esse inultum tam diu sinis?
 Impunitum & inultum. Cic. 1. Verr. 53. Ut ceterorum quoque injuriæ sint impunitæ atque inultæ.
 Auferre aliquid inultum. Ter. And. 3. 5. 4.
 Jacere inultum. V. Inultus, cujus injuriam &c. & f. l. JACEO.
 Pati & relinquere aliquid inultum. Cic. pro Lege Manil. 11.
 Patiatur hæc inultæ. Ovid. 4. Fast. 595.
 Relinquere inultum. Cic. pro Lege Manil. 11. Jus legationis verbo violatum persecuti sunt: vos legatum Pop. Rom. omni supplicio interfectum, inultum relinquitis?
 Inultus, Cujus injuriam aut mortem nemo ultus est. Liv. 25. 37. Et ne inultos Imperatores suos jacere sinerent. Volebat L. Marcus P. & Cn. Scipionum a Carthaginensibus occisorum necem ulcisci milites.
 Inultus, pro Indemni, vel qui est extra periculum. Curt. lib. 3. 4. 4. Unde inultus subeuntem aut prohibere aut opprimere hostem potuisset.
INUMERO, [ἰνυτιός] Ære. Tegende umbram facere, & quod dicitur Opacare. Virg. 11. Æn. 66.
 Instructosque toros obtentu frondis inumbrant.
 Ora inumbrant coronis. Lucret. lib. 3. 926.
 Vespera universum inumbrat. Tacit. 3. Hist. 19. Inumbrante vespera universum, Flaviani exercitus robur advenit. [Immo sublata distinctione, & Universum cum voce Robur jungendum.
 Inumbrare, per metaphoram, pro Tueri ac defendere accipitur, inquit Perottus.
 Legatorum dignitas inumbratur, Obscuratur. Plin. in Paneg. 19. pr. Est hæc natura siferibus, ut parva & exilia, validiorum exortus obscuret: similiter Imperatoris adventu, legatorum dignitas inumbratur.
INUMBRATUS, a, um. Partic. Simulatus, apparens. Curt. 3. 4. 9. de Cydno fl. Quippe multa riparum amœnitate inumbratus.
INUMBRATIO, ðnis. f. Mart. Capel. lib. 1. Lucifuga inumbratione pallescens.
INUNCO, [ἰνυτιός] Ære. quasi Unco invadere & arripere. Lucil. apud Non. 2. 425. — aut qui nummos triftis inuncat. Columel. lib. 7. cap. 3. Tum etiam quotidie minuitur lana: quæ quanto prolixior in peccore concrevit, tanto magis obnoxia est rubis: quibus velut hamis inuncata, a pascentium tergoribus avellitur. Ufus est Apul. Flor. pr. p. 341.
INUNCTIO, **INUNCTUS**. V. **INUNGO**.
INUNDO, [ἰνυτιός] Ære. Crescere & extra aiveum transfundi, de fluminibus autem proprie dicitur, quæ dum undas suas latius emittunt, omnia devastant: & absolute aliquando ponitur. Plinius, Antequam Nilus inundaret. Idem, Agros & fata omnia inundavit. h. e. Peragros & fata omnia diffusus est, sive in bonum, sive in malum. Cic. 1. de Nat. Deor. 104. Ut terra inñimum teneat, hanc inundet aqua, superior æther, ignibus altissima ora reddatur.
 Cruere campos inundaverit. Lactant. de Falsa relig. cap. 18. p. 48. 11. St. Inundari sanguine, Obrui & perfundi. Liv. 24. 38. Itaque crastino die aut vestro, aut Ennenbum sanguine Enna inundabitur.
 Fossæ inundant sanguine. Virg. 10. Æn. 24.
 Urina ejus omnes Asiaticas gentes inundasse. Valer. 1. c. 7. de Somniis ext. 5.
 Dens inundant Troes, Agmine denso se effundunt. Virg. 12. Æn. 280.

INUNDATIO, ōnis. f. [*παμμυροί, ἐπιρροή*] Alluvies. Columel. lib. 3. cap. 11. Vel etiam valles, quæ fluminum alluvie & inundationibus concreverint, aptas esse vineis alleverat. Plin. lib. 16. cap. 36. Quum igitur anno permanferit inundatio.

INUNGO, unxi, unctum, [*ἐπιπέφω, ἐπιπένω*] ēre. Idem quod Ungere, & oleo leviter aspergere. Plin. lib. 8. cap. 54. Mira folertia visco inungunt oculos, Idem lib. 18. cap. 30. extr. Sunt qui lentem ficcatalem oleo inungant.

INUNCTUS, a, um. Partic. Hor. 1. Serm. 3. 25.
— oculis male lippus inunctis.

INUNCTIO, ōnis. f. [*ἐπιπέφω*] Mollis frictio ex oleo, sive aspersio. Plin. lib. 28. cap. 8. Felle glaucomata & suffusiones corrigi prope creditur, tridui inunctione. Idem lib. 20. cap. 5. Magis vero succi inunctione.

INUNITUS, a, um. Adj. Tertull. de Refur. cap. 30. Natura triformis inunita in Adam. Apul. in Apol. Radii mixti & inuniti.

INVOCATUS, a, um. Adj. [*ἐκκλησιάζω*] Non vocatus. Cic. 8. Fam. 8. At ego simulatque audivi, invocatus ad subsellia rei occurro. Cic. 1. de Nat. Deor. 108. Quid quod etiam ad dormientem veniunt invocata? Invocatus Partic. ab INVOCO, V. in ipso verbo.

INVOCO, [*ἐπικαλέομαι*] āre. Subsidium perere: & proprie ad deum refertur. Cic. 2. de Nat. Deor. 68. Apud nostros Junonem Lucinam in pariundo invocant.

Invocare aliquem advocatum ad defendendum aliquid Cic. 2. de Orat. 196. Auxilia libertati invocant. Tacit. 15. Ann. 59.

Blandius alia ad aurem invocabat. M. Cael. apud Quintil. lib. 4. cap. 2. p. 350. Burm.

Invocare subsidium; Implorare. Cic. Antequam iret in exil. 10. Auxilium ab alienis efflagitabit, quum cives vestros deferatis? fociorum invocem subsidium, quum a civibus interclusum sit præsidium? Deos invocare. Ovid. 6. Fast. 516.

In auxilium aliquem invocare. Quintil. in præem. lib. 4.

INVOCATUS, a, um. Partic. Justin. 18. 6. Viri nomine cum multis lacrimis & lamentatione flebili invocato.

INVOCATIO, ōnis. f. Deorum & Dearum invocatio legitur apud Macrobi. 1. Saturn. 16. V. Quintil. 6. 1; 9. 2. & 10. 1. Ascon. Pedian. in Cic. Divin. 43. p. 32.

INVOLATUS, V. INVOLVO.

INVOLVO, [*ἐπιπέφω*] āre. i. e. Volare, aut Ad aliquid volare. Columel. lib. 8. cap. 3. Neque enim debent ipsis nidis involare: ne dum adfliunt, pedibus ova confringant.

Involare intro. Varro 3. de R. R. cap. 7. pr. At in villam intro involant columbæ, &c.

Involare in aliquem, Irruere, infilire, violentas manus in aliquem inferre. Ter. Eun. 4. 3. 5. — qui nunc si detur mihi, Ut ego unguibus facile illi in oculos involem venefico. Ibid. 5. 2. 20. Vix me contineo quin involem in capillum.

Animum cupido involat. Tacit. 1. Ann. 49. Truces etiam tum animos cupido involat.

Involare in possessionem. Cic. 3. de Orat. 122. Ista prudentiæ doctrinæque possessio, in quam homines, quasi caducam atque vacuum, abundantes otio, nobis occupatis, involaverunt.

Evolare & Involare, contraria. Varro 3. de R. R. cap. 11. Columel. lib. 8. cap. 15.

INVOLVO, [*ἐπιπέφω*] āre. a Vola deductum, quæ est manus & pedis media pars: significat Furari, quum aliquid furtim vola manus subtrahitur, quasi In volam dare. Lucan. lib. 6. 588.

Hic ardor, solus que labor, quid corpore Magni Projecto rapiat, quos Cæsaris involat artus. Plin. lib. 9. cap. 59. Singulos involat verius quam capit. Calist. in I. expugnatur. D. de incendio, ruina & naufr. Vela conficiuntur, aut anchoræ involantur de mari. i. e. In volam capiuntur, ut ait Budæus. [Sed a Servio in 2. Georg. 88. verba sibi dari passus est, nec est hoc aliud origine significationeque verbum, ac superius. V. in RVOLO.

INVOLVATUS, ūs. m. Vox Augurum de avium volatu. Cic. 6. Fam. 6. Non igitur ex alitis involatu &c. tibi auguror. Ita Victor. Al. Volatu.

INVOLVATOR, ōris. m. Gloss. Gr. Lat. κλέπτης. Fur, involator.

INVOLVITO, āre. frequent. Hor. 4. Carm. 10. 3.

Et quæ nunc humeris involitant, deciderint comæ.

INVOLVIBERIS, e. Adj. [*ἀπτην*] Quod volare adhuc non potest: ut, Avis involucris. Gell. lib. 2. cap. 29. Pulli etiam tunc involucres erant.

INVOLUCRE, INVOLUCRUM. V. INVOLVO.

INVOLVO, volvi, vōlūtum, [*ἐπιπέφω, ἐπιπέφω, ἐπιπέφω*] ēre. proprie significat Glomerare.

Per metaphoram tamen sæpius, pro Implicare ponitur. Plin. lib. 11. cap. 24. Aranei lacertarum catulos primum involvunt.

Involvere, Tegere. Virg. 2. Æn. 250.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox, Involvens umbra magna terramque polumque.

Carmina involvere historiis cæcis. Ovid. in Ibin, 57.

Crinem involvit casside. Sil. lib. 7. 460.

Diem involvere nimbi. Virg. 3. Æn. 198.

Fæno involvere aliquem. Ovid. 4. Fast. 705.

Fumo undique involvitur. Ovid. 2. Met. 232. de Phaethonte.

Membrana involvat libellum. Tibul. lib. 3. 1. 9.

Navam aqua. Virg. 6. Æn. 336.

Auster aqua involvens navemque virosque.

Nemus involvunt flammis. Virg. 2. Georg. 308.

Se involvere litteris, quod & Abdere se in litteras dicitur: h. e. Se totum immergere studiis litterarum. Cic. 9. Fam. 20. Ubi salutatio defluxit, litteris me involvo, aut scribo.

Se involvere otio. Plin. 7. Epist. 3.

Me mea virtute involvo. i. e. Mea virtute me nudique munio adversus fortunam. Hor. 3. Carm. 29. 54.

Vera obcuris involvens. Virg. 6. Æn. 100.

Involve, Provolvo super. Ovid. 12. Met. 507.

Saxa, trabesque super, totosque involvite montes. [Puto esse verbi decompositi. Superinvolve, per tmesin disjuncti.

Involvere, aliquando Imponere. Virg. 1. Georg. 282.

Scilicet atque Ossa frondosum involvere Olympum.

Involvi, pro Involve. Ovid. 9. Epist. 86.

Scilicet immænes elifos faucibus hydros, Infantem caudis involuisse manum.

INVOLVUTUS, a, um. Partic. [*ἐπιπέφω*] ut, Involutum caput. Involutis opertum & velatum. Cic. 2. Philipp. 77. Et 6. Verr. 65. Imperat suis, ut id in Prætorium involutum quam occultissime deferatur.

Bellum involutum pacis nomine. Cic. 7. Philipp. 19. Nec ego pacem nolo: sed pacis nomine bellum involutum reformido. *Une paix fourrée.*

Causa involuta obscuritate. Cic. 1. de Divin. 35.

Nequitia involuta integumentis. Cic. in Pison. 12.

Notio involuta & tecta de fortitudine. Cic. 4. Tusc. 52.

Res involuta & occulta. Cic. 1. Acad. 15.

Aperire occulta quædam & quasi involuta. Cic. 1. de Fin. 30.

Res involutissima. Sen. Quæst. Nat. 6. 5.

INVOLUTIO, ōnis. f. Vitruv. 10. 11. extr. Tabulæ, quæ pertegant eam involutionem.

INVOLVUTO, āre. frequent. Apic. 2. 1. Singula involvantur folia lauri.

INVOLVULUS, i. m. [*ἄψ*] Idem vermiculus qui & Convolvulus dicitur, quod sese foliis arborum & vitium circumvolvatur & implicet. Festus; Involutus, Vermiculi genus qui se involvit pampino. Al. Involutus. Plaut. Cist. 4. 2. 63.

Imitatur nequam bestiam & damnificam PH. quamnam amabo? L. Involutum, qui in pampini folio intortus implicat se.

INVOLVULUS, is. n. [*ἐπιπέφω*] Linteum quod tonfores humeris tendendorum involvunt, ne capillorum recifamenta, & præfegmina vestem fordident. Plaut. Capt. 2. 2. 17.

Næ is quidem involucre injicere voluit, vestem ut ne inquinet. [Al. Ne id quidem involucre. Turneb. Involutum. Malim Involuti. Id involucris, præfæ elegantia est. Involvere vero, substantivum ex adjectivo, ab Involve deductum, nec auctoritate, nec ratione ulla nititur.

INVOLVULUS, i. n. [*ἐπιπέφω*] Quicquid aliquid tegit & operit. ut Involutum clypei. Cic. 2. de Nat. Deor. 37. Ut clypei causa involvulorum, vaginam autem gladii, sic, præter mundum, cetera omnia aliorum causa esse generata.

Involuta & integumenta. Cic. 1. de Orat. 161. Sic modo in oratione Craffi divitias ac ornamenta ejus ingenii per quædam involuta atque integumenta prospexi: sed ea quum contemplari cuperem, vix aspiciendi potestas fuit.

Involutis simulationum tegi: h. e. Simulatis affectibus. Cic. 1. Q. frat. 1. Multis enim simulationum involucris tegitur, & quasi velis quibusdam obtenditur uniuscujusque natura.

INVOLVULUS, æ. f. Salvan. de Gub. Dei, lib. 7. Etsi involentia non carent, malevolentia carent. Al. Vinolentia.

INVOLVULUS, atis. f. Tertul. Apol. cap. 45. Ex involuntate seu necessitate delinquens.

INVOLVULUS, a, um. Adj. Cæl. Aurel. Tard. 1. 4. Actus involvulatus.

INVOLVULUS, Adv. Digest. 1. 1. t. 3. l. 2.

INURBANUS, a, um. Adj. [*ἀνεπιπέφω, σκαίος*] Urbano contrarium, h. e. Incivilis, rudis, rusticus moribus præditus. Cic. 2. de Orat. 40. Inopem quendam humanitatis atque inurbanum. Idem de Clar. Orat. 180. Sed omnium oratorum, sive rabularum, qui & plane indocti, aut inurbani, aut rustici etiam fuerunt, &c.

Dictum inurbanum. Hor. de Arte Poet. 273.

Gestus non inurbanus. Quintil. lib. 6. cap. 4.

INURBANUS, Adv. [*σκαίος*] Inciviliter. Cic. 3. de Nat. Deor. 50. Apud quos non inurbane Stratonicus, ut multa, quum, &c. Subaudi, Inquit. conf. Plin. 2. Epist. 14.

INURGO, ēre. Lucret. lib. 5. 1034.

Cornua nata prius vitulo quam frontibus exstant, Illis iratus petit, atque infensus inurget. h. e. Urgendo impingit, pugnat, cornu petens arietat.

INURINO, [*ἐπιπέφω*] āre. Idem quod Urinare; i. e. In aquam mergi, & natando emergere. Columel. lib. 8. cap. 14. Lacus piscinaque manu fiant, ut sint quibus inurinare possint aves.

INURO, ussi, ustum, [*ἐπιπέφω*] ēre. Ignito ferro imprimere, ut stigma fronti, & equorum coxis, ut cognoscantur a venditore.

Notas & nomina inurunt vitulis. Virg. 3. Georg. 158.

Inurere, Adhibito igni fingere: quod genus picturæ, encaustice dicitur. Plin. lib. 35. cap. 4. extr. Nemeam sedentem supra leonem &c. Nicias scripsit se inussisse: tali enim usus est verbo.

Inurere alicui infamiam, per translationem, significat Ita imprimere, ut deleri nequeat: ut, Inurere ignominiam alicui. Cic. de Provinc. Consul. 16. Sed fruatur sane hoc solatio: atque hanc insignem ignominiam, quoniam uni præter se iusta est, putet esse leniorem.

Dolorem inurere animo alicujus. Cic. 3. Verr. 113. Item 3. Tusc. 19. Proprium est enim irati cupere, a quo læsus videatur, ei quam maximum dolorem inurere.

Famam superbiæ alicui inurere, Injicere notam superbiæ, Superbiæ damnare. Cic. pro Muren. 8. Quæ si causa non esset, tamen vel dignitas hominis, vel honoris ejus, quem adeptus est. amoluitudo, summam mihi superbiæ, crudelitatisque famam inussisset, si hominis, & suis & Pop. Rom. ornamentis amplissimi, causam tanti periculi repudiasset. Gul. Infamiam.

Leges inurere. Cic. pro Milon. 33. Quas ille leges (si leges nominantur sunt, ac non faces urbis, & pestes Reipub.) fuerit impositurus nobis omnibus, atque inulturus? i. e. In perpetuum Reipub. ignominiam laturus.

Maculam alicui inurere, est Ignominiam indelebilem ei imponere. Liv. lib. 3. 58. pr. de Ap. Claudio, Prehenfabat singulos, orabatque, ne Claudiæ genti eam inustam maculam vellent, ut carcere & vinculis viderentur digni.

Notam Cenforiam inurete alicui. Plin. 9. Epist. 13.

INUSTUS, a, um. Partic. [*ἐπιπέφω*] ut, Sanguis inustus vulnere. h. e. In ipso vulnere ustus. Ardenti enim titione factum erat vulnus. Ovid. 12. Met. 275.

Inusta testis candentibus vetus hominis urina. Columel. lib. 7. cap. 5. In quam demersæ sint & extinctæ testæ præ ardore candentes. *Faire des briques ardentes.*

INUSTATUS, a, um. Adj. [*ἀπεπιπέφω*] Insolitus, præter consuetudinem, inauditus. Cic. in Orat. 11. Aut reprehendet quod inustatas vias indagamus,

dagemus, tritas relinquamus. Idem 3. de Fin. Inusitatis verbis uterentur.

Acies inaudita ante id tempus, inusitataque. Liv. 4. 33. pr.

Magnitudo inusitata. Plin. lib. 8. cap. 48.

INUSITATE, Adv. [*ἀνεπίστατον*] quod & **INUSITATO** dicitur: h. e. Præter morem & consuetudinem. Plin. in Paneg. 5.

Abfurde & inusitate scriptæ epistolæ. Cic. 1. Q. frat. 2. Et de Clar. Orat. 260. Inusitate loqui.

Verbo inusitatus factio amorabundam dixit Laberius. Gell. 11. 15. pr.

Decemviri inusitatissime nox pro noctu dixerunt. Macrob. Saturn. 1. 4.

INUTILIS, e. Adj. [*ἄχρηστος*, *ἀχρηστός*, *ἀχρηστὸς*] Utili contrarium. Plaut. Pseud. 3. 2. 5.

Multiloquum, gloriosum, insulsum, inutilem. Cic. 1. de Invent. 1. Is inutilis sibi, perniciosus patriæ civis aliter.

Inutilis ad usus civium. Cic. 1. de Fin. 12. Ab hisque M. Brutus dissentiet, quod & acutum genus est, & ad usus civium non inutile.

Genus, & nomen inutile. Hor. 1. Carm. 14. 13.

Qui mores aut utiles, aut inutiles sint. Cic. 2. de Divin. 11.

Alga inutilis. Hor. 3. Carm. 17. 10.

Factu inutile. Hor. 1. Serm. 4. 124.

Compar. Inutilior. Ovid. 13. Met. 38.

— donec solertior isto,

Sed sibi inutilior, timidi commenta rexit Naupliades animi.

Superl. Plin. 22. 24. Stomacho inutilissimum.

INUTILITER, Adv. [*ἀχρηστῶς*] Hirt. de Bell. Alex. 65. Multa Romæ male & inutiliter administrari. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Compar. Inutilius. Varro de R. R. 3. 5. pr. Et inquinatur facilius & bibitur inutilius. [i. e. Infalubrius.

INUTILITAS, ætis. f. [*ἀχρηστία*] Cic. 2. de Invent. 158. Ex his illud conficitur, ut appetendarum rerum partes sint honestas & utilitas: vitandarum, turpitudine & inutilitas.

INUTRIUM, Vindeliciæ urbs Ptolem. lib. 2. cap. 13. Vulgo *Inbruck*.

INVULGO, ære. Idem quod Vulgare. Gell. 20. 5. Disciplinas libris foras editis invulgasset. Gravius etiam hanc vocem Ciceroni tribuit 2. Att. 1.

INVULGATUS, a, um. Partic. Vulgaris. Gell. 11. 7. Invulgata & fordentia.

INVULNERABILIS, e. Adj. Sen. Epist. 9. Animus invulnerabilis.

INVULNERATUS, a, um. Adj. [*ἀνεπαρῆτος*] Vulnerato contrarium. Cic. pro Sext. 140. Aut omnino invulnerati, inviolatique vixerunt.

INUVS, i. m. Idem qui Incubus. Nec diversus est a Pane, ut tradit Servius. in Virg. 6. Æn. 775.

Pometios, Castrumque Inui. V. **FAUNUS**. Fuit autem hoc nomine oppidum Latii, quod Sil. 8. 360. simpliciter Castrum vocat.

I O

Io, ùs. f. [*Ἰώ*] Filia fuit Inachi, a Jove adamata, quam ob Junonis interventum, ne agnosceretur, in vaccam convertit, eique custodiendæ Juno Argum præfecit. Deinde interfecto Argo a Mercurio, Ius Ægyptiorum dea facta est, ut scribit Lucian. in dialogo Jovis & Merc. V. Ovid. 1. Met. 628.

Vaga Io. Valer. 7. Argon. 111.

Io, [*ἰώ*] Dolentis particula est. Tibul. lib. 2. 4. 6.

Uror, io! remove, sava puella, faces. Sil. 4. 781.

Clamat io conjux, quocunque in cardine mundi

Bella moves, huc signa refer.

Io, quandoque exprimit gestientis lætitia affectum. Budæus, Sacram esse invocationem, dicit. Ovid. 2. de Arte Am. 1.

Dicite io Pæan, & io bis dicite Pæan. Plaut. Casin. 4. 3. 3.

Io hymen hymenæ! io hymen!

Io triumphæ. Hor. 4. Carm. 2. 49.

Io, irridentis interjectio. Plaut. Merc. 5. 2. 110.

Sic decet, sic fieri oportet. E. io! quæ tu somnias?

Hic homo non fanus est. al. Eho!

J O C

IOCASTA, [*Ἰοκάστη*] Filia Creontis, & uxor Laii regis Thebanorum, post cujus necem imprudens nupsit OEdipodi filio suo, ex quo suscepit Polynicem & Eteoclem: qui quum mutuis sese vulneribus occidissent, ipsa quoque se necavit. Stat. 11. Theb. 625.

Regina extulerat notum penetrabilibus ense, &c. Ibid. 8. 642.

Prima videt, caramque tremens Iocasta vocabat. Et 7. 475.

Exanguisque Iocasta genas, &c.

Sæva Iocasta. Sen. OEdip. 14.

JOCABUNDUS, **JOCATIO**, **JOCULATIO**. V. **JOCUS**.

JOCUS, i. m. [*παῖδιον*, *παῖδιον*, *παῖδιον*] plur. hi Joci, vel hæc Joca.

Jocum vocamus quod est contrarium Serio. Differt autem Jocus a Ludo, quod ludus factis: jocus præcipue verbis fieri dicatur. Plaut. Stich. 1. 3. 68.

Jocus ridiculos vendo, agite, licemini. Al. Logos. Cic. 14.

Att. 14. Itaque joca tua plena facetiarum, &c.

Jocus non semper fit verbus, sed interdum etiam factis. V. Fluitare, pro Navigare, in verbo FLUO.

Joca & Seria, contraria. Cic. 2. de Fin. 85. At quicum joca & seria, ut dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia?

Apta joco verba. Ovid. 15. Epist. 48.

Antiqui fabula plena joci. Ovid. 2. Fast. 304.

Extra jocum. Cic. 7. Fam. 11.

Furtivi joci. Ovid. 3. de Arte Am. 640.

Illiberalis jocus. V. **ILIBERALIS**.

Inhumanus. Quintil. lib. 6. 3.

Infanus jocus. Claud. in præfat. lib. 2. in Eutrop. 6.

Lascivus jocus cujuspiam cum aliquo. Plin. 8. 40.

Liberales joci. Plin. Panegy. 49.

Liberior jocus. Ovid. 4. Fast. 946.

Magnus risus jocusque. Hor. 1. Serm. 8. 50.

Opportunus jocus. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Remoto joco. Cic. 7. Fam. 11.

Ridens jocus. Stat. 1. Silv. 6. 6.

Sævus jocus. Hor. 1. Carm. 33. 12. Idem 2. Epist. 1. 149.

Superbi joci. Lucan. ad Pison. 103.

Venenatus jocus. Ovid. 2. Trist. 566.

Admittere jocos. V. **ADMITTO**.

Agitare jocos. Ovid. 3. Met. 320.

— vacuaque agitasse remissos

Cum Junone jocos.

Dicere per jocum. Plaut. Pœn. 5. 5. 41.

— Heus tu si quid per jocum

Dixi, nolito in ferium convertere. conf. Amph. 3. 2. 3.

Inferere turpes jocos historiæ. Ovid. 2. Trist. 444.

Movere alicui risum & jocum. Hor. 1. Epist. 19. 20.

Jocus, pro Re abjecta ac parvi pretii. Petron. cap. 57. Spero me sic vivere, ut nemini jocus sim. Idem cap. 17. extr. Religiones jocum risumque facere. V. Ludus & Jocus, pro Re abjecta, &c. in LUDUS.

JOCO, Adv. Per jocum, quod & Jocosæ dicitur: h. e. Festive. Ter. Heaut. 3. 2. 30.

Jocone, an serio illæc dicat, nescio. Idem Eun. 1. 2. 99.

JOCOSUS, a, um. Adj. [*παῖδιος*, *φιλοπαισῆτος*] Ad ludum pertinens.

Unde Jocosas contentiones dicimus, Quæ in ludis vel de ludis oriuntur.

Furtivi jocofum. Hor. 1. Carm. 10. 7.

Jocosa lis. Martial. lib. 1. 20.

Non potuit melius litem finire jocofam. i. e. Jocis & ridiculis plenam.

Ludi jocosæ. Ovid. 5. Fast. 183.

Jocofum, Festivum, jucundum, & quod verbo ipso risum movet; ut, Jocola verba, h. e. Levia, non feria, sed per jocum dicta. Plin. lib. 35. cap. 10. Idem jocosæ nomine Gryllum ridiculi habitus pinxit. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dictorum urbanorum alia feria, alia jocola, alia media.

Sermo tristis & Jocosus, contraria. Hor. 1. Serm. 10. 11.

Verba jocola. Ovid. 6. Fast. 692.

Jocosus homo: h. e. Facetus, lepidus, jocis abundans. Varro 2. de R. R. cap. 5. At Q. Luceius Senator, homo quamvis humanus & jocosus.

Hilaris & Jocosus. Hor. 1. Epist. 19. 89.

Oderunt hilarem tristes: tristemque jocosæ.

JOCOSÆ, Adv. [*παῖδικῶς*] Festive, hilariter. Cic. 2. Q. frat. 11. Eumque lusi jocosæ satis. Idem 9. Fam. 24.

Compar. Dicere aliquid jocosus. Hor. 1. Serm. 4. 103.

JOCALITER, Idem. Amnian. 15. 12. Quos jocaliter Murcos appellant.

JOCOR, [*παῖζω*] æri. Jocos agere: vel Facete, & cum venustate aliqua loqui. Ter. Eun. 2. 3. 86. Quid agis? jocabar equidem. CH. garris? Cic. 4. de Fin. 30. Habent enim accessionem dignam in qua elaboretur, ut mihi in hoc Stoici joci videantur interdum, quum ita dicant, &c. Idem 2. Fam. 4.

In morbum, in faciem permulta jocus. Hor. 1. Serm. 5. 62.

Carum nescio quid lubet joci. Catul. ad passerem Lesbæ, 2. 6.

Jocabo, active dicit Plaut. Caf. 4. 4. 20.

JOCANS, antis. Partic. [*παῖζων*] Joco aliquid dicens, nec serio agens. Cic. 4. Acad. 17. Fabricemurque, si opus erit, verba: ne id sibi (me appellabat jocans) hoc licere putet soli.

Mimi obscœna jocantes. Ovid. 2. Trist. 497.

JOCABUNDUS, a, um. Adj. Valer. lib. 2. cap. 4. 4. Juventus, rudi atque in composito motu corporum jocabunda, gestus adjecit. Idem 1. 8. ext. 8. Et 3. 2. ext. 6. Et Lactant. 2. 7.

JOCATIO, ðnis. f. Jocola & faceta narratio aut locutio. Cic. 9. Fam. 16. Nunc venio ad jocationes tuas. Idem 2. Att. 8.

JOCISTA, æ. m. Qui jocatur. Gloss. Isidor. V. Barth. Advers. 11. 29. & Cangium.

JOCULUS, i. m. dimin. [*παῖδιον*] Plaut. Mostell. 3. 3. 20.

Egone te joculari modo ausum dicto aut facto fallere!

JOCULARIS, e. Adj. Idem quod Ridiculus. Ter. Phorm. 1. 2. 84. Joculari audaciam. Cic. de Fat. 15. O licentiam joculari. Idem 1. de Legib. 53. Joculari istud quidem, Pomponi, & a multis sæpe derisum. conf. Suet. Neron. cap. 42. Et Liv. 7. 2. Phædr. 4. 1. 1.

Joculari tibi videtur & sane leve. [Lego Videtur. est sane leve. Vel potius

Joculari tibi videtur. est sane. levi,

Dum nihil habemus majus, calamo ludimus.

Jocularis lascivia. Vide in **MENTAGRA**. H. St.

JOCULARITER, Adv. [*παῖζῶντως*] Per jocum. Plin. lib. 22. cap. 22. Hæc est, quem Aristophanes Euripidi poetæ objicit joculariter. Suet. Aug. cap. 75. Festus & solennes dies profusissime, nonnunquam joculariter tantum celebrabat. conf. Spart. Hadr. cap. 12.

JOCULARIUS, a, um. Adj. [*παῖζῶντος*] Quod joco dicitur, & joco dignum est, neque serium est aut grave. Hor. 1. Serm. 1. 23.

Præterea nescio, ut qui jocularia ridens

Percurram.

Jocularium in malum inficiens pæne incidi. Ter. And. 4. 5. 43. Ubi Donatus, Jocularium e contrario pro Gravi, & molesto ac nimio: jocularium igitur *καθ' ἀντιφρασον*.

JOCULARIA, æ. f. Sarisb. Epist. 245. Inopportuna narratio instar musicae est in luctu funeris joculariam exercentis. [Nisi error est, pro Jocularia.

JOCULOR, æri. Dep. unde

JOCULANS, antis. Partic. Liv. 7. 10. extr. Inter carminum propemodum incondita quædam militariter joculariter, Torquati cognomen auditum. [Ego vero Livium Joculariter scripsisse puto. Jactandi & Jactandi verbo frequenter veteres in re eadem utuntur. V. Suet. Jul. cap. 51. pr. & Jactationem verborum Fabius dixit lib. 6. 3. Joci mentio hic profus aliena est. Non enim per jocum, sed honoris causa hoc illi Cognomen additum est. Sic enim quoque, pro Auditum, legi velim, ut lib. 1. c. 10. & passim alias Joculari Livianæ ætatis non videtur. V. Cang. Gloss.

JOCULATIONIS, ðnis. f. Firmic. lib. 5. cap. 4. ad fin. Joculationibus dediti, canticis, & voluptatibus. Idem 5. 5.

JOCULATOR, ðris. m. [*παῖζῶν*] Cic. 4. Att. 16. Huic joculariorem senem illum ut noras, interesse sane nolui. al. Joculariorum. V. dict. seq.

JOCULATORIUS, a, um. Adj. Diomed. Gramm. Jocularia quædam pronuntiare. V. **JOCULATOR**.

Ioculatoriæ disputationi. H. St. Aliam observationem ejus bibliopegi culter abstulit, cujus superfunt tantum hæc verba: Sed dicendum potius erat Jacobundus. Illa vero superiora Cic. 4. Att. 16. quidam codd. præferunt. Al. Juculatorem. Lectio admodum vexata est. V. not. Græv. Forte Fabulatorem senem scripsit Tullius. Aptius certe vix quicquam invenies.

JOCULAX, æcis. Gloss. Gr. Lat. *γελῶν*, joculax.

J O H

JONIA, Interjectio renuentis. Plaut. Merc. 4. 3. 31. [Douz. Io alla, ut in marg. Gronov. Legitur, quod quid sit nescio: Forte Io illa, vel Olla scripsit. Puto Io heia! scribendum. Utraque Plautina interjectio est, sed ne versus claudicet, dialysi subveniendum, scribendo Heia vel Heija.

I O L

IOL, [*Ἰὼλ*] Mauretaniæ Cæsariensis urbs, quæ postea Colonia Cæsarea dicta est, de qua sic Strabo lib. ult. In hac ora civitatem fuisse nomine Iol, quam quum Juba Ptolemæi pater muniret, mutato nomine Cæsaream vocavit. Cæsarea igitur dicta est non ob Claudium, cujus jussu Colonia facta est, sed in gratiam Augusti magis, cujus liberalitate, quum post victum patrem Jubam, Romæ in triumpho ductus esset, miro in eo elucente ingenio, restitutus est in regnum. V. Melan. 1. 6. & Plin. 5. 2. Olivarius dicit nunc vocari Bugiam.

IOLAS, æ. m. Nomen pastoris. Virg. 2. Ecl. 57. & 3. 76. Augustum intelligi volunt dictumque Iolam, quasi Iulum.

IOLĀUS, [*Ἰὼλαῦς*] Iphiclis filius fuit, a quo Sardinii Iolenfes Strab. lib. 5. dicti sunt, quia illam insulam ad pacem reduxit.

Hyantæus Iolaus. Ovid. 8. Met. 310. Idem 9. 399.

IOLCOS, [*Ἰὼλκός*] Oppidum Thessaliæ. Pompon. lib. 2. cap. 3. & Plin. lib. 4. cap. 9. conf. Lucan. 3. 192. Et Hor. Epod. 5. 21.

IOLCHIACUS, vel IOLCIACUS, a, um. Adj. ut, Vota Iolchiaca. Virg. in Ciri 377.

Portus Iolciacus. Ovid. 7. Met. 153.

IOLĒ, [*Ἰὼλη*] Euriti Ætoliæ regis filia fuit, quam amavit Hercules. V. Ovid. 9. Met. 394. Et 9. Epist. 133.

I O N

ION, i. n. Gemma, apud Indos violacea, quæ raro saturo colore lucet. Plin. lib. 37. cap. 10.

ION, m. [*Ἴων*] Poeta Græcus, cujus meminit Plutarchus & Suidas.

ION, Xuti filius: a quo Ionia dicta est Atheniensium civitas; sicut a Cecrope conditore Cecropia, & a Mopso Mopsochia. conf. Stat. 8. Theb. 454. Plin. 18. 32; 34. 8. & 37. 10.

JONAS, æ. m. [*Ἰωνᾶς*] Propheta V. T. V. Prudent. Cath. 7. 101. Et Sidon. Carm. 16. 26. Hinc

JONÆUS, a, um. Adj. Juvenc. 2. 711.

Hic & Jonæis monitis potiora jumentur.

IÖNBS, um. [*Ἰωνίς*] Populus Ioniæ. V. Isidor. 9. 2. & dict. seq.

IÖNIA, æ. f. [*Ἰωνία*] Regio minoris Asiæ, media inter Cariam & Ætoliæ, ab Ione Atheniensium duce cognominata, qui eam regionem subegit. Vel a Jano Japhet filio: ut Josephus inquit lib. 1. Antiq. cap. 11.

Ioniæ regionis sunt urbes XII. Ephesus, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbos, Erythræ, Phocæa, Clazomenæ, Chius, Samos, ut ait Suidas. Ab Ortu Lycaones & Lydos habet, a Septentrione Æoles, ut a Meridie Cares. Ioniæ situm describit Plin. lib. 5. cap. 29.

Dives Ionia. Ovid. 6. Fast. 175.

Mollis Ionia. Propert. 1. 6. 31.

IONICUS, a, um. Adj. possess. [*Ἰωνικός*] Quod ex Ionia: ut Ionica lingua, inter quinque Græcorum linguas notissima.

Ionicus, nullo adjuncto, pro Saltatore. Plaut. Stich. 5. 7. 1.

Qui Ionicus aut cinædicus, qui hoc tale facere possiet? Ionicum autem saltatorem fere molliculum & effeminatum, delicatiusque se moventem interpretor, ut apud Hor. 3. Carm. 6. 21.

Motus doceri gaudet Ionicos

Matura virgo, &c. Al. Ionios. Tum quod Ionum mores & saltationes lasciviores & teneriores petulantioresque erant, tum quod Siculi saltationem quandam, ut reor, blandam & voluptariam in honorem Dianæ celebrabant, Ionicam vocatam. Turnebus.

Ionicus a majori, Pes est constans ex spondeo & pyrrhichio: ut præconium. Ionicus a minori, ex pyrrhichio & spondeo: ut Diomedes. Dicti sunt Ionici, quia Iones populi in carmine iis pedibus utebantur. V. Mart. Capell. 5. Et Isidor. 1. 16.

De Rifu Ionico. V. Erasmi Chil. & Plaut. Perf. 5. 2. 45. Et Pseud. 5. 1. 28.

IONICOR, Adv. [*Ἰωνίως*] Per dialectum Ionicam. Gell. 6. 14.

IONIACUS, a, um. [*Ἰωνιακός*] ut, Puellæ Ioniacæ. Ovid. 2. de Arte Am. 219. conf. Idem 9. Epist. 73.

IÖNIUS, a, um. Adj. [*Ἰωνίος*] Ionium mare, ab Ionia regiuncula extremæ Italiæ Solinus dictum ait. Parrhasius grammaticus ex Didymi Græci scriptoris auctoritate ab Ionio Dyrachii filio, quem Hercules ex improviso occisum in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret, cujus inter alios Appianus nobilis scriptor meminit. Alii ab Ius errore, ut Lycophron ait. Vel ab Ionio Illyrico. Vel quod in eo perierunt Iones. Alii sic scribunt, Ion Italus Adriæ pater fuit, a quo sinus Ionius, qui mox ab Adria dictus est Adriaticus. Fere constat hoc mare violentum esse, vastum & jactabundum: ac supra fauces Adriaticæ intra Siciliam & Poloponnesum atque Cretam expanditur. Ideo Græci partim ipsum Siculum, partim Creticum appellant, ab insulis. V. Plin. 3. 6. & 8. [Solinus potius Ionium a memoria regis nomen invenisse tradit cap. 36.

Æquor Ionium navigat. Ovid. 15. Met. 700.

Immensum Ionium. Ovid. 4. Met. 534.

Mare Ionium. Virg. 5. Æn. 193. Liv. 23. 33.

Magnum Ionium. Virg. 3. Æn. 211.

Sinus Ionius. Hor. Epod. 10. 19.

Trucis Ionii rabies. Stat. 6. Theb. 52. Poetæ plerumque antep. corripiunt.

IONITHUS, i. m. [*Ἰωνίθης*] tumor in facie. Lat. Vari pl. dicuntur. V. Priscian. 1. 18.

IONITIS, idis. f. Herba, quæ & Aristolochia. Apul. de Herb. cap. 19. [Al. Iotitis. An Ianthis scribendum, *Ἰανθίς*, i. e. Violantilla? V. IANTHIS.

I O P

IÖPAS, æ. m. Rex Afrorum, unus ex procis Didonis, ut Punica testatur historia. Virg. 1. Æn. 744.

— cithara crinitus Iopas

Personat aurata, docuit quæ maximus Atlas.

JÖPPE, es. f. [*Ἰόπη*] Nomen nymphæ apud Propert. 2. 28. 52.

JÖPPE, es. f. [*Ἰόπη*] Urbs Judææ maritima antiquissima, utpote quæ ante diluvium condita fertur: regia quondam fuit Cephæi regis patris Adromedæ, ut scripsit Pomp. Mela lib. 1. cap. 11. extr. Et Plin. lib. 5. cap. 13. De hujus urbis situ scripsit Hegesip. lib. 3. Bell. Jud. Portus est peregrinorum Hierosolymitanorum, sive potius maris Mediterranei ad Judæam. Hebraicalingua *Japho*, nunc *Jaffa* vocatur. conf. Isidor. 15. 1.

JÖPPICUS, a, um. Adj. ut Joppica [*Ἰοππικὴ*] Judææ toparchia. Plin. 5. 14.

J O R

JORDANES, is. m. [*Ἰορδάνης*] Fluvius Judææ eximix suavitatis, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 15. pr. cui Jordanis dicitur. At Tacit. 5. Hist. 6. 4. Josephoque & ceteris Græcis *Ἰορδάνης*, genit. *Ἰορδάνης*. V. Interpr. nomin. Hebraic. & Isidor. 13. 21. [Qui tamen, juxta ac Suidas errat, quum nomen a duobus confluentibus fluminibus Jor & Dane arcessit, cum illud appellativum fluminis, hoc proprium regionis, unde oritur, nomen sit, ut docent Hebraicæ linguæ periti.

I O S

IOS, [*Ἴος*] Insula una ex Cycladibus, in qua sepultus est Homerus oraculo jubente: quoniam mater ejus ex Io esset, ipse certa matre, incerta esset patria. Plin. lib. 4. cap. 11.

JÖSĒPH, [*Ἰωσήφ*] vel JÖSĒPHUS, i. m. Patriarcha, de quo in Genes. extr. & Act. 7. V. Juvenc. 4. 721. Et Arat. 1. Apost. 105.

Josephus [*Ἰωσήφ*] Historicus, Hierosolymita, a Vespasiano ex Judæa captivus Romam abductus. V. Suet. Vesp. cap. 5. & Suid. Vel potius Fabric. Bibl. Gr. lib. 4. cap. 6.

I O T

IÖTA, [*Ἰότα*] Nomen litteræ Græcæ. Cic. 3. de Orat. 46. Quare Cotta noster, cujus tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris, ut iota litteram tollas, & e plenissimum dicas. Martial. lib. 2. 93.

Unum de titulo tollere iota potes.

IOTACISMUS, i. m. [*Ἰωτακισμός*] Grammaticis est ubi littera I conculcatur; ut Juno Jovi irascitur; vel quoties in hac littera duplicatus sonus; ut Troija, Maija. V. Mart. Capell. 5. p. 167. Et Isidor. 1. 31.

JÖTAPATA, [*Ἰωτάπαι*] Urbs in Syria, a conditore sic vocata.

JÖVIS, [*Ἰόβης* Suid.] olim recto casu dictus Juppiter. V. Varr. 7. de L. L. 38. extr. Priscian. lib. 4. Brisson. de Formul. 8. p. 43. ed. Wechel. Apul. Met. 4. p. 157. Quem tremit ipse Jovis. Petron. cap. 47. Hoc solum vetare ne Jovis quidem potest. Idem 58. Tibi Jovis iratus est.

Jovis, genitivus est a Juppiter. Unde, Jovis barba, Planta apud Plin. 16. 18.

Jovis flos. Ibid. 21. 10. Jovis gemma, candida est, non ponderosa, tenera, Idem lib. 37. cap. 9. Jovis Virgo, Ampel. cap. 12. de Signis. V. JUPITERE.

JÖVIALIS, e. Adj. Jovialis incontinentia. Arnob. lib. 5. p. 162. Jovialis pellacia. Ibid. p. 171. Jovialium poculorum minister. Macrobi. Sat. 1. 16.

JÖVISTÆ, compositum a Jove & Justæ. Fest. Sed mendum videtur.

JÖVIVS, a, um. Adj. Arnob. lib. 6. Ex nomine Jovio.

De Jovii & Herculi appellacionibus in nummis, V. Spanh. Diff. 12. p. 495.

Jovia dicta est, Regia Spalkato Dalmatiæ proximior a Diocletiano, qui se Jovem, vel Jovium appellabat. Panciroll. Not. dign. Imp. Occid. cap. 37.

I P H

IPHIANASSA, [*Ἰφιάνασσα*] Melampodis uxor fuit, & Præti de Sthenobocæ filia, ob pulchritudinem a Junone in furorem versa, sed a Melompede sanata. V. Appollod. lib. 2.

Alia Agamemnonis filia, de qua Hom. Iliad. 9. 145.

IPHIANASSÆUS, a, um. Adj. [*Ἰφιανασσῆος*] ut, Iphianassæus sanguis, Lucret. lib. 1. 85.

— Triviai virginis aram

Iphianassæo turparunt sanguine sæde. i. e. Iphigeniæ. Lamb.

Iphianassæi.

IPHIAS, V. post IPHIS.

IPHICLES, is. m. [*Ἰφικλῆς*] Amphitryonis & Alcmenæ filius, uno partu cum Hercule editus, Iolai, comitis laborum ipsius, pater: sepulchrum habuit apud Pheneum Arcadiæ urbem, ut scribit Pausanias in Arcad. p. 248. Wech. conf. Strab. lib. 5. & Serv. ad hunc locum Virg. 8. Æn. 288.

— ut prima noverca

Monstra manu, &c. Ubi perperam Iphiclus vocatur, ut & apud Hygin. fab. 173.

IPHICRATES, is. m. [*Ἰφικράτης*] Teste Corn. Nepote & Plutarcho, vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quam scientia rei militaris nobilitatus.

IPHIDĀMAS, æ. m. [*Ἰφιδάμας*] teste Homero lib. 11. Iliad. v. 221. Antenor filius, corpore lato atque procero, ab Agamemnone in bello Trojano interemptus fuit.

IPHIGĒNĪA, æ. f. [*Ἰφίγενεια*] Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactandam in sacrificio apud Aulidem censuit. V. totam fabulam apud Servium ad illud Virg. 2. Æn. 116.

Sanguine placastis ventos, &c. Propert. lib. 3. 23.

Hoc juvene amisso classem non solvit Atrides,

Pro qua mactata est Iphigenia mora. conf. Ovid. 12. Met. 32.

& Beroald. ad lib. 8. Apul. p. 72.

IPHIMBOIA, æ. f. [*Ἰφίμειδα*] Uxor fuit Aloeï, quæ compressa a Neptuno, duos peperit, Oethum & Ephialtem: qui digitis novem per singulos menses crescebant. Hæc Serv. ad illud Virg. 6. Æn. 582.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi

Corpora. V. ALORUS.

IPHINASSA, V. IPHIANASSA.

IPHINÖR, es. f. [*Ἰφινόη*] Soror Iphianassæ, quam supra vide. conf.

Serv. in Virg. 6. Ecl. 48. & Ovid. 15. Met. 326.

Iphinoe, Mulier Lemnia, quæ cum reliquis consilium cepit viros ab expeditione Thracica reduces trucidandi. V. Val. Flacc. 2. 162. & 327.

IPHINÖUS, i. m. [*Ἰφινόος*] Unus ex Centauris.

IPHIS, idis. m. [*Ἴφης*] Puer liberali specie, qui quum Anaxareten puellam incredibili amore prosequeretur, neque tamen redamaretur ab ea, laqueo se suffocavit,

Atque onus infelix elisa fauce pendit, inquit Ovid. 14. Met. 700.

Iphis, Mercurii filius, unus Argonautarum. Val. Flac. 1. Argon. 441.
 Iphis, Dux aut Miles. Stat. 8. Theb. 447.
 Iphis, Puella Cretenfis nuptiarum die in mare mutata. V. Ovid. 9. Met. 700. f. 4.
IPHIAS, adis. f. [*Ἰφίας*] Iphidis filia Evadne, quam alii Martis filiam volunt. V. suo loco, EVADNE, quæ dicitur Iphias Ovid. 5. Trist. 14. 38. Et 3. de Pont. 1. 111. Et 3. de Arte Am. 22.
IPHITUS, i. [*Ἰφίτης*] Vir fuit Trojanus, quem Homer. Iliad. 8. Et Virg. 2. Æn. 435. maximam armis esse dixit.
 Iphitus, Filius Praxionidis, five Hamonis, qui primus Olympiada instituit. Val. Flacc. 1. Argon. 363. Naubuli filium facit & Argonautam. Sed apud Apollod. lib. 1. Iritus Nauboli.

I P S

IPS, ipos, [*ἴψ*, *ἴψος*. H. St.] Verniculus terræ pilosus, multis pedibus, arcuati repens, tractuque contrahens se. Alii scolopendram nominant, alii millepedam, alii centipedam. Perottus. conf. CONVOLVULUS & INVOLVULUS.
IPSA, antiquè **IPSUS**, a, um. [*ἴψος*, *ἴψον*, *ἴψον*] gen. ipsius, vel ius. V. Virg. Georg. 1. 452. & Æn. 5. 410. Ter. And. 2. 3. 3.
 Ipsus sibi esse injuriosus videatur. conf. Plaut. Aul. 3. 1. 7.
 Ipse, pronomen demonstrativum, aliis pronomibus junctum, eorum accipit significationem. ut, Ego ipse, Tu ipse. Ter. Adelph. 4. 4. 18.
 Ipsum id metuo ut credat, &c. Idem Eun. 2. 3. 64. Istunc ipsum.
 Ipse, abque aliis per ellipfin prolatum, & tamen eorum habens significationem quæ cum eo subaudiuntur. Virg. 2. Æn. 5.
 — quæque ipse miserrima vidi. pro Ego ipse. Ter. Adelph. 4. 2. 44. Apud ipsum lacum. pro Eum ipsum.
 Ipse cum pronomibus, Me, mihi, te, tibi, se, sibi, raro cum iis casu convenit, saltem non tam eleganter. Cic. 3. Fam. 11. pr. Mihi ipse assentior. Ibid. 4. 5. Mali medici ipsi se curare non possunt. Et 4. 13. Mihi ipse displiceo. Idem 6. 10. Agam per me ipse, & moliar, &c. V. infra in Ter.
 Ipse, relativum. Ter. Adelph. 1. 2. 59. Ille tuus ipse sentiet posterius. Idem Eun. 2. 2. 32.
 Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis Vocabula. Ibid. 3. 3. 9. Ipsa accumbere mecum.
 Ipse, pro reciproco. Cic. 1. Off. 16. Si lumen de suo lumine accendat, facit ut nihilominus ipsi luceat. pro Sibi. conf. Nep. 23. 2. 2. Curt. 7. 10. 4. Et Sen. Benef. 3. 23.
 Ipse, repetito nomini adjunctum. Cic. 1. Att. 1. Rogavit me Cæcilius ut adessem contra Satrium. Et paulo post sequitur, Sane sum perturbatus, cum ipsius Satrii familiaritate, tum Domitii. h. e. Prædicti vel præfati Satrii. Ter. Eun. 5. 1. 19. Habemus hominem ipsum.
 Ipse, emphasim, id est expressionem alicuius rei latentis habet: ut si dicam, Ipse pater, de quo minus credendum esset, qui hoc fecit. Ter. Adelph. 4. 7. 43. — ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam. Virg. 2. Æn. 264. — & ipse doli fabricator Epeus. Idem 4. Æn. 365. — Jove missus ab ipso.
 Ipse egomet solvi argentum: majorem quandam vim habet quam Ego ipse. Ter. Adelph. 4. 4. 18.
 Tute ipse. Ter. And. 1. 1. 124.
 Homo ipse nusquam est. Ter. Eun. 3. 4. 5.
 Flos ipse. Ter. Eun. 2. 3. 27. Subaudi Ætatis.
 Frater ipse. Ter. Eun. 5. 2. 66. Adest optime ipse frater.
 Res ipsa. Ter. And. 3. 3. 19. Et Eun. 4. 4. 37. Res ipsa indicat. Idem And. 5. 3. 2.
 Rempotius ipsam dic, ac mitte male loqui.
 Re ipsa mihi dolet. Ter. Adel. 4. 7. 15.
 Se ipse. Ter. And. 3. 2. 15. Se ipse fallit. Idem in prol. Adelph. 4. Indicio de se ipse erit.
 Ecum ipsum video. Ter. And. 3. 4. 26.
 Ipsum me nosti. Ter. Eun. 3. 5. 18. Te ipsum expectabam. Ibid. 4. 6. 5.
 In ipsis nuptiis. Ter. And. 5. 4. 13. Intempore ipso. Ibid. 5. 6. 10.
 Ipse, i. e. Ego. Virg. 1. Ecl. 10. — & ipsum
 Ludere quæ vellem calamo permisit agresti. Ita sæpe Manilius, ut observat Scaliger in Not. p. 35. ed. Argent. Quintil. lib. 1. Ipsos erubescere etiam quum ab aliis laudamur, decet. h. e. Nos.
 Ipsiusce, pro Ipsius. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. ult.
 Ipsipsum, pro Is ipse. Plaut. Cist. 2. 3. 58. & Truc. 1. 2. 23. Sed opt edit, habent in priori loco, Is ipse, in posteriori, Atque is.
 Observat Casaub. ad Theophrasti Charact. cap. 3. *ἴψος καλακίας*, & apud Græcos pronomen *ἴψος*, & apud Latinos Ipse, voces fervorum aut discipulorum fuisse, quibus vel dominos vel magistros suos appellarent, proprio nomine dissimulato. Sic Plaut. Caf. 4. 2. 10.
 Quid tu hic agis? A. ego eo quo me ipsa misit. i. e. Hera. V. Heinf. ad Heliod. O. & D. p. 226. Sic *ἴψος* discipulorum Pythagoræ vox erat, cum de præceptore loquerentur. Ita Ille, apud Cic. 6. Fam. 10. & 20. Cæsarem notat. V. Pet. Victor. in loc.
 Ipse, pro Sponte sua, per se. Cic. de Clar. Orat. 34. Ipsa enim natura circumscriptio quadam comprehenditque sententiam.
 Ipsius, pro Sui ipsius. Cic. pro Sext. 151. Quis unquam Consul Senatuum ipsius decretis parere prohibuit? Budæus. conf. ad fin. infra.
 Inter ipsos, pro Inter se. Quintil. lib. 8. cap. 6. Circa quem inexpliabilis & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. Idem lib. 10. cap. 2. usus est reciproco, Diversa est causarum inter se ipsas conditio.
 Ipsum, pro Res ipsa de qua agimus. Cic. 1. de Divin. 104. Sed id ipsum est deos non putare, quæ ab his significantur, contemnere.
 Hoc ipsum nihil agere & plane cessare, delectat. Cic. 2. de Orat. 24.
 Hoc est ipsum esse contra se copiosum, disertum. Cic. 2. de Divin. 83.
 Quod ipsum. Cic. in Somn. Scip. 20. Idem 1. de Orat. Quod ipsum est tantum magnum. Idem pro Lege Manil. 17. Quorum ipsum per se res & fortunæ curæ vobis esse debent.
 Qui ipse tum fuit. Cic. de Clar. Orat. 29.
 Qui ipse. Cic. pro Muren. 50. Nisi eum qui ipse misisset. Idem 8. Att. 23. Nec me Consules movent, qui ipsi pluma aut folio facilius moventur. Idem hoc ipsum, maximam emphasim & repetitionis gratiam habet. Cic. 3. Tusc. 26. Nihil gravius, nihil philosophia dignius, nisi idem hoc ipsum honeste, sapienter, juste ad voluptatem referre.

Idem ipse Mithridates. Cic. pro Lege Manil. 49.
 Ille ipse. Cic. 2. de Orat. 75. Quærebant ab Annibale, quidnam ille ipse de illo philosopho judicaret. Idem pro Marcel. 8.
 Ille ipse divinationis auctor Chrysiippus. Cic. 2. de Divin. 61.
 Illud ipsum quod est optimum. Cic. in Orat. 6.
 Illo ipso tempore, illo ipso anno. Cic. Post redit. in Senat. 4. Et 4. Att. 1. Ipso illo die, quo lex est data.
 Isti ipsi, qui, &c. Cic. 2. Tusc.
 Istum ipsum inquam, Brute, dico librum. Cic. de Clar. Orat. Idem 7. Att. 3. Nam si Respub. defenditur, cur ea consule isto ipso defensa non est?
 Si quis istas ipsas artes illustrare velit. Cic. 1. de Orat. 61.
 Eo ipso die. Cic. 1. Att. 1. Idem 15. Fam. 18. Longior epistola fuisset, nisi eo ipso tempore petita esset a me, quum jam iretur ad te. Idem, Ea enim ipsa hora acceperam litteras tuas.
 Itamen ipsi dii. Cic. 3. de Nat. Deor. 77.
 Id ipsum. Cic. 15. Fam. 17. Atque id ipsum facerent commodius, si, &c.
 Cum id ipsum dicere, nunquam sit non ineptum. Cic. 1. de Orat. 112. Et 7. Att. Nisi forte id ipsum est falsum, discessisse illum, &c.
 Hic ipse, & Hoc ipsum. Cic. 2. de Fin. Velut in hoc ipso, de quo nunc disputamus. Ibidem, Itaque hic ipse jam pridem rejectus est.
 Hicce ipse. Cic. 1. de Orat. 73. Sic in orationibus hicce ipsis.
 Hoc ipsum. Cic. 7. Att. Sed ego hoc ipsum velle miserius esse duco.
 Natali suo ipso die. Cic. 4. Att. 1.
 Annis ipsis x x. Cic. de Clar. Orat. 61. Cato qui annis novem post eum fuit Consul, &c. mortuus est annis L X X X I I I ipsis ante me Consulem. Quidam volunt significare Integros. Vide quendam Pontanum Jesuitam, qui Progymnasmatia scripsit. H. St. Hæc ipsa interpretatio supra adjecta fuerat in Lond. Dicunt Annis &c. totis veteres, non Integris.
 Dies ipsi. Cic. 3. Att. 21. Triginta dies erant ipsi, quum dabam has litteras, per quos nullas a vobis acceperam. Eidem 4. 11. Quum ibi decem ipsos fuissent dies. [i. e. Dies x totos.
 De ipso dicere modestè, pro De se ipso. Cic. pro Corn. Balb. 2.
 Per se ipsum. Cic. de Arusp. Resp. 36. Hoc quid sit, per se ipsum non facile interpretor, sed ex eo quod sequitur suspicor, &c.
IPSIOR, **IPSISSIMUS**, h. e. Idem ipse. Plaut. Trin. 4. 2. 146. Ergo ipsiusne es? c. ipsissimus.
 Imitatione Græci *αὐτίωτατος*. **IPSIOR** deletur. H. St. Mihi videtur joco ab ipso Plauto fictum vocabulum.
IPSUILLICES, um. pl. quæ Ipsullices, ab Ipse & Illex. Festus, Ipsullices, Bractæ in virilem mulieoremque speciem expressæ. Voss. Etym. p. 269. Videntur, signare imagunculas, quibus magi utebantur, ut eum cuius imago esset, pellicerent in amorem. conf. Jun. de Pictur. 11. 8.

I R

IR, n. indecl. proprie Manus concavitas, licet quandoque pro ipsa Manu ponatur. Perott. conf. Scholiast. Priscian. V. HIR.
IRA, æ. f. [*ἰργή*, *θυμὸς*, *χόλος*, *μῆνις*, *κόρα*] Dicitur est ab Ire: quod a se eat qui irascitur & furit. Unde & Qui iram deponit, Ad se redire dicitur. Hæc Donatus in Ter. Adelph. 5. 3. 8. Alii ab Uro duci volunt. Ter. And. 3. 3. 20.
 Amantium iræ, amoris redintegratio est. Cic. 4. Tusc. 21. Quæ autem libidini subjecta sunt, ea sic definiunt, ut ira sit libido puniendi ejus qui videatur læsisse injuria.
 Ira pro Culpa nonnunquam ponitur. Grat. Cyneg. 374.
 — furtim commissam ulciscitur iram. V. Ulit. Cur secund. in loc. Liv. 27. 7. Qui ex prætoris exercitu ob similis iram fugæ nulli eo erant.
 Firmissimus ira. Ovid. 7. Met. 457.
 Furens ira. Sen. Herc. fur. 9.
 Improbus ira. Virg. 9. Æn. 62.
 Iniqui ira. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Impatiens iræ. Ovid. 13. Met. 3.
 Terribilis ira. Virg. 12. Æn. 946.
 Tumidus flagrante ira. Claud. de Laudib. Serenæ, 135.
 Fluctus irarum. Lucret. 3. 299.
 Frena irarum. Stat. 3. Theb. 425.
 Stimuli acres irarum. Lucan. 2. 324.
 Jovis ira, Fulmen. Ovid. 15. Met. 871.
 Maris ira. Ovid. 12. Met. 36.
 Acerbæ iræ. Lucret. 5. 1194.
 Agitata ira magnis causis. Sen. Thyest. 7.
 Ampliores iræ. V. **AMPLUS**.
 Armigeræ iræ. Stat. 6. Theb. 828.
 Atro genis pallentibus iræ. Valer. 2. Argon. 205.
 Bellatrix ira. Claud. 2. in Ruff. 118.
 Cælestis ira. V. **CÆLUM**.
 Caligantes iræ. Stat. 10. Theb. 281.
 Capitalis ira. Hor. 1. Serm. 7. 12.
 Cruenta ira. Hor. 3. Carm. 2. 12.
 Fervens oculis dabat ira ruborem. Ovid. 8. Met. 466.
 Graves iræ. Hor. 3. Carm. 3. 31.
 Immedicabilis ira. Sil. lib. 1. 147.
 Inanis. V. **INANIS**.
 Inexorabilis. Sen. de Clement. lib. 1. cap. 5.
 Ingens. Ovid. 1. Met. 166.
 Iniqua. Ovid. 5. Met. 345.
 Lenca. Ovid. 3. Epist. 22.
 Magna. V. **MAGNUS**.
 Manifesta. Ovid. 6. Met. 313.
 Mansuetior. Ovid. 3. Trist. 23.
 Minax. Sen. Agam. 7.
 Mollior. Ovid. 2. Trist. 28.
 Præceps. Sen. Hippol. 4.
 Rapida. Stat. 3. Theb. 410.
 Sæva. Virg. 10. Æn. 813.
 Sanguinea. Valer. 7. Argon. 330.
 Tenax. Ovid. 1. de Pont. 28.
 Tristis. Virg. 2. Ecl. 14.
 Tumida. Ovid. 2. Met. 602.
 Vasta. Ovid. 10. Met. 551.

- Violenta. Ovid. 8. Met. 106.
 Ira supra modum. Virg. 4. Georg. 236.
 Abiecta ira. Sen. Thyest. v. 431.
 Abscedit ira. Ter. Hec. 5. 2. 14.
 Abstinerere irarum. V. **ABSTINEO**.
 Abundare ira. V. **ABUNDO**.
 Accedit illi ira. Sil. 16. 62.
 Accendere iras. Sil. lib. 17. 443.
 Accensus in iram. Lucan. 3. 133. V. **ACCENDO**.
 Accingi ira. V. **ACCINGO**.
 Accunt magnis stridoribus iras. Virg. 12. Æn. 590.
 Acnebat iras ingentes. Sen. Troad. 9.
 Addidit dolor iram. Ovid. 12. Met. 532. Al. Adjicit.
 Adjicit iram luctibus. Ovid. 2. Met. 384.
 Admovere iras alicui. Stat. 5. Theb. 158.
 Afficere aliquem dolore & ira. Tacit. 1. Ann. 41.
 Aggerare iras. Virg. 4. Æn. 197.
 Agit animus vivaces iras. Sen. Herc. fur. 1.
 Asperare iram alicuius. Tacit. 2. Hist. 29. Irent propre, neu remorando iram victoris asperarent.
 Asperat iras frictis mucronibus. Claud. de Magnete 609.
 Assurgunt iræ. Virg. 12. Æn. 494.
 Attollere iras. Virg. 2. Æn. 381.
 Cadit ira metu. Ovid. 2. Amor. 13. 14.
 Cadat ira naso. Perf. 5. Sat. 91.
 Calet ira. Stat. 6. Theb. 230.
 Cohibere iras. Virg. 12. Æn. 314.
 Colligere iram. Hor. de Arte Poet. 160.
 Commodare iras alicui. Stat. 4. Theb. 75.
 — cui bella favent, cui commodat iras
 Cuncta cohors. V. **COMMODO**, in **COMMODUM**.
 Commota est ira tyranni. Ovid. 6. Met. 549.
 Comprimere iras. Sen. Med. 6.
 Concire iram. Ter. Hec. 3. 1. 33.
 Concipere iram, Vide **CONCIPIO**. H. St.
 Concitare iram alicui. Ovid. 4. de Pont. 14. 41.
 At malus interpres populi mihi concitat iram.
 Concitare in iram, vide **CONCIPIO**. H. St.
 Concitans rabida ira. Ovid. 7. Met. 413.
 Concedere in iras. V. **CONCRO**.
 Condere iram. Tacit. 2. Ann. 28. Adeo iram condiderat, cunctaque ejus dicta, factaque quum prohibere posset, scire malebat.
 Constitit ira infracta. Ovid. 6. Met. 627.
 Contrahere iram alicuius alicui. Ovid. 2. Met. 660.
 Non fuerant artes tanti, quæ numinis iram
 Contraxere mihi.
 Contundere iras. V. **CONTUNDO**.
 Coquere iras. Sil. lib. 7. 403. V. **COQUO**.
 Crudescent iras. Stat. 2. Theb. 680.
 Cumulatur ira cor. Cic. pro Cœl. 37. Nunc enim mihi animus ardet: nunc meum cor cumulatur ira.
 Decedet hæc ira. V. **DECRDO**.
 Decurrere ad acres iras. Lucret. 3. 312.
 Deservescere iram. Cic. 4. Tusc. 78.
 Desflant iræ. Liv. 40. 10. Sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse.
 Diffundimus iram flendo. Ovid. 8. Epist. 61.
 Effert se ira Orco. Virg. 3. Æn. 215.
 — nec sævior ulla
 Pestis & ira deum Stygiis sese extulit undis.
 Effudit habenas omnes irarum. Virg. 12. Æn. 499.
 Evomere iram in aliquem. Ter. Adelph. 3. 2. 14.
 Nihil est quod malim, quam illam toram familiam dari mihi obviam,
 Ut iram hanc in eos evomam omnem, dum ægritudo hæc est recens.
 Exafluare ira tacita. Ovid. 6. Met. 623.
 Exardescit ira ex Cic. Vide in **EXARDESCO**. H. St.
 Excitat iras indomitas dolor. Virg. 2. Æn. 594.
 Exercuit iras horribiles. Virg. 3. Georg. 152.
 Exercerent iras rotlis & unguibus. Ovid. 13. Met. 613.
 Facere iram. Quintil. lib. 6. cap. 1.
 Facere missam iram. V. **MITTO**.
 Facere aliquid per iram. Cic. 4. Tusc. 79.
 Finire iram. Ovid. 11. Met. 308.
 Finire veteres iras. Ovid. 14. Met. 582.
 Flexa ira ad mitius. Ovid. 3. Trist. 5. 41.
 Fluctuant testu irarum. Virg. 4. Æn. 532.
 Frenare nescit iras. Sen. Med. 11.
 Frangere iram. Quintil. lib. 6. cap. 3. Quum odium, iramque frequentissime frangat.
 Gerere iram. Ter. Hec. 3. 1. 30.
 Ignescunt iræ. V. **IGNIS**.
 Imperat iræ accensæ non fortiter. Ovid. 9. Met. 28.
 Tumidæ non imperat iræ. Ovid. 11. Epist. 15.
 Incendi ira. V. **INCENDO**.
 Incendit pectus principis truci ira. Sen. Octav. 5.
 Incitat iras stimulis haud mollibus. Virg. 11. Æn. 728.
 Incitatus ira. Cic. 1. Off. 24. Qui injuste impetum in quempiam facit, aut ira, aut aliqua perturbatione incitatus est. V. **INCITO**.
 Indulgere iræ. V. **INDULGO**.
 Induere iras sibi. Sil. lib. 1. 38.
 Infecerat ira immani oculos. Claud. de Bell. Get. 585.
 Ingenerare iras alicui. Stat. 4. Theb. 230.
 Intercedit ira inter aliquos. Ter. Hec. 3. 1. 25.
 Interit ira mora. Ovid. 1. de Arte Am. 374.
 Lenire iram. Quintil. lib. 3. cap. 8. Nam & concitanda, & lenienda frequenter est ira.
 Minuere iram. V. **MINUO**.
 Miltus amor ira. Ovid. 6. Epist. 76.
 Moderari iræ. Hor. 1. Epist. 2. 59.
 Mollire iras. V. **MOLLIS**.
 Movere iram alicuius. Sen. Octav. 5.
 Occupatus ira. Quintil. lib. 4. cap. 2.
 Ortum unde est initium iræ. Ter. Hec. 3. 2. 16.
 Parcere iræ. Virg. 2. Æn. 534.
 Permucere iras. V. **PERMUCERO**.
 Placare iram deorum sacris. Ovid. 10. Met. 390.
 Ponere iram, & Colligere iram, contraria. Hor. de Arte Poet. 166.
 Ponere iras fidelitet. Ovid. 6. Fast. 41.
 Ponere frena iræ. Imponete. Juven. 8. Sat. 88.
 Præcipitant furor iraque mentem. Virg. 2. Æn. 316.
 Premit iras graves. Lucan. lib. 2. 251.
 Procedunt longius iræ. Virg. 5. Æn. 461.
 Prohibenda maxime est ira in puniendo. Cic. 1. Off. 86.
 Recanduit ira. Ovid. 3. Met. 707.
 Recellit ira. Ovid. 12. Met. 36.
 Remittere iras. Virg. 4. Georg. 536.
 Reprimere iram. Ovid. 1. Met. 755.
 Rehidunt iræ. Ovid. 1. de Arte Am. 373. al. Auræ.
 Refuscitare iram positam. Ovid. 8. Met. 474.
 Satiare iram. Claud. de Bello Gildon. 36. Ovid. 3. Met. 252.
 Sedare iras. Lucan. 10. 54.
 Solvere iras. Ovid. 9. Met. 273.
 Subit ira. Virg. 2. Æn. 575.
 Subridens mista ira. Virg. 10. Æn. 742.
 Sunt iræ inter Glycerium & gnatum. Ter. And. 3. 3. 26.
 Succenti ira Pœni. Sil. lib. 1. 169.
 Sumere novas iras. Ovid. 2. Met. 175.
 Temperare iras. Virg. 1. Æn. 61.
 Tenere iram. Ovid. 5. Met. 420.
 Vertere iram in aliquem. Hor. Epod. 5. 13.
 Vertit in iram luctus. Liv. 7.
 Vindicat ira memori te. Ovid. 21. Epist. 9.
 Vitare iram alicuius. Ovid. 3. Met. 7.
IRACUNDUS, a, um. Adj. [*ἰρακύνδης, ὀσπργός, κρησής*] Qui parva, vel nulla causa præcedente irascitur, inquit Donatus: quique natura ad iram proclivis est, etiam si tunc nulla moveatur ira. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 15.
 Garruli, ofores, infensi, iracundi, sibi suisque invidi.
 Iracunda secum mullitat. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 1. 30.
 Video equidem, aufcultemus: nescio quid secum iracunda mullitat.
 Adria iracundior. Hor. 3. Carm. 9. 23.
 Animus iracundus. Plaut. Bacch. 4. 3. pr.
 Petulans, protervo, iracundo animo, indomito, incogitato.
 Fulmina iracunda. Hor. 1. Carm. 3. 40.
 Leones iracundi. Ovid. 15. Met. 86.
 Mens iracunda. Lucret. lib. 3. 296.
IRACUNDIA, æ. f. [*ἰρακύνδης*] Donatus ad Adelph. 5. 3. 8. Ira de causa est: Iracundia de vitio multum irascentis, sive de moribus. Cic. pro M. Marcel. 9. At vero quum aliquid clementer, mansuete, iuste, moderate, sapienter factum, in iracundia præsertim, quæ est inimica consilio, &c. Suet. Claud. Cæs. cap. 38. pr. Iræ atque iracundiæ conscis sibi, utramque excusavit edicto, distinguitque: &c. Cic. 3. Tusc. 11. Quanquam ipsa iracundia, libidinis est pars, sic enim definitur, Iracundia, ulciscendi libido.
 Iracundiæ adjutor alterius. Ter. Adelph. 1. 2. 66.
 — verum si augeam,
 Aut etiam adjutor sim ejus iracundiæ,
 Infaniam profecto cum illo.
 Iracundia subita. Plin. lib. 10. cap. 43. Hunc iracundia subita incitatus maniceps proximæ futrinæ exanimavit.
 Adducere ad iracundiam. Auct. ad Heren. 3.
 Ardere iracundia. Ter. Adel. 3. 2. 11.
 Me miserum, vix sum compos animi, ita ardeo iracundia.
 Augere iracundiam. V. **AUGEO**.
 Cohibere iracundiam. V. **COHIBEO**.
 Continere iracundiam. V. **CONTINEO**.
 Dimittere iracundiam. Cæs. 1. Bell. Civil. 8.
 Exardescere iracundia præsentis. Cic. 1. Fam. 9. Sed quum me disputantem, non læscentem, læsisset, exarsi, non solum præsentis credo iracundia, sed quum inclusum illud odium multarum ejus in me injuriarum, quod ego effudisse me omne arbitrabar, residuum tamen inficentem me fuisset, omne repente apparuit. conf. **EXARDESCO**.
 Exercere iracundiam. Cic. ad Brut. 2.
 Efferi iracundia. Cic. 2. de Orat. 305.
 Fluctuare inter astus iracundiæ. Macrobr. 4. Saturn. cap. 2.
 Habere iracundiam. Cic. 10. Fam. 23. Iracundias autem harum rerum recentes habebant.
 Instamari iracundia. Cic. 4. Tusc. 50.
 Iratus mediocri iracundia. V. **MEDIOCRIS**.
 Omite iracundiam. Ter. Adel. 4. 7. 37. — jam vero omite, Demea,
 Tuam istanc iracundiam.
 Permotus iracundia. V. **PERMOTUS**.
 Remittere iracundiam. Cic. 8. Philipp. 19.
 Resistere iracundiæ. Cic. ad Q. frat.
 Reprimere iracundiam. Ter. Adel. 5. 3. 8.
 Tandem reprime iracundiam, atque ad te redi.
 Servire iracundiæ, pro Obsequio. Non parebo dolori (inquit Cic. de Provinc. 2.) nec iracundiæ serviam, &c.
 Sedare iracundiam. Cic. in Brut.
IRACUNDE, Adv. [*ἰρακύνδης*] Cum iracundia, furiose, animose. Cic. 8. Philipp. 17. Nam me tecum iracunde agere dixisti folere, non est ita: vehementer me agere fateor; iracunde nego.
 Compar. Cic. pro Rosc. Com. 31. Quo quisque est folertior & ingeniosior, hoc docet iracundius & laboriosus.
IRACUNDITER, Adv. antiq. ut refert Nonius 11. 45. citans Cæciliam Subditio, Quæso ne temere hanc rem agas, & ne iracunditer. conf. Ennius apud Priscian. cap. 15.
IRASCOR, èris, iratus sum, [*ἰραίζομαι, θυμώρομαι, ὑλάω, κρησώ, μινία, μενεάω*] irasci. Ira commoveri, stomachari, succensere. Ter. 1. 2. 86. Rursum, Demea, irascere.
 Celer

IRACUNDIA, Hor. 1. Epist. 21. 25.
IRACUNDIA, Hor. 1. Epist. 20. 25.
IRACUNDIA bilis irasci alicui. Tacit. 1. Ann. 13.
IRACUNDIA eris alicui. Propert. lib. 1. 5. 8.
IRACUNDIA tibi istud dictum. Plaut. Merc. 4. 5. suppos. 2. 15. Istud dictum non amplius irascor. i. e. Ob istud dictum tibi vicem alicujus, ut Dolere vicem. Liv. 34. 32. Remittimus hoc tibi, noltram ne vicem irascaris.
IRASCOR quod sim evocatus. Plin. 3. Epist. 9.
IRASCUNTUR admonitioni. Quintil. lib. 2. cap. 7.
IRACUNDIA de Sitio nihil irascor. Cic. 15. Att. 17.
IRACUNDIA & succensere. Cic. pro Rosc. Com. 46. Dii immortales hominibus irasci & succensere consueverunt.
IRACUNDIA & stomachari. Cic. de Clar. Orat. 326. Saepe videbam cum irridentem, tum irascentem, etiam stomachantem Philippum.
IRASCERE, pro irasci, infinitivus antiquus. Pompon. Arista, Noli quaso irascere: more fit moriri suam quisque uxorem ut velit. Ex Nonio 2. 446.

IRASCENS, entis. ut, Mater irascens. Ovid. 6. Met. 269.
IRASCENS montibus. Idem 9. Met. 209.
IRATUS, a, um. Partic. & Adj. [ἰρατός , ἰραστός] Ira commotus. Cic. pro Coel. 42. Huic homini ego fortasse & pauci deos propitios, plerique autem iratos putabant.
IRATUM fore. Cic. 1. Att. 1. Pompeii amici nostri negant me ei iratum fore, si ad mea comitia non venerit. Iratum fore dixit, quia non erat in usu futurum in **IRUS**, hoc est Iraturus, vel Irasciturus. Unde minus pure videtur Sen. lib. 3. de Ira scripsisse his verbis, Fugere itaque omnes debet, quos iraturos iracundia sciet. [Sed in emendatis codd. est, Irritatos iracundiam. Locus est cap. 8. pr.]
IRATUM habere aliquem, pro Alicujus iram in se convertere. Cic. 14. Att. 21. Nolo te illum iratum habere.
IRATUM fore. Cic. 1. de Orat. 20.
IRATUS & offensus alicui. Cic. 14. Att. 8.
IRATUS, pro Abalienato. Cic. Marcellum tibi esse iratum scis.
IRATUM est irati, cupere a quo laesus videatur, ei quam maximum dolorem inurere. Cic. 3. Tusc. 19.
MARE iratum. Hor. Epod. 2. 6.
OCELLI irati. Ovid. 2. Amor. 8. 15.
SITIS irata. Propert. lib. 4. 10. 62.
VENTER iratus. Hor. 2. Serm. 8. 5.
COMPAR. Iratior. Cic. 15. Att. Antonio est enim fortasse iratior. Idem 4. Tusc. 78.
SUPERL. Iratissimus. Cic. 8. Philipp. 19. Cæsar ipse, qui illis fuerat iratissimus, tamen propter, &c. conf. Plaut. Poen. 2. 1. 4.
IRATE, Adv. [ἰρατῶς] h. e. Animo commoto. Phædr. 4. 24. 14. Irate dimissus.
COMPAR. Columel. lib. 7. cap. 12. Satis est severos esse nec blandos, ut nonnunquam etiam conservos iratus intueantur, semper exandescant in externos.

IRASCENTIA, æ. f. Apul. Dogm. Plat. p. 58.
IRASCIBILIS, e. Adj. Firmic. 5. 9.

I R C

IRACUS, i. m. Genus farciminis in sacrificiis. Festus.

I R E

IRÉNÆUS, i. m. [Ἰρήναιος] Polycarpi discipulus, Lugdunensis Episcopus, martyr. A. D. CCCIII. Omnium doctrinarum curiosissimum exploratorem vocat Tertull. adv. Valent. cap. 5.
IRÉNARCHES, sive IRÉNARCHA, æ. m. [Ἰρήναρχος] dicitur Qui ad tollendas discordias & pacandos civium animos in civitate præficitor. *ἰρήνη* pacem significat & quietem; *ἀρχός*, princeps est. Irénarcha igitur est Magister & princeps pacis ac disciplinæ publicæ. Martianus in l. Divus Hadrianus. D. de custod. & exhib. reor. hac voce quinquies utitur.
IRÉNARCHÆ (inquit Ulpianus in l. Munerum. D. De muneribus & honoribus) sunt Qui disciplinæ publicæ & corrigendis moribus præficiuntur. conf. Lex. Pitisc.
IRÉNÆ, es. f. [Ἰρήνη] Mater Imp. Constantini vi. V. J. Bapt. Egnat. l. 2.
IRÉSIONE, es. f. [Ἰρήσιον] Oleæ ramus lana obvolutus ante januas ædium suspendi solitus in honorem Apollinis ad famem arcendam. V. Suid. & Casaub. in Baron. Ann. 16. 34. 5.

I R I

IRIA Flavia, [Ἰρία] Hispaniæ Tarraconensis urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. *Maria finis terra* vulgo. Iria etiam, Taurinorum urbs Ptolemæo, Tira Plinio, hodie Sartirana. In ed. Harl. Iria. lib. 3. cap. 5. Sect. 7.
IRIS, Iridis & Iris. f. [Ἴρις] Arcus caelestis. Ab ἴρα, quod est nuntiare. Nam poëta deorum nuntiam fingunt. Virg. 9. Æn. 2. Irim de caelo nixit Saturnia Juno.
JUNONIA Iris. Ovid. 14. Met. 85.
ROSCIDA Iris. Virg. 4. Æn. 600.
IRI, vocativus. Virg. 9. Æn. 18. Iri, decus cæli.
IRIS, Herba, cujus radix est suavissimi odoris, dicta quidem a similitudine colorum qui in flore sunt, cum ipsa cælesti iride. De hac sic Plin. lib. 21. cap. 7. Illa quoque non omittenda differentia, odoramentorum multa nihil pertinere ad coronamenta, ut irin atque saluicam: quanquam nobilissimi sit odoris utraque. Sed iris radice tantum commendatur, unguentis & medicinæ nascens. Et paulo post, Caulem habet cubitale & rectum. Floret diversi coloris specie, sicut arcus caelestis, unde & nomen. Vulgo dicitur *litum caruleum*. Columel. lib. 12. cap. 20.
IRIS sexangulata, Gemmæ pretiosa in Arabia. Solin. cap. 46. Plin. 37. 9.
IRIS etiam, Corona media in oculo. V. Lex. Med.
IRICOLOR, ðris. Adj. Auson. Epist. 3. 15.
IRICOLOR vario pinxit quas pluma colore.
IRINUS, a, um. Adj. [Ἰρινός] Quod ex iride factum est: ut, Irinum unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1.
IRIO, ðnis. m. Herba quam ἰρίσιν Græci vocant. Matthioli. & Plin. 26. 7.

IRNELLA, æ. f. Vasis genus in sacris, inquit Festus.
IRNEUM, Placentæ genus quoddam, ab Irnea, cujus poculi mentio est apud Plautum, ut Irnellæ apud Verrium appellatur. Scribit enim Cato in irnea esse intendendum, & in olla coquendum. Turneb. Advers. 23. 10. al. Hirnea. q. V.

I R O

IRŌNTA, æ. f. [ἰρωνία] Tropus est verbi in contrarium sensum arrepti. Græci enim ἰρωνία cavillari dicunt, quum aliud verbis significamus, aliud re ipsa sentimus: ut Cic. pro Rabir. 29. At credo, quum innumerales hostium copias in Italia sudisset, atque obsidione rempub. liberasset, omnia sua secum una moritura arbitrabatur. Non ita est, Quirites. Idem 4. Acad. 17. de Socrate, Ita quum aliud diceret, atque sentiret, libenter uti solitus est ea dissimulatione quam Græci ἰρωνίαν vocant Idem 2. de Orat. 270. Socratem opinor in hac ironia dissimulantiaque longe lepore, & humanitate omnibus præstitisse. V. Quintil. lib. 9. cap. 2. Bella ironia. Cic. in Bruto 293. conf. Corvini Dubia. Khet. Fascic. 8. Dub. 3.
IRONICE, Adv. Afcon. proœm. Act. in Verr. p. 49. Ironice dictum est.

I R P

IRPES, icis. m. Irpices, Genus ferreorum rastrorum, quod plures habet dentes ad extirpandas herbas in agris. Festus. Urpicem vocat Cato R. R. cap. 10. Servius ad illud Virg. 1. Georg. 95. Vimineaque trahit crates. ad agrorum scilicet, inquit, exæquationem, quam Irpicem rustici vocant, &c. Ab ἀρπεξ deducit Scaliger. ad Varr. L. L. 4. 31. conf. Lex. Pitisc.
IRPINI, orum. m. plur. [Ἴρπιοί] appellati sunt nomine Lupi, quem irpum dicunt Samnites: eum enim ducem fecuti, agros occupaverunt. Festus. Hirpinos & Hirpum. cum aspiratione vocat Servius ad Æneid. 11. 785. bonique passim scriptores. V. HIRPINI.
IRPINUS, a, um. Adj. ut, Irpinus fundus. Cic. 3. de Lege Agr. 8.

I R R

IRRADIO, [ἀκτινοβολία] Ære. Illustrare, & quasi intus radiare. Plaut. [Puto, in Suppos. alicubi.] Faciunt quod consueverunt, irradiant salibus mensam, omnes ad risum provocant. Stat. 6. Theb. 64.
 — hinc undique gemmæ
 Irradiant.
 Passive. Quintil. Trib. Mar. cap. 8. p. 81. Burm. Nemo, si degenerat a virtute, Patrum potest irradiari fulgoribus.

IRRADIATUS, a, um. Partic. Mart. Capell. 8. p. 273. Candore luminis irradiati refulgere Divi.

IRRADIATIO, ðnis. f. apud Augustin.
IRRADO vel INRADO, ère. Cato R. R. cap. 157. Eodem Silphium irradiato. Hinc

IRRASUS, vel INRASUS, a, um. Partic. Rafus. ut, Laferpitium irrasum. Cato ibid.

IRRASUS, a, um. [ἀκτινοβόρος] Adj. Rafus contrarium. Plaut. Rud. 5. 2. 16. Di te ament cum irraso capite.
 Clava irrasa. Sil. lib. 8. 585. Rudis, & impolita.

IRRATIŌNABILIS, e. Adj. [ἰρατῶς , ἀλόγος] Quintil. lib. 7. cap. 4. Falsa est finitio, si dicas, Equus est animal rationale. Nam est equus animal, sed irrationabile. Alia exemplaria habent Irrationale. Idem lib. 8. cap. 5. Secantur hæc in plures, ut a rationali ad rationale, & idem de irrationabilibus. Alii legunt Irrationalibus. Sic lib. 10. cap. 7.

IRRATIONABILIS casus. Quintil. 9. Decl. conf. Borrich. Cogit. p. 150. V. Rationalis & Rationabilis in **RATIO**.

IRRATIONABILITAS, atis. f. Apul. ad Afclep. p. 92. Irrationabilitas bonorum omnium.

IRRATIONABILITER, Adv. Hieron. Homil. 2. Idem Epist. 150. & Tertull. de Poenit. cap. 2. pr.

IRRATIO, ðnis. f. Tertull. adv. Prax. cap. 15.
IRRATIONĀLIS, e. Adj. Quintil. 7. 3. Est equus animal sed irrationale. conf. Sen. Epist. 92. V. Rationalis in **RATIO**.

IRRATIONALITER, Adv. Tertull. de Fuga cap. 4.
IRRAUCESCO, ui, [ἰρραυέσκω] ère. Raucum fieri. Cic. 1. de Orat. 259. Itaque nos raucos sæpe attentissime audiri video. tenet enim res ipsa atque causa: at Ætopum si paulum irraucuerit, explodi video. Priscianus legit Irauferit. V. Schurtzfleisch. Ep. arcan. p. 505. T. 2.

IRRAUCUS, a, um. Adj. Idem ac Raucus. Plin. Valer. 1. 2. Irrauca vox.

IRRECORDABILIS, e. Adj. Arnob. 2.
IRREDIVIVUS, a, um. Adj. [ἀντιπιστάτος] ut, Irredivivus pons, apud Catullum ad Coloniam, epig. 18. 3. pro Irreparabili, inquit Budæus.

IRREDUX, icis. Adj. [ἰρρέδω] Lucan. lib. 9. 408. Irreducemque viam deserto limite carpit. h. e. A qua vix salvus redibit.

IRREFRAGABILIS, e. Adj. Sarisb. ut apud Philof.

IRREFUTATUS, a, um. Adj. Lactant. 5. 16. extr.

IRREFUTABILIS, e. Adj. Arnob. l. 4.
IRRELIGĀTUS, a, um. Adj. [ἰρρέλιγτος] Idem quod Solutus, & non ligatus. Ovid. 1. de Arte Am. 530.

Utque crat e somno tunica velata reincta
 Nuda pedem, croceas irreligata comas.

IRRELIGIO, ðnis. f. Apul. ad Afclep. p. 91. Hæc & talis senectus venit mundi, irreligio, inordinatio, &c.

IRRELIGIOSUS, a, um. Adj. [ἀσεβής] Quod est contrarium Religioso. Plin. Epist. 112. Sed eam reverentiam cum litteris ipsis, tum scriptis tuis debeo, ut fumere illa, nisi vacuo animo, irreligiosum putem. Liv. 5. 40.

IRRELIGIOSUS, Adv. Tac. 2. Ann. 50. Arnob. 1. Vestra sunt hæc irreligiose opinata & irreligiosius credita. Quintil. Decl. 8. Irreligiosus ille anhelus pectoris pallor inspicitur.

IRRELIGIOSITAS, atis. f. Tertull. Apol. cap. 24. Salvian. 6. de Gub. Dei p. 143.

IRREMEABILIS, e. Adj. Unde remeare non possis. Error irremeabilis. Virg. 5. Æn. 591. de Labyrinthio. Via irremeabiles. Sen. Herc. fur. 7. Unda irremeabilis. Virg. 6. Æn. 425. de Styge. conf. Sil. 5. 40.

IRREMEDIABILIS, e. Adj. [ἀνίατος] Cui mederi, five remedium adhibere non possumus. Plin. lib. 28. cap. 7. E quibus dixisse non pudeat, si in defectu Luna scilicet congruat vis illa, irremediabilem fieri. Idem lib. 25. cap. 13. conf. Sen. Epist. 114.
IRREMUNERABILIS, e. Adj. Apul. Met. 3. p. 139.
IRREPÄRÄBILIS, e. Adj. [ἀναιώτος, Δυσσπόλητος]. Gloss. Quod reparari non potest. Virg. 3. Georg. 284.
 Sed legit interea, fugit irreparabile tempus. conf. 10.

IRREPÄRÄBILITER, Adv. Sarisb. 2. 27. Irreparabiliter stratus.
IRREPERTUS, a, um. Adj. [ἀρρέπτος] Non repertus. Hor. 3. Carm. 3. 49.

Aurum irreperitum, & sic melius situm,
 Quum terra celat. i. e. Nondum repertum.

IRREPO, pñ, ptum, [παρεπίπλω, ἐπιδύομαι, παρεπίπλωμαι] ēre. Latenter more reptilium ingredi. Plin. lib. 19. cap. 8. Et ecce quum maxime cepit irrepere. De caprina lactuca.

Irreperit scabies. Columel. lib. 7. cap. 5. Hæc ubi cepit irrepere, sic intelligitur, vitiosum locum, &c.

Irreperit in Italia lues: h. e. Clam immissa est. Plin. lib. 26. cap. 1. Non fuerat hæc lues apud majores patresque nostros. Et primum Tiberii Claudii Cafaris principatu medio irreperit in Italia.

Irrepere in opinionem gratiæ alicujus. Cic. de Arusp. Resp. 52. Quid existimatis eum, si reditus ei gratiæ patuerit, esse facturum, qui tam libenter in opinionem gratiæ irrepit?

Irrepere in sensus, In mentem. Cic. in Orat. 97. Sic 3. de Orat. 201. Irreperit in hominum mentes, alia dicentis ac significantis dissimulatio.

Irrepere in tabulas publicas. Clam inscribi. Cic. pro Arch. 10. Quum ceteri non modo post civitatem datam, sed etiam post legem Papiam, aliquo modo in tabulas eorum municipiorum irrepererunt, &c.

Irreperit nomen in testamenta. Cic. 3. Off. 75. Itaque si vir bonus habeat hanc vim, ut si digitis concrepuerit, possit in locupletum testamenta nomen ejus irrepere: hæc vi non utatur, &c. Irrepere dixit, pro Fallaci quodam commento & obtentu iniquo inter hæredes adscribi.

Utilitas irreperit. Ulpian. in l. Qui autem. D. de constit. pecu. Si quis constituerit se pignus daturum, quum utilitas pignorum irrepererit, &c.

IRREPTIO, õnis. f. Augustin. Epist. 107.

IRREPTOR, õris. m. Agorum irreptor. Cod. Theod. l. 2. tit. 26.

IRREPTO, ãre. frequent. Stat. 4. Theb. 386.
 Pampineum nemus irrepere. conf. Stat. 11. Theb. 731.

IRREPOSCIBILIS, e. Adj. Apul. Apol. p. 332. & Sidon. 8. Epist. 15.

IRREPREHENSUS, a, um. Adj. [ἀρμόμιτος] Sine reprehensione, sine crimine. Ovid. 5. Trist. 14. 22.
 Nam tua dum stetimus, turpi sine crimine mansit,
 Et tandem probitas irreprehensa fuit.

IRREPREHENSIBILIS, e. Adj. Qui reprehendi non potest. Firmic. lib. 1. cap. 3. Scipio post peragrata Asia, Græciam, Bithyniam, Syriamque lustrata, post Dictaturæ irreprehensibiles actus, intra privatos parietes domesticorum insidiis confectus est. conf. Lactant. 4. 6. Arnob. 2. p. 53. Hieron. Epist. 16. & Tertull. de Resur. Carn. cap. 23.

IRREPREHENSIBILITER, Adv. Ambros. Epist. 7.

IRREQUIES, õtis. Adj. Sine quiete. Paul. Nolan. Orat. ad Deum, Ausonii Ephem. subject v. 16.
 Irrequies, cuncta ipse movens, vegetator inertum. Auson. Idyll. 12. 42.

Qua caret Æthiopum plaga, pervigil irrequies gens.
IRREQUIËTUS, a, um. Adj. [ἄρπτος] Quod contrarium est Requiescit. Plin. lib. 2. cap. 3. Æterno & irrequieto ambitu, &c. Martial. lib. 4. 34.

Difcurris tota vagus urbe, nec ulla cathedra est,
 Cui non mane feras irrequietus, ave.

Bella irrequieta. Ovid. 2. Trist. 236.
 Sõis irrequieta. Ovid. 2. Met. 386.

IRREQUIËBILIS, e. Adj. ut, Sitis irrequiebilis & inextinguibilis. Scrib. Larg. Comp. 105. conf. Marc. Empir. cap. 20.

IRRESRECTUS, a, um. Adj. [ἀρρεκτός] Hor. Epod. 5. 47.
 Hic irrefectum sava dente livido
 Canidia rodens pollicem. i. e. Valde & sæpius sectum, quod ferentium & impatientium est, qui ungues rodere solent: vel Irrefectum, i. e. Non sectum aut purgatum: quod immundæ veneficæ conveniebat. [Non secto ungue turpem.]

IRRESOLUTUS, a, um. Adj. [ἀρρελύτος] Quod nunquam remittitur. Ovid. 1. de Pont. 2. 22.
 At semel intentus nervo levis arcus equino,
 Vincula semper habens irrefoluta manet. V. & Boeth. l. 3. Metr. 2.

IRRESOLUBILIS, e. Adj. Apul. 2. Doctr. Plat. Ut pares paribus irrefolubili nexu junguntur.

IRRETIO, õvi, õtum, [ἄρρετιώω, σαρητιώω] Ire. a Rete fit; & significat Reti involvere, & quasi capere, ac detinere. Unde Irretitus, Qui aliqua fraude vel blanditiis, aut dolo, quasi reti captus est. Cic. 4. Acad. 94. Quid enim ad illum qui te captare vult, utrum tacentem irretiat te, an loquentem?

Irretire illecebris, Allectare & detinere. Cic. 1. in Catil. 13. Cui tu adolescentulo, quem corruptelarum illecebris irretisses, non ad audaciam ferrum, ad libidinem facem prætulisti?

Irretitus cantuinculis, Allectus & detentus. Cic. 5. de Fin. 49. Vidit Homerus probari fabulam non posse, si cantuinculis tantus vir irretitus teneretur. Loquitur de Ulixæ Sirenum cantu capto.

Irretivit veste furiali me insecum. Cic. 2. Tusc. 20.

IRRETORTUS, a, um. Adj. [ἄρρετότος] pro Recto. Hor. 2. Carm. 2. 23.
 Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat acervos. conf. Quintil. Decl. 8. 9.

IRRETORTIBILIS, e. Adj. Augustin.

IRREVERENS, õtis. Adj. Tertull. contra Marc. 2. 14. extr. Idem ad Nation. l. 10. Synmach. 8. Epist. 23. & Dig. 49. t. 16. l. 13. §. 4.

IRREVERENTER, Adv. [ἀρρεπτός] Sine reverentia & honore. Plin. 2.

Epist. 14. ad Maximum. Ceteri audaces, atque etiam magna ex parte adolescentuli obscuro, ad declamandum huc transeunt, tam irreverenter & temere, ut mihi Attilius nosse expresse dixisse videatur, sic in foro pueros a centumviralibus causis auspicari, ut ab Homero in scholis. Idem 6. Epist. 13.

IRREVERENTIA, ãe. f. [ἀρρεπεία] Tacit. 13. Ann. 26. 3. Quibusdam, coalitam libertate irreverentiam, eo prorupisse frementibus. Idem 3. Ann. 31. 4. Majores juventutis irreverentiam gravibus decretis notaverunt. conf. Idem 3. Hist. 51. 1.

IRREVOCABILIS, e. Adj. Quod revocari non potest. Plin. Epist. 3. 7. pr. Cujus tædio ad mortem irrevocabili constantia decurrit, usque ad supremum diem beatus & felix.

Ætas præterita irrevocabilis. Lucret. lib. 1. 468.
 Verbum irrevocabile volat. Hor. 1. Epist. 18. 71.

Irrevocabile pondus anchoræ, h. e. Anchora quæ difficile retrahi potest. Plin. lib. 32. cap. 1. Et cogit stare navigia: quod non vincula ulla, non anchoræ pondere irrevocabili jactæ. De echineide.

Compar. Tacit. Agric. 42. 6. Domitiani natura, quo obscurior eo irrevocabilior.

IRREVOCABILITER, Adv. Sidon. Epist. 77. Augustin. de Civ. Dei, 22. 20.

IRREVOCANDUS, a, um. Adj. ut, Error irrevocandus. Claud. de Bell. Get. 123.

IRREVOCATUS, a, um. Adj. Hor. 2. Epist. 1. 223.
 Quum loca jam recitata revolvimus irrevocati.
 Irrevocatus ab acri cade. Ovid. 11. Met. 401.

IRREVOLUTUS, a, um. Adj. contrarium Revolutus. Martial. lib. 11. 1. Vadas, & redeas irrevolutus. i. e. Non lectus. Librum suum alloquitur. Al. Inevolutus.

IRRIDEO, õi, õtum, [ἄρρεδίζω, τρωίζω] ēre. ex In & Rideo compositum; Vehementer ridere; Contemnere & Ludibrio habere. Ter. Heaut. 5. 2. 29.

Irides in re tanta, neque me quicquam consilio adjuvas? Cic. 2. de Divin. 39. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse.

Iridere & contemnere aliquem. Cic. 2. de Lege Agr. 93.
 Irridere per jocum. Cic. 2. de Nat. Deor. 8. Etiam per jocum deos irridens, quum cavea liberati pulli, &c.

Irridere, pro Ridere. Tacit. 1. Ann. 29. Multum irridentibus, qui ipsi viderant.

Alii irrident alios. Lucret. lib. 4. 1150. Nepos 23. 11. 3. Quod ad irridendum eum pertineret.

Irridere in aliquem. Cic. 9. Fam. 26. In Philosophum irriseris. Ubi tamen præpositionem alii tollunt.

IRRIDENS, õtis. Partic. Nep. 1. 1. 5. Lemnii irridentes responderunt.

IRRIDENTER, Adv. Laber. apud Charif. p. 181. Irridenter petiit. Augustin. Epist. 5. Irridenter eos admonere voluit.

IRRISUS, a, um. Partic. [ἄρρεσμός] Tacit. 4. Ann. 9. Advana, & toties irrisa revolutus. conf. Plaut. Epid. 3. 4. 83.

IRRISIO, õnis. f. [ἄρρεσις] Subfannatio. Cic. 1. Off. 137. Deforme etiam est de seipso prædicare, falsa præferim, & cum irrisione audientium imitari militem gloriosum. Idem 1. de Orat. 12. & Auct. ad Herenn. 1. 6.

IRRISUS, õs. m. [ἄρρεσία] Plin. lib. 37. cap. 9. Quæ quidem scripsisse eos non sine contemptu & irrisu generis humani arbitror. Tacit. 1. Ann. 20. Retinentes centuriones irrisu, & contumeliis, postremo verberibus insectantur.

Irrisui esse: h. e. Ludibrio haberi. Plin. lib. 22. cap. 5. Immo vero plebisque ultro etiam irrisui sumus, ista commentantes, ac frivoli operis arguimur. conf. Tacit. 1. Hist. 7. 5. & Liv. 7. 10.

IRRISOR, õris. m. [ἄρρεσός] Cic. Parad. 1. Veniant igitur isti irrisores hujus orationis ac sententiæ, & jam vel ipsi judicent, &c.

IRRISORIOUS, a, um. Adj. ut, Irrisoria convivarum gula. Saresb. 88. conf. Mart. Capel. 8.

IRRISIVE, Adv. Ammian. 16. 12. extr. Irrisive Victorinum ideo nominabant. al. Injuriissime.

IRRISIBILIS, e. Adj. ut, Lapis irrisibilis. Erasmi in Chiliad.

IRRIDICULUS, a, um. Adj. Idem quod Deridiculus. Item Non ridiculus. unde

IRRIDICULUM, i. n. Res irridenda. Plaut. Caf. 5. 2. 3. Irridiculum sumusambo. Idem Ren. 4. 10. Ab juventute ibi irridiculo habitæ. &

IRRIDICULE, Adv. [ἄρρεπτος] Infacete, ineleganter. Cæs. 1. Bell. Gall. 42. Quod quum fieret, non irridicule quidam ex militibus decimæ legionis dixit, plus quam pollicitus esset, Cæsarem facere.

IRRIGO, [ἄρρενω, ἄρρενω, ἄρρενω] ãre. Adaquare, & quasi rivos in agrum aut hortum per rigationem, vel rigando, deducere. Cic. 2. de Nat. Deor. 130. Ægyptum Nilus irrigat. Plin. lib. 2. cap. 6. Quamque sanguine nostro irrigamus, insepultis ossibus tegimus.

Aquam irrigare in areas. Cato R. R. cap. 151. Si quando non pluet, uti terra non litiat, aquam irrigato leniter in areas: si non habebis unde irriges, gerito, inditoque leniter.

Genæ irrigantur allidno rore. Sen. Hippol. 4.
 Imbres irrigare. Virg. 4. Georg. 115.
 Figat humo plantas & amicos irriget imbres. Claud. de Nupt. Hon. & Mar. 101.

— largos hæc nectaris imbres
 Irrigat. V. Not. Barth.

Irrigare per translationem. Cic. lib. 1. de Nat. Deor. 121. Mihi quidem etiam Democritus, vir magnus in primis, cuius fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit, nutare videtur in natura deorum.

Quietem per membra irrigat Venus Æcanio. Virg. 3. Æn. 696.
 Sopor irrigat artus. Virg. 3. Æn. 511.

IRRIGATUS, a, um. Partic. ut, Solum irrigatum aquis. Columel. lib. 2. 17. Irrigatus plagis homo. Plaut. Epid. 1. 2. 18. Per jocum.

IRRIGATIO, õnis. f. [ἄρρεσις, ἄρρεσις] Cic. 2. Off. 14. Adde ductus aquarum, derivations fluminum, agrorum irrigationes, moles oppositas fluctibus, &c. Idem de Senect. 53. & Plin. 36. 12.

IRRIGATOR, õris. m. Gloss. Lat. Gr. ἄρρεσις.
IRRIGUUS, a, um. Adj. [ἄρρεπτος] Quod irrigatur, vel facile irrigari potest. Plaut. Trin. 1. 1. 9.

Sed, dum illi aegrotant, interim mores mali,
Quasi herba irrigua, succreverunt uberrime.

Campis irrigui Lucan. lib. 4. 296.
Corpus irriguum mero. Hor. 2. Serm. 1. 9.
Hortus irriguus. Hor. 2. Serm. 4. 16.
Pratum irriguum Propert. lib. 1. 20. 37.
Terra irrigua fontibus. Plin. lib. 5. cap. 14. Hiericuntem palmetis con-
fitam, fontibus irriguam.

Iriguus, quandoque in significatione activa, Qui irrigat. Virg. 4.
Georg. 32. — irriguumque bibant violaria fontem. Tibul. lib. 2. 1.44.
Tunc bibit irriguas fertilis hortus aquas.

Irigua aquarum, Loca per quæ aqua rivos producit ad irrigandum. Plin.
lib. 6. cap. 26. Idem lib. 5. cap. 4. Diarrhytum a Græcis dictum, pro-
pter aquarum irrigua.

IRRISIO, IRRISOR, IRRISUS, V. IRRIDEO.
IRRÏFO, V. IRRÏTUS.

IRRÏFO, [ἱριζέω, ἀνελένω, πικραίνω, παροξύνω, παραπικραίνω, παροξι-
ζέω] ære. frequentat. ab Irrio, vel Hirrio, de quo supra, vel ab Irruo,
is, per mutationem u in i, euphonia causa: significat Provocare, iram-
que accendere, impellere, incitare: vel, ut Donatus ad Adelph. 2. 4.
18. innuit, ducitur hoc verbum a canibus, qui restrictis dentibus hanc
literam R, imitantur. V. Non. 1. 132. Martinus deducit a Ritu, Scil.
Irritare, Contra ritum alicujus facere. Virg. 10. Æn. 644.
Irritatque virum telis, & voce lacescit. Plaut. Amph. 2. 2. 75.
Irritabis crabrones. Ibid. 1. 1. 298.
Nam si me irritassis, hodie lumbifragium hinc auferes. Brutus
apud Cic. ad Brut. 17. pr. Nescio quid scribam tibi, nisi unum, pueri &
cupiditatem & licentiam potius esse irritatam quam repressam a Cicerone.
Irritare aliquem ad iram Ovid. 8. Met. 418.
Irritare, Quovis modo afficere, ut
Segnius irritant animos demissa per aures. Hor. de Arte Poet. 180.
Exitum irritare. Tacit. 13. Ann. 1. Non quia ingenii violentia exitum
irritaverit. conf. Sen. Epist. 7 & Patere. 2. 66. 3.
Irritanda ad discendum infantia gratia. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Pocula irritantia luxum. Sil. lib. 13. 355.
Vitia irritare vetando. Ovid. 3. Amor. 4. 2.
IRRÏTĀTUS, a, um. Partic. [ἱριζομένης] ut, Gens irritata. Ovid. 13.
Met. 565. Terra parens, ira irritata Deorum. Virg. 4. Æn. 178.
Voluptas irritata. Ovid. 2. de Arte Am. 681.
Irritatus, pro Irato aliquando accipitur. Ter. Phorm. 2. 1. 10.
Ita sum irritatus, animum ut nequeam ad cogitandum instituerem.
Animis irritatis. Liv. 2. 46.
Canis irritata. Plaut. Capt. 1. 1. 25.
Compar. [ἱριζοτότερος] Gell. Praef. quæ aliis lib. ult. cap. ult. Quo fit
quorundam maledicorum hominum sævitas & invidentia irritatio.
Taurus irritator. Idem 10. 19.

IRRÏTĀTĒ, Adv. cujus Compar. apud Ammian. 20. 57. Gingivam irrita-
tius titillare.

IRRÏTĀTĪO, ōnis f. [ἱριζομένης, παραπικρομένης] Accensio. Liv. 31. 14.
Et irritatio animorum ea prima fuit. Tacit. Germ. cap. 19. 1. Nullis
conviviorum irritationibus corruptæ.

Irritatio, pro Cupiditate. Sen. Consol. ad Helv. 6. Invenio qui dicant
naturalem quandam inesse animis irritationem commutandi sedes, &
transferendi domicilia. Idem Epist. 9.

IRRÏTĀTOR, ōris. m. Sen. Epist. 108.

IRRÏTĀTRIX, icis. f. Vulg. Interp. Ezech. 24. 3.

IRRÏTĀBĪLIS, e. Adj. [ἱριζοτός] Quod facile irritatur: cui opponitur
Placabilis. Cic. 1. Att. 17. Nam si ita statueris, & irritabiles animos ef-
fe optimorum sæpe hominum, & eosdem placabiles, &c.
Genu irritabile vatum. Hor. 2. Epist. 2. 102. conf. Lactant. 6. 23.

IRRÏTĀBĪLĪTĀS, atis. f. Apul. 1. de Doctr. Plat. p. 11. Excandescen-
tia & irritabilitas.

IRRÏTĀMĒN, inis. n. [ἱριζομένης] Quo quis irritatur & accenditur. Ovid.
12. Met. 103.
Haud fecus exarsit, quam circo taurus aperto,
Quum sua terribili petit irritamina cornu.
Amoris irritamen. Ovid. 9. Met. 133.
Opes, animi irritamen avari. Ovid. 13. Met. 535.

IRRÏTĀMĒNTUM, i. n. [ἱριζομένης] Idem. Plin. lib. 5. cap. 9. Subin-
de infulis impactus, totidem incitatus irritamentis postremo, &c.
Irritamentum certaminum. Liv. 30. 11. Parvum fuit irritamentum.
Opes, irritamenta malorum. Ovid. 1. Met. 140.
Veneris irritamentum. Juven. 11. Sat. 165.

IRRÏTUS, a, um. Adj. [ἱριζοτός] ex Ir & Ratus compositum. Cic. 2.
de Legib. 21. Quæque augur, injusta, nefasta, vitiosa, dirave dixerit,
irrita, infectaque iuncto. Ter. Phorm. 5. 7. 58
Quod dictum, indictum est: quod modo erat ratum, irritum est.
Dicere irrita. Ovid. 11. Met. 39.
Inceptum irritum. Liv. 29. 35.
Labor irritus anni. Ovid. 1. Met. 273.
Lingua irrita. Propert. lib. 3. 13. 65.
Ova irrita, Sterilia; quæ Hypenemia quoque dicuntur, & Zephyria.
V. URINUM Ovum.
Poenæ maleficii aliquando feræ, nunquam irritæ. Plin. lib. 2. cap. 7.
Preces irritæ, Vanæ, futes, & incassum admotæ. Plin. in Paneg. cap. 26.
pr. Ac plerique irritis precibus furdas principis aures adstrepebant.
Promissa irrita linquens. Catul. Argon. 62. 59.
Spes irrita. Stat. 10. Theb. 45.
Tela irrita, Inutilia. Virg. 11. Æn. 735.
Verba irrita. Ovid. Rem. Amor. 286.
Vestigia irrita. Virg. 4. Ecl. 14.
Te duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
Irrita perpetua solvent formidine terras.
Irritus consilii, Qui frustra dedit consilium. V. Vir vita ac morte con-
sentaneus, in CONSENTIO.
Incepti irritus. Sil. 12. 57.
Legationis irritus rediit. Tacit. 4. Hist. 32.
Spei irritus. Curt. lib. 6. 5. extr. h. e. Sua spe frustratus.
Spes ad irritum cadit. Liv. 2. 6. pr. Incensus Tarquinius non dolore solum
tantæ ad irritum cadentis spei, sed etiam odio. V. A D.

IRRÏTO, ære. Infringere, ad nihilum redigere. Jct. 1. 2. C. de Feris.
Quod contra hoc factum fuerit omnibus modis irritatur.

IRRÏBORO, [ἱριβορόω] ære. Kobur & vires augere ac confirmare. Gell.
lib. 1. cap. 22. Irroboravit, inveteravitque falsa atque aliena verbi signi-
ficatio, quod dicitur, hic illi superest.

IRRÏGO, [ἱριγομαι] ære. Infligere, imponere.
Ignominiam irrogare. Papinian. in l. Ob hæc. D. de iis qui not. infamia.
Infamiam irrogare. Papin. in l. Ex ea. D. de postulando.
Leges irrogare, Imponere, constituere. Cic. pro Domo 43. Vetant le-
ges sacratæ, vetant xiii tabulæ, leges privatis hominibus irrogari: id
est enim privilegium.
Vide expof. B. in margine Thesauri Parisiens. H. St. V. ipsum Budæum
in l. Legis virtus D. de legib.
Mortem sibi irrogare. Tacit. 4. Ann. 10. Sibimet irrogaret mortem,
quam patri struxerat.
Multam irrogare, idem quod Dicere multam, auctore Budæo. Plin.
Non modo culpam omnem, sed etiam multam irrogavit. Sic Cic. pro
Domo 58. V. Bud. in l. 2. in fine D. de Judiciis.
Pœnam irrogate. Quintil. lib. 6. cap. 5. Mitior solet irrogari pœna ve-
recundia.
Pœnam irrogare peccatis. Hor. 1. Serm. 3. 118. — adfit
Regula, peccatis quæ pœnas irroget æquas.
Pœnas irrogare sibi ipsi. Sen. Oeth. 7.
Privilegia irrogare. Cic. 3. de Legib. 11. Privilegia ne irroganto.
Supplicium irrogare tenuioribus. Tacit. 16. Ann. 5. 4.
Tributum irrogare, cui opponitur Remittere. Plin. in Paneg. cap. 37. pr.
His vicelima reperta est, tributum tolerabile, & facile hæredibus dun-
taxat extraneis, domesticis grave. Itaque illis irrogatum est: his remis-
sum. Sic Hir. Bell. Afric. 97. Tributis, vectigalibusque regiis irroga-
tis, ex regnoque provincia facta, &c. al. Abrogatis. [Immo ἢ Tri-
butis Participium est a Tribuo, & ad præcedens Præmiis refertur.
Irrogare labori. Quintil. lib. 10. cap. 3. p. 936. Burm. Labori non plus
irrogandum est, quam quod fomno supererit, haud deerit. i. e. Dandum.

IRRÏGĀTUS, a, um. Partic. [ἱριζομένης] Tacit. 13. Ann. 23. 4.
Exillumque accusatori irrogatum, & tabulæ exusta sunt.

IRRÏGĀTĪO, ōnis. f. [ἱριζομένης] Cic. pro Rabir. 8. Nam quid ego ad
id longam orationem comparem, quod est in eadem multæ irrogatione
præscriptum, hunc nec fuxæ, nec alienæ pudicitia pepercisse?

IRRÏRO, [ἱριζέω] ære. Rore aspergere, sive madefacere. Dicitur ve-
ro, vel Aquam irrorare agro, vel Agrum irrorare aqua. Columel. lib.
12. cap. 22. Noctibus autem labrum operire conveniet, ne irroretur.
Sic lib. 9. cap. 14. Irroretis floribus. Exemplum prioris habet, Ovid. 1.
Met. 371.
Inde ubi libatos irrorare liquores
Vestibus. i. e. Inspergere. Antiqui enim templa ingressuri,
deosque precaturi, prius se aqua aspergebant, quam consuetudinem
Deucalion & Pyrrha diis supplicaturi servarunt.
Ter caput irrorat. Ovid. 4. Fast. 315.
Crinem irroravit aquis. Ovid. 7. Met. 190. i. e. Aspersit.
Oleo aliquid irrorare. Columel. lib. 12. cap. 47.
Somnus irrorat quietem oculis. Sil. lib. 10. 357. Idem 11. 202. & 2. 122.
Irrorat, impersonale; ut Ningit, Grandinat. Columel. lib. 11. cap. 2.
Septimo Idus Decembris Aquila mane oritur, Africus, interdum Austro,
irrorat.

IRRÏRO, ære. Min. Fel. Oct. c. 3. n. 7. Testam super undas irrotare.

IRRÏBEO, ui, ère: vel potius IRRÏBESCO, [ἱριβορέω] ære. Ru-
brum fieri. Stat. 9. Theb. 647. — irrubuit cæli plaga sidere misto.
Ignis irrubuit mihi vultibus. Stat. 5. Silv. 3. 31. i. e. Afflavit vultus
meos. Solin. cap. 5. Sanguineis maculis irrubescere.

IRRÏUCTO, [ἱριρύκτω] ære. Ructum emittere. Plaut. Pseud. 5. 3. 6.
— quid tu (malum) ergo in os mihi ebrius irructas?

IRRÏFO, ære. Rufum facere. Crinem irrufare. Hieron. Epist. 7.

IRRÏFĀTUS, a, um. Partic. Tertul. adv. Psych. cap. 16. & Apol. cap. 22.

IRRÏGLIO, ivi, itum, [ἱριγλίω] ære. Valde rugire. Cujus verbi
nullum exemplum legitimus præterquam in litteris sacris. V. Interp.
Vulg. Genes. 27. 34.

IRRÏGO, [ἱριγομαι] ære. Rugas contrahere. Gell. lib. 12. cap. 1. Ne
æquor illud ventris irrugetur.

IRRÏMO, ære. V. FELLO, are: est Mentulam tanquam mamillam ori
alterius inferere. A Ruma, id est mamma, ductum verbum. V. SUB-
RUMUS. Martial. lib. 2. 7.
Quæ faciat, duo sunt: irrumat, aut futuit. conf. Catul. 15. 1.
& 75. 5.

IRRÏMĀTUS, a, um. Adj. Martial. lib. 2. 70.
Undis ne fovearis irrumatis. i. e. Aquis contaminatis ablutione
mentularum.

IRRÏMĀTĪO, ōnis. f. Catul. Epig. 19. 6. ad Aurelium,
Tangam te prius irrumatione.

IRRÏMĀTOR, ōris. m. Julius Firmic. lib. 8. cap. 20. Catul. 10. 12.

IRRÏMPO, ūpi, uptum, [ἱριμπίω, ἐπιβουλή, ἐπιπέλας] ære. Violen-
ter & cum impetu aliquo ingredi. Ter. Eun. 5. 6. 26. Cessò huc intro ir-
rumpere?
In ararium irrumperere. Cic. 2. pro Lege Agr. 46.
In animos nostros irrumpunt intrinsicus imagines. Cic. 4. Acad. 125.
In castra irruerunt. Cæs. 4. Bell. Gall. 14.
In pectora irrumperere dicitur Orator. Quintil. lib. 2. cap. 5. pr. Ut deni-
que dominetur in affectibus, atque in pectora irrumperat.
In provinciam irrumperere. Cic. 15. Fam. 2. Si ex Syria egredi, atque
irrumperere in meam provinciam conarentur. de Parthis.
Ad aliquid irrumperere. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Animos populi fama irrupit. Lucan. lib. 1. 469.
Fores irrumperere. Lucan. lib. 5. 127.
Limina domus irrumperit. Virg. 4. Æn. 645.
Oppidum irrumperere. Cæs. 1. Bell. Civil. 27. Et quo facilius impetum
Caesaris tardaret, ne sub ipsa protectione milites oppidum irrumpererent,
portas obsruit, &c. Plin. lib. 35. 4. L. Hostilius Mancinus, qui pri-
mus Carthaginem irrumperat.
Portas irrumperere apertas. Ovid. 15. Met. 598.
Portas irrumperere patentis. Virg. 11. Æn. 879.
Stationes hostiles irrupit. Tacit. 3. Hist. 9. 1.

IRRUMPENS, entis. Partic. [*ἰρρυπνός*] ut, Irrumpens ventus: h. e. Ita perfians, ut omnia dirumpat & confringat. Plin. lib. 11. cap. 24.
Irrumpens fluvius. Plin. lib. 3. cap. 1.
IRRUPTUS, a, um. Adj. Non ruptus. Hor. 1. Carm. 13. 18.
Felices ter & amplius,
Quos irrupta tenet copula, &c. Copula irrupta, i. e. Amoris conjunctio non interrupta, nec rixis aut jurgiis dissoluta.
IRRUPTIO, ōnis. f. Impetus, incurſio. Cic. pro Lege Manil. 15. Nam quum hostium copiae non longe absunt, etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquuntur.
Irruptionem facere in popinam. h. e. Impetum. Plaut. Poen. prol. 42.
Dum ludi fiunt, in popinam pedisequi
Irruptionem facite.
IRRUMPTIBILIS, e. Adj. Gloss. Gr. Lat. *ἰρρυπτον*.
IRRUO, ui, ūtum, [*ἰρρυόω, ἰρρυω, ἰρρυόω*] ēre. Cum impetu ferri, impetum in aliquem facere. Donatus ad Ter. Eun. 4. 7. 18. Irruere proprie dicuntur, qui cum furore praelium ineunt. Plaut. Amph. 1. 1. 88.
Illico equites jubet dextera irruere. Al. Inducere. Ter. Adel. 1. 2. 8.
Fores effregit, atque in aedeis irruit alienas.
Irruere in mediam aciem. Cic. 2. de Fin. 61.
Irruere & impetum perferre in aliquem. Cic. pro Domio, 106. In quem quisque per homines concitatos irruerit, in quem impetum pertulerit. Vetus exemplar habet, Quem impetu perculerit.
Irruere in malum. Cic. 5. de Fin. 29. Et quum in mala scientes irruunt, tamen se optime sibi consulere arbitrantur. Al. Ruunt.
Irruere in odium, Sponte sese conjicere. Cic. 2. Verr. 35. Et sunt homines, quos libidinis, infamiaeque suae neque pudeat, neque tædeat, qui quasi de industria in odium offensionemque Pop. Rom. irruere videantur.
Irruimus ferro. Virg. 3. Aen. 222. Subaudi Armati.
IRRUPTIO, IRRUPTUS, V. **IRRUMPO**.

I R T

IRTIOLA, a. f. Genus vitis. Columel. lib. 3. cap. 2.

I R U

IRUS, i. m. [*ἰρ*] Ithacensis mendicis ac turpissimus, ut lib. 18. Odyſſeæ describitur ab Homero, corpore prægrandi, sed debili & foedo, quem Ulyſſes post errores domum reversus pugno interfecit.
Binominis Iri fortuna. Ovid. in Ibin 417.
Egens Irus. Ovid. 1. Epist. 95. Propert. 3. 5. 17. Ovid. 3. Trist. 7. 42.
Martial. 5. 41. & 6. 77.

I S

IS, [*ἰς*] Urbs a Babylone itinere dierum octo distans: apud quam est Is, fluvius, e quo bitumen ad totius Babylonis murum comportabatur. Herodot. lib. 1.
IS, ea, id. [*ἰς*] Pronomen, eandem significationem habet quam Hic, & eundem locum retinet: quibus maxime utimur si præcedat, aut sequatur Qui: ut, Qui divitias cupit, is, vel hic avarus est. Ter. Adel. 1. 1. 16.

— is adeo

Diffimili studio est jam inde ab adolescentia. Idem And. 4. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito sobrinus Chryſidis?

Is est. Idem Eun. 3. 4. 8.

— quisnam hinc a Thaide exit?

Is est, an non est? ipſus est.

Is, pro Qui. Ter. And. 1. 3. 17.

— fuit olim quidam fenex

Mercator: navem is fregit apud Andrum insulam. Donatus.

Aliquando pro reciprocò ponitur. Cic. 15. Fam. 14. pr. Et a me diligitur, propter summam ejus humanitatem. Al. Summam suam. Cæſ. 1. Bell. Gall. 11. Ut pæne in conspectu exercitus nostri, agri vastari, liberi eorum in servitutem abduci &c. i. e. Sui. Ibid. 5. extr. Una cum iis proficiscantur. i. e. Secum. Liv. 3. 40. Omnesque ita accipiebant, privatos eos a Claudio judicatos. pro Se. [Hæc quidem sic in Theſ. Lips. leguntur. Verum locus Livianus prorsus hoc loco alienus est, cum ibi & eos, non ad dictionem Omnes, verum ad Decemviros pertineat, quorum causa agebatur.]

Is, pro Talis. Cic. pro Cæcin. 14. Is enim Cæſenniae fuit Æbutius, &c. Ea memoria erat. Cic. 4. Acad. Quumque esset ea memoria, quam ante dixi, eaſepe, &c.

Ea ætate sum, ut non fiet peccato mihi ignoscere æquum. Ter. Hec. 5. 1. 10. Liv. 10. 3. pr. Id magis credo, quam Q. Fabium, ea ætate, atque iis honoribus, Valerio subjectum. Hic emphaticòs dicitur, ut ait Budaus.

Ea nostra ratio est, ut, &c. Cic. 1. Q. frat. 1. Atque is dolor est, quod, &c. Eo pacto. Ter. And. 1. 1. 22.

— rem omnem a principio audies:

Eo pacto & gnati vitam scies, & consilium meum Cognosces.

Ea re, id est Propterea, ob eam rem. Cic. 8. Att. 9. O rem turpem, & ea re miseram: sic enim sentio, &c. Idem 3. Off. 12. Ea re, quia turpe sit, non esse faciendum. Cic. ad Brut. 17. An hoc ipsum ea re facit, quod illi propter, &c.

Eæ, dat. sing. f. g. pro Ei. Cato R. R. cap. 46.

Fabus pro Iis. Idem cap. 152.

Iibus, pro Iis, antiquum. Plaut. Curc. 4. 2. 20.

Eodem hercle vos pono & paro: parissimum estis iibus. Prisc. Hibus. V. IBUS.

Pro Ei metri causa Eii. Lucret. 2. 1134. & 3. 857. &c.

Em, pro Eum, ab eo quod est Is. Festus. Similiter & 1M. q. f. l. V.

Eapſe, pro Ea ipsa. Plaut. Cist. 1. 2. 17.

Puerum, aut puellam alicui ut reperirem tibi

Recens natum, eapſe quod sibi supponeret.

Iſce, pro Is ipse. Cic. pro Rosc. Amer. 109. Nullum esse jus tam sanctum atque integrum, quod non ejusce vis atque perfidia violaret. Al. Ejus scelus. Et hoc, vel Et id, live Atque hoc, Atque id, & Idque: vehementiam significant. Cic. in Orat. 59. Excursio moderata, eaque rara. Idem 1. Att. 16. Per unum ferrum, & eum ex ludo gladiatorio. Idem 2. Att. 6.

Et id ipsum sine stomacho. Idem Fam. 9. 21. pr. Privatas causas, & eas tenues, agimus subtilius: capitis aut famæ scilicet ornatus. Liv. 4. 57. Uno, atque eo facili, praelio caſi hostes. Sic Idem 5. 33. Sonum linguæ, nec eum incorruptum, retinens. conf. p. p. Idque, pro Et maxime.
Par est ratio ubi sequitur Quidem. ut Cic. 12. Att. 11. Tuus dolor, humanus is quidem, sed magnopere moderandus. Idem Catil. 4. 17. Est id quidem coeptum atque tentatum.
Id, neutrum, pronomen demonstrativum. Ter. Adel. 1. 1. 24.
In eo me oblecto, solum id est carum mihi.
Id, Ob id. Ter. And. 2. 3. 2.
Si id succenseat nunc, quia non det tibi uxorem Chremes. Idem 2. 2. 25. Jam id gaudeo. Ita Plaut. Rud. 2. 3. 66. Id misera mæſta est. Cic. 10. Philipp. 22. Qui id pugnant, id agunt. ut contra Rempub. restituti esse videantur. [Posterior iste loquendi modus ex Cic. peculiare quid habet. V. Id agere in AGO.]
Eleganter repetitur. Cic. pro Sull. 88. Ne hanc labem tanti sceleris in familia relinquat, id laborat, id metuit. Idem 1. Off. 32. & 1. Q. frat. 1. & de Amicit. 86. Conf. infra Id vero.
Id, pro Hoc. Ter. Eun. 4. 4. 56. Id modo dic, abisse Dorum.
Id, pro Per id. Ter. Adel. 5. 9. 29.
Quod prolium? quæ istæc subita est largitas? d. dicam tibi:
Uc id ostenderem, quod te isti facilem, & festivum putant.
Id non fieri ex vera vita, neque adeo ex æquo & bono.
Idque, pro Et maxime. Cic. 1. Off. 1. Quamquam te, Marce fili, annum jam audientem Cratippum, idque Athenis. Idem in Orat. 3. Quæris igitur, idque jam sæpius. V. Et hoc, Et id paulo supra. [Dixerim potius per Et quidem explicandum.]
In quod, pro Ideo quod, veteres dicebant. Sic locutus est Ter. Heaut. 5. 3. 16.
Id quod est consimilis moribus,
Convincens facile ex te natum. Alii non habent Id. Idem Hec. 3. 3. 8.
— illico omnes simul
Lætæ exclamant, venit, id quod me repente aspexerant. Liv. lib. 41. 29. Id quod erat vetusta conjunctio cum Macedonibus. & Cic. 3. Q. frat. 1. Teneo ab accusando, vix me hercule, sed tamen teneo, id quod iudices nullos habemus. Ex. P. Manut. commentario ad Q. frat. [Sed cum apud Livium præcedat: Fuit certe tamen aliquid, quod tam longam deliberationem faceret: apparet Id quod esse relativum.]
Id quod; relativum. Liv. Id quod ex monumentis patet.
Id quod res est cogito. Ter. Adel. 2. 1. 52.
Verum cogito, id quod res est; quando eum quæſtum occooperis. &c.
Ubi Donatus, Id quod res est, Id quod verum est: Bona locutio. conf. Cic. de Orat. 1. & pro Sext. & Nep. 7. 6. 3.
Ad id, V. AD PRÆP.
Id ætatis. Plaut. Afin. 1. 1. 56.
Neque puduit eum id ætatis sycophantias
Struere. i. e. In ea ætate, vel tam senem. Cic. 6. Fam. 20.
Ita viximus, & id ætatis jam sumus, ut omnia quæ non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. Idem 1. de Orat. & 4. Att. 16.
Id auctoritatis. Tacit. 12. Ann. 18. pr. Romanorum nemo id auctoritatis aderat, ut promissa ejus magni penderentur.
Id diei veniebam in, &c. Cic. 3. Att. Legitur & Eo autem die.
Id honoris, pro In eo honore constitutus. Tacit. 16. Ann. 4. Postquam id honoris indicibus, tanquam promptum ad cædes principem accepit.
Id hostium. Liv. 22. 4.
Id locorum, ea ratione dicitur, qua Interea loci. Plaut. Poen. 1. 1. 16.
Post id locorum, tu mihi amanti ignoscito.
Ad id locorum, pro In eo loco. Liv. 22.
Ad id locorum, pro Usque ad id tempus. Sallust. de Mario, Jugurth. cap. 63. V. AD.
Id solitudinis repente erat. Tacit. 11. Ann. 32. h. e. Ea repente solitudo erat.
Id temporis pro Id tempus. Cic. 1. de Orat. 265. Et nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam. Ibid. lib. 2. 25.
Id temporis, pro Per id tempus, vel Eo tempore. Cic. 5. de Fin. 1. Maxime quod is locus ab omni turba id temporis vacuus esset. Idem 13. Att. 33. Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset.
Id virium, pro Eæ vires. Tacit. 13. Ann. 41.
Id actutum, vel Id aliquid. Plaut. Amph. 1. 3. 32.
— redibo actutum. A. id actutum diu est. Ter. And. 2. 1. 14.
Interea fiet aliquid spero. b. id aliquid nihil est.
Id populus curat scilicet; ironice dictum. Ter. And. 1. 2. 14. Cic. 13. Att. 33. Id populus curat scilicet, non mehercule arbitror.
Id demum. Cic. 8. Att. 9. Sic enim sentio, id demum, aut potius id solum, esse miserum, quod turpe sit.
Id est profecto: id amice dabitur. Ter. Heaut. 4. 8. 16.
Id est; pro Hoc est, sive Hoc significat. Cic. 7. Att. 8. Assentiar Cn. Pompeio, id est T. Pomponio. Eidem, Senatus hodie futurus erat, id est Calend. Octob.
Id est, aliquando sequente interpretatione omnino alia, quam res præ se ferebat, in quodam Panegyrico. Sic τερτίον apud Dionem pag. 224. pro τερτίον. H. St. Locus Dionis existat lib. 47. in ima p. notata ed. Rob. Steph. Sed mentem suam Stephanus non satis explicuit.
Aliquando pro Id est, Cicero dicit Quod est, ut de Opt. genere Orat. 21. Pure & emendate loquentes, quod est Latine.
Id genus hominum est pessimus, Id genus homines. Ter. And. 4. 1. 4. Cic. 1. de Orat. 210. Epaminondam, atque Annibalem, atque ejus generis homines nominarem. Idem 13. Att. 13. Scis me antea orationes, aut aliquid id genus solitum scribere, ut Varronem nusquam possem intexere.
Id ipsum. Suet. Neron. cap. 24. Quamvis id ipsum in rege Mithridate carmine quodam suo reprehendisset.
Incidit in id ipsum, quod modo timebat. V. INCIDO.
Id vero, pro Id certe. Ter. Eun. 5. 4. 8.
— tum hoc alterum,
Id vero est, quod mihi puto palmarium.
Id vero; ad femininum relatum. Cic. pro Quint. 1. Gratia Sext. Nævii ne P. Quintio noceat, id vero non mediocriter pertimesco. [Immo non refertur ad femininum, sed absolute dicitur, pro Ob id, ut supra dictum est. Sicut dicitur Quid times? pro Quamobrem? &c.]
Eo, Adv. vide EO in suo ordine. H. St.

ISACA, [Ἰσάκη] Fluvius Britanniae insulae Ptolem. lib. 2. cap. 3. vulgo *Ex.*

ISÆUS, [Ἰσῆος] Assyrius rhetor, adolescentiam variis corporis voluptatibus tradidit: deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit. Characterem orationis non profusum habuit, sed parcum castigatumque, ac secundum naturam, qui tantum rebus breviter enarratis suppeteret. Nam totum quidem argumentum paucis, summaque complecti, ipsius primum inventum est: ut Lacedaemoniis de ordinibus consultantibus ac sollicitis illud Homericum iactaverit,

Scutum scuta premunt, galeam galeaque, virum vir. Ex Philostrato.

ISÆUS, alius rhetor. V. Plin. 2. Epist. 3. Juven. 3. Sat. 74.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo

Promptus & Isæo torrentior.

ISAGOGUS, es. f. [Ἰσαγωγός] Latine Introductio dicitur, sive Principium: ut quum res a primis initiis & rudimentis traditur. Latini Elementa dicunt. Erat etiam magistratus Athenis, cuius munus fuit audire accusatores, dictum *ἰσαγωγός*. V. Hefych. Gell. lib. 26. cap. 8. Quum in disciplinis dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant dialecticis *ἰσαγωγάς*.

ISAGOGICUS, a, um. Adj. [ἰσαγωγικός] Gell. 14. 7.

ISANDRUS, [Ἰσάνδρος] Filius fuit Bellerophonis, teste Homero Il. 5. 197.

ISAPIS, [Ἰσάπης] Fluvius propinquus Caesena, ut Strabo lib. 5. scribit. Lucan. lib. 2. 406.

Cruentumque rapax, & iunctus Isapis Isauro. Sed doctiores legendum putant Sapis.

ISARA, a, m. [Ἰσάρα] Fluvius Galliae Rhodano se iungens, ubi Cebenna mons Rhodano se applicat. V. Plin. lib. 3. cap. 4. Lucan. 1. 399.

Hi vada liquerunt Isara, qui gurgite ductus, &c. Hodie *P'iere*.

ISARTIS, is, vel idis. f. [Ἰσάρτις] Genus lactucae in silvis nascens: cuius meminit Plin. lib. 20. cap. 7.

Hujus etiam nominis herbae aliud genus est, quo infectores Gallici maxime utuntur ad lanas tingendas: vocant autem illi vulgo *de la guesle*, cuius meminit Dioscorides lib. 2. cap. 216. Vocant autem alio nomine *Glastum*.

ISAURIA, sive ISAURICA, a, f. [Ἰσαυρία] Regio est Ciliciae proxima ad Taurum montem, quam P. Servilius subegit, qui inde ductus est Isauricus. Hæc Strab. lib. 12.

Sunt qui dicant Isauriam regionem minoris Asiae, dictam quod undique aurarum flatibus pateat, ejusque metropolim esse Seleuciam. V. Lex. Pitifc.

ISAURIA, n. pl. Isauriae urbs, ut docet Strab. & Ammian. Eadem ac seq. q. V.

ISAURUM, i. n. [Ἰσαυρον] Idem quod Isaura, caput Isauriae, a qua Isauricus Servilius Romanus ductus est qui Isaurum cepit. Ovid. 1. Fast. 594.

Africa victorem de se vocat: alter Isaurum. Al. Isaurus, vel Isauros. Hic adeo pauper fuit, ut publico funere Romae elatus fuerit.

Isaura Ammianus 14. 25. plur. num. dixit, Claudopolis, inquit, quam deduxit coloniam Claudius Caesar, Isaura ante. Sic & Steph. diserte q. V. Isauriam fem. gen. alii protulerunt.

ISAURI, populi Isauriam tenentes. Indomiti Isauri. Eutrop. 6. 3.

ISAURICUS, a, um. Adj. possess. ut, Gens Isaurica. Plin. lib. 5. 27. Forum Isauricum. Cic. 5. Att. 21.

ISAURUS, i. m. Flaminiae fluvius est, qui accepto Sapi non procul a Caesena in Adriaticum mare fluivit. Lucan. 2. 406. V. ISAPIS. paulo supra.

I S C

ISCHÆMON, i. n. [Ἰσχαιμόν] Medicamentum quod valet ad sistendum sanguinem. Plin. 26. 12. & 25. 8.

ISCHALIS, [Ἰσχάλις] Britanniae insulae urbs. Ptolem. lib. 2. vulgo *Uchester*.

ISCHIA, [Ἰσχία] scribit Julius Pollux, Carnosus post lumbos utrinque eminentias appellari, quae vero post hæc crescunt, *γαστήρ*, Latine Nates. Duo illa ossa circa quae versura sit, ita distinguuntur, ut dicatur concavum illud superius *κοτύλη*, Latine acetabulum: inferius vero *ἰσχίον*, quod nostri coxendicem dicunt. Quo etiam nomine & nervus ille nominatur, qui coxendicem femori committit. Erit ergo coxendix vertebra cotylæ infixæ, quam pyxidem appellant, nervis quibusdam ita illigata, ut facilius coxarum motus atque flexus fiat. Unde & qui coxendice laborant, Ischiadici vel Ischiaci dicuntur. Plin. lib. 3. cap. 6.

Mox aquam bibere catillo, mire id prodesse ischiadicis affirmantes conf. Lex. Pitifc.

ISCHIAS, adis. f. [ἰσχίαις] vel Ischiadicus dolor, sive Ischiacus, ille est quem medici recentiores barbæ *sciaticam* dicunt. Plin. 27. cap. 5. Bibitur propter ischiada & franguriam et vino.

ISCHIACUS, sive ISCHIADICUS, [ἰσχιᾶκος, ἰσχιαδικός] Qui ischiada morbo laborat. Cato R. R. cap. 123. Vinum ad ischiacos sic facito. De junipero, &c.

Ischiadicos dolores & spinæ levat agaricum potum. Plin. lib. 26. cap. 7. extr.

ISCHNON, i. n. [Ἰσχόν] Gracile, macrum. Lucret. 4. 1159. Est etiam Subtile genus dicendi apud Quintil. 12. 10.

ISCHNOTES, is. f. [Ἰσχύτης] Gracilitas. Inter vitia oris refert Quintil. 1. 5.

ISCHOMACHES, es. f. [Ἰσχυμάχης] compositum ex *ἰσχυ* & *μάχη*. Quo nomine dicta est Hippodamia, quæ habuit in nuptiis suis pugnam Centaurorum. Hæc fuit Atracii Immo Oenomaï filia, quæ nupsit Pirithoo. Ischomache, Lapithæa genus Heroïnæ. Propert. lib. 2. 2. 61.

ISCHOPOLIS, [Ἰσχυπόλις] Ptolemæo teste, Ponti Cappadecii urbs juxta Sidonem, vulgo *Tripoli*.

ISCIA, Insula est e regione Velia: alio nomine OEnotris dicta. Plin. lib. 3. cap. 7.

I S E

ISELASTICUS, a, um. Adj. Iselastica certamina in Epist. Plin. 10. 119, sunt quæ a Græcis *ἀγῶνις ἰσπλαστικαί* vocantur: de quibus Sibylla, *μύρας ἄγῶν ἰσπλαστικῶς ἔσαι*. Eorum autem ludorum & certaminum victores triumphantium more in patriam invehebantur, & vestigal de publico

accipiebant. Vitruv. præf. lib. 9. Nobilibus athletis qui Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea vicissent, Græcorum majores ita magnos honores constituerunt, uti non modo in conventu stantes cum palma & corona ferant laudes, sed etiam quum revertantur in suas civitates, cum victoria triumphantes, quadrigis in mœnia & in patriam invehantur, e reque publica perpetua vita constitutis vestigalibus fruuntur. Quum igitur quadrigis invehebantur, dicebantur *εἰσλαβεῖν*, unde Iselastica nomen deductum. Turneb. Advers. 1. 19.

I S I

ISIACUS, V. ISIS.

ISIS, Isis & Isis, Isim. [Ἰσις] Inachi amnis filia, Io prius dicta. Quæ olim a Jove amatore in vaccam mutata, & a Junone in furorem acta, orbe pererrato, quum ad Nili fines pervenisset, Jovis ope formam vaccæ immutavit, estque ab Ægyptiis pro dea celebrata. De qua Lucan. lib. 8. 831.

Nos in templa tuam Romana recipimus Isim. conf. Tacit. Germ. cap. 9. & Apul. de Asin. Aur. lib. 11.

Linigera Isis. Ovid. 2. Amor. 2. 25. De Isis cognominibus, Athenedoria, Patricia, Pelagia, Pharia, Regina atque Triumphalis. V. plura in Lex. Pitifc.

ISIACUS, a, um. Adj. Cic. 1. de Divin. 58. Isiaci conjectores.

ISIACUS, i. m. [Ἰσιακός] dictus Isis sacerdos. Plin. lib. 27. cap. 7. Valer. Max. 7. 3. 8. Assumpto Isiaci habitu per itinera viasque stipem petens. Sic Suet. Domit. cap. 1. Isiaci celatus habitu, interque sacrificulos vanæ superstitionis.

ISIS, is. Urbis Romæ pars tertia, conjuncta Cœlimontanæ, sita in ea Equiliarum parte quæ latus australe respicit. Describunt illam Rufus & Victor. conf. Nardin. Rom. vet. 3. 8.

Hoc etiam nomine dicta est insula in Sinu Arabico

ISITIUM, sive ISITUM, corrupte Elitium, i. n. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 8. Dicitur quæso, quæ causa difficile digestu facit isitium, quod ab infectione isitium dictum (amissione enim litteræ, postea quod nunc habet nomen obtinuit) quum multum in eo digestionem juverit tutura tam diligens, & quicquid grave erat carnis assumpserit, consummationemque ejus multa ex parte confecerit. Meminit & Arnob. lib. 7. adversus gentes, sed non exponit quid sit. Isitium (ait Beroaldus in lib. 8. Asini aurei) est Pulmenti genus ex infectis & minutatim tritis carnis confectum. Apud Apicium crebra mentio est Isicii, & multiformis concinnatio.

I S L

ISLANDIA, V. THULE.

I S M

ISMARUS, i. masc. in sing. [Ἰσμαρος] Ismara, n. in plur. Mons est Thraciæ, partim asper & incultus, partim fertilis vinetis & olivetis, quem Orpheus incoluit, ubi Ismara Ciconum urbs fuit. Virg. 6. Ecl. 10.

Nec tantum Rhodope miratur, & Ismarus Orpheæ. Et rursum 2. Georg. 37.

— juvat Ismara Baccho

Conferere, atque olea magnum vestire Taburnum. Lucret. lib. 5. 30.

Thracen, Bistoniasque plagas, atque Ismara propter.

ISMARIUS, a, um. Adj. [Ἰσμαρέως] ut, Equi Ismarii. Ovid. 1. Epist. 46. Gentes Ismariae. Ovid. 10. Met. 305.

ISMARICUS, a, um. Aliud adj. Avien. Descript. Orb. 33. Ismarici flabris Aquilonis.

ISMENE, es. f. [Ἰσμήνη] Oedipi filia, ut asserit Statius, de qua nihil habetur, nisi quod cuidam Athy juveni Cyrrtheo desponsata fuerit, qui ante nuptias a Tydeo occisus est.

Ageneora Ismene. Stat. 8. Theb. 622.

ISMENIAS, a, m. [Ἰσμενίας] nomen Thehani optimi tibicinis. Apul. de Deo Socr. p. 53. Nescio, inquit, ut Ismenias tibiis canere, ut Apelles pingere, ut Lyfippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle, Quum audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, Malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset. V. Voss. 2. Inst. Orat. p. 271.

ISMENUS, i. m. [Ἰσμήνης] Fluvius est Bœotiae, ab Ismeno Pelasgi filio cognominatus. Stat. 1. Theb. 40.

Horrui ingenti venientem Ismenus acervo. Legitur & Ismenon. Ripæ Ismeni. Stat. 11. Theb. 179.

Celer Ismenos. Ovid. 2. Met. 734.

ISMENIS, idis. f. [Ἰσμενίς] Ovid. 3. Met. 734.

Thuraeque dant, sanctasque colunt Ismenides aras. i. e. Thebanæ mulieres. ab Ismeno fluvio.

ISMENIUS, a, um. Adj. ut, Ismenius Æmon. V. ÆMON.

I S O

ISOCINNÄMON, i. n. Herba quæ & Daphnois dicitur. Plin. lib. 12. cap. 20.

ISOCOLON, i. n. [Ἰσοκόλον] Græci vocant, quod Latine Compar dicunt Rhetores, quod duabus aut pluribus sententiis brevibus, & inter se paribus exigitur: ut est illud, Nequaquam mihi cum eo res est, qui neque finem habet cupiendi, neque modum statuit utendi. Nam & multum desiderare, egestas est signum: & nihil parcere, egestatis est initium. Perotrus. conf. Mart. Capel lib. 5. & Quintil. 4. 2.

ISOCRATES, is. m. [Ἰσοκράτης] Nomen maximi oratoris Græci, qui perfectus magister estitit, scripsitque multa præclare, & docuit alios. Cujus domus, cunctæ Græciæ quasi ludus quidam patuit, atque officina dicendi. Auditor fuit Platonis, suavissimus orator, & in diverso genere dicendi nitidus & comptus. Omnes dicendi vices sectatus est, inventionem facilis, honesti studiosus, in compositione diligens. Cui invidens Aristoteles, adolescentes & ipse docere cepit, ut sapientiam cum eloquentia jungeret, dicens, Turpe est tacere, quum Socrates loquatur. Ad Rempublicam non accessit, neque in concionem ascendit, deficiente pronuntiatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum, qui libenter is qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Civitatem tamen juvit: Philippumque in his quæ ad illum scripsit, Atheniensibus conciliavit. Panegyricus ejus omnium pulcherrimus, quem in Olympia habuit, adhortans Græcos contra Asiam mutuis expostulationibus relictis, Gorgiam excitavit, ut idem quoque faceret. Optima ejus orationes sententur,

- sentur, Archidamus & Amartyrus ad Euthymum. Decessit annos fere centum natus post Atheniensium cladem ad Chæroneam acceptam, non sustinens nuntium Atheniensium cladis. Ex Philostrato conf. Quintil. lib. 2. 8. & 10. 1. & 9.
- Iſocrates, superioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipse nobilis: reliquit orationes quinque, quæ & una cum claris oratoribus certavit in funere Mausoli Artemisæ viri. Suidas.
- Iſocrates & Machaon præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses, a Thucyde commemorantur.
- Iſocrateus, a, um. Adj. [ἰσοκράτειος] Adj. Cic. in Orat. 207. Placeat omnia dici Iſocrateo Theopompeoque more. Idem 1. Fam. 9. Iſocratea ratio oratoria.
- Iſocraticus, a, um. aliud Adj. [ἰσοκρατικός] Quintil. lib. 9. 4.
- Iſodomon, [ἰσοδομον] Genus structuræ in ædificiis, quasi æqualiter directum. Plin. lib. 36. cap. 22. Græci e lapide duro ac silice æquo construunt veluti lateritios parietes. Quum ita fecerint, isodomon vocant genus structuræ.
- Iſoetes, [ἰσοεῖς] Herba, sedum minusculum. Plin. 25. 13.
- Iſonómia, æ. f. [ἰσονομία] Cic. 1. de Nat. Deor. 50. Summa vero vis infinitatis, magna ac diligenti contemplatione dignissima est, in qua intelligi necesse est eam esse naturam, ut omnia omnibus, paribus paria respondeant: hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem.
- Iſopſephus, i. m. [ἰσοψήφου] Æqualem habens numerum & potestatem. Versus Iſopſephi. Gell. 14. 6. De quibus V. Muret. Var. Lect. 14. 13.
- Iſopſeron, [ἰσοψέρον] vocant aliqui Phaselium, seu Phasiolon, quoniam ejus folium, quod est anniso simile, in pampinos torquetur. Capitula sunt in summo caule tenuia, plena seminis melanthii. Plin. lib. 27. cap. 11. Diosc. 4. 121.
- Iſoscelus, [ἰσοσκελής] Figura est trianguli, quod duo tantum æqualia habet latera, quæ Græci σκέλη. i. e. Crura vocant. Eucl. 1. Elem. Aulon.
- Iſostates, æ. m. [ἰσοστάτης] Æqualitatis recognitor. Cod.

I S P

- Iſpālis, V. HISPALIS.
- Iſpēlum, [ἰσπύλον] Vilumbrorum, qui Umbris magis Orientales sunt, urbs, teste Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hispellum aliis cum aspirata. Iſpēlum hodie.
- Iſpīda, æ. f. Avis venustate pennarum pulcherrima, ad ripas glacie concretas visa.
- Iſporis, Ptolemæo lib. 4. cap. 3. Vicus Syrtis magnæ. Hodie Naym civitas.

I S R

- Iſraēl, ēlis. m. [Ἰσραήλ] Nomen Patriarchæ Jacobi, totiusque populi ab eo prognati. Justin. 36. 2. 3. Isidor. 77.
- Iſraēlīta, æ. m. [Ἰσραηλίτης] pl. Iſraēlītæ, arum, [Ἰσραηλίται] Juvenc. 1. 234. antep. corrept.
- Iſraelitarum cumulate gloria plebis. conf. Paulin. ad Nicet. 166.

I S S

- Iſſa, æ. f. Nomen catellæ apud Martial. 1. 110.
- Iſſa, æ. f. [Ἰσση] Insula in mari Adriatico, adjacens Dalmatiæ, ut Ptolemæus lib. 2. scribit, in qua fuit Iſſa non ignobilis civitas. Alterius in Lesbo meminit Steph. Hinc
- Iſſæus, a, um. Adj. [Ἰσσηύς]
- Iſſo, pro Ivero. Festus.
- Iſſulus, i. m. dimin. ab Iſſa; Blandimentum parentum, qui Iſſuli & Delicij trienni puero nomen dederunt, ut ariolatur Fabret. Inscript p. 45.
- L. APONIA ET APONIA ILLA ISSULO ET DELICIO SUO FECER.
- Iſſus, [Ἰσση] Urbs inter Ciliciam & Syriam, a qua Sinus Iſſicus. Ptolemæus lib. 3. cap. 8. Iſſus seu Iſſos Ciliciæ, nunc *Laiassa* dicitur. testis Olivarius in Melam. Sinus Iſſicus, *Le golfe de Layasse*, ubi Alexander Magnus dicitur vicisse Darium. conf. Curt. 3. 7. 6.
- Iſſicus, a, um. Adj. ut, Sinus Iſſicus. Ammian. 26. 25. V. dict. super.

I S T

- Iſtæ, ista, istud: gen. istius, vel ius. V. Virg. 12. Æn. 648. & Martial. 14. 171. dicitur Iſte, Qui apud te est, aut de quo loqueris. Ter. Eun. 4. 4. 43. Mirumni tu credas quod iste dicat. Cic. 2. Fam. 10. Putaresne unquam accidere posse, ut mihi verba deessent, neque solum ista vestra oratoria, sed hæc etiam levia nostratia?
- Iſte, pro Is, ut ἴσθι Græce. Cic. 3. Verr. 119. Quum edictum totum eorum arbitratu, quamdiu fuit designatus, componeret, qui ab isto jus ad utilitatem suam nondinarentur. Budæus.
- Iſte, Contemptum videtur indicare, v. g. Cic. 4. Verr. 34. Coactu istius. & p. p. Cum nihil intererat istius, ut contra Ipse, Auctoritatem denotat. q. V.
- Iſtuc, pro Iſtud frequentissimum, maxime apud Comicos. Ter. Heaut. 1. 1. 58.
- Ego istuc ætatis, non amori operam dabam. i. e. Quum in ea essem ætate. Idem And. 2. 2. 13.
- rem tenes.
- p. Iſtuc ipsum. d. atque istuc ipsum nihil pericli est: me vide. Cic. 1. Acad. Iſtuc quidem considerabo.
- Iſta n. pl. pro Hæc. Quintil. lib. 11. cap. 1. Nos institutionem professi, non solumi scientibus ista, sed etiam discitibus tradimus.
- Iſta ipſa de re cogitavi. Cic. 1. Acad. 4. Itaque non hæsitans respondebo: sed ea dicam quæ mihi sunt in promptu, quod ista ipſa de re, multum, ut dixi, & diu cogitavi.
- Iſtud tuum scelus. Cic. 4. Verr. 87. Quare de hospicio violato, & de isto tuo nefario scelere nihil queror.
- Iſte, demonstrativum. Columel. lib. 9. cap. 14. Notior est ista vere agricolis concepta opinio.
- Iſtud quidem. Cic. 1. Acad. 14. Et simul assidamus, inquam, si videtur. Sane istud quidem, inquit: sum enim admodum infirmus. i. e. Iſtud quod dicis, ut assidamus, faciendum est. [Subaudiendum puto Faciamus, vel ἄπὸ κείνου Videtur.

- Iſtro, Adv. ad locum. Plin. lib. 3. Epist. 6. extr. Destino enim, si tamen officii ratio permiserit, excurrere isto.
- Iſto venire. Cic. 9. Fam. 16. Idem 2. Q. frat. 1. Segm. 3. Trebatium vero meum quod isto admisceas nihil est.
- Iſtuc, vel Iſtuc, istuc, istoc. Iſte hic. Ter. Heaut. 3. 3. 1. Quid istuc quæſo? qui istuc mos est, Clitipho?
- Iſtac facie. Plaut. Rud. 2. 2. 10.
- Nullum istac facie, ut prædicas, venisse huc scimus. i. e. Qui talem habeat faciem.
- Iſtac lege. Plaut. Trin. 5. 2. 38.
- Iſtac lege filiam tuam sponden' mihi uxorem dari?
- Iſtæc n. pl. pro Hæc ista, vel ista hæc. Cic. 12. Att. Primum tibi persuade me istæc non curare.
- Iſtæres est, i. e. Sic res habet, ut dicis. Plaut. Merc. 3. 1. 25.
- Iſtoco modo. Plaut. Truc. 1. 2. 60. Ter. Heaut. 4. 3. 35.
- At enim spem istoc pacto rursus nuptiarum omnem eripis.
- Iſtoc vilium. Ter. Adel. 5. 9. 24. Reddet tibi cito. m. istoc vilium. Ubi Donatus, Iſtoc vilium, quasi, Nihil minus, negatio enim est floccum ostendentis, aut quid tale, cum ἰσάψη, qua subauditur Quicquam: &, Non dabo.
- Iſtunc ipsum. Ter. Eun. 2. 3. 64.
- illumne obsecro,
- Inhonestum hominem, quem mercatus est here, senem, mulierem? p. Iſtunc ipsum.
- Iſthico, pro Iſte. Plaut. Amph. Iſtic jamdudum mihi maxima memoravit mira.
- Tu istic, pro Tu ipse. Plaut. Amph. 2. 1. 25. Tu istic ubi bibisti?
- Encliticum est aliquando adjungitur. Plaut. Truc. 3. 2. 16. Iſtæcce ridicularia.
- Iſtace. Cato cap. 132. Macæ istace dape pollucenda esto.
- Iſtuccine, interrog. Ter. Eun. 5. 1. 14.
- Iſtuccine interminata sum hinc abiens tibi? i. e. Iſtudne.
- Iſtiusmodi, Nomen indecl. h. e. Iſtius formæ & speciei, vel Talis. Plaut. Most. 3. 2. 59. Cic. 6. Verr. 9. Videte majorum diligentiam, qui nihil dum etiam istiusmodi suspicabantur. Ter. Heaut. 2. 4. 7.
- Et vos esse istiusmodi, & nos non esse, haud mirabile est.
- Iſtius modi, disjunct. Plaut. Trin. 2. 4. 150.
- contra istoc detrudi maleficos
- Æquum videtur qui quidem istius sint modi.
- Iſtice, Adv. [ἰσθί, αὐτίθι] In loco ubi tu es. Ter. Eun. 4. 6. 27. Omittite: jam istic adero. Cic. 1. Fam. 10. Et ibi malis esse, ubi aliquo numero sis, quam istic, ubi solus sapere videare.
- Iſtic, In isto negotio. Ter. And. 2. 5. 9.
- Neque istic, neque alibi tibi usquam erit in me mora.
- Iſtic sum, i. e. Audio, vel ausculto. Cic. 5. de Fin. 78. Iſtic sum, inquit, expecto quod ad id quod quæram respondeas.
- Iſtinc, [αὐτόθεν] Adv. de loco. Cic. 7. Att. 10. De malis nostris tu prius audis, quam ego: istinc enim emanat. Idem 1. Fam. 10.
- Iſtroc, [αὐτόθεν] Adv. pro Ab isto loco. Ter. Adel. 2. 1. 15. Accede illuc, Parmeno, nimium istoc abisti. V. NIMIS.
- Iſtroc, [αὐτόθεν] Adv. per locum. Ter. Heaut. 3. 3. 27.
- Abi sane istac, istorum, quovis.
- Iſtactenus, Plaut. Bacch. 1. 2. 58.
- Iſtactenus tibi, Lyde, libertas data est.
- Iſtorum, Adv. [αὐτόθεν] Versus eum locum ubi tu es. Ter. Phorm. 5. 1. 14.
- Concede hinc a foribus paululum istorum fodes, Sophrona. Ter. Heaut. 3. 3. 27. Abi sane istac, istorum, quovis.
- Iſtroc, Adv. Ad istum locum. Ter. Heaut. 2. 2. 33.
- Mane hoc quod coepi primum enarrem, Clitipho, Post istuc veniam.
- Iſter, Iſtri. m. Fluvius Europæ permagnus, quod & Iſtrum dicitur, quando scilicet Flumen sequitur, ut ait Probus. Hoc & Aſdubanum, & Danubius vocatur, auctore Servio. Virg. 2. Georg. 497.
- Aut conjurato descendens Dacus ab Iſtro. Danubius vocatur Iſter ab Aria civitate Valachiæ usque ad Pontum. Testis Olivar. in Melam.
- Ripa ferox Iſtri. Ovid. 4. de Pont. 9. 76.
- Binominis Iſter, Ovid. 1. de Pont. 8. 11.
- Frigidus Iſter. Ovid. in Ibin, 138.
- Gemmifer Iſter. Sen. Herc. OEth. 5.
- Multifidus Iſter. Lucan. lib. 3. 202.
- Opacus vitibus Iſter. Claud. 2. in 1. Conf. Stil. 199.
- Rapidus Iſter. Claud. de Bell. Get. 489.
- Sævus Iſter. Claud. 6. Conf. Hon. 220. Intelligit accolæ Iſtri.
- Septemgeminus Iſter. Valer. 4. Argon. 718. Quia in septem ostia dividitur.
- Torvus Iſter. Valer. 8. Argon. 218.
- Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas. Virg. 2. Georg. 350.
- Iſthmion, [Ἰσθμίων] de quo apud Homer. lib. 8. Odyll. Quo in loco Didymus interpres dicit idem, quod Peritrachelium, de quo infra: & in hoc differre ab Hormo, de quo supra diximus, quod Iſthmion cololum cingat, Hormos autem ab eodem demittatur: tanquam videlicet illud sit quod vulgo *collier* vocamus, hoc autem *chaine*. Iſthmia ponit Pollux lib. 5. cap. 16. inter Ornamenta muliebria.
- Iſthmus, i. m. [Ἰσθμὸς] proprie Collum significat. A cujus similitudine Terra oblonga & angusta inter duo maria, Iſthmos etiam dicitur; cui Porthmos, id est fretum, etiam opponitur, Maris scilicet inter duas continentes angustia. Unde per antonomasiam Iſthmus Peloponnesi dictus inter Ægeum & Ionium mare, quinque millium passuum intervallo, cujus fauces Corinthus oblidet. Plin. lib. 4. cap. 4. de Peloponneso loquens, Angustia, inquit, unde procedit, Iſthmos appellantur. Budæus. Strabo, In Iſthmo, inquit, Neptuni, quem Iſthmum vocant, templum eminent picearum arborum luco circumclusum, ubi ludos Iſthmicos Corinthii celebrare sunt soliti. Hos ludos Theſeum instituisse scribit in Theſeo Plutarchus. Fuerunt & Iſthmia, ludi illic Palæmoni facti. Meminit horum Stat. 6. Theb. 557. [Immo iidem ac supra præteriti ludi fuerunt: Quos Sisyphus primum in honorem Palæmonis instituit, ac Theſeus dein Neptuno consecravit. V. Lex. Pitife.]
- Notum est adagium, Iſthmum fodis: Quum frustra aliquid moliri quæpiam significamus: multi enim, ut tanti ambitus molestiam tollerent, trans-

transfodere angustias illas conati, re infecta destiterunt, ut Plin. scribit lib. 4. cap. 4.

Bimaris Isthmus. Ovid. 7. Met. 406.

Lacrimabilis Isthmus. Stat. 3. Silv. 1. 142.

ISTHMIUS, a, um. [*Ἰσθμίου*] Adj. Ad isthmum pertinens, ut, Neptunus Isthmius, scil. Cujus delubrum fuit in Isthmo Peloponnesi. Plin. lib. 4. 5.

Ludi Isthmii. Liv. 33. 32. V. ISTHMUS.

ISTHMIA, ōrum, n. pl. quæ in honorem Neptuni celebrabantur, quinquennialia fuisse testatur Plin. lib. 4. 5. & Solin. cap. 9. Aufon. Idyll. 25.

Hæc quoque temporibus quinquennia sacra notandis

Isthmia Neptuno data sunt. Curt. 4. 5. Solenne ludicrum Isthmiorum, quod convertu totius Græciæ celebratum est.

Isthmia, Palæmoni sacra. V. ISTHMUS.

ISTHMIACUS, aliud Adj. [*Ἰσθμιακός*] ut, Isthmiacus portus. Stat. 2. Silv. 1. 179. Corona. Plin. 15. 10. Fretum. Sidon. Carm. 11. 6.

ISTONIUM, [*Ἰσώνιον*] Italiæ oppidum Ptolemæo. Vulgo *Gnasso*.

ISTRIA, [*Ἰστρία*] Italiæ regio, Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centum viginti quinque millia complectitur: a Formione, nunc Rifano fluvio, ad Flanaticum sinum: in quo Arfia amnis decurrens, Istriam ab Illyrico dirimit. Istrorum gentem fama est originem a Colchis duxisse, missis ab Ætæa rege ad Argonautas persequendos, qui ut a Ponto intravertunt Istrum, nec raptorem invenissent, sive metu regis, sive tædio longæ navigationis, juxta Aquileiam confederunt, Istrique ex amnis nomine quo a mari concesserant, sunt appellati. V. Plin. 3. 18. & 19.

ISTRIS, sive HISTRI, orum. m. Istriæ populi. Liv. 21. 16.

ISTRIANI, orum. lidem. Julin. 9. 2. Rex Istriæ.

I S U

ISUS & Antiphus, Priami fuere filii: verum Antiphus ex Hecuba susceptus est, quum naturalis esset Isus: ut Auctor est Homerus in Iliad. λ. 101.

I T A

ITA, [*ἴτα*, ἔτως] Adverbium respondendi, sive affirmandi. Ter. And. 5. 2. 8.

Etiam tu hoc respondes, quid istic tibi negotii est? n. mihi? s. ita.

Ita Davus. Hor. 2. Serm. 7. 2. Davusne? ita Davus. subaud. Est.

Ita est, pro Sic est, respondentis particula. Ter. Eun. 1. 2. 44.

Nam hic quoque bonam magnamque partem ad te attulit.

Ita est. [Subauditur semper verbum substantivum, quod hic

expressum est. Similiter Sic in responsione absolute ponitur, pro Sic est.

V. f. l. & Non pro Non est, vel potius Non ita est, quod & Non ita,

ἰσπετικὸς dicitur. Virg. 4. Æn. 584.

Non est ita, pro Non est verum. Cic. pro Cluent.

Ita est, sentio. Plaut. Pseud. 1. 5. 51.

Ita est. Plin. lib. 13. cap. 3. Utinamque dicere possemus, quis primus

instituit. Ita est, nimirum hac mercede corruptæ terrarum orbem

devicere aquilæ. Idem lib. 7. cap. 40. Ita est profecto, alius de alio

judicat dies, & tamen supremus de omnibus. Locutio est Plinio familiaris.

Ita res est. Ter. And. 3. 1. 1.

Ita pol quidem res est, ut dixi, Lesbia.

Est ita, ut dicitur. Cic. 6. Verr. 117.

Ita dico. Plaut. Pseud. 4. 7. 53.

Hærus tuus? n. ita dico. v. miles? n. ita loquor. v. Macedonius?

v. Admodum, inquam.

Ita loquor, Vera prædico, id quod res est dico. Plaut. Most. 4. 2. 31.

Hærus hic noster potat. v. hærus hic vester potat? n. ita loquor.

Ita loquor, Ita loqui soleo, mos est loquendi meus. Plaut. Aul. 5. 21.

— soleo hercle ego garrere nugæ, ita loquor.

Ut ita dicam. Cic. de Amicit. 19. Humilem sane relinquunt, & minime

generosum (ut ita dicam) ortum amicitia.

Ita enim vero. Plaut. Amph. 1. 1. 254.

Quid, domum vostram? s. ita enim vero.

Ita inquam. Plaut. Amph. 1. 1. 206.

Hæcne tua domu' est? s. ita inquam. Al. Ita, inquam.

Ita profecto. Plaut. Amph. 1. 1. 214.

At mentiris etiam, certo pedibus, non tunicis venis.

s. Ita profecto.

Ita profus. Cic. 2. Tusc. 67. Sed tibi hoc video non posse deberi. a. ita

profus.

Ita vero. Plaut. Men. 5. 9. 36.

Quid ais tu? Menæmum, opinor, te vocari dixeras.

Men. Ita vero.

Ita aiunt, Ita prædicant. Ter. Heaut. 4. 8. 11.

Immo hæc quidem, quæ apud me est, Clitiphonis est

Amica. m. ita aiunt. c. & tu credis? m. omnia. Idem Andr.

5. 3. 4. Ita prædicant.

Ita est homo, pro Ea est natura, Ejusmodi, vel talis est. Ter. Adelph.

1. 2. 64.

— nam ita est homo:

Quum placo, ad verborum sedulo, & deterrec.

Ita vestra est benignitas. Plaut. Pœn. 3. 3. 30.

Ita ingenio fuit, vel Ita ingenium ejus fuit. Ter. Phorm. 1. 3. 20.

Ita plerique ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitent. Plaut.

Stich. 5. 5. 3.

— nam ita est ingenium muliebres,

Bene cum lauta est, terfa, ornata, ficta est, infecta est tamen.

Ita natio est hominum. Plaut. Men. 2. 1. 33.

Ita pars Libertinorum est: nisi patrono qui advorsatus est, nec satis &c.

Plaut. Pers. 5. 2. 57.

Ita est amor ut. Plaut. Trin. 3. 2. 42.

Ita est amor, balitta ut jacitur, nihil sic celere est, neque volat.

Ita animatus fui ut te hoc donarem, i. e. Sic in animo habebam. Plaut.

Amph. 2. 2. 130.

Alii sunt ita, ut in rem esse ducunt suam. Plaut. Men. 5. 6. 19.

Ita iustum est, si est voluntarium. Cic. 1. Off. 28. i. e. Ea conditione &

& pacto. V. Ita 6, infra.

VOL. II.

Ita, ut. Cic. de Amicit. 1. Ego autem a patre ita eram deductus ad Scævolum, sumpta virili toga, ut, quoad possem & liceret, a senis latere nunquam discederem.

Ita facere certum est. Ter. Eun. 1. 2. 108.

Ita facere certum est: mos gerundi est Thaidi.

Ita res erat, faciendum fuit. i. e. In eo statu res erat. Ter. Eun.

1. 2. 17.

Ita negotium est. Plaut. Pers. 4. 6. 11. Ter. And. 4. 2. 32. Quapropter?

n. ita opus est facto.

Si ita sit, ut. Cic. 4. Acad. 5. Hoc autem si ita sit, ut unum modo sen-

sibus falsum videatur.

Ita iudices, ne. Plaut. Curc. 3. 3. 26. Ter. Heaut. 4. 5. 35.

Ita tu istæc tua misceto, ne me admisceas.

Ita infas, quasi pro noxio. Plaut. Merc. 4. 3. 26. conf. Ita quasi,

infra.

Ita me deus amet, Sermo optantis est, & etiam confirmantis, sive as-

sentientis, fidemve facientis sive jurantis. Ter. Eun. 3. 2. 21.

Ita me di ament, honestus est. Ibid. 4. 1. 1.

Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi vicem miseret me. Ter.

Heaut. 4. 5. 1. Cic. 7. Verr. 71. Ita mihi deos omnes propitios esse

velim, ut, tamen mihi jucundissimus est honos populi, tamen ne-

quaquam, &c.

Ita te amabit Juppiter, ut tu nescis. Plaut. Aul. 4. 10. 31.

Ita vero me amabit Juppiter, uxor, ut ego illud nunquam dixi. Plaut.

Merc. 4. 4. 22.

Ita me Venus amet, ut ego te hoc triduum nunquam sinam. Plaut.

Curc. 1. 3. 52.

Ita me fervet Juppiter, ut propior illi, quam ego sum, ac tu nemo est.

Plaut. Amph.

At ita me Di fervent, ut hic pater est vester. Plaut. Pœn. 5. 4. 88.

Ita mihi atque huic sis superstes, ut ex me atque hoc natus es. Ter. Heaut.

5. 4. 7. Sic,

Ita vivam, ut maximos sumptus facio. Cic. 5. Att.

Ita spero quidem. Ter. And. 1. 5. 63.

Ita quæso, Ter. Heaut. 3. 1. 96. Continno hic adero. m. ita quæso.

Ita non. Ter. Heaut. 3. 2. 13.

Ita, non ut olim, sed uti nunc, sane bona.

Ita nunc viget mos: ita nunc servitium est. Plaut. Curc. 2. 3. 21.

Ita nunc nihilominus. Plaut. Pœn. 1. 2. 149.

Dum te exspecto, neque usquam aliam mihi paravi copiam,

Neque istuc usquam apparet, ita nunc nihilominus servio.

Non ita multi fuerunt. Cic. de Clar. Orat. 2. 44. Et 4. Verr. 49. Tadius,

qui erat reliquus, non ita multum tecum fuit.

Non ita valde de his laboro. Cic. 11. Fam. 21. [Valde est Expositio. H. St.

Non ita, i. e. Non valde. Ter. prol. Andr. 11.

Non ita dissimili sunt argumento: & tamen &c. Cic. de Senect.

Non ita longa disputatione.

Non ita multum dicendi laude procefferat. Cic. de Clar. Orat. 137. conf.

41.

Nec ita multum provectus, rejectus Austro sum in eum ipsum locum unde

descenderam. Cic. 1. Philipp. 7.

Quod si ita fecissent, id non ita esse fixum deberet. Cic. pro Cluent. 26.

Nec ita multo post. Cic. 2. Off. 9. Quibus autem rationibus hanc fac-

ultatem assequi possimus, ut hominum studia complectamur, eaque

teneamus, dicemus, neque ita multo post: sed pauca ante dicenda

sunt.

Quo mortuo, nec ita multo post, in Galliam proficiscitur. Cic. pro

Quint. 15.

Ita subito. Plaut. Trinum. 5. 2. 51.

Evocate: ita subito est, propere quod eum conventum volo.

Ita res subita est. Plaut. Curc. 2. 3. 23.

Ita; pro In tantum, vel usque adeo, in fine orationis. Ter. And. 2. 1. 4.

— væ misero mihi,

Ut animus in spe, atque in timore usque ante hac attentus fuit:

Ita postquam adempta spes est, lassus, cura confectus stupet. Cic.

Quorum quanta mens sit, difficile est æstimare: ita multa meminerunt.

Et alibi itidem. Ita isti faveo sententiæ, Per epiphonema.

Ita ut. Columel. lib. 4. cap. 2. Quod mergi mox facile radicanur, ita

ut quæque vitis suis, &c.

Ita moratus, ut præ se probitatem quandam & ingenuitatem ferat. Cic.

1. Acad. 33.

Ita magnæ, ut sperem posse avelli, pro Adeo. Ter. Andr. 3. 3. 12. Cic.

de Amicit. Ab eis ita amantur, ut facile earum appareat sensus.

Ita non modo, &c. Cic. pro Deict. 21. Dii te perdant, fugitive: ita non

modo æquam, & improbus, sed & fatuus & amens es.

Ita ut fit, Ut fere fit, ut fieri solet. Ter. Eun. 4. 2. 2.

Dum rus eo, cæpi egomet mecum inter vias,

Ita ut fit, ubi quid in animo est molestia,

Aliam rem ex alia cogitare.

Ita ut ingenium est omnium hominum. Ter. And. 1. 1. 50.

Ita, ut si esset filia. Ter. Eun. 1. 2. 37. i. e. Quemadmodum.

Ita, quemadmodum. Cic. 3. Verr. 40. Quæsturam ita gessit, quemad-

modum cognovistis.

Ita, quasi. Cic. pro Quint. 15. Quia in re ita diligens erat, quasi si qui

magna fide societatem gererent.

Ita, si. pro Ea conditione. Ut apud Livium lib. 42. pag. penult. Re-

sponderi placuit, ita pacem dari, si de summa rerum liberum senatui

permitteret rex de se, deque universa Macedonia statuendi jus. H. St. lo-

cuse est cap. 62. extr. conf. Ita iustum est &c. supra.

Ita nati, pro Ad hoc, quod barbari ad eum finem dicunt. Cic. de Amicit.

10. Sic enim mihi perspicere videor, ita natos esse nos, ut inter omnes

esset civitas quedam. [i. e. Ea conditione.]

Ita ut erat, quod barbare vulgo dicitur, ut de facto erat. Cic. de Amicit.

24. Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse perseveraret?

Ita, pro Igitur. Cic. 5. Tusc. 94. Ita nobilissima civitas Græciæ, & olim

potentissima. sepulcrum civis sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate

didicisset. De Archimedis sepulcro.

Ita, pro Igitur, & in conclusionibus ponitur. Cic. 3. de Fin. Ita fit, ut

quod bonum sit, id etiam honestum sit. Idem 1. Off. 149. Ita fit,

ut vincat cognitionis studium conficiario hominum atque communis.

Idem pro Quint. 8. Ita fit, ut ego qui tela depellere, & vulneribus mēderi debeam, tum id facere cogar, &c.

Ita, pro Itaque. Cic. 1. de Nat. Deor. 111. Virtus autem actiuosa est, & deus vester nihil agens: expers virtutis igitur: ita, ne beatus quidem est.

Ita fecit, vel plus etiam. Cic. de Amicit. 37. Videtis quam nefaria vox, & hercle ita fecit, vel plus etiam quam dixit.

Itane; sciscitantis particula. Ter. Eun. 5. 8. 27.

Quodvis donum, & præmium a me optato: id optatum ferēs.

6. Itane? Cic. pro Rosc. Amer. 112. Perditissimi est igitur hominis simul & amicitiam dissolvere, & fallere eum qui læsus non esset, nisi credidisset. itane est?

Itane; commiserantis. Ter. And. 4. 6. 7. Salvus sis, Crito .c. itane Chrysis? hem. Donatus.

Itane; indignationis nota. Ter. And. 3. 2. 12. O Dave, itane contemnor abs te? Ubi Donatus, Indignatio est, ad æstimationem revocantis ejus dicta vel facta, a quo contemnitur quis. Idem And. 1. 5. 8.

Itane obstinate operam dat, ut me a Glycerio miserum abstrahat?

Itane vero, Interrogatio plena stomachi. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Itane vero ego non iustus, qui & Consul rogavi, & augur, & auspicato; Idem 3. Verr. 40. Itane vero, quibus fuit portus apud eum, contra quem arma rulerunt, iis apud te, &c. Ter. And. 5. 4. 23.

— fabulam inceptat. CH. sine.

CR. Itane vero obturbar?

ITÆQUE, [ιταρκειν. ἄστε, ἄ] Concludentis particula compositum ab Ita, unica dictio: pro qua Cicero utitur dictione Ergo aliquando. Cic. de Amicit. 6. Itaque multa ab eo prudenter disputata, multa, breviter & commode dicta memoriæ mandabam.

Itaque, Collectiva partic. Vide IGITUR. H. St.

Itaque, quum gemina dictio est, accentum habet in penultima, significatque Et ita. Ter. And. 3. 3. 18.

Immo ita volo, itaque postulo ut fiat, Chreme. Idem Eun. 2. 3. 25. Tamen si bona est natura, reddunt curatura iuncea:

Itaque ergo amantur. Ubi Donatus, Itaque, Atque ita fit ut amentur. Itaque ergo. Liv. 28. 12. Idem lib. 3. 31. Itaque ergo ut magistratu abire, a Sp. Tarpeio & A. Aterio Consulibus dicta dies est. Idem lib. 9. Decad. 4. conf. Ter. in præced.

ITALIA, æ. f. [Ἰταλία] Europæ regio, prius Hesperia, ab Hespero Atlantis fratre, qui a fratre pulvis & Hispaniæ & Italiæ dedit nomen. Sive (ut Macrobius inquit) ab Hespero stella, quod Occasui subjecta sit. Inde OEnotria, vel a bonitate vini quod in Italia nascitur (nam Græci οἶνον vinum dicunt) vel ab OEnotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges posuit. Nam ad eam partem venit, in qua postea Turnus regnavit, & suo nomine appellavit. Virg. 1. Æn. 534.

Est locus: Hesperiam Graii, &c. Timæus, & Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. & 5. Columella quoque in præem. lib. 6. a bobus vocatam dixerunt: quoniam Tauri Græca veteri lingua, Itali vocati sunt, a quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Est etiam dicta Ausonia (ut Aristophanes inquit) pars ad Tyrrenum versa. Estque in forma cruris inter Adriaticum & Tuscum mare, & a jugis Alpium, dorsoque Appennini porrecta, se paulatim attollens, usque ad Rhegium verticem & litora Bruttiorum extenditur. In ultimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum Ionium spectat mare, alterum Siculum: in extremitate Rhegium oppidum habens. Ejus longitudo ab Augusta Prætoria, quæ in Alpino sine sita est, & per Romam Capuamque porrigitur, usque ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & viginti millia passuum colligit: latitudo vero quadringenta decem ubi major latitudo: ubi vero minor, centum trigintaquinque. Habetque umbilicum in agro Reatino, quæ dudum ex latere maris superi Rubiconem fluvium pro finibus habuit. Dividitur autem in sedecim regiones, scilicet Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam, Samnium sive Aprutium, Picenum, Flaminiam & Æmiliam, seu Romanidiolam. Umbriam (nunc ducatum Spoletinum) Galliam Cisalpinam, Venetiam (nunc Marcham Tarsinam) Iapidiam, & Carniam (nunc Forum Julium) & Istriam.

Italia sic describitur a Siculo Flacco in libro De conditionibus agrorum. p. 2. Gœf. Ab Alpibus in mare porrigitur: a tribus lateribus exteras gentes intuetur: a Sicilia usque ad Galliam omne litus Africum ei est contrarium: rursus a Leucopetra pars, quæ ad mare attingit, Macedonia aliquam Epiri partem spectat. Adriaticum vero litus Illyricum contra eam habet.

Καὶ ἡ Παρμενίου πρὸς τὸν Ἰταλίαν, τότε δὲ ἐν Γαλατίας Dio libro 41. pag. penult. quæ est 118. edit. Paris. Italia κρηίας & κρημρός quæ regio, vide App. in Annib. 124. & 125. in 8vo. H. St.

Bellifera Italia. Claud. 1. in Eutrop. 429.

Magna Italia. Virg. 4. Æn. 345.

Potens Italia. Claud. 2. in Eutrop. 527.

ITALUS, a. um. Adj. [Ἰταλός] Ad Italiam pertinens.

Cælum Italum. Hor. 2. Carm. 7. 4.

Gens Itala. Virg. 6. Æn. 757.

Regna Itala. Virg. 3. Æn. 185.

ITALICUS, [Ἰταλικός] aliud Adj. ut, Oræ Italicæ. Ovid. 15. Met. 9. Italicum ducem legimus apud Æmil. Probum in Timoleontis vita p. 394. Lamb. Cepit etiam Mamercum, Italicum ducem. H. St. locus est cap. 2. extr.

ITALIS, idis. [Ἰταλῖς] patronym. ut, Matres Italides. Ovid. 2. Fast. 441. Nymphæ Italides. Sil. lib. 7. 428.

ITALICA, [Ἰταλική] Urbs in Italia, quæ alio nomine Corfinium dicitur, ut ait Strabo.

Italica, Civitas est Bæticæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 4. patria Trajani Cæsaris & Sillii poetæ, Italici inde dicti.

Italica Urbs, non appellativo, sed proprio nomine interdum dicitur de quadam Hispaniæ urbe, Patria Trajani & Adriani. Meminit. Steph. vide App. Iber. p. 178. in 8vo. H. St. V. Eutrop. lib. 8. cap. 2. & 3. Meminerat verbo hujus urbis ed. Lugd.

ITALICENSIS, e. Adj. [Ἰταλικήσιος] Populus ab Italica Hispaniæ urbe. ITAQUE, V. ITA.

ITARGUS, Germaniæ fluvius Ovidio, quem alii omnes Visurgin vocant. Sic enim ait, ad Liv. 386.

Decolor infecta testis Itargus aqua. Turneb. Sed admodum dubia vexataque lectio est.

ITERUM, [ἰταρκεῖν, ἄστε, ἄ] Adv. significans interdum Ita, vel Sic: interdum Autem: interdum Similiter.

Item, Autem. Plaur. Aul. 2. 2. 50.

Venit hoc mihi in mentem, Megadore, te esse hominem divitem,

Factiosum, me item esse hominem pauperum pauperimum.

Item, Ita, vel sic, sive Itidem. Cic. in Orat. 147. Nam omnium magnarum artium, sicut arborum altitudo nos delectat, radices, stirpesque non item. Idem in Art. Rhetor. 165. Quæ omnia item uti contraria rerum bonarum, in rebus vitandis reponemus.

Item, pro Sic, in comparationibus & similitudinibus. Cic. 1. de Orat. 118. Nullæ enim lites, neque controversiæ sunt, quæ cogant homines sicut in foro non bonos oratores, item in teatro actores malos perpeti. Bud.

Item ut, pro Similiter. Plaut. Truc. 2. 1. 41. Cic. in Orat. 202. Ita fit ut non item in oratione, ut in versu numerus existet. Ter. Phorm. 2. 3. 66.

Itane tandem quæso, item ut meretricem, ubi abusus sis,

Mercedem dare lex jubet ei, atque amittere? Idem And. 1.

1. 62. Item alio die quærebam. Indignatur item privatis, ac prope focco

Dignis carminibus celebrari cœna Thyestæ. Hor. in Carm. de

Arte poet. & Sat. 3. libri 1. Cetera item nequeunt stultis hærentia. H. St. prior locus v. 90. ubi pro Celebrari, in codd. correct. Narrari legitur. posterior. v. 77.

Item, pro Etiam. Cic. de Amicit. 7. Itaque ex me quærunt, credo ex hoc item Scævola. Al. Item ex te, Scævola. Idem ibid. 16. Pergratum mihi feceris, spero item Scævola, si, &c.

Itemque; pro Deinde, vel Præterea. Cic. 4. Acad. 22. Itemque si id quod officii sit, non occurrat animo, nihil omnino aget. Idem 2. de Divin. 17. Solis defectiones, itemque lunæ prædicuntur.

ITIDEM, Vide in suo ordine. H. St.

ITER, itēris. n. [ἰτρία] Sic enim inflectebant veteres, testibus Prisciano & Nonio 8. 13. Viam significat. Lucret. lib. 5. 652.

Concussos itere, & labefactos aere multo. Nævius Lycurgo,

Ignoti iteris sumus; tute scis. Attius OEnomao, Te longo itere cerno vadere. Idem Telepho, Studiumque iteris reprimere.

ITER, itinēris; ab Itiner quod vide infra.

Iter dictum est, quod vehendo quid Teritur; vel ab Eundo, cujus supinum est Itum: sive ab Ito frequentativo.

Iter, de mari etiam dicitur. Ter. Hec. 3. 4. 1.

Ain' tu tibi hoc incommodum evenisse iter?

s. Non hercle, Parmeno, verbis dici potest

Tantum, quam re ipsa navigare incommodum est. conf. infra

Currit totum iter Classis, Dirigere navis iter, Ferre iter per. Radit iter, Raptat nos iter, Solvit iter, Tenebat medium iter, Vertere iter a portu.

Iter de Volatu. Virg. 6. Æn. 16.

Insuetum per iter gelidas enavit ad Arcos. de Dædalo volante.

V. INSURTUS.

Radit iter liquidum. Virg. 5. Æn. 217. de columba volante.

Iter diei, pro Spatio quod uno die conficere possumus. Liv. 25. 15. Qui nuntiarent duos coss. ad Beneventum esse, diei iter a Capua.

Abeit paucorum dierum iter, &c. V. ABSUM.

Iter, Itionem significat. Cic. 3. Att. 7. Sed itineris causa ut divorterem primum est devium, deinde ab Antonio, & ceteris quatruidi.

Dicam in itinere, i. e. Inter eundem. Ter. Phorm. 3. 3. extr.

Iter pro ipsa Via aliquando ponitur. ut, Iter pontis. Vet. Schol. ad Juven. 14. Sat. 134.

Urbis itinera. Tacit. 1. Hist. 81.

Itinera quæ extra murum ad portam ferebant. Cæf. 1. Bell. Civil. 27. Stratum militari labore iter sæpe deserimus, compendio ducti. Quintil. lib. 2. cap. 13. extr.

Angustum formica terens iter. Virg. 1. Georg. 380.

Ambiguum iter. Perf. 5. Sat. 34.

Amœnum, ac molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Arenosum iter. Plin. 2. Epist. 17. ad Gallum, Utraque excipit iter aliqua ex parte arenosum, jumentis paulo gravius & longius, equo breve & molle.

Cæcum iter. Ovid. 10. Met. 456.

Campestre iter. V. Campestris, in CAMPUS.

Clausum iter vetito. Sen. Herc. fur. 4.

Commodum iter. Columel. lib. 1. cap. 3.

Delicatum iter. Lactant. Deopific. Dei, cap. 20. Noluit deus hominem ad immortalem illam beatitudinem delicato itinere pervenire.

Devium iter, Inaccessum, & a via remotum. Cic. 14. Att. 10. Tribonius itineribus devii proficisceretur in provinciam.

Durum iter. Valer. 1. Argon. 565.

Felix parum iter. Ovid. 21. Epist. 74.

Flexum iter. Lucret. lib. 4. 91.

Flexuosum. V. Itinera aquarum ad finem.

Immensum iter. V. IMMENSUS.

Impervia itinera. Tacit. 3. Ann. 31.

Inexplicabile iter. V. INEXPLICABILIS.

Insetum iter via. Lucret. lib. 5. 1123. V. INFRSTUS.

Interrupta & impervia itinera. Tacit. 3. Ann. 31.

Interseptum iter. V. INTERSEPIO.

Iter irremeabile. Claud. 2. in Eutrop. 406.

Leve iter. Ovid. in Ibin, 620.

Longinqua itinera. V. LONGUS.

Longulum sane iter, & via inepta. Cic. 13. Att. 23.

Longum, V. Carpere, paulo post.

Modestum iter, apud Plin. in Epist. [Immo Molestum, nisi fallor. Sed locum non reperit.]

Molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Noctivagum iter. Valer. 2. Argon. 44.

Patens iter. Hor. 3. Carm. 16. 7.

Pervium cunctis iter. Sen. Octav. 7.

Secretum iter. Hor. 1. Epist. 18. 103.

Supremum. V. Carpere, infra.

Tenebricosum iter, Mortis. Catul. 3. 11.

Terrenum iter. Plin. lib. 6. cap. 17. Quinque non amplius dierum terreno itinere, ad Phasim, &c.

Transversis itineribus quotidie castra movere. Sallust. in Jugurth. cap. 45. de Metello. Tuvuna

Tutum iter & patens. Hor. 3. Carm. 16. 7.
 Accelerare iter. V. ACCERLERO.
 Agere iter in rectum. Ovid. 2. Met. 774. de volante Mercurio.
 Agere longum iter. Plin. lib. 8. cap. 42. Sarmatæ longinqua itinera
 acturi, inedia pridie præparant eos.
 Altius egit iter. Ovid. 8. Met. 226. de Icaro.
 Aperire iter. V. APBRIO.
 Avertere iter. V. AVERTO.
 Carpere longum iter. Hor. 1. Serm. 5. 95. V. CARPO.
 Carpere supremum iter, Mori. Hor. 2. Carm. 17. 12.
 Claudere iter alicui. Ovid. 8. Met. 543.
 Coarctare iter. V. COARCTO.
 Committere se itineri. Cic. Philipp. 12. 25.
 Comparare iter ad aliquem. Nep. 7. 10.
 Comparare se ad iter. V. COMPARO.
 Componere itinera. V. COMPONO.
 Conferre iter aliquo. Cic. 11. Fam. 13. Meumque iter eo contuli. V.
 CONFERO.
 Conficere iter. Cic. 5. Att. 14. Nunc iter conficiebamus æstuosa & pul-
 verulenta via.
 Conficere iter pedibus. Cic. in Vatin. 12. Quum illud iter Hispaniense
 pedibus fere confici soleat, aut si quis navigare velit, &c.
 Consequi itinere. V. CONSEQUOR.
 Consumere iter in legendo. V. CONSUMO.
 Contendere iter. V. CONTENDO.
 Continuare iter nocte & die. V. CONTINUO.
 Convertere iter aliquo. Cic. 3. Att. 1. Vibonem statim venias, quo ego
 multis de causis converti iter meum. Cæf. 7. Bell. Gall. 56.
 Convertere iter ad, vel in Provinciam. V. CONVERTO.
 Convertit iter ad urbem. Lucan. lib. 3. 373.
 Currit tutum iter classis. Virg. 5. Æn. 862.
 Decedere itinere. V. DECEDO.
 Defectis iter rapidum. Lucan. lib. 3. 337.
 Desistere itinere. Cæf. 5. Bell. Gall. cap. 11.
 Dimittere iter coeptum. Ovid. 2. Met. 598.
 Nec coeptum dimittit iter.
 Dirigere iter. Cic. 10. Fam. 11. Quum ipse iter ad Mutinam dirigerem,
 in itinere de prælio audivi, &c.
 Dirige navis iter. Ovid. 1. Fast. 4.
 Doctus iter melius. Hor. de Arte Poet. 68.
 Ducebat iter in fraudem. Sil. lib. 5. 43.
 Effectum jam est iter. Ovid. 6. Met. 519.
 Emenſi iter. Virg. 7. Æn. 160.
 Expedire iter fugæ, vel Non expedire. Liv. 38. 2. extr.
 Explicare iter. Plin. Epist. 8. 1.
 Facere iter. Cic. 8. Att. 13. Confestimque cum Q. fratre & liberis no-
 stris iter in Apuliam facere coepi.
 Facere iter vehiculis. Plin. Epist. 234. Ita inde postquam vehiculis iter
 facere coepi.
 Ferre iter per medium mare. Virg. 7. Æn. 810.
 Ferre iter impavidum. Stat. 1. Theb. 326.
 Fleſtere iter. Virg. 7. Æn. 35.
 Frangere iter. Stat. 12. Theb. 232.
 Gubernare iter. Cic. 2. Fam. 17.
 Habere iter. Cic. Cn. Magno, 8. Att. 15. Cæsarem iter habere Capuam.
 Et ad Q. frat. lib. 2. 6. pr. Quod ille in Sardiniam iter habebat. [Pau-
 lo post dicit, Erat autem iturus, ut ajebat, a. d. III. id. Apr. ut aut La-
 brone, aut Pisis conscenderet. Unde apparet iter pro Professione esse
 positum. Aliusmodi exempla V. in HABEO.
 Impedire iter. Ovid. 21. Epist. 74. V. IMPEDIO.
 Incedere itineri & prælio. Tacit. 1. Ann. 51. Incessitque itineri, & præ-
 lio. h. e. Ad iter & prælium paratus.
 Incipere iter. V. INCIPIO.
 Inceptare iter. V. INCEPTO, in INCIPIO.
 Indicare iter. V. INDICO.
 Inducere in iter. V. INDUCO.
 Ingredi iter. Quintil. lib. 3. cap. 1.
 Ingredi iter pedibus, & Ingredi iter equo. Cic. de Senect. 34.
 Insidere itinera. V. INSIDEO.
 Instare iter. Cic. 13. Att. 23.
 Instaurabat iter ad Argos. Stat. 2. Theb. 473.
 Instituire iter. Cic. 15. Fam. 5.
 Intendere iter. V. INTENDO.
 Intendere ad Prætozem. V. INTENDO.
 Intendere iter coeptum in Italiam. V. INTENDO.
 Intercipere iter. V. INTERCIPIO.
 Intercludere itinera. V. INTERCLUDO.
 Intermittere iter. V. INTERMITTO.
 Ire iter, vel itinere. Cic. 3. Q. frat. 4.
 Jungere iter. V. JUNGO.
 Maturare iter. Cæf. 1. Bell. Civil. cap. 63.
 Mittere ex itinere. V. MITTO.
 Moliri iter. Sen. OEdip. 13. V. MOLIOB.
 Munire iter. V. MUNIO.
 Obsistere iter alicui. V. OBSISTO.
 Pandit iter latum. Sen. Herc. fur. 9.
 Parare iter solenne. Claud. 2. in Eutrop. 97.
 Patefacere iter. Cic. pro Lege Manil. 30.
 Peragunt iter inceptum. Virg. 6. Æn. 384.
 Peragunt iter propositum. Hor. 2. Serm. 6. 99.
 Pergere iter. V. PERGO.
 Perere iter terra. Cic. pro Planc. 97. Iter a Vibone Brundisium terra
 petere contendi.
 Præcipere iter. Liv. 3. 46. Dum præcipere iter nuntii missi in castra.
 h. e. Ante caperent. In vulgatis codicibus perperam legitur, Præripe-
 rent iter.
 Præcluserat iter unda. Ovid. 14. Met. 790.
 Præternare iter corniculis cochleas, dicit Plin. lib. 9. cap. 32.
 Procedere dierum iter x. Cæf. 6. Bell. Gall. 25. extr.
 Properabant iter continuum die noctuque. Tacit. 15. Ann. 12. extr. Idem.

3. Hist. 40. Et si coeptum iter properasset.
 Raptat nos iter ad ostia ponti. Valer. 2. Argon. 575.
 Remensus iter fesso gradu. Stat. 3. Theb. 324.
 Remorari iter alicujus. Ovid. 11. Met. 232.
 Reperere iter. Ovid. 3. de Arte Am. 745.
 Reprimere iter. Cic. 10. Att.
 Rumpere iter coeptum. Ovid. 3. Amor. 6. 88.
 Rumpere iter institutum. Hor. 3. Carm. 27. 5.
 Solvit iter puppis. Stat. 5. Silv. 1. 242.
 Supprimere iter. Cæf. 1. Bell. Civil. 46.
 Sum. ut, Est iter ei in Asiam. h. e. Proficiscendum illi, vel proficisci-
 tur. Cic. 3. Att. 6. extr. Nobis iter est in Asiam, maxime Cyzicum.
 Esse in itinere. Cic. 1. Fam. 20. Hæc quum audissem, & jam in itine-
 re essem.
 Est iter per insidias. Ovid. 2. Met. 78.
 Tendeat iter ad naves. Virg. 1. Æn. 660.
 Tenebat medium iter classe. Virg. 5. Æn. 1.
 Vertere iter aliquo. Virg. 5. Æn. 23.
 Vertere iter a portu. Ovid. in Ibin, 620.
 Vestigare iter. Stat. 11. Theb. 137.
 Vicit iter durum pietas. Virg. 6. Æn. 688.
 Itinera, num. pl. sæpius historici, pro Diurnis itineribus ponunt, ut
 Cæf. 1. Bell. Gall. 7. pr. Quam maximis itineribus potest, in Galliam
 ulteriorem contendit.
 Ratio dierum atque itinerum. Cic. 3. Fam. 5.
 Celerare maximis itineribus. Tacit. 4. Hist. 24. Ut quam maximis per
 ripam itineribus celeraret.
 Facere iusta itinera. Subaudi Diurna. Cic. 5. Att. 9. Cogitabam sine ul-
 la mora iusta itinera facere. conf. Nep. 2. 5.
 Iter, pro Incepto & instituto. Cic. 3. Q. frat. 4. Quare neque ego im-
 pediri Ciceronis iter, atque illam disciplinam volo, & ipse puer magis
 illo clamatorio genere duci & delectari videtur, in quo quoniam ipsi
 quoque fuimus, patiamur illum ire nostris itineribus. i. e. Simili ac
 nos dicendi genere exerceri.
 Recto itinere lapsi plerumque divertunt. Quintil. lib. 2. cap. 3.
 Iter, tralate; ut, Iter pronum ad honores, Via facilis & compendiosa.
 Plin. lib. 8. ad Fabatum, Epist. 10. Quibus videor a meo, tuoque late-
 re pronum ad honores iter, & audita latius nomina, & non subitas ima-
 gines relicturus.
 Manifestum iter ad ingenii lumen ostendit. Quintil. in proem. lib. 1.
 Intruere iter ad bonam famam. V. INSTRUO.
 Amoris iter interrumpere. Cic. 4. Att. 10. Ne occupationi quidem tri-
 buas: quæ etsi summa est, tamen nulla esse potest tanta, ut interrup-
 pat iter amoris nostri, & officii mei.
 Salutis iter monstrat fortuna. Virg. 2. Æn. 388.
 Senectæ iter declive. Ovid. 15. Met. 227.
 Facere iter sceleri, Viam patefacere. Ovid. 15. Met. 106.
 Pergere iter ambitione, ac periculis vacuum. Tacit. 4. Ann. 20.
 Itinera aquarum, pro Meatus. Columel. lib. 8. cap. 27. Itineraque si
 loci natura permittit, omni lateri piscinæ dari convenit. i. e. Meatus,
 quibus aqua intret & exeat.
 Flexuosum iter. Celf. lib. 8. cap. 1. In aure quoque primo rectum &
 simplex iter, procedendo flexuosum fit.
 Vocis iter non habere. Ovid. 2. Met. 830.
 Urinæ iter. Celf. lib. 7. cap. 25. & 26.
 ITINERES, æris. n. Idem ac Iter. Vox apud antiquos. Plaut. Merc. 5. 2. 72.
 Ut si hæc non sint vera, inceptum hoc iter perficere exsequar. Sic
 & Manil. 1. 88.
 Fecit & ignotis itiner commercia terris. conf. Non. 8. 54.
 ITINEROS, æri. Iter facere. Apul.
 ITINERANS, Partic. Salvian.
 ITINERARIUS, a, um. Adj. Sumptus itinerarius. Lamprid. in Com-
 mod. cap. 9. Ammian. 21. 15. Motus itinerarius.
 ITINEBARIUM, i. n. Veget. 3. 6. Itineraria regionum plenissime ha-
 bere perscripta.
 Ita supersunt Itineraria, ut vocantur, Imp. Antonini, & Rutilii.
 Itinerarium, pro Signo professionis. Ammian. 24. 1. Itinerarium Iona-
 re lituos jubet.
 ITËRO, [ἀναλαλιδῶνα] ære. Rurſus aliquid agere; & quasi Per iter fa-
 ctum reverti. Plaut. Pseud. 1. 3. 154.
 Nolo bis iterare, sat sic longæ fiunt fabulæ. Liv. 6. 32. Resistere,
 atque iterare pugnam jubet. Sic Columel. lib. 8. cap. 8. Iterare dicta.
 Aciem iterare. V. ACIES.
 Æquor iterare, apud Hor. 1. Carm. 7. 32. pro Iterum navigare.
 — cras ingens iterabimus æquor. Acron.
 Fortuna tristi clade iterabitur. Hor. 3. Carm. 3. 62.
 Cursus iterare. Hor. 1. Carm. 34. 4.
 Verba iterare. Cic. in Partit. 21.
 Vitam morte. Plin. lib. 7. cap. 55.
 Voces. Hor. 1. Epist. 18. 12.
 Vulnera iterata fixi. Stat. 1. Silv. 2. 84.
 Itera dum, pro Itera adhuc, repete, dic iterum. Cic. Tuscul. 2. 44.
 Itera dum eadem ista mihi: non enim intelligo, quid summum dicas
 esse, quid breve. Idem 14. Att. 15. Ubi mendose ab aliquibus legi-
 tur Iterandum.
 Iterare campum, terram, agrum, pro Iterum profcindere sive arare.
 Verbum agricolis familiare. Columel. lib. 2. cap. 4. Colles pinguis fo-
 li, &c. Februario statim profcindendi sunt. Deinde de Aprilii medio
 usque in solstitium iterandi, tertianque. Sic Plin. lib. 18. cap. 19.
 Iterare iudicium, est Iterum iudicare apud Ictos. Sic
 Causas quasdam, a se finitas, iterari, & aliter distingui passus. Lampr. in
 Alex. Sever. cap. 22.
 Iterare, pro Ire posuit Gell. lib. 3. cap. 18. Sed eos Senatores, inquit,
 qui magistratum curulem nondum ceperant, pedibus iteravisse in cu-
 riam. Quidam codices legunt Itavisse: & recte, ut opinor. V. Ito,
 itas, in eo, is. [Licuit & Itavisse reponere.
 Iteratu ridiculum. Plaut. Casin. 5. 2. 6.
 Ita ridicula auditu, iteratu ea sunt, quæ ego intus turbavi.
 ITERATIO, ðnis. f. Repetitio, resumptio. Cic. in Orat. 85. Itemque
 si quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requi-
 runt

rent, erunt ab hac summiffione orationis alienæ. Idem 3. de Orat. 20. Quintil. lib. 10. cap. 7. Lectio non cruda, sed multa iteratione mollita. Iterationes, Vitium orationis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam iterationes quidem, & *περὸ λόγιος*, & *πρὸς λόγιος*, quas in narratione evitandas quidam scriptores artium tradiderunt, transeo.

Iteratio, Arationis genus. Plin. lib. 18. cap. 20. Aratione per transversum iterata, occatio sequitur: ubi res poscit, crate vel rastro, & fato semine iteratio.

Iteratio, Oleum secundæ pressuræ, aut Ipsa secunda olearum pressura. Columel. lib. 12. cap. 50. Nam plurimum refert non miscere iterationem, multoque minus tertiationem cum prima pressura.

ITERATO, Adv. Idem quod Iterum. Ulpian. in l. qui bonis. D. de cessione bonorum. Justin. 5. 4. Vinci iterato.

ITERABILIS, e. Adj. [*ἱπαναληπιανός*] Gloss. Gr. Lat.

ITERATIVUS, a, um. Adj. Tertull. adv. Marc. 2. 28. Iterativam injuriam facere.

ITERUM, [*αῖ, αἰδης, ἰσπεδης, ἐν δευτέρῳ, δούτερον, πάλιν*] Adv. i. e. Rursus, denuo, iterato. Plaut. Pœn. 5. 2. 117.

Iterum mihi natus videor, quod te repperi.

Iterum, pro Secundo. Cic. 1. de Invent. 71. Primo quidem decipi, incommodum est: iterum, stultum: tertio, turpe. Auctor de Viris illustr. cap. 27. pr. Iterum, & tertio Consul, multa domi militiæque gessit. Cic. pro Rosc. Amer. 60. Iterum ac tertio nominavi.

Iterum & sapius testis est Italia. Cic. pro Lege Manil. 30.

Iterum ac sapius. Plin. lib. 10. cap. 12.

Iterum atque iterum fragor innotat ingens. Virg. 8. Æn. 527.

Iterumque iterumque monebo. Virg. 3. Æn. 436.

I T H

ΙΤΗΑΚΑ, æ. f. [*Ἰθάκη*] Ioniæ maris parva insula, Ulyssis patria. In ea etiam urbs ejusdem nominis, ut inquit Ptolemæus libro 3. Ibi etiam mons Neritos: a quo tota insula quandoque dicta Neritos fuit. Virg. 3. Æn. 272.

— Neritos ardua faxis. Plin. lib. 8. cap. 58. In Ithaca lepores illati moriuntur. De hac & Cicero lib. 2. de Orat. 196.

Sum patria ex Ithaca. Virg. 3. Æn. 613.

Non est aptus equis Ithaca locus. Hor. 1. Epist. 7. 41.

ΙΤΗΑΚΟΣ, a, um. Adj. [*Ἰθακός*] Sic Ulysses dicitur Virg. 2. Æn. 104.

Hoc Ithacus velit, & magno mercentur Atridae.

ΙΤΗΑΚΕΝΣΙΣ, e. aliud Adj. Ulysses Ithacensis. Hor. 1. Epist. 6. 63.

ΙΤΗΑΚΕΣΙΟΣ, a, um. [*Ἰθακήσιος*] aliud Adj. ut, Sedes Ithacæcia. Sil. lib. 8. 540.

ΙΤΗΘΜΕ, [*Ἰθώμη*] Oppidum in Peloponneso, itemque in Theffalia: unde Ithomæus Jupiter. Stat. 4. Theb. 179.

Planaque Messæna, montanaque nutrit Ithome. al. Ithone.

ΙΤΗΘΝΕΑ, V. ΙΤΘΝ.

ΙΤΗΥΦΑΛΛΟΣ, i. m. [*Ἰθυφαλλός*] Priapus. Columel. 10. 31.

— sed truncum forte dolatum

Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

ΙΤΗΥΦΑΛΛΙΚΟΣ, a, um. Adj. [*Ἰθυφαλλικός*] Obscænus. Cæli Rhodig. Ant. Lect. 4. 16. Scalig. Poet. l. 1. c. 10.

ΙΤΗΥΡΑ, vel ΙΤΥΡΑ, æ. [*Ἰθυρα*] Urbs in Tauro monte Parthiam versus. A qua

ΙΤΗΥΡΕΟΣ, a, um. Adj. [*Ἰθυρεός*] Lucan. lib. 7. 514.

Tunc & Ithyrei, Medique, Arabesque, soluto

Arcu turba minax.

Est autem Ithyreus, epitheton Arcus; unde dicimus Ithyreos arcus, & Ithyreas fagittas; i. e. Parthicos arcus, & Parthicas fagittas, eo quod Parthi præcipue arcubus & fagittis utebantur in prælio. Virg. 2. Georg. 448.

— Ithyreos taxi torquentur in arcus. Lucan. lib. 7. 230.

— Ithyreis curfus fuit inde fagittis. Alii scribunt Ithyreus, alii Ithureus, nonnulli Itureus. Pontanus lib. de Asp. 2. huic voci aspirandum existimat, ubi etiam hujus Virgiliani loci commemorat; quod quidem verum erit, si *Ἰθυρα* deducas, ut ex Grammaticis nonnulli arbitrantur. Sed plerumque legitur sine aspiratione, & Ituræi populi memorantur a Strabone lib. 16. Luca Evang. Josepho lib. 13. 19. Cic. 2. Philipp. 19. & 112. Lucan. lib. 7. 514. V. paulo infra ΙΤΥΡΕΑ.

I T I

ΙΤΙΔΕΜ, Adv. [*ἰτιδώς*] Similiter, eodem modo; quasi Iterum idem. Ter. Eun. 2. 2. 4.

Hominem haud impurum, itidem patria qui abliguerit bona. Cic. 2. de Legib. 7. 2. Quorum istuc? m. Quia nunc itidem ab eodem & a ceteris diis immortalibus sunt nobis agenda primordia.

Itidem. ab Item puto. H. St. Sic Indidem ab Inde, Identidem ab Idem. Potest tamen esse ab Ita, quod verisimilius puto.

Itidem ut. Ter. Eun. 1. 2. 13.

Ut aut hoc tibi doleret itidem, ut mihi dolet. Idem Hec. 5. 4. 26.

— placet non fieri hoc itidem, ut in comædiis,

Omnia omnes ubi resciscunt.

Itidem quasi. Plaut. Most. 1. 3. 120. Idem Truc. 1. 1. 19.

Quasi in piscinam rete qui jaculum parat, &c.

Itidem est amator.

Itidem, ut sæpe. Plaut. Capt. prol. 44.

— itidemque, ut sæpe jam in multis locis

Plus insciens quis fecit, quam prudens boni.

ΙΤΙΝΕΡ, ΙΤΙΝΕΡΑΡΙUM, &c. V. ΙΤΕΡ.

ΙΤΙΟ, ΙΤΟ, ΙΤΥΡ, ΙΤΥΡΟΣ, ΙΤΥΣ. V. ΕΘ, ΙΣ.

ΙΤΘΝ, ὄνις. f. [*Ἰτθών*] Civitas in Bœotia, ab Itono Amphycionis filio, quam alii Ithonen vocant. A qua & Pallas Itonia est appellata; live, ut Strabo inquit, civitas Theffaliæ ad Amphrysium fluvium sita. Quidam scribunt Ithonea. Stat. 2. Theb. 721.

ΙΤΘΝΕΟΣ, [*Ἰτθωνός*] hujus urbis incola. Stat. 7. Theb. 330.

I T U

ΙΤΥΡΕΑ, [*Ἰτυρεία*] regio Syriæ est, a quo Ituræi populi, ut ait Probos. Strabo lib. 17. Montanam, inquit, regionem Ituræi & Arabes habent, mæfici omnes. Plin. lib. 5. cap. 23. in parte Syriæ, quæ Cœle dicitur, scribit

esse Ituræorum gentem. Meminit Lucas Evang. 3. 1. Josephus 3. 19. V. ΙΤΗΥΡΑ.

ΙΤΥΡΙΣΣΑ, Civitas est Hispaniæ citerioris, cujus meminit Mela lib. 3. 16 & Ptolemæus lib. 2.

I T Y

ΙΤΥΜΟΝΕΥΣ, [*Ἰτυμόνης*] teste Homero Iliad. λ. 671. Hyperochi filius, vir in primis strenuus: qui in bello Pyliorum cum Helidenfibus ab Nestore jaculo est interfectus.

ΙΤΥΣ, Ityos, Ityn. m. [*Ἴτυς*] Filius Terei regis Thracum; conversus in phasianum avem, dum epulandus patri Tereo a matre Progne apponeretur. Servius apud Virgil. Ecl. 6. extr. Vide Ovid. 6. Met. 626. Virg. 9. Æn. 574.

ΙΤΥΛΟΣ, i. m. [*Ἴτυλος*] dimin. Idem. Catul. ad Ortalum, Epig. 66. 14. Daulias assumpti fata gemens Ityli.

J U B

ΪΥΒΑ, æ. f. [*χάβη*] Crines animalium a collo pendentes. Cic. 2. de Nat. Deor. 11. Ex quodam poeta. Et Cæf. 1. Bell. Gall. 48. extr. Jubis equorum sublevati.

Juba leonis. Plin. lib. 8. cap. 16. Leoni præcipua generositas tunc quum colla armosque vestiunt jubæ.

Jubæ gallinaceorum, pro Plumis quas dum cervices erigunt, attollere videntur. Columel. lib. 8. cap. 2. Jubæ deinde variæ, vel ex auro flavæ, per colla cervicisque in humeros diffusæ.

Crispiores jubæ. V. CRISPUS.

Densa juba. Virg. 3. Georg. 86.

Dextræ jubæ. Ovid. 2. Met. 674.

Effusa juba. Ovid. 3. Amor. 4. 16.

Equinæ jubæ. Ovid. 12. Met. 88.

Ludunt per colla jubæ. Virg. 11. Æn. 492.

Lunata juba. V. LUNA.

Rutila juba. Catul. de Berecynth. Carm. 63. 83.

Sanguinæ jubæ anguim. Virg. 2. Æn. 206. Servius interpretatur aut cristas, aut barbas.

Triplici juba crinita galea. Virg. 7. Æn. 785.

Effundere jubam. Virg. 3. Georg. 92.

Talis & ipse jubam cervice effudit equina

Conjugis adventu pernix Saturnus. De Saturno in equum mutato.

Juba fusa, h. e. Ampla. Martial. lib. 1. 32.

Dum nulla teneri, fordent lanugine vultus,

Dumque decent fusæ lactæ colla jubæ.

Ventilat aura jubas. Sil. lib. 16. 444.

ΪΥΒΑΤΟΣ, a, um. Adj. [*χάβητος*] Quod jubas habet: ut, Jubatus equus.

Jubati angues, i. e. Cristati & cervicibus erecti. Plaut. Amph. 5. 1. 56.

Devolant angues jubati deorsum in impluvium duo.

Fera jubata. Sen. Herc. fur. 13.

Leo jubatus. Sen. Thyest. 8.

ΪΥΒΑ, [*Ἰόβας*] Rex Mauritanix, Pompeii partes secutus, quem Cæsar vicit, ejusque filium in triumpho duxit. De quo Plutarchus in Cæfare.

ΪΥΒΑΡ, ἄρις. n. [*σίλας, σιλίας*] proprie stella, quæ ante solis ortum, Lucifer: post solis occasum, Vesper appellatur; *φωσφόρος* a Græcis dicta. Jubar autem appellatur, quod jubata apparet: vel quod (ut ait Festus) splendor ejus diffundat in modum jubæ leonis, radios. Varro 6. de L. L. 4. Eadem stella vocabatur jubar, quod jubata. Virg. 4. Æn. 130.

It portis jubare exorto, Trojana juventus.

Jubar, pro ipso Splendore lucis. Ovid. 1. Fast. 78.

Et tremulum summa spargit in æde jubar. Jubar enim non tantum de solis seu stellæ, sed etiam de cujuscunque rei splendore dicitur, ut Auri, argenti, gemmarum.

Ardens jubar. Sen. Octav. 5.

Cristatum jubar galeæ. Stat. 3. Theb. 223.

Flammeum jubar. Sen. Troad. 6.

Nitidum jubar. Ovid. 15. Met. 117.

Rubrum jubar. Lucret. lib. 4. 406.

Jubar, quandoque ad hominis Majestatem transfertur. Claud. 2. in Ruff. 144. Per fratris regale jubar. h. e. Splendorem regium.

Purpureum fundens Cæsar ab ore jubar. Martial. 8. 65.

ΪΥΒΕΛΛΙΟΣ, V. ΤΑΥΡΕΑ.

ΪΥΒΕΟ, jussi, jussum, [*κελεύω, ἐπιπέτω, ἐπιπέλω, ἐποκέπω, ἐσσοπέτω*] Ære. Imperare, præcipere. Ter. Eun. 2. 3. 97. Jubesne? cñ. jubeo, cogo, atque impero.

Jubeo cum Infinitivo. Ter. And. 3. 2. 4.

Quod jussi ei dare bibere, & quantum imperavi, Date.

Cic. 2. de Fin. 1. Jubere dicere, qua de re quis vellet audire. Hor. 3. Carm. 24. 42.

Magnum pauperies opprobrium, jubet

Quidvis & facere & pati.

Campos jubet esse patentes. Virg. 5. Æn. 552.

Silentia jussit dextra, Silentii significationem fecit. Lucan. lib. 1. 298.

Jubeo te. Plaut. Aul. 1. 1. 19.

Aut si respexis, donicum ego te jussero.

Jubere ut. Plaut. Amph. 1. 1. 50.

Eos legat, Telebois jubet sententiam ut dicant suam.

Jubere, Decernere, ut ait Festus, & populi est proprie. Hoc verbo utebantur, cum legem obtinere vellent, Volumus jubemusque. Cic. 1. de Orat. 60. Num apud populum de legibus jubendis aut vetandis. Et inde Leges ipsæ sive Decreta populi appellata sunt, Jussa & Scita plebis vel populi. V. Gell. 5. 19. & 10. 20. Liv. 37. 55. pr. Senatus eam pacem servandam censuit, & paucos post dies populus jussit. Idem 3. 30. Id modo exceperere Patres, ne postea eosdem Tribunos jubarent. i. e. Crearent.

Bella jubere. Lucan. lib. 8. 684.

Classica jubere. Lucan. lib. 2. 528.

Jamque secuturo jussurus classica Phœbo

Jubere, Velle. Ter. Eun. 4. 7. 20.

Qui fcis an quæ jubeam, sine vi faciat? Donatus, Et mire, non, Velim, sed Jubeam dixit; Jubeam pro velim.
 Jubet nos esse sine cura de Clodio. Cic. 2. Att. 7. Et 2. Verr. 19. Cum hoc consistit, hunc amplexatur, hunc jubet sine cura esse. Videtur hic Hortari significare, sicut & apud Quintil. Spera tu, jube sperare matrem.
 Jubeo te salvere, i. e. Volo, inquit Donatus. Plaut. Afin. 2. 2. 30. Ter. And. 3. 3. 1. Jubeo Chremetem. Donatus; Subaudi, Salvere. Hor. 1. Epist. 10. 1.
 — Fuscum salvere jubemus. Cic. 4. Att. 14. Dionysium jube salvere.
 Jubeto habere animum bonum. Plaut. Perf. 2. 5. 2.
 Juberi ire salutatum. Martial. lib. 1. 38. Ulpian. in l. quoties. §. servus. D. de hæred. instit. Juberi adire ab eo potest, cui alienatus est.
 Jusso pro Juffero dicebant veteres. Sen. Epist. 58. Sic apud Virg. 11. Æn. 467.
 Cetera, qua jusso, mecum manus inferat arma. V. Servium in loc. & Turneb. Advers. 15. 15. A quibus non recte dissentit Barthius Advers. 35. 3. qui putat Jusso frequentativum esse verbi Jubeo. Sil. lib. 12. 175. — ast ubi jusso
 Per tacitum ruptis subita vi fundite portis
 Telorum in campos nimbium. Eadem forma Dixis pro Dixeris habet Plaut. Mil. 3. 2. 29.
 Si falsa dixis, cocio, excruciabere. Similia frequenter occurrunt. Attamen
 Jussitur dixit Cato R. R. cap. 14. pr. Parietes omnes, uti jussitur, calce & cæmentis, &c. Quod non potest esse nisi a verbo Jusso. [An ut a Viduo, Visere? Alioqui primæ conj. esse deberet Juffo, ære.
 JUBENS, entis. Partic. Cæf. 7. Bell. Gall. 26. Hortante & jubente eo.
 JUSSUS, a, um. Partic. [ἰππιπυδῶ] Martial. lib. 1. 34.
 Anissum non flet, quum sulca est, Gellia patrem:
 Siquis adest, jussæ profiliunt lacrymæ. Liv. 1. cap. 5. extr.
 Sed aliis alio itinere jussis certo tempore ad regiam venire pastoribus.
 Licitoribus abire jussis. Liv. 23. 23. extr.
 Fames jussa fervire. Lucan. lib. 1. 319.
 Fuga jussa. Ovid. 4. Trist. 10. 90.
 Labores jussi. Ovid. 9. Met. 22.
 JUSSUM, i. n. [ἰππιπυδῶ, ἰππιπυδῶ] Plaut. Curc. 2. 3. 50.
 Postquam tuo jusso profectus sum, perveni in Cariam. Al. Jussu. Virg. 8. Ecl. 11. — accipe jussis
 Carmina cæpta tuis. Cic. pro Cæcin. 96. Sed quæro abs te, putefne, si populus jusserit, me tuum, aut item te meum servum esse, id jussum ratum atque firmum futurum?
 Dura jussa. Ovid. 7. Met. 14.
 Fera jussa imperii mei. Ovid. Rem. Amor. 496. al. Jura.
 Horrida jussa. Virg. 4. Æn. 378.
 Ingentia jussa. Virg. 7. Æn. 241.
 Haud mollia jussa. Virg. 3. Georg. 41.
 Regalia jussa. Valer. 1. Argon. 820.
 Sævissima jussa. Valer. 3. Argon. 47.
 Capessere jussa. Virg. 1. Æn. 81.
 Exsequi jussa alicujus. Virg. 4. Æn. 396.
 Exuere jussa. Tacit. 11. Ann. 19. Ac ne jussa exuerent.
 Facere jussa. Virg. 1. Æn. 306.
 Ferre. Virg. 9. Æn. 804.
 Facescere jussa. Virg. 4. Æn. 295.
 Fallere. Idem 12. Æn. 877.
 Flectere jussa alicujus. Virg. 10. Æn. 35.
 Festinare. Idem 6. Æn. 177.
 Obtemperare jussis magistris. Ovid. 4. Trist. 6. 7. al. Monitis.
 Parare jussa. Virg. 4. Æn. 503.
 Pati jussa aliena. Virg. 10. Æn. 866.
 Patrare jussa. Tacit. 4. Hist. 83. Exitium ipsi, regnoque denuntiaret, ni jussa patrentur.
 Peragere jussa alicujus. Ovid. 2. Met. 119.
 Rescindere jussa alicujus. Ovid. 2. Met. 677.
 JUSSIO, ðnis. f. Epit. Liv. 67. Secundum populi Romani jussionem. Lactant. 4. 15. Verbo ac jussione faciebat.
 Jussio apud Lactantium in epitome Divinarum Institut. loquens de quodam Deimandato. Vide Michaelis Thomasi Annot. p. 40. H. St. Desiderabatur hæc dictio in Lugd. Thef.
 JUSSUS, ðs. m. [ἰππιπυδῶ] Imperium: raro reperitur, præterquam in ablativo Jussu. Plaut. Amph. prol. 19. Jovis jussu venio. Sallust. Catil. 3. 31. Sine populi jussu. Quod & Injussu populi dicitur.
 JUSSOR, ðris. m. [κλεισθῆς] Gloss. Vet. Græco Lat.
 JUBILUM, i. n. [ἰππιπυδῶ] dicitur id Gaudium quod voce exprimitur, nec tamen verbis explicatur. Sil. lib. 14. 475.
 Et lætus scopolis audivit júbila Cyclops. Gronv. leg. Sedavit. Calpurn. Ecl. 7. 3.
 Et tua mærentes expectant júbila tauri.
 JUBILÆUS, a, um. Adj. ut, Annus jubilæus apud Hebræos. V. Levit. 25. 10. Arator in Act. Apost. cap. 19. — nam quinquagesimus annus Cum Jubilæus adest, proprii distractio ruris, Antiquo donatur hero: &c.
 JUBILO, ære. est Rustica voce inclamare, inquit Festus. V. Varr. de L. L. 5. 7.
 JUBILATIO, ðnis. f. Apul. 8. Met. p. 209. Canes rabidos & immanes, & quibusvis lupis & uris seviore, &c. jubilationibus solitis & cujusmodi vocibus nobis inhortantur. Subaudi Coloni.
 JUBILATUS, ðs. m. est Clamor rusticorum, Quiritatus urbanorum, ut ostendit Valla ex auctoritate Varronis. V. Scalig. & Dacer. ad Fest. d. l.

J U C

JUCUNDUS, a, um. Adj. [πεπνός, ἄλυπός, ὑπερπνός, ἠδυνός, μέλιχθός] a Juvo, are; teste Cic. 2. de Fin. 14. dicitur autem Is qui causa existit, alteri ut ille gaudeat.
 Verisimilius esse a Jocus, ut potius Jocundus scribi debeat. H. St. Huc pertinent forsan & quæ in JOCUATORIVS adspersit, quasi Jucundus pro Jocabundus dictum sit. Non satis tamen significatio convenit, & ita primam syllabam brevem haberet. Forsan ab lo interjectione lætantis. Jucundus, inquit Valla, non Qui lætus est, sed Qui lætitiæ est alteri.

Unde, Jucundæ litteræ, Jucunda oratio, Jucundus aspectus. Cic. 1. Att. 8. Quod te de Tadiano negotio decidisse scribis, id ego Tadio & gratum esse intellexi, & magnopere jucundum. Idem 4. in Catil. 1. Est mihi jucunda in malis, & grata in dolore vestra erga me voluntas. Jucunda dixit (inquit Valla) quasi Plena lætitiæ & voluptuosa.
 Accidit jucunda. V. ACCIDO.
 Mutare jucunda feveris. V. MUTO.
 Jucundi agri & fertiles. Cic. 2. pro Lege Agr. 40.
 Auræ jucundæ Zephyri. Catul. ad Scipium, Epig. 44. 3.
 Error jucundus. Ovid. 3. de Arte Am. 729.
 Homo jucundus alteri, Obsequiosus & obtemperans. Cic. pro Sext. 51.
 Qui instituta majorum neglexerunt, & imperitiæ atque concitatiæ multitudini jucundi esse voluerunt.
 Joci jucundi. Ovid. 2. de Pont. 4. 10.
 Lumen jucundum cæli. Virg. 6. Æn. 363.
 Odor jucundus, Gratus & delectabilis. Plin. lib. 12. cap. 4. Uritur ebenus odore jucundo. Sic, Jucundus sapor, apud eundem lib. 10. cap. 60.
 Paupertas jucunda tecum. Tibul. lib. 3. 3. 23.
 Quies jucunda. Propert. lib. 1. 10. 1.
 Res. Dum licet in rebus jucundis vive beatus. Hor. 2. Serm. 6. 96.
 Sapor. V. Odor, paulo ante.
 Tempus jucundum agere. Ovid. 3. Trist. 3. 26.
 Viam jucundam efficere alicui. Ovid. 2. de Pont. 10. 32.
 Vita jucunda, & Vita gravis, contraria. Hor. Epod. 1. 6.
 Vita mihi jucundior. Catul. Argon. 62. 215.
 Voluptas jucunda. Lucret. lib. 2. 3.
 JUCUNDITAS, ætis. f. [πεπνός, μελιχθία] Delectatio. Cic. 2. de Fin. 14. In eo autem voluptas, omnium Latine loquentium more ponitur, quum percipitur ea quæ sensum aliquem moveat jucunditas. Hanc quoque jucunditatem, si vis, transfer in animum: juvare enim in utroque dicitur, ex eoque jucundum.
 Vocis jucunditas, ac caritas. Quintil. in proem. lib. 6.
 Dare se jucunditati. Cic. 1. Off. 122. Atque etiam quum relaxare animos, & dare se jucunditati volent, caveant intemperantiam, meminerint verecundiæ.
 Jucunditate perfundi. Cic. 1. de Fin. 37. V. PERFUNDO.
 Permulcere jucunditate. Quintil. lib. 2. cap. 5.
 Jucunditates, pl. [εὐθυμία] Cic. 10. Att. 8. Nihil mihi unquam ex plurimis tuis jucunditatibus gratius accidisse, quam quod meam Tulliam suavissime, diligentissimeque coluisti.
 JUCUNDUS, Adv. [πεπνός] Suaviter, dulciter. Cic. 1. de Fin. 38. Clamat Epicurus is quem vos nimis voluptatibus esse deditum dicitis, non posse jucunde vivi, nisi sapienter, honeste, justeque vivatur. Idem pro Deiot. 19. Quum in convivio comiter & jucunde fuisset.
 Curare corpora jucunde. Lucret. lib. 2. 31.
 Jucunde aliquid narrare de aliquo. Cic. de Amicit. 1.
 Jucunde olere. Plin. lib. 31. cap. 3. Unus in toto orbe traditur fons aquæ jucunde olentis in Mesopotamia.
 JUCUNDO, ære, unde
 JUCUNDOR, æri. Pass. Agere jucunde. Lactant. 4. 6. Jucundabar ante faciem ejus, quum lataretur orbe perfecto. Non. 2. 407. Hilaretur, per Jucundetur exponit.
 JUCUNDANS, antis. Partic. Oros. proem. extr. lib. 4. Infantes ludentes, jucundantes, sudantesque monstrarem.
 JUCUNDATUS, a, um. Partic. Brito Phil. 12. 813.
 — plausibus omnis
 Jucundata novum suscepit Gallia regem. V. Barth. Advers. 32. 18.

J U D

JUDÆA, [Ἰουδαία] Syriæ regio. Ptolemæus Cosmographiæ lib. 4. Palæstina Syriæ, quæ Judæa Syria appellatur. Plin. lib. 5. cap. 13 & 14. Palæstinam, Samariam, Judæam, & Idumæam sejungit: Galilæam appellari illic asserens ubi Syriæ jungitur. In occasum autem trans Jordanem, Peræam, Arabiæ proximam. Omnia hæc Ptolemæus Palæstinæ subdit, cujus tabulam Asiæ quartam diligenter inspicito.
 — dedita sacris Incerti Judæa dei. Lucan. lib. 2. 593.
 JUDEUS, a, um. Adj. [Ἰουδαῖος] Qui ex Judæa est. Cic. de Provinc. Consul. 10. Judæi & Syri nationes natæ servituti.
 Credit Judæus Appella. Hor. 1. Serm. 5. 100. Quod pellem in parte genitali non habeat. Porphy. [Nugæ: nomen est viri proprium. V. APPELLA. Curti Judæi. Hor. 1. Serm. 9. 70. Curtos dixit propter virilis membri recifam pelliculam. Porphy.
 Cultaque Judæo septima sacra viro. Ovid. 1. de Arte Am. 76.
 Recutiti Judæi. Martial. 7. 29. Juven. 6. Sat. 546.
 Quasiacunque voles Judæi somnia vendunt. De populo Judæo.
 V. Tacit. 5. Hist. 2. Flor. 3. 6. Justin. 36. 2. Plutarch. 4. Symp. Qu. 5. Petron. in Catalect. p. 683. Burm. nec non Origen. contra Cels. 5.
 JUDAÏCUS, a, um. Adj. [Ἰουδαῖός] Idem. Cic. pro Flacc. 66. Aurum Judaicum. Juven. 14. Sat. 101. Judaicum jus ediscunt.
 Superstitio Judaica. Quintil. lib. 3. cap. 7.
 Velis Judaicis pingitur India. Claud. 1. in Eutrop. 357.
 JUDAÏCE, Adv. ut, Contradicere Judaice atque apostatice. Ep. Justin. §. 1. Cod. l. 1. tit. 1.
 JUDAÏZO, [Ἰουδαῖζω] ære. Judæorum ritu vivere. Vulg. Interpr. Galat. 2. 14.
 JUDAÏSMUS, i. n. [Ἰουδαϊσμός] Mos & ritus Judæorum. Idem Gal. 1. 13. & 14. & Tertull.
 JUDEX, JUDICATIO, JUDICIUM. V. JUDICO.
 JUDICO, [κρίνω, διακρίνω, διατίω, διακρίνω] ære. quasi Jus dicere. Brevis & dilucide judicare. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Cominus judicari. Plin. lib. 11. cap. 42. V. COMINUS.
 Perperam judicare. V. PERPERAM.
 Incorrupte atque integre judicare. V. INTEGRÆ.
 Judicare animo suo. Ter. Adel. 5. 6. 4.
 — Geta, hominem maximi Pretii esse hodie te judicavi animo meo.
 Judicare aliquem hostem. Cic. 11. Fam. 7. Quæ suum Consulē hostem judicaverunt, seque ad salutem Reipub. defendendam contulerunt.
 Judicare aliquem ex ingenio alterius. Ter. Eun. 1. 2. 118.
 Atque ex aliarum ingeniiis nunc me judicet.

- Judicare de ali quo. Cic. de Amicit. 70. Sed ut mihi videris, non recte judicas de Catone.
De meo sensu judico. Cic. 4. in Catil. 11.
Judicare de aliquo gravius, sic dictum, ut Gravius statuere. Cæf. 7. Bell. Gall. 43.
Nihil se propter inscientiam levitatemque vulgi gravius de civitate judicare. Cæf. 7. Bell. Gall. 43. Budæus.
Judicare quid intersit. Cic. de Amicit. 95. Concio quæ ex imperitissimis constat, tamen judicare solet quid intersit inter popularem, id est inter assentatorem, & levem civem: & constantem, severum & gravem.
Judicare & perpendere. Cic. de Petit. Consul. 19. In iis omnibus generibus, judicatio atque perpendito quantum quisque possit.
Judicatus sapiens oraculo Apollinis. Cic. de Amicit. 6. Athenis unum accepimus, & eum quidem Apollinis oraculo sapientissimum judicatum.
Judicare oculis. Cic. 1. Verr. 15. Nunc vero quum id ita perspicuum sit, ut oculis judicare possitis, nescio cur hoc mihi detrimento esse debeat. V. Afcon.
Judicare, Alicujus causam audire, & pro illa sententiam ferre, & dativo construitur. Plaut. Men. 1. 2. 21.
Nam ego ad Menæchmum nunc eo, cui jam diu Sum judicatus, ultro eo ut me vinciat. h. e. Cui sum adjudicatus, sive judicis sententia addictus. Al. Quo jam diu.
Judicare perduellionem alicui, pro Aliquem judicare in causa perduellionis. Liv. 1. cap. 26. Duumviros, qui Horatio perduellionem judicent secundum legem, facio.
Judicare de aliquo, Condemnare. Cic. 5. Verr. 152. Sed hoc miror, quomodo de quo homine præjudicium noluerit fieri per recuperatores, de hoc ipso non modo præjudicari, verum gravissime ac vehementissime judicari. Plaut. Rud. prol. 19.
Judicare, cum genetivo. Gell. lib. 20. cap. 1. ad fin. Quantæque pecuniæ judicati essent, prædicabatur.
Judicatus debiti. Gell. lib. 20. cap. 1. non procul a fine, Confessi igitur æris ac debiti judicatis, triginta dies sunt dati conquirendæ pecuniæ causa. Judicatis, i. e. Condemnatis.
Judicatus pecuniæ, Multa pecuniaria condemnatus. Liv. 6. 14. Centurionem judicatum pecuniæ quum duci vidisset, medio foro cum cæterva sua occurrit.
Judicare aliquid contra aliquem. Cic. pro Flacc. 48. Itaque recuperatores contra istum rem minime dubiam prima actione judicaverunt.
Judicare aliquid ex æquo & bono. Cic. pro Cæcin. 65.
Judicare de re aliqua inter aliquos. Cic. 1. de Orat. 176.
Judicare dissolute. Cic. 2. Q. frat. 12. Vestra culpa hæc acciderunt, Equites Romani: dissolute enim judicatis.
Judicavit inclytum judicium inter deas tres aliquis. Cic. 1. de Divin. 114.
Judicare, pro Judicem ferre, & judicium indicare, sive diem dicere, more Græcorum, qui *κρίνει* dicunt, pro diem dicere, Liv. 26. cap. 3. Tribuni plebis appellati. Quum collegæ negarent se in mora esse, quominus quod ei more majorum permissum esset, seu legibus, seu moribus mallet, anquireret: quoad vel capitis, vel pecuniæ judicasset privato: tum Sempromius perduellionis se judicare Cn. Fulvio dixit: diemque comitiis a C. Calpurnio Prætoris urbis petit. Budæus.
Judicare sub formula, pro eo quod dicunt *Ad rigorem juris*. Seneca de Clemem. 2. 7. Clementia liberum arbitrium habet, nec sub formula, sed ex æquo & bono judicat.
Aliquando aliud Judicare est, aliud Jus dicere; contra quam, qui veterum Jctorum libros ignorant, opinantur; & quemadmodum civilibus in rebus Prætor non cognoscit neque judicat, sed jus dicit; sic qui ab ipso Judices sunt dati, non jus dicunt, sed cognoscunt & judicant. Prætor urbanus non solebat judicare, sed cum Judices ab ipso dati de controversia cognovissent, ac judicassent, tum ille exsequabatur. Ideo in Edictis Prætorum plerumque legitur, Judicium dabo. Quædam tamen erant, in quibus nec judicabat, nec jus dicebat Prætor urbanus, sed, omnia jurisdictione, imperio prætoris exsequabatur; ut cum restituebat in integrum, & nonnulla hujusmodi. V. Manut. de Legib. Rom. cap. 19.
Judicasset, pro Judicaverit, antiquum. Cic. 3. de Legib. 6. Quum magistratus judicasset, interrogassetve, per populum multæ pœnæ certatio esto.
JUDICATUS, a, um. Partic. [*ἡγεμόνης*] Cic. 4. Verr. 118. Atque ut aliquando de rebus ab isto cognitis judicatisque, & de judiciis datis dicere desistamus.
Judicatum facere, pro Parere judicatio, sive Perfolvere quod judex dependendum esse pronuntiavit. Ulpian. l. 6. Si feriat, D. de Feriis. Et quod aliter adversus ea judicium erit: nequis judicatum facere, neve solvere debeat: neve quis ad quem de ea re in jus aditum erit, judicatum facere cogat. Cic. pro Flacc. 48. Quum judicatum non faceret, additus Hermippo, & ab hoc ductus est. Bud. conf. JUDICATUM.
Ne judicatum sit; pro Ne valeat sententia. Ulpian. l. ead. pr. de Feriis. Si feriat diebus fuerit judicatum, lege cautum est ne his diebus judicium sit, nisi ex voluntate partium. Budæus. [An legit Ne judicatum sit? Res judicata. Cic. pro Sull. 63. Status enim Reipub. maxime judicatis rebus continetur. V. Jurisconsultos.
Homo judicatus, pro Damnato. Liv. lib. 6. 14. Eximendo de nervo cives vestros, prohibendo judicatos, addictosque duci. Cic. lib. 2. de Orat. Qui judicatum duci videt. i. e. Condemnatum. Non. 2. 458.
JUDICATUM, i. n. [*τὸ κρίνειν*] Est (ut ait Cic. 2. de Invent. 68.) De quo jam ante sententia alicujus aut aliquorum constitutum est. Idem pro Flacc. 49. Frater meus pro sua æquitate prudentiaque decrevit, ut si judicatum negaret, in duplum iret. Conf. in ipso Partic. præced.
JUDICATIO, Adv. [*πρὸς κρίσει*] Gell. lib. 14. cap. 1. An ita serio judicatioque pronuntiaret.
JUDICATIO, ðns. f. Cognitio, judicatus. Græcæ *κρίσις*, Latine Id de quo agitur. Cic. in Topic. 95. Idem 2. de Invent. 15. Quæstio in conjecturali eadem quæ judicatio. Quintil. lib. 3. cap. 8. Non licet tibi agere mecum: cognitor enim fieri non potuisti, judicatio est an potuerit. Budæus.
Judicatio, pro Judicandi facultate. Quintil. lib. 6. cap. 5. Consilium est ratio quædam alte petita, habensque in se & inventionem & judicationem.
- JUDICATUS, ðns. m. [*κρίσις*] Judicatio, judicandi facultas. Cic. 12. Att. 19. De Cocceio & Libone quæ scribis, approbo: maxime quod de judicatu meo responsum sit.
JUDICATRIX, ðcis. f. [*κρίστρις*] Quintil. lib. 2. cap. 17. Ars inventrix, & judicatrix, & enuntiatrix.
JUDICATORIUS, a, um. Adj. Gloss. Gr. Lat. *Δικαστικός*, Judicatorium.
JUDICATORIUM, i. n. Judicii locus. Gloss. Lat. Gr. Judicatorium, *δικαστήριον*.
JUDICABILIS, e. Adj. Mart. Capel. 5.
JUDEX, ðcis. c. [*κρίτης*, *ἡγεμόνων*, *δικαστής*] dicitur quasi Jus dicens populo: h. e. Juris & æquitatis minister. Varr. de L. L. 4. 7. Cic. pro Rosc. Amer. 84. L. Cassinille, quem Pop. Rom. verissimum & sapientissimum judicem putabat, &c.
Neminem voluerunt majores nostri non modo de existimatione cujusquam, sed ne pecuniaria quidem de re minima esse judicem, nisi qui inrer adversarios convenisset. Cic. pro Cluent. 120.
Acumen argutum judicis. Hor. de Arte Poet. 364.
Morum judex. Juven. 4. Sat. 12.
Callidus. V. CALLUS.
Candidus. Hor. 1. Epist. 4. 1.
Corruptus. Hor. 2. Serm. 2. 8.
Gravis. Ovid. 3. Amor. 8. 56.
Iniquus. Ovid. 13. Met. 190.
Manipularis. V. MANIPULUS.
Nummarius, Qui nummis corruptus fuit. Cic. 1. Att. 13. Infectandis, exagitantisque judicibus nummariis. conf. Suet. Domit. cap. 8.
Obnoxius gratiæ. V. OBNOXIUS.
Optimus. V. BONUS.
Privatus. Suet. Claud. cap. 14. i. e. Qui causas privatas & civiles judicat.
Pedanens. V. PÆS.
Capere judicem. V. CAPIO.
Citare judices. V. CITO.
Cogendi judices inviti. V. INVITUS.
Constituere judicem de re aliqua. Cic. pro Domo 33.
Contorquere judicem ad lætitiã. V. LÆTUS.
Dare judicem de re aliqua. Cic. 5. Verr. 152. De conventu nullum unquam judicem nec recuperatorem dedit.
Dicere ad judices. V. AD præposit.
Eligere judicem. V. paulo post, Sortiri judicem.
Facere iratum judicem adversario. V. IRA.
Ferre alicui judicem. V. FERRO.
Ponere judicem. Cic. pro Sull. 50. Te enim existimo tibi statuiffe quid faciendum putares, & fatis idoneum officii judicem posuisse.
Præbere se judicem acrem vitiorum. Cic. 1. Off. 114. & 5. Fam. 2.
Sedere judicem, Judicare. Cic. pro Rabir. Post. 9. Accusavi de pecuniis repetendis, judex sedi, Prætor quæsiivi, defendi plurimos.
Sedere judicem in aliquem, pro Judicare causam alicujus. Cic. pro Cluent. 105. A quibus si quis quæreret, sedissentne judices in C. Fabricium: sedisse se dicerent.
Sortiri judicem. Plin. in præf. Quamplurimum refert fortiatu aliquis judicem, an eligat.
Sumere judicem de realiqua. Cic. 6. Fam. 4. Flavius noster de controversia quam habet cum Dyrhachinis hæreditariam, fumpsit te judicem.
Judex, aliquando ipse Consul vocabatur. Liv. 3. 55.
Judex in genere, Quicumque de re aliqua judicabat. Sic, Judices in Certaminibus Mulcis, Gymnicis &c. dicti sunt, Qui ludos moderabantur, & controversias ortas dirimebant. Suet. Neron. cap. 12. Citharæ coronam a judicibus ad se delatam adoravit. [Hi suo judicio victorem declarabant, præmiaque tribuebant. Græci *κρίτης* & *ἡγῶνος*, & *κρίσις* τῆς κρίσεως vocant. V. Ælian. 2. Var. 8. & 13.
Judex cognitionum sacrarum, Præfectus urbi, qui cognoscebat ex delegatione principis. Inscript. apud Gruter. p. 284. n. 8. MEMMIUS. VI. TRASIUS. ORFITUS. V. C. ITERUM. PRÆFECTUS. URBI. JUDEX. SACRARUM. COGNITION. TERTIUM.
Judex constitutionum sacrarum, Cui cura controversiarum commissa est, quæ ex constitutionum principis interpretatione ortæ sunt. Inscr. apud Gruter. p. 282. n. 3. ANICIUS. PAULLINUS. JUN. V. C. CONS. ORDINARIUS. ET JUDEX. SACRARUM. CONSTITUTIONUM.
Judex rerum, pro Æstimatore. Hor. 2. Serm. 7. 101.
— at ipse
Subtilis veterum judex & callidus audis.
Æquus æstimator & judex rerum. Cic. 3. de Fin. 6. V. ΠΕΡΟΥΣ.
Judex, f. Ovid. 2. Met. 429.
— de cespite virgo
Se levat, & Salve nomen, me judice, dixit.
JUDICIUM, i. n. [*κρίσις*, *ἡγεμόνων*, *δικαστήριον*, *κρίσις*] Legitimam contentionem significat, & disceptationem, quæstionem, sive litem. Cognitionem item, notionem, & existimationem sive opinionem. Cic. pro Cæcin. 6. Omnia judicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum malefactorum causa reperta sunt.
Judicium capitis. Cic. 1. Tusc. 1. His & talibus rationibus adductus Socrates, nec patronum quæsiivit ad judicium capitis, nec judicibus supplex fuit.
Judicium & Arbitrium. Cic. pro Rosc. Amer. 10. Aliud est judicium & arbitrium: judicium est pecuniæ certæ, arbitrium incertæ.
Capitale judicium. Quintil. lib. 4. cap. 1.
Centumvirale. V. Centumvir, in CENTUM.
Constupratum. V. CONSTUPRO.
Corruptum Quintil. lib. 2. cap. 12. V. CORRUPTO.
Damnatorium. V. DAMNO.
Invidiosum. V. INVIDEO.
Nummarius. V. NUMUS.
Purum judicium, Sine exceptione. Cic. de Invent. lib. 2. 60.
Quadruplex judicium, idem quod Centumvirale. Plin. lib. 1. Epist. 18. ad Suetonium, Eram in quadruplici judicio. Idem 6. Epist. 33. ad Romanum, Femina splendide nata, nupta Prætorio viro, quadruplici judicio bona paterna repetebat. Sedebant judices centum & octoginta: tot enim quatuor consiliis conscribantur. Stipatum tribunal: atque etiam

etiam ex superiore Basilicæ parte, quâ feminæ, quâ viri, & audienti & visendi studio imminebant. Magna expectatio. Secutus est varius eventus: nam duobus consiliis vicinus, totidem victi sumus. Quintil. lib. 12. cap. 5. Habuit Oratores ætas nostra copiosiores: sed quum diceret, eminere inter æquales Trachallus videbatur: ea corporis sublimitas erat, is ardor oculorum, vox quidem non ut Cic. desiderat, pæne tragædorum, sed super omnes, quos ego quidem audierim, tragædos. Certe quum in Basilica Julia diceret primo tribunali, quatuor autem judicia (ut moris est) cogenterent, atque omnia clamoribus fremerent, & auditum eum & intellectum, & (quod agentibus ceteris contumeliosum fuit) laudatum quoque ex quatuor tribunalibus memini.

Recuperatorium iudicium. Cic. de Invent. lib. 2. 60.

Tacitum iudicium. Cic. 4. Att. 15. Senatus decrevit, ut tacitum iudicium ante comitia feret, &c. Tacitum iudicium vocat, Quod factum non ederetur. Hoc autem decrevit Senatus, ut qui nullo pudore prohiberentur ab effuso ambitu, largitionem omitterent: quum intelligerent futurum, ut irrita esset designatio. si damnati tacito iudicio fuissent. Erat igitur ad cohibendam largitionis impudentiam quasi frenum quoddam taciti iudicii timor.

Abolvere se iudicio ab aliquo. V. ABSOLVO.

Accipere iudicium, pro Defendere. Cic. pro Quint. 63. Fatetur enim libellos Alphenum deiecisse, vadimonium promississe: iudicium quin acciperet in ea ipsa verba, quæ Nævius edebat, non recusasse. Budæus. V. ACCIPIO.

Accipere iudicium alterius dicitur ejus procurator. Cic. pro Quint. 64.

Adducere in iudicium, Accusare. Cic. de Opt. gen. Orat. 20. Hunc igitur Ctesiphonem in iudicium adduxit Æschines. Bud. V. ADDUCO.

Adesse iudicio & ad iudicium. V. ADSUM.

Adumbrare iudicium. V. ADUMBRO.

Agi iudicium dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35.

Arcessere aliquem iudicio. V. ARCESSO.

Auferre iudicio. V. AUFFERO.

Cadere in iudicio. V. CADO.

Calent iudicia. V. CALBO.

Circumveniri iudicio. V. CIRCUMVENIO.

Claudere iudicium militibus armatis. Quintil. lib. 4. cap. 2. Aut si Cn. Pompeius, qui propter aliquam gratiam iudicium militibus armatis clauserat, tanquam adversus existimaretur. i. e. Ipsum iudicium confessum & præfentes in iudicio circumdederat armatis. V. Cic. pro Mil.

Committere iudicium inter. Cic. pro Rosc. Amer. 11. Iudicium inter scarios hoc primum committitur.

Condemnari maturo iudicio. V. MATURUS.

Conflare iudicium. Cic. pro Rosc. Amer. 5.

Conflitari iudicio. V. CONFLIGO.

Constituere in aliquem capitis iudicium. V. CONSTITUO.

Contaminata iudicia. Cic. 1. Verr. 70. ubi V. Ascon.

Conticuerunt iudicia. Cic. in Pison. 26.

Contradictum iudicium. Ulpian. in l. Quum de consuetudine. D. de legib.

Deducere rem aliquam in iudicium. V. DEDUCO.

Deferre iudicium a subfelliis in rostra: i. e. A iudicibus ad populum. Cic. pro Cluent. 6.

Dictare iudicium. Paulus in l. actione. D. Pro socio.

Differre alicujus rei iudicium. Quintil. 2. cap. 4.

Dare iudicium: ut Dare actionem. Cic. 4. Verr. 30. Dubium nemini est, quin omnes omnium pecuniæ postæ sint in eorum potestate qui iudicia dant, & eorum qui iudicant. i. e. Prætoris & Iudicum ab ipso datorum.

Dare iudicium in aliquem. Cic. 3. Verr. 137. Et pro Flacc. 88. In Lurconis libertum iudicium ex edicto dedit.

Edere iudicium. Julian. in l. Si sine iudice. D. Rem rat. haberi.

Emendare urbes iudicis. Quintil. in proœm. lib. 1.

Exercere iudicium Prætor dicitur. Cic. pro Cœl. 1. Omnibus negotiis intermissis, unum hoc iudicium exercetur.

Exercere iudicia alicujus rei. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Fit iudicium. Cic. pro Quint. 9. Prætor iudicium prius de probro quam de re maluit fieri.

Intendere periculum iudicii alicui. Cic. de Arusp. Resp. 1.

Judicare iudicium inclytum. V. JUDICO.

Liberare iudicio. Cic. pro Flacco 98. M. Aquilium patres nostri, multis avaritiæ criminibus, testimoniisque convictum, quia cum fugitivis fortiter bellum gesserat, iudicio liberaverunt.

Moliri corrupelam iudicii. V. MOLIO.

Occurrere ad iudicium. Ulpian. in l. 2. §. 1. D. Si quis cautionibus, Si ad testimonium desideratus, ad iudicium occurrere non potuit: erit ei subveniendum.

Opprimere iudicio. V. OPPRIMO.

Perfundere iudicio aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 80. V. PERFUNDO.

Perpetrare iudicium. Tacit. 13. Ann. 27. Cujus iussu perpetratum ingenitatis iudicium erat.

Pronuntiare iudicium. Cic. in Pison. 97. Tum tu ipse de te sententiam tulisse videris, tum iudicium pronuntiavisti. Al. Ipse de te Fecisse videri pronuntiavisti.

Reddere iudicium. Aucl. ad Herenn. 19. Quod genus M. Drusus Prætor urbanus, quod cum hærede mandati ageretur, iudicium reddidit, Sextus Julius non reddidit.

Reddere iterum iudicium, Dere iudicata iterum iudicare. Ter. Phorm. 2. 3. 57.

At tu qui sapiens es, magistratus adi,
Iudicium de eadem causa iterum ut reddant tibi.

Rescindere iudicium. Cic. Simulac tute cœperis tua iudicia rescindere, &c. Conf. pro Planc. 30.

Silere iudicia. Cic. in Pison. 32. Silentium perpetuum iudiciorum ac fori.

Sistere iudicio, vel in iudicium. V. SISTO.

Sollicitare iudicium alicujus donis. Ovid. 16. Epist. 80.

Subscribere iudicium aliquo. V. SUBSCRIBO.

Tollere iudicia. Cic. de Provinc. Conf. 46.

Venire ad iudicium, vel in iudicium. Ulpian. in l. 1. §. Dolum. D. de eo per quem factum erit, quo minus quis in iudicio sistat. Si quis venienti ad iudicium aliquid pronuntiaverit triste, propter quod is ne-

cesse habuerit ad iudicium non venire. Paulo post: Si ex stipulatu conveniatur de pœna, quod ad iudicium venerit. Julian. in l. 3. eod. tit. Si a fidejussore quinquaginta stipulatus fuero, si in iudicium non venerit, petitus a reo centum: & dolo Sempronii factum fuerit, ne in iudicium reus veniat: centum a Sempronio conseqnar, tanti enim mea interfuisse videtur: quia si venisset in iudicium, actio mihi centum adversus eum competeat.

Vocare in vel ad iudicium. Cic. pro Corn. Balb. 1.

Iudicium, Mens, sententia, exiltimatio.

Acre iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 6.

Acre & certum. Cic. 3. de Orat. 181.

Cælestia iudicia. Quintil. in proœm. lib. 4.

Circumspectum iudicium. V. CIRCUMSPICIO.

Firmius iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 8.

Firma jamque extra periculum posita iudicia. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Grave iudicium subire. Claud. in præf. de Bell. Get. 10.

Intelligens iudicium. V. INTELLIGO.

Liberale iudicium. Quintil. lib. 6. cap. 3. V. LIBER.

Limatum & politum iudicium. Cic. 7. Fam. 34.

Nonnullum de suo ingenio iudicium fieri. V. NONNULLUS.

Peracre iudicium. V. PERACER.

Prudens sincerumque iudicium semper fuit Atheniensium. Cic. in Orat. 25.

Subtile iudicium. Hor. 2. Epist. 1. 243.

Sincerum & subtile iudicium. Cic. 15. Fam. 6.

Varia sunt iudicia: ut in Græcis. Cic. in Orat. 36.

Varia sunt hominum iudicia, variæ voluntates. Plin. 1. Epist. 2. ad Cornel. Tacit.

Cadere sub iudicio. V. CADO.

Confirmare iudicium. Cic. Nunc meum iudicium multo magis confirmo, &c.

Facere iudicium de aliquo, sive de re aliqua. Cic. 7. Att. 33. Mihi venit in mentem multum fore sermonem, me iudicium jam de causa publica fecisse. Idem 11. Fam. 29.

Falli iudicio. Quintil. lib. 2. cap. 4. Ita & ingenio gaudebant, & iudicio non fallebantur.

Fecit vestrum iudicium, i. e. Vobis iudicandi copiam dedit. Ter. Heaut. prol. 12.

Flectere iudicium suum. Cic. 16. Fam. 19. Si flexerit adversus alios iudicium suum, quod tanta firmitate ac magnitudine direxit in exturbando Antonio. V. FLECTO.

Habere iudicia populi, Testimonia benevolentia. Cic. 1. Philipp. 36. Et populi quidem Romani iudicia multa ambo haberis.

Habere iudicium de aliquo. Cic. 14. Att. 13. Si bonitas tua responderit iudicio meo, quod semper habui de te, gaudebo.

Habere iudicium de; aliter. Cic. pro Planc. Tum hercle me confitear non iudicium aliquod habuisse de Reip. utilitate. i. e. Nihil respexisse Remp.

Interponere iudicium suum. Cic. 8. Att. 3. Scripsique sedatiore animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens tuum.

Interponere alicui rei suum iudicium. Quintil. lib. 1. cap. 7. Iudicium autem suum grammaticus interponat his omnibus.

Mutare iudicium. Sallust. Jug. cap. 4. Profecto existimabunt, me magis merito, quam ignavia iudicium animi mutasse.

Ostendere iudicium. Quintil. lib. 9. 4.

Permittere omnia iudicio alterius. V. PERMITTO.

Perpendere acri iudicio aliquid. Lucret. lib. 2. 1041.

Præbere iudicia alicujus rei. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Præditus iudicio minus firmo. Cic. in Orat.

Stare suo iudicio. Cic. 3. Off. 110. Non enim suo iudicio stetit, sed suscepit causam, ut esset iudicium Senatus.

Subire iudicium grave. Cic. 1. de Orat. 125.

Subjicere se alicujus iudicio. Ter. Phorm. 5. 8. 56.

Sum. Meum iudicium fuit, Ita existimavi. Cic. 1. Tusc. 1. Sed meum semper iudicium fuit, omnia nostros aut invenisse per se sapientius quam Græcos, aut accepta ab illis fecisse meliora.

Non meum iudicium est, pro Non meum est iudicare. Gell. libri 1. cap. 18. in fine. H. St.

Meo iudicio. Cic. de Clar. Orat. 32. Intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem, meo iudicio, est postea consecutus. i. e. Opinione mea, sive quantum iudicare possum, & ut sentio.

Iudicium, Bona existimatio. Cic. 2. de Lege Agr. 1. Quare dignus vestro summo honore iudicioque sim. Sic fere de Promotione ad honores.

Opinio populi & iudicium intelligentium. Cic. de Clar. Orat. 190. Qui vulgi opinione disertissimi habiti sunt, eosdem intelligentium quoque iudicio fuisse probatissimos.

Emereri hominum iudicium. Quintil. in proœm. lib. 4.

Iudicia. Satis est obscura & perturbata iudiciaria cognitio, itaque studiosis utile futurum putamus, si quæ legendis veterum libris observavimus afferantur, sic enim aut tota res patebit, aut certe minus obscura videbitur. Ac primum illud ponam, decem leges a me esse notatas, quæ diversis temporibus Romæ de iudiciis latæ sint, Semproniam, Serviliam, Liviam, Plotiam, Corneliam, Vatiniam, Aureliam, Pompeiam, Juliam, Antoniam: quibus de singulis agendum est. Ante C. Sempronii Gracchi tribunatum soli senatores, vetustissima, ut opinor, Romuli lege, iudicabant: exceptis causis, in quibus de pecuniis ob iudicandum captis ageretur, nam de his ad equites quæstio pertinebat, idque non antiquum fuisse, sed tributum esse equestri ordinatate Ti. Sempronii Gracchi, Tibeni & C. patris, qui etiam senatum, quod id fieri passus esset, reprehenderit, cum futuras ex eo publicas discordias calamitateque prædiceret; Appianus historix suæ libro 1. scriptum relinquit. C. Gracchus, Tiberii filius, Tribun. pleb. Cn. Domitio Ahenobarbo & C. Fannio Nepote coss. legem tulit, in quam paucis ante annis frater ejus Tiberius ferre conatus erat, ut equites soli iudicarent, sic enim ex Vellejo, Pediano, Appiano, Cicerone ipso cognoscitur. Postea Q. Servilius Cæpio consul, qui postea cum Cimbris male pugnavit, legem rogavit, ut cum equitibus, qui antea lege C. Gracchi soli iudicaverant, etiam senatores iudicarent: hanc tamen legem, quam & Calliodorus, & Obsæquens, & Cicero ipse latam significant, non multo post esse abrogatam, ex eo suspicor, quod paucis post annis C. Norbanum, qui accusante Cæpione damnatus erat, non ab equitibus & senatoribus, sed a solis equitibus esse iudicatum, Cic. 2. de Oratore 199. declarat his verbis, Animos

Animes equitum Romanorum, apud quos tum iudicēs caussa agebatur, ad Q. Capionis odium, a quo erant ipsi propter iudicia abalienati, renovabam, atque revocabam. Facit etiam mecum illa ratio, quod quum M. Livius Drusus Tribunus pleb. Philippo & Cæsare coss. legem tulerit, ut cum equitibus senatores iudicarent; quod proxime, cum de Lege Livia ageretur, probabimus: manifestum est, solos equites ante Drusi tribunatum iudicasse. Præterea, scriptum est apud Ciceronem in oratione pro C. Cornelio, [p. 1795. Verbürg.] non ante legem Plotiam senatores cum equitibus iudicasse, at, legem Plotiam, Pompeio Strabone & Porcio Catone coss. latam esse, Peditanus docet (in Orat. pro Corn. ad fin.) lex quoque, legis Serviliæ de communicandis inter equites & senatores iudiciis nullam habitam esse rationem, ac ne Liviæ quidem, quæ id sanxit, facile est cognoscere. Post Capionem M. Livius Drusus tribunus pleb. ejus Drusi filius, quo Tribuno pleb. ad labefactandam C. Gracchi potentiam senatus usus erat, L. Marcio Philippo Sex. Julio Cæsare coss. tulit ad populum ut cum equitibus senatores causas cognoscerent, cuius legibus, Philippo consule referente, S. C. fablatis, in eundem, quo antea fuerat, statum re iudiciaria restituta, soli equites ex lege Gracchi iudicarent. Anno deinde interjecto, M. Plautius Silanus Tribun. pleb. Cn. Pompeio Strabone, L. Porcio Catone coss. qui tunc annus belli Italici secundus, tulit ad populum, ut singula tribus e suo numero quinos denos, per annum iudicatos, suffragio crearent, quo factum est, ut senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Post victor Sulla, dictator primus Reip. constituendæ causa factus, infensus equitibus, quia pro Cinnaris partibus iterant, legem tulit, ut nemo, nisi qui senator esset, iudicare posset, quod ante C. Gracchi tribunatum fieri solitum esse diximus. Sulla mortuo, quod ille sanxerat, per annos XI servatum est, hoc est usque ad Cn. Pompeii & C. Crassi primum consulatum: quo anno L. Aurelius Cotta prætor populum rogavit, populorum iussit, ut tres ordines, senatores, equites, tribuni ærarii simul iudicarent, tametsi, & centurionibus aditum ad res iudicandas patuisse hac ipsa lege, & sequentibus duabus, de quibus dicemus, Pompeia, & Julia, censu tamen præfinito, Cic. docet in Philippica 1. 20. videtur autem Paternus, nisi mendosi libri sunt, neque tempus, neque sententiam hujus legis perfecte novisse: qui lib. 2. cap. 32. legem a Cotta latam per id tempus significet, quo Gabinus Tribunus pleb. rogationem tulit, ut Pompeius contra piratas summo cum imperio mitteretur, quod falsum esse constat. nam Gabinus biennio post Pompeii consulatum, hoc est Pisone & Glabrone coss. eam legem tulit: quod & Velleius ipse (2. 31) asserit, & inde facile licet existimare, quod, absoluto bello piratico, statim C. Manilius Tribunus pleb. tulit ad populum, ut Mithridaticum bellum Pompeio mandaretur, id Plutarchus Velleiusque (2. 33.) confirmant. Maniliam autem legem Cicerone prætor latam esse, luculenta ipsius oratio declarat, porro Ciceronem gessisse præturam Lepido & Tullo coss. qui fuit annus post Pisone & Glabronis consulatum proximus, quis est qui ignoret? restem habemus Peditanum, (in pr. Cornelianæ) ut alia, quæ (id) facile probarent, argumenta prætermittam. tulit igitur de piratico bello rogationem Gabinus tribun. pleb. Pisone & Glabrione coss. at Cotta, quum rogationem de iudiciis eo anno tulerit, quo designatus ædilis Cicero Verrem accusavit, defendente Hortensio consule designato; plane videtur eo anno tulisse, quo Pompeius & Crassus consules fuerunt, quod aperte Dio narrat. Hoc de tempore, quod ad sententiam attinet; non video, qui probari possit, quod idem narrat, Cottam iudicandi munus inter equites & senatum æqualiter esse partitum, quum eam potestatem non his modo, sed præterea tribunis ærariis esse permissam, sexcenti loci demonstrant: nisi forte illud, (libenter enim tueor antiquitatem) æqualiter inter utrumque ordinem partitus est, ideo Paternus dixit, ut significaret, non solum senatum, ut antea, sed equestrem pariter ordinem post legem Aureliam iudicasse: ut ærarios tribunos, qui deinde cum senatoribus & equitibus iudicarent, etiam non nominavit, non tamen exclusisse videatur, quo modo & Cic. lib. 5. in Verrem 177. locutum videmus, ait enim, quum Cottæ legem significet: Iudicium de iudicibus, & de te futurum est: at quo tempore futurum est? &c. nempe eo, quum populus Rom. aliud genus hominum, atque alium ordinem ad res iudicandas requirit: nempe ea lege de iudiciis iudicibusque novis promulgata, &c. Alium ordinem, dixit, quum tamen non uno de ordine, sed de tribus, hoc est de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis in ea lege mentio fieret. Eodemque modo, quum censorum iudicia rescissa esse iudicum sententias, significare vellet, in oratione pro Cluentio (121.) loquutus est. Senatores, inquit, equitesque Romani in compluribus jam reis, quos contra leges pecunias accepisse subscriptum est, suæ potius religioni, quam censorum opinioni, paruerunt. & in Divinatione: (8.) Iudiciorum levitate ordo quoque alius ad res iudicandas postulat. Peditanus etiam in commentario 2. orationis in Verrem, (2.) Cottam, inquit, prætoris significat, qui legem promulgavit de restituendis equestri ordini iudiciis, quum tamen Cottæ lex non de uno equestri ordine, sed de senatoribus, equitibus, tribunis ærariis mentionem faceret. Plutarchus etiam in Pompeio iudicia ad equites, ait, esse translata: quum tamen lege Cottæ inter tres ordines essent communicata. Quod si quis putat in uno ordine, quem Cicero ad res iudicandas requiri significat, simul cum equitibus tribunos ærarios intelligi: opinione fallitur. nam senatores, equites, tribuni ærarii, non ordines duo, sed tres a scriptoribus antiquis appellantur. itaque Peditanus in commentario Cornelianæ, (non longe a pr.) L. Cotta, inquit, lege sua iudicia inter tres ordines communicavit, senatum, equitem, tribunos ærarios: & in commentariis duarum orationum, in Pisone, in extremo; pro Milone, in principio. Lex Vatinia secuta est. tulit enim eam, ut opinor, P. Vatinus tribunus pleb. Cæsare & Bibulo coss. qua sententia, nondum invenire potui: Sed fuisse popularem, quum Vatinus senatum, senatus illum vehementer oderit, facile possum existimare. Lex Pompeia, quam tulit Cn. Pompeius Magnus in consulatu 11, nihil ab Amelia de tribus ordinibus discrepabat, (nam postea de tribus ordinibus iudicantibus exempla multa sunt, maximeque apud Peditanum) sed ex amplissimo censu, & centuriis legi iudices jubebat. Julia, quam C. Julius Cæsar, rerum potitus, tulit, iudicia ad duo genera iudicum redegit, equestrem ordinem,

ac senatorium: tribunos ærarios, quod erat tertium, sustulit. (Suet. Jul. c. 41.) Antonia consularis, M. Antonii, qui Triumvir fuit, hoc sanxit, ut ad duas iudicum decurias accederet tertia e centurionibus, hoc est, ut cum equitibus, & senatoribus (tertium enim ordinem, tribunos ærarios lex Julia sustulerat) centuriones iudicarent; quod genus hominum ne superiores quidem leges, Julia, Pompeia, Aurelia, iudicandi jure excluderent; sed præscriperant, quo censu eos esse oporteret: sicuti senatoribus quoque, & equitibus & tribunis ærariis census erat præfinitus: quum in iudice, ut ait Cic. (Philipp. 1. 20.) & fortuna spectari deberet, & dignitas. Antonii vero lex plus æquo impudens & dissoluta, quæ rationem census nullam habuit, omnibus, quicumque ordinem duxissent, iudicandi potestatem permisit. atque hanc Antonii legem de tribus decuriis non esse abrogatam, quum ille hostis iudicatus est, quum ejusdem legem de sacerdotiis abrogatam esse videam, e Suetonio cognoscitur: qui in Augusto (c. 32. extr.) ita scripsit: Ad tres iudicum decurias quartam addidit, ex inferiore censu, quæ ducenariorum vocaretur, iudicaretque de levioribus summis. Hæc de ordine iudiciorum, pro variis legibus, vario.

De numero autem iudicum, lex Gracchi ccc fecit, omnes ex equestri ordine, totidem, quod antea senatores iudices fuerant: lex Drusi ccc equites, & ccc senatores, numero pari: lex Plautii dxxxv: iussit enim ex singulis tribubus, quæ xxxv erant, quinos denos creari: lex Sullæ ccc omnes ex ordine senatorio. lex Aurelia cum lege Sullæ de numero, ut opinor, congruebat, quum in ordinibus discreparet. nam libro Epist. Fam. 8. (Ep. 8.) de iudicibus ccc, quum lex Aurelia servaretur, mentionem fieri video. quod si ita est, auctum deinde numerum esse lege Pompeii, vere dicemus: quia Velleius (lib. 2. cap. 76. pr.) avum suum inter cccclxx a Pompeio lectum esse narrat, eundemque numerum Plutarchus in Pompeio tradidit. lex Cæsaris, quum de tribus ordinibus unum, ut diximus, sustulerit; numerum simul iudicum, ut ego sentio, commutavit. lex Antonii quum tertiam decuriam addiderit; satis liquet, eorum, qui res iudicarent, ampliorem numerum esse factum, quem rursus & ab Augusto esse auctum, quum ad tres decurias quartam addidit, facile cognoscitur.

De iudicum ætate legem fuisse, ne quis intra xxx ætatis annum iudicaret, facile possum ex eo conjicere, quod Suetonio de Augusto scripsit: Iudices a xxv ætatis anno elegit, id est quinquennio maturius, quam solebant. Callistratus quidem jurisconsultus, (l. 41. D. de recept. qui arbitr.) lege Julia cautum esse, ait, ne minor annis xx iudicare cogeretur, neve minore annis xx compromissarium iudicem liceret eligere. Sanxit idem eadem lege, ut opinor, de numero patronorum. nam ante L. Domitii Ahenobarbi & Ap. Claudii Pulchri consulatum, raro quisquam pluribus, quam quatuor, patronis usus erat: his consulibus M. Scaurum, de repetundis accusatum, sex defenderunt. eoque progressa res est, ut eadem causa post bella civilia nonnunquam a duodecim patronis ageretur. cui licentiæ, ut in Peditano (in princ. or. pro M. Scauro) scriptum est, C. Cæsar dictator lege modum imposuit. Et fortasse idem Cæsar, quum in lege de numero patronorum, in eadem tulit de ratione iudicandi; quod Gellius libro 14. capite 2. significare videtur his verbis: Atque in rerum quidem diffusionibus, comperendinationibusque, & aliis quibusdam legitimis in rebus ex ipsa lege Julia, & ex Sabini Maffurii, & ex quorundam aliorum jurisperitorum commentariis communiti sumus. Legimus etiam apud Priscianum (lib. 18. fol. 225. s. Aldi.) de lege Latoria, quæ minorem annis xxv stipulari vetabat.

Addatur aliquid de personis, quæ facinus iudicare possent, & de causis, in quibus possent, tum de iudiciis, deque testimonii dicendi potestate. ac primum illud ponatur, Legibus eos jure iudicandi non esse exclusos, quos ignominia censores notassent. id Cicero significat his verbis in oratione pro Cluentio, (120.) In omnibus legibus, quibus exceptum est, de quibus causis aut magistratum capere non liceat, aut iudicem legi, aut alterum accusare, hæc ignominia causa prætermissa est. timoris enim causam, non vitæ pœnam in illa potestate esse voluerunt. Et ibidem, paulo post: Prætores urb. qui jure debent optinere quemque in selectos iudices referre, nunquam sibi ad eam rem censoriam ignominiam impedimento esse dixerunt. Postea tamen inductum video lege Julia, ut senatu moti iudicare non possent quod & lege Callia, de senatoribus, traditum est; & Paulus quoque, ut proxime docebitur, significat. Turpi autem iudicio damnatis ademptam esse iudicandi potestatem, idem Cicero in eadem oratione, paulo ante, (119.) demonstrat. Quod si, inquit, illud iudicium putaretur: ut ceteri, turpi iudicio damnati, in perpetuum omni honore, ac dignitate privantur; sic hominibus ignominia notatis, neque ad honorem aditus, neque in curiam reditus esset. Turpia vero, famosque iudicia erant, Calumniæ, Prævaricationis, Furti, Vi bonorum raptorum, Injuriarum, De dolo malo, Pro socio, Mandati, Tutelæ, Depositi, & alia quedam a Juliano memorata digest. lib. 3. (l. 1. de his, qui not. inf.) Famofos etiam, non minus, quam qui turpi iudicio damnati essent, Pegasus & Nerva filius eos iudicant, qui quæstus causa in certamina descendissent, aut propter præmium in scenam prodissent. athletas autem, quia ludicram artem non facere, sed virtutis gratia exerceri viderentur, infamia liberabant Sabinus & Cassius. quæ scripta sunt apud Ulpian. (l. 2. fin. tit. eod. & l. 4. Athlet.) Præterea, quum ab eodem ita traditum sit libro digest. 48. (l. 4. Is qui. D. de accus. & infert.) Is, qui iudicio publico damnatus esset, eum jus accusandi non habuisse, nisi si liberorum, vel patronorum suorum mortem, vel rem suam exsequeretur; consentaneum videri potest, eundem iudicandi munere exclusum, quanquam ad rationem accedit auctoritas. nam ita scriptum postea comperi apud Marcellum jurisconsultum. Omnes etiam de vi privata damnatos, iudicare lex Julia prohibebat. qua de re Marcianus his verbis lib. digestorum 48. (l. 1. pr. ad l. Jul. de vi priv.) De vi privata damnati pars tertia bonorum ex lege Julia publicatur: & cautum est, ne senator sit, aut decurio, aut ullum honorem capiat; neve in eum ordinem sedeat, neve iudex sit. Huc illa pertinent, quæ tradita sunt a Paulo jurisconsulto: (l. 12. cum prætor. § 2. non autem. D. de iudiciis.) quæ servata credimus etiam reip. temporibus; nihil enim a jure

jure, aut æquo dissentiunt. Quidam, inquit, lege impediuntur, ne judices sint; quidam moribus: quidam natura. natura, ut surdus, mutus, & perpetuo furiosus, & impubes, quia iudicio carent: moribus, ut feminae, & servi; non, quia non habeant iudicium, sed quia receptum est, ne civilibus fungantur officiis: lege, qui senatu motus est, qui vero possunt esse iudices, nihil interest, in potestate, an sui juris sint. Cum iudicibus recte conjunguntur Testes. itaque subscribimus ea, quæ de testimonio dicendo idem Paulus (l. 4. lege Jul. D. de testib.) tradidit. Lege, inquit, Julia, & Papia iudiciorum publicorum cavetur, ne cui invito denuntietur, ut testimonium dicat adversus focerum, generum, vitricum, privignum. Cassius etiam Longinus, cujus libri non exstant, sed eorum testimonio Marcianus digesti. lib. 1. utitur; putabat, ei, qui ob turpitudinem senatu motus, nec restitutus esset, non licere neque iudicare, neque testimonium dicere: quia lex Julia repetundarum ea fieri vetaret. Calumniam damnatam publico iudicio quid licuerit, satis aperte Papiniani præclara sane verba demonstrant. (l. 13. quæsitum. D. de testib.) Quæsitum, inquit, scio, an in publicis iudiciis calumnie damnati testimonium iudicio publico perhibere possint, sed neque lege Rhemmia prohibentur: & leges Julia de vi, & repetundarum, & peculatus, eos homines testimonium dicere non veterunt. veruntamen, quod legibus omissum est, non omittitur religione iudicantium: ad quærum officium pertinet, ejus quoque testimonii fidem, quod integrè frontis homo dixerit, pendere. Mulieribus quoque videtur licuisse testimonium dicere: si quidem non licuisse de adulterio damnatis, Paulus indicat (l. 18. ex eo. D. de testib.) his verbis: Ex eo, quod prohibet lex Julia de adulteriis testimonium dicere condemnatam mulierem, colligitur, etiam mulieres testimonium in iudicio dicendi jus habere. Dicitur est de iudicio, & testimonio: superest de iudicio.

Senatori indicium profiteri salvis legibus non licebat. aliis impunitas dabatur, nec tamen omnibus in causis, sed prodicionis, majestatis, & si quid hujusmodi: in causa repetundarum non dabatur: itaque nec per indices agi solitam esse legimus. Non est ab hoc genere aliena Memmia lex: quæ, si vocarentur in iudicio ii, qui reip. causa abessent, eorum recipi nomina vetabat. itaque C. Cæsar, quum in provinciam, peracto consulatu, abiisset, & ab L. Antistio tribuno pleb. Romæ appellatus esset, appellato collegio obtinuit, ne, cum reip. causa abesset, reus fieret. (Suet. Jul. c. 23.) Non abhorret a legibus de iudiciis lex illa, quam C. Calpurnio Pisonem, M. Acilio Glabrione coss. C. Cornelius tribunus pleb. tulit, Ut prætores ex edictis suis perpetuis jus dicerent: quum antea, ut quisque avaritia, aut ambitione ducebatur, varie jus dicere consueverat. de quo scriptum est apud Peditianum in commentario Cornelianæ. (in principio) Sortiebantur autem iudices de tribus ordinibus, id est Senatoribus, equestribus, tribunis ærariis, primum quæstores urb. deinde prætor urb. ita fiebat, ut non modo prætorii, verum etiam consulares interdum una cum eis, qui nullos gesserant magistratus, iudicarent. Dies autem, quos reo prætor dabat, ut adesset in iudicio, decem erant. Sic lib. 2. ad Quintum fratrem: (Ep. 13. pr.) Decimus erat Cælo dies, &c. Et Peditianus in commentario Cornelianæ, (ibidem) Quum inquit, L. Cassius prætor decimo die, ut mos est, reum adesse iussisset, eoque die ipse non assuisset: circumventi sunt ante tribunal ejus accusatores a notis operarum ducibus. Ex P. Manutii libro de Leg. Rom. & ex Comm. ad Q. frat.

JUDICIALIS, e. Adj. [δικαστικός, δικαιοσύνης] Quod ad iudicium pertinet. Annus judicialis. V. ANNUS.

Judiciale genus dicendi. Cic. 1. de Invent. 7. Judiciale est quod positum in iudicio habet in se accusationem & defensionem, aut petitionem & recusationem. Idem 2. Att. 1. Quintil. lib. 2. cap. 1. Cause judiciales. Auct. ad Herenn. 2. 26. Regnum iudiciale. V. Regnum, in BERGO. Suppressiones judiciales. Cic. pro Cluent. 68. Molestia judicialis. Cic. 13. Att. 6.

JUDICIALITER, Adv. Sidon. 5. Epist. 15.

JUDICIARIUS, a, um. Adj. [δικαστικός] Quod ad iudicem, sive iudicium pertinet.

Controversiæ iudiciariæ. Cic. 3. Verr. 5. Ut finis aliquando iudiciariæ controversiæ constitueretur. Dies iudiciarii. Capitol. in M. Antonino, Fastis dies iudiciarios addidit. i. e. Alios dies iudiciarios. H. St. Extant cap. 10. Lex iudiciaria. Cic. in Pison. 04. Ecquid vides, ecquid sentis, lege iudiciaria lata, quos posthac iudices finis habituri? Quæstus iudiciarius. Cic. pro Cluent. 72. Illic ille planus improbilissimus, quæstu iudiciario passus, &c. Res iudiciaria. Cic. 4. Verr. 31. Iudiciariæ rei singularem diligentiam adhibuit. Capitol. in M. Antonino. H. St. V. cap. 10.

JUDICIOLUM, i. n. dimin. Ammian. 27. 11. Juste an fecus non est iudicioli nostri.

I V E

IUVERNIA, [Ιουερνία] vulgo Ireland: Anglorum regi paret. Ptolemæus lib. 2. cap. 2. Ierna Straboni; Cæsari Hibernia; Plinio, Melæ & Juvenerali Juverna dicitur. Joven. 2. Sat. 158. — arma quid ultra Litora Juvernae promovimus, & modo captas Orcadas, &c. Claudian. 4. Conf. Honor. 33. Scotorum cumulos flevit glacialis Ierne. conf. IUVBENA.

J U G

JUGALIS, JUGAMENTUM, JUGARIUS, JUGATUS. V. JUGUM. JUGERUM, i. n. [παιδίον, πλεθρον] vel nominativo JUGER, dat. Jugere, accus. & voc. Jugerum, abl. Jugero & jugere. Et pluraliter, nom. accus. & voc. Jugera, gen. Jugerum, dat. & abl. Jugeris vel jugeribus. Jugerum vocabatur (inquit Plin. lib. 18. cap. 3.) Quod uno jugo bouum in die exarari posset. Columel. lib. 5. cap. 1. dicit Gallos semijugerum, arepentum vocare. Varro lib. 1. de R. R. cap. 10. In Hispania ulteriore metiuntur jugis: in Campania versibus: apud nos in agro Romano ac Latino jugeris. Jugum vocant Quod juncti boves uno die exarare possint. Versum dicunt, Centum pedes quoquoque. Ver. 11.

versum quadratum. Jugerum, Quod quadratos duos actus habeat. Tibull. lib. 2. 3. 46.

Ut multo innumeram jugere pascat ovem. Joven. 9. Sat. 60. Quantum erat exhausti lumbos donare clientis Jugeribus paucis. Cæf. 1. Bell. Civil. 17. Militibus in concione agros ex suis possessionibus pollicetur, quadraginta in singulos jugera. Cic. 2. Att. 16.

Jugerum dictum est ab eo quod erat junctum. Columel. lib. 5. cap. 1. Hoc duplicatum facit jugerum: & ab eo quod erat junctum, nomen jugeri usurpavit. De actu quadrato loquitur. Arat falerni mille fundi jugera. Hor. Epod. 4. 13. Jejuna soli jugera. Sen. OEth. 2.

JUGERĀLIS, e. Adj. ut, Tabula jugeralis. Pallad. 3. 9.

JUGERĀTIM, Adv. [ἑκάστη πλεθρῶν] Per singula jugera. Columel. lib. 3. cap. 3. Ut primæ vineæ centenas amphoras jugeratum præberent.

JUGERĀTIŌ, ōnis. [ὄριον] Gloss. Lat. Gr.] Delimitatio per jugera. Auct. de Limit. Frontin. de Colon. V. Rigalt. Gloss. & Cæf. Indic. de Re Agr.

JUGIS, V. JUGUM.

JUGLANS, andis. f. quæ & Nux juglans dicitur [κωνοκάρπον, δένδρον βάλανος] Nonnulli a Juvando & Glande appellatam putant. Alii quasi Jovis glandem xillimant vocatam: quod hæc arbor nuce habet suaviore sapore, quam glandes. V. Plin. lib. 15. cap. 22. Cic. 5. Tuscul. 58. Instituitque ut candentibus juglandium putaminibus barbam sibi & capillum adderent. V. Serv. ad Virg. 8. Ecl. 30. Isidor. Orig. 17. 7. & Varr. de L. L. 4. 21.

JUGŌ, V. JUGUM.

JUGŪLA, [ἄστρον Ὠρίωνος] Gloss. Lat. Gr.] Stella Orion, quod amplior sit ceteris, quasi nux juglandis, inquit Festus. Sed aliter existimat Varro de L. L. 6. 3. Aliter Isidorus Orig. 3. 70. Manil. 5. 175.

Confurgunt Jugulæ quibus aspirantibus orti. Plaut. Amph. 1. 1. 119. Neque Jugulæ, neque Vesperugo, neque Virgiliæ occidunt.

JUGŪLUS, i. m. & JUGŪLUM, i. n. [ἄστρον, ἀντιον] dicitur Anterior pars colli, unde vox halitusque procedit: a Jungo, quod per eam pectori caput jungatur. Quintil. Declam. 9. Jam præbendus erat jugulus. & fundenda vita cum sanguine. Cornel. Cels. lib. 8. cap. 8. A dextro jugulo si id fractum est, ad alam sinistram: a sinistro, ad dextram. Cic. de Fato 10. Quod jugula concava non haberet. [Jugula Celsus appellat ipsas Claviculas, ut nunc appellant. V. lib. 8. cap. 1. Et de his fortassis etiam Tullius intelligi voluit. Formam habent parvi jugi, unde & nomen, prima brevi. Inde & neutraliter rectius effertur. Accipit ensem jugulo. Virg. 10. Æn. 907.

Confodiam jugulum senilem. Lucan. lib. 3. 743. Al. Senile. Cruentavit tecta aperto jugulo. Ovid. 8. Epist. 53.

Demittere cruorem jugulis. Virg. 4. Georg. 542. Dare jugulum cultris. Ovid. in Ibin, 106.

Dare jugulum, & Petere jugulum. Cic. pro Milon. 31. Quod si ita putasset, certe optabilis Miloni fuit dare jugulum P. Clodio non semel ab illo, neque tum primum petitum, quam jugulari a vobis, quia fe illi non jugulandum tradidisset.

Feire jugulum dixerunt veteres, pro Interficere.

Intenta tela jugulis civitatis, pro Imminente mortis periculo. Cic. in Pison. 5. Ego tela extremo mensæ Consulatus mei intenta jugulis civitatis de conjuratorum nefariis manibus extorfi.

Offentare jugulum pro capite alicujus, Velle fe obijcere periculo capitis pro vita alterius. Cic. 1. Att. 13. Me vere teste productio, credo te ex acclamatione Clodii advocatorum audisse, quæ consurrectio iudicum facta sit, ut me etiam circumfeterint, ut aperte jugula sua pro meo capite P. Clodio offentarent.

Petere jugulum, in agendis causis tunc dicitur orator, quando quod est potentissimum, id invadit, ac premit validissime adversarium, videturque solum jugulare argumentis, perinde ac vibratis telis. Quintil. lib. 8. cap. 6. Nam illa agendis causis jam detrita, pedem conferre, & jugulum petere, & sanguinem mittere, inde sunt, nec offendit tamen. Resolvere jugulum ferro. Ovid. 6. Met. 643. Resolvere jugulum mucrone. Ovid. 1. Met. 227. Per jugulum redeuntia verba. H. St.

JUGULARIS, e. Adj. ut, Vena jugularis [σφαγγίτις] apud Medicos.

JUGŪLO, [σφαγγίτις, σφαγγίτις] Ære. Inferre mortem, & veluti abscisso jugulo vitam privare. Cic. pro Quint. 51. Jugulare civem ne ipse quideam quisquam bonus vult.

Medio jugulaberis ense. Ovid. 12. Met. 484. Homines jugulare. Hor. 1. Epist. 2. 32. Pecudes jugulant. Virg. 12. Æn. 214. Jugulatus ab Achille. Ovid. 12. Met. 81.

Jugulare hominem suis verbis, h. e. Convincere. Ter. Eun. 3. 1. 27. Pulchre mehercle dictum, & sapienter: papæ, Jugularas hominem. Sic apud Cic. 7. Verr. 166. Omitto ac neglijo cetera, sua confessione induatur ac juguletur nocere est.

Suo sibi gladio hunc jugulo. Ter. Adolph. 5. 8. 35. Suo gladio, suoque telo jugulari dicitur, Qui suis ipsis dictis revincitur: aut Qui suo ipse invento, dolore capitur. Erasmus. V. GLADIUS.

Jugulare aliquem gladio plumbeo, h. e. Futili levique argumento quempiam convincere. Cic. 1. Att. 14.

Jugulare, etiam de Morbo dicitur. Cels. lib. 3. cap. 15. extr. Quartana neminem jugulat.

De Aquis. Martial. lib. 4. 18. Aut ubi mors non est, si jugulatis aquæ? [Sed agitur de Paere glacie in jugulum delapsa occiso.]

Jugulare, ad inanimata transfertur. Martial. lib. 1. 75. — scies est jugulare Falernum. i. e. Pessimis vinis admixtis, perdere.

JUGULATIO, ōnis. f. [ἀποσφαγγίτις] Hirt. Bell. Hæsp. 16. Jugulatione oppidanorum facta.

JUGULĀTOR, ōris. m. Intersector. Salvia. ad Ecl. 1. 3. Adulationes gladii sunt jugulatores tui. Gloss. Lat. Gr. Jugulatores, σφαγγίτις.

JUGUM, i. n. [ὄριον, κωνοκάρπον] Dicitur est quod jungatur, & in arctum arctetur. Est autem proprie Montis cacumen. Virg. 5. Ecl. 76. Uum juga montis aper, fluvios dum piscis amabit. Cæf. 7. Bell. Gall. 67. Tandem Germani ab dextro latere summum jugum tacti, hostes loco depellunt.

Acclivum jugum. Ovid. 5. Fast. 154. V. ACCLIVUS.

UUUU

Aquosa juga. Stat. 4. Silv. 6. 101.
 Arduo jugo surgit alta rupes. Sen. Theb. 1.
 Asperum jugum. V. ASPER.
 Continentia juga. V. CONTINEO.
 Frondosa juga. Ovid. Rem. Amor. 202.
 Immenfis jugis tumet Ida. Ovid. 5. Epist. 138.
 Saxosum jugum. Ovid. in Ibin, 288.
 Spinofa terga jugi. Propert. lib. 4. 4. 48.
 Circummissus jugo. V. CIRCUMMITTO.
 Jugum, [ζυγόν] Ligneum instrumentum quo junguntur boves, & adinvicem arctantur. Plin. lib. 9. cap. 15. Nec nili boum jugis extractus. Vide in MULTIJUGIS. H. St.
 Adamantina juga. V. ADAMAS.
 Curtum temone jugum. Juven. 10. Sat. 135.
 Curva juga. Ovid. 4. Fast. 216.
 Demere juga fatigatis hobus. Hor. 3. Carm. 6. 42.
 Detrectans juga bos. Virg. 3. Georg. 57.
 Fetunt juga tauri. Ovid. 6. Epist. 97.
 Incidit cervicibus jugum. V. INCIDO.
 Passa jugum nullum bos. Ovid. 3. Met. 11.
 Resolvete jugum. Catul. 61. 76.
 Ubi juncta juga resolvens Cybele leonibus.
 Solvet arator juga tauris. Virg. 4. Ecl. 41.
 Subdere jugo. Plin. lib. 8. cap. 16. Jugo subdidit eos, primusque Romæ ad currum junxit M. Antonius.
 Subire jugum. Plin. lib. 10. cap. 45. Leones jugum subeant.
 Sustinere debile jugum. Ovid. 3. de Pont. 1. 68.
 Vitare onus jugi. Catul. 61. 33.
 Veluti juvenca vitans onus indomita jugi.
 Jugum, pro Pari boum. Cic. 5. Verr. 27. Quid qui in singulis jugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c. V. ARO.
 Jugum aquilarem. Plin. lib. 10. cap. 4. Ex eo notatum non fere legionis unquam hibernasse castra ubi aquilarem non sit jugum. Budæo videtur pro Pari accipiendum.
 Jugum hominum impiorum, per translationem, i. e. Par. Cic. 11. Philipp. 6. de Antioch & Dolabella.
 Pari jugo niti, i. e. Pari labore & concordia. Plin. 3. Epist. 9.
 Jugum, pro Dominatione & imperio. Inde Subjugare pro Debellare, ac subdicere. Cic. Anteq. iret in exil. 2. Si omnibus grave servitutis jugum esse debet in libertate educatis.
 Abire sub jugum. V. ABEO.
 Acceptare jugum. Sil. lib. 7. 41. V. Accepto in ACCIPIO.
 Accipere jugum, h. e. Imperium ac dominium subire. Liv. 37. 36. Concesso vero in Asiam transitu, & non solum frenis, sed etiam jugo accepto: quæ disceptatio ex æquo, quum imperium patendum sit, relicta est?
 Adactus jugo Rhenus. V. ADIGO.
 Dejacere jugum civitatis a cervicibus. Cic. 1. Philipp. 6. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cujus a cervicibus jugum servile dejecerant.
 Eripere colla turpi jugo. Hor. 2. Serm. 7. 91.
 Exuere jugum. Tacit. Agric. 31. 7.
 Ferre servitii jugum. Stat. 3. Silv. 4. 33.
 Jactare jugum, i. e. Excutare velle. Juven. 13. Sat. 21.
 — felices qui ferre incommoda vitæ
 Nec jactare jugum vita didicere magistra.
 Imponere jugum alicui. Ovid. 9. Epist. 6.
 Laxatus famulus herili jugo. Claud. 4. Conf. Hon. 613.
 Premit animum jugo turpis Cupido. Sen. Agam. v. 134.
 Subeat jugum famulare collo nobili. Sen. Troad. 8.
 Subtrahe colla jugo. Ovid. Rem. Amor. 90.
 Jugum, sub quo ignominia gratia victi hostes mittebantur. Nam fixis in terram duabus hastis, super eas ligabatur tertia, & tunc victi hostes disceingebantur, & sub illa transire cogebantur inermes. Hæc ex Festo. V. Liv. 3. 28. extr.
 Mittere sub jugum, & Sub jugo. V. MITTO.
 Jugum in vinea dicitur; Quum duabus aut pluribus perticis fixis, aliæ super eas alligantur, in quibus vites conjunguntur, & quasi jugum in summitatem quandam faciunt. A quo Vites ipsæ, seu Vineæ, Jugatæ dicuntur. Quod si hastilibus in terra defixis, Singulæ transversæ perticæ in unam tantum partem ordinis innectantur, Unijugæ vineæ dicuntur: & Genus ipsum jugi, Canterium rusticum vocant. Plinius lib. 16. cap. 37. Salices quædam in proceritatem magnam emittunt jugis vinearum perticis. Idem lib. 7. cap. 21. Simpliciter jugo constat porrecto ordine, canterium appellant. Columel. lib. 12. cap. 15. Et Varro 1. de R. R. cap. 8.
 Jugum, Lignum quo textores telam convolvunt. Ovid. 6. Met. 55.
 Tela jugo vincta est, flamen fecernit atundo.
 Jugum, [ζυγόν] pro Libra fidere cælesti. Cic. 2. de Divin. 98. L. quidam Tarutius Firmanus familiaris noster, in primis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam a Romulo conditam accepimus: Romamque in Jugo quum esset Luna, natam esse dicebat. Quem locum velut exponens Solinus, sic ait cap. 2. Romulus auspiciato fundamenta murorum jecit duodeviginti natus annos, undecimo Calendas Maias, hora post secundam ante tertiam, sicut Lucius Tarutius prodidit mathematicorum nobilissimus, Jove in piscibus, Saturno, Venere, Marte, Mercurio in Scorpione, Sole in Tauro, Luna in Libra constitutis. Manil. 1. 609. Et juga Chelarum medio volitantia gyro.
 Juga, Tabellæ navium, in quibus sedent remiges, quæ Transtra vocantur. Virg. 6. Æn. 411.
 Inde alias animas, quæ per juga longa sedebant,
 Deturbat, laxatque foros.
 Jugum pro Agri mensura. Jugum vocant (inquit Varro 1. de R. R. cap. 10.) Quod juncti boves uno die exarare possunt. V. JUGERUM.
 JUGA, æ. f. Cognomen Junonis Deæ conjugii. Festus.
 JUGATINUS, i. m. Deus conjugii. August. de Civ. Dei 6. 9.
 JUGALIS, e. Adj. [ζαυμής] ut, Jugale vinculum, pro Copula matrimonii. Virg. 4. Æn. 16. Si cui me vinclo vellem sociare jugali.
 Jura jugalia. Ovid. 7. Met. 715. h. e. Conjugalia.
 Lectus jugalis. Virg. 4. Æn. 406.
 Sacra jugalia. Ovid. 7. Met. 700.

Tada jugali accepta mulier. Ovid. 4. Epist. 121.
 Tori jugales. Stat. 3. Silv. 5. 69.
 Jugales absolute, pro Equis. Virg. 7. Æn. 280.
 Absenti Æneæ currum, geminosque jugales.
 Socii jugales. Sil. lib. 16. 401.
 Emeritos vertunt ad pascua nota jugales. Claud. 2. de Rapt. Proterp. 318.
 JUGALITAS, ætis. f. Fulgent. 1. Mythol.
 JUGOSUS, a, um. Adj. Jugis abundans. Ovid. 1. Amor. 1. 9.
 Quis probet in silvis Cererem regnare jugosis?
 Lege pharetrata virginis arva coli?
 JUGO, [ζυγόν] ære. Conjungere; quasi Ad unum jugum alligare. Cic. 3. Tusc. 17. Hoc quidem commune est virtutum: omnes enim inter se nexæ & jugatæ sunt.
 Jugare aliquam alicui. Virg. 1. Æn. 349.
 Puellæ jugare juvenem. Catul. Argon. 62. 21.
 Femina jugandæ. Hor. in Carm. sæcul. 18.
 Corda face jugavi. Stat. 1. Silv. 2. 183.
 Jugari vineæ dicuntur, Quæ in jugum constituuntur. Columel. 4. 20.
 Sequitur jam adminiculanda, jugandæque vineæ cura.
 JUGO, ære. Milvi dicuntur jugere, cum vocem emittunt. Festus.
 Jugere volitans milvus visus. Varro apud Non. 2. 846. Al. Jugire.
 JUGATUS, a, um. Partic. Junctus. Cic. Tusc. Quæst. 3. 17. V. in ipso verbo.
 JUGATIO, ðnis. f. Varro de R. R. 1. 8.
 JUGATOR, ðris. m. Qui jungit jugo. Arnob. lib. 5.
 JUGARIUS, i. m. [ζυγαριός] i. e. Bubulcus: & Auriga boum, si ve arator, qui juga ducit & regit. Columel. lib. 1. cap. 6. Lata bubilia esse oportebit, pedes decem, vel minimum novem: quæ mensura & ad procumbendum pecori, & jugario ad circumeundum laxa ministeria præbeat.
 JUGATORIUS, a, um. [ζυγαριός] Adj. ut, Jugatorius bos, Qui jugo subditur. Varro 2. de R. R. cap. 5.
 JUGAMENTUM, i. n. [ζυγωμα] Catoni tam ex materia est, quam ex structura, cap. 17. Jugamenta & antepagmenta quæ opus erunt, ex lapide indito. De redemptore loquens.
 JUGABILIS, e. Adj. Jugo habilis. Macrob. Somn. Scip. 2. 2.
 JUGES, m. & f. pl. [ζυγοζυγες] Ejusdem jugi pares: unde & Conjuges & Sejuges. Festus.
 JUGIS, e. Adj. [διηκετός] Assiduus, continuus: quasi Semper jugo affixus. Plaut. Pseud. 1. 1. 82.
 Nam is mihi thesaurus jugis in nostra est domo.
 Jugis puteus, Jugis aqua. Cic. de Divin. 1. 112. Qui quum vidisset, haustam aquam de jugi puteo, terræ motus dixit instare. Idem 2. de Divin. 31. Etiamne futurum esse, aquæ jugis colore præsentium? Subaudi Terræ motum.
 Fons jugis aquæ. Hor. 2. Serm. 6. 2.
 Putei perennes jugis aquæ. Hor. 1. Epist. 15. 15.
 Juge auspicium. V. AUSPICIUM.
 JUGUS, a, um. Adj. Idem Cato de R. R. cap. 10. pr.
 JUGITER, [διηκετός] Adv. Continue, Perpetuo. Plaut. Mil. 3. 1. 61.
 Venerem, amorem, amoenitatemque accubans exerceo,
 PL. Et quidem edepol omnes mores ad venustatem jugiter. In codd. quos inspexi legitur, Ad venustatem valent.
 JUGITAS, ætis. f. Diuturnitas. Marcell. Emp. cap. 8. Lacrymarum jugitate sedare & reprimere.
 JUGIFLUUS, a, um. Adj. Paulin. de Amne, Jugifluus semper biberis.
 JUGURTHA, æ. m. [ζυγούρθης] Rex Numidarum callidus, bellicosus & perfidus, victus tandem a Mario Consule Romano, & Romæ in carcere necatus. Lege Salustium in historia belli ipsius & Vell. Patetc. 2. 12.
 Traximus immanem Marii sub vincla Jugurtham. Claud. de Bell. Gild. v. 92.
 Triumphatus Jugurtha. Lucan. lib. 2. 90.
 JUGURTHINUS, a, um. Adj. Quintil. lib. 8. cap. 3. Jugurthina historia. Bellum Jugurthinum. Hor. Epod. 9. 23.

J U L

JULIA, Plin. lib. 4. cap. 34. Norici oppidum.
 Julia item, Augusti filia, de qua V. Vell. Patetc. 2. 47. & Suet. in Aug. ac Tib.
 JULIANUS, i. m. Imperator Romanorum notissimus, qui a Christiana religione defecit, & hinc vocatus est Apostata. V. Nazianzen.
 JVLIS, ðdis. f. [ζυλιός] Piscis genus Plinio, lib. 32. cap. 9. Optimum e scorpionibus & iulide, & saxatilibus, nec virus resipientibus. conf. Ælian. H. A. 2. 144.
 Item, Oppidum insulæ Cææ. Plin. 4. 12.
 JULIOBONA, [ζυλιόβονα] Gallia Cælticæ urbs, Ptolemæo lib. 2. cap. 8. Vulgo *Honfleur*.
 JULIOBRIGA, [ζυλιόβριγα] Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispaniæ urbs Vulgo *Logronio*.
 JULIOMAGUS, [ζυλιόμαγος] Andium civitas in Gallia, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 8. Vulgo *Angiers*.
 JULIUM Carnicum, [ζυλιον κάρνικον] Ptolemæo lib. 2. cap. 14. Urbs inter Italiam & Noricum. Hodie Goritia, ditionis Austriæ.
 JULIUS, [ζυλιός] Nomen gentile Ro. commune multis familiis, partim patriciis, partim plebejis. Memorantur rerum Rom. scriptoribus Julii Cæsares, Juli, Libones, Mentones, Sequestres &c. Julios ex Principibus Albanis in collegium patrum a Tullo Hostilio rege lectos memorat Liv. 1. 30. Habere autem Juliorum familia nomen ferebatur ab Ascanio Iulo Æneæ filio. Virg. 1. Æn. 292.
 Julius, a magno demissum nomen Iulo. Vellei. 2. 41. Nobilissima Juliorum familia. Hoc dicit maxime, propter in hac ipsa nobiliores ceteris Cæsares, de quibus V. in CÆSAR.
 Julius mensis, qui prius Quintilis vocabatur, dictus est in honorem Julii Cæsaris, qui in Idus hujusce mensis natus est. V. Macrob. Saturn. 1. 12. Martial. 10. 62. Totamque fervens Julius coquit messem.
 JULIUS, a, um. Adj. [ζυλιός] ut Sidus Julium. Hor. 1. Carm. 12. 47. i. e. Stella Cæsaris, ut ait Porphyrio. Domus Julia. Ovid. 4. Fast. 40.
 Unda Julia. Virg. 2. Georg. 163.
 IULEUS, a, um. aliud Adj. [ζυλιός] Ovid. 6. Fast. 797.
 Tempus iuleis cras est natale Calendis. h. e. Mensis Julii. Propert. 4. 6. 17. Actia iuleæ pelagus monumenta carinæ.
 Iuleæ

Iuleæ voces quæ sint apud Lactantium in Phœnice v. 47. vide Janum Parrhalium in Claudianum de Rapt. Proserp. & Caelium Rhodig. lib. 5. cap. 11. Uterque interpretatur Suaves & dulces. Turnebus putat Iuleas voces a quinquenniali certamine Jovi Capitolino instituto dictas, quod triplex erat, mulicum, equestre, gymnicum, ut Sueton. scribit in Domit. 4. Nam quum ab imperatoribus committeretur, qui Iuli a poetis appellantur, ut a Valer. Flacc. 1. 9.

— Phrygios prius indignatus Iulos; Iuleas voces musicas & canoras significare credit, quales musicorum erant in certamine Capitolino. Sic Martialis Iuleam dixit olivam, 9. 36.

Cujus Iuleæ capiti nascuntur olivæ. i. e. Coronæ ab Imperatore data. Hæc ille. Sed Heinf. Aedoneas voces ex MSS. q. V.

JULIANUS, a, um. Adj. [*Ἰουλιανός*] unde Juliani milites, apud Suetonium, Cæs. cap. 75. dicti sunt Cæsariani. Et Juliani anni, quos idem ordinavit. Similiter Juliana vestigalia. Cic. 13. Philipp. 30.

Est & Julianus, nomen proprium Imperatoris. Quod vive in suo loco.

IULUS, [*Ἰούλος*] Filius Æneæ, alio nomine Ascanius. Virg. 1. Æn. 271.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo. Iulus vox appellativa, est lanugo pomorum & arborum. Et hinc Servius tradit Ascanium & Mezentium singulari certamine dimicasse, & occiso Mezentio, Ascanium Iulum ceptum vocari a prima barbæ lanugine, quæ ei tempore victorie nascebatur.

Dardanius Iulus. Ovid. 15. Met. 767.

Formosus Iulus. Ovid. 7. Epist. 83.

Pulcher Iulus. Virg. 7. Æn. 107.

IULUS, i. m. [*Ἰούλος, χυλός*] Lanugo pomorum & arborum. Plin. lib. 16. cap. 29. Ferunt & avellanæ iulos compactili callo ad nihil utiles. Sunt autem iuli non flores proprie, sed antecedunt, ut in fico grossuli.

IULUS, i. m. Piscis genus est, qui balenis cetisque dux est itineris. Heronolus. V. & Pium in Annotation. posterior. cap. 34.

J U M

JUMENTUM, i. n. [*ἵπποζύγιον, κτήνη, ἰατροφάρμακον*] a Juvando. Cujus appellatione continentur Animalia quæ vel farcinas gerunt, vel currus trahunt, vel terram excolunt: ut Equi, muli, asini, cameli, boves. Columella in præfat. lib. 6. Nec tamen ulla regio est in qua modo frumenta gignantur, quæ non, ut hominum, ita armentorum adjumento juventur: ut etiam jumenta nomen a re traxere, quod nostrum laborem vel onera subvectando, vel arando juvant. Plin. lib. 8. cap. 18. de camelis, Omnes autem jumentorum in iis terris dorso funguntur. Columel. fere Jumentum nomine intelligit Equos, non autem Boves, ut lib. 1. cap. 6. Non altius edita esse præsepia convenit, quam ut bos aut jumentum sine incommodo stans vesci possit.

Jumenta farcinaria. Cæs. 1. Bell. Gall. 81. i. e. Quæ farcinas vehunt.

Ætolis onerata plagis jumenta. Hor. 1. Epist. 18. 46.

Jumentorum appellatione Boves non continentur, sed Pecoris, inquit Ulpianus in l. Ædiles aiunt. D. de Ædil. edicto.

Jumentum, Quicquid nos juvat. Liv. 4. 41. Eo missa plaustra, jumenta que alia ab Urbe, exercitum affectum prælio ac via nocturna exceperat. Fortasse hic etiam pro Equis accipitur. [Certe non alium in finem missa, quam ad fessos milites excipiendos, non alia intelligere licet jumenta, quam quæ huic rei idonea essent, Equi, muli, asini. Ceterum non dubito, quin verior eorum sententia sit qui Jumentum, quasi Jugmentum, dictum putant a Jungendo; ut a Pingo Pigmentum, a Fingo Figmentum &c.]

Jumentum quoque non id solum significat quod nunc dicitur: sed Vestibulum etiam, quod adjunctis pecoribus traheretur. Veteres enim nostri Jumentum a Jungendo dixerunt. Hæc Sext. Cæcilius apud Gell. lib. 20. cap. 1. V. Non. 1. 269.

JUMENTARIUS, a, um. Adj. ut, Molæ jumentariæ. Jabolenus in l. Dolia. D. de instr. vel instrum. Molas manuaris quidem supellectilis, jumentariis autem instrumenti esse.

Jumentarium contubernium. Apul. Milef. 9. p. 222.

J U N

JUNCTIO, JUNCTURA, &c. V. JUNGO.

JUNCUS, i. m. [*Ἰούκος*] a Jungendo dicitur: quod usus ejus ad juncuras utilis est. Plinius lib. 21. cap. 18. varia juncorum refert genera. Fuscilla levi detexta est vimine junci. Tibul. lib. 2. 3. 15.

Lucus densus juncis. Ovid. 6. Fast. 411.

Bibulus juncus. V. BIBO.

Levis juncus. Propert. lib. 4. 2. 44.

Limosus juncus. Virg. 1. Ecl. 49.

Molli juncus detexere aliquid. Virg. 2. Ecl. 72.

Palustres junci. Ovid. 8. Met. 336.

JUNCEUS, a, um. Adj. [*Ἰούκος*] Quod ex juncus factum est: ut, Juncea cratis. Plin. lib. 21. cap. 14.

Sporta juncea. Columel. lib. 12. cap. 6.

Vinca juncea. Ovid. 4. Fast. 870.

Juncea virgo, per translationem, Tenuis & flexilis. Ter. Eun. 2. 3. 24.

Si qua est habitior paulo, pugilem esse aiunt, deducunt cibum, Tametsi bona est natura, reddunt curatura junceas. Donatus interpretatur Tenuis & pallidas.

JUNCIDUS, a, um. Aliud Adj. Tenuis, exilis, qualis est juncus. Varro de R. R. lib. 1. cap. 31. Juncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neque ex se potest ejicere vitem, &c. al. Ejuncidus. q. V.

JUNCINUS, a, um. aliud Adj. [*Ἰούκος*] Plin. lib. 15. cap. 7. Sic & Rhodium e rosis, Juncinum e juncis.

JUNCOSUS, a, um. Adj. [*Ἰούκος*] Juncis plenum. Plin. lib. 18. cap. 6. Juncosus ager verti pala debet.

Litora juncosa. Ovid. 7. Met. 231.

JUNCUM, i. n. [*Ἰούκος*] Locus juncis confusus. Varro 1. de R. R. 8. Primum genus quoddam, maxime quarit falicita, secundum arundineta, tertium junceta.

JUNGANNI, Ligures, incolæ Alphigi oppidi: distant a Monœci portu stadiis quadringentis octoginta. Perottus. [Immo Ingauni, quorum sæpe meminit Livius. V. ALBIUM.]

JUNGO, JUNXI, JUNCTUM, [*Ἰούκος, Ἰούκουμι*] ère. Copulare; quasi In unum agere: proprie de Jumentis dicitur. Tibull. 2. 1. 87.

Ludite, jam nox jungit equos, currumque sequuntur

Matris lascivo sidera fulva choro. Stat. 1. Silv. 2. 143.

Jungit Amor, lætanque vehens per nubila matrem

Gemmato temone sedet.

Vol. II.

Jungere cum. Cic. 2. de Divin. 149. Religio quæ est juncta cum cognitione nature.

Jungere cum aliquo alium arctissimo vinculo. Plin. Epist. 243.

Jungere & copulare inter se. Cic. 1. de Orat. 222. An hæc inter se jungi, copularique possint.

Juncta caritas inter paucos. Cic. de Amicit. 20. Ita contracta res est, & adducta in angustum, ut omnis caritas aut inter duos, aut inter paucos jungeretur.

Orbiculatim jungere. V. ORRIS.

Affinitates jungere cum aliquo, i. e. Affinitate cum eo conjungi. Liv. 1. 1.

Duplex exinde fama est: alii prælio victum Latinum, pacem cum Ænea, deinde affinitatem junxisse tradunt.

Amores jungere. Tibull. lib. 1. 1. 69.

Arma alicui jungere. Liv. 1. 2. Haud gravatim focia arma Rutulis junxit.

Connubio jungam stabili. Virg. 4. Æn. 126.

Dextram jungere dextræ. Virg. 1. Æn. 412.

Equos jungere curru. Virg. 7. Æn. 724.

Equum jungere equo alterius. Cæs. 8. Bell. Gall. 48.

Ædera jungere. Liv. 7. 30. Neque enim fœdere Samnitium, ne qua nova jungeretis fœdera, cautum est.

Ædere alicui regi jungi. Liv. 26. 24.

Gradus jungere. Sil. 4. 374.

Iter jungere. Martial. lib. 2. 6.

Et quum currere debeas Bovillas, Iter jungere quæris ad Camœnas. Alii rectius legunt, Interjungere. V. INTERJUNGO.

Lateri cujuspiam jungi. Ovid. 2. Met. 449.

Leones jungere ad currum. V. AD præpositionem.

Manus jungere & fœdus concipere. Stat. 2. Achill. 228.

Ofcula jungere. Ovid. 2. Met. 357.

Preces humiles jungere. Ovid. 2. de Arte Am. 254. al. Manus.

Rhedam jungere equis. Cic. 6. Att. 1. Et Jungere mulos ad vehiculum. Sueton. in Cæs. 31.

Se viro jungere. Virg. 4. Æn. 28.

Se ad aliquem jungere. Cic. pro Rosc. Amer. 236. Quo in certamine perdit civis erat, non se ad eos jungere, quibus incolumibus & domi dignitas, & foris auctoritas retinetur.

Societate gentibus jungi. Liv. 26. 49. Exterasque gentes fide ac societate junctas habere.

Societate jungi alicui regi, in SOCIETAS huc remittit, H. St. V. paulo supra Fœdere.

Societatem alicui jungere. Liv. 24. 6. pr. Per hos juncta societas Annibali ac Syraculano tyranno.

Tauros jungere. Virg. 8. Æn. 316.

Quis neque mos, neque cultus erat, nec jungere tauros, Aut componere opes norant, aut parere parto.

Tædas jungere, Connubium. Stat. 3. Silv. 4. 54.

Torus junxit te mihi. Ovid. 1. Met. 353.

Verba jungere, Loqui. Martial. lib. 6. 54.

Verba jungere, pro Componere. Cic. in Topic. Quintil. lib. 9. cap. 4.

JUNCTUS, a, um. Partic. [*Ἰούκτος*] ut, Junctus illi cognatione. Liv. 25. 15.

Amicitia vetusta puer puero junctus. Ovid. 4. de Pont. 3. 12.

Amore junctus alicui. Ovid. 1. de Pont. 7. 31.

Fœdere aliquo juncti. Ovid. 1. Trist. 7. 6.

Fœdere amor legitimo junctus. Ovid. 2. Trist. 536.

Hospitio. Liv. 25. 18. T. Quintio Crispino Badius Campanus hospes erat, perfamiliari hospitio junctus.

Matrimonio juncta puella. Liv. 30. 14.

Ex horum partibus junctum, Compositum. Cic. 2. de Invent. 157.

Ex me & ex te junctus Dionysius, M. Pomponius. Cic. 4. Att. 15. De libertis, qui Marci prænomen a Cicerone, Pomponii nomen a patrono habuit.

A sanguine materno junctus. Ovid. 2. Met. 368.

Scelere juncta improbitas. i. e. In qua est scelus. Cic. lib. 2. de Orat. 237. Nam nec insignis improbitas, & scelere juncta, nec rursus miseria insignis agitata ridetur. Idem in Brut. 162. Sed est etiam L. Crassi in Consulatu, pro Q. Cæpione, defensione juncta, non brevis, ut laudatio: ut oratio autem, brevis.

Ab usu modico tibi junctus. Ovid. 2. de Pont. 5. 7.

Amici juncti. Hor. 1. Serm. 3. 54.

Ars juncta cum viribus. Ovid. 8. Met. 29.

Causa junctor. Cic. de Fato 36. Post autem causa fuit propior, & cum exitu junctor.

Columbæ in amore junctæ. Propert. lib. 2. 15. 27.

Gloria invidiæ juncta, i. e. Quæ invidia non caret. Cic. 1. Att. 19. Ego autem, ut semel Nonarum illarum Decembrium, junctam invidiæ ac multorum inimicitias, eximiam quandam atque immortalem gloriam consecutus sum.

Indignatio juncta conquestioni. Cic. 2. de Invent. 38.

Mulus junctus a Clitellario differt, hoc est mulus qui jugo assuevit. Columel. lib. 2. cap. 22. Arbores ferendi causa collo, vel mulo clitellarie asferre, sed juncto advehere non permittitur.

Puella vire. Ovid. 2. Trist. 284.

Hic sedet ignoto juncta puella viro.

Salus nostra juncta est. Ovid. 20. Epist. 233.

Sapientia juncta eloquentiæ. Cic. 3. de Orat. 140.

Versus impariter juncti. Hor. de Arte Poet. 75.

Vinæ membris junctæ. i. e. Admotæ. Liv. lib. 5. 7. pr. Loquitur ac vineis oppugnatoriis. Sed correcti codd. exhibent, Injunctæ.

Compar. Ovid. 1. de Pont. 4. 31.

Junctor Æmonia est Ponto. conf. Causa junctor supra.

Superf. ut, Adversa ad junctissimos pertinent. Tacit. 4. Hist. 52. Ovid. 9. Met. 548.

Sed quæ, cum tibi sit junctissima, junctor esse

Expellit.

JUNCTURA, a. f. [*Ἰούκτις, Ἰούκτις*] Conjunctio. Plin. lib. 13. cap. 15. Majusque miraculum in ea est, artis latente junctura.

Boni junctura. Columel. lib. 2. cap. 2.

Genuum junctura. Ovid. 2. Met. 823.

Lapidum junctura. Suet. Aug. cap. 92.

Tignorum junctura. Cæs. 4. Bell. Gall. 17

Verborum junctura, pro Compositione. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Verticis junctura. Ovid. 12. Met. 288.
 Callida junctura. Hor. de Arte Poet. 47.
 Junctura, posituraque ligni scire periteque facta. Gell. lib. 5. cap. 3.
JUNCTIO, ōnis f. [ζύνθησις] Cic. 1. Tusc. 71. Est enim interitus, quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quæ ante interitum junctioe aliqua tenebantur.
JUNCTUS, ōs. m. Idem. Varr. de L. L. 4. 8. 8. Locus a carinarum junctio dictus Carinae.
JUNCTOR, ōris. m. [ζυνκτός] Gloss. Gr. Lat. Junctores erant Servi, qui jungebant rhedam equis, vel mulis. Alphen. l. 207. fin. D. de verb. signif.
JUNCTIM, Adv. [ζυγάδην] Sine intervallo. Suet. Tiber. cap. 9. Magistratus & maturius inchoavit, & pæne junctim percurrit. conf. Manil. 4. 467.
JUNICULUS, i. m. Duramentum Col. in vite dicitur, quem Draconem alio nomine vocant. Plin. lib. 17. cap. 22. Nec veterem placet palmitem in longum, & ad quartum usque pedamentum emitti, quod alii dracones, alii juniculos vocant, ut faciant quæ mafculeta appellat.
JUNIOR, V. JUVENIS.
JUNIPERUS, i. f. [ἄρκευθός] Arbuscula quæ in arenosis frequens nascitur, comavirens perpetua, unde & topiario operi idonea, & cariosam senectam non sentit. V. Plin. lib. 16. cap. 25. & 24. 8.
 Juniperi gravis umbra. Virg. 10. Æn. 76. conf. 7. Ecl. 53.
JUNIUS Mensis [Ἰουνίου] teste Festo, a Junone putatur dictus, quem Junoniam, & Junonium dicebant. Sed postea detritis quibusdam litteris, ex Junonio Junius est dictus. Sunt qui putant a Junio Bruto dictum Junium. V. Macrob. 1. Saturn. 12. Alii a Junioribus derivant: sicut Majum a Majoribus. Ovid. 6. Fast. 88.
 Junius est juvenum, qui fuit ante fenem.
 Junius a juvenum nomine dictus adest. Ovid. 5. Fast. 78.
JUNIVS, Nomen gentile Rom. commune familiis aliquot, in quibus præcipue illustres Bruti cognomine. V. Cantelii Rom. Rep. 2. Diff. 4. 14. & f. l. BRUTUS.
JUNIUS, a, um. Adj. ut, Familia Junia apud Tacit. 3. Ann. 24.
JUNIANUS, a, um. aliud Adj. ut, Junianum judicium apud Cic. pro Cluent. 1.
JUNIX, icis. f. [δωμάτιον] Teneræ ætatis bos femina, quæ jam cessavit vitula esse, nec dum tamen ad summam magnitudinem pervenit. Dicta quasi Juvenca, a Juniore ætate. Perf. 2. Sat. 47.
 Tot tibi quum in flamma junicum omenta liquefiant. Plaut. Mil. lit. 2. 3. 33.
 Quam mox horfum ad stabulum junix recipiat se e pabulo. V. Taubm. ad loc.
JUNO, ōnis. f. [Ἥρα] Dea credita est, Jovis soror & conjux, a Juvando nominata. Junonis multa sunt nomina. Est enim Curitis, quæ utitur hasta. V. Felt. Curulis, a curru. Serv. in Virg. 1. Æn. 20.
 — hic illius arma,
 Hic currus fuit. Est & Lucina, quæ partubus præest. Ter. Andr. 3. 1. 15.
 Juno Lucina fer opem, serva me, obsecro. Est Regina. Virg. 1. Æn. 50.
 Ast ego quæ divum incedo regina, Jovisque
 Et soror & conjux. Et quia præest nubentibus, Pronuba dicitur. Virg. 4. Æn. 166.
 — & pronuba Juno.
 Covella Juno apud Varronem legitur, quæ dictio quia palato hominum delicatorum non est placita, scribunt Juno novella. Atqui quum veteres ad Lunæ cursum menses suos exigerent, & prima Lunæ visitatio, primumque ejus lumen diem Calendarum efficeret, & calendæ essent ipsum novilunium, dubium non est quin tum & Nonis esset luna cava. Prisci autem Varrone ipso auctore Cavum, Covum dicebant, unde Covelli diminutio. Ergo Juno covella, est Juno lucina, & Luna cava. Turneb. Magna. Virg. 3. Æn. 437.
 Matrona, Hor. 3. Carm. 4. 59.
 Maxima. Virg. 4. Æn. 371.
 Omnipotens. Virg. 4. Æn. 693.
 Pronuba. Virg. 4. Æn. 166.
 Regia. Virg. 1. Æn. 447.
 Saturnia. Virg. 3. Æn. 380.
 Scepterifera. Stat. 10. Theb. 51.
 Inferna Juno, per Antonomasiam Proserpina. Virg. 6. Æn. 138.
 Profunda Juno, Idem. Claud. 1. de Rapt. Proserp. 2.
JUNONIVS, a, um. Adj. [Ἰουνίος] ut, Avis Junonia, Pavo. Ovid. 1. de Arte Am. 627.
 Mensis Junonius. Ovid. 6. Fast. 61.
 Puer Junonius, dicitur Augustus a Cicerone ad Octavium, Ego ipse Senatui sibi manus afferre coegi, quum te Junonium puerum & matris tuæ partum aureum esse dixi. i. e. Martialem & acerrimum propugnatorem libertatis publicæ, quasi Martem quandam junctum adversus hostes Senatus, & bonorum. Nam Mars, Junonis filius fuit.
 Templata Junonia. Ovid. 2. Trist. 291.
JUNONIA, major & minor, Insulæ sunt ex Fortunatis.
JUNONICOLA, æ. m. & pl. Junonicolæ [Ἰουνικός] Phalisci. Ovid. 6. Fast. 49.
JUNONIGENA, æ. m. [Ἰουνίγενος] dicitur Vulcanus, qui ex sola Junone natus fuit. Ovid. 4. Met. 173. de amoribus Solis.
JUNONALIS, e. Adj. Ovid. 6. Fast. 63.
 Junonale leges tempus, &c. i. e. Mensem Junonium. Alii legunt, Junonisque leges, &c.
JUNONIS Promontorium, in ora freti Gaditani, apud Melam lib. 2. cap. 6. ad finem. Nunc vulgo dicitur *Santa Maria*, vel *El porto di Santa Maria*. Testis Olivarius in Melam.

J U P

JUPITER, [Ζεύς] Jupitris, vel Jupitæris, secundum Priscianum, non Jovis: qui genitivus, non a Jupiter, sed a nominativo Jovis. Nam a principio Jovis appellatus est, a Juvando: postea adjuncto altero vocabulo dictus est Jupiter, quasi Jovis pater. Nam quum pro igne ponatur, nulla res sic Jovet omnia. quemadmodum calor Aliis Juvans pater. H. St. Mihi ventimilius videtur factum ex Diespiter, quod antiquissimis in formulis occurrit. ac primo quidem Deus pater

dirisse veteres videntur, deinde Diupiter & denique Juppiter. Deus ex Græco Ζεύς V. D. Littera. Sic Deus Fidius dictus est Romanis, qui Ζεύς πῖος Græcis.

Juppiter autem potius scribendum est, quam Jupiter; sic enim in nummis anti quis scriptum invenimus.

A poetis (inquit Cic. 2. de Nat. Deor. 94.) dicitur Divum atque hominum pater: a majoribus autem nostris Optimus maximus. Idem pro Domo 144. Quocirca te Capitoline, quem propter beneficia Populus Rom. Optimum, propter vim Maximum nominavit. Idem 1. de Nat. Deor. 53. Principio (inquit) Joves tres numerant ii qui theologi nominantur, ex quibus primum & secundum natos in Arcadia: alterum patre Æthere, ex quo etiam Proserpinam natam ferunt & Liberum: Alterum patre Cælo, qui genuisse Minervam dicitur, quam principem & inventricem belli ferunt: Tertium Cretensem, Saturni filium, cujus in illa insula sepulcrum ostenditur.

De ceteris Jovis nominibus. V. Lactant. 1. 20. &c. Eum non esse Deum probat Idem 1. 11.

Joves plures in Græcorum litteris invenimus. Cic. 3. Nat. Deor. 42.

A capra & apibus nutritum fuisse prædicarunt Græci. V. Lactant. 1. 21.

& Ovid. 3. Fast. 43. & alibi.

Jovis nutrices quæ fuerint, V. AMALTHEÆ cornu.

Ignis rapidus Jovis, Fulmen. Virg. 1. Æn. 42.

Jovis omnia plena. Virg. 3. Ecl. 60.

Altitonans Jupiter. V. ALTITONANS.

Altifonus. V. Altifonus in ALTUS.

Æquus. Hor. 1. Carm. 28. 29.

Altus. Ovid. 2. de Arte Am. 38.

Arduus. Valer. 5. Argon. 163.

Celsus. Valer. 4. Argon. 75.

Cornigero de Jove natus; De Jove Hammone. Ovid. in Ibin 298. V. AMMON & HAMMON.

Dextro Jove liber est. Perf. 5. Satt. 114.

Fulminantis magna manus Jovis. Hor. 3. Carm. 3. 6.

Inviçti Jovis uxor. Hor. 3. Carm. 27. 73.

Maximus. Hor. 1. Serm. 2. 17.

Magni Jovis nuntius. Hor. 1. Carm. 10. 5.

Olympicus. V. OLYMPUS.

Severi Jovis vultus. Stat. 9. Theb. 819.

Summus, vel Supremus. Virg. 1. Æn. 123. Hor. 1. Carm. 32. 14.

Tonantis annus hibernus Jovis. Hor. Epod. 2. 28.

Æquoreus Juppiter, per Antonomasiam Neptunus. Claud.

Nigri Jovis regna; Plutonis. Sen. Oeth. 13.

Stygius Jupiter, Pluto. Virg. 4. Æn. 638.

Tremendi solium Jovis, Plutonis. Valer. 3. Argon. 385.

Jovem lapidem jurare. Gell. lib. 1. cap. 21. Quum Phavorino Hygini commentarium legissem, atque ei statim displicita esset insolentia & insuavitas Amaroris, Jovem lapidem inquit, quod sanctissimum jusjurandum est habitum, paratus ego jurare, Virgilium hoc nunquam scripsisse. Al. Favorinus &c. legisset, & Insuavitas illius, Sensu torquebit amaro. Sextus Pompeius Festus lib. 10. Lapidem silicem tenebant juraturi per Jovem, hæc verba dicentes, Si sciens fallo, tum me Diespiter salva urbe, arceque, bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem,

creati verba in fœdere faciendo sic exprimit: Audi Juppiter, audi Pater patrate populi Albani, audi tu populus Albanus: ut illa palam prima postrema ex illis tabulis cerave recitata sunt, sine dolo malo: utique ea hic hodie rectissime intellecta sunt: illis legibus Populus Romanus prior non deficiet. Si prior defexit publico consilio, dolo malo, tu illo die, Juppiter, Populum Romanum sic ferito, ut ego hunc porcum hodie feriam: tantoque magis ferito, quanto magis potes pollesque. Idem 21. 45. Eaque ut rata scirent fore, agnum læva manu, dextra silicem retinens, si falleret, Jovem ceterosque precatus deos, ita se mactarent, quemadmodum ipse agnum mactasset, secundum precationem caput pecudis saxo elisit. Polybius libro suarum historiarum tertio, ut refert Cælius Rhodig. lib. 21. cap. 15. & ante eum Philelphus lib. 17. epist. 1. sub finem, superioribus ita subscribit: Ergo, inquit, Carthaginenses deos patrios jurati sunt: deinde Romani Jovem lapidem secundum vetustissimum ritum, Martis Quirinique numinibus additis, jusjurandum præstiterunt. Ritus vero lapidis fuit hujusmodi: Fecialis, sumpto in manus lapide, postquam de fœdere inter partes convenerat, hæc verba dixit: Si recte ac sine dolo malo hoc fœdus atque hoc jusjurandum facio, dii mihi cuncta, præstent felicia: sin aliter aut ago aut cogito, ceteris omnibus salvis, solus ipse peream, uti lapis hic e manibus meis decideret. Nec loquutus plura, manu lapidem excussit. Hæc ex Polybii lib. 3. cap. 25. extr. Nec me fallit apud Cælium legi. Per lapidem. At Philelphus lib. 33. Epist. 5. Perottum interpretem Polybii reprehendit, qui Græca Polybii Δία Λίθον, Per lapidem verterit, non Jovem Lapidem, quasi apud Polybium esset præpositio Δία, non accusativus Δία. Cic. 7. Fam. 12. Quomodo autem tibi placebit Jovem lapidem jurare, quum scias Jovem iratum esse nemini posse?

Flamma Jovis, Floris genus Plin. 27. 6.

Glans Jovis. Plin. 15. 22. V. plura in Jovis, nominativo antiquo.

Ponitur quandoque pro Aere. Hor. 1. Carm. 1. 25.

— manet sub Jove frigido

Venator, teneræ conjugis immemor. Juvenal. 5. Sat. 79.

— fremeret sæva quum grandine vernus

Juppiter. Unde & Sub dio dicimus, quum Δία Jovem vocent Græci, quem omnia esse voluerunt. Ut Valerius Soranus apud Gyrard.

Synt. 2.

Juppiter omnipotens, regum, rerumque, deumque

Progenitor, genitrixque deum, Deus unus & omnes. Alibi pro

Anima mundi, alibi pro Pluvia. Virg. 2. Georg. 419.

Et jam maturis metuendus Jupiter ovis.

Gelidus. Claud. in Conf. Prob. & Olyb. 37.

Humidus. Virg. 1. Georg. 418.

Hiberni Jovis fragor subitus, Subita tempestat. Stat. 3. Theb. 26.

Est & Jupiter nomen Stellæ illius salutaris, quæ in ordine errantium secunda est. Plin. 2. 18. Suus cuique color; Saturno candidus, Jovi clarus, Marti igneus.

Jovialis, e. Adj. Minister Jovialium poculorum. Macrob. Saturn. 5. 16.

Conf. in JOVIS. JOVIUS,

Jovius, a, um. Adj. Ex nomine Jovio. Arnob. lib. 6. de hoc & De cognomine eodem Diocletiani. V. supra in JOVIS.

Jovistæ, V. ibidem.

J U R

JURA, æ. m. [ἵερας] vel Jurassus [Ἰερασσός] Mons est Galliæ, Sequanos ab Helvetiis dividens. Auctor Cæsar in 1. Bell. Gall. cap. 2. & 6. & 8. Vogefus dicitur aliis auctoribus. Vulgo *Le mont des faucilles*. [Immo Vogefus alius mons est, in finibus Lingonum, unde Mosa profuit, teste Cæfare lib. 4. cap. 10. Juras antiquum nomen adhuc habet apud Helveticos Gallice loquentes. Germanis pars ejus, quæ Allobroges contingit, paulum mutata appellatione, *Der Jurten* vocatur.]

JURAMENTUM, JURATUS. V. JURO.
JURGO, [ἵερας, ἰεζω] ære. ex Jure & Ago; quasi De Jure ago & contendo. Ter. And. 5. 1. 19. Cum Davo egomet vidi jurgantem ancillam. Cic. 4. de Repub. apud Non 5. 34. Si jurgant, inquit; benevolentium, concertatio, non lis: inimicorum, jurgium dicitur. Liv. 10. 35. Hæc jurganti increpantique respondebant, confectos se pugna hesternæ esse. Hor. 2. Epist. 2. 21.

— ne mea sævus
Jurgares ad te quod epistola nulla veniret. conf. Varr. 6. de L. L. 5.

JURGOR, [ἵερας, ἰεζω] æri dep. Hor. 2. Serm. 2. 100.
— jure, inquit, Trasius istis Jurgatur verbis.

JURGATIO, ðnis. f. Festus.
JURGATOR, ðris. m. Mart. Capel.

JURGATRIX, ðcis. f. Hieron. Epist. 47.
JURGATORIUS, a, um. Ammian. 27. 1.

JURGIUM, i. n. [ἵερας, ἰεζω] Contentio. Cic. de Amicit. 80. Cavendum vero ne etiam in graves inimicitias convertant se amicitia, & quibus jurgia, maledicta, contumeliæ gignuntur.

Acre jurgium. Tacit. 4. Hist. 6. V. ACER.
Inimica jurgia. Senec. Thyest. 7.
Infana jurgia. Ovid. 1. Fast. 74.
Rabiosa, V. Vendere jurgia.
Turbida, V. Tacent jurgia.
Abstinere jurgiis. V. ABSTINERE.
Aferre jurgium. V. AUFERRE.
Committere jurgia. V. COMMITTO.
Contendere jurgio cum aliquo. V. CONTENDERE.
Glicunt jurgia. Lucret. lib. 3. 479.
Irrita jurgia jactas. Virg. 10. Æn. 95.
Nectere jurgia cum aliquo. Ovid. 2. Amor. 2. 35.
Tacent jurgia. Lucan. ad Pison. 74.

Turbida prolatis tacuerunt jurgia rebus.
Vendere jurgia. Senec. Herc. fur. v. 172. De caudicibus
Hic clamosi rabiosa fori
Jurgia vendens improbus, iras
Et verba locat.

Inter Jurgium & Lis: quod Jurgium levior res est; siquidem Inter benevolos aut propinquos dissentio vel concertatio, Jurgium dicitur: Inter inimicos dissensio, Lis appellatur. Cic. 4. de Republ. Admiror nec rerum solum, sed etiam verborum elegantiam. Si jurgant, inquit, benevolentium concertatio, non lis: inimicorum, jurgium dicitur. Et deinde, Jurgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Nonius 5. 34.

JURGIOSUS, a, um. Adj. [ἵερας, ἰεζω] Contentiosus & litigiosus. Gell. lib. 1. cap. 17. Mulier morosa admodum fuisse fertur, & jurgiosa. De Xantippe Socratis uxore.

JURIDICUS, JURISDICTIO, V. JUS.

JURO, ðvi & ðtus sum, [ἵερας, ἰεζω] ære. a Jure fit: nam Jurare proprie est Quidpiam promittere, adhibitis etiam testibus, ita fervaturum ac si jus esset.

Decies jurasti. V. DECIES.
Aras jurare, poetice dixit Horat. pro Aris tactis, lib. 2. Epist. 1. 16.
Jurandasque tuum per nomen ponimus aras.

Bellum ingens juratur, In bellum conjuratur. Stat. 1. Achil. 455.
Jovem lapidem. V. JUPITER.

Maria aspera juro. Virg. 6. Æn. 351.
Tellurem hanc juro. Sil. 8. 105.

Verbis conceptis jurare, i. e. Dictatis a deferente juramentum, & ex arbitrio adjurantis, hoc est adigentis ad jusjurandum, pernotatis. Plaut. Pseud. 1. 3. 119. Idem Cist. 1. 1. 100.

At ille conceptis juravit verbis apud matrem meam,
Me uxorem ducturum esse.

Alicui jurare, pro In nomen alterius. Plin. in Paneg. cap. 68. Scis tibi ubique jurati, quum ipse juraveris omnibus.

Jurare per plures deos. Cic. pro Rabir. Post. 36. Ubi semel quis pejeraverit, ei credi postea, etiam si per plures deos juret, non oportet.

Per caput hoc juro. Virg. 9. Æn. 300.
Per sidera juro. Virg. 6. Æn. 458.

In aliquem jurare, i. e. In perniciem alicujus conjurare. Ovid. 10. Epist. 117.
In me jurarunt somnus, ventusque, fidesque.

In facinus jurasse putes. Ovid. 1. Met. 242.

Jurare in leges alterius, i. e. Jurare se servaturum leges alterius. Auctor de Viris Illust. cap. 62. pr. Cic. pro Cluent. 91. Multam petivit, qua lege? quod in legem non jurasset: quæ res nemini unquam fraudi fuit. Sic 2. de Finib. 55.

Jurare in litem. Cic. pro Rosc. Com. 4. Quod in codicem injuratus referre noluit, id jurare in litem non dubitet?

Jurare in verba aliqua. Cæf. 1. Bell. Civil. 76. Princeps in hæc verba jurat ipse, ad idem jusjurandum adigit Afranium.

Jurare in verba alterius. Sacramentum dicere alicui, Obsequium jurare. Liv. 28. 29. extr. Citati milites nominatim, apud tribunos militum in verba P. Scipionis jurarunt. Hor. 1. Epist. 1. 14.

Nullius addictus jurare in verba magistri.

Jurare in se. Liv. 2. 45. Idem deinceps omnis exercitus in se quiique jurat.

Ædus jurare, V. in Partic. JURATUS.
Jusjurandum jurare. Cic. 5. Fam. 2. Magna voce juravi verissimum pulcherrimumque jusjurandum, &c.

Jurare morbum, Jurare se male valere, & morbo laborare. Cic. 1. Att. 1. Qui denegat, & juravit morbum, & illud suum regnum judi-

ciale oppofuit. i. e. Valetudinem, & simul juris civilis occupationem excusavit.

In rem jurare dicitur aliquis, quum de re in judicium deducta: In personam, quum de persona sua jurat. Non potest facilius dari exemplum quam ex textu l. 1. § 1. D. Quorum rerum actio non datur. *Jurer de la chose dont est question, ou de sa personne.*

Jurare de persona. *Jurer de son fait, & de ce qu'en peut affirmer la personne qui preste le serment.* Ulpian. l. 1. D. qua. re. act. non datur.

Jurare in rem. *Jurer ou prestor le serment de ce dont est procez simplement, non de son fait seulement.* Ulpian. l. 1. D. qua. re. act. non dat.

Jurarunt inter se, pro Conjurarunt. Cato apud Plin. lib. 29. cap. 1. Jurarunt inter se Barbaros necare omnes medicina.

Jurare ex sui animi sententia, Ex vero animi sensu. Cic. 4. Acad. 147.

Jurandi formula juris. Ovid. 21. Epist. 133. i. e. Formula jurisjurandi.

JURANS, Partic. [ἵερας] ut, Falsa jurans. Ovid. 13. Met. 50.
Verba jurantia, Jurationis. Ovid. 21. Epist. 143.

JURATUS, a, um. Partic. [ἵερας, ἰεζω] Qui juravit. Cic. pro Cæcin. 3. Si enim sunt viri boni, me adjutant, quum id jurati dicunt, quod ego injuratus infimulo. Fidem jurata sefellit. Ovid. 3. Amor. 3. 1.

Juratus est mihi, pro Juravit. Plaut. Rud. 5. 3. 17.
— non tu juratus mihi es?
1. Juratus sum, & nunc jurabo. Lucan. 8. 219.
— si fœdera vobis

Prisca manent, mihi per Latium jurata Tonantem. i. e. Quæ mihi per Jovem Latialem juravistis.

Juratissimus auctor, Litteratus, & quasi jurejurando doctissimus affirmatus. Plin. in præfat. operis. Vel, Juratissimus (ut alii eundem exponunt) Fidelissimus, & cui maxime credi oporteat. Translatum a testibus, quibus nisi juratis non creditur. Alii sic, Juratissimos Plinius appellat eos, quibus maxime omnia credenda fuerint & commendanda: vel quibus facile omnia credas. [En verba Plinii, Scito enim, conferentem auctores me deprehendisse, a juratissimis & proximis veteres transcriptos ad verbum, neque nominatos. Harduinus exponit, Qui sua se scribere quovis sacramento jurarent. Furacillimis legit Rhenanus. Mallem Ab ingratis, si quid mutandum putarem.]

Juratus, passive: ut, Bellum juratum. Sil. lib. 11. 145.
Ædus juratum Jovi. Sil. lib. 1. 9. conf. paulo ante ex Lucan.

Numina jurata dicuntur, Per quæ juratum fuit. Ovid. 2. Epist. 23.
Senatus juratus, Judices jurati. h. e. Jurejurando confirmatus. Plin. lib. 7. cap. 34. Cic. 4. Acad. Quæque jurati judices cognovissent, &c. conf. INJURATUS.

JURATO, Adv. Paulus in l. Qui. D. Qui satis cog. Qui jurato promisit judicio fisci, non videtur pejerasse si ex concessa causa hoc defecerit.

JURANDUS, a, um. Partic. Hor. 2. Epist. 1. 16.
Jurandasque tuum per nomen ponimus aras.

JURANDUM, i. n. [ἵερας, ἰεζω] Idem quod Jusjurandum. Plaut. Cist. 2. 1. 19.
Haud metuo ne jurandum nostrum quisquam culpitet. In emendatis codd. legitur Jusjurandum. Sed alterum illud exhibent v. 26. ejusdem Scenæ,
Abi quærere, ubi jurando tuo fatis sit subsidii.

JURATIO, ðnis. f. Actus jurandi. Macrobi. Saturn. 1. 6. Verba jurationis concipit. Tertull. de Idol. cap. 21. Cum te alius per Deos suos obligat juratione. Augustin. de Civ. Dei, 16. 32. Juratione Dei firmata promissio.

JURATOR, ðris. m. [ἵερας] Sen. de morte Claud. pr. Quis unquam ab historico juratores exegit? i. e. Testes juratos. Rhenan. & Junius distinctim legebant Jurato res. Sed V. Gruteri not.

Falsus jurator. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. 19.
Juratores, per translationem Spectatores, & velut arbitri & censores fabulæ, quum proprie eo nomine intelligantur Censores, qui eum quem censabant, jurejurando adigebant. Qui autem juravit, juratus dicitur: Qui ad jurandum adigit, Jurator dici videtur. Plaut. Pæn. prol. v. 58.

— nam argumentum hoc hic censetur:
Locus argumento est suum sibi profcenium:
Vos juratores estis, quæso operam date. Turneb. Advers. 19. 12.
Adde Gronov. Obf. 4. 3.

JURATORIUS, a, um. Adj. Cod. 12. t. 19. l. 12. pr. Cautio juratoria.

JURAMENTUM, i. n. [ἵερας, ἰεζω] apud Senecam legitur lib. 2. de Clem. 1. O vocem in concionem omnium mortalium mittendam, in cuius verba principes regesque juramentum faciant. i. e. In cuius verba principes jurent. Hanc autem citationem e Seneca perperam esse relatum ostendit Vorst. de Susp. Lat. cap. 22. Hac dictione usus est & Ulp. in l. 34. jusjurandum §. 5. Si de qualitate. D. de jurate. Juramenti fuerit inter partes dubitatum. sicque in Florentinis libris legitur, inquit Budæus. Usus est & Ammian. 21. 9. V. Cellarii Antibar. p. 67. & Cur. sec. p. 221.

Juramentum in litem est, Quod defertur a iudice actori super æstimatione rei in judicium deductæ, ob contumaciam aut dolum rei non restituentis. *Le serment deféré par le juge sur la valeur de la chose demandée, pour la contumace ou dol au défendeur.*

JURJURO, [ἵερας, ἰεζω] ære. Idem quod Jurare, Prætores ambo in eadem verba jurejurarunt. Liv. 41. 19. extr. [Nisi forte ἀπλῆς Jurarunt, vel potius Juraverunt, legendum est.]

JURULENTUS, V. JUS pro Liquore.

J U S

JUS, juris. n. [ἵερας] Liqueor eorum quæ coquantur: & ad coquinariam pertinere. Plaut. Most. 1. 3. 120.
Itidem olent, quæsi quum una multa jura confundit coquus. Ter. Eun. 5. 4. 17.

Quo pacto ex jure hesternæ panem atrum vorent. Cic. 9. Fam. 20. In ea cœna coquus meus præter jus fervens nihil potuit imitari.

Vocare dicitur coquus in jus. Varr. 3. de R. R. cap. 17. Sic hos pisces nemo coquus in jus vocare audet. i. e. Nemo his vesci audet. Budæus. Joco dictum videtur.

Jus conditum. Cic. 5. Tusc. 98. Quid victum Lacedæmoniorum in Phiditiis nonne videmus? ubi quum tyrannus cœnavisset Dionysius, negavit se jure illo nigro, quod cœnæ caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat, Minime mirum, condimenta enim defuerunt.

Jus nigrum, quod Cicero ait in Lacedæmoniorum Phiditiis, cœnæ caput fuisse, a Græcis dicitur esse, qua in consuetudine *αἰματία* vocabatur. Ex quo suspicamus sanguine vel mixto vel incocto atrum colorem juris illius redditum fuisse, cujusmodi Jus botulorum videmus. Hoc autem in mensa Lacedæmoniorum erat præcipuum, ut fenes eo cibo acquiescerent plerumque, ut ait Plutarchus, nec obsonium aliud desiderarent. Auctor Turnebus.

Male conditum jus. Hor. 2. Serm. 8. 69.

Tepidum ligurire jus. Hor. 1. Serm. 3. 81.

JUREUS, a, um. Adj. Quod ex jure fit. ut, Jurea placenta, quæ e jure tota constat. Plaut. Pers. 1. 3. 17.

Quasi juream esse jus decet collyricum. Subaudiendum est Placentam, quasi dicat ut Jus collyricum non liquidum sit neque macrum, sed tam crassum & concretum quam si e jure placenta fieret. Turnebus.

JURULENTUS, a, um. Adj. [*ζωυλένδης*] Juris plenum. Cornel. Cels. lib. 2. cap. 18. Tum res eadem magis alit jurulenta quam assa: magis assa, quam frixa. Idem. 1. 6. Uti cibus variis minimeque jurulentis. Pro eo

JUSSULENTUS, a, um. Adj. formavit Apuleius in Magiæ Apol. p. 299. sic de Ennio dicens, Ostendit qualiter (quisque piscium) assus aut jusculentus optime sapiat. [Nisi forte jusculentus scribendum.]

JURULENTIA, r. f. Tertull. de Jejun. cap. 1. Siccantes cibum ab omni carne & omni jurulentia.

JUSCUM, i. n. Idem quod Jus. Apul. 2. Met. Parabat juscum fartim concisum. Sed Elmenh. p. 117. Viscum legit. conf. **JUSCELLUM.**

JUSCULUM, i. n. [*ζωυλον*] dimin. Cato R. R. cap. 156. Postea inde jusculum frigidum forbere.

JUSCELLUM, i. n. aliud dimin. Theod. Priscian. 2. 13. Juscellum Galinarum. Apud Cœlium Aurelium Viscellum perpetuo scribitur.

JUSCELLARIUS, i. m. [*ζωυλερῆς*] Gloss. Gr. Lat.

JUSCELLATUS, a, um. Adj. E jusculo coctus. ut, Pullus juscellatus. Al. Viscellatus. V. Reines. Var. Lect. 2. 8. p. 198.

JUS, juris. n. [*δίκη, τὸ δίκαιον*] ACTIONUM humanarum regula. Inter Jus & Æquitatem hoc interest; Jus est, Quod omnia recta & inflexibilia exigit; Æquitas est, Quæ de jure multum remittit. Donat. in Ter. Adel. 1. 1. 27. Ter. Heaut. 4. 1. 29.

Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum, atque æquum sciunt? Ulpian. l. 1. D. de justitia & jure, Nomen juris a justitia appellatum. Nam ut eleganter Celsus definit apud Ulpian. in l. eadem, Jus est ars boni & æqui.

Jus bonum, ut Cum bono jure. Plaut. Most. 3. 1. 129.

Nullum edepol hodie genus est hominum tætrius, Nec minus bono cum jure, quam Danificum.

Sine bono jure. Plaut. Bacchid. 4. 3. 2.

Sine modo & modestia sum, sine bono jure, atque honore.

Jus bonum dicis, oras, petis. Plaut. Stich. 5. 4. 55. Idem Epid. 1. 1. 23. — te volo

Percontari, operam da, opera redditur tibi.

r. Jus dicis. h. e. Æquum est. Idem Rud. 4. 4. 108. Jus oras merum. Cic. 2. Philip. 72. Jus postulabas: sed quid ad rem? plus ille poterat.

Jure, ablativus, i. e. Merito. Ter. And. 2. 3. 20. Ut quum velit, tibi jure irasci non queat. Cic. 7. Verr. 19. Quamobrem jure in eum animadverteretur. Quod vulgo De jure dicunt.

Jure ac merito. Juven. 2. Sat. 34.

Jure damus pœnas. Ovid. 4. Trist. 4. 43.

Jure vel injuria. Ter. And. 1. 3. 9.

Quo jure, quaque injuria præcipitem me in pistrinum dabit. Cic. 4. Verr. 150. Non quæro jure, an injuria sint inimici.

Meo jure, tuo jure, suo jure. Ter. Adelph. 1. 1. 26.

Do, prætermitto: non necesse habeo omnia Pro meo jure agere. Verba sunt indulgentissimi patris.

Meo jure, tuo jure, suo jure, verba sunt apud doctos frequentissima. sed certæ cujusdam significationis. Est enim Meo jure aliquid agere, facereve, idem quod Mea facultate, vel auctoritate, vel concessa mihi omnium consensu, libertate & potestate. Cic. 2. de Orat. 294. Duo illa quæ facillima videntur, quoniam quæ difficiliora sunt, non possum, mihi pro meo jure sumo. Idem pro Marcell. 6. Maximam vero partem quasi suo jure Fortuna sibi vindicat: & quicquid est prospere gestum, id pene omne ducit suum. Ac si diceret, Nemo unquam fortunæ in bello non primas detulit partes. Hæc ex Budæo. Cic. 3. Att. 2. pr. Itineris nostri causa fuit, quod non habebam locum, ubi pro meo jure diutius esse possem, quam in fundum Sicæ.

Optimo jure, vel Optima conditione prædia; i. e. ut loquimur, Quæ multa privilegia habent. Cic. 3. pro Lege Agr. 7. Optimo enim jure ea sunt profecto prædia, quæ optima conditione sunt.

Complexi aliquem æquo jure. Tacit. 2. Ann. 82.

Hoc jure sunt Siculi; h. e. Hanc juris & æquitatis rationem & habent, & observant. Cic. 4. Verr. 32. Siculi hoc jure sunt, ut quod civis cum vive agat, domi certet suis legibus. [Subaudi, Populi Ro. concessu.]

Jus est facere, vel faciendi. Ulp. in l. Uti frui. D. Si usufructus petatur, &c. Negavit jus esse utendi fruendi fructuario: vel sibi jus esse prohibendi. Paul. in l. 3. D. De fervit. urb. præd. Ne jus sit vicino in vitis nobis altius ædificare.

Jus, est Quod vel natura, vel civitas, vel populus, vel gens, vel consuetudo jubet. Plaut. Epid. 3. 4. 86.

Atque me minoris facio, præ illo, qui omnium Legum, atque jurium fictor, conditor, eluet Paulus I Jus pluribus, De Just. & jur. Jus pluribus modis dicitur: uno quidem modo id quod semper æquum ac bonum est, jus dicitur, ut est jus naturale. Altero modo quod omnibus aut pluribus in quacunque civitate utile est: ut est jus civile. Er paulo post. Alia significatione jus dicitur locus in quo jus redditur, appellatione collata ab eo quod fit in eo ubi fit: quem locum determinare hoc modo possumus. ut ubicunque Prætor salva majestate imperii sui, salvoque more majorum, jus dicere constituit, is locus recte jus appelletur. Hæcenus Paulus. Exempla V. deinceps.

Adjutorium juris. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Cunabula juris. V. Cunabula, in CUNÆ.

Expers juris gens. Sen. Proad. 12.

Fiducia juris. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Forma juris. ut, Contra juris formam facta pactio. Ulpian. in l. Juris gentium. §. Si paciscar. D. De pactis.

Inscitia juris. Hor. 2. Serm. 2. 131.

Interpretes juris. Cic. pro Cæcin. 70.

Nodos juris solvere. Juven. 8. Sat. 50.

Nundinatio juris. V. NUNDINÆ.

Peritus juris legumque. Hor. 1. Serm. 1. 9.

Servitus juris. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Studium juris. Quintil. lib. 2. cap. 8.

Accretionis jus. Quod alicui rei ita accrescit, ut pars ejus esset, cujus totum sit. Sigon. de Jud. 1. 4.

Applicationis. Cic. de Orat. 1. 177.

Captivitatis. Sigon. de Jud. 1. 4.

Ælianum. Quod continebat actiones quas S. Ælius composuerat. Pompon. l. 2. §. 7. D. de O. J.

Civile jus. Ulpian. l. Jus civile. D. de Justitia & jure, Jus civile est quod neque in totum a naturali vel gentium recedit, neque per omnia ei servit. Itaque quum aliquid addimus vel detrahimus, juri communi, jus proprium, id est jus civile efficimus. Papin. l. Jus autem, illo titulo, Jus autem civile est quod ex legibus, plebiscitis, Senatufconsultis, decretis principum, auctoritate prudentum venit.

Civile Papirianum (inquit Pompon. in l. 2. §. 7. D. de Origine juris) dicitur non quia Papirius de suo quicquam ibi adjecit, sed quod leges sine ordine latas in unum composuit.

Civile jus qui contemnendum putat, is vincula revellit non modo judiciorum, sed etiam utilitatis, vitæque communis. Qui autem interpretes juris vituperat, si imperitos juris esse dicit, de hominibus non de jure civili detrahit. Cic. pro Cæcin. 70.

Civile jus amplecti. V. AMPECTOR.

Civilia jura. Hor. 1. Serm. 9. 39.

Civica jura. Hor. 1. Epist. 3. 23.

Clientelare. V. CLIENTENS.

Conjugalia jura. Ovid. 6. Met. 536.

Connubialia. Ovid. 6. Epist. 41.

Constitutum moribus jus, est Jus non scriptum. Julian. in l. De quibus. D. de Legibus, Inveterata enim consuetudo pro lege non immerito custoditur: & hoc est jus quod dicitur moribus constitutum.

Famularia jura dare. i. e. Leges serviles, quibus monstratur ut servos oporteat obedire. Ovid. 15. Met. 597.

Gentium jus, ut inquit Ulpian. in l. 1. D. de Justitia & jure, est Quo gentes humanæ utuntur: quod a naturali recedere inde facile intelligere licet: quia omnibus illud animalibus, hoc folis hominibus inter se commune sit: veluti, ut inquit Pomponius l. sequenti, erga deum religio, ut parentibus & patriæ pareamus. Liv. lib. 5. 27. Jus humanum vocat. Caius in l. Omnes. D. de justitia & jure, Quod vero naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes peræque custoditur, vocaturque jus gentium: quasi quo jure omnes gentes utuntur.

Commune Gentium jus. Lactant. Divinar. Instit. Epit. cap. 4. H. St.

Genialia jura, Connubium. Stat. 3. Silv. 3. 109.

Honorarium jus, est Viva vox juris civilis, ut ait Marcian. l. Nam & ipsum. D. de justitia & jure. V. Prætorium jus.

Imperatorium jus. V. IMPERIO.

Incorporale jus. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Italicum jus, de quo passim in Pandectis, tit. de censib. nihil aliud est quam Immunitas a tributis. Posteaquam enim Italiæ solum immunefactum est, provinciale autem tributarium, multæ civitates in provinciis jus Italicum impetravere, ut coloniæ, quæ juris erant Italici, quas plurimas jurisconsulti commemorant in titulo de censibus. Ex Turnebo.

Legitimum jus. V. LEX.

Mancipii jus, est Jus domini emptione acquisiti. Sigon. de Jur. Civ. 1. 11.

Maritale, a Romulo concessum marito in uxorem, si pudicitiam violasset & vinum bibisset, horum convictam pro arbitrio punire, ubi causam cum propinquis cognovisset. V. Gell. 10. 23.

Municipale jus. V. post MUNUS.

Naturale. Ulpian. in l. 1. §. Jus naturale. D. de Justitia & jure, Jus naturale est, quod natura omnia animalia docuit. Nam Jus istud non solum humani generis proprium est, sed & omnium animalium quæ in terra, quæ in mari nascuntur, avium quoque commune est. Hinc descendit maris atque feminæ conjunctio, quam nos matrimonium appellamus, hinc liberorum procreatio, hinc educatio. Videmus etenim cetera quoque animalia, feras etiam bestias istius juris peritia censerit.

Obscurum jus. V. OBSCURUS.

Oppidanum jus. V. OPPIDANUS.

Ordinarium, opponitur Cognitioni. Suet. Claud. cap. 15. conf. Tiber. cap. 31. V. Salmast. de Modo usurar.

Pleno jure, vide Plena proprietas, in PLENUS. H. St.

Pontificium jus. V. Pontificum, in PONTIFEX.

Præcarium jus. Tacit. de German. 44.

Prætorium. Papinianus, l. jus autem. D. de justitia & jure, Jus prætorium est quod Prætores introduxerunt adjuvandi, vel supplendi, vel corrigendi juris civilis gratia propter utilitatem publicam, quod & honorarium dicitur, ab honore Prætorum sic nominatum.

Privatum jus, est (inquit Ulpian. in l. 1. §. hujus studii. D. de justitia & jure) Quod ad singulorum utilitatem pertinet. Et paulo post, Privatum jus autem tripartitum est: collectum est enim ex naturalibus præceptis, aut gentium, aut civilibus.

Proprium. Caius in l. omnes. D. de justitia & jure, Quod quisque populus ipse sibi jus constituit, id ipsius proprium civitatis est: vocaturque jus civile, quasi jus proprium ipsius civitatis.

Publicum. Ulpian. de justitia & jure, l. 1. Jus publicum est quod ad statum rei Romanæ spectat. Jus publicum videtur esse idem quod Jus proprium, apud Ter. in Phorm. 2. 3. 65.

Ha ha he, homo suavis. D. quid est? num iniquum postulo?

An ne hoc quidem ego adipiscar, quod jus publicum est?

Sacratum, inquit Turnebus, Quod sacramenti militaris religione teneri videbatur: nam jurejurando sacrabatur, id est fide. Cic. 3. Off. 98. ex Pacuvio:

Fide sacratum jus perpetuo falleret. Virg. 2. Æn. 157.

Fas mihi Graiorum sacrata resolvere jura.

Sacrum, publicum, privatum jus. Quintil. lib. 2. cap. 4.

Signata jura sequi. Lucan. lib. 3. 302.

Singulare jus est, Quod contra tenorem rationis propter aliquam utilitatem auctoritate constituentium introductum est. Paulus l. jus singulare. D. de Legibus.

Summum jus, est quod Jurisconsulti Strictum jus vocant. Cic. lib. 1. Off. 32. Existunt etiam sæpe injuriæ calumnia quadam, & nimis callida, sed malitiosa juris interpretatione: Ex quo illud, Summum jus, summa injuria, factum est jam tritum sermone proverbium. Idem 7. Verr. 4. Non agam summo jure tecum: non dicam id, quod debeam forsitan obtinere. V. Agere summo jure, in AGO.

Summo jure experiri. Cic. pro Quint. 38. Si quid in controversiam veniret, aut intra parietes, aut summo jure experiretur?

Summo jure contendere. V. CONTENDO.

Triste sepulchri. Ovid. 13. Met. 472.

Varium jus. Cic. pro Cæcin. 69. Deinde si de jure vario quippiam judicatum est, non potius contra Jurisconsultos statuunt, &c. [i.e. Quocunque.

Vetustum jus. Tacit. 4. Ann. 26.

Anceps jus. Hor. 2. Serm. 5. 34.

Honesti juris fervator metus. Claud. 1. in 1. Conf. Stil. 163.

Improba jura. Sil. lib. 17. 620.

Inclita jura. Sen. Troad. 7.

Injustum jus. Ovid. ad Liv. 44.

Venerabile jus. Stat. 5. Silv. 1. 115.

Abire a jure. Cic. 4. Verr. 31.

Adire in jus. V. ADEO.

Adolevit jus. Tacit. 4. Hist. 48. Pravo certamine legatorum jus adolevit.

Agere jure. Lucret. lib. 3. 976.

Agere pro suo jure. Ter. And. 1. 1. 27.

Affuetus in jura. V. ASSUESCO.

Calcata juris nulla restant vestigia. Claud. 2. in Eutrop. 348.

Callere jura. V. CALLEO.

Cedere de suo jure. V. CEDO.

Cedere jus. V. CEDO.

Comparari. ut, Jus a majoribus nostris ita comparatum est, ut civis Roman. libertatem nemo possit invitus amittere. Cic. pro Domo 106.

Competebat stricto jure. Jabolen. in l. Pannonius Avitus. D. de acquit. hæred.

Concurrere de jure. V. CONCURRO.

Condere nova jura alicui. Ovid. Rem. Amor. 465.

Confringere jura. V. CONFRINGO.

Constituere jura. Lucret. lib. 5. 1143.

Constituere jus in verbis. V. CONSTITUO.

Consulere jus. Liv. 39. 40. Idem, posteaquam ad magnos honores pervenit, summus imperator: idem in pace, si jus consulere, peritissimus; si causa oranda esset, eloquentissimus.

Consulere aliquem juris. Ovid. 20. Epist. 30.

Consultoque sui juris amore vafer. Ordo videtur, Consultoque amore, juris vafer fui. i. e. Peritus.

Convenire aliquem in jus. V. CONVENIO.

Decurrere ad extrema & inimicissima jura, Cic. pro Quint. 48. Est Summo jure uti, sive rigore juris.

Dare jus. Cic. 2. de Legib. 31.

Deducere in jus. V. DEDUCO. V. JUS pro ipso judicio.

Dicere jus, est Præesse juri dicendo, & legibus gubernare, ac justitiam ministrare. Plaut. Bacch. 3. 3. 43. Itur illinc jure dicto. Liv. 2. Sit summa in jure dicendo severitas. Cic. 1. Q. frat. 1. Cum jure dicendo conventus circumiret. Suet. Cæs. cap. 7.

Educere in jus. Cic. 5. Verr. V. JUS pro ipso judicio.

Experiri summo jure. Cic. pro Quint. 58.

Exsequi armis jus suum. Cæs. 1. de Bell. Gall. 4.

Facere jus dicitur, Quod juris atque legis vim habet. Ulpian. in l. non ambigitur. D. de Legib. Non ambigitur Senatum jus facere posse. h. e. Senatusconsulta pro lege haberi. Verbum est jurisperitis notum.

Facere jus ense. Lucan. 3. 821.

Ferre jus in armis. Liv. 5. 36.

Firmare jus. Tacit. 4. Ann. 11.

Imminuere jus, vel violare. Cic. pro Rosc. Amer. 109.

Inflexere jus gratia. V. INFLECTO.

Infringere jus alicujus. Tacit. 4. Ann. 19. Nec infringendum Consulibus jus.

Intercedit homini cum genere humano quasi jus civile. V. INTERCEDO.

Migrare communi jure. V. MIGRO.

Mutare jus. V. MUTO.

Novatum jus naturæ. Ovid. 4. Met. 279.

Obrutum vi jus. Patere. lib. 2. 3.

Obterere jura. V. OBTERO.

Obtinere jus suum contra aliquem. Cic. pro Quint. 34.

Orare jus. Plaut. Trin. 5. 2. 37. Jus hic orat. V. Jus bonum &c.

Persequi jus suum. Cic. pro Cæcin. 8.

Pervertere jus. Cic. 1. Off. 26.

Postulare jus. Liv. 5. 36.

Petere jus ab aliquo judice, est In ejus esse jurisdictione. Budæus.

Petere jus. Plaut. Pseud. 5. 2. 16. Jus petis, fateor, i. e. Æquum est. V. Jus bonum dicis, &c. supra.

Petere jus e cælo, i. e. Judicium divinum expectare, & in id intentum esse. Sic Curt. lib. 5. 7. 8. Unde tot gentes ante jura petebant. Budæus.

Petere jura in Baticam. V. Ad Seras aliquid petere, in AD præposit.

Perdiscere jura benevolentie. V. PERDISCO.

Proditum est hoc juris a majoribus, &c. Cic. pro Domo.

Reddere jus Prætor quoque dicitur, etiam quum inique decernit, rela-

tionem scilicet facta non ad id quod ita Prætor fecit, sed ad illud quod Prætozem facere convenit. Paulus in l. jus pluribus. D. de justitia & jure. V. REDDO.

Rumpere jus gentium. Liv. 4. 17.

Resolvere jura pudoris. Virg. 4. Æn. 27.

Respondere jus. Cic. 1. de Orat. 198. vel De jure. Subaudi Controverso. Idem ibid. 2. 142.

Sum. ut, Esse sui juris. Sen. Epist. 11. V. JUS pro Potestate.

Pari jure esse cum aliquibus, pro In ordinem redigi. Tranquillus Sueton. Budæus. [In Suet. Aug. cap. 56. legitur, Amicos ita magnos & potentes in civitate esse voluit, ut tamen pari jure essent, quo ceteri. Forte Bud. Cum ceteris legebat. Nec est id tamen In ordinem redigi, quod de Magistratibus dicebatur, per licentiam inferiorum quasi potestate exutis. Vivere æquo jure cum ceteris, est apud Liv. 21. 3. extr.

Stare jus ab aliquo. Liv. 21. 10. Vicerunt ergo dii hominesque: & id, de quo verbis ambigebatur, uter populus foedus rupisset; eventus belli, velut æquus judex, unde jus stabat, ei victoriam dedit.

Sumere jus ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 4. Non propter historias modo, sed verba, quæ frequenter jus ab auctoribus sumunt.

Tenere jus suum. Cic. pro Cæcin. 74.

Transire jus ad aliquem dicitur. Quintil. lib. 5. cap. 10. Quia ad illum jus, ad hunc res transeat.

Jus, pro Potestate. Plin. lib. 2. cap. 7. Imperfectæ vero in homine nature præcipua folatia, ne deum quidem posse omnia, &c. nullumque habere in præterita jus, præterquam oblivionis. Budæus.

Habere jus in aliquo. Lucan. lib. 9. 890.

Habet jus abdicandi. Quintil. lib. 3. cap. 6.

Petit jus & moderamen equorum. Ovid. 2. Met. 48.

In jus potestatemque alicujus venire, dixit Livius.

Concedere in jus, ditionemque alicujus. Liv. 36. 14. Ita Athamania omnis in jus, ditionemque Philippi concessit.

Jus & arbitrium alicujus esse aliquid. Liv. Quæ ex his habere victori, quibus multari eos velit, ipsius jus atque arbitrium esse.

Juris sui esse, ac mancipii: i. e. Sui arbitrii, & nemini parere, Cic. 16. Fam. 7. Quærenda esse arma putasti, quibus dominari prohiberetur: scilicet ut illo prohibito, rogarem alterum, qui se reponi in ejus locum pateretur? an ut esset sui juris ac mancipii Respublica? conf. Sen. supra.

Jus etiam vocatur, Quod vim habet sanctionis & legis. Cic. 3. de Legib. 61. citans verba xii Tab. Quod is qui bellum geret, imperasset: jus ratumque esto. Ulpian. l. 3. D. de leg. Non ambigitur Senatum jus facere posse. i. e. Senatusconsulta omnes tenere, qui Romano imperio parent.

Jus est, quod jus facit, vide in fine col. præcedentis. H. St. V. Facere jus supra.

Jus pro Ipso judicio, vel Loco judicii. Ter. Phorm. 5. 7. 43. In jus ambulato. P. in jus? Donatus, Ad judicium eamus scilicet: nam Jus pro Loco est. Cic. Quin te in jure conspicio. Idem 1. de Orat. 173. Nam volitare in foro, hæere in jure, ac Prætorum tribunalibus, judicium privata magnarum rerum obire.

Adducere aliquem in jus. Cic. pro Quint. 33.

Procurrunt in jus. Hor. 1. Serm. 7. 20.

Rapere aliquem in jura. Hor. 2. Serm. 3. 72.

Vocare in jus. Cic. pro Quint. 61. & 4. Verr. 187.

JURISPRUDENTIA, æ. f. (inquit Ulpian. in l. justitia. D. de justitia. & jure) est Divinarum atque humanarum rerum notitia, justis atque injusti scientia.

JUSJURANDUM, jusjurandi, &, jurisjurandi. n. [ἵρκος, ὄρκιος, ὄρκια] est Afirmatio religiosa, ut ait Cic. 3. Off. 104. Plaut. Pseud. 1. 2. 63. Qui item ut nos, jurejurando malo quærent rem. Al. Jurando jure. Cæs. 1. Bell. Civil. 76. Sic terror oblatus a ducibus, crudelitas in supplicio, nova religio jurisjurandi, spem præsentis deditiois sustulit. Cic. 3. Off. 111. Nullum enim vinculum ad stringendam fidem jurejurando majores arctius esse voluerunt.

Solenne jusjurandum. Tacit. 16. Ann. 22.

Jusjurandum in litem. V. Juramentum, in JURO.

Accipere jusjurandum. V. ACCIPIO.

Accommodare jusjurandum. V. ACCOMMODO.

Addicere aliquem ad jusjurandum. V. ADIDICO.

Adigere jurejurando, sive ad jusjurandum. V. ADIGO. Cæs. 1. Bell. Civil. 67.

Adactum jusjurandum. Ulpian. in l. Juris gentium. §. item si quis. D. de pactis, Nec jusjurandum de hoc adactum, ne quis agat, servandum Marcellus scribit.

Alligavit fidem jurejurando suam. Sen. Troad. 6.

Concipere jusjurandum. Tacit. 4. Hist. 41. Senatus inchoantibus primoribus jusjurandum concepit.

Concipere verba jusjurandi. Tacit. 4. Hist. 31. extr. Et quum cetera jusjurandi verba conciperent, &c. [Jurisjurandi H. St. Sic & in emendatis codd.]

Condere jusjurandum. V. CONDO.

Conservare jusjurandum. V. CONSERVO.

Dare jusjurandum. Cic. 3. Off. 112. Juravitque se illum statim interfecturum, nisi jusjurandum dedisset, se patrem missum esse facturum.

Deferre jusjurandum. Quintil. lib. 5. cap. 6. ad fin.

Exigere & reddere jusjurandum. Liv. 32. 5. pr. Itaque & in Achaïam legatos misit, simul qui jusjurandum in verba Philippi exigent, simul qui redderet Achæis. [Immo Orchomenon &c. Posterior colon male avulsam a seq. Has enim urbes Reddi sibi postulabant Achæi.]

Firmare jurejurando. Cic. 2. de Legib. 16. Quum intelligat quam multa firmentur jurejurando, &c. quamque sancta sit societas civium inter ipsos, dis immortalibus interpositis, tum iudicibus, tum testibus.

Gratiam facere jurisjurandi. H. St. Est apud Suet. in Tiber. cap. 35. pr. Est quod vulgo dicitur Relaxare vel Dispensare a juramento. conf. Remittere paulo infra.

Interponere jusjurandum. V. INTERPONO.

Negligere jusjurandum. Cic. de Arusp. Resp. 36.

Obstringere aliquem jurejurando. Hor. 2. Serm. 3. 179. V. OBSTRINGO.

Offerre jusjurandum. V. OFFERO.

Offerre & deferre jusjurandum. Quintil. lib. 5. cap. 6.

Præstare jusjurandum. H. St. Non ex antiquo, puto, auctore ullo.
Remittere jusjurandum de calumnia parentibus & patronis. Paul. in l. de die. §. ult. D. qui fat. cogant.
Stare alieno jurejurando, quam suo mavult. Quintil. lib. 5. cap. 6.
Violare jusjurandum, i. e. Fidem jurejurandi. Cic. 3. Off. 104.
Jusjurandum Romanorum per suam bonam fidem. Vide FIDRS. H. St.

JURISDICTIONE, ōnis, f. [*δικαιοσύνη*] Facultas atque potestas jurisdicendi. Sunt qui scribant Jurisdictionem. Cic. pro Flacc. 6. Præturæ jurisdictione, res varia & multiplex ad suspiciones & simultates, non attingitur. Idem 1. Q. fiat. 1. 17.
Libera jurisdictione. V. Suet. Calig. cap. 16.
Abrogare jurisdictionem. V. ABRROGO.
Conficere jurisdictionem. Cic. 2. Fam. 13.
Intermittere jurisdictionem. Cic. de Arusp. Resp. 55.
Jurisdictiones meridionales. Plin. lib. 5. cap. 28. Legitur alias Mediterraneas. Hic sunt Juridici conventus. V. CONVENTUS.

JURISCONSULTUS, & **JURECONSULTUS**, i. m. [*νομικός*] Interpres juris, sive legum. Valla, Alterum quoque compositum (si compositum est) Jurisconsultus, quod etiam dici solet Jureconsultus. Cic. 2. de Legib. 48. Sed Jurisconsulti, sive erroris objiciendi causa, &c. V. CONSULO.
Consultus juris. Hor. de Arte Poet. 369. [Unde liquet divise rectius scribi.]

JURISPERITUS, **JURPERITUS**, **JURISPRUDENS**, in nonnullis Lexicis habemus, sed perperam; nam vix inveniuntur nisi disjunctim. Sic Cic. pro Cluent. 107. Quis jure peritior? Idem de Clar. Orat. 81. Fabius juris bene peritus. Claudian. in Eutrop. 2. 347.
— prudentisque movendi Juris. [Sic & Juris vel Jure consultus Juris dictio, & Juris prudentia & ipsum quoque Jus jurandum divise scribendum arbitror, eoque maxime argumento moveor, quod particulam que haud raro vet. interponunt.]

JURIDICUS, a, um, Adj. [*δικαιος*] Quod secundum jus est: unde Juridicus dies, Quo rite jus dici potest: & Juridica actio, quæ secundum jus est. Dicitur & Quod jus reddit. Plin. lib. 3. cap. 1. Juridici conventus ei quatuor. i. e. In quibus jura redduntur.
Dies juridicus, & Actio juridica, apud Jctos.

JURIDICUS, i. m. [*δικαιοδότης*] ut, Flentes Eurydicen juridici sedent. Sen. Herc. fur. v. 581.

JURIDICINA, æ. f. Tertull. de Pall. cap. 3.

JURIDICALIS, e. Adj. [*δικαιολογικός*] Cic. 1. de Invent. 14. Huic generi Hermagoras partes quatuor supposuit, deliberativam, demonstrativam, juridicalem, negotialem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Juridicalis status.

JUSCULUM, cum deductis ab eodem, V. JUS pro Liquore.

JUSSUS, Partic. a Jubeo: & **JUSSUM**, jussu. V. JUBEO.

JUSTUS, a, um, Adj. [*δικαιος*] Qui præcepta juris servat: nam a Jure dicitur. Plaut. Pseud. 1. 3. 72.
Non est justus quisquam amator, nisi qui perpetuat data. [i. e. Verus.]
Arma justa movere. Ovid. 2. de Arte Am. 398.
Bella justa gerere. Ovid. 8. Met. 58.
Justa causa. Cic. 4. de Fin.
Causa justissima. Ovid. 1. de Pont. 5. 25.
Diffidia justa: h. e. Æqua & jure facta. Cic. de Amicit. 80. Magna etiam diffidia, & plerumque justa nasci, quum aliquid ab amicis, quod rectum non esset, postuleretur.
Honores justis ac debiti, Jure ac merito collati. Cic. 3. in Catil. 23. Nam multi sæpe honores diis immortalibus justis habiti sunt, ac debiti, sed profecto justiores nunquam. De Supplicatione decreta.
Litem justam intendere. Lucrct. lib. 3. 963.
Oculi. Ovid. 13. Met. 70.
Aspiciunt oculis superi mortalia justis.
Potestas justa. Hor. 2. Serm. 7. 63.
Preces justæ. Ovid. 3. Met. 406.
Querela justa. Ovid. 4. de Pont. 3. 22.
Servitus justa, In qua nihil iniquum jubetur, inquit Donatus. Ter. And. 1. 1. 9. [Iniquum hic Durum accipe.]
Vir justus & tenax propositi. Hor. 3. Carm. 3. 1.
Justi dies auctore Macrobio Sat. 1. 16. dicebantur Continui xxx dies, quibus exercitu imperato vexillum ruffi coloris in arce positum erat. Erant & Justi dies, xxx dies, qui concessi æris & debiti damnatis conquirendæ pecuniæ causa dabantur lege XII Tab. auctore Gell. lib. 19. cap. 1.
Dies justis sic apud Cic. 2. de Legib. 22. Præter Idææ matris famulos, eoque justis diebus, ne quis stipem cogito.
Justus, Mediocris, inquit Perottus. Unde, Justam magnitudinem alicujus rei dicimus, quum nec debita minor est, nec modum excedit. Plaut. Mil. 3. 1. 50. Et meæ orationis justam partem persequi. Annos justos peragere. Ovid. 10. Met. 36. i. e. Justam ætatem attingere. Magnitudo justa, justa Mensura; h. e. Æqua, & quæ neque major, neque etiam minor est quam debeat. Plin. lib. 10. cap. 53. Post solstitium nata non implent magnitudinem justam.
Pondus. Ovid. 2. Met. 163.
Utque labant curvæ justo sine pondere naves.
Tempus justum pugnae. Virg. 10. Æn. 11.
Justus, pro Magno: unde dicimus Justam rem, h. e. Magnam: quemadmodum & Bonam partem, & Justam partem, Magnam partem. Et, Bene doctus, pro Valde. Plin. in præf. 8. Opere justo temporum nostrorum historiam orbi. Sic, Justum prælium, Justum exercitum, historici dicunt, i. e. Magnum. Asconius, Justas inimicitias, pro Magnis, apud Ciceronem exposuit. [Immo posteaquam in 3. Verr. 15. Justas inimicitias exposuisset de Cæcili commentitia similitate, subjicit, An Justas inimicitias magnas dicit? ut e contrario Virgilius:]
Injusto sub fasce viam dum carpit. Hæc Ascon. Justum antiqui vocabant, quod nunc Formale, vel In omni forma dicimus. Sic Juste inimicitia, sunt Palam declarata, Justum bellum vel Prælium quod Plenarium barbare dicitur, & opponitur Latrocinio illud, hoc Levi prælio. At Justa nxor, quæ Pleno uxoris jure fruitur, Justa statuta, quæ ad plenum humanæ statuta modum pervenit. Ita nec in seq. exemplis eodem modo, sed varie exponi idem Epitheton debet, prout alii atque alii solitario nomini jungitur.

Justum prælium, cui Levia prælia opponuntur. Liv. 39. 2. Deinde eos qui in montibus erant adortus, primo levibus præliis fatigavit: postremo coactos in aciem descendere, justo prælio devicit. Justo pro Pleno intelligo, inquit Budæus: i. e. Quod vere & proprie prælii nomine censeri possit. Sic lib. 26. 3. extr. de Fulvio perduellionis reo, Prius quam dies comitorum aderat, Cn. Fulvius exulatum Tarquinius abiit: id ei justum exilium esse scivit plebs. i. e. Plebs decrevit spontaneum exilium Fulvio plenum & verum esse, aut pro pleno & legitimo cedere. Justum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκρίβης dicunt. Hactenus Budæus.

Acies justa. Quintil. lib. 1. cap. 10. V. ACIES.
Justus filius, pro Vero. Unde apud Jurisconsultos, Qui filium adoptat, interrogatur an velit eum quem adoptat, justum sibi filium esse. i. e. Verum filium. Budæus contra, Hæc dictio Justus apud Jurisconsultos frequens, non satis, ut arbitror, intelligitur. Caius in l. 2. D. de adoptionibus, de arrogatione loquens, Is qui adoptat, inquit, rogatur, id est interrogatur, an velit eum quem adoptaturus sit, justum sibi filium esse. Justum intelligo non Verum, ut aliqui censent: sed Omnibus partibus, ut ita dicam, filiationis veri filii vicem obtinentem, naturalis & legitimi filii loco sedentem.
Dominus justus. h. e. Verus: cui contrarius est Alienus. Cic. 1. Off. 43. Quare L. Sulla & Caii Cæsaris pecuniarum translatio a justis dominis ad alienos, non debet liberalis videri. [Hic pro Legitimo possessore, seu Jure possidente.]
Hæreditas justa. Varro 2. de R. R. cap. 10. In emptionibus dominum legitimum sex fere res perficiunt, si hæreditatem justam adiit: si, &c. [Hic Justa est Jure debita. Aliter Justum justitium in JUSTITIVUM.]
Materfamilias justa, & Pellex, contraria. Liv. 39. 53. pr. Nam et si minor ætate quam Perseus esset, hunc tamen justa matrefamilias, illum pellice ortum esse.
Justa uxore nati. Cic. 1. Tusc. 85. Metellus ille honoratus quatuor filiis, ac quinquaginta Priamus, quibus decem & septem justa uxore natis. [An, E quibus x & vii. justa uxore nati?]
Miles justus, opponitur Servili. Liv. 24. 14. pr. Bona fortique opera eorum se ad eam diem usum: neque ad exemplum justis militis quicquam eis præter libertatem, deesse. de Volonibus Gracchi.
Operam justam reddere, i. e. Penam, opus debitum & consuetum perficere. Columel. lib. 6. cap. 3. V. JUSTA, infra.
Testamentum justum dicitur, Quod est solenniter factum. Ulpian. in l. 1. D. de except. rei judicate.
Justum vadem, Idoneum sponsorem vocabant veteres, inquit Festus.
Justiore aliquo uti: h. e. Æquiore, faciliore, & tractabiliore. Cic. 1. de Fin. 2. Ut propemodum justioribus utamur illis qui. i. e. Videantur nobis justiores.

JUSTA, orum, n. pl. [*δικαιοσύνη*] sunt Exsequiæ & Sacrificia quæ mortuis impenduntur, quod jure fierent his qui de nobis viventes bene meriti fuerant. Cic. pro L. Flacc. 95. Justa Cæcilinæ facta sunt. Ovid. 2. Fast. 569.
Hanc quia justa ferunt, dixere feralia lucem. Hæc
Justa funebria. Liv. 1. 20. extr. Nec cælestes modo carimonias, sed justa quoque funebria, placandosque Manes, ut idem Pontifex edoceret.
Facere justa, in præcedentibus exemplis. Cic. 2. de Legib. 57.
Peragere justa. Plin. lib. 2. cap. ult. Eæ quum secutis diebus justa peragerent, invenisse dicuntur in sepulcro epistolam Dionysodori nomine ad superos scriptam.
Perfolvi justa patri. Sen. OEdip. 14.
Justis exsequiarum carere. Cic. 2. de Legib. 42. Non solum vita cruciati atque dedecore, verum etiam sepultura & justis exsequiarum caruerunt.
Justa funeri paterno solvere. Cic. pro Rosc. Amer. 24. Hunc miserum luctu perditum, qui nondum etiam omnia paterno funeri justa solvisset, nudum ejecit domo, &c.
Justa funerum rejicere. Cic. 2. de Legib. 67.
Reddere justa funeri. Plin. lib. 10. cap. 2.
Justa hospitalia. Liv. Venientibus obviam cunctus Senatus egressus, justis omnibus hospitalibus, publicisque & privatis fungitur officiiis.
Justa, pro Constitutis, quæ necessario præstari debent. Columel. lib. 11. cap. 2. Item vinearum follio iisdem locis peragenda, arborumque, sive putatio, sive alligatio fumenda est, quorum justa certa esse non possunt.
Justa facere. Columel. lib. 2. cap. 4. Tum etiam ratio rustici aggravatur exiguo operis profectu, justa enim fieri nequeunt quum induit ager.
Ad justum perducere, i. e. Ad justum laborem, inquit Budæus. Columel. lib. 6. cap. 14.
Justa operum peragere. Columel. lib. 9. cap. 8.
Justa percipere. Columel. lib. 1. cap. 8. Quærat, an ex sua constitutione justa percipiant. i. e. Si omnino habeant quod eis constitutum est, inquit Budæus.
Justa reddere, Opus debitum & consuetum perficere. Columel. lib. 2. cap. 8.
Justa exigere, inquit Budæus, est Summo jure agere cum aliquo.
Persequi & exigere justa. Columel. lib. 12. cap. 3.

JUS pro, ablativus n. sing. vice adverbii. Quintil. lib. 9. cap. 4. Membrum longius justo, tardum: brevius, instabile est. i. e. Justa mensura.

JURIS, Adv. [*δικαιώς*] Jure, recte, legitime. Cic. 4. Fam. 2. At hoc ipsum, inquires, inique facis? immo justissime. Idem in Sallust. 1. Id vos si forte offendimini, justius huic quam mihi succensere debetis.
Juste & legitime imperare. Cic. 1. Off. 13.

JUSTITIA, æ. f. [*δικαιοσύνη*] est (inquit Cic. 5. de Fin. 65. Animi affectio suum cuique tribuens, atque hanc, quam dico, societatem conjunctionis humanæ, munificæ & æque tuens.
Aliquando pro Æquitate: ut Nepos Aristide cap. 2. Ejus æquitate factura est, cum in communi classe esset Græciæ simul cum Pausania, quo duce Mardonius erat fugatus, ut summa imperii maritimi transferretur ad Athenienses. Namque ante id tempus, & mari & terra du-

ees erant Lacedæmonii: tum autem intemperantia Pausaniæ, & iustitia factum est Aristidis, ut omnes civitates Græciæ ad Arheniensium societatem se applicarent. Quo loco vides Iustitiam appellari, quam ante Æquitatem vocaverat; eamque Intemperantiæ, hoc est, impotentia, seditæ, atque superbia opponi. Similiter

Pro Clementia. Ter. Heaut. 4. 1. 33.
—nunc hoc te obsecro,

Quanto tuus est animus natu gravior, ignoscentior;
Ut mea stultitia in iustitia tua sit aliquid præsidii. Sic, Iustitia & Lenitatem, tanquam synonyma conjungit Cic. pro Marcel. 12.

Ordinata erat in XII Tabulis tota iustitia. i. e. Juris ratio. Flor. 1. 24.

Cura iustitiæ. Ovid. 20. Epist. 169.

Alienigena iustitia. V. ALIENUS.

Inclita iustitia, religioque ea tempestate Numæ Pompilii erat. Liv. 1. 18. pr. V. INCLITUS.

Potens iustitia. Hor. 2. Carm. 17. 15.

Salubris iustitia. Hor. de Arte Poet. 99.

Agitare iustitiam. V. AGITO.

Colere iustitiam. V. COLO.

Confedir iustitia in mente. V. CONSIDERO.

Iustitia gentes frenare superbas. Virg. 1. Æn. 523.

Temperare vires iustitia. Ovid. 3. de Pont. 6. 24.

IUSTIFICUS, a, um. Adj. [*δικαιοσύνη*] Qui facit iustitiam. Catul. Argon. 62. 406. Iustificus mens deorum.

IUSTIFICO, are.

IUSTIFICATIO, ōnis. f.

IUSTIFICATOR, ōris. m.

IUSTIFICATRIX, icis. f.

Voces apud Scriptores Ecclesiasticos.

IUSTITIUM, i. n. Jurisdictionis intermissio. Liv. 26. 26. extr. Ac prope iustum iustitium omnium rerum futurum videbatur, donec Consul ad urbem rediisset. i. e. Omnia acta publica esse suspensa. Gell. lib. 20. cap. 1. Velut quoddam iustitium, id est iuris inter eos quasi interfectionem quandam & cessationem.

Ut dicitur Solutitium. H. St.

Favere iustitio, & omnium rerum licentiæ. Cic. 4. Att. 17.

Ferale iustitium. Lucan. lib. 2. 17.

Tristi iustitio clausa fora. Lucan. lib. 5. 31.

Iustitium edicere, & intermittere jurisdictionem. Cic. de Arusp. Resp. 55. Quæ sunt occultiora, quam ejus, qui in concione ausus est dicere iustitium edici oportere, jurisdictionem intermitteri, claudere ærarium, judicia tolli?

Indicere iustitium. V. INDICO.

Remittere iustitium, sicut Indicere iustitium, teste Budæo: apud Liv. 10. 21.

Servatum est iustitium per aliquot dies. Liv. lib. 3. 5.

J U T

JUTURNA, Nympha Latina, soror Turni, a Jove vitiata, cujus meminit Virg. 12. Æn. 146.

Disce tuum, ne me incuses, Juturna, dolorem.

Item Fons, ubi ægroti bibere solebant valetudinis causa. Varr. de L. 1. 10.

J U V

JUVAMEN, V. JUVO.

JUVENALIA, JUVENALIS. V. JUVENIS.

JUVENCUS, i. m. [*πρωτός*] & JUVENCA, æ. f. [*δραγύλη*] a Juvando: Qui jam (ut ait Varro) ad agrum colendum juvare posset. Plaut. Truc. 2. 2. 64.

Vidi equidem juvencum ex indomito domitum fieri, atque alias belluas.

Al. Vidi equidem ex jumentis domita fieri.

Juvencus & juvenca. Varro 2. de R. R. cap. 5.

Fortes juvenci. Virg. 3. Georg. 50.

Laborifer juvencus. Ovid. 15. Met. 129.

Lunati fronte juvenci. Stat. 6. Theb. 267.

Petulans juvencus torva fronte. Sen. Hippol. 3.

Pulcher juvencus. Virg. 5. Æn. 399.

Rudes operum juvenci. Ovid. 1. Fast. 83.

Torvus juvencus. Ovid. 10. Met. 237.

Consuescere juvencum aratro. V. CONSUESCO.

Disjungere fessos juvencos. Ovid. 14. Met. 648.

Profcindere terram validis juvencis. Virg. 2. Georg. 237.

Sociare juvencos imposito aratro. Stat. 1. Theb. 132.

Cornigeræ juvencæ. Ovid. 13. Met. 927.

Formosa juvenca. Virg. 3. Georg. 219.

Nitens juvenca. Ovid. 1. Met. 611.

Juvencus, de Homine quoque juvene. Hor. 2. Carm. 8. 21.

Te suis matres metuunt juvencis,

Te fenes parci, miseræque nuper

Virgines nuptæ. Porphyrius; Juvenci ergo non tantum Boves dicuntur, sed Homines: quamvis in usu sit ut non nisi per diminutionem Juvenculos dicamus. Ovid. 5. Epist. 117.

Graja juvenca venit, quæ te, patriamque domumque

Perdat: ïo prohibe, Graja juvenca venit.

Juvenca aves. Plin. lib. 10. cap. 53.

JUVENCŪLUS, i. m. dimin. [*δραγύλιον*] Catul. ad puerum, epigr. 22. 1.

O qui fosculus es juvenculorum. Al. Juvenciorum. V. Porphy. in dict. præced.

JUVENS, is, m. & f. [*νέος*, *νέη*] a Juvando, quod ea ætas maxime sit apta ad laborem tolerandum. Et a Jurisconsultis Juvenes dicuntur, Qui adolescentium exceleserunt ætatem, quoad incipient inter seniores numerari. Plin. lib. 7. cap. 36. Cornelia enim juvenis est, & parere adhuc potest.

Vol. 11.

Furor juvenum. Sen. Theb. 2.

Princeps juvenum. Ovid. 1. de Arte An. 194.

Egregius juvenis. Virg. 5. Æn. 361.

Fervidi juvenes. Hor. 4. Carm. 13. 26. Sen. Hippol. v. 411.

— fervidos juvenes anus Tenebo.

Imberbis juvenis. Hor. de Arte Poet. 161.

Laudatus juvenis. Stat. 5. Silv. 1. 11.

Protervi juvenes. Hor. 1. Carm. 25. 2.

Valens juvenis. Ovid. 15. Met. 207.

Astringere juvenem. V. ASTRINGO.

Fieri juvenem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Juvenis, adjective, pro Juvenili. Ovid. 7. Met. 295.

— & admonitus juvenes nutricibus annos

Posse suis reddi.

Junior in comparativo facit. Columella Juvenior dixit lib. 9. cap. 11. de apibus, Juniori examini solet accidere. Alia exemplaria habent Juniori. Plin. lib. 18. cap. 3. Juniorum familia bubulcum nominaverunt.

Toto junior anno. Hor. 2. Epist. 1. 44.

Juniores cervi. Plin. lib. 8. cap. 32.

Juvenis, de Ove. Columel. lib. 7. cap. 3. Femina post bimatam maritari debet, juvenisque habetur quinquennis.

JUVENILIS, e. Adj. [*νεανίος*, *νεανίος*] Quod ad juvenem pertinet: ut, Ætas juvenilis. Juvenile robur. Columel. lib. 4. cap. 3. Juvenilis lusus vel jocus. Liv. 1. & lib. 5.

Annis juvenilibus juncti. Ovid. 8. Met. 632.

Ardor juvenilis. Sen. Octav. 4.

Calor juvenilis. V. CALOR.

Carmina juvenilia. Ovid. 2. Trist. 339.

Corpus juvenile. Virg. 5. Æn. 475.

Decus juvenile, Flos juvenæ. Lucan. ad Pison. 248.

Gratia juvenilis. Stat. 2. Silv. 2. 10.

Incœpta juvenilia. Ovid. 18. Epist. 35.

Opus nitidæ juvenile palæstræ. Ovid. 6. Met. 241.

Vis juvenilis. Ovid. 12. Met. 461.

Lata & juvenilia lusi. Ovid. 5. Trist. 1. 7.

Juvenilior. Ovid. 14. Met. 639.

Silenusque suis semper juvenilior annis.

JUVENILITAS, ætis pro Juventus; Antiquum. Varr. Tithono, Quam dereliquit multicupida juvenilitas. Ex Nonio 2. 418.

JUVENILITER, Adv. [*νεανίως*] More juvenum, quemadmodum & Pueriliter. Cic. de Senect. 10. Hic & bella gerebat, ut adolescens, quum plane grandis esset: & Annibalem juveniliter exultantem patientia sua mollebat.

Venatum in silvas juveniliter ire solebam. Ovid. 7. Met. 805.

Ingenio uti juveniliter. Ovid. 2. Trist. 117.

JUVENĀLIS, e. Adj. [*νεανός*] Idem quod Juvenilis. Plin. lib. 33. cap. 22. Quum C. Sulpicius Galba juvenalem famam apud principem popinarum prænis aucupatur, &c. Inusitatum.

Dies juvenalis, Juvenili ætati peculiariter celebrandus. Sueton. in Caligula cap. 17. extr. Adjecit diem Saturnalibus, appellavitque Juvenalem.

Juvenalia, Ludi qui pro salute juvenum celebrantur. Instituit Nero, quum barbam poneret. V. Xiphil.

Ludi juvenalium. Tacit. 14. Ann. 15. ubi Lips. V.

JUVENESCO, [*νεανόρομαι*] Ære. Juvenem fieri. Plin. lib. 21. cap. 11. Rosa & quinquennium perfert non recisa, nec adulta. Illo enim modo juvenescit. Sic lib. 8. cap. 57. de gliribus, Rursus ætate juvenescunt.

Ovid. 3. Amor. 7. 41.

Illius ad tactum Pylus juvenescere posset.

Vitulus juvenescit in herbis. Hor. 4. Carm. 2. 55.

JUVENOR, [*νεανίζω*] Æri. dixit Hor. in Arte Poet. 246.

Aut nimium teneris juvenentur versibus unquam. i. e. Juveniliter loquantur, aut lasciviant.

Nεανιούσαι. Vide Annot. in Xiphilinum pag. 284. H. St.

JUVENTUS, ūtis. f. [*νέότης*] Ætas juvenilis, quæ & Juvenilitas & Juventa dicitur. Sallust. Catil. cap. 5. pr. Ibiq; juventutem suam exercuit.

Cruda juventus. Sil. lib. 3. 303.

Docilis juventus. Hor. in Carm. sæc. 52.

Effera juventus. Virg. 8. Æn. 5.

Torosa juventus. Perf. 3. Sac. 86.

Acuere juventutem. V. ACUO.

Juventus, Multitudo juvenum. Plaut. Most. 1. 1. 29. Cæs. 3. Bell. Gall. 16. Nam quum omnis juventus, omnis etiam gravior ætatis, in quibus aliquid consilii aut dignitatis fuit, eo convenerant, tum, &c. Cic. 2. Tusc. 34. Juventutem laboribus erudiunt, venando, currendo, &c.

Juventus, Dea quæ præesse putabatur ætati juvenili. Plin. lib. 35. cap. 10. Hard. Juventas. Liv. 36. 36. Juventutis ædem in Circo maximo C. Licinius Lucullus Duumvir dedicavit. Al. Juventatis. [In nummis Juventa & Juventas & Juventus apud Oifel. Tab. 45. Sola tamen JUVENTAS muliebri figura in Nummo M. Aurelii. in alio ejusdem JUVENTUS & in alio Caracallæ JUVENTA IMPERII ipsum principem militari habitu stantem exhibet. Dea igitur rectius Juventas vocabitur. V. Ricquium de Capitol. cap. 14.]

JUVENTA, æ. f. [*νέότης*] Ætas juvenilis: & (ut quibusdam placet) Dea ipsa melioris ætatis & juventutis. Valer. 4. Argon. 213. Plin. lib. 7. cap. 13. Aliis sterilis est juventa, aliis semel in vita datur gignere.

Ab juventa. V. AB præpositionem.

Calida juventa. Claud. de Bell. Get. 498.

Dulcis juventa. Hor. 1. Carm. 16. 23.

Audax juventa. Virg. 4. Georg. 565.

Lumen purpureum juvenæ. Virg. 1. Æn. 590.

Florente juventa fervidus. Hor. de Arte Poet. 115.

Imbellis juventa. Hor. 3. Carm. 2. 15.

Prima florescente juventa. Sil. lib. 15. 741.

Pubescens juventa. Sil. lib. 16. 678.

Rosæ juventa. Valer. 5. Argon. 395.

Senilem juventam, præmaturæ mortis esse signum. Plin. lib. 7. cap. 51.

Viridis juvena. Virg. 5. Æn. 295.
 Exercere juvenam. Catul. in Epithalam. Julæ, 59. 233.
 Juventa, Multitudo juvenum. Martial. lib. 2. 98.
 Quintiliane, vagæ moderator summe juventæ.
 JUVENTAS, ætis. f. [Ἰουβη] Dea, quæ juventuti præesse putabatur.
 Hor. 1. Carm. 70. 7. ad Venerem,
 Et parum comis sine te Jventas. V. Liv. 5. 54. ad fin. & in JUVENIUS.
 Jventas, pro Ætate juvenili. Lucret. lib. 5. 886.
 Tum demum puerili ævo florente, Jventas
 Occipit, & molli vestit lanugine malas. Al. Juventa.
 JUVENNA, [Ἰουβη] Insula est, Britannia proxima, quæ Hodie Hi-
 berna dicitur, ut & Cæs. 3. Bell. Gall. 15. Ubi dicit dimidio quam Bri-
 tanniam minorem existimari. V. IVERNIA.
 JUVVO, jūvi, jctum, [Ἰουβω, ὠφελῶ] Ære. Auxiliari, & opera ferre. Ju-
 vare aliquem consolando, consilio, aut re. Ter. Her. Heaut. 1. 1. 34.
 — crede inquam mihi,
 Aut consolatio, aut consilio, aut re juvero.
 Juvare aliquem consilio. Cic. 2. Off. 32.
 Juvare auxilio. Cic. pro Corn. 23. Si consilio juvare cives & auxilio æ-
 qua in laude ponendum est, pari, &c.
 Supplicibus juvandis affuetus. Ovid. 3. de Pont. 3. 107.
 Facundia jovit causam. Ovid. 7. Met. 505.
 Juvare aliquem apud alium. Cic. 16. Att. 31. Multum potes nos apud
 Plancam juvaro.
 Juvare ad beatam vitam. Cic. 1. de Fin. 71.
 Juvare, Beneficio & misericordia profectui. Cic. 3. Verr. 123. Quod con-
 tra legem Corneliam esset, quæ proscriptum juvari vetat. Liv. 37.
 28. pr. Juvisse eos omni conmeatu classẽ hostium. Budæus.
 JUVAT, impersonale. i. e. Delectat. Juvat me, & Juvat mihi. Plaut.
 Capt. 1. 2. 33.
 Neque unquam quicquam me juvat quod edo domi. Idem Cist.
 1. 1. 118.
 Quando ita tibi juvat, vale atque salve. al. Tibi lubet. Ter.
 Adel. 2. 3. 2.
 Verum enimvero id demum juvat, si, quem æquum est bene facere,
 is facit. Virg. 4. Ecl. 2.
 Non omnes arbuta juvant, humilesque myricæ. Cic. in Verr.
 6. 12. Juvat me hæc præclara nomina artificum, quæ isti ad cælum ferunt,
 Verris æstimacione sic concidisse.
 Juvat evasisse tot urbes. Virg. 3. Æn. 56.
 Juvat indulgere labori. Virg. 6. Æn. 135.
 Te hilari esse animo & prompto ad jocandum valde me juvat. ex Epist.
 ad Q. Fratrem, vide in PROMPTUS. H. St.
 JUVOR, Æri. pallivum, pro Adjuvari & auxilium suscipere. Plin. lib. 17.
 cap. 24. Quod sic etiam juvatur.
 Ope admota juvari. Ovid. 1. de Pont. 3. 90. conf. ipso verbo ad fin.
 JUVANS, Partic. [Ἰουάων] Cic. 7. Fam. 21. Meque diis juvantibus ante
 brumam expectabis.

J U X

JUXTA, [παρὰ] Præpositio, Apud significans. Virg. 4. Æn. 255.
 — humilis volat æquora juxta. Plaut. Trin. Juxta te sum,
 te pie tuearis oportet. Perottus Juxta per s r scribit: negatque se videre
 quæ ratione per x valgo scribatur. Aliquando subintelligitur accusativus.
 Furiarum maxima juxta accubat. Virg. 6. Æn. 606.
 Juxta genitorem atar Lavinia virgo. Virg. 7. Æn. 72.
 Venire juxta seditionem. Tacit. 6. Ann. 13. Iisdem Consulibus gravitate
 annonæ juxta seditionem ventum.
 Juxta, [αμα] Simul, conjunctim. Varro apud Non. 4. 231. Quum in-
 terea lucubrando facere juxta ancillas lanam. i. e. Una cum ancillis.

Juxta, Secundum, sive Post. Plin. lib. 7. cap. 45. Juxta hæc Variana
 clades. Gell. lib. 4. cap. 9. Nigidius Figulus, homo (ut ego arbitror)
 juxta M, Varronem doctissimus. i. e. Secundum, hoc est post eum, &
 eo excepto doctissimus.
 Juxta deos, in tua manu positum est. Tacit. 1. Hist. 76. h. e. Per favorem
 deorum. [Immo Secundum, vel Proxime deos, ut in præcedentibus locis.
 Juxta libertatem. Tacit. 6. Ann. 42. Nam populi imperium, juxta li-
 bertatem; paucorum dominatio regis libidini propior est.
 Juxta, Adv. [ἐπί] i. e. Æque, similiter, eodem modo.
 Spei ac metum juxta gravatus. Tacit. 5. Ann. 8.
 Juxta, absolute. Sallust. in Jugurtha cap. 67. Juxta boni, malique, stre-
 nuï & imbelles insulti obruncati. h. e. Æque boni ac mali. Plin. lib. 9.
 cap. 35. A feminis juxta virisque gestarentur.
 Juxta ac si. Cic. Post reditum in Senat. 20. Tum reliquis officiis juxta,
 ac si meus frater esset, sustentavit. h. e. Quasi vel tanquam si, vel æ-
 que ac si.
 Juxta, cum dativo, pro Peræque. Liv. 24. 19. Fabius omittendam rem
 parvam, ac juxta magnis difficilem, abscedendumque inde censebat. i. e.
 Non minus quam sunt magna.
 Juxta atque. Liv. 2. Absentium bona juxta atque interemptorum divisa
 fuerunt.
 Juxta cum. Plaut. Pseud. 4. 7. 62.
 Quid jam? v an nescis quæ sit hæc res? s. juxta cum ignarissimis.
 i. e. Tam scio, quam qui maxime ignorant. Idem Perf. 4. 3. 75.
 Hæcine illa est furtiva virgo? r. juxta tecum æque scio. Sallust.
 in Catil. 58. Nunc vero quo in loco res nostræ sint, juxta mecum omnes
 intelligitis.
 Juxta esse, pro Familiarem esse. Suet. in Calig. cap. 10. Tantique in avum,
 & qui juxta erant, obsequii, ut non immerito sit dictura, Nec servum me-
 liorem ullum, nec deteriozem dominum fuisse.
 Juxtim, Adv. [ἐπί] significat Prope. Suet. in Tiber. cap. 33. Magi-
 stratibus pro Tribunali cognoscentibus plerumque se offerebat consilia-
 rium: assidebatque juxtim vel ex adverso in parte primori. Al. Mixtim.
 Lucret. lib. 4. 1206. & Apul. in Flor. Non. 2. 451.

I X

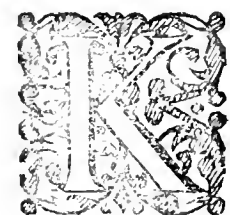
IXIA, æ. f. [Ἰξία] Genus herbæ. Plin. lib. 22. cap. 18. Chamæleonem
 aliqui ixiam vocant. V. ibidem utriusque nominis rationem.
 IXION, ðnis. m. [Ἰξίων] Rex Thesaliæ, a Jove deorum convivio adhi-
 bitus, amatam Junonem de stupro interpellavit. Illa confessa Jovi est,
 & ejus voluntate nubem in suam formam conversam obtulit, unde feruntur
 nati esse Centauri. Hæc Servius in 6. Æn. 289. Eadem fere Lu-
 cian. in deorum dialogis. Apud inferos ideo rotæ vertenti adstrictus.
 V. Hygin. Fab. 62.
 Audax. Ovid. 12. Met. 210.
 Perfidus. Hor. de Arte Poet. 124.
 Tortus rota. Virg. 3. Georg. 38.
 Orbes Ixionis. Propert. lib. 4. 12. 23.
 Proles Ixionis Pirithous. Ovid. 8. Met. 566.
 IXIŌNĒUS, a, um. Adj. [Ἰξιόνειος] ut, Orbis Ixioneus. Virg. 4. Georg.
 484.
 IXIŌNĪDES, [Ἰξιόνειδος] Filius Ixionis, qui fuit Pirithous. Propert. lib.
 2. 1. 38.
 Theus infernis, superis testatur Achilles,
 Hic Ixioniden, ille Menætiaden.

I Y

IYNGIS, iynsis. [Ἰνγίς] Avis, quæ Vertilla a colli versura vocatur. V. Aristot.
 lib. 2. Animal. cap. 12. Al. Torquilla.

K

K'ΑΠΠΙΑ Græcorum ad quos proprie pertinet, &
 ad Latium venit non ad usum sed ad luxuriam.
 Priscian. 1. 1. K & Q quamvis figura & nomine vi-
 deantur aliquam habere differentiam cum C, tamen
 eandem tam in sono vocum quam in metro conti-
 nent potestatem: & K quidem supervacua est.
 Quintil. lib. 1. 4. K quidem in nullis verbis uten-
 dum puto, nisi quæ significat etiam ut sola ponat-
 tur. Et mox, Kappa apud Græcos nunc tantum in numero manet.
 Prioribus Romanis in usu fuit maximo. Ita in Legg. xii Tab. Pakunt
 pro Pagunt vel Pacunt; Porka, Arka, & similia in veteribus Inscrip-
 tionibus. Et similiter labente Latinitate in usum etiam revocatur, ut De-
 dikaverunt, &c. quorum copiam exhibet corpus Gruterianum.
 At vero in vegeta Latinitatis ætate nihil, ut vidimus, valebat: sed in ple-
 num usum Ἰ κάππα Græcorum ubique veniebat C, unde Suidas in
 γλωσσῶς, C vocat τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα.
 Ejus tamen usum in tribus manere apud Latinos plerique existimarunt,
 in Kapita, Kalendæ, & Kalumnia (vel ut alii Kæsones, prænomine
 Fabiorum.) Ita Martian. Capella, K nunc nota esse putatur non littera.
 (Ita lego emendante Cl. Liphio.) Nam ejus effectus C integrare non
 dubium est, absque his Kapita, Kalendæ, Kalumnia. Terentian.
 Maurus,
 K similiter otiosa ceteris fermonibus,
 Tunc in usu est cum Kalendas annotamus aut Kaput.
 Sæpe Kæsones notabant hæc vetusti littera. Et similiter Aufonius,
 Idyll. 12. v. 133.
 Hæc tribus in Latio tantum addita nominibus K. Verum hæc
 quanquam adducuntur a viris doctissimis ad hanc rem probandam, ni-
 hil tamen itaunt præter hoc, quod Romani veteres atque etiam poste-
 iores in his tribus vocibus designandis vel annotandis, ut Terentiani

verbo utar, K usurpabant. Atque ita fieri vidimus. K. pro Caput,
 Legis scilicet. K. Kalendæ. Nullo tamen modo sequitur in plena vo-
 cis descriptione ibi ullum locum K invenire potuisse.
 Existisse olim & omnino communiter pervagatum fuisse hinc probant
 multi: quod cum K apud Latinos non Kappa sed Ka audiat (V. Ser-
 vium ad Artem Donati, Aufonium item in versu supra adducto) ideo
 ex more versuto vocalem A non passum est post se exprimi. Multis
 enim veteres compendii gratia, quæ omnes in E definebant, suam vo-
 calem non apponebant, inde Bne, Ptre scribebant, pro Bene, Pe-
 tere. Quod si fiat, tum Carus, Canus & hujuscemodi non potuere
 per C, sed per K exprimi, Krus, Knus. Aliter hodie non Carus, Ca-
 nus; sed Cerus, Cenus fuissent expressa. V. Terent. Scaur. Gram-
 maticum.
 Ætatem ejus alii ad bellum Punicum, Isidorus 1. 4. ad Sallustium quendam
 ludimagistrum refert. K litteram Sallustius ludimagister postea Lati-
 nis adjecit. Quod si pateat existisse in Legg. Decemviralibus, vel si
 obrineat Scauri sententia, credibile est, hanc litteram non nisi cum lin-
 gua ipsa enatam fuisse.
 Ad K alluisse Ciceronem nonnulli autamarunt his verbis in Orat. pro
 Sex. Roscio Amerino, 57. Littera illa, cui vos usque eo inimici estis.
 Littera enim K inurebatur frons Calumniatorum: Quippe cum, ut
 modo vidimus, Calumniam ita designarent. V. Turneb. 8. 22. Lam-
 bin. ad loc. Cic.
 K. Caia, Caso, Caput, Casa, Candidatus, Calendæ. K. F. Cæsonis filius.
 K. N. Cæsonis nepos. KAL. Calendæ. KARC. Carcer. K. PR. [Car-
 pus Prætorianorum, puto] ut in Inscrip. Gruter. 527. 1.
 D. M.
 AURELIO CLAUDIO
 VETERANO
 Q. MIL. K. PR. QUI VIX.
 ANNIS LXXX.

